

Αντιόχεια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ 3826

000
*Αριθ. είδ.

~~56~~ 307 ~~45~~

ΔΩΡΕΑ Άντων Τεσσαλέου

GRVER-00497

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

786

[Handwritten signature]

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΠΑΠΕ

ΤΗ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΕΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΕΞΙΚΩΝ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΑΣΣΟΒ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΛΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 56

1883

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝΟΥ

ΕΤΟΣ 1913

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝΟΥ

ΕΤΟΣ 1913

ΕΤΟΣ 1913

ΕΤΟΣ 1913

ΕΤΟΣ 1913

ΕΤΟΣ 1913

ΕΤΟΣ 1913

ΕΤΟΣ 1913

ΕΤΟΣ 1913

ΕΤΟΣ 1913

Ο Λ Γ Α.
Τ Η
ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗ.
Τ Ω Ν
ΕΛΛΗΝΩΝ
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΟΥΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ.

Μετὰ πολλοὺς καὶ μακροὺς ἀγῶνας εἰς αἷσιον περας ἀγα-
γὼν τὸ παρὸν λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἔκρινεν ὅτι ἔσ-
γον τοιοῦτον, προωρισμένον νὰ συντελέσῃ μέγας εἰς τὴν παι-
δευσιν τῶν Ἑλλήνων, εἰς οὐδένα ἄλλον ἤρμοζε νὰ ἀνατεθῇ
μᾶλλον ἢ εἰς τὴν ΣΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ, τὴν τοσοῦτον διὰ
συστάσεως ἰδίαις δαπάναις δημοτικῶν τῶν κορασίων σχολείων
συντρέχουσαν τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, τὴν πρὸς ἅπαντας
τοὺς δυστυχεῖς δαψιλῶς ἀνοίγουσαν τὴν εὐεργετικὴν χεῖρα, τὴν
παντοῦ ὅπου καὶ ἂν ἀκούσῃ δυστυχεῖς καὶ πάσχοντας τρέχου-
σαν, ἵνα καὶ διὰ τῆς γλυκείας καὶ ὄντως χριστιανικῆς αὐτῆς
γλώσσης βάλσαμον παραμυθίας ἐπιχύσῃ, τὴν μετὰ τοσαύτης
δίψης ἀσχολουμένην εἰς τε τὴν καθωμιλημένην καὶ εἰς τὴν
τῶν ἀθανάτων ἡμῶν προγόνων γλῶσσαν.

Τούτων λοιπὸν τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων ἀρετῶν ἕνεκα ἐξ-
ηγησάμην τὴν Βασιλικὴν ἐπίνευσιν, ὅπως ἔργον, οἷον τὸ παρὸν,
ἐπικοσμηθῇ διὰ τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος τῆς ΣΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟ-
ΤΗΤΟΣ, τῆς Βασιλίσσης τοῦ ἔθνους μου.

Δέξαι, ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ, εὐμενῶς τὴν πρὸς τὰς Βασιλικὰς
ΣΟΙ ἀρετὰς ἐλαχίστην ταύτην βαθυτάτου σεβασμοῦ ἔνδειξιν,
ἣν εὐλαβῶς προσφέρει ΣΟΙ

ὁ εὐπειθέστατος καὶ πισνότατος ὑπὸ ἡγεῖς

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

α α θ η ι γ γ ε -

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τέλος πάντων συνετελέσθη τὸ πρό τινων μηνῶν ἀγγελλόν, ἀπὸ πολλοῦ δὲ χρόνου ἐκδιδόμενον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν καὶ ἤδη εἰς τὰς χεῖρας παραδίδεται τῶν λογίων καὶ ἐν γένει ἀπάντων τῶν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολουμένων.

Εἰς τὰς τοιαύτας μεγάλας διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐργασίας ἔτι μᾶλλον πρέπει ὁ ἀναγνώστης νὰ ᾔη ἐπιεικής· διότι τὰ πάντα ἐν αὐθὰ εἶνε ἐν τῷ γίγνεσθαι καὶ τῶν πάντων ἔτι στερούμεθα. Οὐδὲ ἦτο δυνατόν εἰς ἡμᾶς ἐκ τοιαύτης φοβερᾶς καὶ πολυχρονίου δουλείας ἐξελθόντας ἐν καλῆτέρᾳ καταστάσει νὰ εὕρισκώμεθα.

Μετὰ θάρρους δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι οὔτε κόπων οὔτε τῆς ἀναγκαίας πρὸς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου δαπίνης ἐφείσθημεν, ἅπαντας τοὺς πρὸς τοῦτο καταλλήλους τοὺς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν καλῶς εἰδότες προσκαλέσαντες. Καὶ τινες μὲν τούτων διὰ διαφόρους οὓς εἶχον δικαίους λόγους δὲν ἤθλησαν νὰ λάβωσι μέρος, οἱ πλεῖστοι ὅμως μετὰ προθυμίας εἰς αὐτὸ εἰργάσθησαν.

Εἰς σύνταξιν τοῦ λεξικοῦ τούτου βάσιν ἐλάβομεν τὸ Ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ σοφοῦ γερμανοῦ Πάπε, ἐν ᾧ συντόμως μὲν, ἀλλὰ λίαν ἐπιστημονικῶς ἐξερευνᾶται ἡ χρῆσις τῶν λέξεων παρὰ τοῖς δοκίμοις καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγραφεῦσι. Πᾶν δὲ τὸ μὴ ἐν αὐτῷ ὑπάρχον ἠρανίσθημεν ἐκ τοῦ Ἱερου τοῦ Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, πλὴν τοῦ τελευταίου μέρους τοῦ Α (α), καὶ ἐκ τοῦ σπουδαιότητος Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ τοῦ γερμανοῦ Πάσσου.

Ὡσαύτως ἐκ τοῦ λεξικοῦ μάλιστα τῶν Κυρίων ὀνομάτων τοῦ Πάπε παρελήφθησαν τὰ πλεῖστα τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἀλλὰ μετὰ τῆς μεγαλειότητος συνταμίας. Ἐν δὲ τῷ τέλει ἐκάστης Ἑλληνικῆς λέξεως ἐτέθη ὡς ἐξήγησις σχ. δὸν παντοῦ μία ἢ δύο λατινικαὶ λέξεις, ἵνα βλέπη ἕκαστος ὁ ἀναγινώσκων τὴν μεγάλην τῶν δύο γλωσσῶν συγγένειαν.

Ἀλλὰ καὶ ἄρθρα ὁλόκληρα κάλλιον ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Πάσου ἐκτε-

(α) Μόνον δὲ διὰ τὸ ΑΜ μέχρι τοῦ ΑΩ, ἐπειδὴ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ἱερου τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου δὲν εἶχον ἐν τῇ μικρᾷ μου βιβλιοθήκῃ, ἵνα μὴ τὸ ἔργον μείνῃ ἀτελές, παρεκάλεσάν τὸν τότε ἔφορον τῆς δημοσίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ βιβλιοθήκης κ. Κόμον, ἵνα μοι τὸ δανείσῃ, ὁποσχεθεὶς διὰ πᾶσαν αὐτοῦ βλάβην τὴν κατὰ τὸν νόμον ἀποζημιώσιν. Ἀλλ' οὔτε διὰ τῶν παρακλήσεών μου οὔτε διὰ τῆς διὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας αἰτήσεώς μου, ὅπως διαταγθῇ ὁ ἔφορος νὰ μοι τὸ δανείσῃ, κατώρθωσά τι. Ἐπιθυμῶν ὅμως ἵνα τὸ ἔργον καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ᾔη πλήρες παρεκάλεσα δύο τῶν συντακτῶν αὐτοῦ τοὺς κ. Π. Ραζέλον καὶ Δημήτρ. Ἰωαννίδην, οἵτινες μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέλαβον καὶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὴν τῆς Βουλῆς μεταβαίνοντες συνεπλήρωσαν καὶ τὸ μέρος τοῦτο, ὅπερ ἐν παρατήρησει τίθεται εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου τόμου. Ἐκ τοῦ συμπληρώματος δὲ τούτου εὐχολοῦνται δύναται νὰ συμπεράνῃ ὁ ἀναγνώστης κατὰ πόσας νείας λέξεις τὸ λεξικὸν τοῦτο ἡξήσει ἀπέναντι τῶν παρ' ἡμῖν εὐρισκομένων λεξικῶν.

Θειμένα παρελήφθησαν μετὰ τῶν ἀναγκαίων τροποποιήσεων ἐν τῷ λεξικῷ τούτῳ, ἀντὶ τῶν τοιούτων ἄρθρων τοῦ Πάπ. Ἐνιαχοῦ δὲ μάλιστα ἐν μικραῖς Ἑλληνικαῖς λέξεσιν ἐκρίθη κάλλιον ὡς ἐξηγήσεις τῶν λέξεων αὐτῶν ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ αὐτῶν μεταφράσεων νὰ λαμβάνωνται εἰ δυνατόν κατὰ λέξιν αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων γραμματικῶν καὶ λεξικογράφων.

Οὕτω δὲ καὶ κατὰ τὸ πᾶν τῶν λέξεων εἶνε αὐτὸ πληρέστερον ἀπάντων τῶν μέχρι νῦν δημοσιευθέντων Ἑλληνικῶν λεξικῶν. Ἐτέθησαν δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἅπασαι τῶν γλωσσarίων αἱ λέξεις καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν λίαν μεταγενεστέρων· διότι τὰ Ἑλληνικά λεξικά τὰ διὰ τοὺς Ἑλληνας φρονούμεν ὅτι πρέπει νὰ περιλαμβάνωσιν οὐ μόνον τὰς λέξεις τῶν δοκίμων Ἑλλήνων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ ἅπασας τὰς ἀπανταχοῦ τεθησαυρισμένας Ἑλληνικὰς λέξεις, ἵνα ἔχῃ ἐν ὅφει ὁ Ἕλλην πλήρη τὸν θησαυρὸν τῆς γλώσσης του καὶ νὰ κάμνῃ ἐκάστοτε κατὰ τὰς ἀνάγκας του τὴν πρέπουσαν αὐτῶν χρῆσιν.

Πρὸς ἐξήγησιν ἐκάστης λέξεως παρατίθενται συχνὰ πολλὰ χωρία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, δι' ὧν κάλλιστα διακρίνονται αἱ διαφοραὶ ἐν τῇ σημασίᾳ ἐκάστης λέξεως συνεχδοχαί. Καὶ πρῶτον μὲν παρατίθεται χωρίον τοῦ συγγραφέως, παρ' ᾧ πρῶτον ἡ λέξις εὐρίσκεται· μετὰ ταῦτα χωρία τῶν ἄλλων συγγραφέων κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, δι' ἧς ἐμφαίνεται ἡ ἱστορικὴ ἀνάπτυξις τῆς ἐννοίας ἐκάστης λέξεως, καὶ ἐπὶ πόσον ἡ χρῆσις αὐτῆς ἐκτείνεται. Ἄλλοτε δὲ σημειοῦται τὸ χωρίον τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾧ ἀναφέρεται ἡ λέξις, καὶ ἄλλοτε πολλάκις ὅταν ἡ λέξις ἦνε μεταγενεστέρα ἢ σημειοῦται μόνον ὁ συγγραφεὺς ἢ ἐν γένει αἱ συντετμημέναι λέξεις μ.τ.ν. = μεταγενέστερον, ἐκκλ. = ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς κτλ. περὶ ὧν ἰδὲ ἀμέσως μετὰ τὴν πρόλογον ἐν ταῖς συντετμημέναις λέξεσιν.

Πρὸς ἀκριβέστερον δ' ὅρισμόν τῆς σημασίας τῶν λέξεων ἐκτίθενται ἐν αὐτῷ αἱ συνώνυμοι λέξεις καὶ αἱ λέξεις ἢ αἱ φράσεις αἱ τὴν ἀντίθετον ἐννοίαν σημαίνουσας, ὡς καὶ αἱ διαφοραὶ συντάξεις, καθ' ἃς ἡ λέξις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν εὐρίσκεται.

Μεγάλῃ ἔτι προσοχῇ κατεβλήθη ἵνα μὴ ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν λέξεων γίνηται χρῆσις ξένων λέξεων καὶ μάλιστα Τουρκικῶν, παντοῦ ἐν αὐτῷ ἐπιζητηθείσης τῆς κυριολεξίας καὶ τῆς ἐρμηνείας κατὰ τὰς καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα σωζομένας ἔτι ἐν τῷ λαῷ Ἑλληνικὰς λέξεις. Ἐνιαχοῦ δὲ μάλιστα καὶ ὁλόκληροι φράσεις τῆς κατὰ τόπους δημώδους γλώσσης μεταφέρονται ἐν αὐτῷ· ὡσαύτως παροιμίαι, δημώδη ἄσματα, γνωμικά, κλ. δι' ὧν ἔτι μᾶλλον διασαφῶνται αἱ ἀρχαῖαι παροιμίαι, τὰ γνωμικά κλ. καὶ πλουσιώτερον γίνεται τὸ λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Πρὸς ἀποφυγὴν συχνῶν ἐπαναλήψεων μόνον ἐν τοῖς ἀπλοῖς ῥήμασι σημειοῦνται οἱ ἀνωμάλως σχηματιζόμενοι αὐτῶν τύποι, καὶ εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προσφεύγωμεν, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις ἐκ προλέσεων ῥήμασι δὲν

εὐρίσκωμεν ἐκτεθειμένους τοὺς διαφόρους αὐτῶν τύπους. Ἐὰν ἕως συνθετά τινα ῥήματα ἰδίας ἔχουσιν ἀνωμαλίας, μὴ ἐν τοῖς ἀπλῆς ὑπαρχάσας, ἢ ἐὰν τὰ ἀπλᾶ αὐτῶν ῥήματα δὲν εἶνε εὐχρηστα ἢ καὶ ἀπηρχαιωμένα, ἐξ ἀνάγκης τότε σημειοῦνται ἐν τοῖς συνθέτοις οἱ ἀνώμαλοι αὐτῶν τύποι.

Ἐν τοῖς διχρόνοις τῶν φωνηέντων σημειοῦται μόνον ἡ προσωδία, ὅταν τὸ δίχρονον μακρὸν ὄν δὲν διακρίνηται ὅτι εἶνε τοιοῦτον διὰ τῷ τονισμοῦ. Πάντα λοιπὸν τὰ δίχρονα τὰ μὴ φέροντα προσωδίας σημεῖον θεωρητέα ὡς φύσει βραχέα. Πρὸς εὐκολίαν ὅμως τῶ ἀναγινώσκοντος σημειοῦται ἐνίοτε ἐν παρόδῳ ἐπὶ τῶν διχρόνων ἡ προσωδία καὶ ὅταν αὐτὰ ᾗνε βραχέα.

Αἱ σύνθετοι λέξεις διαιροῦνται ἐν αὐτῷ εἰς τὰ μέρη ἐξ ὧν συντίθενται διὰ τοῦ ἀπλοῦ διαιρετικοῦ σημείου (-) αἶον ἁ-δ ὀκιμος, ἀγχι-γείτων, συν-ίστημι, ἐπ-αν-έρχομαι. Ἐν ταύταις ταῖς λέξεσιν εὐκόλως διακρίνεται πόθεν ἐκάστη αὐτῶν εἶνε συντεθειμένη. Ὡσαύτως εὐκόλως ἐννοεῖται πόθεν αἱ λέξεις συντίθενται, ἐν αἷς τὰ συνθετικὰ αὐτῶν μέρη ὑφίστανται τὰς κανονικὰς γραμματικὰς μεταβολὰς· οἶον ἁ-δαρος ἐκ τοῦ α καὶ δῶρον, ἁ-ειδής ἐκ τοῦ α καὶ εἶδος, ἀγλαό-μορφος ἐκ τοῦ ἀγλαός καὶ μορφή, προ-ὑπτον ἐκ τοῦ πρὸ καὶ ὀπτόν, ξιφο-υλκῆω ἐκ τοῦ ξίφος καὶ ἔλκω ἀντι ξιφο-ελκῆω, ἐπί-ρρημα, καταρράκτης, συρ-ράπτω ἐκ τοῦ σὺν καὶ ῥάπτω. Ἐν τούτοις ὁ τόνος φυλάττεται ἐπὶ τοῦ δευτέρου γράμματος τῆς ἐκ συναίρεσεως προκυψάσης διφθόγγου καὶ προφέρεται ἡ διφθόγγος ὡς νὰ ᾗτο ἀδιαίρετος. Οὕτω δ' ἔτι ἀνευ τινὸς δυσκολίας ἐννοεῖται ὅτι τὸ αἰείβολος δὲν εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ αἰεὶ καὶ βόλος, βολή, ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰεὶ καὶ τῆς ρίζης βολ-, βελ-, βαλ- τοῦ βάλλω.

Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων παρελήφθαι ἵκανον συντόμως ἐκ τε τοῦ ἐτυμολογικοῦ τοῦ Γ. Κουρτίου καὶ ἐξ ἄλλων ἐτυμολόγων ὅσα ἐφάνησαν τοῖς συντάκταις ὅτι παρείχον πολλὴν τὴν πιθανότητα. Συχνὰ δ' ἀναφέρονται καὶ ἐτυμολογίαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων γραμματικῶν ὅχι τόσον διὰ τὸ ὀρθὸν αὐτῶν· διότι πολλὰ αὐτῶν εἶνε λίαν βεβιασμένα ἢ καὶ ἀλλόκοτοι· ἀλλὰ διότι πολλάκις ἐξ αὐτῶν δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν κυρίαν σημασίαν τῶν λέξεων καὶ νὰ ἐννοήσωμεν κατὰ πόσον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι γραμματικοῖς διετηρεῖτο ἢ εἶχεν ἀπολεσθῇ ἡ γνώσις τῆς συναφείας τῶν λέξεων πρὸς ἀλήλως.

Ὡς δ' ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις Ῥήμασιν (α) ἐλέγομεν καὶ πάλιν ἐνταῦθα ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι δὲν πρέπει ἀνεξελέγκτους νὰ παραδεχόμεθα τὰς τῶν Εὐρωπαϊκῶν γραμματικῶν ἐτυμολογίας· διότι πολλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσι τὰ ἔχοντα χρεῖαν πλείονος ἐρεῦνης· οἶον τοῦ κρ-

(α) Ἀνωμ. Ῥήματα Ἀθ. Λ. Σακελλ. σ. 17. ἐκδ. πέμπτη.

ναθέω και κόναθος κατά τὸν Κούρτιον (α) ρίζα εἶνε καν- (καναχή, capo λατ.) = κον και κατάληξις θος, α μεταξὺ ρίζης και καταλήξεως παρεντιθεμένου, κον-α-θέω, κόν-α-θος. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ κόναθος εἶνε συγγενὲς τῷ κόμπος, κόπτω (β). Καθ' ἡμῶς ὁμοίως τὸ κοναθέω, κόναθος εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προθέσεως κον και αθέω. Καὶ ἡ μὲν πρόθεσις κον = κοιν (κοινός, κοινόω, κοινωνός) = κυν (Κυν-ουρία, Κυν-έγειρος, κυν-άγχη, κύνοπλον) = cum λατ. = καν (καν-αχή) = σὺν, τὸ δὲ ἀθέω γίνεται ἐ-τοῦ ἄδωρ = βοή (ἄδως, ἄως, ἀχώ, ἡχώ) κατὰ τοὺς Λάκωνας Ἡσύχ. οὕτω δὲ κον-αθέω = συνηχῶ, συμβοῶ, και κόν-αθος = συνήχησις, συμβόησις, και ὅχι κατὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀρχαίων λεξικογράφων ἀπλῶς κοναθέω = ἡχῶ, ψοφῶ, και κόναθος = ἡχος, ψόφος, κρότος. Ἐκ τούτων δ' ἐρμηνεύονται λίαν σαφῶς τὰ τοῦ Ὁμήρου «ἀμφὶ δὲ νῆες-σμερδαλέον κονάβησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν» Ἰλ. β, 334, και «αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν-σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε και ἵππων» Ἰλ. β, 466, και «ἄφαρ δὲ κακὸς κόναθος κατὰ νῆας ὁρώρει ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν δ' ἅμα ἀγνυμενάων» Ὀδ. κ, 122, ὅ-του διὰ τῆς κον = σὺν ἐκδηλοῦται ἡ ἀμοιβαία δύο ἢ πλειόνων συνεργία.

Ὡσαύτως τὸ καν-αχέω, καν-αχή, καν-αχίζω και καν-αζω (καν-αχτω) εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως καν = κον και ἡχέω = συνηχῶ και καν-αχή = συνήχησις, και ὅχι ὡς οἱ ἀρχαῖοι λεξικογράφοι λέγουσι καναχή = ἡχος, κραυγή Ἡσύχ. οὕτω δ' ἐξηγοῦνται και τὰ τοῦ Ὁμήρου «ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός» = συνήχησε, και ὅχι ἀπλῶς ἤχησεν Ὀδ. τ, 469. «δεινὴν δὲ περὶ προτάφοισι φαεινὴ - πλήλῃς βαλλομένη καναχὴν ἔχε» Ἰλ. π, 104. «κανάχιζε δὲ δόρατα πύργων - βαλλόμεν», μ, 36.

Τὴν πρόθεσιν κον = κυν ἔχει και τὸ κοκκύαι = οἱ πάπποι και οἱ πρόγονοι Ἡσύχ. και κυκοῖα = προγόνους Ἡσύχ. ἔτι «τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν· κοκύαι γὰρ ἔλεξαν ἀμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρυές» Ζωνᾶ Σαρδιαν. ἐπίγρ. Ἀνθ. Παλ 9, 312. Ὡσαύτως κατὰ τὸν Μ. Ἐτυμολόγιον σ. 524, 52 «κοκκύας ὁ πρόγονος. Ἔστι δὲ ἰωνικὴ ἢ λέξις σημαίνει δὲ τοὺς κεκομμένους». Ἐπίσης κατὰ Σουῖδαν «κοκκύαι οἱ πρόγονοι· ἐφ' ἡμέων κοκκύησι καθημένη ἀρχαίησιν». Ἀλλὰ και «κούκα· πάππον» Ἡσύχ. Πάντα ταῦτα εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προθέσεως κον = κοκ = κο = κυν ἢ κυ = σὺν και τοῦ ῥήματος κύω = γεννῶ. Οὕτω δὲ κοκ-κύαι = συγγενήτορες. Ἐν δὲ τῷ κυ-κοίας και τὸ υ τῆς ρίζης ἐνηλλάγη μετὰ τοῦ οἱ.

Τὴν πρόθεσιν κον ἀπαντῶμεν ἔτι ἐν ταῖς λέξεσι κοχύω ἢ κοχυδέω και κοχύ· οἶον «κοχυδεῖν· ὑπερχεῖν», και «κοχυδεῖ· ῥεῖ ἰσχυρῶς και μετὰ φόφου, και λάβρως» Ἡσύχ. ὅπερ εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως.

(α) Ἑλλήν. Ἐτυμ. Κουρτίου ἐν λ. κόναθος και καναχή.

(β) Λεξ. Ὁμῆρ. Κρουσίου ὑπὸ Ἱ. Πανταζίδου ἐν λ. κόναθος.

κον καὶ χύω ἢ χυδέω τοῦ χέω, ἀντὶ συν-χύω, συν-χυδέω· «ἐκ δὲ μετώπῳ ἰδρῶς μευ κοχύεσκεν (κατ' ἄλλ. γραφ. κοχύδεσκειν) ἵστον νοτίαισιν ἀέρσαις» = δαψιλῶς ἔρρει, κατεφέρετο (Θεοκρ. 2, 106). Ἀλλὰ καὶ «αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάσαις ζωμοῦ μέλανος καὶ Ἀχιλλεῖος μάζαις κοχυοῦντες ἐπιβλύξ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλοῦτου ρεύσονται σφῶν ἀρύτεσθαι» Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 6, 269· ἔτι «κοχυδεῖν τονθολογεῖν, μετὰ ἤχου ρεῖν» Εὐστ. σ. 1095, 15. Οὕτω καὶ «κοχύ· πολύ, πλήρες» Ἡσύχ. καὶ «κόχος· ὁ δαψιλῆς ῥόος» Σχολ. Θεοκρ.

Ἡ πρόθεσις κον, κυν = σύν πιθανῶς ἐνυπάρχει καὶ ἐν τῇ λέξει «κοχῶνη = σύζευξις ἰσχύων πρὸς ἔδραν καὶ πᾶς ὁ περὶ τὴν ἔδραν τόπος» Γαλην. ἐν λεξ. Ἱπποκρ. σ. 566, καὶ «κοχῶναι· τοῦ ἱεροῦ ὁστοῦ τὰ ἐκατέρωθεν μέρη». Ἀλλὰ καὶ κογγῶναι ἀντὶ κοχῶναι εὐρίσκεται παρὰ Μοσχοπούλ. πρβλ. Πόρσων. Ἀριστ. σ. 88. Μὴ δὲ καὶ ἐν τοῖς κόγχοις, κόγγῃ ἐνυπάρχει ἡ πρόθ. κον ἐκ τῆς συν = κον καὶ ἔχω συνθέτοις οὖσιν, οἷον = συν-έχων, συν-έχουσα; ἂν καὶ ἄλλως περὶ αὐτῶν φρονοῦσιν οἱ γλωσσολόγοι.

Ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ μάλιστα τῇ αἰολικῇ καὶ δωρικῇ ἡ πρόθεσις κον = κυν = σύν ὑπάρχει ἐν συνθέτοις λέξεσι. Καὶ ἐάν μὲν τὸ δευτερον συνθετικὸν ἄρχεται ἀπὸ δίγαμμα, τότε ἡ σύν γίνεται κον καὶ καν· οἷον κον-φαθος, καν-φαχή, ἐάν δὲ ἄρχεται ἀπὸ κ, τότε τὸ ν τῆς κον ἢ τρέπεται εἰς κ ἢ ἀποβάλλεται· οἷον κοκ-κῦαι καὶ κο-κῦαι, ἐν ᾧ ἐν τῇ λατινικῇ ἡ eum πρὸ μὲν λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου ἐν συνθέσει γίνεται co· οἷον concido, πρὸ δὲ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος ἡ h γίνεται co· οἷον co-erceo, co-hibeo.

Τὸ χαλινός, χαλμός, χαλῖνα, λαχοῦρι, λαχόρη, σάλι, εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης. Ἡ πρωτόθετος αὐτῶν ῥίζα εἶνε φαλ- ἢ χαλ-ἢ σαλ-, καὶ μεταθέσει γραμμάτων χλα, ἐξ ἧς ἐγένοντο αἱ λέξεις χλα-μός, χλα-νός, χαλῖνα (=χλά-νια). Ἐκ τῆς ῥίζης χαλ-ἢ φαλ ἐγένετο ἡ λέξις λῆ-νος καὶ τὸ λατινικὸν lana=ἔριον, ὁ μαλλός, τὸ νῦν μαλλίον = laine γαλλικὸν καὶ τὸ μεταγενέστερον Ἑλληνικὸν λανάριον = κτένιον, δι' οὗ ξαίνομεν τὰ πρὸς ἐργασίαν μαλλία τῶν προβάτων, ὡς καὶ τὸ Βυζαντινὸν λανάριον· διότι κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλωνίου Ῥοδίου 1, 177 «λανάριοι καὶ οὖνται οἱ κτενισταί»· ἐξ αὐτοῦ δ' ἔτι σχηματίζεται τὸ μεταγενέστερον ῥῆμα λαναρίζω, καὶ μετοχὴ παθ. λαναρισμένος, η, ον, καὶ οὐσιαστικὸν λαναρίσμα. Ἐκ τῆς ῥίζης ἔτι χαλ-ἐγένετο καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι χαλινός ἢ αἰολι-τὶ χάλινος, τὸ κοινὸν χαλινάρι ἢ τουρκικὸν γκέμι. Καὶ τῷ ὄντι ὁ πρῶτος χαλινός, τὸν ὅποιον ἔθεσεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ἵππον εἶνε βεβαίως μᾶλλον ἢ τι ὕφασμα ἢ σχοινίον ὅμοιον τῇ παρὰ τοῖς νῦν ἀγρόταις τῆς Ἑλλάδος καλουμένῃ χαιβιά, ἥντινα μετὰ πολλῶν

αἰώνων παρέλευσιν, ἀφ' οὗ δ' Ἑλλήν ἐφεῦρε τὸν χαλκὸν κατεσκεύασε τὸν πρῶτον χαλινὸν τοῦ ἵππου τοῦ ἐκ χαλκοῦ, εἶτα ἀφ' οὗ ἐφεῦρε τὸν χρυσὸν ἢ τὸν ἀργυρὸν ἐκ χρυσοῦ ἢ καὶ ἀργύρου· καὶ τέλος ἀφ' οὗ ἐφεῦρε τὸν σίδηρον κατεσκεύαζον ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν ἅπαντες διὰ τὸ εὐθηνὸν καὶ στερεὸν τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων τῶν.

Ἐκ τῆς ρίζης ἔτι χαλ-, λαχ- γίνεται ἡ λάχ-νη=τρίχωσις, μαλλία, τὸ ῥῆμα λαχ-ν-όω=καλύπτω διὰ τριχῶν, ὁ λασιος=τριχωτός, μαλλιάρος, συγγεν. τῷ δασύς, ἡ λαισάς (ἀντὶ λασι-ίας)=παχεῖα ἐξ-ωμῖς Ἦσυχ. καὶ τὸ λαισήϊον=ἀσπιδίσκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασί-ων βυσσῶν αἰγείων Ζωναρ. σ. 1289. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης λαχ- ἐγένετο καὶ τὸ λαχουῖρι καὶ ἡ πόλις τῶν Ἰνδιῶν Λαχόρη, ἐν ἣ κατασκευάζονται μέχρι καὶ νῦν τὰ λαμπρότερα μάλλινα ὑφάσματα, ἅτινα καὶ σάλ-ια ἔτι παρὰ τοῖς νῦν Πέρσαις λέγονται. Τῆς αὐτῆς ρίζης χαλ ἢ φαλ εἶνε καὶ ὁ μαλλός (ἀντὶ φαλ-ιος), ἐν ᾧ καὶ τὸ φ ἐστράπη εἰς μ, ὡς τὸ φάλευρον ἐγένετο μάλευρον, ἔτι τὸ ἡμέτερον μαλλίον ὡσαύτως καὶ τὸ ὁμηρικὸν μῆλον (ἀντὶ φηλ-ον, φαλ-ον)=πρόβατον, καὶ τὸ παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις ῥῆμα μῆλ λώνω=τρώγω κρέας, καὶ ἡ μῆλ-λα=τὸ λίπος παντὸς ζώου.

Τὸ δίζημι καὶ διφάω ἔτι δὲν εἶνε ἀπλᾶι ἀλλὰ σύνθετοι λέξεις, τὸ μὲν δίζημι ἐκ τῆς προθέσεως διὰ καὶ τῆς ρίζης δja=δα=ζη· διότι δατέν=ζητέιν οἱ (Δελφοί) Δωριεῖς Ἦσυχ. ἤτοι διά-σδημι=ζητῶ Ἦσυχ. Οὕτω δὲ τὸ δίζημι δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὸ ζητῶ, ὡς οἱ ἀρχαῖοι αὐτὸ ἐρμηνεύουσιν, ἀλλὰ τὸ πολὺ ἡμετὰ φροντίδος ζητῶ, ἐρευνῶ ὅσον «Ἄσιον Ὑρτάκου υἱόν, φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι»=παρὰ πολὺ ζητῶν κτλ. Ἰλ. ν, 760, καὶ «Ἐκτωρ ἐν σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μῶ-ρυχας ἵππους· διζε γὰρ ἡ ἐμάχοιτο κατὰ κλόνον αὐτῖς ἐλάσσας, -ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι» Ἰλ. π, 713. Ὡσαύτως καὶ τὸ δι-φάω εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως διὰ καὶ τοῦ φάω=φαίνω, φέγγω, λάμπω. Οὕτω δὲ καὶ τὸ δι-φάω ἢ ἰων. δι-φέω σημαίνει ὅχι ἀπλῶς τὸ ζητῶ, ψηλαφῶ, ἐρευνῶ, ἀλλὰ τὸ μετὰ φροντίδος ζητῶ, ψηλαφῶ, ἐρευνῶ ὅσον «εἰ δῆπου καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο, πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν» Ἰλ. π, 747· καὶ «τεὴν διφῶσα καλὴν» Ἦσ. ἔρ. 372· «ἐν οὔρεσι πάντα λαγῶν διφᾶ» Καλλιμ. ἐπιγρ. 32, 2. Ἐκ τούτων εὐκόλως ἐξηγεῖται ὅτι μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ α τῆς προθέσεως διὰ τὸ μένον ἐν τῇ προθέσει δι φωνῇ ἐγένετο μακρόν. Ἀμφότερα δὲ τὸ τε δί-ζη-μι καὶ δι-φάω τὸ αὐτὸ σημαίνοντα τὴν αὐτὴν ἔχουσι ρίζαν· διότι ἀμφότερα εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προθέσεως διὰ καὶ τῆς ρίζης φα, ἣτις ἐν μὲν τῷ δί-ζη-μι γίνεται δja ἢ δα=ζα, ἐν δὲ τῷ διφάω, φα.

Καιρὸς δ' εἶνε πλέον νὰ χωρισθῶσιν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς πολ-λὰ ῥήματα καὶ ὡς διακρίνονται κατὰ τὴν σημασίαν, οὕτω πρέπει εἰ δυ-νατὸν νὰ διακριθῶσι καὶ κατὰ τὴν ρίζαν· ὅσον τὸ χράομαι=μεταχειρίζο-μαι, χράω=δίδω χρησμόν, καὶ χράομαι=λαμβάνω ἢ καὶ ζητῶ νὰ λάβω

χρησμών. Καὶ τοῦ μὲν χράομαι = μεταχειρίζομαι ῥίζα εἶνε χερ-, χρε-, (χείρ, εὐχερής), χρα-, χρά-ομαι, ἰων. χρέ-ομαι, (= χερ-άομαι), χρεῖ-μα, χρεῖω, κί-χρη-μι, χρε-ος, χρεῖω· τοῦ δὲ χράομαι = λαμβάνω χρησμών ῥίζα εἶνε φρα ἢ φρε (ῥήμα, ῥή-τωρ), φρα-, φρα-δ-, φράζω (=φραδ-ῶ), χραφ-, ἢ χραφ ἢ χρα-δ, χρά-ομαι, χρά-ω, χρέ-εσθαι, χρε-είω, χρησ-μός, χρησ-τήριον, ο-ρα-culum λατ. Παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκειται μόνον ἰωνικὸν χρεῖω ἐν Ὀδ. θ, 79, «ὥς γὰρ οἱ χρεῖων μυθίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων - Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ», καὶ ἐν ὕμνῳ Ἀπόλλωνος 392 «ὅττι κεν εἴπη-χρεῖων ἐκ δάφνης γυάλων ὑπο Παρνησοῖο». Ὡσαύτως μόνον ὁ μέλλων χρησόμενος ἐν Ὀδ. θ, 80 «δὴ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὲν - χρησόμενος». Ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου ἀρχεται τὸ χράω νά ἦνε ἐν πολλῇ χρήσει· «ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθειάζων χρά τάδε, Πεισιστρατος δὲ συλλαβὴν τὸ χρηστήριον καὶ φὰς δέκεσθαι τὸ χρησθὲν ἐπῆγε τὴν στρατιήν» καὶ «χρεσμένοισι δὲ τοῖσι Θηραίοισι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν εἰς Λιδύην ἀποικίην» Ἡρ. 4, 151. Ὡσαύτως ἡ λέξις χρηστήριον εὐρίσκειται μόνον ἐν ὕμνῳ Ἀπόλλωνος 84 «ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον». Παρ' Ἡροδότῳ ὅμως συχνὰ ἡ λέξις χρηστήριον ὡς καὶ παρὰ Πινδάρῳ Ὀλ. 6, 119 κλ. δηλοῖ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμών, παρὰ δὲ τραγικοῖς ἔτι καὶ τὸ ἱερεῖον Σχολ. Σοφ. Αἴ. 220. Ἡ δὲ λέξις χρησμός = τὸ κατ' ἐξοχήν, ἥτοι τὸ θεῖον ῥήμα, ἡ προφητεία, ἡ πρόρρησις, ἡ μαντεία, οὐδαμοῦ παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει· ἀρχεται δὲ νά ἦνε ἐν χρήσει ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου 1, 48 κέξ. Οὕτω δὲ κυριολεκτικῶς κατὰ τὴν αἰτοῦ ἐτυμολογίαν χρά = λέγει, ἐκφράζει ἡ Πυθία χρησμών ἥτοι θεῖον λόγον εἰς τοὺς ἐρωτῶντας τὸ χρηστήριον.

Ἐπειδὴ δὲ καθ' ἅπαν τὸ λεξικὸν καὶ ἰδίᾳ ἐν ταῖς ἐτυμολογίαις μεγάλη χρήσις γίνεται τοῦ φ καὶ τοῦ j ἀναγκαζόμεθα νά περιλάβωμεν ἐν τέλει τοῦ λεξικοῦ τούτου σχεδὸν ἕσα περὶ τῶν δύο τούτων γραμμάτων ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλληνικῇ γραμματικῇ ἔχει ὁ μακαρίτης Ῥαφαὴλ Κύνερος, ἵνα ἔχῃ ὁ ἀναγινώσκων ὅσον οἶον τε ἐπαρκῆ τούτων γνώσιν καὶ ὁσάκις εὐρίσκειται εἰς ἀνάγκην νά προσφεύγῃ εἰς αὐτὰ καὶ νά λύῃ τὰς περὶ τούτων ἀπορίας του.

Ἐκτὸς δὲ τούτων ἐν τέλει τοῦ δευτέρου τόμου προσετέθησαν ὁκτώ πίνακες περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, παραβαλλομένων πρὸς τὰ Γαλλικὰ μέτρα καὶ σταθμά, ἔτι δὲ χρονολογικὸς πίναξ τῶν Ὀλυμπιάδων κατ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς τὴν χρονολογίαν τὴν ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ τὴν πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, ὡς καὶ κατάλογος τῶν ἐπισημοτέρων ἑορτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Συντάχεται τοῦ λεξικοῦ τούτου εἶνε οἱ κ. Ἐμμ. Γαλάνης, Ἀντ. Ἀντωνιάδης, Ν. Γεωργιάδης, Ν. Νικοκλῆς, Ν. Χαλκιάπουλος, Π. Ῥαζέλος, Εὐστ. Σταθάκης, Ἰ. Δέφνερ, Ἰ. Δημητριάδης, Ἰ. Πρωτόδικος, Πολύβιος Α. Σακελλάριος, Δ. Ἰωαννίδης Ὀλύμπιος (α).

(α) Ὁ κυρ. Γαλάνης συνέταξε τὸ Α, ὁ κ. Ν. Γεωργιάδης τὸ Β, Μ, καὶ σχεδὸν ἕπαν τὸ

Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ εἶνε οἱ συντάχται ἕκαστος δ' αὐτῶν διάφορον ἡδύ-
νατο νὰ ἔχῃ τὴν ἐν τῷ λεξικῷ γλῶσσαν, ἀνελάβομεν τὴν φροντίδα εἰς
ἕκαστον αὐτῶν ἐκ πρώτης ἀρχῆς νὰ ὑποδείξωμεν ὁποῖαν ἀπὸ κοινοῦ
γλῶσσαν ἐν τῷ ἔργῳ πρέπει ἅπαντες νὰ ἀκολουθήσωσι, παντοῦ ἡμεῖς
αὐτοὶ ἐπιβλέποντες, ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν τοῦτο πληρέστερα ἐφαρμόζη-
ται. Οὕτω δὲ δυνάμεθα ἀνενδοιάστως νὰ εἴπωμεν ὅτι καθ' ἅπαν τὸ ἔργον
ἐπικρατεῖ καθόλου ἐν τῇ γλώσσῃ τὸ ὁμοιόμορφον.

Καλὸν δὲ θὰ ἦτο καὶ τινα περὶ τῆς νῦν καθωμιλημένης γλώσσης νὰ
ἐλέγοντο· διότι ἕκαστος ἡμῶν γράφων ἰδίαν ἀκολουθεῖ γραμματικὴν.
Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡμεῖς οὔτε τ' ἔναι καὶ οὔτε τὴν ἅπασαν πρὸς τοῦτο ἱκανό-
τητα ἔχομεν, ἀναβάλλομεν τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς εὐδιωτέρους και-
ροὺς, εὐχόμενοι ὅσον τάχιστα ἵνα συντελεσθέντος σχεδὸν τοῦ οἰκοδομήμα-
τος τῆς Ἀκαδημείας συγκροτηθῇ τέλος πάντων καὶ αὕτη, ἥς καὶ τοῦτο
ἀναμφιβόλως τῶν πρώτων αὐτῆς ἔσται μελημάτων.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω παραδίδοντες δὲ τὸ βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας τῶν
ἁπανταχοῦ Ἑλλήνων εὐχόμεθα νὰ φανῇ καὶ τοῦτο χρήσιμον εἰς τὸ ἔ-
θνος, καὶ ἐπὶ τινα τοῦλάχιστον χρόνον νὰ θεραπεύσῃ ὡς πρὸς τοῦτο τὰς
ἀπείρους αὐτοῦ ἀνάγκας.

Α, ὁ κ. Ἀντωνιάδης μέρος τοῦ Α καὶ τοῦ Ε, ὁ κ. Νικοκλῆς τὸ Ξ, ὁ κ. Χαλκιόπουλος τὸ Θ,
Ι, Ν, ὁ κ. Ραζέλος τὸ Γ, Ζ, Ο, καὶ μέρος τοῦ Π, Σ, Τ, καὶ Υ, ὁ κ. Σταθάκης τὸ Η καὶ Ρ,
ὁ κ. Δημητριάδης τὸ Δ καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ Κ καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ Π, ὁ κ. Πρωτόδικος τὸ ἡ-
μισυ τοῦ Κ, ὁ κ. Δέφνερ μέρος τοῦ Σ, Τ, Υ, ὁ κ. Π. Σακελλάριος τὸ Φ, καὶ ὁ κ. Δ.
Ἰωαννίδης τὸ Χ, Ψ, Ω.

Ἀθήνησι τῇ 11 Ἰανουαρίου 1879.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ.

*Συντετμημένοι λέξεις καὶ τὰ πλεῖστα ὀνόματα τῶν συγγραφέων
τῶν ἐν τῷ λεξικῷ ἀναφερομένων.*

Ἄγ. ἢ Ἀγαθ. = Ἀγαθίας ποιητὴς ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἄδαμ. = Ἀδαμάντιος.
Ἄδδ. = Ἀδδαῖος ἐν Ἀνθολογίᾳ.
ἄδκμ. = ἄδοκιμος λέξις.
Ἀθην. = Ἀθηναῖος.
Ἀἴλ. ἢ Ἰ. Π. ἢ Ἰ. Ζ. = Αἰλιανὸς Ἱστορία Ποικίλη ἢ Ἱστορία Ζῶων.
Αἰμιλ. = Αἰμιλιανὸς ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Αἰν. Τακτ. = Αἰνίας Τακτικὸς.
αἰολ. = αἰολικόν.
Αἰσ. ἢ Αἰσωπ. = Αἰσωπος.
Αἰσχ. = Αἰσχύλος, Πρ. Προμηθεύς, Ἐπτ. = Ἐπὶ ἐπὶ Θήβας, Πέρσ. = Πέρσαι Ἀγ. = Ἀγαμέμνων, Χο. = Χοηφόροι, Εὐμενίδες, ἱκ. = Ἰκέτιδες, ἀποσπ. = ἀποσπάσματα.
Αἰσχίν. = Αἰσχίνης.
αἰτ. = αἰτιατικὴ.
ἄκλ. = ἄκλιτον.
Ἄλ. ἢ Ἀλεξ. Αἰτ. = Ἀλέξανδρος Αἰτωλός.
Ἄλ. ἢ Ἀλεξ. Ἀφρ. = Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς.
Ἄλ. ἢ Ἀλεξ. Τραλλ. = Ἀλέξανδρος Τραλλιανός.
Ἀλεξανδρ. = Ἀλεξανδρινοί.
Ἀλκ. ἢ Ἀλκατ. ἀποσπ. = Ἀλκαῖος ἀποσπάσματα.
Ἀλκ. Μεσο. = Ἀλκαῖος Μεσσηνίος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἀλκιδ. ἢ Ἀλκιδάμ. = Ἀλκιδάμας ἐκδ. Βεκκ. ἀττικὸν ῥήτορες.
Ἀλκίφρ. = Ἀλκίφρων.
Ἀλκμ. = Ἀλκμάν.
Ἀλφ. = Ἀλφειδὸς ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἀμμ. = Ἀμμιανὸς ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἀμμῶν. = Ἀμμῶνιος.
ἀμτδ. = ἀμετάδοτον.
ἄμφ. = ἀμφίδολον.
Ἀνακρ. = Ἀνακρέων.
Ἀναξαγ. = Ἀναξαγόρας.
Ἀνδοκ. = Ἀνδοκίδης.
Ἀνθ. = Ἀνθολογία.
Ἀντ. Θεσο. = Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεὺς ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἀντ. Λιβ. = Ἀντώνιος Λιβεράλις.
Ἀντ. Σιδ. = Ἀντίπατρος Σιδωνίος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
ἀντίθ. = ἀντίθετον.
Ἀντιμ. = Ἀντίμαχος.
Ἀντιφ. = Ἀντιφῶν.
Ἀντιφάν. = Ἀντιφάνης.
Ἀντιφιλ. = Ἀντίφιλος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
ἀνωμαλ. = ἀνώμαλον.
ἀνών. = ἀνώνυμος.
Ἀνύτ. = Ἀνύτη ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.

ἄορ. = ἄοριστος.
ἀπολ. = ἀπολύτως.
Ἀπολδ. = Ἀπολλόδωρος.
Ἀπολλ. Ἀργ. = Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικά.
Ἀπολλ. Δυσκ. = Ἀπολλώνιος Δύσκολος.
Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ. = Ἀπολλώνιος λεξικὸν Ὁμηρικόν.
Ἀπολλιν. = Ἀπολλινάριος.
Ἀπολλωνδ. = Ἀπολλωνίδης ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἀποστ. = Μιχαὴλ Ἀποστόλιος.
Ἀππ. Καρχ. ἢ Μιθρ. πολ. = Ἀππιανός, Καρχηδονικὸς ἢ Μιθριδατικὸς πόλεμος.
ἀπροσ. ἢ ἀπροσωπ. = ἀπροσώπως.
Ἄρατ. = Ἀρατος.
Ἀριθμ. προβλ. = Ἀριθμητικὰ προβλήματα ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἄριστ. = Ἀριστοφάνης, Ἀχ. = Ἀχαρνεῖς, ἱππ. = ἱππεῖς, εἰρ. = εἰρήνη, πλ. = πλούτος, Θεσμ. = Θεσμοφοριάζουσαι, ἐκκλ. = ἐκκλησιαζουσai, Λυσ. = Λυσιστράτη, βατρ. = βάτραχοι.
Ἀρισταιν. = Ἀρισταίνετος.
Ἀριστέ. = Ἀριστεύς.
Ἀριστείδ. = Ἀἴλιος Ἀριστείδης.
Ἀριστοτ. = Ἀριστοτέλης, Ἰ. Ζ. = Ἱστορία Ζῶων, πολ. = πολιτικά, ἡθ. Νικ. = ἠθικά Νικομάχεια, π. ψυχ. = περὶ ψυχῆς, ῥητ. = ῥητορικὴ, ποιητ. = ποιητικὴ, κτλ.
Ἄρκαδ. = Ἀρκάδιος.
Ἀρποκρ. = Ἀρποκρατίων, ἐκδ. Βεκκ.
ἄρρ. = ἄρρητον.
Ἀρρ. = Ἀρριανός, Ἀν. ἢ ἀν. = Ἀνάδασις Ἀλεξάνδρου, ἰνδ. = Ἰνδικά.
ἄρσ. = ἄρσενικόν.
Ἀρτεμιδ. = Ἀρτεμίδωρος.
ἄρχ. λεξ. = ἀρχαῖα λεξικά, Σουτδα; Ἡσύχιος, Φώτιος, κτλ.
Ἀρχι. = Ἀρχίας ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἀρχιλ. = Ἀρχίλοχος.
Ἀρχιμῆδ. = Ἀρχιμήδης.
Ἀρχιμηλ. = Ἀρχιμήλος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
Ἄσι. = Ἄσιος.
Ἀσκληπδ. = Ἀσκληπιάδης ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
ἀττ. = ἀττικὴ.
Ἄττ. ναυτ. = Ἀττικὸν ναυτικὸν ὑπὸ Βοιωχίου.
Ἀχ. Τάτ. = Ἀχιλλεὺς Τάτιος.
ἄχρ. = ἄχρηστον.
Β. Ἀν. = Βεκκέρου Ἀνέκδοτα.
Βάδρ. = Βαδρίου μῦθοι.
Βαχυλ. = Βακχυλίδης.
Βασσ. = Ἀόλλιος Βάσσος.
Βατραχ. = Βατραχομουμαχία Ὁμήρου.

Βηρωσ. = Βηρωσός.
 Βιαν. = Βιάνωρ ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Βουτμάν. λεξ. = Βουτμάνου λεξιλόγος.
 Βυζ. = Βυζαντινόν.
 Γ. Παχυμ. = Γεώργιος Παχυμέρης.
 Γ. Κυπρ. = Γεώργιος Κύπριος.
 Γαιτουλ. = Γαιτουλικός ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Γαλην. = Γαληνός.
 γεν. = γενική.
 Γεωπ. = Γεωπονικά.
 Γοργ. = Γοργίας.
 Γορ. Ναζ. ἢ Νυζ. = Γρηγόριος Ναζιανζηνός ἢ Νύσσης.
 γραμ. = γραμματικοί.
 Δ. 'Αλ. = Διονύσιος 'Αλικαρνασσεύς.
 Δ. Κασ. = Δίων Κάσιος.
 Δ. Περ. = Διονύσιος Περιγητής.
 Δ. Σικ. ἢ Διοδ. = Διόδωρος Σικελιώτης.
 Δημ. = Δημοσθένης, ἐκδ. Βεκκ. ἀττ. ῥήτ.
 Δημαδ. = Δημάδης, ἐκδ. Βεκκ. ἀττ. ῥήτ.
 Δημητρ. = Δημήτριος.
 Δημόκρ. = Δημόκριτος.
 Δημων. = Δημόνωνας.
 διάθ. = διάθεσις.
 δικατλ. = δικατάληκτον.
 Δειν. = Δειναρχος, ἐκδ. Βεκκ. ἀττ. ῥήτ.
 Διον. ἢ Διογεν. = Διογένης ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Διοσχ. = Διοσχορίδης.
 Διφιλ. = Δίφιλος ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 δοτ. = δοτική.
 Δρακ. = Δράκων γραμματικός, ἐκδ. 'Ερμάννου.
 δοικ. = δοικός.
 Δωρ. = δωρικῶς.
 ἐκκλ. = ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς.
 'Ελλιδ. = 'Ελλίδιος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 'Εμπεδ. = 'Εμπεδοκλής.
 ἐν. = ἐνικόν.
 ἐνερ. = ἐνεργητικόν.
 ἐνιστ. = ἐνιστώς.
 ἐπ. = ἐπικόν.
 'Επικ. = 'Επίκουρος.
 ἐπιγρ. = ἐπίγραμμα, ἐπ. δδ. = ἐπίγραμμα δδὲ σκοπτον.
 'Επιχ. ἢ 'Επιχαρμ. = 'Επίχαρμος.
 ἔρ. = ἔργα.
 'Ερατοσθ. = 'Ερατοσθένης.
 'Ερμολ. = 'Ερμολύτης.
 'Ετ. Γουδ. = 'Ετυμολόγος Γουδιανόν.
 'Ετ. Μ. = 'Ετυμολόγος Μέγας.
 Εὐδοκ. = Εὐδοκία.
 Εὐκλ. = Εὐκλείδης.
 εὐκτ. = εὐκτική.
 Εὐνάπ. = Εὐνάπιος.
 Εὐοδ. = Εὐόδος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Εὐπολ. = Εὐπολίδης.
 Εὐρ. = Εὐριπίδης, 'Ι. 'Α. = 'Ιφιγένεια ἐν Αὐλίδι, 'Ι. Τ. = 'Ιφιγένεια ἐν Ταύροις, 'Ιππ. = 'Ιππόλυτος, 'Υρακλ. = 'Υρακλῆς, 'Υρ. μ. = 'Υρακλῆς μαινόμενος κτλ.
 Εὐστ. = Εὐστάθιος.
 εὐχρ. = εὐχρηστον.
 ἐφστ. = ἐφετικόν.
 Ζηνδδ. = Ζηνόδοτος.

Ζων. = Ζωναρῆς.
 Ζωσιμ. = Ζώσιμος.
 'Ηδύλ. = 'Ηδύλος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 'Ηλιοδ. = 'Ηλίοδοτος.
 'Ηρ. = 'Ηρόδοτος.
 'Ηρ. 'Αττ. = 'Ηρώδης 'Αττικός.
 'Ηριν. = 'Ηριinna Μιτυληναία ποιήτρια ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 'Ηρδν. = 'Ηρωδιανός, π. μον. λεξ. = περί μονήρων λέξεως, κτλ.
 'Ησ. = 'Ησόδος, θε. = θεογονία, ἔρ. = 'Εργα κα' 'Ημέραι, δσπ. = 'Δοσις 'Ηρακλέους.
 'Πουχ. = 'Πούχιος.
 'Πφ. = 'Πφαιστίων.
 Θ. Μαγ. = Θωμάς Μάγιστρος.
 Θιατ. Σχολ. = Θεαίτητος Σχολαστικός ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Θιμ. ἢ Θιμιστ. = Θιμιστίας, ἐκδ. Βεκκ.
 Θεοδωρίδ. = Θεοδωρίδας ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Θεοδώρητ. = Θεοδώρητος.
 Θεογν. = Θεόγνης, ἐκδ. Βεκκ.
 Θεοκρ. = Θεόκριτος.
 Θεοφρ. = Θεόφραστος.
 θηλ. = θηλυκόν.
 Θουκ. = Θουκυδίδης.
 'Ιαμβλ. = 'Ιάμβελιχος, βι. Πυθ. = βίος Πυθαγόρου.
 'Ιδουκ. = 'Ιδουκος.
 'Ιεροκλ. = 'Ιεροκλῆς.
 'Ιουλ. Αἰγ. = 'Ιουλιανός Αἰγύπτιος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 'Ιουστ. Μαρτ. = 'Ιουστίνος Μάρτυς.
 'Ιπποκρ. = 'Ιπποκράτης.
 'Ιππων. = 'Ιππώναξ.
 'Ισατ. = 'Ισαίος.
 'Ισοκ. = 'Ισοκράτης, ἐκδ. Βεκκ. ἀττ. ῥήτ.
 Ιων. = Ιωνικόν.
 'Ιώτ. = 'Ιώσηπος.
 Κ. Μαν. = Κωνσταντίνος Μανασσῆς.
 Κ. Σμ. = Κόντιος Σμυρναῖος.
 Καλλιμ. ἐπ. = Καλλιμάχος ἐπιγράμματα.
 Κικ. = Κικέρων.
 Κλ. 'Αλ. = Κλήμης 'Αλεξανδρεὺς.
 Κλῖμ. = 'Ιωάννης τῆς Κλίμακος.
 Κορ. = Κόρινθος.
 Κοσμ. = Κοσμάς ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Κολουθ. = Κόλουθος.
 Κραμ. 'Αν. = Κράμερ 'Ανέκδοτα.
 Κρατ. Θηδ. = Κράτης Θηβαῖος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Κρατίν. = Κρατίνος.
 Κριναγ. = Κριναγόρας ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Κτησ. = Κτησίτας.
 κυρ. = κυρίως.
 κυμ. = κυμικῶς.
 Λε. ἢ Λεων. 'Αλ. = Λεωνίδας 'Αλεξανδρινός ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Λε. Ταραντ. = Λεωνίδα Ταραντίνος ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Λεοντ. = Λεόντιος Σχολαστικός ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Λιδαν. = Λιδανίος.
 Λοδ. ἢ Λοδεκ. = Λοδέκχιος.
 Λογγ. = Λόγγος.
 Λογγιν. = Λογγίνος.

Δολλ. = Δόλλιος Βάσσος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Δουκ. = Δουκιανὸς διαλ. θε. = διάλογοι θεῶν, κτλ.
 Λουκιλ. = Λουκίλλιος ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Λυκ. ἢ Λυκόφρ. = Λυκόφρων.
 Λυκουργ. = Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ.
 λυρ. = λυρικοί.
 Λυσ. = Λυσίας.
 Μ. Ἀντ. = Μάρκος Ἀντωνίος.
 Μ. Ἀργ. = Μάρκος Ἀργεντάριος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Μαίνεκ. = Μαϊνέκε.
 Μακ. Μακχδ. = Μακχιδόνιος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Μακκ. = Μακκαδαῖοι.
 Μαλαλ. = Ἰωάν. Μαλαλάς.
 Μανεθ. = Μανέθων.
 Μαξ. Τυρ. = Μάξιμος Τύριος.
 Μαρκελλιν. = Μαρκελλίνος.
 μέλ. = μέλλων.
 Μελε. = Μελέαγρος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Μεν. ἢ Μενανδρ. = Μένανδρος.
 μέσ. = μέσον.
 μετχ. = μετοχή.
 Μίμνερ. = Μίμνερμος.
 Μιον. = Mionnet description de medailles antiques.
 Μοτρ. = Μοίρις Ἀττικιστής.
 μόρ. = μόριον.
 Μόσχ. = Μόσχος.
 Μοσχόπουλ. = Μοσχόπουλος.
 Μουσαϊ. = Μουσαῖος.
 μετβ. = μεταβατικόν.
 μετγν. = μεταγενέστερον.
 μεφ. = μεταφορικόν.
 Ν. Δ. = Νέα Διαθήκη.
 Ν. Δαμασκ. = Νικόλαος Δαμασκηνός.
 Νικ. = Νικανδρος, ἄλ. = ἀλεξιφάρμακα, θηρ. = θηριακά.
 Νικ. ἀριθμ. = Νικομάχου ἀριθμητικά.
 Νικ. Εὐγ. = Νικήτας Εὐγενιανός.
 Νειλ. = Νεῖλος ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Νον. ἢ Ν. Δ. = Νόννος, Διονυσιακά.
 Νοσσ. = Νοσσίς ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Ξεν. = Ξενοφών, Ἀν. = Κόρου Ἀνάβασις, Κόρ. = Κόρου Παιδεία, ἀπομν. = ἀπομνημονεύματα, οἶκ. = οἰκονομικός, κτλ.
 Ξεν. Ἐφ. = Ξενοφών Ἐφέσιος.
 Ξεναγορ. = Ξεναγόρας.
 Ξενοκρ. = Ξενοκράτης.
 Ο'. = οἱ ἐβδομήκοντα.
 Ὄβιδ. = Ὀβίδιος.
 Ὅμ. = Ὅμηρος, Ἰλ. = Ἰλιάς, Ὀδ. = Ὀδύσεια, ὕμν. = ὕμνος.
 ὄν. = ὄνομα.
 ὄνομ. = ὀνομαστική.
 ὄνομπ. = ὀνοματοποιία.
 Ὅπ. = Ὅπικανός, ἄλ. = ἀλιευτικά, κυν. = κυνηγετικά, ἱξ. = ἱξευτικά.
 ὄριστ. = ὀριστική.
 Ὅρφ. = Ὅρφεύς, ὕμν. = ὕμνοι, Ἀργ. = Ἀργοναυτικά.
 Ὅρατ. = Ὅράτιος. Φλάκκος.
 οὐδ. = οὐδέτερον.
 π. = ποιητικόν.

Π. ἢ Παλυ. Σιλ. = Παῦλος Σιλεντιάριος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 παθ. = παθητικόν.
 Παλαιφ. = Παλαίφατος.
 Παλλ. ἢ Παλλαδ. = Παλλαδᾶς ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 παρασχμ. = παρασχηματισμός.
 Παρθεν. = Παρθένιος.
 παρκ. = παρακείμενος.
 Παροιμ. = παροιμιακός.
 Πaus. = Παιουσανίας.
 Πινδ. = Πίνδαρος, Ὁ. = Ὀλύμπια, Π. = Πόθια, Ἰ. = Ἰσθμία, Ν. = Νέμεια.
 πλ. = πληθυντικός.
 Πλαν. Ἀνθ. = Πλανούδου Ἀνθολογία.
 Πλατ. = Πλάτων, ἔκδ. Βεκκ. πολιτ. = πολιτικός, πολ. = πολιτεία, κτλ.
 Πλιν. = Πλίνιος.
 Πλουτ. = Πλούταρχος.
 Πλωτιν. = Πλωτίνος.
 Πολεμ. = Πολεμίων.
 Πολυαιν. = Πολύαινος.
 Πολυδ. = Πολύδης.
 Πολυδ. = Πολυδεύκης.
 Πορφ. ἢ Πορφυρ. = Πορφύριος.
 Ποσιδιπ. = Ποσιδίππος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 πρβλ. = παράβαλε.
 Προκ. = Προκόπιος.
 Προκλ. = Πρόκλος.
 προστ. = προστακτική.
 Πτολ. = Πτολεμαῖος.
 Πυθ. = Πυθαγόρας.
 Πυθέ. = Πυθέας ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Ῥιαν. = Ῥιανός.
 Ῥουφιν. = Ῥουφίνος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Σ. Ἐμπ. = Σέξτος Ἐμπειρικός, ἔκδ. Βεκκ.
 Σαπφ. = Σαπφώ, ἔκδ. Βεκκ.
 σημ. = σημαίνει.
 Σιμωνιδ. = Σιμωνίδης, ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Σιμμ. = Σιμμίας ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Σκυμν. = Σκύμνος Χίος.
 Σολ. = Σόλων.
 Σουίδ. = Σουΐδας.
 Σοφ. = Σοφοκλῆς, Οἰδ. τ. = Οἰδίπους τύραννος, Οἰδ. Κ. = Οἰδίππου ἐπὶ Κολωνῷ, κτλ.
 σπαν. = σπάνιον.
 σπαντ. = σπανιώτερον.
 Στ. Βυζ. = Στέφανος Βυζάντιος, ἔκδ. Βεκκ.
 Στησιχ. = Στησίχορος.
 Στοδ. = Στοδαῖος.
 Στραδ. = Στράδων.
 Στρατ. = Στράτων ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 συγγ. ἢ συγγεν. = συγγενής.
 συγκρ. = συγκριτικόν.
 συναίρ. = συναίρεσις.
 Συνεσ. = Συνέσιος.
 συνήθ. = συνήθως.
 Σχολ. = Σχολιαστής.
 Σώφρ. = Σώφρων ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 τ. ε. = τοῦτ' ἐστίν.
 Τζέτζ. = Τζέτζης.
 Τιμ. = Τίμαιος.
 τραγ. = τραγικοί.
 τροπ. = τροπικός.

Τρωφ. = Τρωφιδώωρος.

Τυρτ. = Τυρταίος.

Υγιν. = Υγίνος.

ὕποτ. = ὑποτακτική.

ὕμν. = ὕμνος.

ὕπερθ. = ὑπερθετικόν.

Υπερίδ. = Υπερίδης.

ὕπερσ. = ὑπερσυντελικός.

ὕποκ. = ὑποκαριστικόν.

Φαβωρ. = Φαβωρίνος.

Φαίδ. = Φαίδιμος ἐν Ἀνθολογίᾳ.

Φανι. = Φανίας.

Φερεκ. = Φερεκύδης.

Φιλ. = Φίλων Ἰουδαῖος.

Φιλημ. = Φιλήμων.

Φιλιππ. = Φίλιππος Θεσσαλονικεὺς ποιητ. ἐν

Ἀνθολογίᾳ.

Φιλοδ. = Φιλόδημος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.

Φιλοξ. = Φιλόξενος.

Φιλοστρ. = Φιλόστρατος.

Φρυν. = Φρόνιχος.

Φωκυλ. = Φωκυλίδης.

Φωτ. = Φώτιος.

Χαριτ. = Χαρίτων Ἀφροδισιεύς.

χειρογρ. = χειρόγραφα.

Χοιροδ. = Γ. Χοιροδοσκός.

λ. ρ. Σιβ. = χρησμοὶ Σιβυλλῶν.

Χριστοδ. = Χριστόδωρος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.

γυδ. = γυδαϊκῶς.

Ψελ. = Μ. Ψελλός.

ὠνομοτοπ. = ὠνοματοποιημάτων.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α, τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ἑλλην. ἀλφαβήτου. ὡς ἀριθμητ. = 1, α = 1000. Τὸ ὄν. εἷς ση-
μειτικόν· οἱ ἀρχαῖοι ὅμως παράγουσιν αὐτὸ ἐ-
σφαλμένως ἐκ τοῦ ἀλφειν, ἀλφεινῶ.

Α (α) ἐν συνθέσει· 1) στερεῖται. = ἀνευ, προσελθὼν
ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀν, ὡς πρὸ φωνηέντων τοῦτο φαί-
νεται, ἀποφασίζει τὴν ἐννοίαν τῆς λέξεως, πρὸ ἧς
κεῖται ἢ ἐξασθενεῖ αὐτὴν οὕτως ὥστε ἔγκει-
ται ἐν αὐτῇ φόρος· ὡς ἐν τῷ ἀπρόσωπος,
λατ. III' 2) ἀθροιστ. συγγ. τῷ ἅμα, ἐκφράζει
τὸ ὅμοι, ἐνταυτῷ εἶνε· 3) εὐφωνικὸν καὶ πρὸς
σηματικὸν ἐπιθέτων χρησιμεῖον, ἰδίως τιθέ-
μενον πρὸ λέξεων ἀπὸ δύο συμφωνῶν ἀρχομέ-
νων ὡς ἀλληγρός, ἀσφαίρω, ἀσταφίς, ἐνίοτε
καὶ πρὸ ἀπλοῦ συμφών. ὡς ἀμεύραμα· 4)
ἐπιτατ. = ἔγαν.

Α, ὄψω. ἀντί ἧ, ἄθρ. α, ὄψω. ἀντί ἧ, ἀντων.
ἀναφρρ.

Α (α)· 1) οὐδ. πλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς·
2) ὄψω. ἀντί ἧ, οὐδ. πλ. τοῦ εὐς.

Α, θηλ. δουκ. τοῦ ὅς.

Α, ὄψω. ἀντί ἧ δοτ. θηλ. τοῦ ὅς ἐκλαμῶ. καὶ
ἀντί τοπικ. ἢ ὁμοιωμ. ἐπὶ ῥήμ.

Α καὶ ἄ, ἐπιρρων. οἴκτου, ἐλέους, λύπης δυσθυμίας
(σχετλιασ) τὸ πρῶτον μάλλον ἐπὶ ψυχικ.
παθήματος, τὸ δεύτερον ἐπὶ σωματ. πόνου,
ἐνίοτε καὶ ἀπλάσιασμένον ἄ ἄ.

Α ἄ, ἐπιφ. γέλιντος Ἀριστ.

Α-ἄατος, α (ἄ α), ἐπιθ. ἀδλαδής, ἀπαρά-
δατος, ὅσιος, βέβαιος, ὅτε μὲν ἐπὶ ὄρκων ὡς ἐπὶ
τοῦ ὕδατος τῆς Στυγός, εἰς ὃ οἱ θεοὶ ὤμνουσιν,
ὅτε δ' ἐπὶ ἀγῶνος ὡς ἀεθλος, ἀάατος=ἀγῶν
ἀναντιρρήτως κρίσιμος, οὗ ἡ ἐκδοσις ἔσται
ἀμετάκλητος· ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπὶ
ἐνερ. σημ.=μὴ βλάπτων, ἀδλαδής, inviolabi-
lis (ὁ βούμαιν. ἐξηγεῖ τὸ ἀνω χωρίον=ἀγῶν
οὐδὲ κακός, δηλ. ἀξίος, ἀξιώσιμος).

Α ἀάατος· ἀάατος, ἀδλαδής, λακων.

Α ἄ γ ῆ, ἑός, ἐπ. 2 (ἄ γ νωμι)· ἀθραυστος, ἰσχυ-
ρός, πάνυ στερεός, firmus.

Α-αδής, 2 (α-ἀεῖν)· δυσάρεστος, δυσχερής,
ὀχληρός, molestus.

Α ἄζω, μελ. ἄσω ἀνοικτῷ στόματι φυσῶ ἐν-
τεθῷ. ἐκπνέω, χουχουλίζω ἢ ἀντίθεσις πρὸς
τὸ φυσῶ δεικνύται ἐν τῷ φυσῶσι μὲν γὰρ ψυ-
χρὸν, ἀΐζουσι δὲ θερμόν. Ἀριστοτ. εἶνε τῆς
αὐτῆς ρίζ. τῷ ἄω, αὐῶ, αὐτὸς καὶ ἄζω α-
ζάνω ~, balare.

Α ἄμινος, ἰθος, ἢ ἰξευτήριον, ὄργανον θηρευ-
τικόν, ἐπιγρ.

Α ἄνδιχα· ὄχι, χωρὶς.

Α νθα· εἶδος ἐνωτίων Ἦουχ.

Α ἰομα· ἰθ' ἄω.

Α-ἰπλετος, π. ἐπιθ. 2' ἰθ' ἀπλετος.

Α-απτος, ἐπ. 2 (ἄπτομαι)· ἄθικτος, ἄψαυτος,
ἀπροσπέλαστος, ὑπημφαίνων καὶ τὸ δαινῶς ἰ-
σχυρὸν, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐπιθ. χειρῶν ἡ-
ρώων, ἃς οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐγγίῃ ἐχθρικῶς,
intactilis.

Α πρῶν, ἄκλ. ἀλλὰ καὶ κλιν. γεν. Ἀπρῶνος·
πρεσβύτερος ἀδελφὸς Μωϋσέως

Α ασα, ἀορ. ἄσας· Ἰλ. θ, 237, ἄσ' Ὀδ. φ,
296, ἄσεν, φ. 297, ἄσαν, π. 68' ἰθ' ἄω.

Α ατάμην, μ. ἀορ. τοῦ ἄω.

Α ασατο, 3 πρόσωπ. μ. ἀορ. τοῦ ἄω.

Α ασθην, πθ. ἀορ. τοῦ ἄω.

Α ασφ-φρων, 2' φρενοβλαδής, μωρός.

Α ασσω, π. ἰθ' ἄω.

Α ἄσμος, ὁ (ἄζω)· φύσημα ἀνοικτῷ τῷ στό-
ματι, μ. γν. halitus.

Α-ασπετος, 2' π. ἐπιτμ. ἀντὶ τοῦ ἄσπε-
τος K. Σμ. 3, 673.

Α ατος· ἄατος· Ἦουχ.

Α-ἀσχετος, 2' ἐπ. ἐπιτμ. ἀντὶ ἄσχετος
Ἰλ. ε, 822.

Α ἄται, 3 προσ. ἐν. μ. τοῦ ἄω.

Α ἄται, ἐν. μ. τοῦ ἄω.

Α ἄτη καὶ ὄψω. ἄτα· ἄτη.

Α ατος, 2 (συνηρ. ἄτος, ἄω=χορταίνω, ἄσαι).
ἀκόρεστος, μετὰ γεν.-πολ. ἔμοιο=ἀδλαδής. Τὸ
παρὰ K. Σμ. 1, 217 θάρσος ἄατον κεῖται
ἀντὶ ἄτην· τὸ δὲ ἄατος = ὕβρις παρ' Ἀ-
πολλ. P. 1, 459 = ἀατὸς ὕβρις, βλαπτικῇ.

Α ἄω ~υ (Ἔα ἢ αἜα), ἐπ. ἀορ. 1. ἄσα,
συνηρ. ἄσα, ἐν τῷ π.θ. μόν. ἀορ. ἀσθην 1)
ἐνερ. α) βλάπτω, κακοποιῶ, παθ. βλάπτομαι,
νιοιο· β) συνήθ. ἐπὶ φρενῶν, ἐξαπατῶ, παραγῶ,
μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ φρένας, π.θ. ἐξαπατᾶσθαι, πλα-
γᾶσθαι, ἀμαρτάνειν μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ θυμῷ, φρε-
σί· 2) μέσ. α) ἀπατῶμαι, τυφλοῦμαι, ἀνοήτως
πράττω· β) ἀπατῶ τινα, εἰς πλάνην ἄγω, decipio.
Α ἄω, μελ. ἄσω (ἄω) χορταίνω μετὰ γεν.
τοιούτων ἐπιτμ. τύπον τοῦ ἄω λαμβάνομεν
πρὸς ἐξήγ. τοῦ τύπου ἄαται ~.

Α ἄα· τροχός, βουή Ἦουχ.

Α ἄα, ὄψω. ἀντὶ ἧς.

Ἄ-βαδής, ἑός, 2· ὁ μήπω βαδίζων πῶλος Ἄ-λεξ.
 Ἄ-βαζος, 2· ὁ ἐστερημένος τοῦ λέγειν, ἥσυχος, μτγν.
 Ἄ-βαθής, ἑός, 2· ὁ ἄνευ βάθους εἰς τραύματα Γαλην.
 Ἄ-βαθμίδωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων βαθμίδα.
 Ἄ-βαθρος, 2 (βάθρον)· ὁ μὴ ἔχων βάθρον ἢ τοῖς βάσιν· ἄβαθρον στύλοις Πισίδ.
 Ἄ-βατ, γεν. ὦν, αἰ· πόλις τῆς Φωκίδος, τὸ νῦν Μόλι, περὶ φημι διὰ τὸν ναὸν καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, κατ. Ἄβατος.
 Ἄ-βάκινον, τὸ πόλις ἐν Σικελίᾳ, κατ. Ἄβακινον· Ἀθακκινόν, χώρα τῆς Σικελίας Διοδ.
 Ἄ-βακέω, μελ. ἥσω (βάζω), ἐπ. ἰδ. 1) ἄφρωνος· εἰμ, εἰμὶ ὅπως παῖς· τῶ ἔκλυος κατὰ τὸν Τρωῶν πόλιν, οἱ δ' ἀδάκνησαν πάντες· Ὀδ. θ, 249· 2) ἀγνοῖας ἔνεκα δὲν ὁμιλῶ, ἀγνώω, ἀντιθ. τῶ ἀναγινώσκει ἰσχυροῦ, ὡς·
 Ἄ-βακῆμων, π. 2· ἀδακῆς Ἦσυχ. Κατ' ἀρχ. λες = μωρός, ἀσύνετος, ἀλαλος.
 Ἄ-βακηνή, ἡ· χώρα τῆς Σικελίας Διοδ.
 Ἄ-βακῆς, ἑός, π. 2 (βάζω)· ἰδ. ἄφρωνος, ἀλαλος, ὡς ὁ μὴ δυναμένος λαλεῖν μικρὸς παῖς Παρὶ Σαπφ. ἥσυχος, πρόξ, ἀσύνετος· ἐπὶρ. ἀδακῆς = ἀσύνετος, Ἐτ. Μ.
 Ἄ-δακῆσεν, ἰορ. τοῦ ἀδακέω.
 Ἄ-δακίζω, μελ. ἴσω· ἀδακέω, παθ. ἀδακίζομαι μετχ. ἀδακίζομενος = ἥσυχος Ἀνικρ.
 Ἀδάκιον, τὸ ὄπικρ. τοῦ ἀδαξ = σάνις ἀπὸρ. μηχανή, γεωμετρικὴ κτλ.
 Ἄ-δακίσκος, ὁ, μτγν. ὡς ὕποκρ. τοῦ ἀδαξ = πινακίδιον, μικρὰ πλάξ· οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ ἐκ μωσαϊκοῦ τεμνύρια, δι' ὧν ἐστρόφοντο τὸ ἔδαφος· ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀδακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων· Ἀ-θην. 5, 207.
 Ἄ-δακσιδής, ἑός, 2 (ἀδαξ, εἶδος)· ὁ ἔχων τὸ εἶδος· ἄδακος Σχολ. Θεοκρ.
 Ἄ-δακτιτὸν ἀνεπίφθονον Ἦσυχ.
 Ἄ-δακτον καὶ ἀδουκτον· τὸ μὴ μακαριστὸν Ἦσυχ.
 Ἄ-δακχευτος, 2· ὁ τῶ Βάκχῳ ἀλλότριος, ὁ μὴ εἰς τὰ βάκχεια μυστήρια μεμνημένος, π. καὶ μτγν. Bacchis non initiatus.
 Ἄ-δάλε 1) ἰδ. 2· βάλει-εἶλε, εἰ γάρ, utinam· μεθ' ὅριστ. παρῶν. πρὸς ἔκφρ. εὐχῆς μὴ ἐκ πληρωσίσεως καλλῆμ. ἀποσπ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. 2) φεῦ, ἄχ· πρὸ προτάσ. ἐκφραζούσης δυστυχίας τι συμβεβηκυίας.
 Ἀδαλὶς· μοχλῆρ' ἐλαία Ἦσυχ.
 Ἀ-δαμδάκευτος, 2 (α, βαμδάκεύω)· ὁ ἄνευ φαρμακείας, ὁ μηδενὶ καλλωπισμῶ καλλωπιζόμενος· μτγ. τὰ ἀδαμδάκευτα = τὰ ἀκαρτέα φαγητά.
 Ἀ-δαμνυτος, 2· ὁ μὴ βάνυτος, π. καὶ μτγν. (ω-ω)· ἐπὶρ. ἀδανύσσης.
 Ἀ-δάντειος, ὁ· ἴδ. Ἀδαντες.
 Ἀ-δαντες, ὦν, οἱ· 1) ἀρχαία πολιορκικὴ φυλὴ ἐν Εὐβοίᾳ· 2) ἔθνος ἐν Ἰπείρῳ, ἐπὶρ. Ἀδάντειος ἔδος.
 Ἀ-δαντίαι, ας, ἡ· πόλις ἐν Ἰπείρῳ Λυκαοφρ.
 Ἀ-δαντιάδης, ὁ· ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Ἀδαντος.
 Ἀ-δαντιάδης, ὡς· τράννος τῶν Σικωυαίων Πλάτ. καὶ πλ. Ἀδαντιάδαι, ὦν.

Ἀ-δαντίαι, ἑός, ἡ, μετὰ τῇ ἄνευ τοῦ γῆ ἢ νῆ-σους· 1) ἡ Εὐβοία Ἦσ. ἀπ. 2) χώρα τῆς Θεσπρωτίας τῆς Ἰπείρου κατὰ τὰ Κερκύρια Πλαυ.
 Ἀ-δανξ, ακος, ὁ (ἐκ τοῦ βασιλῆως, ὅθεν α· φωνεύς)· α) τράπεζα ἐπ' ἧς ἐθετο ἀγγεῖα ποσὶν πρὸς θένειν καὶ ἐπίσειν· β) πλάξ ἐφ' ἧς διεγράφοντο μαθηματικὰ σχήματα, ἡ ἐλογαρία· γ) σάνις ἐφ' ἧς ἐπαίξων κύβους ἢ τοὺς πεσσούς (πεπτονομεῖν)· δ) στρογγύλον τρυβλίον διὰ φαγητά, ὁ ταβλᾶς κοιν. ε) τόπος τις ἐπὶ τῆς σιληνῆς, ὡ·
 Ἀ-δανξ, (ω-) ακος, 2 (βάζω, α· στερ)· ἄφρωνος, ἀλαλος, infans
 Ἀ-δαπτιστος, 2 (α, βαπτιζω)· α) ὁ μὴ εἰς τὸ ὕδωρ βομβιζόμενος, ἐπὶ φελλῷ Πινδ. Π. 6) τὸ ἀδαπτιστικὸν παρὰ τοῖς ἱατροῖς = τρυπανον (χειρουργ. ἐργαλεῖον)· γ) ὁ μὴ βαπτιζόμενος, ἐκκλ. immersibilis.
 Ἀ-δαπτος, 2 (βαπτο)· ὁ μὴ βεβαμμένος, ἀ-εφαρος· ἐπὶ σιτηρῶν ὁ μὴ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ βουτηγείς, σκληρυνθείς, ἀσώματος Σουτ. Ἦσυχ. non tinctus.
 Ἀ-δαρθέρεη, ἐπ. ἡ· ὡν. νόμης τινός.
 Ἀ-δαρθαριστί· ἴδ. ἀδαρθαριστός.
 Ἀ-δαρδαριστός, ἐπὶρ. (δαρδαριστός) π. ἄνευ δαρδαρισμῶν, Ἐτ. Μ.
 Ἀ-δαρδαρος, π. 2· ὁ μὴ δαρδαρος Σοφ. ἀπ. Λυκαίν. 1.
 Ἀ-δαρής, ἑός, 2 (βάρος), μτγν. ὁ μὴ βάρύς, ἐλαφρὸς, ἐστερημένος βάρους καὶ σφοδρότητος· ἰσχυρ. πῶς διακρ. τὸν κόλ. 59· ἐν γέν. ὁ μὴ πρὸς ὧν βάρος, μὴ ὀχληρὸς Μετ. ἐν Ἀ. θ. 7, 161, Κ. Δ.
 Ἀ-δαρίς, ἰδου, ἰων. ιας, ὁ· ὄνομα γόητος Πλάτ. καὶ Ἦρ. (ωω).
 Ἀ-δαρίς, ὁ· ἡ περὶ τῆς, ὁ μὴ ἔχων πλοῦτον, καλούμενον βάρην Ἦσυχ.
 Ἀ-δαρινός, ἰδου, ἡ· ἀκριὺς· χώρα καὶ πόλις παρὰ τὴν Λιμψακὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατ. Ἀδαρινός.
 Ἀ-δαριός, ἡ· ἀπληροῖα Ἦσυχ.
 Ἀ-δαρος, ὁ· ἀπληροῖα Ἦσυχ.
 Ἀ-δαρως, ἐπὶρ. τοῦ ἀδαρής· ἐλαφρῶς, ἀνεπαχῶς.
 Ἀ-δαρ, αντος, ὁ· μὴδ. ἐπ. πρόσωπ.
 Ἀ-δασα, ἡ, ἡ· νῆσος ἐν τῇ Εὐβοίᾳ θαλάσῳ Πλάτ. πρ. 7.
 Ἀ-δασι = ἡδῶσαι, δουρ. ἰορ. τοῦ ἡδῶν.
 Ἀ-δασιανιστός, 2 (βασανίζω)· ἰδ. ὁ μὴ βασανισθείς· ἐντ. α) ἀνεξέταστος, ἀνερευνητός· β) ἀκατανάγκαστος, ἀδίκτος, φυσικός· γ) ὁ ἄνευ βασάνου, πόνου, πνευματικός.
 Ἀ-δασιανιστός, ἐπὶρ. ἄνευ βασάνου, ἀνεξετάστος, ἄνευ ἀλγους Διλ. ἡ. Ζ. 10, 14.
 Ἀ-δασιγία, ας, ἡ· χώρα τῆς πρὸς τὸν Πόντον Ἀσιατ. Σαρρατία, κατ. Ἀδασιγός.
 Ἀ-δασινοί, οἱ· ἔθνος ἐν Ἀραβίᾳ.
 Ἀ-δασιλεύτος, ἀπ. 2· ὁ μὴ ἔχων βασιλέα, ὁ μὴ ζῶν ὑπὸ βασιλείᾳ, ἀνεξάρτητος, regi non subditus.
 Ἀ-δασιλεύτως, ἐπὶρ. ἄνευ βασιλείας.
 Ἀ-δασιτις, ἰδου, ἡ· χώρα ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ, μτγν.
 Ἀ-δασιανός, 2 (βασανίζω), μτγν. ὁ μὴ βᾶ-

σκανος, φθοσέρως ἐπὶ ἀδασκάνως ἐν τῷ βασιλικῷ, φθόνου.

Ἀ-δασκάντος, 2 (βασκαίνω)· ὁ φθόνος μὴ ὑποκείμενος, ἀξιοσύνητος, ἀσφαλής ἀπὸ τὴν βασκανίαν ἢ γοητείαν τοῦ φθόνου, ἢ ἀπὸ τὴν βλάβην, ἥτις συνέβαινε ἐκ τούτου νὰ προσέλθῃ. ἴσ. οὐσ. ἀδασκάντων = ὅ, τι προφυλάττει ἀπὸ τὴν βασκανίαν, τὸ περιέκτον ἢ προδασκάνιον ἐπὶ ἀδασκάντως.

Ἀ-δασκάντος, 2 (βαστάζω)· ὁ μὴ βασταζόμενος, ἀφύρτος, μτγν. importabilis· ἐπὶρ. - ἀκτῶς.

Ἀ-δασκάντος, ὁ, ὄνρ. ἀντὶ ἡθελῆς· *παῖδα τὸν ἀδασκάν· Καλλιμ.

Ἀδασκάντος, οἶνος· οἶνος ἐν Κελικίᾳ οὕτως καλούμενος· Ἄδην.

Ἀ-δασκάντος, 2· α) ἀπεριπάτητος, ἀδιάδοτος, ὃν οὐ δύναται τις διαβῆναι, inius· ὁ ἀπρόσδοτος, ὃν οὐ δύναται τις πατήσκει· οὐσ. ἀδασκάντος, τὰ τὸ ἱερὸν, τὸ ἀπρόσιτον, ὁ ἱερὸς τόπος, ὁ ἡγιασμένος, non adeundus· μτγν. καθαρός, *ψυχὴ ἀδ. καὶ ἀπαλῇ· Πλάτ. Φαίδρ. 210· ἐπὶ θηλ. ζῶων ἢ ἀνεπίδοτος, ἢ μὴ βαινομένη ἦτο· ὀχουμένη ἱππος.

Ἀ-δασκάντος, κάμνω τι ἀδασκάν, Π. Γρ.

Ἀ-δασκάντος, 2· ἀδασκάντος, ὁ μὴ βεβαιωμένος, γλῶσσ. Ἀδασκάντος· ἐγκαταλειπόμενος· Ἐδρ. κατὰ Σουδ.

Ἀδασκάντος, αἰ, ἢ· πόλις ἐν Ἀρρικῇ παρὰ τὴν Καρχηδόνα Πολυδ.

Ἀδασκάντος, ὁ πατήρ κατὰ Χαλδαίους, καὶ Ἀδασκάντος, ὁ ἑκατομυκίων μὴν κατὰ Ἐδρ.

Ἀδασκάντος, αἰολ. ἀντὶ ἀπέδαλε Στεφ.

Ἀδασκάντος, ἀντὶ ἀποδόλλου.

Ἀδασκάντος, ἀντὶ ἀποδόλλουσα.

Ἀδασκάντος, ἀντὶ ἀπέδαλε.

Ἀ-δασκάντος, τιμωρὸν Ἦσυχ.

Ἀ-δασκάντος, 2 (βδελύσσω)· ὁ μὴ βδελυτόμενος, ἀμύσητος· *καὶ μὴ φιλῶ γε καδδελυκτὰ μοι τὰς = αὐτὸν ἂν τις βδελυχθεῖν καὶ δυσχεράνειε Ἀδσγ. ἀπ.

Ἀδασκάντος, τὰ 1) πόλις ἀρχ. ἐν Θράκῃ παρὰ τὸν Νέστον, ὁμακωθεῖσα ἀπὸ τῶν Φοινίκων· εἶτα ἑλλην. ἀποικία τῶν Ἑλλασπονησίων, ἥς τὰ ἐρείπια εἶνε παρὰ τὸ Πολύστυλον, κατ. Ἀδασκάντος· ἐπειδὴ δ' ἐκκαίοντο διὰ τὴν εὐήθειαν τῶν, ἐντ. πᾶς εὐήθης πολίτης Ἀδασκάντος ἐκαίοντο 2) ἐτόρα πολ. ἐν Ἰσθρίᾳ.

Ἀδασκάντος καὶ ἀδασκάντος, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸν ἀδασκάντον, κατὰ τὸν τῶν ἀδασκάντων τρύπον, εὐήθης, ἡλιθίος, μτγν. παροιμ. τὸ Ἀδασκάντικόν = ἡ ἡλιθιότης· ἐπὶρ. ἀδασκάντος = εἰς τὰ Ἀδασκάν καὶ Ἀδασκάντον = ἐκ τῶν Ἀδασκάντων.

Ἀδασκάντος, ὁ· μυθικὸν ὄν. υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἀκύλουτος τοῦ Ἑρκαλίου.

Ἀδασκάντος, ἢ· μάστιξ, μτγν. ἀναφρ. παρ' Ἦσυχ. καὶ Φαβρ. ἐκ τοῦ Ἰππώνυκτος.

Ἀ-δασκάντος, 2· ἀστατος, ἀσταθής καὶ εὐμετάτριτος, ὁ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς μὴ ὁρμώμενος, ὁ ἐπὶ ἐπισφαλοῦς ἐσάφους, inconslans· ἐπὶρ. ἀδεαίως.

Ἀ-δασκάντος, ἡτος, ἢ· ἀστασία, ἀστάθεια, ἀμφοβολία, ἀπιστία, μτγν. inconstantia.

Ἀ-δασκάντος, 2· ἱερὸς καὶ ἀδασκάντος, μτγν. ἴσ. ἀδασκάντος.

Ἀδελός· ὁ ἡλῖος κατὰ Κρητῆς Ἦσυχ.

Ἀδελός· ἢ· πόλις ἐν Καμπανίᾳ.

Ἀδελός· στέρε· Ἦσυχ.

Ἀ-δελός· 3, ἔπειτα ἀντὶ ἀδελτέρως

Εἰς τ. ἐκ τοῦ Ἠρδ.

Ἀδελός· καὶ μτγν. τόπος ἀδελτέρως· ἢ ἀπότευξις τοῦ κρείττονος, νωθρότης, εὐήθεια, ἀγροίκος τρόπος, μωρός, stupiditas.

Ἀ-δελός· τὸν, ἢ ἀδελτέρως.

Ἀ-δελός· κούκως, ὁ· ὁ ὡς ὁ κούκως κενός καὶ ἀδελτέρως, μωρός, ἀνόητος.

Ἀ-δελός· 3, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων, ἀνόητος, μωρός, εὐήθης, stupidus· ἐπὶρ. ἀδελτέρως.

Ἀ-δελός· 3· ἀδελτέρως.

Ἀδελός· τὸ, καὶ Ἀδελτέρως. ὁ· λύγος

τὸ ἐν Ἠρώῃ

Ἀδελός· ἢ Ἀδελτέρως, ἔδρ. υἱὸς Δαυίδ.

Ἀδελός· ὄνος, ἢ· ἀδελός· Ἦσυχ.

Ἀδελός· ἢ· Ἀδελός· Ἦσυχ.

Ἀδελός· ἢ· πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ.

Ἀ-δελός, 2 (βιάζομαι)· ὁ μὴ βεδιασμένος· ἐπὶρ. ἀδελτέρως.

Ἀ-δελός, οὐ, ὁ· ὁ ἐστερημένος βιδίων ἢ καὶ ὁ μὴ πούων τὰ βελία ὁ οὐ φιλόλογος, μτγν. ὁ δὲ τὸ πᾶς ἀδελός· εἶνε ἀδελός.

Ἀδελός, ἢ· πόλις τῆς Κοίλης Συρίας Πτολ.

Ἀδελός, τὰ, καὶ Ἀδελός, ἢ· πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κατ. Ἀδελός.

Ἀδελός, ἢ· στήλη ἐν Λιβύῃ Ἦσυχ.

Ἀδελός, οἱ· Σκυθικὸν φύλον παρ' Ὀμ. ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Θράκη· παρὰ δὲ Ἀρριανῷ νομαδικὸς λαὸς ἐν Ἀσίᾳ.

Ἀ-δελός, 2· ἀδελός, ὁ ἄνευ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκάσιων, ἄνθρωπος, μτγν. egenus.

Ἀ-δελός, π. 2· ἀδελός.

Ἀ-δελός· ποῖος, 2· ὁ τὸν βίον λυπηρόν, χαλεπὸν ποιῶν Σχολ. Ἐδρ.

Ἀ-δελός, 2· ὁ μὴ βιωτὸς βίος, κακὸς εἰς τὸ ζῆν βίος, ἀνυπόφορος βίος, vita non vitalis, βίος· ἢ ζωὴ ἥτις πράγματι οὐδὲν εἶνε, ὁ δυστυχὴς βίος· ἐπὶρ. ἀδελός· ἔνιοι· . . . ἀδελός· ὑπὸ λύπης διετέθησαν = ἔχασαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ζῆν.

Ἀ-δελός, ἢ· ἑλλειψίς βλάβης, ἰκερασιότης, τὸ ἀξήμιον· ἐπ' ἀδελός· ἐν ἀναιμωρίᾳ, μτγν.

Ἀ-δελός, 2 (βλάδω) 1) παθ. ἀκέραιος, σφῶς, innoxius, μὴ βελοχρῆμενος 2) ἐνερ. μὴ βλαπτικὸν, ὁ ἄνευ βλάβης, ἀποτρέπων τὴν βλάβην, 1) βλάβης· προφυλάττων· ἐπὶρ. ἀδελός· 1) χωρὶς νὰ προσενησθῇ βλάβην, ἀδελός, ἀδελός· 2) χωρὶς νὰ λάβῃ βλάβην, citra noxam.

Ἀ-δελός, π. ἢ· ἀδελός, καὶ πλ. ἀδελός· Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 393.

Ἀ-δελός· ἢ· ἀδελός· Ἦσυχ.

Ἀ-δελός· καὶ ἀδελός, 2· ὁ ἄνευ βλαπτικῆς, ὁ μὴ μαλθακός.

Ἀδελός· λαμπρὸς κατὰ ὑπερίους Ἦσυχ.

Ἀ-δελός, π. 2· ἀδελός· ἐπὶρ. ἀδελός.

Ἀδελός· ἀνώνυμος, ἀνώνυμος Ἦσυχ.

Ἀ-δελός, μετὰ τῷ ὀνόματι ἀδελός, μετὰ τῷ ὀνόματι, ἢ κακῶς βλαπτικὸν, male geritum.

- Ἀ-βλαστής, ἀβλαστήτης, καὶ ἀβλαστός, 2 (βλαστάνω)· ὁ μὴ βλαστάνων, ἢ κακῶς βλαστάνων, μτγν.
 Ἀ-βλασφημία, 2· ὁ μὴ βλασφημηθεὶς, ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίαν, μτγν.
 Ἀ-βλαστὸς, 2· ὁ ἀνυπόθετος· Ἀλεξ.
 Ἀ-βλεμής, εὐός, π. ἐπ. 2 (βλεμίζω)· ἀδυνατοῦς, ἀδρανής, νωθρός, imptotens· ἀβλεμής καὶ ἀβλεμής=χωρὶς νὰ ᾔνη ἐγκρατὴς ἐαυτοῦ· «πίνων ἀβλεμής» = ἀκρατῶς πίνων Ἀθην.
 Ἀ-βλέννης, εὐός 2 (βλέννα)· ὁ ἀνευ βλέννης, μύξης Ἀθην.
 Ἀ-βλεπέω· ἀβλεπέω, σπαν. τύπ.
 Ἀ-βλεπής, 2· οὐτιδανός, ἀχρεῖτος, φαῦλος, λείψ. ἀρχαίχ.
 Ἀ-βλεπέω, μελ. ἦσω (ἐκ τοῦ ἀχρ. ἀδελπετός)· δὲν βλέπω, ἢ κακῶς βλέπω, σφάλλω, προσκρούω, δὲν προσέχω Ἀλεξ. κορινθίου, caecus, peccato.
 Ἀ-βλεπέω, τό· λάθω, σφάλμα, ἀμάρτημα Ἀλεξ. peccatum.
 Ἀ-βλεπέω· ἀόρατος, σπαν.
 Ἀ-βλέφαρος, 2 (βλέφαρον)· ὁ ἀνευ βλέφαρων Ἀλεξ.
 Ἀ-βλεψία, ἢ· τυφλότης, ἀμδουσιπία, ἀπρσιπία, caecitas.
 Ἀ-βλής, ἦτος, ἐπ. 2 (βῆλλω)· ὁ μὴ βληθείς, ὁ μὴ φθειθείς· ὁὗτος ἀβλής = ὁ μὴ βληθείς ἦτος· ἀφθείς κατὰ τινος οὐστός, nunquam anteus, ὁ κακῶς φθειθείς, κακὸς βλητός, μτγν.
 Ἀ-βλητός, ἐπ. 2 (βῆλλω)· 1) ὁ μὴ ἐπιτευχθείς, μὴ κωπηθείς, μὴ πληρωθείς, iactu non laetus· 2) ἀβλητός βέλος = τὰ οὕτως ἄλλοτε βληθέντα, τὰ κινῶν, τὰ ἀπορριπτόμενα.
 Ἀ-βληχτής, εὐός, 2 (βληχτή)· ὁ ἀνευ βληχτής (ἐπὶ πρυμναίῳ), ὁ μὴ βληχόμενος, ὁ μὴ βελίζων, ὁ ἐμύχνης, sine uolatu.
 Ἀ-βληχτής, εὐός, 2, σπαν. ποιητ. καὶ μτγν. τύπος ἀντὶ ἀβληχρός.
 Ἀ-βληχρῦποιός, ὁ· ὁ κάμνων ἀβληχρῶς τοὺς θνήσκοντας Εἰσα.
 Ἀ-βληχρός, ἐπ. 3· ἀθνητής, ἄτονος, ἀμυλός, ἐπὶ θανάτου πρὸς· νόσος ἀβληχρῶς = ἀθλῆνεια κατὰ μικρὸν φθειρούσα, uelilis, lenis.
 Ἀ-βλήμαστος, 2 (βλήμας)· ἀβλημαστος, ἀνεξέταστος.
 Ἀβλήται, ὧν, οἱ μυθικὸν ρῆλον Στραδ.
 Ἀβλαί· εὐχά· Ἦσυχ.
 Ἀ-βουάτι, ἐπὶρ. ὄρω. ἀντὶ ἀδογητί.
 Ἀ-βούτος ἀντὶ ἀδογής.
 Ἀ-βουθσίαι, ἢ· ἑλλειψίς βοθηθείας, Π. Γρ. auxilii defectus.
 Ἀ-βουθότης, 2· ὁ ἀνευ βοθηθείας, ἀνίαντος, μτγν. ἐπὶρ. ἀδογηθείας καὶ ἀδογητί.
 Ἀ-βούθος· ἀδογητός, remedio carens.
 Ἀ-βουτή, ἐπὶρ. (βοῦα)· 1) ἀνευ βοῆς, ἀνευ θορύβου, κρυψῆς, εὐμῶς· 2) ἀπροσκλητῶς, ἀπροσκαλεστος· ὅθεν ἐκούσιως, sine clamore.
 Ἀ-βούτης, ὄρω. εὐόατος, 2 α) ὁ ἀνευ βοῆς, ἀνευ θορύβου, ἡσυχός· 6) ἀλλαστος, indefectus.
 Ἀ-βολέω, π. μελ. ἦσω (α ἀβρ. = σύν)· ἀντιβολέω, συναντῶ, συντυγχάνω, ἀνταμώνω.
 Ἀ-βολήταρες, οἱ· μετὰ τοῦ οἱ συντυγχάντες, οἱ μάρτυρες.

- Ἀ-βολητός, ὅς, π. ἢ· ἡ συνάντησις, ἐνταυθίς, occursus.
 Ἀ-βόλλαι, ἢ· πόλις ἐν Σικελίᾳ, κατ. Ἀβόλλαιος.
 Ἀ-βόλλαι, ἢ· στυλή καὶ εἶδος χαλαμῶδος· ἡ ἀβόλος.
 Ἀ-βόλος, 2 (βῆλλω)· 1) νέος ἵππος, μὴ περὶ τοὺς πρώτους ὁδόντας ἀλλάξας, ἢ μὴ περὶ ἐκδοτῶν τοὺς γυνάμους· λεγομένους ὁδόντας· ὁ καὶ «ἵππου ἀγνώμονος»· ἀλλὰ καὶ γενηράκι ἵππος, ὅστις δὲν ἐξεβαλλεῖ πλέον γυνάμους· ὡς οὗτος· ἀβόλος· ἢ· περιουλή, ἱππική χαλαμῶς· ὁ κατὰς καλοῦμαι, ἢ ἀβόλλαι.
 Ἀ-βόλουσται· ἀνυπάντητοι ἰσχυρῶς Ἦσυχ.
 Ἀ-βωράκη, ἢ· πόλις παρὰ τὸν ἱεμαίριον Βόσπορον.
 Ἀ-βώρας, ὡς, καὶ α, ὁ· ποταμὸς ἐν Μεσοποταμίᾳ.
 Ἀ-βώς, ὁ· ὥς ἐν Ἀρμενίᾳ.
 Ἀ-βώς, 3 ὄρω. ἀντὶ ἡδός· ὥριμος, ἀμάρζων· «μὴ μεν λωθασέσθαι τὰς ἀμπελούς· ἐντὶ γὰρ αὐταῖς Θεοκρ. 5, 409.
 Ἀ-βωσκή, εὐός, 2 (βύσσω)· α) ὁ μὴ βωσκηθείς, μτγν. 6) νηστis, ἀστis, νηράλιος, jejunius.
 Ἀ-βωσκήτης, 2 (βύσσω)· ὁ πρὸς βωσκήν μ. χρήσιμος, μὴ δυνάμενος νὰ βωσκηθῇ (τόπος).
 Ἀ-βωτάνος, 2 (βωτάνη)· ὁ μὴ ἔχων χόρτον herbis carens.
 Ἀ-βωτός, 2 (βύσσω)· 1) ὁ ἀνευ βωσκής, ἀβωσκήτος, pascuus carens· 2) ἀβωτοί, αἱ μὴ ἐκδοῦσαι καρπὸν βοτάναι· Ἦσυχ.
 Ἀ-βωυ-βωλήτης, π. 2· ὁ μὴ ἔχων βουκόλον, ἀβουλάκτος, ἀβουμαντός, ὁ ἀνευ φροντιστοῦ, ἡμελημένος, ἀνεπιμέλητος, non custodiens.
 Ἀ-βουλεί, ἐπὶρ. (βουλή)· ἀβουλέως, γρ. α.
 Ἀ-βούλεως, 2· ἀβούλεως, ἀνυλλόγητος.
 Ἀ-βουλεύτως, ἐπὶρ. (βουλεύομαι)· ἀνευ σκοπέως, ἀβουλεύτως, Π. Γρ.
 Ἀ-βουλέω, μελ. ἦσω (ἀβουλή)· οὐ βούλομαι Πλάτ. πολ. 1, 437, Δημ. ἐπ. 2· «οὐτε βουλήσας τὰ βουλομένα» Δ. ἡσ. 55.
 Ἀ-βούλημα, τό· ἔργον ἀβούλεστον, ἀβουλόγηστον.
 Ἀ-βουλή, εὐός, 2· ἀβουλήτος, ἀετήμων Ἦσυχ.
 Ἀ-βουλήσις, ἢ· ἑλλειψίς βουλής, βουλήσις.
 Ἀ-βούλητος, 2 (βούλημα)· ὁ μὴ βουλούμενος, ὅτλη. α) ἀπροαίρετος, ἀβούλητος, ἀκούσιος, ἀθέλητος· 6) οὐχὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν θέλησιν τινος· ὅθ. ἀσάρετος, ὁχληρόμηνιος, ingratius.
 Ἀ-βουλήτης· Πέρσης σατράπης.
 Ἀ-βουλήτως, ἐπὶρ. α) ὅχι ἐκ βουλήσεως, ὁ κούσιος· β) παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τινος.
 Ἀ-βουλή, ἢ· ἑλλειψίς καλῆς βουλής, σκοπέως, καὶ πλ. κακοβουλή, ἐν γένει ἀπροσεψία, imprudentia.
 Ἀ-βουλος, 2 (βουλή)· ἀβουλος, κακὸς βουλος, ἀσύνετος, ἀπρονόητος· τιμὴ = πρὸς τινος ueluti ex parte· ἐπὶρ. ἀβούλος=ἀφρόνως, ἀμύτως, καὶ ὑπερθ. ἀβουλότατα.
 Ἀ-βούτης, ὡς, ὁ (βοῦς)· ὁ ἀνευ βοῶν, ἀκτιμῶν, ἀπόρος· «καρδίην ὁ ἔδωκε ἀνδρὶς ἀβουτήν» Πρ. ἐρ. 449, bubus carens.
 Ἀ-βρα, ἢ (ἐκ τοῦ ἀβρός, κατ. ἄλλως εἰλές· Ἑβραϊκῇ καὶ γραπτῇ· ἄβρα)· ἑβραῖα, μτγν.

Ἀβραμίδιον, τό ὄνομα τοῦ Ἀβραμῆ.
 Ἀβράμις ἴδος, ἡ τοῦ Νεῖλου ἰχθύς.
 Ἀβρανίς, ἴδος, ἡ τῶν προκωτῶς παρὰ Ἀβραμῆ.
 Ἀβρεκτός, 2 (βρέχω) ὁ ἄβροχος, ὁ μὴ βε-
 ζουγμένος.
 Ἀβρεττηνὴ, ἡ χώρα ἐν Μυσίᾳ Στραβ. κατ.
 Ἀβρεττηνός.
 Ἀβρίχεται· κοσμεῖται, θρύπτεται Ἰουγ.
 Ἀβρίζομαι· ἀβρόνομαι, καλλωπίζομαι Ἰουγ.
 Ἀβρίθης, π. 2· ὁ μὴ βερύων, ὁ ελαφρὸς,
 sine pondere.
 Ἀβρικτός, (βρίζω) 1) ἄγρυπνος, ἔγρυπνος· 2)
 ὑπόκωφος, ὀδοκωφός.
 Ἀβρινά· κεκαθαρμένα Ἰουγ.
 Ἀβρίξ, ἐπὶρ. (βρίζω)· ἐγγηγορός Ἰουγ.
 Ἀβρό-δάτης, ου, ὁ (ἀβρός, βεῖων) ὁ ἀβρός
 τρυφερός ἡ ἀπλὸς βεῖων, περιπατῶν.
 Ἀβρόειος, 2 (βίος)· ὁ ζῶν ἀβρός, τρυφήως
 Πλάτ.
 Ἀβρο-δύστρυχος, 2 (βόστρυχος)· ἀβροκόμης,
 ἀβροχάτης Βυζ.
 Ἀβρο-γίστωρ, 2· ὁ κοιλιόδουλος.
 Ἀβρό-γυος ἢ ἀβρο-γύος, 2· ὁ ἀβρός θακρύ-
 νων, ἡ ἀνδρὸς, θελκυπρεπὴς ὁλοφύρομενος· «αἱ
 δ' ἀβρόγοι Περγάδες» Αἰσχ. Περσ. 551, ὅπου ὁ
 Σχολ. λέγει· ἐντροφῶσαι τοὺς θακρυσι, molles
 penitus oedeus.
 Ἀβρό-θαις, αἰτος, 2 (ἀβρά, θάις)· ἡ τράπεζα ἢ
 ἀβρός· ἡ πολυτελὴς παρεσκευασμένη.
 Ἀβροδῆτας, γεν. ου, καὶ α, ὁ· περσικὸν ἀνδρ.
 ὄνομα Ξεν.
 Ἀβρο-θαίετα, ης, ἡ (ἀβρά, θάιετα)· τρυφερὰ
 ζωὴ καὶ ἀπαλή, ἥτοι μαλακὴ Αἰλ.
 Ἀβρο-θαίεταίνομαι, μελ. ἡσονται, ἀποθ. μέσ.
 ἀβρός διατάσσεται, τρυφήως καὶ μαλθακῶς
 ζῶν Σχολ. Ἀριστ.
 Ἀβρο-θαίετος, 2· ὁ ἀβρόν διατῶν βίον· τὸ
 ἀβροθαίετον = ὁ μαλθακός, ὁ χλιδανὸς τοῦ
 ζῆν τρόπος, νίταε mollius· ἐπὶρ. ἀβροθι-
 αῖετις.
 Ἀβρο-εἰμων, 2 (εἶμα)· ὁ ἀβρός, τρυφήως ἢ
 πολυτελῶς ἐνδεδυμένος, λαμπροφόρος, Ἐτ. M.
 delicate vestitus.
 Ἀβρό-καρπος, 2 (καρπός)· ὁ τρυφερός καὶ
 ἀπλὸς καρπὸς φέρων· ἀβρόκαρπον δὲ =
 ἀβρότονον, λεπτόκαρπον Ἰππόλ.
 Ἀβροκόμας, α Πέρσης Σατράπης Ξεν.
 Ἀβρο-κόμης, καὶ ἀβρόκομος, ου, π. ὁ·
 ὁ ἀβρός τὴν κόμην, ὁ ἔχων μαλακὰς τὰς τρί-
 χας τῆς κεφαλῆς· ἔτι δὲ ὁ γυναικῶς καλλω-
 πίζων τὴν κόμην, μετρ. ἐπὶ φωτ. τῇ τρυφερῇ
 ἔχον κομμῆν, ταίμε κομμῆς· ἔπ. δ' εἰνεῖται καὶ
 μέλισσα τοῦ Βάκχου, ὡς καὶ ἀνδρὶς ὄνομα.
 Ἀβρό-κο· υς ἡ ἀβροκόμη, ἡ· ἐπὶ καὶ μέλισσα
 τῆς Ἀφροδίτης· ἀβροκόμοιο Κυνόφραξ· Μανθ.
 Ἀβρο-κόσμητος, ὁ· ὁ ἀβρός κεκοσμημένος,
 λαμπρῶς ἐστολισμένος Κ. Μανθ.
 Ἀβροκόνη, αἱ, ἡ· σιγῆ, σκότος, νύξ Ἰουγ.
 Ἀβρόκοις, 2 (βρόμοις)· ὁ ἔνυ Βάκχου, χω-
 ρὸς οἴνου, αἶνος· Ἀνθ.
 Ἀβρο-μίτρης, ου, π. ὁ· ὁ ἔχων ἢ φορῶν
 ἀβρόν (λαμπρὸν)· μετρ. Κηθ' Ἰουγ. δὲ ἀ-
 κομίτρας λαμπροζώνωνος.

Ἀβρομον τό ὁ ὀρίανος (ρίανη) φωτόν.
 Ἀβρομος, ἐπ. 2· πολυβρομος, παρχώδης,
 θορυβώδης, tiemens.
 Ἀβρόντητος, 2· ὁ μὴ βεβροντημένος, ἀν-
 ἐκπληκτος.
 Ἀβρο-πέδιλος, 2 (πέδιλον)· ὁ ἔχων, φορῶν
 ἀβρόν ἢ μαλακὰ πέδιλα, mollihus soleis prae-
 ditus.
 Ἀβρο-πέταλος καὶ ἀβρο-πέτηλος, π. καὶ
 ἰων. 2 (πέτηλον)· ὁ ἔχων ἀβρά, τρυφερὰ πέ-
 ταλα (φύλλα).
 Ἀβρό-πηνος, π. 2 (ἀβρός, πήνη)· ἐπὶ ὄρα-
 σματι φῶρεμα μὲ λεπτόν καὶ ἀπλὸν νῆμα ὄρα-
 σμένον, tenui filo contextus.
 Ἀβρό-πλουτος, π. 2 ὑπέρπλουτος, πολυ-
 τελής, μαλθακός· «γλιθὰς ἀβροπλούτοι» Εὐρ.
 I. T. 1118, mollis et opulentus.
 Ἀβρό-πους, οδος, 2· ὁ ἔχων πόδας ἀβρόους καὶ
 τρυφερούς.
 Ἀβρός, 3 (πθ. τῆς αὐτῆς βίξ. τῇ λίσ. ἤδη)
 α) ἐπὶ γυναικῶν τρυφερά· β) ἐπὶ ἀνδρῶν, πο-
 λυτελής, θρυπτικός, γλιδανός, μαλθακός· γ)
 ἐπὶ πραγμάτων· λεπτόν, πᾶν τὸ ἐνδύον ἐς ἡδονήν·
 ἀβρά· κλίναι = αἱ λεπτοκαταμέναι· οἱ ἀβροί
 = οἱ κακαλλωπισμένοι· ποιητ. ἀβρόν, βεῖων =
 κομψὸν καὶ εὐπρεπὲς βήματι περιπατεῖν· ἀβρὸν γε-
 λᾶν = ἡδύως, τρυφερὰ γελᾶν· δ) ὁ μεγαλοπρεπής·
 ἀβρόν τι δεῖται Βακχὺλ. εἰς Δ. Ἀλ. περὶ
 συνθ. λ. σ. 100· ἀβρά ποθεῖν = ἡδοναθεῖν, νυ-
 σsius, mollis, delicatus· συγκρ. ἀβρότερος, α,
 ον, ὑπερθ. ἀβρότατος· ἐπὶρ. π. ἀβρός = κομ-
 ψός, συγκρ. ἀβρότερος· Ἰλλιδό. Αἰθ. 1, 17,
 σ. 29.
 Ἀβρος· ἔθνος πρὸς τῷ Ἀβρίᾳ Σουθ.
 Ἀβρό-σιτος, π. 2· ἀβρόδοις μετν.
 Ἀβρο-σπαγγής, εὐς, π. 2· ὁ ἀβρότητα στά-
 ζων, τρυφήλος.
 Ἀβρόστολα, τά· πόλεις τῆς μεγάλης Ἀφροῖας
 Πτολ.
 Ἀβρο-στόλιστος, 2· ὁ τρυφερώς ἢ πολυτελῶς
 ἐνδεδυμένος Κ. Μαν. γρ.
 Ἀβροσύνη, ἡ· ἀβρότης, μάλλον π.
 Ἀβροτάζω, ἐπ. μόν ὅπου ἀβρ. ἔννο. ἀβρο-
 τάζομεν (ἀ) (συγγεν. τῷ ἀμφοτεῖν· ἀμαρτεῖν)
 τινὸς ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω, ἀποπλάνωμαι,
 aberio· «μήπως ἀβροτάζομεν ἀλλήλοιν» Ἰλ.
 κ. 65.
 Ἀβρόταξις, εως, ἡ· ἀμαρτία ἀποπλάνησις τῆς
 ὁδοῦ Εὐστ. ἐν γένει δὲ ἀποτυχία.
 Ἀβρότη, ἡ· νύξ ἢ εἰς ἀβροτος.
 Ἀβροτῶν ἀβροτάζω.
 Ἀβροτῆμων, ὁ· ἀμαρτωλός.
 Ἀβρότης, τῆτος, ἡ (ἀβρός)· τρυφερότης, ἀπα-
 λότης, λεπτότης, κομψότης, πολυτελής, θρύψις,
 mollihus, elegantius.
 Ἀβρό-τίμος, π. 2 ἀπλὸς καὶ πολυτι-
 μος, μεγαλοπρεπής Αἰσχ. Ἀγ. deucalus valde
 pretiosus.
 Ἀβροτίνη, ἡ· ἀμαρτωλὴ Ἰουγ.
 Ἀβροτόνιος, ὁ· ὁ εἰς τοῦ ἀβροτόνου γενόμε-
 νος Διοσκ.
 Ἀβροτονίτης, ου, ὁ, οἷος ὁ· ὁ ἀβροτόνου
 κατεσκευασμένος οἷος Διοσκ.
 Ἀβρό-τονον καὶ ἀβρό-τι ν, ι ἴδος· βυζαῖος.

Ἀγάθεια, ἡ πόλις ἐν Φωκίᾳ, κατ. Ἀγαθεύς Στρεφ. Βυζ.

Ἀγάθεος, ὄνομα ἀντὶ ἡγάθεος Πινδ.

Ἀγάθη, ἡ πόλις ἐν Γαλλίᾳ, ἡ νῦν Agde καλουμένη Στραβ. κατ. Ἀγαθεύς καὶ Ἀγαθίνος.

Ἀγαθὴ, ἡς, ἡ ἐνν. θεὰ ἡ παρ' Ἑλλήσι καλουμένη Γυναικεία, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις Bona Dea Πλουτ.

Ἀγαθίας, ου, ὁ ἱστορικός καὶ ποιητής (—, —, —) Ἀνθολ. — καὶ —) ἐπίθ. ἀγαθίτης, ἰων.

Ἀγαθίζος.

Ἀγαθίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ ἀγαθίς.

Ἀγαθίζομαι, μελ. ἴσμαι (ἀγαθός)· ἀγαθὰ λέγω, λέγω καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς λόγους.

Ἀγαθίζομαι (ἀγαθίς)· συλλέγω νῆμα, τολῶ πῦμα.

Ἀγαθικός, ὁ σπουδαῖος κατ' ἀρχ. λεξικ.

Ἀγαθίς, ἰδος, ἡ 1) κουδέρτιον νημάτων, δέσμη στήμονος καὶ βέβηματος· ὅθεν καὶ παροιμία ἀγαθῶν ἀγαθίς (ἰδος) = σωρός, πληθεὺς ἀγαθῶν 2) ἐντόμου εἶδος, χιλιποδάρων.

Ἀγαθόβουλος, ὁ ὄνομα Ἀλεξανδρινοῦ φιλοσόφου Λουκ.

Ἀγαθογονία, ἡ ἡ γέννησις τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ τῶν ἀγαθῶν παραγωγή.

Ἀγαθοδαίμωνος· ποῦ εὐδαίμων, προξενῶ εὐδαίμονιαν ἡ εἶμαι εὐδαίμων.

Ἀγαθο-δαίμονισται, ὧν, οἱ· οἱ ὀλιγοπτοῦντες Πηγ. ὀλίγον πίνοντες, συμποσιασταί, οἵτινες παρὰ τὸν δῆπνον πίνουσι πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος.

Ἀγαθο-δαίμων, ὄνομα, ὁ 1) ὁ ἀγαθὸς δαίμων, οὗ πρὸς τιμὴν περὶ τὸ τέλος τοῦ δαίμονος ἔπινον ποτήριον ἀκράτου 2) λιγύπτιος ὄφις, πιθανῶς τοῦ αὐτοῦ εἶδους περὶ ὧν Πρὸβ. 2, 71 ἀναφέρει, οὗτοί εἰσι «περὶ Ἡθῆας ἱστοί ὄφεις, ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλητήριους (βλαπτικοί) οἱ μεγάλοι ἐόντες σμικροὶ δύο κέρτα προσέουσιν περικύβητα ἐξ ἄκρης τῆς κεφαλῆς» 3) κύριος ἀνδρὺς ὄνομα.

Ἀγαθο-δόκτης, ὁ ὁ δόκτης τῶν ἀγαθῶν, Θηρ. ἡ ἀγαθοδότις, ἰδος Διον. Ἀρ. ἐπιρ. ἀγαθοδότης ἐκκλητ.

Ἀγαθο-δωρεία, ἡ δωρεῖσις τῶν ἀγαθῶν.

Ἀγαθό-δωρος, ὁ ὁ ἀγαθὸς δωρούμενος ἡ ὁ ἐπ' ἀγαθῷ διδόνων, εὐτυχής.

Ἀγαθο-εἰδής, ὁ ὁ ἀγαθὸς φανύμενος, ὁ ἔχων εἶδος, μορφήν ἀγαθὴν.

Ἀγαθο-εργεῖν· ἀγαθουργεῖν.

Ἀγαθο-εργία, ἰων. ἀγαθουργία ἡ ἡ ὠφέλιμος (ἀγαθὴ) πράξις, res bene gestae.

Ἀγαθοεργής, ὁ ἀγαθουργός.

Ἀγαθο-εργός· ἀγαθουργός.

Ἀγαθο-ήθως, ἐπιρ. = εὐλακρινῶς ἐκκλητ.

Ἀγαθο-θέλει· ἡ Βυζ. ἡ θέλησις, ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀγαθῶν, ἡ πρὸς τὰ καλὰ διαθέσις, bonorum delectus.

Ἀγαθο-θέλης· ὁ θέλων τὸ ἀγαθὸν ἐκκλητ.

Ἀγαθό-κλεια, ἡ ἡ ἡμέτηρ τοῦ Πτολεμαίου.

Ἀγαθοκλής, ἰωνος, ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν.

Ἀγαθολογέω· ἀγαθὸν ἡ καλὸν λέγω ὑπὲρ τινος, ἐπαινῶ τινι μετγν. bonum dico.

Ἀγάθοος, 2 (ἀγαν, θέω)· ὁ ἄγαν θοός, ὁ πολὺ ταχὺς Πηγ.

Ἀγαθο-παρόχος, 2 (παρέχω)· ὁ ἀγαθὸν πα-

ρέγων μετγν.

Ἀγαθο-ποιέω, μελ. ἤσω (ἀγαθὸν ποιῶ)· κάμνω ἀγαθὸν εἰς τινα, εὐεργετῶ τινα, παρὰ τοῖς ἐκκλητ. καὶ Π. καὶ Ν. Δ. bene facio alicui.

Ἀγαθοποιέω, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ εὐεργεσία· κατὰ δὲ Ν. Δ. καὶ ἐκκλητ. ἡ δικαιοπραγία.

Ἀγαθο-ποιός, ὁ ὁ καλὰ ποιών, ὁ χρηστός, ὁ εὐεργετικός, ἀστρ. = εὖνους μετγν.

Ἀγαθο-πραγέω· ἀγαθουργέω, εἶμαι εὐεργετικός Βυζ.

Ἀγαθο-πραγία, ἡ ἡ ἀγαθουργία, ἡ εὐεργεσία Βυζ.

Ἀγαθο-πρεπής, 2· ὁ πρέπιον εἰς τοὺς ἀγαθούς, εὐμένης, εὐεργετικός Διον. Ἀρ. bonis conveniens· ἐπιρ. ἀγαθοπρεπής.

Ἀγαθοπτικός, 3· ὁ δυνάμενος τὸ ἀγαθὸν ὁρᾶν Διον. Ἀρ.

Ἀγαθόρροτος, 3 (ἀγαθός, ῥέω)· ποιητ. ὁ ῥέων ἀγαθὰ «ἀγε μοι, ψυχά, ποῖσαι ἀγαθορρότοιο παγὰς» Συναστ. Γυν. 1, 128.

Ἀγαθός, 3 (συγγ. τῶ ἀγαστός καὶ ἄγαμαι ἀ)· κυρ. ἄγιος θαυμασμός, ὅθεν ἐξαιρετός, ἐξοχος, ἄριστος, καλός, εὐγενής, ἀνδρείος, γενναῖος, δυνατός, εὐσεβής, νουνεχής, εὖνους, ἐπιτήδειος· ἐπὶ πραγμ. ὠφέλιμος, σωτήριος, εὐτοχής, εὐρύς. Ἐντοτε κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ χείρης (= χείρονες), ὅρημος, σημαίνει οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἐπίσημοι, οἱ ἀριστοκράται· «οἱ αὖτε τοῖς ἀγαθοῖς παραδράσας χείρης» Οἰ. σ. 323 καὶ ὡς καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ σπουδαῖοι καὶ ἐντιμοὶ ἄνδρες· ἡ ὡς κλητ. «ὦ γὰθέ, ἀγαπήτέ μοι, καλέ μου, εὐγενικοὶ ἡ σπουδαῖοι. Μετὰ κοίσεως, ἀγαθοί, τῶ ἀγαθῷ, τῶ ἀγαθῷ (ἀγ) ἀντὶ οἱ ἀγαθοί, τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ἀγαθόν. Πρὸς πληρέστερον προσδιορισμὸν εἶνε ἐν χρήσει ὅτε μὲν αἰτ. π. γ. βοήν ἀγαθός = καλὸς ἐξαιρετός κατὰ τὴν βοήν, ὁ δυνατὸς καὶ ἐπομένως καλὰ προστάττων, ὅτε δὲ ἡ περὶ, πρὸς, εἰς τι, ἐν τινι, ἡ κατὰ τι, καὶ σπανίως, περὶ τίνος» ἡ ἔπεται ἀπαρεμψ. ἡ μετοχ. κατὰ ὅτι, καλὸν διὰ τινα, ἀν τοῦτο ποιεῖ ἡ κατὰ προσωπ. σύνταξιν «αἰδώς οὐκ ἀγαθὴ κεκορημένη ἀνδρὶ παρῖναι» = δὲν εἶνε καλὸν τὸ νὰ ὑπάρῃ αἰδώς εἰς ἐνδεᾶ ἄνδρα. Συνήθ. τίθεται ἀγαθὸν μετὰ ἡ ἀντιτὸ συνδετικὸς ἐπομέν. ἀπαρεμψ. ἡ αἰτιατ. μετ' ἀπαρεμψ. = εἶνε καλὸν ὠφέλιμον ἵνα κλητ. Τὸ οὐδέτερον σημαίνει συγχάκεις καλὸν τι, συμφέρων τι, καὶ τίθεται ὡς ἐκ τούτου ὡς κατὰγορ. ὁμοιαστ. διακρίσας γένους· ὡς οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανιῇ ἡ κατὰ πληθ. ἡ μετὰ γενικ. ὄνομα. ὡς, πυρετοῦ ἀγαθὸν τι = καλὸν τι μέσον κατὰ τοῦ πυρετοῦ. Καθαρόν ὁμοιαστ. καλόν, τερπνόν τι, ἡδὺ, ὠφέλιμον. διδόναι κλητ. τὸ κοινὸν ἀγαθόν = τὸ κοινὸν καλόν, ἡ κοινὴ σωτηρία, εὐτυχία, salus publica, καὶ εἰς πληθ. τὰ κοινὰ ἀγαθὰ. Ἐπίσης λέγεται ἐν πληθ. ἀγαθοῖσι γεραίροις· ἐντοτε δὲ προσθ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόλει = καλὸν διὰ τὴν οἰκίαν καὶ τὴν πόλιν ἡ ἀγαθὰ βέβηται· τινὰ = κάμνω καλὸν εἰς τινα, ἀγαθὰ φρονέειν· ἐπὶ εἰς ἀγαθόν, ἐπ' ἀγαθόν = διὰ τὸ καλόν, συμφέρων· καὶ ἔπειτα γιν. = πρὸς σωτηρίαν, ὠφέλιαν τίνος, καὶ, εὖν τῷ ἀγαθῷ

πρὸς τὸ ἀγαθόν, καί, πρὸς ἀγαθὸν εἶναι. Τὰ ἀγαθὰ σημ. οὐχὶ μόνον τὰ κτήματα, ὑπάρχοντα, πλοῦτη, ἀλλὰ καὶ τὰ προτερήματα, πλεονεκτήματα, ἀρετὰς καὶ ἐν γένει τὰ ἠθικὰ ἀγαθὰ. Ὡσαύτως ἀγαθὰ πράγματα = πράγματα εὖ χωροῦντα, ἡ εὐπραγία Θουκυδ. 3. 82. ἔτι δὲ ἀγαθὸν θαίμονος (πόμα) τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίους Βεκ. Λεκεδ. συγχερ. ἀμείνων, βέλτιον, κρείσσων, λωίων, λώων, ποιητ. ἀρείων, βέλτερος, λωίτερος, φέρτερος, ὑπερθ. ἀρίστος, βέλτιστος, κράτιστος, λωίστος, λωστός, ποιητ. βέλτατος, φέρτατος, φέρτατος. Ἰδε ἀμείνων, τὸ δὲ ἀγαθώτερος, ἀγαθώτερος εἶνε δόκιμα καὶ μετγν.

* Ἀγαθосύνη ἀγαθότης.

* Ἀγαθοτέλεια, ἡ ἡ τέλεισι τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ τελεία ἀγαθότης.

* Ἀγαθο-τελής, ὁ τῶν ἀγαθῶν, ὁ ἐντελὴς ἀγαθός.

* Ἀγαθότης, ἡτις, ἡ καλωσύνη, χρηστότης ἐκκλησ.

* Ἀγαθό-τροπος, ὁ ἀγαθὸς τοῦ τρόπου.

* Ἀγαθότυπος, ὁ ἔχων τὸν τύπον τοῦ ἀγαθοῦ Διον. Ἀρ. boniformis.

* Ἀγαθουργέω, ἥσω (ἀγαθουργός) ἀγαθὸν ἐργάζομαι, πράττω ἐκκλ.

* Ἀγαθουργία ἴδε ἀγαθουργία.

* Ἀγαθουργία, ἡ τὸ καλῶς πράττειν, ἡ ἀγαθὴ πράξις, ἡ εὐεργεσία, τὸ μέγα ἡ λαμπρὸν ἔργον Ἡροδ. καὶ Βυζ.

* Ἀγαθουργικός, 3 μετγν. εὐεργετικός Διον. Ἀρ. ἐπίρ. ἀγαθουργικός.

* Ἀγαθουργός, 2 (ἀγαθὸν ἐργάζομαι) α) ὁ τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενος, εὐεργετῶν β) οἱ πλείστοι ἀξιῶν ἄνδρες τῆς πολιτείας. Ἀγαθουργοὶ ἔτι ἐλέγοντο παρὰ Σπαρτιέταις οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξίοντες, πέντε ἐκάστου ἔτους, οἱ ὡς πρεσβεύει ἀποστελλόμενοι Ἡροδ. 1. 67. ἐπίρ. ἀγαθουργός Διον. Ἀρ.

* Ἀγαθούσα ἐλέγχο ποτὲ ἡ Ἀθλος Πουγ.

* Ἀγαθο-φάνης, 2 (φαίνομαι) ὁ φαίνόμενος ἀγαθός, «κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανείς, οἱ λόγῳ μὲν ἅπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἔρδοντες». Δημοκριτ. (.....).

* Ἀγαθο-φίλης, 2 ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθὸν Διον. Ἀρ.

* Ἀγαθό-φρων, 2 (φρόν) ὁ ἀγαθὰ φρονῶν Προκλ. Παρκερ.

* Ἀγαθο-φύης, 2 (φυή) ὁ ἀγαθὸν ἔχων φύσιν, φύσει ἀγαθὸς μετγν. (.....).

* Ἀγαθοφύεια, ἡ ἡ φυσικὴ ἀγαθότης.

* Ἀγαθῶν ἀγαθὸν ποιῶ, εὐεργετῶ, Π. Γρ. benefacio.

* Ἀγαθυλλός, Ἀρχὰς ἐλεγεμικός ποιητής.

* Ἀγαθύνω, μελ. ὑνὸ 1) καλὸν κίμωνι, εὐεργετῶ, καταπαύω ἐκκλ. 2) διάγω ἐν ἀπείρῳ. 3) σολίζω 4) μεσ. ἀρέσκω.

* Ἀγάθυρνα, ἡ, καὶ Ἀγάθυρνον, τό πόλις ἐν Σικελίᾳ, κατ. Ἀγαθυρνατός.

* Ἀγάθυρσοι, οἱ Σκυθικὸν ἔθνος ἐν τῇ Εὐρώπ. Σαρματία.

* Ἀγάθων, ὄνος, ὁ 1) κύριος, ἀνδρὸς ὄνομα, ἐν Ἰλ. 2) τραγικός ποιητής, ἐπὶ μαλθακότητι διαβαλλόμενος.

* Ἀγαθῶς ἴδε ἀγαθός.

* Ἀγαθосύνη ἡ μετγν. ἡ χρηστότης, καλωσύνη, εὐνοία. Κατὰ δὲ Θωμ. Μαγ. σ. 921 χρηστότης οὐκ ἀγαθότης, οὐδ' ἀγαθосύνη.

* Ἀγαίωμα (α) ἐπ. καὶ ἰων. παρασηματ. τοῦ ἀγάομαι (μόνον ἐν τῷ πιζῷ) μετὰ αἰτ. τί βλέπω τι μετ' ἀγανκτῆτος, ὀργίζομαι, ἀγανκτῶ διὰ τι, μετὰ δοτ. κακόν τι· θλώ, θυμηνῆς εἰμι πρὸς τινα «οὐδ' ἀγαίωμα θίων ἔργα» Ἀργιλ. Ἀποσπ. ἐπὶ θαυμάζω, φθονῶ.

* Ἀγαίος, ὁ ὄνομα Ἡλείου τινός Ἡροδ.

* Ἀγᾶ-κλεής, ἴος, ἐπ. ἰων. ἥος, 2 (ἄγαν, κλέος) πολλὴ περίφημος, πολυώνητος, προδόητος, λαμπρός, (αἰτιατ. συγχερ. ἀγακλήα. Πινδ.) inclutus.

* Ἀγᾶκλειτός, 3 (ἄγαν, κλειτός) ἀγακλιτός.

* Ἀγᾶκλυμένος, 3 ἀγακλυτός.

* Ἀγᾶκλυτός, 3 (ἄγαν κλυτός) ἀγακλής ἐπὶ ἀνθρώπῳ. ἀλλὰ καὶ ἀγακλυτὰ δώματα Ὅδ. Γ. 388.

* Ἀγακτιμένη πόλις (ἄγαν, κτίζω) εὐκταμένη, καλῶς ἐκτισμένη Πινδ. (.....).

* Ἀγάλακτες, ὡν, οἱ (α ἀδρ.) ἀδελφοί, ὡς δημογάλακτοι.

* Ἀγαλακτία, ἡ ἀγαλαξία Ἰπποκρ.

* Ἀγάλακτος, 2 (α ἀδρ.) ποιητ. α) δημογάλακτος, ὁ διὰ τοῦ αὐτοῦ γάλακτος τιθραμμένος, ἐξ αἵματος συγγενῆς, ὁμόηλος, collectatus β) α στερ.) ὁ μὴ θηλάζων πλῆν, ὁ ἀπογαλακτισθεὶς, ἀποκομμένος (ἐπὶ βρέφ.) γ) ἡ μὴ ἔχουσα γάλα γυνή (Ἰπποκρ.) δ) ἀγάλακτοι νομαί αἱ νομαί αἱ ἐπιβλαθεὶς γάλα παράγουσαι εἰς τὴν ἔσχα, ὅτινα ἐν αὐταῖς τρέφονται.

* Ἀγαλακτοςύνη συγγένεια Πουγ.

* Ἀγάλαξ, αὐτός, μόνον εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις καὶ εἰς τὸν πληθ. ἐν χρήσει παρασηματ. τοῦ ἀγάλακτος.

* Ἀγαλαξία, ἡ ἑλλησις γάλακτος.

* Ἀγάλαστος ἀκόλαστος Πουγ.

* Ἀγαλέος, 3 ἴδε ἡγαλέος.

* Ἀγαλλῆναι ἀορ. παθ. μετγν. τοῦ ἀγάλλω.

* Ἀγαλλήτῶν, τό ἔρ ὃ ἄν τις ἀγασθῇ Πουγ.

* Ἀγαλλῆμα, τὸ (ἀγαλλιάομαι) α) ἔκρηξις μεγάλης χαρᾶς, ἐνδόμυγος χαρά, καὶ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς Π. Γρ. καὶ ἐκκλ. β) καύχημα, δόξα Πουγ.

* Ἀγαλλίαςις, εως, ἡ ἡδονή, χαρά, τέρψις ἐκκλ.

* Ἀγαλλιάω καὶ ἀγαλλιάομαι, μελ. ἀσσεμαί (ἀγάλλω) ἀγάλλομαι: σφύρα, χαίρω, εὐφραίνομαι Ν. Δ. καὶ ἐκκλ.

* Ἀγαλλίς, ἴδος, ἡ βοτάνης ὄνομα, ἀνέχουσα εἰς τὸ γένος τῶν ὑακίνθων, εἰφοιδὲς κρίνον (σπιθόχορτον. εἰδ. γαλατσίδας).

* Ἀγάλλωγον, τό τὸ εὐώδες καὶ τῇ γούσι πικρὸν τῆς ἀλῆς ἔϋλον, ὅπερ καὶ φυλακὴ καλεῖται Διοσκ. agallochum.

* Ἀγάλλω, ἀορ. 1. ἀγῆλα (ἰδίως ἀγαλλίσσθαι καὶ ἀγῆλασθαι) α) ἐνέργ. καλλωπίζω, κοσμοῦ ἀγλῶν ποιῶ συνθήσθαι. β) μεσ. (μόνον ἐνεστ. καὶ παρ.) 1) ἐκλαμβάνω ἑμαυτὸν ὡς καλλωπισμένον, λαμπρὸν, ἀδρόνομαι καυχώμαι, μέγα φρονῶ ἀγάλλεσθαι τι καὶ ἐπὶ τινὶ διὰ τι, πρὸς τι καὶ μετὰ μετγν. ἡ μετὰ γεν. ἀπολ. 2) παρ' Εὐρ. ἐνέργ. μετὰ αἰτ. τινὰ λαμπρύνω, ὀρνο, jacto me aliqua re γ)

γενής, λαμπρός, διαφέρων, ἔνδοξος, φωτεινός, illustris, reverendus.

Ἀγαυρός, 3' α) ἀγαυός· 6) ἐπὶ κακῆς σημασίας (α- καὶ γαυρός) ὑπερήφανος, κακός, αὐθάδης· ταυρός· Παιός, superbus· ἐπιρ. ὑπερθ. ἀγαυρότατα=μεγάλου φρονήματι καὶ ὑπερηφανείᾳ, ἀλαζονίστατα· Πρῶθ. 7. 57· «αἱ πετάλοισιν ἀγαυρόν»=πάντοτε ἐπὶ πετάλοις ἐπιδεικνύμενον, ἐκλάμπον.

Ἀγάφεινός, 2 (ἄγαν, σθένος)· ὁ ἄγαν σθένος, μεγαλόφρωνος Πινῶ.

Ἀγάθανα, τῆς ἰων. ἀντὶ Ἐκδᾶτανα, πολυχύνον ἐν Συρία Πρῶθ. 3. 62. 61.

Ἀγγάρ, τῆς αἰ καθ' ἡμερῶς σταθμοὶ τῶν ἀγγάρων· ἴδε ἀγγαρός.

Ἀγγαρεία, ἡ (ἀγγαρεία)· 1) ἡ ἀσχυρία, τὸ ἔργον τοῦ ἀγγάρου· 2) ἡ ἐκ βίας γινόμενη ὑπηρεσία ὡς καὶ παρ' αὐτῶν.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, τό· ἴδε ἀγγαρήτις.

Ἀγγαρεῖος, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγαρεῖον, οὗ, ὅς· ὅστις ἀγγαρεύει τι καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ τρέβῃ ἢ ἄλλην τινὰ ἔργασίαν νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγελίσταρχος, ὁ ἀρχάγγελος Ἀναθλ.

Ἀγγελίαι, ἰων. ἀγγελίης, ὁ ἐπ. παραγγελματ. τοῦ ἀγγέλου, πρεσβυτέρης, ὁ φέρων εἰδήσεις, τινός=περί τινος, nuntius.

Ἀγγελία-φορέω· φέρω ἀγγελίας, εἶμαι ἀγγελιαφόρος.

Ἀγγελία-φόρος, ἰων. ἀγγελιαφόρος, ὁ ὁ φέρων ἀγγελίαν, ὁ ἀγγελος, ὁ πρεσβυτέρης Πουγ. internuntius.

Ἀγγελία, ας, ἡ ποιητ. ἀντὶ ἀγγελία· Ὁρ.

Ἀγγελίαι, ας, ἡ ποιητ. ἀντὶ ἀγγελία· Ὁρ.

Ἀγγελίη, ἡ ἰων. ἀντὶ ἀγγελία.

Ἀγγελίης, εἰς, ὁ ἀγγελίας ἰων. Πρ. Ὁμ. Ἰλ.

Ἀγγελίη-φόρος, 2' ἀγγελιαφόρος, ἰων.

Ἀγγελικός, 3' α) ἀγγελικός ὁ ἄγγελος αἰ τῶν ἀγγέλων ἐν ταῖς τραγωδίαις ῥήσεις· 6) ἀγγελική ὁρχησις· χορός ἐν κερῶν τραπέζῃς, καθ' ὃν κατὰ τῶν εἰς ἀνδρ. καὶ μίαν γυνῇ ἐχόμενον Ἀθην. γ) ἐκκλ. ὁ ἀνδρῶν εἰς τοὺς ἀγγέλους· 6) ἀγγελικός ἡν ἀρχαία χριστιανική αἵρεσις· ἐπιρ. ἀγγελικῶς.

Ἀγγελικότης, ἡ, ἡ φύσις τοῦ ἀγγέλου.

Ἀγγελίον, οὖνος, ὁ γλύπτῃς τις Πικρ. 2. 32.

Ἀγγελικότης, οὗ, ὁ καὶ ὁθλ. ἀγγελικότης, ἰδός, ἡ ἀγγελος.

Ἀγγέλιον, μελ. ἀγγέλιον καὶ ἐπ. ἀγγέλιον, (κλέω, κέλωμαι)· ἀφρ. α. ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ἀγγέλιον, αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου, ἡγγεῖλαι ἰων. ποιητ. καὶ μετ' αὐτοῦ.

- Ἀγγελολογία, ἑός, 2· ὁ ἀγγέλος σύμφωνος ἢ ὁμοιος· ἐπὶ ἀγγελολογίᾳ ἐκκλ.
 Ἀγγέλος, ὁ, ἡ· 1) μηνυτής, ἀγγελιαφόρος, πρεσβευτής, τὸ μεσάζον πρόσωπον, ὁ μεσίτης ἢ ὁ διερμηνεύς, ἐν γέν. ὁ κήρυξ, οὗτοι καὶ ἐπὶ θηλ. ἡ πλοῖον, ἅτινα φέρουσι ἀγγελίαν ἢ εἰδοσίαν τινα, καὶ ἐπὶ πτηνῶν, ὧν ἡ πησις προωοινοῦνται· τὸ περὶ μέλλοντος, ἢ ἔφερον ἀγγέλιον τινὰ παρὰ τοῦ Διός. Συντάττει μετὰ γεν. ὅποι. καὶ ἀντ. ἡ περὶ τίνος, ἡ μετὰ τοῦ ὧς, ὅτι· 2) ἀγγελία· ἐν τῇ Ν. Δ. = ὁ ἀγγέλος, ἥτοι ἡ νοερά οὐσία, σώματος ἀεικίνητος, αὐτοφύσιος, ἡ τῷ θεῷ λειτουργοῦσα.
 Ἀγγέλος, ου· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· Πανσπ.
 Ἀγγελοῦτης, ητος, ἡ· ἀντὶ ἀγγελοῦτης.
 Ἀγγελοφύρος· 2· ὁ φθείρων τοὺς ἀγγέλους.
 Ἀγγελοτήρ, ἥρος, ὁ· ἀγγέλος.
 Ἀγγελοτικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἀγγέλλειν ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύς.
 Ἀγγέλτρια, ἡ· εἰδοποιήτρια.
 Ἀγγελόθυμος, 2· ὁ ἀγγέλου ἔχων ὄνομα Βυζ.
 Ἀγγενίδας, α, ὁ· ἔφορος τῆς παρὰ Λακεδαιμονίας Ξεν.
 Ἀγγήιον, ἰων. καὶ ἄγος, εος, τό· ἴδε ἀγγεῖον.
 Ἀγγίτης, ου, ὁ· παραπόταμος τοῦ Στρυμόνος, ἐκ τοῦ Παγγαίου ὄρους βέων, ἡ ἡδὴ Ἀγγίστα.
 Ἀγγονίη ἀντὶ ἀναγονίη 3. προσ. ἐν. ἀορ. 2. εἰκτ. τοῦ ἀναγνώσκου.
 Ἀγγοθήκη, ἡ· ἀγγειοθήκη Ἀθην.
 Ἀγγοπήναι, αἱ, καὶ ἀγγοπήναι, τὰ (ἄγος, πῆνη) τὰ πῶν μελισσῶν κηρία, αἱ κηρήθραι.
 Ἀγγος, εος, τό· ποιητ. καὶ σπαν. παρὰ πικ. ἀγγεῖον δοχεῖον ἐν ᾧ ἐναποτίθενται· διαφόρου εἶδους πρῆγματα, οἶνος, γάλα, ἢ τὰ πρὸς πορείαν χρήσιμα· ἔτ· θήκη διὰ φορέματα· 2) ἐπὶ ἀνθρώπ. σώματος αἱ φλέβες, ἀρτηρίαι κλ.
 Ἀγγοῦριον, καὶ
 Ἀγγοῦρον, τό (ὡς ἄωρον τρωγόμενον)· τὸ κοινὸν ἀγγοῦρι, πάλαι δὲ σίκυον.
 Ἀγγοῦρος· εἶδος πλάκοντος, τὸ μελίπηκτον Λεξ.
 Ἀγγρίζω, μελ. ἰσώ (ἐκ τοῦ ἀγγρι=περὶ θησμός, τῆς αὐτῆς τῷ ἀγγίρω βίβης)· ἐρεθίζω, διεγείρω, προσενεῶ λόπην, πόνον· ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δεαλέκτω ἀπαντὰ ἡ λέξις ἰδίως· ἔναγγρίζω.
 Ἀγγρος, ὁ· ποταμὸς ἐν Ἰλλυρίᾳ ὁ ἦδη Δρίνος.
 Ἀγγων, ὠνος, ὁ· εἶδος λόγξης ἢ ὁράτος Φραγγικῶς μετρίου μεγέθους μετγν. ἰσως εἶνε παρὰ τοῦ λατ. lancea = λόγχη, ἀπορριφέντος τοῦ ἀρκτικοῦ γράμματός· ἀλλὰ καὶ ἡ λόγχη τῆς αὐτῆς βίβης φαίνεται ὅτι εἶνε.
 Ἀγαβάται, οἱ (ἄγδην, βαίνω)· ἄνθρωποι· ὁδύοντες κατ' ἀγέλας ἐπὶ θ. τῶν Περσῶν.
 Ἀγδέστις, ἰστίς, εως, ἡ· ἐκθ. τῆς Φρυγίας Κυβέλης.
 Ἀγδην, ἐπὶ (ἄγω)· ἀρπακτικῶς, βιάως, συρτά· ἄγδην σύρειν = σύρων φέρω.
 Ἀγε, ἄγετε 6. προσ. προστ. τοῦ ἄγω.
 Ἀγε ὄρω· ἡγε 3. προσ. ἐν. τοῦ ἄγω.
 Ἀγ· ἐπὶ παρακλ. παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις ἄγια, παρ' ἡμῖν ἔλα ἢ αἶντε.
 Ἀγειράθω· ἴδε ἀγειρέθω.
 Ἀγειράτος, 2 ποιητ. ἀντὶ ἀγέραστος Ετ. Μ.
 Ἀγειράτον· ἄτιμον καὶ πολύτιμον· Πρωδαν.
 Ἀγειρέθω· ἴδε ἀγειρέθω.

- Ἀγεῖρω (ἄ), μελ. ἀγέρω (ἐκ τοῦ ἄγω, κατ' ἄλ-
 λους τῆς αὐτῆς βίβης εἶναι μετὰ τοῦ γήρυς, γηρύω) ἐπ. ἀορ. παθ. 3. πλ. προσ. ἀγέρθεν ἀντὶ ἡγέρθησαν, μεσ. ἀορ. 2. ἐπ. ἀγέρωμεν, ἀπαρ. ἀγέρεσθαι ἀντὶ ἀγέρεσθαι, μετ. συγκεκ. ἀγρόμενος, παρὰ ἀγγήρμαι ὅπερ 3. πλθ. ἐπ. ἀγγήρατο· 1) ἐνεργ. α) ἐπὶ προσοπ. συναθροίζω, συγκαλῶ· 6) ἐπὶ πραγμ. συλλέγω, συνερπνίζω, διακονέω, ζητοῦν· γ) ἀπολ. ἀθροίζω, συλλέγω, ζητῶ, τινί=διὰ τινα· 2) παθ. καὶ ἀορ. μέσ. α) συναθροίζομαι, συνέρχομαι, οἱ ἀγρόμενοι=οἱ συναθροισθέντες, ἡ συναθροίσις, συνέλευσις, ἐπὶ ζῶων ἡ ποίμνη, ἡ ἀγέλη ὡς ἀγρόμενοι· σὺ εἰς=ἡ ἐκ χοίρων ἀγέλη· 6) μεταφ. οἱ εἰς φρίνας θυμὸς ἀγέρθη=οἱ ἐκ ζωῆς (ἡ ἰσχύς τῆς συνειδήσεως) ἐν τῇ καρδίᾳ συναθροίσθη, ὅλη. ὅτε ὁ λογισμὸς ἐντελὴς πάλιν ἐπα-
 νήλθεν, ἤλθεν εἰς τὸν ἐαυτὸν τοῦ· καὶ ἐπὶ θάρρους Π. δ. 152· 3) μεσ. δι' ἑμαυτὸν συναθροίζω· (ὁ τύπος ἡγεῖρα δύναιται νὰ ᾔηται καὶ ἀορ. τοῦ ἡγεῖρω) congreco, colligo.
 Ἀγεῖσσωτος, 2 (γεῖσσω)· ἀνὴρ στήγης, ἀστίγαστος, ἀθρήκωτος Ετ. Μ.
 Ἀγειτόνευτος, 2· ἀγείτων μετγν.
 Ἀ-γεῖτων, 2· ὁ ἀνὴρ γεῖτονος, μεμονωμένος ποιητ. καὶ μετγν.
 Ἀγελάδας, α· ὄνομα δύο περιφρῶν γλυπτῶν Ἀργείων Ἀνθολ. (— —).
 Ἀγελάδων, ἀορ. ἀντὶ ἀγελῶδων Θεοκρ. (— —).
 Ἀγελάζω, μελ. ἀσώ (ἀγέλη)· 1) ἀγείρω, συναθροίζω εἰς μίαν ἀγέλην· 2) μεσ. ἐπὶ ζῶων, ἰχθύων καὶ παίδων ζῶ ἀγελῶδων· ἀγελάζονται αἱ φάτται· Ἀριστοτ. «Κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται μετ' ἀλλήλων» Νικ. Δαρμακ.
 Ἀγελαῖα· ἀκομική, ἡ· ἡ ἐπιτηδεύουσα τοῦ τρίφειν ἀγέλας, ἡ ἀγελαϊοτροφικὴ τέχνη, ἡ ἀγελαϊοτροφία.
 Ἀγελαϊοκομικός, 3 (κομῆς) ἀμείβολ. παρὰ τῶν ἀγελαϊοκομῶν, γελαδάρης.
 Ἀγελατος, 3 (ἀγέλη)· α) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην, ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης ὢν κοιν. λακεδαιμόνιος· 6) ὁ σχηματίζων ἀγέλην, ὁ ἐν ἀγέλῃ διαίτων· ἰχθύς οἱ ἀγελαῖοι· ἔτ· δι' εὐτελής, σμικρὸς, χυδαίος, ποταπός· γ) ἀδάμαστος· «βοῦν ἀγελαῖον»· δ) ἀγελαῖος· ὁ ἐκ τῆς παρὰ Κρησὶ.
 Ἀγελαϊοτροφία, ἡ· ἡ ἐπιμέλεια καὶ διατροφή τῆς ἀγέλης, καὶ ἀγελαϊοτροφική· ἡ τέχνη τοῦ τρίφειν, ἐπιμελεσθαι τὰ ζῶα.
 Ἀγελαϊοτροφικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύς εἰς τὴν ἀγελαϊοτροφίαν.
 Ἀγελαϊοτρόφος, 2 (τρέφω)· ὁ τρέφων ἢ ἐπιμελούμενος ἀγέλας Ματ. Τυρ.
 Ἀγελαίων, ὠνος, ὁ· τόπος δι' ἀγέλην.
 Ἀγελαϊκός, 2 (κομῆς)· ἀγελαϊοκομικός· ἴδε ἀγελακομικός.
 Ἀγέλαος, ου ἡ Ἀγέλειος· ἀνδρὸς ὄνομα συγν. παρ' Ὀμηρ.
 Ἀγελαρχέω, ἡσώ· ἄρχω ἢ ἔχω τὴν ἀρχηγίαν ἀγέλης ἢ ὁμάδος· τινὸς μετὰ γεν. Πλουτ. Γαλθ.
 Ἀγελαρχης, ου· ὁ ἀρχηγὸς ἀγέλης, ὁμάδος ὁδηγός· ἀγελαρχῆς Ταυρὸς Λουκ. Ερ.
 Ἀγελαρχία, ἡ· ἡ τῆς ἀγέλης ἀρχηγία ἐκκλ.
 Ἀγελάς, ἀδος, ἡ· ἡ ζῶσα διαίχουσα κατ' ἀγέλην, ἡ ὁχλῆς βοῶν μετγν.

Ἀγέλασμα, ατοί, τό σωρός, συνάθροισμα
 «νοῦσαν ἀγέλασμα» Πρόκλ.
 Ἀγέλασται· ὄδε ἀγέλασται.
 Ἀγέλαστέω, μελ. ἥσω· δέν γελῶ μετγν.
 Ἀγέλαστί, ἐπὶρ. καὶ ἀγέλασται· ἄνευ γέλω-
 τος Πλουτ. συμπ.
 Ἀγέλαστικά, ἡ· τὸ μὴ γελᾶν, ἡ ἀποχή τοῦ γέλω-
 τος, ἡ σκυθρωπότης (——).
 Ἀγέλαστικός, 3 (ἀγελᾶζω) μετγν. ὁ ζῶν κατ'
 ἀγέλας, κοινωνικός· Φιλ. ἀγέλαστικόν (τὸ
 ζῶον), ἀγέλαστικός (ὁ βίος).
 Ἀ-γέλαστος, 2 (γελᾶω) ποιητ. 1) ὁ μὴ γελῶν,
 ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, ὁ σκυθρωπός,
 νοη γίδιος, σενεπας· 2) παθ. ὁ μὴ ἄξιος γέλω-
 τος· Διογ. «ἀγέλαστος πέτρα»· παροιμ. ἐπὶ
 λυπηρῶν πραγμάτων· διότι ἡ Δημήτηρ ζητοῦσα
 τὴν κόρην της Περσεφόνην, τὴν ἀρπαγείσαν ὑπὸ
 τοῦ Πλούτωνος, ἐκάθισε περίλυπος κατὰ τὴν Ἑ-
 λευσίνα ἐπὶ πέτρας, ἣν ὠνόμασαν ἀγέλαστον·
 3) ἐπὶθ. πολλῶν φιλοσόφων, ἰδίως τοῦ Ἡρακλεί-
 του (——).
 Ἀγέλαττης, ου, ὁ· 1) ἀγέλαρχος· Ἀνθολ. 2)
 ἐπιστάτης τῶν ἐν Κρήτῃ ἀγελῶν, ἐν αἷς οἱ πατ-
 ρεις (ἀγέλατοι) ἀπὸ τοῦ 7 ἔτους κοινῶς ἀντιρέ-
 φοντο Πλουτ. καὶ Ἡρακλ. Ποντ.
 Ἀγε-λαίη, ἡ (ἄγω)· 1) ἡ λαίαις ἄγουσα· 2)
 ἐπὶθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις καὶ σκυλήτρια ἐκαλεῖτο,
 praedatrix.
 Ἀγέλη, ἡ (ἄγω)· 1) συνάθροισμα, κοπάδι· βο-
 σκομένων ζῴων καὶ πτηνῶν, ὁμάς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 συναθροίσεως παιδῶν καὶ ἀνδρῶν ἐλέγχο· 2) ἡ
 τάξις παιδῶν· «εἰς ἀγέλας τοὺς παῖδας κατελό-
 γηζεν» Πλουτ.
 Ἀγελήδᾳ, καὶ ἀγελήδον, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον
 ἀγέλης, σωρηδόν, κατὰ κοπάδι.
 Ἀγελήθεν, ἐπὶρ. ἐκ τῆς ἀγέλης Ἀπολ. Ῥ.
 Ἀγελήης, ἴδος, ἡ· ἀγέλαϊα.
 Ἀγέλης· ὄνομα Ὀλυμπιονίκου τινὸς Χίου Πaus.
 Ἀγελήτης, ου, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην.
 Ἀγέληφι· ἀγέλη ἡ ἐν ἀγέλῃ ἐπ. ἐπὶρ.
 Ἀγελικός, 3· ὁ ζῶν κατὰ ἀγέλας.
 Ἀγέλοιος, 2 (γέλωτος)· ὁ μὴ γέλωτος, εὐτρά-
 πέλος, μὴ ἀστεῖος· Ἀθην.
 Ἀγελο-κομικός ἡ ἀγελαιοκομικός, 3· ὁ ἐπι-
 τήδειος εἰς φύλαξιν καὶ ὁδηγίαν τῶν ἀγελῶν,
 ἀγελαδάρχης.
 Ἀγελοκόμος· ἀγελαιοκομικός.
 Ἀγελοτροφία, ἡ· ἀγελαιστροφία.
 Ἀγελοτρόφος, ὁ· ἀγελαιστροφός.
 Ἀγελως, ωτος, 2· ἀγέλαστος.
 Ἀγέμεν ἐπ. ἀντὶ ἄγειν.
 Ἀγεμόνευμα, ἀγεμονεύω, καὶ ἀγεμὼν δωρ.
 ἀντὶ ἡγεμόνευμα, ἡγεμονεύω, ἡγεμῶν.
 Ἀγεν· ἐπ. ἀορ. τοῦ ἄγγυμι ἀντὶ ἐάγασαν.
 Ἀγεν α) ἐνεστ. ἀπαρ. τοῦ ἄγω· 6) 3. ἴν. προσ.
 τοῦ παρ. τοῦ ἄγω ἀντὶ ἄγεν ἡ ἡγεν.
 Ἀγενεαλόγητος, 2· ὁ ἄνευ γενεαλογίας, ὁ
 ἀγνώστου γένους Ν. Δ.
 Ἀγένεια, ἡ (ἀγενής)· μὴ εὐγενής, ἡ ταπεινὴ κα-
 ταγωγή, ἡ δυσγένεια, τὸ μὴ εὐγενὲς φρόνημα, ἡ
 ἀνανδρία, ἡ δειλία· «ἀγένεια ψυχῆς καὶ μαλα-
 κία» Πλουτ. τινὲς γράφουσιν ἀγένεια.
 Ἀ-γένειος, 2· ὁ ἄνευ γενεῆς, ὁ μὴ ἔχων γένεια,
 imberbis· ἐπὶρ. ἀγενεῖος· ἀγενεῖως ἔχειν.

Ἀγενής, ἑος, 2· ἀγενής Ν. Δ.
 Ἀ-γένητος, 2 (γίνομαι)· ὁ μὴ γενόμενος, ὁ μὴ
 ποιηθείς, ὁ ἄνευ ἀρχῆς· 6) ὁ μὴ συμβάς, ἐν γένει
 μὴ ὑπάρχων.
 Ἀγενίζω, ἐπαρ. ἀντὶ ἀγενίζω.
 Ἀγέννεια, ἡ· ἀγένεια.
 Ἀ-γεννής, 2 (γέννα)· α) ὁ μὴ γεννηθείς, μὴ
 ὑπάρξας· 6) ὁ ἀπὸ ἄσχημον γένος, ὁ μὴ εὐγενής,
 ὁ μὴ ἔχων καλοὺς προγόνους, ταπεινός, ποτα-
 πός, κοινός· «ἀγεννὴς τὴν ψυχὴν» = ἀνελεύθε-
 ρος· Ἐπὶ ζῴων ὁ ἐκ κακῆς γενεᾶς· ἐπὶ πραγ-
 μάτων καὶ πράξ. ἀχρηστος, ἀνάξιος, ignobilis,
 villis· παρὰ δὲ Ἀρποκρατ. καὶ Σουίδ. καὶ ὁ ἄνευ
 τέκνων· γ) οὐδέτερον τὸ ἀγεννὲς ἀντὶ ἀγένεια·
 δ) τὸ ἀγεννὲς ἀντὶ ἀσθενὲς Σουίδ. ἐπὶρ. ἀγεννῶς,
 μὴ εὐγενῶς, ἀνάνδρως, ποταπῶς, ἀσθενῶς, συ-
 νηθ. μετ' ἀρν. οὐκ ἀγεννῶς· Ὀαρηαλέως,
 ignave.
 Ἀγεννησία, ἡ· τὸ μὴ γεννᾶν ἢ μὴ γεννᾶσθαι.
 Ἀγεννητο-γενής, 2· ὁ ἐξ ἀγεννήτου γεννηθείς.
 Ἀ-γεννήτος, 2 (γεννάω) ποιητ. 1) ὁ μὴ ἔτι
 γεγεννημένος pondum patas· 2) ὁ κακῶς γεν-
 νημένος, ὁ ἄσχημον ἔχων καταγωγήν, δυσγενής,
 ignobilis· 3) ἀγεννήτων ἐνεργ. = ἄγονον· «ἀγέ-
 νητον τὸ ἄλμυρον» Θεοφρ. ἐπὶρ. ἀγεννήτως = ἄνευ
 γεννήσεως ἐκκλ.
 Ἀγεννία, ἡ· ἀμφιβολ. = ἀγέννεια, τὸ ποταπὸν
 φέρισμον, ἡ δειλία Πολυδ.
 Ἀγεννίζω, μελ. ἀττ. ἰω· φέρομαι ἀγεννῶς,
 δειλῶς ἢ καὶ νωθῶς Στοδ.
 Ἀγεννῶς, ἐπὶρ. ὄδε ἀγεννής.
 Ἀγεο, δωρ. ἀντὶ ἡγοῦ προστ. τοῦ ἡγέομαι.
 Ἀγέομαι· ἰων. ἀντὶ ἄγομαι ἀμφιβολ.
 γραφή.
 Ἀγέομαι, δωρ. ἀντὶ ἡγέομαι Πινδ. ἐντεῖθ. τὰ
 ἀγνημένα = τὰ νοημισμένα.
 Ἀ-γέραςτος καὶ ἀγέραςτος, 2 ἐπ. ποιητ. καὶ
 μετγν. (γέρας)· 1) ὁ ἄνευ βραδείου, ὁ βραδείω μὴ
 τετιμημένος, praemio carens· 2) περιφρονημέ-
 νος Ἀθην. 13. σ. 597.
 Ἀγερέθω· ὄδε ἡγερέομαι, ἡγερέομαι.
 Ἀγερέσθαι, ποιητ. μεσ. ἀορ. 2. ἀπαρ. τοῦ
 ἀγέρω.
 Ἀγερθεν· ὄδε ἀγέρω.
 Ἀγερμός, ὁ· ἄγεροις, Ἀριστοτ. ποιητ. ἐπὶ τῆς πλά-
 νης τοῦ Ὀδυσσεύς, καθ' ἣν συλλέγει θησαυρούς,
 ἰδίως δ' ἐπὶ τῶν περιφερομένων καὶ αἰτούντων
 ἱερέων «κορυδαυτικαί, ἀγεροί, βαρχεταί»
 Διον. Ἀλ. Ὀππ. Κυν.
 Ἀγερμωσύνη, ἡ· ἄγεροις Ὀππ. Κυν. πιθανῶς
 ἀντὶ ἀγυρμωσύνῃ· συνάθροισμα· μαϊνάδων.
 Ἀγέροντο ἀντὶ ἡγέροντο 3. πληθ. προσ. μεσ.
 ἀορ. 2. τοῦ ἀγέρω.
 Ἀγέρρω αἰολ. ἀντὶ ἀγέρω Γρηγ. Κορ.
 Ἀγερσικύθηλις, ὁ (Κυδελή)· ὁ προσεπαίτων
 τῆς Κυδελῆς ἱερεὺς Κρατ. ἀποστ.
 Ἀγερσις, ἰος, ἡ (ἀγέρω)· ἡ συνάθροισμα, ὁ ἀγε-
 ρμός ἰων. collectio.
 Ἀγέρω ἀντὶ ἀγέρω.
 Ἀγερωχία, ἡ· μετγν. ὑπερηφάνεια, τραχύτης,
 αὐθάδεια· ἐπικίνδυνος ἀγ. = ἐπικίνδ. τεχνή-
 ματα· Φίλοστο.
 Ἀγέρωχος, 2 ἐπ. καὶ μετγν. (ἐνθα σημ. ἄγριος)
 (ἀγέρων ὄχους)· ὁ ἐξ ἄρματος πολεμῶν, κυρτῶ

παρῶν· ἐπὶ δὲ ἑνδοξος, γυναικός, μεγαλόφρων, σεμνός, ἐντιμός, μεταφ. αὐθάδης, ὑπερήφανος, ἀλγάζω (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑτυμολ. τῆς λέξεως = ὁ ἐποχούμενος ἄγαν ἐπὶ τοῦ γέροντος) ἐπιρ. ἀγερῶνως· ὑπερήφανως.

Ἀγασίλαος (—) καὶ Ἀγασίλιος (—) ὄνομα. Ἀγασίλας, α, ἰων. ἡγασίλειος, ω (ἡγέομαι, λαός)· 1) ἑπών. τοῦ Πλοῦτωνος, ἡγεμῶν τῶν λαῶν· διότι πάντα ἐν τῷ κράτει καὶ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ μεταβαίνουσιν· 2) ὄνομα διασημοῦ Λακεδαιμονίου βασιλέως.

Ἀγασίφρων· ὁ τὰς ὁφείας ἐπαίρων Παιγ.

Ἀγασκυν ἀντὶ ἡγόν παρατ. θαμιστ. τοῦ ἄγν.

Ἀγέστρατος, ὁ, ἡ (ἄγν. στρατός)· ὁ στρατὸν ὀδηγῶν, στρατηγός· Ἀγέστρατος· ἀτρυτώνη = ἡ Ἀθηνᾶ· Πιστ. Θεοῦ.

Ἀγέτας, ου, ὁ, ἀγέτης, ἴδως, ἡ· ὄνομα ἀντὶ ἡγέτης καὶ ἡγέτης.

Ἀγαστρία· ἡ ματὶ κατὰ Ταραντίνους· Παιγ.

Ἀγέτωρ· ἡγήτωρ.

Ἀγευστεί, ἐπιρ. ἀνευ γεύσεως.

Ἀγευστία, ἡ· ἡ ἀουσία, νηστεία, νηφαλιότης Ἀριστ. Νερ.

Ἀγευστος, 2· 1) ὁ μὴ ὢν γευστός, ὁ μὴ γευσόμενος, μὴ δοκιμάσας τινός· ἐντεῦθεν μεταφ. ἀπειρὸς τινος, ἄγνωστον ἔχων εἰς τι, inexperitus (μετγν. καὶ ὁ μὴ φραγεῖς)· 3) ὁ μὴ γευθείς, ὅτι δὲν δοκιμάζεται· 4) ἀνόριστος, νηστικός.

Ἀγέω ἰων. ἀντὶ ἄγν.

Ἀγεωμέτρητος, 2· ὁ μὴ ἔχων γνῶσιν τῆς γεωμετρίας Ἀριστοτ.

Ἀγεωργασία, ἡ· ἡ παραμέλησις, ἡ ἑλλείψις τῆς γεωργίας Θεοφρ.

Ἀγεωργητος, 2 (γεωργέω)· 1) ὁ μὴ γεωργηθείς, ἀκαλλιεργητος καὶ ὁ μὴ καλλιεργήσιμος, ὁ παραμελημένος ἄγρός· 2) καρπὸς ἀγεωργητος = ὁ μὴ ἐκ καλλιεργείας προερχόμενος καρπός.

Ἀγεωργία, ἡ· ἡ ἀμέλεια τῆς καλλιεργείας ἑκκλ.

Ἀγεωργίᾳ δικη, ἡ· ἡ καταγγελία κατὰ τῶν ἀφηνότων ἀγεωργητῶν τὸν κληρουχθέντα ἢ ἐκμισθωθέντα ἄγρῳ.

Ἀγη, ἡ, ὄνομα. ἄγα (κατὰ Λοβέκιον ἐκ τοῦ ἀζομαι, ᾗ) ἐπ. ἰων. καὶ ποιητ. α) ἡ ἐκπλήξις, θαύματος, θαυμασμός, admiratio· 6) ζηλεία, φθόνος, μίσος invidia.

Ἀγή, ἡ (ἐκ τοῦ ἄγνυμι, ᾗ) ποιητ. 1) ἡ διάρρηξις, ἡ διάθλασις, καὶ τὸ τεθλασμένον (τὸ τεμάχιον) κωπῶν· Ἀγή κύματος· Ἀπολ. Ρ. 1. 554 = ὁ αἰγιαλός· μεταφ. ἄγαν διαπλέκει· Πινδ. = ποικίλους δολεροῦς ἐλιγμούς κάμνει· ὁφείως Ἀγή· ἐπὶ τῶν ἐλιγμῶν τοῦ ὄφους· 2) τὸ τραῦμα, ἡ περὶ ἡμῖν πληγή.

Ἀγη (ᾗ) ἐπ. ὄνομα. ἀντὶ ἑάγη τοῦ ῥήμα. ἄγνυμι.

Ἀγηγέραται, ἀγηγέρατο ἐπ. 3. πληθ. παρακ. καὶ ὑπερ. παθ. τοῦ ἀγείρω.

Ἀγηγέρατο· ἴδε ἀγείρω.

Ἀγηλάζω· σῶζω Παιγ. ἴδε ἡγηλάζω.

Ἀγ-ηλάττω ἢ ἀγηλάττω ἰων. (ἄγος ἢ ἄγος, ἐλαύνω Σοφ. μίσμα ἀποδιώκω, miculum exigo, τινὰ ὡς ἀκατάρτον ἢ ἐναγὴ ἐκδιώκω, ἐν γένει ἐξορίζω, ejicio e civitate.

Ἀγηλάτος, 2 (ἄγος, ἐλαύνω)· ὁ ἀποδιώκων τὸ ἄγος, τὸ ἐναγές, τὸ ἀσεβές· Ἀγηλάτος μάστις καλεῖται περὶ Ἀνκοφ· ὁ κερανός, ου τὸ

πῦρ κατασφύρων ἐκαθάριζε καὶ ἡγνίζεν.

Ἀγῆλω, ης, η, ὄνομα. ὄνομα τοῦ ἀγῆλλω.

Ἀγῆμα, ατος, τὸ ὄνομα ἀντὶ ἡγῆμα· α) σῶμα στρατιωτικόν· β) τάγμα ἐκλεκτὸν τοῦ μακεδονικοῦ στρατοῦ ἱππέων καὶ ὀπλιτῶν, cohors.

Ἀγῆμαι ὄνομα. παρακ. ἀντὶ ἡγῆμαι.

Ἀγῆμείνα· ἴδε ἀγέομαι.

Ἀγῆνόρειος, 3· Ἀγῆνωρ Ἀισχ.

Ἀγῆνορίω· ὑπερηφανεύομαι· μῦθον ἀγῆνορίοντος = ἀγῆνορος Νόνν.

Ἀγῆνορία, ἡ, καὶ ἀγῆνορη (ἀγῆνωρ) ἐπ. 1) ἀνδρεία, θάρρος, virilitas· 2) ὕβρις, ὑπερηφάνια, θρασυτής, πληθ. ἀγῆνορία = ὑπερήφανοι, σὺδαρ· (ἐννοῖται).

Ἀγῆνοριδης, ου, ὁ καὶ θηλ. Ἀγῆνορίς, ἴδως, ἡ· ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἀγῆνορος· οὕτως ἐκαλοῦντο κατ' ἐξοχὴν οἱ Θηβαῖοι.

Ἀγῆνορίων, τὸ· νδός ἀπειρωμένος εἰς τὸν Ἀγῆνορα τὸν θεμελιωτὴν τῆς Τύρου.

Ἀγ-ῆνωρ, ὄρος, 2 (ἄγαν, ἀνὴρ) ἐπ. καὶ ποιητ. 1) ἀνδρείος, valde virilis· 2) θαρραλέος· ἐντεῦθεν συγν. ἄγαν θαρρός, αὐθάδης· ἀγῆνωρες μνηστῆρες.

Ἀγῆοχα παρακ. τοῦ ἄγν.

Ἀγῆσαντος, 2· ἀγῆσαντος· εὐλογία Σμίων.

Ἀγῆρατος, 2 ἐπ. καὶ ποιητ. ἀγῆρατος, 2 καὶ ἀγῆρας, γεν. ω αἰτ. ἰων. 2 (ῆρας)· ὁ μηδέποτε γηράσκων, αἰώνιος, ἀφάρτος, ἀμταβλητός, non senescens.

Ἀγῆρασία, ἡ (ἀγῆρατος)· αἰδώς, παντοειπὴ νύκτες Σχολ. Ὀμ.

Ἀγῆρατον, τὸ· ἀρωματικὸν φυτὸν εἶδος Διοσκορ. Achillea ageratum.

Ἀγῆρατος, 2· ἀγῆρατος· Ξιν.

Ἀγῆρατος, ὁ· εἶδος λίθου, ὃν ἔχουν οἱ σκανδαλοποιοί, ἵνα λαίπυναι διὰ τοῦτου τὰ σκανδαλία τῶν γυναικῶν Γαλην.

Ἀγῆροκόμητος, 2· ὁ στερημένος γηροκομίας.

Ἀγῆρας· ἴδε ἀγῆρας.

Ἀγῆρας, ὁ· εἶδος λίθου, ὃν ἔχουν οἱ σκανδαλοποιοί, ἵνα λαίπυναι διὰ τοῦτου τὰ σκανδαλία τῶν γυναικῶν Γαλην.

Ἀγῆροκόμητος, 2· ὁ στερημένος γηροκομίας.

Ἀγῆρας· ἴδε ἀγῆρας.

Ἀγῆς, ἴδως, 2 (ἄγος)· ἐναγής, ἀνόσιος, κακοῦργος.

Ἀγῆς, ἴδως, 2 (ἄγνυμι)· καμπτός, λυγισμένος· Ἐμπεδ. πιθανώς οὐ μόνον κύκλος ὁ κυρτός ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκτός, εὐαγής, παναγής, ὁ λάμπων (αὐγῆς).

Ἀγῆσανδρος, ὁ· 1) ἐπίων. τοῦ Πλούτωνος, ὁ Ἀγασίλαος· 2) ἀνδρὸς κυρ. ὄνομα.

Ἀγησίτας, ου, ὁ· Συρακόσιος ἀνὴρ νικητὴς ἐν Ὀλυμπίῳ Πινδ. (—).

Ἀγησίδαμος, ου, ὁ· ἴδε Ἀγασίλαος.

Ἀγησίμαχος, ου· Ἀγῆνορης τις νικητὴς ἐν Νεμέῳ Πινδ. (—).

Ἀγησίστρατος, ὁ· ἑρπός τις ἐν Λακεδαιμονίᾳ (—).

Ἀγησίχορος, 2 (ἄγος)· ἄγος· ἄγος· ὁ ἀγῆρων τὸν χορόν· ἀγασίχορα· τὰ προῖμα (—).

Ἀγησός, ὅς, ἡ· πόλις ἐν Θράκη.

Ἀγῆστωρ· ἄρχων Παιγ. ἀγαίτωρ· ἴδε καὶ ἀγῆτωρ.

Ἀγῆτας, α, ὁ· Αἰτωλός τις.

Ἀγῆτηρ, ὄρος, ὁ, θηλ. ἀγῆταιρ· ἴδε ἡγῆτηρ.

Ἀγῆτης, 3 (ῆματ. τοῦ ἀγῆσθαι)· ἐπ. ἀγαστός, θαυμαστός, θαυμασμοῦ ἄξιος, θαυμάσιος εἰς τι, admirabilis.

Ἀγῆτωρ, ὄρος, ὁ· ὄνομα ἀντὶ ἡγῆτωρ.

Ἀγιάζω· ἴδε ἄγνυμι. ἄσω (ἄγος)· 1) ἄγιον, καθαρὸν

ποιῶ, καθάρω, ἐξαγνίζω· 2) καθιερώω, ἐπὶ προσωπ. ὀρίζω ἢ τάττω εἰς ἱερὸν τινα ὑπηρεσίαν. Ἐπὶ πραγμ. ποιῶ τι θεμιτὸν ἢ ἀνεπίληπτον· 3) θυσιαζῶ· 4) ἱερὸν τι νομίζω, πέδομαι, δοξάζω Ν. Δ.

Ἁγίας, ου, ὁ· Ἀρκάς τις Ξεν. (—).

Ἀγίασμα, ατος, τό· πᾶν τὸ ἡγιασμένον, ἢ καθιερωμένον, τόπος ἡγιασμένος, καθιερωμένος τῷ θεῷ Ν. Δ. 2) ἡ μετάληψις ἐν Εὐαγγ.

Ἀγιασμός, ὁ· 1) καθιέρωσις τῷ θεῷ· 2) ἀγνισμός, καθαρισμός· 3) θυσία, προσφορά.

Ἀγιαστήριον, τό· ὁ ἱερὸς τόπος, ἐν ᾧ τελοῦνται τὰ ἅγια ἔκκλ.

Ἀγιαστίαι, αι, ἡ· ἀγιασύνη.

Ἀγιαστικός, ὁ· ὁ ἀνθρώπος (εἰς) ἢ προξενῶν ἁγιασμόν ἔκκλ.

Ἀγιαφόρος, ὁ (ἁγία, φέρων)· ἱεροφόρος, ἱερεὺς.

Ἀγίλατος, 2 (γίλατον)· ὁ ἀνὴρ κόκκων βότρυς Γεωπ.

Ἀγιάσαι, (—) καὶ Ἀγιάει (—) ὦν, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀγίδος.

Ἀγίζω (ἁγίος) ποιητ. προσφέρειν θυσίαν, ἀγιάζω, ἀφιερώω, «βωμῶν πατρὶ ἀγισθέντων»· «βωμῶν ἱστῶν θεῷ ἀγίζων», sacer. Ὁμ. ἐν Ν. Δ. ἀγιάζω καὶ ἐντέθεν ὁ ἀγιασμός, ἢ καθιέρωσις.

Ἀγινέω, πάρασχ. ἔπ. καὶ ἰων. τοῦ ἄγιο ἔπ. ἀπαρ. ἐν. ἀγινέμενα, παρὰτ. ἡγίνεον (τριφυλάδως ἀναγνωστέον) παρὰτ. θαμ. ἀγίνεσκον (οὐχ· ἔγχο. ὁ παρακ. καὶ ἀορ.)· 1) ἄγω, φέρω, προσκομίζω· νόμας Ἰλ. σ. 493, δυοῖ. Μεσ. ἰων. τινὰ εἰς τι=προσκομίζεσθαι, κάρων νὰ φέρωσιν· ὡς «ἀγινόμενος γυναικας εἰς ἱρόν» Ἡρόδ. 7, 33· ἀλλὰ καὶ φέρεσθαι ἐπὶ πραγμάτων Ἀρριαν.

Ἀγιογράφος, 2 (γράφω)· ὑπὸ ἁγίων γεγραμμένος. Τὰ ἀγιογράφα ἐνγ. βιβλία=αἱ ἱερὰ γραφαί· οὕτω καλοῦνται παρὰ τοῖς ἔκκληστ. συγγραφο. τὰ βιβλία τῆς Π. Γρ. ἔκτος τῆς πεντατεύχου καὶ τῶν προφητῶν· κατὰ δὲ Διον. τὸν Ἀρεοπαγίτην ἐν τοῖς ἀγιογράφοις περιλαμβάνεται καὶ ἡ Νέα Διαθήκη.

Ἀγιομνήσιον, τό· ἁγία ὑπόμνησις ἔκκλ.

Ἀγιοποιέω· ποιῶ ἅγιον, ἀγιάζω Φωτ.

Ἀγιοποιός, ὁ· ὁ ἅγιον ποιῶν ἔκκλ.

Ἀγιοπρέπεια, ἡ· οὐα. τοῦ

Ἀγιοπρέπης, 2 (πρέπω)· ὁ εἰς ἅγιον πρέπων, ἱερὸς ἁγίος· ἐπιρ. ἀγιοπρεπῶς ἔκκλ.

Ἀγίος, 3 (ἄγος, ἄζω)· καθιερωμένος, ἱερὸς, μετὰ γεν. τῆς θεότητος, εἰς ἣν εἰνέ τι ἱερὸν· ὡς ἱερὸν θεοῦ ἅγιον, πρὸς δὲ, ἅγιος· τιμῆς, καθαρὸς, ἁγνός, sacer· τὸ ἅγ· οὐ=τὸ ἱερὸν, τὸ ἄδυτον· οὐα. ὁ ἁγίος, ὁ τῷ θεῷ εὐαρεστήσας· τὸ ἅγιον=τὸ θυσιαστήριον· τὰ ἅγ· α=τὰ μυστήρια καὶ τὸ ἁγίωτατον καὶ ἄδυτον τοῦ νοοῦ μέρος, τὸ ἅγιον βῆμα· ποιητ. καὶ ἐναγής, ἀνάσιος, (ἄγος) μικρὸς Κρατίν. ἐπιρ. ἁγίως.

Ἀγιοσύνη ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀγιασύνῃς.

Ἀγιοτύτης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἁγίου ἔκκλ.

Ἀγιοφλογγος, ἡ· ὁ λόγος, ὃν ἐφθέγγετο τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Ἀγιοφόρος, ὁ· ὁ θεοφόρος, Χριστοφόρος.

Ἀγιδώ μελ. ὡσώ· ἀγιάζω.

Ἀγίς, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ βασιλ. τῆς Σπάρτης Εὐρυσθένης, 980 π. Χ. οἱ ἀπόγονοί του ἑκαλοῦντο

Ἀγιάδαι· 2) Ἁγίς 1, υἱὸς τοῦ Προκλείδου Ἀρχιδάμου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγησιλάου, ἐβασίλευσεν ἐν Σπάρτῃ ἀπὸ τοῦ 426—397· 3) Ἁγίς 1), υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς Σπάρτης ἀπὸ τοῦ 338—330· 4) Ἁγίς 1), υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀπὸ τοῦ 244—240.

Ἀγίσθεο δωρ. ἀντὶ ἀγίζεο· ὅδε ἀγίζω.

Ἀγισμός, ὁ· ἐναγισμός Διοδ.

Ἀγιστ(ε)ία, ἡ· 1) ἱεροτελεστία, ἡ ἐν τῷ ναοῦ λειτουργία, λατρεία, τιμὴ· 2) ἀγιασύνη, καθαρότης· 3) ἀγιοτύτης Στραβ.

Ἀγιστεῖω (ἀγίζω)· εἶμαι ἁγνός, καθαρός, ἅγιος, ἀγιάζω, ἐπιτελῶ τὰ τῆς θυσίας, διὰ θυσίων τὴν θεότητα λατρεύω.

Ἀγιώδης, ὁ· ὁ ἅγιος, ὑπερθ. ἀγιοδέστατος Φιλ.

Ἀγιώνυμος, ὁ· ὁ ἔχων ἱερὸν καὶ ἅγιον ὄνομα.

Ἀγιωσύνη, ἡ· ἡ πᾶσα ἐν τῷ βίῳ καθαρότης, ἡ ἀγιοτύτης.

Ἀγχο· ποιητ. καὶ ἔπ. συγκοπή ἀντὶ ἀναχ· ὡς ἄγκειμαι ἀντὶ ἀνάκειμαι.

Ἀγκάζομαι (ἀγκάς) ἀποθ. μεσ. ἔπ. περιλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, εἰς τὰς ἀγκάλας σηκώνω· ἀγκάσσασθαι=ταῖς ἀγκάλας βραστάσαι, ulnis amplector.

Ἀγκαθεν (ἀγκάς) ἐπιρ. ποιητ. ἀγκάς, εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιασά, ulnis nixus.

Ἀγκαλέω, αἰολ. συγκ. ἀντὶ ἀνακαλέω.

Ἀγκάλη, ἡ· ἔπ. καὶ ἀγκάλις, ἴδος καὶ ποιητ. ἀγκοίνῃ (ἐν πληθ.) ἢ, (ἀγκάς)· συνηθ. ἐν πληθ. 1) ὁ κεκυρωμένος βραχίον, ὁ ἀγκών· «ἐν ἀγκάλας περιφέρειν» ἢ φέρειν τι ἐπὶ τῶν βραχίων ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας φέρω· μεταφ. τινὰ ἐπὶ τῶν χειρῶν φέρω, δηλ. πολὺ ἀγαπῶ· 2) μεταφ. ἡ καμπὴ τῆς πέτρας, οἱ κύλποι τῆς θαλάσσης· 3) δεσμός ἢ δέμα ξύλων ἢ χόρτων, ἡ ἀγκάλια Εὐσταθ.

Ἀγκάλιδάγωγός· φέρω ἢ μεταφέρω ἐπὶ κτηνῶν ἢ πλοίου ἀγκαλίδας, δέματα. Εὐσταθ.

Ἀγκάλιδ-αγωγός, 2 (ἀγκάλις, ἄγω)· ὁ φέρων ἢ μεταφέρων ἀγκαλίδας, δέματα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ φορητῶν ξύλων Εὐσταθ.

Ἀγκάλιδάφορος καὶ ἀγκάλιδάφορος· φέρω δέματα, ἀγκαλίδας.

Ἀγκάλιδηφόρος καὶ ἀγκάλιδόφορος, ὁ· ὁ φέρων ἀγκαλίδας, δέματα, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων Πολυδ.

Ἀγκάλιδοπώλης, ὁ· ὁ τὰς ἀγκαλίδας πωλῶν.

Ἀγκάλίζομαι μελ. ἰοῦμαι· ὅδε ἀγκάζομαι.

Ἀγκάλιναι, αἶ· ἀγκάλας κατ' Ἀργεῖους Πτοχ.

Ἀγκάλις, ἴδος, ἡ· 1) κατὰ τὸν τύπον φαίνεται ὀποκορ. τοῦ ἀγκάλῃ, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐν πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ· «ἐν ἀγκάλιδεσι φέρειν»=φέρειν ἐπὶ τῶν βραχιόνων Ἰλ. 18, 555· «εὐδρεῖν ἐν ἀγκάλιδεσι τιθήνας»=ἐν τοῖς βραχίοις (εἰς τὰς ἀγκάλας) τῆς τροφῆς εὐδρεῖν· 2) δέμα ξύλων, φρυγάνων ἢ δράγμα ἀσταγῶν· ὅδε ἀγκάλῃ.

Ἀγκάλισμα, τό· τὸ εἰς τὰς χεῖρας φερόμενον· «ἀγκάλισμα χειροπληθές»=ἀντικείμενον περιπτύξεως τὴν χεῖρα πληροῦν, ἡ περίπτυξις, τὸ ἀγκάλισμα Λουκ. quod in ulnis gestamus.

Ἀγκαλος, ὁ· ἀγκάλις Ὁμ. Γω. Ερ. 82, manipulus.

- Ἀγκᾶς (Σανσκρ. anka-s=βραχίων, κατὰ δὲ Δεδερλιν ἐκ τοῦ ἐντακα=φέρειν.) ἑπ. ἑπ. ἰδίως αἰτ. πλ. τοῦ ἀχρήστου ἀγκῆ=εἰς τὰς ἀγκάλας ἢ ἐπὶ τῶν βραχιόνων, brachis.
- Ἀγκεῖμαι· ἀντὶ ἀνάκειμαι.
- Ἀγκίον, τό· ὑποκόρ. τοῦ ἄγγος· μικρὰ κοιλία Ἀριστοτ. Ἱστορ. Ζ. 8, 16.
- Ἀγκιστρέϊα, ἡ· ἢ δι' ἀγκίστρου ἀλείψα (ψά-
ρευμα) Πλατ. Νομ. piscatio.
- Ἀγκιστρευτής, οὗ, ὁ· ὁ δι' ἀγκίστρου ἀλείψων.
- Ἀγκιστρευτικός, 3· ὁ ἀνέχων ἢ ἐπιτηδεύς εἰς
τὴν δι' ἀγκίστρου ἀλείψαν· ἢ ἀγκιστρευτικὴ
ἔκκλιν· τὸ ἀγκιστρευτικόν=τὸ ἀλείψων
δι' ἀγκίστρου Σοιστ. 220.
- Ἀγκιστρεύω, ἀλείψω (ὑψαρεύω) δι' ἀγκίστρου,
μεταφ. θηρεύω, δολεῖν, ἀπατῶ, adhamo, inesco.
- Ἀγκίστριον, τό· μικρὸν ἄγκιστρον Θεοκρ.
unicus.
- Ἀγκιστρόδετος, 2· ὁ εἰς τὸ ἄγκιστρον δεμένος,
πιασμένος· «ἀγκιστρόδετοι θόνακες» Θεοκρ.
Σχολ. 1.
- Ἀγκιστρο-ειδής, 2· ὁ ὡς τὸ ἄγκιστρον κυρ-
τωμένος, ὁ εἶδος ἀγκίστρου ἔχων, ὁ ἀγκιστρο-
τός Πλουτ. hamatus.
- Ἀγκιστρον, τό (ἄγκος) ἑπ. καὶ ἰων. 1) τὸ τῆς
ἀγκύρας κυρτὸν σίδηρον· 2) τὸ ἀγκίστριον, δι' οὗ
φαρεύουσιν· 3) τὸ κυρτὸν σίδηρον τῆς ἀτράκτου,
ancus hamus ὑποκοριστικὸν ἀγκίστριον, τὸ
Θεοκρ. 21, 57.
- Ἀγκιστρο-πῶλης, ὁ· ὁ πῶλὼν ἄγκιστρα
Πολυδ.
- Ἀγκιστρο-φάγος, ὁ· 1) ἐπὶ ἰχθύων· ὁ κατα-
πίνων ἢ ἐπιδένων τὸ ἄγκιστρον, ὁ τῷ ἀγκίστρῳ
περιπίπτων Ἀριστοτ. 2) φιλάγγρος, πλεονέκτης.
- Ἀγκιστρώω, μελ. ὥσω· 1) κάμπτω ἢ λυγίζω
τι ὡς ἄγκιστρον· «ἡγκιστρωμένοι ἀκίδες τῶν
δίστων» Πλουτ. Κρασ. 25· 2) πᾶνω δι' ἀγκί-
στρου, ἰχθύδιον πιασμένον δι' ἀγκίστρου, Συ-
νεσ. Καὶ μεταφ. δολεῖν, ἀπατῶ, πῶθω· Λυσ.
67, hamo capio.
- Ἀγκιστρώδης· ἀγκιστροειδής Διοδ. Σικ. 5, 32.
- Ἀγκιστρωτός, 3 ῥημ. 1) ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκί-
στρίου, ὁ ἀγκιστροειδής· 2) ὁ ἔχων ἄγκιστρον·
ἀγκιστρωτὸν βέλος.
- Ἀγκλίμα, τό· ἀντὶ ἀνάκλιμα, ὁ τόπος ἐνθα
κατακλίνεται· ὁ κυβερνήτης πλοίου.
- Ἀγκλίνας· ἴδε ἀνακλίνω.
- Ἀγκοίνη, ἡ· ἀγκάλη εὖρυ. μόνον εἰς τὸ πλθθ.
«ἐν ἀγκοίνῃ Ζηνὸς ἰαυεῖς» Ἰλ. 5, 213· μιγεῖσα
Ὀδ. λ, 268· «ἀγκοῖναι χθονός» = ὁ κύλπος
τῆς γῆς ἴδε ἀγκάλη.
- Ἀγκομίζω ἀντὶ ἀνακομίζω.
- Ἀγκονίω· ἀντὶ ἀνακονίω, μετὰ σπουδῆς ἐνεργῶ
Ἀριστοφ.
- Ἀγκος, εὖς, τὸ (βλ. ἄγκ-, ἴδε ἀγκών), στένωμα,
καμπή, κοίλον, ὅλῃ. τὰ κοῖλα τῶν ὀρέων, αἱ φά-
ραγγες, vallis.
- Ἀγκοτύλη· παιδιὰ τις, ἐν ἣ τὰς γαστέρας ὀπίσω
πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ Πσυ. ἴδε ἐγκοτύλη.
- Ἀγκράτος· ἀδόκιμος ἀντὶ ἀνὰ κράτος.
- Ἀγκρίσασα· ἴδε ἀνακρίμαννυμι.
- Ἀγκρίσις· ἀνέκρισις Ἰσχυρ.
- Ἀγκρούω ἀντὶ ἀνακρούω.
- Ἀγκροτέω ποιητ. ἀντὶ ἀνακροτέω,

- Ἀγκτήρ, ἥρος, ὁ (ἄγκω) 1) πᾶν διὰ τοῦ ὀποῖου
σφίγγομεν τι· 3) χειρουργ. βελόνη πρὸς συρραφὴν
τῶν ἄκρων μὲς πληγῆς, fibula· 3) ὁ ἐν τῷ τρα-
χήλῳ τόπος, δι' οὗ ἄγγεσθαι συμβαίνει, κοιν. τὸ
καρδὸς τοῦ λαιμοῦ.
- Ἀγκτηριάζω· ἐπιδασκων θέτω, σφίγγω πληγὴν
διὰ τοῦ ἀγκτήρος Γαλην. ligamento constingo.
- Ἀγκτηριασμός, ὁ· ἡ ἐπιθεσις ἐπιδασκων, τὸ διὰ
τοῦ ἀγκτήρος σφίγγειν πληγῆς, constrictio per
ligamentum.
- Ἀγκυλόεμαι· μόνον «ἡγκυλημένος κεραυ-
νός», ἔρωσ· = ὁ κεραυνὸν ἐκσπενδονίζων Ἀθην.
534· πθανῶς κέλεται ἀντὶ τοῦ ἡγκυλωμένου,
iaculor.
- Ἀγκύλη, ἡ (ἄγκος, κύρτωσις)· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.
ποιητ. ἑλκίον, στρεβλὸν τι· πρᾶγμα· ἐνταυθ. α)
ἡ καμπὴ τοῦ βραχίονος, ὁ ἀγκών, καὶ μετγν. ἡ
ἰγνία, ἢ ἀτῆα (τοῦ γόνατος) κοινῶς· 2) ὁ ἰμάς
τοῦ ἀκοντίου, δι' οὗ φέρεται παρὰ τὸν βραχίονα
καὶ ῥίπτεται· καὶ αὐτὸ τὸ ἀκόντιον, jaculum
antennae· 3) ἐν γένει ἰμάς, τὸ σχοινίον, εἰς τὸ
κρατεῖν τοὺς κύνας, ἢ τοῦ τόξου νευρά· ἔτι δὲ ἀγ-
κύλας ἐκάλουν τὰ μέρη εἰς ἃ ἐνεδάλοντο αἱ κρί-
κοι τῆς κώπης· τῆς ἰμβάδος ὁ ἰμάς, τὸ ἄμμα·
4) παρ' Ἀθην. ἡ πρὸς κότταβον ἐπιτηδεῖα κύ-
λις· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. ἀγκύλην ἐκάλουν τὴν
τοῦ κοτταβίου πρόειον Ἀθην. ΚΤ. 667· 5) κύρ-
τωσις τῶν μελῶν ἐξ ἀρθριτιδος ἱατρ. nervus
in arcu, jaculum.
- Ἀγκυλητός, 3 ἐπθ. ῥημ. τοῦ ἀγκυλόεμαι· ὁ
ἀγκύλην ἔχων, ἀγκυλητός· «ὄρατα ἀγκυ-
λητὰ» Ἀθην. Χι, 487· «ἀγκυλητὸι κότταβοι»·
ἢ ὁ ὡς ἀκόντιον ῥιμμένος· τὸ ἀγκυλητὸν=τὸ
ἀκόντιον Ἰσχυρ. ἀποσπ. 14, projectus emissus.
- Ἀγκυλιζωτός, 3· ὁ ἀγκύλην ἔχων.
- Ἀγκυλιζομαι, μελ. ἱσομαι (ἀγκύλη) ἀποθ.
μεσ. ἀποσπενδονὸν τὴν σπενδόνην, jaculor· κατὰ
δὲ Πολυδ. ἀγκυλισσασθαι=τὰς σπενδόνας πλη-
ρῶσασθαι.
- Ἀγκύλιον, τό· ὑποκόρ. τοῦ ἀγκύλη· 1) ὁ κρίκος
ἀλώσεως· 2) ὁ γλωσσοδέτης· 3) πλθθ. τὰ ἀγκύ-
λια, εἶδος τι ἀσπίδος ἢ πέλτης. Παρὶ παραγωγῆς
τοῦτου ἴδε Κοραὴ εἰς Πλουτ. τ. 1, π. 401.
- Ἀγκυλῖς, ἴδος, ἡ· κνηθητικὸν τι ἀκόντιον, τὸ
σίγνον (σκολιά) Ὀππαν.
- Ἀγκυλιστής, ὁ· ὁ ἀκοντιστής, ὁ ῥίπτων τὸ ἀκόν-
τιον Ἐυσταθ. jaculator.
- Ἀγκυλοβλέφαρον, τό· ἡ ἀγκύλωσις ἢ πρόσφυ-
σις τῶν βλεφάρων πρὸς τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ.
- Ἀγκυλό-βούλος, ὁ· ὁ ἀγκυλομήτης Τζιτζ.
- Ἀγκυλόγλωσσον, τό· καὶ τὰ ἀγκύλια ἐν
γλώσσῃ=ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώσσῃς.
- Ἀγκυλογνώμων, 2· ὁ ἄγαν συνιτός καὶ κρυ-
φίνους.
- Ἀγκυλο-γλῶγιν, ὁ· ὁ ἔχων κυρτὸν κέντρον
ἐπὶ ἀλεκτρονόου Βαβρ. 17, 3.
- Ἀγκυλό-δεῖρος, 2 (δεῖρη)· ὁ ἔχων κυρτὸν λαι-
μόν Ὀππαν. collum aduncum habens.
- Ἀγκυλό-δους, -οντος, ὁ· ὁ κυρτοῦς ἔχων ὀδόν-
τας, π. χ. σίγνος. Μακεδ. «ἄρη ἀγκυλό-
δους» Κοίντ. Σαυρ. curvis dentibus praeditus.
- Ἀγκυλο-ειδής, 2· ὁ εἰδὸς κυρτός, curvus.
- Ἀγκυλόεις, εἶσα, ἐν· ἀγκύλος· «ἀγκυλόεις σί-
θηρος» ποιητ. μετγν.

- Ἀγκυλό-κυκλος, 2' καμπύλος, κυρτός, ἑλικοειδής· «ὠρὴν ἀγκυλόκυκλον» = ἑλικοειδῆ ὠρὴν Νων.
- Ἀγκυλό-κύωλος, 2' ὁ κυρτὸς τὰ μέλη τοῦ σώματος ἔχων· «ἀγκυλόκυλοι· ἑστέ»· Ἀρχέστρ. curvis membris.
- Ἀγκυλό-μητις, γεν. ου καὶ ἐπ. εἰς, ὁ (μητις)· 1) ὁ ἀγκύλα καὶ σχολιά βουλευόμενος, ὁ περὶ σχολίων καὶ δυσσευρέτων εὐχερῶς δυνάμενος βουλεύεσθαι, πανουργός, ἀπατηλός· 2) ἐπὶ τῶν τοῦ Κρόνου, καταβολευθέντος τὸν πατέρα τοῦ Οὐρανῶν, versutus.
- Ἀγκυλό-μητις, ιος, ὁ, ἡ· ὁ καὶ ἡ ἀγκυλομήτης· -χορός, λύκος, γυνὴ ἀγκυλομήτης.
- Ἀγκυλό-πους, 2' ὁ κυρτὸς ἔχων πόδας· «ἀγκυλόπους διέρρος» = σκαμνίον με κυρτοῦ πόδας· Πλουτ. sella curulis.
- Ἀγκυλό-ρινος, 2' ὁ ἔχων κυρτὴν τὴν ρίνα Μαλαλ.
- Ἀγκυλο-ρρύας, α, ὁ· ὁ σχολῶς, ἑλικοειδῶς βέων μετγν.
- Ἀγκύλας, 3 (βλ. ἀγκ-· ἴδε ἀγκών)· 1) κεκυρτωμένος, κυρτός, περιφερής. Οὗς τὰ ἀγκύλα ἐνν. τόξα, curvus. 2) πανούργος, σοφιστικὸς ἐπ. καὶ μετγν.
- Ἀγκυλό-στροφος, 2' ὁ ἑλικοειδῶς στρεφόμενος.
- Ἀγκυλότης, ἡ· κυρτότης, καμπυλότης· Βυζ. curvatura.
- Ἀγκυλο-τόμον, τό· ὄργανον δι' οὗ τέμνεται τὸ ἀγκύλον τῆς γλώσσης.
- Ἀγκυλό-τοξος, 2' ἐπ. ὁ ἔχων ἀγκύλα, ἐπικαμπή, κυρτά τόξα, ὡς οἱ Παϊόνες· Πλ. β, 848.
- Ἀγκυλό-φριον, ὁ· πανούργος, πολύτροπος.
- Ἀγκυλό-χείλης καὶ
- Ἀγκυλό-χείλος, ου, ὁ (χείλος)· ἐπ. ὁ ἔχων κυρτὸν χεῖλος, ἐπικαμπές ῥάμφος ἐπὶ αἰτών.
- Ἀγκυλο-χέλης, ὁ· ὁ κυρτὸν ἔχων χελὴν ἐπὶ κερκίνου Βατρ. 296.
- Ἀγκυλώ· κυρταίνει, λυγίζω· -χεῖρα Ἀθην. 15. 687· «ὄνυχας ἡγκυλωμένους» Ἀριστ. Ορ. 1180, curvo.
- Ἀγκυλ-θινος, υγος, 2 (όνυξ)· ὁ ἔχων κυρτοῦς ὄνυχας Νικητ.
- Ἀγκυλώσις, ιως, ἡ· ἡ κύρτωσις, ἰδίως τῶν μελῶν τοῦ σώματος διὰ τῆς ἀρθρίτιδος Γαλην. incurvatio.
- Ἀγκυλώτης, 3 ἐπιθ. ῥημ. ἐκ τοῦ ἀγκυλώ· κυρτός, κεκυρτωμένος, ποιητ. «ἀγκυλωτά στοιχίσματα» = ἡ ἐπιτυχὴς ἄμυνα τοῦ ἀκοντίου Εὐρ. Βακχ. 1205· ἔτι σχολῶς, amantulus.
- Ἀγκυρα, ἡ· 1) ἡ ἄγκυρα, σίδηρον ἀγκυλωτὸν πρὸς χρῆσιν τῶν πλοίων, ὀνομασθεῖσα ἐν τῶν κυρτῶν αὐτῆς βραχύνων· «ῥίπτειν ἄγκυραν» = βάλειν, ἀρπάζειν, καθίσταειν, ἐρμύσσειν χυθόνι, ῥίπτειν εἰς γῆν, κρημνίζοντα, μεθίνασι, χαλὰν μετγν. - σηκώνω ἄγκυρ. = αἰρεσθαι ἀναρπάζειν, ἀνελεῖσθαι, ἀνασπᾶν, ἀναρπάζειν, ἀποκόπειν ἄγκυραν· - εἶναι ἡγκυροδοκημένον = ἐπὶ ἀγκύρας ὁρμῆν, ἀποσπάζειν, ὁρμύσσειν· «ἐπὶ ἀγκύραιν δυοῖν ὁρμῆν τινα ἔλαν» = ἀρπάζειν τινὶ τῶν ἐκλογῆν μεταξὺ δύο ἀντικειμ. ἐπίσης· «ἐπὶ ἀγκύραις»· Ἡ μεγίστη τῶν ἄγκυρῶν τῆς νεῶς ἐκαλεῖτο ἱερὰ, μεταφ. «ἄγκ. οἰκων» = ἐπὶ οὐδὲν τῆς οἰκίας

- στηρίγματος· οὕτω «ἄγκ. πόλεως»· 2) πᾶν τὸ ἀγκυρωτὸν· ἴδε ἀγκῆς καὶ ἀγκών.
- Ἀγκυρα, ας· πόλις τῆς Γαλιτίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, τοῦ μεγάλου, εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν ἀνέκονσα, κατ. Ἀγκυρανός.
- Ἀγκυραῖος, καὶ
- Ἀγκύρεος, 3 καὶ σπαν. 2' ὁ εἰς τὴν ἄγκυραν ἀνήκων· «τὰ ἀγκύρεα σχοινία· παίσματα» Σουίδ. ἴδε ἀγκυροδόλιον.
- Ἀγκυρη-δόλιον ἡ ἀγκυροδόλιον, τό· 1) τὸ ῥέφιμον τῆς ἀγκύρας· 2) ὁ ὄρμος· -σπίλου καὶ πλάτης Δημακρ. παρὰ Πλουτ. locus ad jacendum ancoram aptus.
- Ἀγκυρίζω, μελ. ἴσω, ἀττ. ἰώ (ἄγκυρα)· πᾶνω διὰ τοῦ ἀγκίστρου· κατὰ τὰ ἀρχαῖα λεξικά ἐπὶ τεχνίσματός τινας ἐν παλαιστρ., δι' οὗ κατεβάλλετο ὁ ἕτερος, ὑποσκελίζω, περικλόνω· «καταπαλάσσει» τῇ ἀγκύρᾳ καταβαλὼν· Σουίδ. «κάμψας τὸν πόδα» Ἀνακρ. Ἑλ. Βεκκέρου (ἐκ τοῦ Ἑσπέρ.), hamo capio.
- Ἀγκύριον, τό· 1) ὀπικον. τοῦ ἄγκυρα· 2) παρὰ Διόδ. 14, 72· τὰ ἀγκύρια ἐνν. σχοινία, ἧτοι ἡ γούμενα, ὁ κώλως δι' οὗ ἐδέετο ἡ ἄγκυρα.
- Ἀγκύριον, τό· πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, κατ. Ἀγκυριεύς καὶ Ἀγκύριος (βλ.).
- Ἀγκυρίς, ἰδου, ἡ· εἰδός τι φυτοῦ.
- Ἀγκύρεσμα, τό· 1) τὸ διὰ τοῦ ἀγκίστρου πᾶν· 2) τὸ ἐν τῇ πύλῃ τέχνασμα· ἴδε ἀγκυρίζω, supplantatio.
- Ἀγκυρέτης, ου, ὁ· ταῦτόν τῷ ἀγκύρεος.
- Ἀγκυρο-βολέω· 1) ῥίπτω ἄγκυραν· 2) μεταφ. ἀράζω, στερεώνω, ancoram jacio.
- Ἀγκυρο-δύλιον, τό· 1) ἡ ἄγκυρα, τὸ σίδηρον τοῦ πλοίου· 2) μέρος δι' ἄραγμα, μεταφ. καταφύγιον· 3) κατὰ τινας ὄργανον, δι' οὗ ῥίπτουσι τὴν κρατοῦσαν τὴν ἄγκυραν.
- Ἀγκυροδόλον, τό· φόρος λιμενικός.
- Ἀγκυροειδής, εὖς, 2' ὁ τὸ σχῆμα τῆς ἀγκύρας ἔχων Γαλην· ἐπιρ. ἀγκυροειδῶς μετγν.
- Ἀγκυρο-μήλη, ἡ· ὑψηλὴ ἀγκυροειδής, σιδηρῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων Γαλην.
- Ἀγκυρο-ναγία, ἡ (ἔγω)· 1) τὸ στερέωμα τῆς ἀγκύρας, τὸ ἄραγμα Ἀισχ. 2) τὸ ἐν ἀγκύρᾳ ἵστασθαι, μεταφ. ἡ ἀσφάλεια.
- Ἀγκυρό-ω· τὴν ἄγκυραν στερεώνω ἢ ῥίπτω.
- Ἀγκυρωτός, 3' ῥημ. ἐπιθ. ὁ ὡς ἄγκυρα ἀραχίζων καὶ στηρίζων, μεταφ. «ἀγκυρωτός λόγος» = ὁ στηρίζων τοὺς ἀκούοντας· Ἐπιρ. ancoris firmatus.
- Ἀγκώδης, εὖς, 2' παραγγώδης, contrarius.
- Ἀγκών, ὄνος, ὁ (βλ. ἀγκ-, ἴδε ἀγκῆς)· καμπή, κύρτωσις· ἐντεθὲν α) τὸ ἐπικαμπές τῆς χειρὸς, ὅταν αὕτη ᾔη λυγισμένη, ὁ ἄγκωνας· «ἄγκωνα τυχὼν μέσον» Πλ. ε, 582· «ἐπὶ ἀγκωνος» Οδ. ε, 485· «ἐπὶ ἀγκωνος δαιπνέιν» = ἐσθι-ριγγίζων ἐπὶ τοῦ ἀγκωνος· Λουκ. ε, 26· «ὡς ἀγκῶν ἀγκών» παρὰ Πλάτ. Φαιδρ. σημαίνει, οὐδὲ αὐτοῖς τοῖς ἀγκύσις ἦτο ἀρετὴ σφοδρὴ φαίνεται δὲ μᾶλλον ὅτι οὗτος εἰδός· τὸ εὐρημιστοῦ· β) γυναικῶς ἔσχατ' τοῖχος· -τοίχεος Πλ. π. 102· γ) γυναικῶς ἔσχατ' ἦτο καμπὴ ἀκρωτηρίου, κόλπου, γαστράχας Σοφ. κηθίσις.
- Ἀγκών, ὄνος, ἡ· πόλις ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐπὶ τῷ Πόντῳ, κατ. Ἀγκωνίτης.
- Ἀγκωνίζω, μελ. ἴσω, ἀττ. ἰώ· δὲ τῶν βραχύνων ὁ·

καλαῖζω καὶ στερεὰ κρατῶ· ἰδίως ἀθλητικῇ ἐκφρασίᾳ συνθ. παθ. κυρτοῦμαι, προτυλίσσομαι, firmiter teneo.

Ἀγκωνίσκιον, τό· ὕπακος. τοῦ ἔπομ.

Ἀγκωνίσκος, ὁ· 1) ὕπακος. τοῦ ἀγκών, radius cubitus· 2) ἀγκωνίσκοι· σκευὴ τιμωρητικὰ Σουῖδ.

Ἀγκωνισμός, οὗ, ὁ· κέρτωσις, σκολιότης Εὔσταθ.

Ἀγκωνοειδής, ἑός, 2· ὁ ἀγκώνας σχῆμα ἔχων Εὔσταθ.

Ἀγλα-ἐθέσις, 2 (ἀγλαός, εὐθεία)· ὁ λαμπρὸν κόμην ἔχων-θεός Οἰκ. Γμ. 19. 5, rulericompus.

Ἀγλαία, ἡ, ἰων. ἀγλαΐη, ἐπ. δοτ. ἀγλαΐη· (ἴδε ἀγλαός)· ἐπ. ποιητ. καὶ μετρ. 1) ἡ λαμπρότης, ὁ κόσμος, τὸ κάλλος· 2) ἡ ἐξωτερικὴ ὠραϊότης περὶ Πηνελόπης Οδ. σ. 180, ἡ ἀνθρώπ. οὐσία, ἡ εὐμορφία· 3) ἡ μεγαλοφροσύνη, ἡ υπερφάνεια· 4) ἡ δυνάμις καὶ δύναμις Σχολ. Σαρ., ἐστὶ νίκη καὶ ἡ ἐκ τῆς νίκης γὰρ νικηφόρος ἀγλαΐα Πινδ. Ο. 13. 14. «ἄρας ἀγλαΐας» τὰ ἀνθρ. Στράτ. 37. 5) μία τῶν χαρίτων ἀπὸ Ἡσιόδου, splendor.

Ἀγλαΐζω, μελ. (σώ· 1) λαμπρύνω· 2) στολίζω, καλλωπίζω, κοσμοῦ· -στεφάνοις Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 8, 28· «σοὶ βάνχε, τάνδε μοῖσαν ἀγλαΐζου»=πρὸς τιμὴν σοῦ ἄδουσιν τοῦτο τὸ ἄσμα Ἀθην. 622· 3) τιμῶ· «ἀγλαΐσας ἀκροβυστίους τὴν θεὸν Πλουτ. καὶ συνθ. ἀγλαΐσμαι, ἐπ. παθ. καὶ μεσ. μελ. ἀγλαΐσθαι· (ἴδε ἀγλαός) κοσμοῦμαι, χαίρω, καλλωπίζομαι, splendo.

Ἀγλαΐηρι· κάλλι· Πσυ. ἴδε ἀγλαΐα.

Ἀγλαΐσμα, τό· ποιητ. ὁ κόσμος, καλλώπισμα, decus.

Ἀγλαΐσμός, ὁ· κόσμος, λαμπρότης, καλλωπισμός· «εἰς ἀγλα. ῥημάτων» Ἀισχ.ν. Σωκρ. διαλ. 3, 15.

Ἀγλαΐστός, 3· ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ἀγλαΐζω, κλυτός, τίσις, λαμπρός, κεκοσμημένος· Χρυσόστ. «ἀγλαΐστῇ κλυτῇ, τιμῇ» Πσυ. orabilis.

Ἀγλαΐτάδας, α, ὁ· ἐπίσημος τις Πέρσης Ξεν.

Ἀγλαΐόδοτρος, 2· ὁ λαμπρὸς ἔχων βότρυς.

Ἀγλαΐόφυτος, 2 (φυτὸν)· ὁ ἀγλαΐ, ὠραία ἔχων μέλη· «ἀγλαόφυτος ἦδη»=ἐπιχαρὶς νεότης Πινδ. Ν. 7, 4.

Ἀγλαΐόδενδρος, 2 (δένδρον)· ὁ ὠραῖα δένδρα φέρων· «ἀγλαΐδένδρον ματέρη Λοκρῶν» Πινδ. Ο. 9, 20.

Ἀγλαΐόδωρος, 2 (δωρον)· ὁ λαμπρὸς, ὠραῖα δῶρα ἔχων ἢ φέρων (ἐπὶ Δημήτρως) Ὁμηρ. Γμ. Δημ. 192· «ἀγλαΐδωρος ἦδη».

Ἀγλαΐο-εργός, 2· ὁ λαμπρὸς, ἐνδοξος διὰ τὰς πράξεις του.

Ἀγλαΐο-ἠγλές, τό (ἀγλόν, ἠγλῶ), ὅπερ διωροῦσθαι «ἀγλῶν ἠγλός· ἀπαλόν» Πσυ.

Ἀγλαΐόθρονος, 2· ὁ λαμπρὸν ἔχων θρόνον, ὁ ἐπὶ λαμπροῦ καθήμενος θρόνος· «ἀγλαΐθρόνους Μαίαντας» Πινδ. Ο. 13, 96· «ἀγλαΐθρόνιον κόρην» Ν. 10, 1.

Ἀγλαΐόθωκος, 2 (θώκος)· ταῦτόν τῳ ἀγλαΐθρονος.

Ἀγλαΐόχαρπος, 2 (χαρπός)· ὁ ὠραίους καρπούς ἔχων ἢτε φέρων. καλλιχαρπος, καὶ μετφ. εὐτελής· -Σικελία Πινδ. ἀποστ. 73· «Ἐλαΐαι· Ὁμ. Υ. Δημ. 23, ὅπερ ἀνερν. καὶ ἐτατραί-

Δημήτηρ=ἡ ὠραίους παρέχουσα καρπούς· (οὕτω καὶ Νύμφαι Οἰκ. Γμ.) καὶ θεοὶ παρὰ Πινδ. Ν. 3, 56, ἔνθα εἶνε οὐδ' ἡ καλλιχεῖρ, ἀλλ' ἡ ὠραία γεννῶσα τέκνα.

Ἀγλαΐόχοιτος, 2 (χοίτη)· ὁ λαμπρὸν ἔχων κοίτην, ὁ τιμητικὴν θέσιν παρὰ τὴν τροίαν ἔχων, ἐν γένει· ὁ πολλοὺς τιμώμενος Σουῖδ. κατὰ δὲ Ζωναρ. ὁ πάνυ τίμιος.

Ἀγλαΐόκαλπος, ἡ· ἡ ἔχουσα ὠραῖον κάλπον, στήθεσ· κατὰ γραφὴν τινα γεγραμμένος Πινδ. Ν. 3, 56.

Ἀγλαΐό-κούρος, 2 (κούρος)· ὁ λαμπρὸς ἔχων τέκνα· «Κύριος ἀγλαόκουρος» Πινδ. Ο. 13, 5.

Ἀγλαΐό-κρῆνος, ὠρα. καὶ

Ἀγλαΐόκρηνος, 2 (κρήνη)· ὁ ἔχων ἢ ἡ ἔχουσα ὠραῖας κρήνας Πινδ. Ν. 3, 56 κατὰ διδραχμῶν βοικίου ἀντὶ ἀγλαΐόχαρπος.

Ἀγλαΐό-κτιστος, 2· λαμπρόκτιστος Πσυ.

Ἀγλαΐό-κωμος, 2 (κῶμος)· ὁ ὠραῖαν χορείαν ἔχων· «φωνὴν ἀγλαόκωμον»=φωνὴν ὠραῖαν χορείαν καθιστώσαν Πινδ. Ο. 3, 6.

Ἀγλαΐο-μεῖδις, 2· ὁ ἐπιχαρίτως μεῖδιων κατὰ Μακρίνιον ἀντὶ ἀγλαμοειδής.

Ἀγλαΐο-μήτηρ, ἡ· ἡ λαμπρὰ μήτηρ.

Ἀγλαΐο-μήτης, οὗ, ὁ καὶ

Ἀγλαΐό-μήτις, ιως, 2· ὁ λαμπρὸν ἔχων σύνεσιν ἢ βουλήν Τρωφ. 183.

Ἀγλαΐόμορφος, 2· ὁ λαμπρὸν ἔχων μορφήν Οἰκ.

Ἀγλαΐο-νίκη, ἡ· κόρ. γυν. ὄνομα.

Ἀγλαΐό-νοος, 2· ὁ λαμπρὸν νοῦν ἔχων.

Ἀγλαΐό-παις, 2· ὁ ὠραίους ἔχων παῖδας· «ἀγλαΐοπαῖς γενέσθην» Νον.

Ἀγλαΐό-πέπλος, 2 (πέπλος)· ὁ ὠραῖον ἔχων πέπλον, ἱμάτιον, ὠραῖα ἱμάτια ἐνδεδυμένος· «θέτις ἀγλαόπέπλος» Κοίντ. Σμυρ. 11, 240.

Ἀγλαΐό-πηγος, γεν. εὐς, 2 (πήγυς)· ὁ ἔχων λαμπροὺς πηγὰς· «ἀγλαόπηγος νόμῳ»=ἡ ὠραῖος βραχίονας ἔχουσα Νον.

Ἀγλαΐό-πιστος, 2 (πιστός)· ὁ ἐξαιρετικῶς πιστός, ὁ λαμπρὸν ἔχων πίστιν, ἀμείδωλ. γραφὴ ἀντὶ ἀγλαόκτιστος Πσυ.

Ἀγλαΐοποιέω· λαμπρὸν ποίω, λαμπρύνω μετγν.

Ἀγλαΐό-πύργος, 2· ὁ ἔχων λαμπροὺς πύργους Τζετζ. Ὁμ. 417.

Ἀγλαΐός, 3 αὐτ. καὶ 2. ἐπ. καὶ ποιητ. (ἀντὶ ἀγλῆς ἐκ τοῦ ἀγλῶ)· 1) λαμπρός, μεγαλοπρεπής, στυλινός· 2) ἐκπρεπής, εὐειδής, ἀνθηρός, ἐξαίρετος, ἐπιδεικτικὸς· 3) ἐνδοξός, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν ἡγεμόνων· «ἀγλαός υἱός», splenditus.

Ἀγλαΐό-τεκνός, 2· ὁ ἔχων ὠραῖα τέκνα μετγν.

Ἀγλαΐό-τευκτός, 2· ὁ λαμπρὸς ἐκτισμένος· «ἀγλαΐτευκτός Πάρις» Χρ. Σιδ.

Ἀγλαΐό-τεμνος, 2· ὁ λαμπρῶς τετιμημένος Ὁρρ. Γμν.

Ἀγλαΐο-τροίανος, ὁ· ὁ φέρων λαμπρὰν τροίαναν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος Πινδ. Ο. 1, 40. (αἰολ. αἰτ. ἀγλαοτροϊανόν).

Ἀγλαΐο-φανής, 2· ὁ λαμπρὸν μορφήν ἔχων ἐκκλ.

Ἀγλαΐο-φάης, 2· ὁ λαμπρὸς ἐνδεδυμένος φορέματα, ὁ ἔχων λαμπρὸν φάρος· «ἀγλαοφάρος σὺν κούρῳ» Χρ. Σιδ.

Ἀγλαΐο-φάγγης, 2· ὁ ὠραῖα λάμπων Μαΐη.

Ἀγλαΐο-φήμη, ἡ· μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαΐό-φημος, 2· ὁ λαμπρὸν ἔχων φήμη Ὁρρ. Γμν.

Ἀγλαό-φοιτος, 2' ὅστις λαμπρῶς ἐνδεδυμένος περιφέρειται.

Ἀγλαό-φορτος, 2' ὁ ὑπερήφανος δι' ὃν φέρει φόρτον, ὁ λαμπρὸν φορτίον φέρων Νον.

Ἀγλαό-φύτευτος, 2' ὁ λαμπρῶς φωτιστὴς πεφυτευμένος ἐκκλ.

Ἀγλαόφων, ὠντος, ὁ ὄνομα δύο περιφώνων ζωγράφων.

Ἀγλαό-φωνος, 2' ὁ ὠραῖον ἔχων φωνήν· «ἀγλαόφωνοι μοῦσαι» Προκλ.

Ἀγλαό-φωνος, ἡ μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαό-φωτις, ἰδος, ἡ βοτανή τις, λαδοῦσα τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ὠραϊότητος τῆς, ἡ γλυκύτις Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 14, 14, 27.

Ἀγλαό-χαρτος, 2' ὁ πολλὴν ἔχων χαρὰν ἀμυδ.

Ἀγλαυκον, τὸ ἀλυκὸν διορθωθῆν εἰς ἔγ-γλαυκον.

Ἀγλαυρος, ἀγλαός Νικ. Θερ. 441.

Ἀγλαυρος, ταῦτόν τῳ Ἀγραυλός.

Ἀ-γλα-εφρος, 2' ὁ οὐχὶ γλαφυρός, ἐν γένει ὁ μὴ ὠρατός, inelapsus.

Ἀγλαφύρος, ἐπὶρ. οὐχὶ γλαφυρός, ὠραῖος Ἀθην. 10. 431.

Ἀγλαῶπις, ἰδος, ἡ ἡ λαμπρῶς ἔχουσα ὀφθαλμούς· καὶ μετρο. ἀγλαῶπιδος νυκτός· Ἐμπεδοκλ.

Ἀγλαῶψ, ὠπας, 2' ὁ λαμπρὸν ἔχων βλέμμα, ὀφθαλμούς, ὁ λαμπρὸν ἐν γένει, ὁ στίλβων.

Ἀ-γλευκῆς, ἑός, καὶ

Ἀ-γλευκος, 2 (γλευκος κατὰ Σουῖδ. Σικελικὴ λέξις)· οὐχὶ γλευκός, ὁ μὴ ἔχων τὴν τοῦ γλευκός γλυκύτητα, μετρο. ἀχαρις, ἀτερπής, ἀρόγης, δοιμός· ὁ Ἐρμογένης· καλεῖ οὕτω τὸ ὄφρος τοῦ Θουκυδ. ἐπὶρ. ἀγλευκὸς μετρον.

Ἀ-γληνος, 2' ἀνευ κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, συνεκδογ. τυφλός Νον.

Ἀγλίδια, τὰ δύο, ἀντὶ ἀγλίθια, ἀκόροδα ἴδε ἀγλῖς.

Ἀγλίη, ἡ ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὀφθαλμοῦ οὐλή.

Ἀγλῖς, ἰδος, καὶ ἀγλῖς, ὠπας, ἡ ὄρω. ἡ σκελὴς ἡ σκελίδα (καλὴν) τοῦ σκοροῦ· ἐκ τούτων ὁ ἀποτελεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ σκοροῦ.

Ἀ-γλίσχρος, 2 (γλίσχρος)· ὁ μὴ γλίσχρος, ὀλισθηρός, ὁ οὐχὶ γλωιδῶς Ἰπποκρ. Θεοφρ.

Ἀ-γλῶκῆς, εὐός, 2 (γλῶκῆς)· οὐχὶ γλῶκῆς, δοιμός, πικρός, ἀγλυκότερον Σεν. Ἰερ. 1, 21, οὐχὶ τὸσον ἀττ. ὅσον ἀγλευκῆς· ἐπὶρ. ἀγλυκὸς Φωτ.

Ἀ-γλῶφος, 2' ὁ μὴ γλωιδῶς, ἀστέφανος, ἀπελῆκτος Φιλόξ. Σχολ. Σοφ.

Ἀ-γλωσσία καὶ ἀγλωττία, ἡ ἡ στυγία, σιωπή, ἡ μὴ εὐγλωττία Εὐρ. Ἀλεξ. ἀποστ. 3.

Ἀ-γλωσσος καὶ ἀττ. ἀγλωττος, 2' α) ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν, ὁ μηδὲν ἢ ἀκατάληπτον γλῶσσαν ὁμιλῶν, ὁ βωδός, σιωπηλός· ἐπὶ ἀφῶχ. «ἀγλωσσος αὐλός»· β) ὁ εἰπεῖν ἀδύνατος, ὁ μὴ εὐγλωττος· γ) ἀλλόγλωσσος, βέδορος.

Ἀ-γλωττία, ἴδε ἀγλωσσία.

Ἀγμα, αὐός, τὸ 1) τεμάχιον, κλάσμα, κατάγμα, σντρίμμα· 2) ἡ τρύπα, fractio ἴδε ἀγμός.

Ἀγμός, ὁ (ἄγνου)· 1) ταῦτόν τῳ ἄγμα, κατάγμα· 2) ἐν πληθ. ποιητ. τὰ χάσματα τῆς γῆς, οἱ τραχεῖς, πετρώδεις καὶ κρημνώδεις τόποι, αἱ ἀπορρώγες, περιθράσεις.

Ἀ-γναμπτος, 2' ἄκαμπτος, ἀλύγιστος, ἀκαταδάραστος· νόος «ἀγναμπτοῦτος βέτος ἄβος» Ζηνοδ. ποιητ. μετρον.

Ἀγναπτος, 2 καὶ

Ἀ-γναπτος, 2 (γναπτος)· ἀλεύκαντος, ἀκάθαρτος, νέος Ν. Δ.

Ἀγνεία, ἡ 1) ἡ καθαρότης, ὁ τῶν εὐσεβῶν κατ' ἑαυτούς· «λόγιον ἔργον τὸ = μετ' ἡμέρας καὶ ἔργα, sapientia»· «ἀγνείας μέρος ἀποχρητὶς ἔργων» Πλουτ. Συμπ. 8, 8, 3' 2) σωτηριότης ἐπίστασις· 3) ἀγνισμός, puritas, castitas.

Ἀγνεύμα, τὸ ποιητ. ἀγνεία, ἐγκράτεια, καθαρότης.

Ἀγνευτήριον, τὸ τόπος ἱερός πρὸς καθαρμόν, τὸ ἄδυσον τοῦ ναοῦ.

Ἀγνευτικός, 3' ὁ διατηρῶν καθαρότητα, ἐγκράτειαν, ἀντίθ. τῇ ἀπορροιστικότητι· τὸ ἀγνευτικὸν = τὸ πρὸς ἀγνισμόν ὅρα Ἰωσήφ.

Ἀγνεύω· 1) καθαρὸς εἶμι, μετ' ἀπαρεμφ. ἰων. τὴν ἀγνότητα ἐν τούτῳ τίθημι, ἐν τῷ μηδὲν ποιῆσαι = ἐγκρατεύομαι· ὥς «ἀγνεύουσι μηδὲν κτείνου»· Ἠροδ. «ἡγνευκέναι τοιούτων ἐπιτηδεύματων» = καθαρὸί ἔχουσι μένει· 2) ἑαυτὸν ἀγνὸν παρέγω· ἀγνεύετε Λριστ. Λυσ. 1182· 3) ἀγνίζω, καθαρίζω, ἐξελικνῶν· πόλιν.

Ἀγνεών, ὠνος, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς παρθένους ἀφαιρεῖται ἡ αἰδώς.

Ἀγνήκαμος, αἰολ. ἀντὶ ἡγροῦσθαι.

Ἀγνής, εὐός, 2' ἀγνός.

Ἀγνίζω (ἀγνός)· 1) καθαρίζω, διὰ παρὸς ἡ 3-δατος ἀποπλύνω· λύματα, Σοφ. «καθαροὶ τῆς πόλεως ἡγνίσεν»· 2) ἐξελικνῶ (καὶ καθαρῶν), lustro, ῥημ. ἀγνίστιον.

Ἀγνισός, 3' ἰτένας, ὁ ἐξ ἰτέας, λυγαριῶς.

Ἀγνισμα, τὸ ποιητ. καὶ

Ἀγνισμός, ὁ καθαρμός, ἐξελικνός Πλουτ.

Ἀγνιστήριον, τὸ τόπος ὅπου γίνεται ἡ καθαρσις, τὸ ἀγνευτήριον.

Ἀγνιστής, καθαρὸς Γλωσσ. purificus.

Ἀγνιστικός, 3 (ἀγνίζω) καὶ ἀγνίτης, ὁ ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἡ ἐπιτηδεύματα τοῦ ἐξελικνῆναι, ὁ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ καθαρῶς προλίσκων, ὁ καθαρῶς τινά· «ἀγνίτην πάγον» = τὸν ἔλα διὰ τὸ τίλλεσθαι ἐν καταρχαίς τῶν θηνίων.

Ἀγνίτας, α. ὁ ἔπαινος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὗ τὸ ἄγλαμα ἐξ ἄγνου ἢ κατεσκευασμένον Πλουτ. 3.14.

Ἀγνίτης, ὁ ἴδε ἀγνιστικός.

Ἀγνοέω, ἐπ. ἀγνοῖω (α στερ. καὶ βλ. γνωφο, γνω) ἀπορ. 1. ὅρα. ἀγνοῖσσκε, συντ. ἐκ τοῦ ἀγνοήσκει, μετ. μελ. ἀγνοήσομαι, καὶ ἐν παθ. σημ. ὅτε μὲν ἀπολ. α) δὲν γνωρίζω· ἀγνοοῦντες = ἐξ ἀγνοίας· ἐντ. καὶ ἀμφοτέρω. ἀδεδείκτος εἶμαι· β) ἐν πλάνῃ εἶμι· ὅτε δὲ μετ' αὐτ. τοῦ πράγματος· τὰς συμφορὰς = τὰ αἰτία τῆς δυστυχίας δὲν γνωρίζω ἡ τοῦ προσώπου, «ἡμέτε καὶ ἑαυτοὺς» = τὰς ἡμετέρας καὶ τὰς ἑαυτῶν δυσάμεις· ἐνταῦθα ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ σημασί. τοῦ οὐκ ὁρθῶς γινώσκω, πρᾶλτομαι, πλάνωμαι ἐξ ἀγνοίας ἢ ἀπροσεξίας· «διορθοῦσθαι τὰ ἀγνοοῦμενα» καὶ μετὰ ἀσκήσεως = καλῶς γινώσκω, κατανοῶ. Παθ. ἀγνοοῦμαι = οὐδὲν περὶ ἐμοῦ γνωστόν, δὲν εἶμαι ἐγνωσμένος, ἀγνοῖτομαι = ὅτι μέντοι κεκρυμμένος ἢ ἀγνοῦστος· τὰ ἡγνοῦμενα = αἱ ἀγνοῦστοι· γὰρ αἱ ἀγνοῦσται μετὰ γεν. προσώπου. «ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὅτι λόγουμεν» = ἀναμεταξύ μας τι λέγομεν ἀγνοοῦμεν· καὶ περὶ τίνος Πλατ. Φαιδρ. ἐν ἑστῇ. προστ. μετὰ τοῦ (ὅς) ὅτι ἢ ὅτι

(εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐὰν ἢ μετὰ μετοχ. «ἀγνοῖ» τὸν πόλεμον δεῦρο ᾔδοντα» = δὲν γνωρίζε: ὅτι Δημ. καὶ παθ. «οὐκ ἀγνοεῖται τεραπευόμενος», ἴσχυοι ῥημ. ἀγνόημα.

Ἀγνόημα, τό· 1) ἔγνωα· 2) σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, ἀμάρτημα ἐκκλ.

Ἀγνοητέον, ῥημ. τοῦ ἀγνοῖω, ignorandum.

Ἀγνοητικός, 3) ὁ εἰς τὴν ἀγνοίαν προσήκων, ἀπειρος· «ἀγνοητικὰ πράττειν» Ἀριστοτ. imperitus.

Ἀγνοία, παρα Σοφ. καὶ ἀγνοῖα, ἰων. ἀγνοίη, ἢ (ἴδε ἀγνοῖω) ἀμαθία, τὸ μὴ γνωρίζειν· «ὅπ' ἀγνοίας» = ἀπὸ ἀπειρίας· καὶ Σοφ. Τραχ. 419, «ἦν ὅπ' ἀγνοίας ὄρεα» = ἦν μετὰ (προσποιητῆς) ἀγνοίας βλάβης· «ἀγνοία μ' ἔχει» δηλ. δὲν δύναμαι νὰ νοήσω· 2) τὸ σφάλμα, ἀμάρτημα καὶ μάλιστα πληθ. 3) παθ. ἀγνοῖα Σοφ. Φ. 129· «ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ» = ἵνα μὴ γνωσθῇ Σχολ. ignoratio.

Ἀγνοῖός, ἴδε ἀγνοῖος.

Ἀγνοῖῃσι, 3 προσ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ ἀγνοῖω Οδ. ω, 218.

Ἀγνον, τό· εἶδος χόρτου ἐλώδους, τὸ βούτομον, ulna.

Ἀγνοούντως, ἐπὶρ. ἐνεστ. μετοχ. ἐνεργ. ἐξ ἀγνοίας, ἀμαθῶς Ἀριστοτ. Οπ.

Ἀγνο-ποιός, 2 (ποιῶν)· ὁ ἀγνὸν ἢ καθαρὸν ποιῶν ἐκκλ.

Ἀγνο-πόλος, 2 (πολέω)· 1) ἀγνός· -Δημήτηρ Ορφ. Ἰγμ. 18, 12· 2) ἐνεργ. ὁ καθαρὸν ποιῶν -καθαρμὸς Ορφ. Ἀργ. 38.

Ἀγνό-ρυτος, 2· ποιητ. ὁ καθαρά ῥέων, ὁ καθαρά βεβήρω ἔχων παταῖος Ἀισχ. Πρ. 432.

Ἀγνός, 3 (ἄξιμα)· α) ἱερός, ἄσιος τιμῆς· ἐπὶ θεῶν, ἐπὶ Ἀρτέμιδος = παρθενική· β) καθιερωμένος ἐπὶ ἑορταῶν θυσίων, τόπων· γ) ἡμέρας οὐχ ἀγνός· κατεῖναι = τύπος, ὃν ἀσπερῆς ἐστὶ κατεῖναι - αἰ-θέρ, ἄλσος, τέμενος· γ) ἐξηγισμένος, κεκαθαρμένος· -φόνου, γάμων· δ) καθαρῶν, ἑξαγνῶν - λουτρῶν, sanctus expiatus· ἐπὶρ. ἀγνός, καθαρῶς, ἀρολύντως, pure.

Ἀγνός, ὁ ἀπὸ καὶ ἡ κοινῆς· λόγος, ἡ κοινὴς λυγαριὰ· «θῆμνος ἐστὶ παρὰ τοῖς ποταμοῖς τραγέαι τε τοῖσι καὶ χαράδραις εὐόμενος, ῥάβδους ἔχων δυσθερῶστος, μακρὰς, φύλλα δὲ ὡσπερ ἐλάται, ἀπαλωτάτα δὲ, τὸ δ' ἄνθος ἡ μὲν τις λευκὸν σὺν ὑποπυρρῶν, ἡ δὲ πυρρῶν φέρει· σπέρμα δὲ ὡς πέπερι· ὠνόμασται δὲ ἄγνος, διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς θεσμοφορίαις ἀγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῶν. Λόγος δὲ διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὐτόνον» Διοσκ. 136· ἄλλοι δὲ ὡς ὁ Λοδέκκιος ἐκ τοῦ ἄγνος αὐτὴν παράγουσι, παρὰ τὸ τοῖς ἐσθίνοντες ἀγνόνους τηρεῖν Σχολ. Δ. 11, 105, πιθανώτερον δ' ἐκ τοῦ ἄγνομαι.

Ἀγνό-στομος, 2· ὁ ἔχων ἀγνόν, καθαρὸν στόμα Τζετζ.

Ἀγνό-στροφος, 2· ὁ ἀγνός στροφάς ποιῶν, ὁ ἀγνός στρεφόμενος· Μανέθ. 6, 105.

Ἀγνοσύνη, ἡ· ἀγνοσύνη, ἀγνότης Βοχ.

Ἀγνο-τελής, 2· ὁ ἐντελῶς καθαρός, ὁ ἀγνός πράττων -θέμις Ορφ. Ἀργ. 551.

Ἀγνότης, ἡ· ἡ καθαρότης, σωφροσύνη Ν. Δ.

Ἀγνο-τόκεια, ἡ· ἐπιθετικὸν τῆς ἁγίας Μαρίας Βοχ.

Ἀγνοῦ Κέρας, τό· ἀχρωτήτων Αἰγυπτῶ Στραβ. Ἀγνοῦ, ὄντος· ὁ δὲ ἄγνος τῆς Ἀπτεῖς τῆς

Ἀκαμαντίδος, φύλης, κατ. Ἀγνοῦσιος Δημοσθ.

Ἀγνό-φτος, 2· ὁ ἀγνός φόμενος ἐκκλ.

Ἀγνῶθες, αἱ (ὁδοῦτερον οὗτο παρὰ ἀγνοῦθες)· εἶνε δὲ κατὰ Σουῖδ. ἀγνῶθες καὶ λεται οἱ λί-θαι· οἱ ἐξηρημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν θραντικήν· οὕτω καὶ σήμερον ἀπαρῆλκτοι αἱ ὑφάντρες· παρ' ἡμῖν χρόνιται λίθοις τοιούτοις, ἵνα τεκνώνωσι τὸν στημόνα.

Ἀγνυμένων, μετ. παθ. Ἰλ. π. 769 τοῦ ἄγνυμι.

Ἀγνυμι (ἐκ ῥίζ. φαγ) μέλ. ἄξω, ἀορ. 1. ἄξω, ἐπ. καὶ ἔξω, μετ. ἄξων· δηλ. ἄξοντε δηλ. ἱπποι, δοῖκ. διότι οὗτοι κατὰ ζεύγη ἦσαν ἡνωμένοι = ἀφ' οὗτοι διέρρηξαν· παρακ. 2. ἔαγα ἀμει. ἀορ. 2. παθ. ἔαγην, (ἄ) ἐπ. ἄγην, 3 πλ. ὄωρ. καὶ ἐπ. ἄγεν ἀντὶ ἔαγην (ἄ καὶ μόνον Ἰλ. 2, 559, ἐνθα ὁ Νέκκερ. ἔαγην ἀναγν. ἄ) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ἐπ. καὶ ἰων. παρὰ τοῖς ἀπ. κατὰ γνομ· 1) ἐνεργ. θραύω, συντρίβω, κατακομματίζω· 2) παθ. (καὶ παρακ. 2. ἐνεργ.) θραύομαι, συντρίβομαι· ὄγκος· πάλιν ἄγεν, κυρτοῦμαι· κάμπτωμαι (κατὰ Σχολ. = ἐκλάσθησαν) ἢ ἐπὶ ποταμοῦ τῇ προσόχῃ περὶ καμπὰς πολλὰς, ἰων. ποικιλοτρόπως κυρτοῦσθαι, frango.

Ἀγνυται ἐν περιγνυται, Ἰλ. π, 78· ἴδε ἄγνυμι.

Ἀγνυτον, 3 δοῖκ. πρ. ἐνεργ. Ἰλ. μ. 148 τοῦ ἄγνυμι.

Ἀγνύω· ἄγνυμι.

Ἀγνώ, ὅς, ἡ· 1) μία τῶν Νομῶν· 2) πηγὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παισαν.

Ἀγνώδης, 2 (ἄγνος)· ὁ τὸ εἶδος τοῦ ἄγνου ἔχων Θεορρ.

Ἀγνωμονεύω, ἀντὶ ἀγνωμονέω Πλουτ. ἀμφιβολ. γραφ.

Ἀγνωμόνεις· 1) φέρομαι ἀλογίστως ἢ κακῶς πράττω, ὅτε ἀπολ. ὅτε μετ' ἐμπροθ. προσδ. πρὸς, περὶ ἢ εἰς τινα· 2) κακῶς μεταχειρίζομαι, βλάπτω· τινὰ· 3) εἶμαι ἀγνώμων, ἀχάριστος, ἀντίθετ. τῇ εὐγνωμονίᾳ· 4) παθ. ἀδίκως ἢ κακῶς πάσχω, sum iniqnus.

Ἀγνωμόνως· ἀνοήτως, ἀδούλως, ἀχαρίστως, iniqnue.

Ἀγνωμος, 2· ἀγνώμων· «ἔγνωμον ποιήσεις» = ἀνόητος, ἀλόγιστος Λουκιαν.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ· ἀβουλία, ἀνοία, ἀμαθία ἀντίθ. τῇ ἐπιστάμῃ (πληθ. ἡ φευδῆς πράγματός τινος κατάληψις, παρακλή) ἢ ἀπερίσκεπτος πρᾶξις ἀντίθ. τῇ σοφίᾳ, ἀπειρία, ἀπάτη, ἰσχυρογνωμοσύνη, σκληρότης· «τύχης», ἀχαριστία, φαιδότης παρὰ τοῖς ῥητορ. Δημοσθ. 18, 252, καὶ ἀνάδεια, imprudentia, falsa opinio, iniqnitas.

Ἀγνώμων, 2 (γνώμη)· 1) ἀλόγιστος, ἀχρηστός, ἀνόητος, ἀπερίσκεπτος· «νῆος καὶ ἀγνώμων»· 2) σκληρός, ἰσχυρογνώμων, ἀχάριστος· «πονηροὶ καὶ ἀγν. περὶ τὰς ἀποδόσεις» Λουκιαν. Ἑρμ. 16· 3) ἀδίκος· 4) ἐπὶ παρὰ ἀργ. λεῖμα. καὶ ὁ ἀνευ γνωμόνων (δόδωντων) ἐπὶ ἱππων· 5) ὁ μὴ ἔχων γνώσιν, rationalis expers, pertinax.

Ἀγνώνεια, ἡ· πόλις ἐν Θράκῃ Στεφ. Βοχ. κατ. Ἀγνωνίτης.

Ἀγνώνεις, 3· ὁ ἐκ τοῦ Ἀγνωνος, υἱοῦ τοῦ Νεκίου καταγόμενος, ἡ ὁ εἰς τὸν Ἀγωνα ἀνήκων, ἡ ἀπειρομένης.

Ἀγνώριστος, 2 (γνωρίζω)· ἀγνωστός Θεορρ.

Ἀ-γνώος, ὅτος, ὁ, ἡ, (γνώω)· 1) παθ. ἀγνώ-ριστος, ἀγνωστός· «ἀγνώος πατρί» δηλ. κρυφίως

τοῦ πατρὸς· τινί, ποιητ. «ἀγν. δόκησις λόγων» = ἀδίδαι τις φήμη, κενὴ ὑπόψια, ignotus· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ γνωρίζων, ἀμαθής, τινός, π. χ. - ἀλλήλων = μὴ ἀλλήλους γνωρίζοντες· «σοὺ τυγίων ἀγνώτος» = τυγίων σοὺ μὴ ἐμὲ γνωσκόντος παραγνωρίζοντος, ὅτλ. ἀπὸ σοῦ παραγνωρισθεὶς, ignarus· 3) ἀγνώτως, συγκρ. ἀγνώτερος ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλήν. Ῥητορ. 1, σελ. 471, 11.

Ἀγνώς, ἐπὶρ. ἴδε ἄγνός.

Ἀγνώς, ἐπὶρ. ἀγνωρίστας, ἀκροστίας, ἀμαθώς.

Ἀγνώσις, ἢ (ἀγνώσις)· 1) ἀγνωρίσις, ἄγνοια, ἀμάθεια, ἀντιθ. τῷ γνῶσις, inscientia· 2) παθ. ἢ ἀφάνεια, ἢ ἀδοξία, ignobilitas, ἢ ἀπορία Εὐρ. Ἐκλ. 959.

Ἀγνώσσειας· ἴδε ἄγνοειν.

Ἀ-γνώσσεια· ἄγνοσθ μόνον παρὰ μετγν. ἐξ οὗ παράγουσι συνήθως τὸ ὄμηρικ. ἀγνώσσειας, ὅπερ ὀρθότερον ἐκ τοῦ ἀγνώσιω, ἀγνοήσσειας Νον.

Ἀ-γνώστος καὶ ποιητ. ἀ-γνώτος, 2) α) ἀγνώριστος, τινί καὶ εἰς τίνα, incognitus· β) ἀσκήτης, ἀκατανόητος, ἀντιθ. τῷ γνωστός· ἀγνώστωτά-τος· γλῶσσον = ἀκαταλήπτωτατο· εἰς τὴν γλῶσσον· γ) ἀσήμετος, incertus.

Ἀγ-ἐγχαίνω· ἴδε ἀνεγχαίνω.

Ἀ-γογγυσία, ἢ ὁ μὴ γογγυσμός ἐκκλ.

Ἀ-γογγυστος, 2) ὁ ἄνευ γογγυσμοῦ, ὁ μὴ ἀγανακτῶν· ἐπὶρ. ἀγογγυστίας μετγν.

Ἀ-γοήτευτος, 2) ὁ μὴ γοητεύθεις, ἢ ὁ μὴ θυνόμενος νὰ γοητευθῇ Σινεσ. ἐπὶρ. ἀγοητεύτως· ἄνευ ἐπίτης, γοητείας.

Ἀγοιάζω, ἰων. ἀντὶ ἄγοντο εὐκτ. τοῦ ἄγω.

Ἀ-γόμερις, 2) ὁ μὴ ἔχων γομερίους δόντας· ἀγόμεριον αἰῶνα τρίψας· ἐπὶ γερωντικῆς ἡλικίας.

Ἀ-γόμεριος, 2 (γόμεριος) ὁ μὴ γομεριμένος, ὁ μὴ καρωμένος, ἀνάμωστος μετγν.

Ἀγον ἀντὶ ἄγων.

Ἀ-γόνάτος, 2) ὁ ἄνευ γόνατος Ἀριστοτ. ἐπὶ φωνῶν τὸ μὴ ἔχον κόμους Θεοφρ.

Ἀ-γονέω-ω· εἶμα· ἄκαρος Θεοφρ. καὶ μετγν.

Ἀ-γονία, ἢ ἀγνένσια, στείρωσις, ἀφορία Πλουτ.

Ἀ-γονος, 2) α) παθ. ἐπ. καὶ ποιητ. ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγέννητος· β) ἐνεργ. ἄνευ τέκνων ὁ μὴ γεννῶν ἐπὶ ἀνδρός, ἄκαρος, ἢ στείρα ἐπὶ γυναικ. τινός, «τόκος ἄγονος» = ἡ ἐκτρωσις, ἢ ἑξέμβλωσις· καὶ μετγν. «ἄγονος σοφίας» Πλάτ.

Ἀγοντι δωρ. ἀντὶ ἄγουσι· ἴδε ἄγω.

Ἀ-γοος, 2) ποιητ. ὁ μὴ ὀρηνοῦμενος, ἄκλαυτος.

Ἀγορά, ἄς, (ἄ) ἢ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀγορή, ποιητ. δὲ (συνθ. πληθ.) ἀγορός, ὁ (ἀγοίρω)· 1) α) ἡ συνάθροισις, ἰδίως ἡ τοῦ δήμου συνάθροισις, τὸ συνέδριον τῶν δημοτῶν ἢ φυλετῶν, (ἢ ἐν Ἀθήναις ἐκκλησία καλούμενη καὶ μόνον παρὰ Σεν. Ἀναβ. 5, 7, 3 ἀγορά), παρ' Οὐγρ. κατ' ἀντίθ. τῷ βουλή, = ἡ τῶν ἡγεμόνων σκέψις, ἢ τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅπερ ἵσθι συνέλευσις παντός τοῦ λαοῦ· ὅθεν παρ' αὐτῷ «ἀγορὴν ποιεῖσθαι, τίθεσθαι» = συνέλευσιν παρασκευάζειν, - καθίζεειν = σύνδριον ποιεῖν· πληθ. ἀγοραί· Πυλάτιδες = τὸ συνέδριον (Πυλαία) τῶν Ἀμεικτυόνων· β) ἐπ. καὶ ἰων. ὅ,τι ἐν τῇ ἀγορᾷ συμβαίνει, λόγος, βουλή, λόγος δεινότητος, ἰδ. πληθ. «ἔχειν τινὰ ἀγοράκων» = καλεῖν τινὰ τοῦ λέγειν· «εἰδὼς ἀγορέων» = ὁ περὶ τὸ λέγειν ἔμπειρος· «ἀγοραὶ ἐγένοντο» = λόγοι ἐγένοντο, διαπραγματεύσεις, συνθ. 2) α) τόπος διὰ συνελεύ-

σεως ὁρισμένος, ἢ ἀγορά, forum, «ἀγορᾷ πληθύρη ἢ πληθούσης» = ἐν πλήρει ἀγορᾷ, δηλ. κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. Ὡς «ἀγορᾷ διάλυσιν» δηλ. ὁ περὶ τὴν μεσημέριαν χρόνος· τοῦναντίον «ἀγορᾷ πληθύουσα» παρὰ Πλάτ. Ἐνταῦθα ἦσαν βωμοί, δικαστήριον, καὶ ἐγένοντο ἀγοροπωλησίαι· πραγματῶν· «τὴν ἀγοράν τῶν πωλουμένων μεταστῆσαι»· «ἀγοράν ποιεῖσθαι», «τῆς ἀγορᾷ καρπύουσαι» = τὰς ἐκ τῆς ἀγορᾷ προσόδους λαμβάνειν· «οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾷ» = οἱ πωληταί, ἔμποροι· β) ὅ,τι ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλεῖται, πραγματεία· ἰδίως τὰ πρόγραμμα· «ἀγοράν ἄγειν, παρέχειν τινί· Οἶμα (comme-aium afferre) = πρὸς πώλησιν τινὶ ζωοτροφίας παρέχειν, φέρειν· «ἀγορὰ δέγεσθαι τινὰ» = δέγεσθαι τίνα εἰς τὴν ἀγοράν· «ἀγοράν ἐπεωνοῖσαι» = εὐθὺς πωλεῖν τὰς ζωοτροφίας· «ἀγοραὶ ἀφίκοντο» = ἦλθον ζωοτροφίας· γ) ἐν γένει τὸ ἐμπόριον, ἢ συναλλαγή· «εἰς τὴν ἀγοράν πλάττειν» = διὰ τὴν ἀγοράν κατασκευάζειν, ἐργάζεσθαι· «τὴν ἀγοράν μὴ ἀδικεῖν» = μὴ βλάπτειν τὴν συναλλαγὴν, τὸν χρηματισμόν, κλπ. epimeistatus. Κατὰ Πολυδ. καὶ Ξιναράν ἡ ἀγορὰ ἐπταγῆς λέγεται· ἀγορά, τὸ πωλητήριον, τὸ βουλευτήριον, τὸ ἐν ἀμφοτέροις πλῆθος, αἱ ἐν ἀμφοτέροις λαλῆαι, ἢ ἀπὸ τούτων λαλῆα καταγεγραμμένη, τὸ ἀγοράζομενον πράγμα, καὶ τὸ νόμισμα δι' οὗ ἀγοράζεται.

Ἀγορά, ἰων. ἀγορή, ἢ· 1) ἀρχαία πόλις ἐν τῇ Θρακικῇ γερονήσῳ, μετγν. Ἀγοροσσία, κατ. Ἀγοράσις· 2) Κεραμῶν ἀγορά, πόλις ἐν Μυσίᾳ.

Ἀγοράσθε, ἐπικ. ἀντὶ ἀγοράσθε· ἴδε ἀγοράσμαι.

Ἀγοράζω, 1) διατρέβω ἐν τῇ ἀγορᾷ, συναλλεττομαί ἐν τῇ ἀγορᾷ· «ἡγόραζοντες τὴν πόλιν» = μετέβαινον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ ἀγορᾷ περιεφέροντο, διέτρεβον, in foro versor· 2) ἐκ τῆς ἀγορᾷ ἀγοράζω τι καὶ μέσ. δι' ἑμαυτὸν ἀγοράζω τι.

Ἀγοραῖον Τεῖχος· πόλις Εὐρώπης ἐν Ἑλλησπόντῳ, κατ. Ἀγοραιοτεγίτης Στεφ. Βυζ.

Ἀγοραῖος, 2 καὶ 3 (ἀγορά) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγοράν, συνέλευσιν τοῦ δήμου, ὁ ἐν ταῖς συνέλευσιν τοῦ δήμου ἐπικρατῶν, ὁ δι' αὐτὰς ἱκανός, ἐπιτηδεὺς· «ἕως ἀγοραῖος» ὁ προστάτης τῶν ἐκκλησιῶν· «θεοὶ ἀγοραῖος» = οἱ προστάται τῶν συναλλαγῶν (ἐν Ν. Δ. οἱ ἀγοραῖοι· ἐνν. ἡμέραι = αἱ δικασίμοι· ἡμέραι), forensis· 2) οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ (παζάρ) ἀνήκον· ἀγοραῖος μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἀνθρώπου· αἱ ἀνθρωποι· τῆς ἀγορᾷ, οἱ κάπηλοι, οἱ κοῖνοι ἀνθρωποι· ἀγοραῖον (γῆρας) = τὸ περὶ τὰς πράξεις καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλείας διατρέβον Ἀριστοτ. Πολ. 3) πρόστυχος· «ἀγοραῖος νοῦς»· «ὁ πᾶν εὐτελὲς καὶ συρρετώδης, οὐδὲ περροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγ. ἀνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαιδέυτοι»· Βεκ. Ἀν. 339, καὶ «ἀγοραῖα σκόμματα» = κοινὰ· τεκμήρια ἀγοραῖα· «φιλία ἀγοραῖα»· συγκρ. ἀγοραῖοι· Ἀθην. (κατὰ Ἀμμιων. ὤρηχε διαφορά τοῦ ἀγοραῖος καὶ ἀγοραῖος. Καὶ ἀγοραῖος μὲν ὁ πονηρὸς ὁ ἐν ἀγορᾷ τετρακμήνος, ἀγοραῖος δὲ ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ τιμώμενος.)

Ἀγοραῖως ἐπὶρ. ἱκανῶς ἐπιτηδεὺς διὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ δήμου, δικανικῶς· «ἀγοραῖως λέγειν» = τὸ λαλεῖν ὡς ὁ συρρετώδης ὄχλος, χυδαίως.

Ἀγοράκριτος· Πάρος· ἀγαματοποιός, ἐροικός

² Ἀγορανόμεω μετγν. εἶμαι ἀγορανόμος, aedilitate fungor.

³ Ἀγορανόμει· ἡ τὸ τοῦ ἀγορανόμου ἐπάγγελμα· «εἴρηται δὲ λογιστεία ἐπὶ τῶν ἐπισκοποῦντων τὰ τῶν πόλεων ὄνεια» Σουλδ. aedillitas.

⁴ Ἀγορανόμικος, ὁ, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὸν ἀγορανόμον, aedilitus.

⁵ Ἀγορανόμιον, τό· τὸ δικαίον ἢ δικαστήριον τῶν ἀγορανόμων. Παρὰ Νικάνω 21 (XI, 17) κατέλογος τῶν ἀγορανόμων, εἰγία αγοτανομί.

⁶ Ἀγορανόμος, ὁ (νέμω)· ὁ διοικῶν τὰ κατὰ τὴν ἀγοράν, ὁ ἄρχων, οἱ ἐπισκοποῦντες τὰ τῆς πόλεως ὄνεια. καὶ οἱ δικασταὶ τῶν μικρῶν δικαστῶν μεταξὺ ἀγοραστῶν καὶ πωλητῶν, ἐν Ἀθήναις ἐκ δέκα ἀνδρῶν συνιστάμενοι, aediles.

⁷ Ἀγοράομαι, ὁμαι, ἐπ. ἰων. καὶ ποιητ. μεσ. ἀποθ. 2' προσ. πληθ. ἀγοράσθε (-ομαι) ἐπ. ἐπιτετ. ἀντὶ ἀγοράσθε, παρὰ 3. πληθ. ἡγορόοντο, ἐπ. ἐπιτετ. ἀντὶ ἡγορόοντο (ἡγορά)· 1) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μεταξὺ πολλῶν ὁμιλῶν ἢ πρὸς βουλήν δημηγοροῦν, λέγων, διαβουλεύομαι, ἀφορίζομαι, εἶμαι ἐν τῇ συνελεύσει· ἐν γ. ὁμιλῶ τινί = εἰς τινά, πλθ. «ἐν ἀγορῇ τοῖς» δημοσίᾳ ἐπαίνεσις Πινδ. contionor.

⁸ Ἀγοράρχος ἐσχαλμ. ἀντὶ ἀγοράρχος.

⁹ Ἀγοράσδειν, δωρ. ἀντὶ ἀγοράζειν Θεοκρ. 15, 16.

¹⁰ Ἀγοράσεια, ἐφετ. τοῦ ἀγοράζω· ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ἀγοράσω Σουλδ. Ἀριστ. emturin.

¹¹ Ἀγοράσια, καὶ ἀγοράσις, εἰς, ἢ ὀνή, ὀνήσις, ψώνισμα· «πορευθήσεται ἐπὶ τῶν ἀγοράσιων» Ὑπερίδ. εἰς Σουλδ. Ἑρμιογ. emlio.

¹² Ἀγοράσις, ἢ ἴδε ἀγοράσις.

¹³ Ἀγοράσμα, ατος, τό· τὸ ὄνιον, ψώνισμα, καὶ πλ. ἀγοράσματα· τὰ ὄνεια, αὶ πραγματεύεται, τὰ δὲ ἀγοράν πράγματα.

¹⁴ Ἀγορασμός, ὁ· ἀγοράσις, τὸ ψώνισμα μετγν.

¹⁵ Ἀγοραστής, ὁς, ὁ (ἀγοράζω)· ὁ ἀγοράζων, ὁ ψωνιστής παρ' ἡμῶν ὁ δὲ τὴν ἀγοράν τῶν χειροῶν φροντιστὴς ὁδύλος, emlor, servus orsonator.

¹⁶ Ἀγοραστικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἀγοράζειν ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι Πλατ. Κρατύλ.

¹⁷ 23' «τὸ διορητικὸν καὶ τὸ ἀγ. μέρος τῆς ἀλλακτικῆς τέχνης»· ἀγοραστικὴ δηλ. τέχνη· ἡ ἐπιστήμη ἐν γένει τοῦ ἐμπορίου, τὸ ἐμπόριον· ὁ δὲ Ἑρμῆς· εἶναι «τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν». Τὸ ἀγοραστικὸν ὀνόματι φέρον δασμὸν Κορυ. Επιγρ. ἀττ. 1. «Ἐπὶ δὲ τὸ σωματεῖον τῶν ἐμπόρων ἐπὶ ἀγοραστικῶς ἔχων ὀνήσιων Πσυ. καὶ Σουλδ. idoneus ad eumentum.

¹⁸ Ἀγοραστός, 3' ὄνιος, πράξιμος, μετγν. emtus.

¹⁹ Ἀγορατρός, ὁς· πωλητὴς ἐπιγρ.

²⁰ Ἀγορατρώεις· ἄγαν θυρόεις, δηλ. δημοκοπεῖς. Πσυ.

²¹ Ἀγοράρχος, ου, ἡ· ἀρχὴ γυναικεία ἐπὶ Ῥωμαίων ἐν Σπάρτῃ· ἄλλα τίς ἦτο αὐτῇ, εἶναι ἄγωνιστον ἐπιγρ.

²² Ἀγορευσις, εἰς, ἢ· τὸ ἀγορεύειν μετγν.

²³ Ἀγορευτήριο, τό· τόπος δι' ἀγορεύσεις, ὁμιλίας ἐπιγρ.

²⁴ Ἀγορευτός, 3' ὁ περὶ οὗ δυνάται τις νὰ ὁμιλήσῃ μετγν.

²⁵ Ἀγορεύω (ἀγορά)· 1) ὁμιλῶ ἐν συνελεύσει, δημοσίᾳ δημηγοροῦ· «ἀγορᾶς ἀγορεύειν» = ὁμιλίας ἐν τῇ συνελεύσει λέγειν. Καθ' Ἠσυχ. καὶ Ἀπολλωνίου «λέγειν ἐν ἐκκλησίᾳ κυρίως μὲν τὸ δη-

μηγορεῖν, ἐν ἀγορᾷ καὶ ἀδροίσματι λέγειν, καὶ ἐκκλησίᾳ εἰς, καταχρηστικῶς καὶ ἀπλῶς λέγειν» 2) λέγω, δυνατὰ ὁμιλῶ, καθαρὰ ἢ ὁρθῶς καὶ σαφῶς ἀποφασίζομαι, ἀναγγέλλω 3) ἀπαγορεύω· «ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασιανίζειν» Ἀριστ. 4) ἐπ. - φέδωνδς = εἰς συγὴν συμβουλεύω 5) κακὰ λέγω διὰ τινά, προσβάλλω τινὰ διὰ λόγων· «κακὸν ἀγορεύω τινά» 6) ἀπέρτω· «ἐργασίαν ἀγορεύειν» 7) ἀγορεύομαι = ὀνομάζομαι Μεγ. Ἐτ. μισ. ἰων. κάμνω νὰ ἀναγγελθῇ, νὰ κηρυχθῇ Ἠσοδ. 9, 26. καὶ ἐπὶ ἀφύγων· - δέρμα ἀγ. Θεοκρ. 25, 175· - φάσις κερῶν ἀγ. Ομπ. Κυν. 01 Βοιωτῶν· συναθροῖς ἔργων τῶν τῇ λείπει ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν (λέγειν), contionor, edico.

²⁶ Ἀγορή, ἰων. ἀντὶ ἀγορά.

²⁷ Ἀγορήθων, ἐπ. ἐπὶ, ἀπὸ ἀγορᾶς, εἰς ἀγορᾶς Ἰλ. 6, 264, e foro.

²⁸ Ἀγορήνδε, ἐπ. ἐπὶ, εἰς ἀγοράν, in forum.

²⁹ Ἀγορητής, ὁς, ὁ (ἀγοράζω)· ἐπ. ὁ ἥτορ, ὁ δημηγόρος, ὁ ἐν τῇ συνελεύσει ὁμιλῶν· ἴδιος ἐπὶ Νέστορος· «λυγρὸς Πυλῶν ἀγορητής» ἐπὶ Θεοκρ. τὸ Ἰλ. β. 246, contionator.

³⁰ Ἀγορητὺς, ὅς, ἡ (ἀγοράζω)· ἐπ. ἡ εἰς τὸ ῥητορεύειν θεσιότης, ἡ δύναμις τοῦ λέγειν, εὐλογητικὰ, εὐεργετικὰ, facundia.

³¹ Ἀγορητὺς ἐπὶ, ἀντὶ ἐν ἀγορᾷ.

³² Ἀγορός, ὁ· ἀγορά, ποιητ.

³³ Ἀγός, ὁς, ὁ (ἄγω, ἄ)· ἐπ. καὶ ποιητ. ἡγεμὼν, βασιλεὺς, ἀρχηγὸς μάχιστα στρατοῦ, dux.

³⁴ Ἄγος, καὶ ἄγος, εἰς, τὸ (ἄγω, ἄ)· 1) τὸ ἀγνισμα· 2) τὸ ἀγνὸν ἢ τίμιον καὶ σεβασμὸς ἄξιον· 3) ὁ,τι διεγείρει φόβον, ὕβριν, κακουργίαν, καὶ δεῖται καθάρσεως, ἐξίλασμο, μίαισμα, μετὰ γεν. ἀντ. κακουργία ἐναντίον τινός, τὸ ἄγος = πρὸς ἀποσυγὴν βαρέος ἐγκλήματος, εἰς ἀποτροπὴν Σοφ. Ἀντ. 775· 4) ἐντεῦθ. ἄγος ποιητ. τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἐναγῆς, ὕβριστῆς, κακούργου.

³⁵ Ἀγοστέω (ἄλλ. γρ. ἀγοστέω)· ἐκρωθίζω, ὀψαυ-
χενίζω Βεακ. λεξ. ῥητ.

³⁶ Ἀγοστός, ὁ (συγγ. τῷ ἀγκών, ἄ)· ἐπ. ἡ ἐπικαμπὴς χεῖρ, ὁ ἄγκυον, κατὰ ἀργ. λεξ. τὸ ἐντὸς ἡ τὸ πλατὺ τῆς χεῖρός, ἡ δρᾶς Θεοκρ. 17, 130· «νυμφὸν περιβάλλει ἀγοστῶ» = μετ' τὸν βραχίονα, manus compressa.

³⁷ Ἄγρα, ἰων. ἄγρα, ἡ (κατὰ Βούτμαν. ἐκ τοῦ ἄγρειν καὶ τοῦτο = αἰρεῖν, κατὰ Κούρτιον ἐκ τῆς ῥίζης αἰρ. ἐν ἀπαυράω, μετ. ἀπαυράω, κατ' ἄλ-
λους ἐκ τοῦ ἀγείρειν)· α) κυνήγιον, ἡ θήρα καὶ τὸ φάρμακον κυρ. καὶ μετγ. β) ὁ τρόπος τοῦ κυ-
νηγεῖν, θήραν, captura, venatio· 2) τὸ θήραμα, τὸ κυνηγούμενον, ἡ λεία, praeda.

³⁸ Ἄγρα καὶ Ἄγρα· ἡ (κατὰ Κούρτιον) ἐκ τῶν ἄγρων τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸ Ἰλισσῶ.

³⁹ Ἄγραδε, ἐπὶ, καὶ ἄγρόν δε· εἰς τὸν ἄγρον καλ-
λμ. ἀποσπ. 26, in agrum.

⁴⁰ Ἀγραῖος, 2' α) ὁ εἰς τὴν ἄγραν ἀνήκων ἢ ἐπι-
τήδειος, ὁ ἀγρευτικός· «ἀγραῖοι δαίμονες» = οἱ
προσταταὶ τῆς ἄγρας Ομπ. β) ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλ-
λωνος· «Ἀπόλλων ἀγραῖος» Πανσ. 1, 41, 6, ad
venationem pertinens.

- Ἀγραῖοι, οἱ φύλον αἰτωλικὸν θουκ. παρὰ Πολυδ. Ἀγραῖοι.
 Ἀγραῖς, ἴδος, ἡ τῶν Ἀγραίων χώρα, αἰτωλικὸν φύλον θουκ.
 Ἀ-γραμμάτια, ἡ· ἡ ἑλλειψίς ἡ μὴ γνώσις γραμμάτων Ἀλλ. *literarum imperitia*.
 Ἀ-γραμμᾶτος, 2· α) ὁ μὴ ἀναγινώσκων καὶ γραφεὶν δυνάμενος, ἀμαθής, ἀπαιθόλης· β) ἄναρθρος, ἀδιάρθρωτος ἐπὶ φωνῶν τῶν Ἰσίων Ἀριστοτ. γ) ἄγραφος· «ἀγραμμάτος Ἰλλεσι» Πλάτ. *illiteratus*· ἐπὶρ. ἀγραμμάτως· ἀπαιδευτὸς Ἀρριαν.
 Ἀ-γραμμῆς, 2· ἄνευ γραμμῆς, ὁμοῖος μὲ σιγμῇ Ἀριστοτ. *sine linea*.
 Ἀ-γραμμος· ἄνευ γραμμῆς Ἀρχ. Λεξ.
 Ἀγρανία· ἑορτὴ ἐν Ἀργεῖ ἐπὶ μίαν τῶν Προΐτου θυγατέρων· ἀλλὰ τοῦτο διαρβωθῆναι Ἀγρίανια.
 Ἀ-γραπτος, 2· ἴδε ἄγραφος· «ἄγραπτα νόμιμα»· οἱ μὴ γεγραμμένοι, οἱ τῆς φύσεως νόμοι θουκ.
 Ἀγρ-αυλῆς, ὁ μελ. ἡσυχ. 1) ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβων, οἰκὸν Ἀριστοτ. Πλουτ. 2) ἐν τῷ ἀγρῷ περὶ τὴν νύκτα, *ruri pernoctans*.
 Ἀγραυλῆ· παρασχ. τοῦ Ἀγρῶ.
 Ἀγραυλῆς, εὖς, 2· ἄγραυλος· «ἀγραυλῆς κοίτη»· ἀγροικικὴ Νικ. Ἡερ.
 Ἀγραυλία, ἡ· τὸ ζῆν ἢ διανουτερεῖν ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ.
 Ἀγραυλίδες, ἴδω, αἱ· θυγατέρες τῆς Ἀγραύλου, συζύγου τοῦ Κέρκωπος Διον. Ἀλικ.
 Ἀγρ-αυλος, ὁ, ἡ (ἄγρος, αὐλή)· ἐπ. καὶ ποιητ. α) ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων, κατοικῶν, ὁ ἐν ὑπαίθρῳ κατασκηνῶν ἢ διανουτερεῖν· - πόρις Ὀδ. κ. 410· - ποιμένες Πλ. σ. 162· - μελισσοδόχος Ὑμν. Ερμ. 386· - ἡρῆς Σοφ. Αντ. 318 καὶ ἐπὶ πραγ. ὁ ἀγροτικός· β) ὁ ἀγροτικός· γ) λαμπρός, εὐπρεπής, ὥρσιος Λεξ.
 Ἀγραυλος, ἡ· μία τῶν Κέρκωπος θυγατέρων.
 Ἀγρᾶφιου δίκη· εἶδος δίκης κατὰ τὸν δρεϊκόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφεύων, πρὶν ἢ δὲ ἐκτίσαι ἐξαλειφθέντων· ἐνίοτε δὲ ἐγίνετο αὕτη καὶ κατὰ τοῦ τὸν δρεῖλοντα τῷ δημοσίῳ μὴ ἐγγράφαντος.
 Ἀγρᾶφος καὶ ποιητ. ἄγραφτος, 2· α) ὁ μὴ γεγραμμένος· β) ἄγραφος· νόμοι· οἱ θεοὶ νόμοι, οἱ μὴ καταγεγραμμένοι, ἀλλὰ φυσικοὶ ἢ ἡθικοὶ νόμοι, *non scriptus*· γ) καθ' Ἡσυχ. «ἀδικήματα ἄγραφα»· ἀδικήματα καθ' ὧν οὐδεὶς νόμος ὑπάρχει· δ) τὰ ἐκ παραδόσεως ἔθιμα, ἄτινα καὶ ἄγραφα νόμιμα καλοῦνται· «ἀγράφου μετὰλλου δίκη» κατὰ Ἀρχ. Λεξ.· δίκη κατ' ἐκείνων οφτεῖν ἐμετᾶλλεον χωρὶς νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν κατάλογον τῆς πόλεως· ε) ἄγραφοι πόλεις· αἱ μὴ εἰς τὰς σπονδὰς γεγραμμέναι, αἱ οὐδέτεροι, *non adscriptus*· ἐπὶρ. ἀγράφως· μὴ γεγραμμένως, ἄνευ γραφῆς.
 Ἀγρῆ, ἀγρεῖται· ἴδε ἀγρέω.
 Ἀγρεῖτος, 3· ὁ ἐκ τοῦ ἀγροῦ, ἔτι ἀγροικός, φορτικός, χωριάτης καὶ σκαϊός· - πλᾶτanos, ἡ ἐν τῷ ἀγρῷ οὖσα, *rusticus*.
 Ἀγρεῖτοσύνη, ἡ· 1) ὁ ἀγροτικός· ἡ χωρικός τρόπος τοῦ βίου· 2) ἡ ἀγρία μανία τοῦ ἱερέως τῆς Κυβέλης ἐπὶρ. ἀδέσπ.
 Ἀγρεῖφνα ἢ ἀγρεῖφνη ἰων. ἡ· ἡ ἀρπάγη, ἡ κενόδοσις, ἐργαλεῖον γεωργικὸν δι' αὐτὴν ἀναγούσι τὸν χέρτον Σουῖδ. *furcilla*.

- Ἀγραῖ· ὠτις, ἴδος, ἡ· ἀγροῖ· ὠτις ἀμφὶ.
 Ἀγρέμιος, 2, οὐδ. τὸ ἀγρέμιον· τὸ ἄγρευμα, τὸ θήραμα, ἡ ἄγρα.
 Ἀγρεῖμος· ταύτων τῷ ἀγρέμιος.
 Ἀγρεμῶν, ὄνος, ὁ· 1) ὁ κάμαξ· 2) ὁ κωνηγός.
 Ἀγρεσία, ἡ· ἡ ἀγρευσις, ἡ θύρα Λεων. Ταρ. 19 (VI, 13), *venatio*.
 Ἀγρετά, τὰ· τὰ λεπτὰ Λεξ.
 Ἀγρετεύς· ἐπὶ ἀγρέτης. ἐκ τῶν ἐν τέλει παρὰ τοῖς Ἀκαδαμονίοις Ἐπὶρ. 1, 72.
 Ἀγρέτης, οὐ, ὁ· 1) ἡγεμὼν. Δισχ. Περ. 1002, συναθροιστὴς στρατοῦ· 2) εἰς τὸν ἐν τέλει, τὸν ἀρχόντων παρὰ Ἀκαδαμονίοις Ἐπὶρ. (πιθὰνως ἐκ τοῦ ἀγείρειν ὁ συναθροίζων).
 Ἀγρευμα, αἶτος, ὁ (ἀγρεύω)· 1) τὸ κωνηγέσιον, θήραμα· 2) μεταρ. τὸ τις ἀποκτήσῃ ἢ πιάσῃ, ἡ λαΐα· οὐλοῖ, τὸ πλείστου εἶδος ἀγρεύμα· Ξεν. Ἀπομ. 3, 11, 7· 3) τὸ δίκτυον, τὸ θήρατρον, τὸ πλέγμα, τοῖσι.
 Ἀγρευτής· ἴδε ἀγρετής.
 Ἀγρεῖς, εὖς, ὁ (ἀγρεύω) ποιητ. 1) κατὰ Σουφδαν ὁ ἐπὶ τῆς θήρας, ὁ θηρευτής. ὁ εἰλεός· 2) προσων. τοῦ Πανός καὶ τοῦ Ἀπολλωνίου, διότι οὗτος ἐρένευσεν τὴν Πύθωνα, ἔτι δὲ Πάχυν καὶ Ποσειδάωνος, *venator*. Περ. Ἀλλ. Ἰστ. Ζ. = ποιητὸν τι.
 Ἀγρεύσιμος, 2· ἀλυσίσιμος, ὁ δυνάμενος καὶ ἀγρεύειν Σχολ. Σοφ.
 Ἀγρευσις, εὖς, ἡ· τὸ πιάσιμον, τὸ ἄγρευμα, ἡ ἄγρα Σχολ. Ὀδ. θ. 332, *venatio*.
 Ἀγρευτής, ἡρῆς καὶ
 Ἀγρευτής, οὐ, ὁ· ὁ θηρευτής, ποιητ. παρὰ Θεοκρ. Ὀμοί. τῷ προηγ. ἐχθὺς Θεοκρ. 31, 6. καὶ ἐπὶ. - ἄνδρες, κύνας Ὀπ. Κον.
 Ἀγρευτικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγρεύειν, κωνηγός, κωνηγικός Ξεν. *venantius peritus*.
 Ἀγρευτός, 3· ὁ πιασθεὶς εἰς τὸ ἄγρευμα.
 Ἀγρεύω, μελ. εὖς, ἰων. ποιητ. καὶ μετρ. καὶ ἀγρέω (ποιητ.) ἐπ. θαρ. ἀγρεύσω (ἄγρα)· 1) κωνηγῶ, θηρεύω τι, π. χ. ἄγραν, ἐχθὺς μετρ. δόξιν. Σαυήθ. καὶ ἐν ἱστορικοῖς ποιήμασι λέγεται «ἀγρεύειν αἶμα» = πιασθῆναι τινι φόβον Ν. Δ. καὶ Μεσ. «ἡγρεύσασθαι μου θύματα», *capio, venor*.
 Ἀγρέω· τὸ αὐτὸ τῷ προηγ. εὖς, τύπ. προστακτικῆς ἐπὶρ. ἄγρει· λαμβάνειν πληθ. ἀγρεῖτε.
 Ἀγρη, ἰων. ἀντὶ ἄγρα.
 Ἀγρηθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ τῆς ἄγρας Ἀπολ. Ρ. 2, 940.
 Ἀγρηνόν, τὰ· 1) τὸ θήρατρον, τὸ δίκτυον Πολυδ. 4, 116· 2) δίκτυοις διὰ τὴν ἐξ ἔριου ἐπανωσθῆναι, ὁ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσιον καὶ οἱ μάντιες.
 Ἀγρία, ἡ· ἡ ἀγροιστις.
 Ἀγριαίνω, μελ. ἀνῶ (ἄγριος)· γίννομαι ἄγριος, κακός, ἀγροῦς, ἐκθροισθῆναι· τινι· κατὰ τινος, μίνωμαι· ἐπὶ θαλάσσης (Πλουτ. καὶ παλ. ἄγρ· αἰνόντο)· μετρ. καὶ μεταβ. «οὐρή τις αὐτὸν ἡγριαίνει» Δίων Κόσ. καὶ Ἀγλ. Τατ. «μὴ ἡγριαίνης τὸ τραῦμα», *ferocio*.
 Ἀγρίαμπέλος, ὁ· ἡγρία ἔμπελος Διοσκ. Ια· *brusca*.
 Ἀγριᾶνας, οἱ· πασιωνικὸν φύλον παρὰ τῆς πηγῆς τοῦ Σιτυρόντος, ἐπὶθ. Ἀγριανίδες.
 Ἀγριάν· α, τὰ· νεκρὸς παρὰ Ἀγρίοις καὶ ἀγρῶν ἐν Θύβαις Περ.

- Ἀγρᾱνιᾱτον, τό ἀκόντιον πιθωνός των Ἀγρᾱνων.
 Ἀγρίανης, ου, ὁ ποταμός ἐν Θράκη, ἦδη Τσίρνα Ηρόδ. 4. 90.
 Ἀγριάς, ἀδός, ἡ ἔν ἀγροῖς, ἡ ἀγρία παρὰ ποιηταῖς π. χ. φηγός Απολ. Ρ. 1. 28* - ἐλαία Οπ. Κυν. ἀμπελος.
 Ἀγρίῳ· ἀγρίῳ, ἐξ οὗ μετ. ἀγρίωντα=τόν ἄγριον γενόμενον Οπ. Κυν.
 Ἀγρίδιον, τό μικρός ἀγρός, μικρόν ὑποστατικόν Ἀρριαν. καί μετγν. agellus.
 Ἀγριελαία, ἡ ἀγριελαῖος Διοσκορ.
 Ἀγρι-ἐλαῖος, ἡ 1) ἀγρία ἐλαία, ἀγρηλαία κοιν. Θεοφ. Φωσ. Ιστο. 2. 3* 2) ἐπιθ.-σχυτάλη= ἡ ἐξ ἀγρίας ἐλαίας σκυτάλη, oleaster.
 Ἀγρίζομαι· ἐρηϊζομαι, παροξύνομαι Ἰπποκρ.
 Ἀγρινά πετινᾶ· ἄγρια Σιδ. Υψηλ.
 Ἀγριμαῖος, 3* ἄγριος, ἀντίθ. τῷ ἡμερος, τὸ ἀγριμονικόν. Αθην. 12. 519. ferinus.
 Ἀγρι-μέλισσα, ἡ ἀγριμέλισσα Πσυχ. μετγρ. δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν καὶ ὠμῶν Σουδ.
 Ἀγρίνον, τό πόλις ἐν Αἰτωλίᾳ ἡ Ἀκαρνανίᾳ Πολυδ.
 Ἀγρινός· ἱσραήλ. ἀντί ἄγριος, ὀργίλος Θεοκρ. Απολ.
 Ἀγριο-απίδιον, τό ἄγριον ἀπίδι,, τὸ κοιν. γαστρον Γεωπ.
 Ἀγριο-βάλανος, ἡ ἀγρία βάλανος ἀργ. Λεξ.
 Ἀγριο-βάρβαρος· ὁ ὑπερβώης ἡ ἀγρίως βάρβαρος Βυζ.
 Ἀγριό-βουλος, 2* ὁ ἔχων ἄγριαν βουλήν μετγν.
 Ἀγριο-γυνωμοσύνη, ἡ ὠμότης, ἀπηνθρωπία Βυζ.
 Ἀγριο-δαίτης, ου, ὁ ὁ τρώγων τρεφόμενος μὲ ἄγριους καρπούς Πλου. 8. 42.
 Ἀγρίδεις, εσσα, εν· 1) ἄγριος· 2) ἀγριοποιός· ὁπίρη, κράδην Νικανόρ. Ἀλεξ. 30. 617.
 Ἀγριό-θροος, ους, ὁ φρικτός, Θηριώδης Βυζ.
 Ἀγριό-θυμος, 2* ὁ ἔχων ἄγριον θυμόν, ἀγριό-φυκος, Θηριώδης, ferox.
 Ἀγριο-κάρδαμον, τό ἄγριον κάρδαμον.
 Ἀγριο-κάρδος, ὁ ὁ ἀγριοκαρδός Βυζ.
 Ἀγρι-κέντρος, 2* ὁ ἔχων ἄγρια κέντρα.
 Ἀγριο-κινάρα, ἡ ἡ ἀγρία κινάρα, ἥτις καὶ ἄκανθα λευκὴ ἐλέγεται Διοσκορ. garduus.
 Ἀγριο-κοκκύμηλα, τὰ ἄγρια κοκκύμηλα, ἄγρια δαμάσκηνα Διοσκορ.
 Ἀγριο-κολοκύνθη, ἡ ἡ ἀγρία κολοκύνθη, ἡ καὶ πολύπη ἐτι καλούμενη.
 Ἀγριο-κρόμμυον, τό τὸ ἄγριον κρόμμυον, ὁ καὶ βολεός ἐτι καλούμενος.
 Ἀγριο-κύμινον, τό ἄγριον κύμινον Νικ. Θηρ.
 Ἀγριο-λάπαθον, τό ἄγριον λάπαθον Γλωσ.
 Ἀγριο-λάχανα, τὰ ἄγρια λάχανα μετγν.
 Ἀγριο-λειχήν, ὁ ἄγριος λειχήν.
 Ἀγριο-μαλάχη, ἡ ἡ ἀγρία μαλάχη, ἥτις καὶ ἀλθαία ἐκαλεῖτο.
 Ἀγριό-μηλον, τό ἄγριον μήλον, ἡ ἄλλως ὀρειμαλῆς καλούμενη.
 Ἀγριό-μορφος, ὁ ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφήν.
 Ἀγριο-μυρίκη, ἡ ἀγρία μυρίκη Ἰερμ.
 Ἀγριό-μωρος, 2* ὁ ἄγριος ἄμα καὶ μωρός Κυριλ. Ἀλεξ.

- Ἀγριον, τό ἡ ἀγρία βαφάνης Λεξ.
 Ἀγριο-πέτεινᾶλλον καὶ ἀγριο-πέτεινον, τό (πέτεινον) τὸ ἄγριον πέτεινον, ὁ ἐποφ, ορυμα.
 Ἀγριόπη, ἡ ὄνομα Νύμφης.
 Ἀγριο-πήγανον, τό ἄγριον πήγανον.
 Ἀγριο-πηγός ὁ 1) ὁ παρὰ τοῖς ἀττικαῖς ἀμα-ξουργός· 2) ὁ πάντων τῶν ἀγρίων ζώων ἐργάτης, ὁ φυλοργός.
 Ἀγριό-πνοος, 2* ὁ πνέων ἀγρίας μετγν.
 Ἀγριο-ποιεῖω, ὦ κάμνω τι ἄγριον, ἐξαγριώνω Σχολ. Αἰσγ.
 Ἀγριο-ποιός, 2* ὁ ἄγριον κάμνων, effersans. Παρ' Ἀριστοφ.=ὁ ἀγρίους ἥρωας ποῶν.
 Ἀγριο-ορίγανος, ἡ ἡ ἀγρία ορίγανος Διοσκορ.
 Ἀγριο-ὀρνίθης, αἱ ἄγρια ὀρνίθεις ἐκκλ.
 Ἀγριό-ὀροδον, τό ἄγριον ὀρόδον Λεξ.
 Ἀγριος, 3 καὶ 2 (ὡς Πλ. 22. 315 ε) (ἀγρός)· 1) ὁ εἰς τὴν ἐρημίαν ὢν ἡ ζών, ὁ ἄγριος, ἀγριόργητος ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ φυτῶν, κατ' ἀντίθ. τῷ γεωργημένους, ἡμερος· τὰ ἄγρια = τὰ ἄγρια θηρία· σὺς, αἶγες, ἄγρια πάντα· Ἀριστοτ.-ἔμπελος, ἔλατιον, μέλι, αἶψ· 2) ἐπειδὴ ἴδιωτε τὰ ἀρπακτικὰ ζῷα ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει μένουσι, τὸ ἄγριος=σκληρός, θηριώδης ὡς λέων, δράκων· ἐντεθεν· 3) μεταρ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἐμπαιθῶν τῆς φύγῃς καταστάσεων· ἄγριος, τραγός, μανιώδης, κακός, χαλεπός, δεινός· ἄγρια εἰδέναι Πλ. ω, 41.-θυμός, μένος, μεταρ. πόλεμος, Αἰδης· 4) παρ' ἱατροῖς ἐπὶ ἐλκῶν ἄγριος=ἄνιστος· τραύματα, ὀδόντ, πόνοι· 5) ὁ παιδεραστής. Κατ' Ἀρνοκρ. σημαίνει «τοὺς σφόδρα ἐπιτοκίμους περὶ τὰ παιδικὰ καὶ χαλεπὸς παιδεραστής»· ἄγριοι ἐρωτες· Πλουτ. Φαιδ. ἄγριος κοβεύτης· κατὰ Σουδ.=ὁ λίαν περὶ τὸ κοβεύειν ἐσιπουδαικός· 6) ἐπὶ ἀγροῦ θαλλιόργητος τόπος, ὄρη, agrestis, ferus· 7) οὗδ· ἄγριον καὶ ἄγρια ἀντί ἄγριοι· πολλὰς· ὡς ἄγρια παῖδες· Θεοκρ. 20. 6· ἔμπρ. ἀγρίως=σφόδρα, δεινός, χαλεπός.
 Ἀγριος, ὁ 1) κυθικὸν ἀνδρῶν ὄνομα Ὀμηρ. Ἡσιόδ. Απολλυδο. 2) πληθ. Ἀγριοι· αἰθιαστικὸν ἔθνος Στραβ.
 Ἀγριο-σέλλινον, τό ἄγριον σέλλινον.
 Ἀγριο-σίκυον, τό τὸ πεκαργουρον.
 Ἀγριο-σταφίς, ἴδος, ἡ ἡ ἀγρία σταφίς μετγν.
 Ἀγριο-σταφύλη, ἀγριοσταφυλῆς, ἴδος, καὶ ἀγριοσταφυλῆς, ιος, ἡ ἀγρία σταφύλη Ἡσυχ.
 Ἀγριο-σκή, ἡ ἡ ἀγρία σκή μετγν.
 Ἀγριό-σκα, τὰ ἄγρια σκα μετγν. παρὰ δὲ τοῖς ἀργ. ἐκαλοῦντο ταῦτα ὄλυνθαι ἄγριοι.
 Ἀγριοσύνη, ἡ ἡ ἀγριότης.
 Ἀγριότης, ἥτος, ἡ 1) ἡ ἀγρία κατέστασις τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, μετγρ. ὠμότης, σκληρότης, ὀδύτης, τὸ ἐμπαιθῆς, feritas.
 Ἀγριο-φάγοι, οἱ οἱ ζῶντες ἀπὸ κρεάτων ἀγρίων ζώων ἄλλων ἢ ἀπὸ καρπῶν Πτολ.
 Ἀγριό-φαγρος, ὁ ἄγριος φάγρος· Ὀππ.
 Ἀγριο-φανής, 2* ὁ ἄγριος φαινόμενος, ἀκατέργαστος μετγν.
 Ἀγριό-φθαλμῶν, 2* ὁ ἔχων ἄγριον ὀφθαλμόν, ἀγριοπύς ἐκκλ.
 Ἀγριό-φρων, ὁ ὁ ἄγρια φρονών, mente ferox.
 Ἀγριό-φυλλον, τό· φυτὸν Διοσκορ. τὸ reuce-danum τοῦ Πλινίου 25. 9.

- *Αγριό-φωνος, 2' ὁ ἀγροίκον ἢ ἀγρίαν φωνὴν ἔχων· ἀγριοφώνους Οδ. θ. 294.
 *Αγριο-χηνάριον, τὸ (χὴν)· ἀγριον χηνάριον Θεοφλ.
 *Αγριό-χοιρος, ὁ· ὁ ἀγριος χοῖρος, τὸ ἀγριο-χοῦρον.
 *Αγριό-ψυχος, 2' ὁ ἀγρίαν ψυχὴν ἔχων, θηριώδης Ησυχ.
 *Αγριο-ψωρία, ἡ (ψώρα)· ἀγρία, θεινὴ ψώρα Ησυχ.
 *Αγριόω μελ. ὡσω (ἀγριος)· κάμνω τινὰ ἀγριον συνθ. παθ. καὶ μεσ. ἀγριος, κακός, θυμώδης, πικρός γίγνομαι, τινὶ καὶ ἐπὶ τινι, καὶ παθ. μετὰ τοῦ «τὰς ψυχὰς πρὸς τιν», effero.
 *Αγριόπος ἢ ἀγριος, ου, ὁ· ἡ ἀγρία ἐλαία παρὰ τοῖς Λακωνικοῖς ἐντεθεν παροιμία «ἀκαρπότερος ἀγριόπου» ἐπὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων Ζηνοβ.
 *Αγρισμός· ἐρεθισμός, παρόρμησις Γλῶσσ. irritatio.
 *Αγρίφη, ἡ· δίκελλα, καὶ ἡ σκάφη, σκευος γεωργικόν, ἢ ἀγρίφρα;
 *Αγριόφρος· ἴδε ἀγριόφρος.
 *Αγριώδης, εος, ὁ (εἶδος)· ὁ ἀγριος τὴν ὄψιν, θηριώδης Στραβ. ferus.
 *Αγριώνιος, ὁ· ὁ Βάκχος, καὶ *Αγριώνια, τὰ ἐοσθητὴν πρὸς τὴν αὐτοῦ οἱ Ὀρχομένιοι ἐπέλουν Πλουτ.
 *Αγριόπιος, ου, 2 ποιητ. καὶ μετγν. ὁ ἀγριος βλέπων, ἀγριον βλέμμα ἔχων, ἀγριόφθαλμος, qui sero vultu est.
 *Αγριώτης· ἀγριοῦτης.
 *Αγριωτός, 3' ἐπὶ θ. βήμ. τοῦ ἀγριώου ὁ ἐξηγρωμένος, efferatus.
 *Αγρο-βάτης, ου, ὁ· ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς πορευόμενος.
 *Αγρο-βόας, ου, ὁ· ὁ ἀγροίκιος ἐθελγόμενος καὶ οὐκ ἀστεῖως οὐδὲ ἐμμελῶς Γραμμ.
 *Αγρο-βότης, ὁ· ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς βόσκων.
 *Αγρο-γείτων, ονος, ὁ· ὁ ἔχων γείτονα ἀγρόν τινι ἢ πόλιν.
 *Αγρο-γενής, εος, 2' ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς γεννηθείς, rusticana.
 *Αγρο-δίαιτος, 2' ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζῶν ἢ διαιτώμενος.
 *Αγρο-δότης, ου, ὁ· 1) ὁ δοτὴρ ἀγροῦ· 2) δαίμονες ἀγροδόται=οἱ παρέχοντες τὴν ἐκ τῆς ἀγρας λείαν Ἀνθολ.
 *Αγρόθεν, ἐπὶρ. ἐπ. καὶ ποιητ. ἐκ τοῦ ἀγροῦ, ex agro.
 *Αγρόθι, ἐπὶρ. ἐν τῷ ἀγρῷ, in agro.
 *Αγροειδόμεαι· εἶμαι ἀγροίκος, ἢ φέρομαι ἀγροίκως.
 *Αγροικηρός, 3' τῷ ἀγροίκῳ ἴδιος.
 *Αγροικία, ἡ (ἀγροίκος)· 1) ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ βίος· 2) ἡ τῶν ἀγροίκων οἰκήσις· 3) ὁ ἀγροίκος ἢ ὁ τοῦ χωρικοῦ χαρακτήρ, ἡ τοῦ ἀγροίκου φαύλη ἔξις, ἡ ἀπαιδευσία, rusticorum habitatio.
 *Αγροικίας, ου, ὁ· ἀγροίκος Γρηγ.
 *Αγροικίζομαι· ἀγροίκως φέρομαι, πράττω τι ἀπρεπές καὶ ἀνάρμοστον.
 *Αγροικικός, 3' ὁ ἀνήκειν εἰς τὸν ἀγροίκον, πᾶν ὅ, τι ἀρμόζει εἰς χωριάτην.
 *Αγροίκος ἢ ἀγροίκος, 2 (ἀγρός, οἰκέω)· 1) ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατακίων· ἀγροίκος ἀνὴρ=χω-

- ρικός· 2) μετφ. ἄκοσμος, κακός, ἀμόρφωτος, ἀκληρὸς καὶ ἀπείδευτος, τραχὺς· «ἀγροίκος καὶ τῶν κατ' ἄστὺ πραγμάτων οὐκ ἐμπειρος» Θεοφρ. 3) ἐπὶ ὄρους, ἀγεωργητος, rusticus, incultus.
 *Αγροικό-σφος, 2 (ἀγροίκος, σφός)· ὁ ἀνάπλευς ἀπαιδευσίας Φιλ.
 *Αγροικοτέρως· ἴδε ἀγροίκως.
 *Αγροικό-τονονμέλος· τὸ ἀγροίκως ἔχον μέλος.
 *Αγροικόδης, εος, 2' ὁ τὴν ὄψιν ἀγροίκος ὢν.
 *Αγροίκως, ἐπὶρ. μετὰ τὸν ἀγροίκον, χωριάτικον, συγκρ. ἀγροικοτέρως· «ἀγροίκως εἰπὶν» Πλατ. «ἀγροίκως λοιδωρεῖν» Πλουτ. Πολ. «ἀγροικοτέρως λέγειν» Πλατ. «τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακείμενος» Ξεν. rusticus.
 *Αγροίω, αὖς, ἡ· ὄνομα φαρυμακeutρίας τινός.
 *Αγροιώτης, ου, ὁ· ἀγρότης.
 *Αγροιώτικος, 3' ὁ ἀνήκειν εἰς τὸν ἀγροιώτην, χωρικός.
 *Αγρο-κίπτιον, τό· κίππος καλλιεργημένος, ἀγρός Στραβ.
 *Αγρο-κόμος, 2' ὁ ἐπιστάτης ἀγροῦ, ὑποστατικὸς Ἰωσήφ. villicus.
 *Αγρόλας, α, ὁ· κύρ. ἀνδρὸς ὄνομα Πaus.
 *Αγρο-ολέττειρα· ἡ τὸν ἀγρόν ἀπολέσασα Ησυχ. καὶ ἡ Ἀρτεμὶς Ζωναρ.
 *Αγρόμενος· ἴδε ἀγροῦ.
 *Αγρόνδε, ἐπὶρ. εἰς τὸν ἀγρόν, in agrum.
 *Αγρονομία, ἡ· τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγρονόμου ἐν Ἀθῆναις, τοῦ ἐπιστάτου ἐπὶ τῶν ἀγρῶν· «οἱ τῶν περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστυ ἀγρόντες» Αριστοτ.
 *Αγρο-νόμος, 2 (νέμω) ποιητ. 1) ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς διάγων, ὁ χωρικός, agrestis· 2) ἀρχόντης περὶ τὴν χώραν καὶ περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστυ· οὗτοι καὶ ὀλίγοι ἐκκαλοῦντο.
 *Αγρό-νόμος· ἀγρός διαμεμορσασμένος, νομή.
 *Αγρός, ου, ὁ (Σανκρ. agras)· 1) χωράσιον πληθ. οἱ ἀγροὶ τὰ χωράσια· 2) ὁ ἐκτὸς τῆς πόλεως τόπος· ἐπὶ ἀγροῦ=ἐν τόπῳ ἐνθα εἶνε ἀγρός, πεδῖον, οὐχὶ πόλις, «ἐπὶ τῶν ἀγρῶν» «οἱ ἐξ ἀγρῶν»=οἱ χωρικοί· 3) ἐν ἀγρῷ=εἰς τὸ ἐξοχικόν κτήμα· διότι ἀγρός ὀνομάζεται ἐπίσης καὶ τὸ ὑποστατικόν· 4) ἡ ἀγροικία.
 *Αγροσύνη, ἡ· τὸ θήραμα (πιάσιμον) Ἀθην.
 *Αγρότεια· ἴδε ἀγρότης.
 *Αγρότερος, 3 (ποιητ. =ἀγριος)· 1) ἐπ. ἀγριος· 2) ὁ ἐν ἀγροῖς ζῶν, ἀγροδίαιτος· ἐπὶ ζῴων, ὅρ. «ἡμίονοι ἀγρότεροι»=ισχυροί· αἱ γες, ἔλαφοι, βόες. Ἐντεθ. «οἱ χωρικοὶ Ἀπολλωνίδ. 15. καὶ «ὁδὸς ἀγροτέρων»=ὁ Πάν Ἀπολλωνίδ. 10. «Ἀρτεμὶς ἀγρότερα» συνήθως ἔξηγ. ἡ κυνηγός, Πλ. φ. 471 καὶ μόνον ἡ Ἀγρότερα παρὰ Λακεδαιμόνιος· ἐπὶ δὲ παρθένος μέγριμνα Πινδ. ἐνθα κατὰ Σχολ.=ἀγρευτική· 3) ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγρούς ἢ τὴν ἀγραν.
 *Αγροτήρ, ἥρος, ὁ· ἀγρότης Εὐρ.
 *Αγρότης, ου, ἐπ. καὶ ποιητ. καὶ ἀγροιώτης, ου, ἐπ. (ἀγρός)· 1) ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτώμενος, χωρικός, ἀγροίκος (ὁμοίως ποιητ. ἀγροτήρ καὶ ὁθλ. ἀγρότεια ὡς ἐπὶ θ.)· 2) θηρευτής.
 *Αγροτικός, 3' α) ὁ ἀγρόν κατοικῶν, ἀγροίκος, rusticus· β) θηρευτικός Τζέζ. εἰς Λυκοφ. 400.
 *Αγροφον· ὀρεῖνόν Σουίδ.
 *Αγρο-φύλαξ, ακος, ὁ· ὁ τοὺς ἀγρούς φυλάττων, saltuarius.

- Ἀγρυκτος, 2 (γρύζω) ἄρητος, ἄλεκτος: «Ἀγρυκτα καὶ ἄλεκτα» Φεοκρ.
 Ἀγρυλεύς ἴδε ἀγρυλή.
 Ἀγρυλή, ἥ, ἡ 1) δῆμος τῆς Ἐρεθίδος φυλῆς, κατ. Ἀγρυλεύς ἐντεθ. ἐπὶ. Ἀγρυλῆθεν = ἐκ τῆς Ἀγρυλῆς, Ἀγρυλῆται = ἐν τῇ Ἀγρυλῇ, Ἀγρυλῆνδαι = τῶν Ἀγρυλῆν, Ὀρθότερα γραφ. εἶνε Ἀγρυλῆ 2) Σαρδινική πόλις Στεφ. Βυζ.
 Ἀγρυμ: Ἀγρυμῶν ὄνεν καθ. μετ. ἐνεστ. Ἀγρυμμένη = ἡ πιναμένη, αἰχμάλωτος Ἀπολλωνίδ. Επ. 23.
 Ἀ-γρυξία, ἡ: τὸ μὴ γράζειν, ἡ παντελὴς σιγή, σιωπή: «νικώμενοι: ἄνδρες ἀγρυξία δέδονται» Σχολ. Πινδ. Ο. 8, 92.
 Ἀγρυπνέω: εἶμαι ἀγρυπνος, οὐδωμίαν ἔχω ἡσυχίαν, εἶμαι ἔξυπνος: «πρὸ τίνος = προαγρυπνέω τίνος, ἀντιθ. τῷ καθεύδειν» 2) εἶμαι προσε-
 κτικός εἰς τι Ν. Δ. vigilio βῆμ. ἐπὶ. ἀγρυπνήσαν Εὐσταθ.
 Ἀγρυπνήτης, ὁ, Μανευ. 1, 81 καί.
 Ἀγρυπνήτης, ὁ, ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀγρυπνῶν, ὁ ἐγρηγορός, ἔξυπνος, exubiliator.
 Ἀγρυπνητικός, 3: ὁ εἰς τὴν ἀγρυπνίαν ἀνήκων, ὁ ἀγρυπνος: - γῆνες Πλουτ. Καμ. 27.
 Ἀγρυπνία, ἡ 1) ἡ ἀγρυπνία, πληθ. αἱ νυκτεριναὶ ἀγρυπνίαι: «πενυθίου» 2) ὁ χρόνος καθ' ὃν τις ἀγρυπνεῖ καὶ ἀπείγει τοῦ ὕπνου, insomnia.
 Ἀγρυπνία, 2 (ἀγρυπνέω, ὕπνιος) 1) ἔξυπνος, ἔξυπνος: «Ζηγὸς βέλους = ἔξυπνος, ἀκαταπόνητος, insomnia» 2) προσεκτικός, φιλομέριμνος, ἐπὶ φροντίδων, ἐγρηγορός: «τὸ ἀγρυπνῶν = ἡ ἐγρηγοροῦ» 3) ὁ ὕπνου πρόξενος «ἀγρυπνον κῶμα» Σεν. vigili soror.
 Ἀγρυπνῶδης, 2: ὁ φύσει ἀγρυπνῶν ὢν, ἡ ὁ προξενὼν ἀγρυπνίαν Ἰπποκρ. insomniaus.
 Ἀγρώα: νέα χωρική Σχολ. Θεοκρ.
 Ἀγρωνεύς: ἀγροτικός Ἦσυ. rusticus.
 Ἀγρώσσω = ἀγρεύω, θηρεύω: «παρὰ δὲ Ἦσυ. ἀπαντᾷ καὶ ἀγρώσσωμαι» ἀθεῶ, ψεύδομαι.
 Ἀγρώστη, ἡ: βοτάνη καὶ ἄρτος τις μετγν.
 Ἀγρώστηρ, ἥρος, καί.
 Ἀγρώστης, ὁ 1) ποιητ. ὁ ἀγρώτης = ἄγριος: - λύκος Ἀθην. 9, 374 2) χωρίτης, ἀγροτικός Σοφ. ἀποστ. 183 3) κνηγός, Ἀπολ. Ρ. 4, 175. 4) εἶδος ἀράχνης Νικ. Θερ.
 Ἀγρώστινος: χωρικός, ἀγροτικός, κνηγός καὶ τίτλος ποιήματός τινος τοῦ Ἐπιγράμου Ἀθην. 3, 120.
 Ἀγρώστις, ἴδος, ἡ: ἡ κνηγός Σεν. 59.
 Ἀγρώστις, ἴος καὶ εὖς, ἡ (ἀγρός) ἐπ. ἡ ἀγριάδα: «μελιηδὴς Ὁδ. ζ, 90» - εἰλιτενῆς Θεοκρ. γραμν.
 Ἀγρώστωρ, ὀρος, ὁ: ἀγρώστης, κνηγός, ἀλιεύς Νικ. Ἀλ. 473.
 Ἀγρωτήρ, ἥρος, ὁ, θηλ. ἀγρώτεια καί.
 Ἀγρώτης, 2 (ἀγρότης) ποιητ. ἐπὶ. ἄγριος, ἄγροικός, χωρίτης, ὁδηγός Ἦσυ. ἴδε ἀγρότης.
 Ἀγυιά, ἡ: ὁδὸς (ἐπιμύκης πόλειος), ῥύμη, στενωπός.
 Ἀγυιαῖος, 3: ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀγυιάς, ὁ ἐπὶ τῶν ἀγυιῶν ἡ ἐπὶ δημοσίων θέσεων εὐρισκόμενος: 2) ὁ εἰς τὸν ἀγυία Ἀπόλλωνος ἀνήκων, ὁ αὐτῷ καθιερωμένος Σοφ. ἀποστ. 211.
 Ἀγυιάτης, ἀγυιάτης Ἰων. ποιητ. ἀγυιεύς, ὁ 1)

- ὁ προστάτης ἡ ἑφορός τῶν ὁδῶν προσων. τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐ βωμός καὶ ἀγάλμα πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκῶν ἵσταντο, viarius 2) κομητήης, γείτων.
 Ἀγυιαῖος, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγυιάτης: α) ὡς οὐσιαστ. ἡ κομητής, ἡ γείτων, σύντροφος, Πινδ. Π. 11, 2: β) ὡς ἐπὶ. «ἀγυιαῖος θεραπεύει» καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγυιῆος Ἀπόλλωνος τελοῦμεναι: λατρεῖται, καὶ οἱ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν ἐγειρόμενοι ὁδελῖσκοι Εὐροπ.
 Ἀγυιαῖος, εὖς, ὁ: αὐτὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων ὡς προστάτης τῶν ὁδῶν Εὐροπ. Φων. 631, οὐ οἱ βωμοὶ καὶ οἱ ὁδελῖσκοι ἵσταντο πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκῶν» γείτων Ἀγυιῶ τοῦμοῦ πρόσθεν προπυλαίου» Ἀριστ. Σφ. 875, καὶ «βωμός ἀγυιαῖος» κατ' Ἀρσνοκρ. = «ὁ πρὸ τῶν οἰκῶν βωμός, κίων εἰς ὃς λήγων, ὃν ἵσταντο πρὸ τῶν θυρῶν». Προσηνεύοντο δὲ θυεῖαν, ὅπου ἐκαλεῖτο «κνυσὴν ἀγυιάς» Ἀριστ. Ὀρ. 1233.
 Ἀγυιότης ἴδε Ἀγυιάτης.
 Ἀγυιό-πεξία, ἡ (α, γυίον, πέξα): ἡ τειρὶς ἐκάλ.
 Ἀγυιο-πλαστέω: ἐν ἀγυιαῖς ἢ ἐν κώμας φωλεάς, στοιχρῶν ἐν σχήματι ἀγυιῶν ὡς τὰ πτηνὰ (γελοῦδων) πλάττω, κτίζω: - καλῶς Λυκούρ. 598.
 Ἀ-γυιος, 2: ὁ ἄνευ μελῶν, ἄνερθρος, ὁ ἀσθενὴς τὰ μέλη Ἰπποκρ. membric carens.
 Ἀγυίλλα, ἡ, ἡ πόλις ἐν Βιτρούρια, κατ. Ἀγυλλάτος, ἐπὶ. Ἀγυλλίος χαλκὸς Στεφ. Βυζ.
 Ἀ-γυμνασία, ἡ: ἑλλειψὶς γυμνάσεως, ἐν γένει, δυσκηνρία, ἀκηρία Ἀριστ. Κατρ. 1088.
 Ἀγυμναστέω: δὲν ἀσχολοῦμαι εἰς σωματικὰς ἐργασίας, εἰς γυμνασία, εἶμαι τρυφήλος Τζέτζ.
 Ἀ-γύμναστος, 2: α) ὁ μὴ γυμνασμένος, ἄπειρος, ἀνεπιτήδεος: - τινός, εἰς τι, inexercitatus β) ἀνευθλῆτος, ἀταλαίπωρος, τινέ, non vexatus συνθ. παρὰ Πλουτ. καὶ μετγν. ἐπὶ. ἀγυμναστικός = χωρὶς ἀσκησιν, ἀγυμνῶν, ἀπείριος, «-πρὸς τι ἔχειν» = εἶμαι ἀγύμναστος, δὲν ἔχω ἀσκήσιν εἰς τι.
 Ἀ-γύναϊκος: Φωνιγ. παρὰ Πολυδ. 3, 48 καί.
 Ἀγύναϊξαικος: ὁ ἀνευ γυναικὸς Σοφ. ἐν Βεκ. Ἀν.
 Ἀ-γύναϊος = ἀγύναϊς, ἀντιτίθεται τῷ γεγαμηκὸς Δίων. Κασ. 56.
 Ἀ-γύνη: ἀγύναϊκος.
 Ἀ-γύνος: ἀγύνης Ἀριστ. παρὰ Πολυδ. 3, 48.
 Ἀγυρεῖ: ἀθροισματῇ, συγχροτῇ Ἦσυ.
 Ἀγυρίζω (ἀγυρις): ἀθροίζω, συνάγω.
 Ἀγύριον, τό: πόλις ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ. Ἀγυριναῖος, 3 Διοδ.
 Ἀγύρις, εὖς, καὶ ἐπ. ἴος, ἡ, δατ. ἀγύρει (ἀγείρω) ἐπ. καὶ ποιητ. ἡ ἀθροῖσις, συγκρότησις, συνέλευσις καὶ μάλιστα ἡ αὐτόματος, ἡ παρὰπαρῶσα, ἡ συγκεκρασμένη: ἐντ. μεταφ. τὸ πλῆθος, - ἐν νηῶν, congregatio, multitudo: - ἀγύρει Πλ. ω. 141.
 Ἀγύρισμός, ὁ: συνάθροισις, συναγωγή, συγκρότησις Σουίδ.
 Ἀγυρμα, τό: ἀγυρμός, πᾶν τὸ ἀγειρόμενον, τὸ ἀθροισμα, τὸ συναθροισθὲν Ἀργ. Λεξ.
 Ἀγυρμός: ὁ 1) τὸ ἀγυρμα, ἀθροισμα: 2) τὸ περιεσφῆσθαι καὶ συλλέγειν πρὸς ἀγείρω Ἀθην. 8, 360, ἐνθα ἦδη κεῖται ἀγερμός.
 Ἀγυρμωσύνη, ἡ: ἴδε ἀγερμωσύνη.

- * Ἀγύρριος, ὁ· Ἀθηναῖος δημογυγὸς Ἀριστ. Πλ. 176.
 * Ἀγυρτήρ, ἥρος, ὁ· ἀγύρτης Μανθ. 4, 218.
 * Ἀγύρτης, ὁ· 1) ὁ ἀγείρων, καὶ μάλιστα περὶ ἑαυτὸν ὄντων, ὄχλαγωγός· 2) ἐπαίτης· ἀγύρται· ὁ ἐπὶ ἐκαλοῦντο ἢ μητραγύρται οἱ ἱερεῖς τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν, οἵτινες τὴν θεὸν εἰς τὰς κόμας καὶ τοὺς ἀγρούς περιέφερον καὶ ἐπαίτεῖν αὐτὴν ἠνάγκαζον.
 * Ἀγυρτίῳ ἐπ. καὶ ἀγυρτίῳ· ἀγυρτίω καὶ ἀγυρτίῳ, συναθροίσῳ, διακονεῖται Ὁδ. τ, 28, colligo.
 * Ἀγυρτεία, ἡ· τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγύρτου, ἢ ἐπατεία, circumlatio.
 * Ἀγυρτεῦν, ὁ· ἀγύρτης Τζαζ.
 * Ἀγυρτεῦν· ζητῶ, ἐπαίτῳ Σουῖδ.
 * Ἀγυρτεῖν· εἶμαι ἀγύρτης, ἐπαίτῳ Ἀθην. θ. 226 (ἢ μετ. διορθοῦται οἱ μητραγυρτεῖντες).
 * Ἀγυρτεῖν· ἴδε ἀγυρτεία.
 * Ἀγυρτικὸς, 3^{ος} μετρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύων εἰς τὴν ἀγυρτείαν, ὁ συναθροιστικὸς, ἐπαίτικὸς ἢ θαυματοποικὸς, ποταπός· ἀγυρτικὸς ἀγυρταΐ ψεύματα Πσυγ. circumulatorius· ἐπὶρ. ἀγυρτικὸς Πλουτ. μετρ.
 * Ἀγυρτίς, ἰδού, ἡ· θηλ. τοῦ ἀγύρτης, ἀγύρτεια.
 * Ἀγυρτός, 2^{ος} συναθροιστός, συναθροισμένος, συνηγμένος, congregatus.
 * Ἀγύρτρια, ἡ (θηλ. τοῦ ἀγυρτήρ=ἀγύρτης) ποιητ. ἢ ἐπαίτης ἢ ἡ θαυματοποικός, mendicula.
 * Ἀγυρτωδής, 2^{ος} συρρωτῶδης, ἀγυρτικὸς, πτωχικός· ἐπὶρ. ἀγυρτωδὴς ἐκκλ.
 * Ἀγυρτός, 2^{ος} ὁ μὴ ἔχων γόφον· οἶνος Ἀλεξ. Τραλλ.
 * Ἀγυρτίῳ ἀντὶ ἀναγρῶς, ἀναγρῶν.
 * Ἀγυρτίῳ ποιητ. ἀντὶ ἀναχαλῶς Ἀπολ. Ρ. 2. 587.
 * Ἀγυρμιον, τό· τὸ ἔχειν ἀντιορῇ τὴν ἀγυρμὴν· ἀλλὰ καὶ ἀναγρῶν· τὸ τὴν λόγην ἀνω ἔχειν Μακρόνους Πσυγ.
 * Ἀγυρσός, δωρ. ἀντὶ ἀγυρσός=ἀναγρῶς αἰολ. συγκ. ἀναγρῶν.
 * Ἀγυρσός ἀντὶ ἀναγρῶν.
 * Ἀγυρσός, 2^{ος} ὁ παχυνόμενος ὄφρας, ὁ καιρὸς ὁ πλησίον καὶ ἐγγύς τῆς ἡμέρας Ἀπολ. Ρ. 4. 110 crepusculum.
 * Ἀγυρσός ἀντὶ ἀγυρσός.
 * Ἀγυρσός, 2^{ος} ὁ πλησίον Σουῖδ. vicinus.
 * Ἀγυρμάχος, 2 (ἀγχι, μάχομαι) ὁ ἐκ τοῦ πλησίον, ἢ ὁ συντεταγμένος πολέμῳ Ἀισχ. Ἀγ. ὁ ἀνδρείος· ἀγυρμάχα ὄπλα=ὄπλα πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συστάθης ἢ ἐκ τοῦ πλησίον μάχην ἐπιτηδεύει. Ξεν. cominus pugnans· ἐπὶρ. ἀγυρμάχως μετρ.
 * Ἀγυρσός, οὗ, ὁ· λοιπὸς παρὰ τὰς Ἀθήνας· ἐντεῖθεν. ἐπὶθ. Ἀγυρσός Ζεὺς Πανσεν
 * Ἀγυρτής καὶ
 * Ἀγυρτής, εὐς, ὁ· ὁ ἐγγύς, ὁ γείτων.
 * Ἀγυρτί, ἐπὶρ. ἐπ. καὶ ποιητ. ἡ ἀγυρτί· ἐγγύς, πλησίον, ὅτε μὲν ἀπολ. ὅτε δὲ μετὰ γεν. Ἀισχ. Περ. 467 ἥτις συνήθως ἔπεται· ἀλλὰ καὶ προηγείται, μετὰ δοτ. ἥτις μᾶλλον ἐκ τοῦ ῥήματος ἐφαρτῆται Ἰλ. ω, 283, ψ, 447· «ἀγχι μάλα»=ἀρκετὰ πλησίον Ὁδ. τ, 301· συγκρ. ἄσσον, ἄσσοτέρω, ὕπερθ. ἀγυρτί· ἴδε ἄσσον, prope.
 * Ἀγυρτί· ἀλεια· ἴδε Ἀγχιᾶλη.

- * Ἀγχι-ἄλη, ἡ· 1) ἡ ἀγχι· τῆς ἀλός· ἴδε ἀγχιᾶλη· ἐντεῖθεν. καὶ ἡ Ἀττικὴ Ἀγχιᾶλη ἐκλήθη· 2) πόλις ἐν Κιλικίᾳ, ἥτις καὶ Ἀγχιᾶλεια ἀπαντᾷ Διον. Περιηγ. σ. 875, κατ. Ἀγχιᾶλεις· 3) πόλις ἐν Θράκῃ Στραβ.
 * Ἀγχι-ἄλος, 2 (ἄλς)· ἐπ. καὶ ποιητ. πλησίον τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος, ἢ καὶ ἐπὶ νήσων· ἢ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἢ ἡ ὑπὸ θαλάσσης κυκλούμενη νῆσος· ὡς ἀγχιᾶλος Σαλαμῖνος· Σοφ. Ἀλ. 134 maritimus.
 * Ἀγχι-ἄλως, 2^{ος} ὁ ἐγγύς (ζυμώσις) τῆς γῆς βῆλος ἔχων, ὁ πλησίον τῆς ἀπὸ τῆς βῆδος· λιμὴν Στραβ. 2· κατὰ Ἀριστοτ. ἢ ἐπὶ ὄντιον Ὀμπ. ἐν γέν. βῆδος τὸ πρὸς Πλουτ. prope profundus.
 * Ἀγχι-ἄσση, ἡ· ἡ ἀμυρσώδης· ἴδε ἀγχιᾶσση μετρ.
 * Ἀγχι-ἄσση (ἀγχι, βαίνω)· πλησίον βαίνω, παρισταμῶ, περιπατῶ μετρ.
 * Ἀγχι-ἄσση, ὁ· ὁ πλησίον τινὸς βαίνων Πουγ.
 * Ἀγχι-ἄσση, εὐς, 2 (βάπτω)· ὁ πλησίον καταδυόμενος, βουτήξας Νον.
 * Ἀγχι-ἄσση δωρ. ἀντὶ ἀγχιᾶσση (παραπ. τοῦ ἀγχιᾶσση) ἐπὶρ. ἀσση.
 * Ἀγχι-ἄσση, εὐς, ὁ· ὁ ἀπὸ πρὸς Μαγ. Ἐπ.
 * Ἀγχι-ἄσση, μέγα, ἐγγύς βοτῆς Πουγ.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} ὁ εἰς τὸν γάμον πλησιάζων ἀγχιᾶσση καὶ σῆμα Νον.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} ὁ συνορτῆς, πλησιόχωρος.
 * Ἀγχι-ἄσση, εὐς, 2^{ος} παρὰ τὸν πλησίον γείτων· ἴδε ἄσση· Ἀνδρῶν ἀγχιᾶσση Ἀισχ.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} ἀγχιᾶσση, πλησιόχωρος Νον.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} γείτων· ὡς ἀγχιᾶσση ἀγχιᾶσση=τὸ πλησίον ἐπιστάθην Κολοῦθ 247.
 * Ἀγχιᾶσση· ἐγγύς δωρ. ἀγχιᾶσση· ἐγγύς Πουγ.
 * Ἀγχι-ἄσση τῆς ἀγχιᾶσσης, 2^{ος} ἀγχιᾶσση Πλουτ. maritimus.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} ὁ ἔχει τὸν θανάτου, ὁ ἐγγύς τῶν πεθαμένων, maritimus.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} ἐπ. ὁ πρὸς τοὺς ἐγγύς ὦν, ὁ θεοὶ συγγενῆς, ἰσθμῶν, θεοὶ· Φαίλας Ὁδ. ε, 35 καὶ Δουκ. diis propinquus.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} ὁ τὴν ἑδρὰν πλησίον ἔχων, συμπαρίστας Νον.
 * Ἀγχι-ἄσση· πλησίον εἶμαι μετρ.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} 2 βουκ. 1) ὁ πλησίον τῆς θύρας, ὁ πλησίον, ὁ γείτων· 2) πρὸς τοὺς· ἐπὶρ. ἀγχι-ἄσση μετρ. vicinus.
 * Ἀγχι-ἄσση· ἡτις παρὰ τὴν ὁδὸν εἶνε ἀγχιᾶσση πόλις=ἡτις εἶνε πλησίον.
 * Ἀγχι-ἄσση, 2^{ος} ἀγχιᾶσση· Ἀγχιᾶσση Πινδ. Ἀποσπ. 50.
 * Ἀγχιᾶσση· ἀλυστά, θαλάσσια, ἄδρατα Πουγ.
 * Ἀγχιᾶσση· παρὰ ἐν Ἀργείᾳ Πουγ.
 * Ἀγχιᾶσση, ὡς, ὁ· τὸ πρὸς τὸν κανθὸν τοῦ ὀρθαλμοῦ ἀπόστημα, πόνος περιέχων, πρὶν δὲ αὐτὸ ἀνοίξῃ αἰγίλωψ λέγεται.
 * Ἀγχι-ἄσση, οὗ, ὁ· ἐπ. ἀγχιᾶσση, ὁ ἐκ τοῦ πλησίον μαχόμενος Ἰλ. ε. 604.
 * Ἀγχι-ἄσση· ἐκ τοῦ πλησίον ἐργάζεσθαι.
 * Ἀγχι-ἄσση, ἐπὶρ. μόνον (μολεῖν)· ἐκ τοῦ πλησίον ἐργάζεσθαι· «ἐξ ἀγχιᾶσσης» Ἰλ. ω, 352· τὸ οὐδέτ. ἀπαντᾷ ἐπὶ ἐπὶρ. «ἀγχιᾶσση»=ἐκ τοῦ σύγγενος· ἀγχιᾶσση ἐξίσταται=μετ' οὗ πολὺ Ὁδ. ρ. 336· ἐπὶρ. ἀγχιᾶσση.

- Ἀγχίμος, 2' ὁ πλησίον Βικ. Αν.
Ἀγχί-νεφής, 2' ὁ τῷ ὄψει αὐτοῦ ἐγγίζων τῇ νερῇ, ὑπερῷφλος. - σκόπελος Ἀντιπ. 8. 27.
Ἀγχί-νόσιος, εντος, ὁ (ἐλλ. γράφ. ἀλγινόσιος) ὁ πρὸς τὸ πνίγειν ἐπιτηδεύς Μανέθ. 1. 317.
Ἀγχινδῆ, ἡ Νύμφη τῆς Ἀπολλιδῆ.
Ἀγχί-νοια, ἡ ὁδὸς τοῦ νοῦ, ὁδὸς τις τῆς ψυχῆς κατὰ Πλάτ. Χαρμίδ. «ἐν ψυχῇ καὶ τῇ ἡν ὁ ἔχων στοιχειοτικὸς ἐκείνῳ τοῦ δύναντος», ἡ ταχύνουσα ἡ ἡ ταχεύει καὶ εὐκόλος ἀντιληψίς καὶ κρίσις, animus praesens.
Ἀγχί-νοσιος, νοσιος, 2' ὁ δύναντον ἔχων, πρόχειρον, ὁ παρούσῃ πνεύματος κατέχων, ὁ ταχύνει περὶ τὸ νοῦσαι ἡ ταχύνουσι, δύναντος, solers, sagax ἑπὶ. ἀγγινώσις.
Ἀγχίξαι ὄμιρ. ἔγγισται Ἦσιγ. ἐκ ῥήμ. ἀρρ. ἀγγίξω ἑπὶ. ἀγγίξωσις Ἀριστοτ.
Ἀγχίσιος, ὁ Κένταυρος τις.
Ἀγχί-πλοσιος, οσι, 2' ποιητ. ὁ πλησίον πλοῦς, «πρὸς ἀγγίπλους» = βραχὺς πρὸς, πλησίον πέραςμα, propinqua navigatio.
Ἀγχί-πολις, ἢ ἡ ἀγγίπτολις, 2' ποιητ. ὁ πλησίον πόλεως ὢν, ὁ γείτων, ὁ προστάτης πόλεως. - Ἀρης Σοφ. Ἀντ. 970, acolia.
Ἀγχί-πυρρός, 2' α) ὁ πλησίον, ὁ πλησιόφωρος, ὁ εὐδακρύμοςτος β) ὁ πλησίον πορευόμενος ὁ ἀγγίπορος κολακὴς Ἀγαθ. 65.
Ἀγχί-πυρρός, ὁ πλησίον τοῦ πύδου ἔχων, ὁ παρυστός, ὁ σύνεγγυς, ὁ πλησίον.
Ἀγχί-πτολις ἦδε ἀγγί-πολις.
Ἀγχί-ρροσιος, συνηρ. οσι, 2' ὁ πλησίον ῥέων, ὁ πλησίον ἔχων τὸν ῥυθὸν Ἀπολ. Ρ. 2. 367.
Ἀγχίσιος (ἢ), ὄμιρ. Ἀγγίσιος, γεν. ου. ἐπ. ου. καί ου, ὁ 1) ὁδὸς τοῦ Κάπριος καὶ τῆς Νύμφης Θέμιδος, ἄρχων ἐν Δαρδάνῳ παρὰ τὴν Ἰδὴν αὐτός μετὰ τῆς Ἀροδίτης ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν ἐν τεῷ καλεῖται ὁ Αἰνείας Ἀγγισιάδης 2) πατὴρ τοῦ Ἐγέπωλου
Ἀγχισία, ἡ ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Ἀγχισιάδης ἦδε Ἀγγισίης.
Ἀγχί-σπορος, 2' ποιητ. ὁ ἐγγὺς γένους, ὁ ὁ πλησιέστερος συγγενῆς, διόφωλος, διόφωλος.
Ἀγχίστα, πλησιέστατα ἦδε ἀγγίστος.
Ἀγχιστεία, ἡ 1) ἡ ἐγγύτης, ἡ συγγένεια, τὸ ἐκ συγγενείας δικαίωμα τῆς κληρονομίας «νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστεῖαν πατρὶον ὄντων γνησίων» Σόλων. νόμ. κατὰ Ζωνάρ. 2) ἡ πλησίασις, σχέσις, οἰκειότης περὶ τὸ θεῖον κτλ.
Ἀγχιστεία, τὰ (ἀγχιστεῖα) ποιητ. ἡ ἀγχιστεία «κατ' ἀγχιστεῖαν ἀντὶ κατ' ἀγχιστεῖαν, οἰκειότητι, συγγένειαν Σοφ. proxima cognatio.
Ἀγχιστεῖος, ἢ ὁ (ἀγγίστος) ἰων. καὶ μετγν. ὁ πλησιέστατος συγγενῆς ἐκ τούτου καὶ ὁ δικαιοματικὸς κληρονόμος, πρὸς ὃν οἱ ἄλλοι συγγενεῖς καὶ οἱ διὰ γάμου δὲν ἔχουσιν ἐξ ἴσου τὰ ἀγχιστικά δίκαια, proximus genere.
Ἀγχιστεῖος, μελ. σω. 1) ἐγγὺς εἰμι πρὸς τι, γένος, ὅριον, συγγενεῖος, εἰμαι ὄμιρ. 2) τῷ δικαιοματικῇ τῆς ἀγχιστείας (συγγενείας) εἰς τὴν διαδοχὴν ἔρχομαι, εἰμαι ὁ κληρονόμος 3) τῷ δικαιοματικῇ τῆς συγγενείας νομιζομαι τινα 4) μετὰ δοτ. ἀγχιστεῖων τῷ αἵματι = εἰμαι ἐκδικητὴς τοῦ αἵματος, vindex sanguinis.
Ἀγχιστήρ, ἢ ὁ ἀγγιστής, σὺ, ὁ ποιητ. ὁ πλη-

- σίον συγγενῆς, μεταρ. ὁ συναίτιος κακοῦ, affinis.
Ἀγχιστής ἦδε ἀγγιστήρ.
Ἀγχιστικός, 3' ὁ εἰς τὴν ἀγχιστεῖαν ἀνήκων συγγενικός. ἀγχιστικά δίκαια = τὰ δίκαια τῶν ἀγχιστεῖων Ἀρμιν.
Ἀγχιστίνδην, ἑπὶ. κατ' ἀγχιστεῖαν, κατὰ τὴν συγγένειαν, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας.
Ἀγχιστίνος, 3' ἐπ. συνηρ. τὸ πληθ. οἱ ἐγγὺς ἀλλήλων, συνεχεῖς, παχνοὶ Πλ. ρ. 361. Οδ. χ. 118. ω, 181, alius prope alium, condensatus.
Ἀγχιστος, 3 (ὁπερθ. τοῦ ἀγγί) ἑπὶ. ποιητ. ὁ πλησιέστερος ὅτε μὲν εἰς τόπον, ὅτε δὲ κατὰ συγγένειαν, γένος ἀγχιστος πατὴρ ἑπὶ. Τρω. 48. proximus, οὐδέτις. ἐνικ. καὶ πληθ. ἀγγιστον καὶ ἀγγιστα ὡς ἑπὶ. = πρὸς πλησίον. οὐ ἀγγιστα = ὁ πλησιέστατος συγγενῆς μετὰ γεν. πλησίον τινος, καὶ ἀπολύτ. = παρὰ μικρὸν, σχεδόν, proxime.
Ἀγχί-στροφος, 2' (στροφή) ὁ πλησίον τῇ στροφῇ ὢν, ὁ εὐθύς ἡ ταχέως μεταβαλλόμενος ἡ στροβυλόμενος, εὐμεταβόλος, ἀστατος. ἀγγί-στροφα βουλεύεσθαι = μεταβουλεύομαι ταχέως, ἀλλάξω γνώμην, εἰμὶ εὐμεταβόλος γνώμης. ἀγγ. μεταβολαί = αἰσινῶμαι μεταβολαί θούα. - τὸ γ. η. = εὐμεταβόλος τὸ γ. Διον. Ἀλ. versatilis ἑπὶ. ἀγγιστρόφως εὐμεταβόλος λογίζν.
Ἀγχί-τέλεστος, 2' ὁ πλησιέστερος εἰς τὴν τέλεσιν, τὰ τελεῖσθαι τι. - γρόνος Νον.
Ἀγχί-τελής = ἀγγιτέλεστος - μῆνη Νον.
Ἀγχί-τεξ = ἀγγιτοκος ὅμιρ.
Ἀγχί-τερμανέωσις εἰμαι πλησίον τοῦ τέρματος, finitimus existo Βούρ.
Ἀγχί-τέρμων, 2' ποιητ. ὁ ὢν πλησίον τῶν συνόρων, πρόστορος, συνορίτης, γείτων - τινὸς καὶ τινὶ ἔν.
Ἀγχί-τοκος, 2' ὁ πλησίον τῆς γέννας ὢν, ἐπιτοκος, ἐτοιμώμενος - ὀδίνης Πινδ. ἀποσπ. 58.
Ἀγχί-φάνης, ἢ ὁ (φάνωμαι) ὁ ἐκ τοῦ πλησίον φανίσμενος Νον. ex propinquo apparens.
Ἀγχί-φύσιος, 2' ὁ πλησίον φουεμένος ἡ φυόμενος Νον.
Ἀγχίων, συνηρ. τοῦ ἀγγί Μεγ. ἑπ.
Ἀγχόβη, ἡ τόπος ἐν Βοιωτίᾳ Στραβ.
Ἀγχόθεν, ἑπὶ. ἰων. καὶ μετγν. ἐκ τοῦ πλησίον, e propinquo.
Ἀγχόθι, ἑπὶ. ἐπ. καὶ βουκ. ἐγγὺς, πλησίον μετὰ γεν. prope.
Ἀγχόμαλος ἰσόπιδος Ἦσιγ.
Ἀγχομάνες, τὸ εἶδος φαρμακευτοῦ φυτοῦ, ἀνηκόντες εἰς τὰ καλούμενα Δρακόντινα.
Ἀγχονάω, ὁ, μελ. ἦσω (ἐλλ. γρ. ἀπαγγονίζω) πνίγω τινά δι' ἀγχόνης Σουδ. strangulo.
Ἀγχονέιος, 3' ὁ ἀπαγγονίζων, ὁ πρὸς τὸ ἀπαγγονίζειν χρησιμεύων - βρόχος Ευρ. Ελ. 392, stragulus.
Ἀγχόνη, ἡ (ἀγχώνη) 1) ὁ βρόχος, ἡ τὸ σχοινίον δι' οὗ κρεμῶσι τινα. «κρείσσονται ἀγχόνης» ἀνώτερος τῆς ἀγχόνης, ὁ μόνη ἡ ἀγχόνη δὲν δύναται νὰ τιμωρήσῃ 2) ἡ κρεμάλα, ὁ πνιγετός, τὸ πνίξιμον 3) μεταρ. πᾶν ὅτι βασανίζει καὶ τυραννεῖ τινα, τὸ μαρτύριον.
Ἀγχονίζω πνίγω τινά δι' ἀγχόνης Σοφ. Εὐρ.
Ἀγχονιμαῖος, 3' ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος μετγν. mors per suspendium.

- Ἀγχόνιος· ταυτὸν τῷ ἀγγόνιος·—δεσμὸς Ναν.
Ἀγχονιστής, ὁ ὁ πνίγων, ὁ φονεὺν δ'· ἀγ-
χόνης μετγν.
Ἀγχορεύω ἀντὶ ἀναχορεύω μελ. ἀγχορεύω
Ἀναρ. 9. 30.
Ἀγχ-ορός, 2· ὁμορος, γείτων Ἦσυ. ἴδε
ἀγχουρος.
Ἀγχος, ἐπὶρ. ἀπρηχαιωμ. = πλησίον, προσπα-
τός· ἴδε ἔναγχος.
Ἀγχος, τό· τὸ πνίγμα Ἦσυ.
Ἀγχόσας, ἐπὶρ. πλησίον (ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον)
Ἀπολ. Δυσκολ. in viciniam.
Ἀγχότατα καὶ ἀγγατέτω, ἐπ. καὶ ἰων.
ὑπερθ. ἐπὶρ. = ἰγγότατα, πλησιέστερα, ὅτε μὲν
ἐπὶ τόπ. ὅτε δὲ ἐπὶ συγγενείας, καὶ ὅτε ἐπὶ
ὁμοιότητος (ὅπως ὁμοιοι, ὡς) ἀπολ. καὶ μετὰ
γεν. ἰων. καὶ μετὰ ὁστ. proxime simillime
Τούτων θετικὸν εἶνε τὸ ἀγγαυ ἐπ. καὶ ἰων.
ἐπὶρ. = ἄγγι, πλησίον ἀπολ. καὶ μετὰ γεν. ἰων.
καὶ μετὰ ὁστ. prope, συγκριτ. ἰων. ἀγγότερος,
3 = πλησιέστερος μετὰ γεν. ὑπερθ. ἀγγότατος =
πλησιέστατος.
Ἀγγότερος καὶ ἀγγότατος· ἴδε ἀγγότατα.
Ἀγγοτέρω, ἐπὶρ. πλησιέστερα· ἴδε ἀγγότατα.
Ἀγγοῦ· πλησίον, κοντά· ἴδε ἀγγότατα.
Ἀγγουρος· ὁ συνορεύων τινί, ὁ πλησίον ὢν
Λυκορ. ἴδε ἀγχουρος, conferminus.
Ἀγγουρος, ὁ ὁ ὁρθος παρὰ Κυπρίας· Ἦσυ.
Ἀγγουσα, ἡ (ἀττ. ἐγγουσα)· βοτάνη, ἐκ τῆς
ἐρυθρᾶς· ῥίζης τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες κατα-
σκευάζουσιν ἐρυθρὰ ἐντρίμματα (κοκκινάδια)
διὰ τὸ πρόσωπον· — γήγγουσα Ἀριστ. Ἀυσ. 48.
Ἀγγουσιζομαι· ἐντρίβομαι ταῖς περὶ αὐτὴν ἄγ-
χουσαν, φυκοῦμαι, ἐντρίβω τὸ πρόσωπον φυκίῳ,
φωμυθίζομαι· Ἦσυ. lucare.
Ἀγγω, ἀττ. μ. ἄγγω· πνίγω τινά διὰ βρόχου,
ἀπαγχονίζω, στραγγαλίζω, angō· μεταφορ.
σφιγγω, στενοχωρῶ, βιάζω· τούτου ἡ μετοχὴ
ἀγγων = ὁ δῆμιος· καὶ βρόχος ἦτο· τὸ σχοινίον
τῆς κρεμάλας.
Ἀγγ-ωμάλεω· ἀμφιδόλω μάχη ἀγωνίζομαι
Γρηγ. Ναβ.
Ἀγγ-ωμάλας, 2 (δυαλός)· ὁ ἀγγι δυαλός,
παρὰ μικρὸν ἴσος, ὁμοιος· ἐπὶ ἀγῶνος, νίκης, σχε-
δὸν ἰσοπαλός, ἰσορροπος· «ἄγγωμάλα ναυμα-
γεῖν» δηλ. σχεδὸν ἰσορροπῶς, aequus, ex aequo·
ἐπὶρ. ἀγγ-ωμάλας· σχεδὸν ἰσοπαλῶς, ἰσορ-
ρόπως.
Ἀγγ (ᾱ) (ῶντα. ag=πηγαίνω, φέρω, ὁδηγῶ)
ἀορ. 2. ἡγαγον, ποιητ. ἄγαγον, ἀορ. 1. ἐπ.
καὶ παρὰ μετγν. ἡγα προστ. ἐπ. ἄγετε, ἀπαρεμ.
ἀξίμεν καὶ ἀξίμεναι καὶ μεσ. ἐπ. ἄξασθε, ἀ-
ξαντο, ἔβηα ἄλλοι· διορθοῦσι ἀξέσθε, ἀξοντο,
παρεμ. ἡγα καὶ μετγν. ἄγγα, μεσ. μελ.
ἄζομαι (καὶ ἐν παθ. σημ. ἄζεται Σοφ. Οἰδ. Κ.
1460=ἄξει)· ἐν γένει τὸ μὲν ἄγω τίθεται ἐπὶ
ἐμφύγων, τὸ δὲ φέρω ἐπὶ ἀφύγων· οὕτω δὲ ἰ)
ἐνεργ. δίδω ὠρεσμένην τινὰ ἐβύοναν· α) φέρω π.
γ. «τινὰ χειρὸς ἄγω» ἡ «ὁδὸν ἄγειν», ἐπὶ ὁχημά-
των καὶ πλοίων ἄγειν=ὀχεῖσθαι, πλεῖν· ἡ ἐπὶ
πραγμ. προσάγω, κομίζω, προσφέρω, ἡ ἀπάγω,
μετ' ἑαυτοῦ, φέρω, ἡ σύρω, ἐλαύνω π. γ. γραμ-
μὴν, τῆφρον, ταγῶς, «ἄγετα ὁλόπος»=σχηματί-
ζεται Ἠροδ. ἡ «ἄγειν τὸ φῶς»=φέρω, διαγς-

τεύειν Πλατ. Νομ. 844 ἡ μετ' αὐτ. τοῦ μέτρου
ζυγίζειν «πόσον ἄγει» καὶ «ἄγειν ἀντίτροπον
ἄχθος»=τὸ βάρος τῆς ἐτέρας· πλάστιγγος ἀφέλ-
κειν, κρατεῖν τὴν ἰσορροπίαν Σοφ. 6) ἀκουσίως
ἀπάγω, δαύλον, αἰχμάλωτον «ἐπὶ θανάτῳ»
κατηγορούμενον τινα πρὸ τοῦ δικαστηρίου, «ἄγειν
εἰς ἀγῶνα»=εἰς διαγῆ=καταγγέλλω· «ἄγειν ἐξό-
ρους τινάς»=ἐξορίζω· ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγ. ἐν-
αρκάζω· «ἄγειν καὶ φέρειν» συνθ. λεηλατῶ, ἀρ-
παζῶ καί, -τ-ινά=σκυλεύω· «Ὡς τούτοις, καὶ τοι
σπανίως, ἐν καλῇ ἐνν.=προσκομίζω, προσάγειν·
2) μετφρ. α) δίδω εἰς τὸ πνεῦμά τινος ἡ εἰς τὴν
ἐνέργειαν ὠρεσμένην τινὰ διεύθυνσιν, π. γ. περὶ
στρατηγῶν ἄγειν=ἡγεῖσθαι, συγκαίως ἐλλείποντος
τοῦ στρατοῦ, ἔβηα τὸς ἐὰς τὸ πορεύεσθαι, ἐ-
λαύνειν ἐξηγητέον, «ἡγε ταχέως»=ἡγορεύετο ταχ.
Ξεν. ἡ μετὰ τοῦ ὁδόν=τρέπεσθαι, ἵεναι σπα-
νίως ἀνευ τῆς λέξ. ὁδόν· ὁμ. κατευθύνειν, ὁδη-
γεῖν, ἰδίως ἐπὶ θεῶν, καθ' ἡγεσίαν, παιδεύειν,
ἀνατρέφειν «καλῶς ἀγεῖσθαι» ἀντιθ. τῷ ἀνα-
γωγεῖ· παρέχειν τι, καὶ ἐπὶ πραγμ. αἴτιον γί-
γνισθαι τινος, οὕτω, «γέλωτα ἄγειν»=περιγελάειν,
σκώπτειν Σοφ. Αἰ. «κλέος ἄγειν»=ἐξήρατον τὴν
δόξαν, τὴν εἰρήνην Οἰδ. ε, 311· «ἄγειν κτόπον»=
κἀμνω θόρυβον· 6) πρόσωπόν τι· τὴν πρᾶγμα τιμᾶν,
νομίζειν, τὴν προσθήκην τῶν λέξ. «τίμιον, ἐν
τιμῇ περὶ πλείονος, πρόσθε» καὶ ὁμ. ἡ μετὰ
διπλ. αὐτ. ἡ μετὰ ἐπὶρ. ὡς «δυσσώφως ἄγειν»
Σοφ. Οἰδ. τ. 184· ἐπὶ μέγα λόγῳ τι=κομπά-
ζειν· γ) «ἐορτήν ἄγειν»=τελεῖν, «εἰρηνην ἄγειν»
=εἰρηνεύειν, «ἄγειν, βίον»=βίβω, «σχολίην ἄγειν»
=σχολάζειν, «πολέμῳ ἄγειν»=πολεμεῖν, «τὴν συλᾶν»
=ἡσυχάζειν· ἐπὶ τινος=ἐναντίον τινός (τὴν μηχ-
νᾶσθαι, νοεῖν), καί, «ἀπὸ τινος» καὶ «ἀσχολίαν
ἄγειν» ἐν Ν. Δ. ἀπροσώπ.=συνδράμειν· ἡ με-
τοχὴ ἄγων τίθεται συγκαίως κατὰ τὸ φανόμενον
πλεοναστικῶς· «Τηλέμαχον εἶσαν ἄγοντες»=ἐφε-
ραν τὸν Τηλ. καὶ ἐκάθισαν αὐτὸν· πολλάκις μετα-
φραστικῶς διὰ τῆς μετὰ γεν. II. μεσ. 1) τὸ ἑαυ-
τοῦ φέρειν· 2) μεθ' ἑαυτοῦ φέρειν· ἀπάγειν, φέ-
ρειν πρὸς τὸ ἑαυτοῦ· ἐντ. «γυναῖκα ἀπάγειν»,
μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ «πρὸς δώματα» καὶ ἀνευ τοῦ γυ-
ναῖκα καὶ ἐπὶ πατρός ἡ ἀδελφοῦ=εἰς τὸν υἱὸν
ἡ τὸν ἀδελφὸν γυναῖκα ἄγειν, προσκομίζειν·
μετφ. «διὰ στόμα τι»=τί φέρειν εἰς τὸ στόμα,
«-εἰς χεῖρας»=λαμβάνειν τι εἰς τὰς χεῖρας, δέχε-
σθαι· «τὴν τελετήν»=μυεῖσθαι· ἡ προστ. ἄγε, ἄ-
γετα=δεῦρο φέρε, φέρετε (ἐντ. μετὰ τοῦ ἐπομ. ὅπως
ἄγε=φέρε εἰς τοῦτο ὥστε, κάμε ὥστε) κατέστη
καθάρων ἐπιφώνημα ὥστε, «ἄγε»=ἄγετε καὶ ἀντὶ
τοῦ 1. προστ. πληθ. ὑποτακτ. τοῦ 1. ἐνκ. ὑπο-
τακτ. καὶ μετὰ τοῦ 3. προστ. προστακτ. ἡ ἀνευ
ῥηματ. τίθεται καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔλα ἔλατε,
(age!)· περὶ τοῦ «εἰ δ' ἄγε» ἴδε εἰ· duco, abduco
adduco, ago· ῥημ. ἀπτεόν.

Ἀγωγάτος, 3 (ἀγωγῆ)· ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ
ἄγειν, ὁ εἰς ἀγωγὴν ἐπιτήδειος, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς
τὸ ἄγειν· — κυνὰ γγῆ λεων. Ταρ. 34, ad ducen-
dum pertinens.

Ἀγωγείον, τό· αἰσχρὸν τῆς πόλεως μέρος, χα-
μαίτυπειον Πυλιδ.

Ἀγωγεύς, ἐκς, ὁ ἰων. 1) ὅστις φέρει, ὁ ὁδηγῶν·
2) ὁ ἐγκαλῶν τινος εἰς τὸ κριτήριον· 3) ὁ ῥυτῆς,
ὁ λῶστος τοῦ χαλινῶ, τὸ καπίστρι, deductor.

ἔτι δὲ καὶ τὸ λυτάρη, δι' οὗ δένονται τὰ λαγωνικά, ὁ κυνόδεσμος.

Ἀγωγή, ἡ (ἀγω· 1) α) ἡ τοῦ κομίζεσθαι ἐνέργεια, ἀπαγωγή, ἐκκομιδή, εἰσαγωγή (εἰς τινα), τὸ πορίζεσθαι. Δισχ. Αγ. 1236, τὸ φέρειν, διακόμισαι, μετακομίζειν· ἔτι δὲ ὅ, τι φέρει. τὸ φορτίον, perductio, abductio· β) ἡ ὁδός, ἡ πορεία· α) ἀγωγή· α) πορεία· Σεν. Κυρ. ἔξοδος, abductio, profectio· 2) μετρ. μεταβολή «γένεσις ἔστιν ἀγωγή εἰς οὐσίαν» Ἀριστοτ. mutatio, ἀνατροφή, παιδεία ἰδίως ἡ Σπαρτιατικὴ καὶ πληθ. τὸ αἴσιμα, τὸ ἐπιτηδεύμα τῆς ἀγωγῆς (ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν), educatio. Παρὰ τοῖς μουσικοῖς καὶ ὁ μουσικὸς χρόνος, παρὰ δὲ τοῖς ῥητορικοῖς τὸ ὅρος· ἔτι δὲ σχολή φιλοσόφων· «αἰρεσις βίος» πρῶτον τινα, ἡ περὶ ἑνα ἢ περὶ πολλοὺς γινόμενη· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀγωγή· ἀλγία· Πουγ. ἀλλὰ καὶ μαστροπαῖα Πλουτ. insuauitas.

Ἀγωγή· 2· α) εὐχολος εἰς τὸ νὰ ἀγῆται· «τὰ ἀγώγια»· α) πρὸς ἐξαγωγήν πραγματεία, τὰ ἐμπορικὰ φορτία· β) μετγ. εὐάγωγος, εὐπάτητος, ὁ κἀνωνυ προθύμως ὁ, τι ζητήσῃ τις παρ' αὐτοῦ· «πρὸς τὰς ἡδονὰς» κληῖται πρὸς τὰς ἡδονὰς Πλουτ. Ἀλ. γ) ὁ καταδεδικασμένος, ἀποκεκρυμμένος ὃν θάνατος ἕκαστος νὰ συλλάβῃ καὶ σύρῃ εἰς τὸ δικαστήριον· «τοὺς φυγάδας ἀγωγ· εἶνα· ἐκ πασῶν τῶν σεμναρχίδων» Σεν. Ελ. facilis vectu ἢ ductu.

Ἀγωγή· 3· α) τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἀμάξης· Σεν. «ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίου πετραν», onus.

Ἀγωγή· 2 (ἀγω· 1) ὁ ἔρριον καὶ κομίζων ἐν γένει· 2) ὁ ἡγεμὼν, ὁ καθοδηγῶν, ὁ ὁδηγός· 3) ὁχετός ὁδῶν· «ἀγωγὸς ὁδοτός»· ὁδωγωγέων· Ἡρωδ. 4) ἐπαγωγός, ἐλκυστικός· ἐπὶ θηλ. καὶ ὀδῶ, μάστιγα· «τὸ γλῆκος τοῦ λόγου καὶ ἀγωγόν» Πλουτ. «δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός», Πλουτ. συγκρ. «οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγύτερον» Μαξ. Τορ. flux vias.

Ἀγών, ὁνομαστικὸν ὁ (ἀγω· 1) ὁ τύπος, ἐν ᾧ προσφέρονται ἢ συναρτίζονται οἱ ἄνθρωποι· ἐντ. 1) ὁ τύπος τῆς συνελεύσεως· «ἀγὼν ἄλλος»· ἡ συνέλευσις τῶν θεῶν ἐπ. ὅτι μετ' ἐν (Ὀλύμπῳ Γλ. σ, 376, ὅτι δὲ ὁ ναός, θηλ. ἐκεῖ ἔνθα τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἦσαν συντηροισμένα Γλ. η, 298· ἐπίσης ὁ τύπος ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο, καὶ οὐ μόνον ὁ γῶρος διὰ τοὺς ἡγωνιζομένους, ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις τῶν θεῶν· ἐντ. «ἀγὼνα ἔσαν»· ἔκαλε· τὸν λαόν, ἵνα καθίστατο τοὺς ἀγῶνας, καὶ, ἀγῶνα νεῶν· ἡ συνῆλθαι τῶν νεῶν· 2) ἡ συνέλευσις, ἐπισήμησις· 3) ὁ, τι ἐν τῷ ἀγῶνι προτίθεται· α) ὁ ἀγὼν, ὁ ἄλλος μετὰ τῶν διαρρήσεων αὐτοῦ εἶδον (ἴδε ἀγώνια)· «ἀγῶνα τίθεναι, προτιθέναι»· ὁ τίς ἢ προτινῶ ἀγῶνα, καὶ πληθ. ἀγῶνας τίλλω· «ἐπιτελλέω τινα»· πρὸς τιμὴν νίκης, ἀγῶνας ἀναρτίζω· «τὴν νίκην ἀποκομίζω, κερδίζω»· β) ἡ μάχη ἐν γένει καὶ ἰδίως 1) ἐν πολέμῳ, 2) ἐν τῇ πολιτείᾳ ἢ τῶν μερῶν ἑξῆς, ἡ στάσις, ἡ κριτολογία, ἡ δίκη· 3) πᾶς ἐν τῇ βίῳ ἀγὼν, ὁ σπουδῇ, ἡ ταλαιπωρίᾳ, ὑπόνοι· «ἀγὼν τινος» καὶ πάλιν ὁ ἀγὼν τινος· ἀγὼν μάχης, ἐρίδος, δίκης· ἀγὼν ἐν πολέμῳ ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐν δικαστηρίῳ, τὸ ἐναγόνειον

ὑπὸς τοῦ λόγου, ἡ ἐπομ. ἀπαρεμφ.· ποιεῖν ἢ παθεῖν, εἶναι· δ' ἐν χρήσει αἱ ἐπομ. ἐκφρ. ἀγὼν καίεται, πρᾶτται, καθεστῆκεν, ἔστι μοι· ἀγῶνα ἔχω, τὸν ἀγῶνα ποιεῖσθαι, καὶ ἀγῶνας ὀραμεῖν· ἀγῶνίζεσθαι, ὑποδύεσθαι εἰς ἀγῶνα, «ἀγῶνας ἐξέναι»· ἐξέρχεσθαι εἰς ἀγ· κατὰ τὸ ὁρῶν· νικᾶν, «ἀγῶν ἤρθε»· ἐκέρχισθαι ὁ ἀγῶν· (— καὶ μετὰ κρασιος ἀγῶν· ὁ ἀγῶν —), certamen, contentio, disermen.

Ἀγών· ἀρχῆς, ὁ· ὅδε ἀγωνοθέτης Σοφ. Λί. 569. Ἀγώνια, ἡ (ἀγών· α) τὸ εἶδος ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἀγῶνος ἢ περιλαμβανούσα τοὺς γυμνακοὺς ἱππικοὺς καὶ μουσικοὺς ἀγῶνας, ἡ ἀμιλλα, luctatio. β) ὁ ἀγὼν ἐν γένει, ὡς εὐγενεστέρῳ ἑκφρασις Πλατ. καὶ Δημοσθ. certatio· γ) ἀθροισις, σύναξις· δ) στενοχωρία, ἐρίδος ἀποτυχίας Δημοσθ. καὶ μετγ. angor.

Ἀγωνία· 1· α) ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι ἀγωνιζόμενος, καὶ ὁ ὅπ' ἀγωνίας ἦτο· πρὸς συνεχόμενος, περὶ δὲ τινος Διογ. Λ.

Ἀγωνία· 2· α) μετ' ἀγωνίας ἀμιλλῶμαι ἢ προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τι, certo, aestuo· 2) Παρὰ Πλατ. Πρωτῶν. 333· ὡς ἐρπικόν· ἐπιθυμῶ νὰ ἀγωνίζω· 3) ἀντισυγῶ, ῥοδίζωμαι, «περὶ τίνος» Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 9· καὶ μετ' αἰτίας· συντασ. «τοὺς Αἰτωλοὺς ἡγωνίων»· ἐξορῶντο τοὺς Αἰτ. 4) ἐπομένῳ τοῦ μή· κινδυνεύω Πολυδ.

Ἀγωνία· 3· α) πλ. παρακ. ἰων. τοῦ ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνισμα· ἀντὶ ἀγωνισμοῦ μελ. δωρ. τοῦ ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνισμοί, (ἀγών)· μελ. ἴσονται, δωρ. ἀγωνισμοί, ἀπ. ἴσονται, ἀποθ. μεσ. (ἐν τούτοις καὶ ἐν παθ. διαθ. ἀγωνίζομαι· μελ. ἀγωνισμοί, ἀποθ. 1. ἡγωνίσθη καὶ παρακ. ἡγωνισμαί· 3 πληθ. ἰων. ἀγωνισάμεθα· ἡγωνισμένοι εἰσιν)· α) μάχομαι· ἡ δεικνύω τὴν τέχνην μου εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, ἀμιλλῶμαι· μετὰ δοτ. δρᾶμα τι συνηθ. μετ' αἰτίας· «παύσιν ἢ Ὀλύμπῳ πρὸς τινα»· β) παλεμῶ, ἐρίω, ἐν μάχῃ, ἐν δικαστηρίῳ, εἰς πολιτικὸν μερῶν ἐρίδας καὶ μετὰ τῶν ἀγῶνα, μάχην, δίκην, κρίσιν, λόγον, «ἐπ' ἀγορᾷ», «ἀπὸ τοῦ βήματος», διερχώμαι δίκην, τινὲ καὶ πρὸς τινα, μετὰ τίνος· μαζὶ μετ' ἐν, καὶ περὶ ἢ ὑπὲρ τίνος· διὰ τι, ἢ παραλειπ. τῆς λέξ. ἀγῶνα, ὡς πολὺν ἀγῶνίζεσθαι· «δενδύον ἀγῶνα ἀγῶνιζ· ξενίας»· ἕνεκα σπετερισμοῦ τοῦ πολιτ. δικαιώματος δίκαν ἔχειν· γ) κοπιᾶν ἀποθ. ἢ πρὸς τι καὶ μετ' ἀπαρεμφ. (μετὰ ἢ ἀνεν ἀποθ.) ἵνα καταρθώσω τι, certo, contentio· ἔτι δὲ κινδυνεύω· ῥημ. ἀγωνιστέον.

Ἀγωνισμός, 3· ὁ ἀγῶν εἰς τὸν ἀγῶνα Διον.

Ἀλ. Ῥητ. 6. ad certamen pertinens.

Ἀγώνιστος, 2 (ἀγών)· α) ποιητ. ὁ εἰς τοὺς ἀγῶνας ἀντὶ τῶν ἀγῶνι· ἡ ἀγῶνιστος θεοὶ ἐλέγοντο οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι προσιτάμενοι· Ζεὺς, Ἀπόλλων, Ποσειδών, Ἑρμῆς· γ) ὁ ἀγῶνιστὴς καὶ φόβος ἐμποδῶν· δ) ἡ σχολή, ἡ ἀνάπαυλα, παύσις τοῦ ἀγῶνος· ἐπίρ. ἀγῶνιστος· ἀρίστος· Εὐστάθ.

Ἀγώνιστος, 2· ὁ οὗ ἐχων γῶνιστον Θεοφρ.

Ἀγώνιστος, 3· α) τὸ ἀγωνίζομαι, ὁ ἀγῶν ἐν μάχῃ, ἡ ἐν δικαστηρίῳ ἢ διεξαγωγή τῆς δίκης, ἡ δίκη, contentio· β) τὸ

ἀντικείμενον τοῦ ἀγώνος, τὸ βραβεῖον, τὸ ἄθλον, praedium, praemium. Ὁ Θεοῦ. ἀντιτίθω· εἰς τὸ κτήμα ἐς δὲ τὸ ἀγώνισμα εἰς τὸ παρα-
γρημα=ἦτο· ἐπιδείξεις ὀγκλή· ὑποσημαίνων τοὺς ἐπιδεικτικούς τῶν σφιστῶν λόγους ὡς ἐφημέρα
προϊόντα τοῦ ἀγώνος· γ) τὸ πολεμικὸν ἔργον, ἡ ἡρωϊκὴ πράξις, facinrum praeclarum· ὁ Πτολῆς.
πρὸς τὸ μᾶθημα ἀντιτιθεῖς λέγει· ὅτι τὸ ἀγώνι-
σμα «παραντίκα μὲν τέρπει, πρὸς δὲ τὸ μέλλον
οὐδὲν ὠφελεῖ».
Ἀγωνισμός, ὁ ἡ ἀμύλλα, ὁ πρὸς ἀλλήλους
ἀγών, certamen.
Ἀγωνιστέον· ὅδε ἀγωνίζομαι.
Ἀγωνιστήριος, 3, καὶ 2· α) ἀγωνιστικός· β)
τὸ ἀγωνιστήριον, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἀγωνίζονται
Ἀριστεῖδ.
Ἀγωνιστής, ὁ· ὅστις ἀγωνίζεται εἰς τοὺς δημο-
σίους ἀγῶνας, εἰς λόγους καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ἵππο-
δρομίαν μετὰ τεθρίππου ὠρισμένων ἵππων· εἰτα
ἐν γέν. ὁ πολέμιστής, ὁ μαχητής ἐν πολέμῳ, ὁ
ἀθλητής, καὶ ἐν δικαστηρίῳ ὁ συνήγορος, ὁ ῥή-
τωρ, ὁ πρόμαχος «ἀληθείας ἀγωνιστής», certator,
καὶ ὁ ὑποκριτής ἐν τῷ θεάτρῳ.
Ἀγωνιστικός, 3· α) ὁ ἐπιτιθέμενος, ἀνέμων, ἱκ-
νός εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, ἐν δικαστη-
ρίῳ κτλ. pugnatorius· β) ὁδὸς ἀγωνιστικὸν=τὸ
παθητικὸν Λογγίν. καὶ τὸ ὀγκλήκον· Ἐρωτιαν. ἐν-
τεῦθεν
Ἀγωνιστικῶς· ἐπὶρ. μετγν. ἀγωνιστικῶς ἔ-
χειν=ἔχειν ἐπιθυμίαν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι.
Ἀγωνο-δίκης, ου, ὁ· ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι κριτής Δεξ.
iudex certaminis.
Ἀγωνο-θεσία, ἡ· 1) τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ
ἀγωνοθέτου· 2) ἡ διάταξις τοῦ ἀγῶνος μετγν.
Πλουτ.
Ἀγωνο-θετέω, ὠ· διατάττω ἀγῶνα, καθί-
στημι, συγκροτῶ ἀγῶνα, εἰμα· ἀγωνοθέτης, cer-
tamen instituo, propono, ἐν γένει κρίνω, δικάζω
Πλουτ. Συμπ. 184· «στὰς· νικᾶμιν, ἐγείρω στά-
σιν Πλουτ. Κατ. «ἀγῶν. νίνας καὶ συμβάλλειν»=
πρὸς πόλεμον παρορμᾶν.
Ἀγωνο-θετής, ἥρος· ἀγωνοθέτης Ἐπιγρ.
Ἀγωνο-θέτης, ὁ (ἀγῶν, τίθημι), καὶ ποιητ.
ἀγων-άρχης, ὁ διανέμων, ὁ θέτων καὶ διατάτ-
των τὰ κατὰ τοὺς ἀγῶνας (κατὰ Φωτ.=τοὺς
σχητικούς ἀγῶνας), ὁ ἐπιβλέπων τὴν κατὰ νό-
μον ἐν αὐτοῖς τάξιν καὶ δίδων εἰς τοὺς πρωτεύον-
τας τὰ βραβεῖα· ἐν γέν. ὁ δικαστής, iudi mo-
derator.
Ἀγωνο-θετικός, 3· ὁ ἀνέμων εἰς τὴν ἀγωνο-
θεσίαν, τὴν διάταξιν τῶν ἀγῶνων Ἐπιγρ.
Ἀγωνο-θέτης, ὡς, ἡ· ὁηλ. τοῦ ἀγωνοθέτης,
ἡ διατάττουσα τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἡ κρίνουσα δι-
καστὴς Ἐπιγρ. certaminum arbiter.
Ἀγωνο-θήκη, ἡ· ἀγωνοθεσία Σοφ. παρὰ
Πολυδ.
Ἀ-γωνος, 2· ἀγώνιος, ὁ ἄνευ γωνιῶν Θεοφρ.
angulo carens.
Ἀγωνος, ὁ· ὁ ἀγῶν αἰολ. Ἰουγ.
Ἀγώνυμος· φερώνυμος Ἰουγ.
Ἀγῶρεῖν· συναθροίζειν Ἰουγ.
Ἀγῶρεῖν· ἡθοροῖσιν Ἰουγ.
Ἀδᾶ· ἡδονή Ἰουγ. ὠσύντος· πηγή, παρὰ δὲ Βα-
βυλωνίους ἡ Ἡρα.

Ἀδᾶγμός, ὁ (ἂ εὐρων. καὶ δάκνω)· ποιητ.
κνησμός, ὀδᾶγμός Ἰουγ. καὶ Φωτ.
Ἀ-δᾶδος, ὁ (ἰός)· ὁ μὴ ἔχων δᾶδ Θεοφρ.
Ἀ-δᾶδούχης, 2· ὁ μὴ ὑπὸ λαμπάδων φωτι-
σθεῖς, «ἀδᾶδούχης γᾶμος»=κόποιος, λαθραῖος
Απολ. παρ. Εὐστ. cui lux non praefertur.
Ἀ-δᾶημονία καὶ ἔπ. ἂ-δᾶημονία, ἡ· ἀμά-
θεια, ἀπειρία, ἀδᾶημοσύνη Οἰδ. ω. 244, imperitia.
Ἀ-δᾶημοσύνη, ἡ· ἀδᾶημονία.
Ἀ-δᾶημων, 2 ἔπ. καὶ ἰων. 2 (δᾶηνα)· ἀδᾶης,
ἀμαθής, ἀπειρος, ἀνεπιτήδεος· ἀπολ. ἡ μετὰ
γέν. ἡ ἀπαρεμφ. ignatus, nescius.
Ἀ-δᾶης, 2 (δᾶηνα)· ἀδᾶημων, ἀπειρος Σοφ. Φιλ.
Ἀδᾶησι· χωρὶς μαθήσεως Ἰουγρ.
Ἀ-δᾶητος, 2· ἀγῶνας, ἀγῶναστος· Ησιοθ.
Ἀδᾶ, ὦν, αἰ· τόπος ἐν Αἰολίδι· Στραβ.
Ἀ-δᾶ(δ)αλτος, 2 (δαῖδᾶλλω)· ὁ ἄνευ τέχνης,
ἀτεχνος Οἰφ. Αργ. 405.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, 2 (δᾶω)· ἀδιμέριστος, ἀκέραιος
Απ. Ροδ. 3, 1032, indivisus.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, 2 (δᾶ(δ)ω)· α) καθαρὸς, ἄμικτος
Ἰουγ. ἀφθαρτος Κοῖνα, Συμφ. non dilaceratus.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, ὁ μὴ ὑπ' ἐχθρῶν ζηλωθεῖς, κικλωθεῖς,
ἀδᾶ(δ)ατος, bello non vastatus (—ω).
Ἀδᾶ(δ)ατος, ὁ (ἄδην)· ἱκανός, ἀφιλήγης, ἀδρός, ἀφθ-
ονος Σωφρον. παρὰ Ἰουγ. abundans.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, ἐπὶρ. μερισμός (δαῖ(δ)ω)· χωρὶς Ζω-
ναρ. ἀπείρους Σουίδ.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, 2 (δαῖ(δ)ωμι)· ποιητ. ὁ μὴ φαγωθεῖς,
ὅστις δὲν εἶναι διὰ βρώσιν· «ἀδᾶ(δ)ατος θυσία», non
epulandus.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, 2· ὁ μὴ διανεμηθεῖς, κατατμη-
θεῖς ἀδιάρετος ἐπὶ κρίατος Nov. indivisus.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, 2· ἀδιάρετος, ἀμέριστος, ἀδαί-
τρετος.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, γέν. υος, 2 καὶ ἀδᾶ(δ)ατος, 2· ἀμ-
φοτ. ποιητ. καὶ μετγν. 1) ἐνεργ. ὁ ἄνευ δακρύων·
2) παθ. ποιητ. ὁ μὴ κλαυθεῖς, ἀκλαυστος, la-
crimis carens· 3) ἀμέτοχος δακρύων· ἀδᾶ(δ)ατος
νίκη, μάχη.
Ἀδᾶ(δ)ατος καὶ μετγν. ἀδᾶ(δ)ατος, ἐπὶρ. ἄνευ δα-
κρύων, ἀκλαυστί, sine lacrimis.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, 2· ὁ ἄδᾶ(δ)ατος, ὁ ἄνευ δακρύων,
«ἀδᾶ(δ)ατος ὅσος» Οἰδ. δ. 186· βλεφαρὰ Σοφ.
παθ. ὁ μὴ κλαυθεῖς· «ἀδᾶ(δ)ατος πάρος»=ἀκλαυ-
στος Σοφ. Αντ. 881, ἐνθα ἑτεροὶ ἐσφαλμένοις
ἐξηγοῦσι πλήρης δακρύων· μάχαι Πλουτ. Ἀ-
λεξ. lacrimarum exiers, non lacrimans.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος· ὅδε ἀδᾶ(δ)ατος.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, 2· δωρ. ἀδᾶ(δ)ατος, ὕγις, ἀδᾶ(δ)ατος.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος· ὕψος ἀδᾶ(δ)ατος Ἰουγ.
Ἀδᾶ(δ)ατος, ἀκλ. ὄνομα ἰδρυκῶν τοῦ πρώτου πλα-
σθέντος ἀνθρώπου.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος, 3· σιδηρός, γαλῦδρινος, στε-
ρεός, ἀνένδοτος, ἀσυμπληθής καὶ ἀνήμερος· δε-
σμὰ Λισγ. Πρ. 6. 308 μεταφ. λῦγοι Πλατ.
Γοργ. ἀδᾶ(δ)ατος, ἐπὶ ἰσχυρὴν Θεοφρ. 3,
39, ferrus· ἐπὶρ. ἀδαμαντίνος.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος-δετος, 2· ποιητ. ὁ διὰ γάλυκος δα-
δεμένος, ὁ στερεὸς δεδεμένος· λῦμα· Λισγ. Προμ.
Ἀ-δᾶ(δ)ατος-πέδιλος, 2· ὁ ἔχων ἀδαμαντίνην,
στερεὰ πέδιλα (υποδήματα), μεταφ. ὁ ἔχων στε-
ρεὰν βάσιν· κίον Πινδ. ἀποσπ. adamantē fun-
data columna.

Ἄ-δαμαντος, ὁ δάμαστος Αἰσχολ. Ἰκτ.
κατὰ δὲ Ἡσίο. ἀδαμίων, ἀμαθής.
Ἄ-δάμας, ἄνθρωπος, ὁ (δαμάω) 1) ὁ σκληρὸς σιδη-
ρος, ὁ χάλυψ, ὁ ἀκαταπόνητος, ἀρηκτος, ὡς
σύμβολον τῆς στερεότητος, adamantus 2) ὁ λευκὸς
καὶ σκληρότατος πολυτίμος λίθος κοιν. διαμάντι
ἀπὸ τοῦ θεωρησίου.
Ἄδαμασί, ἐπὶρ. ἀδαμάστω, ἀκαταπονήτως
σουδῶ.
Ἄ-δάμαστος, 2 καὶ ποιητ. δάμαστος, 2 ἐπ.
καὶ ποιητ. ἀδαής, ἥτος, ὅ, ἡ, καὶ ἀδαήτος, 3
(δαμάω) α) ὅστις δὲν δαμάζεται, δὲν ἡμερώνει-
ται indomitus β) ἀκαταμάχητος, ἀκαμπτos, ἀ-
νοπότακτος, indomabilis γ) ποιητ. ἀνὺπανδρος,
«πρὸς δὲ ἀδαής», impunitus.
Ἄδαμιατός, 3* ὁ εἰς τὸν Ἄδαμ ἀνέχων ἐκκλ.
Ἀδαμιάν ἀδικίᾳ φρονεῖν κατὰ Κρητ. Πουχ.
Ἄδαμνάς· ἀκόλασταίνας Πουχ.
Ἄδαμνός, 3 δάμαστος, πρωτόδαμνος, ἀγνώ-
μων Πουχ. ἴδε ἄδαμος.
Ἄδαμνής, 2 δαμνός καὶ
Ἄ-δάμνος, 2 ἰων. παρ' Ἀθην. ἐνθα ὁ Κασο-
δῶνος μετέβαλεν εἰς ἄδαμνος, τύπον ὃν ὁ
Ἡσίο. ἔχει.
Ἄδαμος, ὡν ὁ Ἄδαμ (υυυ) Ἰωσ.
Ἄδαν ἐπὶρ. δωρ. ἀντὶ ἄδην Ἀλαμ. παρ' Ἀθην.
10. σ. 416.
Ἄδαν δωρ. = ἔδην.
Ἄδανα, τί· πόλις 1) τῆς Κολχίδας 2) τῆς εὐ-
δαίμονος Ἀραβίας, κατ. ταύτης Ἀδαννός καὶ
Ἄδανίτης 3) ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, κατ. Ἀδαννός.
Ἄδανές· ἀπονοήτου Πουχ.
Ἄδαξάω καὶ ἀδαξέω· κνησμοὺς διεγείρω· ἀ-
δαξήσαι· κνήσαι Πουχ. μ. ἀορ. ἀδαξάσαι.
Ἰπποκρ. πρὸ. ὀδαξάω.
Ἄδαξέω· ὀδαξέω, ἀδαξήσαι· κνήσαι Πουχ.
Ἄ-δαπίνητος, 2* ὁ μὴ δαπανηθεὶς ἢ μὴ δα-
πανώμενος, ἐξοδευόμενος, ἀνεξάντητος μετγν.
Ἄ-δαπίνος, 2* ποιητ. καὶ μετγν. ὁ ἄνευ δα-
πάνης α) ὁ μηδεμίαν ἔχων τιμὴν, ἀξίαν, ὁ μη-
δεμίαν ἀπαντῶν δαπάνην ὁ εὐθηνός β) ὁ
μηδεμίαν δαπάνην κἀμὼν, ὀλιγοδάπανος ὑπερθ.
ἀδαπανώτατος ἐπὶρ. ἀδαπίνως Εὐριπ. Ὀρεσι.
Πλουτ. ἀποθ. Λακ.
Ἄ-δαπτος, 2* ὁ μὴ κατακοφθεὶς, ἢ κατατμη-
θεὶς Ἀρχ. Λεξ. οὐδ. ἀδαπτον γυμνόν, ἀερ-
μον Πουχ.
Ἄδαρη, ἢ καὶ ἀδάρης, ὁ, καὶ ἀδάρκινον, τό-
πρασινόν τι φυτὸν παρὰ τὰ πλοῖα γιγνόμενον,
ἢ εἶδος ἀλμυροῦ μαντιαρίου γιγνόμενου εἰς τὰς
καλάμους ἐν ταῖς λίμναις Διοσκωρ.
Ἄ-δαρτος, 2* ὁ μὴ ἐγδαρμένος, ὁ ἀγδαρτος,
ἀλλὰ καὶ ἀμαρτίματος Πουχ.
Ἄδας, α, ὁ· δωρ. ἐν τοῖς Λαρίαι. τῶν τραχηλῶν
ἀντὶ Ἀδης.
Ἄδασάν (ἔλασαν) ἔλασαν Πουχ.
Ἄ-δασμος, 2* ὁ ἐλευθερὸς δασμοῦ, φόρου,
ἐνοικίου, ἀφορολόγητος, κυρ. θηλ. Αἰσχ. ἀποστ.
Ἄ-δαστος, 2 ποιητ. καὶ ἄδατος Μεγ. Ἐτ.
ἀμέριστος, ἀδαίρετος Σοφ. Αἰ. indivisus.
Ἄδαύρας· αὐτή, πνοή Πουχ.
Ἄδαυώς· ἐγρηγόρως Πουχ.
Ἄδαχέω· κνήθω ἄδαχ' γὰρ αὐτὸν τὸν ἄραχα
Πρωτ. πρὸ. ἰδαχέω.

Ἄδδαυον· ἔρπον Πουχ.
Ἄδδεής, 2* ἐπ. ἀδεής, ἀναδείης, θρασύς.
Ἄδδηκότες· ἀδηκότες ἴδε ἀδέω.
Ἄδδην· ἄδην.
Ἄδδῆσειεν αἰολ. ἀντὶ ἀδήσειεν ἴδε ἀδέω.
Ἄδδῆξ, ἴχος, ἢ μέτρον 4 χοινίκων Ἀριστ.
ἀποστ.
Ἄδδουσι· εἰς κόρον ἐσθίουσι Βαρτν.
Ἄδδύεται· ἀντὶ ἀναδύεται κατὰ τινα γραφὴν
Π. ν. 225.
Ἄδε· ἥρασι ἴδε ἀνδάνω.
Ἄδέα· δωρ. ἀντὶ ἰδέα.
Ἄδεάξω· ἀναδύων, ἀνασταίνων Πουχ.
Ἄ-δεε· ἀφός, ἀναφρόδωλος Ζωναρ.
Ἄ-δεε· οὐ κοδεῖται Πουχ.
Ἄ-δεής, ἑας, 2 ἐπ. ἀδείης καὶ ἀδδείης (δέος)
1) ὁ ἄνευ φόβου, ἀφοβός, ἀφροντής ἐπομ. ἀπα-
ρεμφ. Πλατ. μετὰ carens 2) θρασύς, τολμη-
ρός, ἀνείκλυτος, αὐδακ' 3) παθ. ὄχι φοβε-
ρός, ἢ μετὰ τοῦ δέος Πλατ. Συμπ. = ὁ ἄνευ
λόγου φόβος = σκῆν φοβεῖσθαι, nou metuendus
ἐπὶρ. ἀδέως· ἀφός, ἀνευδούς, ἡσύχως.
Ἄ-δεής, 2* ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην τινας μετγν.
Ἄ-δέητος, 2* ἀνευδούς Ἀρποκρ.
Ἄδέι· δωρ. ἀντὶ ἡδέι δοτ. τοῦ ἡδός.
Ἄ-δεῖα, ἢ ἀφοβία, βεβαιότης, τὸ ἀξήμιον μετὰ
γεν. ποιητ. «γῆς ἄδεα» = βεβαιά, ἀσφαλὲς διαμο-
νή, τὸ διαμένειν ἡσύχως ἐν χώρᾳ τινί «ἄδεα
σωμάτων» ποστωπική, ἀτομική ἀσφάλεια, καὶ
τινός, ἢ ὑπὲρ τινος = ἀσφάλεια, ἀτιμωρησία διὰ
τι, «ἀπὸ τινος» τούναντιον, καὶ μετ' ἀπαρεμφ.
μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ φόβου = ἐλευθερία, συγγώρη-
σις, ἐξουσία τοῦ ποιῆσαι τι, «ποιεῖν, διδόναι»
ἢ «οὐκ ἐν ἀδείᾳ ποιεῖσθαι τι» = νομίζειν τι οὐχὶ
ἀκίχουον «μετ' ἀδείας» = ὑπὸ τὴν προστασίαν
τῆς ἀνυστίας «ἐπ' ἀδείας» = κατ' ἀρείσειαν,
κατὰ τὸ δοκοῦν ἐνταῦθεν καὶ ἄδεα ποιητικῇ,
κωμικῇ παρὰ τοῖς γραμματ. Κατὰ δὲ Πουχ.
ἄδεα ἔργων = ἀργία, securitas, impunitas.
Ἄδεῖα· δωρ. ἀντὶ ἰδέα θηλ. τοῦ ἡδός.
Ἄ-δεαξέω· εἶμαι ἐν πληρεῖ ἀσφαλείᾳ, ἔχει ἀ-
νἀπανσιν, ὅλιως ἀργῶ μετγν.
Ἄδεῖαν, δωρ. ἀντὶ ἡδέαν, γεν. πληθ. θηλυκ.
τοῦ ἡδός.
Ἄ-δεῖς· εἶδος ἰσχάρας Πουχ.
Ἄ-δεῖη ἰων. ἀντὶ ἄδεα.
Ἄδεῖης, ἐπ. ἀντὶ ἀδείης, ἀφοβός.
Ἄ-δεῖκτος, 2* ὅστις δὲν εἰδείχθῃ, ἢ δὲν δύναται
να δευθῇ, ἀφανής Φιλ.
Ἄ-δεῖλία, ἢ ἢ μὴ δεῖλία, ἀφοβία μετγν.
Ἄ-δεῖλιαντος, 2* ὁ μὴ δεῖλός, ἀδείλος, ἀ-
πτόχτος.
Ἄ-δεῖλος, 2* ὁ μὴ δεῖλός μετγν. Ἄδαμντ.
Φουσιγν. 2, 1. σ. 373.
Ἄδεῖμαντος, καὶ ἀδεῖματος, 2 (δεμαίνω)
ποιητ. ὁ ἀνέκλυτος, ἀφοβός, ἀτρεστος ἐπὶρ.
ἀδεμάντως.
Ἄδεῖμαντος, ὁ· κυρ. ἀνδρὸς ὄνομα.
Ἄ-δεῖματος = τῶ προηγούμενῳ ἐπὶρ. Ἀρχ. Λεξ.
ἔτι καὶ ἀ-δεῖμος.
Ἄ-δεῖμος, 2* ἀφοβός Πουχ. Σουδῶ.
Ἄδεῖν ἀπαρ. ἀορ. 6. τοῦ ἀνδάνω.
Ἄδεῖς· ἀκάθαρτος κατὰ Κυρ. Πουχ.
Ἄ-δειπνος, 2* ὁ μὴ δεῖπνήσας, νηστεικός, ὁ

Ἄ-δαισινδαιμονία, ἰων. ἀδαισινδαιμονία, ἡ ἑλλειψις δαισινδαιμονίας Ἰπποκρ.
Ἄ-δαισινδαιμων, 2' ὁ ἐλεύθερος δαισινδαιμονίων, ὁ μὴ δαισινδαιμων Κλημ. Ἀλεξ. ἐπίρ. ἀδαισινδαιμων Διοδ.
Ἄ-δαισι-θεος, 2' ὁ θεὸν μὴ φοβούμενος, ἀσεβής μετγν.
Ἄ-δέκαστος, 2 (δεκάτω) ὁ μὴ δεδεκασημένος, ἡ δεκαζόμενος, ἀποροδοκῆτος μετγν. ἐπίρ. ἀδεκάστος.
Ἄ-δεκά-τευτος, 2' ὁ μὴ δεκατευθείς, ὁ μὴ τὴν δεκάτην πληρώσας, ἀπορολόγητος.
Ἄ-δεκτος, 2' α) ὁ μὴ δεχόμενος μετὰ γεν. Πλουτ. β) ὁ μὴ δεκτός Ἀριστ. Ἰπ. 301, δυσπαράδεκτος, δυσκολοπίστευτος, ὁ ἀφωρισμένος ἔκκλ.
Ἄ-δελφί-φρ' ἀδελφός κατὰ Λακων. Πουγ.
Ἄ-δελφεί-α ποιητ. ἀδελφεή ἰων. = ἀδελφή.
Ἄ-δελφεί-η, ἡ, ἡ καί.
Ἄ-δελφεί-η, ἡ ἀδελφή.
Ἄ-δελφεί-ος, ἐπικ. ὄρε ἀδελφεός.
Ἄ-δελφρο-κτόνος, ἰων. ὁ ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴς φονεύς, ἀδελφοκτόνος, fratricida.
Ἄ-δελφρός, ἐπ. καὶ ἰων. ὁ ὁ ἀδελφός.
Ἄ-δελφική, ἡ ὁθλ. τοῦ ἀδελφός, soror, ἡ θεία καὶ πνευματικὴ ἀδελφή, ἡ ὁμόθυρος καὶ ἐν Ν. Δ. ὄρε ἀδελφός.
Ἄ-δελφί-δότη, ἡ, ἡ ἡ ἀνελφά, ἡ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆς θυγάτηρ, fratris s. sororis filia.
Ἄ-δελφί-δότης, ἰων. καὶ συνηρ. ἀδελφιδότης, οὗ, ὁ ὁ ἀνελφός, υἱὸς ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆς, fratris s. sororis filius.
Ἄ-δελφί-δον, τό' ὑποκορ. ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς Ἀριστ.
Ἄ-δελφιδότης, οὗ ὁ ἀδελφιδότης Π. Ρο.
Ἄ-δελφί-ζω, μελ. ἰων. ἀπ. τῷ (ἀδελφός)· καλῶ, λέγω τινα ἀδελφόν, παρ' Ἰπποκρ. ἡ δελφισται = ὁμοιάζει ὡς ἀδελφός· ἐπ. κάμνω τινά συγγενή ἢ ὁμοίον. Παθ. οἰκισθῆναι, οἰκίους μεταχειρίζομαι· τινά, ἀδελφῶν τινι προσφέρωμαι, «τὸ ἡδελφισμένον» = ὁ, τι ἔχει ὁμοιότητα συγγένειαν, ἡ σχέσιν μὲ ἄλλο τι, remellum.
Ἄ-δελφικός, 3' ὁ ἀνθρώπος εἰς ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν Ἀριστ. καὶ μετγν. ἐπίρ. ἀδελφικός.
Ἄ-δελφί-ξος, εὐς, ἡ ἡ συγγένεια, ὁμοιότης, στενὴ σχέσις Ἰπποκρ.
Ἄ-δελφί-ων, τό' ταῦτ' ὅν τῶ ἀδελφί-δον μετγν.
Ἄ-δελφο-γ αἰώω ἔρχομαι εἰς γάμον μὲ ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν.
Ἄ-δελφο-γαμία, ἡ ἀδελφομιξία Γρ. Νύσ.
Ἄ-δελφο-ζωία, ἡ τὸ ζῆν ἀδελφικῶς, ἡ ἀδελφική ζωή.
Ἄ-δελφο-θεία, ἡ θεότης ἀδελφότης· «ἀδελφοθεῖαν ἔχουσιν ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα» Ἀγ. Λουκ. Σίναξ.
Ἄ-δελφὸ-θεός, ὁ θεὸς ἀδελφός. Οὕτω λέγεται ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ὁ Ἰσχυρὸς ἀδελφός τοῦ Κυρίου.
Ἄ-δελφο-κοιτία, ἡ ἀδελφο-γαμία Θεόφλ.
Ἄ-δελφο-κτονέω, μελ. ἡσώ· εἰμαι ἀδελφοκτόνος μετγν.
Ἄ-δελφο-κτονία, ἡ τὸ φονεύειν ἀδελφόν ἢ ἀδελφὴν μετγν.
Ἄ-δελφο-κτόνος ἰων. ἀδελφεοκτόνος, 2' ὁ φονεύσας τὸν ἀδελφόν ἢ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Πλουτ.
Ἄ-δελφὸ-μειξ, ὁ ὁ ἔνοχος εἰς ἀδελφομιξίαν.

(ΔΕΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ).

Ἄ-δελφο-μείξια, ἡ ὁ μετ' ἀδελφῆς γάμος Τζετ.
Ἄ-δελφὸ-ννησος ἡ νῦν καλουμένη νῆσος τοῦ Μαρμαρᾶ Ἐτ. Μεγ.
Ἄ-δελ-ο-νοῦω νῶω τὸ αὐτό, ἔχω τὴν αὐτὴν δύναμιν μετγν.
Ἄ-δελφὸ-παις, 3ος, ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆς παῖδον Διον. Ἀλ. 4, 64.
Ἄ-δελφο-ποιέω κάμνω τινά ἀδελφόν, παραδέχομαι τινά ὡς ἀδελφόν ἔκκλ.
Ἄ-δελφο-ποίησις, εὐς, ἡ ἡ ἀδελφοποιήματα μετγν.
Ἄ-δελφο-ποίησις, 3' ὁ γινόμενος διὰ τινος εὐχῆς ἱερέως πνευματικὸς ἀδελφός, κοιν. ἀδελφοποιτός ἔκκλ.
Ἄ-δελφο-ποιία, ἡ τὸ κάμνειν ἀδελφόν ἢ ἀδελφὴν, ἡ παραδοχή τινος ἐν τῇ ἀδελφότητι.
Ἄ-δελφο-ποιός, 2' ὁ κάμνων τινά ἀδελφόν ἢ ἀδελφὴν, ὁ ἀδελφικός μετὰ τινος συνδεόμενος ἐνίοτε ἐν ὄχι ἐντίμῳ σημασίᾳ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν αἱ ὑπερέτριαι ἀδελφούς ποιοῦσιν ἢ λέγουσι τοὺς ἐρωμένους των.
Ἄ-δελφο-πρεπώς, ἐπίρ. ὡς ἀρμόζει εἰς ἀδελφόν ἔκκλ.
Ἄ-δελφός, 3 (α ἀθρ. καὶ δελφός=μήτρα) ὡς ἐπὶ θ. ὁ τοῦ ἀδελφου, ἀδελφικός, μεταφ. σύμφωνος, ὁμοιος, διπλούς· «βουλευόμενα τοῖς ἐργαῖς ἀδελφά» Λυσ. «ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις» Ξεν. Απομν. πλησίον συγγένης, τινὸς καὶ τινὶ=μέ τι, fraternus, geminus. Οὗς. 1) «ὁ ἀδελφός» κλητ. ἀπ. ἀδελφῆ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθείς, ἀδελφός, συγγένεις ἀντὶ τοῦ ἀδελφός του (ἐν Ἰ. Δ. καὶ ὁ ἀνελφός), «οἱ ἀδελφοὶ»=ἀδελφός καὶ ἀδελφή· μεταφ. κατὰ ζῆλον, κατὰ θυμὸν, frater· ἐντ. 2) οἱ πνευματικοὶ ἀδελφοί, καὶ τοιοῦτοι εἶνε πρὸς ἀλλήλους οἱ χριστιανοί.
Ἄ-δελφοσύνη, ἡ ἡ πνευματικὴ ἀδελφότης ἔκκλ.
Ἄ-δελφότης, τῆτος, ἡ 1) ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν οἰκειότης· 2) ἐν δὲ Ν. Δ. οἱ πνευματικοὶ ἀδελφοί, οἱ τὸ αὐτὸ ἔχοντες θρησκείαν ἢ σύστημα ἀνθρώπων ἀδελφικῶς συζώντων· 3) ταῦτ' ὅν λέγειν μεταχειρίζονται· γράφοντες οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ οἱ πατριάρχαι πρὸς τοὺς ἐπισκόπους των πολὺ μετγν.
Ἄ-δέματος, 2 (δέμας) ὁ ἄνευ σώματος, ἀσώματος· «ὡ τὰς δέματος ψυχὰς» Θεοκρ. 15, 4, ἄνευ σώματος, νεκρά Γρηγ. Κορ. 370· ἄλλοι γράφουσιν ἀλειμάτος, καὶ ἕτεροι ἀδαμάτος, κατὰ δὲ Σχολ.=ἐπίπνοος.
Ἄ-δέμεν· ἄδεν· ὄρε ἄδω.
Ἄ-δέμιος, 2 (δέμιον) ὁ ἄνευ κοίτης· «ἀδέμιον ἄρσενος φύλον θηλυν»=ἄνευ ἀνδρὸς κοινοῦναις Ὀπτιαν. Κυν. 3, 358.
Ἄ-δένδρεος, 2 ποιητ. ἀντὶ ἄδενδρος· «ἄδενδρος αἶα» Ὀπ. Κυν.
Ἄ-δένδρος, 2' ὁ ἄνευ δένδρων, γυμνὸς ἀπὸ δένδρα Διον. Ἀλ.
Ἄ-δένη, ἡ ἡ φλύαρος Βαρῖν.
Ἄ-δεν-ο-εἰδής καί.
Ἄ-δεν-ώδης, 2 (ἀδην) ὁ ἔχων εἶδος ἀδένος ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τὸν ἀδένων ὢν· «ἀδένου·δεῖς ὄρε·χαις» Γαλην. Πλουτ.
Ἄ-δέξιος, 2' ἀνεπιτήδειος, ὁ μὴ ἐπιδέξιος Λουκ. ἐπίρ. ἀδεξίως.
Ἄ-δερκής, 2 (δέρκομαι) ἄδερκος, ὁ οὐ βλέπων, ἄφανής, ἀόρατος· «ἄδερκός σου» Ἀγαθ. 75.

*Α-δερκτος, 2' ταυτόν τῷ ἀδερκῇ Σοφ. Οιδ. Κ. *caecus* ἐπὶ ἀδερκτος.

*Α-δέρμας, 2' ὁ ἄνυ δέρματος Σχολ. Πινδ.

*Α-δερμος, 2' ταυτόν τῷ ἀδέρματι Πουγ.

*Α-δέσμευτος, 2 μετγν. ταυτόν τῷ ἀδεσμοῦ.

*Α-δέσμιος, 2' ἀδεσμος Νον.

*Α-δέσμος, 2 (δεσμός) ὁ ἄνυ δεσμών· «ἀδεσμος φυλακή»=ἐλεύθερος, ἐλαφρὰ φυλακή, ἐνθα ὁ φυλακισμένος δὲν εἶνε εἰς δεσμὸν Θουκ. 3, 34· «βελαντία ἀδεσμα»=ἀνοικτὰ Πλουτ. *sine vinculis*, *libera custodia*.

*Α-δέσ-ποτος, 2 (δεσπότης) α) ἐπὶ δούλων ὁ ἄνυ κυρίον δούλου, ἐλεύθερος· β) ἐπὶ κτημάτων, τὸ μὴ ἔχον ἰδιοκτησίαν, «ἀδεσποτον σκάφος»· «ἀδεσποτος φῆμη» γ) ἐν συγγράμ. καὶ φημῖς ἄνυ γνοιστοῦ συγγραφέως, ἀνώνυμος, «ἀδεσποτον ἐπιγραμμά», «ἀδεσποτος φῆμη», *sine domino* ἐπὶ ἀδεσποτῶν· ἄνυ κυρίου.

*Α-δετος, 2' α) ὁ μὴ δεδεμένος, ἀδεσμος, ἐλεύθερος, λυτός· «ἀδετος περιμένα» Δημ. 24. 169· β) ἀνοσδοτος Λυδ. Παλ.

*Α-δευκός, 2 (ἄ, δευκος κατὰ Κούρτιον ἐκ ριζ. *djok* λατ. *decus*, κατὰ Δεδερλάν=ἀδόνευτος ἐκ ριζ. *deksu*)· ἐπὶ ἀπρεπείας, ἀνείσεως, οὗ προσήκοντος, *indecorus*· ἡ συνήθ. ἔφηρ. εἶνε, πικρός, ἀπρόσωπος, ἀλλὰ καὶ ἀδούλητος.

*Α-δευτόν· χαλεπόν, καὶ οὐ οὐκ ἂν τις ἐπιδεηθείη Πουγ.

*Α-δέφητος, 2' ἐπ. ὁ μὴ ὑπὸ βορραδέφου κατεργασθείς, σκληρός, *crudus*.

*Α-δέω· ἴδε ἀδηκός.

*Α-δεως, ἐπὶρ. ἀδούως· ἴδε ἀδής.

*Α-δῆ· οὐρανός κατὰ Μακρόβ. Πουγ.

*Α-δῆσις, 2 συνηρ. ἀδῆσις· 1) ὁ μὴ ὑπὸ ἐγθύρων κατεστραμμένος, ἡρμωμένος, ἀπόρρητος, ἀσφαλής ἐξ ἐγθύρεως ὁρώσεως Σοφ. 2) ἐπ. προσωποῦ ὁ μὴ ἐγθύρεως Ἀπολ. Ρ. 3) ἄγνωστος, ἀξήγητος μετγν.

*Α-δηκότες παρὰ καὶ ἀδῆσις ἀδρ. (ἄ) κατὰ Δεδερλάν ἐκ τῆς ἀδῆ καὶ ἀδῆν προθ. ἀδός. ἀδην, ἀση κτλ. *Fad*· ἐπ. εἶμαι γοργάτος μέγχι κόρου, εἶμαι κεκορυσμένος, ἀισθάνομαι ἀγρίαν διὰ τὴν κατὰ Μ. Εἰ. «ἀδηκότες=κεκρηκότες, ὀκλασθέντες», «-ἀδηκονοῦντες, ὑπὸ κόπου ἀγρώως διακείμενοι, ἀγρώως διακείμενοι» Ἀπολ. λεξ. *satior ad festidium usque taedio afficior*.

*Α-δηκτος, 2, παραθ. ἀδηκότερος, ἀδηκτότατος· 1) ὁ μὴ θαγκασμένος, ἀδελός, ἀνεόκλητος· «ἀδηκτοτάτη ὕλη» Ἡσ. *Ερ.* 418· 2) ὁ μὴ θαγκάνων· «ἀδηκτον ἔλατον» Διοσκωρ. ἐπὶρ. ἀ-δῆκτος μετγν. ἴδε ἀδηκός.

*Α-δηλέω, μελ. ἥσω ποιητ. εἶμαι ἐν ἀδεσβαίῳ τῇ, ἀγνοέω, τινός=περὶ τινος, *dubius sum*· παθ. εἶμαι ἀδῆλος· «ἀπροσύνην τὴν ἀδηλουμένην»=τὴν ἀδῆλον οὖσαν Σεξτ. *Ῥιπ.*

*Α-δῆλητος, 2 (δηλέομαι)· ἀνέπικρος, ἀβλαβής· *ῥθ*· εἶραι Ἀπολ. Ρ. 2. 709.

*Α-δηλία, ἡ· ἀδεσβαίτης, ἀδηλότης Φιλ. Παλ. λαδ. 121.

*Α-δηλο-ποιέω· καθίστω ἀδῆλα, ἀφανῆ, καταστρέφω, ἀφανίζω Π. Γρ.

*Α-δηλο-ποιός, 2' ὁ καθίστων τι ἀδῆλον, ὁ καταστρέφων τι μετγν.

*Α-δηλος, 2' ἀσπαής, ἄγνωστος, ἀφανής, σκο-

τεινός, καὶ προληπτ. γίνεται τι ἀδῆλον, δηλ. ἀφαντον, κεκαρυμένον, μυστικόν, ἀνεγέγνωτον, ἀδῆβαιον (ἀδεσβαίον ἐκδύσεως), ἀμφοβολον, ἄγνωστον· «ἐν ἀδῆλῳ κινδυνεύεται» Θουκ. «ἐπὶ ἀδῆλοις οὗσι τοῖς γεγενημένοις»=εἰς τὰς ἀδεσβαίους ἐκδύσεις· συνηθ. μετὰ πλῆγ. ἐρωτημ. λέξιον ὁπότε, ὅπως, ὅστις, *occultus*, *ignotus*, *enaidus*, *incertus*. Ἀλλὰ καὶ ἀδῆλη ὁηλ. ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μετγν. Λαβσκ. εἰς Φουνηγ. *Ἑκλ.* 106, ὁπερ. ἀδῆλότητα· ἐπὶρ. ἀδῆλως· ἐν κρυπτῷ, μυστικῷ, *occulte*.

*Α-δηλότης, τητος, ἡ· ἀδεσβαίτης, ἀδῆλια, ἀσάφεια, *res anceps*.

*Α-δηλό-φθεος, 2 (φλέψ)· ὁ ἔχων ἀδῆλους, ἀρραγής, ἀλέκας· Ἀριστοτ.

*Α-δηλόω, ὠ, μελ. ὥσω· ἀδῆλον κἀμνώ τι, σκοτεινόν, ἀγνώριστον, κρύπτω ἱπποκρ. ἐπὶρ. ἀδῆλως.

*Α-δημάς, ἀδός· ψήφισμα, δόγμα Πουγ.

*Α-δηματιν· Παυμάζειν, ἀπορεῖν, ἀδημονεῖν Λεξ.

*Α-δημιουργήτος, 2 (δημιουργέω)· 1) ὁ μὴ δημιουργηθείς, ὁ μὴ κατεσκευασμένος, ἀκατασκευάστος· «πῆρες τοῦ Διού» 2) ὁ ἀγνώστης, ὁ ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχων· Ἰουστ. ἐπὶρ. ἀδημιουργήτως.

*Α-δημο-κρατής, 2' ὁ ἐλλόττος τῆς δημοκρατίας, ὁ μὴ δημοκρατικός, ἡ ὁ μὴ δημοκρατοῦμενος Δίων Κασ.

*Α-δημονία (ἄ), μελ. ἥσω (κατὰ Βούτυρ. ἐκ τοῦ δημος, κατ' ἄλλους· συγγεν. τῷ δῆρται)· εἶμαι λαοπηνής, δυσχεράκιον, στενογυροδράκι· «ἀδημονεῖ τῇ ἀποσίᾳ τοῦ πάθους»· ἀλλὰ καὶ αἰτ. «τὴν φύσιν» κλπ. ἀρηγ.

*Α-δημονία, ἡ· στενογυρία, ἀνησυρία, δυσχερία, ταραχή, λύπη Πλουτ. Νουμ.

*Α-δημονία· ἀδημονία, ἀδημονία κατέχομαι μετ. ἀδημονεῖν· ἀγωνεῖν, λυποῦμενος Πουγ.

*Α-δημος, 2' ὁ ἐκ τοῦ δήμου του ἡ τῆς πατρίδος τοῦ ἀποστάτην, ἀπόδωμος Σοφ. Ἀποστ.

*Α-δημοσιεύτος, 2' ὁ μὴ δημοσιεύεις, μὴ φανερωθείς, ἀνιδύτος.

*Α-δημοσύνη, ἡ· ἀδημονία Δημοκρ. παρὰ Στωϊκ.

*Α-δημων, 2 (λέξις ὑπὸ τῷ Εὐσταθίου παραδεδωκεν πρός παραγωγ. τῆς λέξεως ἀδημονία καὶ ἀδημονέω καὶ μὴ ἀπαντοῖα)· 1) ὁ ἐκ λύπης ἀναπεπτακός, ὁ κορεσθείς· 2) ὁ ἐν ἀδημονίᾳ ἐνδρακόμενος.

*Α-δην (ἄ) (κατὰ Δεδερλάν ἐκ τῆς ρίζης ἀδῆειν, ἴδε ἀδηκός, συγγ. ἐκ τοῦ ἀδῆν)· ἐπ. ὁδ. αἰτ. ὁδ. ἀδῆ ἡ μάλλον ἀδῆ, ἀττ. ἀδην, ἐπ. καὶ ἀδῆν=μέγχι κόρου, μετὰ γυν. ἡ καὶ μετοχ. ἀρεκτά, ἱκανώς, θαψιλώς, ἀθρόως ἴων. «ἀδην εἶχον κτείνοντες»=ἐγρότασαν κτείνοντες· ὡς αἰτ. ἐπ. «ἀδην ἔλαον κτενέτητος τινα»=ᾤδυν τινα ὥστε μὴ γοργάσῃ τὸν πόλεμον. τὴν δυστυχίαν, τὰ κακά, εἰς ἀρεκτὴν δυστυχίαν ᾤδυν τινα, *salis*.

*Α-δην, ἑνός. ὁ· συστροφή τις ἐνθά καὶ σαρκώδης περὶ τὸν τράχηλον καὶ τοὺς βουδῶνας, τὸ περὶ τὰς μαστάλας, βουδῶνας καὶ τὸν λαμὸν ἀμυγδαλοειδὲς σαρκίαν, ἡ γαργυλίθρα ἱπποκρ. (-).

*Α-δηνέως· ἴδε ἀδηνής.

*Α-δηνής, εὐς, 2 (δῆνος)· ὁ εὐήθης, ἥκακος, καὶ κατὰ ἀρχ. λεξ. ὁ ἀπρονοήτος, ἄπειρος μετὰ γυν. Σχολ. ἐπὶρ. ἀδηνέως.

- Ἄ-δι-άλλακτος, 2' ὅστις δὲν διαλλάσσεται, ἀ-φιλώτος, ἀσπονδός «ἀδιάλλακτος ἐγθρὸς» Δημ. implacabilis ἐπὶρ. ἀδιαλλάκτως μετγν. «ἀδιαλλάκτως ἔχειν πρὸς τινα» Διον. Ἄλ.
- Ἄ-δι-α-λύγιστος, 2' ὁ λογιζομὸς ἄμοιρος, ἄ-διαλύγιστος=τὸ ἄνευ διαλογισμοῦ γινόμενον.
- Ἄ-δι-α-λύτως, 2' ὁ μὴ διαλυόμενος, ὅστις δὲν δύναται νὰ διαλυθῇ, ἀλύωτος—φίλιας Διον. Ἄλ. indissolubilis ἐπὶρ. ἀ-δια-λύτως.
- Ἄ-δι-α-λώθητος, 2' ὁ μὴ διαλωθεῖς, ἀκέραιος, ἀβλαβὴς μετγν.
- Ἄ-δι-α-μάσητος, 2' ἀμάσητος Χρυσ.
- Ἄ-δι-α-μέριστος, 2' ἀμέριστος μετγν. indivisus.
- Ἄ-δι-α-νέμητος, 2' ὁ μὴ διανεμηθεὶς, ἀδιάρετος Λογγίν. 22, 3.
- Ἄ-δι-α-νόητος, 2' ὁ μὴ διανοούμενος, ἡ διανοηθεὶς, ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, ἀσαφής. Πλατ. Σοφ. ἐπὶρ. ἀ-διανοήτως «ἀλογίστως» εὐθύως καὶ ἀδ. διάκεισθαι Πλατ. Ἰπ.
- Ἄ-δι-α-νοίκτος, 2' ὁ μὴ ἀνοίκτος ἐκκλ.
- Ἄ-δι-άντων, βουκολ. τὸ φυτόν τι ἀειθαλὲς πολύτριχον καὶ καλλίτριχον καλούμενον Θεοφρ. Θεοφρ. παρὰ δὲ Ὁρφ. Ἀργ. 917 ἅπαντ' αὖ ἀντὶς κεύθεος ἀδιάντος.
- Ἄ-δι-άντος, 2' ξηρός, ἄβρογος, ἀνόστιτος Νων. «ἀδιάντων σθένος»=τὸ ἄνευ ἰδρώτους Πινδ. ν. 7, 73. «ἀδιάντοις παραιαίς» Σιμωνιδ. 7, aridus.
- Ἄ-δι-ά-νυτος, ὁ μὴ εἰς πέρας φερόμενος, ἀτελείωτος Πλωστ.
- Ἄ-δι-ά-ξεστος, 2' ἀλείαντος, ἀνεπιζέργαστος, ἀπελέκτος Γαλην. impolitus.
- Ἄ-δι-ά-παιστος, 2' ὁ μήποτε παύων, ἀδιάκοπος—κίνδυνος Πολυδ. ἐπὶρ. ἀ-δια-πύστος.
- Ἄ-δι-ά-πεπτος, 2' ὁ μὴ ψημένος, ἀχώνευτος Σχολ. Νικανδ.
- Ἄ-δι-ά-πλαστος, 2' ὁ μὴ διαπλασθεὶς, ἀδιαμόρφωτος, ἀτελής, ἀνέσωστος—ζῷα Πλατ. Τιμ. informis et rudis.
- Ἄ-δι-α-πνευστέω, οὗ παύω διαπνέων Ἄλεξ. Τραλ.
- Ἄ-δι-α-πνευστία, ἡ ἔλλειψις ἀναπνοῆς ἢ διαπνοῆς Γαλην.
- Ἄ-δι-ά-πνευστος, 2' α) ὁ μὴ διαπνέων Θεοφρ. β) ὁ χωρὶς ἐν τῷ μεταξὺ νὰ λάβῃ ἀναπνοήν, ἀδιάλειπτος Ἰαμβλ. γ) ἀνεξέμμιςτος Θεοφρ. indofessus.
- Ἄ-δι-α-πόνητος, 2' ὁ ἀσκήσει μὴ διαπεπνημένος «ἀδιαπόνητα κρέα»=ἂ δι' ἀσκήσεων δὲν δύνανται νὰ διαπνηθῶσι, δηλ. δυσκολογώνευστα.
- Ἄ-δι-α-πόμευτος, 2' ἀδιάβητος Αἰθ. 9, 402.
- Ἄ-δι-ά-πταστος, 2' ὁ μὴ ὑποκίπτων εἰς πταῖσμα, σφάλμα μετγν. non offensus.
- Ἄ-δι-α-πτωσία, ἡ τὸ μὴ διαπτίζειν, σφάλ-λιν, τὸ ἀλάνθαστον Ἰπποκρ.
- Ἄ-δι-ά-πτωτος, 2' ὁ εἰς σφάλματα μὴ ὑποκίπτων, ὁ ἄνευ σφάλματος, ἀλάνθαστος ἐπὶρ. «ἀδιαπτῶτως προλέγειν» Διοδ. Σικ. 1, 50, in quo nulla erratio est.
- Ἄ-δι-α-άρθρος, 2' ἀδιάρθρωτος Θεοφρ. Φυτ. σ. 3, 10, 5, inarticulatus.
- Ἄ-δι-άρθρωτος, 2' α) ὁ μὴ διερθρωμένος, ἀ-ναρθρος, ὁ μὴ ἔχων ἄρθρα ἢ μέλη Αἰλ. β) ἀδη-λος, ἀσαφής, σκοτεινός «λόγος ἀτελής καὶ

- ἀδιάρθρωτος» Πλουτ. ἐπὶρ. ἀδιάρθρῶτως συγ-κεχυμένος.
- Ἄ-δι-άρρος, 2' μετγν. ὁ ἄνευ διαρίου (ἐφημερί-δος) ἐκ τοῦ λατ. diarium.
- Ἄ-δι-άρρακτος, 2' ὁ μὴ διαρραζόμενος ἐκκλ.
- Ἄ-δι-α-ρρευστος, 2' ὅστις δὲν καταρρεῖ ἐκκλ.
- Ἄ-δι-α-ρρηκτος, 2' ὁ μὴ διαρρηγνύμενος, ἡ μὴ δυνάμενος νὰ διαρρηγθῇ ἐκκλ. illacertabilis.
- Ἄ-δι-α-ρρίπιστος, 2' ὁ ὑπὸ ἀνέμου μὴ δια-πνεύμενος.
- Ἄ-δι-α-ρροίη, ἡ ἔμφορξις, «ἀδιερροίη» ἡ τῶν διαρρεόντων παντελής ἐποχή. Ἰπποκρ. defe-ctus profluvii.
- Ἄ-δι-α-σάφης, 2' ὁ μὴ διασαφής Εὐσταθ.
- Ἄ-δι-α-σειστος, 2' ἀσειστος, ἀκλόνητος Λεξ. inconstans.
- Ἄ-δι-α-σεδάστος, 2' ὁ μὴ διασεδάσμενος, ἀσκόρπιστος Σχολ. Αριστ.
- Ἄ-δι-α-σκέπτως, ἐπὶρ. ἀσυλλογίστως μετγν.
- Ἄ-δι-α-σκευος, 2' ὁ ἄνευ διασκευῆς, ἀνέτοι-μος, ἀκόσμητος, ἀνεπιμήλητος.
- Ἄ-δι-α-σκόπητος, 2' ὁ μὴ διασκοπούμενος, ἀ-πρακτῆρης Νικητ. Χρον.
- Ἄ-δι-α-σκοπος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διακριθῇ, ἀδιάνγνωστος Σχολ. Αἰσχλ. obscurus.
- Ἄ-δι-ά-σταστος, 2' ὁ ὅν οὐ δύναται τις διασπᾶ-σαι, ἀχώριστος «τὸ τῆς τάξεως σύστημα ἀδι-ασπαστον ἔμεινε» Πολυδ. 1, 34, 5 ἐπὶρ. ἀ-δια-σπᾶστος=ἀδιαχωρίστος «ἀδιασπᾶστος δια-γεγεννημένη ἀρχή»=συνεχῶς διαμένουσα Σεν. Ἀγ. 1, 4.
- Ἄ-δι-α-σταλτος, 2' συγκεχυμένος, σκοτεινός, confusus.
- Ἄ-δι-α-στασία, ἡ ἡ μὴ διάστασις, τὸ συνεχές.
- Ἄ-δι-ά-στατος, 2' ὁ ἄνευ διαστάσεως, ὁ συνε-χῆς «ἀδιάστατον» τὸ μήπω διεστηγός, μηδὲ δια-κεκρυμμένον Σουίδ. «σημεῖον ἀδιάστατον»=τὸ ἄνευ μέτρου σμῆνον Πλουτ. ἐπὶρ. ἀδιαστάτως=συνεχῶς, ἀναμφιλόγως.
- Ἄ-δι-α-στικτος, 3' συνεχῆς, ἀδιάλειπτος, ἀ-διάκοπος, ἀδιάρκτος Φιλ. ἐπὶρ. ἀδιαστικτως=ἀδιακρίτως.
- Ἄ-δι-α-στολος, 2' ὁ μὴ διασταλμένος, ἀπρο-σδιόριστος, συγκεχυμένος, σκοτεινός Απολ. Δυσκ. ἐπὶρ. ἀδιαστόλως ἀδιαστάτως μετγν.
- Ἄ-δι-α-στρέπτως, ἐπὶρ. ἄνευ διαστροφῆς, ἀ-μεταστρεπτεῖ Ἰπποκρ.
- Ἄ-δι-α-στροφος, 2' ὁ μὴ διαστραμμένος, ὁ μὴ στραβός, ὀρθός, ἵσιος «ἀστραβὴς κανὼν» Πλουτ. —κρίσις Διον. Ἄλ. Θουκ. 2' «φύσις ἀδιάστρο-φος» ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ διεφθαρμένου ἐπὶ ὀφθαλ-μῶν Αριστοτ. Προβλ. 31, 7 ἐπὶρ. ἀδιαστροφως.
- Ἄ-δι-α-σχιστος, 2' ὁ μὴ διασχισθεὶς, ἀσχιστος.
- Ἄ-δι-α-σώστος, 2' ὁ μὴ σωστός, ἐφθαρμένος, non utilis.
- Ἄ-δι-α-τακτος, 2' ὁ μὴ διαταταγμένος, ἀτακτο-ποίητος—πόλις Διον. Ἄλ. 3, 10, digestus.
- Ἄ-δι-α-τατος, 2 (διαταίνω) ὁ διαμετρήσιμος ἄμοιρος Φιλοπ.
- Ἄ-δι-α-τηρτος, 2' ὁ μὴ διατηρηθεὶς, ἀμέριστος μετγν. indivisus.
- Ἄ-δι-α-τομος, ἀδιάτμητος.
- Ἄ-δι-α-τράνωτος, 2' ὁ μὴ σαφῶς ἐκπεφρα-σμένος, ἀναρθρος ἐκκλ. obscurus.

- Ἄ-διά-τρεπτος, 2' ὁ ἀμετάβλητος, εὐσταθής, ἀδιάσπαστος, ἀναιδής μετ' ἑν. *immutatus, incommutatus* ἐπὶρ. ἀδιάτρεπτος ἐκκλ.
 Ἄ-δια-τρεψία, ἡ ἡ καρτερησις, εὐσταθεία Σουτ. Καλιν. 29.
 Ἄ-δια-τύπωτος, 2' ὁ μὴ διατυπωθείς, ἀμόρφωτος, ἀσχημάτιστος Διοδ. Σικ. 1, 10, ἀρρυθμὸς Σουτ. *informis*.
 Ἄ-δί-αυλος, 2' τόπος, ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν, δὲν ἐπανέρχεται τις Μικ. Αν.
 Ἄ-δια-φθορία, ἡ ἡ ἀδιαφθορία μετ' ἑν.
 Ἄ-δια-φθορτος, 2' ὁ μὴ διαφθειρόμενος, ἡ διεφθαμένος Θεοφρ. Θεοφρ.
 Ἄ-δια-φθορία, ἡ τὸ ἀδιαφθορτον, ἡ ἀφθορία, τὸ ἀκέραιον Πλάτ. *incorruptibilis*.
 Ἄ-δια-φθορος, 2' ὁ μὴ διαφθείρεται ἡ μὴ υποκείμενος εἰς φθοράν· παρὰ τῷ ἀθάνατος ἐπὶ δικαιοσύνη· ἀδίκαστος· δειήσεις Πλάτ. «ψυχὴ ὁρθὴ καὶ δικαία καὶ ἀδ.» Δημ. 18, 298. *incorruptus, incolamis*.
 Ἄ-δια-φθόριος, ἐπὶρ. «ἀδιαφθόριος ἐραστὴν ἀντιπῶ· τῷ μισθῷ ἐπαρθεῖς Αἰσχ. 1, 137.
 Ἄ-δια-φορέω, ὡ· εἶμαι· ἀδιαφορῶ, δὲν διαφέρωμαι· καὶ ἀπροσώπῳ· ἀδιαφορεῖται δὲν τὸν μέλει, οὐδὲν φροντίζει· Ἀπολλ. πρὸς τι μετ' ἑν.
 Ἄ-δια-φρόνησις, ἡ ἀδιαφροσύνη μετ' ἑν. *perlectus*.
 Ἄ-δια-φορητικόν, τό· ἡ ἀδιαφορία Ἀριστ.
 Ἄ-δια-φορητικός, 3' ὁ ἀνέκων εἰς τὸν ἀδιάφορον.
 Ἄ-δια-φρόνητος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαπνέηται, ἀδιαφθορτος, ἀσχημὸς, ἀδίκαστος.
 Ἄ-δια-φροσία, ἡ τὸ ἀδιαφορεῖν, ἡ ἀμέλεια Κικ. Αἰσχ. 2, 42· πρὸς τι Πλούτ. *indifferentia*.
 Ἄ-διά-φορος, 2' ὁ μὴ διαφερόμενος, ὁ μηδεμίαν ποιῶν διαφοράν, ὅτι οὕτω καλὸν οὕτω κακὸν εἶναι, ὁ εἰς πάντα ἀδιάφορος παρὰ Στωϊκ. (*res media, indifferentes* Kik. Fin. 3)· ἐπὶρ. ἀδιαφρόνως· γινώσκ. διαφοράν, ἀδιακρίτως.
 Ἄ-δια-φρακτος, 2' ὁ ἄνευ διαφράγματος, φραγμοῦ, ἐπὶ πυλῶν ἅπαντα δὲν χωρίζονται διὰ διαφράγματος· ἀντιπῶ. τῷ γονατωδῆς· ἐπὶρ. ἀδιαφράκτως Θεοφρ.
 Ἄ-δια-φρακτος, 2(διαφράγγω)· ἀφρακτος μετ' ἑν. *inextricabilis*.
 Ἄ-διά-χρητος, 2' ὁ μὴ διακρίνομενος, ὁ μὴ διακρίνων Ἰπποκρ. καὶ ὁ λογιῶν· ἐπὶ τοῦ συμπεριλαμβανόμενου ὅρους τοῦ Δημοσθένους· παρὰ δὲ τοῖς ἐκκλ. ὁ σώφρων Γργ.
 Ἄ-δια-χωρίστος, 2' ὁ μὴ διαχωριζόμενος, ὁ ἀδιάκτιστος κατὰ Σουτ. ἐπὶρ. ἀδιαχωρίστος· ἀδιασπίστος Πουγ.
 Ἄ-διά-ψευστος, 2' ὁ μὴ διαψευδόμενος ἡ ἀπατώμενος, καὶ ὁ μὴ ἀπατῶν, ὁ ἀψευδής Διοδ. Σικ. ἐπὶρ. ἀδιαψεύστως Σεξτ. Τιμ.
 Ἄ-διδάκτος, 2' α) ὁ μὴ διδασκόμενος, ὁ μὴ μαθὼν τι, ἀδαής, ἀπειρος· γάμων, ἐρώτων Ἠλίοδ. β) πᾶν ὅ, τι ἀφ' ἑαυτοῦ μαθάνεται, ἐμφυτον· ἀδ. τῆς φύσεως ὁδῶν· Λουκ. γ) ἐπὶ δόγμα· τὸ μὴ ἐν τῷ δόγματι διδασκόμενον, παρασταθὲν Ἀθην. ἐπὶρ. ἀδιδάκτος· ἄνευ διδασκαλίας.
 Ἄ-δι-εκδικητός, 2' ὁ μὴ διεκδικηθείς, ὁ ἀνυπεράσπιστος, *indefensus*.
 Ἄ-δι-ἐκδυτός, 2' ὅν δὲν δύναται τις νὰ διεκφυγῇ, ἀναπόφυκτος· «ὅν οὐκ ἔστι διεκδυμένον»

- Ἀπολλ. Αἰσχ. 175· ἐπὶρ. ἀδιεκδύτως ἀπροσφάστως μετ' ἑν.
 Ἄ-δι-ἐξέλευστος· ἀδιεξίτητος Σουτ.
 Ἄ-δι-ἐξέρχαστος, 2' ὁ ἀδιερχάστος, ὁ μὴ ἐξερχάσμενος, μὴ γεωργημένος τόπος, ὁ δύσκολος Ἰσοκρ. δ, 109, *inelaboratus*.
 Ἄ-δι-ἐξέταστος, 2' ὁ μὴ ἐξετασθείς· ἡ ἐρευνήσις, ὁ ἀνερεύνητος, ἀνέκρυστος· λόγος Σιράχ 21, 18.
 Ἄ-δι-ἐξήγητος, 3' ὁ μὴ ἐξηγηθείς, ὁ ἀνεξηγήτος, ἀνεμνήνευτος, ἀνέκρυστος μετ' ἑν.
 Ἄ-δι-ἐξίτητος, 2' ὅν δὲν δύναται τις νὰ διεξέλθῃ, ἡ νὰ ἐξακριβώσῃ, ἀδιεξέλευτος κατὰ Σουτ. ἀνεξηγήτος Ἀριστοτ. Φυσ. 3, 7 καὶ μετ' ἑν.
 Ἄ-δι-ἐξόδευτος, 2' ἀδιεξόδος, ἀδιάβατος, ὁ ἄνευ ἐξόδου· ἀδιεξόδουτος λαδύρινος· Εὐσταθ.
 Ἄ-δι-ἐξόδος, 2' ὁ μηδεμίαν εὐρίσκων ἐξόδον· κυλιόγητος Πλουτ.· γινώσκ. Ἀππ. Μισρ. 100· πορδὴ Νικαρχ. 20· «πλοῦτος τυφλὸς καὶ ἀδιεξ.» Πλουτ. Συμπ. 5, 2.
 Ἄ-διεπον, τὸ (μὴ ἀδιοπον)· ἄναρχον, ἀνερεύνητον πέλγος Πουγ.
 Ἄ-δι-εργαστος, 2' ὁ μὴ ἐντελῶς διεργασθείς, ἀκαλλίεργητος, ἀνεπεξεργάστος, «λόγον μὴ καταλιπεῖν ἡμιτελὴ μὴδ' ἀδ.» Ἰσοκρ. 12, 268, *inelaboratus, inexplicitus*· ἐπὶρ. ἀδιεργάστως· ἀκρίτως, ἀνακρίτως Πολυδ.
 Ἄ-διερευνήσις, 2' ὁ μὴ διερευνήσις, ὁ ἀνεξέταστος Πλουτ.
 Ἄ-δι-ευκρίνητος, 2' ὁ μὴ ἀκριβῶς διεκρινήσις, ἀσαφηνήσις Ἑρμογ. *indistinctus*.
 Ἄ-δι-εχής, 2(διέγω)· συνεχής, ἀδιάκεπος.
 Ἄ-δι-ήγητος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διηγηθῇ, ἀπερίγραπτος· Ξεν. Κ. Π. *inenarrabilis*.
 Ἄ-δι-ήθητος, 2(διηθεύω)· ὁ μὴ διηθηθείς, ὁ ἀστράγγιστος Πουγ.
 Ἄ-δικαί-αργος, 2' ἀδίκος ἄρχων ὡς ἐμφαίνεται παρὰ Κικ. Ἀττ. 2, 12.
 Ἄ-δικαί-δύτης, 2' ὁ ἄνευ διοικήσεως δικαίας, ἄνευ δικαιοσύνης Διοδ.
 Ἄ-δικαί-λόγητος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δικαιολογηθῇ, ὁ ἀνάξιος δικαιολογίας μετ' ἑν.
 Ἄ-δικαστος, 2' ὁ μὴ δικασθείς Πλάτ. Τιμ. 51· «δικὴ ἀναποφάσιτος» Λουκ. δ, 18, *indefinitus*· ἐπὶρ. ἀδικάστως· ἀλογίστως Αἰσωπ. Μυθ.
 Ἄ-δίκευσις, ἡ ἀδικία Στωδ. ἐκλ.
 Ἄ-δικέω, ὡ· 1) εἶμαι· ἀδίκος, ἡ οὐκ ὁρθῶς γινώσκω· ἐνθα ὁ ἐνεστ. καίτοι ἀντὶ παρακλήμ. ἀπολύτ. ἡ· τινά· ἀδίκος πρὸς τινα Ἀριστοτ. Ρητ. 1, 9· «τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον», προσφέρωμαι, βλάπτω, ζημιῶ τινα, συγχάκω μετὰ αἰτίας. ἰδίως τῆς ἀντωνυμ. καὶ ἐπὶ κατ' οὐδεν. γένους· μηδὲν, πολλὰ, τὰ μέγιστα, πληγῶν ἄξια, ἡ μετὰ μετοχῶ. ἐπὶ, -τί, ἐν τινι, εἴτε, εἰς τι, εἰς τινα, περὶ τι· ἡ περὶ τινα· «γὴν ἀδικεῖν» = καταστρέφειν, ἐρημοῦν τὴν γῆν· 2) παθ. ἀδικέομαι, μελ. ἀδικήσομαι· βλάπτομαι, ζημιούμαι, -τί ἡ «ἀδικήσω ἀδικέομαι» = πάσχω ἀδικήμα, *injuste ago, injuria afficio*· ῥημ. ἐπὶ ἀδικητέον Πλάτ.
 Ἄ-δίκη, ἡ ἡ ἀκαλήγη, ἡ κνίδη Διοσκορ.
 Ἀδίκημα, τό· ἀδίκος πράξις, βλάβη, ζημία Ξεν. Ἀπ. καὶ τὸ ἀδίκον κερταμένον Πλάτ. νομ.

- παρὰ τὸ ἀσπλάγματα, injuria maleficium: τὶ δὲ διαφέρει τὸ ἀδίκημα καὶ ἀδικον ὥς Ἀριστοτ. H0. Nix. 5. 7.
- Ἄ-δίκησις, ἢ ἀδικία Ὀλυμπιοῦ.
- Ἄ-δικητής, ὁ ἀδικῶν: Εὐσταθ. καὶ ἔκκλ.
- Ἄ-δικητικὸς, 3· ὁ καλῶν πρὸς τὸ ἀδικεῖν, ὁ ἀδικῶν, ὁ ἀδικός: Πλουτ. ἐπίρ. ἀδικητικῶς Στοδ. 6.
- Ἄ-δικήω, αἰολ. = ἀδικίω Σαπφ. 1. 20.
- Ἄ-δικία, ἢ τὸ ἐναντίον τῇ δικαιοσύνῃ Πλάτ. ἢ πρᾶξις ἢ παρὰ τὸν νόμον καὶ τὸ δίκαιον «περὶ ἀνθρώπους ἀδίκημα» Ξεν. Κυρ. II. 88, Πρωδ. 6, 136· παρ' αὐτ. καὶ τὸ φρόνημα, ἢ περὶ θεοῦ ἀσέβεια «ἐπιθ. ἀδικία τῆς πόλεως», = ἡ βλάβη, ἡ ζημία· τινός, καὶ, πρὸς τινα, ἢ, παρ' τινα, injustitia = πρὸς βλάβην τῆς πόλεως Δημ. 24, 142, improbitas.
- Ἄ-δικιάω, ἀδικῶ Λακων.
- Ἄ-δίκιον, τό· ἰων. α) ἡ ἀδικία, τὸ ἀδίκημα H00d. 5, 89· β) «ἀδικίου» εἶδος δικῆς Ἀθήνησιν Πσυγ.
- Ἄ-δικο-γναθος, ὁ ἵππος ἀδικῶν γνάθον ἔχων, δυσσευθής· τοῦτο ἄλλοι διορθοῦσιν εἰς ἀδικό-μαχον Bck. Av.
- Ἄ-δικο-δοξίω· σπεύδω πρὸς δόξαν ἢ ζητῶ νὰ ἀποκτήσω δόξαν δι' ἀδικῶν τρόπων Διοδ. 2. 31. 1.
- Ἄ-δικο-δοξία, ἢ α) ἡ ἀποκτήσις δόξης δι' ἀδικῶν μέσων Πολ. 23, 16. 7· β) ἡ παράλογος ἢ ἀδικὸς περί τινας ἰδέα.
- Ἄ-δικο-μάχῳ· μάχομαι παραδοξίαν τοῦ νόμου τοῦ πολέμου Ἀριστοτ.
- Ἄ-δικο-μαχία, ἢ ἡ ἐν ἀγῶνι ἀδικία, μεταρ. ἢ ἐναντιολογία Ἀριστοτ.
- Ἄ-δικό-μαχος ὥς ἀδικόγναθος.
- Ἄ-δικο-μήχανος, 2· ὁ ἀδικίης μηχανώμενος Ἀριστ. ἀπόσπ. 560.
- Ἄ-δικο-πήμων, 2· ὁ ἄνευ τοῦ δικαίου πράττων τι καὶ βλάπτων Bck. Av.
- Ἄ-δικο-πράγῳ, ὦ· ἀδικῶν πράττω, ἀδικῶ Πλουτ.
- Ἄ-δικο-πράγῃμα, τό· ἡ ἀδικὸς πρᾶξις Στοδ. ἔκλ.
- Ἄ-δικο-πράγῃς, καὶ ἰων. ἀδικοπρηγής, 2· ὁ ἀδικῶν πράττων· ἀδικοπρηγέας Στοδ. Ἀνθολ.
- Ἄ-δικο-πράγῃα, ἢ ὁ ἀδικὸς τοῦ πράττειν τρόπος, ἢ ἀδικία.
- Ἄ-δικο-πρηγής ὥς ἀδικοπραγής.
- Ἄ-δίκας, 2 (δίκη)· τὸ ἐναντίον τῷ ἔνδικας, ὁ μὴ δίκαιος, ὁ παράνομος Πλ. Ep. 212 ἐπὶ προσ. καὶ πραγ. «ἄλ. γέρας» = ἡ βία πρᾶξις· «συνεπὶ τῇ ἀδικίᾳ» = ὁ τὸ ἀδικῶν ἐκείστων, injustus· β) ὁ τὸ ἑαυτοῦ καλῶν μὴ ἐκτελεῶν, ὁ ἄχρηστος· Θεραπεία, σ' ἄλλρ. δοῦλον· 2) «ἐλευθερία ἄδ.» = ἐλευθερία μὴ ποιεῖν οὐ, ὅτι ὡς τοιαύτη ὀφείλει νὰ κάμῃ, ἢ ἢ ψευδὴς ἐλευθερία· «ἴπποι ἄδ.» = φασίλοι, ἀνοίκιστοι ἴπποι· «ἡμέρα ἄδ.» = ἡμέρα ἐνθα οὐδεμία γίνεται· δίκη Λουκ. dies nefastus, non idoneus ἐπὶρ. ἀδικῶς, injuste.
- Ἄ-δικό-τροπος, 2· ὁ ἀδικῶν τρόπον ἢ διαβῶν ἔχων.
- Ἄ-δικό-χειρ, ας, 2· ὁ ἔχων ἀδικῶν χεῖρα Σοφ. ἀποσπ. 303.
- Ἄ-δικο-χρήματος, 2· ὁ ἐξ ἀδικῶν πλουτῶν, ἢ ὁ κακοπραγῶν Bck. Av.
- Ἄ-δίκως, ἐπὶρ. ὥς ἀδικῶς.

- Ἄ-δνός, 3· ἐπ. καὶ ποιητ. (ἄδων ἢ ἄδω, συγγ. τῷ ἄδρός, ἄ) α) πλήρης, πυκνός, ἀθρόος, ἰσχυρός· ἐντ. μεταρ. «ἀδύνον κήρ» = ἡ ἰσχυρά, ἡ φρόνησις ψυχῇ· ἐπὶ προδότη καὶ ἐντόμ. - μὴ λα = τὰ πινυκῶς συνωθούμενα, συμπινυκούμενα, κατὰ δὲ Ἡσυχ. τὰ μὴ μεγάλα, λεπτά· «ἀδύναι» μυστα = πυκναὶ καὶ αὐροὶ πεπόμεναι Λ. 6, 469· - μὴ ἔλυσσας· 3) ὁ δυνατὴ, ἁπλοῦς ἢ οἰκτρὸς ἔχων, φωνῶν κλπ. - γόος Π. ψ. 7· - δ' ἄκουα Σοφ. Tragy. - ἀδύναι καλοῦνται καὶ αἱ Σαρρήναι = αἱ συνεγῶς ἄλυσσαι Oδ. ψ. 326· οὐδ. ἐν. καὶ πληθ. ὡς ἐπὶρ. ἀδύνον = ἀδύνος, συγγρ. ἀδυνώτερον· - καλεῖται Oδ. π. 216, densus, confertus· ἐπὶρ. ἀδύνος.
- Ἄ-δ-όδευτος, 2· ἀδιάδοτος, ἀδιαπέραστος· - φάμας Χαρτ. T. impervius.
- Ἄ-δ-οίκτης, 2· ὁ ἀτακτος, ἀτακτοποιητος, ἀκυβέρνητος Δημ. 24, 28.
- Ἄ-δ-οι· κτάμενος, πλάγιον, ἀνοήμαλον Ἡσυχ.
- Ἄ-δ-οπος, 2 (δίοπος = νῆος· ῥύλακις)· ὁ ἔνευ ἐπὶ πύκτου ἢ ἐπιστάμενος, ἀναρχος, ἀρδύκ-κτος Ἀπγ. ἀποσπ. 245.
- Ἄ-δ-όρατος, 2· ὁ μὴ διορθώμενος, ὁ μὴ δια-φρυνῆς μετγν.
- Ἄ-δ-οργάνιστος καὶ
- Ἄ-δ-οργάνωτος, 2· ὁ μὴ διοργανισμένος, ἀσχηματιστος, ἀδιαμόρφωτος, ἀκατασκευαστος Ἰαμβλ.
- Ἄ-δ-όρθωτος, 2· ὁ μὴ διορθωθείς, ἢ ὁ μὴ ἐπισχεόμενος διόρθωσιν, ἀτακτος, ἰδίως ἐπὶ βι-βλίω, ἀνεπαρόρθωτος, indefinitus· ἐπὶρ. ἀδιορ-θώτως Διδδ.
- Ἄ-δ-οριστία, ἢ τὸ μὴ διορίζειν, τὸ μὴ ἔχειν ὁρίον Φωτ. defectus distinctionis.
- Ἄ-δ-ορίστος, 2· ὁ μὴ διορισμένος, μὴ κε-χωρισμένος δι' ὁρίων, μὴ ἔχων ὁρίον, ἀδι-αχώριστος· ἐπὶρ. ἀδιοριστός.
- Ἄ-δ-ι-πλάσις ας, 2· ὁ μὴ διπλασιασμένος Εὐσταθ. simplex.
- Ἄ-δ-ι-πλάσιος, 2· ἀδιπλασιοςτος Εὐσταθ.
- Ἄ-δ-ι-πλωτος, 2 (διπλῶς)· ἀδιπλωτος Εὐσταθ.
- Ἄ-δ-ις· ἀθρόος καὶ ἡ ἐσχάρα Ἡσυχ.
- Ἄ-διστακτος, 2· ὁ ἄνευ δισταγμοῦ, ἀναμφί-βολος, βέβαιος μετγν. indubitatus· ἐπὶρ. ἀδισ-τάκτως μετγν.
- Ἄ-διστονον· οἰκτρὸν στένοντα Πσυγ.
- Ἄ-δ-ι-ύλιστος, 2· ὁ μὴ βυλισμένος, ἀδιδύη-τος, ἀστράγγιστος μετγν.
- Ἄ-δ-ι-ύπνιστος, 2· ὁ οὐ δύνανται τις διυπνί-σσι· ἀδύπνητος μετγν. ἐπὶρ. ἀδιυπνιστός.
- Ἄ-δ-ι-γαστος, καὶ
- Ἄ-δ-ι-γατόμητος· ὁ μὴ διγαζόμενος, ὁ μὴ εἰς δύο διαιρούμενος μετγν. (3).
- Ἄ-δ-ι-ψέω, μελ. ἦσ'· δὲν ἔχω δίψαν Ἰπποκρ. εἰμὶ non habere.
- Ἄ-δ-ι-ψήτος, 2· ὁ μὴ διψῶν, ὁ ἐν δίψῃ ἀρχη-ρᾶς, ἢ τις δὲν πίνει· ὕδαρ, ἔρηρος· - βίβλα Σοφ. Χρ.
- Ἄ-δ-ι-ψον, τό· εἶδος τι βρωσίμου μαλάχης, κυρ. οὐδ. τοῦ ἀδύψου.
- Ἄ-δ-ι-ψος, 2 ποιητ. 1) ὁ ἄνευ δίψης, ὁ μὴ διψῶν «ἀδύψον καὶ ἀπαθῆ τὴν φύσιν ἔχειν» Διδδ. 2) ὁ ἀποδιδῶν τὴν δίψαν· ἐπὶρ. ἀδύψως Ἰπποκρ.
- Ἄ-δ-ι-μικτος, 2· ὁ μὴ ἀποδοσκόμενος Εὐσταθ.
- Ἄ-δ-μάλινος· ὕδαίνων, τὴν Πσυγ.
- Ἄ-δ-μής, ἔπος, ὁ, ἢ, καὶ

- Ἄ-δημιτις, ἴδος, 2' ἴδε ἀδμής καὶ ἀδμητος.
 Ἄ-δημιτος, 3 ἐπ. καὶ ποιητ. = ἀδάμαστος· "τὴν Ἀρτεμιον, τὴν αἰὲν ἀδμήτην" Σοφ. Πλ. 1230' - ἡμίονος Πλ. φ. 654' - βοῦς κ. 293' - ἔππος φ. 266' ἔτι-ἄγριος Ἀισγ. Ἰκστ.
 Ἄ-δημιτος, ὁ υἱὸς τοῦ Φέρητος, βασιλεὺς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερών.
 Ἄ-δμολίη, ἡ (καὶ ἀδμολία Σουῖδ.) ἀμείβεια, ἀγνοία· ἰgnorantia ἴδε ἀδμολή.
 Ἄ-δμωες· ἴδε ἄδμωες.
 Ἄδμωλεῖ (δῆμος)· χωρὶς δουλείας Ζώναρ.
 Ἄ-δμωλέω· ἀνυπόδ' ἔτ. Μεγ. ἀγωνισμῶν, ἀγανακτῶ, ζητῶ, ἀκηρίδιον Σουῖδ. καὶ Ζών.
 Ἄ-δμωλή· ἀγνοία, ἀπορία, ὀλιγογρία, ἡσυχία Πουγ.
 Ἄ-δμωλίει· ἴδε ἄδμωλία.
 Ἄδμωνες ἢ ἄδμωες· θαλασσιῶν ἰχθύων εἶδος· τὰ συκία ἢ καὶ ψήττα· Ὀππιαν.
 Ἄδμύν· ἀγών Πουγ.
 Ἀδύας, α, ὁ· ἰδούας.
 Ἀδω-ἄδως, συ. ὁ· ποιητ. ὁ καταβαίνων εἰς τὸν ἄδον Ἀισγ. Πρ. 888.
 Ἄ-δογματίζω, ἐπὶρ. ἐκκλητ. ἴδε δογματίζω.
 Ἀδύων, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ Ἀδου Ἀθην. 13. 507.
 Ἄ-δοι· ἄστωις· ἐπὶρ. ἀνὺ δαισμοῦ, ἀναμφύβητος Ἀνακρ. 68.
 Ἀδοκα· ἀπροσδοκῆτος, ἐπὶρ. πλεονθὲν ὑπὸ τῶν Γραμματ.
 Ἄ-δόκητος, 2' α) ποιητ. ὁ ἀπροσδοκῆτος, ἀνιψιότης, αἰρνιδίος Θουκ. 4. 36' - γάρρι, παρ' Εὐρ. ἰδίως ἀντιθ. τῷ τὰ δοκηθέντι. Τὸ ἀδόκητον = τὸ μὴ περιμενόμενον, αἰρνιδίον Πουγ. ἢ μὴ περιμενόμενη προσβολή· «ἀπὸ τοῦ ἀδοκῆτος» = αἰρνιδίος· β) ἐνεργ. ὁ μὴ προσδοκῶν, ἰσχε-spectatus, praeter opinionem, πλ. οὐδ. ἀδόκητα ἐπὶρ. ἀντὶ ἀδοκῆτος Εὐρ. Φων. 317.
 Ἄ-δοκῆτις, ἐπὶρ. ἀπροσδοκῆτις, αἰρνιδίος.
 Ἄ-δοκία, ἡ· ἀπροσδοκῆτος σύμβουλος.
 Ἄ-δοκίμαστος, 2' ὁ μὴ δοκιμασθείς, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἱππικῷ κατατασσόμενος, δι' ὃν ἐν Ἀ-θῖναις ἀπαιτεῖτο δοκιμασία Λυσ. 14. 8, non examinatus· «ἀδοκῆστος» ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος· εἰς ἄνδρας Ἀρπακρ. ἐπὶρ. ἀδοκιμάστος μετν.
 Ἄ-δοκίμος, 2' ὁ μετὰ δοκιμασίαν μὴ παραδεχθείς, ἀφανής, κίβδηλος, ἄσημος, ἄδοξος, ἀπαρίσταντος, ἀπόκλητος, ἀνωσελής· ἐπὶ γρημ-τό μὴ ἔχον ἀξίαν Πλατ. Νομ. συγν. παρὰ μετν. ἰsophoratus· ἐπὶρ. ἀδοκίμος μετν.
 Ἄ-δοκος, 2' ἀδόκητος· ἐπὶρ. ἀδοκῶς παρ' Εὐρ. Τρω. 786, ἔνθα νῦν ἀδίκως ἀντιφώνησκειται.
 Ἀδολές· ἡ ἀδολής· ὀργίς Πουγ.
 Ἀδο-λεσχέω, ὦ, (ἄδως, ἀδῶντις, λέσχη, ἢ) μάταια ὀμιλῶ, πολυλογῶ, φλυαρῶ, μακρολογῶ Πλατ. Φαιδρ. pugor.
 Ἀδο-λεσχημα, τό· ματασιλογία, φλυαρία Εὐ-στάθ.
 Ἀδολέσχη· ἀδολέσχος.
 Ἀδο-λεσχητέον ῥημα, φλυαρητέον Κλημ. Ἀλεξ.
 Ἀδο-λεσχία, ἡ· πολυλογία, φλυαρία, βωμολο-γία Ἀριστοτ. Νικ. pugao· ἐν καλῇ σημ. ἡ ὀξύ-νοια, ἡ λεπτολογία· ἔτι καὶ ἡ φιλοσοφική ἔρευνα Πλατ. Φαιδρ. ἡ μέριμνα, ἡ συνεχὴς μελέτη Π. Γα.

- Ἄδολεσχικός, 3' ὁ ἔχων κλίσην ἢ ἀνῆκων εἰς τὴν ἀδολέσχίαν Πλατ. Σοφ. 225, pugatorius· ἐπὶρ. ἀδολεσχικός.
 Ἀδολέσχος· α) ὁ περὶ τῶν τυγόντων κατατρί-βων τὸν γρόνον του, πολυλόγος, βωμολόγος, φλύαρος, loquax, gorgulius· β) ὁ σοφιστικῶς ἐξε-τάζων τι· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωκράτης καλεῖται «πρωγῶς ἀδολέσχης» Εὐπολ. ἐπὶρ. ἀδολέσχως.
 Ἀ-δο-λίεστος, 2' ὁ ἀνευ δολιότητος Εὐστάθ.
 ἐπὶρ. ἀδολιεύτως.
 Ἀ-δολός, 2' ὁ ἀνευ δόλου, ἀπάτης, τίμιος, εὐλικρινής· λόγος· Εὐριπ. - σοφία Πινδ. - σπον-δαί Θουκ. non fucatus, sine fraude· ἐπὶρ. ἀδο-λιεύτως.
 Ἀ-δύλως, ἐπὶρ. «ἀδύλως φιλοσοφεῖν» = εὐλικρινῶς Ξεν. Ἑλ. 3, 4, 5· ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς, ἀληθῶς· Βεκ. Ἀν.
 Ἀ-δύλωτος (δολώω)· ἄδολος, μὴ δολωμένος, ἀδολῶς ἐκκλ.
 Ἀδομα· ἴδε ἡδομαι.
 Ἀδων ὄωρ. ἀντὶ ἡδον παρτα. τοῦ ἄδω.
 Ἀδων ὄωρ. β. ἴδε ἀνδώνω.
 Ἀδονά ὄωρ. ἀντὶ ἡδονῆς Ἡσυχ. (-ω-).
 Ἀδόνες, ποιητ. ἀντὶ ἀηδόνες.
 Ἀ-δόνευτος, καὶ
 Ἀ-δόνητος, 2' ὁ μὴ δονούμενος, ἀλλόνητος, ἀσίλευτος Παυλ. Σιλ. 20.
 Ἀδονίς, ἴδος, ἡ ὄωρ. ἀντὶ ἀηδόνος Μασχ. 3. 47.
 Ἀ-δόξαστος, 2' ὁ μὴ κατὰ δοξασίαν ἄλλ' ἀ-πύργων πράγματι, βέλαιος Πλατ. Φαιδρ. ἰδίως παρὰ Στωϊκοῖς, αἵτινες τὸσον τὸν σοφόν, ὅσον καὶ τὴν ἐπιστημὴν καλοῦσιν ἀδόξαστον· διότι δὴν νομίζει· ἀλλὰ γινώσκει, supra opinionem positum· καὶ ἢ ἰσχυρόν ὅμως ἀδόξαστος = ἀνελπίστος, ἀ-δόκητος· ἐπὶρ. ἀδοξάστος Σαῖτ. Ἑμπ.
 Ἀδοξέω, μελ. ἡσώ (ἄδοξος)· 1) ἔγω κακὴν δό-ξαν, φήμην, παρὰ τὸ «κακῶς ἀκούειν» Πλουτ. Περ. - παρὰ τινι· Πλουτ. Καισ. καὶ εἰμαι ἀπ-μος, ἀδοξος· περιφρονημένος· 2) ἐνεργ. ἀδοξόν, ἄτιμον νομίζω μετν. «ἡδύσαν ἀνακιστὶ φε-γαί» Ἰωσήφ. Παθ. καταφρονοῦμαι, οὐ τιμῶμαι· «καὶ βανυστακαί... ἀδοξοῦνται» πρὸς τῶν πό-λεων Ξεν. Οἰκ. 4. 2. mala audio.
 Ἀ-δόξημα, τό· ἀδοξία Πλουτ.
 Ἀδοξία, ἡ· 1) κακὴ φήμη, ὑπόληψις, ἀτιμία, ταπεινότης· παρὰ τὸ αἰσχρογύνη εὐρεῖται παρὰ Δημ. «ἡ ἐπὶ τοῖς περιφρονημένοις ἀδοξία», ἰσχυ-μία· 2) καταφρόνησις Ἀππιαν.
 Ἀ-δοξο-ποιήτης, 2' ὁ μὴ ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γνώμης ὀδηρούμενος, ὁ ἄλογος· -ζῶα Πουλ. β. 5, 8.
 Ἀ-δοξός, 2' α) ὁ ἀνευ δόξης, ἄτιμος, ἀφανής, ἄσημος, κακῶδοξος Ἰσοκρ. 9. 66· «πρόφρασις οὐκ ἔστι» = ἐντίμος Πλουτ. Πισμ. ἰngloriosus, ἰsophoria· β) ἀπροσδοκῆτος, παρὰδοξος Σοφ. ἔν' Ἀκρίσιω καθ' Ἰσοκρ. ἐπὶρ. ἀδόξως· ἀκρίσιος, αἰσχρογῶς, ἰgnominiosus.
 Ἀδούπισσος· πάλιν τῆς Λυκαονίας Πτολ.
 Ἀ-δωρ(ε)· ἀγούρτως λεξ.
 Ἀ-δωρητός, 2' ὁ μὴ ἐγδαρμένος, ἡγδαρτός Νικ.
 Ἀ-δωρος, 2 ὁ ἀγδαρτός, ἔτι εἰ ὁ ἀσκάς, τὸ ὄψι-μίτι Ἀντιμαχ. ἐν ἔτ. M. pelle carēos.
 Ἀ-δωρπος, 2' ὁ μὴ φαγών, νηστὶς μετν. Λυ-κοτρ. incoenatus.

- Ἄ-δορύ-ληπτος, 2' ὁ μὴ διὰ τοῦ δόρατος ληφθεὶς, πιπθεὶς, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ληφθῇ, ἀκατανήκτος (ἀμφιδόλον).
- Ἄ-δορύ-φόρητος, 2' μετγν. ὁ ἄνευ δορυφόρων ὁ δορυφόρος μὴ μεταχειριζόμενος· «μοναρχία ἀδορυφόρητος» Πλουτ. Αριστ. 7. «ἀριστὰ ἀδορυφόρος Διογ. Α. non stipatus satellibus.
- Ἄδος, κατ' ἄλλους ἄδος, εὐς, τό, ἐπ. ὁ κόρος, κουρασμός, ἢ ἀηδία (ἐν τῇ ἐργασίᾳ) μόνον Ἰλ. λ, 88, satietas· ὁ βούτμανος παρὰ τὸ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀηδέω καὶ τονίζεαι ἄδος.
- Ἄδος, γ. εὐς, δωρ. τό· ἀντί ἡδος, χαρά, εὐφροσύνη, laetitia.
- Ἄ-δοτος, 2' ἄδωρος, ἄκληρος, ἄπροικος Ὀμ. Ἰμ. Ἐρμ. 573.
- Ἀδούας, α. ὁ· 1) παραποτάμιον τοῦ Ῥοδανοῦ ἐν Γαλλίᾳ Στραβ. 2) παραποτάμ. τοῦ Πάδου ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ Πολυδ.
- Ἀδούλας, α. ὁ· τὸ ὑψιστον νῶτον τῶν Ἀλπεων Στραβ. νῦν Saint Gottharde.
- Ἀ-δουλ(ε)ί· ἄνευ δουλείας μετγν.
- Ἀ-δούλευτος, 2' α) ὁ δούλος, ὅστις μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐγεννήθη δουλεύει καὶ δὲν πωλεῖται· Ἀρριαν. 6) ὅστις δὲν εἶνε δούλος λεῖς.
- Ἀ-δουλία, ἢ ἡ ἑλληψίς δούλων Ἀριστοτ. Πολ. 6, 5, 13.
- Ἀ-δουλος, 2 ποιητ. ὁ ἄνευ δούλων· διώματα Εὐρ. Ἀνδρ. 593· βίος Φρυγίη· ὁ τέσσης πτωγός, ὥστε οὐδένα δύναται νὰ διατηρήσῃ δούλον Πλουτ. παρὰ τὸ «ἀνέστιος ἄκοικος».
- Ἀ-δούλωτος, 2' ὁ μὴ δουλωθεὶς, ἐλεύθερος Πλουτ.
- Ἀ-δούπητος, καὶ
- Ἀ-δουπος, 2 (δοῦπος)· ὁ μὴ ποιῶν κρότον Ἀγᾶθ. strepitus expers.
- Ἀδούσιον· ἑραστόν (ἄρεστόν), σύμμενον Πσυ.
- Ἀδο-φοίτης· ὁ εἰς τὸν ἄδην φοιτῶν, ὁ αἰδο-φοίτης ἢ ἀδοδάτης Ἀθην.
- Ἀδρα· πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ.
- Ἀδραία· αἰθρία κατὰ Μακεδόν. Πσυ.
- Ἀδραϊον (δράω)· ἄπρακτον Πσυ.
- Ἀδραῖστα· ἴδε Ἀδρησταί.
- Ἀ-δραχῆς, εὐς, 2 (δέρακι)· ἀδερχῆς, ὁ μὴ βλέπων, τυφλός, ἀλλὰ καὶ ἄρατος Πσυ.
- Ἀδραμύτ(ε)ιον μετγν. ἀντί Ἀδραμύτιον, τό· πόλις τῆς Μυσίας, κατ. Ἀδραμυτινή.
- Ἀδραμύττις, ἢ νῆσος ἐν Λυκίᾳ, κατ. Ἀδραμυττίτης.
- Ἀ-δράνεια, ἢ (δράω)· ἡ ἀσθένεια τοῦ δράν, ἀπραξία, ὀκνηρία Ἡροδ. 2, 10, 17, imbecillitas.
- Ἀ-δράνιος, 3' ἀδρανής Παλ. ἐπιγρ. 141.
- Ἀ-δράνιος, ὦ· εἶμαι εἰς τὸ πράττειν ἀδύνατος, ὀκνηρός, ἀργός Nov.
- Ἀδράνη ἢ Ἀδρήνη, ἢ· πόλις ἐν Θρᾷκη, κατ. Ἀδρηνητὴς ἢ Ἀδρηνατος.
- Ἀ-δράνης, 2 (δράνω)· α) ἀδύνατος, ἀνενέργητος, ὀκνηρός, ἄτονος μετγν. languidus, imbecillitas· 6) ὁ ἀδυναμίαν παρέρχων· «δίκαια ἀδρανῆς» ἢ ἐξασθενίζουσα δίκαια Πλουτ. «σείδηρος ἀδραν. καὶ δύσεργος» = σκληρός καὶ δυσκόλως κατεργαζόμενος σίδ. ἐπὶ δ. ἀδρανῶς, imbecilliter.
- Ἀ-δρανία, ἀδρανίη μετγν. ποιητ. ἢ ταυτὸν τῇ ἀδρανίᾳ· Ἀπολ. Ἰ.

- Ἀδρανός, ὁ· 1) θεοῦ Σικελοῦ ὄνομα Πλουτ. 2) πόλις ἐν Σικελίᾳ Αἰλ. αὕτη καὶ οὐδ. Ἀδρανὸν ἄπαντα.
- Ἀδραῖσις, ἰων. ἀδρησις, ἢ ἀπραξία Σουίδ.
- Ἀδράστεια, ἰων. Ἀδρηστεια, ἢ α) θεά, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσει, καὶ αὕτη ἡ Νέμεσις· 6) πόλις ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Προποντίδα· γ) πηγὴ Πaus. 2, 15.
- Ἀ-δραστ(ε)ίδης, ὁ· πατρων. υἱὸς τοῦ Ἀ-δραστου.
- Ἀδραστίνη· ἴδε Ἀδρηστίνη.
- Ἀ-δραστως, ἰων. ἀ-δρηστος, 2' α) ἀναπόδραστος, ἀναπόφευκτος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δραπέτευσῃ· β) ὁ μὴ ἀποδιδράσκων, ὁ μὴ εἰς τὸ ἀποδιδράσκειν ἐπιτηδὸς· «ἀνδράποδα εὐλοθέσποτα καὶ ἀδρηστα» Ἡροδ. 4, 142, minime fugitivus.
- Ἀ-δραστος, ἰων. Ἀδρηστος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, πρότερον βασιλεὺς τοῦ Ἀργεοῦ, ὃν ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου κατέφυγεν εἰς τὸν ἐν Σικωνίᾳ ἐκ μητρὸς αὐτοῦ πάππον Πύλυον· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦτου διεδέξετο τὸν θοόνον· βραδύτερον ἐπανελθὼν εἰς Ἀργεὸς συνέχευσε τὰς θυγατέρας τοῦ τῆν μὲν Δηϊπύλην μετὰ τοῦ φυγάδος Τυδείου, τὴν δὲ Ἀργείαν μετὰ τοῦ ἐκ Θηβῶν φυγάδος Πολυδαίμονος· ἵνα δὲ τούτων εἰς Θήβας ἐπαναφέρῃ, διοργάνισεν τὴν ἐκστρατείαν τὴν ἐπὶ ἐπὶ Θήβας. καὶ οὗτος ὁ Ἀδραστος δυστυχῆς ἐπέστρεψεν ὀπίσω, διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Ἰππου τοῦ σωθεὶς καὶ κατέφυγεν εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Θησέα, βοηθεῖα τοῦ ὁποῦο ἐξεπύρθησε τὰς Θήβας· ἀπέθανε δ' ἐπιστρέφων καὶ ἐτιμᾶτο εἰς πολλὰ μέρη, ὡς ἐν Σικωνίᾳ ὡς ἦρας· 2) υἱὸς τοῦ Γορδίου, ὅστις ὡς φρονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κατέφυγεν εἰς τὸν Κροῖσον.
- Ἀ-δραστος, κἀλλ. ἀ-δρατος· ἀπρακτος, ἀποιήτος· «ἀδραστον» ἀπρακτον, ὁ οὐκ ἄν τις πράξειεν· Πσυ.
- Ἀδράραφς, υἱος, ἢ· λαγανόν τι ἄγριον Μεγ. Εὐτ. τὸ χρυσολαγανόν, ἢ λουδοδιὰ Φερικρ. Β. 4. 345 μετγν. ἀνδράραφς· ἴδε ἀτράραφς.
- Ἀδράραχη, ἢ· ἀνδράραχη Θεορ.
- Ἀ-δρεπᾶνος, ὁ· α) ὁ ἄνευ δρεπᾶνου· β) ὁ μὴ ὑπὸ δρεπᾶνου ψαυθεὶς, ὁ μὴ ἠερσθεὶς δρεπᾶνω, ἄδρεπτος Σοφ. ἀποστ. 804.
- Ἀδρε-πῆ-βολος, 2 (ἀδρός, ἐπὶ ἡβολος)· ὁ μεγαλεπῆβολος, ὁ εὐτυχῆς εἰς κατόρθωσιν μεγάλων πραγμάτων Λογγιν. 8· (ἢ παρὰ γῆ· ἐκ τοῦ, ἀδρά ἐπὶ βάλλειν εἶνε ἐσταλμένη).
- Ἀ-δρεπτος, 2 ποιητ. α) ὁ μὴ δρεπθεὶς, ἄκοπος, ἀτύχητος· β) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δρεφθῇ· «ἡβας ἄνθος ἄδρεπτος ἔστω» Αἰσγ. Ἰκ. 649.
- Ἀδρέω, μελ. ἦσω, (ἀδρός)· ἀδρόω, ὠρμαίνω, αὐξάνω μεταβ. καὶ ἀμεταβ. μετγν. Διοσκορ.
- Ἀδρηναίς, ἢ ὠρμαναίς, αὐξήσις μετγν.
- Ἀ-δρησις, εὐς, ἢ· τὸ οὐδὲν δράν, ἀπραξία Βαρτν.
- Ἀδρησταί, αἰ· λαὸς τῆς Ἰνδίας Διοδ.
- Ἀδρηστη, ἢ· θεράπειναι τις τῆς Ἑλένης Οδ. δ. 123.
- Ἀδρηστίνη, (τ), ἢ· θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου.
- Ἀ-δρηστος· ἴδε Ἀδραστος.
- Ἀδρία, ἢ· πόλις παρὰ τὴν ἀδριατικὴν θάλασσαν, κατ. Ἀδριανός, Ἀδριάτης (ἄδ) καὶ Ἀδριανεύς (Σουίδ).

Ἀδριακός, καί

Ἀδριανός, 3' ἴδε Ἀδριατικός.

Ἀδριατικός, 3' ὁ ἀνήκειν εἰς τὸ Ἀδριαν.

Ἀδριηνός, Ἀδρίης· ἰων. ἀντ' Ἀδριανός, Ἀδρίας.

Ἀδρίης, ἰων. καὶ Ἀδρίας, ου, ὅ· ἡ ἀδριατικὴ θάλασσα, mare superum, καὶ ἐπ' ὅ. Ἀδρίας, ἄδρος, ἡ.

Ἀ-δριεύς, 2' ὁ μὴ δριεύς, μὴ πικρὸς, εὐχάριςτος Λουκιαν. Τραγ. 322.

Ἀδρὸ-βάτικος, 3' ὁ βαινόν ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἐδάφους, ἀντ' ὅ. τῷ ἀγροβατικός Ἀθην. 3, 99, ὁ Δινδάρφ. διορθοῦ ἀγροβατικός.

Ἀδρὸ-βύλω, 2' ὁ ἀδρότης ἔχων βύλους, δηλ. ἰσχυροῦς ἢ στερεοῦς, ἢ χυδρότης καὶ μεγάλους, καρπιυρόος Διοσκορ. Πλιν.

Ἀδρόγχοι, 2' διορθωθῆν εἰς ἀδρόχοι Αἰσχ. Περ. 541.

Ἀδρὸ-δάκτυλος, 2' ὁ ἔχων ἀδρούς, ἰσχυροῦς δακτύλους Βυζ.

Ἀδρόι· στύλοι ἀρότρου, δι' ὧν ὁ ἰσχυροῦς ἀρμύζεται Ήσυχ.

Ἀδρό-κερως, ωτος, 2' ὁ ἀδρὴ ἢ μεγάλη κέρτα ἔχων Βυζ.

Ἀδρὸ-κέφαλος, 2' ὁ ἀδρὴν ἢ μεγάλην ἔχων κεφαλὴν Παυλ. Αἰγ.

Ἀδρὸ-λαλία, ἡ· πολυλογία, χυδρόλογία Βυζ.

Ἀδρὸ-μερής, 2' ὁ ἐξ ἀδρόων, μεγάλων μερῶν συνιστάμενος (ἀντίθετ. τῷ λεπτομερής), εὐπαγής Πλουτ. περὶ ἐκλ. μυστ. 32. «ὁ πιτυρίτης ἄρτος ἀδρομερέστερος» Γαλην. ἐπ' ἄρ. ἀδρομερῶς· εἰς χυδρὰ μέρη.

Ἀδρὸ-μισθος, 2' ὁ ἀπαιτῶν ἢ λαμβάνων μέγαν μισθὸν Σκυμν. 352.

Ἀδρὸ-πόρος, 2' ὁ ἀδρότης ἢ μεγάλους ἔχων πόρους Κασ.

Ἀδρός, 3 (ἀδρός, ἄδρ, ἄ) α) πλήρης, τέλειος, ἀκμαίος, ὥριμος· καρπός· Ἡροδ. 1, 17. «παιδίον» 4, 180· β) πυκνός ὡς χιών, ἰσχυρός, δυνατός, παχύς, μέγας, γενναίος· πόλεμος Ἀριστ. Νεφ. «οἱ ἀδρόι· ἰσχυροὶ ἄνθρωποι· κατ' ἀντίθεσιν τῷ «μικρότεροι»· μεταφ. «οἱ ἀδρότεροι· καὶ πολὺ βελτίονες»· οἱ σπουδαιότεροι, χρηστότεροι Ἰσ. 12, 110, «πιστὸν ἀδρότερον» Ἀθην. 497. Παρὰ τοὺς ῥήτορας, πλήρης, εὐπόρος, εὐφραδής, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἰσχνός, ἀλλὰ καὶ ψέγων, κομπώδης, adultus, valietus.

Ἀ-δρῶσις, ἡ· ἔλλειψις δρόσου Ἰωσηφ. siccitas.

Ἀδρῶσύνη, ἡ· ἀδρότης, μάλιστα τῶν σταχυῶν Ἡσιόδ. Ερ. 475.

Ἀδρὸ-σφαίριος, 2' ὁ εἰς ἀδράς σφαίρας ἐσχηματισμένος Ἀρριαν.

Ἀδρότερως, ἐπ' ἄρ. χυδρότερος· «ἀδρότερος διαίτην» Ἰπποκρ.

Ἀδρότης· ἴδε ἀδρότης.

Ἀδρότης, ἦτος, καὶ ἀδρότης μετγν. ἡ (ἀδρός, κατὰ Δεδωρολίην=ἀνδρότης, ἐπ. α) ἡ τελεία ὠρίμανσις Ἰλ. ο, 859· β) ἡ πυκνότης, ῥώμη Ἀθην. τὸ πληθὺς, ἡ ἀφθονία, Ν. Δ. magnitudo, robur.

Ἀδρὸ-χώρος· ὁ ἀδράς ἔχων χώρας Ήσυχ.

Ἀδρόω· κάμνω τι ἀδρόν, φέρω εἰς ὠρίμανσιν, μόνον παθ. ἀδρόομαι, οὔμαι, ὠρμάζω, μ-

σπίνω, γίνομαι ἰσχυρός, μεγαλύνω Πλάτ.

Ἀδρῶα· ἴδε ἄδρῶα.

Ἀ-δρῶας, ἄδρος· ἀμαδρούς Νον.

Ἀ-δρῶμακτον (δρῶμασσῶ)· καθαρὸν Ήσυχ.

Ἀδρῶνσις, ἡ· παχύνσις, ὠρίμανσις Ἀριστοτ. Μετ. 12, 9. Θεοφρ.

Ἀδρῶντικός, 3' ὅστις δύναται νὰ παχύνῃ, νὰ ἀδύνησιν ἐκκλ.

Ἀδρῶν (ἀδρός)· ταῦτόν τῷ ἀδρόω, παχαίνω, χυδραίνω, φέρω τι εἰς ὠρίμανσιν, τελειουργῶ, Ξεν. Ἡροδ. Παθ. γίνομαι ὥριμος Θεοφρ. ad maturitatem perduco, (ὁμ. ἀδρῶματ).

Ἀδρῶς, ὄκος, ὁ· πόλις ἐν Σικελίᾳ, κατ. Ἀδρυκίνος Στεφ. Βυζ.

Ἀδρῶων, τό· πληθ. ἄδρῶα καθ' Ἡσυχιον οἱ Σικελοὶ ἄδρῶα τὰ μέλα ἔλεγον, παρὰ δὲ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις ἀκρόδρου(ον) λέγεται πᾶς καρπὸς δένδρου· παρὰ δὲ τοῖς ἀρχ. Κυπρίοις ἄδρῶα ἦσαν πλοῖα μονόφυλα Κυπριακὰ Σακελ. Τ. 3. ἐν λ. ἄδρῶα.

Ἀ-δρῶπτος, 2' ὁ μὴ ἔξων· ὄνυχες Νον.

Ἀ-δρῶς, υἱός, 2' ὁ ἀνευ δρούς, ἀνευ δένδρων Πινδ. ἀποστ.

Ἀ-δρῶφρακτος, 2' ἀτελείςτος, ἀφύλακτος, ἀνευ δικαστηρίου Ήσυχ. καὶ ἀδρῶφρακτον· ἀπονόν, ἀταλαίπωρον Συν. λ. Ἄρ.

Ἀδῶ καὶ ἄδῶ... δωρ. ἀντ' ἡδῶ, καὶ ἡδῶ...

Ἀδῶγλωσσος, ἀντ' ἡδῶ-γλωσσος Πινδ. Ο. 13, 142.

Ἀ-δῶνᾶμείω· δὲν δύναμαι διαφ. γραφ. ἀντ' ἀδυνατέω Πλάτ.

Ἀ-δυναμία καὶ ἀ-δυνασία, ἡ· ἔλλειψις δυνάμεως, ἀτονία (σωματική), impotentia, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δύναμις Ἡροδ. 8, 111. «-τοῦ λέγειν»· ἔλλειψις ἐδγλωσσίας Ἀντιφ. 5, 1. -τοῦ εἰδέναι Πλάτ. Πολιτ.

Ἀ-δύναμος, 2' ἀδύνατος, ἀσθενής Διοσκορ. (ὁμῶς).

Ἀ-δυνασία, ἡ· ἀδυναμία· τοῦ λέγειν Θουκ.

Ἀ-δυναστευτος, 2' ὁ μὴ δυναστευθείς, ἢ δυναστευόμενος, ἀδασίλευτος Συνασ.

Ἀ-δυναστί, ἐπ' ἄρ. ἀδυναστὶς Ήσυχ. καὶ ἀδυνατός Σουδ. καὶ Ζων.

Ἀ-δυναστία, ἡ· ἀδυναμία, ἀσθένεια Διον. Ἀλ.

Ἀ-δυνατέω· εἶμαι ἀδύνατος, δὲν δύναμαι, καὶ ἐπομ. ἀπερεμφ. Πλάτ. Φιλ. 20. καὶ μετγν. non valeo· ἀδύναται· δὲν εἶναι δυνατόν Ν. Δ.

Ἀδυνατία, ἡ· ἀδυναμία ἀρχ. λεξ.

Ἀ-δύνατος, 2' 1) ὁ μὴ δυνατός, ἀσθενής, ὁ μὴ ὄνεις κατάστασιν νὰ πράξῃ τι, π. γ. -ἀμύνησθαι· Θουκ. 2, 11, ἀδρανής, μετὰ ἐπομ. ἀπερεμφ. ἡ μετὰ αἰτ. «-τὰ μακρὰ ταῦτα» κατ' ἀναφορὰν πρὸς τοὺς μακροὺς τοῦτους λόγους· συνηθ. μετὰ δοτ. «ἀδύνατος τῷ σώματι»· κατὰ τὸ σῶμα, δηλ. εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀνά-ξιοι, ἀσθενεῖς, ἀπόμαχοι, «ἀδύνατος τοῖς χρήμασι»· δηλ. πτωχός, Θουκ. 7, 28· ἐντεῖθεν ἐν Ἀθήναις ἀδύνατος ὅστις ἐκ τῶν χρημάτων τῆς πολιτείας ὀπισθετηρίζετο, imbecillis· 2) παθ. ὅ, τι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γείνη, ἢ ἀνευ τοῦ ὥστε μετ' ἀπαρεμ. ἀδύνατον καὶ ἀδύνατα, id quod fieri nequit· ἐπ' ἄρ. ἀ-δυνατός, ἀσθενῶς Ἀντιφ. 5, 76, imbecilliter.

Ἀδύομαι ἀντ' ἀναδύομαι.

Ἀδύπνοος, δωρ. ἀντ' ἡδύπνοος.

Ἀδурμαχίδαи, ὦν, οἰ· Λιδικὸν ἔθνος εἰς τὰ δωρ. τῆς Αἰγύπτου.

- μὲ κληγῆς, βατανίζω, κτυπῶ· «ὀλλοθρίον αἰκίζεν» = κκομταχίζομαι τινά μίγρι· καταστροφή, ἐξοντώσις· μελ. δεικνῶ, ἰλ. γ. 256.
 6) Μεσ. ἀορ. α. ἐπ. αἰκιστάμεθα, ἐν ἐνεργ. σημ. μετ' αἰτ. προς. καὶ μετὰ οὐδ. ἐπθ. «τὰ ἔσχατα», παθ. αἰκισθόμεναι νεκρὸν ἔατας· Ὁδ. σ. 222, contumeliose tracto, vexo.
 Ἀει-κίνησις, ἡ· ἡ παντοτεινὴ, ἀδιάκοπος κίνησις, perpetuus motus.
 Ἀει-κίνητος, 2· ὁ αἰ κινούμενος Πλατ. Φαίδρ. 245· ἐπὶρ. αἰκινήτος Ἀριστοτ.
 Ἀει-κισμός· αἰκισμός, αἰκία.
 Ἀει-κλονος, 2· ὁ πάντοτε κλονούμενος (ἡδὴ διορθοῦται εἰς αἰ κλόνος) ἐπὶγρ.
 Ἀει-κτυπέων, οὐσα, οὐ· ὁ πάντοτε κτυπών, ἡ παταγών· κεραυνὸς Κόιντ. Συμφ. 1, 677 perpetuo latans.
 Ἀει-κωμος, 2· ὁ πάντοτε ἐν κώμοις ὢν, ὁ πάντοτε εὐλογούμενος Μενέδ. 4, 301.
 Ἀεικῶς, ἐπὶρ. ἀπρεπῶς.
 Ἀει-λᾶλος, 2· ὁ πάντοτε, ἀδιακόπως λαλῶν Μελέαγρ. 95.
 Ἀει-λάμπης, 2· ὁ ἀδιακόπως λάμπων Στοβ. Αἰλίη, ἡ· ἡ πνοή Ησυχ. flatus.
 Ἀει-λείδης, 2· ὁ πάντοτε λείδων, στάζων βέων, τρέχων Nov. semper destillans.
 Ἀει-λίχνος, 2· ὁ πάντοτε λαίμαργος, ὅπλητος, ὁρμητικός πρὸς τι Φιλ.
 Ἀει-λογέων· πάντοτε λέγων ἀργ. λεγ. «αἰετολογία, δόκιμον» τὸ δὲ αἰετολογεῖν καὶ τὰ ὅμοια ἀδόκιμον Φρυνγ. Βεκκ. σ. 21.
 Ἀει-λογία, ἡ· τὸ αἰετὸν λόγον καὶ εὐθύναν ὑπέχειν Ἀρποκρ. τὸ αἰετὸν λέγον καὶ ἀπολογίαν Ησυχ. τὸ αἰετὸν λέγειν τὸν πραττομένων αἰετὸν λέγον· προτείνεσθαι Δημ. 19, 2· παρέρχεν 57, 27.
 Ἀει-λος, 2 (εἰλη)· ὁ ἀνήλιος, ὁ μὴ ἡλιόδλητος, ὁ ἐστερημένος τῆς λάμπειος καὶ θερμότητος τοῦ ἡλίου Βεκ. Αν. 347, frigidus.
 Ἀει-μακάριστος, 2· ὁ πάντοτε μακάριος, εὐδαίμων, semper beatus.
 Ἀει-μαργος, 2 (μάργος)· ὁ πάντοτε λαίμαργος, ἀσφράγος Ὀππιαν. semper libidinosus.
 Ἀεῖμεναι (ὁρθότ. ἀήμεναι)· πνεύσαι Ησυχ. ἴδε αἰλίη.
 Ἀει-μνημόνευτος, 2· ὁ πάντοτε μνημονευόμενος Ἰωσήφ. ἐπὶρ. αἰμνημονεύτος μετγν.
 Ἀει-μνήμων, 2· ὁ πάντοτε μνήμων, καὶ ὁ μηδέποτε λησμονούμενος· «αἰμνήμονες καὶ εὐφρεῖς» Ἀριστοτ.
 Ἀει-μνηστὴς, 2 (μυμνήσκομαι)· 1) παθ. ὁ πάντοτε μνημονευόμενος, ὁ αἴτιος νὰ μνημονεύται πάντοτε, perpetuo memorabilis· 2) ἐνεργ. ὁ αἰετὸν μνήμης ἔχων, ὁ αἰετὸν μνήμων, memot' ἐπὶρ. αἰμνήστως.
 Ἀει-νάης, 2 (νέσσειν ὕδατ' αἰετῶν, γρ. αἰετίντεσσιν)· ὁ πάντοτε βέων Ἀθην.
 Ἀει-νάος, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί δένναος Προδ. 1, 93, semper fluens.
 Ἀείνας, ντος, ὁ· ταῦτόν τῳ αἰένως· ἴδε καὶ αἰεναίης.
 Ἀει-ναύεται, οἶ· ἀρχή τις παρὰ Μιλησίοις ἐν πλοίοις περὶ μεγίστων τῇ πατρίδι συνεδριάζουσα.
 Ἀει-νάων, οντος, ὁ· αἰένως.

- Ἀει-νάος, ἐπὶρ. ποιητ. τοῦ αἰένως.
 Ἀει-νεφίς· τὸ φλῶσις Ησυχ. κατὰ τὴν ἐτυμολ. τὸ φλῶσις, παρ' Ἰσχυ. ἀναγιν. «αἰνεφίς» τὸ φλῶσις ὥστε ὁρθότερ. αἰνεφίς = ὁ αἰετὸν φλῶν περιβεβλημένος.
 Ἀει-νηστὴς, 2· Ἀντιφ. 5. ἔνθα ἐν τῷ κωδ. ἀπαντὰ περιμένοντες.
 Ἀει-νωος, ἀντί δένναος, αἰένως ἀντ. = «αὐθὺρ αἰένων» Ἀριστ. Βατρ. 146· - γλῶσσα Φρυνγ. Βεκκ. σ. 22.
 Ἀεί-ξενος, 2· ὁ πάντοτε ξένος Ἀισχ. Χ. 673.
 Ἀει-παγής, 2· ὁ αἰώνιος μόνιμος.
 Ἀει-πάθεια, ἡ· ἡ παντοτεινὴ πάθος, τὸ ἀδιακόπων πάθος.
 Ἀει-πάθης, 2· ὁ πάντοτε πάσχων Στοβ. 3, 75.
 Ἀεί-παίς, ὁ· ὁ πάντοτε παῖς, παρθένος· ἀμεινον γράπτειν ἐν διαστάσει αἰετῶν.
 Ἀει-πάλης, 2· ὁ πάντοτε πάλλων, κτυπών, ὡς ἡ καρδία.
 Ἀει-παρθενία, ἡ· τὸ αἰετὸν παρθενον ἐκκλ. perpetua virginitas.
 Ἀει-παρθένος, ἡ· ἡ πάντοτε παρθένος ἐκκλ. semper virgo.
 Ἀει-πλάνης καὶ αἰετ-πλάνος, 2· ὁ πάντοτε πλανώμενος, ὁ φλόαρος Σουίδ.
 Ἀει-πλάνης, ὁ· ὁ πάντοτε πλανώμενος.
 Ἀει-πλάνος· αἰετ-πλάνης.
 Ἀει-ρέθρος, 2· αἰετ-ρέθρος.
 Ἀει-ρέθρος, ἡ· ἡ πάντοτε ρέουσα· εὐτράπελος λέξις σχηματισθεῖσα πρὸς παραγωγ. τῆς λέξεως ἀρετῇ Πλατ. Κρατυλ. 415.
 Ἀεί-ρρος, οὐς καὶ αἰετ-ρῶτος, 2 (βέω) ποιητ. ὁ πάντοτε βέων Σοφ. Οἰδ. Κ. 469, semper fluens.
 Ἀει-ρ(ρ)υτος· ἴδε αἰετ-ρρος.
 Ἀείρω, ἰων. καὶ ποιητ. ἴδε αἰρω.
 Αἰεῖς, μετ. τοῦ αἰμῆ.
 Ἀει-σάμην, μ. ἀορ. τοῦ αἰεῖδος.
 Ἀει-σεδάστος, 2· ὁ πάντοτε σεδάστος Προδ. semper augustus.
 Ἀει-σθενής, 2· ὁ πάντοτε δυνάτης.
 Ἀεισι· ἴδε αἰμῆ.
 Ἀει-σιτος, 2· ὁ ἐν τῷ Πουτανεῖος ἐφ' ἐκάστη ἡμέρᾳ δειπνῶν Πολυδ. καὶ ἐπὶγρ. ἀπαντώσα ἐν τῷ τύπῳ αἰετοῖσι.
 Ἀει-σκιώπης, οἶ· εἰδός τις σκιώπων Ἀἰλ. I. Ζ. 15. 28· παρ' Ἀριστοτ. εὐρηται· αἰεσκιώπης, strix passerina.
 Ἀεισμά, τὸ· ἰων καὶ ποιητ. ἴδε ἄσμα.
 Ἀει-σμός, 2· ὁ διὰ παντὸς σῶζων Nov.
 Ἀει-στενάκτος, 2· ὁ πάντοτε στενάκων Νικητ. perpetuo gemitus.
 Ἀειστη· γνάθων Ησυχ.
 Ἀει-στροφής καὶ αἰετ-στροφος, 2· ὁ πάντοτε στροφεύμενος μετγν.
 Ἀει-συρος, 2· ὁ πάντοτε σύρων· «αἰεσυροι μύρμηκες» Ἀισχ. Πρ. 450.
 Ἀει-συχό-ρρος (αἰετ, ἴσχω, βέω)· αἰσγρὸς κατὰ ἐτυμολ. σχηματ. Πλάτωνος Κρατυλ. 416.
 Ἀεί-τας, Βωιωτ. αἰετός, Λυκαορ. ἴδε αἰτῆς.
 Ἀει-τελής, 2· ὁ αἰετὸν τέλειος μετγν.
 Ἀεί-της· ἐταῖρος Σουίδ. αἰτῆς· ἐταῖρος Ησυχ.
 Ἀει-τρεπτος, 2· ἀστατος ἐκκλ.
 Ἀει-υπνος, 2· ὁ πάντοτε κοιμώμενος, Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1578.

Ἀει-φάης καὶ ἀει-φάνης, 2' ὁ πάντοτε φέγων, ἢ φαινόμενος ἐπὶ ἀστέρων Ἀρριαν.
Ἀει-φατος, 2' ὁ πάντοτε περίφημος, ὠμνότης, ἀγαστός Χρ. Σι6.
Ἀει-φάγγης, 2' ὁ πάντοτε φέγων ἑκαλ. *semper lucidus*.
Ἀει-φλέγης, 2' ὁ πάντοτε καίων· «ὁ δὲ ἀει-φλέγας» Ἰσχυ. Ναξ.
Ἀει-φύρος, 2' ὁ πάντοτε καρποὺς φέρων Σοφ. ἀποσπ. 509.
Ἀει-φρούρητος, 2' ὁ πάντοτε πεφρουρημένος· οἷκος Νον.
Ἀει-φρούρος, 2 ποιητ. α) ἀειφρούρητος· β) ὁ πάντοτε φρουρῶν, ὁ ἀει διαμένων, φυλάττων· οἷκος Σοφ. Ἀντ... *semper tenens*.
Ἀει-φύγία, ἢ· ἡ παντοτεινὴ ἔξορία· πόνος· Ὅππ. «ἡ εἰς αἰὶ φυγή» ἀρχ. λεξ.
Ἀει-φύλακτος, 2' ταυτὸν τῷ ἀειφρούρος.
Ἀει-φυλλία, ἢ· τὸ πάντοτε ἔχειν φύλλα Θεοφρ.
Ἀει-φύλλος, 2' ὁ πάντοτε φύλλα ἔχων Θεοφρ.
Ἀει-φύωτος, 2' ὁ πάντοτε λάμπων Διον. Ἀρ. *semper lucens*.
Ἀει-χαής, 2' ὁ πάντοτε χαίνων.
Ἀει-χειμαστος, 2' ὁ πάντοτε χειμαζόμενος.
Ἀει-χλωρος, 2' ὁ πάντοτε χλωρὸς Εὐφρο.
Ἀει-χρηστος, 2' ὁ πάντοτε χρήσιμος, ἐν χρήσει ὢν· οἷκος Πσυχ.
Ἀει-χρόνιος, 2' ἀέννος, συνεχής Στρατ. ἑπιγρ. 71, *perennis*.
Ἀεικάζομενος, 3, ἐπ. ἀκούσιος, 3, ἐπ. καὶ ποιητ. ἀέκων ἰων. καὶ ποιητ. καὶ ἐπίρ. ἀέκητι· ἴδε κατωτέρ. ἄκων.
Ἀ-εκήλια ἔργα κατὰ Βουτυμ. Λεξιλ. 1. σελ. 251 = ἀεικλία Ἰλ. σ, 77· οἱ ἀρχαῖοι ἀνέφερον εἰς τὸ ἐκπλῶς ἢ ἐκόν, δηλ. ταχυπόδη ἢ ἀκούσια.
Ἀεκήλιος, 2 ἐπ. ἴδε ἀεικέλιος.
Ἀ-έκητι, ἐπίρ. ἐναντίον τῆς θελήσεως τῶν θεῶν Ὁδ. α, 79· «θέων γ, 213.
Ἀ-εκούσιος, ἰων. ἀντὶ ἀκούσιος Ἡροδ. 2, 162. ἀεκουσίη Λουκ.
Ἀ-έκων, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἄκων, ὅπερ ἴδε «πῶλλ' ἀέκων» Ἰλ. λ, 557· «ἀέκωντος ἐμεῖο» = παρὰ τὴν θέλησιν ἐμοῦ. α, 310.
Ἀ-έλικτος, 2' ὁ μὴ ἐλικτός· ἢ περιστρεφόμενος, περιτετυλιγμένος ἀντὶ τριέλικτος Ἡροδ. 6, 77.
Ἀέλιος, οἰ' σύγγαμφοι, ὧν αἱ γυναῖκες εἰσιν ἀδελφαὶ Πσυχ.
Ἀέλιος, ὄνομα ἀντὶ ἡλίου, ἡέλιος τὸ ἄ, ἐάν ἡ λέξις δὲν ἀναγινώσκειται τρισυλλάβως Σοφ. Τρ. 832.
Ἀέλλα, ἢ (ἄ), (ἄημι), ἐπ. καὶ ποιητ. ἡ θύελλα, ἡ καταιγίς, ἡ λαίλαψ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν πληθ. ὅταν διαφοροὶ ἀνεμοὶ συγχρούωνται· «ἄελλα· παντοίων ἀνέμων» = λαίλαψ ἐκ διαφόρων ἀνέμων Ὁδ. ε, 292, *turbidus* μεταφ. «λαμπρῶν ἀστρῶν» = ἡ περιφορὰ, περιστροφή Ἡρό.
Ἀέλλατος, 3 ἐπ. καὶ ὡς θηλ. ἀελλάς, ἄδος, ἢ· ποιητ. ταχύς ὡς θύελλα «ἀελλαία πελειάς» Σοφ. Οἰδ. Κ. 1083, *ventum* μετὰφ. *celeritate*.
Ἀελλάς, ἄδος, ἢ· τὸ αὐτὸ τῷ ἀέλλατος· «ἴπποι· ἀελλάδες» Σοφ. Οἰδ. Κ. 463 «ἀελλάδες φωναί» = σχεδὸν ὡς τὸ «ἔπειτα πτερόεντα» Σοφ. ἀποσπ. 614.
Ἀελλήεις, ἔσα· τὸ αὐτὸ τῷ ἀνωτ. Νον.
Ἀ-ελλήεις, 2 (ἄ ἐπ. καὶ εἴλω, αἰολ. ἔλλω)

ἐπ. ὁ πυκνὰ συνωθούμενος· «κονίσταλος ἀελλής» = ὁ ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου ἔγερθεις κονιορτός Ἰλ. γ, 13, ὁ στροβίλος, *turbidus*.
Ἀέλλο-δρόμος, 2' ὁ ταχέως ὥσπερ θύελλα τρέγων Βαχυλ.
Ἀέλλο-θρίξ, γεν. τριχός, 2' οὐτινος αἱ τρίχες ἐν θύελλῃ κινούνται, σείονται, ἢ ὁ ἔχων πυκνάς καὶ συνεστραμμένους τρίχας Σοφ. ἀποσπ.
Ἀέλλομα· πνέω, φυσῶ Ετ. Μ.
Ἀέλλο-μάχος 2' ὁ κατὰ τῆς θύελλης μαχόμενος· «κέρδος ἀελλομάχου» = τὸ κέρδος τοῦ ἀλείως τοῦ κατὰ τῆς θύελλης μαχομένου Ἰουλιαν. Αἴγυπ.
Ἀέλλο-πόδης, ου, δ· ἴδε ἀελλόπος.
Ἀέλλο-πούς, 2' συντεταγ. ἐν τοῦ ἀελλόπου, γεν. πόδος (ἀέλλα πούς)· ὁ ταχέως ἔχων πόδας, ὁ βρυστηκός ὡς ἀνεμοστροβίλος, ὁ ὡς ὁ ἀνεμος ταχύς· Ἰρις Ἰλ. ν, 409· ἴπποι· Πινδ. Ν. 1, 6· «δίοφοι, π. 4, 18, *velocissimus*.
Ἀέλλο-πούς, ὄδος, ὅ, ἢ· ἴδε ἀελλόπος.
Ἀέλλο-πτερός, υγός, ὁ· ὁ ταχέως πετών.
Ἀέλλω, ὄς, ἢ· ἡ ὡς θύελλα ταχεύει, ὄνομα Ἀρπυίας.
Ἀέλλ-ώδης, 2' ὁ ἀνεμοστροβίλου ὅμοιος.
Ἀελπίω καὶ ἀελπής· παρασχ. τοῦ ἀελπίω καὶ ἀελπής.
Ἀ-ελπής, 2' ἐπ. ἑλπίος.
Ἀ-ελπτέοντες· οἱ μὴ ἐλπίζοντες ἢ μὴ περιμένοντες Ἡροδ. 7, 168.
Ἀ-ελπτέω, ἐπ. καὶ ἰων. δὲν ἐλπίζω, ἀελπίζουσι (ἐπ. ἀελπτέοντες· τὸ εὐ μετρ. ὡς μία συλλαβή), *despero*.
Ἀ-ελπτής, 2' ἀνέλπιστος, μόνον ἐν Ὁδ. ε, 408· ἐνθ· ἀναγινώσκειται ἡδὴ παρὰ Βακχέρων ἢ ἀρχαία γραφή «γαῖαν ἀελπέα δάκην ἰδέσθαι».
Ἀ-ελπτία, ἢ· τὸ μὴ ἐλπίζειν, τὸ ἀνέλπιστον συμβεβηκός Πινδ. π. 12, 31· «ἔξ ἀελπτης» = ἀπροσδοκίτης Ἀρχ. ἀποσπ. 35.
Ἀ-ελπτος, 2 (ἐλπομαι)· ἰων. ποιητ. καὶ μετγν. ἀνέλπιστος, ἀπροσδοκίτης, «ἀελπτος ὠδίνες» = ὠδ. ἄνευ ἐλπίδος, δεινὰ· «ἔξ ἀέλπτου» καὶ «ἔξ ἀέλπτων» = ἀπροσδοκίτης, *insperatus*· ἐπίρ. ἀέλπτως «πυλλὰ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί» Εὐρ. Ἀλκ. 1160.
Ἀέμναι· ποιητ. ἀντὶ ἀέναι· ἀπαρεμ. τοῦ ἄημι.
Ἀεμ· ποιητ. ἀντὶ ἄμμα ἢ νευρὰ τοῦ τόξου.
Ἀε-νάος, 2 (ἄ) ἰων. ἀεί-ναος, καὶ ἐπ. αἰεναίον, ουσια, ον (= αἰεναίον ἐκ τοῦ νᾶειν ἢ νᾶειν)· πάντοτε βέων, ὡς κρήνη, ποταμοὶ Ἡσ. μὴ ἐπιλείπων διαρκῶς· π5ρ Πινδ. παντοτεινός, *perennis*· συγχρῆτ. ἀενάωτερον Ξεν. Κυρ. II.
Ἀε-ναίον, ὄντος· ἀένιος Ὁδ. ν. 109· ποταμοὶ Ἡσ. Ερ. 552.
Ἀέν-ναος· ἴδε ἀένιος.
Ἀεν-νίως· ἐπίρ. τοῦ ἀένιος.
Ἀεν-νόητος, 2' ἀντὶ ἀνεμνόητος, ὅν τις δὲν ἱστοχάσθη, δὲν ἔβαλεν εἰς νοῦν Σχολ. Σοφ. Τρ. 1074.
Ἀεζί-γυια ἄεθλα (ἀέζω, γυιον)· τὰ ἰνδυναμούντα τὰ μέλη Πινδ. ν. 4, 73.
Ἀεζί-κακος, ἄρoura, ἢ· ἡ τὸ κακὸν τρέφουσα Νον.
Ἀεζί-κρως, γεν. κω, 2' ὁ ἔχων μεγάλη κίρκα, ἢ ὁ μεγεθύνων τὰ κίρκα ἐπιγραφ.

- *Ἀεζί-νους, 2^ο συνήρ. ἀεζίνους· ὁ τὸν νοῦν ἐ-
παυζάντων, ἢ ἐπιτείνων· - βίβλος Περικλ.
Ἀεζί-τοκος, 2^ο ὁ τὸν τόκον ἐπαυζάντων τρέ-
φων Νον.
Ἀεζί-τροφος, 2^ο ὁ τὴν τροφήν ἐπαυζάντων·
- ὥρσι Ορφ.
Ἀεζί-φυλλος, 2 (ἄζω, φύλλον) ποιητ. ὁ τρέ-
φων τὰ φύλλα, φυλλόκομος· - ἀκταί Αἰσχ.
Αγ. 681, folia alens.
Ἀεζί-φυτος, 2^ο ὁ φυτὰ τρέφειν Νον.
Ἀέζω, ἀργ. ποιητ. τόπος τοῦ αὐξάνειν. Αἴεξω,
μόνον ἐνιστ. καὶ παρτα. κάμνω γὰ ἀδύνησιν, αὖ-
ξάνω, ἐπιτείνω, πλέον ποιῶ, τρέφω· ὁμοῦρος ἀέζει
οἶνον· Οδ. ι, 111 "οἶνος ἀέζει μέγας" Ιλ. ε, 261.
- θυμὸν ρ, 220 "πένθος ἐνὶ στήθεσσι" μ.
214 καὶ συγν. - οἶον=κάμνω γὰ γέννη μέγας
Οδ. ν, 360 "ἔργον ἀέζει" = κάμνω γὰ ἐπιδύωσθ'
ο, 372. Μετ. αὐξάνωμαι, μείζων γίνωμαι,
ἐπιδύωμαι λαμβάνω, προσκόπτω· - κύμα Οδ. π,
93· - ἤμαρ ι, "Γηλέμαχος ἀέζεται" ἤρξανε, καὶ
ἐγένετο νεανίας γ, 426 "ἔργον=προσκόπτει" ε,
66. Αἰσχ. Ίκστ. 886· ἐν τῷ πεζῷ Ήρ. 3, 80.
Παρά μεταγεν. ἀπαντᾷ μελ. καὶ παρτα. παθ.
Νον. Δ. 42, 298· τὸ ἐνεργητ. ἐν τῇ σημασίᾳ
τοῦ αὐξάνεσθαι Κόιντ. Συμπ. 1, 116.
Ἀ-επτοί, "ὀρθοί· λέντων" Αἰσχ. Αγ. 139·
κατὰ τὸν Σχολ. = ἀδύνατοι, ὥστε μὴ δύνασθαι
ἐπιθεῖναι, κατ' Εὐσταθ. ὁ Ἀριστάρχης τὸ παρ'
Ἄου. Πλ. α, 567, ἀνεκράναι=ἀεπτοί γαστέρι·
= καὶ ἀνεκράστος ἰσχυρά, ἀντὶ τοῦ ἀεπτοί.
Ἀ-εργεῖα, ἢ ἡ ἀργία, βραθυμία Πλυν, 6, 6.
Ἀ-εργεῖω· εἰμὶ ἀργεῖς, ἀπράγμων, ἀνηρὸς.
Πουγ.
Ἀ-εργήδης· ἀργός, ἀπράγμων Μακεδ. 25.
Ἀ-εργής, 2^ο ἀεργήδης μετρν.
Ἀ-εργία, ἢ ἀργία, ἀνηρία Οδ. ω, 251, ἢ
ἀπορία Ήρ. Ερ. 310 (τ). Παρ Αἰσχ. 3, 108,
"γῶραν ἀναθεῖναι ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ" (ὅπερ οὐ-
τος κατόπιν ἐπεξηγεῖ "τὴν γῶραν μὴ" αὐτοῦ ἐρ-
γάζεσθαι μὴ ἄλλον εἶναι)= γέρουσι· ναι· τὴν γῶραν.
Ἀ-εργύς (ἴδε ἀργός) 2^ο α) ἀπράγμων Ιλ. ι,
320 ἀντιτίθεται τῷ "πολλὰ ἐοργώ" ὅθεν ἀνη-
ρός· ὡς ἀεργός· αἰὲν ἐορτά Θεοκρ. 15, 26. Ήρ.
Ερ. 301· β) ἐπὶ ἀργαῖο μ.μ. καλλιεργημένος Θεοφρ.
Ἀέρδην, ἐπ.ρ. ποιητ. σηκωτά, sursum, ἐκ τοῦ
αἵρου εἰς οὐ αἵρην καὶ αέρεις· ἴδε αἶρω.
Ἀερέθωμαι· ἴδε ἡερέθωμαι.
Ἀερθεῖς, ἀορ. παθ. μεταγ. (αἵρω).
Ἀερθεν, 3 προσ. πληθ. παθ. ἀορ. (αἵρω).
Ἀερία, ἢ ἐννοεῖται γῆ, ποιητ. ὁμιλῶδης γῆ
ἀργ. ὄνομα τῆς Αἰγύπτου Αἰσχ. Ίκστ. 71 Ἀπ.
Ρ. 4, 267, ἐνθα ἀπαντᾷ ὁ Πλυν. τ.π. ἡερίη.
Ἀερίκος· εἰμὶ αἵριος, ἢ ὡς ὁ ἀήρ. ἔχων τὸ χρώ-
μα τοῦ αἵρου. εἰμὶ νεανὸς ὡς ὁ ἀήρ Αἰσχ.
Ἀερίκος, 3^ο ὁ τοῦ αἵρου ἢ ἐν τῷ αἵρῳ ὢν.
Ἀέρινος, 2^ο ὁ ἐξ αἵρου συνιστάμενος Αἰστω.
Μεταφ. 8, 7, 5.
Ἀερί-οικος, 2^ο ὁ εἰς τὸν αἶρα ἢ ὁ ἐν ὑπαίθρῳ
οἰκῶν· ἐν βουλ. Ἀθ. 116, 113.
Ἀέριος, 2^ο ὁ ἐν τῷ αἵρῳ ζῶν· γένος ἐπὶ θαμύ-
ων Πλατ. - φύσις Αἰστω. ζῶα=τὰ ἐν τῷ αἵρῳ
ζῶντα· παρὰ ποιητ. συννερόδης, ὁμιλῶδης.
ἴδε ἡέριος· μέγας αἵριος· Διόδ. Σ. Ι, 33=μέ-
γας ὡς ὁ ἀήρ κατ' ἄλλ. γραφ. ἄπειρος.

- *Ἀερί-τις, ὁ ἐπὶ χρώμα τοῦ αἵρου ἔχων, ἢ ἀνα-
γὰλλος Διόσκ.
Ἀερίωδης, ἰσραλμ. τύπος ἐνίοτε ἀπαντῶν ἀντὶ
τοῦ αἵρωδης.
Ἀερίως, ἐπ.ρ. ἐν τῷ αἵρῳ.
Ἀ-ερίης, (ἔρκος) 2^ο - γὰρ πηγὸς ἀνευβοίων ἀπα-
ρίγραπτος· Κόιντ. Σμ. κατ' ἄλλους γράφ. αἰκίης.
Ἀερκτος, 2^ο ἀπερίγραπτος Αἰσ. 7, 28, non
scriptus.
Ἀερο- πρδλ. τὰς διὰ τοῦ ἡερο ἀγορμάνες
λῆζει.
Ἀεροθάμιν, 2^ο ἀεροθάτης.
Ἀερο-θάττω, (ἀήρ, θάινω)· περιπατῶ εἰς τὸν
αἶρα, μετρν. λεπτολογῶ, ἐπὶ οἰκιστῶν ματτιο-
πολὶ Πλ. ατ. per aerem gradior.
Ἀερο-θάτης, ὁ ὁ εἰς τὸν αἶρα βάνων, πο-
ρεύμενος, παρὰ Πλουτ. λέγεται αὐτὸς ὁ ἀήρ.
Ἀερό-θάτος· ταυτὸν τῷ ἀεροθάτῃ ἐκκλ.
Ἀερό-γραπτος, 2^ο ὁ ἐν τῷ αἵρῳ γραφεῖς, ζω-
γραφηθεῖς.
Ἀερο-δίνης, 2^ο ὁ ἐν τῷ αἵρῳ περιδινόμενος
ἢ περιστρεφόμενος Ἀνθοῖ.
Ἀερο-δίνης, 2^ο ἀεροδίνης.
Ἀερο-δότης, 2^ο ὁ ἐν τῷ αἵρῳ κινούμενος
Αἰστω. Ορ. 1372.
Ἀερο-δρομέω· τὸν αἶρα διατρέχω, φέρομαι
εἰς τὸν αἶρα Λουκ.
Ἀερο-δρόμος, 2^ο ὁ τὸν αἶρα διατρέχων, ὁ εἰς
τὸν αἶρα ὁδόμενος Εὐσταθ.
Ἀερο-ειδής, 2^ο ὁ ὁμοῖος αἵρῳ· - ἐγκύρτια
Πλατ. Τιμ. 78· - καπνὸς Αἰστω. νεφελώδης,
ἐπικνεσθῆς, σκοτεινός· ἴδωμι ἐπὶ τοῦ χρώματος
τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ σκοτεινῶν σπηλαίων,
ἐπὶ ἐπινεσθῶ κορυφῶν ὕδρων καὶ ἐπὶ πόρρωθεν
ὁμιλῶδους θέας· "τὰ ὅρη πόρρωθεν ἀεροειδῆ"
Διογ. Λ.
Ἀερόεις, ἐπ. καὶ ἰων. ἡερόεις, εἴσα, ἐν· νεφε-
λώδης, σκοτεινός· - τὰρταρος· - ζῶος Ὁμ.
Ἀερόθεν, ἐπ.ρ. ἐκ τοῦ αἵρου· Εὐσταθ.
Ἀερο-κέλαδοι· πιτυοκάμπτει Πουγ.
Ἀερο-κόραξ, ἄκος, ὁ ὁ αἵριος κόραξ, ὁ ἐν τῷ
αἵρῳ ἱπτάμενος Λουκ.
Ἀερο-κῶνωψ, ὥπος, ὁ ὁ αἵριος κῶνωψ, ὁ ἐν
τῷ αἵρῳ κῶνωψ.
Ἀερο-λέσγης, ου, ὁ ὁ ὁμιλῶν λόγους τοῦ
αἵρου, ὁ φλύαρος, ὁ ἀλαζών, ὁ κομπαστής.
Ἀερο-μάχαι· μάχουμι εἰς τὸν αἶρα.
Ἀερο-μάχη, ἢ ἡ ἐν τῷ αἵρῳ μάχη, ὁ εἰς
τὸν αἶρα πόλεμος Λουκ.
Ἀερό-μελι· τοῦ, τῷ· μελὶ τοῦ αἵρου, ὁρότος
μελιτώδης, μάννα Ἀθην. 10, 500.
Ἀερο-μετρέω· μετρῶ τὸν αἶρα Ξεν. Οἰκ.
11, 3, ὁγλ. καταγίνωμαι εἰς ἀνωφελεῖς κενο-
σπουδίας καὶ λεπτολογίας, ὡς τὸ αἵρωδάτω.
Ἀερο-μέτρης, ὁ ὁ παρ' ἀρχαῖα μάταια
καταγινόμενος, ὁ ματαιόφρων.
Ἀερο-μήκης, 2^ο μακρὸς μέχρι οὐρανοῦ.
Ἀερο-μήγης, 2^ο ὁ μεμιγμένος με αἶρα ἢ κα-
πνὸν Διογ. Λ.
Ἀερό-μικτος· ἀερομικής.
Ἀερό-μορφος 2^ο ὁ ἔχων τὴν μορφήν αἵρου
Ορφ. ἐνθα ἡερόμορφος ἀναγωνιστέον.
Ἀερο-μυθέω· εἰς τὸν αἶρα λαλῶ, ἀδολισχῶ,
φλυαρῶ.

- Ἀερόμυθος, 2' ὁ εἰς τὸν αἶρα θυμῶν, ὁ μά-
ταια θυμῶν, vana loquens.
Ἀερο-νηγής, 2' ὁ καλυμμένος εἰς τὸν αἶρα ἐπὶ
πηγῶν· οἰωνοὶ Ἀριστ. Νεφ. 337.
Ἀερο-νομέω· κινῶμαι εἰς τὸν αἶρα Ἡλιαδ.
Ἀερο-νόμος, ὁ ὁ εἰς τὸν αἶρα κινούμενος.
Ἀερο-πετής, 2' ὁ ἀπὸ τοῦ αἵματος πετών Σαγγ.
Ἀερα-πέτης, ου, ὁ ὁ πετών εἰς τὸν αἶρα
μετῆν.
Ἀερόπη, ἡ ἡ σφύρας τοῦ Ἀτρείου Ἀπολλοῦ.
Ἀερό-πληκτος 2' ὁ ἐν τῷ αἵρῳ περιπλε-
νόμενος.
Ἀερό-ποδες· εἶδος πτηνοῦ (=μέροψ) παρὰ Σχολ.
Ἀριστ. Ορ. 1354.
Ἀερο-πορέω· περιπορεύομαι εἰς τὸν αἶρα, διὰ
τοῦ αἵματος πορεύομαι Φιλ. Ἰωσ.
Ἀερο-πόρος, 2' ὁ διὰ τοῦ αἵματος πορευόμενος Πλατ.
Ἀερο-σκοπία, ἡ ἡ τοῦ αἵματος ἐπισκόπησις, πα-
ρατηρήσις, καὶ ἡ ἐν τῇ παρατηρήσει ταύτῃ
πρῶτη Τζετ.
Ἀερό-στημος, 2' ὁ μὲ αἵρους στήμονας
ὑπασμένους.
Ἀερό-τόμος, ὁ ὁ τὸν αἶρα τέμνων Ἐλημ. Ἀλ.
Ἀερό-τονος, 2' ὁ διὰ τοῦ αἵματος τανυζόμενος,
ἡ τανυσμένος. Ἀερότανον λέγεται παρὰ τοῖς
ἄρχ. μαθηματ. ὄργανον, ὅπερ διὰ τοῦ αἵματος
ὀλισθόμενον ὁρπεῖται μακρὰν τὴν βέλος.
Ἀερο-φαγής, 2 καὶ
Ἀερο-φαγγής, 2' ὁ φάγων εἰς τὸν αἶρα.
Ἀερό-φθορος, 2' ὁ τὸν αἶρα φθορῶν.
Ἀερο-φαίτης ὁ, ἡ ὁ διὰ τοῦ αἵματος περιπο-
ρευόμενος· ἀπὸ τῆς Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 835· ἴδε
ἡραφώτης.
Ἀερό-φαιτος· τὸ αὐτὸ Ἀριστ. Βατρ. 1292.
Ἀερο-φύρητος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ αἵματος φερόμε-
νος, βασιζόμενος· στροβυθίων Ἀθην. 15.679.
Ἀερο-φυγής, ὁ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος ὢν, ἡ καταγόμε-
νος, ab aere oriundus.
Ἀερό-φωινος, ἰων. ἡραφώινος, 2' ὁ τὸν αἶρα
διηγών· κηρύκας Ἰλ. σ, 805.
Ἀερό-χρως καὶ συναρ. αἰρόχρους, 2' ὁ ἔχων
τὸ χροῖμα τοῦ αἵματος.
Ἀερόψ, ἰων. ἡρόψ, ὅπως, ὁ τὸ πτηνὸν Μέροψ,
Βοιωτικὴ λέξις.
Ἀερόω· κλῶμαι αἶρα, παθ. γίνομαι ἀπὸ Ἡρακλ.
Ἀέρω αἶα, ἀντὶ αἰρώ Σαπ.
Ἀεροι-κάρηνος, 2' ὁ τὴν κεφαλὴν ὑψώνων
Παυλ. Σιλ.
Ἀεροι-κύβηλις, ὁ ὁ αἶρων τὸν πέλεκυν, ὁ θύ-
της καὶ μάντης Κρατιν. παρ' Ἠσυχ. κύβηλις =
ὁ μαντικός πέλεκυς.
Ἀεροί-λφος, 3' ὁ ἔχων ὑψηλὸν λῶρον· -τρυ-
φάλεται Ἀπολ. Ρ. 2, 1061.
Ἀεροί-νοος καὶ συναρ. -νόος, 2' α) ὁ μεγα-
λῶρον Νον. 6) ὁ διαγινώσκων τὸν νοῦν Ἀθην.
Ἀεροι-πέτης, ὁ ὁ ὑψηλὰ πετών· «ἀεροιπέ-
τησιν οἰκονοί» Κοίντ. Σμωρ.
Ἀεροί-πνοος οἶνος ἰων. ὁ ὁ τὸ φρόνημα
ἐνισχύων, ἀναζωπυρῶν Ἀθην. ἄλλοι γράφ. αἰρ-
οίνοος.
Ἀεροι-πόδης, ου, ὁ ὁ τὸν πόδα ὑψώνων, ὁ
ἀναβαίνων κισσὸς Νον.
Ἀεροί-πορος, 2' ὁ ὑψηλὰ ἀναβαίνων· -φέε-
θρον Νον.

- Ἀεροι-πότης, ὁ ὁ ὑψηλὰ πετών· κύκνοι Ἠσ.
Ἀσ. 316, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Ἀγαθ. 22.
Ἀεροι-πότης, 2' αἰροπότης· ἀράχνη Ησ.
Ερ. 777.
Ἀεροί-πους, γεν. ποδος, 2 (αἰρώ) ἐπ. ὁ ὑψώ-
νων τοὺς πόδας, ὁ ταχέως διατροχάζων (ἵππος)
Ἰλ. γ, 231, pedes celeriter tollens.
Ἀέρσω, μελ. ποιητ. τοῦ αἰρώ.
Ἀερίξω· αἰρώ, σηκώνω, ὑψώνω Ἀπολ. Ρ.
1, 738· πόδας τιναί.
Ἀερίτω· αἰροτάξω, ἀορ. ἡέρησε=ἀνήρτησε,
ἐκρέμασε, ἀνέθηκεν· ἡέρηται Ὀπ. Κυν. 2, 99·
«ἀπὸ τροχός» Η. Σιλ. 23.
Ἀερίω, μελ. τοῦ αἰρώ.
Ἀέριω, ἡς, ἡ, ὅπου. ἀορ. τοῦ αἰρώ.
Ἀερί-ώδης, 2' αἰροειδής, καὶ ἐπινεφής, σκο-
τεινὴς μεταγ. ὡς ὁ Πλάου. παρὰ τὸ πνοῶδες.
Ἀέριος τις, ἡ ἡ ἐν τῷ αἵρῳ αἶρας, ἡ ἐναέριος τά-
σις Νικ.
Ἄεε, ἀορ. διὰ Πινδ.
Ἀεσα, καὶ συναρ. ἄσα, ἄσμεν, ἐπ. ἀορ. εἰς
ἀπαραίτητον· ἄξ. συγγεν. τῷ ἄημι (α ἀρχ. βορῶν
καὶ μόνον διὰ αὐτῶν, μακρόν)· βαλλόμενος ἀναπνέων ὡς
κοιμώμενος, κοιμώμαι, ἔσχατον ἔγω, ἡμίσεο.
Ἀεσι-φροσύνη, ἡ ἡ ἀσυνεσία, ἀφροσύνη Ὀδ.
σ, 170.
Ἀεσι-φροσύνησιν, ἐπ. δοτ. τοῦ ἀεσιφροσύνη,
εἰς τὰς ἀσυνετοὺς σκέψεις μου, ἐν τῇ ἀπερι-
σκεψίᾳ μου. inconstantie ἴδε ἀεσιφροσύνη.
Ἀεσι-φρων, ὄνος, 2' ἐπ. ἀεσίφρων (ἐκ τοῦ
ἀάτα φρῶνα ἄ, βεδλωμένος τὸν νοῦν). Ἐν-
τεῦθ, ἀσχεπτος, ἡπατημένος, ἄπλοος, μωρός,
ἐλαφρόνους, mente captus.
Ἀεσσα· (ἐκομήθη) ἀορ. μόνον ἐν Ὀδ. τ, 342
(εἰδω) γ, 490.
Ἀέσσασι, ἀπαρ. ἀορ. (εἰδωσιν).
Ἀέτειος, 2' ἐκ τοῦ αἵματος Σουίδ.
Ἀετιάσις 3' ὁ εἰς τὸ αἷμα ἀνήκων ἐπίγρ.
Ἀετιάσις, ὁ νεοσπός αἵματος Αἰλ.
Ἀετίτης, ου, ὁ ὁ λῆθος τις εἰς τὴν φωλεάν τοῦ
αἵματος εὐρισκόμενος Αἰλ.
Ἀετίων, ὄνος, ὁ ὁ ζωγράφος τις Λουκ.
Ἀετός, οὗ, ὁ, ἰων. καὶ ποιητ. αἰετός (ἴδε ἄημι
ὁ μετώρος, λατ. avis 2) 1) ὁ αἰετός, τὸ ὄρνειον,
ἄγγελος τοῦ Διὸς καὶ ποσειδωνίου πτηνόν, συν-
ἄμα δ' ἐπώνυμον βασιλέων καὶ πολεμικῶν ση-
μεῖον παρὰ Πέρσας καὶ Ῥωμαίους Ἀριστοτ.
aquila 2) ἡ κορυφὴ τῆς οἰκίας Ἀριστ. Ορ. 1
110 ἴδωσι τὴν κορυφὴν τῶν ναυῶν κορυφή, τὸ αἰ-
τωμα ἡ τύμπανον· «ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς προπυλαί-
οις κατασκευὴ αἵματος μνημεῖται σχῆμα ἀπώτατα-
κῶτος τὰ πτερὰ» R. Ἀν.
Ἀετο-ρύρος, ὁ μετῆν, ὁ φέρων αἶμα ὀηλ.
σημαίαν ἤρ. Σιλ. aquilifer.
Ἀετ-ώδης, 2 (εἶδος) μετῆν. ὁ ἐκ τοῦ αἵματος
τοῦ αἵματος αἰτωάδες βλέπειν = ὀξείας βλέπειν ὡς
ὁ αἰετός Λουκ. Ἰκαρ. aquillinus.
Ἀέτωμα, τό· ἡ κορυφὴ τῆς οἰκίας·
«αἰτωμά ἐστι τὸ εἰς ὅθως ἀνασταυμένον τῆς ὀ-
ροφῆς ὅσπερ τρίγωνον» Γαλ. ἡ ὡς ὁ Εὐστάθ. διὰ
τὸ εἰσπλάγιον αἵματος πτέρου· ἴδε αἰετός.
Ἀετ-ώνυχος· χόρτον τι Γαλιν.
Ἀέτωσις, ἡ ἡ ἀποκορύφωσις τῆς στείγης εἰς αἰ-
τωμα, fastigatio.

Ἀέω· κοιμῶμαι· ἄγρ. ἴδε ἄεσα.

Ἀζα, καὶ ἀζή, ἢ ἐπ. (ἄζωμαι, ἄζομαι)· ξηρασία, ὡς γὰρ ὁδὸς Νικ. Θ. 303, ἐπὶ τὸ καύμα· ἡελίοιο Οπ. Κυν. 1, 133, ἢ κόνις, ὁ ῥόπος· «σάκκος πεπαλαγμένον ἀζή» Οδ. γ. 144, ὁ περὶ τινὲς ἀρχ. ἐρμηνευταὶ ἐξήγ. «ὁπὶ μελάνιαις κεχρωσμένον, αἴψα».

Ἀζαίνω· ἀποξηραίνω· Σείριος ὕδωρ Νικ. Θ. 367, καὶ παθ. «χέλιη ἀζαίνεται ὑπὸ δόξης» 339· πρὸς ἀζανομαι καὶ καταζαίνω.

Ἀζαλέος, 3 ἐπ. ξηρός· «βῶν ἀζαλέην» ἀσπίδα ἐκ ξηροῦ βοῦς δέρματος Πλ. η. 238· «σός», ἀνευ ὕδατος Πλ. υ. 490, stercus aridus, ἐνεργ. ὁ ἀποξηραίνων, ἀποφρογών· Σείριος· Ἦσ. Ἄσπ. 152· ἡλιος Ἀπολ. Ρ. 679· γήρας Πλουτ. «Ἀρης ἐπὶ τραγὸς καὶ σκληρὸς Μακεδ. 12».

Ἀζάμιος, ὕδωρ· ἀντὶ ἀζήμιος.

Ἀζανία, ἢ· τραγὴ τῆς γῶρας ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἀζανομαι· ἀζαίνουμαι Ομ. Ὑ. Ἀσπ. 271.

Ἀζεΐδης, γεν. ου, ἐπ. αυ, ὁ· πατρῶν υἱὸς τοῦ Ἀζέως Πλ. ε. 513.

Ἀζειῶται, ὡν, οἱ· τρωϊκὸν φύλον.

Ἀ-ζευκτος 2· ὁ μὴ ζευχθεὶς, ὁ μὴ ὑπὸ ζυγὸν βεβλήεις· ἔππος Διον. Ἀλ. 2, 61.

Ἀζή· ἴδε ἄζω.

Ἀ-ζηλία, ἢ· 1) ἑλληψις ζήλου, τὸ εἶναι τινα ἀπηλλαγμένον ζήλουτις Ἀλ. 2) ἑλληψις πολυτελείας, λαμπρότητος, ἀπλότης Πλουτ.

Ἀ-ζηλος, 2· α) ἐλευθέρος φθόνου, non invisus· β) φαῖλος, θήλιος, ποταπός· «προσὺρ Ἀίσχ. miser».

Ἀ-ζηλο-τῶπιτος, 2· ὁ μὴ ζηλοτυπηθεὶς ἢ ζηλοτυπούμενος Πλουτ.

Ἀ-ζηλό-τυπος, 2· ὁ ἐνευ ζηλοτυπίας ὡν Πλουτ.

Ἀ-ζήλωτος, 2· ὁ οὐκ ἄξιος φθόνου· ἀλλὰ «ἔζηλωτα φιλεῖν» ἐνευ ζήλου Ἀσκληπ. 5, haud dignus invidia· ἐπὶ ζήλωτος.

Ἀζημίαις πλούτου Αἰσχ. Εὐμ. 996 διὰ θύσας ἀντὶ αἰσχυρίας.

Ἀ-ζήμιος, 2· ὁ ἐνευ ζημίας, ἀτιμώρητος, ἰδιαντ. α) ὁ μὴ ζημιῶν θοοκ. β) ἀμεμπτος Σοφ. innoxius· ὁ ἰώσπ. μεταχειρίζεται αὐτὴν πάντοτε ἐνεργ. ὡς καὶ τὸ ἐπὶ ζήμιος· ἀτιμωρήτως.

Ἀζημιώτος, 2· ὁ μὴ ζημιούμενος, ὁ ἐλευθέρος ζημίας, ἐπὶ ἐνεργ. ὁ μὴ ζημιῶν Σικ. γν.

Ἀζήν, ἰων. Ἀζάν ἦνος, ὁ· ὁ κάτοικος τῆς Ἀζανίας βορ. τινὲς μέρους τῆς Ἀρκαδίας.

Ἀζήνασκει· ἀντὶ ἡζηναι, 3 ἐν. προσ. ἀορ. ὄριστ. τοῦ ἀζαίνω.

Ἀζηνία, ἢ· δῆμος τῆς Ἀττ. τῆς Ἰπποβοιωτικῆς φυλῆς Ἀρποκρ. κἀτ. Ἀζηνιῶς Δημ.

Ἀζησία, ἢ· δύναμις τῆς δόξης· Ἦσ. πρὸς Λοβέκ. ἐν Ἀγλαοφ. 872· «ἢ Ἀμαξία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν» παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ πολὺ καὶ μακρίως ζητούντων τι.

Ἀζηται, 3 ἐνικ. παθ. ἐνεστ. ὁποτακτ. τοῦ ἄζω Ἦσ. γ.

Ἀ-ζήτητος, 2· α) ὁ μὴ ζητούμενος ἢ ζητηθεὶς Αἰσχ. β) ἀνεξέταστος, ἀδυστάσιτος μετγν. ἐπὶ ζήτητος· «ἀζήτητος ἔχεν τινός» μὴ ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ζήτησιν, ἐρευναν Φιλ.

Ἀζηχῆς, 2· ἐπ. ἰδίως ἀ-διεχῆς· τῶν ἀργαίων οἱ μὲν παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἀδιεχῆς ἢ ἀδιεχῆς· ἀδύνατον, οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀδεῖν· σαφιλῶς ὁ δὲ Σχολ. Πλ. ο. 24 σκληρὰ ἀπὸ τῆς ἄζης·

ἐντ. α) συνεχῆς, ἀδιάλειπτος, perpetuus· β) σκληρός, τραγὸς, ἄκαμπτος, τὸ οὐδεὶς ἀχῆρες ἐπὶρ. ὡς «ἀζηχῆς φαγεῖν» ἀδιάλειπτος Οδ. α. 2.

Ἀζήρης, ἢ· τόπος ἐν τῇ Μαρκάριχ τῆς Αἰθιοπίας ἢ νῦν Ζεμενέ.

Ἀζοι, οἱ καὶ αἱ, ἀντὶ ἄζοι· ὀπηρέται καὶ ὀπηροῦνται Ἀθην.

Ἀζομαι, παθ. σπ. ξηραίνομαι, aresco.

Ἀ-ζωγῆς, 2· ἄζωγος μετγν.

Ἀ-ζωγία, ἢ· τὸ μὴ εἶναι ἐξευγμένον, ἀγαμία μετγν.

Ἀ-ζωγος, 2· ἄζωξ ἰδίως ἀσυνδαστος, ὁ μὴ ἀρμόζων· «σανδάλια Στραβ. - κοῖται Λουκ».

Ἀ-ζωμήτης, ου, ὁ· ἄτος ἀνευ ζώμης Π. Γρ.

Ἀ-ζωμος, 2· ὁ χωρὶς ζώμης (προζώμ) ἄτος, γλυκὺς ἐν Ν. Δ. τὰ ἄζωμα ἐσθῆτ τῶν Ἑβραίων εἰς ἀνέμνησιν τῆς ἐξόδου αὐτῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, ἐν ἣ τρώγουσι τοιοῦτον ἄτον· «ἡμεῖς τῶν ἄζωμων» ἀμύγης, καθάρος μετγν.

Ἀ-ζωμο-φαγία, ἢ· τὸ τρώγειν τὸν ἄζωμον ἄτον.

Ἀ-ζωξ, γος, ὁ, ἢ (ζεύνομαι)· ποιητ. ἀσυνδαστος, ἄσυντος, ἀγαρος, πλεοναστ. μετὰ γεν. -εὐνης· «μετὰ τῆς Εὐρ. Μηδ. 673, nuptiarum expers».

Ἀ-ζωκατὰ Βακχίρ. Ἀν. 448 παρὰ Σοφ. «στίνω ἐκ τοῦ ἐπιφρονην» ἢ ἂ, παρὰ Νικ. Χαρ. «διὰ τοῦ πνεύματος ἀθρόος ἐκπένω» ἴδε ἀζώω.

Ἀζώ (πρὸς ἀζαίνω)· ξηραίνω· Σείριος ἄζει· Ἦσ. Ερ. 585· «ἀζωμένω» ἀπὸ ξηραίνω Πλ. δ. 487 μετὰρ. φθίω, τήκομαι· «ἄζεται κραδίην ἀκαχήμενος» Ἦσ. Θε. 99 «ἀσθῆναι τὴν ψυχὴν» Ἦσ. 3, 91.

Ἀζω (κατὰ Λοβέκ. ἐκ τοῦ ἐπιφρονηματος ἢ ἢ κατὰ Κορτίον διὰ τῆς τῶν φύγγ. μεταλλαγῆς ἐκ τοῦ gi-di-ζ, ῥίζ. ἄζ.)· ποιητ. τιμὴ συνηθ. μεσ. ἐπ. καὶ ποιητ. (ἐν ἐνεστ. καὶ παρ.) φοδοῦμαι, ἀποφρογῶ ἢ σφομαί, εὐλαδοῦμαι, αἰδοῦμαι· ἰδίως ἐπὶ θεῶν καὶ γονέων· «τινα, ἀμρῖτινι, μετ' ἀπαρκαρ. ἡ μετὰ ἔλαστ. προτάς. καὶ τοῦ μὴ» Ἀπολλωνία Πλ. α. 21. -μητέρα Οδ. ρ. 401 «θεὸν μὴ ἔρδοι» Πλ. ξ. 261· «ἀμρῖ σοί» Σοφ. νεοεστ.

Ἀ-ζωτα, ἢ· τὸ μὴ ζῆν, ἢ ἑλληψις τῆς ζωῆς Στοδ.

Ἀ-ζωνος, 2· ὁ ἐνευ ζώνης.

Ἀ-ζωος, 2 καὶ συνηθ. ἄζωος· ὁ μὴ ἔχων ζῶην μετγν. ὁ οὐδὲν ζῶν νοσηνὸν εἰς τὸν κόσμον φέρον Ἰσοκρ.

Ἀ-ζωρος, ἢ· πόλις ἐν Ἀσκαμνίᾳ Στραβ.

Ἀ-ζωστος, 2· ὁ μὴ ἔξωσμένος.

Ἀζωτος, ἢ· ἢ ἐν τῇ Πελ. Δ. Aschod νῦν Esdud, μία τῶν πέντε συμμαχικῶν πόλεων τῶν Φιλιστίνων.

Ἀη· 3 προσωπ. παρ. τοῦ ἡμι.

Ἀ-ηδέω· ἀηδίζομαι· Ἦσ. γ.

Ἀ-ηδῆς, 2 (ἡδός)· ἄνοστος, ἀπηθής, δυσάρεστος, δύσκολος, ἐπὶ πραγμάτων ἅπαντα δυσάρεστον ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν, insuavis, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες γίνονται φοβετικοί· ἀδολέσχης Πλάτ. Θεαιτ.

Ἀ-ηδία, ἢ· ἡ ἀνοστιά, ἀποστροφή, δυσπρέσβεια, ἀντιθ. τῇ ἡδονῇ, injucunditas.

Ἀ-ηδίζομαι· αἰσθάνομαι ἀηδίαν, ἀποστροφήν· «ἐντὶ μετγν. καὶ ἐνεργ. προσενώ ἀηδίαν».

Ἀ-ηδισμός, ὁ· ἀηδία, δυσπρέσβεια.

- Ἀηδόνειος, 2^ο ὁ ἐκ τῆς ἀηδόνος· γόος Αἰσχ. ἀποσπ. Β. Αν. 319, ὁρρότερον ἀηδόνιος· νόμος· κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀηδόνος Αριστ. Βατρ. 683· ὅπως· ὁλίγος ὅπως μετὰ.
- Ἀ-ηδονία, ἡ· ἑλλειψὶς ἡδονῆς, διασκεδάσεως Διογ. Λ. 2, 89.
- Ἀηδονιστός, ὅς, ὁ ὡς πᾶς τῆς ἀηδόνος· Θεοκρ. 15, 121.
- Ἀηδόνιον, τό· ὕποκορ. τοῦ ἀηδὸν Δίων Χρυσ.
- Ἀηδόνιος, 2^ο ἐπίθ. ποιητ. ὁ ἐκ τῆς ἀηδόνος.
- Ἀηδονίς, ἰδός, ἡ· ἀηδὸν Εὐρ. Θεοκρ. κατὰ τὸν τρόπον εἶνε ὅσα· τοῦ ἀηδὸν· ἀηδόνος νεοσσός· ἐπὶ ποιητῶν Ἀνθολ.
- Ἀηδῶ, ὅς, συνηρ. ὅς, ἡ· κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματ. αἰολικός τύπος τῶν Μιτυληναίων παρὰ τῶν ἀηδόνων αἱ πλάγια πτώσεις ἀπαντῶσι· σπαράζην παρὰ τοῖς ποιηταῖς· ἀηδούς Σοφ. ΑΥ. 628, ἀηδοί Αριστ. Ορ. 679.
- Ἀηδῶν, ὄνος, ἀλλὰ καὶ (ὡς ἐξ αἰολ. ἀηδῶ) παρὰ Σοφ. ἀηδούς, ἡ (ἀείδου, αἰ)· τὸ ἀηδόν· ἡ φθούσα, θυγάτηρ τοῦ Πανδάρου, σύζυγος τοῦ Ζήθου καὶ μητέρα τοῦ Ἰδύλου, ὃν ἐκ πλάνης ἐφύευσσε καὶ μέγα ἐβόησεν Οὐμρ. Οδ. Susseunia· μεταρ. ποιήμα, Καλλιμα· καὶ ποιήτρια Ἑρμειαντα· ἀπαντᾷ καὶ ἀρσ. ὁ ἀηδὸν Ἑπιγρ. 28. ἔτι ἡ ἀηδὸς· ἡ κατ' ἀρετὴν ἀηδὸν· Ἀντ. καὶ ἡ κεκλή· ἐν τῇ ὑφαντικῇ ἡ ἰσπαθὴ Ἀντ. Σιδ. Παρὰ Λυκοφρ. καλοῦνται οὕτω αἱ Σειρήνες.
- Ἀηδωνίς, ἰδός, ἡ· νῆσος εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰ-ἰῶς Πτολ.
- Ἀηδῶς, ἐπίρ. ἄνευ ἀπολαύσεως, ἡδονῆς, μέ δου-σασέσμεαν, ἀκούσιως· ἀηδῶς διακείσθαι τινα· Αυσ. ἡ· ἀηδῶς ἔχειν πρὸς τινα· ὁμογεραίνω κατὰ τινος, ἀντιπαθεῖν πρὸς τινα τρέος Δημ.· οὐκ ἀηδῶς = ἀσμένως, συγκρ. ἀηδέστερον, injeuando.
- Ἀηθία, ἡ (ἀήθης)· ἡ ἀσυνήθεια, ἑλλειψὶς συν-ηθείας Βατρ. 72, insolentia.
- Ἀηθίσσασθαι, ἐπ. εἶμα· ἀσυνειθιστός· τινός· ἀη-θισσων γὰρ ἐπ' αὐτῶν· Πλ. κ, 493, insolentus sum.
- Ἀ-ηθῆ· ἀηθίσσασθαι Απολ. Ρ. 1, 171.
- Ἀ-ηθής, 2 (ἡθός)· ἀσυνήθης· α) ἐπὶ προσ. ὁ μὴ συνειθισμένος εἰς τι (τινός), κατ' ἀσυνήθην τρό-πον ἐξηγούμε· δι' ἐπομένης μετοχ. ἐνθα τὸ ἀσυνή-θης ὑπάρχει· β) ἐπὶ διαθ. καὶ συμβ. ἀσυνήθης, ἀλ-λόκοτος, παράδοτος, insolentus, ὁ ἄνευ χαρακτή-ρας ἀντίθ. τῶ ἡθός· ἔχων· Αριστοτ. ποιητ. 25.
- Ἀ-ηθῆ, ἡ· ποιητ. ἀηθία Εὐρ. Ἑλ. 415.
- Ἀ-ηθίσσασθαι, παρὰ Στραβ. 4, 4. 6 ἀντιτίθεται τῶ «πράως φέρειν διὰ τὴν συνήθειαν» εὐρίσκω ἡθως, ἀλλόκοτον, ἀηδῆς· ἄλλοι διορθοῦσιν ἀη-θίζομαι.
- Ἀηθῶς, ἐπίρ. παρὰ τὴν συνήθειαν Θουκ. 4, 17, praeter consuetudinem.
- Ἀ-ηθής, ὁ, ἡ (ἀηθῆ)· ὁ ἄνευ ἀηθῆς, ὁ μὴ κοπτερός.
- Ἀ-ηθικόν· συσπαστὸν ἐγγχειρίδιον παρὰ Τα-ραντίνους Πουχ.
- Ἀημα, τό· ποιητ. τὸ πνεῖν, τὸ πνεῦμα· ἀνέμων Αἰσχ. Εὐμ. «ῥόδον θεῶν ἤμα» Ἀνακρ. Νάουσ.
- Ἀημερία, ἡ· ἡ μὴ ἡμερος, πρασία τῆς ψυχῆς διαθέσεις, ἡ ἀηδία· «εἰδ' ἐν ἡλίκαται τῆς ἀημερίας νύξ ἦδε βῆρος»· Σοφ. ΑΥ. 208· ποῖον βῆρος ἔλαβεν αὐτὴ νύξ ἀπὸ τῆς προτέρας ἀηδίας Σχολ.
- Ἀημι (ἄφημι, αἰ) ἀπαρ. ἀημαι καὶ ἐπ. ἀήμε-

- ναι, παρατ. ἀη, μεσ. καὶ παθ. ἀημαι, μετ. ἀη-μενος· ἀναπνέω, ευσπῆ. ὁρμῶ, καταφέρωμαι· ἐν-τερο. παθ. ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀκαταγέρομαι, δέ-ρομαι· μεταρ. «οἶχα δὲ σπιν θυμῶς ἀητο» = εὐ-νεῖτο, διεγείρετο, ἐρριπίετο ἡ ψυχὴ τοῦ ἰλ. υ. 386, σπῖτο. τὸ ῥῆμα δύναιται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς μέσον ὑπὸ ἐνεργ. σημασίαν· «τῆς ἀπὸ κρήθεν ἀηθ' οἶον Ἀφροδίτης» = τοιαύτη ὁραμένη ἔπνευσε Ησ. ἀσπ. 8 κλπ. ὡς παθ. ἐν Ὁδ. ζ, 131 «ῥόμα-νος καὶ ἀήμενος», καὶ ἐν Πινδ. Ἰ. 3, 27· «ὅσα ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται μαρτύρια ρῶτων».
- Ἀ-ηπιον· τὸ μή ποῶν Σουτδ.
- Ἀ-ηρ, ἡ (Ὀμ.) καὶ ὁ (Ἡροδ. καὶ ἔρεξ.), (ἄφημι, ἐπ. α, ποιητ. α), γεν. ἰων. καλῆπ. ἡέρος· παρ' Ὀμ. τὸ κατώτερον τοῦ αἰέρος στρώμα, ἡ ἀμύσφαρις ἀντιθέτ. τῶ αἰθέρ, τῶ καθάρῳ καὶ ὑπεράνω ὄντι· αἰέρι· «ἐλάτῃ δὲ αἰέρος αἰθέρ' ἔκτανεν» Πλ. ζ, 288. Ἐντ. ἡ οὐρά, αἱ νεφέλαι, ἡ σκοτία ἀντίθ. τῶ αἰθέρ· «ἡέρα ἐσσαμένω» Πλ. ζ, 282. Παρὰ τοῖς μετὰ. ἐν γένει ὁ αἰήρ, ἰσόμενος καλούμενος· διότι ἴσῃ μύτρην γῆς καὶ αἰθέρος ἔχει, ἐν τῇ μέτρῃ τούτων κείμενος· φράσ. εἰς αἶρα λαλεῖν, αἶρα δέρειν· Ν. Δ.
- Ἀησις, ἡ (ἰω)· ποιητ. αἶμα Εὐρ. Ρησ. 417, Νάουσ.
- Ἀησιστος, ὁμορ. ἀντὶ ἀήσιστος· ὁδε αἰήτητος·
- Ἀησῦλος, ἐπ. 2^ο αἰσῦλος.
- Ἀησῦρος, 2 ποιητ. (ἄημι)· ὅπ' ἀνέμου συρόμε-νος Ἀπολ. μ. λείψ. ταχύς ὡς ἄνεμος, τάχιστος, κοῦρος, ἐλαφρὸς ἀρχ. λείψ. «μύρμινοις» Αἰσχ. Πρ. 450· ἐπὶ ἀνέμου Απολ. Ρ. 2, 1102.
- Ἀητέομαι (αἰήτης)· πτω Αρατ. Φαιν. 523.
- Ἀητή, ἡ· ταυτὴν τῶ αἰήτης.
- Ἀητής, ὁ, ὁ (ἄημι α)· ἐπ. ὁ πνέων, μετὰ γενικ. «ἀνέμοις» = ἡ πνοή τοῦ ἀνέμου, καὶ αὐτὸς ὁ πνέων ἄνεμος Θεοκρ. καὶ μετὰ. ποιητ. ὁ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. παρατηρεῖ ὅτι· «οἱ ποιεῖται τὰ πνεύματα αἰήτας καλοῦσι», Nator, Natus.
- Ἀητύρρος, 2 καὶ συνηρ. ἀητόρρους, συν· λέ-ξις ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος σχηματισθεῖσα πρὸς πα-ραγωγὴν τοῦ αἰέρος, «ὅτι πνεύματα ἐξ αὐτοῦ γί-νεται βέοντος».
- Ἀητός, 3 (ἰω, ἄημι)· ὁρμητικός, σφοδρός· «ἄη-τον θάρσος» Πλ. φ, 395· καθ' Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ μέγας, ἐπὶ δὲ ἀκατάπυστος· ὁδε αἰήτος.
- Ἀητος (ἐκ τοῦ ἀἰν = αἰήτος, α), 2^ο ἐπ. καὶ ἐπὶ-τατ. αἰήτος, 2 ἐπ. ἀπληστος, ἀκόρεστος, inex-haustus.
- Ἀητός, ποιητ. ὁ· αἰτὸς Αρατ. Φαιν. 315.
- Ἀ-ητήτης, 2^ο α) ἀνίκητος· β) ἀκαταγώνιστος, ἀκαταμάχητος, invictus.
- Ἀ-ηχος, 2^ο ὁ ἄνευ χόρου, ἄφωνος Σχολ. Εὐρ.
- Ἀθαι-(α)ρεῖτε, ἀλλὰ καὶ ἀθειρῆς· ἄγαν θαυμα-στός, ὑπερόπτος αὐθάδης, ὑπερόπτης Πουχ. ἀμφιβολ. λείψ.
- Ἀ-θαλάμευτος, 2^ο θαλάμου ἄπειρος ἢ ὁ μὴ θαλαμεινόμενος Ψευδοχρυσ.
- Ἀ-θαλάσσευτος, 2^ο «νῆες ἀθαλάσσευτοι» Πολ. 1, 121· νῆες, αἵτινες δὲν ἐφῆρσαν ἐπὶ εἰς τὴν θάλασσαν.
- Ἀ-θαλάσσια, ἡ· ἀπειρία θαλασσίου πλοῦ.
- Ἀ-θαλάσσιος, 2, ἀττ. ἀθάλαττος· α) ἄνευ θα-λάσσης, ὁ μακρὰν τῆς θαλάσσης Μενανδ. παρ' Ἀθην. 4, 132· β) «οἶνος ἀθαλ.» ὁ μὴ μετὰ θα-λάσσιον ὕδατος μεμιγμένος Γαλ.

Ἀ-θαλάσσωτος, 2, ἀττ. ἀθαλάττωτος· ὁ μὴ θάλασσαν πλεύσας· ὕδα καὶ ἀθάλαστος Αριστ. Βατρ. 201.

Ἀ-θαλλής, 2· μετρν. μὴ θάλλων· δένδρον Ἀθην. 12, 324· δένδρον· Πλουτ. Πομπ. 31.

Ἀ-θαλπείως· ὕδα ἀθαλπή.

Ἀ-θαλπή, 2· ὁ ἄνευ θάλαππος, ζήτησις Νον. ἐπὶρ. ἀθαλπέως Ἰπποκρ.

Ἀθαμάν, ἄνος, ὁ· εἰς τῶν Ἀθαμάνων, ἐβλου Θεσσαλικῶς ἐκδιωγθέντος ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν καὶ ἐγκαταστάντος ἐν Ἠπείρῳ παρὰ τὸν Πίνδον Πολυδ.

Ἀθαμάνεια, ἡ· γῶρα ἐν Ἠπείρῳ Στραβ.

Ἀθαμάντιος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀθάμαντα· «τὸ Ἀθαμάντιον πεδῖον» τόπος ἐν Βουωτίᾳ Πλουτ. «τὴν Ἀθαμάνειαν γῶραν» νομῶσι τινεῖς ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἀθαμάντιος, ἴδος, ἡ· 1) λέξις ποιητ. θηλ. τοῦ Ἀθαμάντιος, σημαίνουσα τὴν Ἑλλήν θαλαττέρα τοῦ Ἀθάμαντος· 2) πόλις ἐν Ἰωνίᾳ.

Ἀθάμας, ἄντος, ὁ· υἱὸς τοῦ Λιδίου καὶ βρασιλείας τῶν Θηδῶν Ἀπολλοδ.

Ἀ-θαμβεί, ἐπὶρ. ἀθόβως, impavide.

Ἀ-θαμβεῖσσι· ἀνάνιαι, ὁ Ἐρμην· διερθ. ἐν Ἰδμ. 1 ἀντὶ τοῦ συνήθους· ἀθάμβησις· μὴ θαυμάζειν, ὁ Μύλλερ· διερθῶς ἀθαμβοσύνη.

Ἀ-θαμβή, 2· μετρν. ἄνευ θάμβους, ἄνθος· ἔρως Μελ. 91, -σκάτου Πλουτ. Λυκ. 16.

Ἀ-θαμβία, ἡ· ἡ ἀροβία μετρν. animum terrore liber Cicero.

Ἀθίνα· ὕδα Ἀθηνᾶ.

Ἀθανασία, ἡ (ἀθάνατος)· τὸ μὴ ἀποθνήσκειν ποτὲ Πλάτ. Φαῖδρ. μετρν. καὶ ἀντὶ ἀμφοτέρω Λουκ. ὡς φάρμακον Διοδ. Σικ. 1, 25, immortalitas.

Ἀθανατίζω (ἀθάνατος) ἰων. α) ἀθάνατον ποιεῖν· β) ἀθάνατον ἐμαυτὸν ἀποδεικνύειν, νομίζω ἐμαυτὸν ἀθάνατον Πρωδ. immortalē me praedicō, παθ. ἀθανατίζομαι· ἀθάνατος γίνομαι.

Ἀ-θανατισμός, ὁ· ἀθανασία, αἰωνιότης Διοδ. Σικ. 1, 1.

Ἀθανατοποιός, ὁ· τὴν ἀθανασίαν παρ᾽ ἑαυτὸν Κλημ. Αλ.

Ἀ-θάνατος, 2 ἐπ. καὶ ποιητ. καὶ 3 (-ου· ἀττ. καὶ -ου)· α) ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτὲ ἀνθρώπος τῶ θνητός. Οἱ ἀθάνατοι· οἱ θεοί· ποιητ. καλεῖται οὕτω πᾶν τὸ τοῖς θεοῖς ἀνήκον· «ἡ ἀλγὶς ἀθάνατος ἀρετὴ» κλπ. «οἱ εἰς ἀθανάτην» ἡ ἀθανασία ἀπονέμουσα Αἰσχ. Χ. 610· ε) ἐπὶ πραγ. καὶ καταστ. ἀδιέφορος, παντοτινός· -θῶς, μνήμη, κτῆμα Ἰσοκρ. γ) ἀθάνατος ἐκαλοῦντο καὶ οἱ 10,000 ἐκλεκτοὶ Πέρσαι στρατιώται, ὧν ἔτι ζῶντων οἱ διδάσχοι ἦσαν ὀρισμένοι, καὶ οὕτως ἐκαλεῖτο ἐπίσης εἰς ἕκαστος στρατιώτης τούτων ἀθάνατος Πρωδ. 7, 31, immortalis ἐπὶρ. ἀθανάτως· αἰωνίως· -εἰδένον Φιλολ. 32.

Ἀ-θανατῶν· κἄντοι τινὰ ἀθάνατον μετρν.

Ἀ-θανής· ἀθάνατος μετρν. Μαξ. Τωρ.

Ἀ-θαπτος, 2, ἐπ. καὶ ποιητ. ὁ μὴ θαυμένος, ὁ μὴ ἐνταφιασθείς Ἰλ. γ, 386, insepultus.

Ἀ-θάρα, ἡ· ζωὴς ἐξ ἀλεύρου σίτου ἡ ζεῖα καὶ γάλακτος, τὸ κοινὸν· πούλυθρι· «θῆρη δὲ ἐκ τῆς ἀγλησμένης εἰς λεπτόν ζεῖαν σκευάζεται» ποιεῖ δὲ ῥόφημα ὡς πολυτάριον ὑγρόν, παιδίους ἀρμυρίον ποιεῖ δὲ καὶ εἰς τὰ καταπλάσματα Π-ωγ. κατὰ Β. Αν. 10· «πυρὸν ἡψήμενον καὶ

δικαιχυμένον» αἰολ. ἀθήρη κατὰ Πλιν. Αἰγρ-πιπική λέξις.

Ἀ-θάρης, 2· μετρν. ἄνευ θάρους, τόλμη, ἐτόλμος, θαλός, timidus· τὸ ἀθάρης· ἡ ἐτολμία Νικ. 4· ἐπὶρ. ἀθάρως Πλουτ.

Ἀθάρ-ώδης, 2· ὁ ἔγων τῆς αἰδῆς ἀθάρης ἀργ. λεξ.

Ἀ-θαυμασία, ἡ· θαυδία, παραστρ. ἀντὶ ἀθαυμαστία Λοδαν. Φρον. 509.

Ἀθαυμαστί, ἐπὶρ. γῶρις θαύματος Σουφδ.

Ἀ-θαυμαστί, ἡ· ἡ ἐλλειψὶς θαυμασμοῦ, (τοῦ Ἀθαυμαστ.) Στραβ. 1, 3, 16, 21.

Ἀ-θαύματος, 2· α) ὁ μὴ θαυμάζομενος, ἡ θαυματούς Λουκ. Ερ. 13· β) ὁ μὴ θαυμάζων, ὁ μὴ ἐκπληροῦμενος· «διδάσκεις φυγῆς» Ἀθην. 6, 233· ἐπὶρ. ἀθαυμάτως Σοφ. ἀποστ. 810.

Ἀ-θεάμων, ἡ· ἄγνοια, ἀκαθῆ Πολ. 4, 8.

Ἀ-θεάμων, 2· ὁ μὴ θεαζόμενος, ὁ μὴ ἰδὼν, ἡ καὶ ὁ μὴ παρατηρῶν μετρν. (-ου) ἐπὶρ. ἀθεάμωνος.

Ἀ-θεάτος, 2· α) ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων, ὁ μὴ ἰδὼν, τῆς· οὗτος ἄμορος· τινὸς ὡς· «θεάματος ἡδίστου Ξεν. ἀπ. 2, 1, 31, non videns· β) παθ. μετρν. ὁ μὴ θεωρηθείς, ὁ ἀόρατος, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ· ἱερὰ Φωκυλ. 94.

Ἀ-θεάτριτος, 2· ὁ εἰς θεάτρων μὴ φερόμενος ἐκκλ.

Ἀ-θεεί, ἐπὶρ. ἐπ. ἄνευ θεοῦ Ὁδ. π. 359, sine deo.

Ἀ-θεήσι, ἰων. ἡ· ἀθεασία, τὸ μὴ βλέπειν, ἡ τυφλότης Αριστ.

Ἀ-θεία, ἡ· τὸ μὴ εἰς θεὸν πιστεύειν, ἀθεότης Ἰερων. 18.

Ἀ-θείατος, 2· μετρν. ὁ μὴ ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσθείς· ἐπὶννοια Πλουτ. Κορ. 33.

Ἀθείρης· ὕδα ἀθαχεῖς.

Ἀ-θελή, 2· ὁ μὴ θεληόμενος ἡ θεληθείς, ἀκαταπράντος, ἄγχιος Νον.

Ἀ-θέλγων· ἀεὶλγων Ἠσυχ.

Ἀ-θέλθεται· διηθεῖται Β. Αν. 380.

Ἀ-θέλω, 2 ποιητ. ὁ μὴ θέλων, παρὰ τὸ θέλωος Αἰσχ. Ἰκ. 842, nolens.

Ἀ-θέλω· δὲν θέλω.

Ἀ-θέλης, 2· ὁ μὴ θέλων ἐπὶρ. ἀθέλως Ἀθην.

Ἀ-θέλητος, 2· ὁ μὴ θέλων ἐπὶρ. ἀθέλητως· ἄνευ θελήσεως.

Ἀθέλης· μνος· κακὸς Ἠσυχ.

Ἀ-θέλκτος, 2 ποιητ. ὁ μὴ θεληόμενος, ἀκαμπτος, ἡ ἀδυνάμενος νὰ καμθῇ· ποινὰ Λυκοφ. 1335· ἐπὶρ. ἀθέλκτως.

Ἀ-θέλζινος, 2· ὁ μὴ θέλων τὸν νοῦν.

Ἀ-θέλζις· ἀντὶ ἀμελῆς Ἰπποκρ.

Ἀθεμέλι· ἀκολαστία Ἠσυχ.

Ἀ-θεμέλιος, 2· ἀθεμελίωτος, ὁ ἄνευ θεμελίων μετρν.

Ἀ-θεμελίωτος, 2· ἵσον τῷ προηγ.

Ἀ-θέμηλος, 2· ἀθεμέλιος Ἠσυχ.

Ἀ-θεμῖς, ἴτος, 2· ὁ ἔδικος· «δύλος Πινδ. π. 3, 32· Πελλί· 4, 109· γάμος Εὐρ. ἰων. 1111· συγχο. ἀθεμίστερος Ομπ. Ἀλ. 1, 756.

Ἀ-θεμιστέω· πρῶτον ἔδικα Ἠσυχ.

Ἀ-θεμιστία, ἡ· ἀδικία, παρανομία Ἀππιαν.

Ἀ-θεμιστιος, 2 ἐπ. ἀθέμιστος, 2 καὶ ἀθέμιτος, 2· α) ἐπὶ τραγ. καταστ. κλπ. ἄνομος, ἀδίκος, ἀνόσιος, nefarius· β) ἐπὶ προσ. ὁ τὸν νόμον καταπορητής, ὁ ἄνευ δικαίου καὶ νόμου ζῶν,

τραγῶς, ὡς ἐπὶ Κυκλώπων Οδ. ι, 106, impius.
 Ἄ-Θέμιστος, 2' τὸ αὐτὸ τῷ προηγ. Δλ. ι, 63. Ἐπὶ Κυκλώπων «ἀθέμιστα ὄραν» Σοφ. ἀποσπ. 811. Ἐπὶ ἀσεβείας πρὸς τὸ θεὸν δι-
 κίων, ἀσυγχώρητος, ἀνῆλικος· πρὸς Σεν. Κυρ. ι, 6, 6, συγχρ. ἀθεμιστότερος Σεν. Κ. 8, 8, 5·
 ἔτι δὲ ὁ πρὸς τὸ ἀδικεῖν κλίνων· ἐπὶ ἀθεμιστίας.
 Ἄ-Θεμιτογᾶμέω· συζεύγνυμαι παρανόμως,
 συνάπτω γάμον παράνομον μετγν.
 Ἄ-Θεμιτογαμία, ἡ· ὁ παράνομος γάμος.
 Ἄ-Θεμιτομιξία, ἡ· ἡ ἀθεμιτογαμία μετγν.
 Ἄ-Θεμιτοποιός· ὁ ἀθέμιτα κινήων γλῶσσ.
 Ἄ-Θεμίτος, 2' ἀθέμιτος· Ἡρόδ. 7, 33· ἐπὶ ἀ-
 θεμιτίας.
 Ἄ-Θεμιτουγένει· ἀθέμιτα πράττει ἰων. Χρυσ.
 Ἄ-Θεμιτουργία, ἡ· ἡ τοῦ ἀθεμιτοῦ πράξις,
 παρανομία μετγν.
 Ἄ-Θεμιτουργός, 2' ὁ ἀθεμιτουργίας· πρᾶτ-
 των, ὁ ἀσεδής καὶ ἀνόσιος· Πλούτ. 9.
 Ἄ-Θεμιτοῦργος· ὁ ἀθέμιτα τρώγων,
 Ἄ-Θεος, 2' α) ἄνευ θεοῦ ὁλγ. ὁ ἄθεος, ὁ λησμο-
 νῶς τὸν θεόν, ὁ τὸν θεὸν καταρρονητής, ἐκώ-
 νημι. πολλῶν φιλοσόφων ἰδίως τοῦ Διαγόρου· β)
 ποιητ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐγκαταλειμμένος, ὁ ἄνευ
 τῆς βοήθειας τοῦ θεοῦ Σοφ. impius· γ) ὁ ἀνο-
 σίος· πρᾶττων, ὁ ἀσεδής· ἀντὶ τῆς Ἀίσχ. Εὐμ. 196·
 φρονήματα Παρ. 791 συνδέεται μετὰ
 τοῦ πονηροῦ Ἀριστ. Πλούτ. 401, ἐν τῷ πεζῷ καὶ
 «ἀθεώτατον γίνεσθαι» Ἀνακ. β, 32· παρὰ Πλούτ.
 «τὸ ἄθεον καὶ ἀκαταγένητον» τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀπο-
 κρουμένον. Παρ' Ἀθην. 10, 448 «ἀθεα δόξα-
 ται» κεῖται κατ' ἀντίθ. τῷ θεοφόρῳ, ἐνθα
 θεός οὐκ ἀπαντᾷ, ὑπερθ. ἀθεώτατα· ἐπὶ ἀθέως.
 Ἄ-Θεότης, ἡ· ἡ ἀθεία, ἀσέβεια, συνδ. μετὰ
 τοῦ «ὑβρός» καὶ «ἀδικίας» Πλάτ. Πολιτ.
 Ἄ-Θεράπεια, ἡ· ἡ ἐλλειψίς θεραπείας· Ἀντιφ. 4.
 Ἄ-Θεράπειστα, ἡ· παραμέλησις, ἡ ἐλλειψίς θε-
 ραπείας· ὁ ἄνευ Πλάτ. Πολιτ. 4, 443 καὶ μετγν.
 Ἄ-Θεράπειστος, 2' ὁ μὴ θεραπεύμενος, ὁ ἀθε-
 ραπείστος, ἀπεριποίητος, παραμελημένος· ἔτι ὁ
 ἀνάτοξ· Σεν. non curatus.
 Ἄ-Θεραπείστος, ἐπὶ ἄνευ θεραπείας.
 Ἄ-Θερη-γενής, 2' ὁ γεννῶν ἀκύνθης παρὰ Νικ. Θ. 601· ἴδε θερεῖν.
 Ἄ-Θερηίς, ἴδος, ἡ· ἡ ἔξω ἀκανθώδης· Νικ. Θ. 848.
 Ἄ-Θερίζω, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἀθερέε=ἀνόητον καὶ τοῦτο
 κατὰ Διόδορον ἐκ τοῦ θέρειν, θέρεσθαι, ὥστε ὡς
 τὸ θορεῖν=θερμαίνειν εἶνε τὸ σύμβολον τοῦ θε-
 ραπείων καὶ ἐπιμελείσθαι· κατὰ τοὺς ἀρχαίους
 ἀπὸ τοῦ ἀθῆρ, ὡς ἀθέρας ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἀπο-
 κρίνουν) ἀμελῶ, εἰς οὐδὲν λογιζομαι, καταφρονῶ
 (πάντως ἀντ.), negligo· μετ' αὐτ.· τινὲς Ἄλ. α, 261,
 μετὰ γεν. Ἀπολ. Ρ. 2, 477, ἐνθα ὁ αὐρ. ἀ-
 θερίζεται κεῖται μέσ. Διον. Περ. 997.
 Ἄ-Θερίνη, ἡ· μικρὸς ἀκανθώδης ἰχθύς Ἀριστοτ.
 Παρ' Ἀριστοτ. ἱστ. Ζ. 9, 2 ἀπαντᾷ πληθ. ἀθε-
 ρίνου.
 Ἄ-Θερίσσι, μελ. ἔω· ἀθερίσω Ἀπολλών.
 Ἄ-Θερίστος, 2' α) ὁ μὴ θεοσιθεῖς (θεοί· β)
 ὁ παραμελημένος (ἀθερίζω) Πουχ.
 Ἄ-Θερίμαντος, 2' ὁ μὴ θερμανθείς· ἐστία
 Ἀισχ. Χ. 620.
 Ἄ-Θερμος, 2' ὁ ἄνευ θερμότητος Πλάτ. Φαιδ.
 calore vacans.

Ἀθερο-λόγιον, τό· γειρ. ἐργαλεῖον πρὸς ἔξα-
 γωγὴν ἀκύνθων σωματίων, ὡς τετραμερῆς
 ὑσταρίων κλπ. ἱατρ.
 Ἀθερο-λόγος, 2' ὁ συλλέγων ἀθέρας, spi-
 ritozus.
 Ἀθερ-ώδης, 2' ὁ τὸ εἶδος τοῦ ἀθέρος ἔχων,
 ὅμοιος ἀθερί μετγν.
 Ἀθέρωμα καὶ ἀθερωμάτιον, τό· ἀθήρωμα
 μετγν.
 Ἀθερώσσει· ἀθροῖναι Σουῖδ.
 Ἀ-Θεσία, ἡ· ἀστιάθεια, παρασπόνδησις, δηλ.
 παράδοσις ὀρκίων, ἀπιστία Πλούτ. ἴδε ἀθετέω.
 Ἀ-Θεσμία, ἡ· ἡ ἀνομία, παράδοσις νόμου,
 ἀδικία μετγν. ἰνιούκας.
 Ἀ-Θεσμιος, 2' ὁ ἄνευ θεσμῶν, ἄνομος, ἀδι-
 κος Νον.
 Ἀ-Θεσμὸ-βίος, 2' ὁ ἀθέσμιος ἡ ἀνόμιος· ἔων Νον.
 Ἀ-Θεσμὸ-γάμία, ἡ· ἀθεμιτογαμία Βυζ.
 Ἀ-Θεσμὸ-λεκτρος, 2' ὁ παρὰ νόμον συζευ-
 χθείς Λυκος. 1143.
 Ἀ-Θεσμὸ-πράγία, ἡ· ἀθεμιτογρία Βυζ.
 Ἀ-Θεσμὸς, 2' μετγν. ὁ ἄνευ θεσμοῦ, ὁ ἄνευ
 νόμου, ἄνομος, illi unus· «ἀθέσμοι ἐπιχειροῦν»
 Πλούτ. Κατ. 10 καὶ μετγν.
 Ἀ-Θεσμὸσύνη, ἡ· ἡ παρανομία μετγν.
 Ἀ-Θεσμὸφάγος, ὁ ἀθεμιτοφάγος βρώμα
 (ἡ ἀμέτρητος) τρώγων Μαν. 4, 564.
 Ἀ-Θέσμως, ἐπὶ παρανόμοις ἀθεμιτίας.
 Ἀ-Θέσπρατος, 2' ἐπ. καὶ ποιητ. ἰδίως ὁ, τι καὶ
 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δὲν δύναται νὰ προσφερῇ Πουχ.
 ἐντ' ἀνέκρηστοις, μέγας, μακρὸς, ἄμετρος, πολὺς,
 ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἡθῶν ἡ φρεαλέων πραγ-
 -μάδων Δλ. γ, 4· θάλασσα Οδ. η, 273·
 νύξ λ, 372· οἶνος λ, 61· βόες Οδ. υ, 211, infansus.
 Ἀ-Θετέω, μετγν. ἰδίως ἔθετον (τίθηναι) ποιῶ·
 ὄθεν (ἐπὶ νόμον, ὄρκιον, σπονδῶν) καταλῶν,
 κῆρω, ἀπαρῶπτω, παραδίδωμι, ἀποποιεῖμαι
 alioquin· πῶστιν Πουχ. 8, 2, 5· «ἔθετον τοῖς
 ὑπ' ἄλλου εἰρημένους» μ, συγκατατίθεσθαι 12,
 11, 6 συγν. καὶ ἐν Ν. Δ. καὶ Πλούτ. παρὰ τοῖς
 ἀργ. γκαμμ. = ἀπαρῶπτω ὡς μὴ γ· ἡσίου Λουκ.
 Ἀ-Θέτημα, τό· ἡ τὸν νόμον ὑπερδύνασις, τὸ ἀ-
 δίκημα, ἡ πράξις δι' ἧς ὁ θεός νόμος παραδίδ-
 ζεται μετγν.
 Ἀ-Θέτησις, ἡ· μετγν. ἡ κατάργησις, ἡ παρὰ-
 δασις, ἀπορρίψις, obrogatio.
 Ἀ-Θετητέον, ἐπὶ ῥῆμα τοῦ ἀθετέω· δεῖ ἀθετέω.
 Ἀθετητής, οὗ, ὁ· παραδότης νόμου.
 Ἀ-Θετος, 2' α) ὁ μὴ θεοειμένος, ἀντίθ. τῷ θε-
 τός=ἀποήτοξ· Ἀριστοτ. ἀνελ. 1, 23, 6) ὁν δύναι-
 ται τις ἀπορρίψαι Πουχ. 17, 9, 10 ὄθεν ἔ-
 χρηστος, ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος, ἀνωφελής·
 «ἔθετον πᾶν γάλα κεφαλαλγοῦσιν, ἡπατιτοῖς,
 σπληνητικοῖς» Διοσκ. καὶ πρὸς τι· «ἔθετος
 πρὸς βρώσιν» Διοσκ. καὶ δοτ. «ἔθετος κύστεϊ»
 αὐτόθι.
 Ἀθέτως ποιητ. παρὰ νόμον, ἀδικῶς Ἀισχ. Προ-
 «ἔθετως ἔχων πρὸς τι» Πλούτ. «ἔθετως κρατύνει
 Ζεύς» Ἀισχ. Προ. 150.
 Ἀ-Θεωρησία, ἡ· ἡ γνοία, ἀμαθία Διοδ. Σ. 1, 37.
 Ἀ-Θεωρησί, ἐπὶ ἄνευ θεωρίας, ἡ παρατηρή-
 σις Ἀρποκρ.
 Ἀ-Θεώρητος, 2' α) ἀπυνής, ὁ μὴ θεωρητός, ὁν

γῶμα, πολέμῳ, certio 2) μεταφ. ταλαιπωροῦμαι, πονῶ, κοπιᾷω - τί, ὑφίσταμαι τι, perfero.
 Ἀθλέω, μέλ. εὖσω (ἄλλος)· μόχθον ἢ ταλαιπωρίαν ὑπομένω Πλ. η, 453 μόνον Ἀθλήσαντες παύων πόνον· Εὐρ. Ἰκετ. 397. Ἐν τῷ πεζῷ ἀγωνίζονται, παλαίω· ἄλλους Πλάτ. Τιμ. 19.
 Ἀθλημα, τό 1) ἀγών, ἢ ἀγωνίσμα (Ὁμ. καὶ Ἀθλησις)· 2) ἐργατικόν σκεῦος Θεοφρ. 21, 8.
 Ἀθλησις, ἢ ὁ ἀγών, ἀσκήσις, πάλη Πολυδ.
 Ἀθλητήρ, ἥρος, ἐπ. καὶ ἀθλητής, οὗ, ὁ· ὁ παλαιστής, ἀγωνιστής εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας. Πλάτ. Ἰπ. ὁ κρείττων διὰ τῆς ἀσκήσεως κατὰ τὴν σωματικὴν δύναμιν καὶ τὴν δεξιότητα καταστάς. Καὶ ὡς ἐπὶ 0. ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐπιτηδεύων ἱππῶν, athleta. Ἐπιναυτικὸν Πολ. 1. 59, 12· ῥημ. ἀθλητὸν· δεῖ ἀθλεῖν.
 Ἀθλητής, ὁ· ἀθλητήρ.
 Ἀθλητικός, 3· μετγ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀθλητὴν ἢ εἰς τὴν ἀθλησιν· ἔστις Ἀριστοτ. Πολ. 8, 3· σώμα Πλουτ. Ἰδέα Ἀρατ. 7· ἐπιρ. ἀθλητικός Πλουτ.
 Ἀ-θλίεσθαι, 2· α) ὁ μὴ ολίθων, πείθων· γαλιναῖος Νόν. β) ὁ μὴ ολιθίος, πιστεύς, ἢ ὁ μὴ πιστευμένος· μαζοὶ Νόν. 30.
 Ἀθλίεις· ἄθροισμα.
 Ἀ-θλίεις, 2· τὸ αὐτὸ παθ. Γαλην.
 Ἀθλίον, τό 1) ἄθλον (Ὁμ. 2) ἄλλος ὁ ἀγών Οδ. ε, 4· 3) ὄπλον Οδ. ε, 62· παρ' Ὁμ. καίται· εἰ κατ' ἐπικ. τόπον ἄθλιον.
 Ἀθλίονες, ὁ, ἢ· ἄθλιος πατρ. Βυζ.
 Ἀθλίος, 3 καὶ 2 (ἄλλος)· ὁ πολὺ πόνος, ὁ πολὺ πόνος, δυστυχία, ταλαιπωρία, ἔλαινος παρὰ τραγ. καὶ ἐν τῷ πεζ. συχν. ἐπὶ ἀνθρώπων κακῶν, ἀδίκων, καὶ ἐπὶ πραγμ. «ἄθλια νόσος» Ἀντιφ. 1, 30. Παρὰ Πλάτ. ἀπαντὰ συνδεθ. μετὰ τοῦ ἔλαινος· καὶ κακοδαίμων ἀντίθ. τῷ μακάριος, εὐδαίμων, ἡδοναίης· οἱ ἀδικισταὶ ποταμῶσι τοῦτο τοῦ ἀτυχίης· παρὰ Δημ. συνδέεται μετὰ τοῦ ἔρπον, συχν. ἀθλιώτερος· ἐπιρ. ὑπερθ. ἀθλιωτάτος.
 Ἀθλιότης, ἥρος, ἢ· ἡ ταλαιπωρία, ὁ κάματος, δυστυχία ἀντίθ. τῷ εὐδαμονίᾳ Πλάτ. miseria.
 Ἀθλιῶν· εἶμαι ἄθλιος παρὰ κ. ἡθλιώμαι Ησυχ.
 Ἀ-θλιῶν, 2· ὁ μὴ πιστευμένος ἢ ζουλιμένος· Γαλην. ἐπιρ. ἀθλιῶντος ἐκκλ.
 Ἀθλιῶν, ἐπιρ. μετὰ τὸν ἀθλιῶν, miseria· ἀθλιῶν· ἔγειν· Εὐρ.· διατιθέμενος Πλάτ.
 Ἀθλο-θεσία, ἢ 1) τὸ προτιθέναι ἢ προβάλλειν ἄθλον· 2) τὸ ἔργον τοῦ ἀθλοθέτου Πολ. 3, 140, praemiorum constitutio.
 Ἀθλο-θετεῖω· προθέτω ἢ προβάλλω ἄθλον, βραβεύω Πολ. 2, 140, praemium propono· ἔτι διαθέτω τοὺς ἀγῶνας ἢ ἐξασκῶ τὸ ἔργον τοῦ ἀθλοθέτου, ἐν γένει ἀμοιβὰς προτείνω τινὶ Ἀθην. 12, 539.
 Ἀθλο-θετήρ, ἥρος, ποιητ. ὁ· ἀθλοθέτης.
 Ἀθλο-θέτης, οὗ, ὁ, (τιθημι)· ὁ διατάττει τοὺς ἀγῶνας, ὁ δικαστὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, τιμητικὸν ὑπόπρυγμα, ὁ δὲ ἔχων τοῦτο διεκρίνεται ἐκ τοῦ πορφυροῦ ἐνδύματος ὑπερβόρει· ὁ βραβεύς, certaminum praefectus Πλάτ.
 Ἀθλο-θετήρ, ἢ· ἀθλοθεσία.
 Ἀθλον, ἐπ. ἰων. καὶ ποιητ. καὶ ἄθλον, τό 1) τὸ βραβεῖον τῶν ἀγῶνων, ἐν γένει δὲ ἀμοιβή, δῶρον· συνδέεται μετὰ τοῦ μισθοῦ καὶ δῶρου Πλάτ. «τῆς ἀρετῆς» Θουκ.· ἀμαρτημάτων Ἀνακ. 1, 47, δηλ. ζημία, τιμωρία· πούλε- μου Δημ. Φρσ. ἄθλα προτιθέναι, καταθεῖναι προ- φαίνειν·=προβάλλειν βραβεῖα λαμβάνειν ἢ φέ- ρειν ἄθλα· κλπ. praemium concertationis 2) ἐν πληθ.=ἄλλος, ὁ ἀγών, καὶ «ἄθλ· ἀγῶνων» καλούμενος μεταφ. ὁ ἀγών «ἄθλ. πόνων»=τὸ ὑπομένειν ὑφίστασθαι πόνους ἢ ταλαιπωρίας, pugna, labor· παρὰ Πλάτ. ἄθλα εἶναι καὶ τὸ πορ τοῦ ἀγῶνων παρὰ τὸ ἀγορά καὶ δικαστή- ριον Πλάτ. Νομ. XI, 935.
 Ἀθλο-νίκης, οὗ, ὁ· δυνικτὴς ἐν ἀγῶνι Εὐσταθ.
 Ἀθλο-νικία, ἢ· ἡ νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσι· ἴδε ἀθλονικία.
 Ἀθλος, ἐπ. καὶ ἰων. καὶ ἄθλος, ὁ· 1) ὁ ἀγών, ἢ ἀμίλλα· πούθικος Σοφ. Πλ. 49· γυναικὶ καὶ ἰπ- πικῷ· Πλάτ. 2) μεταφ. τὸ ἐπιμοχθονέεργον· Ἠρα- κλέους Ἰσοκ. 5, 109, ἢ ταλαιπωρία, labor.
 Ἀθλοσύνη, ἢ· ὁ ἀγών, ἄθλος Ἀνθοθ.
 Ἀθλο-φορέω· ἀθλιεύω, γέρω ἄθλον Σχολ. Ὁππ.
 Ἀθλο-φορικός, 3· ὁ εἰς ἀθλοφόρον ἀνήκων ἐκκλ. triumphalis.
 Ἀθλο-φόρος, 2, ἐπ. ἰων. ἀθλοφόρος, ὁ· ὁ τὸ βραβεῖον ἐν τοῖς ἀγῶσι λαμβάνων, ὁ δὲ τὴν νίκην στεφανώθεις· Ἐπποτ. Πλ. η, 124· ἄνδρες Πινδ. Ο, 7, 7 καὶ μετγ. quī praemium certaminis ferit.
 Ἀθμόνη, ἢ· δῆμος τῆς Ἀττικ. τῆς Κεκροπίδος φυλῆς Ησυχ. ὁ φυλῆτης Ἀθμονεύς.
 Ἀ-θόλος, 2· μετγ. ὁ ἀνευ ῥύπου, ὁ μὴ λερω- μένος, καὶ ὁ μὴ θολωμένος ἰων.
 Ἀ-θόλωτος, 2· ὁ μὴ θολωμένος, καθαρός, ἀτάραχος· κορήνη Ἠσ. Ἐρ. 597· αὐρα Λουκ.
 Ἀ-θόρος, 2 (θρύσκει)· ὁ μὴ συνουσιαστικός, ὁ μὴ ὀγευθίς, ἀκαρπύτος ἐπὶ θηλ. ζώων· ὁ μὴ ὀγεύ- σαι ἢ μὴ θητεύσας ἐπὶ ἀρσ. Ἀντων. Λιθ.
 Ἀ-θόρυβητος, 2· ὁ μὴ θορυβώμενος ἢ θορυ- βηθείς, ἡσυχός· Ξεν. Ἀγ. 6, 7.
 Ἀ-θόρυβος, 2· ὁ ἀνευ θορύβου, ἐνοχλήσεως ἢ ταραχῆς· συνουσία Πλάτ. ὁ ἡσυχός· εἰσούτος Πολ. 8, 31, imperturbatus.
 Ἀ-θόρυβος, ἐπιρ. ἴδε προηγ. quiete.
 Ἀθός, δῶρ. ἀντί θῆος Στωδ.
 Ἀθώς· ἴδε Ἀθως.
 Ἀθραγνής, ἢ· φωτάν τι Θεοφρ. clematis citrhusa κατὰ Λιναιον.
 Ἀ-θρακτός, 2· ἀτάρακτος Ησυχ.
 Ἀθράνευτον· ἀστράτευτον Ησυχ. ἀστράτευτον Βαριν.
 Ἀθρας· ἄρμα κατὰ Ῥοδίους Ησυχ.
 Ἀθραυστός, 2· ποιητ. καὶ μετγ. ὁ μὴ θραυ- σθείς, ἀθλαής· πόρυος Εὐρ. Ἐκ. -λιμήν, συνήθετος Πλουτ.· ὁ δὲ ἀνὰ εἴτα καὶ τὸ μὴ θυνόμενον νὰ θραυσθῇ, non fractus.
 Ἀθρεῖω· βλέπω Μαν. 6, 60 ἀντί ἀθρέω.
 Ἀθρέμωσα· ὄργανα τιμωρητικὰ Ησυχ.
 Ἀ-θρεπτός, 2· α) ὁ μὴ τεθραμμένος· 2) ὁ μὴ θυνόμενος νὰ τραφεῖ, ἀκόρεστος· κατ' ἄλλους διάφορ. γραφῇ ἀντὶ τοῦ ἄτρεπτος Μαλέαργ. 98.
 Ἀθρέω, (κατὰ Δεδερλάδην ὡς τὸ ἀθρεῖω ἐκ τοῦ ἀθρεῖ=θραυματός)· λοιπὸν προσέγω ἐμπαιδείας (μετ' ἐπιτάσεως ὀρθῶ), συνεχῶς καὶ ἀκρίβως παρατηρῶ, θεωρῶ, κυττάζω· εἰς τὸ πείδω Πλ. κ, 11· τινὰ μ, 391, σκοπῶ, διαλογίζομαι ἀπολ.

δη, δῶρον· συνδέεται μετὰ τοῦ μισθοῦ καὶ δῶρου Πλάτ. «τῆς ἀρετῆς» Θουκ.· ἀμαρτημά- των Ἀνακ. 1, 47, δηλ. ζημία, τιμωρία· πούλε- μου Δημ. Φρσ. ἄθλα προτιθέναι, καταθεῖναι προ- φαίνειν·=προβάλλειν βραβεῖα λαμβάνειν ἢ φέ- ρειν ἄθλα· κλπ. praemium concertationis 2) ἐν πληθ.=ἄλλος, ὁ ἀγών, καὶ «ἄθλ· ἀγῶνων» καλούμενος μεταφ. ὁ ἀγών «ἄθλ. πόνων»=τὸ ὑπομένειν ὑφίστασθαι πόνους ἢ ταλαιπωρίας, pugna, labor· παρὰ Πλάτ. ἄθλα εἶναι καὶ τὸ πορ τοῦ ἀγῶνων παρὰ τὸ ἀγορά καὶ δικαστή- ριον Πλάτ. Νομ. XI, 935.
 Ἀθλο-νίκης, οὗ, ὁ· δυνικτὴς ἐν ἀγῶνι Εὐσταθ.
 Ἀθλο-νικία, ἢ· ἡ νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσι· ἴδε ἀθλονικία.
 Ἀθλος, ἐπ. καὶ ἰων. καὶ ἄθλος, ὁ· 1) ὁ ἀγών, ἢ ἀμίλλα· πούθικος Σοφ. Πλ. 49· γυναικὶ καὶ ἰπ- πικῷ· Πλάτ. 2) μεταφ. τὸ ἐπιμοχθονέεργον· Ἠρα- κλέους Ἰσοκ. 5, 109, ἢ ταλαιπωρία, labor.
 Ἀθλοσύνη, ἢ· ὁ ἀγών, ἄθλος Ἀνθοθ.
 Ἀθλο-φορέω· ἀθλιεύω, γέρω ἄθλον Σχολ. Ὁππ.
 Ἀθλο-φορικός, 3· ὁ εἰς ἀθλοφόρον ἀνήκων ἐκκλ. triumphalis.
 Ἀθλο-φόρος, 2, ἐπ. ἰων. ἀθλοφόρος, ὁ· ὁ τὸ βραβεῖον ἐν τοῖς ἀγῶσι λαμβάνων, ὁ δὲ τὴν νίκην στεφανώθεις· Ἐπποτ. Πλ. η, 124· ἄνδρες Πινδ. Ο, 7, 7 καὶ μετγ. quī praemium certaminis ferit.
 Ἀθμόνη, ἢ· δῆμος τῆς Ἀττικ. τῆς Κεκροπίδος φυλῆς Ησυχ. ὁ φυλῆτης Ἀθμονεύς.
 Ἀ-θόλος, 2· μετγ. ὁ ἀνευ ῥύπου, ὁ μὴ λερω- μένος, καὶ ὁ μὴ θολωμένος ἰων.
 Ἀ-θόλωτος, 2· ὁ μὴ θολωμένος, καθαρός, ἀτάραχος· κορήνη Ἠσ. Ἐρ. 597· αὐρα Λουκ.
 Ἀ-θόρος, 2 (θρύσκει)· ὁ μὴ συνουσιαστικός, ὁ μὴ ὀγευθίς, ἀκαρπύτος ἐπὶ θηλ. ζώων· ὁ μὴ ὀγεύ- σαι ἢ μὴ θητεύσας ἐπὶ ἀρσ. Ἀντων. Λιθ.
 Ἀ-θόρυβητος, 2· ὁ μὴ θορυβώμενος ἢ θορυ- βηθείς, ἡσυχός· Ξεν. Ἀγ. 6, 7.
 Ἀ-θόρυβος, 2· ὁ ἀνευ θορύβου, ἐνοχλήσεως ἢ ταραχῆς· συνουσία Πλάτ. ὁ ἡσυχός· εἰσούτος Πολ. 8, 31, imperturbatus.
 Ἀ-θόρυβος, ἐπιρ. ἴδε προηγ. quiete.
 Ἀθός, δῶρ. ἀντί θῆος Στωδ.
 Ἀθώς· ἴδε Ἀθως.
 Ἀθραγνής, ἢ· φωτάν τι Θεοφρ. clematis citrhusa κατὰ Λιναιον.
 Ἀ-θρακτός, 2· ἀτάρακτος Ησυχ.
 Ἀθράνευτον· ἀστράτευτον Ησυχ. ἀστράτευτον Βαριν.
 Ἀθρας· ἄρμα κατὰ Ῥοδίους Ησυχ.
 Ἀθραυστός, 2· ποιητ. καὶ μετγ. ὁ μὴ θραυ- σθείς, ἀθλαής· πόρυος Εὐρ. Ἐκ. -λιμήν, συνήθετος Πλουτ.· ὁ δὲ ἀνὰ εἴτα καὶ τὸ μὴ θυνόμενον νὰ θραυσθῇ, non fractus.
 Ἀθρεῖω· βλέπω Μαν. 6, 60 ἀντί ἀθρέω.
 Ἀθρέμωσα· ὄργανα τιμωρητικὰ Ησυχ.
 Ἀ-θρεπτός, 2· α) ὁ μὴ τεθραμμένος· 2) ὁ μὴ θυνόμενος νὰ τραφεῖ, ἀκόρεστος· κατ' ἄλλους διάφορ. γραφῇ ἀντὶ τοῦ ἄτρεπτος Μαλέαργ. 98.
 Ἀθρέω, (κατὰ Δεδερλάδην ὡς τὸ ἀθρεῖω ἐκ τοῦ ἀθρεῖ=θραυματός)· λοιπὸν προσέγω ἐμπαιδείας (μετ' ἐπιτάσεως ὀρθῶ), συνεχῶς καὶ ἀκρίβως παρατηρῶ, θεωρῶ, κυττάζω· εἰς τὸ πείδω Πλ. κ, 11· τινὰ μ, 391, σκοπῶ, διαλογίζομαι ἀπολ.

παρὰ τὸ νοῆσαι. Οδ. υ, 478 ἥ-τινά, τί, καὶ εἴ-
τι, ἥ ἐποικ. τοῦ, ὡς, μή, καὶ κλπ. ἄθρησον Πινδ.
π. 2, 70 ἄθρησώ τούτων ὅτι ἐρεῖ. Ἀριστ. Νερ.
721 ἔν τῳ παρὶν συνδέεται μετὰ τοῦ ἀνέπτεσθαι
συνήθεσθαι. ἄθρησι=βλέπει, θεωρεῖ Πλάτ. specto,
admirari aduerto.
Ἀθρήματα, τὰ ἀνακλυπηρία Πηγ. ἢ
Ἀ-θρήνητος, 2' ὁ μὴ θρηνηθεὶς, ἢ θρηνοῦμε-
νος Εὐσταθ.
Ἀ-θρηνί, ἐπὶρ. ἄνευ θρήνου, χωρὶς θαυμάων
Σουδ.
Ἀθρήων· Μουσῶν τόπος λεξ.
Ἀ-θρήσκυτος, 2' ὁ μὴ ἔχων θρησκείαν.
Ἀθρήτειον, ἐπὶρ. ῥήμ. τοῦ ἄθρησι· πρέπει νὰ
παρατηρήσῃ τις, νὰ σκοπεῖ Σεν. συμπ. 8, 39.
Ἀθρητικός, 3' ὁ ἀντιδρῶν παρατηρούν.
Ἀ-θρήμιος, 2' ὁ μὴ θρημιθευθεὶς, ὁ ἄνευ
πομπῆς ἢ θρημιθεῖας Ίων. Κρουσ.
Ἀθρήμιος, ἴος, ἢ πῶλις ἐν Δελφῇ τῇ Λιγύπτου,
κίτ. Ἀθρήμιος.
Ἀθρήμιος, νομός, ὁ Λιγύπτι. νομός εἰς τὸ
ἀνατολ. μέρος τῆς κάτω Λιγύπτου.
Ἀ-θρήμιος, 2' ὁ ἄνευ θρημίου, ἄνευ κρα-
σπέδου, ἢ περιθωρίων Μ. Ετ.
Ἀ-θρήμιος, γυν. ἄθρημιος, ὁ ὁ μὴ ἔχων τρίχας·
ἄθρημιος πρόσωπον Ἀθην. 14, 656.
Ἀ-θρήμιος, 2' (α, θρήμιος, ἴος, ἐδ.) ὁ
μὴ ὑπὸ θρημίων (σητῶν) βεδρωμένος, ἢ ὁ μὴ
βρισημένος ὑπὸ θρημίων, ὑπερθ. ἀθρημιότατος
Θεοφρ.
Ἀθροίζω, ἄττ καὶ ἀθροίζω (ἀθρός)· α) συλλέ-
γω, συναθροίζω, συνάξω, συναγείρω, ἰδίως ἐπὶ
στρατοῦ καὶ ἐκκλησιῶν - λαὸν Συρ. Οἰ. Τ. 141
μεταφ. συσσωρεύω, ἀντὶ τοῦ «λόγων περι-
πλοκή» καὶ «πνεῦμα ἄθροισον» Εὐρ. ἐπὶ προσά-
γω, προστελῶν β) ἐν τῳ παρὶν ἰδίως παρὶ καὶ
μεσ. συναθροίζομαι· ἐντὺθ. καὶ ἀθροίζεσθαι
=εἰς ὁλόκληρον συνίστασθαι, ἐπὶ στρατ. «στρατιὰ
ἀθροίζεται Ἰσοκ. 4, 189, ἡθροίσθησαν καὶ ἀν-
τεπετάξαντο» ἀθροίσασθαι τὴν δύναμιν· Σεν.
ἀπολ. καὶ ἐκ τινος, μεταφ. ἀρῶμαι· «φρόδος ἀ-
θροίζεται ἐκ τινος» Σεν. καὶ ἐπὶ πνεύμ. μετὰ καὶ
ἄνευ «εἰς ἑαυτὸν»=ἐρχομαι εἰς ἑαυτὸν, ἀναλκμ-
θάνειν ἑαυτὸν Πλάτ. συναγείρω ἑαυτὸν ἢ συντάτ-
τομαι· ἢ εἴς τι· colligere, conuenire, arcescere (ὁ τό-
πος ἀθροίζω ὑπὸ τῶν ἀργ. ὡς ἄττ. θεωροῦμε-
νοι ἀπαντᾷ εἰς τινὰ μόνον τῶν συγγο. χωρεῖα καὶ
παρὰ μετὰ ποιητ.).
Ἀ-θροισμός, 2' α) ὁ συναθροῖσθαι - ἡμέρα=
ἡμέρα καθ' ἣν συναθροίζεται ὁ λαὸς μετὰ β) ὁ
ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀθροῖσθαι ἐκκλ.
Ἀθροισμός, ἴος, ἢ ἡ συνάθροισις, συσσωρεύ-
σις - χορημάτων Θουκ. οπαρνατίον.
Ἀθροισμός, τό ἡ συνάθροισις λαοῦ Εὐρ. Ορ.
872 -σώρος, πληθος Πλάτ. Θεαιτ. 157.
Ἀθροισματικός, 3' συναθροισμένος, collectiv-
ος - βίος=ὁ κοινωνικὸς βίος.
Ἀθροισμός, ὁ ἡ συνάθροισις «ἐν τοῖς ὅπλοις»
Πολ. 4, 22, 10, ἡ συσσωρεύσις Θεοφρ.
Ἀθροιστέον, ῥήμ. διτ' ἀθροῖσθαι Σεν.
Ἀθροιστήριον, τό ὁ τόπος ἐν ᾧ συναθροί-
ζονται Εὐσταθ.
Ἀθροιστής, ὁ ὁ συναθροῖσθαι, collector.
Ἀθροιστικός, 3' ὁ ἀνέχων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς

τὸ ἀθροῖσθαι· ἀθροιστικά, δυνάμεις=δυνάμεις
ἀνέχοντα εἰς τὴν ἀθροῖσθαι Ἀπολ. Δ. - σύνδε-
σμος, ἀντὶ τοῦ, 2, 14' ἐπὶρ. ἀθροιστικός.
Ἀθροιστός, συλλεγτός Πηγ.
Ἀθροιστός, 2' ὁ ἄνευ θρόνου Γρηγ. Ναξ.
Ἀ-θροιστικός, ἢ τὸ πίνειν διὰ μέας.
Ἀθροιστός, ὡς, 2' ὁ ἄνευ θρόνου, ἄψυχος, ἀθ-
ρόσιος, nullum strepitum edens.
Ἀ-θρόσιος, 3 καὶ 2' συνηρ. μετὰ. ἄθροιστός, ἄττ.
καὶ ἄθροιστός, γαρ. (2' ἄθρ. καὶ θροῖν ἀντὶ ἄθ-
ροσις, ἰδίως ὁ συναγερτός, ὁ σύγκλητος ὄχλος, ὡς-
λος, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀ καὶ θρός)· εἰς ὁμάδα
τὴν συναθροισμένην, ἀγέληδόν, ὁμοῦ, ἐν γενεῇ
συνασπασμένοις, πικρὰ συσπασμένοις εἰς πλη-
θος τι, ὑπέρμετρος, περισσός· ἐπὶ γὰρ ὡς, πικρὰ
συνασπασμένοις, ὄχλος· ἀθρόσιος πῶλις ἀντιπθ.
τῳ ἐκαστῷ· «ὅτις αὖθις ἀθρόσιος» Πλάτ. ἀντιπθ. κατὰ
μέρη. καθ' ἕνα, κατ' ἄνδρα, κατ' ὀλίγους· καὶ
σπαράξιν, ἐπὶ πολυσίτοις, εἰς ποικίλους στοίχους
συνασπασμένοις. Πρὸς δὲ τοῖσδε, πολυάριθμοις,
ἄψυχος, ἀσπληγής, μέγας ἀντιπθ. τῳ κατὰ
μικρόν· ἀθρόσιος ἐμδῶν=κοινὴν ἀρίστην κρα-
γὴν· ἀθρόσιος ὡρῶν=μετὰ παντός τοῦ στρατεύ-
ματος ὡρῶν· «τὸ ἀθρόσιος»=σύνπασα ἢ δύνα-
μις, τὰ κράτος τῆς δυνάμεως· «θρός ἀθρόσιος
καὶ πῶλις» Πολ. «ἀθρόσιος ἐξέχου γέλιος» Ἀθην.
10, 420, συγκριτ. ἀθροῦσιος Θουκ. ἀθροιστέον
χορησθαι τῳ πόμπτῳ Ἀθην. 3, 80, ὑπερθ. ἀθροῦ-
σιος Πλουτ. confortis, universis eunctis.
Ἀθροιστής, ἢ ἡ ὁλόκληρος Διογ. Λ. 10, 106.
Ἀθρόσιος, ἐπὶρ. διὰ μέας· ἀθρόσιος=πίνειν Ἀλλ.
λέγειν, παρὰ τοῖς ῥήτορας τῶ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέ-
ρους τοῦ ἀντιπθ. ἀντὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ
τῳ ἀνὰ μέρος· ῥήτορ. IX, 286 καὶ ἐπὶ χρόνου
=ἀντιπθ. ταχέως, simul.
Ἀ-θροῦσιος, 2, ἄμετρον ἀθροῦσιος· ὁ περὶ
οὗ δὲν γίνονται πολλοὶ λόγοι μετὰ.
Ἀ-θροῦσιος, 2' α) μετὰ. ἀθροῦσιος, ἀθροῦσιος,
«ἀθροῦσιος εἰς γέλιος»=ὁ μὴ εἰς γέλιος τρεπ-
όμενος, non fractus β) ὁ μὴ μαλακός, ἰσχυρός·
«λέξις ἀθροῦσιος καὶ ἄθρ.» Πλουτ. ἐπὶρ. ἀθροῦ-
σιος καὶ ἀθροῦσιος.
Ἀθροῦσιος, ὡς, ὁ παραποτ. τοῦ Ἰστροῦ, ἡδὴ
Γιάντρον.
Ἀ-θροῦσιος, ἢ «περὶ δίαταν» ἢ μὴ θροῦσιος,
μαλθακή, ἢ ἀπλή δίαταν Πλουτ.
Ἀθροῦσιος, ἢ πῶλις ἐν Ἀυδίᾳ, κίτ. Ἀθροῦ-
σιος· ὁ θεμελιώτης ταύτης ἐκαλεῖτο Ἀθροῦσιος.
Ἀ-θροῦσιος· εἶμαι ἄθροιστος, ἀτολμος, δειλός, κα-
τήφης, λυπημένος, εἶμαι ἢ γίνωμαι δόλωμος,
ἀγανακτώ· «τινὶ, ἐπὶ τινι, δυσχεραίνω Ἰσοκρ.
ἢ εἶμαι ἐν ἀθροῖσιν περὶ τινος «εἰς τι» Πλάτ.
«πρὸς τι» Θουκ. δὲν ἔχω θάρος, δὲν εἶμαι πρό-
θυμος εἰς τι μετ' αὐτ. ἢ ἀπαρῶμαι=μετ' ἀθροῖ-
σιν ἢ ὁ φόβος ἀνέπτεται τι καὶ μετὰ μετοχ. καὶ
διαφ. ἐξαοτ. προτίστωμαι, permitto animum.
Ἀ-θροῦσιος, ἐπὶρ. ῥήμ. τοῦ ἀθροῖσθαι· πρέπει
νὰ ἀθροῖσθαι Σεν. ἀνὰ.
Ἀ-θροῦσιος, ἢ ἀτολμία, δειλία, κατήφεια, λῶπη,
(καὶ ἐν πληθ.) «ἀθροῖσθαι ἐγὼ»=εἶμαι ἀτολμος,
«ἀθρ. παρέχειν τινὶ ἐντιπθ. ἐμδῶν=ποιεῖν
τινα ἀτολμον» εἰς ἀθροῖσιν καθίστασθαι ἀντιπθ.
τῳ προθυμία Σεν. K. animi defectio.
Ἀ-θροῦσιος, 2' ὁ μὴ ἐξαυγίζων, ἀναθυμῶν

- Ἀριστοτ. Μετ. Α, 8, ἡ ὁ μὴ ἰσχυρισθεὶς ἀνα-
θαρσύνεσθαι.
Ἄ-θυμος, 2° ἀτόλμος, κατηρέης, μελαγχολικός
πρὸς τι, ἀνίμω ἀθῆστον· παρὰ Πλάτ. ἀντιπρὸς τῷ
θυμοειδέϊ, συγκρ. ἀθυμότερον.
Ἄ-θύμως, ἐπὶρ. «ἀθύμως ἔχειν πρὸς τι» = οὐδε-
μίαν ἔχον ἐπιθυμίαν (ὑπερβ.) πρὸς τι εἶναι ἀνίμω
ἀθῆστον καὶ ἀθυμοτέρως.
Ἄ-θυερίδωτος, 2° ὁ μὴ ἔχων θυρίδας, παρὰ-
θῆρα Ἰωαν. Χρυσ.
Ἄθυρμα, τὸ πᾶν ὅτι τέρεται, παιγνίδιον τῶν
παιδῶν Πλ. α, 363, ἡ τέρεται, ψυχπαγωγία·
-θυμῶ Οδ. α, 323· ἐν γένει κόπτημα α, 416·
ὁ Πινδ. ἐν Πυθ. 5, 23 καλεῖται Ἄπολλωνιον ἄθυρμα·
τὸν πανηγυρικὸν χορὸν τοῦ Ἀπολλωνίου· «ἀελ-
φῆναι ἀθύρματα Νηρηίδων» = ἡ χάρις τῶν Νηρηίδ.
Ἀρίων 11, οὕτως μετγν. ποιητ. «ῥόδον ἀρο-
δοσίων ἀθ.» = καλλιπείσμα Ἀνακρ. 53, 8· «κα-
λὸν ἀθ. κατέβησαν» = καλὸν ἀνάθημα Ἑπιγρ. 28.
Οἱ ἀπικιστὰς προτιμῶσι τοῦτο τοῖς παιγνίον,
καὶ γράφουσιν, ἄθυρμα· ὁ Κρατῆς οὕτως
ἐκάλει τὰς κομωιδίας τοῦ κατὰ Σουῖδ. (ἄθυρω, ἄ),
lucus, eloquentiae, minutulae.
Ἄ-θυρμάτιον, τὸ μικρὸν ἄθυρμα, παιγνιδάκι·
ἐπὶ εὐτραπέλου ὁμιλίας Ἀθην. 14, 643.
Ἄθυρματιον, τὸ ἄθυρμάτιον μετγν.
Ἄ-θυρό-γλωττίων· ἰταμῶς ἡ θρασίως ὁμιλῶ,
εἶμαι ἀθυρόστομος ἐκάλ.
Ἄ-θυρό-γλωττία, καὶ ἄθυρογλωττία, ἡ·
ἡ θραστεία καὶ ἀταλλόνοστος λαλιή, ἡ φλυαρία,
ἀθυροστομία Πολ. 8, 12, 1.
Ἄ-θυρόγλωττος, καὶ ἀθυρόγλωττος, 2° ὁ
τῇ γλώσσῃ θύρα οὐκ ἐπείκεται Θεογν. 421, ὁ αὐ-
τοῦδ, θραστεῖας, καὶ ἀδαικντόπως φλυαρῶν Εὐρ.
Θρ. 901 Θεοδωριδ. 7 ἡ Νόδῃ παρὰ Δ. Κ. 16,
18. Εκ. Συγ. παρ' Ἀριστ. Βατρ. 838 = ἀπόλω-
τον στόμα· ἐπὶρ. ἀθυρολόστος.
Ἄ-θυρό-νομος, 2° ὁ τοῖς νόμοις ὡς ἔτυχε
μεταχειριζόμενος· Πασγ.
Ἄ-θύρος, 2° ὁ μὴ ἔχων θύραν· οἶκημα, στόμα
Πλουτ. καὶ μετγν.
Ἄ-θύρο-στομεία· ἀθυρογλωττίω θυμ. Μαρ.
Ἄ-θύρο-στομία, ἡ ἀθυρογλωττία Πλουτ.
Ἄ-θύρό-στομος, 2 (στόμα)· ποιητ. ὁ οὐδμίαν
θύραν ἔχων πρὸ τοῦ στόματος, ἐχελύνωτος,
φλύαρος, ἀδόλεσχος, πολυλάλητος· Σχολ. 10-
quax (ὁμ. ποιητ. ἀθυρόγλωττος)· ἐπὶρ. ἀθυρο-
στόμος.
Ἄ-θυρσος, 2° ποιητ. ἄνευ θύρτου Εὐρ.
Θρ. 1472.
Ἄ-θύρεω (---) ἐπ. καὶ ποιητ. παίζω, διασκε-
δίζω τὸ τοῦ Πινδ. 139, 3, 57 «Ὁμυρος πᾶσαν
ἀρετὴν ἔκρυσσε τοῖς λοιποῖς ἀθύρειν» = εἰδέν· οὕτω
καὶ περὶ τῆς θαλίας· «ἔργα ῥώτων ἀθ.» Ἀνθ.
«μετὰ παρθένων» Ἀνακρ. 35, 6· «κατὰ πηκτι-
δων» 40, 7 καὶ μετγν. ποιητ. Μεσ. Ομ. Ὑ. Ερ. 485
σπανίως ἐν τῷ πεζῷ· ἐπὶ χοροῦ Πλάτ. Νομ. VII,
794, lusito.
Ἄ-θύρωτος, 2° ὁ μὴ διὰ θύρας κεκληρισμένος
Σουῖδ. -στόμα = ἀπόλωτον Ἀριστ. Βατρ.
Ἄ-θυσιᾶστος· ἄθυτος Πασγ.
Ἄ-θυστος, 2° ἄθυτος Σιμων.
Ἄ-θυστος, 2° ποιητ. ὁ μὴ θυσιασθεὶς, (sacris
intermissis)· -πέλας Εὐρ. ὁ μὴ διὰ θύρας τε-

- λούμενος· «τὰ ἱερὰ ἄθυστα γίνονται» Ἀποσ. 26, 6
ἐν Αἰσχ. 3, 131 παρὰ τὸ ἀκαλλίστητος παρὰ
Πλάτ. «σπέρματα παλλικῶν καὶ νοσῶν» οὐχὶ διὰ
θύρας καθιερωμένα· παρὰ Σεν. Ἑλ. 3, 2, 23
καὶ ὁ μὴ θυσιάτας· ἐπὶρ. ἄθυστος μετγν.
Ἄ-θύος ἡ ἀθύος καὶ ποιητ. ἀθύος, 2° ὁ ἀ-
τιμωρήτος, μὴ ἄξιος τιμωρίας, ὁ ἀπληλαγμένος
τινός, μὴ ἔνοχος ἐγγυημάτων τινος, ἀσφαλής,
impunitus (ἐν Ν. Δ.) ὁ ἀναίτιος, ἀναμάρτητος·
«ἀθύος πηλαγών» = ἐλευθερος, ἀπληλαγ. «κινδύ-
νους ἀθύος ποιεῖν» = ἀδολοβεῖς ποιεῖν· ἐπὶρ. ἀ-
θύος· ἀζημιῶς Πασγ.
Ἄθως, ἐπὶρ. 3° ὁ εἰς τὸ ὄρος Ἀθω ἀνήκων.
Ἄθωσανη, ἡ ἡ ἀγνεία, τὸ ἄμεμπτον μετγν.
Ἄθωότης· ἀθωότης μετγν. innocentia.
Ἄθωδω· ἀργῶς ἀτιμωρήτων τινὰ ἀργ. κατῆ.
Ἄ-θωπέυτος, 2° ὁ μὴ διὰ θωπεύων καταβι-
νόμενος, ἀκατάπειστος, ἀκολάκωτος· -κά πρὸς
Παύλ. Σιλ. 44, ἐνεργ. ὁ μὴ θωπεύων, καλα-
κεύων· ἐπὶρ. ἀθωπέυτος μετγν.
Ἄ-θωράκιστος, 2° ὁ μὴ τεθωρακισμένος, ὁ ἄνευ
θώρακος Σεν. non loricator· ἐπὶρ. ἀθωρακιστός
μετγν.
Ἄ-θωρήκτος, 2° α) = τῷ προηγ. Nov. 6) ὁ μὴ
μεθωμένος Ἰπποκρ.
Ἄθως, ἡ, ἐπ. Ἀθῶως, ὡς, αἰτ. Ἀθω, ἰων. καὶ
ἀργ. αἰτ. καὶ Ἀθων ὁ τὸ ὄρος Ἀθως ἐν τῇ
Χαλκιδικῇ γενομένησιν ἐν Μακεδονίᾳ.
Ἄθωσις· ἡ μὴ καταδικαστική, impunitas.
Ἄ· πληθ. ὄν. τοῦ ἄθρη. ἡ
Ἄ· πληθ. ὄνομα. ὁχλ. ἀναρρος. ἀντων.
Ἄ, ὄνομα. καὶ ἐπ. ἀντὶ εἰ· 1) ἔαν, εἰ, εἰ, παρ' Ὀμ.
ἀντὶ αἴκας, -εἰ ἄρα μεθ' ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. 2) ἐν
εὐκτ. ἐπιπρὸν. εὐκτικὸν αἰ γάρ, αἰ γάρ δὴ = εἴθε,
ultinam, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ εὐκτ. σπανίως
μετ' ἀπαρτα. ἐνθαπὶ ἀπαρτα. ἀπολ. ἐλληπτεῖον.
Ἄ· ποιητ. ἐπὶρ. ὀνομασμοῦ, λήπτης κληπ. συνήθ.
διπλ. αἰ αἰ καὶ Ἡρωιδων. αἰατ καὶ τετρακίς
αἰατ αἰατ Σοφ. Φιλ. μετ' αἰτ. καὶ τὸν Ἀδώνιν
Ἀριστ. Αποσ. 393· ἡ γραφή αἰ ἀπορρίπτεται ὑπὸ
τῶν ἀργαίων.
Ἄ· αἰολ. ἀντὶ αἰλ.
Ἄια, ἡ ἐπ. καὶ ποιητ. (ἐκ τοῦ γαῖα καὶ
κατὰ Κούρτιον ἐκ τοῦ γαῖα, γαῖα, κατὰ Δεδερ-
λάιν ἐκ τῆς λέξεως αἰδός, ὥστε αἰα σημαίνει ἐγ-
ρὸν στοιχεῖον, χέριον γῆν) α) ἡ γῆ, χώρα, terra·
β) ἀργαχέστατον ὄνομα τῆς Κολχίδος.
Ἄιαγμα, τὸ· ποιητ. ὀρένης, οἰμωγή.
Ἄιάζω· ποιητ. φωνῶ αἰ, δηλ. θρηνώ, στεναχῶ,
μετ' αἰτ. οἰκτείρω, lamentor.
Ἄιατ, ποιητ. ἐπιπρὸν. λῦπερ, van, διπλοῦν αἰ.
Ἄιατῆ, ἡ· ἐπ. α) ἐπιπρὸν. τῆς Κίρκης· β) νῆσος,
ἡ κατοικία ταύτης.
Ἄιάκειος, 3° ὁ ἀνήκειον εἰς τὸν Αἰακόν· Αἰάκειον
οὐδ. γὰρ τὸ Αἰακίδιον ἐν Αἰγίνῃ, πληθ. ἡ ἐορτὴ
αὐτοῦ τὰ Αἰακεία.
Ἄιακίδης, ὁ· υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ
τῆς Αἰγίνης· μετγν. εἰς τῶν κριτῶν ἐν τῷ Ἀθῷ,
δηλ. ὁ Πηλεΐδης ἡ καὶ ὁ ἔργανος τοῦ Αἰακοῦ Ἀ-
χιλλεύς, καὶ οἱ Αἰακίδαι· ὁ Αἰακὸς μετὰ τῶν
ἀπογόνων του, Πηλεΐδης, Τελαμωνίος, Ἀχιλλεύς
καὶ Ἄλκωνος, οἵτινες ἐν Αἰγίνῃ ἐτιμῶντο. Τὸ ὑπὸ
τῶν Αἰγινητῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Αἰακοῦ ἱερὸν
μνημεῖον ἐκαλεῖτο Αἰάκειον.

Αἰακίς, ἡ εἶδος κύλικος Ἀθην. 11, 782.
 Αἰακτός, 3 ποιητ. (αἰάω) α) ἑλεηνός, ἄξιος
 θρήνου ἢ οἴκου· - πῆμα ατα Αἰσχ. Ἑπτ. 828·
 β) ὁ θρηναῖος, οδυρόμενος Αἰσχ. Περ. 928.
 Αἰανής, 2' ποιητ. ἀλγεινός, λυπηρὸς ἐπὶ θρην.
 φωνῶν· - βῆμα ατα Αἰσχ. Περ. 627· - αἰδὲ 903·
 - νόσος Εὐμ. 457· - κύρος, λιμός Πινδ. 1. 1,
 49· «δεῖπνον αἰανὲς προῖθηκεν» Ἀργιλ. ἀποστ.
 20· ἑτέρα λέξις ἀπὸ τοῦ αἰ παραγωγ. σημαίνει
 ἀδιάκοπος· - χρόνος Αἰσχ. Εὐμ. 542· «αἰανὼς
 μένειν» 642.
 Αἰανός, 3 (αἰ) ποιητ. ταῦτόν τῳ αἰανής· - νόξ
 Αἰσχ. Εὐμ. 394· ἀλλὰ τὸ ἐν Αἰάντι 657 «νοκτὸς
 αἰανὲς κύκλος» μεταβάλλεται ὑπὸ Ἑρμῆος εἰς
 αἰανής, lugubris.
 Αἰαντής, ἴδος, ἔνν. φυλή, ἡ· ἡ ἐνάτη ἀττική
 φυλή.
 Αἶας, αντος, κλ. Αἶας, καὶ Αἶαν, ὁ· 1) ὁ Οἰ-
 λῆος καὶ ὁ Λοκρός, υἱὸς τοῦ Οἰλέως, ἀρχηγὸς
 τῶν Λοκρῶν, ἀγαθὸς αἰμητής καὶ θρομεύς,
 ἀλλὰ μικρὸς τὸ σῶμα· «ὄλῳ μὲν ἔην, λινοθώ-
 ρος» Ἠ. 2) ὁ Τελαμωνίος, υἱὸς τοῦ Τελαμόνος
 βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ἀδελφὸς τοῦ Τεύκρου, ὁ
 ἀνδρείωτερος μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα Ἕλληνα ἐν
 τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἀλλ' ὅστις μίτην ἀντι-
 ποιεῖται τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλεύου ἀποθανόντος,
 καὶ τούτου ἕνεκα κατὰ τὴν μεταγενεστέρην πα-
 ράδοσιν ἐμάνη καὶ ἠτυχοῦντήν· ἐξῆγε δὲ τὸ ἀ-
 νάστημα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο μέγας. Ἐπὶ θ.
 αὐτοῦ παρ' Ὀμήρ. ἄρκος Ἀχαιῶν, ἔργοις Ἀρ-
 γεῖων κεφαλὴν ἢ εὐρέας ὤμους, βοῇν ἀγαθὴν,
 σφένδαμνος ἦτορ πύργον.
 Αἶασμα· θρηνώδημα Μοσχον.
 Αἶαψ· ματαίως Πουγ.
 Αἶαψος· ποικίλος Ζών.
 Αἶατος· ἀετὸς Πουγ.
 Αἶδου, ἐπιρῶν. δυσθυμίας, ἐκπλήξεως Ἀριστ.
 Εὐρ. 1066 καὶ τοῦ γέλιτος.
 Αἶδων· κάταντες, πλῆγρον Πουγ.
 Αἶγα, ἡ· ἀντὶ τοῦ αἶψ πολὺ μετῆν.
 Αἶγ· αἶγρος, ὁ, ἡ· ἡ ἀγρία αἶψ Βαβρ. 102. 8.
 Αἶγᾶθεν, ἐπὶρ. ὄμα. ἀντὶ Αἶγῆθεν, ἐκ τῶν Αἶ-
 γῶν Πινδ. Ν. 5, 68.
 Αἶγαι, ὦν, αἶ· 1) πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ παρὰ τὴν Βόρ.
 ἀκτὴν τῆς Πελοποννήσου, ἔχουσα καὶ περίφημον
 ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος· Ἠ. θ, 203· 2) νῆσος πε-
 τρώδης μετὰ τὸν Χίου καὶ Τήνου Ὀμ. 3) = Αἶγαια·
 ἴδε λέξ. Πλουτ. 4) πόλις ἐν Μακεδονίᾳ πρὸς βορ.
 τῆς Πέλλης· ταύτης τὰ ἐρείπια εἶνε παρὰ τὰ νῦν
 Βοδενά, ἀλλὰ καὶ Αἶγῃ αὕτη ἐκαλεῖτο.
 Αἶγαται, αἶ· πόλις ἐν Μυσίᾳ πλησίον τῆς Κύ-
 μης, ἀνήκουσα εἰς τὸν αἰολικὸν οὐρανόν.
 Αἶγατος, 3· - πόντος, - πέλαγος = τὸ Αἰγαῖον
 πέλαγος, ἡ θάλασσα ἡ μετὰ τῆς μικρᾶς Ἀ-
 σίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου· καλεῖ-
 ται δὲ αὕτη καὶ «τὸ Αἰγαῖον».
 Αἶγαίον, ὠνος, ὁ· ἕτερον ὄνομα ἀντὶ Βοταρείως.
 Αἶγάλεον, τό· ὄρος ἐν Μεσσηνίᾳ Στραβ.
 Αἶγάλειος, ὠ, ὁ· παρὰ Θουκυρ. «τὸ Αἶγάλειον
 ὄρος» μεσημέρ. μέρος τοῦ Πάρνηθος, μετὰ τὴν Ἀ-
 θηνῶν καὶ Ἐλευσίνος, νῦν Σκαρμαγιά.
 Αἶγαν, ἄνος, ἡ· ἀκρωτήρ. ἐν Αἰολίᾳ Στραβ.
 Αἶγανέη, ἡ (συνήθως ἐκ τοῦ αἶψ, παρὰ τὸ κατὰ

αἶγαν· ἔσθαι, ὁ Κορκῆς ἐκ τοῦ ἀγανον = ἀδῆρ,
 πιθανὸς ἐκ βίχ. Αἰκ. τοῦ ἀστω) ἐπ. ἀκρόντιον,
 Ἠ. θ, 774, ἡ βέλος· «δίσκοις καὶ αἰγανέην
 ἰέντες» εἰς τοὺς γυμνακικοὺς ἀγῶνας Ἠ. π. 689,
 jaeulum, sagitta· γενικῶς «ὅσην δ' αἰγανέην ῥηπὴ
 τανκοῦ τέτυκται» μόνον Ὀδ. ι, 156 ἐν γρή-
 σει ἐπὶ θήρας αἶγαν καὶ μετῆν. ποιητ.
 Αἶγῆδην, ἐπὶρ. βιαίως, σφοδρῶς, ταχέως = ἤλασε
 μηρόν· Ἀπολ. Ρ. 2, 825.
 Αἶγέη, ἡ· - ὁρᾶ = δέμα ἐξ αἰγὸς Ηροδ.
 4, 189.
 Αἶγείδης, ὠ, ὁ· πατρῶν. ὁ υἱὸς τοῦ Αἶγῶος
 Θησεύς.
 Αἶγείος, 3, ποιητ. αἶγος· ἐξ αἰγός· - ἀσκός
 Ἠ. γ. 247· - τυρὸς Ἠ. λ. 639.
 Αἶγεος, 3· ὁ εἰς τὸν Αἶγᾶ ἀνέκων, ὁ ἐξ
 αὐτοῦ καταγόμενος· Αἶγεον δεινός τοῦ Αἶγῶος.
 Αἶγειρα, ἡ· πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ ἔδῃ Παληόκαστρον.
 Αἶγειρινος, 3· ὁ ἐξ αἶγειρου κατεσκευασμένος.
 Αἶγειρῖτης· - μύκης = μύκης ἐπὶ τοῦ αἶγειρου
 οὐόμενος Γεωπον.
 Αἶγειρος, ἡ (κατὰ Κορόσιον ἐκ βίχης αἶγ ἀντὶ
 αἰγίρος, κερκίς = λεοκῆ)· ἐπ. λεοκός, δένδρον,
 τοῦ Ἄδου· αὕτη καλεῖται μακρὰ Ὀδ. κ, 510·
 - μακρὸν ἡ, 106· - ὁ δατοτρεφής, 208,
 papulus nigra (οἱ ἀργατοὶ παρὰ γ. ἐκ τοῦ αἶγί-
 ρου, ἄλλοι ἐκ τοῦ αἰσίου, δηλ. ἡ ταχέως εἰς τὰ
 ὕψη πηδῶσα).
 Αἶγειρουσα, ὄρεος. Αἶγειροσα, ἡ· τόπος ἐν
 Μεγάρῳ Στραβ.
 Αἶγειρο-φόρος, 2· ὁ φέρων αἶγειρου· Μαξ. Τωρ.
 Αἶγειρών, ὠνος, ὁ· ἄλσος ἐξ αἶγειρων Στραβ.
 Αἶγειως, 3 (αἶψ) ὁ ἐξ αἰγός, γυμνασις· - τυρὸς
 καὶ ἰδιαιτ. τὸ δέμα τῆς αἰγός· ὠσα. ἰων.
 αἶγῃ, ἔννοετ. ὁρᾶ, carpinus.
 Αἶγελᾶτης, ὁ· ὁ αἰγοδοσκός μετῆν Πλουτ.
 Πομπ. 4· Πάν ἐπιγρ. ἀδισπ. 262.
 Αἶγεις· ἴδε αἶγεις, ἡ αἶγεις.
 Αἶγεστα, ἡ, ἡ· μετῆν. ἀντὶ Ἑγαστα· πόλις ἐν
 Σικελίᾳ, κατ. Αἶγεστατος καὶ Αἶγεσταῦς Στραβ.
 Αἶγεύς, εἰς, ὁ· υἱὸς τοῦ Πανδίωνος καὶ τῆς Αἶ-
 θρας, βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων πατὴρ τοῦ Θησεύς,
 ὅστις ἐντεθεὶς καὶ Αἶγείδης καλεῖται.
 Αἶγεινεύς, εἰς, ὁ· υἱὸς τοῦ Πρεΐμου Ἀπολλοδ.
 Αἶγιης, ἴδος, ἡ· ὄνομα ἀττικῆς φυλῆς, ἀπὸ τοῦ
 βασιλέως Αἶγῶος ὀνομασθεῖσα Πλουτ.
 Αἶγιαίω· ὁμιλῶ περὶ αἰγός Β. Ἀν. 353.
 Αἶγιαλεια, ἡ· 1) ἐπικ. ἐπιτεταμ. τόπος ἀντὶ
 Αἶγιαλῆ, σύζυγος τοῦ Διομήδους Ἠ. ε, 413· 2)
 ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας καὶ Σικωῶνος.
 Στραβ. κατ. Αἶγιαλεις, ἔνν. οἱ Ἡροδ. (8).
 Αἶγιαλεις, 2 καὶ ποιητ. αἶγιαλεύς, ἡ, ὁ·
 ὁ αἶγιαλῆτης.
 Αἶγιαλέος· ἴδε αἶγιαλεις.
 Αἶγιαλεύς, εἰς, ὁ· ἀνδρ. κορ. ὄνομα· 1) υἱὸς
 Ἀδράστου· 2) υἱὸς Ἰνάχου καὶ ἐκ τούτου ἐκαλε-
 ῖτο ἡ Ἀχαΐα Αἶγιαλεια Ἀπολλοδ.
 Αἶγιαλεύς, ὁ· ἐπὶ ἰγθύων· ὁ ὁρμητὸς αἶγια-
 λεὺς κακὸς ἰγθύς Ἀθην. 7, 313.
 Αἶγιαλή, ἡ· ἀρχ. ὄνομα τῆς Αἶγιαλείας τῆς ἐν
 Σικωῶνι Πλουτ.
 Αἶγιαλίτης, ὁ· ὁ παρὰ τὸν αἶγιαλὸν κατοικῶν
 - Πάν· Ἀργ. - Πρίαπος Κοίν. Σμ. ὡς θεὸς τοῦ
 αἶγιαλός· τούτου, θηλ.

Αἰγιαλίτις, ἰός, ἡ π. γ. ἄρμος, θίς Ζων.
9, χηλή Αρχ. 17.
Αἰγιαλόνδε, ἐπὶρ. εἰς τὸν αἰγιαλόν, ad litus.
Αἰγιαλός, ὁ (αἰγί-αλος καὶ αἶγες=κύματα, συνήθ. ἐκ τοῦ ἀγνῶτου καὶ -ἄλς, ἐνθα ὑπαύεται ἡ θάλασσα, ἄλλοι ἐκ τοῦ αἰσσω) ἡ ἀκτὴ, παραθαλάσσιον, (ἡ κατὰ Δερδερλάν ἐκ τοῦ αἶτ καταγίγς, ταρχή, ἴδε αἰσσω, ὄθεν) ἡ κυματογῆ, ἡ ἀνακοπή τῶν κυμάτων, τὸ παρόχθιον ὕδωρ, κατ' ἀρχ. λεῖψ. σημαίνει τὸν ἐπίπιδον καὶ ὀμαλὸν κατ' ἀντίθ. τῷ ἀκτῇ, κρηνηώδης τόπος ἐν τοῖσι οὐχὶ κατὰ μικρὸν ἀποχωρῶν εἰς τὴν θάλασσαν ὡς θιν' Ὀμηρ. καὶ ἑτεροποιεῖται παροιμ. «αἰγιαλὸν λαλεῖς» ἐπὶ τῶν ἀνηνύστων Σουῖδ. litus ὡς κύρ. ὄν. α) ἀρχικὸν ὄνομα τῶν παρακτίων χωρίων τῆς Ἀχαΐας, κατ. Αἰγιαλεύς, ἑως, ὅ' ὡς κάτοικος τῆς ἀρχαίας Ἀχαΐας καὶ Σικυωνίος β) πόλις καὶ χώρα ἐν Παρλαγονίᾳ
Αἰγιαλ-ώδης, 2' ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ζων, ἡ εὐρισκόμενος Ἀριστοτ.
Αἰγί-βάτης, ου, ὁ (αἶψ, βαίνω) ὁ αἶγας βατεύων, ἐπιδαίνων-τράγοι Πινδ. ἀποσπ. 215, καὶ ὁ αἶγας φυλάττων ἢ προστατεύων-Πάν Νικαρρ. 9, καὶ Θεοκρ. 5 (IX, 433), ἐνθα τινεὶ τὴν πρώτην σημασίαν ὑπονοοῦσιν.
Αἰγί-βασίς, ἡ ἡ αἰγονομή, ἡ βοσκή τῶν αἰγῶν Λεων. Ταρ. 56.
Αἰγί-βασκός, ἴσον τῷ ἐπομ.
Αἰγί-βότης, ὁ ὁ βόσκων τὰς αἶγας, ὁ ποιμὴν «κόπιλος αἶγ» = κόπιλος δίδων εἰς τὰς αἶγας τροφήν Ἀνθολ. Παλ. 6, 334.
Αἰγί-βωτος, 2 (αἶψ, βύσκω) ἐπ. ὁ ὑπὸ αἰγῶν βοσκόμενος ἢ βεδοσκημένος, -Ἰθάκη Ὀδ. 8, 606, ὅα. «αἰγίβωτος ἀγαθὴ» = καλὴ εἰς βοσκὴν αἰγῶν λειμών-Σκύρος Διοδ. 6, capris alendis aptus.
Αἰγίβιον, τὸ ὄποι. τοῦ αἶψ, μικρὰ αἶψ, ἡ δάκ. Φερεκρ. παρ' Ἀθην. 14, 648.
Αἰγίβο-ειδής, 2' ὁ ἔχων τὴν μορφήν τῆς αἰγίδος Εὐσταθ. Ἰλ. 428. 53, Aegidis formam habens.
Αἰγίβοσχος, 2' ὁ κρατὼν αἰγίδα Ἡσυχ.
Αἰγίδ-ώδης=αἰγιδωδής Νικ. Χων. 276, 27.
Αἰγίεύς, ὁ κατ. τοῦ Αἰγίου Στραβ.
Αἰγίειν' διασπᾶν ἀρχ. λεῖψ.
Αἰγιόβλης, ἀμφ. παρασχ. τοῦ
Αἰγιόβλλος ἢ αἰγιόβαλος, ὁ 1) πτηνόν τι πολέμιον τῆς μελίσης Ἀριστ. Ἰστ. Ζ, parus 2) Αἰγιόβαλλος, ἀκρωτήριον ἐν Σικελίᾳ.
Αἰγί-θῆλας, ὁ ὁ αἶγας ἀμελῶν. πτηνόν τι νυκτερινὸν ὁμοίον χελιδόνι Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 3, 39, caprimulgus.
Αἰγίθους, ὁ πτηνόν τι Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 91, linaria rubra) καὶ αἰγίθους Ὀππ. Ἰστ. 1, 10.
Αἰγί-κερας ἴδε αἰγδο-κερας.
Αἰγί-κνημος, 2' ὁ αἶγας κνήμας ἔχων, ἐποίν. τοῦ Πριάπου Ἀγαθ. 28.
Αἰγικορεῖς, οἱ μὲν τῶν ἀρχαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κατὰ τινες ἐκ τοῦ Αἰγικορεῖς, ὁ αἰγῶν ποιμὴν Ἡροδ. Πλουτ.
Αἰγίλια, ὡν, τὰ 1) τόπος ἐν Λακωνίᾳ Παισ. 2) δῆμος τῆς Ἀττικ. τῆς φυλῆς Ἀντισυρίδος, ὅστις Αἰγίλια κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο, κατ. Αἰγίλιεύς.

Αἰγίλεια, ἡ νῆσος παρὰ τῇ Εὐβοίᾳ.
Αἰγίλια, ἡ α) νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Πελοποννήσου, νῦν Ἀντικύθηρα Σουλ. Περ. 6) δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἴδε Αἰγίλια.
Αἰγίλιον (ἢ αἰγίλιον) αἰπόλιον Πολυδ.
Αἰγίλιψ, ἵπος, ὁ, ἡ (συνήθως κακῶς παραγόμεν. ἐκ τοῦ αἶψ καὶ λείπου ὄχι. ὑπὸ τῶν αἰγῶν ἐγκαταλειφθεῖς, ὁ ἀπρόσιτος αὐταὶ κατ' ἀρχ. λεῖψ. καὶ ὁμοίως ὕψλη, ὥστε καὶ αἶγα λείπεσθαι. μὴ ἐπιδαίνειν) ὕψλη, ἀνάντης ἀπότομος, ἀπόκοτμος-πέτρα Ἰλ. κ. 15, -Σκύρος Λυκ. 1325, altus, arduus ὡς κύρ. ὄνομα μικρὰ νῆσος μεταξὺ Ἰθάκης καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.
Αἰγίλιος, ἡ γόρτον ἀγαπητὸν εἰς τὰς αἶγας Θεοκρ. 5, 128.
Αἰγίλιόπιον, τὸ Δισκοκρ. ὄποι. τοῦ
Αἰγίλιψ, ὡπος, ὁ (Νικ. Θερ. 857 καὶ αἰγίλιος ἢ γεν.) 1) ἀπόστημι τι εἰς τὸν ἔσω κανὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ Ἰατρ. 2) εἶδος τι βρώμενης, ἡ αἰρετὴ τῷ ἱσχνίον εἰς τὴν χρύθην (anthera sterilis) Θεοκρ. παρ' αὐτῷ δὲ καὶ ὄρους εἶδος γλυκεῖς περὶ ὅσας καρπούς, quercus nebulosa).
Αἰγίμιος Δωριεὺς ἦρος καὶ ἐπικ. ποίημα ἀγν. συγγραφῆς.
Αἰγίνα, ἡ νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, κατ. Αἰγινήτης, ὁ Αἰγινάτος ἐπὶ θ.
Αἰγίνηθεν ἐκ τῆς Αἰγίνης Καλλιμ.
Αἰγίνυθες καὶ αἰγίνοθες, ὁ ἴδε αἰγίνοθες.
Αἰγίνιον, τὸ πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, κατ. Αἰγινεύς Στερ. Βυζ.
Αἰγινόεις, ἑσσα, ἐν ὁ πλήρης αἰγῶν «πολλάκι δ' αἰγινόντα διέδραμεν οὐρεα μακρὰ Ὀμ. Ἰμ. εἰς Πάνα 12, capris abundans.
Αἰγίνομεύς, ὁ ὁ αἰγῶν ποιμὴν Λεων. Τ. 56.
Αἰγινόμειον, τὸ ἡ εἰς αἰγῶν ἀγέλη, ἡ αἰγῶν νομή.
Αἰγί-νόμος, 2' ὁ νέμων ἢ βόσκων αἶγας ὁ αἰγινόμος ὁ ποιμὴν αἰγῶν Ἀνθολ. «ὁ γινόμενος» Λεων. Τ. (IX, 144).
Αἰγινόμος, 2' α) ὁ ὑπὸ τῶν αἰγῶν νεμόμενος ἢ νεμηθεῖς Ἐπικρ. Ἰλ. Rungk. 120 ἡ ἡ ἐπιτηδεύει αἶγας βόσκειν γῆ Ζωναρ. capras pascens β) βοτάνη ὑπὸ αἰγῶν τρωτομένη, ἡν βόσκεισιν αἱ αἶγες Ἀνθολ.
Αἰγίνον, τὸ πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ, ἡ Βοστίτσα.
Αἰγί-οχός, ὁ (ἐχῶ) ἐπ. ὁ φέρων ἢ κρατὼν τὴν αἰγίδα, ἔπων. τοῦ Διὸς Ὀμ. aegida (scutum) tenens.
Αἰγί-παν, ἄνος, ὁ (Πάν) ὁ Πάν τῶν αἰγῶν, ἔπων. τοῦ Πανθὸς ὡς προστίτου τῶν αἰγῶν, ὁ ἔχων πόδας αἰγῶς Παν. Παρὰ Πλουτ. Γράρχ. 22, silvanus (-u-).
Αἰγί-πλαγκτός, 2 (πλάττωμαι) τόπος ἐνθα αἶγες περιφέρονται, περιπλανῶνται ὡς κύρ. ὄν. «Αἰγίπλαγκτον ὄρος» = ὄρος ἐν Μαγαρίδῃ Δισχ. Ἰστ. 303.
Αἰγί-πόδας, ὁ ὁ ἔχων πόδας αἰγῶς Πάν Ὀμ. Ἰμ. II, 2, καὶ Ἀνθολ. -ἐνδρος Ἡροδ. 4, 25.
Αἰγί-πους, ποδας, ὁ ἔχων. ὁ ἔχων πόδας αἰγῶς, capripes.
Αἰγίποψ' αἶτος ὑπὸ Μακεδ. Ἡσυχ.
Αἰγί-πυρος, ὁ βουκ. εἶδος γόρτου μὲ ἐρυθρὰ ἄνθη (γινώσκονταν) Θεοκρ. 4, 25 καὶ «τὸ αἰγίπορον» Ἡσυχ. ἰδ. 605.
Αἰγίς, ἰός, ἡ 1) (αἶψ) ποιητ. τὸ δέρμα τῆς αἰγῆς Εὐβοῖς ὡς κάλυμμα τῶν γυναικῶν

Ἡροδ. 4, 189, ὅστις ἐκ τούτου παράγει καὶ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἰων. ὁ θώραξ ἐκ δέρματος αἰγός· 2) (αἶψ, αἰσσω) ποιητ., α) ἡ καταιγίς (ἄσπρ. X.) ὁ ἐπ. καὶ ποιητ. ἡ διὰ σκοτίας βροντῶν καὶ ἀστραπῶν φοβίζουσα μετὰλλινος τοῦ Διὸς ἀσπίς, ἡ τῆς Ἀθηνᾶς. ἡ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐνίοτε ποιεῖται χρῆσιν ἰλ. ε, 738 οὐσαν νύκτα, ἀριπρεπής, ἐρεμνὴ, ἐρίτμος, ἀγῆστος, ἀθανάτη, θοορὴ, θεινὴ, μαρμαρήν, χρυσεή, φλοῖμιδρότος, ἀμυδρότατος, aegis· 3) ἡ καρδιά τοῦ ζώου τῆς περὶ τὴν Θεοορ.

Αἰγίοθενα, π. αἰ. Αἰγίοθεν.

Αἰγίοθεος, ου, ὁ υἱὸς τοῦ Θυέστου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίδας, ὁ μοιχὸς τῆς συζύγου τοῦ Ἀγαμέμνονος Κλυταιμνήστρας καὶ φονεὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἐρουνόδη κατόπιν καὶ οὐτος ὀνόματι τοῦ Ὀρέστου.

Αἰγίοπος, ὁ ὄψας, τοῦ αἶψ.

Αἰγίτιον, τό πόλις ἐν τῇ νοτιανατολ. Αἰτωλίᾳ.

Αἰγίτις ἡ αἰγίτις ἀνγαλλιῶ Διοσκουρ.

Αἰγλαίαι, θωρ. ἀντὶ αἰγλήαις, σπινθ. αἰγλαί, ἄνθος.

Αἰγλάζω, πρωτόξω Μαν. 4, 264, Ἰνφλαμμο.

Αἰγλή, ἡ (κατὰ Δεδερλίνου=ἀγαλή, ἐκ τοῦ τόπου ἀγαλῆς· παρὸς ἀνᾶλλεσθαι ἀγαλῆς καὶ ἀγλαίᾳ, κατὰ Κούρτου ἀγλή)· ποιητ. λάμψις, λαμπρότης, σπινθώδης, ἰδίως ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου (Ὀδ. 8, 45, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, πλήρῃ ἡ λαμπρὴ, ὁ φανὸς, ἐπὶ ἡ δόξα· ποδῶν Πινδ. ο, 13, 49 δόξα καὶ εὐτυχία Πινδ. π, 8, 96, κατὰ Σουείδην καὶ βόλος καὶ εὐτυχία, καὶ πομπάνουσι εἰδὸς ἐν ᾧ διεπλάσσοντο εἰδωλα, καὶ παιδιὰ τῆς ἐκαλεῖτο ἀγλή, splendor, lux.

Αἰγλήεις, εσσα, εν, ἐπ. καὶ ποιητ. λάμπων ἀκτινοβολῶν, fulgidus· "Ὀλυμπιος ἰλ. α, 532" αἰγλάντα κόσμον Πινδ. π, 2, 10.

Αἰγλήτης, ὁ ὁ φῶς ἰσχυρότερος, φωτοδόλος, ἀστραπηνόλος· ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἀπολλ. Ρ. 4, 1714, Ἀπολλοδ. 1, 9.

Αἰγληφόρος, 2' ὁ αἰγλήν διαχέων Ἐπειον.

Αἰγλήν· δακτυλίδια Ἦσου, ὄψας, τοῦ αἰγλή.

Αἰγλο-βολέω· ῥίπτω ἀκτίνας, ἀκτινοβολῶ Μαν. 4, 187.

Αἰγλο-φινεῖς, -κέραι· λάμπουσι, ἀστράπτουσι Στρατ. 5.

Αἰγλο-δάτης· αἰγιοδάτης, ποσειμένες Μελ. 49.

Αἰγλο-δασκός· αἰγιοδάτης μεταγ. capricius.

Αἰγλο-δάτης, ου, ὁ ἀρχ. γραφ. ἀντὶ αἰγιοδάτης Θεοορ.

Αἰγλο-γενής, 2' ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν αἰγῶν γένος, capricornus.

Αἰγλο-δῶς, οὐκ· ὁ αἰγας δώκιον Χοιροδ.

Αἰγλο-δῶρος· ὁ ἐκ δῶρας αἰγός· Ὀμπ.

Αἰγλο-θῆλην, ου, ὁ ὁ αἰγῶν τὰς αἰγας ἡ πτηνὴν τὴν νυκτερινὴν ἢ αἰγῆ.

Αἰγλο-θήρας, ὁ ὁ θηρῶν αἰγας, ὁ ἀγρίας αἰγας κωνηγῶν Ἀλ.

Αἰγλο-κρας, ατος, τό· τὸ κέραιον τοῦ τράγου, γόστρον τι, cornu pecora· ἢ Τῆλεις Γαλ.

Αἰγλο-κροῖς, ἑως, ὁ ἡγῶν τράγος, καὶ Ζωόδιον ἀστρνομικόν, εἰς τῶν ζωδιακῶν ἀστέρων Ἄρατ. Φαιν. 386.

Αἰγλο-κρωῖς, ω, (καὶ ὡς· μεταγ.) τὸ αὐτὸ

τῷ προηγ. Πλουτ. ὡς ἐλπίθ. ὁ αἰγός πῆματα φέρων· Πάν Φιλοδ. 28.

Αἰγλο-κέφαλος, ὁ 1' ὁ ἔχων αἰγός κεφαλὴν.

2' πτηνὸν κεφαλὴν αἰγός· ἔχων Ἀριστοτ. capricornus.

Αἰγλο-λεθρός, ὁ ὁ ὄλεθρον εἰς τὰς αἰγας προξενῶν, χόρτον τι θανατηφόρον εἰς τὰς αἰγας Πλιν.

Αἰγλο-μελής, 2' ὁ ἔχων μέλη αἰγός, Πάν Οργ.

Αἰγλο-νομεύς, ἑως, ὁ ὁ νομεύς ἡ ποιμὴν αἰγῶν, αἰγονόμος Νικ. Ἀλ. 39.

Αἰγλο-νόμιον, τό· ἡ ἀγλή τῶν αἰγῶν, grex caprarum· ἐπὶ καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ βόσκουσιν αὗται.

Αἰγλο-νόμος, 2' ὁ νόμιον ἡ βόσκων αἰγας, caprarum pastor.

Αἰγλο-νομος, 3' ὁ ὀπὸ αἰγῶν νευηθεῖς, ἡ ὁ ἐπιτήδειος πρὸς βόσκῃν αἰγῶν· ἢ αἰγινόμος.

Αἰγινόμης· ἢ αἰγινόμης.

Αἰγλο-πίθηκος, ὁ εἶδος πίθηκου ἔχοντος αἰγός σχῆμα Φιλοστ. καὶ ἔπων. τοῦ Πανός· ὁ Πάν ἐπικληθεῖς ὑπάρχει, ὅς τιν κεφαλὴν αἰγῶν ποῖ· ἐπὶ καὶ αἰγόνερος, καὶ ἐκ λαγόνων τὰ κάτω τὴν δὲ κοιλίαν καὶ τὸ στήθος καὶ τὰς χεῖρας καθάρως πίθηκος.

Αἰγλο-πλάστης, 2' ὁ ἔχων τέπον, ἡ σχῆμα αἰγός, caprina forma factus Ἐπειδ. Στρατ. 139.

Αἰγλο-πόδες, ὁ ἢ αἰγίπους.

Αἰγλο-πρόσωπον· αἰγίδιον, ὄνομα κολλαρίου.

Αἰγλο-πρόσωπος, 2' ἰων. ὁ πρόσωπον αἰγός ἔχων Ἡροδ. 2, 46, caprina facie.

Αἰγλο-πυρός, ὁ ὄνομα γόστρου μὲ ἀνθῶ ἐρυθρά· εἶδος ἡλιοδότητος, ὅπου ἡδῶς τρώγουσι αἱ αἰγας Θεοορ. Θεοορ.

Αἰγλο-ποταμὸς, οἱ πόλις καὶ ποταμὸς ἐπὶ τῆς Ἡρακλεῖς γενομένης, νῦν Γαλατῆ.

Αἰγλο-σθένα, π. πόλις τῆς Μακεδονίας, κατ. Αἰγλο-σθενεῖς Ἀρεῖδ.

Αἰγλο-σκελής, 2' ὁ σκέλη αἰγός ἔχων.

Αἰγλο-στρεφῶν· ἔχων τὴν τρέψαν αἰγῆ· Στρατ.

Αἰγλο-τρεψῶς, ὁ ὁ ὀπὸ τῶν αἰγῶν στρεφόμενος.

Αἰγλο-τρεφῶς, 2' ὁ τρώγων αἰγας, ἡ ὁ ἐξ αἰγῶν τρώμενος.

Αἰγλο-οθαλμος, 2' ὁ ἔχων αἰγός οφθαλμούς· οὗτος, εἶδος πολυτίμου λίθου.

Αἰγλο-πιδός, ὁ (γῶψ) ἰων. καὶ ποιητ. τὸ ὄρνειον ὁ γῶψ, εἶδος ἀετοῦ ἰλ. η, 59 καὶ μεταγ. ποιητ. volutarius.

Αἰγλο-πιδός· εἶμαι ὄρνεις τοῖς Αἰγυπτίοις, τόσον ἐν τῇ γλώσσῃ· ῥιωνῆ, ὅσον καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ ἰλ. στ. Θ. 720, καὶ ὡς ἡ Αἴγυπτος ἵσταται ὀπὸ τὸ ὄμμα Φιλοστ.

Αἰγυπτιακός, 3' ὁ ἰδιόζων τοῖς Αἰγυπτίοις, ἐπὶ αἰγυπτιακός· κατὰ τὸν αἰγυπτιακὸν τρόπον Ἀθην. Πλουτ.

Αἰγυπτιακός, 3 (παρὰ ἑπικρίσις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρισύλλαβον, ἐὰν ἡ τελευταία συλλαβὴ εἴναι μικρά) Αἰγυπτιακός, ὁ ὢν ἐξ Αἰγύπτου, ἡ Αἰγυπτίᾳ ἐνν. χώρα Ἡροδ. ἡ Αἴγυπτος.

Αἰγυπτιακός, ἐπὶ. ἰων. κατὰ τὸν Αἰγυπτιακὸν τρόπον, ἐν Αἰγυπτιακῇ γλώσσῃ, aegyptiace.

Αἰγυπτο-γενής, 2' ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγυπτίων Αἰσχ. Περ. 32.

Αἰγυπτῶνδε, ἐπ. εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Αἰγύπτου (Νεῖλου), εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Αἴγυπτος 1) ἡ γῆρα Αἴγυπτος (ἐντεῖθε ποιητ. Αἴγυπτογενής, ὁ δὲ Αἴγυπτος καταγόμενος)· 2) ὁ Νεῖλος ποταμός.

Αἴγυς, υἱός, ἡ πόλις ἐν Λακωνίᾳ Πολυδ. κατ.

Αἴγυις (5) καὶ Αἴγυιός, θηλ. Αἴγυις Στεφ. Βυζ.

Αἴγυλιός, ὁ νεκτερόν πενήντ' Ἄριστοτ.

Αἴγων, ὠγός· ὁ ποιμὴν καὶ βασιλεὺς τις τοῦ Ἄργους.

Αἴγωνες α, ἡ πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, κατ. Αἴγωνες.

Αἴγ-ὠνυς, ὠγός· ὁ αἰγὸς ὄνυχας ἔχων· Πάν. Λεων. Τ. 34· ὕδα αἰγόνυς.

Αἴγ-ὠνυγον, τὸ φυτόν τι, ὅπερ καὶ λιθόσπερμον ἐκαλεῖτο Διοσκωρ.

Αἴγ-ωπός, 2) ὁ αἰγὸς ὀφθαλμοῦς ἔχων.

Ἀἰδαίος· δεσπότης· Ἦσυχ.

Ἀἰδᾶς, α, ὄνομα σο. ὁ ὁ αἰδᾶς.

Αἰδέομαι, ἰων. ἀντί· αἰδοῦ προστ. τοῦ αἰδέομαι.

Αἰδέομαι, ἑπ. καὶ ποιητ. καὶ αἰδομαι, ἀλλὰ μόνον ἐνεστ. καὶ παρτα. ἀποθετ. προστ. ἐνεστ.

αἰδέομαι ἐκ τοῦ αἰδέομαι, μελ. -έσομαι, ἑπ. -έσσομαι, μετ. ἀορ. 1 ᾗδεσάμην, ἑπ. αἰδέσασάμην, συνηθ. παθ. ᾗδεσθην, ἑπ. αἰδέσθην· εἶμαι αἰδή-

μον, ἐντροπαλῶς, φοβούμεναι πάντοτε ἐπὶ ἡθικῷ φόβῳ, ἔξαιρ. εἰς θεούς, εἰς ἀξιοσεβαστά πρό-

σώπα, καὶ εἰς σεβαστὸν ἐπιβάλλοντα πράγματα -θεοῦ· Εὐρ. -Δία Ἀισχ. -τοκῆς· Ἡρόδ.

βρασιλῆς ἐντεῖθε Ἰλ. ἐντεῖθε· ἀλλοὺς ἀνθρώπους αἰδέσθητες· Ὀδ. 6, 65 διάφορον τοῦ δεδιέναι (ὡς

αἰδέσθην μὲν ἀνέχεσθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι) Ἰλ. η, 93) φοβούμεναι τοὺς μογηροὺς, οὗ γὰρ

εἶποιμι ἂν ὡς γε αἰδοῦμαι Πλ. Ν. Χ. 886· ὡς τὸς θεοὺς αἰδέσθαι, γυνέας τιμᾶν, προσκυτεύουσιν αἰδέσθαι· Εὐν. Ἀπ. 3, 5, 15 ἀπολ. αἰδοῦμενος

=αἰδῶμων, ἐντροπαλός, αἰδέσθεις=ἔξ αἰδῶς φο-

βηθεῖς, τὸ αἰδέσθαι=ἡ αἰδῶσις, ἡ κοσμιότης· μετ' αὐτ. προσωπ. ἡ πράγματις=φοβούμεναι τι ἢ

τινα, ἡ τιμὴ, διὰ τῆς ἔγῳ· συγνάκις ἐπομ. ἀπαρέμφ. φοβούμεναι· νὰ πράξω τι, ἐνεκα ἡθικῶν

αἰτίων, οὐχὶ ἐκ φόβου· «μίσγεσθαι ἀθανάτοισιν» Ἰλ. ω, 90· γυμνασθῆναι· Ὀδ. ε, 221· «ὀνο-

μάζειν Εὐρυνιδᾶς» Εὐρ. Ὀρ. ἡ μετγ. «ἐργων αἰδέσθεις»=ἐνεκα τῶν ἐργῶν «ἐπὶ τινι» Διον. Ἀλ.

6, 92 ὑπὲρ τινος· Πλουτ. Κικ. οὐχὶ ὁμοῦ καὶ

μήπως διότι Ἰλ. ρ, 95, δὲν ἐξαρτάται τὸ μή-

πωρ ἐκ τοῦ αἰδέσθεις· ὁ μέσ. ἀορ. ἄ. ἔχει παρ'

Ὀμ. τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἐστὶ δὲ τινὰ κινεῖν εἰς

οἶκτον· «ὅπως ἂν αἰδέσθῃται τινα» Πλ.=ἐξιλιάσ-

σθαι καὶ πεῖσαι Ἀρποκρ. δυσκοποῦμαι, συγγνωρᾶ

ἀπολύω τινα, συγκατανεύω εἰς τὴν αἵτησιν τινος

καὶ ἐκπληρῶ ταύτην, reveror.

Ἀἰδέσθην, αἰολικ. ἀντί ᾗδεσθην.

Αἰδέσιμος, 2) μετγν. σεβασμός, ἄξιος σεβασμοῦ

τιμῆς· «τὸ ἱερὸν πᾶσιν αἰδέσιμον» Πλουτ. venerabilis· ἐπὶρ. αἰδέσιμος=μετ' αἰδῶς· αἰδέσι-

μως ἀλλήλους ὀφίστανται τῆς ὁδοῦ Ἀλλ.

Αἰδεσιμότης, ἡ ἡ σεμνότης· οὐ ὁ χαρακτήρ

προξενεῖ σέβας αἰδῶς πρὸς ἄλλους, venerabilitas (μᾶλλον παθητ. ἡ ἐνεργ. ἔχει σημασίαν).

Αἰδέσις, ἡ συγγνώμη, συγχώρησις, ἄφισις ἐν

ἀκουσίῳ φόνῳ.

Αἰδεστέον, ῥημα. πρέπει νὰ αἰδῇται Εὐσταθ.

Αἰδεστικός, 3) ὁ αἰδῶμων, ἐπιθετικὸς αἰδῶς, ἐντροπαλός· «τοῦτο δὲ καὶ τὸ αἰδεστικὸν τοῦ γυ-

ναίου τεκμαίρεται» Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἰππολ. pudicus.

Αἰδεστός, 3) ὁ αἰδῶς ἡ τῆς ἄξιος, σεβασμός, venerabilis.

Αἰδέω· ἄγρ. ἐνεργ. τύπ. τοῦ αἰδέομαι.

Ἀἰδέω· ἰων. γεν. τοῦ αἰδῶς.

Ἀ-ἰδῆλος, 2 (ἐκ τοῦ αἰδῶς)· 1) ἐπ. καὶ ποιητ.

ὁ ἀφανὴς ποῖον, ἀφανίζων, θηλ. φθοροποιός,

ἐπιβλαβής· -πύρ Ἰλ. 6, 455· Ἄρης Ὀδ. 8, 309·

«μνηστῆρων ὄμιλος»· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Μελέαν-

θιος Ὀδ. γ, 165· -τύχη=δολοποιός, ἄγρ.

λεξ. ἄλλοι τὸ «πύρ αἰδῆλ» ἔστηγ. τὸ τυφλόν,

pernicius· 2) ποιητ. ἄγνωστος, ἀφανής, σκο-

τεινός· -Ἄδης Σοφ. obscurus.

Ἀ-ἰδῆλος, ἐπὶρ. ἐπ. ἐπιβλαβώς, καταστρεπ-

κός, ὀλεσθίως, σκοτεινός, pernicius.

Αἰδῶμονέω, μελ. ἔγω· εἶμαι αἰδῶμων, αἰδῶς

ἐμπύλαρμι, venerandus sum.

Αἰδῶμονικός, 3) αἰδῶμων Σχολ. Εὐρ. vete-

cundus.

Αἰδῶμόνως, ἐπὶρ. τοῦ αἰδῶμων· σεμνῶς, μετ'

αἰδῶς ἡ συστολῆς, pudice· ὁ Ξενοφ. συνάπτ. τὸ

αἰδῶμόνως μετὰ τοῦ θρασείως.

Αἰδῶμοσύνη, ἡ αἰδῶς, κοσμιότης, εὐσχημο-

σύνη κατὰ Ζην. παρὰ Σωθ. αὕτη εἴστιν ἐπι-

στήμη εὐλαβητικὴ ὁρθὸς λόγος, pudicitia.

Αἰδῶμων, 2 (αἰδέομαι)· ἐντροπαλός, αἰσχυνη-

λός, κόσμιος· ὡς μέσον μεταξὺ τοῦ καταπλήξ

καὶ ἀναίσχυτος, modestus.

Ἀ-ἰδῆς, 2) ὁ ἀφανής, ἀόρατος, ὁ ἐξαφανισθείς·

-ἐποίησεν Ἡσ. Α. 477· ὕδα καὶ αἰδῆς.

Αἰδῆσιμος, 2) αἰδέσιμος ποιητ. Ὁρφ. Ἀργ. 1346.

Αἰδῆφρων (ἡ αἰδῆφρων)· αἰσχυνηλός· Ἦσυχ.

Αἰδῆψός, ἡ πόλις ἐν Εὐβοίᾳ ἔχουσα καὶ θερινὰ

λουτρά, κατ. Αἰδῆψος Στραβ.

Ἀἰδῆΐζω· αἰώνιος γίνομαι Ἐπίφαν. aeternus sum.

Αἰδῆμος· αἰδῶμων Πτολ. Τετραβ.

Ἀἰδῖος, 2 (αἰδῖ)· παντοτεινός, διαρκής, «ἐξ

αἰδῖον»=διὰ πάντοτε, κατὰ Πλατ. «τὸ κατὰ

πάντα γρόνον καὶ πρῶτερον ὢν καὶ νῦν καὶ μὴ

ἐφθαλμένον» συγν. ἐν τῷ περὶ π. γ. ἔγθρα Θουκ.

4, 20· χρόνος· Ἀντιφ. 1, 21 συνδ. μετὰ τοῦ

ἀθάνατος Πλατ. Φαιδ. 106, μετὰ τοῦ θεοῦ

Τιμ. 40· ἐντ. «ὅστις αἰδῖος»=ὁ πάρος· τὸ

θηλ. αἰδῖη Ὁρφ. Ἰμ. «τὸ αἰδῖον»=ἡ αἰωνιότης·

ἐπὶρ. αἰδῖως.

Ἀἰδῖότης, ἡ ἡ αἰωνιότης, παντοτεινὴ

διάρκεια Ἀριστοτ. καὶ μετγν.

Ἀ-ἰδῆνεις· τῷ ἐπομ. Εὐδορ.

Ἀ-ἰδῆνός, 2) μετγν. τύπος τοῦ αἰδῖός· -πηλὸς

Ὀππ. καὶ Πλουτ.

Ἀ-ἰδῆνός, 3 (αἰδῖν)· ἀφανής, σκοτεινός, κερκυ-

μένος· «οὐρίος δῆσαι» Ἡσ. Θ. 860· -νύξ

Πλουτ. -λιγνός Ἀπολ. Ρ. 1, 389.

Αἰδῖον, τὴ ἑπ. τὰ γεννητικὰ μύρια ἀνδρῶν καὶ

γυναικῶν Ἰλ. ν, 568, (pudenda)· ἐν. αἰδῖον Ἡ-

ρόδ. 2, 48.

Αἰδῖον, ἡ αἰδῶς Χρ. Σ:6.

Αἰδῖνός, 3) ὁ εἰς τὰ αἰδῖα ἀνήκων, ὁ ὢν εἰς

τὰ αἰδῖα μετγν. quae pudentis annascuntur.

Αἰδῖον θαλάσσιον· αἰδῖος κογχυλίου, ἡ κολύ-

βαινα Ἀθην. 3, 105.

Αἰδῖος, 3 (αἰδῖν)· ἐπ. καὶ ποιητ. 1) ἐνεργ. ὁ

αἰδῶμων, αἰσχυνηλός ἐντροπαλός· «ἀλήτης»

Ὀδ. ρ, 578, ἐπὶ συμπαθῆς, οἰκτίρων· -πρύξ-

νος Αἴσχ. Ικ. 486, pudens 2) παρ. ἔκαστο περὶ οὐ ἔχει τις αἰδώς, σεμνότης, σεμνοπρεπής ἐπὶ ἐπισήμων καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ὄντων θεῶν· βασιλεύς Ιλ. δ, 402, ἔκυρά γ, 451, -ἔκυρός γ, 172, -ζέτωσι συνδ. μετὰ τοῦ φίλος Οδ. λ, 254, τοῦ δεινός θ, 22, «παρθένος αἰδ». Ησ. Ερ. 254, -Ζεύς Αἴσχ. Ικ. Οδσ. αἰδοῖται = πλοῖοι αἰετοί· τιμὴς, venerabilis· συγκρ. αἰδοιότερος Οδ. κ, 360, ὑπερβ. αἰδοιότατον γέρας Πινδ. Π, 5, 18, -αἰδοιέσταιος Ο, 3, 42, οὐδ. τὸ αἰδοῖν ἴδε αἰδοῖα.

Αἰδοί-παλμος, ὁ ἀσθένεια τῶν αἰδοίων.

Αἰδοί-ώδης, 2' ὁ ὅμοιος τῷ αἰδοίῳ Ἀθην.

Αἰδοίως, ἐπὶ. ἐπ. μετ' αἰδοῦς, Ὁδ. τ. 243, reverenter.

Αἰδομαι, ἀρχ. τύπ. ἀντὶ αἰδομα· ἔνεστ. καὶ παρκατ. Ὁμηρ. ἰδίως κατὰ μετοχὴν Αἴσχ. Εὐμ. 519 μετὼν ποιητ. καὶ Πλούτ.

Αἰδονεύς, ἥος ἀντὶ Αἰδωνεύς.

Αἰδός, Αἰδοί· ἴδε αἶδης.

Αἰδύ-δε, ἐπ. καὶ Αἰδοῦσαι εἰς τὸν Ἀθην

Αἰδοσύνη, ἡ ἄγνοια, ἀμάθεια «ἐπὶ τῶν ἀποκακρωμένων καὶ ἀφανῶν καὶ λανθάνειν βουλομένων» Β. Αν.

Αἰδοσύνη, ἡ αἰδώς.

Αἰδοῦσι, ἡ Αἰδοῖσι, οἱ Aedui, Γαλλικὸν ἔθνος Στραβ.

Αἰδοροίτης, ὁ ὁ εἰς τὸν Ἀθην φοιτῶν Αθην. qui ad inferos ventitat.

Αἰδύ-φρων, 2 (αἰδώς, φρήν)· ποιητ. ὁ μετ' αἰδοῦς φρονῶν, πρῶτος, ἐπικεικός, φρονῶν, ἰδίως πρὸς ξένους εὐσπλαγχνος· πρῶς τινα Εὐρ. Αλ. 675, verecundus, clemens

Α-ἰδρεῖη, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. αἰδρεῖη, ἡ ἀμάθεια, ἄγνοια, καὶ πληθ. ἐν Ὁδ. κ, 231, inscitia.

Α-ἰδρήεις, εντος, εσσα, εν' μετὼν. παρκατ. τοῦ αἰδρῆς Νικανδρ.

Αἰδρεῖη, ἡ ἴδε αἰδρεῖη.

Αἰδρεῖη, ἡ κατὰ Σουῖδ. παρκατ. τοῦ αἰδρεῖη.

Α-ἰδρεῖς, γεν. ιος καὶ εος, (-ω) ἐπ. καὶ ποιητ. 2' ἄγνος, ἀπειρος, ἀμαθής· τινός Ὁδ. κ, 282, inscius.

Α-ἰδρῶ-δίκα, ὁθρῆς· οἱ τὸ δίκαιον μὴ γινώσκοντες, ἄγριοι Πινδ. Ν. 1, 63.

Αἰδρῶδίκης, οὐ ὅμῃ τὴν δικαιοσύνην γινώσκων.

Α-ἰδρῶι ἀντὶ αἰδρεῖς ἐκ τοῦ ἰωνος· ἐπὶ. ἀιδρῶς ἀπείρωτος, ἀφανῶς Ζων.

Αἰδρῶσύνη, ἡ ἀπειρία, ἀμαθία, inscitia, imperitia.

Α-ἰδρυτον, κακόν· Πσυχ. ἐκ τοῦ κρατιν. ἀδελαν, ἀκατάστατον κακὸν ἐπὶ τῆς ἐξουρίας Αριστ. Αυσ. 809.

Αἰδύλος· ὁρατός Πσυχ.

Αἰδών, ὠνος, καὶ Αἰδωνεύς, ἑως, ὁ ἴδε αἶδης.

Αἰδώς, γεν. ὄος, συνηρ. ὄος, αἰτ. ὦ, ἡ 1) ἠθικὸς φόβος, ἡθικὴ ἐντροπή, τὸ αἶσθημα τῆς αἰδοῦς, φιλοτιμία· α) πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπισημοτέρους· «θεὸν ὡς ἰλάσκονταί αἰδοῦμαι· ἡ Πσ. Θ. 92, 6) φόβος, σέβας, ἐντροπή, κοσμιότης, σωφροσύνη»· τινός καὶ «περὶ τινος» «πρὸς τινος» ἡ ἐπὶ τινι· ἐν γένει τὸ αἰσχυντηλόν, ἡ ἐντροπή· Μετ' ἀπαρεμφ. -αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι νὰ πράξω τι Αἴσχ. Αγ. 922, «αἰδώς ἔχει μεν Πλατ. Σοφ. 217· 2) ἐπ. ὁ, τι ἐμποιεῖ αἰσχύνῃ» α) ἐντ. ἡ αἰσχύνῃ,

τὸ δυνέειδος τοῦ νὰ πράξῃ τις αἰδῶν τι, καίτοι ὁ Θεοῦ. ὡς συνώνυμα αὐτὰ μεταχειρίζεται 1, 84, περὶ τῆς συνπρεΐας αὐτοῦ μετὰ τοῦ θεοῦ, ὅρα Πλατ. Εὐδωφρ. 12, ἀντιτίθ. φῶδος ἐν Σοφ. ΑΥ. 1076, συναπτ. μετὰ τοῦ Νέμεσις Ιλ. ν, 122, «αἰδῶ συνεκδύναι» Προδ. 1, 8, 6) τὸ αἰδοῖν γεννητ. μόριον Ιλ. 6, 262, γ) θεὰ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ οἴκτου, ποιητ. «Ζηνὶ σύνδοκος» ἐν Ἀθηναις τιμωμένη 3) συγγνώμη, ἐπιείκεια, συγχώρησις, = αἰδῶσις Αντιφ. 1, 26, παροι.

Α-ἰδώς, ἐπὶ. ἀφανῶς, ἀοράτως κατὰ Σουῖδ. ἀκαταλήπτως, invisibiliter.

Αἰς, γ. ἐν. προσ. προστ. τοῦ αἰῶ.

Αἰς-ὀκλής, 2' αἰσθαλής.

Αἰεῖ· ἴδε αἶε.

Αἰετ-γενέτης, ὁ ἐπικ. 2' αἰετγενέτης, αἰώνιος Ιλ. 6, 400.

Αἰετ-γενής, 2' αἰετγενέτης· βίαιος Ομη. Κ. 2, 397.

Αἰετ-ὀκλής, 2' ἀντὶ αἰσθαλής.

Αἰετ-κοτε, ἰων. ἀντὶ αἰσπότε.

Αἰετ-μνηστας, 2' αἰετμνηστας Αἴσχ. Περ.

Αἰετός, ἀντὶ αἰετός.

Αἰετ-φρουρος, 2' ὁ αἶε φρουρῶν Σοφ. Αντ. 883, ἡ δὲ φουλακή ἔργων· -οἴκησις.

Αἰελοσρος, ἰων. ὁ (αἰόλος, οὐρά)· αἰλουρος, ἡ γάτα Πασδ. 2, 66, fells.

Αἰέν, (ὥρ, αἶψα)· ἴδε αἶε.

Αἰέναν· ἴδε αἰέναν.

Αἰέν-υπνος, ποιητ. 2' ὁ φέρον εἰς αἰώνιον ὕπνον, ὁ θάνατος Σοφ. Οἱ. Κ. 1574, in aeternum soripiens.

Αἶε, ὥρ, αἶε Αριστ. Αυσ. 1267.

Αἶεσχ(λ)ος· κλάδος θάφνης Πσυχ.

Αἶετηδόν, ἐπὶ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ αἰετοῦ Σουλ. Ιλ. σ, 410.

Αἶετιατος, 3' ὁ εἰς τὸ αἰετομα τῆς στέγης ἀνήκων· ἴδε αἰετός.

Αἶετθεντα, φύλα· τὰ ἐξ αἰετοῦ φύλα, γέννηται εἰς τὸν αἰετὸν ἀνήκοντα Ομη. Κ. 3, 117.

Αἶετός, ὁ· αἰετός, ἐπικ. καὶ τραγ.

Αἶετδδης, 2' ἐκ τοῦ γένους τῶν αἰετῶν ὃν, ὁ αἰετὸς ὅμοιος Αἰλιν. aquilaceus· ἴδε αἰετοίς.

Αἶεθεις, εσσα, εν' εἰτραφής Ἀθην. 4, 183, καὶ αἶεθλος· αἶεθός.

Αἶεθίος, 2' ἴδε αἶεθός.

Αἶεθλος, κατὰ ἀρχ. λεξ. αἰεθλος, ἀφανής· κατ' ἄλλους ἀντὶ τοῦ αἰεθλος Ιλ. 6, 318.

Αἶεθν, ἥνος· υἱὸς τοῦ Ταντάλου Πρωδικν.

Αἶεθός, ἐκπετ. αἶεθίος, 2 (αἶεθ, κατὰ Δεδρλ. ἐκ τοῦ αἰθῶ) κατὰ δὲ Βενφείον ἐκ τοῦ

σανσρ. java, juvenis)· ἀμφ. ἐπ. ἰσχυρός, ἀνδρῆς, βωμάλειος, ὡς οὐσιαστ. ὁ εὐρωστος, ἰσχυρὸς ἄνθρωπος, ὁ νέος ἄνθρωπος· ἀνὴρ αἰεθός καὶ

κρπετός Ιλ. π, 716, ἐπὶ τεσσαρακονταετοῦς ἀνθρώπου παρ' Ἀπολ. Ρ. 3, 268, ἐν γένει ἀνθρώπου, juvenis.

Αἶεθόν· πνευματικὸν καὶ πυρῶδες Πσυχ.

Αἶεθκρτος· ἐκρησία Πσυχ.

Αἶεθωνεῖς, οἱ· δημόται τῆς Αἰζωνηίδος τῆς Κροσπίδος φύλης λεξ. ἦσαν δὲ οὗτοι βλάστησις.

Αἶη, αἶα, γῆ.

Αἶηνης ἰων· αἶανής Αρχ. 94.

Αιήτης, ου, ἑπ. ιω, καὶ αο ἀνδρ. κυρ. ὄνομα Ὁδ. καὶ Πσ. (--- παρ' Ὁρφ. Ἀργ. ---) πατήρ τῆς Μηδείας, ἥτις καὶ Αιήτινη (---) ὠνομάζετο.

Αἰήτης· ἄητος· ἴδε λεξ. «αἰήτον πέλωρ» καλεῖται τὸ ἡφαίστειον Ἰλ. σ. 410 (ἀργ. λεξ. πνευστῶν, πυρῶδες, μέγα μεθ' ὀρμῆς) καταπληκτικῶς μέγας, συγγεν. τῷ αἰνός.

Αἰήτης, ὄωρ. ἀντί αἰτός Πινδ. π. 4, 4.

Αἰήων· παντοτεινός, διαρκῆς Ἀθην. 7. 284.

Αἰῶ· ἀντί αἰός.

Αἰθαῖα, ἡ πόλις ἐν Λακωνίᾳ, κατ. Αἰθαῖός Θουκ.

Αἰθαλεῖα, ἡ Αἰθαλή.

Αἰθαλέος, 3· ὁ ἀσβολώδης, τερροειδής, στακτερός· πρῆστηρες Ἀπολ. Ῥ. 4, 777· «πυρὸς ῥιπαί» Ἐπιγρ. ἀδ. 678, ἐτι καυστικός· ἐπὶ χρωμάτων. Νικ. Θ. 750.

Αἰθαλή, ἡ (αἰῶα)· στάκτη, καπνία Λουκ.

Αἰθαλή ἡ Αἰθαλεῖα, ἡ ἡ νῆρος Ἐλδα Πολυδ. κατ. Αἰθαλίτης καὶ Αἰθαλεύς.

Αἰθαλῆς, 2· αἰθαλῆς (---) Ὁρφ.

Αἰθαλία, ἡ Αἰθαλή.

Αἰθαλία, ἡ ὀσμὴ τῆς Ἀττικ. τῆς φυλῆς Λεοντίδος Πρωκ. κατ. Αἰθαλίθης, ου, καὶ Αἰθαλεύς.

Αἰθαλίδες· τὰ ἐν τῷ στίτῳ γινόμενα ζῷα Πρωκ.

Αἰθαλίτης, ὁ καπνώδης Μεγ. Ἐπ.

Αἰθαλίων, ὠνος, ὁ ἴδε αἰθαλῶ.

Αἰθαλόεις, εσσα, ἐν, ἑπ. (αἰθαλός)· καπνώδης, ἀσβολώδης, μέλας, ἀποτερωμένος· κόνις Ἰλ. σ. 23· «μέγαρον» γ. 239· «θεός, ὁ ἐστὶν Ἡρακλῆς Σουτῶ. ποιητ. καὶ διάπυρος, ολογώδης, ἐκ τοῦ αἰῶα· κεραυνός Ἡσ. Θ. 72· συνηρ. «φλὸς αἰθαλοῦσα» Ἀισγ. Πρ. 994, «κεραυνὸν πυρ» Εὐρ. Φοιν. fuliginosus.

Αἰθαλσ· κομπία, ἡ ἐξήγησις τοῦ φολοκομπία Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 693.

Αἰθαλός, ὁ (αἰῶα)· ποιητ. καὶ μετγν. ἡ καπνία τῆς καμίνου ἡ καπνοδόχου, fuligo· οἱ ἀττικιστοὶ προτιμῶσι τὸν τόπον τούτων τοῦ αἰθαλή.

Αἰθαλῶ· ποιητ. κατακκίω, καὶ αἰθαλῶν= μελέγχωρος, μαυροπράσιος, πηλός· «αἰθαλίωνες τέττιγες» Θεοκρ. 7, 139· ἄλλοι ἐξηγουσιν=οἱ ἀγαπῶντες τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου.

Αἰθαλώδης, 2· ὁμοίος τῇ στάκτῃ, στακτειδής.

Αἰθαλώσις, ἡ ἡ ἀνάδασις τῆς καπνίης, τὸ ποιεῖν τι καπνίαν, ἡ τέφραν Μαξ. Τυρ. fuligo.

Αἰθαλώτης, 3· κακαυμένος, ἀποτερωμένος Λυκοφρ.

Αἰθάν, ἀντί αἰθῶν γεν. πληθ. τοῦ αἰθῶς Βακχυλ.

Αἰθε, ὄωρ. καὶ ἑπ. ἀντί αἰῶε, ultinam.

Αἰθερ-εμβατέω· εἰς τὴν αἰθέρα περιφέρει· «αἰθερεμβατέω νόον διδάσκει» Ἐπιγρ. ἀδ. 546.

Αἰθέριος, 3 (ἐν τῷ πεζῷ 2)· ποιητ. καὶ μετγν. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι, εἰς τὰ ὕψη οἶν, ἀέριος, οὐράνιος, caelestis· κόνις Ἀισγ. Ἐπικ. 81· «νεφέλας Σορ. Οἰ. Κ. 1084· «αἰθερία ἀνέπτα»=εἰς τὸν αἰθέρα, Εὐρ. «αἰθερία πέτρα»=ἡ ὕψηλὴ σπανιώτερη ἐν τῷ πεζῷ Πλούτ. Λυσ. 12.

Αἰθερίτης, ὁ λίθος τῆς Ψευδοκαλίας.

Αἰθερί-ώδης, 2· ὁ τῷ αἰθέρι ὁμοίος μετγν.

Αἰθερίως, ἐπὶρ. εἰς τὸν αἰθέρα.

Αἰθερο-βάμων, 2· ὁ εἰς τὸν αἰθέρα περιφερόμενος Εὐσταθ.

Αἰθερο-βατέω· αἰθερεμβατέω Λουκ. ἴδε ἀεροδ.

Αἰθερο-δόσκας, ὁ ὁ ἐν τῷ αἰθέρι ζῶν μετγν.

Αἰθερο-δρομέω· διατρέγω τὸν αἰθέρα μετγν.

Αἰθερο-δρόμος, 2· ὁ τὸν αἰθέρα διατρέγων· «πετεινὰ Ἀριστ. Ορ. 1393.

Αἰθερο-ειδής, 2· ὁ τῷ αἰθέρι ὁμοίος Πλούτ.

Αἰθερόθεν, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ αἰθέρος μετγν.

Αἰθερο-λαμπής, 2· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι λάμπων· «οὐρανός Μαν. 4, 29.

Αἰθερο-λογέω· ὁμιλῶ περὶ αἰθέρος Διογ. Λ.

Αἰθερο-λόγος, 2· ὁ τὸν αἰθέρα ἢ τοὺς ἀστέρας παρατηρῶν Διογ. Λ. 2, 4.

Αἰθερόνεια ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀθηνᾶς Κορνοῦτ. 20.

Αἰθερό-νομος, 2· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι οἰκῶν, ἡ νερόμενος Πρωκ.

Αἰθερο-νωμάω· κινῶμαι ἐν τῷ αἰθέρι Μαν. 4, 25.

Αἰθερό-πλάγκτος, 2· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος Μαν. 4, 9.

Αἰθερο-πόρος, 2· ὁ εἰς τὸν αἰθέρα τρέχων· αἰθεροδρόμος Βυζ. per aethera currans.

Αἰθεροπτησοδρόμος, ἵππος, ὁ, ἡ (πιτηνόν, δραμεῖν)· ὁ ἱπτάμενος τὴν αἰθερεῖον πορείαν ἵππος Ψελλ.

Αἰθερο-ώδης· αἰθεροειδής, καθαρὸς Πλούτ.

Αἰθῶ, ἡ ὄνομα εὐγενούς δρομαίας ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἰλ. φ. 295, κυρίως ἡ πυροειδής ἡ πυρόχρους.

Αἰθῶεις, εσσα, ἐν· θερμούς, ὡς πυρ, πυροειδής· «ἐχίνος Νικ. Λλ. 394.

Αἰθῶρ, ἔρος, ἡ (οὗτος ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ.)· ἄλλως ὁ (παρ' Εὐριπ. ὁ, καί, ἡ) (ἐκ τοῦ αἰῶα κατ' ἀρχ. ἐκ τοῦ αἰῶα ὅτι αἰῶα θεὸς περὶ τὸν ἀέρα Πλάτ. Κρατ. 410)· ὁ αἰθῶρ, ὁ καθαρός καὶ ὑπὲρ τὴν ἀτμόσφαιραν ὕψηλότητας καὶ λαμπρὸς ἀήρ, ὁ οὐρανός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σῆρ, καὶ διότι ὁ Ὀλύμπιος μέχρι τοῦ αἰθέρος φέβεται, ἡ κατοικία τῶν θεῶν· διότι καὶ ὁ Ζεὺς τὴν καταγίδα «αἰθέρος ἐκδής» ἐπάγει· «Ζεὺς αἰθέρι ναίων» Ἰλ. δ. 412, πληθ. παντοδαπὸς αἰθῶρ, παρ' Αἰσγ. καὶ ἰδίως Εὐριπ. ἡ ἀναπνοή, καπνία· «βαρὺν αἰθέρα φάριγγος ἐξίεις», aether (ποιητ. καὶ ἀήρ).

Αἰθῶρ, πέπλος· προσωμ. περὶ τοῦ δηλητηριασθέντος γιγνώσκοντος τοῦ Ἡρακλέους Ζηνοδ. 1, 33.

Αἰθῶρες, οἱ Ἡπειρωτικὸς λαός, δοτ. τῆς Πίνδου, ἡ δὲ χώρα τούτου καλεῖται Αἰθῶκία, ἡ Στραβ.

Αἰθῶνος, 2· καδόμενος Μ. Ετ. Καθ' Ἡσυχ. «καπνὸς αἰθῶνος»=μέλας.

Αἰθῶοπεία, ἡ ποιητ. ἀντί Αἰθιοπία Κοῖντ. Σμ.

Αἰθῶοπέιος, 3· Αἰθιοπικός Λουκ.

Αἰθῶοπέος, ἔως, αἰτ. πληθ. Αἰθιοπίας Αἰθῶοφ.

Αἰθῶοπία, ἰων. Αἰθῶοπία, ἡ, καὶ ἡ Αἰθῶοπία, χώρα· 1) χώρα μεσημέρι. τῆς Ἀφρικῆς, ἡ ἥδη Ἀβυσσινία 2) ἔπων. τῆς Ἀρμενίδος Ἀνθλ.

Αἰθῶοπίζω· ὁμιλῶ πρᾶττω ἡ ζῶ, ὡς αἰθῶοφ.

Αἰθῶοπικός, 3· τὸ ἀνήκον εἰς τὴν Αἰθῶοπίαν, ἡ Αἰθῶοπα· -λίθος.

Αἰθῶοπιον, τό· τόπος ἐν Εὐβοίᾳ Στ. Βυζ.

Αἰθῶοπίος· ποιητ. παρασχ. τοῦ αἰθῶοπικό· Διον. Περ. 38.

Αἰθιοπία, ἰδος, ἢ· θηλ. τοῦ Αἰθιοῦ· καὶ ὡς ἐπὶ θ. καὶ Αἰθιοπία γῆ· Εὐρ. «αἰθιοπία γλώσσα» Ηροδ.

Αἰθιοψ, ὄπος, Ὁμ. θηλ. Αἰθιοπία, ἰδος, σπανιότα. ἢ αἰθιοψ (αἰθω, ὦψ) 1) ὁ κάτ. ἢ ἡ κάτω τῆς Αἰθιοπίας· 2) ὡς ἐπὶ θ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου κακαυμένος, μαύρος, οὐκὸς τὸ πρόσωπον· πρὸς αἰθωψ· Ἐν ἰλ. α, 423 ἀπαντᾷ ἡ ἀνόμελ. πληθ. Αἰθιοπῆς, ἐξ οὗ παρὰ μετρν. ἢ ὄν. Αἰθιοπεύς· 3) ποταμός τις ἐν Ἀφρική Αἰσχ. Πρ. 811.

Αἰθμα, δόλεαρ Ησυχ.

Αἰθόλεξ, ἰκος, ἢ· τὸ ἐγκαυμα, φουσκάλις ἐκ καύματος Ἰπποκρ.

Αἰθός, ὁ ποιητ. καύμα· πρὸ Εὐρ. Απολ. Ρ. καὶ μετρν. ποιητ. τὸ αἶθος.

Αἰθός, 3' κακαυμένος, μαύρος, Ἀριστ. Θ. 266' — σπονδή Κελλία· Ἀρσ. 69' — ἀραγῶν Βακυλ. παρὰ Πλουτ. Νουμ. 20' «ἀσπίς αἰθ.» = στίλβουσα.

Αἰθουσα, ἡ, ἔνν.-στολὴ (αἶθω)· ἐπ. ὁ περίδρομος, ἡ περὶ αἶθω, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας, ἡ στοὰ ὅλη. ἀνοικτὴν ἐστραγγισμένη, καὶ ἐμπροσθεν ἔχουσα ἀνοικτὸν πρόστωον, περιθέον κύκλω περὶ τὴν ἔστωθεν αὐλήν (ἐντ. καὶ πληθ.), ἣν δὲ μέρος τοῦ προσδόμου καὶ ἐχρησίμευσεν ἵνα ἡλιαζήται (ἐντ. αἰθουσα), ἡ γὰρ φυλάττονται μεγαλύτερα σκευή· ἐνίστα ἐκουμῶντο ἐνταῦθα, πιθανῶς εἰς τὰ προσκείμενα δωμάτια ξένου· — ζεσταί, Ῥεῖδουπος Ὁδ. γ. 399, porticus.

Αἰθωψ, ὄπος, ὅ, ἡ (αἶθω, ὦψ) 1) καυστικός, στίλβων· — γαλκός Ὁμ. καὶ ἐπὶ καπνοῦ, μελάγχρους, ἐπὶ ἐρυθρός ἢ ὑπερόχρους λάμπων, ἐπὶ οἶνου διὰ τὸ ἐρυθροῦν γῶμα, fulgens· 2) παρὰ Σοφ. διαφ. ἀνάγ. διαπυρός, καυματώδης, δξός· — λιμός· ἡ βουλμία Ἡσιόδ. τὸ παρὰ Σοφ. Αἴ. 22, αἶθων = παρακεκινηκώς ἀργ. λεξ. fervidus.

Αἰθρα, αἰ, ἰων. αἶθρη, ἡ (αἶθρη)· 1) αἰθρία, αἰγὴ, εὐδία, καθαρὸς αἶθρ ἰλ. ρ. 644· 2) ἡ τοῦ Θεσείως μητήρ.

Αἰθραία, ἡ· ἀργ. ὄνομα τῆς Ῥόδου Στεφ. Βουλ. Αἰθρανός· ὁ τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον Σουλδ. scapellum quod mulieres pedibus supponunt.

Αἰθρέω· χειμάζω Σοφ. ἀποστ. 409 ἀργ. λεξ.

Αἶθρη, ἡ· ἰων. πρὶν. ἀπ. τὸν. αἰθρία (-σ-) ἰων. καὶ αἶθρη, ἡ (αἶθω)· 1) καθαρὸς οὐρανός, ὁ εὐδὺς καὶ ὁ καθρὸς καὶ γαλῆνος αἶθρ· «αἰθρίας οὐρα» ἢ μόνον — αἰθρίας = ἐν καθαρῷ καὶ ἀνεφέλῳ οὐρανῷ, caelum serenum· 2) τὸ ὑπαίθριον· «ὕπὸ τῆς αἰθρίας» = ἐν ὑπαίθρῳ, subdio.

Αἶθρη· γενετήρ. ου, ἐπ. καὶ αἶθρη· γενής, 2' ἐπ. ὁ ἐκ τοῦ αἰθέρος γεγεννημένος, ἐκπορευόμενος· Βορέας ἰλ. ο, 171, ἐστραλμένιος· ἐξηγητοὺς ἐντεροι ὁ παγετὸν καὶ ψυχὸς γεννῶν, aethere ortus.

Αἶθρη· γενής, 2' αἶθρηγενής.

Αἶθρηεις· αἰθαγγενής, Βορέας Οἰπ. Κ. 4, 73.

Αἶθρία, ἡ· αἶθρη, ὁ καθαρὸς οὐρανός (κατ' Ἀριστοτ. αἶθρ ἀνεφέλος καὶ ἀνόμελος) Ἡροδ. 2, 68, ἀντιπρὸς τῷ «ἐπινεφέλων ὄντων» 7, 38, συνδ. νηνεμία· «ἐξ αἰθρίας ἀστραπαὶ» Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 31 (πρὸς αἰθρίας ὕειν Ἀριστ. Νεφ. 371· ἐνθα εἰ καὶ ἐξ αἰθρίας ἀστράπτειν Κρατ. παρ' Ἰλ. ἰστ. Ζ, 12, 10)· ὑπὸ αἶ-

θρίας = ἐν ὑπαίθρῳ μὲ τὴν παρασημ. τοῦ ψόχους· ὅρα αἶθρη.

Αἶθριάζω· 1) αἶθριον τὸν οὐρανόν, ἡ καθαρὸν αἶθρα κάμνω· — αἶθρα κατ' ἀντίθεσιν τῷ «ἐπινεφύ ποιεῖν» Ἀριστοτ. 2) ἐκθέτω τ· εἰς τὸν καθαρὸν αἶθρα Ἰπποκρ. καὶ ἐκκλ. 3) εἶμαι εἰς αἶθριον οὐρανόν, sereno.

Αἶθριάζω· αἶθριάζω Ἰπποκρ.

Αἶθρινος, 2' αἶθριος, πρῶτος Ἡσυχ. maturinus.

Αἶθριον· κοιτέτω, μελ. ἤτοι (κοίτη)· βουκ. κοιμῶμαι ὑπὸ αἶθριον οὐρανόν, εἰς ἀστεγὴ τόπον Ησυχ.

Αἶθριον· ποιός· ὄν· καθαροποιός, ἡ ὁ αἶθριον ποιών, ἀθάλατος γλῶσσ.

Αἶθριον· ποίω· αἶθριον καθαρὸν γλῶσσ.

Αἶθριος, 2' καθαρός, γαλῆνος· ἐπὶ ἀνέμων Ἀριστοτ. Μετεωρ. «αἶθρ καθαρὸς καὶ αἶθριος» Παντ. 10, 10, 3' «Ζεὺς αἶθριος» ἀντιπρὸς τῷ «Ζεὺς ὕει» Ησυχ. 4, 43' ἐντ. φυγρός· — πάγοι· Σοφ. ἀποστ. καὶ «πύγων αἶθρια βέλη» Ἀντ. 355, καὶ «αἶθρια στήρη» Κρατ. παρ' Ἰωσι καὶ μετρν. «τὸ αἶθριον», alitum τῶν Λατίν.

Αἶθριον· αἶθριάζω γλῶσσ.

Αἶθρο· ἵππος· ὁ ταχύς ἀργ. λεξ. celer.

Αἶθρο· ὠδῆς, 2' ὁ αἶθριος τὸ εἶδος, αἶθροῶδης Ἡρακλ.

Αἶθρο· ἑατέτω· αἶθροῶδατέτω μετρν.

Αἶθρο· ἑάτης, ου, ὁ (ἑάτω)· ὁ εἰς τὸν αἰθέρα βαδίζων μετρν. ὁ σφαινοδότης Μαν. 4, 278.

Αἶθρο· ὁ αἶθρος· λάμπειν ῥέπτω εἰς τι, φωτίζω Μαν. 4, 224.

Αἶθρο· δόνητος, 2' ὁ ἐν τῷ αἰθέρι δονούμενος, κινούμενος· — ὁρῶμος Μαν. 4, 298.

Αἶθρο· πλάνης, 2' ὁ ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος· — ἀστήρ Μαν. 4, 586.

Αἶθρο· πολέω καὶ αἶθρο· πολέω· ἀναστρέφομαι ἐν τῷ αἰθέρι, κινεῖσθαι διὰ τοῦ αἰθέρος Μαν. 2, 383.

Αἶθρος, ὁ (αἰθρῷ)· ἐπ. ἡ πρωϊνὴ ψύχρα, ἡ πάγχρη Ὁδ. ε, 318, pruina.

Αἶθρός, ὁ ἐξ αἰθρίας ἀνεμός λεξ.

Αἶθρό· τοκος, 2' ὁ ἐν τῷ αἰθέρι γεννηθεὶς.

Αἶθρο· ὁ αἶθρος· κλέυεσθαι τὰ πλήρη λαμπρότητος, λαμπρότατα Μαν. 4, 167.

Αἶθρυμα, τό· (αἰθρῷ)· λάμψις, σπινθήρ. π. γ. «τῆς προγονικῆς δόξης» Πολυδ. 20, 5, 4' — εὐνοίας 4, 35, 7' — ἀμυρόν ἀσθενὲς ἵγνος Πλουτ. Σολ. παρ' ἀργ. λεξ. ἡ ἀναρρίπτεις τοῦ πυρός, τὰ παρόρμημα, ἐρρίπατα τὸ ζωπυρον.

Αἶθρυα, ἡ· ἐπ. εἶδος πτηνῶς διατρίβοντος εἰς λίμνας, ἡ βουτυναρῆ, τὸ ζαρπαππὶ κατὰ Βυζάντ. Ὁδ. ε, 337, παρὰ Λυκοφ. πλοῖόν τι.

Αἶθυιός· ὁ αἶθρος, 2' ὁ μὲ αἰθρίας τρεφόμενος, ὁ ἀλιεύς Λυκοφ. 232.

Αἶθυιότηρ, ἡρος, ὁ· ὁ ἐφορμῶν δξώος, ὁ βίβρ φερόμενος· — δοῦνακες Λέων Τ. 12, ὅπερ ὁ κώδης Παλατ. ἀντικτήρης ἔχει· — φύσαλοι Οἰπ. Ἀλκυ. 1, 368' — σῶες Κυν. 2, 332.

Αἶθυλις· ἀντὶ αἰθυλίας.

Αἶθυνο· λαμβάνεσθαι, κρατεῖν Ησυχ.

Αἶθυσσ· αἰθύνω, ταράττω, κινῶ, ταχύνω Σοφ. ἀποστ. 486' — ἀράνη· Βακυλ. ἀποστ. 26' — ἄνθος

ὅπρ' ἐφ' ἑξῆς· Ἄντ. Σιδ. ταχίως καὶ ἀτταθῶς·
κινεῖται ἐπὶ φύλλων «αἰθροσσομένων φύλλων»
Σαπφ. ἀποσπ. 40 κατὰ B. Ἀν. ἀνασείειν, ἀνα-
καίειν, (ἀνακινεῖν διορθ. Ellendt) celeriter πο-
νοῦν, ἀμειβ. μαρμαίρειν, ἀσπράττειν· φλόγες
Αρατ. 1033 καὶ μετγν. ποιητ.

Αἶθω, μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. 1) ἐνεργ. α) με-
ταβ. ἀνάπτω, ἐμβάλλω πρὸς Ἡραδ. -δολὸν Ἀισχ.
-λαμπάδας Σοφ. cremo 6) ἀμειβ. φλέγουμαι.
λάμπω, καίω, φωτίζω· «λαμπτήρες οὐδέτ' ἦθον»
Σοφ. 8) παθ. καίωμαι, ἀνάπτω· «πεύκης σέλας
αἰθέτα· Εὐρ. Τρ. 295· «αἰθόμενον πῦρ» Πινδ.
ο. 1, 1, μετγν. «τὸ ἔρωτι» Σεν. Παγρο.

Αἶθων, οὐτος, ὁ, θεῶν. αἶθουσα· ὁ λάμπων, καίων
μετοχ. τοῦ αἶθω.

Αἶθων, ἀρχ. γεν. ὄνομα Σοφ. Αἶ. 221, κατὰ Διν-
δορ. καὶ οὐτος, ὁ, ἡ· καίων, ἐπὶ χρομιάτων.
πυροειδής, στιλπνός, λάμπων· «σιδήρεος Ἰλ.
8, 485, -καρκαυνός Πινδ. π. 8, 58, -πρί-
ποδες Ἰλ. ω. 233 (Ἀπολ. λεξ. -λαμπρός·
ἄλλοι ἐσφαλμένοι, διότι πρὸς ἀνάπτυξιν· ὅτι αὐ-
τοῦς)· ἐπὶ τοῦ χρομιάτος τῆς ἀλόπεικος Πινδ.
ο. 10, 20, τοῦ καπνοῦ, π. 1, 23· ἐνταῦθα
συγκαταριθμητέα ὄντες αἶθωνες· Ὁδ. σ. 372·
ταῖρος, ἔπποι, λέων, αἰετός, Ὀμ. καὶ παρὰ
μετγν. ποιητ. λύκος, κύων, κίρκος, καὶ τοὶ οἱ
ἀρχ. ἐξηγουσὶ διὰ τοῦ πυροειδούς, ὄφως, μάλλον
ἐκλεχθεὶς ἀντὶ τοῦ θυμοειδούς, εὐφρογός· -ἐνὴρ
(ἀκαλόγως, ὁδύμορος) καὶ παρὰ Πλούτ. Περ.
33· «αἶθων Κλέων» ὁ θρῆς αἶθωνες καὶ θεινοί·
-λιμός ἐπιγρ. παρ' Αἰσχ. 3, 184 ὅπου Σουδ. ὁ
βίαιος ἐξηγουμαι. «αἶθων λογισμός» = σύντομος·
παρ' Ἀθην. 8, 305, (Palaemon), μετγν. πυροειδής,
ὄφως, θυμοειδής ἀντὶ τοῦ ὀνόματος ἔππου.)

Αἶθω πῶς, ὁ· αἶθω.

Αἶ καὶ αἶν· ἀντὶ αἶ· ἔων.

Αἶν· ἀντὶ αἶ· ἔων.

Αἶκα, ὄνομα ἀντὶ αἶ· ἔων.

Αἶκαι, ὄν, αἶ· πόλις παρὰ τὴν θῆραν τῆς Ἀπουλίας·
Πολυδ.

Αἶκάλη, ἡ· κολακεία, ἀπάτη γλώσσας.

Αἶκαλως, ὁ· ὁ κολάζων, ὁ παροτρύνων, ἡ παροτρύνουσα.

Αἶκαλλος, ποιητ. κολακικός, κατ' ἀρχ. λεξ.

ἐπὶ τοῦ σπένειν τοῦ κυνός μετὰ τοῦ θωπεύω καὶ

κολακείᾳ συνδ. Αριστ. Ἰπ. 48· «καρδίαν ἐμὴν»·

-πυροειδὲς Εὐρ. καὶ μετγν. «πεπηγὸς αἶν», ἐπὶ

ἀλώπεικος Βατρ. 50, 11· -φωχὰς Πλούτ.

Αἶκας, καὶ αἶκας ἀντὶ αἶ· ἔων. ὄν, συγν. siforte.

Αἶκέλιος, 3 καὶ 2 μετγν. αἰκελῖος Θεογν.

Αἶκας· ἴδε αἶξ.

Αἶκη, ἡ (αἶσος) (---) ἐπ. ἡ ὁρμητικὴ κίνησις,

ἡ ὁρμή· -τόξων Ἰλ. ο. 709, impetus.

Αἶκῆς, 2' ποιητ. ἐπ. αἰκής (ἴδε αἰκελῖος)·

-πῆμα Αἰσχ. Πρ. ἐπὶ αἰκῆς.

Αἶκία, ἡ (εἶ), ἐπ. καὶ ἰων. αἰκελίη (εἰκός)· ἡ

ἀπρεπὴς μεταχειρήσις, ἰδίως σωματικῇ ἀδικίᾳ,

ἡ κακίᾳ, ὕβρις, καταφρόνησις, ἡ ἀπρεπὴς ἐν γέ-
νει πράξις ἡ διὰ μαστιγώσεων, στρεβλώσεων

καὶ ἄλλων τιμωριῶν Αἰσχ. Πρ. 93, συνάπτ.

μετὰ τοῦ· -λοιδορία καὶ βίαια Πλάτ. «αἰκίας

δίκη» = δίκη ἐνεκα πληγῶν, ἡ πραγμ. βλάβη·

παράκειται τῷ «ὑδρείᾳ δίκη» συγν. παρὰ ὀήτορος

Δημ. 47, 7, 40· «ὁπότερος ἦρε γειρῶν ἀδικῶν»

τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἡ αἰκία· Μετδ. 35, contumelia.

Αἰκίζω, (ἴδε αἰκίζω)· κακῶς μεταχειρίζομαι
τινα, ἰδίως μὲ πληγὰς· ἐνεργ. μόνον Σοφ. Τραγ.
838, ἄλλως τε Μεσ. Αἰσχ. Πρ. 195 καὶ συντ. -
τινὰ Σοφ. Αἶ. 65· αἰκίζεται· Μετδ. 35, Παθ.
αἰκισθῆναι Σοφ. Ἄντ. 26 ἔων. καὶ ῥητ.

Αἰκισμα, τό· ἡ κακὴ μεταχειρήσις, ἡ κίνωσις,
ὕβρις, μαστιγώσις, βάσανος· Αἰσχ. Πρ. 991,
πληθύν. Ἀντ. 5, 26.

Αἰκισμός, ὁ· ἡ κακὴ μεταχειρήσις, ἡ ἀδικία,
ἡ ὕβρις συνδ. μετὰ τοῦ· πληγὰς· Δημ. 8, 51.

Αἰκιστής, οὗ, ὁ· θεῶν, αἰκιστοῦ, ἡ· ὁ αἰκίζων,
μαστιγώνων, ὑβρίζων ἀρχ. λεξ.

Αἰκιστικός, 3' ὁ εἰς τὸ αἰκίζειν ἐπιτρέπεται ἡ
ἐπιτρέπης.

Αἰκίον, (ἴδε ἀκτινίζω)· τὸ τὸ θεῖ-
πνον παρὰ λακεδαίμονις· Ἀθην. 4, 138, ἄλλος
γράφουσιν αἰκίον καὶ κατ' Εὐστάθ. αἰκίον, καὶ
αἰκίος· ἐσπέριος Πουγ.

Αἰκούλαον, τό· τὸ Ἀκτιν. Aeculanum, πόλις
ἐν Ἀπουλίᾳ Ἀππιαν.

Αἰκουσί, οὗ· τὸ λατ. Aequi, πόλις ἐν Ἀκτινῷ
Σταθ.

Αἰκτῆρ, ὁ· ὁ ἐσθρομὸν, ταχέως περφόμενος, ἐπε-
λάυνων Ὀππ. (---) impetuosus.

Αἰκτός, 2 (ἰκνέομαι)· ὁ μὴ βεβῆς, ἐνθα οὗ
δύναται τις εἶδον, ἀποσπότης· Ὀμ. Τρ. Ἐο.

Αἰκτός, 3' σφαῖρος Σχολ. Ὁδ.

Αἰκώς, ἐπὶ ἔπποι. ἀντὶ αἰκῶς· ἐπὶ τοῦ αἰ-
κῆς Ἰλ. γ. 336.

Αἰλὰ καὶ κατὰ Κυπρίους Μεγ. Ἐτ.

Αἰλία, ἡ· τὸ Ἀκτιν. Aelia, οὕτως ὀνομάσθη ἡ
Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ ἐπανορθώτο· αὐτῆς Αἰλ.

Ἀνδριανού, κατὰ Αἰλιότης, οὗ, ὁ· Σταθ. Βατρ.

Αἰλιανός, ὁ· 1) ὁ ἐπονυμαζόμενος, ὁ τακτικός,
ἔξω ἐν Ῥώμῃ παρὰ τὸ 100 140 Μ. Χ. ἐπὶ Ἀν-
δριανού εἰς ὃν ἀνέστη καὶ ἔργον τι αὐτοῦ περὶ

στρατηγικῶν τῶν Ἑλληνικῶν· 2) Κλαύδιος

Αἰλιανός, ὁ σοφιστὴς ἐκ Παιονίας, ἔξω ἐπὶ

Ἀδριανού ἐν Ῥώμῃ ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορι-
κῆς· ἔγραψεν ἐκτὸς πολλῶν μόνον ἐκ τοῦ τίτλου

γνωστῶν ἡμῖν συγγραμμάτων καὶ ἔργον τι Ποικίλην

Ἱστορίαν ἐπιγραφόμενον εἰς 15 βιβλ. ποικίλης ὁ-
λης· πρὸς δὲ τούτους καὶ περὶ ζώων εἰς 15 βιβλ.

Ἡ αἰτία ἐμπεριεχόμενα τῶν συγγραμμάτων συνίσταται

εἰς τὰς πολλὰς εἰδήσεις ἐκ μὲν διασπορέων συγ-
γραμμάτων· ὁ Αἰλιανός καίτοι ἐν Ἰταλίᾳ ἐγεννήθη

οὐχὶ ἤρπεν τὸν ἥτο τῆς Ἑλληνικῆς εἰδήσεως

ὥστε ὀνομάσθη καὶ μετὰ γλωσσῶν.

Αἰλιτικός, ὁ (συνήθ. παροχ. ἐκ τοῦ αἶ καὶ λί-
νος, ἴδε λ.)· ποιητ. ἄσμα ὁρμητικόν, παρρησία· «αἶ-
λινον ἦσαι» Σοφ. Αἶ. 627· «αἶλινον εἶπες» Ἀγ.

120· «αἶλινον ἵαχε» Εὐρ. Πρ. κριν. 318, καὶ

ἐπὶ ὁ ὁρμητικὸς ποιητ. 2 ἡ ὁρμητικός· -κακὰ

Εὐρ. Ἐλ. 171· «αἶλινον ἀργάνθον αὐτοῦ βάρυρα

λέγουσιν» Ὀρ. 1392· -αδὲ Πανλ. Σιλ. 4·
-γῶμα Διοδ. ἐπὶ, «αἶλινον ἀνταγχεῖται» Μοσχ.

3, 1· -κινύρεται· Καλλιμ.

Αἰλούριος, ὁ· εἶδος γούρου ὅπερ τρώγεται ὑπὸ
τῶν αἰλούρων ἀρχ. λεξ.

Αἰλουρό· μορφή, 2' ὁ ἔργον αἰλούρου μορφή·

Αἰλουρος, ὁ, ἡ (αἰδύλος ὕδρα, Πουτμ. λεξ. 2·
77 ἐκ τῆς κινήσεως τῆς οὐράς)· ὁ γάτος Ἀρ-
στοτ. Ἰστ. Ζ. 5 καὶ μετγν. καὶ ἡ νεοῖτα ἡ καὶ
τὸ κουνέδι.

Αἷμα, τὸ 1) αἷμα, τὸ βουστιακόν· ἐν πλ. βροχί αἵματος· «ἐκ τοῦ αἵματος ἐκλιπεῖν» ἀποβήσκειν ἐξ ἀπωλείας αἵματος· παρ' ὧρεον Πλ. σ, 690· «καλ' κινεφές φ, 167· καλ' αἰνόν, μέλαν, φρίνον· Ὁμ. τὸ αἷμα ὡς ζωῆς στοιχεῖον κεῖται· ἀντὶ τοῦ ζῶντος, ισχυρὸς· ἐντεῦθ. «αἷμα ἐκπίνειν φάγῃς» τὸ αἷμα ἐκ τῆς φάγῃς ἐκφυζάν· 2) κεχωρισμένον αἷμα, ἢ γύσις αἵματος, ὁ φόνος (καὶ πληθ.)· «γῆλαζαν αἵματος ἀμύνεται» Πινδ. ἦ, 6, 27· «αἵματος ὄκη» Αἰσχ. Εὐρ. «τοῦ μυχὸν αἵμα» ὁ φόνος· συγγενῶν «αἷμα φασάν» πνέειν ἐπιβροχίαν αἵματος Σοφ. ἀγρεύειν· ἐπιβροχίαν φόνον· 3) τὸ γένος, γενεά· «θεόν· ὁ πρὸς αἵματος» ὁ ἐξ αἵματος· συγγενὴς Σοφ. «αἷμα ἐμυθίον» αἷμα τῆς αὐτῆς καταγωγῆς· Πινδ. «οἷον αἵματος· ἐξ ἑαυτοῦ εἶναι» Πλ. τ, 105· «ταύτης τοι· γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχόμεν· εἶναι» ζ, 21 (ἴδε καὶ τὸν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο διεικδυμένον Πλάτ. Σοφ. 268 Πλουτ. Πομπ. 36)· «μεῖον αἷμα καὶ γένος» Ὀδ. θ, 583 «τὸν αἷμα» οἱ ἀπόγονοί σου· καὶ «ἐν αἵματός τινος· εἶναι» Αἰσχ. Εὐρ. «οἱ ἀργ. γραμ. ἐπάγουσιν εἰς τὸ ἐν Σοφ. Πλ. 1386 «νακόνητον αἷμα» τὸ· μαχαίρα· ἀλλ' ὁ Ἑρμην. δρθῶς διορθοῦν νοσούντην καὶ ἐκλαμάνει· τὸ αἷμα εἰς τὴν συνῆθ. αὐτοῦ σημασίαν μεταρ· βουτρώων Αχίλ. Τάτ. 2, 2· Κοχλίδων Δουκ. ὁ ἐστὶν ἐρυθροῦν χροῖμα, sanguis (ἐν Ν. Δ. ἔξαιρ. α) ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ· ἐντεῦθ. ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ· β) ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει).

Αἷμα-αγωγός, 2' ὁ παράγων ἢ καταδιόζων αἷμα Διοσκ.

Αἷμα-καυρῖα, αἱ (κορέννυμι)· αἱ ἐξ αἵματος σπονδαὶ ἐπὶ τοῦ τάρου πρὸς ἀγνισμὸν τοῦ νεοκτοῦ Πινδ. Ο. 1, 90 (τὰ τῶν νεοκτοῦ ἐναγίσματα ἀργ. λεξ.)· τὸν ἐνικ. ἔχει ὁ Πλουτ. Ἀριστ. 21 κοιν. μακαρία·

Αἱμακτικὸς, 3' ὁ εἰς τὸ αἱμάσσειν ἐπιτηδεύς.

Αἱμακτός, 3 (αἱμάσσειν)· ποιητ. ὁ κατὰ πλεονασμὸν αἵματος, ὁ καθημακμένος· βανίδας Εὐρ. Ἰφ. Τ. 630, sanguinis.

Αἱμαλέος, 3' ὁ πλήρης αἵματος, ὁ αἱμόρρους· «κοπίδας Λεων. Τ. 23· «χεύματα Θεαιτ. Σχολ. καὶ ἐρυθρούς ὡς αἷμα μετγν. ποιητ.

Αἱμαλωπίς, ἰδος, ἢ τῷ ἔπου. Διοσκ.

Αἱμαλός, ὁ ψ, ὅπου, καὶ αἱμαλός, ὁ συσσωρευμένον ἢ πεπηγμένον αἷμα ἐξ τῆς τοῦ σώματος μέρας, ἰδὼς αἷμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκχυμωθέν· ὡς ἐπ' ὅ. ὁ ἔχων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αἷμα ἱατρ.

Αἱμαξίς, ἢ ἡ ἀφαίμαξις, φλεβοτομία ἱατρ.

Αἱμα-ποσία, ἢ ἡ αἱματοποσία.

Αἱμαπτοσίς, ἢ αἱμωπτοσίς.

Αἱμάς, ἄδος ἢ ποιητ. γύσις αἵματος· «κχιωμένην ἐλκείων» ἢ τὸ αἷματος ῥύσις Σοφ. Φιλ. 697 Σχολ. profluvium sanguinis.

Αἱμασία, ἄς, ἢ (ἐκ τοῦ αἵματος, ἢ ἀνύσσουσα, ἐπιτέμνουσα ἄκίς) 1) ἐπ. ἀκάνθα, ἀκανθόν· «αἱμασία· λέγειν» συλλέγειν ἀκάνθας πρὸς κατασκευὴν περιφραγμάτων Ὀδ. ω, 223· κατὰ τὸν Σχολ. οἰκοδομεῖν ἐκ συλλέκτων λίθων τειχίον, ἢ κατ' ἀργ. λεξ. τὸ ἐκ χαλκίων ἄνευ πηλοῦ ὀικοδομημένον τειχίον, serpes 2) πρόχωμα ἢ (ὡς ἐπὶ τὸ μαλλὸν ἀκανονιστῶς ἐπισσεσσωμένον) τείχος συνῆθ. μετὰ θάμνων οὕτω καὶ Περδ. 4,

180, ἐνθα ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Ἑρκος καὶ περίβολος· Θουκ. 4, 43, maceria.

Αἱμασιό-λογεῖν συλλέγειν λίθους Θεοπομ.

Αἱμασιόδης, 2' ὁμοῖος μὲ αἱμασίαν, φράκτιν, ὁμοῖος μὲ περίβολον ἐκ φράκτου· περίβολος Πλάτ. νομ. 3, 681.

Αἱμάσσω, ττω, παθ. 1 αἱμάσθην, ποιητ. καὶ μετγν. καὶ αἱματῶν (αἷμα)· αἱματῶν, μὲ αἷμα ἐπιρραίνω· «αἱμάσσειν βωμούς ξένων ἄταν» τοὺς βωμούς διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν ξένων αἱματῶν Σοφ. Αντ. 1175· «μηλοισιν ἐστίας» Αἴ. 453· ἐν γένει πληγῶν, φονεῶν, παρ' ἱατροῦ ἐγγραφῶν, cruentio (ὁμοῖος ποιητ. αἱματίζω), ἀμεταβ. αἷμα· αἱματωμένος, αἱματώδης Ὀππ. Ἀλ. 2, 618.

Αἱματ-εχυσία, ἢ γύσις αἵματος Ν. Δ.

Αἱματρός, ποιητ. 3 καὶ 2 (αἷμα)· α) ὁ αἷμα ἐκβάλλων, ὁ αἱμόρρους, ὁ μὲ αἷμα μεμολυσμένος· β) ὁ ἐξ αἵματος συνιστάμενος, ὁ ἀπὸ αἵματος ὑπάρχων, προερχόμενος· «φλέψ, ἡ ἀπὸ τοῦ αἵματος τὸν θυσιαζόμενον ζῶον ἀποπεμπομένη, ἡ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀναφλεγόμενη» δρόσος· τὸ πρὸς θυσίαν ὕδωρ, τὰ ἱερὰ ὕδωρ· «στόνος Σοφ. Φιλ. 695· «ὀρθῆνος, διὰ τὴν αἱματηρότην πληγὴν· «αἱματηρὸν ἐξανθεῖν» αἱματηρῶς ἐπανθεῖν, cruentus.

Αἱματηφόρος, 2' ποιητ. αἷμα ἢ φόνον φέρων· «μόρος Αἰσχ. Ἰκετ. 401.

Αἱματία, ἢ ὁ μέλας ζωμός τῶν Σπαρτιατῶν Πολυδ.

Αἱματίας, 3' αἱματοειδής Ἀρετ. sanguineus.

Αἱματίζω ἴδε αἱμάσσω· «πέδον Αἰσχ. Ἰκετ. 648.

Αἱματρός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αἷμα, ὁ αἷμα περιέχων ἀντίθ. τῷ ἀνέκῳ Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 1, 4 καὶ συγγ. «μόρια, ἴνες, ζῆμα» αἷμα ἔχοντα, sanguine praeditus.

Αἱματίνος, 3' ὁ ἐξ αἵματος συνιστάμενος, αἱματηρός· «αἱματίνῃ στιγμῇ» «κλήξις αἵματος Ἀριστοτ.

Αἱματίον, ὅπου. τὸ· ὀλίγον αἷμα μετγν. exiguus sanguis, καὶ αἷμα Ἐπικτ.

Αἱματίος, 3' «αἱματίαι ὁδόναι» «πόνο· ἐξ αἵματος Ἰπποκρ.

Αἱματίς, ἰδος, ἢ ἐρυθροῦν φέρεται Ἀριστοτ. ἢ ἄλουργίς.

Αἱματίτης, ὁ, καὶ θηλ. αἱματίτης, ἰδος, ὁ ὁμοῖος αἱματι, αἱματώδης· ὁ αἱματοστατής· καλεῖται δὲ οὕτως εἴτε ἐνεκα τοῦ ἐρυθροῦ χροῖματος, εἴτε ἐκ τῆς ἰδιότητος· αὐτοῦ τὸν σταγματὴν τὸ αἷμα· «φλέψ» αἷματος φλέψ Ἰπποκρ. «χορδὴ» τὸ ἐξ αἵματος λουκάνικον Ἀθην. 3, 125.

Αἱματό-βαπτός, 2' ὁ μὲ αἷμα βεβαμμένος, sanguine linctus.

Αἱματο-δεκτικός, 3' ὁ δεκτικὸς αἵματος, ὁ ἐπιτηδεύς εἰς τὸ νὰ δεχθῇ αἷμα Σχολ. Ἀριστ. Θεσμ. 756.

Αἱματο-δόχος, 2' ὁ δεχόμενος αἷμα Ὀδ.

Αἱματο-ειδής, 2' ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ αἵματος, ὁμοῖος αἱματι.

Αἱματοίς, εσσα, ἐν (αἷμα) ἐπ. καὶ ποιητ. 1) ὁ αἱματώδης, μὲ αἷμα βαντισμένος· «χείρ, ὁ πελιδνός» 2) αἷμα γένον, ἐκβάλλον· «πόλεμος» Πλ. γ, 650, τὸ μετὰ ῥοῆς αἵματος συναφές, cru-

entus, 3) μεταφ. ὁ αἱματοςιδής, αἱμοχρῶδής, πυρώδης·— ῥέθρος Σοφ. Ἀντ. «φύλλα ῥέθρων» Λίων Ταρ. rubens.

Αἱματό-θρεπτος, 2' ὁ μὲ αἷμα τεθραμμένος ἢ τρεφόμενος, sanguine innutritus.

Αἱματο-λοιγός, 2 (λείγω) ποιητ. ὁ αἷμα λείγων (γλείφων)·— ἔρωε Λισχ. sanguinem liqens.

Αἱματό-μικτός, 2' ὁ μὲ αἷμα μειγμένος Ψελλ. sanguine mixtus.

Αἱματο-ποιέω· κάμνω ἢ μεταβάλλω τι εἰς αἷμα ἱατρ.

Αἱματο-ποίησις, ἢ ἡ παραγωγή ἢ γέννησις αἵματος· «— ἢ ἐν τῇ τρίτῃ πέφει αὐτὴν τὴν σάρκα γεννῶσα» Ζών. sanguificatio.

Αἱματο-ποιητικός, 3' ὁ ποιεῖν αἷμα, ἢ ὁ αἰτίας πρὸς παραγωγὴν αἵματος ἐν ταῖς φλεβὶν ἢ ὁ εἰς αἷμα μεταβάλλων· «αἱματοποιητικὴ δύναμις» Δισθένα Γαλην.

Αἱματο-ποιός, 2' ὁ αἰτίας αἵματος, ὁ αἱματοποιητικός.

Αἱματο-ποσία, ἢ τὸ πίνειν αἷμα μετγν. sanguinis potatio.

Αἱματο-ποτέω· πίνω αἷμα Σχολ. Αρ. Ιπ. 798.

Αἱματο-πότης, ὁ ὁ πίνων αἷμα, θηλ. αἱματοπότις ἴδως, ἢ, sanguinipota.

Αἱματό-πους, ὁδός, ὁ εἶδος πτηνῶ με ἐρυθρός πόδας.

Αἱματό-πτωστος, 2' ὁ αἱμοπτύσις συνεχόμενος· Ησίοδ.

Αἱματο-πώτης, ὁ ταυτὸν τῷ προηγ. θηλ. αἱματοπότις ἴδως, ἢ ἐπιθ. τοῦ δράκοντος παρ' Ἀριστ. ἱπ. 189.

Αἱματό-ρραγντος, 2' αἰμόρραντος.

Αἱματό-ροια, ἢ αἰμό-ρροια μετγν.

Αἱματο-ρόφος, 2' ὁ αἷμα ῥυφῶν·— λέων Λισχ. Εὔμ. 184' «τίσις αἱματορόφος» Σοφ. ἀποσπ. 313, sanguinem sorbens.

Αἱματό-ρουτος, ποιητ. 2' αἱμοροτῆγής·— δανίδες Εὔρ. ἱπ. Α. 1431.

Αἱματο-στάγης, ποιητ. 2 (στάζω) ὁ αἷμα στάζων·— νεκροὶ Λισχ. Ἑπτ. 842·— φόνος Ἁγ. sanguine stillans·— σῶμα τὰ Εὔρ. ἱκ. 835.

Αἱματο-στάλακτος, 2' ὁ εἰς σταλαγμοὺς αἵματος ῥέων·— ἄμβρος Νικητ. Εὐγεν. 1, 35.

Αἱματο-σφάγης, ποιητ. 2' ὁ μὲ τὸ αἷμα τὸν φονεύοντων μεμολυσμένος·— πέλκνος Λισχ. Περ.

Αἱματοουργός, 3' ὁ αἷμα χύνων, σφάζων ἐκκλ.

Αἱματο-φόρυκτος, 2' αἱματοφόρτος Εὔσταθ.

Αἱματό-φυρτος, 2' αἰμόφυρτος Ἀνθολ. sanguine permixtus.

Αἱματο-χάρης, 2' αἰμοχαρής μετγν. sanguine gaudens.

Αἱματο-χάρης, ὁ αἱματοχαρής Ἀνθολ.

Αἱματο-χαρτος, 2' αἱματοχαρής Ηῤῥ.

Αἱματο-χρωδής· αἱμοχρῶδής.

Αἱματο-χυσία· ἡ χύσις αἵματος ἐκκλ.

Αἱματό-χυτος, 2' ὁ αἷμα χύνων Εὔσταθ.

Αἱματόν· ἴδε αἱμάσσω·— ἐτι παρ' ἱατρ. καὶ ἐξαιματοῦν· αἱματοποιεῖν.

Αἱματ-ώδης, 2 (εἶδος)· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ αἵματος, ὁ ἔχων αἷμα, αἱματικός Θεοκ. καὶ μετγν. sanguinolentus.

Αἱματ-ωπός, 2 (ὥφ)· ποιητ. ὁ ἔχων ὥφιν αἷμα·

τῶδης·— κόραι=αἱ Ἐρινόνες Εὔρ. Ὅρ. αἱματηρός, ὁ ἐπιθυμῶν φόνον, φονικὴν ὥφιν ἔχων, κόκκινος ἴδως αἷμα·— χρώμα Πλουτ.

Αἱματώσις, ἢ ἡ εἰς αἷμα μεταβολή, ἀλλοίωσις ἱατρ.

Αἱμα-αχάτης, ὁ εἶδος ἀχάτου λίθου χρώματος αἱματώδους Πλιν.

Αἱμα-χρωδής, 2' ὁ τῷ χρώματι τοῦ αἵματος ὁμοιος ἱπποκρ.

Αἱμαίω· αἱματος διψῶ Τζέτζ.

Αἱμη-πότης, ἰων. ὁ αἱματοπότης Ἴωνες.. «φασὶ τοὺς αἱμοπότας αἱμηπότας» Απολ. Δυσ.

Αἱμηρός, 3' αἱματηρός Γαλην.

Αἱμῆλιανός καὶ Αἱμῆλιος, ὁ Ῥωμαίου ἀνδρὸς ὄνομα.

Αἱμῆλιος· δόλιος Πουχ.

Αἱμῆιον· σφάγιον Πουχ.

Αἱμῆιον, τό· ἀγγεῖον αἱματος, οἱ περιεκτικοὶ τοῦ αἵματος σωλῆνες Ὁδ. γ. 144. διὰ γ. αἱμῆιον.

Αἱμο-ῥοής, 2' ὁ ὑπὸ αἵματος βεβαρυμένος, βαρὺς ἀπὸ αἷμα·— πότος Οἰπ. Ἀλ. 2, 603.

Αἱμο-ῥοφής, 2 (βάπτω)· ποιητ. ὁ μὲ αἷμα βαμμένος, αἱματώδης·— σφάγια Σοφ. Αἴ. 219, sanguine tinctus.

Αἱμο-ῥόρος, βουκ. 2' ὁ βιβρώσκων (τρώγων) αἷμα, ὁ ἐπιθυμῶν αἷματος, φονικὸς Ἀριστοτ. — γαστήρ Θεοκρ. 24, 15, sanguivorus.

Αἱμό-ῥοτος, ὁ ὁ αἱματι τρεφόμενος Πλουτ.

Αἱμο-ῥατέω· τρώγω αἷμα, ἢ αἱματώδες τρέας, ἐστιμαί Θεοκρ.

Αἱμό-διψος, 2' ὁ διψῶν αἷμα Λουκ.

Αἱμο-δόχος, 2' ὁ δεχόμενος αἷμα, αἱματοδόχος·— ἄγγος Σουῖδ.

Αἱμό-δωρον, τό· παρὰ σιτόν τι φυτὸν Θεοκρ.

Αἱμο-εἰδής, 2' αἱματοςιδής Φιλ.

Αἱμοί, ἐπιφών. ἀντὶ οἱ μοι, φεῦ, ἄχ.

Αἱμό-καρχυνον, τό· βῆξ ἐκ τοῦ αἵματος προξενηθεῖς ἱπποκρ.

Αἱμο-κωρία, ἢ (χορέννομι)· μετγν. αἱματος σπονδή ἐπὶ τάφου πρὸς ἐξίλασμον τεθνεῖτος, parentalia ἴδε αἱμακουρία.

Αἱμο-λάπτης, ἢ ἡ λήπτουσα, πίνουσα αἷμα·— βδέλλα Γρηγ. Ναξ.

Αἱμο-μῆκτης, οὐ· ὁ ἀσκῶν αἱμομῆξαν Σχολ. ἱλ. π. 432.

Αἱμο-μῆξια, ἢ ἡ μετὰ συγγενεὺς ἐξ αἵματος σαρκική μίξις Φωτ.

Αἱμον ἢ Αἱμων, τό· ἴδε Αἱμος.

Αἱμονα, ἢ πόλις ἐν Παιονίᾳ.

Αἱμονία, ἢ 1) γῶρα ἐν Μακεδονίᾳ 2) ἀργαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας, κατ. Αἱμων καὶ Αἱμωνιάς Απολ. Ρ.

Αἱμωνιάς, αἰ· πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ Πausan.

Αἱμονίδης, οὐ, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Αἱμονος, Θηβαῖος ἱλ. θ. 394 2) ὁ Λαέρτης ἱλ. ρ. 467.

Αἱμονίηθεν· ἐπίρ. ἐξ Αἱμονίας Καλλίμ.

Αἱμόνιος, ὁ 1) πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας Ἀπολ-λοδ. 2) ἐπιθ. ἐκ τοῦ Αἱμων Ὅρσ.

Αἱμό-πνους, οὐν, (αἱμό-πνοος)· ὁ ἀποπνέων αἷμα, ἀσθρ. Ἰλιγὲς Βατραχ. 264.

Αἱμο-ποιός, 2' ὁ καμνὼν αἷμα Πουχ.

Αἱμο-ποσία, ἢ αἱματοποσία μετγν.

Αἱμο-ποτέω· αἱματοποτέω μετγν.

Αἱμο-πότης, ὁ αἱματοπότης Πουχ.

Αἰμο-πτυϊκός, 3' ὁ πτύων αἷμα ἱατρ.
 Αἰμ-ό-πυσις, ἡ αἰμοπυσία Γαλην.
 Αἰμο-πώτης, ὁ ποιητ. ἐπιτετ. ἀντὶ αἰμοπύ-
 τος Λυκοφρ.
 Αἰμο-ροίς καὶ αἰμόρους ποιητ. ἀντὶ αἰμορροῦς
 καὶ αἰμόρους.
 Αἰμο-ρράγιον ἔχω σφοδρὰν αἰμορραγίαν.
 γάνω πολλὸν αἷμα ἱατρ.
 Αἰμο-ρράγιος, 2' (ρήγνυμι) ποιητ. ὁ πάσχων
 αἰμορραγίαν φλεψή ἐκχέουσα αἷμα μεθ' ὀρ-
 μῆς εἰς Σοφ. Φιλ. 814, sanguine manans.
 Αἰμο-ρράγια, ἡ ῥοή, ἐκχυσις αἵματος, πάσα
 σφοδρὰ αἵματος ἀπορροία ἱατρ.
 Αἰμο-ρράγιος, 3' ὁ εἰς αἰμορραγίαν ὑποκεί-
 μενος, ὁ ἀνέμων εἰς τοῦτο τὸ πάθος, ὁ αἰμορ-
 ραγίαν ἐπιφέρειν ἢ προκαλῶν Ἱπποκρ. ἐπίρ.
 αἰμορραγικός.
 Αἰμο-ρραγιώδης, 2' ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν αἰ-
 μορραγικῶν ὢν, ὁ τοῖς αἱμορροῖς ὅμοιος.
 Αἰμό-ρραντος, 2' (ῥαίνω) ποιητ. αἰμοσταγής,
 αἵματι ῥαντισμένος - θυοίαι Εὐρ. Ἀλκ. 131,
 sanguine adpersus.
 Αἰμο-ρροέω πάσχω ἀπὸ ῥοῆν αἵματος ἱατρ.
 Αἰμό-ρροια, ἡ ῥεῖσις ἢ ἐκχυσις αἵματος Ἱπποκρ.
 Αἰμο-ρροϊκός, 3' α) ὁ ἔχων αἰμόρροιν, αἰ-
 μάτος ῥεῖσιν ἱατρ. β) ὁ προερχόμενος αἰμόρροισιν
 ἢ ὁ ἐκ ταύτης προερχόμενος Ἱπποκρ.
 Αἰμο-ρροίς, ἴδιος, ἡ α) αἰμόρροια, ἴδιος
 πληθ. Ἀριστοτ. Ιστ. Ζ. 3, 19, παρὰ τοῖς ἱατροῖς
 αἰ κοινῶς αἰμορροΐδες (ζυγαῖες) β) θαλάσσιος
 κοιλίας Ἀριστοτ. Ιστ. Ζ. 4, 4 γ) εἶδος ὄψεως
 (ὁ ὄψις) «-ὅστις κατ' εἰδυμῶς πατρῷεας ἐν-
 δοκῆς αἰεῖ» Νίκανδ.
 Αἰμό-ρροος, ροῦς, ὁ α) ὁ αἷμα γόνων, ὁ αἰμόρ-
 ροϊαν πάσχων Ἱπποκρ. β) φαρμακρὸς ὄψις,
 οὗ τὸ ὄχημα προσεῖναι αἰμορραγίαν ἐκ πάντων
 τῶν μερῶν τοῦ σώματος Νικ. Θ. 282.
 Αἰμο-ρροΐς, ὁ, ἡ αἰμορροΐδης Θεοδ. Διάκων.
 Αἰμο-ρροΐδης, 2' ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν αἰμορ-
 ροΐδων, ὁ ὅμοιος μετ' αἰμόρροϊν Ἱπποκρ.
 Αἰμο-(ρ)ρυγία, ἡ τὸ καθημάχῃ τὸ βόγγος
 ἀδύκ. κατὰ Φρυνγ.
 Αἰμο-ρροΐς, 2' αἰμόρροτος Φρυνγ.
 Αἰμό-ρροΐς, ἡ ἡ αἰμόρροια Πολυθ.
 Αἰμό-(ρ)ροΐς, ποιητ. 2' ὁ αἷμα ῥεῖσιν Αἰσχ.
 Αἶμος, ὁ δρυμὸς Αἰσχ. ἀποστ. 8, πῖθιν. πάσα
 αἰγμὴ ὀφείναι ὡς ἀκανθὰ, λόγγη κλπ. (ῥοῖς ἐκ
 τοῦ αἵμα, αἱμασιὰ, αἰμῶσω) παρ' Ἡσυχ. αἶμος
 = ὀδελίσκος.
 Αἶμος, ὁ α) ὄρος πρὸς Β. τῆς Θράκης, καὶ Μα-
 κεδονίας, τὰ νῦν Βαλκάνια β) υἱὸς τοῦ Βορέως
 καὶ τῆς Ὁριθυίας.
 Αἰμο-σταγής, 2' αἱμοσταγής Εὐρ. ἀποστ.
 Αἰμόσταγμα στάξιμον αἵματος Φαῖδωρ.
 Αἰμό-στάσις, ἡ μέσον τι καταπύον τὸ αἷμα
 Γαλην.
 Αἰμο-στάτης, ὁ λίθος τις Σάμιος χρῆσιμος
 τοῖς γουστοῦσι εἰς τὸ λεῖναι καὶ σιελδοῦν,
 ἐπὶ δὲ ἐπιληπτικὸς καὶ αἰμορραγίας γυναι-
 κείας Διοσκορ. ὁ αἱμοστατάτης.
 Αἰμο-στατικός, 3' ὁ καταπύων τὸ αἷμα
 Ἀλεξ. Τραλ.
 Αἰμο-φθισικός, 3' φθινὴ τὸ αἷμα ἀποθνήσκει
 φθίρειται Βυζ.

Αἰμο-φθόρος, ὁ ὁ διαφθείρων τὸ αἷμα Ησυχ.
 Αἰμο-φθός, 2' ὁ τὸ αἷμα φθοδύμενος Γαλην.
 Αἰμο-φθόριος, ὁ αἵματος πλήρης Βυζ.
 Αἰμο-φθόριος, ἐπ. 2' ὁ μετ' αἷμα μεμολυσμέ-
 νος, αἱματομένος, αἰμόφθορος - κρέα = ὠμά
 κρέατα Ὁδ. ὤ, 346, cruentatus.
 Αἰμό-φωρος, 2' αἰμοφύωτος Πολ. 15, 14, 2.
 Αἰμο-χάρης, 2' αἱματοχάρης μετρν. λεξ.
 Αἰμό-χρους, συνερ. χρους, 2' ὁ χρώμα αἵμα-
 τος ἔχων Ἱπποκρ.
 Αἰμο-χρωδής, 2' αἰμόχρους Ἱπποκρ.
 Αἰμό-χρυσία, ἡ αἱματοχυσία Ψευδογρ. san-
 guinis effusio.
 Αἰμόω αἱματώ.
 Αἰμύλια, μετρν. ἡ ὁ ἥδης καὶ ἐπιχαρὶς τρόπος,
 ἡ γλοκεῖα συμπεριφορά, ἡ φιλοφροσύνη Πλουτ.
 Αἰμύλιος, 2' αἰμύλος - λύγος Ὁδ. α, 56
 συνδ. μετὰ τοῦ «ψεύδω» Ησ. Ερ. 787.
 Αἰμύλλω γλοκεῖ τρόπω ἀπατῶ Σχολ. Ἀριστ.
 decipio.
 Αἰμύλο-μήτης, ου, ὁ (μήτης) ὁ θεωρητικὸν
 ἢ κολλεκτικὸν δύλον ἢ πανουργίαν ἔχων, blande
 decipiens Ὁρ. Γμ. Ερ. 13, ἄλλος διορθ. αἰ-
 μυλόμυθος, ὁ δὲ ἄλλος αἰσολογῆτης.
 Αἰμύλο-μυθος, 2' ὁ εὐπροσέγγυρος.
 Αἰμύλο-πλόκος, 2' ὁ δόλους πλέκων, ὁ δο-
 λολόκος Κρατίν.
 Αἰμόλος, ποιητ. καὶ μετρν. 3 (κατὰ τοὺς ἀρ-
 γαίους ἐκ τοῦ αἵματος, κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐκ
 τοῦ αἵματος) ὀδὸς, λεπτός, συνειτός, ἀπατηλός, παν-
 ὄργος ὡς ὁ Ὀδυσσεύς, ὅστις παρὰ Σοφ. Αἴ. 381
 καλεῖται αἰμυλότατος - ἀλώπηξ Ἀριστ. Λυσ.
 1269 ἴδιος ἐπὶ λόγων ἐπαγωγός, πειστικός,
 ἐπιχαρὶς - αἰμόλα κατέλλειν Ησ. Ερ. 372,
 affabilis, callidus ἐπίρ. αἰμύλος.
 Αἰμύλο-φρων, 2' ὁ δόλια φρονῶν Κρατίν.
 Αἰμ-ωδέω ἔχει ὀδοντόπουν, ἐκ τοῦ αἵματος
 ὀδούς, ὁδοῖ ὁ Ἀριστοτ. προδλ. 1, 38 παράγει
 τοῦτο ἐξ ὀδοντογόνου, ἄλλος ἐξ ἡγ. ἐξ αἱμο-
 διασμοῦ, ἀνασθησῆς τῶν ὀδόντων ἢ ἐκ στομα-
 κῆς, καθ' Ἡσυχ. «τὸ τοῦ ὀδόντος ὀδοντο-
 σθεῖ μετὰ κνησμοῦ», dentium obstupescit-
 one laboro.
 Αἰμ-ωδής, 2' αἱματώδης Γαλην.
 Αἰμ-ωδέα, ἡ ὁ τῶν ὀδόντων πόνος, ἡ ἡ νάρκη
 τῶν ὀδ. Ἀριστοτ. Προδλ. 1, 38, ἐπὶ τὴν στομακῆν.
 Αἰμ-ωδισμός, ὁ ἡ μωδισμός ὀδόντων, ἡ
 γομφιασμός Ησυχ.
 Αἰμ-ωδισμός ἔχει νεναρκωμένους ἢ μωδισμέ-
 νους ὀδόντας Ἀριστοτ. πρ. 7, 5 - ἡμωδία Ἀθην.
 6, 241 παρ' Ἱπποκρ. καὶ μετὰ. κάμνει τὸ ἀμ-
 ωδῶ, νεναρκῶν «αἱμωδισμὸν γάρ τοὺς ὀδ. ὀ-
 ρῶντες ἐσθίωντας» Ἀριστοτ. (ὡς θεραπευτ. μέ-
 σον κατὰ τῶν αἱμωδισμῶντων θεωρεῖται ἡ ἀνδρά-
 γχη κατὰ τὸν Ἀριστοτ.).
 Αἰμων, ὄνος, ὁ ἐπ. 1) δαίμων, δαήμων = εἰ-
 δήμων, ἐμπειρός - ὁ ἥρως Ἰλ. ε, 49, (ὁ Ἑρμῆς)
 παρὰ τοῦτο ἐκ τοῦ αἵματος, ἐπιθυμητικός),
 peritus 2) (αἷμα) αἱματηρός Αἰσχ. Ἰκ. 827,
 sanguinolentus.
 Αἰμων, ὄνος, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Κρέοντος 2) βετ-
 θρον ἐν Βοιωτίᾳ.
 Αἰμόνεια, σῆμα ἐρυθρὰ ὡς τὸ αἷμα σῆμα
 Ἀθην. 11, 76.

Αἰμ-ωπός, 2^ο αἰματοπός.

Ἄν, αἰολ. ἀντί ἀντ. Μεγ. Έπ.

Αἰν-ἀρετής, ου, ἐπ. ὁ ὁ πάλυ ἀνδρετος, ὁ θεῖος ἥρως· -αἰναρέτη κλητ. = σὺ ὡ φοβερί ἀνδρετι, (ὁ ἐπὶ κακῷ ἔχων τὴν ἀρετὴν, τινὲς τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκουσιν αἰν' ἀρετῆς), eximio fortitudine.

Αἰναρέτος· αἰναρέτης Ζων.

Αἰνεᾶσαι, ὦν, οἱ· οἱ ἐκ τοῦ Αἰνείου καταγόμενοι, οἱ Ῥωμαῖοι Ἀνθολ.

Αἰνεῖα, ἡ· 1) πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, κατ. Αἰνεάτης καὶ Αἰνεεύς· 2) πόλις ἐν Τυρρονήϊ, κατ. Αἰνεός.

Αἰνεῖαντες· ἑσφαλ. τύπος ἀντ' Αἰνιᾶνες.

Αἰνεῖας, γεν. ἐπ. ἀν. καὶ ἐιω, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχιού, ἀρχηγὸς τῶν Δαρδανίων.

Αἰνεῖα ἀντ' αἰνέω.

Αἰνεῖωνη, ἡ· ἡ ἀπόγονος τοῦ Αἰνείου Ἀνθολ.

Αἰνελένη, ἡ· ἡ ὀλεθρία Ἑλένη.

Αἰνεπέκουρος· ὁ ἐπὶ κακῷ βοηθὸν Πτοχ.

Αἰνεσιδῆμος, ὁ· σκοπευτὴς φιλόσοφος Διογ. Λ. Αἰνεσίμος, 2^ο ὁ ἐπαῖνος ἄξιος Πτοχ. laudabilis.

Αἰνεῖσθαι, ἡ· τὸ ἐπαινέειν, ἡ συγκατατίθεσθαι Ν. Δ. ἴδε αἶνη.

Αἰνεῖσθαι, ἐπιθ. ὅχη. τοῦ αἰνέω· δεῖ αἰνεῖν.

Αἰνεστήριος, 3^ο ἐπαινετικός Ψευδοπρωδιαν.

Αἰνετής, ου, ὁ ἐπαινετής, ἐγκωμιαστής Ἰπποκρ.

Αἰνετός, 3^ο ὁ ἐπαινετός, ἡ ἐπαῖνος ἄξιος ποιητ. laudabilis.

Αἰνετός· υἱὸς τῆς Δηϊόνης καὶ τοῦ Διομήδους Ἀπολλ. δ. 1. 9. 4.

Αἰνεύς, εως· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης Σχολ. Ἀπολλ. Ρ.

Αἰνέω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπ. καὶ ποιητ. μελ. ἐσω, ἐπ. καὶ ἥσω Πινδ. ἀορ. παθ. ἤνέθην.

καὶ αἰολ. αἰνέω, ἐπικ. παρὰ. ἐν ἀποθ. μέσ. στή. αἰνίζομαι (αἶνος)· μετ' ἐπαίνου ἀναφέρω· τινί· ἐντεθ. ἐπαίνω, τιμῶ, ἐγκωμιάζω ἀορ.

1 ἤρσα (ἐπ. ἤρησα) μετ' αἰτ. -σέ Ἰλ. ψ. 552· -ῖργα Ὀδ. π. 48 ἀντιθ. τὸ νεικέω Ἰλ. κ. 29 παρὰ Πινδ. τραγ. καὶ Ἡρόδ. ἀντιθ. τὸ μέμφομαι· παρ' Αἰσχύλ. Αγ. 98, καὶ λέγω ὀνομάζω, ἐπε παραινῶ, διατάττω· «κρύπτειν τὰς δὲ συνθήκας» Αἰσχ. Χ. 588· -φυλάττει· Ἰκστ. 176· ἀλλὰ τὸ Αἰσχ. Περ. 631 «δαίμονα ἰόντι· αἰνέσατε» = ἄρετι αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ· «αἰνέειν ξένον προθυμίας» = ἐπαινέειν ἔνεκα τῆς προθυμίας· «νῆ ὀλλήην αἰνέειν, μεγάλην δ' ἐν σοφία θέσθαι» = ἐπαινέειν μὲν μικρὸν πλοῦτον, ἀλλὰ

μεγάλῳ χρησθαι· Ἦσ. Ερ. 611, τὸ παρ' ἡμῶν μικρὸν κατὰ· «παίνεις μεγάλο καθάλικα» παρ' Ἀπολλ. Ρ. 2, 898 συντάς. δοτικῇ πρωτοπ. = συννομολογεῖν συναινέειν. Ἐν ἀττ. πεζ. λόγῳ μόνον Πλάτων, commemoro, laudo.

Αἶνη, ἡ· ἰων. αἶνος, ἐπαινος, εὐδοχία Ἡρόδ. 3, 74, laus.

Αἰνήσιος, ὁ· α) ἔπων. τοῦ Διὸς ἐκ τοῦ ἐν Κεφαλῇ-ληνίᾳ ὄρους Αἶνου Ἦσ. ἀποστ. 24· β) ὁ ἀπόγονος τοῦ Αἰνέως, μυθικοῦ δυνάματος Ἀπολλ. Ρ.

Αἰνήμη, αἰολ. αἰνέω Ἦσ. Ερ. 680· ἴδε αἰνέω.

Αἰνήσιος, ου, ὁ Ἀζωκινὸς ὄνομα Θουκ.

Αἰνήσεσσαν, βοιωτ. ἀντ' αἰνήσαν.

Αἰνήσαν, ἰων. ἀντ' αἰνέειν· δεῖ, μελ. τοῦ αἰνέω.

Αἰνήτης, 3^ο αἰνετός Πινδ. Ν. 8, 39.

Αἰνία, ἡ· πόλις Περαραιῶν ἐν Αἰτωλίᾳ, κατ. Αἰνιάν, ἀνος καὶ Αἰνεεύς, θηλ. Αἰνιάνης, ἴδος.

Αἰνιᾶνες, οἱ (ἐν. Αἰνιάν, ἰων. Αἰνιῆνες)· ἔθνος εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν τῆς Θεσσαλίας, ἐπιθ. Αἰνιᾶκος 3.

Αἰνιάτης, ου, ὁ· ὁ κάτοικ. τῆς Θρακικῆς πόλεως Αἶνου, θηλ. Αἰνιάτις, ἴδος.

Αἰνιγμα, τό· ἀσαφὲς καὶ ἀμφίβολος λόγος Πινδ. 165 ἀντιθ. τῷ «ἀπλοῦς λόγος» Αἰσχ. Ἠρ. 613· «οὐ δὲ αἰνιγμάτων ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται» Αἰσχίν. 3, 121, aenigma.

Αἰνιγματίας, ὁ· ὁ σκοτεινὰ ἢ ἐν αἰνιγμασιν ὁμιλῶν Διοδ.

Αἰνιγματίζομαι, μεσ. ἀποθ. δι' αἰνιγμάτων ἢ σκοτεινῶς ὁμιλῶ μετγν.

Αἰνιγματικός, 3^ο ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αἰνιγμα, σκοτεινός· ἐπὶ. αἰνιγματικός Ἀριστ. Λυσ. 80.

Αἰνιγματιστής, ου, ὁ· αἰνιγματίας μετγν.

Αἰνιγματωδής, ἐπὶ. ἴδε αἰνιγματώδης.

Αἰνιγματώμα· αἰνίσσομαι· τινί Β. Δν. 359.

Αἰνιγματοποιός, 2^ο ὁ αἰνιγματα ποιῶν Εὐσταθ.

Αἰνιγματώδης, ὁ· ἐπιθ. ὁ ἐν εἰδὲ αἰνιγματος ἐκπεφρασμένος, ὁ δυσκαλὸς εἰς τὸ νὰ τὸν συμπεράνῃ τις· συγгр. αἰνιγματωδέστερον Πλάτ. Χαρμίδ. 164· ἐπὶ. ἴδε αἰνιγματώδης.

Αἰνιγμός, ποιητ. τὸ αἰνιγμα· «δι' αἰνιγμῶν ἐροῦ Ἀριστ. Βατρ. 61· «ἐν αἰνιγμοῖς φαίνεται» Εὐρ. Ρ. 755, ὁ ἐν. σπάνιος Ἀθην. 10. 452.

Αἰνίζω· ἐπαῖνω Παλ. 83, ἄλλως τε μέσ. ἰλ. ν. 374 μόνον ἐνεστ. ἴδε αἰνέω.

Αἰνικτήρ, ὁ· ὁ ὁμιλῶν δι' αἰνιγμάτων· «θεσφάτων» = ὁ δίδων σκοτεινούς χρησμούς Σοφ. ἀποστ. 107.

Αἰνικτήριος, 3^ο αἰνικτός μετγν.

Αἰνικτηρίως, ἐπὶ. ποιητ. ἀντιθ. τῷ λαμπρῶς Αἰσχ. Ἠρ. 835· ἴδε αἰνιγματώδης.

Αἰνικτής, ὁ· ὁ ἐν αἰνιγμασιν ἢ σκοτεινῶς ὁμιλῶν· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ φιλόσοφος Ἠράκλειτος Διογ. Λ. 9, 6.

Αἰνικτός, 3^ο ποιητ. αἰνιγματώδης, «-κάσαφῃ λέγει» Σοφ. Οἱ. Τ. 439, ad conjectandum difficilis.

Αἰνίξις, εως, ἡ· ὑπαινιγμός Ἐπιφάν.

Αἰνίος, ὁ· 1) ἀνδρ. ὄνομα Ἰλ. ψ. 210· 2) ποταμὸς ἐν Τροίᾳ Στραβ. 3) ὁ κάτ. τῆς Αἶνου Στ. Βυζ.

Αἰνίσσομαι καὶ (ἀττ.) αἰνίστομαι, μεσ. ἀποθ. ἀπολ. ὁμιλῶ δι' αἰνιγμάτων ἢ σκοτεινῶς, μετὰ τοῦ, τί, ἀσαφῶς ὑπαινίστομαι, ἴδιως παρὰ ποιητ. «Συμωνίδης ἠνέετο τὸ δίκαιον, δ' εἴη» Πλάτ. Πολιτ. 1, 332 καὶ «πρὸς τινὰ» ἤ. «πρὸς τι» Ἀριστ. Ὀρ. 970 ἢ εἴ τι Ἰπ. 1081, ὑπαινίστομαι καὶ παθ. «ταῦτα ἐμοὶ ἠνέχθω» Θεογν. 681 «χρησμός ἠνιγμένος» Ἀριστοτ. -αἰνιχθέντα Πλάτ. Γοργ. 495· «τὰ εὖ ἠνιγμένα» Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, παρὰ Πλούτ. συγν. -τί ἢ -πρὸς τι· Ὀππ. 42, ambigue loquor, innuo.

Αἶνο-δάκρυτος, 2^ο ὁ φοβερῶς μανθάνων, ὁ ὑπὸ σφοδρῶ ἐνθουσιασμοῦ κατεπληγμένος, ὁ πολὺ βεβακχευμένος Λυκ. 792.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἶνο-δίας, ου, ἰων. αἰνοδίας, ὁ· ὁ πάλυ ἐσφύρος Ἀνακρ. 13, stronius iocis.

Αἰνο-γάμος, 2^ο ποιητ. αἰνόμετρος· Πάρις Εὐρ. Ἐλ. 1120, infelici matrimonio junctus.
 Αἰνο-γένεθλος, 2^ο ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννηθείς· ἀνέρες Μαν. 11, 145.
 Αἰνο-γένειον, θηρίον· τὸ ἔχον φοβερὸν γένειον θηρίον Καλλιμ. Δηλ. 90, terribiles malas habens.
 Αἰνο-γίγας, ὁ ὁ φοβερός γίγας Νον.
 Αἰνο-γύας, 2^ο ὁ τρώδρα γυῖας.
 Αἰνο-δότειραι, Ἑρινύες· αἱ δίδουσαι δυστυχίαν Ἑρινύες ἡ αἰ φρικτὴ διῶρα δίδουσαι Ὀρφ.
 Αργ. 352 κατὰ διορί. Πουγκινίου αἰνολέττειται.
 Αἰνο-δρυφής, 2^ο ὁ φοβερά κατατρεχισμένος Ἀπολ. Δυσ. 350.
 Αἰνόθεν, ἐπ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ αἰνός, ἰδίως ἐκ τοῦ δεινοῦ μετὰ τοῦ αἰνός· καθ' ὑπερβολὴν δεινός, τρομερός ὑπερβ. ἀναδιπλώσει τῆς αὐτῆς ἐννοίας Π. τ, 97, ex gravi.
 Αἰνό-θευπτας, 2^ο βουκ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τραυλὸς Θεοκρ. 15, 27, διαφ. γαρ. αἰνόθευπτας.
 Αἰνο-λαμπής, 2 (λάμπω) ποιητ. καταπληκτικῶς λάμπων· φῶς Δίσχ. Ἀγ. 378, laetendum splendens.
 Αἰνό-λεκτρος, 2 ποιητ. ὁ πρὸς δυστυχίαν συζευθείς, ὁ δυστυχῆ γάμον ποιήσας· Πάρις Δίσχ. Ἀγ. 695· «κασιμῶνος αἰνόμετρος μυχός» Λυκ. 1354· ἐννοεῖ τὸν μυχὸν τῆς Ἐλιδνης, qui fatale matrimonium init.
 Αἰν-ολέτης, ὁ ὁ τρομερὸς κατατροφεύς· Κρόνος Ὀρφ. Αργ. 426.
 Αἰνό-λεχής, 2^ο αἰνό-λεκτρος Ὀρφ. Αργ.
 Αἰνο-λείων, οὗτος, ὁ βουκ. ὁ τρομερός λέων Θεοκρ. 25, 168.
 Αἰνό-λίνας, 2^ο ὁ δυστυχής, ὁ ἔχων δυστυχές τὸ τῆς ζωῆς νῆμα (ἐπὶ τοῦ νήματος τῶν μοιρῶν) Θεοδ. 17.
 Αἰνό-λσκος, ὁ ὁ φοβερός λσκος Λεων. Τ. 94.
 Αἰνο-μάνης, 2^ο ὁ φοβερά μαινόμενος Νον.
 Αἰνό-μορος, 2^ο ἐπ. καὶ ποιητ. ὁ κακόμοιρος, ὁ ποτὶ δυστυχίαν Π. γ, 480, gravifato pressus.
 Αἰνο-πᾶθής, 2^ο ἐπ. ὁ δεινὰ πάσχειν ἢ παθὼν Ὀδ. σ, 200, gravia passus.
 Αἰνό-πᾶρις, ὁ ποιητ. ὁ δυστυχίας πρόξενος· Πάρις Εὐρ. Ἐκ. 925.
 Αἰνο-πατήρ, ὁ ποιητ. ὁ δυστυχῆς πατήρ· «αἰνόπατερ πάτερ» Δίσχ. Χ. 313.
 Αἰνο-πέλωρος· ὁ ἄγαν τερατώδης, μέγιστος· δάκος· τὸ φοβερά μέγα Ὀππ. Ἀλ. 5, 303.
 Αἰνο-πληγῆς, ἦνος, ὁ ἡ, ἐγδύα· ἡ φοβερά πληγώνουσα ἐγδύα Νικ. Θ. 517.
 Αἰνο-ποιέω· ποίω θυμὸν Παλ. Γρ.
 Αἰνό-ποταμός, 2^ο ὁ πολὺ δυστυχῆς Ὀρφ. Αργ.
 Ἀἰνός, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ἴνας Θεοκρ.
 Αἰνός, ὁ, ἐπ. ἰων. ποιητ. καὶ μετγν. 1) λόγος πλήρης ἐννοίας, ἀλλὰ χαλκίων ἐρμηνείας Ὀδ. ξ, 508· ἐν γένει λόγος ἰδίως ἔπαινος, ἐγκώμιον Π. ψ, 795· 2) μῦθος Ἡσ. Ερ. 200 (ἀρχ. λεξ. μυθώδης καὶ ἐξηγηματισμένος λόγος)· ἐντεθ. = παροιμία, ἀπόθεγμα, sermo argutus, laus.
 Αἰνός, ἡ· πόλις ἐν Θράκη, ἡ ἕδη Αἰνός, ἐπὶρ. Αἰνόθεν = ἐκ τῆς Αἰνίου.
 Αἰνός, 3 (κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ αἰ, καὶ συνηρ. ἐκ τοῦ αἰνός, κατὰ Βούτμαννον ἐκ τῆς ῥίξης αἰώ)· ἐπ. ἰων. καὶ ποιητ. ἀντιδεινός, τρομερός, ἐκπληκτικός, φοβερός, λίαν χαλεπός· ἐπὶ λατρεῖς, δηλω-

τῆς Π. δ, 15· «χόλος, κότος» γ, 94, δεινός, μωρός Ὀδ. α, 342· ἄχος, Π. δ, 169· συγχο. «οὐδὲν αἰνότερον γυναικός» Ὀδ. λ, 427, ὑπερβ. «αἰνότετε Κρονίδη» συγν. ἐκφράζει δὲ πάντοτε σχετικασμὸν διὰ σκληρότητα Π. σ, 361, terribilis, gravis.
 Αἰνο-τάλανα, ἀρ. αἰτιατ. τὸν πολὺ δυστυχῆ (-ω-) Ἀντιμ. Β. Ἀν. 1422.
 Αἰνότης, ἡτος, ἰων. ἡ δεινότης Ἡρωδιαν.
 Αἰνοτίταν· φοβερός Τίτιν.
 Αἰνό-τλητος· ἀνυπόφερτος Μαξιμ.
 Αἰνο-τόκεια, βουκ. ἡ ἡ δυστυχῆς μήτηρ, ἡ πρὸς δυστυχίαν ἐαυτῆς τεκούσα Μοσχ. 4, 27.
 Αἰνο-τόκος, 2^ο ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννῶν Ὀππ. Ἀλ. 5, 525· -μήτηρ μετγν. ποιητ.
 Αἰνό-τοκος· ὁ δυστυχῶς γεννηθείς, ὁ ἐπὶ κακῇ γεννηθείς Πουγ.
 Αἰνο-τόραννος, ὁ ὁ φοβερός τόραννος· Ἀνθολ.
 Αἰνόφρων· ἀγνώφρων Ἀπολ. λεξ.
 Αἰνυμαι (ῥιζ. ἀνυμαι τοῦ αἰνῶ, ἔνθα τὸ αἰνῶ ἀνῆκε· τῇ ῥιζῇ)· ἐπ. μεσ. ἀποθ. μόνον ἐνεστ. καὶ παρτ. ἀφαιρῶ, λαμβάνω, ἀρπάζω μετ' αἰτ. ἀλλὰ καὶ μεριστ. γενν. ὁρακῶ τινος, λαμβάνω ἐκ τινος· «πόθος αἰνυταί με» Ὀδ. ξ, 144· «τυρῶν αἰνόμενος» Ὀδ. ι, 225, detraho, sumo.
 Αἰνύρα· χώρα τις ἐν Θάσῳ Ἡροδ.
 Αἰνώ· πλίσσω Ἡρωδιαν. αἰνῶν μολγόν· Ἀριστ. ἀποσπ. ἀνείν Ἀθην. 10, 455.
 Αἰνώ· αἰνέω Πουγ.
 Αἰνός, ἐπὶρ. φοβερός, καταπληκτικῶς, δεινῶς σφοδρῶς λίαν, ἠνωμένον μετὰ τοῦ αἰνόθεν ὕδαλ. vehementer, admodum.
 Αἰξ, αἰγός, ὅσοι. πλ. ἐπ. αἰγέσσιν (ῥιζ. αἰγ, σαρ-σρ. ἀγα=τράγοι, ἀγα=ἡ αἰξ· πιθανῶς ἐκ τοῦ αἰ (aquis), κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αἰσσω) ἡ 1) ἡ γίδα· ὁ αἰξ=ὁ τράγοις Ἀριστοτ. Ιστ. Ζ. 8, 28· -ἄγριος=ἡ ὀρενὴ αἰξ, capra, caper· 2) πτηνὸν τὸ ἐνὸνρον, ὁ ἐνὸνρος ὄρνις, Ἀριστοτ. Ιστ. Ζ. 8, 3· 3) μεγάλη τῆς θαλάσσης κόμματα, Ἀρτεμίδ. 2, 12· πρὸς. αἰξες ἀνέμων (αἰσσω) Ἀπολ. Ρ. 4, 820 (-ω-) 4) πυροειδὲς τι μετέωρον Ἀριστοτ. Μετεωρ. 114· 5) ἀστερισμός τις.
 Αἰξασκεῖ Πλ. ψ. 369· ὕδα αἰσσω.
 Αἰζωνεία, ἡ· κατ' ἀρχ. λεξ. ἡ βλασφημία, ὡς αἰζωνεῖσθαι=κατηγορεῖν, βλασφημεῖν, ἐκ τοῦ ἁπλ. δήμου Ἀἰζωνή.
 Αἰζωνεύς, εἰς, ὁ ὁ κάτοικος τοῦ Ἀττικοῦ δήμου Αἰζωνῆ, ἡ Αἰζωνῆς· οὗτοι ἐνεκα τῆς κακῆς αὐτῶν γλώσσης ἦσαν διαδόητοι.
 Αἰολάσμαι (ἰδε αἰώλος)· ἰδῶ καὶ ἐκεῖ κινεῖσθαι, ταλαντεύεσθαι, σκαλεῖσθαι· γινώμη ἀγωνιῶ, ἀδύμονω Ἰπποκρ.
 Αἰολεῖς, ἰων. εἰς, οἱ, μία τῶν τεσσάρων Ἑλληνικῶν φυλῶν.
 Αἰόλειοι, νῆσοι, αἱ αἱ αἰολικαὶ νῆσοι.
 Αἰολεύς, εἰς, ὁ κατ. τῆς Αἰολίδος, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἰολικὴν φυλὴν.
 Αἰολέω· ποικίλλω Πλάτ. Κρατ. 409.
 Αἰολήης, ἰδος, ἡ· ποιητ. τύπ. ὀηλ. ἀντὶ Αἰολικῆ Πινδ.
 Αἰόλησις, ἡ· ἡ κίνησις Σχολ. Πινδ. Π. 4, 412 διαφ. γραφ. αἰόλλησις.
 Αἰολία, ἡ· α) ἡ χώρα Αἰολίς· β) ἡ νῆσος Αἰολία, ἐνθ' αὐτῇ καὶ ὁ Αἰώλος Ὀδ. κ, 1.

Αἰολίας, δ' ἰχθὺς τις Πλατ. Ἀθην. 1, 5.

Αἰολίδης, δ' πατρὸν. ὁ υἱὸς τοῦ Αἰόλου.

Αἰολίζεῖν 1) αἰολάζειν 2) ὀμιλῶ ὡς αἰολεῖς· καὶ ἰδίως ἀπαιτῶ ἀρχ. λεξ.

Αἰολικός, ἐπιθ. 3, καὶ θηλ. Αἰολίς, ἰδος, ἡ· οὐσα. σημ. 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας· 2) τὰς πόλεις Καλυθῶνα καὶ Πλευρώνα μετὰ τῶν χωρίων τῶν 3) γότρων τῆς Μυσίας.

Αἰόλω, (ἴδε αἰώλος)· ἐπ. 1) ταχέως τῇ δε κακίᾳ κινῶ, περιστρέφω, δινῶ Ὁδ. υ. 25· 2) ποικίλῳ Πινδ. Π. 4. 414 καὶ μέσ. «ὁμοφακίς αἰόλωντας» αἰ σταφυλαὶ χρωματίζονται Ἦσ. Ἀσπ. 399.

Αἰολό-βουλος, οἰ· οἱ ποικίλας βουλὰς ἢ δόλους ἔχοντες, οἱ ποικίλα βουλεύματα ἐπινοοῦντες Ὅππ. versuti in consiliis.

Αἰολο-βροντής· ὁ τὴν βροντὴν ἐκπεριδονίζων· Ζεύς Πινδ. Ὁ. 9, 45, tonitrua tortuosa excitans.

Αἰολό-δακρυς, δ' ὁ πολὺ κλαίειν Νον.

Αἰολο-δείκτης, ου, δ' ὁ εἰς διαφόρους μορφὰς δεκνόμενος· ἥλ' ὅς τις Ὅππ. Ἰων. 8, 12 κλητ. αἰολοδείκτα, ἡ συνήθ. γραφ. εἶνε αἰολοδίντε.

Αἰολό-δεῖρας, 2· ὁ ποικίλον ἔχων λαμπρὸν Ἴδου. 13· πέρδ' ἰκτες Ὅππ. Κυν. 2, 317, versicolorum cervicem habens.

Αἰολό-δερμος, 2· ὁ ποικίλον ἔχων δέρμα μετ' ἐν. ποιητ. variam habens pellem.

Αἰολό-δωρος, 2· ὁ ποικίλα ἢ πολλὰ δωροῦμενος Σγολ. Σοφ. Θ. Κ. 42, varia donans.

Αἰολο-θώρηξ, ηκος, δ' ἐπ. ὁ ποικίλον φορῶν θώραξ Ἰλ. 8, 489· ἄλλος ἐξηγ. ὁ ταχέως μετὰ τοῦ θώρακος κινούμενος, vario thorace indutus.

Αἰολο-κένταυρος, δ'· λέξις κατασκευασθεῖσα ὑπὸ Λουκ. Π. Ἀλ. Ἰστορ. 1, 42, centaurorum instar agilis.

Αἰολο-μήτης, ὁ ποικιλομήτης πανούργος· Πισιδ. Ἀποπ. 28.

Αἰολό-μητις, ιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ὁ ποικιλοδούλος, πανούργος· ἔρως Μουσα, 198.

Αἰολο-μίτρην, ου, δ' ἐπ. ὁ ποικίλην μίτρην (στίλβουσαν) φορῶν Ἰλ. ε, 707· κατ' ἄλλους ὁ ἔχων εὐκίνητον μίτρην· ἀλλὰ· Πέριπλοισι ἔχοντες ποικίλην μίτρην Θεοκρ. 17, 59, mitram varie coloratam gestans.

Αἰολό-μολπος, 2· ποικίλως ᾄδων· σύριγξ Νον.

Αἰολό-μορφος, 2· ὁ ποικίλην ἔχων μορφήν, ποικιλομορφος Θρ. «Ἐκστή» Ὅππ. multiformis.

Αἰολό-μυθος, 2· ὁ πανούργα λαλῶν μετ' ἐν.

Αἰολό-νωτος, 2· ὁ ποικίλα ἔχων νῶτα Ὅππ. variegatum tergum habens.

Αἰολό-πέπλος, 2· ὁ ποικίλον ἔχων πέπλος Νον. Δ. 7, 173, variegatis vestibus indutus.

Αἰολο-πτέρυγες, γειρες Ἀθην. 14, 617· ὁ ποικίλας ἢ ταχέως κινούμενος ἔχων πτέρυγας· διάφορ. γραφ. ἀελοπτέρυγες.

Αἰολό-πώλοι, Φρύγες· οἱ δαμάζοντες ἵππους Φρύγες· ἄλλοι ἐξηγ. «εὐκίνητους ἵππους ἔχοντες»· καὶ Καστωρ Θεοκρ. 22, 34, equos bene agitans.

Αἰολός (γεν. αἰόλου ἐπ. ---), δ' 1) υἱὸς τοῦ Ἑλλήνος καὶ τῆς νόμφης Ἀρσινόης πατὴρ τοῦ Σισύφου καὶ τοῦ Κριθέως (ἰντ. Αἰολίδης), βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας· καὶ γενάρχης τῶν Αἰολέων·

2) υἱὸς τοῦ Ἰπποῦ καὶ τῆς Μελανίππης, κατ' ἄλλους τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρνης, κύριος τῆς Αἰολικῆς νήσου (Αἰολίη νῆσος, ἦδη Σπάρτη) καὶ τῶν Αἰόλου νήσων, δηλ. τῶν Αἰπάρων νήσων, καὶ ἔσρος τῶν ἀνέμων.

Αἰόλος, 3 ἐπ. καὶ ποιητ. (ἐκ τοῦ ἄημι καὶ κατὰ μὲν τὸν Δεδωρῶν ταχὺς ὡς ἀνεμος, κατὰ τὸν Βούτυκνον πνέων, ταχέως κινούμενος, εὐκίνητος) 1) ταχυκίνητος, ταχέως στρεφόμενος, περιστρεφόμενος, εὐστροφος· «πόδας αἰόλος» = ὁ ἐλαφρὸς τοῦ πόδας Ἰλ. τ, 504· «-ῶφες, δράκων» «ταχέως περιελισσόμενος» «σφήκες μέσον αἰόλοι» οἱ ἐν τῷ μέσῳ εὐάροστοι καμπτοὶ σφήκες Ἰλ. μ, 167· «οἷστρος» = ὁ περριζῶν οἰστρος· ἡμέραι· εὐμετάβολοι Ἀριστοτ. Προβλ. 26, 13, agilis 2) ὁ ποικίλον τὸ χρώμα ἔχων, (ἴδι. ἐπὶ ὄπλων), λαμπρὸν στίλβων· «νύξ φωτεινὴ Σοφ. Τρ. 94· «σάρξ» ἡ ποικίλη ἀπὸ κηλίδας ἐκ τῆς πληγῆς· «ὄστρακον Ὅμ. Ἰμ. Ερ. 33· ἐντεῦθεν ὁλοερὸς» «φειδῶς Πινδ. Ν. 8, 25· «μηχανήμα σφιγγὸς αἰολώτερον» Πλουτ. varie micans, versicolor.

Αἰολο-σκόπος, 2· ὁ ὀφθαλμῶν βλέμμα, ἢ ὁ συνετός, πολυεράδμων, callidus.

Αἰολό-στομος, ποιητ. 2· ὁ ποικίλα λέγων, ὁ λοξά, πολυσήμαντα ὀμιλῶν, ὁ αἰνιγματώδης· χρησμός Αἰσγ. Πρ. 664, os varium habens.

Αἰολό-τροπος, 2· ὁ ποικιλότροπος.

Αἰολό-φαλος, 2· ὁ ἐκ διαφόρων φύλων συνιστάμενος Ὅππ. Ἀλ. 1, 617.

Αἰολόφρων, ποικιλόφρων Ησυχ.

Αἰολό-φρωνος, 3· ὁ ποικίλως ἠγῶν· κίθαρα Νον. «ἀηδῶν Ὅπ. Ἀλ. 1, 728, varie sonans.

Αἰολο-χαίτης, ὁ· οὐλόθυρος, ἢ ὁ ἔχων ποικίλην χαίτην, κατ' ἀρχ. λεξ. ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας, varius habens capillos.

Αἰολό-χρως, ὁ· ὁ ποικίλον ἔχων χρώμα· νύξ Ἑδρ. Περικθ. ἀποπ. «αἰολόχρως ὄχλος ἀστρων» Κλημ. Ἀλ. varia coloratus.

Αἰόν· ἔκρουσ Ησυχ.

Αἰόν· πλάγιον, κάταντες, ἑτεροκλινές, μάταιον Ησυχ.

Αἰονάω, ὡ· φαίνω, ὑφαίνω, περιγίω, μουσκεῖω Ἰπποκρ. κατ' ἀρχ. λεξ. καταντλῶ κατὰ Μ. Ετ. αἰονᾶν = καταγίειν καὶ λούειν· «Ἐλαίφ αἰονᾶν οὐ γρή» Γαλλν. aspergere, perfundo.

Αἰόνημα, τό· τὸ φάντασμα, ἡ ὑγρασία Δίων Κασ. «αἰονήματα γάρ τὰ καταντληματὰ φασιν οἱ ἱατροί» Ετ. Μ. τὸ μούσκεμα.

Αἰόνησις, ἡ· τὸ βαντίζειν, καθυγραίνειν, ἢ καταντλησις Ἰπποκρ. perfusio.

Αἰόρ· ἀνὴρ κατὰ Σκόδας οὗτος ἔλεγον αἰόρπατα· ἀνδροπόντους, τὰς Ἀμαζόνας Προδ. 4, 110.

Αἴρας, ὁ, ἡ, ἄνεμος λεξ.

Αἴπεια, ἡ· πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ παραθαλάσσιος, κατ. Αἰπαιάτης.

Αἰπεινός, 3 (αἰπεινός· γδ' αἰπός)· ὁ ὑψηλός, ἐπὶ ὀρέων Ἰλ. ε, 869 καὶ ἐπὶ ὑψηλὰ κειμένον πόλειον ἰδίως τὸ Ἰλιον Ἑδρ. Ἀνθ. 103. Οἶχα· λία Σοφ. Τρ. 855· «βαθρον Φιλ. 988· «πυραμίδες Ἀντικ. Σδ. 52 καὶ μετ' ἐν. ποιητ. μεταφ. -λόγος = σοφιστὴς Πινδ. Ν. 5· «σοφία» = βαθεῖα Πινδ. Ο. 9, 161.

προσὶ οἷα=τινὰ πρὸς ἐαυτὸν ἔλκειν Ὀδ. κ, 518, ἐπὶ περιβάλλω· καὶ μετ' αὐτ. μόνον=τινὰ ἐναγκαλιζέσθαι Ὀδ. λ, 205· μεταφ. ἡ τύχη, γύλος, ὅπως κλπ. αἰρεῖ μεν Ὀμηρ. ὅλκ. με καταλαμβάνει· ἡ καὶ ὁ λόγος, ἡ γνώμη=ἡ γνώμη με καταλαμβάνει, παραινέει με, διδάσκει με Ἠροδ. καὶ ἄνευ αὐτ. ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρεῖται=ὡς ἡ γνώμη μου ἐκλαμβάνει (τὸ ποιεῖν) ἡ διδάσκει· «τὰ βουλευόμενα αἰρεῖται» ἀπολ. «ἐνθεν ἐλὼν»=ἐντεθεν ἐπιλαμβάνομενος (τὸν πράγ.) ὅλκ. ἀρχόμενος Ὀδ. θ, 500· 2) α) ἀραιρῶ, «εἰ ἀπ' ἀπώτης» καὶ μεταφ. «ἀγὼν ἤρεθον»=ἡ νίκη ἀπεκομιδή, ἐκερδίση Σοφ. Οἰ. Κ. 1148· 6) μετὰ βίας ἀρπάζω, ἀραρπίζω, λεηλατῶ «τὸν βίον πρόσδοτον»=τὸν βίον προσδίδωμι· ἡ μετ' αὐτ. ἐξ ὑποκειμ. καὶ ἀντικειμ. «τὸν αὐτὸν φρένας εἶλε»=τοῦτον τὰς φρένας ἀρρήπτειν ἡ αἰτῇ οὕτω δὲ καὶ τύπον, ναὺς κλπ. βία λαμβάνειν, κρατεῖν, ἐκπορεύειν· πύλιον Αἰσχ. Περ. 861· γ) αἰρῶ Σοφ. Τρ. 240· συγκρίνω· τῇ προσήκῃ τῶν «βία, κατὰ κρίτου» Σεν. αἰγμὴ παρὰ τινος, καὶ ἐπὶ προσώπων συλλαμβάνειν, ἐπ' αὐτοφύσῃ καταλαμβάνειν τινα πράττοντά τι· «ἐπὶ κλοπῇ» Πλάτ. νομ. IX. 871· καὶ παθ. «ἤρρηθον κλοπεύς»=εὐρήθη κλοπεύς Σοφ. Αντ. 493, καὶ μεταφ. «τὴν δ' εἰλωμεν θάπτουσαν» Ἀντ. 385· καὶ αἰγμάλω-τίζειν, ὑποχέριον ποιεῖσθαι, κερδίζειν, πείθειν «δολοῖσθαι τινα εἶλεν» Λοκ. Ἰπ. 786· «τὸν Ἐριόμενον» Πλάτ. Αυσ. 295. Παθ. «ἐπὶ χρημάτων αἰρήθηται», =διερρήθηται Σεν. ἀπομ. 2, 3, 16 κυριεύειν τινός, καταβάλλειν, ἡ τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔργου=διὰ τοῦ ἔργου· συλλαμβάνειν, πληγνύνειν τινα, φονεύειν· καὶ ἄνευ τοῦ ἔργου· πλεονασι-κῶς τὸ εἶλιν προστίθεται τῷ κατακτείναν· (ἐντεθῶ, καὶ «τὸ πατρῶον αἶμα»=τὸ πατρῶον αἶμα γύναι) Σοφ. Οἰ. Κ. 996· καὶ ὁμοίως ἐπὶ κατηγορομένων=καταγυρῶσκειν καταδικάζειν μετὰ γέν. π. γ. «παρηνόας=ἐξελέγγω, κατακαυτῶ τινα παρηνόας Αἰσχ. 3, 156· ἐντεθῶ, καὶ «τὴν γραφὴν αἰρεῖται»=τὴν δίκην κερδίζειν Δημ. 18, 3. Ἐπὶ καλῆς σημασίας προ-καταλαμβάνω τινα, κερδίζω. Ως παθ. εἶναι τὸ ἀλῶναι· εὐχρηστότερον. Μεσ. 1) τὶ δι' ἐαυτὸν, ἡ τὸ ἐαυτοῦ λαμβάνειν· «εἰ μετὰ χερσίν»=εἰ μεταξὺ τῶν ἐαυτοῦ χερσῶν λαμβάνειν Ὀδ. θ, 372· «τόξα ἀπὸ πασσάλων» καταδιβάειν καὶ λαμβάνειν Ἰλ. ε, 210· 2) α) εἰς ἐαυτὸν λαμβάνειν, δέχεσθαι, κτάσθαι, ἀπολαμβάνειν, μετὰ διπλ. αἰτ. τινὰ ὥς τὴν λαμβάνει ἡ μετὰ τοῦ «στῆτον, δεῖπνον» Θουκ. Σεν. κλπ.=λαμβάνειν τὸ ἐαυτοῦ δεῖπνον· β) μεταφ. «ὑπνοῦ δῶρον»=τὸ δῶρον τοῦ ὑπνου ἀπολαμβάνω Ἰλ. π, 481· «ἡτορ=θαρρύν Ἰλ. ε, 529· «σιλότῃ τὰ γίγνεσθαι φίλος· ἀντιθ. μηχανὴν ἀποβάλλει» Ἰλ. π, 282· «πετραρ=καθικνεῖσθαι τοῦ σκοποῦ Ἰλ. σ, 501· «ὄρεον τινος» καὶ τινὶ=ὀρεῖται τινὰ Ὀδ. θ, 746· 3) ἐξ ἀριθμοῦ τινος λαμβάνω=ἐκλέγειν· συγν. μετὰ διπλ. αἰτ. «στρατηγόν, δικαστήν» Σεν. Κ. Π. 1, 515, καὶ ἀπαξ μετὰ τοῦ αἰτῆ καὶ τοῦ «ἐπὶ τινι» Πλάτ. νομ. 754· ἀπαξ δὲ καὶ «ἐπὶ τινος» Σεν. ἀπομ. 3, 2, 1· ἡ μετ' ἀπαρεμφ.=προα-ρισθῆναι, ἀποφασίζειν· ἐντεθῶ, εἰλόμενος=ἐκ προαρισθῆναι, λαβὼν καὶ μετ' αὐτοῦ· «ἐλόμενος

αἰρῶνται»=ἐκλεῖσαι φέρειν· ἐν τούτοις καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Πρὸς δὲ τούτοις σημ. καὶ λαμβάνω τὸ μέρος τινός, π. γ. τὰ σφέτερα=συντάττεσθαι τινι, λαμβάνειν τὸ μέρος του· «τὰ τῶν Ἀθηναίων» Θουκ. 3, 73· ἰδίως φιλοσοφ. τινα αἰρεῖται· «τὰ τοῦ Πλάτωνος» Λοκ. καὶ «αἰρεῖσθαι γνώμην»=ἀποδέχεσθαι Ἠροδ. «ἡρηνται»=ἐξέλεξαν· «ἡρην-μένοι στρατηγόν» Σεν. καὶ μετὰ τοῦ μᾶλλον· «μᾶλλον ἢ, ἀντί, πρὸ τινος»=προτιμᾶν, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ἐνίστα καὶ ἄνευ τῶν προσθηκῶν τούτων· «πύλινον πρὸ εἰρήνης» Ἠροδ. 1, 87· «πρὸ δέκα μυνών» Σεν. ἀπομ. 2, 5, 3· «ἀντὶ πάντων» Ἀριστ. 30· «ἐλόμενον βάλωμεν»· 4) ἐξαρπάζειν, ἀραρπίζεσθαι· «ἐκ χειρῶν ἡ τινός τι Ἰλ. σ, 445· «capio, eligo» (δ παθ. ἀορ. μόνον ἐν παθητ. σημ. ἐν γρήσει, ὁ δὲ παθ. παρακ. ἐν παθητ. καὶ ἐνεργ.) ἐπιθ. ῥημα. αἰρετέον. Αἰρεῖται· τείχεος, ὁ· ὁ κυριεύων τείχεος Λοδίκ. εἰς Φρόνιγ. 447.

Αἰρετὸς καὶ αἰρετός, 3· ὁ ἀπὸ ἥραν μετγν. Ἄ-τρω, ὁ· ὁ μὴ ἴσος, ὁ μετ' ὀλίγον οὐχὶ πλέον ἴσος· ὅθεν ἐν γένει οὐκ ἔσται πλέον δασυτέρης ἴσος. Αἰρώ, ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ ἰων. αἰρώ (ἄ) (=ἀερί-ζειν ἐκ τοῦ ἀήρ· ἐξ ἀερίου=σηκῶν, ὑψηλὰ, εἰς τὸν ἀέρα· ὁ δὲ ἰων. μελ. ἐνεργ. ἀρῶ, μεσ. ἀρῶμαι· (ἄ) ἀορ. 1 ἐνεργ. ἥρα, ἥραι ἐπ. αἶρα μεσ. ἥρα-μην, ἰων. αἰραμην. παθ. ἥρην, ἐπ. καὶ ποιητ. ἥρην, αἰρήν, 3 πληθ. αἰρῶνται=αἰρήσαν, παρ. ἥρα παθ. ἥραι (καὶ ὡς μέσ.) ὅπερ οὐκ, ἐπ. ἥρω ἀντὶ ἥρωτος, ἥρωτος· 1) α) ἐνεργ. ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω σηκῶν, ὀψῶναι, π. γ. τὸ σημεῖον (ὅλκ. τὸ πολεμικὸν σημεῖον, τὴν ση-μαίαν τὴν ἀσπίδα) ἐντεθῶ,=δίδω τὸ σημεῖον Σεν. Ἐλ. «ἔργος ἄντα τινός»=τὸ ἔργον ἐναν-τίον τινός αἰρώ· «μάστιγας ἐρ' ἔπουν»=τὰς μά-στιγας ἐναντίον τῶν ἱπποῦν σηκῶναι, ἐπισείω Ἰλ. ψ, 362, «ὕψος» αἰρεῖται· ἐμβαλε· ὅλκ. σηκῶς ὀ-ψηλὰ ἔρρηψε Ἰλ. μ, 389· «σφδῆν»=δίδω τοῦ ἐδά-φους τὴν σφδῆν σηκῶσαι, ἀπολέσας· μετὰ τοῦ ἔξω Εὐρ.=ἔξω τινὰ ἀπαγεῖν, ἐκκομίζειν· ὁρ-θα λ μ ὀ=ὀψῶναι τὸν ὀρθοπαλμόν, ἀναβλέπειν ἡ ἀνορ-θῶναι Σοφ. Τρ. «τείχος=ἀνορθῶν, ἀνιστάναι Θουκ. 1, 90· «τὰς ναὺς ἀπὸ τῆς γῆς»=ἀνάγω τὴν ναῦν, φέρω αὐτὴν εἰς τὸ πέλαιον=ἀπάγω (ποιητ.) β) παθ. αἰρομαι, αἰρουμαι, εἰς ὕψος ἐπιδιδῶμαι, ἀνατίσκειν, ἀναπνέω· «μάχηται ἄωρον»=αἰω-ρεῖται, ἐκρέμαται ἡ μάχηται Ἰλ. γ, 272· ἐξαιρ. αἰρεσθαι, ἐξαιρῶσθαι, ἀφορμᾶν, ἀπαρεῖν· ὡς «ταῖς ναυσὶ»=ἀναγῶμαι, ἐκπλέω Ὀδ. ρ, 18· ὁμοίως «τῷ στρατεύματι» ῥημὸν κινῶ μετὰ τὸ στρατεύμα· καὶ νῆες ἀρκαται· ἐπλεον· ἐπὶ ἡλίου=ἀνατέλλειν· γ) μεταφ. ἀνορύθν, ἀδῶναι, με-γεθυῖναι· «ἐπὶ μετῶν θυμῶν»=πλεον θυμῶν λαμ-βάνειν· νόμους=σέβασθαι, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι τοὺς νόμους· καὶ ἐπιχειρῶ τι ὥς· «στῶλον ὁμοίως»=νόστον· ἐν παθ. παρᾶττομαι, ἐξεγεί-ρομαι, ἀπαίρομαι ἐπὶ πραγμάτων ἅτινα εἰς τὸν αἰθέρα ὀψοῦνται· ἡ ἐπιδίδουσι εἰς τὸν καὶ αἰώμα ἀνέρχομαι ὑψηλὰ, καυχῶμαι· εἴτα παρορμῶμαι, φονεύωμαι, μετ' αἰτ. κέαρ, νοῦν ἡ μετὰ τοῦ, μέγας· «λαμπρός» δ) λαμβάνω, δέχομαι, ἀπολαμβάνω, ἀποκομίζω συγν. ἐν μετοχ. μετὰ τοῦ λαβεῖν καὶ μάλιστα πλεοναστ. μετὰ τοῦ αἰρεῖν π. γ. αἰρῶν· μεταφ. «νίκην» κερδίζειν

τὴν νύκην" ἔτ: «κῆδος ἄριστος» Πλ. β, 95' -δειλίων
= δεικνύναι ἐπὶ προσώπ. ἀνυψώσῃ α) εἰς δύναμιν
καὶ ἀξίωμα φέρω· β) ἐπικινῶ, ἐγκλωμίζω «πολλοὶ
σ' ἐπ' αὐτὸν ὤφελον ἄρῳ» Εὐρ. II Μεσ. 1) τὸ
δὲ ἑαυτὸν ἢ τὸ ἑκαστὸν αἶρην, ἀποκομίζω, λαμ-
βάνειν· βοήθην ἑαυτῷ παρασκευάζειν, κτῶσθαι
μετὰ δος. = δέει τινα, παρὰ τινος· μεταφ. «δίκας
παρὰ τινος» = τιμωρεῖν κατὰ τινος ποιῆσθαι, τι-
μωρεῖσθαι τινα· -ἀγχαν=οἶσιν ἔχειν. Συγκρίσεις
= τῷ ἐνεργ. ὡς παρὰ Σοφ. Τραγ. 1255 καὶ οὐτω·
-πέτρον, ἱστία = ἀναπειτανύναι τὰ ἱστία·
-βαλὼν=ἐβόσων κατ' αὐτὸν δηλ. νεκρὸν ἐπὶ τὸ
φόνετρον ἀναθεθεῖν· 2) ἐρ' ἑαυτοῦ λαμβάνειν,
φέρειν, ἀναλαμβάνειν, ἐπιχειρεῖν, φορεῖν, πύ-
λαιον, κινδύνον· -ἄπλα = λαμβάνειν· «κλοπὴν
ποδοῦν»=δέει κροτίον βηματικὴν τὴν φυγὴν λαμ-
βάνειν, tolle, attolle, moveo.

Αἰρ-ώδης, 2' ὁ πλήρης ἁφρας, ζιζανίων Θεορρ.

Ἄϊς, γεν. ἄϊδος, ἄϊδι τύπ. τοῦ ἄδης.

Αἴσα, ἡ (κατὰ Κούριον ἐκ τοῦ ΕἰσΦος = ἡ ἔση,
κατὰ Δεδωλῶν ἐκ τοῦ ἀναΐσαι) ἐπ. καὶ
ποιητ. 1) τὸ ἴσον μέρος, ἡ ἱσομερής· -τινός
καὶ «ἀπὸ τινος» «λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἴσαν» Οδ.
ε, 40' «ὥς γὰρ τ' ἔργου τρίτην ἀπομείρεται αἴ-
σαν» «Ἡσ. Ερ. 570' ἐπειτα ἡ μοῖρα, ὁ κλήρος, ἡ
ἡ διάρκειά τῆς ζωῆς, τὸ τέμας τοῦ βίου, καὶ
«ἔτι γὰρ νόμοι αἴσα βιώνει» Οδ. ξ, 359' «αἴσα
πεπωμένη» = τὸ πρότερον ὠρισμένον
Αἴση. Πρ. «ἤμας αἴσα» «τῇ αἴσῃ=ὁμοίᾳ
τύχῃ» «κακῇ αἴσῃ»=πρὸς δυστυχίαν, δυστυχῆς
τύχῃ «ἔτι καὶ ἐλπίδος αἴσα»=ἔτι ἀπομένει ἐλπίς·
«ἐν θανάτῳ αἴση» = ἐν θανάτῳ περὶ τοῦ «ἐν
Καυρὸς αἴση» 33ε Κλυδός. «Ὅθεν ἐν γένει τὸ ποῖον
μετρεῖται, ὁ ποσός» «κατ' αἴσαν»=προσηκόντως,
ὁδόντως Πλ. ζ, 333, καὶ, «τεὶν κατ' αἴσαν»=
ὡς ἀρμόζει σοι, κατὰ τὴν ἀξίαν σου· «ὑπὸ τῇ
περ' αἴσαν» = παρὰ τὸ πρῶτον Πινδ. II. 8, 13'
ἐπομ. ἀπαρμ. «αἴσά μοι ἐστίν»=μολ εἶνα πεπω-
μένον, συνεγνωσμένον· «αἴσα ἐπ' αὐτῶν»=μολ
παρὰ προσώπ. 2) προσώπ. Αἴσα, ἡ, ὡς Μοῖρα,
ἡ θεὰ τῆς τύχης, ἡ ἀτομικὴ ἡ καθ' ἑνα ἑκαστον
τύχῃ, κατὰ δὲ ἐτελήριον ἰδίως ἡ ἀπόρρητος τῆς
συνειδήσεως τῶν θεῶν, πρὸ παντός ἡ τοῦ Διός,
καὶ τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν συννομολογημένον· «Δίος
αἴσα» Πλ. ι, 603' -θεῶν Πινδ. ἀπυσπ. 4,
sors, fatum.

Αἴσακος, ἡ κατ' ἀρχ. λεξ. κλῆδος δίκης ἡ
μυρομένη, ὃν κρατοῦντες θύουσιν τοὺς θεοὺς (ἐν
τραπέζῃ καθήμενοι)· πρὸς Πλούτ. συμμ. 1, 1.

Αἰσάλλων, ὁ εἰδὸς τῆς μικροῦ ἱέρους Ἀριστοτ.
Ιστ. Ζ. 9, 36, ἐνθα ἀναγινώσκεται· καὶ αἰ-
σάλλων.

Αἴσαρ· α) θεὸς τῶν Τούσκων Δίον Κασ. 56. 29·
β) ποταμὸς τῆς Ἰταλίας Στραβ. κατὰ δὲ Πουχ.
Αἴσαι=θεοὶ ὑπὸ τῶν Τούσκων.

Αἴσηπος, ὁ ποταμὸς ἐν μικρῇ Μυσίᾳ, ἤδη
Τζαλατσέρε.

Αἰσθάνομαι, ἀποθ. μετ. μελ. αἰσθήσομαι,
ἀσθ. 2 ἡσθάνω, παρκα. ἡσθῆμαι, παρκαμ.
αἰσθῆμαι (ἡσθ, ἐξ οὗ αἰσθῶ, αἰσθῶ) διὰ τῶν
αἰσθήσεων λαμβάνω γνῶσιν, καταλαμβάνω,
ἐννοῶ, μανθάνω ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς
ἀκοῆς (μετὰ ἢ ἐνευ τοῦ ἀσθῆ), ἀκούω·
-κραυγῆς Ξεν. Ἑλ. -φωνῆς Ἀριστ. Νεφ.

292' -κρηρυγμάτων Σοφ. Πλ. Ἐν τοῖτοις καὶ
=ὁσφραίνεσθαι (τῇ ἀσθῇ), ὁρᾶν καὶ ἀπτεσθαι
Ξεν. Σοφ. Φιλ. μεταφ. διὰ τοῦ νοός νοεῖν,
γινώσκω, σκοπεῖν, «τῇ ἡλικίᾳ»=ἐκ τῆς ἡλι-
κίας, ὅτε μὲν ἀπολ. καὶ ἐντεθῇ, ὡς ἐπὶ θ. αἰ-
σθανόμενος=ἰκανὸς γινώσκει, συντός (φρόνιμος)
Θουκ. 1, 71' ὅτε δὲ μετ' αὐτ. γεν. ἡ μετὰ ἔρω-
τηματι μορίων εἴ, ὅτε, ὅτι, ὡς· «ἡσθῶ τὸν
Ἄλκυον ὡς ἀνὴρ γεγένηται» Ἀθην. 12, 524'
συντάξις ἐλαττωμένη τοῦ ὁποκειμ. τῆς παρεμπι-
πτουσις προτάσεως ἐν τῇ κυρίᾳ· «ψυχὴ θεῶν
ἡσθῆται ὅτι εἴσι» Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 13, καὶ
ἐνίοτε ἀντὶ τῆς παρεμπιπτουσις μεταγωγῇ ἡ ἐπιθε-
τον κατὰ γενικ. ἡ αἰτιατ. προστίθεται, ἡ καὶ κατ'
ὀνομαστ. «ἡσθῆται ἡδονικῆς»· σπανιώτερον τίθε-
ται «περὶ τινος» Θουκ. 1, 70. «ἡ ὑπὸ τινος» 5,
2, καὶ ἐπίσης σπανίως ἐπεται αἰτιατικὴ μετ' ἀπα-
ρεμο. «-ἀγαθῶν καὶ κακῶν» = γινώσκει νὰ δια-
κρίνῃ τὰ ἀγαθὰ καὶ κακὰ Ξεν. ἀπ. 4, 5, 6,
sentio.

Αἰσθημα, τὸ τὸ πάθημα τὸ προσερχόμενον ἐκ
προσβολῆς τῶν αἰσθήσεων, ἡ αἰσθησις, ἡ κατα-
νόησις Ἀριστοτ. -κακῶν Ἑδρ.

Αἰσθημα αἰσθῆς, 2' ὁ τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθη-
μάτων ἔχων μετῶν.

Αἰσθησις, ἡ ἡ αἰσθησις ἰδὴν. Ἄρετ.

Αἰσθησις, εἰς, ἡ, 1) ἡ δύναμις τοῦ αἰσθάνε-
σθαι, ἡ κατάλληλος διὰ τῶν αἰσθημάτων ἰδίως διὰ
τῆς ἀσθῆς, ὡς γινώσκω, ἡ γνώσις τινός καὶ ἐπὶ
ἀποκαρμένον ὁ πόθος· -αἰσθησις τῶν θεῶν=
αἰσθητικὴ ἡ ἐναργής θεωρία (ἐπισκόπησις) τῶν
θεῶν· «αἰσθησιν ἔχειν τινί» = τινὲ τὴν αἰσθησιν
ποεῖν Θουκ. 2, 61' -προστίθεναι = ποιεῖν
ὅστις αἰσθάνεσθαι τινος· «αἰσθησιν παρέχων»=
ἀφορμὴν τοῦ αἰσθάνεσθαι παρέχειν Πλάτ. Χαρμ.
εἶνα αἰσθητὸν, ἡ καὶ φανερὸν ἐπὶ πνεύματι κατα-
λήψ. «τὸν θορᾶν κακῶν» 2) αὐτὰ τὰ αἰσθη-
τήρια (ὄργανα) δηλ. τοῦ ὁρᾶν Πλάτ. -ὁσμησι,
-ἀκοῆς Ἀντιστ. παρ' Ἀθην. Ἀριστοτ. 10
450, «βραδεῖα αἰσθησις» = βραδεῖα κατάληψις
Πλάτ. τῆς ἐπιστημῆς διάφορος. Πλάτ. Θεαιτ.
151' παρὰ Ξεν. Κυν. τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ σείσει·
Αἰσθητήριον, τὸ τὸ αἰσθητήριον ὄργανον·
τὸ γινώσκον Πλάτ. «τὰ αἰσθητήρια» Ἀθην.
13, 316' ἐν Ν. Δ. ὁ νοός, ἡ διάνοια.

Αἰσθητικὸς, ὁ ὅστις αἰσθάνεται, κατανοεῖ Πλάτ.

Θεαιτ. 160.
Αἰσθητικὸς, 3' ὁ αἰσθανόμενος, ἡ ὁ ἔχων τὴν
δύναμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμε-
νος· «τρίτον μέρος αἰσθητικόν» τὸ περὶ τὴν
ἐκδοχήν Πλάτ. Τιμ. 67' -ζωὴ Ἀριστοτ. Πθ.
Ν. 1, 7, 42' -τινός συγγ. Πλάτ. «τὰ αἰσθη-
τικὰ» = τὰ δυνάμενον νὰ γένηται αἰσθητὸν Πλάτ.

Αἰσθητικὸς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «αἰσθητικὸς
ἔχων ἑμαυτὸν»=γνωρίζω, προσέχω ἑμαυτὸν Αἰλ.
Ιστ. II. 14, 23.

Αἰσθητικός, 3 καὶ 2 ἐπὶ θ. ὁ εἰς τὴν αἰσθησιν ὑπο-
πίπτων καὶ ἐπομένως εὐκόλως τὸν αἰσθάνεται τις
Πλάτ. Τιμ. 37, sub sensum cadens· ἐπίρ. αἰσθη-
τὸς Πλάτ.

Αἰσθόμαι, ἀρχ. τύπος τοῦ αἰσθάνομαι, ἐκ τοῦ-
του ἀπαντῶσιν· -αἰσθόμεθα Πλάτ. Πολ.
-αἰσθεσθαι Θουκ. 5, 26' -αἰσθόνται
Ἰσοκ. 3, 25.

*Αἰσθω (κατὰ Κούρτιον ἐκ τῆς βίβλ. αβ. (δῆμι= πνύω, κατὰ Δεδερλάν ἐκ τοῦ ἀνα-τ-θίω καὶ συγγκ. ἐκ τοῦ ἀνα-θ-εῖν, βηλ. βε-θρῶν) ἐπ. Ἰκνέω· «θυμὸν αἰσθε» Ἰλ. υ, 403· - αἰσθων π, 468, exhalo.

Αἰσιμαίαι, πλούτου Αἰσχ. Εὐρ. 950· ἡ εὐδαίμονια (ἄλλος ἀναγινώσκ. ἀζημαίαι)· ἀλλὰ καὶ= μανταίαι Σουῖδ.

Αἰσῆμος, 2 καὶ 3 (αἶσα)· ἐπ. α) ὁ ὑπὸ τῆς μοῖρας ὁρισμένος, ἀναπόφευκτος «αἶσ. ἡμερ» = ἡ ἡμέρα τοῦ πεπρωμένου, ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα Ἰλ. θ, 72· «αἰσιμόν ἐστι». Σουήθως ἐπομ. ἀπαρεμφ. εἶνε τῆς τύχης θέλησις, γραπτὸν εἶνε Ἰλ. ρ, 291, fatalis· β) σύμφωνος μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰςκαρμένης, προσήκων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβής, ἀνάλογος, ἀξίος· «αἰσμος φρένας» = ὡς τῆς τῆς φρένας Ὁδ. ψ, 14· «αἰσμα εἰπεῖν ταῦτα» = τὸ ὁρθῶς εἰπεῖν (προσηκόντως)· «αἰσμα πίνειν» = μετρίως πίνειν Ὁδ. ρ, 294· «ἀμείνω δ' αἶσμα πάντα» = τὸ μέτρον ἐν πᾶσιν ἀριστον Ὁδ. ο, 71, aequus aptus.

Αἰσιο-μήτης· ὁ αἰσμα βουλεύων Ζων.

Αἰσιμόω· καταναλίσκω Σουῖδ.

Αἰσιον, τό· πόλις ἐν Ὀμβρίᾳ.

Αἰσιος, 2 ποιητ. καὶ 3 (αἶσα)· α) εὐτυχίαν προαγγέλλων, εὐνοϊκός· βροντῇ Πινδ. Π. 4, 23· «θόνις Ν. 9, 18· αἰετός· Ξεν. κ. Π. 2, 4, 14· αἰωνοὶ 3, 3, 11· β) εἰς καλὴν ὥραν ἐρχόμενος· «δοιοιτ' ἄρος Ἰλ. ω, 376· μετ' αἰσίω» ἢ «ἐπ' αἰσίω» auspicio· πρὸς δὲ τούτοις προσήκων, ἀρμόζων Νικ. Θ. 93· «δλκῆ, bene ominatus, faustus» ἐπὶ ποιητ. αἰσίως Εὐρ. Ἰων 413.

Αἰσιόομαι· θεωρῶ ἢ δέχομαι αἴσιον (εὐνοϊκόν) προμνημα Πλουτ. auspicium accipio.

Αἰσις· ἡ καθύς· Ἡρωίδιον.

*Αἰσόνες· φραγμαὶ· Πουχ.

*Αἰσος· ἄνισος· -δαίμων Πινδ. Ἰ. 6, 43.

*Αἰσσω (3) ἀττ. καὶ ἄσσω (ἄττω), μελ. αἶζω, ἀττ. αἶξω, ἀορ. 1 ἡῖξω, ἀττ. ἡῖα ἀορ. ὁαμ. αἶξασκω (κατὰ Δεδερλάν ἐκ τοῦ αἶσθαι· ὅθεν = εἰς τὰ πρόσω ὁρᾶν) 1) ἀμετάβ. κινεῖται ταχέως, σπεύδω, σφύρω, ἀρορῶ· «ἀπὸ τινος» «καπνὸς ἀπὸ γυθίου αἰσίων» Ὁδ. κ, 99, μετ' ἀπαρεμφ. - πείτεσθαι = ἀφώρμα πρὸς τὰ πρόσω σπεύδων· εἶτα ὁρορῶ, ἐπιτρέφω, ἐνίστη μετὰ τοῦ «ἀντίος, πρόσω»· διαπρὸ, ἀναδαινῶ, τηρῶ, ἀνασείω, ἀνατρέχω, μετρωρίζομαι, ὁρῶμαι, καταδαινῶ, κατατρέφω· «ἄκοντες ἀντίω αἰσούσι» ὁρασιζῶν ἀπὸ γέρων· Ἰλ. λ, 533· παθ. ἀποθ. = ἐνεργ. μεταφ. ἐπὶ πνεύμ. στρέφωμαι ταχέως πρὸς τι, ἐν τῷ τόπῳ ἢ χρόνῳ τῇ διανοίᾳ γίνωμαι, ἐπιπαρατάτ. π. χ. «μόλῃσι, γάμοι» ὡς «βλάθην νέων αἰσούντων γάμων» = νεωστὶ προσβαλλόντων Σουλ. nupliarium recens ortum ruit· 2) μεταβ. - χερά = τὴν χεῖρα πάλλιν ταχέως κινεῖν «πρὸς τι» οὕτω δὲ καὶ παθ. «κόρη αἰσούται» = κινεῖται ταχέως, αἰεταί, facto.

*Αἰσιτ' ἀφανὼς Σουῖδ.

Αἰστος, 2 (βδεν) ἐπ. καὶ ποιητ. (συνηρ. ποιητ. αἰστος)· ἀφανής ἢ ἀφαντος· «ὄλιγο αἰστος» = ἐξηφανίσθη Αἰσχ. Εὐρ. ἐπ. ἄγνωστος, ἄσημος Ἀπολ. Ρ. 4, 746, προλήπτ. οὕτως ὥστε ὁδεῖς ἡθελε μὴ ἴδει· «καὶ χέμ' αἰστον ἐμβάλε

πόντω» Ἰλ. ξ, 258, ignotus, ποιητ. καὶ ὁ ἀγνωστων, ὁ ἀφανής· «ἄτας ἐμὰς αἰστος εἶ» = ἀγνωεῖς κλπ. Παρὰ Σουήθωφ καλεῖται οὕτως ἡ Ἀθηνά, ἡ θεοῦσα, ἡ καταστρέφουσα· ἐπὶ αἰστος. *Αἰσποσύνη· 1) τὸ εἶναι τινα αἰστον· 2) ἡ ἀπώλειαι.

*Αἰσπῶ· κάμνω ἀφαντον, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω· «πῦρ αἰσπῶσεν ὕλαν» Πινδ. Π. 3, 37· παθ. ἀφανίζω φονεύω Αἰσχ. Πρ. 232, δηρμόν Σοφ. - πατρίδα Αἰ. 510, διαφθερομαι, ignominiam facio, deleo.

Αἰστωρ, ορος, ὁ, ἡ (οἶδα)· ἀμαθής, ἀπειρος· «ὄπλων καὶ μάχης» Εὐρ. Ἀνδρ. 683.

Αἰστωτήριος, (αἰστών) 2· ὁ καταστρέφων, ἀφανίζων· πῦρ Λουκρ. 71.

Αἰσυνήτης, ἥρος, ὁ, ἡ - κοῦρος Ἰλ. ω, 317· συγγ. τῷ αἰσυνήτης, βασιλικός, ἄλλος ἐκ τοῦ αἰσσω καὶ ἔξηγ. πυρην, ἡ ἐκ τοῦ αἰσα. αἰσιος, εὐδαίμων, εὐπορος· ὁ Βέκκιος καὶ Σπέττερ ἀναγιν. αἰσυνήτης, ὡς καὶ ὁ Ἀρισταρχος. Αἰσυνήτης, ου καὶ αο, ὁ ὄνομα ἀρχαίου Τρωῆος ἡγεμόνος Ἰλ. δ, 793.

Αἰσδλο-εργός, ὁ, ἡ· ὁ αἰσδλοῦς ἢ κακῶς ποιῶν, ἡ ὁ παράνομος καὶ ἀδικα ἐργαζόμενος ἀνάγν. Αριστάρχ. Ἰλ. ε, 403 ἀντὶ ὁδομοεργός.

Αἰσδλο-μήτης, ὁ, ἡ· διόρθ. = ἰλγεις ἐν Ομ. Γμ. Ερ. 13.

Αἰσδλος, 2 ἐπ. καὶ ἀχρῶλος, 2 ἐπ. (συγγ. τῷ αἰσα. ἀττ. κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αἶσα) ἀντίθ. τῷ αἰσιμος· ἀπειρής, αἰσχυρός, ὑδρατικός, ἀπεδός, ἄδικος· «αἰσδλοὶ βέξιν» Ὁδ. β, 230· - μυθεῖσθαι Ἰλ. υ, 202· πρὸ Διοδ. 16, iustus, injustus.

Αἰσδμηθεν, ἐκ τῆς Αἰσδμης πόλεως ἐν Θράκῃ Ἰλ. Αἰσυνάω (αἶσα)· ποιητ. εἰς ἕκαστον δίδω τὸ προσήκον αὐτῷ δίκαιον· ἐντεῦθ. δικάζω, κρίνω, ἐπὶ δεσπότης, ἐξουσιάζω· - τινὸς Εὐρ. Μηδ. 19, impero.

Αἰσυνητεία, ἡ· ἡ αἰσθητή τυραννίς· Ἀριστοτ. Πολ. 3, 11.

Αἰσυνητής, ἥρος, ἐπ. αἰσυνητής (= αἰσυνμνήτης, δηλ. ὁ τῆς αἰσῆς, τοῦ ἵσου μέρους, ἀναμνησκόμενος)· ὁ τῶν ἀγώνων διατακτής ὁ κριτὴς τῶν ἀγώνων Ὁδ. θ, 258· ἐν γένει δεσπότης, βασιλεὺς, ἡγεμὼν Διον. Ἀλ. «κοδρος αἰσ.» = ὁ βασιλικὸς νέος Ἰλ. ω, 347, certaminis rector.

Αἰσυνητής, ου, ὁ (ὡς αἰσυνητής)· ἐν Ὀδυσσεῖα σημαίνει τὸν αἰσθητὴν δικαστὴν, ἐν τισι τῶν πόντων ὡς ἐν Κύμῃ καὶ Χαλκηδόνι τὸν τακτικὸν δικαστὴν ἢ ἄρχοντα. Ἐν στενοτέρᾳ σημασίᾳ σημαίνει τὸν ἀνώτατον δικαστὴν, ὅστις ἰσοδυνάμει ἐπὶ ὁρισμένον χρόνον ἐξελέγεται ὡς ἄρχων τῆς πόλεως πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης μεταξὺ δύο ἰσοπλῶν ἐχθρῶν μερίδων. Ἦνεκα τῆς ἀπεριορίστου αὐτῶν ἐξουσίας καλοῦνται καὶ τυράννοι· τοιοῦτοι ἀναφέρονται μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ Πιττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ καὶ ὁ Σόλων ἐν Ἀθῆναις· παραβάλλονται δὲ πρὸς τοὺς Τρωῖς δικαστὰς.

Αἰσυνητεία, ἡ· αἰσυνητεία Διογ. Λ.

Αἰσυνητής, ιδας, ἡ· ὁ αἰσυνητής τοῦ αἰσυνητής Σουῖδ.

Αἰσούηλος· δειλός, ψευδής, ἀπατεὼν Πουχ.

Αἰσχρήμων, 2^ο ὁ αἰσχρός· ὅς αἰσχρήμων.

Αἰσχρήνης, ου, ὁ· 1) εἰς τῶν περιφημοτέρων Ἑλλ. ῥητόρων ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους γεννηθεὶς ἐν Ἀθῆναις τὸ 398 π. χ. ἐκ ποταπῆς οἰκογενείας, ἀπέθανε τὸ 314 π. χ. 2) ὁ Σωκρατικός, ὁ συγγραφεὺς τῶν ἐπὶ διαλόγων κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Σωκρατ. Φιλοσοφ. μὴ διασωθέντων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους ἔζη ἐν Συρακούσαις παρὰ Διονυσίῳ τῇ τυράννῳ καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τούτου ἐν Ἀθῆναις διδάσκων καὶ συγγραφεὺς δικανικῶς λόγων.

Αἰσχρός, γεν. ους, τὸ (αἴσχη, αἴσχος)· α) ἀσχημία, ἀσχημάδα, δυσμορφία· «πρόσωπον... ὑπερβαλλόν αἴσχει» Ξεν. Κ. II. 2. 16, turpitude, foeditas· β) αἰσχύνω, ἀτιμία, ἐντροπή· «σοὶ κ' αἰσχος λώθητε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτα» Ὀδ. σ, 234· τὸ ἀπ' ἐξω, ἡ ἐξωτερικὴ φλούδα τοῦ τυροῦ κλ. «περιέσαντα τὸ αἰσχος» (τοῦ τυροῦ) Ἰπποκρ. περὶ Γυν. Ἀσθ. 2. 639, sordes.

Αἰσχρῶν· αἰσχρῶν παρὰτ. ἤθρουν Εὐπολῆς παρ' Ἀσθ. 4. 138.

Αἰσχρο-κερδής, ὅς, 2^ο αἰσχροκερδής Μαν. 4. 314, ἔλλος· γράφ. αἰσχεακερδ.

Αἰσχρο-μῦθος, 2^ο ὁ αἰσχρὰ λέγων Μαν. 4. 57.

Αἰσχρο-ρήμων, 2^ο αἰσχρορήμων, αἰσχρεόμυθος Μαν. 4. 415, foeda loquens.

Αἰσχρο-φήμος, 2^ο ὁ αἰσχρὰ ἔχων φήμην, ὁ δυσφημισμένος Μαν. 4. 592, turpis famae.

Αἰσχρο-φῶνα, 2^ο αἰσχροφῶνα, ἡ ἀσχημία.

Αἰσχρο-ήμων, 2^ο αἰσχροήμων, ἐπαινετός (ὁ τύπος αἰσχήμων εἶνε ἀσχημ.) Ἐπιγρ. ἀδ. 413.

Αἰσχρο-ῶνα, ὁ· Ἑλληνιστὸς γράφος Ἀσθ. 7. 296.

Αἰσχρο-ῶνα, ἡ· φωνή τις τῶν Σαμίων Προδ.

Αἰσχροδής, 2^ο ὁ αἰσχροδής, ὁ αἰσχρὸν βίον διαχών Χρ. Σιδ. turpiter vivens.

Αἰσχροδολος, 2^ο αἰσχροδολῶν, ἐξαχμῶν ἐκ κλ.

Αἰσχρο-γελως, ὅς, 2^ο ὁ αἰσchrῶς γελοῦς Μαν. 4. 283.

Αἰσχρο-διδάκτης, ὁ· ὁ αἰσχρὰ διδάσκων, ὁ διδάσκαλος τῆς αἰσχροτήτος Μαν. 4. 307.

Αἰσχρο-επέω· αἰσχρὰ ἐπη λέγων, ἀκόλαστα ἡ ἀναιδὴ λέγων Ἀσθ. 13. 571, turpia loquor.

Αἰσχρο-επής, 2^ο ὁ αἰσχρολόγος, ὁ ἀχρεὺς λόγους λέγων, foeda loquens.

Αἰσχρο-εργέω· αἰσχρὰ ποιεῶ, αἰσχροουργέω Κλημ. Ἀλ.

Αἰσχρο-κέρδεια, ἡ· ἡ τοῦ αἰσχροῦ, ἀτίμου κέρδους ἐπιθυμία, ἡ πλεονεξία Σοφ. Ἀγ. 1043· παρὰ Διοφάν. ἐνεκα τοῦ μέτρου ἀπαντὰ αἰσχροκερδία, turpis lucri cupido.

Αἰσχρο-κερδέω· εἰμαι αἰσχροκερδής, ζητῶν κέρδισιν δι' ἀτίμων ἢ αἰσchrῶν μέσων Ὑπερίδ. παρὰ Πολ. 3. 113, turpiter lucrum facio.

Αἰσχρο-κερδής, 2^ο ὁ ζητῶν κέρδισιν δι' αἰσchrῶν καὶ ἀτίμου τρόπου Προδ. 1. 187· συγν. παρ' Ἀττικοῖς ἐπὶ αἰσχροκερδῶς, turpi lucro inhians.

Αἰσχρο-κερδία, ἡ· αἰσχροκέρδεια.

Αἰσχρολογέω· αἰσχρὰ λέγω Διόδ. Πλουτ. turpia loquor.

Αἰσχρο-λογία, ἡ· ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀναιδὴς ἡμιλία Ἀριστοτ.

Αἰσχρο-λόγος, 2^ο ὁ αἰσχρὰ ἢ ἀναιδὴ καὶ ἀκόλαστα λέγων Πολ. 6. 126.

Αἰσχρο-μήτης, ὅς, 2^ο ποιητ. ὁ αἰσchrῶν συμβουλὴν δίδων, turpia suadens.

Αἰσχρο-μῦθος· αἰσχρολογέω Ἰπποκρ.

Αἰσχρο-πᾶθε· α, ἡ οὐδαια, τοῦ ἐπομ. Θεοφίλ.

Αἰσχρο-πᾶθος, 2^ο ὁ πάθων ἢ ὑπομένων αἰσchrῶ Φιλ. qui turpia patitur

Αἰσχρο-ποιέω· α) κάμνω αἰσχρὰ Ἀσθ. 8. 342· β) ἐνερ. μετ' αἰτ. κατασχῶν, ἀτιμὸν τινα ποιεῶ Ἰπποκρ. turpia facio.

Αἰσχροποιία, ἡ· ἀσέλγεια, ἀκολασία, ἡ τοῦ αἰσchrῶ πράξις Σχολ. Ἀριστ. Νερ. 295.

Αἰσχρο-ποιός, 2^ο ποιητ. ὁ αἰσχρὰ ποιῶν, πράττων Εὐρ. Μῆδ. 1336, ὁ αἰσχροπραγῶν ἢ πορνεύμενος· «τίς εἰ γύναι· οὐκ αἰσχροποιός» Ἀσθ. 13. 582, turpiter agens.

Αἰσχρο-πράξις· αἰσχροποιία μετγν.

Αἰσχρο-πράγξια, ἡ· αἰσχροποιία μετγν.

Αἰσχρο-πραγματοσύνη, ἡ· ἡ ἀσέλγεια, ἡ αἰσχροουργία Φωτ. μετγν.

Αἰσχρο-προεπίς, 2^ο ὁ αἰσchrῶς πρέπων Σουίδ. turpis habitus.

Αἰσχρο-πρόσωπος, 2^ο ὁ ἔχων ἀσχημον πρόσωπον Σουίδ. foedus vultus.

Αἰσχρο-ρημονέω· αἰσχρολογέω Στεφ. 44. 40.

Αἰσχρο-ρημοσύνη, ἡ· ἡ αἰσχρολογία Πολ.

Αἰσχρο-ρημῶν, ὅς, ὁ· ὁ αἰσχρολόγος Πολ.

Αἰσchrῶς, 3 (αἰδ-χρός)· ὁ ἀσχημῶς· α) ὁ ἐξωτ. δυσμορφος, ἀντιθ. τῷ καλός· τὴν ὁψιν Πλουτ. Θσμ. 6· ἐν γένει ἀποιπής, ἀνάξιος, φαῖλος, ἄχρηστος πρὸς τι· β) ὑπὸ ἥθικ. ἐνν. μαρὸς, πονηρὸς, ἀνόσιος, κακοήθης· «αἰσχρὰ ἄσματα» = ὀσπρὰ καὶ ἀκόλαστα ἄσματα Δημ. 2. 19. Ὀδσ.

τὸ αἰσchrῶν=ἡ ὀδρὶς, ἡ λῦμη, ἡ κακία· παρὰ τὸ ὀνείδος Δημ. 18. 264· παρὰ τοῖς Σωκρατικ. καὶ στωϊκ. «τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσchrῶν» = ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία· τὰ αἰσchrῶν=τὰ αἰσchrῶν, μαρὰ, ἀνόσια ἔργα ἡ πράξεις· τὸ αἰσchrῶν=ἡ ἐπαινεδοστοτέρα θέσις, κατὰστασις· «αἰσchrῶν (ἐστὶ)» ἐπομ. ἀπρεπείας· ἡ εἰ=εἶνε ἀπρεπές, ἀνάξιον· πρὸς τι=πρὸς τι ἀνάρμοστον Ξεν. ἀπομ. 38. 7· «αἰσchrῶν=ὁ κερδὸς» ἀνάρμοστος Δημ. 18. 178· παρ' Εὐρ. Ἑκ. 789· «ἐν αἰσchrῶ τίθεσθαι τι»=τὴν αἰσchrῶν, ἐπαινεδοστον ἐκλαμβάνειν· «αἰσchrῶν»=ἡ ἐν αἰσchrῶτῃ συνουσίᾳ· συγν. αἰσchrῶν (παρὰ μετγν. ὡς παρ' Ἀρριαν. αἰσchrῶν, ὁπερ. αἰσchrῶς, turpis· ἐπὶ αἰσchrῶν, ὡς «αἰσchrῶς ἐνέινεσκε» Πλ. φ, 472, συγν. αἰσchrῶν, ὁπερ. αἰσchrῶς, turpiter.

Αἰσχρο-σεμνία, ἡ· ἡ σεμνότης εἰς αἰσchrῶν Λυσ. 13.

Αἰσχροσύνη, ἡ· ἡ αἰσchrῶτης Τίεζ.

Αἰσchrῶτης, ἡ· α) ἡ ἀσχημάδα, ἀχρειάτης Πλατ. Γοργ. 525· β) ἀσέλγεια, πορνεία Σχολ. Ἀριστ. Βατο. 1304, turpitude.

Αἰσχροργέω· πράττω αἰσchrῶ μετγν. τὰ αἰσχροουργήματα = ἡ ἀσέλγεια, ἡ ἀκολασία Διογ. Λ. 1. 5.

Αἰσχροργήμα, τό· ἡ αἰσχροουργία Ἐπιγρ.

Αἰσχρο-ουργία, ἡ (ῥίξ. ἔργ.)· ποιητ. τὸ ποιεῖν ἀπρεπές καὶ κακοήθεις πράξεις, ἡ αἰσχροποιία, ἀκολασία Ξεν. Λακ. 3. 6, foedum facinus.

Αἰσχροουργός, 2^ο ὁ αἰσchrῶν πράττων μετγν. Διογ. Λ. 7. 187.

Αἰσchrῶς, ἐπὶ· ὅς αἰσchrῶς.

Αισχύλειος, 2' ὁ ἀνέμων ἢ ἀρούρων εἰς τὸν Αἰσχύνον.

Αἰσχύλας, δ' Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφορίωνος γεννηθεὶς τῇ 63 Ὀλ. 4 (525 π. Χ.) καὶ ἀποθανὼν ἐν Ἑλλάδι τῆς Σικελίας τῷ 456 π. Χ. (Ὀλ. 81, 1) ἦν τραγικός ποιητὴς ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων, ὁ πρῶτος καὶ βελτιστὸς τῶ Ἑλλην. δράττον, διὰ τοῦτο καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι δημουργὸς καὶ πατήρ τῆς τραγωδίας. Ἐκ τῶν 70 αὐτοῦ δραμάτων διασωθέντων ἡμῖν ἐπὶ τὰ ἀποσπάσματα 1) Προμηθεὺς δεσμώτης 2) Ἐπεὶ ἐπὶ Θέαις 3) Πέρσης 4) Ἀγαμέμνων 5) Χορηροί 6) Εὐμενίδες 7) Ἰκέτιδες. Εἰς τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας τῶν Ἑλλ. ἀγωνίας ἐπολέμησεν ὡς στρατιώτης ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Σαλαμῖνι· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα ἐτίμων μεγάλως τὸν ποιητὴν καὶ μετὰ θάνατον ἤγειραν αὐτῷ ἀνδριάντα καὶ εἰς τὸν ἀπὸ τῆς σκηνῆς διδάσκοντα τὰ δράματα αὐτοῦ ἔχορῆγουν τὸν χορὸν καὶ ἀμολοῖν τινα, τὸν δὲ στέφανον ἀπέδρυν τῷ ποιητῇ, ὡς εἰ ἐτι ζῇ.

Αἰσχύνη, ἡ (αἰσχὺς) α) ἡ ἐντροπή διὰ κακίαν καὶ ἄτιμον πράξιν, ἢ διὰ πραγμὴν ἀδίκημα, καὶ ἡ ἐκ τούτου προσενηθεὶς αἰσχύνη κατὰ Πλάτ. «αἰσχύνη οὕτως ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀδοξίας» μετὰ γεν. — τινός Δημ. 1, 27' «ἐπὶ αἰσχύνῃ» «εἰς αἰσχύνῃν φέρειν τι» — τὴν ἐκκαμάνω ὡς ἄτιμον, ἀπαρτίζομαι· «αἰσχύνειν περιάπτειν, ἢ προσβάλλειν τι» Πλάτ. προσθέτω εἰς τινα αἰσχύνῃν, φέρω τινὰ εἰς ἀτιμίαν, deducere — «αἰσχύνῃν περισταῖ με ἢ συμβαίνει μοι» Δημ. β) ἡ αἰδώς, ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς παρὰ τῶν νέων αἰσχύνη Δημ. 25, 22, «ὅπου τῆς αἰσχύνης» καὶ «ὅπ' αἰσχύνης» — εἰς ἐντροπὴν αἰδοῦς Δημ. 4, 10 καὶ «εἰς αἰσχύνῃς» ἢ «ἐν αἰσχύνῃ (καὶ αἰσχύνῃς) ἔχουν τι» — αἰδεσθαι ἢ αἰσχύνεσθαι Εὐριπ. μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ «ἐπὶ τινι» «ὅπῃ τινος» Δημ. ἢ μετὰ ἀπαρεμ. «αἰσχύνῃ πρὸς τινα» — τὸ αἰδεσθαι, αἰσχύνεσθαι τινα, pudet γ) ἡ ἀτιμία, ἰδίως ἡ προσενηθεὶς αἰσχύνῃ τμητὴν τῆς γυναικός, ἢ βλάβη, ἢ ἀτιμώσεις καὶ πληγ. «αἰσχύνῃς γράφεται τινα» Πλάτ. Νομ. XI. 919, «γυναικῶν αἰσχύναι» Ἰσοκ. 4, 414, «παῖδα πρὸς Φιλίππον ἐπ' αἰσχύνῃ ἐπεμψε» Ἰσοκ. 19, 233, vititatio· παρὰ μετγ. τὰ αἰδοῖτα Σχολ. Ἀριστ. Ἰπ. 394' παρ' Αἰσχ. Ἐπε. 394 ἀπαντᾷ προσωπ. ὡς θεὰ «Αἰσχύνῃς ὁρόνον τιμῶντα».

Αἰσχυνομένη, ἡ· χόρος τὸν ὄνομα Πλίν. 24, 17. Αἰσχυνομένης, ἐπὶ. παθ. ἔνεστ. μετγ. αἰδουμένης, μετ' ἐντροπὴν Διον. Ἀλ. 7, 50.

Αἰσχυντέον, ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ αἰσχύνουμαι· πρέπει τις νὰ αἰσχυνῇται Σεν. R. 4, 2, 19.

Αἰσχυντηλία, ἡ· αἰδημοσύνη, τὸ ἐντροπαλὸν Πλούτ. verecundia.

Αἰσχυντηλός, 3' α) ὁ αἰδήμων, ἐντροπαλός Ἀριστ. Ἠθ. Nic. 4, 9' «τὸ αἰσχυντηλόν» — ἡ αἰδημοσύνη, αἰσχυντηλία Πλάτ. Χαρμ. 158' β) ὁ προσεπων αἰσχυντηλιαν, αἰδῶ· ἐκείνος περὶ οὗ αἰσχύνεται τις Ἀριστ. Ρητ. 2, 6, 28' ἐπὶ. «ἀήδης καὶ αἰσχυντηλῶς ἄδην» Πλάτ. Νομ. 11, 665, verecundus, pudicus, pudendus.

Αἰσχυντήρ, ἄρσ. δ' ὁ καταισχύων, ὁ ἀτιμάζων Αἰσχ. X. 984.

Αἰσχυντήρως, 3' ὁ ἔχων αἰδῶ, ἐντροπῇ, pudicus· ὅρα αἰσχυντηλός Πλάτ. Εὐρ. 487, συγκρ.

αἰσχυντηρότερος· ἐπὶ. αἰσχυντηρός Μοῖρ. 27. Αἰσχυντικός, 3' διὰς γραφ. ἀντὶ αἰσχυντηλός Ἀριστ. Ρητ. 2, 6.

Αἰσχυντός, 3' ὁ προσεπων ἐντροπῇ, ἢ ὁ ἐντροπαλισμένος Φωκυλ. 176.

Αἰσχύνω, παρκ. ἡσυχια Δρακ. 12, ἡσυχια Δίων Κασ. 58, 16, παθ. ἡσχυμαι· ἀρ. ἡσύνθη ἐπὶθ. ῥημ. αἰσχυντέον (αἰσχυοί) 1) ἀσχημον ποιεῖν, διασθεῖρειν τὴν μορφήν τινος· πρῶτον Πλ. σ, 24' — κόμην 27' — αἰδῶ γ, 75' — εἶδος Πινδ. Π. 4, 264' — ῥέθος Σοφ. Ἀντ. 525' ἐντ. 59. μετ. παρκεμ. παθ. ἡσχυμένος = δούμορος· «νέκος ἡσχυμένος» Ἰλ. σ, 180, καὶ ἔνεστ. αἰσχυνόμενος = ἀτιμός· μεταρ. καταισχύων, ἀτιμάζω, διασθεῖρω, ὀνειδίζω· — λέγας Ὀδ. 9, 269' «γένος πατέρων» Ἰλ. ζ, 209' «ἐὼν ἀνδρός» Αἰσχ. Αγ. 1609, πόλιν φίλους, εὐκλειαν Σοφ. «πατρὸν δόμον» Εὐρ. πατέρα Εὐρ. Ἑλ. 727 «γυναῖκα» καὶ παῖδας Ἰσοκρ. ἐρυνθραῖον, ἡ κλῆμα νὰ ἐρυνθραῖος τῆς Ὀδ. β, 86 καὶ ἐν N. Δ. dishonesto 2) παθ. μετὰ μίση. μετ. αἰσχυνοῦμαι, ἐντρέπομαι, εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι· «ἐστὶν ἀνδρῶν» Ὀδ. φ, 323' — δούσγινεαν Σοφ. Θ. T. 1079' — στρατιώτας Σεν. καὶ ἀπολ. ἢ μετὰ τοῦ — τινὶ ἐπὶ τινι, Πλάτ. περὶ καὶ ὑπὲρ τινος «ἐν τινι» ἐκτός δὲ τούτων καὶ μετ' ἀπαρεμ. μετγ. ἢ μετὰ παρεμ. προσθέτως (εἰ, ὡς, ὅτι κλπ.) «οὐκ ἂν αἰσχυνοῖ σε, παρέχων σοφιστήν» Πλάτ. Πρωτ. «οὐκ αἰσχυνθεὶς ῥάνα» Πλάτ. Χαρμ. 161, μετὰ τοῦ εἰ. Σοφ. Ἠλ. 246, ἦν Σενορ. μὴ Πλάτ. Θεαιτ. 183 — τοῖς προσεξηρμένους Πλάτ. — αἰσχροῖς Ἀριστ. Νερ. «ἐν τοῖς ἔργοις» Σουκ. «ὅπῃ τῆς πόλεως» Αἰσχ. 1, 26, «ὅπῃ Διός» Λουκ. pudet me.

Αἰσχύνωμαι, τὸ· ἐντροπή, ἐντροπίασμα Ἀλεξ. Ἀΐων, ὄνος, δ' 1) κυρ. ἀνδρ. ὄνομα Ὀδ. λ, 250, κατὰ Χοίροδ. ἐν γενει. καὶ Ἀΐωνος 2) ποταμός ἐν Μακεδονίᾳ Πλούτ. Τιμ. 3) ἡ Αἰών, ὄνος, καὶ Αἰωνία πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, κατ. Αἰώνιος, καὶ Αἰωνιάτης (— — —) καὶ ποιητ. Αἰωνιεύς, ἐπὶθ. Αἰώνιος, 3, καὶ ὁγλ. παρ' Ἀπολ. Ῥ. Αἰωνίος, ἰδός.

Αἰσώπειος, 2 καὶ Αἰσώπιος 3' ὁ ἀρούρων εἰς τὸν Αἰσώπον ἢ Αἰσωπικός, 3, κτηρ. ἐπὶθ. τοῦ Αἰσώπος· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἰσώπου.

Αἰσώπος, δ' Ἑλλην μυθολόγος ἐκ Φρυγίας. Τὰ κατ' αὐτόν εἰσι τὰ πλεῖστα ἀδέδαια· λέγεται ὅτι ἦτο σύγχρονος τοῦ Σόλωνος.

Ἀἶτα (ν)· πνοή Πουχ.

Ἀἶται· θυγατέρες Διός, αἱ τοῖς δεομένοις βοηθοῦσιν Πουχ.

Ἀἰτάνιον, τὸ· ἡ μήτρα Μυθόπουλ. μετγ.

Ἀἶτας (τ), συ, βουκ. δ' ὁ ἐρώμενος (ἐκ τῆς ῥίξης ἀφ. σανσαρ. αν-ἡμι, εὐνοῖα) καὶ αἶτης· γεν. αἶτω, (αἶτας διάφορ. γραφ. ἀντὶ αἶται) Θεσσαλική λέξ. Σχολ. Θεοκρ. «αἶταν τὸν ἑταῖρον» Ἀριστοφάνης δὲ τὸν ἐρώμενον Β. Αν.

Ἀἶτε, διορ. ἀντὶ εἰτα Πινδ. Π. 4, 86.

Αἶτέω, (κατὰ Δεδερλῆν ἱερτικὸν ἐκ τοῦ αἶνυσθαι, λαμβάνειν) 1) παρακαλῶ, ζητῶ, ποθῶ, ἐπαίτω ἀπολ. ἢ μετ' αἶτ. προσ. (ἰδίως ἐπὶ θεῶν, οὐς διὰ τὴν λατρείαν τῆς) κατέστησαν ὥστα ἑκαστον

Οδ. α, 366. — ὁσέως ω, 85, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ αἰτουμένου πράγματος. — ἔππους Ιλ. ε, 358. — ὁ δὲ = παρακαλῶ νὰ μοι ἐπιτραπῇ νὰ προσεῖθαι τὴν δόδον μου Οδ. ε, 17, καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «τινὶ τι» = «ἥτις μιν δόρου μακρόν» Ιλ. γ, 295. «θεοῦ μέν αἰτῶ τῶν δ' ἐπαλλαγὴν κακῶν» Αἰσχ. Αγ. Ι. «χρηματὰ τινα» Θουκ. 8, 85. «ἐμὲ σίτον» Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 41. «τὸ αἶτημα τὸν δῆμον» καὶ «τὸ παρὰ ἡ ἀπὸ τινος, ἡ ἔκ τινος» «αἰτῶν παρὰ θεῶν» καὶ «πρὸς θεοὺς αἰτεῖν ἐκλυσαν» Θουκ. 550, τοῦναντίον «αἰτῶ τινὶ τι» = αἰτῶ τι διὰ τινος Ἡροδ. 5, 17. ἀντὶ δὲ τῆς αἰτ. τοῦ πραγ. τίθεται ἁπλῶς καὶ γενικῇ μεριστικῇ. — ἐπιπέων = ἐκ τῶν ἐπαφῶν τινά. συγκρίσεις ἐστὶν ἀπαρέμω. «ἤτησας σε δοῦναί μοι» Ξεν. Κ. Π. 2) Μετὰ τῆς ἰωνικ. προστακτ. — αἰτέω ἀντὶ αἰτέου ὅταν τις ζητῇ τι δι' ἑαυτοῦ, ἢ τὸ ἑαυτοῦ καὶ ἐφαίεται, ἢ κατὰ Β. Αν. 81 «αἰτεῖσθαι τὸν ἀποδοδόντα, τὸν δὲ μὴ ἀποδοῦσαντα αἰτεῖν» ἐπὶ δανείζεσθαι ὡς παρὰ Θουκ. 6, 46. «τὰ τε ἐκ τῶν ἐγγύς πόλεων, αἰτῶσάμενοι (= χρησάμενοι, δανεισάμενοι) καὶ μέλλουσι κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν, ὡς τὸ ἐνεργ. ἢ καὶ (Εὐρ.) «τινὰ τινος» — βασιλικῇ Ἡροδ. 9, 54. ἰδίως παρ' Ἀττικ. μέτιστα καὶ δίκαια» Ἀριστ. Νεω. 1121 «τὰ γὰρ παρὰ τῶν θεῶν» Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 5, καὶ ἐν γένει οὐχὶ σπανίως ἐνεργ. = ζητεῖν, ἐκτελεῖν, παρακαλεῖν. Πλουτ. — ἀργήν, λόγον καὶ αἰτία. τοῦ προσώπου. Ξεν. Κ. 5, 1, 28 «τινὶ τι» Σοφ. Τρ. 6, παρ. Πινδ. Ι. 7 (8) 6, ἰδίως αἰτηθεὶς Θουκ. 2, 97, καὶ αἰτούμενος Θεοφρ. 14, 63, peto postulo.

Αἰτήματα, τὸ ἡ ἀπαίτησις, ἡ ζήτησις, παρακλήσις. — τινος = διὰ τι, τὸ αἰτεῖν παρὰ τοῖς φιλοσοφ. ἢ ἔρευνα, ζήτησις, rogatio.

Αἰτηματικὸς, 3' ὁ ἀπαιτῶν, ἢ ὁ ἀπαίτησιν ἔχων Ἀρσεν. 4, 2, rogatorius.

Αἰτηματώδης, 2' πᾶν ὅτι ἐκζητᾷ ὑπόκειται εἰς ἐρώτησιν Πλουτ. Σου. incertus.

Αἰτῆμα· αἰτέω Ἀθην. 5, 191.

Αἰτῆς, ὁ ὁ ἐπαίτης γραμμ. ὅδε προπαίτης.

Αἰτῆς, ὁ ὅδε αἰτίας.

Αἰτῆσις, ἡ ἡ παρακλήσις, ἀπαίτησις Ἡροδ.

Αἰτητέος, 3' ῥημ. δεῖ αἰτεῖν Ξεν. Ἰσπαρ. 5, 11, rogandus.

Αἰτητής, ὁ ὁ ἀπαιτητής, ὁ ζητῶν Δίων. Κασ.

Αἰτητικός, 3' ὁ συνεισὼν νὰ ζητῇ Ἀριστοτ. Ἠθ. Ν. 4, καὶ μετγν. ἐπὶ. «αἰτητικὸς ἔχων πρὸς τινα» Διογ. Λ. 6, 31.

Αἰτητός, ποιητ. 3' ὁ ἄξιός αἰτήσεως, expeditus.

Αἰτία (ἡ αἰτία) 1) ἡ ἀρχή, ἡ ἀρχικὴ ἀφορμή, ἡ πηγὴ πραγμάτων τινος 2) ἡ ἀφορμή ἐξ τῆς συνήθως μετὰ γεν. ἢ ἀπαρεμ. μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ «ἡγέται» τῆς αἰτίας = δίδει τὴν πρώτην ἀφορμὴν. Ὁμοίως, «αἰτίαν ποιεῖν» = ἐλάττω ἀποδοῦναι αἰτίαν Πλατ. Φαῖδ. 98. ἰδίως παρὰ τοῖς φιλοσόφοις αἰτία πρῶται, αἱ αἰτίαι ἐξ ἀνάγκης, αἰτινες ἐνεργοῦσι κατὰ σταθεροὺς νόμους τῶν φυσικ. δυνάμεων Ἀριστοτ. Μετὰρ. 1, 3, 4, causa 3) ἔγκλημα, κατηγορία, ἀμάρτημα, μομφή «καθαρὸς τῆς αἰτίας» Πλουτ. «ἐκτὸς αἰτίας εἶναι» Αἰσχ. Προμ. «αἰτίαν ἔχειν» Ἡροδ. — λαμβάνειν Θουκ. «φέρειν τινός» = ἐν αἰτία γίνεσθαι = αἰτιάσθαι, ἐκαλεῖσθαι «καὶ ὑπὸ τινος» Θουκ. 6, 46. Ἐν καλῇ

σημασ. «αἰτίαν ἀγαθοῦ ἔχει» = δένεται τῆς νὰ εἴπῃ περὶ ἐμοῦ. «αἰτία βελτίου; γιγονέναι» Πλατ. Γοργ. «ἐτύγγανεν δὲ αἰτίαν ἔχουσα λιθιδαν» = ἔλεγεν ὅτι κλπ. Ἀθην. 8, 584. — ὥσπερ αἱ παροφθαλμοὶ τὴν αἰτίαν ἔχουσιν ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων = ἐκαλοῦντο, ἢ ἐκρίνοντο ἀπὸ τῶν κλπ. Ἀθην. 9, 368. «αἰτία ἔχει τινὰ» = κατηγορεῖται, ἐγκαλεῖται, Ἡροδ. ἢ «αἰτίας παρέχων» = ἄλῃν ἢ ἀφορμὴν πρὸς αἰτίας ἐκδόναι Πλουτ. Κασ. καὶ «αἰτίαν ἐπιφέρειν» Θουκ. 5, 75. ἐπάγειν, προστιθέναι Εὐρ. νέμειν τινὶ Σοφ. καὶ κατὰ τινος. «αἰτίαν φεύγειν» = διαφεύγειν κατηγορ. Αἰσχ. Ἰκ. 226 ἢ ἐν αἰτία (ἐν αἰτίας, καὶ δι' αἰτίας) ἔχειν, τιθέναι Ἡροδ. ποιεῖσθαι, βιάλλειν τινὰ αἰτίασθαι τινα, κατηγορεῖν Σοφ. καὶ «αἰτία βιάλλειν τινὰ» Σοφ. Τρ. 926 καὶ «οὐκ ἐπ' ἄλλον ἐμάς ἀρμόσει ἐξ αἰτίας» = ταῦτα οὐδέποτε ἐκ τῆς ἐμῆς αἰτίας (ἐπαλλαγῇ) εἰς ἄλλον ἀρμόσει, καὶ «αἰτίαν τοῦ ἀδικεῖν φέρομαι» Θουκ. 2, 60. «ἀπολύνειν τὸν δῆμον τῶν αἰτίων» Αἰσχ. 3, 254. «αἰτίαν ἀπολύσασθαι» = ἀπολογεῖσθαι. ἔνεκα αἰτίας. Λυσ. 4) νοουσία, ἔλεγχος ὡς παρὰ Θουκ. «αἰτία σίλων ἐστὶν ἀμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐγθρῶν ἀδικησάντων» = οὐδέποτε (ἐλέγχων) σίλους ἀμαρτανόντας, κατηγορεῖ δὲ ἐγθρῶν ἀδικησάντας. σύνταξ. 6, ἀντιτ. 2) ἢ μετὰ τοῦ ὡς καὶ ὁμοίαν ἔφαρτ. προτας. crimen.

Αἰτιάσθαι, καὶ αἰτιάσθαι 1) αἰτιάσθαι. Αἰτιάω· κατηγοροῦ μόνον παθ. Ξεν. Ἐλ. 1, 6, 12. οἱ τόποι ἡττιῶν καὶ ἡττιῶν παρὰ Θουκ. διαρροῦνται ὡς χρόνοι τοῦ αἰτιάσθαι. Αἰτιάμα, τὸ τὸ ἐγκλημα ἢ κατηγορία, crimen. Αἰτιάσμαι, ἐπ. ἔπεται. αἰτιώμεναι, αἰτιώω, αἰτιώωτο, αἰτιάσθαι, ἡττιῶσθαι καὶ ἡττιώοντο, παθ. παρακ. ἡττιῶμαι, ἀορ. 1 ἡττιῶν, παθ. μελ. αἰτιαθῆσμαι, (αἰτία) ἀποθ. μέσ. κατηγοροῦ, ἐγκαλῶ, ὡς αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν προβάλλομαι. ἐν καλῇ σημ. «τοὺς ἐντοπίους θεοὺς» Πλατ. Φαῖδρ. συνηθ. ἐν καλῇ σημ. «σεαυτὴν αἰτέω» Ἀθην. 2, 69, ἀπολ. ἢ μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου καὶ γεν. τοῦ πράγματος Ἡροδ. ἐκτὸς τούτου «τινὰ τι» Δημ. ἰδίως ἐν ἀντωνυμ. ἢ ἐπὶ. εἰς ὁδὸν. γένος καίνας ἀντὶ οὐσιαστ. πρὸς δὲ τοῖς «τινός τι» τινὰ τι, ὡς τινος «ἢ περὶ τινος» Ξεν. καὶ ἐν ἑξαρωμ. προτάς. μετ' ἀπαρεμ. ἢ ὅτι, ὡς, εἰ, culpa (ὁμοίως ὡς παθ. αἰτιάσθαι, κατηγοροῦμαι) ὁ παθ. ἀορ. καὶ ἐν παθ. σημ. Ξεν. Ἐλ. 2, 1, 32 οὕτω καὶ ἡττιῶμενος Θουκ. ἡττιῶται Δημ. καὶ αἰτιαθῆσμαι Δίων. Κ.

Αἰτιάσις, ἡ κατηγορία, μέμψις Ἀντιφ. 5, 25. Αἰτιάσις, ῥημ. ἐπὶ ὁ αἰτιάσθαι τινα Πλατ. Αἰτιατικός, 3' α) ὁ ἐκ τῆς αἰτίας ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ὁ κατηγορητικὸς 6) ἡ αἰτιατικὴ δηλ. πτώσις γραμμ. casus accusativus ἐπὶ. αἰτιατικῶς. Αἰτιώτός, 3' ὁ ἐξ αἰτίας τινός παραγόμενος, ἢ προσηγνηθεὶς «τὸ αἰτιατόν» παρὰ τοῖς φιλοσοφ. (causatum) ἀντιτ. τῷ αἰτίον Ἀριστοτ. ἐπὶ. αἰτιατῶς Διον. Ἀριστοτ.

Αἰτίω· ἀπαιτῶ, ζητῶ, (ἐπ. ἐκ τοῦ αἰτέω) (μόνον ἐνεστ.) ἀπολυτ. Οδ. ρ, 227. «ἀνὰ δῆμον» τ, 273. σίτον, ρ, 558. — ἀνέρας ρ, 501. αἰτίσας Ἀγαθ. 66, Νον. συγν. καὶ «παρὰ τινος», mendico.

Αἰτιο-λογέω καὶ μετὰ αἰτιολογίᾳ μετὰ ἀναζητῶ τὸ αἷτιον καὶ σημαίνει τοῦτο, ἀποδεικνύω, δίδω τὸν λόγον· τὴ Πλουτ. Σοφ. 6, 3, 1.

Αἰτιολόγημα, τό· ἡ αἰτιολογία μετγν.

Αἰτιο-λογητέον, ῥημ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ αἰτιολογήσῃ Διογ. Α.

Αἰτιο-λογία, ἡ· ἡ ἐνδείξις τῆς αἰτίας μετγν. παρὰ τοῖς ῥήτορ. ἡ ἀπόδειξις, ὁ ἔλεγχος Πλουτ.

Αἰτιο-λογικός, 3· ὁ εἰς τὴν αἰτιολογίαν ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος, ὁ τὸν λόγον δίδων Στραβ. καὶ μετγν. ἐπὶρ. αἰτιολογικῶς ἐκκλ.

Αἰτιο-λόγος, 2· ὁ ἀποδεικνύων, ὁ τὸν λόγον δίδων, quī rationem reddit.

Αἷτιον, τό· ἰδίως τὸ οὐδέτ. τοῦ ἔπου. ἀφορμή, αἷτις, ἡ πρώτη αἷτις, ἡ ἀρχή· οὐδ' ὁ γὰρ γίνεταί· τοῦτ' ἐστὶ τὸ αἷτιον Πλάτ. Κρατ. 413· «τὸ αἷτιον πόσις σός» συνήθως ἀνὴρ συνδέτ. causa, (ἐν Ν. Δ. τὸ γρίος).

Αἷτιος, 3 (κατὰ Δερδελάου ἐκ τοῦ ἀτάν=βλέπτειν, αἷτιος, αἷτιος)· ὁ δίδων ἀφορμὴν ἢ αἷτιαν, εἰς τι, ἡ ἀρχή, ἡ πηγὴ τίνος κακοῦ ἢ καλοῦ (πολλὰς ἀγαθῶν)· τινί=διὰ τίνος, ἐπὶ κακ. σημ. ὁ ἔνοχος Ἰλ. γ. 141· «τοῦ πατρὸς αἷτιος»=οἱ φονεῖς τοῦ πατρὸς Διογ. Χ. 271· γενικῶς ἐν καλ. σημ. Πινδ. Π. 5, 25· «θεὸν παντὶ αἷτιον ὑπερθεμένον»=τοῦτο τὸ ἀγαθὸν αἷτιον ἐλευθερίας Πλάτ. Γοργ. 452· συνήθως ἐπὶ τὰ ἀπαρμ. μετὰ ἡ ἀνὴρ τοῦ ἀποθνήσκοντος καὶ ζῶντος αἷτιος θανεῖν Σοφ. Ἀντ. 1172 ἢ ἐπὶ μέρει οὐ Πλάτ. Γοργ. 520, ἢ ἐξαρτῶν, πρῶτ. μετὰ τοῦ εἰ, κλπ. ὁ αἷτιος ὡς αὐτός=ὁ ἔνοχος Διογ. Χ. ὑβ.συγκρ. αἷτιώτερος, ὑπερθ. αἷτιώτατος, quī in causa culpa est auctor.

Αἷτιώδης, αἷτιώδης 2 καὶ 3 προσ. ἐνικ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ αἷτιώμαι.

Αἷτιώδης, 2· ὅστις ἐν ἑαυτῷ τὴν αἷτιαν ἔχει, ὁ τὸν λόγον ἐν ἑαυτῷ περιέχων· παρὰ Μ. Ἀντ. 4, 21· «τὸ αἷτιώδης» ἐκλαμβ. ὡς τὸ μορφοειδές, καὶ ἀντιτίθεται εἰς τό· «τὸ αἷτιώδης καὶ τὸ ὁλικόν»=τὸ εἶδος καὶ ἡ ὅλη, causalis· ἐπὶρ. αἷτιώδης ἑλκμ. Ἀλ.

Αἷτιώμα, τό· αἷτιμα ἐν Ν. Δ.

Αἷτι-ώνυμος, 2· ὁ κατὰ τὴν αἷτιαν καλούμενος Σχολ. Σοφ. Αζ. 205.

Αἷτιναίος, 3· ὁ εἰς (ἄρα· ἢ πόλιν) Αἷτινην ἐν Σικελίᾳ ἀνήκων· πώλιος Σικελικός, δηλ. ταχὺς ἵππος.

Αἷτινατος, ὁ· ἰσθῶς τις Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 1, 13.

Αἷτινη, ἡ (αἷτις)· 1) ὁρος ἡφαιστιῶν ἐν Σικελίᾳ· 2) πόλις παρὰ τὴν Αἷτινην Διοδ.

Αἷτις, τό· ἐνδείξις Πινδ. Ο. 3, 30.

Αἷτρις, ἡ· οὗτος προσέρεε ὁ Σικελὸς τὴν λέξιν αἷτρις Ἀριστ. Θεσμ. 1001.

Αἷτυρον· ὄχιον Πσυγ. vitrum.

Αἷτωλάρχης, ου, ὁ· ἀρχηγός τῶν Αἰτωλῶν Φλέγων. Τραλλιαν.

Αἷτωλίς· ἡ· χώρα ἐν Ἑλλάδι κειμένη μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Ἰπείρου, Θεσσαλίας, Δωριῶς καὶ Λοκρίδος καὶ τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου· διηγεῖτο δὲ εἰς ἀρχαίαν Αἷτωλίαν καὶ Αἰτωλίαν Ἐπίκτιτον, ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαῖότατα Κουρητὶς καὶ Ὑαντίς, κατ. Αἰτωλός, ἐπὶθ. αἷτωλιός 3· ὅλ. δὲ καὶ Αἷτωλὶς ἴδος, ἐπὶ δὲ Αἷτωλικός, 3.

Αἷτωλός, ὁ· μυθ. ὄνομα υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος,

καὶ τῆς Ὑπερίππης θυγατρὸς τοῦ Ἀρχάδου βασιλεῦς τῆς Ἰλίδος· οὗτος φονεύσας τὸν Ἀπιν τὸν υἱὸν τοῦ Φορβονόου ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρητῶν καὶ ἐκάλεσε ταύτην Αἷτωλίαν.

Αἷφνηθὰ καὶ αἷφνηθὸν ἀντὶ αἷφνης Ἀλεξανδ.

Αἷφνης, ἐπὶρ. ποιητ. τοῦ αἰφνίδιος Εὐρ. Ἰφ. Α. 1586, καὶ μετγν.

Αἷφνιδία σμός, ὁ· αἰφνίδιος ἀρπαγὴ Νικηρ. Φωκ.

Αἷφνιδιος, 2 (κατὰ Δερδελάου ἐξαίφνης καὶ τοῦτο=ἐξ αἰφνης=προσπετός)· ἀπρόσπτος, ἔξαφνης· ὁμός· Αἷφ. Πρ. 683· «τὸ αἰφνίδιον»=τὸ ἀπροσδόκητον Πλουτ. Κρατ. repentinus· ἐπὶρ. ποιητ. αἰφνίδιος καὶ αἷφνιδία, repentino.

Αἷγμα γόρας, ὁ· υἱὸς τις τοῦ Πρακλέους Πανσ.

Αἷμαζω, μελ. ἀσσω, ἐπ. ἀσσω (αἷμαζω)· ἐπ. καὶ ποιητ. αἷμα ἢ πάλιν τὸ δόρυ, ἢ ῥίπον τοῦτο ἀκοντίζω τὴν προσθήκην τοῦ αἷμας Ἰλ. δ. 324 ἢ «χέρα πρὸς τινι»=διὰ τῆς λόγχης μάχεσθαι· ἢ τὴν χειρὰ κατὰ τίνος κινεῖν Σοφ. Αζ. 97 διὰ τῆς χειρὸς μάχεσθαι· ἢ γενικῶς μετὰ τοῦ τὰδε κρατεῖν νικᾶν Σοφ. Τρ. 355· «ὡς ἔρωι μόνος θεὸν θέλξειν αἷμαζα» τὰδε=καταπράξασθαι τὴν αἷμα Σχολ. αἷμαζαίνε δόλοισι μύρον»=στελλεῖν τὸν θάνατον Ὀδ. Ἀλ. 2, 499, αἷμαζαίνε.

Αἷμα-αλωσία, ἡ (αἷμαλῶσις)· μετγν. ἡ ἰδίως αἷμαλῶσις ἐν πολέμῳ, εἴτα ἐν γένει ἡ δόλιος καὶ ἐπὶ ἀφύγων ἢ ἐν ἐχθρῇ χώρᾳ κατοχή, ἡ λαφυραγωγία, καὶ οἱ ἐν πολέμῳ αἷμαλῶται· «τὴν αἷμαλῶσιαν δουλαγωγούτες» Διοδ. Σικ. 17, 70, carivitas (κατ' ἐν Ν. Δ. αἷμαλῶσις).

Αἷμα-αλώτευμα, τό· ἡ αἷμαλῶσις, ὅ.τ. ἐν πολέμῳ ὡς λεία λαμβάνεται Βασίλ. τ. 1, σ. 542.

Αἷμα-αλωτέω· αἷμαλῶσιζω μετγν.

Αἷμα-αλωτίζω· μετγν. αἷμαλῶτον ἐν πολέμῳ ποῖω, λαμβάνω τινὰ αἷμαλῶτον Διοδ. Σικ. bello carivo (ὁμ. ἐν Ν. Δ. αἷμαλῶτεω, ἀμρότερ ἐν Ν. Δ. μετσορ. ἐξάγω, ἐκκορίζω).

Αἷμα-αλωτικός, 3· ποιητ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἷμαλῶτον, καὶ ἐν πολέμῳ ληρθεῖς Εὐρ. Τρ. 864.

Αἷμα-αλωτής, ἴδος, ἡ· ποιητ. ὅλ. τοῦ αἷμαλῶτος, ἢ ἐν πολέμῳ συλληφθεὶς καὶ ὡς ἐπὶθ.

«τὰς αἷμαλῶτας χέρας» Σοφ. Αζ. 1228. Αἷμαλῶτες ἐπεγράφετο καὶ δράμα τι τοῦ Σοφοκλέους, οὗ ἀποσπάσματα μόνον διασώζονται, carivita.

Αἷμα-αλώτις, ἡ· μετγν. ἡ ληΐς τίνος ὡς αἷμαλῶτος, τὸ λαμβάνειν αἷμαλῶτον.

Αἷμα-αλωτισμός, ὁ· ἡ αἷμαλῶσις Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 187.

Αἷμα-λωτιστής, ὁ· ὁ αἷμαλῶσιζων γλωσσ.

Αἷμα-άλωτος, 2 (αἷμαζω, ἀλίσκομαι)· α) ὁ διὰ τῆς αἷμας ἐν πολέμῳ συλληφθεὶς, δουλωθεὶς· «αἷμαλῶτον λαμβάνειν» ὁ αἷμαλῶτος, ἡ αἷμαλῶσις=ὁ σκλάβος, ἡ σκλάβη· τὰ αἷμα-άλωτα=τὸ ὡς αἷμαλῶτον ληρθέν, ἰδίως τὰ ἀνδράποδα· ἢ αἷμαλῶτος δουλοσύνη=ἡ δουλεία τῶν συλληφθέντων, (ἐν Ν. Δ. ὁ ἐν δουλείᾳ εὐρισκόμενος)· β) τὸ λαφυραγωγηθέν, ἐπὶ τῶν καὶ πραγμάτων· πόλεις Πλουτ. ἐπὶ πλοίων Ξεν. Ἑλλ. χώρα=ἡ πορθηθεῖσα Πλουτ. Κροστ. bello captus.

Αἷμα-άσσω· αἷμαζω· αἷμα-άσσωσις Ἰλ. δ. 324, εἰ καὶ κερ' ἄλλοις ὡς μελ. θεωρεῖται.

Αἰχμή, ἡ (= ἀκμή ἐκ τοῦ ἀκίς, κορυφή, κατὰ Διοδωρίαν ἐκ τοῦ αἰσσεῖν), σπανίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: 1) ἡ ἐκ γαλκῶ τοῦ δόρατος κορυφή - ἔγχεος Πλ. π. 305· «δαυρός αἰχμὴ γαλκίη» ζ, 320· μεταφ. ἡ ἀκρα, κορυφή - κεράτων Όππ. Κυν. 2, 431· χάσματος Όππ. Ἀλ. 5, 141· εἴτα τὸ δόρυ, τὸ ἀκύντον αὐτὸ Πλ. μ. 44· ὅστις τὰς λόγχας αἰχμὰς καλεῖ συγν. Πινδ. καὶ Τραχ. - Παύλουλαος=τὸ βέλος Ἀσχ. Περ. σπαν. ἐν τῷ ἀττ. πεζῷ Ξεν. Κυρ. 8, 1, 8, ἐπ. - σκῆπτρου Ἀσχ. Πρ. 404· περὶ τῆς τριαινῆς Ποσειδάωνος Πρ. 972, ἦν ὁ Όππ. Κυν. 1, 152· «αἰχμὴν τριχλῶνιν» καλεῖ, κυρίως hastas 2) μεταφ. α) πόλεμος - αἰχμὴ=κατὰ πόλεμον· β) ἡ ἐν πολέμῳ ἀρχή, ἐξουσία· γ) ἡ δόξῃς Ἀσχ. Αγ. 470· βέλειος Σοφ. Τρ. 883, ἐπὶ μανίας καὶ παραχῆς τοῦ νοῦ, agna imperium, κατὰ τὸν Σχολ. «περιφραστικῶς τὸ βέλος» βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηϊάνειραν, ὅτι τρώπον βέλεος ἀνέστη ἐαυτήν, ἥτις ὡς βέλος τοσόδον μέγα κακὸν προσετρίψατο Ἡρακλεῖ.

Αἰχμηταί, ποιητ. ὁ διὰ λόγχης ὀπλισμένος Ἀσχ. Περ. 131· οἰδῆρας Όππ. Κυν. 3, 321.

Αἰχμητὰ, ὁ ἐπ. παρασχηματισμὸς τοῦ αἰχμητῆς Πλ. ε, 197 (—).

Αἰχμητῆρ, ἥρος, ὁ αἰχμητῆς μετγν. ποιητ. Όππ. κιν.

Αἰχμητήριος, 3· πολεμικός - λῶσσα Λυκοφ. Αἰχμητῆς, οὗ, ὁ· σπανίως ἐν τῷ πεζῷ ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ - τοξότης Όμηρ. εἴτα ἐν γένει πολεμικός ἀνὴρ· ὡς ἐπὶ 0. ἀνδρείος, πολεμικός, θαυνός· - στρατὸς Πινδ. 0, 10, 19· - κεραινοὺς Π. 1, 5· ἄνδρες, 0. 6, 86· Ἐντὼ πεζῷ σπανίως Πλουτ. bellator, τὸ θηλ. αἰχμητῆς Μ. Ετ.

Αἰχμητῆς, ὁ· αἰχμητῆς.

Αἰχμητὸν δόρυ Πινδ.

Αἰχμητῶν πολέμικοι ἵπποις Ἡσυχ.

Αἰχμῆς, ἴδω· βασιλεὺς τῆς Ἀρκად. Πλουτ.

Αἰχμηδ-δεσπός, 2· ὁ ἐν πολέμῳ θεοβαίς, συλ-ληρθεὶς αἰχμητῶς Σοφ. Αποσπ. 41.

Αἰχμηδ-εὐρύς, ὁ ἴων. καὶ μετγν. ὁ δόρυ σέ-ρων, ἰδίως ἐπὶ σωματοσουλάκων Πρὸδ. 1, 8, 7, 40· - ἱππεὺς Πρὸδ. 1, 215, hastatus, satellites.

Αἰψα, ἐπὶρ (= αἰψέα, οὐδέτ. πληθ. τοῦ αἰψῆς)· ἐπ. καὶ ποιητ. ἰδίως προπετῶς· ὅθεν ταχέως, αἰφνης, εὐθύς, ἀπὸ παρ' ἡμῖν· «αἰψα μάλα» = πολὺ ταχέως Ἀσχ. Ίκ. 476, ἐν γενικ. προτά-σεις καὶ αἰψά τε, statim.

Αἰψηρόν-κείμενος, 2· ὁ ταχέως βαδίζων, ἢ πορευόμενος· - Βορέας Πρ. 0. 379.

Αἰψηρός, 3 (αἰψά)· ταχύς, ὀλιγώροπος, συγν. ἔκλαμδ. ἐπιρρηματ. «λύσεν ἀγορήν αἰψηρόν» = ταχέως διέλυσεν τὴν συνέλευσιν, κυρίως = διέ-λυσε τὴν συνέλευσιν, ὥστε αὕτη ταχέως ἐγένετο ὅλη. παρήλθε ταχέως, ἔπαυσεν Πλ. τ, 276· «κό-ρος γόδου αἰψηρός» 0δ. δ, 103· «ἀνέμων ῥίπα» Κοῖντ. Σμ. 8, 184, celer· ἐπὶρ. αἰψηρός.

Ἀἰω (= —, ῥίξ, ἐπ. καὶ ποιητ. μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. (ἄνευ αὐξήσε.) καταλαμ-βάνω, ἀκούω, αἰσθάνομαι, ἀλλὰ καὶ ἀπτομαι (πληγῆς) Πλ. λ, 532, ὁρῶ, καὶ ἐν σημασ. πα-ρακειμένον οἶδα, γινώσκω, ἀπολ. ἢ μετὰ γιν.

(προσοπ.) ἡ αἰτιατ. ἡ ἔπειτα· ἔφαρ, πρότασις μετὰ τοῦ ὅτι, ὡς, ἡ ἀναφορ. sentio.

Ἀἰω ἐπ. (ἡμῖν ῥίξ. ἀγ. ἴδε αἰσθῶ, ἢ καὶ διὰ αὐ-ξήσε. α)· πνέω, ἀποπνέω· - ἤτορ, exhallo.

Ἀἰών, ὄνομα, ὄμρ. ἡ· ἡ ἰδὼν Πινδ. 1, 1, 33.

Ἀἰών, ὄνομα, ὁ, ἐπ. καὶ ποιητ. καὶ ἡ· (ῥίξ. αἰφ, πρὸ. αἰεί, λατ. aevum)· χρόνος, διάρ-κεια χρόνου, ἰδίως· α) ὁ τοῦ βίου χρόνος, ὁ βίος· ἐν γένει· «τὸν λίπε ψυχῇ τε καὶ αἰῶν» Πλ. π, 453· «μονάδ' αἰῶνα διάγειν» Εὐρ. Φοιν. 1484· «ἔδοκρον αἰῶνα νέμεσθαι» Πινδ. 0, 2, 74· «νέος ἀπ' αἰῶνος» = νέος τὴν ἡλικίαν Πλ. κ, 125· β) χρόνος μακρὸς, τὸ εἶδον, ἡ αἰω-νιότης· «πάντα τὸν αἰῶνα» = πάντοτε, συνεχῶς Λυκ. 106· «οἱ αἰῶνες» = διὰ παντός Ἀσχ. Χ. 26, καὶ «τὸν δι' αἰῶνος χρόνον» Αγ. 540.

αἰῶνι, αἰῶνι· ἔτι ὁ βραχὺς μελὸς Όμ. Γμ. Ἐρμ. 42· ε) ὁ κόσμος, τὰ ἀνθρώπινα Ν. Δ.

Ἀἰωνίζω· πολὺν χρόνον διαμείνω, αἰωνίως εἶ-μαι μετγν.

Ἀἰωνίος, 2 (θηλ. αἰωνία Πλατ. Τυμ. 38)· παντοτεινός, διαρκής Πλατ. Ν. Δ· - ἑταί· ἀγῶ-νες παρὰ Ῥωμαίοις· Ἡσώδιον, ludii saeculares.

Ἀἰωνιότης, ἡτος, ἡ· ἡ παντοτεινὴ διαμονή, διαρκεία παντοτεινῆς μετγν.

Ἀἰωνό-βιος, 2· ὁ αἰωνίως ζῶν Συνας. καὶ ἐπὶ 0.

Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς Ἐπιγρ.

Ἀἰωνο-θάλης, 2· ὁ αἰωνίως θάλλων Εὐσέβ.

Ἀἰωνο-τόκος, 2· ὁ τὴν αἰωνιότητα γεν-νῶν Συνας.

Ἀἰωνο-γάρης, 2· ὁ πάντοτε γαίρων Κλήμ. Ἀλ.

Αἰώρα, ἡ (ἀἰρῶ)· κρεμάσθαι, μηχανὴ ἵνα κρατῇ τὸ σῶμα αἰωρούμενον καὶ πᾶσα μετέω-ρος στάσις ἡ κίνησις· ποδ. Πολ. 4, 131, παρὰ Πλατ. Φαιδ. 3 εἶδος τι ὀχλήματος, agitatio, pensilis.

Αἰωρέω, (ἀἰρῶ)· σηκώνω ὑψηλὰ, ὑψώνω, κρε-μάω· «νόστον αἰωρεῖ» Πινδ. Π. 1, 9, περιβάλλω, ἀμυρύνω· «δέρματα περὶ τοὺς ὤμους αἰωρεῖ-μενα» Πρὸδ. 7, 92. Παθ. μετὰ μέλ. μέσ. κρέ-μαται, κινῶμαι εἰς τὸν ἀέρα, «περὶ τι», ἐπὶ πλοίων ταλαντεύεσθαι, ἢ ὠθεῖσθαι, ἄγρομαι, ἐλαύνω· ἐπὶ ἀνθρώπων, περιπλανῶμαι· με-ταφ. ἐπὶ ἀπορίας νοῦ ἀδίδικτος μετέωρός εἰμι, «ὑπὲρ τινος», ὡς «ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθεῖς» = μεγάλη προσδοκῶν Πρὸδ. 8, 100· «ἐν τῷ κιν-δύνῳ» = κινδυνεύω Όουκ. 7, 77· τοὺνναντίον «αἰωρεῖσθαι ἐν τινι» = ἐκ τινος εἶνε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τινος Πλατ. Μενεξ. suspendo.

Αἰώρημα, ποιητ. τὸ· πᾶν τὸ εἰς τὸν ἀέρα κρε-μαζόμενον καὶ κινούμενον· - φρόνισ· ἡ ἀγχρόνη Εὐρ. 0ρ. 972, elevatio, exaltatio.

Αἰώρησις, ἡ· τὸ κρέμασμα, τὸ κρατεῖν εἰς τὸν ἀέρα, ἡ μετέωρον Πλατ. Τυμ. 189.

Αἰωρητέον, ῥημ. ἐπὶ 0. δεῖ αἰωρεῖσθαι Όριδᾶς.

Αἰωρητός, 3· κρεμαστός, μετέωρος.

Αἰωρίζω· αἰωρέω μετγν.

Ἀκᾶ, ὄμρ. ἀντὶ ἀκῆ.

Ἀκᾶ ἡ ἀκᾶ· ἀκὴ, ἡσόγος Πινδ. Π. 4, 156.

Ἀκαδήμεια, ἀδῶν. Ἀκαδήμεια, τόπος τις δη-μόσιος παρὰ τὸν Κηφισόν, βορειοδυτ. Εἰς στάδιον ἀπ' Ἀθηνῶν, τὸ πρῶτ. εἰς τὸν ἥρωα Ἀκαδήμην ἀφιερωμένος, εἴτα γυμνάσιον. Τὴν Ἀκαδήμειαν ὁ Κίμων ἀπέδειξεν ἐξ ἀνδρῶν καὶ αὐγχεῖρας κατάρ-

φυτον ἄλσος, ἡσχημένον δρόμοις καθαροῖς καὶ ἀσπίλοις περιπάτοις. Ἐνταῦθα ὑπάρχον βοῦρας τῶν Μουσῶν μετ' ἀγαλμάτων, ἔργον τοῦ Σπυσιππου, βοῦρας τοῦ ἔρωτος. Ἡρακλείδης καὶ Προμηθεύς, καὶ ἱερός τῆς Ἀθηνᾶς καταστράφη δι' αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Σόλλα.

Ἀκαδημαϊκός, 3' ὁ ἐκ τῆς ἀκαδημαΐας, ἰδίως ὁ ἐκ τῆς ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, ἥτις Ἀκαδημαΐα ἐκαλεῖτο, ἐκ τοῦ γυμνασίου τοῦ παρὰ τὴν Ἀκαδημαίαν ἐνθα ὁ Πλάτων ἐδίδασκε. «Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐπεπόνθει» δηλ. ἀμφέβαλλε νὰ ἐμβαίῃ εἰς τὴν (ἀπόλυτον) βεβαιότητα, ὡς οἱ φιλοσοφοῦντες νέας Ἀκαδημαΐας, οἵτινες παρεδίδοντο ὅτι δύναται τις μόνον τὸ πιθανόν νὰ διαγνώσῃ. Ἀκαδημαΐα ἴδε Ἀκαδημαΐα.

Ἀκαδημαϊκός, 3' κατὰ μετὰθεσιν γοχημ. ἀντὶ ἀκαδημαϊκῶς μετγν. ὅστις καὶ ἀκαδημαΐας παρ' αὐτοῖς ἐστὶ λέγεται.

Ἀκαδημαΐθην ἡκεις' ἦτοι σοφός καὶ σπουδαίος ὑπάρχεις. Ἀποστ.

Ἀκαδημαϊκός ἴδε ἀκαδημαϊκός.

Ἀκαδημαΐος ἴδε ἀκαδημαϊκός.

Ἀκάδημος, ὁ ἥρως Ἀθηναίος, ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἀκαδημαΐα.

Ἀκάδησαι λυπηραὶ (ἀκηδέω) Πσυγ.

Ἀκάχη, ἄγγ. ἐνιστ. πρὸς παραγωγ. τοῦ ἀκαχημένος.

Ἀκαχῆς, 2' ὁ μὴ καυθεῖς, ἢ ὁ μὴ καίων.

Ἀκαθ-αίρετος, 2' ὁ μὴ καθαρούμενος ἢ καθαίρεσις, ἀκατάλυτος, ἀκατάστρεπτος, ὃν οὐ δύναται τις καταστρέφει μετγν.

Ἀκαθαροσία, ἡ ἡ ῥυπαρότης Πλατ. Τιμ. 72, ἡ πονηρία, κακοῦθια, ἀχρεΐότης Δημ. 21, 119, καὶ μετγν.

Ἀκαθάρτης, ἥτος, ἡ ἀκαθαροσία ἐκκλ.

Ἀκαθαρτίζομαι γίνομαι ἀκάθαρτος ἐκκλ. immundus fio.

Ἀ-καῖθαρτος, 2 (καθάρω) α) ὁ μὴ καθαρός, ῥυπαρός, ἄδικος, μιαιφός ἐπὶ ψυχῆς, impius β) ὁ μὴ ἀγνός, inexpliatus γ) ἐνεργ. ὁ μὴ καθαίρων ἱατρ. ἐπὶρ. ἀκαθάρτως Πλατ.

Ἀκαθαρτο-φάγία, ἡ τὸ τρώγειν ἀκάθαρτα.

Ἀκαθαρτο-φαγία, ἡ τὸ τρώγειν ἀκάθαρτα.

Ἀκαθ-εκτέω οὐ κατέχω Σέξτ.

Ἀκάθετος, 2' ὁ ἀκατάστατος, ἀκράτητος μετγν. ὁράσιος Πλουτ. Νικ. 8' ἐπὶρ. ἀκαθέτως μετγν.

Ἀκαθήκων, ὄντος, ὁ ὁ πρίττων παρὰ τὸ κα-θῆκον Ἀθανασ. Ἐπιστολ.

Ἀκάθιστος, 2' α) ὁ μὴ εὐσταθής, ἄστατος β) ἀκαθ. ἐννοεῖται κανὼν ἡ θύκος ψαλλόμενος χωρὶς νὰ καθῆται τις πρὸς τὴν τῆς παρθένου ἐκκλ.

Ἀ-καθ-ὀπλιστός, 2' ὁ μὴ καθοπλισθείς, Σχολ. Πλ. δ, 100.

Ἀ-καθ-όρατος, 2' ὁ μὴ καθοραθείς, ὁ ἀπαρτηρήτος Βουζ.

Ἀ-καθ-οσίωτος, 2' ὁ μὴ καθοσιωθείς Πσυγ. ἄσμος κατὰ Σουῖδ. ἄνομος, ἀπόδλητος, Β.

Ἀν. παρὰ τὸ οὐ καθοσιώσθαι, non consecratus.

Ἀ-καθ-ὀυπερτήτος, 2' ὁ μὴ καθοπερτε-ρούμενος Πτολ. Τετραβ.

Ἀκαίνα, ἡ (ἀκή) α) δούτης, ἄκανθα, ἡ ἐγκεν-τρὶς πρὸς κέντησιν τῶν ζώων Απολ. Ρ. 3, 1323 stimulus β) μέτρον μήκους πρὸς καταμέτρην-

σιν ἀγρῶν, δέκα ποδῶν ὅμοιον ἀκοντίῳ Εὔστ. Πλ. μ. 422' 3) εἰς ἄβδος (- - -).

Ἀ-καίνο-τόμητος, 2' ὁ ἀνευ καίνοτομίας, νεωτερισμῶς, ὁ ἀμετάδλητος ἐπὶρ. ἀκαίνοτο-μήτως Φωτ.

Ἀκαίνωτος, 2' ὁ μὴ καίνοθῆναι θανάμενος Ἐυδαγγρ.

Ἀ-καίρεύομαι ὁμιλῶ εἰς ἄκαιρον χρόνον, ἢ εἰς μὴ ἀρμόδιον καιρὸν Φιλ.

Ἀκαίρειο καὶ ἀκαίρεομαι δὲν ἔχω εὐκαιρίαν μετγν. καὶ Ν. Δ.

Ἀκαίρι, ἐπὶρ. ἀκαίριος λεξ. intemperate,

Ἀ-καίρια, ἡ 1) καιρός ἀνεπιτήδειος, ἡ μὴ εὐνοϊκὴ περίστασις, ἀντιθ. τοῖς ἐγκαίριοις Πλατ. Πολιτ. καὶ καιρός Δημ. 1, 24, παρ' ὃ δύναται νὰ σημάνῃ καὶ τὸ ἀντίθετον δηλ. ἡ μὴ εὐνοϊκὴ περίστασις, tempus inopportunitum 2) τὸ πα-ράκαιρον, ἡ σκαιότης, ἡ ἀκαιρος ἐνόχλησις, ἡ φορτικὴ συμπεριφορά, συνδέετ. μετὰ τοῦ ἀδι-κία Πλατ. συμπ. 182' «ἐκαίριον πρῶτος σέριν» Πλουτ. Πομ. 60, Παρ' Ἰσοκρ. 12, 86 τὸ «ἀκαίρια λόγου» ἀντιθέτ. τῇ συμμετρίᾳ, δηλ. ἀμετρία, importunitas

Ἀ-καίριμος, 3' ἀκαιρος, ἄτοπος, ὁ μὴ γι-νώσκων νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἀρμόδιον καιρὸν «ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαίριον γλώσσαν ἔλθῃ» = ὅτι τῷ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, παροιμ. quidquid in buccam venerit πρὸς Διον. Ἀλ. V, σελ. 12.

Ἀ-καίριος, 2' ἀκαιρος μετγν.

Ἀ-καίρο-δόξας, ὁ ὁ ἀκαίριος βῶων, φωνά-ζων μετγν. Ἰσοκρ.

Ἀκαίρο-πόπτῃς, ὁ ὅστις ἀκαίριος παρατη-ρεῖ Βουζ.

Ἀ-καίρο-λογέω ἀκαίριος ἡ οὐχὶ ἐκ καιρῶ λέγω Φωτ.

Ἀ-καίρο-λογία, ἡ τὸ ἀκαίριος λέγειν Φωτ.

Ἀ-καίρο-λόγος, 2' ὁ ἀκαίριος λέγων, ὀχλη-ρὸς καὶ κοφός ἀδολέσχης Φιλ.

Ἀκαίρομ-υθία, ἡ ἡ ἀκαιρολογία λεξ.

Ἀ-καίρο-πα-ρησία, ἡ ἡ ἀκαιρος παρη-σία, ἡ ἐλευθεροστομία Πλουτ.

Ἀ-καίρο-παρρησιαστής, ὁς, ὁ ὁ ἀκαιρος παρρησίαν, ἡ ἐλευθεροστομίαν ἔχων Εὔστ.

Ἀκαίρο-περιπάτητος, 2' ὁ μὴ ἐν καιρῷ πε-ριπατῶν Βουζ.

Ἀ-καίρο-ρημῶν, 2' ἀκαιρολόγος,

Ἀ-καίρος, 2 καὶ ποιητ. ἀποκαίριος, 2' ὁ μὴ ἐν καιρῷ, παράκαιρος, ἀνεπιτήδειος, ἀπρεπής, ἄτοπος, μάταιος, ἀντιθ. τῷ, «εἰς καιρὸν Εὔρ. «εἰς ἀκαίρα ποιεῖν» = μάνην Θεογν. «οὐκ ἀκαίρα λέγειν» = εὐκαιρα, ἀρμόδια Λίσχ. Πο. 1038 ἀντιθ. τῷ «σύμμετρος Ἰσοκρ. 12, 86' «γνώμα ἀκαίρος οὐδὲν» ἐπὶ ἐνεργ. σημ. = γνώμη, δι' ἣν οὐδεμία ὑπάρχει εὐκαιρία εἰς τὴν ἐπιδιδῶσαι εὐτυχίαν, ἢ μὴ ἔχουσα μέτρον ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, δηλ. ἥτις πρὸς τοῦτο δὲν ἐπιζητεῖ τὴν εὐκαιρίαν, intempestivus, ἐπὶ ἐπαχθῆς ἐνοχλη-τικός Θεογρ. Πλουτ. ineptus ἐπὶρ. ἀκαίριος, importune, ἀντιθ. τῷ ἀδίκῳ, Λίσχ. Αγ. 782.

Ἀκακαλῆς, ἡ ἀκακαλλῆς, ἰδοι, ἡ α) ὁ σφόδρος Αἰγυπτιακῆς θάμνου Διοσκ. 1, 118' β) θυγάτηρ τοῦ Μίνως Απολ. Ρ. 4, 1491 (- - -).

Ἀκάκας, ου, δωρ. καὶ ἀκάκης, ὁ ἄκακος, ἀ-θῶος = βασιλεὺς Λίσχ. Παρ. 841, innocens.

- ἀλλ' ἄχρηστον ἔκειν μετ' ἀχρήστου ἄχρ. ἀκακίαν· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀκακος, ἡ σῶσαι ἐργον πρὸς τὸ ἀκακῶ (ἀκῶ) ἀκακος εὐεργετικός, βοηθός, σωτήρ, ἀνάγκη σωτήρ· Ἐρμῆς Π. π, 185· Προφήτης Πσ. Θ. 64, beneficius· κατ' Εὐσταθ. προσμ. Πινδ. καλεῖται· «Πλουτεὺς ἀκίχης θεός» ὅγα ἀπορρίψῃ τὰς ἄλλας ἐξῆγ. καθ' ἡ· τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἀρχαϊκοῦ ὄρους καὶ ἥρωος Ἀκάχου παύεται.
- Ἀκακίτης, ου, ὅ· ἔδε ἀκίχητα.
- Ἀκάκητος, ὅ· ὁ ἀκίχητα, ἀκακίτης.
- Ἀκακία, ἡ (ἀκῆ)· ἀκακίως Διγυπτ. δένδρον, acacia, ἡ καὶ ἀκανθός Διοσκ.
- Ἀκακία, ἡ· ἑλλειψις κακίας, ἀθωότης Δημ.
- Ἀκακο-χόρευτος, 2· ἀκακοχόρης Εὐστ.
- Ἀκακο-χόρης, 2· ὁ μὴ τὸ ἥθος κακός· ἐπὶ ἀκακοχόρης μετγν. καὶ ἔκκλ.
- Ἀκακο-παθίω· δὲ ἀκακοπαθῶ Μ. Ετ.
- Ἀκακο-πάθης, 2· ὁ μὴ κακὸν παθὼν, ἡ ὑπομείνας.
- Ἀκακο-παθίτης, ἐπὶ. ἄνευ πόνου, ἄνευ κακοπαθείας Ἀπολ. Δυσ.
- Ἀκακοποιός, 3· innoxius Ἰων. Χρυσ.
- Ἀκακος, 2· ὁ μὴ ὢν παντίπαις κακός, ἀπλούς, ἀγαθός, ἀθώος· ἐπὶ. ἀκίχως Πολυδ.
- Ἀκακο-όρητος, 2· ὁ μὴ κακουρηθείς, ἀδιάφορος, ἀνέπαρος Β. Αν. 238· ἐπὶ ἀκακουρηγίως.
- Ἀκακο-όργος, 2· ὁ μὴ κακοόργος, χρηστοθήρης μετγν. ἐπὶ. ἀκακούργως· εὐθήως Σχολ. Δημ. περί παραπροσδ.
- Ἀκακόντος, 2· ὁ μὴ κακωθείς, ἀδολογός, παρὰ τὸ ἀπαθείς· ἐπὶ. ἀκακόντως Ἰεροκλ.
- Ἀκακότης, 2· τὸ αὐτὸ τῷ προηγ. Δίων. Κ. 77.
- Ἀκακυνθίς, ἴδος, ἡ· 1) εἶδος ὀνέου μικροῦ Ἠσυχ. carduelis· 2) ὄνομα κυνὸς Ἀριστ. Εἰρ. καθ' Ἠσυχ. ἀκακυνθίς· ὁ κύων παρὰ τὸ αἰκίλλειν τοὺς γυναικίους, ὕλακτεν δὲ τοὺς ἑόνους· 3) ἐπων. τῆς Ἀρτέμιδος· 4) ὄνομα γυναικὸς (ουου).
- Ἀκακασίρ, Ἀκων. ἀντὶ ἀκακυνθίς Ἠσυχ.
- Ἀκαλα-πρεΐτης, ου, καὶ αο, ὁ (ἀκαλός δηλ. ἡσυχος, ῥέω)· ἐπ. ὁ ἡσυχῶς ῥέων· ὠκεανοῖο Π. η, 422· Σαράγγης Ὀρφ. Ἀργ. placide fluens
- Ἀκαλά-ρρος, 2· ἀκαλαρρεΐτης Ὀμφ. Ἀργ. 1155.
- Ἀκαλήθη, ἡ· 1) βοτάνη τις ἡ κνίδη κοιν. τσουκνίδα (οὐ καλὴν ἀπὸν ἔχουσα) Ἀριστ. Ἰπ. 420 κοιν. Σερκ. 884· τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλ. ἀφελῆσαι· τὴν σπουδρότητα «μητροδίων» ἀκαλήφων· ἐπὶ γρηλ. γυναικίων Σχολ. = ὀρμηστάτων· πρὸς κνίδι· 2) ἀκαλῶσύν τε (acidia) Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 4, 6· κνισμὸν ποιεῖ τὸς συνάγουσι, διὸ καὶ ἀκαλήφη ὠνόμασται· Δίφιλ. Σίρν. urtica (ουου).
- Ἀκάλλειν· ἴδε ἀκάλλειν εἰς δ διορθοῦται.
- Ἀκάλλη, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Μίνως Ἀπολλοδ.
- Ἀκαλλής, 2· μετγν. ὁ μὴ εὐμορφος, ὁ ἄνευ κάλλους· γῆ αἰγμηρὰ καὶ ἀκαλλής Λουκ. ἐπὶ. ἀκαλλός· ἀκόμψης Εὐσταθ.
- Ἀκαλλ-ιέρητος, 2· ἰδίως ἀκαλλιέρητα ἱερὰ = τὰ μὴ τοῖς θεοῖς εὐνοικῶ ἢ εὐαρίστα ἱερὰ ἐν-

- τεῖθ. ἡ δὲ κακὰ σημεῖα προσφερόμενα θεοῖς Αἰσχίν. Κτησ. 72.
- Ἀκαλλώπιστος, 2· μετγν. ὁ μὴ καλλώπισιμος, ἀσθλιστός Πλουτ. - κόμη Λουκ. - πόθος Στρατ. inornatus.
- Ἀκαλός, 3 (πρὸ. ἀκίων)· πρῶτος, ἡσυχος=ἡκαλός Εὐσταθ. quietus· ἐπὶ. ἀκαλῶς λεξ.
- Ἀκαλός· ἀήδης Μ. Ετ.
- Ἀκάλυπτος, 2 ποιητ. καὶ μετγν. καὶ ἀκαλύφτης, ποιητ. 2· ὁ ἄνευ καλύμματος, ἀσκεπαστός· ἄγος ἀκ. δεικνύται Σοφ. Οἱ. 1427 «ταλαίπωρος βίος» Μεν. παρὰ Στοδ. - κεφαλὴ Πλουτ. arertus· ἐπὶ. ἀκαλύπτως Π. Γρ.
- Ἀκαλύφης, 2· ἀκάλυπτος· σηκός Σοφ. Φιλ. 1311, ἀντιτῶ. εἰς τὸ «ἐπικάλυμμα ἔχων» Ἀριστ.
- Ἀκαλύφης· ἀκαλυφῆς Διογ Α. 8, 72.
- Ἀκαμαντίδης, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν· ἀλλ' Ἀκαμαντίδαι ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀκάμαντος Δημ. Ἐπιτάφ. σ. 1398.
- Ἀκαμάντιον, τό· πόλις ἐν Φρυγίᾳ, κατ. Ἀκαμάντιος Στεφ. Βυζ.
- Ἀκαμαντίς, ἴδος, ἡ (ἄ) ἐνν. φυλὴ· ἡ πέμπτη Ἀττικὴ φυλὴ ἐξ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως.
- Ἀκαμαντόδετος· ἀδάμαστος Αἰσχ. Πρ. 426.
- Ἀκαμαντο-λόγης· ὁ ἀκούραστος ἐν τῷ διὰ λογῶν πολέμῳ Σπάρτα Πινδ. Ἰ. 1, 6, 10.
- Ἀκαμαντομάχαι, Ζηνὸς υἱοί· οἱ ἐν τῇ μάχῃ ἀκούραστος Πινδ. Π. 4, 304.
- Ἀκαμαντο-πόδης, χρόνος· ὁ ἔχων ἀκουράτους πόδας Σουεσ.
- Ἀκαμαντό-πους, υἱός, ὁ· ὁ ἀκαμαντοπόδης Πινδ. Ο. 3, 3· ἀπῆλιν 5, 3· βρόντη 4, 1.
- Ἀκαμαντο-χάρμας· ὁ ἐν τῷ πολέμῳ ἀκούραστος· ἀκαμαντοχάρμα Ἀίαν· Πινδ. ἀποσπ. 179, ἰδιόχου. κλητικὴ· indefessus pugna.
- Ἀκάμας, αντός, ὁ, ἡ, ἐπ. καὶ ποιητ. καὶ ἀκάματος (-ου), 2, καὶ 3, ποιητ. καὶ μετγν. ἀκμή, ἥτος, 6, ἡ, ἐπ. καὶ μετγν. (ἀκμῶν) ἀκούραστος, ἀκμάζων, ἀκαταπόνητος, ἀπαύστως βάλων, ἀνεξάντλητος· 2 προσγίτος Π. π, 176· σος 823· ἡ ἑλίας σ, 289· πόντος Πινδ. Ν. 6, 40, indefessus, inexhaustus.
- Ἀκάμας, ντος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Θησέως· 2) ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν ἐν Τροίᾳ· 3) ἀκροτήτης Κύπρου Στρατ.
- Ἀκάματος, 2· ἀκάμας Ὀυ. ἀεὶ συνδ. μετὰ τοῦ πύρ. ὡς καὶ Θεοκρ. 2, 51· «σθένης ἀνδρῶν» Αἰσχ. Περ. 869 «ὄμμα αἰθέρος ἀκαμ. σελανέται» Ἀριστ. Νεφ. 286· ἐτι μετγν. ποιητ. καὶ Πλουτ. Θρη. 6, τὸ πρῶτον α κατέστη μακρὸν διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐπικ. γράσιν τῆς λέξεως· 9ηλ. - ἀκαμάτης Πσ. Θ. 747· γῆ Σοφ. Ἀντ. 740· ψωνή Σααρ. 1· ἐλάται Ἀπολ. Ρ. 2, 661 (-ου)· ἐπὶ. ἀκαμάτως Σουδ.
- Ἀκαματο-χάρμας, ου, ὁ· ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀκούραστος· ἴδε ἀκαματοχάρμας.
- Ἀκαμάτως· ἀκούραστος Σουδ.
- Ἀκαμής, 2· ἀκμάτος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 324.
- Ἀκάματος· ὁ μὴ τοὺς ὀρθαλμοὺς καμῶν, ἡ κλέων, Πουγ. ἐτι ὁ ἀσκαρδαμῶν παρὰ τῶν, non connivens.
- Ἀκαμπής, εος, 2· ἀκαμπτος μετγν. Θεοκρ. Συγκρ. ἀκαμπίστος· Πλουτ. inflexibilis.

Ἀκανθῶ, μελ. ὡσώ· ποιεῖ τι ἀκανθωτόν, ἢ ἔχω ἀκανθῶς· Ἄλεξ. Θεοφ. spinosum reddo.
 Ἀκανθυλ(λ)ίς, ἰδος, ἢ ἴδε ἀκανθίς.
 Ἀκανθώδης, ἰων. 2 (εἶδος)· α) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἀκανθῆς, ὁ πλήρης ἀκανθῶν· τούτον Θεοφ. - ὡδρος Ἡροδ. 1, 126· «λόγοι ἀκανθώδεις» = λεπτοί, παρὰ τὸ ἐρωτήσαις ἄποροι Λουκ. spinis obsitus.
 Ἀκανθῶν, ὄνος, ὁ· ἀκανθῶν.
 Ἀκανίαι, ου, ὁ· λιμὴν ἐν Ῥόδῳ Ἀριστοτ.
 Ἀκανίζω (ἀκανός), μελ. ἰσώ· ὁμοιάζω τὸν ἀκανόν, ἢ φέρω ἀκανθώδεις κεφαλὰς (ἐπὶ φυτῶν) Θεοφ. acani speciem gerō.
 Ἀκανικύς, 3· ὁ ὁμοίος τῷ ἀκάνθῳ Θεοφ.
 Ἀκάνιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἀκανός, ἀκάνιον Πσυ.
 Ἀκάνονιστος, 2· ὁ μὴ κανονισθεὶς ἢ κανονιζόμενος, ὁ παρὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κανόνα, in canone non relatus· ἐπὶ ἀκάνονιστος· ἐκκλ.
 Ἀκάνος δ· 1) φυτὸν ἀκανθώδες· 2) ἡ ἀκανθώδης· τινῶν γῆδων ῥάγ· 3) ἐν γένει κέντρον, ἀγκάθι· ἔτι καὶ ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ τινων φυτῶν ὡς τοῦ Ἀκανῆ Θεοφ. aculeus, cardui species.
 Ἀκάντιον, τό· ἀκριτεῖον τῆς Βρετανίας Πτολ.
 Ἀκανώδης, 2 (εἶδος)· ἀκανικός.
 Ἀκαπλήευτος καὶ ἀκάπλος, 2· ὁ μὴ καπηλευθεὶς, ἄδολος, ἀνόθευτος, ἀληθής, εὐκρινής μετγν. sinoperus, integer· ἐπὶ ἀκαπλήευτος· Βυθ.
 Ἀ-κάπλος, 2· τὸ αὐτὸ τῷ προηγ. «βίος ἀπλῶς καὶ ἀκ.» Στραβ.
 Ἀ-κάπνιστος 2· ὁ μὴ καπνισθεὶς· «ἀκάπνιστον μέλι» = τὸ μὴ διὰ καπνισματος τρωγῆθαι Στραβ. cui fumus non adhibetur.
 Ἀ-καπνος 2· ὁ ἄνευ καπνοῦ· -ξόλα Πλουτ. Συμπ. 2, 1, 7· πῦρ Θεοφ. - θυσία, ἐνθα οὐδὲν καίεται Λουκ. «Καλλιπότης γὰρ ἀκ. αἰὲ ὅσος» Λεων. Ἀλεξανδ. ἐντεῦθ. ἢ παροίμ. παρ' Ἀθην. 1, 8· «ἄκαπνα γὰρ αἰὲν ἀκρόαί ὄσμεν» = ἄκαπνους θυσίας ὄσμεν οἱ ποιηταί, δηλ. ἐπαυνοῦμεν διαπάνη ἄλλων, fumo carens, sine igne.
 Ἀ-κάπνωτος, ποιητ. 2· ἀκάπνιστος· - ὁδοὶ οἱ μὴ καπνοῦ πεπληρωμένοι Εὐρ.
 Ἀκαρ· μικρόν, οὐδὲν Σουδ.
 Ἀκαρ· τὸ σκέλη κατὰ Κρήτης Πσυ.
 Ἀκαρῆ· βραγχεῖ, ταχέως Πσυ. ἀκαρεῖ Σουδ.
 Ἀ-καρᾶδότης, 2· ἀπροσδόκητος Εὐσταθ.
 Ἀ-καρδῖος, 2· ὁ ἄνευ καρδίας· -ξόλων Πλουτ. Κτισ. 63· -ξόλων Θεοφ. ἔτι ὁ δειλὸς καὶ ὁ ἄνευ νοῦ μετγν. sine corde· ἐπὶ ἀκαρδίως.
 Ἀκαρεῖ ἢ ἀκαρῇ· ἐπὶ ἴδε ἀκαρής.
 Ἀκαρηνος ποιητ. 2· ὁ ἄνευ κεφαλῆς Εὐδ. ἐν Ἀνθολ. capite carens.
 Ἀκαρή, 2 (ω) καὶ ἀκαριαίος, 3· ὁ πολὺ μικρός, βραγχεὺς ὀλίγος, (κατ' ἀρχ. λεξ. βραγχεὺς, ὀξύς, ὃν οὐχ οἶόν τε καί·) «ἐν ἀκαρεῖ χρόνου» ἢ «ἐν ἀκαρεῖ» = εἰς τὴν στιγμὴν Λουκ. «ἀκαρῇ διαλιπὼν» = στιγμὴν τινα διαλιπὼν· «οὐδ' ἀκαρῇ δανείσει» = οὐδὲ τὸ ἐλάγιστον θέλει δανείσει Δημ. «παρ' ἀκαρῇ» = παρ' ὀλίγον, σχεδὸν Ἀξιογ. «τὸ ἀκαρεῖς» = ἡ σφαγὴ, τὸ δακτύλιον Πολ. 5, 100, brevis, exiguus· ἐπὶ ἀκαρεῖ μετγν. καὶ ἀκαρεῖως· ὁλοσφενῶς Πσυ.

Ἀκαρι, εὖς, τό· μικρότατον τι ζωῆφιον τυροῦ, ἢ ἀλεύρου, carus.
 Ἀκαριάτιος, 3 καὶ ἀκαρίδιος, 3· ἀκαρή, μικρός, βραγχεὺς· -πλοῦς Δημ. 56, 30· «γρόνος» οὐδ. ἀκ. Διον. Αλ. 8, 70, minutus· ἐπὶ ἀκαριαίως· Εὐσταθ.
 Ἀκαρίδιος· ἀκαριαίος.
 Ἀκαρνάν, ἄνος, ὅλη· Ἀκαρνάνης, ἰδος, πληθ.
 Ἀκαρνάνες, (ἄ) οἱ· οἱ κάτοικοι τῆς Ἀκαρνανίας πρὸς τὸ δυτ. μέρος τῆς Ἑλλάδος· ἐντεῦθ. ἐπὶ.
 Ἀκαρνανικός, 3.
 Ἀκάρναξ· λάδραξ Πσυ.
 Ἀκαρον· τρυλὸν Πσυ.
 Ἀκαρπείω-ω, μελ. ἥσω· εἶμαι ἄκαρπος Θεοφ.
 Ἀκαρπίξ, ας, ἢ· ἀφορία Αἰσχ. Εὐμ. 768.
 Ἀ-κάρπιστος, ποιητ. 2· ἀκάρπιος· «ἀκάρπιστα πεδία» = ἄρορα Εὐρ. Φοιν.
 Ἀ-καρπος, 2· ὁ μὴ καμνὸν καρπὸν, ἐπὶ φυτῶν, καὶ γῆς συγν. Θεοφ. «λίμνη ἀκ. ἐγθύων»· -λόγος Πλατ. Φαιδ. 277, καὶ ὁ ποιεῖν ἄκαρπον Αἰσχ. ἔτι ἄρρητος, ἀνυπαρξής· οὐδ. πληθ. ἐπὶ ἀκαρπα λυτῶν Γρηγ. Ἄλεξ.
 Ἀκαρπύω· καθιστῶ τι ἄκαρπον Γξέξ.
 Ἀ-κάρπιος, ποιητ. ἐπὶ ἄνευ καρποῦ, sine fruge.
 Ἀ-κάρπιος, ποιητ. 2· ἀκαρπῆς· - γῆ Θεοφ. «νίκας ἀκάρπιος χάρις» (ἀντὶ νίκας ἀκαρπύου) = χάρις νίκης, ἥτις ἐμεινεν ἄνευ καρποῦ, δηλ. ἄνευ τῶν προστηκόντων εὐχαριστηρίων· «χρησμοὶ ἀκαρπῆς» = μὴ ἐκπληρωθέντες Σοφ. Αἰ. 176, inutilis.
 Ἀκαρούας· ἀνίκητος Πσυ.
 Ἀκαρτέρητος, 2 (α, καρτερῶ)· ἀνυπόφορος Πλατ. ἔτι ἀνυπόμονος, ὁ μὴ δυναμένος ἐγκαρτεῖσθαι Ἀλεξαν.
 Ἀ-καρτος, 2 (α, κέρω)· ὁ μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος· -πώγων Ἀθην.
 Ἀ-κάρυκευτος, 2· ὁ ἄνευ καρυκέματος, ἀρτύματος Θεοδ. Βαλσαμ.
 Ἀ-καρρής, ἐς, 2 (α, κέρω)· ὁ μὴ ἐτηρός· -σλοῖος Νικανόρ. παρ' Ἀθην.
 Ἀκαρῶς, ἐπὶ ἴδε ἀκαρής.
 Ἀκακά καὶ ἀκατα, ἐπὶ ἄνευ βορῶδου, ἡσώχως· -προδῶντες Β. Αν. 371.
 Ἀκασκάτις, (ἄ) ποιητ. 3· ἡσυχος, πρῆτος, tranquillus· «ἀκασκατον ἀγαλμα πλούτου» Αἰσχ. Αἰγ. 721· -καλὸν Πλούτ. -κόσμημα (Σχολ. λίαν κεκοσμημένος, ὁ Σναΐδερ γραφ. ἀκασταίος ἐκ τοῦ α ἐπιτατ. καὶ κάζω, κέκασμαι, ἄλλοι συνδούσι· καὶ τὸ προηγ. φρόνημα, ἐσφαλμ.).
 Ἀκασμένα· ἀναπεπνυμένα, ἡρμωσμένα Πσυ. sedata.
 Ἀκάστη, ἢ ὠκεανὴ τις Ἡσ. Θ. 356.
 Ἀκαστος, ὁ· 1) ἡ σπένδαμος Πσυ. 2) υἱὸς τοῦ Πελίου Πινδ. Ν. 4, 93.
 Ἀκαστό-φρων, 2· ὁ μὴ τῆς φρένας βεβιασμένος, ἀδιέφορος, συνετός Πσυ. prudens.
 Ἀ-κατα-βάπτιστος, 2· ὁ μὴ καταβαπτισμένος ἢ καταβαπτισθεὶς μετγν.
 Ἀ-κατα-βάστος, 2· ὁ μὴ καταβασθεὶς, ὁ ἀκατανύκτατος μετγν. non coactus.
 Ἀ-κατά-βλητος, 2· ὁ μὴ καταβαλλόμενος, ἀνίκητος· -λόγος Ἀριστ. Νεφ. 1229, invictus.
 Ἀ-καταγγείωτος, 2· ὁ ἄνευ ἀρτηριῶν ἢ ἀγγείων Ὀριδᾶς.

- Ἄ κατ-άγγελτος, 2' ὁ μὴ καταγγελλόμενος, ἀπροσδοκῶν, ἀκηρυκτός· πολέμιος Πλουτ. Νουμ. 12, Δ. Ἄλ. 1, 5, non nunciatus.
- Ἄ κατ-άγελστος, 2' ὁ μὴ καταγγελλόμενος, ἀπεριγέλαστος, non derideendus.
- Ἄ κατ-άγνωστος, 2' ἀκαταδίκαστος, ἀκατακρίτος, ἄμεμπτος Ν. Δ. ἐπὶ ἀκαταγνώστως.
- Ἄ κατ-άγνωστος, 2' ὁ μὴ καταγνωζόμενος, ἀνίκητος, ἀκαταμάχτος Διοδ. Σικ. 17, 26.
- Ἄ κατ-άδαμαστος, 2' ὁ μὴ καταδαμαζόμενος, ἀκαταπόντος.
- Ἄ κατ-άδεκαστος, 2' ἀδιάρθορος μετγν. incorruptus.
- Ἄ κατ-άδεκτος, 2' ἀπαράδεκτος, ὁ μὴ ἀποδεκτός, ἀρρήγος ἐκκλ.
- Ἄ κατ-άδικαστος, 2' ὁ μὴ καταδικασθείς μετγν. indempnatus.
- Ἄ κατ-άδούλευτος καὶ ἀκαταδούλωτος, 2' ὁ μὴ καταδουλωθείς μετγν.
- Ἄ κατ-άζητητος, 2' ὁ μὴ καταζητούμενος ἢ καταζητηθείς, ἀαζήτητος· ἐπὶ ἀκαταζητήτως Ἐπιφάν.
- Ἄ κατ-άθυμος, 2' ὁ δυσάριστος, ἀευστατός Ἀρτιμίδ. 2, 48, injucundus.
- Ἄ κατ-άισχυντος, 2' ὁ μὴ καταισχυνόμενος· ἐπὶ ἀκαταίσχυντως ἐκκλ.
- Ἄ κατ-άιτίστος, 2' ὁ μὴ κατηγορηθείς, ἀθώος, ὃν οὐ δύναται τις κατηγορεῖσθαι Ἰωσήφ. non accusabilis.
- Ἄ κατ-άκαλυπτος, 2' ὁ μὴ κατακαλυπθείς, ἀκεκλῆς, ἀνοικτός Πολυδ. ἐπὶ ἀκατακαλύπτως.
- Ἄ κατ-άκαμπτος, 2' ὁ μὴ καμπτόμενος, ὅλιος ἄκαμπτος.
- Ἄ κατ-άκαυστος, 2' ὁ μὴ κατακαυθείς ἢ κατακαυόμενος· ἐπὶ ἀκατακώσως μετγν.
- Ἄ κατ-άκλαστος, 2' ὁ μὴ κατακλάσθης ἢ κατακλόμενος, ἀτοκίστος.
- Ἄ κατ-άκλυστος, 2' ὁ μὴ εἰς κατακλυσμὸν ὑποκείμενος, μὴ καταποντιζόμενος.
- Ἄ κατ-άκοπτος, 2' ὁ μὴ κατακομμένος, ἄκοπος, εἰ ἀκούρατος, λείψ.
- Ἄ κατ-άκόσμητος, 2' ὁ μὴ κατακοσμημένος, ἄτακτος, ἀδιόρθωτος Πλουτ. περὶ γρησμ. παρὰ τὸ ἄτακτος, inchoatus, indispositus.
- Ἄ κατ-άκράτητος, 2' ὅστις δὲν κατακρατεῖται Κόσταθ.
- Ἄ κατ-άκρίτος, 2' ὁ μὴ κατακρίθης, ὁ μὴ καταδικασθείς Ν. Δ. ἐπὶ ἀκατακρίτως.
- Ἄ κατ-άκρτος, 2' ὁ μὴ εἰς θράσυν ὑποκείμενος, ἀτοκίστος Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 8.
- Ἄ κατ-άληκτικός, 3' ἰδίως περὶ στίχων ὁ ἀνελλιπής, ὁ μὴ εἰς τὸ τέλος περιττὴν συλλαβὴν ἔχων· ἐπὶ ἀκαταληκτικῶς Ἀρτιαν.
- Ἄ κατ-άληκτικός, 2' ὁ μὴ καταλήγων, ὁ μὴ τέλος ἔχων Νουκ. παρὰ τὸ συνεγχεῖν «μέτρα ἄν» καλοῦνται τὰ ἔχοντα πλήρη τὸν τελευταῖον πόδα γρημ. non desinens· ἐπὶ ἀκαταληκτικῶς.
- Ἄ κατ-άληπτὸς καὶ ἀκαταληπτὸς οὐ καταλαμβάνω Σεξτ. Φίλος. καὶ ἀκαταληπτέμαι ἐκκλ.
- Ἄ κατ-άληπτος, 2' α) ὃν οὐ δύναται τις καταλαβεῖν, λαμβάνειν, ἀπίαστος Ἰωσήφ. β) ὁ μὴ καταληφθείς, ἄρθαστος Ἀριστοτ. προβλ. 19,

- 42, εἰ ἀκατανόητος, ἀνέριτος, ἰδίως ἐπὶ τῶν σκοπετικῶν φίλος. Πλουτ. Κικ. Ἄκαθ. 9, 18, incomprehensibilis· ἐπὶ ἀκαταλήπτως Ζων.
- Ἄ κατ-άληψία, ἢ α) τὸ μὴ ἵνασθαι, τὸ ἀνέριτον Σεξτ. β) τὸ μηδὲν δύνασθαι νοῦσαι κατὰ τοὺς ἀκαδημαϊκούς Πλουτ. Κικ. Ἀττ. 13, 19.
- Ἄ κατ-άλεις, ἰδὸς, ἢ ἡ ἀρκευθὶς Διοσκορ.
- Ἄ κατ-άλλακτος, 2' ὁ μὴ καταλλαττόμενος, ὁ ἀδιλλάκτος· ἐχθρὸς Ζαλευκ. ἐν Στοδ. implacabilis· ἐπὶ ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν Ἀημ. 11, 4.
- Ἄ κατ-άλληλεια, ἢ τὸ μὴ ὁμοῦ γίνεσθαι, τὸ μὴ συμπίπτειν, τὸ ἀνάρμοστον, ἀσύμφωνον, ἀπρεπές γρημ.
- Ἄ κατ-άλληλος, 2' ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος, ἀπρεπής, ἄτοπος γρημ. incongruus· ἐπὶ ἀκαταλήλως Εὐσταθ.
- Ἄ κατ-άλληλότης, ἢ ἀκαταλήλεια.
- Ἄ κατ-άλυτος, 2' ὁ μὴ καταλύμενος, ἄσφαρτος, ἀκατάργητος· «τὸ τῆς δημαρχίας κράτος» Διον. Ἀλ. 10, 31· ἐπὶ ἀκαταλύτως Νρυσ.
- Ἄ κατ-άμαθης, 2' ὁ μὴ καταμαθανόμενος, ὁ μὴ διεισχωριζόμενος, ὁ ἀκατανόητος ἄγνωστος, Ἰπποκρ. qui disci non potest.
- Ἄ κατ-άμαχτος, 2' α) ὁ μὴ καταμαχθείς, ἀζύμωτος, ἀμάλακτος β) ἀσπούγγιστος, qui moliri non potest.
- Ἄ κατ-άμάχητος, 2' ὁ ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος, inextrugabilis.
- Ἄ κατ-άμαχος, 2' τὸ αὐτὸ τῷ προηγ. μετγν.
- Ἄ κατ-άμέτρητος, 2' ὁ μὴ καταμετρούμενος ἢ καταμετρηθείς, ὃν οὐ δύναται τις καταμετρηῖν, ἀμέτρητος Στραβ. immensus.
- Ἄ κατ-ἀναγκαστος, 2' ὁ μὴ καταναγκαζόμενος ἢ καταναγκασθείς, ἀπαράβιαστος μετγν. qui cogi non potest· ἐπὶ ἀκαταναγκαστως.
- Ἄ κατ-ἀνίκητος, 2' ὁ μὴ κατανικόμενος, ἀνίκητος Ἀθανά. invictus.
- Ἄ κατ-ἀνόητος, 2' ὃν οὐ δύναται τις κατανοῆσαι, ἀκατάληπτος Νουκ. inconsideratus.
- Ἄ κατ-ἀνοχτος, 2' ὁ μὴ κατανοχθείς, ὁ ἀνενοχούμενος.
- Ἄ κατ-ἀεστος, 2' ὁ μὴ καταξεσθείς, ἀλίξευτος, ἀπελέκτος· ἐπὶ γρημ.
- Ἄ κατ-ἀπάλαστος, 2' ὁ ἐν τῇ πάλῃ ἀνίκητος Σχολ. Πινδ. luctu non superandus· ἐπὶ ἀκατανοήτως.
- Ἄ κατ-ἀπαστος, μετγν. 2' ὁ μὴ εἰς τέλος φερεῖς ἀδιάλειπτος, διηνεκής, παντοτεινός Πλουτ. perpetuus· «τὸ ἀκατάπαστον» = τὸ ἀπειρον, ἀπέραντον· ἐπὶ ἀκαταπαστως.
- Ἄ κατ-ἀπληκτος, 2' ὁ μὴ καταπληττόμενος ἢ καταπληγείς, ἀτρομάκτος Διον. Ἀλ. 1, 81· ἐπὶ ἀκαταπληκτικῶς Χρυσ. imperterritus.
- Ἄ κατ-ἀπληξία, ἢ τὸ μὴ καταπληττεσθαι, τὸ ἀκατάπληκτον Κλημ. Ἀλ.
- Ἄ κατ-ἀπλήρητος, 2' ὁ μὴ καταπολεμώμενος ἢ καταπολεμηθείς, ἀκαταμάχτος.
- Ἄ κατ-ἀπύνητος, 2' ὁ μὴ καταποννόμενος, ἢ καταποννηθείς, ἀκούρατος, infatigabilis.
- Ἄ κατ-ἀπόντιστος, 2' ὁ μὴ καταποντιζόμενος, ἢ καταποντισθείς, ἀκατακλυστος.
- Ἄ κατ-ἀποτος, 2' ὁ μὴ καταπινόμενος, ἢ καταποθείς ἀρχ. λείψ.

- Ἀ-κατα-πράυντος, 2' ὁ μὴ καταπραυνόμενος, ἢ καταπραυνθεὶς ἀνημέρος, ἀνεξυλεύτος Σχολ. Σοφ. Τραγ. 1001, implacabilis.
- Ἀ-κατα-πρόητος, 2' ὁ μὴ καταπροήμενος, ἢ καταπροηθείς ἀτρομος Σχολ. Π. 3, 63, im-
perterritus ἐπὶρ. ἀκαταπροήτως Ἄννα Κομν.
- Ἀ-κατά-πτωτος, 2' ὁ μὴ καταπίπτων ἢ καταπεσών, ἀψευδής μετγν.
- Ἀ-κατ-ἀργητος, 2' ὁ μὴ καταργοῦμενος ἢ καταργηθείς μετγν.
- Ἀ-κατ-ἀρδευτος, 2' ὁ μὴ καταρδευθείς, ἀ-
πόσττος μετγν. non rigatus.
- Ἀ-κατ-ἀρτιστος, 2' ὁ μὴ καταρτισθείς, ὁ
ἀνοργάνιστος, ἀδιόρθωτος.
- Ἀ-κατ-ἀσβεστος, 2' ὁ μὴ κατασθενόμενος, ἢ
κατασθεθείς, ἐπὶ τιτάνου Γαλην.
- Ἀ-κατ-ἀσιςτος, 2' ὁ μὴ κατασειόμενος, ἢ
κατασεισθείς, ἀκλόνητος μετγν. inconvulsus
ἐπὶρ. ἀκατασιςτως.
- Ἀ-κατ-ἀσήμεντος, ἔνταλμα· ἢ μὴ κατα-
σμεμνέμενος, ἢ προσωρική προσταγή, ἀγραφοί
ἀσφράγιςτος Πρωιδιαν. 3, 11, 19, non obsi-
gnatus.
- Ἀ-κατ-ἀσκεπτος, 2' ὁ ἀπαράτηρητος, ἀνε-
ξέτακτος, ἀβυλλόγητος μετγν. inconsideratus.
- Ἀ-κατα-ἀσκέπτως, ἐπὶρ. ἀνεξετάστως, ἀσυν-
λογίστως.
- Ἀ-κατα-ἀσκεύαστος, 2' ὁ μὴ κατασκευα-
σμένος, ἀδοῦλεύτος, τραχὺς, ἀκατέργαστος ἀρχ.
λεξ. ὁ μὴ ἐπιτετεργνημένος, ἢ τεργνέντως ἐργ-
γασμένος, παρὰ τὸ ἀπλῶς Διον. Ἄλ. περὶ Ἰσαίου
15' ἐπὶρ. ἀκατασκευάστως, non elaboratus.
- Ἀ-κατ-ἀσκευος, 2' τὸ αὐτὸ, ἰδίως ἄτεχνος,
ἀπλοῦς· ἡρώων βίος· Ἀθην. 12, 511, qui
est sine apparatu ἐπὶρ. ἀκατασκευῶς Πολυδ.
- Ἀ-κατασκήνωτος, 2' ὁ πρὸς κατασκήνωσιν
μὴ χρήσιμος Ὀνησ. στρατ. 1, 8.
- Ἀ-κατ-ἀσκιος, 2' ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ἀσκια-
στος, non umbrosus.
- Ἀ-κατα-ἀσκόπητος, 2' ὁ μὴ κατασκοποῦ-
μενος, εὐθέτως Γρ. Ναξ. non explorabilis.
- Ἀ-κατ-ἀσκοπος, 2' ὁ ἀπερίσκεπτος, ἀλόγι-
στος μετγν. inconsideratus ἐπὶρ. ἀκατασκοπῶς.
- Ἀ-κατ-ἀσχωπτος, 2' ὁ μὴ κατασχωφθείς, ἢ
κατασχωπόμενος, ἀπεργέλαστος μετγν.
- Ἀ-κατα-ἀσφιστος, 2' ὁ μὴ κατασφριζόμε-
νος, ὁ διὰ σφισμάτων ἀκαταγώνιστος μετγν.
- Ἀ-κατα-ἀσσία, ἢ ἀσσια, τὸ ἀσβειον, ἢ
ἀνησυρία, ταχυγῆ, σιάσις, ἐπανόστασις Πολυδ.
- Ἀ-κατα-ἀστατέως, εἶμα ἀκατάστατος, ἀνή-
συγος, Ἀρριαν. ἑπικτ. 2, 1, 12, παρὰ τὸ ταρ-
χέσθαι πλθ. ἀνησυγῶμαι, ταράσσομαι.
Τοδ. 1, 15, sum inconstans, turbulentus.
- Ἀ-κατ-ἀστάτος, 2' ἀσταθής, ἀνησυγος· πνεύ-
μα Δημ. 19, 136' -πολιτεία Διον. Ἄλ. 6,
74, συγν. Ἰπποκρ. -δίατα· ἐπὶρ. ἀκατα-
στάτως ἔχων Ἰσοκ. 21, 7.
- Ἀ-κατα-ἀστέρεστος, 2' ὁ μὴ ἐξομαλισθείς, ἢ
ἀκατεντιστος, ἀκαταξιδύστος Ἄννα Κομν.
- Ἀ-κατα-ἀστέχαστος, 2' ὁ οὐ δύνανται τις
στοχασθῆναι, κατὰ Σουδ. ἀτέχμαστος.
- Ἀ-κατ-ἀστρεπτος, 2' ὁ μὴ καταστρεφόμε-
νος Σχολ. Πινδ.
- Ἀ-κατ-ἀστρεφής, 2' ὁ ἄνω τέλους, ἄνω

- καταστρεφής. ἐπὶ ὄνους ἄνω γλαυροδότητος
Διον. Ἄλ. line carens, inconvulsus, non to-
tundus.
- Ἀ-κατ-ἀσσία, ἢ ἢ μὴ κράτης Πτολ. Τετρα-
βουλ. incontinentia.
- Ἀ-κατ-ἀσχιςτος, 2' ἀδύναστος, ἀνθάσσευ-
τος Πλουτ. Μαρ. 44' -ἀδύνατος Διοδ. 17, 38'
ἐπὶρ. ἀκατασχιςτως εἰρεσθαι· ἀταματίστος,
ἀκατῆτος Πλουτ. Καμ.
- Ἀ-κατ-ἀτακτος, 2' ὁ μὴ καταταχθείς,
ἀπροσδιόριστος Διον. Ἄρ.
- Ἀ-κατα-ἀτρητος, 2' ὁ μὴ κατατρηθείς, ὅπως
ἀτρηπτος Γαλην.
- Ἀ-κατ-ἀτρητος, 2' ὁ οὐ δύνανται τις κα-
τατρήσει, φθίρει, ἀνεξάντητος· -χορηγία
Πολυδ. 3, 89, ἀτρηστος, qui absumi non potest.
- Ἀ-κατ-ἀφελος, 2' ὁ μὴ καταφλεγόμενος
ἢ καταφλεγθείς, ἄκαυστος μετγν.
- Ἀ-κατ-ἀφρακτος, 2' ὁ μὴ κατασφραγί-
στος, ἀνοχύρωτος, ἄσπλος, non septus armis.
- Ἀ-κατ-ἀφρατος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ
ἐκφρασθῇ μετγν.
- Ἀ-κατα-ἀφρόνητος, 2' ὁ μὴ περιφρονούμε-
νος, ἢ καταπεφρονήμενος Ἐνν. Ἀγρ. 6, 8, non
contentibilis vel contemendus.
- Ἀ-κατ-ἀχρηστος, 2' ὁ ἀχρηστος, ὁ μὴ χρή-
σιμος Ἐδστ.
- Ἀ-κατα-ἀχώριστος, 2' ὁ μὴ καταχωρι-
σμένος, ἀδιάτακτος Ἀριστοτ.
- Ἀ-κατ-ἀψαυστος, 2' ὁ μὴ καταψαυόμενος,
ἀνέγγικτος, intractabilis.
- Ἀ-κατ-ἀψεκτος, 2' ὁ μὴ ψεγόμενος, ἢ ψεγ-
οσίς, ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος μετγν. qui non
vituperatur.
- Ἀ-κατ-ἀψευστος, ἰων. 2' ὁ μὴ πεπλασμένος,
μὴ ψευδής Πρωδ. non fictus.
- Ἀ-κατ-ἀργαστος, 2' ὁ μὴ κατεργασθείς, τρα-
χὺς Λογγιν. ἄπειρος· τροφή Ἀριστοτ. rudis.
- Ἀ-κατ-ἀδυναστος, 2' ὁ μὴ κατευναζόμενος,
ἢ κατευνασθείς, ὁ μὴ κατεκοιμηθείς, ἐργόηρος
ἔτυπος, ἀνήσυγος μετγν. insonnabilis.
- Ἀ-κατ-ἀδόδος, 2' ὁ ἀύτοκλος εἰς διάβαιον
δρόμος συγν. ἀκατευσώμενος Ἀρχιμ. ὄνειρ.
- Ἀκάτη, ἢ ἢ ἀκατος· φημίτις ἀκάτης· Δισχ.
Αγ. 958.
- Ἀ-κατ-ἀνόρητος, 2' ὁ μὴ κατηγορηθείς
Διον. 11, 46, ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος, Φαλαρ.
55, non accusatus ἐπὶρ. ἀκατηγόρητως.
- Ἀ-κατ-ἀήγητος, 2' ὁ μὴ ἐπικατηγρηθείς, διδα-
γθεὶς τὰ τῆς θρησκείας ἑκκλ.
- Ἀκάτιον, τὸ (ἀκατος· τοῦ ἀκατος)· 1) πλοῦσιον,
λέυδος· ἀμνηρικὸν Θεοκ. 4, 67· παρὰτι-
κόν· λεπτὰ Πλουτ. Τριμολ. 17· 2) ἱστίον,
Λουκ. Ἄλ. ἱστ. 45, διάφορον τοῦ ἐκ μεγάλα
ἱστία· Ἐνν. Ἑκλ. 6, 27, κατὰ Φρον. Β. Ἀν.
19, «κατὰ σημαίνει τὰ μικρὰ ἱστία, λέγεται
δὲ καὶ ἐπὶ μεγάλων» ἐντεθ. λαμβάνεται καὶ
ἀντὶ τοῦ μεγάλου ἱστίου· παροιμ. «ἀκάτιον
ἀράμενον φεύγει» Πλουτ. 3) εἶδος ποτηρίου
Ἀθην. 2, 182· 4) κατὰ ἀρχ. λεξ. γυναικεῖον
σανδάλιον παρ' Ἀριστ. Λυσ. 64· «τάκατιον
ἦρετο» μεταβλητ. εἰς τοῦτάκιον· τὸ ἐκάτιον,
cymba.
- Ἀκάτιος, ὁ ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἱστίος Πολυδ.

- Ἀκατίς, ἴδιος, ἡ ἡ κοῦδαις μετγν.
 Ἀ-κατ-οικητός, 2' ὁ μὴ κατοικηθείς ἡ κατοικούμενος μετγν.
 Ἀ-κατ-ονόμαστος, 2' ὁ μὴ κατονομαζόμενος, ὅν οὐ δύνανται τις κατονομάσκειν - προσώτης Πλούτ. ἀνόνομος, ἔγνωστος, ἄσημος ἱππ. παρὰ Στοδ.
 Ἀ-κατ-όπτειτος, 2' ὁ μὴ κατοπτεινόμενος ἡ κατοπτεινός, ἀπαρτήρητος, ἀκατασκόπητος μετγν.
 Ἀ-κατ-όπτως, 2' τὸ αὐτὸ Πλούτ. 6, 14.
 Ἀ-κατ-όρθωτος, 2' ὁ μὴ κατορθούμενος, ὁ ἀδόρθωτος ἑκάθ.
 Ἀκατος, ου, ἡ καὶ ἰων. ὁ, μετὰ τοῦ ποιητ. παρακρημ. ἀκάτη (ἡ ἀ) ἡ, καὶ ὕποκορ. ἀκάτιον, τὴ (ἐκ τῆς ῥίξ. ἀκ. ἱπθ. ἰδίως σημ. ἀκιδώδης, ὁδός) 1) ἑλαφρόν τι καὶ ταχὺ πλοῖον, ὡς λίμνος - εἰσαλίε Πινδ. Π. 11, 40' - 0σά Εὐρ. Ορ. 331' παρ' Ἡρόδ. ὡς ἄρσεν. σημ. φορητὴν πλοῖον - σιταγών, 7, 186' - φορητὴν γὰρ Κοτ. παρ' Ἀθην. 1, 28, linter, linter parva 2) πατήριον Ἀθην. 11, 782.
 Ἀ-κατ-ούλωτος, 2' ὁ μὴ καταουλωθείς, ἡ ἐπουλωθείς, ἐπὶ πληγ. μὴ θεραπευθείσης ἱατρ.
 Ἀ-κατ-πυτον, ὑπόδημα ἄνευ βίαςως ἡ πατούνης ὑπόδημα Στοδ. 97, 31, solea non instructa.
 Ἀ-καυλός, 2' ὁ μὴ ἔχων καυλὸν ἐπὶ ποτ. Ἀθην. 2, 09, ἐπὶ πτερῶν ἄνευ καλίσμου Ἀριστοτ. caulis exers.
 Ἀ-καυμάτιστος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ καύσεως μὴ προσβαλλόμενος Πσυγ. non torrelatus.
 Ἀ-καυστος, 2 (καίω) ὁ μὴ καυθείς - καύματι Σιν. Δν. 3, 5, 13, non exustus, ἡ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καίῃ Ἀριστοτ. ἐπὶρ. ἀκαύστος.
 Ἀ-καυτηρίαστος, 2' ὁ μὴ καυτηριασθείς, ὁ μὴ ἔχων κεκαυμένα σημεῖα ἐπὶ ἱππων Στραβ. non signatus.
 Ἀ-καυτί' ἀκαύστος Πσυγ.
 Ἀ-καυτος, 2' ἄκαπτος.
 Ἀ-καυχῆσαι, ἡ ἡ μετροφροσύνη, ἡ μὴ καύχῃς ἑκάθ. modestia.
 Ἀκαχέιατο ἀντὶ ἡκάχλητο 3 προσ. ὑπερ. δὲ ἄγνομαι.
 Ἀκαχέιν, ἀορ. 2 ἀπαρεμ. τοῦ ἄγνομαι.
 Ἀκαχέω, ἄχρ. τύπος τοῦ ἀκαχίζω.
 Ἀκάχημαι, παρκ. τοῦ ἄγνομαι.
 Ἀκαχίσω μελ. ἑνεργ. τοῦ ἄγνομαι.
 Ἀκάχ' ἴζω, ἐντεταμ. ἐνεστ. τοῦ ἀκαχέιν (ῥίξ. ἄχρ. ὅς ἄγρομαι) ἐπ. καὶ ἰων. μετὰ τῶν χρόνων ὡς ἐκ τοῦ ἀκαχέω, ἀορ. 2 ἑνεργ. ἡκαχόν, μεσ. ἡκαχόμεν, ἀορ. 1 ἑνεργ. ἀκάχησα παρκ. μεσ. ἀκάχημαι καὶ ἀκάχημαι, 3 πληθ. μετὰ παρενθήκης τοῦ δὲ, ἀκάχεται, ἀντὶ τοῦ ὅπου ὁ Βούτμαν. γράζει ἀκαχέται, ὁ Κούρτιος ἀκαχίται, 3, πληθ. ἀπαρσύν. ἀκαχέιατο καὶ ἀκαχέιατο ἀντὶ ἀκαχέιντο, ἀπαρεμ. ἀκάχθηται, μετγν. κατ' ἀναδιόρθωσιν τοῦ τόνου ἀκαχήμενος καὶ θελ. ἀκαχημένη 1) ἑνεργ. λυπῶ, ἀνιδω-τινὰ Ὁδ. π. 432' 2) μεσ. λυποῦμαι, ἀνιδω-μαι «μὴ θανάων ἀκαχίζω» Ὁδ. λ. 486' «μνησ-τήρες ἀκάχων» Ὁδ. ο. 372' τὸ παρ' Ἡσιοδ. Θ. 868 ἀκαχὼν ἔγω ἀμετιδ. σημασιῶν ἐν παρκ. εἶμαι ἄθῆμος, ἄθῆμος ἔγω ἀπολ. μετὰ τοῦ -θωμὶ καὶ -θωμὸν ἡ μετὰ γέν. - ἱππῶν =

- ἑνεκα τῶν ἱππων, δατ. - θανάωντι = ἀν' οὗτος ἀ-πύθωνεν ἡ -μοί = ἔνεκα ἐμοῦ καὶ μετὰ μετοχ. «μῆτε θανάων ἀκαχίζω» = μὴ θρῆναι, ὅτι ἀπέ-θανες, tristitia afficio.
 Ἀκαχήμενος, (ἡ) 3 ἐπ. μετοχ. παρκ. παθ. καὶ κατὰ Δεδερλάν συνκοπὴ τοῦ ἀκαχημένος ἐκ τοῦ ἄκω, (αεσο) ἀποκεκορυφωμένος, ὁδός, σουθλερός, ἀκονισμένος «ἀκ. ὁδὸς γαλαῶν = μετὰ ἡκονισμένης γαλακίης ἀκίδος Ὁδ. α. 99' - φάσγανον, δοῦρα» Πλ. κ. 44, acutus.
 Ἀκέανος' σπορίμου εἶδος Εὐστ. Ὁδ. 1528, 45, ἡ τὴ ἐν φαικίς στοργγύλα καὶ δυσπάτακτα ὁσ-πρια Ἀλ. ἐκ τοῦ Φερειο.
 Ἀ-κέαστος, 2' ὁ μὴ διαχωριζόμενος, ἀδικί-στος μετγν. qui frangi nequit.
 Ἀκέομαι ὅς ἡ ἀκέομαι.
 Ἀκειδόμενος, μετοχ. τοῦ ἀκέομαι.
 Ἀκετον τὴ φάρμακον Πσυγ.
 Ἀ-κεῖράτος, 2' ὁ μὴ κεκαρμένος, ἐπὶ ἀθέρ-στος Χοιρίλ.
 Ἀ-κεῖρε-κόμας, ὁ ὁ ἔχων ἀκούρευτον τὴν κό-μην - Φοσβ. Πινδ. Π. 3, 14' - Ἀδάρων στρα-τός' Ἐπ. Πλάν. 72.
 Ἀ-κεῖρό-κομος, 2' ὁ τὴν κόμην ἀκούρευτον ἔχων, ἡ ἐπὶ δένδρ. ὁ ἀειθαλής ἑκάθ.
 Ἀ-κεκρυμμένος' φανερά Γρηγ. Νυσ.
 Ἀ-κέλευθος, 2' ὁ μὴ ὄντων ἔχων, ἀδιέξοδος ἀρχ. λεξ. ἰωνίος.
 Ἀ-κέλευσμον' οὐ βεβαχὲς ἀσφαλῶς οἱ δὲ τὴν σκληρὸν σίδηρον Πσυγ.
 Ἀκέλευστος, ποιητ. 2' ὁ μὴ κέλευθείς, δια-ταγθεὶς ἀπρόστακτος, ἀδόρητος Αἰσχ. Ἀγ. 713, non jussus' ἐπὶρ. ἀκελεύστος.
 Ἀκέλη, ἡς, καὶ Ἀκέλης, ἡτος, ἡ πόλις ἐν Λυκίᾳ, οἰκία Ἀκέλης, ἡ Ἀκελήσιος.
 Ἀ-κέλ' ἔτος, 2' ὁ μὴ κέλευρος (πλοῦσαν) ἔχων, putamine carens.
 Ἀ-κενέπ' ἔτος πόλις ἐν Βατικῇ τῆς Ἰσπανίας Πτολ.
 Ἀ-κενοδοξία, ἡ τὸ εἶναι τινι ἀκενοδοξον, ἡ μετριότης, σωφροσύνη μετγν. contentus vana gloriae.
 Ἀ-κενό-δοξος, 2' ὁ ἐλαττωρ κενοδοξίας, οἰσῶς Μαρ. Ἀντων. 1, 16, vanae gloriae non appetens' ἐπὶρ. ἀκενοδόξος.
 Ἀ-κενος, 2' ὁ μὴ ἔχων κένον Διογ. Α. 10, 89.
 Ἀ-κενό-σπουδος, 2' ὁ μὴ περὶ μάταια καὶ ἀνωρελῇ σπουδάζων Μ. Ἀντ. 1, 6, vanarum rerum contentior.
 Ἀ-κέντητος, 2' ὁ μὴ κεντηθείς Πιν. Ὁ. 1, 21, Αἰλ. ἱστ. Ζ. 15, 24 ἐνθα πρότερον ἀνεγ-νόσκει. ἄκεντος, stimulo non percussus.
 Ἀ-κέντριστος, 2' ἀκέντητος Σουδ.
 Ἀκεντρος, 2' α) ὁ ἀνὴρ κέντρον ἐπὶ πτηνῶν παραβάλλων. πρὸς τοὺς ἀκεντρούνας Ἀθην. 11, 655' ἐντεδθ. ἄκονος Λογγίν. 6) ὁ μὴ ἐν τῷ κέντρῳ ὢν Μαν. 5, 108.
 Ἀ-κένωτος, 2' ὁ μὴ κενωθείς ἡ κενούμενος ἀνεξάντητος μετγν. non evacuatus.
 Ἀκέομαι, ἐπ. ἀκέομαι (ἡ), μελ. ἑτοίμη ἀορ. 1 προστ. ἐπ. ἀκεσται, ἀορ. παθ. μύ-νον παρὰ Παισ. 2, 27, 3' «ἀκεσθέντων ὑπὸ Ἀσκληπιοῦ», τὸ ἑνεργ. μόνον ἱπποκρ. ἀποθ. μεσ. ἰδίως καταπαθεῖν, εἶτα ὑπερῶς, καὶ καὶ τινὰ

-ἔλκεα Ἰλ. π, 29· -φύρην Ἡρόδ. 4, 90, καταπύον, π. χ. τὴν δόξαν Ἰλ. χ, 2 καὶ ἄνευ πώ. βοηθῶ ἢ μεταρ. ἐπαναφέρειν, βαλτιόων, ἐπιδορθόων· -νήπας, ἰδίως ἐπὶ ἱματίων ἐν γένει ἐπισκευάζω, ἐπανορθόων· -ἀμπερτάδα Ἡρόδ. 1, 167, ἐπὶ ἀδικημάτων ἀποδιδότω ἐξίλασκαμι Πλάτ. Πολ. 11, 361, medeor.

Ἀκεόντως· ἀφορητὴ καὶ ἡσύχως Ἠσυχ.

Ἀ-κεραϊόμας· εἰμα· ἀκέραιος, σῶος, ἀβλαβής· Εὐστάθ. integer sum.

Ἀ-κεραϊός, 2 (κεράννωμι)· ἰδίως ἄκρατος, μὴ μεμιγμένος, ἄδολος, καθαρὸς, ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ καταστάσει· -οῖνος· Διοσκ. γουσίης Πλουτ. μεταρ. ὁλόκληρος, σῶος, ἀβλαβής, (ἀπολ. καὶ τινός)· πόλις Ἡρόδ. 3, 146· -γῶρ· μὴ δρωθεῖσα Θουκ. 2, 18· -χώρα Δημ. ἀπείρακτος, ἀδίκλυτος, ἀκαθάρτος, καὶ προληπτικῶς τὸ μένον ἀδίκητον Δημ. 1, 28· οὐδ. πρὶ ἀκέραιον ἐννοεῖται, γῶρ· αἰὶνὸς τὸν ἔχοντα ἀδικίαν μείναι· γῶρ· ὁ μὴ κεκαμηῶς, ζώηρος ὡς ὁ Πολύδ. πολλὰκις χρῆται τῇ λέξει, ὁ μὴ ἐστὶ ἐν πολέμῳ πορευθεὶς ὡς, νῆες, φάλαγγες· intemperatus, intactus, saluus, integer· ἐπὶρ. ἀκέραιος· =ἀβλαβῶς Κικερ. Αττ. 13, 21.

Ἀ-κεραϊότης, ἢ α) ἢ ἀβλαβής κατὰστασις· β) καθαρότης, εὐκαιρία, γνησιότης, ἀπλότης· Πολ. 3, 73 καὶ μετγν. integritas, sinceritas.

Ἀ-κεραϊο-φανής, 2· τύπος ὑπὸ τὸν γοχαμ. σχηματισθεὶς πρὸς παραγωγὴν τῆς λέξ. ἀ-κραϊονής.

Ἀ-κέραιος, 2· α) ἄκρατος, ἀπὸλλυμένος, ἐλεύθερος· τὸ λμης Πλάτ. Πολιτ. 310· β) ἀσύναντος, ἀκίτος· Διον. Αλ. γ) ἀκέραιος Σχολ. Νικ. Θ. 280.

Ἀ-κέραιος καὶ ἄκερος, 2· ὁ μὴ ἔχων κέραια Πλάτ. πολιτ. 265.

Ἀ-κέραιονος, 2· ὁ μὴ κεραιωνοθεὶς, ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ κεραιονος βληθεὶς· ἀρουρα Λισχ. ἀποσπ 15, fulmine non ictus.

Ἀ-κεραύνωτος, 2· τὸ αὐτὸ Λουκ.

Ἀ-κέρδαια, ἢ ἢ ἑλλειψ. κέρδους· ἐντεῖθ. ζημία Πινδ. Ὀ. 1, 53 (Σχολ. βλάβη) Ἀρταμίδ. 1, 70, damnum.

Ἀ-κερδής, εὐς, 2· α) ὁ ἄνευ κέρδους, ὁ μὴ ἐν κέρδους φέρων, ἀνωφελὴς βλαβερὸς ποιητ. μετὰ τοῦ· -χάρης· μὴδὲ... ἀκερδῆ χάριν μετά· σχοι· πως· Σοφ. Οἰ. Κ. 1484· κατὰ Σχολ. μὴ πύσσον· ἐς κακὸν (ἢς φάσιν τὸ κέρδος)· β) ὁ μὴ ἐν κέρδους ζητῶν, ὁ μὴ πλεονέκτης· ἐπὶρ. ἀκερδῶς Πλουτ. lucro s. fractu carens.

Ἀ-κέρκιστος, 2· ὁ ἀνύφρωντος· -λῶπας Ἄλων. Ταρ. 70, non totulus.

Ἀ-κερκος, 2· ὁ μὴ ἔχων οὐρὰν Ἀριστοτ. cauda carens.

Ἀ-κερματιάν, (κοιν. ἀκερματίαν)· τὸ μὴ ἔχειν κέρματα, ἢ ἀγρηματία Πολυδ. 9, 89.

Ἀ-κερος, 2· ὁ μὴ ἔχων κέραια Ἀριστοτ.

Ἀ-κερσεκόμος· ἀκερσεκόμης Νον.

Ἀ-κερ-σε-κόμης, ἐπ. ου, ὁ (κείρω)· ὁ μὴ κείρω· τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς, ὁ μικροῦς βοστρύχους ἔχων, ὡς σημεῖον τῆς νεότητος· διότι ἢ ἑλλήν. νεολαία μέγιστος τῆς ἀνδρείας ἡλικίας δὲν ἔκειρε τὴν κόμην· ἰδίως· Ἀπόλλων Ἰλ. υ, 39, infusus.

Ἀ-κερσίλα· ἢ μυρτίνα κατὰ Σικελούς Ἠσυχ.

Ἀ-κέρυτος, 2· τὸ αὐτὸ Ἀνθολ.

Ἀ-κερυός, 2· ὁ μὴ ἔχων κέρυον (βραχύνειον), ὁ τὸν κέρυον ἀποδιδόων Ἀρετ.

Ἀ-κερως, γεν. ου, οὐδ. ων, 2 (κέραι)· ὁ μὴ ἔχων κέραια, ἀκέραιος· Πλάτ. ἐν οὐδ. πλ. ἄκερα Ἀριστοτ.

Ἀ-κερυσάνη· ἑλλειψ. κερύτων Σουίδ.

Ἀκέρυτος, οὐ· ἄκερος Σουίδ.

Ἀκέραι, ἢ τῆς Ἀλφειοῦ μέρος, οὕτω αληθὲν ὑπὸ Φιλοκτήτου Φιλόστο.

Ἀ-κέραι, ὡν, αἰ· πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, κατ. Ἀκεσίδος, καὶ Ἀκεσίτης (ου) Στερ. Ησυχ.

Ἀκεσάμεναι, ὡν, αἰ· πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, κατ. Ἀκεσμένης Στερ. Ησυχ.

Ἀκεσαμένος, ποιητ. Ἀκεσαμένος, ὁ βασιλεὺς τῆς Θράκης Ἰλ. ρ, 142.

Ἀκεσῆς, ὁ· περίφημος ὑπάντης ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου Ἀθην. 2, 48.

Ἀκεσίς, ὁ· συναγρεῖς τις γράψας ὀφθαλμικὰ Πλουτ. Ἀθην. 12, 516.

Ἀκεσίδαξ, ὁ· ὄνομα ἥρωος Πυσ.

Ἀ-κεσί-μεροτος, 2· ὁ ἀνθρώπος· ἱατρῶων, ἐπὶν. Ἀσκληπιοῦ Ὀφρ. Αθ. 8, mortales sanans.

Ἀκείσιμος, 2 (ἰκέομαι)· α) ὁ θεραπεύς· ἐπιδοκτικὸς· β) ὁ ἐπιτηδεύς· εἰς τὸ θεραπεύειν Πλουτ. sanabilis.

Ἀκεσίτης (ἄ, τ), ου, ὁ· α) ποταμὸς ἐν Ἰνδίᾳ, ἥδη Χενάβ· β) ποταμὸς παρὰ τὴν Ὀάλασσαν ἐν Σικελίᾳ.

Ἀκεσί-νόσος, 2· ὁ τὴν νόσον πράντων ἢ θεραπεύων Νικητ. mordos sanans.

Ἀκείσιος, 2· ὁ θεραπεύων, σώζων ἐκόν. τοῦ Ἀ-πόλλωνος Πυσ. 6, 24, 5, opifer.

Ἀκεσί-πόνοος, 2· ὁ τοῦ πόνου καταπύων, ὁ τὴν ἐργασίαν καταπράννων, ἰδίως· οἶνος Νον. sanans laborem.

Ἀκεσίσι, εὐς, ἢ (ἰκέομαι)· ἰων. καὶ μετγν. τὸ ἄκεσμα, ἢ θεραπεία Ἡρόδ. 4, 90, sanatio.

Ἀκεσμα (καὶ ἄκεμα), τὸ (ἰκέομαι)· ἐπ. καὶ ποιητ. μόνον κατὰ πληθ. =ἄμα, ἱατρική· ὁδὸν· ἰών Ἰλ. ο, 391· ὁ ἐνικ. παρὰ Σουίδ. medicina· ἴδε ἄκος.

Ἀκείσιμος, 2· ἀκείσιμος, ἰκείσιμος Ἠσυχ.

Ἀκεσμός, ὁ· ἢ ἱατρική, θεραπεία ἀργ. λεξ. sanatio.

Ἀκεσον· ἄπνονον Ἠσυχ.

Ἀκεσσ· ὄρα ἀκεσ.

Ἀκεσταί· Σικελικὰ ὄργανα καὶ εὐλατο· Ἠσυχ.

Ἀκείστας· ἀκείστωρ, ἱατρός Σουίδ.

Ἀκεστήρ, ἥρος, ποιητ. ὁ (ἰκέομαι)· ἰδίως ὁ θεραπευτὴρ, σωτήρ, μεταρ. ὁ πληγὰς ἱατρῶων, πράντων· χαλινός Σοφ. Οἰ. Κ. 718, ὁ τὴν ἀγριότητα τοῦ ἵππου θεραπεύων, σωφρονιστήρ, ὁ θαμάζων, medicans.

Ἀκεστήριον, τό· τὸ ἐργαστήριον τῶν ἱματιουργῶν Λίδων.

Ἀκεστής, ὁ· ὁ θεραπεύων, ἱατρός· νόσων Λουκορ. 1052· -βραχύντων ἱματίων· ὁ ἐπιδορθωτής παλαιῶν φορεμάτων Ξεν. Κ. 1, 6, 16, sanator.

Ἀκεστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θεραπεύειν, ἢ τὸ ἐπιδορθοῦν, sartorius· ἢ ἀκεστικὴ ἐνν. τέχνη τοῦ ράπτειν, ἱματιουργικὴ Πλάτ. πολιτ. 281, καὶ μετγν. ars sartoria.

Ἀκεστίνος· ὄνομα ἱατροῦ Ἠλ. ὁδωρ.

Ἀκεστίς, ἴδιος, ἢ ἑίδος σιδηρᾶς μεταλλουργικῆς καίμινου, ἐν ᾗ ἐκαιμνέσθαι ὁ γαλκός Διοσκ.
Ἀκεστορία, ἢ ἡ ἱατρικὴ καὶ φαρμακευτικὴ τέχνη Ἀπολ. Ρ. 2, 512, ars medica.
Ἀκεστορίδης, ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἀκέστορος, ἐντεῖθ. Ἀκεστορίδαι ἐπώνυμοι τῶν ἱατρῶν.
Ἀκεστορικὸς, 3 ἱατρικὸς, medicinalis.
Ἀκεστορίης, ἴδιος, ἢ ὁ θεραπεύουσα Ἱπποκρ.
Ἀκεστώς, 3 ἐπὶ θ. ῥήμ. ἐκ τοῦ ἀκείωμα ἐπ. καὶ μετγν. ὁ θεραπεύσιμος Ἱπποκρ. μετγν. ὁ ἐπιδεκτικὸς βελτιώσις Ἰλ. ν. 115, ἐπιδιορθώσιμος — πρᾶγμα. Ἄντιφ. δ. 91, ὁ Πλάου.
Ἀκρίλ. 28 ἀντιπαράσθηται τὸ ἀκεστώ της εἰρήνης, εἰς τὸ ἀνῆκεστα πολέμου, medicabilis.
Ἀκεστρα, ἢ (ἴδε ἀκίς, ἀκείων, κεντεῖν, κεντρί-ζωιν, ἀκεστῆς = ὁ βαρεῖος) μετγν. ἡ βαπτικὴ βελώνη, ἢ βαφίς Λουκ. αὐτοῦ.
Ἀκέστρια, ἢ μετγν. ἢ βαπτρία Λουκ. Πλάου.
Ἀκεστρίς, ἴδιος, ἢ ἡ μάτα, κυρ. ἢ ἱατρικὴ Ἱπποκρ. medicatrix.
Ἀκεστριν, τὸ φάρμακον Σοφ. ἀποστ. 427.
Ἀκεστώς, ὅς, ἰων. ἢ ἄκεσις.
Ἀκέστωρ, υἱός, ποιητ. ὁ ἀκεστήρ καὶ ἀκεστώριος, μετὰ γεν. ὁ σωτήριος, ὁ ἱατρὸς Φοῦτος Εὐρ. Ἄνδρ. 882.
Ἀκεσ-φροσία, ἢ ὁραπεία, σωτηρία μετγν.
Ἀκεσ-φύρος, 2 (ἀκός, φέρος) ὁ θεραπεύων φέρον — νόσον Εὐρ. Ἰων. 1005. Ἐμπελός λυπῆς ἀκ. Ἄλφρ. 2, 140.
Ἀκεσ-ώδυνος, 2 ὁ καταπύων τὰς λύπας Ἱπποκρ.
Ἀκεύμενος, ἀντὶ ἀκούμενος μετγν. τοῦ ἀκείωμα.
Ἀκείω ἀκίς, ὁραπεία.
Ἀκείω τήρει κατὰ Κυπρίους Πσυγ.
Ἀ-κέφαλος, 2 ὁ ἄνευ κεφαλῆς «καὶ ἀκίφαλος» = οἱ ἄνευ κεφαλῆς, εἶδος μυθολογικῶν ζώων ἐν Αἰθίοχῃ, sine capite (μετγν. ἄνευ ἀρχῆς) «ἀκέφαλος στίχος» = ὁ ἀπὸ βραχυλείας συλλαβῆς ἀργυμνός στίχος ἐν ἐξαμέτρῳ — λύγος Πλάτ. Φαῖδρ. 264, ἄνευ τελευτῆς Πλάτ. νομ. β. 752 «ἀκίρρος ἀκίφαλος» = ἄνευ ἀρεσιάρχου ἀκίρρος Σουῖδ. ἐκκλ. παρ' Ἀρτεμίδ. 1, 35, ἄτιμος, capite diminutus ἐπὶ ἀκίφαλος Ἱπποκρ.
Ἀκίω ἴδε ἀκείωμα Ἱπποκρ.
Ἀκίω σιωπῶ μετ' ἐκπλήξεως — ἀκίος Ἀπολ. Ρ. 1, 765.
Ἀκίω (ἄ), ἐπ. ἰδίως μετγν. καὶ ὅτι μὲν ἄκλιτος ὅτι δὲ ὅθλ. ἀκίοντα, καὶ αἰτίας ἀρσ. ἀκίοντα, καὶ ὅθλ. ἀκίοντες κατὰ Δεδερλῆν ἐκ τῆς ῥίξ. κα (ἴδε ἀκίσιαι) ἐπ. ἐπὶ ἀκὴν (ἐκ τοῦ ἀκῆ, σιωπῆ, ἡσυχίας) (ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμμ. καὶ Πουτρ. ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ γαίνω) = ὁ μὴ τὸ στόμα ἀνοίγων, σιωπῶν πρὸς δὲ ἐπ. ἐπὶ ἄνευ (ὅπου καὶ ἄνευ γράσσεται ὡς ὄνομα πληθ. ἀγροῦστου ἐπὶ θ. ἄνεως ἀντὶ ἄναος ἄναυος ἐκ τοῦ ὄω, αἰώς, ἀλλὰ κατὰ Βούτμαννον εἶναι ἐπὶ καὶ γραπτέον ἀνέω, κατὰ δὲ Δεδερλῆν = οὐκ αἰετῇ, δηλ. οὕτως ἡσυχος ὥστε μὴ τὸς τοῦ μῆ νά πνέῃ ἴδε ἄνεως = ἄφρωνος, σιωπηλός, ἐνός, ἄνευ θορύβου, ἡσυχος, silens, tacite.
Ἀκῆ, ἢ ἡ ἄκρα, ἢ ὁ ὕψους ἢ καὶ Ὁμ. Πσύγ. τὸ ὄψυ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος, μόνον ἐν ἀρχ. λεξ. πρὸ ἀκωκῆ, ἀκίς, αὐτοῦ.

Ἀκῆ, ἢ ἡσυχία ἄκρ. οὐ μόνον σῶζονται οἱ τῶποι ἀκῆ καὶ ἀκὴν ἐπὶ ἴδε ἀκίω.
Ἀκῆ, ἢ ἀντὶ ἄκεσις Ἱπποκρ. ἐσφαλμ.
Ἀκῆ, ἢ 1) πόλις τῆς Φοινίκης ἢ μετὰ ταῦτα Πτολεμαίος 2) τόπος τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγάλην Πόλιν Πλάου.
Ἀκῆδεια, ἢ ἡ ἀφροντισία, ἀμελεία Ἀπολ. Ρ. 2, 219 καὶ ἐν πληθ. — νόσος 3, 298, incuria.
Ἀ-κῆδεύμενος, 2 ὁ παρημελημένος, ὁ ἄνευ κηδεμονίας μετγν.
Ἀ-κῆδεύτος, ἐπ. 2, ἀ-κῆδευτος, 2 μετγν. καὶ ἀ-κῆδής, γεν. ἑός, 2 ἐπ. καὶ μετγν. α) παθ. ἀφροντιστος, ἀμελημένος, ἴδιως ἀτακος Ἰλ. ζ. 60. «ἀκῆδέστω σιωπῇ» = ἐν πενθίῳ σιωπῇ Νου. incuratus, insperulatus β) ἐνεργ. (ἀκῆδής), ὁ μὴ φροντίζων τινός = περὶ τινος, ὁ ἀμελής, ὁ περὶ οὐδενός φροντίζων, ὁ ἀφροντῆς, non curans ἐπὶ ἀκῆδέστω, ἐνεργ. ἐπ. ἀμελῶς ἀνηλεῶς, ἄνευ φροντίδων Ἰλ. γ. 465, immi seri couditer.
Ἀ-κῆδευτος, 2 ὁ μὴ κηδευθεῖς, ἀτακος μέινας Πλάου. Παρ. 38.
Ἀ-κῆδέω, ἐπ. καὶ ποιητ. ἀφρ. 1 ἀκῆδέω καὶ ἀκῆδῆσαι Ἰλ. ζ. 427 ἀμελῶς δὲ φροντίζω — τινός Ἰλ. ψ. 70. παρὰ Κοῖντ. Σαυρ. γίνεσθαι ἄθυμος, ἄτολμος, non curio.
Ἀ-κῆδής, 2 (κῆδος) α) ἀφροντῆς, ἀμελής Ὁδ. ρ. 319. — παίδων = ὁ μὴ διὰ τοῦ πατρός τοῦ φροντίζων Ἰλατ. Νομ. 11, 913. ἔτι ὁ ἀπληλαγμένος φροντίζων — ὁ ἐπὶ Ἰλ. ω. 526. «ἀκῆδέα θυμὸν ἐχεν» = ἀφροντῆς νοῦν Ἰσ. Θ. 61, βέβαιος, ἀτάραχος Ἰλ. φ. 122. «καὶ ἀνίκητος» Ἰσ. Θ. 489 καὶ μετγν. ποιητ. β) παθ. ὁ παρημελημένος «εἰματα ἀκῆδέα κείτῃ» Ὁδ. ζ. 26. ἐντ. ἀτακος, ἀκῆδευτος — σώματα Ὁδ. ω. 187, negligens.
Ἀ-κῆδία, ἢ ἡ ἄλλοις φροντίδος, ἀφροντισία Ἰκκ. Ἀττ. 12, 15, ἀδιαφορία, παραμελησις Ἱπποκρ. ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην ἀπαντᾷ καὶ ἐν Λουκ. Ἑρμωτ. ἐνθα «ἀκῆδία καὶ κίματος» ὁμοῦ κινεῖται, καὶ σημαίνει κίματος ἐνθα τὸ σώμα παντελῶς παραμελεῖται ἄλλοι ἐνταῦθα ἐκκαμνάνουσι τὸ αἰσθητικόν ἐπὶ πληξίς, λύπη, μελαγχολία ἐκκλ. vacuitas memoris.
Ἀκῆδιασμός, ὁ ἀκῆδία μετγν. neglectus.
Ἀ-κῆδιαστής, ὁ βάρυτος ἢ ἄψικρος Δαρματ.
Ἀ-κῆδιώω ἀκῆδέω, ἀκῆδιῶν πάσχω, εἶμαι ἀκῆδής ἐκκλ. negligentior ago.
Ἀ-κῆδῶς ἐπὶ ἴδε ἀκῆδής.
Ἀκῆκος = παρὰ, ὅ, τοῦ ἀκούω.
Ἀ-κῆλητος, 2 ἄβλητος Πλάτ. Φαῖδρ. ὁ διὰ γρηθείας ἀνένδοντος, ἀνεκδίαστος μετγν. ἀκαμπος, κατὰ Σχολ. ἀκαταπαύοντος — νόσος Ὁδ. κ. 329, inflexibilis ἐντεῖθ. τραχύς, σκληρός Θεοκρ. 22, 169 καὶ μετγν. ποιητ.
Ἀ-κῆλιδώτος, 2 ὁ μὴ κηλιδωθείς, ἢ ὁ μὴ ἔχων κηλῖδα, καὶ ὁ μὴ ἀντεπληκτός Φιλ. immaculatus ἐπὶ ἀκῆλιδώτος Χρυσ.
Ἀκῆλιον ἡσυχον λεξ.
Ἀκῆμα, τὸ ἄκισμα.
Ἀκῆμων ἔκκεχυμένος Πσυγ.
Ἀ-κῆματος, 2 ὁ μὴ ἔχων κηλῖν, ἢ φρενὸν ἐκκλ.
Ἀκῆν, ἐπὶ (ἴδε ἀκίω) ἡσυχός. Ἐν Ὁμ. ἰδίως μετὰ τοῦ εἶναι Ὁδ. β. 82. «ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῇ» Ἰλ. γ. 95. οἱ γράμμοι παρὰ δέχονται τοῦτο

Ἀ-κίνησις, ἡ τὸ μὴ κινεῖσθαι Ἀριστοτ. προῦλ. Θ, 5· - ἔργων = ἀπαρξία ἢ ἑλλειψίς ἔργων Ἀππ. immobilitas.

Ἀ-κίνησις, ὥς, ἢ ἀκινήσις Θεοδ. Μετογ.

Ἀ-κίνησις (τι), ἐπίρ. ἄνευ κινήσεως, ἀκινήτως Πολ. 9, 115.

Ἀ-κινήσις, εἰμαι ἀκινήτος, ἔσχαζω Ἰπποκρ. immobilis sum.

Ἀ-κινήσις, ὅδε ἀκινήσις.

Ἀ-κινήσις, ἀκινήσις, μένει ἀκίνητος δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κινῶμαι Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ, 4, 10.

Ἀ-κινήσις, ἀκίλ· παρηνίδιον καθ' ὃ ἑκα-
στος μένει ἐπὶ τῆς θέσεώς του ἀκίνητος προσ-
επίθει νὰ μετακινήσῃ τὸν ἄλλον Πολυδ. 9.

Ἀ-κίνησις (ι), 2 (Θηλ. ἀκινήσις Πινδ. Ο, 9, 33· α) ὁ μὴ κινήσις ἢ κινούμενις, ἀκίνητος, ὁ μὴ κινεῖσθαι ἐντεθῶ. στερεός, ἀμετακίνητος, ἀφαι-
στος· - ἐστίναι Πλατ. Σοφ. «γῆ ἀκίνητο-
τάτη» Τιμ. 55· - τῶς Ἡροδ. 1, 187· «τάξι-
ντα διὰ φρονέει» = ὁ, τι μέγα τὴνδε στερεὰ ἐν
τῇ φύγῃ ἤτο κεκλιμένον· β) ἀκίνητος ἀκινήτου
ποδός = βῆμα ἔναι μετακινήσεως τοῦ ποδός,
ἀποκινήσειεν Σοφ. Τρ. 875, immotus· 6) ὁ, τι
δὲν δύναται νὰ μετακινήσῃ τῆς θέσεώς του,
ἀμετακίνητος, ὅστις δὲν δύναται νὰ φανθῇ νὰ ὀρθῇ
ἢ νὰ κοινολογηθῇ ἐντεθῶ ἀπόρητος, ἱερός, ἀμε-
τακίνητος· «μὴ ἐπὶ ἀκινήσεισι καθίσθην» = ἐπὶ
τῶν τῶν Εὐρ. Ἰρ. «μὴ κινεῖν τὰ ἀκίνητα»
Πλατ. Νομ. κατὰ τὸν Σχολ. παροίμι. ἐπὶ τοιαύ-
των οἱ ἀσθεῖς αὐτοὶ τὰ ἱερὰ οὐ τιμῶσιν ἢ ἐπὶ
τῶν καλῶς δοξάντων ἢ γενομένων λογιμένων·
«κινεῖσι τῶν ἀκινήτων» = ὁ, τι θέον σιωπᾶσθαι
Σοφ. Οἰ. K. non movendus.

Ἀ-κινήσις, ἐπίρ. στερεῶς, ἀμετακινήτως Ἰσοκρ.
Πλατ. sine motu.

Ἀκίνος, ὁ· στέφανος ἐξ ἀκίνου Ἀθην. 15, 680.

Ἀκίνος, ὁ· ὡσὺν τι μὲ εὐδῶδες ἄνθος, ὅμοιον
τῷ βασιλικῷ Ἀισκρ. (ακιν), acinus.

Ἀ-κίσις, 2 (κίσις)· ὁ μὴ τὸν σκοληκώδητος·
«πέτελις ἀκίσις ἰσχυροῦς» = οἱ ἥκιστα εἰς
τὴν σκοληκίαν ἐκτεθειμένοι Ἡσ. Εἰρ. 433,
vermibus non artosus.

Ἀκίσις, ὁ· ποταμὸς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι Στραβ.
Ἀκίσις, λόγος· ὅδε κίσις.

Ἀκίσις, ἡ ἀκίσις· «εἰς ἀκ. οὐδ. ἐς ἀκίσις
δῶμος» Θεοκρ. 28, 15 ἐξηγῆται· α) διὰ τοῦ ἀκί-
σις, ἀκίσις ἄκίσις πινυῶς συγγ. τοῦ ἀκί-
σις ἢ περὶ σφαίρας· ὁ Μανίσις εἰκάζει ἀκίσις· β)
ὁμορρῶς· ἐπίρ. ἀκίσις· εὐλαβῶς ἀκίσις Ἡσυχ.

Ἀκίσις καὶ Ἀκίσις, ὁ· ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ
Θεοκρ. 1, 69.

Ἀκίσις (α), ἴδως, μετγν. ἢ (ακ)· πᾶν σκελετὸν
ἢ ἀκλαθῶν, ἢ κορυφῆς ἄκρη· - βέλους
Πλουτ. - καλὰ κίσις Πλουτ. Σιλ. ἔτι τὸ ἐνδο-
λον τῆς νῆδος Διοδ. Σικ. τὸ ἰσχυρὸν, ἢ
τρίαινα Ὀππ. Ἀλ. τὸ βέλος τοῦ ἔρωτος Ἀντ.
Θ. περὶ μετγν. ἰκτ. καὶ ἐπιδείκνους, αἰσὺς cuspis.

Ἀ-κίσις, ἐπ. καὶ ποιητ. 2 (κίσις)· ἀκί-
σις, ἀκίσις, non subsequendus· «ἀκίσις
ἀκίσις» Πλ. ρ, 73, ὁ εἰς παράκλησιν ἀπρόσιτος,
ἀκίσις Ἀισχ.

Ἀκίσις, ὁ· ἡγεμὼν τῶν Γαλατῶν Πανσ.
Ἀκίσις, ὁ· ὁ μὴ ἔχων κίσις ἀκίσις,
ἀκ. λῆξ.

Ἀκλαθῶν τῆρος· πόλις περὶ τὰς Ἡρακλ. στη-
λας, κατ. Ἀκλαθῶν τῆρος Στ. Βυξ.

Ἀκλαθῶν, αἰσλ. συγγ. ἀντὶ ἀκλαθῶν Ἡσυχ.

Ἀκλαθῶν, αἰ· ἐμπορικὸς τόπος ἐν Αἰθιοπίᾳ
Πτολ.

Ἀκλαθῶν, ὡνος, ἢ πόλις ἐν Παλαιστίνῃ Ἰωσ. π.
Ἀκκ. τὸ πόλις ἐν Ἰσπανίᾳ Πτολ.

Ἀκκίσις, ἀκκίσις, ἀκκίσις (ἐκ τοῦ Ἀκκῶ, φάντα-
σμα εὐδῶδον ἢ ματαία γυνή) προσποιεῖσθαι,
ὅτι δῆθεν δὲν θέλω τι ὅπως ὁμοῦ πολὺ ἐπιθυμῶ,
ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν ὑπόπτουμαι, γυναικίχομαι,
ἐκίχομαι Ἀντικ. καὶ Πλουτ. παρὰ Πλατ.
Γοργ. 497, προσποιεῖσθαι τὸν ἀνόητον, dissimulare.

Ἀκκίσις, ὁ· λατίν. accipenser Ἀθην. 7, 204.

Ἀκκίσις, μετγν. τὸ ἀκκίσις, ἢ προσποιή-
σις, τὸ κἀλλοῦν ἔκθεσιν πρός τινα, (ἐπὶ γυναικ.)
ἢ προσποιεῖσθαι, ἀκκίσις Ἀντικ. Ερ. 4, 12, si-
mulata recusatio.

Ἀκκίσις, ὁ· ἀκκίσις.

Ἀκκίσις, ὁ· ὁ ποῖν τὸ ἀκκίσις, προσ-
ποιεῖσθαι ἐπιτήδειος Εὐστ.

Ἀκκῶ, ἀντὶ ἀκκῶ· κατὰ Ἀντικ. Ἡσυχ.

Ἀκκῶ, ὅδε, ἢ· κινεῖν τι ἢ κινεῖσθαι· ὡς, ἢ μο-
ρῶ, φάσμα τι, ὁ· οὐ αἰ· προστὶ ἐκκίσις τοῦ
παθῶς.

Ἀ-κλαθῶν, ἐπίρ. ἄνευ κλαθῶν, κρότου Ἀντικ.
sine clausura.

Ἀ-κλαθῶν, ὁ· ὁ μὴ κλαθῶν ἐπὶ ἀμπίλ.
μετγν. non putatus.

Ἀ-κλαθῶν, ὁ· ἄνευ κλάου γλῶσσ.

Ἀ-κλαθῶν, ὁ· ὁ μὴ κλαίον, ἢ μάλλον παθητ.
ἢ ἀκλαθῶν.

Ἀκλαθῶν, ὁ· ἀκλαθῶν.

Ἀ-κλαθῶν, ὁ· ὁ μὴ κλαθῶν, ἀκκίσις,
ἀκκίσις Ἀντικ. Ταρ. 47, non fractus.

Ἀ-κλαθῶν, (τις)· ἄνευ ἀκκῶν, χωρὶς
νὰ κλαθῶν τις (ι), sine clatu.

Ἀ-κλαθῶν, ποιητ. καὶ μετγν. καὶ ἀκλα-
θῶν, 2 ἐπ. καὶ ποιητ. (κλαθῶν, ὁ) ὁ ἀκκῶν, 1)
παθ. ὁ μὴ κλαθῶν, ἰδίως ἄνευ ὑπονοίας, ἀκκῶν,
κλαθῶν· - κλαθῶν = ὁ μὴ κλαθῶν Ἀντικ. ἰδε-
fatus· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ κλαθῶν ἢ ὁ μὴ κλαθῶν,
ἢ καὶ ὁ ἀκκῶν Εὐρ. Σοφ. non lacrimans,
lacrumis.

Ἀ-κλαθῶν, κατὰ Κελλ. Αρτ. 267 καὶ ἀκλαθῶν·
ὅδε ἀκλαθῶν.

Ἀ-κλαθῶν, 2, ἀκκῶν, τῶνος ἀπὸ τοῦ
Βολφίου πανταχὺ περὶ Ὀπρ. 1) ὁ μὴ κλα-
θῶν Ὀδ. γ, 54· «κλαθῶν ἀκκῶν» = ὁ ἀπὸ
τῶν κλαθῶν μὴ κλαθῶν Πλ. γ, 380· περὶ Σοφ.
Αντ. 808, ἰδε-fatus· 2) ὁ μὴ κλαθῶν, ὁ μὴ ἀκ-
κῶν Ὀδ. δ, 404, non lacrimans.

Ἀ-κλαθῶν, ὁ, 2, καὶ ἴων, ἀκκῶν, αἰ. εἰ,
ἴων, αἰ. ἐπ. συγγ. εἰ, ἀντὶ εἰς, πληθ. ἀκκῶν·
ὁ ἄνευ κλαθῶν, ἀκκῶν, ἀκκῶν, ἀκκῶν· «ἀκκῶν
γενομένων» Πλατ. νομ. ὑπερθ. «ἀκκῶν
ἀκκῶν» Ἀντ. ignobilis.

Ἀ-κλαθῶν, ἴων, ἀκκῶν, ἢ ἑλλειψίς κλαθῶν,
ἀκκῶν, ἀκκῶν Ἀντ. Ταρ. 2, infamia.

Ἀ-κλαθῶν, ἐπ. 2· ἀκκῶν Ἀπολ. Ρ, 3, 932.

Ἀ-κλαθῶν, ὁ· ἀκκῶν, ἀκκῶν, μὴ κλα-
θῶν, non clausus.

Ἀ-κλαθῶν, ἀκκῶν, ἀκκῶν.

Ἀκκῶν, ἐπίρ. ὅδε ἀκκῶν.

- *Ἀ-κλήτος, 2' α' ὁ μὴ κλητός, ἢ ὁ μὴ ἀποτὸν Σοφ. ἀποτ. 613 5) ὁ μὴ κλητός ἢ κληπόμενος πρὸς μετγν. non furatus.
- *Ἀκλήτος, ἐπ.ρ. ἐπ. ἀκλήτος καὶ ἀκλείς = ἀδόξος, ἐπινουδιστός. Πρωτ. infortunatus.
- *Ἀ-κλήτος ἀκλείς 14, μ. 318, κατ' Ἀριστάρχ. ἄλλος ἀναγινώσκ. ἀκλήτος.
- *Ἀ-κλήτος, ἰων. 2' ἀκλήτος; Καλλίμ. ἀποτ. 41.
- *Ἀ-κλήτος, 2 (κλήτω) ἀκλήτος, ἀκλόνος; μοι Γρηγ. Νάξ.
- *Ἀκλήτος, ἀττ. ὅδε ἀκλήτος.
- *Ἀ-κλήτος, 2' ὁ μὴ κλητός ἀπὸ τοῦ ἔχον, ἢ ὁ μὴ ἐκ κλήτος ἀπὸ τοῦ προερχόμενος; Γρηγ. Νάξ.
- *Ἀ-κλήτος, ἐπ.ρ. χωρὶς κλήτος ἰωνος.
- *Ἀ-κλήτος (ἀκλήτος) εἶμαι ἔνευ κλήτος, ἢ εἶμαι πτωχός; εἶμαι: συγγ. ἀδίκος; Πολυδ. 9, 30, 3. «οὐ κλήτος εἶμαι» = οὐ δούλωσις; 1, 7, 4, sum exors.
- *Ἀ-κλήτος, δούλωσις, συμφορὰ Σουδ.
- *Ἀ-κλήτος, ἢ τὸ ἐκείνου ἐξουσίαν Πολυδ. 23, 8, 9. «Ἐν τῷ κλήτος δούλωσις Σοφ. ἀποτ. 816. epistas, infelicitas.
- *Ἀ-κλήτος, 2' α' ὁ μὴ ἔχων κληρονομίαν 14, 6) ὁ μὴ ἔχων νά κληρονομίαν.
- *Ἀ-κλήτος, 2' α' ἔνευ κλήτος, ἔνευ μέρους, κληρονομίας; ἐνταῦθ. πτωχός, ἐνδεής, ἀπορ. Οδ. λ. 400, παρὰ τὸ ἔχοντος; Αἰσχ. Εὐμ. 333. «Ἀκλήτος τίνα ποιεῖν» = ἀπονεύειν Ἰσ. 1, 20 exors, pauper 6) ποιητ. ἀκλήτος, μὴ κληρωθείς, ὁ ἔνευ κατόχου Ομ. Γμ. Αφρ. 123.
- *Ἀ-κλήτος, 2' ἀκλήτος.
- *Ἀ-κλήτος, τὸ δούλωσις, συμφορὰ Διοδ. Σικ. 13, 31, infortunium.
- *Ἀ-κλήτος, ἐπ.ρ. χωρὶς λαχόν, ἔνευ κλήτος Αυσ. 16, 16, non sortito.
- *Ἀ-κλήτος, 2' α' ὁ μὴ λαθὼν κλήτος, μέτος; χωρὶς Πινδ. Ο. 7, 59 6) ὁ μὴ κληρωθείς; Πλούτ. ἀπορ. γ) ὁ μὴ δυνάμενος νά κληρωθῇ Δίων Κριτ. sorte non lectus.
- *Ἀ-κλήτος, ἐπ.ρ. χωρὶς κλήτος Ζηνοδ. μετγν. sine vocatione.
- *Ἀ-κλήτος, 2 (κλήτος) ὁ μὴ κλητός, ἀποσταλμένος; Αἰσχ. Πρ. 1026, non vocatus; ἐπ.ρ. ἀκλήτως Ἰωσηφ.
- *Ἀ-κλήτος, ἐπ.ρ. ἰων. ὅδε ἀκλήτος.
- *Ἀ-κλήτος, 2 (κλήτος) ὁ μὴ κλητός, καμπόμενος, ἀνέκδοτος, ἐστῆτος; -μένειν Πλατ. Φαιδ. συγν. ἐν Ἰωσήφ. π. γ. -φίλια Μελ. 21, non inclinasis; ἐπ.ρ. ἀκλήτως ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀκλήτος Σωκράτης. Ἐπ. 2.
- *Ἀ-κλήτος, ἢ τὸ εἶναι ἀκλήτος Ἀπολ. Δυσ.
- *Ἀ-κλήτος, 2' α' ἀκλήτος, ἄκαμπος Θεοκρ. 27, 16 6) ὁ μὴ κλητός, ὁ μὴ κλητός γρημ. indeclinabilis, immotus; ἐπ.ρ. ἀκλήτως Εὐσταθ.
- *Ἀ-κλήτος, 2' ἀκλόνος, ἀδίστατος; μετγν. imperturbatus.
- *Ἀκλόνος, 2' ὁ μὴ κλονηθείς ἢ κλονόμενος, στερεός; μετγν. inconcussus.
- *Ἀ-κλόνος, 2' α' ὁ μὴ κλονόμενος, φανερός; -ἄγκιστρον Οππ. Ἀλ. 3, 532 6) ὁ μὴ κλητός ἢ κληπόμενος; μετγν. furtim non ablatu.
- *Ἀ-κλόνος, 2' α' ὁ μὴ ὑπὸ τῶν κυ-

- μάτων κλονηόμενος; κλητός τῶν ἄλλων πνευματικός; = ὁ μὴ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀνέκδοτος παρατόμενος; Πολ. 10, 10, 4 6) ὁ μὴ κλόνων (κλονόμενος) ὑποταξίς, fluctibus non agitat.
- *Ἀ-κλόνος, ἔνευ θεοδότης, ἀπαράχτος Χοιροδ.
- *Ἀκλόνος, ποιητ. καὶ μετγν. 2 καὶ 3' γαλήνη θαλάσσης μὴ ὑπὸ κακίαν παρατόμενης ἢ κατακλυσμένης συγν. Πλούτ. καὶ Αἰλιαν.
- *Ἀ-κλόνος, 2' ὁ μὴ ἀκούσιος, ἢ ἀκούσιος; Πρωτ. Ἀττ. 1, 32, ὁ ἔνευ θεοδότης, ἀθρόος; -ἄρ Πλούτ. συγν. 8, 3, ἀλλ' ἐνταῦθα ὑπὸ τινος εἰς τὸ ἀκλόνος ἀποδοῦμαι γράφεται ἀκλόνος, non auditus.
- *Ἀ-κλόνος, 2' ὁ μὴ ἔχων κλόνους Θεοφρ. ramulis carens.
- *Ἀ-κλόνος, 2' ὁ μὴ κλόνσις; -στήμονες Πολυδ. 7, 31, pento non tortus.
- *Ἀκμά, νητρία, ἐνδεα Πηγ.
- *Ἀκμά, δωρ. ἀντὶ ἀκμή.
- *Ἀκμά, μελ. ἀπὸ (ἀκμή) ἀνθρ. εἶμαι ἐν πλήρει ἰσχύϊ, οὕτως ἐπὶ σίτου ὅταν θύσῃ ἐν τῇ ἀκμῇ του (περὶ τὸ τέλος Μακροῦ ἢ ἀρχῆς Ἰουνίου); «ἔμψα τὸ σίτον ἀκμάζοντα» Θουκ. 3, 1' ἐπὶ ἀνθρ. «ἐν τῶν νεωτέρων ἢ ἐκ τῶν γεωργιῶν ἢ ἀκμάζοντων Πλατ. Πολιτ. ὁ Ἰσοκρ. ἀντιθέσθαι τὸ ἀκμάζοντες εἰς τοὺς προσδετέρους καὶ εἰς τὸς παρηγημένους; μετγν. ἐπὶ ἀκμῇ καὶ ἄλλων πραγ. Ἰσοκράτης ἐν τῇ ὁρίσῃ περιουσίᾳ, εἰς τὸ ὑψίστον σημεῖον» - νόστος Θουκ. 2, 49. «τὸ νεωτέρων» 7, 63. «ἐκ τῶν Σιρρίων πράγματα ἡκαμά» = ἡ πολιτ. ἡ ἐν τῇ μετρίᾳ αὐτῇ; ἀκμή «μᾶλλον ἐκαστὸν» = ὑπερβαίνειν ἐκαστὸν μετὰ δούτ. εὐποροῦ, ἀθροῦν ἔχω, εἶμαι εἰς τὴν ἰσχυρίαν, δυνατός, μετ' ἀκαμψ. ἢ «εἰς τὴν κατὰ τὴν ἔνευ καὶ τὴν ἀκμῇ, ἔχω ἰσχύον» ἀκμάζειν βιάμενος; ἰσχυρόν Πλατ. Πολιτ. 319. «πλούσιος» εἶναι πλούσιον πνευματικ. Πρωτ. ὁ πρὸς τὸν ἀκμάζοντα τὸ ἐν πρὸν ἔχοντα Θουκ. 1, 24. μετὰ μετγν. «τὴν πάντα ἀκμάζει ἐπιμελείας δεόμενα» = ἔχει ἀνάγκην ἐπιμελείας εἰς τὸν ὑψίστον βαθμόν, δηλ. μεγίστης προσοχῆς δεῖται; ἀπρως, εἶναι ἀρμόδιος; καὶ ὡς Αἰσχ. Ἐπ. 94. «ἀκ. βρετέων ἔρεσθαι, video, adultus sum.
- *Ἀκμάς, 3' ποιητ. καὶ μετγν. καὶ ἀκμῆς, ἐπ. 3 (ἀκμή) 1) εἶμαι ἐν πλήρει ἰσχύϊ, ἀνθρῶς, τέλειος, ὀρμητός, ὀρμητικός; - πῶλοι Αἰσχ. Εὐμ. 389. «πρὸς τὸν, δηλ. ὀρμητός εἰς γάμον Λουκ. - ἡλικία Διοσκ. 2 καὶ συγν. ἐν ἐρωτικῇ ποιήματι μετγν. ὁ μὴ ἐτι κακῶς, οὕτως. «τὸ ἀκμάτον τοῦ γεμῶντος» = τὸ δριμύτατον μέρος τοῦ γεμῶντος (ἢ κατὰ τὸ χεῖμα); Ἀρριαν. 4, 7, 1, vigeat 2) ποιητ. εἰς τὸν ἀρμόδιον καρόν «ἀκμάτον μολεῖν» = ἦλθεν εἰς ἀρμόδιον καρόν Σοφ. Α'. 901. «μεσημβρία τὸ τοῦ φωτός ἀκμαῖος» = εἶναι τὸ φῶς εἶναι ἰσχυρότατον Πολ. 3, 102. «ἀκμάς ἡμέρας» = αἱ κυρίως ἰσχυρίαι ἡμέραι; Ἀθην. 5, 180. «ἀκμάς τὴν ὀργὴν» = ἐν τῇ μεγίστῃ ὀργῇ Λουκ. ἐπ.ρ. ἀκμάς π. γ. «ἔχειν κατὰ τὴν ἡλικίαν» = εἶναι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας Πολ. 33, 15, 7.
- *Ἀκμάς, δωρ. ἀντὶ ἀκμῆς.
- *Ἀκμαστής, ὁ ἀκμάς; - νεανίσκος ἰσχυρός, ἀκμάζων νεανίσκος Πρωτ. 1, 17, 24.

Ἀκμαστικός, 3· τὸ αὐτὸ μετγν. ἐκπρ. ἀκμαστικός· Σχολ. Λουκ. florenter.

Ἀκμαῖος, ποιητ. 2· ἀκμάτος· ἴδε λῆξ. ἀμφιβολ. γραφή.

Ἀκμή, ἡ (βίξ. ἀκ. πρὸς. ἀκίς)· 1) ἡ κορυφή, τὰ ἄκρα, ὡς· δακτύλων, ποδῶν Σοφ. Οἱ. Τ. 1243, 1034· «ἀμφιδέξαι ἀκμαί» = αἱ ἄκραι ἀμφοτέρων χειρῶν, ἡ ὀφθαλμῶν, π. γ. τῶν ὀφθαλμῶν = ἡ ὀφθαλμοειδής· παροιμ. «ἐπὶ θυροῦ ἀκμῆς ἵστασαι» = ἵσταμαι ἐπὶ τοῦ κοπιέοντος μέρους τοῦ θυροφύρου, δηλ. ἵσταμαι εἰς τὸ σημεῖον τῆς κρίσεως, ἡ εἰμαι ἐν ἐσχατῷ κινδύνῳ ἢ. κ. 173, acumen 2) μετγρ. τὸ ἀνώτατον σημεῖον δηλ. α) ἡ ἐξουσία, ἡ ὠρίμανσις, ἡ ὠρα, ἡ νεότης· «ἦδη ἀκμή» Σοφ. Οἱ. Τ. 741, ἡ μεγίστη δύναμις· «ἰσχύος Πινδ. Ο. 1, 96, ἡ ἰσχύς· χειρῶν, Ἀισχ.» ὁλίγη ἀκμή πληρώματος· Θουκ. (καὶ πληθ.) καὶ ἐπὶ παντός· εἶδος· ἀντικειμ. -σώματος· Πλάτ. -ἐνθαυς· Πλάτ. Φαιδ. ὁ ὑψίστος βαθμός, π. γ. τοῦ θεοῦ· Ξεν. τοῦ χειμῶνος Ἀργεῖων. 21, 8, ὁ ὑψίστος βαθμός· ἡ ἡ περὶ τοῦ τῆς ὑψίστης ἀναπτύξεως τῆς δυνάμεως παντός ἀντικειμ. -δότης· Θουκ. -μάχης Πλουτ. -πάθους Λουκ. 6) ὁ ἀρμόδιος καιρός, μετὰ ἢ ἔνευ τοῦ· -καιροῦ, ὡς· ἀκμή (ἐστὶ) καιρός = εἶνε καιρός· «ἐδράς ἀκμή» = εἶνε καιρός νὰ ἡσυχάζωμαι, νὰ καθίσωμαι Σοφ. Αἴ. «ἀκμή ἔργων» = καιρός τοῦ πράττειν Σοφ. Πλάτ. μετ' ἐπομ. ἀπαρεμφ. «ἀκμή σοι φιλοσοφείν» Ἰσοκρ. 1, 3· «πρὸς γάμον ἦκειν ἀκμή» = εἰς τὸ σημεῖον ἐνθα τις ὀφείλει νὰ συζευχθῇ Σοφ. Οἱ. Τ. 1492· ἡ αἵασις. -ἀκμήν ὡς ἐκπρ. 1) = ἄου, εἰς τὴν στιγμήν, εὐθύς, τώρα, «ὁ ὕχλος ἀκμήν διέειπεν» Ξεν. Ἀν. 4, 3, 26· 2) ἐπὶ, ἀκόμη Ἰπποκρ. ἐν Β. Ἀν. 77, Θεοκρ. ἦνωμα μετὰ τοῦ ἐπὶ Πολ. 14, 4, 9, nos, vigor, opportunitas.

Ἀκμήν· ἴδε ἀκμή.

Ἀκμηνός, 3 (ἀκμαίος)· τέλειος· «θῆμνος· ἐλαίης» Ὁδ. ψ, 190 (Ἀριστάρχ. -ἀκμήν ἔχων τοῦ νεύειν) -νύμφαι θ = ἀκμαῖουσαι· Πανσ. 5, 15, adultus.

Ἀκμηνος, ἐπ. 2 (ἐκ τοῦ ἀκμή αἰολ. = νηστεία, κατὰ Διοδωρίαν = ἀκομηνός ἐκ τοῦ κομῆν, ὅθεν ἀθεράπευτος, καὶ μόνον τῇ προσηγορίᾳ τοῦ -σίτοις = νηφάλιος, ἐγκρατής)· ἐγκρατής, νηστικός· -σίτοις = ἄνευ τροφῆς ἢ. τ. 163· «πόσις καὶ ἰδρωτός» ἢ. τ. 320, jejunos.

Ἀκμή, ἡτος, ὁ, ἡ (ἀκμαίς)· ἀκούραστος, ἀντιείθ. τῷ κεκηνητός· ἢ. λ. 802, παρὰ τὸ ἀπειρήσθαι, 697, ἀκαταπόνητος, -ταῦρος = ἀκμή· «πύλαι Ὀλύμπου ἀκμητές» = αἱ αἰεὶ στερεαί· Ἀλφ. ἐν Ἀνθολ.

Ἀκμητής, ἐπ. 2 (ἐκ τοῦ ἀκμή αἰολ. = νηστεία, κατὰ Διοδωρίαν = ἀκομηνός ἐκ τοῦ κομῆν, ὅθεν ἀθεράπευτος, καὶ μόνον τῇ προσηγορίᾳ τοῦ -σίτοις = νηφάλιος, ἐγκρατής)· ἐγκρατής, νηστικός· -σίτοις = ἄνευ τροφῆς ἢ. τ. 163· «πόσις καὶ ἰδρωτός» ἢ. τ. 320, jejunos.

Ἀκμητής, ἐπ. 2 (ἐκ τοῦ ἀκμή αἰολ. = νηστεία, κατὰ Διοδωρίαν = ἀκομηνός ἐκ τοῦ κομῆν, ὅθεν ἀθεράπευτος, καὶ μόνον τῇ προσηγορίᾳ τοῦ -σίτοις = νηφάλιος, ἐγκρατής)· ἐγκρατής, νηστικός· -σίτοις = ἄνευ τροφῆς ἢ. τ. 163· «πόσις καὶ ἰδρωτός» ἢ. τ. 320, jejunos.

Ἀκμητής, ἐπ. 2 (ἐκ τοῦ ἀκμή αἰολ. = νηστεία, κατὰ Διοδωρίαν = ἀκομηνός ἐκ τοῦ κομῆν, ὅθεν ἀθεράπευτος, καὶ μόνον τῇ προσηγορίᾳ τοῦ -σίτοις = νηφάλιος, ἐγκρατής)· ἐγκρατής, νηστικός· -σίτοις = ἄνευ τροφῆς ἢ. τ. 163· «πόσις καὶ ἰδρωτός» ἢ. τ. 320, jejunos.

Ἀκμητής, ἐπ. 2 (ἐκ τοῦ ἀκμή αἰολ. = νηστεία, κατὰ Διοδωρίαν = ἀκομηνός ἐκ τοῦ κομῆν, ὅθεν ἀθεράπευτος, καὶ μόνον τῇ προσηγορίᾳ τοῦ -σίτοις = νηφάλιος, ἐγκρατής)· ἐγκρατής, νηστικός· -σίτοις = ἄνευ τροφῆς ἢ. τ. 163· «πόσις καὶ ἰδρωτός» ἢ. τ. 320, jejunos.

cui imponitur incus (καθ' Ἰπποκρ. καὶ Πολυθ. τὸ κοίλωμα ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων).

Ἀκμονία, ἡ· πόλις ἐν Φρυγίᾳ Στερ. Βελ. κατ. Ἀκμονίτης, Ἀκμονεύς καὶ Ἀκμόνιος.

Ἀκμονίδης, ου, ὁ· ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Ἀκμῶνος· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ὑδρανός.

Ἀκμόνιον, τό· ὕψος τοῦ Ἀκμῶνος Ἀισωπ. Μῦθ.

Ἀκμων, ονος, ὁ (καμῶν κατὰ Κοῦρτιον ἐκ τῆς βίξ· ἢ. ἀ-καμῶν· ἴδε ἀκίς, κατ' ἀργ. ἐπ. ποιητ. καὶ ἰων.) α) ἀκμῶνος, ἀκαταπόνητος· -λόγ· χης = ὁ μὴ διὰ τῆς λόγῃ καταπονοόμενος Ἀισχ. Περ. 51· ἄλλος ἐξ ἡγ. ὁ ἄκμων (ἀκμόν) κατὰ τοῦ ἀκοντισματος· Καλλιμ. Ἀρτ. 110, 6) τὸ ἄκμων τῶν γαλιῶν, σιδεροβύζων κλπ. ἢ. σ. 474, incus· γ) εἶδος λόκου Ὁππ. καν. 3 326.

Ἀκναμπτος, 2· ἄκναμπτος Πολυθ.

Ἀκναπτος, 2· ἄκναμπτος Πηγ.

Ἀκνᾶρος, 2· ἄκναρος Πολυθ. Μορ. 31.

Ἀκνημος, 2· ὁ μὴ ἔχων κνήμας, καὶ συνεκδοχ. ὁ μὴ ἔχων κνημίδα· Πλουτ. cunctibus s. suris carens.

Ἀκνηστis, τοις, ἐπ. ἡ (ὡς κνήστις, ἐκ τοῦ κνήξιν κόπτειν κατ' ἀργ. λῆξ. παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι κνήσασθαι)· 1) ὁ βράχος, τὸ ἑξακοδόκον τῶν ἱσθίων Ὁδ. κ. 161, spina dorsa 2) εἶδος στυτοῦ Νικανόρ. Θηρ. 52.

Ἀκνηστis, ἡ γαμμάλια κατὰ τινες Διοσκωρ.

Ἀκνίστος, ἡ ὀρθότης, ἀκνίστος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων κνίσαν ἐπὶ ἄπλου καὶ ἀπάγῃ ἐδέσματος Πλουτ. συμμ. 4· 6) -βρωμός = θυσιαστήριον μὴ ἀποπέμπον κνίσαν ἐκ ὀσμῆτος Ἀνθολ.

Ἀκνίστωτος, 2 ὀρθός, ἀκνίστωτος (κνίσω)· ἀκνίστος Λουκ.

Ἀκοᾶζη· ἀκοίης Πηγ. ἐκ ῥημ. ἀκοᾶζομαι.

Ἀκοαστήριον· ἀρχὴ τις παρὰ τοῖς Μεταποντίοις Πηγ.

Ἀκοή, ἡ, ἐπ. ἀκοή (ἀκούω)· 1) ἡ ἀκοή ὡς αἰσθητικὴ· ἐντεῖθεν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὄργανου τῆς ἀκοῆς, τὸ οὗς ἰδίως πληθ. «ἀεφθαρμένους τὴν ἀκοήν» = καιρός· Προδ. «ἀκοὴν διδόναι τινι» = εἰς τὴν ἀκοήν ἢ τὸ οὖς παρέχειν· ἡ ἀκοή πάσας φωνὰς ἀέσται· Ξενοφ. «τὰς ἀκοὰς ἀποφράττειν» Λουκ. «ὁρῶντες λόγους ἀκοὴν διδοῦσι» Σοφ. Πλάτ. 1) τὸ ἀκούειν ἢ τὸ ἀκουσθῆναι· «ἐκάλειν γίγνεται ἀκοή» = μακρόθεν ἀκούεται· «ἐξ ἀκοῆς» = ὁ ἐξ ἀκοῆς λόγος, ἡ φήμη Πλάτ. Φαιδ. 61· «ἀκοὴ εἰδέναι λέγειν καὶ ὁμοίαν» = γινώσκω τοῦτο ἐξ ἀκοῆς, κατὰ παραδοσιαὴν διηγομένην· «μετὰ πατρός ἀκοήν»· «ἀκουαὶ λόγων» = οἱ ἀκουσθέντες λόγοι καὶ αἱ ἀκ. τῶν προγεννημένων = παραδόσεις περὶ παρελθόντων συμβάντων Θουκ. 1, 20· ἐντεῖθεν, καὶ ἡ φήμη «ἀκοὴς κρείστων» = κρείστων ἢ ἡ περὶ αὐτοῦ φήμη· «ἀκοὴν μαρτυρεῖν» = μαρτυρεῖν ὅτι ἤκουσε τις· Ἰσοκ. 6, 53· «ἀκοὴν μηδεμίαν προσάγειν πρὸς τὸν ἀγῶνα» = ὅταν δένστηρίζηται τις ἐπὶ τῆς φήμῃ Δημ. 57, 4· «ἀκοὴ ἀστών βαρύνει» Πινδ. Π. 1, 83, auditio fama (ἐν Ν. Δ. ὁ ἀκουσθεὶς ἱερὸς λόγος ὁ ἐπὶ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λόγος).

Ἀκοήσις, ἡ· τὸ ἀκουσθαι Ἰπποκρ.

Ἀκοίλιος, 2· ὁ μὴ κοιλούμενος ἔχων, ἢ ὁ ἄνευ κοιτίας Ἰατρ. cavitatis expertus.

Ἀκοίλος, 2· ὁ μὴ βαθουλός, ὁ ὁ ἄνευ κοιλότητος.

Ἀκοίλος, 2· ὁ μὴ βαθουλός, ὁ ὁ ἄνευ κοιλότητος.

Ἀκοίλος, 2· ὁ μὴ βαθουλός, ὁ ὁ ἄνευ κοιλότητος.

Ἀκοίλος, 2· ὁ μὴ βαθουλός, ὁ ὁ ἄνευ κοιλότητος.

Ἀκοίλος, 2· ὁ μὴ βαθουλός, ὁ ὁ ἄνευ κοιλότητος.

Ἀκοίλος, 2· ὁ μὴ βαθουλός, ὁ ὁ ἄνευ κοιλότητος.

Ἀκοίλος, 2· ὁ μὴ βαθουλός, ὁ ὁ ἄνευ κοιλότητος.

Ἀ-κοίμητος, ποιητ. καὶ μετρ. 2' ἀνεύθυνου, μὴ κοιμηθείς, ἀπρόλος, ἄκυστος· -βῆμα λίγ. Πρ. 139· νόμας· Θεοκρ. 13, 44· -πύδης· Ἐπεγρ. 22, 664, καὶ ἐν μετρ. πύδης-πύρ Πλουτ. Κριμ. 20' ἐπὶ ἀκοιμήτως μετρ.

Ἀ-κοίμητος, 2' ὁ μὴ ἀποκαταμύζωνος ἀμφὶ ὄναρ. ἀντὶ ἀκοιμήτος, περιβ. 11.

Ἀ-κοινός, 2' ὁ μὴ κοινός· Θεμιστ. non communis.

Ἀκοινώνευτος, θωρ. ἀντὶ ἀκοινώνετος=κοινώνητος· Τμ. Αὐκρ. = 98.

Ἀ-κοινωνήσις, ἡ· Ἑλλης κοινωνίας· -κτῆσεων Ἀριστ. Πολ. 2, 3 μετρ.

Ἀ-κοινωνήτης, 2' ποιητ. καὶ μετρ. α) μὴ κοινός, ὃς κοινὸν ἔχει ἀνὴρ Πλουτ. 6) ὁ οὐδὲν ἔχων κοινωνίαν, συναναστροφὴν, ἀμείνων· -νόμων Πλατ. νομ. -συνοουσίας αὐτόθ. δυσπροσέγγιστος Πλατ. νομ. ἐπὶ ἀκοινωνήτης, ἀδικήσιμος Κικερ. Ἀττ.

Ἀ-κοινωνία, ἡ· διχόνοια, διαπάσις, τὸ ἀδύνατον Πλατ. Ἠπ. 3, 318.

Ἀ-κοίτης, θωρ. ας, ου, ὃς· ἡλ. ἀκοίτης, ιος, αἰς, πληθ. ἰς, ἡ (ἀδελφότης)· ἔτι καὶ ποιητ. ὁ ἀμοιβαίως, ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων κοίτην, ὁ σύνευνος, ὁ καὶ ἡ σύζυγος· ἡλ. σ, 91, Σαρ. Τρ. 522, συμπ. πικρ.

Ἀκοίτης, γεν. ιος, ἡ· ὅς ἀκοίτης.

Ἀ-κοίτος, 2' ὁ μὴ ἔχων κοίτην· -μέλι· τὸ μὴ ἔχον ὑποσπίθην, καταπάτι Πλιν. Φ. Ἰστ. 11, 15, sine cubili.

Ἀ-κολάκευτος, μετρ. 2' α) ὁ μὴ κολακευθεὶς, ὁ δὲ κολακεύων ἀδύνατος Πλατ. νομ. 1, 729· β) ὁ μὴ κολακεύων παρὰ τὸ ἀνθρώπουτος· Στωδ. 97, 31' ἐπὶ ἀκολακεύτως=ἀνευ κολακείας· Κικερ. Ἀττ. 13, 51.

Ἀ-κόλακος, 2' ὁ μὴ κολακεύων, συνδ. μετὰ τοῦ, ἀπλούς· Διον. Α. plenus ad adulationem.

Ἀ-κολάστει, ἡ· ἡ ἀτιμωσίαι, τὸ ἀχαλίνωτον· ἀναμίσχοντες τὴν ἀρετὴν· ἐλευθερίαν εἶναι· Ἰσοκ. 12, 131, ἀντιτίθεται τῇ σωφροσύνῃ· Θουκ. 3, 37· κατακτάται Πλατ. νομ. 7, 794· τρωπὴ Γοργ. 522· ἀκούει· 503· ἀταξία· Κριτ. 53· ὕβρις καὶ πονηρία· Γοργ. 477, ἐν γένει ἀσέλγεια, ἀκρασία, ἀσωτία, ἄριστος· τρωπὴ· ὃς περὶ τὰ ἀποροδοκίμα· Πλατ. Τμ. 86· ὃς περὶ τὰ ἐδεστων· ἀκ· αὐτόθ. 72, πληθ. αἱ ἀσωτία, τὰ ὑβρίσματα περὶ διαφόρους πράξεις, παρὰ τὸ κύδος καὶ χάτος· Αὐστ. 16, 11, licentia, intemperantia.

Ἀκολασταίνω· ζῶ ἢ διάνω ἀκολάστως, ἀχαλινώτως, τρωπὴ, ἀσωτεύω· Πλατ. Πολιτ. intemperantia sum· ἀκολασταίνω νοῦς μετρητικῶν· Ἀθην. 9, 103.

Ἀκολάστει, τὸ ἀσελγεί· Β. Ἀν. 367, σημειοῦται ὡς προσηλὴς λέξις τοῖς Ἐπικουρείοις· ὅς καὶ Ἀριστοφ. Αὐστ. 339· ὁ Δοδονικός τὸ ἀκόλαστον· ζῶντα διόθρ. εἰς ἀσελγείματα.

Ἀ-κολαστευτός, ὅρα· ἐπ' ὅ. πρέπει νὰ ζῇ τις ἀκολαστευτικῶν Κλημ. Ἀλ. ἄλλαι γὰρ ἀκολαστηίον.

Ἀ-κολάστημα, τὸ ἀσελγεί, αὐθάδης ἢ ἀκαλλήτης πράξις· Πλουτ. Κριτ. scelus.

Ἀ-κολαστητέον· ἀκολαστευτέον Κλημ. Ἀλ. 5.

Ἀ-κολαστή, ἡ· ἀσελγεί· Ἀλ. 5· Β. Ἀν. 367.

Ἀ-κόλαστος, 2' ὁ μὴ τὸ μέτρον τηρῶν, ἀτιμωρῆτος· -στράτευμα· Ξεν. Ἀν. 2, 6, 9· ἀμαρτήματα· Ἰππ. 7, 10, μεταφ. ὁ ἀχαλίνωτος· Ἰππ. Πλατ. Φαιδ. 27· ἀσελγής, ἀσωτος, ἀκαλλήτης· ἀκόλαστος τοῦς τρόπους· Ἀριστ. Πλ. 1049· περὶ τὰ ἀποροδοκίμα, πρὸς νομιστάς· Ἀθην. 13, 592· ἐντεῖθεν· ἡγορή· Πλουτ. Θητ. 9· ἀσελγ· Ἀριστ. Αὐστ. 398, ἀντιθ. τῷ σωφρον· Πλατ. Γοργ. 507 καὶ τῷ κόσμως αὐτόθ. 494, συγκατ. Πλατ. Πρωτ. 349, ὑπερθ. αὐτόθ. 359, intemperantia.

Ἀκολάστως, ἐπὶ ἀχαλινώτως, ἀσελγῶς· Ἰσοκρ. συγκατ. ἀκολαστότερος· ἔχειν πρὸς τι=πρὸς ἢ ἀποκαταμύζων· τὸ πολὺ ὑπερβολικῶς, πολὺ ὑπερθ· Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 1, intemperanter.

Ἀ-κόλλητος, ἐπὶ τοῦ ἀκόλλητος· Στωδ. ἑκκλ.

Ἀ-κόλλητος, 2' ὁ μὴ κολλούμενος ἢ κολληθεὶς, ἀνάπατος, ἀσυνάρτητος· Διον. Ἀλ. Γαλ. non glutinatus.

Ἀ-κόλλος, 2' ἀκόλλητος· Θεοφρ.

Ἀ-κόλλωτος, 2' ὁ μὴ κολλώμενος, ἀπέρωτος, ἀετιμελής, ὁ σῶς ἔχων τὴ μέλη· Εὐσταθ.

Ἀ-κόλος, ου, ἐπ. ἡ (κατὰ ἀδελφικὴν συγχ. τοῦ κλῆν· κέκολος, κώλος)· τρωπὴ τοῦ ἀρετοῦ, φώμισμα· Ὁδ. ρ. 222· -ξήρας· Μακεδ. παρ. 30· τὰς ἀπύρους· Ἀεων. Ἰ. 45, Ἀθην. 14, 622, ἐνθι οἱ ἡγεταὶ πρὸς ἐνθισιν ἀκόλον· ἀκαλοῦσι· Σουδ. ἀναφέρει καὶ παρομοι. «ἀκόλον οὐ σῶμα τὰ μέλη βύστι», Ἰουδα.

Ἀ-κόλος, ἡ, (καὶ ὁ)· ὁ σκευότατος καὶ ψυχρόδης· Φιλόδ. Εὐσταθ. ἡ ἄστρον· κώμα, buccella.

Ἀκολουθεῖν· 1) κίνοιο τὸν αὐτὸν δρόμον μετὰ, συνοδεύει· τινι· αἰς βουλήν· Δημ. ἐπὶ τὴν τριπύραν· Δημ. 47, 51· ἐπὶ τὸ μνημα· 43, 68, ἐπὶ τὸν συνοδεύον· τὸν νεκρόν· «πρὸς τὸν τίσον»· 60, 13, ὅστι· τίθεται ἢ ἀπολύτ. ἢ μετὰ τοῦ· -τινι καὶ «μετὰ τινος»· σύν τινι· «πρὸς τινι»· πρὸς Ξεν. ἀπαντὴ περὶ ἀλλήλων· τὸ σύμμαχος· εἶναι· Ἠλ. 5, 3, 26, comitior· 2) ἔρχομαι ὁπισθὲν τινος, περιόμαι· κατόπιν· «ἔπειτα καὶ ἀκολουθεῖ»· Ἀθην. 1, 29· «τῷ ἡγουμένῳ»· Πλατ. συγγ. εἶμαι κοινός· στρεψιότης· ἀντιθ. τῷ, πολεμαρχείῳ, Πολεμ. 1, 13, καὶ τῇ προτήτῃ τὸν ὁπισθεν, ὕστερον κατόπιν· «κατόπιν τοῦ ἀκολ.»· ἐντεῖθεν· εἶμαι ὑπερήτης· Θεοφρ. Χρ. 18, 2, καὶ καταδύω· τὸν ἐγθρόν· Ξεν. Ἠλ. 4, 3, 12· 3) μεταφ. μειστεῖναι, πείθεσθαι, ὑπακούειν, ἀκούεσθαι, ἔξισον· ἐκὺτον ποῦς τι· «τοῖς πράγμασι»· Δημ. ἡ-τῇ γνώμῃ· εἶμαι ἀκόλουθος, ὁπαδός· τινος· Θουκ. «τῷ λόγῳ»· ἐννοεῖν· Πλατ. 27· συνοδεύειν· γίνεσθαι μετὰ, καὶ ἐν· Ν. Δ. ἀκολουθεῖν· ἀκόλουθον ἢ μεμνημένον τὸ παρὰ δέξιμα· εἶμαι μεθῃς τοῦ, sequor.

Ἀκολουθία, τὸ ἀκολουθεῖν.

Ἀκολουθησις, ἡ· 1) τὸ ἀκολουθεῖν, ἡ ἀκολουθία· 2) τὸ πόρισμα, ἡ συνέπεια· 3) εὐπειθία· ὁπαδὸς Ἀριστ. consequentia, assectatio.

Ἀκολουθητέον, ἐπ' ὅ. ὅρα· δὲ ἀκολουθεῖν· Ξεν.

Ἀκολουθητικός, 3' ὁ εὐχαρίστως ἢ εὐκόλως ἀκολουθῶν, ὁ συνήθως ἀκολουθῶν Ἀριστ. proclivis ad sequendum.

Ἀκολουθία, ἡ· α) ἡ συνοδεία· -θεραπεύων· Πλατ. Ἀλ. 1, 132· β) τὸ ἀκολουθεῖν, ἡ συν-

- ἐγεία, ἢ ἀλλήλουγία, τὸ συμπέρασμα γ) ἢ συμφωνία, ἢ ὁμοφροσύνη Φιλ. καὶ μετγν. ἔτι ἡ ὑπακοή, ἐπιθεία M. Αντ. 3, 9· δ) ἔκκλη. ἢ κατὰ τὴν τοῦ τοπικοῦ ἀνάγκης, ἢ ψαλμωδία, assectatio.
- Ἀκολουθίσκος, ὁ ὑποκ. τοῦ ἀκολουθοῦ=παις ἀκολουθοῦ τινος Αθην. 12, 350, famulus.
- Ἀ-κόλουπος, 2 (κέλυσθος καὶ ἂ ἀθροιστ.)· τὴν αὐτὴν ὁδὸν μέ τινα ἔχων ἐντεσθ. 1) σύντροπος, κατόπιν πορευόμενος, καὶ ὡς οὐσιασ. «ὁ, ἢ ἀκόλουθος» ὁ συνοπαδὸς, ὑπηρέτης, ἢ ὑπηρετής Λυσ. 32, 16· «οἱ ἀκόλουθοι»=ἢ ἀκολουθία, τὰ σκευασθέντα (τὰ ἀκολουθοῦντα στοργισμῶτι μετ' ὡσεὶ τρυφίας κλπ.) ἔξιν μετγν. ὁ μιμητής, μαθητής, pædagogus 2) μεταφ. ὁ προσήκων, ὁμοῦς, ἀνέλεος, παραπλήσιος· τινὶ καὶ τινός Πλατ. νομ. 9, 853, consociatus, συγχερ. ἀκολουθότερος Βυζ. Γρηγ. Νῦς.
- Ἀκολουθῶς, ἐπὶρ. συμφώνως· τινὶ Δειν. 3, 13.
- Ἀκολούται· ἀντὶ ἀκολουθεῖ λέγει ὁ Σκῦθης Ἀριστ. Θ. 1198.
- Ἀ-κόλπος, 2· ὁ μὴ ἔχων κόλπον Ἀλιαν.
- Ἀκόλυθος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος κολυθεῖν, ἄπειρος τοῦ κολυθεῖν Όμηρ. Βατρ. 157 καὶ μετγν. πεζ. Πλουτ. natandi inscius.
- Ἀ-κομία, ἢ· τὸ μὴ ἔχειν κόρην (ἢ παλακορύτης), commun defectus.
- Ἀ-κομισσάτε· ἀμείλει Πσυγ.
- Ἀ-κομιστής καὶ ἀ-κομιστή, ἐπ. ἡ (κομίζω)· ἑλλησις θεραπείας, περιποιήσεως Οδ. ε, 284, defectus curationis.
- Ἀ-κόμιστος, 2· ὁ μὴ περιποιούμενος, ἢ περιποιηθείς, ἔσπερήμενος· θεραπείας, ἀπεριποίητος Νον. non curatus, neglectus.
- Ἀ-κόμωτος, 2· ὁ μὴ κεκομωμένος, ἀκαλλώπιστος, ἀστέλιστος· ὁ μὴ ὁμοῦς Θεμιστ. non fuerat.
- Ἀκόμιον· σῆμα Πσυγ.
- Ἀ-κομος, 2· ὁ μὴ ἔχων κόμην παρὰ τὸ φαλακρός Λουκ. ὁ μὴ ἔχων ἐσθλα Πολ. comā carens.
- Ἀ-κόμπαστος, καὶ ἄκομπος, ποιητ. 2· ὁ μὴ κομπάζων, ἀεελής, experts jactantius.
- Ἀ-κομπος, 2· ὁ ἀνευ κόμπου, ἀκόμπαστος Δισχ. Ἐπτ. 539.
- Ἀ-κόμφευτος, 2· ὁ μὴ κομφεούμενος, ἀεελής, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος, ἐπὶ θροῦς Διον. Ἄλ. incomtus.
- Ἀ-κομφος, 2· ἀκόμφευτος, ἀπέρματος, εὐτελής, ἄποσπ. «φαῦλον ἄκομφ. τὰ μέγιστα ἀγαθὰ» καὶ Πλουτ. περὶ π. ἀγ. «ἄκομφος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον»=δὲν εἴμαι ἀκούσιος εἰς τοῦτο, inelegans, illipidus· ἐπὶρ. «οὐκ ἀκόμφως ἀλλὰ πάνυ ἀστείως» Πλουτ.
- Ἀκόναϊ, αἰ· πόλις ἐν Βιθυνία Στεφ. Βυζ.
- Ἀκοναῖος (τόπος ἐν Πρακλεία τοῦ Πόντου) ἐν ᾧ γίνονται αἱ ἀκόναϊ Σχολ. Νικ. Μ. 41.
- Ἀκονάω· ὁδόνω, ἀκονίζω· -λόγος· ἔξιν. K. 6, 2, 33, καὶ μεσ. «λόγος καὶ μαχαίρας» Ἐλ. 7, 5, 20, -κρσανὸν Λουκ. «ποιῶν ἀκονόμενος» Ἀριστοτ. προδλ. 7, 5· «δδόντας Ἀίσωπ. μεταφ. παραμυθῶ, παρακινῶ, παροτρύνω» «-φυγὴν ἐπὶ τῷ ἔξιν. Οἰκ. 21, 3· «τὸ τοῦτον ἀκονάζει» Δημ. 25, 46, acuo.
- Ἀ-κόνδῶλος, 2· α) ὁ μὴ λαβὼν κονδύλους,

- γρονθοκοπήματα, ὁ μὴ θαρής· β) ὁ μὴ ἔχων κονδύλους, ἀρμούς, ἢ ῥύζους Λουκ. euntes tuberosi, sine articulis.
- Ἀκόννη, ἢ (ῥύζ. αἰ. ἴδε ἀκίς) ἢ πέτρα τοῦ ἀκονίσματος· Νάξια Πινθ. Π. 5, 70 καὶ ἄσπερ· «σκληρὸν ἀκ. καλαμῶν Π. Σλ. 50, μεταφ. «ὁδὸν ἔχω τινὰ ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνα· λυγρὰς»=ἢ ἔκονησιν γλώσσα πρὸς τὸ ἔξιν λυγρῶς Πινθ. Θ. 6, 82· «φυγὴς ἀκ. ἔσως ἐστὶν Ἄλφ. 1. παρομ. παρὰ Χηρῶ. 1, 55· «ἀκόνισσιν» «ἔξως εἰς ἀκόννην» (δηλ. ἐνέπειρα).
- Ἀκόννημα, τὸ· τὸ παρόρημα, ἢ παρακίνησις· ἰστίαν· ὁσπ.
- Ἀκόννητις, ἢ· τὸ ἀκόνισμα, τὸ ὁδόνω τῷ ἀκ. λεξ. peditatus.
- Ἀκονητής, ὁ ὁ ἀκονιστής, ὁ ἀκονίζων ἀκ. λεξ. cotarius.
- Ἀκονίς, ὁ· ἀκονιστὸς τις ἔχθρ. Αθην. 7, 325.
- Ἀ-κονίατος, 2· ὁ μὴ ἀκονισμένος (διὰ κόνια) ὁ μὴ ἀδελτινόμενος Θεοφρ.
- Ἀκόνιον, τὸ· φάρμακον ὀφθαλμικὸν Δισχ. ρ.
- Ἀ-κονιστός, 2· ὁ μὴ σκονισμένος, ὁ ἀκονιστοῦ, ὁ μὴ κεκονισμένος Θεοφρ.
- Ἀ-κονιστὴ, ἐπὶρ. ἀνευ κόνιος, ἴδιος ἀνευ τοῦ κονιστοῦ τοῦ ἐν παλαιστοῖς· ἐντεσθ. ἀκ. ἀκόνιος, ἀκοπιάστις, ἀκόπιος· νικᾶν ἔξιν. Ἄλφ. 6, 3, ἢ ἀντὶθ. «διὰ μαγίης», sine ullo coactum.
- Ἀκονιστίαι· οἱ ἀθληταὶ μετγν.
- Ἀκονιστικόν, τὸ· φάρμακον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀκονίτου κατασκευασμένον ἔξιν. Κυν. 11, 2· ἀκονίτου confectus.
- Ἀκόνιτον, τὸ· μετγν. καὶ ἀκόνιτος, ἢ· παρ. μακρόν τι φυτὸν ὅστω καλούμενον· διδοὶ καὶ ἀπορρώγας βραχύνει (ἀκόνος) φέται Θεοφρ. aconium.
- Ἀ-κόνιτος, 2· α) ὁ μὴ κεκονισμένος, ἀκονιστός, ἀκοπιάστις· Καντ. Σμυρ. 4, 319· β) = ἀκονιστός, ἀπίσσωτος Δισσχ. ρ. pulvis experts· ἐπὶρ. ἀκονίτιος.
- Ἀκόντης, συ. ὁ ἢ Ἀκόντιος ὁ· υἱὸς τοῦ Ἀκόνος Ἀπολλοδ. Στεφ. Βυζ.
- Ἀκοντί, ἐπὶρ. (ἀντὶ ἀκοντί)· ἴδε ἄκων Πλουτ.
- Ἀκοντία, ἢ· πόλις ἐν Ἱερίᾳ Στεφ. Βυζ.
- Ἀκοντίος, συ. ὁ· α) εἶδος ὄρεος ἢ σαγῆς κοινῶς, ἥτις τὸν ὄρειος φέρει Λουκ. jaculum· β) ἀστὴρ τινὲς συνθ. πλ. β. Πλυν.
- Ἀκοντίζω, ἀκρ. 1 ἀκόντισα, ἐπ. ἀκόντισα (ἄκων)· ῥέπτο τοῦ ἀκόντιον ἢ ἀκόνω ἐν γόφῳ, ῥέπτο· σπινθονόω, ἀπολ. καὶ μετὰ τοῦ -δεν· ῥέπ. Πλ. ν. 183, καὶ ὁμοῖον. Ἐν τούτοις καὶ μετὰ τοῦ -δεν ὁ ῥα κλπ. Ἐντὺς δὲ τούτων καὶ μετὰ τοῦ -τινός κατὰ τινος καὶ -τινὶ· εἰς τινα «εἰπὶ τινι» καὶ «τινὰ, εἰς τι, παρά τινος»=τινὰ ἢ τι διὰ τοῦ ὄρεος ἐπιτυχάνω Οδ. γ, 263, πληγνῶν, ἀλλὰ «ὕπὲρ τινος»=ἀποτυχεῖν γάνω· παθ. ἐπιτυχάνομαι· καὶ ἐν πεζ. ἀποτυχεῖν· ἀκοντ. τὸν σὺν· Ηροδ. 1, 43, «-τινὰ πάλιν» ἔξιν. Αν. 1, 8, 19, jaculor· ὡς ἀμετάβ. ποιητ. καὶ εἰσδύω, διαπερῶ, Ἐδρ. Ορ. 1231, ἐκαστοῦ γῆς ἀκοντίζουσ' ἀράϊ·=εἰσδύουσιν, εἰσγινώσκουσιν· ἔτι ἀκονιτοβόλῳ, λαμψὴν διαχέει· ἔξιν. Ἰων. 1155.
- Ἀκόντιον, τὸ· ἴδιος ὑποκ. τοῦ ἄκων· κομ-

- τὰς πάντα ἑως ἑξ ὑποδὸν μήκος ἔχον μετὰ σι-
θηρᾶς ἀκονίης, ὅπερ δι' ἑνὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
ἑστατοῦ προσδεδεμένον δερματίνου ἱμάντος (ἀγ-
κύλης) ἐρείπτετο κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀπεσύ-
ρετο πάλιν. «ἀκοντίου βολή, φάρα» = τὸ ἀκόν-
τιον ἢ τὸ ξυγμα, jaculum.
- Ἀκόντιον, τό· πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Εὐβοίᾳ,
κατ. Ἀκοντίου καὶ Ἀκόντιος Στρωβ. Βιβλ.
- Ἀκόντισις, ἡ, ἀκοντισμός ἡ μετγν.
καὶ ἐπ. ἀκοντιστός, ὅς, ἡ (ἀκοντίζω) τὸ
ῥίπτειν ἀκόντιον, ὁ δορατισμός, ἡ διὰ δορά-
των μάχη, certamen jaculorum.
- Ἀκόντισμα, μετγν. τό· τὸ βίβριον διὰ τοῦ
δοράτος. Ξεν. Ἑλ. τὸ ῥίπτεν ἢ ἐκπρεσβονισθῆν
δόρῳ Πλουτ. jaculatio, jaculum, μετγν. καὶ τὸ
ἀπὸ ἀκοντισματος τρισμα. Τὸ παρὰ Πλουτ.
Περ. 21 «ἀκοντισματα καὶ τοξομακα» = ἀκον-
τιστά καὶ τοξοῖται.
- Ἀκοντισμός, ὁ· ἔδε ἀκοντίσις Ξεν. Ἰππ. 3, 6·
ἀστέριον = οὐ διακρινόμενον Πραχλ.
- Ἀκοντιστής, ἄρσ, ὁ· ὁ ῥίπτων τὸ ἀκόντιον·
-λόγχαίς Εὐρ. Φοιν. 140· καὶ ὡς ἐπὶ ὁ
ἀκοντισμένος, ἐραυμένος· τρισμα Ὀππ. Ἀλ.
5, 335, jaculator.
- Ἀκοντιστής, οὐ, ὁ· ὁ δὲ ἀκοντίου ὠπλισμέ-
νος· οὗτος μετὰ τῶν σπενθονησῶν καὶ τοξοτῶν
ἀπερίεστον τοὺς ἑκατέρωθεν ὠπλισμένους, καὶ ὡς
ἐπὶ ὁ ῥίπτων τὸ ἀκόντιον· πέτρος ἀκ. στήθεος =
πέτρος, ὅστις ἐπιτρέχει τοῦ στήθεος Ἀγαθ. 77,
ἐπὶ τοῦ δόξατος ῥίπτειν Ἰουλ. Αἰγ. 8, jaculator.
- Ἀκοντιστικός, 3· ὁ ἀνέχων ἢ ἐπιτρέχων εἰς
τὸ ῥίπτειν ἀκόντιον Ξεν. Κυρ. 7, 5, 63, καὶ
ὑπερβ. 6, 2, 4, jaculandi peritus.
- Ἀκοντιστός, ὅς, ἡ· τὸ ῥίπτειν ἀκόντιον· ἔδε
ἀκοντίσις. Ἰλ. φ. 621.
- Ἀκοντισ-βόλος, 2· ὁ ῥίπτων τὸ ἀκόντιον, ἡ
κτιπὼν δι' αὐτοῦ Ἀπολ. Ρ. 2, 1000, jacula
coniciens.
- Ἀκοντο-δόκος, 2· ὁ τὸ ἀκόντιον δεγόμενος, ὁ
αὐτὸ παρατρέων, ὅπως ἐπ' αὐτοῦ ῥιπτιμένου προ-
συχλῆθῃ· ἀνδρες Σιμων. 42, jacula recipiens.
- Ἀκοντο-φόρος, 2· ὁ φέρων τὰ ἀκόντια Νον.
jaculifer.
- Ἀκόντιος· ἀκοντίος· ἔδε ἄκων Πλατ.
- Ἀκονσις, ἡ ὁλοτέρη ἀκός· ἀκονσιτικός Πλατ.
- Ἀκονσις· ἀκων κόπον· ἀκόπος, sine labore.
- Ἀ-κοπία, ἡ· ἑλευθερία ἢ ἀποφυγή κόπου Κικ.
laboris immunitas.
- Ἀ-κοπίασι, ἐπὶ· τοῦ ἱπομ. εὐκόλως, ἀκόπος.
- Ἀ-κοπίεστος, 2· α) ὁ μὴ κοπιῶν· ὁ μὴ προ-
ξενῶν κόπον· ὁ δὲ Ἀριστ. laborem nullum
afficiens· β) ὁ ἀκούραστος, ἀκαταπνέητος· Στωδ.
ἐκκλ. 1, 52, indefessus Σωφ. Αἴ. 852· ἐπὶ ἀ-
κοπιῶσι, εὐκόλως, Σχολ.
- Ἀ-κοπος, 2· α) ὁ μὴ κοπιῶν, ἀκοπίεστος·
εἰς πᾶν ἀκοπιῶν παρέρχων Ξεν. Ἰππ. 1, 6·
β) ὁ μὴ καματηρός, ὁ μὴ προσξενῶν κόπον· ὅρχη-
σις, Πλατ. συγρ. «περίπατοι ἀκοπιῶτεροι»
Φαίδρ. 227· ἐντεῦθεν. «τὸ ἀκοπον» μέσον ἢ ἐπα-
μακρον πρὸς ἐνίσχυσιν, δυναμωτικὸν μέσον Λουκ.
Ἀλεξ. 22, καὶ ἱερ. γ) ἀδολογία, ὁ μὴ φθαρεὶς
ὑπὸ σκολιῶν· σίτος Θεοφρ. «ἀκόπως ἔχει»
= μένει ἀδολογία· ἀνὴρ Β. Αἰ. 365, παρὰ τὸ
σῶμα ἡνωγλημένος ὑπὸ τινος, indefessus.

- Ἀ-κόπριστος, 2· ὁ μὴ κοπιεσμένος Θεοφρ.
non intercolatus.
- Ἀ-κοπρος, 2 (κόπρος)· α) ἀκόπριστος· β) ὁ μὴ
κοπιῶν, ὁ δυσκόλιος· Ἰππ. 1, 1.
- Ἀ-κοπρώδης· ἀκοπρος· Ἰππ. 1, 1.
- Ἀ-κόπως, ἐπὶ· 1) ἄνευ κόπου, εὐκόλως· 2)
ἄνευ σκολιῶν μαχώματος· «θέρμος δὲ καὶ ἐρέ-
θιστος ἀκόπως ἔχει» Θεοφρ.
- Ἀ-κοπιώτι· ἀκόπως Βοστών. Ἀνεκδ.
- Ἀ-κορατός, 3· ἀκέρδης, ἀνοφελής Ξουχ.
- Ἀ-κοράκκα, ἡ· πόλις ἐν Σοφίᾳ Πτολ.
- Ἀ-κορεσία, ἡ· ἀπληροσία· ἐπὶ φαν.
- Ἀ-κόρεστος, 2 ποιητ. ἀκόρετος, 2, ποιητ.
καὶ ἀκορητός, 2 ἐπ. (κορένωμι) ὁ μὴ χορταί-
νον, ἀπληρής, ἀκόρετος· τινός π. γ. -αίγ-
μης = ἐν τῇ δοράτῳ μάχῃ Αἰσγ. Περ. 690·
ἐντεῦθεν. ἐπὶ καταστ. ἀκαταπνέστος, ἀνεξάντη-
τος· τὴν γλ. Αἰσγ. Ἀγ. 1402, ὑπερβ. «ὁ πάν-
των ἀκορέστατος» ὡς ἀπὸ θετικῆς· ἀκορής
ὅστις δὲν ἀρκεῖται (εἰς τοὺς παντὶ προστιτοὺς τό-
πους) ὁ ἀδολογιστικός· «γῶσι ἀκορέστατοι» Αἰσγ.
Περ. 537· «ναίκα Εὐρ. Μηδ. 639, ἀλλὰ τὸ ἐν
Αἰσγ. Ἀγ. 1304· «τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκ. ἐν
πᾶσι βροτοῖσιν», insatiabilis, inexhaustus· ἐπὶ
ἀκορέστος.
- Ἀ-κόρετος, 2· ἀκόρεστος· -βοῖς Ἀγ. 1088·
-οἰμωγῇ Σωφ. Ἰλ. 122, insatiabilis.
- Ἀ-κορή, 2· ἀκόρετος· ὑπερβ. ἀκορέστατος Σωφ.
Οἰ. Κ. 120· ἔδε ἀκόρετος.
- Ἀ-κόρητος, 2· α) ἀκόρετος, ὁ μὴ χορταίνων,
ἀπληρής· -πολέμου Ἰλ. μ. 335· -μάχης υ.
2· -ἀπειλάων Ἰλ. ζ. 479· β) ἀσάρετος, ἀκα-
θάριστος, ἀκαλλώπιστος· Ἀριστ. Νερ. 44, non
mundatus.
- Ἀ-κορία, ἡ· ἀχορησία, ἀπληροία Πλουτ. insati-
abilitas.
- Ἀκορία, ὁ· Αἰγύπτου βασιλεὺς Διοδ.
- Ἀκορίτης, ὁ· οἶνος ὁ ἐξ ἀκόρου κατεσκευασμέ-
νος· οἶνος (ω-ω-) Διοσκωρ.
- Ἀκορνα, ἡ, ἡ· εἶδος ξανθοῦ· ἀκάνθη Θεοφρ.
(γαῖδαρχακίον εἶδος)
- Ἀκορνα, τό· ἀρωματικὴ ῥίζα Θεοφρ.
- Ἀκορος, ἡ· φυτό εἶδος, calvus.
- Ἀκορος, 2 (κόρος)· ἀκόρετος μεταφ. ἀδιάκο-
πος, ἀδιάλειπτος· -εἰσεσίᾳ Πινδ. Π. 4, 202.
- Ἀ-κόρυφος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων κορυφὴν, ἡ τέλει·
Δ. Αἴ. ἐπὶ περιόδῳ, fastigium non habens· β)
οὐδ. πλ. ἀναριθμητὴ, πολλὰ Ξουχ.
- Ἀ-κορυφώτος, 2· ὁ μὴ κορυφώμενος ἢ κο-
ρυφωθὲς, ἀναριθμητός, ἀτέλεστος, πολλὸς· Ξουχ.
innumerabilis.
- Ἀ-κόρωδον· ἀκένιστον, ἄκαρπον, ἀξύλιστον
Ἰππ. 1, 1.
- Ἀκος, εὖς, τὸ (ἀκίσματι, ἀκ) ἱατρικὸν ὡς ἀλε-
ξιφάρμακον, ἀντίδοτον καὶ διάφορον τοῦ ἄκα-
σμα. (medicamentum) τινός = κατὰ τινος ἐν γέ-
νει μέσον, ἐπικουρησις, π. γ. «κακῶν τῶν ἡμαρ-
τημένων» περὶ φαν. «κακὸν κακῇ δόδονα· ἄκος» =
εἰς τὴν κακὴν κακὸν δίδεται· πρὸς θεραπεῖαν, κα-
κόν τι δι' ἄλλου θεραπεῖαν· «πασσοὺς κύδους τε,
τερπνὸν ἀργίας ἄκος» Σωφ. ἀποσπ. «ἄκος γὰρ
οὐδὲν τὸν δὲ ὀργισθῆναι» = οὐδὲν ὠφελεῖ κλπ.
Αἰσγ. Πρ. 43, remedium.
- Ἀ-κοσμέω· πρὸς τὴν τάξιν προσκρούω, ἀπε-

πῶς πολιτεύομαι, πράττω, εἶμαι ἄτακτος, ἀπει-
θής, ὡς οἱ ἀρχ. λέγουν ἄκοσμεῖν, τὸ μὴ εἶναι
κόσμῳ καὶ τάξει ποιῆναι ἀλλ' ἀκολασταίνειν
«περὶ τὴν» Πλατ. πρῶ. Σοφ. Φιλ. 387, Ἀντ.
726, ὁ Δημοσθ. 21, 92 συνδέει μετὰ τοῦ πονη-
ρῶς καὶ ἀντιθέτῳ εἰς τὸ χρηστός καὶ εὐτακτός,
μεσο.

Ἀ-κοσμήεις ἄκοσμος, θελ. ἀκοσμήσσα = ἄ-
τακτος, ἡ μὴ κοσμίως κινουμένη, ἀγρία Νικαν.
Αλ. 175.

Ἀ-κοσμήσσα, (ὁάλασσα) ἴδε ἀκοσμήεις.

Ἀκόσμητος, 2° α) ἄτακτος, ὁ μὴ εἰς τάξιν βαλ-
μένος ἀκονύνστος Πλατ. Πρωτ. 322, incom-
positus β) ἀκαλλώπιστος, ἀκούφος, ἀνευ κό-
σμου, ἐνδεής Ξενοφ. Λουκ. ἐπὶ ἔρους Διον. Αλ.
incultus ἐπὶρ. ἀκοσμήτως Πλατ. νομ. VI, 781.

Ἀ-κοσμία, ἡ 1) ἀταξία σύγχυσις Πλατ.
Γοργ. 508 συνδέει μετὰ τοῦ θόρυβος Πλουτ.
Γαλλ. ordinis defectus 2) ἡ ἀκαταστασία, ἡ
ἀπειρία, ἑλλειψίς κόσμου, θρασύτης Πλατ.
συμπ. 188 ἄκοσμία λόγων Εὐρ. Ἰφ. Α. 317,
immoderatio.

Ἀ-κοσμος, 2° ἐπ. ποιητ. καὶ μετρ. ὁ ἔνευ
τάξεως, συγχυμένος = συγχή Αἰσχ. Περ. 362,
ἴδιως ὁ ἀπειρής, ἄτακτος, ἀπειθής Σοφ. Αντ.
655, αὐθάδης Ἰλ. 6, 213 ἐπὶ τῶν ἀπειρῶν λό-
γων τοῦ Θερσίτου ἄκ. κόσμος = κόσμος, ὅστις
δὲν εἶναι ἰουλ. Αἰγ. 61, petulant.

Ἀκόσμως, ἐπὶρ. ἰον. καὶ ποιητ. χωρὶς τάξιν
Αἰσχ. Περ. 369 Ἠροδ. 7, 220, nullo ordine.

Ἀκοστίω ἡ ἀκοστέω, ἐπ. μόνον. (ἀκοστή, ἄ,
κριθὴ κατὰ Δεδιρλάνην τῆς αὐτῆς βίβλ. μετὰ τοῦ
ἀκωνθῆ) «ἵππος ἀκοστήας ἐπὶ φάτνῃ = ἵππος
καλῶς διὰ κριθῆς τραφείς ἐν τῇ φάτνῃ» Ἰλ. ζ. 506
καὶ ἄλλως. «κριθὶς ὁ ἵππος» = εἶναι θυμυειδής,
hordeo multo vescor.

Ἀκοστή, ἡ (ἀκῆ) ἡ κριθὴ πληθ. Νικ. Ἀλ.
106, καθ' Ἡσυχ. κυρία ἡ λέξις ἴδε καὶ Κυπρια-
κὰ Σακελλαρ. τ. 3 ἐν λ. ἀκοστή, hordeum.

Ἀκοστής, ὁ ὁ ἱατρός (ἵκκος!) κατὰ τὸ Γου-
διανὸν ἱερολογον. φράση καὶ λέξις.

Ἀκοστήσας μετὰ τοῦ ἀκοστέω.

Ἀκόστιλα ἐλάχιστα Πουγ.

Ἀ-κοτος, 2° ὁ ἀνευ κότου, ἀμνηστικός, ἀόρ-
γητος, sine iracundia.

Ἀ-κοῦάζομαι, ἴδε ἀκούω - ἀκοῦας Ὁδ. α.
7 - δαιτός = προσκαλοῦμαι εἰς δαίτα Ἰλ. δ.
343 - ἐν Ὑμν. Ἑρμ. 423 καίτι καὶ ἐνεργ.
ἀκοῦάζοντα θυμῷ.

Ἀκουή, ἡ ἡ ἀκοή Ὀμηρ. τὸ ἀκουσθῆναι Ἰλ.
π. 634 ἡ ὁ θόρυβος Ὁδ. «μετὰ πατρός ἀκουήν»
- ἵνα ἀκούσῃ περὶ τοῦ πατρὸς ἀκοῦα παρ' Εὐρ.
Δαν. 50 ἴδε ἀκοή.

Ἀκούηαν, τὸ Ἀκμήνιον πόλις ἐν Λατίῳ Στραβ.

Ἀκουτίανι καὶ Ἀκουτίανη, ἡ Ἀκμήνιος

χωρὰ ἐν Γαλλίᾳ, κατ. Ἀκουτίανος Στραβ.

Ἀκουα, διωρ. ἀντὶ ἡκουα παρκ. τοῦ ἀκούω.

Ἀκουμένους, ὁ περίφημος ἱατρός Πλατ. Ξεν.

Ἀ-κουρεύςτος, 2° ὁ μὴ κουρεύθεις ἐπὶ ἀνθρώ-
πων καὶ ζώων ἀρχ. λεξ. intonsus.

Ἀ-κουρος, 2 (κούρος ἀντὶ κόρος) α) ἀνευ κότου,
ἀνευ ἀρρενός κληρονόμου. Ὁδ. η, 64 filio β)
ὁ μὴ κουρεύθεις (κουρά), ἀκούρευτος - ὁ πῆν η
Ἀριστ. Σφηκ. 477, tonsura carens.

Ἀκουσεῖω, ἔφρ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούω Σοφ.
ἀποσπ. 822, audire cupio.

Ἀκουσία, ἡ τὸ ἐξανγκάζεσθαι, ἡ ἐξανάγκασ-
σις Σοφ. ἀποσπ. 820.

Ἀκουσιάζομαι ἀκουσίως πράττω Εὐσταθ.

Ἀκουσί-θεον, πρέγγος τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰσ-
ακουσθῆναι ἡ εἰσακουόμενον Ἀντ. Θ. 13, a deo
exauditus.

Ἀκουσίλαος διάσημος ἀρχαῖος ἱστορικός Ἀρ-
γεῖος Πλατ. συμπ. 178.

Ἀκούσιμος, 2° ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ
- σπουδῇ Σοφ. ἀποσπ. 823, qui audiri potest.

Ἀ-κούσιος, 2 συνγρ. ἐκ τοῦ ἀ-εκούσιος (τὸ
θελ. ἀκούσιος Ἀντιφ. 1, 5, ὅπερ ὁ Βέκκερος
ἀναγινώσκ. ἀκούσιος) ὁ μὴ ἐκούσιος, βέλμα-
τικός - θράσος Αἰσχ. Ἀγ. 777, κατὰ Πλατ.
Ὀρ. 416, «τὸ παρὰ δianoian ἀποτελούμενον»
π. γ. - εὐάνος Ἀντιφ. 3, 6, ἐπίσης - ἀδί-
κη μ. α. ἐπὶ βλάβῃ = ἡ μὴ ἀπὸ σκοποῦ γενομένη ὁ
οὐκ ἀρεστός, δυσάρεστος = τινὶ Πλουτ. «τοῖς
Μακεδόσι οὐκ ἀκούσιος τῇ ἡ μεταβολῇ» καὶ ἐπὶ
προσώπων μετὰ ἐπὶρ. ἀκούσιος π. γ. οὐδενὶ ἀκ.
ἀφ' ἑαυτοῦ = εἰς πάντας ἐπιθυμητὸν, εὐχτόν Θουκ.
3, 31, οὐκ ἀκούσιος πολέμου ἡπτετος = εὐχα-
ρίστως ἡπτ. 2, 8, invitus, coactus ἐπὶρ. ἀ-
κούσιος.

Ἀκουσιότης, ἡ ἡ ἀνάγκη, βία Σχολ. Αἰσχ.
Ἐπτ. 560.

Ἀκουσις, ἡ τὸ ἀκοῦειν ὑπὸ τοῦ Θωμ. Μα-
γιστ. ὡς μὴ ἀτικὸν θεωρούμενον Ἀριστ.
audilio.

Ἀκουσμα, (ἀκούω) καὶ ἀκουάμα, τὸ (ἀκουά-
ομαι) α) ἐν γένει τὸ ἀκουσθῆναι ὁρθὸν ἄκουσμα
ἀκούειν Σοφ. Οἰ. Κ. 520, ἐπὶ ἄσματος «μου-
σικὰ ἀκούσμα» Πλατ. Ἀξιοχ. 371 ἐντεῖθεν, «ἡδύ-
στον ἄκουσμα» = γλυκυτάτη τῶν ὥτων ἐστίασις
«ἀκουάματα ἡδιστα παρέγειν τινί» = «εὐ μάλα
ἐστὶν τὰ ὡτά τινος» β) ἴδιως ἡ διδασκαλία,
τὸ μάθημα, ἡ διήγησις «πολλὸν καὶ καλὸν
ἀκ. πεπληρωμένος» Ἰσοκ. 1, 12, res quae
auditur.

Ἀκουσματικός, 3° ἀκουστικός, ὁ ἀκοῦστος
μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου Ἰαμβλ. γ.

Ἀκουσματικόν, τὸ μικρὰ διήγησις Λουκ.
Φιλοφ. 18, narratuncula.

Ἀκουστέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἀκούω, καὶ ἀκου-
στέα δεῖ ἀκοῦειν ἡ ὑπακούειν μετὰ γεν. Σοφ.
Πλατ. audiendum.

Ἀκουστής, ὁ ὁ ἀκοῦστος, ἀκούων Ἰσοκρ. καὶ
Πολυδ. 2, 82, ὅστις μέγει τὴν λέξιν, auditor.

Ἀκουσιῶν ἀκουστικῶς ἔγω Πουγ.

Ἀκουστικός, 3° ἡ εἰς τὴν ἀκοήν ἀνήκων - αἴσ-
θησις, Πλουτ. περὶ τοῦ ἀκ. 2° = τὸ ἀκουστικόν,
καὶ ὁ εὐχάριστος ἀκούων - πατρός Ἀριστ.
Ἠθ. 1, 13, 19 «τὸ ἀκουστικόν» = ἡ προθυμία
τοῦ ἀκοῦειν - τινὸς Μ. Ἀντ. 1, 16, ad audi-
tum pertinens ἐπὶρ. ἀκουστικός.

Ἀκουστός, 3° ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ «οὐδ'
ἀκουστός» = ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀκουσθῇ, ἀνή-
κουστος Ξεν. Κ. 1, 6, 3, auditus.

Ἀκουτίζω, κίμνω τινὰ νὰ ἀκούσῃ ἀρχ. λεξ.
ἀκουτίσαι = διδάξαι Β. Αν. audire facio.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

Ἀκούω, (ἄ) μελ. σομαι, (μετὰ) καὶ ἀκούω
παρκ. ἐνεργ. ἀκήκοα (διωρ. ἀκουα), ὑπερσ.

= ἀκρίανος) α) ὁ μὴ μεμυγμένος, καθαρὸς· π. 1. α. Εὐρ. Βα. 532 «ὅπως ἀκρ.» = τὸ ἀμύγες καὶ καθαρόν B. Av. 23, 81, καὶ ἐπὶ τῆς γυναίκης Εὐρ. Αλκ. 1052 καὶ μεταφ. συγγ. παρὰ μετγν. ὡς· π. 1. β) ἀκρίανος, ἀβλαβής· «τὸν κατηπεληγμένον» Σοφ. Οἰ. K. 1149· «συμπαγία» Θεοκ. 1, 19· «ὡς» = ἀβλαβής 1 52· ἐπὶ ἀκραίωνος Σουδ. sincere.

Ἀκράκωνος ὁ ποταμὸς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἔχων τὴν ἀρχὴν Εὐσεβ.

Ἀκράκων· τὸ μὴ κατὰ νόμους Ἠσυχ.

Ἀκράκωνος, 2 ποιητ. ἐπὶ ἀκράκωνος (κράνιος) ἀτελείωτος, ἀνορεκτῆς μάταιος, ὁ μὴ ἐκπληρωθείς· ἐλλ. π. 1. α. Π. 3, 23· «ἐπεὶ O. 1, 80· ἀκράκωντα O. 2, 96· ὡς ἐπὶ ἀκράκωντα ἡκούσται» = δὲν ἦτο κατὰ νόμους Εὐρ. Π. T. 520· non ad exitum pervenimus· «ὡς» = ἀτελείωτος· ἡ βαθεῖα νῆς Αἰσγ. Χρ. 63· «βλαβερὴν ἀκράκων» Εὐρ. Π. M. 897, irritus, (καὶ ἀπειρος, ἀτελείωτος).

Ἀκράκωνος, τὸ τὸ ἔκρον τοῦ ἄκρον Πολυδ.

Ἀκράκων· ἡ ἑλλ. λέξις ἐγκρατίας, ὑπερβολῆς, ἀσυνταξίας· «τοῦ βίου ἀκρατία» = ἐν τῇ ἀπολείψει τοῦ βίου Δημ. 2, 18, ἀκράτεια, ἀσύνταξία (καὶ ἐν πληθ.) ἀντιπ. εἰς τὸ σωφροσύνη καὶ ἐγκρατεῖα Εὐκ. ἀπομ. τίθεται παρὰ τὸ πλεονεξία Δημ. 26, 25, intemperantia.

Ἀκράκων, παρ' Ἀθην. 15, 686, διορθοῦται ἢ ὅπως εἰς ἀκρατίαν.

Ἀκράκων· ἡ ἀργαλία, ἀταξία, ἀντὶ ἀκρασίας· ἡ δὲ νῆς Πλατ. ἀκρατία, ἀκράτεια· παρ. Πλάτ. νομ. 10, 386, intemperantia.

Ἀκράκωνος (ἀκρατής)· εἶμαι ἀκρατής Ἀριστοτ. Μο. N. 7, 2· ὁ Φρόνη, 112 δὲν παραδέχεται ὡς ἀτ. τὴν λέξιν, ὁ δὲ Πλουτ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. 6, 46 μεταγράφεται καὶ τὸν ἐνεργ. τύπ. ἀκρατεῖς, intemperanter vivo.

Ἀκράκωνος, ἀκράκων· τὰ δὲ ἀκρασίας προερχόμενα Ἀριστοτ. Ρητ. 2, 16, ex intemperantia ortus.

Ἀκράκων· εἶμαι ἀκρατής Ἰπποκρ. intemperans sum.

Ἀκράκων· ἡ ἀντὶ ἀκρατίας Ἰπποκρ.

Ἀκράκων· 2· ὁ ἀντὶ ἀκρατίας, ἀσθενής, ἀδύνατος· γ. 1. α. Σοφ. Οἰ. K. 1237· «ἐκ τούτου μὴ ἐγκρατής»· «τὸν ὅπως τι πράγμα, π. γ. χειρὶν καὶ σκελεῖν» = ὁ μὴ πόδας καὶ χεῖρας νῆς κινήσει δυνάμενος· τῆς κεφαλῆς Ἀριστοτ. ἐπὶ βρεφῶν ἄτινα δὲν δύνανται νῆς κρατήσῃσι τὴν κεφαλὴν· «τὸν κεράτων τοῦ κριὸς ἀκρ. ἐγένετο» = δὲν ἠδύνατο νῆς κρατῆσαι τὰ κερ. Θεοκ. μεταφ. «ὁ γὰρ καὶ κύριος τῆς ὀφθῆς Θεοκ. ἀρροῖσι» = ἀκράτεια, ἀσθενεία· Εὐκ. «θυμὸς Πλατ. ἐγγεν. ἀπολ. ὁ μὴ μετριάζων, ὁ ἀκράτης, ἐπερδοκίμος Εὐκ. ἀπομ. 1, 5, 4· καὶ ἐπὶ πράγμα· «στόμαχος Ἀριστοτ. Βατρ. 837· «ἀπέναντι, impotens»· ἐπὶ ἀκρατίας· «ἐχρὶν πρὸς τι» Πλάτ. νομ. IV, 710.

Ἀκράκων· ἡ ἀκρατία, ὑπερβολὴ Ἰαμβλ.

Ἀκράκων· 2· ὁ μὴ κρατούμενος, ὁ μὴ δυνάμενος νῆς κρατῆσαι, ἀκατάσχετος Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 7· ἐπιθυμία Πρωδιαν. καὶ μετγν. qui cohiberi nequit· ἐπὶ ἀκρατίᾳ ἐκλ.

Ἀκράκων· ἐπὶ ἀντὶ ἀκρατίας Ἀριστοτ.

(ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ).

Ἀκράκων, ἀτ. ἡ παραφ. τοῦ ἀκρίανος Θεοκ.

Ἀκράκων· 1. μετ. (ἀκράτος, πῶς ἴσως μὴ μετ' ὕδατος ἀναμεμυγμένον· ἐντεσθ. Σοφ. Θεοκ. 1, 19· «πρὸς ἐπὶ οὐκ ἐκπληρωτὶ ἐσθλὸν ἀκρὸν καὶ ἀκράτον οἶνον πίνοντα»· «γινώσκοντες παρ' Ἀθην. 1, 11, σχολ. ἀτ. ἀκρατίζονται· «καὶ, «κακώμενα ἀκράτιστα» Ἀριστοτ. παρὰ Πολ. 6, 24, παρ' Ἀριστοτ. Πλουτ. 295, καταντῶ εἰς ἀκρατίαν τὴν ἀσυνταξίαν, merum bibo, jento.

Ἀκράκων· τὸ τὸ πρῶτον· «τὸ πρῶτον ἐκδιδόναι» Ἀθην. 1, 11· παρ. Πλουτ. Σοφ. 8, 6· «ἀκράτιστα ὡς» ὡς προσδοκῶνται γινώσκοντες Ἀριστοτ. Ιστ. Z. 6, 8 (—), jentaculum.

Ἀκράκων· ὁ τὸ πρῶτον ἀκράτιστα Ἀθην. 1, 11.

Ἀκράκων· βουκ. 2· ὁ ἀντὶ προερχόμενος Θεοκ. 1, 51, συγχρ. ἀκρατίστους.

Ἀκράκων· εἶμαι ἀκράτης Μαν. 4, 548.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· παρὰ μετγν. καὶ ἰων. ἀκρατοπότης, ἡ τὸ πίνειν ἀκράτον οἶνον Ἡροδ. 6, 81, meri vini potatio.

Ἀκράκων· παρὰ μετγν. καὶ ἰων. ἀκρατοπότης, ἡ τὸ πίνειν ἀκράτον οἶνον Ἡροδ. 6, 81, meri vini potatio.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἀκράκων· ὁ ἀκράτης (ἀκράτης οἶνος) καλῶς τοῖς πλέον ἀκρατον πίνοντες, δηλ. ἐκ τοῦ καλῶντος πίνοντες Ἀθην. 11, 483, ἐκ τοῦ ἱερῶς παρῶν· μεθύσας παρ. Περικ. 18, 25.

Ἄ-κρατό-ρων, 2' ὁ χαλάρων, παρέρων, ἔπος Σχολ. Οδ. τ. 530.

Ἄ-κρατο-χολή, 2' ὁδὸς ἀκρατοχολή = τῆς ἀκράτου χολῆς Γαλήν.

Ἀκρατό-χολος ἦν ἀκρατοχολός.

Ἀκράτωρ, ὅρος, ὅ, ἡ (ἴσ ἀκρατής) α' ἐδύνκτο Σαρ. Φιλ. 134' δ' ὁ μὴ κέρως - ἐαυτοῦ Πλάτ.

Ἀ-κράτως, ἐπὶ τοῦ ἀκράτης.

Ἀκράτως, ἐπὶ τοῦ ἔκτατος.

Ἀκράχολος εἶναι ἀκράχολος. εἶναι εἰς με- γάλην ὁρμήν Πλάτ. Νομ. V. 731, κατ' ἄλλ. γραφ. ἀκραχολός, iracundus sum.

Ἀκράχολος, ἡ ἡ σπουδὴ ὁρμῆς, ἐν γένει ἡ ὁρμη- λότης, κατ' ἄλλ. γραφ. ἀκραχολία Ἰπποκρ. iracundia.

Ἀκράχολος, 2, ἰων. ἀκράχολος (ἐκ τοῦ ἀ- κρατός καὶ χολῆς) ὁρμήματος, χαλάρος, ὁδὸς εἰς ὁρμήν, (κατὰ Σχολ. εἰς ὁρμήν πρόχειρος Ἀριστ. Ἰππ. 41) πρὸς Πλάτ. νομ. 7, 791, παρὰ Β. Λκ. 475 ὁ Φερεικρ. «ἄκρην ἀκραχολωτάτην» κα- λῶν τὴν ἔχουσαν πολλὰς αἰτίας, ἀκάνθας, iracundus.

Ἀκρεα, τὰ τὰ ἀκρε Ἰπποκρ. Γαλήν.

Ἀκρεΐτας, α, ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Ἀκκεδαμονίαις, θεὸς τοῦ ὕψους.

Ἀκρεμανικός, 3' ὁ ἔχων μακροὺς κλάδους Θεοκρ. ramos grandes habens.

Ἀκρεμών, ὄνος, ποιητ. (ὁ τονισμὸς κατὰ Ἀρκιᾶδ. καὶ Σουῖδ. ἀπὸ τοῦ σπινθ. ἀκρέμων ἢ παρχῆ, ἐκ τοῦ ἀκρος κατὰ Θεοκρ. «οἱ ἀπὸ τοῦ κελυθοῦ ἢ στελέχους σχιζόμενοι, τὸ ἐκ τοῦτοια βλίστημα κλάδος») κλώνος, κλάδος - ἐλαίης Εὐρ. Κυκλ. «γρόσσιοι ἀκρεμ.» = γρόσσιον κερ- αλῆς κόσμημα Ἀντ. Σιδ. καὶ ἐπὶ κεράτων Ὀππ. κων. 2, 303.

Ἀ-κρεος, 2 (κρέας) ὁ μὴ ἔχων κρέας, ἄλλοι ἔξην. τὰ ἄκρεα = τὰ ἀκρεα, non carneus.

Ἀκρ-έσπερος καὶ ἀκρ-έσπερον, ἐπὶ τοῦ βουκ. ὁρμῆς τῆς ἐσπέρας, βαθεῖα ἐσπέρα (Σχολ. Νικαν. κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς καὶ περὶ ἄκρην ἐσπέραν), συγν. ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐσπέρας - αἰδεῖναι Θεοκρ. 21, 75. «ἀκρέσπερος ἀντίλλουσα Μήνη» Ἡρι- νυχ. 38. «ἀκρέσπερος εἰδώς Νικαν. Θερ. 25» «οἱ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀκρέσπερον καὶ περὶ ὄρθρον» = ἀρχομένης τῆς νυκτὸς Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9, 23.

Ἀκρ-ήδης, ὁ ἀκρήδης Π. Σιλ. 41, valde ju- venis.

Ἀκρ-ήδης, ὁ, βουκ. 2' ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς νεότητος ὢν, ὁ μὴ εἰς ἔξαστον, πολὺ νέος Θεοκρ. 8, 93.

Ἀ-κρή-δεμνος, 2' ὁ μὴ ἔχων κερκιδέμα Ὀππ. κων. 1, 496, sine vitta capitis.

Ἀκρηθεΐς ἄφικτος Πσυγ.

Ἀκρήμορον ἄσπογος Πσυγ. ἀλλὰ καὶ ἐνεργ.

Ἀκρήμων, ἰων. ἀντὶ ἀκρήμων.

Ἀ-κρηνος, 2, ὁ κρήνην σπερδόμενος Γρηγ. Ναχ.

Ἀ-κρήπεδος ἀγαθή Πσυγ.

Ἀκρής ὁ διὰ τὴν ἐκπλήξιν ἄφρονος γενόμενος Πσυγ.

Ἀκρησία, ἀντὶ ἀκρησία.

Ἀκρηστής δοῦλος Πσυγ.

Ἀκρητής ὁ ἄγος καὶ ἄκρε Πσυγ.

Ἀκρητο-πότις ἡ ὁ ἀκρητοπότις καὶ ἀκρητο-

Ἀκρητο-πότις, ὁ, ἰων. ὁ ὁ πίνων ἀκρητον οἶνον, meri potator.

Ἀκρητός, 2 ἀκρητός Ὀμηρ.

Ἀκρητό-χολος ὁ ἀκρητον ἀκρητόχων χολῆν ἢ ὁ χολῆν ἀκρητον, καθάρων ἔχων Γαλήν.

Ἀ-κρη-χολία, ἰων. ἀντὶ ἀκρηχολία.

Ἀκρία, ἡ α' ἡ ὁδὸς ἐπὶ τοῦ ὕψους, ἡ ἐπὶ τῇ ἀκρυπλίᾳ, ὁδὸς ὁ ὁ γήλορος ἐννοεῖται. γή-

Ἀκρίαι, ὢν, α' πολλοὶ ἐν Ἀκκωνίᾳ, κατ. Ἀ- κρητίς (οὐ -) Πασα.

Ἀ-κρί-δής, ὁ ἀκρίδης.

Ἀκρίδασμα, τὸ ἀκρίδης δοκιμασία ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδασμα, ὁ ἀκρίδης δοκιμασία ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

Ἀκρίδης, ὁ, ὁ ἀκρίδης ἐξέτασις ἀγλ. λει. ἀκρητίζω, ἡ ἀκρίδω.

πίστις τῶν Ρωμαίων. Πολυβ. 12, 13, εἰς τὸ ἀκριβὲς καὶ εἰς ἀκριβείας ἀκριβῶς, accuratus, exactus ἐπὶ ἀκριβῶς = ἐντελῶς, ἐπιμελῶς, αὐστηρῶς, ἐντέλῳ, ἀκριβῶς = ἀκριβῶς καὶ μέλῳ = μέλῳ καὶ μετὰ βίας Πλουτ. συγγραμ. ἀκριβέστερον, ὑπερ. ἀκριβέστατα, accurate ἐπὶ ἀκριβέστατος μετῶν.

Ἀκριδο-δίκαιος, ὁ ἀκριβῶς ἢ αὐστηρῶς (εἰς τὸ ἄκρον) δίκαιος Ἀριστοτ. Πρ. Νικ. 5, 10.

Ἀκριδο-λογητέον, ἄποθ. μετ. εἶμαι ἀκριδῆς ἐν τῷ λέγειν, ἐξετάζω τι, ἐπιμελῶς ἀπαριθμῶ, διεξέρχομαι «μὴ λῶν ἀκροβολοῦ» Πλάτ. Κρατ. 413 «τὰ περὶ τὸ σώμα» Πολυτ. III, 403 καὶ «περί τινος» Διγ. 18, 210 «παντα λίσχ. 1, 10, εἶμαι φιλόδοξος Διον. Ἀλ. 3, 9, μετῶν. καὶ ἐνεργ. diligenter perscrutor.

Ἀκριδο-λογητέον, ἄποθ. ἐπὶ θ. δεῖ ἀκροβολοῦν Ἀριστοτ. ἔργ. 3, σ. 119.

Ἀκριδο-λαχία, ἡ ἢ ἀκριδῆς ἔρευνα, ἢ μεταχειρίσις, ἢ περὶ τὸ λέγειν, διεξιέναι, ἐρευνᾶν, κλητ. ἀκριδεῖν Ἀριστοτ. Πρ. 1, 5 ἢ ἢ καὶ ἢ μικρολόγος φιλόδοξος Πρ. Νικ. 4, 2 τὸν πληθ. ἔχει Πλουτ. Νικ. 21, accurate et subtilis discussio.

Ἀκριδο-λύγος, ὁ ἀκριβῶς, λέγων, διακριόμενος, ἐξετάζων κλπ. ἐπὶ ὁ φιλόδοξος Διογ. Λ. 2, 19, accurate sermone utens.

Ἀκριδῶς, (ἀκριδῆς) α) γινώσκω ἀκριβῶς, εἶμαι ἀκριδῆς εἰς τι· τοῦνομα Πλάτ. Χαρμ. 256, συγρ. παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ μετῶν. παθ. Πλουτ. Νομ. 12 ὁ ἀκριδῆς, ἢ ἐντελῶς κάμνω Ἀριστοτ. Πρ. 1, 468 «πύγωνα» Ἀριστοτ. ἔκκλ. 274 «ἡ ἀκριδῶσαι πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν» = ἐντελῶς εἰς πᾶσαν ἀρετὴν Ἀριστοτ. Πολ. 2, 3, ἰδίως ἀκριδῶς ἐξετάζω, ἐρευνῶ «περὶ τῆς Ἀριστοτ. «περί τινος» Ν. Δ. «ἀκριδῶσαν παρ' αὐτῶν τὸν γράνον» Ματθ. 2, 7, accurate scio.

Ἀκριδῶμα, τὸ ἢ ἀκριδῆς γινώσκω, διάταξις, γνώσις, ἐπιμελῆσις Διογ. Λ. quod accurate dissonum est.

Ἀ-κριδῶσις, ἡ ἢ ἐν τῷ πράττειν ἀκριδεῖν, ἐν τῷ ἐρευνᾶν, διακρίναι κλπ. ἰδίως ἐν ἐπιστημονικῇ ἐργασίᾳ ἢ βασιμότητι, ἢ ἐξακριβῶσις Σχολ. Ἀριστοτ. Περ. 1019.

Ἀκριδῶτεον, ὅμοι. ἐπὶ θ. τοῦ ἀκριδῶν δεῖ ἀκριδῶς ἐξετάζειν Φιλ.

Ἀκριδῶν, τὸ ὕψος τοῦ ἀκρί Διοσκωρ.

Ἀκριδο-θήκη, ἡ ἢ ἀποθήκη ἀκριδῶν θεσφ.

Ἀκριδο-θήκη, ἡ ἢ ἀποθήκη γραφ. ἀντὶ ἀκριδοθήκη.

Ἀκριδο-φάγειο· τρώγων ἀκριδῶς Βασίλ. Ἐπιστ.

Ἀκριδο-φάγος, ὁ ἀκριδῶς τρώγων Στραβ. 16, locustas comedens.

Ἀκριδῶ· ἀναθίσκω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων α) διὰ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν περιπατῶ πρὸς ἐπακρίβῳ β) κόπτω τὰ ἀκρα, τὰς κορυφὰς ὄρη. λεξ. καὶ Σχολ. Εὐδ. Ορ. 265, cacumina perambulans, summis pedibus ambulo, summa caedo.

Ἀκριλλας, ης, ἢ πόλις ἐν Σικελίᾳ, κατ. Ἀκριλλας Στ. Βούξ.

Ἀκρι-νόμος· ὕλης ἐπιμελητὴς Πουχ.

Ἀκριος (ἄκρος) ὁ ἢ ἀνέμων εἰς τὴν ἄκραν ὁπὲρ ἄκρια ῥιγὸς Ὀππ. κιν. 2, 552 «ἡ ἄκρια» ἰδὲ ἄκριαι.

Ἀκρίς, ἰδος, ἡ (κατὰ Δεδερλάν ἐκ τοῦ κερδῆ-ξεν, συγγραμ. κρίζειν) ἐπ. καὶ Ν. Δ. ἡ ἀκρίδα ἐν τῷ Ἀνθολ. καλεῖται «αρουραὶή μοισαν, locusta.

Ἀκρίς, ιος, ἡ ἄκρα, ἡ κορυφὴ ὄρους Ὀδ. 4, 400 «οἱ ἄκριαι», = διὰ τῶν ὀρέων κ. 381.

Ἀκρισία, ἡ α) ἑλλειψίς κρίσεως ὁρθῆς Πολυβ. 2, 35, συνθ. μετὰ τοῦ, ἀνοία, ἡ ψευδὴς ἢ σφαλὲς ἐκλογὴ «περὶ τοῦς φίλους» Λουκ. Τιμ. β) ἀναπορίσιτος κατὰστασις, ἡ σύγχυσις, ἀταξία συνθ. μετὰ τοῦ παραχτῆ. ἔν. Ἐλ. 7, 5, 27 γ) παρ' ἱατροῖς ἡ βραδύτης ἐν τῇ κρίσει, ἡ μέλλησις.

Ἀκρισία· ὁ κρόνος κατὰ Φρύγας Πουχ.

Ἀκρίσιος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀδαντος, πατὴρ τῆς Δανάης Ἡροδ. 6, 53.

Ἀκρισιώνη, ἡ ὁ θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου Δανάη.

Ἀκρισμα, τὸ ἄκρα (ρυτὸς) ἀκρεμῶν.

Ἀκριστις· ἡ κλέπτρια κατὰ Φρύγας Πουχ.

Ἀκρ-ίστιος· ἡ ἐπάνω τοῦ ἱστού καθεζομένη, ἡ ἄκμος Πουχ.

Ἀκρ-ίσχιν, τὸ τὸ ἄκρον τοῦ ἱστού Ἰπποκρ.

Ἀκριτάγωνον (μὴ ἀκριτόγωνον)· πολύγωνον Πουχ.

Ἀκρίτας, α. ὁ ἀκριτῆρ 1) τῆς Μεσογείας Στραβ. 2) τῆς Βυθονίας παρὰ τὸν Θερμακὸν Βόσπορον Πολ.

Ἀ-κριτί, ἐπὶ. ἄνευ κρίσεως καὶ δικαιοσύνης, ἀκρίτως· ἀποθνήσκειν Λυσ. παρὰ Στοβ. εἰς iudicio.

Ἀκριτο-βάται· ἀρχὴ τις παρ' Ἑβραίοις τῆς Ἀρμενίδος θυσίᾶν Πουχ.

Ἀ-κριτό-βουλος, ὁ ἀκριτῶς βουλευόμενος ἄκακτος, ἀσφάλκτος Μελ. 4, 530, iudicialis.

Ἀ-κριτό-δακρυς, ὁ ἢ ἄμικτος ἢ ἄνευ μιστοδάρου χύων Π. Στ. 33, immolatus lacrimis.

Ἀ-κριτο-επις, ὁ ἀκριτόμυθος.

Ἀκριτο-μυθία, ἡ ἢ ἐν τοῖς λόγοις ἀκριτὰ ἀτάξια, ἀπερινοτομία μετῶν. Εὐσταθ.

Ἀκριτό-μυθος, ὁ α) ὁ ἀπείριστος, ὁ τῶν γεωμετρικῶν λαλῶν, ἡ ἀκριτῶς ὡς ὁ θερμότης Ἐλ. β, 210 γ) γὰρ Νευμαχ. Σοφ. Ἀνθολ. 74, 7 ὁ μὴ ὁρισμένος, ὁ μὴ σαφὴς, ὁ διεστειγμένος, ὁ ὀνειδιστὸς Ὀδ. τ. 560, qui confusus loquutus.

Ἀ-κριτῶς, 2 (κρίνω) 1) παθ. α) ὁ μὴ διακριθεὶς, συγκεχυμένος, ὁ ἄνευ κῆτος, ἀκαταξία ὁ μὴ τῶν μῶν = τῶν ἐν τῷ πολλῷ ἄνευ διακριτικῆς ῥίπανται Ἰλ. η, 337 «ἄκρ. μὲν ἀκαταξίως ὡς ἄνευ κῆτος, λήροι, οὐλαίαι» Ἰλ. 6, 790 β) ἀντὶ κῆτος ἀκριβῶς ἐντελῶς α) ὁ μὴ ἐξοικαλισμένος, ἀδελφῶς «ἐπὶ ὅντων ἀκριτῶν» Θουκ. 4, 11 (ἐλλειπόντος ὁποκειμ.) - νεῖκεα Ἰλ. 5, 405 παρὰ τὸ ἀδίκαστος Πλάτ. Τιμ. «πρότερος ἀκριτῶς» = ὁ μὴ ἐν δίκῃ ὑποβληθεὶς Διογ. Ἰλ. 360 παρ' ἱατρ. ἄνευ κρίσεως β) ἀπείριστος, καὶ ἔσο ἔνν. ἀκριθ. ἀνακρίματος, ἀπειρος γ) ἄνευ (δικαστικῆς) ἐρευνῆς, ἄνευ κρίσεως καὶ δικαίου. ἀδίκαστος· ἡ ἀποκρίνεται Ἡροδ. 3, 80 ἢ ἀντὶ «κατὰ τὸν νόμον κρίνειν» Ἰσοκρ. iudicia causae (καὶ ὁ εἰς οὐδεμίαν κρίσιν ὑποκρίπται), non discretus incertus 2) ἐνεργ. ἰων. ὁ οὐδεμίαν διαφορὰν ποῶν = ἀλόγιστος, ὁ μὴ κρίνων, ἀβέλπistos· «ἄκριτε μοῖρα» Θεοδορίδ. 11, qui nullum iudicium fecit ἐπὶ. ἀκριτον· ἀπείριστος, καὶ ἀκριτῶς = ἀδικητικῶς, ἀδελφῶς «τὸ ἀκρι-

συνεχῆς· ἡ δὲ ἀνὸς κρείττω, ἡ ῥοπή, συνέχεια, an-
cipiti matio.

Ἀκρίτ-φυλλας, ἐπ. 2· ὁ ἔχων φύλλα μὴ ἀπ' ἀλλήλων διακρινόμενα, πυκνὰ φύλλα ἢ θαύφυλλας· Πλ. δ, 868, non numerandis foliis obstitit.

Ἀκρίτ-φωτός, ποιητ. 2· συγκεχυμένος, ἀνακατωμένος· Λισγ. Ἐπ. 315.

Ἀκρίτ-φωτός, 2· ὁ βαρβαρόφωνος, ὁ συγκεχυ-
μένην, ἡ ἀκατανόητον λαλῶν γλώτταν ἀρχ. λισγ.

Ἀκρίτ-χρηλός, 2· ὁ τὰς χηλὰς ἠνωμένος·
καὶ οὐχὶ διακεκομμένος· ἔχων ἀμφοτέρω γράφ.

Ἀκρίτ-ω, ἐπ. α) ἀνὸς κρείττω (δικαιῶ)· β)
ἀνὸς τάξεως καὶ ἀνὸς διακρίσεως· ὅδε ἀκούτος.

Ἀκρίτ-ω· Πυθαγόρας· φιλόσοφος· Κικ. de Nat. 5, 29.

Ἀκροῦ· ἡ ἀκροῦμαι· Ἐπ. Ἀθην. 4, 183· ὁ ἑαυτοῦ εἰκάζει ὅτι τὸ ἀκροῦμαι = ἀκουῖσθαι· «Κωρυκαῖος ἡκροῖσται»· Ἰεροδ. 4, 75· παρὰ Β. Ἀν. κείται ἡκροῖσται, ὅπερ προ-
τιμῶ δὲ Μαυέλιος.

Ἀκροῦ· τὸ· μετγ. ὅδε ἐκδοῦμα· Λισγ. 3, 211· α) ἰδίως· ὅτι τις εὐχὰς πῶς ἀκούει· Ξεν. Ἱερ. 1, 14· β) ἀνθρώποι, ὅτι οἱ δίδουσι ἀκροῦ-
ματα ὡς ἀλλήλοις καὶ φάσκουσι· παρ' Ἀθην. 12, 526, ἐπ. ἀκροῦν Πολυδ. 16, 21, 12, καὶ ἐπ. ἡθοποῦν ἀναγνωστών καὶ θυμίων Πλουτ. Γαλλ. 16.

Ἀκροῦ· ἀκροῦμαι, μετγ. 3· ὁ πρὸς ἀκρόασιν ἀρ-
μόδιος, ἡ ἀνέκων, ὁ προσηρμῶς· διδάσκων·
Πλουτ. Ἀλεξ. 7· καὶ ἀπόρητοι καὶ
βαρύτερα διδασκαλίας, ἡ οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροα-
ματικῆς καὶ ἰσοπικῆς προσσηρμῶς· οὐκ ἐξέ-
περον εἰς πολλοὺς, auditorius.

Ἀκροῦ· ὄνος· ἀκροῦται μετγ. auditor.

Ἀκροῦ· ἡ ἀκροῦμαι, μετγ. ἀκροῦσθαι· Πλάτ. Ἰων. 530, παρὰ ἡκροῦμαι· Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 4, 10· «Ἐκ τοῦ Ἀντισθένης ἀπαντὰ ἡκροῦσθαι ἀντὶ
ἡκροῦ· α) ἀκούω, ἰδίως προσσηρμῶς· ἀκούω·
τινός· τ. π. γ. «τῶνδε τῶν σοφῶν οὐδὲν ἀκροῦ»·
Πλάτ. Εὐθύδ. 301· «οἱ ἀκροῦσθαι»· Ὁμήρου
Πολύτ. X, 603· «Ἀσπασίας ἡκροῦσθαι περὶ ἀν-
τιθέσεως ἐπιτάξιον λόγον»· Μενεξ. 236· καὶ μετὰ γε-
νικ. τοῦ παύματος· «τῆς ἀρχαιολογίας»· Ἰππ. μαξ. 283· «τῶν λεγομένων»· Ἰσοκ. 14, 6·
«σοὶ τὴν κατηγόρου καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ἀν-
τιθεσὶν θυμῶς ἀκροῦσθαι»· Δημ. 24, 151· β) εἰς
τι ἀκούω, προσέχω· ὅσον. 6, 17· «λόγον»· ἐν-
τεθ. ὁπρεπῶς· «τινός· Πλάτ. Γοργ. 488· ἔτι
δὲ κατὰ Μοῖρον «ἡκροῦ ἀκροῦσθαι, ἀκροῦσθαι ἐλ-
ληνικῶς».

Ἀκροῦ· εἰς, ἡ 1) τὸ ἀκροῦσθαι, ἀκούειν·
ὅσον. 1, 24· 2) ἡ εὐπείθεια, παθηρμία· «τινός,
obscientia (καὶ τόπος ἐν ᾧ ἀκροῦνται καὶ ἡ πρὸς
ἀκρόασιν γυναικὴν συνέλευσις).

Ἀκροῦ· ἐπ. 3. β. β. δὲ ἀκροῦσθαι· Ἀριστ. Ὀρ. 1228.

Ἀκροῦ· ἡ ἀκροῦμαι, μετγ. τὸ μέρος ἐνθα συνέ-
χονται πρὸς ἀκρόασιν, auditorium, (ἐν Ν. Δ. καὶ τὸ δικαστήριον).

Ἀκροῦ· ὁ, ὅ· ὅστις ἀκροῖσται, ἀκούει·
ὅσον. μετγ. auditor, καὶ ὁ ἀναγνώστης Πλουτ. Ἰερ. 1, καὶ ἐν Ν. Δ. ὁ ἐπιστήμιον, ὁ σοφὸς
περὶ τι.

Ἀκροῦ· 3· ὁ εἰς τὴν ἀκρόασιν ἀνέκων·
- μισθός = ἡ ἀνταμισθία Λουκ. ἐπ. auditor-

gus· ἀκροῦται· ἔγω· = εὐχρίστως ἐπιθυμῶ
νὰ ἀκούω Φιλ.

Ἀκρο· δάξω· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

Ἀκρο· δάμον· ἀκροδα· εἶω, ἄκροις τοῖς ποσὶν
ἐπιπαύω Πουγ.

ἀφίμαχος, ἀνῆκον εἰς τοὺς φιλοὺς ἢ γυνήτας στρατιώται· Ξενοφ. καὶ μετγν. νηλοσ.
 Ἀκρο-ὁολιστικός, 3' ὁ ἀνῆκον ἢ ἐπιτηδεῖος πρὸς ἀκροβόλῳ.
 Ἀκρό-ὁολος, ποιητ. ὁ ὁ μακρόθεν, ἢ ἐκ τῶν ἄνω βλήνεις ἢ βαλλόμενος· ἐπ' αὐλῆς Αἰσχ. Ἐπει. 143.
 Ἀκρο-ὁόλος, 2' ἀνομιότης, ἀκροβόλος.
 Ἀκρο-ὁυστήν, εἶμαι ἀπερίτμητος ἀρχ. λεξ.
 Ἀκρο-ὁύστης, ἀκρόβουτος Ἐπειαν.
 Ἀκρο-ὁυστία, ἢ ἡ ἄκρα τῆς πόσεως (τοῦ δέματος τοῦ ἀνθρώπου αἰδέου), ἢ κατὰστασις τοῦ μή περιτεταγμένου, τὸ ἀπερίτμητον μέρος τοῦ γεννίου, μαρίου τῶν ἀρρένων· «ἐν ἀκρ. ὦν» ὁ ἔθνηκος Ν. Δ.
 Ἀ-κρό-ὁυστος, 2' (ὁ κατὰ τὸ ἄκρον κεκαλυμμένος), ὁ ἀπερίτμητος ἀρχ. λεξ. praeratiatus.
 Ἀκρο-ὁύνειος, 2' ὁ τὸ παρ' ὧν αὐτὴν ἡ προεξέχον ἔχων Ἀριστοτ. prolificum mentium habens.
 Ἀκρό-γασος, 2' διάρθρωσις τοῦ ἐν Αἰσχ. Περ. 549 διάρθουσι.
 Ἀκρο-γωνιάσας λίθος, ὁ ἐν τῇ ἐσχάτῃ γωνίᾳ τοῦ λίθου, ἢ καὶ ὁ μέγιστος λίθος, ὁ ἀκρόγωνος II. Γρ. ἔκκλ.
 Ἀκρό-γωνος, 2' ὁ εἰς τὴν ἄνω ἢ κάτω γωνίαν τοῦ λίθου, τὸ ἀκρονόριον, apiculatus.
 Ἀκρο-ὁκακτύλιον, τὸ ἡ ἄκρα τοῦ δακτύλου, summa pars digiti.
 Ἀκρό-δοτος, 2' ὁ εἰς τὸ ἄκρον, ἢ εἰς τὸ ἄνω· μέρος· δεμένος· ὁδονάκας Φιλ. 22, in summo ligatus.
 Ἀκρον-ὁίκαιος, 2' ὁ ἐξ ὁμοῦ δίκαιος· «τὸ ἀκροδίκαιον» τὴν μέγιστον δίκαιον ἔλκεται. Ἀλ.
 Ἀκρο-ὁίκαιος ὄνη, τὸ ἀκροδίκαιον Ἐπειαν.
 Ἀκρό-ὁόρα, (ὁράς) μετγν. τὰ ὁπώρα Ξενοφ. «σὺν καὶ ἄλλῃ ἐκρόρα.» Οἰκ. 19. 12' ἐν γέν. πᾶσα ὁπώρα, πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποὶ Ξενοφ. ὁδῶν καρποὶ μὲν ἔχρον ἐξ ὁλόλου (Γεωπ.) ὅσα ἔχρον ἔχον κίλινος, ὅσα ἔχον, πιστάκινα, κίστινα, κάρου, κλπ. πρὸς Ἀθην. 3, 20 εἰσι· «μήλα, κούδινα ἔχροντα τῶν ἀκρόρα.» ὁ ἐνικ. σπάνιος Κρινγ. 23 Ἀθην. 2, 33. arborum basae.
 Ἀκρο-ἐλκτικός, 2' ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τυλιγμένος Παυλ. Σιλ. in summo tortus.
 Ἀκρό-ἐστος, 2' ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ὅλη, μετρώς ἐστός, βραχμέος Διοσκωρ. leviter coctus.
 Ἀκρο-ἐστίον, τὸ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ζυγοῦ Πολυδ. 1, 253· «ἀκροῦστικα» τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα Παυλ.
 Ἀκρό-ζυμος, 2' ὁ ὀλίγην ζύμην ἔχων, ὁ λιπανάτος Γαλην.
 Ἀκρο-ζώνη, ἢ ἡ παρυφή, τὸ κραισπεδον γλῶσσ. iustitia.
 Ἀκρο-ζώνιον, τὸ ἡ ἄκρα τῆς ζώνης.
 Ἀκρό-ὁαλπτος, 2' ἀκρόκλυτος ἢ ἀκρόθερμος Παυλ.
 Ἀκροθῶν, ἐπὶ. ἐκ τῆς ἄκρας, εἰς τὸ τέλος Νικαν. Θ. 337, ab extrema parte.
 Ἀκρό-θερμός, 2' ὁ κατὰ ὑπερβολὴν θερμός Μαν. Φιλ. in summo calidus.
 Ἀκρόθι, νυκτός· ἐν τέλος τῆς νυκτός Ἰσοκρ. 308.
 Ἀκρο-θιγγάνων τῶν ἄκρων τοῦ δακτύλου λαμβάνω Παυλ.
 Ἀκρο-θιγγής, 2' ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ἢ ὀλίγον ἐν-

γίσας· ἐπὶ λήμα Μελ. 14, ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ἢ ἐπιπολεῖς μόνον· ἀπτεσθαι, ἐμβαπτειν, σκοπεῖν, βλέπειν, κλπ. Διοσκωρ. leviter tractus ἐπὶ. ἀκροθιγγῶς Διοσκωρ.
 Ἀκρό-θινια, τὰ ἀκροθινια Πινδ. Ὁ. 11, 59.
 Ἀκρο-θινιόζομα, 2' ἐκαυτὸν ἐκλέγειν ὡς τὸ κάλλιστον (λαμβάνειν τι ἐκ τῆς κορυφῆς σωρ· τινος)· νόμω Εὐρ. ἀπαρχῆς Ἀθην.
 Ἀκρο-θινιον, τὸ (κυρίως ἢ τῶν θινῶν - πυρῶν καὶ κριθῶν - ἀπαρχή) συνήθως ἐν πληθ.
 Ἀκρο-θινια, (θίς) τὰ τὸ κράτιστον, τὸ ὑπέρτατον, ἀνώτατον τοῦ σωροῦ, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ λαούρων, τὸ τοῖς θεοῖς ἀπεσθῆναι, αἱ ἀπαρχαὶ, τὸ ἀνάθημα Αἰσχ. (ἐν Ν. Δ. ἢ λέει), primitiae.
 Ἀκρόθων, τὸ, καὶ Ἀκρόθωσι, οἱ πόλεις ἐπὶ τοῦ Ἰθμο παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Ἀκρωθας.
 Ἀκρο-θώραξ, ἄκρος, ὁ ὁ μετρώς μεθυμένος ἀντιθ. τῶν «σφόδρα μεθύων» Ἀριστοτ. προδλ. 3, 2, leviter ebrius.
 Ἀκρο-θώραξ ἔων, ὁ ἀκροθώραξ.
 Ἀκρό-κάρπος, 2' ὁ ἔχων εἰς τὰ ἄκρα ἢ εἰς τὴν κορυφὴν τοὺς καρποὺς· φοῖνις Θεοφρ. in summitate fructum habens.
 Ἀκρό-καυστος, 2' ὁ κατὰ τὰ ἄκρα ἢ τὴν ἐπιφανέστατον μὲν καὶ, καυτάστιμος.
 Ἀκρο-κελαινόων, ἐπ. μετγν. ἐκ τοῦ ἀκρο-κελαινῶν ἐπὶ τῇ ἐπιφανέστατῃ μελανόωσιν, μετὰ μελάνης πλημύρας, ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου Πλ. φ. 249, superne nigricans· μετγν. ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ πόντου, μελανωμένου προσώπου Νον. ἐπὶ τῆς νυκτός ὥς.
 Ἀκρό-κερα, τὰ ἀκροκέραι Σγολ. Ἀπολ. Ἰ. Ρ.
 Ἀκρο-κέρα, τὰ αἱ ἄκρα τῆς κεφαλῆς Πολυδ. τὰ τελευταῖα τῶν κεκενῶν, cornua antennarum.
 Ἀκρο-κεράνεια, τὰ ὅρα ἐν Ὑπερίῳ Πολ.
 Ἀκρο-κετόνιον, τὸ ἡ ἄκρα, ἡ κορυφὴ τοῦ κίονος Φιλ. fastigium calumnae.
 Ἀκρό-κλιδος, ὁ ὁ ὑψηλότερος, ἢ ἔσχατος κλιδος Σγολ. Πλ.
 Ἀκρο-κνέφιος, 2' ἡ τελευταία σκοτία τῆς νυκτός, πρὸς τὴν πρωΐαν· ἐπιτελείται Ἀκροκνέφιος· Πισιδ. Ἰσοκρ. 567 ἐπὶ τῆς βραδείας τοῦ Ἀροκνέφου ἀνατολῆς. (κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτός καὶ τὴν ἐσπέραν Μοτγοπ.), vespertinus.
 Ἀκρο-κνέφης, μετγν. 2' ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κνέφου, πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νυκτός ἢ τῆς αὐγῆς· «τὸ ἀκροκνέφης» Λουκ. σπάνια λέξις.
 Ἀκρο-κόμη, ὁ ἀκρόκομος Πολυδ. 2, 28.
 Ἀκρό-κομος, ἐπ. 2' ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς πετριγμένος, ὁ εἰς τὴν κορυφὴν μόνον ἔχων τρίχα, ἐπὶ τῶν Θεαίων, διότι οὗτοι ἔδενον τὴν κόμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς, τὸ δὲ λοιπὸν μέρος ἔκλειον Πλ. δ. 533, in vertice comatus· μετγν. ποιητ. ἐπὶ δένδρων ἄνωθεν κατὰ κορυφὴν φυλλώδης Εὐρ. Φων. 1576· κυπρίσσι· Θεοφρ. 22, 41.
 Ἀκρο-κόρινθος, ὁ ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.
 Ἀκρο-κόρυμβος, τὰ ἄκρα κόρυμβος, τὰ ἀκροστόλια τῶν νηδῶν Παυλ.
 Ἀκρο-κόρυθος, 2' τὸ ἀνώτατον μέρος, μετγν. ὁ μέγιστος Ἰσοκρ. Πλῆθον.
 Ἀρο-κυματούσα, ὁλκίς· ἢ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν κυμάτων αἰωρουμένη, ἐκ τοῦ ἀροκυματός· κέρουσι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων ἔκαστος

ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐλεγχόμενη· «ὥσπερ εἴ τις ὁλο-
κτὰ περιέρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσιν ἐμπεπνευ-
στωμένον τοῦ ἀκτῆος εὐρορούσαν τε καὶ ἀ-
εροκυματούσαν» Λεξίφ. 2, 337, *summis innato
fluctibus*.

Ἄκρο-κωλία, ἡ ἡ ἀνωπλάτη, ἡ ἀκρωμία.

Ἄκρο-κώλιον, τό· κυρ. ἐν πληθ. τὰ ἀκρότατα
μέλη σπιν. παρ' Ἀθην. 3, 49, ἰδίως τὸ ὑγγύον,
τὰ ὦτα, οἱ πόδες τῶν γρίφων, (ἐντεῦθεν, ὤτων) ὡς
ραγῆτ' παρασκευάζομενα, *trunculi*.

Ἄκρο-κείον, τό· ἡ ἀπὸ πρῆς τῶν λαφύρων, ἀ-
κροβίον Σουδ., *primitiæ nanuiliarum*.

Ἄκρο-λίθον, ξόανον· ξόανον, οὗ τὰ μὴ ὑπὸ πο-
ρέκατος περιλαμβανόμενα μέρη, κεφαλὴ, πόδες καὶ
γόναδες ἦσαν ἐν λίθῳ Ἐπιγρ. ἀδ. 20, *in ax-
tremis parte lapideis* Ὀπίαν.

Ἄκρο-λίτιον, τό· τὸ κοίτιπιδον, ὃ γύρος
(ἐναντὶ κοινῆς) τοῦ δικτύου ἔεν. Κυρ. 2, 7,
summis rotis ἴδε ἀκρωλένιον.

Ἄκρο-λίτος, 2· ὃ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ δικτύου, *in
extremo reti collocatus*.

Ἄκρο-λίπῆρος, 2· ὃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν λι-
πάρης (παχύς) Ἀλεξαν.

Ἄκρο-λίσσης, ὃ· τῆρος ὁριζών ἡ ἀκρόπολις
παρὰ τὴν πόλιν Λισσὸν ἐν Ἰλλυρία Ἀθην. θ. 38δ.

Ἄκρο-λόγιον· τὰς ἄκρας συλλέγων· σταχυας
Φιλ. 80, *summas spicas lego*.

Ἄκρο-λόγος, 2· ὃ τὰς ἄκρας συλλέγων· μέ-
λιστα Ἀθην. 10, 432, κατ' ἄλλ. θεορθ. ἀκρό-
λόγος, *summa decerpens*.

Ἄκρο-λοφία, ἡ ἡ κορυφὴ λόφου Παλ. 2,
27, *summitas collis*.

Ἄκρο-λοφίτης, ὃ· ὃ εἰς τὰς ἀκρολοφίας κατοι-
κῶν, διατρέφων Λέων Ἀλ. 12.

Ἄκρο-λοφός, ὃ· ἡ κορυφὴ λόφου Πλουτ. Ποπλ.
29 Ἰππ. ἀπότομος ὕψηλός· «ἀκρολ. πέτρα» =
ὕψηλαι πέτραι Στρατ. 27· πρῶτος Ὀπί. κυρ.
1, 118, *summitas collis, alius*.

Ἄκρο-λόχος, διάφ. γομφ. ἔντι ἀκρολόγος.

Ἄκρο-λύσις· λύσις κατὰ τὸ ἄκρον· Ζώνη Ἀν-
θολ. *in summa parte solvo*.

Ἄκρο-μαλλος, 2· ὃ πυκνὸμαλλος κατὰ Κα-
τακρ. = μακρόμαλλος Στρατ. *summe villosus*,
ἡ κατὰ μανίης, ὃ· ὃ ἐν ἀρχῇ τῆς μανίης ὢν, ἡ
πολύ ἐμμανής Προδ. 5, 42, *summe insanus*.

Ἄκρο-μάστιον, τό· ἡ ἄκρα (βότρυς) τοῦ μαστοῦ,
papilla.

Ἄκρο-μέθυστος, 2· ἐξήγ. τοῦ ἀκροθώρας Σχολ.
leviter ebrius.

Ἄκρο-μόλιθος, 2· ὃ κατὰ τὰς ἄκρας ἔχων ὑβ-
λίσσον· «λίον ἀκρομ.» Φιλ. 22· δέκτηρον Μα-
κιδ. 28· *rete plumbum in ima sua parte habens*.

Ἄκρο-μόλη, ἡ ἡ γωνίης μόλων Ἰπποκ. ἡ ἐπι-
γουνάτις Μ. Ἐτ.

Ἄκρο-ομφάλιον, ἀκρόμυζον, τό· καὶ μετγν.
τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ Παλ. 2, *medius umbilicus*.

Ἄκρον· ὄρε ἀκρος.

Ἄκρον ἄριον, τό· ἀκροκώλιον Σχολ. Λουκ.

Ἄκρον εἰς, ω, ὃ· ὄνομα εὐγενοῦς Φαίλακος Ὁδ.

Ἄκρο-γνηον, τό· τὸ τῆς νεῶς ἄκρον Σουδ.

Ἄκρο-νογῆς, 2 (νύσσω)· ὃ εἰς τὴν ἄκρον κεν-
τηθεῖς, ἡ ὃ διὰ τῆς ἄκρας κεντῶν μετγν.

Ἄκρο-νυγῶς, ἐπίρ. ὃ διὰ τῆς ἄκρας νύσσω, κεν-
τῶν· «καὶ ὅν τρόπον» βλ. ἑξῆς φάρα ψάουσαν ἄλ-

λῆλων· συμβάλλοντα ἀλλήλοις πυκνῶς καὶ ἀκρο-
νυγῶς» Γάλλος *summis margibus se contigens*.

Ἄκρο-νύκτιος, 2· κατὰ τὴν ὀψιν ἀνατολὴν
ἐπὶ ἀστέρων, ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς νυκτός, πρὶν τὸ
ἐσπέρα· παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις ἀκρόνυκτος,
princeps noctis.

Ἄκρο-νύκτος, 2· ἀκρόνυκτος Προκλ.

Ἄκρο-νύξ, νύκτος, ἡ ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός Μ. Ἀν.
372, *prima pars noctis*.

Ἄκρο-ονυχί, ἐπίρ. διὰ τὸν ἄκρον τοῦ ὄνυχος
«κραδίαν ἐκινσ' ἔρως» Μετ. 20.

Ἄκρο-ονυχία, ἡ ἡ ἀκρόνυξ.

Ἄκρο-ονυχός, 2· ὃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός
Ἀριστοτ. προπλ. 20, 18 Θεοκρ. ἀποσι. καὶ
μετγν. ποιητ. «λόγνοι ἀκρ.» Νικ. θ. 766· ἀνα-
τολὰς δὲ τῶν ἀκρ. ἀνατολὴν ἡλίου ἀνατέλλῃ Θεοφρ.

Ἄκρο-ὄνυχος, 2 (ὄν· ἀκρόνυχος)· ὃ διὰ τὸν
ἄκρον τῶν ὀνύγων, γρήλον, κλπ. φάων, ἰσά-
μενος ἡ ὃ ἐλαφρῶς ἀπτόμενος, φάων, ὃ διὰ τὸν
ἄκρον τῶν ὀνύγων φασαθείς, σπαραδευθείς· «Ἰχνη
ποδῶν ἀκρ.» = Ἰχνη μόλις σπαραδευθέντα· οὕτω.
— κατὰ Φιλ. 15.

Ἄκρο-οὐλός, αἰ· ἀκροούλος.

Ἄκρο-πᾶγῆς, 2· ὃ εἰς τὴν ἄκρον ἐμπεπαγμένους,
καρρωμένους Νυν.

Ἄκρο-παθός, 2· ὃ κατὰ τὰ ἄκρα πάσχων Ἰπ-
ποκρ. *in summa parte affectus*.

Ἄκρο-παστος, 2· ὃ ἄνωθεν ἡ κατὰ τὰ ἄκρα
μὲ ἄλλας καὶ ἄρματα πεπασμένος, ὃ ἀλατισμέ-
νος ὄλεον Σώπατ. ἐν Ἀθην. 3, 119, *per summa
conspersus*.

Ἄκρο-πᾶγῆς, 2· ὃ κατὰ τὸ ἄκρον παγῆς, χον-
δρός· βρακτερία Σουδ. ἀρχ. λεξ. *crassum ha-
bens caput*.

Ἄκρο-πηνίης, ποιητ. 2· ὃ εἰς ἄκρον λυπημένος·
— Περσίδης Δίσχ. Περ. 132.

Ἄκρο-πηλός, 2· ὃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν πη-
λώδης, λασιώδης Παλ. 3, 55, 2.

Ἄκρο-πήνιον, τό· ὃ στρωμνός (σπυρῆ) τῶν
παιδῶν μετγν. καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ καλῶ διὰ παντὸς
στρεφόμενοι, πασιὴν δοκῶσιν, οἱ παιδῶν εἰσὶν
ταύτην παίζειν, ἀκροπήνιον ἐπὶ τινος λαίου γού-
ρου θέμενον, καὶ τοῦτον ἱμάσι παίζοντες περιστρέ-
φουσι... αἱ σπυρῆαι οὐκ καλούμενται στρωμνὴν ἐν
ὃς στρεφόμενον ἀκροπήνιον· Σχολ. Γρηγ. Νεξ.

Ἄκροπίς, ἡ ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινήσεως
γλώσσα ἡ ἀκροπίς Ἰπποκρ.

Ἄκρο-πλούς, 2· ὃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πλείων
ἡ κορυμνὸν, μετγν. ἐπιπόδατος Ἰπποκρ. «νύξ
ἀκρ. καὶ ἀδύνατος».

Ἄκρο-ποδητή, ἐπίρ. μετγν. (πούς)· ἐπὶ τῶν
ἄκρων τῶν ποδῶν· — βαδίξιν Λουκ. *summis
pedibus*.

Ἄκρο-πόδιον, τό· τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς μετγν.

Ἄκρο-ποδός, ἐπίρ. ἀκροποδητή.

Ἄκρο-πολεύς· εἰς τὸ ὕψος περιπολῶ Μανελ.
sublimis meo.

Ἄκρο-πολις, εἰς, ἡ ἡ ἄνω πόλις, ἡ κεφαλὴ
τῆς πόλεως, τὸ ὠχυρωμένον καὶ ὑψηλότερον μέ-
ρος Ὁδ. θ. 494 (ἐν Ἰλ. 5, 257 καὶ διηρημ.)

«ἔξ ἀκρῆς πόλεως», ἰδίως παρ' Ἀττ. ἐπὶ τῆς
ἐν Ἀθηναῖς, ἐνθα τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως
ἦτο ὅλως τοῖς θεοῖς καθιερωμένον, καὶ μετὰ
ἀγαλμάτων καὶ μνημείων κατασκευασμένον·

ἐνταῦθα ἐπολιτέον καὶ τὰ δημόσια γράμματα καὶ νεκρὸν θάπτειν ἐν αὐτῇ ἢ ἀπαγορευμένον, πρᾶ' μεταρ. «ἄκρο καὶ πόλις ἐδὲν ὅγμῳ» Θεοφ. 233' ὅστω καὶ ἡ κεραιὴ Πλάτ. Τιμ. 70' -φυγῆς πολίτ. 8, 560.

Ἄκρο-πολίτης· κάτοικος ἀκροπόλεως Μαλαχ. 9, σ. 278.

Ἄκρο-πόλις, ἐπ. 2 (πόλις)· ἐξέχων, ὑψηλός, altius· «ἄκροπόλιν ὄρεσι» Ψαλ. 5, 523, ὁ ἐπὶ ὑψηλῶν ὄρεων, ὁ ὑψηλὰ διαμένων· πρὸ οἰκῶντος.

Ἄκρο-πορεῖς, ἐπ. 2 (πορεῖς)· α) ὁ μὲν τοῦ ἄκρου τετραπλημένος, πέρα καὶ πέρα (διαμπεραί) ἢ ἀνωθεν τετραπλημένος, extrema peritumens· β) ἀκροπόρος· ὁ διὰ τῆς ἄκρας ἀκροπόρου· ὁ δὲ λαὸς Ψαλ. γ, 463' γ) «ἔχων ἀκροπ.» Ναν. ὁ εἰς τὰ ἄκρα, ἡ ὑψηλὰ περιπατὼν (πόρος, πορεύω).

Ἄκρο-πόρφυρος, 2' ὁ πορφυρὰν ἔχων ἄκραν (γύρον ἢ ἀγκυλὴν), ὁ μετὰ πορφυρᾶς περυσμασμένος, purpura praetextus.

Ἄκρο-ποσιεῖς, ἡ· καὶ

Ἄκρο-πόσιον, τό' ἡ ἄκρα τῆς πόσεως (τοῦ πρὸ τοῦ αἰδοῦντος δέρματος), τὸ ἐπ' αὐρῶν δέρμα Πολυδ. praeputium.

Ἄκρο-ποσιᾶ, ἡ, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀκρατοποσιᾶ.

Ἄκρο-ποσιῶν ἀντὶ ἀκρατοποσιῶν.

Ἄκρο-πότις, ὁ· ἀκρατοπότις, καθωνιότης Ναν. Β. Αὐ. 1310.

Ἀκρό-πους, αἶος, ὁ· ἡ ἄκρα τοῦ ποδός, τὸ τέλος τοῦ ποδός Ιατρ. pars pedis extrema.

Ἀκρό-πρεμόν, τό' τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου, ἡ μύων ἢ κορυφή, τὸ ἄκρον ἐν γένει Νικητ. «τὸ μὲν ἀκροπρ. ἔγγυς αἰθέρος».

Ἀ-κρό-πρωρον, τό' τὸ ἄκρον τῆς πρώρας Στρατ. summa pars proae.

Ἀκρό-πτερον, τό' τὸ ἄκρον τοῦ πτεροῦ, ἡ ἢ ἐσχάτη πτέρυξ Κριναρ. 5' ἀλλὰ· ἀνέρες=ἀνδρες εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον Όππ. κυν. 4, 127, summa ala.

Ἀκρό-πούλις, ποιητ. ἡ· ἡ ἀκρόπολις Εὐδ. Op. 1087.

Ἀκρό-ρριζος, 2' ὁ ἐπὶ πᾶσι ἢ ἐπικολαίως ῥιζώων, ἡ ὁ μὴ βαθείας ἔχων ῥίζα· ἀντὶθ. βαθύρριζος μετγν. leviter radicalus.

Ἀκρο-ρρίνιον, τό' τὸ ἄκρον τῆς ῥίνος Πολ. 2, 80, nasi summities.

Ἀκρο-ρρύμιον, τό' ἡ ἐμπροσθία ἄκρα τοῦ ῥυμοῦ Πολυδ. 1, 146, summas iemo.

Ἀκρός, (ἄ), 3 (ῥίξ. αχ, γδε δαλε, κατὰ Δεδερλάν ἐκ τοῦ ἀκρή)· 1) α) ἐσχάτος, ἐξώτατος, ἀνώτατος· «ἐπ' ἄκρον»=εἰς κορυφὴν τελευτῶν, ὀδυνηρῇ· «ἄκρον ὀλύμπου»=ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου· «Περγᾶμου ἄκρη» Ψαλ. ζ, 257, ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Περγᾶμου· «ἄκρη πόλις»=ἀκρόπολις, ἀκροτάτη πόλις, τὰ ὑψηλὰ τῆς πόλεως· «ἄκρ. πεδῶν»=τὸ ἄκρον (τὸ κράσπεδον) τοῦ πεδίου· «ἀκρότατον παρ' οὐδὸν»=εἰς τὸ ἔσχατον κράσπεδον ἢ χεῖλος τῆς οὐδοῦ· «ἄκρη, χεῖρ, πόδις»=ἡ ἄκρα τῆς χειρός, τοῦ ποδός Ψαλ. ε, 336· «ὦμος»=τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ὤμου μεταρ. ἐπ' ἄκρον (ἐννοεῖται ἀνώγειον) ὁδοιμαρεῖν=ἀκροποδεῖν ὁδοιμαρεῖν· «ἄκροισι κρασπέδοις»=μετὰ τὰ ἀκρότατα τῶν ἰστίων κρασπεῖδα, δηλ. μετὰ προφυλακτικὸν πλοῦν β) ἐπὶ γένου «ἄκρα

νύξ»=μεσονύκτιον Σοφ. 2) μεταρ. τὸ εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἔσχατον Ἀριστοτ. -ἀρετὴν μετὰ τοῦ· -ὀργήν=πάνω ὀργίλος· «ὀργὴν οὐκ ἄκρος»=οὐχὶ γενναῖος καρδίας, οὐχὶ ἰσχυρὸς τὴν ψυχὴν, οὐχὶ εὐφυχός, τοῦ παντίου· «ἄκρος γέννησθαι»=πάνω, γενναῖος, προέχων, ἀριστέων, extrema acutus summus. Οἶσ. «τὸ ἄκρον»=τὸ ἔσχατον, ἡ κορυφή, τὸ ὑψος, ἡ ἄκρα, τὸ ἀκροτάριον, τὸ κράσπεδον ἢ ἡ παρυφή· «τὰ ἄκρα τῆς φάλαγγος»=ἡ ἐκτὸς πτέρυξ τῆς φάλαγγος· «κατ' ἄκρον»=εἰς τὸ ἐξώτατον, ἔσχατον σημειὼν τῆς ἐχθρικής πτέρυγος· «τὸ ἀκρότατον»=τὸ ὑψιστον σημειὼν, extrema fastidium· ἐπὶρ. «ἄκρον καὶ ἄκρος»=πάνω σφόδρα, ὅτι μάλιστα, ἐξαιρετικῶς Όμηρ. Θεοφρ. ὑπερβ. ἀκρότατον Σοφ. Οἶ. 876 (διάφορ. γρασ.), ad extremum.

Ἀκρο-σάπης, 2' ὁ κατὰ τὰ ἄκρα σεσηπὼς (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν) Ιπποκρ. leviter putrescens. Ἀκρο-σά-θηρας, 2' ὁ ἔχων σιδηρὰν ἄκραν Αὐθολ. in extrema parte ferreus.

Ἀκρο-σκιρία· ἡ ἀκρόρεια ἐπιγραφ. Ἰδε Σκίρια.

Ἀκρο-σκοτία, ἡ· ἀκρονύχια.

Ἀκρό-σοφος, 2' ὁ εἰς τὸ ἄκρον σοφός Πινδ. Ο. 10, 19, Διον. Ἀλ. sapientissimus.

Ἀκρο-σπάθιον, τό' ὑποχόνδριον Όπυ. οἱ εἰς τὰ ἄκρα τῶν πλευρῶν κείμενοι χόνδροι, hypochondria.

Ἀ-κροσσοῖς, 2' ὁ μὴ ἔχων κροσσοῦς (φούντας) μετγν. sine sinibris.

Ἀ-κρό-στεγός, 2' ὁ κατὰ τὰ ἄκρα στεγασμένος· «τὸ ἀκρόστεγον»=τὸ ἄκρον τῆς στέγης.

Ἀ-κρο-στήθιον, τό' τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ στήθους Ἀριστοτ. Φυσιογ. 6, 10, summa pars pectoris.

Ἀκρο-στίχον, τό' καὶ

Ἀκροστίχης, ἡ· ἀκρό-στιχον.

Ἀκρό-στίχον, τό' α) ἀρχὴ στίχου· β) ποίημα ἐν ᾧ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν στίχων ἀποτελοῦσι λέξιν ἢ στίχον.

Ἀκρο-στόλιον, μετγν. τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐμπροσθιον ἄκρον τοῦ πλάτους καὶ ἰσχύος τὰ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐπικουράματα τοῦτοῦ Διού. 2, 18, 75, ornamentum proae.

Ἀκρο-στόμιον, τό' ἡ ἄκρα τοῦ στόματος Διον. Ἀλ. extrema pars oris.

Ἀκρο-σφαλή, 2 (σφάλω)· α) ὁ εἰς τὸ σφάλιν εὐκόλος· -ἔχων Νικαν. Ἀλ. 2, 42, proclivis· μεταρ. «πρὸς ὑγιάν» Πλάτ. Πολιτ. 3, 401, ἐπὶ οὐχὶ καλῆς ὑγιείας· «πρὸς ὀργήν» Πλουτ. β) ὁ εἰς τὸ πῆπτεν φέρων ἐπὶ κλίμακος Πολυδ. 9, 19, 7' ἐπὶρ. ἀκροσφαλῶς π. γ. ἔχων Πλουτ. συμμ.

Ἀκρο-σφόδρια, τὰ ὑπαδήματα γονακίζετα Όπυ. μέγχι τῶν σφυρῶν καθινοῦμένα Πολυδ. 7, 94.

Ἀκρό-σφυρον, τό' ἡ ἄκρα τοῦ σφυροῦ (τὸ κύττε κοινός).

Ἀκρο-σχιθής, 2' ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ἐσχισμένος Θεοφρ. extrema parte scissus.

Ἀκρόται· στρατοὺς· οἱ ἀρχηγοὶ Λίσχ. Παρ. 963' ἄλλοι διορθ. ἀρεταί.

Ἀκρότατος, ὁ· τῆς Σπάρτης βασιλεύσας Πaus.

Ἀκροτάτως, ἐπὶρ. Ἐπὶρ. Ἰδε ἄκρος.

Ἀκρο-τελευτίον, τό' τὸ ἔσχατον τέλος, τὸ τελευταῖον μέρος, τὸ τέλος στίχου, ποιήματος, βιβλίου, ἐπιστολῆς Όουκ. Κικ. καὶ ὡς ἐπ. τὸ

- ὄλως τελευταίον· ἔπος B. Av. 369 κλπ. extrema pars versiculi.
- Ἀκρο-τευής, 2· ὅς τις τὰ ἄκρα, τὰς κορυφὰς ἐκτενόμενος Nov. Δ. 7, 309.
- Ἀκρό-της, μετγν. ἢ· τὸ ἄκρον Ἀριστοτ. καὶ ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη Λογγίν. 1, 13.
- Ἀκρό-της, ου. ὁ· ὁ ἀρχηγός, διὰ φ. γραφ. Αἰσχ. Περ. 997.
- Ἀ-κρό-της, 2· ὁ μὴ κροτηθεὶς, ἀκρότης, ἀπότης· γη Ἠλιαδ. 9, 8, ἀλλὰ· κύμαθ' αὖ ἄλγν. 4, 164, ἀσύμφορα, κακὸν· ἐπὶ ἀνθρ. ὁ ἀρτοῖκος, ἄπειρος Φρυγῆ, non pulsatus.
- Ἀκρο-τομείον· τὰ ἄκρα κόπτει ἀποτέμνω ἐπ' ἀνάνω· ἀνδρῶν ἀκροτομήσαι· τὴν πατρίδα Ξεν. Οἰκ. 18, 2· ἀντιθ. «παρὰ γῆν τέμνειν» καὶ μετγν. summas partes ambulo.
- Ἀκρό-τομος, 2· ὁ ἐκ τῶν ἄκρων ἀποκοπεῖς, ὁ ὁδῶς κεκομμένος· λήθαι· πελεκητοί, ἔσται Ἰωσηφ. πείτρα· ἀπότομος Πολυδ. 9, 27, 4, extrema parte truncatus.
- Ἀκρό-τονος, 2· ὁ νευρώδης, ὁ μεγίστην δύναμιν εἰς τὰς χεῖρας ἔχων Ἀθην. 12, 562, in summa parte intentus.
- Ἀ-κρο-τός, 2· α) ἀκρότης· β) ὁ μὴ ἐπυρρημισθεὶς, χειροκροτηθεὶς Πσυχ.
- Ἀκρ-ουλοῖ, τρίχες· αὐτὰ κατὰ τὰ ἄκρα οὐλοῖ, σγουραὶ τρίχες Ἀριστοτ.
- Ἀκρ-ουράνεια, ἢ· κορυφώδης ἔκρη, παρὰ Λουκ. λεί. Ιστ. ἡ κορυφή τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ἡ ἄκρα αὐτοῦ, summities coeli.
- Ἀκρο-υγέων· ἀκροῦσι εἰς τὰ ἄκρα, ὕψη Πσυχ. Σοφ. ἀποτ. 290, summa montium tenes.
- Ἀκρο-υγής, 2 (φύσις)· ἀκροφυγής Nov. Διον. 4, 130, summo difficili arripiens.
- Ἀκρο-υγερῶσα, πέτρα· ἢ κατὰ τὰ ἄκρα, ἢ κατὰ τὴν ἐπιφανείαν λευκὴ Nov. Δ. 2, 160, λέγει σχηματισθ. κατὰ τὸ ἀκροκαλινδῶν.
- Ἀκρο-υγής, 2· ὡς ἐπ' αὐτῶν, τῆς Ἐω παρὰ Nov. καὶ ἐπὶ βέλους ὁ κατὰ πρῶτον ἐμφανίζόμενος ἢ φωτίζων, ἢ ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὀρέων φωτίζων. 40, 383, 37, 735.
- Ἀκρο-υγής, 2· α) ὁ ἐπὶ τοῖς ἄκρον κορυφῶν φωτίζων· β) ὁ μὲν ὕψη φωτίζον προσημασία περὶ κλισμένους, «πρὸς τὴν Συνας, in summis locis nascens» ἐπὶ. ἀκροφῶς· ἐντελέστατα Ὀλκωπιόδ.
- Ἀκροφύλας, ὁ· ὁ φύλας τῆς ἀκροφύλας Πολυδ. 5, 50, 10, arcis praefectus.
- Ἀκρό-φυλλος, 2· ὁ κατὰ τὸ ἄκρον φυλλώδης, ὁ φύλλα εἰς τὴν κορυφὴν ἔχων Θεοφρ. in cucumibus frondosus.
- Ἀκρο-φύσιον, τὸ· ἡ ἄκρα τοῦ φυσητήρος, φυσητὸν, τὸ πρὸς τὸ πῦρ τρεπόμενον αὐτοῦ μέρος· Θεοφ. 4, παρὰ Διον. K. ἡ κόμη ἡ ἡ οὐρὰ τοῦ κορήτου, extrema pars folliis.
- Ἀκρο-γᾶλεις, ἰκος, ὁ· ὁ μεθῶν· 20· ἀκροθωρεῖς Ἀπολ. P. 4, 132.
- Ἀκρο-γᾶνής, 2· ὁ πολὺ γάινον, γάινον· ὁδῶμα, τὸ πολὺ γάινον, ἀνοικτόν, (τοῦ λέαντος στόμα) Π. Σιλ. 47, maxime hians.
- Ἀκρο-γελία, ἢ· τὸ ἄκρον τοῦ γέλου.
- Ἀκρο-χειρ, ειρος, ἡ· τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς χειρὸς (ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι δακτύλων) Ἰπποκρ.

pars anterior brachii.

Ἀκρο-χειρία, ἢ· ἀκροχειρισμός.

Ἀκρο-χειρισμάς, ὁ, διὰ φ. γραφ. ἀντὶ ἀκροχειρισμός.

Ἀκρο-χειρίζω· α) διὰ τῶν ἄκρων τῆς χειρὸς λαμβάνω Ἀριστ. 1, 4· 6) Μεσ. ἀκροχειρίζομαι· μετὰ τὰς χεῖρας παλεῖω (παγκρατίζειν ἀνευ συμπλοχῆς) παρὰ τὸ πρσπαλαῖον Πλατ. Ἀλκ. 1, 107, παρ' Ἀθην. 4, 154· «σπιαμαχοῦσι καὶ ἀκροχ. πρὸς ἀλλήλους».

Ἀκρο-χειρίσις, ἢ· ἀκροχειρισμός.

Ἀκρο-χειριστής, ειρος, ἢ· ἀκροχειριστής, τὸ διὰ τῶν χειρῶν παλαῖον Ἰπποκρ. exercitatio pancratiastiarum.

Ἀκρο-χειρισμός, ὁ· ἀκροχειριστής.

Ἀκρό-χειριστής, ὁ· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ὁδῶ. διὰ τοῦ ἀκροχειρισμοῦ παλαῖον.

Ἀκρό-χειρον, τό· ἀκρόχειρ μετγν. extremitas manus.

Ἀκρο-χηνίσκος, 3· τὰ ἄκρα τῆς ἐξούλης Πολυδ.

Ἀκρο-χλίσκος, καὶ ἰων. ἀκροχλίσκος· 2· ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ἡ μετώπης χλίσκος ἱατρ.

Ἀκρο-χολέω· ἀντὶ ἀκροχολέω μετγν.

Ἀκρο-χολία, ἢ· ἀκροχολία.

Ἀκρό-χολος, 2· ἀκρόχολος.

Ἀκρο-χορδάνη· ἡ μυρμηκία μετγν.

Ἀκρο-χορδάνιον, τό, ὅπου. τοῦ ἀκροχορδῶν.

Ἀκρο-χορδανώδης, 2· ὁ τὴν μορφήν ἢ ἰδιότητα, ὅμοιος· μετὰ ἀκροχορδῶν ἡ γερμῶς ἀκροχορδῶν μετγν. verrucosus.

Ἀκρο-χορδῶν, ὄνος, μετγν. ἡ (χορδή)· μυρμηκία, εἶδος ἐκφύματος ἔχον τὰ πρὸς τὴν ῥίζαν μέρος· λεπτόν (χορδοστέλιον)· «στενὴν ἔχει βάσιν ὡς δοκεῖν ἐκκεκρημάσθαι ἀκρὸς χορδῆς ὡμοωμένη» Παυλ. Αἰγ. Πλουτ. καὶ ἱατρ. verruca.

Ἀκρό-χολος, 2· ὁ πρὸς ὀλίγον χολέων Σουδ.

Ἀκρό-φίλος, 2· ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν γυμνός, φαλκρός, ἢ ἐπὶ δένδρ. ἱερὸς, in summo nudus.

Ἀκρό-φωλος, ὁ· ὁ ἐπὶ τοῦ φωλός, κατὰ Σουλ. Ἀριστ. Ἰππ. 966. eandem penis nudum habens.

Ἀ-κροφύτος, ποιητ. 2· ὁ μὴ κεκρυμμένος, παρὰ τὸ ὄηλος Εὐρ. Ἀνθρ. 836· ἐπὶ. ἀκροφύτος.

Ἀ-κρόσταλλος, ἰων. 2· ὁ ἀνευ κροστᾶλλον, πύλον, ὁ μὴ κροσταλλωμένος· χῶρη Ἡροδ. 2, 22, sine glacie.

Ἀκρο-βελία, ἡ (ἄκρα, ὁδῶς)· ἡ ἄκρα τοῦ ὁδῶτος, ἡ τοῦ ὁδῶτος ἄκρου.

Ἀκρ-ωλένιον, τό· ἡ ἄκρα τῆς ὠλένης (τοῦ ἀγκῶνος) Πολυδ.

Ἀκρ-ωμία, ἢ· ἡ ὁμοπλάτη ἱατρ. ἐπὶ ἱππων τὸ μέρος τῆς ἄκρας, ἐνθα ἡνῶντο τὰ ἐμπρόσθια πλατιάριά του «ἀπαρέχεται ἀσφαλίστρον τὴν ἔδραν τῶ ἀναδᾶτη» Ξεν. Ἰππ. 1, 11, ἐπὶ ἄλλων ζώων Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ, 2, 1, κατὰ μεταφορ. καὶ ἡ κορυφὴ ὄρους Περ. Κορ. summities humeri.

Ἀκρ-ωμίον, τό· ἡ ἀκρωμία.

Ἀκρ-ωμῆς, ὄδος, ἢ· τὸ αὐτὸ Ἀλκιερ. ἀποσπ. 5.

Ἀκρ-ωμίται· οἱ μεῖζονες Πουχ.

Ἀκρων, ὠνος, ὁ· τὰ ἀκρότατα μέλη, ἢ τὸ ἄκρον τῶν μελῶν τοῦ σώματος. κυρ. τῶν ζώων, μετγν. extremitas membri.

***Ἀκρωνία**, ποιητ. ἢ ἡ πύρρος, κολλώσις, ἀκρωτηρίασις *Αἰσχ.* *Εὐμ.* 179, σκατινὸν τὴν γωνίαν· κατὰ τὸν σχολ. ἐκτομή μορίου, κατ' ἀρχ. λεξ. ἄλροισμα, παρίστασις, πλήθος.

***Ἀκρ-ώνυς**, υἱός, 2° ἀκρώνυγος ἀρχ. λεξ.

***Ἀκρ-ώνυχι**, ἐπὶρ. μετὰ τὰς ἀκρας τῶν ὀνύχων, ἐλαφρῶς.

***Ἀκρ-ώνυχια**, ἢ ἰδίως ἡ ἀκρά τοῦ ὀνύχου, ἀλλ' ἐννοοῦμαι τοὺς ὄρους, ἡ κορυφή τοῦ ὄρους, *casumen montis* (ἐκ τοῦ ἀκρώνυγος ὁ διὰ τῶν ἀκρῶν τῶν δακτύλων ἐγγίζων ὁμοίως ἡ ἀκρώσεια) *Ξεν.* *Ἐλ.* 4, 6 καὶ μετγν.

***Ἀκρ-ώνυγος**, 2 (ὄνυς) ὁ διὰ τῶν ἀκρῶν τῶν ποδῶν, ἡ ὀνύχων ἀπόστασις, φάσις, πένων τὴν ἢ ὁ μόλις σημάδευθεὶς διὰ τούτων «ἕγχεος ἀκρ.» *Πλουτ.* (οὗ περὶ τοῦ κοῦρου ἐλαφρῶς οὐτα ἐκυστήν, οὐδὲ ἀκρὸν ἕγχεος καθέστα) παρὰ *Μελ.* 79, «ἕγχεος ἀκρώνυχον δι᾽ αὐτὰ» = τὰ ἀκρά τῶν δακτύλων.

***Ἀκρῶν** αὖ τὰ ἀκρά τῶν ἐντέριων *Πσυχ.*

***Ἀκρ-ώπις**, ἰδὸς, (ὦψ) ἢ καὶ ἀκροπὶς *Ἰπποκρ.* «ἡ γλῶσσα, ἡ οἷον ἀκρά ἐαυτῆς μὴ διατεπούσα» δηλ. ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυνάμειος *Γαλ.*

***Ἀκρ-ώρεια**, ἢ ἡ ἀκρά τοῦ ὄρους *Ξεν.* *Ἐλ.* 7, 2, 10 καὶ μετγν. *vertex montis*.

***Ἀκρ-ώρεϊτις**, οὐ, ὁ ἡ κάτοικος ἐπὶ τῶν ἀκρῶν τῶν ὄρων, ἐπὶ τῶν *Βίχου* παρὰ *Σικω-νίους* *Στ. Βυζ.*

***Ἀκρ-ώρια**, ἢ (ὥρα) ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμέρας, τὰ γράμματα *Θεοφ.* *initium diei*.

***Ἀκρῶς**, ἐπὶρ. ὄρος ἀκροῦ.

***Ἀκρώσεια** ἀκρωσῶμαι *Πσυχ.*

***Ἀκρωτήρ**, ὁ ἀντὶ ἀκρωτηρίου.

***Ἀκρωτηρίαζω**, ἀποθ. μετ' ἄλλομαι· 1) τίμω ἢ κόπτω τὰ ἀκρότατα μέρος ἀντικειμένου τινός· «τὰς ῥίνας» *Αἰσχ.* 12, 524, ἐπὶ πλοίων τὸ ἐμπρόσθιον μέρος μετὰ τῶν κοσμημάτων του, ἐπὶ ἀγαμάτων τὸ πρόσωπον αὐτῶν *Ἑρμῶν ἀκρωτηριασθέντων τὰ πρόσωπα* *Πλουτ.* *Αἰκ.* 18, ἐν γένει κολλώδων, κατατρεφῶ, *mutilo*· 2) ἀκρωτηρίου σχηματίζω *Στραβ.* *Πολυδ.*

***Ἀκρωτηρίασις**, οὐ, ἢ τὸ ἀποτέμναι ἢ ἀποκόπτειν τὰ ἀκρότατα μέλη, ἡ κολλώσις *Διοσκ.* *obtruncatio*.

***Ἀκρωτηρίασμα**, τὸ τὸ ἀποκοπὴν μέρος, τὸ ἀποχωρισθὲν μέρος *Σχολ.* *Απολ.* P.

***Ἀκρωτηρίασμα**, ὁ ἀκρωτηρίασις, mutilatio.

***Ἀκρωτήριον**, τὸ (ἄκρος) τὸ ἐξώτατον καὶ προέχον μέρος· ὅθεν ἀκρωτήριον=κορυφὴ ὄρους, (καὶ μετὰ τοῦ-οὐρέος) *Ἡρόδ.* 2, τὸ ἐμβολὸν (καὶ μετὰ τοῦ-νεῖος) *Ἡρόδ.* 8, 121, τὸ δέ-τωμα (ἐπὶ ναῶν) *Πλατ.* καὶ ἐπὶ σωματίων τὰ ἀκρά, τοῦθ' ὅπερ αὐτὸς ὁ *Θουκ.* 2, 49 ἐκφράζει διὰ τοῦ «ἄκρας γίρας καὶ ἀκροῦς πόδας» παρὰ *Πλατ.* *Νομ.* περ' Ἀρριαν. 4, 7, ἐπὶ ὀνύχου καὶ ὤτων· «οἱ τὰ ἀκρ. τῆς Νίκης περικόφοντες» *Δημ.* 24, 121, ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος, πιθανῶς τὰς πέτερνας· 3) τὸ ἀκρωτήριον *Πινδ.* *Ο.* 9, 8, *extremities, promontorium, fastigium*.

***Ἀκρωτηρίασις** ἡ ἀκρῶν· τὰ ἀκρά τῶν ἐντέριων *Πσυχ.*

***Ἀκρωτηρι-ώδης**, 2° ὁ εἶδος ἡ σχῆμα ἀκρωτηρίου ἔχων *Σχολ.* *Αἰσχ.* *Πρ.* 726.

***Ἀκτάζω**, (ἀκτῆ) παρὰ τὴν ἀκτὴν δεῖπναι,

ἐδωγαῖναι, ξεραυνῶναι *Πλουτ.* *συμπ.* 4, 4° «τὸ παρ' ἀκτῆ δεῖπνον ἡδίστον» παρὰ ἀκταίνω *in mare epulor*.

***Ἀκταία**, ἢ 1) Περσικὸν μεγαλοπρεπὲς φόρεμα παρ' Ἀθην. 12, 525, «ἐστὶ δὲ τοῦτο σπαθῆν ἰσχυρὸν καὶ κορυφῆτος χάρην, καταπέπασται δὲ χρυσῶς ἀγγυροῖς» οἱ δὲ ἀγγυροὶ νήματι περυστῶ κλπ.· 2) = ἀκτιά, εἶδος πυτοῦ ἢ κορυφῆς, ἡ καὶ σαμπύκος λεγόμενη, *sambucus*· 3) σφαίρα ἐκ μαρμαρέου *Ἀθην.* 14, 648· 4) ὄνομα νηρηίδος *Δλ.* σ, 41· 5) ἀρχ. ὄνομα τῆς Ἀττικῆς.

***Ἀκταῖαι** πόλεις· αἱ παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀντικρὺ τῆς Λέσβου ἐν Ἀσίᾳ πόλεις *Θουκ.*

***Ἀκταίζω** ἀκταίνω.

***Ἀκταίνω** αἰ· ταχέως κίνησιν θέτω, μεταωρίζω, ὀφώνω *Πλάτ.* *Νομ.* παρὰ *Β. Λν.* ἀκταίνωσαι = ὀφῶσαι, μεταωρίζαι, *impetu mouere*.

***Ἀκταίνω**, ποιητ. (παρὰ ἄισω) ταχέως κινῶ, ἢ κινῶμαι (ἀρχ. λεξ. γαυρίαν, ἀτάκτως περῶν) ἐπὶ θυμοεῶν *Ἰπποκρ.* *Μισθ.* *Εὐκ.* 36, μεταβ. «στάντι ἀκταίνω» ὑπὸ *Φρυγ.* ἐν *Β. Λν.* 23, οὐκ ἐπ' ὀρθοῦν δύνανται ἐμαυτὸν ὑπ' ἄλλων, μεταωρίζω.

***Ἀκταῖον**, τὸ ὄρος ἐν Σκυθίᾳ *Λυκοφρ.*

***Ἀκταιονίς**, ἰδὸς· κτηρικ. τοῦ Ἀκταίου· «Ἀκταιονίδων ἐσσι μία σκυλάκων» *Παλ.* 7, 206.

***Ἀκταῖος**, ὁ ὄνομα ἀρχ. θεοῦ τῆς Ἀττικῆς· ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως ἐκλήθησαν· διότι καὶ ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο Ἀκταία *Εὐσταθ.*

***Ἀκταῖος**, 3° ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν κείμενος, παραθαλάσσιος· θίς, σπλάγγος, πόλεις *Οἰκ.* *Φιλοστ.* *Λυδολ.*

***Ἀκταῖος**, α, ον· ὁ ἀνέχων εἰς τὴν χώραν Ἀκτὴν ἐν Ἰωνίᾳ.

***Ἀκταῖον**, ὄνος, καὶ ὄνος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀριστέου, ἕγγονος τοῦ Κλήδου, θεραυτῆς, κατασπαράχθεος ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κανῶν *Εὐριπ.*

***Ἀκταιωρέω** εἶμαι ἀκταίωρος (ἀκταιωρεῖν· ἀκτὴς φυλάττειν *Πσυχ.*), *sum custos litorum*.

***Ἀκταιωρία**, ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἀκταιωροῦ, ἡ φυλακὴ τῶν παραθαλάσσιων.

***Ἀκταιωρίαν**, τὸ ὁ τόπος ἐν ᾧ μένουσιν οἱ ἀκταίωροι.

***Ἀκταίωρος**, ὁ ὁ φυλάξ τῶν ἀκτῶν (κατὰ *Ετ. Μ.* «παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅστις φυλάττειν, τροπὴ τοῦ οὐ εἰς ω), *litorum custos*.

***Ἀκτιά**, ἢ, ἢ α) ἀκταία· β) ὁ σαμπύκος *Λουκ.* *sambucus nigra*.

***Ἀ-κτέανος**, 2° ὁ μὴ ἔχων κτήματα, ὁ ἀκτῆ-μων, πτωχός· τεκῶν = ὁ ἄνευ τέκνων *Αν-τιπ.* *Σιδ.* 90 καὶ μετγν. ποιητ. *pauper*.

***Ἀκταῖνος**· ὁδηγὸς παρὰ Συρακοῖς *Πσυχ.*

***Ἀ-κτένιστος**, ποιητ. 2° ὁ μὴ κτενισθεὶς ἡ κτενισμένος· κόμη *Σαρ.* *Οἱ.* K. 1263, *imprexus*.

***Ἀκτενος**· κρός, ὀβίης κρούσμα *Πσυχ.*

***Ἀκτέαν**· ἴδε ἄνω.

***Ἀ-κτερέστιος**, 2° ὁ μὴ μεγαλοπρεπῶς ἐνταφισθεὶς *Ἐπιγρ.* *ἀδ.* 614, *non funeratus*.

***Ἀ-κτερής**, 2° τὸ αὐτό.

***Ἀ-κτέριστος**, ποιητ. 2° ὁ μὴ ταρεῖς, μεταρ-ἐπὶ τοῦ μὴ ἐντάφια δεξαμένου τάφου τῆς Ἀντιγόνης· οἷον· ὁ ἐνταφιαζόμενος ζῶν ἐστρεφεῖται τῶν

συνήθων κτερισμάτων, non funerals' 33' ἀκτε-
ρέστας.
Ἀκτῆ, ἡ (ἄγγυος ἢ ἀκ) 1) ἡ θάλασσα ἐνθα
ὁραύεται ἡ θάλασσα ἐντεῦθεν. ὁρῶν ἀπότομος,
ἀπορροῦς, ὁραῶν, ἡμεῖς, ἀντιθ. τῶν λιμένων καὶ
αἰγιαλῶν, ἡ παραλία (κατὰ Σχολ. ΑΓ. 414,
ἀκτὴ ὁ κρηνηώδης τόπος ἐν θαλάττῃ, αἰγια-
λὸς δὲ ὁ ἐπιπέδος)· «ἀκτὴ ἀκτῆς» ἐπίσης καὶ ἡ
ποταμὸς ἐντεῦθεν, τοῦ Ἀχέροντος καὶ καλ' ὅσον
οὗτος περιρρεῖ τὸν Ἄδην, ὁ Ἀδης· «ἡ ἀκτὴ
πρὸς ἐσπέρου Θεοῦ.» 2) πᾶν ὄψληδον κρῖσπεδον
ὡς οἱ χοιράδες ἐπὶ τῆς βοιωτικῆς Νύσσης, καὶ
ἐν γένει, ἡ χώρα, ἥτις πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκ-
έρχεται καὶ μόνον κατὰ μίαν πλευρὰν μὴ περιρ-
ρεομένη· ἐντεῦθεν, ἡ Ἀττικὴ ἔφερε τοῦτο τὸ
ὄνομα, καὶ ἡ χώρα ἐνθα ἔκειτο ἡ Ἐπίδουρος,
καὶ ἡ τῶν Ἀργείων καθιερωμένη νῆσος; Λευκὴ
(ἀκτὴ Λευκὴ) ἢ ἀκτὴ χρυσταλκαίου κόρα·
ἡ ἀκτὴ τῆς Θεσσαλίας ὡς ἔρισεωμ. τῇ Ἀρτί-
μιδι ὁρτυγία· ἐπίσης ἐκκαλεῖτο οὕτω ἡ χώρα τῆς
Σαλαμῶντος ἐν Θάκῃ, (Φινεῖδος ἀδελφός;
ἀκτὴς ἐσπέρου), διότι ἐκεῖ ἡ θάλασσα εἶνε
πολύ ἀνήσυρος (ῥιπνός) καὶ ὁ Φινεύς ποτε
ἐνταῦθα κατώκει, ἡ «καλὴ Ἀκτὴ» χώρα ἐν
Σικελίᾳ· «Ἀκτὴ χρυστονήσος παρὰ τὸν Ἄθω
Θυμ. 4, 109, ἡ πρὸς Παθίαι· ἡ λαμπρὴν
ἀκτῆς· «ἀκτὴ μεταξὺ Παθίου καὶ Ἐλευσίνος»·
διότι ἐνταῦθα αἱ παννυχίδες μὲ λαμπρὰς ἐγί-
νοντο. Πρὸς δὲ παρὰ τῇ ἀκροπόλει, ἔκρη-
γῃς καὶ πᾶσα ὕψος· «γῶμα κτῆς· τῆς; Ἀισχ.
π. γ. «ἀκτὴ βώμιος» Σαρ. διότι οἱ ἐν κινδύνῳ
εὐρισκόμενοι ἐκεῖ προσήρχοντο, ὡς αἱ κυντίλ-
λοι εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης· ἐντεῦθεν. «ἄ-
κτις; Θύος» = ὁ προστάτης τῆς ἀκτῆς; litus, ora.
Ἀκτῆ, ἡ· ὡς θηλ. τοῦ ἀκτῆς (τοῦτο κατὰ
Δεδερλῆν = ἀκτοστὴ ἢ ἀκτοστῶν, ἐκ τοῦ ακ,
πρὸς. λατ. accipio, κατὰ τὴν συνήθη ἐξήγησιν
ἀκτισμένων ἢ κοπινομένων σιτίων (ἐρεκτοῦ σί-
τος)· τὸ διὰ τοῦ μύθου κοπινομένων, ἀκτισμένων
σιτῶν· συνήθ. παρ' Ὀμηρ. ἐν τούτοις κατὰ
Δεδερλῆν «ἀκτῆς; ἀκτῆς» = κριθή, hordeum
ἡ μετὰ τοῦ ἀκτῆς = κριθῶν ἀλευρον, ἐν
γένει σιτίος, ὁ σπορευτός σίτος· Ἀπολ. Ρ.
3, 413.
Ἀκτῆ· ἀκτῆς Ἰπποκρ.
Ἀ-κτῆμον· εἶμαι ἀκτῆμων. Εὐσταθ. pau-
per sum.
Ἀ-κτῆμοσύνῃ, ἡ· ἡ ἄλλοις κτῆμάτων, τὸ νὰ
ἔνέ τις ἀκτῆμων, ἡ πένια Κλημ. Ἄλ. paupertas.
Ἀ-κτῆμων, ὄνος, ὁ, ἡ (κτῆμα)· ἐπ. καὶ
μετρ. ὁ ἄνευ κτῆμάτων, κτῆματός, μετὰ γεν.
«ἀκτῆμων χρυσῶν» Πλ. α. 128, πένια Θεοκρ.
τὸ ἀντιθ. = κτῆματικός Πλάτ. esopus.
Ἀκτῆρες, διάφορ. γρῶν. ἀντι ἀκτῆρας Ὀμ.
Γυν. 32, 6.
Ἀκτῆρεια, ἡ· ἡ σιτογῆ.
Ἀκτῆρ· ἀκτῆς ἔσφαλμ. γρῶν. ἀντι ἀκτῆ-
ρῆς.
Ἀκτῆρεις, ἴδος, ἡ· ἡ ῥάδιος Πολυδ. 10, 157.
Ἀκτῆς, ὁ· ἀκτῆ Εὐσταθ.
Ἀκτῆσις, ἡ· ἡ πένια, μετρ. inopia.
Ἀκτῆτος, ὁ· ὁ μὴ κτῆτός, ὁ μὴ κτῆμένος,
ἡ ὅν δὲν δύνανται τις νὰ ἀποκτήσῃ, ἡ δὲν πρέ-
πει νὰ σπαρῇ πρὸς ἀποκτήσιν Πλάτ. Ἰπν.

Ἀκτῆς, τὰ· εἶδος παλαιῶ ἀγγύων; ἀγγ. λεξ.
Ἀκτῆς, ἡ· γῶμα καὶ γυνή Ἀττικῇ.
Ἀκτῆς, 3 καὶ μὲ ἰδιῶς. ποιητ. θηλ. Ἀκτῆς
ἴδος, ἡ· ὁ ἐκ τοῦ ἢ παρὰ τὸ ἀκροτήριον Ἀκτιῶν
Στραβ.
Ἀκτῆς, ἡ ἀντι Ἀττικῇ ἀγγ. τόπος.
Ἀκτῆς ἴδος ἀκτῆς.
Ἀκτῆς-δολία· ἀκτινοδολία Μην. 4, 166.
Ἀκτῆς, ἡ· ἡ εἶδος ἀκτῆων Λουκ. in
formam radii.
Ἀκτῆς-δολία· ῥῖπτον ἀκτῆς; μετρ. παθ.
«ὅτι τοῦ ἡλίου» «ὅτι τοῦ ἡλίου καταλαμβάνονται,
κατακρῖνται» Ἀθην. 3, 94, radius ejaculo.
Ἀκτῆς-δολία, καὶ ἰων. ἀκτινοδολία, ἡ· τὸ
ῥῖπτον ἢ ἐκπέμπειν ἀκτῆς; Πλουτ. καὶ μετρ.
radius ejaculatio.
Ἀκτῆς-δολία, ὁ· ὁ ἐκπέμπων ἢ ῥῖπτον ἀκτῆ-
ς, radio emittens.
Ἀκτῆς-γρῶν, ἡ· ἡ παρὰ ἀκτῆων διδασκα-
λία, σύγγραμμά τι τοῦ Διμοκρίτου παρὰ Διογ.
Α. 9, 47, doctrina de radiis lucis.
Ἀκτῆς-δολία, ὁ· ὁ μὲ ἀκτῆς ὁμοιος, radi-
us· ἐπρ. ἀκτινοειδῶς Φιλ.
Ἀκτῆς, ἴδος, ἐπ. ὁ ἀκτινοδολός; Χρσ. Σιδ.
Ἀκτῆς-λαμπία· ἀκτινοδολός μετρ.
Ἀκτῆς, ὁ· ὁ ἀπὸ ἀκτῆς ὡς ἡ ἀκτινοειδής·
«ἐξ ὅλων Θεοκρ. sambuco factus.
Ἀκτῆς-φῶς, ὁ· κυρ. ὁ φέρων ἀκτῆς, εἶδος
καυλαρίου Θεοκρ. radius emittens.
Ἀκτῆς, ὁ· ὁ ἀπὸ ἀκτῆς περικυκλωμένος
μετρ. radius.
Ἀκτῆς, τὸ· 1) ἀκροτήριον ἐν Ἀκρονάξ, περιφ-
μον διὰ τὴν μάχην μεταξὺ Ἀδ· οὐστου καὶ Ἀντω-
νίου 2) τόπος τῆς ἐπὶ τοῦ ἀκροτήριου τοῦτου.
Ἀκτῆς, ὁ· ὁ παρὰ τὴν ἀκτῆν κείμενος· Πάν
ὁ προστάτης τῶν ἀκτῆς Θεοκρ. 5, 14· Ἀπόλ-
λων Ἀπολ. Ρ. 1, 402, τὸ ἀκτῆς = ἡ παραθαλασ-
σία Ἀλ. Ἰστ. Ζ. 13, 28, littoralis.
Ἀκτῆς, ἴδος, δοτ. πληθ. ἀκτῆςσιν καὶ ἀκτῆ-
σιν, (καὶ ἀκτῆς, ἴδος) (κοινῶς ἀκτῆς) (δοθῶν
ἐκ τοῦ ἀκτῆς ἢ ἐκ τοῦ ἀγγύων)· ἀκτῆς, ἴδος
τοῦ ἡλίου, Πλ. α. 617, ἀλλὰ καὶ τοῦ πυρός·
«ἀνὰ μέσσαν ἀκτῆς» ἐκ τῆς μεσημέρινης ἀκτῆ-
ς; Σοφ. per plagam meridionalem. «Ἐπὶ δὲ
φῶς, ἀπὸ γυναικῶν, ἀντιθ. τῶ σιὰ Ἀλίκην.
ἀγγλῇ, Πινδ. κεραιὸς Σοφ. Γρ. - ἀκτῆς Πινδ.
καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου μέχρι τῆς ἐπιφα-
νείας διήκοντα γομφί, ἡ κνῆμη τοῦ τροχού,
κύκλου κλπ. radius.
Ἀ-κτῆς, ὁ· ὁ μὴ κτῆτός, ἀδμοιούρη-
τος μετρ. non creatus.
Ἀκτῆς, ὁ, ὁ· ὁ παρὰ τὴν ἀκτῆν κείμενος ἢ
ἐπισκόμενος· λῖθος Σοφ. ἀποσπ. 72 ἡ τὸ
πινταλῆτον μέγιστον τὸ ἐκ τῆς Ἀκτῆς ἐν Ἀτ-
τικῇ ἐξαχόμενον· «καλαμευτῆς» = ὁ διακείμενος
ἢ ὁ κατοικῶν παρὰ τὴν ἀκτῆν (—), Ἀνθολ.
in litore commorans.
Ἀ-κτῆς ποιητ. ἀντι ἀκτῆς· γῆ = ἀκαλ-
κίρητος Ὀμ. Γρ. Ἀφρ. 123.
Ἀκτορῆς, ὁ, ὁ· ὁ παρὰ τὴν ἀκτῆν κείμενος τοῦ Ἀκτο-
ρος οὕτω καλεῖται ἐν Πλ. π. 189 ὁ Ἐχεκλῆς
παρ' ἄλλοις ποιητ. καὶ ὁ Σθένελος καὶ Πάτροκλος.
Ἀκτορίς, ἴδος, ἡ· ὁνομαζόμενος δούλης Ὁδ. ψ.
228, κυρ. θηλ. τοῦ ἀκτορῆ, ἡ ἡγάτης, ὁδογός· πρ.

Ἀ-κυτήριον, τό· φάρμακον πιδαν. ἀκυτήριον ἀποθητικόν μέσον, ἱατρ. δηλ. φάρμακον πρὸς τὸ μὴ συλλαμβάνειν, ἀσυλληπτικόν, ἀτόκιον.
 Ἀ-κύτος, 2 (κύω) ἀκύτος· Ἦσυχ. sterilis.
 Ἀκύτης, ἄνθρωπος ὁ μὴ τῆς δουρικῆς τετραπόλεως πόλις, ἄλλως καὶ Πηδός καλουμένη Στραβ.
 Ἀκχ' αὖ' ἑαρε' καὶ δόξατος κατὰ Ἀλκωνας Ἦσυχ.
 Ἀκχός· ὠμός Ἦσυχ.
 Ἀ-κωδών· στας, 2· ὁ μὴ ἐξέταστος, ἀνεξέταστος, ἀδοκίματος· Ἀριστ. λυδ. 185, non exploratus.
 Ἀκωκή, ἡ (βίβλ. ἀκ. γδε ἀκίς καὶ τὸ ἄχρ. ῥημ. ἔκκεν παροχ. ἀκχκα, ἀ) ἐπ. καὶ μετγ. κορυφή, δόξης, ἄκρα· Ἔγγρος· Πλ. χ, 327· δουρός· κ. 373 καὶ παρὰ μετγν. ποιητ. σπανίως ἐν πεζ.
 Ἀκρην· Ἰνδ. 24, -macro, cuspis.
 Ἀ-κώλυστος, 2· ὁ μὴ εἰς κώλα (μέρη) διηρημένος· περιόδος Διον. Ἀλ. non distinctus in membra.
 Ἀκώλως, 2· α) ὁ ἄνευ κώλων, ὁ μὴ ἔχων εἰλη Πανσ. κωλῶσθαι· β) ὁ μὴ καλῶς διηρωμένους καὶ ἐπαρμένους θυσιόλως κινούμενους Σουλ. Οδ.
 Ἀ-κωλύτῃ, ἐπὶρ. ἀκωλύτως.
 Ἀ-κώλυτος, 2· ὁ ἀνεμπόδιστος, ἐλευθερός· Ἰων. Τυλ. 18, impeditus.
 Ἀκωλύτως, ἐπὶρ. ἀνεμπόδιστως Πλατ. Κρατ.
 Ἀ-κώμαστος, 2· ὁ μὴ κωμάσας, εὐωχῆς ἔχων, non commissatus.
 Ἀ-κωμωδότης, 2· ὁ μὴ κομωδότης, περιλάττει, ἀτακτοῦστος, μόνον, non derisus· ὡς ἐπὶρ. ἀκωμωδῆτος Λουκιαν.
 Ἀκων, ὄντος. ὁ (βίβλ. ἀκ. γδε ἀκίς καὶ τὸ ἄχρ. ἀκίς, ἀ) ἀκωντίον μικρότερον καὶ ἐλαφρότερον τοῦ ἔγγρος· Ἡδός Πηνδ. ὄδ. 108. -γ' αὖτε ποῖρος, -βραχυσιδάρης, -γ' αὖτε ποῖρος Πηνδ. καὶ μετγν. ποιητ. παρὰ τραγ. μόνον Εὐρ. pilum.
 Ἀκων (ε). οὐσα, ἄκων, ἄκω. (ἀλλὰ καὶ ἐπ.) τὴν ἐκ τοῦ ἀ-κων, γεν. ὄντος, οὐσης, ὄντος, καὶ ἰων. ἀ-κωόςτος, καὶ ἐκ τούτου ἀκού-τος, 2 καὶ 3, (α) καὶ ἡ ἐπ. μετ. ἀκακούμενος, ἀκακίαν τῆς θελήσεως, παρὰ τὴν θελήσιν ἐπὶ τῆς· "οὐδὲ ἀκακίαν ἔχον" ἐπομ.
 Ἀκω. καὶ ἐπὶ πραγμ. προΐξων, ἄνευ βου-
 λῆς, ἡ προθέσιν, ἀναγκάζων· Ἀπολ. καὶ
 Ἀκω. ἄκωντος· τινος· = παρὰ τὴν θελήσιν ὡς καὶ ὅτι ἀκωντος ἀπὸ ἄκακον δηλ. βί-
 βλ. ἐν 3 οὐ δὲν ἤθελες, ἡ δὲν παροδέετο·
 ὡς τὸν κούσιον τῆς γνώμης ἐς τὸ ἐπὶ σόνου
 εἶπε ὡς πρὸς τοῦ, ἐξ' ἐπιδοῦλης = ἀπρόβητος,
 ἐπὶ καλῆτος Πλατ. nolens, involitus.
 Ἀ-κωόςτος, 2· ὁ ἀπίστωτος, ὁ μὴ κεκον-
 τισμένος Διοσκωρ.
 Ἀ-κωόςτος, 2· ὁ μὴ ἔχων κωονοειδῆ κορυφήν·
 πύλος Ἰωσήφ. sine cono et fastigio.
 Ἀ-κωώπος, 2· ὁ μὴ ἔχων κώωπος Βυθ.
 sine culicibus.
 Ἀ-κώπητος, 2· ὁ μὴ ἔχων κώπας, ἀπαρκακω-
 στος· ἔργ. λεξ. remis carens.
 Ἀ-κωπος, 2· ὁ μὴ ἔχων κώπην· νύκτες
 Βυθ. 32, remo carens.
 Ἀκωρία· ἀκωνία Ἦσυχ.
 Ἀλα, αἰτῶν. τοῦ ἄλ.
 Ἀλα· ὁ οἶνος παρὰ Κυπρίους· Ἦσυχ.

Ἀλαδε ἡ καὶ ἀλῖδε· ἡ μελάνη Ἦσυχ.
 Ἀλαδάγειον· τὸ ἔσχατον ἀρωτήριον τῆς
 Καρμανίας Πτολ.
 Ἀλαδία· πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας
 Πτολ.
 Ἀλαδανδα, τὰ· πόλις ἐν Καρία, ἤδη Anabisi-
 sar, οἱ κατ. Ἀλαδανδοί.
 Ἀλαδ-αρχία, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ τελώνου, τοῦ
 ἀλαδάρχου.
 Ἀλαδ-αρχίω· εἶμαι ἀλαδάρχης· Ἰωσήφ.
 Ἀλαδ-αρχίης καὶ ἀλῖδ-αρχος ὁ· 1) ἰδίως γρα-
 φεύς, γραμματεὺς, εἶτα ὁ τὰ ὄνια ὠνούμε-
 νος τελώνης· 2) ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων ἐν
 Ἀλεξανδρίᾳ (ἀδελφίος ἡ παραγωγῆς), vectiga-
 libus praefectus.
 Ἀλαδάρχια, ἡ· ἀλαδάρχεια.
 Ἀλαδ-αρχος· ἴδ' ἀλαδάρχης.
 Ἀλαδίστιον, τό· ὄνομα τοῦ ἀλῖδαστος· Πτολ.
 Ἀλαδαστο-θήκη, 3· ἀλαδαστροθήκη Δημ.
 Ἀλαδαστος, ὁ· ἄνθρωπος τῆς ἀλῖδαστος
 Ἀριστ. Λγ. 1017 καὶ τὸ ἀλῖδαστον Εὐδοκ.
 Ἀλαδαστρα, ἡ· πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.
 Ἀλαδίστριον, τό· ὄνομα τοῦ ἀλῖδαστος
 Πολυδ.
 Ἀλαδαστ(ρ)ίτης, ἔνν. λίθος· ὁ ἀλῖδαστος
 Θεοφρ. καὶ ὀηλ. ἀλῖδαστρίτης· Ἰων. 5, 206.
 Ἀλαδαστρο-εἶδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ
 ἀλαδαστροῦ, alabastrum formam habens· ἐπὶρ. ἀ-
 λαδαστροειδὲς Διοσκωρ.
 Ἀλαδαστρο-θήκη, ἡ· ὅτι καὶ διὰ τὰ ἐξ ἀλαδά-
 στρον σκεύη Ἀριστ. ἀποσπ. 463, συνήθ. μυρο-
 θήκη Πολυδ.
 Ἀλαδαστρον, τό· ἴδ' ἀλῖδαστρον.
 Ἀλῖδαστρος (α) ὁ, (α. λαβή, ἄνευ λαβῆς)·
 ἴδιος· εἶδος· λίθος λευκός, ἰνώδους καὶ ἀναδι-
 δοντος· ἰκμάδα, ἔπειτα καὶ ἡ ἐκ τούτου κατασκευ-
 αζομένη θήκη, ἀγγεῖον διὰ μυροποιῶν, ἡ μυρο-
 θήκη ἣτις πρὸς τὰ ἄνω εἰς ὅτ' ἀπείληγε· μετὰ
 τῆς γεν· -μύρου· κατ' ἄρχ. λεξ. ἡ ἀλῖδασ-
 στρος· "ἀλῖδαστρον· μύρου" Προδ. 3, 20, παρὰ
 Θεοφρ. 15, 114 ἀπαντᾷ, "χρῶσι· ἀλῖδαστρον"
 τὸ αὐτὸ εἰς πληθ. ἔχει καὶ Ἀγαθ. 61, vas-
 culum ex alabastrite lapide μετγν. καὶ Ν. Δ. καὶ
 ἀλῖδαστρον τό.
 Ἀλαδαστρο-φόρος, 2· ὁ ἐξ ἀλῖδαστρον ἀγ-
 γεια σέριον Ἀισχ. ἀποσπ. 358· πρὸς Πολυδ. "τὸν
 τὰς ἀλῖδαστρον φέροντα Ἀισχύλος καλεῖ ἀ-
 λαδαστροφόρον".
 Ἀλαδίστριον, ἡ· πόλις ἐν Αἰγύπτῳ Πλουτ.
 Ἀλῖδε καὶ ἀλῖδε, ἡ· ἡ σποδός, καπνὶὰ ἐκ
 κερδούων καὶ ἡ ἐκ ταύτης κατασκευαζομένη
 μελάνη Ἦσυχ.
 Ἀλῖδής, 2· ὁ μὴ ἔχων λαβὴν, ὁ μὴ δυνάμενος
 νὰ πιανθῇ, ansa carens.
 Ἀλῖδής, ἡ ἀλλῖδής, ἡτος, ὁ· εἶδος· ἰχθύος τοῦ
 Νείλου, silurus anguillariss· ἴδε καὶ Κοραὴν εἰς
 Ξενοκρ. σ. 176, ὅστις νομίζει τὴν λέξιν ὅχι
 Ἑλληνικὴν.
 Ἀλῖδε· ὁ· ὄνομα τοῦ ὀφρύου Ἦσυχ.
 Ἀλῖδός, ὁ Πλουτ. καὶ Ἀλῖδός, ὄνος, ὁ· ποτα-
 μὸς ἐν Σικελίᾳ Διοδ.
 Ἀλῖδωδής, 2· ὁ πλήρης ἀλῖδης, καπνισμένος.
 Ἀλῖδονία, ἡ· πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ.
 Ἀλῖδε, (α) ἐπ. ἐπὶρ. (β) εἰς τὴν θάλασσαν

«εἰς ἄλᾱ» Ὁδ. «ἄλᾱδε μύσται» ἦτο ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἑλευσινίων μυστηρ. Πολυαίν. mare.
Ἄλᾱ-δρομος, 2' ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης δρόμος καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέχων, ἡ δὲ διὰ πηλὴμά- των δρόμος ἐκ τοῦ ἄλλομαι Ἀριστ. Op. 1399, in mari vagans, cursus per mare.
Ἄλᾱζ' αἰσχροῦ Πουγ.
Ἄλᾱζονεία, ἡ (ἀλᾱζών) ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀλᾱζόνος, ἡ μεγαλαυχία, ὁ κόμπος, iactantia.
Ἄλᾱζόνευμα, τὸ ἀλᾱζονικός λόγος, μεγάλη λόγια, κοιν. τὸ μὴ ἀληθές ἐν λόγοις, παρὰ τὸ, ἀπάτη Δίσχ. 1, 178, iactatio.
Ἄλᾱζονεύομαι, ἀπολ. μέσ. εἶμαι ἡ πράττω ὡς ἀλᾱζών, κομπᾶζω, ἐπαίρομαι, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν Ἰσικ. 13, 1, περί τινας Ξεν. Κυρ. 2, 2, 11, ἐπὶ τινι Δίσχ. Α. iactio.
Ἄλᾱζονία, καὶ ποιητ. ἀλᾱζονίη, ἡ ἀλᾱζονεία Χρ. Σιδ.
Ἄλᾱζονίας, ὁ ὁ καυχηματίας, Ἡρωδιαν iactator.
Ἄλᾱζονικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλᾱζονίαν, ὁ μὲ ἀλᾱζονίαν φερόμενος, ἡ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἀλᾱζονεύηται, οἰηματίας Ξενοφ. Ἀριστοτ. ostentandi cupidus ἐπίρ. ἀλᾱζονικός Πλουτ.
Ἄλᾱζονο-χάνου-φύλαρος, ὁ κομικὴ λέξις τοῦ Ἀρχεστρ. παρὰ Ἀθην 1, 29, ὁ ἀλᾱζών, γάνος, φύλαρος Σουίδ. ὁ μέθυσος, λήρος.
Ἀλᾱζών, ὄνος, ὁ, ἡ (ἀλᾱζῶν, ἄ) ἰδίως ὁ περιπλανώμενος, ὁ ἀγύρτης (κατ' Εὐστάθ. πᾶς ὁ πλάνης ἐαυτοῦ ἀγύρτης), ὁ κομπαστής, ψευδολόγος οὕς. οἰηματίας, μεγαλογόρος, ὑπερήφανος, ψεύστης, ὁ περισσώτερα λέγων ἢ ὅ, τι γνωρίζει καὶ περισσώτερα ὑπισχνόμενος νὰ πράττῃ, παρ' ὅ, τι ἀληθὺς γινώσκει καὶ πράττει. κατ' Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 4, 7 «προσποιητικὸς τῶν ἐνδοξῶν καὶ μὴ ὑπαρχόντων καὶ μειζόνων ἢ ὑπάρχει» ἀντιτίθ. τῷ εἶρηνι παρὰ τὸ σοφιστής Πλάτ. παρὰ τὸ πονηρὸς Ξεν. Κυρ. 2, 2, 5 «ὁ μὲν γὰρ ἀλᾱζὼν εὐοίει δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἶσι καὶ ποιήσιν, ἃ μὴ ἱκανοὶ εἶσιν ὑπισχνου- μένους». Καὶ ὡς ἐπὶ 9. «ἡ δὲ ὅλη ἀπάντων ἀλᾱζο- νίστατος» Πλάτ. «ἀλᾱζόνες λόγους» = ψευδεῖς Πλάτ. «ἡ ἀλ. γυνή» Πλουτ. gloriosus, vanus συγκρ. ἀλᾱζονέστερος, ὑπερβ. ἀλᾱζονίστατος Πλάτ. καὶ ἀλᾱζονίστατος μετγν.
Ἀλᾱζώνες, οἱ Σκυθικὸν ἔθνος μεταξὺ Ἀντι- πέρου καὶ Βόγρου ποταμοῦ.
Ἀ-λᾱθεῖα, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱθείας Θεοφρ. 29, 1.
Ἀλᾱθεῖς, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱθείας ἄορ. τοῦ ἀλᾱμά.
Ἀλᾱθεῖς, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱθείας Δίσχ. Α. 1, 76.
Ἀλᾱοφίς, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱθείας Πινδ. Ο. 43, 140.
Ἀλᾱθητός, 2' α) ὁ μὴ λησμονούμενος ἀρχ. λεξ. β) ὄντινα τίποτε δὲν λανθάνει, εἰς ὃν οὐδὲν κρυπτόν «τὸ θεόν» Δίσχ. 16 (—), qui latere nequit.
Ἀλᾱθινός, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱθινός.
Ἀλᾱί, ὄνομα αἰ' δύο δήμοι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δημό- ται Ἀλᾱίεις, ἔων, ἐπὶ 9. Ἀλᾱίος, αἶα, αἶον, κυρ. ὡς ἐπὶ 9. τῆς Παλλιδος Στρατ.
Ἀλᾱτα, τὰ ὄνομα ἀγῶνος πρὸς τιμὴν τῆς Ἀ- θηνᾶς Πaus.
Ἀλᾱίνω, (ἄ) ἀλᾱομαι τραγ. πρὸ καὶ ἡλᾱίνω.
Ἀλᾱιός, 2' παλκιός, ἄρρον Δίσχ. ἀποσκ. 444 πρὸ ἡλᾱός.

Ἀλᾱτος, ὁ Ἀπόλλων Ἐτ. Μ.
Ἀλᾱτός, ἀλᾱός, τυφλός «ἀλ. φθίσις» = ἡ ὑφρ- πούσα Ἰηποκρ.
Ἀλᾱκᾱτά, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱκᾱτῆ.
Ἀλᾱκᾱτίον, τὸ τὸ μαργανικόν, τὸ σπορόμενον κύκλωθεν Α. Ταρ. 5. παρὰ δὲ τοῖς νῦν κυρίως καὶ ἀλᾱχού τῆς Ἑλλάδος τὸ μαργανοπήγαδον.
Ἀλᾱκᾱτος, ἀφᾱρτος Πουγ.
Ἀλᾱκᾱσαι, ἀφᾱρσαι, συνάγεισθαι Πουγ.
Ἀλᾱλά, ἄς, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱλή.
Ἀλᾱλά (—), ἄς, ποιητ. ἡ ὄνομαστ. λέ- ξις, ἡ ἐν πολέμῳ κραυγὴ Εὐρ. Ἐλ. 1344, ἐν πληθ. «ἀλᾱλαί, ἡ πατήρ» Ἀριστ. Αυσ. 1291 ἔτι ἡ κραυγὴ νίκης, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰμωγὴ, ελα- μοι ululatus ἐντεού. αὐτὸς ὁ ἀγών, ἡ μάχη Πινδ. Ν. 3, 57 «δορίε τυπος» προσωποποιεῖται ἐν ἀποσκ. 225 «ἀλᾱλᾱ» Ἀλᾱλά πολέμου θόρυγος.
Ἀλᾱλᾱχή, ἡ (ἀλᾱλᾱζῶ) κυρ. κραυγὴ ἐν πο- λέμῳ, ἐν γέν. κραυγὴ νίκης, οἰμωγῆς, δυνατός ἦχος Εὐρ. Φοιν. 345 «ἐρέσσις» = πρατεύει δύναται παρὰ τὸ θυσιαστήριον Στ. Τρ. 205.
Ἀλᾱλᾱγμα, τὸ ἀλᾱλᾱξί, Καλλιμ. ἀποσκ. 310.
Ἀλᾱλᾱγμός, ὁ τὸ ἀλᾱλᾱγμα Ἡρόδ. 8, 37, ἡ πολεμικὴ κραυγὴ καὶ ὁ ὕμνος μετγν. — τιμπα- λῶν = ὁ ἦχος ἡ ὁ κρότος Εὐρ. — ἀλᾱλῶν Εὐρ. Ἐλ. 1352, iactus clamor (milium).
Ἀλᾱλᾱζῶ (—), μελ. ἀλᾱζῶ φωνίζω ἀλᾱλᾱ, ἡ ἀφᾱνω κραυγῇ, τρανήν, ἡ θέσαν φωνῆν ἀγορεύειν τῆς μάχης μετὰ τὴν ἐπιβῆν τῶν παιόνος Πινδ. Ο. 7, 37, ἀπολ. ἡ — τινὲς πρὸς τινα (θεόν) ἐν γένει κραυγᾶν, βοᾶν, μετὰ τοῦ — νίκην Σοφ. Αντ. 133, πανηγυρίζω ἡ ἀγγέλλω τρανὴ τῇ φωνῇ τὴν νίκην, καὶ ἐπὶ οἱ μνηστῆς θρόνον μεταρ. ἦχος δυνατός Ν. Δ. — Μετ. = εἰνεον. Εὐρ. Ἀρριαν. clamorem eio.
Ἀλᾱλᾱζίος, ὁ ἐπὶ 9. τοῦ Ἀρεῖος, δι' ὃν ἡ ἐν πολέμῳ κραυγὴ ἐγείρεται Κορυνοῦ.
Ἀλᾱλή, ὁ μόνον παρὰ τοῖς γραμματ. ἀπαντῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρχαδ. οὕτως τονισμένη λέξις ἀντὶ ἀλᾱλᾱ Ἀλᾱλᾱ παρ' Ἀθην. 9, 421 ἀπαντᾷ ἀλᾱλή ἢ ἀλᾱλᾱ.
Ἀλᾱλήματι, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱλᾱ.
Ἀλᾱλήματι, τὰ ἔθνη παταμοῦ, κλυστά, γομ- εῶδη Πουγ.
Ἀ-λᾱλήτος, 2' ἀνέκφραστος, ἄρρητος Ν. Δ. «τὰ ἀλ.» = τὰ ἀπύρρητα Φιλοθέμ. 17 ἔπρ. ἀλᾱλήτος = ἀλόγος, ἀνοφελὴς ἐκκλ.
Ἀλᾱλητός, ὁ (ἀλᾱλᾱ) ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀλᾱ- λαγμός Ἠλ. π. 78, καὶ οἰμωγὴ Ἠλ. φ. 10 ἐν γέν. ὁ πάταγος «παλακούντων περὶ τὴν γνά- θον» Ἀθην. 6, 268.
Ἀλᾱλητός, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱλήτος, κρότος Παλ. Ανθ. 6, 51, strepitus.
Ἀλᾱλητῶν, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱλήτος.
Ἀλᾱλητῶν, ἐπὶ 9. ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱλήτος μετγν.
Ἀλᾱλίς, ἡ πονηρία, ἀταξία Σοφ. ἀποσκ. 220.
Ἀλᾱλία, ἡ, μετγν. Ἀλᾱρία, πόλις ἐν τῇ ἀνα- πολ. παραλίᾳ τῆς Κορινθίας.
Ἀλᾱλκεῖ, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱλᾱ.
Ἀλᾱλκεῖν, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱλᾱ.
Ἀλᾱλχομεναί, πόλις τῆς Ἰθᾱκῆς, κατ. Ἀλᾱλ- χομεναῖος Στ. Βαλ.
Ἀλᾱλχομένειον, τὸ Ἀλᾱλχομένιον.
Ἀλᾱλχομενεύς, ὄνομα ἀντὶ ἀλᾱλᾱ, τοῦ Διὸς Μ. Ἐτ.

Ἀλαλκομενής, ἴδος, ἢ ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, αὐτοῦ κληθείσης ἐκ τῆς πόλεως, (Ἀλαλκομενὴ ἐν Βουσιτίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχε ναὸς πρὸς τὴν αὐτῆς· ἀλλ' οὐχ ἦτοσαν καὶ κατ' ὑπαινικμὸν πρὸς τὸ ἀλαλεῖν, ἀδύνατον, βοηθεῖν· κατὰ δὲ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἱστορ. τῆς Περσ.).

Ἀλαλκομένιον, τὸ Ἀλαλκομενί, κατ. ἀλαλκομενὴς καὶ Ἀλαλκομένιος.

Ἀλαλκομένιος, ὁ βοιωτικὸς μῆν = τῷ ἀπ. Μακροχρηδωνί Ἀρπυρ.

Ἀλαλκῆριον, τὸ βοηθητικὸν μέσον· τινὲς = κατὰ τινος, ἀλλ' ἐξήγησαν ἀρ. λεξ.

Ἀ-λάλος, 2^ο α) βωδός, ἄφωνος· β) ὁ βωδὸν κέρων Ν. Δ.

Ἀ-λάλυσ, ὕμνος, ἢ λαγαῆς Νικαυ. Ἀλ. 18, κατὰ Β. Ἀν. 374, καὶ πυγμαῖς, ἀπορία, ἀγνωσία, στενοχωρία.

Ἀλάλκωμαι, ἐπ. (ἴδιος παρακ. τοῦ ἀλυκτίου ἀλυκίζω, α λ)· εἶμαι πλήρης ἀδηνονίας καὶ φόβου Ἰλ. κ, 54, sum perturbatus· 3^ο ἀ-λαλεῖν.

Ἀλαμάνοι· οἱ οἱ Ἀλμάννοι.

Ἀλῆμενος, μεσ. ἀορ. μετοχ. τοῦ ἄλλομαι.

Ἀ-λάμπετος, ποιητ. 2 καὶ ἀ-λαμπής, 2 ποιητ. καὶ μετρν. (λάμπω)· ὁ ἄνευ λάμψεως, σκοτεινός· ἀήρ Όμ. Γμ. 32, ἐνθα ὁ Ἐρμην. ἐνέεικ τοῦ μέτρου ἀναγκάσει, ἀπολάμπετος· «-γῆς βάθρον» Σοφ. Όμ. Κ. 1658, ἐνθ' ἄλλοι ἀναγκάσει, ἀλόπητος. Ἀλδωο σῶσαι· Ἀππ. -σώτος Ἑσίορ. 26, 517, non collum tratus.

Ἀ-λαμπής, 2^ο ἀλάμπητος· ἡ λήνυ = ὁ μὴ ἐπὶ τοῦ ἡλίου φωτίζόμενος Σοφ. Τρ. «Ἀλδω· εὐνοία» Ἑπίγρ. 26, 677· «γρόματα σκοπέ καὶ ἀλαμπ.» Πλουτ. Φωκ. 1.

Ἀλαμπία, ἢ ἡ ἄλλεψις λάμψεως Φωτ. obscuritas.

Ἀλάνεια, ἢ ἀλαζονεία Σουίδ.

Ἀλάνες· ἀλγής Πτογ.

Ἀλάνειος· ὁλοσχιδρὸς κατὰ Ταρναντίους.

Ἀλάνοι, οἱ Σαρματιῶν ὄνομα, ὧν ἡ γῆρα Ἀλάνια, ἐπὶ θ. Ἀλάνιος, 3 ὄνομα.

Ἀ-λάβετος, 2^ο ὁ μὴ λαβεύεις, πολεμῶν (λίθος), ἀδούλευτος.

Ἀλάσμαι, (ἀλ) παρσι. ἀλῶ, ἱππιετι. ἀντὶ ἀλῶ ἐκ τοῦ ἀλῆος ἴδιος παθ. ἐντιθ. ἀορ. ἡλῆ-θην, ποιητ. ἡλῆθην, παρακ. ἀλάλμαι μετὰ ἐνεστ. σημ. ἐντιθ. καὶ ἀλάλθωαι, ἀλαλῆμενος, παρασημ. ποιητ. ἀλῶνω, καὶ ἐπ. καὶ ποιητ. ἀλῆσθω· περὶ λῶνωμαι, ἀποπλῶνωμαι, ποιερῶμαι, ἴδιος ἐπὶ τῶν ἐπαιτιῶν, ἀπολ. «ἐπὶ πόντου, ἐπὶ τοῦ ἀλῶ» «κατὰ πιδίον» «κατὰ δώμα» ἐν τῇ οἰκίᾳ· «ἐπὶ γένους» καὶ ποιητ. μετὰ μόνης αἰτίας. «ἀλῆσθαι γῆν» Σοφ. Όμ. Κ. 1686 «ἀλῆσθαι ἐκ τινος» = ὑπὸ τινος εἶμαι ἀποδιδωμένους, ἔξωρυσμένους Σοφ. Όμ. Κ. 1365 καὶ ἀπολ. ἔω ἐν τῇ ἑσπέρᾳ· μεταφ. ποιητ.

α) εἶμαι ἀδύνατος, ταλαντεύομαι κατὰ τὴν γνώμην, διαπορῶ Σοφ. β) ἐνδεὴς ἔγω τινός· «ἀλῆσθαι τινος» = κερ. μακρὸν εἶναι τινος, Πινδ. Ο. 1, 98· ἐντιθῶαι ἀνακτίον καὶ τὸ «φυγὴν ἀλῆται τῆς πρόποθ» εὐπραξίας = ποθεῖ ἐν τῇ φυγῇ τοῦ τῆν προτέραν εὐτυχίαν Εὐρ. Τρ. 635, aberro, vado, prout, ἐν τῷ πεζῷ ἢ

λέξις εἶνε σπάνια, ἀπαντᾷ δὲ παρὰ Σουκ. 2, 102, Διοδ. καὶ μετρν.).

Ἀλάος, ἐπ. καὶ ποιητ. 2 (ἄ, ᾱ) (κατὰ Δεδερλῆν ἐκ τοῦ ἀλάομαι, στερεοῦμαι, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν πρώτος τῶν ὀφθαλμῶν, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἄ καὶ λάω, βλέπω· ἐν τοῖς ἀντίκειται τούτῳ ὁ τόνος)· 1) ὁ μὴ βλέπων, τυφλός· «ἀλάος ἔλκος ὀμμάτων» ἢ τὴν τυφλωσιν προσφενδοσά πληγὴ· παρ' Ἀισχ. Εὐρ. 312· «οἱ ἀλαοί» = οἱ νεκροὶ κατ' ἀντίθ. τοῦ· «δεσφρότες» 2) σκοτεινός, ἀμαυρός· νέφος Ἀπολ. Ρ. 2, 259, εἰς αὐτ. Ἀλ. α-σκοπία, ἐπ. ἰων. ἀλαο-σκοπῆ, ἢ ἡ τυφλὴ, δηλ. ἀφρόντιστος φυλακὴ, ἐπαγρόνησις, ἀνωλεπὴς σκοπία· «ἀλαοσκοπὴν ἔχων» Ἰλ. κ, 515, εἰς αὐτ. (negligens), speculatio.

Ἀλαο-τόκος, 2^ο ὁ τυφλὰ τέκνα γεννῶν Σουίδ. caecus pullos pariens.

Ἀλάω, ἐπ. ἀορ. 1. ἀλῶντα (ἄ ᾱ) (ἀλάος)· τυφλῶναι· «τινὰ ὀφθαλμοῦ» = ἀποστρεφῶ τινὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ Ὁδ. α. 69, ἢ τὸν ὀφθαλμὸν τινος τυφλῶναι, ecessum reddo.

Ἀλάπαδνός, ἐπ. 3 (ἰλαπάζω)· ὁ εὐκόλως καταπονδόμενος, ἢ καταγωνιζόμενος, εὐάλωτος εὐδάμαστος, ἄτονος, ἀδύνατος, ἀσθενής· -σθένος Ἰλ. ε, 783, συγκρ. δ, 303· ἔτι Πασ. καὶ μετρν. ποιητ. infirmus ad resistendum.

Ἀ-λαπαδνόςνη, ἢ ἀδυναμία Κοίντ. Σμαρ. 7, 12, imbecillitas.

Ἀ-λαπάζω, ἐπ. καὶ ποιητ. μελ. ἄζω, ἀορ. ἀλάπαζ, (ἰ εὐρυν. καὶ λάπαζω καὶ τούτο κατὰ Δεδερλῆν ἐκ τοῦ λαδύν τῆς ρίζ. λαμβά-ναι)· λαμβάνω, ἐκκεῖναι, ἐξεντλῶ, καταπονῶ, κατακρατῶ· τινὰ· «δικαφείρω, ἀπόλλυμι τινὰ, ἢ καὶ πόρον τοῦτον εἰς δυστοχίαν, πείζω, ἔτι καταστρέφω, πορῶ καὶ λεηλατῶ»· πόλιν Ἰλ. 6, 367, calauria, vasto, perdo, συγκρ. παθ. ἐπικρατῶ, φρονέω· «στῆλας ἀνδρῶν» Ἰλ. ε, 166· -ελάπαγας λ, 503.

Ἀλάπαθα· τὰ κενώματα παρ' ἀπτικ. Σχ. Θεοκρ.

Ἀλαπῆος· ἀσθενής Πτογ.

Ἀλαπα· τὸ τοῦ δούρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς ἐπιδορατίδος ἐμπέπων Πτογ.

Ἀλαρόδοι, οἱ λαοὶ ἐν Μασίᾳ θαλάσση Προδ.

Ἀλαρῶναι· βυπᾶναι Πτογ.

Ἀλας, ατος, τὸ ἀλᾶν Ν. Δ. καὶ μετρν. = ἄλς, μεταφ. σὺν παρομοι. «ἄλαςιν ὕει» = βρέγει ἄ-λας, ἐπὶ μεγάλῃς εὐφορίας Σουίδ. κατὰ Μ. Εὐ. λέξις τῆς κοινῆς διαλέκτου.

Ἀ-λαστέινος· ἀλαστὴν ἀργ. λεξ.

Ἀλαστέιν, ἐπ. (καρ. θέν δύνανται καὶ λησμονήσω τὴ)· ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι· ἀλαστέσας Ἰλ. μ, 163· ἡλῆστέσων α, 21· τινὶ Μαν. 2, 183, indignor.

Ἀ-λαστέρις, ἢ δόσις· ἱεροσπ. impietas.

Ἀλαστορίδης, ὁ ἀφρόντος τοῦ Ἀλίστορος Ἰλ.

Ἀ-λίστορος, 2, παρασημ. τοῦ ἀλάστωρ Ἀισχ. ἀποσπ. «ἀλαστῶνισιν ὀμμάτων κύκλοις» Σοφ.

Ἀντ. 962, ὁ κατέρωτος, κατέρως ἄγιος, ὁ τὸ ἄγρος ἀποτίον, ὁ μεταρῶς, acclivius· ἐπὶρ. ἀλαστέρος γλῶσσ.

Ἀ-λαστος, 2 (συνηθ. ἐκ τοῦ λαθεῖν, κατὰ τὸν Ἑρμαννον ἐκ τοῦ λάθωμαι, κατὰ Δεδερλῆν, ὅστις καὶ ἀλαστός γράσει, ἐκ τοῦ ἀλάσθαι, ὥστε =

- μετοχ. ἡ-τινι: ἡ μετὰ οὐδ. αἰτ. ἡ ἐπὶ τινι, *solare molestia officio*.
- Ἄλδετα ἰταρχία Πουγ.
- Ἄλδινω, ἔπ. καὶ ποιητ. ἄρχ. ἔρημ. ἄλδω, συγγ. τῷ ἄλδωμαι καὶ ἄλδωναι ἄρ. 2 ἄλδωνον κτίνω τι νὰ ἀδύσῃ, ἐνδυναμώνω «αἰεὶ ἤλδανε ποιμένι λαῶν» Οδ. σ, 70 ὁ γλῶσσα ἀλδάνει κακίαν Ἄισχ. αλο, vocatum facio.
- Ἄλδῶναι ἄλδανω μόνον μέλ. καὶ ἄρ. γραμ.
- Ἄλδῆεις, ἔστα, ἐν ὁ δίδωμι ἀδύσῃς ἡ ἐπιδόσιν, προκατῆν μετγν. ποιητ. *creatus*.
- Ἄλδῆμιος, ὁ (ἄλδανω) ἐπὶν. τοῦ Διὸς Μ. Ετ.
- Ἄλδῆσκω, ἔπ. ἀμει. (ἄλδανω) ἐπιδόσιν, ἀδύσῃν, προκατῆν ἐπὶ τῆς τοπαρῆς, *creatus boue*. καὶ μετὰδ. ἑραπειῶν, περιποιῶμαι, ἡ ἀμεινὸν νὰ ἀδύσῃ - λήγον Θεου. 17, 78.
- Ἄλδῶναι ἄλδῶναι ἄλδῶνται: Κόιντ. Σμ. 9, 473.
- Ἄλδωμαι ἄλτος Ἐπιγρ.
- Ἄλεια, ἡ 1) πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ 2) ἐπώνυμ. τῆς Παλλήδος Πρωδ. Πρωδ.
- Ἄλεια, ἡ τὸ ἀποφυγεῖν, ἡ ἀποφυγή Πλ. γ, 300 ὅσοτος ἄλεια ἡ κατὰ τῆς βροχῆς προφύλαξις Πρ. Ερ. ἐν γέν. καταφύγων *effugium*.
- Ἄλεια, ἡ, ἰων. ἄλεια (συγγ. τῷ εἶλη καὶ εἰλησις) (Προκλ. εἰς Πρωδ. Ερ. 1, 91, κυρίως ὁπαί-θρος τόπος ἐν ἡλίου θερμανθέντος) ἔπ. καὶ μετγν. θερμότης ἰδῶς ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου Οδ. ρ, 23 ἐν γένει θερμότης κατ' ἀντίθ. τοῦ ψύχους Πλάτ. *calor solarius*.
- Ἄλειαίω εἶμαι ἡ γίνομαι θερμὸς Ἀριστοτ. προδλ. 1, 39, ἰων.
- Ἄλειαίνω θερμαίνω, κίμαιν θερμὸν Ἀριστοτ. Πλουτ. ἀμετὰδ. καὶ παθ. θερμαίνομαι, γίνομαι θερμὸς Ἀριστ. ἐκκλ. 510, *califacio*.
- Ἄλειαντικός, 3' ὁ θερμαίνων ἡ πρὸς τὸ θερμαίνων ἐπιτῆδους Σαφ. Ἑρμ.
- Ἄλειαρ ἄλειαρ, πολυμορία Πουγ.
- Ἄλειασθα, ἄρ. τοῦ ἀλειαυ.
- Ἄλειαγῆ ἡ σιὰ Ἀρκαδ.
- Ἄλειαίνος, 3' ἄλειαίνος, ὁ προξενὸν ἡ παρασκευάζων πόνον, ἄλεια, ἡ ἀλεια, ἡ ἄλεια, ἡ ἄλεια ἡ τῇ σῆμ. δύσκολος, πολύπονος, γαλειπός Πλ. κ, 402, *molestus tristis* ἐπὶρ. ἀχνύμενος ἄλειαίνος Κόιντ. Σμ. 3, 557.
- Ἄλειαίω, μόνον ἔνεστ. καὶ παρ. καὶ μόνον παρ' ἐπικοῖς ἐν γράμῃ ἐπιμελοῦμαι τινος, φροντίζω Πλ. θ, 477, «οὐκ ἀλειαίω τινός» = καταφρονεῖν, ὀλιγωρεῖν, συνδ. μετὰ τοῦ μετ-τρέπομαι, α, 160, προδ. Πρ. Θ, 171, ἀπολῶτ. Πλ. σ, 106, καὶ μετγν. ποιητ. Απολ. Ρ. 1, 14 καὶ ἀνευ ἀρνήσεως 3, 193. Μετ. αἰτ. Μουσ. ἀποστ. παρ' Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ, 6, 6, παρὰ Νον. 10, 286 ἐπομένους εἰ, *euro*.
- Ἄλειαίνω, (ἀλειαίνω) φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, παρ' Ὀμ. Ὀδ. «δαίτα, καὶ δαίτα» = παρσκευάζειν δεῖπνον, συνθθ. δ' ἐαυτὸν α, 374, καὶ δ' ἄλλους. Γενικώτερον Ὀμ. Ὑμ. Ἑρμ. 361 ὁλοφροσύνην καὶ ἀνευ πτώσ. Απολ. Ρ. 4, 1203, *carum apparare*.
- Ἄλειαω (κατὰ Διοδωρὸν τῆς αὐτῆς ῥίξ. τῷ ἀλειαίνω, καὶ ἀρχ. ἐπιμελής εἰμι, προδ. *diligens*, *negligens*, καὶ *religio*, συνθθ. δ' ἐκ τοῦ λέγω καὶ ἄ, συνδ. ἐπ. καὶ ποιητ. μόνον ἐν

- ἔνεστ. καὶ παρ. κυρ. ἀπαριθμῶ ἐν τισιν ἀλειαῖσθαι Πινδ. Ο. 2, 86, (Σχολ. συγκαταλέγονται), ἐπιμελής εἰμι, μετὰ γέν. προσ. σισπ. σέδομαι τινα, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω «οὐκ ἀλλήλων ἀλειαῖσι» Οδ. α, 115-Διὸς 275, μετ' ἀρνήσε. ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, μετ' αἰτ. ἡ γέν. πρᾶγμα, φροντίζω τινός, μέλει μοι τινος, ἀπολ. «οὐκ ἀλειαῖσι» = ἀναίσις Οδ. τ, 19, πρὸς δὲ τούτοις προσέχω τινί, λογιζομαι τι, προνοῶν ἐξω τινός «ἄτης ἀλειαῖσι» = τῆς ἄτης καὶ τοῦ διὰ ταύτης κακοῦ (τῶν ὑπὸ ταύτης πεπραγμένων) ἐπιμελής εἰμι, ἵνα τοῦτο ἐπαρνησώτο Πλ. α, 804, μετ' αἰτ. «ὅπιν θεῶν» = μὴ σεδόμενος Πλ. π, 388 γάμον Πινδ. Ισ. 7, 46, *euro*, *rationem habere*.
- Ἀλειαίνος, ποιητ. 3 (ἄλεια, ἄλεια) ὁ θερμότητα παρέχων, ὁ θερμαίνων, ὁ θερμαινόμενος, ἐπὶ τόπων καὶ πραγμ. κυρ. ἐπὶ ἡμαθίων ἂντιθ. τῷ ψυχαι-νός Πρωδ. *calidus* ἐπὶρ. ἀλειαίνος Πρωδ.
- Ἀλειαίνω, (ἴδε ἀλειαρ), μόνον ἔνεστ. καὶ παρ. (ἄρ. ἀλειαίνω παρὰ Μαν. β, 736) ἀποφύγων, φεύγων, συγγ. παρ' Ὀμ. - κῆρα, - θυμόν, Οδ. ν, 148, μετ' ἀπαρ. «κτείναν μὲν β' ἀλειαίνω» Πλ. ζ, 167, ἀπολ. ὀλιγωρῶ, παρα-μερίζω, ἐκτρέπομαι Οδ. δ, 251, *euro*, *re-vedo*.
- Ἀλειαίη, ἡ (ἄλεια, ἄλεια), ἔπ. 1) ἀποφυγή, ἐκφυγή, *vi-tatio* 2) ἴδε ἀλεια.
- Ἀλειαίη, ἡ ἐπὶρ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὅρ' ὁ ἐπὶματό ἐν Τεγείᾳ καὶ Μαντινείᾳ.
- Ἀλειαίης, (ἴδε ἀλειαίνος) (κατὰ Β. Αγ. 380 ἀλειαίης) - ὕπνος = ὁ θερμαίνων, ἀναφύγων ὕπνος Σοφ. Φιλ. 817, παρ' Ἡσίοδ. ὁθ. ἀναγινώσκ. ἐπ' ἀλεια λείαρχον οὐχ ἦσαν ἑτεροί προτιμῶσιν ἐκαλεια.
- Ἀλειαίω, ἀλειαίνω ἀλειαίω, ἀλειαίνω.
- Ἀλειαίη, ἡ ἀντὶ ἀλειαίη τὸ ὀφάρεμα Πρωδ. 3, 1, 11 καὶ μετγν. (ἄ).
- Ἀλειαίη, ἡ ἡ περιπλάνησις, πορεία ἀρχ. λεξ. *peregrinatio*.
- Ἀλειαίντος, 2' ὁ μὴ λειασθείς, ὀμαλυνθείς, σιγασθείς, ὁ μὴ ὀμαλυνόμενος, non *le-vigatus*.
- Ἀλειαίρ, ατος, τὸ (ἀλειαίω) ἄλευρον, ἰδίως ἐκ σίτου, μόνον εἰς πληθ. ἀλειαίρα Οδ. υ, 107, *farina triticea*.
- Ἀλειαίμα, τὸ (ἀλειαίω) 1) τὸ ἀλειαίνω, ἡ γοῖαν δι' εὐωδῶν ἐλαίων μετὰ τὸ λουτρὸν Πλουτ. Ἀριστ. *unguentum* 2) μετγν. ἡ ἀλειαίη, ἡ ἐλαίων, δι' οὗ ἀλειαίνεται τὴν Ἀθην. 12, 553, -εὐωδῆ Πλάτ. Τιμ. 50, *unctio*.
- Ἀλειαίματιον, ὅπου, τοῦ ἀλειαίμα Διογ. Α.
- Ἀλειαίματ-ώδης, 2' ὁ μὲ ἀλειαίην ὁμοιος Ἰπποκρ. *unguento similis*.
- Ἀλειαίνον ἀσθενές, λεπτόν Πουγ.
- Ἀλειαίνω ἡλειαίνω, ἱερὸν ἡλίου Εὔσταθ.
- Ἀλειαίος πένης Πουγ.
- Ἀλειαίος καὶ ἀλειαίος, 3' συλλεक्टός, ἀθροιστός Πουγ.
- Ἀλειαίπτης, ἥρος, ὁ ὁ ἀλειαίτης Μανθ.
- Ἀλειαίπτηρον, τὸ ὁ τῆς ἐν ᾧ ἀλειαίνονται ἐν ταῖς παλαιστραῖς, καὶ ἐν τῷ λουτρῷ Θεοφρ. *unctorium*.
- Ἀλειαίπτης, οὐ, ὁ (ἀλειαίω) μετγν. ὁ ἀλειαίνων,

1) ὁ δούλος ὁ ἀλείφειν τὴν κροῖον τοῦ μὲ ἔλαιον ἐν τῷ λουτρῷ· 2) ὁ διδάσκαλος κυρίως τῶν ἀθλητῶν, ὁ ὀρίζων τὴν διαίταν, καὶ ἐπιστά- των εἰς τὴν δι' ἑλπίου ἐπιγίγιναι Ἀριστοτ. Πθ. 2, 6, 7· ἐν γέν. ὁ διδάσκαλος· πολιτικῶν Πλουτ. Περ. aliptes.

Ἀ-λειπτικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἀλείφειν ἀνθρώπων, ἢ ἀλειπτική· ἐννοεῖται, τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ ἀλείπτου Τυμ. Λοκρ. 104' οὐδ' ἀλειπτικός· οὐδ' ἐν τῇ παλαιστρῇ γενομένησιν Πλουτ. Συμπ. 1, 2, καὶ unguentum paritibus· ἐπὶ ἀλειπτικός Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 400.

Ἀ-λειπτός, 2' ὁ μὴ ἀπολιθωθείς, ἢ ἀπολει- πόμενος, παρὰ μέγν. ἐπὶ μαχητῶν ὁ ἀνικη- τος Δίων Χρυσ. παρ. refectus.

Ἀ-λειπτός, 3' ὁ ἐπιδοκτικός· ἀλείμματός· ὁ πο- δήματα Κλημ. Ἀλεξ.

Ἀ-λειπτικός, ἢ, ὁκλ. τοῦ ἀλείπτου Πολυδ.

Ἀ-λειπτραν, τό· τὸ διὰ τῆς ἀλοιφῆς σκευὴ· ἀμφ. γραμ. παρ' Ἀθην. 5, 202, ἥδη διορθοῦν. ἐξάλειπτρον, vas unguentarium.

Ἀ-λειπτικός· ἐπὶ ἀνενδράστους Βασίλ. ἀλκαλειπτός.

Ἀλεις, εντος, ὁ· ποταμός ἐν Λακωνίᾳ Θεοφρ.

Ἀλεις, ἀορ. τοῦ εἶναι

Ἀλεισίαν, τό· τόπος ἐν Ἡλιδι Πλ.

Ἀλεισίαν κολώνη, ἢ· λῦρος τοῦ Ἀλεισίου ἐν Ἡλιδι.

Ἀλεισιαν, τό· (συγγ. τῷ λειος ἄ) ἐπ. Κατ' ἀρχ. λεξ. ἐκ τοῦ ἀστερίου· καὶ λειος, ποτήριον τετο- νευμένον· πρῶ. ἐν ταύταις Ἀθην. σ. 470, καὶ 783 ἀπὸ τοῦ ἄγρου λειον εἶναι, ἢ ὅτι ἀλείζεται ἐν αὐτῷ τὴν ὑγρόν· μέγα ποτήριον ἐκ μετάλ- λου λαμπρῶς ἐξεργασμένον, ἀλλ' οὐχὶ λειον, ποσειδών· ἐντεσθ. πολυδάπανον, πολύτιμον· δέπει· Ὁδ. γ. 50.

Ἀλεισος, ὁ· ἄλεισον Ἀριστ. ἀποστ. 521.

Ἀλειται, 3 ἐνικ. πρῶτ. μέλ. τοῦ ἀλλομαι.

Ἀλειταία, ἡ (ἄλλ.) ἀλτήμα Σουφδ.

Ἀλειτής, ου, ἐπ. ὁ (ἀλειταῖον, ἀλειται, ἄ) ὁ ἀποπλανῶν ἢ παράγων, ὁ κακοβόρος, ὁ ἀπα- τεῖν, διακροῦν· Πλάτ. γ. 28· οἱ μνηστή- ρες Ὁδ. ι, 121 (ἀρχ. λεξ. ἀμαρτωλός), societatus. 13, 595 καὶ μετγν. immunitas.

Ἀ-λειτουργησία, ἢ· ἡ ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ὑπηρεσιῶν ἢ λειτουργιῶν τῆς πολιτείας ἀπὸ δη- μόσια ἐν γένει βάρη (πρότερον ἀτέλεια) Στραβ. 13, 595 καὶ μετγν. immunitas.

Ἀ-λειτουργητός, 2' ἐλευθερός δημοσίου λει- τουργίας μετὰ γέν. Δημ. «πάσης λειτουργίας» Διοδ. 2, 2, 40, immunitus.

Ἀλειται, ἄρ. εντος. τοῦ κλιτον· τὸ ἀλταίνω.

Ἀλειφα, καὶ ποιητ. ἀλειφω, ατος, τό· (α') ἀλοιφή, χρῶμα, ἰδίως εἰς τὸ περιβαλεῖν τοὺς νε- κρούς πρὸ τῆς καύσεως, ἐν γένει ἔλαιον Ἀισχ. Ἀγ. (εἴτ. μόνον Θεοκρ. καὶ Πίνδαρ.) Ὁμηρ. μόνον γέν. ἀλείφατος· Πλ. ψ, 170, καὶ ἀλείφατι Ὁδ. ω, 44, 67· «τοῦ ἀπὸ κέδρου γινόμενον ἀλεί- φατος» Ἡροδ. 2, 87, καὶ ἀλείφατι ἀδούθ. 94· ἄλιπος· Πισθ. 553 καὶ μετγν. παρὰ Θεοφρ. ἢ πίσσα εἰς τὸ περιγίρειν τὰς ὑδρίας, unguen- tum, oleum, adeps, pix (—). Ἀ-λειφατίτης, ἄρτος· ἄρτος ζυμωμένος ἐλαίῳ ἢ λίπαι Ἀθην. 3, 110, panis cum adipis factus.

Ἀλείφειον, τό· ποτήριον τι, ὃ ἐγγράντο οἱ ἀ- λειπταί Παιγ.

Ἀ-λειφύ-βιος, 2' ὁ ἐν παλαιστραῖς ἀναστρε- φόμενος καὶ ὑπηρετῶν Β. Ἀν. 382.

Ἀλείφω, (α) παρκ. ἐνεργ. ἀλίσσω, παρ. ἀλίσσωμαι, καὶ ἀλλήλίσσωμαι (μετὰ α. συνδ. καὶ λίπα) 1) γράω μὲ ἔλαιον, ἰδίως μετὰ τὸ λου- τρῶν, παρ' Ὁμ. συνήθ. μετὰ τοῦ «λίπ». ἐλαίῳ· καὶ μόνον μετὰ τοῦ· λίπα· ἐν γί- ναι ἐπιγίγινω, ἐπαλείφω ἐντεσθ. «ἐπ' αὐτῷ» (κροῖον)· τὰ ὅσα διὰ κροῦ ἐπιγίγινω, ἀλλήγορ· ἐκ τῆς παλαιστρας ἐλληγμένον· «ἐπ' τι αὐτῶν» = ἐξασκοῦμαι εἰς τι· 2) Μετ. ἀλείφωμαι· γράω = τὴν αὐτοῦ σῶμα ἀλείφειν Πλ. ε, 171 ὅτε μὲν μετὰ τοῦ· λίπα, ὅτε δὲ· μύροις παρὰ τὴν ποσιν εἰς παλαιστραν τινος ἢ παρ' τὴν παλὴν ἢ τοὺς ἰγῶνας ἀσκαίεσθαι Ἀριστ. μεταρ. ἐπὶ παρακλειδύμαι, παρορμῶ, διεγείρω, προετοι- μάζω· «ἡλείφειν αὐτὸν ἐπὶ μέλεινας ἀνῶνας» Πλουτ. Θεμ. 3) ἐπαλείφω· σῶμα, Πλουτ. αὐτοῦ.

Ἀλείψις, εως, ἰων. ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀλείφειν, γρην Ἡροδ. 8, 22· μεταρ. ἐγκαρτερώσις, πα- ρακλήσις Ἀριστοτ. Θεοφρ. unctio.

Ἀλεινός, 3' δυνατός, ἀλκιμος Σουφδ.

Ἀλεκταίνει· ἰσχύει, γαυροῖα, ἀλλὰ καὶ μετρω- ρίζει Παιγ.

Ἀλεκτήρ, ἦρος, ὁ· ὁ ἀλεξητής, ὑπερασπιστής, βοηθός Παιγ. defensor.

Ἀλεκτόρειος, 2' ὁ ἐξ ἀλέκτορος ἢ ὀρνέου· ὡς ὁ ὀρνέοσις Συνας.

Ἀλεκτορέαυς, ὁ· μικρὸς πετεινός Ἀλλ. Ἰασ. Ζ. 7, 47, pullus gallinaceus.

Ἀλεκτορίδης, ου, ὁ· ὁ ἀπύγονος τοῦ Ἀλέκ- τορος Ὀρρ.

Ἀλεκτορίδιον, τό· ὁ ἀλεκτορίσκος.

Ἀλεκτορίς, ἰδος, ἢ· ἡ ὀρνέα, κόττα, ἢ καὶ ξιν καίτοι· ἀπαντωμένον παρὰ τραγ. καὶ κομι- κῶς ὁ Φρύγχιος ἀποδοκιμαζέται καὶ προτιμᾷ ἡ λυκὸς τὸ ἀλεκτροπύον, gallina.

Ἀλεκτορίσκος, ὁ· ὅπου· τοῦ ἀλέκτωρ, ἀλεκτο- ράνι, πετειναράκι Λισσιπ.

Ἀλεκτορό-λοφος, 2' ὁ λόφος ἀλέκτορος ἔχον (κακᾶλι) εἶδος φυτοῦ (crista) Πλιν. cristam gal- linaceam habens.

Ἀλεκτορο-φωνία· ἡ δὲ ἀλεκτροφωνία.

Ἀ-λεκτος, 2' ὁ ἀνέκρατος· Φερεκρ. Β. Ἀν. 330 καὶ μετγν. inefabilis.

Ἀλέκτριος, 2' ἡλέκτριος.

Ἀλεκτρίς, ἰδος, ἢ· ἀλεκτορίς.

Ἀλεκτρό-λοφος ἀντὶ ἀλεκτορόλης Πλιν.

Ἀλεκτρο-πύδιον, τό· 1) ὁ πύς τοῦ ἀλέκτορος, εἶδος φυτοῦ 2) ὁ ἀστερισμός Ὁρίων Σχολ. Ἀρατ. parvus pes gallinacei (planta) sidus orionis.

Ἀ-λεκτρος, 2' α) ὁ ἀνὴρ γαυροῦ λέκτρος (εὐ- νῆς, κλίνης), ὁ ἄγαμος Σοφ. ἰσηπύτος· 6) ὁ ἐνεκα γάρου δυστυχῆς (δυσλεκτρος)· «ἄλεκτρα γάρων ἀμειλίγματα» = δυστυχῆ ἀμειλ. Εὐρ. Πλ. 482, ἐπιρρημ. ἄλεκτρα· ἀγάμους, infaustus u nuptus.

Ἀλεκτρο-φωνία, ἢ· τὸ φωνήμα ἢ ἀλλήμα τοῦ ἀλέκτορος (πετεινοῦ) Λισσιπ.

Ἀλεκτρούσινα, ἢ· ἡ ἀλεκτορὶς κόμη, λεῖξις κατὰ τὸ λίαν σχηματισθεῖσα Ἀριστ. Νερ. 656.

Ἀλεκτρο-μαντεία, ἢ· ἡ ἐκ τῶν ἀλεκτρού- νων μαντεία μετγν.

Ἀλεκτρυόνειος, 2· ὁ ἐκ τοῦ ἀλεκτορος ἡ τῆς ὄρνιθος· «ἀλ. κρέας» Ἰπποκρ.

Ἀλεκτρυόνιον, τό, ὕποκ. τοῦ ἀλεκτρυόν· Ἀθην. 8, 359.

Ἀλεκτρυονο-πώλης, ὁ· ὁ ἀλεκτρυόνας πωλὼν Πολυδ. 7, 136, gallinarum venditor.

Ἀλεκτρυονο-πωλητήριον, τό· τόπος ἐν ᾧ πωλοῦνται ἀλεκτρυόνες Πολυδ.

Ἀλεκτρυονο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων ἀλεκτρυόνας Πολυδ., qui gallinas alit.

Ἀλεκτρυονο-φύρος, 2· ὁ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἀλεκτρυόνας εἰς τὴν οἰκίαν φέρων Πολυδ.

Ἀλεκτρυονώδης, 2· ὁ μὲ ἀλεκτρυόνα ὁμοίος Εὐναπ. παρὰ Φωτ. in modum gallinarum.

Ἀλεκτρυο-πώλης, ὁ· ἀλεκτρυονοπώλης Πολυδ.

Ἀλεκτρυο-πωλητήριον, τό· ἀλεκτρυονοπωλητήριον Πολυδ.

Ἀλεκτρυο-φύρος, 2· ὁ ἀλεκτρυονοφύρος.

Ἀλεκτρυών, ὄνος, ὁ, ποιητ. ὅς καὶ μετρν. ἀλέκτωρ, ὄρος, ὁ· ὁ πτείνος· ἰθυστάζωτο δὲ τῇ Ἀσκληπιῷ ὅπῃ τῶν ἀνακρινουμένων ἀλλήγοι. ἐκ τούτου ἴδε παρὰ Πλατ. Φαιδ. 5, 118 παροιμ. «πτεῖται ὡς ἀλεκτρυών» (ἐπὶ τῶν φοβούμ. καὶ ἀμαρτῶν), gallus.

Ἀλέκτωρ, ὄρος, ὁ· ὁ ἀλέκτορας ἀρχαῖος. τόπος (ποιητ. ἐκ τοῦ ἀ-λεκτορος· ὁ ἀγρότης, ἡ ὁ κήρυκας ἀγροπνόν) Πινδ. 0, 12, 14, ἐπὶ καλεῖται ὁπὸ τοῦ Ἰωνος οὕτως καὶ ὁ ἀδελός Ἀθην. 4, 183 καὶ μετρν. ποιητ.

Ἀ-λέκτωρ· 1) ὁ ἀλέκτορας, ὁ ἄρχαῖος· Ἀθην. 3, 98· 2) ἔλογος, σύζυγος Σοφ. ἀποστ. 730.

Ἀ-λέκτως, ἐπίρ. ἀορίτως Πουγ.

Ἀλέκω· ἀποθῶ, ἀπαρμόνι ἀποτρέπω· «ἀλέκωις δ' ἀνέρι πενήτην» Ἀνθ. Παλ. 6, 215, ὁ κωδὸς Παλ. γράφει ἀλέγοις.

Ἀ-ἐλάειον, τό· ἀλατρωμένον ἐλάειον (ἄ) Γαλην. oleum sale mixtum.

Ἀλέματος, ὄρος. ἀντὶ ἡλέματος Συναστ. πρὸς Καλλίμ. Δημ. 91.

Ἀλεμάτως, ὄρος. ἀντὶ ἡλεμάτως, ματαίως

Ἀλεμάς, ὄς, ὁ· κήρυκας Πουγ.

Ἀλέν καὶ ἄλιν οὐδ. μετοχ. ὄρος. παλ. τοῦ ἐλῶ, Πλ. φ. 420 (ἄ) συναχθέν, συναθροισθέν.

Ἀλεξ-αἰθριος, 2 (ἀλέξω, αἰθρῇ)· ὁ τὸ φύγος ἀποδιώκων, ὁ ἐκ τοῦ φύγους προσηλάττων, ποτεν arceus· «ἀλεξαἰθριον» ὕερμὸν σκέπτωμα Πουγ. ἐκ Σοφ.

Ἀλεξάνδρα, ἡ· α) ἕτερον ὄνομα τῆς Κασσάνδρας Παστ. 6) τραχηλὶς τις τοῦ Λυκόφρονος.

Ἀλεξάνδρεα, ἡ· πόλις· α) ἐν Αἰγύπτῳ· 6) παρὰ τὸν Παρνασσόν· γ) παρὰ τὸν Τάναϊν κλ

Ἀλεξάνδρεϊανός, ὁ· ὁ κάτοικ. τῆς Ἀλεξανδρείας Στ. Βυζ.

Ἀλεξάνδρειος, 3· ὁ εἰς τὸν Ἀλεξάνδρον ἀνήκων, ὁ ἐκ τούτου προερχόμενος· νόμισμα Πολυδ.

Ἀλεξανδρεὺς, εἰς, ὁ· ὁ κάτοικ. τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀλεξανδρευσικός, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξανδρῆζω· μιμοῦμαι τὸν Ἀλεξάνδρον, εἰμι τῆς μερίδος του, ὡς φιλιππῆζω, Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, ὁ· ὁ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀλεξάνδρουδης, εἰς, ὁ· ὁ κάτοικ. τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξάνδρουδης, 2· ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνήκων, ὁ ἐκ ταύτης ὄν, ὁ ἀλεξανδρεὺς Ἀθην.

Ἀλεξητικός, 3ῃ ἀλεξήτηρος, depulsorius.
 Ἀλεξήτωρ, προσ. ὁ ὁ Ζεὺς Σοφ. Οἱ. Κ. 141.
 σωτήρ Σχολ. Οδ. ψ. 198, auxilialis.
 Ἀλεξήτης, ἡ ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἀράς ἡ
 βλάβας Ἰλ. Ερ. 402. - ἄμυνας Νικαν. Θ.
 851, quae imprecationes depellit.
 Ἀλεξήτης, ὁ ὁ τὰς ἀράς ἐν γένει ἀποτρέπων,
 ὁ ὑπερασπιστὴς, ἀπαντῶν παρ' Ἡσυχ. παρὰ
 Πανυσαν. Θ. 23, Θ, ἀλεξήρους ὁ Βίκκρος ἐκ-
 λάρθ. ὡς γέν.
 Ἀλεξήτης, ὁ ὁ υἱὸς τοῦ Ἰσχυροῦς Ἀπολλοδ.
 Ἀλεξιάς, ου, ὁ ὁ ἀργύριον ἐν Ἀθῶναις τὴν 93
 Ὀλυμπ.
 Ἀλεξί-βέλεμνος, χετῶν ὁ τὸ βέλος ἀποτρέ-
 πων θώραξ πολυμικρὸς Ἰδοσταθ. Π. Σιλ. 46, ar-
 cens sapientia.
 Ἀλεξίδιος, ὁ ὁ ὄνομα ἀλλήτου, Πανυσ.
 Ἀλεξί-γῆρας, 2ῃ ὁ τὸν κῆλον ἀποπολύμενος,
 κατατροπὼν Ὀδ. κ. τὸν Ἀ. 40, 511.
 Ἀλεξί-δῆμος, ὁ ὁ ἀντιπάλος πατὴρ τοῦ Μένωνος.
 Ἀλεξί-κάκω, ἀποθῶ τὰ κακὰ Χαρὶτ. 8. 4.
 ὕπερ διορθώσιν εἰς ἀνεγκυκλίω.
 Ἀλεξί-κῆρος, [ἡ], ἐπ. 2ῃ ὁ κατὰ ἀποκρούων
 -μήτης Ἰλ. κ. 20-δαίμων Ἰσ. Ἐρ. 122 οὐτοίς,
 - Ἀπόλλων Πανυσ. - Ἰσχυρὸς Λοκκ. - δαίμων Θε-
 λοδ. - Ζεὺς Πλουτ. - ῥήματα διόφης Γαλ. 3.
 mala arcesis aversivus.
 Ἀλεξί-κῆρος, 6ῃ ὁ προστάτης ἡ φύλαξ τοῦ
 κήπου οὗτος δ' ἐκαλεῖτο καὶ σύγγραμμα γεωπο-
 νικῶν Νέστορος τινος Γεωπόν. 12, 16.
 Ἀλεξί-κλῆς, ὁ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ
 τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.
 Ἀλεξί-λογος, 2ῃ ὁ τοὺς λόγους ὑποστηρίζων
 - ῥήματα Κριτίας παρ' Ἀθην. 1, 28.
 Ἀλεξί-μδρατος, 2ῃ ὁ ἀνδρείου πρὸς πρὸς
 τεύων, βοηθῶν ἡ λήγῃ Πινδ. Ν. 7, 80. - πορ-
 παί=αὶ ἀπὸ τοῦ ἀνδρείου ἀρὰν ἀποτρέπου-
 σαι ἰσοῦ πομπῇ Πινδ. Π, 5, 91, homines
 defendens.
 Ἀλεξί-μορος, ποιητ. 2ῃ ὁ τὸν θάνατον ἀπο-
 δίδων Σοφ. Οἱ. τ. 163. - τρισσὶ θεοῖς Ἀρτε-
 μις, Ἀπόλλων, Ἀθηνᾶ, καὶ Νότιον. mortem arcens.
 Ἀλεξίμορος, 3ῃ ἀλεξήτηρος Νικανδ.
 Ἀλεξίνος, ὁ ὁ πιδωρὸς τῆς Διογ. Α.
 Ἀλεξίος, 2ῃ ἀλεξήτης Νικανδ.
 Ἀλεξί-πανος, 2ῃ ὁ πόντος ἀποτρέπων μετῶν.
 Ἀλεξίς, εὖς, ἡ ἡ βοήθεια, προστασία Ἀριστ.
 Ἀλεξίς, ἰσός, ὁ ὁ ἐκ Θεοῦ τῆς Μεγάλης
 Ἐλλάδος, ποιητὴς τῆς μέσης κομφοδίας, ἡσας
 106 ἔτη. Τὰ πολυκρίματα ἀποσπασματα τῶν
 κομφοδίων του δεικνύουσι ποιητὴν πνευματώδη
 κατὰ Σουδ. ἔγραψεν 245 ἀνωμολίας.
 Ἀλεξί-φύρακλον, τὸ ἄντιφράκτικον, ἀντίδο-
 τον κατὰ τοῦ δηλητηρίου Πλάτ. Πολιτ. 279,
 Θεορ. τίτλος ποιήματος τινος τοῦ Νικάνδρου ἐν
 γένει ἐπικούρησι, συλλαγήσιν ἡλ. τῶν λό-
 γων=κατὰ τὸν λόγον Πλάτ. νομ. ἐπὶ θ. εὐ-
 ναμίας ἀλεξήτῳ Πλουτ. Συμπ. 4, 13.
 Ἀλεξί-χρος, 2ῃ ὁ διὰ τοῦ χοροῦ ἀποτρέπων.
 ἡ ὑπερασπιστὴς Ἐπιγρ. ὁ ὁ Ἐρμάνος διορθῶ εἰς
 ἀλεξίμορος.
 Ἀλεξίς (α), ἀπαρ. ἐπ. ἀλεξέμεναι, μελ. ἀλε-
 ξήσω, μεσ. ἀλεξήσομαι, ἀορ. 2 ἡλλαν, ἡλλα-
 κων, 3 ἐν. ὑποτ. ἀλλήλην ἀντὶ ἀλλήλων ἀορ.

1 ἐνεργ. εὐκτ. ἀλεξήσεις, μεσ. ὑποτ. ἀλεξώ-
 μεθα καὶ ἀπαρ. ἀλεξάσθαι, (ἀλλῃ) ἀποτρέπω,
 ἀποθῶ - τε καὶ - τινί τι=τινὰ ἐναντίον τινὸς
 ὑπερασπίσθαι Ἰλ. ρ. 365 καὶ ὁτινὸς τι=
 ἀπὸ τινος τι ἀποτρέπω Ἰλ. ρ. 539, καὶ μόνον
 - τινί καὶ ἀποθ. βοηθῶ. Μεσ. ἀλεξάσθαι τινα
 =ἄρ' ἐκαστὸς τινα ἀποθῶν, ἐαυτὸν κατὰ τινος
 ὑπερασπίσθαι Ἰλ. ν. 475 καὶ τὸ ὁμοῖον ἀποθῶ-
 δόνα τινα ὡς, καὶ τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποι-
 οῦντας ἀλεξάσθαι. Ξενοφ. καὶ = - τε καὶ ἄρ' ἐ-
 αὐτοῦ ἀποτρέπειν, καὶ - τινί = συμπτῶνται,
 βοηθῶ, ὑπερασπίσθαι Σοφ. ὁπερὶ τινί, καὶ περὶ
 τινος Ἀπολ. Ρ. 4, 557, ἀποθ. ἀμύνομαι,
 protegeo, tutamini.
 Ἀλεξομαι, ἀλεύω, ἀλεύομαι, καὶ ἀλείνω, ἐπ. καὶ
 ποιητ. ἀορ. 1 ὑποτ. ἀλέεται, εὐκτ. ἀλείοιτο, προστ.
 ἀλέσθε, ἀπαρ. ἀλέσθαι (ἀλλῃ, α) ὑποχωρῶ, ἐκ-
 στύγω - τι, σπανίως, - τινί, π. γ. - θεοὺς=εἰς
 τὴν ὁρμήν τῶν θεῶν ὑποχωρεῖν, ἐφελθῶν μετ'
 ἀπαρ. ἀπορώγων, ἀνάω, ἐπὶ, νίτω ἢ ἀλεύω.
 Ἀλέος, εὐρ. ἀντὶ ἡλέος.
 Ἀλέωτης, ἡ (ἀλλῃ) ἄθροισις Γαλην. collectio.
 Ἀλέω-θωρην, 2 (ἡλέως, φρήν) ὁ παρὰ φρήν,
 ἡλέως Ἰσχυρ. demens.
 Ἀ-λέπιδνος, 2ῃ ὁ μὴ ἔχων λέπιδνα, λωρίδα,
 ἰσχυρ. καὶ Ἰσχυρ. ὁ ἔχων, non jagatus.
 Ἀλέπιδος, ἀλεπός, ἀλεπιδώτης Ἰσχυρ.
 Ἀλεπιδώτης, 2ῃ ὁ μὴ ἔχων λέπια, Ἀλῖαν.
 squamis carens.
 Ἀ-λέπιστος, 2ῃ α) τὸ αὐτὸ τῷ πορρω. Ἀθην.
 7, 511. β) ὁ μὴ λεπισθεὶς ἡ ξερολουθηθεὶς,
 Γεωπόν. Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 757, non decortici-
 catus.
 Ἀλεπτος, 2ῃ διορθ. Βλομφέλο, Ἀγαρ. 139,
 ἦδε ἔσπτος.
 Ἀλέων, ἄβρον Ἰσχυρ.
 Ἀλέω, ἐν. πλεθ. τοῦ ἀλς.
 Ἀλέω, οὐδ. τοῦ ἀλῃς.
 Ἀλεσις, εὖς, ἡ τὸ ἀλέσθαι, actio molendi.
 Ἀλεσμαι, τὸ τὸ ἀλεῖν, ὁ ἀλεσθεὶς σίτος,
 ἡ κριθὴ κλπ. μετῶν. molatio.
 Ἀλεσμός, ὁ ὁ ἀλεσμα μετῶν. molatio.
 Ἀλεστέριον, τὸ κατὰ Β. Ἀν. 382 εἶδος
 κογχυλίου, ἡ κογχυλίων τι θαλάσσιον, ὅπου καὶ
 θαλάσσιον αἰδοῦτον καλεῖται καὶ κατ' ἐφη-
 μισμὸν καλλυδιώνυμος.
 Ἀλεστέριον, ῥῆμα. ἐπὶ θ. τοῦ ἀλέω ἀποσκορ.
 molandum.
 Ἀλεστής, ὁ ὁ ἀλέθων, ὁ μολωνάς Ἰωσηφ.
 molitor.
 Ἀλεται, γ' ἐνικ. πρόσ. ὑποτ. ἀορ. τοῦ ἄλ-
 λωμα ἀντὶ ἄλλωται.
 Ἀλέταν, ἀντορῶν, ἐντὶν Ἰσχυρ.
 Ἀλέτης, ου, ὁ (ἀλέω) ὁ ἀλέθων, μολωνάς Ἀθην.
 - ὄνος, ἡ ἀνωμολόπετρα Ξεν. Ἀν. lapis molaris.
 Ἀλετος, ὁ ὁ ἀλέθων, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλέθων,
 ὁ ὁλοος Πλουτ. γοφ. καὶ ἀλετός.
 Ἀλετός, ὁ ὁ ἀλέθων, ἀλευρον Ἰδοσταθ.
 Ἀλετρέω (ἦδε ἀλέω) ἀλέω Οδ. β. 104. ἐν
 γένει κατακομματιάζω Ἀπολ. Ρ. 4, 1094.
 Ἀλέτρια, ἡ ἀλετρία.
 Ἀλε-τρίδανος, ὁ ὁ δὲ καὶ τοῦ ἀλέθων τρίδαν,
 ὁ τριπλήτης γουδοκόπων Ἀριστ. Εἰρ. 359, ἀλλ.
 γοφ. ἀλετρίδανος (ὁ ὁ ἀλέθων τρίδαν), pistillus.

- Ἀλέτριον, τό Alatrium πόλις ἐν Λατίῳ Στραβ.
Ἀλέτριος, 2' ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀλέειν ἢ τὰ
ἀλέτρια = τὸ ἄλευρον Πλουτ. συμπ.
Ἀλετρίς, ἴδος, ἐπ. ἡ (ἄλειω) ἡ ἀλγήουσα
— γυνή = ἡ τὸν σίτον ἀλέθουσα θούλη Οδ. υ,
105 Καλλιμ. παρ' Ἀριστ. Αὐσ. 633' ἀλετρίδες
ἡ ἀλετρίαι = ἐνταῖοι παρόντες, αἵτινες ἐπρεπε
νὰ ἀλέσωνι τὸ ἄλευρον διὰ τὰς θυσίας, molitorix.
Ἀλετών, ὄνος, δ' ὁ τύπος ἐν τῷ ἀλέθουσιν, ὁ
μύλος· «ἐπιβαλὼν τὸν σίτον ἐπὶ τὸν ἀλετών»
Αἰθρ. 6, 263' ὁ Ἀλεξίς παρὰ Πολυδ. 7, 20,
ἔχει· «τοῦ ἀλετόνως ὄνου, καὶ ὁ αὐτὸς παρὰ
Αἰθρ. 13, 590, ἀλετών ὄνος, pistrium.
Ἀλεῖν ἴδα ἀλέω.
Ἀλευάται, ὄν, οἱ ἐν τῶν ἐπιστημοτέρων γε-
νῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, οἱ ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως
ἐν Λαρίσσει τὴν καταγωγὴν ἔχοντες.
Ἀ-λεῦκαντες, 2' ὁ μὴ λευκανθεὶς ἡ λευκι-
νόμενος.
Ἀλεῦρατις· ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα Β. Αν. 383.
Ἀλευρίτης, οὐ, ὁ, ἄρτος· ὁ ἐξ ἀλεύρου ἐκ
σίτου ἑτοιμαμένος ἄρτος Αἰθρ. 3, 115, farinaceus.
Ἀλευρο-θήκη· ἀποθήκη ἀλεύρου Πσυγ.
Ἀλευρο-μαντεία, ἡ ἢ δι' ἀλεύρου μαντεία.
Ἀλευρο-μαντεῖον, τό ἡ προρητεία, τὸ μαν-
τεῖον ἐξ ἀλεύρου Εὐσεβ. divination ex farina.
Ἀλευρό-μαντις, εἰς, ὁ· ὁ δι' ἀλεύρου μαν-
τεῖον, ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος Πσυγ.
Ἀλευρον, τό, συνθ. εἰς πληθ. ἄλευρα, τὰ
(ὅτε ἄλριον) καὶ ἐπ. ἄλειατα, τὰ (ἄλειω) τὸ
ἀλεσμένον, ἰδίως τὸ ἀλεσθὲν ἐκ σίτου, farina (Ν.
Δ. καὶ τὸ ἄλευρον εἰς ἐνκ.).
Ἀλευρο-ποιεῖν· κάμνω ἄλευρον ἀρχ. λεξ.
farinam facio.
Ἀλευροποιεῖα, ἡ ἡ κατασκευὴ ἀλεύρου Εὐσεβ.
Ἀλευρο-πράτης· ἀλιευματοῦς λεξ.
Ἀλευρος, ἡ, ἀντὶ οὗδ'. τὸ ἄλευρον Μεγ. Ἐπ.
ἀλλὰ καὶ ὁ ἄλευρος ἀρσ. μετγ.
Ἀλευρό-της, ἡ τὸ κλίσκινον διὰ τὸ ἄλευρον
κατὰ Πολυδ. 8, 47' «κλίσκινον γν τὸ ἐκ σιτί-
ων πλέγμα, εἶδε τοῦ κοκκίνου κύκλου ἀντὶ τῶν
σχαίνων λισσῶν τὸ σινδόνην εἰς ἑξαμένον, ὡς
ἀκριβέστερον τὸ ἄλευρον καθίστατο, ἀλευρότη-
σις ἐκαλεῖτο, εἰ δὲ ἐξ ἑλίου εἴη, κρηστῆρα» (καὶ
νὺν κρηστῆρα) κατὰ δὲ Σουΐδ. = καὶ ἄλευρον κα-
ρὸν, λεπτόν (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐκ τοῦ σήβω), ci-
brum farinarium, farina succreta.
Ἀλευρο-ώδης, 2' ὁ ἔχων εἶδος ἀλεύρου Γαλην.
Ἀλευσάει· ἀδύηται Πσυγ.
Ἀ-λευστος· ἀφανής ἀρχ. λεξ.
Ἀλεύω· (ῥῆξ. ἀλῦ· πρὸ ἀλῦσαι, καὶ ἀλεῖναι)
ἀπατρεῖν, κωλύειν, κυρ. κακὸν ἀποθῆναι Αἰσχ.
Πρ. 507' «ἄλῃ δ' ἄλῃ, ἐνθα καὶ ἀλεῖ συνηρ.
ἐκ τοῦ ἀλέω γράσσεται» «θεοὶ ἀλεύσασθε κακὸν»
Αἰσχ. Ἐπτ. 87, καὶ ἀπολύτ. ἀλῦσον (προστά-
τευσον), 128—ὑδρὶν Ἰλ. 523 κατὰ Β. Αν. 383 ἀ-
λεύσω ἀντὶ τοῦ φυλάξω, συνθησῆσθαι. Μεσ. (2φ'
ἐκτὸς ἀπομακρύνω), ἀποτρέφω ἐνεστ. ἀλέωμαι
ἐν τῷ τύπῳ ἀλεύμαι Θεογν. 575' ἀλεύμενος Σι-
μωνίδ. «ἀποτροπάδων ἀλέονται» Ὀππ. Ἀλ.
5, 432' ἀλεύόμενοι Ἦσ. Ἐρ. 553' ἀλῡο-
μένης Ἀπολ. Ρ. 4, 474, παρ' Οἰμ. μύον ἀορ.
ἀλέσθαι καὶ ἀλέσθαι, συγν. «ἀλέσασθε κῆρα
μέλαιναν» Ἰλ. γ, 360' ἄλγος γ' 184' ὄρα γ',

- 281 ἀντιφ. εἰς τὸ κτάνεον· ε, 28 ἔπαρ. ἀπαρ.
φ, 310 καὶ 605 προστ. ἀλῡται Ἰλ. γ, 285'
ἀλέατο παρὰ τὸ ὑπεκρύπτει (Οδ. ω, 368, ὑπὸν.
«ὄρα ἀλεύεται, γ, 400' οὗτος καὶ ἀλέεται θ,
396, ἀλεώμεθα Ἰλ. ε, 34, ὁ Ἦσ. Ἀπολ. καὶ
μετγν. ποιητ. ἔχουσι καὶ ἀλέσθαι ἰδ' ἀλέομαι.
Ἀλεφάτιον (ἴσως ἀλεφάτιον ἐκ ῥῆμ. ἀλει-
φατίζω)· ἄλειψον Πσυγ.
Ἀ-λεγχής, 2 (λέχος)· αἰνολεχής, ἀμυβόλ.
Ἰσοθ. Εὐρ. Πλ. 481.
Ἀλέω, (ἀ) μελ. ἔω, ἀορ. 1 ἤλεσα, ἐπ. ἄλεσα,
παρκα. παρ. ἀλῆσμαι, ἐνεσ. ἀλῆσκει· α) ἀ-
λέω, συντρεῖται· σίτον Ἡροδ. 7, 23, Θεοκ. -ἀλε-
σθαι· Ἀθην. ἀλεστέον Διοσκωρ. -κάλγος Ἀριστ.
νεορ. 1310' «ἡλὸν τὰ στίκα» Ἀθην. 6, 263 καὶ
ἐπὶ τοῦ μύλου· «ἄλει, μόλα ἄλει Πλουτ. συμπ.
παρκα. «βίος ἀλησεμένος» = ὑδρόμοτος· ἐξωμα-
λισμένος Ἀθην. καὶ Ζηνοδ. 1, 24, κατὰ Σουΐδ.
ἐπὶ τῶν ἐν ἀφρονίᾳ ἐπιτηδείων ὄντων, πολὺ β)
ἀθροῖζω Γαλην.
Ἀλεωρή, ἡ (ἀλέομαι ἀ)· α) ἡ ὑποχώρησις, ἀπο-
φυγή, προφύλαξις Ἰλ. ω, 216 ἡ ἡ φυγή β) ἐπ.
καὶ ἰων. ἄλῃνα, βροθήειν, ἀπερρίπτειν· -τινὸς
= κατὰ τινος· «ἐνδρόν δῆλ' ὡν ἐπὶ τοῦ θόρακος»
Ἰλ. μ, 57' βελών Ἀριστ. - λῡσθ' Ἡροδ.
ἐν τῷ περὶ Ἡροδ. 9, 6, Ἀριστοτ. παρ' ὁ ἀ-
παντὰ καὶ αἰτ. ἀλεωρῶν, γεν. ἀλεωρῶν, ὅπου
Βεκεῖρος διερρηθόμενον ἀλεωρῶν, divitatio.
Ἀλεωρία· ἄλῃα Πσυγ. καταφυγή.
Ἀλέωσι, ἐπὶ τοῦ ἀλῃς Ἰππικου.
Ἀλέωσις, (ἄλῃος)· μωρῆσις, παραρρῶν Πσυγ.
Ἀλῃ, (ἀ) α) τὸ περιπλανῆσθαι, περιερεῖσθαι,
τῆδε κακῆσι· «ἄλῃ ἐξέπειμα» = καὶ ἐξωτερ.
πλῆν καὶ ἔσωτ. μανία Οδ. ο, 342, ἐπὶ παρὰ-
νοισι, παραρρῶν Εὐρ. Μηδ. 1280, Πλάτ.
Κρατ. β) «ἄλῃ βροτῶν» ποιητ. ἡ διὰ τῶν ἀ-
νείων προξενουμένη ἀποπλάνησις, ἐξπατῆσις
Αἰτγ. Ἀγ. 187, εἰσοτ.
Ἀλῃ· ὁρμός τις τῆς Ἀττικῆς Ἀρχαῖδ.
Ἀλ-ηγός, 2' ὁ φέρων ἡ μετακινῶν αἵμα·
-πλῆτα Πλουτ. συμπ. 5, 10, (ἀ) καὶ vehens.
Ἀληθῶν· ἀθρόως, ἐξάφην· Πσυγ.
Ἀ-ληθ' ἀρχή τις, 2' ὁ ἀνὴρ λεθαργίας· ἐνταῦθ.
ὁ ἀνὴρ ἀνόνικας, χαλκρότητος Πσυγ.
Ἀληθεῖα, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀληθεια, Ἡροδ. ἀλη-
θη, κατὰ κράς ἀληθεια· α) τὸ ἐναντίον τοῦ ψεύ-
δους· «πᾶσαν ἀληθειάν παυδὸς μυσθεσθαι» = λέγειν
περὶ τοῦ παυδὸς πλῆρη ἡ ἐντελέη τὴν ἀληθειάν Οδ.
λ, 506' β) ἡ βυστάσις, ὑπαρξίς, ἀλθὸς τοῦ
πράγματος κατὰστασις, τὸ ἀληθὺς ὄν· «περὶ τι-
νος καὶ ὁ ἀλθὸς ὁρὸς τρόπος» «τοῦ ἐπαίνειν»
τῆς ἀληθείας ἡττάσθαι· μετ' ἀληθείας Ἀθην.
2, 4' «ἐπ' ἀληθειάν» Αἰσχ. Ἰκατ. σὺν ἀληθείᾳ
Μεγ. Ἀγ. «πῶς ἀληθειάν» Πολ. Δεοδ. Σ.
«ὅπου τῆς ἀληθείας» = χάριν τῆς ἀληθείας· «τῇ
ἀληθείᾳ, Ἰσοκρ. ταῖς ἀληθείαις» = ἀληθῶς Δίων
Χρυσ. ὁμοίως· «ἐπ' ἀληθείας Ἀθην. 18, 294' γ)
ἡ πιστότης, ἡ ἀπόλησις, ἡ ἀβυσθία, veritas, ve-
racitas· δ) παρὰ τοῖς Λεγασπείοις κόσμημα τοῦ
ἀνιούτου ἱερέως ὡς σύμβολον τῆς ἀληθείας καὶ
δικαιοσύνης Διοδ. Σ. 1, 48, Αἰλ.
Ἀληθεῖς, παθ. ἀορ. μετγ. τοῦ ἀλέομαι.
Ἀληθείς, παθ. ἀορ. μετγ. τοῦ ἀλέω.
Ἀληθῆς ἴδ' ἀλῃθῆς.

- *Ἀ-λήπτος, 2 (λαμβάνω)· α) ὁ μὴ λαμβανόμενος, ἡ μὴ ληφθεὶς, ἀνεφικτός, συγγρ. ἡττον ἀνεφικτός, ἀκατακλήτος Θουκ. 1, 82 Πλουτ. inexplurabilis· β) ἀκατάνητος· λαγυσμῶ Πλουτ. Νικ. 1· παρὰ τοῖς στασιόταις «τὰ Ἀλήπτος» τὰ ἀπαράδεκτα ἢ ἀπροσδέκτα· ἐπὶρ. ἀλήπτως· ἀκαταγνώστως Ησυχ.
 *Ἀλήριζ· ὅστις Βαρύν.
 *Ἀλῆς· Ἄλεις· ἐκ τούτου ἐσχημάτισεν ὁ Κικ. ad div. 7, 20, ad Att. 11, 7, τὴν αἰτία. Aletem.
 *Ἀλῆς, ἑός, ἰων. 2 (συγγ. τῷ ἄλεις, κατὰ δὲ τὸν Δεδερλάνιν ἐκ τοῦ ἀέλλης· α) ὁ εἰς ἐν ὄλον συντηγμένος συσσωρευμένος, ἀθροῖς συγγ. παρ' Ηροδ. «ἄλῆς γενομένη ἡ Ἑλλάς» 7, 157, ἄλλως τε εἰς πληθ. καὶ Ἱπποκρ. congregatus, universus, cuncti.
 *Ἀλῆσι· παρὰ τὴν θάλασσαν Πλουτ.
 *Ἀλῆσις· σπονδαίς, ἀνοχάς (ἀπὸ τοῦ μὴ λήζεσθαι) Ησυχ. καὶ Ἀλῆσις· ἀσπλία Μ. Έτ.
 *Ἀλῆσις· Ἀφροδίτης ἐπών. Μεγ. Έτ.
 *Ἀλῆσιον, τό· ὅρος ἐν Μαντινείᾳ· Ἀλῆσιον πεδῖον· πεδῖον ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου Ησυχ.
 *Ἀλῆσιον· πᾶν τὸ ἀλῆσιζόμενον Ησυχ.
 *Ἀλῆσις, ἡ· ἄλῆ, ἡ περισφορὰ ἢ περίσφοδος τοῦ ἡλίου Ἀρ. 318, παρὰ Γεωπον. τὸ ἀλέειν.
 *Ἀλῆσιμός, ὁ· τὸ ἀλῆειν Εὐν. π.
 *Ἀ-λήστευτος, 2· ὁ μὴ ληστευθεὶς Ἰωσηπ. latronibus non obnoxius.
 *Ἀ-λήστος, 2· α) ὁ μὴ ληστειῶν Ἀισχ. Αἴγ. 402· β) ὁ ἐν τῇ μνήμῃ πάντοτε μένων, ὁ ἀλησμόνητος Φιλ. ἔτι ὁ ἀλιερός, non obliuiscendus.
 *Ἀλῆται· τῷ· ἀλλομαι.
 *Ἀλῆται, ἡ· ἡ περιπλάνησις, ἡ ζωὴ τοῦ ἀλῆτου Εὐδ. ἰων. 578, uanitas.
 *Ἀλῆτω, (τῷ· ἀλλομαι) μελ. εὖσω· περιπλάνωμαι, ζωὴ ὡς ἀλῆτης, ἐπὶ ἐπαιτῶν Οἶ. ρ, 501· ἐπὶ κυνηγῶν μ. 330, vagor.
 *Ἀλῆτης, ἥρος, ὁ· σπουδαία ὄρχησις παρὰ τοῖς Σικανίοις Ἀθην. 14, 631.
 *Ἀλῆτης, οὐ, ὄνομα ἀλῆτης, ὁ, ἡ (ἀλλομαι, αἰ) ἡ πλάνη, περιπλάνωμενος, περιφερόμενος, ἄστατος· β' ὅς Ηρ. 3, 52· ὁδὸς ὁ πολυπλάνητος, σφαῖρα, ἱεράτης, ὁ ξένος, ἐπαιτής Οἶ. πρὸς Ἀισχ. Αἴγ. 1255· καὶ ἐν κειχ. σημασι· ὁ ἀνύρτης ποιητ. Σου. Οἶ. Κ. «ἀλῆτης πόντος» ὁ εἰς μακρὰς καὶ πολυπλάνους πλάνωμενος ὁδὸς Σου. Αἴ. 872· συγγ. ἐν Ἀνθολ. καὶ μετρητ. ποιητ. ἔτι Διον. Ἀλ. errabundus, vagus, erra.
 *Ἀλῆτις, ἡ· πόλις ἐν Καλαβρίᾳ Στραβ.
 *Ἀλῆτις, 3· ὁ περιπλάνωμενος, πλάνης μετρητ.
 *Ἀλῆτις, ὄθος, ἡ, ὄλη. τοῦ ἀλῆτης Δ. Ηερ. 490· «ἡλῆτις, ἑορτή», Ἀθηνάϊων ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Ἡρακλῆος Ἀθην. 14, 618.
 *Ἀλῆτο-εὐδρος, 2· ὁ ἀλῆτον τρώγων.
 *Ἀλῆτο-εὐδής, 2· ὁ τὸ εἶδος τοῦ ἀλῆτου (ἀλῆτο-εὐδ) ἔχων Ἱπποκρ. fatuus similis.
 *Ἀλῆτον, τὸ (ἀλλῶ)· ἄλευρον Ἱπποκρ.
 *Ἀλῆτός, ὁ· ὁ μύλος Βατρ. 29, 1.
 *Ἀλῆτός, ὄσος, ἡ· ἄλῆ, ἄλῆσις Καλλιμ. ἀποστ. 277, erratio.
 *Ἀλῆτωρ· ἑρεδς Ησυχ. ὅστις καὶ ἀλείπτωρ παρ' αὐτὸν ἀπαντᾷ.
 *Ἀλθα· θεριασμία ἢ θεραπεία Ησυχ.

- *Ἀλθαίς, 2· 1) ἀγρία μολὸγα Θουερ. 2) κόρ. ὄνομα γυναίκης.
 *Ἀλθαίς· 2· τῷ· ὄλῃσις Μ. Έτ.
 *Ἀλθαίνω· ἄλῃσις, ἱατρικός Ἱπποκρ. ἀλθανὼ Λοκορρ. 582, ἀλθαίνεσκον 1122.
 *Ἀλθαίνος· ποταμός τις ἐν Ἰταλίᾳ.
 *Ἀλθεδών, ὄνομα· ἱατρικὴ Θεόγνωστ.
 *Ἀλθεξίς, εὖσις, ἡ· ἡ ἱατρικὴ, θεραπεία Ἱπποκρ.
 *Ἀλθέσσω, μελ. ἀλθέσσω· ἱατρικός Ἀρετ. ἱατρ.
 *Ἀλθεστήριον· τῷ· ἀλθεστήριον.
 *Ἀλθετοί, γ. προσ. παρὰ τοῦ ἀλθετοί.
 *Ἀλθετός, ὁ· ὁ βοηθός, ἱατρικός Ησυχ.
 *Ἀλθετός· ἱατρικός· ἀλθῆτος Νικαν. Ἀλ. 112.
 *Ἀλθῆτις, εὖσις, εὖσις, ἐν ἡ ἱατρικός, θεραπευτικός Νικαν. 7, 81, 615, salubris.
 *Ἀλθῆσι· ἱατρικός Ἱπποκρ. ἀλθῆσις διὰ γραφ.
 *Ἀλθῆσιζομαι, τὸ μέσον ἱατρικῶν Νικαν. Θ. 493, ὁ Σινδερὸς ἀναγνώστ. ἀλθεστήριον.
 *Ἀλθῆσις, ἄλῃσις· ἡ ἀμπελὸς Σουῖδ.
 *Ἀλθῆσις, (σφρ. ἀνθῆσις· προκόπτειν) ἐπ. παθ. ὅγῃς γίνονται· «γὰρ ἀλθετοί» Ἰλ. ε, 417· ἐπὶ αὐξάνει, προκόπτει· «ἄρουρα ἀνέμωσιν ἀλθεμένη» Κοίν. Σμωρ. 9, 475· πρὸς ἀλθαίνω, ἀλθῆσιζομαι, ἀλθετοί, σαπῶ, αὐγασθ.
 *Ἀλθῆσις, τὸ· ἱατρικὴ, φάρμακον Ησυχ. ἀρχ. λαβ.
 *Ἀλῆσι, τὸ· ἑορτὴ μεγάλη τῶν Ροδίων Ἀθην. 13, 561.
 *Ἀλῆσι, ἡ ἀλῆσι· α) ἀγγεῖον ἀλῆσις· κατὰ Πολυδ. 10, 160· «σπεῖος πύξινον, ὃ τοὺς ἀλῆσις ἐνταίθουσιν καὶ, ἀλῆσις ἐν ἀλῆσι κεκομμένον» Ἀρχ. καὶ Στρατ. αὐτῶν. 6· ἡ ἀλῆσις· Καλλιμ. Έτ. 51.
 *Ἀλῆσι δωρ, καὶ ἀλῆσι, ἰων. ἡ (πρὸς ἀλῆσις)· συνάθροισις, ἐκκλησία, ἰδίως τοῦ δήμου· «ἀλῆσις ποιεῖσθαι, συλλέγειν» Ἡρ. 1, 125, ἡ συνέλευσις τῶν Ἡσυχίων· παρὰ Δημ. 18, 90 ἐν τῷ φησίσκασι τῶν Βουζαντίων καὶ ἐν Σπάρτῃ, cunctio.
 *Ἀλῆσι· ἡ πορεία Σουῖδ.
 *Ἀλῆσις, ὡς, ὁ· ὁ ναυτικός· «οἱ ἀλῆσις» οἱ ναυτικοί, θαλασσινοί Σοφ. Αἴ. 867· ὁ· ἀλῆσις.
 *Ἀλῆσι-ἄετος καὶ ἀλῆσι-αἰετός, ὁ· αἰετός τῆς θαλάσσης Ἀριστ. (ω-ω-ω).
 *Ἀλῆσι-ἄλῃσις, ἐπ. 2 (ἀλῃσις)· ὁ πνέων ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐκ τῆς ἑρπῆδος· ὁ. 361, per mare spirans.
 *Ἀλῆσι, ὡς, ὁ· ὁ πνέων ἐν Ἀργολίδι· πλησίον τῆς Ἐρμιόνης, κατ. Ἀλῆσις Θουκ. 1, 105.
 *Ἀλῆσις, ἡ· ἐκκλησία, συνέλευσις παρὰ τοῖς Τρακυνίοις Σχολ. Εὐδ. Ὁρ. 896.
 *Ἀλῆσι-ἄετος, ὁ· τῷ ἀλῆσις· Ἀριστ. Ὁρ. 891.
 *Ἀλῆσιζομαι· θεριασμία, διαγίω Έτ. Ρουδ.
 *Ἀλῆσιζομαι· ἀσχημοί, ἀδύποτοι, ἀναρχοί Ησυχ.
 *Ἀλῆσιζομαι· ἀλῆσις Σουῖδ. καὶ Β. Ἀν.
 *Ἀλῆσιζομαι· ἀλῆσις λαβ. καὶ Μ. Έτ.
 *Ἀλῆσιζομαι, ὄνομα, ὁ· ποταμός ἐν Αἰτωλίᾳ Ἡσ. Θ. 341.
 *Ἀλῆσιζομαι· τόπος ἐν ᾧ ἔθοροιζοντο οἱ Σικελῶν Ησυχ.
 *Ἀλῆσι-ανθῆσις, 2· ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνθῶν, ὁ πορφύρεος τὸ χρῶμα, κατακλινῶν· τρυφῶς Ἀντιπ. Θ. 31· ἀλῆσις Π. Σιλ.
 *Ἀλῆσι-ανθῆσις· θαλάσσιον ὄνομα Ησυχ.
 *Ἀλῆσι-ανθῆσις, 2· ὁ ἀλῆσιζόμενος, ἀλῆσις· Εὐσταθ.
 *Ἀλῆσι-ανθῆσις, ὁ· πόλις ἐν Βοιωτίᾳ γυν. Μάξι· ἀλῆσις, Ἀλῆσις.

- Ἀλιός, ἄλιος, ἡ (ἄλις) μετγν. ἔννοσι. κύμα
Πλουτ. Σολ. 9 ἡ ἄλιουτὴ λήμδος Εὐρ. ἡ ἀ-
νήκουσι εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἀλιός, ἄλιος, ἡ χῶρα τῶν Ἀλίων ἐν Ἀργολίδι.
κατ. Ἀλίας.
Ἀλίας, οὐ, δ' ποταμὸς ἐν Ἰταλίᾳ Πλουτ. Αἴθια.
Ἀλίσσυμα, τό φέρισμα τῆς ἐκκλησίας τοῦ
δῆμου Ἰδε ἄλιν.
Ἀ-λίσσους, (ἡ) 2 ἐπ. καὶ ποιητ. (λιτῶμα):
ἄκαμπτος, σκληροτράχηλος, σφοδρὸς, ἀκατά-
πυστος: γόος Ἰλ. ω, 760 - πύλεμος, υ
310 - μάχη, δτ' - ἀνίη Πισοδ. - ορίην Εὐρ. -
Πολάδης τοῦ εὐδαρτῆς, εὐφύργος Εὐρ. Ὀρ. 1465 καὶ
μετγν. ποιητ. οὐδὲν ὡς ἐπὶ. «ἀλίσσων οὐδὲν οὐκ
= ἀπύστος» Ἰλ. υ, 519, non cessans, perpetuus.
Ἀλιδάντις, ὁλὴ τῶν νεκρῶν ἐν τῷ
ἄλῳ Ἰουκ. ἐκ τοῦ Ἀλιδας.
Ἀ-λιδάνωτος, 2' ὁ ἀνὴρ λιδανώτος, ὁ ἀθυ-
μώτατος Πλάτ. ὁ κομ. παρ' Ἀθην. 19, 644, ihu-
ris accens experts.
Ἀλιδάπτος, 2' ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαπτι-
σθεὶς, βουτηθεὶς Νικαν. Ἀλ. 618 (ὅστις καὶ τὸ ἴ-
διον μακρόν) κατ' ἀρχ. λῆξ. καὶ ὁ ἀλιπύρρατος
υ, υ, mari immersus.
Ἀ-λιδάρις, ὁ (ἐκ τοῦ λιδάριος, κατὰ τοὺς
ἀρχαίους: ὁ βωτικὴς λιδάριος ἄνθρωπος, κατ' ἀν-
τιθ. τοῦ διεραδῆ) ὁ ἔγγυος, ἀπομακρυνθεὶς, νε-
κρός: «ἐνέρος καὶ λιδάριος» Πλάτ. Πολ. 8,
387 (Σχολ. διὰ τὴν λιδάριος ἀμειβεῖται) ὁ
Πλουτ. ἐν συμμ. συνδ. αὐτὸ μετὰ τοῦ σκελετός:
«οἶνος ἄλ.» Καλλ. ἀποστ. 38 κατὰ Εὐ. Μ. =
ὀδύνης (ἀπὸ τοῦ μὴ λειδοῦσθαι: ὅτι νεκρωμένοις
ὀδύς ἐστίν, ἡ παρὰ τὸ μὴ λειδοῦσθαι ἐν σπονδαῖς)
Εὐσταθ.
Ἀλιδάται, ἀρανίζει Πηγ.
Ἀλιδάτος, ὄμα. 2' ἀντὶ ἡλιδάτος: πέτρα
Πινδ. Ὀλ. 6, 64, ὄμαρ. Εὐρ. ἡ γραφὴ ἡλιδάτος
ἐτυμολογεῖται ἑσραλμ. παρ' Ἀθην. 9, 374 ἡ
ὀδύνη. γραφ. φέρεται ἡλιδάται.
Ἀλιδάτος, καὶ ἄλιν-ἡλιδάτος εἰς τὴν θάλασσαν
καταβύβω Καλλ. ἀποστ. 309 ἐν γένει κα-
ταποντίζω, καταβύβω, βουτῶ Ἀνακρ. 357 ἄλιν
σημειώσας: ἐνταῦθα εἶνα ἡ ἐν τῷ βύβῳ ἐν ἀρχῇ
ὑπαρξῆς τοῦ διδύγαμμα Εὐδω, ἀντὶ δύω submergo
in mari.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βεδρω-
μένος, ἡ βρωμένος: «πέτρον πρόπους» Ἀνθολ.
Παλ. 7, 501 Nov. (ἄλιν), mari conspersus.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιηγού-
μενος, ὁ ἀπὸ τῶν θούρων τῆς θαλάσσης περιου-
κλωμένος: ἐπὶ ὁ ὡς ἡ θάλασσα βρέμων (βούρων)
Nov. πρὸ. Σχολ. Σοφ. Αἴ. 694 «ὅτι τῆς ἡμέρας
ἐρᾶ, πολλήγος δὲ ἡ θάλασσα», marinum fremi-
tum edens.
Ἀλιδάτος, 2' ἀλιδάτος: πέτρα Ἀπολ.
P. 2, 730.
Ἀλιδάτος, ὄμα, ὁ, ἡ ἀλιδάτος.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταφα-
γωθείς, καταποθείς: στόμαθ' Ἀνακρ. 760, a
mari exesus.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ἀλιδάτος, ὁ ἐν θαλάσῃ
βοῶν ποῦν: Ζεὺς Ὀππ. Ἀλ. 3, 123 - λαί-
μοι Nov. per mare strepens.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ γάτων θαλάσσης, ὁ παρὰ

- τὴν θάλασσαν ὢν Ὀμήρ. Ἐπ. 4, 6 - ὄμαρ
Nov. Δ. 42, 17, mari vicinus.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεὶς,
ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης Πλουτ. συμμ. 5, 10, 4,
mari genitus.
Ἀλιδάτος, 2' (ἡ, ἡλιδάτος) ἰδίως ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων
ἡλικίαν: ἐν γένει ἐπ. καὶ ποιητ. ὄμαρ, ἴσος:
τὶνι Ὀμήρ. Ἀισχ. συγν. παρὰ μετγν. ποιητ.
πρὸ. ἐναλιδάτος, similis, par.
Ἀλιδάτος, 2' τὸ ἀντιθ. τοῦ λιγύρω-
νος, ὁ μὴ λιγύρην ἢ μεγάλην ἡχρῶσαν φωνὴν
ἔχων Σοφ. Εὐκ.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιπλανώ-
μενος, ἀναστρεφόμενος: ἐμπόρεια Διον. Περ.
908, in mari circumfactus.
Ἀλιδάτος, ἑκατόν, μετρώς, ἄλιν Πηγ.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης κα-
λυπόμενος: «ἀλιδάτος σάματα» Ἀισχ. Περ. 267.
Ἀλιδάτος, 2' ἀλιδάτος: Ποσειδῶν, πόν-
τος Ὀρρ. maristrepens, sonorus.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ τὴν θάλασσαν διατρέχων
Nov. per mare currents.
Ἀλιδάτος, 2' ἀλιδάτος.
Ἀλιδάτος, μετγν. ἡ ὑψαρευτική (πέγνη) Ἀριστοτ.
Πολ. 1 piscatio.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ θαλάσσης ὄμαρ (τὸ χροῖμα):
κατὰ τὴν Ἀθην. 7, 305.
Ἀλιδάτος, ἴδε Ἀλιδάτος.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ἐν θαλάσῃ ἐργαζόμενος, ἐπὶ
ἀλιδῶν Ὀππ. Ἀλ. 4, 635 κατὰ Μ. Εὐκ. = ἐλαυ-
ρῆς, παρρησίας, in mari laborans.
Ἀλιδάτος, 2' ἀλιδάτος: κῶνος Nov.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεργμέ-
νος, περιεργόμενος, ὑπὸ θαλάσσης περιουκλω-
μένος: γόος Πινδ. Ὀ. 8, 25 «-ισθμοῦ διεραδῆ»
Ἰσ. 1, 9 - ὄμαθ Π. 1, 18, mari cinetus.
Ἀλιδάτος, τὸ ἡλιδάτος, τὸ φέρισμα Στραδ. 11,
493, piscatio.
Ἀλιδάτος, ὄμα, ἴων, ἴος, ὁ, καὶ ποιητ. ἀλιδάτος,
οὐ, ὁ (ἄλιν) ἐπὶ τῷ, α) ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ἐναγ-
λάμενος: ἐρεῖται: κωπηλάται ἐν τῇ θαλάσῃ
Ὀδ. π, 349 οὐσ. 6) ὁ ναύτης, ὁ πλωτὴρ Ὀδ.
ω, 418 γ) φέριμα, παρ' Ἀρριαν. 6, 23 καλοῦν-
ται οὕτως οἱ ἰνδικαὶ ἰγθυοράγοι καὶ οἱ κίτινοι,
πλοῖως τινος ἐν Ἀργολίδι, marinus, nauticus,
piscator.
Ἀλιδάτος, ὄμα, ὁ, ὁ ἀλιδάτος μετγν.
Ἀλιδάτος, 2' ὁ ἀνήγων εἰς τὴν ἀλιδάτον
= πλοῖον ἀντιπλοῖον εἰς τὸ τοῖχος, piscatorius
= βίος Ἀριστοτ. Πολ. 1, 8 - πέγνη Πλάτ. «ἀλιδά-
τος (δηλ.) βιβλία» = βιβλία περὶ ἀλιδάτικ. ποίημα
τοῦ Ὀππιανῶ,.
Ἀλιδάτος, ἐπὶ τῷ τρόπῳ τῶν ἀλιδῶν.
Ἀλιδάτος, μετγν. φέριμα Ἀθην. 7, 319, τὸ μέ-
σον Θωμ. ὁ Μάνστρος μόνον παραδέχεται
Πλάτ. κομ. παρ' Ἀθην. 7, 328 πρὸ. Π. Ἀν.
383 Δ. K.
Ἀλιδάτος, ἡ λεύκη τὸ δένδρον Πηγ.
Ἀλιδάτος (ἄλιν) συνάγω, συναθροίζω, συσσω-
ρεύω εἰς ἐν Εὐρ. Ἰρ. 403 - ἀγορὸν Ἰρκαλ.
μ. 408 πρὸ. (παρὰ ἀλιδάτος), συναθροί-
ζομαι, συνάγωμαι εἰς ταῦτον Πλάτ. Κρατ. 409
«ἐάν στρατιὰ ἀλιδάση» Σεν. Ἀν. congrego.

*Ἀλιμοῦς, ἡ Ἀλιμοῦς, ὄντος, ὁ δῆμος τῆς Ἀττικ. φυλῆς Αἰοντίδος, κατ. Ἀλιμοῦσιος ἡ Ἀλιμοῦσιος Πλουτ.
 *Ἀλι-μυρῆς, ἡσασ. ἦν, ἐπ. ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ἡρέμα βέων, βοῶντων ἢ παταγῶν ποταμὸς ἢ. ρ, 190, in mare cum strepitu se effundens.
 *Ἀλι-μυρῆς, 2ῃ ἀλιμυρῆς· βένθη, θιναι, ἀπρὸς Ὀρρ. Ἀργ.· πέτρος, ἡ ὑπὸ θαλάσσης περιρρεομένη Ὀππ. Ἀλ. 2, 258.
 *Ἀλινδᾶ, τᾶ πόλις ἐν Κερκῇ, κατ. Ἀλινδῆος Στραβ.
 *Ἀλινδῆος, εὐχρ. μετ. ἀλινδῆομαι· κυλίσμα, ἐπὶ ἱππῶν Πλουτ. πρ. 396· «ἀλινδῆοις δέμας» Νικαν. Θ. 264 καὶ μετγν. νοίνο.
 *Ἀλινδῆορα, ἡ ὁτόπας ἐν ᾗ καλινδῶνται οἱ ἱπποὶ καὶ ἄλλοι ἐξακολουθεῖν τὸν κῆρυτον» Β. Ἀν. 4, κυλίστρα, ἡ κονίστρα μετγν.· ἱππῶν Λοιστ. βατ. 902, ἡ παλίστρα, volutabrum.
 *Ἀλινδῆσις, ἡ τὸ κλίσμα ἱπποκρ. volutatio.
 *Ἀλινδῆομαι· κυλίσμα, Νικαν. Θ. 156· «ἐλ- λην ἐξ ἄλλης εἰς ἡθύναν»· περιδινόμεναι, περι- γομαί, περιέρομαι Ἀ. Ταρ. 55.
 *Ἀλινδῆς· δόμος Πσυγ.
 *Ἀλινέω· τὸς ἄλλω.
 *Ἀλί· νῆπτερος, ἐλαία· ἡ ἐν ἄλμυρῳ ὕδατι νη- γομένη, καλυμμένη ἐλαία Ἀνθολ. Παλ. 6, 490.
 *Ἀλί· νηγῆς, 2ῃ ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ κολυμβῶν· τέχνη· ἡ ναυτιλία Ἰουλ. Ἀγ. 22 ἐπὶ ἰχθύος· «βόακα πολὺν» Ἐπιγρ. αἰ. 10, 9, in mari nataos.
 *Ἀλιν(ν)όν· τὸ ἀμοδρὸν Πσυγ.
 *Ἀ· λίνος, 2ῃ ὁ μὴ ἔχων δίκτυον, ὁ ἄνευ δι- κτύου· θῆρα Ἀπολ. νηδ. 15, sine retibus.
 *Ἀλῖνος, ἰων. 3 (ἔλς, α, ι) ὁ ἐξ ἁλτος συν- στάμενος, ἀλίντινος Ἡρ. 4, 185, salinus.
 *Ἀλίντος· ἀμύλλα Πσυγ. certamen.
 *Ἀλίνω, ἀργ. λῆς· ἀλίσφειν καὶ παρὰ Σοφ. ἀποσπ. 826· ληπτόμεν Πσυγ.
 *Ἀλί· ε, ὄρω, ἀντὶ ἡλῆς Πινδ. 6, 1, 99.
 *Ἀλί· ικος, ὁ α) ἡ ζῆα, ἡ ξεφλουδιμένη ζῆα Ἀ- θην. καὶ μετγν. ἱατρ. alica· 6) ἄρτομα· τι ἐκ μικρῶν ἰγθύων γεσπών.
 *Ἀλί· ξαντος, 2ῃ ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κη- ταρωθείς, κατακοιλωθείς, ἡ ἀποκλυσθείς· χασιδέας Ἀνθολ. ἀλλά· μόρος Ἀνθ. Παλ. 7, 401 ἂν ἡ γραφὴ ἦνε δευθῆ σημ. ὁ ἐν θαλάσῃ θάνατος, a mari quasi politus.
 *Ἀλί· οίκος, 2ῃ ὁ ἐν θαλάσῃ οἶκον Ἐτ. Μ.
 *Ἀλί· ο· καυστος, ὄρω. 2ῃ ἰλιόκαυστος.
 *Ἀλί· ος, ὄρω. ὁ ἀντὶ ἡλίου.
 *Ἀλί· ος, 3 καὶ 2 (ἔλς, α, ι) ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ πρὸς θάλασσαν οἰκῶν· γέρον (ὁ Νηρέος) Ὀδ. δ, 319· θεία· αἱ θείαι τῆς θα- λάσσης Ἰλ. σ 86 (Νηρηίδες)· νύμφαι Σοφ. Φιλ. καὶ· «ἀθανάται ἄλαιο» Ἰλ. ω, 84, καὶ μό- νον· ἄλαιοι ἡ· «πλάτα εὐήρετρος»· διὰ τῆς θα- λάσσης, ἐν τῇ ἀφρῷ τοῦ κύματος κινουμένη Σοφ. Οἱ, Κ. 720, ὁμοίως Σοφ. Ἀγ. 357, καὶ μετγν. ποιητ. marinus, maritimus.
 *Ἀλί· ος, (α, ι) 3, ἐπ. καὶ ποιητ. ἐπὶ ἄλιν Ἰλ. ν, 504, καὶ ἄλλως Σοφ. Φιλ. 840 (ἄλιν συγγ. τῷ ἡλίῳ, κατ' ἄλλους τῷ ἡλῷ· ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἀκρὸς εἶναι)· ἄγονος, μάταιος ἀνωσιλῆς, ἄνευ

ἀποτελέσματος· βέλος Ἰλ. δ, 498· ἔπος ω, 92· μῦθος, ε, 715· σκοπὸς κ, 324, vanus, frustra.
 *Ἀλίο· τρεψῆς, ἔος, ἐπ. 2ῃ ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ τι- θαρμμένος ἡ ζῶν Ὀδ. δ, 442, in mari nutritus.
 *Ἀλίο· ω, ἐπ. καὶ ποιητ. (ἄλῖος)· ματαῖος, μη- δένιζω, ἀφανίζω· βέλος· ἄλῖον ἦκε Ἰλ. π, 737, ματαίως βάλλω, τῶν ἑω· τὸ ὅπως, τὴν ἀ- πελὴν = μάταιον δηλ. ἀνεκπλήρωτον ἀφῆνο (Σχολ. οὐ μάταιον ἔλεγε τὸ ἔπος)· ἀλλὰ «εὐλό- λον γερὶ πέρσας»· καταστρέφω, ἀφανίζω Σοφ. Οἱ, Κ. 708· ὁδὸν Ἀπολ. Ρ. 3, 1176, irritum reddo, exstinguo· ἀλλὰ καὶ μετῶν, ἐλκτῶν· ἀλῖος· οὐρανός (οὐρανός)· μειοθῆσονται Ἀλῖαν.
 *Ἀλί· πινά, τᾶ ἑμπλάστρα εἰς αἰματώδεις ἐπι- τῶμένα πληγὰς, τὰ καὶ ἑναιμα καλούμενα Γαλῆν.
 *Ἀλί· πινος, 2ῃ ὁ μὴ ἔχων λίπος.
 *Ἀλί· παντα, τὰ ἀλί· πινα.
 *Ἀ· λί· πρῆς, ποιητ. 2ῃ ὁ μὴ λαμπρός, ἀκαλ- λώπιστος, λιτός, ἀπείριτος· θείας Σοφ. Ἰλ. 443 (ἀλί· πρᾶ)· ἀδύμηρα (Πσυγ.) δηλ. οὐχὶ ὡς ἀμώδεις τῷ πρῶτον ῥομῶν κεκοσμημένη, κομψή, ὡς οἴτεος.
 *Ἀλί· παστος, 2ῃ ἀλίστος, ἀλατῶμενος, ταρι- γιμένος· κρέα Ἀθην. 44, 658· κατὰ Β. Ἀν. 383 ἐπὶ τοῦ ὁποῦ κρέατος, ὅπερ εἶνε μετὰ ἁ- λτος πεπασμένον, sale conspersus.
 *Ἀλί· πεδον, τὸ ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν πεδία· Θεοφρ. ἐπὶ πεδῶν παρὰ τὸν Πειραιᾶ Ἐν. Ἐλ. 2, 4, 30, ἐν γένει· πεδία ἀμώδης Λυκοφρ. 681· ἐν ἀργ. λῆς. ἀπαντὰ καὶ ἀλῆ· πεδον, ἡ ἀλῆ· πεδον (— — —), solum mari vicinum.
 *Ἀ· λί· πρῆς, 2ῃ ἀδίακτος, ἀκατάπυστος Πορφρ.
 *Ἀ· λί· πρῆς, 2ῃ μὴ ἔχων λίπος, ὁ ἴσχνος Ἀθην. 7, 315, καὶ ἐπὶ ζῴου τὸ μὴ ἔχον ῥητίνην Στραβ. 4, 195, oleo carens, macilentus.
 *Ἀ· λί· πιστος, 2ῃ τὸ αὐτὸ Θεοφρ. διάφορ. γραφ. ἀλῖος·
 *Ἀλί· πλαγκτος, ποιητ. 2ῃ ὁ εἰς τὴν θάλα- σσαν πλανώμενος, περιφερόμενος· Τρίτων Π. Σιλ. 51, παρ' Ἀπολ. Ρ. 2, 11· ναυτίλος Ὀππ. Ἀλ.· γενέθλη 1, 439· μάκαρες 4, 582 παρ' Ὀρρ. Ἀργ.· πορεία, παρὰ Σοφ. Ἀγ. 65 καλεῖται ὁ Πάν, ὅστις παρὰ τὴν θάλασσαν περιφέρεται· ἀλλά· Σαλαμίς ἡ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικυλῶ- μένη, per mare vagans.
 *Ἀλί· πλακτος, ὄρω. 2ῃ ἀλί· πλκτος (πλ· τισιν), ποιητ. ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κτυπούμενος, ἡ πληγόμενος, ἐν τῇ βραχίᾳ ἡ κυματωγῇ τῆς θα- λάσσης· ὁ ἔλος Πινδ. maritimus.
 *Ἀλί· πλᾶν ἡς, 2ῃ ὁ ἐν θαλάσῃ περιπλανώμε- νος, ὁ ναυτίλος· νῆες Λουκιλλ.· σχολόπιδος Ἀντιπ. Σιδ. 14· per mare errans.
 *Ἀλί· πλᾶνῖα, ἡ ἡ εἰς τὴν θάλασσαν περπλᾶ- νησις Ἀνθολ. vacatio in mari.
 *Ἀλί· πλᾶνός, 2ῃ ἀλί· πλᾶνῖς Ὀππ. Κον. α.
 *Ἀλί· πλεῦμων, 2ῃ ὁ θαλάσσιος πλεῦμων, ἰχθύος Ἀριστοτ.
 *Ἀλί· πλκτος, 2ῃ ἀλί· πλκτος.
 *Ἀλί· πλῆς, ἄγος, ὁ, ἡ ἀλί· πλκτος· Κάλλ. 11· πέτρα Φλακ. 4.
 *Ἀλί· πλοος, ἐπ. 2 (ἄλς, πῆλουμεν· ἀλ· ποῦ) ἐν τῇ θαλάσῃ ὧν ἡ πῆλουν· «ἀλί· πλοος ταίχρα» ὥστε νᾶ ἐπιπλέωνται ὑπὸ τῆς θαλάσσης, δηλ.

Ἀλίσπαστος· ὁ ἀλλ' ἀπαισμένος· - κρέας ἢ ἰχθύς. Εὐ. Γουδ. σ. 35. *sale conspersus*.
 Ἀλίσπαστον, τό· ἀλίσπιδον Πολυδ. 1.
 Ἀλίστατος· σοφώτατος Ησυχ.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐστει-
 σινωμένος, περισκελισμένος· - πολυέσθρον Οἰκ.
 Γυ. 1, 410· - νῆτος· Νον. Δ. 40, 521.
 Ἀλίστατος, 2· ἀλίστατος· νῆτος Μουσ. 49
 - ἄστο Οἰκ. Αργ. 113· - θαλάσσιος 1206.
 Ἀλίστατος, ποιητ. 2· α) ἀλίστατος, ὁ ὑπὸ
 τῆς θαλάσσης θουσιών, ἢ ἔργων· - ἀλίστα· Αἰσχ.
 Γυ. 714· β) ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ καταπαυόμενος,
 περισκελισμένος· - ἀργευστῆρες Οἰκ. Ἀλ.
 4, 149.
 Ἀλίστατος, 3· ἀλίστατος· ἡλινός ἀλίστα
 λίστα· Παλλιδ. 21, *salitus*.
 Ἀλίστατος, 2 (λίστατος)· ὁ μὴ ἐπικληθείς, ὁ μὴ
 παρακληθείς, ἢ ὃν οὐ δύναται τις παρακαλέσαι,
 inexcitabilis.
 Ἀλίστατος, ἢ· ἀλινδύθη, κυλίστα Πολυδ. 1.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἰδὼν καὶ
 ἐκεί στερφόμενος ἢ κυλισμένος· - ναὺς Ἀντιφ.
 (9, 84), in mari iactatus.
 Ἀλίστατος, 2· ἀλίστατος· Ὁσφ. Ἀργ.
 1206, πιθανῶς ἀλίστατος· διότι ὡς ἐπιφύετον νῆ-
 σον καίεται.
 Ἀλίστατος· παραποτάμιον ἀμυγδῆς χωρίον Η-
 συχ. ἴσως γράπτ. ἀλίστατος.
 Ἀλίστατος, (ἀλίστατος) ἐνεστ. ἐνεργ. μόνον
 ἀρχ. λεξ. ἀρχ. 1 ἀλίστατος Οἰκ. Αργ. ἀρχ. 6.
 ἐπ. καὶ ποιητ. ἦλινον ὑδρεύει, βλάπτει, ἀδικῶ,
 σφάλλω, συνήθ. μεσ. ἀρχ. ἀλίστατος = ἐνεργ.
 μετὰ τοῦ «τινά, καί, τί» = ἀμαρτάνω εἰς τινά
 ἢ εἰς τί, ὑδρεύω ἢ παρανομῶ εἰς τὴν «ἐφεταμένην
 Διός» = ἐναντίον τῶν προτάγων τοῦ Διὸς Πλ.
 ω, 570· «-μὲν» ἀθανάτους μάκαρας· Πσ. ἀστ.
 80, παρακ. μετ. ἀλίστατος μετὰ τονι-
 σμοῦ καὶ σημασίας ἐνεστώτος = ἀποκληναικῶς,
 σφάλλων, ἀμαρτάνων, ἀνοσιουργῶν· - θεοὶ Οἰκ.
 δ. 807· ἐν τῇ κω. σπη. «σκόλιος ἀλίστατος ἀταρ-
 πος» = ἐπικληθῆς Οἰκ. πρὸς Καλλιμ. Ἰγν. Ἀστ.
 235, peccato graviter.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ μὴ λιτανευόμενος, ἐξελισ-
 μένος, ὁ ἀδυνατήτων Ἀνθολ. Παλ.
 Ἀλίστατος, ἐπὶ ἀδυνατήτων· - ἀδικεῖν
 Β. Αν. 374.
 Ἀλίστατος, οἷ· λαός τις τῆς Λιβύης.
 Ἀλίστατος, μετγν. 2· ἴδιος ὁ μέγας θαλάσσης
 ἐκτεινόμενος· - πέτρα Διοδ. 3, 41· ἐν τῇ ἐπι-
 πέδῳ, ταπεινός, πεδινός, ἴδιος ἐπὶ ἀδελφῶν·
 - ὁ ἀλίστατος· πόρος Διοδ. 3, 4, 18. Παρὰ
 Κικ. Αττ. 14, 13, ambulatio, περίπλους ἐν πε-
 δυνῶ τόπῳ, ἐν τῇ τῷ ὄρεινῳ περιπάτῳ, mari
 propter, humilis.
 Ἀλίστατος, ὄνος, β, γ· ὁ ὑπὸ θαλάσσης περι-
 σφάλλόμενος· Ἐπεγγ. ἀδ. 369, mari finitimus.
 Ἀλίστατος, μεσ. ἀρχ. 6· ἀπαρξ. τοῦ ἀλι-
 τάνω.
 Ἀλίστατος· ἀμαρτάνων μόνον ἐν ἀρχ. λεξ. = ἀλι-
 τάνω ἐπίσης ἀλίστατος τὸ δι' ἀλίστων παρ' Αἰσχ.
 Εὐμ. 306 εἶνα ἀδελφῶν διορθ. ἀντὶ ἀλίστων.
 Ἀλίστατος· ἢ· ἀλίστατος.
 Ἀλίστατος, τό· ἀμαρτήμα, πλάνη, κακοῦργημα
 Ἀγαθ. 2, 54, peccatum.

Ἀλίστατος· ἢ· ἀλίστατος.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ ἀπαρξῆς παρ' τὸν ἀλίστα
 κερδόν· ἐν τῇ 90. ὁ προφύκας γεννηθείς Πσ. ἀστ.
 91, *diu non observans* πρὸς ἡλίστατος.
 Ἀλίστατος, ἢ· ἀλίστατος· Ὁσφ. Ἀργ. 1315.
 Ἀλίστατος, ὄνος, ἐπ. 2 (ἀλίστατος)· ἢ· ἀλι-
 τάνω· ἄδικος, ἀνόμιμος, ἀπεθῆς, κακοῦργος
 Πλ. ω, 157, οὐδ. «ἀλίστατος πολλὰ τέλεισκαν»
 Καλλιμ. καὶ μετγν. ποιητ.
 Ἀλίστατος, 2· α) ἀλίστατος· «θεοῦ ἀλίστατος»
 = ἀπεθῆς ἢ ἀνόμιμος πρὸς τὴν θεότητα Ἀριστ. Ἰππ.
 443, Θουκ. 1, 126· «φιλόφρων καὶ ἀλίστατος»
 Ἀθην. 3, 108, ὁ Εὐρύκλεις παρὰ Διογ. Α. Β. 50
 καλεῖται τὸν Πυθαγόραν· β) ἐν τῇ 90. ὅστις εἶνα
 ἐναγής· ἔνεκα κακοῦργηματος καὶ διὰ τῆς πλη-
 σιότητος τοῦ φέρει ὄλεθρον, λοιμὸν κλπ· «κοινὸς
 ἀλίστατος ἀπάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἀποκλωθ-
 τῶν» Δημ. 18, 139· «ἀλίστατος ἐν οἴκῳ τοῦ-
 ρων» Ἀνθολ. 1, 130· γ) ἡ ἐκδικησὰς τὰ ἀνο-
 σιουργήματα θεότης· «ἀλίστατος ἐξομνῶν τοὺς
 τῶν ἀποκλωθῶν προσηγορίας» Ἀντιφ. IV,
 α, 4· «δαίμονες ἀλίστατος» Πολυδ. 5, 131· (ἢ
 παρὰ. ἐκ τοῦ ἀλίστατος), daemones crudelis sceler-
 tumi ultor.
 Ἀλίστατος, ὁ δὲ, 2· ὁ σφοδρότατος· οἰστρος Πλατ.
 νομ. IX, 854· τῇ 90. 881· στάσις Πολυδ. 5, 170
 μετγν. inexcitabilis.
 Ἀλίστατος, 2· ἀλίστατος· Σουλ. Πινδ. Ο. 1,
 57, Σοφ. Θ. Κ. 372· «οὐκ» (ἢ γὰρ ἀφ' οὗτος
 ἔνεκα τοῦ μακροῦ· ὁ ἔρμηνος διορθ. καλίσ-
 τατος ἢ ἀλίστατος).
 Ἀλίστατος, β· ὁ θαλάσσιος λεξ. ἀλλὰ καὶ ὁ θα-
 λίσσιος δάκμων αὐτὸν διορθ. ὁ ἔρμηνος τὸ ἐν
 Εὐμ. Ἡρακλ. 614 ἀλίστατος.
 Ἀλίστατος, 2· ἡλίστατος· Θεολ. Ἀριθμ.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ κατὰ ξένου ἀμαρτάνων,
 κακοῦργων Πινδ. Ο. 11, 6, qui hospitium
 violavit.
 Ἀλίστατος, ἢ· ἀλίστατος ἢ ἀπεθῆς καὶ
 ἀνόμιμος φρόνημα· βίβλος Α. Τρο. 61.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ ἀπεθῆς φρόνημα ἔχων.
 Ἀλίστατος· ἀλίστατος· Πσ. Ερ. 328, ἐν δὲ ἤδη
 κατὰ Σπιδίων ἀναγινώσκεται ἀλίστατος· ἀλλὰ
 «ὅς κεν ἀλίστατος» 230 εἶνα ὁ δὲ ἀναγινώσκων
 καὶ ὑπὸ Αἰσχ. 3, 135· πρὸς Ἀγαθ. 79 ὁ ἀρχ.
 ἀλίστατος Αἰσχ. Εὐμ. 306.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης· ἢ ἐν θα-
 λίσσῃ τριφεύμενος, ἢ ἐν ταύτῃ ὥν· - δελφίς
 Κόιντ. Σμυρ. 3, 272.
 Ἀλίστατος· ἀλίστατος.
 Ἀλίστατος, ποιητ. ἢ· κακοῦργημα Ἀριστ. Λγ. 871,
 ἀρχ. λεξ. = ἀμαρτία.
 Ἀλίστατος, ἢ· ἡ ἀμαρτωλὺς Ησυχ.
 Ἀλίστατος, διορθ. ἢ· ἀλίστατος ἀντὶ ἀλίστατος.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ ἀπεθῆς ἢ ἀμαρτωλὺς
 ὥν Νον. Δ. 12, 72, improbe vivens.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ ἀδικῶς δικάζων μετγν.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ φρόνημα ἀλίστατος ἔχων
 Νον. celesta consilia agitans.
 Ἀλίστατος, 2· ἀντὶ ἀλίστατος· ὁ ἔχων σφάλλον-
 τα πόδα, ὁ πεπλανημένος, ἄστατος Φωκυλ. 133.
 Ἀλίστατος, 2· ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἰδὼν καὶ
 ἐκεί στερφόμενος Φωκυλ. 133.
 Ἀλίστατος, ἐπ. ὁ· συγκομῶ. τύπ. τοῦ ἀλίστατος.

ὁ ἀμαρτωλός, ἀνόσιος ἀπειθή· — ἀπέμασεν πρὸς τοὺς θεοὺς Ἰλ. ψ. 595, καὶ ἐπὶ θεῷ. «ἀλιτροὶ ἄνθρωποι» Ὁμ. Ἰμν. Ἑρμ. 259 «τὰ ἀλιτρία» = κακὰ πράξεις Πινδ. Ο. 2, 65, καὶ μετγν. ποιητ. ὑπερβ. ἀλιτροτάτος· τοκεὺς Ὀππ. κων. 3, 230· ἐν Ἰλ. θ. 361 ὁ πανουργός, τὸν περὶ τρομα.

Ἀλιτροσύνη, ἡ ἡ ἀσέβεια, ἀμαρτία, τὸ ἀνοσιούργημα Ἀπολ. Ρ. 4, 699 ἐν πληθ. καὶ μετγν. ποιητ. improbitas.

Ἀλί-τροφος, 2· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ τροφόμενος· ὄψα Ὀππ. Ἀλ. 1, 76, ἐπὶ ἰχθύων· δειπνα Νον. Δ. 21, 198, qui ex mari alitur.

Ἀλί-τροχος, 2· ὁ διὰ τῆς θαλάσσης τρέχων ἵδρυς.

Ἀλί-τροπος, βουκ. 2· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατατροφούμενος, ἡ καταπεποιημένος, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ καταπονηθεὶς· γέροντες γέροντες Ἀλκυον. 1, 45· κύμαθι Ἀνθολ. Παλ. 7, 294.

Ἀλίτρεα, ἡ ἀλαδικὴ ὀνομασία τῆς Ἀφροδίτης Ἡροδ. 16· ἀλίκια.

Ἀλί-τροπος, ποιητ. 2· ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κτυπόμενος· οὐκ, ὁ ἀλιτύπος, ποιητ. ὁ κτυπόμενος, ὁ τὴν θάλασσαν μὲ τὰς κύμας κτυπῶν Εὐρ. Ὀρ. 363.

Ἀλί-τροπος, ὁ ἀλατιμένους τρυβ. Φιλοδοκ. 30.

Ἀλί-τροπος, 2· ἀλιεύς Πουγ.

Ἀλί-τροπος· νέος τρυβ. Πουγ.

Ἀλί-τροπος· ἄλιος, ἄλιος Πουγ.

Ἀλί-τροπος· εἰς τὴν θάλασσαν φθεῖρω ἡ φθηνίζω.

Ἀλί-τροπος, ἡ ἡ ἐν τῇ θαλάσῃ φθορά, καταπονομή, ναυτίον Παλ. Ἀνθ. 7, 631· ναυτῶν Παλ. 4, 41 naufragium.

Ἀλί-τροπος, 2· ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ φθεῖρων, φθαίνων, ὁ περὶ τῆς, παρὰ τὸ λήσεται Ἀ. Τεκ. 82, in mari periclitari afferens.

Ἀλί-τροπος, 2· ὁ ἐν θαλάσῃ φθαίνει, φθηνίζω, ὁ ναυαγῆσαι, qui perit in mari.

Ἀλί-τροπος· πτωχὸς Πουγ.

Ἀλί-τροπος, 2· θαλάσσιος φλοιός, εἶδος δένδρου ἔχοντος φλοιὸν ἀκατόνυχον Θεοφ. salicotrex.

Ἀλί-τροπος, ἡ ματαυροσύνη, μωρία, ἄνοια Πουγ. εὐαίτια.

Ἀλί-τροπος, 2· ματαυρῶν, ἄφρων μετγν. ποιητ. νουνε.

Ἀλί-χλαίνος, 2· ὁ ποταμὸν χλαίναν ἐνδεδυμένος· ἀνακτες Νον. Δ. 20, 105, purpuratus.

Ἀλί-χλαίνος, πέτρα Πουγ.

Ἀλί-χλαίνος, ἄλγος, λείψ. τοῦ ἀλινδῆ.

Ἀλί-χλαίνος, ἐπὶ ματαίως· ἴδω ἀλινδῆ, frustra.

Ἀλί-χλαίνος, (ὁ) ὄψω, ἀντὶ ἀλινδῆ.

Ἀλί-χλαίνος, ὄψω, ἀντὶ ἀλινδῆ.

Ἀλί-χλαίνος· ἰσχυρὸς πρᾶντο, μάχεται· ἀλινδῆ· ἀνδρείως πρᾶντο Μ. Ε. ἡλκίζοντο = ἡμύναντο Πουγ.

Ἀλί-χλαίνος, οὐ, ὁ καὶ συνηρ. Ἀλκίχλους, οὐ· α) υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδάμειας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρείδου· οὗτος φέρεται τὸν ἀδελφόν του Κρόσιππον ἔφαγεν ἐκ τῆς πατρίδος καὶ ἐν Μεγάρῳ συνεζεύχθη τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλ. Μεγαρέως Πυργῶ πρὸς ἀνταμοιβὴν διὰ τὸν φόνον τοῦ λέοντος τοῦ κατασπαράξαντος τὸν υἱόν τοῦ βα-

σιλέως Εὐκλῆπον· ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδείδου· γ) υἱὸς τοῦ Αἰσχύρου καὶ τῆς Ἰπποδάμειας ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, ὑπὸ τοῦ Ἰδουμένειου φονευθεὶς.

Ἀλκίχλος, ποιητ. ἐπιτ. τύπος τοῦ ἄλκω (ἀλκ.)· βοηθὸς Ἀλγ. καὶ Σοφ. ἀποσπ. παρὰ Β. Ἀν. 383, 31.

Ἀλκίχλος, ἡ ἡ αὐτὸς τοῦ λέοντος (Σχολ. Νικαν. Θ. 123, κυρίως τοῦ λέοντος αὐτὸς ἀλκία καλεῖται ὅτι· δ) αὐτὸς ἐκ τῶν ἐγείρει εἰς τὴν ἀλκίαν Ἀλ. Ἰστ. Ζ. 5, 39, παρ' Ἀπολ. Ρ. 4, 1613 καὶ Νικαν. Θ. 123 καὶ τῇ ἡδὴ ἀλκίᾳ, γενικώτερον ἐγγράφητο Καλλιμα. ἀποσπ. 317 κυρίως ἐκλ. 30 ἡλκ., τοῦ ἀλκίαιος, εὐαίτια.

Ἀλκίχλος, οὐ, ὁ πατρὸν τοῦ Ἀλκίαιος Σχολ. Ἰλ. ν. 612.

Ἀλκίχλος, ἡ Ἀλκίχλος, 3· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀλκίαιου ποιεῖν· ὁ δευτέρως τύπος εἶνε ὁ συνηθέστερος, καίπερ ὑπὸ τοῦ Φρυγίου καὶ Θωμ. Μαγ. 36 ἀπορριπτόμενος.

Ἀλκίχλος, ὁ· α) υἱὸς τοῦ Περσέως· β) υἱὸς τοῦ Πρακλέους· γ) ὁ περίφημος· κυρίως ποιητὴς ἐκ Μυτιλήνης τῆς Λέσθου ἀκμάσας τὸ 612 π. χ. σύγχρονος τῆς Σαπφούς. Τὰ ποιήματά του εἰς δέκα βιβλία ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν διηρημένα διεσώθησαν ἥμισυ ἐλλειπῇ εἶνε δὲ γεγραμμένα εἰς Ἀιολικὴν γλῶσσαν καὶ διηρῶντο εἰς στασιωτικά (πολιτικὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα), θρησκευτικά (ἕμνοι· πρὸς τοὺς θεοὺς, εἰς συμπότικα καὶ ἐροτικά· ἦτο δὲ ὁ ἐρευρητὴς καὶ τῆς ἀλκίαιος λεγόμενης στροφῆς· δ) Μυτιληναῖος κωμικὸς ποιητὴς ἀντίκλητος τοῦ Ἀριστοφάνους· συγγράμματα 10 ἐκ τῆς μυθολογίας τοῦ πλείστον εἰλημμένους κωμωδίας, ἐν οἷς ἀξιοπεριεργῆς εἶνε ἡ κωμωδοτραγωδία.

Ἀλκίχλος, ποιητ. 3· ἰσχυρός· — ὄψω Εὐρ. Ἰλ. 1152.

Ἀλκίχλος, οὐ, ὁ· α) Ἀθηναῖος γλύπτης ποιήσας τὸν περίφημον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης· β) ἔνατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἀλκίχλος, ἡ γυνὴ Πολύδου πλουτοῦ τινὸς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θεσβῶν.

Ἀλκίχλος, ὁ· α) ἐπιστῆς τις Λύκιος· β) μάντις υἱὸς τοῦ Μουνύχου μεταμορφωθείς εἰς πτηνὸν ὑπὸ τοῦ Διός, ὅτε ἐμελλε νῆα κατ' ὑπὸ ληστῶν· γ) Σπαρτιάτης νέος πληγώσας εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν νομοθέτην Λυκαόργον.

Ἀλκίχλος, αἶψα, ἀντὶ ἀλκίαιος.

Ἀλκίχλος, τὸ (πρὸς ἀλκίαν· ἴδω ἀλκίαν), ἐπ. καὶ ποιητ. μόνον· οὐκ αἶτ. 1) ἄμυνα, προστασία ἡ προσβολή, βοήθεια, (ἀλγ. λείψ. ἡ βοήθεια)· (Τρώες· ἄλκω ἐσσεσθαι = βοηθεῖν, φύλαξις διὰ τοῦ Τρώας Ἰλ. ε, 644· — τινός = κατὰ τινος· — Ἀγ. αἶων Ἰλ. λ. 823· οὕτω καὶ Πινδ. Π. 10, 52· ἄλκωκα ἄλκω πέτρας χοιράδας· Ἀπολ. Ρ. 2, 674· — ὁ πατρὸς, συνηρ. παρὰ μετγν. ποιητ. praesidium, auxilium.

Ἀλκίχλος, ὄψω, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀλκίαιος, ἀλκίαιος Πινδ.

Ἀλκίχλος, ἡ εἶδος φωτός ἀλκία Διοσκ. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 922 δηλητηριώδες τι φυτόν.

Ἀλκίχλος, οὐ, ὁ· α) πατρὸν υἱὸς Πρακλέους· β) Σπαρτιάτης τις.

Ἀλκίχλος, οὐ, ὁ· πατὴρ Ἀμύντα τοῦ δ' βασιλέως Μακεδονίας.

Ἀλκίω, τόπος παρὰ γραμ. πρὸς σχηματ. τοῦ ἀλλαικῆν καὶ ἀλκίω.

Ἀλκή, ἡ· α) δύναμις, ἰσχύς σωματ. «μεγάλῃ ἐπισημένους ἀλκήν» Ὀδ. α, 214· «χερὸς Πινδ. Ὀ. 11, 105» «ἀλκήν πιπυδῶν» Αἴσχ. Νο. 234, ἐπὶ τῆς χειμαίρας συγνήκ. Εὐρ. β) πνευματ. δύναμις, ὁρμή, εὐθυμία «ῥεσὶν εἰμένους ἀλκήν» Ἰλ. υ, 381 «φρονῶν ἀλκή» Ἰλ. δ, 434· ἐν τῷ πεζ. Θουκ. θ, 34, Ξεν. Ἑλ. 4, 8, 18, καὶ μετγν. γ) ἀμυνα, προστάλαγμα, προστασία «Διός, καὶ ἐκ Διός» Ἰλ. ο, 490, ἀντιθ. τῷ πυγῇ ὄθεν ἀντίστασις Ὀδ. γ, 305· «κακοῦ» κατὰ τοῦ κακοῦ Ἡσ. «Ἐρ. 199» «ἀλκμαχίαν» Πινδ. Ν. 7, 96, συγν. παρὰ τραγ. «πύλας ὑπερέχον ἀλκῆν» «ἀκείναι, προφυλάττειν τὴν πόλιν Αἴσχ. Ἐπιτ. 197» «βελίον ἀλκή» Σοφ. Φιλ. 1136· «ὡς καὶ γειτόνων ἀλκήν τιθῆ» «κατὰ τὸν γειτόνων προστατεύουσα Σοφ. Οι. κ. 1521» ἀλλὰ «ἀλκήν ποιησθαι τινος» «ὑπερασπίζειν τινά, ἐν γέν. ε) μάχη, ἀγὼν, πόλεμος» «ἀλκήν συνήψαν» Εὐρ. Ἰκ. 705· «πρὸς ἀλκήν τρέπεται» «πρὸς ἡμῶν» Ἡροδ. 3, 78· πρὸ Πλουτ. Ἀριστ. 18 Ἀρετ. 32, Θουκ. 2, 84 Ἀποτ. 3, 24, 2· ἐν τῷ πεζῷ γρῶνται τῇ λέξει οἱ μετγν. συγν. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ στρατιωτ. δύναμις, ὁ στρατός· «ἡ κατὰ θέλειαν ἀσκή» ἀσκή «ἡ ἀπὸ τῶν νέων ἀλκή Πλουτ. Θημ. 7, καὶ 4· «ἀλκή καὶ δύναμις» Ἀλαξ. 3, τὸν πληθ. ἔχει Πινδ. Ν. 7, 12, Εὐρ. Ρησ. 930 καὶ μετγν. robur, fortitudo, auxilium, praesidium, ruina. Ἀλκή, ἡ· εἶδος ἐλάτου, τὸ ἐν τῇ Κελτικῇ θηρίον Πλουτ. 5, 12, 1, alces.

Ἀλκῆται, εἶδος, ἐν ἱσχυρὸς, δυνατός, θαρραλέος, μάχημος Πινδ. Ὀ. 9, 72· «ἀλκῆντας» πρὸ Πινδ. Π. 5, 71 καὶ μετγν. ποιητ. καὶ Ἀπολ. Ρ. 1, 71, robustus fortis.

Ἀλκ-ήνωρ, ὄρος, ὃ· Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Ὀθρυάδου εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην τῶν Ἀργείων πρὸς τοὺς Ἀχαιῶς.

Ἀλκήης, 2 ἀντὶ ἀλκήτης Νικαν. Ἀλ. 114.

Ἀλκηστής, οὗ, ὃ· ἀλκήτης Ὀππ. Ἀλ. 1, 170.

Ἀλκηστis, ἰδός, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Πηλείου καὶ τῆς Ἀνακτιδίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλεῖος τῶν Φερων ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀποθνήσκουσα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς νοσοῦντος καὶ ἀναζητήσας συνεργεῖα τοῦ Πρακλείους.

Ἀλκί, ὄστ. τοῦ ἀπηργασμένου ΑΛΞ. Ὀμ. «ἀλκή πιπυδῶν» «εἰς τὴν ἰσχύον του πιπυδῶν, ἐπὶ λεόντων Ὀδ. ζ, 130, ἐπὶ ταύρου Ἰλ. ν, 471, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑκτορός σ, 158· Ὡς ἀλξ.

Ἀλκισιδήσιον, τό· ἰδ' ἀλκιδῶν.

Ἀλκιδιδῶν, ὃ· υἱὸς τοῦ Κλεινίου ἐγγονῶν ἐν Ἀθήναις τῷ 450 π. γ. ἐπίτροπος αὐτοῦ ἀποφαινομένης ἦν ὁ Περικλῆς· ἐκείνητος δὲ μεγάλα φυσικά καὶ πνευματ. προτερήματα, καὶ μέγαν πλοῦτον, ἀλλὰ συνάμα ἀμετρον κορυφώονταν καὶ μεγίστην ῥοπήν πρὸς τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀκολασίαν. Ἐνεκα τῆς εὐγλωττίας, τῆς ἐλευθεριότητος καὶ τοῦ ἀμετροῦ χαρακτήρος του προτεκνίστατος τὴν ἀγίαν του λαοῦ καὶ ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ μεγίστην ἐπιπορὴν. Ἐνυμεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ πλουτοῦ Ἀθηναίου Ἰπποκλίου Ἰππυκρήσιν καὶ ἀπὸ τοῦ 18 ἔτους τῆς ἡλικίας του μετέσχε πλείστον μαχῶν. Ἐνεκα δὲ τῆς ὑπόπτου αὐτοῦ διαγωγῆς καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην. εἰς θάνατον

καὶ φυγῶν τὸ πρῶτον εἰς Σπάρτην, εἶτα δὲ εἰς Φρυγίαν ἐφονεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου κατὰ προτροπὴν τοῦ Λυσάνδρου (— — —).

Ἀλκί-έως, ἔως· φωτὸν τι κατὰ τοῦ θαυκάσματος τῶν ὄψεων Νικαν. Θ. 541, Γαλλν.

Ἀλκί-ῥάμας, αὐτός, α) ὁ ἱεστάτης, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς μαθητῆς τοῦ Γοργίου β) κυνικός φιλόσοφος.

Ἀλκί-δίκη, ἡ· σύζυγος τοῦ Σαλμωνίδος Ἀπολλοδ.

Ἀλκί-θόη, ἡ· ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης Ἀλκιαν.

Ἀλκί-μάχος, 2 καὶ 3· ὁ ἀνδολεῖς μαχόμενος, καὶ θεὸς ἡ ἀλκμαχίη Ἀνθολ. Παλ.

Ἀλκί-μέδω, ἡ· μήτηρ τοῦ Ἀέσωνος Ἀπολ. Ρ. 1, 47.

Ἀλκί-μέδων, αὐτός, ὃ· α) ἀρχηγὸς τῶν Μυρμιδόνων Ἰλ. β) Ἀλκωνῆς Ὀλεμπεύου Νινδ.

Ἀλκί-μένης, οὗς, ὃ· υἱὸς τοῦ Γλαύκου Ἀπολλοδ.

Ἀλκί-μῆδης, οὗς, ὃ· πατρὸν. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου Ὀδ.

Ἀλκίμο-ποιός, 3· ὁ ἔλκμον ποιῶν Εὐσταθ.

Ἀλκίμος, 2 καὶ 3 (ἀλκή)· ὁ ἐπιπρόεδρος εἰς ἀμυναν, εἰς ἀγῶνα ἰσχυρῶς, θαρραλέος συγν. Ὀμ. Τρώες Ἰλ. λ, 483· ἀνθρ ν, 278· «ἡτορ ἀλκίμου» «ἡ εὐθυμία, ε, 529· «Διός· ἀλκίμος υἱός» Πινδ. Ὀ. 11, 46· ἐπὶ τῶν ὅπλων· ἔργος Ἰλ. γ, 388· «δοῦρε λ, 43, ἐπὶ ὁ δεινὸς περὶ τοῦ· ἐν χοροῖς Ἀριστ. Σμ. 1060, ὁ μάχημος· ἐν μάχῃ· ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μάχημος πρὸς τοὺς ἐναντίους Ξεν. Κυρ. 1, 4, 22· «εἰς ἀλκήν» Ἡρ. 3, 110· «τὰ πολέμια» Ἡρ. 3, 4, καὶ συγν. ἀλκμαχίωτος Ἡροδ. ἐπὶ παρρημ.

«πέλας πότ' ἦσαν ἄλκιστοι» ἐπὶ παρρημ. ὁ δὲ τῆς Ἀριστ. Πλ. 1002, validus, strenuus fortis.

Ἀλκίμος, ὃ· α) πατὴρ τοῦ Μέντορος· β) ἀρωγὴ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πειραιῶν.

Ἀλκί-μύη, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου Ἀπολλοδ.

Ἀλκί-νους, ὃ· βασιλεὺς τῶν Φαιάκων Ὀδ. π, 121

Ἀττικῶς συναρτῶνται αἱ πλάγ. πτώσεις, ὡς Ἀλκί-νους, κλπ. «Ἀλκί-νους ἀπόλοιτος» «μακρά καὶ μυθώδης διήγησις Πλάτ. Πολιτ., 10, 614.

Ἀλκί-ππῃ, ἡ· 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀρεῖος καὶ τῆς Ἀργαύλου 2) θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Ἀλκυονίδος 3) γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλτίου 4) μία τῶν ἀμαζόνων 5) θεοπάεινα τῆς Ἑλένης.

Ἀλκί-σθένης, οὗς, ὃ· α) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 102 Ὀλ. β) πατὴρ τοῦ στρατηγ. Δημοσθένους.

Ἀλκί-φρων, 2· ὁ ἰσχυρὸν ἔχων καρδίαν, ὁ γενναῖος φρων, εὐθυμία Αἴσχ. Περ. 92.

Ἀλκί-φρων, οὗς, ὃ· Ἑλλήν σοφιστῆς τοῦ γ' Μ. Χ. αἰῶνος.

Ἀλκμαχίων, οὗς, ὃ· α) υἱὸς τοῦ Ἀρσισαίου καὶ τῆς Πριβύλλης ἀρχηγὸς τῶν Ἐπιγόνων πρὸ τῶν Θηβῶν β) ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, πρόγονος τοῦ ἐν Ἀθήναις οἴκου τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, ἐν τούτοις ἦν καὶ ὁ Ἀλκμαχίον ὁ υἱὸς τοῦ Μεγακλέους.

Ἀλκμαιωνίδαι, ἄττ. Ἀλκμαιωνίδαι, ὄνομ. Ἀλκμαχίδαι, ὄν, αἰ· αἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαχίονος, ἀριστοκρατικῆς αἰκμαχίαν ἐν Ἀθήναις.

499· 3) ἐν ἀποκρίσει· δὲν φαίνεται μὲν καθαρὰ ἢ ἀντίθεσις, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑπάρχει, συγν. παρὰ τραγ. καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος· πᾶν γε, παντάπασι μάλιστα· ἀλλ' ἀνέγκη Πλατ. Πρωτ. 357· «ἀλλ' ὁμολογῶ» Γοργ. 476, καὶ προηγ. ὅρκου· «ἐὰν τὸν Δία, ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνήμι» Γοργ. 463· «νὴ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐπιθυμῶ» 481, καὶ διπλοῦν ἀλλὰ «ἐὰν Δι' ἀλλ' οὐκ ἡγνόντων ἔγωγε, ἀλλὰ παρῶ; ἐγὼ γινώσκον» Πλατ. Ἀλκιβ. 1, 110 διπλοῦν ἀλλὰ καὶ ἐν Πλ. β. 241, Οδ. β. 151· 4) ἀντιθετοῦ ὑπάρχει· ἢ ἀντίθεσις ὅταν γίνηται μεταβάσις πρὸς νέαν τι, ἢ διακοπήται· ἐπὶ μακρὸν ὁ λόγος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν Σοφ. Φιλ. 11, ἢ μετὰ μακρὰν διακοπὴν ἀναλαμβάνεται πάλιν ὁ λόγος· Ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου κεῖται, (ἐνίοτε πρὸς ἑμπερίαν) ὡς ἀποδοκιμασία τοῦ προηγουμένου. Οδ. δ. 472, ἢ ἐναντίον ἐπικρατοῦσης ἰδέας ὡς ἔστιν συμπ. «ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ» ἐντεῦθεν προέρχονται τὰ ἑξῆς· α) τίθεται εἰς ζωηράς παρακλήσεις καὶ παρανοήσεις ἐν πρῶτακ. καὶ ὑποτάκ. «ἀλλὰ μάχασθε» Οὐμπ. «ἀλλ' οὐν ἀκούετε» Πλατ. Πρωτ. «ἀλλ' ἔγωγε» αὐτῶν. Καὶ προηγ. κλητικ. «ὦ Φύτις, ἀλλὰ ἔειπες» Πινδ. Ο. β. 22. Κατὰ Γοργ. Κορ. 8 τοῦτο εἶνε ἀπικτὶς ἰδιωμα· β) ἐν ἐρωτήσεσιν· «ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν» Πλατ. Πρωτ. 311· «ἀλλ' ἄρα· μὴ ὁ Κηρύσιππος; ἢν ὁ ταῦτα εἰπὼν» Πλατ. Εὐθύδ. 290· «ἀλλ' ἦ» ἐμπειρὴς ἐρώτησις, εἰς ἣν ἢ ἀπάντησις προσδοκᾷται ἀνεπιτηδία· «ἀλλ' ἢ μέρμερος» Σοφ. Πλ. 879. Συγνέσις τίθεται ἀλλοπαλλήλως· εἰς ζωηράς δὲ ἐρωτήσεων ἐκφορησάμενος· συνεπειὰ καὶ ἀποδείξεις· «ἀλλὰ γρημύται»· ἀλλὰ ταῦτόν μοι ἐστὶν· «ἀλλὰ δὴ συγῆς τμησόμεαι» Πλατ. Αἰσλ. 37· οὕτω καὶ πλὴν τῆς ἐρωτήσεως Πρωτ. 341· 5) οὐ μόνον, ἀλλὰ καί, καὶ ἐλλειπόντος (συγν. ἐπὶ τὸ ἐμφαντικότερον) τοῦ καί, ὁ ἀλλὰ ἔχει ἀντιθετ. δύναμιν καὶ ἐξιστοῦ τὰ ὅσα μέλλει· «ἐπὶ ἀλλὰ· γὰρ»· «ἀλλ' οὐ γὰρ ποὺς ἐστὶν» = ἀλλ' εἶνε βέβαια ἀδύνατον Οδ. τ. 501. Ὁ γὰρ ἔχει τὴν αἰτιολογικὴν του σημασίαν, ἐὰν ἐκ τῆς συνηθείας συμπληρωθῇ ἡ πρότασις· «ἀλλὰ ζητῶ γὰρ» Πλατ. Χαρμ. 103· «ἀλλὰ γὰρ δὴ» Ἰππ. μετ. 301, παρὰ τοῦ οὐ γὰρ· ἀλλὰ ἔτι 2. 6)· «ἀλλὰ γε» = ἀλλὰ τοῦλάχιστον· «ἀλλὰ περὶ· σωμαί γε» Πλατ. Φαιδ. 63· «ἀλλὰ δὴ» ἰσχυρὰ πρὸς ἄσπον προτάσεώς· τινος ἢ ἀντιλογίας ἐπέρου = ἀλλὰ θέλεις εἰπεῖ· ὡς, «ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν ἀγρήσοι» Πλατ. Πρωτ. 338· «ἀλλ' ἦ, οὐχ' ἐν ἐρωτήσῃ = ἀληθινὰ» ἔδε ἀνὸς. «ἀλλ' ἦτοι» = ἀλλὰ βέβαιως, ἐν τούτοις, ἐν μέρει ὑποχωρητικῶς Πλ. α. 140· «ἀλλὰ μὲν τοι καί, ἀλλὰ μὲν τοι γε» Πλατ. αἰκῆ· «οὐ μὴν, ἀλλὰ καί» = ἀλλ' ὅμως verumtamen· «ἀλλὰ περ» μετὰ τὸ εἰ Πλ. μ. 349, καὶ ἀλλὰ τῶν μετὰ τὸ εἰπερ τε, εἰπερ γάρ, Πλ. ὡς εἰσπαγωγ. «ἀλλ' οὖν» = «ἀλλ' οὖν γε» = ἀλλὰ πάντως, ἢ ἀλλὰ πάντως τοῦλάχιστον· «ἀλλὰ τοι», sed, ceterum, saltum, nisi, quin, sane.

Ἀλλαγά, ὄνομα ἀντὶ ἀλλαγῆς Σοφ. Οἰ. Τ. 120· ἔδ' ἀλλαγῆ.

Ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ γὰρ ὅτι, ἀλλὰ γὰρ τοι· ἔδε τὰς λέξεις.

Ἀλλὰ γὰρ, ἐπὶ κατ' ἐναλλαγὴν, ἐναλλάξ, ἐκ διαδοχῆς ἀγγ. λέξ. permutatorie.

Ἀλλὰ γε· ἔδε ἀλλὰ.

Ἀλλὰ γὰρ, ἢ (ἀλλάσσω) μεταβολή, μεταλλαντή, αἰσιδῆ, ἀνταλλαγή· λόγος Αἰσλ. Αγγ. 469· βίβλος· ἢ μεταβολή Σοφ. Οἰ. τ. 1205, ἢ ἢ ἐμπορικῇ συναλλαγῇ Πλατ. Πολιτ. 11, 371· «ὁβρισμα ἀλλαγῆς ἔνεκα τῆς καθ' ἡμέραν» Ναμ. 5, 742· «ἀργυρίου ἀλλὰ» Ἀριστοτ. Πολ.· «κύλλου» Πολυδ. Ἐν γένει ἢ ἀνταλλαγή π. γ. ἰσχυρὸν καὶ ἐντεῦθεν νέος σταθμὸς μετρ. νῆος-ἰσχυρῶς, mutatio.

Ἀλλὰ γὰρ, ἢ ἀλλαγή Χρ. Σοφ. ἀμφιβολ. τύπος. Ἀλλὰ γὰρ, τὸ α) ἢ ἀλλαγή, ἢ πρὸς ἐὰν τι· «τροφεῖων Μετ. 58, permutatio» δὲ τὸ ἀλλαγή· ὅθεν κλητ. Ἀλκ.

Ἀλλὰ γὰρ, ἢ ἢ ἀλλαγή, Μαν. 4, 189.

Ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ γὰρ κατὰ Κρητὰς Μουσ. καίσιμα.

Ἀλλὰ καί· ἔδε ἀλλὰ.

Ἀλλὰ κατέον, βήμ. ἐπὶ τοῦ ἀλλάσσω· δεῖ ἀλλαγήναι Πλουτ.

Ἀλλὰ κατέον, σου, ὁ· ὁ ποιεῖν ἀλλαγὴν, ὁ ἀλλάζων μετὰ.

Ἀλλὰ κατέον, 3· ὁ εἰς τὴν ἀλλαγὴν ἀνέκοι, ὁ ἀπορῶν τὴν ἐμπορικὴν συναλλαγήν· παρὰ Πλατ. Σοφ. 223, «τὸ τῆς κτητικῆς τέχνης εἶδος· τὸ ἀλλὰ κατέον»· «καίσιμα» Ἀριστοτ. Πρ. 5, 5· habilis permutacionibus faciendis.

Ἀλλὰ κατέον, 3· α) ὁ ἀλλαγόμενος· ἢ ὁ ἀλλαγὴν ἐκπεσόμενος· β) τὸ ἀλλὰ κατέον, ἔξωθεν κατέον, δὲ οὐ ἔξωθεν βράβειά σοφία, κλητὴν οὕτω· ἀντὶ οἱ κρατοῦντες αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὄρου ἔνεκα τοῦ κόπου ἡλλάζον αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἐνός ὄρου εἰς τὸν ἑτερόν· γ) αἱ 70 μαθητικαὶ αἱ διδόμεναι εἰς τοὺς πορευόμενους· «ὁ ἔχων γυναικαὶ καὶ πορευόμενος διὰ δύο ἀλλὰ κατέον σωφρονιστέον» Κασσιαν.

Ἀλλὰ κατέον· φόνος, ὄνομα 2· ἀλλὰ κατέον.

Ἀλλὰ κατέον· ἀντὶ ἀναλήψεως, ὁ ἡλίας Μουσ.

Ἀλλὰ κατέον· ἀσφαλὴς κατὰ Λάκων. Μουσ.

Ἀλλὰ κατέον, ἢ πόλις· α) ἐν Μακεδονίᾳ· 6, ἔπειτα ἐν Ἀρκადίᾳ, κατ. Ἀλλάντιος Στ. Νυξ.

Ἀλλὰ κατέον, τὸ· ψέγεται ὑπὸ τὸν ἀπικτιστὸν ὡς κοινὸς τύπος τοῦ ἀλλὰ κατέον. 12.

Ἀλλὰ κατέον· εἰσδῆς, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἀλλάντις Γαλγν. farcinus similis.

Ἀλλὰ κατέον· ποιέω· κἀμιν ἀλλάντις.

Ἀλλὰ κατέον· ποιέω, ὁ· ὁ ἀλλάντις κατασκευάζων Διογ. Α. 2, 60, farctor.

Ἀλλὰ κατέον· ποιέω· πῶλον ἀλλάντις Ἀριστ. Ἰππ. 1239, vendo farcinum.

Ἀλλὰ κατέον· πῶλος, σου, ὁ· ὁ πῶλον ἀλλάντις Ἀριστ. Ἰππ. 124, (Β. Δν. ἐντεροπώλης), qui farcinum vendit.

Ἀλλὰ κατέον, ἐπὶ κατ' ἐναλλαγὴν, αἰσιδῆ· ἔμπεδοκλ.

Ἀλλὰ κατέον· ἐπιθυμῶ νὰ ἀλλάξω.

Ἀλλὰ κατέον, εἰς, ἢ ἢ ἀλλαγή, τὸ ἀλλὰ κατέον.

Ἀλλὰ κατέον, ἀντὶ, 6 (=ἀλλὰ κατέον ἢ ἀλλὰ κατέον· εἰσδῆς)· λουκάνικον Ἀριστ. Ἰππ. 160, καὶ Φρόνιγ. 117, botellus.

Ἀλλὰ κατέον, καὶ ἀλλάντις, ὄνομα παθ. ἡλλάζον καὶ (ἀπ. πεζ. καὶ τραγ.) ἡλλάζον, (ἐκ τοῦ ἀλ-

ἀλλχ. ἐν τῷ ἀλλαχού κλπ. ἡ ἐκ ἑξ. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἄλλος), παρ' Ἡροδ. καὶ τοιγ. ἐν τῷ περὶ ἰδίου ὁ ἀρχ. ὁ, ἡλλάχην = ἰδίως ἄλλως κάμνω ἐνταῦθ. 1) ἀνεργ. μεταβάλλω, δηλ. τί λαμβάνω ἀντὶ ἄλλου, ἄλλοις, μεταλλάττω - τινί = μετὰ τινος καὶ ὡς τινος Ἀισχ. Πρ. ἐν γυν. μεταβάλλω, κινῶ, καταλείπω, ἀποχωρῶ. «εἰς ἔδραν» = ἐκτρέψομαι, ἐκκαλεῖν - γῶραν Πλάτ. Παρμ. ἀνταποδίδω «ρόνον φονεύει» Ἐδρ. ἥλ. 2) μεσ. δι' ἑαυτὸν ἀλλιάσσω «τί τινι» = τί μετὰ τινος Ἡροδ. «εἰς τι» = μεταβάλλομαι εἰς τι μετὰ. «τί ἀντί τινος» = τί μετὰ τινος ἀλλιάσσω Πλάτ. «τί τινος» «τὴν παρασκευασθεῖσαν οὐδενός» Θουκ. ἐν γένε. ἐμπροσθέναι, διαμειβομαι, ἀνταλλάσσω «ἐκαστα γαργάτων καὶ χρῆματα νοσήματων», ἀνιστομαι, πωλῶ, permuto.

Ἀλλὰ τε, ἄλλα τε καὶ ὅδε ἄλλὰ.

Ἀλλὰ τοι ὅδε ἄλλὰ.

Ἀλλὰ τῶν ὅδε ἄλλάσσω.

Ἀλλὰ χῆ, ἐπὶρ. καὶ ποιητ. ἀλλαχού εἰς ἄλλο μέρος, ἄλλου πού. ἄλλος ἀλλαχῆ = ὅ μὲν ἔδω ὁ δὲ ἔκει. «ἄλλοτε - ἀλλὰ χῆ» = ἄλλοτε ἔδω καὶ ἄλλοτε ἔκει, ἔτι καὶ ἄλλον τρόπον Ξενοφ. alibi aliorum.

Ἀλλὰ χούθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ ἄλλο μέρος, φέγουσι τοῦτο ὡς ἤττον ὀκνηρον ἔστι. ὁ Θουκ. Μαγ. 37 καὶ Μοιρ. 11 ἀντὶ ἄλλουθεν, aliunde.

Ἀλλὰ χούθι, ἐπὶρ. ἄλλουθι, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ τῆς ἐν τόπ. στήσ.) Ξεν. ἀπομ. 4, 318, φέγεται ἐπίσης τὸν Θουκ. Μαγ. καὶ Μοιρ. ὡς ἤττον ἀτιμώτερον, alibi.

Ἀλλὰ χόσε, ἄλλοτε Ξενοφ.

Ἀλλὰ χού, ἐπὶρ. ἀλλὰ χῆ ἐπίσης φέγεται, ὁπὸ Θουκ. Μαγ. καὶ Μοιρ. ὡς κοινώτερος τύπος ἀντὶ ἄλλουθι Σοφ. Οἰ. Κ. 34, Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 20, alibi.

Ἀλλὰ γον, ἀλλέξαι ὅδε ἀναλέγω.

Ἀλλέγω ἀντὶ ἀναλέγω Ὀμηρ.

Ἀλλέξας, ἀναλλέξας.

Ἀλλ-επ-ἀλλήλεια, ἡ ἡ ἐπισφραγισι τοῦ ἐνός ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἑῷσταθ. continuitas.

Ἀλλ-επ-ἀλλήλος, 2^ο ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου σφραγισμένος, ὁ συνεχής, Πλάτ. 9, 39, 4, ἰδίως γραμ. καὶ Β. Αν. 1192, continuus ἐπὶρ. ἀλε-παλλήλως, εἰς ἀμοιόη, συνεχῶς μετγν.

Ἀλλ' ἡ ὅδε ἄλλὰ.

Ἀλλ' ἡ, ὅδε ἄλλὰ.

Ἀλλη, ἐπὶρ ὅδε δοτ. θηλ. τοῦ ἄλλος 1) τοπ. α) ἄλλοθι, ἄλλου πού καὶ «τῇ ἄλλῃ» (ἐν ὅθῳ) ἡ «τῇ ἄλλῃ» (ἐν γῶρῃ) ε) ἄλλοσε, εἰς ἄλλο μέρος. «ἐργεταί τιν» = κοινῶς ὑπάγει εἰς τὰ χαρμένα «ἄλλη καὶ ἄλλη» = ἔδω καὶ ἔκει, δευρο κικιστο «ἄλλος ἄλλη» = εἰς ἔδω, καὶ ἄλλος ἔκει καὶ μετὰ γυν. τοῦ τόπ. Ὀμηρ. Θουκ. Ξεν. 2) τροπ. ἄλλη = ἄλλος κατ' ἄλλον τρόπον «ἄλλη πολλὰ χῆ» = κατὰ πολλὰ πλοῦς ἄλλους τρόπους. «ἄλλη καὶ ἄλλη» = κατὰ διαφόρους τρόπους Ὀμηρ. Ἡροδ. Πλάτ. alibi, alio modo.

Ἀλλ-ηγορέω ἄλλος τι σημαίνω, δηλ. ἀλληγορικῶς λέγω, ἐπιβλῶ Ἀθην. Πλάτ.

Ἀλλ-ηγόρημα, τό ἡ ἀλληγορικὴ ἔκφρασις, ἡ ἀλληγορ. ἐξήγησις μετγν. interpretatio allegorica

ἑρμηνεύειν· - μύθων καλεῖται ὁ Παλαίφατος
Εὐσταθ. μετγν. *interpretes allegoriae*.
Ἀλληγορία, μετγν. ἡ ἡλληγορικὴ ἢ εἰκο-
νικὴ παράστασις, ἢ ἐξηγήσις (ἄλλο λέγον τὸ
γράμμα, ἄλλο τὸ νόημα ἀρχ. λεξ.) ἰδίως τῶν
μύθων Κικερ. 27 λογ. Πλουτ.
Ἀλλ-ηγορικὸς, 3' ὁ περιέγων ἡλληγορίαν·
-ὄνειροι· Ἀρτεμίδ. *allogorici*.
Ἀλληγορικὸς, ἐπίρ. ἐν ἡλληγορικῇ ἐκφράσει,
μέτ' ἡλληγορικὸν τρόπον Δημ. Φαλαρ. 254.
Ἀλλη-γοριστής, ὁ ὁ ἡλληγορητής Εὐσεβ.
Ἀλλ-ηγόρως, ἐπίρ. ἀντ' ἡλληγορικῶς Σχολ.
Οπι.
Ἀλληκτί· ἄνευ κλήρου Ἰσχυρ.
Ἀλληκτος, ἐπ. καὶ ποιητ. 2 ἀντ' ἄ-ληκτος,
ἐκατάπαυστος, οὐδ. ὡς ἐπίρ. *perpetuus*.
Ἀλληλ-αίτιος, 2 ὁ ἀμοιβαίως αἰτίας τοῦ
ἐκαστοῦ του ὄν, ὁ εἰς ὡς αἰτία τοῦ ἄλλου θεω-
ροῦμενοι· Ἰουστ. Μαρτ. ἐν πληθ. - ἄλληλαί-
τιοι· οἱ ἀμοιβαίως αἰτίας καὶ ἀποτέλεσμα ὄντες.
Ἀλληλ-ανεμίαι, ἡ ἡ τῶν ἀνέμων ἀλλεπάλ-
λητος ἀλλαγή Ἰωαν. Λυδ.
Ἀλληλ-ἐγγυος, 2' ὁ ἀμοιβαίως ἐγγυώμενος
διὰ τὸν ἕτερον «τὸ ἀλληλέγγυον» = ἡ ἀμοιβαία
ἐγγύησις, ἡ ἐξ ἀμοιβαίων πίστεως ἀλληλοῖς ἡ
ἀλληλίας Πουγ.
Ἀλληλ-ἐγγύως, ἐπίρ. τοῦ προηγ.
Ἀλληλ-ἐν-δότης, 2' ὁ ἀμοιβαίως συνδεδεμέ-
νος ὥστε ὁ εἰς νῦν συνέχεται ἀπὸ τὸν ἕτερον
μετγν. *mutuo junctus*.
Ἀλληλῆιζεν· «ἀλλήλους περιβαίνειν» Β. Λν.
383· ἡ «ἄλλους καὶ ἄλλους λέγειν» Ἰσχυρ. ἄλ-
ληλῆζεν = ἄλλ' ἐντ' ἄλλων ἡ ἀμοιβαίως πράττει
εἰς ἄλλον ἢ ὁ, τι· ἐκείνως εἰς ἐμὲ Κλημ. Ἀλ.
Παρθεν. 2, 10.
Ἀλληλο-ἐπίστα, ἡ ἡ ἀμοιβαία ἐπίστασις, ὁ-
γενοῦσι ἐπὶ τῶν ὄντων ἡ φυσικῶν Κλημ. Ἀλ.
Ἀλληλο-ἐδός, 2' ἀλληλοσφάρος, ὁ ἀμοιβαίως
τρογόμενος ἐν πληθ. Ἰσχυρ. *qui mutuo se de-*
vorant.
Ἀλληλο-γένειαι, ἡ ἡ ἀμοιβαία γέννησις μετγν.
Ἀλληλο-γράφειαι, ἡ τὸ ἀμοιβαίως γράφειν,
ἡ ἀνταπόκρισις Εὐσταθ. *mutua scriptio*.
Ἀλληλο-διεξ-δόχος, 2, κυρ. ἐν πληθ. ὁ διεξ-
χόμενος ἄλλον, οἱ ἀλλήλους διεξέχοντες, ὁ συν-
εχῆς καὶ ἀδιάκοπος, *continua serie succedens*.
Ἀλληλο-διεξόδος, ἐπίρ. ἐν ἀδιακόπῃ διαδο-
χῇ ὡς προηγ. πολλὰ μετγν. *continua successione*.
Ἀλληλο-δράμος, 2' ὁ τρέχων ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς
εἰς τὸν ἄλλον· γραφή = ἐγγράφος διάδοσις, δια-
διεθρομένης, Βυζ.
Ἀλληλο-κληρονομία· ἡ ἀμοιβαία κληρο-
νομία Σουδ. *res uxoria*.
Ἀλληλο-κτονέω· ἀλληλοκτονέω Ἰπποκρ.
Ἀλληλο-κτονέω· ἀμοιβαίως, ὅγλ. φονεύω
τὸν φονεύοντά με Ἰπποκρ. Φιλ. καὶ μετγν.
mutuo se interficere.
Ἀλληλο-κτονία, ἡ τὸ ἀμοιβαίως φονεύειν,
τὸ νῦν φονεύοντι ἀλλήλους, ὁ εἰς τὸν ἄλλον
Διον. Ἀλ. 1, 87, *mutua caedes*.
Ἀλληλο-κτόνος, 2' ὁ ἀμοιβαίως φονεύόμε-
νος, ὁ εἰς τὸν ἄλλον φονεύων, ἐπὶ πραγμάτων
ὁ αἰς τὴν ἀλληλοκτονίαν γινόμενος = ζήλος Διον.
Ἀλ. 2, 31, καὶ μετγν. *mutuas caedes pugnantes*.

*Ἀλληλο-μαχέω· ἀμοιβαίως μάχομαι, ἀλλήλομαχέιν = ἀλλήλους μάχεσθαι, ἐν πληθ. παλαιότερον ἀναμεταξύ μας, mutuo pugna.

*Ἀλληλο-μαχία, ἡ ἡ ἀμοιβαία μάχη, ὡς πρὸς ἀλλήλους πόλεμος, ὁ ἐμφύλιος Σχολ. Ἰλ. γ, 443, mutua pugna.

*Ἀλληλο-μάχος, ὁ πρὸς τὸν οἰκεῖτον ἢ φίλον, ἢ ὁμόφυλον μαχόμενος Ἀριστοτ. κατ' ἀλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀλληλοφάγος.

*Ἀλληλο-πάθεια, ἡ τὴ ἀμοιβαίως πάσχειν.

*Ἀλληλο-παθής, ὁ ἀμοιβαίως πάσχων μετ' ἑν.

*Ἀλληλο-πενθής, ὁ ἀμοιβαίως πενθῶν, ἐν πληθ. οἱ ἀλλήλους πενθοῦντες.

*Ἀλληλό-πλοκος, ὁ ἐκπλεγμένος ἀμοιβαίως, δηλ. ὁ εἰς μετὰ τοῦ ἄλλου Φωτ. Ἐπιστ.

*Ἀλληλο-τομέω· κόπτω ἀμοιβαίως δηλ. τὸν κόπτοντά με· περιπατοῦ ἀλληλοτομούμενοι = πρὸς ὁρθὰς γωνίας, σταυροῦν ἦτοι οἱ σταυροειδῶς κοπόμενοι· περιπατοῦ, σταυροδρόμια, mutuo secare.

*Ἀλληλό-τροπος, ὁ ἀμοιβαίως τρεπόμενος ἰδίως ἐν πληθ. ἀλληλότροποι φαντασίαι = συναντῶνται ἀμοιβαίως μεταβάλλόμενα· Στωϊκ. ἐκλ. formas mutuo commutantes.

*Ἀλληλο-τρόφος, ὁ ἀμοιβαίως τρεφόμενος δηλ. ὁ εἰς τὸν ἄλλον τρέφων γεωπον. mutuo se nutriendos.

*Ἀλληλο-τόπνω· τόπτω τὸν τόπτοντά με, ἀμοιβαίως πληγνῶναι, mutuo ferire.

*Ἀλληλο-τοπίαι, ἡ τὴ ἀμοιβαίως τόπτειν, κτυπεῖν ἀντιμετρεῖται παρὰ Στωϊκ. mutua conflictio.

*Ἀλληλόψια, Ἐβραϊκῇ λέξει = εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

*Ἀλληλο-οὐγέω· κρατῶ ἀμοιβαίως, δηλ. κρατῶ καὶ κρατοῦμαι Φιλ. connexum esse.

*Ἀλληλο-οὐγία, ἡ ἡ ἀμοιβαία κράτησις, ἡ συνένεσις τὸ πλάσιμον Δ. Ἄλ. nexus interse.

*Ἀλληλο-οὐγας, ὁ ἀλληλοουγῶν ἔχων συνεγόμενος μετ' ἑν. ἀλληλοουγα· τὰ ἀντιπεπλεγμένα· Ηούρ. mutua connexionem habens.

*Ἀλληλο-φαγέω· τρώω τινά καὶ τρώομαι ἀμοιβαίως, τρώγει ὁ εἰς τὸν ἄλλον Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 8, 2, mutuo sese devorare.

*Ἀλληλο-φάγισ, καὶ ἰων. ἀλληλοφαγίη· ἡ τὴ ἀμοιβαίως τρώεσθαι Πλάτ. ἐπιν. 975 Ἠροδ. 3, 25, mutua comescuntia.

*Ἀλληλο-φάγος, ὁ ἀμοιβαίως τρώόμενος, ὁ εἰς τρώγων τὸν ἄλλον, μετ' ἑν. ὁ τὸν ὁμοίου του ἀνάνηκτον Φωτ. ὁ βρωτικός Ἀριστοτ. mutuo se devorantes.

*Ἀλληλο-φθονία, ἡ τὴ ἀμοιβαίως φθονεῖσθαι, τὸ νὰ φθονῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον Διον. Ἄλ. 4, 26, mutua invidia.

*Ἀλληλο-φθορέω· φθειρομαι ἀμοιβαίως, δηλ. φθείρω τὸν φθειρόντά με Εὐσεβ. μετ' ἑν. mutuo se destruere.

*Ἀλληλο-φθορία, ἡ ἡ ἀμοιβαία φθορά, ὁ ἀφανισμός, ἐν πληθ. Πλάτ. Πρωτ. 321 mutua consumptio.

*Ἀλληλο-φθόρος, ὁ φθειρῶν καὶ φθειρόμενος ἀμοιβαίως μετ' ἑν. mutuo se perdentes.

*Ἀλληλό-φίλος, οἱ 2· ὁ ἀμοιβαίως φίλος γεωπ. se mutuo amantes.

*Ἀλληλο-φονία, ἡ τὴ ἀμοιβαίως φονεύεσθαι, ἡ ἀλληλοκτονία Πινδ. Ο 2, 42, mutua caedes.

(ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ).

*Ἀλληλο-φόνος, ποιητ. 2· ὁ ἀμοιβαίως, ἦτοι ὁ εἰς τὸν ἑτερον φονεύων, ὁ ἀμοιβαίως ἀσπὼν φόνον μόνον εἰς πληθ. ἀλληλοφόνος· ὡς· γέγραπται Αἰσχ. Ἐπτ. 914· μανία· Ἀγ. 1557· λυγχα· Πινδ. ἀποσπ. 52· πρὸς. Σεν. Ἱερ. ἐπίρ. ἀλληλοφόνως = δι' ἀμοιβαίου φόνου Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 719, qui se invicem interficiunt.

*Ἀλληλο-φόντης, ὁ ὁ ἀλληλο-φόνος Ἰουστ. Μαρτ. Ἀπολλ. ἀλληλοφόνος ἐπίρ. Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 740.

*Ἀλληλο-φύσις, ὁ ἀμοιβαίως γεννόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ γεννούντες ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλοφωνία, ἡ τὴ ἀμοιβαίως φθέγγεσθαι Εὐσταθ. mutuum colloquium.

*Ἀλληλό-χρεος, ὁ ἀμοιβαίως καθήκοντι μετὰ τινος ἠνωμένος μετ' ἑν.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

*Ἀλληλό-χρησις, ὁ ἀμοιβαίως χρησόμενος, κατ' εἰς πληθ. οἱ χρησόμενοι ἀλλήλους Πλωτ. ex se invicem nati· ἐπίρ. ἀλληλοφύσις ἐκκλ.

* Ἀριστοτ. ἔστι γὰρ ἀλλοίωσις, ὅταν, ὑπομένον-
τος τοῦ ὑποκειμένου, αἰσθητοῦ ὄντος, μεταβάλ-
λῃ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πάθεσιν· συγν. Πλουτ.
mutatio.

Ἀλλοιωτής, ὁ, ὅς ὁ ἀλλοιώνων, ὁ μεταβάλ-
λων ἑκκλ.

Ἀλλοιωτικὸς, 3· ὁ πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν ἱκανὸς ἢ
ἐπιτηδευός· «ἀλλοιωτικὴ δύναμις, ἢ ψῶσις» = ἡ
δύναμις εἰς τὸ μεταβάλλειν εἰς χυλὸν τὰ φα-
γητὰ, ὁ πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν δύναμιν ἔχων Τιμ.
Λοκρ. 99, ad mutandum arbus.

Ἀλλοιωτός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ ἀλλοιωθῇ, ὁ εὐ-
μεταβάτης Πλουτ.

Ἀλλοκα, ὄνομα ἀντὶ ἄλλοτε Θεοκρ. 4, 43.

Ἀλλό-κοτος, (κοίτη)· ἐξόκατος Θεογινωστ.

Ἀλλο-κοτέρως· μάλλον ἀλλοκοτῶς· ὅδε ἀλ-
λόκοτος.

Ἀλλό-κοτος, 2· (= ἀλλό-ποτος κατὰ τὸ
Μ. Έστ. ἄλλοι ἀπὸ τοῦ κότους ἐν τῇ γενεᾷ.

σημ. τοῦ ἥθους, ὡς ὀργή, κατ' ἀρχ. λεξ. = ἐναν-
τίων, ξένων, ἐξῆλλαπρέμων)· ἀλλῶς ἔχων, ἀν-
τίθετος· α) μεταβεβλημένος, διάφορος μετὰ γεν.

«τῶν πάρος» = ἀπὸ τὰ πρότερον, diversus· β)

ἀλλῶς παρὰ τὸ σύνθημα, ἀσυνήθης· ὄνομα Πλατ.

ὡς μετριωτέρα ἐκτροπὴς ἀντὶ τοῦ πονηροῦ Πλατ.

Πολιτ. VI, 487, ἀέθης, παράδοξος, διάστροφος,

παρηλαγμένος, στρεβλός, ἄτοπος, ὁ παρὰ φύσιν·

— πατὴρ Πλατ. Πριος· «τύποι· ἀλλ. καὶ ἀναίτιοι»

Πλατ. Νομ. «πράγμα ἀλλόα.» Θουκ. «ἀνὴρ

ἀλλ. καὶ ἀγροίκος Πλουτ. συνηθ. παρὰ μετὰ

ὑπερθ. Β. Αν. 378 singularis, monstrosus· ἐπὶρ.

ἀλλοκοτῶς = ἰσυνήθως Πλατ. Λυσ.

Ἀλλομαι, ἀπόθ. μεσ. ἀορ. 2 ἡλόμην, ἐπ.

ὑποτ. ἀλῆται, καὶ ἀλειται, συγκ. ἄλσω ἄλτο,

ἄλμενος, μελ. ἄλομαι, ὄνομα. ἄλειμαι, (μ.ζ.

ἀλ. ἀλ-γ-μαι, λατ. salio σάνσχω, ear = ire

finire)· πηδὸν ἐπὶ βέλοισι, πετῶ, σκιῶν, σπα-
δάζω, γορεύω· — ὁ φηλ ἀβύφηλα πηδῆματα κά-
μνω· «εἰς τι» Πλ. α, 531, πρὸς τι· «κατὰ τινος»

= ἀπὸ τι, κάτω πηδῶ ἀπὸ τινος Πλ. σ, 616· ἐκ

τινός Πλ. ζ, 103· μεταφρ. «εἰς τινα καὶ ἐπὶ

τινι» Πλ. σ, 174 (αἰφνης προσπίπτω, ὁρμῇ ἐπὶ

τινι)· «ἀλλεται ὀρθαλμός» = σπαδάει Θεοκρ.

3, 37, (ἐν Ν. Δ. τρέχω καὶ ἐπὶ ὕδατος βέω).

Ἀλλό-μορρος, 2· ὁ ἀλλήν μορρὴν ἔχων, ὁ

δύμορρος· Ἰπποκρ. aliter formatus.

Ἀλλ' ὁμοίως· ὅδε ἄλλᾶ.

Ἀλλο-πάθει· α, ἡ· ἡ κατὰστασις τοῦ ἀλλοπα-
θούς, τὸ πάσχειν ὑπ' ἄλλου, ἡ ὑπὸ ξένου πάθη-
σις Δ. Σικ.

Ἀλλο-πάθης, 2· ὁ ὑπ' ἄλλου πάσχειν παρὰ

ἑαυτοῦ· ἡ, ο, γεν. πληθ. θηλ. παρ' Ἡροδ. ἀλ-
λέων (ἐκ τοῦ ἀλ-ιος, λατ. alius, γοθ. ali-s) 1)

εἰς ἄλλος, ὅτε μὲν ἐπὶθ. ὅτε δὲ οὐσ. κα-

ὕσται μετὰ τοῦ· — τίς ἢ τῆς γεν. «ἄλλος ἀ-

γακίων» 2) ὁ ἕτερος τῶν δύο, ἔνθα ὡς ἐπὶ

τῷ πλείστον ἐπαναλαμβάνεται ἐν περὶ ὁ ἀλ-

λος· «ἄλλος μὲν, ἄλλος δέ» = ὁ εἰς ὁ ἄλλος

Ὀμηρ. «ἄλλος καὶ ἄλλος» = εἰς εἴτα, ἐπὶ εἴ-

μετὰ τὸν ἄλλον ἔεν. Ἄν. «ἄλλος ἄλλον τρὸς

παν» = ὁ εἰς κατὰ τοῦτον, ὁ ἄλλος κατ' ἐξ-
ον τὸν τρόπον ἔεν. Κυρ. «ἄλλη καὶ ἄλλη,

ἐπινομήα» = μετὰ διὰφορα πολλὰ ὀνόματα ἢ ἐνν-

συναλλάσσεται μετὰ τοῦ· «ἕτερος, τὰ μὲν α. λ.

καὶ· «ὁ ἕτερος· ὁ ἄλλος» Εὐριπ. Ἐν ἀρβύρῃ γ

λοιοὶ καὶ ἄλλοι, ὅηλ. ἄλλοι γίλοιοι ἔεν. Κυρ.

3, 2, ἀλλὰ καὶ· ὁ ἐπόμενος «τῇ ἄλλῃ» (ἐνν. ἢ

μέτρη) = τὴν ἐπόμενην ἡμέραν· ἄλληνη (ἐνν. ἢ

ἐπ.)· «ὁ ἄλλος χρόνος συγν. παρ' Ἀττικ. 3

«ὁ ἄλλος» = ὁ λοιπός· «οἱ ἄλλοι» (κατὰ κράσιν

παρ' Ἡροδ. = ὅλλοι), παρ' Ὀμηρ. καὶ μόνον

— ἄλλοι = οἱ λοιποὶ· «ἄλλοι οἱ πλείους» ο

πλείστοι λοιποὶ Ἡρ. 5, 38 (ὡς οὐσιαστ.

ἐκφρ.) «τὰ ἄλλα, τὰλλα» ἢ τὰλλα· «τὸ ἄλλο

= τὸ λοιπὸν μέρος» πρὸ. ἔεν. συμπ. 4, 44

ἢ) ἀλλῶς ἔχων· α) διάφορος, καὶ ἐνταῦθα

μετὰ γεν. «ἄλλα τῶν δικαίων» = ἀδικα ἔεν.

ἀπορν. 1, 2, 37, ἢ μετ' ἐπομ. ἢ, ceteri· β)

ξένος· γ) ξενικός, ἀλλόθιος, τὸν ἀλλόθιος

διασέρων, ψευδής, τὸν ὁρθὸν ἢ τοῦ δικαίου,

πονηρὸς, ψεύδης, κακός, diversus, alienus·

δ) κατὰ τὸ φαινόμενον πλεοναστικῶς ἔνθα

ὡς προσθετ. ἐξηγῆται. διὰ τὸ ἐκτός τοῦτου.

πρὸς τοῦτοις, ἔστι δέ, ἡ ἐν γένει, «ἄλλοι

τοσοῦτοι» = ὡς οὕτως πολλοὶ ἔεν. Κυρ. 3,

2, 2 «ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφοτέρω· κίον ἄλλαι»

= αὐταὶ καὶ ἐκτός τοῦτων καὶ ἀμφοτέρω· 102,

ζ. 84· «ἄλλα βᾶκη» (Λορ. Φιλ. 38), ἔνθα τὸ

ἄλλα βᾶκη, καίτοι προσθετικῶς τοῖς προηγου-

μένοις, καὶ οὕτω ἐν συγκρ. ἐπὶρρημ. καίτοι

ἐκτός ἐν τοῖς· «ἄλλη, ἄλλη, ἄλλως» καὶ ἐν τοῖς

«ἄλλο, τοῦτ' ἄλλο, οὐδὲν ἄλλο, τὰλλα» ὁ-

μοίως· «εἰς τὰ ἄλλα, κατ' ἄλλο οὐδέν, τὰ τε

ἄλλα — καὶ» = καὶ ἐξ ἄλλων αἰτίων καὶ, ἡ κατὰ

τὰ ἄλλα οὐχὶ μόνον ἀλλὰ καὶ· «ἄλλο τι (ἢ

ἐστὶ) ἢ = ὅθεν εἶνε ἀληθές, ἄλλο γε ἢ (ὅηλ. ἢ

ἀπορροσύνη πρόσσεσι = ἔστι· ἄλλο τι ἢ· «τί ἄλλο

ἢ» ἔνθα πάντοτε ἀναπληρωτέον ῥῆμα τι. ῥημ-

terea· ἐπὶρ. ἄλλως· 1) κατ' ἄλλον τρόπον.

κατ' ἄλλην σχέσιν, κατ' ἄλλην γνώμην, κατ'

ἄλλον χρόνον, aliter, alia ratione· 2) κατὰ

διάφορον τρόπον, ὅθεν ἄλλως ἢ συνήθως, ῥύ-

σει, ὀικαιὸν ἐστὶ, καθὼς πρέπει· νὰ ᾔνη, κρετ-

τον, κακῶς, ψευδῶς, μάτην, εἰκῇ, ἀναισχο-

πυ, ἀπερισκέπτως, ἀμελῶς, μόνον, ἀπλῶς,

προστικα, διωρεάν· ἰδίως ἐν οὐσ. «ἄλλ. μῦ-

θος» = ἀπλῶς μῦθος, καὶ μετὰ τοῦ ἀρθ.

«τὴν ἄλλως» ἐνν. ὁδόν = μόνον οὕτως ἀναι-

σχοποῦ· «τὴν μετὰ παιδείας τὴν ἄλλως θεωρεῖν»

Πλατ. νομ. I, 650, nequid quam, temere· 3)

κατὰ τὰ ἄλλα, καὶ τὰ λοιπὰ, πρὸς τοῦτους

Πλ. υ, 21. Μετὰ τοῦ τέ = κατὰ τὰ ἄλλα, κατὰ

τὰ λοιπὰ, «ἄλλως τε καὶ» = καὶ ἐξ ἄλλων αἰ-

τίων, καὶ, ἰδίως, κυρίως κατ' ἐξοχὴν, μάλιστα,

μετ' ἐπομ. εἰ, ἦν, ἡ οὐσ. ἐπὶθ. μετοχ. σπα-

νίως καὶ ἐκτὸς τούτου· σπανίως τὸ καὶ πα-
ραλείπεται· ἄλλως τε· ἐν γένει, cetero quin,
preterea, praesertim.

Ἄλλοσε, ἐπὶ. εἰς ἄλλο μέρος, μετὰ γεν. π. γ.
«τὼν γωσίων, ἄλλος ἄλλωσε» = ὃ εἰς ἑὸν ὁ ἄλ-
λος· ἔκει Ἀισχ. Περ. 751· «ποῦ ἄλλωσε» = ποῦ
ἄλλου, αἰό.

Ἄλλό-σπορος, 2· ὁ ἄλλου ὢν σπόρος Θεοδ.
Προδρ.

Ἄλλοτα, πλολ. ἀντ' ἄλλοτε Β. Αν. 606.

Ἄλλοτε, ἐπὶ. (ὅτε) ἄλλην φοράν, εἰς ἄλλον
καιρὸν· ἄλλοτε μὲν δέ· Όμηρ. καὶ· «τότε μὲν,
ἄλλοτε δέ» Σοφ. ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε = ἐνίοτε,
ἔσθ' ὅτε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν Ξεν. «ἄλλοτ'
ἐπ' ἄλλω» = ὅτε μὲν εἰς τοῦτο, ὅτε δὲ εἰς ἄλλο
Ξεν. alias.

Ἄλλο-τέρμων, γῆ· ξένη γῆ Εὐσεβ.

Ἄλλό-τεχνος, 2· ὁ ἄλλης τέχνης Θεοδόσ.
μεγν.

Ἄλλοτι, ὀρθότερον διηρημένως ἄλλο τι· ἐρω-
τήμ. μύριον· «ἄλλο τι ποῦ ἢ τὰ προηγουμένα»
= κἀκεῖνο ἄλλο τι παρὰ τὰ προσηγουμένα Ξεν.
ἀπομν. 1, 2, 35· ἄλλα συνήθ. ἄνευ ῥήματος,
ἀναπληροῦναι αὐτοῦ ἐκ τοῦ τῆς ἐπομένης
κατὰ γενικὴν ἔννοian· «ἄλλο τι ἢ ὁμολογού-
μεν» = ἄλλο τί ἐστι (ἢ γίνεσθαι) ἢ ὁμολ. Πλατ.
Γορ. 470· καὶ ἀντιστρόφως· «τί ἄλλω οὗτοι (δηλ.
ἐπιήκταν) ἢ ἐπειδύκεσαν»· Θουκ. 3, 39· «τί
γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύεις»· Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 17.
Καὶ ὅλως ἐπιρρηματικ. καὶ εἰς ἓνα τύπον συγκε-
ραυνουμένον· «τὸ διαλέγει· σὺ νῦν· ἄλλο τι ἢ
ἔλπι»· Πλατ. Ἀλκ. 1, 116· «οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ
πόλει ἐφέστα»· Θουκ. 7, 75· «ἄλλο οὐδὲν (δηλ.
ἐποίησαν) ἢ ἐκ γῆς ἐναυμάχουν» Θουκ. 4, 14,
ὅπερ διὰ τοῦ ἀπλοῦ μόνον δύναται νὰ μεταφρα-
σθῇ. Καὶ ἄνευ τοῦ ἢ π. γ. «ἄλλο τι οὐν οὗο
ταῦτα ἔλεγες», = ὅτε ἔλεγες· ὁμοι. Πλατ. Γορ.
405· (ἢ ἀπάντησις προσδοκᾷ καταφατικῇ) καὶ
τὸ ἀπλουν ἄλλο εἶναι ἐν τοιαύτῃ χρήσει Ξεν.
ἀπομν. 2, 1, 17, numquid aliud quam.

Ἄλλοτριό-χρως, ἄλλοτριος δικάζεται, ἐχθρικῶς
εἰσὶν Πολυδ. 15, 22, 1, alieno animo sum.

Ἄλλοτριό-χρως, 2· μοχλός Θεοδώρετ.

Ἄλλοτριό-γνώμος, 2· ὁ ἄλλότρια, ἢ ἄλλα
ἐν γνώμῃ ἔχων Β. Αν. 385.

Ἄλλοτριό-γνώμων, 2· ἄλλοτριγνώμος Β.
Αν. 1176.

Ἄλλοτριό-ειδής, 2· ἑτεροειδής Θεοδράν.

Ἄλλοτριό-ἐπισκοπος, 2· ὁ τὰ ἄλλότρια
ἐπισκοπῶν, ὁ φροντίζων περὶ τῶν πραγμάτων
τῶν ἄλλων Διον. Ἀρε.

Ἄλλοτριό-κάματος, 2· ὅστις δι' ἄλλους ἐρ-
γάζεται Ἀντιοχ. μων.

Ἄλλοτριό-λογέω· ὁμιλῶ ἢ λέγω ἄλλότρια,
μη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀνήκοντα, δηλ. ἐκτὸς τοῦ
προκειμένου Στραβ. 1, σ. 62, aliena loquor.

Ἄλλοτριό-μῆρρο-δαίσιος, 2· ὁ κατ' ἄλλην
πάντοτε μῆρρον ἐμφανίζόμενος, ἐπὶ θ. τῆς φύσεως
Ορφ. Ὑμν. 9, 23.

Ἄλλοτριό-νομέω· α) θέτω τι εἰς ἄλλότριον,
μη προσήκοντα τύπον, δὲν διανέμω καὶ διατάττω
ὁρθῶς Πλατ. Θεαιτ. 135 (Ἦμ. λεξ. «ἐναλλαγὴν
ὀνομάτων ποιοῦντες ἢ ὅλως τίσι τινα μὴ προσή-
κόντως διανέμονται» ἢ διόρθωσις τοῦ ἄλλο-

τριωνομίου οὐχ ὁρθή)· β) ζῶ με ξένους νόμους
Δίων Κάστ. 52, 36, aliena tribuo.

Ἄλλοτριό-νομος, 2· ὁ διαφόρος γνώμης Βυζ.

Ἄλλοτριό-πράξις· πρίττω ἄλλότρια, περὶ
ὧν δὲν πρέπει νὰ φροντίζω, ἀνακατώνομαι εἰς
ξένα, ἐπὶ παραχρᾶς ἐνεργῶ Πολυδ. 5, 41, 8 καὶ
μεγν. alienas res ago.

Ἄλλοτριό-πράγξια, ἢ ἢ περὶ τὰ ἄλλότρια
ἐνασχόλησις Πλουτ. alienarum cura.

Ἄλλοτριό-πραγμονέω· ἄλλοτριπραγέω
Συμπλκ.

Ἄλλοτριό-πραγμοσύνη, ἢ ἢ περὶ τὰ ἄλ-
λότρια σπουδή, ἐνασχόλησις Προκλ. Πολιτ.

Ἄλλοτριό-πράγματιον, 2· ὁ ἄλλότρια πρίτ-
των, ὁ φροντίζων διὰ ξένα, ἄτινα κατ' οὐδὲν
διαφέρουσιν Β. Αν. 81, aliena curans.

Ἄλλότριος, 3 (μετὰ συγκρ. καταλήξ. ἐκ τοῦ
ἄλλό-τερο τοῦ ἄλλος)· ξένος, δηλ. α) Ἑλ-
λοῖς ἀνέκων, οὐχ ἡμῶν, ἀντιθ. τῷ ἴδιος· «τοῖς
σώμασιν ἄλλοτριότητις ᾗσινται» = μεταχει-
ρίζονται· τὰ σώματά των ὡς εἰ ἴσαν αὐτοῖς καὶ
ὁλοκληρίαν ξένα θοῦν· «ἄλλοτριότης γκαθμοῖς γε-
λάν» = με ξένον πρόσωπον, γελᾶν, δηλ. με ὁσο-
μωρον, διασεσθῶς Ὁδ. υ, 317· «ἄλλότριον
γίνεται τι» = μεταβάλλει τι εἰς ξένα· γείρας
Ξεν. «κρατούμενον πάντα ἄλλότρια» = εἰς τοὺς
νικηθέντας οὐδὲν ἀνέκει· «τὰ ἄλλότρια» = ξένη
προνοσία, ξένα συμφορόντα· β) ἀλλοδαπός, ἑ-
θνικός, ἀντιθ. τῷ· οἰκίετος· ἐντεῦθεν, καὶ ἐχ-
θρικός· «ἢ ἄλλοτρια» ἐνν. χώρα = ἢ ἐχθρική γῶ-
ρα Ξεν. Ἰσοκρ. ἔπειτα κατ' ἀντιθ. πρὸς τοὺς
συγγενεῖς, ξένος, καὶ ἐντεῦθεν. ἐν γένει ἀπῆλλο-
τριώμενος, ὁσπερ ἡ γ) ξενοπροπή, ἐτερότρο-
πος, ἀνέμωτος, ἀπειρής, παρξένος· τινός
Δημ. alienus, peregrinus· ἐπὶ ἄλλοτριότης Ἰ-
σοκρ. Φίλιπ. σ. 98· ἄλλὰ καὶ συγκρ. ἄλλοτριώ-
τερον Ἰσοκρ. Παννθ. σ. 266, ὅπερ θ. ἄλλοτριώ-
τατα Πολυδ.

Ἄλλοτριότης, ἡτος, ἢ ἀποξένωσις, ἀπέχ-
θεια, ψυχρότης, ἀντιθ. εἰς τὸ· οἰκειότης

Πλατ. παρὰ τὸ δυσμένεια Πλατ. Πολ. - πρὸς
τινα Πλατ. Ἐπιν. 3, 318, alienatio.

Ἄλλοτριό-τρόπος, ἐπὶ. με ἄλλότριον, πα-
ράξενον ἢ ἀνέμωτον τρόπον Εὐσεβ.

Ἄλλοτριό-ύσιος, 2· ὁ ἄλλότρια οὐσίαν ἔχων
ὁ ξένος οὐσίας Ἀθανασ.

Ἄλλοτριό-φάγέω· τρώγω ἄλλότρια, ξένα
κτῆματα ἢ ξένον ψομὶ κατατρώγω Εὐσταθ. alie-
nis vincto.

Ἄλλοτριό-φάγξια, ἢ τὸ τρώγειν ἐκ ξένης πε-
ριουσίας Εὐσταθ.

Ἄλλοτριό-φάγος, 2· ὁ ξένον ἄσπον τρώγων
Σοφ. ἀποσπ. 309 παρ' Ἀθην. 4, 164, aliena
comedens.

Ἄλλοτριό-φθονέω· φθονῶ ξένην περιουσίαν
Ὁδ. σ. 18, ἐνθα πρότερον ἦν διηρημένως, ἄλλο-
τριῶν φθονέω.

Ἄλλοτριό-φρονέω· ἄλλότρια φρονῶ, ἐχθρι-
κὸν ἔλω φρόνημα, ἔλω ἀντιπάθειαν Διοδ. Σικ.
17, 4, diversa sentio.

Ἄλλοτριό-φρων, 2· ὁ ἄλλοτριῶς ἢ ἐχθρικῶς
φρονῶν μεγν.

Ἄλλοτριό-χρως, ὡτος, ὁ, ἢ ὁ τὸ γράμμα
ἄλλοτριῶν μεταβάλλων Ἀνθολ. Παλ. 13, 7.

ὑποτασσόμενων ζώων, ὑπερ ἐνομιζέτο ἀπαίσιον σημαίνον Ξεν. Ἑλ. 3, 4, 15, sine fibris.

Ἀ-λογεύομαι: ἀλογέομαι, εἶμαι ἄλογος, πλανώμαι, ἀπατώμαι: Κικ. Ἀττ. 6, 4 μετγν. a ratione abegeo.

Ἀ-λογέω, ἐπ. ἰων. καὶ μετγν. (ἄλογος) 1) οὐδένα λόγον ποιῶμαι, οὐ φροντίζω, καταφρονῶ, ἀπολ. καὶ μετὰ γεν. Πλ. ο, 162, τὸν παθητ. ἀορ. ἐπὶ τῆς σημ. εἶμαι: παραμελημένος ἔχει Κικ. Ἀττ. rationem non habeo, sperno 2) πλυνώμαι ἀπατώμαι: παραλογίζομαι, παραφρονῶ Πολυδ. 8, 2 καὶ μετγν. παρὰ τοῖς γραμματεῖσι: ἀλογητός.

Ἀ-λόγημα, τό πλάνη, σφάλμα, λάθος Πολ. 9, 16, error.

Ἀ-λόγητος, 2' περὶ οὐ οὐδένα λόγον ποιεῖ τις, δὲν φροντίζει.

Ἀ-λογία, ἰων. -της, ἡ (ἄλογος) 1) ἀμελεία, ὀλιγοψία, καταφρόνησις: «ἐν ἀλογίᾳ ἔχειν» ἡ ποιεῖσθαι τιν Ἡρ. 7, 226: «ἀλογίῃν τινος ἔχειν» = ἀμελεῖν τινος, εἰς οὐδὲν λογίζεσθαι, μὴ προσέχειν 4, 150, καὶ «ἐν ἀλογίῃσιν ἔχειν τινος» 2, 141, ὀλιγοψία, καταφρονῶ, οὐδένα λόγον ποιῶμαι, neglectio, contemptio 2) ἔλλειψις: λογισμὸς, ἀπερισκεψία, ἀδουλία Πλατ. Φαιδ. 67: «διανοίας Θουκ. 5, 111, insipientia, temeritas 3) ἀταξία Πολυδ. 5, 53: 4) ἔλλειψις λόγου, ἀφρονία, σιωπή Πολυδ. 36, 5, ἐκδ. Βεκ. Ἀ-λογίζω, ἰων. φρονῶ τὰ τὸν ἄλλον ἡσυχ. καὶ ἀ-λογίζομαι: εἶμαι ἄλογος, ἡ φέρομαι ὡς ἄλογος ζῶον: «ἀλογίζονται καὶ ἀλογίζονται» Εὐσταθ.

Ἀ-λόγιον: μόνον ἐν γενικῇ ἐν τῇ θεάσει. φράσις: «ἀλογίου δίκη» δίκη ἣν φερούσιν οἱ ἀρχόντες λόγον «οὐ δόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικήματων» Σουδ. ἡ κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ μὴ δόντων λόγον ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς Σουλ. εἰς Λισχίν.

Ἀ-λογισμός, ὁ ἡ ἀλογία, ἄνοια Ἀριστοτ. ΠΘ. ὁ βέβηκος ἀπαλείφει τὴν λέξιν ταύτην, inconsiderantia.

Ἀ-λογιστάειω: ἀλογεῖσθαι: μετγν.

Ἀ-λογιστεύτος, 2' ἀλόγιστος, ἀστόχαστος: μετγν. ratione destitutus.

Ἀ-λογιστέω: πράττω ἀλογιστως, χωρὶς νῆς συλλογίζομαι Πλουτ. καὶ μετγν. stulte ago.

Ἀ-λογιστί, ἐπὶ. ἀλογιστως: Ἀρποκρ. sine ratione.

Ἀ-λογιστία, μετγν. ἡ ἀπερισκεψία, ἀσυλλογισία Πολυδ. 5, 15, inconsiderantia.

Ἀ-λόγιστος, 2 (λογίζομαι) 1) ἀνεκτος, ἀνόητος, ἀδουλος: «οὐτως ἀλόγιστος ὥστε μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι» Πλατ. ἀπολ. 37: «τὸ ἀλόγιστον» = ἀλογιστία, ἡ ἀπερισκεψία Πλατ. καὶ ἐπὶ πράξι. -τόλμα Θουκ. 6, 59, inconsideratus 2) ποιητ. ἄβυσσος ἀπειρος, καὶ ἀλογαριστος, ἀμέτρητος: -καχά Σοφ. Οἱ. Κ. 1671, ἐτι καχός: «ἀλόγιστον ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου» Εὐρ. Ορ. 1450, inexplicabilis: ἐπὶ ἀλογιστως: «ἀλογιστως ποιεῖν» = ἀσυλλογιστως, ἀνοήτως Αὐσ. 7, 12.

Ἀ-λογο-γράφητος, 2' ὁ μὴ λογογραφηθείς, ἀνεκδιήγητος Εὐσταθ. (γράβ).

Ἀ-λογο-θήτης, 2' ὁ ἀπὸ ἀλλοπαγμένους λογοθεσίας ἡ εὐθύνῃς, ἀνεύθυνος Φωτ.

Ἀ-λογο-πράγητος, 2' ἑκατὸς, παρ' οὐ δὲν ζητεῖται οὐδεμία λογοθεσία, ἀκαταζήτητος Ἄννα. Κομν. Εὐσταθ. ἐπὶ. ἀλογοπράγητος Βυζ.

Ἀ-λογος, 2' 1) ὁ ἄνευ λόγου, λογικοῦ, ἀσύνετος: «καὶ θηριώδης ἡδονὴ Πλατ. Πολ. IX, 591, ἀντιθ. τῷ ἔλλογος Ἀριστοτ. ΗΘ. Νικ. 10, 2, 1: «τὰ ἄλογα» = ζῶα Ξεν. Ἱερ. 7, 3, ratione carens 2) ἐναντίος τοῦ λόγου, παράλογος, ἀλλόκοτος, ἀντιθ. τῷ λόγον ἔχων Πλατ. Σοφ. 238, rationi non consentaneus 3) ἐναντίον τοῦ λογισμοῦ, τῆς σκέψεως, ἀπροσδόκητος, ἡ ἀντιθ. προσδεχομένου ἦν Θουκ. 6, 46, spem fallens, nec optatus 4) ἄφρων, ἄκαλος, κωφός, ἀνεκφραστός, ἀρητος: -ἐπιστήμη Πλατ. Θεαιτ. 261: -στοιχεῖα 203: -σιγή = ἄκαλος, μὴ προδημοσίας ἐργασίας, πρόσφορος, νομ. 111, 690 ἐντεσθ. -ἡμέρα Λουκ. λεξ. 9: ἐπὶ. ἀλόγος = ἐναντίον τοῦ λογικοῦ, ἀντιθ. τῷ εἰκότως Ἰσακ. 4, 150, καὶ ἄνευ λόγου, αἰτίας.

Ἀ-λογο-τροφεῖον, τό τὸ κτηνοτροφεῖον, ὁ σταβλός Ἀθαν. brutorum stabulum.

Ἀ-λογώω: ἀποστερῶ τινα τοῦ λόγου, κάμνω τινά ἄλογον (ζῶον) Ἀθαν.

Ἀ-λογῶς, 2' ὁ μὴ ἔχων λόγον Ἀθαν. 13, 608: καὶ Ἑρμάννον ἀντί ἄλογος.

Ἀ-λογ-ώτης, 2' ὁ μὴ ἄλογον ζῶον ὠμοῦ, ὁ κτηνώδης: Ἀριστοτ. rationibus expers.

Ἀ-λόγως, ἐπὶ. ἴδε ἀλογος.

Ἀλόη, ἡ ἡ ἀλοή κοινῶς Πλουτ. ἀλλ' ἐν τῇ Ν. α. ἀνατολικὸν τι δένδρον, calambas.

Ἀλοηδάριον, τό ποτὶν ἐξ ἀλόης Φωτ. ἱερ.

Ἀλόητις, ἡ τὸ ἀλώνισμα, Β. Av. tritura.

Ἀλοητέος, 3' ὁ ἀλωνιστής Πολυδ.

Ἀλοητός, ὁ 1) τὸ ἀλώνισμα Ξεν. οἰκ. 18, 5: 2) ὁ καιρὸς τοῦ ἀλωνίσματος Ἀλ. Ἰστ. 2, 4, 25.

Ἀλόθεν, ἐπ. ἐπὶ. (ἀλς) ἐκ τῆς θαλάσσης: «ἐξ ἀλόθεν» = ἀπὸ τῆς θαλάσσης Ἰλ. φ. 335, e mari.

Ἀλο-θήκη, ἡ ἡθήκη δι' ἄλας Εὐστ.

Ἀλοία, γ'. ἐν προσ. παρ. τοῦ ἔρημ. ἀλοιᾶς.

Ἀλοιᾶω: ἀλωνίζω, τύπτω, χροῶ Πλ. α, 508: 2δ' ἀλοιᾶω.

Ἀ-λοιδάρητος, 2' α) ὁ μὴ λοιδορηθείς, ἡ λοιδορούμενος, ὁ ἄνευ μομφῆς παρὰ τὸ ἀνέγκλητος Πλουτ. β) ἐνεργ. ὁ μὴ λοιδορῶν Σοφ. ἀπασ. 66, conviciis non obnoxius.

Ἀ-λοιδορος, ποιητ. 2' ὁ μὴ λοιδορῶν Αἰσγ. Ἀγ. 401, non convicians.

Ἀλοιήν, ἀορ. 6'. εὐκτ. τοῦ ἀλίσκομαι.

Ἀλοιήσις, εὐς, ἡ τὸ ἀλώνισμα ἀργ. λεξ.

Ἀλοιητής, ἥρος, ὁ ὁ ἀλωνιστής: ἐντεσθ. ὁ συνθραύων, συντρίβων: «δοῦντες = οἱ γομφιοί, οἱ μυλῶντες» Ἀγαθ. 74: σιδηρος Νον.

Ἀλοιμα, τό ἔλκεμα ἡσυχ.

Ἀλοιμαν, ὄωρ. ἀντί ἀλοιμην ἀορ. 6. εὐκτ. τοῦ ἄλλομαι.

Ἀλοιμός, ὁ ἄλειψις, ἐπιχρῖσις, τὸ κονίαμα Εὐσταθ.

Ἀλοιτεῖω: ἀμαρτάνω Μ. Ἑτ.

Ἀλοιτηρός, Ἑρμάννου διόρθ. ἀντί ἀλιτηρῶ Σοφ. Οἱ. Κ. 372.

Ἀλοιτής, ἡ εἶδος μανδραγόρου Διοσκορ.

Ἀλοιτής, αἰολ. ὁ, ἀντί ἀλείτης Ἑμπεδοκλ.

Ἀλοιτίς, ἴδος, ἡ ἡ ἀλόης εἶδος.

- Ἀλοιτίς, Ἀθηνᾶ· ἡ ἐκδικήτρια τοῦ κακούργου·
μυκτός Λυκοφ. 136.
- Ἀλοιτός, ὁ· ἀμαρτωλός, ἀδικός, μικρός, κα-
κούργος Λυκοφ. 136.
- Ἀλοιφατός, 3· ὁ εἰς τὸ ἀλείφειν χρήσιμος, ὁ
εἰς τὴν ἀλοιφὴν ἀνήκων· λίπος Λυκοφ. 579,
υμνηστικός.
- Ἀλοιφάτον, τό· τὸ μέρος ἡ ἀγγεῖον ὑπερ μετε-
χειρίζοντο οἱ ἀλείφειν Εὐσταθ. tectorium.
- Ἀλοιφή, ἡ (ἀλείφω)· μέσον πρὸς τὸ ἀλείφειν,
ἐλαίον, λίπος (ἴδε χοίρινον), τύπον τοῦ κρέατος·
δι' οὗ καθίστανται τὰ δέρματα, ἡ τὰ τόξα εὐκαμ-
πτα Πλ. α. 208, ὅσον πρὸς τὸ ἀλείφειν, χρί-
ειν δι' ἐλαίου, πρὸς τὸ ποιῆσαι μαλακά τὰ
μέλη Οἰ. ζ, 220. Παρὰ Πλουτ. τὸ ἐκ πίσεως
χρίσμα τῶν πλοίων, τὸ ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ χρωμά-
των· πρὸς Πλατ. Κριτ. 116 ἐστὶ τὸ ἐφαλεῖναι.
σθεννύναι, καὶ τὸ ἐφαλεῖσθαι Πλουτ. litura pin-
guedo, unguentum.
- Ἀλοιφὴ ἀντὶ ἄλοιω· Ἐπίγρ. παρὰ Διογ. Α. 7.
- Ἀλοχιζῶ· ἀνοίγω ἀλλοκα, ὀργάνω, ἀρότρον
πῆλυν ἀλλοκα· Ἀριστ. Σφ. 850, arare μεταφ.
ἐπιτέμνω, χαράκωνω, γραμμὰς σὺρω, πληγῶν
Λυκοφ. sulco, arō.
- Ἀλοχός, γεν. τοῦ ἄλοξ = ἀλλὰξ.
- Ἀλοχράτης, ους, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους
Ἀπολλοῦ.
- Ἀλόνησος, ἡ· νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- Ἀλόνητε, δοῦξ. ἀριθ. ὄνομα καὶ αὐτ. τοῦ ἄλοῦς
(ἀλίσκομαι).
- Ἀλοξ, οκος, ἡ (ἐκ τοῦ ἔλκω, πρὸς ἀλλὰξ ὥλξ)·
ὁ ἀλλὰξ, τὸ ἀλλὰξ τοῦ ἀγροῦ Αἰσχ. Ἀγ. 987,
καὶ μεταφ. ὁ ἀγρός, ἡ σπόρος γῆς, ἡ ὀργω-
μένη· ἐντεθεὶν ἡ ἀμυγλή, τὸ ἔργον, ἡ πληγή·
«ὄνοχος ἄλοχι νεοτόμος» Αἰσχ. γ. 25· «βαθεῖα
τραυμάτος ἄλοξ» Εὐρ. Ρησ. 790· «ἄλοκα τέ-
μνειν» ἐπὶ τοῦ θαλασσοῦ πλοῦ Ἀρίων 17· παρὰ
τραγ. ἐν γένει ἡ κλίση ἀνδρογόνου, διότι αὐτὴ εἶνε
οὕτως εἰπεῖν ἡ σπόρος γῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γέν-
ους· «πατρῶσαι ἄλοκες» Σοφ. Οἰ. τ. 1211· «τέ-
κνων ἄλοκα σπείρειν» τέκνα γεννᾶν Εὐρ. Φοιν.
18· μεταφ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος· «βαθεῖαν ἄλοκα
διά φρενὸς καρπούμενος» Αἰσχ. Ἐπτ. 575, sul-
cus, rima, vulnus.
- Ἀλόπη, ἡ (ἄ)· 1) πόλις ἐν Φθιώτιδι Πλ. 2) ἐν
Λοκρίδι Θουκ. 3) θυγάτηρ τοῦ Κερκύωνος, ἐξ ἧς
ὀνομασθῆναι ἡ ἐν Φθιώτιδι πόλις Στ. Βαζ.
- Ἀλο-πήγιον, τό, συνήθ. ἐν πληθ. ἀλοπήγια
τά· ἡ ἀλοκή, ἐνθα γίνεσθαι τὸ ἄλας Πλουτ.
Στραθ. salinae.
- Ἀλο-πήγος, 2· ὁ κατασκευάζων τὸ ἄλας, ὁ ἐν τῇ
ἀτμοσφαιρᾷ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἀφῆλυναι νὰ εξα-
τρίσθῃ καὶ ἐπομένως νὰ πηλθῇ Νικαν. Ἀλ. 518,
qui in salinis salem concresecere facit.
- Ἀλόπιος, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς Ἀν-
τιόπης Ἀπολλοῦ.
- Ἀ-λόπιστος, 2· ὁ μὴ ξεφλουδισθεὶς ἢ ξεφλου-
δισθῆναι· «ἀλόπιστα δένδρα» Θεοφρ. Φ. Ἰστ. 5, 1· ἴδε ἄλοπος.
- Ἀ-λοπος, 2· ὁ μὴ ἔχων λοπὸν (φλοιόν), ἀλέ-
πιστος, ἀξεφλουδιστος, ἄξεστος, ὁ μὴ ξεφλεμένος,
ἀδόλευτος· ἀμοργίς Ἀριστ. Λυσ. 736, cortice
carens lignum, non decorticutum.
- Ἀλυ-πώλης, ὁ· ὁ ἄλας, πωλὼν Εὐστ.

- ἄλος, ου, ὁ καὶ ἡ· πόλις ἐν Φθιώτιδι, κατ.
Ἀλεύς· παρὰ Δημοσθ. καὶ ἄλος καὶ Ἀλεύς.
- ἄλος, ὄρω. ἀντὶ ἄλος Ἀνθολ.
- ἄλος-ἀνθινός, 3· ὁ μὲ λεπτόν ἄλας κατεσκευα-
μένος οἶνος, (ὁ διὰ ἄλος ἀνθινός οἶνος) καθαριστικὸν
φαρμακὸν Διοσκορ. καὶ τὸ ἀλὸς ἀνθινὸν Γαλην.
- ἄλος-ἀγνη, ἡ· κυρίως ὁ ἀφρός ἡ ἡ ἀγνη τῆς
θαλάσσης, ζωοφύτον τι, εἰς τὸ γένος τῶν ἀλκυον-
είων ἀνήκων Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 9, 14.
- ἄλο-σκόροδον, τό· ἡ κάππαρις Διοσκορ.
- ἄλο-σ-ύδνη, ἐπ. ἡ (ύδνη, δηλ. ἔργονος, ἄ) ἡ
ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκδραστήσασα, θυγάτηρ τῆς θα-
λάσσης, ἐπὶ 0. τῆς Ἀμειρίτης, καὶ τῆς Θέτιδος
Ὁδ. δ, 404· ὁ Ἀπολ. Ρ. 4, 1599 καλεῖται τῆς Νη-
ρηίδας· «θυγατέρας ἀλοσύδνης», ἐνθα ὁ Σχολ.
ἔφη. «θαλάσσιαι ἀπὸ τοῦ ἐν ἀλὶ δύναιν», ha-
losydne.
- ἄλο-σύννη, ἡ· ἡλυσύννη Νικαν. (— — —).
- ἄλ-ο-τρίψ, ἴδος, ὁ· ὁ ἀλετριδανός, ὁ τρυπητὴρ
πρὸς κοπάνισμα τοῦ ἄλατος· Ἀριστοτ.
- ἄλο-τροφέω· τρέφω μὲ ἄλας Σχολ. Πλ.
- ἄλουα· κῆποι· Κύπριοι· Ησυχ.
- ἄλουντιον, τό· ἄλόντιον.
- ἄλο-ύργημα, τό· ἄλουργίς Φιλοστρ.
- ἄλο-ουργής, 2 (ἔργον, ἄ) ἴδιως ὁ ἐν τῇ θαλάσσει
ἐργασμένος, μὲ θαλασσίαν πορφύραν βεδαμμέ-
νος, γνησίᾳ πορφύρᾳ βαμμένος· «τὰ ἀλουργή»,
πορφύρα τῆς πέτρας, ἡ ἡμίαινα Αἰσχ. Ἀγ. 920· γῆ
Πλατ. Φαιδ. 110, purpura tinctus, purpureus.
- ἄλο-ουργία, ἡ· ἄλουργίς Φιλοστρ.
- ἄλο-ουργιάς, 3· ἄλουργὸς Ἀντιφραν.
- ἄ-λουργίδιον, τό, ὕπακ. τοῦ ἀλουργίς Ἐ-
πιφραν.
- ἄλο-ουργικός, 3· πορφύρεος.
- ἄλουργίς, ἴδος, ἡ· τὸ μὲ πορφύραν βεδαμμένον,
τὸ καθ' αὐτὸ πορφυροῦν φόρεμα Ἀριστ. Ἰππ.
962, vestis purpurea.
- ἄλο-ουργο-δωτός, 2· ὁ μὲ πορφύραν βεδαμ-
μένος Κλήμ. Ἀλ.
- ἄλο-ουργο-πώλης, ου, ὁ· ὁ πορφύρας ἐμπο-
ρευόμενος, πωλὼν Ἀριστοτ. venditor purpurae.
- ἄλο-ουργο-πωλική, ἡ, ἐνν. τέχνη· ἡ τέχνη
τοῦ ἀλουργοπώλου, ἡ πορφυροπωλική Ἰσαῖος
παρὰ Σουῖδ. mercatura purpuraria.
- ἄλο-ουργο-πώλιον, τό· τόπος ἐνθα πωλοῦν-
ται ἀλουργίδες, ἴσως ἢ purpura venditur.
- ἄλο-ουργός, 3· (κυρ. ὁ ἐν θαλάσσει ἐργαζόμε-
νος), ὁ μὲ καθαράν πορφύραν βεδαμμένος· ἴδε
ἀλουργής, colore purpureo tinctus.
- ἄλουργόν, ἀντὶ ἀλουργὸν Πλατ. Τιμ. 68.
- ἄλο-ουργο-υφής, 2· ὁ ἀλουργικῶς ὑφασμένος
Ἐπιφραν.
- ἄλο-ουργό-γρους, ὁ· ὁ ἀλουργὸς τὸ γῶμα Βαζ.
- ἄλουργυρίς· ἀλουργίς, πορφύρις Ησυχ.
- ἄλούς, ὅσα, ὅν, ἀορ. 6· τοῦ ἀλίσκομαι.
- ἄ-λουσία, ἀλουσίη ἰων. καὶ ποιητ. ἡ· ἡ
ἀπορία λουτροῦ, ἀκαθαρσία, ἀπυσία, ὑπαρτότης
Ἡρ. 3, 52, ἐν πληθ. Εὐρ. Ορ. 216 καὶ μετγν.
illuvies.
- ἄ-λουσιέω· δὲν πλύνομαι, δὲν λούομαι Ἰπποκρ.
καὶ ἀλουτιάω Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 441, illo-
tus sum.
- ἄ-λουτία, ἡ· ἀλουσία Εὐσταθ. Πολυδ. 7, 168.
- ἄ-λουτιάω· ἀλουτιέω.

- *Α-λOUTOC, ποιητ. καὶ μετρν. 2' ὁ μὴ λουθεῖς, μὴ πλυθεῖς Ἀριστ. Ἰππ. 1061 ἐντεθ. ὁ ἑμπαρὴς, Σωκράτης Ἀριστ. Ὀρ. 1554, καὶ ἐν πεζῷ Ἡ-ροδ. illotus.
- *Α-λOφOC, 2, Ὁμηρ. ἄλλοφOC, ὁ μὴ ἔχων λό-φον εἰς τὸ κράνος, ὁ ἄνευ περικεφαλαιᾶς Ἰλ. κ. 258, cristam non habens.
- *Α-λO-γευτοC, 2' ὁ ἀγέννητος, ὁ ἄνευ γέννης εἰς τὸν κόσμον ἐλθὼν ὡς ἡ Παλλὰς Κολοῦθ. 182, ὁ μὴ γεννῶν ἢ γεννήσας - φύσις Nov. partu non editus.
- *Α-λOχοC, ἡ (λέχος καὶ αἰδορ.) ἡ ὁμόκοιτις, σύζυγος, ἡ συγκοιτωμένη παρ' ἅπασιν τοῖς ποιη-ταῖς, καὶ ἡ παλλακή, socia tori, concubina.
- *Α-λOχοC, ἡ (α στερ. λόχος) ἡ μὴ τεκοῦσα, ἡ παρθένος ἐπίων. τῆς Ἀρτέμιδος Πλάτ. Θεαιτ. 149, tori expers.
- *ΑλOω, ἐπ. προστ. ἐνεστ. τοῦ ἀλάομαι ἀντὶ ἀ-λάου, ἀλῶ Ὁδ. ε. 377.
- *ΑλπειC, εἰων' τὰ ἄλπεια ὄρη, αἱ Ἀλπεῖς.
- *ΑλπνιστοC, ἡ καὶ Ἀλπνιοί, οἱ πόλις τῶν Ἐπι-κνημιδίων Λαυρῶν παρὰ τὰς Θερμοπύλας.
- *ΑλπιC, τοC, ὁ 1) ποταμὸς ἐν Ἰταλίᾳ Ἡροδ. 2) ἈλπιC, ἡ, τὸ ὄρος Ἀλπεῖς.
- *ΑλπνιστοC, 3 ὁπερθ. τοῦ ἄλπνος (ὅπερ ἀπαν-τᾷ σὺνθ. ἐπαλπνος) - «ζωὴC ἄωτον» Πινδ. Ἰσ. 4, 14, ἡδύC, τερπνός, γλυκύτατος, χαριέστατος (ἡ σὺνθ. παραγωγ. εἶνε ἐκ τοῦ ἔλπω, ἀλτρεῖν, θάλπω), dulcis, suavis.
- *ΑλπνιοC πόλις καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ, κατ. Ἀλπώνιος.
- *ΑλC, ἄλC, (λατ. sal. γοθ. salt. σκρ. sana-s) α' 1) ἄλαC, κυρ. ὁ ἄλCC γόνυC, τὸ ψῆγμα - οὐδ' ἄλα CοίC» Ὁδ. p. 455, δηλ. οὐδὲ τὸ ἐλά-χιστον - σὺνθ. πληθ. ὁ ἐνικ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ εἶνε μάλλον ἰωνικ. παρὰ ποιητικ. «πᾶσαιC δ' ἄ-λCC θεοίC» Ἰλ. α. 214 ὁ ἄλC Ἡρ. 4, 185 ἄλλC τὸν πληθ. ἔγει. 4, 53. Τὸ ἄλαC ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ξενίας ἐντεθ. «ἄλCων κοινωνεῖν» Δημ. Μηδ. 118 «ποῦ ἄλαC; ποῦ τράπεζα;» Δημ. 19, 189 «τοῦC ἄλαC καὶ τὰC σπονδὰC πα-ραβᾶναι» 191 παροιμ. «ἄλαC ἄγCων καθεύδειC» Ζηνοβ. 1, 23 «ἄλCων δὲ φῶταC ἔνθεν ἔλθεν ἐνθ' ἔση» 2, 20 «τῶν ἄλCων συγκαταδεηκῶτων με-δύμον» Πλουτ. περὶ φίλ. ἐπὶ ἡ ἄλCη Καλλιμ. ἀποσπ. 5 - ἄλαC = τὰ ἄλοπῆγα, ἡ ἄλCη Δ. Ἀλ. 2, 55 μεταφ. εὐτρίπελον, δηγτικὸν λόγC Πλουτ. συμμ. 5, 10 2) ἡ (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ.) τὸ ἄλCμυρὸν ὕδωρ, ὁ θαλάττιος ἄλC, ἡ θάλασσα - σὺν παρ' Ὁμηρ. «πόντος ἄλC» Ἰλ. 5, 59 - σὺν παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. «πελαγία ἄλC» Αἰσγ. Περ. 427, σπανίως ἐν τῷ πεζῷ.
- *ΑλCάδαμοC; ὄρος τῆς Συρίας παρὰ τὴν Ἐρη-μον Ἀραβίαν Πτολ.
- *ΑλCαττεC, 3' ὁ εἰς τὸ ἄλCOC ἀνήκων Βυζ.
- *ΑλCητίδεC, αἱ νόμφοι ἐν ἄλCαι οἰκοῦσαι Ἀπολ. Ρ. 1, 1066, nemorenses.
- *ΑλCητίδεC, αἱ τὸ αὐτὸ Σχολ. Ἰλ. υ. 8.
- *ΑλCαινεύω, ἔχω εὐθνήναι Πουγ.
- *ΑλCσίC, ἡ ἄγCων σπὸν τι πολυφύλλον φυτὸν, πιθανῶC ἡ μυσσωτίC Θεοφρ. cerasticum aquali- cum (alsine).
- *ΑλCιον, τὸ πόλιC ἐν Ἐτρούριᾳ Στραβ.
- *ΑλCίC, εἰC, ἡ τὸ πᾶνθμα, σκίρθημα Ἀριστοτ.

- *H0. N. 10, 4, 3 καὶ μετρν. saltatio.
- *ΑλCίC, ἡ (ἀλCαίC) ἡ αὐγῆC, ἐπίδοσιC Ἐπ. Μ.
- *ΑλCOC, ἐπικ. συγκεκ. 2. ἐνικ. ἄρ. 2 τοῦ ἄλλομαι.
- *ΑλCOC-κομέω φυλλάττω, ἡ ἐπιμελοῦμαι τὸ ἄλCOC Πουλ. luci curam gero.
- *ΑλCOC-κομία, ἡ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ ἄλCOC Πουλ. cura luci.
- *ΑλCOC-κομικός, 3' ὁ εἰς τὴν ἀλCοκομίαν ἀνή-κων Πουλ.
- *ΑλCOC-κόμοC, 2' ὁ τὸ ἄλCOC ἐπιμελούμενοC ἡ φυλάττειν Πουλ. luci custos.
- *ΑλCοποιία, ἡ δασὼν φύτεσιC Πουλ. 7, 140.
- *ΑλCOC, COC, τὸ (κατὰ Κούρτιον ἑξ. αλ. ἐν τῷ ἄν-αλ-τοC, γοθ. al-an, λατ. alio, συγγ. τῷ ἄλCαίC, κατὰ Δεδερλᾶν ἐκ τοῦ ἄλλομαι ὡC saltus, ἐκ τοῦ salio) ἱερὸν δάCOC - ἀγCλόν ἄλ-COC ἈθῆναιC Ὁδ. ζ. 291 - ἱερὸν Ἰσ. ἀσπ. 99 - Θεῶν Σοφ. Οἰ. Κ. 10 καὶ συγγ. τραγ. Πινδ. Ἡ-ροδ. μετρν. ἐν γένει πᾶν δάCOC Θεοφρ. Πλάτ. μεταφ. καὶ = τέμενοC, καθιερωμένοC τόποC, καὶ ἄνευ δένδρων οὗτω καλεῖται τὸ πεδῖον τοῦ Ἰνᾶ-γου Σοφ. Ἰλ. 5, τὸ ἄλCOC τῆς ἸοῦC, καὶ ὁ τόποC τῶν Θηβῶν «-πόντιον ἄλCOC» - ἡ τῷ Πο-σειδῶνι ἱερὰ τῆC θαλάCσῃC ἐπιφάνεια Αἰσγ. Περ. 111, sucus.
- *ΑλCOC-φύλαC, ὁ ὁ φύλαC ἄλCOC Βασιλ. το-riarius.
- *ΑλCOC-ώδης, 2' ὁ μετ' ἄλCOC ὁμοίC, σὺδένδροC, δασύC, πυκνός - κρηναί Εὐρ. Ἰρ. Α. 141 - χωρία Αἰλ. Φυσ. Ἰστ. 4, 60, nemorosus.
- *ΑλCώμαC, ατοC, τὸ ἄλCOC ἀγ. λεξ.
- *ΑλCένειC τόποC ἐν Ἰσπανίᾳ Πτολ.
- *ΑλCῆρεC, οἱ, αἱ σφαῖραι ἐκ μολύβδου, αἱ με-τεχειρίζοντο ἐν τοῖC γυμνασίC, ἰδίωC εἰC τὸ πῆ-θημα Ἀριστοτ. (ἄλλουσι).
- *ΑλCῆρεC, ἡ τὸ πῆθον μετ' αἰCῆρεC μετρν.
- *ΑλCῆρεC-βολία, αC, ἡ τὸ βῆπτειν τοῦC αἰCῆ-ρεC Ἰαμβλ.
- *ΑλCῆρεC, οἱ, ἐπ. αὐ καὶ εἰC, ὁ βασιλεὺC τῶν Αελέγων Ἰλ. υ. 85.
- *ΑλCικός, 3 (ἄλλομαC) ἐπιτήδειοC ἡ ἀνήκων εἰC τὸ πῆθον Ἀριστοτ. Πλουτ. ἐπὶ ἑλαφρόC, εὐκίνη-τοC Ξενοφ. ad assiliendum aptus.
- *ΑλCιον, τὸ πόλιC α) τῶν Βενέτιων ἐν τῇ ἄνῃ Ἰταλίᾳ Πτολ. β) ἐτέρη ἐν Πανονίᾳ.
- *ΑλCίC, τοC καὶ εἰC, ὁ τὸ ἱερὸν ἄλCOC τοῦ ΔιὸC ἐν Ὀλυμπίᾳ Πινδ. Ο. 10, 55 ἡ λέξιC φαίνεται τῶν Ἰλλίων ἐπιχωρίωC ἀντὶ ἄλCOC.
- *ΑλCOC ἔδε ἄλλομαC.
- *ΑλCOC πολλόC, ἑλαφρόν Ησυχ.
- *ΑλCOC καὶ αἰCῆρεC μισθόC Ησυχ.
- *ΑλCαττεC, τὰ πόλιC ἐν Βιθυνίᾳ, κατ. ἈλCατ-τηνός Στ. Βυζ.
- *ΑλCαττεC, οἱ, ἰων. εἰC, αἰτιατ. εἰC, ὁ βασι-λεὺC τῆC Λυδίας Πουδ.
- *ΑλCαCζει, τρέφει Πλουτ. ἐκ τοῦ Μουσαίου.
- *ΑλCάC, ατοC, ὁ πόλιC κατὰ τινὰC τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Μεταπόντιον, κατ' ἄλλοC ἡ Ἀ-λCάC Ὁδ. σ. 304 (ω-).
- *ΑλCάC, ἡ πόλιC παρὰ τὸν Εὐξείνιον πόν-τον Ἰλ. ε. 857 (ω-).
- *Α-λCOC ἄνευ μᾶCτιγοC (λύγοC) Ησυχ.
- *ΑλCαίC, ὁ κακός ἀνεμοC Σουῖδ.

Ἀλυδδα· τόπος τῆς μελίζονος Φρυγίας Πτολ.
 Ἀλυδαίνειν· ἀλύειν, ἀπορεῖν Ησυχ.
 Ἀλύει· ὁ ορεῖ, ριπαίνεται Γαλην.
 Ἀλυΐα, ἢ πόλις ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἥδη Πόρτο-
 κανδέλλο, κατ. Ἀλυζεύς καὶ Ἀλυζατοί.
 Ἀλυζόν· ἄλυπον Ησυχ.
 Ἀλύκη, ἢ ἀνησυγία, ἀγωνία Ἱπποκρ. an-
 xietas.
 Ἀλυκή, ἢ ἡ θάλασσα ἀρχ. λεξ. ἰδίως θηλ.
 τοῦ ἄλυκος.
 Ἀλύκεις, ἴδοι, ἢ ἡ ἄλμη, ἡ ἀμύρα Πλουτ.
 περὶ Στραβ. ἀλοπήγιον, salsa aqua.
 Ἀλύκος, 3· ἄλυκος Πλατ. Τιμ. 65.
 Ἀ-λυκος· ὁ λύκος μὴ ἔχων Ησυχ.
 Ἀλυκότης, ἢ ἡ ἀλυρότης Θεοφρ. salsaugo.
 Ἀλυκρός· θαλυκρός, θερμός, χλιαρός Νικαν.
 Ἰλ. 385, tepidus.
 Ἀλυκτάζω· εἶμαι ἐν ταραχῇ, ἀγωνία Ἱπρ. 9,
 70· Ἰδ' ἄλως.
 Ἀλυκταίνω· ἀλυκτάζω M. Et.
 Ἀλυκτέω· τὸ αὐτὸ παρακ. ἀλαλύκτεμαι.
 Ἀ-λυκτο-πέδη, ἢ δεσμός ἀδιάλυτος· «-ἀλυ-
 κτοπέδης δεσμὸν οἶσω» Ἐπιγρ. ἀδ. 18, ἄλλως τε
 εἰς πληθ. Πρ. Θε. 521, ἐπὶ τοῦ Προμηθεύς, ὡς
 Ἀπολ. P. 2, 1240, indissolubilis pedica.
 Ἀ-λυκτος, 2· ὁ ἀναπόδρατος, ἀναπόφευ-
 κτος γραμ.
 Ἀ-λυκτοσύνη, ἢ ἡ στενοχώρια κατίστασις,
 ἡ ἀδημονία, στενοχωρία ἀρχ. λεξ. anxietas.
 Ἀ-λυκτρός· εὐδαιμόνιος (λύκη) Ησυχ.
 Ἀλυκώδης, 2· ἀλυρωδής Ἱπποκρ. salsa-
 gini similis.
 Ἀ-λύμαντος, 2· ὁ ἀβλαπτὸς, ἀφραγτός· γ' ἡ ὁρ.
 Πλουτ. περὶ π' ἀγ. 8, illaesus· ἐπὶρ, ἀλυμάν-
 τως Βυζ.
 Ἀλυξίς, εἰς, ποιητ. ἢ (ἀλύσκω)· φυγή, ἀπό-
 δρασις, ἀποφυγή Ἀίσχ. Ἀγ. 1272 καὶ μετγν.
 ποιητ. effugium.
 Ἀ-λύπητος, 2· α) ὁ ἀπαθής, ὁ μὴ λυπηρός,
 ὁ μὴ λυπηθεὶς· βίος Σοφ. Τρ. 107· γ' ἡ βί-
 αρον Οἰ. K. 1658· 6) ὁ μὴ λυπῶν, ὁ ἄνευ
 πόνου, λύπης Ἱπποκρ. tristitia non affectus·
 ἐπὶρ, ἀλοπήτως Πλατ. νομ.
 Ἀ-λυπὶ· ἄνευ λύπης ἐπιγραφ.
 Ἀ-λύπια, ἢ τὸ νᾶ ἡνέ τις ἄλυπος Πλατ. ἐπὶ
 ἢ ἀδολόγητα Θεοφρ.
 Ἀ-λύπιος, ὁ· ὁ πρᾶντων τὴν λύπην Λιδαν.
 Ἐπ. 1583.
 Ἀ-λύπος, 2, ὑπερθ. ἀλυπότετα· 1) ὁ ἄνευ
 λύπης, πόνου, φροντίδος, ἀπαθής, ἀνυδού-
 δυνος· τίνος Σοφ. Οἰ. K. 1761· «τὸ ἄλυπον»
 = ἡ ἀλυπία, ἡ ἀφροντίστια, φαιδρός, εὐθυμος,
 sine dolore, illaesus· 2) ὁ μὴ ὀγληρός, λυπη-
 ρός, μὴ λυπῶν, οὐδένα πόνον ἢ λύπην προξενῶν
 Ἑνεοσ. (ποικ. γραφ.), dolorem non afferens,
 placide· 3) ὁ τὸν πόνον ἀποδιώκων· ἐντεῦθ. τὸ
 ἄλυπον, βότανον ἱαματικὸν Διοσκορ. ἐπὶρ.
 ἀλύπος.
 Ἀ-λύρος, ποιητ. 2· ὁ μὴ διὰ λύρας συνοδεύ-
 μενος· ὕμνος, δηλ. ἐπικός ὕμνος Ἀλκ. 461
 -φθόγγοι Ἀθην. 2, 55, πένθιμον ἄσμα Εὐρ.
 Ἰφ. T. 146· μοῖρα· τὸ λυπρὸν τοῦ θανάτου
 πεπρωμένον Σοφ. Οἰ. K. 1224, lyrae concentu
 carens.

Ἄλως, υἱος, μετγν. ἢ ἀργία, ἀπραξία, κυρ. ἢ
 ἀπράγμων καὶ ἄνευ σκοποῦ περιπλάνησις, καὶ
 ἢ ἐκ ταύτης ἀηδία, πλῆξις Πλουτ. Ἄντ.
 Ἄλως, υἱος, ὁ ποταμός ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥδη
 Kizil Irmak Ηροδ. 1, 6.
 Ἀλυσίδιον, τό· ἀλυσίδιον μετγν.
 Ἀλυσηδόν, ἐπὶρ. μὲ ἀλυσίδας· φυλάττειν
 Μανθ. 4, 486.
 Ἀλυσταίνω· εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος Νικαν.
 Θ. 427, debilis sumi.
 Ἀλυσθένεια· ἀσθένεια M. Et.
 Ἀλυσθαίνειν· τὸ αὐτὸ Καλλιμ. Δηλ. 212,
 κατὰ Σχολ. ἀναστενάζω.
 Ἀλυστ-δετος, 2· ὁ ἀλυσοδεμένος Ησυχ. ca-
 tensa vincetus.
 Ἀλυσίδιον, τό, ὅποκ. τοῦ ἄλυσος Σουῖδ. καὶ
 Ἀλυσίδιον B. Ἀν. 380.
 Ἀλυστδών· δένω μὲ ἄλυσιν, ἀλυσοδένω μετγν.
 Ἀλυσιδώσις, ἢ τὸ νᾶ δέσση τις μὲ ἄλυσιν.
 Ἀλυσιδωτός, 3· θωράξ· ὁ μὲ ἀλυσίδα κατε-
 σκευασμένος θώραξ Πολυδ. 6, 23, 15, cate-
 natus.
 Ἀλυσινόν, τό, ὅποκ. τοῦ ἄλυσος.
 Ἀλυσίς, εἰς, ἱον. ἰος, δον. ι, ἢ (τῆς αὐτῆς ῥί-
 ζης τῶ εἴλειν)· 1) ἀνάγκη, στενοχωρία, ταλαι-
 πωρία· 2) ἡ ἀλυσίδα, δεσμός ἀδιάλυτος Ἡροδ.
 Θουκ. (ὁ πνευματισμός· εἶνε κατὰ τοὺς γραμμ.
 κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἄλυσος καὶ ἡ παραγ. ἐκ
 τοῦ α καὶ λύω), catena.
 Ἀ-λυσί-τέλεια, ἢ· ἡ ἑλλείψις ὠφελείας,
 βλάβη, ἀπώλεια Παλ. inutilitas.
 Ἀ-λυσί-τελέω· εἶμαι ἀνωφελής Ησυχ.
 Ἀ-λυσί-τελής, 2· ἀνωφελής, ἐπιδολαβής
 Πλατ. καὶ συγν. παρὰ ῥήτορ. inutilis· ἐπὶρ.
 -λως· ἄνευ ὠφελείας, πρὸς βλάβην Ἑνεοφ. eum
 damno.
 Ἀ-λυσιτελώς, ἐπὶρ. ἀνωφελώς, ἐπιδολαβώς,
 inutile.
 Ἀλυσκάζω, μόνον ἔνεστ. καὶ παρτ. ἀντὶ
 ἀλύσκω· ἀπορεῖν· ὕδριον Ὁδ. ρ. 581, φεύ-
 γω Ἰλ. ε. 253, evito, effugio.
 Ἀλυσκάνω· ἀλύσκω Ὁδ. γ. 330, ὁ Βόλφ.
 γράφ. ἀλύσκασι.
 Ἀλύσκω, ἐπ. καὶ ποιητ. (ἀλύομαι ἄ)· ἀδια-
 λείπτως φεύγω, ἀποχωρῶ, ἐκφεύγω· 1) ἀπο-
 φεύγω, διασώζομαι, ὅτι δὲ ἀπολ. ὅτι δὲ μετ'
 αὐτ. «ἤλυθα εταίρους» = ἀφῆκα, ἐξέφυγον ἢ ἀπε-
 μακρόνθην ἀπὸ τοῦ ἐταίρου Ὁδ. μ. 335, καὶ
 μετὰ γεν. ἀπαλλίσσωμαι τίνος· μύρου, ὕδατος
 Σοφ. -ἐκ τίνος Κοῖντ. Σμυρ. effugio· 3) ἀμε-
 ταβ. περιπλανάμαι Ἀπολ. P. 4, 57, ἐν τῷ
 περὶ μόνον Φιλόστρ.
 Ἀλυσμός, ὁ· ἡ στενοχωρία, ἰδίως ἐπὶ ταρα-
 χῇ καὶ ἀνησυγίᾳ τοῦ ἀσθενοῦς ἱατρ. an-
 xietas.
 Ἀλυσμώδης, 2· ὁ ἀγωνίαν πάσχων, ἀγωνιώ-
 δης, περίφοδος Ἱπποκρ. maestus.
 Ἀ-λυσσον, τό· φωτὸν τι ἐνεργοῦν κατὰ τὸ
 λυγρὸν, (λύξω ἴδε Πλουτ. συμμ. 3, 1, 3) ἢ
 κατὰ τῆς λύσεως τῶν κυνῶν Ἀτλ. Ἰστ. Z. 9, 31.
 Ἀ-λυσσος· πηγὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ καταπαύουσα
 τὴν λύσιν τῶν κυνῶν Πaus. 8, 19, 2.
 Ἀλύσσω (ἴδε ἄλως) μόνον ἀλύσσοντες περὶ
 θυμῶν Ἰλ. γ. 70· ἀπορῶ, εἶμαι περιδεδίχθαι, ἀγώ-

ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἀισγ. Ἐπεὶ 752, ἐνθα οἱ ἀνθρώποι προνοοῦσι περὶ ἀδείας τοῦ κήματος· «ἀνδρῶν ἀλφ. ὄλδος παχυνθεῖς» καὶ γενικώτερ, ἐν Σοφ. Φιλ. 701 οἱ ποικίλα πρὸς βρώσιν μεταχειρίζονται.

*Ἀλφρητικός, 3' ἀλφρητής· Ἰγθύς· Ἀθην. 2, 281.

*Ἀλφρηστο-σάλπιγγες, οἱ· οἱ ἐφευρεταὶ τῆς σάλπιγγος, καλοῦνται δὲ καὶ Ἰουγ. οἱ Τυρρηνοί.

*Ἀλφρι, τό· κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ἄλφριτον Οἰ. Δημ. 208.

*Ἀλφρινία, ἡ· ἡ λευκὴ κατὰ Παρρηϊδούς· Ἰουγ.

*Ἀλφρινούς, οὐ· ἔγκονος τοῦ Ὑπερίδου Πλουτ.

*Ἀλφριτ-ἄμιστός, ὅ· ὁ πωλῶν ἄλφριτα, ὁ ἀλευροπώλης· Ἀριστ. νεφ. 630, qui ἄλφριτα vendit.

*Ἀλφριτεία, ἡ· ἡ κατασκευὴ ἄλφριτων Πολυδ. 7, 18, fabricatio farinae.

*Ἀλφριτεῖον, τό· ὁ τόπος ἐν ᾧ κατασκευάζονται ἄλφριτα, ὁ μύλος, pistrium.

*Ἀλφριτεύς, ὅ· ὁ κατασκευάζων ἄλφριτα, ὁ μύλων· Βιβλ. 29, 4, farinam faciens.

*Ἀλφριτεύω· ἄλφριτα κατασκευάζω, farinam facio.

*Ἀλφριτηδόν, ἐπίρρ. ἐν εἰδει ἄλφριτων, ὥσπερ ἄλφριτα ἱατρ. ἰσοκρο. immodium farinae.

*Ἀλφριτηρόν, τό· ἀγγεῖον δι' ἄλφριτα, Πολυδ.

*Ἀλφριτηρός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄλφριτα Πολυδ. 10, 179, ad farinam pertinens.

*Ἀλφριτης, ὅ· ὁ ἀπὸ ψήγης κρηθίνου ἄρτου Ἰουγ.

*Ἀλφριτία, ἡ· ἡ ἄλφριτεία.

*Ἀλφριτικός, 3' ὁ ἐξ ἄλφριτων γλωσσ. polentarius.

*Ἀλφριτισμός, ὁ· παλαιά, ἀλφριτισμός· οἱ δὲ πόσιν σίτου Ἰουγ. sparsio farinae.

*Ἀλφριτο-εἰδής, 2' ὁ ὅμοιος μὲ ἄλφριτα ποιητ. farinae similis.

*Ἀλφριτο-θήκη, ἡ· ἡ δι' ἄλφριτα θήκη, theca servandae farinae.

*Ἀλφριτό-μαντις, 2' ὁ δι' ἄλφριτων μαντεύων· Πολυδ. 78' ἄλευρομαντις e farina divinans.

*Ἀλφριτών, τό (κατὰ Κούρτιον ῥιζ. ἀλφ. λατ. labu-s)· 1) σπηλ. πληθ. ἄλφριον κρηθίνον, ἐν γένει· χονδρὸν ἄλευρον, χονδρακτεμένον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄλευρον ἐκ τῶν συνθεστέων τοῦ λαοῦ ἐδεσμάτιον· ἐντεσθ. «μυελὺς ἀνδρῶν» ὀνομαζόμενον Ὀδ. 6, 290, polenta· 2) μετγν. φωμί, ἡ διατροφή, ἡ ζωοτροφία· «τί δέ μ' ὠφέλησουσιν οἱ ῥυθοὶ πρὸς τῷ ἄλφριτα» Ἀριστ. νεφ. 638· «πατρώα ἄλφριτα» = πατρικὴ περιουσία· «εἰς τὰ ἄλφριτα πονεῖν» = ἐργάζομαι διὰ τὸν ἄρτον Λουκ. παρ' Ὀρρ. λιθ. καί· «ἄλφριτα λεπτὰ λιθοῖον, panis.

*Ἀλφριτο-ποιεῖω· ἄλφριτα παρασκευάζω Σουίδ.

*Ἀλφριτο-ποιεῖα, ἡ· τὸ παρασκευάζειν ἄλφριτα, ἡ κατασκευὴ τῶν ἀλφριτων Σεν. ἀπου.

*Ἀλφριτο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων ἄλφριτα γλωσσ. faciens farinam.

*Ἀλφριτο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν ἄλφριτα Λουκ. Ἀθην. 3, 126, farinae venditor.

*Ἀλφριτο-πωλητήριον, τό· τὸπος ἐν ᾧ πωλοῦνται ἄλφριτα Πολυδ. farinae aberna.

*Ἀλφριτο-πωλητρία, ἡ· ἡ πωλοῦσα τὰ ἄλφριτα Πολυδ.

*Ἀλφριτό-πωλεις, ἰδος, ἡ· ἡ πωλοῦσα ἄλφριτα Διογ. Α.-στοά· στοά ἐν ᾗ ἄλφριτα πωλοῦνται Ἀριστ. ἐκκλ. 686, quae polentam vendit.

*Ἀλφριτο-σιτεύω· τρώγω ἄλφριτα, ἡ φωμί ἐκ

κρηθῆς, ἀντιθ. τῷ ἀρτοσιτεύει Σεν. Κυρ. 16 2, 28, καὶ Πολυδ. 6, 37, iosta hordei farina vescor.

*Ἀλφριτο-σχόπος, 2' ἀλφριτόμαντις Ἰουγ.

*Ἀλφριτο-φάγος, 2' ὁ τρώγων ἄλφριτα· «ἀλφριτοφάγα ζῷα» Ἀλλ. Ἰστ. Ζ. 17, 31, polentam comedens.

*Ἀλφριτό-χρῶς, ὁ, ἡ· ὁ χρώμα ἄλφριτων ἔχων, φαιός, ὑπόλευκος, ἡ ὑποκόλιος· - κεφαλή Β. Ἀν. 386, qui est colore polentario.

*Ἀλφριτών, γεν. ὄος, συνηρ. οὐς, ἡ· ὡς ἡ Ἀκκώ· φάντασμα τι, κοιν. ἡ γρηθ' δι' ἧς αἱ τροφαὶ ἐρύθζον τὰ παιδία Πλουτ.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκὸν ἔχων πρόσωπον Ἰππιατρ.

*Ἀλφριτό-πρόσωπος, 2' ὁ λευκὸν ἔχων πρόσωπον Ἰππιατρ.

*Ἀλφριτο-ρύγχος, 2' ὁ ἔχων λευκὸν ῥύγχος Ἰππιατρ.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκὰς κηλίδας ἡ στίγματα ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχων, παρὰ υατρ. ἱατρ. λεύκη, ἐν γέν. λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

*Ἀλφριτός, ὁ· ὁ λευκός Πλάτ. Τιμ. 85' πρδ. λατ. albus.

τιμός, ἐν γέν. Ἀπολ. Ρ. 3, 1401· 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Ἰλ. β, 306.

Ἀλωεύς, εἰς, ἐπ. ἥος, ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, νομπευθεὶς τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τρίοπος, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὠτών καὶ Ἐφιάλτην (2).

Ἀλωευτής, ὁ τὸ αὐτὸ ἐκ διορθ. ἀντὶ ἀλωετής· Διοδ. Σ.

Ἀλώη, ἡ γδ' ἀλωά.

Ἀλώη, ἀντὶ ἀλοίῃ, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. 2 τῆς εὐκτ. (ἀλίσκομαι).

Ἀλώη, ἀλώη, ἀλόμεναι· Ὁμ. ὕδα ἀλίσκομαι.

Ἀλώη, ἔργα· ἡ ἀγροτική ἢ ἡ ἐν ἀλωνίῳ ἐργασία Νικαν. Θ. 113.

Ἀλωιδάει, ὦν, ποιητ. οἱ οἱ ἀλωιδεῖ· Ἀπολ. Ρ. 3, 1401· 2) ἀλῶν, τὸ πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, κατ. Ἀλωεύς· Στ. Βυζ.

Ἀλώτορ, ὁ ἀλωεινός.

Ἀλώις, ἴδος, βουκ. ἡ ἡ προστάτις τῶν ἀλωνίων, ἡ τοῦ θερισμοῦ, ἐπὶ τοῦ Δήμητρος Σχολ. Θεοφρ. 7, 155 (2).

Ἀλώκωντι, Ἀλκων, καὶ διορ. ἀντὶ ἐαλώκασι 3 πληθ. παρὰ τοῦ ἀλίσκομαι Πλουτ.

Ἀλῶμεναι, ἐπ. ἀντὶ ἀλῶναι· ἀορ. 2 ἀπαρ. τοῦ ἀλίσκομαι· Ὀμηρ.

Ἀλῶμενος, ἡ, ὠν, μετογ. τοῦ ἀλίσκομαι· Ὀμηρ.

Ἀλῶν, ὠνος, ἡ τὸ ἀλῶνι· Ἀριστοτ. καὶ μετγν. ἰδίως Ν. Δ. εἰς τὰς πληγὰς πτώσεως.

Ἀλῶναι, ἀορ. ἀπαρ. τοῦ ἀλίσκομαι· Ὀμηρ.

Ἀλωνάκη, ἀνάλωμα κατὰ Χαλκιδίειον διάλεκτον Πουγ.

Ἀλωνεύομαι· ἐργάζομαι εἰς τὸ ἀλώνιον, ἀλωνίζω, ἐπὶ γεωργῶ Ἀππ. Μακεδ. in area seu agro operari.

Ἀλώνη, ἡ νῆσος παρὰ τὴν Κῶζικον, κατ. Ἀλωνήσιος Στ. Βυζ.

Ἀλ-ώνητος, 2 (ἄλς, ὠνέομαι)· ὁ ἀντὶ ἄλκτος (εὐθνή) ἡγερομένο· δούλος παρὰ τοῖς Θρακ. Ζηνοβ. 2, 12, ἐν γένει ὁ ἀνωφελής, πρόστυχος ὑπέρτης, sale entus.

Ἀλωνία, ἡ τὸ ἀλώνιον Ἀθην. 12, 524.

Ἀλωνίζω· εἶμαι ἢ ἐνασχρολοῦμαι εἰς τὸ ἀλώνιον· Πουγ.

Ἀλώνιον, τὸ ὁ ἀλων μετγν.

Ἀλώνιος, 3· ἀλωνεινός.

Ἀλώνις, ἴδος, ἡ νῆσος καὶ πόλις Μασσαλίας, κατ. Ἀλωνίτης Στ. Βυζ.

Ἀλωνο-τόπιον, τὸ ἐξηγήσεις ὑπὸ τῶν Σχολιαστ. τῆς λέξεως ἀλωή.

Ἀλωνο-τρίβειον· τρίβει ἐν τῷ ἀλωνίῳ, ἀλωνίζω· πυρόδ· Λογγ. 3, 29, in area trituro.

Ἀλῶμενος, μετογ. τοῦ ἀλίσκομαι.

Ἀλωό-φῦτος· ὁ ἐν τῇ ἀμπέλῳ αὐξάνων· «οἷνον γύσις» Νον. Δ. 13, 267.

Ἀλωοκέα· ἀλῶν πεκίει.

Ἀλωοκέα, ἰων. ἀττ. συνηρ. -κη, ἡ, ἐνν. δορά· τὸ δέρμα τῆς ἀλώπεκος Ἰπρ. 7, 75, vulpina pellis.

Ἀλωοπέκειος, 3· ὁ ἐκ τῆς ἀλώπεκος Γαλην.

Ἀλωοπεκέως, εἰς· ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Ἀλωοπέων Πουγ.

Ἀλωοπεκὴθεν, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἀττικοῦ δήμου τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς Ἀλωοπεκὴ ἢ ἀλωοπεκαί, καὶ Ἀλωοπεκίσι· ἐν Ἀλωοπεκίσι.

Ἀ-λωοπεκῆσαι· ἀπατῆσαι, ἀποδορῶσαι Β. Ἀν. 10.

Ἀ-λωοπεκία, ἡ 1) ἀλώπεκος φωλεός, ἡ τρύπα τῆς ἀλώπεκος ἀρχ. λαξ. latibulum vulpis· 2) πάθος ἐστὶ τραγῶν μάστις· ἱατρ. deflunium capillorum· ὕδα ἀλῶσις.

Ἀ-λωοπεκία, ἡ 1) ἡ περικεφαλία Σουίδ. 2) ὄνομα νῆσου Στ. Βυζ. καὶ Πτολ. 3, 5.

Ἀ-λωοπεκίαις, ὁ 1) ὁ μὲ ἀλώπεκα ὅμοιος, (πανούργος) ἡ ὁ στίγμα ἀλώπεκος· ἔχων Λουκ. vulpinae· 2) ἡ θύς· τις τοῦ γένους τῶν γαλεῶν Ἀθην.

Ἀ-λωοπεκίαισις, εἰς, ἡ ἀλωοπεκία, ἀσθένεια τῆς μαδίσσεως τῶν τραγῶν Γαλην.

Ἀ-λωοπεκίαι· α) πάσχω ἀλωοπεκίαν· β) ἀλωοπεκίαις.

Ἀ-λωοπεκίδεός, ὁ τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος, ἀλουοπόπουλον Ἀριστ. εἰρ. 1032.

Ἀ-λωοπεκίξω· φέρομαι ὡς ἀλώπηξ, εἶμαι δόλιος, πανούργος Ἀριστοτ. σφ. 1241, ἔτι ἀπατῶ Ζηνοβ. καὶ μετγν. dolis decipio.

Ἀ-λωοπέκιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ἀλώπηξ μικρὰ ἀλουοπό Ἀριστ. Ἰππ. 1071, vulpecula.

Ἀ-λωοπέκεις, ἴδος, ἡ 1) δέρμα ἀλώπεκος, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν θρακῶν Ξεν. capillis tegumentum e pelle vulpina· 2) ἴδος νόσου ζώου ἐκ κυνὸς καὶ ἀλώπεκος, κυναλώπηξ Ξεν. 3) ἴδος ἀμπέλου, ἡ τὰ κλήματα ὁμοιάζουσιν ἀλώπεκος οὐρᾷ Πλιν.

Ἀ-λωοπεκοννήσις, ἡ πόλις ἐν τῇ Θρακικῇ χερσονήσῳ Δημ. κατ. ἀλωοπεκοννήσιος.

Ἀ-λωοπέκ-ουρος, ἡ ἡ ἀλουοπινουρά, ἴδος κυτοῦ θεοῦ, laguras cylindricus, vulpina cauda.

Ἀ-λωοπεκ-ώδης, 2· ὁ μὲ ἀλώπεκα ὅμοιος, μετγν. πανούργος, δόλιος· Πουγ. vulpinus.

Ἀ-λώπηξ, εἰς, ἡ (κατὰ Δεδερλάν ἐκ τοῦ ἀλαπεκτός, ἀλαπέξω) ἡ ἀλουοπ· -αἰόων Πινδ. Ο. 10, 20· -κερδάλεια καὶ ποικίλη Πλατ.

Πολ. 12, 365, καὶ συγν. ὁ πανούργος καὶ δολοπλόκος ἄνθρωπος· «ἀλώπεκος ἔχουσι βαίνειν» Πλουτ. Σολ. 30, ἔτι=ἀλωοπεκί· καί=ἀλωοπεκία, ἀσθένεια Καλλ. Ἀρτ. Ἰπποκρ. παρ' Ἀρι-

στοτ. Ἰστ. Ζ. 1, 5, «πηγὴν δερμότερα οἷον ἀλώπηξ» πιθανός=sciurus volans (σκίουρος πετών)· ἔτι ἡ θύς τις Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 6, 10.

Κατ' Ἀθην. 9, 399 καὶ Πολυδ. 2, 185=αἰφιαί· σάρκες μωταὶ καθ' ἑκάτερον μέρος αἰ οἱ μὲν φύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας· οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι, τέλος εἰδὸς τῆς ὀρχήσεως Πουγ. vulpes· (μὴ ἐκ τοῦ α καὶ λύκος, λυτ. lupus).

Ἀ-λωοπέκ, Σοφ. ἀποσπ. 122, 276, παρ' Ἀθην. ὅστις ἐξηγ. ἀλωοπεκώδης, παρ' Ἰγνατ. Ἐπ. 9=ἀλώπηξ.

Ἀ-λωοπέκ-χρῶσις, οὐς, 2· ὁ τὸ χρῶμα τῆς ἀλώπεκος ἔχων Σουίδ. qui est colore vulpino.

Ἀ-λωοπέκ· ἀλώπηξ Πουγ.

Ἀλωοπέκται, οἱ· οἱ τὰ ἀλῶνία φυλάττοντες ἀρχ. λαξ. (κατὰ Σουίδ. καὶ οἱ τοὺς ἄλς φυλάττοντες).

Ἀλωοπίον, τὸ τόπος ἐν Ἐλέα Στραβ. 8, 350.

Ἀλωοπίς, ἡ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, κατ. Ἀλωοπίτης, οὐ, ὁ (τ) Στεφ. Β.

Ἀλως, ὠ, ὁ, ἀττ. τύπος, ἀντὶ ἀλωή, καὶ ἀλων, ἡ, Ν. Δ. (γεν. ἀλων Ξεν. καὶ ἀλως αἰτ. ἀλων Πλουτ. καὶ ἀλων Νικαν. Θ. ἀλως Ἀρκατ. πληθ.

ἄλως, ἄλως Δημ. α) ἁλῶνιον, καὶ ἐπειδὴ τούτο εἶναι στρογγύλον ἐντεῦθεν. ἡ στρογγυλότης· β) ὁ σίτος, τὸ ἄλϊον· γ) ὁ κύβος τῆς ἀπιδῆς Αἰσχ. Ἔπτ. 471, ἐπὶ τῆς ἀπιδῆς· «ἄλως δὲ πολλήν, ἀπιδῆς· κύβον λέγουσι» δ) ὁ φωτεινὸς κύκλος· ὁ περὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην Ἀριστοτ. «ἄλως· ἐστὶν ἑμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιλαύου» ε) ἡ μεταξὺ τῆς σπεινδόνης καὶ τῆς Ἰριδος τοῦ οὐρανοῦ στρογγύλη κηλὶς Πολυδ. 2, 71· ς) ἐπὶ τῶν ἐλιγμῶν ὄρεας Νικαν. Θ. 166, ἐπὶ σωλεῶς Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 3, 16.

Ἀλῶσιμος, 2 (ἁλίσκομαι)· 1) ὁ δυνάμενος νὰ κυριεύθῃ, ἐδαλωτο, εὐπρόθετος· - πόλις Ηρ. 3, 153· μεταφ. α) εὐκόλος εἰς τὸ νὰ κερδισθῇ· β) εὐκόλος νὰ ληρῇ, εὐληπτος· - ἄνθρωπος. καὶ μεταφ. «ἐμὰ φροντίδι» expugnabilis, qui capi potest· 2) τὸ ἐσθρῶν τὴν ἄλωσιν, τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν ἄλωσιν· «ἐσθρῶσι καὶ ἡδονῇ» Ξεν. ἄποιν. 3, 11, 11· «βαῖς ἄλ.» Αἰσχ. Ἀγ. 10, ἀγγελία περὶ τῆς ἄλως. quod ad expugnationem pertinet.

Ἀλῶσις, εὖως ἢ (ἁλίσκομαι)· 1) ἡ κυριεῦσις Πινδ. Ο. 11, 44, ἡ ἀποστέρσις, αἵρεσις, αἰχμαλωτεύσις, ἡ αἰχμαλωσία· «ἁλῶναι ἄλωσιν» = ἐμπίπτει εἰς αἰχμαλωσίαν, ὥστε οὐ δυνατόν διευφυγεῖν Πλουτ. expugnatio, captivitas· 2) κατὰ τὴν ἐν δικαστηρίῳ Πλατ. νομ. XI, 920.

Ἀλῶστοι· ἄρραφοι Ήσυ. ἁλῶστοι.

Ἀλῶτια, τὰ ἄγῳνας Τεργακτῶν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς· «οἱ Λακεδαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ὄντας εἰλῶν» (παραβῶς Εἰλωτία) Ἀρχ. λεξ.

Ἀλῶτός, 3 σπανίως ἐν τῷ περὶ, 2 ἐπὶ, ῥηματι τοῦ ἁλίσκου· ὁ δυνάμενος ἢ εὐκόλος νὰ κυριεύθῃ, ἀλῶσιμος, expugnabilis.

Ἀλῶφητος, μετγν. 2· ὁ ἄνευ διακοπῆς, ἀδιάκοπος· - ἄγῳνας Πλουτ. - ἔροισαν ἡ Π. Σιλ.

Ἀλῶ-φυτος, ὁ τύπος ἐξ ἀμπελίων καὶ δένδρων περυσυμένους, coetus vitibus et arboribus consitus.

Ἀλῶν· ἴδε ἁλίσκομαι.

Ἀμ, ἐπὶ καὶ ποιητ. ἐκ τοῦ ἀνὰ συγκατ. πρὸ τῶν ε, μ, π, φ, ψ.

Ἀμα, (τῆς αὐτῆς· ῥίζ. τῇ ὁμοῦ)· 1) ὡς ἐπὶρ. α) εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, μόλις... καὶ εὐθὺς, περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ὅν, συγχρόνως «ἄμα τε καὶ» = καὶ ἐνταυτῷ Πλατ. Πολ. «ἄμα μὲν· ἄμα δὲ» = τοῦτο μὲν· τοῦτο δὲ, οὐ μόνον· ἀλλὰ καὶ Πλατ. Φαιδ. «ἄμα· καὶ ἄμα» καὶ καὶ ὅμοιος· «καὶ ἄμα» = καὶ πρὸς τούτοις, καὶ προσέτι αὐτ. Πλατ. Φαιδ. καὶ «ἄμα τε καὶ ἄμα» Ξεν. Κυρ. Μετὰ μεταφ. καὶ γεν. ἀπολ. = ἐν ᾧ, ἀφ' οὗ τὴ συνέχεια· «ἄμα πορευόμενοι» = ἐν ᾧ ἐπορεύοντο, συγχρόνως... κ.λ.π. «ὁρῶσιντες ἄμα ἐπὶλινθουσιν» Ηρ. I, 179· «ἄμα ἀπονήσαντες τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυνται ἢ ψυχῇ» Πλατ. Φαιδ. 77· β) κοινωνίαν ἢ μέθεξιν «ἄμα γινόμενοι» ὡς οὗτοι συνήλθον· «ἄμα καθεύδουσιν» γ) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, simul statim, una, pariter· 2) ὡς πρόθεσις μετὰ δοτ. = μαζὶ μέ· α) ἐπὶ χρόνου, «ἄμα τῇ ἡμέρᾳ» = μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας· «ἄμα κηδεῖν»· «ἄμα τῷ σίτῳ ἀμάζοντι» = καὶ ὅν χρόνον ὁ σίτος ὠριμάζει· Θουκ. 4, 1· «ἄμ' ἡλίῳ ἀνόντι» = μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· β) ὁμοῦ ἐν συνοδίᾳ· «ἄμα θάνατι» = συνάμα μετὰ τὸν θάνατον Προδ. «οἱ ἄμα τινὲς» = οἱ μετὰ τινος, ἢ περὶ τινος· Ὁμηρ. γ) ὁμοῦ·

τῆς, ἀναλογίαν ἐπ. «ἄμα πνοιῆς ἀνέμοισιν» = ὁμοίως μετὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀν. Ὁδ. α, 98, una cum.

Ἀμα, ὄρερ. ἄμα· ἄμα Πινδ.

Ἀ-μαγγάνευτος, 2· ὁ μὴ μαγγανευόμενος, ἢ μαγγανευθεὶς, ὁ μὴ ἀπατνόμενος ἢ ἀπατηθεὶς.

Ἀ-μαγείρευτος, 2· ὁ μὴ μαγείρευθεὶς, ἢ μαγείρευόμενος μετγν.

Ἀ-μαγρευτός, 2· ὁ μὴ μαγρευθεὶς, ἢ μαγευόμενος μετγν. nou fasciatus.

Ἀμαγή· σύζυγος τοῦ Μεδοσάκου βασιλέως τῶν Σαρματιῶν.

Ἀμαδέων, τό· εἶδος σύκου παρὰ τοῖς Κρησίν Ἀθην. 3, 76.

Ἀμαθίος· ἄμα τῷ προσελθεῖν ἀρχ. λεξ.

Ἀμαθόσκοι· Σκυθικὸν ἔθνος.

Ἀμα-δρυάς, ἄδως, ἡ (δρυς), ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς πλῆθ. ἀμαδρυαδῆς· αἱ τῶν δένδρων νόμφοι, αἵτινες μετὰ τοῦ δένδρου τῶν ἔξων καὶ συναπέθνησκον, ἢ προσωποποιήσις τοῦ φυτικοῦ βίου Ἀθην. 3, 78.

Ἀμαδρυον, τό, πλῆθ. ἀμαδρυα τὰ, οἱ Σκυθικοὶ καλοῦσι τὰ κοκκύμηντα.

Ἀ-μαζακάραν· πολεμικὸν Πέρσαι Ήσυ.

Ἀμαζανίδες, αἱ καὶ ἰσχυρὸν αἱ μηλείαι.

Ἀμαζόνες, αἱ (ἃ) μετὰ τοῦ ἰων. παρσγ. Ἀμαζονίδες, ἐν. ἢ Ἀμαζόν· μυθικὸν ἐκ γυναικῶν πολεμικὸν ἔθνος παρὰ τὸν θερμοῦδοντα ποταμὸν ἐν Πόντῳ, μετγν. καὶ παρὰ τὸν κατὰ Τάραν καὶ ἐν Λιβύῃ.

Ἀμαζονία· πόλις τῆς Μεσσαπίας.

Ἀμαζονίδες, ἰδών, αἱ ἴδε ἀμαζόν.

Ἀμαζόνιος, 3· α) ὁ ἀνῆκον εἰς τὴν ἀμαζόνα· β) ἑπών. τοῦ Ἀπόλλωνος ἑνεκα τῆς ἀδελφῆς του Ἀρτεμίδος.

Ἀ-μαθόνιον· εἶμα· ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, σκαθός, ἢ μωρός Πλατ. νομ. 3, 697· μετ' αὐτ. ἢ «εἰς τὴν αὐτὴν. 689, in ignorantia versor.

Ἀ-μαθί, ἐπὶρ. τοῦ ἀμαθῆς Σουῖδ.

Ἀ-μαθία, ἡ· ἥτις ἐν γρηγορίῳ ἀντὶ ἀμαθίας.

Ἀμαθία, ἡ· ὄνομα νηρηίδος Ἰλ. σ, 48 (ν-ω).

Ἀ-μαθίον· εἶμα· ἀμαθὴς, indoctus et imperitus cum· καὶ ἰσχυρὸν ἰσχυρ. ἀμαθίον ἐστὶ καὶ θαρίζειν.

Ἀ-μαθός, 2 (μαθίειν)· ὁ μὴ μαθὼν, ἀπαίδευτος, καὶ ἀδίδακτος, ἀντιθ. τῷ σοφῷ καὶ γνωμονικῷ Πλατ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. - δόξα = ἀνόητος, ἄλογος, συντά. μετὰ γεν. - τινός Θουκ. καὶ αὐτ. - τίς τις, καὶ «περὶ τινος» Πλατ. - Παθ. ἄγνωστος, ἀμαθὴς Εὐριπ. συγκρ. «ἀμαθέστερον καὶ σαφέστερον εἶπε» = ἀπλοῦστερον καὶ σαφ. Ἀριστ. διατ. 1441· ἐπὶρ. ἀμαθίως· α) ἀπροσδοκῆτως, ἀπρονοήτως, ἐσφαλμένως· β) ἀδιδάκτως, ἀπαίδευτος.

Ἀ-μαθίος 2· ἀμαθὴς Β. Αν. 79· - γραμματῶν Σουῖδ.

Ἀ-μαθίτευτος, 2· ὁ μὴ μαθητεύσας.

Ἀ-μαθία, ἡ· ἡ ἀπαιδευσία, ἀμουσία, ἑλλειψίς μαθήσεως ἢ ἐπιστημονικ. καὶ κοινωνικ. μαρτυρώμενος παρὰ Θουκ. 3, 37 ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀντιτιθεμένων πρὸς τὴν δεξιότητα τῶν Ἀθην. ἔτι ἡ ἀλογιστία, ἀδουλία καὶ μετὰ γεν. = ἄγνοιά τινος Πλατ. inscitia, imperitia.

Ἀμαθίτις, ἰδός, ἡ· ἡ ἐν τῇ ἁμῃ οἰκοῦσα ἢ εὐρισκομένη· - κύρρις Ἀθην. 3, 85.

Ἀμαθόεις, ἑσσε, ἐν' ἀμμώδῃ· ἐν τῷ ποιητ.
τύπῳ ἡμαθόεις.
Ἀμαθός, (α α), ἡ (ἴδς ἄμμος)· ἡ κόνις, ἡ ἄμμος· Ἰλ. ε, 587, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις κατ' ἀρχ.
λεξ. διάφορ. τοῦ ἡμαθός = ἡ παραθαλασσία
ἄμμος, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. Ἰμ. Ἀπολ. 439 ἡμα-
θός εἶνε ἡ ἀμμώδης ἀκρογιαλιά, οἱ σωροὶ τῆς
ἄμμου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης.
Ἀμαθούς, ὄντος, ἡ· πόλις εἰς τὰ μεσημ.
παρὰ τῆς Κύπρου, παρὰ τὴν νῦν Λεμεσόον, ἐ-
χούσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, κατ. Ἀμα-
θούσιος.
Ἀμαθύνω· ἐπ. καὶ ποιητ. (ἡμαθός)· ἰδίως εἰς
κόνιν ποίω, μεταβάλλω, ὅθεν καταστρέφω·
«πὺρ πόλιν» Ἰλ. α, 593· «σάρακ ἐνὶ φλο-
γῇ» Θεοκρ. 2, 26· ἐν γένει ἐξαφανίζω, φε-
νύω· ἄνδρα Ἀισχ. Εὐμ. 897, παρ' Ὁμ. ὕμν.
Ἑρμ. 140· «κόνις ἀμαθύνει ὅπως» = ἐκάλυψε
κόνις τὸ πρόσωπον. in pulverem redigo.
Ἀμαθώδης, 2· ὁ ὅμοιος ἀμάθω, ἀμμώδης
μετγν. areuosus.
Ἀμαθώς, ἐπὶρ. τοῦ ἀμαθός.
Ἀμαί, ποιητ. = ἡμα κάλλιμα ἐν Ἀνθολ.
Ἀμαίευστος, 2· α) ἡ μὴ ἐστὶ γεννήσασα, μα-
ευθεῖσα, ἡ παρθένος· γυνὴ Νον. Δ. 41, 13· β) ἡ
ἀνευ μαίας γεννήσασα, ἡ μαίευθεῖσα· λογιεῖται
Ὁππ. κυν. 1, 40, sine obstetricis ope.
Ἀμαμαίκετος, ἐπ. καὶ ποιητ. 3 (μαίμασσι,
μαίμαω ἢ ἐκ τοῦ μάχουαι μετ' ἀνδραπλά-
σιστος)· πρὸς μαίμαχος κατὰ Φωτ. παρὰ τραγ.
δογμαχος, ἀπροσμάχτος, ἡ πρὸς μαμαίκετος,
οἱ ἀρχατοὶ διὰ τὰς διαφόρους τῆς λέξεως ση-
μασίας ἐποιοῦν καὶ διαφέρ. παραγωγὰς ἐκ τοῦ
μήκος καὶ μακρὸς παρὰ τὸ ἰσὺς, αἷμα παρὰ τὸ
χίμαρα, καὶ ἐκ τοῦ μαίμαω παρὰ τὸ πῦρ)· ἀπροσ-
βλήτος, ἀπροσμάχτος, ἀκαταγνώστος, μέγας,
τετατωδής, τρομερός, δεινός· χίμαρα Ἰλ. π, 329·
ἰστος· οἱ ἰσὺς οὗ δὲν δύνανται οἱ ἄνθρωποι
νὰ καταστῶσιν ὀδ. Εἰ, 311· πόντος· Πινδ.
Π. 1, 14· κινηθὸς πετρῶν Π. 4, 308· βασι-
λῆς Ὀρρ. Ἀργ. indomitus, ineluctabilis.
Ἀμαίωτος, διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀμαίευστος.
Ἀμαμαίριστος, 2· ὁ μὴ μαμαίρισις ἡ μαμα-
ρίζωνος ἐκκλ.
Ἀμακίς· ἀπαξ κατὰ Κρήτα· Ἦσυ.
Ἀμακρο-ημέρευτος, 2· ὁ μὴ ἐπὶ πολλὰς
ἡμέρας ἢ ἔτη ζῆσας μετγν.
Ἀμαλάκισια, ἡ· ἡ μὴ μαλθακότης, ἡ σκλη-
ρότης, τὸ ἀκάματον Διοδ. Σ. 4, 35, firmitas,
robur.
Ἀμαλάκτος, 2· ὁ μὴ μαλθακός ἡ μαλακτό-
τος, ἄκαμπος, σκληρὸς μετγν. non emol-
litus.
Ἀμαλάπτω· ἀμαλδύνω Σοφ. ἀποστ. 413.
Ἀμαλαυρεῖω· κατ' Ἦσυ. ἀμαλαυρεῖ = σῆπει,
μακρύνει, φθείρει· ἀμφιβλ. γραφ. ἐν Εὐρ. ἀποστ.
πιθανώς ἀμαυροῖ.
Ἀμαλδύνω, ἐπ. (ἀμαλός) (α)· κυρίως κάμνω
μαλακόν, ὁθεν ἐξασθενίζω· «ὅμαρτα ἀμαλδύνεται»·
Ἰπποκρ. καταστρέφω· τείχος Ἰλ. μ. 32, καὶ
παθ. «ὅπως τείχος ἀμαλδύνεται, ἡ, 463· μεταφ.
ἐξαφανίζω, κάμνω ἀγνώριστον τι· εἶδος Ὁμ.
Ἰμ. Διμ. 94, παρ' Ἀπολ. P. 1, 834 = ἀποκρύ-
πτω, destruo.

Ἀμαλεύω· ἀμαλλεύω μετγν.
Ἀμάλη· ἀμάλλη ἡ ἀμάλλα.
Ἀμαλη-τόμος, 2· ὁ ἀμάλλας τέμνων, ὁ θε-
ριστής Ὁππ. κυν. 1, 522, messor.
Ἀμαλθακτός, 2 (μαλθίσσω)· ἀμάλακτος·
Ἀνθολ.
Ἀμαλθεία, ἡ· ἡ αἰξ ἀμαλθεία, ἥτις ἐθῆλασε
τὸν Δία Ἀπολλοδ. 1, 1, 6· Ἐκ τῶν κερατῶν
αὐτῆς ἔρρευσεν νέκταρ καὶ ἀμβροσία· ἐντεῦθεν «ἀέ-
ρας Ἀμαλθείας» παροιμ. Ἀπολλοδ. 2, 7, 5.
κατ' ἀναφορὰν πρὸς τοῦτο ἐκαλεῖτο καὶ τὸ
ἐξοχ. κτήμα τοῦ Ἀττικοῦ Ἀμαλθεῖον Κικερ.
εἰς Ἀττ. 1, 16.
Ἀμαλίζω· ἀμαλλίζω.
Ἀμάλλα, ἡ (ἀμάω) καὶ ἀμάλη παρ' Ἀθην.
10, 618· 1) «τὰ δράγματα τῶν κροθῶν αὐ-
τῶν αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλλας», ἀλλ' αὐτὸθ.
305 καὶ τὸ ἐξ ἀσταγῶν δέμα, τὸ δερμάτι Σοφ.
ἀποστ. 540· 2) καὶ τὸ ἐπὶ μένον, καὶ πρὸς δέ-
σιν ὃν λήϊον Κοῖντ. Σμυρ. 3) τὸ σχοινίον δι' οὗ
δένοντο τὰ δέματα Φίλοστρ. manipulos, seges.
Ἀμαλλεύω, καὶ ἀμαλλίζω· δένω ἀμάλλας, δέ-
ματα, ἐν γένει δένω, in manipulos colligo.
Ἀμάλλον, τὸ· τὸ σχοινίον δι' οὗ δένονται αἱ
ἀμάλλαι Εὐσταθ. Iunio ad ligandos manipulos.
Ἀμαλλο-δέστηρ, ἦρος, ἐπ. ὁ (ἀμαλλα = δέσμα
καὶ δέω)· ὁ δεματόδετης, ὁ σφίγγων ἢ δένων
τὰ δράγματα εἰς δερμάτια Ἰλ. σ, 534, mani-
pulos colligans.
Ἀμαλλο-δέτης, βουκ. ὁ· ἀμαλλοδέτηρ Θεοκρ.
10, 41.
Ἀμαλλο-τόκεια, ἡ· ἡ γεννώσα ἀμάλλας
μετγν. ποιητ.
Ἀμαλλο-τόκος, ἄρουρα· ἡ γεννώσα ἡ τίχ-
τουσα ἀμάλλας Νον. Δ. manipulos eiciens.
Ἀμαλλο-φόρος, 2· ἡ φέρουσα ἀμάλλας· Δη-
μήτηρ Εὐσταθ. manipulos ferens.
Ἀμαλλος, ἡ· πέρδις Ἦσυ.
Ἀμαλλος, ὁ, ἡ· αἱ ψιλοτάπιδες μετγν.
Ἀμαλός, ἐπ. καὶ ποιητ. 3 (μαλός, μαλακός,
α Εὐρ.)· μαλακός, τρυφερός, κατ' ἀρχ. λεξ.
ἀπαλός, ἀσθενής· σκύλακος Ὀδ. υ, 14· ἄρνα
Ἰλ. χ, 310· ἐντεῦθεν ἀδύνατος· γέρον Εὐρ.
παρὰ μετγν. καὶ = μαλός, mollis.
Ἀμαλόω· ἀμαλδύνω Ἦσυ.
Ἀμαλύνω· ἀμαλδύνω Ἦσυ.
Ἀμαλώς, ἐπὶρ. τοῦ ἀμαλός.
Ἀμά-μαξυς, υς, καὶ ὄνως, ἡ· ἀμάμαξ· Ἦσυ.
τὸ διὰ δύο δοκῶν ἢ στῆλων ἀνυψούμενον τῆς
ἀμπέλου κλῆμα, τὸ ὥσπερ δένδρον ἀνυψόμε-
νον κλῆμα, ἡ κληματαριά Ἀθην. 4, 137, vitis
seuus.
Ἀμαμηλές, ἴδος, ἡ· εἶδος δένδρου ἢ θάμνου φέ-
ροντος φαγώσιμους καρποὺς πιθανώς ἡ μεσπου-
λιά Ἰπποκρ. Ἀθην. 14, 650· «οὐκ εἰσὶν ἄπιοι,
ὥς τινες οὔνεα· ἀλλ' ἔτερον τι καὶ ἥδιον καὶ
ἀπύρηνον» πρὸς ἐπιμηλές, τὸ ὄνομα συνήθ. πα-
ράγ. ἐκ τοῦ «ἡμα μήλω ἀνθοῦν».
Ἀμαμίζαι· ἀποπνίζαι Ἦσυ. arangulare.
Ἀμάμυξ· γένος σταφυλῆς Σουῖδ. Ἦσυ.
Ἀμάνδαλος· ἀφανής Ἀλκατος ἐν Ετ. Μ.
Ἀμανθάλω· ἀφανίζω Ἦσυ.
Ἀμανίδες, πύλαι, αἱ· ὁρεινὴ διόδος φέρουσα
ἀπὸ Κιλικίας εἰς Συρίαν Πολυδ. 12· Ἀμανός.

Ἀμάνιτης, ου, ὁ κοινῶς μανίτης, τὸ μανιτάρι· οἱ ἀμάνιται Νικαν. παρ' Ἀθην. 2, 61, laugi.

Ἀμανόν, τὸ Ἀμανός.

Ἀμάνος, ὁ ὄρος μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας, ἥδη Almaday· ἐντεῖθεν, καὶ Ἀμανικαὶ πόλεις· ὡς τῶν ἀμανικῶν ὀρέων διόδος, ἐνθα ὁ Ἀμάνος ἐνοῦται μετὰ τοῦ Ταύρου, ἥδη Πάσ Δεμίρ καπού.

Ἀ-μάντευτος, 2· α) ὁ μὴ μαντευθεὶς ἢ μαντευόμενος μετγν. β) ἐνεργ. ὁ μὴ μαντεύων «κύνες ἀμ. τῶν ἰγνῶν» = κύνες μὴ ἀνακαλύπτοντες τὰ ἔχρη Πολυδ. de quo nemini vaticinatus est.

Ἀμαντία, ἡ παραλία πόλεις ἐν Ἰλλυρία Στ. Βυζ.

Ἀμαξα, καὶ ἐπ. ἀμαξα, ἡ (ἄμα, καὶ κατὰ Διδορλὸν ἐκ τοῦ ἀκτῆ, ἀγροῦτα, συνήθ. ἐκ τοῦ ἄμα, ἄων, ἄ) 1) τετρατροχος ἀμαξα, ἰδίως φορητὴς «εὐτροχος ἡμιονεῖη» Οἰ. γ, 72, ὅπου βοῶν ἡ ἡμιόνων συρομένη Πλ. η, 426· παρ' Οἰκτ. ἀντιπ. τῶν ἄμαξ· διτροχον πολυμικῶν καὶ παρὰ Σεν. Ἀναξ. μετὰ γεν. = ὁ ὀρθός· πετροῦν, οἷτου Σεν. Ἀν. «βοῦς ὑπὸ ἀμάξης» (ὡς παρὰ μετγν. ἀμαξίς· βοῦς) = ὁποῦντος βοῦς, βοῦς δι' ἀμάξ· Σενσο. παροιμ. «ὥσπερ ἐξ ἀμάξης» = λέγει· ὡς ἐξ ἀμάξης· Δημ. διότι ἐν πολυαῖς ἐν Ἀθῶναις ἐορταῖς οἱ ἀνθρώποι συνεΐθουν ἀπὸ τῆς ἀμάξης· νὰ καταχλευαῖωσιν· ἡ ἀμαξα τὸν βοῦν· ἡ ἀμαξα σύρει τὸν βοῦν, δηλ. = ἄνω ποταμῶν 2) ἐπ. ὁ ἀστερισμὸς ἡ μεγάλη ἄρκτος· 3) τὸ ἄρστρον καὶ ἡ λεωφόρος· Πλουδ. currus plastrum.

Ἀμαξαίη, ἰων. ἡ ἀμαξα Ἀρχτ.

Ἀμαξάτος, ὁ ἀμαξίτης· Νον.

Ἀμαξάνταια, ἡ Ἀττικὸς ὄμιος· Στ. Βυζ.

Ἀμαξάριον, τό, ὄπκα τοῦ ἀμαξία, ἀνθ' οὗ ὁ Πσυγ. ἔχει ἀμαξακάριον.

Ἀμαξεία, ἡ τὸ ταξιδεῦσιν ἢ κουβαλεῖν μὲ φορητὴν ἀμαξίαν Σουῖδ.

Ἀμαξεύς, ἰων. ὁ ἀμαξηλάτης· μετγν. παρὰ Πλουτ. καὶ ὁ εἰς τὸ σύρειν ἀμαξίαν χρήσιμος βοῦς.

Ἀμαξεύω, ἰων. καὶ μετγν. α) εἶμαι ἀμαξεύς, διανομὴν τὰ φορτία, ἐλάττω ἀμαξίαν φορητὴν· τινὲς = διὰ τινος, π. γ. «ζεύγει βοῶν» β)

μετγν. «ἔβιστον βίον ἀμαξεύω» = διὰ τὴν βίον· Ἐπικρ. ἀδ. 653 παρὰ Φίλοστρ. ἐπὶ τῶν Σκυθῶν τῶν ἐπὶ τῆς ἀμάξης ζώντων. Παλ. παρὰ μα· ὑπὸ ἀμάξης, εἶμαι πορεύσιμος δι' ἀμάξης· ὁδὸς ἀμαξεύσθαι δοναμένη· Στραβ. aurigo plastris permo.

Ἀμαξηγός, ὁ τὴν ἀμαξίαν ἄγων μετγν.

Ἀμαξηδόνια, τὰ ἐν ἡλίκα δέ, τὰ ταῖς χοινικαῖς ἐμβαλλόμενα ἢ πεσπαλλόμενα κοιλούντες ἐξίνει τὸν τροχόν. τὰ καλούμενα φασιν ἀμαξηδόνια Εὐδοκ. εἰς Πλ.

Ἀμαξή-ἡλάτος, 2, ἐνν. ὁδός· ἡ ὑπὸ ἀμαξῶν πεποιημένη, ἡ ἀμαξίτης ὁδός Πολυδ. 9, 37.

Ἀμαξή-ποδός, Πολυδ. 1, 153, ἀμαξίποδες· Πσυγ. = τὰ ἐξέλα (αἱ σύριγγες), ὅφ' ὧν ὁ ἄξων ἔλκεται στρεφόμενος· ὡς ἀμαξόποδες.

Ἀμαξ-ἡρης, ποιητ. 2 (ἀραρίσκω)· ἀμαξή ἡρμολόμενος· ὁ ῥάδος, καθίσμα ἐν ἀμάξει Αἰσχ. Ἀγ. 1024· τρέβας· λεωφόρος ἡ ἀμαξίτης Εὐρ.

Ὁρ. 1251, in curru exstructus.

Ἀμαξητὸς, 3· ἀμαξηλάτος.

Ἀμαξη-φόρος, 2· ἀμαξοφόρητος.

Ἀμαξία, ἡ ἡ ἀμαξοτροχία, via qua plaustrum agitur.

Ἀμαξίατος, 3· ὁ πληρὸν φορητὴν ἀμαξίαν, δηλ. τὸσω μέγας ὥστε πρὸς μετακινήσιν χρειαζεται ἀμαξία· λίθοι· Σενσοφ. γερήματα Β. Ἀν. 24·

γρήματα· μεγάλα κομπόσματα Διογ. Α. 3, 41· γόγγροι· Ἀθην. 7, 288, currum implens, permagnus.

Ἀμαξίεός, ὁ ὁ ἀμαξηλάτης, καὶ ὁ ἀμαξοπηγός, auriga.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαξί-κός, 3· α) ὁ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀνέκων Θεοφρ. 6· β) ὁ βόρειος ἀστὴρ ὁ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς ἀμάξης καίμενος, plaustrarius, septemtrionalis.

Ἀμαρ, ὄψρ. ἀντὶ ἡμᾶρ· ἄματτα Πινδ. Π. 4, 156.

Ἀμαρπ (α, α), ἐπ. ἰων. ἀμαρπ, ἡ (κατὰ Δεδερλ. τῆς αὐτῆς βίβλ.) τῶ «ἄμυροι τόποι» = ὄγροι τόποι καὶ ὄμβροι· ὄγετος, ὄδωρος, ἀλλὰ κί, κυρίως πρὸς ἀρδουσίαν τῶν ἀγρῶν Ἰλ. φ. 259· ἀρηναίαι· Ἀπολ. Ρ. 3, 1392, ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδρορροή Ἡσυχ. canalis.

Ἀμάρα, ὄψρ. ἀντὶ ἡμέρα Ἐπιγραφ.

Ἀμαράκινος, 3' ὁ ἐξ ἀμαράκτου κατεσκευασμένος· ῥύρον Ἀθην. β. 195, (ααααα).

Ἀμαρακίδες, ἑσση, ἐν' ᾧ μὲ ἀμαράκον ὅμοιος· γ. αἰτῇ Nov. (ααααα).

Ἀμαράκον, τό, καὶ ἀμαράκος, ὁ· εὐώδης φυτὸν, ἡ λεγομένη μαντισσαράνα Θεοφρ. Ἀθην. 15, 685, διεκρίνον δὲ τὸ ἐλλήνικόν τὸ ξενικόν, ὅπερ ἐκάλεον ἀμψύγον (αααα), amaraconum.

Ἀμαραντά ὄρη· ὄρος ἐν Κολχίδι, ἐξ οὗ πηγάζει ὁ Φάσις· ὅστις καὶ τούτου ἕνεκα καλεῖται.

Ἀμαράντιος Ἀπολ. Ρ, οὗ δὲ κάτοικοι τοῦ ὅρους τούτου Ἀμαραντοὶ Στ. Βιζ.

Ἀμαράντινος, 2' α) ὁ ἐξ ἀμαράντου κατεσκευασμένος Φιλост. ἐν Ν. Δ. ὅ μὲ μαρινόμενος, ἀμαραγγίστος, διαρκής· β) ἀμαράντος, εἶδος ἀνθους.

Ἀμαράντος, 2' ὁ μὴ μαρινόμενος Nov. Δ. ἐντεῦθεν καὶ ἄνθος τὸ μὴ μαρινόμενον, τὸ καὶ νῦν οὕτω καλούμενον, qui non marcescit.

Ἀμαράτος· ἀμαράντος.

Ἀμαράτος, 2' ὁ ἄνευ μαργαριτῶν, margaritis carens.

Ἀμαρόδης· ἔθνος Ὑοκαίων ἐγγὺς Σιρίδ.

Ἀμαρύμα, τό· τὸ διὰ τῆς ἀμαράς ἀιχμευόμενον ἀκάθαρτον ὕδωρ Ησυχ. aquae per cloacam defluentes.

Ἀμαρέω· κάμνω νὰ βεῦθῃ Εὐσταθ. ποιῶ Ἀριστίν. Καθ' Ησυχ. ἡ λεξ. ἀμαρέω = ἀκαλοῦσθαι, defluo.

Ἀμαρήσιον, ὕδωρ· τὸ ὕδωρ τοῦ ὄγρου τοῦ Nov. = ἀμαριεῖον.

Ἀμαρη-σκαπτῆρ, ἥρος, ὁ· ὁ ὄγρου τοῦ ἀνοίγων Μανθ.

Ἀμαρία καὶ ἀμαρίς, ἡ· ἀμαρία ἀργ. λεξ.

Ἀμαριατόν, ὕδωρ· τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὄγρου τοῦ βέον Θεοφρ. per ἀμαρίαν influens.

Ἀμαρπατᾶ· μὲνός ὄνομα (Ἀπρίλιος) κατὰ Καππαδόκας ἐκκλ.

Ἀμαρτάνω, μέλ. ἤτομαι (Ν. Δ. -ῆσαι) ἀορ. ἡμαρτον, ἐπ. ἡμδρτον (Ν. Δ. καὶ ἡμάρτησα) παρκα. ἡμάρτηκα (μεῖρον, μέρος καὶ α στερητ. ὁ Δεδερλ. παρῆγε· αὐτὸ ἐν τοῦ ἀφέρδεις = ἀφαιρεῖν, ἀρπάξιν, οὕτως ὥστε μεταθ. = ἀποστρεφῖν, ἀποκλείειν) ἐλλείπει, σφάλῃ· 1) ἡμαρτανώω, ἀποτυγχάνω, (τοῦ σκοποῦ), δὲν εὐρίσκω, δὲν ἐπιτυγχάνω ὅτε μὲν ἀπολ. ὅτε δὲ μετὰ τοῦ· -τινός· «τοῦ μὲν ἀμαρτεῖ» Ἰλ. δ. 49· «ἐκὼν δ' ἀμάρτανε φωτός» κ. 372, ἡ ἀντίθ. εἰνε τυχεῖν Ἰλ. φ. 887· καὶ ἐν τῷ πεζῷ· «-Θηρίων, λέοντος» Ξεν. Κυρ. -τοῦ σκοποῦ Πλάτ. Ἰππ. phlegm. 2) μεταφ. οὐκ ἐξικνύμαι, ἀτυχῶ α) ἀποσφάλλῃσθαι, ἀποπλανῆσθαι· -τινός π. γ. -μύθων = ἐκτρέψωμαι, παρεκδίδω Οδ. λ. 510· «πληγῆς καίριος» = οὐδέμιαν θανατηφόρον πληγὴν ἐπάγω Ξεν. -ὁ μὲν, γνῶμι μὲς = δὲν ἐπιτυγχάνω, παρεκγινώσκω, ἀποπλανώμαι τῆς ὁρθῆς γνῶ-

μης, δὲν ἔχω ταύτην Θουκ. 6) ἀπολ. τοῦ σκοποῦ ἀποσφάλλῃσθαι, πόρρω γίγνομαι, ἀποτυγχάνω ἡ μετὰ τοῦ· ἡμαρτίαν Σοφ. Φιλ. -ἡμαρτήματα Πλάτ. Φαιδρ. καὶ οὐδ. ἐπιθ. -δὲν θρώπινα = ἀνθρώπινα σφάλματα, ἡμαρτίας πράττω Ξεν. Κυρ. -ἔπη (ἐνν. λέγων) Σοφ. Ἀλ. τῇ προσθήκῃ τοῦ· -γνώμη = ψευδὴ γνώμην ἔχω· πρὸς δὲ· -τινι· «ἐν τινι» Πλάτ. Γοργ. «εἰς ἡ περὶ τινα» ἡ. τι Πλάτ. Φαιδρ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ παθ. σπανιώτερον μετὰ μετοχ. γ) ἐκπίπτω -τινός, ὅπερ ἔγω· -τινός· ὅθεν γάνω, ἀποστρεφῶμαι, ἀποβάλλω «ἡμαρτεῖν πιστῆς ἀλόγου»· «ἐσθλῆς γυναικὸς» Εὐρ. non assequor, pecco 3) ἐπ. σπανίως σημαίνει· ἐλλείπει καὶ μετ' ἀρνήσεως, δὲν ἀμελῶ, ἀφρόνως παρέχω· -δῶρων Ἰλ. ω. 68, frustror.

Ἀμαρτίας, ἀδος, ἰων. ἡ· ἡμαρτία, σφάλμα, πλημμέλημα Ἡρ. 1, 91 καὶ μετγν. ἴδε ἡμαρτία.

Ἀμαρτεῖο ἀντὶ ἡμαρτεῖο.

Ἀμαρτῆ ἡ ἡμαρτῆ ἐπ. (βίβλ. ἀρ. ἀραρίσκω)· ἀμαρτῆ, ἐνταυτῷ, ταυτοχρόνως, ἀκολούθως, simul.

Ἀμαρτῆδην, ἐπὶρ. ἡμαρτῆ Σχολ. Ἰλ. φ. 162.

Ἀμαρτήμα, τό· σφάλμα, πλάνη, παράπτωμα Σοφ. Ἀντ. 1247, καὶ ἐν ἀτ. πεζ. «ἡμαρτήματα ἡμαρτάνει» Αὐσ. 31, 23· «τὰ εἰς τοὺς ξένους ἡμαρτήματα» Πλάτ. νομ. V, 729· «τὰ περὶ τὸ σῶμα ἡμαρτήμα» Πλάτ. Γοργ. 479 καὶ μετγν. peccatum, erratum.

Ἀμαρτηρός, 3' ὁ σφάλλων, ὁ πλανώμενος, erroneus.

Ἀμαρτητικός, 3' ὁ πρὸς τὸ ἡμαρτήμα ἐπιρροπῆς, ἡ ὑποκείμενος, ἀντίθ. ἐπανορθωτικός· Ἀριστ. III. Ν. 2, 3, ad peccandum proclivis· ἐπὶρ. ἡμαρτητικός Κλημ. Ἀλ.

Ἀμαρτία, ποιητ. ἡ· λάθος, σφάλμα, πλημμέλημα, ἀδικία, ἀσέθημα, παράδοσις· «περὶ τὴν» Πλάτ. ἡ ἀντίθ. ὁρθότης Πλάτ. νομ. I, 627, ἡττον εὐχρηστον ἡ ἀμαρτήμα, peccatum, delictum.

Ἀμαρτί-γάμος, 2' ὁ τοῦ γάμου ἀποτυγχάνων, ὁ ἄνευ γάμου Nov. nuptilis carens.

Ἀμαρτί-νοος, ποιητ. 2' ὁ παρέρρων Ἡσ. Θ. 511, mente errans.

Ἀμαρτίον, τό· ἡμαρτία ἐν πληθ. Αἰσχ. Ἀγ. 523.

Ἀμαρτο-πέης, ἐπ. 2 (ἔπος)· ἴδιος ὁ εἰς τὰς λέξεις σφάλλων, συγχευόμενος, ἐσφαλμένος ὁμιλῶν· «μύθων ἀμαρτῶν» Ἰλ. ν. 824· «οἶνος ἀμ.» = ὁ οἶνος κάμνει ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ φλυαροῦσι· ματαίως Κλημ. Ἀλεξ. qui male loquitur.

Ἀμαρτο-λόγος, 2' ὁ ἡμαρτημένως ὁμιλῶν· ἴδε ἡμαρτοπέης Αθην. 4, 165, vitiose loquens.

Ἀμαρτύσητος, 2' ἀναπόδεικτος, ὁ μὴ διὰ μαρτύρων ἀποδεικνύμενος ἡ ἀποδεδειγμένος Εὐρ. Ἠρακλ. μ. 290, testimonio non comprobatus.

Ἀμαρτύρος 2' ὁ ἄνευ μαρτύρων, ἀναπόδεικτος· «πρᾶξις ἀμαρτύρος γέγονε» Δημ. 34, 38, sine testimonio.

Ἀμαρτύριος, ἐπὶρ. ἄνευ μαρτύρων· ποιεῖν Αθην. 30, 21.

Ἀμαρτωλή, ἡ· ἡμαρτία, σφάλμα, παράπτωμα Θεογν. 325.

Ἀμαρτωλία, ἡ· ἀνοσιουργία, ἀδικία, ἀσέβεια Ἰπποκρ.

Ἀμαρτω-λοποιός, 2' ὁ ἡμαρτῶν ποιῶν Εὐζ.

- Ἀμαρτωλός, μετρν. 2' ὁ πράττων ἢ καὶ ὁ ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτίαν.
- Ἀμαρῶγῃ, ἢ ἡ λάμψις, ἢ ἡ στυλαύτης κινουμένην ἀντικειμένην ὀρθοπαύον ἁμαρῶγῃ Ὁμ. ὅμ. Ἐρμ. 45' ἀστέρας Ἀπολ. Ρ. 2, 42 (Σολ. ἀκτίνας) ἐντεῦθεν ἡ ταχὺς κίνησις· -ἵππου Ἀριστ. Ὀρν. 925 (—), falcor.
- Ἀμαρυγείδης, ου, ὁ· πατρων. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγέως.
- Ἀμαρυγέως, εως, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος βασιλεῦς τῶν ἐν Πελοπον. Ἐπειῶν.
- Ἀμαρυγμᾶ, (ἄ β) βουλ. τό· 1) λάμψις, μαρμαρυγή, μαρμαρυγίδες, στυλαύτης, λάμπον βλέμμα Ἀπολ. Ρ. 2) κοῦρος, ἑλαρρία, εὐφροσύνη κίνησις· -χαρίτων Ἡσ. ἀποσπ. 160' -χρίλλος· ὁ σπασιμὸς τοῦ χρίλλου Θεοκρ. μετακρο. ἀρετῶν ἀμαρυγμᾶτα φέρειν Ἐπειγ. δδ. 690.
- Ἀμαρυλλίς, ἰδος, ἢ ὄνομα ποταμίδος Θεοκρ.
- Ἀμαρύνθος, ἢ 1) κόμην ἢ πόλιν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν ᾧ ἦν νῆος τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπιθ. Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύντος, ἰα, ἰον Στραβ. 2) ἄρσεν. ποταμὸς ἐν Ἡλίδι Στραβ.
- Ἀμαρῶς· ἄπλετος, πολλὸς Πουγ.
- Ἀμαρῶσσι λάμπω, κίνωμαι νῆα σιωτήσῃ, νῆα λάμψῃ· «πῶς ἀμαρῶσσι ἐξ ὕψους Ἡσ. Θ. 827' «πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρῶσσινα» συγν. ἐδω καὶ ἐκεῖ προσδίδωμι Ὁμ. Ἦμ. Ἐρμ. 278' «ἡλῖος πῶς ἀμαρῶσσινα πῶς ἀκτινοβολῶν, ἐν εἶδει ἀκτινῶν ῥέπων Κόνιν Σαυρ. 8, 29' παθ. «ἀπὸ χροσίων θυσάνων ἀμαρῶσσινα φέγγος» = ῥῶς ἡκτινοβολεῖ Ἀπολ. Ρ. 4, 1146, καὶ μετὰ -γῶν 4, 178 «ἀμαρῶσσινα λαμῶν» = λαμπρὴ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ ἡνθῆ Μακριν. 2, splendens, fulgens.
- Ἀμάς, ἄδος, ἢ· νῆος Ἀίσχ. ἐν Μ. Εἰ. ἔδε ἀμάς.
- Ἀμάς, δωρ. ἀντὶ ἡμετέρας.
- Ἀμάς, δωρ. ἀντὶ ἡμᾶς.
- Ἀμάς, αἶτ. πληθ. τοῦ ἄμα.
- Ἀμάτας, δωρ. ἀντὶ ἀμῶν (ἀμῶν) ἄματ' ἐνεργ.
- Ἀμάσεια, ἢ πόλιν ἐν Πόντῳ, πατὴρ τοῦ Στραβωνος, κατ. Ἀμασεῖ· Στραβ.
- Ἀμάσεια, δωρ. ἀντὶ ἀμῶν (ἀμῶν) γ' ἐνκ. προσ. μετ. μελ.
- Ἀμάσητος, 2' α) ὁ μὴ μαθητὴς, ἢ μὴ δυνάμενος νῆα μαθητῇ· β) ὁ μὴ εἶναι φηγών, ὁ νῆστι· Σουίδ. (—), non mansus.
- Ἀμασίνας, ου, ὁ· ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ὁ νῦν Ems.
- Ἀμάσις, ιος, ὁ· βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου 570-526, π. γ. βασιλευσας.
- Ἀμαστέγωγος, 2' ὁ μὴ μαστιγωθεὶς, ὁ μὴ μὴ μάστιγα ἔχει μετρη. non flagellatus.
- Ἀμαστικος, 2' τὸ αὐτὸ μετρη.
- Ἀμαστος, μετρν. 2' ὁ ἄνθρωπος μαστιγῶν κατὰ Σουίδ. = ἀμάσητος, ἄγευστος, sine masticia.
- Ἀμαστρις, ἰδος, καὶ εως, ἢ· σῶζοντος τοῦ Διονυσίου τοῦ ἐξ Ἡρακλείας, καὶ πόλιν ἐξ αὐτῆς ὀνομασθεῖσα ἐν Παρλαγονίᾳ, κατ. Ἀμαστρινῶν Στραβ.
- Ἀμα-συχάδες, ἰον, αἶ· μέλας ἢ ἄπια ὄμοια σῶκω Ἡσυχ.
- Ἀμά-συχον, τό· μέλαν ἢ ἄπια ὄμοια σῶκω κατὰ Παισ. παρ' Εὐστ. = διὰ τὸ ἄμα σῶκω ἄνθρωπον.
- Ἀματᾶ, πληθ. τοῦ ἀματᾶ.
- Ἀ-ματᾶιότης, ητος, ἢ· τὸ νῆα ἦνέ τις ἀπὸ λαγνίμοις ματᾶιότητος Διούγ. Α. 7, 47.
- Ἀματᾶι· ἀναπορᾶ Πουγ.
- Ἀματᾶ· κατ' Ἡσυχ. ἀπὸ παρὰ Ταρυντίνοιο.
- Ἀμα-τροχία, ἰπ. μόνον μετὰ -χῶν, ἔκτετα. ἀντὶ -γῶν (τρέχῳ) συμπαρτρέχῳ Ὁδ. α. 451, una cursio.
- Ἀμα-τροχία, ἰπ. καὶ ἵον. -ἴη, ἢ· ἡ συμβολή, συμπρωσις, σύγκρουσις τῶν τροχῶν τῶν ἀμαζῶν Ἠλ. ψ. 422, concursus rotarum.
- Ἀ-ματῶρ, δωρ. ἀντὶ ἀμῶν.
- Ἀ-μαυρόσκιος· ἀμαυρόσιος Στοβ. Ἀνθολ.
- Ἀ-μαυρό-σιος, 2' ὁ ἐν σκοτίᾳ ἢ ἀφανείᾳ ζῶν Ἀριστ. Ὀρ. 685, (ὁ ἀδύσων καὶ ἀσημον βίον ζῶν), loco obscuro vivens.
- Ἀ-μαυρό-καρπος, 2' ὁ μαυρὸν καρπὸν κάμνον θεωρ. pigrum fructum ferens.
- Ἀ-μαυρός, 3 (ἀμαρῶς, ἔκ τοῦ μαρ, μαρμαρῶ), ποιητ. καὶ μετρν. παρὰ τῷ ἀμαυρό· 1) ὁ μὴ λάμπων, σκοτεινός, θαμπός, μῆλιν φαινόμενος, ἀδύνατος, ἀσημαντός· «ἀμαυρὸν βλέπειν» = μωροπῆς, μωρὸς εἶναι· -εἶδω λον Ὁδ. 3, 824' -γῶν· Σεν. κων. 6, 21' «ὅτου λέλοιπε ποδὸς ἀμαυρὸν γῶν», ἐπὶ τοῦ ἀσθενεὶς πατήματος τοῦ γέροντος· -κλῆδ' ὦν = ἀδύνατος Ἀίσχ. Νο. 840' -γῶν = ἀσημον Πλουτ. «ἀμαυρὸν τὸ πᾶν τοῦ ἔναι» = κάμνον τινὰ ἀσημον Ἀίσχ. Ἀγ. obscurus, ignobilis, tristis, debilis· ἐντεῦθεν, 2) ὁ μὴ βλέπων, τυφλός· -κλῆδ' ὦν = τυφλός ποδὸς, ὁ ποὺς τοῦ τυφλοῦ Σαρ. Ὁμ. Κ. 178' «ἀμαυρὸς ὄψις» = ἀπληγῆς, ἀδύνατος Σεν. μετὰ -σῶν Ἀίσχ. Ἀγ. 532, cecus· 3) ἐνεργ. ὁ ἀδυνατῶν· -νοῦστος Διονυσ. 10' ἐπὶ ἀμαυρός· ἀμαυρόως, μῆλιν Ἀριστοτ.
- Ἀ-μαυρότης, ἢ· ἡ ιδιότης τοῦ ἀμαυροῦ, ἔτι ἢ ἀδυναμία Εὐσείδ.
- Ἀ-μαυρο-φάνης, 2' ὁ σκοτεινὰ φέγγων, φαινομένης Στοβ. ἐκλ. 1, σελ. 556, obscuram lucem emittens.
- Ἀ-μαυρόφωτος, ἰον. ποιητ. καὶ μετρν. δωρ. 1. παθ. ἵον. ἀμαυρόφωτος· σκοτίζω, τυφλῶναι· «τὰς ἄλγες ἀμαυρόφωτος» = τυφλῶναι· ἀστρα· ἐπισκοτίζω, Α. Τερ. 49' «ὁ ἡλιος ἀμαυρόφωτος» = ἐσκοτίσθη Ἡρ. 9, 10, ἔτι ἀφανὲς κἀνάων· -γῶν Σεν. κων. 5, 4' ἐν γένει μετὰ. διαφθεῖρω, ἐξασθενίζω, ἀποκρῖπτω, ἐλαττωθῶν· «δῶξεν Πολυδ. φορτία ἀμαυρόφωτος» Ἡσιόδ. «ἡ ἰδὸν ἡ ἀμαυρόφωτος» Ἀριστοτ. ΠΟ. Ν 10, 4, 9' «ἀμαυρόφωτος τῇ δόξῃ» Πλουτ. obscurus.
- Ἀ-μαυρόμια, μετρν. τό· ἡ ἐπισκοπὴ· -δφ· ὁ λαμπρὸν ἔκτετα καὶ ἐν γένει· ἐξασθενεῖς Πλουτ. obscuratio.
- Ἀ-μαυρόμια, ἢ ἀμαυρόμια.
- Ἀ-μαυροϊκός, 3' ὁ ἔχων τὴν δυνάμιν νῆα σκοτίζῃ ἢ νῆα ἐξασθενίζῃ.
- Ἀ-μάχανος, 2' ὁ μὴ ἔχων μάχιαν Πολυδ. 10, 89, sine gladio.
- Ἀ-μαχανία, δωρ. ἀντὶ ἀμῶν.
- Ἀ-μάχανος, δωρ. ἀντὶ ἀμῶν.
- Ἀ-μάχαις, ἐπὶ τοῦ ἀμαχῶ· ἀμαχίως, ἄντι μάχης Θεου. 4, 73, sine pugna.
- Ἀ-μάχετος· ἀμάχητος· -δωρ Ἀίσχ. Ἐπτ. 85.
- Ἀ-μαχητήριον· εἶδος ἀκάνθης Πουγ.
- Ἀ-μαχητί, ἐπὶ τοῦ ἀμαχῶ· ἀμαχί.

*Α-μάχητος, καὶ ἀμάχος 2 (μάχομαι καὶ μάχη¹)¹) ἐνισργ. ἀμέτωπος τῆς μάχης, ὁ μὴ πολέμεισας εἶν. (ἐν Ν. Δ. ὁ ἀντιφρονετικῆς, Ἑρδσο), καὶ pugna non interluit 2) παθ. ὁ μὴ πολέμεισας, ἀκαταμάχητος, ἀκαταδύναστος, ἀτῆτος = πρὸς τὴν Σοφ. invictus.

μετάραιον· οὐκ ἔστι φασίγγειλος, ἢ εἰς θεῶν ἀνηγγεμένη,
οὐδ' εἶσιν οὐδ' ἀμύχανον. Ἄθην, olla cadus calix.

¹ Ἀρβλαδά, τὰ πάλιν ἐν Πισιδίᾳ ἐπίσημος διὰ τὴν ἀρβηλοφυλίαν της, κατ. Ἀρβλαδάς Στραβ.
² Ἀρβλ. κατεν, ἀρβλαχίσκω, ὄνορ. ἀντὶ ἀρβλ. κατεν, ἔδω-ἀρβλ. κατεν.

Ἀντίδωρον ἀντὶ ἀντιδότου.

ἡμετέραν, ἀπολ. ἀντί: ἀναβλήσθην, ἀναβολήσθην (ἀντεβλήσθαι) - γόω σε αμείδονατάς οἰμογῆας, ἡ γόους ἐμβελλομένη Θεοκρ. καὶ Π. γ, 476.

Ἀρετὴν δὲ ἀνδρεία, μίνα Πουχ.
Ἀρετὴν δὲ ἀνδρεία, μίνα Πουχ. 3, 49.

Ἀποβάλλει πάλιν, μετὰ ἀποβαλόντων· ἐξαποβάλλωντος, ἐκ-
τιπρώσκω, κάμνω γὰρ ἀποβαλὼν ἢ ἀποβαλλόμενος
ἔμδρον Πλατ. Θεαιτ. 149, καὶ ἐκ προθέσεως
= γόνειον τὸ ἔμδρον Πλουτ. Λυσ. 3.

Ἀμβλύνω· ἀμβλύνω Θεοφρ. ἐπὶ μικροῦ ἢ ἀποκρίματος τῶν καλῶν ἢ ὀφθαλμῶν (ὑμνῶν) τῆς ἀμπέλου· ὀφθαλμοὶ ἀμβλύνονται (ἐκ τοῦ ἀνέλεος ὀφθαλμοῦ ἢ προσωνύ).

Ἀαδλβ-γωνίος, 2' ὁ ἔγων ἀδελεζον γωνίαν
μαθημ. «τὸ ἀαδλωγωνιον»=ἡ ἀαδλεσα γωνία
Πολυτ. 34, 6, 7, obtusum angulum habens.

Ἀμείλιξω, ποιητ. ἀντ: ἀναμίλιξω Όρμ.
Ἀμείλιον τέον· δατ ἀμείλιονεν Διοσκωρ.

Ἀμβλυντήρ, ἥρος, ὁ ὁ ἀμβλυνών, εἰσπνεύ-
 ζων μετ' αὐτὸν ποιητ. qui hebetat.

ἡ ἀποδομιὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐστὶν ἡ ἀποδομιὰ τοῦ
ἀποδομιᾶν - ὁφθαλμοῦ Ἀθην 2, 64. behelans.

ἐπὶ τοῖς καλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀκαλῶς ἀφαιρῶ τὴν ἐπι-
στηρικτῆτά του ἢ ὀξύτητά του, ἐπὶ ὀξείων ἐρ-
γαλείων, καὶ ἐπὶ γραφικῶν καλὰμων· οὐδ' αὖ
ἀφαιρουμέναις" Π. Σιλ. μεταφ. ἐπὶ ὀφθαλμῶν ἀου-

ἵνα ἡμεῖς ἀποθαρρύνωμεν μετὰ τῶν ἁγίων
 Ἰουδ. Αἰγ. 10, καὶ «ἀμολύνειν αἰσθῶς αἰῶν
 οὐ δύναται» Ἑβραϊστ. αἰ. 615. «Μήδων ἄρηται»
 = κατελθεῖν τὸν πόλεμον. Ἐπὶ ἀποθαρρύνω μετὰ

ἀπρὸς καὶ πρὸς τοὺς ἑβραῖους. Παθ. ἀποθετιζόμενος
Θουκ. 2, 87. ἐτιμῆμαι ἀποθετιζόμενος. «οὐδέποτε
οὐκ ἀντιβλύνεται» = εἶνε διακριτικῶς ἐν ἐνεργείᾳ.
Λήγγ. Ἐπ. 826. - σέλας Λυκούρ. 1. 428

— ἐρωτᾷς Οὐκ. Ἄλ. ἐπὶ ἀποφυγαίνονται, ἀπο-
μαραινόμεναι· οὐκ ἀμβλύνονται οὐδ' ἀπολήγονται
ἐρώτος· Πλουτ.

γλῆν ἢ σκότος ποιῶσα Ματθ. 4, 156· «ἐμὲ καὶ
γένηται» Ἀναπ. Θ, 64.

Ἀμὲλυναι· ἀμελύναι γεωπ.
Ἀμελύς, εἰς, ὅ (= ἀ-μλ-ύς· πρῶθ. ἀμαλός).
ὁ μὴ ἔχων ὀξύτητα, βοαστηριότητα, ἀντιθ. τῶ
ὀξύς· ἀδύνατος. Λίγ. Ἰαν. 2 4 40 ἀδύνατος.

ἀπειρηκώς· ἀνείσθητος, ψυχρός, γλιαιρός, ἀ-
δύνατος, ἄτονος, χαῖνος ὅτε μὲν μετὰ τοῦ
"φύσιν" = μὴ εἰδυίης, Ξεν. ἀπομν. ὅτε δὲ "ἀμ-

ἀλγύτερος ἐννοία = γλιχτότερος, ψυχρότερος εἰς
ἐννοίαν, καὶ - τινί = γαυνότερος, ἀσθενέστερος
πρὸς αὐτὸν Πλάτων καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι.

προς τὴν ἑκκλησίαν καὶ «προς, εἰς τὴν ὡς, «προς
τὸν θρόνον» = ὀκνηρός, βραδύς. Λουκ. «πρὸς τὴν
κρίσιν ἀνελθόντες» = ὀκνηροὶ ἀνελθόντες.

ἀκροῦς Πλούτ. Ἀλκ. καὶ ἐν γεωμετρ. «ἀμ-
ελυτίστη τῶν γωνιῶν» Πλάτ. Τιμ. 55. ἡδὲ.

Ἀρθροσκά· ἀρθρίσκω Σοφ. ἀποσπ. 134 ἐκ
τοῦ Ἡεργ.

решения, а при этом не требуется

- *Ἀμβλυσμός, ὁ ἄμβλωσις.
 *Ἀμβλυτέρως μέ περισσοτέραν ἀμβλύτητα ἴωσθη.
 *Ἀμβλύτης, ητος, ἡ ἑλλειψίς ἀμβλύτητος, (ὀφύτητος), ἰδίως α) ἡ ἀμβλυοπία, ἡ νωθρότης· β) ἡ γαλαρρότης, χυνοσύνη, ἑλλειψίς ἐνεργείας, ὀκνηρία, ἀτολμία Πλουτ. hebetudo, caecitas.
 *Ἀμβλυ-χειρίης, 2' ὁ ἀμβλέα ἔχων χεῖλη μετγν.
 *Ἀμβλύω· εἶμαι ἡ γίννομαι ἀμβλός, ἀδυνατίζω.
 *Ἀμβλυ-ωγμός, ὁ ἡ ἀμβλέα ὄψις, ἀμβλυοπία Ἰπποκρ. hebetudo oculorum.
 *Ἀμβλυ-ωπέω· εἶμαι ἀμβλῶν Ἰπποκρ. τοφλώτω Πευγ. ἀντίθ. ὅςθι βλέπειν Ἀθην. 7, 301, caecutio.
 *Ἀμβλυ-ωπής, 2' ὁ ἀμβλῶν, ὁ κοντόφθαλμος, ὁ ἀσθενὴς ὄρασιν ἔχων· ἐντεῦθ. καὶ ὁ βεβλαμμένος τὴν ὄψιν Θεοφρ. hebetem habens oculorum aciem.
 *Ἀμβλυ-ωπητικός, 3 ἀντί ἀμβλυωπός Σχολ. Νικαν.
 *Ἀμβλυ-ωπία, ἡ ἀδυναμία ὁράσεως Πλατ. ἱατρ.
 *Ἀμβλυωπίας· ὁ ἀμβλωπὸς Σουῖδ. ὁ ἀμβλῶς ὄρων.
 *Ἀμβλυ-ωπός, 2' ἀμβλωπής· ἀμβλωπότερον γίνεσθαι τὰς ὄψεις· Ἀθην. 10, 435.
 *Ἀμβλυώσσω ἡ -ώττω· εἶμαι ἀμβλῶν, κοντόφθαλμος Θεοφρ. caecutio.
 *Ἀμβλωθριάτιος, καὶ ἀμβλωθριατός, ὁ ὁ εἰς τὴν ἀπόθεσιν ἡ ἐξάμβλωσιν ἀνήκων ἱατρ.
 *Ἀμβλωθρίδιον, τό 1) τὸ ἐξάμβλωμένον (σκοτωμένον) ἔμβρυον Ἀρποκρ. 2) ἐμβρυόν=ἱατρικὸν πρὸς ἐξάμβλωσιν ἱατρ. parvus abortivus.
 *Ἀμβλωμα, τό 1) ἡ ἀποβολή (γονιμὰς ἐγγύς) ἱατρ. abortus· 2) ἀμβλώσις ὀφθαλμῶν Θεοφρ.
 *Ἀμβλωπής· ἀμβλωπής Θεοφρ.
 *Ἀμβλωπός, ποιητ. κοντόφθαλμος κυρίως· «ἀμβλωπὸς Λίσχ. Εὐμ. «θακρῶν βίος ἀμβλωπός» = πλήρης θακρῶν βίος, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τυφλοὶ καίουσιν· κρ· τῆς Λουκ.
 *Ἀμβλωσίμος, 2' ὁ εἰς τὴν ἐξάμβλωσιν ἀνήκων ἡ πρὸς τοῦτο χρήσιμος μετγν.
 *Ἀμβλωσις, ἡ 1) ἡ ἀποβολή (ἐμβρύου) Ἀλ. Ἰστ. Ζ. 2, 1, 35· 2) ἡ ἀμβλῶσις, τυφλώσις· ὀφθαλμῶν=ἡ καταστροφή ἡ τυφλώσις τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀπέλου Θεοφρ. abortio.
 *Ἀμβλώσκω· ἀμβλίσκω Γαλην.
 *Ἀμβλωσμός, ὁ ἄμβλωμα ἱατρ.
 *Ἀμβλωσσω καὶ ἀμβλώττω 1) ἀμβλωττω Νικαν. Θ. 33· 2) ἀμβλώω, ἀμβλίσκω.
 *Ἀμβλωτικός, 3' ὁ ἐξάμβλωσιν ἡ ἀποβολὴν προσενδόν, ὁ ἀποβάλλων τὸ ἔμβρυον Γαλην.
 *Ἀμβλ-ώψ, ὥπος, ποιητ. ὁ ἄμβλωπής· αὐγά· Εὐρ. Πρσ. 737.
 *Ἀμβλῶν· ἀμβλίσκω.
 *Ἀμβόαμα, ποιητ. τό θυνατὴ κραυγή.
 *Ἀμβόα, αἰολ. ἀντί ἀναβοάω Λίσχ. Περ. 570.
 *Ἀμβοσιόης, 2' κευκροῦμενος, ὑπερέχων Ὀριόσ.
 *Ἀμβόλα, τά· «τῆς δὲ κεραίας τὸ μέσον τὸ κατὰ τὸν ἰστὸν ἄμβολα καὶ συμβόλα» Πολυδ. media antennae pars vicina malo.
 *Ἀμβολά, δοῦρ. ἀντί ἀναβολή.
 *Ἀμβολᾶδες, ἔπλο. Καλλιμ. κατὰ Σχολ.=ἐκ διζδογῆς· ἴδε ἀμβολᾶδην.

- *Ἀμβολᾶς, ἄδος, ἡ, ἔνν. γῆ (=ἀναβ.)· τὸ ἐπι-
 σσεωρῶμενον γῶμα, τὸ ἀπὸ τῆς ῥῆς ἡ λᾶκκον
 ἐγκαταμένον καὶ περὶ αὐτοῦ ἐπισσεωρῶμενον
 γῶμα Ξεν. agesta humus.
 *Ἀμβολή, αἰολ. ἡ ἀναβολή, ἀναβολή Ἀπολ. Ρ.
 *Ἀμβολι-εργός, 2 (ἀναβάλλω)· ὁ τὸ ἔργον
 τοῦ ἀναβάλλων, ἀμελής Ἦσ. Ερ. 411 καὶ
 μετγν. ποιητ. opus differens.
 *Ἀμβολίη, ἰων. ἀντί ἀναβολή, ὑπερθεσις Σουῖδ.
 *Ἀμβολο-γῆρα, ἡ ἡ τὸ γῆρας ἀναβάλλουσα,
 ἑπών. τῆς Ἀφροδίτης Πaus. 3, 18.
 *Ἀμβούλιος, 3' ἐπὶ Διός, Ἀθηνᾶς καὶ Διο-
 σκούρων ἐν Λακεδαίμονι Πaus.
 *Ἀμβρακία, ἡ ἴδ. Ἀμπρακία.
 *Ἀμβρακίδες, αἱ εἰδὸς περικαλύμματος τῶν
 ποδῶν.
 *Ἀμβρακος, ἡ πολίχνιον τοῦ Ἠπείρου, κατ.
 *Ἀμβρακίος Στ. Βούζ.
 *Ἀμβραξ· υἱὸς Δεζικλεῖος τοῦ Ἠρακλείους
 Διον. Ἀλ.
 *Ἀμβρίζειν· θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς Πευγ.
 *Ἀμβροσία, ἐπ. καὶ ἰων. -ίη, ἡ α) ἰδίως ἀθα-
 νασία· ἐντεῦθ. ἰων. ἡ τροφή τῶν θεῶν καὶ τῶν
 ἱπποκρ. ἡ ἀθάνατον ποιοῦσα Ὁδ. ε, 93, παρὰ
 Σαπφ. καὶ Ἀλκμ. τὸ ποτὶν τῶν θεῶν Ἀθην.
 2, 39, ἐνθα ἀνακτεῖν καὶ τὸ «ἀμβροσίην στά-
 ζειν» τοῦ Φιλοδῆμ. 18· β) τὸ χρῆμα, ἡ ἀ-
 λουρή ἡ τὸ εὐδὸς μύρον τῶν θεῶν Ἰλ. ε, 170·
 μεταφ. ἡ ψυχαγωγία, ἡ τέρψις, ἡ ἀνάψυξις Ἰλ.
 ε, 777, Ὁδ. ε, 445. Κατ' Ἀθην. 11, 473, μετγμ.
 ὁδὸς ἀκρατεῖας, εἰλαῖος παγκαρπίας, συνεκδ.
 «ἀμβροσίαν λόγων κατισκέδασέ μου» Λουκ.
 παρ' ἱατροῖς ποτὶν καὶ ἐμπλαστῶν, ambrosia.
 *Ἀμβροσί-οδμός, 2' ὁ ἀμβροσίας ὁσμὴν ἔχων
 Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 9, 409, ambrosiam re-
 dolens.
 *Ἀμ-βροσίος, 3 καὶ ποιητ. 2 (βροτός καὶ ἀνά·
 1) ἀθάνατος, υἱὸς ὑπεράνθρωπος, τοῖς θεοῖς ἴδιον
 ἡ ἀνήκουσα, θεός, λαμπρός· πέπλος Ἰλ. ε, 338·
 -πλόκαμος ε, 177· γὰρ τῆς α, 529, ἀλλὰ
 καὶ ἐπὶ προσώπῳ «νύμφη ἀμβροσίη» Ὁμ. Ἦμ.
 Ἔρμ. 230· 2) ὁ ἐκ τῆς θεότητος ἐκπορευόμενος
 ἀπὸρρέων, θεός, ἱερός· «νύξ, ὕπνος» Ἰλ. ε,
 19, immortalis, divinus, (παρὰ μετγν. θεός,
 μέγας, ὁράσις).
 *Ἀμβροσιώδης, 2' ἀμβροσία ὁμοίος, ἀμβρο-
 σίος ἑκκλ.
 *Ἀμβροτεῖν· ἴδε ἀμπερτάνω.
 *Ἀμβροτίξ· ἀμπερτάνω κατὰ Λάκων. Πευγ.
 *Ἀμπερτάνω, ἀορ. 2 ἀντί ἡμπερτάνω (ἀμπερτάνω).
 *Ἀμπερτό-παιος, ἡ ἡ θεῶν ἔχουσα ἱππους
 Εὐρ. Τρ. 537.
 *Ἀ-μβροτος (ἡ στερητ. καὶ βροτός, τὸ μ ἀνή-
 κει εἰς τὸ βροτός κατὰ σύγκρισιν πρὸς συγγε-
 νεῖς γλώσσας π. γ. mort-alis), ὁ γλ. ἀμβρότη
 Πινδ. ἀποσπ. 46· ἀθάνατος, θεός, ἐπὶ προσώ-
 πῳ· θεός Ἰλ. υ, 358· -θεῶν πραπίδες Πινδ.
 Ἰσ. 7, 30· -θεῶς Αἰσγ. Εὐμ. 249, καὶ ἐπὶ πραγ-
 μάτων ἀνηκόντων τοῖς θεοῖς· εἰματα Ἰλ. π, 670·
 -τεύχεα, ρ. 194· αἶμα, ἱπποκρ. κρήδεμνον, ἑ-
 λαῖον κλ. Ἰλ. κλπ. «νύξ ἀμβροτος» (καὶ ἀμ-
 βροσία)=ἡ ἱερὰ νύξ Ὁδ. λ, 330· παρὰ μετγν.
 ἐπ. ἐν γένει θεός, ὁράσις Ἀνθολ. Μοσχ. 2, 21
 ὁδμῆ, immortalis, divinus.

Ἀμδρυσος, καὶ Ἀμδρυσος, ου, ἡ πόλις ἐν Φωκίᾳ, κατ. Ἀμδρυσός Στραβ.
 Ἀμδρυστοί· εἶδος θαλασσίων ἐν Ἰόνιῳ Πηγ.
 Ἀμδρυνες, οἱ Γαλλικόν φύλον Στραβ.
 Ἀμδρὺς ἀντὶ ἡμιδρῖ.
 Ἀμδρῶν, ὄνος, μετγν. ὁ 1) τὸ ἐξέχον καὶ πρὸς τὰ ἐνδον γυριστὸν χεῖλος, τὸ κράσπεδον ἢ χειλὸς ἀσπίδος, (περιφέρειαι) πυτηρίου, ὄρους κλπ. Αἰσγ. ἀποσπ. 2) ὁ ἄμδρων, τὸ βῆμα ἐκκλ.
 Ἀμδρῶσι· ἀναδρῶσι.
 Ἀμδρῶσι· ἀντὶ ἀναδρῶσι· ἴδ' ἀνδρῶσι.
 Ἀμδρῶσι, (—) ὄνομα ἀντὶ ἡμῶν.
 Ἀμδρῶσι, ἐπ. καὶ ποιητ. 2 (μεγαλῶν)· ὁ μὴ εὐθύνων κινῶν, ἀεθύνους, λυπηρός, ἀναρῶς, εὐδαίμων· ἀνέμων ἀντὶ τῆς Οἰδ. λ. 400, καὶ ἐπὶ προσώπ. ἀτυχῆς, ἄλκιμος Αἰσγ. Ἰλ. ἐπὶ λαοφροσύνης· ἀμείψασθε σπυδαίαν Οἰδ. ρ. 219, πρὸς δὲ εὐθύνους, πολὺς, μέγας, non invidendus, miser, tristis.
 Ἀμδρῶσι, 2· ὁ οὐχὶ μέγας, μικρός, ὀλίγος Διον. Ἀλ. non magnus.
 Ἀμδρῶσι, 2· ὁ μὴ μέρος λαμβάνων, ἀμείψας· ὄνομα ἀποσπ. εὐδαίμων.
 Ἀμδρῶσι, ἐπὶ γὰρ χωρὶς μετοχῆν.
 Ἀμδρῶσι, ἡ· ἡ ἑλλειψὶς μετοχῆς Κορινθίων.
 Ἀμδρῶσι, 2· ὁ ἀνευ μεθόδου, ἀνευ σχεδίου, ἀτεχνῶς μετγν. arte carens.
 Ἀμδρῶσι, 2· τὸ αὐτὸ μετγν.
 Ἀμδρῶσι, 2 μετγν. τύπ. ἀντὶ ἀμείψας.
 Ἀμδρῶσι, 3· ὁ ἐξ ἀμείψας (λίθου) Διον.
 Ἀμδρῶσι, 2· α) ὁ μὴ μεθυσμένος πρὸς τὸ -ζῶντος Πλουτ. β) ὁ εἰς τὴν μέθην ἀνθιστάμενος, (ἡ) μέσον κατὰ τὴν μέθην Ἀθην. 1, 34, καὶ τὸ ἀμείψας ἐν. φάρμακον Πλουτ. ἐν-τεσθ. (καὶ ἀμείψας) πολυτέμνου λίθου ὄνομα, διότι οὗτος ποιεῖται ἀπὸ τὴν μέθην· ἀμείψας κεκλιθεὶς τὸν λίθον οὐ διὰ τὸ πρὸς τὰς οἰνώσεις βοηθεῖν ἀλλ' ὅτι ὕδαρι τὴν κράσιν οἶνον τὸ χρώμα προσέσκιος· Πλουτ. συμπ. γ) πρὸς Ἰουγ. καὶ ὄνομα φυτοῦ καὶ τὰ μικρὰ ἀμύγδαλα Δισκορ. non ebrius, ebrietatem arcens.
 Ἀμδρῶσι, ἐπὶ γὰρ γῆτος, 2· ὁ ἀζύγιτος, ἀνεξέταστος, ἔτι ὁ μὴ ἐλαττούμενος, non diminutus· ἀμείψας γῆτος· πρᾶγμα ὅπερ δὲν συγίγεται, οὐ τὸ βάρος δὲν ἐξετάζεται Συνεσ. καὶ ἀρχ. λεξ. res quae non ponderatur
 Ἀμδρῶσι (ῥῶξ, μει, σφρτ, ἀρα-μαρ, λατ. meo, moveo, muto, λιθ. mainy-ti=ἀλλάζω) (ἂ) 1) ἐνεργ. μεταβάλλω, ἀλλάττω, καὶ α) ἐπ. ἀμει. «ἐν τάξει» τακτικῶς ἀλλάττω· ἐν-τεσθ. ἐπανερχομαι, ἐπιτρέφω· οἱ ἀμείψοντες· οἱ ἀμοιβαίως, δηλ. αἱ σταυροειδῶς ἐπ' ἀλλή-λας διέκονται τῆς στέγης δοκοί, τὰ διασταυρούμενα ἐξέφικα ζύλα Ἰλ. ψ. 712· 6) συνήθ. μεταβ. ἀλλάζω, μεταβάλλω «τί τινος» πρὸς τινά· ἀλλάζω μετὰ τί ἀντὶ ἄλλου τινός· «γόνου γονύος»=ἔστω γόνου πρὸ τοῦ ἑτέρου, δηλ. βραδείας βαδείω Ἰλ. λ. 547· ἰδίως συγνάμεις ἐπὶ ἀλλήλων τὸ τόπου· «-τὰς θύρας»=ἔσω τῆς θύρας ἢ ἐξέρχασθαι ἐπίσης· ἐστὶν ἀνήνω ἢ καὶ μετοικῶ, ὁδεύω εἰς τόπον τινά Σοφ. Φιλ. (Σχολ. καταλιπὼν)· Τρωῶλον=πορεύεσθαι πρὸς τὸν Τρ. Εὐρ. Βαχχ. - κλίμακος

βάθρα=ἀναδύναμις Φοιν. 1186. ποιητ. καὶ ἀπ. κρίνεσθαι, ἀντιδιδόναι, τὸ ὁμοῖον ἀποδίδω τινί, μετὰ τοῦ -χαίρειν Σοφ. Ἰλ. 134, permuto· 2) Μεσ. (μελ. -ψομαι, ποιητ. καὶ ἐν παθ. ση-μασι) δι' ἐαυτὸν ἀμείβω, ἀλλάττω, δι' ἀλλή-λους· α) ἀπὸλ. ἀμείβωμενος=ἀμοιβαίως· ἀμείβ. θρώσκων· «πῆδ' ἀμοιβαίως Ἰλ. ο. 684· «-κατὰ οἴκους»=ἀπαγεῖ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν Οἰδ. α. 375· 6) τινός· ἀλλάζω μετὰ ἢ· δι' ἑκασ-τιμωρίαν ἐπάγομαι, λαμβάνω, ζημίαν ὀφλι-σκίω· γ) συγγ.· μύθω=ἀποκρίνομαι καὶ τινά πρὸς δέ, τινί καὶ· τί· ἐντεσθ. καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «τοὺς φίλους τι» καὶ «πρὸς τι»=ἀποκρί-νομαι πρὸς τι· ταῦτα τοὺς φίλους ἡμείψατο· Πρ. 2, 173· «πρὸς σε πρὸς τὰ πρῶτα» ἀμεί-ψομαι Εὐρ. Ἰλ. 517, καὶ ἀπολ. ἀποκρίνομαι· δ) ἀνταποδίδω· χαίρειν ἢ· ἀμείψομαι· Ὁμηρ. τινά, καὶ, τινί ἀντί τινος· «τινὰ χρηστοῖσι ἔργοις» Πρ. 1, 97· ε) τόπον ἀλλάζω, δηλ. ἀφῆκον αὐτόν, ἢ εἰς αὐτὸν μεταβαίνω· «πόλιν ἐκ πόλεως»=πόλιν τινά μετ' ἀλλῆς ἀλλάττω, δηλ. ἐκ μίας εἰς ἄλλην πηγαίον Πλατ. ἀπολ. «ψυχὴ ἢ φάρμακα ἀμ. ἐρκος ὁδόντων»=ἡ ψυχὴ διὰ τῶν γελίων ἐκτρέφει, ἀφίσταται πέραν τῶν γελίων, ἢ τὰ φάρμακα καταλιθαίνει τῶν γε-λίων Ἰλ. 1, 409, commutatio mihi pare-
 Ἀμδρῶσι, οὐ, ἡ, ἀντὶ ἀμοιβῆς Εὐσταθ.
 Ἀμδρῶσι, ἐσσι, ἐν· ἀμείβεις, εὐδοκία.
 Ἀμδρῶσι, 2· ὁ μὴ μειδίων, γελῶν, σκυθρω-πός, εὐδαίμων, λυπηρός· βίος Πλουτ. non ri-dens, tristis.
 Ἀμδρῶσι, 2· ἀμείβεις· Ἀδῆς Θεοδωρ. 11· -νύκτες, Ἀπολ. Ρ. 2, 908· ἐπὶ ἀμείβεις=ἀνευ μειδίωματος, σκυθρωπός.
 Ἀμδρῶσι, 2· ἀμείβεις μετγν.
 Ἀμδρῶσι, ποιητ. καὶ μετγν. (μειλίσσω)· ἀμείβεις, σκληρός, τραχὺς, ἀκαμπτος, ἀδυ-σώπητος· Ὁμηρ. Πινδ. non placabilis, durus.
 Ἀμδρῶσι, ἀμείβεις· ἀμείβεις· Ἐπὶ γ. 3344.
 Ἀμδρῶσι, 2· ὁ ἀκαμπτος, ἀνεξιλέωτος, σκληρός, τραχὺς, σκαῖός· Ἀδῆς Ἰλ. κ. 158· -ἦτορ 572· -ἀναξω, 734· σφραγῖς· Πινδ. Π. βία Σολ. καὶ Ἀνθολ. implacabilis.
 Ἀμδρῶσι, ὁ· ἀμείβεις τῆς Ἀχαΐας, Παιστ.
 Ἀμδρῶσι· ἡδύοσμον Πουγ.
 Ἀμδρῶσι, ου, ὁ· 1) ὁ ἀδελφός τοῦ Αἰσχύ-λου ἀνδραγαθήσας εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-χίαν· 2) ἀργαῖος ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸ δεύτε-ρον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμ.
 Ἀμδρῶσι, ὁ· 1) Ἀλκων τις· 2) ἀδελφός τοῦ Αἰσχύλου κτλ.
 Ἀμδρῶσι, ἐσσι, ἐν· 1) Μάγνης τις παρ' Ἡ-ροδότῳ· 2) Κορινθίος ναυπηγὸς κατασκευάσας τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων Θουκ.
 Ἀμδρῶσι· ἴδ' ἀμείβεις.
 Ἀμδρῶσι, ἐπὶ ἀμείβεις.
 Ἀμδρῶσι, 2 (ἂ), συνήθ. ἰδ' ἀνὸμαλ. συγγρ. τοῦ ἀγαθός, ἐπὶ ἀμείβεις (ἀμείβεις ἐκ τοῦ ἀμείβεις· πρὸ λατ. amonus)· καλλίτε-ρος, ἀγαθότερος, ἐξοχώτερος, ἐπιφανέστερος, ἐπὶ πραγμ. χρησιμώτερος, συμφορώτερος· συγνάμεις ἀπαρμ. «ἀμείβεις ἀνείων κήδεσθαι»· οἱ ἀμείβεις κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πλεῖον· οἱ ἐπίσημοι, οἱ ἀριστοκράται Πλατ. νομ. «ἀμείβεις ἀνείων»

τατῶν, ἀμετάβλητος, στερεός, εὐσταθής Πλουτ. qui transponi nequit.

Ἀ-μετα-θέτως, ἐπὶ τοῦ προηγ. μετγν.

Ἀ-μετα-κίνητος, ὁ μὴ μετακινούμενος ἢ μετακινήσεις, ἀμετάβλητος, ἀκίνητος Πλατ. ἐπ. VII, 343, immotus.

Ἀ-μετα-κινήτως, ἐπὶ. -ἔχω=εἶμα: ἀμετάβλητος Ἀριστοτ. Μθ. 2, 4, 3.

Ἀ-μετά-κλαστος, ὁ μὴ θραύσιμος, ἢ θραυσθείς, (ἀτάκτος), ἄκαμπος, σταθερός, ἀμετάβλητος: «τὸ τῆς γνώμης ἀμετάκλαστον» ἢ ἐμμονή, ἢ εὐστάθεια εἰς τὴν γνώμην Σεν. Ἐπ. 1, 2, qui confringi nequit.

Ἀ-μετά-κλητος, ὁ α) ὁ μὴ μετακαλούμενος, ἢ μετακληθείς Σουδ. β) ὁ ἀκατάσχετος: -ὁρμή Πολυδ. 37, 2, 7, irrevocabilis.

Ἀ-μετα-κλινής, ὁ ἀλόγιστος, ἄκαμπος μετγν. non flexibilis.

Ἀ-μετά-κλωστος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετακλωσθῇ Βυζ. ὁ μὴ μετακλωσθῇ Βυζ.

Ἀ-μετά-ληπτος, ὁ α) ἀμέθεκτος: β) ἀκατάληπτος, ὁ μὴ νοηθείς μετγν. qui comprehendi nequit.

Ἀ-μετ-ἀλλακτος, ὁ ἀμετάβλητος, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ, νὰ ἀλλοιωθῇ Ἰωσήφ. non mutandus, non mutabilis.

Ἀ-μετα-μελήτης, ἀμεταμελήτως Φωτ.

Ἀ-μετα-μέλητος, ὁ α) ὁ μὴ μεταμελούμενος, ὁ ἀμετανοήτος: β) ὁ οὐδεμίαν μεταμέλειαν προξενῶν - ἢ δονή Πλατ. «πίστις αὐτοῖς ἀμεταμέλητος ἔσται» διὰ τὴν πίστιν οὐ θέλουσι μεταμελήθῃ Πολυδ. 24, 14: ἐπὶ. ἀμετα-μελήτως Θεμιστ.

Ἀ-μετ-ανά-στυτος, ὁ μὴ μεταναστεύσας μετγν.

Ἀ-μετα-νόητος, ὁ α) ὁ μὴ μεταμελούμενος = βέβαιος Λουκ. β) ὁ μὴ μεταβάλλον νοῦν, ὁ μὴ μετανόων - καρδία Ν. Δ.

Ἀ-μετά-πειστος, μετγν. ὁ μὴ μεταπειθόμενος, ὁ μὴ γνώμην ἀλλάζων, στερεός - ἀνάρκῃ Ἀριστοτ. παρὰ τὸ ἀμετάτρεπτος Πλουτ. Θησ. a sententia non dimovendus: ἐπὶ. -στος Πλουτ.

Ἀ-μετά-πλαστος, ὁ μὴ μεταπλαστούμενος, ὁ μὴ μεταβάλλον σχῆμα, ἀναλλοίωτος, ἀλάνθαστος, ἐπὶ προφητείας, μετγν. non transformatus.

Ἀ-μετα-ποίητος, ὁ μὴ μεταποιηθείς ἢ μεταποιούμενος, ἀμετάβλητος, μετγν. immutabilis.

Ἀ-μετά-πτωστος, ὁ ἀμετάπτωτος Γαλην.

Ἀ-μετα-πτωσία, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμεταπτώτου Σουδ. ἐκλογ. immutabilitas.

Ἀ-μετά-πτωτος, μετγν. ὁ ἀμετάβλητος, ἀμετάστροφος: «λόγοι μόνιμοι καὶ ἀμετάπτωτοι» Πλατ. Τιμ. - φίλος Πλουτ. - καταλήψεις=ἀληθεῖς Λουκ. ἐπὶ. -τως Πλουτ.

Ἀ-μετα-σίλευτος, ὁ μὴ μετασαλεύων, ὁ ἀκίνητος Κλημ. Ἀλεξ.

Ἀ-μετά-στατος, ὁ ἀμετάβλητος, ἀμετακίνητος, ἀμετάθετος Πλατ. immutabilis.

Ἀ-μετα-στρεπτός, ἐπὶ. χωρὶς νὰ ἀναστρέψῃ, ἀμεταστρέψας, oculo irretitor.

Ἀ-μετά-στρεπτος, ὁ μὴ μεταστρεφόμενος, ὁ μὴ μεταγυρίζων, ὁ μὴ λαμβάνων πρόνοιάν τινος, ὁ ἀειπαρὼς Μαξ. Τυρ.

Ἀ-μεταστρεφής, ὁ ἀφρευκτος, ἀναπόδραστος Δουκ. Ἰστορ. Βυζ. 69, irremeabilis.

Ἀ-μετά-στροφος, ὁ μὴ μεταστρέφων, ἄκαμπος, ἀμετάβλητος Πλατ. νομ. συγρ. ἐν Πλατ. ἐπιν. 982.

Ἀ-μετάσχετος, ὁ οὐ οὐ δυνάται τις μετασχεῖν Σχολ. Αἰσγν. Τιμ. non participandus.

Ἀ-μετα-τρέπτι, ἐπὶ. ὁ ἀμεταστρεπτός.

Ἀ-μετά-τρεπτος, ὁ μὴ μεταστρεφόμενος, εὐσταθής Πλουτ. παρὰ τὸ ἀμετάπειστος: ἐπὶ. -πτος, inextorabilis.

Ἀ-μετά-τροπος, ὁ τὸ αὐτὸ ὄρε. Τιμ.

Ἀ-μετα-τροπία, ἢ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀμετατρέπτου, ἢ εὐστάθεια Σχολ. Απολ. Ρ.

Ἀ-μετα-φόρητος καὶ,

Ἀ-μετά-φορος, ὁ μὴ μεταφερόμενος, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος, καὶ ὁ ἀνευ μεταφοράς μετγν. qui transferri nequit.

Ἀ-μετά-φραστος, ὁ μὴ μεταφρασθείς ἢ μεταφραζόμενος Σχολ. Πλ. α. 603.

Ἀ-μετα-χείριστος, ὁ μὴ μεταχειρισθείς ἢ μεταχειριζόμενος, ὁ μὴ ἐπιδικεῖς μεταχειρίσας Ἀριστ. ἀποστ. 379, intractabilis.

Ἀ-μετα-χώρητος, ὁ μὴ χωρισθείς μετγν. Ἀμέτερος, θωρ. ἀντὶ ἡμέτερος.

Ἀ-μετ-εωρίστος, ὁ μὴ μετεωριζόμενος, (ὁ μὴ σκευνοόμενος ψήλη), ὁ δὲ δυνάται τις νὰ δικασθῇ, στερεός μετγν. constans, firmus.

Ἀ-μετ-ουσίστος, ὁ ἀμέτοχος Πουχ. non particeps.

Ἀ-μέτ-οχος, ὁ μὴ μετέχων, ὁ μὴ ἔχων μέρος Θουκ. 1, 39 καὶ μετγν. non particeps.

Ἀ-μετρο-ἀριθμος, ὁ ἀμέτρητος Τζετζ. in numerabilis.

Ἀ-μετρής, ποιητ. ὁ ἀμέτρητος.

Ἀ-μέτροητος, (ἢ ἀμέτρος) 2 (καὶ ἀμετρήτης ἀλός: πρὸς ἀποσπῆν χάσματος Πινδ. Ἰσ. 1, 37): ὁ μὴ μετρούμενος, ἀπειρος - πένθος Οδ. τ. 512: -πύνος ψ. 249: -μοσσα = ἡ ἀπειρος πληθὺς τῶν ἀσμάτων τοῦ Στρηγόρου Ἀντιπ. 77: ἐπὶ. -ήτως μετγν.

Ἀ-μετρί, ἐπὶ. τοῦ ἀμέτρος μετγν.

Ἀ-μετρία, ἢ (ἀμέτρος): α) ἔλλειψις μέτρου, ἢ μετροδότης, ἀσυμετρία: «ἢ ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λόβαν ἀμετρία» Πλατ. 6) ὑπερβολή, ὑπερβάτης τοῦ μετρίου: «ἢ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν ὀργάνον ἀ.» Λουκ. -γαστός Πλουτ. καὶ ἀπειρος πληθὺς Πλατ. Ἀξ. 367, immoderatio.

Ἀ-μετρο-βάθος, ὁ ἀμέτρον ἔχων βάθος, ἀπειρος, βαθύτατος: -θάλασσα Ὀμπ. Ἀλ. 1, 85, immenso modo profundus.

Ἀ-μετρό-βιος, ὁ μὴ ἀμέτρον βίον ζῶν, ὁ μακροβιώτατος: -κόρακες Ἐπιγρ. αἰ. 291, diutissimo vivens.

Ἀ-μετρο-βύης, ὁ μὴ ἀμετρία ἢ πολλὴ φωνάζων Φίλοστρο.

Ἀ-μετρο-επής, ἐπ. ὁ ἐν τοῖς λόγοις μὴ κρατῶν μέτρον, ὁ ἀστοχάστα ὁμιλῶν, ὁ φλύαρος ἢ ἀπεραντολόγος οὕτω καλεῖται ὁ ἑρσιότης Ἰλ. μ. 212, imprudens, loquax.

Ἀ-μετρό-κάκος, ὁ ὅτι πρὸς τὸ μέτρον κακός: -πλεονεξία Σουδ. = ἡ παρὰ πολὺ κακὸν γινώσκει, qui est malitia immensa.

Ἄ-μετρο-λογέω· λέγω ἢ ὁμιλῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, φλωρῶ, loquax sum.

Ἄ-μετρο-πάθης, 2· ὁ ἄμετρα πάσχων ἄλκιν. μεταφρ. Πλατ. qui immodice afficitur.

Ἄ-μετρο-πότης, λαίμαξ· ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πίνων Ἀραβ. 55, immoderate potans.

Ἄ-μετρος, 2 (μέτρον, μετρέω)· α) ἀπειραντος, υπερβολικός, πολλός, ἀντιτθ. εἰς τὸ μετρητὸς Πλατ. «πλήθος ἄμετρον» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 16· «ἀρε· καὶ ὅς Κερ. 5, 2, 7, immensus»· β) ὁ ἄνευ μέτρου, ὁ πρὸς λόγος διόν. Ἀλ. ἀντιθ. μέτρον Πλατ. νομ. ἐπ. ἔμμετρον αὐτόθι λοιπὸν μὴ μετρημένος, ἀκρατής· «ἄμετρος ἐλευθερίας» Πλατ. ἐπ. 8, 354· «ἡδοναὶ Τιμ. Λοκρ. 108, immoderatus» ἐπὶ. ἄμετρος.

Ἄ-μετρό-φωνος, 2· ἄμετροσπής Εὐσεβ. immodice loquax.

Ἄ-μετρώς, ἐπὶ. τοῦ ἄμετρος.

Ἄμενος· ἐπής, 2· ἡ ὑπερβάλλουσα τὴν λέξιν ἔννοια Πινδ. ἀποσπ. καθ' Ἦσυ· «ἡ διαλλαττομένη καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις ὁ ἀποκρινόμενος, respondens».

Ἀμεύσιμος, ὁ· ὁ πορεύσιμος Μ. Εἰ. «ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον ἦ» = ὅπου ἡδοναὶ τις νὰ πορεύῃ Ἀπολ. Ρ. 4, 297, pervius.

Ἀμευσί· πορος, τριόδοι Πινδ. Π. 11, 38, ἐνθα αἱ ὁδοὶ διασταυροῦνται (Εὐστ. καθ' Ἦν ἀμειβεταί πορεῖα), ὁ δρόμος ὁ ἐναλλάσσων, via permutans.

Ἀμεύω, ποιητ· ἀμειβῶ, σπανιότερον ὁμοῖς τοῦτο καὶ πιθανὸς δωρικόν· «ἀμεύσασθαι ἀντίους» = ὑπερβάλλειν, νικᾶν Πινδ. Π. 1, 45 (κατὰ Σχολ. = παρελθεῖν καὶ νικᾶσαι, καθ' Ἦσυ· ἀμειβεσθαι = παρελθεῖν, περιώσασθαι, κατὰ Ε. Με. = πορεύομαι. Πρὸς τὸ βῆμα τοῦτο παρελθόντων καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης ἄμε, ἄμετε).

Ἀμη (συγγ. τῷ ἀμῶν, ἄ) (κατ' ἀρχ. λεξ. ἔργα λελυτο δρυκτικόν, ἐπὶ σακρίων, ὅτι πλατὺ ὄν ἀμα καὶ ὄψ' ἐν ἔλκει πολλὰ, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. Ὀρν. 1145 σιθηροῦν σπῆτος)· α) ἡ σκαπὴν σκαλιστήριον, τὸ δρέπανον Ξεν. β) ὁ κουδᾶς, ὁ καθίσκος δι' ἀντήλκων ὕδατος Πλουτ. γ) ἡ ἀρπάγη (φυλάτσουκράνα) διὰ μᾶζωμα χόρτου γεωπόν. τυττυμ.

Ἀμη (ἄ), ἐπὶ. (ἀρχ. δοτ. θηλ. τοῦ ἀπηργαυμένου ἀμῶς = τίς μετὰ τοῦ «γέ πῃ» τρόπον τινά, quodammodo» (ὁμοίως μετὴν. ἀμηγέπη = κατὰ τινα τρόπον, ὅπως οὖν) Πλατ. οἱ τύποι ἀμηγέποι, ἀμηγέπου καὶ ἀμηγέπως, εἶνε σφάλματα τῶν ἀντιγραφῶν.

Ἀμηγέπη· 2· ἀμη.

Ἀμηκωα· δεινὰ κατὰ Ταραντίνους Ἦσυ.

Ἀ-μηλός· 2· α) ἔμυλον παρὰ Κορηὶ καὶ Ἦσυ· «ἀκολάκευτον» β) ὁ ἄνευ μήλων ῥετξ. Ιστ. 9, 349.

Ἀμήν· Ἑβραϊκὴ λέξις, σημαίνουσα βεβαίωσιν, ἡ εὐχὴν.

Ἀμήνας· Γαλην. λεξ. Ἰπποκράτ. ἐξηγ. ἐκπιάξας, ἀμύξας πῖθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἀμύξας.

Ἀμήνιον, τό· τὸ κιννάδαρι Διοσκορ.

Ἀ-μήνιος, ἰος, ὁ, ἡ· ἀμήνιος· ἰωσηπ. non iratus.

Ἀ-μήνιτος, 2 ἰων. ποιητ. καὶ μετγν. (μενίω)· ὁ μὴ ὀργίζμενος, ὁ ἄνευ ὀργῆς, ἰδίως ἐπὶ θεῶν· «χειμῶν ἁγαιοῖς οὐκ ἀμήνιτος θεῶν» = χεῖμ. γενόμε. οὐχὶ ἄνευ τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν Ἰσχυλ. non infensus· ἐπὶ. ἔτιος Ἀισχ. Ἀγ. 1006.

Ἄ-μηνῶτος, 2· ὁ μὴ μνησθεὶς μετγν.

Ἄ-μῆρον, τό· 1) νέον κατὰ Εἰ. Μ. 2) Ἄ-μῆρον ὄνομα ὄρους Θεογνώστ.

Ἀ-μῆρδ-τος, 2· ὁ μὴ ἐκτυλιγθεὶς, ἡ δὲ δὲν δύνανται τις νὰ ἐκτυλίξῃ· ἐντεῦθεν. ἀπείρατος, ἀτελείωτος· «γῆρας ἀμ. εἰς τέλος ἔλκει» = τὸν (ὑπὸ τῆς μοίρας μὴ ἐκτυλιγθέντα), μακρὸν βίον ἔλκει εἰς τέλος Ἀπολ. Ρ. 2, 231· «ἀέφορ. γραφ. ἀ-παίριτον, infinitus, evolvit non facilis».

Ἀμης, ἡτος, ὁ· εἶδος πλακούντος Ἀριστ. Πλ. 999 (Σχολ. εἶδος πλακούντος γαλακτώδους, κατὰ Μοῖρ. ἔγγυτος πλακοῦς), genus placuntiae lactae.

Ἀμησις, εως, ἡ (Ἦσυ· ἀμίσσεται ἀπὸ τῆς ἀμῆσεως· τὸ θέρος, messis.

Ἀρχίστρατος· πόλις Σικελίας, τὸ ἐθνικὸν Ἀμηστράτιος.

Ἀμηστρίας, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους Ἀπολλοδ.

Ἀμηστρίς, ἰδος, καὶ ἰος, ὁ· 1) Πέρσης στρατηγὸς Ἀισχ. 2) θηλ. ἡ σύζυγος τοῦ Ξέρξου Πλατ.

Ἀμητρία, ἡ· ἡ θερσιτέρα (---).

Ἀμητέον· δεῖ ἀμᾶν, θερσιτέον.

Ἀμητήρ (ἄ), ἡρος, ἐπ. ὁ (ἀμῶν)· θερσιτής· μεταφ. ἐξολοθρευτής, ἀφανιστής Ὀμηρ. messes.

Ἀμητήριον, (ἄ) τό· τὸ δρέπανον, γεωργ. ἔργαλειον Μαξ. Τυρ.

Ἀμητῆκος, (ἄ) 3· ὁ εἰς τὸ θέρισμα ἀνέμων· δρέπανον Ἀλ. Ἰστ. Ζ. 17, 37, ad messes pertinens.

Ἀμητίσκος, ὁ, ὅπου. τοῦ ἀμῆς.

Ἀμητς, ὁ, ἐπ. ἰων. καὶ μετγν. (ἀμῶν, ἄ) α) τὸ θερσίειν, τὸ θέρισμα καὶ τὸ θέρος (θηλ. ὁ καιρὸς) Ἰλ. 6, 223· β) ἀμητός, ἰδίως ἐπὶ. βῆμ. τοῦ ἀμῶν = τὰ θερσιθέντα γεννήματα Ἀρατ. messis.

Ἀμητρίς, ἰδος, ἡ· ἡ θερσιτέρα, θηλ. τοῦ ἀμητήρ Πολυδ. (---).

Ἀ-μητρος, ἡ· ἡ ὁδὸς ἀνευμητρίας Γεωργ. Ποσιδ.

Ἀ-μητρώ, γεν. ὀρος, 2 (μητρώ· α) ὁ ἄνευ μητρός Ἡροδ. matre orbis· β) ποιητ. ὁ μὴ γεννηθεὶς ἐκ μητρός ὁμοίως τὸ γένος, ἐπὶ ὁ ἀνάξιμος μητρός, ἡ ὁ ἔγων ἄστρογον μητέρα Σοφ. Εὐριπ. materna pietate carens (ἐν Ν. Δ. οὐ ἡ μητὴρ εἶνε ἀγνωστὴς).

Ἀ-μηχανάω· ἀμηχανέω, ἐν τοῖς τύποις ἀμηχανόν· Ἐπιφ. ἀδ. 246, καὶ ἀμηχανόωσι· Ὀπ. Ἀλ. 3, 328 (ἐσφαλμένως).

Ἀ-μηγᾶνέω, (ἀμηγᾶνος)· εἶμαι εἰς ἀπορίαν, εἶμαι ἀνευ συμβουλῆς καὶ βοηθείας· -τινὶ Λίσχ. Ἀγ. -τι Θεου. «παρὰ τίνος» Εὐρ. καὶ μόνον· -τενός = ἐνεκά τίνος Ἡροδ. καὶ μετὰ ἔσωτ. προτίσ. ἡ ἀπαρεμφ. ἀπορῶ, δὲν εἶμαι ἱκανὸς ἢ δὲν εἶμαι εἰς κατὰστασιν Λίσχ. Περ. ἀπόρους διακείμεαι.

Ἀ-μηγᾶνος, 2 παρὰ Διον. Ἀλ. 1, 79 (τινὲς κώδικες ἔχουσιν ἀγανῆ, καὶ Ὀμ. Ἰγμ. Ἐρμ. 447 ἐν τῷ τύπῳ ἀμηγᾶνέων μελεδῶνων)· ἀμηγᾶνος.

Ἀ-μηγᾶνητος, 2· ὁ δι' οὐδεμιᾶς μηχανῆς ἡ πανουργίας ἀλυσόμενος, ἀνίκητος Ἰωσηπ.

Ἀ-μηγᾶνία, ἰων. -ίη, θωρ. ἀμαχανία, ἡ· ἡ ἀπορία, ἔλλειψις βοηθείας, ἐνδοια, παρ' Ἡροδ. ὡς θεότης παρὰ τῇ Πενία, ἰορία.

Ἀ-μηγᾶνο-εργοί καλοῦνται οἱ σάτυροι καὶ οὐτιδανοὶ παρ' Ἦστ. ἀποσπ. 94, οἱ ἀνεπιτήδευτοι πρὸς ἐργασίαν, σκαιοὶ καὶ ἀπειρόκαλοι, inhabilis ad laborem.

Ἀ-μιμητό-διος, 2' ὁ ἀμιμητον βίον ζῶν Πλούτ. vitam agens non imitabilem.
 Ἀ-μιμητός, (τ) 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μιμηθῇ, ὁ μὴ μιμούμενος ἢ μιμηθῆναι Πλούτ. imitabilis.
 Ἀμιν (μιν), αἰολ. ἀντί ἡμιν.
 Ἀμινάιζ, σταφυλή· σταφυλή, ἐκ τόπου καλουμένου Ἀμίνης Διοσκ. πιθανῶς πόλις ἐν Ἰταλίᾳ.
 Ἀμίνος, ὁ· ποταμός ἐν Ἀρκადίᾳ Παυσ.
 Ἀμίσαι, καθ' Ἑσυχ. οὐράσι· ἢ ἡχῆσαι, ὅπερ ὁ Σαλμάσιος διαρροῖ ἢ γέσαι.
 Ἀ-μίσαι, ἢ 1) ἡ κατάστασις τοῦ ἀμίκτου, ἢ ἀκονιστικῆς Λουκ. ἢ ἀστυονία Πολυβ. ἐν γένει ἑλλειψίς συγκοινωνίας, ἐπιμείζιας, χρηματισμοῦ· ἀλλήλων· χρημάτων δηλ. τὸ νὰ μὴ ὑπάρχῃ δασοληψία, ῥημ. δηλ. ἑλλειψίς πίστειος Θεοκ. 1, 3, ubi nullum est commercium· 2) τὸ μὴ μίγνυσθαι, ἢ καθαρότης, τὸ ἀδολον.
 Ἀμιον, τό· σκύφος ἀργυροῦ ἐκ Μ.
 Ἀμ-ιππος, 2' α) ποιητ. ὕμνος μὲ ἵππον, δηλ. οὗτος ταχὺς ὡς ἵππος· β) ὁρμαίνων Συρ. equum certans· β) ἀμ-ιππος, οἱ ἀκόλουθοι, δηλ. οἱ ἐλαφρῶς ὠπλισμένοι, οἵτινες περιπέμμενοι τοῖς ἵπποις, οὗ μὲν ἐν τοῖς ὁπλοῖς τῶν ἵππων τῶν ἐκώλητο, οὗ δὲ κατέσκιονον ἵνα πολιτεύσονται Θεοκ. (ἅμα τοῖς ἵπποις τεταγμένοι· Ἀρ-ποκρ.), pedites equitibus intermixti.
 Ἀμίσ, ἴδος, (α) ἢ 1) οὐροδοσιον Ἀριστ. Θε. 633 Ἀθην. 1, 17· 2) ποιητ. ἅλ· πλοῖον Διοκ. Ἰλ. 827, ἀντί ἀμῆς κατ' ἅλ·
 Ἀμισα, ἢ· πόλις Γερμανίας, κατ. Ἀμισατος Στ. Βυζ.
 Ἀ-μισαλλος, ὁ· δυσάρεστος, ὅς ἄλλω οὐ μίσγειται· κατ' ἐνδειαν τοῦ γ. ἀντί ἀμισγάλο· Μ. Ετ. καθ' Ἑσυχ. ἀκόρεστος.
 Ἀ-μισγής, 2' ἀμιγής Νικαν. Ἀλ. 195.
 Ἀ-μισγής, 2 (μῖτος) ὁ μὴ μιστούμενος· «ἐμισσώτερος τῶ ἵππῳ»· ὀλιγοτέριον δυσάρεστα ἢ μιστὰ Ξεν. Ἰππ. 8, 9, non odiosus.
 Ἀ-μισθί, ἐπὶρ. ἔνευ μισθοῦ, ἀμισθίως, δωρεάν μετὰ γεν. Εὐρ. Τρ. 409· «χρημάτων καὶ δόξης προΐκα καὶ ἀμισθί» Πλούτ. sine mercede.
 Ἀ-μισθία, ἢ· τὸ μὴ λαμβάνειν μισθὸν Ἀππιαν.
 Ἀ-μισθίως· δωρεάν Τζεττ. ἱστ. 4, 48, gratis.
 Ἀ-μισθος, 2' ὁ ἔνευ μισθοῦ, ὁ μὴ ἔχων μισθόν· ἀοιδῇ Διοκ. Ἀγ. 952· στρατεύματι Διμ-pretio carens.
 Ἀ-μισθωτί· ἀμισθί· Ἰουστ. Μαρτ.
 Ἀ-μισθωτος, 2' ὁ μὴ μισθωθείς· οἶκος Δημ. 30, 6· ξένος Δ. Σικ. 18, 21, ἐπὶ ἀδωροδότητος, mercede non conductus, non corruptus.
 Ἀ-μισα, ἢ· πόλις ἐν τῇ ἀνατολ. Φριλινδία Πτολ.
 Ἀ-μισαί, ἢ· τὸ μὴ μισεῖν, ἢ ἑλλειψίς μίσους Κλημ. Ἀλ.
 Ἀμισός, ἢ· παράλιος πόλις ἐν Πόντῳ, κατ. Ἀ-μισνοῖ Στραβ.
 Ἀ-μιστύλλευτος, 2' ὁ μὴ μιστυλλευθείς, κομ-ματιαθείς (ὁ ἀκομματίαςτος) μετγν. non sol-utus in frustra· ἴδε μιστύλλω.
 Ἀ-μιστύλλος· ἀμιστύλλευτος.
 Ἀ-μισχος, 2' ὁ μὴ ἔχων μίσχον, καυλὸν ἢ οὐραν (ἐπὶ ὀπωρ. ἢ ἀνθ.) Θεοφρ. caule carens.
 Ἀμίτερνον, τό· πολυχύνιον τῶν Σαβίνων Στραβ.
 Ἀμित्रा· μικρὰ παρὰ Κρητῇ Ἑσυχ. parvu.
 Ἀ-μित्रος, παίδες· αἱ μὴ ἐπὶ ἐρήθῳ τὴν ἑλ-

κίαν κόρει. αἱ μὴ ἐπὶ τὴν μίτραν (ζώνην) ζου-σθεῖσαι Καλλιμ. Ἀρτ. 14 (Σχολ. μὴ διαπαρ-θενεσόμεναι), mitram non habentes.
 Ἀ-μित्रो-γίτωνες, (τ) ἐπ. οἱ· οἱ μὴ φοροῦντες ἐπὶ τοῦ γιτώνος μίτραν (ζώνην), ἐπὶ τῶν Λυκίων (ἄξωστοι ἀρχ. λεξ. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. οἱ ἀμα θώρακι συνηρημένην ἔχοντες μίτραν Ἰλ. π, 419, quorum thoracis nullam habet mitram).
 Ἀ-μित्रτος, 2' ἀμित्रος· Νον Δ. 35.
 Ἀμित्रων, ὄνος, ὁ· Κρητ. κίχαρσός· Ἀθην. 14, 638.
 Ἀ-μित्रόθεος, εσσα, ἐν (μίγνυμι, ὁ Διωνόρ-μος ἀντί τοῦ ἀμित्रόθεος γράφει ἀμυγθαλίς καὶ ἐξηγεῖ πλοῦσιος, ἀφρονος εἰς ἀμυγθαλίς· ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, ἀπροσέλαστος, ἄφρονος· Ὁμηρ. οὐχ' ἐπιτήδεος διὰ συγκοινωνίαν ἀμ-ικτος, οὗ φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπεταταμένος τύπος, καὶ οὐχ' «ἀμικτος κατὰ τὴν ἄλκ» οὐδ' ἀλλο-οῦδεν ἄλλο εἶναι ἢ ἐπιθετικ. κατάληξις· ἄλλοι ἐ-σπαλμένοις ἐκλαχθῆσσαν αὐτὴ ἀντί ἀμικλώδης.
 Ἀμμ. ποιητ. ἀντί ἀμα.
 Ἀμμα, ἢ· ἡ τροφὸς Ἰδ' Ἀμμίας.
 Ἀμμα, ἄτος, τό (ἀπώ)· 1) τὸ δάμα, δέσιμον, ἢ ἀγκύλη, ὁ κόμπος, ὁ σύνδεσμος, τῶν βρύχγων ὁ δεσμός· «ἅμα ἀκοντίων» τῶς κλπ. «ἀμμά-των σύνδεσμοι ἐλλήνων» ἐπὶ τῆς κόμης Εὐρ. β. κ. 607, ἐπὶ ἡ ἀγκύλη καὶ ἡ ζώνη Ἀνθολ. Ἀντ. Σιδ. καὶ ὁ κάλος· «ἄμμιον ἅμματα λύειν» Ὁππ. κιν. 1, 123 κλπ. 2) παρὰ παλαιστοῖς ἡ συμ-πλοκή καὶ ἡ περιπλοκή τῶν χειρῶν Ἰβ. κατ. «ἅμ-μα κατ' ἱζύος θήσας» Λουκ. nexus, nodus· 3) σχοινίον, μέτρον μήκους 40 πήχεων γεωμ.
 Ἀμμαθεν ἀντί ἀναμθεῖν· ἴδε ἀναμθάνω.
 Ἀμμακρύ· τὸ ἀπ' ἀργῆς Ἑσυχ.
 Ἀμμακνηθῆς, καθ' Ἑσυχ. ἔδεσται τι σκευα-στόν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων δὲ ἀρ-τυμάτων.
 Ἀμμανίται· ὄνομα ἔθνους, σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μόκητας Σουῖδ.
 Ἀμμάς, ἄδος, ἢ· ἡ τροφὸς καὶ μήτηρ τῆς Ἀρ-τέμιδος Ἑσυχ. ἀμμά κατὰ Μ. Ετ. τροφὸς καὶ μήτηρ καθ' ὑποκορισμόν.
 Ἀμμάς· μονάστρια, ἡ πνευματικὴ μήτηρ· ἢ ἀμμά τῆς ἀμμῆς κλίνεται Κουσιλ. καὶ Παλλιάδ.
 Ἀμματίτω· συνάπτω, συνδέω, περιδένω μετγν-vincio.
 Ἀμμάτιον, τό, ἵππος τοῦ ἅμματος.
 Ἀμμε, ἄμμε, αἰολ. δωρ. κατ' ἐπ. ἀντί ἡμᾶς, ἡμεῖς.
 Ἀμμένωμεν ἀντί ἀναμμένωμεν.
 Ἀμμένω· ἴδε ἀναμμεῖν.
 Ἀμμέσων, ὀρθότερον ἄμ μέσων ἀντί ἀνά μέσων Ἰστ. 209.
 Ἀμμι ἢ ἄμμιν, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντί ἡμιν.
 Ἀμμέων, αἰολ. ἀντί ἡμῶν.
 Ἀμμι, τό· «ἄμμι, ἔνιοι καὶ τοῦτο Λιβυοπικόν, οἱ δὲ βασιλικὸν κύμινον καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ ἐπὶ-ρας φύσεως τὸ αἰθιοπικόν κύμινον ἔρασαν εἶ-ναι καὶ ἐτέρως τὸ ἄμμι, γνώριμον δὲ σπερμα-τικὸν μικρότερον πολλὸ τοῦ κυμίνου καὶ ὀργα-νίζον τῇ γεύσει» Διοσκ. 3, 7.
 Ἀμμιάξαι· ἀποπνίξαι Ἑσυχ. suffocare.
 Ἀμμία, ἢ· ἀμμία.
 Ἀμμιγα, καὶ ἀμμιγῆς ἀντί ἀνάμμιγα καὶ ἀνάμμιγας.

- Ἀμ-μίγδην ἀντί ἀναμίγδην.
 Ἀμμινός, ὁ ἀμμόδης Ἄρριαν.
 Ἀμμιον, τό· τό φυσικόν κιννάβαρι, minium Διοσκωρ.
 Ἀμμιρός, πεπληρωμένος Ήουχ. (πιθαν. πεπληρωμένος)
 Ἀμ-μίσγω, ποιητ. ἀντί ἀναμίσγω Ἐμπεδοκλ.
 Ἀμ-μιακόμητον· τὸν συγκομιστόν ἄστρον Ήουχ.
 Ἀμμίτης, ου, ὁ (ἐνν. λίθος)· εἶδος λίθου, ἀμμόπετρα, θηλ. ἀμμίτις, ἴδος Πλιν.
 Ἀμ-μνάσει, ἀμμνάσειν θωρ. ἀντί ἀναμνήσει· ἀναμνήσειν· ἴδε ἀναμνήσκω.
 Ἀμμο-δύτης, ου, ὁ ὅ ἐν τῇ ἄμμῳ βαινών, εἶδος ὄρεως Αἰλ. Ιστ. Ζ. 6, 51.
 Ἀμμό-γαιος· ὁ ἔχων γῆν ἀμμόδην Ἄρριαν. περιπλ.
 Ἀμμο-δίαιτος, 2· ὁ ἐν τῇ ἄμμῳ διατιώμενος ἢ ζών.
 Ἀμμό-δομος, ὁ· τὸ ἱπποδρόμιον, ὁ τόπος ἐν ᾧ γίνονται ἱπποδρομια Β. Αν. curriculum.
 Ἀμμο-δούτης· τῷ ἐπομ. Στατ. Φλακ. 5 ἐπὶ καρκίνου.
 Ἀμμο-δύτης, ὁ· ὁ ἐν τῇ ἄμμῳ εἰσδύων, τρυπώνων. εἶδος ὄρεως Στραβ. (— — — πιθανῶς καὶ — — —). arenarius serpens.
 Ἀμμοειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἄμμου Ὀρίδασ.
 Ἀμ-μοιρία, ἡ· κακὴ μοῖρα, κακομοῖρα, Ήουχ. calamitas.
 Ἀμ-μοίρος· ἀμέτοχος, ἀθάνατος Ήουχ. (ἄμμορος).
 Ἀμμο-κονία, ἡ· κονία (ἄσβεστος) μετ' ἄμμου μειγμένη, calx arenata.
 Ἀμμό-νίτρον, τό· ἄμμος μετὰ νίτρου μειγμένος· ἀκάλυκτος ὕλος Πλιν.
 Ἀμμο-πλῦσις, ἡ· ἡ ἐν τῇ ἄμμῳ πλῦσις Ὀλυμποδ.
 Ἀμ-μορία, καὶ ἰων. -λη, ἡ· ἀμορία ἀντίθ. τῷ μορξ, δυστυχία, κυρ. ἀμεθία, infortunium.
 Ἀμ-μόριος, ὁ· ἀμμόριος κατ' Ἐτομολ. ἄτιμον ἢ ἀθάνατον.
 Ἀμ-μορος, 2 (=ἀνά-μορος ἐκ τοῦ μείρομαι) ἐπ. καὶ ποιητ. καὶ ἄ-μορος ποιητ. 2· α) ὁ ἄνευ μέρους, ἀμέτοχος, ἐστερημένος· τινὲς Πλ. σ, 489· καλὼν Πινδ. Ὁ. 1, 84· τέκνων=ὁ ἀπολείπας τὰ τέκνα τοῦ Εὐδ. Ἐκ. experts β) ὁ ἄνευ τύχης, μοῖρας, δυστυχής, ἄτοχος Πινδ. Ν. 6, 14, infelix.
 Ἀμμος, καὶ ἐπ. ἄμθος, ἡ (ἐκ τοῦ ψάμμος, ψάμθος)· α) ἡ ἄμμος, ἰδίως ἡ τοῦ ἄγρου, ἡ κόνις, ὁ κονιορτός Πλατ. 6) ἄμμος, τὸ μετὰ ψάμου κεκαλυμμένον πεδῖον πρὸς ἱπποδρομίαν, ὁ ἱπποδρόμος Ξεν. arena.
 Ἀμμό-τροφος, 2· ὁ ἐν τῇ ἄμμῳ τρεφόμενος· ἀμμότροπον πάραλον Μελ. 1, 20, in arena nutritus.
 Ἀμμοῦδα· ψάμθος Ἀλυπ. γεωπ.
 Ἀμμοῦς, ὁ· Αἰγυπτιακὸν ὄνομα τοῦ Διός.
 Ἀμμό-χρυσος, ὁ· χρυσὸς μετ' ἄμμου, εἶδος πολυτίμου λίθου Πλιν. 27, 11, gemma quaedam.
 Ἀμμο-χυσία· ἴδε ψαμμυσός.
 Ἀμμο-χυσία, ἡ· ἡ χυσις, ἡ τὸ πράχωμα ἐν τῇ ἄμμῳ μετγν.
 Ἀμμοῦδάρης, ὁ· ἑλαιοπίδης· περὶ τῶν ἀμμου-

- δάρων ἔτοι· ἑλαιοποιῶν τῶν λεγομένων τζιμ-λαρίων καὶ καπλίων Ἀρμενοπουλ. Κολομακ.
 Ἀμμόδες, αἱ· αἱ ἐν τῷ πληθῶ ζῶσαι· ἴδε ἀμμότιδες Γαζ. παρ' Ἀριστ. παρὰ Γαλην. «χελώνης λιμναίας, ἣν τινες ἀμμόδα καλοῦσιν».
 Ἀμμόδης, 2· ὁ πλήρης ἄμμου ἢ ὁμοίος μὲ ἄμμον Πολυδ. 12, 3, 2, arenosus.
 Ἀμμων, ὠνος, 1) ὁ Αἰθιοκὸς Ζεὺς Ἀμμων· ἡ λέξις φαίνεται Αἰγυπτιακὴ Ἡρ. 2, 42· «εἰς Ἀμμωνος» ἐνν. ἱερὸν, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀμμωνος· ἐν Ἀμμωνος Ἀθην. 2) πόλις ἐν Αἰθίᾳ Στραβ.
 Ἀμμωνέτον, τό· ναὸς τοῦ Ἀμμωνος.
 Ἀμμωνία, ἡ· γῶμα ἐν Αἰθίᾳ Στ. Βούζ.
 Ἀμμωνιακόν, 2) 1) ἄλλας ὀρυκτὸν Διοσκωρ. sal ammoniacum 2) τὸ κόμμι (φυτοῦ) Διοσκωρ. gummi ammoniacum.
 Ἀμμωνιακός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀμμωνίαν ἐντὺθ, ἀμμωνιακὸν θυσίαμα=θυσιάζει ἐκ τῆς Ἀμμωνίας γῆρας Γαλην.
 Ἀμμωνιανός, ὁ· γραμματικὸς τις παρὰ Σουδ.
 Ἀμμωνιάς, ἄδος, καὶ Ἀμμωνίς, ἴδος, ἡ· ἡ Ἀμμωνος ἑδρα Εὐριπ.
 Ἀμμωνος· ἔτον· ἴδε Ἀμμωνέτον.
 Ἀμμωνίαι, οἱ· οἱ κατ. τῆς Ἀμμωνίας Ἡροδ.
 Ἀμμωνίων, τό· ἀφωστήριον ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ.
 Ἀμμωνίος, ὁ· 1) ὁ ἐπικαλούμενος Σάκκας ἔξ Ἀλεξανδρείας ἀποβάνων τῷ 241 μ. Χ. κατὰ πρῶτον χριστιανὸς ἐγένετο ἔπειτα ἔθνικος καὶ ὁ θεμελιωτής τῆς νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας· ἡσχολεῖτο δὲ μάλλον διδάσκων ἢ συγγράφων 2) ἑσπερος Αἰγυπτίου, ὅστις κατέφυγε τὸ 389 μ. Χ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἔθνικων ναῶν ὑπὸ Θεοδοσίου εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα συνέγραψε «περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων» 3) υἱὸς τοῦ Ἐρμείου, διδάσκων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ 500 μ. Χ. φιλοσοφίαν καὶ ἐν γένει γνωστὸς καὶ ὡς μαθηματικὸς ἦν δὲ ὁπαδὸς τῆς νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας.
 Ἀμμωνίς, ἴδος, ἡ· ἡ τοῦ Ἀμμωνος ἑστία τριηρότης Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἱμεραίου Δημοσθ. «ἐπειδὴ τῷ Ἀμμωνι δι' αὐτῆς τὰς θυσίας ἔπεμπον».
 Ἀμμωνίς, ἴδος, ἡ· ἡ ἀμμωνιάς.
 Ἀμνᾶμος, ὁ, παρὰ Πολυδ. 3, 19 καὶ ἀμνάμων· ἔγγονος, ἀπόγονος Λυκοφρ. Κατὰ Μ. Εἰ. «κυρίως παρὰ τὴν τῶν Κυρηναίων διάλεκτον οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ ἀμναμοὶ λέγονται, πρὸ τοῦ κεραιοποιῆσαι, καθ' Ήουχ. ἀμνάμους· τοὺς ἐγγόνους, ἀμναμὸς υἱοῦ υἱός, nepos, proles».
 Ἀμναξ, ἄκος, ὁ· βασιλεὺς τῶν Αἰθίων.
 Ἀμνάς, ἄδος, ἡ· ἡ προβάτινα, διάφορ. γρατ. ἀντί τοῦ ἀμνίς Θεοκρ. 8, 35, agna· ἴδε ἀμνός.
 Ἀ-μναστῆω, θωρ. ἀντί ἀμνηστῆω.
 Ἀμναστος, θωρ. ἀντί ἀμνηστος Θεοκρ.
 Ἀμνέτον· ἴδε ἀμνόν.
 Ἀμνείδος· ἴδε ἀμνός.
 Ἀμνέτος, βουκ. 3· ὁ εἰς τὸν ἀμνὸν ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ ἀμνοῦ, ἀμνηστος· γαλινα Θεοκρ. 24, 61.
 Ἀμνέω, ἀμνεῖν θερίζειν Ήουχ. «ὅτι παροιμία ἀμνέον τὸ θερίζειν ἐπὶ τῶν ἐκ διαλειμάτων τιμωρουμένων. Τὰ γὰρ ἄρνια ἐν τῷ ἔαρι ἄκαρπα ἐσται» Εὐσταθ. Ὁδ. σελ. 1627.
 Ἀμνή, ἡ· ἡ ἀμνάς Ὀρφ. Ἀργ. 317, ἀμνή·

νικάσιον ἄρνα δηλοῖ Εὐστ. Οδ. ὁ τονισμός.

Ἄμνη εἶνε ἐσφαλμένος.

Ἄ-μνημόνευτος, ποιητ. καὶ μετρ. 2° α) ὁ μὴ μνημονεύμενος, λησμονημένος, ὃν δὲν ἀναφέρει τις· φάνος, δηλ. σωτηρία ἐκ τοῦ φάνου, ἀνευ τῆς ἀρεστομένης εὐχαριστήσεως Εὐριπ. *Immemor* β) ἐνεργ. καὶ ἀμνήμων Διογ. Λ.

Ἄ-μνημονεύω· ἀμνημονέω Πλούτ.

Ἄ-μνημόνεος καὶ ἀμνηστῆς· εἶμαι ἀμνήμων 1) λησμονῶ ἀπολ. καὶ μετὰ γεν. -τινὸς Εὐρ. *Ἰφ. Τ.* 361, καὶ περὶ τινὸς Θουκ. καὶ αἰτ. τι καὶ ἔπομ. ὅτι, Δημοσθ. μετ' ἀμνήσεως = καλῶς γινώσκω Αἰγ. Εὐμ. μετογ. ἀμνηστοδύνασις λήθην παραδόξωμενα, *immemor sum* 2) δὲν ἀναφέρω, σιωπῶντας παρατρέχω Ξεν.

Ἄ-μνημονής, 2° ἀμνήμων, *immemor* Τζετζ.

Ἄ-μνημόνεος, ἐπὶρ. τοῦ ἀμνήμων.

Ἄ-μνημοσύνη, ποιητ. ἢ ἡ λήθη, τὸ λησμονήμα Εὐρ. *Ἰων.* 1100 καὶ μετρ.

Ἄ-μνημύω, ἀμνημόνους· ἀθυμοῦντες Ἦσυχ.

Ἄ-μνήμων, 2° ὁ μὴ ἐνθυμούμενος, ἐπιλήσιμων Πινδ. *Ι.* 6, 17· -τινὸς Αἰσχ. *Ἐπτ.* 588. ἀλλὰ τὸ ἐν Ἀρχηγῶδ. 2° καίσις ἀμνήμων = λησμονημένος.

Ἄ-μνηστία, ἢ· ἀμνηστία Κυρίλ.

Ἄ-μνηστὶ-κάκῳ· εἶμαι ἀμνηστικός, δὲν ἐνθυμοῦμαι πρὸς κακὸν ἀδίκημά τι, ὅπερ ἔπαυον Διοδ. Σικ. *illata injuria obliviscor*.

Ἄ-μνηστὶ-κάκῃτος, 2° ὁ μὴ μνησικακῆθης, ἢ μνησικακῶμενος· ἀμνηστικῆτος ποιεῖσθαι τὴν ἀμαρτανίαν = συγχωρεῖν Παυλῶ. 40, 12, 5.

Ἄ-μνηστὶ-κακία, ἢ· ἡ λήθη τοῦ διαπραχθέντος ἀδικήματος μετρ. *injuria oblivio*.

Ἄ-μνηστὶ-κάκος, 2° ὁ μὴ ἐνθυμούμενος τὸ διαπραχθὲν εἰς αὐτὸν ἀδίκημα, ὁ μὴ φυλάττειν πῆθος, ὁ μὴ φιλέεικος Κλημ. Ἀλ. *injuria immemor* ἐπὶρ. ἀμνηστικός.

Ἄ-μνηστῆς, παρασχ. τοῦ ἀμνηστῆ, (ἐσφαλμ.)

Ἄ-μνηστεινός, 2° ὁ μὴ μνηστεινός Εὐρ. Φων. ἀποστ. 11, ἐπερρη. «ἀμνηστεινὰ κούρησι· μνηστεινὰ» = ἀνευ γάμου Φωκυλ. 187, *procos non habens* ἐπὶρ. ἀμνηστεινός.

Ἄ-μνηστῆς· δὲν ἐνθυμοῦμαι, *obliviscor* Σοφ. Θουκ. 16° ἀμνημονέω.

Ἄ-μνηστῆς, μετρ. ἢ ἡ ἀμνημοσύνη, τὸ ἐπιλανθίνεσθαι ἰδίως τοῦ διαπραχθέντος ἀδικήματος, ἐντεῦθεν ἀτιμωρησία, συγχώρησις, καὶ ἐν πληθ. συνάπτεται μετὰ τοῦ συγγνώμη καὶ ἀδεια Πλούτ. *oblivio*.

Ἄ-μνηστικός, 3° ὁ λήθης ἐπιδεικτικός Πλούτ. *Κατ. νεοτ.* 1° κατὰ τινος διορθ. ἀμνηστικός, καὶ κατ' ἄλλ. ἀναληπτικός, *obliviosus*.

Ἄ-μνηστος, 2° ὁ λησμονημένος, ὅστις δὲν ἐνθυμεῖται τις Θεοκρ. 16, 42· καδὺς Λουκάρ. *immemor, oblivione deletus*.

Ἀμνιάς, ἄδος, ἢ· ἐπὶθ. εἰλεθυίας.

Ἀμνιάς, ου, δ'· ποταμὸς ἐν Παρλαγονίᾳ Στραβ.

Ἀμνίον, τό, ἐπ. (κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ αἵμα, κατὰ Δεδέρη. ὕποκ. τοῦ ἡμίνα δηλ. ἡμισυ μέτρον) 1) τὸ σκαφίον, δι' οὗ δέχονται τὸ πρῶτον τοῦ ἱερείου αἷμα, ἢ πρὸς τὴν θυσίαν φιάλη Οδ. γ. 441 2) τὸ ὀμείνιον ἢ ὁ ὕμνῳ ὁ περιέχων τὸ ἐμδρουν, τὸ ἀκούλουν ἢ ὑπερὸν κοινῶς, (κατὰ Πασσάδιον κρεῖττον ἢ γρηθὶ ἄμνιον) Πολ.

Ἀμνίος· ἀμνός Εἰ. Μ.

Ἀμνίς, ἴδος, Θηλ. τοῦ ἀμνός Θεοκρ. 5, 3.

Ἀμνισός, ἢ· 1) λιμὴν ἢ ὄρεος τῆς Κνωσσοῦ, παρὰ τὰ βόρεια παράλια τῆς Κρήτης· 2) ἀστ. ποταμὸς ἐν Κρήτῃ Ἀπολ. Ρ. «νόμας δὲ Ἀμνισιάς ἢ Ἀμνισίδης» = αἰ τοῦ ποταμοῦ τούτου νόμας· Καλλιμ.

Ἀμνο-κόπος, δ'· ὁ ποιμὴν Ἦσυχ. (πιθ. ἀμνοστόπος), *pastor*.

Ἀμνο-κῶν, ὁ (κῶν)· ὁ ὡς πρόβατον σκεπτόμενος, Ἀριστ. *Ἰππ.* 264· κατὰ Σχολ. προβατῶδης, μωρός καὶ εὐήθης, *agri mentem habens*.

Ἀμνός, μετρ. ὁ, καὶ ἡ (κατὰ Κούρτ. ἀντὶ αF-ι-νός, τῆς αὐτῆς ῥίξης τῷ ὅς, ὅθεν ἰδίως *ovilis* = τὸ ἀνήκον εἰς τὸν ἀμνόν, κατὰ Δεδέρη. ἐκ τοῦ ἀμνός· τὸ ἀμνόν Ἀριστ. *Ἰππ.* 1559, καὶ ἡ ἀμνός Θεοκρ. 5, 144· (ὁ ἀρχαῖος παρήγον αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀ-μνός = ἀσθενής), *agnus*.

Ἀμνο-φόρος, 2° ὁ φέρων ἀμνόν, κυρ. ἢ προβατὶνα ἢ φέρουσα (ἐν γαστρὶ) ἀμνόν· «νεβρώς ἀμνοφόρος» Θεοκρ. 11, 41, ἐντεῦθα ἡδὴ διορθοῦται· «ἀμνός-μνησφόρος», ἡ δὲ λέξις εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ μνήη· πρδ. *Ἰλ.* ψ. 455 περὶ ἵππου· «ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φυνίς ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμα· ἐτέτυκτο, περίτροχον, ἥτε μνήη· κατ' ἀλλας διορθ. μνησφόρος, *ovis agno grandida*.

Ἀ-μνογητί, ἐπ. ἐπὶρ. ἀνευ κόπου, εὐκόλως Πλ. λ. 637, *sine negotio*.

Ἀ-μνογητός, 2° ὁ ἀκούραστος, ἐπών. τοῦ Ἀρεως Οἰμ. βμ. 7, 3, *infessus*.

Ἀ-μνοβί, ἐπὶρ. Λακων. (ἀμα)· ὁμογνωμόνως, *conjunctim* (κατὰ Βέκκερον = ὁποῦδῃποτε), κατ' ἄλλην γραφ. ἀμνοβί· Θουκ. 5, 77.

Ἀμνός, καὶ ἀττ. ἀμνός, ἐπὶρ. (ἀμνός ἀντ' εἰς = τίς, αἰ· ἀπὸ οἰονόηστος μέρος, μετὰ τοῦ «γέ ποθεν» = ὁποῦθεν ὅποτε καὶ ἂν ἦνε, *alicunde*.

Ἀμνός· ὅδε ἀμνός.

Ἀμνοβί, ἐπὶρ. ὅδε ἀμνοβί.

Ἀμνοβί· εἰς οἰονόηστος μέρος· ἀμνοβίπη = ὁπηδὲ B. Av. 204.

Ἀμνοβιδίος, 3° ἀμνοβιδίος· ἀπόλαυσις Στραβ. 77· καπέλλα *Ἰπ.* κιν. 4, 319.

Ἀμνοβιδίος· ἀμνοβιδίος· ἀλλοθεν ἄλλος· Θεοκρ. 1, 34· «ἀνέρος ἀνδρ» = εἰς μὲ τὸν ἄλλον μεταλλάξων Ἀπολ. Ρ. 4, 199, *vicissim*.

Ἀμνοβιδός, ἐπὶρ. ἀμνοβιδίος· ἀλλήλοισιν ἡγορόντων Ἀπολ. Ρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ Τιμ. Λακρ.

Ἀμνοβιδίω· ἀνταλλάσσω Μενανδρ. *ιστ. permuto*.

Ἀμνοβιδίος, 3 καὶ 2 μετὰ ἐπ. Θηλ. ἀμνοβίς, ἄδος· α) ὁ εἰς ἐναλλάξιν ὠρτισμένος, ὁ ἐναλλάξ γινόμενος· δεῖπνα Πινδ. *Ο.* 1, 39· β) ὁ εἰς ἀμνοβία γράμματα, αἱ διαλλαττόμεναι ἐπιστολαὶ Ἦρ. β. 4, 5· ὁ ὁμοῖον ἀνταποδίδων· Νέμεσος· Ἀνθολ. -χάρης Δ. Ταρ. *mutum*· ἐπὶρ. ἀμνοβιδίος Λουκρ.

Ἀμνοβίς, ἄδος, ἢ· ἐνν. γλαῖνα· γλαῖνα, ἢν ἔχει τις εἰς τὸ νά μεταλλάξῃ Οδ. ξ. 521, ἐνθα ἔσπερος ἀναγινώσκουσι κατὰ Σχολ. παρεῖσκει· καὶ λαμβάνουσι τὸ ἀμνοβίς· ὡς αἰτ. πληθ. *vestis mutatoria*.

Ἀμνοβίς, ου, ἢ Ἀμνοβίς, ἴως, δ'· Ἀθηναῖος τις κισαρμῶδης Ἀθην.

Ἀμνοβίς, ἢ (ἀμνοβίς, αἰ· ἀπόκρισις· δηλ. α)

ἀνταπόδοσις, ἡ ἀντίδοσις· — τινός. Ὀδ. α, 318 καὶ πλ. 8. Εὐρ. «ἀμοιβὴν βαῶν τίσιον» — ἀποζημιώσιν διὰ τοῦ βῆας Ὀδ. μ, 382 καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας· «ἐυεργάτην ἀγανατίζουσαν τίνας θάη» Πινδ. Π, 2, 24, ἐπὶ ἡ τιμωρία· «ἐπέθρηεν ἀμοιβὴν ἔργων ἀντ' ἀδικούν» Ἦσ. Ερ. 334, καὶ ἡ ἐκδίκησις «πατρῶων παθῶν ἀμοιβάν» Εὐρ. Ὀρ. 841, καὶ ἡ ἀνταμοιβή· — μόγ. 9 Πινδ. Ν, 5, 48, 6) ἰσὺν ἀπάντησις, ἀπόκρισις· Ἦρ. 7, 160, *renumeratio, responsio*, ποιητ. καὶ μετρ. ἀλλογῆ, ἡ τὸ ἀλλοτρίωσιν· «ὅδεκα μῶν ἀλ· λαχθέντα Πλούτ. Λυκ. 9, ἐπὶ τῆς μεταλλαγῆς τοῦ νομίσματος· «νόμισμα λαχθέντων ἀμοιβῶν ταχέων» Πλούτ. Λουκ. 2 «φορτίσις τὰς ἀμοιβῆς ποιοῦντες» = ἐπ' ἀλλαγῇ ἐμπορευόμενοι Στράβ. 11, 4· ἐν ἁπλ. λόγῳ κέετο ἀντὶ τοῦτον (ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἀνταμοιβῆ) κατὰ Μοῖρ. ἡ χάρις.

Ἀμοιβήδην· ἀμοιβῆως Ἀπολ. Ρ. 2, 1071.

Ἀμοιβήδεις, ἐπὶ ἐπιρ. ἐναλλάξ, κατ' ἐναλλαγῇν, (κατ' ἀρχ. λεξ. ἀνὰ μέρος) Ἰλ. σ, 506, *per vires*.

Ἀμοιβήδων, τὸ αὐτὸ Ἰπποκρ.

Ἀμοιβῆς (Ἔ), δ' 1) ἐπὶ ὁ ἀντίτινος ὢν, ὁ μεταλλάττων· — ἀμοιβῆσι = πλημμελὶς διαδεγόμενοι (οἱ ἐκ διαδοχῆς ἤκοντες ἀμειψόμενοι) Ἰλ. ν, 793, *successione* 2) ποιητ. ὡς ἐπὶ 9. ὁ ἀμοιβῆως δοθεὶς, ἡ πρὸς ἀντίδοσιν· — τινός διὰ τινα Σορ. Ἀντ. *vincissim datus*, «διδοσκαλῆς ἀμ» = ὁ διὰδοχος, δηλ. ὁ ὑπαδός τῆς διδοσκαλίας Προκλ.

Ἀμοῖος· κακὸς παρὰ Σικελούς Ἦσυ. *malus*.

Ἀμοῖρ· ἀγῆθρος, 2' ὁ ἄμοιρος ἀγαθότητος Θεοδωρ. *bonitatis expertus*.

Ἀμοῖραστος, 2' ὁ μὴ μοιρασθεὶς, ἡ μοιρασόμενος, ὁ μὴ διὰ κλήθην διαιρεθεὶς.

Ἀμοῖρέμ, μετρ. εἰμα· ἄνευ μέρους, ἀμέτοχος· — τινός Φιλ. *expertus sui*.

Ἀμοῖρημα, μετρ. τό· τὸ μὴ ἔχειν μέρος, ἀμειβεῖα, δυστυχία.

Ἀμοῖρος, 2 (μοῖρα) α) ὁ ἄνευ μέρους εἰς τι καλὸν ἢ κακὸν ἀμέτοχος· ἡ ἀποκεχωρισμένος· «πῶν κῆτοθεν θεῶν» Σορ. Ἀντ. ἐπὶ ἐνδεῆς, ἐλευθέρου ἀπὸ τι, μετὰ γεν. Πλάτ. β) ἄνευ μοίρας, τύχης, πτωχός, δυστυχῆς Πλάτ. νομ. IX, 878, *exorsus, expertus*.

Ἀμοῖρος, δ' Ἡρθαγόρειός τις φιλόσοφος Πάριος· τὴν περὶ τοῦ Ἰαμβλ.

Ἀμολβας, ἡ πόλις Μαγνητῶν, τὸ ἐθνικὸν Ἀμολβίος Στ. Βοξ.

Ἀμολγάζω· μεσημεριάζω Ἦσυ. ἡ μεσημεριάζω Πλάτ.

Ἀμολγῆς, 3 (ἀμολγῆς) ὁ εἰς τὸ ἄλμαγμα ἀνήκων, ὁ τι ἀλφύρεται ἡ ὠνάται νὰ ἀλμαγῇ· «μῆλα ἀμολγῆ» = ὁ κελὼς κατεσκευασμένος ἄρτος, ἡ καλῶς ἀναιδασμένος Ἦσ. Ερ. 590· κατὰ Βούτμανον λεξ. 11 σελ. 45 κατ' ἀρχ. λεξ. = ἀκμαία κατ' Ἀθην. 3, 115 «πομηνική καὶ ἀκμαία» ἐνθα ἡ πρώτη ἐξηγήσις, ἢ καὶ ὁ Ἐρατοσθένης ἔδωκεν, ἀναπολεῖ τὸ ἀμορβάτος, ἡ σημαίνει, τρόπον τινὰ γαλατόπηττον· «μαστὸς ἀμολγῆτος» = ὁ εὐτονος, ὁ πλήρης γάλακτος μαστὸς Λ. Ταρ. 98, *qui mulgetur, pastoritius*.

Ἀμολγῆς, βουκ. ἕως, ὁ ἀγγεῖον δι' ἀλμαγμα, ἡ κοινὴς καρδάρια Θεοκρ. 8, 87, Κριναρ. 26.

Ἀμολγῆ, ἡ 1) τὸ ἀλμαγμα, ἡ τὸ ἀμείλγειν Θεοκρ. *mulctus* 2) ἀμολγῆ ἐστὶ τρυφὴ ἐλαίου (ἡ μούρα) Ἀρκαδ.

Ἀμολγῆαν, τὸ ἀμολγῆς Θεοκρ. 25, 106.

Ἀμολγῆς, ἡ ὕψος τοῦ ἀμολγῆς, (μᾶλλον θηλακὸν τοῦ ἀμολγῆς ἀμφὶ 6. γραμ.).

Ἀμολγῆς, ἐπ. καὶ ποιητ. ὁ σκοτός· «νοκτὸς ἀμολγῆ» Ἰλ. λ, 173, ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν ἀστέρων Ἰλ. γ, 317, καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου τῶν ὀνείρων Ὀδ. δ, 841· (ἡ παραγωγή καὶ ἡ ἐξηγήσις τῆς λέξεως δύσκολος, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ὕψος τοῦ ἀμείλγειν νοοῦσι τὸν βαθὺν ὄρθρον, ἡ τῆς ἀρχῆς τῆς νυκτός, ἄλλοι τὸ τελευταῖον τῆς νυκτός μέρος, καὶ ὁ ἀμείλγουσι τὰ πρόβατα, ἀλλὰ τοῦτο ἀντίκειται πρὸς τὸ ἐν Ἰλ. γ, 28, ἐνθα ἡ λέξις ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν ἀστέρων κεῖται, καὶ οἱ ἀστέρες κυρίως μαρμαρίζουσιν ἐν βαθύᾳ νυκτὶ· ὁ Σουδ. ἐξηγεῖ, τὸ μεσονύκτιον, οἱ ἀρχαῖοι παρτήρουν ὅτι παρ' Ἀγριοῖς ἀμολγῆς ἐστὶ μανὴ ἀμην (ἀμολγῆς γὰρ τὸ ἀκμαῖοτάτον Ἀθην. 3, 115), ὁ δὲ Βούτμανος ἐντεθεῖεν συμπραίνειν ὅτι ἡ λέξις σημαίνει παντοῦ τὸ ὑψιστον σημειον, τὴν ἀκμὴν τῆς νυκτός, τὸ βαθύ σκοτός· κατὰ δὲ Δεδερλ. ἐκ τοῦ μολύνειν, = μελάνειν· ὁρατότερα δὲ φαίνεται ἡ παραγωγή τοῦ Μαγνήτου, ἐκ τῆς βίβ. *myrrke*, ἥτις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Νορδικῇ σημαίνει σκοτός. Παραβλητέον δ' ἐνταῦθα φαίνεται καὶ τὸ τῆς καθωμολημένης μούρας, τὸ μὴ καθαρὸν καὶ μὴ διαφανές τοῦ ἐλαίου, τὸ σκοτεινὸν καὶ θαλόν, καὶ μούργος, ὡς ἐπὶ 9, εἰς μέλανα ζῶα ἀποδιδόμενον, ὥστε συγγ. ἡ λέξις μᾶλλον φαίνεται τῇ βίβ. *myrrke*, κλπ. πρὸς ἀμορβῆς, *tenebrae*).

Ἀμολύντος, 2' ὁ μὴ μολυνθεὶς, ὁ καθαρὸς· «ἀμολύντος τοῦ σώματος» Ἀλεξ. Ἀερὸδ. κατὰ Γαληνὸν ἀρόληντον (πράγματι) = ἐκτριχὸν τῇ μολύνῃ, τὸ ἀποτρέπον ἢ ἀποδιώκον τὸν μολυσμὸν, *impollutus, purus*.

Ἀμολυάρετος, ὁ ὄνομα λογχῶδ Σπαρτιάτου ἐν τῇ τῶν Πλατωνίων μάχῃ Ἦρῶ.

Ἀμολμῆτος, 2' ἄμοιρος Λίσχ. Χο.

Ἀμολμῆτος, ποιητ. 2' α) ὁ ἄνευ μομφῆς, ἄμωπος· β) ὁ μὴ μεμψόμενος Λίσχ. Εὐμ. 453 *in reprehensus*.

Ἀμολμῆτος, 2' ὁ μὴ εἰς μονάδας ἀναγόμενος, ὁ μὴ μοναδικὸς Διμασκ. *in unitates non redigendus*.

Ἀμολμῆτος, ὁ ὁ μὴ μοναχός Ἐρρ. Κασι. 2116 ἐπὶρ. — ἡμῶς Θεοδωρ.

Ἀμολμῆτος, οὐκ, ὁ ὄνομα Τρωῆς Ἰλ. θ, 276 (— —).

Ἀμολμῆς, α, ἡ εἶδος πλακούντος ἐκ μέλιτος Ἀθην. 11, 646, ἡ σημειώσις ἐφθῇ σὺν μέλιτι Ἦσυ. *similago coacta cum melle*.

Ἀμολμῆτος, 2' ἀμολμῆτος· χαρδάρια Νικαν. Θ. 28, κατὰ Σχολ. πομηνική ἢ σκοτεινὸς δεινός 28 ἀμολμῆτος (ἀ).

Ἀμολμῆδες, νόμφοι Ἀπολ. Ρ. 3, 881, κατὰ Σχολ. ἀκόλουθοι, ἡ ἀγροτικά.

Ἀμολμῆς, ἕως, ὁ ἀμολμῆς· ὥστε ἀμολμῆς = οἱ ποιμένες Ὀπ. κων. 3, 296, *pastor*.

- Ἀμορδεύς (ἀμορδός)· ἀκολουθεῖ, συνοδεύει ἢ ὑπηρετῶ Νικαν. ἀποσπ. 35. Μεσ. ἀμορδεύομαι «ἀμορδεύοντο ὅμοια λεπάργω» = ἐκπικνον ὥστε νὰ ἀκολουθῶσι τὰ ὄμοια κλπ. Νικαν. Θ. 349· κατὰ Εἰτ. Μ. ἀπαντᾷ καὶ τὸ-πος ἀμορμεύεται, equivoq.
- Ἀμορδέω· ἀμορδεύω Ἀντιμαχ.
- Ἀμορδής καὶ ἀμορδός· τὸ μεσονύκτιον Ἔτομ. σημαίνει καὶ τὸν ἀχόλουθον, ὃ ἄμα τινὶ ὁρμῶν τροπῇ τοῦ μ. εἰς τὸ Μεσσηνίου· πρὸς ἀμορδός.
- Ἀμορδέτης, ου, ὁ· ὁμοῖος· ἀμόρα· εἶδος πλικοῦντος παρὰ Σικελούς Ἀθην. 14, 646 (πιθα-νὸς ἀμορδής).
- Ἀμορδός, ὁ (κατ' ἀρχ. λεξ. ἄμα, ὁμοῖος καὶ ἐντεῦθεν γράσσεται καὶ ἀμορδός) α) ὁ σύντροφος, ἀκολουθεῖ· Ἀντιμαχ. ἀποσπ. 10· β) ὁ τὴν ἀγέ-λην ἀκολουθεῖν, ὁ ποιητὴν ὁ Νικαν. Θ. 49 ἐξηγ. ἀμορδὸν «τὸ σκατείνον», comes, pastor.
- Ἀμορφεύς, ἑως, ὁ· ὁ τὰς ἐλπίδας ἐκθλίβων Πολυδ. 1, 222, qui exprimit oleas.
- Ἀμόργη, ἡ· 1) φυτὸν τι δὲ οὐ ἔακρον τὸ κόκ-κινον χροῖα Εἰτ. Μ. ἡ χρώματος εἶδος Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 150· 2) τὸ κατακαθίσμα ἢ ἀπόθεμα τοῦ ἐλαίου ἢ κοινῆς μοδρῆς Θεοφρ. κατὰ Εἰτ. Μ. καὶ τοῦ οἴνου τὸ ἀπόθεμα ἢ κοινῆς τροφῆς, τροσιὰ παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις, amurea.
- Ἀμόργης, ου, ὁ· Περσικὸν ἄνθρ. ὄνομα Ἡροδ.
- Ἀμοργίδιον, τὸ· ὕψος τοῦ ἀμοργίς.
- Ἀμοργικός, 3· ἀμόργινος Πολυδ.
- Ἀμόργινος, 3· ἐπών. βαρυτμίον ἱματίων, εἴτε ἀπὸ τῆς νήσου Ἀμοργίου, ἐνθα ἐκαλλιεργεῖτο ἐξαιρετὸν λίνον, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἀμόργη, φυτοῦ χρησιμεύοντος πρὸς βαρὴν πορφυρῶν ὑφανμάτων· ἐντεῦθεν καὶ «ἀμόργινα ἱμάτια ἢ χιτῶνια» «ἀ-μόργινοι χιτῶνες» καὶ μόνον· ἀμόργινα ἐπὶ ἱματίων εἴτε ἐκ λίνου κατασκευασθέντων, εἴτε πορφυρῶν Ἀριστ. Λυσ. 150 (— —)· παρὰ Πλάτ. ἐπ. XIII, 363 ἀντιτίθεται εἰς τὸ «σιελικὰ λίνα», purpureus.
- Ἀμοργίς, ἡ· ἀμόργη Ἀρκαδ. 29· πρὸς Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 73λ.
- Ἀμοργίς, ἰδος· ἡ· 1) λεπτὸν λίνον ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργίου, κατὰ Β. Ἀν. 210 «τοῦ καλλίστου τῆς ἀνθρώπου· τὸ λεπτότατον ἔοικε δὲ βυσσῶ» 2) τὸ ἐκ τούτου βασιμῶν ἱματίων· ἀμόργινος χιτῶν Πολυδ. 7, 74 (— —), linum tenuissimum.
- Ἀμοργίτης, ὁ· εἶδος πλικοῦντος Ἦσυ.
- Ἀμοργμα· σύλλεγμα, ἄρτυμα Ἦσυ.
- Ἀμοργμός, ὁ (ἀμοργίω)· ἡ συλλογὴ, τὸ δρέπειν ἢ συλλέγειν Μελέαγ.
- Ἀμοργνύμι· καθαρῶς, ἀποξηραίνω, abstergo.
- Ἀμοργός, 2· ὁ ἐκθλίβων, ὁ ἐκμαζών, ὁ ἀπ-σινανίζων, ἐπὶ δημαγωγῶν Κρατίν. παρὰ Σουῖδ. ὅστις ἐξηγ. ὁμοῖος· «ἵστέον ὅτι Παισκευίας φησὶ ὡς ἀμοργοὶ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμείλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια· οἱ δ' αὐτοί, φησι καὶ, μοργοὶ ἢ ἀμοργοὶ ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἦγον καροπολογεῖν» Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. qui exprimit, seu exsuagit.
- Ἀμοργός, ἡ· μία τῶν Σποράδιον νήσων, ἐπίση-μος διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ λίνου καὶ πατρὶς τοῦ Σιμωνίδου Στραβ.
- Ἀμορία, ἡ (ἄμα, ὅρας)· ἡ συνόρσεις, τὰ συμ-πίπτοντα ὅρια, confinium.

- Ἀμόριον, τό· πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας Στραβ. τὸ ἔθνην Ἀμοριεὺς.
- Ἀμορίτης, ἄρτος· ἄρτος ἐκ μέλιτος ἀρχ. λεξ. ὅς ἀμόρα.
- Ἀμορμεύω· ἴδε ἀμορδεύω.
- Ἀμορμός· ἴδε ἀμορδός.
- Ἀ-μορρός, 2· ἄμοιρος, δυστυχής· ἴδ' ἄμμορος.
- Ἀ-μορρία, ἡ· ἡ δυσμορία, ἀσχημία Εὐρ.
- Ἀ-μορφο-ποιέω· ποιεῖν ἄμορρον, μεταβάλλω Ἦσυ.
- Ἀ-μορρος, 2· ὁ ἄνευ μορφῆς, ἄσχημος, ὁσ-μορρος, ἐν γένει ἀσχημος, παῖδος, ἀνάστος, ἀσ-χρός, ἀντὶ. τῷ καλῷ Πλάτ. ὑπερθ. ἀμορφό-τατος, καὶ ἰων. ἀμορφέστατος Ἡροδ. deformis· ἐπὶρ. ἀμόρως.
- Ἀ-μορφάω· μετασχηματίζω, ἀμορφοποιέω Εὐστ. καὶ Σχολ. Βενετ. εἰς Ἰλ.
- Ἀ-μόρφωτας, 2· ὁ μὴ μορφωθείς, ἀδιατάκω-τος, ἀσχηματιστός· ὡς Ἰμ. Λοκρ. 94, non formatus.
- Ἀμορς, ἡ· ἄμμος (—).
- Ἀμός, ἀόλη. καὶ ἐπ. 3· ἡμέτερος Ἰλ. ζ, 414, οἱ αὐτοὶ ποιεῖται χρώνται αὐτῷ ἐπίσης ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐμῆς, hostes.
- Ἀμός, ὥρ. ἐμός, 3· Πινδ. Ν, 3, 9, meus.
- Ἀμός καὶ ἀμός· τίς, μόνον ἐν συνθ. οὐδαμῶς, καὶ ἐπικρη. ἀμή, ἄμος, ἄμως, ἀμόθεν.
- Ἀμορς, ὥρ. ἀντὶ ἡμος.
- Ἀμορτί· ἀπληρωτὴ γλῶσσ.
- Ἀμοτος (2), (ἄμναι, ἄω, ὡς ἡ ἀκαί μετρέω) ἐπ. ἐπὶρ. (ἐκ τοῦ ἄματος, ον, βουκ.) ἀμρεστός, ἀ-διαλείπτως ἀκαταπαύστως, inextremum· καλῶς Ἰλ. υ, 300· «ἡμίον· ἄμστον τανύοντα» Ὀδ. ζ, 83, ὡς ἐπὶθ. «ὅθρ ἄμστον» Θεοφρ. 25, 242· «πρ ἄμστον» Μοσχ. 4, 104. Παρὰ μετρ. ποιητ. ἐν γενικωτέρῳ σημασίᾳ· πολὺ.
- Ἀμοῦ, ἐπὶρ. τοῦ ἀμός· τίς μετὰ τοῦ γέ που = κάποιος Λυσ. 24, 20, alieubi.
- Ἀμουγέπου· ἴδ' ἄμός.
- Ἀμοῦλός, ὁ· υἱὸς τοῦ Σιλβίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νομπίτωρος βασιλέως τοῦ Λατίου.
- Ἀμουρός, μόνον Ἑμπεδοκλ. 276· παρ' Ἀριστ. «ἄψας παντοίων ἀνέμων λαμπτήρας ἀμουρούς» ὁ Ἀλέξ. Ἀρσεν. παρέχει ἐκ τοῦ ἀπερῶειν, ὁ Στωρτήσιος ἐκ τοῦ ἀπέργειν, (δηλ. ὁ τοὺς ἀνέ-μους ἀπέργων) ὁ Σνείδερος ἐκλαμβάνει· τὸ «παντοίων ἀνέμων» ὡς παρενθῆκην, καὶ μεταφρά-ζει ἀνῆψας λαμπτήρας μοργίνους· ἴδε μόργινος.
- Ἀμοῦς, οὗ· ἴδ' Ἀρμῶς.
- Ἀ-μουσία, ἡ· ἡ ἐλλείπεις μορρώσεως, ἀπειρο-καλία, ἀμάθεια Πλάτ.
- Ἀ-μουσο-λογία, ἡ· ἀπείδευτος κοινὴ καὶ χο-δαία ὁμιλία Ἀθην. 4, 164.
- Ἀ-μουσος, 2· ὁ τὰς μουσικὰς ξένος, ἀπειρος ποιήσεως καὶ μουσικῆς, ἀπείδευτος, ἀντιπρ. εἰς τὸ μουσικός Πλάτ. Σοφ. 253, τραγῶς, ἀπει-ρόκαλος· ποιητῆς Ἀριστ. θε. 159, «Λεῖδη-θρίων ἀμουσώτερος» παροίμ. ἐπὶ μεγίστης τοῦ πνεύματος ἀπαιδευσίας Ξηροδ. 1, 79, καὶ «περί-τι», ab artibus alienus, inlegans.
- Ἀ-μουσότης, ἡτος, ἡ· ἀμουσία Ἀγ20.
- Ἀ-μούσως, ἐπὶρ. ἴδε Ἀρμῶς.
- Ἀ-μοχθαί, ἐπὶρ. ποιητ. ἄνευ μόχθου, ταλαι-πωρίας καὶ πόνου Ἀίσχ. Πρ. 208, sine labore.

- Ἄ-μόχθητος, 2' ἄμοχος Εὐρ. Ἀργελ. 4-
ποσπ. laboris experts. 12' ἐπὶ ἄ-μοχθητός·
χωρίς κόπον Βαζρ. 9, 2.
Ἄ-μόχθι, ἐπὶ ἄντι ἄμύθητος.
Ἄ-μοχθος, 2' ὁ ἀνὴρ μόχθου, κόπου, καὶ ἐπὶ
πραγ. καὶ προσώπων ἄντα οὐδὲνα πόνον προσ-
νοῦσιν ἢ ἔχουσιν· Ἐνὶ παραμια carens, labore
non fessus, ἄ-μόχθως, ἐπὶ.
Ἄ-μόχλον· ἄγγετον ἀμύθολ. Ἦσυχ.
Ἄμ-μ-, ποιητ. καὶ ἰων. συγκριτ. ἀντὶ ἀναμ.
Ἄμ-μίζομαι, ἀμύζονται· ἀναπαύονται· Ἦσυχ.
ἀναδύλλοντες κατὰ Μ. Ἐτ. ἀμύθολ.
Ἄμ-μίδες· οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι παρὰ
Δίχως· (παιδῶν ἀμύθιδες κατ' Ἀρένασον περὶ
Διελκτ.).
Ἄμ-μάλιν· ὁμοσ' ὁ ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδὸν
Φίλητ. παρὰ Σουδ.
Ἄμ-μᾶλλον· ἀντὶ ἀναμᾶλλον.
Ἄμ-μᾶλος, ποιητ. δ' ἀνιμᾶλος· Πινδ. Ὀ. 7,
110' κατὰ Βούκλιον «ἄμ-μᾶλον θεῖται»=ἀνα-
θεῖται· πῶλος, ἢ κλήρωσις ἢ διανομή· τὸ ἐν Θεοκρ.
28, 4 ἄμπαλος· εἶνε ὄσφρ. ἀντὶ ἀμύθιλος.
Ἄμ-παυμα ἀντὶ ἀνιπαυμα.
Ἄμ-παύσαι· ἀντὶ ἀναπαύσαι.
Ἄμ-παυστήριος· ἀντὶ ἀναπαυστήριος.
Ἄμ-πεδίον, ἀμπεδιήτης, μᾶλλον κεραιωσιμέ-
νης γραπτεῖα· ἄμ-πεδίον κλητ.=ἀνὰ πεδίον ἀνὰ
ἀνὰ πεδιήσεις.
Ἄμ-πεῖρας· ἀντὶ ἀνιπεῖρας.
Ἄμ-πέλαγος· ἀντὶ ἀναπέλαγος.
Ἄμπελ-άνθη, ἢ· οἰνάνθη Λουκ. Προς vitis
Ἄμπελᾶς, δ' ὁ ἐπιμελούμενος ἢ γεωργῶν τὴν
ἄμπελον Λεων. Διοκ. Ιστ. 6, σελ. 626.
Ἄμπελετον, τό· ἄμπελῶν, vinea.
Ἄμπελετός, 2' ἄμπελινός Σουδ.
Ἄμπελ-εργάτης, δ' ὁ ἐργάτης ἄμπελου
Κωνστ. Μανασσ. vinitor.
Ἄμπελ-εργο-ταρρο-λίσκαρ-εργάτης, δ'
λίξεις σχηματίζονται ὑπὸ Κωνστ. Ῥοδίου ἀνεκδ.
τομ. 2, σελ. 626.
Ἄμπελεδόν, ὄνος, δ' ὁ ἄμπελῶν, ἢ ἄμπελος·
Θεοκρ. 25, 157 Λεων. Ταρ. 54, vineum.
Ἄμπελίδας, δ' Ἀργεῖός τις Θουκυδ.
Ἄμπελίδιον, τό· ὅπου τοῦ ἄμπελῆ Λουκ.
Ἄμπελικός, 3' ὁ ἐκ τῆς ἄμπελου, ἀμπελίζτος·
Ἰπποκρ. vinearius· ἐπὶ ἄμπελικῶς=κατὰ τὸν
τρόπον τῆς ἄμπελου Ἀρριαν.
Ἄμπελινός, ἰων. καὶ μετγν. 3 (ἄμπελος)· ὁ
ἐκ τῆς ἄμπελου· οἶνος=ὁ ἐκ σταφυλῶν οἶνος·
καρπός=καρπ. τῆς ἄμπελου, vinum ex uvis.
Ἄμπελινος, τό, ὅπου τοῦ ἄμπελος· Ἀριστ. Ἀγ. 486'
(ἐν τῇ καὶ) ἡμᾶς=ἄμπελος).
Ἄμπελίζ, ἴδος, ἢ· 1) τὸ αὐτὸ Ἀριστ. Ἀγ. 956· 2)
πηγὴν τι· Ἀριστ. Ὀρν. 302' πρὸ ἄμπελινος· 3)
θαλάσσιον φυτὸν Ὀππ. Ἰστ. 2, 7, vitis.
Ἄμπελίτης, ου, δ' ὁ εἰς τὴν ἄμπελον ἀνή-
κων μετγν.
Ἄμπελίτης, ἴδος, γῆ· γῆ εἰς τὴν ἄμπελον ἀνή-
κουσα, γῆ ἐπιθεμένη ἐπὶ τῆς ἄμπελου Στραβ.
7, 316, vinealis.
Ἄμπελίων, ὄνος, δ' ὡρίκων τι πηγόν, ὅμοιον
συκλίδι Ὀππ. Ἰστ. 3, 2, κατὰ Πολυδ. 6, 52
μετγνεν. ὄνομα ἀντὶ ἄμπελῆς.
Ἄμπελο-γενής, 2' ὁ ἐκ τῆς ἄμπελου Ἀριστ. Φυσ.

- Ἄμπελο-χωράριον, τό· ἄμπελῶν.
Ἄμπελό-δεσμον, τό· φυτὸν τι εὐλύγιστον
δι' οὗ οἱ Σικελῆς ἔδενον τὰς ἄμπελους Πλιν.
Ἄμπελόεις, εἶσα, εν, ἐπ. καὶ ἀπὸς δικατάλ.
=πλήρης· ἄμπελῶν Φρυγίη Ἰλ. γ. 484, vitibus
constitus.
Ἄμπελο-εργός, ἀντὶ ἄμπελοεργός.
Ἄμπελό-καρπον, τό· ὄνομα φυτοῦ ὅπερ καὶ
ἀμπελὴν λέγεται Διοσκρ.
Ἄμπελο-κλᾶδής, 2' ὁ ἔχων κλάδους ἀμπε-
λου, Πλανουδ.
Ἄμπελο-κομῆα, ἢ· ἡ καλλιέργεια τῆς ἀμπε-
λου Πολυδ. vitium curatio.
Ἄμπελο-κόμος, 2' ὁ ὁ καλλιεργῶν ἄμπελον,
Κωνστ. Μανασσ. vinitor.
Ἄμπελο-λεύκη, ἢ· λευκὴ ἄμπελος, ὅστω κα-
λομένη ἀπὸ τοῦ λευκοῦ χρώματος τῶν βιζίων·
Ἦδε Πλιν. 23, 1, vitis alba.
Ἄμπελο-μείζα, ἢ· μείζα μετὰ τῆς ἄμπελου.
Ἄμπελο-ποιῆα, ἢ· ἄμπελοεργία, Εὐσταθ.
Ἄμπελό-πρακτον, Ἦδε Διοσκρ. 2, 180, κατὰ
Μοῖραν «Γηθουλῆς Ἀττικαί, ἀμπελόπρακτον Ἐλ-
ληνες», καὶ Ἦσυχ. πόατι· ἔστι δὲ καὶ δοτάνη.
Ἄμπελος, ἢ (κατὰ Πόττιον ἐκ τῆς ἀπὸ Φιλ.
πρὸ. ἔλλω, ὁ περιελλυτόμενος)· 1) τὸ ἄμπε-
λον. τὸ κλήμα τῆς ἄμπελου, συνθ. περισκτ.
«ἄμπελος βοή» ὁ οἶνος Πινδ. vitis. 2) εἶδος
πολλοσχητ. μηχανῆς, vinea· 3) ὄνομα κύριον
ὁ Ἀμπελὶς ἀκροήτορον τῆς ἐπὶ τῆς Μακεδον.
χερσὸν. Σθωνίας, ἦδη Κάρτολι.
Ἄμπελο-στάτης, ου, δ' ὁ φυτεύων (ἢ στυλῶ-
νον) ἄμπελον.
Ἄμπελο-στάτιώ· φυτεύω (ἢ στυλῶνω) ἄμπε-
λον Πολυδ.
Ἄμπελο-υργεῖον, ου, τό· ἡ ἄμπελος.
Ἄμπελο-υργεῖν· κλήματα φυτεύω, καλλιεργῶ
τὴν ἄμπελον· «ὁ ἀμπελοεργῶν»=ὁ τρυγητὴς
Πλουτ. ἰδίως κλαδεύω, Θεοφρ. ἐντεῦθ. με-
ταρ. ἀμπελοεργεῖν τὴν πόλιν=κρατεῖν ὑπὸ
τὴν μάχαιραν τὴν πόλιν, λαφυραγωγεῖν Ἀισχ.
3, 166.
Ἄμπελο-ύργημα, τό· ἀμπελοεργία Πολυδ.
Ἄμπελοεργία, ἢ· ἡ καλλιέργεια τῆς ἄμπελου
Θεοφρ. καὶ ἡ ἄμπελος Πολυδ. 1, 228.
Ἄμπελο-υργός· ἀμπελοεργός μετγν. ὁ καλ-
λιεργῶν ἄμπελιν. ὁ τρυγητὴς Ἀριστ. πλ. 190,
N. Δ. καὶ ὡς ἐπὶ θ.
Ἄμπελο-υργικός, 3' ὁ εἰς τὴν ἄμπελον ἀνή-
κων· ἄμπελοεργική=ἐνν. τέχνη ἢ τέχνη
τῆς καλλιεργείας τῆς ἄμπελου Πλάτ.
Ἄμπελο-τόμος, δ' ὁ τέμνων τὰς ἄμπελους·
«ὁδρίσκων ἄμπελοτόμων» Ἦσυχ. vitis putans.
Ἄμπελο-φάγος, δ' ὁ τρώγων τὰς ἄμπελους·
Στραβ. vitas exedem.
Ἄμπελο-φόρος, 2' ἡ φέρουσα ἄμπελον· γῆ=
γῆ ἐπιτηδεύα διὰ ἄμπελον Θεοφρ. vilifer.
Ἄμπελό-φυλλον, τό· τὸ φύλλον τῆς ἄμπελου,
folium vitis.
Ἄμπελο-φύτης, ου, δ' ὁ φυτεύων ἄμπελον,
vitisator.
Ἄμπελό-φύτος, 2' ὁ μὲ ἄμπελους πεφυτευμέ-
νος Στραβ. vitibus constitus.
Ἄμπελο-φύτωρ, δ' ὁ φυτεύων ἄμπελον, ἐπὶ.
τοῦ Βίγκλου Α. Ταρ. 18 vitis sator.

- Ἀμπελώδης, 2' α) ὁ πλήρης ἀμπέλιον· β) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἀμπέλου, vinealis.
 Ἀμπελών, ὁ ἀμπελότης, τὸ ἀμπέλι.
 Ἀμ-πεπαλὼν· ἴδ' ἀναπάλω.
 Ἀμ-πεῖραι ἀντὶ ἀναπεῖραι.
 Ἀμ-περές, ἐπ. μόνον ἐν τῇ τῆσι μετὰ τῆς διὰ διὰ δ' ἀμπερές· ἴδε διαμπερές Ὀμηρ.
 Ἀμ-πετ-, ἀντὶ ἀναπετ.
 Ἀμ-πευ ἀντὶ ἀναπευ.
 Ἀμ-πεχόνη, ἡ φάρμακον, ἰδίως λεπτὸν ἐπένδυμα, pallium, (ὁμοίως βοσκ. ἀμπεχόν, τὸ) ἔνν. Πλάτ.
 Ἀμ-πεχόνον, τὸ ἀμπεχόνη Θεοκρ. 15, 21.
 Ἀμ-πετάσας ἀντὶ ἀναπετάσας.
 Ἀμ-πέχω, ἐπ. παρὰ. ἀμπεχόν ἀντὶ ἀμπεχόν, μετ. ἡμπεχόμεν. ἀορ. ἡμπεσχόν (ἐκ τοῦ ἀμπίσχω), μελ. ἀμπίξω Εὐρ. Κυκλ. 343, μεσ. ἀορ. ἡμπίσχετο Εὐρ. 1) ἐνεργ. περιόλλω, περιέτω, περικαλύπτω, ἐνδύω· τινί = μέ τι· «κυνὴ πρῶτον νιν» = περιεργ. περικαλύπτει τὸ πρόσωπόν του, σκεπάζει Σοφ. Οἰ. Κ. 315· 2) μεσ. περιόλλομαι, εἰμαι ἐνδεδυμένος ἢ ἐνδύομαι· τὶ Πλάτ. Ρορτ. 490, circumdus, induo.
 Ἀμ-πη, ἡ πόλις παρὰ τὰς ἐκράς τοῦ Τίγριδος ἐν τῇ Περσικῇ κόλπῳ.
 Ἀμ-πηδαία ἀντὶ ἀναπηδαία.
 Ἀμ-πηδήσας ἀντὶ ἀναπηδήσας.
 Ἀμ-πηλίδιον, τὸ πῆλιν Ὑσυχ. πιθαν. ἀμπεχόνον, πῆλιν.
 Ἀμ-πηρος· ἴδ' ἀνίπηρος.
 Ἀμ-πί, αἰολ. ἀντὶ ἀμπί.
 Ἀμ-πίουρος, ὁ ἀμπίουρον τὸν πυλῶνα Ὑσυχ.
 Ἀμ-πίσχουμαι· ἴδ' ἀμπίσχω.
 Ἀμπίσχω· ἀμπίχω Εὐρ. Ἰκετ. ἀμπίσχειν, Τωμ. 14, ἀμπίσχιον, Ἰππ. 191, ἡμπίσχιον ὑφάσματα, Ἰων. 1160, ἀμπίσχιον· «ἡμπίσχετινα σμικρότερον» Πλάτ. Πρωτ. 230· «δοῦλους ἀμπίσχωσαν» πολίτ. 311. Μεσ. ἀμπίσχομαι Εὐρ. Ἐλ. 429· «ἀν ἀμπίσχοιο» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 143· «κρίδανόν μ' ἀμπίσχετε» Ἀριστ. Σφ. 1153· ἀμπίσχιον Ἀριστ. βατρ. 1061· «τὸν δῆμον γλαυτὸν ἡμπίσχιον» Ἀριστ. Λυσ. 1156· ἀμπίσχιος Σφ. 1150· ἡμπίσχιον ἐκκλ. 540.
 Ἀμ-πλακία· σφάλμα, τὸ σφάλμα, ἀμάρτημα, παραπλάνημα, erratum (ἀμπελάσφαλα δροῦτερον) cod. colbert παρὰ Muntelalc. palaeogr.
 Ἀμ-πλακεῖν, ἀορ. 6. τοῦ ἀμπελάσχω.
 Ἀμ-πλακίη, ποιητ. τὸ καὶ ἀμπελάκία, ποιητ. ἡ ἀμάρτημα, ἐγκλημα Ἀισχ. Πρ. 112, ἐν πληθ. Σοφ. Ἄντ. delictum.
 Ἀμ-πλακίητος, ποιητ. 2' α) ἀμάρτωλος, ὑπεργρεῖος, ἐγκλήματος ἐνοχος· τινί, obnoxius· β) ἀμπελάκίητος = ὁ ἀποσπασθόμενος, ἀμπεράντων Σοφ. Τραγ. 120 ἄλλα κατὰ νέας διορθώσ. γράφεται ἀναμπελάκίητος = ὁ ἀναμάρτητος· «οὐδὲν δ' ἀμ' ἔπονται κῆρες ἀναμπελάκίητος» Σοφ. Οἰ. τ. 472 = αἱ εἰς οὐδὲν ἀμπεράνουνται Σχολ.
 Ἀμ-πλακία, ἡ ἀμπελάκία Πινδ. Ισ. 5, 52.
 Ἀμ-πλακίον, τὸ ἀμπελάκία Πινδ. Π. 11, 26.
 Ἀμ-πλακίσκω, ποιητ. ἀορ. 2 ἡμπελάκων (ἐκ τούτου καὶ ἀμπελάκιν, παρὰ. ἡμπελάκημα (συγγ. τῷ πλάξω) ἀμπεράνω, ἀδικῶ, πλημμελῶ· τὰς Αἰσχ. Ἀγ. μετ. γεν. ἀμπεράνω

- τινός, δὲν ἐπιτυχάνω· πατρός = οὐ δύνασθαι ἀποκτεῖναι τὸν πατέρα· «τὶ δ' ἡμπελάκῃται ἐμοί» = τί σφάλμα ἔπραξα Αἰσχ. Ἰκ. 894, ἔτι τετραρῶμα· «-γυναικὺς ἐσθλῆς» Εὐρ. Ἀλκ. 420, pecco, non assequor.
 Ἀμ-πλακω-εργός, ὁ δ' ἀμάρτωλος, ὁ ἐγκληματίας Θεοδ.
 Ἀμ-πλέκω ἀντὶ ἀναπλέκω.
 Ἀμ-πνέω ἀντὶ ἀναπνέω.
 Ἀμ-πνευμα ἀντὶ ἀναπνευμα.
 Ἀμ-πνευσίς ἀντὶ ἀναπνευσίς.
 Ἀμ-πνέει, ἄμπνυε, ἄμπνύθη, ἄμπνυτο· ἴδ' ἀναπνέω.
 Ἀμ-πνοῇ ἀντὶ ἀναπνοῇ.
 Ἀμ-πυγοί· ἀρχὴ ἐν Σωρακοῦσις Ὑσυχ.
 Ἀμ-πολέω ἀντὶ ἀναπολέω.
 Ἀμ-πολιν ἀντὶ ἀνὰ πόλιν.
 Ἀμ-πόνον ἀντὶ ἀνὰ πόνον.
 Ἀμ-ποτε· εἶδος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 971.
 Ἀμ-πρέκία, ἡ πόλις ἐν Ὑπείρῳ, ἥδη Ἀρτα, μετγν. Ἀμδρακία, κατ. Ἀμπερακίωτης καὶ Ἀμδρακίωτης, θηλ. Ἀμδρακίωτης, ἴδως.
 Ἀμ-πρακίος, ἐπὶ 0. 3' ὁ ἀνέκων εἰς τὴν Ἀμδρακίαν.
 Ἀμ-πρακίωτης, παλαιά· ὄνομα Ἀττικῆς νηός· Ἐπιγρ. Βοικχ.
 Ἀμ-πρακόν· μακρόθεν Ὑσυχ.
 Ἀμ-πρεπής, διὰ φ. γραφ. ἀντὶ ἐμπρεπής Αἰσχ. Ἰκ. 120.
 Ἀμ-πρέω· ἔλκω, σύρω Καλλιμ. ἀποσπ. 234· «αἰχμάλωτον Πόριν» Λυκ. 1298· «λυτὸν βίον» = διάγειν Λυκ. 995· κατὰ Σουῖδ. ἀμπερεῖν = τὸ μετὰ ἀμείξης πορεύεσθαι καὶ τὸ βοηθεῖν τῷ ἔλκοντι ζεύγει, traho.
 Ἀμ-προν, τὸ τὸ ἔλκον τοὺς βύας σχοινίον, ἄμπερόν τι ἢ καὶ διαμπερές τῶν ζυγῶν δεδεμένον, ἢ σχοινίον ὃ ἐγχεῖν ἀντὶ ῥυμοῦ ἀρχ. λεξ. καὶ ὁ ἀμπερός Σχολ. Ἀριστ.
 Ἀμ-πτάμενος, καὶ ὁμοί· ἴδ' ἀναπέτομαι.
 Ἀμ-πτολίεθρον ἀντὶ ἀνὰ πτολίεθρον.
 Ἀμ-πτύσσω ἀντὶ ἀναπτύσσω.
 Ἀμ-πτύχῃ· ἴδ' ἀναπτύχω.
 Ἀμ-πυκίω καὶ ἀμ-πυκίω (ἄμπυξ)· α) τὰς μετωπίδους τῆς κεφαλῆς τρίχας ἢ τὸ προκόμιον συνδέω, δένω τὰς ἐμπροσθίας τρίχας· β) γαλινῶα ἀρχ. λεξ. γ) στεφανῶ· «κισσῶ καὶ στεφανοῖσιν ἀμπεκασθέν» Φαλακ. 2.
 Ἀμ-πυκίη, ἡρος, ὁ ὁ γαλινῶς τοῦ ἵππου Αἰσχ. 7, 443, κατὰ τὸν Σχολ. κυρ. οἱ κορυφιστῆρες, τὰ προμετωπίδια, τὰ φάλαρα.
 Ἀμ-πυκίητος, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀμπεκίητον (ποιητ.) = ἵππου γαλινῶν, μόνον παρὰ Σοφ. Οἰ. Κ. 1069, frontalis· ἀμπεκίητος, φάλαρα δηλ. τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν γαλινῶν τοῦ ἵππου Σοφ. Οἰ. Κ. 1071.
 Ἀμ-πυξ, ὄκος, ἐπ. καὶ ποιητ. ὁ, ἡ (ἀμπεχῶ)· α) τὸ μετώπιον, ὁ δεσμός πρὸς ἀνάσεις τῶν τριγῶν τοῦ μετώπου παρὰ ταῖς γυναῖξιν Ἰλ. γ, 469· πρὸ Αἰσχ. Ἰκ. 426, funiculus· β) ποιητ. ὁ τροχὸς ἐνεκα ὁμοιότητος τοῦ σχήματος Σοφ. νετ· γ) ἐπ. ἵππων τὸ προμετωπίδιον, οἱ παρὰ τὸ μέτωπον τοῦ ἵππου δεδεμένοι ἱμάντες, δι' ὧν τὸ στόμιον τοῦ γαλινῶς κρατεῖται ἐν τῷ στόματι καὶ διοικεῖται ὁ ἵππος, ὅθεν καὶ ὁ γαλινῶς αὐτὸς κοῖνι.

Ἀμυχο-φόνος, ὁ φονεὺς τοῦ Ἀμύχου Ὀππιαν.
Ἀ-μύκτηρ, ἥρος, ὁ, ἡ ὁ μὴ ἔχων μυκτῆρας
(μύτην) Στραβ. naso carens.

Ἀ-μυκτικός, 3 (ἀμύσσω) ὁ πρὸς τὸ ἀμύσσειν
(ἐσθλίζειν) ἐπιτηδεύς, ἡ ὁ ἀμύσσειν Πλατ.
συμπ. 2, 9, vim habens dilacerandi.

Ἀμύλιον, τό· πλῆκος· ἐκ στέατος Ἀριστοτ.
προβλ.

Ἀμυλον, τό, ἐνν. ἄλευρον· ἄμυλον λέγεται
τὸ κοινὸς λεγόμενον καταστατὸν (ὁ νισιστής),
ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου, βεβρεγμέ-
νον καὶ σεσμημένον καὶ πεπισμένον, εἰτα τῷ
ἡλίῳ ξηρανόμενον· Σχολ. Θεοκρ. amyllum.

Ἀμυλος (---), βουκ. ὁ· 1) πλάκος ἐξ ἄλευρου
Ἀριστ. Ἀγ. 1057· 2) ἐπιθ. μὴ ἄλεσμένος· ἄμ.
ἄστος· - ἄμυλος=βρώμα τὸ μὴ πεπιτωκὸς ὑπὸ
μύλην· Μ. Ετ.

Ἀ-μύμων, ὄνος, ἐπ. 2 (μῶμος κατὰ αἰολ. με-
ταλλαγὴν, ἣν ἐν τούτοις ὁ Δεδωρλῆν δὲν παρα-
δέχεται, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀμύνειν παράγει=βοηθη-
τικός, μάχιμος, τερπνός) ὁ ἀνευ ἑλαττωμάτων,
ἄμειπτος, ἀνεπίληπτος, ἐξάριτος, ἐκπρεπής,
ἄριστος, ἐπὶ ἐπιστήμῃ καὶ ἐξόχῳ γένει· ἡ ἔργου·
ἀνδρῶν, καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐπίσης· ὅς ἂν ἀμύ-
μονα εἶδῃς=ὅστις ἔχει ἄμειπτον καθαρόν γνῶ-
μην· ὁθεὶν πομπή· Ἰλ. ζ', 171· ὁ γ' ἠθμός· Ἰλ.
ν, 637· οἶκος Ὁδ. α, 232· ἔργα Ἰλ. τ, 245,
non vituperandus, praeclarus.

Ἀμυμώνη, ἡ· 1) μία τῶν Δαναίδων Ἀπολλοδ.
2) πηγὴ καὶ ῥῆξ πρὸς τὴν Λέρονην Πaus.
ἐπιθ. Ἀμυμώνης, ἰα, ιον (---).

Ἀμύνα, μετγν. ἡ (ἀμύνω)· ἀποκρουσίς, ὑπερ-
σπίσις, ἀνταπόδοσις, ἐκδικησις Πλουτ. Θησ. 29
propulsatio ultio (οἱ ἀντικειστέ· ἀπορρίπτουσι
τὴν λέξιν).

Ἀμύνθων=ἑμύνω, μόνον ἀπαρεμ. Σαρ. Οἱ. K
1019 προστ. Ἀριστ. νεφ. 305, μεσ. ἐν τῇ αὐτῇ
σημασίᾳ, ἀμυνάθων Λισχ. Εὐμ. 416, εὐκτ. Εὐρ.
Λυδρ. 722.

Ἀμύνωντος, ὁ· Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνα.
Ἀμύνητι (ἀμύνω), ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς
αἰνῆς γραμμ.

Ἀμύνιας, ὁ, ὁ· 1) ἀμυντικός Ἦσυχ. auxiliarius
2) τοκεστής τις καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις.

Ἀμύντας, συ, ὁ ὄνομα πολλῶν βασιλείων τῆς
Μακεδονίας.

Ἀμύνταιρα, θηλ. τοῦ ἀμυντήρ.

Ἀμυντέον· δεῖ ἀμύνειν Σαρ. propulsandum καὶ
πληθ. ἀμυντέα.

Ἀμυντήρ, ἥρος, ὁ (ἀμύνω)· 1) ἀμύντωρ, auxi-
liator 2) οἱ πρὸς τὰ ἑμπροσθεν ἐστραμμένοι κλά-
δοι τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου Ἀριστοτ. pars
cornum cervini.

Ἀμυντήρας, 2· ὁ πρὸς ἀμύναν ἢ ὑπεράσπισιν
ἐπιτιθέμενος, ὁ ὑπερασπίζων· ὄπλα Πλατ. νομ.
12, 944· «τὸ ἀμυντήριον»=ὁ προμαχών, μέ-
σον πρὸς ἀμύναν πολιτ. 297· «φάρμακον ἀμυν-
τήριον γήριος»=φάρμακον πρὸς ἀπύκρυσιν τοῦ
γήρατος Αἰλ. Ιστ. Ζ, 6, 57, καὶ «ἀμυντήριον ἐξ
ἀπύρων 3, 22. Κατὰ ἀργ. λεξ. «δόδοντες ἀμυν-
τήριος»=οἱ χαυλιδόντες τοῦ ἀγριοχοίρου, au-
xiliarius.

Ἀμυντικός, 3· ὁ ἱκανὸς πρὸς ἀμύναν, ὁ προ-
φλακτικός, βοηθητικός, ἐκδικητικός· ἡ ἀμυν-

τική δύναμις=ἡ ἀποκρουστική δύναμις Πλατ.
πολιτ. injuriae propulsativus· ἐπίρ. ἀμυντικός.

Ἀμύντιον, τό· ἱερὸν τοῦ Ἀμύντα πατρὸς Φι-
λίππου βασιλ. Μακεδονίας, ὑπὸ τῶν Πυδναίων
πρὸς τιμὴν τοῦ ἐγερθεῖν Σχολ. Δημοσθ.

Ἀμύντοχος, ὄνοκ. ἀντί· Ἀμύντας Θεοκρ. 7, 132.

Ἀμύντωρ, ὄρος, ἐπ. καὶ ποιητ. ὁ ὁ βοηθός,
ὑπερασπιστής, προστάτης, τιμωρός, ἐκδικητής·
πατὴρ Εὐρ. Ὀρ. 1588 καὶ μετγν. ποιητ.
defensor.

Ἀμύνω, καὶ ποιητ. ἐπεκτετ. τύπος ἀμυνάθω (μύ-
νη, πρὸς λατ. moenia, mu-rus, mu-ni-o ὁ ὁ)

1) ἐνεργ. ἀποτρέπω, ἀπελάυνω, μακρὰν κρατῶ,
ἀπείργω· «τί ἀπὸ τίνος»· «Δαναῶν ἀπὸ λοι-
γὸν ἀμύναι» Ἰλ. π, 65· «ἀρῆν ἀπὸ οἴκου» Ὁδ.
ρ, 538, τίνι τι· «Δαναοὶσι λοιγὸν» Ἰλ. α, 456
καὶ μόνον· τί «λοιγὸν ἀμύνει» Ἰλ. ε, 603· (ἡ
δοτικ. τοῦ προσώπ. νοεῖται ἐκ τῆς συνεχείας),
ἀποτρέπω, ἀποδιώκω, ἡ μόνον· «τινὶ=διὰ τινα»
βοηθῶ αὐτόν, περιστάμη· Ἀργεῖος Ἰλ. α, 518·
-τῇ πόλει· Ἀριστ. Ἰππ. 575· (ἡ αἰτιατ. νοεῖται ἐκ
τῆς συνεχείας)· λέγεται δὲ καὶ «τί τίνος»=τί
ἀπὸ τίνος· «-θυσίᾳ βέλη ψυγᾶ» Σαρ. Οἱ. τ. 888
καὶ μόνον· «τινὸς π. γ. -υγῶν=ὑπερασπίζειν
τὰς νῆας Ἰλ. ς, 371· ἡ «περὶ τίνος»=ἐκδικῶ
αὐτόν Ἰλ. ρ, 182· «τί τινι»=ἀποδίδωμι τι ἀντί
τίνος Ἰλ. λ, 588, ἡ μόνον τινί=μέ τι ἀμύνω,
ἀποκρούω, καὶ μόνον τί ἢ τινί· καὶ μετ' ἀπα-
ρεμ. εἰμὶ ὠφέλιμος, ἀντίσμιος πρὸς τι· πρὸς δέ.
ἀπολ. «τὰ ἀμύνοντα»=τὰ μέσα πρὸς τὸ ὑπερα-
σπίζεσθαι 2) μεσ. ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποκρούω, ἢ ἀ-
ποτρέπω, κωλύω, βοηθεῖν ἑαυτῷ πορίζω
ἐντεθῆ. καὶ ἀντιδρῶ, ἐκδικουμαι, ἀνταποδίδω
καὶ μάλιστα· τί τινα=εἰς τινα, κατὰ τίνος,
τινὸς=ἐνεκὰ τίνος· τινί=μέ τι καὶ οὕτω· «τοῖς
ὁμοῖσι»=ὁμοῖον ὁμοῖος ἀνταποδίδω Θεοκρ.
1, 42, ἀπολ. ὑπερασπίζουμαι, μάχομαι, τινί
=μέ τι, ἢ διὰ τινα Πλατ. νομ. «περὶ τίνος» ἢ
«ὑπὲρ τίνος» διὰ τι, ἢ ἐνεκὰ τίνος=περὶ πάσης
Ἰλ. μ. 243· «περὶ οἰκίας» Θεοκρ. 2, 39, καὶ ἐκ-
δικουμαι=ὑπὲρ τίνος Ἰσοκ. 4, 184, πρὸ πάν-
των Πολυδ. 6, 4, 8· ὁμοῖος «ἐπὶ τινι» ἢ μόνον·
-τινὸς=διὰ τι· μετὰ διπλῆς αἰτ. «ἐρινὸς τάδε»
δηλ. τὰς ἐρινώδας οὕτως ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποτρέψαι
Εὐρ. Ἰφ. καὶ μετὰ μετοχ. propulso, opem
fero, pugno, rependo.

Ἀμυξ, υγος, ἡ· ἄμυξις.

Ἀμύξ, ἐπίρ. ἐσχιτιστὴς, ἐξηγαγὸς· διάφ. γραφ.
παρὰ Νικαν. Θ. 131 ἀντί ὁδᾶς, vellicatim.

Ἀμύξανος· ἀνύσιος Ἦσυχ.

Ἀμύξις, ἡ· ἡ ἀμυχή (ἀμύσσω Ὀρφ. Ἀργ. 24,
παρὰ τοῖς ἱατροῖς ἢ ἐγγράφαις ἢ ἐκτομή vellicatio, laceratio.

Ἀ-μυος, 2· ὁ μὴ ἔχων μῦς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμυροχούρης· ἀνὴρ τις τῶν ἐν Πέρσαις περι-
ιώνικων, τὴν ἀξίαν ἀμυροχούρης, μέγα δὲ τοῦτο
παρὰ Πέρσαις Γεωργ. Ἀκροπ. 76.

Ἀμύργιοι, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος ἐν Ἀσίᾳ, ἀνα-
τολ. τῆς Ἀράβης λίμνης ἢ Ἀραλίας θαλάσσης
Ετ. Μ.

Ἀμύρητον· τὸ ἀτέλειστον, τὸ τέλος μὴ ἔχον

Ἀ-μύριστος, 2· ὁ μὴ με μύρον ἀλειμμένος
Πλουτ. Που. unguentis carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἀμύριος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μύς Ἰπποκρ. musculis
carens.

Ἄ-μυροι· τόποι ὑγροὶ καὶ διαρρέοντες ἀπὸ τοῦ
μυρεῖν καὶ βεῖν Ἦσυ.

Ἄ-μυρος, 2· ὁ ἀνεμώων Χρ. Σιβ.

Ἀμυρός, ἢ 1) πόλις Θεσσαλίας, κατ. Ἀμυρέας,
ἐπιθ. ἀμυρήιος. θηλ. ἀμυρήϊς Ἀπολ. Ρ. 2)
παταμός ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἀμυρταίος, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἦροδ.

Ἀμυρτόν (μάτιον Κρήτες Ἦσυ.

Ἀμύς· ὁμοῦ, σὺν αὐτῷ Ἦσυ.

Ἀ-μύσακτος, 2· ἀδελυκτος Β. Ἀν. 321.

Ἀμύσσω (ἄ), ἀττ. -τω (συγγ. τῷ νόσσω, κεντῶ,
τὸ δὲ ἀμύσσω=ξάνω ἐνούμενα ἐν τῇ κοινῇ σημ.
τοῦ ἐπιτέμνω) ἐπ. ἰων. καὶ μετγν.=καταξάνω,
γρατίζοντιζω, διακνίζω, κεντῶ, ἐγγρατίζω, κα-
τακόπτω· «χεροὶ στηθεα» Ἰλ. τ. 284, μεταφ.
πληγῶν, λυπῶ· «θυρόν ἀμύσεις χιούμενος»=
διὰ τῆς ὀργῆς θέλεις πληγῶσαι τὴν καρδίαν σου
Ἰλ. α. 243, pungo.

Ἀ-μυστ-αγώγητος, 2· ὁ μὴ εἰς τὰ μυστή-
ρια μυθεῖς, ἢ εἰσπαθεῖς μετγν. non initiatus.

Ἀ-μυσται· «ἀμυστὶ πίνειν» διὰ μιᾶς πίνειν,
χωρὶς νὰ κλείσῃ τὰ χεῖλη Κλημ. Ἀλ. (μύτω)
Ἀνκρ. 8, 2 Λουκ. Τοξ. 45, patente ore.

Ἀ-μυστηράστος, 2· ἀμυσταγώγητος· Σχολ.
Θεοκρ. 3, 51.

Ἀ-μυστὶ· ἀμυσται.

Ἀ-μυστίζω· πίνω διὰ μιᾶς, ἀπνευστὶ (μονο-
φρεῖ) Εὐρ. Κυκλ. 562, παρὰ Πλουτ. Συμπ.
3, 3 ἐξηγεῖται· «ἄθρου καὶ ἀπνευστὶ πίνειν»
hiante ore bibo.

Ἀ-μυστις, ἰδος, ἢ· τὸ πίνειν διὰ μιᾶς, ἀ-
πνευστὶ, ἢ ἀθρόα πόσις· «-μυκὴν δεξιόσθαι»
Εὐρ. Ῥησ. 419· «ἀμυστιν ἐκλάμπειν»=διὰ μιᾶς
κενοῦν (ἀδειάζειν) Ἀριστ. Ἀγ. 1189· κατὰ Πω-
λυδ. καὶ Σχολ. Εὐρ. μέγα ποτήριον ἐν χρῆσει ἐν
Θρακικοῖς συμποσίοις, largus haustus.

Ἀ-μυστος, 2· ὁ μὴ μεμυημένος μετγν.

Ἀ-μυστρός (μύσος) ὁ· ὁ ἀμύαντος, καθαρὸς
Παρθεν. παρ' Ἠραϊστ.

Ἀ-μυχή, ἢ· οὐλή, ξέσχιμα, διαρραγή, πληγή·
«μεγάλας ἀμυχὰς καταμύξαντες» Ἀθην. 14,
165. Κατὰ Β. Ἀν. 21 τὰ ὑπὸ πολλῶν κνίσματα
καλούμενα.

Ἀ-μυχηδόν, ἀμυγί· ἀμύξ ἀρχ. λεξ.

Ἀ-μυχίαιος, 3· ὁ ἐν εἶδει ἀμυχῆς, ὁ ἐπιπόλαιος,
ὁ μὴ διαρκής Πλατ. Ἀξ. 366, superficialis.

Ἀ-μυχυμός, ξιφίων· πληγὴ ἐκ ξιφίων Θεοκρ.
24, 124.

Ἀ-μυχὺς καὶ ἀμυχρὸς Σοφ. ἀποσπ. 834· πρὸς
ἀμυστρός· «ἀμυχὸν τὸ μὴ μυστρὸν ἀλλ' ἀγνόν
καὶ καθαρὸν» Ἦσυ. καθαρός, ἱερός.

Ἀ-μυχώδης, 2· ὁ ἐν εἶδει ἀμυχῆς, ἢ ὁ πλήρης
ἀμυχῶν Ἰπποκρ.

Ἀμύω· ἡμῶς Ἦσιθ. παρὰ Μ. Ετ.

Ἄμφ. ποιητ. συγκοπ. ἀντὶ ἀναφ.

Ἀμφ-αγαπάζω καὶ ἀμφαγαπάζομαι, ἐπ. με
ἀγάπην περιβάλλω, περιπτύσσομαι τινα, σφύδρα
ἀγαπῶ, ξενίζω τινά Ὁδ. ξ, 381, τὸ μεσ. Ἰλ.
π. 192, more amplector.

Ἀμφ-αγαπάω· τὸ αὐτὸ Ὁμ. ὕμν. Δημ. 439·
«εἶδον κακόν» Ἦσ. Ερ. 58.

Ἀμφ-αγείρομαι, μόνον ἐπ. ἀορ. ἀμφαγέ-
ροντο καὶ ἐπ. ἀμφηγερέθομαι, (ἐν τμήσει) συνα-
θροίζομαι περὶ τι Ἰλ. σ. 37, ὁ Ἀππ. Ἀλ. 3,

232 ἐσχημάτισεν ἐντεθεὶν ἐνεστώτα ἀμφαγέ-
ρονται (καὶ βουκ. ἐνεστ. ἀμφαγέρομαι), circum-
congregor.

Ἀμφ-αγνοέω, ἡμφηγνόνου ἀντὶ ἡμφηγνόνου
Ἐαν. Ἀν. 2, 5, 33· ἴδ' ἀμφηγνοέω.

Ἀμφ-αδᾶ· ἀμφαδόν Ὁδ. τ, 391.

Ἀμφ-αδεῖ· τὸ αὐτὸ Ἀρχ.λ. 31.

Ἀμφ-αδῖην καὶ ἀμφαδᾶ, ἐπ. ἐπὶ. ὡς καὶ τὸ
ἀμφαδόν (ἀμφοῖ. οὐδ. ἐν. ἡ πληθ. τοῦ ἀμφα-
δός=ἀμφαδῖος)· φανερώς, δημωδῶς, ἀπροκαλύ-
πτως, προδήλως ἐκ τοῦ φανεροῦ Ὀμηρ. Θεογν.
Ἀπ. Ρ. aperte, palam.

Ἀμφ-αδῖος, ἐπ. 3, ἀντὶ τοῦ ἀγρήστου ἀναρά-
διος (ἀναπαρῖος), φανερός, καταδῆλος, ἀληθής·
-γάμος Ὁδ. ζ, 288, apertus.

Ἀμφ-αδόν (πρὸς ἀναπαρδόν)· φανερά, ἀπροκα-
λύπτως ἀντιθ. τῷ λήθη Ἰλ. η, 243, τῷ ὄβλω
Ὁδ. α, 296, κορυφῶν, ξ, 330· «ἀμφαδόν ἀγο-
ρεῖν» Ἰλ. ι, 370· κυρ. οὐδ. τοῦ ἀμφαδός· ὡς
φαίνεται ἐν τῷ «ἀμφαδᾶ ἔργα γέννηται».

Ἀμφασεικοῦς· κύκλω σπειρομένη· Ἦσυ.

Ἀμφ-αής, 2· οἶκος ἀπερίσκεπτος Ἦσυ. domus
undique conspicua, πιθανῶς καὶ ὑψηλῇ, καὶ παν-
ταχόθεν θεατὴ οἶκος.

Ἀμφ-αικτήρ· διπλοῦς χιτῶν Ἦσυ. (πιθαν.
ἀμφεικτήρ).

Ἀμφ-αίματόω· αἱματώων πανταχόθεν ἢ κα-
ταμάτωων, κατακόπτω, φονεύω, cruentare e
trucidare.

Ἀμφ-αίνω· ἴδ' ἀναφαίνω.

Ἀμφ-αίρω, μελ. ἀμφαιρῆσεται=περισχισθί-
σεται Ἦσυ.

Ἀμφ-αἵσσομαι, ἐπ. μόνον ἐν τμήσει· πανταχό-
θεν ἐφορῶ, πανταχόσε περιέπταμαι Ἰλ. λ, 417
ἀλλὰ· «ἀμφὶ δὲ χαίται ὄμους αἵσσονται»=σεί-
ονται, κινούνται περὶ τοὺς ὤμους Ἰλ. ζ, 510,
undique irruo, motor.

Ἀμφ-αἰώρῳ· κορυφῇ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀμφ-ἄκανθος· ὁ δλόγυρα ἔχων ἀκάνθας, κατ'
ἄλλας διορθ. ἀμφ' ἀκανθάν· Ἰων παρὰ Πλατ.

Ἀμφάκης· ἴδ' ἀμφήκης.

Ἀμφάκιον, τό· ἡ πᾶσα Δουκαγγ. Faδx.

Ἀμφ-ἀκολουθῶ· δλόγυρα ἀκολουθεῖν Εὐσταθ.
Ἀμφ-ἀλλᾶλᾶζω· πανταχόθεν ἢ δλόγυρα ἀλα-
λᾶζω, circum clamorem tollō.

Ἀμφ-ἀλλᾶλημα· περιπλανῶμαι, περιφέρομαι
δλόγυρα Ὀππ. κυν. 3, 423.

Ἀμφ-ἀλλάσσομαι· περιπλανῶμαι μόνον παρὰ
ἀμφαλλᾶμαι με σημ. ἐνεστ. circumfero.

Ἀμφ-ἀλείφω, ἐπ. ἐν τμήσει· κύκλω ἀλείφω,
περιλείφω Ἰλ. ω, 582, circumungo.

Ἀμφ-ἀλλάξ· ἐναλλάξ Ἀθην. alternatim.

Ἀμφ-ἀλλάσσω ἢ -άττω· ἀλλάζω ἢ μετα-
βάλλω ὅπως διόλου· ἀμφαλλάξει· καθ' Ἦσυ.
ὁμοῦ βαδίζοντας ἀφ' ἑτέρως ὁδοῦ χωρισθῆναι·
«πρώτους ἀμφαλλάξει Διὸς ρυτῆρας ἀγαυούς»=
μετέβαλε Ὀππιαν. Κυν. 3, ἀμφαλλάξαι συνω-
νυμ. ἐστὶ τοῦ ἀμείψασθαι Σχολ. Ὀμ. Ἰλ. ω,
273, mutō.

Ἀμφαμῖνεται, οἶ· οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ Κρήσι·
οἱ καὶ ἄγρον δούλοιο ἐγγώριον μὲν ὄντες, δου-
λωθέντες δὲ κατὰ πόλειμον Ἀθην. 6, 263.

Ἀμφ-αμματίζω· δένω ὀλόγυρα, περιδένω
Ὀρίδας. vincio, circumligo.

Ἀμφανά· μάλιστα Ήουχ.

Ἀμφ-αναδείκνυμι· προτάινω, δεικνύω Χρ. Σιβ. 12, ostendo.

Ἀμφανά· πόλις δωρική Ἐκατ. ὁ Θεόπομπος καλεῖ αὐτὴν Ἀμφανάιν, κατ. Ἀμφανατος καὶ Ἀμφαναϊσός· (πιθανῶς ἐν Θεσσαλίᾳ· ὅρα Στ. Βυζ.).

Ἀμφ-άναξ· ἀμφανάξ.

Ἀμφ-ανδόν· ἀναφανδόν.

Ἀμφ-ανής, 2· ἴδ' ἀμφανής.

Ἀμφ-άζιον· πόλις, τὸ ἐξ αὐτοῦ Ἀμφαζίτης Στραβ. πιθανῶς παρὰ τὸν Ἀζιον καμένην.

Ἀμφ-αξονέω, ἀμφαξονέω. Κατ' Εὐδοκ. ἐν Ἰλ. ἀπὸ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἀρμάτων εἴτε ἀμαξίων, τὸ μὴ πορεύεσθαι ὀρθόν· (ὁδηλ. ὅταν οἱ ἄξονες στρέφονται ἐφ' ἐκάτερα) κατὰ Πaus. λέγεται ἐπὶ τῶν τὰ γόνατα ἀθενούντων καὶ ἐκχλωμένων· ἢ κατὰ Φρυγιγ. τὸ περινεύειν ἐπὶ θάτερον μέρος, ὅπερ ἐστὶν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀμαξίων τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος·.

Ἀμφ-ἀραδέω, ἐπ. κύκλω κροτῶ, περικροτῶ, περιφορῶ, μόνον ἀορ. Ἰλ. φ, 408, circumstrepo.

Ἀμφ-αραδίξω· ἴδ' ἀμπαράδειω.

Ἀμφ-αρής, 2· περιουμένη, κατωλιγωρουμένη Ήουχ. despecta, neglecta, ἐτι γυμνός, ἐπιφανής, ἴσως ἀρνήης.

Ἀμφ-ἀρίστερος, 2· ὁ ἀριστερὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὥστε οὐκ αἴσιος, οὐ δεξιός· ἀντιθ. περιδέξιος κομικ. λέξεις Ἀριστ. ἀποσπ. παρὰ Γαλην. laevus utraque manu.

Ἀμφ-αφρμένη ἀντὶ ἀφαρμένη δίκελλα παρὰ Λάκωσιν Ήουχ.

Ἀμφ-ἀσίη, ἐπ. ἡ ἀναφασίη, ἀναφασία, ἀφωνία, κατὰ Πληγ. Ἰλ. ρ, 695, haesitatio linguae.

Ἀμφ-αυγέω, ἀμφαυγέω· ἀντιλάμπει, ἢ ἀμυλλάμπει Ήουχ.

Ἀμφ-αυξίς, ἢ ἡ παραυξίστησις λέγεται ἐπὶ κορμοῦ δένδρου οὗ ἐκὼντησαν οἱ κλώνοι Θεοφρ.

Ἀμφ-ἄυτέω ἐπ. (ἐν τμήσει)· ὀλόγυρα ἤχῳ, περιηχῶ ἐν τμήσει Ἰλ. μ, 160, circum reso.

Ἀμφ-αύω· ὀλόγυρα ἤχῳ, περιηχῶ Ήουχ. circumsono.

Ἀμφ-ἄφάω καὶ μεσ. ἀμπαφάομαι, ἐπ. μετοχ. ἐνεστ. -φώνω ἐπ. ἀντὶ -φών ἀπαρρ. ἐν μεσ. -φάσθαι ἀντὶ· -φάσθαι παρ. -φάωντο ἀντὶ· -φώντο = περίφ ψηλαφῶ, ψάφω, ἐρᾶπτομαι· -τόξων = διὰ χειρὸς ἔχω τὸ τόξ. Ὁδ. α, 586, contracto.

Ἀμφεία, ἢ πόλις Μεσσηνίας Πaus.

Ἀμφ-εικάς, ἄδος, ἢ ἡ μετὰ τὴν εἰκοστήν ἡμέρα, ἢ ἡ περὶ τὴν εἰκοστήν Ήουχ.

Ἀμφ-εἰλέω· περιυλίσσω, περιζωννύω Φιλητ. παρὰ Στραβ. cingo.

Ἀμφεῖον, τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀμφίονος ἐν Θήβαις.

Ἀμφείρα, ἢ ἐπὶ τῆς Ἀθηναίς Λυκοφρ. 1163.

Ἀμφ-εκτέον· περιδλητέον Ήουχ. induendum.

Ἀμφ-εκτήρ· ἴδ' ἀμφαικτήρ.

Ἀμφελαΐς· μάζα ἐλαίου πλήρης Ήουχ. maza oleo exsaturata.

Ἀμφ-ελελίξω· ὀλόγυρα κινῶ, συνταράττω Ἀπολλιν. ψ. 28, 16, circum concutio, moveo.

Ἀμφ-ελικτος, ποιητ. 2· ὁ περιτυλιγμένος Εὐρ. Ἠρ. μ. 399.

Ἀμφ-ελίσσω, ποιητ. ἀττ. -ελίττω· περιτυλίσ-

σω = -χειράς τινας Εὐρ. Ἀνθ. 426· «-γνάθους τέκνοισι» Πινδ. Ν.

Ἀμφ-έλκω ἀντὶ περιέλκω Διον. Περ. 268, circumtraho.

Ἀμφ-έλωτρώω· ὀλόγυρα σκεπάζω Λυκοφρ. 75, contego.

Ἀμφ-ελύτρωσις, ἢ περιτύλιξις.

Ἀμφ-ενέπω, ἔνευ μελ. ἐπονομάζω, καλῶ Νικαν. Θ. cognomino, appello.

Ἀμφ-ενώτας· ὁ κρητικὸς γιτών Ήουχ.

Ἀμφεπ(α)ξ, δωρ. ἀορ. τοῦ ἀμφεπιάζω.

Ἀμφέπω· ἀμφίπω Σοφ. Εὐριπ.

Ἀμφ-ερεῖδω· ὀλόγυρα ἐρεῖδω, θέτω Λυκοφρ. 504, circumpono.

Ἀμφ-ερέφω· ὀλόγυρα σκεπάζω Ἀντιπ. Ἀν-θολ. Πάλ. contego.

Ἀμφ-ερυθαίνω· ὀλόγυρα ἢ πανταχόθεν κοκκινίζω Κοῖντ. Σμ. 1, 60, circum rubefacio.

Ἀμφ-έρχομαι, ἐπ. μόνον ἐν ἀορ. ἀμφηλυθόν· περιέρχομαι, περικυκλῶ Ὁδ. ζ, 112, circumeo.

Ἀμφ-ερίω· ἴδ' ἀναφέρω.

Ἀμφ-φεύγω, μόνον. ἴδ' ἀναφεύγω.

Ἀμφ-εύω ἰων. (εὖω)· πέριξ ἐπικαίω (ἐν τμήσει).

Ἀμφ-εφύβαθεν αἰολ. ἀντὶ ἀμπεφωδύθησαν τοῦ ἀμπεφωδέομαι.

Ἀμφ-έχ' ἔνε· ἴδ' ἀμφογέσσω.

Ἀμφ-εχόθη, ἀμφ-έχυτο· ἴδ' ἀμφογέω.

Ἀμφ-έχω, ἀντὶ ἀμπέχω, Κοῖντ. Σμ. ὁ αὐτὸς τύπος εὐρύται ἀπαξ καὶ παρ' Ἀπολ. Ρ.

Ἀμφ-ηγερέθωμαι· ἴδ' ἀμπαγέρομαι.

Ἀμφ-ήκης, ἐπ. καὶ ποιητ. 2. δωρ. ἀμφ-ἄκης, γεν. εὖς (ἀκῆ)· ἀμφοτέρωθεν ὀδύς, δίστομος, ἀμφοκόπος· -φάσχανον Ἰλ. κ, 256· -ξίφους φ, 118, γενικῶς. -κέντρον Ἀίσχ. Πρ. 694· -γλῶττα Ἀριστ. νεφ. 1144, ancers, ἐπὶ χορημοῦ, ἀμφοδύλος, ἐπικμφοτερίζων Λουκ.

Ἀμφ-ἡλιξ, ἰκος, ὁ, ἡ, (ἡλικία)· 1) ὁ ἀμφοδύλος, ἀσαρδὸς γένους, ἐρμπαρδύτιος· 2) πρεσβυτικὸς, γεροντικὸς, ἀπηρχαιωμένος, ἀμφοδύλ. γραφή ἀντὶ ἀφῆλιξ.

Ἀμφ-ἡλυθ'· ἴδ' ἀμπερέρχομαι.

Ἀμφ-ἡμαι, ἐν τμήσει κύκλω κάθημαι, circum sodeo.

Ἀμφ-ἡμερινός, 3· ἀμφοήμερος· -πυρετός = καθημερινός πυρετός Πλάτ. Τιμ. 86 καὶ ἱατρ.

Ἀμφ-ἡμερος, 2 (ἡμέρα)· καθημερινός, καθ' ἐκάστην ἡμέραν· «τὸ ἀμφοήμερον» ποιητ. ὁ καθ' ἡμερινός πυρετός Σοφ. ἀποσπ.

Ἀμφ-ἡρεφής, ἐπ. 2 (ἐρέφω)· περιεκαλυμμένος ἀμφοτέρωθεν, κύκλω, ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ἐπικεκλεισμένος· -φάρετρον Ἰλ. α, 45, circumtectus, ἐπὶ θ. τῆς φάρετρος.

Ἀμφ-ἡρης, 2 ποιητ. (ἄρω)· α) κύκλω προσηρμοσμένος, πανταχόθεν ἐνηρμοσμένος, ἐντεθειμένος· -σκεναί Εὐρ. ἰων. 1129· -ξύλα Εὐρ. Πρακλ. μ. 243· 6) (ἐρέσω) ἀμφοτέρωθεν ἐρρεσσύμενος, ἡ κώπας ἔχων· -ναῦς Ήουχ. -δούρι Εὐρ. Κικλ. 18.

Ἀμφ-ἡρικός, ἀττ. 3 (ἐρέσω)· ὁ διπλῶς ἔχων κώπας· -ἀκάτιον = περιεπαικτικὸν ἀκάτιον, ἐνθα ἑκαστος μὲ δύο κώπας ἔπρεπε νὰ ἐρέσῃ Θουκ. 4, 67, linis remis instructus.

Ἀμφ-ήριστος, ἐπ. 2 (ἐρίξω)· ὁ ἐκατέρωθεν ἀμφοδύτης· «ἀμφοήριστον ἔθηκεν» = τὴν νή-

κην αὐτῷ διημερισθῆναι. Ἰλ. φ, 382· — ἐλπίδες Πολυδ. 5, 85, 6, ambiguous.

Ἀμφί, (συγγ. τῷ ἄμφω, λατ. *amb*, *amph*, ἐν συνθέσει. π. 10λ. ἀμφί πανσχετ. ἀμφί πρὸς. Π. πρὸς αἰτίας ἀμφί καὶ περὶ ἐκπαράξουσιν τὴν αὐτὴν σχέσιν, μετὰ τὴν πείρην διαφέρουσιν δὲ ὅτι ἡ μὲν ἀμφί σημαίνει τὸ πείρην ἐξ ἀποτέρων τῶν μερῶν ἑνὸς ἀντικείμενου, ἡ δὲ περὶ τὸ πανταχόθεν, ὡς ἐν συνθέσει ὀνόματι δεικνύται· ἀντικείμενα ἀμφιβάλλαστος· ἀλλὰ, «νήσος περίρρυτος» καὶ τοι καὶ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἡρᾶται ἀντικείμενον τι· οὕτω «νήσος ἐν ἀμφιρύτῃ» ἀμφιβάλλος· Ἰθάκῃ· πολλάκις δὲ συναλλάσσονται αἱ δύο προθ. ἀδιαφοροῦς, 461·) ἐπιρρημ. πείρην, κύκλῳ, εἰς ἀποτέρω τὰ μέρη, ἀποτέρωθεν, ἢ καθ' ἑκάτερον· ἐπὶ δὲ χωρὶς, δι' αὐτῶν. Π. πρὸς. 1) μετὰ γεν. α) τοπικῶς (καθ' Ὀμηρ.) πρὸς δὴλωσιν τῆς κατὰ τόπον ἀποστάσεως, ἐκ περιούχης τινος, (σπανίως καὶ μόνον ποιητ.)· «ἀμφί πορφυροῖον πέπλων ξίφῃ σπάσαντες» = ἐλκυσάντες τὸ ξίφ. ἐκ τοῦ περικαλύπτοντος πέπλου Εὐρ. Ὀρ. 1457· 6) εἰς δὴλωσιν τῆς ἡσυχίας περὶ τι· ἀντικείμενον διατριβῆς (σπ. ποιητ. καὶ ἀπαξ παρ' Ἡροδ. «νέμεται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσύντος» Θεοκρ. 25, 9· 2) πρὸς δὴλωσιν αἰτίας ἐκ φυσικῆς ἢ ἡθικῆς διατριβῆς ἢ ἐνασχολήσεως περὶ τι ἀντικείμενον, ὅπου εἶναι τὸ προκαλοῦν καὶ ἀφορμὴν δίδον, καὶ ἐξ αὐτοῦ προέρχεται ἡ τοῦ ῥήματος· (ἐν τῷ παλαιῷ συνηθ. περὶ μετὰ γεν.) = περὶ οὗ δὲ λόγος, ἐνεκέν τινος, διὰ τι, κύκλῳ, ἀναφορὰς τὸ πρὸς τι· «ἀντιθέσθαι πίδακος ἀμφ' ὀλίγῃ» Ἰλ. π, 825· «διαφέρεισθαι ἀμφ' ἑνός» Ξεν. Ἀν. 415, 17, contendere de· «τῆς δίκης τῆς ἀμφ' τοῦ πατρὸς» Ξεν. Κερ. 3, 1, 8· «ἀείδειν ἀμφ' φιλότῳ» = (οὕτως εἰπεῖν) διατρίβει παρὰ τὴν φιλότ. = ἔδειν = ἔδει· περὶ τῆς φιλότ. Οἰδ. θ, 267· «πάντα τὰ ἀμφ' ἑμοῦ» = πᾶν τὸ πρὸς ἐμὲ διαπραχθὲν ἀδίκημα· «τοσαῦτα ἐγένετο ἀμφ' κρίσις» = ὡς· πρὸς τὴν κρίσιν (ἐκλογὴν) τοσαῦτα ἔγεν. Ἡρ. 6, 131· «ἀμφί Φυίδου» = πρὸς Φυίδου Ἀπολ. Ροδ. «ἀμφί γυναικός» = χάριν ἣ ἐνεκεν μίαν γυναικός Πινδ. Π. 11) Μετὰ δοτ. 1) κατὰ τόπον πρὸς δὴλωσιν διατριβῆς περὶ τι, ἢ πείρην, παρὰ τινι, πλησίον (ποιητ.) «ἀμφ' ὄμοισι» Ἰλ. λ, 527· «ἀμφ' στήθεσι» 6, 338· «ἀμφί κεφαλῇ» = περὶ τοὺς ὄμους, στήθεσι· ω, 163 κλπ., «ἀμφί πόλῃ» ε, 466 = πλησίον· «πυλῶν σὺλα καὶ ἀμφ' οὐκ ἐλπίσιν» = ἐγγύς Σοφ. Αἴ· «ἀμφί κλάδοις» = περικυκλωμένοι ὑπὸ κλάδ. Εὐρ. Φοιν. 2) χρονικῶς, μόνον σποραδ. «ἀμφ' ἐνί» = εἰς μίαν (ἡμέραν) Πινδ. 3) αἰτιολ. (ποιητ. καὶ παρ' Ἡροδ.) α) πρὸς δὴλωσιν τῆς αἰτίας, ὡς μετὰ γεν. μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνταῦθα ἡ αἰτιολ. σχέσις μάλλον ὡς καθαρὰ τοπ. παρίσταται· «ἀμφί γυναικὶ πίσχειν» = ἐνεκα μίαν γυναικός Σοφ. Ἠλ. οὕτω καὶ ἐν τοῖς ῥήμασι, φροδισθῆναι, φροντίζειν κλπ. «φροδισθῆναι ἀμφ' τινι»· «πολλά μοι ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ διαφρονι δαίεται ἥτορ» Ἰλ. π, 647· «ἄρξασθαι ἀμφ' τινι» Σοφ. «φρόνιγγα ἐλελξεν»· «ἀμφ' τινι» = ἐνεκα τινος Πινδ. Ὀλ. ἐν τοῖς ῥήμασι· λέγειν, βούλεσθαι κλπ. «βούλη ἀμφ' ἑμοῖ» = περὶ ἑμοῦ Οἰδ. 5, 338· «ἀμφί τῷ θανάτῳ διζὸς λέγεται λόγος» = περὶ τοῦ θαν. ἐν γένει ἀναφορὰν,

Ἡροδ. «ἀμφί δὲ νεκροῖσι» = τὸ πρὸς τὸν νεκρὸν (δοτ. ἀπορρ.) Ἰλ. η. 408· 6) πρὸς δὴλωσιν πνευματ. αἰτίας (ποιητ.) «ἀμφί φρόνῃ» = ἐκ φρόνους Εὐρ. «ἀμφί θυμῷ» = εἰς ὕψους γ) πρὸς δὴλωσιν τοῦ μέσου· «ἀμφ' ἀρετῇ δέχεσθαι» = διὰ τῆς ἀρετῆς· «ἀμφί μαχανῇ» = διὰ τῆς τέχνης μου Πινδ. Π. = per meam artem. 111 μετ. αἰτιατ. 1) τοπικῶς πρὸς δὴλωσιν τῆς κατὰ τόπον ἐκτάσεως = πείρην, παρὰ τινι· «ἀμφί δὲ με γλαῖναν βάλεν» = πείρην ἑμοῦ Οἰδ. κ, 385· «ἀμφί δὲ μιν φόρος βάλεν» Ἰλ. ω, 588· «ἀμφί γαίταν δρόσον· ἐλγυθίσαν» = περὶ τὴν γαίτην Εὐρ. «ἀμφί δέσθρα» = παρὰ τὰ βέθρα Ἰλ. 6, 461· «ἀμφ' ἀνώνων κερ μελαδάνων ἐρέουσιν» = φροντὶς περιβάλλει τὴν καρδίαν μου καὶ με βραχνίζει Οἰδ. τ, 517· «ἀμφί τε ἔσταν» = ἐν τῇ πόλει πείρην· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς περιβολῆς τινος σημαίνει αἰ· τὸ κύριον ὄνομα μόνον, 6· τὸ κύριον ὄνομα μετὰ τῶν ὁπαδῶν του, γ· τοὺς ὁπαδούς του μόνον ὡς· «οἱ ἀμφί τινα» = τίς μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων, δηλ. τῶν συντόρων του· «οἱ ἀμφ' Ἀτρείδων» = ὁ Ἀτρείδης καὶ οἱ ἐταῖροί του Ἰλ. 6, 445· «οἱ ἀμφ' Δημοσθένην» = ἄνθρωποι ὡς ὁ Δημοσθένης δηλ. οἱ ὁπαδοί του· «οἱ ἀμφ' Σιμμελάν» = ὁμοίως ἐν οὐδ. «τὰ ἀμφ' τι» = τὰ εἰς τι ἀνήκοντα· «ἀμφ' αἰτίας καὶ πρὸς περιγραφή» τῆς γενικῆς ὁμοίως· «τὰ ἀμφί τινα»· σπανιότερον εἰς ῥήματα κινήσεως σημαντ. = ἐγγύς πλησίον, εἰς· «ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλλῆα»· «ἰκέτης ἀμφ' σὺν πίτῳ γόνυ» 2) χρονικ. πρὸς δὴλωσιν τῆς ἐν χρόνῳ ἐκτάσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ. ἰδίως παρὰ Πινδ. «ἀμφί βίστον» = ἐν τῷ λοιπῷ βίῳ· «τὸν ὅσον ἀμφί χρόνον» = δι' ὅλον τὸν χρόνον· «ἀμφί πανήγυριν» = ἐν πανηγύρει· «ὑδατοὺς ζέουσιν ἀμφ' ἀκμάαν» = ἐν τῇ ἀκμῇ· «ἀμφί τὸν χειμῶνα» = κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος· Ἐπὶ τοῦ ὡς ἐγγύστα· «ἀμφί δαίτην» = περὶ τὴν δαίτην Ξενοφ. ἐπὶ οὐκ ὠρισμένου ἀριθμ. «ἀμφί τοὺς διαγίλιους» = ὡς ἐγγύστα διαγ. Ξεν. Ἀν. 3) αἰτιολογ. καὶ τροπικῶς πρὸς δὴλωσιν πνευματ. διατριβῆς καὶ ἐνασχολήσεως περὶ τι, «εἶναι, ἔχειν ἀμφί τι» (ἐνασχολοῦμαι περὶ τι, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι) Ξενοφ. ἐντεῦθεν, ἐπὶ παντός ὅτι ἀναφέρεται πρὸς τι· «τὰ ἀμφί τὸν πόλεμον» = ὁ πόλεμος καὶ ὅτι αὐτῷ ἀνήκει Ξενοφ. «τὰ ἀμφί τὴν διαίτην»· «μέριμνα δ' ἀμφί πτόλιν» Ἀισχ. Ἐπτ. 825· ἀλλὰ καὶ κατὰ τόπον ἐκληπτέα· «ἀμφί δὲ σὲ Τρωαί. . . κλαύσονται» = πείρην σοῦ ἱστάμεναι· 4) ἐπὶ τρόπου ποιητ. σπανίως· «ἀείδειτο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλαῖς τὸν ἐγκύμονον ἀμφί τρόπον» = κατὰ τὸν τρόπον Πινδ. Ὀλ. 11, 77, (ἐνίοτε ποιητ. χωρίζεται τῆς πτώσεως του, καὶ τίθεται κατόπιν, ἀλλ' ἄνευ μεταβολῆς τοῦ τόνου), οἷσα· Ἐν συνθέσει σημαίνει τὸ πείρην, πανταχόθεν, ἐκατέρωθεν, ὡς· ἐνίοτε καίτοι ἀντὶ τοῦ ὅσο· ἀμφιστομος = δίστομος· ἐνίοτε ἐν τῇ συνθέσει ταύτη ἐνυπάρχει καὶ αἰτιολογ. τις ἔννοια ὡς ἐν τῷ ἀμφιμάχομαι, ἀμφιτρομέω.

Ἀμφιβάλλω, μετρ. (ἀμφί), περιβάλλω· περικαλύπτω, ἐπὶ ἱματίον ἐνδύω· «τὶνι τινι» ἐνδύω. Ἀμφι-άλη, μετρ. ἢ ἄκρα τις τῆς Ἀττικῆς. Ἀμφι-άλος, 2 (ἄλς)· α) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεχόμενος ἢ περιεκεκλεισμένος σπηλιό, ἔκλυον, τῇ

Ἰθάκη. *Od. mari cinctus* 6) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων τὴν θάλασσαν ὡς ἡ Κόρινθος. *Ξεν. Ἑλ.* «Ποσειδάωνος τεύχεα» οἱ ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τελούμενοι ἀγῶνες. *Πινδ. Ο. 13, 29, himaritis* γ) εὐγενής τις Φαίᾳς. Ἀμφι-άνακτες, ὧν, οἱ (ἄναξ) οἱ διθυραμβικοὶ ποιηταί· ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀμφὶ καὶ ἀνά ἐποιοῦν ἀρχὴν τοῦ ποιήματος· τῶν Σχολ. Ἀριστ. *νεφ. 386*. Ἀμφι-ανактίζω ἐξάρχω ὡδὴς διθυραμβικῆς καὶ ἐνθουσιάζου, ἰδίως πρὸς τὴν τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος Σουῖδ. *ἐκ τοῦ Κρατιν.* Ἀμφι-άναξ, αὐτός, ὁ βασιλεύς τις τῆς Λυδίας. Ἀμφιάρως, ὄνομα Ἀμφιάροιο, ἱών. καὶ ἀπὸ. Ἀμφιάρως, ὧν, ὁ 1) ὄνομα περιττήμων μάντεως 2) βασιλεύς τοῦ Ἀργεῶς. Ἀμφιαρεῖον, τόπος τοῦ Ἀμφιάρεω. Ἀμφίαις, ὁ κακὸς Σικελικὸς οἶνος Σουῖδ. Ἀμφιάσις, εἰς, ἡ (ἀμφιάω) 1) τὸ περιβάλλειν, περιτθέναι ἱμάτιον τι 2) τὸ ἐνδύμα, ἡ στολὴ ἐκκλ. *actio induendi*. Ἀμφιασμα, τόπος ἡ περιβολή, τὸ ἱμάτιον Ἰδε ἀμφίσμα Λουκ. Ἀμφιασμός, ὁ ἀμφιάσις μετγν. Ἀμφι-ἀγέω Ἰδὲ ἀμφιάγω. Ἀμφι-ἰάγω, ἐπ. παρὰ. μετ. ἀμφιαγῶντα φωνάζω ὁλόγως Ἰλ. 6, 316, *circum clamo*. Ἀμφιάω Ἰδὲ ἀμφιάω *M. Et.* Ἀμφι-βαίνω, ἐπ. καὶ ποιητ. α) βαίνει ὁλόγως, περιβαίνει, περιπατῶ κύκλῳ, περιπαρεῖσθαι· ἡλέως ἀμφὶ μέσον οὐρανὸν ἀμφιδεῖν· ὁ ἥλιος ἀμφὶ μέσον οὐρανὸν ἀμφιδεῖν· ὁ ἥλιος περιπαρεῖσθαι τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὅλ. ἡτο μεσημβρία Ἰλ. 9, 68 ἰδίως καὶ ἐπὶ θεῶν, ὡς τινες προστατεῦντες τὸπον τινὰ περιέρχονται, προστατεύω Ἰλ. α, 37 (ἐν τμήσει· «ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῖος Ἰλ. 5, 477)· «θαύμανος ἀμφιδάντες πόλιν» Αἰσχ. 138, ἐπὶ ἀλεκτροῦνος Βατρ. 5, 8· 6) ἐν γένει περιβάλλω, περισκεῖω «νεφέλη μιν ἀμφιδέθηκεν» *Οδ. μ. 74*, ἐπὶ περικαθίζομαι, περιέγω, περιλαμβάνω, ὁλόγως ἐγκλείω, μετὰ καὶ δοτ. «νέφος ἀμφιδέθηκε νηυσὶν» Ἰλ. π, 66, ἐπὶ ὑπερσπλίζομαι μεταφ. ἐπὶ πένθους· «μιν ἄγος φρένας ἀμφ.» *Οδ. θ. 541*, πόνος Ἰλ. π, 355· «θάρσος μοι ἀμφιδάινει»· ἐπὶ ἐργάζομαι μοι Βατρ. *Εὐρ. Ἰλ. 629*· παρὰ Ξεν. *Κυν. 10*, 13· περιφέρωμαι, *circumdo, cirgo*. Ἀμφι-βαίως, ὁ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Κυρηναίοις· ἀμφίγαιος, γαιήοχος Τζετζ. Ἀμφιβάλλομαι, μελ. μεσ. ἱών. ἀντὶ ἀμφιβαλοῦμαι· τοῦ ἀμφιβάλλω Ὀμηρ. Ἀμφιβάλλω, ἐπ. καὶ ποιητ. μεσ. μελ. ἱών. ἀμφιβαλεῖσθαι ἀντὶ ἀμφιβαλοῦμαι 1) ἐνεργ. α) περιβάλλω, περιβάλλω, ἐνδύω· «τινά τι» *Εὐρ. Ἰλ. 1231* (ἐν τμήσει· «ἀμφὶ δ' ἀνὰ γλαίαν βάλει» *Οδ. ψ. 155*) καὶ μόνον· «τί ἡ τινί» Ἰλ. ρ, 742, μεταφ. «ὑπὸν τινί»· βουκαλιζέω· ἀποκομίζω *Εὐρ. Βαχχ. 384*, καὶ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ μεσ. ἐπ.· μένος· ἐνδοξυμῶμαι, παρσκαυμένον· μεγάλη δύναμις Ἰλ. ρ, 742· 6) περιβάτω, περιελάσσω, περιλαμβάνω· «τινί· γούνασι»· περιλαμβάνω, περιβάλλω, ἀπομακρύνω τῶν γονάτων *Οδ. η, 142*· «τινά γερσίν»· ἐναγκαλιζέομαι *Εὐρ. Βαχχ. 1361*· ἐπὶ ἐπιβάτω, καὶ μεταφ. περιστοιχίζω 2) Μεσ. περιτθεῖσθαι, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι ἀπολ. καὶ τί· τρία Σοφ. Ἀντ. 1080· «ἀμφ. τι πλοκάμους»· τί περὶ τοῦς

πλοκ. ἐλίττειν *Εὐρ. Βαχχ. circumdo, induo* 3) κυκλοῦμαι, περικυλῶν, πᾶν· «φύλον ὀρνίθων ἀμφ.»· οἱ ὀρνίθ. περιστοιχίζουσι Σοφ. Ἀντ. 344· καὶ παθ. «ὁ πολύφατος θύμος ἀμφιδάλλεται σφῶν μητίεσι»· ὅλη περιπίπτει (ὡς βέλος) τὸ πνεῦμα τῶν ποιητῶν πρὸς πολυφ. ἕκοντος *Πινδ. Ο. 1, 14*· «πόλιν φόνος»· ῥίπτω, ἐξακοντίζω φόνον εἰς τὴν πόλιν *Εὐρ. Ἀνδρ. 800* 4) ἐπὶ τινος θέτω ἢ διαθέτω, διατάττω π. χ. «ὁλάμουν τινα»· ὅλτω ἐπὶ τινος ἢ περὶ τι *Οδ. ψ. 192* 5) ἰδῶ καὶ ἐκεῖ ῥίπτω· ἐντεῦθ, ἀμφιδάλλω μετ' ἀπαρμ. *Αἰλ. 6*· ἀμει. κλῖνω καὶ πρὸς τὰ ὅσα μέρη· «περὶ τινος» Πολυδ. *Αἰλ. διατάττω* 7) ἀμφιβαλεῖν εἰς τι· εἰσιέναι (μεταλλάττειν τύπον) *Εὐρ. Κυχλ. καὶ Ἀνδρ. dubito*. Ἀμφι-εἰρήνη· Ἰδὲ ἀμφιέλεμος. Ἀμφιβάσις, ἡ ἀμφισδοσίη Ἡροδ. Ἀμφι-βάσις, ἐπ. εἰς, καὶ ἱών. τοῖς, ἡ (ἀμφιβαίνω) κατὰ ἀερόδελκιν ἢ περικύκλωσις, *circumventio*, κατὰ τὴν συνήθη ἐξήγησιν τὸ περιβάλλειν, περιεστάναι, τὸ περιστάσθαι, ἰδίως ἵνα προστατεύῃ ἄλλον κατὰ προσταδολίαν, ἡ ἵνα ὑπερασπίσῃ τοῦτον, ἡ προστασία Ἰλ. ε, 632. Ἀμφι-δατέω ἀντὶ ἀμφισδατέω. Ἀμφι-δατήρ, ἥρος, ὁ ὑπερασπιστής, προστατῆς ἐπὶ θ. ἀγγέλιον (Συνερα.), *defensor*. Ἀμφιδίς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος Φερεκῶδ. Ἀμφι-δῖος, 2 (βίος) ὁ διττῶς ζῶν, ὁ ζῶν ἐν γῇ τε καὶ θαλάσῃ· νόμος· ὁ διπλούς τοῦ ζῆν τρόπος Βατρ. κατὰ Θεοφρ. λέγει κατὰ πρῶτον ὅπ τοῦ Δημόκριτου μεταχειριθεῖσθαι· εἶτα «τὸ ἀμφιδῖον», ἐνν. ζῶν Πλούτ. συμπ. *in terra et in mare vivens*. Ἀμφι-δλημα, ποιητ. τόπος ἡ περιβολή, τὸ ἀμφίσμα, ἡ στολὴ *Εὐρ. Φοιν. 798*· ἐπὶ ἡ περικύκλωσις *Εὐρ. Ἑλ. 70, indumentum*. Ἀμφι-δληστρευτικός, 3, θηλ. ἀμφιδληστρευτική, ἐνν. τέχνη· ἡ τέχνη τῶν ἀλείων τῶν μεταχειριζομένων τὸ ἀμφιδληστρον, κατ' ἄλλ. διόρθ. ἀμφιδληστρική Πλατ. Ἀμφι-δληστρεῦ· ὁ ἀμφιδληστρῶν ἀλείων ἢ πᾶν. Ἀμφι-δληστρικός, 3 ἀμφιδληστρευτικός Πλατ. Ἀμφι-δληστρ-εἰδής, 2· ὁ τὸ εἶδος τοῦ ἀμφιδληστρῶν ἔχων· «ὀφθαλμοῦ γιγῶν» Πολυδ. Ἀμφι-δληστρῶν Ἰδὲ ἀμφιδληστρῶς. Ἀμφι-δληστρῶς, 2 (ἀμφιδάλλω) ὁ περιβάλλων· «τὸ ἀμφιδληστρῶν»· πᾶν τὸ περιελατὸν καὶ ἐπομένως κύκλῳ· ἐντεῦθ. συνήθως τὸ δίκτυον ἢ ἡ σαγηνὴ τῶν ἀλείων Ἰσοδ. ἐπὶ τὸ περιστοιχίζον ἢ περιβάλλον, ὡς περὶ δίκτυον, ἱμάτιον, ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦ· ὅφαντῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1382· «ῥάκη ἀμφιδλ.»· ἐνθα ἡ λέξις ἐπιθετικ. ἐκληπτέ· ἀλλήγορ. «ἀμφιδληστρα τοίχων»· «τὰ περιελατὸν τεῖχος· τὰ κυλῶντα *Εὐρ. Ἰρ. T. 96, verriculum laqueus*. Ἀμφι-δλητῶς, 2· ὁ πανταγῶθεν περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος *Εὐρ. ἀποσπ. Τηλεφ. circumdatus*. Ἀμφι-δότης, 2 (βοάω)· ἐκεῖνος περὶ οὗ γίνεται βοή, ὁδῶδος, ὁ περιβοιδοῦμενος· πύργος Μουσ. 187, ἐπὶ περιδότης ἢ ὁ διαδοχὴς, πολυθρόνητος, ὀνομαστός Ἀντ. Σιδ. 2, *clamoribus circumdatus*.

Ἀμφι-βολεύς, ἑως, ὁ (ἀμφιβάλλω) ὁ σαγηνευτής, δικτυοδόλος Ήσυχ.

Ἀμφι-βολέω ἀμφιβάλλω Γρηγ. Κορ. dubito.

Ἀμφι-βολή, ἡ ἀμφιβλήστρον Όππ. ἄλ. 4, 149.

Ἀμφι-βολία, ἰων. καὶ μετγν. ἰων. ἡ ἡ ἀμφιβολος καταστάσις, τὸ νὰ μὴ ᾔνῃ τις βέβαιος, ἀπορία Πλούτ., dubitatio.

Ἀμφι-βολικῶς ἀμφιβολῶς, ambigue.

Ἀμφι-βολολογία, ἡ ἀμφιβολος λόγος Σχολ. Ορστ. 271, ambigua dictio.

Ἀμφι-βολος, 2 (ἀμφιβάλλω) α) ὁ πανταχόθεν βαλλόμενος ἢ βληθεὶς ἢ προσβληθεὶς «ἐν ἀμφιβολῇ γίνεσθαι» = εἶναι ἐν θέσει κύκλωθεν ὑπὸ βελῶν βαλλομένη, ἡ καὶ ὁ ἐκ δύο μερῶν βαλλόμενος «ἀμφιβολον εἶναι» = ἵστασθαι μετὰ δύο βολῶν Θουκ. 4, 32 (ἐκατέρωθεν βίβλησθαι Σχολ.), qui telis undique petitur β) ὁ τι ἐνδον καθίστηται σπέρτεται, ἐπαμρότερος, ἀδείκσιος Πλάτ. Κρατ. 437, ἐπὶ ἄπιστος, ἄπυρος, ἀμυροδότησιμος, ἀμύχανος (μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γνῶμη) «εἰς ἀμφιβολον τίθεσθαι» = λαμβάνω ὡς ἀδείκσιον Θουκ. 4, 18 «ἐν ἀμφιβολῇ σοι γέλως ἦν» = ἦσο ἐν ἀμφιβολῇ ἐὰν ἔπρεπε νὰ γέλῃσῃ ἡ νὰ κλαύσῃ Λουκ. Incertus (ποιητ. καὶ ὁ περιβεβλημένος καὶ οὐσ. τὸ ἐνδομα Εὐρ. καὶ τὸ δικτυον, Λ. Ταρ. 12, ὡς ἐνεργ. ὁ ἀμροτέρωθεν βελλῶν Λ. Ταρ. (παρὰ Σεξτ. ἀμφιβολα καλοῦνται καὶ τὰ δίχρονα α, ι, υ).

Ἀμφι-δόσκω περιδόσκω Λουκ. καὶ μετ. ἀμφι-δόσκειν κύκλω, ὀλόγυρα, περιδόσκειν, κατατρώγω Λουκ. Τραγ. 303, περὶ τῶν ἀμφιβίων Νικ. Χ. «τῶν κητῶν τὰ ἀμφιδοσκόμενα», circum nutrio.

Ἀμφι-δουλος, ποιητ. 2 (βουλή) ὁ δύο βουλῆς, σκέψεις κάμων, ὁ μετὰ δύο βουλῶν, αἰωρομένος, ἀναποράσιτος, ἀμφιβολος, ἀδείκσιος Δίσκ. Εὐμ. 732, anceps, dubius.

Ἀμφι-δράγχια, τὰ (βράγγιον) ὁ περὶ τὰ παρίσθια τόπος, αὐ γαρ γαλῆραι, ἡ τὰ βράγγια Ἰπποκρ. loca circum tonsillas.

Ἀμφι-δράχχιονίζω περὶ τοὺς δύο βραχίονας ψέλλω ἔγω.

Ἀμφι-δράχως, εἰα, υ' ὁ βραχὺς κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος, ὡς ἐν μέτρ. ὁ πούς ~ ~ γραμμ. utrimque brevis.

Ἀμφι-δρότος, ἐπ. 3, καὶ 2 ὁ περιβάλλων ἢ καλύπτων τὸν ἄνθρωπον, ὁ προστατεύων ὁ Ὀμηρ. συνδέει τοῦτο μετὰ τοῦ -ἀσπίς Ἰλ. 6, 389 «ἀμφιδρότην γλῶσσα» ἐκάλει ὁ Ἐμπεδοκλῆς τὸ τὴν ψυχὴν περικαλύπτον σῶμα ἔτι θαυμασιος Νικαν. Ἄλ. 216 «κώδεικα, κατὰ Σχολ. τὴν ὅλον τὸν ἄνδρα συνέχευον, vīnum protegens.

Ἀμφι-δροχος, ποιητ. 2 ὁ ὀλόγυρα καὶ ὅλως βεδρεγμένος, μεταφ. ὁ μεθυμένος Αντ. Σιδ. 75, vino madidus, undique madefactus.

Ἀμφι-δωμιος, ποιητ. 2 ὁ περὶ τὸν βωμόν, ὁ τὸν βωμόν περιβάλλων, ὅτι εἶναι περίφ. τοῦ θυσιαστηρίου, ὁ ἀμφι-δωμος -σφαγαί Εὐρ. Τρ. 578 - τρῶφαί Εὐρ. Ἰων. 52, qui est circum aram.

Ἀμφι-δωμιος, 2 ἀμφιδώμιος.

Ἀμφι-δωτος, ἰων. 3 ἀμφιδότης Ήσυχ.

Ἀμφι-γάνυμαι, ποιητ. ἀμφιγυθῶ, χαίρω παρὰ πολλὴ Κοίντ. Σμ. 1, 61.

Ἀμφι-γείρος, 2 γείτων, πλησιόχωρος.

Ἀμφι-γένετα, ἡ 1) πόλις ἐν Πλιδί Πλ. 2) Μεσσηνιακὴ Στ. Βυζ. τὸ ἐθνικ. Ἀμφιγενειάτης καὶ Ἀμφιγενεός.

Ἀμφι-γενής, 2 ὁ διπλοῦς γένους ὢν Εὐστ.

Ἀμφι-γενυς, 2 ὁ μὲ διπλὴν γνάθον, σιαγόνα, μεταφ. ὁ ἐκατέρωθεν κοπτερός, δίκωπος, ὡς ἀμφήκης Ήσυχ. ἡ ἀξίνη, securis.

Ἀμφι-γηθέω πολλὸ χαίρω Όμ. Ἰμ. Απολ. 273, valde gavisus sum.

Ἀμφι-γέγηθα, παρακ. τοῦ ἀμφιγυθῶ εἰμὶ πλήρης χαρᾶς.

Ἀμφι-γλωσσος, 2 α) ὁ δύο γλώσσας ἔχων, δηλ. δύο σημάσιαι, δισημάντος μετγν. β) ὁ δύο γλώσσας ὁμιλῶν Σύνταξ. bilinguis.

Ἀμφι-γνοέω, παρτ. ἡμφιγνῶσκω καὶ ἡμφιγνῶσκω (νοέω, αἰσθ. γνῶσκω) α) εἰμὶ ἀδέκσιος, ἀμφιβολος, οὐκ ἀκριβῶς νοοῦ τι Πλάτ. Γοργ. 466, καὶ περὶ τίνος Ἰσοκ. 2, 28, «ἐπὶ τίνος» β) δὲν γινώσκω ἀκριβῶς (οὐκ ἀκριβῶς εἰδέναι Ήσυχ.) καὶ μετὰ πλ. γ. ἐρωτ. προτάσεις «ὅτι ἐποιοῦν» Ξεν. Αν. 2, 5, 33, καὶ μετὰ μεταφ. Πλουτ. Πομ. 79 «οὐ δὴ ποῦ σ' ἐγὼ γεγνῶστα συστρατιώτην ἐμὸν ἀμφιγνῶσκω» = δὲν σφάλλωμαι, ἀκριβῶς γνωρίζω ὅτι σὺ ὑπῆρξες κλπ. haesito παθ. «ἀμφιγνῶσθαι» = ἀγνώριστος Ξεν. Ἐλ. 6, 5, 26.

Ἀμφι-γνοία, ἡ τὸ ἀμφιγνῶσθαι, ἡ ἀμφιβολία Σχολ. Σοφ. Αλ. 23, dubitatio.

Ἀμφι-γνώμος, 2 ἀμφιγνώμων.

Ἀμφι-γνομῶνσις, ἡ ἡ ἀμφιβολία, ἡ διχογνωμία Γεωρ. Παχυμ. dubitatio.

Ἀμφι-γνώμων, 2 ὁ διγνώμων Γεωρ. Παχυμ. qui est diversæ sententia.

Ἀμφι-γότης, ποιητ. 2 ὁ ἀπὸ γόνους περικυκλωμένος, ὁ πλήρης γόνων Διοδ. Σαρδ. gemitibus circumsonans.

Ἀμφι-γονος, 2 (γονή) ὁ Ὁσύγιος καὶ Ἐτυμ. Μ. ἔξηρτος διὰ τοῦ «ὁ ἐκ προτέρως γονακός» ὥστε τὸν προγονὸν φαίνεται σημαίνουσα ἡ λέξις, qui ex priore est uxor.

Ἀμφι-γυθῆεις, ἐπ. ὁ (γυθῆς = κυρτός, γωλός) ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γωλός, ἐπὶ τοῦ Ἡράκλειστο Ὀμηρ. claudus utroque pede.

Ἀμφι-γυθῶ, ἀμφιγυθῶσαι ἀκρωτηριάζει Ετ. Μ. Καθ' Ἠσυχ. = οὐ μόνον ἀκρωτηριάζει ἀλλὰ καὶ ἐκατέρωθεν εἰς γῆν πῆσαι.

Ἀμφι-γυθός, 2 (ἐκ τῆς ρίζης γυ κυρτός) ὅς γυθὺς καὶ γυθλον, κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ρίζης γυ-βλάπτειν) 1) ἐπ. ἐπὶ τοῦ δόρατος, τὸ ἀμροτέρωθεν κεκυρτωμένον, ἡ ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ ἀκοντίου, ὅπερ τὰς δύο μετέρας ἀκρας ἔχει κεκυρτωμένας, ὅθεν διςτομον, καὶ ἐπιτήθειον πρὸς τὸ πλῆγναι, ἡ κατ' ἄλλους διότι αἱ δύο ἀκραι εἶνε σιδηρεῖ, ὥστε διὰ μὲν τῆς μιᾶς νὰ πλῆγῃ, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας νὰ ἐμπληγῇ εἰς τὸ ἔδαφος Ὀμηρ. (κατ' ἀρχ. λέξ. τὸ ἐν Ἰλ. ν. 147 ἐξηγῆται ἔξ ἐκατέρωθεν μέρους γνῶσαι, οἷον βλάψαι δυνάμενα, κατ' Ἀπολλων. «ἐνιοὶ δὲ τὰ διὰ χειρὸς δυνάμενα»), ad pungendum et forlendum aptus 2) παρὰ Σοφ. ὁ τὸς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἰσχυρός, ἐξηρακμένος (κατὰ Σχολ. ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυθίοις ἢ ἀμφὶ τεθωρακισμένοι ἢ παρωρυμμένοι), manibus et pedibus certantes.

ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα, gladius utrimque secans.

Ἀμφι-δαίωμαι, ἀμφιδάσασθαι· δίχα μερίσσειν· Ὑγλ. Ὁμ. Ἰλ. γ, 118.

Ἀμφι-δαίω, ἐπ. μόνον παρακ. ἀμφιδέδω· κύκλω, ἢ ὀλόγυρα καίω· «ἀμφιδέδω πόλεμος ἄστυ» Ἰλ. ζ, 329· «κόνις δέ σφ' ἀμφιδέδω» Ησ. ἀσπ. 62, circum atdeo.

Ἀμφι-δάκνω, μελ. δῆξομαι· δαγκάνω ὀλόγυρα, περιτρώγω, ἀλλήγορ. περικόπτω Παυλ. Σιλ. 60 circummordeo.

Ἀμφι-δάκρυτος, ποιητ. 2· ὁ πολὺ κλαυστος, ὁ πλήρης δακρύων· πτόσας Εὐρ. defletus.

Ἀμφι-δάμαζω· ὀλόγυρα ἢ ἐντελῶς θαμάζω Νικητ. domo.

Ἀμφι-δάμας, αντος· μυθικὸν ἀνδρῶν ὄνομα· α) Κυθηρίος Ἰλ. β) βασιλεὺς τις τῶν Χαλκιδίων Ησ.

Ἀμφι-δάμος, ὁ· ἀρχηγὸς τῶν Ἡλείων Πολυδ.

Ἀμφι-δαρκανέες· ὁμαλὸν Ἦσυχ.

Ἀμφι-δάσους, ἐπ. εια, υ' ὀλόγυρα δασύς, ἢ λάσιος, ἢ ὁ ἀμφοτέρωθεν δασύς· ἐντελὺς, τὸ περιεχρυσσὺς ἢ τρίχας ἔχων, ὡς ἐπὶ θ. τῆς αἰγίδος Ἰλ. ο, 309, undique hirsutus.

Ἀμφι-δέαι, ἰων. αἰ, (δέω)· τὸ περιεδεμένον, ὁ περιδεσμένος, ὁ πόρπη, τὸ δακτύλιον, πᾶν ὅ, τι περιδένεται περὶ χεῖρας λαμῶν καὶ πόδας Ἦρ. 2, 70· ἐπὶ δὲ εὐρηται καὶ· «τὰ ἀμφιδέα» = τὸ κράσπεδον, τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον Ἰπποκρ. κατὰ τὸν Ἀρποκρατ. καὶ τὰ ἔλυστρα (οἱ βεζίδες), δι' ὧν δὲν ἐκμοχλεύεται ἡ θύρα, καὶ αἱ περισκελίδες, torques.

Ἀμφι-δεδίνηται, παρακ. τοῦ ἀμφιδινέω.

Ἀμφι-δεής, 2· ὁ πολὺ φοβούμενος, δειλὸς Σουδ. Ἦσυχ.

Ἀμφι-δείκελος, ὁ· σαφές, ἀμφιδήλος Σουδ. manifestus.

Ἀμφι-δεκάτη, ἡ· ἡ μετὰ εἰκάδα ἡμέρα παρ' Ἀρχαίων Ἦσυχ.

Ἀμφι-δέμω· ὀλόγυρα, ἢ πλησίον κτιζέω, οἰκοδομῶ Ἰωσήφ.

Ἀμφι-δέξις, ἰων. καὶ ποιητ. 2· α) ὁ ἰδίως κατ' ἀμφοτέρα δεξιὸς, περιδέξις Ἀριστοτ. Πθ. 5, 7, ἐπὶ ὁ πολὺ ἐπιτηδεύς· χεῖρες Αἰσχ. Τηλ. ἀποσπ. 218. Ἐν γένει· ἀμφοτέροι προληπτ. ὡς «ἐρεῖσσι»· πλευρὸν ἀμφιδέξιον», δηλ. ἀμφοτέροι μετὰ τὰς δεξιάς τῶν Σοφ. Οἱ. Κ. 1112, ambidexter, uterque· β) μεταφ. ἀμφίβολος, ἀσήμενος· Πρωτ. «σὺ δὲ ἀμφοτέρωθεν» = ὁ ἀμφοτέρωθεν τῶν Εὐρ. ambiguus· ἐπὶ ἀμφιδέξις = δεξιῶς, ἐπιτηδεύς Ἀθην.

Ἀμφι-δεξιότης, ἡ· ἡ δεξιότης Εὐσταθ.

Ἀμφι-δέρατον, τό· τὸ περιδέρατον, ἐν ἀρχ. λεξ. ἀμφιδέρρα = κόσμος τραχηλίου.

Ἀμφι-δέρκομαι, μεσ. ἀποθ. (δέρκομαι)· περὶ ἐμαυτὸν κυντάζω, παρατηρῶ Συμμ. ἐν ἀορ. ἀμφιδερχθῆς.

Ἀμφι-δέτης, ὁ· λωρὶον δι' οὗ δένεται τὸ ζυγὸν παρὰ τὸν λαμῶν, τὸ παρὰ τὰ ζυγώδεσμα μέρος, παρ' Ἀρτεμ. ὁ ἱμάς.

Ἀμφι-δέτος, 2 (δέω)· ἀμφοτέρωθεν δεμένος, στερεὰ δεμένος, περιδεμένος, περιελημμένος Ἀνθολ. utrimque ligatus.

Ἀμφι-δέυτατα, διάφορα, γράφ. παρὰ Πινδ. Ο.

1, 80· ἐνθα κεῖται ἀμφὶ δέυματα (κατὰ ἀρχ. ἀμφιδεύματος = ὑστατος καὶ ἀρότατος).

Ἀμφι-δέω, ποιητ. μελ. -ήσω· περιδένω, ὀλόγυρα δένω Ἀπολ. Ρ. 2, 64, circum ligo.

Ἀμφι-δήλος· ἀμφιδέικλος Σουδ. manifestus, ulatus.

Ἀμφι-θηρίαομαι, -ῶμαι, μελ. -άσομαι· μεσ. ἀποθ. = μάχομαι ἢ φιλονεικῶ διὰ τι, μετὰ δοτ. πραγμ. Συμω. ἀποσπ. contendō.

Ἀμφι-θήριτος, 2· ἀμφισθητήσιμος, ἀμφίβολος, -νίκη Θουκ. μάχη Πολυδ. anceps.

Ἀμφι-θήτιος· κρίκοι δικάζοντι Ἦσυχ. ἐκ τοῦ Δημοκριτ. πιναν· ἀμφιδέες.

Ἀμφι-θαίνω, (θαίνω)· πέριε, ὀλόγυρα βρέχω, καθυγραίνω Ἀνθολ. circum irrigo et perfundo.

Ἀμφι-θίκος, ὁ· μυθικὸν ἀνδρῶς ὄνομα Ἀπολ. οδ.

Ἀμφι-δινεύω· ἀμφιδινέω.

Ἀμφι-δινέω, ἐπ. μελ. -ήσω· κύκλω, ὀλόγυρα στρέφω, ἢ θέτω, περικυκλώνω· «κολεὸν ἀμφιδινέται» = εἶνε περὶ τοῦτο προσηρμοσμένος Ὁδ. θ, 405, circum volvo.

Ἀμφι-δίνησις, ἡ· περιδίνησις, περιστροφή Εὐστ. circum volutio.

Ἀμφι-διόρθωσις, εως, ἡ· ἐπιδιόρθωσις, διόρθωσις ῥητ.

Ἀμφι-δοιάζω· ἀμφιδάλλω Δουκαγγ. subdubito.

Ἀμφι-δοκεύω, (δοκεύω)· παραμονεύω, ἐνεδρεύω Ὁρφ. ἀργ. insidior.

Ἀμφι-δοκέω· ἀμφιδόξω.

Ἀμφι-δολοί, οἱ· πόλις ἐν Τριφυλίᾳ καὶ οἱ κάτοικοι ταύτης.

Ἀμφι-δομος, 2 (δέμω)· ὁ ὀλόγυρα κτισμένος ὁ περικυκλωμένος ἀπὸ οἰκίας Ὁπ. Ἀλ. circum aedificatus.

Ἀμφι-δονέω, (δονέω)· 1) συστρέφω, πανταχόθεν ταράττω, σκοταδινῶ· «ἔρως φρένας ἀμφιδόνησε Θεοκρ. 13, 48» 2) περιφέρω εἰς στρόβιλον, περιδομῶ, ἢ περιγῶ Ἀνθολ. utrimque commovo.

Ἀμφι-δοξέω· εἶμαι ἀμφιδόλου γνώμης, εἶμαι ἀμφίβολος· «περὶ τίνος» Πολυδ. Πλουτ. ἐν παθ. ambigō, dubito.

Ἀμφι-δοξίς, μετγν 2· α) ἐπὶ πράγματος περὶ οὗ οὐδεμίαν ἀποφασιστικὴν γνώμην τις ἔχει, ἀναποφασιστος, ἀμφίβολος, ἀμφισθητήσιμος· -νίκη Πολυδ. 11, 1, 8· -κί νδωνος 9, 4· -ἐλπίς = ἀδέβαιος ἔλπις 15, 1, 12· -συλλαβή, anceps· β) ὅστις δὲν ἔχει σταθεράν γνώμην ἢ ἰδέαν· «πρὸς τὰ θεῖα» Πλουτ.

Ἀμφι-δορός, 2 (δέμω)· ὁ πανταχόθεν ἐγδαρμένος, ἐκλελεπισμένος, ξεφλουδισμένος Ἀνθολ. utrimque excoaratus.

Ἀμφι-δοῦλος, 2· ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, δηλ. πατὴρ καὶ μητὴρ δούλος, ὁ ὡς δούλος γεγεννημένος Ἦσυχ. utrimque servus.

Ἀμφι-δοχμός, 2 (δοχμή)· ὅστις πληροὶ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, τόσον μέγας ὥστε δύναται νὰ περιληφθῇ ἐντὸς τῆς χειρός· -χειροπληθής π. γ. «λίθοι ἀμφ.» Ξεν. Ἰππ. 4, 4, palmaris.

Ἀμφι-δρανής, 2· κυρίως δὲ ὑπάδατος ἔχοντος δύο πρόσωπα, τὸ ἀναβιβάζειν, καὶ «ἀμφι-δρανές» = ἱμάτιον διπρόσωπον ἐν τῷ πεποικίλθαι τὴν αὐτὴν ἔχον ἐπιφάνειαν Ἦσυχ. (ἀμφίδ.).

Ἀμφι-δρομέω· περιτρέχω Β. Ἀν. 207.

Ἀμφι-δρόμια, ὡν, τὰ ἄττικ. οἰκον. ἐορτή, ἀναλογουσα πρὸς τὴν ἡμετέραν τελευταίαν τῆς βαπτίσματος. Ὁλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν περιέρχεται τὸ νεογνὸν περὶ τὴν ἐστίαν καὶ παρόντων συγγενῶν καὶ φίλων ἰδίδετο τὸ ὄνομα, κατόπιν δὲ παρτίθεται τράπεζα Πλατ. Θεαιτ.

Ἀμφι-δρόμος, 2^ο 1) ὁ περιτρέγων δηλ. α) ἀπολύτ. ὁ κύκλῳ στρεφόμενος, συστρεφόμενος· τὸ ποῖος· τὸ π. με συστρεφόμενος ἢ με περιτρέφεται Πολυδ. 6) ὁ περιέχων, περικυκλῶν, περιελείων ποιητ. circumdans 2) περὶ ὃ δύναιται τις νὰ περιέρχεται· Ξεν. κιν. circum currens.

Ἀμφι-δρόμος, ὁ θεός ὅπ' Αἰσχύλου ἐπινουθεῖς· «Ἀμφιδρόμος»· Αἰσχύλος Σαμέλης ἐπλάσε δαίμονα καίνον περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγε τὸν γενέθλιον· Ήσυχ.

Ἀμφι-δρουπτος, 2^ο ἀμφιδρουπής· σάκος Π. Σιλ. 49· σάκος Ἀντ. Σιδ. 29.

Ἀμφι-δρουπής, ἑός, ἐπ. 2 (δρῶπτω)· ὁ πανταχόθεν ἐξισχυμένος, κατακομμένος· ἄλογος· ἡ σύζυγος ἣτις ἕνακα πένθους τὰς παρειὰς ἐξισχυῖται Π. 6, 700, circa laceratus.

Ἀμφι-δρουρος, ἐπ. 2^ο τῷ ἀμφιδρουρής· παρειαί Π. λ. 302.

Ἀμφι-δύμος, ἐπ. 2 (ἀμφί, τὸ δὲ δύμος εἰς ἀπλὴν μάχην κατάληξιν περιέστη ὡς ἐν τῷ διδύμῳ, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ δύο) 1) ὁ ἐκ δύο μερῶν προστιτός· λιμὴν=λιμὴν εἰς ὃν δύναιται τις εἰσελθεῖν ἐκ δύο μερῶν Ὁδ. δ. 841· ἀταί· Ἀπολ. Ρ. 1, 940, introitum ab utroque latere habens 2) διπλούς, δισπλός μετγν. ποιητ.

Ἀμφι-δυσίς, ἡ ἐπιθῆτον φιάλης παρ' Ἀναξανδρίδῃ Ήσυχ.

Ἀμφι-δύω, μελ. δύσω· ἐνδύω, μεσ. ποιητ. ἀμφι-δύομαι=ἐνδύομαι· ἡχοί τι· Σοφ. Τρ. 602, induo.

Ἀμφι-δωρος, ὁ ὄνομα Μεγαρέως τινὸς Θεουκ.

Ἀμφι-δωρος· ἑσπάλ. γρῆρ. ἀντὶ ἀμφιδωρος.

Ἀμφι-έζω· ἀμφέννυμι μετγν.

Ἀμφι-ειμένους. παρὰ τοῦ ἀμφέννυμι.

Ἀμφι-εκτον· ἐνδύμα τι Ήσυχ. Κατὰ Θεμιστ. 8 παρὰ τὸ ἡμικτον, μέτρον τι.

Ἀμφι-εκτος· χιτῶν διπλῆς Ήσυχ. παρὰ τὸ ἀμφιέχειν.

Ἀμφι-ελίπτος, 2^ο ὁ ὀλόγυρς ἢ κυκλοειδῶς στρεφόμενος, περιστρεφόμενος· τροχὸς μετγν. ποιητ. circum volubilis.

Ἀμφι-ελίξ, ἡχοί· τὸ αὐτὸ τῷ προηγ. Π. Σιλ. Αἰδ. 108.

Ἀμφι-ελίσσας, μόνον θηλ. -ισσα· 1) Ὁμηρ. μόνον ἐπὶ νηῶν, αἱ ἐξ ἐκατέρου μέρους ἐλαυνόμεναι, κομηλατούμεναι Π. 6, 165· 2) μετῴωρος, ἐπισφαλῆς Χριστοῦ. Εὐφρ. 2 καὶ Νον. κατ' ἄλλους· ὁ ἐκατέρωθεν κεκυρωμένος, καμαρωτός=κορυφῆς νηὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνθεν κακίπην στρεφόμενος, αἰωροῦμενος, in utramque partem curva ἢ vacillans.

Ἀμφι-ελίσσω, μετγν. μελ. -ίξω· περιελίσσω, περιστρέφω, περιπλέκω, circum volvo.

Ἀμφιελόν· ἄφθονον Ήσυχ. copiosum.

Ἀμφι-έννυμι, καὶ ἀμφέννυμι, μελ. ἀμφίεω ἀμφίω, ἀορ. ἡμφίεα καὶ ἀμφίεα ἢ -σσα, συνήθ. ἐν τμήσει ἀμφι-έσσα, καὶ μεσ. ἀμφι-έισατο, παρὰ. καθ. ἡμφίεσμαι, ποιητ. ἀμφι-

εἶμαι, μεσ. μελ. ἀμφίεσμαι, ἀορ. ἡμφίεσμαι· ἐνδύω, ἰδίως περιέτω, περιβάλλω· ἱμάτιον παρὰ δὲ Ξεν. Κυρ. 1, 3, 17, καὶ χιτῶνα ἐκείνον ἡμφίεσται· ὡς παρ' Ὁμ. «τινά τι» καὶ «τινά τινα»=τινά με τι ἐνδύω αὐτὰ θρίξ καὶ δέμασσε ἀμφέννυσι Πλατ. Πρωτ. Μισ. -τί=ἐνδύομαι τι Απολ. ἐν γένει ἐνδύομαι· χιτῶνας· Ὁδ. ψ. 142· ἀρετὰν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται· Πλατ. Πολ. V, 457 induo, induo me ἢ mihi.

Ἀμφι-έπω καὶ ἀμφέπω ἐπ. καὶ ποιητ. 1) ἐνεργ. εἶμαι περὶ τι, περικυκλῶ, περιβάλλω· «πρόμνην πῶρ ἀμφέπων»=πῶρ περιέβαλε ἢ περιέστειλε τὴν πρόμνην, περιέφλεγεν Π. π. 124· 2) περὶ τι ἐνασχολοῦμαι, τί μετὰ σπουδῆς πράττω, φροντίζω, συγν. ἐπὶ θυσίαν· «βοῦν ἱερῶσαντες μέγαν ἀμφέπον»=ἐφροντίζον περὶ τῆς θυσίας Π. ψ. 167· κρέα=ἡτοίμαζον Π. λ. 776· «δύμος στήπρὰ τε=ὡς κύριος ἐν τῇ οἰκῇ κυβερνῶ, ἢ διαπεί καὶ διευθετεῖ Σοφ. Πλ. 651· Ἰταλίαν=προστατεύει Σοφ. Αντ. 1119· στήλας=διατάσσειν τὰς στήλας· Δάματρα=τιμὰ τὴν Δ. Πινδ. Ὁ. 6, 95· ὁμαδὸν=πορεύεται εἰς τὸν στρατιωτ. ὄμιλον Πινδ. Ισ. 7, 25· «θυμὸν ἀτάλῳ»=τρέφει νεαρόν, τρυφερόν ἢ πρῶτον θυμ. Πινδ. Ν. 7, 91· «τιμαῖς ἀμφέπει αὐτόν»=ἀπονέμει αὐτῷ τιμ. Ἐπιγρ. δδ. 497· 2) Μεσ. (ἐν τμήσει) ἀμφι δ' ἄρ' αὐτόν Τρῶες ἔποντο Π. λ. 473=ἐνεργ. 3) ἀκολουθῶ· τινὶ Κοῖντ. Σμ. 1, 47· πρὸλ. περιέπω, ὅπου καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἀπαντᾷ, occuror circa aliquid.

Ἀμφι-εργας, 2^ο ἡ διττῶς καλλισχημένη ἢ ἐκ δύο μερῶν, ἐπὶ γῆς ἣτις κατὰ τὸ ἥμισυ εἶνε βρεγμένη καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ξηρὰ· ἡμιδραχῆς καὶ ἡμίλειος· Θεοφρ. amphiergum solum.

Ἀμφι-έρχομαι· τὸ ἀμφέρχομαι.

Ἀμφι-έσις, ἡ ἀμφίσση.

Ἀμφι-έσσω, τὸ (ἀμφέννυμι)· ἡ ἐσθῆς, τὰ ἱμάτια, στολή Πλατ. καὶ μετγν. indumentum.

Ἀμφι-εσμός, ὁ ἀμφίσση Διον. Ἀλ. 8, 62 διὰ γρῆρ. ἀντὶ ἀμφισμός.

Ἀμφι-εστρίς, ἴδος, ἡ ἱακτίδιον, ἰδίως νυκτικόν Πολυδ. amiculum dormitorium.

Ἀμφι-ετεί· ἀμφίετες, ἐτήσιον, τὸ κατ' ἐνιαυτόν.

Ἀμφίετες· Ἀπτικοὶ τὸ κατ' ἐνιαυτόν οὕτω λέγουσι, τὸ δὲ κατ' ἔτος Ἑλλήνες Μοῖρ. quotannis.

Ἀμφι-ετέω· κατ' ἐνιαυτόν θυσιάζω M. Ετ. quotannis sacrifico.

Ἀμφι-ετηρίς, ἴδος, ἡ ἡ κατ' ἔτος τελουμένη ἐορτὴ Σουῖδ. festum anniversarium.

Ἀμφι-έτηρος, 2^ο ὁ ἐτήσιος Ὁφρ. Ὑμ. 51, 10.

Ἀμφι-ετής, 2^ο τὸ αὐτὸ Καλλιμ. Δηλ. 278, qui quotannis fit.

Ἀμφι-ετίζομαι καὶ ἀμφιέτιζομαι· κατ' ἔτος ἐπανέρχομαι, ἰδίως ἐπὶ ἐορτῶν καὶ ἑρῶν τοῦ ἔτους Ήσυχ. Ετ. M. quotannis recurro.

Ἀμφι-εζάνω, (ἔζάνω)· πέριξ, ἡ παρὰ τι καθήμαι, προσκολλημαι· τινι, προσπεφυκός εἶμαι· «χιτῶνι ἀμφιέζαν τέρρη»=περὶ τὸν χιτῶνα τέφρα ἦν προσκολλημένη Π. σ. 25, circumscindō.

Ἀμφι-ζευκτος, 2^ο ὁ ἀπὸ δύο μερῶν ἐζευγμένος, ἢ ὁ διὰ μιᾶς γεφύρας συνδεδεμένος· «ἀμφι-

ρας αἵας πρὼν» Δισχυλ. Περ. 128, utrimque junctus.

Ἀμφι-ζέω· ὁλόγυρα ζέω, βράζω· ἀφ' ὧς Κοίντ. Σμ. 6, 104, circum ferreo.

Ἀμφι-ζητέω· περιζητῶ, γλωτ. anquiro.

Ἀμφι-ζυγῶω· ὁλόγυρα ζυγῶνω.

Ἀμφι-ζωστος, 2· ὁλόγυρα ζωσμένος Nov. Δ. 32, 159, circumcinctus.

Ἀμφι-ήκης, 2, ἀμφιήκης· ἀμφοτέρωθεν ἡκονη- μένον· Πισχ. utraque parte aciem habens.

Ἀμφι-θάλαμος, 2· ὁ ἔχων θαλάμους περὶ ἧς ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν.

Ἀμφι-θαλάσσιος· ἀμφιθάλαστος· Γ. Παχυμ.

Ἀμφι-θάλαστος, 2, ἀττ. ἀμφιθαλάττος· ὁ ὁλόγυρα ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένος· νο- μὸς Πινδ. Ο. 7, 33, περὶ τῆς Κορινθίου Πολυδ. 9, 17, utrimque mari cinctus.

Ἀμφι-θαλής, 2 (θάλλω)· α) ὁ ὁλόγυρα ἡ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, ἐπὶ παίδων, ὧν ζῶσιν ἀμφοτέρου οἱ γονεῖς· Πλ. γ. 496· ἔρως Σχολ. ὁ ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλλων, καὶ μηδενὸς ὀφραυκόμενος· β) ὁ ἐφθόνος θάλλων, ὁ ζῶν ἐν ἀφθονίᾳ, πλοῦσις, ἰσχυρός, ἐπὶ θεῶν ὁ Ζεὺς· «ἀλήθεια ἀμφιθαλής» = ἡ πλήρης ἀλήθεια Πλατ. Αἴ. 370· «κακοὶς ἀμφιθαλής» = ὁ ὑπὸ κακῶν περικυκλωμένος, ὁ μεστός κακῶν, Δισχ. Αἴ. 1115, circumvirens, circumfiorens.

Ἀμφι-θάλλω, παρὰ. μὲ σημ. ἐνεστώτος ἀμ- φιτέθηλα· πανταχόθεν θάλλω, ἀνθῶ· χάρις Ἐπιγρ. ἀδ. 36, circum vireo, circum fioreo.

Ἀμφι-θάλλω· πανταχόθεν, πολὺ θερμαίνω, περιποιῶμαι Λουκ. circum foven.

Ἀμφι-θέα, ας, ἡ, ἐπ. Ἀμφι-θέη· σύζυγ. Αὐ- τολόχου Ὁμ.

Ἀμφι-θέατρον, τό· τόπος, ὅθι αὐθιγαί τις νὰ βλέπῃ πανταχόθεν ὡς ὁμαλοειδῶς ἐξῆς ἀλ- λήλων ἀνιδίων ἐμφωμάτων, ἰδίως ἐκκλησίαι καὶ σκηναὶ θεατρικαὶ μεταγ. ὡς Πρωθιαν. 1, 15, amphitheatrum.

Ἀμφι-θέατρος, ἱππόδρομος· ἱππόδρομός τις ἀμφιθεατρικῶς κατεσκευασμένος Διον. Ἀλ. 4, 44, amphitheatralis.

Ἀμφι-θέτης, ου, ὁ· ὁ ἐκατέρωθεν ἡ ὁλόγυρα τιθέμενος ἀργ. λεξ.

Ἀμφι-θετος, φιάλη Πλ. ψ. 270, ζ, 6, εἴτε κατ' Ἀρίσταρχον φιάλη κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη (ἄνωθεν καὶ κάτωθεν) θοναμένη νὰ τεθῇ, εἴτε ἐκατέρωθεν ἔχουσα λαδὰς πρὸς· ἀμφι-κῶπελ- λος, circum positus, seu phiala quae utrimque ponit potest.

Ἀμφι-θέω· ὁλόγυρα τρέχω· μητέρας = περὶ τὰς μητέρας Οδ. κ. 413· «νόος οἱ ἀμφιθέει» = ὁ νόος περιθέει, περικυκλοῖ, δηλ. ἔχει νοῦν ὀρ- θὸν Μοσχ. circum eugno.

Ἀμφι-θηγής 2· ἀμφιθηκτός· σάγαρις Φιλίπ. 6, utrimque acutus.

Ἀμφι-θηκτός 2· ὁ ἐκατέρωθεν ἡκονημένος· ἐίφας Σοφ. Αντ. 1309, Σχολ. δίστομος.

Ἀμφι-θλάσας, εως, ἡ· ἡ πανταχόθεν θλάσις, ἡ ἡ πανταχόθεν στερὰς σφάλλεισις, πίσις, σφίξιμον Ἀρετ. impressio undique facta.

Ἀμφι-θλάσμα, τό· ἀμφιθλάσις.

Ἀμφι-θλάω· πανταχόθεν θλάω, συνθλίβω, πτε- ζῶ, συντρίβω καταθραύω Ἰπποκρ. undique premo.

Ἀμφι-θνήσκω, μελ.· θανοῦμαι· ὁλόγυρα θνή- σκω, περιθνήσκω, circum morior Ἰπποκρ.

Ἀμφι-θοάζω· ἀμφιθέω, Μαν. 4, 84.

Ἀμφι-θός, ἡ· ὄνομα νηρηίδος Πλ. α. 42.

Ἀμφι-θώκος, 2· ὁ κύκλω καθήμενος, ἡ ὁ περὶ θρόνον ὢν Γρηγ. Ναζ.

Ἀμφι-θορεῖν, μετ. ἀμφιθορών (θρώσκω)· 12· ἀμφιθροῶσκω.

Ἀμφι-θρεπτός, 2· ὁ ὁλόγυρα πεπηγμένος· α) μα = αἶμα πεπηγὸς Σχολ. Σοφ. Τραχ.

Ἀμφι-θρυπτός, 2 (θρύπτω)· α) ὁ ὁλόγυρα τεθραυσμένος· β) ἐνεργ. ὁ πανταχόθεν θραύων, συντρίβων Ἀρετ.

Ἀμφι-θρώσκω, ἀορ. β' ἀμφιθορών· πηδῶ ὁ- λόγυρα, Ἀπολ. Ρ. 3, 1372, undique adsultare.

Ἀμφι-θύρον· παραπέτασμα εἰς τὰς ἑνδον θύρας τῶν ἐκκλησιῶν Χρυσόστ. ὁμιλ. 3 πρὸς Ἐφεί. Εὐ- σεβ. γρον. «εἰς τὰς θύρας ταῖς ἐκκλησίαις ἀμφι- θύρα χροῦτὰ διάφορα. . . ἐχαρίσατο».

Ἀμφι-θύρος, 2· ὁ ἐκατέρωθεν θύραν, εἰσοδὸν ἔχων· οἶκος Σοφ. Φιλ. 159, utrimque ja- nuam habens.

Ἀμφι-ἴζομαι· κύκλω κάθημαι, circum sedeo Ἰπποκρ.

Ἀμφι-ἴστημι· ἀμφίστημι.

Ἀμφι-καθέζομαι· τὸ αὐτὸ Ἰπποκρ.

Ἀμφι-καθ-εἶργω· ὁλόγυρα κλείω Χρ. Σοδ. circumcludo.

Ἀμφι-κάθημαι· ἀμφι-ἴζομαι Χρ. παρ' Εὐσεβ.

Ἀμφι-κεία, ἡ· πόλις ἐν Φωκίᾳ, μετγ. Ἀμ- φικλεία καὶ Ὀρεσίεα Ἡροδ. κατ. Ἀμφικλείς.

Ἀμφι-καίνυμαι, ἐξ οὗ «ἀμφικέκαστο τίγχεσι» = διέπρεπεν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις Κοίντ. Σμ. 10, 179.

Ἀμφι-καλλής, 2· ὁ περικαλλῆς Θεοδωρ.

Ἀμφι-καλύπτω, 1) ὁλόγυρα καλύπτω, περι- καλύπτω, περισκεπάζω· «εἴματα αἰδῶ ἀμφι- καλύπτει» Πλ. β. 262· «σπός δατα» = περι- κλείει τὰ ὀστά ψ. 91 μεταφ. μετὰ διπλ. αἰτίας. «ἔρως ἀμφεκ. με φρένας» = ἐπισκώτει τὸν νοῦν μου Πλ. γ. 442· 2) τινί τι = περικαλύπτω ἀπὸ τινος τι, διὰ τινος σκεπάζω τινά, προστατεύω· «καὶ οἱ σάκος ἀμφεκαλύφεν» Πλ. θ. 331· «ἀμφὶ δὲ νύκτα ἐκαλύψε μάχη» ε. 506· «ὄρος πόλις ἀμφεκαλύφα» = περιβάλλει ὄρος τὴν πόλιν. Οδ. ν. 158. Καὶ παρὰ μεταγν. ποιητ. «τί τινα» = καλύπτω τι διὰ τινος Κοίντ. Σμ. circumtego.

Ἀμφι-κάρηνος, 2 (κάρηνον)· ὁ ἐκατέρωθεν μίαν κεφαλὴν ἔχων, δικέφαλος ὡς ἡ ὕδρα μὲ κεφαλὰς πανταχόθεν· ἀμφίσβαν· Νικαν. Θ. 372, biceps.

Ἀμφι-κάρης· σκολύπενδρον· τὸ αὐτὸ Νι- καν. Θ. 812.

Ἀμφι-καρπός, 2· ὁ ἐκατέρωθεν ἡ πανταχόθεν καρποῦς ἔχων Θεοφρ. κατ' Ἐτυμολ. undique fructum habens.

Ἀμφι-καυστός, εως, ἡ· ὁρεῖν κριθὴ ἡ ἡμια- ριμος κριθὴ, ἣν καφαλίζοντες (ψηφνοντες) κατε- σκεύαζον ἄλφιτα, (ὡς παρ' ἡμῖν ἡ ψῆφν λεγο- μένη ἐκ σίτου)· παρὰ καμ. καὶ τὸ αἰδοῖον τὸ τε ἀνδροκὸν ὡς καὶ τὸ γυναικεῖον κατ' Εὐστάθ. παρὰ δὲ Κρατίνω καὶ ἡ ὁσφύς, κατὰ Μεγ. Ετ. ἀμφικαυστός, hordaeum montanum.

Ἀμφι-κεάζω· ὁλόγυρα ἡ εἰς δύο μέρη σχίζω, περισχίζω, περικόπτω Οδ. ξ. 12, circum scido.

Ἀμφι-κείμαι· περίξ κείμαι=περίκειμαι· «-ἀγ-
τα κείνω»=κείται ἐπ' ἐκείνου, ἔτι ἐναγκαλίζο-
μαι Σοφ. Οἱ. Κ. 1616· «ἐπ' ὀλέθρῳ ἀμφικείται·
μόρος»=ἀκολουθεῖ ταχέως τὸν ἄλλον Σοφ. Αν.
1292, circumjaceo.

Ἀμφι-κείρω· ὀλόγυρα κείρω, ἀποτέμνω· «ἀμ-
φεκάρη τοὺς ἀγένας κρυμῶ»=ὁ λαίμυς αὐτοῦ
ἀπεκόπη Φιλίππ. 71 ἐν Ἀνθολ. circumtondeo.

Ἀμφι-κέλευναι· κατ' ὅμων περικρέμασις,
ισόρροπος· Ψευχ. (πιθανῶς γραπτὸν ἀμφικε-
λευνίς Θεογνῶστ.).

Ἀμφι-κέλευνος, 2· ἀμφικελευμένος· ἀμφιδα-
ρῆς Ψευχ. ἡ βαταζόμενος ὑπὸ δύο ἀνθρώπων
ὀίρον· κατὰ Εὐ. Μ. ἀμφικελευμένος· ἀμφοτέρωθεν
διέκλινον καὶ στήριζόμενος, οἱ δὲ ἀμφικελευμένοις,
ἀμφιδαρεῖς ἢ τὰς σαυρικὰς ὀρχήσεις, ἀπὸ τοῦ
κέλλειν.

Ἀμφι-κέλευθος, 2· ὁ μεταξὺ δύο ὁδῶν, ὁ
ἀπ' ἐκάστου μέρους εὐπόσιτος, ὁ παρὰ τὴν ὁ-
δὸν· τῆς ἄφης Ἀγαθ. 80, ἐνθα κείται κεχωρισμ.
ἀμφι κέλευθον, undique accessus.

Ἀμφι-κέραι, λαίφη· ἡ περὶ τὸ κέραν (κεραίαν
τοῦ πλοίου) περιελγμένη λαίφη (ἱστίον) Κοιντ.
Σμ. antennas circumdans.

Ἀμφι-κέρως, ὢν, γεν. ὡ· ὁ δικέρατος, ὁ δύο
ἐχὼν κέρατα Μαν. 1, 306, bicornis.

Ἀμφι-κέρστος, 2, ἀμφικέρστος· περίτμητον, περι-
γραφόμενον Ψευχ.

Ἀμφι-κρύβω· ὀλόγυρα καλύπτω, κρύπτω,
ἐπιμελῶς κρύπτω Ψευχ. circumtego, occulto.

Ἀμφι-κέρφαλος, 2· ὁ δύο ἔχων κεφαλὰς, δι-
κέφαλος· κλίνη=κλίνη εἰς τὰ δύο αὐτῆς ἄκρα
ἔχουσα προσκεφάλαια ἀρχ. λεξ. τὸ παρ' Εὐ-
δοκλ. Ἀθην. 459· «κλίνη ἀμφικέρφαλος, bi-
ceps» Ἰδ' ἀμφικέρφαλος.

Ἀμφι-κινδύρομαι, μεσ. ἀποθ. περιέρχομαι
παντοῦ ὁδυρόμενος, δυνάτῃ καὶ ἀκαταπαύστως
κλυθιμυρίζων, ubique valde queror.

Ἀμφι-κίων, ὄνος, ὁ· ὁ ὀλόγυρα μὲ κίονας
περιστοιχισμένος· ναὸς Σοφ. Ἀντ. (—),
circum columpnis suffultus.

Ἀμφι-κλαστός, 6· ὁ πανταχόθεν κεκλασμέ-
νος, τσακισμένος· Ἀνθολ. undique fractus.

Ἀμφι-κλαστός, καί-τος· ὁ πανταχόθεν κλαμ-
μένος, ἡ δὲ παλὺ κλαίεται, vehementer defletus.

Ἀμφι-κλάω· πανταχόθεν κλάω, τσακίζω Κοιντ.
Σμ. καὶ μετγν. ποιητ. circumfrango.

Ἀμφικλεια, ἡ· πόλις ἐν Φωκίδι Πυσσ.

Ἀμφι-κλινής, 2· ὁ ἐκατέρωθεν κλινών, ἀδέ-
βαιος Φιλ. in utramque partem inclinans·
ἐπίρ. ἀμφι-κλινῶς Φιλ.

Ἀμφικλός, 6· 1) ὄνομα Τρωΐδος, Πλ. 2) Εὐδοκῶς·
τις Πυσσ.

Ἀμφι-κλύζω· περικλύζω, πανταχόθεν πλημ-
μυρίζω, inundo.

Ἀμφι-κλύστις· ἡ πρώτη τῶν ἀσταχῶν ἐκ-
φυσίς Ψευχ.

Ἀμφι-κλύστος, 2· ὁ πανταχόθεν πλημμυρι-
σμένος, περιχυμαίνόμενος, ὑπὸ κυμάτων κτυ-
πούμενος· ἀκτὴ Σοφ. Τρ. πέτρα, circum-
fluus.

Ἀμφι-κνέσμαι, μελ. -ίζομαι· κύκλῳ ἔρχομαι,
περιγῶ Πλ. λ, 406.

Ἀμφι-κνέφαλος, κλίνη (κνέφαλον, κνέφα-

λον, γνέφαλον)· ἡ ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν στρώ-
ματα Πολυδ. 10, 36· ἴδε ἀμφικέφαλος.

Ἀμφι-κνεφής, 2· ὁ πανταχόθεν πολὺ σκο-
τεινός μετγν. undique caliginosus.

Ἀμφι-κοίλος, 2· ὁ πανταχόθεν κοίλος· «τὸ
ἀμφι»=φορεῖται Σουΐδ. undique cavatus.

Ἀμφι-κοίτος, 2· ὁ περιβάλλων, περικακλῶν
τὴν κοίτην Σουΐδ.

Ἀμφι-κυλλάω· ὀλόγυρα καλλῶ Νικητ. Συγ.
circumglutino.

Ἀμφι-κολλός, 2· ὁ πανταχόθεν κολλημένος
Πλατ. -κλίνη, ὁ Πολυδ. ἐξηγ. κατακεκολλη-
μένη, utrimque glutinatus.

Ἀμφι-κομέω· πανταχόθεν φροντίζω, ἐπιμελοῦ-
μαι, περιποιῶμαι Ἀντιφλ. 27, undique curo.

Ἀμφι-κομος, 2· θάμνος· πανταχόθεν φυλ-
λώδης, σύσκιος Πλ. ρ, 677, τριγυτός, δασύς
Ἀρχιστ. Ἀθην. 285, bene comatus.

Ἀμφι-κοπος, μετγν. ἀμφοτέρωθεν κοπερός,
δικοπος, utrimque scidens.

Ἀμφι-κορός, 2· ὁ μέσος μεταξὺ τριῶν ἀδελ-
φῶν ἀρχ. λεξ.

Ἀμφι-κορούς, 2· ὁ πανταχόθεν κεκαρμένος
=περίκορος ἀρχ. λεξ.

Ἀμφι-κοχλός, 2· παρ' Ἐπιφαν. περὶ τῶν 12
πολυτ. λίθων· «ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν (τῶν ἀμεθύ-
στων) ἔστιν ὑακίνθῳ καθαρῶ παραπλήσιος, ὁ
δὲ ἀμφικόχλις».

Ἀμφι-κράδαινω, καί-κράδω· πανταχόθεν
σεῖω, κινῶ, circum quasso.

Ἀμφι-κράνος, 2, (κράνον)· ἀμφικράνης, δι-
κέφαλος· βδρα Εὐρ. Ἦρ. μ.

Ἀμφι-κράτης, ου, ὁ· 1) Σάμιος τις Ἡροδ. 2)
παρ' Ἀθην. συγγραφεὺς τις ἡ βήτωρ Πλουτ.

Ἀμφι-κρέμαμαι (ἴδε κρεμάννυμι)· περικρέ-
μαμαι, κύκλῳ κρέμαμαι, κλονίζομαι· «ἐλπίδες
φρένας Πινδ. Ἦσ. 2, 43, circum pendeo.

Ἀμφι-κρεμής, 2· ὁ κύκλῳ κρεμόμενος, ἀπαιω-
ρούμενος, ἐκ τινος κρεμόμενος· σκόπελος Ἀλφ.
6· «ὅμων ἀμφι- φρεττήρη»· χλαμὺς Πλαν.
Ἀππ. utrimque pendens.

Ἀμφι-κρημνός, 2· ὁ κύκλῳ μὲ κρημνούς
περικυκλωμένος· ἀγκος Εὐρ. Βακ. ἐντεῦθε
ἐπικλινόμενος· ἀπάτη Λουκ.· ἐρωτῆμα=σο-
φιστικὸν ἔρωτ., σόφισμα Γρ. Ναζ. utrimque
praeceps, praeruptus.

Ἀμφι-κρηνός, πῖλος· ὁ τὴν κεφαλὴν περι-
βάλλων Φιλίπ. 5, ἐν Ἀνθ. caput cingens.

Ἀμφι-κρύπτω· περικρύπτω, περικαλύπτω,
Εὐρ. Εξ. 907, contego, occulto.

Ἀμφι-κτύονες, οἱ· οἱ περίοικοι, οἱ ὁμοροί·
κατὰ Διοσέβιον ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ περι-
κτιῶν καὶ ἀμφικτιῶν ἐστὶν ὅτι τὸ μὲν σημεῖον
ὁμόρους πολιτείας, τὸ δὲ συμμαχίας, vicini.

Ἀμφικτιόνη· ἡ ἡμέτηρ τοῦ Πλάτωνος, κατ'
ἄλλους ἐλέγετο Περικτιόνη.

Ἀμφικτιόνειος, 3· ἀμφικτυονικός.

Ἀμφι-κτύονες, οἱ· 1) οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν
Ἑλλήν. πολιτειῶν εἰς τὸ κοινὸν ἐν Θερμοπύ-
λαις συνέδριον· 2) ὁ σύνδεσμος τῶν Ἀμφικτυό-
νων· τὸ ὄνομα δὲ πράγνυσιν ἐκ τοῦ μυθικοῦ
Ἀμφικτυόνος ἀδελφοῦ τοῦ Ἑλληνος. Πιθανῶς
ἐκαλοῦντο οὗτοι ἀρχῇθεν ἀμφικτιῶνες καὶ μετα-
γενεστέροις προσέλιπον τὴν ἑτέραν γραφὴν ἐνεκα

της μυθικής σημασίας τῆς λέξεως· 3) οἱ πρόεδροι ἐν τοῖς πυθικοῖς ἀγῶσιν.

Ἀμφί-κτυονεύω· εἶμαι ἀπεσταλμένος εἰς τὸν ἀμφικτυονικὸν δεσμὸν Ἐπιγρ. *particeps sum foederis amphictyonum*.

Ἀμφί-κτυονίαι, ἡ ὁ δεσμὸς τῶν ἀμφικτυόνων, ἡ συνέλευσις αὐτῶν Στραβ. *foedus et concilium amphictyonum*.

Ἀμφί-κτυονικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀμφικτυόνας, ὁ ἐκ τῶν ἀμφικτυόνων καταγόμενος, ὁ μετέχων τοῦ δεσμοῦ τούτου, *amphictyonicus*.

Ἀμφί-κτυονίς, ἴσος, ἡ, ἐνν. πόλις· πόλις ἡ πολιτεία, ἣτις ἔχει μέρος εἰς τὸν ἀμφικτυονικὸν δεσμὸν.

Ἀμφί-κύδωτος, 2· πρόχοι, προχόοι, ἤγουν ὑδρία· ἀμφικύδοιτο, πρόχοι, ἤτο· ἀπὸ τοῦ ὅλου περιέριξε τὴν ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ὀληθόντας (πιθάν. τὸ ἀμφικύπελλον, τὸ περιέκυτον ἔκπωμα M. Et.).

Ἀμφί-κύκλιον, μελ. ἴσος· διαταραχθέν, ἀνακατασκευάσαν. Θ. 602, *circumquatio*.

Ἀμφί-κυκλώω· περικυκλώω ἐν τμησί· Αἰσχ. Περ. 450, *cingo*.

Ἀμφί-κυλιγνέω· περικυλίω Νικητ. Εὐγ. *circumvolvo*.

Ἀμφί-κυλίω· περικυλίω, περιστρέφω· «φασγάνω ἀμφικυλίσσας» Πινδ. Ν. 8. 23, κυλίσας αὐτὸν περὶ τὸ ξίφος, δηλ. ποῖων οὕτως ὥστε νὰ διατρυπήῃ ὑπὸ τοῦ ξίφους· (τὸ εἶναι εἰς πάντας τοὺς χρόνους μακρὸν ὥστε· ἡ δὲ τοῦ διπλοῦ σ γράφη εἶναι ἐσφαλμένη).

Ἀμφί-κύνειω, μελ. -κύνει· κατακυλίσσων Κοῖντ. Σμ.

Ἀμφί-κύπελλον, δέπας· διπλοῦν κύπελλον, ὅπερ καὶ κατὰ τὰ δύο ἀντίθετα μέρη, δηλ. ἀνωθεν ἢ κάτωθεν ἀποτελεῖ κύπελλον συγν. παρ' Ὁμ. Αἰσχύ. Ἰσ. Ζ. 9. 40· κατὰ Ἀθην. 11. 482· «ἀμφικύπελλα, ὅσων ἀμφικυρτα ἀπὸ τῶν ὤτων, διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ» *pusillum geminum*.

Ἀμφί-κυρτός, 2· ὁ ἀμφοτέρωθεν κεκυρτωμένος· σελήνη, ὅταν δὲν ᾔνε αὐτὴ ἡμίπλευς Λουκ. Ἰκαρ. 20 Πλουτ. ἐπὶ κυπέλλου ἔχοντος δύο ὄτα, *utrimque gibber*· ἴδ' ἀμφικυρτός.

Ἀμφί-κυρτόω· δολύγυρα κυρτώνω Μανελ. Β. 575, *circum curvo*.

Ἀμφί-κύσας, ἀορ. τοῦ ἀμφικύνειω.

Ἀμφί-λᾶβής, 2· λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τῶν γραμματικῶν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἀμφιλαφῆς.

Ἀμφί-λαβία· ἴδ' ἀμφιλάβεια.

Ἀμφί-λαγχάνω, ἀμφί-λήξαντες· ἀμφοτέρωθεν σάντες Ἰσχυ.

Ἀμφί-λαϊός· ὁ ἐκάτερα τῇ χειρὶ ἀριστερὸς ἀμφοτέρωθεν, *utraque manu laevis*.

Ἀμφί-λάλος, 2 (λαλέω)· ὁ πανταχὸς ἢ περὶ λαλῶν, ὁ πολύλογος· χεῖλη Αἰσχύ. βατρ. 678, *passim loquax*.

Ἀμφί-λαμβάνω· περιλαμβάνω, πανταχόθεν λαμβάνω Ἰσχυρ. *comprehendo*.

Ἀμφί-λάφεια, ἡ ἡ περιμετρος, πλησμονή, μέγεθος, ἀφθονία, πλοῦτος, *amplitudo, copiositas*· κατὰ Σουῖδ. ὠφέλεια, ἀμφοτέρωθεν βοήθεια.

Ἀμφί-λάφης· 2· ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμμ. = ἀμφιλαφῆς, περιλαμβάνων (κατὰ Σουῖδ. ἐν ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνειν) ἐκτεταμένος, μακρός,

πολὺς· -δύναμις Πινδ. Ο. 9. 88· -βρονταί=δυναταί βρ. Πρ. 4. 28· -χίων 4. 50 ἐπὶ δένδρων ὧν οἱ κλώνοι πανταχόσε ἐκτείνονται 3. 114· -πλάτανος Πλατ Φαῖδρ. 230· -ἀμπελοῖ Λουκ. Ερ. 12, ἐπὶ μακρὰν ἐκτεταμένον τόπων· -κτῆματα Ἡρωδιαν. 7. 12, 14· «ἀμφιλαφὲς ἄλλος δένδρεσιν» = ἄλλος μὲ πικρῶς περυσίου· δένδρα Καλλιμ. Δημ. 27· «βουνοὶ ἀμφί» = λόφος κατάφυτος Πλουτ. Σουλ. 16· -νήσος Απολ. Ροδ. καὶ ἐπὶ ζώων μέγας· -ἐλέφαντες Ἡρ. 3. 114· -ἴππος Απολ. Ρ. 4. 1366· ἐπὶ πλοῦσιος, πολλὸς· -όσιος Αἰσχ. Αγ. 986· «ἀφρομαὶ μέμφειν» Λουκ. -δείπνων, ἐστίασις Αἰλ. Φυσ. Ἰστ. 3. 21· -ὄφελεια Πλουτ. Φλαμ. 5, καὶ «Ἀπόλλων τέχνη ἀμφιλαφῆς» = ἐμπειροτάτος τὴν τέχνη. Καλλιμ. Ἰμ. Απολ. 42· Ἰδιόζουσαν σημασίαν ἔχει ἐν τοῖς· -γῶος = ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν γῶος Αἰσχ. Σο. 328· -παστός, περὶ τὴν κύκλῳ ἐγκατασκευασμένη Θεοκρ. 24, 46, καίτοι· πιθανὸς καὶ ἐπὶ τῆς σημασι. τοῦ εὐρύχωρος· -χρόος = κύκλιος Καλλιμ. Ἀρτ. 3, *amplius, copiosus, exuberatus*· ἐπὶρ. «ἀμφιλαφῶς τῶν παιδῶν κομῶντων» = κατασκίων Πλουτ. Εὐμ. 6, *amplius, creber*.

Ἀμφί-λαρία, ἡ ἀμφιλάρεα Κικερ.

Ἀμφί-λαραίνω· περισκίπτω, ἀνασκαλεῶ (ἐξακλίνω)· φυτὸν Ὁδ. ω. 246, *circum fodio*.

Ἀμφί-λέγω· α) ἐπ' ἀμφοτέρω λέγω, φιλονεκῶ Ξεν. Αν. 1. 5, 11· -τί=περὶ τίνος· β) ἀμφιβάλλω· «βρονταί» (κατ' ἄλλ' βροντᾶς) ἀμφιλέγει τις ἡ μὴ φωνεῖν ἡ μὴ σιωπῶντιον εἶναι· Ξεν. ἀπομ. 12, *contendo, dubito*.

Ἀμφί-λείπω· πανταχόθεν λείπω, ἀφίνω Κοῖντ. Σμ. 12, 106, *ab omni parte relinquo*.

Ἀμφί-λεκτός, 2· α) ὁ φιλονεικῶν· -κράτει=διὰ τὴν κυριότητα Αἰσχ. Αγ. 1567· -ἐρεῖς Εὐρ. Φ. 510· β) ἀμφοτέρωθεν ἢ ἀμφοτέρωθεν· -πῆματα=κίνδυνος· ἀμφοτέρωθεν ἐπιχειροῦμενοι Αἰσχ. Αγ. 855· ἐπὶρ. ἀμφιλέκτως Αἰσχ. Ἐπι. 794, *certans, dubius contendens*.

Ἀμφί-λίνας, 2· λινοδέτος Σοφ. ἀποσπ. 43, ἀμφίλινα καὶ Ἰσχυ. κρούπαλα κρουπέλια, ξύλινα σανδάλια, ξύλινα ὑποδήματα.

Ἀμφί-λίπης, 2· ἀμφοτέρωθεν ἑλλίπης, οὕτω καλεῖται στίχος, ὅστις κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος φαίνεται ἑλλίπης, *utrimque mancus*.

Ἀμφί-λίπη, ἡ ἡ λιτανευτή Ἰσχυ.

Ἀμφί-λίχης, 2· περιμάχης, πιθαν. διορθωτέον εἰς ἀμφινεικής, ἡ ἐκ τοῦ λείχων=ἡ περιλείχουσα καὶ περιλειχομένη).

Ἀμφί-λιχμάζω· δολύγυρα λείγω Ὁππ. Ἀλ. 4. 115, *circum lingo*.

Ἀμφί-λογέομαι· φιλονεικῶ «περὶ τίνος» Πλουτ. Λυσ. 22, *contendo*.

Ἀμφί-λογία, ἡ φιλονεικία διὰ λόγων ἐν πληθ. Ἦσ. Θ. 229· -διαλύειν Πλουτ. Αγησ. 28, *sermo ambiguus*.

Ἀμφί-λογος, 2· ἀμφιλεκτός· α) ὁ φιλονεικῶν, ἀμφοτέρωθεν, τινὶ· -νείκη Σοφ. Αντ. 111· -ὄργαι, *certans*· β) συνήθ. ἀμφοτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν· ὅ,τι ἔχει ἀμφιλογίαν, ἀμφοδύβολος, ἀδέβαιος· ἀγαθὰ Ξεν. ἀπομ. 4. 2, 34· «ἐξ ἀμφιλογον εἶναι» = ὑπόκειται εἰς ἀμφιβολίαν· «ἀμφιλογον γίνεσθαι τὸ πρὸς τινα» =

- ἀμφοδότηται. Σεν. Ἐλ. 5, 2. 10' «τὰ ἀμφι-
λογα=τὰ ἀμφοδότηματα, αἱ διαφοραὶ» «περί-
τινος» Θουκ. 4, 118, controuersus, incertus.
- Ἀμφι-λοξός, 2' ὁ πανταχόθεν λαός, «ἀμ-
φι-λόξω κινεῖσθαι»=πολύ σκοτεινούς ἢ ἀτακτοὺς
χρησμούς· διδοῖναι Λουκ.
- Ἀμφι-λοφός, ποιητ. 2' ὁ περιβαρύνων, ἢ πε-
ριπίεζων τὸν αὐχένα· «ἀμφιλοφον ζυγόν» =
ζυγόν τὸν τράχηλον περικυκλοῦντα ἢ περιβάλ-
λοντα Σοφ. Αντ. 350, cervicis impositus.
- Ἀμφι-λοχικός· ἴδ' ἀμφιλοχοί.
- Ἀμφιλοχισί, οἱ, καὶ Ἄρτοι· τὸ ἀμφιλοχικὸν
καλούμενον πῶς ἐν Ἀκρνανίᾳ, ἡδὴ Φιλόκ.
- Ἀμφιλοχός, ὁ υἱὸς Ἀμφικράτου ἐξ Ἄργους·
ὁ θεμελιωτής τῶν Ἀμφιλόγων, ὅστις μετὰ τοῦ
Μόδου ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν Μαλλόν, καὶ ἐν
μονομαχίᾳ ὑπὸ τούτου ἐρονοῦσθ.
- Ἀμφι-λόχη, ἐπ. ἢ, νύξ (βλ. λυκ. λάμψις,
λατ. luceo)· τὴ λυκόρως, λυκαυγής, ὁ βαθὺς
ὄρθρος Ἰλ. α, 433, ἄνευ τοῦ νύξ Ἀπολ. Ρ. 2,
671, Ἀγαθ. ἑπερ. 78 λέγει καὶ «τριση δ'
ἀμφιλόχη ὄρθρου ἦνυσεν», dilucidum.
- Ἀμφιλυτός, ὁ· μάντις τις Ἡρόδ.
- Ἀμφι-μίσσας, ἀμφι-μάσσειν· περιψέσασθαι,
περικυβερῆσαι, ἀπομάχεσθαι. Ὁδ. υ, 152' ἴδ' ἀμφι-
μομαί.
- Ἀμφι-μακρο-ἀνὰπιστος, 2' ὁ ἀμφιμα-
κρός καὶ ἀνὰπιστος· Ἰγέρξ.
- Ἀμφι-μακρός, 2' ὁ ἐκ δύο μερῶν ἢ ἀμφοτέ-
ρωθεν μακρός· ἐπὶ μετρ. ποδὺς ὁ καὶ χρητικὸς
καλούμενος — γομα.
- Ἀμφιμαλλία, τὰ πῶς ἐν Κρήτῃ Στραβ.
- Ἀμφι-μαλλός, 2' ὁ ἀμφοτέρωθεν δασύς, τρι-
χωτός, μαλλιώδης, ἢ αὐλλιχρός· χνοῶδης· -χι-
τώνες Δίλ. πρ. 3, 40, utrimque vil-
losus.
- Ἀμφι-μάνης, 3' ὁ ἐμμανής, ἄφρων Παλλιάδ.
insanus
- Ἀμφι-μάντωρ, ὄρος, ὁ· ὁ ἀμφὺ τοὺς γονεῖς ἢ
ἐχόν· ἢ ἀποβαλλόμενος ἀμφιμάντορα· ὄσμωρον,
κακοθάνων Ἠσυχ.
- Ἀμφι-μίσσας· ψαῦμα ὁλόγυρα, ἐπ. μόνον
προστ. ἀφ. «ἀμφιμίσσας» τραπέζας σπύγ-
γοις=σφογγίσκας ὁλοτρόγυρα τὰς τραπέζας διὰ
σπύγγων Ὁδ. υ, 152, circum attigro.
- Ἀμφι-μαρπτέω· ἀμφιμαρπτέω.
- Ἀμφι-μαρπτῶ· πανταχόθεν λαμβάνω ἢ πᾶν
τι, μόνον παρ. ἀμφιμαρπτῶς Ἀπολ. Ρ. 3,
146, καὶ ἀμφιμαρπτῶς Κοῖντ. Σμ. 3, 614,
ὅπερ μάλλον ἀμφιμαρπτῶς ἀναγνωστέον.
- Ἀμφι-μαστό· ψαιστὰ Ἠσυχ. πλ. κούς ἐξ ἀ-
λῆδρου καὶ ἑλίου.
- Ἀμφι-μάσχαλος, 2' ὁ ἀμφοτέρως τὰς μα-
σχάλας περιβάλλων, με δύο χειρὶδας· -χιστῶν
Λουκ. λεξ. 10 ἄνευ τῆς λέξ. -χιστῶν Ἀριστ.
Ἰπ. 879, (μικρὸν χειρὶδων ἱμάτιον Σχολ.).
- Ἀμφι-μάτωρες, ὄμοι. ἀμφιμήτορες ποιητ. οἱ
ἀδελφοὶ ἐν δύο μητέρων καὶ ἑνὸς πατρὸς, ὁ-
μοπαῖδιοι Εὐρ.
- Ἀμφι-μάχητος, 2' ὁ περιμάχητος, ὁ ἄξιος
τοῦ ἀγῶνος· -νύμφη Σοφ. Τρ. 534, ἢ περι-
μάχητος, ἢ περικαλλής· κατ' ἄλλους γράφ. ἀμ-
φινεϊκής· ἀλλὰ· -ῶδωρ = ἐφ' ᾧ μάχη γίνεταί·
Ἀντ. Θ. 74, de quo pugnatur.

- Ἀμφι-μάχομαι· ὁλόγυρα μάχομαι, πολεμῶ·
-ἴλιον=περὶ τὸ ἴλιον=πολεμικῶ Ἰλ. ζ, 461·
πόλιν ι, 412· στρατὸν π, 73· νῆσον σ, 208·
καὶ μετὰ γεν.· -ταίχισ ο, 391· ἐντεθ.· -νέ-
χουσι=περὶ τὸν νεχόν, πρὸς σκέπην αὐτοῦ, ἢ
πρὸς ὑπεράσπισίν του σ, 20' «ἀμφὶ νέκυϊ μάχε-
σθαι» π, 526, circa pugno.
- Ἀμφι-μαχός, ὁ· 1) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς
Ἑλένης καὶ ἀρχηγός τῶν Ἑπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ
τοῦ Ἑκτορος· 2) ἀρχηγός τις τῶν Ἑκτῶν φονευ-
θεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου Ἰλ.
- Ἀμφιμέδουσα, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ.
- Ἀμφι-μέδων, ὄντος, ὁ· εἰς τῶν μνηστήρων τῆς
Πηνελόπης υἱὸς τοῦ Μελεάγρου Ὁδ.
- Ἀμφι-μέλας, μέλαινα, αν (τὸ ἀρσεν. οὐκ ἀ-
παντᾷ)· ὁ ὁλόγυρα σκοτεινὸς ἢ μαύρος, ὁ ὑπὸ
σκοτίας καλυπόμενος, ὁ ὁλόγυρα κεκρυμμένος,
ἢ περιεκαλυπόμενος· «φρένας ἀμφιμέλαινα· μέ-
νιος πίμπλαντο» Ἰλ. α, 103' «ἀλκῆς καὶ σθέν-
εος πλήτο φρένας ἀμφιμέλ.» Ἰλ. ρ, 499' λέγον-
τα δὲ οὕτως αἱ φρένες ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν, ὥς
κείμεναι, κατὰ τοὺς ἀρχαίους μεταξὺ τοῦ στή-
θους καὶ τῆς κάτω κοιλίας· ἄλλοι· ἐξηγ. ὁ θυ-
μῷδης, σκυθρωπός· παρὰ Θεοδώρ. 15 καὶ· -κό-
νις, valde absconditus.
- Ἀμφι-μέλει, μόνον ἀμφι-μέμῃλε σοι=πολύ σὲ
μέλει Κοῖντ. Σμ. 5, 190, curae mihi est.
- Ἀμφι-μέμῃλε, παρ. καὶ τοῦ ἀμφιμέλει.
- Ἀμφι-μέμυκε, παρ. καὶ με σημ. ἐνεστ. τοῦ ἀμ-
φιμυκάομαι.
- Ἀμφι-μερίζω· καθ' ὅλα τὰ μέρη μερίζω, ὁλό-
γυρα διαμερίζω, Ἀγαθ. 52, divido.
- Ἀμφι-μήκης, 2' ὁ ἐκτερωθέν μακρός, οὐ-
longus.
- Ἀμφι-μήλη, ἡ· χειρουργ. ἐργαλεῖον.
- Ἀμφι-μήτριος, ὁ· 1) ὁ περὶ τὴν μήτραν ὢν
Ἰπποκρ. cui circum matricem est· 2) τὸ ἀμφι-
μήτριον κατὰ Πολ. 1, 87, ἢ τρώπις τοῦ πλοίου,
ἢ τὸ ἑδάφος τῆς νεῆς (ἢ καρίνα) καθ' Ἠσυχ.
τὰ μετὰ τὴν τρώπιν τῆς νεῆς· ἐξ ἐκτερωθέν μέρους
ἐπιτιθέμενα, τὰ ἐγκοίλια, fundum navis· 3) (μή-
τηρ)=ἀμφιμήτωρ.
- Ἀμφι-μήτωρ· ὁ ἐξ ἐτέρας μητρὸς ἀδελφός Β.
Ἀν. 6' ὅθεν ἀμφιμήτορες=οἱ ἔχοντες τὸν αὐτὸν
πατέρα ἀδελφοὶ Ἀισχ. Ἠρακλ. ἀποσπ. 62, fra-
ter ex diversa matre.
- Ἀμφι-μήτης, 2' ὁ πανταχόθεν μεμιγμένος, ὁ
συνεσφυρόμενος ἀργ. λεξ. undique mixtus.
- Ἀμφι-μύγνυμι· πανταχόθεν μιγνῶν, ἀνακα-
τώνω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, διακυκλῶ Ὁρφ. ἀποσπ.
7, misceo.
- Ἀμφι-μύκτος, 2' ὁ ἀναμεμιγμένος Ἰ. Καμεν.
Θεσσαλον. σελ. 322, mixtus.
- Ἀμφι-μύτος, 2' ὁ με διπλοῦν στήμονα ὄρα-
σμένος, ὁ κοινὸς διμύτος, ἢ τὸ διμύτον Πολυδ.
- Ἀμφιμνηστος, ὁ· Ἐπιδάμνιος τις Ἡρόδ.
- Ἀμφι-μυκάομαι, μεσ. ἀποθ. ὁλόγυρα μυκά-
μαι, παταγῶ μόνον· «ἀμφιμυκάει δάπεδον»=πέ-
ρῃ ἐδοῦται τοῦ ἑδάφους, ἐκ τῆς ῥάως τῆς Κίρκης,
Ὁδ. κ, 227' ἐν τῇδεσι Ἰλ. μ, 460' «ἀμφὶ πύ-
λαι μύκων», circum resonno.
- Ἀμφι-νάω· πρὸς περιρρέειν, περιχέομαι· «ῥα-
τος ἀμφινάοντος» Ἐμπεδοκλ. 282, circum fluo.
- Ἀμφι-νεϊκής, 2' ὁ περιμάχητος, ὁ ἄξιος τῆς

φιλονεικίας, τῆς ἐριδος, ἐπιπόθητος, ποθεινός·
Ἑλένη Αισχ. Ἀγ. 672· Διτάνειρα Σοφ.
Τρ. 104.

Ἀμφι-νείκητος, 2· τὸ αὐτὸ Σοφ. Τρ. 524.

Ἀμφι-νείκος, 2· ἀμφινείκης Ἦσυχ. ἐκ τοῦ Σοφ.

Ἀμφι-νένομαι (ἴδε νένομαι)· περί, ἢ ὀλόγυρα
νένομαι ἐντεθεν περιτοκῶ ἐπὶ τῶν θεῶν· «Ὀλύμ-
πον ἀμφιένει» Ἰλ. σ, 186· πόλιν δ, 521·
νῆσων δ, 649· «Ὀλδος σε ἀμφινέμεται»=πλούτος
περιβάλλει σε Πινδ. Π. 5, 14, circacolo.

Ἀμφι-νεύω· περινεύω Ἀνθ. Παλ. 9, 709, nuto.

Ἀμφι-νέω· ἀμφινέω ἀρχ. λεξ. ambigo.

Ἀμφι-νοέω· ἀμφιγερῶν νοῶν, εἶμαι με δύο
γνώμας, ἀμφιβάλλω, ἢ εἶμαι ἀναποφάτιστος·
«ἐς τέρας»=περὶ τοῦ τέρατος, ambigo.

Ἀμφι-νόμη, ἢ μία τῶν νηρηίδων Ἰλ. σ, 44.

Ἀμφι-νοός, 2· ὁ ἐκ δύο μερῶν νοῶν, ἢ ὁ παν-
ταχόθεν τὸ ἀντικεῖν. παρατηρῶν ὁ εὐλαδῆς ἢ
περιεσκεμμένος· λέσχη, καλεῖται ὁ διημόκριτος
παρὰ Τιμ. Φλας. 39, versutus.

Ἀμφι-νωμάω· ὀλόγυρα κινῶ Ὅμ. Ὑμ.
Δημ. 373.

Ἀμφι-νωτίζω· ἀμφινωτίζοντα=προσπελίζον-
τα, προσπερόμενον Ἦσυχ.

Ἀμφι-νώτω· γενεῶν καλοῦσιν οἱ Κρήτες τοὺς
φελλῶνας (πιθάν. φελῶνας ἢ φανόλας) Ἦσυχ.

Ἀμφι-ξ, ἀμφιξ· ὑστέρα· Ἦσυχ. uterus.

Ἀμφι-ξέω, ἀφ. ἀμφέξω· περίξ ὁ ὀλόγυρα
ξέω, λείπει Ὁδ. ψ. 198, circum polio.

Ἀμφι-ξοός, οὐς, 2· ὀλόγυρα ξέων, λειπίνων·
«σέξαρνον Ἀ. Ταρ. 4, utraque parte radens.

Ἀμφι-ζών, τό· ἢ περιβόλη, ἱμάτιον Σοφ. ἀποσι.
370 (καὶ ἀμφιον).

Ἀμφι-ζώνη· κισθάρᾳ Ἦσυχ.

Ἀμφι-ορκία, ἢ ὁ ἀμοibaτος ὄρκος, ὃν δίδουσι
πρὸ τοῦ δικαστηρίου τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη
Πολ. 8, 122, utrimque datum iurjurandum.

Ἀμφι-παγής, 2· ὁ ὀλόγυρα στερεῶς συγκεκο-
λημένος· «ὀνύχεσιν ἄρκτοι»=οἱ διὰ τῶν ὀνύχων
περιαρπάζοντες Nov. 5, 362, circumquaque
firmus.

Ἀμφι-παγός· ἄρκρ Ἠλείου Πτολ. 3, 14.

Ἀμφι-παίξω· περιπαίξω Κωνστ. Μανασσ.
circumjocor.

Ἀμφι-πάλιν-νοστος, 2· ὁ πάλιν ἐπιστρέφων
παρὰ Ν. 6, 62, γραπτῶν κενωρισμ. ἀμφιπάλ.

Ἀμφι-παλτός· 2· ὁ ὀλόγυρα παλλόμενος, ἢ
τινασόμενος· αὐδῆ, ἢ περίξ ἀντηχοῦσα Σιμ-
μίας, undiquaque vibratus.

Ἀμφι-πάλυνω· περιπάσσω, περιρραίνω Ἀπολ.
Ρ. 3, 1246, conspergo.

Ἀμφι-παπτον· ἄλευρον δι' ἐλαίου παπασμένον
Ἦσυχ. ἴδ' ἀμφίμαστα.

Ἀμφι-πατάσσω· κτυπῶ πανταχόθεν Ἀγαθ.
54, circum verbero.

Ἀμφι-πάτορες, οἱ· οἱ τὴν αὐτὴν μητέρα καὶ
διόφορον πατέρα ἔχοντες ἀδελφοί· πρὸ. ἀμφι-
μήτωρ Εὐσταθ.

Ἀμφι-πάτριος· ἀμφιπάτωρ Εὐστ.

Ἀμφι-πεδάω· ὀλόγυρα δένω Οππ. circum vincio.

Ἀμφι-πεδος, 2· ὁ ὀλόγυρα ἀπὸ πεδίαδα περι-
κυκλωμένος Πινδ. Π. 9, 57, campis cinctus.

Ἀμφι-πέλεκκος· διὰ. γραφ. Ἰλ. υ, 612
ἀντ' ἀμφι πελέκκο.

Ἀμφι-πέλομαι, (ἴδε πέλομαι)· περιβάλλω·
«ἦτις ἀκούοντες· νεωπότη ἀμφιπέληται»=ἐκ
τοῦ ἄσματος, ὅπερ τοὺς ἀκούοντας περιχεῖ Ὁδ.
α, 352.

Ἀμφι-πέννομαι· ἐναγχολῶμαι περὶ τι· «πα-
τέρ· ἀμφιπένοντο Ὁδ. ο, 167· «τοὺς ἱητροὶ ἀμ-
φιπαίνοντα»=οἱ ἱατροὶ καταγίνοντα· αὐτοὺς νά
θεραπεύσωσι Ἰλ. π, 28· ἐπὶ παρασκευάζω, πορίζω
-δωρα. Καὶ ἐν κακῇ σημ. ἐπιπίπτω κατὰ τι-
νός· -κάνες Ἰλ. ψ, 184· -γῆθες μ, 203,
ἐπὶ νεκρ. φροντίζω τὰ τῆς κηδείας, funera cu-
rare, illaboro aliquid rei.

Ἀμφι-πεπαρμένος, παθ. παρακ. τοῦ ἀμφι-
πείρω.

Ἀμφι-περι-αἰωρέομαι· ὀλόγυρα αἰωροῦ-
μαι, κρέμαμαι μετγν. circum pendeo.

Ἀμφι-περι-έπομαι· έπομαι ἢ ἀκολουθεῖν ἐκα-
τέρωθεν μετγν. tracto.

Ἀμφι-περι-ἵσταμαι· ἵσταμαι ὀλόγυρα Θεο-
δωρ. circum sto.

Ἀμφι-περι-ἵσθημι· σταίνω τι ὀλόγυρα, μεσ.
ἀμφιπερίσταμαι· ἵσταμαι ὀλόγυρά τινος Κοῖντ.
Σμ. circum sto.

Ἀμφι-περι-κίβέω· κινῶ ὀλόγυρα μετγν.

Ἀμφι-περι-κλάω, μελ. ἄσω· ὀλόγυρα τα-
κίζω, circum vibro.

Ἀμφι-περι-κραδᾶω· ἀμφιπερικλάω Γρ. Ναξ.

Ἀμφι-περι-κρουνίζω· ὀλόγυρα κρουνηδὸν
γίνω, ἀναδύω, circum circa scaturio.

Ἀμφι-περι-κτίονες, οἱ· οἱ ὀλόγυρα κατοί-
κοντες Θεογν. vicini.

Ἀμφι-πέρξ· ὅλως διόλου περίξ Ἰπποκρ.

Ἀμφι-περι-κτείνω· ὀλόγυρα κᾶμνω νά περι-
πλανᾶται Π. Σιλ. circum oberrare facio.

Ἀμφι-περι-πλάσσω· ὀλόγυρα πλάττω, σχη-
ματίζω· «ἀμφιπεριπλασθεῖσα νεφέλη»=ἡ ὀλόγυ-
ρα σχηματισθεῖσα Ὁρρ. Αἰθ. 80, circum
obduco.

Ἀμφι-περι-πλέγδην, ἐπὶ. ὀλόγυρα περι-
πελεγμένως Ἀγαθ. Ἐπιγρ. ἀδ. 5, 276, cir-
cum plectendo.

Ἀμφι-περι-πώσσω· ὀλόγυρα φοδοῦμαι
Κοῖντ. Σμ. 12, circum trepido.

Ἀμφι-περι-σκαίρω· ὀλόγυρα σκιρτῶ, πηδῶ
Ὁππ. Ἀλ. 1, 190, circum silio.

Ἀμφι-περι-στείνωμαι· ὀλόγυρα συνωθοῦ-
μαι, συστρέφομαι, εἶμαι ὑπερπλήρης, παραγε-
μᾶτος Καλ. Δηλ. 179, circum circa coarcto.

Ἀμφι-περι-στέφω· ὀλόγυρα στεφανώνω, πε-
ριβάλλω, περικυκλώνω, περιέχω· «χάρις οὐκ ἀμ-
φιπεριστέφεται ἐπέεσιν» Ὁδ. θ, 175, cir-
ca cingo.

Ἀμφι-περι-στρέφω, καὶ

Ἀμφι-περι-στρωφᾶω· στρέφω πανταχόσε,
διευθύνω ὀλόγυρα· ἱππους, Ἰλ. θ, 348, cir-
cum ago.

Ἀμφι-περι-τρίξω· ἀμφιπεριτρούζω.

Ἀμφι-περι-τρομέω· ὀλόγυρα τρέμω μετγν.
Ὁππ. Ἀλ. 4, 193, circum trepido.

Ἀμφι-περι-τροχάζω· τρέχω ὀλόγυρα Νικητ.
circum curro.

Ἀμφι-περι-τρούζω· ὀλόγυρα τρούζω, φωνά-
ζω, ἐπὶ χελιδόνων Ἀγαθ. Ἐπιγρ. 5, 237, cir-
cum strideo.

- Ἀμφι-περι-φθινύθω· ὁλόγυρα ἢ ὅλως διδ-
λου φθείρωμαι· Ὁμ. Ἰγ. Αφρ. 272, circumperere.
Ἀμφι-περι-φρίσσω· φρίσσω, ἀποναρκοῦμαι
ἢ ἐμβρόντητος εἶμαι ἢ ἀνατριγιάζω ὁλόγυρα
Ὀππ. Ἀλ. 4, 54, circum horreo.
Ἀμφι-πεσοῦσα, ἄφρ. 2 μετ. τοῦ ἀμφιπίπτω
Ὀμηρ.
Ἀμφι-πετάνωμαι· ὁλόγυρα ἐξαπλοῦμαι ἄφρ.
ἀμφιπετάσας· Ὀπρ. λ. 0. 643, circum pando.
Ἀμφι-πέτηλας, 2· ὁ ὁλόγυρα φυλλωμένος,
ὁ πενταγώνος φύλλα ἔχων· Ὀπρ. Πλουτ.
Ἀμφι-πέτομαι, μετ. ἀποθ. = περιπτεῖται, μετ'
αἰτ. Ὀππ. Ἀλ. 2, 448, circum volo.
Ἀμφι-πήγνυμι· ἐμπήγω ἢ στηλώνω ὁλόγυρα,
πλ. ἄφρ. ἀμφιπαγίσας· Ὀππ. Ἀλ. 1, 241.
Ἀμφι-πηρός, 2· ὁ καὶ κατ' ἀμφοτέρους θηλ.
τοῦς ὀφθαλμούς, πόδας κλπ. πηρός.
Ἀμφι-πίάζω, ὄφρ. ἀντὶ ἀμφιπέζω, συμ-
πίζω, σπρίγγω ὁλόγυρα Θεοκρ. ἐπ. 6, (IX, 432)
ἀμφιπίάζει, comprimo.
Ἀμφι-πίπτω (ἴδε πίπτω)· περὶ τινά πίπτω,
ἐναγκαλίζομαι, ἄφρ. 2 ἀμφιπέσων· τινὰ «πό-
σιν ἀμφιπέσους» Ὀδ. 0, 523· «στάμασι, δηλ.
ἐν ἀσπασθῇ Σοφ. Τρ. 934, «λοκρῶν ἔθνος
ἀμφιπέσων» μετ' ἀγάπης περιπέσους Πινδ.
Ο. 11, 98, amplector.
Ἀμφι-πίτνω· τὸ αὐτό, Εὐρ. Ἰγ. 278, «ἀμ-
φιπτινύσας τὸ σὸν γόνυ» καὶ ἀμφιπτινύσας
γράφ. πρὸς πίτνω.
Ἀμφι-πλάσσω· πλάττω ὁλόγυρα, περι-
πλάττω, circum pingo.
Ἀμφι-πλεκτής, 2· ὁ περιπλεγμένος, ἢ πε-
ριτυλιγμένος· τενί Ὀπρ. Αφρ. 605.
Ἀμφι-πλεκτός, 2· τὸ αὐτό· «ἀμφιπλεκτοί
κλίμακες» Σοφ. Τρ. 517· εἶδος πλέξης, ἐν ᾗ
οἱ παλαιστοὶ περιπλέκοντο ἢ ἐναγκαλίζοντο
ἀμοιβαίως, circumjunctus.
Ἀμφι-πλέλω· περιπλέκω, περιτυλίσσω, ἀγκα-
λιάζω· τενί Αθην. 14, 617· «κροτάροις στε-
φανίσκου» Ανακρ. 40, 6· «θύρας στόματι»
Π. Σλ. 29, circumjuncto.
Ἀμφι-πλευρός, θορίς· θορίς μετὰ δύο πλευράς,
διφύλλος θύρα μαθημάτων, qui est in utroque latere.
Ἀμφι-πληκτός, 2· α) ὁ ὁλόγυρα πληκτόμε-
νος· «ῥόδιον ἀφρ.» = τὰ πρὸς τὴν ἀκτὴν κτυπού-
μενα κύματα, τὰ ὁλόγυρα θραυόμενα Σοφ.
Φιλ. 682, circum fractus· β) ὁ ἐκ δύο μερῶν ὑπὸ
τῆς θαλάσσης περικλυζόμενος· Ἰσθμὸς Ἡσυχ.
Ἀμφι-πλήξ, ἡγος, ποιητ. ὁ, ἢ ὁ ἀμφοτέρω-
θεν πλήσων, κτυπῶν, ὁ δίκωπος· φάσγανον
Σοφ. Τρ. 926· «σφύραι Α. Ταρ. 4, μεταφ.
ἀρά = ἀρά ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, δηλ.
ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς πληκτούσα, ἢ κατα-
στρέφουσα Σοφ. Οἰ. τ. 417, ab utraque parte
feriens.
Ἀμφι-πλίξ, ἐπίρ. περιβάδην, μετὰ διατεταμέ-
νους μηρούς, μετὰ διασκελισμούς, διαμνηρίζων ἀρχ.
λεξ. ἐκ τοῦ Σοφ. Τριπτ. ἀποσπ. 538, cruribus
circum aliquid divaricatis.
Ἀμφι-πλίσσω (περιπλίσσω)· διατείνω τὰ σκέ-
λη, διαμνηρίζω, διασκελίζω ὁλόγυρα, περιβά-
νω Πολ. 2, 172, κατὰ Πολυδ. = διαβάνω.
Ἀμφι-πλοῶς, 2· ὃν δύνανται τις περιπλεῦσαι.
-γῇ Πολ. 9, 18, qui circum navigari potest.

- Ἀμφι-πλύνω· ὁλόγυρα πλύνω, περιπλύνει
Ἰπποκρ. circumcirca lavo.
Ἀμφι-πνεύμα, τό· δύσπνοια Ἰπποκρ.
Ἀμφι-πνοκός, 2· ἀμφιμαλλός· Ἡσυχ. utrimque
vellumen habens.
Ἀμφι-πολεία, ἢ· τὸ εἶναι τινά ἱερέα, ἢ ἱε-
ρατὴ ὑπηρεσία Διοδ.
Ἀμσι-πολεῖον, τό· περιπλόων ἐπιγρ. Μυλλ.
Λίγνητ. σελ. 160, ἢ σέκημα τῶν ἱερέων ἐν τῷ ναῷ.
Ἀμφι-πολεῖω ἐπ. καὶ ἰων. (πρὸς πέλωμαι)
μεταβ. -τί, ἐνασχολοῦμαι περὶ τι, θεραπεύω, ἐ-
πιμελοῦμαι, φροντίζω διὰ τι, ἐπιτηρῶ - βίον =
προστατὸν, σοφῶν Ὀδ. σ. 251· ὄρχατον =
καλλιεργῆν Ὀδ. ω. 244, ἐντεσθ. ὑπηρετῶ - ἐριτυ-
νύσιν Ὀδ. υ. 78, καὶ «ῥόν Διός» ἰδίως περὶ
τὸν ναόν καὶ ἐν αὐτῷ ὡς θεράπων ἀσχολούμε-
νος, circa aliquid curare.
Ἀμφι-πολέω· κινεῖται ἢ ἐνδιατρίβω περὶ τι,
περιβάλλω· «γγραῖον μέρος ἀλικίας με ἀμφ.»
Πινδ. Π. 4, 158· «λέκτρον ἀμφι.» = φροντίζω,
Ν. 8, 6· «Ἰμέραν Τύχα ἀμφιπολεῖ» = περιπολεῖ
σκέπυσσα, προστατεύουσα Πινδ. Ο. 12, 2,
«τόρῳαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖ» = ἐπιμελεῖσθαι τῆς
πληγῆς, θεραπεύειν Πινδ. Π. 4, 271· «θείας
ἀμφιπολὸν τιθῆναι» = μετ' αὐτῶν ἀναστρέφου-
μενος, ἐνθουσιῶν ἢ βακχεύων Σοφ. Οἰ. Κ, 686 ἐν
τῇ κυρ. σημ. «μυκάων θαλάμων ἀμφιπολεῖ
ψυχῇ» Ἐπιγρ. ἀδ. 685. Πιθ. ὄρος· ἀμφιπο-
λεῖται Θεοκρ. 7, 74, cum aliquo oberro.
Ἀμφι-πολή, ἢ· περιπορεία Ν. Ετ.
Ἀμφι-πολῖα, ἢ· τὸ ὑπόβρυγμα τοῦ ἱερέως
Δ. Σπ. 16, 10.
Ἀμσι-πολῖς, ὁ, ἢ, ποιητ. ἀμφιπολῖς (πό-
λις) 1) ὁ τὴν πόλιν περιβάλλων, περιέγων ἢ
περιλαμβάνων· «ἀνάγκη Αἰσγ. Χο. 72· 2)
ἢ ἀμφ. = πόλις κειμένη μεταξὺ δύο θαλασσῶν
ἢ ποταμῶν 3) πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ
Στρυμόνος.
Ἀμφι-πολός, 2 (πέλω)· ὁ πέριξ τινὸς κινου-
μενος, περὶ τι ἐνασχολούμενος παρ' Ὀμηρ. ἢ
ἀμφιπολός = ἡ ὑπηρετρία, ἢ θεραπεία, ἢ ἄδρα,
ἐντιμότερα τῆς δούλης καὶ τῶν δμῶντων συνη.
ἐν Ὄδῳ. ἢ ἀκολουθία τῶν δεσποινῶν (Αθην. β.
267, ἢ περὶ τὴν δέσποιναν θεραπεία)· Νου-
σικαά Ὀδ. ζ. 199· τῆς Ἑλένης Ν. γ. 143
«ἀμφιπολὸν γυναικας» Ὀδ. ρ. 49· γραψὲς θηλ.
ἢ διακονούσα, ὑπηρετοῦσα, Ὀδ. α. 191· ὁ Ἰρ.
5, 92, ἀντιτίθ. τὴν ἐλευθέρην εἰς τὸ ἀμφιπο-
λός· ὁ δὲ Πινδ. χρῆται καὶ τῷ ἄφρ. Ὀλ. β. 32·
«τύμβος ἀμφιπολ.» = τύμβος ἐφ' ὃν πολλοὶ συν-
έρχονται· «Κύριος ἀμφι.» = ἡ προέστος, ἢ με-
στὶς Σοφ. Τρ. 857, μετγν. ἐπὶ ἱερέων π. χ.
Διοσκ. 15· «Ἰδαίης θαλάμης» καὶ ἄφρ. Πλουτ.
Παρά Τρωφιδ. 352 καλοῦνται οἱ γέραντοι «γυ-
μῶνος ἀμφιπολῖς» = οἱ δηριεῖται, οἱ προάγγελοι.
τοῦ γαίμ. famula, ministra.
Ἀμφι-πονέομαι, ἐπ. μετ. ἀποθ. περὶ τινά,
ἢ περὶ τι ἐνασχολοῦμαι, φροντίζω· «τάφον
Ὀδ. υ. 307· «Ἡρακλῆς μέλεα ἀμφεποννήθη»
= περιέβαλε, κατέφαγε, ἢ κατηγάλωσε τὰ μέλη
Πλουτ. laboro circa aliquid curo.
Ἀμφι-πόρφυρος, 2· ὁ καταπόρφυρος Σχολ.
Εὐρ. talus purpureus.
Ἀμφι-ποτάομαι, ἐπ. ἀποθ. μετ. περιπτε-
ται

- μακί, περιουζομαι περί τι· «ἀμφιποτάτο τέκνα»
 Πλ. 6, 315, circum volo.
 *Αμφί-ποιοι, οἱ ἵπποι οἵτινες κατὰ τὴν ἱπ-
 πασίαν ἐκ τοῦ ἑνὸς ἵππου πηδῶσιν εἰς τὸν ἑτε-
 ρον Αἰλ. Τακ. 37, desultores.
 *Αμφί-ποιο-ταξόδοται, οἱ ἑλαφρόν ἵππικόν,
 ἐν ᾧ συνάμα ἦσαν ἀμφίποιοι καὶ ταξόδοται
 Πλουτ. ἀπορθ. σελ. 144, desultores sagittarii.
 *Αμφί-προσέομαι κλίνει ἢ κάμπτοι πρὸς τὰ
 ἑξω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη Ν. Δ. 374, ἐνθα ὁ
 Schneider διορθοῦ ἐμπροσθενεκε.
 *Αμφί-πρόστωλος, 2· ὁ ἐκατέρωθεν (ἐμπρο-
 σθεν καὶ ὀπισθεν) κλίνει ἔχων (ναῦς).
 *Αμφί-πρόσωπος, 2· ὁ ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν
 πρόσωπον ἔχων Ἑμπεδοκλ. 214, διπρόσωπος
 Πλουτ. Νουμ. utrimque faciem habens.
 *Αμφί-πρῶμος, 2· καὶ δὴ δύο ἔχουσι πρῶμους,
 καὶ ἐπομένους δύο πάλιν Σοφ. ἀποσπ. 135,
 navigium utrimque primum habens.
 *Αμφί-πρῶμος, 2· ὁ ἀμφότερῳ ἔχων πρῶ-
 μον Γαλην.
 *Αμφί-ἵπταμα· περιίπταται, ὀλόγυρα περὶ
 Ἦσυχ.
 *Αμφί-πολεμο-πηδησί-στρατος, κομικ.
 λέξις τοῦ Εὐδόλου Β. Αν. 702.
 *Αμφί-πολις, ἀνίκη· τὴν πόλιν περιβάλλ-
 ούσα ἀνίκη Αἰσγ. Νο. 75· ἰδ' ἀμφίπολις.
 *Αμφί-πύσσω· περιπύσσω, ὀλόγυρα διπλώ-
 νων, ἐν ταῖς Οππ. Αἰ. 4, 289, circumplexio.
 *Αμφί-πύχῃ, ἢ ἡ περὶ πύχιν, τὸ περικάλυμ-
 μα, ἢ περιπλοκή, τὸ ἀγκαλίσμα· «σώματος
 δὲ ἀμφιπύχας» Εὐρ. Ἰων. 531, amplexus.
 *Αμφί-πυκάζω· περικρίνω, περιοχρῶναι, πε-
 ριπικνῶναι Ἀπολλιν. dense, circummunio.
 *Αμφί-πύλος, 2· ὁ ἔχων δύο πόλεις, ἢ θύρας·
 «μέλαθρον Εὐρ. Μηδ. 133, biforis.
 *Αμφί-πύρος, 2· ὁ ὀλόγυρα ὑπὸ πυρὶ περι-
 κυκλωμένος, ὁ περιπελεγόμενος· «τρίπους Σοφ.
 ΑΥ. 1384, ἔτι ὁ δύο θάλας κρατῶν ἢ ἔχων»
 «Ἀρτεμις Τρ. 213· «καρσύνος Εὐρ. Ἰων
 213· βροντὴ Ἰππ. 559· πεδῶναι Ἰων. 716,
 igne circumdatus.
 *Αμφί-ρρέζω, μελ.-ζω ὅσω Ἀπολλιν. immolo.
 *Αμφί-ρρεπής, 2· ἀμφίρροπος μετγν.
 *Αμφί-ρρηθής, 2 (βαίνω, ἐροῦμαι)· περιρρηθής.
 *Αμφί-ρρήγνυμι (ἴδε ρήγνυμι)· ὀλόγυρα ρήγ-
 νύω, ξεσχίζω, διασπῶ Κόιντ. Σρ. 1, 39·
 «ἀμφιρρήγνεντος αἰθέρος» utridue rumpo.
 *Αμφί-ρρήφης, 2, ἀμφιρρήφης· ἐκατέρωθεν ρι-
 πτόμενον Ἦσυχ.
 *Αμφί-ροσπος, 2· ὁ ῥέπων, κλίνει εἰς ἀμφό-
 τερα τὰ μέρη· νίκη· ἀναποράσιτος Πολυαιν.
 *Αμφί-ροστος, 2 Ἦρ. 4, 164, καὶ ποιητ.
 ἀμφίροτος· ὁ πανταχόθεν ἢ ἐκατέρωθεν περι-
 τροχόμενος, ἐπὶ νήσαν Οδ. α, 50, καὶ πάντοτε
 ὀκλ. ἀμφιρότη, ἐπίσης μετγν. ἐπ. Απολλ. Ρ. 1,
 1305· ἀλλὰ, «ἀμφιρότους κατὰ νήσου» Ὀμ.
 Γυν. Απολλ. 291· «τῆς ἀμφιρότου Σαλαμίνος»
 Σοφ. ΑΥ. 134, circumfluitus.
 *Αμφί-ρρώξ, ὄγος, ὁ, ἢ (ῥώξ)· ὁ πανταχόθεν
 ἐχρησμένος, σκαυμένος, διαρωγός, ἢ ἀνωγός·
 «πέτρα Απολλ. Ρ. 1, 995· «κλιθεὶς Αντ. Σιδ.
 17, οἱ ἐκατέρωθεν ἔχοντες καταρρακτὰς θύ-
 ραι, utridueque rupius.

- *Αμφιρῶ, οὗς, ἡ ὄνομα ὠκεανίδος Ἦσ. Θ.
 *Αμφί-ρῶτις· περιδότης Ἦσυχ. καὶ κεφαλὴν
 ἔχων ἐκατέρωθεν, ἀμφί.
 *Αμφίς· κατ' ἀρχὰς ἡ αὐτὴ τῇ ἀμφί Βούτρ.
 λεξιλ. 11, 217· Α) ἐπιρρημ. 1) περί, ὀλόγυρα,
 «ὁ ἀλλοτὴ δ' ἦν ἀμφί ἀλοιγῇ»· περί τὸ κράτος·
 ὀλόγυρα τοῦ κράτος Οδ. θ, 476· «ἀμφί ἐόν-
 τες» Πλ. ω, 488· «ὅδεσμοι ἀμφί ἔχουσιν»· εἶθε νά
 με περικρίσωσι· Οδ. θ, 340· «ἀμφί ἰδών»
 = ὀλόγυρα ἰδών· πρὸς. Ἦσ. «Ερ. 701· 2) ἐ-
 κατέρωθεν, εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, ἐν ᾧ σημασ.
 ἢ ἀμφὶ δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὀμηρ. «δοιαὶ δὲ πε-
 λαιδοὶ ἀμφί ἔκαστον» Πλ. λ, 732· «ζυγὸν
 ἀμφί ἀνέλκει» = ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ ζυγοῦ
 ἀνέλκει Πλ. μ, 431· 3) ἐντεῖθεν ἀναπτύσσεται
 ἢ σημασία τοῦ χωρισμοῦ· «τὼ ἵπποι ζυγὸν ἀμ-
 φὶ ἔρρει» Πλ. ν, 706, καὶ ἐν τῷ χωρισθῆναι
 πότμον ἦτο ἐν ὄλυν· «ῥόπαλα ἀμφί ἔαγγα»
 εἰς δύο ἔαγγαν Πλ. λ, 559, ἀλλὰ τὸ, «ὀλίγη
 δ' ἦν ἀμφί ἀρούρα» = ὀλίγος χώρος ἦν περὶ
 τοὺς δύο Πλ. γ, 115, ἢ μεταξὺ κατὰ τὸν Σχολ.
 ἐντεῖθεν· χωρὶς, «ἀμφί φρονέοντες δύο Κρόνου,
 υἱε», δηλ. διαφόρου γνώμης ν, 345, καὶ ἐπὶ
 πολλῶν «ἐλάντατοι ἀμφί φλέγονται» 6, 13,
 συνδεθ. μετὰ τοῦ, ἕκαστος = ἕκαστος δι' ἑαυτόν,
 «ἀμφί ἄγοντες ἕκαστον» Οδ. γ, 57. Ἐνταῦθα
 ἀνέκει· καὶ τὸ, «ἀμφί Ἀχαιοὶ ἀλλ' ἀποδάσ-
 σαθαι» = κατ' ἑνὸρα χωριστὰ διανέμειν Πλ. γ,
 117· «ἀνέκα ἀμφί μένον» (Σχολ. ἰδίε) ἕκα-
 στος δι' ἑαυτὸν ἀντιπῶ· τῷ «ἕνα θυμὸν ἔχον-
 τες» 5, 711· «ἀμφί ἀρωγῶν» = βοηθοὶ χωριστὰ
 εἰς ἑκάτερον μέρος σ, 502· β) πρόθεσις ὡς
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατόπιν τῆς πτώσεως τῆς τι-
 θεμένη· 1) μετὰ γεν. «ἀρματός ἀμφί ἰδών»
 ἰδὼν ὀλόγυρα τὸ ἀρματός Πλ. 6, 384· ἄλλως
 τε ἐν τῇ σημασ. 3) τοῦ ἐπιρρημ. «ἀμφί φυλό-
 πιδος» = μακρὰν τῆς μάχης Οδ. π, 267· «ἀμ-
 φὶ ὁδοῦ» = εἰς ἑκάτερον τῆς ὁδοῦ μέρος, εἰς τὰ
 πλάγια Πλ. ψ, 393· «ἰσθμὸς ἀμφί» = ἄνευ ἐ-
 σθμῆτος Πινδ. Π. 4, 253· «Διὸς ἀμφί ἦσθην»
 = μακρὰν τοῦ Διὸς· 2) μετὰ δοτ. «κύκλα σιθη-
 ρέω ἀμφί» = περὶ τὸν ἄξονα Πλ. ε, 723·
 3) μετ' αἰτιατ. περί, «Κρόνον ἀμφί ἔόντες»
 Πλ. 5, 274· «μὴν ἀμφί ὥκεον» Οδ. α, 400, ἢ
 λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς μετγν. ἐπικ. οὐχὶ
 δὲ καὶ παρ' ἀττικοῖς, circa, utrimque, inter,
 separatim.
 *Αμφίς, ὁ· εἶδος οἴνου· ἴδ' ἀμφίας.
 *Αμφί-σάλευος· ὀλόγυρα σαλεύω, συνηθ. ἀμ-
 φι-σαλεύομαι· κινεῖσθαι ὀλόγυρα Σωσιπ. 2,
 circum agito.
 *Αμφί-σ-βαινα, ἢ· εἶδος ὄρεος, ὅστις δύναται
 νά περιπατῇ καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω
 (ἐκατέρωθεν βαίνων) Λισχ. ΑΥ. 1206 amphib-
 aenna.
 *Αμφί-σ-βασίη, ἰων. ἢ· ἡ ἀμφισβήτησις, ἔρις·
 «τὼν δὲ λόγων ἀμφ. γίγνεται» Ἦρ. 8, 81·
 «εἰς ἀμφισβασίας ἀμφικνεῖσθαι τι» = ἀντιλέ-
 γειν εἰς τινα, 4, 14.
 *Αμφί-σ-βῆσις, εἰς, ἢ· ἀμφισβήτησις.
 *Αμφί-σ-βῆτέων· ἀμφισβητέων παρ' Ἦρ. 9,
 94, ἐν ᾧ ἐν 4, 14 κεῖται ὁ συνήθης τύπος.
 *Αμφί-σ-βῆτος, 2· ἀμφισβητός (ἀμφίβ.), ἀμ-
 φισβητά· ἀμφισβήτησις Ἦσυχ. controversus.

Ἀμφισ-δησίη διὰ φ. γραφ. παρ' Ἡροδ. ἀντὶ ἀμφιστάτη.

Ἀμφισ-δησιέω (βαίνω), παρὰτ. ἡμφισδησιέω. Ἀνδοκ. 1, 27, ἡμφισδησιέει Δημ. 39, 19, ἀμφ. ἡμφισδησιέει Πλάτ. Γοργ. 479, παρὰτ. ἡμφισδησιέει αὐτόθι. 23, ἀμφ. παθ. ἡμφισδησιέει.

Ἰσοκ. 9, 14, μέλ. ἀμφισδησιέεται εἶνε παθ. Πλάτ. Θεαιτ. 171' διδασκαίει τὴν γνώμην, διακρινόμεν' πρὸς. «ἀμφίς φράζεσθαι» = ἀντιλέγειν. Πρ. 4, 14, διάφορον τοῦ ἐρίζειν Πλάτ.

Πρωτ. 337' «ἀμφισδησιέουσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὐνοίαν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροι τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις». Ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ ἐντεῦθ' πολὺ συγν. ἰδίως παρὰ τοῖς ῥήτοσι. 1) ἐν ἀντιλογία εἰμὶ μετὰ τινος δισχυρίζομαι τὸν ἀντικείμενον, ἀντιθ. τῷ ὁμολογέω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. Πλάτ. Γοργ. 452' οὐδὲ ἡμφισδησιέει μὴ ἔχειν = δὲν ἡρνήθη τὴν κτῆσιν 27, 15, καὶ μετὰ τοῦ ὥς = ὥς οὐ γινώσκειται Πλάτ.

Χαρμ. 169, μεθ' ἀπλ. αἰτ. «ἐν τούτῳ» Γοργ. 472' «τὰ ληθὴ Μεν. 242' ἐντεῦθ' προφανῶς ἀμφιστάλλω «τὴν πραγματίαν ἰσότητα» Ἀριστ.

2) φιλονεικῶ, διακρίβομαι, κρισταλοποιέομαι «πρὸς τινος» Πλάτ. Σοφ. «πρὸς ἐν ῥήμα» = διὰ μίαν λέξιν Δημ. 34, 33, συγχοι. τινὲ π. γ. Ἰσοκ. 8, 27' «οἱ ἀμφισδησιέοντες» = οἱ ἀντιδικοί Λοιστοτ. Ρητ. 1, 1, τὸ δ' ἀντικείμενον τῆς ἐξουσίας τίθεται κατὰ γενικ. «ἡμῖν τοῦ οἴτου» Δημ. 32, 9, καί, «τὴν περὶ τινος» Πλάτ. πολ. 268, τινὲ ὑπὲρ τινος Πολυδ. 1, 76, 5, καί, περὶ τι Πλάτ. Μενεξ. 237' 3) ἀντιποιοῦμαι τι ὡς ἰδιόθεν μου, τινός· «τοῦ εὐ φρονεῖν» Ἰσοκ. 5, 82, τῆς ἡγεμονίας, 4, 20, τῆς ἀρχῆς Δημοσθ. καὶ παρῆτ. οὐχὶ σπανίως· ἐντεῦθ'.

«πράγμα ἀμφισδησιέομενον» καί, «τὰ ἀμφισδησιέομενα» Ἰσοκ. 5, 3' «ἀμφισδησιέεται ἐκ τινος» Πλάτ. Θεαιτ. 171' «ἀμφισδησιέεται περὶ τινος» = γίνετα· ἀμφισδησιέεται περὶ τινος Πλάτ. πολιτ. 5, 157, παρ. τ. 225, ambigno.

Ἀμφισ-δησιέω, τὸ ἢ φιλονεικία, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμφισδησιέσεως Πλάτ. Θεαιτ. 158' «τὸ παρ' ἡμῶν ἀμφισδ.» = ἢ γνώμη ἡμῶν Πλάτ. Φιλ. 11, controversia.

Ἀμφισ-δησιέω, 2' ὁ εἰς ἀμφισδησιέω ὑποκείμενος, ὁ ἀμφιβόλος συγν. παρ' αὐτ. γ. ὥρα Ξεν. Ἠλ. 3, 5, 3' «ἀμφισδησιέομενον ὅμιν τὴν γνώμην κατεσκεύαζαν» Δημ. 7, 43' «τὰ ἀμφισδησιέομενα ἐξ» = μὴ φροντίζω περὶ τῶν ἀμφιβόλων Ἰσ. 1, 55' «τῆς μάχης ἀμφισδησιέομενον γενόμενος» ἀναποφασίστου Πλάτ. Μενεξ. 142, controversus, dubius.

Ἀμφισ-δησιέω, 3' ὁ ζητῶν ἢ ἀγαπῶν τὰς ἀμφισδησιέσεις, τὰς φιλονεικίας ἢ ἐριδας Πλάτ. Φιλ. 25' «περὶ τινός ἐστι» πολιτ. 7, 533' «πολλὴν ἀμφισδησιέω ἔχει (τὰ πράγματα)» = εἶνε πολλὴ ἀμφιβολία Ἀριστοτ. ΠΟ. Νικ. 10, 1, 2, controversia, dubitatio.

Ἀμφισ-δησιέω, 4' ἀμφισδησιέω Ἀριστοτ. ΠΟ.

Ἀμφισ-δησιέω, 5' ὁ ζητῶν ἢ ἀγαπῶν τὰς ἀμφισδησιέσεις, τὰς φιλονεικίας ἢ ἐριδας Πλάτ. πολιτ. 300' ἐντεῦθ' ἀμφισδησιέω, ἐννοεῖται τέλην ἢ τέλην τοῦ ἀμφισδησιέω, ἢ ἐπιδειξίτης ἐν τούτῳ Σοφ. 226.

Ἀμφισ-δησιέω, 2' ἀμφισδησιέω = 2' ἢ ὅσον. 6, 6, controversus.

Ἀμφισ-δησιέω, 3, διὰ φ. γραφ. ἀντὶ ἀμφισδησιέω Πλάτ.

Ἀμφισδησιέω· ἦσαν, γραφ. ἐν κοδ. Πaus. 5, 6, 3, κατὰ διόρθ. Πόρσωνος = ἀμφισδησιέω ἄν.

Ἀμφισ-γόνος· οἱ ἐκ δύο μερῶν γεννηθέντες, ἐτερόγονοι Ἦουγ. Μ. Ἐτ.

Ἀμφισ-σάπτιω· ὁλόγυρα σάπτιω Ἀπολλιναρ. circumfodio.

Ἀμφισ-σάπτιω, 2' ὁ ὁλόγυρα ἢ ἐκατέρωθεν σάπτιω· «ἀμφισσάπτιω» = οἱ εἰς δύο μέρη ῥιπτόντες σάπτιω, οἱ κατόικοι τῆς θεμελίας ζώνης Στραβ. 11, 5, utrimque umbraui habens ἴδε ἐτερόσκιος καὶ περισκίος.

Ἀμφισ-σάπτιω, ἀμφισσάπτιω, ἀμφισσάπτιω = ἐνδύοσιν κυρίῳ. Σουδ.

Ἀμφισ-σάπτιω· οἱ περιουκούντες τὰς κόμης Ἦουγ. circumvicini.

Ἀμφισ-σάπτιω, ἢ χειρουργ. ἐργαλεῖον Γαλην. Ἀμφισσάπτιω ἴδ. ἀμφιστήμι.

Ἀμφισ-σάπτιω, ἢ σάπτιω, ὁ ἀμφιστάτης.

Ἀμφισ-σάπτιω, ὁ ὁ ἐξιστάτης Ἦουγ. ex-terminator.

Ἀμφισ-σάπτιω, 2' ὁ σταυρὸν ἐκατέρωθεν σχηματίζων, ὁ ἀπὸ δύο μερῶν σταυρωτός, bifurcatus.

Ἀμφισ-σάπτιω· ὁλόγυρα ἐνδύω, περιουκίσσω, περιουκίσσω, καὶ μετ. «ἐντεῖθα ἀμφισσάπτιω» = διὰ συστήσεως ἐνδύσεως, κεκοσμημένη Θεοκρ. ἐπικ. ἐν τμήσει, colligo, opus.

Ἀμφισ-σάπτιω· περισσάπτιω Κοῖντ. Σμ. circumgemmo.

Ἀμφισ-σάπτιω· καταρχή τῶν θυσίων κατὰ Ἀλκίωνα Ἦουγ. ἀμφιδ.

Ἀμφισ-σάπτιω, 2' ὁ ἔχων διπλοῦν στέφανον (στήθος) Ἐμπεδοκλ. παρ' Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 16, 20, utrimque pectus habens· «ἀμφισσάπτιω» δεινὴν Ἦουγ.

Ἀμφισ-σάπτιω· ὡς στέφανον περιελίσσω, περιελάλω ἢ περιουκίσσω· «ὁμοῖος ἀμφισσάπτιω» = ὁ ὅμοιος Ἰστακ. Πέρις Ὀμ. Γμ. Αφρ. 120, circum corona circumdo.

Ἀμφισ-σάπτιω, 2' α) ὡς στέφανος ἢ στεφανοστέφανος περιουκισμένος, κύκλω περισσάπτιω, περιπλεγμαίνω ἐπὶ τῶν τριῶν κεφαλῶν δράκοντος Ἠλ. γ. 40' ἀλλ' ἐν τῷ γωρίῳ τούτῳ ἢ λέξις διορθοῦται ἢ ὅς εἰς ἀμφισσάπτιω· β) περισσάπτιωμένος, πλήρης· «κρητὴρ ἀμφ.» = πλήρης μέχρι στεφάνης, δηλ. μέχρι τοῦ χεῖλους Ἦουγ. ἴδ. ἐπισσάπτιω, utrimque coronatus.

Ἀμφισ-σάπτιω· περισσάπτιω ἐν τμήσει Ἦουγ. ἴδ. ἐπισσάπτιω.

Ἀμφισ-σάπτιω· ὁλόγυρα θέτω μόνον. Μεσ. ἀμφισσάπτιω, ἀμφ. 2 ἀμφισσάπτιω, 3 πληθ. συγν. ἀμφισσάπτιω ἀντὶ ἀμφισσάπτιω ἐπ. καὶ ποιητ. = ὁλόγυρα στέφανω (καὶ ἐν τμήσει)· «καλῶν ἀμφισσάπτιω» ὁμοῖος Ἠλ. ω. 712' «ἀμφισσάπτιω ἐταῖροι» σ. 233' «ἀμφιδ. σ. ἔστησαν κοῦραι» Ὀδ. ω. 58, μετὰ δοτ. «κεναῖς τραπέζαις ἀμφισσάπτιω» Σοφ. Ἠλ. 185, μετ' αἰτιατ. - ἄστν = πολιορκεῖν ἢ περιουκίσσω τὴν πόλιν· καὶ ἐπὶ τῶν βρονταίων νεφελῶν, αἵτινες τὸ κυκλωγὲς περιελάλουν Σοφ.

Οἱ, Κ. 1475 περὶ μετγν. καὶ ἱερυνῶ ἐξετάζω, circumsto.

Ἀμφί-στομος, 2' α) ὁ μὲ διπλοῦν στόμα, ἢ ἀνοῖγμα· ὄρυγμα Ἦρ. 3, 60· θυρίδας (αἱ τῶν μελισσῶν) Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 9, 40· ἄμφιστοιμαὶ λαβαὶ κρατήρων· κρατήρες ἔχοντες λαβὰς Σοφ. Οἱ. Κ. 474· (Σχολ. ἢ ἀμφοτέρωθεν ἐσταυρωμέναις ἢ διὰ τὸ ἐκατέρωθεν τοῦ στόματος εἶναι ἢ πρόσωπα ὀφθαλμῶν) 6) δίκωπος· πέλε-
κας μετγν.· φάλαγξ· ἢ ἔγουςα διπλοῦν μέτωπον, ἐνθα αἱ στοίχαι καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν ἑταίμοι εἰσι πρὸς προσβολήν Ἀρρ. 5, 17, 1· τὰξίς Πολ. 2, 28· πλῆσις οὐκ ἐπὶ τετραγωνικῶν Πλουτ. Σολ. dubus officiis patens.

Ἀμφί-στρατάσμαι, ἑπ. ἀποθ. μεσ. περι-
κλώνω ἢ πολιορκῶ πόλιν μὲ στρατιωτ. δύνα-
μιν· τί, circum-edeo hostiliter.

Ἀμφί-στρατής, 2' εὐκωλός Στοδ. facillis.

Ἀμφί-στρεφής, 2' περιτυλιγμένος. ὁ περι-
πλεγμαίνων· «κεφαλὰ ὀράκοντος» Ἠλ. λ. 40.

Ἀμφί-στρογγύλος, 2' ὀλόγυρα στρογγυλός·
οἷκος (ἀνδρῶν) εἶτε καμπαρτός, εἶτε περιτε-
τορνευμένος Λουκ. rotundus.

Ἀμφί-στροφή, ἢ ἐκχώρησις, ὑποστροφή Ἦουγ.

Ἀμφί-στροφος, 2' ὁ ἐκατέρωθεν ἐσταυρωμένος
ἢ ἐλαυνόμενος διὰ φ. γραφ. Σχολ. Αἰσχ. Ἰκ. 850 ἀντὶ ἀντιστροφῆς ἐξηγῶν. διὰ τοῦ ἀμφιέ-
λισσα, versabilis.

Ἀμφί-σφαιρα· εἶδος γυναικείας ὑποδέσεως
Ἦουγ.

Ἀμφί-σφαλής, 2' ὁστοῦν σώματος ἐκ τῆς θέ-
σεώς του ἐδγαλμένος.

Ἀμφί-σφάλλω· ἀνατρέπω, παθ. ἀμφισβάλλω·
ἀμφι· ἀνατρέπομαι, γυρίζω Ἰπποκρ.

Ἀμφί-σφαλσις, ἢ ἡ ἀνατροπή, κατάπτωσις,
τὸ γύρισμα ὅτε μὲν ἐκ τοῦ ἐνός ὅτε δὲ ἐκ
τοῦ ἐτέρου μέρους, ἐπὶ κινουμ. σώματος Ἰπποκρ.
oberratio.

Ἀμφί-σφυρον, τό· εἶδος ὑποδήματος μέχρι
τῶν σφυρῶν Πολ. 7, 94.

Ἀμφί-σ-ωπος, 2 (ὁπῆ) ὁ πανταχόθεν ἀνοικτός
Αἰσχ. Ἀποσπ. 32, καὶ Ἦουγ. περιωπός, περι-
ελεπτός, undique conspicuus.

Ἀμφί-ταθείς, παθ. ἀορ. μετοχ. τοῦ ἀμφιτείνω

Ἀμφί-τάλαντεῖω· ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ζυγίζω
Nov. Δ. 1, 183.

Ἀμφί-τάλαντος, 2' ὁ πανταχόσε ξέ ἴσου
κλίων, ἰσόροπος.

Ἀμφί-τάμνω, ἰον. ἀντί· τέννω Ἠλ. σ, 523,
ἐν τμήσει· «βῶν ἀγέλας», ἀποτέμνω ἢ περιτέ-
τέμνω, ἀρπάζω.

Ἀμφί-τανύω· ἀμφι· τέννω Ὀμ. ὕμ. Ἑρ. 49·
ἐν τμήσει, circum extendo.

Ἀμφί-τέπης, ἡτος, ὁ· Ἀλεξάν. καὶ Β. Αν. 83
καὶ Διοφλ. Πολ. 10 38 καὶ ἀμφιτάπις ἰδος, ἢ
τάπη· ἢ κίλυμνα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη γυνώ-
δης, μαλλιαρὸς μετγν. tapet utrimque villosus.

Ἀμφί-τέπις, ἰδος· ἀμφιτάπη

Ἀμφί-ταπος, ὁ· ἀμφιτάπης Ἀθην.

Ἀμφί-ταράσσω· ὀλόγυρα ταρασσω, κάμνω
ταραχὴν παθ. Σμ. ἀποσπ. 125, circum moveo.

Ἀμφί-ταρβής, (τάρβος)· περίφοδος, κατατρο-
μαζόμενος Αἰσχ. Χο. 540, διάφορ. γραφ. ἀμφι-
τάρβει.

Ἀμφι-τέθληα, παρακ. τοῦ ἀμειβάλλω.

Ἀμφι-τείνω· ὀλόγυρα τέννω, ἐξαπλώνω, τεν-
τώνω· χέρας· τὰ γ. περί τὸν τράχηλον βάλ-
λω ἢ περιβάλλω Εὐρ. Ορ. 1042, circum ex-
tendo.

Ἀμφι-τεῖρω· πολὺ βασανίζω Κόιντ. Σμ. 9,
368 ἐν τμήσει.

Ἀμφι-τεῖχης, 2' α) ὁ τὰ τεῖχη περικυκλῶν,
περιβάλλων, πολιορκῶν· λέως Αἰσχ. Ἑπτ. 272· 6) ὁ περιτετειχισμένος ἀνευ χωρ. συγγρα-
φέως, qui est circa moenia.

Ἀμφι-τέμνω· ὀλόγυρα τέμνω, κόπτω, περι-
τέμνω Π. Σολ. 22, circumcido.

Ἀμφι-τέρμος, 2' μόνον ἀπαντᾷ ἐπὶρ. ἀμφι-
τέρμω, = προσδιορισμένος, ἀκριβὲς ὁρισμέ-
νως Σοφ. ἀποσπ. 125, ἀποτετερματισμένος
Ἦουγ.

Ἀμφι-τέτυκτο, γ'. ἐν. προσ. παθ. ὑπερσ.
τοῦ ἀμφιτεύγω.

Ἀμφι-τεύχω, μόνον ἀμφιτέτυκτο Κόιντ. Σμ.
5, 14· ὀλόγυρα κατασκευάζω, ὀλόγυρα τελει-
ώνω, circum fabricor.

Ἀμφι-τίθημι· α) περιθέτω, περιβάλλω, ἐπὶ
ἐματίων· «κυνέη ἀμφιτίθεα» Ἠλ. κ. 271, ἀλ-
λαχοῦ δὲ παρ' Ὀμήρ. ἐν τμήσει· ἀμφί δὲ οἱ κυ-
νέην κεφαλὴ φιν ἔθνη Ἠλ. κ. 261· «χρῆτῶνα
θῆκ' ἀμφὶ στήθεσι» Ὀδ. π. 174, ἐνθα ἄμεινον ἢ
ἀμφὶ ὡς πρόθεσις ἐκλαμβάνεται. Συχν. παρ'
Εὐρ. «κόσμον χροῖ» Μήδ. 787, «πέπλοις κάρα»
Ἑκ. 432· «πέδας τοῖς ἀδίκους» Σολ. παρὰ Δημ.
19, 255· 6) Μεσ. περιτίθημι· περιβάλλομαι·
«στέφανον ἀμφέθετο» = ἐπιβήκε στέφ. Ἑπίγρ.
Πλουτ. περί κακοηθ. Ἦρ. 39· ἐτι· ξίφος, cir-
cum pono.

Ἀμφι-τινάσσω· ὀλόγυρα τινάσσω, ἢ παντα-
χόθεν τινάζω, σείω Φιλίπ. 51· «δικλίδας προ-
σώποις» = τὴν θύραν πρὸ τοῦ προσώπου ἐπιρρί-
πτειν, κλείειν, ἢ τὴν θύραν εἰς τὸ μέτωπον, ἢ
καὶ ἄλλως = προσαρτάττειν τινὲ τὰς θύρας, utrim-
quequo.

Ἀμφι-τίτ(τ)ῶδίζω· τουργίζω, κελαδῶ ὀλό-
γυρα ἐπὶ πτηνῶν Ἀριστ. ὄρν. 236, circumstrepo.

Ἀμφι-τομος, 2' ὁ δίκωπος· βέλεμον Αἰσχ.
Λγ. 1475· λόγγασι Εὐρ.· ξίφος Εὐρ. Ἠλ. 164,
anceps, utrimque secans, (κατ' ἄλλ. γραφ. ἀμφιτόμος)

Ἀμφι-τορνος, 2' ὁ ὀλόγυρα τατορνευμένος,
ὀλοστρογγύλος· ἀσπίς Εὐρ. Τρ. 1456, tor-
natus.

Ἀμφι-τόρνωτος, 2 καὶ ἀμφι-τορνωτός, 3' ὁ
κυκλοτερώς περιεστραμμένος· βρόχος Λουκ.
704· ἴδε προηγ. λεί.

Ἀμφι-τοσις, ὁ· ποτάμιον ἐν Μεσσηνίᾳ Πaus.

Ἀμφι-τράχλος, 2' ὁ τὸν τράχηλον περι-
βάλλων ἢ περικλείων Σχολ. Σοφ. Αντ. 349
(ἐ), qui est circa collum.

Ἀμφι-τρέμω· ὀλόγυρα, πολὺ τρέμω, ἐν τμή-
σει Ἠλ. ρ, 507.

Ἀμφι-τρέχω· περιτρέχω, περιβάλλω, πε-
ριρρέω· «σέλας ἀμφέδραμι» Πινδ. Π. 339, πα-
ρακ. «αὐτὴν ἔρκος ἀμφιδέδρομε» Ἀρχιλ. 16,
circum eуро.

Ἀμφι-τρής, ἡτος, (τράω), ποιητ. ὁ, ἢ, ἀλλὰ
καὶ ἐν οὐδατ. ἀπαντᾷ· ὁ εἰς δύο μέρη διατετρ-
μένος

πημένος, ἀνοικμένος, ὁ δὲ ἔχων εἰσόδους· - αὐ-
λῶν Σοφ. Φιλ. 19· «ἡ ἀμφοτῆς (ἐνν.) πέ-
τρα», βράχος ἔχων δύο διόδους Εὐρ. Κωκλ.
701, perforatus.

Ἀμφι-τρητος, 2· ὁ διαιτουμενός, εἴτε εἰς
δύο μέρη εἴτε ὁλόγυρα Ἀνθολ. utrimque per-
foratus.

Ἀμφι-τρίδης, 2 καὶ ἀμφι-τρίδης· ὁ ὁλόγυρα
τριμμένος, ὁ καλῶς τοιμμένος· ἐντεθ. ὁ παν-
σῆργος, ἐπίτριπτος, τὸ περιτριμμα Ἀργ. λ. παρὰ
γράμμ. Ἑρμ. 435.

Ἀμφι-τρίδω· περιτρίδω, altero.

Ἀμφι-τρίτης (ἢ) ἡ νηρὶς τις, σόζυγος τοῦ Πο-
σειδῶνος καὶ κυρία τῆς Μεσογείου Ὀμηρ. ἀλ-
ληγορ. ἐπὶ τοῦ θαλάσσιου κλύδωνος καὶ μετω-
νισμ. ἡ θάλασσα, «ἀπὸ τοῦ φέω» περιβάλλειν
τοὺς διαπλέοντας αὐτήν· Ἦσυ.

Ἀμφι-τριψ· ἀμφοτρίδης Θεογ. 11, 98.

Ἀμφι-τρομέω, τινός· διὰ τινος τρέμω, προ-
νοῶ, ἢ ἐπιμελοῦμαι· Ὀδ. δ, 820, circum tremo.

Ἀμφι-τροπαίεός, ὁ· ὁ δημότης τῆς Ἀμφοτρο-
πῆς, δήμου τῆς ἐν Ἀττικῇ Ἀντιοχίδος φυλῆς,
ὅστις καὶ διὰ τοῦ «ὁ ἀμφοτροπήθεν» σημαίνεται.

Ἀμφι-τροπή· δήμος τῆς Ἀντιοχίδος φυ-
λῆς· Ἦσυ.

Ἀμφι-τροχάω· ἀμφοτρίχῳ καὶ ἀμφοτροχῶ·
ἀμφοτροχῶσας Ἀπολλοδ. 1, 11, 9, cir-
cum eunt.

Ἀμφι-τροχῆς, 2· ὁ διασπαρμένος, ἐστειρμέ-
νος, βρακόδης· Ἦσυ. παρ' Εὐρ. Φων. 328, ἢ
καλλιτέρη γρὰρ. εἰνε ἀμφὶ τρύχη.

Ἀμφι-τρώω· κόκλῳ ἢ πανταχῶς διατρύπῳ,
ἐκ τούτου παρὰ Κοῖντ. Σμ. 4, 398 καὶ τὸ «ἀμ-
φοτρυμμένα τῶμακα» ὅπερ κέλλιον γράπτ.
ἀμφοτρυμμένα=τὰ ὁλόγυρα κτυπημένα, πύαν.
ἀμφοτρυμμένα.

Ἀμφοτρώων, υἱος, ὁ· ὁ θυητὸς πατὴρ τοῦ
Ἡρακλέους, ἡγεμὼν τῶν Θεῶν Ὀμηρ. (ἦ).

Ἀμφοτριωνιδῆς, ου, ὁ· πατρὸν. τοῦ προηγ.
Πινδ.

Ἀμφι-τῦπος 2· ὁ δίκοπος· -βουσιλῆς Κοῖντ.
Σμ. ὁ ἐκατέρωθεν τύπτων ἢ πλήττων, utrim-
que feriens.

Ἀμφι-φάεινω· λάμπω ἢ φέγγω ὁλόγυρα Ὀμ.
Γμ. Ἀπολ. 202, circum luceo.

Ἀμφι-φᾶής 2· ὁ εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη φωτί-
ζων Ἀριστ. ὁ πρῶτον καὶ ἐσπέραν φανερὸς,
utrimque lucem habens.

Ἀμφι-φάλος, κυνέη· περικεφαλία ἥτις εἴτε
ὁλόγυρα ἔχει ἥλους (μεταλλίνας πόρπας ὡς
στολισμὸν καὶ πρὸς υπεράσπισιν χρησιμευούσας)
εἴτε κατὰ βούτμ. λεξ. 11, 242, ἢ ὁ φάλος
ἀπὸ τοῦ λόφου φθάνει μέχρι τοῦ μετώπου καὶ
τοῦ ὀπισθοκρανίου Ἰλ. ε, 743, λ, 41· πρὸς τε-
τραπάλῃρος.

Ἀμφι-φάνης, 2· ὁ ὁλόγυρα φανερὸς, γνω-
στός, ὁ ὅπου πάντων θεωμένος, πασίγνωστος
Εὐρ. Ἀνδρ. 835· -ἄστρα = ἀμφοφᾶης Πτολ.
undique apparens.

Ἀμφι-φάω· πανταχῶθεν φέγγω, φωτίζω ὁλό-
γυρα Συνα. circum circa luceo.

Ἀμφι-φέρω· περιφέρω Κοῖντ. Σμ. 5, 10. Μεσ.
κόκλῳ κινῶμαι, circum fero.

Ἀμφι-φλάσσω, τό· ἀμφέφλασμα Ἦσυ.

Ἀμφι-φλάω· ὁλόγυρα θλίβω, περιθλίβω, ἢ
περιθλάω Ἰπποκρ. γδ' ἀμφιθλάω.

Ἀμφι-φλοῖς, οὔρος, ὁ, ἢ ὁ ἀμφίβολον φλόγα
ἢ λάμψιν ἔχων, ὅταν δὲν γινώσκῃ τις ὁρθῶς
πῶθεν ἔρχεται αὕτη, ὡς εἰς τὸ λυκόφως Εὐρ.

Ἀμφι-φοδέομαι· ὁλόγυρα ἢ περίεξ τινος φο-
δοῦμαι, τρέμω, σέβωμαι, ἀορ. παθ. «ἔτεροι δέ μοι
ἀμφοφύθηθεν» Ἰλ. π, 290, (οἱ ἀργ. ἐρμην. καὶ
τινες τῶν νεωτ. ὡς ὁ Farsi γράφ. ἀμφὶ φύθηθεν)
πρὸς τὴν ἀπομίμησιν παρὰ Κοῖντ. Σμ. 2, 546,
καὶ 11, 117, ἐνθα συνδ. μετὰ τοῦ βέλους καὶ
σημ. φοδοῦμαι τὸ βέλος, circa aliquem fugio.

Ἀμφι-φορεύς, ὥς, καὶ ἐπ. ἦος, ὁ· ἀγγεῖον
ἡ κανὴν μεγαλειότερον δύο ἔχον λαβὰς, ὁδρία
δ' ὀνόν Ὀδ. 6, 290, ἀλλὰ καὶ ὡς ὁδρία πρὸς
φάλαξιν ὁστών Ἰλ. ψ, 92· γδ' ἀμφορεύς.

Ἀμφι-φράζομαι· πανταχόσε ἢ καλῶς σκέ-
πτομαι, στοχάζομαι Ἰλ. σ, 254 ἐν τμήσει,
dispicio.

Ἀμφι-φύα, ἢ· ἀμφυζῆς Θεοκρ.

Ἀμφι-φύω, ὄντος, ὁ (κυρ. μετοχ. τοῦ ἀμφι-
φύω, ὁ ὁλόγυρα φωτίζων)· πλακοῦς προστερό-
μενος εἰς τὴν Μουσουλίαν Ἀρτεμιν μὲ φανούς, ἢ
μὲ ἀναμμένους δάδας· «πλακοῦς τις ποῖός Ἀρτέ-
μιδι μετὰ δάδων προστερόμενος» Ἦσυ.

Ἀμφι-φύω, (φύω) ὁ· ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ ὁλόγυρα
φωτίζων· «οὐρανὸς γίγνεται» Ἀθην. 14, 645.

Ἀμφι-χάινω· χάσκω ὁλόγυρα, μόνον ἀορ.
«ἐμὲ κῆρ ἀμφέχανε» Ἰλ. ψ, 79, ἀπειλῶ νὰ κα-
ταπίω, ἐπὶ ἀπειλοῦντος ἐχθροῦ Σοφ. circumhio·
γδ' ἀμφιχάσκω

Ἀμφι-χάιτος, 2· ὁ ὁλόγυρα ἔχων χαίτην, ἢ
οὐλλὰ (ἐπὶ δένδρ.) Διοδ. Σ. 2, 53, utrimque
comatus.

Ἀμφι-χαλκὸ-σάλαρος, 2· ὁ ὁλόγυρα μὲ
χαλκὸν καὶ φάλαρα κεκοσμημένος, κυρ. λέ-
ξις παρ' Ἀριστ. Ἀγ. 1072. ἐνθα ἦδη ὁρθό-
τερον ἀναγινώσκεται ἀμφὶ χαλκορ.

Ἀμφι-χάινης, μετρ. 2· ὁ πανταχῶθεν χι-
στικὸν, ὁ ἀπειλῶν νὰ καταπίῃ, undique hians.

Ἀμφι-χράσσω· ὁλόγυρα ἢ πανταχῶθεν χα-
ράσσω, περιχαράσσω Ἀνθολ. Μαν. 2, 66.

Ἀμφι-χάσσω, μελ. ἀμφοιχνόομαι, ἀορ. ἀμ-
φίχνον (χάσσω)· χάνω ὁλόγυρα, μὲ ἀναικτὸν
στόμα καταπίνω, ἢ ἀπειλῶ νὰ καταπίω, μετ'
αἰτιατ. Ἰλ. ψ, 79· μεταφ. ἐπὶ πολιορκουμένου
στρατοῦ, ἀπειλοῦντος τὴν καταστροφὴν τῆς πό-
λεως Σοφ. Ἀντ. 118, infio.

Ἀμφι-χέω (ἴδε χέω), ἐπ. ἀορ. ἐνεργ. ἀμφέ-
χουα καὶ ἀμφοχέα, μετ. συγγ. ἀμφοχέον (ῥτο),
παθ. ἀμφοχέθην· περιχέωμαι· «χάριν ἀμφοχέα
κεφαλῇ»=χάριν περὶ τὴν κεφαλὴν χέοντες Ἦσ.
Ἑρ. 65· παρ' Ὀμήρ. καίται τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν
τμήσει ἐνθα ἢ ἀμφὶ μάλλον ὡς πρὸς. ἐκληπτέα.
Παθ. χύνομαι περὶ τινα, περιβάλλω, ἐναγκαλί-
ζομαι· «αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοχέοντο καὶ ἡσπάζοντο»
Ἰδοῦσα=ἐνηνχαλίζοντο Ὀδ. γ, 498· «ἀθρόοι
ἀμφοχέοντα»=περιβάλλουσιν αὐτὸν Ὀππ. «θεῖη
μιν ἀμφοχέτο ὀμφή»=θεῖα φωνὴ περιχέει Ἰλ.
6, 41, καὶ μετρ. ποιητ. μετὰ δοτ. «ἐσθλὴ ἀμ-
φοχέθῃ πῆμα» Κοῖντ. Σμ. 7, 78, circumfundo.

Ἀμφι-χολόομαι, -οῦμαι, μελ. -χολώσομαι·
ὀργίζομαι πολὺ κατὰ τινος, irascor circum vel
propter.

Ἀμφι-χολόομαι, -οῦμαι, μελ. -χολώσομαι·

Ἀμφι-χορεύω· περιχορεύω Εὐρ. ἀποσπ. circumtripudio.

Ἀμφι-χρίω· χρίω ὁλόγυρα Θεοδώρ. iungo circumcirca.

Ἀμφι-χρῶς, συνηρ. ἀμφιχρῶς, οὐδ. συν. 2 (χρῶ)· ὁ ἀμφοτέρωθεν χρωματισμένος, διχρῶς, utrimque coloratus.

Ἀμφι-χρῦσος, 2· ὁ περιχρυσωμένος, ὁλόχρυσος· φάσγανον Εὐρ. Ἐκ. 543, iauratus.

Ἀμφι-χῦτος, 2· ὁ περιχυμένος· «ἀμφιχῦτον τεῖχος»· τεῖχος ὁλόγυρα ἐκ γυτοῦ χύματος ἐσχηματισμένον ἢ πρόχυμα Ἰλ. υ, 145, circumaggeratus.

Ἀμφι-χῦτος· ἀμφιχέω γραμ.

Ἀμφι-χῶλος, 2· ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας χῶλος· σκέλος Φιλίπ. 9, utrimque claudus.

Ἀμφι-φληαφάω· φληαφάω ὁλόγυρα Θεοφίλ. confecto.

Ἀμφίων, ονος, ὁ (τ)· 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης· διδάσκαλος τῆς πόδης καὶ κιθάρας καὶ θεμελιωτὴς τῶν Θηδῶν· 2) ἡγεμὼν τῶν Ἑπειῶν κατὰ τῆς Τροίας· 3) βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ· 4) Ἀργοναυτὴς τις· 5) χαλκουργὸς τις.

Ἀμφιώνια ἀντί· Ἀμφιτρίτη· «τὴν Ἀμφιώνιαν καὶ τὴν γῆν» Ἑπύρ. Κρητικ.

Ἀμφ-οδάρης, ὁ· ὁ προϊστάμενος ἢ ἀρχὸν μίαν ἀμφόδον μάτηρ. ἀρχ. viarum urbis praefectus.

Ἀμφ-οδευτικός, 3· ὁ ἐκαστέρωθεν ὀδευτικός· Γαλλη. utrimque pervius.

Ἀμφ-οδείω· ἐκκλίνω τῆς ὁδοῦ Ἦσυ. devio.

Ἀμφ-οδικός, 3· ὁ ἀντικρινὴ ὁμοίος μὲ ἀμφοδόν· «ἀμφοδικὰ κέλευθα»· καὶ περιάγουσαι ἀτραποὶ, vialis.

Ἀμφ-όδιον, τό· μικρὸς θρόνος Λουκ. parvus vicus.

Ἀμφ-οδόν, τό· ἀμφοδὸς Ὑπεριδ. Πολ. 9, 36, Ν. Δ. ἡ ὁδός, via urbis.

Ἀμφ-οδός, ἡ· ἡ περιάγουσα ὁδός, βόμη, δίοδος, ἀγυία Ἦσυ. ὁδὸς ἡ περὶ διακρίσιν τι οἰκῶν περιάγουσα ὁδός, καὶ ἡ συνοικία, κώμη ἀρχ. λεξ. vicus, platea.

Ἀμφ-όδους, οντος, ὁ, ἡ ἀμφόδων, ὁ ἀνωθεν καὶ κάτωθεν ἔχων ὀδόντας Ἰπποκρ. utrimque dentatus.

Ἀμφοῖν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ ἀμφω.

Ἀμφ-οισμα, τό· ἡ καλοειδὴς περιστροφή Ἀπολλ. circum versio.

Ἀμφ-οιστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀμφοισμα Ἀπολλ. Περγ.

Ἀμφόνη, ἡ· ἀκρατὴς, μὴ δυνάμενη νηστεύειν, ἀμπερωλὸς Ἦσυ. peccatrix.

Ἀμφ-όφον· περὶ τὸν φόνον Ἦσυ. αἰολ. συγκοπ. (ἀνὰ τὸν φόνον)

Ἀμφ-ορέα· κερῶμιον γλωσσ.

Ἀμφ-ορέα-ορέω· ἀμφορέω φέρω (κουδάλω) Ἀριστ. ἀποσπ. 285, amphoram bajulo.

Ἀμφ-ορέα-οφόρος, 2· ὁ φέρων ἢ κουδαλὼν ἀμφορεῖς Πολ. 7, 130, amphorae gerulus.

Ἀμφ-ορεΐδιον, τό, ὁποκ. τοῦ ἀμφορέως Ἀριστ. ἔκκλ. 1119.

Ἀμφορεῖον, τό, ἀμφορεῖω· φορεῖω ἢ φορεῖω Ἦσυ.

Ἀμφ-ορεύς, ἔως, ὁ, ἰδίως συγκ. τύπος τοῦ ἀμφορέως· α) ἀγγεῖον μὲ δύο λαβὰς κυρ. δι.

οἶνον Ἀριστ. πλ. 807· «ἀμφορῆς νενησμένοι»· γερῆτοι καὶ ἑνεκα τοῦτου δυσκίνητοι στάμνοι, ἐπὶ διὰ γάλα Εὐρ. Κυκλ. 326· καὶ πρὸς ταρίχουσι τοῦ κρέατος Ξεν. Ἀν. 5, 4, 28, παρὰ Σοφ. ἀποσπ. 303 ἡ ὕδρα διὰ νεκρούς· 6) μέτρον τι διὰ ὕγρὰ Ἦρ. 1, 51· κατὰ Πολ. 10, 70· μετρητής.

Ἀμφ-ορεΐδιον, τό, ἀντὶ ἀμφορεΐδιον.

Ἀμφ-ορικός, 3· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἀμφορέως ἢ ὁμοίος τούτῳ· καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστ. ὅρ. 1032.

Ἀμφ-ορισκος, ὁ· μικρὸς ἀμφορεύς Δημ. 22, 76.

Ἀμφορίτης, ὁ, ἐνν. ἀγών· ὁ ἔχων βραδεῖον ἀμφορέα· «ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἔδραμον περὶ τὴν Αἰσωπείᾳ κρήνην ὕδρευσασθαι· ὅθεν καὶ ἀγὼν ἀγεται ἀμφορίτης λεγόμενος παρὰ τοῖς Αἰγινῆταις, ἐν ᾧ ἐκίστα ἀγωνίζοντες τοὺς κερῶνους ὕδατος πεπληρωμένους ἀναλαβόντες κατὰ τῶν ὤμων τρέχουσι περὶ τῆς νίκης φιλονεικούντες κατὰ μίμησιν τῶν ἡρώων» Μ. Ἐτ. πρὸ. Σχολ. Πινδ. Ο. 7.

Ἀμφ-ορχία, ἡ· ἀμφομοσία Ἦσυ.

Ἀμφοτερᾶκις, ἐπὶρ. κατὰ δύο τρόπους Ἀριστοτ. προδλ. 11, 31.

Ἀμφοτερίζω, μελ. ἴσω, ἀπ. ἰδῶ· περιβάλλω ἐκ δύο μερῶν, ἐγαλείω Στράβ. in utramque partem vergo.

Ἀμφοτερό-δλεπτος, 2· ὁ εἰς δύο μέρη βλέπων, ἀμφιδόλος, ἀπορὸς Τιμ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀμφοτερό-γλωσσος, 2· ὁ δύο γλώσσας ὁμιλῶν, ὁ ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὁμιλῶν, ὁ δι-γλωσσος ἑπών. τοῦ Ζήνωνος Τιμ. παρὰ Πλουτ. Περ. in utramque partem disputans.

Ἀμφοτερο-γνώμων, 2· ὁ διπλὴν ἔχων γνώμην, ἀμφιδόλων Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 216, ambigens.

Ἀμφοτερο-δέξις, 2· ἀμφιδέξις Ἀριστ. 1, 18, ambidexter.

Ἀμφοτερο-δεξιότης, ἡ· ἡ εἰς ἀμφοτέρα δεξιότης Θεοδώρ.

Ἀμφοτερο-δυναμικός, 2· ὁ δυνάμενος ἀμφοτέρα· «Δίκα... ὅς ἀμφοτεροδυναμὸς ἔστιν, ἀγαθὰ τε θυνάμενος καὶ κακὰ» Εὐστ. Ἰλ. qui est utriusque potestatis.

Ἀμφοτερο-θαλής, 2· ἀμφιθαλής.

Ἀμφοτερό-πλοος, -ους, 2, οὐδ. συν· τόπος ὅν ἐκ δύο μερῶν δύναιται τις νὰ περιπλεύσῃ· γῆ Πολ. 9, 18 ἡ ὁ εἰς δύο μέρη πλεύσιμος Β. Ἀν. 202· «τὸ ἀμφοτερόπλοον δηλ. ἀργύριον ἢ θάνατον»· ναυτικὸν δάνειον ἢ ναυτοδάνειον διδόμενον διὰ τὴν ἀνδρὸν καὶ ἐπιστροφήν τοῦ πλοίου, ὥστε ὁ θανειστής λαμβάνει κεφάλαιον καὶ τόκους μετὰ τὴν ἐπιστροφήν· πρὸ. ἑτερόπλοον Δημ. 34, 6.

Ἀμφοτέρος, 3 (ἀμφω)· δύο συν/θ. πληθ. τὸν ἐνικὸν ἔχει Ὀμηρ. μόνον ἐπιρρημ. «ἀμφοτέρον, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής» Ἰλ. γ, 179, ὁμοίως ἐπομέν. τε-τε, τε-καί, καί-καί ἢ μόνον καί· πρὸ. Ἰλ. δ, 60, ν, 166 κλ. οὕτω καὶ ἀμφοτέρη Ἦρ. 7, 10, τὸν ἐνικ. ἔχει καὶ Πινδ.-χεῖρ Ν. 7, 94 Πλατ. Συμφ. 248, ὁ δοῖν. εἶναι συνηθέστερ. παρ' Ὀμηρ. κατ' ὄνομα. καὶ κίττωτ. ἀμφοτέρων Ἰλ. ε, 207, συνη-

θέστατος ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὁ πληθ. παρ' ἅπασιν τοῖς συγγραφεύσι· «κατ' ἀμφοτέρω» = κατὰ δύο μέρη Ἡρ. 7, 10· «ἀπ' ἀμφοτέρων» = ἀπὸ δύο μέρη 7, 97· «ἐπ' ἀμφοτέρω» = εἰς δύο μέρη, κατὰ δύο τρόπους Ἡρ. 3, 87 ἔτι· «κατ' ἀμφοτέρους» (ἐνν. γονεῖς)· «δι' ἀμφοτέρων» (δηλ. χειρῶν), ἀμφοτέρησιν (χειρῶν) Ὀδ. Καὶ ἀμφοτέρω ἐπιρρημ. ὡς ἀνωτέρω· «ἀνία ὑπερβᾶλλον ἢ βλάβη ἢ ἀμφοτέρω» Πλατ. Γοργ. 477· «διαφέροντες ἢ σοφία ἢ κἄλλει· ἢ ἀμφοτέρω» Ἰων. 541· ἀμφοτέρους (δηλ. ὁμμάσι) Καλλίμ. ἐπ. 3· παρὰ Θεοκρ. 12, 12 κείτῃ «μετ' ἀμφοτέροις» = μετ' ἀλλήλοισι, ὁ Μαινέκιος γράφ. μετὰ προτέρωσιν, uterque, in utrumque partem.

Ἀμφοτέρως, ὁ Τρώϊς Ἰλ. 6, 415.

Ἀμφοτέρω-όφθαλμος, 2· ὁ δι' ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν βλέπων Κυρίλ. Σκυθ. Πολιτ. qui ambobus cernit oculos.

Ἀμφοτέρω-χῶλος, 2· ἀμφίχῶλος μετγν. utroque pede claudus.

Ἀμφοτέρωθεν, ἐπὶ. ἐκ δύο μερῶν Ὀδ. κ, 167 καὶ ἀμφοτέρωθεν, utrumque.

Ἀμφοτέρωθεν, ἐπὶ. εἰς δύο μέρη Ξεν. ἀπομ. 3, 4, 12, in utraque parte.

Ἀμφοτέρως, ἐπὶ. κατὰ δύο τρόπους Πλατ. Γοργ. 469, utroque modo.

Ἀμφοτέρωσι, ἐπὶ. καὶ εἰς τὰ δύο μέρη Ἰλ. 9, 323, ad utrumque latus.

Ἀμφουδιᾶζω· ἐδαρίζω, εἰς τὸ ἔδαρος ῥίπτω, in terram deficio.

Ἀμφουδῖς, (ἀμφί, οὐδᾶς)· «κίρη ἀμφουδῖς δαίρας» = τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ ἐδαίρους σηκώσας Ὀδ. ρ, 237 (δηλ. ἵνα ταύτην πάλιν κατὰ γῆς κατασυντρίψῃ) ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχ. καὶ ἀμφουδῖς, καὶ ἀμφουδῖς παρ' Ἡρωδιαν. περὶ μιν. λ, 46, 45, a solo.

Ἀμφράζομαι, ποιητ. ἀναρράζομαι.

Ἀμφράσσαιτο, μετ. ἀορ. 1 εὐκτ. ἀντὶ ἀναρράσσειτο (ἀναρράζομαι).

Ἀμφροσός, ὁ ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ Στραβ. καὶ πόλις Φωκίδος.

Ἀμφρυγία, ἡ διηνεκὴ ἐξορία ἀρχ. λεξ. perpetuum exilium.

Ἀμφυκτιονία· τὸ συνέδριον τῶν ἀμφυκτιῶν ἀντὶ ἀμφυκτιονία ἀρχ. λεξ.

Ἀμφυλάω ὕλακτῶ, ὁλόγυρα γυαγίζω μετγν. circumlatro.

Ἀμφ-ὕπ-αρκτος, 2· ὁ ἐκατέρωθεν ὑπάρχων Μιχ. Γλυκ. utrumque existens.

Ἀμφύσκη· τῇ χειρὶ κυρωθείση, οἱ δὲ πύον κοπροδόλον Ἡσυχ.

Ἀμφ-φύω, ποιητ. ἀντὶ ἀναφύω.

Ἀμφω, ἀμφοῖν, (ἀμφί, ambo, σανσκρ. abhan) διὰ πάντα τὰ γένη, παρ' Ὁμήρ. μόνον ὀνομα. καὶ αἰτίζεται ἐπὶ δύο ἀνθρώπων Ἰλ. α, 363, ἐπὶ δύο θένων 6, 424, σημαίνει δὲ καὶ οἱ δύο μαζή, καὶ οὐχὶ κεχωρισμένοι, ὥστε εἶναι διάφορον τοῦ ἐκάτερος· «μίαν ἄμφω τῷ ἡμέρᾳ» = δύο ἡμέρας ὁμοῦ ἀντὶ μιᾶς. Μεθ' Ὁμήρον συντάσ. συγν. μετὰ πληθ. ῥηματ. καὶ ὀνόματος, καίτοι ὁ Πλάτων προτιμᾷ τὸν οὐκίον. Καὶ ἄλλοι. Ὁμ. ὕμν. Δημ. 15· «ἔξ' ἀμφοῖν» = ἐξ ἀλλήλων Σοφ. Οἰ. K. 1425, ambo.

Ἀμφ-ὠδῶλας, ὁ εἶδος ἀκοντίου ἔχοντος δι-

πλὴν ἀκικῆν Εὐδ. Ἀνθρ. 1131, παρὰ Σοφ. ἀποσπ. 835, κατ' Εὐσταθ. εἶναι ἀμφώδωλα = αἱ διὰ σπλάγγνων μαντεύται.

Ἀμφώδους· ἀμφόδους.

Ἀμφ-ὠδων, ὄντος, ὁ ὁ ἔχων ἔνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντας Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 2, 3, 8, παρὰ Λυκ. 1401 ὁ ὄνος Μ. Ἐτ.

Ἀμφ-ὠης, 2 (οὐς)· ὁ δύο ἔχων ὦτα, ὁ ἔχων δύο λαβὰς (χειροῦλια)· κισσούδιον Θεοκρ. 1, 28.

Ἀμφ-ὠλένιον, (ὠλένη) τὸ τὸ περὶ τὰς ὠλένας βραχύδελον Ἀριστ. 1, 25.

Ἀμφ-ὠλένιος, 2· ὁ περὶ τὴν ὠλένην, ὁ ὠλόγυρα τοῦ βραχύδελου.

Ἀμφ-ὠμος, 2· ὁ περὶ τοὺς ὠμούς, ἡ περιβολή Ἡσυχ.

Ἀμφώμοι, ὁ ἀμφώμοις ἀναβλήμασιν· ἀναβλήμασιν Ἡσυχ. ὁ λιθανωτός, ἀμωμον ἐν ταῖς ὀνομασίαις· ὁ λιθανωτός Ἡσυχ.

Ἀμφ-ωμοσία, ἡ ἀμφοροσία Ἡσυχ.

Ἀμφ-ωτίς, ἴδος, ἡ 1) ἐρισθῶν ἡ δερμάτινον τῶν ὠτίων κάλυμμα ὧπερ ἐχρῶντο οἱ πόνται· Πλουτ. συμπ. 7, 5, 4, κατὰ Εὐκ. Μ. ἡν γαλκῶν· 2) ἀγγεῖον μετὰ δύο λαβὰς, ποτήριον τῶν γωρικῶν ἐκ ὕλου πρὸς τὸ ἀμείλγειν Ἀθην. 11, 783, κατὰ Πολυδ. 2, 83 καὶ ἐπωτίς.

Ἀμφ-ωτος, 2· ὁ ἔχων δύο ὦτα, ἡ δύο λαβὰς Ὀδ. γ, 10 ἔλειπον.

Ἀμφων, 3 πληθ. εὐκτ. ἐνεστ. ἐνεργ. ἀντὶ ἀμώοιεν τοῦ ἀμῶ Οδ. 6, 135 (—).

Ἀμώλιος, ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς Στραβ. (α), Amulius.

Ἀ-μώμητος, 2· ὁ ἀμειπτος, ὁ ἄνευ μομφῆς, ὁ ἀκατηγόρητος Ἰλ. μ, 109· ἐπὶ. ἀμωμήτως Ἡρ. 3, 82.

Ἀμωμία, ἴδος, ἡ φυτὸν ὅμοιον τῷ ἀμώμῳ Διοσκρ. 1, 14.

Ἀμωμῆτης, οὐ, ὁ ὅμοιος τῷ ἀμώμῳ· λίθινος Διοσκρ. 1, 81.

Ἀμωμον, τὸ ἰνδικὸν ἀρωματικὸν φυτὸν Θεοφρ. amomum, ἡ cissus vitiginea.

Ἀ-μωμος, 2· ὁ ἀμειπτος, ὁ ἄνευ ἐλαττώματος, ἀνεπίληπτος Ἡρ. 2, 177· πρὸς ἀμύμων.

Ἀμωμότης, ἡ τὸ νᾶ ἦνέ τις ἀμωμος Χρυσστ. irreprehensibilitas.

Ἀμῶν ἀντὶ ἡμῶν.

Ἀμῶν ἡ ἀνεμῶν Ἡσυχ.

Ἀμῶν τεσι, δοτ. πληθ. ἐπ. ἐνεστ. μετ. τοῦ ἀμῶν.

Ἀμωρία, 1, ἡ εἶδος ῥαφανίδος Θεοφρ.

Ἀμωρεῖω ἰχθυοσφῶρ Μ. Ἐτ.

Ἀμωρος· α) εἶδος πλακοῦντος Ἡσυχ. 6) ὁ ἰχθυοσφῶρ Μ. Ἐτ.

Ἀμῶς, ἀτ. ἀμῶς, ἴδιος ἐν συνθέσει. ἀμωγέ-πας = καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον Πλατ. Τιμ. 52.

Ἀμωσγέπως· ἡ ἀμῶς.

Ἀμῶσας· κρεμάσας Ἡσυχ.

Ἀμῶτα, τὰ τὰ καστανέα Ἀθην. 2.

Ἀμῶτων, τὸ ἡ καστανέα Ἀθην. 2, 54.

Ἄν (ἄ, οὐχ ἦττον ἐν Ἰλ. θ, 21, 406 α) καθ' Ἐρμάννον συγγ. τῷ ἀνά, καθ' Ἀρτοῦγγιον τῷ ἀν καὶ ἄνευ καὶ τῷ ἀν. ἀν, λατ. αν)· σύνδεσμος ἀναφερόμενος πάντοτε εἰς ὑπόθεσιν, εἴτε οὐσαν εἴτε ἐκ τῆς συνεχείας νοουμένην, καὶ σημαίνει τὸ δυνατόν ἐκ περιστάσεων ἐφαρμόζον· 1) ἐν ὀρίστικῃ α) κατὰ παρατ. ἀορ. καὶ ὑπερσ. (καθ'

Κυρ. 8, 1, 23. «ἀνὰ πάντα ἔτι» Ἡρ. 8, 65. ἐνταῦθα. γ) ἐν ἀριθμητικῇ, διανεμητικῇ. «ἀνὰ πέντε παραστήγας τῆς ἡμέρας» καὶ ἡμέραν καθὲ πέντε παρ. Ξεν. Ἀν. 4, 6, 4. «ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας» καὶ ἐξ ἑκατὸν ἄνδ. 3, 4, 21. σπανίως σημ. περίπου, «ἡ ὁδὸς ἀνὰ δικοῦσια στάδια συμβέβηται» Ἡρ. 5, 101. δ) μετ' οὐσιαστικῶν, περιγραφικῶν, ἀντὶ ἐπιρρημ. ἐκφράσεως. «ἀνὰ κοῖτας» μετὰ δυνάμειος, ἰσχύος. — λαθεῖν (Σουῖδ. μετὰ πάσης σπουδῆς) Ξεν. — ἐλαύνειν Ἀν. 1, 3, 1. — φεύγειν. 1, 10, 15. «ἀνὰ μέρος» = ἀμοιβαίως. «ἀνὰ λόγον» = ἀναλόγως Εὐρ. *sursum, per, ad*. (ἀξ). Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματ. οὐδέποτε πάσχει ἀνιστροφὴν ἡ ἀνὰ, ἐν δευτέρῃ συνθέσει σημαίνει α) ἐπάνω, εἰς τὰ ὕψη ἀναβαίνειν, ἀνίστασθαι, καὶ ἐπαινεῖται ἐν ὄψει, ἀναγινώσκειν β) πάλιν, ὅπως ἀναλύνει, ἀναχωρεῖν, ἀνατίθεται.

Ἄνα 1) ἀντὶ προστ. ἀνάσσειν, ἀνίστασθαι, ἀλλ' ἂν Ἰλ. ζ, 331. «ἀλλ' ἂν ἀνακαλῆν» ἀνεγεί, ἐπὶ κῆρυγος Εὐρ. Τρ. 99. ἡ τελευταία συλλαβὴ κατ' Ἀριστοφ. οὐδέποτε ἐκθλίβεται (Σχολ. Ἰλ. ε, 824), surge. 2) κλητικ. τοῦ ἀναξ συνήθ. ὡς ἂν, καὶ ὄνα. «Ζεῦ ἄνα» μόνον εἰς ἐπίκλησιν, πρὸς θεοὺς Ὅμηρ. σπανίως παρὰ τραγ. ἀντὶ τοῦ ὡς ἂν ἀναστα καίτα ἐν Ὁμ. Τυν. Δημ. 58. κατ' ἄλλους ἀντὶ τοῦ ὄνα, ὡς καὶ ἐν Πινδ. Π. 12, 3, ἀλλ' ἐνθα ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἀκράγας (πῶλον ἀρσ. γένους), καίτοι ὁ Σχολ. ἔφη. ὡς διέποινα.

Ἄνα-δᾶ ἀντὶ ἀνάδωθαι. ἴδ. ἀναβαίνειν.

Ἄνα-δᾶδην, ἐπίρ. (δᾶνιν) εἰς τὰ ὕψηλὰ ἀναβαίνειν, εὐρισκόμενος εἰς τὰ ἄνω Ἀριστ. Ἀγ. 374, 385. «ἀναδᾶδην ποιεῖ τραγωιδίαν» ὅς Εὐριπίδης ποιεῖ τραγωιδίαν, ἔνθα κομικῶς ἀντιτίθεται καταδᾶδην πλ. 1123. «ἀναδᾶδην ἀναπαύομαι» ἀναδᾶδην καθήσθαι = ἐπιπληκνύμενα ἔχον τὰ σκέλη, (τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἐξέρου) ἢ σηκωμένους καὶ τενομένους ἔχον τοὺς πόδας Ἀθην. 12, 529, ἐπὶ τοῦ Σαρδανυπάλου, *pedibus in altum exprorectis*.

Ἄνα-δᾶδισις, ἡ τὸ πρὸς τὰ ἄνω βαίνειν, ἢ ἀνίστασθαι, ἐνδοξ. μετν.

Ἄνα-δᾶδόν' ἄνω βαίνειν Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ, 6, 29, ἀντὶ τῷ κατακεκλιμένους ὧς ἀναβαίνειν, ἀμφοτέρω Ὁππ. κυν. 3, 500, *scansim*.

Ἄνα-δᾶθμικός, 3' ὁ διὰ βαθμίδων, ἢ κλιμακῶδ' ἀναβαίνειν, *gradualis*.

Ἄνα-δᾶθμεις, ἴδοι, ἡ ἡ βαθμεις, (τὸ σκαλοπατί) ἀρχ. λεξ. *gradus scalae*.

Ἄνα-δᾶθρα, ἡ κλιμαξ (σκάλα) πρὸς τὸ ἀναβαίνειν, ἴδοις εἰς πλοῖον Λουκ. *scala*.

Ἄνα-δᾶθρον, τό 1) ἀναδᾶθμεις 2) ὕψηλὴ ἔδρα, καθίστα, ἢ καθέδρα, *pulpitum*.

Ἄνα-δᾶνιν 1) μεταβ. μόνον μελ. καὶ ἀορ. ἀνελθῆναι καὶ ἀνέβηται ἄνω καὶ ἀνελθῆναι, ἴδοις εἰς ἄνω ἐπιστάζω, ἐνθάτω Ἰλ. α, 144 ἐν τιμῇσι καί, «ἀνδρας ἐπὶ καμήλους ἀνέβηται» Ἡρ. 1, 80. Οὕτω καὶ ὁ μεσ. ἀορ. 1, «νῶ ἀναβήσμενοι» ἀφ' οὗ δὲ ἔμλε μεθ' ἐαυτὸν ἀνελθῆσαν Ὁδ. ο, 475. 11) συνήθ. ἀμεταβ. μετ' ἀορ. ἀνέβη μελ. ἀναβήσεται 1) βαίνει πρὸς τὰ ἄνω — αὐρανόν, ὑπερίδια = πρὸς τὸν οὐρανόν, κλν. ἀναβαίνειν, Ἰλ. α, 497. ἀλλ' «φάτις ἀνθρώπου ἀναβαίνει» = βαίνει ἀνὰ ἀνθρώπους,

ἐκπαλῶνται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων Ὁδ. γ, 29. Ἐνταῦθα ἀναγεται καὶ τὸ, «ὀγγήματα ἀναβαίνειν» Πλατ. Φαιδ. 113. — δέφρον Εὐρ. Φαιδ. ἀποστ. 6. — ἀνθρώπων Λουκ. Ὁμοίως ἀναβήσεται στόλον Πινδ. Π. 2, 62, ὅπου ἀναπολεῖ μάλλον τὸ ἀναβᾶσιν ἀναβαίνειν Πλατ. πολιτ. VII, 519. Περ. Ὁμηρ. Ἰλ. κ, 493, καὶ «νεκροὶ ἀναβαίνειν» ἐπὶ τῶν νεκρῶν, συγγένει. μετὰ τῆς εἰς πρὸ. π. γ. «εἰς ἐλάνην» Ἰλ. ε, 287. — δέφρον π. 657. — εἰς ἀρμα Πινδ. Ν. 9, 4. — εἰς τὸν οὐρανόν Πλατ. Ἀλκ. 1, 117, καὶ «ἀν' ὀρσοπόρην» Ὁδ. γ, 132. Μετὰ τὸν Ὁμηρ. συνηθιστότε. ἢ ἐπὶ π. γ. «εἰς θένδρον» Ἡρ. 4, 22, ἐπὶ τὸ ἀρμα, ἐπὶ τὸν πύργον, ἐπὶ τὰ τέγγη Ξεν. Κυρ. 6, 4, 4, συνηθιστ. α) ἐπὶ τὸν ἵππον = ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀναβαίνειν Ξεν. καὶ μόνον. — ἀναβῆκαί τις = ὅσοι ἐπὶ τοῦ ἵππου ἔχουσιν ἀναβῆ, οἱ ἔριπποι. Οὕτω καὶ ἀναβῆκαί τις ἐρ ἵππων ἤλασαν Ξεν. Κυρ. 3, 3, 27, τὸ ἐρ ἵππων ἀποδοτ. εἰς τὸ ἤλασαν καὶ οὕτως εἰς τὸ ἀναβῆκαί. Ἄλλ' ἐν παθ. ἵππος ἀναβῆκαί τις καλεῖται ἵππος ὅστις ἱππάζεται Ξεν. ἵππ. 1, 4' 6) ἐπὶ τὴν τριήρη = τῆς νηὸς ἐπιβαίνειν Ξεν. Ἐλ. 3, 3, 4, καὶ μόνον ἀναβαίνειν = εἰσβαίνειν εἰς νῆα Ξεν. Ἀν. 5, 9, 14. «εἰς Τροίην ἀναβαίνειν» πλιν εἰς Τροίαν Ὁδ. α, 210. «ἀπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν» ἀποπλέειν ε, 252. γ) ἐπὶ ῥητόρων, τῶν ἀναβαινόντων ἐπὶ τοῦ βήματος ἵνα ῥητορεύσιν «εἰς τὸ πλῆθος» πρὸς τὸν λαόν Πλατ. Ἀπολ. 31. Συνηθιστ. εἰς τὸ δικαστήριον παρουσιάζομαι, π. γ. — εἰς τὸ δικαστήριον Ἀντιστ. 6, 21. — ἐπὶ τὸ δικαστήριον Ἀνδοκ. 1, 23, καὶ ἄνευ προσθήκης ἴδοις ὅταν ἀπευθύνηται πρὸς κληρὸς πρὸς μάρτυρας. ἀναβῆται, Λυσ. 1, 29, Ἰσ. 2, 34, καὶ Δημ. συγγ. ἐνθα τό — βήμα νοητέον. Καὶ ἐπὶ λαοῦ λέγεται ἀναβαίνειν εἰς ἐκκλησίαν Δημ. 25, 20. (ἰδοὶς ἡ πύξ ἐκαστοῦ ὕψηλὰ) καὶ Παιδ. 10, 4, 6, κατὰ Ρωμαίων γρήσιν, «ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν οἰκίαν» (ἰδοὶς λατ. = *in forum descenditur*), ἐνθα = ἐπιστρέφειν 2) ἐπὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοποιῶν, πορεύομαι ἄνω, ἐκ τῆς παραλίας ἄνω εἰς τὸ ἐνδον τῆς χώρας, ἴδοις εἰς τὴν ἄνω Ἀσίαν Ξεν. Ἀν. 1, 1, 2. — παρὰ τὸν βασιλέα Πλατ. Ἀλκ. 1, 123. 3) ἀνίστασθαι, λαμβάνω ἐπίδοσιν, πληροῦσαι, ἐπὶ ποταμῶν «ἐπ' ἐκκαίκεα πήγεται» Ἡρ. 2, 13. ἔνταῦθα ἀνακτεῖν καὶ τὸ τοῦ Πλατ. πολιτ. IV, 445. «ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἀναβ.» ἔτι «δύο ἀναβῆκαί τις ἐπὶ τῆς ἐμῆς ηλικίας» δύο ἔτη πρεσβύτερος ἐμοῦ Ἀγ. Τατ. ἐπίσης ἐπὶ ἀσθενεῖν ἐπαυξάνω, λαμβάνω ἐπίδοσιν Γαλην. ἔτι ἐπὶ φυτ. Ν. Δ. ἐπὶ οἰκοδομῶν ἀναβαίνει Πλουτ. Περ. 13. 4) μεταβαίνει ἢ τυρνανδὶς ἀνέβη εἰς τὴν θυγατέρα Ψερ. 1, 109. 5) ἀποβαίνειν καταντῶ «τὰ πράγματα αὐτῷ ἀνέβη» Ἡρ. 7, 10, 8. «κακὸν ἀνέβη» Ξεν. Ἀθην. πολ. 2, 17. 6) ἐπὶ ἵππων καὶ ὄνων, ἐπιβαίνειν, ὀγεῖν, συνουσιάζομαι. «τὰς θηλάς ἵππους ἀναβαίνοντες» Ἡρ. 1, 192. ἴνταῦθα. παθ. αἱ ἀναβαινόμεναι = αἱ ὀγευόμεναι πρὸς ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι Μεν. παρὰ Ζων. καὶ Μοίρ. *adscendere jubeo, adscendo, progredior*.

Ἄνα-δᾶρχεύω 1) τινὰ, θέτω εἰς βαρχεύω

μανίαν, ἢ ἐνθουσιασμόν, ἐπιγείρω. ἐνθουσιάζω, παράττω ἢ κινῶ Εὐρ. Ορ. 337· πάλιν Ἑρχλ. μ. 1088· 2) ἐνθουσιάζομαι βακχικῶς, ἀνυπολόγῳ Εὐρ. Βακχ. 864 Πλούτ. Κρατ. 33, de-bacchor.

Ἀνα-βακχισμός· τῷ προηγ.

Ἀνα-βαλλασγῶρας· φάρμακόν τι καὶ λίθος ἐν Σάμῳ Ἰππυ.

Ἀναβαλλῆς, ἴδιος, ἢ· ταινία ἢ σφαῖρα Ἰππυ.

Ἀνα-βάλλω (ἴδε βάλλω), δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβάλλω, ἄνω ῥίπτω α) ἐνεργ. ἐν τῇ κυρία σημασί. — γὰρ ἔν. Εὐν. Κυρ. 7, 5, 10· —τάφρον, θ, 2, 5· —τάφρον ἐγκώνω, ταφρεύω· «ἀκρήνη ὕδατος» = ἀναδύρω Καλλιμ. ἀποστ. 298· «—τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον» = ἀναδύω ἔν. Ἀν. 4, 4, 4, ἐπὶ τοῦ ἵππου «τὸν ἀναδύτην ἀναβάλλειν» = τὸν ἀναδύτην ἀποσείσαι, ἐκτρανῆλῃ, τὸν τινάζει ὑψηλὰ, καὶ ἔπου, τὸν ῥίπτει ἔν. Ἰππ. 8, 7· «ἐπὶ ζυγὸν ἀναδύλῃς» = τοσεῖς Ἀλιαν. exegor· 6) ὅπως ῥίπτω, μεταφ. παρατίθειν, ἀναβάλλω εἰς ἄλλον καιρὸν· —ἀεθλον Οδ. 6, 584· —λόγους τινὰ Δημ. 8, 52· —δμάς = ἐμποδίζουσι εἰς τὰς ἀποστάσεις μας· παθ. ἀνεβλήθη = ἀεθλὴν νὰ γείνη εἰς ἄλλον καιρὸν, rejicio, συγγόντερ, ὡς μεσ. 1) ἀναβάλλω (δηλ. οὐ ἐμαυτὸν), ἢ εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον· «μηδ' ἐπὶ διττὸν ἀμβάλλωμεθα ἔργον» Ἰλ. 6, 436· «εἰς τὴν τρίτην ἡμέραν» Ἡρ. 5, 49· —ἀναβάλλω = πρόσθεσις Ἡνδ. Ν. 7, 77· συγγ. παρ· Ἀττικ. «εἰς τὴν αὔριον» Πλάτ. Μενέξ. 234· «εἰς καιρὸν» Φαιδ. 107, «εἰς ἐκκλησίαν» ἔν. Ἐλ. 1, 7, 4· «ἀνεβάλλετο τὸ πρᾶγμα χρόνους ἐκ χρόνων» = ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν Αἰσχ. 1, 63· «πόλεμον ἀναδύλλεσθαι» = ποῦ διαλύειν ἀλλὰ παρατίθειν τὸν πόλεμον Ἰσοκ. 4, 172· Ὁμοίως «ἐπὶ τινα» = ἐνᾶντιν τι εἰς τινα, ἀναφέρειν, ἀφίνειν τι εἰς τινα πρὸς κρίσιν. Λουκ. 2) ἀργίζω· «ἀναδύλλεσθαι αἰδεῖν» Οδ. α, 155, (κατ' ἀργ. κατ' ἀλ. προσηγορεύεται) καὶ ἀνευ τοῦ αἰδεῖν Λουκ. εἰρ. 1275, μετγν. καὶ ἐπὶ ἀργῆς λόγου Πλούτ. Αἰμ. Παυλ. 26· «φωνὰς ἀγνεύς» = ἐκβάλλω = voces turpes emittere· «μαρτύριον ἀναβαλόμενος» Αἰσχ. 3, 100· ἀλλὰ «μέλος ἀναβεβλημένον» παρὰ Δ. Χρυσ. 1, 43, εἶνε κατ' ἀντίθ. τῷ νύμφῳ ὁμοίῳ· «βραδεῖ ἄσμα, andante. Οὕτω καὶ Ἥλιοδ. ἐπὶ ποδῶν ἀναβαλ. τὸν βυθὸν» = ὑποκρούειν Φίλοστρ. 3) ἐπιγείρω, ἀνακαθεῖναι, «μάχας πρὸς τινα» Ἡρ. 5, 49. Παρ· Αἰσχ. Ἐπιτ. 1019 «ἀνὰ κίνδυνον βαλὼν» δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ ἀναρρίπειν 4) περιθέτω, περιβάλλομαι· ἐμαῖτον Ἀριστ. σφ. 1132, κυρίως εἶδος περιβολῆς, ἐνθα τὸ φόρεμα ἀποτελεῖ μέγαν κλῆρον, ὅπως ἤρμαζεν εἰς εὐγενεῖς καὶ κοσμίους ἄνδρας Πλάτ. Θεαιτ. 175 ἀλλ' ἐν Ἀριστ. ἐκκλ. 97 = τὸ ἡμέτερον ἀνακαλύπτουαι π. γ. «ἀναβαλλομένη δειξίει τὸν φορτισμόν» = ἀποκαλύπτουμένη κλπ. injicio, differo, ordior.

Ἀνα-βαπτίζω· πάλιν βαπτίζω, ξαναβαπτίζω Πλούτ. Πομπ. baptismum iterum.

Ἀνα-βάπτισις, ἢ· τὸ πάλιν βαπτίζειν, ξαναβάπτισις, rebaptizatio.

Ἀνα-βαπτισμός, ὁ· ἀναβάπτισις.

Ἀνα-βαπτιστής, οὗ, ὁ· πάλιν βαπτίζων, ὁ ξαναβαπτίζων, ἔτι καὶ ὁ ἀνήγων εἰς τὴν

ὀρθόδοξον ἀρετὴν τοῦ ἀναβαπτισμοῦ, rebaptizator.

Ἀνα-βάπτω· πάλιν βάπτω, ξαναβάπτω Θεωδ. Νικαγ. iterum bapto.

Ἀνα-βάσιμας, 2' ὃν δύναται τις νὰ ἀναβῇ, qui ascendit potest.

Ἀνα-βάσις, τὸ· ἀνάβασις Θεοφρ.

Ἀνά-βάσις, ποιητ. ἀνάβασις, εἰς, ἢ· 1) τὴ

ἀναβαίνειν, μετὰ γυν. καὶ μετὰ τῆς εἰς, ἐπὶ τῇ «εἰς ὄρος» Πολυδ. 1, 35, 9· «εἰς τὸν οὐρανὸν» Πλάτ. ἢ ἀνάβασις τοῦ ἵππου, ἔν. συγγ. ἐν-τεσθ. τὸ ἀφῆρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκρ. ἀνάβασις

πολιτὴς = πᾶν τὸ ἱππικόν, κατ' ἔξοχ. ἢ πορεία ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν μεσόγειον, ἔτι ἢ ἐπι-χρήσις ἢ ἐκστρατεία τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνημόνου, ἢ

ὁ Ξενοφὼν περιέγραψεν, ἔτι καὶ ὁ Ἀρριανὸς οὕτω καλεῖ τὴν περὶ ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου συγγραμμὴν τού· 2) ὁ τόπος πρὸς τὸ ἀνα-βαίνειν, ἢ ἀνύδος, ἢ κλισμας Πλάτ. πολιτ. καὶ μετγν. ἢ ἐκκλησία, ἢ πλημυρία ποταμοῦ Διοδ. Σικ. 1, 40, ἢ ἐπὶ δόσις ἢ ἐπίτασις ἀσθενείας ἱατρ. «ἀνάβασις ἀναβαίνειν» = προσθεῖναι, ἐπιθι-δόναι Πλάτ. πολιτ. VII, 519, ascensus, expeditio.

Ἀνα-βάσις, ὁ· ἀναβαθμός Πλουτ. 10, 5.

Ἀνα-βασσάρειω· ἀναβακχεύω ἐν τμήσει Ἀ-νακρ. παρ· Ἀθην. 10, 427.

Ἀνα-βαστάζω· βαστάζω ἢ ὑψηλὰ σηκώνω καὶ βαστάζω Λουκ. «εἰς ὕψος τὸν ἀντίπαλον» Γουμ. 24, tolle in altum ad portandum.

Ἀνα-βασταστήρ, ἥρος, ὁ· ὅστις βαστάζει, ὑποστηρίζει Ὀλουμπιὸδ.

Ἀνα-βάστασις, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀναδαστά-ζει, sublatio.

Ἀνα-βατήριον, τό, ἐνν. ἱερὸν· θυσιὰ δι' αἵσιον ἀπόπλουον Πλούτ.

Ἀνα-βάτης, οὗ, καὶ ἀμάτης, οὗ, ὁ· 1) ὁ ἐπὶ τινος ἀναβάς Εὐρ. βακχ. 1107, ἰδίως ὁ ἀναβάτης ἵππου, ὁ ἵππεύς Πλάτ. Κριτ. 119, ἔτι ὁ ὁδηγὸς ἢ ἀγωγεὺς ἑλεφάντων, καὶ ὁ ἡνίοχος ἐν ἀμάταις· διότι παρὰ τὸν ἡνίοχον ἀνέχον ἔτι εἰς ἄρμα τὴν καὶ ὁδο ἀμβάται· 2) ὁ ὄχευτής, ὁ βατεῖων (ἀρσεν. ἵππος) ὁ καὶ κήλων καλούμενος μετγν. qui ascendit, eques.

Ἀνα-βατικός, 3' ὁ ἐπιτηδεύς ἵππεύς, ὁ πρὸς τὸ ἵππεύειν ἱκανός, συγγρ. ἔν. ἀπομν. 3, 3, 5, qui celeriter et scite potest ascendere.

Ἀνάβατον, τό· λειπανάβατον, ὁ ἄζυμος ἄρτος.

Ἀνα-βάτης, 2, ἀματός Ὁμηρ. ὃν δύναται τις νὰ ἀναβῇ, ὁ εὐκολανάβατος Ἰλ. ζ, 434, καὶ ἐν τῷ πεζῷ.

Ἀνα-βεβημένος, παθ. παρακ. τῆς μετοχ. τοῦ ἀναβαίνειν.

Ἀνα-βεβημένοις, ἐπὶρ. παρακ. παθ. μετοχ. τοῦ ἀναβάλλω· μετ' ἀναβολῆς, βραδέως Διον.

Ἀλ. ἀντιθ. τῷ ἐσπευσμένως, lente.

Ἀνα-βεβρυχέν, ἐπ. παρακ. μετὰ σημ. ἐνεστ. (κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ βρέχω, διότι ὁ Ζηνόδοτος ἀναβέβρυχεν, ἀνέγνω, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ βρύχω ἢ βρύζω)· ἀναβλύζει, ebullit.

Ἀνα-βήμεναι, ἐπ. ἀορ. ἀντὶ ἀναδῆναι (ἀνα-βαίνειν).

Ἀνάβητις, ἢ· ἀνάχρησις.

Ἀνα-θησίνεως, ω, ὁ ὄνομα Φαίακος, κυρίως ὁ τῆς νῆος ἐπιβαίνων Ὀδ.

Ἀνα-θήστω· ἀναθήγω, ἀναγέρπτομαι, διὰ τοῦ βῆχους ἐκβάλλω πλέγματα Ἰπποκρ. extussio.

Ἀνα-θιδάξω· 1) ἐνεργ. α) κίμνω νά ἀναδῇ τις, ἀναδιδάξω τινά εἰς ὑψωμά τι· «ἐπὶ τὸν ἱππον» = βοήθη νά ἀναδῇ ἐπὶ τὸν ἱππον Ἡρ. — ἐπὶ τὴν σκηνὴν = φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς Πολ. 29, 7· ἀλλὰ «ἀναδιδάξω» τριήρεις = σύρω εἰς τὴν ξηρὰν Ξεν. Ἐλ. 1, 1, 2· β) ἀνυψώνω, αὐξάνω· τὰς τιμὰς Διοδ. Σικ. 5, 10· ἔτι καὶ ἐπὶ ἡχίων ἢ ἐρυθρίων (ἐν μουσικῇ) ἀναδιδάξω, ἡ χαλὰ πρὸς ὀρθὴν τῆς φωνῆς ἐπικλῆσιν, καὶ παρὰ τοῖς γραμματέσι· ἐπὶ τοῦ τόνου τῆς λέξεως· 2) Μετ. α) κίμνω νά προσέλθῃ τις εἰς τὸ δικαστήριον Ἀνδοκ. 1, 148· «ἀναδιδασκόμενος αὐτὸν ἔρω-τήσω» Ἰσ. 11, 4, ἰδίως ἐπὶ προσκλησίᾳ μαρτύρων, μελ. ἀναδιδόμαι παρὰ Σουῖδ ἀναδιδά-ται· Δημ. 19, 310· β) μεταφ. ἐνεργ. *ἡ τύχη ἀνα-δίδασκε τὴν αὐτῶν ἄνοιαν» = ἔκαμνε γνωστὴν τὴν ἄνοιαν αὐτῶν Πολυδ. 11, 9, 8, consendere, prodire jubeo.

Ἀνα-θιδασίς, ἡ· ἀναθιδασμός.

Ἀνα-θιδασμός, ὁ ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναθιδασμός τοῦ τόνου γραμματ. ascensus.

Ἀνα-θιδαστέον· δεῖ ἀναδῆναι, ἡ ἀναδιδά-ζειν Ξενοφ. imponendum.

Ἀνα-θιδρώσκω· κατατρώγω· ἀναθιδρώσκει· Νικαν. Θ. 134· «ἐπειδὴν ὅρ' ἄλλος ἀναθιδρώσῃ» Φίλοστρ. cetero, excedo.

Ἀνα-θιδόω· βιβλὸν ποιεῖ Ἰωσήφ. librum facio.

Ἀνα-θιδώω, ἀορ. ἐνεργ. ἀναθιδῶναι καὶ μεσ. ἀορ. ἀναθιδωσθῆναι· 1) πάλιν ἀναζῶ Πλάτ. revivisco· 2) ἀορ. αἰ. μεσ. πάλιν κίμνω τινά νά ζῇ, ζωοποιῶ, ἀνακαλῶ τινά εἰς τὴν ζωὴν· «αὐτὸν ἀναθιδωσθαι» Πλάτ. Φαῖδ. 89, καὶ ἀμεταβ. ἀνεθιδώσα Παλαιφ. 41, καὶ ἀνα-θεβίωκα Πλουτ. in vitam revoco.

Ἀνα-θιδώσις, ἡ· τὸ ἀναζῆν, ζωοποιεῖν Πλουτ. reviviscentia.

Ἀνα-θιδώσκω· πάλιν ἀναζωοποιῶ, ἀνακαλῶ εἰς τὴν ζωὴν Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 1· ἐντεῖθεν παρ. ἀναθιδωσκόμεναι· πάλιν ἀναζῶ, ἐπανεργόμεναι εἰς τὴν ζωὴν Πλάτ. συμπ. 203· ἀλλὰ τὸ ἐν Πλάτ. Κριτ. 48, ἀναζωοσκομένων εἶναι ἀντίθ. τῶ τῶν ἀποκτείνωντων, καὶ ἔχει μεταβ. σημεῖον Θεοφρ. Ἰστ. φ. 4, 17· ἴδ' ἀναθιδώ.

Ἀνα-θλαστάνω· θλαστάνω ἡ φυτρώνω πάλιν ἡ καὶ θλαστίνω πρὸς τὴν ἀνίαν· «ἐκ γῆς ἀναθλα-στάνοντα» Πλάτ. νομ. VIII, 845, ἐπὶ φυτῶν, οὕτω καὶ Πλουτ. μεταφ. ἀναγεννώμεναι, πάλιν γίνομαι· «ἐκ τίνος νεώτερον ἀναθλαστήσει» Ἡρ. 3, 62· κακί, 5, 4· καὶ Συρκοῦσαι ἀνέθλα-στον» = ἤκαμιν πάλιν 7, 156 καὶ μετγν. rursus floreo, renascor.

Ἀνα-θλαστέω· ἀναθλαστίνω Θεοφρ.

Ἀνα-θλάστημα, τό· 1) τὸ ξαναφυτρωθῆν, τὸ ξαναφύτρωμα· 2) ὁ νέος θλαστός, ἡ παραφυάς Πολυδ.

Ἀνα-θλάστησις, ἡ· ἡ ξαναφύτρωσις Θεοφρ. germinatio.

Ἀνά-θλαστον, τό· τὸ ξαναφύτρωμα Θεοφρ. germen.

Ἀνά-θλεμμα, τό· τὸ πρὸς τὸ ἄνω βλέπειν

Ξεν. κυν. 4, 4, ἔτι τὸ βλέπειν, τὸ ὀπίσθεν κύ-ταγμα τῶν κυνῶν πρὸς τὸν κύριον των.

Ἀνα-θλέπω· α) ἀνω βλέπω· εἰς τὸν οὐρα-νὸν Πλάτ. Ἀλ. 370, προθλέπω, πρὸς τινά Πλάτ. Φαῖδ. 116, καὶ νοητικ. πρὸς τὸ πᾶν σπαγίως μετὰ δοτ. Εὐρ. Ἰων. 1467 καὶ μελ. «φῶς ἀναθλέουσι» = πάλιν θά ἴδῃτε Εὐρ. Ἡρακλ. μ, 563, ἀλλά· «ὀρέοντο» ἀναθλέοντα φρι-νίαν φλόγα· = ἡ φλόξ σπινθηροβολεῖ ἐκ τῶν πολλῶ ἀνοικτῶν ὀσθαλμῶν· β) λαμβάνω πάλιν τὴν ὁρασίν μου Πλάτ. Φαῖδρ. καὶ ἔτι ἀνοίγω πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν κεκλεισμένοι Ξεν. Κυρ. 8, 3, 29, discipulo.

Ἀνά-θλεψίς, ἡ· τὸ πρὸς τινά βλέπειν, ἡ τὸ πάλιν βλέπειν, ἡ ἀνέκτισις τῆς ὁράσεως Ἀλ. κατὰ ἑτερ. διόρθ. ἀντίθλεψις, receptus visus.

Ἀνα-θλήδην, ἐπίρ. -ὀγέομαι· ἀμοιβάζω ὁ εἰς ὁγέαι· τὸν ἑταίρον Ἀρ. 1069, κατ' ἄλλους τινακτῆ, πηδηκτῆ, ἔτι ἀρόδρα, θυνάτῃ, ἡ μετ' ἀναβολῆς, βραδέως, tarde, cunctanter.

Ἀνα-θληδόν, ἐπίρ. ἀνεργιμμένος, ἡ ἀναρρικτῆ ἐπὶ ἱματίων, amictio.

Ἀνά-θλησις, εως, ἡ· ἡ ἀναβολή Ἰλ. 6, 379, dilatio, prorogatio.

Ἀνα-θλητικῶς, ἐπίρ. α) ἀναθλήδην· β) ἀνα-θλῶν βραδέως, ἀργυρορητικῶς· Εὐσταθ. prae- ludendo.

Ἀνα-θλύει· πηγαί· Ἡσυχ.

Ἀνα-θλύζω· α) ἀναθλύω, ἀναθλύω· ἀνα-θλύωσιν, ἐπὶ τῇ Χαριδωδῇ· Ἀπολ. P. 4, 923· «Νεῖλος ἀναθλύζων» = ὁ πλημμυρῶν Νεῖ-λος Θεοφρ. 17, 80· «ἀναθλύζει ποταμός» Ὀρφ. Ἄργ. 1130· β) μεταβ. κίμνω νά ἀναθλύσῃ, νά ἐκρεύσῃ· «πηγὴ ἀναθλύζει· ἐκρυσσὸν» Διοσκ. «νύκτῃ πηγὴν ἀναθλύζει» Ἀνθολ. scatutio.

Ἀνά-θλύσις, ἡ· τὸ ἀναθρύειν, ἀναθιδῶναι, ἡ ἀνίδουσις ἡ ἀνάθρυσις, ἔτι· ἡ πηγὴ Ἀριστοτ. scatutigo.

Ἀνα-θλυστάνω· ἀναθλύζω μετγν.

Ἀνα-θλύω· ἀναθλύζω Ἰπποκρ.

Ἀνα-θόσμα, ποιητ. ἀμβ. τό· ἀναθῆσις.

Ἀνα-θοῖω, μελ. ἀναθῶσμαι, ἰων. ἀμβόσιω, ἀορ. 1 ἰων. ἀνέθωσα ἀντὶ ἀνεθῶσαι· α) φω-νίζω θυνάτῃ· «μέγα ἀμβόσιος» Ἡρ. 1, 8, ἰδίως ἐπὶ τῇ κραυγῇ τοῦ πολέμου Ξεν. Κυρ. 7, 1, 38, ἀνολολόζω, φωνάζω μεθ' ὁμήρου· «ἀναθῶν ὡς δεινὸν ἔστι» Δειν. 2, 6, καὶ ὅταν ἀναμεταψῶ τῶν ἀνέθωσι, προσφθέγγονται Ξεν. Ἄν. 2, 4, 31· β) μεθ' ἑπομ. αἰτία· «παῖδαν Πλάτ. Ἐπ. 7, 348· «ἀναθῶσμαι Ἀσκληπιόν» = θυνάτῃ ὅθ' ἐπικαλεσθῶ τὸν Ἀσκληπ. Ἀριστ. πλ. 639· μεθ' ἑπομ. αἰτία· καὶ ἀπαρ. θυνάτῃ προκαλῶ, ἡ προστάτω Ξεν. Ἐλ. 5, 15, ὀλο-φύρομαι, θρηνοῦ· «θυμφορὰν Εὐρ. Βακχ. 1152· γάμους» Ἐλ. 191, ἔτι καὶ ἀνυμνῶ τινά μεγαλο-φῶνως ἔκκλ. exclamo.

Ἀνα-θόημα, τό· καὶ

Ἀνα-θόησις, εως, ἡ· τὸ θυνάτῃ φωνάζειν, μετγν. exclamatio.

Ἀνα-θοορεῖω· ἀνοίγω βόθρον (λάκκον) ἀρχ-λεξ. effodio.

Ἀνα-θολάδην, ἐπίρ. ἀμβολάδην Πολεμ.

Ἀνα-θολάδιον, τό· περιβόλιον, ἱματίον, δι' οὗ οἱ ὄμοι· καλύπτονται· ἴδ' ἀναθόλιον.

Ἀνα-βόλαιον, τό· τὸ περιβόλαιον, ἐπαυροφόρον, ὃ μανδύας μετεν. amictus, pallium.

Ἀνα-βολαίω· ἐνδύω ἀργ. λιβ.

Ἀναβολάς, ἄδος, ἢ ἀμβολάς.

Ἀνα-βολαῖος, ὁ α) ὁ ὑπερέτης, ὃ βοηθῶν τὸν ἱππέα νά ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἱπποῦ Πλουτ. Γρακ. 7 παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῶν Περσῶν ἐν τοιαύτῃ θέσει ἦσαν ἐπίσημα πρόσωπα Ἀρρ. Ἀναβ. 1, 15, 8, 5) (παρὰ τοῖς χειρουργοῖς) ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐξήγον τι γ) ἡ σκάλα, ἥτις ἦτο οὐχὶ ἐν τῇ ἱππῶ ἀνηρητημένη ἀλλὰ πλαγίως τοῦ δόρατος ἐξέγον τι σιδήριον ἐγρησάμενος πρὸς τοῦτο, ἐν ἑλλείψει ἀναβολῆως καὶ λίθος· «ἄλλους δὲ λίθους ἔλαττον ἀπείκοντας ἀλλήλων ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ διέθηκεν ὥς εἴη ῥαδίως τοῖς ἵπποις ἔχουσιν ἐπιβαίνειν ἐπ' αὐτῶν, ἀναβολῆως μὴ δεομένοις Πλουτ. strator.

Ἀνα-βολή, ἡ 1) = ἀμβολάς Ξεν. Αν. 5, 2, 5, πρὸς τὸ «τάφος ἀναβεβλημένη» Διοδ. Σικ. 17, 95· 2) ἡ πρὸς τὰ ἄνω πορεῖα· «αἱ εἰς τὸ ὄρος ἀναβολαί» Πολυδ. 5, 54, 7· «πρὸς τὰς Ἀλπεῖς» 3, 50· «τὴν ἀναβολὴν ποιεῖσθαι» = ἀναβαίνειν 3) συνήθ. ἢ ἀγογορία, βραδύτης· «ἀναβολὴν ποιεῖν τινος» Πλατ. «ἀναβολὰς ποιεῖσθαι τι» = ἀναβάλλειν τι Ἡρ. 8, 4· «ἀναβολὰς ποιεῖσθαι εἰς γῆρας» Στωβ. 4) ἐκπνοοῦμενον, ἱακτικὸν Πλατ. Πρωτ. 342· 5) ἀργὴ ἄσματος, ἰδίως προσήμιον τῶν διθυραμβοποιῶν Ἀριστ. ειρ. 830. Παρὰ Φίλοστρ. ἐν γένει· «ἐν ἀναβολῇ» = ἐν ἀργῇ ἔδ' ἀμβολαί· 6) ἐν δικαστηρ. = ἡ ἐκκλησίς.

Ἀναβολαῖον, τό· ἡ πηρ.

Ἀνα-βολικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἀναβολὴν ἀνήκων, ἢ ὁ ἀναβάλλων· ἐπίρ. ἀνα-βολικῶς, μετ' ἀναβολῆς μετεν.

Ἀνα-βόλιμος, 2· ὁ ἀναβολῆς ἐπιδικητικὸς Ἡσ. «ἀναβόλιμος δίκαι· αἱ διὰ περίστασιν εἰς ὑπέρθεσιν ἐπιπίπτουσιν, rejectitius.

Ἀναβόλαιον, τό· εἶδος ἐνδύματος Ἀγμ. ὄνειροκρ.

Ἀνα-βουβράζω, ἄδρ. ἀνεβουβράζων· θανατὰ μουρμουρίζω, φωνάζω Ἀριστ. ἐκκλ. 433, exclamo.

Ἀναβος, ὄψρ. ἀντὶ ἀνῆδος.

Ἀνα-βουκολέω· πάλιν βουκολῶ, ἀπατῶ καὶ πάλιν μετεν. abduco.

Ἀνα-βουλεύομαι· λαμβάνω ἄλλην βουλήν, ἄλλην γνώμην, σκέπτομαι ἐκ νέου Εὐσταθ. sententiam muto.

Ἀνάβουρα, τά· πολίχνη Πισιδίης Στραβ.

Ἀνα-εράζω· κάμνω τι νά βράσῃ μετεν. «ἄλμη ἀναερασθεῖσα» = ἡ κυμαίνουσα θάλασσα Ἀπολ. Ρ. 2, 566, fervescio· πρὸς ἀναεράσω.

Ἀνα-ερασσις, εως, ἡ· τὸ βράσιμον, τὸ κόχλασμα Στραβ. aestuatio.

Ἀνά-ερασμα, τό· ἀνάερασις.

Ἀνα-ερασμός· τὸ αὐτό· -αῖματος ἱατρ.

Ἀνα-ερασσω καὶ ἀττ. ἀναεράττω· ἀναεράζω Bud. ἐκ τοῦ Ἀριστ. βατρ.

Ἀνά-εραστος, 2· ὁ βρασμένος· -κρέα, κίχλα· Ἀριστοφ. fervectus.

Ἀνα-εράττω, μόνον ἐνεστ. ἀττ. -εράζω· -κρέα Ἀριστ. Δγ. 969· -κίχλας, Εἰρ. 1163, ἀλλὰ «τὰ ἐν τοῖς λίχναις ἀναεραττούμενα» = ὅ,τι ἐν τῇ κοκκινίζειν ἄνω κεῖται, Ἀριστοτ. μετωρ. 2, 16.

Ἀνα-εράχω· κροτῶ, μόνον ἄδρ. 6, ἀνεράχω Γλ. τ. 13 ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ὀπλῶν, Ὁδ. φ. 48 ἐπὶ τῆς κροτούσης ἢ παταγούσης θύρας, Ἀπολ. Ρ. 4 1147 ἐπὶ τοῦ ἀναερίζοντος ὕδατος, resono.

Ἀνα-ερέχω· πάλιν βρέχω, βραίνω, ἢ μουσκεύω Ἀριστοτ. προσβλ. madefacio.

Ἀνα-ερομέω· κάμνω μέγαν κρότον Nov. 45, 330, ἐπὶ ζώμου ἀναεράζω, ἀιαξέω Ἀθην. 3, 126, strepito.

Ἀνα-εροντάς· βροντῶ θανατὰ, ἢ πάλιν βροντῶ Τρωφ. 118, Iono.

Ἀναερόσεις, γ'. ἐν. προσ. εὐκτ. τοῦ ἄδρ. τοῦ ἀναερόχου.

Ἀνα-εροχίζω· μεβρόχων ἀναερόω τι Παυλ. Αἰγ.

Ἀνα-εροχίς, εἴσα, ἐν. ἄδρ. μετ. ἀναερόχω

Ἀνα-εροχισμός, ὁ· ἡ πράξις τοῦ ἀναεροχίζειν.

Ἀνα-ερόχω· καταεροχίζω μόνον ἄδρ. «ὅτε ἀναερόσεις ὕδωρ» Ὁδ. μ. 240· ἀναερόεσσα Ἀπολ. Ρ. 4, 826· ἐπὶ τῆς Χαρύδδωος, «ὕδωρ ἀναερόχεν» = τὸ ἀναρρεῖν ὕδωρ Ὁδ. λ. 586, absorbeo, resorbeo· πρὸς καταερόχω.

Ἀνα-ερυάξω· φωνάζω θανατὰ Ἀριστ. Ἰππ. 600, ἄδρ. ἀνεεράζων, strepito, exclamo.

Ἀνά-ερυτον, τό· ἀναερυτήριον, πηγή ἐκ σωλήνων ἀναερίζουσα ὕδωρ Ἀρμενοπ.

Ἀνά-ερυχόμαι· φωνάζω θρηνητικά, θυνάτὰ βρυγόμεναι· ἀνὰ ερυχῆσάμενος Πλατ. Φαιδ. 117, ejoli.

Ἀνα-ερύχω· ἀναεῖν, τραχυτέραν ἔχον τὴν ὀνομαστικὴν, κατ' Εὐσταθ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀναπηγάζειν καὶ ἀναεῖσθαι καθ' Ἦσυχ. ἀναεῖλλοι, ἀναπνῶ. ἀναεῖζω, ἀναεῖω, πρὸς ἀναεῖσθαι Γλ. π. 54, scaturio.

Ἀνα-ερύω· ἀναεῖν οὐ μόνον ἐπὶ ὕδατος ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνέμοις Nov. Διον.

Ἀνά-ερωσις, ἡ· τὸ κατατρώγειν, τὸ καταφάγωμα μετεν.

Ἀνα-ερώσκω· ἀναεῖσθαι,

Ἀνα-ερώσομαι, μελ. τοῦ ἀναεῖσθαι.

Ἀνα-ερωτικός, 3· ὁ καταεῖσθαι, κατατρώγων ἢ ὁ ἔχων δύναμιν καταερωτικῆς μετεν.

Ἀνάεω, ὄψρ. ἀντὶ ἀνῆδος ὄν. καὶ αἰτ. δύκ. τοῦ ἀνῆδος.

Ἀνα-εῶδες· βαθμοῦ εἶδος Ἦσυχ.

Ἀνα-εῶσαι ἀντὶ ἀναεῖσθαι ἔδ' ἀναεῖω.

Ἀνά-γαιον, τό· ἡ ἀθουσα τοῦ φαγητοῦ Ν. Δ. πιθάν. ἀνώγειον.

Ἀνα-γαγανέω· ἀναεῖν, ἢ ἀναεῖζω Ἦσυχ.

Ἀνα-γαλλίς, ἴδος, ἡ· φυτόν τι (εἶδος γαλατίδας), anagallis.

Ἀν-άγαπος, 2· ὁ οὐδένα ἀγαπῶν Κυριλ. qui neminem amat.

Ἀνα-γαργαρίζω· κάμνω γαργαράν Ἰπποκρ. «στόμα θερμῷ ἀναγαργαρίζομενον» = ἐκπλύνω τὸ στόμα μὲ θερμὸν ὕδωρ Ἀθην. 1, 5, ἀνακογχυλιάζειν.

Ἀνα-γαργαρίσμα, τό· ἱατρικὸν πρὸς τὸ γαργαλίζειν, ἢ γαργαράν ἱατρ.

Ἀνα-γαργαρισμός, ὁ· τὸ ἀναγαργαρίζειν, ἢ γαργαράν Ἰπποκρ.

Ἀνα-γαργαρίστον, τό, ἐνν. φάρμακον ὕδωρ χρησιμεῖον διὰ γαργαράν Ἰπποκρ.

Ἀνά-γασσις, ἡ· τὸ ὕψος (διεσθαρμ.) (πιθάν. ἀνάσσις) Πολυδ. 10, 13.

Ἀν-αγγελία, ἡ ἡ γνωστοποίησις Ἐπιγρ. renuntiatio.

Ἀν-αγγελλίζω ἀναγγέλλω.

Ἀν-αγγέλλω γνωστοποιῶ, εἰδήσιν δίδω, ἀναφέρω - χρησιμὸς Ἀισχ. Πρ. 661 - τινὶ καὶ πρὸς τινα Πολυδ. 1, 67, 11, κυρίως ἐπὶ πρῶτων ἐπανερχομένων καὶ φερόντων τὰς ἀγγελίας Ξεν. Ἀν. 1, 3, 21· εἰδὼν ἀναγγέλλειν Ξεν. Ἀγρ. 5, 6 - πῶλεμον Διον. Ἀλ. 3, 3. Παθ. δημοσίᾳ γίνονται γνωστοί, γνωστοποιῶμαι Πλουτ. Περ. 18, renuntio.

Ἀν-αγγελλός· ἡ ἀργία μυρσίνη Διοσκ. myrtus silvestris.

Ἀν-αγγελλτικός, 3· ὁ ἀναγγέλλων Μαξιμ. ἐν Διον. Ἀρεσπ. renuntians.

Ἀν-αγγελλός, 2· ὁ ἀνευ ἀγγελίας - μ. ἀγ. ἡ, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐπιστρέφει ἵνα κόμισθαι ἀγγελίας Γαιουλ. 2, nuntio carere.

Ἀν-αγγελλός, 2· ὁ μὴ ἀγγελλόμενος, σιωπηθεὶς Πλουτ. non renuntiat.

Ἀν-αγγελλόμενος, ἐπὶ τοῦ ἀναγγελλοῦ.

Ἀν-αγγελλός, 2· ὁ ἀνωθεν τῆς γῆς ὡς Εὐσεβ. qui est super terram.

Ἀν-αγγελλώ συναθροίζω μετγν. Κοίντ. Σμ.

Ἀν-αγγελλώ γελῶ δυνατὰ Ξεν. Κυρ. 5, 1, 8, καὶ - ἐπὶ τινὶ 6, 1, 34 Πλουτ. rideo.

Ἀν-αγγελλός, ἡ ἡ ξαναγέννησις Κλημ. Ἀλ. regeneratio.

Ἀν-αγγελλώ πάλιν γεννῶ, παθ. πάλιν γεννῶμαι Ν. Δ. regenero.

Ἀν-αγγελλός, ἡ ἡ ξαναγέννησις ἐκκλ. regeneratio.

Ἀν-αγγελλτικός, 3· ὁ ἀναγεννῶν Ἰαμβλ. regenerans.

Ἀν-αγγελλοῦμαι, θορ. ἀνηγίμαι Πινδ.

Ἀν-αγγελλός, ἡ ἡ μάχη παρὰ Ταραντίνοις Ψουγ. πιθανῶς διεσθαι. καὶ τῷ ἔργῳ.

Ἀν-αγγελλός, ἡ ἡ ἀναγέτης, ἡ ἡ παρὰ τοῖς Ταραντίνοις ἡ μάχη Ψουγ.

Ἀν-αγγελλός, ὅσος τοῦ

Ἀν-αγγελλώ κίμνω τινὰ νὰ γευθῇ Ἀριστ. περ. 518.

Ἀν-αγγελλοῦμαι ἐμνάξω δυνατὰ, ἀνακηρύττω μεγαλοφώνως Ἀλ. Ἰστ. Ζ. 5, 34

Ἀν-αγγής, 2· ἀναγνός Ἰσποκρ. καὶ Ψουγ. βέβηλος, impurus.

Ἀν-αγγελλοῦμαι, καὶ μετγν. ἀναγινώσκω 1) ἀκριδῶς καὶ μετὰ βεβαιότητος γνωρίζω Ὅμηρ. μόνον ἀορ. 2 ἀνέγνων Ἰλ. ν, 734 - σήματα Ὁδ. ψ, 206 2) πάλιν γινώσκω, ἀναγινώσκω - συγγενές Πρ. 2, 91· «ὁν κήρυκας ἀνέγνων» (ἀντι ἀνέγνωσαν) Πινδ. Ἰσ. 2, 23, ἐπὶ ἀναγινώσκω «τι ἀπὸ τίνος» Πρωτ. 7, 6, 4 3) παρ' Ἰσποκρ. καὶ Πρ. πείθω (ἡ καὶ ὀρίζω) «- βασιλεῖα στρατεύεσθαι» Πρ. 7, 10, ἐν τῇ σημασίᾳ τούτῃ ἐκτός τοῦ ἐνεστ. μόνον ἀορ. 1 ἀνέγνωσα ἀπαντὰ καὶ συγν. ἀορ. παθ. «ἀνεγινώσθη ὑπὸ τῆς γυναικὸς» Πρ. 4, 154, καὶ παρακ. «ἀνεγινώσμενοι ἔσαν» 8, 110. Κατ' Ἀρποκρ. καὶ παρ' Ἀντιφ. καὶ Ἰσάω ἐπίστος; (ἐνταῦθα παραβλήτ. καὶ τὸ καλὸν ἡμᾶς τοῦ τὰ διδάσκει) 4) συνηθέστ. ἐν ἁττικ. ἀναγινώσκω, (διαβάξω) Ἀριστ. Ἰππ. 118· ποιήματα Πλατ. Πρωτ. 325, συγν. παρὰ δόξοι· ἀν-αγγελλοῦμαι, πρῶτῃ

σις πρὸς τὸν γραμματεῖα, ἵνα ἀναγινώσῃ ψηφίσματα ἡ μαρτυρία· ἀναγινώσεται ὁμῶν τὸ ψηφίσμα» Ἀνδοκ. 2, 23, νοεῖται ὁ γραμματεὺς, agnosco, lego.

Ἀναγκαῖος ὑπερσ. ἡναγκάζειν Δημ. 33, 28· εἰς ἀνάγκην φέρω τινὰ, βιάζομαι, υποχρεῶμαι παρ' Ἀττικ. συγν. καὶ παρ' Ἑρῶδ. ἡναγκάζοντο, 5, 101, ἀναγκαζόμενος ἀντιθ. τῷ ἐκὼν Πλατ. πολιτ. 2, 370, μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρτ. «ἡναγκαζέειν ἡμᾶς ὁμοιοῦσι» Πλατ. σοφ. 240, καὶ μὴ ἀπλῶν αἰτιατ. τοῦ πράγματος. «ὅτι ὅ ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀναγκάζῃ» Δημ. 18, 4, ἀλλὰ «ἀναγκαζέειν τὰ ἀποδείξαι» κατὰ τῆς φράσεως βιάζειν Ξεν. ἀπογν. 2, 1, 30· καὶ παθ. «πρὶν ὑπὸ σοῦ τι μετῆξον ἀναγκασθῆναι» Πλατ. Φαιδρ. 242· «δαιμόναι καὶ παρὰ νόμα ἀναγκαζόμενοι» 251, ἡ ἐξαναγκάσις αὐτῇ δυνάτει· νὰ ἦν καὶ νενομοθετημένη Ξεν. Ἀσκ. 10, 4· «Λυκοῦργος ἡναγκαζέει δημοσίᾳ πάντας ἀεὶ» ἡ δὲ ἐλλόγων αἰτίων ἀναγκάζω, πίστιν ἐμποῶ εἰς τινα, ἀποδείκνυμι ἀντιθ. τῷ κυρ. πείθειν Πλατ. Πωρ. 472· «τοῦτο αὐτὸ ἀναγκάζομαι μὴ εἶναι ψευδὴ δόξαν» Θεαιτ. 196, καὶ ἀισχυρίζομαι, παραδέχομαι· τὸ ἀποδεχόμενον· «μὴ ἀνάγκη, ὁ μὴ καλὸν ἔστιν αἰσχροῦ εἶναι» Πλατ. συμπ. 202· «ἀπ' ὁθινοῦ ἂν εἴη ὁ ἀγνώστης αὐτὸ εἶναι ἀναγκάζων» Παρμ. 133, παρὰ ποιητῶν καὶ βρασνίζω, εἰς ἀγωνίαν ἐμβάλλω· «δαιμόναι ἀναγκάζονται» Σοφ. Ἰλ. 214, cogro.

Ἀναγκάζω, ἰων. καὶ ἐπ. = ἀνάγκη Ἰλ. 6, 300 κυρ. ὅτλ. τοῦ ἀναγκαῖου καὶ ὅπου τὴν.

Ἀναγκαῖος, 3, παρ' Ἀττικ. συγν. καὶ 2 ὡς Θεοκ. 1, 2, Πλατ. πολιτ. VIII, 559· α) ὁ ἀναγκάζων, βιάζων· «γροῖσι ἀναγκάζει» = ἐκ καταπειροῦστος ἀνάγκη Ἰλ. 6, 57· «αὐθις ἀναγκαῖος» = αὐθις ἀναγκαστικός, εἰς ὃν πρέπει τις νὰ διακινῇ Ὁδ. ρ, 390· «ἡμᾶς ἀναγκαῖον» δούλων ὅτλ. τοιοῦτον, ὅπου τὸν ἐλευθέρου κάμνει δούλον Ἰλ. π, 836· πειθῶ = ἐκταταμίχης Πλατ. Σοφ. 265· «δεσπότης ἀναγκαῖος» = κολῶν Θεοκρ. 24, 33· «τὸ ἀναγκαῖον» = ἡ φυλακή, τὸ δεσμητήριον Ξεν. Ἰλ. 5, 4, 18, ὅπου οἱ ἀργαῖοι γραμμ. θεωροῦσιν ὡς ἰδίωμα 2) ὁ βεβαιούμενος, ἡναγκαστικός· «ὅμως ἀναγκαῖος» Ὁδ. ω, 209 (κατ' Εὐσταθ. = χροιάδεις, ἀπαραίτητοι) ἀντιθ. τῷ ὀητες, πολειμιστὴς = πολειμιστὴς οὔτινες πρέπει νὰ πολειμῶσιν, εἴτε θέλουσιν, εἴτε μὴ Ὁδ. ω, 498, (ὡστε ἀπαραίτητοι, χρήσιμοι) ἐντεῦθεν καὶ δυσάρεστοι, ὀχληροὶ Θεογ. 291· 3) ὁ φυσικὴν ἀνάγκην ἐν αὐτῷ περιέχων· «τὰ ἀναγκαῖα» = αἱ φυσικαὶ ἀνάγκαι, ὡς ὕπνος, τροφή, ἐκκένωσις κλπ. Ξεν. Κυρ. 8, 8· «εἶναι ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα» 1, 6, 36, καὶ «τὰ ἀναγκαῖα» = τὸ ἐξ ἀνάγκης μοιραῖας, ἡ πεπρωμένου βεβαιῶς συμβαίνον Ξεν. ἀπομ. 1, 1, 6, ἀντιθ. τῷ «ἄδρα ὅπως ἂν ἀποδείξαιτο τὰ ἐκ θεοῦ ἀναγκαῖα» = ἡ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὁρισμένη διάταξις τῶν πραγμάτων· ἐπὶ φυσικῇ ἀνάγκῃ Ἰλ. 1, 7, 10· «θάνατος πᾶσι κοινὸς καὶ ἀναγκαῖος» Ἀν. 3, 1, 43· ἐντεῦθεν ἀπαραίτητος, οὗ χρῆσις εἶναι ἀναγκαῖα, καὶ τοσαύτῃ ἡ ὀφέλεια ὥστε δὲν δύνανται τις τοῦτο νὰ στερηθῇ· «μαθήματα Πλατ. νομ. 1, 643· πόσις Ξεν. Ἀσκ. 5, 4, καὶ αἰδοῦν Ἀρτεμῖδ. 4, 45· «τὸ ἀναγκαῖον» = ἡ ἀνάγκη Θεοκ. 5, 99· ὁπλισμός = ἡ

ὑπὸ τῆς ἀνάγκης προκαλουμένη 5, 8. «ἡ πόλις ἀναγκαιότατή εἴη ἂν ἐκ τεττάρων ἡ πέντε ἀνδρῶν» Πλατ. πολ. 2, 369. Συγκρίν. ἀναγκαιόν ἐστι μετ' ἀπαρεμ. 4) ὁ ἐξ αἵματος συγγενής, μητρὸς, πατρὸς Πλατ. πολιτ. 9, 57. ἐπὶ ἀναγκαιῶς=κατ' ἀνάγκην. «ἀναγκαιῶς μοι ἔχει οὗτοι ποιεῖν»=οὕτω πρέπει νὰ πράττω Περ. 8, 140. «ἀναγκαιῶς ἔχειν»=εἶναι ἀναγκαιὸν Αἰσχ. Χο. 239. «ἀναγκαιῶς ἔγω» Αἰσχ. 6, 35. παρ' Ἐπιχαρμ. ἐν Εὐστ. Οδ. 1441, 15 ἀπαντᾷ συγγριτ. ἀναγκαιότερον, necessarius, coactus.

Ἀναγκαιότης, ἡτος, ἡ' ἡ ἐξ αἵματος συγγένεια Αἰσχ. Πολυδ. καὶ ἐν πληθ. necessitudo.

Ἀναγκαιῶς, ἐπὶ. ἴδ. ἀναγκαιός.

Ἀνάγκασμα, τό τὸ ἀναγκαστικὸν μέσον, ἡ βία Ἰωσήφ. coactio.

Ἀναγκασμός, ὁ ἀνάγκασμα, καὶ ἡ ἀνάγκη Ἰαμβ.

Ἀναγκαστέον· δεῖ ἀναγκάζειν, cogendum.

Ἀναγκαστήριος, 2' ὁ ἀναγκάζων, βιάζων· τὰ ἀναγκαστήρια=τὰ ἀναγκαστικά μέσα· δι-καισιούνης Διον. Ἀλ. 2, 75.

Ἀναγκαστικός, 3' ὁ ἀναγκάζων ἢ βιάζων· νόμος Πλατ. νομ. XI, 930, qui cogit.

Ἀναγκαστός, 3' ὁ βιασμένος συγγ. μετὰ με-τοχ. «ἀναγκαστοὶ ἐκθάνετε», coactus.

Ἀνάγκη, ἡ, ἰων. καὶ ἐπ. ἀναγκή (ἀγκη, μετ' ἀναδιπλ.) 1) ἡ βία, ὁ περιορισμός τῆς ἐπιλήσεως· α) ἡ ἐξ ἐξωτερικῆς συνάμεως, ἔνεκα ἀρεσκυτοῦ γένους· «καταστῆθ' ἐπικλείσει' ἀνάγκη»=ἰσχυρὰ ἀνάγκη Πλ. ζ. 458, ἰδίως συγγ. ἀνάγκη σπανίως ἀναγκή=ἐξ ἀνάγκης· «φύγειν Πλ. μ. 150· ἀμόνασθα μ. 178· ἀγειν=αἰ-ρεῖται τροπὸν ἀγειν Πλ. α. 429· αἰεὶ διαμένον ἀνάγκην ἀφαιρέμενος»=διὰ τὸν θεοφάνειον τὸν θεὸν Εὐρ. Φων. 1014 παρὰ τραγικ. συγγ. ἐν πληθ. Αἰσχ. Πρ. 108, συγγ. καὶ πύθμα, ταλαπωρία, στενοχωρία· «ἂν ἀνάγκας βράν»=ἔνεκα πόνου βράν Σοφ. Φιλ. 213· ἐντεθ. 6) ἀναγκαστικὸν μέσον, δεσμοτήριον, ἀλλοίσις καὶ δεσμός Περ. 1, 116· «ἀνάγκας ἐπιφέρειν» Διοδ. «ἀνάγκην ἐπιτίθεναι» Σεν. Λακ. 10, 7· «τὰ πρὸς τὰς ἀνάγκας ὄργανα»=τὰ βρατανιστήρια Πολυδ. 15, 20· «πολύπους ἀλόους βρόχων πλε-κταῖς ἀνάγκαις» Ξενοφ. κυρ. παρ' Ἀθην. 2, 64· γ) ἡ φυσικὴ ἀνάγκη, ὁ φυσικὸς νόμος, τὸ πεπρωμ. «ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μέλονται» Σίμων. παρὰ Πλατ. Πρωτ. 345· «ἔγγραστοι ἀνάγκαι»=ἔγγραστοι νόμοι Πλουτ. Αἰσχ. 13· δ) ἡθικὴ ἀνάγκη, ἀναγκαιὰ ἀποδείξει· «ῥητόρων ἀνάγκας διδά-σκειν» Ἀνακρ. 50, 2· 2) συγγένεια ἐξ αἵματος Σεν. συμ. 8, 13, ὡς ἐπιρρημ. φρ. εἰσίν· ἀνάγκη=ὑπ' ἀνάγκης Οδ. α. 156, σὺν ἀνάγκη Πινδ. Π. 1, 51, 2· ἀνάγκης Πλατ. Τιμ. 47, ἐξ ἀνάγκης Φαιδρ. 246, τὰ ἐξ ἀνάγκης παθήματα=ἀναγκαῖα Τιμ. 89, κατ' ἀνάγκην καὶ ἐνεργ. =ἀναγκάζων Πολυδ. 1, 37, καὶ παθ. =ἀναγκασμένος 3, 67, 5, πρὸς ἀνάγκην Λουκ. καὶ παρὰ μετὰ φρ. ῥημ. ἀνάγκη ἐστὶ, μετ' ἀπαρεμ. Σεν. Κυρ. 1, 4, 12, καὶ ἔνεο τοῦ ἐστί, «πάσα ἀνάγκη» συγγ. παρὰ Πλατ. Τιμ. 69, πολλὴ ἀνάγκη Δημ. Λεπτ. 28, εἰς ἡμολογίας συγγ. παρὰ Πλατ. «ἀνάγκη πολ-λὴ» καὶ «πολλὴ ἵσσι ἀνάγκη» εἰς δυσχερισμούς καὶ βελτιώσεις, necessitas, vis falli.

Ἀνάγκης· πηνὸν ἰνδικὸν Ἦσυχ.

Ἀναγκό-δακρυς, ὁ ὁ εἰς δάκρυα ἀναγκάζων, ἡ ὁ ἐξ ἀνάγκης δακρύων, ὁ μὴ ἐξ ἀληθινοῦ πέν-θους· κλάϊων Αἰσχ. ἀποσπ. Β. λν. 20, coactus flet.

Ἀναγκο-θέτης, ἡ ἡ ἐξ ἀνάγκης νομοθέτη-σις, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ Οἰνομάου παρ' Εὐσεβ.

Ἀναγκο-μόναρχος, ὁ ὁ μὲ ἰσχύον ἄρχων Ἦσυχ. pervin imperans.

Ἀναγκο-σιτέω· ἀναγκαστικῶς τρέφω, βιάζω τινὰ φάγη.

Ἀναγκό-σιτος, 2' ὁ βεδιασμένος, ἡ κατ' αὐ-στηρὰν δαίταν τρώγων Κράτης καὶ Νικοστρ. παρ' Ἀθην. 2, 47.

Ἀναγκο-τροφέω· ἐξ ἀνάγκης τρώγω, κατ' αὐστηρὰν δαίταν τρώγω Ἐπικτ. 29, necessitate coactus me bene nutrio.

Ἀναγκο-φαγέω· τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν Θεοπομπ. παρὰ Λογγίν. 31, 1, coactus comedo.

Ἀναγκο-φαγία, ἡ τὸ ἐξ ἀνάγκης τρῶγειν, ἡ αὐστηρὰ δαίτα τῶν ἀθλητῶν, οἵτινες πολλὴν καὶ δυναμωτικὴν τροφὴν ὥρεσκον νὰ τρώγωνσιν Ἀριστοτ. πολ. 8, 4, comendendi necessitas.

Ἀναγκο-φάγος, 2' ὁ ἐξ ἀνάγκης τρώγων, ἀναγκύσιτος, qui necessitate coactus comedit.

Ἀναγκο-φορέω· ὑποφέρω τι ἐξ ἀνάγκης καὶ ὡς ἀναπόφευκτον Διον. Ἀλ. 10, 16, necessi- tate coactus persero.

Ἀν-ἀγκύλος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἀγκύλην Διοδ. Σικ. qui amento caret.

Ἀν-ἀγκυλίζω· λάμπην ἀναδίδω ὡς παθητ. Κυρίλ splendidum reddo.

Ἀνα-γλυκαίνω· κάμνω τι ὡς ὁλοῦ διόλου γλυκῶ Θεοφρ. dulce reddo.

Ἀν-ἀγλυπτος· ἀν-γλυπτός Πινδ. sculptus.

Ἀνα-γλυφαίριος, ὁ ὁ γλύπτης Μακαρ. Ομ. 16, sculptor.

Ἀνα-γλυφή, ἡ γλυφὴ (σκάλισμα) ἐξέχουσα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν Στραβ. sculptura.

Ἀν-ἀγλύφος, 2' ὁ γεγλυμμένος (σκαλισμέ- νος) οὕτως, ὥστε αἱ γλυφαὶ νὰ ᾖνε ἡμιεξέχουσαι ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν· «τὸ ἀν-ἀγλυφον»=ἡ ἀνα- γλυφή, μετὰ.

Ἀνα-γλύφω· γλύφω (σκαλίζω), οὕτως ὥστε αἱ γλυφαὶ νὰ ᾖνε ἡμιεξέχουσαι, κάμνω ἀν- ἀγλυφα, τὸ ἀντίθετον διαγλύφω, sculpto.

Ἀνα-γυνάμπτω· α) κλίνω πρὸς τὸ ἄνω, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνακλῆμμαι, ἀνακλῶ, (στρα- θένων)· «αἰγμὴ ἀνεγνάμθη»=ἐστὶ ἀγμὴ τῆς τοῦμ- παλιν, ἐλύγισι πρὸς τὰ ὀπίσω Πλ. γ. 348· 6) λῶω· «δεσμὸν Οδ. ζ. 348, incurno.

Ἀνα-γυνάπτω· πάλιν γνάπτω (κτενίζω), ἀ- ναξέω, ξανακλυκαίνω, καθαρίζω (ὡς ὁ γναφεὺς τὰ ἱμάτια).

Ἀν-αγνεῖα, ἡ ἡ μίανσις ἔνεκα ἀνοσιουργή- ματος, scelus.

Ἀναγνεῖαι, αἶ, καὶ Ἀναγνεῖα, ἡ πόλις ἐν Λατίω Πολυδ.

Ἀν-ἀγνιστος, 2' ὁ μὴ ἀγνισθείς, ἐξίλασθεις (ἀπὸ ἐγκλήμα) Ορφ. Αργ. 1229, non expiatus.

Ἀν-αγνος, 2' ἀκάθαρτος, ἐναγής, βέβηλος Αἰσχ. Αγ. 220, impurus.

Ἀν-ἀγνωμα, τό· ἀν-ἀγνωσμα Διον. Ἀλ.

Ἀνα-γνωρίζω· πάλιν γνωρίζω Πλατ. Λαχ. 181, recognosco.

¹Ἀνα-γνώρισις, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀναγνωρίζειν Πλατ. Θεαιτ. 193.

²Ἀνα-γνώρισμα, τό· τὸ τῆς ἀναγνωρίσεως σημεῖον, μετγν. ἐν πληθ. σημ. στολισμὸν ἢ ἀθόρματον παίδων, δι' ὃν ἐκτεθειμένα καὶ πάλιν ἀνευρισκόμενα τέκνα ἀναγνωρίζοντο, erepundia.

³Ἀνα-γνώρισμός, ὁ· ἀναγνώρισις Ἀριστοτ. ποιητ. agnatio.

⁴Ἀνα-γνώριστικός, 3· ὁ ποιῶν τὴν ἀναγνώρισιν· σύμβολον Σχολ. Λουκ.

⁵Ἀνα-γνώσις, ἔρεσις τοῦ ἀναγινώσκω· ἐπιθυμία νὰ ἀναγνώσκω, lecturia.

⁶Ἀνα-γνώσις, ἡ· 1) ἡ διάνοιξις, ἡ ἀναγνώρισις· Ἡροδ. 2) ἡ ἀναγνώσις (διάδογμα) Πλατ. Εὐδοκ. 270· 3) μεταπίσις, κατὰπίσις ἀρχ. λαφ. cognitio.

⁷Ἀνα-γνώσιμα, τό· τὸ ἀναγινώσκειν, ἡ ἀναγνώσις καὶ τὸ ἀναγινωσκόμενον, αὐτὸ τὸ ἀπόρρημα Λουκ. «ἀναγινωσκόμενα ἱστορικά» Διον. Ἀλ. 1, 8, agnatio, auditio.

⁸Ἀνα-γνώστεον· δεῖ ἀναγινώσκειν Ἀθην. legendum est.

⁹Ἀνα-γνώστηριον, τό· 1) τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἀναγνώσις· 2) ἀναλογισμὸν ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία Ἡσυχ. lectorium.

¹⁰Ἀνα-γνώστης, ὁ· ὁ ἀναγινώσκων Πλουτ. Κρ. anagnostes.

¹¹Ἀνα-γνώστηκος, 3· ὁ ἐπιτάχτης ἢ κλίσιν ἐγγυον πρὸς ἀναγνώσιν Πλουτ. ad legendum aptus.

¹²Ἀνα-γνώστης, 2· ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγνώσῃ, ὁ ἀναγινωσκόμενος· ἡ σημασία, ἡν ὁ Εὐστάθ. δίδωσιν (ὁ μὴ γνωστὸς) ἐρεῖσθαι ἐπὶ ἐσφαλμένης γραφῆς· δεῖται τὴ χωρίον· ἀμῆδεν ἀναγινωσκον καλὸν εἶναι ἐθέλοισι· ἀναγινωσκέον μάλλον· ἀμῆδεν ἀν ἀγνωστον καλὸν κτλ.

¹³Ἀναγώρα, ἡ· Μιλησιακοῦ Ἰσχυρὸς Σουῖδ.

¹⁴Ἀν-αγόρευσις, 4· ἡ ἀνακήρυξις δημοσίᾳ διὰ τοῦ κήρυκος· στεφανώσ. Δημ. 18, 84, ἐν ψηφισματι· ὁ διορισμὸς ὑπάτων Πλουτ. Μαρκελ. 4, ἡ γνωστοποίησις γνώμης, κρίσεως Πλουτ. Κορρολ. proclamatio, praedicatio.

¹⁵Ἀν-αγόρευτῆριος, 2· ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος διὰ τὴν ἀναγόρευσιν· «τὰ ἀναγορευτήρια» (ιερά) Νικητ. Κων.

¹⁶Ἀν-αγόρευτος, 2· ὁ ἄρρητος, ἀδιήγητος Ἡσυχ. Σχολ. Σοφ. Tr. 1093, non dicendus.

¹⁷Ἀν-αγορεύω· γνωστοποιεῖν ἢ δημοσιεύω, ἀνακηρύττω· νικηφόρον Πλατ. νομ. 5, 730· κήρυγμα Πολυδ. 18, 29, ἀνομάζω, διορίζω (εἰς ὑποβόλην κτλ) Διον. Ἀλ. 5, 72, publice pronuntio.

¹⁸Ἀνα-γραμμά, τό· ἀναγραμματισμός μετγν.

¹⁹Ἀνα-γραμμάτιζω· κἀμὸν ἀνάγραμμα, δηλ. μεταθεῖτον οὕτω τὰ γράμματα λέξεως, ὥστε νὰ σχηματίζω ἄλλην λέξιν· «ἀναγραμματισθεὶς ὁ γόλος λόγον ποιεῖ, Ἀρσινόη, Ἥρας ἰόν» γραμμ. Ἀνα-γραμμάτισμός, ὁ· ἡ μετάθεσις τῶν γραμμάτων μιᾶς λέξεως πρὸς σχηματισμὸν ἐτέρης γραμμ.

²⁰Ἀνα-γραπτεόν· δεῖ ἀναγράφειν Λουκ.

²¹Ἀνα-γραπτός, 2· ὁ ἀναγεγραμμένος Θουκ. 1, 129, praescriptus.

²²Ἀνα-γραφεύς, ἑως, ὁ· ὁ ἀναγράφων τι, ὁ μεταγράφων· νόμος· ἐκείνος ὅστις ἔπρεπε νὰ μετα-

γράψῃ τοὺς νόμους τῆς πόλεως, ὁ ὑπάλληλος ὁ φροντίζων διὰ τὴν ἀναγραφὴν Λυσ. 30, 2, scriba publicus.

²³Ἀνα-γραφὴ, ἡ· 1) τὸ ἀναγράφειν ἢ μεταγράφειν· α) ἡ σημείωσις ἢ ἡ καταγραφή εἰς τοὺς δημοσίους κώδικας Πλατ. νομ. 8· εἰδικῶς ἡ καταγραφή τοῦ ὀνόματος τῶν ὑπηρεσίας τῇ πολιτείᾳ προσενεγκόντων Ξενοφ. «ἀναγραφὴ τῶν στηλῶν»· τὸ ἐγγαράττειν τὰ ὀνόματα ἐπὶ στηλῶν· β) ἡ περιγραφή Πλουτ. Περικλ. 2) ἐν πληθ. ἀναγραφαί· οἱ δημοῖοι κώδικες, ἢ αἱ δημοσίαι πράξεις Πλουτ. acta publica, perscriptio.

²⁴Ἀνα-γράφω· 1) μεταγράφω (κοιν. σηκώνω ἢ περνώ εἰς βιβλίον, κατάλογον κλπ. «Σόλωνος νόμους» κλπ. Λυσ. 30, 2· «τοῦνομα Πλατ. νομ. ἰδίως εἰς κατάλογόν τινα ἐγγράφω» Ἰσοκρ. «ἐν ταῖς συνθήκαις ἀναγεγραμμένη αὐτονομία» Ἰσοκ. 4, 115· «εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἡξίου» Λυσ. 20, 19, συγν. ἐπὶ δημοσίῳ ἐπιγραφῶν ἐν στηλαῖς, αἵτινες ἐχρησίμευσον εἰς τὸ δημοσίᾳ γνωστοποιεῖται συνθήκας καὶ ἀπονομῆν τιμῶν εἰς πολῖτας· «ἐν στηλῇ ἀναγράφειν» Θουκ. 5, 47· «ἐν στηλαῖς λιθίναις» Ἰσοκ. 4, 180 καὶ· «στηλαῖς ἀναγράφειν»· ἐγγαράττειν ἢ γράρειν ἐπὶ στηλῶν ἐπιγραφὰς Λυσ. 30, 21 καὶ· ἀναγεγράφθαι· τίτλον ἔχειν, ἐπιγεγράφθαι Πλουτ. Λουκ. 42· 2) ζωγραφίζω· «διὰ τὸν ὄρατον» (τελειώων τὸ προσχεδιασθὲν) ἀντιθ. τῷ ὑπενυπόμ. Ἀριστοτ. Ἡθ. 1, 7, 17, ἱατρ. περιγραφῇ, ἐπὶ μαθηματ. συνηθέστ. Πλατ. Μεν. 83· 3) ἀποδίδω, ἀντιτίθω· «σοὶ τὰ νικητήρια ἀναγράφωμεν» ἑκκλ. conscribo, perscribo.

²⁵Ἀν-αγράφω, 2· ἀνυπόστατος Ἡσυχ.

²⁶Ἀν-αγράφω· Ἀθην. 2, 60, ἥδη διορθοῦται ἡ γράμμις ἔν.

²⁷Ἀν-αγράφω· πάλιν γρηγορῶ, ἐξυπνῶ Εὐσεβ. expergiseor.

²⁸Ἀν-αγράφω· ἡ ἐλπίς· κλητήριον, ὁ χρόνος, καὶ ὃν δὲν δύνανται τις νὰ κλητήρῃ Ξεν. Κων. 5, 34, tempus non venandi.

²⁹Ἀν-αγράφω· «σοὺ ἀναγράφωμεν»· σοὺ δὲ γὰρ λέγειν Ἀριστ. νεφ. 935, müssito.

³⁰Ἀνα-γυμνάζω· γυμνάζω πάλιν, ξαναγυμνάζω.

³¹Ἀνα-γυμνάζω· ἐξηγομῶν, ἀποκαλύπτω Λοδ. Ἀγλαοφ. denudo.

³²Ἀνα-γυμνάζω· ἔδ· ἀνγυμνάζω.

³³Ἀν-αγυρῖς, εἰς, ἡ καὶ ἀνγυρῖς (ὁ καὶ ἡ)· «φυτὸν οὐαῖδες (δμοιον τῇ λυγαρίᾳ)· ὁ δὲ καρπὸς ἐσθιόμενος ἕμειον συντόμως κινεῖ» Διοσκορ. καὶ Σουῖδ. πρὸς καὶ ὀνόγυρος (ου-ου).

³⁴Ἀναγυρῖς, οὐντος, ὁ· ὁ δῆμος τῆς ἀττικ. τῆς φυλῆς Ἐρεθθίδος, κατ. Ἀναγυρῖσις· Στραβ. ἐπὶ. τόπου ἀναγυρῶντι, ἀναγυρουντόθεν.

³⁵Ἀναγυρ-ῖσι· μετ' ἀνάγκης ἵππεύω Εὐπολ. παρὰ Σουῖδ. necessitate equitare.

³⁶Ἀν-αγγῶ· ἀπαγγωνίζω, πνίγω Νικαν. Θ. strangulo.

³⁷Ἀν-αγγῶ· 1) πρὸς ἀνω, ἀναβιβάζω, ὑψώνω· «ἀν-αγγῶ ἀνω» Πλατ. πολ. 2, 533· «εἰς φῶς»· εἰς φιλοσοφίαν 521, 529· «κἀρα ἀν-αγγῶ»· ὑψώνω Σοφ. Φιλ. 854 καὶ ἀντιθ. τὸ κλίνω· ἀνορθώνω Σοφ. Αἴ. 131, ἐπὶ βελγῶς· «ἐκβάλλω, ἀποβάλλω, χάνω, ἀναχρηματοῦμαι»

αἶμα Πλουτ. Κλεομ. 30, ἔτι, ὅσα ἐξέλαμψε Δι-
σκορ. ἰδίως α) φέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς γῆς εἰς
τὸ πέλαγος, καὶ ἄνευ τοῦ, ναυῖς=ἐκπλέω (ἀνα-
γω ναῦν καὶ ἀντιθ. κατάγω τὴν ναῦν)· οὕτω
καὶ τὸ ἐν Ἰλ. α. 338. «λαὸν ἀνέγαγεν ἐνθάδε»
ἐξηγητέον δηλ. ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα· νῆας
Ἰλ. 7, 100· «πρὸς τὴν ἡπειρόν» 9, 36, καὶ
Μεσ. ὅπερ παρ' Ἀττικοῖς τὴν συνήθη ἔχει ση-
μασίαν· «ὅθεν περ ἀνέγαγοντο» Θουκ. 3, 79·
(παρὰ Πλουτ. καὶ Ξεν. Ἑλ. καὶ ἀνήχθη)·
συγγ. δὲ οὕτω καὶ παρὰ μετῆν. καὶ ἐπὶ τῆς
κατὰ γῆν πορείας καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. =παρε-
σιεύωμαι ἢ τρέπομαι πρὸς τι· «ἀνήγειν ὡς
ἐρωτήσεων» Πλατ. Χαρμ. 155· β) ἀπὸ τῆς ἀκ-
τῆς εἰς τὴν μεσόγειον ἀναδίδωμι, πορεύομαι Ξεν.
Κυρ. 8, 5, 3· «πρὸς τὸ ὄρος» Ἄν. 3, 4, 28, «ὁ
πέλαγος ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν» Πλατ. Εὐ-
θυφρ. 6· γ) ἐπὶ οἰκοδομῇ, κατασκευάζω Πλουτ.
Καισ. 24 (ἴδε κατωτ. 3)· 2) ἀπάγω, ἀναφέρω,
φέρω ὅπως, ἀνακομίζω· γυναικα Ἰλ. γ. 48·
«ἀνέγαγον αὐτὴν εἰς Ἀργεῖς» Ἰλ. ο. 29, ἐπὶ
αἰμακλώτων οὗς οἰκαδὲς τὴν φέρει Ὀδ. 5, 272·
«κακοῦργοι ἀνηγμένοι»=εἰς τὸ δεσμοκτήριον φε-
ρόμενοι Δειν. 2, 10· «εἰς φάος=εἰς τὸν βίον ἐπα-
νάγω» Ἰσ. 0. 626· ἐντεῦθεν συγγ. περὶ ἱστορικῶν
ἀνάγω ἄνευ αἰτίας· «στράτευμα=ὀπισθοχωρεῖ»
Ξεν. Κυρ. 7, 1, 45· «ἐπὶ πόδα ἀνάγειν»=οὕτω
ὀπισθοχωρεῖν, ὥστε νὰ μὴ στρέψῃ τὰ νῦτα πρὸς
τὸν ἐχθρὸν 3, 3, 69· πρὸς ἐν Ἀριστ. ὄρν. 383·
«ἐπὶ σκέλος ἄν.» ἐντεῦθεν καὶ ἀναφέρω,
(refertur)· «εἰς ἄρχοντας»· «εἰς τὸν δῆμον πάν-
τα» Ἀριστοτ. ῥητορ. 1, 4· πρὸς. «ἀνάγειν» εἰς
τοὺς παρόντας· Ξεν. Κυρ. 6, 3, 12· «πρὸς τὴν
ὑπόθεσιν» (καὶ «εἰς παραπλόνημα»=προσέτιναι
ἢ ἐκθέτω τι ὡς γενόμενον παρὰ τὰς σπουδὰς
Πολ. 5, 67, 9)· ἐντεῦθεν ἀνάγω=αγνῶμι τὸν
ἐνοχον ἐγκλήματος καὶ κατ' ἐκείνον ἐπάγω,
καταδικάζω Ἀποκρ. ἀνάγειν=τὸ μνηστὴν τὸν
πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι· Ἀσιας ἐν τῷ πρὸς
Ρωμ. τὸν, ὅπερ φαίνεται ἀναφερόμενον εἰς τὴν
ἐξ ἀπάτης πώλησιν, ἐνθα ὁ ἀγοραστής νοσοῦντος
δούλου ἐντός 6 μηνῶν ποιεῖται τὴν ἀναγωγὴν
Πλατ. νομ. IX, 619· «ἀνάγει εἰς πράτην καὶ
ἀνάγειν ὠνήν» δίκης ἵναι, ὅταν ἀμφοδότη
τις περὶ οἰκέτου ὡς οὐ θεόντος πραθέντος ὁ τὸν
οἰκέτην διακατέχων παραγίνεται· ἐπὶ τὸν πεπρα-
κότα καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν συνίστασθαι τὴν δι-
κὴν πρὸς τοὺς ἀμφοδότηντας· Π. Ἄν. 214·
«λόγον ἀνάγειν ἐπ' ἀρχήν»=εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπα-
ναφέρει τὸν λόγον Πλατ. νομ. I, 626· «εἰς ἡ-
γῆς καὶ ὄραν»=ἡμέραν καὶ ὄραν λογαριάζω
Πλουτ. Ρομ. 12 περὶ ἑλλήνων παρατηρητέα·
«ἐορτὴν ἀνάγειν»=ἄγειν, τελεῖν Ἰσ. 2, 61· ὁ-
σίας 2, 60· «χορὸν Ἰσ. ἀσπ. 280· «παίαντα
ἀνάγειν»=ἀρξίστα Σοφ. Τραχ. 210· ρωνήν
=ρωήν ὑπόμνη, ἐνδυναμείων Πλουτ. Φλαμ. 11·
«ἀνάγειν εἰς τιμὰς»=προάγειν εἰς τιμὰς· «τὸν
Νεῖλον ἀναγέτω» Λουκ. 4) ἀνατρέφω, ἐκπα-
δεύω, διδάσκω· ἀνάγει· τὸν παῖδα ὁ παῖδα-
γωγός· Ξενοφ. tolle, erigo, educo, extraho.
Ἄν-αγωγεύς, ὁ· ὁ ἀνάγων ἢ ἀναδιδάσκων,
-φυγών, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀνωτέραν χώραν τοῦ φω-
τός ἀναδιδάσκοντος τὰς ψυχὰς Θεοῦ. Προκ. ὅμν.
ὁ πρὸς τὸ ἀνέλαειν ἢ ἀνασπᾶν χρησιμεύων ἱμάς,

τὸ σχοινίον, ὁ πόρπαξ ἢ τὸ λωρίον ἐξ οὗ κρέμα-
ται ἡ ἀσπίς καὶ ὁ ἀναφορεύς Εὐσταθ. ἔτι τὸ λω-
ρίον τῶν ὑποδημάτων ὡς ὑδραυλικὴ μηχανή,
«ὡς ὅτε πολυτμήτου τινὸς ἀναγωγὴς ὕδωρ πο-
λύρρουν ἐξακουτίζεται» Αἰλ. Ποικ. 1στ.

Ἄν-αγωγή, ἡ· 1) ἡ πράξις τοῦ ἀνάγειν, ἡ ἀνά-
δασις· α) ἡ ἀνύψωσις τοῦ πνεύματος εἰς ἀφρη-
μένας θεωρίας κυρίως ἐκκλ. β) ἐπὶ πλοίου· «νε-
ῶν καὶ ἄνευ τῆς γενικ. ὁ ἐκπλοῦς τοῦ πλοίου
καὶ ἡ ἀναγωγή αὐτοῦ εἰς τὸ πέλαγος Θουκ.
3, 29, παρ' Ἀθην. 9, 394 ἀναγωγέων· ἀνα-
γώγια· «ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι»=ἀναγεσθαι Πο-
λυδ. 1, 46· καὶ ὅ· Ἦσυχ. ὁ ἀπόπλους τῶν Ἑλ-
λήνων εἰς Τροίαν· γ) ἀγματος Πολ. 2, 70 καὶ
ἱατρ. =ἡ αἰμορραγία· ἴδε φθοῇ, καὶ ἡ ἀπόγραμ-
ψις, ἕρπασμα ἐπὶ βηγός· δ) ἡ ἀνατροφή, παιδαγω-
γία Πολ. 33, 15· 2) ἡ ἐπαφορά πρὸς τι· Ἀρι-
στοτ. μεταφ. 3, 2, 22· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀπόδοσις τοῦ
κακῶς πραθέντος ἀνδραπόδου Πλατ. «ἀναγωγή
οἰκέτου» δίκης ὀνομα ἀναγωγή γὰρ ἐστὶ τὸ τὸν
πολοῦντα οἰκέτην νόσῃμα ἔχοντα, καὶ μὴ προει-
πόντα τῷ ὀννουμένῳ, ἐξεῖσθαι· τῷ ὀνησάμενῳ
δικαίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, ἀπογραψάμε-
νον πρὸς τοὺς ἀρχοντας, τὴν αἰτίαν δ' ἡν ἐγκα-
λεῖται. Καὶ τὸ οὕτως ἀπογράφειν ἀνάγειν καλεῖται,
καὶ ἡ ἀπογραφὴ ἀναγωγή Π. Ἄν. profectio,
subductio, institutio.

Ἄν-αγωγή, ἡ· ἡ ἑλλειψὶς ἀγωγῆς, ἀμάθεια,
ἀγροικία, ἀπειθεσία Πλουτ. petulantia.
Ἄν-αγώγια, τὰ· ἐνν. ἱερὰ· ἡ θυσία καὶ τελε-
τὴ ἡ γινόμενη διὰ τὸν ἀπόπλουν· ἐορτὴ πρὸς
τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἑρῳ· τῆς Δικελίας
τελουμένη Αἰλ. 1στ. 4, 2, ὁ γρόνος τῆς ἐορ-
τῆς καλεῖται παρ' Ἀθην. 9, 394 ἀναγωγία,
ὅπερ πιθανὸς μεταδλητέον εἰς ἀναγώγια, festum
Athenis maritimi.

Ἄν-αγωγικός, 3· ὁ ἀνυψών, ἀναδιδάσκων,
ἰδίως εἰς πνεύματι· θεωρίας, καὶ ἀπὸ τοῦ τα-
πεινοῦ ἀπάγων ἐκκλ. ἔτι ὁ μυστικός· τὸ τῶν
ἁγίων γραφ. μυστικὸν νόημα, subiectivus· ἐπὶρ.
ἀν-αγωγικός, μυστικῶς ἐκκλ. mystice.

Ἄν-αγώγιος· ἀναγωγικός Προκλ. ὕμν.
Ἄν-αγωγός, 2 (ἀνάγω)· ἀναγώγιος· ἰδίως ἐπὶ
φυσικῇ περιστάσει· «ἀναγωγὸν ζωὴν=τὴν τὰ
ἄνω ζητοῦσαν καὶ πρὸς θεὸν ἐστραμμένην»
Μαξιμ. «πτύελον ἐστὶν ἀναγωγός»=ὁ δύναται
ἔχειν εἰς τὸ ἐξάγειν τὴν πτύελον Ἰπποκρ. vim
attolendi habens.

Ἄν-άγωγος, 2 (ἀγωγή, ἀ)· ὁ μὴ ἔχων τὴν
προσηκουσαν ἀγωγήν, ὁ μὴ τῆς δεούσης ἀγω-
γῆς τετυγηκὸς Πλουτ. ὅπερ. ἀναγωγότατος
Ἀθην. 13, 588, καὶ ἐπὶ κυνῶν ὁ ἀμαθής,
ἀντιθ. τῷ καλῶς ἀχθεῖς Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 3.
Ἐπὶ ἱππῶν ὁ μὴ πολυδομηθεὶς, 3, 3, 4· ἐπὶρ.
ἀναγώνιος Γελλ. 7, 3, contumax, contumaciter.
Ἄν-αγώνιστος, 2· ὁ ἀνευ ἀγώνος, δηλ. α) ὁ
μὴ ἀγωνισθεὶς, ἀπραγμων, ἡσυχίαν ἄγων·
-ἀθλητῆς Ξεν. Κυρ. 1, 5, 10· β) ὁ μὴ ἀγω-
νιζόμενος, ὁ πρὸς ἀγῶνα ἀνίκαιος Πλατ. νομ.
VIII, 845, qui non certat.

Ἄνα-δάζομαι· ἴδ' ἀναδαίωμαι Θουκ.
Ἄνα-δαίμονίζω· ἀναδαίμονίζειν· ἐκ δευτέ-
ρου κληροδοθεὶς Ἦσυχ. ἴδ' αποδαίμονίζω.
Ἄνα-δαίνωμαι· τρέφω πάλιν· «ἰχθύς δαί-

νῦντα ἄνδρα· ἄνδρ' δ' ἀναδαίνονται ἰχθύν· ἄμρω
δαίτημονες ἀμφοτέρων» Θεοδ. πρόβ. τομ. 8,
186, vescor.

Ἀνα-δαίω· ἀνακαίω· ἀνδαίνοντες Λισγ.
Αγ. 296· «γλυκερὴ ἀνδαίετο κερτομὴ Απολ.
P. 4, 1726, incendio.

Ἀνα-δαίω· πάλιν μοιρῶν Χρησμ. παρ' Ἡρ.
4, 159, Μεσ. νῦντι κατακατρίσταν ἢ κατὰ
νέους νόμους διαταχθεῖσαν γάρου· εἰς ἴσα μέρη
εἰς τὰς κατοίκους τῆς διανέμει· «γὴν ἀναδα-
πασθαι Θεοδ. 5, 4, κατὰ Σχολ. ἐξ ὑπερχῆς
θαυμὸν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι τῶν Λεοντίνων,
ἵερον dividit· ἴδ' ἀνάδατος.

Ἀνα-δάνω· πάλιν θαλάσσι μετγν. remordeo.

Ἀνα-δαρδαίνω· ἀναρδαίνω Ἡσυχ. inquirio.

Ἀνα-δαρδῆς· ἀδερδῆς.

Ἀνα-δάσμιος· 2· ὁ πάλιν διαμοιράσματος Σχολ.
Ὁμηρ. deum dividendus.

Ἀνα-δάσμιος· ὁ· ἡ ἀναμοίρασις, κυρίως ἡ νέα
διανομή τῆς γῆρας εἰς ἴσα μέρη (ἴδ' ἀναδαίω)·
«γῆς» Προδ. 4, 163 καὶ ἄνευ τοῦ γῆς, Πολυδ.
4, 81, divisio.

Ἀνά-δατος· 2· ὁ διαμοιράσθεις κυρίως· «γὴν
ἀνάδατον ποιῶν» γῆν ἐν νέου εἰς ἴσα μέρη
μεταξὺ τῶν κατοίκων διανέμειν Πλουτ. νομ.
VIII, 812, παρὰ μετγν. ἄκουσι· δικαστήριον
Λουκ. 12, πρὸς ἄνδρα Δ. Κ. 54, 28· πρὸς ἀνάδι-
κος, ἀλλ'· «ἀνάδατον γένεσι» ὄγκον· διαιλύ-
σθαι Πλουτ. νομ. 3, 6, 2, divisus, distributus.

Ἀνα-δέδωρα· παρ. τοῦ ἀνατρέγω.

Ἀνα-δεῖγμα, τό· 1) πᾶν, ὅπερ ἐκτίθεται πρὸς δεῖ-
ξιν ἰδῶς· εἰκὼν καθ' Ἡσυχ. «τὰ ἐν ταῖς τραγι-
καῖς σκηναῖς εἰδῶλα δεικνύμενα» 2) εἶδος λαμο-
δείου ὃν ἐφύρουν οἱ κήρυκες Ἡσυχ. (ἴδε φορδισά
Ἐπιγρ. ἀδ. 313, sigillum seu imajuncula, quae
ostenditur.

Ἀνα-δείκνυμι· 1) σηκώνω τι ὑψηλὰ ἵνα τὸ
δείξω, δεικνύω· «πύλας· ἀνοίγω τὰς πύλας ἵνα
δείξω τὸ ἔνδον Σοφ. Πλ. 1450 (ἐν τῷ χωρίῳ
τούτῳ) ἐγένοντο πολλὰ ἀπόπειραι διορθώσεως»
«ἀπὸ τῶ ἀναδείξει»· σηκώνω ὑψηλὰ ἀπὸ τῶ
δείγματος σημειῶν· «ἀνεδείχθαι ἀσπίς» Ἡρ. 6, 121·
«ἐνδείχθαι» σημειῶν ἄν. «εἰδοὶ σημειῶν» Ἡρ. 7, 128
«παρὰ»· ὑψηλὸν Πολ. 8, 30· 2) εἶδω νὰ ἐννοή-
σῃ τις, φανερῶν Σεν. Ἑλ. 3, 5, 16· 3) ἡμω-
σίξ· ἐξαγγέλλω, ἀναγορεύω εὐεργετήν, ἐγθρόν
τινα Πολ. 1, 80, γνωστόν, ἢ ἐπ' ἑσθὺν τινα κέ-
μεν Σεν. Κορ. 8, 7, 23· «τινὰ μέγιστον» Πο-
λυδ. 22, 4, ἰδίως διορίζω εἰς ὑποδργμὰ τι καὶ
ἀνακηρύττω τὸν διορισμὸν Πολ. 4, 48· «πόλε-
μον Διον. Ἀλ. 3, 39· 4) καθιερῶν, ἐγκαινιάζω·
«δέατον, ἱερὸν Πλουτ. Πόμπ. 52, demonstratio.

Ἀνα-δεικτέον· δεῖ ἀναδεικνύναι Κλημ. Ἀλ.
ostendendum.

Ἀνά-δεξις, ἢ 1) τὸ δεῖξιμον, ἢ φανέρωσις 2)
ὁ διορισμὸς εἰς ὑποδργμὰ τι, καὶ ἡ γνωστο-
ποίησις τούτου· τοῦ διαδήματος· ἢ στέψης Πολ.
15, 26· «ἐπὶ τῶν»· ἢ ἀναγορεύσεις Πλουτ. ἐπὶ ἡ
καθιέρωσις, demonstratio.

Ἀνα-δεῖπνα· τὰ αἰ διούται τραπέζαι, τὰ
τραγήματα, μετὰ τὸ κρέας καὶ ἰχθῶς, τὰ ἐπι-
τραπέζια Εὐσταθ. mensae secundae.

Ἀνα-δέχομαι, ἰων. ἀναδέχομαι.

Ἀνα-δεκτικός· 3· ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτρέψας

εἰς τὸ νὰ ἀναδεχθῇ, ὁ ἀναδεχόμενος Σειτ. Ἐμπ.
recipiens.

Ἀνα-δέκτωρ· ἴδ' ἀδέκτωρ.

Ἀν-ἀδελφος, 2· ὁ ἀνευ ἀδελφῶν, ὁ μὴ ἀδελ-
φός καὶ ἀδελφὴς ἔχον Εὐρ. Ὀρ. 320, παρὰ
Σεν. ἀπομ. 2, 3, 4, ἀντιτίθ. τῷ συνἀδελφός.

Ἀν-ἀδεμα, τό· τὸ περιδεδεμένον, τὸ μετώ-
πιον, ἢ ταινία, ἀνάδεμα Ἀντιπ. Σιδ. 89.

Ἀνα-δέμομαι· πάλιν οἰκοδομῶ, ἀνοικοδομῶ
Ἡσυχ.

Ἀνα-δενδράς, ἄδος, ἢ· ἡ ἀγρία ἄμπελος, ἥτις
ἀναλίσκεται εἰς ἄλλα δένδρα Ἀλκι. Β. Ἀν. 82
καὶ ἡ παρὰ δένδρα φυτευμένη ἄμπελος, καὶ ἐπὶ
τούτων ἀνεγερμένη Ἀμρ. 53, 15, vitis arbusti-
va· ἐπὶ παρὰ Κ. Μαν. 10 καὶ ἄμπελὸν κατὰ
τούτων τὸν τρόπον πεφυτευμένος (κατὰ Ἑρ. ἄμ-
πελος ἢ ἐπὶ δένδρον, ἢ παρ' ἡμῶν κληματαριά).

Ἀνα-δενδράτης, ὁ, οἶνος· οἶνος ἐξ ἀναδεν-
δράδος Πολυδ. 34, 11, ὀηλ. ἀναδενδρίτης, ὁς·
ἄμπελος γεωπον. vinum ex vite arbustiva.

Ἀνα-δενδρό-καρπία, ἢ· ὁ καρπὸς τῆς ἀνα-
δενδράδος Νικητ. Εὐγεν. 6, 529.

Ἀνα-δενδρό-μαλὰ χη, ἢ· ἡ ἀλθαία, ἡ ὁμοία
δένδρῳ μαλὰ χη Γαλην. ἡ κοινὴ δενδρομολόχα.

Ἀνα-δενδρόομαι· ἀναδάνω εἰς δένδρον Γρηγ.
Νυστ. in arbore ascendio.

Ἀνα-δεξιματος, καὶ ἀναδέξιμος, 2· ὁ βαπτι-
στικός ἐκκλ. filiolus.

Ἀνα-δέριον· ἀναδρίπω· «ἀνέδρακεν ὀφθαλ-
μοῖς» εἰπὶ τοῦ ἐν λειποθυμίᾳ ἀνεγειρομένου
Πλ. Ξ. 436, suspicio.

Ἀνα-δέρω· γδέρνω, ἰδίως ἀφαιρῶ πάλιν τὸ
ἐπὶ πληγῆς τινος γεγνημένον δέρμα, ἀνανεῶν, ἢ
διεγείρω ἀνάμνησιν λυπηρὰν, πληγὴν ἀναξέω.
Μεσ. Αριστ. Σοφ. 1104, κατὰ Σχολ. ἀνακα-
λύπτω ἐν γένει, γυμνῶν, ἀποκαλύπτω, ξε-
σκεπάζω Λουκ.

Ἀνά-δεσεως, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀναδέειν· «στε-
φάνῳ»· ἢ ἐπιθεσις Πλουτ. religatio.

Ἀνα-δεσμεῖω· καὶ

Ἀνα-δεσμεύω· ἀναδένω Διοδ.

Ἀνα-δέσμη, ἢ· ὁ κεφαλόδεσμος, τὸ ἀνάδημα,
ἢ ἡ ταινία δι' ἣς ἔδεον τὸν κόμην αἱ γυναῖκες·
«πλεκτηὶ Πλ. χ. 469, παρὰ τὸ κεκρύφαλος
Ἀγαθ. καὶ μετγν. ποιητ. redimiculum.

Ἀνά-δεσμος· ὁ· ἀναδέσμη· χρυσῶν ἀνα-
δέσμων Εὐρ. Μηδ. 967, ἐνθα ἄλλοι· γράφ. ἀνα-
δεσμών· «κόμης ἀνάδεσμος» Μεσ. 117.

Ἀνά-δετος, 2· ὁ ἀναδεδεμένος· «μίτρας»· μί-
τρας αἵτινες περὶ τὴν κεφαλὴν δέονται, ἢ δι' ὧν
δέονται ἡ κόμη Εὐρ. Ἑκ. 904, (κατὰ Σχολ.
ἢ ἐξήγησ. τὸ χωρίον = ὑπέρτερον κατὰ τὰς
καὶ ἐκόμενον ἐν μίτρας καὶ ταινίας ἐπάνω τῆς
κεφαλῆς δεδεμέναις), religatus.

Ἀνα-δέω· 1) ὑγραίνω, μουσκεύω· «ἐλαίῳ
Πλουτ. «τὴν σποδὸν ὑγρῶ κηρῶ» Αἰλ. παρὰ
Σουίδ· ἐντεθ. ἐγγαράτω, ὑποτυπῶν· «νό-
μος ἦσθαι τῶν παιδῶν» Πλουτ. Νουμ. 4· 2)
ἀμυτᾶ. εἶμαι βρεγμένος ἐξ οἴνου, ἐπὶ μεθύσου
Ἀνακρ. 55, 8, irrigo, imbui, subigo.

Ἀνα-δέχομαι· δέχομαι ἐπάνω μου, λαμβάνω·
«σάκος ἀνεδίετο δούρατα» Πλ. ε. 619· «πλη-
γὰς εἰς τὸ σάμα» Πλουτ. Τιμολ. 4· ἐν ἐμοὶ
αὐτῷ λαμβάνω, δέχομαι· «θερμότητα Πλουτ.

Κατ. ἀπολ. + λόγον = λαμβάνω τὸν λόγον Πολ. 18, 20, ἀναλαμβάνω, ὀφίσταμαι· α) φέρω, ὑπομένω·—ὄξυν ὄδ. ρ. 563· ἀλλοτριάζει· β) δίδωμι· τὰς ἡττας· Πλουτ. Τιμ. — πολιτορκίαν Πολυδ. 6) ὑποσχομαι· νὰ κάμω συνήθ. ἔπου. μελ. ἀπαρμ. Ἰπρ. 5, 91· ἀγγελλίαν Πινδ. καὶ ἄνευ προσδιορ. Θουκ. «πύλας πολεμῆται» Δημόσθ. ἐνταῦθ. ἐγγυόμαι· «τινὰ γρηαίτων» Πολ. 5, 16, καί, —εἰς ἣ ἐφ' ἑαυτὸν Πολ. 8, 17· ἐπὶ ἐπιγερῶ, ἀναλαμβάνω ὑποφύργματι, στρατηγίαν, χορηγίαν Πλουτ. γ.) αἰτῶμαι·ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω Πλατ. Ἰππ. — ἀμαρτήματα, πᾶν γὰρ Δρμ. 10, 37· δ) προσμένω Πολ. 1, 52· —τινὰ ἀπεκδέχεσθαι· ἢ προσδοκᾶ·—τὶ Διον. Ἀλ. recipio, exipio.

Ἀνα-δέχομαι· ἀνὰδουλος ἐν βαπτίσματι Διον. Ἀρ.

Ἀνα-δέω· 1) περιδένω, περιστρέφω, τινὰ στεφανίζω· «κόμης κόμην» Πινδ. Π. 2, 6, καὶ μετ. «ἀνδραγαθὸν κόμης ἐν ἔρνεσιν» Πινδ. Ν. 11, 28· —τοὺς νικητάς· Ἀριστ. Πλουτ. 589 καὶ κομικ. «ἐκ γὰρ δ' ἀνδρῶν βούλομαι εὐαγγέλιζε... καρδανωτῶν ὁρμηθῶν» Ἀριστ. Πλουτ. 764· ἐνταῦθ. μεταφ. τιμῶ· «τροφὴ τὴ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀναδύονταν» Πλατ. πολιτ. 5, 465· 2) προσδένω, δένω, μετ. «ἀναδοῦμαι κροῦσθαι» Θουκ. 1, 6· 3) συνάπτω, ἐκτρέφω ἐκ τινος, ὅθεν ἀνατρέφω· ἑαυτὸν, πατρίην ἐς Θεόν, ἐς ἥρωνα = ἀνάγω τὸ γένος μου ἐς Θεὸν τινα Ἡρόδ. Παρὰ μετγν. ἀναδείκναι· κλέος, αἰσχρὸν, δόξαν=κτῶμαι· ἢ λαμβάνω δόξαν κλπ. ἀλλὰ «ἀναδοῦσθαι· διαδόχου» = οὗκ ἀναδοῦσθαι ἑστέφανον μένον εἶναι Πλουτ. Μετ. ἀλλοθὲν τὸ πλοῖον συνάπτω ἢ δένω ἐς τὰ ἑμυτοῦ καὶ ἐπ' αἶμα (ὁμοεπὶ) Θουκ. 2, 90· «ἀναδοῦμαι εἰς τὸν» Πολ. 16, 6, religo, vincio.

Ἀνα-δέχημα, τὸ δάγκισμα, morsus.

Ἀνα-δέχλω· σπινθῆρ, indicio.

Ἀνα-δέμα, τὸ τὸ περιδεδεμένον, ἰδίως ἡ ταινία, τὸ μετώπιον διαδόχου Εὐρ. Ἰππ. 83, παρὰ Ξεν. συμμ. 5, 9=στεφανός· παρὰ Πινδ. ἀποστ. 170 ἀπαντᾷ ἀνδρῶν.

Ἀνα-δέμης, ἡ τὸ δάγκισμα, ἢ φαγοῦρα ἱατρ.

Ἀνα-δέπλω· διαπλύνω, συμβιβάζω.

Ἀνα-δέφθω· κατὰ ἄρθρα διατρεῖν, διατρεῖν ὁρώς Θεοφρ.

Ἀνα-δέφω· ἀνὰδουλος, ἐπ' ὅ. ῥημ. τοῦ ἀναδοῦσθαι.

Ἀνα-δέφω· ἡ ἢ πρᾶξις τοῦ ἀναδοῦσθαι, ἐπὶ ἡ διήγησις, γλῶσσ. enarratio.

Ἀνα-δέδασκω· 1) περιδιδάσκω, μεταπείθω, μεταβάλλω τινὸς τὴν γνώμην Ἰπρ. 4, 95· 2) δρᾶμα=ἐκ νέου τροποποιούμενον· τὸ δρᾶμα διδασκῶ, περιστῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ παρὰ Θουκ. 3, 97, καὶ μετγν. 3) λόγια ἐξηγῶ, διερμηνεύω Ἀριστ. Ἰππ. 1040, dedoceo, edoceo.

Ἀνα-δέδρασκω· πάλιν φέρω Πολ. 29, 7.

Ἀνα-δέδωμι· κάμω νὰ ἀναδώσῃ, ἐκ τῆς γῆς νὰ ἀναέλσῃ· «πηγὴν ἀναδοῦναι· ἐάσω» Λουκ. — ὥρατα = κάμω νὰ ἀναβλαστήσῃ καρποὶ Θουκ. 3, 58· —πῦρ=ἀναπέμπω πρὸς Θουκ. 3, 88, καὶ ἐπὶ Θεῶν· «τροφὴν ἐκ τῆς γῆς» Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 5· —ζῶα Πλατ. Μενεξ. — ὁσμὴν=ἀναδίδωμι ὁσμὴν Πλουτ. γενικώτερον προσφέρειν, προτείνειν· —φάλαγ Πινδ. Ἰσ. 5, 38, ἰδίως μεταφ. πολλῶν διανέμω, δίδωμι ψήφον Διον. Ἀλ. 10, 57, ὁπλίσω

δίδω· «μὴ ἀνάδοτος εἴη Πλάταια» Θουκ. 3, 52· παρὰ Πολυδ. καὶ ἀνακοινῶν, ἰδίως προεβλάω εἰς σκέψιν· «διαβόλλω τοὺς φίλοις» 5, 58· —ρήμην=ἐξαπλώνω Πλουτ. ἀμετάβ. ἀναβλάω· «αἱ πηγαὶ ἀναδιδόσιν» Ἰπρ. 7, 26 καὶ ὁπισθοδρομῶ (ἴδ' ἐπιδίδωμι) Ἀριστοτ. ῥητ. ἐπὶ δίδω ὁπίσω· «τοσοῦτον ἀναδύσθαι»=ἀποδοῦναι Ἀποτ. 8, 348, Παθ. «τροφὴ ἀναδιδότα»=διανέμεται ὡς χυλὸς εἰς τὸ σῶμα=πέττειται, emitto, produco. Ἀνα-δέδω· καὶ ζῶ· μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, πάλιν δικαίως δεδικασμένα Ἀγαθ. 10, Μετ. δέ· κην ἐκ νέου ἀργίζω Ἰσακ. παρὰ Πολυδ. καὶ Ἀρποκρ. iterum judico.

Ἀνα-δέκεν· ἀναρρίπτειν Β. Αν. 394· παρ' ὧ καὶ ὁ τύπος· ἀνδίκω (ἀπορ. 2 τοῦ ἀγρ. ἀνδίκω).

Ἀνα-δέκναι, ἡ ἢ ἐκ νέου δίκην, κρισιολογία Λυσ. παρὰ Πολυδ. 8, 5, judicium de re, quae judicata fuit.

Ἀνα-δέκος, ἡ, δίκη· δίκη ἐκ νέου πρὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς συζήτησιν εἰσαγομένη Ἀνδοκ. 1, 88· «τὴν ψήφον ἀνὰδίκον καθίστησι»=καθοποθεῖται εἰς ἀναθεώρησιν τὴν κρίσιν Δρμ. 24, 191 (κατὰ Β. Αν. 216, 23· «ὅταν γνώσεις δικαστῶν γενομένης περὶ τίνος πράγματος αὐτοῖς ὁ ἡγετῆς εἰς δικαστήριον ἔρχεται· περὶ τῶν αὐτῶν κριθησόμενος ἢ καὶ ἑτεροῖς ἐγκλητῇ, περὶ τῶν πρότερον ἔγένετο κρίσεως»).

Ἀναδέκτης, ὁ· εἶδος παγίδος Βαρ. species laquei.

Ἀνα-δέκω ἴδ' ἀνδίκω.

Ἀνα-δένεω· σηκώνω· τὴν ὕλην καὶ τὸ περιστρέφω Ὀππ. Ἀλ. 3, 296, in vorticem revolvō.

Ἀνα-δένω· ἀντὶ ἀναδίνεω.

Ἀνα-διπλασιάζω· ξαναδιπλασιάζω, καὶ δευτέρον διπλασιάζω γραμ. reduplico.

Ἀνα-διπλασιασμός, ὁ· ἀναδίπλωσις γραμ. ἐπὶ ἡ ἐπανέληψις τοῦ ἀρκτ. συμμ. ἢ ἀρχικ. συλλ. λαδῆς πρὸ τοῦ παρακαίμενου, reduplicatio.

Ἀνα-διπλῶ· ξαναδιπλῶναι, διπλασιάζω καὶ πάλιν τὸ διπλασιασμένον Ξεν. reduplico.

Ἀνα-δίπλωσις, ἡ· 1) ξαναδίπλωσις, ὁ διπλασιασμός τοῦ διπλασιασμένου· 2) ῥητ. ἡ ἐπανέληψις τῆς αὐτῆς λέξεως, reduplicatio.

Ἀνα-δίφω· ἀναζητῶ, ἐρευνῶ Κρατίν. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. Στωμ. 1, 280, scrutator.

Ἀνα-δο· δοκᾶζω· ἀναδοιδυρίζω=ἀναπαράσσω, ἀναικτῶναι, Ψευχ. confundo.

Ἀνα-δοιδυκίζω· ἀναδοιδυκίζω.

Ἀνα-δορά, ἡ· γδορῶσιμον μετγν.

Ἀνα-δομέω· ἀνοικοδομῶ Ἀγαθ. denovo, exstruo.

Ἀνα-δομή, ἡ· ἡ ἀνοικοδόμησις, ἀνάκτισις Ζωναρ. instauratio.

Ἀνα-δοσις, ἡ· 1) τὸ εἰς τὸ ἄνω δίδειν, ἢ ἀναβλάστησις, παραγωγή, ἐπὶ τῇ καρπὸς παραγωγῆς γῆς, ἢ ἀνάβλυσις ἐπὶ πηγῶν, καὶ ἐπὶ ἀνέμων ὁρμητικῶν Ἀριστοτ. ἐπὶ ἡ μεταδόσις παρὰ Πλουτ. Περικλ. 2· Ἐπὶ αἰσθημάτων μεταδοτικῶν, ἐν γένει ἢ ἐκ τῶν ἐνδόν ἀναπαμπομένη ὁρμή, studium nativum· 2) ἡ διανομὴ μεταφ. πολλῶν, ἢ πέψις· τροφῆς Πολυδ. 3, 57· 3) παρὰ γραμ. ὁ ἀναδιδάσκος τοῦ τόνου Μ. Ετ. productio.

Ἀνα-δοτικός, 3· ὁ διανέμων, ἐν γένει ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς ἀνάδοσιν, καὶ ὁ χωνεύων μετγν. distributivus.

Ἀνά-δοτος, 2^ο α) ὁ ἀποδοθεὶς (ἴδ' ἀναδίδωμι), redditus: β) ὃν πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ θεοῦ, restituendus.

Ἀνά-δου, ἄντ. ἀντὶ ἀνάδοσο 2^ο προσ. μετ. ἀορ. 2^ο τοῦ ἀναδίδωμι.

Ἀνα-δουλόω πάλιν δουλόων Ἀππιαν. iterum in servitutem redigo.

Ἀνα-δουλόωσις, ἡ ἢ ἐκ δευτέρου υποδουλώσις, renovatio servitutis.

Ἀνα-δοόμενος, ἐνεστ. μετοχ. τοῦ ἀναδέω.

Ἀνα-δογέες, δ' ἀνάδοχος Σουδ.

Ἀνα-δογῆ, ἡ τὸ ἀναδέχεσθαι, ἡ παραδογῆ τινος παρ' ἄλλου· -πόνων = ἡ ἀνάδογῆ πολλῶν ἀλλεπαλλήλων πόνων Σορ. Τορχ. 822, ἐσφαλμένως ὁ σχολιαστής ἐξηγεῖ τούτῳ διὰ τοῦ ἀναπυσίς· παρὰ Πολ. 5, 27 = ἐγγύη, ἡ ἐγγύησις· «ἀπαγκύν ἐκέλευσε Λεόντιον πρὸς τὴν ἀνάδογην» = ἔνεκα τῆς ἐγγυήσεως διέταξε νὰ ἀπαγκύωσι τὸν Λεόντιον, susceptio.

Ἀνά-δοχος, ὁ 1) ὁ ἀναδεχόμενός τι καὶ υποστέλλμενος τὴν ἐκτέλεσίν του, ὁ ἐγγυητής Πλουτ. τῶν χρημάτων Μεν. παρὰ Σουδ. 2) ὁ ἀνάδοχος, ὁ ἀναδεχόμενος· ἐν βαπτίσει· τὸν βαπτισόμενον παῖδα (ὁ νονὸς κοινῶς) ἐκάλ. susceptor.

Ἀνά-δραϊμος, ἡ ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ἀμφίπολις Στ. Βοῤ.

Ἀνα-δραμητέον· δεῖ ἀνατρέχειν Προκουλ. ἐν Τημ. recurrendum.

Ἀνα-δράω, ἀναδράται· ἀναπράξει Ὁμογ.

Ἀνα-δρέπω· ἀποδρέπω, ἀπολέγω, κόπτω μεταρ. -λόγους Θεμιστ. decerpto.

Ἀνα-δρομέω· ἀνατρέχω μετγν.

Ἀνα-δρομή, ἡ 1) τὸ πρὸς τὰ ἄνω τρέχειν, ἡ ἀναβαίνειν, ἡ ἄνοδος π. γ. τοῦ γομοῦ εἰς τὰ σπῆτα Θεοφρ. ἐντελλ. ἡ αἰθήρη, βλάστησις, βελτίωσις· 2) τὸ ὀπίσω τρέχειν, ἡ ἀπισθοχώρησις, recursus.

Ἀνα-δρομοί, ἰχθύες· ἰχθύς οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τοὺς ποταμούς ἀνατρέχοντες, ἡ ἀποπλέοντες Ἀλέξ. Τραχλ.

Ἀνα-δύνω· ἀναδύομαι Βατραχ.

Ἀνα-δύομαι, μελ. ἀναδύσμαι, ἀορ. ἀνέδον· παρκα. ἀναδέδωκα, ἐπ. ἀορ. μεσ. ἀνέδυστο· α) ἐξέρχεται πρὸς τὰ ἄνω π. γ. ἐκ τοῦ βύθου· τῆς θαλάσσης· -άλος Πλ. α, 359· -λίμνη· Οἰ. ε, 337· -κρήνη· Ἀπολ. Ρ. 1, 1128 καὶ μετ' αὐτ. «ἡ δ' ἀνέδυστο κύμα θαλάσσης» Πλ. α, 496. Σουήθ. ἀνεω πλώσις· ἰδίως ἐπὶ ἀνατολῇ· τοῦ ἡλίου, ὅστις φαίνεται ἀνερχόμενος ἐκ τῆς θαλάσσης· «Ἀρροδίτη ἀναδυσμένη» = ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναδύνουσα, εἰκὼν τις τοῦ Ἀπείλου, emergo· β) ἀπισθοχωρῶ, τραχιδύμαι· ὀπίσω, ἀποσύρομαι· «-εἰς ὅμιλον» Πλ. η, 217· «ἀνδύεται πόλεμον» = φεύγει τὸν πόλεμον Πλ. ν, 225 (σ')· τὴν ἔξοδον = ἀποφεύγω Πολ. 4, 7, 6, μετ' ἀπικρεμ. «δάνειν οὐκ ἀναδ.» παρὰ τὸ «ἔτοιμός εἰμι· Ἀριστ. βατρ. 859· ἐντεροθ. ἡ ἀναδύου τὰ ὁμολογημένα» = μὴ λάμβανε ὀπίσω τὰ συμπεριλαμβανόμενα Πλατ. Θεαιτ. 145, ἐπὶ ποταμῶν ἀπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι Πλουτ. Θησ. 15, refugio, detractio.

Ἀναδύς, ὅσα ὕδ. ἀορ. 6, μετοχ. τοῦ ἀναδύομαι.

Ἀνάδυσσις, ἡ 1) τὸ προέρχεσθαι, τὸ ἐκ τοῦ βάθους τινὸς ἐξέρχεσθαι, emergo· 2) ἡ ἀπισθοχωρῶ

ρησις, ἀπόσυρις, ἀποφυγὴ Θεοφρ. ἔτι ἀποποιήσις, ἀθέτησις τοῦ λόγου ἢ τῆς υποσχέσεως Πλατ. Εὐθυδ. 302, fuga, retractatio.

Ἀνά-εδνος, 2^ο ὁ χωρὶς ἔδνων, ὁ ἀπροίκος· α) ἐπὶ μνηστῆρος, ὁ μὴ λαδὼν προίκα Πλ. 1, 196· β) ὁ μὴ ὑπὸ τῶν γονέων προικισθεὶς Πλ. ν, 366· παρ. Ἀρδία. εἰς Φρυγι. 728· καί· τοι ὁ Σπίτωνερ καὶ τούτῳ ἐξηγεῖ μετ' τὴν ἀ. σημάσιον, decto carens.

Ἀν-ἄειρω· α) σηκώνω ὀψῆλῃ, ἀνατείνω «-χεῖρας ἀθανάτοισιν» = τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς θεοὺς Πλ. η, 170, καί μετγν. ποιητ. -ἀν-ἀειρόμενος μεσ. Ἀπολ. Ρ. 4, 94· «ἀνῆρθησαν ἄελλα» = ἐσηκώθησαν, ἡγέρθησαν, 1, 1078· β) ἀνασηκώνω, παίρνω, π. γ. τὰς κλίμακας εἰς τὸ πλοῖον ἀρ' οὗ πάντες ἀνέβησαν, καὶ ἐπὶ ἀλλήτων, οἵτινες ἀνασηκόνουσι· τὸν ἀντίπαλον καὶ ζητοῦσι νὰ τὸν βύβωσι κατὰ γῆς, sursum tollo· γ) κερδίζω, παίρνω τὸ βραδεῖον ἐν ἀγῶνι Ἀνθολ. tollo.

Ἀνα-ελπτος, 2^ο ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος Πσ. Θ. 660· παρ. ἀνι-εδνος, insperatus.

Ἀν-ἄεινω· αἰζῆναι μεγαλύνω, μόνον ἐν ἀορ. 1, ἀνείησε Κοῖντ. Σμ. 1, 460, αυεο.

Ἀν-ἄερτάζω· σηκώνω ὀψῆλῃ Νον. (ποιητ. ἐπιτεταμ. τύπος ἀντὶ ἀναείρω).

Ἀν-ἄερτάω, βορ. ἀνῆρτησι· τὸ αὐτὸ Ἀρχ. 4. (Ἀνθολ. VI, 195).

Ἀναζαρβος, ἡ πόλις Κιλικίας Στ. Βοῤ.

Ἀνα-ζάω· πάλιν ζῶ, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ζωντανεύω Νον. μεταρ. ἀνταλλάσσω τὸν ἀμαρτωλὸν βίον μετ' τὸν εὐσεβῆ ὄντ.

Ἀνα-ζείω· ἀναζέω ἐν ἐνεργ. σημα. Μαριαν. 4.

Ἀνά-ζεμα, τό· τὸ βράστιμον, τὸ κύχλασμα Σχολ. Ἀριστ. ὁρ. 1243, fervor.

Ἀνα-ζέσις, ἡ τὸ αὐτὸ Ἀριστ.

Ἀνα-ζεύγνυμι καὶ -νύω· α) μεταβ. ἔων· ἰδίως πάλιν ζευγνύω, ζευγνύω καὶ μεταρ, πάλιν θέτω· εἰς κίνησιν, κινῶ· τὸν στρατὸν, τὸ στρατοπέδον Πρ. 9, 41, 58· -νῆας = ἐκπλέω 8, 60, 1, moveo (castra)· β) ἀμεταβ. ἀπαίρω, ἀναχωρῶ, πορεύομαι Σεν. «-ἐπὶ οἴκον», καί, «-ἐπ' οἶκον» = ἐπιστρέφω Πλουτ. Πομπ. 42, proficiscor.

Ἀνά-ζευξις, ἡ ἢ ἔξοδος ἢ ἀναχώρησις (στρατεύματος) καὶ ἡ ἐπιστροφή Πλουτ. Κορ. 31.

Ἀνα-ζέω· ἀναδράζω, ἀνακυλάζω· «ἄφρος ἐκ γῆς» Σορ. Τορχ. 699, καὶ ἐπὶ σκυολήκων, γέμω, ἀναδρύω Πλουτ. Ἀρταξ. ἐπὶ ὄργῃ· Πλουτ. συμπ. 8, 7, 4, ἐνεργ. κίνω νὰ ἀναδράσῃ, ἐκ-καίω, ἐξάπτω ἐπὶ παθημάτων· -χόλον Ἀπολ. Ρ. 4, 391, ebullio.

Ἀνα-ζήτειος· ἔρευνω, ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας νὰ εὑρω τι· «τὰ ὑπὸ γῆς» Πλατ. ἀπολ. 18· «-τὰς αἰτίαις» νομ. 111, 693· «-τοὺς οἰούς» πολ. 24, 8, παθ. καὶ Ὁρ. 1, 137, investigo.

Ἀνα-ζήτησις, ἡ ἢ ἔρευνα, ἡ ἀκριβὴς πρὸς εὐρεσίαν τινος ἐξέτασις· -παλαιῶν Πλατ. Κριτ. 110, investigatio.

Ἀνα-ζητητέος, 3^ο ὅστις πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ Πλουτ. Αἰθ. quærendus.

Ἀνα-ζῆγῆ, ἡ 1) ἀνάζεξις, ἀναχώρησις, Πλουτ. «ἀναζύνῃ ποιησθαι» = ἀπαίρω, πορεύομαι Πολ. 2, 54, καὶ ἐπὶ τοῦ στόλου Πολυδ. 5, 110· 2) τὸ ἀνοίγεσθαι τῆς θύρας, (ἴδ' ἀναζυγώω). Ἀνα-ζῆγώω· α) ἰδίως φαίνομαι, ἐκβάλλω ἀπὸ

τὸν ζυγόν· 2) τὸ ζύγωμα (σύστην μάνδαλον) τῆς θύρας ἀπὸ τοῦ, σηκώνω· ὁ ὄραν = ἀνοίγω, (Ἀριστοφ. παρὰ Μ. Ετ. ἀναζυγῶσαι, = τὸ θύρας ἀναπτεῖσθαι) καὶ μεταφ. -στόμα, Πολύβ. ἀντιθ. τῷ ἐπιζυγῶ, μισθ. exolvere, portam aperio.
Ἀνα-ζυμέω· ἀνακατώνω μὲ προζύμι· καὶ κάμνω νὰ ἀναθῇ, ἐν γένει ἀνακατώνω Θεοφρ. καὶ παθ. fermento.
Ἀνα-ζυμῶσις, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀναζυμοῦν· «-ὁπὸ γίνοντος τῆς τῆς» Θεοφρ. fermentatio.
Ἀνα-ζω-γράφω· ζωγραφίζω, ἰχθυογράφω, ἔτι· ἐξιστοῶ, περιγράφω Στραβ. καὶ μετγν. delineo.
Ἀνα-ζω-γράφωσις, ἢ· ζωγράφημα, περιγραφὴ Διογ. Α. pictura.
Ἀνα-ζωγράφω· τινὰ πάλιν εἰς τὴν ζωὴν ἐπαναφέρειν Ίουλ. Αἰγ.
Ἀνα-ζωγραφεῖς, ἢ· τὸ νὰ ἐπαναφέρει τις εἰς τὴν ζωὴν Ἀγαθ. revocatio in vitam.
Ἀνα-ζώννυμι (καὶ ἀναζώννυμι)· ζώνω ἀπὸ ἐπάνω, ζώνω, περιζώνω Αἰγν. καὶ Ν. Δ. ὡς μεσ. περιζώνομαι, ἀνασκουμπώνομαι, καὶ μεταφ. ἐτοιμάζομαι, cingo, praecingo.
Ἀνα-ζώννυμι 1) ἀναζώννυμι 2) ξαναζώννω, εἰς ἐξέρχων ὅτι ἀπόμαχον στρατιώτην, ἀνακαλῶ, revoco emeritum.
Ἀνα-ζωο-γονέω· ἀνακαλῶ ἢ ἐπαναφέρειν εἰς τὴν ζωὴν Ἐπεφρ. in vitam revoco.
Ἀνα-ζωοποιέω· ἀναλῶ Ίουστ.
Ἀνα-ζωοῦ· ἐπανασέρω εἰς τὸν βίον, ζωντανεύω Εὐδοκ. Σχολ. Λυκοφρ. in vitam revoco.
Ἀνα-ζω-πύρεω· πάλιν ἀναρριπίζω, ἀνάπτω, πάλιν ζωογονῶ Πλάτ. Χαρμ. 156· ἐπιθωμῶμεν Λοακ. παθ. ἐνθαυρόνομα πάλιν, ἀναλαμπάνω τὰς δυνάμεις, ἐγκαρδιώνομαι Ξεν. Ἑλ. 5, 4, 45, ἀμεταβ. ἀναλαμπάνω, ἔρχομαι εἰς τὸν ἐκπύον μου πάλιν Πλούτ. Τιμ. exuscito.
Ἀνα-ζω-πύρσις, ἢ· ἡ ἀναρρίπισις, ἐμφύγωσις, ἐγκαρδιώσις μετγν.
Ἀνα-ζωσις, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀναζώννυμι, ζώσις, περιζώσις Νικ. Χων. cinctura.
Ἀνα-ζωτικός, 3· ὁ πάλιν ζωοποιῶν, ὁ ἐνθαυρόνομος, ἢ ὁ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεύς μετγν.
Ἀνα-ζώω, ποιητ. ἀντὶ ἀναζῶ Νικαν.
Ἀναθᾶ, τί· ὄνομα τῆς Τύρου· Ἀρριανὸς δὲ τὰ Ἀναθᾶ Τύρον καλεῖται Στ. Βυζ.
Ἀνα-θαλλῶ, μελ. ἀναθαλλῶ, -θαλλήσω, καὶ -θαλλήσωμαι, ἀορ. ἀνέθλα· ἀνατελεσάνω, ἐκνέθλω, πρασινίζω πάλιν, αὐξάνω Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 2· παρ' ἀρχ. λεξ. κάμνω νὰ ἀναθλαστήσῃ, νὰ πρασινίσῃ, repullulo, regermino.
Ἀνα-θαλλῶ· ξαναζεσταίνω ἢ ζεσταίνω Ἀνακρ. καὶ μετγν. reficere, foveo.
Ἀνα-θαρρέω· πάλιν θαρρῶ, λαμβάνω θάρρος, ἐγκαρδιώνομαι Θεοφρ. 7, 71, animum recipio.
Ἀνα-θαρρῶσις, ἢ· ἐγκαρδιώσις, ἐμφύγωσις πάλιν.
Ἀνα-θαρρύνω· πάλιν ἐνθαυρόνω, κάμνω τινὰ νὰ λάθῃ θάρρος· τινὰ Ξεν. Κυρ. 5, 4, 23, ἀμετ. λαμβάνω πάλιν θάρρος Πλούτ. Λουκουλ. 14.
Ἀνα-θαρρέω, ἰων. ἀντὶ ἀττ. ἀναθαρρέω.
Ἀνα-θαρσύνω, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἀναθαρρύνω.
Ἀνα-θαυμάζω· πάλιν θαυμάζω Σοφ. ἀποσπ. 319, demuo, admiror.

Ἀνα-θεάομαι· ἀκριθῶς θεώμαι, παρατηρῶ Πλούτ. iterum contemplor.
Ἀναθέτης· βασιλίσσης Ἦσυκ. (πιθάν. ὄνομα) βασιλίσσης).
Ἀνά-θεμα, τὸ· ἀνάθημα παρὰ τοῖς ἑκκλ. ἀντὶ ἐπιθ. ὁ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀναθεματισμένος καὶ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν χωρισμένος ἄνθρωπος, ἐπάρατος καὶ ἀποιωνήτος (κατὰ Κυρίλ. ἀρχιεπ. «ἀνάθημα καὶ ἀνάθεμα διαφέρει· ἀνάθημα μὲν γὰρ πᾶν τὸ ἀνατιθέμενον τῷ θεῷ, οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ τοῖς δικαίοις καὶ ἄγιοις ἀνθρώποις καὶ σημαίνει· ἀγαλμα, κόσμον· ἀνάθεμα δὲ ὁ ἀπὸ Θεοῦ χωρισμός»), execratio.
Ἀνα-θεματίας, 3· ἀναθηματικός Σχολ. Ὀμηρ.
Ἀνα-θεματίζω· ἀφορίζω, καταρῶμαι ἑκκλ. anathema esse declaro.
Ἀνα-θεματικός, 3, ἱερὰ μ. γαρ. ἀντὶ ἀναθηματικός.
Ἀνα-θεματισμός, ὁ· ἡ κατάρα, τὸ ἀναθεμάτισμα ἑκκλ. execratio.
Ἀνα-θεραπεύω· θεραπεύω Θεοφρ. reficillo.
Ἀνα-θέμεν καὶ ἀναθέμεναι, ἀορ. ἀπαρ. ἀντὶ ἀναθεῖναι τοῦ ἀνατίθηναι.
Ἀνα-θερίζω· ἀνακαλαμάομαι ἀρχ. λεξ. spicilegium facio.
Ἀνα-θερμαίνω· πάλιν θερμαίνω μεταφ. ἐξάπτω, διεγείρω· τὴν μέλην Πλούτ. Φωκ. 6· ἀρκάθην Πολυδ. 24, recalcifacio.
Ἀνα-θερμασία, ἢ· τὸ πάλιν θερμαίνειν μετγν. recalcitro.
Ἀνα-θερῶ· θερμαίνω Μ. Ετ.
Ἀνά-θεσις, ἢ· α) ἡ ἀφιέρωσις, ἐπὶ ἀφιερωμάτων εἰς ναοὺς· ἀνδριάντων Ἐπιφρ. «-τρίποδος σκευῆς» Λυσ. 21, 3· 6) ἡ ἀναβολή, διορία Ἦρωδ. 7, 4, -τρίων ἡμερῶν, dilatio, consecratio.
Ἀνα-θετέον· δεῖ ἀνατιθέναι Πλάτ. differendum.
Ἀνα-θετήτος, 2· ἀνέκκλητος, ἀμετάθετος, ἀμετακίνητος· δωρεὰ Ἀρμενοπ. irrevocabilis donatio.
Ἀνα-θέω· τρέχω ὀπίσω Πλάτ. Τιμ. 60, πρὸς τὰ ἄνω τρέχω, αὐξάνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ φυτῶν Αἰλ. καὶ μετγν. sursum curro.
Ἀνα-θεωρέω· πάλιν ἀκριθῶς θεωρῶ, παρατηρῶ, ἐξετάζω Διοδ. Σικ. attente contemplor.
Ἀνα-θεώρησις, ἢ· ἡ ἀκριθῆς παρατήρησις, ἐξέτασις, ἐρευνα Πλούτ. diligens consideratio.
Ἀνα-θεωρισμός, ὁ· ἡ ἐπαναλημμένη ἀκριθῆς ἐξέτασις, recognitio.
Ἀνα-θήκη, ἢ· ἀνάθεσις Ἦσυκ.
Ἀνα-θηλάζω· τραβῶ πρὸς τὰ ἄνω θηλάζω, ἢ πάλιν θηλάζω Φιλ. exsugo.
Ἀνα-θηλέω· ἀναθάλλω, πάλιν θάλλω Ἰλ. α, 236, reviresco.
Ἀνα-θηλήσει, ἰων. μελ. ἀντὶ ἀναθαλλῆσει.
Ἀνά-θημα, τὸ (τίθημι)· «-μολπὴ ὀρχηστὸς τε ἀναθήματα θαιτός» = τὰ κοσμημένα, ἐγκαλλωπισματα τοῦ δειπνοῦ Ὁδ. α, 152, κυρ. πᾶν τὸ ἀφιερωμένον τῷ θεῷ Ἦρ. 1, 14, ἀλλὰ καὶ -σοφία· μνημεῖον τῆς σοφίας Πλάτ. Ἰππ. ἐντεθῶ, πᾶν ἐκλεκτὸν κόσμημα· οὕτω καὶ ὁ Ἐρμύπ. παρ' Ἀθην. 1, 28 καλεῖται «βράβειον καὶ ἀμύγδαλα ἀναθήματα θαιτός» ἐπίσης· πλάκουντες Αἰλ. Ἰστ. π. 11, 12, donum quod consecratur, ornamentum.

Ἀνα-θηματικός, 3. ὁ ἀνέχων εἰς τὴν ἀνάθεσιν· τιμαί=τιμαί συνιστάμενα· εἰς ἀφιερῶματα, ἀγάλματα καὶ τοιαῦτα Πολ. 27, 15.

Ἀνα-θηρᾶω· διώκω ὥσπερ, θηρεύω μετ' ἐν. indago.

Ἀνα-θλᾶσις, ἡ· ἡ περίθλιψις, ἡ δυνατὴ σύνθλασις, σύσφιγξις μετ' ἐν. elisio, expressio.

Ἀνα-θλᾶω· δυνατὰ θλίβω, πιέζω Κοῖν. Σμ. 8, 94, vehementer comprimo.

Ἀνα-θλίβω· ἐκθλίβω, ἐκπιέζω Πλουτ. συμπ. «ἀναθλίβει γέφυρα μακρὴ» Μαριαν. 2. «πηγάξαι ἀναθλίβοντο γάλακτος» Ἀντιπ. Σιδ. 72, exprimo.

Ἀν-αθλος, 2. ὁ ἀναγωνιστός, ὁ μὴ μάχιμος, imbellis.

Ἀν-αθλόω· θολῶναι, ἀνακατατάττει· Ἀριστ. ἐντεθ. ἀναταράττει, ἀναεθίζω Φιλοστρ. ἀναθλοῦσθαι=ἀναταράττεισθαι Β. Αν. 12. «ὑπὸ τῆς ἀνίης ἀνεθλοῦθ' ἡ καρδία» Φερεικρ. παρὰ Φωτ. obscuro aequam.

Ἀν-αθλόσις, ἡ· ἡ θλόσις καὶ ἐντεθ. τὸ ἀνακίτωμα - ὁπῶν Πλατ. turbatio.

Ἀνα-θροῖω, μετ' ἐν. ἀντὶ ἀναθρόσκω, σχηματίζω. ἐκ τοῦ θρο. ἀναθροῖν ὡς Ἡρωδιαν. 2, 6, 10 ἀναθροῦντες, καίτοι ὁ Βούτμαννος μεταβάλλει καὶ τοῦτο.

Ἀνα-θρόνυμαι· ἀναθρόσκω Ἀλλ. Ἰστ. Ζ.

Ἀνα-θροῦσθαι· θροῦσθαι μέγαν κάμνον, τὴν ἐπιστημὴν ἢ συναίρεσιν μου κάμνω ὥστε νὰ γένην φανερά· «ὡς εὖ λέγει» Πλατ. Πρωτ. 334, ἐπίσης Ξεν. Ἀν. 5, 1, 3, tumultuor.

Ἀνα-θροῦμα, τό· τὸ ἀνατραπέν, τὸ θρέμμα· λειπνὴς Θεοκρ. 23, 19, quicquid alitur.

Ἀνα-θρόπτω, 2. ὁ ἀναθερμυζόμενος Ἀππιαν. alumnus.

Ἀνα-θρέψις, ἡ· ἡ νέα θρέψις, ἡ ἐκ νέου ἀνάκτησις τῆς θρέψεως (ἐπὶ ἀσθενούς) Ἰπποκρ. instauratio.

Ἀν-αθρέω· ἀκριδῶς παρατηρῶ Εὐρ. Ἑκ. 808, καὶ παλ. Θουκ. 4, 87, παρὰ Πλατ. Κρατ. 399 πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐν γοήσῃ=βλέπω πρὸς τὰ ἄνω καὶ θεωρῶ, sursum video.

Ἀνα-θρογνέω· θρηγνῶ, καταλοφύρομαι Δίων Κ. 74, 13, defleo.

Ἀν-αθρησις, ἡ· ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις Τιμ. Φλ.

Ἀνα-θρόπτωμαι· ἐκ νέου θρόπτομαι, καλλωπίζωμαι Πολυδ. 6, 185, luxuriar.

Ἀνα-θροῦσκω· πηδῶ ὑψηλῶς, πρὸς τὰ ἄνω πηδῶ, ἡ προσπατεῖν κάμνω πῆδημα πρὸς τὰ ὀπίσθεν ἐπὶ λίθου· «ὕψι ἀναθρ.» Ἰλ. ν, 140, ἐπὶ ἀνθρώπου Ἡρ. 7, 18· «ἐπὶ τὸν ἵππον»=πηδῶν ἀναθροῦν εἰς τὸν ἵππον Ἠλίοδ. ἀπολ. μεταξὺ τοῦ πηδῆσαι καὶ θαλαμῖν Ξεν. Λακ. 2, 3. Ὁ Ὀππ. Ἰλ. 3, 293 ἔχει τὴν ὑποτακτ. ἀπολ. ἀναθροῦσθαι, κοιν. ἀναθροῦσθαι, saltu conscendo.

Ἀνα-θροῦω· πάλιν ὀργῶ, συνουσίαις ἐπιθυμῶν λαμβάνω, ἐπὶ θηλ. γοῖρον Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6, 14· γοῦρος ἀναθροῦ Διογ. Λ. 4, 10 (κατὰ Β. Αν. 33 παροίμ. ἐπὶ τινος προεδότου τὰ νέων παροικούντων θρῶν), gursum sulco.

Ἀνα-θροῦμα, τό· τὸ ἀναθροῦμα τοῦ καπνοῦ, τὸ κάπνισμα, ὁ λιθανωτός, vapor.

Ἀνα-θροῦμασι, ἡ· τὸ ἀναθροῦμασιν, ἡ ἐξάτμισις Ἀριστ. μετεωρ. διάφορος τοῦ ἀτμῆς, οὗτο· εἶνα ξηρὰ καὶ θερμὴ· «αἱμαί μὲν δυνάμει οἶον θῶρη, ἀναθροῦμασι δὲ οἶον πυρ.» Ἐντεθ. ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιαν. 3, 14, 13 ἐν γοήσῃ καὶ ἐπὶ ἀναθροῦμασιν αἱμαί ἐξέρχονται ἐκ τῶν τελεματων καὶ ἐλόν, vapor exhalatio.

Ἀνα-θροῦμα· ἐξατμίζω, καπνίζω, μεταφ. «μῖτος ἀναθροῦμα»=ἐξέρχεται τὸ μῖτος ἐκ νέου Πολ. 15, 25, 7· παθ. εἰς καπνὸν διαλύομαι ἐξατμίζομαι Ἀριστ. «οἶνος ἀναθροῦμασθαι» Πλουτ. μεσ. ἀναθροῦσθαι ἀναθροῦμασι πρὸς ἐαυτὸν ἐλκῶν, τραδῶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἀριστ. προβλ. 23, 30· «ὁ ἀναθροῦμασιν καπνός»=ὁ ἀναθροῦμασιν καπνός Λουκ. vapor.

Ἀν-αθροῦμα· ἀθρομα Εὐσταθ.

Ἀνα-θροῦω 1) ἀναθροῦω μετ' ἐν. ἐπιφέρωμαι Ἀπολ. Ρ. 3, 685· 2) ἀναθροῦω, ἐκπηδῶ· «ὑπὸ θροῦ ἐξ ἀμυγῶν ἀνέθρο» Καλλιμ. 3) ἀναθροῦω, ἀθῶς ἐξ ἀρχῆς ἀναεῖζω ἀπολ. λει. exsilio.

Ἀνα-θροῦω· πάλιν θροῦω Δίων Κ. (καθ' Ἡσυχ. ἀναθροῦτες=ἀναθροῦντες, παραβαίνοντες).

Ἀνα-θροῦω· δυνατὰ φωνάζω· ἀναθροῦω=ἀναθροῦω Ἡσυχ. exclamo.

Ἀναθρ., τὸ· πόλις ἐν Ἰωνίᾳ, κατ. Ἀναίτης (ω---), θηλ. Ἀναίτης, ἰδος Θουκ.

Ἀν-αίδεα, ἡ, ἐπ. ἀναίδεια Ἀριστ. Διόδωρ. ἀποστ. 29 καὶ ἀναίδεια· ἑλλειψίς αἰδοῦς, ἀναίσχυνται, ἀδύνατοι, θαλασσοῦ, θαλασσοῦ Συχν. Ὀμηρ. «ἀναίδεια ἐπισπένδον» Ἰλ. α, 149, καὶ ἐν τῷ πεζ. «μετ' ἀναίδεας»=ἀναίδως Πλατ. Φαίδρ. 254 παρὰ τὸ ἀναίσχυνται καὶ θαλασσοῦ Διημ. 24, 29, impudentia.

Ἀν-αίδεα, ἡ· θεὰ ἐν Ἀθῶναις λατρευομένη Ξεν.

Ἀν-αίδεομαι, μετ. ἀναίδεομαι Διογ. Λ. 8, 8.

Ἀν-αίδεστον, τό· ἀμωρον, ἀτμον Ἡσυχ.

Ἀν-αίδεομαι· φέρομαι ἀναίδως Ἀριστ. ἱππ. 396 καὶ μετ' ἐν. γὰρ ἀναίδεος=ὁ οὐδένα φειδόμενος, αἰδούμενος Ἰλ. ε, 593· -λαῖα=ὁ Σιδώφου λίθος, ὅστις τὸν εἰς τὸ ὕψος κυλίσοντα αὐτὸν δὲν αἰδέσθαι Ὀδ. λ, 597· «-πότμος ἀναίδης» Πινδ. Ο. 11, 110 (κατ' ἄλλ. =σκληρὸς βίαιος).

Ἀν-αίδεω, 2. ἀναίδης, ἀναίσχυντος, ἀδύνατος, ὁ μὴ αἰδούμενος ἐντροπέμενος· ἐπὶ ἀναίδεω ὁ Πάλην.

Ἀν-αίδην, ἐπὶ ἀναίδω· καὶ διάφορ. γραφ. ἀντὶ ἀνείδη.

Ἀν-αίδης, 2 (αἰδώς)· ὁ μὴ ἔχων αἰδῶν, ἐντροπήν, ἀδύνατον ἀναίσχυντος, αὐθάδης, ἀδύνατος ἐπὶ ἐπαιτῶν Ὀδ. ρ, 449, καὶ ἐπὶ τῶν μυστηρίων ἔντεθ. -αὐθαδής=ὁ οὐδένα φειδόμενος, αἰδούμενος Ἰλ. ε, 593· -λαῖα=ὁ Σιδώφου λίθος, ὅστις τὸν εἰς τὸ ὕψος κυλίσοντα αὐτὸν δὲν αἰδέσθαι Ὀδ. λ, 597· «-πότμος ἀναίδης» Πινδ. Ο. 11, 110 (κατ' ἄλλ. =σκληρὸς βίαιος).

Ἀν-αίδην, ἐπὶ ἀναίδω· καὶ ἐν πεζ. πανηθ. ἐπὶ προσώπων, ἀντὶ τῷ αἰδούμενῳ Ξεν. Κυρ. 8, 1, 13· «θρασύτατος καὶ ἀναίδεστατος» Ξεν. Ἑκ. 2, 3, 22· καὶ ἐπὶ πράγματι· «ἀναίδεστατος λόγος» Ἰσ. 1, 27· φάρμακα, ἐν τῇ ζωγραφικῇ Πλουτ. παρὰ Σοφ. Οἰ. Κ. 518 καὶ «πέπονθ' ἀναίδην» ἐπὶ ἀναίδως Πλατ. Φαίδρ. 243, καὶ ἄνευ φόβου Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 14, impudens.

Ἀν-αίδητος, 2. ἀναίδης Ἀπολ. Ρ. 3, 92.

Ἀν-αίδίζομαι Β. Αν. 80, ἐκ τοῦ Ἀριστ. ἱππ. 396, ἔνθα ἀναίδεομαι καίται.

Ἀν-αίδην, ἡ· ἀναίδεια ἔνεκα τοῦ μέτρου Ἀρχιλ.

Ἀν-αίδης, ἡ· ἀναίδης.

Ἀναιμία, ἡ τροπὴ τοῦ ἡν ἡσυχ.

Ἀν-αιθέσσω· ἐξάπτω, διεγείρω· φλόγα Εὐρ. Τρ. 344 Σοφ. — (καθ' ἡσυχ. ἀναίστω).

Ἀν-αίθω· ἀνάπτω· πύρ Εὐρ. Κουλ. 330· πρὸς ἀγάπην διακίω, παροξύνω Μοσχ. καὶ μετγν. ποιητ. «θυμὸς ἀναίθωμενος» = παροξυνόμενος, ἐκ-καίόμενος θυμὸς Ὀππ. κιν. 2, 187, uro, accendo.

Ἀν-αίχλει· αἰδεῖσθαι ἡσυχ. incoenata.

Ἀν-αιμακτεῖ· ἀναιμακτεῖ, ἀδολαδῶς Nov. Θ. 90.

Ἀν-αιμακτί, ἐπὶ. ἄνευ αἵματος, ἄνευ χύ-σματος αἵματος ἀρχ. λεξ. sine sanguine.

Ἀν-αίμακτος, 2· ὁ μὴ αἱματωμένος· φυγὴ Αἰσχ. Ικ. 193· γὰρ Ἐρσ. 222, ἐπὶ θυσιᾷ τῆς Δή-μητρος· Θυσία Πλουτ. Νομ. 16· θυλάκι Αἰσων. Αἰξ. 19, καὶ μετγν. ποιητ. non sanguinolentus.

Ἀν-αίμασις, ἡ· ἡ ἔλλειψις αἵματος ἀρχ. λεξ.

Ἀν-αίματος, 2· ὁ ἄνευ αἵματος· βράσημα δαυμόνων Αἰσχ. Εὐμ. 292.

Ἀν-αίμει· ἄνευ αἵματος ἀρχ. λεξ.

Ἀν-αίμια, ἡ· ἡ ἔλλειψις αἵματος Ἀριστοτ. sanguinis privatio.

Ἀν-αιμόδιον, τό· ἀνδράγην ἡσυχ.

Ἀν-αιμός, 2· ὁ μὴ ἔχων αἷμα Πλάτ. Τιμ. 70, sanguine carens.

Ἀν-αιμό-σαρκος, 2· ὁ ἔχων σάρκα ἄνευ αἵματος· τέτις Ἀνακρ. 32, 17.

Ἀν-αιμότης, ἡ· ἡ ἀναιμία Ἀριστοτ.

Ἀν-αιμό-χρως, ους. 2· ὁ χρομα ἔχων ἄνευ αἵματος, ὡχρός.

Ἀν-αίμων, 2· ἀναιμός ἐπὶ θεῶν Πλ. ε, 342, καὶ μετγν. ποιητ. sanguine carens.

Ἀν-αιμωτεῖ· ἀναιμωτεῖ, χωρὶς τῆς γυνῆ αἵμα· μάχεσθαι Πλ. ρ, 363· διακρίνεσθαι Ὀδ. σ, 149.

Ἀν-αίνομαι, μόνον ἀορ. ἡνιγάμην, ἀνιγίγεται, παρὰ μετγν. καὶ ἀνιγίγεται παρὰ (ἂν στερεῖται, συντελῇ, μετὰ τοῦ αἵνος κυρ. ἀρνούμαι)· ἀπο-ποιόμαι, ἀπαρνούμαι· «ἐργον αἰετὶς» = ἀποι-οῦμαι, οὐδέχομαι ἀπαρτὶς ἔργου Ὀδ. γ, 365· «δύσαν θ, 651, ἐπὶ προσωπ. ὀλιγοῦ, καταρροῦ»· «τὸν ἄλλον οὐ τιν' ἀναινομαι, οὐδ' ἀπειρίω, θ, 212· «Φορμίωνα κηδεστέην» = ὡς κηδεστέην δὲν θέλω νὰ ἔχω τὸν Φορμίωνα Δημ. Μετ' ἀπαρτ. «ἡναινετο λογὸν ἀμύνα» Πλ. σ, 450, πλεοναστ. ἐνίοτε τίθεται καὶ ἄρησ.

Ἀναινετο μὴδὲν ἐλίσσεται· «ἡρνετο νὰ δεχθῇ τι Πλ. σ, 500, καὶ ἀπολ. Ὀμηρ. Μετὰ μετοχ. «θανούσας δ' οὐκ ἀναινομαι» Εὐρ. Ιφ. Α. 1503, ἐνθα μεταδίδει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ αἰδεσθαι· «οὐκ ἀναινομαι νικήμενος» = δὲν ἐντερεομαι ὅτι κλπ. Αἰσχ. Υγ. 569· «ἀναινομαι τὸ γῆρας ὡμὸν εἰσοσὼν νοῦν οὐκ ἔχον» = ἀναπαύω, λυ-ποῦμαι βλέπων κλπ. Εὐρ. βακχ. 248· καὶ ἀπολ. ἐν τῇ σημ. τζούη Ηρακλ. μ. 424. Παρὰ μετγν. ποιητ. ἀποφύγω ἀποτρέπομαι· Καλλιμ. Δηλ. 46, abnuo, renuo, recuso.

Ἀν-αίρεμα, τό· λεία, ἀρπαγὴ Σχολ. Απολ. Ρ. 2, 264, quod tollitur.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αίρεσις, ἡ· ἀπαίρεσις, σήκωμα «θέσις καὶ ἀν. ὅπλων» Πλάτ. νομ. VII, 814· «ἐρ-γὼν» ἡ ἀναδοχὴ ἔργ. ἀρχ. λεξ. κυρίως δὲ α)· «νεκρὸν, τὸ σήκωμα καὶ ἡ κήδεσις τῶν νεκρ.· «δοθῆναι» = ἐπιτρέπαι Nov. 6) ἡ καταστρο-φὴ, καθάρσις· Εὐν. Ἑλ. 6, 3, 4, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ Ἰωσήφ. καὶ μετγν. interfectio, ablatio.

Ἀν-αιρετός, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἀναιρέω.

Ἀν-αιρετήριος, ὁ· ἀναιρετικὸς Τζέτζ.

Ἀν-αιρέτης, ὁ· ὁ καταστροφὴς, ὁ φονεὺς μετγν. sublator.

Ἀν-αιρετίζω· θορυβῶ, ἀρχ. λεξ. tumultuo.

Ἀν-αιρετικός, 3· ὁ καταστρέφων, ἐξαφανίζων Ἀριστοτ. ἔρητορ. interfectivus· ἐπὶ ἀναιρετικῶς, ἀρνητικῶς Διογ. Α. 9, 11, 75.

Ἀν-αιρέτης, ἴδιος, ἡ· ἡ φονεὺς, ἡ ἀναιρετοῦσα Κωνστ. Πορφυρ. interfectrix.

Ἀν-αίρετος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκλέχῃ τε Σέξτ. Εὐκ. qui non eligit.

Ἀν-αιρέω, παρὰ. ἰων. ἀνααίρηκα, ἀορ. 2 ἀνέλκω, μεσ. ἐπ. ἀνελόμην· 1) ἐνεργ. σηκώνω ὕψηλ. ἀναλαβάνω· «ἀπὸ γονόος» = ἀπὸ τῆς γῆς· τὸ ὅμα Ὀδ. γ, 455, καὶ ἐν γένει σηκώνω τοὺς τραυματίας ἢ ἰδίως τοὺς νεκροὺς ἐντα-φιάσῃ, ἐπὶ ἀρρώ, λαμβάνω· «κριτοὺς Σοφ. ΑΥ. 283, ἰδίως α) ἐπὶ ἄλλων· «ἀέθλια Ἰλ. ψ, 736· «Ὀλύμπια» = νικᾷ εἰς τοὺς ὀλυμπικοὺς ἀ-γῶνας· «ναῦται σφ' ἀνέλκων» = ἔσωσαν αὐτοὺς Εὐρ. Ἑλ. 1233· β) αἶμα, ἀκρύνω· ἀνέκω, ἐκ-ποδῶν ποιοῦμαι, καταλύω, ἐξαφανίζω· παρα-κατὰ θύκην Πλάτ. νομ. XI, 913· «διαθήκας Ἰσ. 1, 14· νόμους (συγγ. παρὰ ἔρητορ. ἀντιθ. τῶν καταλίπων) Αἰσχιν. 3, 39· πόλεμον Πο-λυδ.· πύργους» καταστρέφειν Σεν. Κυρ. 7, 5, 12· ἐντεῦθεν γ) ἐπὶ ἀνθρώπων φονεὺς Αἰσχ. Χο. 998, καὶ ἐν παῶ. Ἦρ. 4, 66, παρὰ Θεόγνιδι καὶ ἀνέλετο, καὶ κατὰ διαφύρ γραφ. ἀνέλετο· ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ ἀντιλέγειν, ἡ ἀπαντᾶν· «Πλάτων ἀναίρετ' ὅτι οὐκ ἔστιν» Ἀριστοτ. Πθ. Ν. 10, 2, 3· ἐπὶ ἀνασκευῶν ἀντιθ. τῶν κατα-σκευῶν δηλ. ἀνατρέπω ἢ ἀνασκευῶν γνώμην τινὰ Ἀριστοτ. τοπ. 2, 3· δ) ἐπὶ μαντείου, ἐνθα ὡς ἀντικείμενον νοεῖται· «φωνήν» = ἐκ τοῦ βί-ου φωνὴν ἀρνήω, ἀποκρίνομαι, χρησιμολογῶ, «ὁ θεός (δηλ. ὁ Ἀπόλλων) ἀνέλε»· τὸ χρηστή-ριον, μαντήριον Ἦρ. 1, 13, 2, 52· ἡ πύθα 9, 33, καὶ διὰ θυσιᾶς φανερῶν, διεμνηνεύω Σεν.

Ἀν. 7, 6, 44, καὶ μετ' αὐτ. «οὐς ἀνέλε» Πλάτ. νομ. IX, 865. Καὶ παθητ. «ἐν ταῖς μαντείαις ἀνηρημένον εὐρήσατε τῇ πόλει» Δημ. 21, 51· 11).

Μεσ. διὰ τὸν ἑαυτὸν μου λαμβάνω, ἐπὶ ὅπλων· ἀσπίδα, ἔγχος Ἰλ. λ. 32, ν, 296· «ἐπιτρο-σύνας» = πείθομαι Ὀδ. τ, 22, δ' ἑαυτὸν ἀπο-λαμβάνω, ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω, κερδίζω· «ἂ μὴ κατέθου, μὴ ἀνέλε» Πλάτ. νομ. XI, 913· «ποι-νήν τινος ἀνέλεσθαι» Ἦρ. 2, 134· «σιτία» = γέλω-μα, ἀπτομαι σίτου· γνῶμην = δέχομαι 7, 10, 1, ἐπὶ γυναικ. 6, 69 = συλλαμβάνω, ἐγκατεσθί-νομαι· καὶ ἐπὶ ζώων 3, 108. Συνηθιστάτ. α) ἐπὶ ἄλλων (βραβεῖων) Ὀδ. φ, 117· καὶ παρ' Ἠροδ.· «ἀγῶνας» = νικᾷ 9, 33· «ὀλυμπιάδα» τελεῖται 6, 71· «νέκην 9, 64· β) ἐπὶ ὁδοδοχῆς καὶ κη-δεῖας τῶν νεκρῶν 4, 14, καὶ σπανίως ἐν ἐνεργ. Σεν. γ) ἀναλαμβάνω τέκνα καὶ ἀναγνωρίζω ταῦτα ὡς ἰδικά μου, ἀντιθ. τῶν ἐκτιθέσθαι Ἰσοκρ. καὶ ἐνεργ. δ) λαμβάνω ὀπίσω, καθαιρῶ, γρη-ορῶ, καταλύω, καταργῶ, συνθίκα, συμβόλαιον, δίκην Δημ.· Πενικέτ. ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, πύ-λεμον Ἠροδ. 5, 36· «ἐξ ὅρα» Πλάτ. πρὸς τινὰ Δημοσθ.· ἔργον Πλάτ.· πόνον ὑπὲρ τινος Ἦρ. 6, 108, capio, recipio, concipio.

Ἀν. 7, 6, 44, καὶ μετ' αὐτ. «οὐς ἀνέλε» Πλάτ. νομ. IX, 865. Καὶ παθητ. «ἐν ταῖς μαντείαις ἀνηρημένον εὐρήσατε τῇ πόλει» Δημ. 21, 51· 11).

Μεσ. διὰ τὸν ἑαυτὸν μου λαμβάνω, ἐπὶ ὅπλων· ἀσπίδα, ἔγχος Ἰλ. λ. 32, ν, 296· «ἐπιτρο-σύνας» = πείθομαι Ὀδ. τ, 22, δ' ἑαυτὸν ἀπο-λαμβάνω, ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω, κερδίζω· «ἂ μὴ κατέθου, μὴ ἀνέλε» Πλάτ. νομ. XI, 913· «ποι-νήν τινος ἀνέλεσθαι» Ἦρ. 2, 134· «σιτία» = γέλω-μα, ἀπτομαι σίτου· γνῶμην = δέχομαι 7, 10, 1, ἐπὶ γυναικ. 6, 69 = συλλαμβάνω, ἐγκατεσθί-νομαι· καὶ ἐπὶ ζώων 3, 108. Συνηθιστάτ. α) ἐπὶ ἄλλων (βραβεῖων) Ὀδ. φ, 117· καὶ παρ' Ἠροδ.· «ἀγῶνας» = νικᾷ 9, 33· «ὀλυμπιάδα» τελεῖται 6, 71· «νέκην 9, 64· β) ἐπὶ ὁδοδοχῆς καὶ κη-δεῖας τῶν νεκρῶν 4, 14, καὶ σπανίως ἐν ἐνεργ. Σεν. γ) ἀναλαμβάνω τέκνα καὶ ἀναγνωρίζω ταῦτα ὡς ἰδικά μου, ἀντιθ. τῶν ἐκτιθέσθαι Ἰσοκρ. καὶ ἐνεργ. δ) λαμβάνω ὀπίσω, καθαιρῶ, γρη-ορῶ, καταλύω, καταργῶ, συνθίκα, συμβόλαιον, δίκην Δημ.· Πενικέτ. ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, πύ-λεμον Ἠροδ. 5, 36· «ἐξ ὅρα» Πλάτ. πρὸς τινὰ Δημοσθ.· ἔργον Πλάτ.· πόνον ὑπὲρ τινος Ἦρ. 6, 108, capio, recipio, concipio.

Ἀν. 7, 6, 44, καὶ μετ' αὐτ. «οὐς ἀνέλε» Πλάτ. νομ. IX, 865. Καὶ παθητ. «ἐν ταῖς μαντείαις ἀνηρημένον εὐρήσατε τῇ πόλει» Δημ. 21, 51· 11).

Μεσ. διὰ τὸν ἑαυτὸν μου λαμβάνω, ἐπὶ ὅπλων· ἀσπίδα, ἔγχος Ἰλ. λ. 32, ν, 296· «ἐπιτρο-σύνας» = πείθομαι Ὀδ. τ, 22, δ' ἑαυτὸν ἀπο-λαμβάνω, ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω, κερδίζω· «ἂ μὴ κατέθου, μὴ ἀνέλε» Πλάτ. νομ. XI, 913· «ποι-νήν τινος ἀνέλεσθαι» Ἦρ. 2, 134· «σιτία» = γέλω-μα, ἀπτομαι σίτου· γνῶμην = δέχομαι 7, 10, 1, ἐπὶ γυναικ. 6, 69 = συλλαμβάνω, ἐγκατεσθί-νομαι· καὶ ἐπὶ ζώων 3, 108. Συνηθιστάτ. α) ἐπὶ ἄλλων (βραβεῖων) Ὀδ. φ, 117· καὶ παρ' Ἠροδ.· «ἀγῶνας» = νικᾷ 9, 33· «ὀλυμπιάδα» τελεῖται 6, 71· «νέκην 9, 64· β) ἐπὶ ὁδοδοχῆς καὶ κη-δεῖας τῶν νεκρῶν 4, 14, καὶ σπανίως ἐν ἐνεργ. Σεν. γ) ἀναλαμβάνω τέκνα καὶ ἀναγνωρίζω ταῦτα ὡς ἰδικά μου, ἀντιθ. τῶν ἐκτιθέσθαι Ἰσοκρ. καὶ ἐνεργ. δ) λαμβάνω ὀπίσω, καθαιρῶ, γρη-ορῶ, καταλύω, καταργῶ, συνθίκα, συμβόλαιον, δίκην Δημ.· Πενικέτ. ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, πύ-λεμον Ἠροδ. 5, 36· «ἐξ ὅρα» Πλάτ. πρὸς τινὰ Δημοσθ.· ἔργον Πλάτ.· πόνον ὑπὲρ τινος Ἦρ. 6, 108, capio, recipio, concipio.

Ἀν. 7, 6, 44, καὶ μετ' αὐτ. «οὐς ἀνέλε» Πλάτ. νομ. IX, 865. Καὶ παθητ. «ἐν ταῖς μαντείαις ἀνηρημένον εὐρήσατε τῇ πόλει» Δημ. 21, 51· 11).

Μεσ. διὰ τὸν ἑαυτὸν μου λαμβάνω, ἐπὶ ὅπλων· ἀσπίδα, ἔγχος Ἰλ. λ. 32, ν, 296· «ἐπιτρο-σύνας» = πείθομαι Ὀδ. τ, 22, δ' ἑαυτὸν ἀπο-λαμβάνω, ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω, κερδίζω· «ἂ μὴ κατέθου, μὴ ἀνέλε» Πλάτ. νομ. XI, 913· «ποι-νήν τινος ἀνέλεσθαι» Ἦρ. 2, 134· «σιτία» = γέλω-μα, ἀπτομαι σίτου· γνῶμην = δέχομαι 7, 10, 1, ἐπὶ γυναικ. 6, 69 = συλλαμβάνω, ἐγκατεσθί-νομαι· καὶ ἐπὶ ζώων 3, 108. Συνηθιστάτ. α) ἐπὶ ἄλλων (βραβεῖων) Ὀδ. φ, 117· καὶ παρ' Ἠροδ.· «ἀγῶνας» = νικᾷ 9, 33· «ὀλυμπιάδα» τελεῖται 6, 71· «νέκην 9, 64· β) ἐπὶ ὁδοδοχῆς καὶ κη-δεῖας τῶν νεκρῶν 4, 14, καὶ σπανίως ἐν ἐνεργ. Σεν. γ) ἀναλαμβάνω τέκνα καὶ ἀναγνωρίζω ταῦτα ὡς ἰδικά μου, ἀντιθ. τῶν ἐκτιθέσθαι Ἰσοκρ. καὶ ἐνεργ. δ) λαμβάνω ὀπίσω, καθαιρῶ, γρη-ορῶ, καταλύω, καταργῶ, συνθίκα, συμβόλαιον, δίκην Δημ.· Πενικέτ. ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, πύ-λεμον Ἠροδ. 5, 36· «ἐξ ὅρα» Πλάτ. πρὸς τινὰ Δημοσθ.· ἔργον Πλάτ.· πόνον ὑπὲρ τινος Ἦρ. 6, 108, capio, recipio, concipio.

Ἀν. 7, 6, 44, καὶ μετ' αὐτ. «οὐς ἀνέλε» Πλάτ. νομ. IX, 865. Καὶ παθητ. «ἐν ταῖς μαντείαις ἀνηρημένον εὐρήσατε τῇ πόλει» Δημ. 21, 51· 11).

Μεσ. διὰ τὸν ἑαυτὸν μου λαμβάνω, ἐπὶ ὅπλων· ἀσπίδα, ἔγχος Ἰλ. λ. 32, ν, 296· «ἐπιτρο-σύνας» = πείθομαι Ὀδ. τ, 22, δ' ἑαυτὸν ἀπο-λαμβάνω, ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω, κερδίζω· «ἂ μὴ κατέθου, μὴ ἀνέλε» Πλάτ. νομ. XI, 913· «ποι-νήν τινος ἀνέλεσθαι» Ἦρ. 2, 134· «σιτία» = γέλω-μα, ἀπτομαι σίτου· γνῶμην = δέχομαι 7, 10, 1, ἐπὶ γυναικ. 6, 69 = συλλαμβάνω, ἐγκατεσθί-νομαι· καὶ ἐπὶ ζώων 3, 108. Συνηθιστάτ. α) ἐπὶ ἄλλων (βραβεῖων) Ὀδ. φ, 117· καὶ παρ' Ἠροδ.· «ἀγῶνας» = νικᾷ 9, 33· «ὀλυμπιάδα» τελεῖται 6, 71· «νέκην 9, 64· β) ἐπὶ ὁδοδοχῆς καὶ κη-δεῖας τῶν νεκρῶν 4, 14, καὶ σπανίως ἐν ἐνεργ. Σεν. γ) ἀναλαμβάνω τέκνα καὶ ἀναγνωρίζω ταῦτα ὡς ἰδικά μου, ἀντιθ. τῶν ἐκτιθέσθαι Ἰσοκρ. καὶ ἐνεργ. δ) λαμβάνω ὀπίσω, καθαιρῶ, γρη-ορῶ, καταλύω, καταργῶ, συνθίκα, συμβόλαιον, δίκην Δημ.· Πενικέτ. ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, πύ-λεμον Ἠροδ. 5, 36· «ἐξ ὅρα» Πλάτ. πρὸς τινὰ Δημοσθ.· ἔργον Πλάτ.· πόνον ὑπὲρ τινος Ἦρ. 6, 108, capio, recipio, concipio.

Ἀν. 7, 6, 44, καὶ μετ' αὐτ

14, καὶ καὶ μέν. ἀνακαθίζομενοι ἐπὶ τὴν κλί-
νην Πλατ. Φαιδ. 60, sedeo ereclus.
Ἀνα-καθίννυμαι, ἰων. (καὶ ἀνακαθίζομαι)·
ἀνακαθίζω.
Ἀνακαΐα, ἡ· δημοσ τῆς Ἀττικῆς τῆς φυλῆς
Ἰπποθοωντίδος Στ. Βυζ.
Ἀνα-καίνιζω· ἀνανεώνω· ἔχθρα ἀνακαίνι-
σμένην Ἰσοκ. 7, 8· πύλειον Πλουτ. Μαρκελ. 6.
Ἀνα-καίνισις, ἡ· ἀνανέωσις, ἐπανόρθωσις
μετγν.
Ἀνα-καίνισμός, ὁ· τὸ αὐτὸ Κλημ. Ἀλ.
Ἀνα-καينو-υρξίω· ἀνακαίνιζω Ἀνιγμ. 21.
Ἀνα-καίνις· τὸ αὐτὸ Ν. Δ.
Ἀνα-καίνωσις, ἡ· ἡ ἀνανέωσις Ν. Δ.
Ἀνακαΐον, τό· διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀναγκαΐον,
δεσμοκτήριον ἐν ᾧ ἔρριπτον τοὺς δοῦλους Σουδ.
Ἀνα-καίω· ἀνάπτω· πῶρ Οδ. η, 13, καὶ ἀνα-
κάσασθαι ἀντιθ. παθ. ὅπ' ὀργῆς καίεται· ἐρεθί-
ζομαι, ἐξάπτομαι Ἡρ. 5, 17, incendio.
Ἀνα-καλᾶσθαι· πάλιν καλᾶμας συλλέγω
Β. Αν. 396, iterum stipulas colligo Ἰδ' ἀνα-
θερίξω.
Ἀνα-καλῶ· θυνάτῃ καλῶ, φωνάζω τινά· α)
ἐγκομιάζω· πῶρ ἀνακαλοῦμενον· τὸ μακαρι-
στὴν ἢ ἐγκομιαζόμενον πῶρ Σοφ. Φιλ. 786·
-Ἀργεῖος· ὡς νικητῆς ἀνεκρήρυθθ Σοφ. Πλ.
683· β) ὀνομαζῶ, ὀνομαστὶ ἀναφίρω· Ἀλκιούδης
ἐν τοῖς ἔπαισι ἀνακαλεῖται Θουκ. 1, 3· τινὰ ἀ-
νελόν Πλατ.· ἐδεργέτην Ξεν. Κυρ γ) ἐνθα-
ρύνω, ἐξεγείρω, προτρέπω Ξενοφ. Μεσ. πρὸς
ἐαυτὸν καλῶ Ἀισχ. Περ. 613, καλῶ ὀπίσω
Ἀισχ. Ἀγ. 993· περιεγύγας Πλατ. Φαιδ. 89·
-τῇ σάλλει· Ξεν. Ἀν. 1, 4, 22 καὶ ἐν ἑνεργ.
ἐντεθ. ἐπανορθύνω, ἐπαναφέρειν τι εἰς τὴν προ-
τέρην κατάστασιν· αἶμα Ἀισχ. Ἀγ. 993· ἀ-
μαρτήματα Λυσ. 6, 49, ἐπικαλοῦμαι ἐπεύχομαι·
τοῖς θεοῖς Σοφ. Οἰ. Κ. 1378, ἐπὶ διὰ παρακε-
λεύματος ἢ καλῶν παρορμῶν ἐπεγείρω τινά·
-κύνες Ξεν. Κυρ. 1, 6, 19, πιστοκαλῶ τινα εἰς τὸ
δικαστήριον Ξεν. Ἐλ. 7, 4, 33, inclamo, revoco.
Ἀνα-καλυνδέω· ἀνακλυνδέω.
Ἀνα-καλλύνω· ἀνακαρῶ Β. Αν. 14.
Ἀνα-καλυπτῆρια, τί· 1) ἡ τρίτη ἡμέρα καθ'
ἣν ἡ νόμῃ ἐφαίνετο εἰς τὸν νομόριον ἄνευ τῆς
παρθενικῆς καλύπτρας καὶ ὅπ' αὐτοῦ ἐφειλοδο-
ρεῖτο ἄργ. λεί, 2) τὰ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ
προσφερόμενα θῶρα Πλουτ. Τιμ. καὶ ἐνταῦθα τὸ
ἀνακαλυπτῆριον.
Ἀνα-καλύπτω, 2' ὁ φανερός, ὁ μὴ κεκαλυμ-
μένος, non tectus.
Ἀνα-καλύπτρα, τί· ἀνακαλυπτῆρια Δ. Σικ.
Ἀνα-καλύπτω· ἐσκεπάζω φανερώω· -λύ-
γους Εὐρ. ἀπολυτ. ἀνακαλύπτω· ἀνακαλύ-
φθητι, ἐσκεπάζου Εὐρ. Ορ. 288· «τί πρὸς τινα»
= ἐξαγγέλλω τι πρὸς τινα Πολ. 4, 85, 6, ἐσκε-
πάζομαι, φανερώομαι Ξεν. Ἐλ. 5, 1, 6, retego.
Ἀνα-καλύψις, ἡ· τὸ ἐσκεπάζμα, ἡ φανέρω-
σις, revelatio.
Ἀνα-καμπῆ, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω, ἡ πρὸς τὰ ὀ-
πίσω καμπὴ (λύγισμα), reflexio.
Ἀνα-καμπής, 2' ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω
κάμπτων (λύγιζον) Εὐσταθ.
Ἀνα-καμπτήριον, τό· ὁ τόπος ἐν ᾧ ἀνακάμ-
πτει τις Εὐσταθ. diversorium.

Ἀνα-καμπτικός, 3' ὁ ἀνακάμπτων Εὐστ.
Ἀνα-κάμπτω· πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἄνω λυγίζω·
ἀνακάμψις· Ἀντιφ. παρὰ Β. Αν. 81, ἐξηγεῖ ὁπο-
στρέφει ποιητὴν συνθ. ἀμεταβ. - ὅρος Ἡρ.
2, 8, ἐπὶ τοῦ σταδίου κάμπτω περὶ τὸν σκοπόν καὶ
ἐπιστρέφω· «πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον» Πλατ. Φαιδ.
72, καὶ μετγν. - πρὸς τινα = ἀπέρχομαι Ματθ.
2, 12, reflecto.
Ἀνα-καμψέριος, ὡτος, ὁ· φυτοῦ εἶδος ὅπερ ἐ-
πανέφερε τὸν ἀποστειθέντα ἐρώτα Πλουτ. Ἀριστ.
Ἀνα-καμφί-πνοος, ἄνεμος· ἄνεμος ὅστις
τὴν διεσθύνειν τοῦ συγνὰ μεταβάλλει, εἶδος ἀνε-
μοστροφίλου Ἀριστ. reflexum flatum habens.
Ἀνα-καμψίς, ἡ· 1) τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω
λύγισμα· 2) ἡ ἐπιστροφή, reflexio.
Ἀνακαυδᾶ· ἐν ὀρεῶσι Λάκωνες Ἦσυ.
Ἀνα-άκυνθος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἀκύνθος, ἡ βαχο-
κόκκαλον Ἡρ. 4, 53, spinis carens.
Ἀνα-κάπτω· καταβροχθίζω, καταπίνω ὁλό-
κληρον Ἡρ. 2, 93.
Ἀνα-καρ· μέ τῇ κεφαλῇ τὸν ἀνήφορον Ἰπ-
ποκρ. πρὸς κατωκῆρα.
Ἀνα-κάρδιον, τό· ὁ καρπὸς τῆς ἀνακάρδου,
καὶ τὸ δένδρον.
Ἀνακάρδος, ἡ· δένδρον τῆς Ἰνδίας Παυλ. Αἰγ.
Ἀνα-καρτερέω· καρτερώ, ὑπομένω, tolero.
Ἀνα-κατα-δέχομαι· καταδέχομαι λαμβάνω,
recipio.
Ἀνα-κατά-κυπτος, βίος· ταπεινός, ἄσημος·
βίος Γελλ. humilis vita.
Ἀνα-κάταξις, ἡ· τὸ ξανατάκισμα μετγν.
Ἀνα-καυσίς, ἡ· τὸ ἀναίμα τοῦ πυρός, καὶ ὁ
ἐρεθισμός Πλουτ. accensio.
Ἀνα-καυλᾶζω· βράζω καυλᾶζων καὶ ἐχει-
λίζω, ἀναξέω Ὀππ. κυν. 1, 275· -Ἀΐνης· πῶρ,
erumpo.
Ἀνα-καγλαΐσις, ἡ· ἡ μετὰ καγλασμοῦ πρὸς τὰ
ἄνω ἀνάστασις, ἀνάστασις, ἐκρηγῆς Σχολ. Ἀισχ.
Πρ. eruptio.
Ἀνα-καψίς, ἡ· ἡ κατὰποσις, καταβροχθίσις
Ἀριστο. devoratio.
Ἀνα-καζῶ· σιγῇ πέρα πέρα, findo.
Ἀνακέαται, ἰων. ἀντὶ ἀνάκεινται.
Ἀνάκεια, τί· ἑορτὴ τῶν Διοσκούρων Ἀνακίς.
Ἀνα-κειμαι· ἀνατίθειμαι· πρὸς περὶ τῆς λήξεως
ταύτης Ἀθην. 1, 23· α) κείμαι· ἔτοιμος Πινδ.
Ο. 13, 36, ἰδίως ἐπὶ ἀντικειμένων ἅπαντα τοῖς
θεοῖς εἰσιν ἀφιερωμένα· κρατῆρες Ἡρ. 1, 14·
-ποίημα ἐν ἱερῷ 2, 135, καὶ ἐντεθ. φανερά
κεῖται· «παράδειγμα ἐν οὐρανῷ» Πλατ. πολιτ.
IX, 592· «ὁ Σόλων ἐν τῇ ἀγορᾷ· τὸ ἀγαλμα
τοῦ Σόλωνος ἵσταται ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Ἀισχ. 1,
25· τινί, ἢ πρὸς τι, ἀφιερόμεται· εἰς τι πρᾶγμα
μετγν. β) «ἀνάκειται εἰς τινα» = ἀποδίδεται·
εἰς τινα· «πάντα εἰς τοῦτους» Ἡρ. 3, 31· «ἀφ'
πράξεως ἀνάκεινται τινι» Πλουτ. Λυσ. 1· «πάν-
των τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναὺς ἀνακειμένων»
= ἐξαποτρωμένων ἐκ τῶν ναῶν Θουκ. 7, 71· -ἐπὶ
τινι Ἀριστ. ὅρ. 637· ἐπὶ τῇ τύχῃ Ἀντιφ. παρὰ
μετγν. κατὰκειμαι, κατὰκλινόμαι, (κάθηναι
πληγιασμένος) εἰς τὴν τράπεζαν Ἀθην. ὁ Φρυ-
νιχ. ἀποκρούει τοῦτο ὡς μὴ ἀττικόν, recumbo.
Ἀνα-κατον, τό· ἱερὸν τῶν Διοσκούρων Θουκ.
8, 93.

Ἀνα-κείρω· κουρεύω σφύριζα, ἔτι ἀποτέμνω
Ἦσυχ. Ioudeu.

Ἀνα-καταλυμένως· ἐσπεκαστά, ἀκατακ-
λύπτως, φανερώς Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 1113, aperte.

Ἀνα-κέκλωμαι· μεγαλοφώνως ἐπικαλοῦμαι
-Παν. Οἱ. 18, 5· ὅδε κέλωμαι.

Ἀνα-κελάδω· θόρυβον κάμνω Σχολ. Εὐρ.
Ὀρ. 182, strepo.

Ἀνα-κέλαδος, ὅ· ὁ μέγας θόρυβος Εὐρ. Ὀρ.
182, strepitus.

Ἀν-ακέσμαι· πάλιν διορθῶναι, ἐπανορθῶναι
-τὸ ἐνδόν=τὴν ἐκλείψιν ἀντικαθίστα Ἀλλ. Ἰστ.
Ζ. 5, 19, resarcio.

Ἀνα-κέσμαι, ἰων. ἀντὶ ἀνάκειμαι.

Ἀνα-κεράννυμι· πάλιν κερνῶ, μιγνύω Ὀμηρ.
ἐν τιῇσι· «ἀνὰ κρητῆρα κέρασσει» Ὀδ. γ. 390·
καὶ γενικώτερον, συκερνῶ, συμμιγνύω· «τῇ φυγῇ
ἀνακερμέναι» Τιμ. Λοκρ. 102· «κινεῖται αὐθις
ἀνακραθέντων ἐπιγυμνίας τῶν γενῶν» Πλουτ.
Ῥωμ. 29, commisceo.

Ἀνα-κερμα, τό· μικρὸν ἀγγεῖον, δι' οὗ ἐπι-
χέεται ἔλαιον, ὅπερ καὶ ἑλατρά ἐπιχυσίς λέγε-
ται Πολυδ. 1.

Ἀνακεις, κατὰ Μοῖρ. ἀττικ. ὀνομασία τῶν Διο-
σκουρίων Κίστορος καὶ Πολυδεύκου, κυρίως, οἱ
κύριοι, οἱ δυνάστες ἀντὶ ἀνακτεῖν πρὸς Πλουτ.
Θησ. 33, ὅστις ἀναφέρει τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν
ἢ καὶ τὸ Μ. Ἐτ. ἐκ τοῦ ἀνακτεῖν, οἱ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
φωτίζοντες, ἢ οἱ ἐπιμελούμενοι καὶ φυλάττοντες·
παρ' Εὐσταθ. καὶ ἀνακοί.

Ἀν-ακεί· ἀθεράπευτον, τὸ μὴ ἰάσιμον Εὐπολ.
παρὰ Μοῖρ.

Ἀν-ἀκεστος, ὁ· ἀνήκεστος, ἀνίατος, insa-
nabilis.

Ἀνα-κεφαλαίως α) συμπεριλαμβανὸν τὰ κυρι-
ώτερα μέρη, ἐπαναλαμβάνων ταῦτα, ἵνα, ὡς συνή-
θως γίνεται, ἀποτελειώσῃ διὰ τούτων τὸν λό-
γον Διον. Ἀλ. 6) εἰς ἑν ὅλον ἐνώων Ν. Δ. capi-
tulatim repeto.

Ἀνα-κεφαλαίως, ἢ· ἡ ἐπανάληψις τῶν κυ-
ριωτέρων μερῶν Διον. Ἀλ. 1, 90, ῥητορ. σχῆμα
Κυντ. 6, 1, καὶ Ἑρμογ. «ἀνακεφαλαίως ἔστιν,
=ἀθροῦς ἀνάμνησις τῶν διὰ πολλῶν εἰρημνίων»,
collectio.

Ἀνα-κεφαλαιωτικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἀνακεφα-
λαίωσιν ἀνήκων· «τὸ ἀνακεφαλαιωτικὸν τῶν ῥη-
θόντων μερῶν»=ἡ ἐκ νέου ἀπαρίθμησις τῶν λε-
γθέντων Διον. Ἀλ.

Ἀνα-κέχωκα, παρκει. τοῦ ἀναχώννυμι.

Ἀν-ακέω, ἀνακησται· ἡσυχάσαι Ἦσυχ. quiescere.

Ἀνάκη, ἢ· πόλις Ἀγαθίας Στ. Βυζ. κατ. Ἀνα-
κάτος.

Ἀνα-κηζέω· ἀναδύζω, ἐκρέω· αἶμα Ἰλ. η.
262· «ἰδρὼς Ἰλ. ν. 705· ἐνεργ. κάμνω νὰ ἀ-
ναδύσῃ»-ἀτμὸν=ἀποπνέω Ἀπολλ. Ρ. 4, 600.

Ἀνα-κήρυκτος, 2· ὁ δημοσίᾳ γνωστός κατα-
στάς, ὁ ἀνακηρυχθεὶς διὰ τοῦ κήρυκος, voce
praeconis renuntiatus.

Ἀνα-κήρυξις, ἢ· ἡ δημοσίᾳ γνωστοποίησις διὰ
τοῦ κήρυκος Πολυδ. renuntiatio.

Ἀνα-κηρύσσω ἢ-ττω· γνωστοποιῶ δημοσίᾳ διὰ
τοῦ κήρυκος· «ἀνακηρύττεται νενικηώς» (=τῷ
ἡμέτερό· διαλαλοῦμαι) Θουκ. 5, 50·-φόνον Σοφ.
-σώστρα=ἀμοιβὴν δημοσίᾳ κηρύττω (ὁπό-

σχομαι διὰ τὴν σωτηρίαν Ξεν. ἀπομν. 2, 10·
-στέφανον Λουκ. voce praeconis renuntio.

Ἀνακῆς· ὁ· ἀνακτεῖ.

Ἀνάκεια, τὰ· ἑορτὴ τῶν Διοσκοῦρων Ἐπιγρ. 82·
(ἦ· ἀνακεια).

Ἀν-ακιδώτος, 2· ὁ μὴ ἀκιδώτης, ὁ ἄνευ ἀκί-
δου Ἀρκαδ. 82, 24, non acuminatus.

Ἀνα-κικλήσκω· ἀνακαλῶ Διον. Ἀρ. ianoco.

Ἀνα-κικύω· ἀνακηκῶ Πινδάρ. ἀποσπ.

Ἀνα-κινδυνεύω· ἐκ νέου ῥίπτομαι εἰς κινδύ-
νον (ἐν τῇ πολέμῳ), ῥιπακινδυνεύω ἐκ νέου·
-κινδυνεύω Ἦρ. 8, 68, periclitor.

Ἀνα-κινέω· 1) κινῶ τι πρὸς τὰ ἄνω· «ἀνα-
κινῶντας αὐτὸν ῥιπτέουσιν» Ἦρ. 4, 94, ἔτι ἐρε-
θίζω, διεγείρω·-νύσον Σοφ.·-πόλεμον στάσιν
Πλουτ.·-λόγον=προτοσίω παρορμῶ εἰς λόγους
Λουκ. 2)·-χεῖρας, ἐπὶ παλαιστικῶν, τείνω τὰς
χεῖρας καὶ κινῶ ἢ πάλιν παρασκευάζωμενος
εἰς πάλιν· πρὸς Πλάτ. νομ. VII, 789, ἐνθα ἡ
λέξις ἐπὶ τοῦ ἐρεθίσμοιο τῶν ἀλεκτρονίων κεῖται,
commovendo.

Ἀνα-κίνημα, τό· ἡ πρὸς τὰ ἄνω κίνησις Ἰπ-
ποκρ. commotio.

Ἀνα-κίνησις, ἢ· 1) ἡ μετατόπισις, ὕψισις καὶ
κίνησις τῶν βραχυόνων, ὡς παρασκευαζέτω εἰς
πνευματικίαν, ἐν γένει ἡ προπαρασκευῇ· «προσί-
μι καὶ σχεδὸν οἷον τινες ἀνακινήσεις» Πλάτ.
νομ. IV, 722· 2) ἡ παρακίνησις, παρόρμησις,
διατάραξις φρονῶν Σοφ. Οἱ. τ. 727, commotio.

Ἀνα-κίνητος, μετγν. 3· ὁ ἐπιγείρων, παρα-
κινῶν, commovens.

Ἀνα-κίρναμαι· μιγνύω·-ποσὴν Σοφ. ἀποσπ.
μεταρ.·-μετοίᾳς φιλικῶς=συνδέω Εὐρ. παθ.
«ἄρ' ἡλίου ἀκτίνων ἀνακινῶμενος»=μετρίαζέ-
μενος διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, permisceo.

Ἀνα-κλάζω· δυνατὰ φωνάζω, ἐπὶ κινῶν γαυ-
γίζω Ξεν. Κυρ. 1, 4, 15, ἐν. ἀορ. 2 ἀνέκλαχον
Εὐρ. Ἰφ. Α. 1062, ἀορ. 1 ἀνέκλαχεν Ἀλλ. ἐπὶ
χρῶν, clango.

Ἀνα-κλαδῶ ἄλλω ὅδε ἀνναδῶ ἄλλω.

Ἀνα-κλαίω· κλαίω δυνατὰ, ἐκδοκρῶ, ἀορ.
ἀνακλαύσας Ἦρ. 3, 14, καὶ ἐνεργ.·-Θανόντα
Θουκρ. Μεσ. παραπονοῦμαι, ὀλοφύρομαι·-ὅμην
τάδε Σοφ. Φιλ. 927·-πρὸς τινα τι ἀνακλαύσα-
σθαι Ἀντιφ. II, δ, 1, συγν. ὡς μεσ. Διον. Ἀλ.
Πλουτ. deileo.

Ἀνά-κλάζω, ἢ· 1) τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ ὀπίσω
τράχισμα ἢ λύγισμα· 2) ἡ ἀντανάκλασις τοῦ
φωτός καὶ τοῦ ἤχου Πολυδ. Πλουτ. 3) ἡ μετα-
βολὴ τῆς ποσότητος δύο συνεχῶν συλλαβῶν,
reflexio.

Ἀνα-κλασμός, ὁ· ἀνάκλασις μεταγν.

Ἀνα-κλαστάριος· ἀγγεῖον ὑάλινον Ζωσιμ.
Πανοπλ.

Ἀνά-κλαστος, 2 (ἀνακλάω)· ὁ τσακισμένος
ἢ λυγισμένος πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω, ἢ ὁ ἀνάκλα-
σιν ἐπιδεχόμενος. Κατὰ Πλουτ. «οἱ διαλεκτικοὶ
τὰ μετοχικὰ ὀνόματα (δηλ. τὰς μετοχὰς τὰς
ἀντὶ ἐπιθέτων λαμβανόμενας) καλοῦσιν ἀνακλά-
τους».

Ἀνα-κλαυθμός, ὁ· τὸ δυνατὰ καὶ μεγαλοφώ-
νως κλαίειν, ὁ ὀλοφύρμος, ὁ ῥηγνῶν Διον. Ἀρ. fletus.

Ἀνά-κλαυσις, ἢ· ἀνακλαυθμός Διον. Ἀλ.
9, 33.

- Ἀνα-κλαυσμός, ὁ ἀνακλαυμός Διον. Ἀλ. 6.
 Ἀνα-κλάω τσακίζω ἢ λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω· «δέρην ὀμοῖ» = τὸν λαγὸν λυγίζω πρὸς τοὺς ὤμους Εὐρ. Ὁρ. μεταφ. «ἀνακλάται εἰς αὐτὸν τὸ κεφάλαιον τῶν πραγμάτων» Πολ. 18, 22, ἐπὶ τῶν καμπῶν καὶ τῶν στρεφῶν τῶν γορευτῶν, παρὰ τὸ κατακλᾶσαι Λουκ. μετγν. ἐπὶ τῆς ἀνακλίσεως τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἡγίου· παρὰ Ἑρμ. ἀνακλώμενον μέτρον εἶνε πούς στίχου ἐν ᾧ δύο συνεχεῖς συλλαβαὶ μεταβάλλουσι ποσότητα· παρὰ μετγν. εἶνε· κλῆμα νὰ καθίσῃ τις εἰς τὴν τράπεζαν ὡς μεταβάτ. τοῦ ἀνακλῆμα Ἀγ. Τατ. (τὸ α εἰς πάντας τοὺς χρόνους βραχὺ), refringo
 Ἀν-άκλεις, εἶδος, ἢ· σιδηροὺν ἐργαλεῖον Πολυδ. 7, 107.
 Ἀνα-κλέπτωμαι· ὀπίσω πορεύομαι, ἀναχωρῶ κυρίως Πουγ. retrocedo.
 Ἀνα-κλήθρις, εἶδος, ἢ· πέτρα ἐν Μεγάροις, ὅτι ἡ Δῆμητρα καθίσταται ἐπ' αὐτῆς ἀνακαλεῖται τὴν κόρην, καὶ ἐκ τῆς ἀνακλήσεως τὴν πέτραν ἀνακληθρία καλοῦσι Εὐ. Μ.
 Ἀνά-κλημα, τό· 1) ἡ ἀνάκλησις, τὸ νὰ φωνάζῃ τις προσκαλεῖται εἰς βοήθειαν· 2) τὸ ὑπὸ τοῦ κορυφαίου διδόμενον σύνθημα, ἵνα ὁ χορὸς κἀμῃ ἐναρξιν τοῦ μέλους Ἰαμβλ. (ἀνάκλημα τοῦ ρυθμοῦ).
 Ἀνα-κλήρωσις, ἢ· ἡ κλήρωσις Σχολ. Πινδ. sortitio.
 Ἀνα-κλήρωται· διὰ κλήρου Ἑπιγρ.
 Ἀνά-κλησις, ἢ· 1) τὸ φωνάζειν, ἢ προσκαλεῖσθαι, ἢ ἐπικλῆσις· 2) ὁ πρὸς βοήθειαν· 7, 71· 2) ἢ πράξις τοῦ ἀνακαλεῖν πρὸς ὀπισθοχώρησιν· «τῇ σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν» Πλουτ. in-clamatio, appellatio.
 Ἀνα-κλήτηρια, τὰ· ἐορτὴ ἐπὶ ἀναγορεύσεως τοῦ βασιλέως, ὅστις μέλει τοῦδε ὡς ἀνίλις ἦτο ὑπὸ κηδεμονίαν Πολυδ.
 Ἀνα-κλήτικος· 3) ὁ ἀνακαλὼν, ὁ προσκαλὼν ὀπίσω. ἢ ὁ πρὸς ἀνάκλησιν χρησάμενος· «λόγοι ἀνακλητικοὶ πρὸς θεόν» Πλουτ. Λουκ. ἐντ. 10. «τὸ ἀνακλητικόν» = τὸ σημεῖον τῆς ὀπισθοχώσεως· σημαίνειν Διον. Ἀλ. 8, 65· «σάλπιγγιν Ἀσκληλ.
 Ἀνά-κλητος, 2) ὁ ἀνακαλεσθεὶς ἢ ἀνακαλούμενος· ἀνάκλητοι=οἱ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἀνακαλούμενοι στρατ. παρὰ Ῥωμ. Διων Κασ. evocatus.
 Ἀνα-κλήτωρ, οὖρος, ὁ· ὁ καταγγέλλων, ὁ εἰς τὸ δικαστήριον προσκαλὼν.
 Ἀνά-κλημα, τό· τὸ ἀνακλιμμένον, τὸ πλαγίως ἢ ἐπικλινῶς ἀναδύινον πεδίον μαθημ. inclinatio.
 Ἀνα-κλῖνο-πάλη, ἢ· εἶδος πάλης (πιθαν. παγκράτιον) Σαλμαστ.
 Ἀνα-κλιντήριον, τό· ἀνάκλιντρον, κάθισμα ἐν ᾧ δύνανται τις νὰ ἀνακλινῇται, (καναπέ) Πολυδ. Ἰδ' ἐπικλιντρον.
 Ἀνά-κλιντρον, τό· ἀνακλιντήριον.
 Ἀνα-κλίνω, μελ. ἰνῶ· 1) θέτω τι πλαγίως, ἢ καταθέτω, ἀκουμβῶ, κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω· «ποτὶ γαίῃ ἀγκλινας» Ἰλ. 2, 113, (κατ' Εὐστ. = εἰς γῆν καταθέσας)· «ποτὶ ἔρκιον αὐλῆς εἰσεν ἀνακλινας» Οἰδ. σ, 103, καὶ συγν. παθ. «ἀνακ-

- κλινθεὶς πέσεν ὕπτιος» = ἀνέπεσεν, ἢ κλίνας πρὸς τὰ ὀπίσω ἔπεσεν ὕπτιος· Οἰδ. 1, 371, ἐπὶ ἔρτου ὅστις ἐπακουμβῶν κλίνει ὀπισθεν γ, 78 καὶ ἐπὶ κοιμώμενον· 2) ἀντιθ. τῷ ἐπιθεῖναι, τὴν ἀνακλιμμένον φέρω ὀπίσω, τὸ ἐπαναφέρειν πρὸς ἑαυτὸ = ἀναίγω· «θόρην ἀγκλινας» Οἰδ. γ, 156· «ἢ μὲν ἀνακλινεῖται πικνὸν νέφος, ἢ δ' ἐπιθεῖναι» = ἀποκινῆσαι, ἀπωθεῖναι τὸ νέφος Ἰλ. ε, 751, ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δουρεῖος Ἰπποκ. Οἰδ. λ, 525· «αὐτὴν ἀνακλίνειν» = κλῖνω νὰ ἀναλάμψῃ, (ὁ Βέκκερος μεταφράζει. radium animi ad supra dirigere) Πλατ. πολιτ. VII, 540. Παρὰ Πολυδ. 31, 4, κλῖνω νὰ ἀνακλιθῇ τις νὰ καθίσῃ, νὰ λῖθῃ παρὰ τὴν τράπεζαν θέσιν, disemphere facio· οὕτω καὶ «ἀνακλιθῆναι» παρὰ Ἀδραμ. Ματθ. 8, 11, reclino.
 Ἀνά-κλισις, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀνακλίνειν, τὸ ἀνακλίνεσθαι, τὸ ἀκούμβεσθαι, ἢ πλαγιάσθαι, τὸ καθῆσθαι ἢ τὸ νὰ κηταί τις πλαγιάσμενος Πλουτ. Ἄντων. 72, παρὰ τὸ ἔγερσις, παρ' Ἀγαθ. τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τῆς κλίνης ἸΝ, 382, (καθ' Ἰνσγ. ἀναπαύσις, καὶ τόπος τις ἐν τῇ νηϊ), reclinatio, recubitus.
 Ἀνα-κλισμός, ὁ· τὸ αὐτὸ Ἰπποκρ. καὶ ἀνάκλιντρον.
 Ἀνα-κλιτικός· 3) ὁ πρὸς ἀνάκλινιν ἐπιτήδειος.
 Ἀνά-κλιτος, 2) α) ὁ ἀνακλιμμένος (πλαγιάσμενος)· 6) ὁ θρόνος ἀνακλῖντος· καὶ ὁ ἀνάκλιντρον = ἀνάκλιντρον Ἰπποκρ. reclinator.
 Ἀνα-κλονέω· ἔδω καὶ ἐκεῖ κινῶ, κλονίζω ἐκ θεμελίων Ὁππ. Ἀλ. 3, 478, commoveo.
 Ἀνα-κλύζω· ἐπικλύζω ἢ περικλύζω, ἐκπλύνω, βρέγω, συνεγχεῖν· «νῆα ἀνακλύζεσκον ῥοῖς» Ἀπολ. Ρ, 2, 551, inundo.
 Ἀνα-κλώθω· κλώθω ἀντίποδα, ξεκλώθω, ἐπὶ τῶν μοσθῶν, δηλ. τὴν τὴν ἢ τὸ πεπωρωμένον μεταβάλλω· παρὰ τὸ ἀλλάττω καὶ μετατρέπω Λουκ. filum retorquere.
 Ἀνα-ακμαστικός, 3) ὁ πάλιν ἀκμαῖζων Σχολ. Εὐρ. Ἄνθ. iterum invincens.
 Ἀνα-κνωθάλλω· κλῖνω ἀναγείρειν ἢ ἀναρεθίζειν Πουγ. Β. Ἀν. Σουδ.
 Ἀνα-κνίπτω· ἀνακνίπτω Λουσιπ. εἰς Πολυδ. 6, 37.
 Ἀνα-κνώω· κνίω, κνίθω, ἀνατρέφω, frisco.
 Ἀνα-κνισάω· ἀπὸ κνίσσης πληρώνω ἢ γεμίζω Τρωφιδ. 349.
 Ἀνα-κογχύζω· μετὰ τὴν κόγχην προσεπέχω, ἢ γεμίζω τι, ἀντιθ. τῷ ἀποκογχύζω Ἰπποκρ.
 Ἀνα-κογχυλιάζω· α) ἀνακαργαρίζω Πλατ. 6) νοθεύω, ξανασφραγίζω τι, ξεβουλλώνω· «διαθῆκην Ἀριστ. Σφ. 589.
 Ἀνα-κογχυλιασμός, ὁ· ἀνακαργαρισμός Ἀπολ. 5, 187.
 Ἀνα-κογχυλιαστός, 3) ἀνακαργαριστός Πλατ. κομ. παρὰ Πολυδ.
 Ἀνα-κογχυλιάζω· ἀνακογχυλιάζω· ἀνακογχυλιάσθαι = ἀνακλῖσθαι τὴν φάρυγγα Πολυδ. 6, 25· (ἢ) ἀνακογχυλιάζω)
 Ἀνα-κογχυλισμός, ὁ· ἀνακογχυλισμός ἱατρ.
 Ἀνακοί, οἱ· ἀνακες καὶ δοῖκ. Πουγ. Ἰδ' ἀνακος.
 Ἀνα-κοιλιασμός, ὁ· ἱατρικόν, πιθαν. ἢ καθαρ-αῖς Λύρηλ. γρονικ.

Ἀνά-κοιλος, 2· ὁ κεκοιλωμένος, κοιλος, βυθουλός· Πολυδ., canus.

Ἀνα-κοιμῶμαι· κοιμῶμαι· Ξεν. Κυρ. 2, 4, 18, πῶλ' ἄνδ' διορθωτέον ἀποκοιμῶμαι, dormio.

Ἀνα-κοινέω· ἴδ' ἀνακοινῶ, κοινοῦμαι.

Ἀνα-κοινῶμαι· ἀνακοινῶ· Θεογ. 73. (ἐσφαλ.)

Ἀνα-κοινῶν· κάμνω τι κοινόν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλου, ἴδιος ἵνα λάβω παρ' αὐτοῦ συμβουλήν· τοῖς μάλιστα· Πλάτ. νομ. XI, 913· τοῖς θεοῖς· Ξεν. Ἀν. 5, 9, 22. Συνηθέστερ. μέσ. ἀνακοινῶν, μεταδίδω τι εἰς τινά· «ἀνακοινούται τῷ Ἰστροῦ ὕδαρ»· Ἡρ. 4, 48, συνήθ. ἵνα μετά τινος σκερθῶ, (ἵνα λάβω τὴν γνώμην του)· τινὶ Πλάτ. Αὐσ. 206· τινὶ Πλάτ. Αἰχ. πρὶν περὶ τινος, αὐτόθι. (παρὰ Θεόγγει· ἀπαντᾷ ὁ ἰδιῶν τύπος προστακτ. ἀνακοινῶ ἀντὶ ἀνακοινῶ, οὐ, ἐξ οὗ ἐσφαλμ. ἐπιλάσθῃ τὸ ῥῆμα ἀνακοινῶμαι), communico.

Ἀνα-κοινῶνέομαι· ἀνακοινῶνται· ποιῶ Πλουτ.

Ἀνα-κοινῶνῃσι, ἢ ἀνακοινῶνται.

Ἀνα-κοινῶσις, ἢ ἀνακοινῶσις· ἐκαστὴν ἑκαστὸς τινος (πρὸς ζήτησιν συμβουλῆς), communicatio.

Ἀνα-κοιρῶν· δείπω τι ὡς ἄρχων, κοίρανος, ἄρχων, δεσπίζω, εἰς διατάττω ὡς παρ' Ὀμηρ. μετ' αἰτίας, θανάτῳ. τῆς προθ. «μίσχην ἀνακοιρανόντα» = διατάττοντα, διοικούντα κλπ. Ἰλ. ε, 824, (ἄλλοι γὰρ διερῆμ. ἀνὰ κοιρανόντα), dominor.

Ἀνα-κοκκίζω· κοκκίζω θανάτῳ ἢ ἀρχίζω νὰ κοκκίζω, ἐπὶ ἀλέκτορος· «καὶ ἀλέκτωρ οὐκ ἂν ποτε ἀνακοκκίσειεν»· Ψελλ. περὶ παρὰ. ἀκουσμ. cucurrio.

Ἀνα-κολλῶ· συγκολλῶ τι καλῶς μετγν.

Ἀνα-κόλλημα, τὸ τὸ ἀνεκολλημένον ἢ ἔμπλεκτρον ἢ φέριμακόν τι, δι' οὗ ἀνεκολλητὰ τι διαλυόμενον, ἢ διαγχεόμενον, ὁπερ ὡς διὰ κόλλας κρατεῖται καὶ συνδέεται· «ἀνακόλ. ἐστὶ ἐντεροκλήκοις ἐν καταπλάσμασι» Διοσκ. «κολοῦσιον καὶ ἀνακόλλημα, ὀφθαλμικὰ φέριμακα»· Ψελλ. glutinamentum.

Ἀνα-κόλλησις, ἢ στερεὰ κόλλησις, ἢ ἡ ξανακόλλησις, ἢ διὰ κόλλας γυγνομένη σύνδεσις, restrictio, quæ glutine fit.

Ἀνα-κόλλητικός, 3· ὁ ἀνακολλῶν ἢ ὁ ἐπιτίθειναι εἰς τὸ ἀνακολλᾶν Διοσκ.

Ἀνα-κόλλίζω· κολλῶ, διὰ κόλλας τι προσαρμόζω Λεων. Φίλος. agglutino.

Ἀνα-κολοουθία, ἢ ἑλλειψίς ἀκολοουθίας ἢ συνεύχης, παρὰ γραμ. ἀνακολοουθία λέγεται ὅταν ἡ πλοκή τῶν προηγουμένων δὲν ᾖ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν τῶν ἐπομένων, inconsequentia.

Ἀνα-κόλουθος, 2· ὁ μὴ ἔχων συνέχειαν, ἀσυνάρτητος, ἀνέμοστος, ἴδιος «τὸ ἀνακόλουθον» = ἡ ἀνακολοουθία· παρὰ γραμ. ἀνακόλουθον· πρῶτασι· λέγεται, ἢ τὸ τέλος δὲν εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν ἀρχήν, ἢ ἀσυνάρτητος, καὶ καθ' ἑαυτὸν καὶ ὅταν δὲν ἐπῆται δέ, προηγουμένου μὲν, inconsequentis· ἐπὶ ἀνακολοουθίας Διον. Ἄλ.

Ἀνα-κολπίζω· ἀνασκηκώνω τὸ φέριμά μου, συμπλέξω τοῦτο, ἀνασκουμπώνομαι· Ἀριστ. Θεσ. 1174.

Ἀνα-κολπίζω, εἰς ἀντὶ ἀνακολπίζω.

Ἀνα-κολπῶ· ἀνακολπίζω· «χιτῶνες ἀνακεκολλημένοι» ἀρχ. λεί.

Ἀνα-κορυμβῶ· α) ἐδραίνω ἐπάνω κορυμβῶν, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπιπολίζω Θεοφ. 6) ἐκ τοῦ βέθους ἐκβάλλω τι, ἐπὶ κορυμβῶν.

Ἀνα-κορῶ· πάλιν κάμνω κόρην (καὶ ἐπὶ θένδρων, φύλλα), κατὰ Σουῖδ. ἀναρῶ Λουκ. iterum como.

Ἀνα-κορῶ· κορυμβῶν κορυμβῶν μαζὴ ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναδίνω, μέσ. ἀνακορῶμαι γενοπον, succingo.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ φέρειν ἄνω, ἢ ὀπίσω 1) ἢ ἀνάληψις, (τὸ πάριμον ὀπίσω), ἢ ἀνάκτησις· νέων Διη. 18, 75, ἐν ψηφίσματι 2) ἢ ἐπ' ἀνω· Πλουτ. «ἀνακορῶν ποιεῖσθαι» = ἐπ' ἀνέρχεται Παυλ. 5, 22, 5· 3) ἢ πρόσθετος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8, 12· 4) ἢ ἀνάρωσις ἀθηνῶν· Ἰπποκρ. relatio, reportatio.

Ἀνα-κορῶ· πρὸς τὰ ἄνω φέρω, ἀναφέρω· «ἀνακορῶντων τούτων» = ἀπὸ οὗτο· τὸν Νεῖλον ἀνέπλευσαν· Ἡρ. 2, 105· «τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκορῶσι» Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 14. Μεσ. δι' ἐαυτὸν συμφέρειν, συλλέγω, συναρῶ· «χωρῶ, ἐν οἷς τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακορῶσι» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 1· «ἐπ' ἀνω, ἐκτελῶ, Πανδ. π. 4, 9, παθ. ἐπιστρέφω Πολ. 2, 96, 14· «οἱ εἰς τῆς ναυαρχίας ἀνακορῶντες» = συνθέτεις Πολ. 1, 38, 5· ἐπὶ ἀνακορῶν, πάλιν κορῶμαι Ξεν. Πλουτ. ἀνακορῶνται (ἐκ νόσου) Ἰπποκρ. (ἀγχορῶμαι Πανδ.), refero, recipio.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ πρᾶξις τοῦ ἀνακορῶναι ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κορῶ· ἢ τὸ ἀνακορῶναι, ἀνακορῶναι· ἢ ἀνοίσις Σουῖδ.

Ἀνα-κοσμέω· ἐκ νέου κοσμῶ, ἢ βιάλλω πάλιν εἰς τὰς Ἀριστ. 1.

Ἀνα-κοσμο-ποιέω· ἐκ νέου κοσμοποιῶ, δημιουργῶ κόσμον Ἐπιστ. iterum exornare.

Ἀνα-κουστέω, πύθων, ἀνηκουστέω.

Ἀνα-κουστος, 2· ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ, ἐπακουστος Ἀριστ. πύθων, ἀντὶ ἀνηκουστος.

Ἀνα-κουφίζω α) ἀναστηκύνω, αἶρω· «κάρα βυθῶν» Σοφ. Οἱ. τ. 25· «ἐαυτὸν = μεταωρίζομαι ἔξω. Ἰππ. 7, 2· 6) ἐλαφρύνω παθ. ἐλαφρύνωμαι, αἰσθάνομαι· ἐκρυπτόν ἐλαφρύν· «ἀνεκουφίσθην δέμας» Εὐρ. Ἰππ. 1392, ἀρούρη· ἡ ἀντίλω πάλιν ἐλπίδα, ἐλπίδας· λαμβάνω ἔξω. Ἐλ. 5, 2, 19, allevare, sublevaro.

Ἀνα-κούφισις, ἡ α) ἡ ἐλαφρυνσις· «κακῶν Σοφ. Οἱ. τ. 218· 6) ἡ εἰς τὰ ἄνω κίνησις, ἡ μετώφισις, allevatio.

Ἀνα-κούφισμα, τό· τὸ αὐτὸ Ἰπποκρ. sublevatio.

Ἀνακουφιστής, ὁ· ὁ ἀνακουφίζων Σχολ. Αἰσχ. Πρ. qui sublevari.

Ἀνακούω· πάλιν ἀκούω ἡ ἐπακούω· τὸ χωρὶν ὅμως τοῦ Σοφ. Ἰλ. 81, παρ' ᾧ ἀπαντᾷ εἰς ἐσφαλμένον, διότι ἀντὶ τοῦ κἀνακούσωμεν, διαρθρῶνται, καὶ ἐνακούσωμεν.

Ἀνα-κοχλάζω ἴδ' ἀνακοχχολιάζω.

Ἀνα-κραγαίνω, ἀνακραγαίνειν· ἀνακράζεν Ἦσυχ.

Ἀνακράδω καὶ

Ἀνα-κράδαινω· κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ σείω, concutio.

Ἀνα-κραδεύω· σείω, σαλεύω Ἦσυχ.

Ἀνα-κράζω· δυνατὰ κράζω, φωνάζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Σοφ. 6· ἀνέκραγον ἔξω. Ἀν. 6, 4, 22, ἀρχίζω μαχοῦν τινα λόγον Οδ. ν. 467· «τὶ Πινδ. Ν. 7, 76· συγν. παρὰ μετγν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας ἢ ἐκ τοῦ εὐθείου λέγω, φανερὰ λέγω» ἀνακραγεῖν δὴ σημαίνει καὶ τὸ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἀσκεῖν ἐπὶ τὸ βῶν τὴν φωνήν καὶ τὸ ἄλλως ἀναβοῶσαι Β. Ἀν. 15, 18, succlamare, acclamare.

Ἀνα-κράκτης, ὁ· ὁ ἀνακράζων Βασιλ. exclamator.

Ἀνα-κράσις, ἡ· ἀνάμιξις· «καὶ κοινωνία» Πλουτ.

Ἀνα-κράσθηναι, παθ. ἀορ. τοῦ ἀνακραίνουμι.

Ἀνα-κρατέω· κρατῶ ὁπίσω, ἐμποδίζω Ἐρως.

Ἀνα-κράτης· ἰσχυρὸς ἐν κεφαλῇ ἡ κατὰ κεφαλὴν ἡ παντελῶς, ὁ ἰσχυρὰν ἔχων κεφαλὴν, ὁ ἰσχυρὸς καὶ σταθερὸς Ἦσυχ.

Ἀνα-κραυγάζω· ἀνακράζω ἀργ. λεξ. vociferor.

Ἀνα-κραύγασμα, τό· ἡ μεγάλη κραυγὴ, ἀναβόησις, vociferatio.

Ἀνα-κρεῖων ἴδ' ἀνακρέων.

Ἀνα-κρέομαι· ἀρχίζω νὰ φάλλω· ἐντεῖθεν.

Ἀνα-κρέω· «εἰς σὲ ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται» = πρὸς τιμὴν σου κελεύει πᾶν πτηνόν, σὲ ὀνειρεῖται Κριναγ.

Ἀνα-κρέμαμαι· κρέμαμαι ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀπαιωροῦμαι ἢ ἐξαρθροῦμαι ἐκ τινος, παθ. τοῦ.

Ἀνα-κρεμάννυμι· κρεμῶ τι ἄνω, ἐκ τινος ἐξαρτῶ· «πασσάλην ἀγκρεμάσασα χιτῶνα» Οδ. α, 140· ἀνακρεμασθεῖς Ἦρ. 9, 122· «εἰς ἡ πρὸς τὴν ἀνεκρέμασαν» Β, 77, 95, προσάπτω, συνά-

πτω, ἐξαρθρῶ· «ἐξ ἀλλήλων τὴν δύναμιν» Πλάτ. Ἰων. 536· ἐντεῖθεν. ἐπιτείνω, ἀναπτέω ἐπὶ φόβου καὶ ἐλπίδας· «ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων» Αἰσχ. 3, 100· «ἀνακρεμάσαι πᾶσαν τὴν πίστιν εἰς τινα» = ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην θέσας εἰς τινα Πολ. 8, 21, 3, ἐπὶ ὑπονομείω, ὑποταφρῶ· «λόφους ἀνακρεμάνους μεγάλους θρύμασιν» Πλουτ. Λουκ. 39, παρὸ Δ. Σκ. 2, 6, ἀνεκρέμασε = ἀπηγγονίσθη.

Ἀνα-κρεμασμός, ὁ· τὸ κρέμασμα, ἡ ἐξάρτησις Β. Ἀν. 447, suspensio.

Ἀνα-κρεμάω· ἀνακρεμάννυμι.

Ἀνα-κρεμάννυμι· ἀνακρεμάννυμι.

Ἀνα-κρέμνημι· ἀνακρεμῶ.

Ἀνακρενόντις, α, σγ, ἐπὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀνακρέοντα.

Ἀνακρέων, ὁ (κλιτ. Ἀνάκρεον Ἀντ. Σιδ. ἀνθολ. Παλ. 7, 29)· λυρικοῦ ποιητῆς Τηέως τὴν πατρίδα ἔχοντα, περὶ τὴν 60 Ὀλ. 540 π. γ. καὶ ἀπέθανε 85 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν· τὰ νῦν σωζόμενα ἀνακρεόντια ἄσματα εἰς ἰωνικὴν διαλεκτὸν πεποιημένα· πάντα δὲ δὲν ἀποδίδονται εἰς αὐτόν, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα εἰς ἀποριμῆσις μετὰ γενετῶν.

Ἀνα-κρήμνημι· ἀνακρεμῶ, ἢ κρημνίζω Ἀππ. Μίθρ. suspendo.

Ἀνά-κρησις, ἰων. ἢ ἡ ἀνάκρησις.

Ἀν-ἀκρίδης, 2· ὁ μὴ ἀκριδῆς Εὐσταθ. Ἰλ. νου accuratus.

Ἀνα-κρίνω, μελ. ἰων· μὲ ἀκριδεῖαν ἐξετάζω (ἔρωτώ τινα ἐπανειλημμένως)· «τινὰ Πλάτ. συμπ. 20, 1, καὶ ἔρευνῶ, ἀνάκρισιν κάμνω Θουκ. 1, 95· «ὅπερ τινος Πολυδ. 8, 19, 6, ἰδίως ἐπὶ δικαστικ. πράξεων, ἐνθα ὑπονοεῖται ἡ λήξις δίκην» καὶ ἄργον ἀνέκρισιν ἦν τὸ ἐμφορητοῦσι, καὶ ἀνακρίνας εἰσέγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον» ἐντεῖθεν. παθ. φέρομαι εἰς ἀνάκρισιν Ἀντιφ. 2, α, 9· «εἰσιπὴ ἀνεκρίθησαν πρὸς τῷ ἄρχοντι ἅπαντα αἱ ἀμφοτερότητες καὶ ἔδει ἀγωνίσασθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ» δηλ. μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως ἐγγίγνεται ἡ δίκη Δημ. 48, 43, τὸ μετ. ὡς ἐνεργ. ἀνακρίνω, ἐξετάζω· «οὐδ' ἀνεκρίνατο τὴν γραφεῖν ὁ συκοφάντης» = ὅθεν ἔκαμιν ὥστε νὰ ἐξετάσθῃ πρότερον ἡ ὑπόθεσις Δημ. 21, 603, ἐπὶ διαδικάζομαι, κρισολογοῦμαι, φιλονεικῶ μετὰ τινος· «πρὸς αὐτοὺς ἀνακρινόμενος ἦως κατελάμβανε» Ἦρ. 9, 56, interrogatio.

Ἀνακρίς, ἴδος, ἡ· ὄνομα Δαυλίδος Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ.

Ἀνά-κρίσις, ἡ· ἡ ἀκριδῆς ἔρευνα καὶ ἐξέτασις Ἦρ. 3, 53, ἐν δικαστικ. πράξεσιν ἡ προανάκρισις, ἡ πρότερον ἐξέτασις, ἐν ὑπόθεσις τις ἡδύνατο νὰ γείνη κατηγορία· «αἱ ἀνακρίσεις πρὸς τῷ ἄρχοντι ἦσαν» Ἰσ. 6, 12, interrogatio.

Ἀνα-κριτικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἀνήκων, interrogatorius.

Ἀνα-κροταλίζω· ἀνακρατέω Ἀθην. 4, 129.

Ἀνα-κροτέω· κτυπῶ δυνατὰ (πρὸς ἀπόδειξιν ἀποδοχῆς), ἐπευφημῶ Ἀριστ. ἰππ. 649, καὶ μετ' αὐτ.· τὸ χεῖρε Ἀριστ. πλ. 739· «τάς χεῖρας Αἰσχ. 2, 42, applaudo.

Ἀνα-κροῦσις· παιδιαγέειδος ἐπὶ σφαίρας Ἦσυχ.

Ἀνά-κρουσις, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀποβόησις, ἐπὶ νηῶν ἐπὶ τοῦ τὴν πρῶτην κρούειν Ἦσυχ.

- τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω κωπηλάτημα, ἡ δὲ τῆς πρύμνης ὀπισθοδρομήσις Θουκ. 7, 36· ἐν τῇ μουσικῇ ἡ προανάκρουσις, ἡ προανβολή (ἡ πρώτη κρούσις) ὀργάνου, τὸ προσήμιον ὅταν ἐν τῇ μετρικῇ τῶ τῶν συλλαβῶν ἐκαστοῦ ποδὸς διὰ τῶν θακτύλων τῆς χειρὸς, retroactio, inhibitiō.
- Ἀνα-κρουστέον· δεῖ ἀνακρούειν Πλουτ. inhibendum.
- Ἀνα-κρουστικός, 3· ὁ ἀπώθων, ὁ ἀνακρούων· πλὴν γ' ἢ Πλουτ. inhibens.
- Ἀνα-κρουστός, 2· ὁ πρὸς τὰ ἄνω κερκρούμενος· -ῖματιον=πρὸς τὰ ἄνω ὑρακούμενον (ὅταν ὁ στηθὼν ᾔνε κρεμαστός καὶ οὐχὶ πλάγιος, καὶ νῦν οὕτω λέγεται).
- Ἀνα-κρούω· ὠθῶ ἢ κουνῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ με δύνανται τὸ «-ῖππον γαλινῶ» Σεν. Ἰππ. 11, 3· τὸ ζεύγος Πλουτ. συνήθ. μετ. ἀναστῆλκω τὸ πλοῖον, καὶ πλέω πρὸς τὰ ὀπίσω οὕτως, ὥστε τὸ ἐμβόλον τῆς νεῶς νῆ ᾗ ἐστοιχούμενον πρὸς τοὺς πολεμίους· ἐπὶ πρύμναν Ἡρ. 8, 48, καὶ ἐντεσθ. ὀπισθοχωρῶ ἐν καλῇ τάξει· «πρύμναν ἀνακρούεσθαι» Θουκ. (κατὰ Σχολ. ἐστὶ τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέφοντα τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ὀδῶσι φανερώς φεύγειν) μεταρ-λόγον Πλατ. Φιλ. 1 3· ἐν τῇ μουσικῇ, ὁρ-γανον προανακρούω, ἀρχίζω, προσμιμῶμαι· -ὠδῆς· Θεοκρ. 4, 31· ἐπὶ λόγου Πολ. 4, 22, ἐν-τεσθα ἀνακτεῖν καὶ τὸ «ἀνακρούου νεκταρ ἐναρμόνιον» Αντ. Σδ. 35, inhibeo.
- Ἀνα-κρύπτω· ἐπιμελῶς κρύπτω.
- Ἀν-ακρωτηρίαστος, 2· ὁ μὴ ἀκρωτηριασθείς, ἀκέραιος, σῶος Σχολ. Θουκ. integer.
- Ἀνα-κτίζομαι· α) πάλιν ἀποκτῶ, ληυθάνω πάλιν Αἰσχ. Χο. 286· ἀρχίζω, τυραννίδας Ηο. 3, 73· ἐαυτὸν=πάλιν ἐρχομαι πρὸς ἐαυτόν, συνέρχομαι· σώματα, ψυχάς, Πολυδ. ἀπο-καθιστῶ, ἐπανορθώνω· «τοὺς κεκμηκότας ὑπὸ τραυμάτων=ροσντίζω διὰ τὴν ἔστιν Διον. Ἀλ. 2, 42· τὰς ἐλαττώσεις=τὴν βλάβην ἐπανορ-θώνω Πολ. 3, 60, 87· 6) (ἔννευ αἰσθητῆς σημα-σίας τῆς ἀνὰ) κάμνω, κερδίζω· φιλον τινα, θεὸν Ἡροδ. Δημ. recupero, concillo mihi.
- Ἀν-ακτεῖς, ῥημ. τοῦ ἀνῆγω.
- Ἀνά-κτησις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀνακτίζομαι, τὸ νὰ πάρῃ τις ὀπίσω, ἢ ἡ πάλιν ἀπόκτησις τῶν δυνάμεων Ἰπποκρ. recuperatio.
- Ἀνα-κτητέος· ὅστις δύναται ἢ πρέπει νὰ ἀνακτηθῇ Φιλοστρ. recuperandus.
- Ἀνα-κτητικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνακτῇ μετγν. recuperatorius.
- Ἀνα-κτεῖω· πάλιν ἢ ἐκ νέου κτεῖω μετγν. reedifico.
- Ἀνά-κτεσις, ἡ· ἡ ἐκ νέου κτεῖσις, τὸ ξανακτε-σμον Κλ. Ἀλ. reedificatio.
- Ἀνα-κτεστής, ὁ· ὁ πάλιν κτεῖων Σχολ. Θεοκρ. reedificator.
- Ἀνα-κτετής, ὁ· λίθος πολύτιμος, ὁ καὶ γα-λακτίτης ἢ ἄνθος λεγόμενος Ορφ. λιθ. 192.
- Ἀνακτό-παις, αἰδώς, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἄνακτα πτόδας Μην.
- Ἀνακτόριος· ὁ· ἀνακτόριος.
- Ἀνακτορία, ἡ· βασιλεῖον, κράτος, δεσποτεία,

- Σουδ. Πουγ. ὡς ἐπὶ θ. ὀηλ. τοῦ ἀνακ· τὸς· Ὁδ. α, 396· «ἀνακτορία Ἰππων»=ἡ διοίκησις, ἡ ἡγεμονία, Ὁμ. Ὀν. Ἀπολ. 234.
- Ἀνακτόριον, τό, οὗς. ἀντὶ ἀνάκτορον, ὡς ἐπὶ θ. ἐνν. ἱερὸν Πουγ.
- Ἀνακτόριον, τό· 1) πόλις Ἀκαρνανίας, Κο-ρινθίων ἄποικος Θουκ. ἀρσεν. παρὰ Σοφοκλῆ· τὸ ἔθνικόν Ἀνακτορίας καὶ ἀνακτορία ἡ γῆ καὶ ἀνακτοριεύς Στ. Βοζ. 2) ἀκρωτήριον ἐν Ἀ-καρνανίᾳ.
- Ἀνακτόριος, 2· ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν ἄνακτα, δεσποτικός, βασιλικός· -5ες Ὁδ. α, 397, herilis.
- Ἀνακτορικός, 3· ὁ βασιλικός, δεσποτικός, Ἑρριμ. imperatorius.
- Ἀνακτορον, τό· ἡ κατοικία τοῦ ἀνακτος, τὸ βασιλικὸν παλάτιον, παρὰ μετγν. ἐν πληθ. συ-χνότ. ἡ κατοικία τῶν θεῶν, ὁ ναός· «ἐν θεῶ ἀνακτορίαις» Εὐρ. Ἰων 56· Διμήτρος Σιμων. ἰδίως ἐπὶ τῆς Ἐλευσινίας Διμήτρος καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντεῖος Πλουτ. Νουμ. 13, delubrum.
- Ἀνακτός, ὁ· ὁ δυνάμενος νὰ ἀναχθῇ, φερθεῖ γαυγρ.
- Ἀνακτο-τελέσται, οἱ· οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Κο-ρυθαϊκῶν μυστηρίων Ἀλ. reges sacrifici.
- Ἀνάκτωρ, ὁρος, ὁ· ὁ κύριος, ἄρχων, ἐξουσι-ατής, δεσπότης Αἰσχ. Χο. 352· πόντου Εὐρ. Ἰρ. Α. 1414, ὁ αὐτοκράτωρ παρὰ Ῥωμαίους Δίων Κ. 76, 4, dominator.
- Ἀνα-κῶσχω· μετακινῶ τὴν κύησιν, ἀπο-βάλλω τὸ ἐμβρυον Αριστ. abortum infero.
- Ἀνα-κῶκίω· ἀνακατώνω· φέρμακα Αριστ. πλ. 302, permisceo.
- Ἀνα-κυκλέω· ἀνακυκλέω Ἀππ.
- Ἀνα-κυκλῶ· περιστρέφω, κύκλῳ φέρω πά-λιν, ὀπίσω φέρω· «ἀνακύκλει δέμας»=φέρει πά-λιν τὸ σῶμά μου εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὁγὰ κατὰστασιν Εὐρ. Ὀρ. 225· «ἀνακυκλουμένη πρὸς αὐτήν»=ἐπιστρέφουσα πρὸς ἐαυτὴν Πλατ. Τιμ. 37· «ἀνακυκλεῖται εἰς τὸν συνήθη βίον»=περιεφέρετο Πλουτ. «πρὸς ἐαυτὸν τι»=ἐπανα-ληφθάνω Δουκ. Νυγρ. 6, revolvio.
- Ἀνα-κύκλησις, ἡ· ἡ ἐπιστροφή ἐν τακτικῇ περιστροφῇ, ἡ εἰς τὸ αὐτὸ σημειῖον ἐπάνοδος μετὰ κυκλωτέρῃ περιστροφῇ Πλατ. πολιτ. 269· παρὰ τὸ «περίοδος ἡ διὰ πάντων ἀνακύκλησις» Πλουτ. revolutio.
- Ἀνα-κυκλικός, ἡ· ὁ ἀνακυκλῶν, ὁ ἀναστρέ-φων, ὅτι εὐκόλῃ περιστρέφεται ἰδίως μικρὰ ποιήματα, ὅτινα καὶ ἀντιστρόφως ἀναγιγ-νόμενα ἔχουσιν ἔννοιαν Αἰων. Αλ. 33, re-volvens.
- Ἀνα-κυκλισμός, ὁ· ἡ ἀνακύκλησις, ἡ κυ-κλική περιστροφικὴ περίοδος Δ. Σικ.
- Ἀνα-κυκλώ· α) ἀνακυκλέω· 6) περικυκλώ-νω, ἢ ἀπλῶς κυκλώνω, circumcingo.
- Ἀνα-κύκλωμα, τό· ἀνακύκλωσις.
- Ἀνα-κύκλωσις, ἡ· ἀνακύκλησις Ἡρώδιαν. 4· πολιτεῖων=τῶν πολιτῶν κατάλυσις, ἡ πο-λιτικ. μεταβολή Πολυδ. circumdatio, conversio.
- Ἀνα-κυλι-οντ-ούσιος· ὁ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἀνακυκλῶν Ἀλεξίς παρ' Αἰθ. 6, 237, ἐνθα ἡδὴ ἀναγινώσκεται «ἀνακυκλῶν τ' οὐσίας».
- Ἀνα-κυλισμός, ὁ· τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω κύλι-σμα μετγν.

Ἀνα-κυλίω· πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω τι· κυλίω Λουκ. γενολίνο.

Ἀνα-κύλων, τό· μέρος βλεπέρου Πολυδ.

Ἀνα-κύμαίνω· ὑψώνω τὰ κύματα, τὰ ἐξογκώνω Τζετζ.

Ἀνα-κυμβάλλω· ὄφροι· οἱ ὄφροι· ἐκτόπων κροτοῦντες ὡς κύμαλα (πρὸς κροταλίζω)· κατ' ἄλλαν ἀρχαιότερ. γραφ. ἀνεκυμβαλόν, ὕπερ κατ' Ἑσυχ.=ἀνετρέποντο ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, παρὰ τὸ κύμαχος· πρὸς Λουκ. Ζευς. 10.

Ἀνα-κυμβάλλω· ἀνακυμβαλίζω.

Ἀνακυνδαράξῃς, ὁ· πατήρ τοῦ Σαρδαναπάλου Στραβ.

Ἀνα-κυνέω· βέγγω Ἑσυχ.

Ἀνα-κῦπόω· κύματι τινά νά ἀνακύβῃ, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ἀνατρέποι.

Ἀνα-κῦπτω· α) τὴν κεφαλὴν ἀνυρθώνω, σηκώνω ὑψηλὰ, (ὡς ποιοῦσι τὰ πτηνὰ πίνοντα)· «ἐλευθεριοῦσι ἀνέκυψε» Ἡρ. 5, 91· β) ἐξανδαλίζω· ἐκ τοῦ βάθους· τῆς θαλάσσης· ἐξέρχεται ἐξερυπώνω· «οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχθους ἀνακῦπτοντες» Πλάτ. Φαίδ. «παρὰ τοὺς ἔχθους ἀνέκυψεν» Ἀριστ. βατρ. 1066· γενικώτερος ἀνακῦνομαι, emerge, μεταφορ. ἀνακυρίζομαι, ἀνασταίνω, ἀναλαμβάνω (ἐπὶ νόσου) Ξεν. οἰκ. καὶ μετγν.

Ἀνα-κῦρίωσις, ἡ· ἡ κύρισις· ἡ βεβαίωσις· διὰ τῆς θεωρίας ἢ ὁψείας Ἰπποκρ.

Ἀνα-κυστάζω· ἀνακυρτῶ, ἀναπηδῶ Ἑσυχ. subalto.

Ἀνά-κυρτος, 2· ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἄνω κυρτωμένος μετγν.

Ἀνα-κυρτός· πρὸς τὰ ἄνω κυρτῶντος Εὐμαθ. incurvo.

Ἀνα-κωδίζεω· ἡ· ἡ εἰς κώδικας πάλιν μεταγραφὴ Ἰ. Μαλαλ. redantio in codicem.

Ἀνα-κωδωνίζω· κύματι νά κωδωνίζῃ· ῥύμβον Ἀριστ. ἀποσι. 288 παρὰ Πολυδ. ἀνακωδωνίσαν=ἀνέσσεισαν Ἑσυχ.

Ἀνα-κωκύω· δυνατὰ κλαίω Αἰσγ. Περ. 460 καὶ μετ' αὐτ. «-κυρὰς ὄρνιθας ὀξὺν φθόγγον»=κύματι ὥστε νά ἀντηγήσῃ ὁ ὄξυς καὶ πένθος φθόγγος τῆς ὀρνίθου Σοφ. Ἰων. 419.

Ἀνά-κωλος, 2· ὁ συνεσταλμένος, βραχύς· -χυνίσιος=βραχὺ μέχρι τῶν γονάτων καθικνούμενον ἱμάτιον Πλούτ.· -κίηλος=κοντὴ (κατὰ τὰ κώλα οἷον πόδας κλπ.) Δ. Σικ.

Ἀνα-κωλύω· ἐμποδίζω (πρὸς τὰ ὀπίσω σύρων) ἄργ. λεξ. arceo.

Ἀνά-κωμια, τό· τὸ χωρίον Πυθαγορ. λέξις Ἰδε Βοηχ. Φιλόλαος 174.

Ἀνα-κωμωδέω· κατὰ τὸν τρόπον τῆς κωμωδίας περιγελῶ Πλούτ. περὶ π. ἀγ.

Ἀνακῶς (κατὰ Ἀρρελάιν ἀντὶ ἀνεχώως, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀναξ, ἀνακῶς=φροντίζω, ἐπιμελητής)· «ἀνακῶς ἔχουν τινὸς»=ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω Ἡρ. 1, 24, diligenter.

Ἀνα-κωφάω· κωφόν τινα κύματι, πληρῶ τὰς ἀκοάς τινας βοῆς Σουίδ. ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. (πιθὸν ἀνακωφάω).

Ἀνα-κωχεύω, (συγγ. τῷ ἀνέχω), ἰων. καὶ ποιητ. 1) μετὰ κροτῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω κυρ. ἐπὶ πλοῖον, ἄτινα ἐν τῷ πλάγι προσορμίζονται, (ἐτακναι ὁρταλαπέντα)· «-τὰς νέας Ἡρ. 7, 168 (τὰ θόνηα στέρξαντες ἐσίλειον) καὶ

ἄνευ τοῦ ναῦς Δ. Σικ. 11, 18· γενικώτερος ἀνα-κατιζῶ· «-τὸν τόνον τῶν ὀπλων»· ἄρματα Σοφ. Ἠλ. 722, cohibeo 2) ἀμεταβ. κρατοῦμαι ὀπίσω, μένω ἡσυχος, εἰν προχωρῶ Ἡρ. 9, 13, contineo me.

Ἀνα-κωχέω· ἀνακωχεύω σπανιώτερος τύπος.

Ἀνα-κωχή, ἡ (κατ' ἀρχ. γοχη. ἀνοκωχή, ὀρθότερ. ἐσχηματισμένος· τύπος· ἐκ τοῦ ἐχω)· ἡ διακοπή, τὸ σταματίσμα, ἀναβολή, ἡ προσωρινὴ τοῦ πολέμου διακοπή· «οἱ ἀνακωχῆς γενέσθαι· τινί» Θουκ. 1, 66 παρὰ τὸ ἐνσπονδον εἶναι· Θουκ. 1, 40 καὶ συγν. (ἡ διακορὰ μετὰ τοῦ ἀνακωχῆ, καὶ ἀνοκωχῆ εἶναι κατ' Ἀμμώνιον, οἱ ἀνακωχῆ μὲν ἐστὶ· ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχωρήσεις, ἀνοκωχῆ δὲ ἀνοχῆ μακρὰ πολέμου· ἀλλὰ μέγα· τοῦδ' ἀναπόδεικτον τοῦτο), retardatio, laxamentum, induciae.

Ἀνα-κώχῃσις, ἡ· τὸ αὐτὸ μετγν.

Ἀνα-λάζομαι· πάλιν λαμβάνω μορφήν Μοσχ.

Ἀνα-λακτίζω· λακτίζω ὀπισθεν (κλωτῶ) Κλημ. Ἀλ.

Ἀν-αλᾶλᾶζω· φωνάζω δυνατὰ (ἰλαλᾶ, ἐν πολέμῳ), μέγα ἀλαλαγμὸν ποιεῶ Ξενοφ. ἐν γένει φωνάζω, ἀναβοῶ Εὐρ. ἱκετ. conclamo ante proelium.

Ἀνά-λαῖος, ὁ· περιζωμά τι μοναχῶν περὶ τοὺς ὤμους περιπλεκόμενον σταυροειδῶς ὡς σύμβολον τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως Βυζ.

Ἀνα-λαμβάνω, μελ. -λήφωμαι, παθ. παρακ. ἀνέλημα· 1) πάλιν λαμβάνω, πάλιν ἀποκτῶ· -τὴν ἀρχὴν Ἡρ. 3, 73· μετὰ τοῦ· πάλιν Πλάτ. ἐπ. 8, 352· «-πάλιν τὰ κατεργασμένα ἀναλῆψθαι» Δημ. 4, 7, μεταφορ. -λόγον· πάλιν λαμβάνω τὸν λόγον μετὰ διακοπὴν τινα Ἡρ. 5, 62· -ἐξ ἀρχῆς Πλάτ. Περ. 506· καὶ ἄνευ τοῦ, λόγον· «-ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὴ» Πλάτ. ἀπολ. 19· «ἐπ' ἀρχῆς»· πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀρχίζω Ἀριστοτ. Ἠθ. 10, 4, 1, καὶ μόνον, ἀναλαβὴ. Πλούτ. ἰδίως ἐπὶ ἀνακτῆσεως τῶν δυνατάων, ἀναρρώ-νυμι· ἀπὸ νόσου· «ἀνέστη ἐξ ἀσθενείας καὶ ἀνέλαθεν ἑαυτὸν» Δημ. 59, 58· καὶ ἄνευ τοῦ ἑαυτὸν π. γ. «ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαθεῖν» Πλάτ. πολιτ. 5, 487· «τὴν πόλιν ἐκ τῆς πρόσθεν ἀθουρίας ἀνέλαθε»=ἀνέβη-ρυνε Ξεν. Ἑλ. 6, 5, 21· -τὰς δυνάμεις=ἐνίσχυσε τὰς δυνάμεις Πολ. 3, 60· -πραγματίζας=ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ ἔλαθε τοὺς τραυματίας Θουκ. 8, 27· μεταφ. α)· -τὰς ἀμαρτίας=ἔσθαι τὰς ἀμαρ. ἐπαναρθῶν, λαμβάνειν ὀπίσω τὴν κακὴν πράξιν Σοφ. Φιλ. 1233· «τὴν προτέ-ρην κακότητα» Ἡρ. 8, 109· -τὰς κατασκευάς=ἀνανεῶμαι Θουκ. 2, 16· 6) ἐπὶ ψυχικ. καταστάσ. ἑμαυτὸν συναγεῖρω, ἐργομαι· εἰς ἑμαυτὸν Πλάτ. Λυσ. 210· -ἐκπλαγείς Ἰσοκ. 5, 22· 2) ἐμπο-δίζω, κρατῶ, σταματῶ (κυρ. ὀπίσω λαμβάνω)· -ἔππον Ξεν. Ἰππ. 3, 5· -κύνας=καλῶ ὀπίσω Ξεν. κυν. 7, 10· -νεῶς ὁρμήν Πολυδ. 16, 3, 4· 3) ὑψηλὰ λαμβάνω, λαμβάνω εἰς χεῖρας, παίρνω ἐπάνω μου· -τόξα, ὅπλα Ἡρ. 1, 78· -παίδιον=παῖρνω ἐπὶ τῶν βραχιόνων 1, 3· οὕτως· «-εἰς τὴν ναῦν Πολ. 30, 9, 8· «-βίβλον εἰς τὰς χεῖρας» Πολ. 30, 4, 14· «-εἰς μνήμην, καί, -μνήμη» διὰ τῆς μνήμης συλλαβάνω Πλάτ. νομ. IX, 864, μανθάνω τι ἀπὸ στήθεος Πλούτ.

- Ἀλγος. 20, ἐπὶ ὑποδοῦμαι λαμβάνω· «-πρόσωπον Κρέοντος Λουκ. Νινρ. «-σχῆμα δουλοπρεπεί»· λαμβάνω τὸ ἐξωτερικὸν ἐνὸς δούλου Λουκ. ἰδίως· ἐπὶ στρατιωτῶν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον μετ' ἐμπαυτοῦ λαμβάνω, πρὸ ἱστορικ. συνήθ. ἡ μετοχή· «τοὺς στρατιώτας ἀναλαμβάνω»· ἐπὶ ἱματίων ἐνδύομαι Πλουτ. Αριστ. 21· «-πὸ λεμον· ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω Πολ. 2, 46, 1. ὑποδέχομαι· φιλοφρονέω» Πλατ. ἐπ. VII, 329, παρὰ Πλουτ. μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κερδίζω τινὰ διὰ τινος· «-θῆμον ἐστίασαι καὶ θυσιᾶς» Κριστ. «-διανομαί· χρηματῶν τοὺς πολλοὺς» Περικλ. Μεσ. ἐπάνω μου λαμβάνω, ὑφίσταμαι· κινδυνον, μάχην Ἡρ. 3, 69 καὶ ἑνεργ. -δῶξαν Ξεν. Ἡερ. 2, 15· «-πόλεμον, ἀπέχθειαν Πολυδ. -ἀρχήν, δυναστείαν· παραλαμβάνω Πολυδ. καὶ «τέχνας καὶ ἐμπειρίας»· μανθάνω, recipio, suscipio, restituo.
- Ἀνα-λάμπω· ἐκβάλλω λάμψιν, ἀναφλέγομαι· «-τὰ φύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλαμβάνει» Ξεν. κυρ. 5, 1, 15, ἐπὶ πολέμου πάλιν ἐκκαίεται Πλουτ. Σουλ. -ἔσως· Ἀντ. 36· «-ἀρχὴ Δημητ. 45, ὁ αὐτὸς Πλουτ. χορτίζει τῷ ῥήματι καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀναλαμβάνω» συνέχεται, Ἡθ. 691· «καὶ βραχὺ παντελῶς ἐμπαγόντες εὐθὺς ἀναλαμβάνουσι» 2) πάλιν λάμπω Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 10, 29, ἐπὶ ἡλίου θεοσφ. relucere, resplendere.
- Ἀνα-λάττευμα, τό· τὸ πρὸς τὰ ἄνω λελαττεῦμα ἐνὸς Εἰδοταθ.
- Ἀνά-λαμψις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀναλάμπειν Πλουτ. fulgor.
- Ἀν-αλγής, μετρ. 2· α) ἀνάλγητος· πνεῦμα Βαδρ. 122, 8· β) ἀναισθητός Πλουτ.
- Ἀν-αλγησία, ἡ· ἡ πρὸς τὸν πόνον ἀναισθησία, ἐν γένει ἡ ἀπάθεια, ἀναισθησία· «θηβαίων ἀναλγησία καὶ βαρύτης» Δημ. 18, 38, stator.
- Ἀν-αλγητός, 2· ὁ ἀνευ πόνου, ὁ μὴ αἰσθανόμενος πόνον· «τὸ ἀνάλγητον»· ἡ ἐλλείψις πόνου Σοφ. Τρ. 126, συνήθ. καὶ ὁ ἀναισθητός, σκληρός, ἄπικτος Σοφ. Αἴ. 927· «τὴν ὁρῶν Λουκ. «-ἀναλγητότερον· παρήναι»· «ὀλερώτερον ἀναισθητοῦ Θεου. 3, 40, nullum dolorem sentiens, durus» 2) ὁ μὴ προξενῶν πόνον· «-πίθος ἀνάγκη» Εἰδρ. Ἰππ. qui nullum dolorem affert· ἐπὶρ. ἀναλγητός Σοφ. dure.
- Ἀν-αλγητί, ἐπὶρ. ἀναλγητός Ἰ. Χρυσ.
- Ἀν-αλθαίνω· κάμνω τι νὰ φουτρώω, νὰ αὐξήσω Νον.
- Ἀν-αλθής, 2· α) ὁ μὴ αὐξάνων, ὁ ἀδύνατος Ἀριστ. σφ. 1045· β) ὁ ἐμποδίζων τὴν αὐξήσιν, ἐπὶ τῶν ἀστέρων Ἀριστ. 333, ἀλλὰ· «ἀστέρες ἀναλθέες»· μικροὶ ἀστέρες αὐτ. 394, non crescentes.
- Ἀν-αλθέσκω· α) ἀναθάνω Ἀπολ. Ρ. 1363· β) πάλιν ἀξάνω Ὁπ. κυν. 2, 397, succresco.
- Ἀν-αλδον· ἀναυξής, ἄτροφον, non augescens.
- Ἀνα-λεαίνω· α) λεαίνω· β) πάλιν λεαίνω, ὁμαλύνω· γ) κοπανίζω, τρίβω (?).
- Ἀνα-λέγω· συλλέγω, ἀθροίζω· «ὅσπερ Ἰλ. φ. 321, ἐν τῷ τύπῳ ἀλλέζει, ἄλλεγον Ἰλ. ψ. 253, ἐν τῇσει λ. 755· κατὰ Β. Ἀν. = ἐκλέγειν. Συνηθέστ. μέσ. δι' ἑαυτὸν συλλέγω Ἡρ. 3, 130· «-πνεῦμα· ἀναπνέω, ἐπὶ συναριθμῶ, συλλογίζομαι· χροῖον Πλουτ. Λουκ. πρὸς ἑλληνα παραβάλλω Πλουτ. Λυσ. 19, ἀναγνώσκω· γράφω Διον. Ἀλ. 1, 89· τὸ παρὰ Ξεν. Ἀν. 2, 1, 17·

- «σὺ τὴν οἶσαι εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον» ὁ Κρύγερος ὁρθῶς ἐξηγεῖ, ἀθηγοῦμενον, ἀποσημειοῦμενον, παραβάλλων πρὸς τὸ ἀναγέλλω, tollō, legendo, lego.
- Ἀν-ἀλειπτός, κατὰ Β. Ἀν. 396 ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀνηλειπτός (ἡ ὁ μὴ ἀλειφθεὶς ἐκ τοῦ α, καὶ ἀλειπτός).
- Ἀν-ἀλεΐψια, ἡ· τὸ μὴ ἀλειφθεῖν, ἡ παρκαμέλῃσις ἡ ἡ ἀποχὴ τοῦτου Ἰπποκρ. (κατὰ Β. Ἀν. = ἀνηλεΐψια).
- Ἀν-ἀλειψός· ἀνάλειπτος ἡ ἀνηλειπτος Θεμιστ.
- Ἀνα-λεΐψω· σπογγίζω τι γλίσφω αὐτό· αἶμα Ἡρ. 1, 44.
- Ἀνα-λεκτα, τὰ· 1) τὰ λαΐφανα τῶν τρωτῶν ἀτινά εἰσιν ὑπὸ τὴν τρίπεζαν, τὰ ψυχία· 2) ἀνάλεκτα προσέτι καλοῦνται τὰ εἰς ἐν συνειλεγμένα ἐκλεκτά καὶ θαυροῦ εἶδους ποιημάτων μετρ. Ἀνα-λεκτέον· δεῖ ἀναλέγειν Εἰδοταθ. colligendum.
- Ἀνα-λεκτήριον, τό· τὸ συναθροιστήριον, ποιμενικὴ πύρα μετρ. collectorium.
- Ἀνα-λεκτής, ὁ· ὁ συναθροιστής, συλλογέας· ἀναλέκται· ἐκαλοῦντο ὑπὸ Ξενοκ. καὶ οἱ γραμματικοὶ, οἵτινες ἐνεκα τῆς πολλῆς ἀναγνώσεως πολλὰ ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν κατεχον μετρ. collector.
- Ἀν-αλεκτίς, ἴδος, ἡ· προσκεφάλαιον μικρὸν ἐκ βάμβακος, ὅπερ αἱ ἔχουσι· ἀνίσους τὰς ὁμοπλάτας νέαι ἔβαντο ὑπὸ τὰ φορέματα τῶν πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἐλαττωματός τῶν.
- Ἀνα-λεκτός, 2· ὁ συναθροισμένος, ἐκλεγμένος, ἡ ὁ ἄριστος ἐκλογῆς.
- Ἀν-αληθής, 2· ὁ μὴ ἀληθής, ψευδής, συνδένεται μετὰ τοῦ πανορθογ. Πλουτ. Ἀλλ. mendax· ἐπὶρ. ἀναλήθως, falso.
- Ἀνα-λημμα, τό· ὕψωμα, ἀνόρθωσις, ἐπισκευή· «τὰ ἀναλήμματα» παρὰ Διον. Ἀλ. 3, 69, καθ' ἑνικ. Δ. Σικ. 71 εἰσὶ τεύχη ὑποχωδομημένα, χρησιμεύοντα ὡς στήριγμα καὶ βάσις, substructiones· ὁ Βιτρούδιος καλεῖ τὰ ἐπὶ τοιαύτης βάσεως τεθειμένα ἡλικία ὀρολόγια ἐπίσης ἀναλήμματα, analemmata.
- Ἀνα-λημψις, ἰων. ἀντὶ ἀναλήψις Ἰπποκρ.
- Ἀνα-ληπτέον· δεῖ ἀναλαμβάνειν, assumendum.
- Ἀνα-ληπτήρ, ἴδος, ὁ· ἀγγεῖον πρὸς ἀντήλῃν ὕδατος· ἐν ὁστιάς Ἰωσήφ. κατ' ἄλλ. γράφ. καὶ ἀναλαμπτήρ, hamula.
- Ἀνα-ληπτικός, 3· ὁ ἀναψύγων, ὁ δυνάμεινον· «-παγωγὴ, φάρμακα ἱατρ. recuperatorius· ἐπὶρ. ἀναληπτικός.
- Ἀνα-ληπτρίς, ἴδος, ἡ· ταινία, ἡ ἐπίδεσμος (γυναικῶν) Γαλῆν. fasciola.
- Ἀναλῆσαι· ἀντρέψαι Ἦσυχ.
- Ἀνα-λήψις, ἡ· 1) ἡ ἀνάκτησις, τὰ πάρεσμον ὀπίσω Πλατ. Τιμ. -τῆς ἀρχῆς Πλουτ. ἐπὶ ἡ μάθησις ἡ ἡ κτήσις ἐπιστήμης Τιμ. Λοκρ. 2) ἡ ἐπανόρθωσις Θεουκ. 5, 65· ὅθεν ἡ θαρραλία, ἱασις Πολ. 3, 87, ἡ ἀνέθρωσις ἱατρ. -πόλειος· ἡ ἀποκαταστάσις, ἀνόρθωσις Πλουτ. 3) ἡ ἰδιοποίησις, ἀναγνώρισις· παιδὸς Ν. Δ. 4) ἡ εἰς οὐρανὸς τοῦ Χριστοῦ ἀνάβασις ἐκκλ. 5) ἡ ἐπαύλησις ἔρητορ.
- Ἀν-αλθής, 2· α) ἀνίατος Ἰπποκρ. β) ὁ μὴ ὠφέλιμος, ὁ μὴ πρὸς ἱατρὶν χρήσιμος· «φάρμακα

- Βίων 7, 4^ο ἐντεῖθ. ὁ ἐπικίνδυνος Κόιντ. Σμ. 9, 387 - ἀττ. Μαν. 2, 499.
- Ἄν-άλθητος, 2^ο τὸ αὐτὸ μετγν.
- Ἄν-ἀλγικίος, 2^ο ἀνόμοιος Ἦσυχ.
- Ἄν-ἀλκίω· ἀνατινίσσω, ξαναλγίζω, ξαναλγίζω ἐπὶ σίτου· «σιόμενα καὶ ἀναλκικώμενα» Πλάτ. Τιμ. 52, ἐνθα εἰς πολλοὺς κώδικας ἀπαντᾷ ἀναλκικώμενα, εἰς ἄλλους ἀνικαώμενα.
- Ἄν-ἀλκίω· ἀναλκικώ.
- Ἄν-άλιος, ὄψωρ. ἀντὶ ἀνήλιος.
- Ἄν-άλιπος, (ὄψωρ. ἀντὶ ἀνήλιπος ἐκ τοῦ ἡλίου) ἀνυπόδρατος Θεοκρ. 4, 56 (ἡ σύνθ. δὲν εἶνε ἐκ τοῦ ποδὸς καὶ ἐλίσσω).
- Ἄν-ἀλίσκω, μελ. ἀνάλωσω, ὄψωρ. ἀνῆλωσα καὶ ἀνάλωσα, παρὰκ. ἀνῆλωκα καὶ ἀνάλωκα, (οἱ ἡζυγμένοι τύποι ἀπορρίπτονται ὑπὸ τῶν ἀττικιστῶν, καίτοι καὶ οὗτοι οὐχὶ πάντες εἶνε σύμμενοι), παθ. παρὰκ. ἀνάλωμαι· καὶ ἀναλῶθην· ἀλλ' οὕτε οἱ κώδικες εἰσι πάντες σύμμενοι πρὸς τὴν προηγηθεῖσαν παρατήρησιν· διότι ἐν Πλάτ. ἀπαντῶσιν ἀνήλιωσι πολιτ. VIII, 552 ἀνῆλωσμεν ἐπ. XIII, 361, ἀνῆλωτο πολιτ. 272, ἀνῆλωσεν Ἰσ. 5, 35, ἀνῆλωκίνα· Δημ. 18^ο α) δαπανῶ, ἐξοδεύω, καταχρῶμαι, ὅτε μὲν ἀπολ. ὅτε δὲ μὲ τὴν παρασημασίαν τῆς κακῆς καὶ ψευδοῦς χρήσεως, κατασπαταλῶ, μετ' αὐτὴν «τὰ παρόντα πρὸς ἡ μὴ δεῖ» Δημ. 3, 19, ἀντιτίθεται εἰς τὸ λαμβάνει Δημ. 18, 82^ο «πάντα τρώσκει ὡς μέσον διαβέτοι, μετέργουα 22, 208, ὅτε δὲ τῇ προσήκῃ τοῦ σκοποῦ» εἰς τι· Πλάτ. «τὸν τοῦ πράττειν καιρὸν εἰς τὸ παρασκευάζεσθαι» Δημ. 4, 37^ο 2) ἐντεῖθ. καταδιδράσκω, κατατρέφω, ἀφανίζω, φθείρω, φονεύω Ἀισχ. Ἄγ. 556^ο· γένος· Πλάτ. -δόξαν αὐτόθ. 3) ἀποτίνω, μισθῶν δίδω· «τί τινα» Δημοσθ. improbo.
- Ἄν-άλιστος, 2^ο ἀνάλατος Πλούτ. (ω-ω).
- Ἄν-ἀλκίω· ἀναλίσγω Ἰωσήφ.
- Ἄν-ἀλκίος, ἡ, ἐπ. -ίη· ἡ ἑλλειψὶς ἀλκῆς, ἀδυναμία, παρ' Ὁμήρ. μόνον πληθ. ἡ δειλία, ἀνάνδρεια· ἀναλκίηρος· ἀμεινότης· Ἠλ. 7, 74^ο· ἀναλκίην ἐλάφον εἶλον· «τὰς δειλὰς ἐλάφους» Ὀππ. Ἄλ. 587, timiditas ignavia.
- Ἄν-ἀλκῆς, 2^ο ἀνάνδρος, ἀσθενής· Ἰπποκρ.
- Ἄν-ἀλκίς, μετγν. ἡ, τύπος ἀμύβ. ἀντὶ ἀνάλκεια.
- Ἄν-ἀλκίς, ἴδος, ὁ, ἡ (ἀλκῆ), αἰτ. ἀνάλκεια καὶ ἀναλκίην· ὁ ἀνευ ἰσχύος ἀδύνατος, δειλός· παρὰ τὸ ἀπτόλεμος· Ἠλ. 6, 201^ο· φέρεται ο, 62, καὶ Μαν. 3, 160, imbellis, ignavus.
- Ἄν-ἀλλάγμα, τό· ἡ μεταλλαγῆ, ἀλλαξία (πλῆθ. ἀντὶ ἀντάλλαγμα), permutatio.
- Ἄν-ἀλλάκτος, 2^ο ὁ μὴ μεταβλητός, ἀμετάβλητος Ὀρφ. immutabilis.
- Ἄν-ἀλλ-ηγόρητος, 2^ο ὁ ἀνευ ἀλληγορίας Εὐσταθ. sine allegoria dictus.
- Ἄν-ἀλλοίωτος, 2^ο ὁ μὴ παθὼν ἢ ὁ μὴ ἐπιδεδιχόμενος ἀλλοίωσιν, ἀμετάβλητος· Πλούτ. ἐπὶ ἀναλλοιώτως Διογ. Α. immutabilis.
- Ἄν-ἀλλος, ὁ· ἄλλος, διαφορετικὸς Εὐσταθ.
- Ἄν-ἀλλομαι· ἐπάνω πηδῶ· ἐπ' ὄψους, ἐπὶ Ἰππον Ξεν. Ἰππ. 8, 3, ὄψωρ. 1 ἀνῆλωτο Ἀριστ. Ἄγ. 641, ὄψωρ. 6 ἀναλόμενος Διον. Ἄλ. 8, 54, exultat.
- Ἄν-ἀλμα, τό· ἡ μὴ ἀλαφρότης Θεοφρ.

- Ἄν-αλμος, 2^ο ἀνάλατος Ξεν. οἶκ. non salus.
- Ἄν-ἀλμυρος· τὸ αὐτὸ οὐχὶ ἀλμυρός Γαλην.
- Ἄν-α-λογάθην, ἐπὶ ἀναλόγως ἀργ. λεξ.
- Ἄν-α-λογέων, τό· τὸπος ἐν ᾧ συλλάττονται τὰ κατὰστιχα, καὶ ἀναγνωσθήσονται Πολυδ. καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐνθα ἀκομῶσαι τὰ βιβλία, ὅπερ καὶ ἀναλόγιον καλεῖται, pulpitum.
- Ἄν-α-λογέω· λόγον, ἢ ἀναλογίαν πρὸς τι, ἢ ὁμοιότητα ἔχω, εἰμαι ἀνάλογος μετγν. proportionis responseo.
- Ἄν-α-λογητέον· δεῖ ἀναλογεῖν Ἀριστ.
- Ἄν-α-λογητικός, 3^ο ὁ εἰς τὴν ἀναλογίαν ἀνήκων, ὁ κρίνων κατ' ἀναλογίαν, ἡ περὶ ταύτην ἀπολογούμενος Διογ. Α. 1, 17, proportionabilis.
- Ἄν-α-λογία, ἡ· ἡ ἀνάλογος σχέσις, ἡ μεταξὺ δύο ποσῶν ὁμοιότης (κατὰ σύγκρισιν ἐξεταζομένην), ἡ συμμετρία Πλάτ. proportio.
- Ἄν-α-λογίζομαι· κατ' ἐμαυτὸν λογιζομαι, λογαριάζω, συγκεφαλαιῶ, συλλεκαίνω· «τὰ ὠμολογημένα Πλάτ. Πρωτ. -τούς τόκους· κατ' ὄνομα· ὄνομαστὶ ἀπαριθμῶ Στρατ. παρ' Ἀθην. 9, 382 Ἐντεῖθ. σκέπτομαι, διαλογίζομαι, (ἡ ξανασυλλογίζομαι) παρὰ τὸ -σκοπεῖν Πλάτ. Κριτ. καὶ «ἀναλογίζομένη ἐν αὐτῇ τὰ γεγονότα πρὸς τὰ μέλλοντα» = τὰ παρελθόντα πρὸς τὰ μέλλοντα συγκρίνονσα, ὅπως κρίνη περὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Θεαιτ. ὁμοίως καὶ παρὰ μετγν. ὁ Ξεν. ἀπομν. 2, 1, ἡ γρηται αὐτῶ καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τὸν, reputo.
- Ἄν-α-λογίζω· ἀναλογίζομαι Φίλων.
- Ἄν-α-λογικός, 3^ο ὁ κατ' ἀναλογίαν, ἀνάλογος Πλούτ. proportionabilis· ἐπὶ ἀναλογικῶς Γρ. Νυσ.
- Ἄν-α-λόγιον, τό· ἀναλογεῖον.
- Ἄν-α-λόγισμα, τό· ἡ παραβολὴ πράγματός τινος πρὸς ἕτερον πρὸς εἰρεσίαν τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν σχέσεως, ἡ σύγκρισις Πλάτ. Θεαιτ. collatio.
- Ἄν-α-λογισμός, ὁ· ὁ συλλογισμός, ἡ σκέψις Θουκ. 3, 36, καὶ ἡ ἐν τούτῳ βραχυζομένη γνώμη ἀπόφασις Ξεν. Ἐλ. παρὰ Δημ. 18, 106^ο· «κατ' ἀναλογισμὸν» κατ' ἀναλογίαν, recordatio.
- Ἄν-α-λογιστέον· δεῖ ἀναλογίζεσθαι Διογ. Α. considerandum.
- Ἄν-α-λογιστικός, 3^ο ὁ εἰς τὴν ἀναλογίαν ἀνήκων· «γραμματικοὶ ἀναλογιστικοί» = γραμματικοὶ διδάσκοντες τὴν ἀναλογίαν Σεξτ. Εἰμπ. computans.
- Ἄν-α-λόγος, 2^ο ὁ ἔχων ἀναλογίαν ἢ ὁμοιότητα ἢ σχέσιν πρὸς ἄλλο τι, ὁ σύμμετρος· «ἀνάλογα καὶ σύμμετρα» Πλάτ. Τιμ. 69^ο ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. συνηθέστερ. «τὸ ἀνάλογον» = ἀναλογία, consentaneus.
- Ἄν-α-λογούντως· ἀναλόγως Ἐπιγρ.
- Ἄν-α-λογόοι· ζωγραφίζω διὰ λόγῃς Ἰωαν. Λαυρεντ. lanciaolis pingo.
- Ἄν-α-λόγως, ἐπὶ κατ' ἀναλογίαν Λουκ.
- Ἄν-α-λοκίζω· ἀνασπίζω Ἦσυχ. discindo.
- Ἄν-ἀλος, 2^ο α) ἀνάλατος· ἄριστος Ἀριστοτ. προβλ. 21, 5^ο 6) ὁ μὴ ἀλατίζων Ν. Δ.
- Ἀναλόω· ῥίξικ. τόπος τοῦ ἀναλίσκω· ἀνα-λοτ-Ἀισχ. Ἐπτ. 975^ο ἀνηλόντων = ἐφόνευσαν ἐ-αυτοὺς Θουκ. 3, 81^ο ἀνάλουν 8, 45^ο ἀναλουν Ἀ-ριστοτ. ἀποσιπ. «τὴ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμενα» Ξεν. Ἰερ. 11, 1.

- Ἄν-αλτος, 2 (ἔλθω)· ἀγόραστος· - γαστήρ Ὀδ. ρ, 228, ἐπὶ ἐπαιτῶν σ, 114, inexplebilis.
- Ἄν-αλτος (ἔλς)· ἀνάλατος ἐπὶ φαγητῶν Ἰπποκρ.
- Ἄνα-λυγμός, ὁ· λυγμός Ψευχ.
- Ἄνα-λύξω· λυγαίνω, κλαίω μὲ λυγμὸν (κακομαμένω τῷ πνεύματι· κλαίω Φιλ. Σουίδ.) Κοίντ. Σμ. 14, 281, ἔθρα καὶ ἡ διαφ. γραφ. ἀνωλύ-ζεςκε, singultio.
- Ἄνα-λύσιμος, ὁ· ὁ δυνάμενος νὰ ἀναλυθῇ Κωνστ. Μαν. qui relexi potest.
- Ἄνα-λύσις, ἡ 1) ἡ διάλυσις, ἄρσις ἡ κατά-λυσις· κακῶν=ἡ ἀπαλλαγὴ Σοφ. Ἠλ. 140· 2) ἡ λύσις δυσκολίας τινὸς Πλουτ. Ρωμ. 12, ἡ ἀπόκρισις μίας ἐρωτήσεως. παρὰ τοῖς φιλοσό-φοις καὶ μαθηματικοῖς ἀντιθ. τῷ σύνθεσις, ἡ ἀνά-λυσις εἰς τὰς ἀπλὰς ἐνοίας, ἡ στοιχεῖα Ἀρι-στοτ. Ἠθ. 3, 3, (ἐν Ν Δ. ὁ θάνατος), requies.
- Ἄνα-λύτης, ἄρσις, ὁ· ὁ ἀναλύων, ἡ διαλύων ἐ-λευθερώων, ἀπαλλάττων· δόμων Λισχ. Χο. 158, liberator.
- Ἄνα-λύτης, ὁ· ἀναλυτὴρ, ἰδίως ὁ λύων τὰ μάγιστα Πολυδ.
- Ἄνα-λυτικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἀνάλυσιν ἀνήκων, ἡ ὁ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεύς· παρὰ φιλοσοφ. καὶ μαθημ. resolutorius.
- Ἄνα-λύσις, ἰων. καὶ Ὀμηρ. ἀλλόως 1) πάλιν λύω, ξαναλύω, ὁ τίητα θερμάνων, ἡ θρασημένον· ἰστών Ὀδ. 6, 105, τὶ σινημένον λύω· - προσηνεία Ὀδ. α, 178 καὶ ἐν ταῖς ἐκ τῶν θερμῶν ἐλευ-θερώων· «ἐμὲ δ' ἐκ θερμῶν ἀνέλυσαν» Ὀδ. μ, 200· «ἀνέλυσατο χαίτην» Διοσκ. 15· «ἀνὰ δ' ἐ-λυσαν οὐφθαλμόν»=ἐλυσε τὸν ὀφθ. τοῦ σκότους τοῦ θανάτου κατεληγμένον οὐφθαλμόν, δηλ. τῷ ἔδωκε τὴν ζωὴν Πινδ. Ν. 10, 90, ἐν γένει σώζω. Ἐν τῇ νεωτερικῇ γλῶσση μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἄγκυ-ραν=αἰώω ἡ ἀναστῆναι τὴν ἄγκυραν (σηκώνω), ἀποσπᾶν καὶ γενικώτερον. καὶ ἐπὶ ξηρᾶς ἐπὶ στρατοῦ ἀπέρχομαι, ἀναξέγγυμι, ἔξορμω· «ἀνέ-λυσαν ἐκ τῶν τόπων» Πολ. 2, 32· «ἀνέλυε τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἐν ἧσπερ ἦκε» 4, 68· 2) ἀκυρῶ, καταρῶν, νόνημι· ἡ μεταβάλλω (συνθέσθ. καταλύω) Πλουτ. Φίλαμ. 19, ἀναλύσασθαι εἶνε παθ. Ξεν. Ἑλ. 7, 5, 15· «ἀναστῆς ἀναλύε-σθαι»=ἐλθεῖν, θεραπεύειν, ἐπανορθοῦν Δημ. 14, 34· 3) λύω δυσκολίας, εἰς ἐρωτήσεις ἀποκρίνω-μαι ἰδίως ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. ἔτι καὶ γεωμετρι-κὰ προβλήματα λύω Πλουτ. (ὁ εἶνε βραχὺ καὶ ἐν παρακ. καὶ παθ. ἄρ. μακρὸν δὲ εἰς τοὺς ὁμηρ. τύπους· ἀλλόως καὶ ἀλλόουσα καὶ ἀλλόουσα καὶ παρ' Ἀπολ. Ρ. 4, 150, ἀνέλυτο) 4) ἀμεταβ. α) ἐπιστρέφω 6) ἀποθνήσκω Ν. Δ. resolino.
- Ἄν-αλφά-θητος, 2· ὁ μήτε τὸ ἐλφάθητον γι-νώσκων, ὁ ὅπως διόλου ἀμαθής Ἐπιγρ. ἀδ. 522.
- Ἄν-άλωκα, παρακ. τοῦ ἀναλίσκω.
- Ἄν-άλωμα, τό· τὸ ἐξοδὸν Λισχ. Ἰκετ. «ἀναλώ-ματα εἰς σῖτα» Δημ. 27, 20· «ἀναλ. φέρειν»=τὰ ἐξοδα φέρειν Πλατ. πολιτ. 298· - πυρὸς=ἀρ-παγὴ τοῦ πυρὸς καταφλέγεσθαι Ἠλιοδ. impensa.
- Ἄν-άλωσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλίσκω, ἐξό-δωσις, δαπάνη θεογν.
- Ἄν-αλωτής, ὅστις πρέπει νὰ ἀναλωθῇ Ἀριστ. insumendus.

- Ἄν-αλωτής, ὁ· ὁ ἀναλίσκων, ἐξοδεύων Πλατ. consumptor.
- Ἄν-αλωτικός, 3· ὁ ἀναλίσκων, ὁ δαπάνης προσηνὸν ἀντιθ. τῷ χρηματιστικός· - ἡδοναί Πλατ. ἐπιθυμῖαι αὐτ. consumptivus.
- Ἄν-άλωτος, 2· α) ὁ μὴ ἀλωθεῖς, ἀκυρεῦτος, ἀκατανίκητος· - Σάρδιες, ταίρος, Ἠρ. 1, 84, 8, 51· 6) ἀδωροδόκητος, ἀδιέφθορος· «ὁπὸ χρημάτων» Πλουτ. Λοκ. 30, non caplus in- victus (— — —).
- Ἄνα-λωφάω· πάλιν ἀναπαύομαι μετγν.
- Ἄνα-μαίμαξω· κινεῖμαι μανιωδῶς, μαίνομαι, ἐξαγριζόμεναι μόνον Ὀμηρ. «ὡς δ' ἀναμαίμαξαι βαθεῖ ἄγκυα πῶρ»=μαίνεται, perfuro.
- Ἄνα-μαγγανεύω· μαγγανείας μεταχειρίζομαι Γεωρ. Πιστῶδ. praesigiis ator.
- Ἄνα-μαλάσσω· πάλιν μαλάζω Γαλην. remollio.
- Ἄνα-μανθάνω· πάλιν ἐκ νέου μανθάνω, ἐξε-ρευνῶ, ἐξευρίσκω Ἠρ. 9, 101 καὶ μετγν. per- contor, denuo discor.
- Ἄνα-μαντεύομαι· μαντεύομαι καὶ πάλιν, ἀναίρω χρησμόν, καθιστῶ ἄκυρον τὸν πρῶτον Δίων Κ. iterum oraculum consulto.
- Ἄνα-μάξωτος, 2· τόπος· μὴ πορεύσιμος δι' ἀμαξῶν· γῆ Ἠρ. 2, 108, plaustus, impervius.
- Ἄν-ἀμαξίς, ἡ· ἡ ἀπόδιψις Ὀμηρ. expressio.
- Ἄνα-μαρμαίρω· κάμνω νὰ λάμψῃ, ἀνάπτω πῶρ Ἀπολ. Ρ. 3, 1300· 2δ' ἀναμορμύω.
- Ἄν-αμαρτής, 2· ὁ μὴ ἀμαρτήσας Ἠσυχ.
- Ἄν-αμαρτησία, ἡ· ἡ ἐλλείψις ἀμαρτίας, ἀθω-ότης μετγν.
- Ἄν-ἀμαρτητός, 2· ὁ μὴ ἀμαρτήσας· τινὶ Ἠρ. 5, 39 καὶ, πρὸς τινά Δημ. 23, 125, ὅστις δὲν εἶνε αἷτιος· «πόλις ἀναμ. τῶν προτέρων καὶ νῦν ἐστειώτων» Δημ. 1, 153, ἀλλά· - συμφορὰ=ἀναξία, ἀναξιοπαθής Ἀντιρ. 3, 6, 11, ἐπὶ ὁ ἐλεύθερος, πλάνης σφάλματος Πλατ. Θεαιτ. 146, ἀντιθ. εἰς τὰ· «οἷοί τι ἀμαρτεῖν» πολιτ. 1, 339, ὅθεν ἀλάνθαστος, ἀδιέπταστος, μὴ δυ-νάμενος νὰ ἀμαρτήσῃ, νὰ σφάλῃ ἀμετάτρε-πιος· τῆς Ξεν. Κυρ. 8, 7, innocens, non aberrans.
- Ἄναμαρτητός, ἐπίρ. χωρὶς νὰ σφάλῃ, ἀλαν-θόστος Ξεν. ἀπορν.
- Ἄν-αμαρτο-επίης, 2· ὁ μὴ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀμαρτάνων, ἀψευδής Διον. Ἀρ. qui verbis non peccat.
- Ἄνα-μαρτυρέω· μαρτυρῶ Βασίλ. Σιλ. testor.
- Ἄνα-μαρυχάομαι· ἀνακηρυχάομαι Ἀθην. 9, 390.
- Ἄνα-μασάομαι· πάλιν μασῶ, ξαναμαῶ μετγν. «μῶλις τὸ πρᾶγμα ἔγγυσαν ἀναμασώ-μενοι» Ἀριστ. Σφ. 783, ὅθεν ξανασυλλογίζομαι, ξαναστοχάζομαι, iterum masado.
- Ἄνα-μασσάομαι, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ.
- Ἄνα-μάσσω, ἀττ. - ἀττω· 1) ἀποσπογγίζω, ἀποσπῶν, ἐπαλείφω· «ἔργον σὴ κεφαλῇ ἀνα-μάξεις»=θέλεις ἀντιδῶσαι τὴν τιμωρίαν (θέλεις πληρώσει ταύτην) διὰ τῆς κεφαλῆς σου=θέλει πῖσις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου· «ἀπέδειξαν ἀναμά-ζεσθαι» Πλουτ. abluo· 2) ἐπιγρίω, καταρυ-παίνω, μολύνω· «τῷ πρωτόπῳ τοῦ ἀμάρτα

ἀναματτομένη» Πλουτ. Ἀντ. 78· 3) ἀναπο-
πύω ἐπὶ τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν, μορφήν τινα
εἰς πλὴν ἢ εἰς κηρὸν ἀπομαρτυροῦμαι, εἰκάζω, ὡς
ἐπὶ τῷ πλείστῳ μέσῳ. Πλατ. Τιμ. πρῶ. ἐκμάσσω,
exprimo· 4) ἀνακατώνω τι μετὰ τὰς χειρὰς, μα-
λάσσω, ἢ ξυρῶννω, ἀνασυρῶ.

Ἀνα-μαστεύω· μετ' ἐπιμελείας τι ἀναρυνῶ,
ἀνιχνεύω ἀρχ. λεξ. anquiro.

Ἀνα-μασγᾶλ· στήρ, ἥρως, ὁ· περιέδωμος (εἰ-
δος βραχυλόλου) ὁλόγον κάτωθεν τῆς μασγᾶλης,
εἶδος γυναικείου κόσμου Πολυδ. 5, 100.

Ἀνα-μαστος, 2· ὁ ἀνευ ὕδατος, ὁ μὴ ἔχων
νῆμα· νήσος Ἐπιγρ. παρὰ Πλουτ. περὶ κακ.
Ἡροδ. (—) fluentis carens.

Ἀνα-μάχομαι, ἀποθ. μετ. ἀπορ. ἀνα-
μαχέσθαι· πάλιν μάχομαι, ἀρχίζω πάλιν
την μάχην Ἡρ. 5, 121, μετὰ τῆς παρασημασίας
διὰ δευτέρως μάχης ἐξισῶ τὴν προτέραν ἦταν
Ξεν. Κυρ. 3, 1, 20· ἀνταῖο· τὴν περιπέτειαν
Πολυδ. — τὸ ἐλάττωμα Δ. Σικ. ἐν γένει ἀντι-
καθιστῶ· «ἡ φύσις τῶν πλῆθει τὴν φθορὰν ἀνα-
μαχ·» (δηλ. ἀντικαθιστῶ τὴν ἀπολείαν ἀναμα-
χουμένη) Ἀριστ. — λόγον = ἐκ νέου ἀντικείμεν, ἐναν-
τιοῦμαι Πλατ. Φαιδ. 80, demio impugno.

Ἀνα-ἰμῶστος, 2· ὁ μὴ ἀναδύσας· ἰππος
= ὁ ἀνευ ἰππέως ἀκαθάραις, ἀδάμαστος πό-
λος Ξεν. Κυρ. 4, 5, 46, sessoris expertus.

Ἀνα-ἰμελητος, 2· ἀνάρκτος συνήθ. τότε ἀντὶ
ἀνίμελου Σχολ. Θεοκρ.

Ἀνα-μέλιπα· ψάλλω ἢ ἐξίργω ὠδῆς· «ἀνα-
μέλιπα ἀοιδῶν» Θεοκρ. ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω·
Βίκων Ἀνακρ. canto.

Ἀνα-μελῶδός· ἄδω μετὰ μέλους ἐκκλ. capo.

Ἀνα-μεμιγμένως, ἐπὶ ἀνάμικτα, ἀναμίξ
ἀρχ. λεξ. mixtum.

Ἀνα-μενητέον· δεῖ ἀναμένειν Ἀλκ. Ταντ.
expectandum.

Ἀνα-μεμίχεται, ἰων. γ'. πληθ. προσ. πα-
ρακ. τοῦ ἀναμίγναι.

Ἀνα-μένω· α) προσμένω· «ἦν δὲ τιν» Οδ. τ.
312· νόκτα Ἡρ. 7, 42· «οὐκ ἀναμένουσιν ἑως
ἀν' ἡλικίαν ἔγῃς» Πλατ. Λυσ. μετ' αὐτ. καὶ ἀπα-
ρεια· «οὐκ ἀνέμενεν ἡμέραν γενέσθαι» Θεοκρ. 4,
135· «μὴ ἀναμένωμεν ἄλλους ἐφ' ἡμᾶς ἐλ-
θεῖν» Ξεν. Ἀν. ἔτι ἀναβάλλω· «ἀναμένειν τὸ
πορεύεσθαι τὰ ἐπιτήδεα» Ξεν. Κυρ. 6) ἐγκαρ-
τερῶ, ὑπομένω· «κακουργίας Δημ. 24, 94· «φρα-
σάνου τομάς» Εὐρ. Ὀρ. 1099· ἔτι ἐπιμένω
Ἰσοκρ. παρὰ δὲ μετγν. οὐχ' ἐχρηστον, expecto.

Ἀνα-μερίσασθαι, κατὰ μοῖραν ἀντὶ ἀναδι-
νασθαι, διαμερίζω.

Ἀνα-μερίσμος, ὁ· ἡ διαμερίσσις, διαίρεσις
Πινδ. divisio.

Ἀνά-μεστος, 2· ὁ ἐν τῇ μέσῃ τῆς χώρης (ση-
ρᾶς), ἀντιθ. τῷ ἐπὶ ποταμῷ Ἡρ. 2, 108, ἀνα-
μεστον, ἔμεινον γραπτέον χειρῶν ἀνέμενον, medius.

Ἀνά-μεστος, 2 (ἡλ. ἀναμέστη Εὐπολ. ἐν
σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 790)· πεπληρωμένος, γεμᾶ-
τος· «ἔχθρας πατρικῆς» Δημ. 25, 32, plenus.

Ἀνα-μεστώω· κἄμνω πλήρη, γεμίζω· «ἡ πό-
λις ὑπὸ γραμματέων» (κατὰ Βέρκιον ὑπαγραμμά-
τεων) ἀναμεστώθη Ἀριστ. Βατρ. 1082, repleo.

Ἀνα-μεταξύ· ἐν τῷ μεταξύ Σχολ. Θεοκρ.
4, 118.

Ἀνα-μετεωρίζομαι· εἶμαι μετέωρος Σχολ.
Ἀριστ. sum sublimis.

Ἀνα-μετρέω· α) ἀκόμη ἄλλην μίαν φοράν με-
τρῶ, ἔξαμετρον· ἐντεῦθ' ἔξαμετρον· Χάρμ.
ὁδ. 06. μ, 128. Μετ. πάλιν ἀναφέρει, μνῆσιν
ποιεῖται· «παλαιὰν μνήμην» Εὐρ. Ἰων. 250·
«τὰ ἄσκητα» = κατὰ τὸν ὅρον, διηγεῖται Πλουτ.

Περικλ. 6) ἀκριδῶς μετρῶ· γ' ὥρην Ἡρ. 2, 109,
μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ διανεμεῖν Ἀριστ. νεο.
204· γ) ἀποδίδω, ἀπονέμω· «δάκρυ Εὐρ. Ἰφ. Τ.
316, remetto.

Ἀνα-μετρούς, 2· ἄμετρος ἀρχ. λεξ. immensus
(ἐσφαλμ.).

Ἀνα-μέτρησις, ἡ ἢ ἔξαμετρησις, ἡ ἢ ἀκρι-
δῆς μέτρησις· γ' ἡ Στρατ. μεταφ. ἡ τμήσις·
= εὐδαιμονίας Πλουτ.

Ἀνα-μετρητής, ὁ· ὁ ἀναμετρῶν Φωτ. mentor.

Ἀνα-μηλόω· ἐφετάω ἀκριδῶς διὰ τῆς μήλης
(χειρουργ. ἐργαλείου) Ὀμ. Ἰγν. Ἐρ. 41.

Ἀνα-μηρδύσσομαι· πάλιν μασῶ Λουκ. ru-
misor.

Ἀνα-μηρδύσις, ἡ ἢ ἀναμάσσις μετγν. ru-
minatio.

Ἀνα-μηρδύομαι· ἔξαναυλίξω (κλωστήν κλπ.)
Πλουτ.

Ἀνα-μήρσις, ἡ ἢ ἔξαναυλίξις (κλωστής)
Βασιλ.

Ἀνα-μηγᾶνῶμαι· νέας μηχανὰς μεταχειρί-
ζομαι, δοκιμάζω, rursum machinor.

Ἀνά-μιγναι, μόνον ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ ἀμμιγα·
ἀναμίξ, ἀνακατωμένα, ἀνάμιγτα· τινὶ Ἀπολ.
P. 1, 573, καὶ τινὸς Συμμ. Θηδ. 2, mixtum.

Ἀνά-μιγδα· τὸ αὐτὸ Συμμ. Τρ. 216.

Ἀναμίγδην, ἐπὶ ἀναμειγμένως.

Ἀναμίγη, ἡ ἢ ἀνάμιξις Σχολ. Δισχυλ. per-
mixtio.

Ἀνα-μίγναι, καὶ ἀναμινῶ, ἀναμίγω διορ.
καὶ ἐπ. μετ. ἀμμιγᾶ· α) ἀνακατώνω· «πάντες
ἀναμειγμένοι» (δηλ. ἀνευ διαφοράς) Σοφ. Πλ.
705· 6) ἐνώνω· ἐνταυτῷ Πλατ. Λυσ. 206· «ἐν
μέσσις Ἑλλήνων» Ξεν. Μεσ. συνανατρέφωμαι,
συγγίγνομαι, συναλλάττομαι Πλουτ. Νουμ.
admisceo.

Ἀνα-μικτός· 3· ὁ ἀναμειγμένος Ἀλέξ. Τραλ.
permixtus.

Ἀνά-μικτος, 2· ὁ μὴ μεμιγμένος Ὀριγ. in-
commixtus.

Ἀν-αμίλλητος, 2· ἀφιλονεικτος ἀρχ. λεξ.
non contentiosus.

Ἀνα-μιμέομαι· μιμοῦμαι Πλουτ. ἡθ. imitor.

Ἀνα-μινθήσκω· ἐνθυμίζω εἰς τινὰ τι, εἰς τὴν
μνήμην τινὸς φέρω, μετὰ διπλ. αἰτ. — τινὰ τι·
«ἀνέμνησάς με πάντα» Οδ. γ. 211· «ἐγὼ ἀγνώτ'
ἀναμνήσω νιν» Σοφ. Οἰ. τ. 1133, καὶ ἐν τῷ
πεζῷ· «ὅμᾳς τὰ γενόμενα» Ἀνδοκ. 1, 31· καὶ
πρῶ. «ἀναμνησθεῖς τὰς προαιρέσεις» Ἰσοκ. 1, 9.

καὶ μεσ. — τοῦ βίους Δισχ. 1, 595· συνήθ. μετ'
αἰτ. καὶ γεν. τινὰ τινος Εὐρ. Ἀλκ. 1045· «Γορ-
γίου με ὁ λόγος ἀναμνησκει» Πλατ. συμμ. 198,
ἐν ἀντων. μετ' αἰτ. ἀλλ' οὐχ' ἦτον καὶ μετὰ
γεν. «ὦν ὅμᾳς ἀναμ·» Πλατ. Μενειξ. 246·

πρῶ. ἀναμνησκούμαι, ἐνθυμοῦμαι, εἰς τὴν μνή-
μην μου ἐπαναφέρω· τινὸς Ἡρ. 2, 151, σπα-
νίως τί, περὶ τι Πλατ. καὶ ἐπομ. ὅτι Θεοκρ.

2. 89, καὶ μετοχ. «ἀετὸν ἀνεμνήσκτο ἑαυτῷ δεξιὸν φεγγόμενον» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 23. «ὡς ἀναμνήσθω πίων» Εὐρ. Κυκλ. 152, in memoriam redco.
- Ἀνα-μῖμνω· ἀναμνέω· ἀλλήλους Ἰλ. λ, 171, ἀμειβ. ἐμνέω, ἐγκαρτερῶ Ἰλ. π, 363, maneo.
- Ἀνα-μῖνυρίζω· τρετίζω, μὲ λεπτήν φωνήν καὶ τρέμουνταν τραγουδῶ Ἀθην. parva, seu, querula voce cantillo.
- Ἀνα-μῖνυρομαι· ἀναμνυρίζω Θεοφιλ.
- Ἀνα-μῖξ, ἐπὶρ. ἀνάμικτα Ἠρ. 1, 103, permixtum.
- Ἀνά-μῖξις, ἡ· τὸ ἀνακάτωμα, ἡ ἐπιμῖξις Πλουτ. permixtio.
- Ἀναμῖς, ἴδος ὁ· ποταμὸς Καρυανίας Ἀρριαν.
- Ἀνα-μίσγω, ἰων. καὶ ποιεῖ ἀναμίσγνυμι Ὀμηρ. Μεσ. ἀναστρέφομαι, συνδιατρέφω Ἠρ. 1, 199.
- Ἀνα-μισθαρνέω· ὑπηρετῶ πάλιν ἐπὶ μισθῷ Πλουτ. mercedem capio.
- Ἀνα-μισθόω· ἐκ νέου μισθώνω (ἔξαννοικιάζω) Ἠρ. κλ. loco.
- Ἀν-αμμα, τό· ὁ, τι εἶνε ἀναμμένον, ἡ ὄψις Πλουτ.
- Ἀν-ἀμμάτος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἄμμα (κόμπον) ἡ δέσιν Ξεν. κυν. vinculo carens.
- Ἀνα-μμένος, ἀντὶ ἀνημμένος παρακ. τοῦ ἀνάπτω.
- Ἀνα-μνάσμαι, ἄχρηστ. τύπος τοῦ ἀναμνήσκω.
- Ἀνά-μνησις, ἡ· ἐνθύμησις, ἔξαννθύμησις Πλατ. Φαιδ. καὶ ἡ μνήμη Πλουτ. reminiscencia («ἀνιμνήσις ἐστι μνήμη ἀπολομένης ὑπὸ λήθης ἀνάκτησις» γλῶσσ).
- Ἀνα-μνηστέον· δεῖ ἀναμνήσκεσθαι Εὐσταθ. reminiscendum.
- Ἀνα-μνηστικὸς, 3· α) ὁ πρὸς ἀνέμνησιν Πλουτ. β) ὁ εὐκόλως ἀναμνησκόμενος Ἀριστοτ. qui reminiscencia valet.
- Ἀνά-μνηστος, 2· ὁ ἐλλθὼν ἡ ἐρχόμενος εἰς τὴν μνήμην, οὗ δύνανται τις νὰ ἀναμνησθῇ Πλατ. quod quis reminisci potest.
- Ἀνα-μολεῖν, ἐν τμήσει· «ἀνὰ δὲ κέλαδος ἤμολε πόλιν» Εὐρ. Ἐκ. 928, πανταχοῦ ἐξηπλώθη (= δι' ἐκνοῦμαι) (ἀορ. 2 τοῦ ἄγρ. ἐνεστ. ἀναβλώσκω).
- Ἀνα-μολύνω· ὅλως διόλου μολύνω, καταλερύνω Ἀθην. 2, 67, polluo.
- Ἀνα-μονή, ἡ· ἡ ἐγκαρτέρησις, ὑπομονή, ἡ τὸ νὰ προσμένῃ τις ἱκετλ. (μακροθυμία Ἠσυχ.), patiens toleratio.
- Ἀνα-μόργνυμι, ἑσφαλ. τύπος ἀντὶ ἀνομόργνυμι.
- Ἀνα-μορμολύττομαι· φοβίζω Θεοφιλ. terren.
- Ἀνα-μορμόρων· παταγὸν ἐκβάλλω ἀφρόν, ἀναβράζω μὲ κρότον, ἐπὶ τῆς Χαρυβδείας Ὀδ. μ, 238, ἐπὶ τοῦ θαυόδου τῶν φουσητήρων Ἀπολ. Ρ. 3, 1300, aestuo.
- Ἀνα-μορφῶ· μορφώνω ἐκ νέου, νέαν μορφήν δίδω Φιλοστρ. reformo.
- Ἀνα-μόρφωσις, ἡ· ἡ ἐκ νέου μόρφωσις, ὁ μετασχηματισμὸς μετγν. reformatio.
- Ἀνα-μορφωτής, ὁ· ὁ ἀναμορφώνων (εἰδοποιός Ἠσυχ).
- Ἀνα-μυθίζομαι· ἐκ βάθους στενάζω, ἀναστενάζω Ἀισχ. Πρ. 145.
- Ἀνα-μοχλεῖω, ποιητ. καὶ μετγν. μὲ τὸν μοχλὸν διαρρηγνύω, ἀνοίγω· πόδας Εὐρ. Μηδ. ἀνασχεῖω· «Ὅσσαν Λουκ. κεκορμμένον τι μετγν. ἡ βιάσις φανερώων Ἠλιοδ. effringo.
- Ἀνα-μόχλευσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναμοχλεῖν, ἡ διαρρηξις, ἀνασκήσεις Θεοδ. emolio.
- Ἀν-αμπέχονος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀμπεχόνην (γυν. ἐπανωστέρων) Ἀθην. 3, 509, non togatus.
- Ἀν-αμπέχω, διάφορ. γραφ. Ἀριστ. σφ. 1150 ἀντὶ ἀμπέχω.
- Ἀν-αμπλάκxητος, 2· ὁ μὴ πλανώμενος, ἡ σφάλλων, ἀναμάρτητος Σοφ. Τρ. 120· πρὸ ἀναμπλάκxητος, non aberrans.
- Ἀν-ἀμπυξ, ὄκος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ φορῶν ἀμπυκα (κεφαλόδεσμον) Καλλιμ. Δημ. 125, non cinctus.
- Ἀνα-αυλάπινω· ἀνανεῶ, ἀρνούμαι Ἠσυχ. nego.
- Ἀνα-μυρίζω· μὲ μύρον ἐκ δευτέρου ἀλείφω, ἔξανμυρώνω ἔκκλ.
- Ἀνα-μυρισμός, ὁ· τὸ ἐκ δευτέρου ἀλειμμα διὰ μύρου Φωτ. reanctio.
- Ἀνα-μυθίζομαι, διάφρ. γραφ. Ἀισχ. Πρ. 745 ἀντὶ ἀναμυθίζομαι.
- Ἀνα-μυρισάμενος· χρηματισάμενος Ἠσυχ. (πῶν. ἀναμυρισάμενος· χροισάμενος).
- Ἀνά-μυσις, ἡ· τὸ ἀνοίγμα τῶν ὀφθαλμῶν Εὐσταθ. oculorum apertio.
- Ἀνα-μόω· πάλιν ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀρχ. λαξ. aperio oculos.
- Ἀν-αμφήριστος, 2· ἀναμφισβήτητος, βέβαιος Νον. de quo contentio non est· ἐπὶρ. ἀναμφήριστος Κλημ. Ἀλ.
- Ἀναμφι-βόλος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀμφιβολίαν, βέβαιος μετγν. -νίκη Διον. Ἀλ. 3, 57, minime dubius· ἐπὶρ. ἀναμφιδύλως Λουκ.
- Ἀνα-μφι-δόξος, 2· ἀναμφιβόλος, ἐκεῖνος, περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ἀμφιβολίαν ὅθεν μετγν.
- Ἀν-αμφι-εστος, 2· ὁ μὴ ἐνδεδωμένος μετγν. non indutus.
- Ἀν-αμφι-λέκxητος, 2· ὁ ἀναμφιβόλος, ἀφιλονεύκτητος· -τιμή Διον. Ἀλ. disceptationem nullam habens· ἐπὶρ. ἀναμφι-λέκxως Λουκ.
- Ἀν-αμφι-λόγος, 2· τὸ αὐτό, συχν. καὶ ἐν ὑπερθέτ. -ἀναμφιλογωτάτη Ξεν. συμπ. 3, 4, minime controversus· ἐπὶρ. ἀναμφι-λόγως, ἀνευ ἀμφιλογίας, ἀντικυρίας, εὐχαρίστως Ξεν. Κυρ. 8, 1, 44.
- Ἀν-αμφισθητήσιμος, καί.
- Ἀν-αμφισ-θήτης, 2· ἀναμφιβόλος, ἀφιλονεύκτητος Πλατ. νομ. VII, 8, 5· τεκμήρια Θεουκ. 1, 132· ἀριστεῖα Λυσ. 2, 43· γῶρα = ὠρισμένη (δηλ. χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ αὐτῆς) θέσις Ξεν. Κυρ. -ἐλπίς = βεβαία Πολυδ. 3, 64· «ἀναμφισθητήτος διετέλεσχαμεν» = ἐμείναμεν ἀνευγλήτοι (οὐδὲν κακὸν παθόντες) παρὰ τὸ «αἰτίαν οὐκ ἔσχουμεν» Ἰσ. 8, 44, non controversus· ἐπὶρ. ἀναμφισθητήτως, συχν. παρ' ἄντικ. Λυσ. 4, 9.
- Ἀνα-μωκάομαι, μεσ. περιγελῶ, καταγλευδίζω Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1354, cavillor.
- Ἀν-ανάγκαστος, 2· ὁ μὴ ἀναγκασθείς, ἐκούσιος Ἐπίκτ. minime coactus.
- Ἀν-ανάπειστος, 2· τὸ αὐτό, ὁ μὴ πειθόμενος, ἡ πεισθείς.

Ἀνάνδατος· Περσικός δαίμων σύμφομος τῇ Ἀν-επίτῳ· Στραβ.

Ἀνάνδης, ὁ, ἡ (α στερ. ἀνάνω)· ὁ οὐκ εὐάρεστος ἢ ἀληθής· Πουγ. non placens.

Ἀν-ανδροεία, ἡ, συγγέν. ἀνδροεία ἢ α) ἡ ἑλλαιφίς ἀνδρείας, ἡ δειλία, ὁ γυναικεῖος χαρακτήρ· Αἰσχ. Περ. 281, πρὸς τὸ δειλία Πλάτ. Φαίδρ. 254· πρὸς τὸ οὐδενία Θεαιτ. 2. 176· 6) ἡ ἀννηδία· ἑλλαιφία Λουκ. (ἀννδροεῖα)· γ) ἑλλαιφίς ἀνδρός· Πλουτ. ignavia, iustrenuitas.

Ἀνανδρία, ἡ· ἀνανδρεία.

Ἀν-ανδρείες, αἱ· αἱ εὐνοχοί· Ἰπποκρ.

Ἀν-ανδρός· 1) ποιητ. καὶ μετρ. ἡ ἀνευ ἀνδρός, ἐπὶ παρθένων ὡς καὶ ἐπὶ γυναικῶν· Αἰσχ. Περ. 281, νυτο carens· 2) ποιητ. ὁ ἀνευ ἀνδρῶν, ὁ ἐστερημένος ἀνδρῶν· «γρημάτων ἀνάνδρων πλήθος»· Αἰσχ. Περ. 162· πόλις Σοφ. νυτο carens· 3) συνηθέστ. ἐν τῷ περ. ὁ ἀνευ ἀνδρείας, ὁ δειλός, γυναικεῖος· «ἀπαλή καὶ ἀν. δίαται»· Πλάτ. Φαίδρ. 239, οὗς. «τὸ ἀνάνδρον»· ἡ ἀνάνδρεια, ὑπερβ. ἀνανδρότατος· παρὰ τὸ κάκιστος· Πρ. 4, 142, effeminatus· ἐπὶρ. ἀνάνδρως· διακρίσθαι Ἰσοκρ. «ἔχειν πρὸς τοὺς ἐχθρούς»· αὐτόθ. ignave.

Ἀν-ανδρώω· καθιστῶ τινα ἀνάνδρον μεταφ. εὐνοοῦν· μετρ.

Ἀν-ανδρώτος, 2· ὁ ἐστερημένος τοῦ ἀνδρός, ὁ γρημάς (χωρ. γυνή)· εὐναί Σοφ. Τρ. 109, νυτο expers.

Ἀνα-ανείω· α) πάλιν νέον κίμνω, ἀνανεῶναι· Ἀριστ. βiatr. 6) οὐδ. πάλιν γίνεσθαι νέος, rejuvenescere.

Ἀνα-νέμω, ποιητ. ἀνέμω· 1) ἐκ νέου διανεμώ, ἔξανμοιρῶ· 6) μεσ. ἀπαριθμῶ, καὶ διεξέρχομαι· τὴ ἀναγινώσκων· Ἡρόδ. recensere.

Ἀνα-νέσμαι· ἔρχομαι ὅπως ἡ ἀνέρχομαι· ἀνανεῖται ἡλιος· ἀνατέλλει· Ὁδ. α, 192, orior.

Ἀνα-νεύω· ἀνανεῶναι, κίμνω τι πάλιν νέον, ἰδίως μέσ. Σοφ. Τρ. 397, κατὰ διόρθ. Ἑρμάν· «τοὺς σοφούς ἀνανεώσαντες»· Θουκ. 5, 46· «παλαιὴν πόλιν ἀνανεοῦσάμενοι»· 7, 33, ἐπὶ ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην Πολυδ. 5, 36, καὶ συγγ. παρὰ μετρ. palliolegro.

Ἀνανες, αἱ· ἔθνος Γαλλικὸν Πολυδ.

Ἀν-ἐν-ετος, 2· ὁ μὴ δίδων ἄνεσιν, σύντονος· μετρ. remissionis expers.

Ἀνα-νεύσις, ἡ· 1) ἀρνήσις· μετρ. ἐν ἀρχ. λεξ. 2) ἀνάπαυσις, ἄνεσις, renuitus.

Ἀνα-νευστικός, 3· ὁ εἰς ἀρνήσιν ἐπιρροπής· ἀρνητικός· Ἀρριαν. negans.

Ἀνα-νεύω· α) τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὰ ἔνω σηκῶν, ἡ ἀνασηκῶν καὶ διὰ τοῦτου ἀναδύμαι, ἀποπορεύμαι, ἀντιθ. τῷ ἔδωκε· Πλ. π. 250, ἀπαγορεύω· τιν' γ. 205· «ἐὰν δ' ὁπρὸς νεῦον ἐκαστὸν κλαίειν»· Ὁδ. α, 468 ταυτόσημ. τῷ ἀποφῆναι· Ξεν. Κυρ. 1, 6, 13, ἀντιθ. τῷ ἐπι-νεύειν Πλάτ. πολιτ. IV, 437, εἰς δὲ τὸ κατανεῦσθαι ἀντιτίθεται τὸ ἀνανεῖσθαι αὐτόθ. 1, 350· 6) ἀνορθῶναι τὴν κεφαλὴν· Αἰλ. Ἰστ. 2, 13, 17, genuo.

Ἀνα-νέω· ἀναπλέω, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναδύω· Αἰλ. ἐπὶ ἄνεσιν λαμβάνω, ἀνακνέω· «ἀπὸ τινος»· Διον. Χρυσ. 1, 164.

Ἀνα-νέωμα τό· τὸ ἔξανέωμα, renovatio.

Ἀνα-νέωσις, ἡ· ἡ ἔξανέωσις, ἐπανόρθωσις, ἀνακαίνισις· συμμαχίς· Θουκ. 6, 82, παρὰ Δ. Σικ. 5, 67, παρὰ τὸ μνήμη, renovatio.

Ἀνα-νεωτέον· δεῖ ἀνανεῶν, instaurandum.

Ἀνα-νεωτικός, 3· ὁ ἔξανενώνων, ὁ πρὸς ἀνανέωσιν συντείνων· Ἰωσηφ. instaurans.

Ἀνα-νέωτος, 2· ὁ μὴ ἀνανεούμενος, ἀνανεωθεὶς γλῶσσ.

Ἀνα-νηπιεύομαι· πάλιν γίνεσθαι νηπιον· μετρ.

Ἀνα-νήρω· πάλιν γίνεσθαι νηράλιος, ξεμεθῶ, καὶ μεταφ. ἔρχομαι· εἰς τὸν ἑαυτὸν μου Ν. Δ. ἐκ μέθης· Διον. Ἀλ. 4, 35, καὶ ἐνεργ. πάλιν κίμνω νηράλιον, ξεκαλλῶ τινὰ Λουκ.

Ἀνα-νήχομαι· ἀνάνω· Ὁππ. Ἀλ. 1, 119· ἀννήξάμενοι· Πλουτ. καὶ ἐνεργ. Χρ. Σιδ. emergo.

Ἀνα-νηψίς, ἡ· τὸ πάλιν νηράλιον γίνεσθαι· μετρ. sobrietas.

Ἀν-άνθεος, 2· ἀνάνθης.

Ἀν-ανθείω· πάλιν ἀνθῶ· Θεοφρ. reffloresco.

Ἀν-ανθής, 2· ὁ μὴ ἀνθῶν· Κρίντ. Σμ. 2, 638· ἐντεθῶ. μεταφ. παρὰ τὸ ἀπνυθῶς· ὁ παρημακός· σῶμα καὶ ψυχὴ Πλάτ. συμμ. 196, flore carens.

Ἀν-άνιος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἢ ὁ μὴ προξενῶν, λύπην, (ἀνίαν) μετρ. καθ' Ἡσυχ. καὶ ὁ ἀδλαδής, merore carens.

Ἀν-άνιος, ὁμορ. ἀντὶ ἀνήγιος (—ου).

Ἀν-ανίως, ἐπὶρ. ἀνευ λύπης, ἀλόπως· Μ. Ετ. sine dolore.

Ἀνα-νίσσομαι· ἐπινέρχομαι· Ὁππ. Ἀλ. 5, 410, ascendo.

Ἀν-ανίπτω· πάλιν νίπτω γλῶσσ.

Ἀνα-νοέω· πάλιν νοῶ, φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, ἔξανεινυμοῦμαι· Ξεν. Ἐρσ. 1, 11, reputo.

Ἀν-ανοίχομαι· ἀνοίγομαι, μακρύνομαι ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πέλαγος.

Ἀνα-νομή, ἡ· ἡ ἐκ νέου διανομή· Εὐρ. ἀποσπ. 21, nova partitio.

Ἀνα-νόμος, 2· ὁ αἰὶ νεμόμενος· καὶ οὐποτε ὦν χωρὶς νομῆς· Σχολ. Σοφ. Πλ. 232.

Ἀνα-νοσέω· πάλιν νοσῶ· Ἰωσηφ. rursus aegroto.

Ἀνα-αντα· ἀνηφορικά· Πλ. ψ, 166, ardua.

Ἀν-αντ-αγώνιστος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀνταγωνιστήν, ἀδυνατοῦς· ἐπὶρ. ἀντιθ. Θουκ. 2, 45, ἐπὶ ἀνίκητος· Πολυδ. καὶ ὁ μὴ δυνάμενος νᾶ ἀντιστῆ· Πλουτ. Φωκ. 14, adversus quem nemo certare potest· ἐπὶρ. ἀν-αντ-αγωνίστας· Πλουτ. ἡθ.

Ἀν-αντ-ἀλλακτος, 2· ὁ μὴ ἀνταλλάσσόμενος ἢ ἀνταλλάθεις γλῶσσ.

Ἀν-αντ-ἀπόδοτος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀπόδοσιν· «τὸ ἀναντοπόδοτον»· πρότασις χωρὶς ἀπόδοσιν, ἀτελὴς γραμ. Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ, 1224, red-ditionem non habens.

Ἀν-άντης, 2 (ἀντάς)· ἀνηφορικός, ἀπόκρημνος, δύσκολος· ἀνάβασις Πλάτ. πολιτ. VII, 515· «ὡφρῆλ καὶ ἀνάντη»· νομ. V, 732 ἀντίθετ. κατάντης· Πρ. 2, 29· ἐντεθῶ. τὸ ὡφιστον, ἀκρότατον, δυσκολώτατον· «τὸ ἀνάντης· τὸν πολιτεῶν»· Πλάτ. πολιτ. VIII, 568, acclivis.

Ἀν-αντί-βλεπτος, 2· ὁ ἐν ὄντι ὄντας· τις νᾶ

τῶν κατὰ πρόσωπον Πλουτ. in quem desigendi non sunt oculi.

Ἄν-αντί-θετος, 2' εἰς ὃν οὐδὲν δύνата: νά ἀντιτεθῇ, νά ἀντιλεχθῇ Ἐπιφαν.

Ἄν-αντί-λεκτος, 2' ἐκείνος πρὸς ὃν δὲν δύνатаί τις νά ἀντιπῇ, ἀναντίρρητος: Κικ. εἰς Κοῖν. 2, 10, cui contra dici non potest ἐπίρ. ἀναντιλέκτως Στραβ. citra contradictionem.

Ἄν-αντί-ρρητος, 2' τὸ αὐτὸ Πολυβ. 28, 11, non repudiandus: ἐπίρ. ἀναντίρρητος, ἄνευ ἀντιρρήσεως, ἐκουσίως Πολυβ.

Ἄν-αντι-τύπητον σῶμα· σῶμα ἄνευ ἀντιστάσεως Σειτ. Ἑμπ. non resistens.

Ἄν-αντι-φωνήσια, ἥ· τὸ μὴ τοῦναντίον λέγειν, τὸ μὴ ἀντιφωνεῖν, τὸ μὴ ἀποκρίνεσθαι Κικ. Ἄττ.

Ἄν-αντι-φώνητος 2' ὁ μὴ ἀποκρίσιν λαμβάνων Κικ. Ἄττ. responso carens.

Ἄν-αντλέω· α) ἀντλῶ ἐπάνω, ἔκ τινος ἐκδύλλω (ὕδωρ) Στραβ. 6) ὑποφέρω, δοκιμάζω· πόνο· Διον. Ἀλ. 8, 52, exaltio.

Ἄν-αντλήτης, 2' ἀναφερέτης Ἦσυχ.

Ἄν-άνυτος ἀντί ἀνήνυτος.

Ἄναξ, ἄνακτος, ὁ, ὅς· πληθ. ἐπ. ἀνάκτισιν (Ῥίνας συγγ. τῶ ἀνᾶ, ἄνω)· ὁ ἀνώτατος, ὁ κύριος, ὁ προστάτης ἀντιθ. τῶ ὁμίως, οἵτινες ὑπόκεινται εἰς ξένων θέλων· 1) συνήθ. κατηγορήματα τῶν θεῶν παρ' Ὀμηρ. τραγ. καὶ Πινδ. «ὁὐδέκα ἄνακτες θεοὶ» Ὀλ. 11, 51, παρὰ μετὰ κατ' ἐξοχὴν οἱ διδάσκαροι (Ἰδ' ἄνακτες καὶ ἄνακοι) ἡ κλητ. ἀνάμαλ. ὧ ἄνα καίτα· μόνον πρὸς ἐπικλησιν θεῶν, ἐπίσης ἐπικ. καὶ ἰων. ὧ ἄναξ· πρὸς Εὐρ. Ἰππ. 88· «ἄναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότης καλεῖν χρῆναι» 2) ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες χώρας καὶ ἀνθρώπων ἀρχοῦσι, καίτοι καὶ ἡ κτήσις αὐτῶν εἶνε μικρά, καὶ ὁ Τειρεσίης ἐν Ὀδ. λ. 144, ὡς καὶ οἱ υἱοὶ καὶ συγγενεῖς τῶν ἡγεμόνων ἔχουσι τὸν τίτλον τοῦτον (ὅστις βλῶναι κατ' Ἀριστοτ. ἐβλῆτο ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ βασιλείως εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ ἀδελφοὺς τοῦτου· πρὸς Ἰσοκ. 9, 72)· παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐβλῆτο καὶ εἰς τοὺς ἐπισήμους καὶ εὐγενεῖς πόλειός τινος· πρὸς Musgr. Σοφ. Οἰ. τ. 85, 904· ὁ Ὀμηρος τιμᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ἄναξ ἀνδρῶν», ἐν-ὃ ὁ Ὀρέστωρ καλεῖται «ἄναξ ἀνδρῶν» Ἰλ. ε. 546· 3) ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ὁ οἰκοδεσπότης· οἴκοιο Ὀδ. α. 397, συγγ. ἐν Ὀδ. ὁ δεσπότης, ὁ ἄρχων, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὰς ἀγέλας του· ὅθεν ὁ κτήτωρ, ὁ δεσπότης· Ἰδ' Θεοκρ. 7, 79, καὶ ἰδιοτροπώτερον παρ' Ὀππ. Ἀλ. 2, 244· 4) ἐν γένει ὁ ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς, διοικητὴς, κυβερνήτης· κωπὴς γένων = ὁ ναύαρχος Ἀίσχ. Περσ. 370, ἀλλὰ παρ' Εὐρ. Κοκλ. 86 «κωπὴς ἄναξ» = ὁ κοπιλάτης· -ὄπλων = ἡγεμῶν Ἰρ. Α. 1260. Σπανίως κεῖται ἡ ἄναξ ἀντὶ τοῦ ἄνασσα Πινδ. π. 12, 3. Ἐν τῷ περὶ τὴν λέξιν ταύτην ἀντικαθιστῶσιν ὁ βασιλεὺς καὶ δεσπότης, rex, dominus, herus.

Ἄναξ, αὐτος, ὁ· υἱός τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανῶν θεμελιωτῆς τῆς Ἀνακτορίας Πaus.

Ἄνα-ξαινῶ· πάλιν ξαινῶ, ἀνανεῶναι πληγὴν, ἡ πόνον, μετὰ, ἐπὶ πληγῶν πάλιν ἀνελγῶ (ὅταν ἦνε κακισταμένη), ἔτι καί· -διαφορὰν Πολυβ. 27, 6, refrico.

Ἄναξ-αγόρας, ὁ· φιλόσοφος Κλαζομένιος γεννηθεὶς τῷ 500 π. Χ. σύγχρονος τοῦ Δημοκρίτου, Ἐμπεδοκλέους, Ζήνωνος καὶ Παρμενίδου.

Μαθητὴς του, ἐν Ἀθῆναις διδάσκοντος, ἦσαν καὶ οἱ Εὐριπίδης καὶ ὁ Θουκυδίδης· κατηγοροῦσι δ' ἐπὶ ἀσεδείᾳ καὶ ἀπαλλαγῇ τῆς θανατικῆς ποινῆς ὑπὸ τοῦ Περικλέους· κατέφυγεν εἰς Λίμψανον καὶ ἐκεῖ ἐδόδομχοντοῦτης· ἔτελειώσας τὸν βίον.

Ἄναξ-αγόρας, 3' ὁ ἀνηκὼν εἰς τὸν Ἀναξαγόραν, ἡ ὁ ἐκ τοῦ Ἀναξαγόρου Πλατ.

Ἄναξ-αγορί(δαι), οἱ· οἱ καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀναξαγόρου Πλουτ.

Ἄναξ-ἀνδρα, ἡ ἐπίσημος ζωγράφος Κλημ. Ἀλ.

Ἄναξ-ανδρίδης, ὁ· 1) ὄνομα βασιλέων τῆς Σπάρτης· 2) ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας.

Ἄναξ-ανδρος, ὁ· βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἄναξ-αρχος, ὁ· φιλόσοφος Ἀδωκρίτης, ὁ καὶ εὐδαίμονος καλούμενος Σειτ. Ἀθην.

Ἄνα-ξήραναι· ξήραναι πάλιν ἡ ὁλως διόλου καταξήραναι· ὡς ὅτε βορέης νεοαρδὲ ἀλαιν ἀξήρανῃ Ἰλ. ε. 347·-ποταμὸν Ἦρ. 7, 109, ἔτι καταδόρυσκω, ἀναλίσσω Πλουτ. exsicco.

Ἄνα-ξήραναι, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου ἡ ἡ ἐντελής ξήραναις Θεοφρ. resiccatio.

Ἄνα-ξήραναι, 3' ὁ ἀποξηρανῶν ἡ ἔχων δύναιεν νά ἀποξηρανῇ· δύναις Πλουτ. συμμ. 1, 6, 4, exsiccat.

Ἄνα-ξήραναι, ἡ· ἀναξήραναις Θεοφρ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ (ἀνάτω)· 1) προσταγῇ, παράγγελμα ἐν πληθ. Πινδ. Ν. 8, 10· 2) παρ' Αἰσχλ. ἀποστ. 9 καὶ Ἦσυχ. βασιλεία.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· 1) ὑγιάτηρ τοῦ βίαντος, σῶζον· τοῦ Πλείου Ἀπολλοδ. 2) σύζυγος τοῦ Νέστορος αὐτόθ. 3) νόμῳ τις Πλουτ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Πaus.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τοῖς νομίμασι τῆς Ρόδου καὶ τῶν Ἀδωκρίων.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· 1) Μακεδόνας ὄνομα Ἀρριαν. 2) Ρόδιός τις.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· οὕτω λέγεται ἡ Δημήτηρ, ὡς ἀνάγουσα τὰ ὄπρα ἐκ Γῆς Ἦσυχ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

Ἄναξ-ἡ, ἡ· ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ.

- Ἀν-αζιό-πιστος, 2^ο ὁ ἀνάξιος πίστεως, ὁ μὴ ἀξιόπιστος. Φωτ. fide indignus.
- Ἀν-αξίος, 2, καὶ ἀπ. καὶ 3^ο ὁ μὴ ἄξιος, καὶ ὡς ἐνεργ. ὁ μὴ ἀξίων ἢ μὴ προσήκων ὡς παθ. ὁ δὲ ὁ μὴ κρινόμενος ἄξιος· -τινός Σοφ. Φιλ. 997 μετ' ἀπαραι. Σοφ. Οἱ. Κ. 1448, ἀπολύτ. ὁ φαῦλος, οὐδενός ἄξιος, μηδαιμνός Σοφ. Φιλ. 437· «ἄνθρωποι ἀνάξιοι» Πλατ. Γοργ. 523· «ἀνάξια παθεῖν» ἀνάξια, ἀνοίκεια ἢ ἀδίκια παθεῖν Θεαιτ. 184, καὶ μετγν. indignus· ἐπὶρ. ἀναξίως, παρ' ἀξίαν, ἀπρεπῶς, ἀδίκως Σοφ. Φιλ. 680, συγν. ἐν τῷ περ. indigne.
- Ἀν-αξίος, 2 (ἀνάξ) βασιλικός Σχολ. Βεν. Ίλ. ψ, 630.
- Ἀν-αξιώτης, ἡ ὁ χαρακτηριστὸς τοῦ ἀναξίου ἐκκλ. indignatus.
- Ἀν-αξιδώ, ἱσραὴλ. γραφ. Εἰρ. Ίλ. 254 ἀντ' ἀπαξιδώ.
- Ἀν-αξίπολις, ὁ ὄνομα Ἀθηνῶν.
- Ἀνάξ-εππος, ὁ εἰς τὸν στρατηγὸν τοῦ μεγ. Ἀλεξάνδρου Ἀριαν.
- Ἀναξί-φόρμιγξ, ὁ, ἡ (ἀνάσσω, φόρμιγξ) ὁ τὴν κιθάραν ἢ φόρμιγγα ἐξουσιάζων· -όμνος = ὁμνος ἔχοντας ὑπερτεροῦσαν αὐτοῖς τὴν κιθάραν Πινδ. Ὀλ. dominans citharæ.
- Ἀναξίς, ὁ υἱὸς τῶν Δισκούριον Παιστ.
- Ἀναξίων, ἰονοί· ὄνομα Ἀθηναίου.
- Ἀν-αξιδώ· ἀνακισνός Βεν. Ίλ. 1, 1, 30.
- Ἀναξιδίς, ἰδοίς, ἡ, μόνον ἐν πληθ. ἀναξιδίδες ὡν, αἱ (περσικὴ λέξις)· αἱ μακρὴ καὶ πλατεῖαι περισκελίδες (βραχίαι) τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων βαρβάρων λαῶν Ἡροδ. πρῶ. ὕδακος, braccæ.
- Ἀναξιδίς, ἰδοίς, ἡ· εἶδος γόρτου ἢ ὀφθαλμοπαθὸς καὶ ὀφθαλμ. Νικαν. Θ.
- Ἀνα-ξύνω, α)· ξαναξύνω, ἀποξύνω καὶ ἀραιῶν τι ἐκ τῆς ἐπιφανείας σώματός· τινός· «τὰ ἐν τῇ γῇ σημεῖα ἀναξύνω» Ἀντιφ. β) παλαιὸν ἐκ νέου καὶ λεάινω, στυλδύνω· «λίθος ἀναξυνούει» Πλουτ. abraido.
- Ἀναξύνω, -οῦς· Ἑλλήν. γυναικ. ὄνομα Θεοκρ.
- Ἀνα-αίγω, ποιητ. ἀνοίγω Ίλ. ω, 455.
- Ἀνα-αίγεσκον, ἐπ. ἴδε ἀνοίγω.
- Ἀνα-παιανίζω· δυνάτῃ ἢ πάλιν παιανίζω (ἀναπαιανίσαι· ἀνιερώσαι Ήσυχ.).
- Ἀνα-παιδεύω· ἐκ νέου παιδεύω, παιδευγῶν, διδάσκω Σοφ. ἀποστ. 424, παρωδεύεται ὑπὸ Ἀριστ. Ίππ. 1095, rursus erudio.
- Ἀνα-παίζω· περιγελῶ, περιπαίζω.
- Ἀνα-παιστικός, 3^ο ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀνάπαιστον στίχον Διον. Ἀλ.
- Ἀνα-παιστο-πυρρίγιος, ὁ· ὁ ἀνάπαιστος καὶ πυρρίγιος (— — —) Τζετζ.
- Ἀνά-παιστος, 2^ο ὁ ἀποκεκορυσμένος, ὁ ἀποπαλινός ἢ ὁ πρὸς τὰ ὅπσια παύμενος, συνήθ. «ὁ ἀνάπαιστος» ἐννοεῖται· -πούς, ὡς μετρικὸς πούς συνιστάμενος ἐκ δύο βραχειῶν, συλλαβ. καὶ μιᾶς μακρᾶς (— —)· «οἱ ἀνάπαιστοι» εἶνε μέρος τῆς παραθεώσεως ἐν Ἀριστ. Ίππ. 504· «τὰ ἀνάπαιστα» = γελοῖα ἄσματα ἢ οἱλλοὶ πεποιημένα δι' ἀναπαιστῶν στίχων· ἐν γένει τὸ σκόμμα Πλουτ. Περικλ. 33, anapaestum carmen.
- Ἀνα-παιστο-σπονδίστος, ὁ· ἀνάπαιστος καὶ σπονδίστος (— — —) Τζετζ.

- Ἀνα-παιστρίδες, αἱ· τὰ σφυρία τῶν σιδηρουργῶν Ήσυχ.
- Ἀνα-παίω· πάλιν ἢ ὅπισθω παῖω, ἀντικρούω ἢ ἀποκρούω πρὸς τὰ ὅπισθω κτωπώ μετγν. percutio.
- Ἀνα-πάλασις, ἡ· τὸ ἐκ νέου πάλημα Θεοδωρ. iteratio pugnae.
- Ἀνα-πάλας· ἀνανεῖναι τὴν πάλην· ἡ τταν = ἐπανορθῶναι, ἀναμάχομαι μετγν. luctum redintegrato.
- Ἀν-απ-ἀ-λειπτος, 2^ο ἀνεξίλειπτος Εὐσταθ.
- Ἀνα-πάλη, ἡ· γόρος παριστῶν τοὺς παλαστήτας Ἀθην. 14, 631.
- Ἀνά-πάλιν, ἐπὶρ. τοῦναντίον, ἀντιστρέφως, ὅπισθω, καὶ δευτέρον Πλατ. Θεαιτ. 192· «ἀνά-πάλιν ἔχειν τινί» = ἐναντίον εἶναι, ἐναντιοθεσθαι· «ἀνάπάλιν ἔστιν ἡμῖν ἢ τοῖς ἄλλοις» = παρ' ἡμῖν συμβαίνει τὸ ἐναντίον, inverso ordine.
- Ἀνα-παλινδρομέω· παλινδρομῶ, ἀνάπάλιν πρὶν ἢ ἵπποκρ. gressuto.
- Ἀν-απ-ἀλλάκτος, 2^ο ἐκείνος παρ' οὗ δὲν δύναται νὰ ἀπαλλάχθῃ, ὁ μὴ δυνατόν νὰ ἀπαλλάχθῃ ἢ νὰ ἀποδιωχθῇ· ῥόπος Συναστ. non amovendus.
- Ἀνα-πάλλω· κουνῶ ἢ σείω πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τὸν ἀέρα· «ἔργος ἀμπαλῶν προίε» Ίλ. γ, 355· «τὰ κῶλα ἀπαλλλῆτε», δηλ. πρὸς γόρον Ἀριστ. βατρ. 1354, ἐξεγείρω· «ἀνέπλην Μαινῆδα· ἐπὶ ἔθρα τόνδε» Εἰρ. βακχ. 1188. Μετακαὶ παθ. ὕψλῃ τινάσσομαι, ἀναπηδῶ· «ἀναπάλλεται ἰγθύς» Ίλ. ψ, 692, ἐπὶ ὀρθῶς ἵσταμαι, στέκομαι εἰς τὰ δύο πόδια, ἐπὶ ἵππου Ίλ. θ, 85· Ἀξιοπαράτηρ, εἶνε οἱ τύποι ἀναπηλάτης· Ὁμ. Ὁμ. Εἰρ. 41 καὶ ἀνεπλάτο Μοσχ. 2, 109, οἵτινες ὑπὸ τινὸν θεωροῦνται ὡς ἱσραὴλ. παθ. ἀορ. 2 ἀναπαλῆς Στραβ. vibro, quatit.
- Ἀνά-παλσις, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπάλλειν, τὸ κούνημα πρὸς τὰ ἄνω, τὸ ἀνατίναγμα Ἀριστοτ. vibratio.
- Ἀν-απ-ἀντητον· ὁδός, ἐρ' ἥς οὐδένα τις ἀπαντᾷ.
- Ἀν-απ-ἀντητος, 2^ο ὁ ὅπ' οὐδενός ἀπαντῶμενος, ἰδίως ἵνα χαίρηται ὅπ' αὐτοῦ ἐπὶ ὁδοιπορίας Κικ. εἰς Ἀττ.
- Ἀνα-παρ-τείνω· πάλιν παρατείνω, denovo.
- Ἀνα-παρίσχω· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Παρίων μεταβάλλω ἐπὶ ὁμοίας τὸ φρονήμα μου Στ. Βυζ. ἀνεπαρίσταν = μετρημελῆθησαν Ζηνοβ. 2, 21.
- Ἀν-απ-ἀρτιστος, 2^ο ὁ μὴ ἀπρητισμένος, ἀτελής Διογ. Λ. imperfectus.
- Ἀν-ἀπάσ· ἀπασα Ήσυχ. ἀδ. 690.
- Ἀνα-πάσσω, ἡ· ττω· ἐπάνω πᾶσιν, γύνω, διαχέω, διασκορπίζω· χάριν τινί = ἀπονέμω Πινδ. Ο. 11, 98, super spargo.
- Ἀνα-πατάσσομαι· ἀνακρούομαι, προσημαίω.
- Ἀνα-πάτέω· παρεύομαι πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀνῆσπον μετγν.
- Ἀν-απ-αύθητος, 2^ο ὁ μὴ ἀπαυδήσας, ἀκόουρστος Κλήμ. Ἀλ. indefatigabilis.
- Ἀνά-παυλα, ἡ· ἡ ἀνάπαυσις, ἀναψυχή, ἡσυχία· κακοῦ Σοφ. Φιλ. 634· πόνον Θουκ. 2, 38· σπουδῆς Πλατ. Φιλ. 30· «διηρημένοι κατ' ἀναπαύλας» = ἀμειβομένους ἀναπαυόμενοι Θουκ. 2, 75, ἐπὶ ὁ τόπος τῆς ἀναπαύσεως· «κατὰ τῇ ὁδῶν» Πλατ. νομ. 1, 625, quies, requies.

Ἀνα-παύλησις, ἡ τὸ αὐτὸ Χρησμ. παρὰ Φλεγ. Τραλλ.

Ἀνα-παυλῖς ἀνάπαυλα Ἦσυχ.

Ἀνα-παυμα, τό· ἡ ἡσυχία, ἀναψυχή, ἀνεσις «ἄμπαυμα μεριμνῶν» Ἦσ. Θ. 55, συχν. παρὰ μετγν. ποιητ. requies.

Ἀνα-παύσιμος, 2· ὁ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπιτήδεις· Εὐσταθ.

Ἀνα-παυσις, ἡ τὸ ἀναπαύεσθαι, ἡ ἀνεσις· Πινδ. Ν. 7, 52· «κακὸν Θουκ. 4, 26· ἐντεῦθ. ὁ χρόνος τῆς ἀπραξίας, ἡσυχίας Πολυδ. 5, 75, requies, otium.

Ἀνα-παυστέον· δεῖ ἀναπαύεσθαι Γρ. Ναξ. intermittendum.

Ἀνα-παυστήριος, ἰων. ἀμπαυστήριος, 2· ὁ ἀρμόδιος εἰς ἀνάπαυσιν· «Θόκος Ἦρ. 1, 181· «τὸ ἀναπαυστήριον»=ἡ ἀναπαυτήριος Ἔδρα, ἡ ὁ χρόνος τῆς ἀναπαύσεως, ἔτι τὸ διὰ σάλπιγγος δοθέν σημεῖον, ἵνα πορευθῶσιν εἰς ἀνάπαυσιν.

Ἀνα-παυστικός, 3· ὁ ἀναπαύων Θεοδωρ.

Ἀνα-παυτήριος, 2· ἀναπαυστήριος· «νὺξ ἀναπαυτήριον κάλλιστον» Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 3.

Ἀνα-παυτικός 3· ἀναπαυστικός, requiescere faciens.

Ἀνα-παύω, ἰων. ἀμπαύω· κάμνω ὥστε νὰ παύσῃ τις, ἀπάγω τινὰ ἀπὸ τι, καταπαύω «γαμῶν ἀνέπαυσιν ἀνθρώπους ἔργων» Ἰλ. ρ, 550, μετ' αὐτ. τοῦ πράγματος· «πλάνον, βοῶν Σαρ. ἐντεῦθ. κάμνω τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάζῃ»· στρατεύμα· κρατῶ ἀναπαύω τὸν στρατ. Ξεν. Κυρ. 7, 1, 4· «ἐπαυόν ἐκ τῆς κακοῦς»=ἀναπαύω Πολυδ. 3, 42, ἀποθέτω Ἰλ. Ἰστ. π. 2, 41, σφίρω εἰς ἡσυχίαν· «πλὴν Πλουτ. Νικ. 9, ἔτι φρονέω» συνήθως. μέσ. καταπαύομαι, καταλήγω· τινός, ναυαχίζω Θουκ. 7, 78, ἔτι ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· «ἀναπαυόμενος ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ» Πλατ. Κριτ. ἰδίως ἐπὶ ὕπνου· «ἐπὶ τῆς κλίνης» Ἦρ. 1, 182, ἐπὶ στρατοῦ, κρατῶ, σταματῶ Ξεν. Κυρ. 2, 4, 4· ὁ πόλεμος ἀναπαύεται· «εἶναι τελευτούμενος» Ξενοφ. (ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. Λευκοῦλ. 5, τὸ ἀναπέπτωται ἀντιτίθεται εἰς τὸ πέπτωται καὶ σημαίνει, ὁ πόλεμος ἐλάττω μόνον ἀναχωρήν)· «ἐκείνης τῆς διανοίας»=ἀφίσταται, ἀποτρέπεται· Ξεν. Ἀν. 5, 6, 31, ἔτι ἡσυχίαν ἔγωγ αὐτόθ. 4, 2, 4 μετγν. καὶ ἀποθνήσκω Ἡρωδ. 1, 4, 18, requiescere facio.

Ἀνα-παυλάζω· ἀναβλύζω, ἀναξέω, βράζω, κοχλακίζω μετγν. ebullio.

Ἀνα-πεῖθω· α) πείθω εἰς τι ἄλλο, παρορμῶ· «τοὺς ἀκούοντας ὁρᾶν τοῦτο» Πλατ. Θεαιτ. 166, τινάτι· Ἀριστ. νεφ. 77· «χρήμασι, δώροις»=διαφθείρω Ἀριστ. εἰρ. 605 Ξεν. Κυρ. 1, 5, 4, ἐνθα εἰς τοῦτο ἀντιτίθεται τὸ πείθειν λόγοις· ἐντεῦθ. =πράγω, ἀπατῶ, παρασύρω Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 10, ἔτι ἀνεγείρω, ἀναταράττω Βατραχ. 122, persuadeo.

Ἀνα-πεινάω· πάλιν πεινῶ Ἀθην. 3, 109, iterum esurio.

Ἀνα-πειρά, ἡ· ἡ δοκιμή· «πλοίων Πολυδ. 26, 7, ἔτι ἄσκησις, γυμνασις»· ἀναπειράς ποιεῖσθαι· παρὰ τό· «γυμνάζειν τοὺς στρατιώτας» Δ. Σικ. 13, 38· ἀμπερα Στρατ. IX, 3, experimentum.

Ἀνα-πειράομαι· πάλιν ἡ ἐπανειλημμένος πειράωμαι, προσπαθῶ, ἡ δοκιμάζω, ἐπὶ πολε-

μικῶν δοκιμῶν, ἀσχοῦμαι, γυμνάζομαι Ἦρ. 4, 12, ἐπὶ τοῦ στόλου· «τὸ ναυτικὸν ἐπλήρου καὶ ἀνεπειρώντο» Θουκ. 7, 7· «ναυτὶ Δ. Σικ. «καὶ ἀναπειρωμένην ἑώρατε»=πλοῖον πρὸς δοκιμὴν εἰς βάλασαν ἀρηνόμειον ἐβλέπετε Δημ. 51, 5, 6, iterum experior.

Ἀνα-πειρία, ἡ· ἀναπειρία Β. Αν. 78.

Ἀνα-πεῖρω· διατρυπῶ, σουδρίζω· «ἀμπείρωντες Ἰλ. 5, 426· ἀναπαρεῖ Ἦρ. 4, 94· «ἐπὶ εὐλου ἀναπειράς» αὐτόθ. 103· κίχλας Ἀριστ. Ἀγ. 971· «μὴ τὸν πόδα ἀναπαρῶ»=μὴ σουδλισθῶ κατὰ τὸν πόδα Ἀθην. 8, 349, perforo.

Ἀνα-πεισις, ἡ· κατάπεισις Β. Αν.

Ἀνα-πεισμα, τό· 1) κατάπεισμα, ἡ ἐγκαρδωσις, τὸ ξεθάρρωμα, fiducia· 2) σγαινῶν τε δι' οὐ δίνεταί τι, ὡς ἡ ναὺς ἐν τῇ ἀκτῇ, ἔτι σγαινῶν δι' οὐ ἀναδιδάσκειται τι ἐπὶ τῆς θεατρ. σκηνῆς Πολυδ.

Ἀναπειστήρ, ὁ· καὶ

Ἀνα-πειστήριος, 2, καὶ 3· ὁ καταπειθὼν, ὁ καταπειστικός· «ἀναπειστήρια χαύνωσις» Ἀριστ. νεφ. 865, ad persuadendum aptus.

Ἀνα-πειστος, 2· ὁ καταπεισθείς, ἐρεθισθείς ἡ ἀπατηθείς ἀρχ. λεξ. concinatus.

Ἀνα-πελίσσας· ἀνερρυσθείς Ἦσυχ.

Ἀνα-πεμπάζω, μόνον μετγν. ὡς παρὰ Λουκ. Πλουτ. ἀπορρίπτεται ὑπὸ μακρᾶ Μαγίστρου· συνήθ. μέσ. ἰδίως ἀναλογίζομαι, ἀναμετρῶ, ἐξαναλογιζάω (κατὰ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 780, ἀναμετρῶ), συνήθ. μετγν. πάλιν ἀπαριθμῶ, ἀκόμη μίαν φοράν σκέπτομαι καὶ κατὰ λεξ. Τιμ. «ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαυδέστερον τὰ εἰρημένα» Πλατ. Λουσ. 222· πρὸς Λουκ. (κατὰ Σουδ. ἀναμετράζειν· ἀναμνησθεσθαι πεποιθῆται ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συναγεί· ἀριθμούμενων καὶ ἐπαναλαμβανόντων, οἷον κατὰ πεντάδα ἀριθμούμενων), iterum numero, calculum repeto.

Ἀνα-πέμπασις, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναμεπάζειν.

Ἀνα-πεμπέον· δεῖ ἀναπέμπειν Ὀργ.

Ἀνα-πέμπω· 1) πέμπω ἡ στέλλω ἐπάνω· «κάτωθεν ἀμπεμπών» Ἀίσχ. Χο. 376, κάμνω νὰ ἀναπέμψῃ, νὰ ἀποδώσῃ, ἐκβάλῃ· «γῶν - ὀλλῶ» Πινδ. Π. 11, 47· «ῥόματα Πλατ. Τιμ. 85· «βόρβορος» δυσωδιάν»=ἀποπνέει, ἐκβάλλει μετγν.· εἰς ἄκρας=ἐπάνω εἰς ὅρος· ἐστελλεν Ξεν. Κυρ. 7, 5, 34, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς γῆρας ἰδίως εἰς Ἀσίαν Ἰσοκ. 12, 104· εἰς Ῥώμην=αἰχμαλώτους· εἰς Ῥώμην Πολυδ. 1, 7· ἔτι ἀναπέσω, ἀνέγω «τὸ γένος εἰς τινα» Δ. Σικ. 4, 83· 2) ὀπίσω στέλλω, ἀποστέλλω· κάμνω νὰ ἐπιστρέψῃ κἄν ἄλλως Πινδ. Ἰσ. 6, 10. Μετ. ἀπ' ἀμικτοῦ πέμπω Ξεν. Ἀν. 1, 1, 5, remitto.

Ἀνα-πεπταμένος, παθ. παρακ. μετοχ. τοῦ ἀναπετάννυμι.

Ἀνα-πέπτω, μετγν. ἀντὶ ἀναπέσσω.

Ἀνα-πέπτωχός τις, ἐπὶρ. (ἀναπίπτω)· ἀθύμως, ἀμελῶς Πολυδ.

Ἀνα-περάω· 1) ἐισχωρῶ, διατρυπῶ, διαπερῶ, Ἰπποκρ. 2) πάλιν περάω, penetro, perforo.

Ἀνα-περαιόω, καὶ μέσ. ἀναπεραιόομαι· 1) πάλιν περαιόομαι· 2) διαπικαιοῦμαι Σχολ. Ἐδρ. Ἀνδρ.

- Ἀνα-πέσσω, ἄττ. ἀναπέτω· πάλιν βράζω, ἀναθερμαίνω Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6, 10, ἐνθα ὁ Βέλκερος διορθοῖ ἅμα πέτω, recocoquo.
- Ἀνα-πετάζω· ἀνακατάννυμι Θωμ. Μαγ.
- Ἀνα-πετάννυμι, ποιητ. ἀναπείναννυμι, (μελ. ἀναπετὼ Μαν. παρὰ Σουδῷ)· ἐκτείνω, ξεδιπλώνω, ἀνοίγω, ἐξασπλύνω Ἰστία Ἰλ. α, 480, ἐν ταῖσι τοῖσι ἀνοίγω· τὰς πύλας Ἦρ. 3, 147· ὅρας Πλάτ. Φιλ. 62· «σανίδες ἀνακαταμέναι» = ἀνομφυμέναι πύλας ἢ τὰ θυρώματα Ἰλ. ρ. 122· «πέλαγος ἀναπεπταμένον» = τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος Ἦρ. 8, 60, συγνάξ. ἀναπεπταμένος = ἀνοικτὸς τοῦπος Πλάτ. Φαιδ. 3· «δαίτα καθαρά καὶ ἀναπεπταμένη» = δαίτα ἐν καθαρῷ καὶ ἐν αἰθρίῳ ἀέρι Πλούτ. Περικλ. 34, καὶ «παρηρσία κατακόρης καὶ ἀναπεπταμένη» = βραδεία Πλάτ. Φαιδρ. 240, expando, aperio.
- Ἀνα-πέττει, ἢ τὸ ἀνοίγμα, apertura.
- Ἀνα-πετής, 2· ὁ πολλὸς ἀνοικτός· ὀφθαλμοὶ ἱστ. apertus.
- Ἀνα-πέτομαι· ἀνίπτωμαι, ἐπάνω πετώ Ἦρ. μεταφ. ἐπὶ σοφῶν ψυχῇ· παύσσειν· ἀνιπτόμαι Σοφ. Αἴ. 678· «ἀνίπτειν φύβη» Σοφ. Αντιγ. 1292· ἀναπτήσθαι ἀν. ὕπτος Ἦρ. 4, 132· «εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσθαι (2 πρὸς. μεσ. μελ.) Πλάτ. νομ. 10, 905, in altum evolo.
- Ἀνα-πέφηναι, παρὰ τοῦ ἀναφένωμαι.
- Ἀνα-πέφλασμαι, παρὰ. παθ. τοῦ ἀναφλάω.
- Ἀνα-πεφλασμένος, ἐπὶ. ἐκ τοῦ παθ. παρὰ τοῦ ἀναφλάω Ἀριστ. Λυσ. 1099.
- Ἀνα-πηγάζω· ὡς πηγὴ ἀναβάζω Πουγ. emitto.
- Ἀνα-πηδάω· ἀναπνέω ἐπάνω, προσπερνῶ, τραπῶ, σουβλίζω· λαγῶα Ἀριστ. ἔκκλ. 843, παρὰ. ἀμεταβ. «κεφαλὴ ὑπὲρ αἰχμῆς ἀναπεπῆγναι» Πλούτ. Κριτ. 26, affligo.
- Ἀνα-πηδάω· ἐπάνω πηδῶ· «ἐκ λόγου ἀμνήθησε» Ἰλ. 379· «ἐπὶ τὸν ἱππὸν» Εὐν. Ἐλ. 4, 1, 18· παρὰ τοῖς ῥήτορ. συγν. ταχέως παρόρρομαι ἢ ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα Ἀνδοκ. 1, 115· ἐν δῆμῳ Κριτ. ἐν Β. Ἀν. 7, 10, prosilio.
- Ἀνα-πήδησις, ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπηδάω, τὸ ἀναπηδᾶν· τῆς καρδίας = ὁ σφυγμὸς ἢ ὁ παλμός· τῆς καρδίας Ἀριστ. exsultatio.
- Ἀνα-πηλίζω· ἀναπλάω Ὁμ. ὕμ. Ἑρ. 71.
- Ἀνα-πηνίζομαι, μεσ. τυλίζω, ἡ κουδαραίζω κυρ. ἐπὶ τοῦ νήματος τοῦ βόμβυκος Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5, 19, fuso circumactio recolligo.
- Ἀνα-πηρία, ἢ ἡ κατάστασις μέλους ἢ σώματος ἀναπῆρον· ἀσχελῶν Ἀριστ. προβλ. 10, 26, mutilatio.
- Ἀνα-πηρός, 2· ὁ κολοβωμένος, ὁ πεπρωμένος, μισερός· «χοῖλοι καὶ τυφλοὶ καὶ ἄλλοι ἀνέπηροι» Πλάτ. Κριτ. 53 καὶ μεταφ. ψυχὴ πρὸς ἀλήθειαν ἀνέπηρος· Πλάτ. πολιτ. VII, 535· «ἀνέπῆρον ποιῆσθαι» = ἀναπῆρον Αἰσχ. 1, 183, mutilus.
- Ἀνα-πηρώω· κάμνω τινὰ ἀνέπῆρον, τὸν κολοβώνω (σκαπεύω), ἐξασθενίζω· ἐπὶ ψυχῆς Πλάτ. Φιλ. 310· «γυῖ· ἀναπῆρωθεῖς» Φιλίπ. 14, mutilo.
- Ἀνα-πίδναμαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀναπίνωμαι Μοσχ. 2, 109.
- Ἀνα-πίδω· ἀναδύω Πλούτ. Αἴμ. (σ), scaturio.
- Ἀνα-πιέζω· πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ τὰ ἄνω πιέζω,

- (κάμνω· τὴν νά ἀνατιναχθῇ πιέζων αὐτὸ) Ἰπποκρ. iterum premo.
- Ἀνα-πίεσμα, τό· μηχανὴ πρὸς κατέδυσιν ἐπὶ τῆς θατρ. σκηνῆς, ἡ καταρραχτὴ θύρα Πολυδ. 4, 127.
- Ἀνα-πίλναμαι· ἀναπῆδω Μοσχ. 2, 109, ἄλλο· ἀναγινώσκω ἀνεπῆλατο ἡ ἀνεπιδαντο, prosilio.
- Ἀνα-πῆλναι· κυρ. γεμίζω ἕως ἄνω 1) ἐκπλήρω, ἐπιτελῶ, διανύω· «μοῖραν βιότοιο» Ἰλ. δ, 170· πότμος = τὸ πεπρωμένον ἐκπλήρω ἀντὶ ἀπαθνήσκω λ, 263, ἐπίσης· ἄλγεα = κακὰ Ὀδ. ε, 302, ἐπὶ ἀπομένον πόνους· «αἰὶά σοι κῆδε» ἀναπλήσαι· Ὀδ. ε, 207· συγν. παρὰ μετγν. ποιητ. παθ. πληροῦμαι «λογαρίων ἀναπληρμένος» Ἀθην. 3, 104· 2) γεμίζω, κορύνωμι, ἱκανοποιῶ, χορταίνω· «ὁρμὴν ἐπὶ τελευτῇ, πληρῶ τὸν θυμὸν» Ἦρ. 6, 12, συνήθ. «τί τινος» = πληρῶ τὴν ἐκ τινος· «πῶλιν αἰσχύνῃς, πονηρᾶς δόξης Δημ. Λεπτ. 28, 50· ἀγροπνίαν σακρώων» Πλάτ. Αἴ. 368, repleo.
- Ἀνα-πίμπρημι· α) ἀνάπτω καὶ κατακτείνω· β) φασὶ καὶ φουσκῶναι· «αὐτὴν ἀναπύμπρηται» Νικαν. Θ. 170, turgescere facio.
- Ἀνα-πίνω· α) πάλιν πίνω· β) ἀναρροφῶ, ἐκμυζῶ, ὅλως διόλου βυζάνω Ἰπποκρ. resorbeo.
- Ἀνα-πιπράσκει· πάλιν πωλῶ, ἔναπωλῶ, Πολυδ. 7, 12, revendo.
- Ἀνα-πίπτω· α) πρὸς τὰ ὀπίσω· πίπτω· «ἀμπίπτει Αἰσχ. Ἀγ. 1581, πίπτω ὕπτιος, ἐξοπιάζω, ὡς ἐπὶ κοιμηλατῶν, ἀντιπῶ. εἰς τὸ πρηνέως Εὐν. οἰκ. 8, 8· «ἀνέπεσεν ὀπίω» Πλάτ. Φαιδρ. 254, ἐπὶ κατακλίνομαι ἰδίως ἐν τραπέζῃ Νον. Δ. καὶ μετγν. β) μεταφ. καταβάλλω, ἐπὶ ψυχῆς ἀθωῶ ὅσον. 1, 70· «ταῖς ψυχῇς Πολυδ. 4, 51· πρὸς Ἀθην. 1, 25, ὅστις διεφοδικώτερον περὶ τῆς λείψης ὀμίζεται, ἐπὶ κτεμαὶ, ἡρεμῶ, ἡσυχάζω, ἀμελοῦμαι, ὀλιγορροῦμαι· «ἀναπείτωκε τὰ τῆς ἐξόδου» Δημ. 21, 163, recido, animo concido.
- Ἀνα-πιστεύω· νέον λαμβάνω θάρρος, ἡ ἐμπιστοσύνην, confido.
- Ἀνα-πιτνέω, ποιητ. ἀναπείτω.
- Ἀνα-πιτνῆμι, ποιητ. ἀναπείναννυμι Πινδ. Ὀ. 6, 27, ἀλλά· ἀλώπειν ἀναπινταμέναι = ἀναπείπουσα, ὑπιάζουσα Πινδ. Ἰσ. 3, 65.
- Ἀνα-πιτυσμός, ὁ· ἡ ἐκροὴ μαθημ.
- Ἀνα-πλάζομαι· ἀναπλάνωμαι.
- Ἀνα-πλάκτης, ποιητ. 2· ἀναμπλάκτης Σοφ. Οἰ. τ. 473.
- Ἀνα-πλανάομαι· ὥμαι· περιπλανάμαι.
- Ἀνα-πλάσις, ἢ μετασχηματισμός, ἡ ἐκ νέου πλάσις, (τὸ ἔναρθεῖσθαι) Ἰπποκρ. ἐπὶ ὁ φεικισμός, ἡ ἀπάτη· «οἱ ὀνειράτων» μετγν. formatio de integri.
- Ἀνα-πλάσμα, τό· ὅ, τι ἀνεπλάσθη (ἔλαβε νέαν μορφήν), τὸ πλάσμα, γέννημα τῆς φαντασίας, τὸ κατὰ μέμνησιν ἄλλους παρασταθῆν Στραβ. ἐν γένει ἡ μόρφωσις, διάπλασις, σύστασις· σώματος Δ. Σικ. 2, 56· figmentum.
- Ἀνα-πλάσμος, ὁ· ἡ ἀνάπλασις, ἡ μὴ βᾶσιμος δόξα, φαντασία· «ὁ ἐκ τῶν ματαίων ἐλπίδων» Πλούτ. fictio.
- Ἀνα-πλάσσω, ἄττ. ἀναπλάττω· πλάττω ἐκ νέου, μετασχηματίζω, ἔναρθεῖν. Μέσ. -οί-

κίαν=πάλιν ἐπανορθώνω, κατασκευάζω Ἡρ. 8, 109, ἐν γένει σχηματίζω, μορφώνω «μελέη παιδός» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 121 ἀναπεπλάκασι Στοδ. καὶ ἐπὶ ποιήσεων ὁμοίως ῥημάτων ἀνέπλασε τραγικὴν αἰδέην Διοσκ. 16 καὶ γενικώτερ. ἐπινωθ, ἐξισοῖσθαι, πλάττω διὰ τῆς φαντασίας ἀνυπαρκτα Πολυβ. 8, 94, deus fingit.

Ἀνα-πλίσω, ἐπ. ἀναπλίσω Νικαν. Θ. 308.

Ἀνα-πλέω= περιπλέω ἢ συμπλέω (πλέω τι μεταφθ. ἑλλαν) «ὁμοίως χέρας καὶ κεφαλὰς» Πινδ. Ο. 2, 82, «τὴν κόμην» ἀναδέω τὴν κόμην Πολυβ. Μεσ. στέφανον πλέω Λουκ. ἔτι ἀναδέω τὴν κόμην καὶ πλέω ἢ πλέω καὶ σηκώνω ἐπάνω τὴν κόμην, μεταφ. -βυθιὸν Ἀραβ. 24, innecto.

Ἀνα-πλέω= ἀνέπλεω μετγν. Ἀριστοτ.

Ἀνα-πλέωσις, ἢ 1) ἢ πρὸς τὰ ἄνω πλέωσις, ὁ ἀνέπλους· 2) ἢ ἐξαγωγή αἰσθητότος ὅσπου ἢ ὁδόντος Ἰπποκρ. *navigatio flumine adverso*.

Ἀνα-πλέω 1) πρὸς τὰ ἄνω πλέω=συναπνέω=πέραν τοῦ πορθμοῦ πλέω, εἰς τὸ πέλμαχος ἀνὰ γαμαί. Οδ. μ, 234, ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλέω (ἐναντίον τοῦ δέματος πλέω) «ἀπὸ θαλάττης εἰς Νεῖλον» Θουκ. 1, 104 ἐντεῦθεν. παθ. ὁ ποταμὸς ἐκ θαλάττης ἀναπλέεται Πολυβ. 2, 16, 10, καὶ γενικ. ἀποπλέω, πρὸς τὸ πέλμαχος πλέω, ἐπὶ τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας Ἰλ. λ, 22, 2) ὁπίσω πλέω Σεν. Ἑλ. 4, 8, 36, 3) πῖπτον ἢ εἶμαι ἐτοιμοί· νὰ πῖσω, ἐπὶ ὅσων ἢ ὁδόντων «ὁδόντες ἀναπλέουσι» Ἰπποκρ. *navigo in flumen adversum*.

Ἀνα-πλέωσις, 2 (καὶ θηλ. ἀναπλέα Πλάτ. Φαιδ. 83) ὁ ἀπὸ τῆς καὶ συνθ. τύπος ἀντὶ ἀνέπλους· πλήρης, γεμάτος· εἰς ἐπάνω· «τινός» Ἡρ. 4, 31, ἰδίως ἐπὶ κακοῦ ὁ μεμιασμένος, μολυσμένος (ἐκ νοσημ. κολλητικῆς), plenus, refertus.

Ἀνα-πλήθω= ἀναπλήρημι, ἰδίως μολύνω, μαίνομαι Ἡσιόδωρ. καὶ ἀμεταβ. εἶμαι πλήρης, γεμάτος Κοῖντ. Σμ.

Ἀνα-πλημμυρέω= πλημμυρίζω εἰς ἐπάνω, ἔγχευμι Φιλιστ. *redundo*.

Ἀνα-πλημμυρέω= κίανω νὰ πλημμυρίσῃ= θαλάτταν Κοῖντ. Σμ. 14, 634, *redundare facio*.

Ἀνα-πληρόω= γεμίζω εἰς ἐπάνω «τὸ κενοθὲν» Πλάτ. Τιμ. 81, «εἴ τι ἐξέλειπον ἀναπληροῶμαι» Πλάτ. σύμμ. 188, ἰδίως ἀριθμὸν τινα τέλειον κάμνω, συμπληροῶμαι, ἀπαρτίζω· «τοὺς δεικασίους» Δημ. 43, 16, «τὴν βουλὴν Πλουτ. Ποπλ. 11, «τὰς τάξεις» Περ. 18, Παθ. πάλιν πληρὸς γίνωμαι, πληροῦμαι «ὁ ἥλιος ἀνεπληρόθη» Θουκ. 2, 28, ἐπὶ γεμίζω· «τινός» Πλουτ. Μεσ. «δῶματα» Εὐρ. Ἑλ. 908, *impleo, resarcio*.

Ἀνα-πληρώμα, τὸ ἢ πληρώσις, ἢ συμπληρώσις, τὸ πρὸς συμπλήρωσιν χρησιμεύσαν μετγν. ἢ ἐπισκευή Φωτ. *supplementum*.

Ἀνα-πληρωματικός, 3' ὁ ἀναπληρῶν, ὃ ἢ εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν ἀνήκειν, *explendo aptus*.

Ἀνα-πληρώσις, ἢ ἢ πρᾶξις τοῦ ἀναπληροῦν, ἢ παραγέμιασις, συμπληρώσις Ἀριστοτ. Νικ. 49, ἢ ἐκπνοήσις, ἢ ἢ ἐκπλήρωσις τῆς ὁργῆς Πλουτ. Ἀρατ. 45, *expletio*.

Ἀνα-πληρωτικός δὲ ἀναπληροῦν «ἀναπληρωτικὸν τὴν ἀλγήθειαν» ποιεῖ νὰ εἴπῃ τις πᾶσαν τὴν ἀλγήθειαν Πλουτ. Κικ. 2.

Ἀνα-πληρωτικός, 3' ὁ ἀναπληρῶν ἢ ὁ χορηγεῖν πρὸς ἀναπλήρωσιν.

Ἀνα-πλήσσω 1) κυτῶ τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω 2) πάλιν πληρῶμαι Ἀρατ. 1107, ἐνθα μεταβάλλεται ὅτι ἑλλαν εἰς ἀναπλίσσω, *feriendo in altum proveho*.

Ἀνα-πληστικός, 3 (ἀναπλήρημι) α) ὁ ἀποπληρῶν, ὁ πληρωμὴν προξενῶν Ἀριστοτ. 6) ὁ εἰς ἄλλον μεταδιδόμενος, ὁ κολλητικός Ἀριστοτ. προλ. 25, 12, *inficiens*.

Ἀνα-πλοκή, ἢ 1) ἢ πρᾶξις τοῦ ἀναπλέειν 2) ἢ μουσικὴ συνέχεα ἀνόντων ἤχων, ἀντθ. τῶν καταπλοκῶν μουσικ.

Ἀνα-πλοός, συνθρ. ἀνάπλους· ὁ 1) τὸ ἀνὰ τὸν ποταμὸν (ἐναντίον τοῦ δέματος τοῦ ποταμοῦ) πλεῖσθαι Ἡρ. 2, 4, 8, 2) ὁ ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλμαχος πλοός Πολυβ. 1, 53, «ἀνάπλους ποιεῖσθαι» ἀνάγεσθαι 1, 49, 3) ἢ ἐπ' ἀνός, ἐπιστροφή (δὲ θαλάσσης) Στρατ. *navigatio flumine adverso*.

Ἀνα-πλόω= ἐξαπλώω, ἐκτείνω Διοσκ. -θύραν=ἀνοίγω Βαδρ. 74, 3, *expando*.

Ἀνα-πλύνω= πάλιν πλύνω, ἔξαπλύνω, ἔτι ἐκπλύνω, ἔξαπλύνω (5), εἶλω.

Ἀνα-πλύσις, ἢ ἢ πρᾶξις τοῦ ἀναπλύνειν, *ablutio*.

Ἀνα-πλώσις, ἢ ἢ ἐξαπλώσις, ἐξοπλώμα, ἀνέπτυξις, ἐξήγησις μετγν. *explicatio*.

Ἀνα-πλώω= ἀναπλέω Ἡροδ. Ὀμπ. Ἀλ. 5.

Ἀνα-πνεύω, ἐπ. ἀναπνέω Ἀπολ. Ρ. 2, 737.

Ἀνα-πνεύμα, τὸ ποιητ. ἀναπνεύμα (ἀναπνέω), ἢ ἀνεσις, ὁ τόπος πρὸς ἀνάπνευσιν Πινδ. Ν, 1, 1, *requies, locus quietis*.

Ἀνα-πνεύσις, ἢ τὸ ἀναπνέειν, ἢ ἀναπνοή Ἀριστοτ. συνθρ. τὸ ἀναπνέειν λαμβάνειν, ἢ ἀνεσις, ἀνάπνευσις=πολέμου Ἰλ. σ, 201, *aspiratio*.

Ἀνα-πνευστικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὴν ἀναπνοήν· δύναμις=ἢ πρὸς τὸ ἀναπνέειν δύναμις Μ. Ἀντων. 6, 15, «τὰ ἀναπνευστικὰ ἐννοοῦντ. ὅργανα ἵατο. μεταφ. ὁ ἀναφύγων, ἀναπνευστικός, *respiratio serviens*.

Ἀνα-πνεύστος, 2' ὁ ἄνευ ἀναπνοῆς Ἡσ. Θ. 797, ἀντὶ ἀπνεύστος, ἀν ἢ γραφὴ ἦνε ὁρθή, παραβλητικὸν πρὸς τὸ ἀνέχον, κατὰ διόρθ. Ἐρμάνων=ἄμ' ἀπνεύστος, *qui respitate non potest*.

Ἀνα-πνεύσις, ποιητ. ἀπνεύσις, ἀναπνεύσις καὶ ἀπνεύσις, μελ. ἀναπνεύσθαι, ἀπν. ἀνέπνευστα καὶ παρ' Ὀμηρ. 3, ἐνικ. προσ. ἀπνεύσις, καὶ παθ. ἀπνέουσι, προστ. ἀπνεύσις (προβ. πνέω) λαμβάνειν ἢ παίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀντθ. τῶ ἐκπνέω, Πλάτ. Φαιδ. 112, ἐπὶ ἀποπνέω, ἐκβάλλω· «καπνὸν Πινδ. Ὀ. 8, 117, «πυρὸς σέλας» Ἀπολ. Ρ. 3, 231, συνθρ. πάλιν ἀναπνέω, ἀνασπίνω, ἀνακουφίζομαι, ἔκουράζομαι, ἀπὸ τοῦ Ὀμηρ. συνθρ. μετὰ γεν. «κακότητος, πόνοιο» Ἰλ. λ, 382, σ, 235, καὶ ἄνευ πνέω. λ, 800, παρ' Ὀμηρ. ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἀπνεύσις καὶ οἱ τύποι, ἀπνεύσις Ἰλ. χ, 222, ἀπνεύσις=ἔλθω εἰς αὐτὸν πάλιν, παρὰ τὸ «φρένα θυμὸς ἀγέρθη» γ, 475, ἀπνέουσι=ἀνέπνευστα πάλιν, ε, 697, ἀπνέουσι=θεοὶ οὕτω καὶ=νόσου Σοφ. «ἐκ τῆς ναυηγίας καὶ τοῦ γεμίζοντος» Ἡροδ. ἀλλὰ «ἀνέπνευστα ἐκ σίθων» διὰ τοῦ ἑλλαν ἀναπνοήν, ἀνέπνευστα Σοφ. «πῶρ ἀναπνέει» ἀναφύγειται. καὶ ἐν τῷ

περὶ Πλατ. Ξενοφ. Δημοσθ. ὅστις ἀντιτίθωσιν αἱ; τοῦτο τὸ ἔχον ἐλευθέρα πνέω, ὡς ἐλευθέρως, 21, 209, Πολυδ. 17. 11· 2) ἐν γένει πνέω· «μεγάλᾳ ἀναπνεύσει» ὡς ἀπερίφρατος, ἐγκαυχᾶσαι Εὐρ. Τρω. 1286· ἐντεῦθ. ὡς Πινδ. Ν. 7. 5· «οὐκ ἐπ' ὅσα πάντες ἀναπνεύομεν» = ἡμεῖς, ζῶμεν πάντες, ἐπὶ ὅσα, δηλ. πρὸς τὸν αὐτὸν προορισμόν, κατ' ἄλλους = πάντες ἡμεῖς ἀναπνέομεν πρὸς τὸ αὐτό· 3) κάμνω νὰ ἀναπνέω (ἢ ἐπὶ πυρὸς νὰ ἐκβάλῃ καπνόν) καὶ ἐπομ. νὰ ἀνασάνῃ, ξεθυμάσῃ Ἀπολ. Ρ. 2. 737· «ἵππων» = νὰ ἀναπαύσῃ Πλάτ. 8, 14, τερπνόν, recreor.

Ἀνα-πνίγω· Ὀλίδω, σπρίγγω πρὸς τὰ ἄνω· «φλέγμα Πολυδ. 4, 114, ἐνθα ὁ Βέκκερος διορθ. καταπνίγω. Ἀνα-πνοή, ἢ, ποιητ. ἀμπνοή· 1) ἡ πράξις τοῦ ἀναπνεῖν, τὸ λαβεῖν ἀναπνοὴν παρὰ Πλατ. συγγ. ἀντίθ. τῷ ἐκπνοῇ Τιμ. 79· «ἀμπνοὰς ἔγειν» = ζῆν Σοφ. Αἴ. 412· «ἔως τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς» Πολυδ. 3, 63· «τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν τινας» = ἀποπνίγειν τινὰ Πλουτ. Ρωμ. 27· 2) ἡ διαπνοή, ἡ ἀνάπνοσις, ἀνεσις ἐξουδένισμα· μόγιθον Πινδ. Ο. 8, 7, καὶ ἐκαστὴν Πλατ. Τιμ. 90· «ἀναπνοὴν λαβεῖν» Πλατ. Φαῖδρ. 251· «διδόναι Εὐρ. Ἀνδρ. 3) ἡ ὅπῃ δι' ἧς ἀναπνέει τι Πλουτ. 4) ἡ πνοή, ἡ φύσησις· «ἀπὸ τῆς θαλάσσης» = ἡ θαλάσσια πνοή Θεοφρ. respiratio, exspiratio.

Ἀνα-πνοία, ἢ· ἀναπνοή Ἀριστοτ. προέλ. 33, 8.

Ἀνα-πνοαῖο ἀντὶ ἀναπνέω.

Ἀνα-απο-βλέπω· ἀποβλέπω Ἰαμβλ. (ἢ ἀνὰ ἐπιτείνει μόνον).

Ἀνα-από-βλήτω, 2· ὁ μὴ ἀποβλήθῃς ἢ ἀποβιβάλλομενος, ἀκαταφρόνητος, ἢ ὁ μὴ ἀπορρίπτεις, non rejiciendus.

Ἀνα-από-γράφω, 2· ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος· «τὰ ἀναπόγραφα» = αἱ μὴ εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον ἐγγεγραμμένοι· πραγματεῖαι, αἱ ἀδικαίετοι Πολυδ. 9, 31.

Ἀνα-από-δείκνυμι, 2· ὁ μὴ ἀποδείκνυθῇς, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποδείξῃ, ἀνεξέλεγκτος· ἀργή Πλατ. ἀπόφασις Πολυδ. 7, 13, qui demonstrari nequit.

Ἀνα-απο-δείκνυμι, ἐπὶ. χωρὶς ἀποδείξεως μετγν.

Ἀνα-από-δεκτος, 2· ὁ μὴ ἄξιος ἀποδοχῆς, ἀπαράδεκτος, non recipiendus.

Ἀνα-ποδίδω· ἀναποδίδω.

Ἀνα-ποδίδω, (ποῦς)· α) τὸν πόδα θέτω ὀπίσω, ἀντιποδα περιπατῶ Ἡροδωτ. 5, 6, 17· «εἰς τοῦπίσω» β) μεταβ. κάμνω νὰ ἐπανέλθῃ τις (ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσα εἶπε), ἐπὶ ἀνακαλῶ, φωνάζω ὀπίσω· γραμματεῖα Λίσχ. 3, 192· «τὸν κήρυκα Πρ. 5, 92 μετὰ τῆς παρασχῆς· ἀκούω μίαν φωνὴν ἑρωτῶ, ἀλλὰ· ἐαυτὸν· γυρίζω ὀπίσω ὅ, τι εἶπον, ἀνακαλῶ τὰ πρότερον εἰρημένα 2, 116· ἐντεῦθ. «ἀνέστρεψεν καὶ ἀντιπόδους τὴν θεραπείαν» Λουκ. retrocedo, revoco, perpendo.

Ἀνα-πόδησις, ἢ· καὶ

Ἀνα-ποδισμός, ὁ· ἡ πράξις τοῦ ἀναποδίδειν, ὑποχώρησις, ἐπὶ ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις ἐπανάληψις· Πουγ. recessio, inquisitio repetita.

Ἀνα-ποδόμας· πόδας· ἔξανκοτῶ Λαδός ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν Ρωμαϊκῶν Δ' 42.

Ἀνα-από-δοτος, 2· ὁ μὴ ἀποδοθῆς (ὀπίσω δοθῆς ἢ πωληθῆς), ἐπὶ ὁ μὴ ἀποδοτέος, ὁ ἀνευ μισθοῦ, προτίκα, ἢ ἀμισθί· παρὰ γραμμ. τὸ ἀναναπόδοτον Σχ. Ἀριστ. Ὀρν. 7, non redditus.

Ἀνα-απο-δόω· ἴδ' ἀναποδίδω.

Ἀνα-από-δραστος, 2· α) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποδράσῃ (φυγῇ) δοῦλος Πλουτ. 6) ἀφευκτός, ἀναπόφευκτος Ἀριστοτ. inevitabilis.

Ἀνα-από-θετος, 2· ὁ μὴ ἀποθεθῆς ἢ ἀποτιθέμενος (ἀποβλακτός Πουγ.), ἀτμήνεις.

Ἀνα-ποιέω· ἀνακατώνω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω μετγν.

Ἀνα-ποικίλλω· διαποικίλλω (ποικίλλω) Σχολ. Πινδ. praeparo.

Ἀνα-ποίνω, 2· ὁ χωρὶς λούτρων (ἐλευθερωθείς) Ὀμηρ. ἐπὶ ῥημ. ἀνάποινον Ἰλ. α, 99, non redemptus pretio· ἐπὶ. ἀναποίνω Εὐσταθ.

Ἀνα-από-κριτος, 2· α) ὁ μὴ λαβὼν ἀπόκρισιν, ὁ ἀνευ ἀποκρίσεως· «ἀποστῆλαιν τινα» Πολυδ. 4, 34· «ἀπελθεῖν 23, 10· β) ὁ μὴ εἰδὼν ἀπόκρισιν· οἰμωγὴ 8, 23, cui non respondetur· ἐπὶ. «ἀναποκρίτως εἰπὼν» Ἀντιφ. 3, 172.

Ἀνα-από-λαυστος, 2· ὁ μὴ ἀπολαμβάνομενος Πλουτ. καὶ ἔνεργ. ὁ μὴ ἀπολαμβάνων, qui non fruitur aliquate.

Ἀνα-πολεμέω· ἀνανέωω τὸν πόλεμον, πάλιν πολεμῶ Στραβ. rursus bellum infero.

Ἀνα-πολεμῶ, ἢ· ἡ ἀνανέωσις τοῦ πολέμου Στραβ. bellum redintegratum.

Ἀνα-πολεμῶ· διεγείρω ἢ ἐρεθίζω πάλιν τινὰ εἰς πόλεμον, ad bellum renovandum incito.

Ἀνα-πολέω· ἀναστρέφω, (γυρίζω τι ἄνω κάτω ἢ τὸ ἐμπρὸς πρὸς τὰ ὀπίσω)· «ταῦτα τοῖς καὶ τετρακίς» Πινδ. Ν. 104, ἰδίως ἐπὶ ἀγροῦ κύκλω ἀστροῖσι, ἐπὶ τρωσὶν ἀναμασθ' Αἰλίου. παρὰ Σουῖδ, μεταφ. ἐν νῶ περιστρέφω, ἀναλογίζομαι, ἐνθυμούμαι· ἐπὶ· ἐπαναλαμβάνω Σοφ. Φιλ. 34, ὁ Σουῖδ. ἐξήγ. διὰ τοῦ ἀναμνησθεσθαι, denuo verso.

Ἀνα-πόλησις, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀναπολεῖν, ἢ ἀναστρέφειν μεταφ. τὸ αὐτὸς ἀνέπτεσθαι, ἢ ἔναεν· ὀδυμῆσι, καὶ ἡ ἐπανάληψις ἢ ἐπαναφορά Ἀριστοτ. καὶ μετγν. revocatio in mentem.

Ἀνα-πολητικός, 3· ὁ εἰς τὴν μνήμην ἀνακαλῶν, ὁ ἀναπολῶν, revolvendi facultatem habens.

Ἀνα-πολίξω· ἀναπολέω, ἐπὶ ἀγρῶν ἔναεργῶν Πινδ. Π. 6, 3.

Ἀνα-απολογητός, 2· ὁ μὴ ἀπολογηθείς, ἢ ἀπολογούμενος, ἢ ὁ μὴ ἐπιδεδειγμένος ἀπολογίαν· «ψεύδους Πολ. 12, 21 καὶ ὁ μὴ δυνάμενος ἢ ἀνεπίδεκτος εἰς τὸ νὰ ὑπερασπισθῇ, ἀνυπεράσπιστος, non defensus.

Ἀνα-απόλυτος, 2· ὁ μὴ ἀπολυθείς ἢ ἐλευθερωθείς, ἢ ὁ μὴ ἐπιδεκτικὸς ἀπολύσεως Ἀριστοτ. non absolutus.

Ἀνα-πομπή, ἢ· 1) τὸ πρὸς τὰ ἄνω πέμπειν, ἢ ἀπαγωγή, ἢ μεταφορά ἀίχμαλोटων Πολ. 30, 9· 2) τὸ ὀπίσω στέλλειν· 3) τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἐκβάλλειν, ἢ ἀνύρκειν, τὸ ἐξίγωμα· ὁ θσαυρὸν Λουκ. Ἀλεξ. 5, sursum effusio.

Ἀνα-πόμπιμος, 2· α) ὁ ὀπίσω σταλείς, ἐκ τοῦ ἄδου Λουκ. «ἀναπ. ἐκπέμψαι τὴν δίκην» = εἰς

ἀνωτέρων τε δικατηρίων ἐκπέμψαι τὴν δι-
κην Λουκ. Εὐν. 12' 6) ὁ, τι τις ἀποστέλλει· ὁπί-
σσω, δὲν δέχεται Εὐστ. Ἰλ. 757, qui remitti
potest.

Ἀνα-πομπός, ὁ· ὁ ὀπίσω ἢ ἐπὶ πῶς στέλλων·
οὕτω καλεῖται ὁ Πλούτων, ὅστις τὸν Δαρειὸν ἀ-
ποστέλλει εἰς τὴν γῆν Αἰσχ. Περ. 641, qui
mittit ad superos.

Ἀνα-πρό-νιπτος, 2' α) ὁ μὴ ἀπονιφθεὶς, ἄνι-
πτος, ἀπυλτος, ἀκάρτος· Ἀριστ. ἱππ. 356' 6)
ὃν οὐ δύναται τις ἀποπλύναι, ἐξαλείφει Σουῖδ.
illutus.

Ἀνα-πορεύομαι, ἀποθ. πορεύομαι πρὸς τὰ
ἐπάνω, sursum procedo.

Ἀνάπρος, ὁ· ποταμός ἐν Σικελίᾳ καὶ ἕτερος ἐν
Αἰκαρνανίᾳ Θουκ.

Ἀνα-πρόδεστος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπο-
σθεθῇ, non extinctus.

Ἀνα-πρό-σπαστος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀ-
ποσπασθῇ, ἀδιέσπαστος, ἀχώριστος μετὶν.

Ἀνα-πρό-στατος, 2' ὁ ἀπ' οὗ δὲν δύναται
τις νὰ ἀπαλλοτρίωθῇ, ἢ δὲν δύναται νὰ ἀποστα-
τήσῃ Πλούτ. qui desciscere nequit.

Ἀνα-ποτόμαι· ἀναπέτομαι.

Ἀνα-αποτέλεστος, 2' ὁ μὴ ἀποτελεσθεὶς, ἀ-
τελείωτος μετὶν.

Ἀνα-απότρεκτος, 2' ὁ μὴ ἀποτρεχάνων Ἀρ-
ριαν. scopo non aberrans.

Ἀνα-ποτνιασμός, ὁ· οὐμωγὴ, δόρυμὸς διὰ
μέγα πάθημα Γρ. Ναξ.

Ἀνα-από-τριπτος, 2' ὁ δὲν δύναται τις νὰ
ἀποτρίψῃ, ἀνείλεπτος, non detergens.

Ἀνα-πο-ραίνω· ἀποραίνω Αἰλ. ἱστ. Ζ. 13, 6.

Ἀνα-πο-φωνέω, ἐπιτετ. τοῦ ἀποφωνέω Σχολ.
Εὐρ. Ὀρ. 340.

Ἀνά-πραξις, ἡ· ἡ ἀπαίτησις χρόνου καὶ ἡ εἰσ-
πραξις Διον. Ἀλ. 6, 1, exactio debiti.

Ἀνά-πρᾶσις, ἡ· ἡ ἔναρπώλησις Πολυδ. 7, 12,
venditio iterata.

Ἀνα-πράσσω, ἀντ. ἀνα-πράττω· εἰσπράττω·
χρήματα Θουκ. 8, 107, ἀντιθ. τῷ ἀποδοῦναι 2,
95, ἔτι· ἡ ἐκπλήρωσις εὐχῆς Ἀριστ. ὄρν. 1621·
πρὸς τινος Σεν. Ἀν. 7, 7, 26. Μετ. δι' ἐαυτὸν
ἀπειτῶ καὶ εἰσπράττω· «τὰς καταστάσεις παρὰ
τινος» Λυσ. 16, 6 καὶ μετὶν. exigo.

Ἀνα-πράτης, ὁ· ὁ ἔξαναπωλὼν, ὁ μεταπράτης·
Πολυδ. qui emptia vendit.

Ἀνα-πρεπής, 2' ἐπιφανής, ἐπίσημος· παρ'
Αἰσχ. Ἰκ. 120 ἀντὶ τοῦ ἀμπρεπῆς διορθοῦται·
ἐμπρεπής.

Ἀνα-πρεσβύω· πρέσβεις πέμπω (κυρ. πρὸς τὰ
ἄνω) εἰς Ῥώμην Ἰωσηφ. legatos mitto.

Ἀνα-πρήθω· ἀναπύμπρημι· «-δάκρυ» ἀναπρή-
σις· «-δῆρμα» δάκρυα γῶσας Ἰλ. α, 433' ὁ Βούτ-
μαννος Λεξ. 1, 107 χωρίζει τὸ πρήθω ἐκ τοῦ
πύμπρημι καὶ μεταφράζει κάμνω νὰ ἐκρέσῃ, ἀ-
ναβλύσῃ, ὁ Δεδερλὸν (Lect. hom. 2, 8), ἐκλαμ-
βάνει τοῦτο ὡς συγκεκομμένον ἐκ τοῦ ἀναπέρῳ,
ὡς πλητὸ ἐκ τοῦ πελάω, incendio.

Ἀνά-πρῖσις, ἡ· ἡ διὰ τοῦ πρίονος διάσχις
Ἰπποκρ.

Ἀνα-πρίω· διὰ τοῦ πρίονος σφίζω Νικαν. Θ.
308, serra dissecō.

Ἀνά-πταιστος, 2' ἄπταιστος Σουῖδ.

Ἀναπτάς, -ἄσα, -άν, ἀορ. 6', μεταχ. τοῦ ἀνί-
πταμαι.

Ἀναπτάσθαι, π. ἀορ. 6'. τοῦ ἀνίπταμαι.

Ἀνα-περύω· δίδω περὰ εἰς τινά (ἵνα πε-
τάξῃ), μόνον παθ. ἀναπερῶμενος· πάλιν διὰ
πτερῶν παρεσκευασμένος, περὰ ἔγων Πλατ.
Φαίδρ. 249, συνήθεός, μεταφ. ἀνορθῶναι· «κρατὶ
ἐθιφῆς ὁρθίως ἀναπτερόωκα» Εὐρ. Ἰλ. 633.
ἰδίως παροξύνω, ἐπιγείρω, παρασύρω ἢ παράγω
ἐπὶ ψυχῇ· παθήσειν· «ἀναπτεροῦν τινά λόγους»
Ἀριστ. ὄρν. 149· «ἀναπτεροῦτε σῶμα» Λυσ.
569· «-πρόος μ' ἀναπτεροῦ» Εὐρ. ἔντεθ. παθ.
εἶμαι εἰς ψυχῇ. ἔντασιν, εἶμαι μετώρος κατὰ
τὴν ψυχῇ, προσδοκῶ Αἰσχ. Νρ. 227· «ἀναπτε-
ρωθεὶς ὑπὸ τινος» = ἐπεγερθεὶς Σεν. Ἰλ. 3, 1,
11 (κατὰ Σουῖδ. ἐλπίσι χρησταὶ ἦρατο)· ἴος καὶ
Ἀριστ. ὄρν. 433, pennis seu alis instruo.

Ἀνα-περυγίζω· ἀνασείω τὰ περὰ (ἵνα πε-
τάξω) Αἰλ. ἱστ. Ζ. 4, 30, alis sublati sursum
volo.

Ἀναπτέσθαι, ἀορ. 6'. ἀπαρεμ. τοῦ ἀναπέτομαι.

Ἀναπτῆναι, ἀορ. 6'. ἀπαρεμ. τοῦ ἀνίπταμαι.

Ἀνα-ἀπτης, ὁ· ὁ διεγείρων (στάσιν ἢ ταράχην)
μετὶν.

Ἀνα-ποτόμαι· φοβίζομαι, ξεπνάζομαι, ἀνα-
ταράττομαι Ἡρόδιαν. perterreo.

Ἀνα-πτύειν· φοβίζω Μόσχ. 2, 23 καὶ μετὶν.
ποητ. perterreo.

Ἀνα-πτύμενος, ἀορ. 6'. τοῦ ἀναπέτομαι.

Ἀνα-απτος, 2' α) ἀνέγγικτος ἀρχ. λεξ. 6) ὁ μὴ
προσπαθεῖς ἢ ἀναρῶν, intactus.

Ἀνά-πυκτος, 2' ὁ ἀνεπτυγμένος, ἐξηγημένος·
ἢ ὁ δυνάμενος νὰ ἀναπτύξῃ ἢ ἐπιδοκτικὸς ἀνα-
πτύξας Ἀριστ. explicatus.

Ἀνά-πτυξις, ἡ· ἡ ἐξοπλῶσις, ἐξηγήσις Ἀρι-
στοτ. ῥήτ. explanatio.

Ἀνά-πτυσσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀναπτύειν Γαλην.

Ἀνα-πτύσσω· ἐξοπλῶνω, ἀνελίττω πᾶν τυ-
λιγμένον ἢ διπλωμένον· ὅσον βελόνων κολλήδρους
Ἡρ. 1, 48· «χρῆσθαι πτέρους Πλούτ. Λυσ. ἔν-
τεθ. ἀνοίγω Σεν. Ἰερ. 2, 4· ἀνεπτυγμένα = φε-
νερά, καὶ παρ' Ἀριστ. ὄμμα ἀνεπτυγμένον
ἀντιθ. εἰς τὸ συμμεμυκός, καὶ· χεῖλος Ὀππ.

Ἀλ. = φάλαγγα = ἀναπτύσσω τὴν φάλαγγα, οὗ-
τοις ὥστε οἱ στρατιῶται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ
ὕψισθεν ἀλλήλων νὰ τίθενται, δι' οὗ ἡ παράτα-
ξις γίνεταί βαθυτέρα Σεν. Κυρ. «τὸ κέρα ἀνα-
πτύσσειν» = κάμνω ὥστε νὰ παρελῶν τὸ κέρα
Σεν. Ἀν. 1, 10, 9' μεταφ. διεξέρχομαι, ἐξηγῶ
Αἰσχ. Περ. - πρὸς τὸ φῶς Σοφ. - φορδὴν = ἀνα-
μασῶ Ὀππ. Ἀλ. expando, explicō.

Ἀνα-πτύχῃ, ποιητ. ἀμπτύχῃ· ἡ ἀνάπτυξις,
ἀνοίξις, ἡ ἀρχή· ἡ λῆξις Εὐρ. ἱππ. 601, καθ'
Ἡσυ. = ἡ ἀνατολή τοῦ ἡλίου κατὰ Σχολ.

τὸ ἐξαπλωθὲν τοῦ ἡλίου φῶς· = αἰθέρας = ὁ πολὺ
ἀνοικτός ἢ ἐκτεταμένος τοῦ αἰθέρος χώρος Εὐρ.
Ἰων. 1445, ἀλλὰ ὄμμα τοῦ μόν ἀμπτύχαι
τ' ἐλευθέρου = δύναμαι ἐλευθέρως νὰ ἀναπτύξω
τὸ ὄμμα, νὰ ἀναελέψω, explicatio.

Ἀνά-πτύχος, 2' ἀνάπτυκτος Ἀριστ.

Ἀνα-πτύω· α) ἐπᾶνω πτύω, ἀποπτύω, ἐκ-
βάλλω φλέγματα ἔτι ῥίπτω ἔξω, ἀνακον-
τίζω, ἔξερνώ, ῥαντίζω Σοφ. Ἀντ. «κύματος
ἄχνην» Ἀπολ. Ρ, 2, 570, καὶ ἐν τῷ περὶ Πηλ.

12, 13· 6) μεταφ. περιφρονῶ Γαλην. sursum exsuo.

Ἀν-άπτω· α) προσκολλῶ, συνδέω, ἐξαρτῶ· «πέρατ' ἀνήρθω ἐκ τινος» Οδ. μ. 51, καὶ μεσ. Εὐρ. Μηδ. 748· «πρὸς τι. Ἦρακλ. μ. 1011· «ἄγαλμα = ἀνατίθημι. Οδ. γ. 274· «μῶμον προστίθωμι θ. 86· «αἰσχρὸς τίνας = προσάπτω» Λγαθ. 3, ἐν γένει ἀπαδίδω, προσάπτω· αἷμα εἰς τινα Εὐρ. Ἀνδρ. «τὴν αἰτίαν τῆς πόλεως ἐξ τὸν Πύθων ἀνήψεν» Πλουτ. Λυκ. θ. Μεσ. ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἐκ τινος μετὰ γέν. -πῶ- πλων Εὐρ. Ἦρακλ. μ. 629, καὶ μετγν. ἰδιόζων τὸ τοῦ Διναργ. 1, 36· «ἐπιστολὴν ἐκ τὰν δακτύλων ἀναψήμενος» = κρατῶν εἰς τὰς χει- ρας ἐπιστολὴν μόνον πρὸς θεῶν (πρὸς Πικτιοῦ. Αἰσχ. 3, 164) εἰς ἐαυτὸν συνάπτω, ἢ ἐπ' αὐτῷ μου προσκολλῶ, δένω, ἢ κρεμασμένον ἔγω· «ναὺς = πλοῖα κυρτωθέντα μετ' ἐμαυτοῦ ἀπάγω Δ. Σικ. 13, 19· «γάρ τινι=εὐχαριστῶ τινα Ἀπολ. Ρ. 2, 114· ἀλλὰ «γάρ τινι» εἰς τινα» = κἀμνω ὥστε νὰ τῷχη τις εὐνοίας, ἢ τῆς χάριτος τινος Εὐρ. Φοιν. 572· «κῆδος τινος=συγγένειαν μετὰ τινος συνάπτω Εὐρ. Τρ. 845, ἐν περιβάλλων, ἐνδύω· «στέφανος νεβρίδα» Ἀναθ. 31, μεταφ. «οὐδ' ἐτι τέρβος ἀνίφομαι» = οὐδένα πλέον φύ- βον θά ἔγω Ἀπολ. Ρ. 2, 643· 2) ἀνάπτω -φως Πλάτ. Τιμ. 39· «πρὸ οὐσῶς Εὐρ. Ορ 1137, καὶ συγν. μετγν. καὶ ἐπὶ προσβολῶν ἢ παροψυσμῶν πυρετοῦ· ἀλλὰ «πικρὸς λαμπάδι ἀνήπτετο» = ἐκωτίζετο Θεαλ. (VII, 188, ἐν Ἀν- θολ. Παλ.)· μεταφ. παροψύων, ἐξάπτω, ἐκκαίω κλπ. γ) ἐκπίπτω· προσπαθῶμαι, περιβάλλο- μαι· «κράτος, ἀρχήν, ἡγεμονίαν ἀνάπτωμαι, «ἀνημμένος ἡγεμονίαν» = ὁ ἔχων εἰς χεῖράς του τὴν ἡγεμον. Πλουτ. affligo, ligo.

Ἀν-άπτωσις, ἢ ἢ πρὸς τὰ ὅπως πῶσις, ἢ κατὰ πῶσις, ἀποθάρρυνσις, ἀθυμία, ἐτι τὸ κατακλινεσθαι (ἐν τραπέζῃ) Εὐσταθ. Οδ. ac- cubatio.

Ἀνα-πυκάζω· ἴδε πυκάζω (ἢ ἀνὰ ἐπιτείνει).

Ἀνα-πυνθάνομαι, μελ. -πύσσωμαι, μεσ. ἀποθ. ἐπιτεταμ. πυνθάνομαι, ἐρευνῶ, ἐπικνε- λημμένος ἐρωτῶ, ἐξετάζω ἐπιμελῶς καὶ μαν- θάνω Ἦρ. 5, 57· «ταῦτα πρακτόμενα Ξεν.

Ἀν. «παρὰ τινὸς τι» Ἀλγν. 1, 2, καὶ, «περὶ τινος» Πλάτ. interrogatio, percontatio.

Ἀνα-πυρίζω· ἀναπυρῶ Χρυσ.

Ἀνα-πύρῶ· ἀνάπτω, κἀμνω τι νὰ ἀνίψῃ Ἀριστοτ. inflatio.

Ἀνα-πυρεύω· (κρατῶ ὑψηλὰ τὸν πυρσόν), μεταφ. κἀμνω ζωηρότερον κόκκινόν τι γρόμω· «τὴν βαφὴν τῆς πορφυράς Πολυδ. 1, 49, incendio.

Ἀν-ά-πυστος, 2· ὁ γνωστὸς ἢ πασιγνωστός, ἐξίγνωστός, ἐκδηλός Οδ. λ. 274, omibus notus.

Ἀνα-πυτίζω· πρὸς τὰ ἄνω ἐκπύω κἀμνω, νὰ ἀναβλύσῃ, νὰ ἀναδύσῃ μετγν.

Ἀνα-πωλέω· πάλιν πωλῶ Πολυδ. 7, 12, rursus vendo.

Ἀνα-πώλημα, τὸ (ῥωρ. ἀμπώλημα)· α) ἢ τῆς βλάβης ἐκ τινος ἐπανόρθωσις Πιν. Ἦρακλ. 6) τὸ ἔξαναπώλημα.

Ἀνα-πωμάζω· ἐκβάλλω τὸ πῶμα, ἀνόγειω τὸ σκέπασμα, ξιστομπῶν μετγν. aperculum tingo.

Ἀν-ά-πωσις· ἀνάπτωσις.

Ἀν-ά-πωσις, εὖς, ἢ· σπανιώτερ. παραστρη- τοῦ ἀμπωσις Πινδ. Ο. 9, 78, decessus.

Ἀναρ-ποίη. καὶ ἰων. ἀντὶ ἀναρρ- κείται εἰς τὰς ἀπὸ ρ ἀρχομένης λέξεις.

Ἀναράδεια, τὰ· τὰ μὴ ἐξεσμένα (πιθάν. ἀνάρ- δηλα) Πσυχ.

Ἀνα-ραίζω, ἀντὶ ἀναρροῖζω, ἐλαφρύνομαι, βελτιοῦμαι (ἐπὶ πασχόντων) Πσυχ.

Ἀνα-ραίρηκός, ἰων. καὶ ἀττ. ἀντὶ ἀνηρηκός.

Ἀν-ἄρ-α-μα, ἀποθ. μεσ. ἀνακαλῶ κατάραν, ξεκαταρῶμαι Σουδ. Πολυδ. diras renovo.

Ἀν-ἄρ-βύλος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἄρβύλας, ὑπο- δῆματα, ἀνυπόδητος Εὐρ. Μελεαγρ. ἀποσπ. 6, 7, discalceatus.

Ἀν-ἄργυρος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων ἀργύριον Πλάτ. νομ. 3, 679, argenteo carens· 6) ὁ ἀδιάφορος, ὁ μὴ ἀργύριον λαμβάνων Πολυδ. quod gratis facit aliquid.

Ἀν-ἄρδευτος, 2· ὁ μὴ ἄρδευθείς, ἀπότιστος, ξηρὸς μετγν. non irrigatus.

Ἀν-ἄρ-ετος, 2· ὁ ἀνευ ἀρετῆς, φαῦλος Σοφ. ἀποσπ. 146, ἄλλος ἀνεγν. ἀνέραιτος, (---).

Ἀν-ἄρ-θμιος, 2· ἀνάρσιος Πλουτ.

Ἀνα-ρ-θ-α, ἢ· ἢ στέρησις ἄρθρων, ἀτονία.

Ἀν-αρθρος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων ἄρθρα, μέλη Πλάτ. Τιμ. 75· ἐντεθ. ἀτονος, ἀδύνατος Σοφ. Τραχ. 1093· 6) ὁ μὴ ἔχων διαφανῆ τὴν τῶν ἄρθρων (τῶν μελῶν αὐτοῦ) φύσιν ὡς ἐπὶ εὐσάρ- κων ἀνθρώπων Ἰπποκρ. ἀντθ. τῶ ἀρθροδὲς Ἀριστοτ. φυσιογ. 6· γ) ὁ μὴ ἐναρθρός, ἀδιάρ- θρωτος, ἀκατανόητος· ἀλαληγμός Πλουτ. Μαρ. 19· ὡδὴ Δ. Σικ. 3, 17· «σθέγματα Ἀνθολ. Ἀππ. 394· 6) ὁ μὴ ἔχων ἄρθρον ὡς ὄνομα γρμ. non articulatus» ἔπρ. ἀνάρθρωσις.

Ἀναρ-α-κα, ἄν, οἱ· Ἀσιατικὸν εἶδος πλησίον τῆς Ἰρκανίας Στραδ.

Ἀν-ἄριθμέω· α) πάλιν ἀριθμῶ, ἔξαναμετρῶ· ἐντεθ. ἐπαναλαμβάνω μετὰ τὸν νοῦν μου Ἀημ. συνθ. Μεσ. ἀναλογίζομαι σκέπτομαι Πλάτ. 6)

μετρῶ ἀνάποδα Πaus. enumeratio, recognosco.

Ἀν-ἀριθμητός, 2· α) ὁ μὴ ἀριθμηθείς ἢ μὴ ἀριθμούμενος, ἀμέτρητος, ἀλογαρίστος· ἀμ- πλικάκι Πινδ. Ν. 7, 25· «γῆρας Σοφ. Ἀγ. 637· «στρατὶ Ἰσοκ. 4, 93· «λεία Πλουτ. 6)

μεταφ. ὁ μὴ λογαριαζόμενος, ἀσήμαντος, ἀξιο- καταφρόνητος Εὐρ. Ἰων. 837· γ) ἐνεργ. ὁ μὴ

δυνάμενος νὰ ἀριθμῇ (9), innumerabilis.

Ἀν-ἀριθμος, 2· ἀναριθμητός, ἀπειρος· ἀν- ὄρες Πινδ. Ἰσ. 4, 56· «πλήθος Αἰσχ. Περ. 40· «ορήνων» = ὁ μὴ μέτρον κρατῶν εἰς θεήνους Εὐρ. Πλ. 225, παρὰ Ξεν. Κυρ. 7, 4, 17 κῶδης τις

ἔχει ἀναριθμητος (ἴδε καὶ ἀνήριθμος)· 6) ὁ μὴ ἀριθμούμενος, ὁ εἰς οὐδὲν λογιζόμενος, ἀσημος (---) ῥωρ. καὶ --- ἀντὶ ἀνήριθμος), qui

nullo numero est, vilis.

Ἀν-ἀριστίω· δὲν προγευματίζω, μόνον· ἀνη- ριστηκός = ἀναρίστητος Ἰπποκρ. non prandeo.

Ἀν-ἀρίστησις, ἢ· τὸ μὴ προγευματίζειν Ἰπ- ποκρ. abstinencia a prandio.

Ἀν-ἀρίστητος, 2· ὁ μὴ ἀκόμη προγευματί- σαι, ὁ ἡστίς Ἀθην. 2, 47, impransus.

Ἀν-ἀριστία, ἢ· ἀναρίστητος Ἰπποκρ.

Ἀν-ἀριστος· ἀναρίστητος Ξεν. παρὰ τὸ ἀεί-

- πνοι Ἀν. 1, 10, 19, καὶ ἀντιθ. τῷ ἡρισθηκός· Ξεν. Ἑλ. 4, 5, 8, prandio carens.
- Ἀναρίτης, ὁ θαλάσσιος κοχλίας Αἰσχ. ἀποσπ. 34, Ἀθην. 4, 86, καὶ νηστής, cochlea marina.
- Ἀναρίτο-τρόφος, 2^ο ὁ τρέφων θαλάσσιος κοχλίας Αἰσχ. ἀποσπ. 139, παρ' Ἀθην. 3, 86 νηστήτροφος.
- Ἀνα-ριχίζομαι· ἴδ' ἀναρχίζομαι.
- Ἀν-ρακτός, 2^ο α) ὁ μὴ ὑπαρθῆς εἰς ἀρχηγόν. ἀδυνατέντως. ὁ ἀνευ ἀρχόντος· -βίος Αἰσχ. Εὐμ. 500· β) ὁ μὴ ἡγεμόνα ἢ ἀρχοντα ὑπερέτακτος· Θουκ. 5, 99, dominus carens.
- Ἀν-ρίμενος, 2^ο ὁ ἔσπλος, ἀπποράσκευος, ὁ μὴ ἐξοπλισμένος ἐπὶ πολέου Ἀνθολ. 11, 29.
- Ἀν-ρμόδιος, 2^ο ἀνίρμοςτος, ὁ μὴ ἀρμόδιος Σουίδ. incoveniens ἐπὶρ· ἀναρμόδιος.
- Ἀν-ρμόζω· ἀρμόδιος ἀρμόζω, συναρμόζω ἢ προσαρμόζω, συνδέω Διον. Ἄλ. adapto.
- Ἀν-ρμωστέω· εἶμαι ἀνίρμοςτος, δὲν συμφωνῶ, (ταίριάζω) ἀντιθ. τῷ συναρμόζω· -πρὸς ἄλληλα Πλατ. σοφ. 253· -τινὶ Πλατ. πολιτ. 5, 462· ἐπὶ μουσικῶν ὁργανῶν ἀπηγῶ, διαφωνῶ, οὕτως ἐπὶ λύρας· ἀναρμωστέιν καὶ διαφωνεῖν· Γοργ. 482, non congruo.
- Ἀν-ρμωστίαι, ἡ ἡ κατάστασις τοῦ ἀναρμόστου, ἡ ἀμετοία, ἀσυμφωνία δυσαρμονία, ἀντιθ. τῷ ἀρμονία Πλατ. Φαιδ. 93, παρὰ τὸ -ἀρμωθμία πολιτ. 3, 401, incongruentia.
- Ἀν-ρμωστος, 2^ο ὁ μὴ ἀρμόζων, ἀρρεπής, ἀσύμμενος, ἀτακτικός· -πρὸς τι· Θουκ. 7, 67, καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς· Πλατ. ἔπιν. 978, συχν. ἐπὶ τῆς ψυχῆς· Φαιδ. 93 ἀντιθ. -οὐ ἀρμόττοντες· Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 13, inconveniens.
- Ἀνα-ρμόττω· ἀναρμόζω.
- Ἀνα-ριπιδέω, ποιητ. ἀντὶ ἀναρριπιδέω Ὅδ.
- Ἀν-αρπάζων· ἀναρπακτικός, (πρὸς τὰ ἀνευ ἀρπάζων ἢ ἡρπακτένους) μετ' ἀναρπακτικῶν ταχυότητα, βίαιως Ἀπολ. Ρ. 4, 479, cum impetu.
- Ἀν-αρπαγή, ἡ ἡ ἀναρπαγή, τὸ ἀρπαγμα (πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν) Πλατ. Εὐρ. Ἑλ.
- Ἀν-αρπάζω· πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν ἀρπάζω· -ἐγγος· τὸ ἐγγος ἐκ τοῦ ἐξήρους ἀναρπάζω Ἰλ. γ, 276· -ὅπλα· ταχέως λαμβάνω (αρπάζω) Ξεν. Ἀν. 7, 1, 15, ἀποσπ. ἀναρπάζω, ἀπάγω, (διὰ τῆς βίαις ἀρπάζω) Ἰλ. α, 56· -θύγατρα Πινδ. ἀναρπασθεῖς (ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων) Σοφ. ἔτι λεηλατῶ, ἐρημικῶν· -ἔρουσαν, πόλιν Πινδ. Π. 5, 74 Εὐρ. Φων. 1066· ἀλλὰ καὶ, ἀφανίζω, καταστρέφω· «-πόλις μετ' ἡμέραν μίαν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήκατο»· ἐξηρανόσθη Αἰσχ. 3, 133· «-ναυτική καὶ πεζὴ στρατιὰ καὶ πόλεις ἄσδην εἰς ἀνηρπασμένα»· Δημ. 9, 47, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Δημ. 10, 18. Μετ. μετ' ἐμαυτοῦ ἀπάγω Ἡρ. 8, 28, eripio, sursum rapio.
- Ἀν-αρπάζ-, ἀνδρός, -άνδρα, -ανδρῶν· ὁ ἀναρπάζεις ἄνδρας, ὁ τοῦ ἀνθρώπου ἀναρπάζων· -χ' ἢ Αἰσχ. Ἀπτ. 776 (ἐπὶ θ. σπριγγός), homine auferens.
- Ἀν-αρπαστός, 2, (τὸ θηλ. ἀναρπαστή Εὐρ. Ἑκαθ. 206, ἐπικυρῶ τὸ ὀξύνονον τῆς λέξεως)· ὁ ἀρπασθεῖς βίαιως, ὁ ἀναρπασθεῖς μετὰ τοῦ γίνεσθαι· Πλατ. Φαιδ. 229· ἀναρπαστός γιν. πρὸς βασιλεία· συλληφθεῖς ὡς δούλος ἀπάγει·

- τα· εἰς τὴν Περίαν Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 33· -ὁπὸ θανάτου Λουκ. ἐν γένει· ὁ βιασθεῖς, διαρπαγείς, λεηλατηθεῖς, adreptus.
- Ἀνα-ρριζομαι· ἀνακουρίζομαι, ἐλαφρύνομαι, ἀναλαμβάνω (ἐξ ἀσθενείας) μετγν. con-valesco.
- Ἀνα-ρραίνω· κύνω νὰ ἀναδύσῃ, νὰ ἀναδύσῃ· κρουνὸν Ἀριστοτ.
- Ἀνα-ρράπτω· πάλιν ῥάπτω, ἡ συρράπτω Πλουτ. resarcio.
- Ἀνα-ρράφῃ, ἡ α) ἡ πράξις τοῦ ἀναρράπτειν, κυρ. ὄνομα χειρουργικοῦ ἐργαλείου Ιατρ. β) τὸ ἐκ τοῦ ἀνω μέρους ῥάψιμον σχίσματος ἡ πληγῆς ἀντιθ. τῷ καταρραφῇ.
- Ἀνα-ρραφικός, 3^ο ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀναρραφήν.
- Ἀνα-ρραψιδέω· ἀρρίζω νὰ ἀπαγγέλλω κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῶδων Λουκ. cauege incipio.
- Ἀνα-ρρέπω· ῥέπω ἢ κλίνω πρὸς τὰ ἀνω (ἐπὶ τῆς ζυγαρῆς) μετγν.
- Ἀνα-ρρέω· ῥέω πρὸς τὰ ἀνω ἢ ὀπίσω Πλατ. Τιμ. ἀναδύλως καὶ ἐπὶ καπνοῦ ἀναδύειν Φιλοστρ. nefuso.
- Ἀνα-ρρέω, ἄρρ. ἐνεστ. πρὸς σχηματισμ. τοῦ παθ. ἀρρ. καὶ μελ. ἀναρρήθην, ἀναρρηθῆσμαι, οὔτως κατὰ σημάδιον ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀνείπειν, ἀναγορεύειν.
- Ἀνα-ρρημα, τὸ τὸ ῥήγμα, ἀνοιγμα, σχίσμα.
- Ἀνα-ρρηγνυμι· α) σχίζω μετ' ὀρμήν· -γαίαν· κλίνω νὰ διαρρηγῇ (νὰ σχισθῇ εἰς δύο) Ἰλ. υ, 63· -τετχος 4, 461· -βρεῖν βοός σ, 582· «-ναὺς ἀναρρηγνυται»· διατρύπεται, γίγνεται διάσπορος· Θουκ. 7, 34· -τάρου·κατασκευάζω, ἀνοίγω Εὐρ. -νεῖκος· ἐγείρω, παρασκευάζω Θεοκρ. 22, 172· -ἐπη· ἀπερισκέπτως λέγω Ἀριστ. Ιππ. 624 (ἐκβάλλω αἶφνης ἢ μετ' ὀρμήν, ξεσπῶν), ἐν γένει διαρρηγνύω, διασπῶ, σπαρρίζω Ἰλ. σ, 582· -φλέβα Πλουτ. ἐπὶ ἐρευνῶν Πλουτ. Μαρ. -τὰ ἐργαστήρια, δεσμοκτήρια Πλουτ. Πέλοπ. Παθ. διαρρηγνύομαι, διατρίβομαι, ἐπὶ πολέμῳ, ἄρκεται νὰ γίνηται, γίγνομαι Πλουτ. Μαρ. β) ἀμετάδ. ἐξορμῶ, λαμβάνω ἀρχήν, γίγνομαι· «κακὰ ἐκ τίνος» Σοφ. Οἰ. τ. 1075. Παθ. «ἐς ἀπαντόλην ἀναρρηγνύσθαι»· ἐπεχειρησάσαντόλην Πλουτ. κικ. scindo, dirumpo.
- Ἀνα-ρρηθεῖς, παθ. ἀρρ. μετ. τοῦ ἀναγορεύω.
- Ἀνα-ρρηκτός, ἐπὶρ. ἀρρηκτός, ἀνευ ῥήγματος, σχίσματος διάφορ. γράφ. ἐν Ἀριστ. Λυσ. 182 ἐνθα ὁ Βέκκερος ὁρθῶς διορθοῖ· «ὅπως ἀν ἀρρηκτως ἔγῃ», sine disraptione.
- Ἀνα-ρρημα, τὸ τὸ ἀναρρηθέν, ἀνακηρυχθέν, ἡ δημοσία γνωστοποίησις Σουίδ. edictum publicis voce enunciatum.
- Ἀνα-ρρηξίς, ἡ τὸ σχίσμα, ἡ διατρύπησις· -νεῶν Πλουτ. disructio.
- Ἀνα-ρρησις, ἡ ἡ ἀναγορεύσις, ἀνακηρυξίς, ἡ δημοσία γνωστοποίησις ἰδίως ἐκλογῆς, ἡ τιμῆς, δημόσιος ἔπαινος Δημ. 18, 58, renuntiatio, proclamatio.
- Ἀνα-ρρῖνον, τὸ φυτὸν τι ὅμοιον τῷ καρδῶμῳ Ἀριστοτ. προβλ.
- Ἀνα-ρριπίζω· φασὶν διὰ τοῦ ῥιπιδίου ἐπὶ περυγίζουσιν περισσότερων Ἀθην. 6, 257, πάλιν ἀνάπτω, ἐξάπτω· «φλόγα τῇ κινήσει τῶν περυγῶν» Διον. Ἀλ. 1, 59· -κεραυνὸν Λουκ. με

ταφ. πάλιν ζωογονῶν, διεγείρων, ἐξεοίζω παροξύνω-ταχύν Λουκ. Ευαν. 21, accendo, suscito.

Ἀνα-ρριπισμός, ὁ ἡ πράξις τοῦ ἀναρριπίζειν.

Ἀνα-ρριπτέω ἄναρριπτω μόνον ἐνεστ. καὶ παρτα. Οδ. ν, 28 καὶ Δίων Κ. 68, 24.

Ἀνα-ρριπτέω, μελ. -ήτω καὶ

Ἀνα-ρριπτω 1) πρὸς τὰ ἄνω ῥίπτω-ἄλσ = ἐκωπηλάτων ῥιπτόντες διὰ τῶν κωπῶν τὴν θάλασσαν πρὸς τὰ ἄνω Οδ. κ, 130: «-τοὺς τρώχους, ὅτον ἔδει ῥίπτειν ὕψος» Ξεν. συμμ. 2, 8: 2) μεταφ. ἀπὸ τῶν κυδευόντων, βίβλακινδυνεύω ἄναρριφθὼ κύβος Πλουτ. Πομπ. -κίνδυνος=εἰς κίνδυνον ἐκπίπτω Πρ. 7, 50: «-εἰς ἄπαν τὸ ὑπάρχον» = τὸ πᾶν βίβλακινδυνεύω Θουκ. 5, 103: «μάχην Πλουτ. Κάισ. 10, 17, «στᾶσιν ἀναρριπτέω» = διεγείρειν στᾶσιν Διον. Ἄλ. sursum jacio.

Ἀνα-ρριχάομαι, ἡ κατὰ Θωμ. Μχγ. καὶ Β. Ἀν. 19, κρεῖττον ἀναρριχάομαι με χείρας καὶ πόδας ἀναδύειν (σκαλῶναι ἢ καταρῶναι), χωρὶς πρὸς τὰ ἄνω, μεγαλειτέρα ἐπιθυμῶ, ἰδίως ἰων. Ἰπποκρ. «εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναρριχάο» Αἰιστ. πλ. 70: «ἀναρριχῆσάμενος Λουκ. Λεζιφ. 8, manibus et pedibus in altum enitor.

Ἀνα-ρριχησις, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀναρριχάσθαι Πορφυρ.

Ἀνά-ρριψις, ἡ τὸ πρὸς τὰ ἑπάνω ῥίψιμον, τὸ νὰ ῥιπτήται ἢ ἐξερχήται πρὸς τὰ ἄνω, ἢ τὸ ὕδατος ἐκ πηγῆς, τῆς λίβρας ἐξ ἡρατιστείου κλπ. Πλουτ. 30, actio sursum jaciendi.

Ἀνα-ρροθιάζω ὁροθῶ, πάλυ παταγῶ Εὐπολ. παρὰ Πολυδ. 2, 89.

Ἀνά-ρροια, ἡ ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπόσυρσις τῆς θαλάσσης, (ἐπὶ παλαιοῖς) ἡ ἀμπωτις, Αθην. 8, 332, refluxus undarum.

Ἀνα-ρροιδέω ἄναρροφω, καταπίνειν ὀπίσω ἐπὶ τῆς Χαρόδωτος Οδ. μ, 104, resorbeo.

Ἀνα-ρροιδήσις, ἡ τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἐκ δευτέρου ροή, absorptio.

Ἀνα-ρροίζέω ἀναδύειν ἢ φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω με ταχύτητα καὶ κρότον Πλουτ. cum stridore sursum feror.

Ἀνα-ρροπία, ἡ ἡ ῥοπή ἢ κλίσις πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω, ἡ ἀνάπασις τῆς ζυγαρίας, ἐν γένει ἢ πρὸς τὰ ἄνω κίνησις Ἰπποκρ. motus qui sursum fit.

Ἀνά-ρροπος, 2' ὁ πρὸς τὰ ἄνω ῥέπων, ἡ ὁ πρὸς τὰ ἄνω κινούμενος μετγν. qui sursum fertur.

Ἀνά-ρροπος, συνηρ. -ους, ὁ ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, ἀνάρροια.

Ἀνα-ρροφίω ἄναρροφῶ Φιλοστρ. πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πάλιν ροφῶ Ἰδ' ἀναρροιδέω Λουκ. περὶ ἄλ. Ἰστ. 1, 30, resorbeo.

Ἀνα-ρροφίω τὸ αὐτό.

Ἀνα-ρρόφισις, ἡ ἡ ἀναρροιδήσις Σχολ. Λουκ. 743, resorptio.

Ἀνα-ρροχθέω ἀντηγῶ, κρότον καὶ θόρυβον ἐκβάλλω, κυτῶν στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω με κρότον μετῶν. ἀπὸ τῶν κυμάτων Ορφ. Ἀργ. 706, cum strepitu retro ruo.

Ἀνα-ρροθμίζω, φέρω εἰς τᾶς, διατάττω, τακτοποιῶ μετγν.

Ἀν-άρρυσις, ἡ 1) ἡ δίστασις, ἐλευθέρωσις 2)

ἡ θυσία κατὰ Μ. Ετ. 3) παρ' Ἀριστ. εἰρ. 855 ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀπαυρῶν Ἰδ' Σχολ. redemptio.

Ἀνα-ρρύω ἔλκω ἢ γυρίζω τι πρὸς τὰ ὀπίσω κατ' ἀρχ. λεξ. (Εὐπολ. παρὰ Σουίδ.) σφάζειν ὡς παρ' Ομήρ. γυρίζω τὸν τράχηλον τοῦ ζώου πρὸς τὰ ὀπίσω ἵνα τὸ σφάξω. Μεσ. σῶζω τινὰ -τὴν ἦταν = ἐπανορθῶναι Διον. Ἄλ. 5, 46, retrorsum traho, mactio.

Ἀνα-ρρύωμα ἡ πάλιν θανατῶν. Μεσ. ἀναρρύωμα, λαμβάνω νέας δυνάμεις μετγν. «πάλιν αὖ ἀναρρυσθέντες» = θαρρήσαντες Θουκ. 7, 40, robur reddo.

Ἀνα-ρρύω, ἐν ενεργ. Ορφ. Ἀργ. 1209, ἀλλὰ ἀμυδ. Μεσ. ἀποπλάλλομαι, γυρίζω με ὀρμήν ὀπίσω, ἀνακλῶμαι Ορφ. Ἀργ. 1236, καὶ μετγν. retro feror.

Ἀνά-ρρύσις, ἡ ἡ ἐκ νέου ἐνδυνάμωσις, ἡ ἐκ νόσου ἀνάληψις μετγν. convalescentia.

Ἀν-άρσιος, 2 (καὶ 3 Σοφ. Τραγ.) ὁ μὴ συν-αρμύζων, (ἄρω) ἐντεθῶ, α) ὁ ἐναντίας, ἐξ ὀρθοῦς συνδέεται μετὰ τοῦ δυσμενῆς Ἄλ. ω, 365, καὶ μόνον Οδ. λ, 401: β) ἐπὶ πραγμάτων, δυσάρεστος, ἀτοπος, μυστηριώδης, βδελυρός, ἀέκτος - πρᾶγμα Πρ. 3, 10, non congruens.

Ἀν-άρτω 1) κρεμῶν τι, ἡ προσκολλῶ τι εἰς ἄλλο, μετὰ γεν. -τινός Ἀπολ. Ρ, 3, 789, μεταφ. «ἐλπίσι: τινὰ ἀναρτῶν» = διὰ τῆς ἐλπίδος κρατῶ τινὰ μετέωρον, ἀναρτῶν ἢ ἀδεδέχον καθίσταω «εἰς τὸ θεῖον ἀναρτῶνται: ταῖς ἐλπίσι» = εἰς τὸν θεὸν ἔχει θέσις: τὰς ἐλπίδας τοῦ Πλουτ. Νομ. 15: «ἐαυτὸν εἰς τινὰ» = πρὸς τινὰ προσκολλῶμαι, εἰς αὐτὸν ἀρίεμαι Δημ. ἐπ. 3: «ἀνῆρτηται εἰς ἐκὺν πᾶντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα ἀνδρὶ» Πλάτ. Μενεξ. 247: «ἡ δύναμις ἐξ ἐκείνης τῆς λίθου ἀνῆρτηται» = εἰνε προσκολλημένη, δηλ. ἐνυπάρχει Πλάτ. Ἰων 533 «ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνῆρτημένος» = ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ νεύματός μου Λουκ. Μεσ. τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν κερδίζω Ξεν. Κυρ. 1, 4, 1: «π5 λ α = καθυποτάσσομαι, ὑπογείριον ποιῶ, 1, 1, 5: 2) προτίθεμαι, διανοοῦμαι ἢ ἀνῆρτημένος ποιεῖν, ἐρᾶειν Πρ. 1, 90, suspendo.

Ἀνάρτης, ου, ὁ, ποιητ. συντεταγμ. ἐκ τοῦ ἀναρτίης Ἀθην.

Ἀν-άρτησις, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀναρτῶν, τὸ κρεμᾶσθαι, μεταφ. ἡ προσήλωσις, οἰκείωσις.

Ἀν-αρτητικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἀναρτῶν ἐπιτή-δειος Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 1260.

Ἀν-άρτιος, 2' ὁ μὴ ἄρτιος (κυρ. ἀριθμός) δηλ. ὁ μόνος καὶ οὐκ ἑξῆς Πλάτ.

Ἀν-άρτυος, 2' ὁ μὴ ἡρτυμένος, ὁ μὴ παρεσκευασμένος, κυρ. ἐπὶ φαγητῶν, ὁ ἀκαρῆκευτος μετγν. non apparatus.

Ἀν-αρυστήρ, ἡρος, ὁ (ἀν-αρύτω) ὁ ἀντλη-τής, ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλῶμέν τι, ὕδωρ, οἶνον κλπ. Πλουτ. vas quo hauritur.

Ἀν-αρύτω, ἡ ἀναρύω πρὸς τὰ ἄνω ἀντλῶ, ἐκβάλλω, ὕδωρ, οἶνον κλπ. μεταφ. «σοφίη ψυχῇ ἀναρύεται παθῶν» = καθαρᾷ, ἐξαγνίζει τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν παθῶν Ἰπποκρ. - θριάμβους Κρα-τιν. παρὰ Σουίδ. exhaustio.

Ἀν-αρχαίζω κάμνω τι πάλιν ἀρχαίον - πα-τρίδα Διοσκ. 29, tursus antiquum facio.

Ἀν-αρχία, ἡ ἑλλειψίς ἀρχῆς, ἡ ἀρχοντος
Ἡρ. 9, 23, ἴδιος ἡ ἀπειθεία κατὰ τῶν ἀρχόν-
των Αἰσχ. Ἐπτ. 1021 ἔντεθθ. ἐν γένει ἑλλει-
ψις τακτικῆς κυβερνήσεως, ἀναρχία παρὰ τὸ
ἀνομία Πλατ. πολιτ. IX, 575, καὶ μετγν. ἐν
Ἀθήναις οὕτως ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν τὸ ἔτος ἐπὶ
τῶν 30 τοσύνων (Ὁλ. 91, 1), ἐνθα αὐδαίς ἦτο
ἀρχων Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 1, quum republica
magistralibus caret.

Ἀν-ἀρχομαι· πάλιν ἀρχομαι Πλουτ. Σουλ. 30, incipio.

Ἀν-ἀρχος, 2° α) ὁ μὴ εἰς ἀρχὴν ὑποκείμενος,
ὁ ἀνὲν ἀρχοντος, ἡ ἀρχηγός Ἡλ. 6, 703· τῆς
Αἰσχ. Περ. 290, τὸ ἀναρχον Αἰσχ. Εὐμ. 666·
β) ὁ ἀνὲν ἀρχῆς ὡς ὁ θεός μετγν. principio vel
duce carens.

Ἀν-ἀρχο-φωτό-μυστος, 2° ὁ μεμνημένος
ὡπὸ τοῦ μὴ ἔχοντος ἀρχὴν φωτός, ὁ ἐν αἰώνιῳ
καὶ ἱερῷ φωτὶ ὢν Παυλ. Σιλ.

Ἀνα, α, ὁ ποταμὸς ἐν Ἰσπανίᾳ Στραβ.

Ἀνα-τάλλω· πρὸς τὰ ἑπάνω σπλεῖν ταλαν-
τούμενος ἡ σπλεῖν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κινῶ τι Ἀλ-
κίφρ. 1, 39, concutio.

Ἀνα-τάξω· τὸ ἀρχαῖον τι μέταλλον, ὅπερ
ἐπιπεγασμένον ἐκ νέου ἐκχωσθὲν μεταλλεύεται
Ποικγ. ἑπιγρ. 1, σελ. 289.

Ἀνα-τάττω· ὁρῶμαι τι ἴδιως μέταλλον κε-
χωσμένον ἀνασκάπτων ἐκ νέου ἐργάζομαι, με-
ταλλεύω.

Ἀνα-τῶννυμι· πάλιν τῶν Πλουτ. ἦθ.

Ἀνα-τρεῖζω· διὰ τοῦ σφαινοῦ ἀνέλκει, τρα-
βῶ ὅπως (ἐμποδίζω τι) Ἐπιγρ. ἀδ. 362· ἰωὴν
Παυλ. Σουλ. 30 ἔντεθθ. ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ
ἀπάγω, ἀποτρέπω, (ἀναχαίττω) ἐμποδίζω Ἐδρ.
Ἰππ. 238· «ἐλθὼνα ἀνατ.» ἐν Β. Αὐ. 392
ἔφη, ἀνατρέπων, ἀνθελκεν, retraho, refreno,
averto.

Ἀνα-σειρασμός, ὁ ἡ κοῆς τοῦ ἀνασειρά-
ζειν, τὸ πρὸς τὰ ὅπσοι τραβᾶν ἡ τὸ ἀναχαί-
ττειν διὰ τοῦ ἀνωγίνης γαλινῶς κλπ. μετγν.

Ἀνα-σειρί-φαλλος· (ὁ ἀνασείων τὸν φαλ-
λόν) ἐπών. ἐκείρας Εὐσταθ. 1413, 27.

Ἀνα-σεισμα, τό· ἡ πρῆξις τοῦ ἀνασείειν Διον.
Ἀλ. 14, 15· ὁπλιν=ἡ ἀπειλητικὴ ἀνάσεισις
τῶν ὀπλιν, concussio.

Ἀνα-σεισμός, ὁ τὸ αὐτό, παρὰ Διον. Ἀλ. 6, 62 ἡ ἀπειλή.

Ἀνα-σεῖω· 1) πρὸς τὰ ἄνω σεῖω, ἀνακινῶ,
πᾶλλον· αἰγίδα Ἡσ. Ἀσ. 314· ἀνασεῖασκε
Οἰ. 5μ. Ἀπολ. 403· ἰστία=ταχέως ἀναπε-
τάνουμι Φίλοστρ. μεταφ. βοήν Ἀριστ. Ἀγ. 328.
Παρ' Ἀλκίφρ. 3, 40· «-κόμην αὐγμυρὰν
ἀνασεῖων», (ἐπὶ τῆς αὐγμυρᾶς καὶ ἀνωρθωμένης
κόμης)· τὰς χεῖρας = ὑψώνω ἡ ἀνατίνω τὰς
χεῖρας Θεου. 4, 38· 2) ἀπειλῶ (αἰσῶν τι καὶ
σεῖων)· ροινηκίδας (ἐπὶ τῶν ἱερῶν, οὔτινες κα-
τηρῶντο) Ἀσ. 6, 51· «εἰς ἀγγελλίαν=ἀπειλῶ εἰς-
αγγελλῶν ἡ καταγγελλῶν τι Δημ. 25, 47.

Ἀνα-σεῖω· ἀνεγείρω, εἰς στάσιν ἐμβαλλῶ τινά·
παρὰ Ν. Δ. = πληθός Διον. Ἀλ. 8, 81, concu-
tio, quatio.

Ἀνα-σελγαίνω· ἀναφανδὸν ἀσελγαίνω, λοι-
δορῶ ἡ ὀνειδίζω ἀδιαντρόπως Ἀριστ. σφ. 61,
petulanter ago.

Ἀνα-σεῖω· τινάζω τι πρὸς τὰ ἑπάνω, ἀνακον-
τίζω. πρὸς τὰ ἄνω βέω· «-αἶμα ἀνίσσυτο» Ἡλ.
λ, 468.

Ἀνα-σηκῶ· ἀντικαθίστω τὸ ἑλλείπον διὰ τῆς
προσθήκης βάρους, φέρω εἰς ἰσορροπίαν ἡ μετα-
βάλλω τὴν ἐνέργειάν τινος Ἰπποκρ. Β. Αν. ἀν-
τιθεῖμαι καὶ ἀντιστηναι, addo, quod deest.

Ἀν-ασθαινω· δυσκόλως ἀναπνέω, ἀνασθάνω
συνγὰ καὶ μετὰ δυσκολίας Κοῖντ. Σμ. 4, 244,
graviter anheho.

Ἀνα-σιλλάζομαι, γραφὴ κατ' εἰκασίαν ἀντὶ
τοῦ ἀνασπυλίσθαι· Ἰσχυρ. ἀν καὶ ἡ ἐξήγησις
τοῦτου· «ἐστεμμένως ἔχειν τὰς τοίχας» δὲν ἀρ-
μόζει πρὸς τὴν σημ. τοῦ ἀνασίλλω.

Ἀνα-σίλλω-κομάω· (ἀνασίλλον κόμην ἔχω),
διάφυρ. γραφὴ παρὰ Πλουτ. Κράτ. 24 ἀντὶ τοῦ
«ἀνασίλλω κομάω».

Ἀνα-σίλλος, ἡ ἀνάσιλος, ὁ ἡ ἀνωρθωμένη,
αὐγμυρὰ κόμη (τὰ κατὰρὰ μαλλίᾳ) οὔτως ἀνα-
γινώσκ. τὸ τοῦ Ἀριστοτ. φυσιογ. 5· «οἷον ἀν
ἀσίλων» ἐπὶ τοῦ συνδέσμου τῶν τριγῶν ἐπὶ
τοῦ μετωποῦ τοῦ λείοντος καὶ ὁρθῶς ἐπομένως
ὁ Βέκκερ. ἔχει «οἱ τοῦ μετωποῦ τὸ πρὸς τῆς κε-
φαλῆς ἀνασίλλον(κατ' ἄλλους ἀνάσιλλον) ἔχον-
τες, ἑλευθέριοι». Παρὰ Πολυδ. 4, 137 καλοῦν-
ται οὕτω καὶ τὰ τῶν θεραπόντων προσωπεῖα (ἐν
κοιμωδῆσι) ἐνέκα τῆς αὐγμυρᾶς κόμης· ἀλλ'
ἐνταῦθα ὁ Βέκκερ· τὴν λέξιν ἀνάσιλος μετέβα-
λεν εἰς ἀνάσιμος, comam a fronte versus verti-
cem capitis habens.

Ἀνα-σιμαίνωμαι· τὸ ἀνασιμῶ Πολυδ. 2,
73 ἀνασιμῶνσθαι, resimino facio.

Ἀνα-σίμος, 2° ὁ σιμὸς τὴν ἔντα, ὁ ἔχων μύτην
ἀνωθεν πεπιεσμένην, καὶ κάτωθεν ἀνασηκωτὴν
Ἀριστ. ἐκκλ. 940· ἐν γένει ὁ πρὸς τὰ ἄνω κυρ-
τός· «δόντες» Ἀριστοτ. «ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποι-
οῦσιν» ἀντιθ. τῇ ὁρθῇ Ἀριστοτ. πρὸλ. 23, 5,
resimus· πρὸ ἀνάσιλλος.

Ἀνα-σιμῶ· ἀνασηκῶ τὴν μύτην, (συσπρῶ-
ναι τὴν μύτην), ὡς ποιοῦσι σπαραγόντα ζῷα, ἅτινα
ὀσφραίνονται (τὸ τὰ ζῷα πρὸς τὴν ὀσφραντὴν ὀρ-
μῶντα ὀσφραίνεσθαι Πτογλ.), resimino facio·
τὸ ἀνασιμαίνωμαι.

Ἀνα-σκαίρω· πηδῶ πρὸς τὰ ἑπάνω, ἀνασκιρ-
τῶ Κοῖντ. Σμ. 8, 321, sursum salio.

Ἀνα-σκαλεύω· σκαλίζων ἀνοίγω τι καὶ ἐκ-
βάλλω, ἐκζητῶ τι, ἀνερευνῶ μετγν. Β. Αν. 392,
ἀνακινῶ, ἀναλογίζομαι μεταφ. ἀναζω-
πυρῶ, sarculo refodio.

Ἀνα-σκάπτω· ἐξασκάπτω, ἐξορύττω, ξεχνῶν·
-τόπον, πόλιν, ἐκχῶν ἡ ἀνοίγων τάφρον εἰς
τινα τόπον Πλουτ. Θεο. 36· ἐντεθθ. καὶ ἐκ
θεμελίων κατασπέρω, ἀφανίζω, κρημνίζω Πο-
λυδ. 16, 1, effodio.

Ἀνα-σχεδάννυμι· πτοῶν τι φυγαδεύω καὶ
διασκορπίζω Πλουτ. Περ. 22, dissipio.

Ἀνα-σκέπτομαι· παρατηρῶ καὶ ἐξετάζω τι
προσεκτικῶς μόνον μελ. καὶ ἀορ. πρὸς συμπλή-
ρωσιν τοῦ ἀνασχοπέω Πλατ. Θεαιτ. 144, con-
sidero.

Ἀνα-σκευάζω· 1) πάλιν μαζώνω τὰ σκεῦη
μου, ἐπὶ τῶν σκευῶν τῶν στρατιωτικῶν (πρὸ.
Ξεν. Κυρ. 8, 5, 4) «συντίθησι μὲν ἕκαστος
σκεῦη, οἳ περ τέτακται χρῆσθαι, ἀνατίθενται

δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια· ἐντεῦθ. μαζώνω σκεύη καὶ ἀποκομίζω, ἀπάγω Ξεν. Κυρ. 6, 2, 25, ἐνθα=τῷ λεγλατῷ. Καὶ μετοικίζω εἰς ξενὴν γῶραν Ἡρακλ. Ποντ. παρ' Ἀθην. 12, 537· ἐντεῦθ. καθαιρῶ, καταστρέφω παρὰ τὸ ἀναιρῶν Θουκ. 4, 116· συνθήκας=διαρρηγνύω, διαλύω Πολυδ. 9, 31, ἐπὶ ἀργυρομοιβῶν, τὴν τράπεζαν καθαιρῶ, ἀπορρηγνύω, ἐπομ. πτωχεύω, χρεωκοπῶ. Ἄνασκευασθεῖς τῆς τραπέζης· Δημ. 33, 9· παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἀντιλέγει εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀντιπάλου, ἀναιρῶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 24. Μεσ. α) συσκευάζωμαι, μαζώνω τὰ πράγματά μου καὶ ἀπέρχομαι Θουκ. 1, 18, ἐπὶ καταστρέφω ἀφανίζω· β) πάλιν κατασκευίζω, ἀνοικοδομῶ, Στρατ. πάλιν ἐπανορθώνω, ἀποκαθιστῶ, ἰατρικῶν ἰατρ. - βλ. ἀθῆν=ἐπανορθώνω γεωπον. suppellectilem loco movens.

Ἄνα-σκευαστικός, 3· α) ὁ ἀνασκευάζων, ἀναιρῶν ἢ ἀνατρέπων Ἀριστοτ. τοπ. 2, 2· β) ὁ ἐπιτιγθεὶς εἰς τὸ νὰ ἐπανορθώσῃ, ἀποκαθιστῇ, ἔναρθεῖν κλπ. ad destruendum aptus.

Ἄνα-σκευή, ἡ· 1) ὁ ἀφανισμός, ἡ καθάρσις, ἀνατροπή· ἐπὶ ἀργυρομοιβῶν ἢ χρεωκοπήσις· παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἡ ἀναιρῶν, ἡ ἀνατροπή τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ ἀντιπάλου· ἐπιθυμία· ἡ κατάπαυσις τῆς ἐπιθυμίας, τὸ νὰ ἐπικρατήσῃ τις τῆς ἐπιθυμίας Ἀρριαν. 2) ἡ ἐπανορθώσις, ἡ ἐκ νέου κατασκευή, τὸ ἔναρθεῖν, eversio, refutatio.

Ἄνα-σκησία, ἡ· ἑλλειψίς, ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἀσκήσεως Πολυδ. inertia.

Ἄνα-σκητῆς, 2· ὁ μὴ ἀσκηθεὶς, ἀγύμναστος, ἀντιεῖθ. εἰς τὸ ἡσυχάζει Ξεν. Κυρ. 8, 8, 24· -πρὸς τὸ γυγν. Πλουτ. Σολ. 7, non exercitatus· ἐπὶ ἀνασκήτως Πλουτ.

Ἄνα-σκίδνυμι· διασκορπίζω Φιλ. 7· ἀνασκεδάννυμι.

Ἄνα-σκηδυνεύω· ἀνακρεμάννυμι, ἀνασκολοπίζω μετγν. in crucem seu palum tollo· 1· ἀνασκηδυνεύω.

Ἄνα-σκηρτάω· -πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω πηδῶ Αἰλ. Ἰστ. Ζ, 12, 29. (χοροσκηρῶ)· ἀνεσκηρτημένα· ἐπὶ αἰγῶν Εὐπολ. Β. Αν. 16, exsilio.

Ἄνα-σκολοπίζω· παλουκύνω, ἀνασταυρώω Ἡρ. 1, 128· ἀνασκολοπίζεισθαι Ἡρ. 3, 132, in crucem tollo.

Ἄνα-σκολόπισις, ἡ· τὸ παλουκνῆμα, τὸ σταυρώμα Σχολ. Μισχ. Πρ. 7.

Ἄνα-σκολοπισμός, ὁ· τὸ αὐτὸ μετγν.

Ἄνα-σκοπέω, μόνον ἐνετε. (1·) ἀνασκοπέομαι· α) ἀκριβῶς παρατηρῶ, ἑξετάζω, ἀνακρίνω ἢ ἔρευνά Θουκ. 7, 42· -τὰ ὄντομα Πλατ. Κρατ. 401· «εἴτε οὕτως· εἴτε ἄλλως ἔχει» Πλατ. νομ. γ, 388, καὶ μετγν. καί, περί τινος. Μεσ. Αἰλ. Ἰστ. Ζ, 13, 23· β) ὁπίσω παρατηρῶ τι, ἀποβλέπω, εἰς τι, ἀφορῶ, τί Ξεν. Κυρ. 5, 11, considero, respicio.

Ἄνα-σκοπή, ἡ· ἡ ἀκριβὴς παρατήρησις, ἑξετάσις, θεωρία, ἔρευνα Σεξτ. Εμπ. consideratio.

Ἄνα-σχυζάν· πάλιν ἀκόλαστος· γίγνεσθαι, ἡ πάλιν σφυγάν, ἡ ὀργάν Β. Αν. 12, 15.

Ἄνα-σμβύω· ἐξορκίζω, δι' ὑποκαίνοντος πυρὸς ὀλίγον καὶ ὀλίγον ἐξατμίζω, καίνα κατ' ὀλίγον,

καταδιδρώσκω, φθείρω μετγν. igne absumo.

Ἄνα-σοδέω· 1) φοβίζω, συπαίζω τι καὶ συγθεύω· ἀνασοδοιμένος· τὴν κόμην· = με ἀνασχομένην κόμην Λουκ. καί· «κόμη ἀνασοδομένη»· ἡ ἐκ τοῦ φόβου ἀνορθωμένη κόμη Λουκ. 2) μεταρ. διεγείρω, ἐρεθίζω Πλατ. Αυσ. excutio, terreo.

Ἄνα-σόβη, ἡ· ἡ πτόησις, καὶ ἡ διὰ τοῦ φόβου συγθέουσις μετγν.

Ἄνα-σόβησις, ἡ· τὸ αὐτό.

Ἄνα-σπαράσσω, μελ. ἀφω· πρὸς τὰ ἄνω σπαράσσω, τραδῶ με ὅρμην πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐκβάλλω, ἐπὶ κατασπαράζω Εὐρ. Βακχ. 1093, dilacerat.

Ἄνα-σπάσις, ἡ· ἡ πᾶσις τοῦ ἀνασπᾶν, τὸ πρὸς τὰ ἄνω τραδῆγμα, ἐπομ. τὸ ὀγάλισμον, ἐπὶ σύσπασις, συστολή Ἰπποκρ. contractio.

Ἄνα-σπαστήριος, 2· ὁ πρὸς ἀνάσπασιν γρήσιμος· ἡ ἐπιτιγθεὶς Ἀππιαν. 1· in contrahendi habens.

Ἄνα-σπαστος, 2· ὁ πρὸς τὰ ἄνω τραδῆγθεὶς ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· -πόλις· ἡ ἀνελευθερία, ἡ ἀνικητὴ Σοφ. Αντ. 1171 (ὁ τוניσμός ἀνασπαστός· εἶνε ἐσφαλμένος, πρὸς. Μ. Επ. ἐν λ. διαμετρητός)· παρ' Ἡρ. 7, 88 ὁ ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ ἐξορισθεὶς· «ἀνάσπαστον ποιεῖν» = ἀποδιώκειν, φυλάττειν 4, 204· «ἀνάσπαστον ἄγειν τινά» Πλουτ. ἔτι καὶ ὁ ἐκουσίως ἀπεργόμενος, βούλων Πολυδ. 2, 53. Παρὰ Αἰλ.

Ἰστ. π. καὶ Αἰλ. 12, 543 οἱ ἀνασπαστοί· ἱμάντες (χωρὶς) ὑποδημάτων, extractus. Ἄνα-σπαστός· 1· ἀνάσπαστος.

Ἄνα-σπᾶω, ποιητ. ἀνσπᾶω· α) ἐπᾶνω τραδῶ· -ὄρμος, μέτωπον· σκηλῶν ἐπᾶνω, μαζώνω (συνεργῶν) τὰς ὄρμους, τὸ μέτωπον, θηλ. λαμβάνω σπουδαῖον καὶ ἐπίσταν, προσώπων, σημειωποσώπῳ Ἀριστ. Αἰγ. 1033· ἐντεῦθ. «λόγους ἀνασπᾶν τινι» = ἀλζονικούς, πομπώδεις λόγους λέγειν, ἡ κατ' ἄλλους μεγαλοφώνως δημεῖν Σοφ. Αἰγ. 295· «ἀνασπᾶν γυναικίδιον» κομικῶς, οἷον ἐκ βοῦθό διανοίας ἄγειν Β. Αν. 6, 5· οὕτω καὶ Μεν. παρὰ Σουῖδ. «πόθεν τούτους ἀνσπᾶσαι· τοὺς λόγους»· ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ βοῦθό τραδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ὡς, ἐκ τῆς πηγῆς ἐκβάλλω ὁδῶν Θουκ. 4, 134· -τὰς ἀγκύρας Πολ. 5, 110, πλοῖον τραδῶ εἰς τὴν ξηρὰν Πινδ. Π. 4, 27· «τὴν βίβλον ἐκ τῶν ἐλέων» Ἡρ. 2, 92· «γεφύρας, καί· -συνίδας τῆς γεφύρας· ἀποκόπτω» ἐντεῦθ. καὶ पुलίδας = ἀνοίγω Πολυδ. 5, 39. Μεσ. «ἐκ γροῦς ἀνσπᾶσσο ἔγχο» = ἔσφιν ἐξω Πλ. ν, 574· «ὅταν αἰμ' ἀνασπᾶσθόνες»· κατασοφῆσθαι τὸ αἶμα Αἰσχ. Εὐμ. 617· β) ἀμεταβ. ἰδίως μεσ. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, καὶ ὁπισθοχωρῶ ἐπὶ θαλάσσης μετγν. sursum traho, revelo.

Ἄνα-σπογγίζω· διὰ σπόγγου σφουγγίζω ἡ σφουγγίζω τόσον καλὰ ὡς με σπόγγον Ἰπποκρ. spongia detergo, deleo.

Ἄνασσα, ἡ, θηλ. τοῦ ἀναΐ· ἡ κυρία, δέσποινα, βασίλισσα ἰδίως ἐπὶ θεῶν ὡς ἡ Δημήτηρ Πλ. ξ, 326, ἡ Ἀθηνᾶ Ὁδ. γ, 38, ἐπὶ θνητῆς, ἥτις πρὸς τοὺς θεοὺς παραβάλλεται Πινδ. Ἰσ. 4, 5, συχν. παρὰ τραγ. καὶ μετγν. ποιητ. κομικῶς· «-πρόγους καὶ βουλεύματος» Ἀριστ. Αυσ. 706, regina.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

Ἄνασσεισκει, ποιητ. γ'. πρὸς. παρὰ. τοῦ ἀνασεῖω ἀντὶ ἀνείσε.

ἀνέχουμαι, ἐκχούω, εἶμι "ἀνεύσταλκοντο, ἐβό-
ρῃη" Διλ. 2) ἐπένω στέλλω, στήκωνω ἐπένω.

- ὅπωπας=ἀνορθώνω τοὺς ὀρθαλμούς, γενικ. αἶμα ἐπὶ ἐνδοματ. ἀναζώνωμαι Ἀριστ. ἔκκλ. 268· «ἀνασταλμένος γιγόν»=ὀψιλά ἀνέωςσμένος Πλουτ. Μεσ. = ἀνάσκει μὴνόμενος, ἀνὰ κολ-πάζω, παρ' Εὐρ. Βακχ. 685 «νεβρίδας ἀναστέ-λανε» = ἐνεδύθησαν πάλιν, sursum pultio.

Ἀνα-στέναζω· δυνάτ' ἀναστέναζω, βάρως στε-νάζω Αἰσγ. Χο. 332, ingemisco.

Ἀνα-στέναγίζω· τὸ αὐτὸ μόνον ἐνεστ. Ἰλ.

Ἀνα-στέναγχο· μόνον ἐνεστ. δυνάτ' ἀναστέναζω, ὀδύρομαι, θρηγῶ· τινά Ἰλ. ψ. 211, καὶ μεσ. σ. 315 καὶ μετγν. ἐπ.

Ἀνα-στένω· ἀνασσεύω, δυνάτ' ὁρῶντο, ὀ-λοφύρομαι Αἰσγ. Ἀγ. 533 καὶ· τινά· ἔλκος (κατακτεῖται) Ἀργλ. ἀποστ.

Ἀν-άστειρος, 2· ὁ ἄνευ ἀστέρων Ἀρατ. 228.

Ἀνα-στέφανός· στεφανώνω, coronis redimio.

Ἀνα-στέφω· τὸ αὐτὸ Πλουτ. Θερ. 22· παθ. «ἀνέστεμαι χάρα φύλλοις» Εὐρ. Ἰππ. 806.

Ἀνα-στήλω· στήλην ἢ μνημεῖόν τι ἐγείρω, στήνω· πέτρων Λυκαρρ. 883· εἰκόνα Πλουτ. erigo ephraim.

Ἀνα-στήλωσις, ἢ ἡ πράξις τοῦ ἀναστήλουν, τὸ στήσανον ἐν εἶδε μνημείου μετγν.

Ἀνά-στημα, τὸ ὄψωμα, τὸ ἐξέχον μέρος π. γ. ὄρους Δ. Σικ. 2, 14· βασιλικόν=ἡ βασι-λικὴ μεγαλειότης Δ. Σικ. 19, 92, evectio, alti- tudo montis.

Ἀνα-στηρίξω· ἀναστήλωνα, στήνω τι ὀρθόν, ἀνορθώνω· «πρῆμον ἐλαίης» Ἐπιγρ. ἀδ. 650, erigo.

Ἀνα-στησίω, ἐρεται. τοῦ ἀνίστημι· θέλω ἢ ἐπιθυμῶ νὰ ἀναστήσω γραμ. erigere carpio.

Ἀνα-στίξω· σημάδεον τι διὰ σιδήρου πεπυ-ρακτωμένον ἢ διὰ σιγμῶν, notum maculatum- que inuro.

Ἀνα-στοιβάξω· πρὸς τὰ ὀπίσω τι σπρώχνω, καὶ στοιδάζω τοῦτο μετγν.

Ἀνα-στοιχεῖόν· ἀνάλλω τι πάλιν εἰς τὰ στοι-χεῖά του, ἀναπλάττω ἢ καινοποιῶ Σουῖδ. res-olvere in elementa.

Ἀνα-στοι-χεῖσις, ἢ ἡ ἀνάλλσις τινος εἰς τὰ στοιχεῖά του, ἢ ἀνάπλασις μετγν.

Ἀνα-στολή, ἢ 1) ἡ πράξις τοῦ ἀναστellaν, τὸ εἰς τὰ ὀπίσω ῥέψωμι· κόμης Πλουτ. 2) ἡ καθάρσις ἢ γύναισις τῆς πληγῆς διὰ τῆς ἀπο-θέσεως ἢ τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω τραῦματος τοῦ κρέατος ἱατρ. remissio, relectio.

Ἀνα-στομῶ· 1) ἀνοίγω τὸ στόμα· τάρρους = ἀνοίγω τὰ στόμα ἢ ὕδρորράς (καταρράκτας) πρὸς τὸν ποταμόν) Ξεν. Κυρ. 7, 5, 15· ἐν γένει ἀνοίγω, πλατύνω Ἀριστοτ. «ὠκεανός» κατὰ στενωπόρους ἀναστομωμένος=στενωμένους ἀντιθ. τῇ πλατυνόμενος. Παθ. ἐκγέωμαι, ἐκβάλλω ἐπὶ ποταμῶν Δ. Σικ. 3, 38· 2) δύνω, στομῶναι, ἀκονῶ ἐντεῦθ. ἐρεθίζω· «ἡδύσματα ἀναστομαὶ τὰ αἰσθητήρια»=διεγείρει, ἐρεθίζει τὴν ὄρεξιν Ἀθην. 4, 133· «τραυλὴ μὲν ἐστὶ ἀλλ' ἀναστομωμένη» ὅηλ. ὀρεμετα, πικρά Πολυδ. 2, 102.

Ἀνα-στόμωσις, ἢ 1) ἀνοίγμα ἱατρ. 2) στέ-νευσις μετγν. 3) ἡ ἀκόνησις, θηξίς ἰδίως ἢ διέ-γερσις, ἐρεθισμός τῆς ὄρεξεως Ἀθην. 4, 132, laxatio, irritatio.

Ἀνα-στομωτήριος, 2· ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπι-

τῆδεις πρὸς ἀναστομῶσιν Ἰπποκρ. aperiendi vim habens.

Ἀνα-στοματικός, 3· τὸ αὐτὸ ἱατρ. καὶ ὁ τὴν ὄρεξιν διεγείρων.

Ἀνα-στοναγέω· ἀνασσεύω, μόνον ἱορ. Ὀρρ. Ἀργ. ingemisco.

Ἀνα-στοναγίζω· τὸ αὐτὸ ἐνεστ. Κοιντ. Σμ.

Ἀν-αστράγαλος, 2· ὁ μὴ ἀστράγαλος ἔχων (ω-ωω), talis carens.

Ἀνα-στρατεύομαι· πάλιν ἐκστρατεύω, mi-lliam ilero.

Ἀνα-στρατεύω· πάλιν στρατιώτης συλλέγω Εὐχρ. μόνον παρὰ μετγν. Δίων Κ.

Ἀνα-στρατο-πεδείξαι, ἢ τὸ μετατόπισμα τοῦ στρατοπέδου, ἢ ἀνιζεύσις ἢ ἀνασκευὴ Πολυδ. 6, 40, castrorum motio.

Ἀνα-στρατο-πεδεύω· μετὰ τὸ στρατόπεδον ὀπισθοχωρεῖν, μεταφέρειν πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ στρα-τόπεδον Πολυδ. 1, 24, castra moveo.

Ἀνα-στρέφω, ποιητ. ἀντρέφω, α) στρέφω τι ἀνάποδα, ἀναποδογυρίζω, ἀντρέπω· δέφρους Ἰλ. ψ. 436. «ὄρος ἀνιστραμμένον ἐν τῇ ζιτή-σει» Ηο. 6, 47· τὸ ἔμβριμα Ξεν. Κυρ. 2, 2, 5· 6) κίωμα τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐπαναγω, ἀνακαλῶ· «εἰς ἄδου Σοφ. Φιλ. 447· πῶδα= στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστρέφω Εὐρ. Ἰππ. 1176, ἐπὶ τοῦ ἀρότρου ἀναστρέφω, ἀναπο-δογυρίζω τὴν γῆν, ἀοστρίω, ἢ ἐκ δευτέρου ἀρο-τρίω Πλατ. καὶ μετὰ τοῦ, πάλιν π. γ. κείμαρ-μένη ἀναστρέφει πάλιν τὸν κόσμον» Πλατ. πο-λιτ. 272, ἐπὶ ἐπανακαλῶνται· τὸν λόγον νομ. 1, 926· «ἐμοὶ τοῦτ' ἀνιστραπται» = μοι εἶνε ἐναντίον Ξεν. Ἰερ. 4, 5· γ) συγ. ἀματῆβ. γυ-ρίζω ὅπισθεν, στρέφωμαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω· «μέ-νοντες ἢ ἀναστρέφοντες Πλατ. Λαγ. 191· «ἀνα-στρέφοντες ἐπὶ ὄρω ἡγεσθαι» Ξεν. Ἀν. 4, 3, 29· ἐντεῦθ. τὸ ἀναστρέφον ποιῆμα ὅπου καὶ ἀντιστρέφως δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ Λεων. Ἀλεξ. 33· Ἐπίσης μετ. Πλατ. Λαγ. 191, ἰδίως ἐκ τῆς φυγῆς ἐπιστρέφω, σταματῶ κατὰ τοῦ ἐχ-θροῦ, Ξεν. Κυρ. 2, 1, 9· ἀναστρέφω ἀντι-τίθεται σχεδὸν εἰς τὸ φεύγειν Ξεν. Ἰλ. 8) Παθ. μετὰ μεσ. μελ. ἐν τύπῳ τινὶ περιφέρο-μαι, εὐρίσκομαι, διατρέφω· γαίαν Οδ. ν. 326· «μενόντων καὶ ἀναστρεφέντων ἐν μέσῳ» Πλατ. πολιτ. VIII, 558, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου ὅστις περὶ τὴν οὐρανὸν περιστρέφεται Ξεν. ἀπομν. μεταφ. ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι, ἴω· «οἱ ἐν τῇ γεωρ-γίᾳ ἀναστρεφόμενοι» Ξεν. οἰκ. 5, 13· «ἐν μέ-σαις εὐροσύναις» Ξεν. Ἀγρη. ἐν ταῖς ἡγεμο-νίαις» = ἡγεμῶν εἰμι Πολυδ. καὶ μετὰ ἐπίρ. π. γ.· θρασείως, βάρβωμος, ἀσεβῶς εἰς τινα Πολυδ. inverto, subverto.

Ἀν-αστρο-λόγητος, 2· ὁ μὴ γινώσκων ἀ-στρολογίαν Στραβ. ignarus astrologiae.

Ἀν-αστρος, 2· ὁ ἄνευ ἀστρων Θεοφρ. sine stellis.

Ἀνα-στροφάδην, ἐπίρ. ἀναστροφῆς, ἀντιθέ-τωις, ἀνάστρουα Πουγ. ordine inverso.

Ἀνα-στροφή, ἢ α) ἡ ἀνατροπή, τὸ ἀναποδογύ-ρισμα, π. γ. τῶν ἀμαξῶν Ξεν. Κυρ. 5, 4, 8·

- τοῦ ἱπποῦ Ἰππ. 3, 14· 6) ἡ ἐπιστροφή· «εἰς ἀναστροφῆς ἐπανήλθον εἰς τὴν πόλιν» = ἐπιστρέ-ψαντες κλπ. Πολυδ. ἐπὶ ἡ ἐπιστροφή καὶ τὸ

πρὸς μέγαν ἵστασθαι· ἀναστροφήν μὴ κέτι δοῦ-
ναί τι· ἔν. Ἑλ. 4, 3, 3 γ) ἡ διατριβὴ ἐν
τινὶ τόπῳ, ἡ διαμονή, ἰδίως ἐν Ν. Δ. παρ' Αἰσχ.
Εὐμ. 23· «θαμνόνων ἀναστροφή» = ὁ τόπος τῆς
διαμονῆς· δ) ἡ ἀνασχολήσις περὶ τι, ὁ τοῦ ζῆν
τρόπος Πολ. 4, 82· ἐντεθθ. ἡ ἀναβολή, βρα-
δύτης, μέλλουσιν· ἀναστροφήν διδόναι· τινὶ εἰς
τι· ἡ «πρὸς τι» Πολυβ. 1, 66, καὶ μετγν. ἐπί-
σης· λαμβάνειν ἀναστροφήν πρὸς τὰς παρα-
σκευάς· Πολυβ. 24, 6 ε) παρὰ τοῖς γραμ. ἡ
μετάθεσις τοῦ τόνου πρὸς τὰ ὀπίσω ἰδίως εἰς
τὰς προθέσεις· ὅταν αὗται κένται μετὰ τὴν συν-
τακτικὴν αὐτῶν πτώσιν, ὡς σκοπεῖται ἀπὸ ἀντί
ἀπὸ σκοποῦ, inversio, conversio morae.

Ἀνα-στροφία, ἡ ἀναστροφή Μινεθ.

Ἀνα-στροφος, 2· ὁ ἀναποδογυρισμένος, ἑξ-
ανίστροφος μετγν. confersus.

Ἀνα-στροφως, ἐπίρ. ἀνάποδα, ἀντίστροφα
μετγν.

Ἀνα-στροφική, ἡ, λέξις ὁπὸ τοῦ Πλάτωνος
(Κριτολ. 409), σχηματισθεῖσα πρὸς ἐξήγησιν
τῆς λέξεως ἀστροφή, ὅτι τὰ ὅτα ἀνατρίβει.

Ἀνα-στροφάως ἀντί ἀναστρέφω· ἀπὸ ὅλα
τὰ μέρη περιστρέφω Οδ. φ. 394. Μετ. περι-
πλανῶμαι, περιτρέφω Σοφ. ἀποσπ. 682.

Ἀνα-στροφίξω· ἐπιτετ. στροφίξω, ἀπω-
θῶ, ἀποκρούω Νον.

Ἀνα-στροφῶ· α) λυπημένως ἡ σκυθρωπῶς βλέ-
πω, σκυθρωπάξω Σοφ. ἀποσπ. 371· β) κομ.
= τῇ ἐπομ. ἀρχ. λέξ.

Ἀνα-στροφῶ· στήνω.

Ἀνα-συντάξις, ἡ· ἡ ἀναθεώρησις καὶ μεταβολή
τῆς φορολογίας Βοικυ. πολ. οἰκ. Αθ. 11, 46.

Ἀνα-συντάσσω· κυρ. ἐκ νέου συντάσσω.
ἀναθεωρῶν τὰς καταστάσεις τῶν πολιτῶν προ-
σδιορίζω ἐκ νέου τὸν φόρον· (πρὸ. Ἀρποκρ.
«ὅταν τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα τῆς συμ-
μορίας δόξη τῷ δήμῳ χρήζειν προσθήκης ἢ
ἀφαιρέσεως καὶ ἔλονται πρὸς τοῦτο πράξοντες»),
recognosco censum.

Ἀνα-συρμα, τό· πᾶν ὅ, τι ἀνυστρήν καὶ ἐπομ.
ἐγνώσθη· - παρθέου = καθίδιον γέννημα Πο-
λυβ. 3, 21.

Ἀνα-συρτος, 2· ὁ ἀνασυρθεὶς ἡ ἀνασυρόμενος.

Ἀνα-σύρτολις· ἐπὶν. ἐταίρας Εὐσταθ.

Ἀνα-σύρω· πρὸς τὰ ἐπάνω σύρω, ἡ τραβῶ,
ἰδίως τὰ ἐνδύματα σηκώνω, ἀποκαλύπτω. Μετ.
ἀπογυμνοῦμαι, ἀποδύομαι Ηρ. 2, 60· «χιτω-
νίσκος ἀνασυρόμενος» Πλουτ. μετγν. φανε-
ρώω, φανερά δείκνυμι· - τὴν ἀφρασίαν Ἀθην.
12, 314· - ἀνασυρμένους = ἀνίσχυντας, ἀδιάν-
τροπος μετγν. sursum traho, retraho.

Ἀνα-σφαδάζω· ἀναπηδῶ, σπινθίζω ἐκ πό-
νου ἢ θυμοῦ, ἀγανακτίζω Σουγ. resilio, re-
calcitro.

Ἀνα-σφαλλῶ· 1) σηκώνωμαι ἀπὸ πτώσιν τινα,
ἀναλαμβάνω ἀπὸ ἀσθένειαν· - συμπτώματος
Πλατ. «νόσου με ἀνασφαλλαι» Βατρ. 78, 3· ἐκ
νόσου, ἐκ κακῶν μετγν. 2) ὀπίσω πίπτω, πίπτω
κατ' ἄλλο μέρος· 3) σηκώνω πεινόντα, resurgo,
convalesco.

Ἀνα-σφηνδῶ· σφηνδῶν τι πρὸς τι μαθημ.

Ἀνα-σφογγίζω· ἴσ' ἀνασπογγίζω.

Ἀνα-σφραγίζω· ἐσθουλλῶν, sigillum solvo.

Ἀνα-σφάζω, ἱσραῆλ. γραφ. παρὰ Πινδ. Ν.
10, 129 ἀντί ἀναφάζω.

Ἀνα-σχεθῆναι, Οδ. ε. 320, ἀορ. ἀπαρεμ. ὁριστ.
τοῦ ἀνέχω· ἀνέσχεθον κρατὶ ὄψαλά μετὰ τῆς
παρασκευῆς· κατὰ διαφασίαν· «σκήπτρον θεοῦ» =
διακοσμεῖν τοῦ ὄρκου καὶ Απολ. Ρ. 4, 698.

Ἀνασχεμέν, ἐπ. ἀντί ἀνασχεῖν.

Ἀνα-σχεῖν· ἴδ' ἀνέγω.

Ἀνά-σχεο, ἐπ. ἀντί ἀνασχοῦ τοῦ ἀνέχω.

Ἀνά-σχεσις, ἡ· 1) ἡ ὑψοσις, ἀνατολή· - ἡλίου
Λοισιτ. 2) ἡ ὑπομονή, ἀνοχή, τὸ ὑποφέρειν
Πλουτ. Νουμ. 13· - τῶν δαιμόνων, toleratio.

Ἀνα-σχετικὸς, 3· ὁ ὑπομονητικὸς, παρὰ τὸ
πρῶς· Πλουτ.

Ἀνα-σχετός, 3, ποιητ. ἀν-σχετός· ὁ, τι δὲ-
ναταίτις νὰ ὑπομένῃ, νὰ ἀνέχῃται, ὁ ὑποφερ-
τός· ἔργα Οδ. 6, 63· - ὕβρις Ηρ. 7, 163· - πλεῖ-
στα, θρέμματα Αἰσχ. Περ. 921, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον μετ' ἀνθρώπων· «οὐκ ἀνασχετὰ ὄραν» πρὸ.
Αἰσθ. εἰρ. 1145, tolerabilis.

Ἀνα-σχιζῶ· σχίζω κατὰ μήκος, κατασχίζω,
ἐπιτίνω· λαγόν. νεκρὸν Ηρ. 1, 124, discindo.

Ἀνα-σχινδύλλω, (ἀττ. ἀντί ἀνασχιנדύλλω),
ἀνασκολοπίζω, ἀνασταυρώω Πλατ. πολ. 11, 362.

Ἀνα-σώζω· 1) τί εἰς τὴν παλαιὰν ὑγίαν αὐτοῦ
κατάστασιν καθίστη, ἀποκαθιστῶ, ἐπανορθῶ,
σώζω χαμένον τι, ἀντιθ. τῷ διαφθεῖρην Πλατ.
Φιλ. 32, πάλιν κτώμαι τί· «ἀνασώθηναι εἰς τὴν
πατρίδα» ἔν. Ἑλ. 4, 8, 28· - ἐκ τῆς φυλῆς =
ἀνεκτίσασθαι τὰ πρῶτα αὐτοῦ πολίτ. δικαιώμα-
τα Πολυβ. 2) φέρω τι εἰς τὴν ἐνδymήσιν μου, εἰς
τὴν μνήμην μου κατέγω Ηρ. 6, 65. Συνηθέστ.
μετ. α) ἀνακτώμαι, ἡ ἐπικτώμαι Ηρ. 1, 106.
β) διακώζω, διαρπάζω· «τὴν πατρίδα ὁρῶν»
ἔν. Ἑλ. 7, 5, 16, seruo saluum.

Ἀνα-σώρεῖω· ἐπισπείρω Πολυβ.

Ἀνα-τάνύω· ἀνατείνω ποιητ. (ῶν καὶ μελ.
-σω).

Ἀνα-τάρασσω, ἀττ. ἀνατράττω, μελ. τα-
ράσσω· ἀνακινῶ, ἀνακαρῶνω, εἰς παραγῆν βάλλω,
ἐγείρω, παρορῶ κατὰ Σουλ. Σοφ. Τρ. 217,
εἰ φέρω εἰς παραγῆν ἡ ἀταξίαν· «στοράτευμα
ἀναταραγμένον ἐπορεύετο» = ἐν ἀταξίᾳ ἔπαρ.
ἔν. Ἀν. 1, 7, 19, conturbo.

Ἀνά-τάσις, ἡ· 1) ἡ πρὸς τὰ ἄνω τάσις, τὸ
τέντωμα, ἡ ἔκτασις ἡ ἐξάπλωσις· - εἰς ὕψος Πολ.
5, 44, τὸ ἀνατείνειν ἡ ὀρέγειν κυρ. τὰς χεῖρας
πρόστινα, ἡ ἀπειλῇ Πολ. 30, 4, 7· «ἀνατ. καὶ
ὄγκος βασιλείας» Πλουτ. Κατ. «ἀνάτασις φρο-
νήματος» = τὸ ὑπερῆφνον φρόνημα, σοβαρὸν
ὑψος 2) ἡ πτερυγία, ὑψεστία Πλουτ. extensio,
profectio.

Ἀνα-τάσσω, ἀττ. ἀνατάττω· θέτω εἰς τάξιν,
ἀραδιάζω. Μετ. κατὰ σειράν διεξέρχομαι· ἰδίως
καὶ δεύτερον ἐπιστημονικῶς ἐρῶνας ἐπιχειρῶ,
ἀναλαμβάνω καὶ ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων τὸ μεμα-
θημένον ἐπαναλαμβάνω· - τὰ μαθήματα Πλουτ.
ἐν Ν. Δ. διηγοῦμαι διήγησιν μετὰ ἐπιμελὴ ἐξέ-
τασις, compono, ordine colloco.

Ἀνα-τάτικος, 3· ὁ ἀνατείνων, ὁ σοβαρός,
ὑπερῆφανος, ἀπειλητικὸς· ἐπιστολή Πολυβ. 5,
43· «ἀπειλητικὰ καὶ ἀνατ. Δ. Σκ. extensus
vehemens» ἐπίρ. ἀνατατικῶς Πολ. 4, 4.

Ἀνάται, (ἄνατος) ἐπίρ. ἄνευ βλάβης, ἀτιμω-

ρητί Λισγ. Εδμ. 59. Παρὰ Πλάτ. ἡ γραφή διορθοῦται ἀνατεῖ καὶ ἀνατί, ὁ Βίκαιος πάντος παραδέχεται τὴν γραφήν ἀνατί, εἶνε ἡμισυ.

Ἀνα-τείνω. 1) σηκώνω ἢ τείνω τι πρὸς τὰ ἄνω, ἀνίστημι—σκέλη Ἀριστ. ὄρν. 1254· ἀντεινόν Ἀρχ. 731· γείρα (ὡς σημαίνει συγκαταθέσεις, ὡς ἦν ὁ συνήθ. τοῦ φηρομένου τρόπος) Σεν. Ἀν. 3, 2, 9, καὶ ἐπὶ ὀγκύν· πρὸς τὸν οὐρανόν Σεν. Κυρ. 6, 6, 4· ἀνατεταμένους τὴν μάχαιραν ὡς παίσιαν 4, 1, 3, μεταφ.· τὴν φεγγήν=ὀφθαλμόν, ἐντείνω Πλάτ. καὶ μετγν. φυγῆς ὄμμα Φιλ. ὅσων καὶ· πάντας ἀνατείνουσι=προσηλῶσαι, ἐντείνας τὴν προσοχὴν τῶν Πλάου. 2) ἐκτείνω, ἀπλώνω· τὰ μέγιστα (τοῦ στρατοῦ) Σεν. Κυρ. 7, 1, 6· κατέως ἀνατεταμένους=ἔχων ἐξερπυλῶνας τὰς πέτρους Κυρ. 7, 1, 16· ἐκναιτὴν ἐπὶ τῶν·=εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τι Λουκ. ἐντεῦθ. κυρ. μεσ. ἀνατείνασθαι τιν·=ἀπειλῶ· «τινὲς παθεῖναι τιν» Διγ. 19, 153. ἀλλὰ· ἀνατείνασθαι ἀρχήν·=ἔχειν ἀρχὴν ὑπεύρρημά τι Πλάου. Ἡλίου. 10· «ὡςτὶς ἀνατείνεσθαι»=(ταῦθ' ὅτ' οὗς τινος) Πλάου. Κατ. 3) ἀνατί, ἐκτείνουσι πρὸς τὰ ἄνω· ἀπέδρα εἰς γῆνα ἀνατείνοντα Σπρ. 7, 67· «ὡςτὶς ἀνατείνουσι εἰς οὐρανόν» καὶ μόνον· ἱκανόν Πολυδ. 18, 5· παρ. Πλάου. ἔτι καὶ ἐκτείνουσι μόνον ὡς εἰς τὸ πέλαγος Πλάου. 4) ἐγκατείνω· ἀνατείνω=ἐγκατεῖναι, ἐστ, ἐκτείνω Λουκ. attollo, erigo.

Ἀνα-τενύζω· ἐπιδορῶν, βαλάνων, ἀνα-νέωμαι, (ἐξανατίξω)· τεύχε Σεν. Ἐλ. 4, 4, 18, instauratio morum.

Ἀνα-τενύζω· ὅ· ἡ ἀνανέωσις, ἐπανόρθωσις, τὸ ἑξαντισμὸν τεύχους Σεν. Ἐλ. instauratio morum.

Ἀνα-τέλλω· 1) κίβητοι νὰ ἀνατελῇ (νὰ ἐξέλθῃ ἢ νὰ φανερῶσθαι)· «ἐμδρόσιν ἀνέτειλιν ἥπειρος» Ἠλ. ε, 777· ὁδοὶ=κίβητοι νὰ ἀναβλύσῃ Πινδ. Ἰσ. 5, 72· «ἀδόνουσι ἀνέτειλαι»=ἐξοικε, τὴν ὑπαρξὴν εἰς τὸν Ἀδόνουσι Πινδ. Ἰσ. 6, 5· «ὁ θεὸς τὸν ἥλιον»=κίβητοι νὰ ἀνατελῇ Ματθ. 5, 45· «ὅταν παύσῃ, φέρω, γεννῶ» «μὲρ» ἀπ' αὐτοῦ ἀνατελλέει Σοφ. Φιλ. 11 23· ἀνατελῶ. ἐξέρχομαι, ἐδραῖω ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς τελέτης (πρὸ. ἐπιτέλλω, ὅπερ ἐπὶ πῶν ἀστέρων λέγεται) Σοφ. Οἰ. K. 1248, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Σειρίου Ἀπολ. P. 3, 956, τῆς Ἑοῦ 2, 1007 καὶ ἐπὶ ποταμῶν Ἠρ. 4, 52· «καπνὸς Πλάου. Φλαμιν. 4 καὶ μεσ. «φλὸς ἀνατελλομένη»=ἡ ἀναλάμπουσα Πινδ. Ἰσ. 3, 83, prodire, emitto.

Ἀνα-τέμνω· ἀνακόπτω (ἢ κόπτω κατὰ μῆκος)· «ἀνατετμήσας τὰ κλημάτα» Αἰσχ. 3, 166· «ὅπῃ ὀρέου ἀνατεμνέσθαι»=κατακρεουργεῖσθαι, κατακόπτεσθαι Λουκ. Προμ. ἰδίως ἔσπερ. κίβητοι ἀνατομῆν σώματος· «ἀνατομοῦντες νεκρὸν» Ἠρ. 2, 87· «τὰ ἀνατεμνόμενα» (ὁγλ. σώματα)· ὁδοῦ=ὁδοποιῶ Φιλ. rescuo, dissoco.

Ἀνα-τέτακα, παρὰ. τοῦ ἀνατείνω.

Ἀνα-τεταμένως. ἐπὶ, μὲ τόνον, σοβαρῶς, εὐτόνως, συντόνως Σχολ. Ἠλ.

Ἀνα-τήκω· κίβητοι νὰ λύσῃ, ἀναλῶ τι μεταφ. ἀπαλύνω, ἐκδιλύνω, γαυρόνω· «ταῖς ἑδναῖς τὰ σώματα» Πλάου. Παθ. τέκωμαι, δια-

λύομαι, ἐπὶ γένος Πολυδ. 2, 16, ἐπὶ πάγου Πλάου. liquefacio, macero.

Ἀνα-τήξαι, ἢ ἡ ἀνάλυσις, τὸ λυήσασθαι· γένον Πολυδ. 9, 4, 3, ὅ, liquefactio.

Ἀνατί· ἴδε ἀνατί.

Ἀνα-τίθημι· α) ἐπίνω εἰς ἄλλο θέτω τι, κρεμῶ ἢ ἀνατίω τι παρ' Ὀμηρ. μόνον· «ἐλκὲς γὰρ ἀνατίωσι μοι»=θέλει μοι προσέχει μοῖρα Ἠλ. γ, 100· «αὐτὸς τιν· Πινδ. Ὀλ. ἐν γένει ἀπονέμωι, ἀνατίω, ἐπιτίω»· «οὐ γὰρ ἂν οἱ ἀνέθεσαν παρκαῖδα ποιήσασθαι τάτην» Ἠρ. 2, 134, προσάπτω, ἀποδίδωμι· τιν· ἐξορῶ· ἀτίω Πλάτ. Ἀλκ.

· γίνομαι Πλάτ. πολ. 24, 7, ἐπὶ ἐπιτίω, βάλλω τι ἐπὶ τινος· ἄχθος Ἀριστ. ἱπ. 1051· «σκευὸς Σεν. Ἀν. καὶ μεσ. ἐπὶ τὰ ὑποζύγια Κυρ. 8, 5, 4, μεταφ. ἐμπιστεύω»· «πάντα πράγματα τιν» Ἀριστ. νεφ. 14 36, μεσ. α) ἐπ' ἐμαυτοῦ, λαμβάνω, ἀναδέχομαι· ἀναθέμενος ἀπάγει τὰ εὐλά· Λουκ. 7, 10· «εἰς τοῦ ἱπποῦ Λουκ. Τοῦ 52, κυρ. 6) ὡς ἀνέμωι ἐν ναυί τινα ἀνατίω ἢ στήνω τι ἀνέμωι εἰς θεῶν τινα τὴν Ἥσ. Ἐρ. 656 ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ Ἠροδ. πολὺ σφην. π. γ. τῶ Ἀπόλλωνι Ἠρ. 4, 92, εἰς τὸ ἥρατον, εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς Δελφούς αὐτῶν. ἀνάθημα ἀνατίω» Ἠρ. 8, 121 μεταφ. «τὰς ἀκούας τιν»=παρίειν τὰς ἀκούας τιν Πολυδ. 24, 3, 9· ἐντεῦθ.· β) μόνον νεῶν=ἀνεγείρω, κατασκευάζω 5, 43, 10· γ) μετακινῶ, μεταθέτω π. γ. τοὺς πεσσούς ἐν τῷ ἄρκαϊ (ἐν τῷ παύσειν) ἐντεῦθ. μεσ. μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, λαμβάνω τι ὅπισθεν, ἀναιρῶ, ἐν τυχῇ Ἠρ. 0, 77· ἀναθέ-

σθαι· ἔστιν, εἴπη ἔχετε ἄλλο τι εἶναι Πλάτ. Πρωτ. 354· «οὐκ ἀνατίωμαι μὴ οὐ καλὸς λέγεσθαι» Μεν. 89· «ὁδὸν γνῶμην Δ. ἄλ. 8, 56·

· τὰ κατηγορημένα=λαμβάνω ὅπισθεν τὴν κατηγορίαν Λουκ. 6) μετατίω, ἀναβάλλω Ἠρωδ. 3, 5, 2· ἐντεῦθ. ἀνακτέον καὶ τὸ τοῦ Σοφ. Αἰ. 171· «τί γὰρ παρ' ἡμῶν ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα τοῦτε κατθανεῖν»· «ὁδοῦ ἀναθε-

τίω» Πλάτ. νομ. XI, 935 καὶ μετγν. sursumpono, traduo, sententiam muto, repono, consecro.

Ἀνα-τίκτω, μελ. τίξω· πάλιν ἐκ νέου τίκτω Αἰλ. ἱστ. Ζ. 1, 17, rursus pario.

Ἀνα-τίλλω· μαζῶ (ἐκβάλλω τρίχα τρίχα, ἢ ἀνὰ ἐπιτείνεις).

Ἀνα-τίρω· ἀναδιδοῦ τὴν τιμὴν, ἐπαυξάνω τὴν τιμὴν Ἠρ. 9, 33, ἰδίως ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ σίτου μετγν. augeo pretium.

Ἀνα-τίναγμός, ὅ· τὸ πρὸς τὰ ἄνω τίναγμα, (ἀρχ. λεξ. μετίστασις, μετὰκίνησις), concussio.

Ἀνα-τίνασσω· τινάζω δυνατόν πρὸς τὰ ἑπάνω, ῥίπτω πρὸς τὰ ἄνω Εὐρ. βακ. 623, concutio.

Ἀνα-τιταίνω· ἀνατείνω μετγν.

Ἀνα-τιτραίνω, καὶ ἀνατιτράω· πρὸς τὰ ἄνω ἢ πέρα πέρα τρυπῶ, μετγν. ἀορ. παθ. Ἀθην. 182, perforo.

Ἀνά-τλημα, τό· πᾶν ὅτι ὑπέρερε τις, ἔτι τὸ ὑπομένειν, ἢ ὑπομονὴ Σουδ. tolerantia.

Ἀνά-τλῶ καὶ ἀνάτλημι, ἄχρ. ἐνεστ. ἐξ ὧν σχηματίζονται οἱ χρόνοι τοῦ ἀνατλήναι.

Ἀνα-τλήναι, ἀορ. ἀπαρ. ἀνέτλην μελ. ἀνα-τλήσμαι· ὑπομένειν, ἐγκατερεῖσθαι, δοκιμάσαι (δεινὰ) Οἰ. κ. 327· «πολύδρην ὁ αἰῶνα» Αἰσχ. Αἰ. 698, καὶ ἐν τῷ περὶ, tolero.

- Ἄν-ατμίζομαι· εξατμίζομαι. Ἀθην. 2, 87, evanesco modo vaporis.
- Ἄνα-τοίχῳ· ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους (τοῦ πλοίου) εἰς τὸ ἄλλο σκαλεῖομαι, ταλαντεύομαι, ἐπὶ τῶν πλεόντων, οἵτινες ῥίπτονται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος Ἀριστ. οἱ γραμ. προτιμῶσι τὸ διατοχεῖω, huc illuc jactor.
- Ἄνα-τοκίζω· ἐκ τοῦ τόκου λαμβάνω τόκον, τὸν τόκον κἀμνω κεφάλαιον, fenus ex fenore capio.
- Ἄνα-τοκισμός, ὃ· ὁ τόκος ὁ ἐκ τοῦ τόκου, ἡ τὸ τοκίζειν τὸν τόκον, usurarium usuræ.
- Ἄνα-τολή, ἡ ποιητ. ἀντολή· α) ἡ ἐμπρόσθεν, ἰδίως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης· ἀντολαὶ ἡ-λιου· Ὁδ. μ. 4, παρὰ τοῖς τραγ. καὶ ἡ τῶν ἀστέρων παρὰ Πολ. 2, 17, 4, καὶ αἱ πηγαὶ ποταμῶν. β) τὸ μέρος ὅθεν ἀντατλήει, ἡ ἑως, συν-γῆθ. ἐν πληθ. Πολυδ. 2, 14, καὶ συγγ. Ν. Δ. ortus.
- Ἄνα-τολίαν, ἡ· ἡ μικρὰ Ἀσία.
- Ἄνα-τολίκος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντολήν Στραβ. καὶ μετγν. orientalis.
- Ἄνα-τολμάω· ἐκ νέου λαμβάνω θάρος, τολ-μῶν Εὐρ. Ἄλκ. 281, ἐνθα μεταβάλλει ὁ Πύρ-ρων ἄνα, τόλμα, animum recipio.
- Ἄνα-τομή, ἡ· τὸ ἀκόψμον, ἡ διαμέλισις Ἀρι-στοτ. κυρ. τοῦ σώματος Θεοφρ. dissectio.
- Ἄνα-τομικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἀνατομὴν ἀνήκων· ἡ ἀνατομή· ἐνν. τέχνη, ἡ ἀνατομία μετγν. anatomicus.
- Ἄνα-τονος, 2· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεινόμενος, ἡ ἐκτεταμένος, sursum lensus.
- Ἄνα-τοπόομαι, (τόπος)· τοποθετῶ, θέτω· εἰς τὸν τόπον τοῦ Φίλοστροφ.
- Ἄνα-τορέω· τορέω διατρύπω Πλανουδ. perforo.
- Ἄν-ατος, 2 (ἱτή)· α) ὁ ἔνεν βλάβης, ἀβλαβής (ὁ μὴ βλάβην ὑποστὰς)· «λοῦθον κώτω» Αἰσχ. Ἀγ. 1181· «κακὸν ἄνατος» Σοφ. Οἰ. R. 790, (κατὰ Σχολ. ἀναίτιος)· β) ὁ μὴ βλάπτων· πᾶν γὰρ Αἰσχ. ix. 351, Haesus.
- Ἄνα-τριπτικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἀνατρέπειν ἐπι-τρίδει, ἀφανίζειν, καταστρέφων Πλατ. πολ-ιτ. 4, 389, subvertens.
- Ἄνα-τριπτέον· δεῖ ἀνατρέπειν.
- Ἄνα-τρέπω, (παρακ. ἀνατίτρωκ Δειναρ. 3, 4, ἀρχαίως· τύπος ἀνατίτρωκ Σοφ. Τρ. 1005)· ἀναποδογυρίζω, ἄνω κάτω ἐγείρω· ἀν-ε-τρέπεται ὁπτιος· ἐπέσειν Ἰλ. ζ, 64· «ὅαν ἀνα-τροπὴ πλοίου» Ἀθην. 6, 226· «ἐάν τις ἄκων πλοῖον ἀνατρέψῃ» Αἰσχ. 3, 158· ἐντεῦθ. κατα-στρέφω, ἀφανίζω· πάλιν, ὅθεν Αἰσχ. Ἐπ. 1098· «χαρὴν Σοφ. Ἀντ. 1261· «πρόρριζον ἀνατρέφαι τινά» Πρ. 1, 32, ὅπως παθ. «πάντα ἀνατετράφθαι» Πλατ. Σοφ. 231 καὶ ἀορ. 2 μεσ. ἐν παθ. σημασία· «ἡ παρὶς ὅλη ἀνιτρά-πειτο» Πλατ. Κρατ. 395· «τρέπειν»=«χρεωκοπεῖ» Ἀνδοκ. 1, 130, ἐπὶ ἀντιλέγων ἀνατρέπω τι, ὡς ἀδίσκον ἀποδεικνύω, ἀνασκευάζω Ἀριστ. νεφ. 901. Παθ. καταβάλλομαι· ἀνατρέπτησαν ταῖς ψυχαῖς· ἀπόλλυσαν τὸ φρόνημα Πολυδ. 22, 8, ὁμοίως μεσ. ἀορ. «ἀντετράπειτο φρένα λύπη» Θεοφρ. 8, 90, subvertio.
- Ἄνα-τρέφω· διὰ τροφῆς πάλιν ἐνδυνεῖ· ὠνιο, ἐν γίνεῖ ἐνισχύω Αἰσχ. Εὐμ. 496· «φρόνημα

- ἀνατρέφω» Ξενοφ. ἐκτρέφω Ξεν. Ἀν. 4, 5, 31, μεταφ. φιλοτιμίαν Πλουτ. Κτισ. 17, καὶ παθ. «ἀνατρέφεται φλόξ»=αὐξάνει Πλουτ. μετγν. καὶ μεσ. «ἀνατρέφασθαι υἱόν» Ἡρωδιαν. 1, 2, 2, παρὰ Μελ. 101 (Ἀνθολ. 5, 157) καὶ ἀμεταβ. ἀνιτρεφες=πύξησας, nutritio.
- Ἄνα-τρέχω, μελ. ἀναδραμοῦμαι καὶ ἀναθρέ-ξομαι· α) τρέχω ὅπισω, ἱσπευσμένως ὀπισθο-γυρῶ· «ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσω» Ἰλ. ε, 599· «ὅκ' ἀπῆλεθρον ἀνέδραμεν» λ, 364, ἰδίως ἐπὶ ναυτί-λων Πολυδ. 1, 50· «ἀναδραμεῖν τοῖς χρόνοις»=ὀπίσω· «ἐνέαι καὶ ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν Πολυδ. 1, 12· συγγ. καὶ «ἐπὶ τῷ 5, 40· «εἰς τὴν αὐτοῦ φύσιν»=ἐμπιπτο, ἐπανέρχομαι πάλιν Πλουτ. Πελ. 31· ἐντεῦθ. εἰς τὴν γνώμην μου ἐπανέρχομαι καὶ με-ταβάλλω ταύτην· ἀνατρέχουσι καὶ διορθοῦνται σφῆς αὐτοῦς» Πολυδ. 26, 3· «τὴν τῆς φύσεως ἑλκττωσιν»=διορθῶναι ἢ βελτιῶναι τὴν ἑλλειψιν τῆς φύσεως Πλουτ. β) πρὸς τὰ ἄνω τρέχω, ἀνα-πηδῶ· «πρὸς τὰ μετέωρα» Θεοφρ. 3, 89· καὶ ἐπὶ ἀψυγ. «ἀναδεδρόμο πέτρῃ»=ὀπρέχει, ἀνέρχε-ται Ὁδ. ε, 412· «ἐν χεῖρας ἀνέδραμεν ἐξ ὠται-λῆς»=ἐγίνετο ἐκ τῆς πληγῆς Ἰλ. ρ, 297· ἐντεῦθ. γ) αὐξάνω, ψηλύνω, «ὅδ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος» Ἰλ. σ, 56· «ἐκ ῥίζης ἀναδεδρόμεν» Ἀντ. Σιδ. 18· ὁμίχλη νέφος Μουσ. 272, μεταφ. ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι· «ἀναδραμεῖν εἰς ἀξίωμα» Πλουτ. Ποπλ. 21· δ) ἀνατρέχω πρὸς τὰ ὀπίσω, διεστρέφω, ἄνωθεν πρὸθεν ἀρχομαι (πρὸς σημ. α)· «κῶδος θυμὸν τὴν δόξαν ἐξ ἀρχῆς ἐπιχειρῶν ἄνω, recurro.
- Ἄνα-τρεψίς, ἡ· ἀνατροπὴ Ἀριστοτ. μετὰ 2, 8.
- Ἄνα-τρησις, ἡ· ἡ διατρύψις (τὸ τρυπήμα πέρα καὶ πέρα) Πλουτ. perforatio.
- Ἄνα-τρητός, 2· ὁ διατρύπηντος, ὁ πέρα καὶ πέρα τρυπήθεις Συνεσ. perforatus.
- Ἄνα-τρετίνος· κυρ. διὰ τῆς τρετίνης σείω, ἀνατρίττω, φέρω ἄνω κάτω· πράγματα Ἀθην. 4, 175, tidente conculco.
- Ἄνα-τρέϊω· α) τρέϊω· «κῶνας»=ψηλαφῶ, θω-πέω Ξεν. κυν. 6, 26, συντρίβω, κοπανίζω Ἡρ. 3, 13, ἐπὶ ἀνακατέω· «ἔλαιον ἀνατρίβειν» Ἀ-ριστοτ. περλ. 6· ἐντρίβω, ἡ ἐπαλείφω γεωπ. Μετ. Ἀριστοτ. (ε), contero.
- Ἄνα-τρέϊω· ἐκβάλλω λεπτήν ἢ διαπεραστικὴν φωνὴν κοῖντ. Σμ.
- Ἄνα-τρέπτος, 2· ὁ ἀνατρίβεις, ἡ ὁ τριμμένος· «ἐμὰ τινα»=ἀνιεσμένον, καὶ τραγὺ ἱμάτιον (γνοῦσθων ὡς ῥάσσον) ἡ καὶ τὸ ἐκ τῆς πολυκαι-ρίας τριμμένον φέρεμα Διοσκ. attritus.
- Ἄνα-τριχόομαι· πάλιν τρέχας κἀμνω Σουῖδ.
- Ἄνα-τρέχσις, 2· ὁ τὰς τρίχας ἀνασηκωμένος ἔχων μεταγν. capillis rejectis.
- Ἄνα-τρίψις, ἡ· τὸ τρίψμον, ἡ ἐπίχρισις, ἀλει-ψίς Γαλν. attritus.
- Ἄνα-τροπέυς, ὁ· ὁ ἀνατρέπων, ἀφανίζων ἢ καταστρέφων· οἴκου Ἀντιφ. 11, 6, 2, eversor.
- Ἄνα-τροπή, ἡ· ἡ ἀναποδογύρισις, ἡ κατα-τροπή· «ὁμαίνων Αἰσχ. Εὐμ. 335· οἴκων Πλατ. Πρωτ. 825· νόμων Διον. Ἀλ. 9, 44, παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἡ ἀντιλογία, ἀνασκευή, ἀ-νίεσις, eversio.
- Ἄνα-τροφέα, ὁ· ὁ ἀνατρέφων, ὅστις ἀνατρέ-φει τινά, nutritor.

Ἄν-αφαίρετος, 2^ο ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀφαι-
ρῇθῃ - κτῆμα Μεν. qui auferri nequit.

Ἄνα-φάλλ-ακρος, 2^ο ὁ φαλακρὸν ἔχων κεφα-
λήν Προκλ. calvus.

Ἄνα-φάλαντις, ου, ὁ τὸ αὐτὸ Λουκ. κατὰ
Φρον. Β. Αν. 16^ο «ὁ ἀργόμενος ἀποφαλακροῦ-
σθαι» πρὸς Δίωνα Κατ. 76, 8.

Ἄνα-φάλαντος· ὁ τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς
κεφαλῆς φαλακρὸν ἔχων μετῆν.

Ἄνα-φάλαντος· ἀναφαλαντισίς.

Ἀναφανδῆ (ἀναφάνω)· φανερά, ὁλοφάνερα,
ἀντίθ. κρύβδην Οἰδ. λ. 455. aperto.

Ἄνα-φανδῶν· τὸ αὐτὸ Πλ. π. 178.

Ἄνα-φανδός, ἑσφαλῶ. Λουκ. Νιγρ. 24^ο διότι ἐν
τῷ «ἀναφανδὸν τὴν ἀπειθεύσαν ὁμολογεῖς», τὸ
ἀναφανδὸν ἐληφ. ἐπισημασμένον· ἀλλὰ παρ' Ἀ-
πολ. Ρ. 4, 81^ο «ἀναφανδῶ πάντα τίτοικται» τὸ
ἀναφανδῶ ἐπὶ πρὸς μᾶλλον ἐλληγμένον πρὸς Λο-
θεκκ. παρὰ.

Ἄνα-φαντάζω· ἀναφαίνω.

Ἄνα-φέρω, μελ. ἀνοίω, ἴσορ. ἀνήνεγκον.
ἴων, ἀνήνεκα πρὸς ἀνένηκα· μέρος ἐπάνω,
ἀναδείξω· ἀνήνεκα κέρειον ἐξ Ἀΐδου Οἰδ.
λ. 625^ο «παρὰ βασιλῆα» πρὸς τὸν βασιλῆα, εἰς
τὴν ἄνω Ἀσίαν (πρὸς ἀναδείνω) Πρ. 6, 30^ο
«ψάμμος ἀναειρομένη». Ἐκ τῶν ὑπονομένων ἐκ-
βαλλομένη αὐτόθι. ἐπὶ ὁδὸν· «εἰς τὸν Παιραιῶν»
Ξεν. Ἑλ. 2, 4, 10^ο «ἀναφέρει ἐπὶ τὴν ἀγορὰν»
Πολ. 8, 31, παρ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τῶν ἀστέ-
ρων Πολ. 9, 15, ἐπὶ τοῦ κινήτου, ὅταν ἀναδείκῃ,
σηκῶνται Ἀριστοτ. - τὰς κόπας· ἀνασηκῶν
τὰς κόπας, Θουκ. 2, 84, «ἡ εἰρήνη ἀναφέρει-
ται» κινεῖται· αἱ κόπαι, ἡ γίνεσθαι τὸ κω-
πῆσαι Πλουτ. Αντ. 24^ο· κίμα· ἀνακρίμ-
πτουσι, ἀνάγω ἢ ἐκβάλλω Πλουτ. Κλειομ.
15^ο· στενιγμοὺς· ἐκβάλλω. Μεσ. «χρῶμα ἀνή-
νεικεν»· ἐρείζειν, ἔλαθεν Πλουτ. Φωκ. 28. Μεσ.
ἀνεεικνέτο Πλ. τ. 314^ο· Ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ βῆθους
τοῦ στῆθους ἐκβαλλομένου στενιγμοῦ καὶ ἀνα-
κλῶν ἀναπνοῆς· Πρ. 1, 186 παρὰ τὸ
ἀνασπένδοντα ὁ Βούτι. Λεξιλ. 1, σελ. 265,
παράδωκεν κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ
τὸ τὸ Προδ. 1, 116, ἀνεαγόμεν, ὅπερ ἔλλοι
ἐραυμένον· ἀπὸ δὲ οὗτος συνήλθεν, ὅπερ
καὶ ἡμῖν ὁρθότερον φαίνεται τῆς τοῦ Βουτυκνέου
ἐξηγήσεως. Μετῆν ποιητὰς γράφονται τῇ λέξει καὶ
ἐπὶ τοῦ δυνάει φωνῶν· ὁμοῦν ἀνεεικνέτο Ἀπολ.
Ρ. 3, 463^ο· φωνῶν Θουκ. 23, 18, ἐπὶ ἐν ἀ-
σφαλεῖ φέρω, κατατίθω· τὰ ἑαυτοῦ ἐν ἀσφα-
λεῖ· Ἡο. 3, 148, ὅπερ ἄλλοι διὰ τοῦ ὑποχωρεῖν,
ἐξηγοῦσιν, ἐπὶ ἀνυφῶ, ἐπαίρω· «τὴν ψυχὴν ἀναε-
ρῶντες» (animo elato) Πλουτ. ἐπὶ ἀνεγείρω τινὰ
ἐξ ὑπνους Πλουτ.· ἐκ μέθης Λουκ. πρὸς δὲ τοῦτοις,
ἐκ τοῦ ἀφανοῦς προσφέρει, ἐκβάλλω, ἔξω, ἐπαί-
νω· «ἀρετὰ ἀμείρονται» Πινδ. Ν. 11, 38,
διατρεφῶ ἡ κρατῶ ἐν τῇ νύκτι Ἰσοκ. 5, 32^ο
«μνημονεύειν καὶ ἀναφέρειν» Πλουτ. ἐπὶ ἐπα-
ναλαμῶν Πλουτ. περὶ αἰ ἐν Δελφ. 8. Παθ.
ἐπαίρωμαι, ἀνυφῶμαι, ἀνάγωμαι Πλατ. Αἴφ.
365, Πλουτ. Ρωμ. 28^ο 2^ο ἀναδέχομαι, φέρω
ἢ ὑπομένω· κινδύνους Θουκ. 3, 38, πόνους
καὶ διαβολάς, πόλεμον Πολυδ. 1, 36^ο 3^ο φέρω
ὅπισθι, ἀναφίρω ἢ ἀνάγω· τὸ γένος εἰς τινα
Πλατ. Ἀλα. καὶ ἄνευ τοῦ· γένος Πλατ. Θεαιτ.

175^ο ἐντεθ. ἀναφίρω, ἢ ἀναφίρωμαι εἰς τινα,
ἐπιμαρτύρομαι, ἐπικαλοῦμαι· «εἰς τοὺς πολλοὺς,
εἰς τοὺς διδασκάλους Πλατ. Ἀλα. 1, 110^ο· «εἰς
ἀνιόντων ὄντων τὸν λέγοντα ἀνοίω» Πλατ.
Απολ. 20^ο· «εἰς ἃ ἀναφίρεται πάντα» Πλατ.
Κρατ. 424^ο ἐντεθ. ἀποδίδω· «εἰς Φοῖβον τὴν
ἀμαρτίαν» Εὐρ. Ορ. 76^ο· «αἰτίαν εἰς τινα» Λυσ.
12, 28^ο· «τὸ μὲν εἰς ἀλλήλους ἀναφίρεται»·
καταγγέλλεται ἀλλήλους Δημ. 28, 9^ο 4^ο ἀναγ-
γέλλω, ἐκθέτω, (refertur), διηγοῦμαι, ἀντίθ.
τῷ κρύπτω Σοφ. Αντ. 272^ο· «τὰ θεοπρόσια
ἀνεαγθέντα» Πρ. 1, 54^ο· «οἱ δὲ ἀνήνεικαν εἰς
Σάρδεις καὶ ἀπήγγειλαν τῷ Κροίσῳ» 1, 91, καὶ,
προστίθωμι τῇ, ἐσσηγοῦμαι, προβάλλω· «περὶ
σπονδῶν ἀνοίσει εἰς τοὺς πλεονακ» Πρ. 7,
149^ο· «βουλεύματα εἰς τὸ κοινὸν» 3, 80^ο· «λόγῳ»
Λυσ. 30, 5^ο 5^ο εἰσφέρειν, εἰσκαμίζω Ξενοφ. 6)
ἀμεταβ. ἐργάζομαι· ἐκ αὐτοῦ, ἀναλαμβάνω, συνέρ-
γομαι Πρ. 3, 22^ο· «εἰς δὲ ἀνεαγόμενοι οἱ Θη-
βαῖται καὶ σωθῶσιν» Δημ. 16, 31^ο· «ἐκ τῆς πλη-
γῆς ἀναφέρει» Πλουτ. Ῥωμ. 18^ο 7^ο σκέπτομαι,
λοφίζομαι, ἐν ᾧ ἔχω Πλατ. νομ. 8, 829, sur-
sum fero, produco, excito, in memoria retineo.

Ἄνα-φύγω· φεύγω πρὸς τὰ ἐπάνω· «ἐπὶ τὸ
ὄρος» Ξεν. Ἄν. 8, 2, 24^ο, μεταφ. ἀποδιδράσκω,
ἐκφεύγω, γλυττώω Ξεν. Ἑλ. 6, 5, 38, ἀπαλ-
λίσσεται, ἀποδύεται 2, 3, 50, sursum fugio.

Ἄνα-φρυκτίζω, 3^ο ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκ-
φεύγειν Στραβ.

Ἄνα-φρυξίς, ἢ· ἀποφυγή, ἐκφυγή Δίον Κατ.
effugium.

Ἄναφρη, ἢ· μικρὰ νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγε·
Ἀπολ. Ρ. 4, 1716 (ωω).

Ἄνα-φρη, 2 (ἄρη) α) ὁ ἀνέπαρος, ἀφαστος
Πλατ. Φαιδρ. 247^ο· «καὶ ἄτακτοι» Λουκ. 6) ὁ
ἐκτρεπόμενος τῆς ἀφῆς, ὁ τὴν ἀφῆν διαφεύγων,
ἐπεικὴς, μαλκαός, εὐκαλός Πλουτ. συμπ. 8, 3,
2, παρὰ τὸ ἐπεικὴς καὶ αὐτόθι. 3 παρὰ τὸ ἀπα-
λῆς, non luctus, mollis.

Ἄνα-φρήγγομαι· ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, ἢ μέ-
τόνον φηρέγγωμαι Πολ. 17, 5^ο· «χρησμοὺς Πλουτ.
Θηρ. 24, redamo.

Ἄνα-φθείρωμαι· τρέχω εἰς τὸν ὀλεθρὸν μου,
ἐμαυτὸν δυστυχῶς καθιστῶ· «κατὰ τι εἶδος ἀνι-
σθλότης» Ἀριστ. θον. 916 (κωμ. ἐκφρασις κατ'
ἀνάλογ. τοῦ ἀποφθείρωμαι καὶ ἰσοδυν. τῇ φράσι.
εἰς κόρακας ἀπίνεαι), intereo.

Ἄνα φλακμάς, ὁ· τὰ ἀφροδίτα Σουδ. ἐκ
τοῦ Εὐπόλ.

Ἄνα-φλάω· διὰ τῆς τριφύως σηκῶνται, ἀνορθῶναι
· αἰδοῦν Λουκ. Περιγρ. 17^ο ἀναπεφλασμένος
Ἀριστ. Λυσ. 1009, penem origo γὰς πτωί.

Ἄνα-φλεγμάνω· εἰς φλόγῳσιν πάλιν περι-
πίπτω, ἢ πρίσκειμαι, ἐξυδαίνωμαι ἕνεκα φλό-
γώσεως Πλουτ. rursus ardeo.

Ἄνα-φλέγω· πάλιν φλέγω, ἀνάπτω, μεταφ.
πάλιν ἐρεθίζω ἢ ἐξάπτω, ἐξεγείρω· «πρὸς φῶς»
Εὐρ. Τρωαδ. 320^ο· «ἔρωτα Πλουτ. Ἀλα. 17^ο
· «πρὸς ἀρετὴν ἀναφλέγεται τὴν ψυχὴν» Διον.
τροχάμα Μελ. 55, rursum incendio.

Ἄνα-φλέγεις, ἢ· τὸ ἄναμμα, ἔξαψις, ἐρεθισμὸς·
Πλουτ.

Ἄνα-φλογίζω· ἀναφλέγω· «λύχων Ἐπιγρ.
ἀδ. 46, incendio.

Ἄνα-φλογόω τὸ αὐτὸ μετῆν.

Ἄνα-φλόζω, μελ. -ύσω· ἀναφλόω.

Ἄνα-φλοῖστος, ὁ ἄνθρωπος τῆς φλογος· Ἄναφλοῖστος· καὶ ἐπὶ αἰσχροῦ καθ' ὑπαινυγμὸν πρὸς τὸ ἀναφλέω Ἀριστ. βιβλ. 427.

Ἄνα-φλόω ἀφλογίζω βράζω, ὡς ὕδωρ ἐστὶ ἀναφρόω Ἰλ. φ. 361, (5), sursum fervo.

Ἄνα-φρόβει· ἐκφρόβίζω, ἐσπάζω Ἀριστ. Σφ. 670, terreo.

Ἄνα-φροβίζω· ἀνακροάω, ἀναφρογγίζω.

Ἄνα-φροῖται· φροῖται πρὸς τὰ ἀνὰ ἢ πρὸς τὰ ὀπίσσω, ἐπανέρχεται Νικάν. Θ. 138, redeo.

Ἄνα-φροῖταισι· ἢ ἄλλοις, ἐπάνοδοις.

Ἄνα-φροῖται, ἢ α) τὸ σήκωμαι εἰς τὰ ἐπάνω, ἀναίθετα· ἀναφροῖται παύεται ἐκ τοῦ θυοῦ Ἀριστ.

αἵματος· ἢ ἐκδοῦν, ἀποδραμεῖν, ἐστὶ ἢ ἐκποῦν Ἀθην. 6) τὸ ὀπίσσω φέρειν, τὸ ἀναφέρειν ἢ ἀπὸδοῦν τινα εἰς τινα (ἰδίως αἰτίας), ἢ προσφυγῇ· ἐκείνοισι δ' εἶναι εἰς τοὺς ἔχοντα ἀναφροῖται Ἀθην. 24, 13· πρὸς Ἀθην. 28, 219, ἐνθα κεῖται ἀπολύτ.

ἀντὶ τοῦ ἢ αἰτίας ἄλλου. Ἐν γένει στέγει πρὸς τινα Θεοῦ· ἢ ἀναφροῖται περὶ πάντων πραγμάτων εἰς τὸν ὅλην ἐστὶ· = πρὸς πάντα ἐνώπιον τοῦ ὅλου νὰ προσάγῃται· Ἀριστ. βιβλ. γ) ἢ ἀνιέρωσις, ἐπανόρθωσις· = τῆς συμφορῆς Εὐρ. Ορ. = ἀμάρτηματος Πλουτ. οὐκ ἔστιν ἀναφροῖται τινος· = ὅταν θάνατος ἐκ τινος νὰ ἀναβῇ Πλουτ. δ) τὸ εἰσδύειν, ἢ πρὸς ὁδοῦ Πλουτ. erectio, emersio, relatio.

Ἄνα-φροῖται, ὁ πᾶν εἰς ὃ ἀναστᾷται τι καὶ σέβεται· ἢ σφαιρώνεται, ἐστὶ τὸ διεξελθεῖν, τὸ ζυγῶν, ὅπου τίθεται ἐπὶ τὸν ὅλμον, εἰς δὲ τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἀναστᾷται, ὅπου ὑποδραστήζονται καὶ κομίζονται τὰ φορτία, ὡς ἡ ὑδροφόρος ἀρχ. λεξ. vectis, forum.

Ἄνα-φροῖται· ἀναφροῖται Ἦρ. 3, 102.

Ἄνα-φροῖται, 3) ὁ εἰς τὴν ἀναφροῖν ἀνήκων, ἐπομ. παρὰ τοῖς γραμ. ὁ εἰς τι ἀναφερόμενος (ὡς αἱ ἀναφροῖται ἀντινομίαι)· παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς αἱ ἀναφροῖται ἢ ὁ φλέγμαται ἐκβάλλων, παρὰ δὲ τοῖς ἀστρονόμοις ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν, relativus, qui sanguinem expruit.

Ἄνα-φροῖται, τὸ ἀναφροῖται, «τὸ ζύλον ὃ γρόνται οἱ ἀναφροῖται πρὸς τὴν κομίδην τὴν ἀχλὺν Β. Ἀν. 10, παρ' Ἀριστ. βιβλ. 8 καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον, fuleimentum oneris.

Ἄνα-φροῖται· ἐπὶ τὸν ὅλμον τὸ φορτῶνεται.

Ἄνα-φροῖται· ἀναφροῖται Ἦρ. 3, 102.

Ἄνα-φροῖται, 3) ὁ εἰς τὴν ἀναφροῖν ἀνήκων, ἐπομ. παρὰ τοῖς γραμ. ὁ εἰς τι ἀναφερόμενος (ὡς αἱ ἀναφροῖται ἀντινομίαι)· παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς αἱ ἀναφροῖται ἢ ὁ φλέγμαται ἐκβάλλων, παρὰ δὲ τοῖς ἀστρονόμοις ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν, relativus, qui sanguinem expruit.

Ἄνα-φροῖται, τὸ ἀναφροῖται, «τὸ ζύλον ὃ γρόνται οἱ ἀναφροῖται πρὸς τὴν κομίδην τὴν ἀχλὺν Β. Ἀν. 10, παρ' Ἀριστ. βιβλ. 8 καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον, fuleimentum oneris.

Ἄνα-φροῖται· ἐπὶ τὸν ὅλμον τὸ φορτῶνεται.

Ἄνα-φροῖται· ἀναφροῖται Ἦρ. 3, 102.

Ἄνα-φροῖται, 3) ὁ εἰς τὴν ἀναφροῖν ἀνήκων, ἐπομ. παρὰ τοῖς γραμ. ὁ εἰς τι ἀναφερόμενος (ὡς αἱ ἀναφροῖται ἀντινομίαι)· παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς αἱ ἀναφροῖται ἢ ὁ φλέγμαται ἐκβάλλων, παρὰ δὲ τοῖς ἀστρονόμοις ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν, relativus, qui sanguinem expruit.

Ἄνα-φροῖται, τὸ ἀναφροῖται, «τὸ ζύλον ὃ γρόνται οἱ ἀναφροῖται πρὸς τὴν κομίδην τὴν ἀχλὺν Β. Ἀν. 10, παρ' Ἀριστ. βιβλ. 8 καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον, fuleimentum oneris.

Ἄνα-φροῖται· ἐπὶ τὸν ὅλμον τὸ φορτῶνεται.

Ἄνα-φροῖται· ἀναφροῖται Ἦρ. 3, 102.

Ἄνα-φροῖται, 3) ὁ εἰς τὴν ἀναφροῖν ἀνήκων, ἐπομ. παρὰ τοῖς γραμ. ὁ εἰς τι ἀναφερόμενος (ὡς αἱ ἀναφροῖται ἀντινομίαι)· παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς αἱ ἀναφροῖται ἢ ὁ φλέγμαται ἐκβάλλων, παρὰ δὲ τοῖς ἀστρονόμοις ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν, relativus, qui sanguinem expruit.

Ἄνα-φροῖται, τὸ ἀναφροῖται, «τὸ ζύλον ὃ γρόνται οἱ ἀναφροῖται πρὸς τὴν κομίδην τὴν ἀχλὺν Β. Ἀν. 10, παρ' Ἀριστ. βιβλ. 8 καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον, fuleimentum oneris.

Ἄνα-φροῖται· ἐπὶ τὸν ὅλμον τὸ φορτῶνεται.

Ἄνα-φροῖται· ἀναφροῖται Ἦρ. 3, 102.

Ἄνα-φροῖται, 3) ὁ εἰς τὴν ἀναφροῖν ἀνήκων, ἐπομ. παρὰ τοῖς γραμ. ὁ εἰς τι ἀναφερόμενος (ὡς αἱ ἀναφροῖται ἀντινομίαι)· παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς αἱ ἀναφροῖται ἢ ὁ φλέγμαται ἐκβάλλων, παρὰ δὲ τοῖς ἀστρονόμοις ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν, relativus, qui sanguinem expruit.

Ἄνα-φροῖται, τὸ ἀναφροῖται, «τὸ ζύλον ὃ γρόνται οἱ ἀναφροῖται πρὸς τὴν κομίδην τὴν ἀχλὺν Β. Ἀν. 10, παρ' Ἀριστ. βιβλ. 8 καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον, fuleimentum oneris.

Ἄνα-φροῖται· ἐπὶ τὸν ὅλμον τὸ φορτῶνεται.

Ἄνα-φροῖται· ἀναφροῖται Ἦρ. 3, 102.

Ἄνα-φροῖται, 3) ὁ εἰς τὴν ἀναφροῖν ἀνήκων, ἐπομ. παρὰ τοῖς γραμ. ὁ εἰς τι ἀναφερόμενος (ὡς αἱ ἀναφροῖται ἀντινομίαι)· παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς αἱ ἀναφροῖται ἢ ὁ φλέγμαται ἐκβάλλων, παρὰ δὲ τοῖς ἀστρονόμοις ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν, relativus, qui sanguinem expruit.

Ἄνα-φροῖται, τὸ ἀναφροῖται, «τὸ ζύλον ὃ γρόνται οἱ ἀναφροῖται πρὸς τὴν κομίδην τὴν ἀχλὺν Β. Ἀν. 10, παρ' Ἀριστ. βιβλ. 8 καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον, fuleimentum oneris.

Ἄνα-φροῖται· ἐπὶ τὸν ὅλμον τὸ φορτῶνεται.

ρίτων τῆς Ἀφροδίτης, ἄχαρις, ὁ μὴ θέλων Πλουτ. invenustus· 6) ὁ μὴ τὸν ἐρωτικὸν ἀπολαύων, ἐγκαταστὴς τῶν ἀφροδισίων Πλουτ. «ἀναφροῖται· εἶμι εἰς τὰ ἐρωτικά» = οὐδὲμίαν τὴν ἔχω εἰς τὴν ἀγάπην Ἀνακ. Διακ. Θ. 15, 2· γ) ὁ μὴ κλίσιν ἔχων εἰς τὴν ἀγάπην, μὴ ἐρωτικός Πλουτ. non venerans.

Ἄνα-φρονέω· πάλιν ἐρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, ξαναφρονεῖν Εὐκ. Ἀν. 4, 8, 21, resipisco.

Ἄνα-φροντίζω· πάλιν συλλογίζομαι, πολυλίκις ἀναπολῶ τι εἰς τὸν νοῦν μου, καλοσυλλογίζομαι Πανδ. animo volvo.

Ἄνα-φροῖται, 2) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἀφρόν· Ἰπποκρ. spermæ exers.

Ἄνα-φροῖται, ἢ 1) ἡ ἀποφυγῇ· κακῶν Ἀισχ. Νο. 931· 2) ἡ ἀναχώρησις πρὸς τὰ ὀπίσω Πλουτ. refugium.

Ἄνα-φροῖται, ἢ τὸ αὐτό· κακῶν Πλατ. νομ.

Ἄνα-φροῖται· α) ἀνακαταίνω, ὑγραίνω ἢ μολύνω Πλατ. Τιμ. 6) πάλιν μινύω, συμφύω, ἢ πάλιν ἀναδεύω ἢ βρέχω, ἐνυγραίνω Θεοφρ. commisceo.

Ἄνα-φροῖται· τὸ αὐτό· ἀναμῖξ πάντα ἢ ἀναπεφυμένα Ἦρ. 1, 603, μολύνω· αἵματα Εὐρ. Βακχ. 811· «πρὸς τι» Πλουτ. inquirio.

Ἄνα-φροῖται· φροῖται συχνὰ καὶ φρουκῶνται τι Πλατ. Φαῖδ. μεταφ. ἐπαραιν ἔμφροῖται, κάμνω ὑπερήφανον, ἰδίως παθ. τυροῦμαι, εἶμαι πεφυσιωμένος Εὐκ. Κυρ. 7, 2, 23, ἐπὶ ἀφροῖται νὰ φροῖται τὸν αὐτὸν Ἀθην. 8, 351, sursum flo.

Ἄνα-φροῖται, τὸ τὸ πρὸς τὰ ἀνὰ φροῖται Ἀριστ. τὸν κρατήσαν Πολυθ. 34, 11, μεταφ. Λουκ. Φιλοπ. res infusa.

Ἄνα-φροῖται, ἢ 1) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναφροῖν, ἢ ἀνιδουσις ἐπὶ ἡρασις τῶν Ἀριστ. 2) ἡ τοῦ αὐτοῦ ἀναφροῖται, infulatio.

Ἄνα-φροῖται, 3) ὁ ἀνιέρων εἰς τὴν ἀναφροῖν σῆσιν ἰδίως τοῦ αὐτοῦ, ὁ πρὸς τοῦτο διατεθειμένος Εὐστ.

Ἄνα-φροῖται· ἐπανελημμένως πρὸς τὰ ἀνὰ φροῖται ἐπὶ τοῦ Δελφίνου Ἦρ. 211, ἐκπνέω· = ἀσθμα Ἀπολ. Ρ. 2, 431, anhelu.

Ἄνα-φροῖται, ἢ (ἀναφροῖται) ἢ ξαναφροῖται Ἀλλ.

Ἄνα-φροῖται, μελ. -φροῖται· ἐκβάλλω ἐκ φροῖται· ὕδωρ.

Ἄνα-φροῖται· πάλιν φροῖται ξαναφροῖται, rursus planto.

Ἄνα-φροῖται, ὡς μεταφ. εὖχρ. μόνον ὁ ἐνεστ. παρ.

μελ. καὶ ἀφρ. 1) κάμνω νὰ φροῖται, ἀναδεύω, ἐκβάλλω, ἀφθύνω καὶ ταχέως φῶν, γεννῶ· «πώγων ἀναφροῖται» Θεοκρ. 10, 40· «ὦν γὰρ ἀνέφροται» Ἀπολ. Ρ. 2, 1211, καὶ ἐν τῷ πεζῷ· «πλήθος συκοφαντιῶν» Πλουτ. - ἐπιθυμία αὐτοῦ.

τὸ ἐλλείπειν = κάμνω πάλιν νὰ ἀφροῖται Ἀλλ. συνθ. Μεσ. μετ' ἀφρ. 2 ἀνέφρον=φροῖται· «ἡ ποίη ἀναφροῖται» Ἦρ. 4, 58, πάλιν φροῖται ἢ γίνεσθαι ἐπὶ τὸν τριχὼν τῆς κεφαλῆς Ἦρ. 4, 35, μεταφ. συνίσταται· = διαδοῦναι Πλουτ. Θεσ. 17· δίκαια Περικλ. 37, produco, emitto.

Ἄνα-φροῖται· θανάτῳ φροῖται, ἀναφροῖται, ἢ θανάτῳ προφροῖται Πολυθ. - βασιλεῖα Πλουτ. Δημ. 18· ἐλευθερίαν, (ἐπὶ ἀναφροῖται τῆς ἐλευθερίας δούλου)· ἐνταῦθα πίθων· ἀναφροῖται καὶ τὸ τοῦ Πλουτ. Κικ. 27· καὶ ἀναφροῖται ὅπου

- μᾶλλον ἀπλούστερ. ἰσθῆναι τῷ οἱ δημόσιοι κήρυκες· τὰ ἀναφώνηματα = αἱ ὑποκρίσεις ἐπὶ ποιημ.) Πλουτ. 78. exclamo, pronuncio.
- Ἀνα-φώνημα, τό· 1) τὸ μεγαλοφώνως ῥηθέν, τὸ ἀνακρήρυγμα Πλουτ. Μαρ. 19· 2) προσφώνημα, παρακείμενον Πομπ. 13, exclamatio.
- Ἀνα-φώνησις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀναφωνεῖν, ἡ ἐκφωνήσις καὶ ἡ ὑπόκρισις (ἐπὶ ἀναγνώσ. ποιημ.) μετγν.
- Ἀνα-φωνητικός, 3· ὁ ἀναφωνῶν μετγν.
- Ἀνα-φωτίς, ἡ· παράθυρον (κυρ. εἰς στέγην ὁ φεγγίτης) μετγν. fenestra.
- Ἀνα-χάζω· ἀπῶθω, κάμνω νὰ ἐνδύω· ἀνέχασεν Πινδ. Ν. 10, 69· ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. κείται ἀντὶ τοῦ μέσου ἐνδίδω, ὑποχωρῶ Σεν. Ἀν. 4, 1, 16, ἀναχωρῶ ἐπιστρέφω, ἀποσύρομαι Ὡλ. ο. 728· καὶ τῇ προσθήκῃ τῶν ὀπίσω, ἐξοπίσω, ἀψ καὶ ἐν τῷ περὶ παρὰ Σεν. Κυρ. 7. 1, 34 Ἀγ. 4, 7, 10 ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο· παρ' ἄλλοις ἀντὶ τούτου εὐχρηστον τὸ ἀναχωρῶ, reprimo, me recipio.
- Ἀνα-χαίνω, μόνον ἀορ. 2· χάσκων ἡ χασιώμενος ἀνοίγω τὸ στόμα Λουκ. περὶ ἀλ. ἰστ. 1, 31, ἀντίθ. συμμῶν ἐν γένει· τὸ στόμα ἀνοίγας, ἡ μόνον ἀναχάσκω· ἀναχανῶν μέγα ἀνεκάζων· Ἀριστ. ἱππ. 369, καὶ ἐπὶ πληγῶν Ἰπποκρ. ἴδ' ἀναχάσκω, hisco.
- Ἀνα-χαίτιζω, (χαίτη)· α) κυρ. ἐπὶ ἀγορίου ἔκτου, ὅστις σηκώνει ὀρθὴν τὴν χαίτην=ὀρθος ἵσταται καὶ ῥίπτει τὸν ἱππὲα Πλουτ. συμμ. «τοῦ· ἐπιδάτας ἀναχαίτσαντες· ἀποσιέονται» Διον. Ἀλ. 5, 15· πρὸς. «ἵπποι ἀνεχαίτισαν φόδω» Εὐρ. Ρ. 785· ἐν γένει ἀποσιέομαι, ἐκτραχελίζω, καταρρίπτω Εὐρ. Βακχ. 1072· πρὸς. «ἀφ' οὗ ἱππολ. 1232, ἐντισθ. μεταρ. (ἐπὶ ἀπειθῶν, ἀνοσιτάκτων ἀνθρώπων) ἀνατρέπω τὰ καθιστάμενα· «ἅπαντα ἀνεχαίτσεις καὶ διέλυσες» Δημ. 2, 9, ὅπερ Ἀρποκρ. ἐξηγ. «ἀντὶ τοῦ ἀνέκοθεν ἡ ἀντρέψην» πρὸς. δημος ἀναχαίτισας· Πλουτ. Δημ. 84, ὅπερ κατὰ Σουῖδ. ἀντὶ τοῦ ἀπειθῆσαι, καὶ μετὰ γέν. «ἀνεχαίτσεις πραγμάτων»=ἀπὸ ἀπῶθῃ ἐκ τῶν πραγμ., ἐξανοίσαν Πλουτ. Ἀντ. 21· 6) κρατῶ, σταματῶ· τὴν νῆα τοῦ δρόμου Λουκ. Λεξιφ. 15, κυρ. πρὸς τὰ ὀπίσω σύρω ἀπὸ τὴν χαίτην κατὰ Β. Ἀν. 19 ἀνακόβω· εἰς τοῦπίσω, ferocio, inhibeo.
- Ἀνα-χαίτισμα, τό· τὸ ἐμπόδισμα, τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω τράδημα Πλουτ. actio cohibendi.
- Ἀνα-χαίτισμός, ὁ· τὸ αὐτὸ μετγν.
- Ἀνα-χαλασμός, ὁ· τὸ χαλάρωμα Πλουτ. relaxatio.
- Ἀνα-χαλαστικός, 3· χαλυνωτικός, ὁ τὴν ἐντασιν σμικρύνων, καταπραυντικός· ἱατρ. relaxans.
- Ἀνα-χαλάω· χαλάρωνω, ξετενώνω, καταπραύνω Ἰπποκρ. «τὰς συντάσεις» Ἀθην. 1, 24· ἀναχαλᾶσθαι (ἐπὶ δεσμών) Πολυδ. 6, 23, remitto.
- Ἀνα-χαράνῃ καὶ
- Ἀνα-χάραις, ἡ, τῆς λεπίδος· ἡ διὰ τοῦ ξυσμάτος ἀποτραχύνσις τῆς λεπίδος, τὸ ἰσχυρῶς ἐκτέμνειν καὶ ἀποσπᾶν τὴν Πλουτ.
- Ἀνα-χάρασσω, ἀττ. ἀναχαράττω· 1) ἀναξίω, ἀποσπῶ, ἐρεθίζω· «ἄλλ' ἀναχαράσσει ἰδὼν»=ἂ ἀλλ' διὰ τῆς οὐκ ἐπιτήδεως τοῦ γεννᾶ ἢ
- παράγει τὸν ἰδὼν Πλουτ. 2) πάλιν χαράσσει, denovo sculpo, excito.
- Ἀνα-χάρσις, ἰδος, καί ἰος, ὁ· διὰσημος Σκόθης, ὅστις ἐπὶ Σόλωνος πρὸς ἐπιστημονικὸν σκοπὸν ἐπεσκέψατο τὰς Ἀθήνας Ἠρόδ.
- Ἀνα-χάσκω· ἀναχαίνω, μόνον ἐνεστι. Ἀριστ. ὅρν. 502, παρτ. Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 1.
- Ἀνα-χάυνω· ἀνακουφίζω Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 43.
- Ἀνα-χερίζομαι· ἐμποδίζω, κωλύω Δίων Κασ. impedio.
- Ἀνα-χειροτονέω· ἐκλέγω ἢ ἐκ νέου ἐκλέγω διὰ χειροτονίας.
- Ἀνα-χελῶσσομαι· βήχων ἐκβάλλω φλέγμα (ἴδε χελῶσσω) Ἰπποκρ. exsoreo.
- Ἀνα-χέω, ἀορ. ἀνέχεα· γύνω ἐπάνω, κάμνω τι νὰ ἐκτελείσῃ καὶ χυθῇ. Παθ. ἐπὶ ποταμ. γύνουαι Πλουτ. ἐν γένει ἐκπλῶσμαι, διαίδομαι· «φλόγες ἀναχεχόμεναι» Ἀθην. 11, 474· «φῆμης ἀναχεχόμενης εἰς τὸ πλήθος» Πλουτ. Δίμ. Π. 21, infundo.
- Ἀνα-χλαίνω· μὲ χλαῖναν ἐνδύω τινὰ Nov. induo pallio.
- Ἀνα-χλιαίνω, μελ. -ιανῶ· πάλιν κάμνω τι χλιαρόν, ξαναξέσταίνω Ἀριστ. calefacio.
- Ἀνα-χνοαίνωμαι, παθ. λαμβάνω ἡ κάμνω τὸν πρῶτον γυνὸν (γυνὸς), βγαίω τὰς πρώτας τρίχας· «ἐὰν ἀναχνοανθῇ τριχί» (κωμικ. ἐπὶ χοίρου Ἀριστ. Ἀγ. 754, languinem primum emitto.
- Ἀνα-χνοαίνω· κάμνω νὰ φυτρώσωσιν αἱ πρώται τρίχες.
- Ἀνα-χνοαῖω· ἀναχνοαίνω·
- Ἀνα-χοή, ἡ· ἡ ἀνάχυσις, ἀνάδοσις μετγν. -ἄντης=ἡ ἐκρηγῆς Λογγίν. refusio.
- Ἀνα-χορεύω· α) ἀρχίζω χορὸν Ἀριστ. θεσ. 994, χορεύω ἐν χορῷ (ἐν δράματι) Εὐρ. Ἴων 1079· ὄρχια, θιάσων=χορηγῶ, παρέγω χορὸν, παριστῶ ὄργια, στεφανηφορίαν κλπ. Εὐρ. Βακχ. 482, Φοιν. 1744· 6) ἀνατοδῶ, ἀνίστημι τινα, ἐξελαύνω· «ἀναχορεύειν τινὰ ἐρινύσι» Εὐρ. Ὀρ. 581, choreas ago.
- Ἀνα-χῶ· ἀναχώνομαι τοῖς ἀναχοῦσι Λουκ. Λεξιφ. 2.
- Ἀνα-χράσσομαι· διαχράσσομαι, ἀμφίβ. γραφ. Θουκ. 1, 126.
- Ἀνα-χρέπτομαι· βήχων ἐκβάλλω φλέγμα ἱατρ. καὶ ἐξηρεύγομαι, exlussio.
- Ἀνα-χρεμφίς, ἡ· τὸ διὰ τοῦ βηχὸς ἐκβάλλειν φλέγματα Ἰπποκρ.
- Ἀνα-χρίω· ἀνωθεν χρίω, ἀλείφω.
- Ἀνα-χρονίζω· παραβαίνω τὴν χρονολογικὴν ἀρτίειαν, μεταλλάττω τοὺς χρόνους Σχολ. Εὐρ. aliquid in aliud et falsum tempus transfero.
- Ἀνα-χρονισμός, ὁ· τὸ λάθος εἰς τὴν χρονολογίαν, ἡ μεταλλαγὴ τοῦ χρόνου μετγν.
- Ἀνα-χρώνομαι· χρώματα προστείδω, ἐπιχρωματίζω, καταρρυπαίνω, μολύνω μετγν. colore aliquo inficio.
- Ἀνα-χρωσις, ἡ· τὸ βάψιμον, ἐπιχρωματισμός, ἐπὶ μόλυσμα, (ἐπὶ κολλ. νοσήματος) Πλουτ.
- Ἀνα-χρύμα, τό· τὸ ἐκχυθῆν, ὅ, τι εἶναι ἐκχυμένον, πᾶσα μακρὰν ἐκπλῶμενη βευστότης· «ἀνάχυμα αἰθέριον»=ἡ θάλασσα τοῦ αἰθ. μου·

σικ. ἰδίως μέρος ἐνθα ἡ θάλασσα ἐν παλιρροίᾳ ἀναχέεται, aestuaria refusa.

*Ἀν-αχύρωτος· 2· ὁ ἀνευ ἀγύρων, ὁ μὴ μετὰ ἀγύρων μεμιγμένος· — πηλός Πολυδ. 7, 164.

*Ἀνά-χυσις, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω χύσιμον, ἰδίως τὸ μέρος ἐνθα ἐν παλιρροίᾳ χύνεται ἡ θάλασσα Στραβ. 1, 1, 7, μεταφ. ἀσώτεια Ν. Δ. ἀτονία, χαλαρότης, refusio.

*Ἀνά-χωμα, τό· ὁ σωρὸς ἐδαλλομένου γέωματος ἀπὸ τινα λάκκων ἢ ὀρύγμα, καὶ τὸ δι' αὐτοῦ σχηματίζομενον πρὸχωμα, τὸ στόμιον τοῦ ὀρύγματος μετγν. agger.

*Ἀνα-χωματίζω· ἀνάχωμα κάμνω Εὐστ. Πλ.

*Ἀνα-χωματίζω· ὁ· ἡ ἀνάρριψις γέωματος πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ ἡ ἐπισωρεύσις τούτου Σουίδ. aggeris exstructio.

*Ἀνα-χωνεύω· χωνεύω ἢ λυώνω (ἐν γωνευτηρίῳ) ἀκόμη μίαν φοράν Στραβ. refundo.

*Ἀνα-χώννυμι· α) ὑψώνω τὸ ἔδαφος τῆς γῆς δι' ἐπισωρεύσεως γέωματος — ὁδὸν = ἀναδιβάζω, ἀνυψώνω τὴν ὁδὸν Δημ. 55, 28· — τάφους Λουκ. Τοῦ. 43· — κόριν Φαν. 8, ἔτι παραχώνω Συναστ. aggero.

*Ἀνα-χωρέω· ὁπίσω χωρῶ, ὁπισθοχωρῶ τραβησθεῖν καὶ μετὰ τοῦ ἄφ. Πλ. κ, 210, «μεγάροισι μυχόντες» εἰς τὸν μυχὸν τοῦ μεγάρου, μετ' ἀπλ. γενικ. Παλλὰδ. 14, συγν. ἐν τῷ πεζῷ «εἰς τοῦπισσιν» Λυσ. 14, 8· — εἰς τοῦπισσιν Ἀριστ. πλ. 1208· — «παρ' Ἀθηναίους» Θουκ. 1, 2· — εἰς Ἀγρυπτον Μαθθ. 2, 14· — ὑπὸ τινος = ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τινος ὁπισθοχωρῶ Ηρ. 5, 61· — ἐπὶ πόδα Ξεν. Ἀν. 5, 2, 14· — ἐπὶ σκέλος = τὸ μὴ στρέφοντα τὰ νῦστα ἀλλ' ἀντιπρόσωπον τῶν ἀντιπάλων φέρειν καὶ ὑποχωρεῖν εἰς τοῦπισσιν Β. Ἀν. 14·

*ἄλιν ἀναχ· = ἐπιστορέω Πλάτ. Τιμ. 48, ἔτι ἀποχωρῶ συμποσ. 170, παρὰ Πολυδ. 1, 17 καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ἐκ τινος ἐπαρχίας· β) μεταβαίνειν εἰς ἄλλον νόμιμον χώριον ἢ κάτοχον.

*ἡ βασιλικὴ ἀνεχώρει εἰς τὸν παῖδα Ηρ. 7, 4· «ἡ ποιὴν ἐξ ἡμᾶς ἀναχωρεῖ» Ἀντιφ. 11, α, 3, redire· γ) ἀποχωρῶ ἐξ ὑποεργημάτων τινος, ἀποσύρομαι ἐκ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων Πολυδ. 29, 10, καὶ μετγν. καὶ ἐπὶ ἀψύχου· — «τόπος ἀναχωρητικός» = διεστώς, κεχωρισμένος, παράμερος Πρωδιαν. 1, 12· «πολιματίων ἀναχωρητικός ἀπὸ τῆς θαλάσσης» Πολυδ. 2, 11· «ῥῆμα ἀναχωρητικός» = ἀπρηχαιωμένη ἡ ἀσυνήθης ἔκφρασις Διον. Ἀλ. τείρω, cedo.

*Ἀνα-χωρήμα, τό· 1) ἡ ἐρημία, μοναξιά, τόπος παράμερος, secessus· 2) ἡ ἀποχώρησις, ἀπόσυρσις π. χ. τῆς θαλάσσης ἕνεκα σεισμοῦ Ἀριστοτ.

*Ἀνα-χωρήσις, ἡ· α) ἡ ὑποχώρησις, ἐπιστροφή Πρωδ. παρὰ τὸ ἀναστροφή 9, 22, Θουκυδ. καὶ ἐπόμεν. «ἀναχώρησιν ποιήσθαι» = ὑποχωρεῖν, ἐπιστρέφειν Πολ. 8, 16, ἐπὶ ποταμοῦ Δ. Σικ. 1, 10· β) τὸ καταφύγιον· «ἀναχώρησιν ἐαυτῷ καταλιπεῖν» Δημ. 19, 41, perfugium.

*Ἀνα-χωρητής, ὁ· ὁ ἐκ τοῦ κόσμου ἀναχωρήσας, ἡ ἀποσυρθεὶς, ὁ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων ἀποφυγὴν καὶ ἐν ἐρημίᾳ ζῶν, ἐρημίτης, ἀσκητὴς ἐκκλ. eremita.

*Ἀνα-χωρητέον· δεῖ ἀναχωρεῖν Πλάτ. Κριτ.

*Ἀνα-χωρητικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἀναχώρησιν

κλίειν ἔχων Ἀρριαν. ἡσυχαστικός, ἐρημικός ἐκκλ. ad recedendum proclivis.

*Ἀνα-χωρίζω· κάμνω τινὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, νὰ ἐπανεέλθῃ Ξεν. Κυρ. 7, 1, 41, secedere jubeo.

*Ἀνά-χωμα, τό· ἀνάχωμα· — ποταμῶν = τὸ ὑπὸ τῶν ποταμῶν ἐπισωρευθεὶν χῶμα Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 525.

*Ἀνα-ψάθᾶλλω, μελ. — ἀλῶ· ἐπάνω ἐπάνω ψηλαφῶ κατὰ Β. Ἀν. 9· — τὸ πέος ἀνατρέχειν καὶ ἀνικνεῖν, desuper contracto.

*Ἀνα-ψάλλασσω· ἀνοίγω τι διὰ τῆς ψηλαφῆσεως ἀορ. 1 Λυκοφρ. 343, retundo.

*Ἀνα-ψάω· ἐξαλέω, σφονγίζω τι μὲ μαλλί, ἡ σπόνγον Κησ. πρὸς ἀνασπγγίζω, detergo.

*Ἀνα-ψηλαφάω· πάλιν ψηλαφῶ μεταφ. ἐκ νέου ἐξετάζω τι Βυζ.

*Ἀνα-ψηλάφησις, ἡ· ἡ ἀλλεπάλληλος καὶ συγχὴ ψηλάφησις, ἀκριβὴς ἐξέτασις Εὐστ.

*Ἀνα-ψηρίζω· ἐκ νέου καθυποβάλλω τι ἀπεφασισθὲν εἰς ὑπποπόριαν Θουκ. 6, 14. Μεσ. ἐκ νέου ψηρίζω Φερικρ. παρὰ Σουίδ. retracto.

*Ἀνα-ψηρίσις, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου περὶ τινος ὑπποπόρια, ἡ ἐκ δευτέρου ἐξέτασις καὶ διαπραγματεύσεως μὴς ὑποθέσεως· ἐντεῦθ. ἡ μεταβολὴ (γνώμης), repetitio suffragiorum.

*Ἀνα-ψηχέω· ἀναψάω.

*Ἀνα-ψίχω· ἀναψάω.

*Ἀνα-ψίς (ἀνάπτω), ἡ· ἀναμμα, καύσιμον Πλουτ. accensus.

*Ἀνα-ψυκτήρ, ὁ· ὁ ἀναψύχων, δροσίζων, ἡ ἀναψυχὴν προξενῶν Γαλην. qui recreat.

*Ἀνα-ψυκτικός, 3· ἀναψυκτικός, δροσιτικός.

*Ἀνά-ψυξις, ἡ· τὸ δροσίσιμα, ἡ ἀναψυχὴ, ζωηρότητις, ἀνεσις Ν. Δ. καὶ μετγν. refrigeratio.

*Ἀνα-ψυχῆ, ἡ· τὸ δροσίσιμα, ἄνεσις, ξεκούρασμα, ἀνάψυξις Πλάτ. νομ. XI, 919· ἐντεῦθ. — κακῶν Εὐρ. 615· — πόνοιον Ἰων 1604, ἔτι ἡ ἀναπνοὴ Πλάτ. Τιμ. 84, recreatio, requies.

*Ἀνα-ψύχω· δροσίζω, ἀναψύχω, κάμνω νὰ ἀναλάβῃ Ὁδ. δ, 568· — ἡτορ = ἐνδοαυμῶνα Ἰλ. ν, 84· — ναῦς = ἐν τῇ ξηρᾷ ξηραίνων ἡ στεγνώνειν τὰς ναῦς Ξεν. Ελ. 7, 1, 19· — ἔλκεος = πρᾶναι Ἰλ. ε, 795· — πόνοιον τινὰ = ἀναψυχὴν τῶν πόνοιον εἰς τινα παρέγειν, Εὐρ. Καὶ ἀμετάβ. ἀναλαβεῖν, ἀνασάινω· — ἀνέψυξα Διοφλ. ἐν Β. Ἀν. 80 ἔσηγ. διὰ τοῦ ἀνεπαυμένην· — πόνοιον Ὀμπ. Ἀλ. 5, 623. Μεσ. ἀναλαβεῖν, ξεκουρίζομαι Πλάτ. Τιμ. 70, οὕτω καὶ Ἀλκιφρ. 2, 4, ἔτι ξηραίνομαι, Ἠλιοδ. παθ. ἀνέψυχης Σουίδ. refrigero, fociillo.

*Ἀνα-ψάω· ἀναδᾶω Νισγ. Ἀγ. 296.

*Ἀνδᾶκα, ὡν, τά· πόλις ἐν Ἰνδία Ἀρρ.

*Ἀνδανία, ἡ· πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ Στραβ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

*Ἀνδάνω (ἦδος ῥίξ. ἀδ. σφᾶδ) ἦνδανον Ὀμηρ. καὶ ἦνδανον Ἀττικ. ἐνίοτε ἔλινδανον, μελ. ἀδή-σαι ἀορ. ἔλινδον Ὀμηρ. καὶ εὐαδε, παρακ. ἔλινδον ἀορ. ἔλινδον μετοχ. ἔλινδον Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. σ, 421, κυρ. ἰων. καὶ ποιητ. — τινὶ καὶ μετὰ διπλ. δοτικ. «Ἀγαμέμνονι ἦνδανον θυμῶ» Ἰλ. α, 24, οὕτω συγν. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500, παρ' Ηρ. 5, 39 «ἦνδανον τινὶ» = χαρίζεσθαι τινὶ, γὰρ ποιεῖν εἰς τινα. Παρὰ Θεογρ. 26, Εὐρ. Μῆδ. 12 Ὀρ. 1633, καὶ μετγν. καὶ μετ' αἰτ.

- ὡς τὸ ἀδίσκω = τέρπω, παρέχω εὐχαρίστησιν, παρ' Ἀρχιλ. καὶ τὸ μεσ. ἀνδάνεται, placeo.
- Ἀν-δεμα, ποιητ. ἀντὶ ἀνιδεμα.
- Ἀνδερμα, τὴ πόλις τῆς Τροίας.
- Ἀν-δεσμός, ποιητ. ἀντὶ ἀνδουμός.
- Ἀν-δέχομαι, ποιητ. ἀντὶ ἀναδέχομαι.
- Ἀν-δέω, ποιητ. ἀντὶ ἀναδέω.
- Ἀν-δημα, ποιητ. ἀντὶ ἀνιδημα.
- Ἀνδρην, τὸ, μόνον ἐν πληθ. 1) τὰ περιχέτω, τὸ ἐντός κήπων μέρος ἐνθα φυτεύουσιν ἄνθη ἢ λίχνα κλπ., ἢ λεγόμενην θραγιά, παρὰ τὸ πρασιὸν Νικαν. Θ. 575. ἢ ἀναχρὸν τὰ ἄνδρα Λουκ. ῥόδων Θεοκρ. Κατ' ἄρχ. λεξ. τὰ ἀκρα, αἱ τῶν τέρπων ἀνατολὰς καὶ ἔσω. 2) τὰ γὰρ τῶν ποταμῶν, θαλάσσης ὅσπ. ἄλ. 4, 319. 3) αὐταὶ αἱ τέρποι Λυκοφρ. terra suggesta.
- Ἀν-δικεῖν, ἀντὶ ἀνιδικεῖν.
- Ἀν-δίκη, ου, (ἰνί, δίκω) ὁ τὸ σκάνδαλον παίζει· ἢ μωχρία· Καλλιμ. πρὸ. ῥόπρον.
- Ἀν-δίχα, ἐπίρ. (ἰνί, δίχα) α) εἰς δύο μέρη· ἢ κερὰν ἀνδ. κασιόη. Π. π. 412. ἢ διδύχα πάντα διίστασθαι· σ. 511. β) χωριστά· ἢ διδύχα θυμὸν ἔχειν = διχογνωμεῖν Πισ. γ) ἄνευ ὡς παρὸς μετὰ γεν. Ἀπολ. Ρ. 2, 927, καὶ μετγν. ποιητ. divisim.
- Ἀν-δοκίαν, ἐπίρ. ἀνοκίαις· Ήσυχ.
- Ἀν-δοκός, ἰων. ὁ ἀνδοκός.
- Ἀνδοκίης, ου, ὁ Ἀττικὸς δῆμος Θεου.
- Ἀνδρ-αγαθός, εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἀγαθός· ἀνδρ., εἶμαι ἀνδρότος· Πολυδ. 14, 5, συγν. ἐν ἀορ. Πολυδ. 3, 71. τὰ ἡνδοαγαθούμενα (αἱ γεννηταὶ πρῆξις) ἀντιτθ. εἰς τὸ ἡμικραθούμενα Πλουτ. ἡνδοαγαθούμενα Ἀλκυπ. fortiter me geru.
- Ἀνδρ-αγαθίαι, τὸ τὸ γενναῖον ἔργον, ἢ ἀνδρεία πρῆξις, ἢ παλληκαριὰ Πλουτ. κατὰ Φρωνυκ. ἄττικ. ἀντὶ κατορθώματα, res fortiter et praeclara gesta.
- Ἀνδρ-αγαθία, ἢ 1) τὴ νῆ ἡνέ τις ἀγαθός, ὁ χαρακτηρ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, ἢ γενναίότης, ἀνδρεία Πτο. 1, 99. ἢ παρὶ ἀνδραγαθίας ἀντιστοιχοῦντα ἀλλήλοις· Ξεν. Ἀν. 5, 2, 11. οὕτω Πολυδ. καὶ μετγν. 2) ἐν γένει ἀρετῇ, χρηστότητι· Ξεν. Ἀγ. 10, 2, παρὰ Δημ. ἀνδραγαθίας ἐνεκα καὶ δικαιοσύνης (ὡς ἔπειν. φράσις) 22, 72, fortitudo, probitas.
- Ἀνδρ-αγαθίζομαι· δεικνύομαι ἀγαθός· ἀνδρ. εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς τοιοῦτος· Ψ' ἀνδραγαθίῳ Θεου. 2, 63, bonum virum me praesto.
- Ἀνδρ-αγαθικός, 3' ὁ προσήκων εἰς ἀγαθόν ἄνδρα Ἰπποκρ. qui est more hominis probi.
- Ἀνδρ-αγρία, τὴ λίμνη (ἰδίως τὰ ὄπλα) τὰ λαμβανόμενα ἀπὸ τοῦ ἐν πολέμῳ φονευθέντος· Πλ. 5, 599, spolia hosti detracta.
- Ἀνδρ-αγρός, καὶ ἀνδραγρός, (ἰνί, ἄγρω), ὁ τὸς ἀνδροπῶς· πνίγμων, ὁ δόλιμος· Εὐστ. Πλ. ὁ τὸς ἀδελφῆ, ἢ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρός Ζωινο. καὶ ἀνδραδελφίς, ἴδιος, ἢ πατέρα. Πλ. ι, 769, mariti soror.
- Ἀνδρ-αδελφός-παις, ὁ ὁ παῖς τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἀνδρός· Κωνστ. Μαν.
- Ἀνδρ-ἀδελφός, ὁ ὁ ἀδελφός τοῦ ἀνδρός κατὰ Λοβέκκιον ἐν Φρων. 304 ἀνδραδελφός· καὶ ἀνδραδελφῆ, mariti frater.
- Ἀνδρ-αιμωνίδης, ου, ὁ, πατρων. τοῦ ἔπομ.

- Ἀνδρ-αίμων, ονος, ὁ, κυρ. ἀνδρ. ὄνομα Ὁμηρ.
- Ἀνδρακῆς, ἐπίρ. (ἰνί, ἄνδρ.) κατ' ἀνδρῶν - δούλων· τὸ ὄν. ν. 14, παρ' Ὁμηρ. τινὲς ἀναγκινώσκει· ἀνδρακῆς ἐκ τοῦ δούλου = μοιράζω, ὥστε τὸ ἀνδρακῆς = μοιράζω· Κωνστ. Β. Ἀν. 384 (—), viriliter.
- Ἀνδρακῆς, ἄδης, ἢ (ἰνί, ἄνδρ.) μερίς· ἰσέληος = τὸ αὐτὸ μερίδιον Νικαν. Θ. 643.
- Ἀνδραπόδον, μετπλ. δοτ. τοῦ ἀνδράποδον ἀντὶ ἀνδραπόδους· Πλ.
- Ἀνδρα-ποδία, ἢ ἀνδραποδισμός· Πολυδ. 3, 77.
- Ἀνδρ-ποδίζω· κλέπτω τινὰ ἀνδράποδον, λαμβάνω ὡς αἰχμαλώτων συλλαβόμενος· 1) τὸν ἐχθρὸν, ὅπερ θεωρεῖται καὶ δούλον· «παίδας καὶ γυναῖκας» Θεου. 1, 98, ἰδίως μεσ. - πόλιν· Πρ. 1, 76. «πολίτας· ἀνδραποδισμένους· δουλοῦνται» Πλάτ. πολιτ. 1, 377, παθ. ἀορ. Ξεν. Ἑλ. 1, 6, 17. 2) ἐλευθέρους· ἄνδρ. ἀρπάζω καὶ πωλῶ, ὅπερ τιμωρεῖται ὡς αἰσχρὰ καὶ ἐπονείδιστος τῆς ψυχῆς· πώλησις· παρὰ τὸ κλέπτειν καὶ τοιχωρῶμεν Ξεν. συμ. 7, 36, captivum abduco, servum alteri facio.
- Ἀνδραπόδον, τὸ, ὅπου τοῦ ἀνδράποδον Πολυδ.
- Ἀνδρ-ποδιστής, ἢ ἀνδραποδιστὴς ἀναφέρ. παρὰ Ξεν. ἀπολ. 25 ὡς ἄνθρωπος θανάτου ἐγκλημα.
- Ἀνδρ-ποδισμός, ὁ· α) ἡ καθυπόταξις καὶ υποδούλωσις πόλεων καὶ αἰχμαλώτων ἐχθρῶν· Ίσακ. 8, 37. «ἀνάστασις καὶ ἀνδρ.» Δημ. 1, 5, ὡς τιμωρία ἀποστατηροῦντων ὑπηκόων, ὅτε πάντες οἱ κάτοικοι ὡς δούλοι πωλοῦνται· - Μηλιών· Ίσακ. 6, 100. β) ἡ πώλησις ἐλευθέρων ὡς δούλων, ἐγκλημα θανάτου ἔργον (plagium)· εἰς τοιοῦτον ἀνδρῆ καὶ τὸ «ἀνδραποδισμὸς ὑπόδικος» ὁ μετὰ τοῦ δούλου τεχνάζων· Πλάτ. νομ. IX, 872. «ἐάν τις τινα διὰ παραγενέσθαι κωλύσῃ βίᾳ εἴτε αὐτὸν εἴτε μάρτυρας ὑπόδικος· ἀνδρ.» XII, 955.
- Ἀνδραποδιστήριος, 3' ὁ ἐπιτῆδεις εἰς τὸ ἀνδραποδίζειν Τρεῖς. εἰς Λυκοφρ.
- Ἀνδρ-ποδιστής, ὁ ὁ ἀνδραποδίζων, ὁ ἀνθρωπῶς ἀρπάζων καὶ ὡς ἀνδράποδος πωλῶν (ὁ τὸν ἐλευθέρων καταδουλωμένος ἢ τὸν ἀλλότριον οὐκ ἐπὶ ἀπαρμένους ἀγρ. λεξ.). Παρ' Ἀρ. παρὸς ὁ παῖς ἐξαγαγὼν δουλ. ὁ κλέπτων δούλον ἢ καὶ πᾶν τὸν πωλῶν Λυσ. 10, 10' ἐντεθ. παρὰ τὸ ἱερὸςτολ· Πλάτ. πολιτ. 1, 377. παρὰ τὸ ληποδῆναι καὶ βωμολόχευ· Ἀριστ. Θσ. 818 καὶ μετγν. παρὰ Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 6, καλεῖ ὁ Σωκρατ. «ἀνδραποδιστὴς ἐκυντὸν τοὺς λαμβάνοντας τῆς ἐπιμέλειας μισθόν», qui liberum furatur et in servitutem redigit.
- Ἀνδρ-ποδιστικός, 3' ἀνδραποδιστήριος· - ἀνδρ-ποδιστική, ἐνν. τέχνη· ἢ τῶν ψυχῶν πώλησις παρὰ τὸ ληστική Πλάτ. συμ. 222, ὑπερβ. ἀνδραποδιστικώτατος· Πολυδ.
- Ἀνδρ-ποδ-κάπηλος, ὁ ὁ κάπηλος τῶν ἀνδραπόδων, ἢ δούλων· Ίσ. παρὰ Ἀρποκρ. qui mancipia vendit.
- Ἀνδρῶ-ποδον, τὸ (ἀπὸ τοῦ ποδός, ὃν ὁ κύριος θέτει ἐπὶ τοῦ δούλου, ἵνα δείξῃ τὴν κυριότητα του, ἥτιον πιθανὸν ἐκ τοῦ ἀποδόσθαι) δοτ. κατὰ μεταπλασμὸν ἀνδραπόδου· Πλ. η, 775, καίτοι οἱ ἀρχαῖοι κριτικοὶ ἀπόρριψαν τὸν στίχον· διότι ἡ λέξις ἀπεντὴ μεθ' Ὁμηρον· κυρ. οἱ δὲ τῆς ἐν πολέμῳ αἰχμαλωσίας γινόμενοι δούλοι·

-αἰμαλῶτα Ξεν. Ἀν. 4, 1, 12, παρὰ Θουκ.
«ἀνδ. καὶ δοῦλα καὶ ἐλευθέρων» 8, 28. Καὶ μετὰ
καταφρονητικῆς σημασίας ἀντιτιθέμε. εἰς τὸ ἀνὴρ
Πλάτ. Γοργ. 783 (— — —), *mancipium, servus*.
Ἀνδρα-ποδῶδης, 2· ὁ ἔχων χαρακτηρὰ ἢ
ἰδιώματα ἀνδραπόδου, δουλοπρεπῆς, ποταπός,
ὁ δουλικὰ ἔχων φρονήματα, ἀντιθ. τῷ ἐλεύ-
θερος· ἐντεῦθ. συνδ. μετὰ τοῦ ἄγροικος καὶ
ἀνελιθέρος Πλάτ. νομ. IX, 880· «ἀνδρ. καὶ
ἀγροίκους ἡδονή» π. VII, 335, ὁμοθ. Πλάτ.
ἐπ. 2, 311· — ὁρίζ· ἢ βαθέως (καυτὰ) κεκαρ-
μένη κόρη τῶν δούλων ἀγρ. Λεξ. μεταρ.
παρὰ Πλάτ. καὶ ἐπὶ τῶν ἐργῶν ἀνελιθέρον
φύσιν «ἐν τῇ ψυχῇ ἔχεις τρία ἀνδ.» Ἀλλ. 1,
120, *servilis flagitiosus*· ἐπὶ. «ἀνδραποδῶδως
ζῆσαι» Πλάτ. συμπ. 215 καὶ μετγν.
Ἀνδρα-ποδῶδης, ἢ ὁ χαρακτηρ τοῦ ἀνδρα-
ποδῶδους, ἢ δουλοπρέπεια, *servilis, servitudo*.
Ἀνδρα-ποδ-ώνης, ὁ ὁ ἐμπορευόμενος ἀνδρά-
ποδα Πολυδ. 7, 16, *qui mancipia veniunt*.
Ἀνδρεῖον, τό, ὕποκ. καταφρον. τοῦ ἀνὴρ·
— ρουθρῶς Ἀριστ. Ἀγ. 517, *humano*.
Ἀνδρεῖαζος, οἱ πολλοὶ ἀντὶ ἀνδρεῖαζος B.
Ἀν. 315.
Ἀνδρα-ρεῖαζ· κατ' ἀνδρα-ρεῖαζοισιν· Πσυγ.
Ἀνδρ-αγθής, 2· ὁ βάρυνον ἀνδρα, δηλ. βάρ-
ρος ἢ εὐρύτος, ὃν δύναται νὰ βαστάσῃ ἀνὴρ·
— χειρῶν Οδ. π, 121· — γόγγροι Ἀθην. *virum*
gravans.
Ἀνδράχλη, ἢ (ἀνθράχ·) ὑποπόδιον (γυναικῶν)
κάτωθεν ἀνθράκος ἀναμμένους ἔχον· «δηλοῖ δὲ
τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον ποδαρούλιον» Σουδ.
λέγεται ὡσαύτως καὶ αἰθρῶν.
Ἀνδράχνη, ἢ καὶ ἀνδραχνη, ὁ· 1) γόστου κη-
παῖον, ἢ ἀνθράκλα Λουκ. Θεοφρ. *portulaca*· 2)
δένδρον ἄγρου, ἢ ἀγροσκουμαρὶ Πλιν.
Ἀνδρεῖα, ἢ ἀνδρεία (ἢ γρητὴ τῆς λέξεως διφο-
ρουμένη ἐν χειρογρ. παρῆχει ἀπορριπτικῆς περὶ
τοῦ τῆς ὀρθοτέρας φαινέται ὅμως ὅτι ἡ διὰ τοῦ
εἰς εἰς ἀρχα ὡς ἀπὸ τῆς καὶ ἡλικίας· τύπος τοῦ
ἀνδρείου, δηλ. ἀνδρεία ἀπὸ τῆς ἡλικίας· πρὸ καὶ
τῶ ἴσου. ἀνδρητῆ, μετεβλήθη δὲ εἰς ἀνδρεία ἐπεὶ
ἀναλογία τῆς καταλήξεως τῶν ἡλικ. ἀφηρημέ-
νων, εἴτε κατὰ τὸν Ἑλληνδον ἐκ τοῦ ἀνδρεία ἀ-
νάλογ. τῷ τοῦ Ὀμηρ. ἀνδρητῆ πρὸ Λισγ. Ἑπτ.
52· καθ' Ἀρποκρ. ἀνδρεία· ἢ τῶν ἀνδρῶν ἡλι-
κία, *virtus, fortitudo, virilis*.
Ἀνδρ-εἰκελος, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἀνδρα ἢ ἀνθρω-
πον· «τὸ ἀνδρ-εἰκελον» δηλ. χρώμα = βαφὴ
ὁμοειδύς μὲ τὸ χρώμα τοῦ ἀνθρώπου Πλάτ.
Λεξ. χρὰ ἐπιτηδεῖα πρὸς ἀνδρὸς μίμνην Πλάτ.
Κρατ. 420, μεταφ. «συμμιμνήσκοντες καὶ κερανύον-
τες ἐν τῶν ἐπιτηδεύματων τὸ ἀνδρ.» ἀντιθ. τῷ
θεοεικελος Πλάτ. πολιτ. VI, 501, ἐν χρήσει καὶ
εἰς φυλακιστῶν· «ὁφθαλμοὶ ὑπελειφόμενοι ἀν-
δρεϊκέλη» Ξεν. αἰκ. 10, 5. Παρὰ Θεοφρ. Σχολ.
4, ἔχαιρα, *viro similis, coloris genus, status*.
Ἀνδρεῖο-θῆμος, 2· ὁ ἀνδρικὸν φρόνημα ἔχων
Σουδ. ἰδ. *φλογικός, virili animo praeditus*.
Ἀνδρεῖος, 3 (Ἡροδ. ἀνδρεῖος Θεοφρ. 28, 10
ἀνδρεῖος)· ὁ ἀνῆκων εἰς ἀνδρα, ἀνδρικός, ἀντι-
τιθ. εἰς τὸ γυναικεῖον· αὐτὸς Ἡρ. I, 17· — ὁρᾶμα
Πλάτ. πολιτ. IV, 431· — ὑποδμήματα Ξεν. Κυρ.
8, 2, 5· — ἱμάτιον Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 5· «τὸ ἀν-

δρετον» = τὸ ἀνδρικὸν μόριον Λουκ. ἐντεῦθ. ἰδίως
ὁ ἀνδρὸς φρόνημα ἔχων, ἀποδος, θαρραλὴς (μετὰ
λογισμοῦ)· — ῥώμη Ἡρ. 7, 153. Παρὰ Πλάτ.
Γοργ. 491 ἔφη. «ἀνδρ. ἱκανοὶ ὄντες ἂν ἀν νοή-
σωσιν ἐπιτελεῖν» ἀντιθ. τῷ δειλῷ Φαίδρ. 239,
συνδέετ. μετὰ τοῦ σφόδρον Πρωτ. 349, δια-
σφόδρου τοῦ θαρραλέου καὶ τοῦ θαρσύν· Ἀριστοτ. ἡθ.
Νικ. 3, 7· «τὸ ἀνδρετον» = ἡ δύναμις τοῦ ἀνδρὸς
Θουκ. 2, 39· «τὰ ἀνδρεία» = τὰ κοινὰ συστάτικα
τῶν ἀνδρῶν παρὰ τοῖς Κρησὶν ὡς τὰ φειδύτικα
παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις Ἀθην. 2, 186, συγκρ.
ἀνδρεῖος καὶ ὑπερθ. — ὅτατος Πλάτ. *virilis*·
ἐπὶ. ἀνδρεῖος· α) μὲ ἀνδρείαν, ἢ ἀνδρικός· Ἀ-
ριστ. πλ. 490· δ) θαρραλὴς Πλάτ.
Ἀνδρεῖότης, ἡτος, ἢ· τὸ θάρρος, ἢ εὐφυγία,
γενναϊότης Ξεν. Ἀν. 6, 5, 14, ὡς μετγν. φέγεται
Πολυδ. 3, 120.
Ἀνδρεῖω· κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον, *virilem facio*.
Ἀνδρεῖ-φόντης, ὁ· ὁ πονεύων ἄνδρας· — ἐνρά-
λιος IX, 6, 651, *homicida*.
Ἀνδρεῖων· ἀνδρῶν Ἀσων. T. 67.
Ἀνδρεῖως, ἐπὶ. ἰδ' ἀνδρείως.
Ἀνδρ-εραστρία, ἢ ἡ ἐρώσις τῶν ἀνδρῶν,
ἀγαπῶσα τοὺς ἀνδρας Ἀριστ. 392, *virorum*
amatrix.
Ἀνδρεσσι, ἐπ-δοτ. πλθθ. τοῦ ἀνὴρ.
Ἀνδρεῦμενος· ἀνδρούμενος Ἡρ. 1, 123· ἰδ'
ἀνδρού.
Ἀνδρεῦμαι· ἀνδρίζομαι M. Et.
Ἀνδρεῶν· ἀνδρῶν Πρ. 3, 77.
Ἀνδρητῆ· ἀνδρεία Πρ.
Ἀνδρητῶς, ἰων. ἀντὶ ἀνδρείως Πρὸδ.
Ἀνδρ-ηλατέω· ἀποδιώκω ἢ ἐξορίζω ἀνδρα·
— τινὰ Λισγ. Ἀγ. 1393, *in exilium mitto*.
Ἀνδρ-ηλατῆς, ὁ· ὁ ἐξορίζων, ἢ φυγαδεύων
ἀνθρώπους Λισγ. Ἑπτ. 619, *in exilium mittens*.
Ἀνδρεία, ἢ (πρὸ ἀνδρεία) ὁ χαρακτηρ τοῦ
ἀνδρείου, ἢ ἀρεθία, εὐφυγία (μετὰ λογισμοῦ)
κατὰ Πλάτ. Πρωτ. 360· «— ἡ σοφία τῶν δεινῶν»
ἀντιθ. τῷ δειλίᾳ νομ. 5, 734· ὁ τύπος ἀνδρεία
Ἰσοκ. 4, 145, ἐνθα ἀντιτιθ. ἐπίσης ἡ λέξις
δειλία. Παρὰ Ξεν. ἢ γρητὴ ἀπορριπτικῆ· ἐν κακῇ
σημασίᾳ ἰσχύει τῇ λέξει ἀναδρεῖα· «ἀνδρεία με-
λῶν» πλθν. = ἡ ἀνδρική ἡλικία Μεν. ἰδ' ἀνδρεία.
Ἀνδρεία, τὰ· τὰ ἀνδρεία, τὰ συστάτικα τῶν Κρη-
τῶν Ἀριστοτ.
Ἀνδριακή· πόλις ἐν Λυκίᾳ Στραβ.
Ἀνδριαντάριον, τό· ἀνακαταίον. (ἢ ποδπα-
ὸς) πλθν. ἀνδριαντῶν τῶν παίδων Σχολ. Λουκ. Λεξ. 3.
Ἀνδριαντίστος, ὁ, ὕποκ. τοῦ ἀνδρείου Πλουτ.
Θεσ. 20.
Ἀνδριαντο-γλύψος, ὁ· ὁ γλύπτης ἀνδριάν-
των Σχολ. Λουκ. *sculptor, statuaris*.
Ἀνδριαντοσείδης, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἀνδριάντο-
Κλημ. Αλ.
Ἀνδριαντο-θήκη, ἢ· ἡ θήκη δι' ἀνδριάντα
Ἑπιγρ. 2749.
Ἀνδριαντο-εργάτης· ἀνδριαντοποιὸς Τίτιζ.
Ἀνδριαντο-πλαστής, ὁ· ἀνδριαντογλύψος
μετγν. *sculptor statuaris*.
Ἀνδριαντο-πλαστική, ἢ· ἡ τέχνη τοῦ ἀν-
δριαντοπλάστου.
Ἀνδριαντο-ποιέω· κάμνω ἢ κατασκευάζω
ἀνδριάντας Ξεν. ἀπομν. 7, 1, 2, *statuas facio*.

- Ἀνδριαντο-ποιητική, ἡ ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀνδριάντας Ἀριστοτ. *ars statuaria*.
 Ἀνδριαντο-ποιεῖν, ἡ ἡ ἀνδριαντοποιητική Πλατ. Γοργ. 450.
 Ἀνδριαντο-ποιεῖν, ἀνδριαντοποιητική.
 Ἀνδριαντο-ποιεῖν, ὁ ὁ κατασκευάζων ἀνδριάντας, ὁ γλύπτης Πινδ. Ν. 5, 1, *statuarius*.
 Ἀνδριαντο-υργεῖν, ἀνδριαντοποιεῖν μετγν.
 Ἀνδριαντο-υργεῖν, ἀνδριαντοποιεῖν.
 Ἀνδριαντο-υργός, ὁ ὁ ἀνδριαντοποιός μετγν.
 Ἀνδριάν, -άντος, ὁ ὁ ὁμοίωμα ἀνθρώπου, τὸ ἄγαλμα Πινδ. Π. 5, 40, ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. συγν. πρὸς ἐν τῷ περὶ Σεν. ἀπομν. 3, 10, 6 γαλκοῦ, ἁλκοῦ κλπ. «ἀνδριάντας γράζειν» συνήθ. ἐπὶ εἰκόνων, (πρὸς ὡς γράσειν παρὰ τοῦ ἀνδριάντα) «εἰκονίζονται» Πλουτ. πρὸς Β. Α. 82, «ἄγαλμα καὶ γὰρ καὶ ἀνδριάντα ἀδιαφόρως» Πιθαῖος ὁμοῖον = ἐπιγραφισμένον τοῦ ἀνδριάντα, ὁ Διμ. 18, 129 γλαυκαστικῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅπου καὶ ἄγαλματιον (κουτσούνα) ὡς ἐν τῇ συνήθειᾳ λέγουσιν οἱ ὑψηλότες περὶ τῶν οὐδ' «ὁ καλὸς ἀνδριάντος μου» Β. Α. 394, ὁδὸς κατὰ τὸν Σχολ. μικρὸς ἦν ὁ Διόλινος τὸ σῶμα, *simulacrum viri, statua*.
 Ἀνδριῶν (κἄμω τινὰ ἀνδρᾶ), κρατερὸν (γερὸν) κἄμω, διαπονῶ τινά Σεν. σίκ. 5, 4, συνήθ. μετ. φέρωμαι ὡς ἀνὴρ ἀνδρικῶς, ἡ εὐπαρῶς, ἀντέγω Πλατ. Θεαιτ. 151, εἰς τὸ «κινεῖσθαι καὶ ἀνδριῶσθαι» ἀντιτίθεται τὸ «κλῆσθαι καὶ βλαβεῖν» ἔτι, «ἀνδριῶται τὰ πολλὰ» = φέρεται ὡς ἀνὴρ Λουκ. «-τὸ σῶματι» = λαμβάνω ἀνδρικήν ὁδὸν αὐτοῦ. ἡ ἀνδριῶται Σουῖδ, *virum facio*.
 Ἀνδρικός, 3, ὁ ἀνδρῶν εἰς ἀνδρᾶ - χορὸς = ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀνδρῶν Σεν. Ἑλ. 6, 4, 16, ἐπὶ ὁδῶν, εὐλογοῦν ἀντιθ. τῷ δειλῷ Πλατ. Φαιδρ. 273, συγχο. Μεν. 86, ὑπερθ. Σεν. Κυρ. 1, 2, 10, παρ' Αἰλ. π. Ιστ. 7, 9 καὶ - σιτισμός = σφοδρὸς, θανάτος σιτισμός, *virilis, fortis* ἐπὶ ἀνδρικῶς = κρατερῶς, γενναίως, - μάγισσος Πλατ. Θεαιτ. 204, «πείθεσθαι σφοδρὰ εὐ ἀνδρική» Αἰσθ. ὅν. 153, «ἀνδρικήν ἀποθανεῖν» ἱππ. 18, εἰ, ἀγαθῶς, καλῶς, - ἀπομνημονεύω Πλατ. Φαιδρ. 103, *forte*.
 Ἀνδρίον, τὸ, ὅπου. τοῦ ἀνδρῶν ἀνδρῶν, ἀνθρωπίνην Ἀριστ. ἐρ. 51, *homuncio*.
 Ἀνδρίας, ὁ 1) ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ἀνδρου Ἡροδ. 2) ποταμὸς ἐν Τροίᾳ Στραβ.
 Ἀνδρισμα, τὸ τὸ σπουδαῖον πράγμα, τὸ σπουδαῖον ἀντικείμενον Μαξ. Τυρ. 18, 4.
 Ἀνδρισμός, ὁ ὁ ἀνδρῶν Πολυδ. 3, 120.
 Ἀνδριστέον, δεῖ ἀνδριῶσθαι Πλατ. Φαιδρ. 90.
 Ἀνδριστής, ὁ ὁ γενναῖος, ὁ ὁ ἔχων ἡ λαμβάνων πρόνοιαν ἀνδρός μετγν.
 Ἀνδριστῆ, ἐπὶ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀνδρός, ἀνδρική Αἰσθ. ἐκκλ. 149, *fortiter, strenue*.
 Ἀνδρί-φίλος, 2, ὁ φίλος τῶν ἀνδρῶν, τὸ ὄνομα φαίνεται ὡς κύριον μᾶλλον ἐν χρήσει, *virī amans*.
 Ἀνδρί-φόντης, οὐ, ὁ ὁ ἀνδρὶφόντης.
 Ἀνδρο-δάμων, οὐ, ὁ ὁ ἀτραπός, ἡ τρίδος Πτολ. 2570.
 Ἀνδρο-δάμης, 2, ἀνδραχθὴς Φαίδρ.
 Ἀνδρο-δαμῶς, ὁ ὁ στενὴ ὁδὸς ἡ ἑνὰ μόνον ἀνδρᾶ χωροῦσα Ἡσυχ.

- Ἀνδρο-δάμης, εἶμαι ἀνδραχθὴς ἐπὶ παιδεραστίας Μελ. 48.
 Ἀνδρο-δάτης, οὐ, ὁ (δαίνω) ὁ παιδεραστής Ησυχ. (α).
 Ἀνδρο-δόρος, 2 (βιβρώσκω) ὁ ἀνθρωποφάγος - κύνας Διμοχ. 1 - Διομήδους ἱπποκοῖν. Σμ. 6, 217, *hominem vorans*.
 Ἀνδρό-δουλος, 2, ὁ βουλὴν ἡ θέλησιν ἀνδρός ἔχων - κέαρ γυναικὸς Αἰσχ. Αἴ. 11, *virilis consilii*.
 Ἀνδρό-δωρός, ὅπως, ὁ, ὁ ὁ ἀνδρῶν βιβρώσκων, ἀνθρωποφάγος - γνάθος Εὐρ. Κυκλ. 93, - γαρμονία Πρακλ. μ. 385, περὶ τοῦ Διομήδους, ὅστις ἔφαγε τὴν κεφαλὴν τοῦ Μελανίππου Ἀνθολ. XV, 26, *viros devorans*.
 Ἀνδρό-δωρος, ἀνδρῶν.
 Ἀνδρο-γένεσις, ἡ ἡ ἀνδρική γενεή, ἡ διὰ τὸν ἀρρένων διαδοχὴ τοῦ γένους ἱπποκρ. *virorum genitura*.
 Ἀνδρόγεως, ὡ, ὁ υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφῆς, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις ἔνεκα τοῦ φόνου τούτου ὁ πατήρ του ὁπρώτως τοὺς Ἀθηναίους καὶ πέμπουσιν εἰς Κρήτην πρὸς βορὰν τοῦ Μινωταύρου ἐπὶ νέους καὶ ἐπὶ κόρας.
 Ἀνδρο-γίγας, αντος, ὁ ὁ γιγαντίας ἀνθρωπος, ὁ γίγας Καλλίμ. Διμ. 34, *gigas*.
 Ἀνδρο-γόνος, ἡμέρα, ἡμέρα εὐνοική διὰ τὴν γέννησιν ἀρρένων τέκνων, ἡ ἀνδρῶν ἱσθ. ἐρ. 781, ἀντιθ. τῷ «κοῦρη οὐ σύμφορος ἐστὶ γενέσθαι», *marem gignens*.
 Ἀνδρο-γυναιός, ἡ ἀνδρογυνή Ἀθαν. διαλ. 3.
 Ἀνδρο-γύνης, συνήθ. ἀνδρογύνος, ὁ φύσιν ἀνδρῶς καὶ γυναικὸς ἔχων, ἀρσενικοθήλυκος, ἐρμαφρόδιτος Ηρ. 4, 67, «εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἀρρένος καὶ θήλεος» Πλατ. Συμπ. 189, πρὸς ὁ προστίθεται ὅτι «νῦν ἐστὶ ἐν ἀνδρείᾳ καί μιν ὄνομα», λέξις ὀνειδιστικὴ δειλῇ (συκοιμῆμα) Πλουτ. Λακ. ἀποφ. οὕτω καὶ Αἰσχ. 2, 127, ὅστις ἀντιτίθεται τούτῳ πρὸς τὸ ἐλεύθερος, καὶ εἰς τὸ ἀνὴρ Πολυδ. 38, 6, 9, ὁ Λουκ. γρητὶ τούτῳ ἐπιθετ. - ἐρωτῇ, ἐπὶ ἀκολίστου ἐρωτος γυναικ. (Ἑρωτ. 28), ἀλλὰ - λουτρά = τὰ κοινὰ δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη Ἑπιγρ. ἀδ. 252, ἐπὶ κινεῖδος Ἀνθολ. VI, 256, «ἀνδρογύνων ἀλυσμα» Β. Α. *hermaphroditas* ἐπὶ ἀνδρογύνων = ὡς εὐνογύνος, ἡ ἐρμαφρόδιτος.
 Ἀνδρό-γυνος, ἡ ἀνδρογυνή.
 Ἀνδρο-δάμης 2 (δαίμων) ὁ ἀνδρᾶς φονεὺς - κόπας Αἰσχ. Νη. 867, δυσκολώτ. εἶνε τὸ ἀδασπασμα τοῦ Αἰσχυλ. ἐν Αἰσθ. Βατρ. 1263, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖται μετὰ. ἄλλοι δὲ παθ. ἐνθα ἀνδρᾶς φονεύονται, ὁ φόνος ἀνδρῶν (-...-), *a viris peremptus*.
 Ἀνδρο-δάμης, αντος, ὁ ὁ ἀνδρᾶς δαμάζων - φόδος Πινδ. Ν. 3, 37, - Ἑρμύλη = ἡ φονεύουσα τὸν σύζυγον αὐτ. 9, 16, *virum domans*.
 Ἀνδρο-δῆμις, ὁ ἀνδρῶς γυνή Ησυχ.
 Ἀνδροδίκη, ἡ ἡ μήτηρ τοῦ Θεσπιῶ.
 Ἀνδρο-διώκτης, ὁ ὁ διώκων ἀνδρᾶς Κων. Μαν.
 Ἀνδρο-δόκος, 2, ὁ ἀνδρᾶς δεχόμενος, ὁ φιλοξενῶν ἀνθρώπους Π. Σιλ. *viros recipiens*.
 Ἀνδρο-δόμος, ὁ ἀνδρᾶς δόμος, τρικλινος Ησυχ.
 Ἀνδρο-δόμος, 2, ἀνδρᾶς δόμος, τρικλινος Ησυχ.

Ἀνδρο-θέα, ἡ ἡ Ἀθηνᾶ ἡ ἀνδρική θεὰ Σμ.
 Ἀνδρόθεν, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός Ἐπιγρ. ἀδ. 276,
 ex viro.
 Ἀνδρό-θηλος, 2· ἀνδρόθηλος· ἀνδροθηλοί
 σπολίσμοι· Σχολ. Λυκοφρ.
 Ἀνδρό-θηλος· ἀνδρόγυνος Φιλοστρ.
 Ἀνδρο-θνήτεις, Ἰλίου φθοραὶ· φθοραὶ τοῦ
 ἀνδρός τοῦ Ἰλίου φονεύουσαι Αἴσχ. Αἴγ. 788.
 Ἀνδρο-κᾶπηλος, ὁ· ἀνδραποδοκᾶπηλος Γαλην.
 hominum venditor.
 Ἀνδρο-κλείδης, ὄμωρ. Ἀνδροκλείδας ὁ Θη-
 βαΐδης τις Ξεν.
 Ἀνδροκλής, ἔσους, ὁ 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ
 Αἰόλου 2) βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας 3) δημαγω-
 γός ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Ἀλκιβιάδην
 ὡς χλευάζαντα τὰ Ἑλευσίνια μυστήρια, καὶ
 περὶ οὗ ὁ Κρατίνος εἶπεν «ἐν δὲ δικαστασίῃ
 καὶ Ἀνδροκλῆς πολυμαχεῖ» 3) Μακεδὼν τις
 Ἄρριαν.
 Ἀνδροκλος, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἀποκίχσας
 τὴν Ἐρεσον Στραβ. 2) ὁ δοῦλος, ὅστις ἔπρεπε
 νὰ ἀγωνισθῇ πρὸς τὸν Λέοντα Ἀλκιαν.
 Ἀνδρο-κμή, ἡτος, ὁ, ἡ, (κίμνω) ὁ ἀνδρῶ-
 πους φονεύων· πῆλκος Αἴσχ. Χο. 876· μύγ-
 θος Εὐμ. 239· τύχαι 916· λογιός Ικ. 633·
 ἀγωνίαί=φονικὸς ἀγὼν Εὐρ. Ικ. 525, homi-
 nis perdens.
 Ἀνδρό-κμητος, 2· ὁ ὑπὸ ἀνθρώπων κατα-
 σκευασθεὶς· τόμος Ιλ. λ. 371 (ἄλλοι=ἀνδρός·
 κεκμητός=τετελευτηκός), ab manibus huma-
 nis factus.
 Ἀνδρο-κόδραλος, ὁ· κακοῦργος Πσυχ. Σουίδ.
 Ἀνδρο-κοιτέω κοιμῶμαι· πλησίον εἰς ἄνδρα
 Μοσχ. cum viro concubo.
 Ἀνδρο-κόμος, 2· ὁ ἀνθρώπους περιποιούμε-
 νος Σχολ.
 Ἀνδρο-κόνος, 2 (κένω)· ἀνδροκτόνος Πσυχ.
 Ἀνδρο-κόρινθος, ἐπών. τοῦ Ἡρακλέους Αἰθην.
 8, 351.
 Ἀνδρο-κράτης, ους, ὁ· ἥρως ἐν Πλαταιαῖς
 τιμώμενος Ηροδ.
 Ἀνδρο-κτασία, ἡ· ἀνδροκτονία, ὁ φόνος ἀν-
 δρῶν Ιλ. ψ. 86, ἄλλως τε δὲ ἐπὶ τοῦ φονευο-
 μένου ἐν τῇ μάχῃ ἐχθροῦ καὶ πληθ. συνδέε-
 ται τοῦ μάχαι η, 237, caedes virorum.
 Ἀνδρο-κτονεῖον, ὁ· τόπος, ἐνθα ἄνθρωποι
 φονεύονται Β. Αἴν. 28, locus, ubi homines in-
 terficiuntur.
 Ἀνδρο-κτονέω· φονεῖω ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώ-
 πους Αἴσχ. Εὐμ. 572, viros interficio.
 Ἀνδρο-κτονία, ἡ· ὁ ἀνδρῶν φόνος, ἡ ἀνδρο-
 κτασία, homicidium.
 Ἀνδρο-κτόνος, 2· ὁ φονεύων ἄνδρα Πρ. 4,
 110· γυνῇ Σοφ. ἀποστ. πᾶρ Πλουτ. ἡθ. ὁ
 ἀνθρώπους φονεύων· κύκλωπες Εὐρ. Κυκλ. 22·
 ὄπλα Φιλ.π. 54, homicida.
 Ἀνδροκύδης, ου, ὁ· περίφημος ζυγγράφος ἐκ
 Κυζίκου Πλουτ. Πελοπ. 25 (—).
 Ἀνδρό-λαγνος, 2· ὁ δὲ ἀνδρὶ ἀσελγής, λά-
 γνος· ἀνδρόλαγνοι γυναῖκες Θεοφρ. Χαρ. 28,
 κατὰ κωδ. παλ. ἀνδρὸλάλοι=αἱ περὶ ἀνδρῶν
 φλυαροῦσαι, κατὰ Κρατῆν ἀνδρὸλόγοι, viros
 appetens.
 Ἀνδρό-λέτειρα, ἡ· ἡ ἀφανίζουσα ἀνθρώ-

πους· Ἑλένη Αἴσχ. Αἴγ. 1444· ἄτη Ἑπτ.
 296, homines perdens.
 Ἀνδρό-λήμη, ἡ· ἡ ἀνδρὸς ἔχουσα λήμη Πσυχ.
 Ἀνδρό-λήψια, ἡ· ἡ ἀρπαγὴ ἀνθρώπων Δημ.
 51, 13 παρὰ τὸ σῶλαι· ἐν αἰτικ. δικαίῳ, τὸ
 συλλαμβάνειν τρεῖς πολίτας ξένους πόλεως, ἥτις
 δὲν ἤθελε νὰ παραδῶσιν τὸν φονέα Ἀθηναίῳ
 τινὸς Δημ. 23, 82, jus homines prehendi.
 Ἀνδρό-λήψιον, τό· τὸ αὐτὸ Δημ. 23, 83.
 Ἀνδρό-λογέω· συνάξω ἄνδρας ἐπὶ μονομά-
 χων Λουκ. Τοῖ. ἐπὶ ναυτῶν Ἀλκιφρ. 1, 11,
 viros lego.
 Ἀνδρό-λογία, ἡ· ἡ στρατολογία, virorum
 delectus.
 Ἀνδρό-λόγος, 2· ὁ ἄνδρας συλλέγων πρὸς
 στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἄνευ παραπομπ.
 εἰς συγγραμ. virorum delectum habens.
 Ἀνδρομάδας, αντος, ὁ· Σάμιός τις Ηροδ.
 Ἀνδρο-μᾶνης, 2· ὁ διὰ ἄνδρας μαινόμενος (ἔξ.
 ἔρωτος) Πλουτ. Λυκ. virorum amore insaniens.
 Ἀνδρο-μᾶνία, ἡ· ἡ μανία δι' ἄνδρας, ἡ ἡ δι'
 ἄνδρας μαινόμενη (ἀγάπη) μετγν. insanus viro-
 rum amor.
 Ἀνδρο-μάχη, ἡ· ἡ σύζυγος τοῦ Ἑκτορος.
 Ἀνδρο-μάχος, 2· ὁ πρὸς ἄνδρας μαχόμενος·
 -χειρὲς Ἀντιπ. Σιδ. 99, καὶ ὁηλ. «ἀνδρομάχη
 ἄλογος» = ἡ πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἐρίζουσα
 γυνὴ Παλλ.αδ. 14, cum viro pugnans.
 Ἀνδρό-μαχος, ὁ· εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τῆς
 Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἡροδ.
 Ἀνδρο-μέδα, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Κηφρέως βασιλέως
 τῆς Αἰθιοπίας, ἐκτεθεῖσα κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ
 μαντείου τοῦ Ἀμμωνος, εἰς βορρὰν τοῦ θαλάσ-
 σιου τέρατος, ὅπου ὁ Ποσειδὼν εἶχε στείλει κατὰ
 τῆς χώρας, ἐσώθη δὲ διὰ τοῦ Περσείως, φονεύσαν-
 τος τὸ θηρίον καὶ λαβόντος αὐτὴν ὡς σύζυγον.
 Ἀνδρο-μέδης, ὁ· ἀλκιῦς τις θελήσας νὰ βιάσῃ
 τὴν πρὸς αὐτὸν καταφυγούσαν Ἰέρειαν τῆς Ἀρ-
 τέμιδος Βριτόμαρτιν.
 Ἀνδρο-μεγέθης, 2· ἀνδρομήκης.
 Ἀνδρο-μένης, ὁ· α) Σπαρτιάτης τις Θουκ. Ε)
 Μακεδὼν τις Ἄρριαν.
 Ἀνδρό-μεος, 3· ὁ ἀνέκων εἰς ἄνθρωπον· κρέ-
 ὄδ. α. 297· φωνή 374· ἀμαχ. 19· χρώς
 Ἰλ. υ. 100· κεραλή Ἑμπεδοκλ. 295· φωνή
 Ἰουλ. Αἴγ. 10, αὐδῆ, ἐνοσὴ Ἀπολ. Ρ. 1, 258,
 virilis, humanus.
 Ἀνδρό-μήκης, 2· ὁ ἔχων μήκος ἀνδρός·
 σταῦρωμα Ξεν. Ἑλ. 3, 2, 3· ὕψος Πολ. 8, 7,
 staturam viri aequans.
 Ἀνδρο-μηρόν, ἡ ἀνδρομήτην ἐγχειρίδιον ἐγ-
 χειρίδιον, οὗτινος τὸ σιδήρον ἀνελπιστὸ ἐντὸς
 τῆς λαβῆς, (μετεγχειρίζοντο τοῦτο ἐν τοῖς θεά-
 τροις οἱ ὑποκριταὶ πρὸς μίμησιν αὐτοχειριῶν,
 καθ' ἵσχυ. ἐκλείπει τοῦτο καὶ συσπαστόν.
 Ἀνδρό-μοις, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἀνδρα Τζετζ.
 Ἀνδρό-μορφος, 2· ὁ ἔχων μορφήν ἀνδρός
 Ἀπολλοδ.
 Ἀνδρό-νικος, ὁ· ἀνδρ. ὄνομα Ἰπποκρ.
 Ἀνδρο-νομέομαι· ἐγκαυχῶμαι· ἀνδρονόμου-
 μενοι παρὰ τὸ γαυροῦμενοι Μ. Ἀντων. 10, 19.
 Ἀνδρόνους, 2· ὁ ἔχων νοῦν ἀνδρός· Κωνστ. Μαν.
 Ἀνδρό-παις, αἰδός, ὁ· ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρό-
 νημα παῖς Σοφ. ἀποστ. 551· ἀνήρ=ὁ νεά-

- ζων Αἰσχ. Ἐπτ. 515, puer virili animo praeditus.
- Ἀνδρο-πάγης, 2' ὁ ἀνὴρ ἥδη καταστάς.
- Ἀνδρο-πλαστία, ἡ' ἡ πλάσις ἀνδρώπων μετγν. virorum formatio.
- Ἀνδρο-πλήθεια, ἡ' τὴ πλῆθος ἀνδρῶν - στρα- τοῦ Αἰσχ. Περ. 231, hominum multitudo.
- Ἀνδρο-ποιός, 2' ὁ ἀνδρα ποιῶν, ὁ μορφῶντων ἀνδρά - μουσική Πλουτ. Ἀλ. virilem faciens.
- Ἀνδρό-παρνος, 2' ὁ παρνευόμενος ἀνὴρ, ὁ κί- ναιδος Ἀθην. 6, 260, ἀντίθ. τῷ ἀνδροφόνος Πολ. 8, 11, scortum masculinum.
- Ἀνδρο-πρεπής, 2' ὁ εἰς ἀνδρα πρέπων, virum decens.
- Ἀνδρο-πρόσωπος, 2' ὁ πρόσωπον ἀνδρός ἔ- χων, virili facie praeditus.
- Ἀνδρό-πρωρος, 2' ἀνδροπρόσωπος ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ἀνδρός ὤψιν Ἐμπεδοκλ. 215, hominis faciens habens.
- Ἀνδρός, ἡ' μία τῶν Κυκλάδων νήσων, κατ. Ἀνδρίας, 3.
- Ἀνδρο-σάθεν· ἀνδρυσάθης.
- Ἀνδρο-σάθης, τοσ. ὁ, Σουδ. Εὔστ. καὶ ἀν- δρυσάθων, Β. Αν. 397 ὁ μεγίλα ἔχων ἀνδρός αἰδοτα.
- Ἀνδρόσ-αιμον, τό· κυρ. ἀνδρός αἶμα, φυτὴν (ἐκβάλλον κόκκινον ζωμόν) Διοσκ. Hypericum montanum.
- Ἀνδρόσκακος, ους, τό· φυτὸν τι Διοσκ. madro- pora acetalulum.
- Ἀνδρυσόνης, ὁ· Ἑλλ. ἀνδρός ὄνομα.
- Ἀνδρό-σίνις, ὄρος, 2' ὁ ἀνθρώπου βλάπτων Ἐπιγρ. ἀδ. 273, hominibus noxius.
- Ἀνδρό-στροφα, ἔργα· ἐν αἰσχρᾷ σημασι. Μαν. 4, 357.
- Ἀνδρο-σύνη, ἡ' ἀνδρία.
- Ἀνδρό-συνγῆ, ἡ' γῆ, ὁ· σφίγῃ, ἡ' ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ στήθος εἶνε ἀνδρός καὶ οὐχὶ γυναικός, ὡς συνήθως παρίσταται Ἡρ. 2, 175, sphinx habens caput virile.
- Ἀνδρότας, ὁ· γεωγράφος ἐκ Τενέδου.
- Ἀνδρότης, ἡτος, ἡ' ἀνδρική ἡλικία ἡ ἡ ἀνδρία Ὀμηρ. θίαρορ. γρσφ. ἀντί· ἀδρσότης.
- Ἀνδρσίτων, ὄνος, ὁ· 1) δημηγωγός τις Ἀθη- ναίος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους 2) ἱστοριο- γράφος ἐξ Ἀθηνῶν γράψας ἱστορίαν τῆς Ἀτ- τικῆς καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ.
- Ἀνδρο-τομέω· ἐκτέμνω, εὐνουχίζω Σεξτ. Ἐμπ. eunuchum facio.
- Ἀνδρο-τοχής, ἀνδρῶν, νεανίδων βιότιοι=ἡ ἐπιτυχοῦ- σα ἀνδρός, ἡ ὑπανδρευθεῖσα, Αἰσχ. Εὐμ. 918, maritum nacta.
- Ἀνδρο-φάγιος, τρώγω ἀνθρώπου, εἶμαι ἀν- θρωποφάγος Ἡρ. 4, 107, carne humana vescor.
- Ἀνδρο-φάγος, 2' ὁ ἀνθρωποφάγος ἐπὶ τοῦ Πολυφῆμου Ὁδ. κ, 200, carne humana vescens.
- Ἀνδρο-φονεύς, ὁ· ὁ φονεύς ἀνθρώπων Μαν. 6, 500.
- Ἀνδρο-φόρος, 2' α) ὁ φθείρων ἀνθρώπου, ὁ φονεύων ἀνδρας· -μοῖρα Πινδ. ἀποσπ. 164' 6) ἀνδρόφθορος, ὁ ὑπὸ ἀνδρός φονευθεῖς· «ἀν- δρόφθορον αἶμα» = τὸ αἶμα τοῦ φονευθέντος Ἄντ. 1009 (πρὸς τραγόκτονον αἶμα), καίτοι ἕτεροι μεταφρ. καὶ τοῦτο ἐπὶ ἐνεργ. σημ. τὸ φθείρων ἀνδρας, διότι διὰ τοῦ μολυσμοῦ τῶν θυ- σιαστηρίων διὰ τοῦ αἵματος τούτου ἐπὶ ἔρχετο ὀλέθρος ἀπὸ τὴν πόλιν, homini perniciosus.
- Ἀνδρο-φονεύς· ἀνδρόφθορος.
- Ἀνδρο-φονέω· φονεύω ἀνθρώπου· Ἰπποκρ. occido homines.
- Ἀνδρο-φονία, ἡ' ὁ φόνος ἀνδρῶν Πλουτ. homicidium.
- Ἀνδρο-φόνος, 2' ὁ φονεύων ἀνδρας· - Ἐκτωρ Ἰλ. ω, 724' Ἀχιλλέος χεῖρες· σ, 317' - φάρ- μακον Ὁδ. α, 261, παρὰ Πινδ. Π. 4, 252 «Ἀχίλλειοι γυναῖκες» αἱ φονεῖς τῶν συζύγων τῶν ὡς οὗτος ὁ φονεύς Πλατ. Εἰδωδ. 9, homicida.
- Ἀνδρο-φόντης, ὁ· τὸ αὐτὸ Αἰσχ. Ἐπτ. 595.
- Ἀνδρό-φρων, 2' ὁ ἀνδρός φρονήματα ἔχων Σοφ. ἀποσπ. 680, virili mente praeditus.
- Ἀνδρο-φύς, 2' ὁ φύς (φυσικὸν διοργανι- σμὸν) ἀνδρός ἔχων· «ἀνδρσφυῆ βοῦκρανα» = τὰ ὑπ' ἀνδρῶπων γεννηθέντα Ἐμπεδοκλ. virilem naturam habens.
- Ἀνδρο-φυκτίδες, αἱ, Ἐπιχρμ. παρ' Ἀθην. 3, 85.
- Ἀνδρό-φωνος, 2' ὁ ἀνδρικήν φωνὴν ἔχων Ἀθην. 9, 384, virilem vocem habens.
- Ἀνδρόω· μεταβάλλω εἰς ἀνδρας, ἐνισχύω, ἀν- δρῶω· - σπέρων Λυκαοφρ. 913' - μύρομηκες 176' «Τύρος μὲ ἡνδρωται» Μελ. 126. Σονηθ. παθ. ἀνδρῶομαι, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν Ἡρ. 1, 123' «ἐπειδὴν ἀνδρωθῶσι» Πλατ. συμπ. 192, ἀλλὰ ἀνδρωθῆσαι = ἀνδρῶι συνεινκοθεῖσθαι Δίων Κασ. ἔτι φέρεται ὡς ἀνὴρ, ἐκτελεῖ τὸ ἀν- δρικήν καθήκον Πλουτ. ἡθ. virum facio.
- Ἀνδρῶομαι· τὸ αὐτὸ ἀρχ. λεξ.
- Ἀνδρῶδης, 2' ἀνδρικός, εὐφύργος, γενναῖος· «ἀνδρῶδῆστερος καὶ πλείονος ἄξιος» Ἰσοκ. 5, 76, ἐπὶ τῶν Σπαρτιατικῶν γυναικῶν Πλουτ. Λυκ. σύμπτωσις Πολ. 11, 13' - βυθμός=ἰσχυρὸς δυ- νατός Δίων. Ἀλ. ἐπὶ. «ἀνδρῶδῶς διακεῖσθαι» = καρτερικῶς μένειν Ἰσοκ. 12, 31, παρὰ τὸ γενναῖος Πολ. 4, 31, 8, virilis, magnanimus.
- Ἀνδρῶν, ὄνος, ὁ· τὸ δομάτιον πρὸς σφην καὶ φαγητὸν τῶν ἀνδρῶν Αἰσχ. Ἀγ. 235' «τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοάς ἀνδρῶνας πάντα ποιεῖν»=θέλω καίμαι αἰθουσὰς φαγητοῦ, ἐστια- τῶρια (κομικῶν. λεγομαι. ὑπὸ τῶν γυναικῶν) Ἀ- ριστ. ἐκκλ. 676, pars.
- Ἀνδρῶν, ὄνος, ὁ· 1) ἐπίσημός τις Ἀθηναῖος· 2) Ἀλικαρνασσέως τις ἱστοριογράφος Πλουτ.
- Ἀνδρῶν, πόλις, ἡ' πόλις ἐν Δέλφει τῆς Αἰγύ- πτου, κατ. Ἀνδρουπολίτης Πτολ.
- Ἀνδρῶνιτις, ἴδιος, ἡ' ἀνδρῶν.
- Ἀνδρ-ωνυμείω· ἀνδρός ὄνομα ἔχω γρμ.
- Ἀνδρ-ωνυμικός, ἡ' ἴδιος παρὰ γρμ. «τὸ ἀν- θρωπομικὸν» εἶνε λέξις δι' ἧς κυρίως ζῶα ὀνο- μάζονται, μεταδιδαχόμενῃ καὶ εἰς ἀνθρώπου ὡς σκύμνος, πόλιος Σχολ. Ἰλ. σ, 319.
- Ἀνδρ-ώνυμος, 2' ὁ ἔχων ὄνομα ἀνδρός, no- men virile habens.
- Ἀνδρῶος· ἀνδρικός Ἰπποκρ.
- Ἀν-δύεται, ποιητ. ἀντί· ἀναδύεται Ἰλ.
- Ἀν-δωκε, ποιητ. ἀντί· ἀνέδωκε Πινδ.
- Ἀνέαστος, 2' ἀγένητος, ἀκαλιόγητος.
- Ἀνεβίων, ἀορ. 6'. τοῦ ἀνεβίου.
- Ἀν-ίδραχε, ποιητ. ἀορ. 6'. τοῦ ἀναδρέχμα-

Ἀν-έδωσε, ἰων. ἀντί ἀνεδύθησε Προδ.

Ἀν-έγγραφος, 2' ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος Σχολ. Πλατ. non relatus in tabulas.

Ἀν-έγ-γυος, 2' ὁ χωρὶς ἐγγυήσεως, ἡ ἀνέγγυος=ἡ μὴ ἐπιστήμῳ μνηστευθεῖσα Πλουτ. Καισ. 14, «καὶ ἀνέγγυος» Πλουτ. περὶ ἀρ. γυν. Ἐπὶ τέκνων=τὰ μὴ ἐκνομίμου γάμου γεννηθέντα (ἀνέγγυος γάμος Πολυδ.) «παῖς ἀνέγγυος καὶ νόθος» Πλατ. πολιτ. 481' ἀνέγγυος καὶ σκότιος» Πλουτ. Θησ. 2, sine sponsione actus.

Ἀν-εγείρω α) σηκώνω, ἐξυπνίζω «ἐξ ὕπνου» Πλ. κ, 138' «ἐκ λεγέων» Οδ. β, 730' β) παραινῶ, ἐγκαρδιώνω «ἀνέγειρα δ' ἐταίρους μετ' αὐτοῖς ἐπέειπε» Οδ. κ, 172' «κῶμον=προτροπὴν Πινδ. 1σ, 3, 41' «μολπὴν=ἀρχίζω Ἀριστ. βiatr. 370' «δῶμον=κτιζῶ Ἐπιγρ. ἀδ. Παθ. ἐξυπνῶ, σηκώνω» Πλατ. Φαιδ. 71' ἀντηγρόθη Σεν. Ἀν. 18' ἀνέγρουαι, expegefacio, excito.

Ἀν-εγέρμην, 2' ὁ ἐξυπνήσας, σηκωθείς ἀπὸ τῶν ὕπνων=κύνες κοίτας Ἀν. Ἐρωκ. 7, expegefactus.

Ἀν-εγέρσεις, ἡ τὸ ἔξυπνημα, σήκωμα, ἀνύρθωσις, ἀγνύθων Πλουτ. suscitatio.

Ἀν-εγερτήριος, 2' ὁ ἀνιχνῶν ἢ γινόμενος πρὸς ἀνέγερσιν ἔκκλ.

Ἀν-εγέρτος, 2' ὁ μὴ ἐγερθεῖς, ἀξύπνητος=ὕπνος Ἀριστοτ. 78, non expegefactus.

Ἀν-εγ-κλητί, ἐπὶρ. ἀνευ ἐγκλημάτος, ἀμέμπτως Πλατ.

Ἀν-εγ-κλητος, 2' ὁ μὴ ἐγκαλούμενος, ἡ ἐγκαλεσθεῖς, ἀκατηγόρητος ἀμέμπτως Πλατ. νομ. V, 737, inculpatus ἐπὶρ. ἀνεγκλήτως Δημοσθ. 98' ἀνεγκλητί.

Ἀν-εγ-κλιτος, 2' ὁ μὴ ἐνδίδων Πλουτ. Περ. 15.

Ἀν-εγ-κῶος, ἡ μὴ ἔγκυος (μὴ ἐγκαστρωμένη), quae non est gravida.

Ἀν-εγ-κωμίαστος, 2' ὁ μὴ ἐγκωμιασθεῖς Ἰσοκ. 9, 73, non laudatus.

Ἀνέγων, ἀορ. β'. τοῦ ἀναγινώσκω.

Ἀν-έγρουαι ἀνεγείρουαι ἔνεστ. Κοῖντ. Σμ. 5, 610, Ὀππ. Ἀλ. 2, 204.

Ἀναγρόμην, ἀορ. β'. τοῦ ἀνεγείρουμαι.

Ἀν-εγ-χώρητος, 2' ὁ μὴ δυνάτεις, ἀνεπίδεκτος μετὰ, qui admitti nequit.

Ἀν-εἰς-ῶπις, 2' α) ὁ μὴ ὁμαλυθεῖς, μὴ ἰσοπεδωθείς, μὴ ἰσασθεῖς καὶ πατηθεῖς δι' ἀλιωνιον Ἀριστοτ. β) ὁ μὴ βίφθεῖς χαμαί, μὴ καταπαρσθεῖς, non parvitus.

Ἀν-εἰς-ῶπις, ἐπ. ἀορ. τοῦ ἀναδέχομαι Οδ.

Ἀν-εἰδὴν, (ἀνίημι), ἐπὶρ. ἀνέτως, ἐλευθέρως (ἀρχ. λεξ. ἐκκεχυμένος κατὰ Β. Ἀν. 400 ἀπὸ τοῦ ἱππου), ἀνεμυδίστως, ἀκωλύτως=φεύγειν Ἀισχ. 14' «βακχεύειν Ἀγαθ. 31, εἰ παντάπασι, ὅπως διόλου» «ὁ χῶρος ἀνέδην ἐρύκεται» Σοφ. Φιλ. 1188, ὅπως φανερά «πομπὴ ἀνέδην γεννημένη» Ἀμμ. 18, 11, ἀνευ περαιτέρω «ὅς ἂν φῇ ἀνέδην οὕτω τοὺς χαίρωντας εὐδαίμονας εἶναι καὶ μὴ διορίζεται» Πλατ. Γοργ. 404' β) ἀφόνως «ἀπέλαυσαν τῶν ἐκ τῆς χιόρας» Πολ. 2, 5, 6, (ὁ τύπος ἀνείδην=ἀνείδως εἶνε ἀμείδωλ., effuse, imbrune.

Ἀνείδρακον, ποιητ. ἀορ. β'. τοῦ ἀναδέχομαι.

Ἀνείδρακον ἀορ. β'. τοῦ ἀνατρέγω.

Ἀν-έδραστος, 2' ὁ μὴ ἔδρατος, ἀσταθής μετγν. -βάσις Διον. Ἀλ. non stabilis.

Ἀνέδυν, ἀορ. β'. τοῦ ἀναδύομαι.

Ἀνέδωκα, ἀορ. α'. τοῦ ἀναδίδωμι.

Ἀνέεργον, ποιητ. ἀντί ἀνείργον παρτι. τοῦ ἀνείργω.

Ἀν-έζω, μόνον ἀορ. ἀνέσαντες Πλ. ν, 657 (καθίζω)-ἐς δίφρον=ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσαντες, καθίσαντες ἀρχ. λεξ. (ὁ Ἀπολλ. ἀναγινώσκει ἀναθέντες, διότι ὁ λόγος εἶνε περὶ νεκροῦ, οἱ νεώτεροι παράγουσιν ἐκ τοῦ ἀνίημι, ὡς ἄνεσαν πύλαι Πλ. ς, 537' διότι ἀνέζομαι μόνον παρ' Ἀπολλ. Ρ. 4, 1332 ἐν τμήσει ἀπαντᾷ) καὶ «ἀνέ-σασαι εἰς εὐνὴν κείνῳ» Πλ. ξ, 209, sublatum in sede colloco.

Ἀν-έζηκα, ἰων. παρτι. τοῦ ἀνίημι.

Ἀν-εθελήσια, ἡ τὸ νὰ μὴ θέλῃ τις μετγν.

Ἀν-εθέλητος, 2' ἀθέλητος, ἀκούσιος, ὁ ἐναντίον τῆς θελήσεως, μὴ ἐπιθυμητός=συμφορᾷ Ηρ. 7, 88, ὁ μὴ θέλων, invitatus, coactus.

Ἀναθελήτως, ἐπὶρ. ἀκούσιως.

Ἀν-έθηκα, ἀορ. α'. τοῦ ἀνατίθημι.

Ἀν-εθίζομαι συνειθίζω εἰς τι Διογ. Α. 2, 96, assuesco.

Ἀν-έθιστος, 2' ἀσυνειθιστος=ἱερὰ=θεοῖα μὴ ποῖ εἰταχθεῖσα Διον. Ἀλ. 2, 73, non assuesfactus.

Ἀν-εἶς, 2' ὁ μὴ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ μορφήν), ἀκατέργαστος=ὤλη ἄμορφος καὶ ἀνείδως» Πλουτ. πρὸς ἀνίδεος, informis.

Ἀνεῖδον, ἀορ. β'. τοῦ ἀνεοῖω.

Ἀν-εἰδωλο-ποιεῖω εἰδωλοποιεῖω Πλουτ. Μεσ. λαμβάνω παράστασιν ἰνους, φαντάζομαι τι Πλουτ. imaginem offingo.

Ἀν-εἰδωλο-ποίησις, ἡ ἡ ὑποτύπωσις εἰκόνας τινος, ἀντίληψις παραστάσεώς τινος πρὸς εἰδωλοποιήσις.

Ἀν-εἰδωλο-ποίησις, ἡ τὸ αὐτό.

Ἀν-εἶκα, παρτι. τοῦ ἀνίημι.

Ἀν-εἰκάω, μελ. ἀνείκωσι μισοῦμαι τὰ κινῆματά τινος γελῶν τῷ τρόπῳ.

Ἀν-εἰκαιότης, ἡτος, ἡ τὸ νὰ μὴ κάμνη τις ὅ,τι τόλῃ, ἐρήνησις, προσοχή Διογ. Α. providentia.

Ἀν-εἰκάσθαι ἀνασχῶσι Β. Ἀν. 596.

Ἀν-εἰκαστος, 2' ὁ δὲν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ἢ νὰ συμπεράνῃ μετγν. ὕβρις=ἡ πᾶσαν παράστασιν ἢ ἔννοιαν ὑπερβάλλουσα, ἡ ἀναπαρά-βρις Διον. Ἀλ. 4, 66, καὶ ὁ μὴ δι' εἰκόνων παριστανόμενος, incompagabilis.

Ἀνείκναι, παρτι. ἀπαρ. τοῦ ἀνίημι.

Ἀν-εἰκής, 2' ἀδιαφιλονεικῆτος διαφ. γραφ. ἀντί ἀεικής Πλ. μ, 435.

Ἀν-εἰκία, ἡ ἑλλειψὶς νεύκης καλεῖται ἡ πεντὰς παρὰ Πωθαγ.

Ἀν-εἰκόνιστος, 2' ὁ μὴ δι' εἰκόνας παριστανόμενος Κλημ. Ἀλ.

Ἀνείκως, ὅτος, παρτι. μετοχ. τοῦ ἀνίημι.

Ἀν-εἰλεῖθυσια, ἡ ἡ ἀνευ τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας, ἡ μὴ ταύτην ἐπικαλεσθεῖσα, ἡ μὴ ἀκόμη γεννή-σασα «-ωδίνων λοχῶν» Εὐρ. ἰων 467.

Ἀν-εἰλέω ἀποκροῶ, ἀπωθῶ «ἀνείληθέντες ἐς χωρίον τι» Θουκ. 7, 81, περιτυλίξω, ἡ ἔτε-

- λῆω, ἀνελίσσω - γραμματικὸν Πλουτ. Μετ.
«ἡ τοῦ λόγου διεξόδος οἷον ἀνελευμένη» = συ-
στροφούμενη, συνωθούμενη Πλατ. Κριτ. 109.
Ἀν-εἰλημα, τό· 1) περιτόλιγμα, ἡ ἐκτόλιγμα·
2) ἡ ρύσα, στρόφος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ κόψιμον
εἰς τὴν κοιλίαν Ἰπποκρ. 186 στρόφος.
Ἀνεἰλημμαι, παθ. παρ. τοῦ ἀναλαμβάνω.
Ἀν-εἰλησις, ἡ· ἀνεἰλημα Ἰπποκρ.
Ἀν-εἰλησθαι, παρκα. τοῦ ἀναλαμβάνω.
Ἀν-εἰλίσσει, ἡ· 1) ἡ περικύλισις, περιστροφή·
-τοῦ παντός Πλατ. πολιτ. 270· 2) ἐξόπλισμα,
ἀνάπτυξις, διασπρῆσις.
Ἀν-εἰλίσσω· ἀνελίσσω Νικαν. Ἀλ. 608.
Ἀν-εἰμαρθῆναι, ἀντὶ μὴ εἰμαρθῆναι, μὴ εἶναι εἰ-
μαρμένον Πλουτ.
Ἀνεἰμένως, παθ. παρκα. τοῦ ἀνίημι.
Ἀνεἰμένως, ἐπὶ. ἐλευθέρως, ἀνέδην, ἀγαλι-
νῶτως· -δικιτάσθαι κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπίπο-
νος ἀσκησις Θουκ. 2, 39· «πίνειν καὶ θυροθεῖν»
Ξεν. Κυρ. 4, 5, 8· πρὸς ἀνίημι.
Ἀν-εἰμι· α) ἀναδίδωμι, ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἀνατέλλω
Οδ. α, 24, ἰδίως «αὐτὸ ἡλίου ἀνιόντι» = μετὰ τὴν
ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου Ἰλ. σ, 136· «εἰς περιωπὴν
ἀνιόντων» Οδ. κ, 146, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πύ-
λαρος πλέω· «πόντον ἀνιόντων» Ἀπολ. Ρ. 4, 238·
εἶτι αἰ· τὰ ἔσω τῆς χώρας πορεύομαι Οδ. κ,
274· «ἀγγεῖλη ἀνιὲς παρὰ βασιλῆα, (εἰς τὰ ἔνδον
τῆς Ἀσίας) Ἦρ. 5, 198 (πρὸς ἀναδίδωμι)· «ἰδρῶς
ἀνιὲς χροῖτι» = ἐξήργητος Σοφ. Τραγ. 764· 2)
στρέφωμαι πρὸς τινα μετὰ παρακλήσεως· «ἀ-
νίστημι εἰς πατρός ἐταίρους» Ἰλ. 490· 3) ἐπι-
στρέφω «ἐξ Αἰθιοπῶν, ἐκ Τροίης» Οδ. ε, 282·
«ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον» Ἦρ. 1, 140· 4) προ-
έρχομαι, φανερόν γίγνομαι Νικαν.
Ἀν-εἰρῶμι 2 (εἰρᾶ)· ὁ μὴ ἔχων φόρεμα, γυμ-
νός Οδ. γ, 348, non vestitus.
Ἀνεἰν, ἰων. ἀπρ. τοῦ ἄνω.
Ἀνεἰναι, ἀπρ. ἀορ. 6'. τοῦ ἀνίημι.
Ἀνεἰπεῖν, ἀορ. 6'. τοῦ ἀνιγνέμεν· δημοσίᾳ
γνωστοποιῆσαι, ἀνακηρύττει, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κήρυ-
κος· -τινὰ Πινδ. π, 1, 32· «ὁ δ' ἀνεἰπεῖ» (ἐκλ.) ὁ
κήρυξ Ἀριστ. Αἷ. 11· «τὸ ἀπειθοῦντι πάντα
τὰ χελεπὰ» = ἀπειλῆσαι Ξεν. Κυρ. 4, 2, 35,
proclamare.
Ἀν-εἰργῶ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀνέργω· ἀπώθω, ἐμ-
ποδίζω, ἀπαμύνω ἀποκρούω· ἀνέργου φά-
λαγγας Ἰλ. η, 55· -τοὺς ὀρμώντας Δειναρ. 2,
23, agere.
Ἀν-εἰρξίς, ἡ· τὸ ἐμπόδισμα Πλουτ.
Ἀν-εἰρῶμαι, μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. ἀνε-
ρωτῶ, διερωτῶ μετ' αἰτ. τοῦ πρὸς. Οδ. δ,
420, καὶ τοῦ πρ. γ. -γαῖν ν, 238, μετὰ
διπλ. αἰτ. «ὁ μὲν ἀνείρεται ἡδὲ μεταλλᾷς» Ἰλ.
γ, 177, αἰτ. ἀορ. ἀνιρῶμην, ἀνιρῶσθαι, μελ.
ἀνιρῶμαι, τινα, τινα τε Πλατ. πολιτ. 285,
καὶ Σοφ. Αἷ. 307· -περὶ τίνος Πλατ. Μεν. 74·
πρὸς ἀνιρῶμαι.
Ἀν-εἰρῶν, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀνιρῶν.
Ἀν-εἰρῶ· συνδῶ, συνείρω, προσάπτω Ἦρ. 3,
118· -σπεφάνους = πλέκω ἡ συμπλέκω στεφ.
Ἀριστ. Αἷ. 970· «ἀνείρει τὰ κρέα» κατὰ Μ. Εἰ.
= ἀναπείρω, Πλατ. necto, annecto.
Ἀνεἰς, ἀορ. 6. μετ. τοῦ ἀνίημι.
Ἀνεἰσαν, γ'. πληθ. προσ. τοῦ ἀνίημι.

- Ἀν-εἰς-ακτος, 2' ὁ μὴ εἰσπαθεῖς Ἰαμβλ.
παρὰ τὸ ἀμύητος, non initiatus.
Ἀνεἰσιδῶρα, ἀντὶ ἀνησιδῶρα Ἀλκιφρ. 1, 3.
Ἀν-εἰς-οδος, 2' ὁ μὴ ἔχων εἴσοδον, ἄδατος
Πλουτ. Διων. 7, inaccessus.
Ἀν-εἰς-φορία, ἡ· ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ φόρων
πολεμικῶν, ἀτέλεια, ἀσυδοσία Πλουτ. Εὐμεν.
4, immunitas a tributo.
Ἀν-εἰς-φορος, 2' ὁ ἐλευθερός ἀπὸ φόρων
πολεμικῶν καὶ ἄλλους ἐκτάκτους, ἀτελής Διον.
Ἀλ. 5, 22, qui tributum non solvit.
Ἀνεἰται, γ'. ἐν. προσ. παθ. παρκα. τοῦ ἀνίημι.
Ἀν-ἐκαθεν· α) ἀπὸ ἁνῶ, ἀνωθεν Ἀισχ. Χο.
421· «ἡ ἀνέκαθεν πόρᾳ» Πλουτ. 6) (ἐπὶ γένοντι)
ἀπὸ παλαιοῦ, ἀπὸ τῶν προγόνων, ἀπ' ἀρχῆς,
ἀπὸ μίᾳς ἀρχῆς, (παρ' Ἦροδ. καὶ ἀνέκαθεν)
«ἐόντες ἀνέκαθεν Πύλοι» Ἦρ. 5, 65· «τὸ ἀνέ-
καθεν» 6, 35, «τὸ ἀνέκαθεν Ἀργείων ἀποικοι-
γεγόνασιν» Πολ. 16, 12, 2' ἀνέκαθεν ποιῆσθαι
τὴν ἐξηγήσιν = ἀπ' ἀρχῆς Πολ. 2, desuper.
Ἀν-ἐκάς (κατ' ἀρχ. λεξ. καὶ ἀνεκάς, ὅπρι
Ἀπολλωνίου. φέγει) πρὸς τὰ ἑπάνω, ἄνω, ὀψιλά·
-πίμπω Πινδ. Ο, 2, 22· -εἰς οὐρανὸν Ἀριστ.
σο. 18· «τὸ γὰρ ἄνω οἱ Ἀττικοὶ ἀνεκάς ὀνο-
μάζουσι» Πλατ. Θορ. 33, sursum.
Ἀν-ἐκ-6ατος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἐκδοσιν, ἐξοδόν·
-γαράδρα Θουκ. 3, 98, carens eventu.
Ἀν-ἐκ-6ίαιστος, 2' ὁ μὴ ἐκδιζόμενος ἡ ἐκ-
διπθεῖς, ἀπεραΐστος· -εἰμαρμένη Πλουτ. qui
vi compelli nequit.
Ἀν-ἐκ-6αρτί, ἐπὶ. χωρὶς νᾶ ἐκδορῆ Σουῖδ.
Ἀν-ἐκ-6αρτος, 2' ὁ μὴ ἐκδορμένος, ἀγδορτος.
Ἀνεκ-6ήμητος, 2' α) ὁ μὴ ἐκδημίτας, ἀξενί-
τευτος· 6) ὁ πρὸς ἐκδημίαν μὴ ἀρμόδιος· -ἡμέρα
= ἡμέρα κατ' ἣν οὐδὲν ταξιδίου δύναται τις νᾶ
κάμῃ Πλουτ. βρωμ. ἀρχ. 25.
Ἀν-ἐκ-6ιγήτης, 2' ἀπερίγραπτος, ὃν δὲν
δύναται τις νᾶ διηγήσῃ μετγν. inexpressibilis· ἐπὶ.
ἀνεκδιήγητος.
Ἀν-ἐκ-6ίκτητος, 2' ὁ μὴ ἐκδίκησιν λαβὼν,
ἀτιμώρητος Ἰωσηφ. inultus.
Ἀν-ἐκ-6ωτος, 2' α) ἐπὶ κόρης ἡ μὴ ὕπαν-
δρευθεῖσα Αἰσ. 13, 45· 6) ὁ μὴ ἐκδοθείς, μὴ
γνωστοποιηθείς, ἡ δημοσιευθείς Κικ. Ἀττικ. 2,
6' -βίβλος Δ. Σικ. 1, 4, non editus.
Ἀν-ἐκ-6ρομος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἐκδρομὴν, ἀνα-
πνευστικός· -θώμις Ἀρχιλ. 23, effugium non
habens.
Ἀνεκ-6έρμαντος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νᾶ
ζεστανῇ.
Ἀν-ἐκ-6υτος, 2' ἐνθα δὲν δύναται τις νᾶ ἐκ-
φύγῃ, νᾶ ἀπαλλαγῇ Κίστ.
Ἀνεκ-ζήτητος, 2' ὁ μὴ ἐκζητηθείς Σχολ.
Ἰλ. α, 42.
Ἀν-ἐκ-6έρμαντος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νᾶ
θερμάνῃ Φωτ. qui calefieri nequit.
Ἀν-ἐκ-6υτος, 2' ὁ δι' οὐδεμιᾶς οὐσίας δυνά-
μενος νᾶ ἐξελθεῖν μετγν. inexpressibilis.
Ἀν-ἐκ-κλησίαιστος, 2' α) ὁ ἄνεκκλησίαις
τοῦ δήμου (τόπος ἐν ᾧ δὲν γίνεται ἐκκλησία)
«περιδεῖν τὸ θέατρον ἀνεκκλησίαστον» Ἀθην.
5, 243· 6) ὁ μὴ ἐκκλησιαζόμενος ἡ ἐκκλησια-
σθείς ἐκκλ. coetu populi carens.
Ἀν-ἐκ-κλιτος, 2' ἐκτεῖνος, ἀφ' οὗ δὲν δύνα-

ταί τις νά ἐκκλίνῃ, ἀριστερός Σχολ. Ἰλ. 6, 797.

Ἀν-έκ-κρίτος, 2' ὁ μὴ ἔχων τακτικὰς τὰς ἐκρίσεις (κενώσεις)· - γαστήρ μετ' ἡν ποιητ.

Ἀνέκλαπτον, ἀορ. 6' τοῦ ἀνακλίσθαι.

Ἀν-έκ-λάλητος, 2' ἀνέκφρατος Ἰλλιοδ. ineffabilis.

Ἀν-έκ-λειπτος, 2' ὁ μὴ ἐκλείπων, ἄπαστος· ἀνεξάντητος Δ. Σικ. 4, 84, non deficiens.

Ἀν-έκ-λεκτος, 2' ὁ μὴ ἐκλεγθεὶς Διον. Ἀλ. non electus.

Ἀν-έκ-λειπής, 2' ἀνέκλειπτος ἀργ. λεξ.

Ἀν-έκ-λόγιστος, 2' ὁ μὴ υποκείμενος εἰς ἀπολογίαν, ἢ εὐλόγησιν, ὁ μὴ ὑπόχρεως νά δώσῃ λογαριασμὸν μετ' ἡν, quo rationes non petuntur· ἐπίρ. «ἀνεκλογίστως πίνειν = ἀλογίστως πίνειν», ἀμέτρω· Ἀθην. 11, 481.

Ἀν-έκ-νιπτος, 2' ὁ ἀνέκνιπτος, ὃν οὐ δύναται τις ἀποβλέπειν, ἀνεξάλειπτος (περὶ βαθείας βαρύς) Πολυδ. 1, 44, qui nequit elui.

Ἀν-έκ-πίμπλημι, μελ. ἀνεκπλήσω· πάλιν γεμίζω Σεν. Αν. 3, 4, 22, ὁ Κρύγερος διορθεῖ, ἀν ἐξεπίπλησαν, repleo.

Ἀν-έκ-πληκτος, 2' α) ὁ μὴ ἐκπληττόμενος ἢ ἐκπληγεί, ὁ ἀπόρητος, ὁ μὴ ἐξαπτόμενος Πλάτ. Θεαιτ. 165' «ἀνὴρ οὐλο τοῦ πλούτου καὶ τοιοῦτον κακόν» Πλάτ. πολλ. 3, 619' - τὸ ἀνεκπληκτότατον = ἡ μεγίστη ἀρετή Σεν. Αἰ. 6, 7' β) ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος ἐντόποισιν ποιῶν· - λέγει Πλάτ. περὶ π. ἀγ. 9, non obstupescit· ἐπίρ. ἀνεκπληκτός = γαρός ἐκπληγῆν.

Ἀν-έκ-πληξία, ἢ ἡ ἀρετή, τὸ μὴ ἐκπληττοῦσθαι, ἢ εὐδοκίαν τῆς ψυχῆς Πλάτ.

Ἀν-έκ-πλήρωτος, 2' ὁ μὴ γεμίζόμενος ἢ γεμισθεὶς ἀργ. λεξ.

Ἀν-έκ-πλῆτος, 2' ὁ μὴ ἐκπληνόμενος ἀνεξάλειπτος· - γραφή Πλάτ. Τιμ. 26, non elutus.

Ἀν-έκ-ποίητος, 2' ὁ μὴ ἐκποιεσόμενος ἢ ἐκποιηθείς, ὁ μὴ δυνάμενος νά ἀποξενωθῇ (ἀπαρῆ.)

Ἀν-έκ-πόμπευτος, 2' ὁ μὴ ἐκπομπεσόμενος ἢ ἐκπομπευθείς, ὁ μὴ γνωστός καταστάς μετ' ἡν.

Ἀν-έκ-πτοιέω· ἐκπτοιέω Π. Σιλ.

Ἀν-έκ-πόητος, 2' ὁ μὴ ἐμπυζῶν, ὁ τὴν ἐμπύσιν κωλύων Ἰπποκρ.

Ἀν-έκ-πυστος, 2' ὁ μὴ γνωσθεὶς, ὁ μὴ δι' ἐριδύνης ἢ ἐξετάσεως γνωστός γενόμενος Ἰωσηφ. non exploratus.

Ἀν-έκ-ποιτόμοι· ἐκπειτάνοι καὶ ἀναπειτάνοι, (πειτὼ εἶναι ἢ πρὸς τὰ ἄνω)· ἀνεξειπωτήθη Βαδρ. 12, 1.

Ἀν-έκ-ράζων, ἀορ. 6. τοῦ ἀνακράζω.

Ἀν-έκ-ρίζωτος, 2' ὁ μὴ ἐκρίζωθείς ἢ ἐκρίζουμένος, ἀξείριζτος μετ' ἡν. non eradicatus.

Ἀν-έκ-ρυπτος, 2' ἀνέκρυπτος Πολυδ. 1, 46.

Ἀν-εκτέος, 3' δεῖ ἀνέγessθαι Σοφ. Οἰ. Κ. 887.

Ἀν-εκτικός, 3' ὑπομονητικός Μ Ἀντων. 1, 9, patientius.

Ἀνεκτός, 2 (μετ' ἡν. 0ηλ. ἀνεκτῆ· πρὸς. Λοβεκ. παρ. 482' «γρηὺς ἀνεκτός» Ἰλ. κ. 148' «ὅσμαι οὐκ ἀνεκτοί» Θουκ. 7, 87)· ὑποφερτός, ἄξιος ἀνοχῆς· - κακὸν Ὀδ. υ. 83, πάλιν τε συγγόν· «οὐκ ἀνεκτός» ὃν οὐ δύναται τις πλεόν νά ὑποφέρει Ἰλ. α, 573' ὁ Σοφ. ἐν Οἰ. τ. ἔχει καὶ ἄνευ ἀρνήσεως ἐν ἐριότησει. Καὶ παρὰ Πλάτωνι· ἀεὶ μετ'

ἀρνήσε. ἐπομ. ἀπρεμ. «οὐκ ἀνεκτὸν ἄλλως λέγειν» Θεαιτ. 154' «οὐδὲν ἀνεκτὸν μὴ οὐ διασκέψασθαι» = πρότερον νά διασκεψθῆμεν 181, tolerabilis· ἐπίρ. ἀνεκτός Ἰσοκ. 3, 11' «γχαλιπὸν ἐστὶ περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν δύο λόγους ἀνεκτός εἶπαι»· «μυλῆσθαι οὐκέτ' ἀνεκτός» = δὲν δύναται τις πλεόν νά ὑπομείνῃ τὸ μάλιν. Ὀδ. α, 350.

Ἀν-έκ-τρ-πτος, 2' ὁ μὴ ἐκτριβόμενος, ἀνεξάλειπτος, διάφορος γραφ. ἀντὶ ἀνέκρυπτος Πολυδ. 1, 44, qui deterit nequit.

Ἀνεκτός, ἐπίρ. 18' ἀνεκτός.

Ἀν-έκ-φαντος, 2' ὁ μὴ ἐκφανθείς, ὁ μὴ γνωστός γενόμενος μετ' ἡν.

Ἀν-έκ-φευκτος, 2' α) ἀναπόφευκτος· β) ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νά ἐκφυγῇ· - δοῦλος Πλάτ. non effugiendus.

Ἀν-έκ-φλογόμοι· ἐκκαίομαι, ἀναφλέγομαι Γαλην.

Ἀν-έκ-φοίτητος, 2' ὁ μὴ φοιτῶν ἔξω, ὁ μὴ ἐξερχόμενος ἀλλὰ μέσα καθήμενος μετ' ἡν. non prodians foras.

Ἀν-έκ-φορος, 2' ὅ, τι δὲν δύναται τις νά φέρῃ εἰς φῶς, νά δημοσιεύσῃ Εὐσταθ. quem efferre non licet.

Ἀν-έκ-φρατος, 2' ἀνεκδιήγητος, ἀνεκλάλητος Σεν. ἀπομ. ineffabilis.

Ἀν-έκ-ρυκτος, 2' ἀναπόκρυπτος Ἀππ.

Ἀν-έκ-φώνητος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νά ἐκφωνηθῇ, ἀνέκφρατος Σχολ. Αριστ. Αυσ. 1150' παρὰ τοῖς γραμ. ἀνεκφώνητα εἶναι φθογγικά τινα σημεῖα, ἅτινα καθ' ἑαυτὰ δὲν προφέρονται ὡς τὸ ὑπογεγραμμένον ι.

Ἀν-έκ-μωτος, 2' ὁ μὴ ἀπὸ τὸν γυλόν (τροφήν) ἐκκνωθείς Γαλην.

Ἀν-έλαιος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἐλαίας ἢ ἔλαιον Θεοφρ. sine oleo.

Ἀν-έλατος, 2 (ἐλαύνω)· ὁ ἀσφυροκόπητος, διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀνήλατα Αριστοτ. μετ' ἡν 4, 9, mallo non ductus.

Ἀν-έλεγκτος, 2' ὁ μὴ ἐλεγχθείς ἢ ἐλεγχόμενος, ἀνεξέλεγκτος· - μαντιεῖα, ἢ «λόγοι ἀνέλεγκτοι καὶ ἀκίνητοι» Πλάτ. ἀπολ. 22, ἐπὶ ὁ ἀνεξέλεκτος· «τοῦτο τὸ δόγμα ἀδύνατον ἀνέλεγκτον γίνεσθαι» Πλάτ. Φιλ. 41. non refutatus· ἐπίρ. ἀνελέγκτος Πλάτ.

Ἀν-ελεγξία, ἢ τὸ νά μὴ δύναται νά ἐλεγχθῇ Διογ. Α. 7, 47.

Ἀν-ελέγχω· ἐκ νέου ἐξετάζω ἢ ἐλέγχω Εὐρ. Ἰων 1470, denuo refellere, probare.

Ἀν-ελεημόνιος, ἐπίρ. τοῦ ἀνελείμων Ἀντιφιλ.

Ἀν-ελεημοσύνη, ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελείμονος μετ' ἡν. immisericordia.

Ἀν-ελεήμων, 2' ὁ ἀνηλεής, ἄπονος, ὁ μὴ ἐλεήμων, μὴ εὖσπλαγχνος, σκληρόκαρδος μετ' ἡν. immisericos.

Ἀν-ελεής, 2' ἀνηλεής γραμ.

Ἀν-ελέητος, 2, διάφορος. γραφ. ἀντὶ ἀνηλέητος Αἰσχ. 2, 163, misericordia indignus.

Ἀνελεῖν, ἀορ. 6'. ἀπαρ. τοῦ ἀναίρειν.

Ἀν-ελελιζώ· σείω· ἡ κινῶ τι μετ' ὀρμήν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνακινῶ Ὀππ. κυν. vehementer concutio.

Ἀν-ελευθερία, ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελευθέρου, ὁ εἰς ἐλευθερίαν ἀνδρὰ ἀνάμοστος τοῦ σκείπασθαι καὶ πρῶτον τρόπον, συνδέεται μετὰ

τοῦ κολακεία Πλατ. πολιτ. IX, 590, ἀντιθ. τῇ ὑπερφηανίᾳ, τὸ δουλικὸν φρόνημα, ἡ μικροπρεπεία Πλατ. Κριτ. 112· παρ' Ἀριστοτ. ῥηθ. Νικ. 2, 7 ἀντιθ. εἰς τὸ ἐλευθεριότης, φαιδωλία μικροπρεπείας, γλισχροτή· οὕτω καὶ Πλουτ. illiberalitas.

Ἀν-ελευθεριότης, ἢ τὸ αὐτὸ μετγν. Ἀριστοτ. illiberalitas.

Ἀν-ελεύθερος, 2· ὁ μὴ ἐλεύθερος, ὁ ποιῶν ἀναξίους εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον οὐδὲν ἀγεννῆς, δουλοπρεπῆς, χαμερπῆ· κοίτη=τῆς δούλης κοίτη Ἀισγ. Ἀγ. 1472· θάνατος 1502, ὁ Πλάτων συνδέει τοῦτο μετὰ τοῦ ἀγεννῆς Γοργ. 465, μετὰ τοῦ δουλοπρεπείας 518, μετὰ τοῦ ταπεινῆς νομ. VII, 791, ἐπὶ γλισχροῦς, ποταπός, φιλάργυρος Ἀριστ. πλ. 591, μετὰ τοῦ φιλογορήματος Πλατ. πολιτ. 5, 469, μετὰ τοῦ μικρολόγου Δημ. 59, 36, διεφθοικώτερον Ἀριστοτ. ῥηθ. Ν. 2, 7· ὁ ἀνελεύθερος ἐν μὲν λήξει ὑπερβάλλει, ἐν δὲ ἀνέσει ἑλλείπει· ἐπὶρ, ἀνευθέρως Ξεν. ἀπολ. 9· Σπρ. Ἀθην. 2· 40, illiberalis, avarus.

Ἀν-ἐλεύσις, ἢ ἀνάσις ἢ ἐπανάσις μετγν. reditus.

Ἀν-ἐλήμων, 2, κατὰ Β. Ἀν. 340 ἄττικ. ἀντὶ ἀνελετήμων.

Ἀν-ἐλυσμα, τὸ πᾶν περιτυλιγμένον, ἢ βοστρυχωμένον, ἢ ἐνσουλισμένη κόμη· χαίτης Φιλητ. 1, convolutio.

Ἀν-ελινύω· ὀκνῶ, λήγω, ἀναπαύομαι, σχολάζω, διατρίβω Διοσκ. 38 Ἰατρ.· ἀνελινύω = ἀναπαύομαι, διατρίβω, ἤρῃον Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 861.

Ἀν-ἐλιξις, ἢ τὸ περιστύλιγμα, ὁ ἐλιγμός, καὶ ἡ περιστροφή τῶν κινήσεων τοῦ χοροῦ Πλουτ. Θυσ. 21, μεταφ. ἀνάπτυξις, involutio ὅδ' ἀνελίξις.

Ἀν-ἐλκίος· ὁ μὴ ἐλίσσων τὸν πόδα Σχολ. Θεοκρ. II, 56, καὶ ἀνάλιος· ἡ ἀνήλιος ἱερὰ λυ.

Ἀν-ἐλίσσω· α) περιστύλλω, ἢ ἐστύλλω· βιδίλια Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 14, ἐπὶ ἀναγινώσκω καὶ ἐξηγῶ βιδίλια Πλουτ. Μεσ. πρὸς τὰ ἄνω ἐλίσσεται Ἀρατ. 6) στρέφω, γυρίζω καὶ μεταφ. διίσχω, περνώ· βίον Πλουτ. Νομ. 14, vitam verso, revolvō.

Ἀν-ἐλκῶ· κάμνω τι ὕλον πληγῆς, καὶ ἀμει. ἐμψοδμαι. ἐμψον γίνωμαι μετγν. ulcero.

Ἀν-ἐλκτός, 3· ὁ πρὸς τὰ ἄνω σηκωμένος, τοξοηγμένος· ὄφρυς Κρατιν. περὰ Β. Ἀν. 3, sursum tractus.

Ἀν-ἐλκτος, 2 (α στερ.)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐλκυσθῇ, qui trahi nequit.

Ἀν-ἐλκῶ, ἄγο. ἐνεστ. ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ χρόνοι τοῦ ἀνέλκω.

Ἀν-ἐλκω, μόνον ἐνεστ. παρ. καὶ μελ. (ἐκ τοῦ ἀνελκύω) ἀνελκῶ Πλατ. κομ. περὰ Πολυδ. 10, 142 ἀνελκῶσιντες Πρ. 7, 59· «νῆες ἀνελκυσμένοι» 9, 98 ἀνελκῶσι Αριστ. εἰρ. 307· ἀνελκῶσας Ἀγ. 687)· σύρω ἢ τραβῶ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· «τόξον πῆγυν»=τὴν κύρωσιν τοῦ τόξου πρὸς τὰ ἄνω τραβῶ ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα τὸ ταυῶσι, (τεντωῶσι) Ἰλ. λ. 375· «σταλὸν ἀνέλκει» (ἵνα ζυγίσω) Ἰλ. μ. 634· Ἐπίσης Μεσ. «τόξον ἀνέλκεται τοξοῦτης» Αρατ. 305· «πολίτας ἀνὰ τρέχας ἐλκετο χερσὶ» Ἰλ. χ. 77, ἐν

τῷ περὶ ἰδίου τραβῶ εἰς τὴν ξηρὰν πλοῖα Προδ. καὶ Θεοκρ. sursum traho.

Ἀν-ἐλκωσις, ἢ ἡ ἐμπύσις, ἢ ἀνοίγμα πληγῆς ἱατρ.

Ἀν-ἐλκωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἑλκος, ἀπληγῆν ἱατρ. non ulceratus.

Ἀν-ἐλκωπής, 2· ἀνελεπής.

Ἀν-ἐλλαν, ἦνος, ὁ, ἢ ὁ μὴ Ἑλλαν ἢ ἑλληνικός· στόλος Ἀισγ. ἱκ. 231, non graecus, barbarus.

Ἀν-ἐλληνιστος, 2· τὸ αὐτὸ Σεξτ. Ἐμπ.

Ἀν-ἐλλειπής, 2· ὁ μὴ εὐδαιμόν· στερούμενος μετγν. ὁ αἰὶ συνεχής, ὁ μὴ ἐλλείπων Ἀτλ. π. ἱστ. 1, 33· ἐπὶρ, ἀνελεπής· Ἀπολλ. cui nihil deest.

Ἀν-ἐλπις, 2· ὁ ἄνευ ἐλπίδος, ὁ μὴ ἐλπίδα ἔχων· σωτηρίας Εὐδ. I. T. 486, qui est sine spe.

Ἀν-ἐλπιστός, ἀελεπτός Σουῖδ.

Ἀν-ἐλπιστία, ἢ ἡ ἐλλειψὶς ἐλπίδος, ἀελεπιστία Σχολ. Θεοκρ. 2, 57, desperation.

Ἀν-ἐλπιστος, 2· α) ὁ μὴ ἐλπίζουσαν, ἢ ἐλπιθεῖς, ἀπροσδοκῆτος Πλατ. ἀπολ. 26· «οὐ γὰρ ἀνελπιστοὶ αὐτοὶ, ἀλλ' αἰεὶ διὰ φόβου εἰσι» Θεοκρ. 6, 34· β) ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ἀπλησιμένης· βίσιος Σοφ. Πλά. 170· «ἀνελπιστός ἐμὲ σωθήσεται»=δὲν ἐλπίσω ὅτι θίλω σωθῆ Θεοκρ. 8, 1· «πρὸς τὸ ἀνελπιστον τραπέμενοι τῇ γνώμῃ»=ἀπελθόντες εἰς τὴν ἀπελπισίαν Θεοκρ. 2, 51, inperatus· ἐπὶρ, ἀνελπιστός· ἀπροσδοκῆτως Πολυδ. 1, 6· ἀνελπιστός· ἔχει· ἀπελπίσεται Πλατ. Φιλ. 36.

Ἀν-ἐλκωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἐλκωτον (σκέπασμα, ἢ περιελκυσμα) Ἀριστοτ. ἱστ. Ζ. 1, 5, sine tegmine.

Ἀν-ἐμδάτος, 2· α) ἔδατος, ἀπρόσδατος (ἐνθα δὲν δύναται τις νὰ ἐμδῇ)· γῆ Διον. Ἀλ. 1, 3, ἐπὶ ἱερῶν τόπων Πλουτ. Περ. 29· ἐπαλξίς Ἀγ. 0. 8· Ἀναξοδώμων Ἐπιγρ. ἀδ. 452 (VII, 723)· «σκαφέσαι ποταμοὶ=οὐχὶ πλωτοὶ Ἀγ. 0. 56· 6) ἐνεργ· ὁ μὴ ἐμδαίνων ἢ ὁ μὴ ἐπισκαπτόμενος ἡ φρενῶν· «ἀνέμδατος· Ροδῖος ὄρνις»=ὄρνις, ὅσπερ δὲν ἐπισκαπτεται τοὺς Ροδῖους Ἀπολλωνίδ. 14, inaccessus, non accedens.

Ἀν-ἐμείστος, 2· α) ὁ μὴ καθ' ἑαυτοῦ τὸν εὐθύνον διατηρῶν, ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος, ἀνεπίφθονος Πλουτ. Θεαιτ. 175· «αἰ θέμις καὶ ἀνεμείστων εἶπεν»=ἵαν συγγορηταὶ τινεὶ νὰ εἴπω, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τινὰ Πλατ. σομπ. 195· 2) ἐνεργ· ὁ μὴ φθονῶν, μὴ πάθος φυλάττων (ἄνευ παρὰ. εἰς συγγρ.). non invidus· ἐπὶρ, ἀνεμείστος· ἄνευ προσεκρούσεως ἡ προσήλικσεως· «καλῶς καὶ ἀνεμείστως» Πλατ. νομ.

Ἀν-ἐμετος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἐμετόν, ὁ ἄνευ ἐμετοῦ Ἰπποκρ. vomitu carens· ἐπὶρ, ἀνεμέτως.

Ἀν-ἐμείω· ἔμενῶ, ἀναχρέμπτωμαι Ἰπποκρ. εννοσι.

Ἀν-ἐμήςτος, 2· α) ὁ μὴ διανεμηθεὶς κυρ. ἐπὶ κληρονομίας· «ἀνέμῃτου τῆς οὐσίας οὐσης» Ἀισγ. 1, 102· «οὐσίαν ἀνέμῃτον συγγορησαι» Δημ. 44, 10· 6) ὁ ἄνευ μέρους, ἀμέτοχος· «ὄχλος ἄπορος καὶ ἀνέμῃτος»=ὅστις οὐδεμιᾶς ἰδιοκτησίας μέτοχος εἶνε Πλουτ. Κατ. non participes.

Ἀν-ἐμεία, ἢ (ἄνεμος)· ἐμπνευμάτωσις, φῶσα Ἰπποκρ.

Ἀνεμιαίος, 2 καὶ ἀνεμιαία (ἄνεμος)· ὁ πλήρης ἀνέμου, ἢ ἀνέμων εἰς τὸν ἄνεμον, ὁ οὐδενός· ἄνιος,

ἡ κοῦφος, κλοῦδος - ἔδωκ. B. Av. 81 Ἀθην. 2, 57· κατὰ Μοῖραν ὁ κυρ. ἄτικ. τύπος ἀντὶ ὑπερ-
νέμου ἐνταῦθ. μεταφ. καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἐρεῖ-
νης· «γόνιμον ἢ ἀν» = πένον καὶ μηδενὸς ἄντων.
μηχανὴν Πλάτ. Θεαιτ. 151, μετὰ τῆς αὐτῆς
μεταφράσεως· «ἀνεμίστα οὐκ ἔστι τροφή» 210
οὐτοὶ καὶ Θεαιτ. 32, venticulus, vapus, levis.

Ἀνεμίδιον, τὸ ὑποκ. τοῦ ἄνεμος· Σουίδ.

Ἀνεμίδιος, 3' ἀνεμίδιος (ἀμφιβολ. γραφ.).

Ἀνεμίζω· πνέω τι διὰ τοῦ ἀνέμου, παθ. N. Δ.
ventilo.

Ἀνέμιος, 3' ἀνεμῆτος Φιλ.

Ἀνεμό-δραμος, ὁ (δραμεῖν)· ὁ ὡς ὁ ἄνεμος
τρέχων Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1. 13.

Ἀνεμόεις, εἶδος, ἐν (πρὸς) ἡγεμόνεϊ· 1) ἀνεμό-
δης, πλήρης ἀνέμου· 2) ἀέρας, ὁ εἰς τὸν ἀνε-
μον ἐκτεταμένος, ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαπνεύμε-
νος· - ὄψθος Εὐδ. Πρακτ. 770 - αἶσα Σοφ.
Τραγ. 949· «ἵππος ἀνεμόεσσα Γορδώνος» τὰ α
ἐνταῦθα μακρὺν ὡς οὐκ. τύπος ἀντὶ ἡγεμόνεϊ·
3) ὁ ταχὺς ὡς ἄνεμος· - φρόνημα Σοφ. Αντ. 332,
ventosus.

Ἀνεμο-ζάλη, ἡ· ἡ παραχρῆδος κίνησις τῆς θα-
λάσσης μετῆν.

Ἀνεμό-θρονος, 2' ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου βούζων,
ἀντηχῶν, ventis strepens.

Ἀνεμο-κνήται, αἱ, κατ' ἀρχ. λεξ. = γένος ἐν
Κορίνθῳ τοῦς ἀνέμους κομίζοντες· (εἶδος μα-
γείας ὅπως καὶ νῦν ἐν πολλοῖς μέρεσι τῆς Ἑλ-
λάδος).

Ἀνεμο-μάχη, ἡ· ἡ τῶν ἀνέμων μάχη, ἡ σύγ-
κρασις δύο ἀνέμων μετῆν.

Ἀνεμο-πύλεμος, ὁ κυρ. ὁ πύλεμος τῶν ἀνέ-
μων, ἀλλὰ καὶ ἀεροβολισμὸς μετῆν. Σχολ.
Σοφ. ΑΓ. 1109.

Ἄνεμος, (ἀνῆμ ἢ ἐκ τῆς ῥίζ. ἀν σκρ. anīmi =
πνέω πρὸς. λατ. an-i-ma)· τὸ πνέειν, ἡ πνοή τοῦ
ἀέρος, πᾶς ἐξ ὁρίσμενου τινὸς σημείου τοῦ οὐρα-
νοῦ πνέων ἄνεμος ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ. καὶ ἐρεξῆς·
μεταφ. «ἐχθιστὸν ἀνέμον ῥιπαῖα» ἐπὶ τῆς ὁπῆς
τοῦ θυμὸν πνέοντος πολέμου Σοφ. Αντ. 137·
«θεοὶν τι ἀνέμου» Ἀπολ. P. 1, 1331. Κατὰ
B. Av. 43 ὁ Εὐπλοῖς λέγει· ἄνεμος καὶ ὄλιθος
ἄνθρωπος (παρ' Ὀμήρ. μόνον τέσσαρες ἄνεμοι
γνωστοί· ὁ Ἄνεμος, Νότος, Ζέφυρος καὶ Βορέας)
(ἔ), ventus.

Ἀνεμο-σκεπής, 2' ὁ ἀπὸ τὸν ἄνεμον προσυ-
λάττων, ὁ ἀποτρέπων τὸν ἄνεμον Ἰλ. π. 224,
a vento tegens.

Ἀνεμό-στροφος, 2' ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων περι-
στρεφόμενος· - θυέλλη Ἀνακρ. 41, 14, a vento
agitatus.

Ἀνεμο-σφάραγος, 2' ὁ ἔχων, ἡ θορυβῶν ὑπὸ
τῶν ἀνέμων Πινδ. Π. 9, 6· (ου-ου-ου), a vento
perstrepsens.

Ἀνεμο-τραφής, 2' ἀνεμοτροφής Εὐσταθ.

Ἀνεμο-τροφής, 2' ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων τροφείς,
ἐνσχυθεῖς, θανατωθεῖς· - κύμα = τὸ ὑπὸ τῶν ἀ-
νέμων φουσκῶσαν κύμα Ἰλ. ο, 625· - ἔγχος, ἐκ
δένδρου ὅπερ ἦτο ἐκτεταμένον εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ
οὕτως τὸ εὐλόγον ἐσκληρύνθη. Κατ' Ἀπολλ. λεξ.
«ἄργατοι γράφ. ἀνεμοτροφεία, a vento nutritus.

Ἀνεμό-τροφος, 2' τὸ αὐτὸ, διάφορ. γραφ.
Ἀνακρ. 41, 14.

Ἄνεμ· σύριον, τὸ· ὁ ἀνεμοδείκτης, τὸ σημεῖον
τοῦ ἀνέμου· κατὰ M. Ἑτ. «παρὰ τὸ ἄνεμος καὶ
τὸ σύριον, ὁ σημαίνει τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν καὶ
ἀνεμοδείκτηριον!

Ἀνεμοσίον, τὸ· τὸ μεσημέριον, ἀκρωτήριον τῆς
Κίλικας· Στραβ. νον Ἀνεμόριον.

Ἀνεμο-φθορία, ἡ· ἡ ὑπὸ τῶν ἀνέμων προζε-
νομένη φθορία, βλάβη ἀρχ. λεξ. poxa quae fit
a vento.

Ἀνεμό-φθορος, 2' ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων φθορεῖς,
καταστραφεῖς ἀρχ. λεξ. vento corruptus.

Ἀνεμο-φόρητος, 2' ὁ μὴ φερεῖται ἢ σηκωθείς
ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Kκκ. Ἀντ. 13, 37, a ventis
sublatus.

Ἀνεμόφω· α) ἀνεμίζω, ἐκθίεται εἰς τὸν ἄνεμον,
συνήθ. παθ. κινεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Πλούτ.
«πλείον ἡνεμομένον συνεῖχε τῇ ἐτέρᾳ» Λουκ.
«πολλοὶ θεοῖται περὶ τὴν ἄγρην τῶν ἐλάφων
ἡνεμούνται» = ἐπὶ θῆσαν εἰς ταχέαν κίνησιν· β)
γεμίζω ἀπὸ ἀνέμου, φουσκῶναι· Παθ. ὑπερη-
φανίζομαι, ὑπεπάζομαι Πλάτ. Τυμ. 83· «ἡνε-
μοῦσθαι περὶ τι» σπουδαῖα περὶ τι, προθύμως
ἔχω πρὸς τι Αἰλ. Φ. δ. 15, 11, 7, ventilo.

Ἀν-ἐμπληκτος, 2' ὁ ἄνευ ἐκπλήξεως, ἀτά-
ραχος, ἀκλόνητος, intrepidus· ἐπὶρ. ἀνεμπλη-
κτως Πλούτ. Γαλβ. 23, ὁ Κοραῆς διορθοῖ ἀνεκ-
πλήκτως.

Ἀν-ἐμ-πληστος, 2' ὁ μὴ φέρων πλησμονήν,
κόρον· - θέαμα Θεμιστ. qui expleri nequit.

Ἀν-ἐμ-πλοος, ους, 2' ὁ μεθ' οὗ δὲν δύνανται
τις καὶ πλεῖον, ἀχρηστος πρὸς πλοῦν ἢ μὴ πρὸς
τοῦτο ἐπιτήδειος· - ναὺς Nov. non navigans.

Ἀν-ἐμ-πόδιστος, 2' ὁ μὴ ἐμποδισθεῖς ἢ ἐμ-
ποδίζόμενος, ἐλεύθερος Ἀριστοτ. Νικ. 7, 2, 3,
non impeditus.

Ἀν-ἐμ-πόλητος, 2' ὁ μὴ ἐμπολοῦμενος, μὴ
ἐμπορευόμενος, ἢ ἐμπορευθεῖς, ἀπώλητος, non
venditius.

Ἀν-ἐμ-πτωτος, 2' ὁ μὴ εἰς τι περιπίπτων·
- εἰς τι Διογ. Α.

Ἀν-ἐμ-φατος, 2' ὁ μὴ ἐμφαίνων, ἢ ὁ μὴ ἐμ-
φανόμενος, ὁ μὴ ἐκφραστικός, ὁ μὴ ἔχων ἐκφρασιν
ἢ ἐκφρασίαν, ἀνυπόκριτος, ἀνεκτελέσματος· «προσώ-
που κατίστασις ἀνεμφοτος» Πλούτ. indicio ca-
rons, non expressus· ἐπὶρ. ἀνεμφοτός = χωρὶς
ἐμφρασιν.

Ἀνεμ-νόδης, 2' ἀνεμόεις, ὁ πλήρης ἀνέμου
Σοφ. ἀποστ. 476· - Σιόδρος, ἀκρωτήριον Πλούτ.
ventosus.

Ἀνεμ-ώκης, 2' ὁ ὡς ἄνεμος ταχύς· - νεφέλη
Εὐδο. Φοιν. 164· - διναι Ἀριστ. ὄρν. 697, venti
celeritatem habens.

Ἀνεμώλεια, ἡ· τὸ Ἀνεμώρεια.

Ἀνεμώλεια, ἡ· ἐπὶ τὴν Θεοφρ. ἀνεμώλη.

Ἀνεμώλεια, 2' ἀνεμώεις, μεταφ. οὐτιδανός,
μάταιος· «ἀνεμώλεια βάζειν» Ἰλ. δ, 355, (κατ'
ἀρχ. λεξ. ἀνεμώλεια)· «τί νῦν τόσον ἔχεις ἀνε-
μώλιν αὐτῶν» Αἰλ. φ, 474, ventosus.

Ἀνεμώνη, ἡ· ἄνθος τι, οὗ τὰ φύλλα ἐκλόμης
ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σκορπίζονται Θεοφρ. (παπα-
ροβνα), μεταφ. «ἀνεμώνη τῶν λόγων» = ἀνεμώ-
δεις, μάταιος· λόγοι Λουκ. Λεξίφ. anemone.

Ἀνεμώνιον, τὸ· τὸ αὐτὸ Διοσκ.

Ἀνεμωνίς, ἡ· ἀνεμώνιον Nov.

Ἀνεμώρεια, ἡ· πόλις πλησίον τῶν Δελφῶν Ἰλ. μετγ. καὶ Ἀνεμώλεια Στράβ. κατ. Ἀνεμωρείς.

Ἀνεμώσα, ἡ· τόπος ἐν Ἀραβίᾳ.

Ἀνεμώτις, ἰδος, ἡ· ἡ καταπρόνουσα τοὺς ἀνέμους, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς Παιστ. 4, 35.

Ἀν-ενδεής, 2· ὁ μὴ ἐνδεής, ὁ μηδενὸς ἐλλείψιν ἢ ἀνὰ κινῆν ἔχων Πλουτ. «ἀνεῖδ. ὁ θεός» Ζηνοδ. 1, 17, largus· ἐπὶρ. ἀνεῖδως· Ἐπιγρ. ἀδ. 159.

Ἀν-έν-δεκτος, 2· ὁ μὴ ἐνδεχόμενος, ἀνεπίδεκτος, ἀδύνατος μετγ. qui fieri nequit.

Ἀν-έν-δοιαστος, 2· ὁ μὴ ἐνδοιαζόμενος, ἀναριδοῦλος Λουκ. indubitatus· ἐπὶρ. ἀνενδοιαστῶς, ἀνευ ἐνδοιασμοῦ, ἀβυστῆς.

Ἀν-έν-δοτος, 2· ὁ μὴ ἐνδοῖον, ἀκαμπτos, ἀδυστηρῶς, σταθερῶς, non remissus· ἐπὶρ. ἐπιμύνης, ἀκαταπαύστως, μετὰ σπουδῆς μετγ.

Ἀν-έν-δυτος, 2· ὁ μὴ ἐνδεύμενος Ἦσυχ. ἐν λέξ. ἄτατος, non indutus.

Ἀν-ένεικα, ἰδ. λ. 624. ἀνενείκατο Ἰλ. τ. 314, ἀνενηγθεὶς Ἠρ. 1, 116, ἰων. καὶ ἐπ. ἀορ. τοῦ ἀναπέρω.

Ἀνενεκτέον· ὅρη. τοῦ ἀναπέρω.

Ἀν-εν-εργής, 2· ἀνεργήτος, ἀνίσχυρος Θεοφρ.

Ἀν-εν-εργής, ἡ· ἡ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνεργήτου Σειτ. Ἐμπ. inefficacia.

Ἀν-εν-εργήτος, 3· ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ οὐδὲ μὴ ἐνεργεῖν ἔχων, ἀδρανής Σειτ. Ἐμπ. inefficax.

Ἀν-εν-θουσίαστος, 2· ὁ μὴ ἐνθουσιασθεὶς, ὁ ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ - ἔρωσις Πλουτ. - ἔχοναι Ἀντ. ἐπὶρ. - ἀνενθουσιαστῶς.

Ἀν-εν-νόητος, 2· α) ὁ μὴ ἐννοούμενος, ἀκατανόητος β) ὁ μὴ ἔχων ἐννοιαν ἢ ἰδέαν τινός, ἀνίδεος, ἄπειρος - τινός Πολ. 2, 35, 1, 8, ignarus, inexoratus.

Ἀν-εν-όχλητος, 2· ὁ μὴ ἐνοχλούμενος, ἤσυχος, ἀπείρακτος Ἠλιοδ. non perturbatus.

Ἀν-έν-τατος, 2· ὁ μὴ ἐντεταμένος, ἀτέντωτος, καὶ μετὰ ἄνους Θεοφ. παρὰ Πολυδ. 2, 231, παρὰ τὸ ἀνευρεῖν καὶ ἀσθενῆς, non intentus.

Ἀν-εν-ταρξίαστος, 2· ὁ μὴ ἐνταρξιασθεὶς Τίτ. εἰς Λυκοφ.

Ἀν-έν-τευκτος, 2· ὁ μὴ ἐντενέχων, ἀπείρατος, ἀπρόσιτος, ἀκατανόητος, Πλουτ. παρὰ π. ἀγ. 11, ἐν κελῇ σημ. ἀδωροδύκτης Πλουτ. non affabilis.

Ἀν-εν-τρογής, 2· ὁ μὴ ἐντρογής, ἄπειρος, ἀδέξιος, βλαβύς, νωθερός Στοιχ.

Ἀν-έν-τροπος, 2· α) ὁ ἀνευ ἐντροπῆς, ἀδιάντροπος β) ὁ μὴ προσέχων εἰς τι, irreverens.

Ἀν-εξ-άκωστος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ Στοιχ. Σοφ. ΑΥ. 318, non satis auditus.

Ἀν-εξ-άλειπτος, 2· ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος - τομὴ Ἰσοκ. 5, 71 - ἀνείδη Πλουτ. ἐν Β. Α. 392, ἐξήρ. τοῦ ἀναπόνητος, indelebilis.

Ἀν-εξ-ἀλλακτος, 2· ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀνάλλοιτος, immutabilis.

Ἀν-εξ-ἀντλητος, 2· ὁ μὴ ἐξαντλούμενος, ἀτελείωτος Ἰ. Χρυσ. inexhaustus.

Ἀν-εξ-απατησία, ἡ· ἡ μὴ ἀπάτη, ἡ μὴ ἐξαπάτησις Ἀρριαν. ἐπ. 3, 2.

Ἀν-εξ-απάτητος, 2· ὁ μὴ ἐξαπατῶμενος, ἡ ἐξαπατηθεὶς Ἀριστοτ. - πρός τι Πολυδ. 8, 3, qui decipi nequit.

Ἀν-εξ-ἀριθμητος, 2· ἀναριθμητος, μὴ ἐξαριθμοῦμενος, ἀμέτρητος Πολυδ. 3, 88, innumerabilis.

Ἀν-εξ-ἀρνητος, 2· ὁ μὴ ἀρνεύμενος Ἰουστ. qui non abnegat.

Ἀν-εξ-ἐκάνιστος, 2· ἀνεκάνιστος.

Ἀν-εξ-ἐλεγκτος, 2· ὁ μὴ ἐξελεγχόμενος, ἡ ἐξελεγχθεὶς, ὁ ἀνευ ἐξετάσεως Δημ. 25, 39, ὁ μὴ ἀποδείκνυται, ἀναπόδεικτος Ἀντ. εἰς ὁ μὴ ἀντιρροῦμενος Θεοφ. 1, 21, ὁ ἀνευ μομφῆς Πλουτ. Ἠλιοδ. 4, qui explorari non potest· ἐπὶρ. «ἀνεξ-ἐλεγκτος ἐξαπατῶν» Σεν. οἰκ. 10, 8, ἀντιθ. τῷ ἀπάται ἀλίσκοντα.

Ἀν-εξ-ἐλευστος, 2· ἀνεξίτητος Β. Α. 397.

Ἀν-εξ-ἐλικτος, 2· ἀετὸς ἐλικτος, ὁ μὴ ἐξελιχθεὶς Σειτ. Ἐμπ. non devolutus.

Ἀν-εξ-ἐργατος, 2· ἀτελείωτος Λουκ. non elaboratus.

Ἀν-εξ-ἐρευνήτος, 2· ὁ μὴ ἐρευνᾶν ἐπιδεχόμενος, κεκρυμμένος, ἡ μυστηριώδης, absconditus.

Ἀν-εξ-εταστ-ἐλεγχος· ἀνεξίτητος μετγ.

Ἀν-εξ-εταστος, 2· ὁ μὴ ἐξεταζόμενος ἡ ἐξετασθεὶς, ἀδουκίμαστος - βίος Πλατ. ἀπολ. 38, non examinatus· ἐπὶρ. ἀνεξίτητος Στοιχ. ἐκλ. 15, 8.

Ἀν-εξεύρετος, 2· ὁ μὴ ἐρευνᾶν ἐπιδεχόμενος, ἀμέτρητος, ἄπειρος - πληθὸς Ἀριστοτ.

Ἀν-εξήγητος, 2· ὁ μὴ ἐξηγητῶν, ὁ μὴ ἐξηγητῶν, ὁ μὴ ἐξηγητῶν, ἀκατήγητος, ἐπὶ ἀνέκφρακτος ἀνεκδήγητος μετγ. inenarrabilis.

Ἀν-εξία, ἡ (ἀνεκτός)· ἡ καρτερία, ὑπομονή, ἡ ἱκανότης πρὸς τὸ ὑπομένειν κατὰ Σικελῶς Κικ. Αττ. 5, 11, tolerantia.

Ἀνεξιθία, ἡ· μία τῶν Δαναίδων Ἀπολλ. 2, 1, 5.

Ἀν-εξι-κᾶκίω· εἶμαι ἀνεξίκακος, ὁ μὴ ὑποφέρειν κακὸν ἄλλου μὴ μακροθυμῶν ἐκκλ. mala tolero.

Ἀν-εξι-κᾶκία, ἡ· ἡ μακροθυμία τοῦ νὰ ὑποφέρειν τις τὰ κακὰ Πλουτ. - πόνητος = ἡ ἐγκαρτέρησις, ὑπομονὴ Ἠρωδ. 1, 1, tolerantia.

Ἀν-εξι-κάκος, 2· ὁ μακρόθυμος, ὁ τὰ κοινὰ ἀνεχόμενος Ν. Δ. ὑπομονητικός ἡ καρτερικός ἐν δυστοχίᾳ Λουκ. ἐπὶρ. ἀνεξίκακος Λουκ. Λούκ. ἡ ὁν. 2, tolerans malorum.

Ἀν-εξι-κμαστος, 2· ὁ μὴ χάσας τὴν ἰκμάδα του, μὴ ἀποξηρανθεὶς Ἀριστοτ. non exsiccat.

Ἀν-εξι-κώμη, ἡ· κωμική λέξις τοῦ Κρατίνου· «ἡ οὐκ ἂν ἀνίστατο ὅλη ἡ κώμη» Ἦσυχ. κατὰ Βέριον ἡ ἀνεχομένη τὰ λοιδορήματα ὁλοκληρῶς κώμη.

Ἀν-εξ-ίλαστος, 2· ἀνεξίλειπτος, ἀδυσώπητος Στοιχ. Ἀπολ. Ρ. 3, 337, implacabilis.

Ἀν-εξ-ίτητος, 2· ὁ μὴ γάνων τὴν βαφήν του, ἀνεξίλειπτος Πολυδ. 1, 44, indelebilis.

Ἀν-εξ-ίτητος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἐξοδὸν Β. Α. 397, impervius.

Ἀν-εξ-ιγνίαστος, 2· ὁ μὴ ἐξιγνιαζόμενος, ἡ ὁ μὴ ἐξιγνιασθεὶς, ἀνεξερευνήτος, non pervestigatus.

Ἀν-εξ-οδίαστος, 2· ὁ μὴ ἐξοδεύμενος, μὴ ἀπαλλοτριωθείς ἡ ἀπαλλοτριούμενος μετγ. qui vendi non debet.

- Ἄν-ἐξ-οδος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ὅθεν δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ· λαθρόνως Θεοφρ. 12, 19'· δυσχωρεῖ· Διον. Ἀλ. 3, 59, ἔρ. ἀνωρε-
λῆς, μάταιος, ἢ ὁ μὴ γρήσιμος διὰ τὸ κοινόν καὶ ἀπολήπτος λόγος Πλουτ. Στωϊκ. 4'· ἡμέρα = ἡμέρα κατ' ἣν οὐδεμίαν στρατείας ἀρχὴ γίγνεται Πλουτ. Ρωμ. ἀργ. 25, exitum non habens.
- Ἄν-ἐξ-οιστος, 2' (ἐκφέρω, ἐξοίσω)· ἀνέκφο-
ρος Πλουτ.
- Ἄν-εορτάζω· δὲν εορτάζω Δίων Κασ.
- Ἄν-εόρταστος, 2' ὁ μὴ εορτασθεὶς ἢ εορτα-
ζόμενος, ὁ ἄνευ εορτῶν Θεμιστ. Δημόκρ. parum
festus.
- Ἄν-εορτος· ὁ ἄνευ εορτῆς, ὁ μὴ εορτάσιμος
Ἀλκιρ. 3, 49'· καὶ αὐτός Διον. Ἀλ. 8, 25'·
ἱερὸν Εὐρ. Ἠλ. 308, non festus.
- Ἄν-εο-στασίη, ἢ, Πρωγ. καὶ ἀνεοστασία· τὸ
νὰ στέκῃ τις ἐνός, ἄρως ἐνεκα ἐκπλήξεως.
- Ἄν-επ-ἀγγελτος, 2' α) ὁ μὴ ἐπαγγελλεῖς, ἢ
κηρυγθεὶς· πόλεμος Πολυδ. 4, 16' β) ὁ μὴ
προσκληθεὶς, ἀπροσκλητος Κρατιν. παρὰ Πολυδ.
6, 12, non vocatus.
- Ἄν-επ-αίσθητος, 2' α) ὃν δὲν αἰσθάνεται τις,
μὴ ἐπαίσθητός· κίνησις Πλάτ. Λογρ. 100'· δα-
πάνη Λουκ. β) ὁ μὴ παρατηρῶν· τινὸς Λογγιν.
4, 1, qui non sentitur, qui non sentit' ἐπὶ.
ἀναπαίσθητος.
- Ἄν-επ-αἰστος, 2' ὁ μὴ ἀκουόμενος ἢ ἀκου-
σθεὶς Ἀθην. 9, 376' non auditus.
- Ἄν-επ-αἰσχυντος, 2' ὁ μὴ ἐπαισχυνόμενος,
ἀναίσχυντος ἐκκλ. ἐπὶ. Ἄν-επ-αἰσχυντός = ἀ-
διανόητος μετγν. inverecondus.
- Ἄν-επ-αἰτιάτος, 2' ὁ μὴ αἰτιαθεὶς, ἀκατη-
γόρητος, ὁ στερούμενος αἰτίας· Ἰωσήφ. non
incusatus.
- Ἄν-επ-ἀλλακτος, 2' ὁ μὴ ἀμοιβαίος, ὁ μὴ
ἐναλλάξ κείμενος· ἤδη ἀνεπάλλακτος = ἤδη, ὃν
οἱ ἄνθρωποι δύνανται κλεισμένον τὸν σπυγδῶν δὲν
ἐμβαλῖν οὐκ εἰς τὰ κενὰ διαστήματα τῶν κήτων,
ἀλλ' ἀκουσθῶσιν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου Ἀριστοτ.
ἱστ. Ζ. 2, 1, non alternans.
- Ἄν-επ-ἀλμενος, μετοχ. ἐπ. συγκ. ἀορ. 2.
τοῦ ἀνεπάλλακτος Ἀπολ. Ρ. 2, 825.
- Ἄν-ἐπαλτο, ἀορ. ἐπ. συγκ. ἀντὶ ἀνεπάλτο
τοῦ ἀναπάλλω.
- Ἄν-επ-αν-όρθωτος, 2' ὁ μὴ ἐπανορθούμενος,
ἀδιόρθωτος Πλουτ. non emendatus.
- Ἄν-ἐπ-άσος, 2' ἀνέγγικτος, ἀβλαβὴς Μεν.
παρὰ Σουφδ. παρὰ Δημόστ. ἐπὶ τῶν ἀβλαβῶν
διητηρουμένων ἐνεχυρῶν ἢ ὁποθῆκων· ὁπο-
θῆκη καὶ ὑποκείμενα 35, 4, 56, 38, ἐν συμφο-
ραῖς τινί· ὁρώς Ἀντ. 3, 4, intactus.
- Ἄν-επ-ἄρρυθτος, 2' ὁ ἄχαρις, ὁ ἄνευ γά-
ριτος Ἀλκιρ. 3, 80, ἐν συγκο. Ξεν. συμπ. 8, 15.
- Ἄν-επ-αχθής, 2' ὁ μὴ θίδων βάρους Πλουτ.
Πομπ. συνήθ. ἀνεπαχθός, ἄνευ βάρους εὐχαρί-
στος Θουκ. 2, 37' ἀνεπαχθός· φέρειν Πλουτ.
non molestus' ἐπὶ. ἀνεπαχθός.
- Ἄν-επ-ἐγ-κλητος, 2' ἀνέγκλητος, ἀκατά-
κριτος.
- Ἄν-επ-ἐχ-τατος, 2' ὁ μὴ ἐπεκταθεὶς Ἀπολ.
Θουκ. ἐπὶ λέξεων, αἵτινες ἐν τῇ κλίσει κατ' οὐ-
δεμίαν συλλαβὴν αὐξάνουσιν.
- Ἄν-επ-ἐλευστος, 2' ὁ μὴ ὁπίσω ἐρχόμενος,

- μὴ ἐπιστρέφων Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 182, non
reversus.
- Ἄν-επ-ηρέατος, 2' ὁ μὴ ἐπηρεασθεὶς, ἀπει-
ρακτος· τινὸς Ἰωσήφ. inoffensus.
- Ἄν-ἐπής, 2' ὁ ἄνευ λόγου, ἄρως ἀργ. λεξ.
- Ἄν-ἐπὶ-θάτος, 2' ἄδατος· ἀνεπίδατον ποιεῖν
τι· κλεῖν τὴν ἐσθλὴν εἰς τι Πλουτ. inoffensus.
- Ἄν-ἐπὶ-θύλευτος, 2' ὁ ἄνευ ἐπιβουλῆς,
δὴλ. α) ὁ μηδεμίαν ἐπιβουλὴν ποίῶν Θουκ. 3,
37' β) ὁ εἰς οὐδεμίαν ἐπιβουλὴν ἐκτεθειμένος,
ἀσφαλής, ἐλευθέρως ἀπὸ κρυφίαν καταδιώκων
Ἀλκ. ἱστ. Ζ. 9, 59, ab insidiis tutus.
- Ἄν-ἐπὶ-γνώστος, 2' ὁ μὴ γνωσθεὶς ἢ ὁ μὴ
καθάρως καὶ σαφῶς γνωρισθεὶς Σχολ. Πινδ.
ἐπὶ. ἀνεγνωστός, non praevisus.
- Ἄν-ἐπὶ-γράφος, 2' α) ὁ ἄνευ ἐπιγραφῆς Λουκ.
Ἐρα. 39' β) ὁ μὴ ἔχων τὸ ὄνομα τοῦ συγγρα-
φέως, ἀδέσποτος Λουκ. carens inscriptione.
- Ἄν-ἐπὶ-δάνειστος, 2' ὁ μὴ ἀποτεταμμένος,
ὁ μὴ ἐνεχυρασθεὶς Σχολ. Λουκ.
- Ἄν-ἐπὶ-δεής, 2' ὁ μὴ ἀνίστην ἔχων· τινὸς
Πλάτ. νομ. XII, 947, non indigens.
- Ἄν-ἐπὶ-δεικτος, 2' ὁ ἄνευ ἐπιδείξεως, χωρὶς
νὰ φαίνεται μετγν. non ostentator.
- Ἄν-ἐπὶ-δεκτος, 2' ὁ μὴ ἐπιδεκτικός, ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ· λόγων μετγν. ἀνίκανος·
κακίς μετγν. 2) ἀδύνατος, ἀνένδεκτος Γρ.
Ναζ. non capax, impossibilis.
- Ἄν-ἐπὶ-δεστος, 2' ὁ μὴ ἐπιδεδεμένος (ἐπὶ
πληγ.), non obligatus.
- Ἄν-ἐπὶ-δικος, 2' ὁ μὴ ἐπιδίκος, ἀδικηλονεί-
κητος, κυρ. ἐπὶ κληρῶν. «τὰ παρὰ ἀνεπίδικα
ἔχειν» Ἰσοκ. 3, 59'· κληρός β. 4' ἐντεῦθεν, ἢ
ἀνεπίδικος (συγκλητὸν ἀποκαταθεῖς, παρὶ τῆς πε-
ριστοίας τῆς ὑποίας δὲν ἀπερσάσθῃ τι δικαστι-
κῶς μεταξὺ τῶν συγγενῶν) παρὶ ἐπὶ κληρῶν Δημ.
46, 22, non controversus.
- Ἄν-ἐπὶ-δόκητος, 2' ἀπροσδόκητος Σμω-
νιδ. 223.
- Ἄν-ἐπὶ-δοτος, 2' ὁ μὴ ἐπιδίδων, ἢ αὐξάνων
Θεοφρ. nihil proficiens.
- Ἄν-ἐπὶ-εἰκεια, ἢ ἢ μὴ ἐπισείκεια, δυστρο-
πία, σκληρότης Δημ. 29, 3, iniquitas.
- Ἄν-ἐπὶ-εἰκής, 2' ὁ μὴ ἐπισείκης, σκληρός·
«ἀνεπισείκτερόν τι πράξει» Θουκ. 3, 66, durus
ἐπὶ. ἀνεπισείκης.
- Ἄν-ἐπὶ-ῆτησί· α, ἢ ἔλλειψις ἐπιῆτησις.
- Ἄν-ἐπὶ-θετος, 2' ὁ ἐπ' οὐ οὐδὲν δύναται νὰ
ἐπιτελῇ, ὅτι ἐφθασε τὴν ἀνωτάτην βαθμίδαν δι-
καιοσύνης.
- Ἄν-ἐπὶ-θόλωτος, 2' ὁ μὴ θαλωθεὶς, καθάρως
Σεξτ. Ἐρα. non turbatus.
- Ἄν-ἐπὶ-θύμητος, 2' ὁ μὴ ἐπιθυμῶν Κλημ.
Ἀλεξ. non concupiscent.
- Ἄν-ἐπὶ-κάλυπτος, 2' ὁ μὴ ἐπικαλυπθεὶς, φα-
νερὸς μετγν. non tectus' β) ἀνεπικάλυπτος.
- Ἄν-ἐπὶ-καυστος, 2' καὶ ἀνεπικαυστος ὁ μὴ
ἐπικαυσθεὶς, ἀκαψάλιστος, non adustus.
- Ἄν-ἐπὶ-κρησσευτος, 2' ὁ ἄνευ κήρυκος, ἀ-
κήρυκτος· τριηράρχος· τριήρης.
- Ἄν-ἐπὶ-κλητος, 2' ἀνέγκλητος, ἢ ἄμεμπτος
Ξεν. Κυρ. 2, 1, 22, (ἄλλ. γρ. ἀνεπὶ κλητος ἢ ἀ-
νεπὶ κλητος), irreprehensus' ἐπὶ. ἀνεπικλήτως
Θουκ. 1, 92.

Ἄν-ἐπι-κοινωνήτος, 2^ο α) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνακοινωθῇ· β) ὁ μὴ ἀνακοινῶν μετ' αὐτοῦ. qui communicari non potest.
 Ἄν-ἐπι-κρίσιμος, 2^ο ἀνέκριντος· M. Ἑτ.
 Ἄν-ἐπι-κρούρητος, 2^ο ὁ ἀνευ ἐπικουρίας, ἀβοήθητος· βίος Φιλῆμ. παρὰ Στοδ. ἑλλ. 30, 4, auxilio destitutus.
 Ἄν-ἐπι-κρίσιμα, ἡ ἑλλειψὶς ἐπικρίσεως (γνώμης ἢ ἀπορίσεως) Σεξτ. Ἑμπ.
 Ἄν-ἐπι-κρίσιμος, 2^ο α) ὁ μὴ ἐπικρίνων, μὴ κρίσιν ποιεῖν ἢ ἀπορίσκειν· β) ὁ μὴ ἐπικριθεὶς ἢ ἐπιδοχόμενος ἐπικρίσειν Σεξτ. Ἑμπ. inconsultus· ἐπὶρ. ἀνεπικρίτως.
 Ἄν-ἐπι-κρυπτός, 2^ο ὁ μὴ κρυπτόμενος ἢ κρυφθεὶς, ἀνυπόστολος· M. Ἀντων. 1, 14, non occultans.
 Ἄν-ἐπι-κωλύσις, 2^ο ὁ μὴ κωλυόμενος ἢ κωλυθεὶς, ἀνεμπόδιστος· Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 525· ἐπὶρ. ἀνεπικωλύτως· Ἀλκίφρ. 3, 8 καὶ Δ. Σικ. 2, 21, ἐνθα ἔκειτο ἀνεπικωλύτως, non interdictus.
 Ἄν-ἐπι-λήπτος, 2^ο ὁ μὴ ἐπιλήψιμος, ὁ οὐδεμίαν κατὰ τῆς διαγωγῆς του λαθὴν δίδων, ἄμεμπτος· βίος Εὐρ. Ὀρ. 922· ἀνεπιληπτότερον Πλατ. Φιλ. 43· ἐξουσία = ἀπόλυτος· ἐξουσία Διον. Ἀλ. 2, 14, qui prehendi nequit· ἐπὶρ. ἀνεπιλήπτως· Σεν. Ἀν. 7, 6, 37.
 Ἄν-ἐπι-λήστος, 2^ο ὁ μὴ ἐπιλανθάνομενος, μὴ λησμονούμενος, ἀειμνηστός· Ἀριστ. τιν. non absconditus.
 Ἄν-ἐπι-λογιστία, ἡ ἀπερίσκεψία, ἀσυλλογιστία· Σχολ. Οδ. α, 225.
 Ἄν-ἐπι-λόγιτος, 2^ο α) ἀπερίσκεπτος, ἀκριτος, ἀσυλλόγιτος· Πλατ. β) ὃν δὲν πρέπει τις νὰ συλλογίσῃται, νὰ λογαριάζῃ, inconsideratus· ἐπὶρ. ἀλογαρίστως.
 Ἄν-ἐπι-μέλειτος, 2^ο ὁ μὴ ἐπιμελούμενος ἀμελούμενος ἢ ἡμελημένος· Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 1175, non curatus.
 Ἄν-ἐπι-μεικτός, 2^ο α) ὁ μὴ ἀναμειγμένος, ἀνακατωμένος, καθαρὸς· Ἀριστ. τ. βυραίνης· Διοσκ. ἀνεμεικτούς τοὺς πάθος φυγὰς· Πλουτ. Γρυλ. 6· ἀνεμεικτός καὶ ἄκρατος· τῆς ἄλλης· Ἑλλιάδης· Φρον. σελ. 355· β) ὁ μὴ ἔχων ἐπιμίσχιν, ἀκοινωνήτος, ὁ μὴ συνανατρεφόμενος· ἀνθρώπων Στραβ. βίος Πλουτ. Ρωμ. 3, καὶ ἐπὶ χώρῃ· ἐρημος, μὴ συγκαζόμενος τόπος· Δ. Σικ. 5, 21, non permixtus· ἐπὶρ. ἀνεμεικτῶς.
 Ἄν-ἐπι-μίσχια, ἡ ἑλλειψὶς ἐπιμίσχιας.
 Ἄν-ἐπι-μόνος, 2^ο ὁ μὴ ἐπιμόνος, διαρκής, σταθερός· Πλουτ. non permansens.
 Ἄν-ἐπι-νοήσιμα, ἡ τὸ ἀδιανόητον, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεπινοήτου, ἀπροσεξία Σεξτ. Ἑμπ. quam quid cogitari nequit.
 Ἄν-ἐπι-νόητος, 2^ο α) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπινοήσῃ ἢ νὰ κατανοήσῃ τι· τινός Δ. Σικ. 2, 59· β) ἀδιανόητος, ἀπρακτῆρος, ἀγνώριστος, ἀφανής, incogitabilis.
 Ἄν-ἐπι-ξέσιτος, 2^ο ὁ μὴ ἐπιξεσθεὶς (ισασθεὶς), ἀτελής· δόμος· Ἡσ. ἔρ. 744, Σχολ. ἀτελής καὶ ἀκόσμητος, impolitus.
 Ἄν-ἐπι-πλεατός, 2^ο ὁ μὴ κακοποιούμενος, ὁ μὴ πλεατὴν ἔχων ἐπιφάνειαν, ἀνήλειπτος, τροπ. ἀνυπόκριτος· Δ. Αλεξ. nulla simulatione fucatus.

Ἄν-ἐπι-πλεατός, 2^ο ὁ μὴ ἐμπλεγμένος, ὁ μὴ ἔχων στενὴν συνάρεσιν, καὶ σπένει μὲ ἀλλήλους Στραβ. qui alijs non permiscetur.
 Ἄν-ἐπι-πληκτός, 2^ο α) ὁ μὴ ἐπιπληκθεὶς, ὁ ἀνευ μομφῆς, ἀμεμπτος· ἀπλετος· Εὐδοκ. ἐν Β. Αν. 398, ὡς διάφορ. γραφ. Σεν. Κυρ. 2, 1, 22, ἀντὶ ἀνεπληκτος, παρὰ Πλατ. νομ. III, 695· «τροπὴ ἀνεπιπληκτο τοκαίνετος = ἀνεμεικτός, ἀνευ ἀσχηρῆς ἀγωγῆς· β) ὁ μὴ ἐπιπληκτικός, ὁ μερσόμενος· M. Ἀντ. 1, 10, non caesus, irreprehensus.
 Ἄν-ἐπι-πληξία, ἡ ἢ ἀνευσις, ἀκολασία· τροπ. ἔστι μεστός καὶ ἀνεπιπληξίας· Πλατ. νομ. III, 695, vacillans a reprehensione.
 Ἄν-ἐπι-προσθήτος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων τι ἐπιπροσθεῖν, ἢ ἐπαυθίζον, ὁ μὴ ἐπισκίος καὶ σκεπαζόμενος ἢ κορυμμένος διὰ τινος τοιχείου ἐμπροσθεν τοῦ Προφ.·
 Ἄν-ἐπι-προκτός, χυτρώποδες· χυτρώποδες μὴ ἐστὶ εἰς οὐσίᾳ μεταχειρισθέντες, ἀμεταχειρίστοι· Ἡσ. ἔρ. 746, prodictum sacrificiis adhibitus.
 Ἄν-ἐπι-σημαντός, 2^ο ὁ μὴ ἐπισημανθεὶς, ἀσημαδεύτος, ὁ μὴ διὰ σημείων διακρινόμενος, ἀσημαντός, ἀγνώριστος· «κατὰ τὴν ἐρῆτην» Πολυδ. 5, 81· ἐντεθ. ἀπρακτῆρος, ἀνεπαίνετος· Πολυδ. 11, 2, non notabilis.
 Ἄν-ἐπι-σημειώσιμος, 2^ο ὁ ἀνευ ἐπισημειώσεων, ἀνεξήγητος· Κλημ. Ἀλ. non notatus.
 Ἄν-ἐπι-σκεπτός, 2^ο ὁ μὴ ἐπισκεψθεὶς, ἀπρακτῆρος, ἡμελημένος· «ἐάν τι ἀνεπίσκεπτον» Σεν. ἀπομν. 2, 4, 3· ἐπὶρ. ἀνεπισκέπτως = ἀπερισκέπτως, ἀλογιστῶς· Ἡρ. 2, 45, non consideratus, negligent.
 Ἄν-ἐπι-σκεπτικός, 2^ο ὁ μὴ πάλιν ἐπισκευαζόμενος, ὁ μὴ ἐπισκευασθεὶς, irreparabilis.
 Ἄν-ἐπι-σκεψία, ἡ ἢ ἑλλειψὶς ἐπισκεψέως, ἀπροσεξία· Ἀριστ. negligentia.
 Ἄν-ἐπι-σκιώσιμος, 2^ο ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, φανερός.
 Ἄν-ἐπι-σκόπητος, καὶ ἀν-ἐπι-σκόπευτος, 2^ο ἀνεπίσκεπτος, ὁ ἀνευ ἐπιτηρητοῦ, ἐπισκόπου ἑκκλ.
 Ἄν-ἐπι-σκόπητος, 2^ο ὁ μὴ ἐπισκοτούμενος.
 Ἄν-ἐπι-σκότιστος, 2^ο ὁ μὴ ἐπισκοτισθεὶς· Προκλ.
 Ἄν-ἐπι-στάθμευτος, 2^ο ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ τοῦ νὰ διδῇ σταθμὴν (εἰς στρατιώτας) Πολυδ. 15, 24, immunis ab hospitibus exercitui in transitu praehendis.
 Ἄν-ἐπι-σταθμός, 2^ο τὸ αὐτὸ Ἑπιγρ.
 Ἄν-ἐπι-στασία, ἡ ἢ ἑλλειψὶς ἐπιστασίας, ἀπροσεξία Πλατ. inconsiderantia.
 Ἄν-ἐπι-στάσιος, 2^ο ὁ ἀνευ ἐπιστασίας· Ἦτορ. ἀνεπίσκοπος, incustoditus.
 Ἄν-ἐπι-στατός, 2^ο ὁ μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτος· Πολυδ. 5, 34· ἐπὶρ. «ἀνεπιστάτως παρήλθε» = παρήλθεν ἀπρακτῆρος, 1, 4, 10, ἐν ἀπροσέκτοις 15, 21, ἀλλὰ «ἀνεπιστάτως ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν πέντε στίχους συνείρειν» = χωρὶς νὰ παύσῃ, χωρὶς νὰ σταθῇ 10, 47, non consideratus.
 Ἄν-ἐπι-στημόνως, ἐπὶρ. ἀνευ ἐπιστήμης, ἀμαθῶς.
 Ἄν-ἐπι-στημοσύνη, ἡ ἢ ἀμάθεια, ἀπειρία, ἀντιθ. τῇ ἐπιστήμῃ Πλατ. Σαρμ. 170, ἡ ἀγνοία

Θουκ. 5, 7 ἀντιθ. τῇ σοφίᾳ Ξεν. ἀπορν. 3, 9, 6, insectia.

Ἀν-ἐπιστήμων, 2' ἀμαθής Ἡρ. 9, 63· ναὶ ἀντιθ. τῇ ἁμεινῶν καὶ ἁμεινῶν πλείους· Θουκ. 2, 89· τινός Πλατ. Πρωτ. 350, περί τινος Θεαιτ. 202· ὁδὸς (ὁ ἐπιστήμης ἐστὲρ μένος) Ἡρ. 2, 21, μετ' ἀπαρμ. Ξεν. ἀπορν. 3, 3, 7· ἐπὶ. «ἀνεπιστημόνως ζῆν» Πλατ. νομ. 1, 636, inicitus, imperitus.

Ἀν-ἐπι-στρατεύει. ἐπὶ. χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀνεπιστρέφει· φεύγειν Πλουτ. καὶ ἀνεπιστρέπει αὐτὸς.

Ἀν-ἐπι-στρεπτός· δὲν στρέφω πρὸς τι, ἀδιαφορώ· τινός Δ. Α. 6, 91, non convertio me.

Ἀν-ἐπι-στρεπτός, 2' ὁ μὴ ἐπιστρέφων ἢ μὴ γυρίζων ὅπως νὰ ἴδῃ τι, μὴ φροντίζων, ἀδιαφορώ· καὶ ἀμελῶν· τινός Ξενία. neeligens· ἐπὶ. ἀνεπιστρέφως· ἀπροσέκτως, ἀμελῶς, ἀδιαφόρως.

Ἀν-ἐπι-στρεφής, 3' τὸ αὐτὸ Πλουτ.

Ἀν-ἐπι-στρέφω· ἐπιστρέφω πάλιν.

Ἀν-ἐπι-στρεφία, ἢ· ἀφροντισία, ἀδιαφορία, καταφρόνησις Ἀριστ. περὶ οὐρανοῦ.

Ἀν-ἐπι-στρεφός· ἀνεπιστρέφτος μετὼν. καὶ ἐπὶ. ἀνεπιστρέφως Ἡρακλ. 7, 10, 7.

Ἀν-ἐπι-σπῆλξ, 2' ἀσφαλῆς Θεμιστ.

Ἀν-ἐπι-σχετός, 2' ἀκατασχέτος, ἀκατέχτος μετὼν. ἐπὶ. ἀνεπισχέτως Πλουτ. Ἀγῆς. non inhibitus.

Ἀν-ἐπι-σχετός, 2' ὁ ἄνευ προσαγῆς, ὁ δὲ οὐδεμίαν ἐπιταγὴν περιοριζόμενος, ἐλεύθερος Θουκ. 7, 69, ὁ δὲ οὐδεμίαν ἐπιταγὴν προσηνέθει Πλουτ. ἡρ. σελ. 987, non iussus· ἐπὶ. ἀνεπιτάχτος, ἀτεταγῆτος, ἄνευ παραγγελίας.

Ἀν-ἐπι-τεκτός, 2' ὁ μὴ ἐπιτυχάνων ἢ μὴ ἐπιτυχῶν, ἀτυχής Σχολ. Παραρρ. Εὐρ. Φων. 1391, non consequens petita.

Ἀν-ἐπι-τέτος, 2' ὁ ἄνευ ἐπιτάσεως, ὁ μὴ ἐπιτεταμένος, χαλαρὸς μετὼν. non intensus.

Ἀν-ἐπι-τέχνητος, 2' ὁ μὴ ἐπιτετεχνημένος, ἄτεχνος, ἀπλούς, ἀνεπιτέχεις, qui est sine arte· ἐπὶ. ἀνεπιτεχέτως Πλουτ.

Ἀν-ἐπι-τέχδειος, (ὡν. ἀνεπιτέχδεις, -έη, -ον, 2, καὶ 3ηλ. ἀνεπιτέχδεια γεωπ. 5, 26) ὁ μὴ ἔχων ἐπιτεχέειν, ἀνάξιος, ἀνάρμοςτος, ἄχρηστος· βουλεύειν Λυσ. 31, 1· πρὸς τι Πλατ. Σοφ. 219· ἀρχαί νομ. VI, 75· νύαρχος Ξεν. Ἑλ. 1, 6, 4· ἐντεθ. ἐναντίος Ἡρ. 1, 175, ἐχθρικός Ξεν. 7, 4, 6, ἐπιρροή. συγκρ. ἀνεπιτεχέειν Πλατ. νομ. VII, 813, non idoneus, ineptus, hostis· ἐπὶ. ἀνεπιτεχέως.

Ἀν-ἐπι-τεχδείωτος, ἢ· ἀνεκάνωτος, ἀπειρία, δυσχέρεια μετὼν. inhabilitas.

Ἀν-ἐπι-τεχδέωτος, 2' α) ὁ ἀνεπιτέχνητος, ἄτεχνος, ὁ μὴ ἐπιτετεχνημένος Λουκ. π. τοῦ γρ. ιστ, 44· «καὶ ἀφελές» Διον. Ἀλ. 6) ὁ μὴ διὰ τέχνης δυνάμενος νὰ κατορθωθῇ Πλατ. Ἀλκ. 23, non accuratus· ἐπὶ. ἀνεπιτεχέτως.

Ἀν-ἐπι-τέμνητος, 2' ὁ οὐδέμιαν ἐπιτίμησιν λαμβάνων Δημ. Πολυδ. ἀνεπλήκτος, ἀμεμπτος Πλουτ. 16, ἀτιμώρητος Πολυδ. 35, 2, 3, ἀχλίνωτος Μαξ. Τυρ. impunus.

Ἀν-ἐπι-τρέπυτος, 2' ὁ μὴ ἐπιτροπευόμενος μετὼν. tutoribus carens.

Ἀν-ἐπι-τροπος, 2' α) ὁ ἄνευ ἐπιτρόπου Σουλδ. 6) ἀνεπιστάμενος.

Ἀν-ἐπι-τύχης, 2' ὁ μὴ ἐπιτυχής, ἀνεπιτεκτός Ἀρτεμίδ.

Ἀν-ἐπι-φανής, 2, καὶ

Ἀν-ἐπι-φαντός, 2' ὁ ἄνευ φαντασίας Μ. Ἀντ. 1, 9, ἄσημος, ἄγνωστος μετὼν. ignobilis, obscurus.

Ἀν-ἐπι-φθός, 2' ἀπροσδόκητος, ἀμυχής, καταμύνας Ἡσυχ. ἄφρονος, ἄγνωστος μετὼν. ἐν Β. Ἀν. 100, ἀνεπαρώτος· εἶνε ὡς ἐξηγ. τοῦ ἀτόπως.

Ἀν-ἐπι-φθονός, 2' ὁ μὴ ἐπιφθονός, ὁ φθόνου ἐλεύθερος, ἀκατηγόρητος, ἀνεπλήκτος, ἄμεμπτος· ἄρχος Σοφ. Τρ. 1026 (κατὰ Σχολ. ἀνεμύνητον ἐπ' ὃ οὐδὲς σε μέμψεται ὡς πατρικόνον)· «ἐπιφθονόν ἐστι πάσι» Θουκ. 6, 83· «ποῖσιν τι Πλατ. πολιτ. 10, 632· «αὐτὸν ἐστὶν ἀνεπλήκτον»· δὲν μέμψεται τις αὐτὸν Δημ. 59, 15· «ἀνεπιφθονώτατον εἶπεν» 18, 321· «τὸ ἀνεπλήκτον τῆς διαίτης» Λουκ. Νιγρ. 14· ἐπὶ. ἀνεπιφθόνως διαίειν Ξεν. Ἱερ. 7, 10, non inviolendus.

Ἀν-ἐπι-φραστός, 2' ἀπαράτηρητος, ἀπροσδόκητος Σιμωνίδ.

Ἀν-ἐπι-χέρητος, 2' ὁ κατ' οὐδὲν δύνάται τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἀποσπληντος, καὶ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταγωνισθῇ Πλουτ. Κλεομ. 3' insuperabilis, inaccessus.

Ἀνεπνύτο, γ'. ἐν. παρ. τοῦ ἁμνομαί.

Ἀν-ἐπ-όπτειος, 2' ὁ μὴ γενόμενος ἐπὶ οὐρα, ὁ μὴ ὅλως ὀπίσθου εἰς τὰ Ἑλεσίνια μυστήρια μνηθεῖς Ἱπποκρ. ἐν ἀρχ. λεξ.

Ἀν-ἐπ-όψιος, 2' ὁ μὴ φανερός. ὅν δὲν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ, κατὰ Σουλδ. ἀθεώρητος, qui non aspicitur.

Ἀνεπτόμην, ἀρ. 6. τοῦ ἀνίπταμαι.

Ἀν-ἐραμμία, ἀρ. ἀνηράσθην (ἀνδρ., ἔραμαι)· πάλιν ἀραμμία, ἔραμαι, ἐραμμία, νῆαν ἀγαπήν λαμβάνω· τινός Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 7, denovo amo.

Ἀν-ἐραστία, ἢ· ἡ ἐν τῇ ἀγάπῃ ἀπειρία, ἡ τὸ νὰ ἦναι τις ἀνέραστος Θεμιστ. vita amoris experts.

Ἀν-ἐραστός, 2' α) ὁ μὴ ἀγαπήθεῖς Λουκ. διελ. νεκρ. 6' 6) ὁ μὴ ἀγαπῶν, ὁ ἄνευ ἀγάπης· βίος Ἀλφ. 1'· Ζεὺς Παλλὰδ. 3' «ἄνερ, γίνεσθαι τινος»· (γάνω τὴν πρὸς τινα ἀγάπην) Λουκ. ἐντεθ. σκληρός, τραχύς, ὑπερθ. Καλλιμ. 7· δεσπότης· ὁ μὴ ἄξιος ἀγάπης Πλουτ. non amatus, non amabilis, non amans.

Ἀν-ἐργα, ἔργα· ἔργα μὴ γενόμενα Εὐρ. Ἑλ. 366, facta infecta.

Ἀν-εργάζομαι· τελειώνω διάφ. γραφ. Πολυδ. 9, 100, perficio.

Ἀν-ἐργαστός, 2' ὁ μὴ ἐργασθείς, ἀδούλευτος Ἀριστ. μεταφ. 8, 6, ἀμύρρωτος, ἀσχημάτιστος Λουκ. Πρωμ. 11, τραγῶς, ἀκατέργαστος· λίθος Δ. Σικ. 14, 18, ὁ μὴ ἐξεργασμένος Πολυδ. 10, 43, ὁ μὴ δὲ ἀνθρωπίνων χειρῶν ποιηθείς Ἡρακλ. 5, 3, 11, inelaboratus, rudis.

Ἀν-ἐργω, ποιητ. = ἀνείργω.

Ἀν-ερεθίζω· ἀδιακόπως παρακινῶ, κυρ. εἰς δρῆν ἢ ἀγανάκτησιν ἐξάπτω Θουκ. 2, 21, rursus incito, irrito.

Ἀν-ἐρείκτος, 2' ὁ μὴ κοπανισμένος, ἀσύντριπτος, ἱπποκρ. non fessus.

Ἄν-ερείπομαι· πρὸς τὰ ἄνω ἀρπίζω, παίρνω ἢ σηκώνω τι πρὸς τὰ ἑπάνω· ἀνερείψαντο (ἐπὶ τῶν ἀρπυιῶν) Ὁδ. α, 241· Ὁδ. λαί, δ, 727· ὁδοι. Ἰλ. υ, 234, sursum rapio.

Ἄν-ερέπτω· πρὸς τὰ ἑπάνω σέρω· «στύμαχος ἀνερειπόμενος» ὁ ἀνακατωδόμενος, ἀναγούλαζων Νικαν. Ἰλ. 256.

Ἄν-ερέωνω· ἀναπύμπω, ἀναπύρω, ἐκβάλλω· «πύδην ἀνέρουεν» Νον. Μεσ. βρύγομαι, ἐκλύνομαι· ἐπὶ ποταμῶν Ἀπολ. Ρ. 2, 719, eucto, emitto.

Ἄν-ερευνάω· ἐξετάζω ἐπιθυμῶς ἀνευρίσκω, ἀναζητῶ, ἀνεγνέω Πλατ. Φαιδρ. 65 καὶ μεσ. νομ. VII, 816, investigo, scrutor.

Ἄν-ερευνήσις· ἡ ἢ ἀναζητήσις, ἀνίχνυσις, ἡ δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσις εὐρέσις Σχολ. Λυκοφρ. 11, perscrutatio.

Ἄν-ερευνήτωρ, 2· α) ὁ μὴ ἀνερευνηθεὶς Εὐρ. Ἰων. 255· β) ὁ μὴ δουκάμενος νά ἀναζητηθῇ, ἡ ἐρευνηθῇ· ὀνόματι Πλατ. Κρατ. 424, qui investigari non potest.

Ἄν-ερευνήτωρ, 2· ἀδίκηφορος, ἀδέκαστος, ἐπὶ ὁ οὗτ' ἔχθρα οὗτ' εὐνοία χαριζόμενος, ἀμερόληπτος Φιλ. incorruptus.

Ἄν-ερίναστος καὶ ἀνηρίναστος, 2· ὁ μὴ διὰ τέχνης ὠκεύσας (ὁ γλ. ὁ μὴ δι' ἐρινευθ' ὠκεύσας)· «σὺκα Θεοφρ. non caprificatus».

Ἄν-ερίνεος, εἰ, Ἑορμπ. παρὰ Ζηνοδ. 2, 23 ἐπὶ τῶν ἀπὸ ἀν' ἁλῶνσι μὴ διακρατούμενων, (πιθάνως διὰ γρ. γρ. ἀντὶ τοῦ προηγ.).

Ἄν-ερίσιος, 2· ἀδικοφρονήσιος Φιλ.

Ἄν-ερίης, 2· ὁ ἀνευ ἔρκους (περιρράγματος), ἀρρακτος Κόντ. Σμ. 3, 493, non circumseptus.

Ἄν-ερίμαστις, 2· ὁ μὴ ἔχων ἔρμα (σαβοῦριν)· πλοῖτα Πλατ. Θεαιτ. 144· τράπεζα· ἡ μὴ κατεχομένη, ἔρημος Πλατ. συμπ. 1, 4, 6· ἐντεῦθεν, ὁ μετῴρος, ἄτακτος Πλουτ. καὶ μετγν. non saburratus, non fultus.

Ἄν-ερίμνευτος, 2· ὁ μὴ ἐρημνευθεὶς, ἡ ἀνεπίδεκτος ἐρημνεύας μετγν. non explicatus· ἐπὶ ἀνερημνεύτος.

Ἄν-ἐρύσσει, μελ. ἀνερῆσται· ἴδ' ἀνείρουμαι.

Ἄν-ερέψζω· σέρωμαι πρὸς τὰ ἑπάνω Λουκ. ελ. ιστ. 1, 40· «ἀνερψύται εἰς ἀγρόν» Ἀριστ. εἰδ. 374, ἐν γένει βεβίω ἢ πηγαινῶ πρὸς τὰ ἑπάνω, πορεύομαι, sursum serpo, sursum eo.

Ἄν-ἐρπω, μόνον ἐνεστ. τὸ αὐτὸ Εὐρ. Φοιν. 1185.

Ἀνερρήθην, παθ. ἄορ. τοῦ ἀναγορεύω.

Ἄν-ἐρρω, μελ. ἀνερρήσω, ἄορ. ἀνερρήτα· πορεύομαι ἢ ἀπέρχομαι (ἐπ' ὁλεθρῶ) Εὐπολ. παρὰ Σουδ. καὶ Β. Ἀν. 402 ἀνερρήσις=ἀνερρήρη, sursum eo, pereō.

Ἀνέρρωγα, μεσ. παρκ. τοῦ ἀνερρήγνυμι.

Ἄν-ερυγγάνω· ἀνερευνῶ ἀγ. λεξ.

Ἄν-ερυθρίαστος, 2· ὁ μὴ ἐρυθρίων, μὴ κοκκινίζων (χυρ. ἀπὸ ἐντροπῆς)· ἐπὶ ἀνευρυθρίστος Θεοδ. Μετογ. 79.

Ἄν-ερεθρίάω· ἀργίζω γὰ ἐρυθρίω, νά κοκκινίζω Πλατ. Χαρμ. 158, erubescō.

Ἄν-ερώω· σῶω πρὸς τὰ ἑπάνω· ἰστία (ἐν τμησὶ) Ὁδ. α, 77· πέπλους Θεοφρ. 14, 35· ἀνείρυσσας 26, 17, ἐν τῷ ἰων. τούτω τύπῳ καὶ Ἰεροδ. «ἀνείρυσσε τὰς νῆας»=εἰς τὴν ξηρὰν σῶσαι, 9, 90, sursum traho.

Ἄν-ἐρχομαι· α) ἐρχομαι πρὸς τὰ ἑπάνω, ἀναβαίνω· ἐς σκοπὴν Ὁδ. α, 97· «εἰς Ἀἴθου εἰς θεοῦς ἀνελθὲν» Πλατ. πολ. τ. γ II, 521· «κάτωθεν Ἀριστ. ὄρν. 1362»· «εἰς τὴν ἀκρόπολιν» Ξεν. Ἰλ. 2, 4, 28, καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος Πλουτ. Διμ. Παυλ. 31· ἐντεῦθεν, ἀναβαλάνω, (ἐπὶ νέου δένδρου) Ὁδ. ζ, 163, ἀνατέλλω, (ἐπὶ τοῦ ἡλίου) Δισχ. Λγ. 614, sursum eo· β) ὁπίσω ἐρχομαι, ἐπανέρχομαι Ἰλ. ζ, 181· πάλιν ἐπ' ἀρχήν» Πλατ. Τιμ. 69· «ἀνελθὲ μοι πάλιν»=διηγήθη μοι πάλιν Εὐρ. Φοιν. 1213, redeo.

Ἀνερῶ, μελ. τοῦ ἀναγορεύω.

Ἄν-ερώτιω· ἐπανειλημμένως ἐρωτῶ, διερωτῶ, ἡ ἐξετάζω τινά Ὁδ. δ, 251· ἀνερῶτεον Θεοφρ. 1, 81, συγγ. παρὰ Διμ. 24, 188, καὶ· τί π. γ. «τὰς τούτου θύρας» Πλατ. Μεν. 84, ἐντεῦθεν, καὶ τινά τι· «μὴδὲν ταύτην ἀνερῶτα» Ἀριστ. πλ. 499, interrogatio.

Ἄν-ερώτιζω· τῷ προηγ. ἀνερῶτεον Τελεκλ. Β. Ἀν. 403, καὶ Σουδ.

Ἄνεις, 6. προσ. ἄορ. 6. προστ. τοῦ ἀνίημι.

Ἄν-ἐσταίει· ἴδ' ἀνέξω.

Ἄν-ἐσπίντες· ἴδ' ἀνέξω.

Ἀνεσία, ἡ· ἀνεσις Κρατ. ἐν Β. Ἀν. 395.

Ἀνεσαν, γ. πληθ. ἄορ. 6. τοῦ ἀνίημι.

Ἀνέσαι, Ὁμηρ. ἀντὶ ἀνίησι μελ. τοῦ ἀνίημι.

Ἄν-εσθίω, μελ. «εδοῦμαι» τρώγω ὅπως δούλου, ἡ ἐπὶ πῶ· πίνω.

Ἄν-έσιμος, 2· ὁ πρὸς ἀνεσιν ἢ ἀναπάστιν γρησόμενος· «ἡμέρα· ἡ ἐορτή, ἡ ἀναπαύσιμος ἡμέρα Σχολ. Θουκ. ἐπὶ κεγαλοφρονέας, ἄσπρος».

Ἄν-εσις, (ἀνίημι), ἡ 1) γαλλέωσις, ξενίτιωμαι· γορδὸν ἀντιθ. τῷ ἐπίτασι· Πλατ. πολ. 1, 349· «κακῶν» ἡ ὕψις Ἰπρ. 5, 28, παρὰ τὸ γάλασις Πλατ. πολιτ. IX 590, μετγν. ἀντιθ. τῷ σπουδῇ νομ. IV, 724, ἀνάπαυσις, καὶ ἀτονία, γαλλερότης· «ἀνεσις καὶ σχολή» Πολυδ. 1, 66· «πάγων» ἡ διαλύσις Πλουτ. Σερτ. 17, ἐπὶ ἐλκρωσιν, ὀλιγόσπουσις τῶν κύπων Πλουτ. Λυκ. 2, 29· 6) ἄρεσις, συγγνώμησις· γορδὸν Πλουτ. ἀμνηστῆς κίτων Πρωδικ. γ) μετγν. ἡ ἐλευθερία τῶν παθῶν, ἀκολασία, ἀτωτία· γυναικῶν Πλατ. νομ. 1, 637· «εἰς ἀνεσιν καὶ σώματος ἡδὲ ἐργα» Κλεανθ. relaxatio remissio, lascivia.

Ἄν-έσπερος, 2· ὁ ἀνευ ἐσπέρας, ἀδραδίαστος μετγν. vespers carens.

Ἀνέσαστο, ἐπικ. συγγ. ἄορ. τοῦ ἀνασῶω.

Ἀνέστην, αἰολ. ποιητ. ἀντὶ ἀνέστησαν

Ἀνεστήσει, ἰων. ἀντὶ ἀνέστησαν.

Ἀνεστηῶς, ἰων. ἀντὶ ἀνέστηκός.

Ἄν-έστιος, 2 (έστις)· ὁ μὴ ἔχων ἐστίαν, καὶ ἐνεκα τούτου μὴ ἀναγνώριζων τὴν ἱερότητά τούτης Ἰλ. α, 63· ἐντεῦθεν, ἄπατρις, ὁ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πλανώμενος ὡς φυγὰς Σοφ. ἀποσπ. 5, συνδ. μετὰ τοῦ ἱστικός.

Ἄν-εστοαμμένιος, ἐπὶ ἀνίστορα, ἀνάποδα.

Ἀνέστηθον, ἀνέστηθι· ἀνέστηθμεν, ἐπικ. ἐπιτετ. ἄορ. 2 ἀντὶ ἀνέστη, ἀνέσχομεν, ἀνέσχον τοῦ ἀνέχω ὡς ἀπὸ τυπ. ἀνασχεῖω Ὁμηρ. Ἀπολ. Ρ.

Ἄν-ετίζω· ἀκριδῶ· ἐριυνῶ, ἐξετάζω Ν. Δ. inquirō

- *ἄν-εταῖρος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ἐταῖρον, σύντρο-
πον Πλουτ. 90, 807, carere amico.
ἄν-ετέον· δεῖ ἀνέειναι Πλατ. συμμ. 217.
ἄν-ετερσίωτος, 2^ο ἀμετάκλητος, ἀναλλοίω-
τος Ἀριστοτ. non mutabilis.
ἄν-ετιπός, 3 (ἐνίτημι) ὁ προσενών ἄνεσιν,
παρὰ γράμ. ὁ σημαίνων ἄνεσιν ἀντιθ. τῷ ἐπι-
τακτικῷ, solvens.
ἄν-ετιπὸν, ἄρ. τοῦ ἀναπλάω.
ἄν-ετομός, 2^ο ὁ μὴ ἐτομός· «νήπιος· δεῖ τὴν
ἐτομὴν ἀπὸν ἀνέτομον δίδωκεν» Περ. ἀποσπ.
118, συγκρ. Πολυδ. 12, 20, ὁ μὴ παρεσκευα-
σμένος· μετγν. -εἰς γάρων Ἰουκ. 6, imparatus.
ἄν-ετος, 2 (ἐνίτημι), ὁρμητικῶς ἀντιπρὸς α) ὁ
ἐξαιτωμένος, γαλαρυμένος, ἄσυνος, κυρ. ἐπὶ
τοῖσιν· «ἄνετον κόμην σείων» = τὴν λευκωμένην
ἢ ἀναιμένην κόμην σείων Λουκ. 13, 6)
ἀκόλυστος, ὁρατός· «-ἐξουσία στρατιωτικῶν» Ἰε-
ρωδιδαν. 214· «ἄνετον μέλος· αἰδέειν» Διοσκ. 2·
γ) ἀφαιμένος, ἐλεύθερος, ὁ εἰς θεοτήτα τινα
ἀφαιρούμενος καὶ ἐντεθῶ. ἐπὶ γούων ἐλεύθερος ἐρ-
γασίας κατὰ Σχολ. Γλ. π, 407 = ἱερός, laxus,
temissus, liber, sacer· ἐπὶρ. ἀνέτος.
ἄν-ετομο-λόγητος, 2^ο οὗ ἡ ἐτυμολογία
εἶναι ἀδόκιμος, ἢ ἀδύνατος Σειτ. Ἑμπ. eujus
origo latet.
ἄνευ (πρὸς ἀν-ἀστρ.) 1) χωρὶς, ὑπὸ τῶν ἀρ-
χίων γράμ. ὡς ἐπὶρ. ἐξαιτῶν, οὕτως δὲν
συντίθεται μετ' ἄλλων, συντίσι, μετὰ γεν. προσ.
ἢ πραγ. ἀπὸ Ὁμηρ. πανταχοῦ· «ἄνευ ἔθεν οὐδὲ
σὺν αὐτῷ» Ἰλ. ρ, 407· «ἄνευ ἐμέθεν» Ἰλ. ο, 213·
«ἄνευ ἐμοῦ» Πλατ. Θεαγ. 122· «ἄνευ τῆς ἐμῆς
γνώμης» Ἰσοκ. 3, 54· 2) μακρὰν, κεχωρισμένως
ἀπὸ τινος· «ἄνευ δῆλων» Ἰλ. π, 239· 3) παρ' αὐτίκ.
ἐκτός, «πάντα ἄνευ χροσῶ καὶ ἀργύρου» Πλατ.
Κορτ. 112, Ἐν ἀπαρ. Ξεν. Κυρ. 1, 6, 12, σπα-
νίως τίθεται μετὰ τὴν πρῶτον του· «ὦν ἄνω»
Ξεν. Κυρ. 6, 1, 14, sine, praeter.
ἄν-ευάζω (εὐα)· βακχικῶς φωνάζω, ἡ φων-
νάζω θυνάτῃ τῷ βακχικῷ εὐα! Ἀρρ. Ἀν. 5, 2·
-Διδόνου Δ. Περ. μεταφ. ἐκφράζω γάρων ἢ
καὶ μεταβ. ἀνομιῶ· «Χριστὸν ἀνευάζοντι» Νεφ.
εναῖ ελαμο.
ἄν-ευδαιμονέω· εἶμαι· ἀνευδαίμων, δυστυ-
χῆς Στοιβ.
ἄνευθε, πρὸ φων. ἄνευθεν μόνον ποιητ. 1)
μετὰ γεν. = ἄνευ ἐπὶ προσ. καὶ πραγ. «οἷος
ἄνευθ' ἄλλων» Ἰλ. ψ, 378· «ἄνευθε πόνου»
Ὀδ. η, 192· «πατοῦς ἄνευθε» = ἐναντίον τῆς θε-
λήσεως τοῦ πατρὸς Ἀπολ. Ρ. 4, 746, (πρὸς
Ὁμ. οὐδέποτε κείται μετὰ τὴν πρῶτον του,
καίτοι· ἐνίοτε εἶναι κεχωρισμένον ταύτης· πρὸς
Ἰλ. γ, 88)· 2) μακρὰν, πόρρω Ἰλ. φ, 78· 3)
ἐπὶρ. ἄνευ πτώσεως μακρὰν, ἢ κατὰ μέρος
συγγ. Ὁμηρ. κατ' ἀντίθεσιν τῷ ἐγγύς Ἰλ. χ, 300,
ἰδίως ἐν μετοχ. ἑών, συγγ. καὶ παρὰ μετγν.
ποιητ.
ἄν-εὐθετος, 2^ο ὁ μὴ καλῶς διευθετημένος,
διατεταρμένος, ἢ ὁ μὴ καλῶς ἱεροσταμένος, ἀνάρ-
μοστος ἄγγ. λει. non accommodatus, ineptus.
ἄν-εὐθύναι, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀνευθύνου,
immunitas
ἄν-εὐθυνος, 2 (εὐθύνη) α) ὁ εἰς οὐδεμίαν
δοκιμασίαν ἢ ἐξέτασιν ἀποκείμενος, ὁ μὴ ὑπο-

- χρεωμένος νὰ δώσῃ λόγον, ἀπεριόριστος· «τῇ
μουναρχίᾳ ἔστι ἀνευθύνου ποιεῖν τὰ βούλονται»
Ἠρ. 3, 80, ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀπεύθυνος Ἰουκ. 3,
43· β) ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ προσκλήθῃ εἰς ἐ-
ξέτασιν, ἄθωος· Ἀριστοτ. πολ. 2, 9· ἀμαρτημά-
των = ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ ἀμαρτημ. Λουκ. Νιγρ.
9, immunitas a reddenda ratione, crimine carens.
ἐπὶρ. ἀνευθύνως.
ἄν-εὐθύντος, 2^ο ὁ μὴ ἔσχα καμωμένος, ἀνι-
σος, ὁ μὴ εὐθὺς Ἀριστοτ. μετεωρ.
ἄν-ευκτός, 2^ο ὁ μὴ εὐκτός ἀπευκτατός· ε)
ἀντιθ. τῷ εὐγόμενος, ὁ μὴ εὐγόμενος Ἐπιγρ.
ἀδ. 466, non oratus.
ἄν-εὐλαθέης, 2^ο α) ὁ χωρὶς εὐλαθείας, προσ-
ογῆς, ἀπρόσεκτος, ἀπροσέλατος· β) ὁ μὴ τοῦς
θεοῦς εὐλαθεύμενος, ἄθεος μετγν. incautus.
ἄν-εὐρεσις, ἡ· ἡ ἐρεῖσσις, ἀνακάλυψις, ἡ ἡ
εὐρεσις πράγματος χαμένου Εὐρ. Ἰων 569,
inventio.
ἄν-εὐρετος, 2^ο ὁ μὴ θυνάμενος νὰ εὐρεθῇ,
ὁ μὴ ἀνευρεθῆς Πλατ. νομ. 1X, 874, non
reperitus
ἄν-εὐρημα, τό· ἡ ἀνακάλυψις, ἀνεύρεσις Πανσ.
ἄν-εὐρετέον· δεῖ ἀνευρίσκειν Πλατ.
ἄν-εὐρίσκω· ἐρευνῶν εὐρίσκω, ἡ ἐξευρίσκω
τι, ἐρευνῶ, ἀνακάλυπτω· φόνον Ἀισγ. Ἀγ.
1095· «ἀνευρίσκω λογιζόμενος» = διὰ σκέψεως
ἀνευρίσκω τι Ἠρ. 7, 8, 3, συγγ. παρ' αὐτ.
Θουκ. 1, 128, καὶ μετοχ. «τὴν τῶν δικαστῶν
ῥώμην ἀνευρίσκοντες οὐ βασιλικὴν οὐδ' ἄν» Πλατ.
πολιτ. 305, Μετ. ἀνεύρετο Ἀθην. β, 223 (?),
ἐπὶ, πάλιν εὐρίσκω, reperio, inventio.
ἄν-ευρος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων νεύρον· ἐντεθῶ. ἄτο-
νος, γαλαρός, ἀδύνατος Θεοπομ. παρὰ Πολυδ.
2, 231, παρὰ τὸ ἀνέντατος συγγρ. Ἀριστοτ.
enervis, debilis.
ἄν-ευρύνομαι· κάμνω τι· εὐρύτερον, πλατύνω
Ἀριστοτ. ἀνάλω· «εὐδοὶ ἀνεύρονται» Λουκ.
Νιγρ. 16, dilato, amplio.
ἄν-εὐρύσις, ἡ· ἀνεύρωμα ἱατρ.
ἄν-εὐρύσμα, τό· ἡ πλάτυσις, κυρ. οἰδημα
ἀρτηρίας ἱατρ. dilatatio, aneurysma.
ἄν-ευρυσματώδης, 2^ο ὁμοιος ἀνεύρωματι.
ἄν-ευρυσμός, ὁ· ἀνεύρωμα ἱατρ.
ἄν-ευ-ρημέω· α) θυνάτῃ φωνάζω, εὐφραίμει,
ὅπερ συνήθως ἐγένετο εἰς λυπηράς περιστάσεις·
ἐντεθῶ. ἀνομιῶς, ἀνολογῶ, ὁρμητικῶς φων-
νάζω Σοφ. Τρ. 788· β) μετγν. ἐπαινῶ τινα με-
γαλοφώνως, cerebro fausta loquens.
ἄν-εὐφραντος, 2^ο ὁ μὴ εὐφρόσυνος Σουῖδ.
non laetabilis.
ἄν-ευ-φρονέω· ἀνευφρῶμαι Σοφ. Τρ. 788.
ἄν-εὐχομαι· α) πάλιν εὐχομαι· β) λαμβάνω
τὴν παρὰ κλησιν ὀπίσω Πλατ. cursus praecor.
ἄν-εφ-ἄλλουμαι· εἶς τι πηδῶ· «ἀνὰ δ' ἐπ' αὐτῷ
ὀρθῶ ποδὶ» Πινδ. Ο. 13, 69, ἀλλὰ τὸ Ὁμηρ.
ἀνέπαιτο ἀνέχει εἰς τὸ ἀναπλάω.
ἄν-εφ-απτος, 2^ο ὃν δὲν θυνάται τις νὰ ἐγ-
γίσῃ, ἀνέπαρος ἰδίως ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀ-
πυχθῇ ὡς δούλος Ἐπιγρ.
ἄν-εφ-ἔλκω· σύρω ὀπίσω Μεν. καὶ ἔκινω σύρω.
ἄν-εφέλος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων νεφέλας· αἰθρῇ
Ὀδ. ζ, 45, μεταφ. ἀνοικτός, ὁ μὴ κακαλυμμέ-
νος, φανερός· κακὸν Σοφ. Ἰλλ. 1238· -νός

Πλουτ. Ἄρπ. 21=ξίπτερος, (ἰπ. 2), non pubilis.

Ἄν-ερθός, 2^ο ἄδρακτος μετγν. non coctus.

Ἄν-ερ-ικτός, 2^ο ἄρβαντος, μεταρ. ἐκπάρθωτος, ἀδύνατος Λουκ. Πλουτ. inaccessus.

Ἄν-ερ-έγγυος, 2^ο ὁ μὴ παρέχων ἐγγύησιν Θουκ. 4, 55. «ὅτι τὸ τὴν γνώμην ἀνεγγύουον γεγενῆσθαι»=ὁδὸς δὲ εἶχον σταθεράν πρὸς ἐαυτοῦς ἀπιστοσύνην, sponsione non confirmatus.

Ἄν-έγω, μελ. ἀνέγω καὶ ἀνασχεῖν, μεσ. ἀνέξομαι καὶ ἀνασχεῖσθαι, ἰορ. ἀνέστημι καὶ ἀνασχεῖσθαι παθ. ἀνέστημι, παρκα. ἀνέσχηκα (παρ. Ὀμηρ. καὶ ποιητ. ἰορ. ἐνεργ. ἀνέστημι, τοῦ ἀχρηστοῦ καὶ οὐδαμ. ἀπαντῶντος ἀνασχεῖσθαι ὡς 3 προσ. ἐν. ὄριστ. ἀνέχρησι ἀντὶ ἀνέχρησι παρατηρ. δὲ πρὸς τοῦτον ὅτι ὁ παρατ. καὶ μεσ. ἰορ.

ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ὑποφέρει διπλὴν λαμβάν. πύξην ἀνεγρόμεν, ἡνεσγρόμεν) κρατῶ τι πρὸς τὰ ἐπὶ αὐτῷ, ἢ ἐατέινω πρὸς τὰ ἄνω. «ἐν δὲ κύμα κεραλὴν ἔσχε» Ὀδ. ρ, 291. «χέρας θεοῦ»=ἐκτετικῶς ἀνατείνω τὰς χεῖρας πρὸς τοῦς θεοῦς Ἰλ. γ, 318 (ἀλλ' ἐν Ὀδ. σ, 89 εἰς ποταμομαχίαν). «Λυαῖν καὶ τὴν καὶ δούρην Ἀθηναίη ὄψετο ἀνέσχεσθαι χεῖρας» (ἴνα τὰ ἀφαιρώσῃ) Ἰλ. κ, 460. «τὸ σκεπτικὸν ἀνέσχετο πᾶσι θεοῖσιν» (ὁμοῦ κατὰσχεῖ τούτους μύρουρας) Ἰλ. η, 412. «τίς οὐλόγα ἀνασχεῖται»=τίς τὴν θάλασσαν κατὰσχεῖ οὐλόγα ἔδορ. Ἰ. Α. 732. πρὸς. ἄνεχε, πρὸς/ε. ἔδορ. Τρω. 308 (παρὰ τὸ Ἀριστ. σπ. 1326) ἐνταῦθα ἀνίσχονται καὶ τὰ «μεζὺν ἀνέσχε»=ἡ ἑκείνη ἔδειξε τῷ Ἑκτορί τὸν μακρὸν ὅστις τὸν θύρεψε, ὅπως τὸν σφεννίσῃ Ἰλ. γ, 89. «ἀθροῖν κισσὸν ἀνέχουσα» Σοφ. Οἰ. Κ. 680. ἐνταῦθα τιμῶ, περὶ θάλασσαν, περὶ πολλοὺς ποταμούς. «εὐδικίας ἀνέχρησι» Ὀδ. τ, 411. «θεὸς τὰ κείνων» Πινδ. Ὀ. 2, 89, ὁμοίως. «σὲ λέγεις δουρικλῶτον στέργεις ἀνέχε» Αἴας. = τιμᾶς σὲ Σοφ. Ν. 211. «λέκτρα βᾶλχρη» ἔδορ. Ἑκ. 123. 2) ὁπίσω κρατῶ, ἐμπρόσθεν. Ἰππους ἄνεχε Ἰλ. φ, 426. «ἀνέχοντες τὴν Σικελίαν μὴ ὑπ' αὐτοῦς εἶναι» Θουκ. 6, 86, κατὰ Β. Ἄν. = κωλύοντες. = τοῦ, φρονεῖν (τοῦ στρατιώτου) Πλουτ. 3) ἀμετ. ἐξέγω, ἐκτείνωμαι πρὸς τὰ ἔξω. «ἀνέσχεον αἰχμῇ» Ἰλ. ρ, 310, παρ' Ὀμηρ. μόνον ἰορ. ἀμετ. «ὁ ἥλιος ἀνέσχεον»=ἀνέτελες Πλάτ. συμπ. 220. «ἔμ' ἥλιος ἀνέχουσι» Ξεν. κυν. 6, 13. (13) ἀνίσχω, ἔτι ἀναδύομαι, ἐδγαίνω ἔγω. «οὐκ ἐδυνάσθη ἀνσχεθεῖν ὑπὸ κύματος ὀρυγῆς» Ὀδ. ε, 320. = κινεῖται, ὀρυγῆς Σοφ. πρὸς. Ἰρ. 5, 106, 7, 14, ἐπὶ γῶραι ἐκτείνονται π. γ. τὸ ἀκρωτήριον ἐκτείνεται εἰς τὴν θάλασσαν Ἰρ. 7, 123. «πᾶσα γῆ ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν πέλαγος» Θουκ. 4, 53, ἔτι κρατοῦμαι ἢ κρατῶ τὸν ἐαυτὸν μου Ξεν. Ἑλ. 1, 6, 14, παῶν. «ἐπεὶ δ' ἀνέσχεον» 1, 6, 20. «Ζεὺς οὐδ' ὅταν οὕτ' ἀνέχων πάντας ἀνδάναι» Θεογ. 26, παραίτων, ἐγκαρτερῶ. «διασκοπὼν ἀνέχε» (γνώμην) Θουκ. 7, 48. «περὶ τὸν ταυρὸν» Ξεν. Ἑλ. σπεδόν=τῷ ἀνέχῳ. Μεσ. ἀνέγρομαι 1) κρατῶ ἐμαυτὸν ὀρθόν, ἐπὶ πληγωμένῳ «οὐδ' α' οἷον δρῶν ἔτ' ἀνσχεῖσθαι» Ἰλ. ε, 285, καὶ μεταρ. ὑπομένω, ἀντέγω α) ἀπολυτ. ἀνέγω Ὀμηρ. ἐπίσης παρὰ τραγ. καὶ ἐν τῷ πεζ. κυρ. κρατῶ ἐμαυτὸν ὀπίσω, μετρίζω, παρὰ τὸ περιμέναντες Ξεν. ἀπομν.

4, 5, 9. 6) μετ' αἰτία. κήδεα Ἰλ. σ, 430, καὶ συχν. = ξένους = μεταξὺ τῶν ὑπομένειν ξένους, ἐπιτρέπειν τὴν παρουσίαν των Ὀδ. η, 32. ἀεργόν τ, 27. ἐνταῦθα. ὑποδέχομαι, ξενίζω, ρ, 13. γ) μετὰ γεν.-δουλοσύνης γ, 423, ε, μετ' ἀπρεμ. δὲ = τολμᾶν. «τὸν ἐπὶ ὄντα δέξασθαι» Ἰρ. 7, 139 καὶ μετὰ μετοχ. α) ὅταν ἡ μετοχὴ ἀναφύεται εἰς τὸ ἀντικείμεν, εἴτε αἰτία, «οὐκ ἀνέχομαι σὲ ἄλγος» ἔχοντα Ἰλ. ε, 895. «γῶραν παρθουμένην» Ἰσοκ. 4, 118, εἴτε γεν. «μεταβαλλομένου θιγμένου» ἔδορ. Τρω. 101. «τὸν αἰεῖον ἀμελομένην» Πλάτ. ἀπολ. 31. «τὸν ἀνὴρ λεγόντων» Δημ. 9, 6. «αὐτοῦ βασιλεύοντος» Ξεν. Ἄν. 2, 2, 1. 6) ὅταν ἀναφύ. εἰς τὸ ὑποκειμ. «παρὰ σοί γ' ἀνεγρόμεν ἡμεῖς» Ὀδ. δ, 595. «τὸ δ' ἀνέχουσι εἰσπορόν» π, 277. «ἡνέχοντο τὰ τοῦ ὀρέων»=ἡδύνατο νὰ βλέπῃ τούτῳ Σοφ. Φιλ. 409. «ἀνέσχοντο ἀκούσαντες» Ἰρ. 3, 89. «ἡ καὶ ἀνέχει ἐλεγγόμενον ὀρέων»=ἡ ἀποτρέφει νὰ βλέπῃ κλπ. Πλάτ. Θεαιτ 161. 2) συνέχουμαι, κρατοῦμαι Ὀδ. ω, 8. 3) ὅς τὸ ἐνεργ. κρατῶ πρὸς τὰ ἄνω. «δούρην, ἔγχος, δαπιδά Ὀμηρ. ἔτι τείνω, ὀφθαλμοῦ χεῖρας Ὀμηρ. Ἰλ. καὶ Ξεν. τοῦ χεῖρας. «πληξεν ἀνασχεόμενος» Ὀδ. ε, 425, σ, 95, sursum attollo, empero, orior.

Ἄν-ἐψάνος, 2 (ἐψω) ὁ μὴ καλὸς πρὸς τὸ βράζειν, κοιν. μὴ ψάνος, ὁ μὴ χρησίμος πρὸς τοῦτο, (ἐπὶ τοῦ μὴ καλοῦ ὕδατος) Ἰπποκρ. non elixus.

Ἄν-ἐψητος, 2^ο ἔδορατος, ἡ δύσκολος εἰς τὸ βράζειν Τιμ. λεξ. κερασφόλος, non coctus.

Ἀνεψιά, ἡ ἡ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ θυγάτηρ Ξεν. ἀπομ. 2, 7. 2^ο «ἐξ ἀδελφῆς τῆς αὐτοῦ μητρὸς γεγεννημένη» Ἰσοκ. 8, 7, consobrina.

Ἀνεψιᾶδέη, ἡ, συνηρ. ἀνεψιαδῆ ἡ θυγάτηρ τέκνου ἀδελφῶν Β, Ἄν.

Ἀνεψιάδης, ὁ ὁ υἱὸς τέκνου ἀδελφῶν Δημ. 45, 51.

Ἀνεψιάδοις, οἱ, ὁ ἀνεψιάδης Πολυδ. 3, 28.

Ἀνεψιῖς, ὁ (ῥιζ. νεμ. = ἀπόγονος ἐξ οὗ νέμω-δες, κατὰ Κορσ. ἀνεψίος = ἀνεψιῖος = συν-ἀπόγονος) ὁ υἱὸς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς (Ἀνδοκ. 1, 47, οὗτος ἀνεψίος ἐμῶς, ἡ μήτηρ ἢ ἐκείνου καὶ ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς ἀδελφοί, (καὶ) ἀνεψίος καὶ οὗτος τοῦ πατρὸς, αἱ μητέρες ἀδελφαί), γενικώτερον ὁ ἀπώτερος ἐξ ἀίματος συγγενῆς, ἐξ-ἀδελφος, consobrinus.

Ἀνεψιότης, ἡ ἢ μεταξὺ ἀδελφῶν σχέσις, συγγένεια Δημ. 43, 57, ἐν νῆμῳ «ἐντὸς ἀνεψιότητος καὶ ἀνεψιότης, οὕτω καὶ Πλάτ. νομ. IX, 871, consobrinitas.

Ἀνεψύχθεν, αἰολ. ἀντὶ ἀνεψύχθησαν ἰορ. παθ. τοῦ ἀνεψύχου.

Ἀν-έψω, ἡ ἐκαστοῦ ἢ βράζω μόνον Μεσ. ἀπομν. παρὰ Σχολ. Ἀριστ. ἰππ. 726. ἀνεψήσασα ἔδορ. Μηδ. denuo coquo.

Ἀνέω, ἡ, ἡ, ἄλγ. ἐν ὑποτ. ἀντὶ ἀνῶ τοῦ ἀνίημι.

Ἀνεω δν. πληθ. τοῦ ἀνεως.

Ἀνέωγα, παρκα. 2 ἀττ. τοῦ ἀνοίγω (ἀμετ.).

Ἀνέωγον, παρκα. τοῦ ἀνοίγω Ὀμηρ.

Ἀνεωγώτως, ἐπίρ. μετ. παρκα. ἀνεωγῶς (τοῦ ἀνοίγω) ἀνοικτὰ γλῶσσ.

Ἀνέωνται, σπάν. διορικ. μετασχ. ἀντί ἀνέιν-
ται 3 πληθ. παρκα. τοῦ ἀνίημι Ἡρ. 2, 165.

Ἀνεως, γεν. ω, ὅ, ἡ (ἐκ τοῦ ἀνέιν = φωνεῖν
ἀνάφως, ἀνάνως, ἀνεως) ὁ σιωπῶν, ἄφωνος,
ἥσυχος· παθ. Ἰλ. 6, 323, ἔνθα παρ' ἄλλων διορ-
θούται ἀνέσις, ἀντί-ἀνεως κακῶν, καὶ μετγν.
ἐπ. Απολ. P. mutus, tranquillus.

Ἀνῆ, ἡ ἀνύσις, κατὰδωσις, τελείωμα, ἐκ-
πλήρωσις Αἰσχ. Ἐπ. 695.

Ἀνῆ, γ' ἐν. προσ. ὅπου. ἀορ. 6' τοῦ ἀνίημι.

Ἀν-ἡδ' ἀσκειν' ἰδ' ἀνῆδ' αὖτις Διον. Ἀλ. ὑπὸ Θωμᾶ
Μεγ. θεωρεῖται οὐχ ὀρθόν.

Ἀν-ἡδ' αὖτις α' πάλιν νέος γίγνομαι, ἔξανενώ-
νω Θεογ. 1003· 5) μεγαλύνω. ἀδ' ἀνῆ, φθάνω
εἰς τὴν ἡδὴν Καλλικ. περιπαρσσο.

Ἀν-ἡδ' ἡδ' ἡδ' αὖτις, 3' ὁ συντελὼν πρὸς ἀνα-
νέωσιν ἀνεκωτικῶς «ἀνῆδ' ἡδ' ἡδ' αὖτις βόμῃ» Εὐρ.
Λυδ. 531, περιπαρσσο.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, 2 (ἡδ' αὖτις) ὁ μὴ φθάσας ἐπὶ τὴν ἡδ' αὖτις
ἡλικίαν ἀνῆλκος Λυσ. 14, 25· κόρα Πλάτ. νομ.
VIII, 833, ἀντιθ. ἔρῃος Θεοκρ. 8, 3, impubes.

Ἀνῆ γαγον, ἀορ. 6' τοῦ ἀνῆγω.

Ἀν-ἡγεμόνευτος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἡγεμόνα,
ἀνεξουσίαις Λουκ. qui est sine duce.

Ἀν-ἡγεμόναι· διηγοῦμαι Πινδ. N. 10, 19.
ἀρεταί· Ἰσ. 5, 54· «ἐν δ' ἰσχυρῶν Μοισᾶν» παρε-
λάυνω, ἐφ' ἀνῆλκος χωρὶς O, 9, 81, enarcto.

Ἀνῆ γρετος, 2' νῆγρετος Nov.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, παρσχ. τοῦ ἀνῆδ' αὖτις, ἀνῆδ' αὖτις,
τοῦ ἀνῆδ' ἡδ' αὖτις.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, ἀποθ. δὲν γὰρ πλεον διὰ τὴν
«ταῦτα νῦν ἀνῆδ' αὖτις» Ἑρμ. ἐν B. Ἀν. 25,
non amplius gaudeo.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, 2 (ἡδ' αὖτις) ὁ ἀνευ ἰδ' αὖτις, δυσ-
άρετος, ὀχληρὸς μετγν. inhumilis.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, 2' ὁ μὴ ἔχων ἡδ' αὖτις, ἀκαρῶ-
νευτος, ἀνύσιος· ἄλλος ἀντιθ. τῷ ἡδ' αὖτις·
Λογ. 9, 360· γυνή· ἡ μὴ ἡρασιμία Πλούτ.
inamabilis, non amabilis.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, 2' τὸ αὐτὸ Ἀριστοτ. προβλ. 20,
23· «καὶ αὐτῶν ἀνῆδ' αὖτις» Πλούτ. Φωκ. 5.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, γ' πλ. παρκα. τοῦ ἀνίημι.

Ἀνῆ, ἐπικ. ἐπικ. 3 ἐν. ἀορ. 2 ὅπου. τοῦ
ἀνίημι ἀντί ἀνῆ Ἰλ. 6, 34.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, 2' ὁ πρὸς ἡδ' αὖτις ἀνέ-
πιθῆκετος.

Ἀνῆ θινος, 2' ὁ ἐκ τοῦ ἀνῆθου κατεσκευασμέ-
νος· στέφανος Θεοκρ. 7, 62.

Ἀνῆ θινος, οἶνος· οἶνος μετὰ ἀνῆθου παρσκευα-
σμένος, vinum anetho mixtum.

Ἀνῆ θινος, 2' ὁ ἀνῆθου ὅμοιος.

Ἀνῆ θινος, τό, ἡ ἀνῆθον ἀπ. ἴδε Διονόρ. εἰς
Ἀριστ. νεφ. 982· φυτόν τι ὁ ἀνῆθος καὶ ἡδ' αὖτις
γόμενον, anethum ἰδ' ἀνῆθον.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, 2' α' ὅστις ὁ χαρακτήρ
δὲν εἶνε ἀκρίβους περιγεγραμμένος ἡ ὁ ἀνεπιτή-
δευτος πρὸς ἡδ' αὖτις Διον. Ἀλ. 6) ὁ μὴ ἔχων
σταθερὸν χαρακτήρα, ἀνῆθικος, ἀπείθευτος, ἄ-
πρακτος Κικ. Ἀττ. 10, 10, non moratus.

Ἀνῆ θινος, ἀορ. 1 τοῦ ἀνῆθου Ὀμηρ.

Ἀνῆ θινος, ἐπ. παρκα. τοῦ ἀνίημι ἀντί ἀνῆθιν.

Ἀν-ἡδ' αὖτις, 2 (ἀνῆθινος) ἀνῆθινος, ἀνῆθινος·
τοῦ ἀνῆθου, ὁ μὴ ἔχων ἡλικίαν (βόμ-
κα), ὁ μὴ γινώσκων νῆ γῆν Ἀθην. 4, 183,
coli tractandi imperitus..

217· πάθος, λῶδη, λῶμα· Ἡρ. 1, 127· 3, 154.

6, 12· γὰρ = φθοροποιὸν γὰρ Σοφ. Αλ. 52·
παρ. Πλ. 876· συνήθως· κακὰ Ἀρχιλ. 48·
συμφορὰ Θουκ. 5, 114· «ἐν ἡ νῆς παθὲν ἀν»

(ἐπὶ ναυαγίου) Δημ. 35, 13· «βουλεύεται τι ἀν»
(ἐπὶ τοῦ μὴ πλέον διορθουμένου, δηλ. τὰ σκλη-
ρότατα, ὡς ἐπὶ θανατικῆς ποινῆς) Θουκ. 1, 132·

«ἀνῆθινος παθὲν» = θνήσκειν Πολ. 4, 24· καὶ
ὡς ἡπιωτέρα ἔκφρασις ἀντί τοῦ θανατοῦσθαι

Πλούτ. Ρομ. 3' ἐπὶ. «ἀνῆθινος διατίθεται»
= ἀκάμπτως, σκληρῶς Ἡρ. 7, 155· «γρήσθαι
τοῖς ἐχθροῖς» Πλούτ. Παρ. 39, ἔνθα ἄλλοι διορθ.

«ἐπὶ ὡς ἀνῆθινος» = εἰς ἀδελφότητα· «ἀνῆθ-
σινος λέγειν» = ἀνευ μέτρου φιλοφρονεῖν Αἰσχ. 1, 35,
ἐν νόμῳ, insanabilis, atrox, gravis.

Ἀνῆ θινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

Ἀν-ἡθινος, 2' ὁ ἀνευ ἀνῆθινος Σοφ. ἀποσπ. 44.

- Ἀν-ήλατος, 2° ἀχαλίνωτος, ἀδάμαστος, ἄγριος· ἐπὶ ὑποζυγίων Μ. Ε.τ. ἐπὶ μεταλλοῦ, ὁ ἀσφραγοκώπτος· Ἀριστ. *nomium domitus*.
 Ἀν-ηλεγείω, ἀναγν. Ἡρωδ. ἀν. παρ' Ἀπολ. Ρ. 2, 17, ἀντὶ ἀπηλεγέω (δὲν φροντίζω).
 Ἀν-ηλεγής, 2 (ἐλέγω)· ἀμέριμνος, σκληρός· πόλεμος Κοίντ. Σμ. 2, 75· ἐπὶ ἀνηλεγείω.
 Ἀν-ηλετήμων· ὁ ἀνελετήμων Νικομαχ. Β. Ἀν. 400.
 Ἀν-ηλετής, 2, συνθ. τύπ. ἀντὶ ἀνελετής, ἀσπλαγγνός· ἐπὶ ἀνηλεῶς Ἀισχ. Πρ. 240.
 Ἀν-ηλεστής, 2° ἀνελεστής, ὁ μὴ ἐλεσθῆς Ἀισχ. 2, 163.
 Ἀν-ηλείπτος, 2° ὁ μὴ ἀλειμμένος (μὲ ἔλαιον, ἀλοιφὴν κλπ.) τὰ ἀργ. λεξ. προτιμῶσι τὴν γραφὴν ταύτην ἀντὶ τοῦ ἀνάλειπτος, non unctus.
 Ἀν-ηλείφω· τὸ αὐτὸ μετγν.
 Ἀν-ηλείψα, ἡ· ἡ κατὰστασις τοῦ μὴ ἀλειμμένου (κυρ. μὲ ἔλαιον κλπ.) ἡ ἀλουσία, ἀπλουσία Πολυδ. 3, 87, squalor, illuvies.
 Ἀν-ηλῆς, 2 ποιητ. συνθ. ἀντὶ ἀνηλεῆς· Κραμ. Ἀνεκδ. 1, 60.
 Ἀν-ηλιόζω· ἐκθίτω εἰς τὸν ἥλιον, Ἀιάζω Ἀθην. 3, 124, soli expono.
 Ἀν-ηλικός, 2° ὁ μὴ ἐν τῇ ἀνῆλθῃ ἡλικίᾳ φθάσας Σουίδ. *impubes*.
 Ἀν-ηλτός, 2° ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, σκιερός, σκοτεινός· μυχὸς ἀντρων Ἀισχ. Πρ. 451· ὀνόρος· Χρ. 50· Ἀλάμπη Εὐμ. 365· φυλλὰς Σοφ. Οἰ. Κ. 682· λυθὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 535, opacus, sine sole.
 Ἀν-ηλιποκατέλεπέλαιος· ὡς νηλιποκατέλεπέλαιος.
 Ἀν-ηλίπος· τὸ ἀνάλιπος.
 Ἀν-ηλιφής, 2° ἀνηλείπτος.
 Ἀν-ηλίφος, 2° τὸ αὐτὸ μετγν.
 Ἀνηλοῦντο, γ' πληθ. παρ. τοῦ ἀναλόω.
 Ἀν-ή-λυσις, ἡ· ἀνυδός, ἐπίνυδός· Ἦσυχ. *ascensus, reditus*.
 Ἀν-ήλωκα, παρ. τοῦ ἀναλίσκω.
 Ἀν-ήλωτος, 2° ἀκέρωτος Σουίδ.
 Ἀν-η-μελίκτος, 2° ἀνήμελίκτος, ὁ μὴ ἀρμεγθῆς· Ὁδ. ι, 439, non mulctus.
 Ἀν-ήμεν. ἀττ. ἀντὶ ἀνημεν. πλ. α. παρ. τοῦ ἀνέμεν.
 Ἀν-η-μερος, 2° α) ὁ μὴ ἡμερος, ἄγριος, ἐπὶ ζώων· ἐντεθ. σκληρός, ὠμός, τραχύς· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Ἀισχ. Πρ. 718· β) ἐπὶ σωτῶν, ὁ ἀγρίως φεύμενος, ὁ μὴ ἡμερος· γ) ὡς ἀγε-ώρητος Ἀισχ. Εὐμ. 14· δ) διὰ τὰ Διον. Ἀλ. 1, 41· ἐπὶ ἀνήμερος μετγν.
 Ἀν-ημερότης, ἡτος, ἡ· ἀγορότης, σκληρότης, τραχύτης μετγν.
 Ἀν-ημερόν· ἡμερόν, ἀπὸ ἄγρια ζῷα καθαρῶς Σοφ. ἀποσπ. 233, mansuetus.
 Ἀν-ήμετος, 2° ὁ μὴ ἐμὼν, ὁ μὴ ἔχων ἐμετὸν ἱατρ.
 Ἀν-ημένης, πλθ. παρ. τοῦ ἀνάπτω.
 Ἀν-ήν, ἀορ. 6' τοῦ ἀνίημι.
 Ἀν-ήνασθαι, ἀορ. 4' τῆς ἀπκρ. τοῦ ἀναίνωμαι.
 Ἀν-ήνεγκα, καὶ ἱων. ἀνήνεκα, ἀορ. 4' τοῦ ἀναφέρω.
 Ἀν-ήνεγκον, ἀορ. 6' τοῦ ἀναφέρω.
 Ἀν-ηνεμείω· εἰμαι ἀνήνεμος, ἡσυχος Στραβ. 7, a ventis non moueor.
 Ἀν-ηνεμία, ἡ· νηνεμία, ὀλλειψίς ἀνέμου, ἡσυχία Ἀνθολ. παρὰ Λουκ. φέγεται· ἡ λείψις, ven-torium vacuitas.

- Ἀν-ήνεμος, 2° ὁ νήνεμος, ὁ ἀνεῦ ἀνέμου· Ἀν-ήνεμος χειμῶνων· Σοφ. Οἰ. Κ. 683· «καὶ ἀδούρῳ δειπνῶν» Πλουτ. συμπ. 7, 8 (ἀνεμος, πρὸς νήνεμος καὶ ἀνεμώδεις), sine ventis.
 Ἀν-ήνιος, 2 (ἡνία)· ὁ μὴ ἔχων χαλινόν, ἀχαλίνωτος, ἀδάμαστος, ὑπερήφανος, freno caesus.
 Ἀν-ήνιος, ἱων. 2 (ἡνία)· ἀνάνιος, ὁ ἀνεῦ λύπης, ἔλπου· Ἰπποκρ. doloris expers.
 Ἀν-ήνοθε, ἐπ. παρ. 2 με ἀνιστ. ἐνεστ. σημα-σίαν, οὗ τὸ τρίτον πρὸς, καὶ ὡς ἀορ. εἶνε ἐν γρη-σίᾳ (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἡνῶν (Πουτ. Λέξ. 1, 260)· ἀναδύομαι, ἀνέρχομαι, ἐδραίνω· «αἶμα ἐξ ὠτει-λῆς» Ἰλ. λ, 266, ἐπὶ τῆς κρίσεως· Ὁδ. β, 217, prosluit.
 Ἀν-ήνωστος, 2 (ἀνώω)· ἀτελείωτος, ἀκατόρ-θωτος· ἔργον = τὸ εἰς οὐδὲν τέλος ἄγον, τὸ μά-ταιον ἔργον Ὁδ. π, 111, infectus.
 Ἀν-ήνωτος, 2° τὸ αὐτὸ, ὁ συνθ. παρ' ἀττ. τύ-πος· οὗτος κακὸν = ἐτελείωτος, ἀτελείωτος, διχο-κῶν Σοφ. Πλ. 162· Στόρεος πέτρος Πλάτ. Ἀλ. 371· κακὸν = ἀνεῦ τέλους· Γοργ. 507· ἐντεθ. μάταιος· «ὡς μάταιος ἀνὴρ πόνοιο εἴη καὶ ἀνήνω-τος» νομ. 5, 735, καὶ μετγν. «ἀνήνωτόν τι ἔχει ἡ ὁδὸς» Πολυδ. 9, 24· ἐπὶ ἀνήνωτος ἔχει· Σοφ. ἀποσπ. 501, effectu carens.
 Ἀν-ήνωρ, ορος, (ἀνῆ) ὁ, ἡ· ἄνδρος, δαίτης· Ὁδ. κ, 301· «ἀνὴρ ἀνήνωρ» = ἀνὴρ ἀνεῦ ἀνδρι-κάς· δυνάμεις· Ἦσ. ἐρ. 749.
 Ἀν-ήνωστος, 2° τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀνάπτωτος, ἀνήκουστος, ἀπυστος Λοβερ. Φρον. 701.
 Ἀν-ήνωρ· ἀναδοῦν, φωνάζω, ψάλλω δυνάτῃ Ἀπολ. Ρ. 4, 1197· ὁρμάνιον (ὁ μακρ. παρὰ Βοικχ. 2, 67), canto persono.
 Ἀν-ήρ, ὁ, ἐπ. ἀνέρος, ἀνέρες, ἀνδρεςσι, παρὰ τοὺς συνθ. τόπους· ἀνδρός, ἀνδρὶ· ἀνδρα, ἀν-δρῶν ἀνδράκι (βίβλ. ἀνερ Ἰνδ. nar)· ὁ ἀνδράς· 1) ἀντὶθ. τῷ ἡλίῳ, γυνή, ἀπὸ τοῦ Ὀμηρ. πανταχού· ἐντεθ. «ἀνδρῶν ἱππας» = ἀνεῦ ἀνέ-μων τέκνον Πλάτ. νομ. IX, 877, καὶ ἰδίως ὁ ἐλευθέριος ἀνδρὶ· ἐν τῇ παραθέσει ἀμφοτέρων τῶν γενῶν οἱ ἀττικ. παραλείπουσι τὸ ἀρθ. ἀνδρες, γυναῖκες, vir. 2) ἀνθρωπος· ἀντὶθ. πρὸς τοὺς θεοὺς· συνθ. ἐν πληθ. «πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε» συγν. ἐπὶ τοῦ Διός· «Διὸς εἰργε-λοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν» Ἰλ. α, 334, σπανιώτ. καὶ μόνον ποιητ. οὕτως εἶναι· Ἰλ. ν, 321· συγν. προστίθεται καὶ τὸ ἐπὶθ. τῆς θνητότητος· «βρο-τὸς ἀνὴρ, θνητοὶ καὶ ἀνδρες ἥρωες», μᾶλλον ἰδιαζόν τὸ ἀνδρες ἡμίθει· Ἰλ. μ, 23, homioi 3) ὄριμος, τέλειος ἀνὴρ Ξεν. συμπ. 4, 17, μαειρά-κιον, ἀνὴρ, προσδότης· παῖδες, ἐφηβοί, τέ-λειοι ἀνδρες, γεραιότεροι· ἡ οἱ ἐπὶ τὰ στρατεύ-σιμα ἔτη γαγονότας Κυρ. 1, 2, 4, (ἐνθα ὁ Ὀμηρ. δὲν θέτει τὸν προσθ. νέος, ὁπλότερος, καὶ ὁμοία ἡ γέρων καὶ προγενέστερος, ἐννοεῖ τοὺς ἱεανούς· νὰ φέρωσιν ὅπλα ἀνδρες ἐν τῇ Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν πολεμιστήν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἱστορικ. ἀνδρας ἐλέσθαι, συλλέγει, καὶ ἐπὶ προσδίορ. τοῦ ἀοριμοῦ ἐνὸς στρατοῦ ὡς τριακοντα ἀνδράκι· παρ. Πλάτ. ἀνὴρ καὶ πώ-γωνος· ἡδὴ ὑποπιμπλάμενος Πρωτ. 309, ἀνὴρ δὲ γενόμενος Δημ. 18, 259· 4) ὁ ἀνὴρ μετ' ἐμ-

φάσεως λεγόμενον σημ. ὁ δίκαιος, ἀγαθὸς ἀν-
δρῆς ἀνὴρ· «ἀνδρες ἐστέ φίλοι» Ἰλ. 0, 174,
ἀντιθ. τῷ ἀνθρώπῳ, πολλοὶ ἄνθρωποι, ὀλίγοι
ἄνδρες Ἦρ. 7, 210· «ἄνδρες καὶ οὐκέτι ἀνθρω-
ποι μόνον νομιζόμενοι» Σεν. Ἰερ. 7, 3, ἡ συν-
έχεια δεικνύει ὅποιαν πρὸς τὴν νὰ ἐξάρη ἰδιώ-
τητα. Περὶ τῶν βασιλέων Ἀριστ. Αἴ. 77, λέγει·
«ἄνδρες ἡγοῦνται μόνους τοὺς πλείστα δυναμέ-
νους καταρξαίνεσθαι καὶ πείνεσθαι, παρ' ἄλλους, συγν.
ὁ ἐντιμὸς ἀνὴρ· «οὐ λόγων οἷε σ' ἀλλὰ τάν-
δρός» Εὐρ. Ἰππ. 491· «πρὸς τὰς ἀνδρὰ γενέ-
σθαι σε χρὴ» Ἠλ. 693· «οὐκέτι ἀνὴρ, ἀλλὰ
σκευασμένος» Σεν. Κυρ. 4, 2, 12· «νῦν σοι ἐξε-
στιν ἀνδρὶ γενέσθαι» «ἡδὴ δύνασαι νὰ γείνης
ἐπίσημος ἀνὴρ 7, 1, 21· 5) ὁ σύζυγος Ἠλ.
2, 291· «ἀνδρὶ μητέρα δάστω» «ἐπὶ ἀνδρὶ οὐδὲν ὀδ.
α, 292· «εἰς ἀνδρὸς ἦν λέκτρα» Εὐρ. Ὀρ.
458· ἐντεῦθεν. «εἰς ἀνδρὸς ἐξεσθαι» «σὺ ζεύγνυ-
σθαι Ἀλκιφρ. 3, 41, παρὰ Σοφ. Τρ. 531 = ὁ σύν-
ζυγος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πόσις, ὅπερ ση-
μαίνει τὸν νόμιμον σύζυγον· «εἰς ἀνδρὸς ὥσαν
ἡκούσας τῆς κόρης» «εἰς ἡλικίαν γάμου Πλάτ.
Κρ. 113, maritus» - 6) λίαν σπουδῇ, ἰδίως παρ'
ἄλλοις, τίθεται μετὰ ἄλλων οὐδ, ὅτινα ὡς ἐπὶ τὸ
πλείστον ἐπὶ θ. εἶναι φάσεως, καὶ εἰς προσηγορίας,
ἐνθα ἡ ἔκφρασις γίνεται ἐμπρεπαστέρα, ὅτε οὐδέ-
ποτε τίθεται τὸ ἄλλο· ἀνὴρ Πέρσης, ἄνδρες Ἀ-
θηναῖοι, πολῖται, στρατιῶται, (ὡς νῦν κόρησι)
μάντις, τύραννος Θουκ. καὶ παρὰ Πλάτ. - φιλό-
σοφος, τραγικός, μουσικός, οὗτοι καὶ - ἀνὴρ νεα-
νίας· νεὸς ἀνὴρ Σεν. Κυρ. 2, 2, 6, παρ' ἄλλοις.
καὶ μετὰ ἐπὶ θ. - φίλος ἀνὴρ Πλάτ. Θεαιτ. - σφοδρὴς
γὰρ καὶ θείος ἀνὴρ Πλάτ. Πολιτ. 1, 331, οὗτω
καὶ - ἐγθρὸς, δίκαιος κλπ. (παρὰ Σεν. Ἀν. 3, 1,
23, τίθεται οἱ ἀνδρες, = οἱ ἐγθροί) καὶ μετὰ
μετὰ ἀνὴρ ἐπιστάμενος, ἐρών Πλάτ. Φαιδ.
76, συμμ. 179· 7) παρ' ἄλλοις, τραγικός, ἐν
οἷς παραλείπεται καὶ τὸ ἄλλο, καὶ ἐν τῷ
πλῶ, ἐνθα ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι πάντοτε
τίθεται, καθιστὰ ἐμφαντικωτέρην τὴν θέσιν τῆς
ἀντωνυμίας· «ἀνὴρ οὗτος» ἀντὶ ἐγὼ Ἦρ. 1, 108·
πρὸ. Σεν. Ἀν. 1, 3, 12· «οὗτος ἀνὴρ» Πλάτ. Ρορυ.
407· πᾶς ἀνὴρ = ἕκαστος Εὐρ. Ὀρ. 1523 ἐν κοί-
σῃ μετὰ τοῦ ἄλλου, ἰων. ὠνήρ ἄττι, ἀνὴρ γεν. τάν-
δρός· - (α παρ' Ὀμηρ. εἰς τοὺς τριφυλ. τύπους
αἰ. μακρόν, εἰς δὲ τοὺς διφυλ. ἐν τῇ ἄρσει, ὅπου
παρ' ἄλλοις, ποιητικῶς τὸ α εἶναι μακρόν, πρέπει
νὰ δεχθῇ τις τὴν κρίσιν μετὰ τοῦ ἄλλου· ἐν τοῖς
γοροῖς, οἱ τριφυλ. τύποι ἔχουσι τὸ α μακρόν).
Ἀν-ήρεικος· ἀνείρεικος Ἰπποκρ.
Ἀν-ήρεικος, 2· ὁ ἀνευ ἡτυχίας, ἀνήτυχος
Ἰπρ. Σειτ. Ἰρμ.
Ἀν-ήρεικος, 2· ὁ μὴ ἀρεστός, δυσάρεστος.
Ἀν-ήρεικος, 2· ὁ ἀνευ ὁροφῆς, ἀσκέπαστος
Ἀπολ. Ρ. 2, 1173.
Ἀν-ήρεικος, 2· ἀνάρμοστος, ὁ μὴ ἡρμοσμένος·
ἐντεῦθεν, ἀνὸν ἀνάρμοστος Αἰσχ. ἀποσπ. 204, non
conjunctus.
Ἀν-ήριμος, 2· ἀναριθμητός ποιητ. καὶ ἰων.
ἀνάρημος Αἰσχ. πρ. 90· - τινός Αἴ. 598.
Ἀν-ήριμος, 2· ἀνείριμος, ἀνείριμος.
Ἀν-ήριμος, ὁ Σπέρσιος α) πατὴρ τοῦ Σπερ-
σίου Ἦρ. 7, 131· 6) υἱὸς τοῦ Σπέρσιου Ἦρ.
7, 137.

Ἀν-ήριος, ἡ ἀγεωργία, τὸ μὴ ἀροῦν
Χρ. Σιδ.
Ἀν-ήριος, 2· ὁ μὴ ὠργωμένος, ἀγεωργητός
ἢ ἀκαλλιέργητος· «πάντα ἀνέροτα φύονται»
Ὀδ. 1, 109· - γυμνὸς Αἰσχ. Πρ. 710 Ὀππ. κυν.
1, 461· - γυμνὸς Αἰσχ. λεί. 19, inaratus.
Ἀν-ήσι-θώρα, ἡ ἡ παρέχουσα ἢ ἀναδίδουσα
ἄσθονα τὰ θώρα της (Πουγ. ἡ γῆ διὰ τὸ καρ-
ποῦς ἀνέναι)· - Ἀλκιφρ. 1, 3· - Δημήτηρ Πaus.
1, 31.
Ἀν-ήσι-μῶθην, παθ. ἀορ. τοῦ ἀναισιμάδου.
Ἀν-ήσι-μῶθην, τὸ, ἰων. ἀντὶ ἀνέροθην· ὁρῶτερ. φαί-
νεται ὁ τύπος ἀνέροθην Ἦρ. 4, 71.
Ἀν-ήσι-μῶθην, 2· ἀνέροθης, ὁρῶ. ἀνέροθης
Θεοκρ. 6, 46, invidius.
Ἀν-ήσι-μῶθην, 2· ἡνῆσι Κρατιν. ἐν Β. Ἀν. 402.
Ἀν-ήσι-μῶθην, τὸ, ἀντὶ ἀνέροθην Ἀλκιφρ. καὶ
Σαπρ. παρ' Αἰσχ. 15, 674, κατὰ Β. Ἀν. 303
ἀνέροθην.
Ἀν-ήτινος, ἀντὶ ἀνέροθην ἐκ τοῦ ἀνέροθου.
Ἀν-ήτινος, ἀττ. ἀντὶ ἀνέροθης.
Ἀν-ήσι-μῶθην, 2· ὁ ἀνευ τοῦ ἡρώδου, ὁ ἔστιν
ὁ ἀνευ πυρός· - πρὸς τὸν καὶ τοῦ καυοῦ, τῆς συμφορῆς
Εὐρ. Ὀρ. 613, ignis expers.
Ἀν-ήσι-μῶθην, 3 ἐν. πρὸς τὸν καὶ τοῦ ἀνέροθου Ὀδ.
Ἀν-ήσι-μῶθην, κάμνω μέγαν ἦγον, διάφορ. γκαρ.
ἀντὶ ἀνέροθην.
Ἀν-ήσι-μῶθην, (ὡς αἰρέω)· α) ἐκλέγω τὴν ἀντὶ
ἐνός ἄλλου· - τί τινος = τὸ ἐν τοῦ ἄλλου προ-
τιμῶ· «τὸ δ' εὐσεβὲς τῆς δυσσεβείας ἀνέροθου»
Εὐρ. Κοκλ. 310, ἐπὶ ἐκλογῆς· εἰς τὴν θέσιν ἄλ-
λου Πλάτ. νομ. VII, 731, eligo· 6) φιλονεικῶ
μέ τινα τὴν ἀντιποιοῦμαι· - στέφανον Εὐρ. Ἐκ.
654, antepono.
Ἀν-ήσι-μῶθην, 3· ῥημα. τοῦ ἀναισιρέωμαι.
Ἀν-ήσι-μῶθην, ἀμοιβαίως ἀλίσκομαι, κατα-
δικάζομαι, πάσχω ὅ, τι εἰς ἄλλον ἐπὶ τῶν ἰων.
Κ. ἀνέροθην Αἰσχ. Ἀγ. 351, vicissim damnor.
Ἀν-ήσι-μῶθην, ὁ ζῶν τὸν ὅμοιον ἐλάφῳ Ἀντιλόπη
Εὐσταθ.
Ἀν-ήσι-μῶθην, ἀνταγωνίζομαι, συνερίζο-
μαι Πλάτ. νομ. VII, 731· «εἰς τὴν γῆν» (ἐπὶ
πλοῖον ἀμειλλωμένον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γῆ-
ρην) Σεν. Ἐλ. 6, 2, 25· «αὐτὸ ἐαυτὸ ἀνθ.» =
ὅ, τι αὐτὸ πρὸς ἐαυτὸ ἀμειλλᾷται, φιλονεικεῖ,
aemulor adversor.
Ἀν-ήσι-μῶθην, 2· ἀνταγωνιστής, ἀντιζήλος
Εὐρ. Ἰων 606, aemulus.
Ἀν-ήσι-μῶθην, πᾶν τι, καταλαμβάνω, μετὰ
γεν. «σπαράγμος πνευμάτων ἀνέροθην» Σοφ.
Τρ. 775, παρωδ. ὑπὸ Ἀριστ. βατρ. 475· -
φρεσὼν Εὐρ. Μήδ. 55, ἐν. ἰων. τύπ. ἀνέροθην·
«πῶς ἐμὸν ἐπὶ τῶν πόλεμον Ἦρ. 7, 138·
- ἔργου Πλάτ. ἐπ. VII, 328· - τῶν πραγμάτων
= λαμβάνω μέρος Θουκ. 8, 97, καὶ ψέγω· - τινός
Θουκ. 8, 50, apprehendo, incipio.
Ἀν-ήσι-μῶθην, α, ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
Ἀλκυονίδος, θεμελιωτῆς τῆς Ἀνθείας Πaus.
Ἀν-ήσι-μῶθην, α, ἡ πόλις· 1) ἐν Μεσσηνίᾳ Ἠλ. 2)
ἐν Τροιζηνίᾳ Πaus. 3) παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον
Στ. Βυζ. 4) ἐπὶ τῆς ἐν Ἀργεὶ τιμωμένης
Ἠρας Πaus.
Ἀν-ήσι-μῶθην, μεσ. ἀορ. 2 τοῦ ἀναισιρέωμαι.
Ἀν-ήσι-μῶθην, ἀνέροθης Δ. Σικ. 4, 4.

Ἀνθεϊον, τό· ἄνθος βοιωτικῶν. Ἀριστ. Ἀγ. 834.

Ἀνθεκτέον· δεῖ ἀντέγειν Πλάτ.

Ἀνθ-ἐλιγμα, τό· ἀνθελιγμός Θεοδωσ.

Ἀνθ-ἐλιγμός, ὅ· ἡ ἐξ ἐνκντίας περιστροφὴ μετρῶν, ἐν ἰων. τόπ. ἀνθελιγμός Πλάτ.

Ἀνθ-ἐλίξ, ἴκος, ἡ (ἐλίξ)· «ἡ πᾶσα περιγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τοῦ περιστροφῶν ἐλίξ, καὶ τὸ ἀνθι-στηκός αὐτῇ ἀνθελίξ, καὶ τὸ ὑπ' αὐτῇ κόγχη» Πολυδ. 2, 86, ὥστε εἶναι τὸ μέρος τοῦ ἐξω-τερικοῦ ὠτὸς, ὡς τὸ ἀνοιγμα πρὸς τὸν ἐλίκω περιέχει.

Ἀνθ-ἐλκόντως, εἶρ. μετοχ. ἐναστ. τοῦ ἀν-θελκόν· τραδῶν καὶ τραδῶμενος, ὁ εἰς ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος· ἐστὶ τραδῶν, in contrarium partem trahendū.

Ἀνθ-ἐλκίω· τραδῶ πρὸς ἐν μέρος, ἐν ᾧ ἕτερος τραδῶ πρὸς τὸ ἄλλο, ἀντιθέτως τραδῶ τι καὶ ἐναντιώμεται· ἀλλήλως ἀνθελκόντων ἐναντία οὐται ἐπ' ἐναντίας πράξεις· Πλάτ. νομ. 1, 614· «λόγῳ ἀνθελκόμενος» Πλάτ. Ἀξ. 372, σύρω τι πρὸς ἑαυτὸν ἐξ ἀμίκλης Λουκ. Δημ. 63, contra traho.

Ἀνθεμα, τό· ἀνάθημα Ὁμ. ὕμν. 5, 9.

Ἀνθεμίδης, ου, ὁ, πατρων. ἐκ τοῦ Ἀνθεμίων ἀντὶ ἀνθεμίωνδης.

Ἀνθεμίδιον, τό, ὕπαι. τοῦ Ἀνθεμίου.

Ἀνθεμίζουαι· συνίζω ἢ ὀρέωμαι ἄνθος· - γοε-θνὰ Αἰσχ. ἐκ. 69 κατὰ τὸν Σχολ. - τὸ ἄνθος τῶν γόνων ἀποδρέσκει, τὸν ἐσχάτον γόνον ὑπομένει.

Ἀνθεμίον, τό· 1) ὄνομα αὐτοῦ Μελεαχ. 1, 36 2) γραμμὴ τῆς ἐλικοειδούς ἐν κίσιν ἰων. ῥυθμ. ερίτα· 3) «ἐστειγμένους ἀνθέμιον» ἐστειγμένους με ἄνθη ἢ με ἐλικοειδέες γραμμὰς· φαίνεται ὅμως ἡ λέξις μάλλον οὐδέστ· γένους τοῦ ἀνθέμιος, ὥστε με ἀνθεμιδὴ στίγματα ἐστειγμένοι, ἢ κατ' ἄλλους πεποιθήμενοι· Ξεν. Ἀν. 5, 4, 32.

Ἀνθεμίσ, ἴδος· ἡ· τὸ ἄνθος Ἀνθολ. παρὰ Διοσκ. αὐτὸν τι, τὸ χαμολούλουδον.

Ἀνθεμίων, ὄνομα, ὁ· ὄνομα Τρωῶς Ἰλ.

Ἀνθεμο-ειδής, 2) ὁμοιος ἄνθει, καὶ ἀνθηρός· - πνοαὶ Ὁρρ. ὕμν. 42, 4· τὸ Ἀνθεμίδης.

Ἀνθεμόεις, εσσα, ἐν· ὁ πλήρης ἄνθειον, ἀνθη-ρός, ἀνθισμένος· - λειμῶν Ἰλ. 6, 476· - γαῖα Ησ. 0, 878, καὶ μετρ. ποιητ. παρ' Ὁμηρ. καὶ ἐπὶ σκευῶν ἐκ μεταλλοῦ· - κρητὴρ Ὁδ. ω. 275· - λέδης Ἰλ. ψ. 885, πιθανῶς διὰ κοσμημά-των πεποιημένα, καὶ ἐπὶ ἀνθηροῦ ὑφάσματος· - κύβασσι· Ἐπιγρ. δδ. 111.

Ἀνθεμον, τό· τὸ ἄνθος Ἀριστ. Ἀγ. 982· ἐν-τεῦθ. μεταφ. τὰ ἄνθη, ἢ ἀνθισ, τὰ ὠραιότα-τον, τρυφερώτατον, καλλίτερον· - χρυσὸν ἑρπης. Πινδ. Ο. 2, 79, ἐν πληρ. Ν. 7, 79 καὶ οὕτω παρὰ μετρ. ποιητ. ἐπὶ ποιημάτων· «σανθάλα ἐρ' οἷς τὰ χρυσὰ ταῦτ' ἐπιστίν ἄνθεμα» Πο-λυδ. 7, 87, χρὸς τις ἄνθεμα Ἀθην. 14, 629, flos, res praestantissima.

Ἀνθεμό-ρρυτον, γάνος· τὸ ἀπὸ ἄνθη ἐκρέον (ἀπὸ τοῦ μέλιτος) Εὐρ. Ι. Τ. 633, e flore de- fluens.

Ἀνθεμο-ουργός, ἡ· ὁ ἄνθη ἐργαζόμενος Αἰσχ. Περσ. 604, ἐπὶ μελισσῶν, ἥτις ἐξ ἀνθέων παρα-σκειάζει τὸ μέλι, ex floribus opus conficiens.

Ἀνθεμοῦς, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀνθεμοῦς Ἀνακρ.

Ἀνθεμοῦς, οὐντος, ὁ· 1) πόλις ἐν Μακεδονίᾳ

Ἡροδ. 2) ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Ἐρβολίας Ἀπολλοδ.

Ἀνθιμίδης, 2) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἀνθους, ἀνθηρός, πλήρης ἄνθους· - ἦρ Αἰσχ. Πρ. 453· - λειμῶνες Ἀριστ. βατρ. 450, Pteris.

Ἀνθ-εἶρος, ἡ· τὸ γὰ ἀντέχει τις, ἡ τὸ κρατεῖν τι· ἀλλήλων· ἡ ἀμοιβαία σύσφιγξις, ἀγκα-λίσμα Πλάτ. Ἐπ. VI, 325, retentio, amplexus mutuas.

Ἀνθεο, ποιητ. ἀνάθημα· 13) ἀνατίθημι.

Ἀνθερεών, ὄνομα, ὁ (ἐκ τοῦ ἀνθίου, παρὰ τὴν ἀνθηρὴν τῶν τριχῶν, ὁ ὑπὸ τὰ γένειον τόπος)· τὸ ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα μέρος τοῦ πώγωνος· ἐνθα αὐτάνουνται αἱ τρίχες, τὸ γένειον Ὁμηρ. καὶ ἔπομ. «ὅπ' ἀνθερεώνας ἐλαιν» (ἐπὶ τοῦ ἰκέτου)

Ἰλ. α. 501, τὸ ὑπὸ τὸ γένειον μέρος ἱατρ. 2) ἐν γένει· ὁ φάσγξ. λαιμός Εὐφορ. Στοδ. 3) τὸ στήνα Nov. 3, 247, mentum.

Ἀνθερίκη, ἡ· τὸ καλῆμα τοῦ σίτου καὶ τοῦ ἀσποδελου· - ἀμνηρ Ἐπιν. 5.

Ἀνθερίσκος, ὁ· 1) τὸ αὐτὸ Θεοφρ. παρ' ὧ εἶναι καὶ βολβοὺς τι φυτῶν, παρὰ τὸ μαλᾶχην Πλάτ. 2) ὁ καυλὸς τοῦ ἀσποδελου Νικαν. Θ. 535.

Ἀνθερικώδης, 2) ὁμοιος ἀνθερίκῳ Θεοφρ.

Ἀνθερίς, ὁ (πρὸ ἀθήρ)· ὁ ἀθήρας τοῦ στάχους καὶ αὐτὸς ὁ στάχυς Ἰλ. υ. 227, ἐν γένει ἡ κα-λῆμα, ὁ καυλὸς π. χ. τοῦ ἀσποδελου· - ἀνθερί-κων Ἡρ. 4, 190, aristae, spica.

Ἀνθερίσκος, ὁ· ἀνθερίσκος Β. Ἀν. 403, ὁ καυ-λὸς τοῦ ἀσποδελου Λογγιν

Ἀνθερό-χειλος, ἀντὶ ἀνθηρόχειλος· ὁ ἔχων ἀνθηρὰ χεῖλη Τζετζ.

Ἀνθεσαν ἀντὶ ἀνέθισαν.

Ἀνθεσι-εργός· ὁ, ἡ· ἀνθεμουργός.

Ἀνθεσι-πόνητα, μέλεια· τὰ περὶ τὰ ἄνθη πε-τῶντα· (ὡς αἱ μελισσῶν) Ἀντιφαν. παρ' Ἀθην. 14, 643, circum flores volitans.

Ἀνθεσι-γρως, ὁ, ἡ· ὁ ἀνθηρὸν χρομῶμα ἔχων· - πέρηκ Ἀθην. 4, 135, floridi coloris.

Ἀνθεστηρία, ἰων. τὰ· ἡ ἐορτὴ τῶν ἀνθέων, ἡ μεγάλη καὶ τριήμερος ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διο-νύσου ἐν Ἀθήναις, ἐξ ἧς καὶ ὁ μῆν, καθ' ὃν ἀπὸ τῆς 11—13 ἐτελεῖτο, ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀνθεστηριῶν.

Ἀνθεστηριῶν, ὄνομα, ὁ· ὁ ὁδὸς τοῦ ἀπτικοῦ ἔτους μῆν, συμπίπτων μεταξὺ Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου. Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς τοῦτου ἐτελοῦντο οἱ γύτροι ἐορτὴ τις ὑπὲρ τῶν θανάτων.

Ἀνθ-εσσιζαί· ἀμοιβαίως ἐστὶν, γένω, φιλέω· τινὰ, ὅστις μετέκλιθησιν Πλωτ. vicissim con- vivio accipio.

Ἀνθεσ-φόρος, τὰ· ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἄρπα-γείνης Περσεφόνης τελομένη ἐν Σικελίᾳ ἐν καιρῷ τῆς συλλογῆς τῶν ἀνθέων Πολυδ. 1, 37.

Ἀνθεσ-φόρος, 2) ὁ φέρων ἄνθη· - λείμακες Εὐρ. Ι. Α. 1544· - σμίλαξ Βαγκ. 703· - αἱ ἀν-θέσφοροι· αἱ γυναικες· αἱ ἀνθοφοροῦσαι εἰς τὴν τελευτὴν τῶν ἀνθεσφορίων Πολυδ. 4, 78, flores sarta gerens.

Ἀνθετο, ἐπ. 3. ἐν. μεσ. ἀορ 2 ἀντὶ ἀνέστο.

Ἀνθεύς, ἑως, ὁ· ἐπὶ τὸν. τοῦ Διονύσου, ἀπὸ Ἀν-θέας πολυχρόνιου τῆς Ἀχαιας.

Ἀνθεύσης, ἰων. ἀντὶ ἀνθούσης τῆς μετ. τοῦ ἀνθίου Ἡροδ. 4, 1.

Ἀνθεύσης, ἰων. ἀντὶ ἀνθούσης τῆς μετ. τοῦ ἀνθίου Ἡροδ. 4, 1.

Ἀνθεῶσι ἀντὶ ἀνθῶσι τοῦ ἀνθέω Θεοφρ. 27, 44. Ἀνθεῶσι καὶ σπέρματι· σπέρματι ἐκ φυτῶν ἀνθέων Κλημ. Αλ.

Ἀνθέω· ἀνθελαστάνω, φυτρῶνω Ὁδ. λ. 319, ἐπὶ τοῦ αὐξανόντος γενείου· «ἐμὲ τὰς γένους ἤνυσεν» (δορ.) Ἀριστ. Αυτ. 1257, ἀπὸ τοῦ ἡμισυθ. ἡ ἐπικρατοῦσα σημασία εἶνε, ἀνθίζω, (λουλουδίζω), κυρ. καὶ μεταφ. φθάνω τὸ ὑψίστον σημειον, ἀκμάζω· «ἐν ὧρα, ἐρ' ὧρα» ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεανικῆς ισχύος Πλάτ. πολιτ. β, 475· τὸ ἀνθῶν = τὸ ἀκμάζον σῶμα Πλουτ. Πουπ. 2 σπάνιόν, μετὰ κακῆς σημ. - πάθος Ἀισχ. Χο. 1001· - νόσος· «ἔνθ' ἔκρινεν» Σοφ. Τρ. 1079, συν-νθ. ἐκλάμπω, διαπρέπω· - φαικίσι· Ξεν. Κυρ. 6, 4, 1, ἔγω ἀφρονίαν, εἰμαι πλούσιος· ἀνθῶν-σθι τῆς Ἀσίης· Ἑσπερίης· Ἠροδ. 4, 1· «πέλαγος ἀνθῶν νεκρῶν» Ἀισχ. Ἀγ. 645· δόξη ἐν με-γίστῃ τιμῇ εἰμαι, καὶ ἔνευ τοῦ δόξῃ Ἀιστ. ἔμπ. 528, καὶ ἐν μετῇ, περὶ ἐπὶ φιλοσόφῳ Πλουτ. «ἀγαθὸς πῶσιν» Λουκ. Σκυθ. 9· «πολ-λαὶ τε καὶ ἀγλαίαι ἐπιθυμῶμαι» Νίγγ. 16· παρά μετῇ, καὶ μεταδ. κάρων νά ἐκαστόν· ἴδε Λο-βελ. εἰς Σοφ. Αἰ. σιλ. 93, prägermino, floreō.

Ἀνθ, ἡ· τὸ ἀνθος καὶ ἡ ἀνθήσις, ἀνθισμα, ἰδίως παρ' ἀπαικτοῦ Πλάτ. Φαιδρ. 230, παρ' Αἰλ. ἱστ. Ζ. 12, 4 ἡ πολλὰς, Ἀνθ-ηδών, ὄνομα, ἡ· ἡ τρώγουσα τὸ ἀνθος (συν-νθ. ποσὴρ, ἐκ τοῦ ἀνθος, ἔδω)· ἡ μέλισσα, τὸ Μ. Ἑτ. συγκρίει τούτο μετὰ τοῦ ἀνθηρδών, Αἰλ. ἱστ. Ζ. 15, 1, ἀπὶ.

Ἀνθῆσις, ἑσθ, εν· ἀνθηρός, ἀνθισμένος μετῇ, ποιητ.

Ἀνθῆλεια, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων Ἀπολλ. 2, 1, 5.

Ἀνθῆλη, ἡ· ἡ ἀνθήσις, ἰδίως τοῦ καλαμίου ἡ σταχυοειδὲς φυτόν, ὃ γνοσθῆναι σπόρος τοῦ ἀνθος, τὸ ἐκπαπυόμενον ἄνθος Διοσκ. ραπ-σουλ. florum.

Ἀνθῆλη, ἡ· τόπος· πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, ἐνθα ἔγινοντο αἱ συνελύσεις τῶν Ἀμικτινῶ-νων Ἠρ. 7, 200.

Ἀνθῆλιον, τό, ὕψος τοῦ ἀνθῆλης Διοσκ.

Ἀνθῆλιος, ἀντὶ τοῦ ἰων. ἀντήλιος.

Ἀνθήμα, τό· ἀνθήσις· μόνον ἐν συνθ. ὡς ἑξάνθημα.

Ἀνθήμων, 2· ὁ ἀνθών, ἀνθίζων Νικαν. Αλ. 623, floridus.

Ἀνθηρο-γραφῶ· ἀνθηρῶς γράφω Κικ. Ἀττ. 2, 6, florida oratione utar.

Ἀνθηρο-ποιχίλος, 2· ὁ ποικίλως κεχρωμα-τισμένος, ὁ ἀνθηρὸν ἔχων χρῶμα Φιλ.

Ἀνθηρό-πους, ἐν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 589, ὡς ἑξήγησις τοῦ Ποδαλείριος.

Ἀνθηρο-πρόσωπος, 2· ὁ ἔχων ἀνθηρὸν πρό-σωπον μετῇ.

Ἀνθηρός, 3· ὁ ἔχων ἀνθη ἢ ἀνθίζων· γλῶσ-σῃ Εὐρ. Κυκλ. 539· λεγόμεν Ἀριστ. Ὀρ. 1093· - δέπιδον Βατρ. 351· - ἔαρ Ἀθην. 608· τὰ ἀνθηρὰ = ἀνθη Πλάτ. μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἔγοντος ζωῶν καὶ νεανικῇ χάριτι· «νέα καὶ ἀνθηρὰ» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 38, καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου· «ἀνθηρότερον καὶ χα-ρίστερον λέγειν» Ἰσοκ. 13, 18· ἐντεῖθεν, μένος· εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν φθάνον Σοφ. Ἐντ. 950· 2) ὁ ποικίλος, ὁ ποικίλα χρώματα ἔχων καὶ ὁ ζωηρός· «τὸ τῶν χρωμάτων ἀνθηρὸν» Λουκ.

Νίγγ. 13· «ἀνθ. εἰμάτων στολῇ» Εὐρ. Ι. Α. 73, floridus, jucundus, recales.

Ἀνθηρότης, ἡ· ἡ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀνθη-ροῦ, καὶ ἡ ἀνθησις Σχολ. Πινδ. Ὀ. 11, 6, flos, jucunditas.

Ἀνθηρ-ώνυμος, 2· ὄνομα ἀνθους ἔχων Εὐστ. 501.

Ἀνθησις, ἡ· τὸ ἀνθισμα Θεοφρ. κατὰ τοὺς ἀπ-αικτοῦ, ἡττον δοκίμων ἢ τὸ ἀνθη.

Ἀνθ-ησάσμαι· (ἀνθῇ ἡσάσμαι)· ἀμοιβαίως νικῶμαι, ἐνδοῖμαι Θεοφρ. 4, 19· «-τοῖς ἐκουσίως ἐν-δοῦσι», δηλ. εἰς ἑαυτὸν ἐνδοῖω, ὃν πρότερον ἐνί-κησα, vicissim vincor.

Ἀνθη-τηγάζω ἐπὶ· ἡ ἀμοιβαίως ἡσυχάζω ἀπτ.

Ἀνθη-τικὸς, 3· ὁ τῶν πρὸς ἀνθῶν ἔχων, ἀνθίζων.

Ἀνθη-φόρος, 2· ἀνθοφόρος διὰ φ. γραφ. Λοβ. Φρυν. 680, florifer.

Ἀνθῆσις, ὁ· θαλάσσιος ἰχθύς Ἀθην. 282.

Ἀνθ-ισρώ· ἀμοιβαίως ἀμεινῶν Πλουτ. vi-
cissim sacro.

Ἀνθίζω· μετ' ἀνθη στολίζω Εὐρ. Ἰων 890· «παρ-μάχους» = χρωματίζω Ἠρ. 1, 98· «-καὶ βάπτειν τὴν χεῖρα» Ἀριστ. ἱστ. Ζ. 5, 15, μεταφ. τοῦ μὴ γῆρας καὶ γρόνῳ μακρῶν γνῶσις οὐδ' ὑποπτύ-σασθαι ὡς ἡνθισμένον» Σοφ. Ἠλ. 43, κατὰ τὴν συνθ. ἑτήρ. μετ' αὐτῶν τριχῶν, ἀλλὰ πιθανόν· νοεῖται· ὁ ἐξωτερικὸς στολισμὸς· - λείξιν = τὸ ὕψος κοσμῶ, καλλωπίζω Διον. Ἀλ. Μεσ. συνάγω ἀνθη Ἀππ. παρ' Ἀθην. 13, 655 λέγει· «κρέα πυρὸς ἀκμάτις ἡνθισμένα» = φαῖα γενόμενα διὰ τοῦ πυρὸς, floribus seu varis orno.

Ἀνθ-ικός, 3· α) ὁ ἀνθῶν εἰς τὸ ἀνθος Θεοφρ. β) = ἀνθινός.

Ἀνθῖμος, 2· ἀνθινός Ὀρφ. λιβ. 18, 94.

Ἀνθῖνη, ἡ· ἀνθη Ἀθην. 2, 61.

Ἀνθίνης, ὁ· κυρ. οἶνος ἐξ ἀνθῶν.

Ἀνθινός, 2· ὁ ἐξ ἀνθῶν, ὁ ἀνθηρός, παρ' Ὀ-μηρ. καλεῖται· ὁ λωτός· «ἄνθινον εἶδαρ, Ὁδ. ι, 81 (ὅπερ δὲν ποίπει· νὰ νοηθῇ ἑνικα τοῦ χρω-ματος ἡ τῆς λεπτότητος· ἀλλὰ μάλλον ποιητ. ἐκ-φρασις τῆς φυτικῆς· ὡς ἐκ τῆς ἀνθῆς σχηματίζο-μένης τροφῆς), μεταφ. = ἀνθινός· ἰδίως ἐπὶ τῶν ποικίλως κεχρωματισμένων ἐνδρυμάτων Πλουτ.

«ἀνθινὰ φορεῖν» νοεῖται ἱμάτια Ἀθην. ὅπερ ἐν Ἀθῆναις μόνον αἰετοῦται ἐπὶ οἶνος· οἶνος κυκῶν = ὁ παρασκευαζόμενος ἐξ ἀνθῶν Ἰπποκρ. floridus.

Ἀνθινός, 3· ὁ· ἀνθινός.

Ἀνθινον, τό, ὅποιον τοῦ ἀνθος.

Ἀνθ-ιππάξομαι· ἐναντίον τινὸς τρέχω μετ' τὸν ἔπρον μου, ἐν πολέμῳ καὶ ἐν δοκιμασίᾳ, equitans occurrō.

Ἀνθ-ιππᾶσις, ἡ· ἡ ἱππασία κατ' ἄλλου κει-νοῦμένου ἐναντίον, ὁ ἀμοιβαίως ἱππικὸς ἀγὼν, εἰς γυνάσια πρὸς δοκιμασίαν Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 20, decursio equestri.

Ἀνθ-ιππέω, ἀλλήλοισ· ἀνθιππάξομαι Ξεν. ἱπ. 8, 12.

Ἀνθιππος, ὁ, ἑσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἄμριππος Διοδ.

Ἀνθισμα, τό· στολισμα μετ' ἀνθη, χρώματα, ἐντριμμα, μετῇ. color e floribus factus.

Ἀνθ-ίστημι, ἰων. ἀντίστημι (ίστημι) ἐνεργ. μελ. ἀντιστήσω, ἀπρ. ἀντίστησα· ἐναντίον στή-

- νω, κυρ. ἐν ἀγῶνι, ἀλλὰ παραδλητ. καὶ τὸ Πλάτ. νομ. VIII, 834' «ἀνθίσταναι τροπαῖον» = τὸ κατ' ἐκέρειον (δηλ. καὶ ἐκ μέρους τοῦ) ἰσχύειν τρυπαῖον ὡς σημεῖον νίκης· Θουκ. I, 54, σπαν. ἐνεργ. 2) ἐν παθ. τόπ. πρὸς τοὺς ἀμεταβ. χρόνους ἐκ τοῦ ἐνεργ. ἀνθίσταμαι, μελ. ἀντιστήσμαι, ἀορ. ἀντίστην, καὶ ἀντιστάθην (Ἡροδ.) παρκα. ἀνθίστηκα· στέκομαι· ἐναντίον, ἀντιπαρετάττομαι, ἀντιτάττομαι, ἐναντιοῦμαι, ὅτε μὲν ἀπολ. Ἰλ. π, 305, ὅτε δὲ μετὰ δοτ. Ἰλ. υ, 70, Ἡροδ. 7, 53· παρὰ ἄντικ. καὶ «πρὸς τινα»· Θουκ. I, 103, παρὰ Κοιντ. Σμυρ. καὶ μετὰ γυν. «ἀντιστήναι ὑπὲρ τινος» = ἐναντιοῦμαι· γάρων τινός, τινὰ προστατεύω Σορ. Ἀντ. 328' 3) ἐμποδίζω Αἰσχ. Περ. 700, ἐνθα ἡ γυν. φρονέων δὲν ἐξαρτάται ἐκ τοῦ ῥήματος ἀλλὰ ἐκ τοῦ δοῦν, ἐν τῇ ἀμεταβ. ταύτῃ σημ. τὸ ῥημα εἶνε πολλὴ εὐχρηστία ἐν τῷ ἄντικ. περὶ λόγῳ καὶ τῇ ποιήσῃ, ex adversum colloco, comparo, resisto.
- Ἀνθο-δάρει, ἡ· τὸ βάριμον μὲ ζωηρὰ χρώματα. ἡ μὲ ποικίλα Πλουτ. παρὰ Στοδ. 60.
- Ἀνθο-δάρεις, ὁ· ἀνθοῦχος· Βασ. ὁμιλ.
- Ἀνθο-δάρης, 2' ὁ πεποικιλμένος, ὁ μὲ ποικίλα χρώματα βαμμένος· Λουκ. floridis varisque coloribus tinctus.
- Ἀνθο-δάρικῃ, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀνθοῦχου Πλουτ. ἀπυσπ.
- Ἀνθο-δάρης, ὁ· ὁ βάριμον μὲ ποικίλα χρώματα Πλουτ. tinctor.
- Ἀνθο-δολέω· 1) ἀνθὴν ῥίπτω, ἡ ῥαίνω μὲ ἀνθὴ. Παθ. ῥαίνομαι μὲ ἀνθὴ ὡς σημ. τιμῆς· Πλουτ. πομπ. 2) ἀμει. ῥίπτω τὰ ἀνθὴ μου ἐπὶ δένδρ. flores spargo.
- Ἀνθο-δολήσας, ἡ· 1) τὸ πείσιμον τῶν ἀνθέων γεωπ. 2) τὸ νὰ ῥίπτῃ τις ἡ ῥαίνῃ μὲ ἀνθὴ, jactura florum.
- Ἀνθο-δολία, ἡ· 1) ἡ ἐκ τῶν δένδρων πτώσις τῶν ἀνθέων· 2) τὸ ῥαίνειν τινὰ δι' ἀνθέων.
- Ἀνθο-δολία, 2' ὁ ἀνθὴ ῥίπτων ἡ ῥαίνων· ἀλ- λά· «στέρψω ἀνθοδολῶν τρέχων» = κόμη μὲ ἀνθὴ κεκοσμημένη Μ. Ἀργεντ. 23, flores jaciens.
- Ἀνθο-δολήσας, 2' ὁ καλλιστεργῶν ἀνθὴ Σορ. ἀποτ. 29, florens alens.
- Ἀνθο-δορᾶν· ζωορᾶν μὲ ποικίλα χρώματα Φιλ.
- Ἀνθο-δορᾶτος, 2' ὁ ἐκ τῶν ἀνθέων ἡ ἐπὶ τῶν ἀνθέων ζῶν ἡ διακινούμενος Μελ. 108, in floribus vivens.
- Ἀνθ-οδμον, τό· ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων, ἡ ἀνθ-ος εὐωσμον Θεοφρ. floris odor, Nos fragrans.
- Ἀνθο-δοῦρος, 2' ὁ δαχόμενος ἀνθὴ· τάλαντος· Μοσχ. 2, 31, flores recipiens.
- Ἀνθο-κάρηνος, 2' ὁ ἔχων ἀνθὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Ὀππ. κυν. 4, 235.
- Ἀνθο-κομέω· περιποιῶμαι τὰ ἀνθὴ, (ἡ ἐκ- δολᾶσθαι ἀνθὴ, ἀνθίζω)· «γῆ ἀνθοκομεῖ βου- τάναν» florens edo, flores curo.
- Ἀνθο-κόμος, 2 (ἀνθος, κομέω)· ὁ τρέφων ἡ περιποιῶν ἀνθὴ, ἐπὶ ὁ φέρων ἀνθὴ· λαιμῶ- νες· Ἀνθολ. X, 6, ἀλλὰ «ἀνθοκόμος οἰκονομῶν» = μὲ ποικίλα κατὰ τὴν πτερὰ, δηλ. ἀνθηρὰν κόμην Ὀππ. κυν. 2, 190 florifer.
- Ἀνθο-κράτει· τῶν ἀνθέων κύριος εἰμί, τὰ

- ἀνθὴν ἐξουσιάζω, λίξις ἀνευ ἐννοίας σχηματι- σθεῖσα παρὰ Λουκ. ψευδολ. 24.
- Ἀνθ-ο-κομας, 2 (κρέμα)· ὁ ἔχων ἀνθηρὰν ἢ παραβλήν κροκην (ὑπόδοι), ὁ μὲ ποικίλα χρώ- ματα ὑραμέννος· πῆναι Εὐρ. Ἐκ. 475.
- Ἀνθ-ο-ολκός, ἡ· τὸ ἀπ' ἐναντίας τρέχον, ἡ ἀντιρροπία, ἀντίστασις μετ' γ. «ἀνθολκὰς καὶ διατριβὰς μηχανάσθαι τινι» = ἀντιπράττειν Πλουτ. Λουκ. 11, tractus in contrarium partem.
- Ἀνθ-ο-ολκός, 2' ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου τραδῶν, ἀν- τίρροπος· Πουγ.
- Ἀνθο-λογέω· συλλέγω ἀνθὴ Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 14, ἐν γένει συναρροῦσι Ἰπποκρ. Μεσ. δι' ἐ- μαρτὸν ἐκ τῶν ἀνθέων συλλέγει ἐπὶ τῶν μελισ- σῶν Ἀριστοτ. ἰστ. Ζ. 9, 42, flores decerpere.
- Ἀνθο-λογία, ἡ· 1) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθολογεῖν, τὸ μαζεύειν ἀνθὴ Λουκ. ἀλ. 6' 2) ἀνθολογία λέ- γεται καὶ ἡ συλλογὴ μικρῶν ποιημάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιγραμματῶν, ἐν τῷ ὄνομα ἔξηται ἐν τῷ εἰσαγωγ. αὐτοῦ ποιήματι ὁ Με- λέαγρος (ἀνθολ. Παλ. IV, 1), ἐνθα οὗτος πλέ- και στέφανον ἐκ ποιητῶν παραβάλλων ἑκάστον μὲ ἀνθὴ, collectio florum.
- Ἀνθο-λογίας, 3' ὁ εἰς τὴν ἀνθολογίαν ἀνή- κων· ἀνθολογικά· βιβλία περὶ ἀνθολογίας πραγ- ματευόμενα.
- Ἀνθ-ο-λόγιον, τό· οὕτως ἐπεγράφη τὴν ἀνθο- λογίαν τοῦ ὁ Ἰβρίων Σουδ. ἀνθολογ. γεωμικόν.
- Ἀνθο-λόγος, 2' α) ὁ ἀνθὴ συλλέγων· «μελίσ- σος πόδες» Στραβ. 88, μεταφ. «κίλλεος ἀνθ. χάριτες» Μελέαγ. 5' 6) ὁ συνθέτων ποιητ. ἀν- θολογίας, florilegus.
- Ἀνθολόφ, οὗτος, ὁ· ἡ Ἀντιλόπη Εὐστ.
- Ἀνθ-ο-ομιλῶ, μελ. -ήτω· συνομιλῶ, ἀνταπο- κρίνομαι.
- Ἀνθ-ο-μοιος, 2' ὁ ὅλως διόλου ὅμοιος Σχολ. Σορ. Οἰ. K. 1375, plane similis.
- Ἀνθ-ο-ομολογέομαι· ἀμειβομένης συμφωνοῦ· «πρὸς τινα» Διμ. 33, 8, ἐλευθέρως καὶ σφύρως ὁμολογῶ· πρὸς τινα Πολ. 5, 56, παρὰ τὸ-σὺμ- φωνος ἢν Πολυδ. 30, 8'· τοῖς εἰρημένους = συγ- κατανεῶν 24, 4, consensio, paciscor.
- Ἀνθ-ο-ομολόγησις, ἡ· ἡ ἀμειβομένη ὁμολογία, συμφωνία, ὑπόσχεσις Πολυδ. 32, 10, promissum mutuum.
- Ἀνθ-ο-ομολογία, ἡ· 1) ἀνθομολόγησις μετ' γ. 2) ἡ πρὸς εὐχρηστικὴν γινουμένη ὁμολογία τῆς εὐεργεσίας (Γρρ.), repromissio.
- Ἀνθο-ορμέω· νέμωμαι τὰ ἀνθὴ Αἰσχ. ἱκ. 43, flores depascor.
- Ἀνθο-ορμός, 2' ὁ τὰ ἀνθὴ νεμόμενος, τὸ παρ' Αἰσχ. ἱκ. 335' «ἐπιποπὶ ἀνθων» = λαιμῶνες πλέ- ραι ἀνθῶν, flores depascens.
- Ἀνθ-ο-οπλίζω· τοῦναντίον ὁπλίζω, πρὸς ἀντί- σταν ὁπλίζω· «ναὺς ἀνθὸπλίστα» Ξεν. οἰκ. 8, 12. Μεσ. τοῦναντίον ὁπλίζομαι, πρὸς ἀντί- σταν ἀνθὸπλίζομαι Ξεν. Ἐλ. 6, 5, 7 καὶ μετ' γ. contra armo.
- Ἀνθ-ο-οπλῖτης, ὁ· ὁ ὁπλισμένος ἀντίπαλος, στρατιώτης Λυκοφρ. 64, miles armatus.
- Ἀνθο-οποδός, 2' ὁ ἀνθὴ κἀμνων, ἡ παράγων.
- Ἀνθο-οπώλει· πωλῶ ἀνθὴ Πουγ.
- Ἀνθο-ορς, ἀντὶ ἀνέθορς, γ. ἐν. προσ. ἀορ. 2 τοῦ ἀνθ' ὁρᾶσκα.

Ἀνθ-ορίζω· τὸναντίον ὀρίζω, ἐναντίον ὀρί-
σθαι δίδω μετῆν.

Ἀνθ-αρισμός, ὅ· ὁ κατ' ἄλλον τρόπον προ-
αρισμός· πράγματός τινος ῥητ.

Ἀνθ-ορμείω· εἶμαι ἀραγμένος· ἀντικρὺ τοῦ ἐγ-
θραίου στόλου Θουκ. 2, 86 Σχολ. ἐναντίας εἶμι
ἐπὶ τοῦ ὄρου.

Ἀνθος, τὸ (ἀνά, ἀνήνοθα, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἄω,
ἀήμι σφρ. andh-as) 1) τὸ ἐκπλαστάνον· «τέρειν
ἄνθεα» (Ὁδ. 1, 494, συνήθ. ἡ ἀνθήσις, τὸ ἄνθος
δένδρων καὶ φυτ. ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ. πανταγροῦ συγ-
ναι. μεταφ. τὸ ὀρειόστατον, κάλλιστον, ἐξοχώ-
τατον, ἡ ἀμυγή· «ῥήσις» ἡ ἀμυγίσσασα ἡλικία
Ἰλ. ν, 481, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον· «ῥέδωντον
Σοφ. Τρ. 516· ὥρα» Ξεν. συμμ. 8, 14· «ὥ-
ματος» ἡ ὀρειότης Πλάτ. συμμ. 183, καὶ ἄνευ
προσδιορ. πολιτ. X, 601. Καὶ ἐπὶ ἀβύγ. -
χρημάτων ἐξάρτεον ἄνθος· Αἰσχ. Ἀγ. 929·
«ῥωτος» (Ὁδ. 1, 494)· «ῥωτον», τοῖσι πῶν, Ὀλυμπι-
δος· τιμή, κόσμος Πινδ. Ὀ. 7, 80, 2, 55 Ν.
6, 65 παρὰ Κικ. Ἀττ. 16, 11 τὰ ὀρειότερα
χωρὶς μίαν συγγραφῆς, καὶ ἐπὶ κακ. σημ. -μα-
νίας· ὁ ὕψιστος βαθμὸς τῆς μαμανίας Σοφ. Τρ.
995· ἀνίας ἀποστ. 182, παρ' Αἰσχ. Προ. 7·
«τὸ σὺν γὰρ ἄνθος, παντέγχου πυρὸς σέλας»,
μετὰ τὸ ἄνθος ὁστέον κόμμα, καὶ οὐχὶ συναπτέον
τὸ ἄνθος μετὰ τοῦ πυρὸς (κατὰ Σχολ. = τὸν σὺν
κόμην)· «ἄνθος» οἶονον νοσέει· ἐνταῦθα τὸ ἄν-
θος ὅπερ κίμναι· ὁ παλαιὸς καὶ θανάτος οἶνος,
ἀλλὰ· «οἶνος λευκὸν πεπυκασμένος ἄνθει» = ὁ
ἀγρός κτλ. Ἀθην. 2) ἡ λαμπρότης, τὸ χρώμα,
ἡ λάμψις τοῦ χρώματος, ἡ μεγαλοπρέπεια·
«ῥάτων πᾶσιν ἄνθος πεποικιλμένον» Πλάτ.
πολιτ. VIII, 557· «ἄνθος καθαρὸν», ἐπὶ τῇ
λάμψει τοῦ χρυσοῦ Θεογν. 444, ἰδίως ἐπὶ τῇ
πορφύρᾳ· Πλάτ. πολιτ. IV, 429· «πῶλον ἄνθος»
ποικιλνὸν χρώμα (ἄλινον), τὸ ἐκ πρηνόκοκχου Συ-
μωνιδ. «ποσώπου ἄνθος» = ἐξ ἀνθῆματ' Ἰσποκρ.
germinatio, flos, splendor, ornamentum.

Ἀνθος, ὁ· μικρὸν τι πτηνὸν περὶ ὀπίσθιον ἐκ τοῦ
γένους τῶν Αἰγυθίων· Ἀριστοτ.

Ἀνθ-οσμίας, ὅ· ὁ ὁσμὴν ἀνθέων ἔχων· -λει-
μῶνες Λουκ. -οἶνος· Ἀριστ. Πολ. 807· «ἄνθος·
ῥάτων οἶνος» = οὐ μόνον ὁ παλαιός, ὁ εὐώδης,
ἀλλὰ καὶ ὁ τεχνικῶς κατεσκευασμένος· Ἀθην. 1,
31 καὶ 32, καὶ ἄνευ τοῦ οἶνος Ξεν. Ἑλ. 6, 2,
6, floribus flagrans.

Ἀνθ-οσμίας· ἀνθοσμίας Σχολ. Ἀριστ. Βατρ.
1150

Ἀνθοσύνη, ἡ· ἄνθησις· τεκνίον Ἀγαθ. 5.

Ἀνθο-τρόφος, 2· ὁ τρέφειν ἄνθη· Ἦσυχ. ἐξήγ.
τοῦ ἀνθοβοσκός, Flores alens.

Ἀνθο-φορέω, ἄνθη φέρω Ἀριστοτ. ἱστ. Ζ.
9, 40, flores ferre.

Ἀνθο-φόρος, τὰ· ἀνθοφόρος.

Ἀνθο-φόρος, 2· ὁ ἄνθη φέρων, ἀνθῶν· -ἄλ-
σος Ἀριστ. Βατρ. 442, μεταφ. -παῖδας Μελ.
2, 31, florifer.

Ἀνθο-φύσις, 2· α) ὁ φύων ἢ παράγων ἄνθος·
β) ὁ φύων ἄνθος ἔχων, ἀνθηρός, ποικίλος· -
πέρει· Κριναγ. 27, produens flores.

Ἀνθρακία, ἡ· ἡ κατασκευὴ ἀνθράκων Θεοφρ.
Ἀνθράκεις, ὅ· ὁ κατασκευάζων ἄνθρακας
Διωπ. 12, carbonarius.

Ἀνθράκευτης, ὅ· τὸ αὐτὸ Αἰλ. ἱστ. Ζ. 1, 8.

Ἀνθράκευτός, 3· ὁ γενόμενος ἄνθραξ, ἡ ὁ ἀφ'-
μοδίου νά γένην ἄνθραξ Ἀριστοτ.

Ἀνθράκεύω· κατασκευάζω ἄνθρακας, εἶμαι
ἀνθρακεύς μετῆν. «γυναικας πυρ» Ἀριστ. Λυσ.
340, carbones conficio.

Ἀνθράκηρός, 3· ὁ ἀνθῶν εἰς ἄνθρακας Πο-
λυδ. 10, 111.

Ἀνθράκεια, ἡ· 1) σωρὸς ἀνθράκων, ἡ καρβου-
νία Ἀριστ. ἱπ. 777, συνήθ. ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ ἐπὶ
ἑρωμένων· Κόπριδος Ποσειδ. 8· «ὁθεθε με ἀν-
θρακίην» = κατατάξεται με εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἑρωτος·
Ἀσκληπ. 13· πρὸς Ἐπιγρ. ἀδ. 3· 2) ἡ μελανό-
της ὡς τὸ καρβουννόν Ἀντιφ. ἔνθα τονίζεται ἀν-
θρακίη· 3) ἀντὶ ἀνθρακεία Θεοφρ. (ἐσφαλμ.),
carbonum congeries.

Ἀνθράκεις, ὅ· ὁ ὡς καρβουννόν ματρός Λουκ.

Ἀνθράκίζω· κίμνω ἢ μεταβάλλω εἰς καρβου-
νον Ἀριστ. ἑρ. 1102, παρὰ μετῆν. ἀμετ. εἰ-
μαι ματρός ἡ ὁμοιάζω ὡς καρβουννόν τ' ἔγωγε
τὸ χρώμα τοῦ πολυτίμου λίθου ἄνθρακος (ἀδά-
μαντος) ἑκκλ. in carbonibus redigo.

Ἀνθράκειον, τὸ, ὕψος· τὸ ἄνθραξ· α) μικρὸν
κάρβουνον· β) μικρὸς πολυτ. λίθος· γ) ὁ πόρφυ-
ρος, τὸ ἐσχάριον Πολυδ. 10, 100, carbunculus
gemma.

Ἀνθράκεις, 2· ἀνθρακίης.

Ἀνθρακίς, ἴδος, ἡ· ἀνθρακίς, πῦρ ἐξ ἀνθράκων
ἐν πληθ. πᾶν ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτόν, ἰδίως μικρὸν
καὶ κακὸν εἶδος ἰγθύων Ἀθην. 3, 86, ignis e
congestis carbonibus.

Ἀνθράκίτης, ὅ, ὁ, θηλ. ἀνθρακίτις, ἴδος, ἡ·
ὁ ὁμοίος μετ' ἀνθράκων, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν
ἀνθράκων, carbonibus similis.

Ἀνθράκο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἄν-
θρακος, ὁ ἔχων τὸ χρώμα ἢ καὶ ὡς ἄνθραξ Φιλ.
Ἀνθράκοεις, εἶσα, ἐν· ὁ ἀπὸ ἀνθρακας· πυρ-
ρός Νυν. ἡ ὁμοίος μετ' ἀνθρακας, e carbonibus
factus.

Ἀνθράκο-κάωτης, ὅ· ἀνθρακεύς Σχολ. Ἀ-
ριστ. Ἀγ. 325, carbonarius.

Ἀνθράκο-πώλης, ὅ· ὁ πωλὼν ἄνθρακας Πο-
λυδ. 7, 110, carbonum venditor.

Ἀνθράκω, μελ. ὡσω (ἄνθραξ)· κάρβω ἢ μετα-
βάλλω τι εἰς ἄνθρακας· ἄνθρακωμένος Αἰσχ.
Πρ. 372, in carbonibus redigo.

Ἀνθρακώδης, 2· ὁ ἔχων εἶδος ἄνθρακος Ἰπ-
ποκρ. carbonem referens.

Ἀνθράκωμα, τὸ· πῦρ ἐξ ἀνθράκων Διοσκωσ.

Ἀνθράκωσις, ἡ· οἰδηματὶ τι γαγγραινώδες, ὁ
ἄνθραξ ἱστρ.

Ἀνθραξ, ακος, ὅ· 1) τὸ κάρβουνον, συνήθ. ἐν
πληθ. Ἀριστ. Ἀγ. 34· γαιώδης, ἡ ἐκ τῆς γῆς
= ὁ λιθάνθραξ, carbo· 2) πορφύρεος τις πολυτί-
μος λίθος, τὸ ρουδίνιον Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9,
gemma· 3) κινναβάρης βώλος Βιτρούβ. 4) οἰδη-
ματὶ καταδρωτικόν, ὅπερ καὶ ἀνθράκωσις λέγε-
ται (μαυροτρίχων κοιν.) Γαλην. carbunculus·
5) τὸ γυναικίον αἰδοῖον Σχολ. Ἀριστ.

Ἀνθρήνιον, ὄνος, ἡ· ἀνθρήνη Διοσκ. Σικ-
Ἀνθρήνη, ἡ· ἀγριομέλισσα ποιητ. ἐν γένει ἡ
μέλισσα Ἀριστ. νεφ. 947, crabro, vespa.

Ἀνθρήνιον, τὸ· ἡ καρβὺρα τῶν ἀγρίων μελισ-
σῶν Ἀριστοτ. ἡ σφηκαριώδης Ἀριστ. σφ. 1050,

«Μουσῶν ἀνθρώπων» καλεῖ ὁ Φιλόστρ. 881 τὸν Σοφοκλέα, *Iovus vesper.*

Ἀνθρωπιν-ώδης, 2^ο ὁ ἀνθρώπιος ὅμοιος Πλουτ.

Ἀνθρωπιν-εὐδής, 2^ο ὅμοιος ἀνθρώπῳ, μὲ ἀγριο-μέλισσαν Θεοφρ.

Ἀνθρώπος, ὁ ἄνθρωπος στεφανωτικόν· «τὰ δὲ ἐν τοῖς στεφάνοις ἄνθ' ῥόδα, γλ. . . ἀνθρώσκος κλπ.» Πολυδ. 6, 106.

Ἀνθρωσκον, τό· φυτὸν ὅμοιον ἀνθρώπῳ ἢ μα-ρῶν Ἀθην. 15, 685, διάφ. γραφ. ἀνθρώσκιον παρὰ Θεοφρ. *plantae species.*

Ἀνθρωπ-ἀρεσκεια, ἡ ἡ στάσις ἢ σπουδὴ εἰς τὸ νὰ ἀρέσκη τις εἰς τοὺς ἀνθρώπους, *studium placendi hominibus.*

Ἀνθρωπ-αρεσκέω· σπουδάζω ἢ προσπαθῶ νὰ ἀρέσκω εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἔκκλ. *hominibus placere studeo.*

Ἀνθρωπ-ἀρεσκος, 2^ο ὁ προσπαθὼν ἢ ζητῶν νὰ ἀρέσκη εἰς τοὺς ἀνθρώπους Ν. Δ. *hominibus placere studens.*

Ἀνθρωπ-άριον, τό, ὕποκ. τοῦ ἀνθρώπου· ἀν-θρωπάρι· Ἀριστ. πλ. 41, 6, *hominio.*

Ἀνθρωπῆ, συντρ. ἀνθρωπῆ, ἡ, ἔνν. θορά· τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου Πολυδ. 2, 5, *pellis humana.*

Ἀνθρώπειος, 3, ἰων. ἀνθρωπῆος· ὁ ἀνθρώκων εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἡ ἀνθρωπῆ, ἔνν. θορά (τὸ ἀνθρώπινον δέρμα) Ἠρ. 5, 25· «φωνή 3, 55· φῶς 3, 65· γενεή (ἀνθρωπῆ γενεά ὡς ὄνεια, γρόνον· ἴδε γενεή)· πηματα Αἰσχ. Περ. 692· τὰ ἀνθρώπεια Σοφ. Αἴ. 132 ὡς καὶ θοάκ. 7, 77, τὸ σώματιον μὲ τὴν ἀνθρωπῆν φῶτιν, ὅ, τι συνήθως εἰς τὸν ἀνθρώπον συμβαίνει· «22· νατον καὶ οὐκ ἀνθρώπινον»· τὸ ὑπερβαῖνον τῆς θανάσεως τοῦ ἀνθρώπου Πλάτ. Πρωτ. 341· πρὸς. «μεῖζον τινὰ δύναμιν ἢ ἀνθρωπῆν» Πλάτ. Κρατ. 438· ἐντέθ. ἀντιθ. πρὸς τὸ· «θεός Πλάτ. Σοφ. 266, *humanius*· ἐπὶρ. ἀνθρωπῆος· κατὰ ἀνθρώπινον τρόπον· φράζειν Ἀριστ. βiatr. 1058.

Ἀνθρωπείωμα· εἶμαι ἀνθρώπος Πλουτ. *homo sum.*

Ἀνθρωπεύομαι, μεσ. ἀποθ. φέρομαι ἢ πρίτ-τω ὡς ἀνθρώπος, ἀντιθ. πρὸς τὸν θεόν, ἡ καὶ πρὸς τὰ ζῷα Ἀριστ. Ἰθ. *maior humano ego.*

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

σοφία καὶ ἡμοία, ἀντιθ. τῷ θεῷ Πλάτ. συμμ. 186· τὸ ἀνθρώπινον· ἡ ἀνθρώπινος τύχη· τὰ ἀν-θρώπινα· αἱ ἀνθρώπ. συμφοραί, τὰ ἀτυχήματα ἢ καὶ αἱ πλάναι ἢ τὰ ἀμαρτήματα· ἀνθρώπινα ἀμαρτήματα· Σεν. Κυρ. 3, 1, 46· «ἀνθρώπινη ὁδός»· ὁ εἰς τὴν πλάνην ἐκτεθειμένος ἢ ὑποκείμενος ἀνθρώπινος νοῦς Πλάτ. Σοφ. 229, ὁ Στράβ. σχηματίζει καὶ ὑπερθ. ἀνθρωπίνουστατος (?)· ἐπὶρ. ἀνθρώπινος· κατ' ἀνθρώπινον τρόπον· ἐκ-λογίζεσθαι Ἀνδοκ. 1. 57· ἀμαρτάνειν Πλάτ. Κρατ. 392· «νῦμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κεί-μενος».

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπῆ, ἡ ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρωπο-θυσία, ἡ τὸ νὰ θυσιάζῃ τις ἀνθρώ-
 πους μετῆν. Σχολ. Πινδ. victimae humanae.
 Ἀνθρωπο-θυτίω· θυσιάζω ἀνθρώπους μετῆν.
 Σχολ. Πινδ. hominem immolo.
 Ἀνθρω-ποκἀπηλος, ὁ ἀνδοκροδόκῃλος.
 Ἀνθρωπο-ποικιλός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὴν ἐπι-
 μέλειαν τῶν ἀνθρώπων· ἡ ἀνθρωποκοικιλή· ἡ
 τέχνη τοῦ ἐπιμελεῖσθαι ἀνθρώπους Θεμιστ.
 Ἀνθρωπο-κτονέω· φονεύω ἀνθρώπους Εὐρ.
 Ἐκ. 260, homines occido.
 Ἀνθρωπο-κτονία, ἡ τὸ νὰ φονεύῃ τις ἀν-
 θρώπων, ὁ φόνος ἀνθρώπων Ἠλιοδ. 10, 7, cau-
 des hominum.
 Ἀνθρωπο-κτόνος, 2· ὁ φονεύων ἀνθρώπους,
 ἡ ὁ φονεύς ἀνθρώπων Εὐρ. I. T. 389, homicida.
 Ἀνθρωπό-κτονος, 2· ὁ ὑπ' ἀνθρώπων φονευ-
 οῦς· βορέα· τρωσὶ ἐκ φονευθέντων ἀνθρώπων
 Εὐρ. Κοκλ. ab hominibus caesus.
 Ἀνθρωπο-λατρεία, ἡ τὸ νὰ λατρεύῃ τις ἀν-
 θρώπους ὡς θεοὺς ἐκκλ. cultus hominum.
 Ἀνθρωπο-λατρεύω· λατρεύω ἀνθρώπους ὡς
 θεοὺς ἐκκλ. hominem colo.
 Ἀνθρωπο-λατρία, ἡ ὅστις λατρεύει ἀνθρώ-
 πων ὡς θεῶν ἐκκλ. hominum cultor.
 Ἀνθρωπο-όλιθρος, 2· ὁ ἐξολοθρεύων ἀνθρώ-
 πους Σουδ. homini perniciosis.
 Ἀνθρωπο-λίγνος, 2· ὁ ἐπιθιμῶν ἀνθρώπους·
 -μοῖα Στωδ. ἐκλ. homines appetens.
 Ἀνθρωπο-λογέω· ἀνθρώπινα θυμῶν Φιλ.
 Ἀνθρωπο-λόγος, 2· ὁ περὶ ἀνθρώπων θυμῶν
 ἱστοῖται. 79, 4, 8, de hominibus loquens.
 Ἀνθρωπο-λοιγός, ὁ ὁ καταστρέφει ἀνθρώ-
 πους Γρ. Ναζ.
 Ἀνθρωπο-μάγειρος, ὁ ὁ μαγειρεύων ἀνθρώ-
 πων κρέας Λουκ.
 Ἀνθρωπο-μίμος, 2· ὁ ἀνθρώπους μιμούμενος
 Πλουτ. homines imitans.
 Ἀνθρωπο-μορφῆται οἱ, καὶ
 Ἀνθρωπο-μορφῆται, οἱ ὁ ἀπονέμοντας εἰς
 τὴν θεὸν ἀνθρωπίνην μορφήν (ἀρεταίς ὁρησμευτ.)
 Γεωρ. Ἀλεξ. ἐν βίῳ Χρυσ. 209.
 Ἀνθρωπό-μορφος, 2· ὁ ἔχων μορφήν ἀνθρώ-
 του· θεὸς Πλουτ.· ὁράκων Λουκ.
 Ἀνθρωπο-μορφώω· δίδωμι εἰς τινα ἀνθρωπίνην
 μορφήν, τὸν μορφῶν ἀνθρώπων μετῆν. Γου-
 τiam humanam tribuo.
 Ἀνθρωπό-νεκρος, ὁ ὁ νεκρὸς ἀνθρώπου Ἀνθρ.
 Κρητ.
 Ἀνθρωπο-νομικός, 3· ὁ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ νὰ νέ-
 μηῇ δίκαιον ἀνθρώπους· ἡ ἀνθρωπονομική· ἐν. τέχνη
 Πλατ. πολ. 264, ad homines pascendos pertinens.
 Ἀνθρωπό-νομος, 2, συνηρ. ἀνθρωπόνους, οὐδ.
 -νον· ὁ ἔχων ἀνθρωπίνον νοῦν Ἀλλ. ἱστ. Z
 16, 10, mente humana praeditus.
 Ἀνθρωπόνομα· εἶμαι ἀνθρωπος ἡ γίνομαι ἀν-
 θρώπος Πλουτ. homo fio, homo sum.
 Ἀνθρωπο-πάθος, ἡ τὸ νὰ πάσχει τις ὡς
 ἀνθρώπος, ἡ κατὰ φύσιν τοῦ ἀνθρωποπαθοῦς,
 τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀνθρώπινα παθήματα, ἡ ἀνθρωπι-
 αῖσθηματα, ὁ πρῶτος καὶ ἡμερὸς χαρακτήρ Ἀλ-
 κειρ. affectus humanus.
 Ἀνθρωπο-παλίσω· ἔχω ἀνθρώπινα πάθη ἡ
 αἰσθηματα, πάττω ὡς ἀνθρώπος μετῆν. more
 humano afficio.

Ἀνθρωπο-παθής, 2· ὁ ἔχων ἀνθρώπινα πάθη
 ἡ ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ πάθηματ. τῆς ἀνθρωπι-
 νης φύσεως μετῆν. affectibus humanis obnoxius·
 ἐπὶρ. ἀνθρωποπαθός· Ἐργον.
 Ἀνθρωπο-ποιέω, ἡ τὸ νὰ κἀνῃ ἡ δημιουργή
 τις ἀνθρώπους Λουκ. Πρω. hominibus creatio.
 Ἀνθρωπο-ποιός, 2· ὁ ἀνθρώπους κἀνων ἡ
 δημιουργὸν, πλάττειν ἐπὶ τὸν γλυπτὴν ἡ λιθο-
 γῶν ἀντίθ. πρὸς τοὺς θεοποιούς Λουκ. hominum
 fictor.
 Ἀνθρωπο-πρεπής, 2· ὁ πρέπων ἡ ἀρμοῦν εἰς
 ἀνθρώπων, ὁ κόσμιος, hominem decens· ἐπὶρ.
 ἀνθρωποπρεπὺς μετῆν.
 Ἀνθρωπο-πραΐτης, ὁ ὁ ἀφαιρῶν τοῖς
 ἀνθρώποις, τίτλος κωμῳδίας τοῦ Στρατιῶτος
 Σχολ. Εὐρ. Ορ. 269, qui homines pessumdat.
 Ἀνθρωπο-πυτίω· καμνῶ ἡ πλάττω ἀνθρώ-
 πους Γρ. Νυσ.
 Ἀνθρωπο-πολίτης· ὁ ἀνθρώπος καὶ πολίτης.
 Ἀνθρωπος, ὁ, ἐν κρέσει ἴων. Ὁ ἀνθρωπος ἀπὸ
 ἡνθρωπος (κατὰ τοὺς ἀρχαίους· ἐκ τοῦ ἀνὼ ἀνθεῖν
 = βλεῖν· ἀνὼ, καὶ κατὰ Πλάτ. διότι ἀναθεῖ ἀ-
 ὅπως Κρατυλ. 399, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους οὐ
 μὲν ἐκ τοῦ ἀνθος· πρὸς, Λουκ. παραλείπ. 118,
 ὁ δὲ Κούρτιος ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξ, τῷ ἀνθρ-αν,
 τὸ δὲ θ, εὐρ.)· ὁ ἀνθρώπος πρὸς δὲ λωσιν τοῦ
 γένους, ὡς καὶ ἀντίθ. πρὸς τὸ ζῷον, καὶ πρὸς
 τοὺς θεοὺς· «ἀθανάτων τε θεῶν, γὰρ αἱ ἐργασμέ-
 νων τ' ἀνθρώπων» Ἰλ. ε, 442, καὶ μετὰ θάνα-
 τιν, οἱ νεκροὶ καὶ οἱ εἰς τὰς νήσους τῶν μακάρων
 μετακίζοντες Ἰδ. δ, 505· ἐντεῦθ. οἱ ἀνθρώποι
 = ὅλον τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος· «μαντήρια μόνον
 ἐν ἀνθρώποις» = τὰ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ μαντήρια
 Ἠρ. 1, 53· «καλὸν γὰρ εἶπερ τι καὶ ἄλλο τῶν
 ἐν ἀνθρώποις· ὅτι ἐν ἀνθρώποις ἀπάντων δευ-
 νότατον» Δημ. 53, 2, καὶ μετὰ συγκρ. «οὐδὲν
 τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀντιώτερον εἶναι» Ξεν. Κυρ.
 2, 2, 17, οὕτω εἰς τὸ ὑπερθ. προστίθεται πρὸς
 ἐπίτασιν ἡ γέν. ἀνθρώπων· «εὐνοερὸς ἦται» ἀν-
 θρώπων (μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων) Πλατ. Πρωτ.
 361· «ἄριστά γ' ἀνθρώπων» Θεαιτ. 148· «ἀκρι-
 βέστατα ἐπίσταται ἀνθρώπων» Ἰππ. μιν. 285·
 ἔτι «τὰ εἰς ἀνθρώπων πράγματα» = ἀποσταύται
 πολλὰ Θεαιτ. 170· «αἱ εἰς ἀνθρώπων πληγαί» ε
 αἱ ὅσων ἐνδέχεται εἰς ἀνθρώπους πληγαί· Ἀισχ.
 1, 59· «γρηγρὰς τὰς εἰς ἀνθρώπων ἐγρήρατο» Αὐστ.
 13, 73· πρὸς. «οἱ πατέρες, ὅσα ἀνθρώπων οὐδ'
 ἀμαθεῖς ἐσονται» = ὅσων εἶνε δυνατόν εἰς ἀνθρώ-
 πους Πλατ. πολ. V, 467· «Ἐν γένει ἀνθρώπων,
 καὶ μετὰ τοῦ ἄεθρου, ἔχει πολλάκις γενεαί. ση-
 μασ. καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ τίς· «ἀνθρώπος ὁδότης»
 Ἰλ. π, 263, καὶ ἐν ὀνόμασιν ἔθνων Ὀμ. ὅμ. Ἀπ.
 42, παρ' αὐτοῖς μετὰ ὀνομάτων, ἄνευ ἐκφρά-
 ζουσι τάξιν, ἐπάγγελμα τι ἡ ἔθνος, τίςτις κα-
 ταφερονήτ. ἡ ἐπὶ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ὅσον
 ἀνθρώπος ἐλέους, οὐκισμοῦ Λουκ. Γαλλ. 18· (ὡς
 ἀνὴρ ἔγει ἐντιμον σπμ.) «ἀνθρώπος ὑπανάστη»
 Πλατ. Φαιδ. 87· «πονηρακμαίς Αὐστ. 30, 28·
 -κόλαξ Δίων Χρυσ. διαφόρως τὸ -πολεῖται Ξεν.
 Κυρ. 8, 7, 44· «Ἑλλήν Αἰσχ. 3, 154, κατα-
 φρονητ. κέεται ἐπίσης καὶ ἐπὶ δαύλων Ἠρ. 9,
 39 Πλατ. Πρωτ. 314, μετ' ἐλαφράν τινα μομφήν·
 ὡς ἀνθρώπου Πλατ. Πρωτ. 330· κατ' ἐξογὴν δὲ
 σημαίνει τὸν ἄνθρωπον ἀντίθ. πρὸς τὸ θῆλος ἐν Αἰσχ.

3, 157. «πρεσβύτες ἀνθρώπους» παρὰ τὸ πρεσβύτερας γυναικας. Τὸ θηλ. ἀνθρώπος ἀπαντὰ πρῶτον παρ' Ἡρ. 1, 66, εἰτα παρὰ ῥήτορα. σπηθ. ἐπὶ δούλων γυναικῶν καὶ περιφρονητ. Ἀντιφ. 1, 17. πρὸς καὶ ἀνὴρ, homo.

Ἀνθρωπο-σφαγέω. σφάζω ἢ θυσιάζω ἀνθρώπους. Εὐρ. Ἐκ. 248, εἰτα παρὰ ῥήτορα. σπηθ. 1, 17. πρὸς καὶ ἀνὴρ, homo.

Ἀνθρωπο-σχημος, 2' ὁ ἔχων σχῆμα ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπότης, ἡ ἢ ἀνθρωπίνη φύσις ἢ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κλ. Ἀλ. humanitas, genus humanum.

Ἀνθρωπο-τόκος, 2' ὁ τίκτων ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπο-υργία, ἡ ἀνθρωποποιία ἐκκλ.

Ἀνθρωπο-υργός, 2' ὁ ἀνθρωποποιός ἐκκλ.

Ἀνθρωπο-φάγέω. ἀνθρώπους ἢ ἀνθρώπινον κρέας τρώω. Ἡρ. 4, 106, homines voro.

Ἀνθρωπο-φάγεια, ἡ τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀνθρώπους ἢ ἀνθρώπινον κρέας. Ἀριστοτ. πολ. 8, 3, 4, esus hominum.

Ἀνθρωπο-φαγικῶς, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀνθρωποφάγου. Εὐσταθ. Ἰλ.

Ἀνθρωπο-φάγος, 2' ὁ τρώγων ἀνθρώπους, Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 2, 1, homines vorans.

Ἀνθρωπο-φάγος, 2' ὁ ἐπὶ ἀνθρώπων φάγων. Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 7, 313.

Ἀνθρωπο-φάνης, 2' ὁ ὡς ἀνθρώπος φαινόμενος, ὁ ἀνθρώπου ὁμοιος ἐκκλ. homini similis.

Ἀνθρωπο-φθορεύς, ὁ καὶ

Ἀνθρωπο-φθόρος, 2' ὁ φθείρων ἢ ἀφαιρῶν ἀνθρώπους μετγν. homines perdens.

Ἀνθρωπο-φθής, 3' ὁ ἀνθρωπίνην φύσιν ἔχων ὁ ὁμοιος μὲ ἀνθρώπον. Ἡρ. 1, 131, hominis naturam habens.

Ἀνθρωπ-ώδης, 2' ὁ ἔχων εἶδος ἀνθρώπου, ἢ ὁ ἀνθρώπινος. Ἰδ' ἀνθρωποειδής.

Ἀνθρωπ-ώσκω. ἀνθρωπώσκω. Ἡρ. 7, 18 καὶ ποιητ.

Ἀνθ-σφρίζω. σφρίζω ἀμοιβαίως τὸν σφριζομένον με Πλούτ. Περ. 26. παθ. Εὐρ. Φοιν. 620, vicissim contumeliose tracto.

Ἀνθ-σφαγέω, μελ.-ήσω. φανερῶς ἀμοιβαίως, δηλ. κατ' ἐκείνου ὅστις μὲ φανερῶς ἴδ. oblatro.

Ἀνθ-σφαγέω, τὸ, ὑποκ. τοῖς ἄνθ. α) μικρὸν ἄνθος. Ἀντων. 4, 20. Pausanias. β) ἀνθώλης.

Ἀνθ-σφαγέω, εἶδος, ἢ εἶδος οὗτοῦ Διοσκωρ.

Ἀνθ-σφαγέω. ἀμοιβαίως ἐνέγω εἰς δεκαστήριον ἢ ἐγκλήων τὸν ἐγκαλίσταντά με. εἰς δεκαστήριον. 3, 70, παρ' Ἀπολλων. λέξιν τινὰ ἀντιτίττω εἰς ἄλλην, ἀντιποσέρω, vicissim accuso.

Ἀνθ-σφαγέω, ἢ ἀνθωποσφάγω.

Ἀνθ-σφαγέω. ἀμοιβαίως ὑπακούω Θεολογ. ἀριθμ. 1.

Ἀνθ-σφαγέω, ἀλλ' ἄλλῃ, ἢ ἡ ἀμοιβαία μεταλλαγὴ. πτώσεων γράμ. mutua commutatio.

Ἀνθ-σφαγέω, ἀντ. ἀνθωπλάττω. ἀμοιβαίως ἀλλάζω ἢ μεταβάλλω μετγν. commuto.

Ἀνθ-σφαγέω. ἀνταπαντῶ, ἀπαντῶ τὸν ἀπαντῆσαντά με, ἀποκρίνομαι λογιγν. occurgo.

Ἀνθ-σφαγέω, ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθωπάτου Δίων Κ. καὶ μετγν. proconsulatus.

Ἀνθ-σφαγέω. εἶμαι ἀνθωπάτος Πλούτ. proconsul sum.

Ἀνθ-σφαγέω, 3' ὁ ἀνέχων εἰς ἀνθωπάτον, proconsularis.

Ἀνθ-ὕπατος, ὁ ὁ διορισμένος ἀντὶ τοῦ ὑπάτου Πολυδ. 21, 8, καὶ ὡς ἐπίθ. -ἐξουσία, ἀρχή, 9, 16, 11, 62, proconsul.

Ἀνθ-ὕπατος. ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ Πλούτ. vicissim cedo.

Ἀνθ-ὕπατος. εἰς, ἢ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, ἢ ὑποταγὴ Πλούτ. Σολ.

Ἀνθ-ὕπατος. ἐπ' ἄλλῳ ὑπερβαλλὼν τὸν ὅστις μὲ ὑπερβαλλέν. Ἰωσήφ. invicem supero.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

Ἀνθ-ὕπατος. φρονέω. ἀμοιβαίως ὑπερφρονῶ, εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανος πρὸς ἐκείνον ὅστις ὑπερήφανος φέρεται πρὸς ἐμὲ μετγν. vicissim superbio.

ἰσως· καὶ ἀντιπίπτοντες· ἀντιπίπτων γάρ ἐστιν. ὅταν σῖθεν ὡς μέλλει αὐτῷ τε ἀντιπείσιν, ὡς ἀποπνίγει λέγοντες καὶ ἐπαυροῦνται ἐαυτὸν... ἀπαρασπείστος· καὶ διασπείρεται λαλῶντος· ἀνθυπο-ρορὰ δὲ ὅταν μέρος μὲν ὥσπερ καταδέχεται τοῦ λεγομένου ὁ ἀκροατής, ἀμφοτέλλει δὲ περὶ τὸ εὐκρινὲς ἀντίθεσις δὲ, ὅταν ἀπὸ τῶν κεφαλαίων ὁρμᾶται· Ὁλπ. εἰς Δημ. Ὀλυνθ. exceptio quae objectioni opponitur.

Ἄνθ-υπο-φθίνω, ἀορ. ἀνθυπεφθόχα· ἀμοι-αίως προφθίνω μετ' αὐτ. Θεοδωρ.

Ἄνθ-υπο-χώρασις, ἡ ἡ ἀμοιβαία ὑποχώ-ρησις Πλάτ. recessus.

Ἄνθ-υπο-μοσσία· τὰ ἀμοιβαίως ὀκλίεσθαι.

Ἄνθ-υρ-αίρεσις, ἡ ἡ ἀμοιβαία ὑφαίρεσις μετγν. spoliatio mutua.

Ἄνθ-υρ-αίρεσις· ἀμοιβαίως ὑφαίρεσις, παίρνω τε ἀπὸ ἐκείνου ὅστις μοῦ ἀφαιρᾷ τε δίδωμι ἡ.

Ἄνθ-υρ-ε-σταμα· μελ. ἀνθυποστήσονται, ἀορ. ἀνθυπέστην· ἀναλαμβάνω τε ἀντὶ ἄλλου, ἡ ἀντιφιλοτιμούμενος πρὸς ἄλλον ὅστις τὸ ὑπε-στέλλω. «ἀνθυποστήσονται γοργῶς» ἀμοιβαίως ὡς ὑποστήσονται πρὸς ἄλλους, γίνομαι Δημ. 21, 68· ὅδε ὀρίσθη, vicissim sustineo.

Ἄνθ-ώδης, 2· ὁ πλήρης ἀνθίνων, ἡ ὁ ὅμοιος μετ' αὐτῶν, ἀνθέρως Θεοδωρ. flore plenus.

Ἄνθ-ωρα-τίσσομαι· κατὰ τὴν ὥραιότητα ἀμει-λύνωμαι μετ' ἄλλων μετγν.

Ἄνθ-ωρο-σκοπέω· εἶμαι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ προσκοπέου Προκλ.

Ἀνία, καὶ ἰων. ἀνίη, ἡ (κατὰ Πλάτ. Κρατ. 419 τὸ ἐμποδίζον τὸ ἔναι, κατὰ Μ. Εὐ. ἐκ τοῦ ἰσχυρῆ)· ὅ, τι εἶνε δυσάρεστον, λύπη, κακο-πάθεια, ταλαιπωρία Ὁδ. ο, 394, πόνο· στε-νοχωρία, φροντίς, μέριμνα· «πόνο· καὶ ἀνίη» Ὁδ. η, 192· ὁδεῖται Πινδ. Ν. 1, 53· τραχεῖα Ἐπικρ. ἀδ. 18, καὶ ἐν τῷ πεζῷ· νόστος, πένις Πλάτ. Πρωτ. 353, ἐπὶ προσώπων· «ὅστις δὲ ἀνίη» Ὁδ. ρ, 446· οὕτω καλεῖται καὶ ἡ Σκόλλαι· «ἀπρηκτος ἀνίη» Ὁδ. μ, 223 (παρ' Ὁμήρ. καὶ Σοφ. τὸ εἶνε πάντοτε μακρόν, παρὰ μετγν. καὶ ποιητ. γίνεται καὶ βραχὺ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ στίχου Θεογν. 76), tristitia, moeror, calamitas.

Ἀνία, ὁμορ. ἀντὶ ἡνία.

Ἀνιάζω (ἀνία), μόνον ἔνεστι. καὶ παρ. 1) λυποῦμαι, βραχνίζω, Ὁδ. β, 323, εἰς δυσθυμίαν ἐμβάλλω Ἰλ. ψ, 721· 2) εἶμαι ἄθυμος, λυπημέ-νος, ἀθυμῶ Ὁδ. δ, 598· «θυμῶ ἀνιάζω» Ὁδ. γ, 87, ἄλλὰ· «κτείσσονται ἀν»· εἶναι ἐν ἀγώνι· καὶ φροντίς· διὰ τὰ κτήματα τοῦ Ἰλ. σ, 300· «πληγῇ Ὁπ. ἀλ. 3, 150, (τὸ ἰδίχρον. κατὰ τὴν ἀνάγκην), moerore afficio, moestus sum.

Ἀν-ιάσομαι, ἰων. ἀνιέσμαι, ἀποθ. μεσ. πάλιν θραπέω, πάλιν ἐπαυροῦν· «τρώμα ἀνιεύνται» Ἠρ. 7, 237.

Ἀνιάρως, 3, ἐπ. καὶ ἰων. ἀνιηρός (ἀνία)· ὁ ἐνοχλητικός, δυσάρετος, λυπηρὸς· «πρωγὸς συγν. ἐν Ὁδ. συγρ. ἀνιηρότερος, β, 190· ἡ δὲ Πινδ. Ὁ, 12, 11 ἐν τῷ πεζῷ ἀντιτίθ. τοῦ ἡδύς Πλάτ. Πρωτ. 355, συγρ. ἀνιηρότερον Πλάτ. Γοργ. 477. Παθ. λυπημένως, παρὰ τὸ συ-θροπῶς Ἐν. Κυρ. 1, 4, 14· «ἐπὶ ἀνιηρὸς ζῆν» ἀπομν. 1, 6, 4 (τὸ ἰπαρ) Ὁμήρ. καὶ Σοφ. μακρόν, παρ' Εὐρ. καὶ Ἀριστ. (Πλουτ. 561) βραχὺ, παρὰ

μεταγν. διχρόνον·), moerorem afferens, tristis, moestus.

Ἀνίασι, ἀντὶ ἀνιέσι, γ· πληθ. τοῦ ἀνιέμι.

Ἀνιάσι γ· πληθ. ἔνεστι τοῦ ἀνιέμι.

Ἀν-ιάτος, 2· ἀδελφότητος· ἔλκος, τραῦμα Πλάτ. νομ. 877, ἐπὶ ἀνθρώπ. Πλάτ. Γοργ. 526, non sanatus· ἐπὶρ. «ἀνιάτως ἔγειν» Διον.

Ἄλ. 7, 48.

Ἀν-ιάτρευστος, 2· τὸ αὐτό.

Ἀνιητρεῖω· πάλιν ἱατρεῶς Τζετ.

Ἀν-ιάτρο-λόγητος, 2· ὁ μὴ γινώσκων τὴν ἱατρικὴν Βίτρονδ. rationis medicae expertus.

Ἀν-ιάτρολογίας, 3, διαφ. γραφ. Βίτρονδ. ἀντὶ τοῦ προγν.

Ἀν-ιάτρος, ὁ ἰων. ἀνιητρος· ὁ μὴ ἱατρός, ὅστις δὲν κρίνεται ἄξιος τοῦ ὀνόματος ἱατροῦ Ἰπποκρ.

Ἀνιηχός, 2, διαφ. γραφ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. ν, 41, ἀντὶ αὐχάτος.

Ἀν-ιάχων· ἀνιεύων· ἀνιηχόν Ἀπολ. Ρ. 2, 270, θανάτω ἐπαίνω, ἐγκωμιάζω Ἀντ. Σιδ. 45, re-sono, clamo.

Ἀν-ιάω (ἀνία)· λυποῦμαι, ἐνοχλοῦμαι Ὁδ. τ, 66· «τινὲς δ, 115 καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «τί τὰς ἀνίας με» Σοφ. Ἀντ. 546· «σὲ τὰς ὑνίας» 319, καὶ ἐν τῷ πεζῷ Πλάτ. Γοργ. 485, ἀνιη. πρὸς τὸ ἐμμελεῖν Ἐν. Κυρ. 1, 4, 25· πρὸς τὸ· εὐφραίνει Ἀριστ.

εἰρ. 748. Παθ. (ἡνιέθησαν Ἐν. Ἐλ. β, 4, 20, μετὰ μεσ. μελ. ἀνιάσται· Ἀν. 4, 8, 26), δυσθυ-μῶ, ἀθυμῶ, λυποῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, (ἀνιη. εὐ-φραίνεσθαι· Ἐν. ἀπομν. 1, 1, 8)· «παρῶντι ἀ-νιάται» Ὁδ. α, 335· «ἀνιηθεῖς δορυμαχῶ» α, 133· «ἔντα παρῶντες ἀνιηάται» Ἠρ. 4, 130· «ἐπὶ τινι» Ἐν. ἀπομν. 3, 9, 8, ἐπὶ ἄλλος ἡ πόνον ἀφ-σθάνωμαι· Ἀν. 4, 8, 26· «παρὶ τίνος» Ἀριστ. Αὐσ. 593, (εἰ εἶνε παρ' Ἀριστ. καὶ μετγν. διχρόνον), dolore, seu moerore afficio, moestus sum.

Ἀνιηρός· ἀνιηρὸς μετγν. Ἰουλ. Ἀν. 64.

Ἀνιηεῖν, ὁ. ἀορ. ἀπαρ. τοῦ ἀνιηάω.

Ἀνιδεός· ἀνιεύεος παρὰ τὸ ἀμωρὸς ἐπὶ ὕρου Φωτ.

Ἀν-ιδεός, 2· ὁ μὴ ἔχων ἴδιον, ὁ ἀνευ περιου-σίας, ἀκτῆμων μετγν. (— — —), nihil habens proprium.

Ἀν-ιδεῖν· ἀνευ ἰδρώτος· «πορεύεσθαι Πλάτ. νομ. διαφ. γραφ. ἀνιδεῖν, sine sudore.

Ἀν-ιδεῖω ἰδρώνω, οὕτως ἰδρώνω, ὥστε δ' ἰδ' ὡς εἶνε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας Πλάτ. Τιμ. 74.

Ἀν-ιδρός (ιδρώς)· ὁ ἀνευ ἰδρώτος Ἰπποκρ. sudoris expertus.

Ἀν-ιδρώω· πάλιν ἰδρώνω, ἡ χύνω ἰδρωτὰ Ἰπποκρ. resudo Ἰδ' ἀνιδίω.

Ἀν-ιδρώτος, 2· 1) ὁ μὴ ἰδρωμένος, ὁ μὴ στε-ρεῖς στημένος, ἄπικτος· «δρόμος Εὐρ. 1. Τ. 941· καὶ ἀνιήστος Πλουτ. ἔνεσθ. ἀδέστικος, εὐμετάβολος· γνῶμη Φιλ. 2) ὁ ἄστατος, ὁ μὴ κατασταθεῖς πούθεν, ἀκονιόνητος, μισάνθρω-πος· ποδ. ἀδρότος Δημ. 25, 52, παρὰ τὸ ἀμει-λιος (Σχολ. ἀνιήστικος), non fixus, instabilis.

Ἀν-ιδρύω· στήνω, θεμελιώνω, ἀνεγείρω, ἡ ἐα-νακτίζω μετγν. collo, conscero.

Ἀν-ιδρύω, ὡς, ὁ, ἡ· ἀνιδρύωτος ἱατρ.

Ἀν-ιδρύσις, ἡ· τὸ ἰδρωμα, ἡ ἐκχυδρωμα ἱατρ. sudatio.

Ἀν-ιδρύω, ἐπὶρ. ἔνευ ἰδρώτος, ἔνευ κόπου Ἰλ.

α, 228· ἐντεθθ. βραδέως, ὀκνηρῶς Ξεν. κυρ. 2, 2, 30, sine sudore.
 Ἄν-ιδρωτός, 2· ὁ μὴ ἰδρώσας, ὁ ἄνευ γυνασσ. ἀσκήσεως, ὁ μὴ κοπιᾶζων Ξεν. Κυρ. 2, 1, 29, sudoris defectus.
 Ἄν-ιδρωμα, παθ. καὶ μεσ. τοῦ ἀνίρω.
 Ἄν-ιδρώσας, 3 (ἰστέον)· εἰς ὃν οὐδὲμία θυσία προσφέρεται. Β. Ἀν. 405.
 Ἄν-ιδρώς, 2· ὁ μὴ ἰσρῶς Ἀισχ. Ἀγ. 213· θαύμων Ἰλ. 738· τύχη=δυστυχία Β. Ἀν. 13· «νόθος καὶ ἀνιδρώς παῖς» Πλάτ. πολιτ. V, 461· ῥηθιῖον.
 Ἄν-ιδρώω· καθιδρώω Ἀριστ. «-ἡμέραν ἐορτῆς» Διον. Ἀλ. 6, 95, εορτασμεν.
 Ἄν-ιδρώσις, ἡ· ἡ καθιδρώσις, ἐγκαινιάσις ναοῦ Διον. Ἀλ. 5, 35· consacratio.
 Ἄν-ιδρῶς, παρὰ τοῦ ἀνίρω· Ψα. Θ. 197.
 Ἄνιδρῶναι, ἰων. γ. πληθ. ἐνεστ. τοῦ ἀνιδρώμαι.
 Ἀνίρη, ἰων. ἀντὶ ἀνίρα.
 Ἀνιρῶσις ἰων. μετοχ. ἀορ. παθ. τοῦ ἀνιῶμαι. ἀντὶ ἀνιρῶσις Ὀμηρ.
 Ἄν-ιρῆμι, παρὰ τοῦ ἀνίρη, ἰων. καὶ ἀττ. ἀνίειν, εἰς, εἰ καὶ Ὀμηρ. ἐντεθθ. Ψα. ἀνιρῶμαι, μελ. ἀνίρω, παρ' Ὀμηρ. καὶ ἀνέσω, ἀορ. 1 ἀνίρη ἰων. ἀνέρηκα, παρ' Ὀμηρ. καὶ ἀνίρηται. ἐξ οὗ μόνον ἐστὶ ἡ εὐκτ. ἀνιρῶμαι, διότι ἡ παρ' Ὀμηρ. μετοχ. ἀνιρῶντας ἀποθίδεται πρὸς τῶν ἀρχαίων εἰς τὸ ἀνιῶμαι, παρὰ ἀνιῶμαι, ἀορ. 2 ἐν τῷ ἐνικ. ὀριστ. ἄγρ. παρ' Ὀμηρ. ἀπαντᾷ τοῦτο τὸ 3 πληθ. ἀνιῶσαν, ὅπου ἀνίρη ἀντὶ ἀνίρη, εὐκτ. ἀνιῶμαι, ἀπαρ. ἀνιῶμαι μετοχ. ἀνιῶντες, παθ. ἀνιῶμαι, παρὰ ἀνιῶμαι, 3, πληθ. ἰων. ἀνιῶνται· Προδ. 1) μεταθ. ἀναπύμπω, ἀναδίδωμι, ἐκβάλλω· «Ζεφύρου ἀήτας ἀνιῶντι ὠκεανός» Ὀδ. δ, 568· «Ἀιδωνεύς ἀνιῶντας Δαρειὸν» Ἀισχ. Παρ. 641, καὶ παθ. «ῥίξωμαι ἀνιῶνται» Ἐπ. 395· «ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνιῶνται ὁ πλοῦτος» Πλάτ. Κρατ. 403, ἐπὶ τῆς γῆς κάμνω νά πετρῶσθαι, ἀναδίδωμι Ὀμ. ὅμ. Δημ. 332· «ὅσα φρόναρχα ὅρη ἀνιῶσι» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 15· «μηδὲν, ὃν ἡ γῆ ἀνιῶσι» Κυν. 6, 25, ἐντεθθ. ἀνιῶμαι· «πνεῦμα ἐκ πνευματικῶν ἀνιῶν» Ἐδρ. Ὀρ. 277, ἐπὶ πηγῶν ἀναδύσθαι· «χορήγη» Βακχ. 705, ἐπὶ πυρὸς ἀναφλέγειν, κάμνω νά ἀναλάρψῃ· «φλόγα θοοκ. 2, 77· πρὸς. «κῶδον ἀνιῶνται» ἀντὶ ἀναρρῶνται Β. Ἀν. 396, ἀρῶναι τινὰ νά ἀναδῇ Ξεν. Ἐλ. 2, 4, 11, sursum mitto, emitto· 2) ὁπίσω στέλλω· ἀνιῶνται Ὀδ. α, 265, remitto· 3) συντίσσει. ἀρῶναι ἐλῶθερον, καταλείπω, παρὰ τοῦ «ὕπνος ἀνιῶνται ἔμεν» Ἰλ. 6, 71· «ὅταν μὴ ἀνιῶνται· μανίας» Ἐδρ. Ὀρ. 227· «ὥς μιν οἶνος ἀνιῶνται» (δηλ. περὶ τὸν ἡ μέθη) Ἦρ. 1, 213, ἐπὶ ἀνοίγειν· «πύλας ἀνιῶνται» (δηλ. ἔλυσαν τὰς πύλας ἐκ τῶν ἱμάντων, δι' ὧν ἦσαν δεδεμέναι, ἡνέφθησαν) Ἰλ. φ. 537· πρὸς. «κλῆδες ἀνιῶνται ὀρεῖσιν» Ἐδρ. Βακχ. 448· «σημαντὰ Ἐδρ. Ἦρ. Α. 325, καὶ γενικ. «θεσμῶν ἀνιῶνται» (=ἡλευθέρουσι) Ὀδ. γ, 359· «ἀνιῶνται ἵππων» (=ἀφῶνται τὰς ἡνίκας ἡ ἡλευθέρουν ἀφῶνται) Σοφ. Ἰλ. 711· «τοὺς ἵππους ἐκέλευσεν ἐλαύνειν ἀνιῶντας» (=καλπάζειν ἡ ἀπὸ ῥυτίδος ἐλαύνειν), οὕτω καὶ μεταφ. «τῶ δῆμῳ τὰς ἡνίκας ἀνιῶνται» Πλάτ. Πρωτ. 11· «τὴν ἀρχὴν ἀνιῶνται» (ἀρῶνται, κατὰ Σολ. ἀπολύουσι) Ἰων. 1, 76, ἐπὶ ἐλευθέρωναι, ἀπολύω «εἰ ἀνιῶσμεν ἄνδρα» Ξεν. Ἐλ. 2, 3,

51, ἀθωῶναι Ἀυσ. 13, 93. Παθ. «ἀνιῶνται καὶ ἐλευθέρουνται» Πλάτ. πολιτ. IX. 575· ἐντεθθ. ἐν ἐπαρῇ τινὰ κατὰ τινος, κατ' αὐτοῦ ἐρεθίζω, ἐξεγείρω, παρῶναι· «οὗ τοῦτον ἀνιῶνται» Ἰλ. ε, 405· «σὲ δ' ἐνθῶδες θυμός ἀνιῶνται» Ἰλ. ζ, 256· «θυμός μιν ἀνιῶνται νικαίειν βασιλῆας» Ἰλ. δ, 276· «Μούσα ἀνιῶνται ἀνιῶνται δειν» Ὀδ. 9, 73. Μεσ. «κῶδον ἀνιῶνται» (ἀπογοινοῦσθαι ἐκ τοῦ αὐτὸν περικαλύπτοντος πέπλου) Ἰλ. γ, 80· «αἶγας ἀνιῶνται»=ἐκδέρντες Ὀδ. 6, 300. Παθ. ἰδῶναι ἀνιῶνται ἀγαλίνωτος, (ἐπὶ τοῦ ἀρῶναι τὸν γαλινόν) κυρ. ἐν παρακ. ἀνιῶνται=ἐλευθέρω Σοφ. Ἰλ. 506· «ὅπου ἀνιῶνται» Πλάτ. νομ. 1, 637· «ἐθῶναι ἀνιῶνται», λίαν ἀνιῶνται Πλάτ. πολιτ. IX, 573· «ὅλαται ἀνιῶνται» Ἰων. 1, 6· «ἀνιῶνται εἰς τὸ κέρδος» Ἐδρ. Ἦρ. 3· «εἰς ἀδικίαν τρυφᾷ Πλάτ. - τὸ ἀνιῶνται=ἡ μαλθακότης, γαυνότης 4) ἡσυχάζω, γαλῶναι, ἀνιῶνται. πρὸς τὸ ἐπιτείνω, ἐπὶ γορῶν Πλάτ. Αυσ. 209, ἀνιῶνται πρὸς τὸ ἐντείνω Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 7· «τὴν ἀσκήσιν=παρὰ τοῦ κυρ. 7, 5, 70· «-σώμα ἐπὶ ῥαδιουργίᾳ» 7, 5, 75· ἐντεθθ. συγγωσθῶ, ἐπιτρέπω· «ἀνιῶνται αὐτοὺς, ὅ, τι βούλονται ποιεῖν» Πλάτ. Διχ. 179· «πρὶν ἀνιῶνται αὐτὰς μάχεσθαι» Ἦρ. 4, 180· «ἀνιῶνται τινὰ θηρῶν» (=δίδωμι ἄδειαν πρὸς τοῦτο) Ξεν. Κυρ. 4, 6, 3· «ἐπεγείρωσαν, μὴ ἀνιῶνται αὐτοὺς»=νὰ μὴ ἀρῶσιν αὐτοὺς, δηλ. νὰ τοὺς κρατήσῃ σωσιν. Ἐλ. 2, 11, οὕτω καὶ παθ. «ὅταν τρῶμα μὴ ἀνιῶνται τὰ πράγματα» (=τὴν τρῶμα νὰ μὴ παραμειλῇται τὰ πράγματα) Ἰων. 8, 63· ἐντεθθ. εἰς τὴν θεότητα ἀφῶνται, ἀφῶνται ἐπὶ τῶν Ἦρ. 2, 65· «τέμνος ἀνιῶνται» Πλάτ. νομ. VI, 761· «ἀνιῶνται ἀργὸν εἶναι γωρίον τῷ θεῷ» Πλάτ. Πολιτ. 8· «ἀνιῶνται γωρίον ἱερὸς εἶναι» Σοφ. παρὰ Στραβ. «ἐμ- πόριον ἀνιῶνται»=ὡς λοιπὸν εἶναι ἀνοικτός, p-lato, concedo permitto· 5) ἀρετ. γαυνώματι, γίνουμαι χαλαρός, καταπαύσθαι Ἰλ. ε, 880, παρ' Ἦρ. καὶ ἀττ. συγγ. «οὐ γὰρ ἀνιῶνται πνεύματα» Ἦρ. 2, 113· «εἰς ἀνιῶνται τὸ πῆμα» Σοφ. Φιλ. 753· «καὶ σὺ μὴ ἀνιῶνται» Πλάτ. Κρατ. 420· «καὶ ἐπιθυμίας ἀνιῶνται» Ἀριστ. ρητ. 11, ὅτι μὲν μετοχ. «ὕδον οὐκ ἀνιῶνται» Ἦρ. 4, 28· «κλέπτει οὐκ ἀνιῶνται κερατίζοντες» 2, 121· «τὴν ὁμοιότητα τιμώντας μὴ ἀνιῶνται» Πλάτ. νομ. 5, 741, ὅτι δὲ γεν. - προθυμίας Ἐδρ. Ἰππ. 285· «βοῆς ὀργῆς Ἀριστ. εἰρ. 318, βατρ. 994 (τὸ καλῶς εἶναι εἶναι βραχὺ, παρ' ἀττ. ποιηταὶ μακρόν ἐν τοῖς τύποις ἀνιῶνται, καὶ ἀνιῶνται καὶ παρ' Ὀμ. μνη.), laxor, remittor.
 Ἄνιηρέστερος, ἰων. συγγρ. τοῦ ἀνιηρός.
 Ἄνιηρός, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἀνιηρός.
 Ἀνίχη, ἀορ. ἀντὶ ἀνίχη.
 Ἀνιχέσαι, ἰων. ἀντὶ ἀνιχέσαι γ'. ἐν πρσ. ἀορ. α. εὐκτ. τοῦ ἀνιῶμαι.
 Ἄν-ικᾶνος, 2· α) εἰς ὅντινα οὐδὲν εἶναι ἀρκούν· ἀπλητος Ἀρρ. Ἐπ. 4, 1-6) ὁ μὴ ἱκανὸς εἶναι τὸ Πλάτ. (-...), non idoneus.
 Ἀνίχητος, ἀορ. ἀντὶ ἀνίχητος Πινδ. (-...)
 Ἀνίχη, (νίκη)· ἀνευ νίκης, non parva victoria
 Ἄν-ικέτευτος, 2· α) ὁ μὴ ἱκετευθεὶς ἡ ἱκετευόμενος 5) ὁ μὴ ἱκετεύων, ἡ ἱκετεύσας Ἐδρ. Ἰ. Α. 1003, non supplex.

Ἀνίκητος, 2 ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ νικώμενος, ἀκαταμάχτος· Περ. 9, 489· — φαιδρα Πινδ. Π. 4, 91, συγν. τραγ. καὶ ἐν παρ. (— — —), invictus.
 Ἀν-ικμάζω (ἰνικμός)· 1) στεγνώνω, ξηραίνω Διοσκ. exciso· 2) ὑγραίνω (ἔνευ παραδ.)
 Ἀν-ικμάω (ἰνικμός)· ἀνελικμάω - ἀνικμώμενα Πλάτ. Τιμ. 32, διαρ. γαρ. ἀντὶ ἀνελικμώμενα· πρὸς ἀνικμάω.
 Ἀν-ικμός, 2 (ἰνικμός)· ὁ μὴ ἔχων ἰκμάδα, (ὕγρασιαν), ὁ ξηρὸς Ἀριστοτ. προδλ. 12, 3, Πλουτ. παρὰ τὸ ξηρὸς· πρὸς Ἀρτεμίδ. 1, 19.
 Ἀν-ίλαστος, 2· ἀνεξιλέωτος, ἀσπλαγχνός Πλουτ. non placatus.
 Ἀν-ίλεως, ὦν, γεν. ὦ (ἰλεως) ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ἀνίλαος ἀσπλαγχνός, ἀλύπητος Ν. Δ. (— — —), im misericors.
 Ἀνίλλω· ἀνελίω· — βελίον Β. Ἀν. 19.
 Ἀνίλλομαι· ἀποκρούω, δὲν θέλω Ὀλομπ. Σγολ. εἰς Πλάτ. Φιληθ. σελ. 242, εἰς Φαιδ. 206, ὁ Σονίδ. ἐξηγεῖ τὴν λέξιν διὰ τοῦ ἀπαξιοῦν.
 Ἀν-ιμάσσω· μαστιγώνω Βιβλ. 4) (Ἀνθολ.), ἀλλ' ἐν IX, 272 διορθοῦται ματιμάσσω.
 Ἀν-ίμαστος, 2· ἀμαστιγώτος Nov. loris non caesus.
 Ἀν-ιμάω· ἀνασύρω, τραδῶ (διὰ τοῦ ἰμάντος) πρὸς τὰ ἐπάνω κατ' ἀγρ. λιβ. ἀνέλασιν ἰδίως ὕδωρ ἐκ φρέατος καὶ· «ἀνιμῶν ἀλλήλους τοὺς δόρασι» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 8. Μεσ. τὸ αὐτὸ· «ἀνιμῶν τὸ τὸν ὄν» Λουκ. Ἀλεξ. 14 ἰδίως ἐν μελ. καὶ ἀορ. εὐχρηστον, fume sursum traho.
 Ἀν-ιμησις, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω τρέδηνμα μετγν. extractio.
 Ἀνις· ἀνιρός· — κακὰ Αἰσχ. Περ. 252.
 Ἀν-ιούλος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἰούλους, ἀγένετος, ὁ καὶ ἐστὶ ὢν Χριστοῦ. impubes.
 Ἀνιόχος, ὄνομα ἀντὶ ἡνίοχος.
 Ἀν-ιπαύω· ἐριππῶς ἀναδαίνω· — ἥλιος Εὐρ. Ἰων 41, equito.
 Ἀν-ιππος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων ἵππον, ἀντιθ. πρὸς τὸ ἱππότης Σοφ. Οἰ. K. 903, qui est sine equo· 6) ἐπὶ τόπου ὁ μὴ πρὸς ἱππασίαν ἐπιτή- τηδαι· Ἡρ. 2, 108, ἀντιθ. πρὸς τὸ· ἱππά- σμος Αἴν. τακτ. 8, equitatu non idoneus.
 Ἀν-ιπταμαι, μετγν. ἀναπέτομαι.
 Ἀν-ιπτό· πους, ὅδος, οὐδ. οὐν. τὸ (ἄνιπτος, πούς)· ὁ ἔχων ἀνίπτους πόδας· — Σέλλοι Ἰλ. π. 235, (φαίνεται ὅτι σημαίνει ἐνταῦθα τὸν τραγὺν τοῦ ἔχον αὐτῶν τρόπον)· ποδ. Φιλοστρ. Εἰκ. 33, ἐπὶ παρασίτων Ἀθην. 3, 113, illotus pedes habens.
 Ἀν-ιπτος, 2· ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ νικώμενος, ἄπλο- τος Ἰλ. ζ, 266, Ἡσ. ἐρ. 723, ὃν οὐ δύναται τις νᾶ ἑξαπλῆσθαι ἢ ἑξαβλῆσθαι· αἶμα Αἰσχ. Ἰλ. 1438, illotus.
 Ἀνις, βλοῦται ἀντὶ ἄνευ· οὕτω λέγει ὁ Μεγα- ρεύς ἐν Ἀριστ. Ἀγ. 799, καὶ Νικαν. Ἀλ. 419.
 Ἀν-ισάζω· ἰσάζω, κάμνω ἵσον, ἐξισώνω Ἀ- ριστοτ. Νικομ. 7, 10, compenso, adaequo.
 Ἀν-ισ-ἀριθμός, 2· ὁ ἄνισος τὸν ἀριθμὸν Ξεν. diversus numero.
 Ἀν-ισασμός, ὁ· τὸ ἴσασμα, ἡ ἐξίσωσις Εὐσταθ. exaequalis.
 Ἀνίσκτον, τό· ἀρέθημα τοῦ ἀνήθου ἱατρ.

Ἀνίστη, ὁ· ὁ μὴ ἀνήθον κατασκευασμένος, θηλ. ἀνιστίς, ἴδος, aniso conditus.
 Ἀν-ισό-δρομος, 2· ὁ ἀνισον δρόμον, ἔχων, Φιλ. cursus inaequalis.
 Ἀν-ισο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων ἀνισον εἶδος, ἡ σῆμα Πορρ. diversus specie.
 Ἀν-ισο-κρατίω· ἔχω ἀνίσους δυνάμεις Σεξτ. ἐμπ.
 Ἀν-ισό-κυκλος, 2· ὁ ἔχων ἀνίσους κύκλους.
 Ἀν-ισό-μετρος, 2· ὁ μὴ ἰσόμετρος, ὁ μὴ ἔ- χων τὸ αὐτὸ μέτρον τινὶ ἄρατ. diversus mensura.
 Ἀν-ισο-μήκης, 2· ὁ ἔχων ἀνισον μήκος Γα- λην. diversae longitudinis.
 Ἀνίσον, τό· τὸ ἀνήθον Θεοφρ. καὶ μετγν.
 Ἀν-ισο-πῆγής, 2· ὁ ἄνισος κατὰ τὸ πάχος Γαλην. diversa crassitudine.
 Ἀν-ισό-πλευρος, 2· ὁ ἔχων τὰς πλευράς ἀνίσους Τιμ. Λοκρ. 98.
 Ἀν-ισό-ροπος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἴσην πρὸς τινα βροχήν, ἀνεπισιχὴς Πλουτ.
 Ἀν-ισος, 2 (θηλ. καὶ ἀνίση)· α) ὁ μὴ ἴσος συγν. Πλάτ. πρὸς Αἰσχ. 1, 5· 6) ἀνεπισιχής, ἄδικος Ξεν. Κυρ. 2, 2, 17· — γέρας Ἀντιφιλ. ἐπὶρ· «ἀνίσους καὶ πλεονεκτικῶς ἔχουν πρὸς τινα» Δημ. 24, 168, inaequalis, impar, iniqui, (τὸ· ἐπ. εἶνε μακρόν, ἄδικ. βραχύ).
 Ἀν-ισότης, ἡ· ἡ κατάστασις καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνίσου Πλουτ. inaequalitas.
 Ἀν-ισο-τιμία, ἡ· ἡ ἀνισος ἀξία Σγολ. Ἰλ.
 Ἀν-ισό-τιμος, 2· ὁ ἄνισος τὴν τιμὴν, ὁ μὴ ἰσότημος μετγν. inaequali dignitate.
 Ἀν-ισο-τοίχῳ· ἐπὶ πλοίων, κλίνω ἢ γέρνω πρὸς τὸ ἐν μέρῳ· Ἐπικτ. ἐγγλ. 38, in alterum latus inclinator.
 Ἀν-ισο-φῆς, 2· ὁ μὴ ἰσοφῆς, ὁ κατὰ τὴν εὐρίαν ἄνισος, ὁ μὴ ὢν τῆς αὐτῆς εὐρείας ἢ ἰδιό- τητος ἀνόμοιος Κυρ. Ἀλεξ. dissimilis naturae.
 Ἀν-ισώ· ἀνισάζω, ἐξισώνω Πλάτ. πολ. 289. Μεσ. καὶ παθ. «ἀνισωθεὶς πληθεῖ» Ἡρ. 7, 103, aequum facio.
 Ἀνίστα, καὶ ἀνίστη προστ. ἀντὶ ἀνίσταθι τοῦ ἀνίστημι.
 Ἀν-ίστημι· οἱ τύποι τοῦτου διακρίνονται ὡς ἔξῃ· 1) μόνον μεταθ. ἐνεστ. ἀνίστημι, παρატ. ἀνίστην, μελ. ἀνστήσω ἐπ. καὶ ἀνστήσω, ἀορ. ἀνέστηκα καὶ ἐπ. ἀνέστηκα· 2) μόνον ὡς Μεσ. μεσ. ἀορ. ἀνέστησάμην· 3) παθητικ. ἀορ. παθ. ἀνέσθην, μελ. ἀνασταθίσωμαι· 4) ἐν παθ. καὶ ἀμει. κοιν. ἀορ. 2 ἀνέστην, παρκα. ἀνέστηκα, ἀ. πληθ. ἀνέστημεν, ἀπαρ. ἀνέσταναι, ὕπερσ. ἀνε- στήκειν ἢ ἀνέστηκα· 5) ἐν παθ. ἀμειταθ. καὶ μεσ. σημ. ἐνεστ. ἀνίσταμαι παρκα. ἀνίσταμην, μελ. ἀναστήσομαι, ὥστε· α) κάμνω νᾶ σηκώ- 0ῃ, σηκώνω ἀπὸ τῆς ἑδρας Ὀδ. η, 163· — ἐξ ἑδρας Σοφ. Αἰ. 775· — ἐκ τῆς κλίνης Πλάτ. Πρωτ. 317, ἀντιθ. πρὸς τὸ καταβάλλω, ἀνορ- θώνω Χαρμ. 155· — ἐκ τῆς καθέδρας Πολ. 13, 7, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγείρω, ἐξυπνῶ Ἰλ. ψ, 689, καὶ παρ' ἀπτικοῖς, καίτοι ὁ θυμὸς Μά- γιστρος καὶ Ἀρμόνιος προτιμῶσι τὸ ἐγείρειν, ἀντιθ. πρὸς τὸ κατακοιμίζειν Ξεν. Κυρ. 8, 8, 20, ἐπὶ νεκροῦ ἐξεγείρω, σηκώνω ζων- τανεύω Ἰλ. ψ, 551· — θανάτω Αἰσχ. Ἀγ.

1934. - πεινωτός. Σεν. Κυν. 1, 6, παρ' Ὁμήρ. συγν. εἰς ἔργον τινά παρορμῶ, παρακινῶ, ἐρεθίζω. Ἰλ. κ, 176. - τινί=κατὰ τινος, η, 116 καὶ κίμων νά ἐπαναστήσῃ τις, εἰς στάσις ἐμβάλλω α, 191, καὶ παρ' ἄττικ. - τοὺς Θράκας (δηλ. πρὸς πόλεμον κινῶ) Θουκ. 2, 96. «ἐκ τῆς ἐνέδρας» Σεν. Κυρ. 5, 4, 4. - στόλον Αἰσχ. Ικ. 319. ἐντεῖθ. - στρατοῦσιον Πολυδ. 29, 11. - ἐκ-κλήσιον=διαλύειν τὴν ἐκκλ. Σεν. Ἐλ. 2, 4, 42, ἔτι μετοικίζω λαόν τινα εἰς ἄλλην γῶραν, δηλ. κίμων νά σηκωθῇ καὶ νά ἀρῇσῃ τὴν κατοικίαν του. Ὁδ. 5, 7. - δῆμου. Ἡρ. 9, 73, συν-ῆθ. - πόλιν=διὰ τῆς ἀπαγωγῆς τῶν κατοίκων εἰς αἰχμαλωσίαν ἐρημῶναι (ἢ ἀνάστασις). - Ἐρστρεάς ἐκ τῆς γῶρας Πλουτ. Περικλ. 23, 6. ἐκφοδίζω, ἀποδιδῶμαι ζῶα. - λαγῶ Σεν. Κυν. 6, 23. - δόξας. Ἀν. 1, 5, 3, ἔτι ἀνασηκῶναι, ἀνορθῶναι (παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐπὶ ἐμφύγων). «γέγοντα χειρὸς ἀνίστη» Ἰλ. ψ, 515. Ὁδ. 5, 319. πρὸ. «οἱ θεοὶ ἄνθρωπον ὁρῶν ἀνέστησαν» Σεν. Ἀποιν. 1, 4, 11, καί μετὰ. τοὺς καταπλαγέντας ἢ ἀδόμους ἐγείρειν, ἢ ἀναθαρρῶναι. ἐντεῖθ. «ἀνίστανται τινὰ γρυσσοῦν»=ἀνδράντας ἐγείρειν Πλουτ. Βροῦτ. 1, ἐπὶ πραγμάτων. - σκη-νὰς Εὐρ. Ἰων 1119. - τρώπαια Πλατ. Τιμ. 25. - τὰς μηχανὰς Σεν. Κυρ. 7, 2, 2. - πόργους 7, 5, 12. - πόλιν Ἡρ. 1, 165. - μάρτυρα ἀναστή-σασθαι= κίμων νά προσέλθῃ τις ὡς μάρτυς. - τινά ἐπὶ τὴν κατηγορίαν τινός. = κινῶ τινα νά προσέλθῃ ὡς κατηγορῶς κατὰ τινος. Μαρκ. 27, erigo, surgere jubeo, excito. 2) ἀ-μετ. ἐνεστ. μετ. μελ. παρτακ. καὶ ἀορ. 6 ἐνεργ. σηκώνομαι, ἀνίσταμαι, Ἰλ. α, 305. - ἐξ εὐνῆς Ἰλ. τ, 77. - ἐκ θρόνων Εὐρ. Μῆδ. 1163, ἰδίως πρὸς πόλεμον κατὰ τινος. - τινί Ἰλ. 635 παρ' ἄττικ. α) ἵνα ἀπέλθῃ τις λέγεται οὐ μόνον «ἀνίστη ὡς ἄπῳον» ἀλλὰ καὶ «ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης» Θουκ. 1, 105. «ἀνίστη εἰς τὴν αὐλήν»=ἐπὶ τῇ καὶ ἐπορεύθῃ εἰς τὴν αὐλήν Πλατ. Πρωτ. 311. - ἐκ τοῦ συμποσίου Πλατ. Θεαγ. 129. Παθ. ἀναστατώνομαι, κατισπαύρομαι, ἐξερπνίζομαι. «κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐ-τοῦ» Θουκ. 1, 8. «πόλιν ἀνέστηκεν δορί»=ἤρη-μύθη Εὐρ. Ἐλ. 498. «γῶρα ἀνέστηκατα» Ἡρ. 5, 29. 6) σηκώνομαι ἵνα ὁμιλήσω, συγν. παρ' Ὁμήρ. ἐγείρομαι Πλατ. Ἀξιοχ. 367, ἔτι ἐξ ἀσθε-νείας ἀναλαμβάνω, σηκώνομαι Ἰλ. α, 281. - ἐκ τῆς νόσου Πλατ. Λαχ. 195, ἐπὶ νεκρῶν ζωντανεύω Ἰλ. φ, 56. - ἐκ σπλάγματος=ἐκ τῆς ἡττος ἀναλαμβάνω Πλουτ. Σεπτ. 23. «γῶρα ἀνέστη-κατα»=γῶρα ἣτις ἐπαναστήσασα εἶνε ἐν ταρχῇ Ἡρ. 5, 29, σπανιώτερον ἐπὶ ἀψύχων. «πύργος ἀνέστη» Εὐρ. Φοιν. 831, ἐπὶ ποταμοῦ βίω, ἐκ-πηγάζω Πλουτ. Πουπ. 31, surgo, exsurgo.

Ἀν-ιστορέω. - ἐξετάζω, ἐρωτῶ νά πληροφορηθῶ τι. - τινά Αἰσχ. Πρ. 965 Σοφ. Οἰ. Κ. 995. - τινά περὶ τινος Εὐρ. Ἰπ. 92, interrogo.

Ἀν-ιστορήσις, ἢ ἡ ἄγνοια τῆς ἱστορίας, τὸ νά ἡνέ τις ἀνιστόρητος. Κικ. Ἀττ. 6, 1, 18.

Ἀν-ιστορήτος, 2) α) ὁ μὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μνημονευόμενος, ἄγνωστος Πλουτ. 6) ὁ μὴ γνωστὸν ἱστορίαν, ὅθεν ὁ μὴ τυχὸν μαθὼν Πλουτ. καὶ ὁ μὴ ἐρευνησας ἢ ἐξετάσας τι. - περὶ τινος Πολυδ. 12, 3, qui historias non novit.

ἐπὶ. «ἀνιστορήτως ἔχειν τινός» Πλουτ. Δη-μητρ. 1.

Ἀνίστω, παθ. προστ. τοῦ ἀνίσταμαι ἀντὶ ἀνί-στασις.

Ἀνίσταλος. ἄτοκος, ἀθῆλαστος Μ. Ἐτ.

Ἀν-ισχύων. ὑψηλὰ κρῖνον Ἰερ. Ἀργ. 445.

Ἀν-ισχύος 2 (ισχύον) ὁ μὴ ἔχων σαρκώδη ισχύα (γόμους) Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ, 2, 1, elum-bris, non habens coxos prominentes.

Ἀν-ισχύρας, 2' ὁ μὴ ισχυρός, ἀδύνατος Στραβ. invalidus.

Ἀν-ισχύς, υος, 2' ὁ μὴ ἔχων ισχὺν ἀργ. λεξ. infirmus.

Ἀν-ισχύω=ἀνέρω. 1) πρὸς τὰ ἄνω σηκώνω. «γέρας θεοῖσι» Ἰλ. θ, 346. 2) ἀμετ. ἐξέρχομαι, προέρχομαι, ἀνατίλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἡρ. 7, 54, συγν. παρ' ἄττικ. ἐπὶ τῆς σελήνης Πλουτ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκρέω Πλουτ. Πουπ. 33. «ουδανο-μήκης λαμπρὰς ἀνίσγει»=ἀνέρχεται Αἰσχ. Ἀγ. 93. Μετ. ὑψοῦμαι Ἀπολ. Ρ. 2, 729.

Ἀνίστωμα (9) ἐπίστιον τοῦτο καλοῦμεν Ἀθην. 10, 447.

Ἀνίσως, ἐπὶ. μέ τῶν ἄνω.

Ἀν-ίσωσις, ἢ ἡ πράξις τοῦ ἀνίστασθαι, ἢ ἐξίσω-σις. Θουκ. 8, 87, exaequatio.

Ἀν-ιόζω. φωνάζω δυνατὰ Κόιντ. Σμ. 11, 177, exclamo.

Ἀν-ιχθός, υος, 2' ὁ μὴ ἔχων ιχθύος Στραβ. carinus piscibus.

Ἀν-ιχνεύσις, εως, ἢ ἡ δι' ἰχθυοσάσις ἀνέ-ρσις, ἐξηγνίσις.

Ἀν-ιχνευτής, ὁ ὁ ἀνιχνεύων, ἐξηγνίζων.

Ἀν-ιχνευτός, 2' ὁ μὴ ἀνιχνευθεὶς ἢ ἀνιχνευό-μενος Λουκ. qui investigari nequit.

Ἀν-ιχνεύω. ἐξηγνίζω, εὐρίσκω τινά ἀκολου-θῶν τὰ ἔργα του, ἐπὶ κυνηγ. σκύλων Ἰλ. χ, 192, μεταφ. Πλουτ. Κτισ. 69, pervestigio.

Ἀν-ιχνίαστος, 2' ἀνιχνευτός ἀργ. λεξ.

Ἀνίφαλος. ἀβλαβὴς γραμ. Ἀνεκδ. 1, 205.

Ἀν-ιωδης, 2' ἀνιάρης, λυπηρὸς, ὀχληρὸς. Θεοφρ. molestus.

Ἀν-ιωτός, 2' ὁ μὴ σκωριάζων. - σίδηρος Ἀρι-στοτ. (—) aeruginem non contrahens.

Ἀν-νέται ἀντὶ ἀνανέται Ὁμήρ.

Ἀν-νέφαλος, 2' ἀνέφελος μεταφ. ἐπ.

Ἀννησών, τὸ καὶ ἄνητον Ὁδ. ἄνησον.

Ἀννιβάσις, 3' ὁ ἀνῆμων εἰς τὸν Ἀννίδαν «ἀννιβάσις καίροι»=οἱ γέροντες τοῦ Ἀννίδα Διοδ.

Ἀννίβας, γεν. α, ὁ στρατηγὸς περίφημος τῷ Καρχηδονίῳ (ἱ).

Ἀννιδίζω. εἶμα. τῆς μερίδος τοῦ Ἀννίδα Πλουτ.

Ἀνωιν, υος, ὁ Καρχηδόνιος στρατηγὸς Πολυδ.

Ἀν-ξηραίνω. ἀναξηραίνω Ἰλ. φ, 347.

Ἀν-όδευτος, 2' τόπος ἐνθα δὲν δύναται τις νά δόσῃ δούρατος. - χεῖμα (ἐπὶ θαλάσσης) Στραβ. 14, 5, 3, inelus.

Ἀν-οδεύω. οδεύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω Νικ. Χων.

Ἀν-οδίς, ἢ ὁ δούρατος ὁδός, ἢ κακοστράτις Πολυδ. 5, 13, ἰδίως ἐν πληθ. «ἀνοδίς (καὶ) ἀνο-δίαις φεύγειν, πορεύεσθαι» Πολ. 4, 58, Πλουτ. Μαρ. 42, aer impervium.

Ἀν-οδμος, 2' ὁ ἀνευ ὁσμῆς, ἄσματος Ἰπποκρ. odore carens.

Ἀν-όδοντος· ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας B. Ἀν. 406.

Ἀν-οδός, 2 (α στερ. ὀδός)· ὁ μὴ ἔχων ὀδόν, ἀδιδάκτος· διόδοις E. 1. T. 888, inuius.

Ἀν-οδός, ἢ α) ἡ ἀνάδοσις, ἀνάδογμα, ἡ πρὸς τὸ ἄνω ὁδὸς· Πλάτ. πολυτ. VII, 517, ἡ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ὁδὸς Ἡρ. 8, 33, ὁ ἀνήφορος Ἡρωιδ. κυρ. ὁδός, πορτεία πρὸς τὰ ἔνδον τῆς γῆρας Ἡρ. 5, 30· 6) ἡ ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, Σουδ. reditus.

Ἀν-όδους, ὀντος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας A. 7, 319, edentulus.

Ἀν-ὀδύρομαι· φωνάζω, κλαίω θανάτῳ, θρηγνῶ E. 1. 6, lamentor.

Ἀν-ὀδυρτός, 2· ὁ μὴ ὀδυρόμενος M. Ἀντ. καὶ ὁ μὴ κλαυθρὸς, ἀκλαυστος, inderploratus.

Ἀν-ὀξος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὀξους, κλάδους Θεοφρ. sine nido.

Ἀ-νόημα, τό· ἡ ἀνόητος πράξις, τὸ ἄτοπον, ἀντιθ. τῷ εὐνόημα Στοδ. ἐκλ. 2, 7, actio stulta.

Ἀ-νοήμων, 2· ἀνόητος, ὁ ἄνευ σκέψεως O. 6, 278 καὶ μετγν. stultus.

Ἀ-νοήσια, ἢ ἀνόητος, ἢ ἑλλειψὶς νοήσεως, τὸ νὰ ἔναι τις ἀνόητος μετγν. inisipientia.

Ἀ-νοηταίνω· εἶμαι ἀνόητος Πλάτ. Φιλ. 12, desipio.

Ἀνοητέω καὶ

Ἀ-νοητέω· τὸ αὐτὸ Συγλ. Ἀριστ. νεφ. 1463.

Ἀ-νοητία, ἢ· κατὰ τοὺς ἀπαικιστ. ἀπαικ. ἀντι-ἀνοησία ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. ἀλλ' ὅπερ εἰς τὰς νῦν ἐκδόσεις τοῦτον δὲν ἀπαντᾷ· πρὸς. Λοδ. Φρυν. 506.

Ἀ-νόητος, 2· α) ὁ μὴ νοήεις, ἀνέλπιστος, θαυμάσιος· Ὁμι. ὕμν. Ἐοικ. 80, ἀκατανόητος ἀντιθ. πρὸς τὸ νοήτος Πλάτ. Φαίδ. 80· 6) ἔνεργ. ὁ μὴ νοῶν, ἀσυνλόγητος Πλάτ. Παρμ. 132, ὁ μὴ κατανοῶν, ἄνοος Σοφ. Αἴ. 162, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν πεζῷ συγν. ἐπὶ ἀνθρώπων ἰδίως παίδων· πρὸς. Πλάτ. Γοργ. 464· «ἐν ἀνθρώποις οὕτως ἀνοήτοις, ὥσπερ οἱ παῖδες», εἰ ἀπαικιστέος· ὁ μὴ προνοῶν ἀντιθ. πρὸς τὸ προνοητικός E. 1. 3, 9· δόξα Πλάτ. Φιλ. 12· πρῶγμα Γοργ. 512· ἐγκαλῆμα E. 1. 11, 3, ἐν γένει· ἔλογα Ἀριστοτ. Νικ. 7, 10, 2, 4, εἰ ἀντιθ. πρὸς τὸ σφύρον, δηλ. ὁ μὴ ἐγκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν του· τὰ ἀνόητα = ἀπροδίσια Ἀριστ. νεφ. 416, demens, inisipientia καὶ συγγκρ. ἀνοητότερον A. 3, 4· ἐπὶ ἀνοήτοις.

Ἀ-νόθευτος, 2· ὁ μὴ νοθευμένος, γνήσιος, ἄδολος μετγν. non spurcius.

Ἀνοία, ἢ· ἑλλειψὶς νοῦς, ἀνοησία, ἀπροσύνῃ A. 1081· λόγου Σοφ. Ἀντ. 599· (ἀ-νοή) Ἡρ. 6, 69, ἀργ. ἀπαικ. ἀνοία Σοφ. 1, 68, ἐν τῷ πεζῷ ἀντιθ. πρὸς τὸ νοεῖ Πλάτ. Φαίδρ. 270· «ἄνοισιν ὀφλισκάνω» Δημ. 1, 26, stultitia.

Ἀν-οίγμα, τό· μέρος οἴκου ἀνοικτόν, ἡ θύρα, χαρμαδὰ κλπ. ἀργ. λεξ. καὶ μετγν. apertio.

Ἀν-οιγμός, ὁ· τὸ αὐτὸ μετγν.

Ἀν-οίγω· καὶ ἀνοίγω, Ὁμηρ. ἀναοίγω, μιλ. ἀνοίγω παρ. ἀνέωγον ἀορ. ἀνέωξα

Πλάτ. Πρωτ. 310, ἰων. ἀνέωξα Ἡρ. 1, 68, ἀπαικ. ἀνοίξαι A. 1081· Ἀγ. 590, ἔνοιξα μόνον μετγν. παρ. 1 ἀνέωξα Δημ. 42, 30 ἀνέωγ-μὴν θύρα Πλάτ. συμπ. 174 ἀνέωγται πάντα Θεοφρ. 14, 47, παθ. ἀνέωχθη, ἀνοίχθην Πλάτ. Φαίδ. 59, ἠνοίχην μόνον μετγν. ἀνοί-

γῆσμαι καὶ N. Δ. ἠνέωχθησαν· ἀνοίγω δ, τε εἶνε κλεισμένον· «κλήϊδα ἀνοίγεσκον» Ἠλ. α, 455· «ἀνέωγα πόμα» π. 221· πόμας A. 1081· Ἀγ. 590· ἐντε50. «-θήρας παλαιός» Ἡρ. 3, 27· -σορὸν 1, 68· -κείωτόν A. 12, 10, εἰ· -γείον τι τρυπῶ Θεοφρ. ξεστουπόων, ξεδιπλῶν, ξεσπαργίζω Δημ. 42, 30· διαθήκην Πλάτ. Κριτ. 68, καὶ ἀπολύτ. ἔνοιγες, μεταφ. 2· ναυτίλων εἰς τὸ πέλαιος πηγαίνω· «θάλασσαν ὡς ἤνοιγες» E. 1. 1, 2· «ἀνοίγων νηυσὶν κέλευθον» Πινδ. Π. 5, 38, ἀντιθ. τῷ κατακαλύπτειν· «ἀνοίγων λαυθάνουσιν ἀτογίαν» Στοδ. ἐκλ. παρ. 2 ἀπ. ἀνέωγα = εἶμαι ἀνοήτος, καίτοι ὁ Φρόνηγ. προτιμᾷ τὸ ἀνέωγα τὸ ἀνέωχται ἢ θύρα, διότι τὸ ἀνέωγε δύναται νὰ ἦναι καὶ παρατακτικόν, apertio, pandio.

Ἀν-οιδάινω· φουσκῶνω, ἐξογκῶνω μεταφ. μετγν. παθ. ἐν ἀμει. σημ. tumefacio.

Ἀν-οιδείω, ποιητ. ἀνοιδέω Νικαν. Θ. 855.

Ἀν-οιδέω· φουσκῶνω, ἐξογκῶνω· «θαλάττης ἀνοιδουμένης» Ἀλκιρ. 1, 10, συντῷ. ἀμει.

Ἀνοιδῆσαν κῆμα E. 1. 1210· πνεῦμα = αἰξάνει Πλάτ. Τιμ. 84· «θυμὸν ἀνοιδῆσαντο» Κοιντ. Σμ. 9, 345, tumeo, intumesco.

Ἀν-οιδήσις, ἢ· τὸ φουσκῶμα, ἡ ἐξογκῶσις Ἀριστ. ἱστ. Ζ. 6, 20, tumor.

Ἀν-οιδίσκω· κῆμα νὰ φουσκῶται Ἱπποκρ. παθ. φουσκῶνω ἐν ἀμει. σημ. tumefacio.

Ἀν-οίκεος, 2 καὶ 3· α) ὁ μὴ οἰκίος, ὁ μὴ οἶκος, ἀσυνήθιστος μετγν. ἔτι ὁ ξένος ἢ ἀγέτος· τῶς Δ. Σικ. 1, 77· 6) ἀνέμεστος, ἀκατάλληλος· Πολυδ. 6, 10 (κατὰ Σουδ. ἀπρεπεί)· τινὲ Πολυδ. 5, 96, non familiaris· ἀπὲρ. «ἀνοικεῖος ἔχειν πρὸς τι».

Ἀν-οικεότης, ἢ· ἡ κατάστασις ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀοικείου, ἀλλοτριότης μετγν. inconuenientia.

Ἀν-οικίης, 2 (ῥυκα)· ἀπὸ ἰανος ἀργ. λεξ.

Ἀν-οικίητος, 2· ὁ μὴ κατοικηθείς, ἡ κατοικησέμενος, ἀκατοικητός· ἀλλ' ὁ τύπος οἰκίητος φαίνεται ἀπρεπῶς ὡς Λοδ. Φρυν. 731, inabitabilis.

Ἀν-οικίζω· 1) πάλιν οἰκίζω, ξαναοἰκίζω· πόλιν Πανταν. ἀνθρώπους· εἰς τὰς προτέρας οὐτῶν κατοικίας πάλιν ἐπαναφέρειν Στραβ. 13, 3, 3, ἀμρότερα ἀντιθ. πρὸς τὸ· ἀνύστατον ποιεῖν· ἐντε50 παθ. πάλιν κατοικοῦμαι Πλούτ. Λουκ. 29· 2) ἄλλως μετοικίζω (μεταβ.)· «-πύτους εἰς Περούδα» Πανταν. 1, 25, 5. Μετ μετοικίζωμαι, μεταναστέω· «εἰς Ὀλυμπον ἀνοικίσσασθαι· τὰς ἐπὶ θαλάσῃ πόλεις ἐκλιπόντας» Θουκ. 1, 58· 3) πρὸς τὸ ἀνοίγει εἰς τὴν μεσόγειαν μετοικίζω, κατοικίζωμαι· «ἀνοικισμένοι εἰσι» = μακρὴν τῆς θαλάσσης ἔχουσι μετοικίσαι Θουκ. 1, 8· «ἀνοικισαντο ὅπως ἀνωτάτοι» Ἀριστ. εἰρ. 207, παρ' Ἀριστοτ. βητ. Ἀλεξ. 2 σημ. καταστρέφω, ἐρημῶν ἀντιθ. πρὸς τὸ περιποιῆσαι, ru sum aedifico migrare iubeo.

Ἀν-οίκισις, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀνοικίσαι, μετοικεσία, μετανάστευσις Ἀππιαν. habitationum mutatio.

Ἀν-οικισμός, ὁ· 1) ἀνοικίσις Στραβ. 9, 2, 17· 2) τὸ ξαναοἰκισθῆναι· πόλεων Ἡρωιδ. 1, 19·

Ἀν-οικο-δομέω· 1) πάλιν οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, ξαναοἰκίζω· τείχη E. 1. 4, 19·

- γώρην Δ. Σικ. 15, 66, ἐν γένει· κτίζω οἰκοδομῶ, κατασκευάζω, Ἡρ. 1, 186· 2) ἀποτιγίζω, ἐκφράττω· «λαύρας· πλίνθοις» Ἀριστ. εἰρ. 100, ὡς ὁ Σγολ. ἐξηγεῖ, διότι ἄλλοι ἐξηγοῦσι καὶ τοῦτο ὡς ἐν τῇ σημ. 1) πρὸς Δ. Σικ. 11, 21, ἀν καὶ ὅτι ἄλλων διορθοῦται ἀποικοδομῶ.
- Ἀν-οικοδομητός, 2' ὁ μὴ οἰκοδομηθεὶς, ἄκτιστος· Ψρ. Σιδ. non exstructus.
- Ἀν-οικο-δομή, ἡ ἡ κατασκευή, τὸ κτίσιμον, ἡ οἰκοδόμησις Σγολ. Θουκ. 8, 90.
- Ἀν-οικο-νόμητος, 2' α) ὁ μὴ καλῶς διαταγμένος, ὁ μὴ τακτοποιημένος· Ἀθην. 8, 341· 2) ὁ κακῶς διοικων, ὁ μὴ οἰκονομῶν τὰ πράγματα του, ὅποιος, σπένταλος, ἀκατάστατος· Πλουτ. maledispositus, prodigus.
- Ἀν-οίκος, 2' ὁ μὴ ἔχων οἶκον· «ἄνοικον ποιεῖν» ἐκδίδδων Ἰδ' οἶκος καὶ Λοδσκ. Φρον. 731, sine domo.
- Ἀν-οικτέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἀνοίγω.
- Ἀν-οικτίρμων, 2' ἀνηλεής, ἀσπλαγχνος, ἀσπλαγῆς Σοφ. ἀποστ. 587, immisericors.
- Ἀν-οικτίστος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νὰ οἰκτιρήσῃ, ἡ νὰ λυπηθῇ ἐπὶ· Ἀντιφ. 1, 25.
- Ἀν-οικτός, 2' ὁ ἄνευ οἴκου, ἀσπλαγχνος· Ἀριστ. θε. 1022, immisericors· ἐπὶ ἀνοικτός, ἀλύπητος.
- Ἀν-οικτός, 3' α) ὁ δυνάμενος νὰ ἀνοιχθῇ Λουκ. 6) ὁ ἀνοικτός, apertus.
- Ἀν-οικτός, 2' ὁ οὐδένα οἶκτον εὐρίσκων, ἡ ὁ μὴ ἔχων οἶκτον ἢ συμπαιδείας· Εὐρ. Ι. Τ. 227, non miserandus· ἐπὶ· Ἀντ. Αἰδ. 39.
- Ἀν-οικμῶζω· κλαίω δυνάτ' ἀναστενάζων, θρηγνῶ Αἰσχ. Περ. 257, ingemisco.
- Ἀν-οικμωκτεῖ καὶ ἀναμωκτεῖ· χωρὶς οἰμωγῆς, χωρὶς νὰ ἀναστενάζῃ· ἐντεῦθ' ἀτιμωρήτως Σοφ. Αἴ. 1206, sine fletu.
- Ἀν-οικμωκτός, 2' ἀθρήνητος· Αἰσχ. Χο. 427, indefletus.
- Ἀν-οίξις, ἡ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν· πυλῶν Θουκ. 4, 67, apertio.
- Ἀν-οίσις, ἡ (εἶμι = πορεύομαι)· τὸ ὁπίσω φέρειν, reductio.
- Ἀν-οιστέον, (ἔνεμι) ῥημ. τοῦ ἀναφέρω, Σοφ. Ἀντ. -δορός· τι Πλουτ.
- Ἀν-οιστός, 3' (ἔνεμι) α) ὁ ὁπίσω φερθεὶς· 6) ὁ ἀναγγελλεὶς ἢ ἀναφερθεὶς εἰς δικαστὴν ἢ ἀρχοντὰ τινε πρὸς κρίσιν (ἰων. ἀνώϊστος) Ἡρ. 1, 157, relatus Ἰδ' ἀναφέρω.
- Ἀν-οιστρέω, (οἶστρος)· ἐρεθίζω, ἐξάπτω, εἰς βαχχυκὴν μανίαν ἐμβάλλω Εὐρ. Βακχ. 967, incito, stimulo.
- Ἀνοΐσιον, μελ. τοῦ ἀναφέρω Ἡροδ.
- Ἀνοΐσιον, εὐκτ. παθ. ἐνεστ. τοῦ ἄνω Ἰλ.
- Ἀνοσχωγῆ, ἡ, διὰρ. γοαρ. ἀντὶ ἀνασχωγῆ.
- Ἀν-ολβία, ἡ ἡ στέρησις ὀλβου (πλούτου), ἡ δαυτυρία, ἀντὶ τοῦ ὀλβος, ἐνδεΐα, ἀπορία Ἰσο. ἐρ. 317, miseria.
- Ἀνολβίος, 2' ἀνολβος· Ἡροδ.
- Ἀν-ολβος, ποιητ. 2' ὁ δυστυχής· «ἤμαρ ἄνολβον» Ἡρ. 1, 85· «γατὰ ἀνολβος» Εὐρ. Ἑλ. 254, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ μερῶς καὶ προσηνέμετα προκίσις, ὁ δὲ τοῦ θεοῦ ἐγκραταειφθεὶς Σοφ. Αἴ. 1157, ἐν δὲ Σγολ. Ἰλ. ψ, 539· «ἀνολβος· περὶ Στωϊκοῦ· ἀπείδευτος», infelix.

- Ἀν-όλεθρος, 2' α) ὁ μὴ καταστραφείς, ὁ τὸν ὀλεθρον ἀποφυγὼν Ἰλ. ν, 761· 6) ἄνεργ. ὁ μὴ καταστρέφων, ἀφανίζων, ὁ μὴ ὀλέθριος, non perniciosisus· πρὸς ἀνὸλεθρος.
- Ἀν-ολκή, ἡ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέλκειν, τὸ πρὸς τὰ ἐπὶ πῶν τρήθημα ἰδίως τῶν πλοίων εἰς τὴν ξηρὰν· λίθων Θουκ. tractio sursum.
- Ἀν-ολολύζω· δυνάτ' ἐρωτάζω, ἀναδοῶ ἰδίως ἐπὶ χαρὰς Αἰσχ. Ἀγ. 573, καὶ ἐπὶ λύπης, πένθους· τινὰς = θρηγνῶ δυνάτ' Σοφ. Ἡλ. 740· παρ' Εὐρ. Βακχ. 24 εἰς βαχχυκὸν ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλω, κίμων τινὰ νὰ ἐνθουσιάζῃ, ἡ νὰ ἐκφέρῃ ὀλοθυμῶς, exclamo, exclamantem reddo.
- Ἀν-ολοφύρομαι, ἀποθ. μεσ. δυνάτ' ὀλοφύρομαι, ὀδύρομαι κλαίω, ἡ δυνάτ' ὀθρηγνῶ τινὰ Θουκ. 8, 81, deploro.
- Ἀν-ολύζω, ποιητ. ἀνολολύζω Κοῖντ. Σμ. 14, 231, ἔνθα ἀναγνωστέον· «ἄνω λύζεσκε».
- Ἀν-ολυμπιάς, ἄθος, ἡ Ὀλυμπιάς μὴ ἐγγεγραμμένη εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ὀλυμπιάδων Πιστ. 6, 22, 2.
- Ἀνομαί, παθ. τοῦ ἄνω (-ω-).
- Ἀν-ομαλῶ· ἀνωμαλίζω.
- Ἀνομαλίζω· ἐξισώνω, ἐξομαλίζω· Ἰδ' ἀνωμαλίζω.
- Ἀν-όμαλος, 2, ἔσφαλμ. ἀντὶ ἀνώμαλος Σοφ. Αἴγ. ἀποστ. 1, 2, ἐνθα ὁ Δινδύρφ. διορθοῖ ὀμαυλος.
- Ἀν-ομάλωσις, ἡ ἡ ἐξίσωσις, ἡ σύμμετρος ἡ ἀνάλογος διανομή· οὐσίαν Ἀριστοτ. πολ. 2, 12.
- Ἀν-ομβρέω· δυνάτ' ἢ ἀφθόνως βρέγῃ μετγν. ἐν Β. Ἀν. 407, τὸ ἀνομβρῆσαι ἐξηγεῖται ἀναβλύζουσι, pluu, scaturio.
- Ἀν-ομβρήεις, εσκα, ἐν, ἐπιτετ. ὀμβρήεις· ὁ λυγρὸς διόλου ἀπὸ βροχῆν κεκαλυμμένος, ὁ δυνάτ' ἢ ἀφθόνως βρεγόμενος ἢ βρεγμένος Νικαν. Ἀλ. 268· «Ὀλομπος Σγολ. πολυόμβρος, pluvialis.
- Ἀν-ομβρία, ἡ ἡ ἐλλειψὶς βροχῆς Ἀριστοτ. ἰστ. Ζ. 8, 28, κοιν. ἀομβρία, pluviae inopia.
- Ἀν-ομβρός, 2' ὁ ἐστερημένος βροχῆς· -γώρα Ἡρ. 4, 185, περὶ Κλημ. Ἀλ. καὶ ἀνὸμβρος, imbribus carens.
- Ἀν-ομέω· ῥῶ ἄνευ νόμων, παρὰ τοὺς νόμους πράττειν· περὶ τι Ἡρ. 1, 144· «εἰς τι μετγν. leges transgredior.
- Ἀν-όμημα, τό· τὸ παράνομον ἔργον, ἡ παρανομία Δ. Σικ. iniquitas.
- Ἀν-ομία, ἡ (ἄνομος)· ἔλλειψις νόμων, ἀκρασία, καταφρόνησις τῶν νόμων, ὁ παράνομος τοῦ πράττειν τρόπος, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δικαιοσύνη· Ἡρ. 1, 96, περὶ τὸ ἀδικεῖν Πλάτ. νομ. 314, περὶ τὸ ἀναρπία πολιτ. IX, 575· «ἀνομίαν ὀφλισκάνειν» Εὐρ. Ἰων 443, legum violatio, vita dissoluta, ἐν δὲ Ν. Δ. τὸ ἀμάχημα.
- Ἀν-ομήλητος, 2' α) ὁ μὴ συναναστρεφόμενος μετ' ἄλλους, ἀκοινωνήτος· πόλις Πλάτ. νομ. XII, 951· ἐντεῦθ' - παρὶς = ὁ ἀνίδεος παρὶς ἐπ. VII, 332· 6) ἀπρακτός, ἀπολίτευτος ἀπειρος· -οικεῖας Λουκ. insociabilis, morosus.
- Ἀν-όμιμος, 2, διὰρ. γοαρ. ἀντὶ ἄνομος Πλάτ.
- Ἀν-όμιγλος, 2' ὁ ἄνευ οὐρίγλης, ἀνέφελος· -εἶρ Ἀριστοτ. nebula vacans.
- Ἀν-όμματος, 2' ὁ ἄνευ ὀφθαλμῶν, ἀόμματος Σοφ. Φιλ. 845, ἐπὶ κοιμωμένου ὁ μὴ βλέπων.

Ἀν-ομο-γενής, 2^ο ὁ μὴ ὁμογενής, ἀνόμοιος τὸ γένος μετ' αὐτοῦ, non ejusdem generis.

Ἀν-ομο-εἰδής, 2^ο ὁ ἀνόμοιος τὸ εἶδος μετ' αὐτοῦ.

Ἀν-ομο-ζήλος, 2^ο ὁ ζήλειον ἢ ἀγαπῶν τὸ ἀνόμοιον (ἐπαγγέλμα) ἄλλου Σειτ. Ἐμπ. ἴδε ἐπερὶ ζήλου.

Ἀν-ομο-θετήτος, 2^ο ὁ μὴ νομοθετηθείς, ὁ ἄνευ νόμων διατεταγμένος Πλατ. νομ. VI, 780.

Ἀν-ομο-ο-εὐαρέτης, 2^ο ὁ ἀνομοίως βαρύνει ἄριστος.

Ἀν-ομοιο-γενής, 2^ο α) ὁ διαφόρου γένους ὢν (φιλοσοφ.) Διογ. Α. 10, 32^ο β) ὁ ἔχων διαφορητικὸν γένος γραμ. diversi generis.

Ἀν-ομοιο-εἰδέεια, ἢ ὁ ἀνομοιότης Ἀπολ. Δυσκ.

Ἀν-ομοιο-εἰδής, 2^ο ὁ ἀνομοίως εἰδὺς Ἀριστοτ. Νικ. 9, 1.

Ἀν-ομοιο-μερής, 2^ο ὁ ἀπὸ ἀνόμοια μέρη ὢν Ἀριστοτ. partibus dissimilibus constans.

Ἀν-ομοιό-πιπτος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ὁμοίαν πτώσιν γραμ. - συντάττειν Χειροβ. 1316, dissimilibus desinens.

Ἀν-όμοιος, 2, θηλ. καὶ ἀνόμοια Λοδσκ. Φρυν. 106^ο ὁ μὴ ὁμοιος, διαφορητικός· «ἀνόμοιος καὶ διάφορος» Πλατ. νομ. IX, 716^ο - τινὶ ὡς· «ἐταροῖα καὶ ἀνόμοια ἑαυτοῖς» Πλατ. Παρμ. 165^ο «ἐναντιώτατα καὶ ἀνομοιώτατα» 159^ο - τὸ ἀνόμοιον = ἡ ἀνομοιότης, dissimilis· ἐπὶ ἀνομοίως.

Ἀν-ομοιό-στροφος, 2^ο ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀνομοίων στροφῶν γραμ. dissimilibus versibus mixtus.

Ἀν-ομοιότης, ἢ ἡ ἑλλειψὶς ὁμοιότητος συγν. Πλατ. καὶ ἐν πληθ. dissimilitudo, inaequalitas.

Ἀν-ομοιόχρονος, 2^ο ὁ ἀνόμοιον χρόνον ἔχων, ἡ ἀνόμοιον τὴν διάρκειαν τῶν συλλαβῶν γραμ. disparētem quantitatem habens.

Ἀν-ομοιόω· κάμνω ἀνόμοιον, ἄνιστον Πλατ. Παρμ. 148. Παθ. γίνομαι ἀνόμοιος ἢ ἄνιστος Πλατ. Θεαιτ. 166, dissimilem facio.

Ἀνομοίως, ἐπὶ οὐδ' ὁμοίως, διαφορητικά.

Ἀν-ομοίωσις, ἢ τὸ νὰ κάμῃ τις τὴν ἀνόμοιον Πλατ. Θεαιτ.

Ἀν-ομο-λογέσμαι· 1) ἡ συμφωνίᾳ ἢ συγκατατίθεσθαι· περί τινος Πλατ. πολιτ. IV, 442^ο - πρὸς τινα ἀπτόθ. πάλιν ὁμολογῶ· τὰ εἰρημένα = τὸ λεχθὲν καὶ ὁμολογημένον ἐπαναλαμβάνω Πλατ. συμπ. 200, καὶ μετ' ἀπαρεμ. Πλουτ. Περ. 39^ο 2) διὰ διαγραφῆς γρήματα πληρῶναι Ἐπιγρ. 147^ο 3) ὡς παθ. α) ἀνομολόγηται· τι = εἶναι τι ὁμολογημένον, γενικῶς παραδεγμένον ἢ σάφες Δημ. ἀνομολόγηται μετ' ἀπαρεμ. = γενικῶς εἶναι ὁμολογημένον ἢ παραδεγμένον ὡς κλπ. Δημοσθ. β) ἀνομολογούμενος· 1) ἐκείνος περὶ οὗ δὲν συμφωνεῖ τις, ἔχει διάφορον γνώμην Ἀριστοτ. 2) ἐνθα δὲν ἐπικρατεῖ συμφωνία, ὁ ἀντιλέγων, ἐναντιούμενος Πλατ. Γοργ. 495 (Σχολ. ἀσύμφωνος) μετ' αὐτοῦ καὶ ἐνεργ. συναινῶ, συγκατανεύω Πλουτ. convenio, quae concessa sunt repeto, non consentiens.

Ἀν-ομο-λόγημα, τό· 1) συμφωνία, ἢ συγκατάθεσις· 2) ἡ πληρῶν διὰ διαγραφῆς Ἐπιγρ. 102. Βοικη. Οἰκ. Ἀθ. II, 172, assensio

Ἀν-ομο-λογία, ἢ 1) συμφωνία, συγκατάθεσις· 2) (ἀ στέρ.) ἐναντιώσις, ἀσυμφωνία, ἀντίφασις Πλουτ. Νικ. assensio, non congruentia.

Ἀν-ομο-λογος, 2) ὁ μὴ ὁμολογῶν, μὴ συμφωνῶν μετ' αὐτοῦ.

Ἀν-ομο-λογούμενος· ἴδ' ἀναμολογέομαι.

Ἀν-ομόργον· ἀποσπῆγμα, ἀποσπογγίζω μετ' αὐτοῦ. Μεσ. «ἀνομόρσασθαι πάθῃ» = ἀποκτεῖν ἢ μολύνεσθαι ἀπὸ τῶν πάθῃ τοῦ ἄλλου Πλουτ.

Ἀ-νομος, 2^ο ὁ ἄνευ μελοδίας· - νόμος Αἰσχ. Ἀγ. 1113· - θυσία 127, non capendus.

Ἀ-νομος, 2^ο ὁ μὴ κατὰ νόμους, παράνομος Σοφ. Οἰ. Κ. 140^ο - τράπεζα = ἀνόσιος Ἡρ. 1, 162^ο - ὕβρις Ἀνυτ. 17, συγν. παρ' ἀττικ. οὕτως ἰδίως Ἐν. ἀπομν. 4, 4, 13^ο - μοναρχία = ἄνευ νόμων Πλατ. πολιτ. 302, lege carens, nefarius· ἐπὶ ἀνθρώπων ἴσοκ. 4, 39.

Ἀν-όνητος, 2^ο ὁ μὴ ὠφελῶν, ἀνωφελής· - σώματα, ἔπη Σοφ. Αἴ. 735, 1251^ο «ἀνόνητα ποιεῖν» = ματαίως ἢ ἀνωφελῶς ἐργάζεσθαι Πλατ. πολιτ. VI, 486, συγν. παρὰ μετ' αὐτοῦ Διον. Ἀλ. - ἀγαθῶν = ὁ οὐδεμιάν ὠφείλειαν ἐξ αὐτῶν ἔχων, μὴ ὠφελούμενος Πλουτ. inutilis.

Ἀν-ονόμαστος, 2^ο ὁ ἄνευ ὀνόματος, ὁ μὴ ὀνομασθεὶς, ἄδοξος Σουῖδ.

Ἀ-νομος, 2, συνηρ. ἄνους, οὐκ ἔχων νότον, ἀναίσθητος, ἀνόητος καὶ ὁ ἐστερημένος μνήμης· - κραδίη Ἰλ. φ. 441, συγν. ἀνοδοστέρος Αἰσχ. Πρ. 989, stultus, non recordans.

Ἀνόντος, γεν. μετοχ. τοῦ ἄνω.

Ἀν-όφυντος 2^ο ὁ ἄνευ ὀφείας προφερόμενος ἢ γαρζόμενος.

Ἀν-όπατα, Ὀδ. α. 320^ο «ὄρνις ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο» ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διαφόρως ἐξηγεῖται, κατ' Ἀρίσταρχον ἀνόπατα = εἶδος ἀετοῦ, κατ' ἄλλους ἀν-όπατα = διὰ τῆς καπνοδόχης καλὸν Ἡρωδιαν. ὁρθότερον, ἐπὶ εἶναι ἐκ τοῦ ἄνω = ἀνωφερῶς, εἶναι ἐκ τοῦ ὀλομαι, ἀφανῶς, ἀοράτως.

Ἀν-όπιν· πρὸς τὰ ὀπίσω ἀρχ. λιβ.

Ἀν-όπλος, 2^ο ἴδ' ἀοπλος.

Ἀν-όπτος, 2^ο ὁ μὴ βλεπόμενος, ἀφανής Σουῖδ. invisibilis.

Ἀν-όρατος, 2^ο ἀόρατος, ἀφανής Πλατ.

Ἀν-οργάζω· ἀνακινέω Ἦσυχ.

Ἀν-οργάνος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ὄργανα Πλουτ. Περικλ. 16, qui est sine instrumentis.

Ἀν-οργητός, 2, κατὰ Μοῖρην μὴ ἀττ. τύπος ἀντὶ ἀνοργος· ἴδε Β. Ἀν. 3.

Ἀν-οργία· ἐμνηστία Ἦσυχ.

Ἀν-οργίαστος, 2^ο ὁ μὴ εἶς ὄργια μεμνημένος· ἡ ὁλότερη τῶν τοιαύτων ὀργίων, ἀνέορταστος· - θεός Πλατ. ἐπιν. 985, 898, orgiis seu sacris non initiatus.

Ἀν-οργίζω· ἀνοργάζω.

Ἀν-οργος, 2^ο ὁ ἄνευ ὀργῆς, ἀνοργητος Κρατιν. παρὰ Σουῖδ. ira carens.

Ἀνόρεα, ἢ ἴδε τὸν τύπον ἡνιόρεα, συγν. παρὰ Πινδ.

Ἀν-ορεκτέω· δὲν ἔχω ὄρεξιν ἱατρ.

Ἀν-όρεκτος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν Γαλην. cibum fastidians· ἐπὶ ἀνιόρεκτως.

Ἀν-ορεξία, ἢ ἑλλειψὶς ὄρεξεως Ἱπποκρ. ἐν γένει ἀπαλλαγὴ ἐπιθυμιῶν Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 102, fastidium cibi.

Ἀνόρεος (ἀνὴρ), 3^ο ἀνδρείος, πολέμικος Σοφ. ἀποσπ. 384.

- Ἀν-ορθιάζω· δυνατόν ὁμιλῶ, φωνάζω Ἀνδοκιδ.
 Ἀν-ορθίω, παρὰ. ἡνέρθον· σηκώνω τὸ ὀρθόν,
 τὸ στήν, ἀνείρω-σώμα Εὐρ. Βακχ. 364·
 τείχος Ξεν. Ἑλ. 4, 8, 12, μεταφ. - πόλιν Σοφ.
 Οἱ. τ. 46, 51, erigo 2) ἀνοικοδομῶ, πάλιν κτίζω·
 -ἱερὰ Ἡρ. 8, 141· 3) ἐπιδορθώνω, μεταρρυθ-
 μίζω ἐπὶ τὸ βέλτιον· -κακὰ Πλάτ. πολ. 1, 346,
 reslituo.
 Ἀν-ορθώσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀνορθοῦν καὶ ἡ
 καλλιτέρευσις καὶ ἀναδιορθώσις Πολυδ. 15, 21.
 Ἀν-ορκος, 2 ὁ μὴ ὀρκισθεὶς Πολυδ. 1, 39,
 juramento non obstrictus.
 Ἀν-ορμιάω· πάλιν θέτω εἰς κίνησιν. Παθ. εἰς
 ἐπιχειρήσιν τινα ἐξορμῶ ἢ ἀνίχομαι· -στέλλον
 Ὀππ. Ἀλ. 3, 105, ὁρμῶ· τινα λαμβάνω, ση-
 κώνομαι· μὲ ὁρμὴν Λουκ. καθ' Ἡσυχ. ἀνορμιάω
 = ἀνορμῶ, surgo.
 Ἀν-ορμητός· ὁ μὴ δυνάμενος, ἀνορμῶσθαι ἐξηγ.
 Σχολ. Ὀδ. μ. 89.
 Ἀν-ορμίζω· ὁρμίζω (ναῦν) Δίων Κ. 48,
 κίμων νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λιμένος. Μεσ. ἀπορ-
 μίζομαι ἢ σηκώνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα καὶ ἐξέρ-
 χομαι εἰς τὸ πέλμας αὐτοῦ. e portu propello.
 Ἀν-ορμος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὄρμον, (λιμένα).
 «ὄρμενιον, ὃν ὄρμος· ἀνορμον εἰσέπλευσας» Σοφ.
 Οἱ. τ. 423, stationem navium non habens.
 Ἀν-ορνομία· παρακινῶ, διεγείρω, ἀρχίζω· αὐ-
 λὸν ἀνόρτομεν· Πινδ. Ν. 9, 8, excito, ἐπ. παθ.
 ἀνόρτομαι· μετὰ συγχ. μεσ. ἀορ. ἀνῶρτο (ἐν
 τμήσει) = ἐγείρομαι ἀνίσταμαι, surgo.
 Ἀν-ορούω· ταχέως σηκώνομαι, τινάζομαι μὲ
 ὁρμὴν ἐπάνω, παρ' Ὀμηρ. μόνον ἀορ. «-ἐξ ὀ-
 πνου μάλα κρατερῶς» Ἰλ. κ, 162· -ἐκ θρόνων
 Ὀδ. γ, 23· -ἐξ δίφρων Ἰλ. λ, 273· «ἥλιος
 ἀνόρτοισιν ἐξ οὐρανὸν» ἀνέβη· «πατέρος κορο-
 φὴν κατ' ἄκρον ἀνορούσας» Ἀθηναῖα Πινδ.
 Ὀ. 7, 37· -ἐπὶ τι Ξεν. ἱππ. 3, 7, exsilio, surgo.
 Ἀν-ορόστος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὀροσθῆν· -πέτρα
 Εὐρ. Βακχ. 38, sine tecto.
 Ἀν-ορορ-πύγιος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὀρορπύγιον,
 ὁ ἄνευ οὐρᾶς, ἐπὶ ἐντόμων Ἀριστ. ἱστ. Ζ. 4,
 8, cauda carens.
 Ἀνόρτω, μελ. τοῦ ἀνόρτομαι.
 Ἀν-ορταλίζω, κατ' ἀρχ. λεξ. ἐπὶ τῶν ἀρχο-
 μένων ἀναπερτάσθαι ὀρνίθων, ὅθεν ἰδίως δικ-
 ταίνω ἢ κτυπῶ τὰ περὶ (ὡς περὶ οἱ πετινοὶ μετὰ
 τὴν νίκην, ἢ τὰ μικρὰ πτηνὰ δοκιμάζοντα νὰ
 πετάξουν), ἐν γένει καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι.
 Ἀριστ. ἱππ. 1444.
 Ἀν-ορούομαι· οὐρλιάζω, (μεγαλοφρονῶς κλαίω).
 Ἀν-ορούσσω, ἀπ. -ττω· ἀνασκάπτω, ξεγώνω·
 -ὀδρίζ· Ἀριστ. ὄρν. 602· -ὀστῆ, νεκρὸν Πλουτ.
 Ἀγασ. 20· -τίρον Ἡρ. 1, 68, ἐπὶ μεταλλεύειν
 Λουκ. - ἀνορμυρμέας· Μεν. παρὰ Σουφδ. 2)
 καταστρέφω, ἀφαιρίζω (ἄνευ παραδ.), effodio.
 Ἀν-ορχέομαι· πηδῶ ἢ τινάζομαι, χοροπηδῶ
 ἀπὸ τὴν χαρὰν μου Εὐρ. ἱκ. 711.
 Ἀν-οργος, ὁ (ὄρχις)· ὁ μὴ ἔχων ὄργεις, εὐ-
 νοργος Ἰπποκρ.
 Ἀν-όσητος, 2· ὁ μὴ νοσήσας, ὁ ἄνευ ἀσθενείας
 Σοφ. ἀποσ. 638, non aegrotus.
 Ἀν-οσις, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἀσθενῇ τις Πολυδ. 3,
 107, bona valetudo.
 Ἀν-όσιος 2, σπικνωτός, ἀνοσία Εὐρ. Τρ. 1315,

- ὁ μὴ ὀσιος, ἀνίερως, ἀσιδής, ἐπὶ ἀνδρῶν. καὶ
 παρὰ. «ἀνὴρ ἀνόσιος καὶ ἀτίσθαλος» Ἡρ. 8,
 109, οὕτω· μάλιστα Σοφ. Οἱ. τ. 353· -κομπά-
 σματα Λισχ. Ἑπ. 533· -νέκος ἀνόσιος· ὁσίων
 στερηθεὶς, δηλ. ὁ μὴ τυγὼν τῆς προσήκουσας τα-
 ρῆς Σοφ. Ἀντ. 1058. καὶ ἐν ἀπικ. πεζ. πρῶ.
 Πλάτ. Εὐθύφρ. συγγ. παρὰ τὸ ἄδικο καὶ ἀσε-
 δής; impius, nefarius ἐπὶρ. ἀνοσίως.
 Ἀν-οσιότης, ἡ· ἡ κατὰστασις τοῦ ἀνοσίου,
 ἀσέβεια Πλάτ. Εὐθύφρ. impietas.
 Ἀν-οσιο-οργέω· πράττω ἀνόσια ἔργα Πλάτ.
 νομ. impia perpetro.
 Ἀν-οσιο-οργήμα, τό· ἔργον ἀνόσιον, ἐγκλημα
 Φιλ. impie ago.
 Ἀν-οσιο-οργία, ἡ· ἡ ἀνόσιος πράξις, ἀσέβεια
 Πλάτ. ἐπιστ. VII, 335.
 Ἀν-οσιο-οργός, 2· ὁ πράττων ἀνόσια ἔργα,
 κακοῦργος Πλάτ. ἐπιστ. impie agens.
 Ἀν-όσιμος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὀσίμην Ἰπποκρ. -ἔχνη
 Πολυδ. 5, 12.
 Ἀ-νόσιος, 2· α) ὁ μὴ ὀφειλόμενος εἰς νότους,
 ὕγις ἐπὶ προσ. Πλάτ. Φαιδρ. 3, μεταφ. -κό-
 σμος Πλάτ. Τιμ. 33· «λόγον οὐκ ἀνοσον μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ εὐρωστον εἶναι δεῖ» Θουκ. 2, 49·
 «ἔτος ἀνοσον εἰς τὰς ἄλλας ἀθροινέας», ἐπὶ ἀδλα-
 δής· «θεὸς λοιδής» Εὐρ. Ἰων 1216· 6) ὁ μὴ νο-
 σῶδης· ὕγιενός· ἐπὶ τόπ. morbis vacuus· ἐπὶρ.
 ἀνόσιος.
 Ἀν-όστιος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὀστᾶ Ἡσ. ἱρ. 524,
 ἐπὶ πολυπόδος Νικαν. Ἀλ. 296, sine ossibus.
 Ἀ-νόστιος, 2· α) ὁ μὴ ἐπιστρέφον Ὀρρ. Ἀργ.
 1269· 6) ὅθεν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιστρέψῃ Ἀντ.
 Σιδ. 110.
 Ἀ-νόστιμος, 2· α) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπι-
 στρέψῃ, ἢ ὅστις δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ Ὀδ. δ,
 182· 6) ὅθεν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιστρέψῃ Εὐρ.
 Ἡρακλ. μ. 432, παρὰ Θεοφρ. καρπὸς μὴ γλυ-
 κύς, ἀγοῦρος, qui non rellit.
 Ἀ-νόστιος, 2· ὁ ἄνευ νόστου, ἐπανόδου, ὁ μὴ
 ἐπανερχόμενος Ὀδ. ψ, 528, ὑπερθ. ἀνοστοπότη
 ἦδη· «ἡ μὴ πλέον ἐπιστρέφουσα» Ἐπιγρ. ἀδ. 646.
 Ἀν-όσφραντος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὀ-
 σφρανθῇ Ἀριστ.
 Ἀ-νόστιος, 2· ὁ μὴ νοτιζόμενος, στεγνός
 Διοσκ. non humidus.
 Ἀν-οστούζω· ἀνομιώζω, ὀργνῶ, ἢ ἔκφρωνναι τὸ
 ὀργνητικὸν ἐπιφώνημα ὅσοιτο Λισχ. Ἀγ. 1044,
 lamentor.
 Ἀν-οσύατος, 2· ὁ μὴ ἔχων οὐς, ὁ μὴ ἔχων λα-
 βίδα, γερούλια Θεοκρ. ἐπ. 4, sine aure.
 Ἀν-οσιδίδιον, τό· ναὸς τοῦ Ἀν-οσιδίδος Λουκ. Τοξ.
 Ἀν-οσιδής, ἱεὸς, ὁ· Αἰγυπτιακὸς θεὸς μὲ κεφα-
 λὴν κυνὸς Λουκ.
 Ἀ-νοσιότητος, 2· ὁ μὴ νοσηθεὶς ἢ μὴ δε-
 χόμενος νοσηθεῖν Ἰσοκρ. non admonitus.
 Ἀν-οσις ἡ· ἀνοσία.
 Ἀν-οσύσιος, 2· ὁ μὴ ἔχων οὐσίαν, ὑπόστασιν
 ἐκκλ. substantia carens.
 Ἀν-οσύσιος· ἀνοσιος Ὀδ. ε, 255.
 Ἀν-οσύτατος, 2· ἀπλήγματος. Ἰλ. δ, 540, non
 vulneratus.
 Ἀν-οσύτητι, ἐπὶρ. χωρὶς πληγώματος Ἰλ.
 γ, 371.
 Ἀν-οσύτηςτος, 2· ἀνούτατος· Νικαν. Ὀθρ. 719.

Ἀν-οφθαλμίατος, 2^ο ὁ ἀντὶ οφθαλμιάσεως (ἀσθενείας τῶν ὀφθαλμῶν) Διοσκ.

Ἀν-οφθαλμός, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμοὺς Τζετζ.

Ἀν-οφθαλμοί, 1^ο σηκώνω τὰς ὀφθαλμοὺς μου παρὰ Β. Αν. 25^ο· ἀνωφθαλμῆνος ἀνθρώπος = ὁ με-
γαλυνός, ὑπερήφανος ἀνθρ. *supercilia attollo*.

Ἀν-οφθαλμοί, 1^ο -οφθαλμοί· κάμνω ἀνακωχὴν μετ' αὐτοῦ.

Ἀν-οφθαλμός, ὁ ὁ κρατῶν, ἀνέχων, ὑποστηρίζων, λέξις τῆς μετ' αὐτοῦ φιλοσοφίας.

Ἀν-οφθαλμός, 2^ο ὁ μὴ ὀφθαλμοί· Ἀριστοτ. Ιστ. Ζ. 5, 15, *expers coitus*.

Ἀν-οφθαλμός, 1^ο -οφθαλμοί· κρατῶ, μένω ὀπίσω, σταματῶ Νικ. Χων.

Ἀν-οφθαλμός, ἀνέχων, κρατῶ τι ὑψηλὰ.

Ἀν-οφθαλμός, ἡ (ἀνέχων) α) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέχειν, τὸ σταματῆσαι, ἐμπόδισμα ἰδίως· ἀνοχάει ἡ ἀνακωχὴ Σεν. ἀπομν. 4, 4, 17, παρὰ τὸ σπον-
δαί (κατὰ Μοίρην Ἑλλήν. ἀντὶ ἀνακωχῆς) Πολυδ. 2, 6^ο· «σπείσασθαι ἀνοχάει» = ποιεῖσθαι Πλουτ.

β) 19, Πελοπ. 29^ο· ἀνοχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς μάχης Ἀλκιδ. 30^ο· 668, 30^ο· 6 (ἀνέχουμαι) ὑπομονή, μακροθυμία Ν. Δ. «ἀνοχῆν τινὸς δι-
δόναι» = συγγνώμην διδόναι, ἐπιτρέπειν Ἑρω-
διαν. 3, 6, 21^ο· 3) παρὰ Πολυδ. 4, 187 = ἀνα-
τολή, *tolerantia, patientia, induciae*.

Ἀν-οφθαλμός, ἀνοχάει μετ' αὐτοῦ.

Ἀν-οφθαλμός, ἡ ἡ μὴ ἐνόχλησις, τὸ νὰ ἴνε-
ται ἀνενόχλητος Διογ. Λ. 2, 87^ο· 18^ο ἀνοχάει.

Ἀν-οφθαλμός, 3^ο ὁ ἀναστρέφων, (μὲ τὸν μοχλόν), ἡ ὁ ἔχων δύναμιν ἀνασηκωτικὴν Σεντ.
Εὐκ. *elevandi vim habens*.

Ἀν-οφθαλμός, σηκώνω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἀνα-
μοχλεύω Ἀπολ. Ρ. 1, 1167^ο· λαβὼν, τόμῳ Γεωγρ.

Ἀν-οφθαλμός, 2^ο ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς ἡ ἀνησυχηθεὶς Ἀριστοτ. καὶ ἑνεργ. ὁ μὴ ἐνοχλῶν.

Ἀν-οφθαλμός, ἰσχυρὰ σηκώνω, ἡ ἀνέχων· πέ-
τρον Ἀγαθ. 77, *sublatum gesto*.

Ἀν-οφθαλμός, διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀνοχῆτος.

Ἀν-οφθαλμός, ἡ (ὄφθον) Ἑλλειψίς ὄφθου (πρόσφατος, ἀρτίματος), ἰδίως φαγῆτος ἐξ ἰχθύων Ἀθην. 8, 342, *obsonii re nuria*.

Ἀν-οφθαλμός, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ὄφθον (φαγῆτον) Πλουτ. παρὰ τὸ ἀπλοῦς καὶ ἀκύνιστος, *obsonio carens*.

Ἀνπερ· ἐάν περ., ἢν περ.

Ἀνπερ, ὅπου, ἀντὶ ἡνπερ.

Ἀν-ρεία, ἡ· λέξις ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος σχημα-
τισθεῖσα πρὸς ἐξήγ. τοῦ ἀνδρείου.

Ἀντα, ἀντὶ ἀνάστα, ἀνάστασις ὁ, πρὸς, προστ. ἀορ. 2 τοῦ ἀνίστημι.

Ἀντάς ἀντὶ ἀναστάς.

Ἀντάς, ἀναστήσεις ἀντὶ ἀνάστας, ἀναστήσεις.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντάειν ἀντὶ ἀναστῆναι.

Ἀντ-αιδέομαι, μελ.-έσονται· ἀμοιβαίως σέ-
δομαι, τιμῶ, ἀποδίδωμι τμήν ἀντὶ τμήος, σε-
δασμὸν ἀντὶ σεδασμοῦ Ξεν. Κυρ. 8, 1, 28.

Ἀντ-αἶσας, 3 (ἄντα) ποιητ. 1) δέναντιος, ὁ ἀντικρὺ
ἢ ἀντίον κείμενος, ἐγθρικός· «ὅτε οἱ παγγάλειον
ἀνταῖα γενόμεν ὠρμήθη· πλάγῃ» Σοφ. Πλ. 196,
ἐπὶ ἄνευ τοῦ πληγῆ· «ἀνταῖαν μ' ἐπαίειν» = ἐμ-
προσθεν εἰς τὸ στήθος Ἀντ. 1307, καθ' Ἱερων.
ἐκτοπον χαλεπὴν ἐν γένει πολέμιος, ἐναντίος·

«ἀνὸδ' ἀλλὰ βροτοῖς ἀνταῖα» Αἰσχ. Νο. 581· «ἀν-
ταῖαν πνεύσαι πομπάν» Εὐρ. 2) ὁ πρὸς ὃν τις
ἀποτίναται μετὰ παρακλήσεων, καὶ αὐτοῖς ἐκα-
λεῖτο ἡ Ἐκείνη παρ' Ἀπολ. Ρ. 1, 1141· «ἀν-
ταῖη δαίμων» νοεῖται κατὰ Σχολ. ἡ Ῥέα· «ἀν-
ταῖα θεῶν» = αἱ ἐκείναι πρὸς τοὺς θεοὺς Αἰσχ.
Ἐπ. 546, κατὰ Μ. Ἐτ. ἀνταῖος ὁ βλάστης ἀν-
τίος, ὁ δὲ Ῥωμ. τὸ· «ἀνταῖον ἰόν» ἐξήγ. τὸν
βλάστη· ὑπονοούμενον αἰτίον ἐσεσθαι, καὶ ἀν-
ταῖον οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὸν σὺντρονα, adversus.

Ἀντ-αἶτος, ὁ γίγας 60 πήγμων ἔχων μῆκος,
υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, βασιλεὺς τῆς
Λιβύης, ὅστις τὸν Ἡρακλῆ ἐν τῇ πάλῃ ἐνίκησεν.

Ἀντ-αἶρω, ἀορ. ἀντήρω· ἐναντίον στήκων, ἐ-
γείρω, ἀντιστήκων· «πύλεμον Πολ. 15, 7· «μυ-
γὴν πρὸς ἔριστα» Μελ. 100, συνθβ. ἀμει-
τινὸς = ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι. - Λακεδαιμονί-
ος Δημ. 2, 24· «πρὸς δόνακιν» β. 5· «τὰ ἄκρα
ἀνταῖσιν τοῖς κατὰ Μερόην τόποις» = ὑφίστανται·
καθ' ὁμοίαν διεσθῆσαν Στραθ. 2, 1, 2· «ἀνταῖ-
σιν πρὸς τὴν Λιβύην» = ὑφίστανται ἀντικρὺ τῆς
Λιβ. Μεσ. τὸ αὐτό· «χεῖρας ἀνταπρόμενος» Θουκ.
3, 32· «ὄπλα τινὶ» = ἐναντίον τινὸς στήκων·

1, 53, καὶ μετγ. ἄνευ τῆς προσθ. τοῦ τινὶ
Λουκ. attollo contra, suscipio aliquid contra.

Ἀντ-αισχύνομαι· αἰσχύνομαι· ἀμοιβαίως
ἄλγ. Τατ.

Ἀντ-αιτέω· ἀμοιβαίως ζητῶ ἢ ἀπαίτῶ, τί
τινος· Θουκ. 4, 19, vicissim posco.

Ἀντ-αἰτέομαι· ἀμοιβαίως αἰτέωμαι, κατη-
γορῶ, ἀντικατηγορῶ Δίων Κ.

Ἀντ-αἰτός, ἰων. δ'· εἶδος τι ἰχθύος (ἢ κοιν.
μυρρινα) Ἱερ. 4, 53· «ταῖχος ἀντακαῖον»

Ἀντ. παρ' Ἀθην. 3, 118.

Ἀντ-ἀκολουθεῖ· ἀμοιβαίως ἀκολουθεῖ μετγ.

Ἀντ-ἀκολουθεῖς, ἢ ἡ ἀμοιβαία ἀκολουθή-
σις Συνας.

Ἀντ-ἀκολουθία, ἢ τὸ αὐτὸ Κλ. Αλ.

Ἀντ-ἀκολουθος, ὁ ὁ ἀντὶ ἀκολουθοῦ Ἰσ. 5,
12, ἐνθα ἦδη διορθοῦται ἀντ' ἀκολουθοῦ.

Ἀντ-ἀκοντίζω· τοῖναντιον ἀκοντίζω ἢ ἀμοι-
βαίως ἀκοντίζω τινὰ ἀκοντίζαντα Δίων Κ.

Ἀντ-ἀκούω, μελ.-οὔσονται· ἀμοιβαίως ἀκούω
Ἀπολ. καὶ «ἀντὶ τινος» = ἄλλο τι ἀντὶ τινος ἀ-
κούω καθ' ἑλθ. καὶ μετ' αἰτ. «-τοῦτον ὡς τε-
θέαται» Αἰσχ. Εὐρ. vicissim audio.

Ἀντ-ἀκροῖομαι· τὸ αὐτὸ Ἀριστ. Λυσ. 527.

Ἀντ-ἀκρωτήριον, τὸ· τὸ ἀντικρὺ ἄλλου κεί-
μενον ἀκρωτήριον Στραθ.

Ἀντ-ἀλαλάζω· ἀμοιβαίως ἀλαλάζω, δηλ.
ἀποκρίνομαι δι' ἀλαλάζων (ἐν πολέμ.) εἰς τὴν
ἀλαλάζοντα Πλουτ. Φλαμ. 4, μεταφ. ἐπὶ ἡχοῦς
κάρην νὰ ἀντηχῇ Αἰσχ. Παρ. 382.

Ἀντ-ἀλάξω, αὐ. ὁ ὁ Σπαρτιάτης ὁ ποιήσας τῷ
387 π. Χ. μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας τὴν ὄχρ.

ἐντιμον εἰρήνην διὰ τὴν Ἑλλάδα· «ἢ ἐπ' Ἀνταλ-
κίδου γενομένη εἰρήνη» δι' αὐτῆς παρέδιδοντο
τοῖς Πέρσαις οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνες Ξεν. Πολυδ.

Ἀντ-ἀλλᾶγῃ, ἢ ἡ ἀλλᾶγῃ τινος ἀντ' ἄλλου,
ἀλλᾶξία κοιν. commutatio.

Ἀντ-ἀλλαγμα, τὸ· τὸ ἀνταλλάχθην, τὸ ἀντι-
κείμενον, ὅπερ ἀντὶ ἄλλου ἀνταλλάσσεται· «ἀλό-
γιστον δὲ τι τὸ πλεῖθος ἀντάλλαγμα γενναίου φί-
λου» Εὐρ. Ορ. 1157, ἐν Ν. Δ. ὁ ἐξίλασμός ἢ τὸ
λύτρον, permutatio.

Ἀντ-ἀλλᾶγος, 2' ἀντηλλαγμένος, ὁ ἀντὶ ἄλ-
λου ἡλλαγμένος Σουθ. pro alio permutatus,
παρὰ Β. Ἀν. καίτοι ἐσφαλμ. ἀνταλλάξιος.

Ἀντ-ἀλλακτέον, ῥημ. τοῦ ἀνταλλάσσω.

Ἀντ-ἀλλάσσω, ἢ -ττω· κάρην τι ἀντὶ ἄλλου
Θουκ. 3, 82, εἰς τοῖναντιον μεταβάλλω· «ἀν-
ταλλάσσειν δίκην μέλει· γαμηλίοις» Εὐρ. Τρ.
351, τοῖσι μεσ. ἐμαυτὸν πορίζομαι, δέχομαι ὡς
ἀντάλλαγμα· «τὶ τινος» Αἰσχ. Νο. 131· «μηδε-
μῆς ὠρεῖσθαι τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὐνοίαν ἀν-
ταλλάττειν» Δημ. 6, 10· «Θάνατον ἀνταλλά-
ττειν» = ὡς ἀντάλλαγμα θελεῖ δεγθῇ τὸν Θάνα-
τον Εὐρ. «ἀντὶ τινος» Δημ. Παθ. «θόρυβος ἀντηλ-
λαγμένος τοῦ ἐκατέρων τρόπου» = δηλ. θόρυβος ἀν-
τιθέτος τοῦ πρότερον τρόπου Θουκ. 4, 14, permutio.

Ἀντ-ἀλλας παρὰ Σουθ. καὶ Β. Ἀν. 410· ἴδ'·
ἀντάλλαγος.

Ἀντ-ἀμειδῶμαι, παρὰ ποιητ. μεσ. ἀνταμεί-
θετο· ἀνταποδίδον τὰ ἴσα, διὰ τῶν αὐτῶν ἀνταπο-
κρίνομαι· «παλὸν κακὸς κακοῖς» = κακὸν ἀντὶ
κακοῦ Αἰσχ. Ἐπ. 104· «-τινὰ κακοῖς» Αἰσχ. Νο.
121, τινὰ ἀντὶ τινος Ἀριστ. Οε. 721· «-πρὸς φί-
λους ῥήματα» = ἀποκρίνομαι Σοφ. Οε. Κ. 818, τι-
νὰ οὐδὲν 1275· «-τοῖς δε» Ἱερ. 9, 79, respondeo.

Ἀντ-ἀμείψας, ἢ ἡ ἀνταπόδοσις, ἀμοιβαία ἀν-
ταμοιβή, compensatio.

Ἀντ-ἀμειδίω, ἢ ἡ ἀνταπόδοσις μετγ.

Ἀντ-ἀμειδός, 2' λέξις ὑπὸ τινος μόνον παρα-
δεχόμενη διορθοῦνται τὸ ἐν Καλλίμ. Δηλ. 25
διορθωμένον ἀντιμοῖδος, ὅπερ ἦδη ὁρθῶς εἰς ἀν-
τιμοῖδος μεταβάλλεται.

Ἀντ-ἀμύνα, ἢ, ἢ ἡ ἀντίστασις, ἀνταπόκρου-
σις, ἀντεπίστασις μετγ.

Ἀντ-ἀμύνομαι· ἐξ ἐναντίας ὑπερασπίζομαι,
ἀντιστέκομαι, ἀντεκδικούμαι· «τὸν ἐχθρὸν κα-
κοῖς» Σοφ. Ἀντ. 639, κάρην τι πρὸς ἀνταπό-
δοσιν, ἀνταποδίδωμι Θουκ. 5, 19, ulciscor.

Ἀντ-ἀνα-διδάξω· τοῖναντιον ἀναδιδάξω,
δηλ. ἀναδιδάξω τι ὡς ἀνεδίδασεν ἕτερος ἀντικρὺ,
ἢ κάρην νὰ ἀναδῇ.

Ἀντ-ἀνα-γινώσκω· ἀνταγινώσκω βιβλίον τι
παραβάλλον αὐτὸ πρὸς ἄλλο Κριτ. παρὰ Β.
Ἀν. 410, vicissim lego.

Ἀντ-ἀνα-γνώστης, ὁ ὁ ἀναγινώσκων τι
καὶ παραβάλλον αὐτὸ πρὸς ἄλλο, qui relegit.

Ἀντ-ἀν-άγω· τοῖναντιον ἀνάγω, φέρω πρὸς
τὰ ἄνω (ὡς νῆδν εἰς τὸ πέλαγος πρὸς ἀντίστα-
σιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ)· «νάς» Ἱερ. 6, 14, Θουκ.
7, 37, καὶ ἄνευ τοῦ νάος = κατὰ τινος ἐξορμῶ,
ἐκπλέω Ξεν. Ἐλ. 2, 1, 23· Μεσ. Θουκ. 4,
13 Ξεν. Ἐλ. 1, 1, 5, μεταφ. «ἀντανήγετο πρὸς
τὸ μαιράκιον» = ἀνήγετο (προσεκκεύετο) ἵνα
ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ μαιράκιου Πλατ. Ἐρωκ.
398, contra enehoi, obviam hosti prodece.

- Ἀντ-ανα-δίδωμι· τουναντίον ἢ ἀμοιβαίως ἐνδίδω, ὑποχωρῶ· ὃ μὲν ἔλκει ὁ δὲ ἀντανανδίδωσι· Ἀριστ. σφ. 694.
- Ἀντ-αν-αίρεσις, ἢ· ἡ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαία ἀίρεσις· Ἀριστοτ.
- Ἀντ-αν-αίρειν· 1) ἀμοιβαίως ἀφαιρῶ πρὸς ἄλληλα ἐν λογαριασμῷ ὅταν τὰ ληφθέντα καὶ ἐξοδευθέντα συμφωνῶσι Δημ. 18, 231· 2) τουναντίον ἢ ἀμοιβαίως ἀφανίζω, φονεύω μετγν.
- Ἀντ-αν-αίρω· σηκώνω τι ἐξ ἐναντίας.
- Ἀντανά-κλασις, ἢ· 1) ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφή τοῦ ἥχου Πλατ. 2) παρὰ ῥητορ., τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις τὴν αὐτὴν τοῦ ἀντιθέτου λέξιν κατ' ἄλλην σημασίαν Κοιντλ. reflexio.
- Ἀντ-ανα-κλασμός, ὁ· ἡ ἀντανάκλασις μετγν. reflexio.
- Ἀντ-ανα-κλαστικός, 3) ὁ ἐπιθετικός ἀντανάκλασις, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἀναπερρέμενος· ἀντωνυμία γραμ. (αἱ αὐτοπαθεῖς), pronominia reciproca.
- Ἀντ-ανα-κλίω· ἀποδίδω δι' ἀντανάκλασις (τὸν ἥχον ἢ τὴν φῶς). Μεσ. ἀντανάκλωμαι· ἀνταποδίδωμι παρὰ γραμ. ἀναπερρέω, εἰς ἑαυτὸν ἀναπερρέω, reflecti, reperlunt.
- Ἀντ-ανα-κρούω, ἢ· ἡ ἀμοιβαία ἀντίκρουσις, ἢ ἀνκρούη τῶν κοματίων· Ἀριστοτ. repercussus.
- Ἀντ-ανα-κύπτω· ἀμοιβαίως ἀποκρούω B. Ἀν. 34.
- Ἀντ-αν-αλίσκω· ἀναλίσκω ἢ ἀφανίζω τὸν ἀφανιστὰ μέν· Ἐρ. Ὀρ. 1163.
- Ἀντ-ανα-μένω· προσμένω ἀμοιβαίως κατέγω, ὥς μὲ προσμένειν ἄλλος Θουκ. 1, 42, vicissim expecto.
- Ἀντ-ανα-παύομαι· ἀμοιβαίως ἢ ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἀναπαύομαι Πολυαν. vicissim quiesco.
- Ἀντ-ανα-πίμπλημι· γεμίζω ἀμοιβαίως ἢ ἐπίσης· καὶ ἐγὼ συνεριζόμενος πρὸς ἄλλον Ξεν. Ἐλ. 2, 4, 12, vicissim impleo.
- Ἀντ-ανα-πλέω· ἀμιλλώμενος πρὸς ἄλλον πλέω· «τοῖς Μελεαγρείοις στεφάνοις» Ἀνθολ. 2.
- Ἀντ-ανα-πληρῶ· ἀμοιβαίως ἀναπληρῶ, ἢ συμπληρῶ Δημ. 14, 17.
- Ἀντ-ανα-πληρῶσις, ἢ· ἡ ἀμοιβαία ἀναπληρώσις ἐπικ. παρὰ Διογ. Α. 10, 48.
- Ἀντ-αναπλήσω, μελ. τοῦ ἀντανάπλημ.
- Ἀντ-αναστῆναι, ἀορ. 6', τοῦ ἀντανίστημι.
- Ἀντ-ανα-στρέφω· ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω Κλημ.
- Ἀντ-ανα-τρέγω· πάλιν ἐπάνω τρέγω, ἐξγαίνω ἐπάνω μὲ ὁρμήν, συναρμῶται πάλιν ἐπὶ τοῦ συμφυομένου δερμάτος· Ἰσοκρ.
- Ἀντ-ανα-φέρω, μελ. ἀντανοίω· ἀμοιβαίως ἢ ἀμιλλώμενος σφύρω, ἢ φέρω τι ὀπίσω· «τὴν πίστιν πρὸς ἑαυτὸν» Πλουτ. fidem aequare refero.
- Ἀντ-ανα-χωρέω· ἐπίσης καὶ ἐγὼ ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρωμαι· Ἀριστειδ. vicissim recedo.
- Ἀντ-ανδρῶς, 2' ὁ ἀντ' ἀνδρῶς, ὅστις τίθεται εἰς τόπον ἄλλου Λουκ. νεκρ. διαλ. 16, 2, succedaneus.
- Ἀντ-ανδρῶς, ἢ· παρὰ τὴν πόλιν ἐν Τροίᾳ, κατ' ἀνάνθρωπος Ξεν.
- Ἀντ-αν-εἶμι· ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἀναδάνω, (δ-ψύωμαι) πρὸς ἄλλον συνεριζόμενος· γῶμα Θουκ. 2, 75.

- Ἀντ-αν-ἐρχομαι· ἀντάνειμι.
- Ἀντ-αν-εἶργω· ἐμποδίζω καὶ ἐγὼ ἐπίσης.
- Ἀντ-αν-ελεῖν, ἀορ. 6'· ἀπαρ. τοῦ ἀνταναιρέω.
- Ἀντ-αν-έχω· ἐξ ἐναντίας ὑψηλὰ κρατῶ Πολυαν. 6, 19.
- Ἀντ-αν-ίσω· ἐξ ἐναντίας ἢ ὅλως διόλως ἐξισώνω Ξεν.
- Ἀντ-αν-ίστημι· ἐναντίον στήνω, Πλουτ. Μεσ. καὶ ἀμετ. στέκομαι ἐναντίον, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι· Σοφ. Τρ. 441, e regione erigo.
- Ἀντ-αν-ίσχω· α) ἀναδάνω ἢ ἀνατέλλω ἐκ τοῦ ἀντικρου μέρους· 6) ἀντανέχω Σουίδ.
- Ἀντ-αν-ίσωμαι, τό· ἡ ἀμοιβαία ἐξίσωσις, parilis quantitas.
- Ἀντ-αν-οίγω· ἀνοίγω τι ἀντικρου ἄλλου· «τὰ ὅματά τινι» κατ' εὐθείαν πρὸς τι προσελέπω Λογγιν.
- Ἀντ-ανῶω, ποιητ. ἀντ' ἀντανῶω.
- Ἀντ-ἀξίος, 3' ὁ ὅσος μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀξίαν, ἰσότητος· «ἡττός ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων» Ἰλ. λ, 514· «καίνας ἑκατοσ δέκα ἀνδρῶν ἀντάξιος» Πρ. 7, 103· «πᾶς ὁ χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος» Πλατ. νομ. ν, 728, aequali pretio, aequipollens.
- Ἀντ-αξίω· τουναντίον ζητῶ, ἢ ἀπαιτῶ· τὰ ὅμοια Θουκ. 6, 16.
- Ἀντ-απαίτέω· ἀπαιτῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης ὥς χρεωστούμενην ἀνταποδοῦναι Θουκ. 3, 58, petesco.
- Ἀντ-απ-ἀμείδομαι· τουναντίον ἀποκρίνομαι (ἢ εἶναι ἐπιτ. ἀπαμείδομαι) Τυρτ. 8, 6.
- Ἀντ-απ-αστράπτω· ἀστράπτω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, contra fulguro.
- Ἀντ-απατάω· ἀπατῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης.
- Ἀντ-απειλέω· τουναντίον καὶ ἐγὼ ἀπειλῶ· πρὸς τινα θεμιστ.
- Ἀντ-απ-ερύω· τουναντίον καὶ ἐγὼ ἐμποδίζω Ἀνθολ. Παλ. XV, 14.
- Ἀντ-απο-δείκνυμι· τουναντίον ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἀποδείκνυμι Ξεν. συμπ. 2, 22, contra demonstratio.
- Ἀντ-απο-δίδωμι· 1) τουναντίον καὶ ἐγὼ ἀποδίδω, δίδω ὀπίσω ἴδιος ὃ, τι ἔλαβον· τὸ σύνθημα Ξεν. ἱερ. 3, 3, 58· «ὀφείλημα ἀνταποδοτέον» Ἀριστοτ. Νικ. 9, 2, ἐν γένει ἀνταμείδω, δίδω ἀντ' τινος Βατρ. 187· τὸ ὅμοιον ἀποδίδω εἰς τινα τὰ ἴσα Πρ. 1, 18· «ἀνταποδοῦναι ἀρετὴν» Θουκ. 4, 19· «ὄφρην Πλουτ. ἀντιτάττω τι ὡς ὅμοιον» «ταῖς λύπαις καὶ ἡδοναῖς τὴν τούτων ἀντίστροφον ἔξιν» Πλατ. Φιλ. 40· 2) ἀντανάκω, ἐπὶ φωτός καὶ ἥχου Πλουτ. Σουλ. 32· 3) ἀμετ. ἀρμῶζω, ἀνταποκρίνομαι καὶ μὴ ἀεὶ ἀνταποδοῖν τὰ ἔτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα Πλατ. Φαιδ. 72, vicissim reddo.
- Ἀντ-από-δομα, τό· 1) τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν γιγνόμενον· 2) ἡ ἀνταπόδοσις N. Δ. retributio.
- Ἀντ-από-δοσις, ἢ· 1) ἡ πάλιν ἀπόδοσις Θουκ. 4, 81, συνήθ. ἡ ἀνταμοιβή Ἀριστοτ. Νικ. 5, 5, 8· «χάριτος Μεν. Μοναστ. 330· «ἀνταποδοῦναι ποιεῖσθαι» ἀνταποδίδω τι, πληρῶν ὀφειλῶν Πολ. 6, 5, 32· 2) ἡ ἀντίθετος διάνοησις· «ποιεῖται ὁ ῥόβς» Πολ. 4, 43· «λαμβάνει τὰ πράγματα» 27, 2· 3) ἡ ἀνταποδοτικὴ πρότασις ἢ ἡ ἀντίθεσις γραμ. καὶ ἡ ἀνταπόδοσις, ἀντιπᾶναι, ἀντιλήψις, retributio.

ἔνιζω, φιλοξενῶ Πλάτ. Τιμ. 17, διάφ. γραφ. τοῦ ἀντιφαστίου.

Ἄντ-αφ-ίημι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἀφίημι, ῥίπτω, ἢ κίρνω νά πέσῃ—δακρυ Σοφ. I. T. 478.

Ἄντ-αγέω, ὄρω. ἀντί ἀντηγέω.

Ἀντάω, (ἄντα), ἀντίω ἰων. καὶ Ὀμηρ. παρσ. ἔντισον Ἰλ. η, 423, (παρὸ ἀντιῶ καὶ τὸ ἐν ἐν τῇ πεζ. εὐχρ. ἀπαντίω)· ἀπαντῶ, ἐπὶ προσώπ. «οὐ γὰρ ἔγωγ' ἦντητ' οὐδ' ὄδον» Ἰλ. δ, 385, μετὰ δοτ. Ἰλ. ζ, 399, μετὰ γεν. Ὀδ. π, 254, ἐν ἐχθρ. σημασ. Ἰλ. π. 423, ἐπιπραγμ. (τυχίαις) γίνομαι μέτοχος, μετὰ γεν. —μάχη Ἰλ. η, 158—ἀποπνέει· βλέπειν Ὀδ. δ, 327—δαίτη; Ὀδ. γ, 44—ἀλύσιος=αἰχμαλωτίζεσθαι ἢ συλλαμβάνεσθαι· Πινδ. Ο. 11, 44—ἑνιζῶν Ἦρ. 2, 119, οὕτω καὶ μετγν. ποιητ. —ἔδωδης Ὀμπ. Ἰλ. 4, 217, καὶ μετ' αὐτ. Σοφ. Ἄντ. 969 «ἀ σπέρμα μὲν ἄντατ' Ἐρεγθεῖδαν» ἀλλὰ καὶ ἔνταθ. τὸ σπέρμα δύνανται νά ἐκληφθῇ ὡς αὐτ. τοῦ κατὰ τι καὶ ἔπομ. τὸ ῥήμα μετὰ γεν. Ἐρεγθ. Σοφ. Οἰ. K. 1446, assequor adeo· Μετ. ἀντιπῶσθαι· τινός = λαμβάνω μέτρος· τινός, fruor. Ἄντ-εγ-γράφω· ἀντί ἐνός ἄλλον ἐγγράφω Δημ. 25, 73.

Ἄντ-εγείρω· ἐξ ἐναντίας ἐγείρω, ἀνεγείρω τὸ ἀντικρὺ ἄλλου—ναὸν Δίων K. 69, 12, contra erigo.

Ἄντ-εγ-καλέω· ἐξ ἐναντίας κατηγορῶ, ἐγ-καλῶ τὸν ἐγκαλέσαντά με—τινὶ Δημ. 40, 14 καὶ μετγν. contra accuso.

Ἄντ-εγ-κλήμω, τὸ κατηγορεῖν κατὰ τοῦ κατηγοροῦ Ἐρμogene. accusatio contraria.

Ἄντ-εγ-κλήματι κός, 3· ὁ ἀνέχων εἰς τὸ ἀντέγκλημα Σχολ.

Ἄντ-εγ-χειρίζω· ἀμοιβαίως ἐγχειρίζω, ἀντί τῷ ἐγχειρισθέντος μοι ἐγχειρίζω καὶ ἐγὼ ἄλλο Δίων K. vicissim trado.

Ἀντεία, ἡ, γυναικ. ὄνομα Ἰλ.

Ἄντ-εικάζω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ παρομοιάζω—ἀντεικίζομαι Πλάτ. Μεν. 80 «ἀντήκασ' αὐτόν τινα» Ἀριστ. σο. 1311, vicissim comparo.

Ἄντ-εικασίς, ἡ· ἡ παρομοίωσις Σχολ.

Ἄντ-εἰνω, ποιητ. ἀντί ἀντείνω.

Ἄντ-εἰπεῖν (ἀντιλέγω, ἀντεῖρω) ἐξ ἐναντίας εἰπεῖν, ἐναντιοῦσθαι· παρὰ τραγ. καὶ ἐν πεζ. —τινί, καί, πρὸς τινα Πλάτ. Φιλ. 19 «λύσαν-δρος πρὸς αὐτὸν ὅπερ Ἀγροιλίου ἀντεῖπεν» Ξεν. Ἑλ. 3 «ἀντεῖπεν ἔπος» Εὐρ. I. A. 391 1.

Ἀντεῖρηκα, παρακ. τοῦ ἀντιλέγω.

Ἀντεῖρομαι, ἰων. ἀντί ἀντεῖρομαι.

Ἄντ-εἰρω, μελ. ἀντέρω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ὅς ἀντεῖπω—τινὶ Πλάτ. πολιτ. IX, 580 «τίδ' ἀντερῶς πρὸς αὐτόν» Ἀριστ. νεφ. 1062, ἀπολ. «ἐκφοεῖν τοὺς ἀντεροῦντας» Θουκ. 3, 42 «οὐδὲν ἀντεροῦσται» = οὐδὲν τοῦναντίον θέλει λεχθῆ Σοφ. Τρ. 1184· πρὸ ἀντιλέγω. Μετ. ἐξ ἐναντίας ἔρωται Ἦρ. I, 129, συνήθ. ἀορ. ἀντή-μετο Ξεν. Κυρ. 2, 2, 22.

Ἄντ-εἰσ-άγω· εἰσάγω τι εἰς τόπον ἄλλου Δημ. 9, 39, ἔτι μετγν. ἀμοιβαίως εἰσάγω (εἰς ἀρχάς), contra importio, vicissim, induco.

Ἄντ-εἰσ-άγωγῃ, ἡ· τὸ νά εἰσάγῃ τις ἀντί-τινός ἄλλω, ῥητ. ἢ ἐνστάσις, compensatio.

(ΑΕΞΕΛΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ).

Ἄντ-εἰσ-ακτος, 2· ὁ ἀντί ἄλλου εἰσαγθεῖς· ἀντικατασταθείς, ῥητ. ὁ δι' ἐνστάσιν προβαλλόμενος Κικ.

Ἄντ-εἰσβάλλω· α) ἀμει. ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ εἰσβάλλω· «εἰς τὴν ἀρχὴν» Δίων K. 6) μετὰ β. ῥίπτω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας Νικητ. Εὐγ. contra inficio, contra importio.

Ἄντ-εἰσ-εἰμι· ἐξ ἐναντίας ἐμβαίνειν Συνασ.

Ἄντ-εἰσ-έρχομαι· εἰς τὸν τόπον ἄλλου εἰσέρχομαι Ἀριστ. δ.

Ἄντ-εἰσ-πραξίς, ἡ, Πλουτ. Πομπ. 48, ὅπερ κατ' ἄλλους ἀντιπραξίς διορθ. καὶ κατὰ Κορνήν κατάντης πρᾶξιν.

Ἄντ-εἰσ-φέρω· α) ἐξ ἐναντίας εἰσφέρω, πλη-ρώνω· —εἰσφοράς Ἀριστ. Αυσ. 654· β) ἐξ ἐναν-τίας εἰσάγω ἢ προτείνω—νόμον Δημ. Λεπτ. 97—καὶ νά δαμῶναι Δίων K. contra infero, refero.

Ἄντ-εκ-ὀλίβω· ἐξ ἐναντίας ἐκὀλίβω, ἐκπέζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως Ἰσποκρ. contra exprimo.

Ἄντ-εκ-ὄραμεν, ἀορ. β'. ἀπαρεμ. τοῦ ἀν-τεκτρέχω.

Ἄντ-εκ-κλέπτω· ἐξ ἐναντίας κλέπτω, κλέπτω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἀντί ἄλλου, ὅπερ μοι ἐκλάπη Ἀριστ. Ἀγ. 501, contra surripio.

Ἄντ-εκ-κομίζω· ἐξ ἐναντίας ἐκκομίζω, παίρ-νω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως Ἦσυ.

Ἄντ-εκ-κόπτω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ πρὸς ἀν-ταπόδοσιν κτυπῶ—ὀρθοκλῶν Δημ. 24, 140.

Ἄντ-εκ-πέμπω· ἐξ ἐναντίας ἐκπέμπω, στέλ-λω καὶ ἐγὼ ἔξω ἀμοιβαίως Ξεν. Ἑλ. 4, 8, 25.

Ἄντ-εκ-πλέω· ἐξ ἐναντίας τινός ἐκπλέω Θουκ. 4, 13 καὶ μετγν. classem obviam exeo.

Ἄντ-εκ-πλήσσω· ἀμοιβαίως ἐκπλήσσω Αἰλ. Ιστ. Ζ. 12, 15.

Ἄντ-εκ-τασις, ἡ· ἡ ἐξ ἐναντίας ἐκτασις, ἡ παρὰθεσις ἀργ. λεξ.

Ἄντ-εκτείνω· ἐξ ἐναντίας ἐκτείνω—αὐτόν τινα = προσπαθῶ ἵνα ὁμοίως γένωι μέ τινα, (ισοῦσθαι) Ἀριστ. βατρ. 1040, confero.

Ἄντ-εκ-τίθημι· ἐξ ἐναντίας ἐκθέτω, διασα-φηνίζω Πλουτ. Ἀριστ. contra exprobo.

Ἄντ-εκ-τίνω· ἀμοιβαίως ἡ ἐξ ἐναντίας πλη-ρώνω, ἀνταμείβω, ἀνταποδίδω, δίκην δίδωμι ἀργ. λεξ. vicissim rependo.

Ἄντ-εκ-τίσις, ἡ· ἡ πληρωμὴ προτίμου, ἡ ἀν-ταπόδοσις, ἐκδίκσις γραμ. repensio multa.

Ἄντ-εκ-τίω· ἀντεκτίνω.

Ἄντ-εκ-τρέφω· ἐξ ἐναντίας, ἡ τρέφω τὸν ὀφ-φαντά με Ἀριστ. vicissim enutrio.

Ἄντ-εκ-τρέχω· ἐξ ἐναντίας ἐκτρέχω, ἰδίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ κίρνω ἐκδρομῇ, ἐρομῇ Ξεν. Ἑλ. 4, 3, 10 καὶ μετγν. procuro contra aliquem.

Ἄντ-εκ-φέρω· ἐξ ἐναντίας ἐκφέρω ἢ ἐκθέτω, ἀντεκτίθημι· «παρρησίαν παρρησίᾳ» ἀντιτάττω Πλουτ. vicissim offero.

Ἄντ-ελαττόσμαι· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ νικῶμαι Δίων K. 44, 27.

Ἄντ-ελαύνω, μελ. —άσω, ἀττ. —εἰλῶ· ἀντεπε-ξέρχομαι, πηγαίνω πρὸς συνάντησιν, ἐν ἐναστ. Πλουτ. Νικ. 24 (ἐπὶ πλοίων).

Ἄντ-ελιγμάς, ἰων. ὁ ἀνθελιγμός· Γαλήν.

Ἄν-τέλλω, ποιητ. ἀντέλλω.

Ἄντ-ελπίζω· ἐλπίζω τι ἀντί ἄλλου, ὅπερ δὲν ἐκέρωσα, πάλιν ἐλπίζω Θουκ. 1, 70, de novo spero.

- Ἀντ-εμ-θαίνω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐμβάλλω παρὰ Γαλήν. ἐπὶ τῶν συναποτομένων ὁπότεον, ἅπαντα ἀμοιβαίως πρὸς ἄλληλα συνδίδονται, (ὥστε τὸ ἐν ἐμβάλλειν εἰς τὸ ἑτερον), ἢ δὲ τοιαύτη συναφὴ λέγεται ἀντέμδασις, vicissim ingreditur.
- Ἀντ-εμ-βάλλω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐμβάλλω, βίπτω τι ἀμετ. ἢ μετὰ τοῦ στρατόν=ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ εἰσβάλλω, κάμνω εἰσβολήν· εἰς τι ἔεν. Ἑλ. 3, 5, 1, ἀμοιβαίως προσβάλλω Πλουτ. Φιλοπ. 18, vicissim inficio.
- Ἀντ-εμ-δασίς, ἢ· ὅ· ἀντεμδαίνω Γαλήν.
- Ἀντ-εμ-εὐδάζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐμδάζω, ἢ εἰς τὸν τόπον ἄλλων ἐμδάζω, (κυρ. στρατιώταις εἰς τὰς ναῦς) Θουκ. 7, 13.
- Ἀντ-εμ-δοάω· ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους φωνάζω Β. Αν. 85, 32.
- Ἀντ-εμ-βολή, ἢ· α) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμδάλειν· β) ἡ ἀμοιβαία εἰσβολή· πρὸς ἀντέμδασις· ἵατρο, impetus impetus.
- Ἀν-εμ-εὐριμάομαι· ἀμοιβαίως ἀπειλῶ, φοβερίζω Νικητ.
- Ἀντ-εμ-παίζω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ περιπαίζω, μετὰ δοτ. προσώπ. Σχολ. Ἀριστ. εἰρ 1112.
- Ἀντ-εμ-πήγνυμι· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως πρὸς ἀνταπόδοσιν καὶ ἐγὼ ἐμπήγω· ἀντεμπαγῶ Ἀριστ. Ἀγ. 219, vicissim infigo.
- Ἀντ-εμ-πέμπλημι· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως, ἢ πρὸς ἀνταμοιβὴν γεμίζω· «χρυσὸς πάλιν ἀντεμπίλλεται» ἄν· Πλατ. νομ. IV, 705· «τινά τινος» ἔεν· Ἀν. 4, 5, 28, remunerandi causa impleo.
- Ἀντ-εμ-πέμπρημι· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ καίω, πυρπολῶ· «ἀντεμπίπρασεν τὰ ἱερὰ» Ἡρ. 5, 102.
- Ἀντ-εμ-πλέκω· ἀμοιβαίως ἐμπλέκω. Παθ. ἐναγκαλίζομαι· «ἀλλήλοις ἀντεμπλεκόμενα ἐν ἀλόσει· εἶδει» Πολυδ. 1, 184, mutuo implico.
- Ἀντ-εμ-πλοκή, ἢ· ἡ ἀμοιβαία περιπλοκή, ἀγκαλιάσμα Μ. Ἀντ. 7, 50, complexus mutuos.
- Ἀντ-εμ-φαίνω· ἐξ ἐναντίας ἐμφάνει, τὸ ἐναντίον δεκνύω, ἀντιλέγω· «τινὶ Πολ. 1, 11, contradicco.
- Ἀντ-εμφανίζω· τὸ ἐναντίον δεκνύω, ἐμφανίζω Ἡσυχ.
- Ἀντ-ἐμφασίς, ἢ· α) ἡ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξις, αἰτιολογία Σεξτ. Εμπ. β) ἡ ἀντίθετος ἐμφάνισις Στραβ. demonstratio, contradictio.
- Ἀντ-εμ-φύσσει, ἢ· ἡ τοῦ ἐναντίου ἐμφύσησις Θεοδ. Προδρ.
- Ἀντ-εν-αγωγή, ἢ· ἡ κατὰ τοῦ ἐνέγοντος ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου γιγνομένη ἀγωγή διὰ γοαρ. ἀντὶ ἀντεπαγωγῆς.
- Ἀντ-εν-αντίοις, ἢ· β) ἡ στήλη, ὅταν δι' ἀρνήσεως μὴς ἰδέας ἐκπράξωμεν τι ἐναντίον π. γ. οὐκ ἐλάττωκα ἀντὶ μέγιστα.
- Ἀντ-εν-αείκνυμι· ἐξ ἐναντίας ἀποδεικνύω, φέρω ἐναντίας ἐνδείξεις ἱατρο. contra indicio.
- Ἀντ-εν-δείξις, ἢ· ἡ ἐναντία ἀπόδειξις, ἀποτροπή, obnunciatio.
- Ἀντ-εν-δίδωμι· ὅ· ἀνταναδίδωμι.
- Ἀντ-εν-δύομαι· ἐνδύομαι· ἄλλο φέρμα· «ἀντενδύεται τὴν αἰδῶ» Πλουτ. vicissim induo.
- Ἀντ-εν-ἐδρα, ἢ· ἡ κατὰ τοῦ ἐνεδρεύοντος ἐνέ-

- δρα, ἡ ἀμοιβαία ἐνέδρα Πολυδ. 7, 15, insidiae mutuae.
- Ἀντ-εν-ἐδρεύω· ἐνεδρεύω τὸν ἐνεδρεύοντά με Δίων Κ. 41, 51, contra insidior.
- Ἀντ-εν-εργέω· ἐναντίον τινος ἐνεργῶ· «τί Διοσκ. contra operor.
- Ἀντ-εν-εγχεύω· καὶ ἐγὼ ἐνέχυρον λαμβάνω, ἀντὶ ἐνεγχόρου δοθέντος λαμβάνω καὶ ἐγὼ ἄλλο Σχ. Εἰρ. Ἰων 1046, pignus mutuum accipio.
- Ἀντ-ενέχυρον, τὸ· τὸ ἀμοιβαίως δοθὲν ἐνέχυρον Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 1355, pignus mutuum.
- Ἀντ-εν-εὐρη· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀντὶ τινος ἐνέβρω ἄλλο Νικ. ἀριθμ.
- Ἀντ-εξάγω· ἐξάγω ἄλλο ἀντὶ τινος εἰσάγοντος ἐπὶ πραγματείῳ ἔεν. ἔτι ἐν μάχῃ ἐξάγω καὶ ἐγὼ τοὺς στρατιώτας Δ. Σικ. 13, 66· «στρατόν, ἀμετ. ἐκστρατεύω Πολ. 3, 66 (ἀγ).
- Ἀντ-εξαπείνω· τοῦ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἀπαιτῶ τὴν ἀπόδοσιν τινος· «τινά Πλουτ. Ἀλεξ. 14, vicissim exproscio.
- Ἀντ-εξ-αν-ίσταμαι· ἐξανίσταμαι καὶ ἐγὼ κατὰ τινος Ἡλιοδ.
- Ἀντ-εξ-ἀπάτω· ἀπαιτῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως Δίων Κ. 38, 19.
- Ἀντ-εξ-εἰμι· ἐναντίον τοῦ ἐπεξεργασμένου ἐχθροῦ ἐκστρατεύω ἔεν· Ἑλ. 4, 5, 10.
- Ἀντ-εξ-ελαύνω· καὶ ἐγὼ ἐξελαύνω ἐναντίον τινος· «στρατόν, ἱππονοκατὰ τινος ἀντεπεξεργόμαι εἰς μάχην Πλουτ. Φιλοπ. 18, contra produco.
- Ἀντ-εξ-επ-άγω· τὸ αὐτὸ Λουκ.
- Ἀντ-εξ-εργόμαι· ἀντέξεμαι ἔεν· Ἑλ. 7, 2, 12.
- Ἀντ-εξ-ετάζω· ἐξετάζω πρὸς ἄλλους, πρὸς ἄλληλα παραβάλλω· «τοὺς τρόπους Αἰσχ. 1, 8· λόγους Λουκ. Ερμ. 30, παρὰ τι, πρὸς τι Πλουτ. Τμολ. 36, comparo. Μεσ. παραβάλλομαι μετ' ἑν. συναγωνίζομαι, ἀμιλλώμαι, συνερίζομαι Λουκ. reluctor.
- Ἀντ-εξ-ετασίς, ἢ· ἡ πρὸς δοκιμασίαν γιγνομένη ἀντιπαράθεσις, δοκιμή, σύγκρισις βητ. collatio, comparatio.
- Ἀντ-εξετασμός, ὁ· ἡ ἀντεξέτασις ἀρχ. λεξ.
- Ἀντ-εξ-επ-εύω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μετὰ ἱππικοῦ ἐπέρχομαι Πλουτ. Πομπ. 7, διὰ γρ. ἀντεξίππασαν.
- Ἀντ-εξίσταν, γ'. πλ. παρὰ τοῦ ἀντέξεμι.
- Ἀντ-εξιστάω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐξιστώνω Σχολ. Οδ. λ. 309.
- Ἀντ-εξίσταμαι· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐξίσταμαι, ἀποχωρῶ ἀπὸ τι Πλουτ.
- Ἀντ-εξορμάω· κατὰ τινος ἐξορμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, πρὸς προσβολὴν Δίων Κ. contra irruo.
- Ἀντ-εξορμησις, ἢ· ἡ ἀμοιβαία ἐξορμησις κατὰ τοῦ ἐξορμώοντος ἐχθροῦ Θουκ. 2, 91.
- Ἀντ-εξ-ώσις, ἢ (ὠθέω)· ἡ ἀμοιβαία ἐξωσις ἐπικ. Διογ. Α. 10, 93, expulsio mutua.
- Ἀντ-επ-άγω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπάγω πρὸς ἐπίθεσιν, συνήθ. τὸν στρατόν· «ἀντεπ. ποιήν»=τιμορίαν ἀντεπιβάλλω εἰς τιν· Ἀριστ. 2, 9, ἀμετ. κατὰ τοῦ ἐφορμώοντος· ἐπίσης ἐφορμῶ, ὅπως κατ' αὐτὸν Θουκ. 4, 124, orpian hostibus copias duco.
- Ἀντ-επ-άδω· γοητεύω καὶ ἐγὼ με ἐφοδᾷς τὸ τοιαύτας μεταχειριζόμενον κατ' ἐμοῦ.
- Ἀντ-επαίνω· ἐπαίνω τὸν ἐπαίνετον μου ὁ

μοιβαίως· καὶ ἐγὼ ἐπιπνὼ Σεν. Κυρ. 8, 3, 49.

Ἀντ-επ-αγγέλλω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἀγγέλλω Θεοδ. Παρδρ.

Ἀντ-επ-αν-έργωμαι· διὰ τοῦ στόλου κατὰ ἐπιπλέοντος· Πλούτ. ἐκπλήω· πρὸς τινά Θεουκ. 4, 23.

Ἀντ-επ-αν-έργωμαι· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐπανεργάζομαι μετ' αὐτόν.

Ἀντ-επ-αυξάνω· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπαυξάνω μετ' αὐτόν.

Ἀντ-επ-αφ-ίημι· κατὰ τινος ἐγθροῦ καὶ ἐγὼ ἀφίημι Λουκ. Ζευ. 9 ἀντεπαφίναί τι.

Ἀντ-επ-επι-μὲν· ἀντεπεργάζομαι κατὰ ἐπεργαζομένου ἐγθροῦ· τινί Θεουκ. 2, 91 καὶ μετ' αὐτόν.

Ἀντ-επ-επιστήμι· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐμδίδωμι Τιμ. Λοκρ. 102, vicissim induco.

Ἀντ-επιστο-οδος, ἢ ἡ ἀμοιβαία ἢ ἐναντία ἐξοδος· παρέρχιν· ἐπιτρέπειν ἐπίσης τὴν εἰσόδον Πλουτ. matius ingressus.

Ἀντ-επ-επισ-φέρωμαι· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ εἰσφέρωμαι, εἰσδίδωμι Πλουτ. vicissim affero.

Ἀντ-επ-εξ-ἀγίρω· ἐναντίον τινὸς συνάθροίζω μετ' αὐτόν.

Ἀντ-επ-εξ-άγω· κατὰ ἐγθροῦ ἐπεργαζομένου ἐξάγω καὶ ἐγὼ τοὺς στρατιώτας μου Θεουκ. 7, 37.

Ἀντ-επ-εξ-επι-μὲν· ἐξέρχομαι κατὰ τὸ ἐναντίον μου ἐργαζομένου Θεουκ. 7, 37, hosti obviam eo.

Ἀντ-επ-εξ-ελαύνω· τὸ αὐτὸ Θεουκ. 4, 72.

Ἀντ-επ-εξ-ἐρχομαι· τὸ αὐτὸ Θεουκ. 4, 131.

Ἀντ-επ-εξ-οὐός, ἢ ἡ ἀμοιβαία ἐξοδος καὶ προσβολὴ Δίων. Κ.

Ἀντ-επ-ερείδωμαι· ἐρείδωμαι ἢ ἀκουμῶμαι ἐπὶ τὸν ἐπ' ἐμὲ ἀκουμῶντα μετ' αὐτόν. obnitor.

Ἀντ-επ-ἐρχομαι· κατὰ τινος κατ' ἐμοῦ ἐργαζομένου ἐπέρχομαι Δίων. Κ. 36, 34.

Ἀντ-επ-ερωτάω· τὸν ἐρωτῶντά με ἐπερωτῶ.

Ἀντ-επ-ερωτώτης, ἢ ἡ ἀμοιβαία ἐπερωτώτης.

Ἀντ-επ-ηγέω· ἀμοιβαίως ἐπηγῶ, κήρυγμα κρῖνον εἰς τὸν κρῖνον ἄλλου (ὥστε νὰ μὴ ἀκοῦνται οἱ λόγοι τοῦ) Λουκ. καταπλ. 19, vicissim resono.

Ἀντ-επ-θαίνω· ἀμοιβαίως ἐπιθαίνω.

Ἀντ-επ-θυλευῶ· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἐπιθυλευῶ τὸν ἐπιθυλευόντά με Θεουκ. 3, 12.

Ἀντ-επ-γράφω· κήρυγμα ἐπιγραφὴν, ἀντὶ ἄλλης, μεταβάλλω ἢ ἀλλάζω ἐπιγραφὴν· «καλὰ ἐπιγράμματα ἀνέλκον ἀσέβη ἀντεπίγραψε» Διμ. 21, 180· «ἀντεπιγραφόμενους τὸν νίκημά» = ἀποδιδόντας εἰς ἑαυτοὺς τὴν νίκην, ἣν ἄλλος εἶχε κερδίσει, in locum alterius inscribo.

Ἀντ-επ-δείκνυμι· ἔξ ἐναντίας ἀποδεικνύω Πλατ. Θεαιτ. 162· «ἐκὺτον ἀντιπείδειξας μὴ ψευδόμενον» = ἀποδείξας ὅτι οὐ φεύδεται Σεν.

Ἀρ. 1, 12· «φωνὴν = τὴν φωνὴν ὑψώνω κατὰ τινος Λογγιν. Μεσ. ἔξ ἐναντίας ἐπιδείκνυμαι συνοριζόμενος Πλουτ. συμμ. 5, 1, 2· «καλὸν τε ἀντεπιδείκνυσθαι τινί» = ἀμυλλόμενος πρὸς τινά ἐπιδείξατο καλὸν τι, contra seu vicissim ostendo.

Ἀντ-επιθέσις, ἢ ἡ ἀμοιβαία ἐπιθέσις Φιλ. Ἀντ-επ-θεμέω· ἐκνέειν ἢ ἀμοιβαίως ἐπιθυμῶ, ἀμυλλόμενος ἐπιθυμῶ· τινὸς Ἀνδ. 4, 28

Παθ. «ἀντεπιθυμῆσθαι τῆς συνοουσίας» Σεν. ἀπομν. 2, 6, 28, vicissim expector, contra cupio.

Ἀντ-επ-κἀλίσω· ἔξ ἐναντίας ἐγκαλῶ τινά Ἀπκ. ἢ ἀμοιβαίως προσκαλῶ τινά.

Ἀντ-επ-κρησσω· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἐπικρησσω· «κρηματὰ τινα» = ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ θίγω βραδείν διὰ τι Πολυδ. 4, 93.

Ἀντ-επ-κρύβω· ἀμοιβαίως ἐπικρύβω, βοηθῶ Σεν. Ἐκλ. 4, 6, 3, contra auxillor.

Ἀντ-επικρατέω· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπικρατῶ, ὑπερισχῶ Δίων. Κ. 37, 6.

Ἀντ-επ-λαμδύνωμαι· καὶ ἐγὼ ἔξ ἐναντίας κρατῶ δυνατά· τινὸς Λουκ.

Ἀντ-επ-μελέωμαι, ἀπαθ. μεσ. ἐπιμελοῦμαι· καὶ ἐγὼ ἔξ ἀμοιβαίως τὸν ἐπιμελούμενον ἐμοῦ, μετ' ἐπορ. ὡς, ὥπως Σεν. Ἀν. vicissim euro.

Ἀντ-επ-μελλῆσαι, ἀργ. διὰρ. γαρ. ἀντὶ ἀντιμελλῆσαι Θεουκ. 3, 12· (παρὰ τὸ ἀντεπι-βουλεύσασθαι δηλ. δια τῆς βραδείτης προσπαθῶν νὰ ἐξαπτετῇ τὸν ἀντίθετον).

Ἀντεπιμέλλω· ἴδε προηγ.

Ἀντ-επ-μετρέω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ μετρέω Πολυδ. remetior.

Ἀντ-επ-νοέω· καὶ ἐγὼ ἔξ ἐναντίας ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω τι κατὰ τινος Ἀλλ. ἱστ. 2, 6, 23.

Ἀντ-επ-πλέω· κατὰ ἐπιπλέοντος στόλου καὶ ἐγὼ ἐμπλέω Πολυδ. 1, 124, παρὰ Θεουκ. 1, 50

διὰρ. γαρ. ἀντὶ ἀντιπλέω, obviam navigo.

Ἀντ-επ-πρέω· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἐπιπρέω Ἰππάρχ. vicissim affluo.

Ἀντ-επ-πρήμα, τό· τὸ ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸ ἐπύρημα, τὸ τελευταῖον πέρος τοῦ χωρικοῦ ἡμοκτοῦ ἐν τοῖς δράμασι Πολυδ. 4, 112.

Ἀντ-επ-σκόπτω· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπισκοπῶ, περιγελῶ· τινά Πολυδ. 17, 7, perogno diceris.

Ἀντ-επ-στέλλω· ἐγγράφως ἢ δι' ἐπιστολῆς ἀποκρίνομαι· τινί Λουκ. Πικρ. rescribo.

Ἀντ-επ-στράτευω· ἔξ ἐναντίας ἢ καὶ ἐγὼ ἐκστρατεύω κατὰ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἐκστρατεύοντος· τινί Σεν. Ἐκλ. 4, 8, 33.

Ἀντ-επ-στρέφω· ἔξ ἐναντίας ἐπιστρέφω, ἰδίως ἀντιφρόν τινα, ὃν ἄλλος ἔκαμε, ἐπιστρέφω Πλουτ. contra convertio.

Ἀντ-επ-στροφή, ἢ ἡ πάλιν ἢ ἔξ ἐναντίας ἐπιστροφή, ἢ εἰς τὴν πρότερον ὀπίσθεν ἐπιστροφὴ Πλουτ.

Ἀντ-επ-τάσσω, ἀττ. τιτώ· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπιτάσσω τὸν προστάξαντά με· τινί Πλατ. Τιμ. 26, vicissim impero.

Ἀντ-επ-τείνω· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπιτείνω Πλουτ.

Ἀντ-επ-τεγίγρωμαι, μεσ. ἐπίσης καὶ ἐγὼ κατὰ τὸ ἐγθροῦ ἐπιτεγίσματα κείνω (δηλ. εἰς τὰ ἐπιτεγίσματα τοῦ ἐγθροῦ ἀντιτάττω καὶ ἐγὼ τοιαῦτά)· «ἡμῶν ἀντεπιτεγισμένων» Θεουκ. 1, 112, munitiones munitionibus oppono.

Ἀντ-επ-τίθημι· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐπιθέτω· ἐπιστολὴν = ἐγγεγραμμένην Θεουκ. 1, 129. Μεσ. κήρυγμα ἀντεπιθέσθαι, προσβάλλω καὶ ἐγὼ τὸν ἐπιτιθέμενον κατ' ἐμοῦ· τινί Στραβ.

Ἀντ-επ-τιμάω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπιτιμῶ Βυζ.

Ἀντ-επιτρέχω, μ. δραμοῦμαι, τρέγω καὶ ἐγὼ ἐκνέειν τοῦ τρέγοντος Σουδ. ἴδ' ἀντεροδύω.

Ἀντ-επ-φέρω· ἀμοιβαίως ἢ ἔξ ἐναντίας ἐπιφέρω, προστίνω τὸ ἐναντίον Τιμ. Λοκρ. 102 καὶ Πλουτ. contra approbo.

- Ἄντ-επι-φιλοτιμέομαι, μόνον ἐν ἀρχ. λεξ. ἀντιφιλοτιμέομαι· μὴ ὁ ἀρχ. λεξικογράφος ἐξελθὼν ἐπαρκεμένως οὕτως τὸν τύπ. τοῦ ὑπερ. ἀντεπιφιλοτιμητο Δίων Κ. 59, 19;
- Ἄντεπιφράς, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀντεπιφρέειν.
- Ἄντ-επι-χειρῶ· α) ἐξ ἐναντίας ἐπιχειρῶ, προσβάλλω καὶ ἐγὼ· τινί Πλουτ. Θσμ. 31· 6) ἀντιρῶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀντιδίκου Ἀριστ.
- Ἄντ-επι-χειρῶνται, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀντεπιχειρῶν, ἡ ἀντιπίθεσις καὶ τὸ ἐναντίον ἐπιχείρημα μετγν. ex adverso aggressio.
- Ἄντ-ερανήζω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ βοηθῶ δι' ἀμοιβῆς ἐρανοῦ, ἡ συνεισφοράς Λεων. Ἀλ. 31.
- Ἄντ-εραστής, ὁ ὁ ἀντιζηλὸς εἰς ἐρωτα Ἀριστ. ἱπ. 733, rivalis.
- Ἄντ-εραστρία, ἡ, θηλυκ. τοῦ ἀντεραστή.
- Ἄντ-εραίω· α) ἀνταγαπῶ, ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι· «οἱ ἀντερώντες» Ἀισχ. Ἀγ. 530, ἰδίως ἐν μετοχ. ἐνεστ. «ἐρών ἀντεράται» Ξεν. συμμ. 8, 3· 6) εἶμαι ἀντεραστής, (τινί τινος)· «ἐρών τι γ' ἀντεράς ἔπω» ἔμοι· Εὐρ. Ρησ. 181· «ἀντερασθῆναι τῇ πελὴν τοῦ ἔνδομιονος» Λουκ.
- Ἄντ-εργα-λαβῶ· εἶμαι ἀντίπαλος εἰς τινα ἐπιχείρησιν, συναγωνίζομαι πρὸς τινα διὰ τινα ἐργολαβίαν· τί Ἀθην. 14, 662.
- Ἄντ-ερεῖδω· α) ἐναντίον (ἐντικρυ) στηρίζω· «χαίρει γαῖρα ἀντερείταις» Πινδ. Π. 4, 37· «δύρου τινί» Εὐρ. ἱε. 724· βάλειν· στερεά βάλειν (ἀντιβαίνειν κατ' Εὐσταθ.) Σοφ. Φιλ. 387· «ἐλλὰ τινί Ξεν. Ἑλ. 5, 2, 5· 6) ἔματ. ἀντεστήσομαι, ἐναντιοῦμαι Πλατ. Τιμ. 43· τινί Πλουτ. πρὸς τι Πολ. 10, 5, fulcio, resisto.
- Ἄντ-ερεῖσθαι, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀντερεῖδαι, ἔτι ἡ ἀντίστασις Ἰσοκράτ. Πλουτ. remisus.
- Ἄντ-ερεῖν, μελ. 6', τοῦ ἀντιλέγειν.
- Ἄντ-ερεῖσμαι, τό· τὸ ἀντικαταβῆναι, τὸ ὑποστήλωμα μετγν. succumbent.
- Ἄντ-ερεῖσθαι· ἀντερίζω Νων.
- Ἄντ-ερίζω· ἐξ ἐναντίας ἐρίζω, ἡ ἀπλῶς ἐρίζω (ἡ ἀντί ἐπτείν.) Φιλοστρ.
- Ἄντ-ερεσθαι, καὶ ἐν ὅριστ. ἀντηρόμην ἀορ. τοῦ μόνον ἐν ἱων. διαλ. εὐχρ. ἐνεστ. ἀντερίζομαι· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβῆς ἐρωτῶ Ξεν. Πλουτ.
- Ἄντ-ερόμαι καὶ ἀντερό· 13) ἀντερίζω.
- Ἄντ-ερόμαι· ἐπὶ τῇ πλάστιγγος· τραδῶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, δηλ. εἰς ἱσορροπίαν σύρω· ἐντεῦθ. μετγν. «χρυσὸν τι καὶ ἀργύρου ἀντερόσθαι» ἄξις· «ἐπίσης ἀξίζει ὡς ὁ χρυσ. κλπ. ὥστε ἱσοδωρῶ Θεογν. 77· πρὸ ἀντιστηκῶν καὶ ἐρώω (5).
- Ἄντ-ερώω, ὅτε, ὁ· κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην παράδοσιν ὁ ἐκδικῶν περιφρονούμενος ἐρωτα θεῷ· Πινδ. 1, 30, 1· «ἔρωις κολαστῆς τῶν ὑπερρήρων» Πλουτ. Ἑρωτ. 26, dens ultor, μετγν. ὀκνοῦν τις πρὸς τὸν ἐρωτα παλαίω, ὡς ἐπὶ τῇ ἐν Ἠλιδι· παλαιότερας παρὶστατο Πινδ. 6, 23, 4· τὴν ἰδέαν ταύτην τοῦ Βεττιχέρου (τομ. 4. Allgem. Litt. Zeitung) ἀντεζουσαν ὁ Σνέιδερς· καὶ ὁ Μανσ ἔκινῃ· ἀποδείξαντες· ὅτι ἀντέρως εἶνε ὁ θεὸς τῆς ἀμοιβῆς ἀγάπης· ἡ ὁ ἀμοιβῆς ἀνταποκρινόμενος ἔρωις· πρὸ Πλατ. Φαιδρ. 255. Πλὴν δὲ τοῦτου παρίσταται καὶ Ἄντέρως ὡς δαίμων τίς πρὸς τὸν ἐρωτα μαχόμενος Πινδ. 6, 23, 4.
- Ἄντ-ερωτῶ· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβῆς ἐρωτῶ Πλατ. Εὐθυδ. 205, vicissim interrogo.

- Ἄντ-ερώτης, ἡ ἡ ἀμοιβῆς ἐρώτης μετγν.
- Ἄντ-εστραμμένως, ἐπὶ. τὸ ἐναντίον, ἡ ἀντιστροφή, ἀντιποδ. Ἀριστ. vicis, versa.
- Ἀντέτακε, ποιητ. ἀνατέτακε.
- Ἀντετάγων· πρὸς τὰ ἐπάνω σηκῶσαι ἀρχ. ποιητ. παρακ. ἀντί ἀνατίνας· κατὰ διόρθωσιν ἐν Ἀπολ. Ρ. 2, 119.
- Ἀντέτατα, ποιητ. ἀντί ἀνατίταται, γ. πρὸς. παθ. παρακ. τοῦ ἀνατίνας.
- Ἀντίτρηφας, ποιητ. ἀντί ἀνατίτρηφας, παρακ. 6'. τοῦ ἀνατρέφω.
- Ἄντ-έτωξο, διάφ. γραφ. ἀντί· ἀντί, τέτωξο Πλ. 0, 163.
- Ἄντ-ευεργετέω· ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντί εὐεργεσίας Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 4, vicissim benefacio.
- Ἄντ-ευ-εργέτημα, τό· τὸ ἀμοιβῆς ἀποδιδόμενον εὐεργέτημα ἀρχ. λεξ. gratia relata.
- Ἄντ-ευ-εργέτης, ὁ ὁ ἀποδίδων εὐεργεσίαν ἀντί εὐεργεσίας Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 321.
- Ἄντ-ευ-εργετικός, 3' ὁ πρόθετος ἡ διαθέσιμος ἔχων εἰς τὸ ἀντευεργετεῖν Ἀριστ. Νικ. 4, 3, 24, beneficium referens.
- Ἄντ-εὐ-κράτος, ζώνη· ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς γῆς· εὐκράτος ζώνη Κλειομῆδ. 1, 3.
- Ἄντ-εὐ-νοέω· εὐνοῶ τὸν εὐνοοῦντά με Ξεν. Κυρ. 8, 3, 49, rependo.
- Ἄντ-ευ-πάτγω, μελ. -παίσομαι· λαμβάνω εὐεργεσίας ἀντ' ὧν ἔλαμα, ἀντευεργετοῦμαι Πλατ. Γοργ. 520, ὁ Σταλδισκός διόρθω· «ἀντ' εὐ παίσεται» διηρημένως· διότι τὸ εὐ οὐδέποτε συντίθεται ἀμέσως μὴ βήματα, ἀλλὰ μὲ τὰ ἐξ ὀνόματος συντίθεται παραγόμενα, ὥστε οὐχὶ εὐ-λέγω ἀλλ' εὐλογεῖν ἐκ τοῦ εὐλογος, εὐπαθεῖν ἐκ τοῦ εὐπαθῆς κλπ. ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ἐπὶ. εὐ εἶνε εἰς· μίαν οὕτως εἰπὼν ἔνοον· ἀντισημασμένον μετὰ τῆς προθέσεως ἀντί ἀναλόγ. πρὸς τὸ καθ' ἡ, καθ' ἡπερ, καθόλου κλπ. beneficium mutuum accipio.
- Ἄντ-ευ-ποιέω· ἀντευεργετέω. - τινά Ἀριστ. Πλ. 1029· «τινὰ ὧν εὐ παίονθεν» ἱσ. 7, 8.
- Ἄντ-ευ-φημέω· 1) ἐπινῶ τινι ἀμοιβῆς Σνέιδ. 2) ἀποκρίνομαι δι' ἐπυμνημάτων.
- Ἄντ-ευ-φραίνομαι· ἀμοιβῆς· εὐφραίνομαι.
- Ἄντ-εὐ-φρασμα, τό· ἡ ἀμοιβῆς χάρις Σουδ.
- Ἄντ-ευ-χάριστέω· ἀμοιβῆς· εὐχαριστῶ, ἀποδίδω εὐχαριστίαν ἀντί εὐχαριστίας μετγν.
- Ἄντ-ευ-εστιάω· ἀμοιβῆς· ὑστερον ἐστίω τινι, ξενίζω ἡ δειπνίζω, διάφ. γραφ. ἀντί ἀνταφιστάω Πλατ. Τιμ. 17· «τὰ ζῶντα ἀντεροσφί τούς νομέας» Ἀλξαν. vicissim convivio accipio.
- Ἄντ-εφ-ευρίσκω· ἀμοιβῆς· ἡ ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ εὐφύρισκεν Ἰωσ. πρὸ. ἀντεπινέω.
- Ἄντ-εφοδεύω· ἀντεπιτρέγω Σουδ.
- Ἄντ-εφ-οδίζω· ἐξ ἐναντίας· ἐφοδίζω, ἡ ὑποστηρίζω Ἰωσ. Μεσ. ἀντεροδίζομαι· ἐτοιμάζομαι κατὰ τινος.
- Ἄντ-εφ-ορμῶ· ἐφορμῶ καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐφορμῶντος· ἐναντίον μου Ἠλιοδ.
- Ἄντ-εφ-ορμῶ· εἶμαι ἀραγμένος ἀντικρῶ (ἐτοιμος· ὁρμὴ· μάχη) τοῦ ἐχθροῦ Πολυδ.
- Ἄντ-εφ-όρμησις, ἡ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ἐφορμῶντος· ἐχθροῦ Ἠλιοδ. 8, 16.
- Ἄντ-έχω, μελ. ἀντέχω, ἀορ. ἀντέσχω (Ἰσ' ἔχω) πρὸ, καὶ ἀντι· ἀντικρῶ ἡ ἀντί τινος· κρατῶ, κρατῶμαι· ἡ ἡ κρατῶ· Σοφ. Οἰ. Κ. 1647,

praetendo, ἰδίως ἀμτ. βασιλῶ, διαρκῶ, ὑπο-
μένω, (τινί)· «τὸ σῶμα τῇ ταλκτωπορίᾳ ἀντέχει»
Θουκ. 2, 49· «τὸ πόνω Πλατ. Τιμ. 81· «τοῖς
ἐναντίοις = ἀντιστάτομαι, ἐναντιοῦμαι» Θουκ.
— πρὸς τοὺς καμάτους· Ἡρωδιαν. 3, 6, 22, συγν.
ἀπόλ. ἐγκαρτερῶ, παραμένω, κρατοῦμαι ἀν-
τιθ. πρὸς τὸ ἀναχάσσεσθαι· Ξεν. Κυρ. 7, 1, 24,
(ἀργ. λείψ. σφύζεσθαι)· «— λίθος ἐν πυρὶ» Ξεν.
ἀπομν. 4, 7, 7· ἐντεῦθ. «οὐκ ἐπὶ πολὺ ἀντέχει»·
«δὲν διαρκεῖ» Θουκ. 2, 64· «ἐξ τ' ἐν αἰὼν οὐμὸς
ἀντέχει» Εὐδ. Ἀλλ. 346· «ὁ ποταμὸς οὐκ ἀν-
τέχει τὸ ὕδωρ παρέχον τῷ στρατῷ» Ἡρ. 7,
108. οὕτω καί· «ποταμὸν οὐκ ἀντιστῆναι τῇ
στρατῇ τὸ βέεθρον ἀλλ' ἐπιλιπόντα» 7, 58·
«ἀντέχειν περὶ τινος» = ἐμμένειν εἰς τι· Ξεν.
Ἑλ. 2, 2, 16. Μετ. πρὸ ἡμῶν τοῦ ὡς προφύ-
λαγμα (κατὰ τοῦ ἐγθροῦ) κρατῶ· «ἀντιστῆσαι
τραπέζας ἰών»· «κρατῶντες πρὸ ἡμῶν τὰς τρα-
πέζας πρὸς ὀλλᾶσιν κατὰ τῶν βελῶν» Ὀδ. γ,
74, συνήθ.· «τινὸς = κρατοῦμαι ἀπὸ τι»· Θυγα-
τρὸς Εὐδ. 1. Α. 1367· «θυρῶν» Ἀριστ. Λυσ.
161, μεταρ.· «Πρακτεῖς = προσκολλοῦμαι· προσ-
ηλοῦμαι εἰς τὸν Ἡρ. δηλ. τιμῶ αὐτὸν Πινδ.
N. 1, 33, ὁμοίως· «τῆς ἀρετῆς» Ἡρ. 1, 134· «τῆς
ἀληθείας» Σοφ. Φιλ. 58· «χρημάτων» Ξεν.
ἀπομν. 3, 5, 8· «τῆς φύσεως» ἀκολουθῶ Πλατ.
νομ. VI, 773· «— τῆς βαλάντιος ἀνθεκτέα»
Θουκ. 1, 93, ἀντιθ. πρὸς τὸ καταφρονεῖν Ματθ.
6, 24, obsisto, suppeto permaueo, applico me,
nitro.

Ἀντέω· τὸ ἀντάω.

Ἀντη, ἡ ἢ παράκλησις· Ἡσυχ. διορθ. Ἑρμ. ἐν
Σοφ. Πλ. 137.

Ἀντήθην, ἐπὶρ. παρὰκλητικὸς· Ἡσυχ.

Ἀντήεις, ἐσσα, ἐν· ὁ ἀντιπαικόμενος, ὁ ἐναν-
τιος, ἐγθρός· «μόνον ἐν ὁρῶ. τύπῳ ἀντίαις
Πινδ. II. oppositus.

Ἀντ-ῆλιος, ἰων. (ῆλιος), 2. ἀλλὰ κατὰ Φρυ-
γι. ἀπικώτερον τοῦ ἀνθῆλιος, ὅπερ παρὰ
μεταγεν. εὐργ. 1) ὁ ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου κείμενος,
ὁ ἀντιθέτω· τῆς ἀνατολῆς· ἀγῶνας· Σοφ. Αἴ.
792, ἐπὶ ὁ εἰς τὸν ἡλίον ἐκτεθειμένος· «δαίμο-
νες = ἀγῶνιστὰ θεῶν ἱστάμενα πρὸ τῶν θυρῶν
τῶν οἰκῶν Αἰσχ. Ἀγ. 505, παρὰ Τερτοῦλ. οἱ
τῶν ξένων προστάται, ostiorum praesides» 2)
ὁ ὁμοῖος μετὰ τὸν ἡλίον· πρόσσωπον Εὐδ. Ἰων
1550· 3) ἀντήλια = παρόλγια Β. Ἀν. 411, παρὰ
Πλουτ. ἀνθῆλαιοι, φαινόμενόν τι μετώρον· 4)
ἀντήλια, ἦσαν καὶ σκιαδῖα τινα πρὸς προφύλα-
ξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἀντ-ῆμοις ὁ 2, ἰων. ἀντὶ ἀνταμοιβῆς· Καλλιμ.
Δηλ. 52, ὁ ἀνταμειβόμενος, ἀποδίδων.

Ἀντην (ἀντί), ἐπὶρ. ἀντικρὺ· «ἄντην στήσο-
σμαι» ἀντιθ. πρὸς τὸ· φεῖσθαι Πλ. α, 307·
«ἄντην ἔρχεσθαι» ἀντιθ. πρὸς τὸ πῶλιν τρέπε-
σθαι Πλ. 0, 399· «ἄντην εἰσιδεῖν» = ἀκριβῶς
κατὰ πρόσωπον βλέπειν Πλ. τ, 15· ἐντεῦθ. ἐμ-
προσθεν· «βάλλόμενοι» Πλ. μ, 152, ἐπὶ φανερά
ἀναφανδόν· «ἄντην ἀγαπᾶσθαι» Πλ. νι, 464,
ἐν ταῖς φράσεσιν· εἰς τέλος ἀντην, ἐναλίγκιος ἀν-
την, ὁμοιωθῆναι ἀντην, ἐπιτείνειν τὴν ἔννοιαν·
τῆς ὁμοιότητος, παρ' Ἀππ. κυν. 3, 210· «μη-
τίρας ἀντην» = ἀντικρὺ ἢ κατὰ πρόσωπον τῆς
μητρός, coram, ex adverso, aperte.

Ἀντηνορίζης, ὁ ὁ υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀν-
τήνορος Ὀμήρ.

Ἀντ-ῆνωρ, ὁ ἢ ὁ ἀντὶ τοῦ ἀνδρός· «σποδὺς
Αἰσχ. Ἀγ. 430, qui viri loco est.

Ἀντ-ῆνωρ, ὁρος, ὁ ἢ ἡμεῶν τις τῶν Τρώων Πλ.
Ἀντ-ῆρατέω· ἐξ ἐναντίας κολλητῶν, ἡ κατὰ
τινος (M. Et. ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζυγοῦ καθ' ἐξομι-
νος ἐρέσσειν).

Ἀντ-ῆρέτης, ὁ· ἰδίως ὁ ἀνέπαλιν ἢ ἐναντίον
κολλητῶν, ἐν γένει· ὁ ἐναντίας ἀντίπαλος·
«δορὺς τινι» Αἰσχ. Ἑπ. 981· «ἐγθροῖς 265,
contra remigans.

Ἀντ-ῆρης, 2 (ἐκ τοῦ ἄνω, τὸ πρὸς εἶναι μύ-
νον κατὰληξιν)· ὁ ἀντικρὺ ἱστάμενος, ἡ κείμε-
μενος· «γῶρα Εὐδ. Τρ. 225, καὶ ἐγθροῖς Φοι-
νισ. 761· «πληγαὶ στέφανον ἀντήρεις» = πληγαὶ
κατὰ τοῦ στήθους Σοφ. Πλ. 89, adversus.

Ἀντ-ῆρίδιον, τό, ἐν Βιτροῦδ. ὑποκ. τοῦ.

Ἀντ-ῆρης, ἰδο· 1) πᾶν στήλωμα, ἡ ἀνοῦμῶμα,
ὑπόδαυρον, τὰ ὑποστηρίγματα τὰ ἀντερείδοντα
ἐξέλινα ἢ λίθινα κατασκευάσματα (ὡς τὸ κάτωθεν
τῶν ἐξωστών κλπ.) ἀργ. λείψ. πρὸς Θουκ. 7, 36·
«ἄρκυος» Ξεν. Κυν. 10, 7, ἡ ἀργαία παραγοιῆ
ἐκ τοῦ ἀντὶ, ἐρείδω δὲν φαίνεται ὁρθή· πρὸ.
ἀντήρης· 2) κατὰ Σουῖδ. ὅστις τονίζει καὶ ἀν-
τήρης, σημ. καὶ τὰς τῶν παραθύρων ὅπας, ἡ
θυρίδας.

Ἀντ-ῆρης, ἡ ἢ συνάντησις, καθ' Ἡσυχ. καὶ ἡ
ἱκετευτικὴ παράκλησις ἐν πληθ. occursus.

Ἀντ-ῆρῶν· ἐξ ἐναντίας ἢ πάλιν ἔχων Πλουτ.
Μαρ. 19, ἐξ ἐναντίας φωνῆν ἀρχόν, ἀντιλαλῶ,
Καισ. 5 καὶ μεταθ. «ἀντηγγῆσσε παῖδ' αὐτῶν» Εὐδ.
Ἀλλ. 435· «ἀντήγγῆσ' ἄν ὕμνον» Μελ. 426,
resono.

Ἀντ-ῆρησις, ἡ ἢ πρᾶξις τοῦ ἀντηγεῖν Πλουτ.
sonus percussus.

Ἀντ-ῆρης, 2 ὁ ἀντηγῶν Φιλ.

Ἀντί, πρὸθ. (σανσκρ. alī, λατ. ante) (ὡς ἐπὶρ.
δὲν ἀπαντᾷ ἀντακιστομένη διὰ τοῦ ἀντα.
ἐναντίον, ἀντία· τίθεται μετὰ τὴν συντακτικὴν
τῆς ἐν Πλ. ψ, 650, Αἰσχ. Ἀγ. 1250, καὶ ἐν τισὶν
ἄλλοις ποιητ. γαρίτοις, κατ' Ἀπολλων. συντ.
309 καὶ ἀνευ ἀντακιστορῆς, ὅπερ ὁ Ἑρμῆαν. ἀντι-
κρούει· ἀντικρὺ, πρὸ α) τοπικῶς, ἐν τῇ σημειω-
ταύτῃ εἶναι ἐν γρήσει παρ' Ὀμήρ. ἀντία καὶ
ἀντα· «ἀντ' ὀφθαλμοῖν» = πρὸ ἀμφοτέρων τῶν
ὀφθαλμῶν. Ὀδ. β, 115· «ἀντὶ ἐμοὶ στήθεσσι»
Πλ. ρ, 481· «ἀνθ' ἑκατόν» 0, 233· «ἀντ' ἡε-
λίου» = πρὸς τὸν ἡλίον ἐστραμμένος Πσ. ἐρ. 725·
ἐνταῦθα ἀνακτέον· «ἀνθ' ἰών (δένδρων) ἐστηκό-
τες» = ὅπισθεν τῶν δένδρων Ξεν. Ἀν. 4, 7, 6·
6) ἐπὶ τοῦ θέτειν τὴν παραλληλῶς εἰς ἄλλο πρὸς
σύγκρισιν, ὡς ἐξομοιοῦσα ἢ ἐξισοῦσα τι μετ' ἄλλο,
ὅθεν σημ. σύγκρισιν, ἰσότητά, ἀνταμοιβὴν ἢ ἀν-
ταλλανγὴν· «ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἔστι» = οὕτως
μόνος ἔχει· τόσην πολλῶν ἀξίαν, ὅσην πολλὸς
λαὸς Πλ. 1, 116· «ἐξένος ἔστιν ἀντὶ ἀδελφοῦ» =
(ὁγλ. ἄξιος· τόσης τιμῆς, ὅσης καὶ ἀδελφοῦ) Ὀδ.
0, 516· «ἀντὶ ἐκείνῳ αἵματι, καὶ ἐν τῷ πείρῳ· «ὡν
ἀγῶνα ἐγὼ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγῶ-
νων εἶναι» (ὁγλ. οὕτως εἶναι ἐπίσης ἄξιος τιμῆς,
ἢ καὶ ἀκόμη προτιμητέος) Πλατ. Γοργ. 525·
«δοιλοῦν ἀντὶ τῶν ἀργυρομήτων» = (ὡς πον-
ημένοιο δοῦλον) Δημ. 17, 3, ἰδίως «ἐλίσσιναι π

ἀντί τινος» = (δηλ. οὐ μόνον ἐν ἑαυτῇ τινέειν ἀλλὰ καὶ προτιμᾶν) Πλατ. Περρ. 526 ἀλλὰ τοῦτου τὴν χρῆσιν παρὰ δὲ κατὰ τὴν ἐν δ' π. γ. «ἀντί ὧν ἔγω πάντων ἐλευθερίαν ἐλοίμην» ἄν. Ξεν. Ἄν. 1, 7, 3 «ἀντί πολλῶν χρημάτων» Δημ. 1, 1 καὶ «ἀγαπᾶν τι ἀντί τινος» Πλουτ. Ἄλκιμ. 42 «ἀντί παντός ἔχων» (δηλ. πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τοῦ ἐν εἰς τὴν) ἐντεῦθεν καὶ μετὰ τὸ ἄλλως κλπ. ὡς καὶ μετὰ τὰ συγγραμμ. Σοφ. Φιλ. 63 γ) μετὰ δὲ αὐτὴν ἐξ ἄλλης καταστάσεως «βελτίους ἐποίησε τοὺς πολέτας ἀντί χειρόνων» Πλατ. Περρ. 515 «ἀντί ἐλευθερίων γενόμενοι δοῦλοι» Πλουτ. 308 «πολέμων ἀντί φίλων καταστῆναι» Ἰπρ. 1, 87, ὁμοίως «ἀντί τούτων τῶν αἰσχυρῶν ὁνομάτων εὐδοκίμους κέκληνται» Πλατ. πολιτ. 1, 314 γ γενν. δ) ἀντικατάστασιν, τὸ ἐπιδείχοντα εἰς τὸν τόπον ἄλλου» «Ἐκτορος ἀντί πατρίδα» = (ἀντί τοῦ Ἐκτορος) Ἰλ. α, 251 «καὶ κατὰ ἀντί γάμοιο πατὴρ ταύρου ἀμειψόμενος» Ὀδ. υ, 307 «βασιλεύειν ἀντ' ἐκείνου» Ἰπρ. 1, 108 «τέρρον ποιεῖν ἀντί ἐρώμετος» Ξεν. Ἄν. 1, 7, 16 ἐντεῦθεν ἀνταμοιβὴν «ἀντ' ἀργυρίου ἀλλοιξεσθαι» Πλατ. πολιτ. 11, 371 «ἐνέσπον ἀντὶ χρημάτων παρέλαδον» Ἰπρ. 3, 59 «ἀντὶ τῶν πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαύσαι» = μικρὰ ἀπολαύειν ἀντὶ πολλῆς ἐργασίας Πλατ. Φαιδρ. 255 καὶ μετγν. «ἀντὶ βουλείας μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια» Μαρθ. 5, 38 ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ ἀνταποδοσίας «ὕψιλλον ἀντὶ ὀρθαλμοῦ» Μαρθ. 5, 28, ἀλλὰ «ἐλάδομεν χάριν ἀντὶ χάριτος» Ἰωαν. 1, 10 εἰς τὸν τόπον τῆς χάριτος ἐλάδομεν πάντοτε νέαν πάλιν χάριν = τὴν τοῦ Θεοῦ, 312, 314 «ὅδε δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παλιν ἀγαθῶν, καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ. 5, 3 «δοίης δ' ἀντ' ἀνδρῶν ἐνείας» «ἐνὲρ ἀντ' ἀνδρῶν λυθείς». Ὀδ. τω, 12 ὡς ἀντὶ τούτων, α, π. γ. εὐ ἐπαυθον, εὐ πιπότηκα Ξεν. Ἄν. 1, 3, 4 καὶ γενν. (ἐκτραπὸν αἰτίαν) διὰ τοῦτο ὅτι π. γ. «ἀντ' ὧν ἔβυσαν αὐτὴν» Σοφ. Ἰλ. 525 «ἀντ' ὧν ἐκνοσμαι» Σοφ. Ὀ. Κ. 1010, ἐπίσης «ἀντ' οἷου ἡμάρτανον αὐτόθι. 961 «ἀντ' οἷου οἱ θεοὶ νίκην δίδουσι» Αἴσχ. Ἰπρ. 31, ἀντὶ τίνος = διὰ τὴν Πλατ. Αὐσ. 208 «ἀντὶ ταῦς» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 31 Μετ' ἀπαρεμ. συνηθ. (ἀντικατάστασιν σημ.) «ἀντὶ τοῦ ἀρρήγειν» Ξεν. Κυρ. 4, 2, 19, παρ' Ἰπρ. καὶ ἔνευ ἄρρου, ὅτι ἡ ἀντὶ καίται ἐπιρροή «ἀντὶ δὲ ἀρρεσθαι ὑπ' ἄλλων, ἀρρεν ἀπένειπον» 1, 210 «γενέσθαι ἀντὶ εἶναι νηπιώτης, ἡπειρώτας» 7, 170, σπιν. ἀντὶ τούτου, ὅτι (δηλ. αἰτίαν) «ἀντὶ παίδων τῶνδε ἱκετεύομεν» = ἐνεκα τούτων τῶν παιδῶν, ἡ διὰ τὴν ζῶην τῶν παιδῶν σου ἱκετεύομαι. (δηλ. ἐπὶ ὅρκου) Σοφ. Ὀ. Κ. 1326. Ἐν συνθέσει σημαίν. α) ἀντικρῶ. ἡ ἐναντίονως ἀντιλέγω, ἀντίπαλος β) συνηθ. ἀμοιβάζειν σχεδόν, ἀνταμοιβήν, ὡς ἀντιδοθήναι, ἀντέξειμι γ) ἀντικατάστασιν, ὡς ἀντιδοκίμους, καὶ ὁμοιότητα ἡ ἰσότητα, ἀντίθεος, ἡ ἀντίστροφον καὶ ἀντίθετον τινος, ὡς ἀντίπεγος.

Ἀντι εἰνών ἀντὶ ἀντί.

Ἀντι εἰνών, ἰον ἀντὶ ἀντίον ἀπαρεμ. τοῦ ἀντιᾶ.

Ἀντι εἰνών, ὡς, ἀντιᾶς παρὰ Πινδ. Ὀ. 11, 88 πρὸς ἀντιᾶς α) ἀπαντῶ ἐν φιλικ. καὶ ἐχθρ. σημασίᾳ = τινὰ Ἰπρ. 2, 141 «πρὸς ἀντιᾶς ὁμοίως» 1, 105 ἐν γένει δὲ τίθεται ὅτι

μὴν ἀπολ. Σοφ. Ὀ. 184, ἐπὶ δὲ μετὰ βοτ. ὁρμαῖς Πινδ. Ἰα. 5, 13 «Γυγάντεσσιν μάχην ἀντιᾶν» (δηλ. ἀσχετῶς τὴν μάχην μετὰ τῶν Γυγάντων) Ν. 1, 64, καὶ μετὰ γενικ. = τάφου = λαμβάνω, τογγάνω Σοφ. Ἰλ. 857 2) μετὰ παρακλήσεων προσέρχονται εἰς τινὰ, ἱκετεύω, παρὰ τραγ. ἀπολ. ἡ μετ' αἰτ. = τινὰ Δίωχ. Ἀγ. 1538, obviam procedo, obtestor.

Ἀντι-ἀμοιβός ὁ ἀνταμοιβός.

Ἀντι-ἀνέρις, ἡ (τρόπον τινὰ θελ. τοῦ ἀντήνω) ἡ ὁμοία μὲ ἀνδρα, ἡ πρὸς ἀνδρα ἐξισομένη, ἡ ἔχουσα ἀνδρῶν ὅρους, ἐπὶ τῶν Ἀμαζόνων Ἰλ. γ, 118 «Ἀθήνη Κολοῦβ. 170, ἀλλὰ «στῆσις ἀντιάνδρα» = στήσις ἐνθα ἀνὴρ πρὸς ἀνδρα ἵσταται, ἀντιπαράκειται, μάχεται Πινδ. Ὀ. 12, 17, viris aequiparanda.

Ἀντι-ἄφρων, ὁφρ. ὁ ἀντικρῶ καίμενος, ὁ ἀνταρκτικός πόλος.

Ἀντι-ἄφρων, ἡ τὰ παρῆντα (αἱ γαργαλίθραι) τοῦ λαμοῦ ἰδίως ὅταν ἴνα ἐξαγωγέμενα ἱατρ. Πολιδ. 2, 201.

Ἀντι-ἰαχέω ἐξ ἐναντίας φωνάζω, ἀντιγῶ, ἀντιφωνῶ Θεοφ. 4, contraino, contradico.

Ἀντι-ἰαχέω τὸ αὐτὸ Ὀρρ. Ἀγ. 819, 828.

Ἀντι-ἰαχέω (ἀντὶ, ἀντίος) ἐνιστ. Ὀμῆρ. καὶ Ἰπρ. ἀντιᾶ, ἀντιᾶσα, μελ. ἀντιᾶς, ἀορ. ἀντιᾶσαι, ὅστις δύνανται νὰ ἀποδοθῶσι καὶ εἰς τὸ ἀντιᾶν ἐνεκα τοῦ βραχέος α, ἀντιᾶν εἶναι μελ. ἐν Ἰλ. α, 1752, πρὸς Ὀδ. α, 25, ω, 56 ἀπαντῶ ἀντικρῶς, σιλικ. καὶ ἐχθρ. ἐντεῦθεν. 1) λαμβάνω μέρος, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω = τινὸς Ἰλ. η, 231 ὅπως ἐπὶ πραγματείῃ, ἐνθα ἐκπράττεται ὅτι ἡ πράξις τοῦ ἔργματος γίγνεται ἐκ προσέσεως ἡ πρὸς ἀναζήτησιν ἡ ἐρευνᾶν = πολέμου, μάχης = εἰς πόλεμον, εἰς μάχην ἐξέρχονται Ἰλ. μ, 368, υ, 125 = πόνου, ἔργων, ἀέθλων Ἰλ. μ, 356 ἐντεῦθεν, ἐπὶ τοῦ βέλους, ὅπου ἐπιτυγχάνει τοῦ αἵματος, πρὸς δὲ διευθύνεται Ἰλ. ν, 290, καὶ ἐπὶ θεῶν, ὅστις δέχονται θυσίαν, (ἀπολαύειν) = ἐκπότης. ἱερὸν, αἵμα, κρίσης Ὀδ. α, 25, γ, 436, Ἰλ. α, 67, (καὶ Μεσ. γάμοιο ἀντιᾶσθαι) Ἰλ. ω, 62) ἐν γένει μετ' ὅσον προσδέχομαι, ἀπολαύομαι = ὁνήσις Ὀδ. γ, 402 «ἔργεται οὐ παιδὸς τελευτήτος ἀντιᾶσαι» = ἔργεται ἵνα βοηθήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν κηδείαν ω, 56 2) κατὰ τὴν μετὰ τινος συνέρχονται, συντυγχάνω μετὰ ὅτις. Ὀδ. α, 146 καὶ ἔνευ πῶς. = ἀντιᾶσαι = ὁ πρῶτος κατὰ τὴν ἀπαντήσας Ὀδ. ν, 112 3) μετ' αἰτ. «ἐμὸν λέγας ἀντιᾶσαι» (ὅπως οἱ ἀρχ. εὐτραπίζουσα ἐξήγ.) = παρασκευάζουσα τὸ ἐμὸν λεγ. Ἰλ. α, 31 4) μόον παρὰ μετγν. ἐπ. μετὰ παρακλήσεων εἰς τινὰ προσέρχονται ἀντιᾶν τινὰ Ἀπολ. Ρ, 3, 694. Μεσ. (ἐκτός τῆς Ἰλ. ω, 62 βλέπ. καὶ ὑπὸ ἀπρ. 1) ἀπαντῶ, μετ' αἰτίαν. «συνθέμενοι ἡμῖν τὸν Πέρσιν ἀντιᾶσθαι» Ἰπρ. 9, 7, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω Θεοφ. 2, 40, obviam eo, consequor, occurre, precor.

Ἀντι-ἑάδην, ἐπὶ. (ὅταν τις πρὸς τὰ ὅπισθεν βαίνει) ἀντίποδα, (πισώκωλα) Πλουτ. (ἄ).

Ἀντι-ἑάδην ἀντίον βαίνω, ἡ ἱσταμαι ἐπὶ τινος, ἀντιπρόδομαι, ἐπιστηρίζομαι = πλευράς Εὐρ. Βαχχ. 1124 «ἀντιᾶς ἄλκας ἐπὶ ἑρέτου Ἀριστ. Βατρ. 204, συνθ. πορεύομαι ἐναντίον, ἐναντιοῦμαι, ἀντιστέκομαι = τινὲ Δίωχ. Ἰπρ. 231 =

πρός τε Πλατ. νομ. 1, 934, πολλῶν. Σοφ. Πλ. obviāmi eo, adversor, obvior.

Ἀντι-δάλανος, ὅς ἡ κηλὶς (τὸ κωπαισσύμε-
λον) ὡς ἀντικαθίσταται τὴν δάλανον ἵσυχ.

Ἀντι-δάλλω α) ἐναντίον ῥίπτω, ἢ ῥίπτω καὶ
ἐγὼ κατὰ τοῦ ῥιπτότος ἐναντίον μου Θουκ. 7,

25, ἀματ. ἀντιτάττομαι Ἀριστ. ἱπ. 771· 6)
παρεδῆλλον, συγκαίω Στραβ. «λόγους πρὸς δῶ-

ληλους» = διαλέγομαι Λουκ. γ) ὁπίσω ῥίπτω
-βέλος Πολυδ. 6, 22· δ) παρ' Ὀμπ. κιν. 3, 16

«ἀντιδῆλλοντο μορφήν» = ἀντιμῆς προτέρας ἐδέ-
ξαντο ἄλλην μορφήν (τὸ ἐκ τοῦ δειναρχ. ἀντι-

δολθέντας ἐξηγεῖ ὁ Ἀρποκρα. ὑπερορυσθέντας).
Ἀντι-δασίλειος, ὁ ὁ ἐπέχων τόπου βασιλείας,
ὁ ἀντὶ τοῦ βασιλείου διοικῶν Διον. Ἀλ. 9, 67,

interrex.

Ἀντι-δασιλέωμαι εἶμαι ἀντιδασιλεῖν Ἰωσ. re-
gis locum obtinuo.

Ἀντι-δασίς, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀντιδιδίναειν, ἐναν-
τίως Πλουτ. Κασ. occursus παρὰ Βιτρούδ.

10, 15 τὸ ἀντίρρισμα, στήριγμα.

Ἀντι-δάτης, ου, ὅς ὁ ἀντιδιδίναειν, ὁ μογλὸς
τῆς θύρας, τὸ ὁπίσθεν στήριγμα (ἢ ἀμπαρά)

Σχολ. Ἀριστ. σπ. 201, adversarius.

Ἀντι-δατικός, 3· ὁ ἐπιτάξις ἢ ὁ διαταξι-
μένος πρὸς ἀντίστασιν Πολυν. ἔτι ὁ ἐναντίος

Πλουτ. Φωκ. 2, obvius, ad reluctandum aptus.

Ἀντι-δίξ, ὡς ἐπὶ λαμβανόμεν. δοτικ. τοῦ
ἀντίδω· ἴδ' ἀντιδῆν.

Ἀντι-διάζομαι· ἐξ ἐναντίας μεταχειρίζομαι
καὶ ἐγὼ εἶαν Στρατ. 25, vi obsisto.

Ἀντι-δι-ερώσκει· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ διερώ-
σκω, τρώγω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· ἀντιδιρωθη-

θολόμενος Ἀθην. 8, 343.

Ἀντι-δίω, ἐπὶ. (ἴδε θελ. τοῦ ἐπομ.)· ἐναν-
τίον, μετὰ βίας· «Ἐκτορι πεπονημένοι ἀντιδῆν»

= (δοκίμαζέιν ἐν μάχῃ τὸν Ἐκτ.) Ἰλ. φ, 226·
«ἐρῶν βασιλεῖν» Ἰλ. α, 278, contra, ex adverso.

Ἀντι-δίω, ἱπ. ἐπὶ. (ἴδε θελ. τοῦ ἐπομ.)· ὁ ἀντι-
τάττων βίαν εἰς δίω, ὁ ἐναντίον μαχόμενος, ὁ

ἐναντίος· «ἀντιδίωσιν ἐπείσσει μάχεσθαι. καὶ ἄ-
πεισθαι» Ἰλ. α, 304, Ὀδ. σ, 415· καὶ ἐπιπορη.

«ἀντιδίον μάχεσθαι» Ἰλ. γ, 20, καὶ ἀντιδίξ ἐν
τῷ πεζῷ, contrarius, adversus.

Ἀντι-δλάπτω· ἐξ ἐναντίας ἢ πρὸς ἀνταπόδο-
σιν βλάπτω Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 5, 15.

Ἀντι-δλέπω· ἐξ ἐναντίας ἢ κατ' ἐξούειν (κατὰ
πρόσωπον) βλέπω· τινὲς Ἐν. Κυρ. 3, 1, 23·

τινὰ Μεν. Στοδ. ἐκλ. 70, 48· εἰς τι Ἐν. ἀπομν.

4, 7, 7· πρὸς τε Πλουτ. Πομπ. 69, καὶ μεσ.

«πρὸς προσώποις πρὸς ἑαυτοὺς ἀντιδλέφειν»
Δημ. 25, 98, ὁ βέβαιος. διορθ. ἀντιδλέφειτε, ex

adverso intueor.

Ἀντι-δλέφεις, ἡ· τὸ κατὰ πρόσωπον κύτταγμα
Ἐν. ἱερ. 1, 35, obtutus.

Ἀντι-δλόσκει· συναπαντῶ.

Ἀντι-εοάω (ἴδε εοάω)· ἐξ ἐναντίας φωνάζω
καὶ ἐγὼ, ἀντηγῶ Βίων 1, 38, contra clamo.

Ἀντι-εοηθέω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ βοηθῶ, ἀ-
μοιβαίως βοηθῶ Θουκ. 6, 18 Πλατ. πολιτ. VIII,

(ἀντὶ ἀντιδῆλῳ, κυρ. ἐναντίον ῥίπτω)· α) ἀ-
παντῶ, ἀντικρύβω· τινὲς συγγ. παρ' Ὀμήρ. ἰδίως

ἐπὶ ἐχθρῶν. συναντήσεως ἐν τῇ μάχῃ «εἰπὲρ μοι
εἰκόσιν ἀντιδῆλῃσαν» Ἰλ. π, 807, καὶ ἀπώτ.

καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πραγμ.· β) ὄντω ἀνδρῶν, τῶν
Ὀδ. λ, 416, ω, 87· 6) μετὰ γενικ. τοῦ πραγμ.

λαμβάνω τι, μετέχω τινος· μάχης, ἐπηύδα· Ἰλ.
δ, 342 Ὀδ. φ, 306· γάμου Ἰσ. ἐρ. 782,

καὶ ἀντιστ. «ὅτε γάμος ἀντιδῆλῃσι ἐμῶν»
= ὅτε ὁ γάμος μὲ προσεγγίσῃ Ὀδ. σ, 272· δ) ἀ-
θλων Πινδ. Ο. 13, 30· εἰλαπίνης Ἀπολ. Π. 1,

12· γ) παρακαλῶ, ἱκετεύω· τινὰ καὶ ἀπώτ.
Ἀριστ. νεφ. 110 καὶ συγγ. ἐν τῷ πεζ. Ἀπολ. 1,

25, occurro, consequor, oro.

Ἀντι-βολῆ, ἡ· τὸ ἀντικρούμα, ἡ ἀπάντησις,
σύγκρισις· ἀντιγράφω Στραβ. 17, σελ. 790,

collatio, comparatio.

Ἀντι-βόλησις, ἡ· ἡ ἱεσία, παρὰ κλήσις Πλατ.
Ἀπολ. 37· «ἀντιβόλησις ποιούμενοι ἐν ταῖς

δεήσεσιν» Πλατ. συμπ. 183, supplicatio.

Ἀντι-βολία, ἡ· τὸ αὐτὸ Θουκ. 7, 15 καὶ μετγν.

Ἀντι-βομβέω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ βομβῶ,
θορυβῶ, παταγῶ Ἀχιλ. Τατ. 3, 2.

Ἀντι-βον-κολέω· ἀντιπατάω Ἰουστ. Μαρτ.

Ἀντι-βουλέω· ἐξ ἐναντίας συμβουλεύω
Πολυκιν.

Ἀντι-βραδύνω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ βραδύνω
Σχολ. Θουκ.

Ἀντι-βροντάω· καὶ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ βρον-
τόντος βροντῶ Λουκ. Τιμ. 2, contra tonno.

Ἀντι-γέγωνα· ἀντιφωνῶ Ἐπιγρ. ἀδ. 456.

Ἀντι-γενεᾷ-λογέω· εἰς τὴν γενεαλογίαν τι-
νὸς ἀντιτάττω ἄλλην, κατ' ἄλλον τρόπον γενεα-

λογῶ Ἡρ. 2, 143, aliter progeniem recensens.

Ἀντι-γεννάω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ
ἐγὼ γεννῶ Ἀθην. 7, 285, vicissim gigno.

Ἀντι-γεραίρω· ἐξ ἐναντίας ἀνταμείβω, τιμῶ
Ἀππιαν.

Ἀντι-γητροφείω· ἀμοιβαίως γητροκομῶ τινα
Λητῶν. vicissim in senectutem alio.

Ἀντι-γνώμονέω· εἶμαι ἐναντίας γνώμης·
μετγν. μετὰ τοῦ μὴ οὐ ἐν ἀπαιρέμῃ Ἐν. Κυρ. 4,

3, 8, dissentio.

Ἀντι-γνώμων, 2· ὁ ἔχων ἐναντίαν γνώμην
μετγν.

Ἀντιγένης, ὁ· Ἀθηναῖος ἄρχων Ἐν. Ἐλ.
1, 3, 1.

Ἀντι-γενίθειοι, οἱ· οἱ μολοῦνται τοῦ κιθαρῳ-
δοῦ Ἀντιγεμίδου Πλουτ.

Ἀντι-γόνη, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος Σοφοκλ.

Ἀντι-γόνεια, ἡ· πόλις 1) ἐν Ἰπείρῳ παρὰ στε-
νόν τι τῶν Ἀφροκαρινῶν Πολυδ. 2) ἐν Μακε-

δονίᾳ Πτολ.

Ἀντι-γόνιος, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀντίγονον
ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενος Παυ. Σουῖδ.

Ἀντι-γόνια, ἡ· 1) πόλις ἐν Συρίᾳ Στραβ. 2)
προηγούμε. ὄνομα τῆς Νικαίας καὶ Ἀλεξανδρείας
ἐν Τροίᾳ Στραβ.

Ἀντι-γόνιος, 2· Ἀντιγόνιος Παυ.

Ἀντι-γόνις, ἴδος, ἡ· εἶδος ποτηρίου Ἀθην.
11, 783.

Ἀντίγονος, ὁ· α) εἰς τῶν στρατηγῶν καὶ δι-
δόντων τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρου Διοδ. 6) Ἀντι-
γόνος Γενναῖος, ἔχωντος τοῦ πρώτου Πολυδ. γ)

*Ἀντίγονος· ἐπίτροπος ἡ δώτω ἀπὸ 230 π. γ. κούριος τῆς Μακεδονίας Πολυδ. δ) Ἀντίγονος Καυδοστίας ὁ συνθέτης διαφόρων παραδόξων ἱστορίας. Ἀντί-γραμμά, τὸ τὸ ἀμοιβαίως διδόμενον ὑποσηματικόν, ἐστὶ τὸ ἀντιγράφον Πλουτ.
 *Ἀντι-γράφω, ὁ α) ὁ ἀντιγράφων εἰσοδήματα τῆς πολιτείας· τῶν εἰσενεγκόντων Δημ. 22, 70· πρὸς. Ἀρποκρ. ὅστις κατὰ Φιλόχορον καλεῖ τοῦτον τὸν τῆς διοικήσεως· β) ὁ ἀντιγράφων· βουλῆς κατὰ Β. Ἀν. 185, ὁ καταγράφμενος τὰ ἐν τῇ βουλῇ γινόμενα Ἀριστ. ἀποστ. παρ' Ἀρποκρ. contrascriptor.
 *Ἀντι-γράφῃ, ἡ 1) ἡ πρῆξις τοῦ ἀντιγράφειν· α) ἡ ἐγγράφω· ἀπόκρισις Πλουτ. Σολ. 1· β) ὁ ἐλεγγος, ἡ ἀνασκευὴ Πλουτ. Καισ. 3· γ) ἡ μεταγραφῇ, τὸ ἀντιγράφον Διον. Αλ. 4, 62· 2) ἡ ἐγγράφω· κατηγορία, ἡ ἀντικατηγορία Πλατ. Ἀπολ. 27, ἐν γέν. δίκη, πράγματα καὶ ἀντιγραφῇ Ἀριστ. νεο. 466, rescriptio.
 *Ἀντι-γράφον, τό, καὶ ἰδίως ἐν πληθ. τὸ ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ἀντιγραφὲν Ἀνδοκ. 1, 76.
 *Ἀντι-γράφος, ὁ, ἡ ὁ ὁμοίως γεγραμμένος ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, ὁ ὁμοίαν γραφὴν ἔχων· «στῆλαι ἀντιγραφοί»· «στῆλαι μὲ ὁμοίαν ἐπιγραφὴν Δημ. «εἰκόνας ἀντιγραφούς»· τὸ ἀντιγράφον τῆς εἰκόνης Λουκ. descriptus.
 *Ἀντι-γράφω 1) ἐξ ἐναντίας γράφω, ἐγγράφω· ἀποκρίνομαι Θουκ. 1, 129, συχν. παρὰ Πλουτ. 2) συνριζόμενος γράφω ἢ περιγράφω· ἀντιγράφω τῇ γραφῇ· ἐν τῇ δηγήσει ἡ περιγραφῇ ἀμειλλόμε· πρὸς τὴν εἰκόνα Λογγιν. 3) μετ. ἀντιγράφω· α) κάμνω, ἡ εἰσάγω ἐναντίαν γραφὴν, δηλ. ἐνστάσεις ποιῶ κατὰ κατηγορίας, ἡ ἀντικατηγοροῦ ἀπ. ῥήτορ. β) ἐγείρω ἀπειρήσεις ἐγγράφους κατὰ κληρονομίας εἰς τὸ δικαστήριον Δημ. 29. rescribo, scripto responden.
 *Ἀντι-γραφεῖς, ἡ ἡ ἀντιγραφῇ, ἡ ἀντικατηγορία, ἡ ἡ ἐνστάσεις κατὰ κατηγορίας Λυσ.
 *Ἀντι-δάνειω· δανείω τὸν δανείσαντά με, ἡ πάλιν δανείνω Ἡρ. 4, 168, remorden.
 *Ἀντι-δάκτυλος, ὁ ὁ ἀντιστοιχούμενος δάκτυλος, δηλ. ὁ ἀντίπαιστος Σχολ. Στεφ. σελ. 159.
 *Ἀντι-δεικνύμι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ δεικνύω Σουερ. contra ostendo.
 *Ἀντι-δειξίς, ἡ ἡ ἐναντία ἀπόδειξις Θουκ. 3, 42 κασιτ. γραφ. ἀντί ἀπόδειξις, demonstratio alicui opposita.
 *Ἀντι-δειπνός, 2) ὁ δειπνῶν ἀντὶ ἄλλου Λουκ.
 *Ἀντι-δεξιδομαι, μετ. δεξιδομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, δίδω τὴν δεξιάν, ἀντασπάζομαι Ξεν. Κυρ. 4, 2, 19.
 *Ἀντι-δέομαι· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ περὶ αὐτῶν· τινός τι Πλατ. Αλγ. 186.
 *Ἀντι-δέρομαι· ἀντιλέπω Εὐρ. Ἡρ. μ. 163.
 *Ἀντι-δέχομαι· ἐξ ἐναντίας δέχομαι, λαμβάνω τι ἀμοιβαίως Εὐρ. Ι. Α. 1222.
 *Ἀντι-δημ-ἀγωγέω· ἐναντίον ἄλλου εἶμαι, εἶμαι μίς πολιτ. μερίδος δημαγωγός Πλουτ.
 *Ἀντι-δημι-ο-υργέω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ δημιουργῶ, κατασκευάζω. Μετ. διὰ κατασκευῆς τεχνικὸς τινος ἔργου ἀμειλλόμε· πρὸς τι Ἀθην. 11, 469.
 *Ἀντι-δικ-βάλλω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ διαβάλλω ἐπίσης· ἐπὶ τινι Ξεν. Ἀγλα. 1, 3, μετγν.

*Ἀντι-δια-βάλλω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ διαβάλλω Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 15.
 *Ἀντι-δια-ξέω· ἀντιδιαρέω, ὁρροπο.
 *Ἀντι-δι-αίρεσις, ἡ ἡ ἐξ ἐναντίας διαίρεσις, ἡ ὑποδιαίρεσις. Γαλην.
 *Ἀντι-δι-αίρεω· ἐξ ἐναντίας ἡ κατ' ἄλλον τρόπον διαίρεω, ἐπὶ ἀντιτάττω, ξεχωρίζω Ἀριστοτ.
 *Ἀντι-διάκονος 2) ὁ εἰς τύπον ἄλλου ὑπηρετῶν, ἡ ὁ ἀμοιβαίως ἡ πάλιν ὑπηρετῶν Στραδ. (— — —), mutuo serviens.
 *Ἀντι-δια-λέγομαι· ἀντιλέγω, ἐκλινοικῶ Διογ. Α. 7, 202, objicio.
 *Ἀντι-δια-λάσσομαι· α) ἀμοιβαίως ἀλλαγὴν κάμνω, π. γ. ἀμειλλόμενος Διον. Ἀλ. 6) ἀντιθέτως μετατρέφω, μεταβάλλω, permuto.
 *Ἀντι-δι-α-μέτρος, 2) ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενος, e regione oppositus.
 *Ἀντι-δια-νυκτερεύω· ἐπίσης καὶ ἐγὼ διανυκτερεύω Ἀππ.
 *Ἀντι-δια-πλέκω· ἐξ ἐναντίας (ἡ ἀνάποδα) παρὶπλέκω· ἀντιδιαπλέκει· πρὸς τοῦτο λέγων· «μεταχειρίζεται· ἐξ ἐναντίας εἰς τὸν λόγον τοῦ τέχνασμα Λίσιγν. 3, 28, ἐκ τοῦ παλαιόματος ἐν παλαιότερα εἰλημμένον· πρὸς διαπλέκω.
 *Ἀντι-δια-σταλτικός, 3) ὁ χωρίζων, ἀντιδιαστέλλω Ἀπολλων. Δυσκ.
 *Ἀντι-δια-στέλλω· πρὸς ἄλληλα ἀντιθέτω καὶ διὰ τοῦτου διαχωρίζω, διακρίνω Διον. Ἀλ. ἐν μεσ. πολυγ. Ἑρρογ. distinguo.
 *Ἀντι-δια-στολή, ἡ ἡ διὰ τῆς ἀντιθέσεως διαστολή, διάκρισις, διαφορά, differentia
 *Ἀντι-δια-τάσσω· ἐξ ἐναντίας διατάττω μετγν. contra decerno.
 *Ἀντι-δια-τίθημι· ἐξ ἐναντίας διαθέτω, τινὰ πρὸς ἀνταπόδοσιν μεταθέτω εἰς θέσιν τινά, ἐπαιστικὸν ἀντεκδίκην, πρὸς τὸ ὅτι ἕτερος κατ' ἐμοῦ ἔπραξε· «κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθεσθαι» Εὐστ. ulciscor.
 *Ἀντι-δι-δάσκαλος, ὁ, συνήθ. ἐν πληθ. οἱ ποιηταὶ οὔτινες ἐξασκῶσι τοὺς γοῦρους καὶ διδάσκουσι τὰ δοκίμα κατὰ ἄλληλα, ὅπως συναγωνισθῶσι πρὸς ἄλληλους· ἴδε Κασαδ. Ἀριστ. ἱπ. 525.
 *Ἀντι-δι-δάσκω· διδάσκω ὁράματα ὅπως συναγωνισθῶ πρὸς ἄλλον Ἀριστ. σπ. 1410· ἐν γένει· ἐξ ἐναντίας ἡ πρὸς ἀνταπόδοσιν διδάσκω, τὸ ἐναντίον διδάσκω Φιλίπ. 30, contrarie doceo.
 *Ἀντι-δίδομαι· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως πρὸς ἀνταπόδοσιν δίδω, ἀνταποδίδω· τινί τι Ἀισγ. Χο. 92· δώρον τινι Ἡρ. 1, 70· τὰς ὁμοίας γάρμιας Θουκ. 3, 63· τιμωρίαν, δίκην Θουκ. 2, 53· τινός τι· δίδω τι· ἀντὶ τίνος Εὐρ. Ἀλκ. 31, ἐπὶ ἀνταλλαγῇ τῆς περιουσίας Λυσ. 24, 9· «ἀντι-διδόντες τριηραρχίαν», (ἐκτὴν τὴν τριηραρχίαν ἀνταλλάσσω τούτην μὲ τὴν περιουσίαν μου)· γ) ἀντιδίδωσι, do vicissim.
 *Ἀντι-δι-έξεμι, ἐξ ἐναντίας διεξέρχομαι, διηγόμαι κατ' ἄλλον τρόπον Λίσιγν. 1, 155.
 *Ἀντι-δι-εξ-έρχομαι· τὴν ἀντίθετον ἰδέαν διεξέρχομαι, διηγόμαι Πλατ. Θεαιτ. 167.
 *Ἀντι-δι-εσταλμένος (ἀντιδιαστέλλω), ἐπίρ. κατ' ἀντίθετον, τρόπον μετγν.
 *Ἀντι-δι-ίστημι· ἀντιδιαστέλλω ἀργ. λιβ.
 *Ἀντι-δικάζομαι· μετὰ τινος δικάζομαι Δυσκ. παρὰ Πολυδ. 8, 24.

Ἀντι-δικασία, ἡ ἡ ἐναντίον τινὸς διαφορὰ, κρισιολογία μετγν.

Ἀντι-δίκησις, παρὰτ. ἡντιδίκαι Λυσ. 6, 12. ἡντιδίκαις Δημ. 39, 37. κατὰ τινος ἔχω δίκην, ἔγω διαφορὰν πρὸς τινα, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπολ. «ἐκάτεροι οἱ ἀντιδικαῖοντες» Πλατ. νομ. XII, 948. ἀντιδικῶν δίκην = τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὑπερασπιζόμενου Ἀριστ. νεφ. 766, ἐν γένει ἐναντίον θυμῶν, ἀντιλέγωι = πρὸς τι Δημ. 46, 10, μελ.

Ἰσπ. 11, 9. «πῶς ἀνταί δικαζοῦνται ἀντιδικαῖον» Δημ. 41, 13, contra aliquem litigo.

Ἀντι-δίκησις, ἡ ἀντιδικασία, ἡ ἡ ἀντιλογία ἀργ. λεξ.

Ἀντι-δικασία, ἡ ἡ ἐρις, ἡ ἀντιλογία πρὸ τοῦ δικαστηρίου Πολυδ. 4, 26.

Ἀντι-δίκος, 2 (δίκη) ὁ ἐναντίας ἐν δικαστηρίῳ «ἐν δικαστηρίοις» Πλατ. Θεαιτ. 161. τῶν ἀντιδικῶν ἐκάτερος = ἀμρότερον τὰ δικαζόμενα μέρη Πλατ. νομ. XI, 937, σπιν. παρὰ ῥητορ. ἐν γένει ὁ ἐχθρὸς Λίσχ. Ἀγ. 41, adversarius.

Ἀντι-δισορίζω, ἐναντίον ὁρισμὸν δίδω, ἐξ ἐναντίας ὁρίζω Γαλλν.

Ἀντι-δισορίζω, ἀντι-δισορίζω, ὅτιω ἐξ ἐναντίας διαρρίπτω, κάμνω καὶ ἐγὼ ὑπόνομον ἐναντίον τοῦ ὑπονομού τοῦ ἐχθρῶν Στραβ.

Ἀντι-δογματίζω, τινὶ ἀντίθετα δόγματα ποιεῖν καὶ διδάσκει Λουκ.

Ἀντι-δοκέω, εἶμαι ἀντιθέτου γνώμης Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 8, παρὰ τὸ ἀντιλέγειν καὶ στασιάζειν, contra censeo.

Ἀντι-δομή, ἡ τὸ ἀντικοδόμημα μετγν.

Ἀντι-δοξάζω, ἔχω ἀντίθετον γνώμην Πλατ. Θεαιτ. 170, dissentio.

Ἀντι-δοξέω, τὸ ἀντιπρὸς τινι Πολ. 16, 14.

Ἀντι-δοξος, 2 ὁ ἐχθρὸς ἐναντίον γνώμην Λουκ.

Ἀντι-δορος, 2 (δορὰ) ὁ ὡς με δέριμα ἐνδεσμένους ἔχον. 2. «καρπὸν χλωρὸν ἀντίδορον λεπίδος».

Ἀντι-δοσις, ἡ ἡ ἀμοιβαία δόσις, ἀνταλλαγή· φορτίων Δ. Σικ. 2, 54, ἰδίως ἐν Ἀθήναις ἡ πρότασις τοῦ νὰ ἀνταλλάξῃ τις τὴν παρουσίαν του πρὸς ἐκείνην ἄλλου πολέμου «τὴν πρότασιν ταύτην ποιεῖ ἐκείνος, ὅστις ὑποχρεούμενος εἰς λειτουργίαν ἡ εἰς συνεισφοράς ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐνόμιζε τοῦτο ποιεῖν, διότι ἄλλος πλουσιώτερος αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ προτιμηθῇ τοῦτον» ὁ τελευταῖος οὗτος ὥρκειν ἡ νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀνταλλάγην, ἡ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἐπιβολὴν τῆς λειτουργίας» Ῥομαν. πολιτ. ἀρχαῖότητ. 2, 162 πρὸ. Ἰσοκ. περὶ ἀντιδόσ. «καλεῖσθαι τινὰ εἰς ἀντίδοτον τριηραρχίας» Ξεν. οἰκ. 7, 8, retributio.

Ἀντι-δοτος, 2 ὁ ἐναντίον δίδοντας ὅ, παρμακον (κατὰ τινος) Στραβ. 11, καὶ ἀνευ τοῦ παρμακον, π. γ. «κακῶν» Ἐπιγρ. ἀδ. 80. «πυρὸς Παλλαδ. II, καὶ ἡ ἀντίδοτος ἐν. δόσις».

Ἀντι-δουλεύω, ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ εἶμαι δοῦλος, ὑπηρεσίαν ἀντὶ ὑπηρεσίας ἀποδίδω· τινὶ Ἐβρ. ἱκ. 344, mutuo servio.

Ἀντι-δουλος, 2 ὁ εἰς τόπον δούλου Λίσχ. Χυ. 133.

Ἀντι-δοῦπος, 2 ὁ ἀντηγῶν Λίσχ. Περ. 120.

Ἀντι-δράττωμαι, πᾶν καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἔμεινα.

Ἀντι-δράω, ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ

κάμνω, ἀνταποδίδω Σοφ. Οἰ. K. 272. «πρὸς τὰς πράξεις» 963. «κακῶς τινι» «παράττω κακὸν εἰς τινι πρὸς ἀνταπόδοσιν 1193. «γενναῖα ἀντιδρᾶν τινι» Ἐβρ. ἱκ. 1178, vicissim facio.

Ἀντι-δρομέω, ἀντικρὺ ἡ πρὸς συνάντησιν τινος τρέχω Λουκ.

Ἀντι-δυσχεραίνω, ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ δυσχεραίνω, δυσχεραστοῦμαι Μ. Ἀντων. 6, 26.

Ἀντι-δωρεά, ἡ δωρεὰ διδομένη ἀντὶ δωρεᾶς ληρθείσης Ἀριστοτ. 3ῃ Νικ. 4, 2, remuneratio.

Ἀντι-δωρεόμαι, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ δωροῦμαι, ἀνταποδίδω Ἡρ. 2, 30. τινὶ Πλατ. Ἐδουερ. 14, remuneror.

Ἀντι-δωρον, τό α) τὸ διδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν δῶρον ἀργ. λεξ. 6) ἑκάστ. ὁ ἀντὶ τῶν θεῶν δῶρον (θεῖος μεταλήψεως) διανεμόμενος εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἄνθρωποις, panis consecratus.

Ἀντι-ξέγγισμα, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ συνδέω τι μετὰ τινος Διον. Ἀλ. 3ῃ.

Ἀντι-ξηλόωμα, ἀντιξήλως τινος εἶμαι· τινὶ Κλημ. Ἀλ.

Ἀντι-ξηλος, 2. ἀνταγωνιστής, ἀνταρστής κλημ.

Ἀντι-ξητέω, ἐπίσης καὶ ἐγὼ ξητέω Ξεν. Οἰκ.

Ἀντι-ζομαί, ἀντιζομαι, καθίημαι ἀντικρὺ, διαφ. γκαρ. ἀντὶ ἀντικαθίζομαι Ἡρ. 5, 1.

Ἀντι-ζωγος, 2 ὁ κρατὼν τὴν ἰσορροπίαν, ἰσοβαρὴς, ὁ ἀντίθετος Ἀριστ. 3ῃ ὁ ἀντικρὺ ἰσάμενος κατὰ ζυγὸν ἀριθμ. ἀνὰ δύο· πέταλα Πλουτ. συμμ. 8, 4, 1.

Ἀντι-ζυγῶν, κρατὼ τὴν ἰσορροπίαν, κάμνω νὰ ἰσοσταθμίσῃ ἡ ζυγαρὰ βαρύνων αὐτὴν ἀπὸ τὸ ἑτερον μέρος, ἐπὶ ἑξισοῦμαι Ἐδουερ. 14.

Ἀντι-ζωγρεῖω, ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ζωγρῶ Βαδρ. 107, 15.

Ἀντι-θάλλω, ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ζεσταίνω Ἰσοκ. mutuo foveo.

Ἀντι-θάπτω, ἀντικρὺ θάπτω Ἐπιγρ. ἀδ. 706.

Ἀντι-θεμεῖ, παθ. ἀντὶ ἀνατίθεμαι.

Ἀντι-θεός, α, ον ὁ θεός ἡ ὁμοῖος μετὰ θεὸν παρ' Ὁμήρ. συνθ. ἑπών. τῶν ἡρώων, οἵτινες διὰ σωματ. δυνάμεως καὶ ὠραϊότητος ἐξεῖχον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων (ὡς παρ' Ὁμ. Ἰλ. π. 258 παρ' Ἐκτορος. «ὡς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐόνει ἀνδρὸς γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο»), οὕτω καὶ οὐχὶ ὁ ἡθικῶς καλὸς ἐντεθ. καὶ ὁ Πολύτημ. Ὅδ. α, 70, καὶ οἱ μνηστῆρες 5, 18 οὕτω καλὸνται (ἐνθα δὲν πρέπει νὰ νοήσωμεν ἐπιτετηθευμένην ἐξήγησιν, ὡς οἱ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀντιτιθέμενοι, ἡ οἱ ἀνυπότακτοι, ἀλλὰ οἱ ἴσοι τοῖς θεοῖς κατὰ τὴν ἑξωτερ. καλλονήν), καὶ ἐπὶ ὅλων ἐθνῶν Ἰλ. μ, 408, ἐπὶ γυναικῶν μόνον λ, 117, ἐπίσης Πινδ. καὶ μετγν. ἐπ. παρ' Ἡλιοδ. 4, 7 ὁ ἀντίθεος εἶναι ἐθνικὸς τις θεός, æquiparandus deo, deus infestus.

Ἀντι-θερᾶ πείνω, ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως θεραπεία, τιμω, ὑπηρεσίαν ἀντὶ ὑπηρεσίας ἀνταποδίδω Ξεν. Κυρ. 8, 3, 49, vicissim colo.

Ἀντι-θερμαίνω, ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ θερμαίνω μετγν.

Ἀντι-θεσις, ἡ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτιθέναι, ἡ ἀντιπαράθεσις, ἡ ἐναντιώσις Πλατ. σοφ. 257, ῥητορ. τὸ ἀντίθετον σχῆμα, τὸ νὰ ἀντιθέτῃ τις τι εἰς ἄλλο Ἰσοκ. 12, 2.

Ἀντι-θεσις, ἡ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτιθέναι, ἡ ἀντιπαράθεσις, ἡ ἐναντιώσις Πλατ. σοφ. 257, ῥητορ. τὸ ἀντίθετον σχῆμα, τὸ νὰ ἀντιθέτῃ τις τι εἰς ἄλλο Ἰσοκ. 12, 2.

- Ἀντι-θετικὸς 3· ἡ ἀντίκω· ἀντιθέσις.
 Ἀντι-θετός, 2· ὁ κατέχων τὴν ἐναντίαν θέσιν, ὁ κείμενος ἐναντίον Πλάτ., ἴδιω· γράμ. — τὸ ἀντιθέτον (γῆμα) = ἡ ἀντίθεσις· «ἐξόδοις γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐροῦντων, ἐτίλειπ, ἐγὼ δὲ ἐτι-λόμην» Διερ. 2) oppositus.
 Ἀντι-θέτως, ἐπίρ. κατ' ἀντίθεσιν, δι' ἀντιθέσεων Πλάτ.
 Ἀντι-θέω, μελ. ἀντιθέσσομαι· α) τρέχω πρὸς συνάντησιν Ἐπιγρ. 23. 372· 6) ἐν ὁρῶν ἀγωνίζομαι πρὸς τινά (τινί)· οἱ ἀντιθεσόμενοι· Ἠρ. 5, 22, accorro.
 Ἀντι-θέγω· ἐξ ἐναντίας ἢ κατὰ τοῦ ἐναντίου μου ἀκονῶντος· ἀκονῶ καὶ ἐγὼ Λουκ.
 Ἀντι-θλίβω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ θλίβω, πείζω ἢ ζουλώ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μετγν.
 Ἀντι-θνήσκω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἀποθνήσκω, ἢ ἀποθνήσκω ἀντὶ ἄλλου M. Ἐτ. e contrario morior.
 Ἀντι-θροῶ· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ χίμνω θροῶν, ἀντιθροῶν· Ἐπιγρ. 315, contra fremio.
 Ἀντι-θρονος, 2· ὁ ἀντικρὺ κατήμενος μετγν.
 Ἀντι-θροος, 2· ὁ ἀντιθροῶν, ἀντιθρών· ἡχώ Κολουθ. 118, contra sonans.
 Ἀντι-θέρπος, 2 (θέρτρον)· ὁ τόπον θέραι ἐπέγων· λήθος Nov.
 Ἀντι-θόρος, 2 (θόρα)· ὁ ἀντικρὺ τῆς θόρας· «κατ' ἀντιθρονον κλισίης» Oδ. π, 159 (κατ' ἄλ-λου· ἡ λέξις ἐνταῦθα καίτοι ἀντὶ οὐδαμῶς τοῦ ἀντιθρονον, δηλ. ὁ τόπος εἰς τὰ ἔνδον τῆς οἰκίας, ὅστις καίτοι ἀντικρὺ τῆς θόρας, ἢ προστάς, ὁ πρόδρομος· πρὸ. «βῆτε κατ' ἀντιθρονον» Σοφ. Πλ. 1125, παρὰ Λουκ. Ἀλξ. 16 ἀντιθρονον ἐξηγεῖται τὸ ὕπαιθρον τῆς θόρας μέρους), Januae oppositus.
 Ἀντι-καθ-αίρω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ κορυμνίζω, κατατρίβω Δίων K.
 Ἀντι-καθ-αίρω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ καθ-αίρω τὸν καθαρῶσαντα με.
 Ἀντι-καθ-έξομαι· καθήμι, ἢ στρατοπεδεύω ἀντικρὺ· ἀντικαθίζομαι· Θουκ. 1, 30· ἀντι-καθίζοντο 4, 121· πρὸ. ἀντιστρατοπεδεύεσθαι.
 Ἀντι-καθ-εἶδω· ἀντικρὺ κοιμῶμαι ἢ πάλιν κοιμῶμαι· Μακεδ. 31, e contrario dormio.
 Ἀντι-καθ-ήμι· ἀντικαθίζομαι· Ἠρ. 9, 33· ἀντικαθίζονται· Ξεν. Ἰσπαρ. 8, 20· «ἀντικαθ-ητο ἐπὶ τῷ κορυμνίῳ» Θουκ. 5, 6· «ἀλλήλοις μετὰ στρατοπεδῶν» Πολυδ. 3, 49.
 Ἀντι-καθ-ιδρύω· εἰς τὸν τόπον τινὸς καθ-ιδρύω, θέτω μετγν.
 Ἀντι-καθ-ίζω, μελ. ἀντικαθίζω, καὶ ἀντι-καθίω· ἀντικρὺ καθίζω, ἢ θέτω. Μετ. ἀντι-καθ-ίζομαι· καθήμι ἀντικρὺ· ἀντικαθίζομένων (ἐπὶ στρατ.), ἀντιστρατοπεδεύω Ἠρ. 5, 1, Θουκ. (ἰων. τύπ. ἀντικαθίζομαι) μελ. ἀντικαθεζομαι ἀορ. ἀντικαθεζομαι, ex adverso sedeo.
 Ἀντι-καθ-ίστημι, ἰων. ἀντικαθίστημι, μελ. ἀντικαθίστημι· 1) ἐν τοῖς μετγν. γρόν. ἀντὶ τινος ἢ ἐξ ἐναντίας θέτω, καθιστῶ, διατίτω· α) ἀντὶ τινος ἀραιοθέντος πράγματος· ἀντικαθιστῶ ἢ θέτω ἄλλω Ἠρ. 9, 93· ἀντικαθιστάναι τινί = (παλλήλων τινά εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἀπελθόντος διατίτω, καθιστῶ Πολυδ. 22, 15, 11· 6) ἀντικρὺ, ἢ ἐχθρικός· ἀντιτίτω τι Ξεν. Κυρ. 1, 6, 43· γ) φέρω τι εἰς θέσιν ἢ κατάστασιν ἀντί-

- θετον Θουκ. 2, 65 oppono, substituo· 2) παρ. πρὸς τοῖς ἀμει. γρόν. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἀντι-κατέστην καὶ ἀντικατεστήθη, παρὰκ. ἀντικα-θέστηκα, ὕπερ. ἀντικαθεστήκειν· α) τινὸς ἢ ἀντὶ τινος τοποθετοῦμαι ἢ εἰσέρχομαι εἰς τὴν θέσιν τινος· Ἠρ. 2, 37, Ξεν. Ἀν. 3, 1, 38· 6) τί-θεμαι· ἀντικρὺ τινος, ἐχθρικός· ἀπαντῶ, ἀνθί-σταμαι, ἀντιτίττωμαι· ἀπολ. Θουκ. 1, 62, μετὰ δοτ. Ξεν. Ἰσπαρ. 2, 5, adversarius sum.
 Ἀντι-καίω, ἀπ. ἀντικαίω, μελ. ἀντικαίω· ἐξ ἐναντίας πάλιν καίω Πλάτ. Τιμ.
 Ἀντι-κακ-οργέω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ κα-κοποιῶ, κίμνω καὶ ἐγὼ κακόν· τινά Πλάτ.
 Ἀντι-κακ-οῦ· καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως κακοποιῶ τινά Ἰουστιν.
 Ἀντι-καλῶ· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ καλῶ, προ-καλῶ καὶ ἐγὼ τὸν προκαλέσαντά με Ξενοφ.
 Ἀντι-καλλωπίζομαι, τιμὴ πρὸς τι· εὐλο-γιζομαι· νὰ ὑπερβῶ τινά κατὰ τὸν καλλωπι-σμέν· «πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελείας» Πλάτ.
 Ἀντι-καρδῶν, τό· τὸ μεταξὺ τοῦ λαίματος, (ἢ σφίγτης), τὸ καρδὸ τοῦ λαίματος· «τὸ δὲ ὑπὸ τὸ σφίγμον ἐγκοιλῶν, ὁ καλοῦται σφίγξ, καὶ ἀντι-καρδῶν ὑπ' ἐνίαν ὠνόμασται» Πολυδ. 2, 165.
 Ἀντι-καρδονίζω· ἄλλους διορίζω κανόνες, ἢ κατὰ τοὺς κανόνες πράττω ἐκκλ.
 Ἀντι-καρτερέω· ἐξ ἐναντίας εὐσταθῶς ὑπο-μένω, ἐγκαρτερῶ ἐναντίον τινὸς μετγν.
 Ἀντι-κατ-αγῶ· ἐξ ἐναντίας, πρὸς ἀντικατά-στασιν εἰσέρω, παρῖσταναι τι Πλάτ. Τιμ. 102.
 Ἀντι-κατα-δύομαι (δύω)· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ κρύπτομαι Ἀλ. Τατ. 6, 18.
 Ἀντι-κατα-κείνω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ φρονῶ· ἀντικατακείνω διορθ. Ἑρμαν. εἰς Δισχ. Νο. 142, ἐνθα κατὰ Σχολ. ἀντικα-τακτεναι κοιν. ἀντικατακτεναι, vicissim occido.
 Ἀντι-κατα-κλείω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ κα-τακλείω μετγν.
 Ἀντι-κατα-κτείνω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ φο-νεύω· 10) ἀντικατακτείνω.
 Ἀντι-κατα-λαμβάνω· ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινὸς καταλαμβάνω, πιάνω τόπον Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 102, e regione occuro.
 Ἀντι-κατα-λέγω· ἐξ ἐναντίας καταλέγω, ἀπογράφω (εἰς κατάλογον) ἄλλους στρατιώτας, στρατολογῶ, lego in loco aliorum.
 Ἀντι-κατα-λείπω· εἰς θέσιν ἄλλου κατα-λείπω, ἀφήνω Πλάτ. πολιτ.
 Ἀντι-κατ-αλ-λᾶγή, ἢ ἡ ἀμοιβαία ἀλλαγή· τινὸς πρὸς τι· Πλάτ. permutatio.
 Ἀντι-κατ-αλ-λάγμα, τό· τὸ ἀντάλλαγμα Ἰωσ.
 Ἀντι-κατ-ἀλλᾶξίς, ἢ τὸ κέρδος ἐκ μιᾶς ἐπιχειρήσεως Δ. Λαερ. compensatio.
 Ἀντι-κατ-ἀλλᾶττομαι· 1) κίμνω ἀλλα-γὴν, (τι τινος)· «τὴν κοινὴν σωτηρίαν τῶν τοῦ κοινομένου λόγων» Δειν. 1, 2 καὶ μετγν. καὶ· ἀντὶ τινος· ἐξ ὅθεν τι ἀντὶ τινος· «ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας» Λυκούργ. 88, Ἀριστοτ. ἦθ. 8, 6, καὶ ὕπερ τινος· τὸ εἶναι ἀντικαταλλάττομαι· Ἰωκ. 5, 135· 2) συνδιαλλάττομαι, εἰλιδομαι· «ἀντικαταλλάττομαι τινί» Πολ. 15, 20, commuto, reconcilio.
 Ἀντι-κατα-μύω· ἀμοιβαίως κλείω καὶ ἐγὼ τοῦ· ὀρθολογῶ Πολυδ. 9, 113.

Ἀντι-κατα-πλήττω. ἔξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίῃς· καὶ ἐγὼ καταπλήττω.

Ἀντι-κατα-σκευάζω· ἔξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίῃς· κατασκευάζω, παρασκευάζω· «ὀπλοῦμαι· τὰς ἀλχηθῆς» = ἐπιθεδίου Διον. Ἀλ. 1, 5.

Ἀντι-κατα-στᾶσις, ἡ ἢ πρᾶξις τοῦ ἀντικαθίστασθαι· 1) τὸ νῦν ἦν ἀντικρὺ ἀλλήλῃ, τοποθετημένον οὐδὲ ἐξ ἑαυτοῦ μέρῃ, ἀντικεινόν· Πολυδ. 2) τὸ νῦν θέσθαι τίς τι εἰς θέσιν ἄλλου· 3) ἡ ἐνστασις, ἀντιλογία, ἐναντιώσις· Ἰωσ. restitutio, refutatio.

Ἀντι-κατα-στρα-πεδεύω· στρατοπεδεύω ἀντικρὺ Διον. Ἀλ. 8, 84.

Ἀντι-κατα-σχεύω· ἡ τὸ μετὰ βίαις ἡ ἐσχυρὸς πρὸς τὰ ὀπίσω κράτημα Ἀριστ. retentio.

Ἀντι-κατα-τάσσω· κατατάσσω τε ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθίστημι.

Ἀντι-κατα-τείνω· ἀμοιβαίῃς ἐκτείνω· ἡ τεντώνω, ἡ κατὰ μήκος ἐκτείνω· λόγον = μακρὸν λόγον, εἰς τὸν λόγον ἄλλου ἀντιτάσσω Πλάτ. πολιτ. πρὸς. Πλουτ. resisto.

Ἀντι-κατα-τρέχω· ἔξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίῃς· καταδρομὴν κίρνω· τινὸς Δίων Κ.

Ἀντι-κατα-φρονέω· ἐπίσης καὶ ἐγὼ καταφρονῶ Δίων Κ.

Ἀντι-κατα-φωρέω· ἀμοιβαίῃς καὶ ἐγὼ καταφωρῶ· τινὸς Ἀυσ. 6, 42· «ἐὰν τοὺς ἀπολογωμένους ἀντικατηγορεῖν τὸν κατηγορούντων» Αἰσχ. 1, 178, ἐν τῇ λογικῇ ἀποδίδω· εἰς οὗο τινα πράγματα ἀμοιβαίῃς καὶ σχετικῶς τῇ αὐτῇ ἰδιότητι, (ἐπὶ ὅποι· καὶ καταφωρ.) Ἀριστοτ. τοπ. vicissim accuso.

Ἀντι-κατα-φωρίζω, ἡ ἡ ἀμοιβαίῃς κατηγορία μετὰ, accusatio alteri opposita.

Ἀντι-κατα-φύω, ἰων. ἀντικαθίστημι.

Ἀντι-κατίζωμαι, ἰων. ἀντικαθίζωμαι.

Ἀντι-καταχθήμεν, ὄμρ. ἀντὶ ἀντικαταχθήμεναι.

Ἀντι-κατα-ίστημι, ἰων. ἀντικαθίστημι.

Ἀντι-κάω, ἀπ. ἀντὶ ἀντικαίω Πλάτ.

Ἀντι-καίμαι· α) ἀντικρὺ καίμαι· Εὐρόπη Ἡρ. 6, 2, ἐν γένει εἶνε πάρακ. παθ. τοῦ ἀντιπύρην πρὸς· τιμὰ ἀνελθόν· = τιμὰ εἶνε ὁ μισθὸς τῶν πράξεων τῶν ἀγαθῶν. Πινδ. Ἰσ. 6, 26, εἶμαι ἀντικείμενος, ἐναντιοῦμαι πρὸς ἄλληλα Πλάτ. σοφ. 258· ἀλλήλοισι Πλουτ. καὶ Ἀριστοτ. ὅστις καὶ γένει· συντάσσει. πολίτ. 4, 14· «ἀντικείμενη λέξις» = ἡ συνανταμένη ἔξ ἀντιθέτου κώλων· τὰ ἀντικείμενα = ἀμρότερα τὰ κώλων· ἀντιθέσεως ῥητ. οὐδιστο.

Ἀντι-καίμεναι, ἐπὶ· κατ' ἀντίθεσιν, κατ' ἀντίθετον τρόπον, ἔξ ἐναντίας· λέγεσθαι Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 24· ἔχειν Σενεσ.

Ἀντι-καίμεθα, 2· ὁ ἔξ ἐναντίας ἐρχόμενος Ναν. obvius.

Ἀντι-καλέωμαι· ἀμοιβαίῃς καὶ ἐγὼ προστάζω, προκαλῶ Θεουκ. 1, 128, contra jubeo.

Ἀντι-καέντρον, τό· πᾶν τὸ ἐπέχον τόπον κέντρον Αἰσχ. Εὐμ. (ἐπὶ πόνου).

Ἀντι-καθεύω· ῥοντίζω καὶ ἐγὼ ἡ περιποιοῦμαι τινα ἀμοιβαίῃς· πατρὸς Εὐρ. Ἰων 733.

Ἀντι-καθεύω· τὸ αὐτὸ Πολυδ.

Ἀντι-καρύσσω, ἡ -τω· καρύττω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίῃς, οἷον ἀμοιβάζον πρόσταγμα Εὐρ. 673 καὶ μετὰ. contra edico.

Ἀντι-κένειω· κενῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίῃς κατὰ τινος Φιλ. Μεσ. - πρὸς τι Πολυδ. 2, 66.

Ἀντι-κένησις, ἡ ἡ ἀμοιβαίῃς κένησις ἐναντίον τινὸς μετὰ. motus contrarius (- - -).

Ἀντι-κίρρω, αἰ, ἡ Ἀντίκωρα Στραβ. 9, 418.

Ἀντι-κίρρω· ἀντιγρῶ.

Ἀντι-κλάζω· ἀντηγῶ· «κραυγὴ πέτραις ἀντεκλάζον» Εὐρ. Ἀνδρ. 1144, ἐνεργ. μεταβ. «ἀντεκλάζον ἑλληλέας μέλος» Βακχ. 1055.

Ἀντι-κλάζω· κλάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίῃς.

Ἀντι-κλάζω· α) ἀντανκλῶ, εἰς τὰ ὀπίσω ῥίπτω· β) ἀμει. καὶ ἐν παθ. ἀποπάλλωμαι, ἀντι-ποδίδωμαι, ἀντανκλῶμαι μετὰ. refringo, repercutor.

Ἀντι-κλειεῖα, ἡ· 1) ἡ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσεύς· Ὀδ. λ. 85· 2) θυγάτηρ τοῦ Διοκλεῖους καὶ σύζυγος τοῦ Μαχίονος· Παιρ. 4, 30, 2.

Ἀντι-κλειδῆς, αἰ, ὁ· περικείμενος Ἀθηναῖος, οὐ πολλὰ ἔργα μνημονεύονται· Ἀθην.

Ἀντι-κλειθεῖον, τό· ἀντικλειθεῖ μετὰ.

Ἀντι-κλειθεῖς, εἶδος, ἡ τὸ αὐτὸ Πολυδ. Κλημ. Ἀλ.

Ἀντι-κλίνω· ἔξ ἐναντίας ἡ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος κλίνω, γέρνω, ἐπικουμῶ Μουσ.

Ἀντι-κλῖος, ἡ· εἰς τὸν εἰσελθόντων Ἑλλήνων εἰς τὸν θυρῶν ἱππὸν Ὀδ. δ. 286.

Ἀντι-κνήμι· ἔξ ἐναντίας ἡ πρὸς τὸ ἀντικνήμιον, (ἐμπροσθεν μέσος τοῦ ποδός, καλῶς, τὸ ἀντιθέτον τῇ κνήμῃ) Σειτ. Ἑμπ. ἐνθα ὁ Ἀσέκ. ἀναγν. ἀντικνήμιον.

Ἀντι-κνήμιον, τό· (τὸ ἀντικρὺ τῇ κνήμῃ), τὸ ἐμπροσθεν μέσος τοῦ ποδός, τὸ ἀντιθέτως τῇ κνήμῃ Ἀριστ. πλ. 781, Σεν. 2, 3 (τὸ πρόσθιον μέρος τῇ κνήμῃ ἀρχ. λέξ.) libia.

Ἀντι-κοίλον, τό· τὸ ὀποκίτω μέρος τοῦ ποδός· Πολέμ. φασίον. 2, 27.

Ἀντι-κολλάζω· ἀμοιβαίῃς ἡ ἀντὶ τινος τιμοῦ Ἀουσ. vicissim punito.

Ἀντι-κολλᾶναι· ἐπίσης καὶ ἐγὼ κολλᾶναι Πλουτ. Ἀλκ. 24, vicissim auctor.

Ἀντι-κομίζω· ἐπίσης καὶ ἐγὼ κομίζω, κέρω, Πλουτ. Ἀυσ. 24. Μεσ. πάλιν λαμβάνω ἡ ἀντὶ τοῦ πρώτου ἄλλο τι παίρνω, vicissim reporto.

Ἀντι-κομπάζω· ἔξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίῃς καὶ ἐγὼ κομπάζω Πλουτ. vicissim meipso.

Ἀντι-κοντόω· κωντῶ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους πρὸς ἱσορροπίαν.

Ἀντι-κόντωσις, ἡ· τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους κόντημα Ἰπποκρ.

Ἀντι-κοπή, ἡ· 1) ἀντίκρουσις, τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω σπρώξιμον, ἐμπόδισμα Πλουτ. 2) τὸ ἀναμεταστῆναι τινὸν σπρώξιμον, ἡ σύγκρουσις· Φιλ.

Ἀντι-κόπτω· ἀντικρῶ, ἀποθῶ ἔξ ἐναντίας ἐμπόδιζω, ἐναντιοῦμαι ἐπὶ ἀνέμου Θεοορ. ἀμει. «ἦν τι ἀντικόπη» = ἐάν ἐμπόδιζεν τι, ἐάν ὑπάρχεν τι ἐμπόδιον Σεν. Ἑλ. «ἀντίκοπτε λέγων» = ἦν ἀντιόχου Σεν. Ἑλ. 2, 3, 15, retundo, repercutio.

Ἀντι-κορύσσω· ἐναντίον τινὸς ὀπλίζωμαι, μάχομαι· ἀνέμοις Ἀουσ. Ἀλ. 28, Ἀθην.

Ἀντι-κοσμεῖω· ἐπίσης καὶ ἐγὼ κοσμεῖω, στολίζω Πλουτ. ἡ ἐναντίον τινὸς παρατάττω.

Ἀντι-κόσμησις, ἡ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικοσμεῖν ἡ πρὸς πόλεμον παρασκευὴ ἐναντίον τινός.

Ἀντι-κοσμήτης, ὁ· ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ κοσμήτου Ἑπίφρ.

- * Ἀντί-κοψις, ἡ ἡ ἀντίκρουσις· ἀνέμων θεωρ.
 * Ἀντι-κράζω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ φωνάζω ἴσως.
 * Ἀντι-κρατέω· ἐξουσιάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἢ κατέγω· Ἐπιγρ. ἀδ. 98.
 * Ἀντι-κρίνω· ἐξ ἐναντίας κρίνω, παραβάλλω πρὸς ἄλληλα, συγκρίνω μετρ. comparo.
 * Ἀντι-κρῖσις, ὅ· ὁ ἐναντίον τῶν τειχῶν ἱσταμένος κριὸς (μηχανὴ πολιορκητικὴ) μετρ.
 * Ἀντι-κρίσις, ἡ ἀπόκρισις Πολυδ. 4, 113.
 * Ἀντι-κρούσις, ἡ ἡ πρῆξις τοῦ ἀντικρούειν, ἡ κώλυσις, ἀντίστασις· Πλουτ. Μαρκ. 28· «λέγειν ἀντίκρουσιν πρὸς τινα» = ἀποκριτικῶς διαλέγεσθαι· Ἀλγ. ν. 1, 168, repulsus, repugnantis.
 * Ἀντι-κρούω· 1) ὀπίσω σπρώχνω, ἀπωθῶ Πλατ. Νομ. IX, 857, repello· 2) ἀντι. εἶμαι ἐναντίον, ἀπαντῶ ἐμπόδι, ἀποταγῶν· «διὰ τὸν ἀντικρούσαντα πρὸς τὴν ὁρῶσαν αὐτοῦ ρυθμὸν» Πλουτ. Κατ. μισθ. 24· «ἀντικρούει αὐτοῖς» = ἀπέτασεν· Θουκ. 8, 46· «ἀντίκρουσέν τε καὶ γέγονεν οἶον οὐκ ἔδει» Δημ. 18, 198, incurro offendo, resisto.
 * Ἀντι-κρούω (ἀντί, κρούω)· ἀκριδῶς εἰς τὸ ἀντικρούον μέρος· 1) κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμ. ἐπὶ τόπου, ἐξ ἐναντίας, κατὰ πρόσωπον· - μάχεσθαι· Ἰλ. ε, 130· «ἀντικρὺ μεμψόμενος» ν, 137· τὸ ἀντικρὺ· καὶ μετὰ γενικ.· «Ἐκτορος ἀντικρὺ» Ἰλ. ο, 301, καὶ ἐν περὶ· «οἱ ἀντικρὺ τῆς Ἀσίας τόποι» Πολ. 4, 43· οὐχ ἤττον καταντικρὺ, εἶνε τὸ σὺνθ. παρ' ἀντικ. 2) κατ' εὐθείαν ἀρχ. ἐπὶ βελῶν πῖνα εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐξέρχονται· «ἀντικρὺ δὲ δὲ ὁμοῦ χάλκον ἔγχος ἦλθεν» Ἰλ. δ, 481· «ἀντικρὺ κατὰ κύστιν» ε, 67· «ἀντικρὺ δὲ διέσχε» ε, 100· 3) ὁμοῦ διόλου· «ἀντικρὺ ἀπέρχονται» = ὁλοτελῶς (δηλ. μέγρο· τοῦ ἀντικρούου, τοῦ ἄλλου μέρου)· Ἰλ. π, 116. Παρ' Ἀπολ. Ρ. 4, 1612· «ἀντικρὺ μακρῶτερον ἔκτε» = ἔντην (ὅτι εἶνε παρ' Ὀμήρ. πάντοτε ἐν ἄρσει μακρόν, ἐν θέσει καὶ παρ' ἀντικ. βραχύ, contra, ex adverso).
 * Ἀντι-κρούς (ἀρχ. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ προηγ. καὶ συνήθ. τόπος παρ' ἀντικ. ἀλλὰ παρ' ὁποῦν γράμματα· στίχους καὶ τονίζουσι οὕτω (καὶ οὐχ ἄντικρὺς) διακρίνον ἐξηγεῖται διὰ τοῦ φανερώς διαρρηθῆναι· κατ' εὐθείαν α) τοπικῶς· «χωροῖν ἀντικρούς»· Ἀριστ. Αὐτ. 1069· ἰὸν Πλατ. Εὐθυδ. 273· 6) μεταφ. εὐθύ, φανερώς, σφωδρῶς, ἀκριδῶς· «-τὶδ' αἰνέσει» Ἀλγ. X, 190· «-ἀγειν ὡς ἀποκρινόμενον» Αὐσ. 13, 78· «αὐτὰ τοίνυν ἀντικρούς ἐμοί· πέπονθας» = (δηλ. ἀκριδῶς τὰ ἴδια, ἀπὸ ἐγὼ)· Ἀριστ. ἐκκλ. 369· - καὶ διαρρηθῆναι Δημ. 19, 36· γράφειν 21, 46 καὶ μετὰ οὕτως· «ἡ ἀντικρούς ἐλευθερία» Θουκ. 8, 61· γ) ἐπὶ χρόνου ἀμέσως, παρῶν· Πλατ. Ἀλγ. 367 μετρ. = ἀντικρὺ· - τινός Πλουτ. Λουκ. 9, recta, aperte.
 * Ἀντι-κτύωμαι· ἐξ ἐναντίας ἡ πάλιν καὶ ἐγὼ ἀποκνῶ.
 * Ἀντι-κτύσις, ἡ ἡ ἀπόκτυσις· πρᾶγματις εἰς τὸν τόπον ἄλλου Πλουτ.
 * Ἀντι-κτόνοι πατρός· ποιναί· ὁ πρὸς ἀνταπόδοσιν φονεῶν Ἀλγ. Εὐμ. 442.
 * Ἀντι-κτύπῳ· ὁ ἐναντίον κτυπῶν, ἀντιδρῶν, ἀντιγῶν· ὁρ. 2. ἀντικτυπον Θεοκ. Σχολ. 4.
 * Ἀντι-κτυπος, 2· ὁ ἀντηγών Nov. obstrepens.
 * Ἀντι-κυδάνω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως λαμβάνω, ἐγκωμιάζω Θεοκ.

- * Ἀντι-κυδάνωμαι· ταραττομαι ἀπὸ κύματος ἀντιθέτως πρὸς ἄλληλα ἀντικτυπούμενα Πλουτ. undabundus jactor contra aliquid.
 * Ἀντι-κύρω (τὸ κύρω μόνον ὁρ. 1)· ἀντικρῶζω, συναπαντῶ· «Ἑλλήεις ἀντικρῶσται»· Πινδ. Ο. 12, 12· «πρώταισιν ὁμῖν ἀντίκρυσσιν» Σοφ. Οἰ. Κ. 99, ἀπολ. Σοφ. Φιλ. 541 καὶ μετρ. ποιητ. incido in aliquem.
 * Ἀντι-κύρω, αἰ, ἡ, ἰων. Ἀντικύρη· Ἠροδ. α) πόλις ἐν Φωκίᾳ· παρὰ τὸν Κρίστατον κόλπον, γνωστὴ διὰ τῆς παρασκευῆς τοῦ ἐλλεβορίου Στραβ. 9 Πολυδ. Παισ. κατ. Ἀντικυρῆς· Ἠρ. 7, 214· 2) πόλις παρὰ τὸν Σπερχεῖον ἐν Θεσσαλίᾳ Στραβ.
 * Ἀντι-κυλῶ· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως ἐμποδίζω καὶ ἐγὼ Ἰπποκρ.
 * Ἀντι-κυω· -ω δέω· (διδῶναι κυωρῶν ἐναντίον ἄλλης) ἀμοιβαίως ἡ πρὸς ἀνταπόδοσιν κυωρῶν, χλευάζω, περιπαίζω Πλουτ. Φλαμιν. 9 Σχολ.
 * Ἀντι-λαβέω· ὅ· ἡ λαβὴ (τὸ χεῖρ ἡ πιάσιμον) τῆς ἀσπίδος Πουχ. scuti fibula.
 * Ἀντι-λαβή, ἡ ἡ πιάσιμον, ἡ λαβὴ εἰς τὸ κρατεῖν· «ὅπως ἀπολοσθῆναι καὶ μὴ ἔγω ἀντιλαβὴν ἢ χεῖρ ἐπιβαλλομένην» Θουκ. 7, 65, μεταφ. ἡ λαβὴ ἡ προκλιθεῖσα φύγον ἡ μοιρῆν· «ὁποῦ φίας καὶ ἀντιλαβῆς ἔργε» Πλατ. Φαιδ. 84 Αἰλ. ἰστ. Ζ. 8, 4, apprehensio, ansa.
 * Ἀντι-λαγχάνω, μελ. ἀντιλήσσομαι, παρὰ ἀντιλήχαι· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως διὰ λαγνῶς λαμβάνω, ἀποκτῶ, ὡς δικαστ. ἔκρυσσιν· «δίκην ἐρῶν ἀντιλαχεῖν» = ἐναντίον μὲς ἐρῶν γενομένης ἀποφασίως ζητῶ νὰ ἀνακαλέσω, ἀντιλέγω· σιν ποῖα Δημ. 32, 27· «ἀντιλαχεῖν τὴν μὴ οὐσαν» ἐν δίκῃν = κατὰ ἀποφασίως ὡς παρὰ νόμον γενομένης κἀμὼ ἐνστάσεις ἀκυρώσεις Δημ. «τὴν δίκην ἀντιλαχεῖν» = δικαιοτῶν ἀπόφασιν ἐγκλῶν ὡς ἔκρυσσιν· «ἀντιλαχεῖν δὲ δίκην ἐξῆν, ὅποτε τις μὴ παρὼν ἐν δικαιοτῶν κατακρηγυθεῖ καὶ μὴ ὑπακούων ἐρῶν ὅσων» ἀντιλαχεῖν δὲ ἐντὸς οὗ μὴ μὴν ὑπῆρχεν· εἰ δὲ μὴ τοῦτο γοῖν, τὸ ἐγγεγραμμένον ὥρως καὶ ἔτιμος ἦν» Πολυδ. 8, 61· πρὸς. Ἐρμιν. πολιτ. ἀρχ. 145, 1.
 * Ἀντι-λαΐζωμαι· ἀντιλαβάνομαι· Εὐρ. I. A. 1227.
 * Ἀντι-λαΐζωμαι· τὸ αὐτὸ· ἀντιλάζωμαι· Εὐρ. ἰκ. 375· ἀντιλάζω· Μηδ. 1216· ἀντιλάζωσθαι Ὀρ. 752, Στοδ. ἐκλ. 1, 67.
 * Ἀντι-λακτίζω· λακτίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (διὰ τῶν ποδῶν) Ἀριστ. εἰρ. 596, recalcitro.
 * Ἀντι-λαμβάνω· ἐξ ἐναντίας ἡ πρὸς ἀνταπόδοσιν λαμβάνω, ἡ ἀντ' ἄλλου παίρνω· «ἐργασίαι δ' ἔργα διδῶν» ἀντιλήψεται· Εὐρ. Ἀνδρ. 744· «-τί τινος ἀντιλαβεῖν» = τί ἀντὶ τινος λαβεῖν Θουκ. 1, 143, λαμβάνω ὡς αἰχμάλωτον Ξεν. Κυρ. 3, 3, 12. Συνήθ. μετ. - τινός, κρατοῦμαι, πιάνομαι ἀπὸ τι (κρατῶν, πιάνω)· - βᾶθρων, τρίθωνος· Πλατ. Πρωτ. 917· ἐντεῖθ. α) ἀπτομαι τινος, ἐπιχειρῶ, τείνω πρὸς τι, ἡ ἐπιδύκω, μετὰ σπουδῆς ἐξασκῶ τι· - παιδείας Πλατ. πολ. VII, 531· «ἀρ- γόμενοι πάντες δὲ ὑπὲρ ἀντιλαμβάνονται» Θουκ. 2, 8· «πιοί τῆς σωτηρίας ἀντιλαβεσθαι» (δηλ. - μάχης) 7, 70· - τὸν πραγματικόν Ξεν. Κυρ. 2, 3, 6· - τὸν Ἑλλήνων = ἐπιμελοῦμαι Δ. Σικ. 11, 13 (καὶ βοηθῶ Γερ.)· - τῆς θαλάττης = ἐπι-

κρατῶ, κύριοι γίνονται Πολυδ. 1, 89· ἑλπίδος 18, 22· τῶν μετεώρων Θουκ. 4, 118· ἤν ἀντιλαβώμεθα τοῦ χωρίου 7, 77· ἐτι κατέχω τι Πλατ. Λαγ. 184, ὡς παρὰ Ξεν. Ἰππ. 10, 15 ἀποτρέπω, κωλύω· πρὸς ὃ λόγος ἀντιλαβάνεταί μου· μὲ ἔλκει, ἄγει, μὲ παρασύρει Πλατ. Φαιδ. 88, καὶ μετγν. ἐντεῦθ. παρὰ μετγν. νοητικ. καταλαβάνω, ἐνωθῶ (ὅπερ φέγει ὁ Λουκ.), ἐτι διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαβάνομαι, αἰσθάνομαι, παρατρέω· τῆς στερέσεως Πλατ. Ἀξιογ. 370. Παρὰ Πλατ. ἰδίως καὶ ἐπιλαβάνομαι, ἐπιπλήττω, μέωρομαι· τῶν λόγων Πλατ. Ἰπ. μείζ. 287· καὶ ἑλέγγειν Γοργ. 508· ἐντεῦθ. ἐναντιοῦμαι Πλατ. Σοφ. 251. Παρὰ Θεοφρ. ἐπὶ φυτῶν, λαμβάνω ἀρχήν, ῥιζῶναι, recipio, prehendo, optulor, sustineo, intelligo.

Ἀντι-λάμπω· ἀπ' ἀντικρὺ λαμπρῶν, τὴν λαμπρὴν ἀντανάκλωσιν. Ἀγ. 285· ὃ ἥλιος ἀντιλαμπει τινί· = κατὰ πρόσωπον τινὸς λάμπει Πλουτ. Μαρ. 26· «περιττὴ λέξις ἀντιλάμπει τῷ ἀκρατῇ πρὸς τὸ δρολοῦσθαι» = θαμβῶναι τὸν ἀκρατὴν Πλουτ. lucem reddo.

Ἀντι-λαμψίς, ἡ ἡ ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως, Πλατ. fulgor refractus.

Ἀντι-λέγω (πρὸς ἀντίρροπον, ἀντίρροπον)· ἐναντίον ὁμιλῶ, ἀντιστέκομαι, φιλονεικῶ, διαφέρωμαι· ἡ ἀντιλέξις· Σοφ. Θι. τ. 409, συγν. παρ' ἀδικ. ἀπολυτ. ὁ ἀντιλέγων = ὁ ἐναντίος Πλατ. Πρωτ. 335· πρὸς τινα Παρμ. 128· τινὶ συμμ. 201· «= τῶς νόμοις τάναντι» Ἀριστ. νεφ. 1023· περὶ τινος Λυσι. 8, 10· ἀντιλέγων περὶ βασιλείας· «= ἡρῶν, ἐφιλονεικῶν, περὶ τοῦ θρόνου Ξεν. Ἑλ. 3, 3, 1· περὶ τῶν δικαίων Ξεν. ἀπορν. 4, 4, 8, ὅπου. ἀπαρεμ. καὶ μὴ Θουκ. 3, 41· ἐπομ. ὡς Θουκ. 2, 81· τὰ ἀντιλεγόμενα = τὰ ἀμφισβητούμενα Πολυδ. 9, 33· «γινώσκον ὅπου τινος ἀντιλεγόμενον» (φιλονεικούμενον) Ξεν. Ἑλ. 3, 2, 38· καὶ τι μικρὸν ἔφη πρὸς τὴν ἑκτὴν μετῆρα περὶ χρυσίδων ἀντιλέγουσι· Δημ. 27, 15.

Ἀντι-λεπτεόν, ῥῆμ. ἐπὶθ. τοῦ ἀντιλέγειν.

Ἀντι-λεπτός, 2· ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀντιλογίαν, ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος Θουκ. 4, 92, contronversus.

Ἀντι-λεξίς, ἡ 1) ἀντιλογία Ἰπποκρ. 2) συνδιαλέξις Φίλοστρ. contradictio.

Ἀντι-λεσχάινω· διασκεδάτωσι χάριν ὁμιλῶ.

Ἀντι-λέων, ὄντος, ὁ ὁ ὁμοιος μὲ λέοντα Ἀριστ. Ἰπ. 1039, similis leoni.

Ἀντι-ληκτικός, 3· κυρ. ἱαδικὸς στίχος, ἀντίθ. τοῦ καταληκτικοῦ Σχολ. Ἀριστ. σρ.

Ἀντι-ληξίς, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀντιλαγχάνειν, ἡ ἀντανάγκωσις, ἀντιγλήσις κατὰ τοῦ κερδίσαντος τὴν δίκην ἀντιδίκου μου.

Ἀντι-ληπτεόν, ῥῆμ. ἐπὶθ. τοῦ ἀντιλαβάνειν.

Ἀντι-ληπτικός, 3· α) ὁ ἐπιτήρσις πρὸς ἀντίληψιν, ἡ ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῇ· λόγων Πλατ. Τημ. Λοκρ. 100, καὶ μετγν. β) ὁ ἐπιτηγνῶν τὴν φύτρωσιν καὶ αὔξησιν τῶν φυτῶν Θεοφρ. comprehensibilis.

Ἀντι-ληπτίωρ, ὁρος, ὁ βοηθὸς ἀρχ. λεξ. refensor.

Ἀντι-ληψίς, ἡ 1) ἡ εἰς ἐναντίας ἡ ἀμοιβαία λήψις Θουκ. 1, 120· 2) ἡ κατάστασις καθ' ἣν πλανιέται, κρατεῖται· ἀπὸ τῆς λαμβάνειν τὴν

(πάσμον)· ἐντεῦθ. α) τὸ πᾶσιμον, τὸ νὰ ᾔσκηται προσκολλημένος εἰς τι Ξεν. Ἰππ. ἐντεῦθ. καὶ ἡ ἐμβόσις ἡ ῥίζωσις (ἐπὶ φυτ.) Θεοφρ. β) ἡ λαβή· ἀντιλήψω· διδοῖναι (ἡ) παρέχειν τινί· Πλουτ. Θερ. 5· «οὐδεμίαν ἀντίληψιν βοηθείας ἔχειν» Δ. Σικ. γ) ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἡ διὰ τοῦ γνωστικοῦ ἀντίληψις Πλατ. Τημ. Λοκρ. καὶ συγν. Πλουτ. δ) τὸ νὰ ἀντιποιήται ἡ ἀμφοσθητὴς τις τι Ξεν. Ἑλ. 3, 5, 5· ε) ἡ πράξις τοῦ νὰ λαμβάνη τις τὸν λόγον, ἵνα ἀντίστη τι Πλατ. ἐντεῦθ. ἡ ἀντιλογία, ἐνστασις Πλατ. Σοφ. 241, ἐτι ἡ ἐπιπλήξις, ψόγος Πλουτ. ἡλικ. 78· ζ) τὸ νὰ ἐνδοαφέρηται τις διὰ τι Ἰωσήφ. ἐντεῦθ. ἡ βοηθεία Ν. Δ. ἡ) τὸ νὰ προσβληθῇ ἡ καταληφθῇ τις ἀπὸ ἀσθενείαν Θουκ. 2, 49, prehensio.

Ἀντι-λίβανος, ὁ ὅρος ἐν Φοινίῃ Στραβ. 16.

Ἀντι-λίτ' ἐνέω· εἰς ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως παρκαλῶ, ἱκετεύω Πλουτ.

Ἀντι-λόδιον, τό· τὸ ἀντικρὺσον εἰς τὸν λοδὸν μέρος παρὰ τὸ οὐ· Πολυδ. 2, 86· «τὸ δὲ ὑπὲρ τὸν τέττιγα τραχυόμενον, ὅπερ ἐστὶ τῆς ἀνὸς περιφερείας πέρας, ἡ ἀντιλόδιον».

Ἀντι-λοθίς, ἴδος, ἡ ἡδε προηγ.

Ἀντι-λογέω· ἀντιλέγω Σοφ. Ἀντ. 374.

Ἀντι-λογία, ἡ ἡ διὰ λόγων ἐναντιώσις εἰς τοὺς λόγους· ἄλλω· ἐντεῦθ. ἡ προσωρικὴ ἀνάγκη· ἡ ἐξέτασις· δίκης ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ Πτο. 9, 88, ἐν γένει ἐναντιολογία, ἐναντιώσις, ἡ διὰ λόγων φιλονεικία Πλατ. πολιτ. γ, 454 Ἀριστ. βατρ. 771, ἐν πληθ. συνδέεται μετὰ τοῦ λοιδορίου Δημ. 40, 32· ἀντιλογίαν ἐν αὐτῷ ἔχειν· «ἐγὼ λόγους πρὸς ἀντιλογίαν Θουκ. 2, 87· «εἰς ἀντιλογίαν ἔλθειν» = ἔλθειν πρὸς ἐξακριβῶσιν ἐναντίον γνωστῶν Θουκ. 1, 31, παρὰ Ξεν. Ἑλ. 6, 3, 9 ἀντιλογία ἀντιτίθ. πρὸς τὸ εἰρήνην, disceptatio, contradictio.

Ἀντι-λογίζομαι, ἀποθ. μεσ. εἰς ἐναντίας καὶ ἐγὼ συλλογίζομαι Ἀντιφ. 11, 6, 8.

Ἀντι-λογικός, 3· ὁ ἐπιτήρσις εἰς τὸ ἀντιλέγειν, φιλονεικῶν, ὁ σοφιστικὸς Ἀριστ. νεφ. 1155· ἡ ἀντιλογικὴ ἐνν. τέχνη = ἡ σοφιστικὴ Φαιδ. 261· ἀντιλογικὸν σοφ. 225· «λόγοι ἀντιλογικοί» = αἱ ἀντιλογίαι Φαιδ. 90· ἐπὶ ἀντιλογικῶς θεαται. 164.

Ἀντι-λογος, 2· ὁ ἀντιλέγων Εὐρ. Ἑλ. 1156.

Ἀντι-λοιδόρεω· ἀμοιβαίως λοιδορῶ, ἀπαντῶ εἰς τὰς λοιδορίας Πλουτ. Λουκ.

Ἀντι-λοπέω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ λυπῶ τὸν λυπῶσάντα με Πλουτ. vicissim laedo.

Ἀντι-λύπησις, ἡ ἡ ἀμοιβαία λύπησις, ἡ ἐκδίκησις διὰ προσενηθείσαν λύπην, βλάβην Ἀριστοτ. περὶ Ζ. 1, 1.

Ἀντι-λύρος, 2 (λύρη)· ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας· καναχὴ Σοφ. Τρ. 640.

Ἀντι-λύτρον, τό· τὸ ἀντίτιμον τῆς εξαγορᾶς τινος, τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον.

Ἀντι-λυτρώω, εἰς ἐναντίας ἡ ἐπίσης καὶ ἐγὼ δίδω ὅπισω ἀντὶ λύτρου τινά. Μεσ. εξαγοράζω, ἀπαλυτρώων· ἀντιλυτρωτέον Ἀριστοτ. 70.

Ἀντι-μαίνομαι· εἰς ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως μαίνομαι, πρὸς ἀντιμαίνομαι· «διὸς βρονταῖς ἀντιμαίνην» Πλαν. ἀνθολ. 30, ἐπὶ ἔρωτος· ἀπαντῶ, ἀνταποκρίνομαι εἰς σπουδὴν πάθος Λουκ.

Ἀντι-μανθάνω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβή· καὶ ἐγὼ μανθάνω Ἀριστ. σφ. 1133.

Ἀντι-μαντεύομαι· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβή· καὶ ἐγὼ μαντεύομαι Ὁμαίος.

Ἀντι-μαρτυρέω· ἐξ ἐναντίας μαρτυρῶ, ἐναντίαν μαρτυρίαν δίδω· Ἀδην. 6, 247· -τις, (καὶ) πρὸς τινα.

Ἀντι-μαρτύρησις, ἡ ἡ ἐναντία μαρτυρία Σεξτ. Ἐκπ. Πλουτ.

Ἀντι-μαρτύρομαι· ἀντιμαρτυρέω Λουκ.

Ἀντι-μάχησις, ἡ τὸ ἐναντίον μάχεσθαι Διον. Ἄλ. *perignatio*.

Ἀντι-μαχητός, ἡ τὸ αὐτὸ Σγολ. Βενετ. Ἰλ.

Ἀντι-μάχητής, ὁ ὁ ἐναντίον μάχουμένος Χρ. Σδ.

Ἀντι-μάχομαι· ἐναντίον μάχομαι, ἀντιπολεμῶ Ὅουκ. 4, 68, ἀντιστάομαι· -τινί Πλουτ.

Ἀντι-μάχος, 2· α) ὁ ἀνταγωνίζομενος ὁ ἐναντίος Ἀδην. 9, 154, *adversarius* β) ἀξιωμαχός Ἀπκ. Ἰπκ. 9.

Ἀντι-μεθέλλω· κατὰ ἀντίθετον μέρος τοῦ-δὲ, οὐροί τι ποτὶ ἀπὸ τὸ ἐν ποτὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· -ζάλλω καὶ τήνους ἀντιμεθελλομένα Μήδεια· Ἀντιφλ. 20.

Ἀντι-μεθίστημι· ἐκ τοῦ ἐνός μέρος εἰς τὸ ἄλλο θέτω, ἀλλάζω τὴν θέσιν· -ψήφισμα καὶ νόμον· μεταβάλλω Ἀριστ. 9ε. 362. Μεσ. τίθημι ἡ τοποθετοῦμαι εἰς τὸ ἄλλο μέρος, μεταβάλλομαι Λουκ. Δημ. Ἰγλ. 37.

Ἀντι-μετρίκεισθαι, ἀποθ. μεσ. ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ὡς μετρίκειον φέρομαι, ὁρατὸς ὡς μετρίκειον προτρέφομαι· -πρὸς τινα Πλουτ. Σουλ. 6.

Ἀντι-μελίξω· ἀμειλῶμαι πρὸς ὁδὸν ἢ κιθάρον· περὶ ψυχῆς μετοίχῃ Ἀγχιθ. 10.

Ἀντι-μέλλω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἐπίση· καὶ ἐγὼ βραδύνω Ὅουκ. 3, 12· Ἰδ' ἀντιμελλέειν.

Ἀντι-μέμφομαι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μέμφομαι ἐνεστ. Ἦρ. 2, 133, *vicissim queror*.

Ἀντι-μένω· ἀνέχω, διακω.

Ἀντι-μέριαι, ἡ ἡ μεταλήψις μέρου· τινὸς τοῦ λόγου ἀντί ἄλλου γράμ.

Ἀντι-μερίζομαι· μερίζομαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας· χάριν τινί Ἀντ. Θ. 21.

Ἀντι-μεσο-οὐρανέω· 1) εὐρίσκειν εἰς τὸ ἀντίθετον κέντρον τοῦ οὐρανοῦ, κεῖται ὑπὸ τὸν ἀντίθετον αὐτοῦ μεσημβρινόν· 2) ὑθάνει εἰς τὸ ἐναντίον κέντρον τοῦ μεσημβρινοῦ Ἀστρόν. Πλουτ.

Ἀντι-μεσο-οὐράνημα, τό· τὸ ἐναντίον ἡμεῖον τοῦ μεσημβρινοῦ, (εἰς ὃ εὐρίσκειται περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ ἥλιος) Σεξτ. Ἐκπ.

Ἀντι-μετα-βάινω· μεταβάινω εἰς τὸν τόπον τοῦ μεταδόντος εἰς τὸν ἰδικόν μου.

Ἀντι-μετα-βάλλω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μεταβάλλω, μεταβάλλω ὅσο πρὸς ἄλληλα Ἰππάρχ.

Ἀντι-μεταβάσις, ἡ τὸ ἀντιμεταβαίνειν.

Ἀντι-μετα-βολή, ἡ ἡ ἐξ ἐναντίας μεταβολή, ἡ μεταμόρφωσις, ἀλλοίωσις· ρητ. ἡ κατὰ τόπον μόνον καὶ οὐχὶ κατὰ τόπον ἐναλλαγή των αὐτῶν λέξεων πρὸς παραγωγήν ἄλλου νόηματος· «τὴν ἑλγὸν εὐρήκα, οὐ τὴν ἑλγὸν τέγχετο», *mutatio in contrarium*.

Ἀντι-μετά-θεσις, ἡ ἡ ἀμοιβαία μετάθεσις ρητ. ἡ κατὰ τόπον καὶ οὐχὶ κατὰ τόπον ἐναλ-

λαγή των λέξεων πρὸς ἀλλήλας· οἷς μὲν ἐγὼ θεινός, οὐχ ὁ οὐν κειρός· οἷς δ' ὁ οὐν κειρός, οὐκ ἐγὼ θεινός Ἰσοκ. -προσώπων· ἡ μετάθεσις ἐνός προσώπου εἰς τὸν τόπον τοῦ ἄλλου Δουγλι. *permutatio*.

Ἀντι-μετα-λαμβάνω· ἀντί ἐνός λαμβάνω ἄλλο Πλουτ. Παθ. μεταμορφώνομαι Β. Ἀν. 511.

Ἀντι-μετά-ληψις, ἡ ἡ μεταλλαγή· -των βίων Πλουτ. ἡ λήψις τοῦ ἀντιθέτου, ἡ ἀμοιβαία ἐνέργεια αὐτόθ. Ἀρ. φιλοσ. 4, 22, *remuneratio*.

Ἀντι-μεταλλεύω· ἀμοιβαίως ὑπονόμους κάμνω ἡ ἀνοίγω ἐναντίον τοῦ ἐγθροῦ ὑπονόμους Πολύβ. 16, 31, 8, *contra cuniculos ago*.

Ἀντι-μετα-ρρέω· ἐναλλάξ ῥέω (τρέχω, γδύομαι) ἀπὸ τοῦ ἐν μέρος εἰς τὸ ἄλλο Πλουτ. *refluo*.

Ἀντι-μετα-σπίω· εἰς τὸ ἄλλο μέρος οὐρῶ Ἰωσ. πρὸς ἀντιμεθέλλω.

Ἀντι-μετά-στασις, ἡ ἡ εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος μετάστασις, μετατόπισις, μεταβολή Διον. Ἄλ. 3, 19, κατὰ τὸ ἀντιστροφή, *transmutatio*.

Ἀντι-μετά-τάξις, ἡ ἡ ἀμοιβαία μετατόπισις, μεταλλαγή Διον. Ἄλ. ρητ. 199.

Ἀντι-μετα-τάσσω· ἀλλάττω καὶ ἐγὼ ὡς ὁ ἐγθρὸς τὴν θέσιν μου Διον. Ἄλ. 3, 25.

Ἀντι-μετα-χωρέω· εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος μεταχωρῶ· -ταί· ἐλπίσιν· ἐναντίον χωρῶ Ἰωσ.

Ἀντι-μέτ-ειμι· ἀντιθέτως ἀμειλόμενος προσπαθῶ νῆ κατορθώσω τι Πλουτ. Ἀριστ. καὶ Κικ. 2, *vicissim ambio*.

Ἀντι-μετελέγωμαι· τὸ αὐτό.

Ἀντι-μετρέω· ἐξ ἐναντίας μετρώ, μετρῶ τι μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, ἀποδίδω, ἀνταμείδω Λουκ. Ν. Δ.

Ἀντι-μέτρησις, ἡ ἡ ἀμοιβαία μέτρησις, ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἀνταπόδοσις.

Ἀντι-μέτωπος, 2· ὁ ἐχθρὸς τὸ μέτωπον καταντικρὺ τινος ἐστρατευμένων· «ὡς οὐραζέειν» (ἐπὶ τῆς κατὰ μέτωπον προσβολῆς) Σεν. Ἐλ. 4, 3.

Ἀντι-μηνή· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως ὀργίζομαι ἀλλ. *mutuo irascor*.

Ἀντι-μηνήζομαι· ἐδράσκω ἡ ἐπινοῶ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινὸς μηχανῆς, ἀντιπραξιοῦργω Ἦρ. 8, 52· -πρὸς τι· Εὐρ. Βαχχ. 291, *contra malior*.

Ἀντι-μηνήζω, τό· ἀντενέργεια, ἀντιπραξιοῦργία Πολυζιν. *trans contraria*.

Ἀντι-μίσωμαι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μισῶμαι Ἀπκ.

Ἀντι-μίσσησις, ἡ ἡ ἀμοιβαία μίσσησις (τοῦ ἐγθροῦ) Ὅουκ. 7, 67.

Ἀντι-μίσος, 2· ὁ ἀντιμισθούμενος· -τινός Ἀλκιδ. πρὸς Ἀριστοτ. ρητ. 3, 3. Παρ. ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου γινόμενος, ὁ ὁμοίος τινί Ἀριστ. 9ε. 17 καὶ μετγ. *amulus, similis*.

Ἀντι-μίσω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μισῶ Ἀριστ. Αὐτ. 818.

Ἀντι-μισθία, ἡ ἡ ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις Ν. Δ. *remuneratio*.

Ἀντι-μισθοσις, 2· ὁ διὰ τὴν ἀνταμείβω, ἡ ὁ ἀντιμισθοῦ διδόμενος Δισχ. ἰκ. 267, *remuneratio*.

Ἀντι-μνηστέω, συνήθ. μέσ. ἀντιμνηστέομαι· ἐπίση· καὶ ἐγὼ ζητῶ τινα ὡς μνηστῆν, εἶμαι ἀντίκλητος ἄλλου Δικ. *procus amulus sum*.

Ἀντι-μοιρέω· ἰσομοιρέω, λαμβάνω ἴσον μερίδιον μὲ τοῦ ἄλλου· Πολύβ. *vicissim sortior*.

Ἀντι-μοιρία, ἢ ἰσομοιρία, μερίδιον διδόμενον ἐξ ἴσου εἰς ἑκάστην τῶν ἐχόντων διαιρέσιμα, τὸ ἴσον κατὰ τὴν ἀξίαν μερίδιον μὲ ἄλλο ἀμερόν.

Ἀντι-μολεῖν (ἴδ' ἀντιδιδόσκω) ἑ'. ἀπορ. ἀπαρ. = ἀπαντῆσαι.

Ἀντι-μολία, ἢ ἴδ' ἀντιμολία.

Ἀντι-μολή, 2 (μολή) ὁ τὴν μολήν ἀποδίδων, ὁ ἀντιγὼν Αἰσχ. Ἀγ. 16. «ἀντιμολὸν ἄκος ὕπνου» ἄρα ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ ὕπνου, παρ' Εὐρ. Μηδ. 1173 «ἀντιμολπὸς ὁλοκληρῆς κοκκυτός» ὁ ἀντιγὼν κοκκυτός.

Ἀντι-μορφος, 2 ἰσομορφος, ὁμοιοί· τινί· Ἐπιφρ. ἀντι-μορφος, 2 ὁ τὴν μορφήν τινας ὁμοίαν παρσταντῶν, ὁ ἀντιμνησθεῖς Λουκ. Ἐπιφρ. ἀντι-μορφος Πλουτ. Κρατ. 32.

Ἀντι-μοχάομαι· ἀπαντῶ εἰς τὰ μουγκρῶματά τινας διὰ μουγκρημάτων, ἀμοιβαίως μουκῶμαι Διον. Ἀλ. 1, 39, remugio.

Ἀντι-μουκτρίζω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ μουκτρίζω Κικ. Ἐπ. 15, 19.

Ἀντι-μωλία, ἢ δίκη, καθ' ἣν εἶνε παρόντες ἀμφοτέρω οἱ διάδικοι· ἴδ' ἑτερομωλία καὶ ἀντιμωλία.

Ἀντι-ναυπηγέω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ναυπηγῶ, πλοῖα κατασκευάζω, ἢ ἀντιπαριστάνω διὰ νέων μηχανημάτων στόλον Θεουκ. 7, 36.

Ἀντι-νήχομαι· ἐναντίον κολυμβῶ· πρὸς κῆρυξ Πλουτ. contra natō.

Ἀντι-νικήω· νικῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως Αἰσχ. Χο. 492, vicissim vincō.

Ἀντι-νός· εἶμαι ἀντιθέτου στοχασμοῦ, συλλογίζομαι διαφορητικὰ Ἰπποκρ.

Ἀντι-νόη, ἢ θυγάτηρ τοῦ Κηρέως Πλουτ.

Ἀντι-νομία, ἢ ἡ ἐναντιότης τοῦ νόμου πρὸς ἐκείνον, ἢ ἀντίρροπος οὕτως ὥστε ἀμφοτέρω τὰ μέρη προβάλλουσι τοῦτον ὅπῃ ἐκείνων Πλουτ. Κικ. 13, leges contrariar.

Ἀντι-νομικός, 3 ὁ ἀνέκων ἢ ἀποδλέπων εἰς τὴν ἀντίρροπον τοῦ νόμου Πλουτ.

Ἀντι-νομο-θετέω· δίδωμι νόμους ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ, οὔτινες μὲ τοὺς νόμους ἄλλου εἶνε εἰς ἀντίρροπον Πλουτ. Στωκ. 21.

Ἀντι-νόος, 2 ὁ διαφορητικὰ συλλογίζόμενος Ἰπποκρ.

Ἀντι-νόος, ὁ εἰς τῶν μνηστηρίων τῆς Πηνελόπης Ὀδ. παρ' ἄττι· γενικ. Ἀντινόου Πλουτ.

Ἀντι-νοουθετέω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ νοουθετῶ, συμβουλεύω Πλουτ.

Ἀντι-νοστής, 2 ὁ ἔχων ἀντιθέτως ἐπαρταμένον τὰ νότα Δ. Σικ.

Ἀντι-νόσιος· ἀντιτίκειται ἐναντιοῦμαι Πινδ. Ν.

Ἀντι-νόσιος, ποιητ. καὶ Ἀντιζοῖ· ἰδίως ὁ ἀνιπαθεῖς βουκνημένος· «δοῦρα θεοῖς ἀντιζοα γόμοροι» Ἀπολ. Ρ. 2, 79, ἐγθῆ· ὁ ἀντιπρόσωπος, ἔ·

ναντίος· Ἦρ. Ἀντιθ. πρὸς τὸ σύμμαχον 4, 129· τινί 6, 7, οὕτω καὶ Ἀριστοτ. ἦθ. 8, 1, καὶ μετγν. οὔτινες καὶ γρῶνται τῷ συνηρ. ἀντιζοῦς, contrarius· ἔπιρ. ἀντιζώος, ἰων. ἀνιπαθεῖς, ἔ·

ναντίος.

Ἀντι-ζώος· ἀμοιβαίως ζῶναι μετγν.

Ἀντιζώει, ποιητ. ἔπιρ. ἀντι ἀντιζώει.

Ἀντιζών, ἔπιρ. ἴδ' ἀντιζών.

Ἀντιζών, τὸ τὸ ἀντί (τοῦ ἀργαλίου), βραντικὸν ἐργαλεῖον· τάντιον παρὰ τὸ κανὼν Ἀριστ. Οὐ. 822· παρ. ἀργ. λαβ. insubula.

Ἀντιζών, τὸ· πόλις ἐν Λατίῳ Στραβ.

Ἀντιζόμαι, παθ. ἀπορ. ἡντιζόην, μ. μελ. ἀντιζόομαι· ἀντικρῶς, ἀντιτίττομαι ἐν ἐγθῆ· σμρ. συνθῆ. δοτ. μόνον Ἦρ. 9, 7, 2, καὶ αἰτ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀντιζῶν, ἰων. λῆζις, ἢ ὁ Ἦρ. γρῆται ἀντί τοῦ ἐναντιοῦμαι.

Ἀντιζόη, ἢ ἡ μήτηρ τοῦ Ἀμφιόνοος καὶ Ζήθου Ὀμηρ. ἐν γένει μυθικ. γυναικ. ὄνομα.

Ἀντιζός, (ἀντί)· ὁ ἀντιθέτος, ἀντικρῶς ἐπὶ ἐγθῆ· καὶ φιλικ. συναντήσεως καὶ παντός ἀντι-κρῶ ὅντος· ἀντίος ἦλθεν, ἀντίος ἔστη, μετὰ γιν.· τινός· Ὀμηρ. καὶ Πινδ. «ἀντίος· τινός· μολεῖν» Σοφ. Τρ. 782, σπανίως παρ' Ὀμηρ. μετὰ δοτ. Ἰλ. η, 28· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἦρ. ἢ συνθῆ. σύνταξ. μετὰ δοτ. «ἀντίος ἔχοντο τοῖς Πέρσῃσι 5, 18· οἱ ἀντίος = ἐναντίον· Ἦρ. 9, 62· ἦν μὴ τὸ ὁμότερον ἀντίον γέννηται» = ἀν δὲν ἦσθε κώλυμα, ἐμπόδιον 8, 14· «ἀδελφὴ μὲν, ἀντίος δ' οἶσσι» Σοφ. Τρ. 123· «σὸς μὲν δοκεῖται ταῦτ' ἔμοι θεὸς τάντις Εὐρ. Ἰκ. 482, σπανίως ἐν τῷ πεζῷ· «ἀντίος τοῖς Πέρσῃσι» Σοφ. Ἀν. 1, 8, 17· «οἱ λόγοι ἀντίος εἰσίν, ἢ οὗς ἤκουον» = εἶνε ὅλως διάφοροι ἐκείνων, οὗς ἤκουον Ἀν. 6, 4, 34· «ἐκ τῆς ἀντίης» = ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους Ἦρ. 8, 6· ἔπρησθαι· καίτοι, ἀντίον, καὶ, ἀντίος = ἀντικρῶ· ἀντίον ἔχων Ὀδυσσεύς· σμρ. «ἀντίον αὐτῶν τινι» = ἀπαντῶν ἀποκρίνεσθαι, καὶ ἀπαρ' «ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ» Ἰλ. α, 230· «ἀντίος τινός· μάχεσθαι» Σοφ. Ἀντίος τινός· ἐρῶν· Πινδ. Π. 4, 285 καὶ μετγν. ποιητ. σπανίως ἐν τῷ πεζῷ· ἀντίον Μιτυληνῆς· Ξεν. Ἑλ. 1, 6, 26, adversus, contrarius.

Ἀντιζό-στᾶτέω· ἀντιστάομαι, ἐπὶ ἀνέμου Σοφ. Φιλ. 610, adversor.

Ἀντιζό-φρων, 2 ὁ τὴν ἐναντίαν φρονῶν.

Ἀντιζόχαια, αἰ, ἢ ὄνομα πολλῶν ἀσιατικῶν πόλεων, ἐξ ὧν ὁ Σπέρ. Βυζαντ. 14 ἀπεριθμεῖ.

Ἀντι-οχέομαι· ἐναντίον ἔλθωναι, ἐπὶ ὀχλήματι. Παλλὰδ. 49.

Ἀντιοχίδαι, ὦν, οἱ· οἱ κάτοικοι τῆς ἀντι-κῆς φυλῆς Ἀντιοχίδος Δημοσθ.

Ἀντιοχίς, (ἴδ' οἱ) ἀντιπῆ φυλή.

Ἀντιοχιστάι, οἱ· οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἀντιόχου Πολυβ.

Ἀντιόχοι, ὁ· 1) μυθικὸν ὄνομα· α) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Δ. Σικ. 6) υἱὸς τοῦ Πιτερελίου Ἀπολλοδ. 2) ἱστορικὸν ὄνομα· α) ἐπιστολέας (ὁπονομάχους) τοῦ Ἀλκιβιάδου Ξεν. Ἑλ. 6) ὄνομα οἰκογενεῶν τῶν βασιλείων τῆς Συρίας.

Ἀντιόχων, ἰων. καὶ ἔπ. = ἀντιῶν, ἀντιῶν ἴδε μεσ. ἀντιόομαι.

Ἀντιόων, ἰων. ἀντί ἀντιῶν ἐνεστ. μετοχ. τοῦ ἀντιῶν.

Ἀντι-παγήξ, 2 ὁ ἀντικρῶ ἢ ἐναντίον τινός ἐμπηγμένος ἢ κτισμένος.

Ἀντι-πάθεια, ἢ 1) ἡ ἀμοιβαία πάθησις, τὸ πάθημα, ὅπερ ἀντικαθίστα ἄλλο ἐναντίον Πλουτ. Ἀφ. 370· 2) ἡ ἀντιπάθει· δὴλ. α) ἡ ἐντενέργεια Πλουτ. 6) ἡ ἐναντία πρὸς τι διαθέσις, ἀποστρεψή Πλουτ.

Ἀντι-πάθειω· 1) ἔχω ἀντιπάθειαν, πάσχω τὸ

πατάξις τοῦ στρατοῦ, ἡ ἐκ παρατάξεως ἀντίστασις Διον. Ἀλ. 6, 22, καὶ μεταφ. Ἰωσ.

Ἀντι-παρά-τάσις, ἡ τὸ ἀντιπαραινέειν, ἡ κατὰ μέγα μῆκος καὶ ἐναντίον τῇ ἀντικρῆς τινος παράταξις, ἐστὶ ἡ σύγκρισις, παραβολὴ μετ' ἑνὸς comparatio.

Ἀντι-παρά-τάσσω βάλλω εἰς παράταξιν ἐκνώπιον τοῦ ἐχθροῦ τὸν στρατὸν ἄμει. (ἐνν. ἐκνέτω) Πολυδ. 9, 26, συνθ. μεσ. Θουκ. 1, 48 ἐνν. καὶ μετ' ἑν. (-πρὸς τι) ἀπὸ τοῦ ἀντιπαρταχθέντος = ἐν παρατάξει.

Ἀντι-παρά-ταίνω ἀντικρῶ παρατίνω, ἡ ἐκταίνω π. γ. τὴν τάξιν τοῦ στρατοῦ Διον Κ. μεταφ. «λόγον πρὸς ἄλλους» = ἵνα τὸν παραβάλλω, συγκρίνω Πλάτ. Φαίδρ. 257.

Ἀντι-παρά-τίθημι θέτω τι πληρόν καὶ ἀντικρῶ ἄλλου, ἀντιτάττω, συγκρίνω Πλάτ. ἀπολ. 40 καὶ μετ' ἑν. confero.

Ἀντι-παρά-χωρέω ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ὑποχωρῶ, invicem cedo.

Ἀντι-παρά-χωρήσεις, ἡ ἡ ἀμοιβαία παραχώρησις.

Ἀντι-παρέμειμι ἐπίσης καὶ ἐγὼ παρέρχομαι ἡ ἐναντίον τινος προχωρῶ (κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ) Σεν. Ἀν. 4, 3, 17· πρὸς ἑλ. 5, 4, 38.

Ἀντι-παρ-εἰσ-ρέω ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ εἰσρέω θέρμω.

Ἀντι-παρ-εκ-θύομαι ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐξέρχομαι, δεκνύομαι Σουετ.

Ἀντι-παρέκ-τάσις, ἡ ἀντιπαράτασις μετ' ἑν.

Ἀντι-παρ-εκ-ταίνω ἀντιπαραινέω Ἰωσ.

Ἀντι-παρ-εξ-άγω 1) ἐξάγω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀντιταίνω, ἐναντιοῦμαι Σειτ. Ἑρμ. στρατὸν τινα οὕτως ἐξάγω, ὥστε νὰ ἔχῃ πάντοτε κατὰ πρόσωπον τὸν ἐχθρὸν Διμ. 18, 39, contra educo 2) συνερίζομαι, συγκρίνομαι - πρὸς τινα Πλάτ.

Ἀντι-παρ-εξ-άγωγη, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀντιπαρεξάγειν Πλάτ.

Ἀντι-παρ-εξ-εἰμι 1) ἐναντίον ἐξέρχομαι, (ἐχθρῶν) μετ' ἑν. contra educo 2) ἐξ ἐναντίας ἀποχωρῶ, ἀφίσταμαι Πλάτ. Κριτ. 43.

Ἀντι-παρ-εξ-έρχομαι τὸ αὐτὸ Διον Κ.

Ἀντι-παρ-εξ-ετάζω ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐξετάζω, ἀντιπαραβάλλω, συγκρίνω Διον. Ἀλ.

Ἀντι-παρ-έρχομαι ἀντικρῶ τινος παρέρχομαι, περὶ ἀπὸ ἄλλου δρόμου, ἡ πρὸς τὸ πλάγιον καὶ ἀντικρῶ ἄλλου πατέρωμαι Στρατ. 7.

Ἀντι-παρ-έρωμι ἐξ ἐναντίας ἡ πρὸς ἀνταπόδοσιν καὶ ἐγὼ παρίχω, ἀντιδίδω, ἀντικαθιστῶ Θουκ. 6, 21. Μεσ. π. γ. Λαων. Ἀλ. 34, refero, retribuio.

Ἀντι-παρ-ηγχορέω ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ παρηγορῶ ἡ παύω Πλάτ. consolator.

Ἀντι-παρ-ήκω ἀπὸ τοῦ ἀντικρῶ μέρους ἐκτείνωμι Ἀριστοτ.

Ἀντι-παρ-εππεύω μετ' ἑν ἱππικὸν πλῆθος τοῦ ἐχθροῦ νικῶμαι (κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ) Ἀρρ. Ἀν. 5, 16.

Ἀντι-παρ-ίστημι ἐξ ἐναντίας παριστάνω, ἀντιτάττω μετ' ἑν.

Ἀντι-παρ-ρησιάζομαι ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ μετὰ παρρησίας (ἐλευθεροστομίας) ὁμιλῶ Πλάτ.

Ἀντι-παρ-φάδω κατὰ τῆς παρωδίας τινὸς κῆρυξ καὶ ἐγὼ ἄλλην παρωδίαν Στρατ. 9, 39.

Ἀντι-παρ-ωνυμίζομαι ἄλλο παρώνυμον λαμβάνω Νικομαχ.

Ἀντι-παρ-ώνυμος, 2) ὁ λαμβάνων ἄλλην παρωνομασίαν Νικομαχ.

Ἀντι-πάσχω ἀμοιβαίως πάσχω ὅτι ἐπραξα εἰς ἄλλον - κατὰ ἡ κακίαις (= πρὸς ἀνταπόδοσιν κακὰ πάσχω) ἀπολ. Σεν. Ἀν. 2, 5, 17· πρὸς.

Ἀντι. 4, 6, 3· «μεῖζον ἀντιπαθεῖν» Θουκ. 6, 35· ἐντεῦθ. καὶ ἐν καλ. σημ. - χρηστὰ ἡ εὐ-λαμβάνω καλὸν ἀντὶ καλοῦ· ἐντεῦθ. ἀντάγουσι καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος· «ἀντ' εὐ πείσεται» Γοργ. 520, ἐστὶ εἰμαι εἰς ἀντίστροφον πρὸς τινα σχέσιν - τινί· πρὸς. Πολυδ. 34, 9, vicissim patior.

Ἀντι-πάτ' ἡ γέω συνερίζομαι πρὸς ἄλλον κάμνω πάταγον, κροτῶ - τινί Θουκ. 3, 22, ob-strepro.

Ἀντι-πατίω ἐναντίον πατῶ, ἐναντίον πορεύομαι, ἀπάντω Σχολ. Σοφ. Πλ. 577, obviam eo.

Ἀντί-πατρις, ὁ 1) στρατηγός καὶ εἰς τὸν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου Πολυδ. Διοδ. 2) ἀνεψίος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, Πολυδ. 3) ὄνομα πολλῶν ποιητῶν καὶ φιλοσόφων.

Ἀντι-πεῖθω, μ. πείσω καταπειθῶ καὶ ἐγὼ τινὰ ἀμοιβαίως, ἡ μεταπειθῶ τινά.

Ἀντι-πειστικός, 3) ὁ πρὸς τὸ ἀντιπεῖθαι ἐπιτήδειος.

Ἀντι-πελαργέω δεκνύω ἀμοιβαίως τὴν ἀγάπην μου, εὐγνωμόνως τὴν χάριν ἀποδίδω (ὥσπερ οἱ πελαργοὶ οἱ φροντίζοντες περὶ τῶν γονέων τῶν) Ζηνοδ. 1, 94.

Ἀντι-πελάργησις, ἡ ἡ ἀπόδοσις τοῦ εὐεργετήματος, ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς (κατὰ μίμησιν τῶν πελαργῶν) μετ' ἑν.

Ἀντι-πελαργία, ἡ τὸ αὐτό.

Ἀντι-πελάργωσις, ἡ ἀντιπελάργησις μετ' ἑν.

Ἀντι-πέμπω 1) ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ πρὸς ἀνταπόδοσιν στέλλω - τινός· διὰ τι Σοφ. Τρ. 549· εἰς ἀπάντησιν Ἱερ. 2, 414, ἐστὶ πάλιν κάμνω νὰ εἴπῃ τις, νὰ ἀντηχῇ Ἱερ. 3, 68· 2) εἰς τὸν τόπον τινὸς στέλλω Θουκ. 8, 54, ἐστὶ ἐναντίον στέλλω 6, 99· 3) ὁπίσω στέλλω Πλάτ. remitto, mittendo, rependo.

Ἀντί-πεμψίς, ἡ ἀντήχησις ἡ ἀντίκρουσις (τοῦ ἤχου ἡ ψόφου), repercussus.

Ἀντι-πένθος, 2 (πένθος) ὁ λύπην ἡ πένθος ἀντὶ πένθους προσέπων Λίτχ. Εὐμ. 753, ἄλλ. γράσει ἀντιπαθής.

Ἀντι-πεπόνθησις, ἡ ἡ ἀμοιβαία σχέσις Νικομαχ.

Ἀντι-πεπονθός, τὸ (ῥ) ἀντιπάσχω 1) ἡ ἀνταπόδοσις, ἡ ἀμοιβαία ἐνέργεια (ἀντενέργεια) 2) ἡ ἀντίστροφος σχέσις Ἀριστοτ.

Ἀντι-πεπονθότως, ἐπὶ κατ' ἀντιπάθειαν, ἀντιδικήσιν ἡ καὶ ἀντίστροφον σχέσιν μετ' ἑν.

Ἀντι-πέρα, ποιητ. ἀντιπέραν, ἐν τούτῳ Πολυδ. 3, 43 καὶ «οἱ ἀντιπέραν βάρβαροι».

Ἀντι-περαίνω ἐξ ἐναντίας περαίνω, εὐθάνω εἰς τὸ πέρας διαπερῶ, τελειώνω. Μεσ. ἀμοιβαίως τὴν συνουσίαν ἐκτελῶ Στρατ. 77.

Ἀντι-πέρας, 2 καὶ 3) ὁ ἀντιπέραν, ὁ ἀντικρῶ, ὁ κείμενος ἐκείθεν τῆς θαλάσσης· «τὰ ἀντιπέραν» Πλ. 6, 635· «εἰς ἀντιπεραίαν» Ἀπολ. Ρ. 2, 351 καὶ Nov.

Ἀντι-πέρων, ἱων. ἀντιπέρων ποιητ. ἀντιπέραν, ἀντιπέρων.

πέρχων, ἀντικρὺ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος· «ἢ ἀντιπέρχων ἡπαίρου» Ξεν. Ἑλ. 6, 2, 6· «τὴν π. γ. κατ' ἀντιπέρχων τῆς χώρας» Πολυβ. 9, 41· «τὴν πρὸ ἐπὶ Μοσγ. 2, 9» Ἀσίδ', ἀντιπέρχων τε.

Ἀντι-πέρσας· τὸ αὐτὸ πρὸ ἀπ' αὐτῆς. συνθησσε. Θουκ. 1, 100· πρὸς. καταντιπέρχας.

Ἀντι-περᾶω· ἀντιπερᾶνω.

Ἀντι-πέρσθην· ἐκ τοῦ ἀντικρυνοῦ μέρους· «τινὸς Ἀντιρ. 45, ex adverso».

Ἀντι-περι-άγω· ἐξ ἐναντίας περιάγω, στρέφω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· Πολυβ. 1, 22, convertito.

Ἀντι-περι-αγωγῇ, ἢ ἡ ἀντίθετος κίνησις, ἢ ἐξ ἐναντίας περιστροφή μετῶν.

Ἀντι-περι-βάλλω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἐκ μέρους μου περιβάλλω, ἐνγυκαλλίζωμαι Ἀγ. Τατ. 5, 8.

Ἀντι-περι-εἰμι· περιοδικῶς ἐπανέρχομαι Ἀρετ.

Ἀντι-περι-έλκω· ἐξ ἐναντίας περιέλκω, ἀποσπῶ, σφύρω Σειτ. Ἑμπ.

Ἀντι-περι-ηγέω· κύκλω ἀντηγῶ Πλουτ.

Ἀντι-περι-ίστημι· πανταχόθεν ἀντιθέτω, ἀντιτάττω· ««τὴν φύδους καὶ κινδύνους» Πολυβ. 4, 50· πρὸς. «ἀντιπεριστάμενων τῶν μηχανημάτων» 1, 23· ἐντεῦθεν «τὸ φύρον· ἀντιπεριστήσαν εἶσω τὴν θερμότητα» ἀποδοθεὶς πρὸς τὰ ἔσω τὴν θερμότητα Ἀριστοτ. προδλ. 14, 3. Μετ. μεταβάλλομαι εἰς ἄλλο τι, τροπὴν λαμβάνω Λογγιν. 38, 1, circum pono, cohibeo, mutor meo.

Ἀντι-περι-λαμβάνω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἀγκυκαλίζω, περικυκλώνω Ξεν. συμπ. 9, 4.

Ἀντι-περι-πλέω· 1) περιπλέω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, κἀμνη τὸν περιπλέον λαμβάνω τὴν ἐναντίαν ἑλλοῦ περιπλέοντος διεύθυνσιν Στρατ. 2) ἀμοιβαίως· καὶ ἐγὼ καταντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ περιπλέω.

Ἀντι-περι-σπασμα, τό· ὁ περισπασμός· κατ' ἄλλην ἀντίθετον διεύθυνσιν, τὸ ἀποσπῶν τὴν προσοχὴν τινος ἀπὸ τοῦ σκοποῦ· ««ποιεῖν τινα» ἀντιπερισπᾶν τοὺς πολέμιους, ἀπαγορεύειν ἄλλοι τὴν προσοχὴν των Πολυβ. 3, 106».

Ἀντι-περι-σπασμός, ὁ· τὸ αὐτὸ Διοδ. Σικ.

Ἀντι-περι-σπᾶω· περισπῶ τὸν ἐχθρόν ἀπὸ τοῦ σχεδίου του, τὸν ἀπαγορεύω ἄλλου Πολυβ. 2, 24· ««ἐξουτὸν ματαιοποιήματι» Ἰαμβλ.

Ἀντι-περι-στέλλω· στέλλω, ἢ ἡ πανταχόθεν περικύκλωσις· ἐντεῦθεν. συγκέντρωσις συμπύκνωσις Ἀριστοτ. προδλ. 2, 16, ἐπὶ ἀντρείσεσι, ἀντιπίεσι, ἀντιπύθειαι, ἀντενέργεια Πλουτ. πρὸς. Νικουμ. ἀρθμ. 1, 8 obsidio, coarctatio.

Ἀντι-περι-στρέφω· περιστρέφω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος.

Ἀντι-περι-στροφῇ, ἢ ἡ περιστροφή εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος Πλουτ. ἐπὶ τοῦ ἐσοπρισμοῦ.

Ἀντι-περι-χωρέω· διὰ περιστροφῆς ἔρχομαι εἰς τὸ ἀντίθετον, (ὀπισθεν) μέρος, περικυκλώνω Πλουτ. Ἀγγρ. 39, circumvenio.

Ἀντι-περι-ψύχω· ἀμοιβαίως περιψύχω, δροσίζω, μεταδίδω τὴν ψυχρότητα μου Πλουτ. συμπ.

Ἀντι-περι-ωθεῖω· εἰς ἀντίθετον διεύθυνσιν περιωθεῖω, ἢ πανταχόθεν στενωχωρῶ τι Πλουτ. comprimo.

Ἀντι-περι-ώθησις, ἢ καὶ

Ἀντι-περί-ωσις, ἢ ἀπόθησις, ἢ ἀπόκρουσις ἀπὸ τι περικυκλῶν, ἢ διὰ τῆς πανταχόθεν ἀντικρούσεως συγκέντρωσις Πλουτ.

Ἀντι-πέρσας, 2' ὁ ὁμοίος μὲ πέρσων· βραχ. Σοφ. Οἰ. Κ. 192, ὁ ὁμοίος μὲ βράχων, τραχὺς, σκληρὸς· «μαία, Σύριγξ Θεοκρ. (XV, 21)».

Ἀντι-πρόχω· ἐναντίον τινός· ἢ ἀντικρὺ τινος πρὸς.

Ἀντί· πηξ, ἡγος, ἢ· ἐξέλιπον κινώτιον, ἢ καλῶ-θιον (τὸ συννηροσμένον ἢ δι' ἡλίων συμπεπηγμένον) Εὐρ. Ἴων 19· καλεῖται· ἄγος· Ἴων 32· «πλεκτόν κύτος· 37· «ἐλεκτόν κύτος· ἀντιπηγος 40», arra lignea.

Ἀντι-πρὸς· κολοδοῶν (σκακεῖται) τινὰ πρὸς ἐξέλιξιν Φιλ.

Ἀντι-πιδέω· ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός καὶ ἐγὼ πιδέω.

Ἀντι-πίμπλημι· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ γεμίζω.

Ἀντι-πίμπρημι· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ καίω Ἡρ. 5, 102.

Ἀντι-πίπτω· 1) ἐναντίον πίπτω δηλ. α) εἶμαι ἐναντίος, ἐναντίον τινός πορεύομαι, κατὰ τινος οὐκῶ, ἀντιλέγω· β) ἐναντίον τινός ἐπιπίπτω, ἀμοιβαίως ἐξορῶ κατὰ τινος· 2) κατ' ἀντίθετον τρόπον, ἄλλως, ἢ κακῶς ἀποδίδωμι τι, ἐκπίπτω Πολυβ. obuiro.

Ἀντι-πληγιάζω· θέτω τι πληγίως, ἀντικρὺ ἄλλον, πληγιάζω δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα I. Ἀνθ. παρὰ ἀργ. βίωμ. Γ', 37.

Ἀντι-πλέκω, 2' ὁ ὁμοίος ἄλλω πεπλεγμένος, ὁ ὁμοίος, ἀπαράλλακτος Σοφ. ἀποσπ. 268.

Ἀντι-πλέκω· ἐξ ἐναντίας πλέκω, πλέκω ἀνίστροφα μετῶν, rotatorio.

Ἀντι-πλευρος, 2 (πλευρά)· ὁ ἔγων πλευρὰν ἀντικειμένην, ὁ ἀντικρὺ ἵστας εἰς ἄλλην, ἢ ὁ κείμενος ἢ ἀνέκων εἰς τὴν ἀντικρυνὴν πλευρὰν Σοφ. ἀποσπ.

Ἀντι-πλέω· ἐναντίον πλέω Θουκ. 1, 80, ἴδιως κατὰ τοῦ ἐναντίου ἀνέμου, κατὰ Λοδεκ. εἰς Σοφ. Ἀγ. 1072 ἀντὶ τοῦ ἀντιπνέω ἐν Φωκυλ. 114.

Ἀντι-πληγιάζω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ πληγιάζω, κτυπῶ Σχολ. Ἀσκαρ. 930.

Ἀντι-πλήξ, ἡγος, ὅ, ἢ (πλήξω)· ὁ ἀντιπληγίων, ἢ ἀντιπληρῶμενος μόνον· «ἀντιπληγες ἀκταί», Σοφ. Ἀντ. 588, percussus, repercussus.

Ἀντι-πληρώω· 1) ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ γεμίζω, ἀντιπληρῶν ἢ συμπληρῶν· «ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρῶσθε τὰς τάξεις» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 26, suppleo· 2) «ναὺς· πληρῶν ναὺς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Θουκ. 7, 69».

Ἀντι-πλήσσω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ κτυπῶ Ἀριστοτ. repercussio.

Ἀντι-πλόια, ἢ· τὸ κατὰ τοῦ ἀνέμου πλέων· ἐντεῦθεν ἢ ἀντίστασις Πολ. 6, 10.

Ἀντι-πνέω· ἐναντίον πνέω Πλουτ. Κικ. 32· ἐντεῦθεν. γενικ. ἐναντιοῦμαι, ἐπὶ τῆς τύχης εἶμαι ἐναντίος Πολυβ. 26, 5· πρὸς. ἀντιπνέω.

Ἀντι-πνοή, ἢ· ἡ ἐναντία πνοή, ὁ ἐναντίος ἀνεμος μετῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 820, ventus adversus.

Ἀντι-πνοια, ἢ· τὸ αὐτὸ Ἡροδιαν. 5, 4, 22, Ἀντι-πνοια, συμνηρ. πνοια· ὁ ἐναντίον πνέων, ἢ συσπῶν, ὁ ἐναντίος· ἀπλοία Ἀισχ. Ἀγ. 145· «στάσις Προ. 1039, καὶ ἐπὶ ἀντιπνοίας μετῶν».

Ἀντι-ποδες, οἱ· τὸ ἀντίπους.

Ἀντι-ποθέω· ἔχω ἀμοιβαίον πόθον, ἢ ἐπίσης ποθῶ Ξεν. ἀπομν.

Ἀντι-ποιέω ἀμοιβαίως κίμνιο καὶ ἐγὼ καλὸν
κακὸν, ἀνταποδίδω (ὁ, τι μοὶ ἔλαμον) Πλατ.
Κριτ. 50 ἀντ' εὖ ποιεῖν Γοργ. 520· πρὸς. Ξεν. Ἀν.
3, 3, 12· «κακῶς πάσχειν, ἀντιποιεῖν δ' οὐδέν»
συνήθ. μεσ. τινὸς ἀντιποιεῖσθαι, ἢ ἀξίω· α)
σπονδαῖον περὶ τι, ἐπιμελούμαι προσπαθεῖν νὰ
οἰκαιοποιήσω τι, ἐπικτώμαι· τέχνης, νικητηρίων
Πλατ. Μεν. 90· παιδείας Ἰσοκ. 1, 2· ἀρετῆς
Ξεν. Ἀν. 4, 7, 12· β) μετὰ βίας γίνεσθαι κύριος
ἢ ἐπικρατῶ τινος· τῆς πόλεως Θουκ. 4, 122·
τινὶ ἀρχῆς· μετὰ τινα διαφιλόνεικῶ τὴν ἀρχὴν Ξεν.
Ἀν. 2, 1, 11, συχν. παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ κατα-
λαβάνω, κυριεύω, ἐπιτυγχάνω, ἢ νικῶ· τόπων,
πραγμάτων, νίκης, 2, 27, 5, 42 16, 8· ἐντεθθ.
ἀμειλλόμεναι ἢ συναγωνίζεσθαι πρὸς τινα· τινὶ περὶ
ἀνδραγαθίας Ξεν. Ἀν. 5, 2, 41 παραλείπομαι
τοῦ διαφίλον. πράγματι. ἐναντιοῦμαι Πολυβ. 2,
9, 22, 8, contendo, vindico mihi.
Ἀντι-ποιήσεις, ἢ τὰ ἀντιποιεῖν, ἡ σπουδὴ πρὸς
τι ἢ οἰκαιοποίησις, ὁ σφετερισμὸς Διον. Ἀλ. 11,
30 καὶ μετγν.
Ἀντι-ποινοίς, 2 (ποινή)· ὁ χρησιμεύων πρὸς
ἀντίθετον, ἢ ἀνταμοιβὴν, ἢ ὁ ἀντὶ ποινῆς ζητού-
μενος ἢ διδόμενος· «δικαίη μητροπόνοισι» Αἰσχ.
Εὐρ. 258, ἰδίως τὰ ἀντιποινα=ἀποίνα Αἰσχ.
Περ. 168, συχν. Λυκοφρ.
Ἀντι-πολεμῶν· 1) ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ πολέμῳ
ἢ καὶ ἐγὼ λαμβάνω τὰ ὅπλα Θουκ. 123· 2) ἐναν-
τίον τινος· πόλεμον φέρω· «σοὶ ἀντιπολεμεῖν ἔκα-
νός» ἐνδομύχον ἐμαυτὸν ἱκανὸν νὰ πολεμήσω πρὸς
σὲ Ξεν. Κυρ. 7, 2, 24.
Ἀντι-πολεμίζω τὸ αὐτὸ Ἰωσ. Σουῖδ.
Ἀντι-πολέμοις· 3· ὁ ἐναντίον πολεμῶν, ἐχ-
θρὸς Ἡροδ. 4, 134, hostis.
Ἀντι-πόλεμος, 2· συνήθ. τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ.
Ἡρ. 8, 68.
Ἀντι-πολιέω· ἔξ ἐναντίας, ἢ ἀντικρὺ κτιέω
Ἰωσ.
Ἀντι-πολιόρκεω· ἔξ ἐναντίας πολιόρνω, πολ-
ιορκῶ ἐν ᾧ πολιόρκεται Θουκ. 7, 28.
Ἀντι-πολις, ἢ πόλις καμένη ἀντικρὺ ἄλλης,
ἢ ἡ ἀντιζήλος ἄλλης πόλεως πόλις Διοδ. Σικ.
Ἀντι-πολιτεία, ἢ 1) ἡ ἐναντίον γνώμη περὶ
πολιτεύματος Πολυβ. 20, 5· 2) ἡ ἀντίθετος πό-
λιτικὴ μερίς 11, 25, pars adversa.
Ἀντι-πολιτεύομαι· ἔγω ἐναντίον πολιτικὸν
φρόνημα ὡς πρὸς τὴν διαίτησιν τῆς πολιτείας,
εἶμαι πολιτικῶς ἐναντίος Δειναρ. 1, 97· οἱ ἀν-
τιπολιτεύμενοι· αἱ ἀντίθετοι πολιτικ. μερίδες·
-τινὶ Πλουτ. Νικ. 2.
Ἀντι-πονέω· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ πονῶ, κοπιᾶ-
ω Ἀππ.
Ἀντι-πονός, 2· ὁ μισθὸς ἀντὶ τῆς ἐργασίας
διὰ γ. γραφ. ἀντὶ ἀντίπονος Ἰαμβλ.
Ἀντι-πορεύομαι· ἐναντίον ἢ ἐπίσης καὶ ἐγὼ
πορεύομαι Ξεν. Ἐλ. 7, 3, 5 καὶ μετγν.
Ἀντι-πορθέω· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ
ἐγὼ καταστρέφω Εὐρ. Τρ. 259 καὶ μετγν. ποιητ.
Ἀντι-πορθμός, 2· ὁ ἐκείθεν ἀντικρὺ τοῦ πορθμοῦ
καίμενος Εὐρ. Ἰων 1605.
Ἀντι-πορνο-δοσκός, ὁ· τίτλος κωμωδίας
τινὸς τοῦ Διοξίππου Ἀθην. 3, 100.
Ἀντι-πορός, 2· ὁ ἀντικρὺ ἰδίως πέραν τῆς
βαλάντης καίμενος Αἰσχ. Περ. 67, γυναικῶς, «ἀν-
τι-πορός» ἀντίπορος· μαστῶν Ξεν. Ἀν. 4, 2, 18 πρὸς.
Ἀπρ. ἀν. 4, 27 ἔνθα ἀπαντᾷ καὶ ἡ ἀντίπορος.
Ἀντι-πούς, ὁδός, ὁ, ἢ ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀν-
τιθέτως πρὸς ἄλλον ἐστρατευμένον (γεωγρ.), ὁ
ἐνρίσκόμενος ὁπὸ τὸν αὐτὸν μὲν ἄλλ' ἐκ διαμέτρου
ἀντικαίμενον μεσημβρινὸν Πλατ. Πλουτ. Κικ.
Ἀντι-πρακτικός, 3· ὁ ἀντιπράττων Μ. Ἀν-
των. 2, 1.
Ἀντι-πραξίς, ἢ ἡ ἀντενέργεια Πολυβ. 6, 17·
ἢ ἐχθρική ἀντίστασις 10, 13 καὶ Πλουτ.
Ἀντι-πράσσω ἢ -ττω· ἀντενερῶ, ἐναντιοῦμαι
Πλατ. πολιτ. IV, 440· -πρός τι Πολυβ. 6, 17 καὶ
μετγν. Μεσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημασί. adversor.
Ἀντι-πρεσβεύομαι· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως
καὶ ἐγὼ πέμπω πρέσβεις Θουκ. 4, 118, ἐνέργ.
Πολυβ. 8, 138.
Ἀντι-πρεσβευτής, ὁ· ὁ ἀντὶ πρεσβευτοῦ ὢν,
prolegatus.
Ἀντι-πρεσβεύω ἢ ἀντιπρεσβεύομαι.
Ἀντι-πρήσσω, ἰων. ἀντιπράσσω Ἡρ. 1, 92.
Ἀντι-προβάλλομαι· προτείνω τινὰ ἀντὶ ἄλ-
λου (εἰς ἀρχὴν τινα) Πλατ. νομ. VI, 755.
Ἀντι-προβολή, ἢ ἡ πόστις πρὸς κατάληψιν
θέσεώς τινος δι' ἐνὸς ἄλλου Πλατ. νομ. VI, 756.
Ἀντι-πρό-εἰμι· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ προσέρχο-
μαι, ἐδγαίνω κατὰ τοῦ ἐρομένου κατ' ἐμοῦ.
Ἀντι-προ-θυμέομαι· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ πρό-
θυμος εἶμαι ἢ δυσχεραίνω, δυσχερεστοῦμαι μετγν.
Ἀντι-προικα· σχεδὸν δωρεάν, χάρισμα, ἐπὶ
πολλῇ εὐθηνῶν παρηγορησὶν Ξεν. Ἀγχο. 1, 18.
Ἀντι-προκαλέομαι· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως
καὶ ἐγὼ προκαλῶ τινα εἰς συμφωνίαν Δημ. 37.
Ἀντι-πρό-κλησις, ἢ ἡ ἀμοιβαία πρόκλησις,
ἢ ὁμολογία τῶν συνθηκῶν Σουῖδ.
Ἀντι-προ-πίνω· προπίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως
ὕπερ τοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ προπίνοντος Ἀθην. 5, 669.
Ἀντι-προσ-αγορεύω· ἀμοιβαίως προσαγο-
ρεῖω, ἀντιχαιρετῶ Πλουτ. Κρατ. 3, resaluto.
Ἀντι-προσ-ἀμάρτομαι· ἐπισπάρω ἐκ νέου χῶ-
μα· -γὴν Ξεν. οἰκ. 17, 13.
Ἀντι-πρόσ-εἰμι· προσέρχομαι καὶ ἐγὼ ἐναν-
τίον τοῦ κατ' ἐμοῦ προσερχομένου Θουκ. 6, 66·
ἢ ἀντιπρόσκειμι.
Ἀντι-προσ-εἰπεῖν, ἀορ. 2. ἀπαρεμ. τοῦ ἀντι-
προσαγορεῖω Ἀριστιδ.
Ἀντι-προσ-ελαύνω· κατὰ τινος ἐρομῶς (ἐ-
σπάρω), ἢ φέρω ἐναντίον τινὸς ἐνν. στρατὸν
Δίων Κ. ἢ ἐλαύνω.
Ἀντι-προσ-ενεγκεῖν, ἀορ. 6'. ἀπαρεμ. τοῦ
ἀντιπροσφέρειν.
Ἀντι-προσ-ερεῖν, μ. τοῦ ἀντιπροσαγορεύειν,
ἐξ οὗ ἀορ. καθ. ἀντιπροσέρρηθαι Ξεν. ἀπομν.
Ἀντι-προσ-έρχομαι· ἀντιπρόσκειμι μετγν.
Ἀντι-προσ-κἀλέομαι· καλῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ
δικαστήριόν τινα, ὅστις μετένεκλανε Δημ. 47, 45.
Ἀντι-προσκυνέω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ προσ-
κυνῶ ἢ προσκίπτω ἱεράτω Πλουτ.
Ἀντι-προσ-φέρω· φέρω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως
τι πλησίον τινός· -λύχων τινὶ Ξεν. συμπ. 5, 9.
Ἀντι-πρόσωπος, 2 (πρόσωπον)· ὁ ἔχων ἀν-
τικρὺ ἄλλον ἐστρατευμένον τὸ πρόσωπόν του, ὁ
ἀντικρὺ ἱστάμενος Ξεν. Ἐλ. 6, 5, 28· φιλήματα
Στρατ. 90· ἐπὶ. «ἀντιπροσώπους μάχεσθαι»
Σχολ. Εὐρ. Φων. 1419, adversa facie.

ἢ ἀντιπρόσωπος ἀντίπορος· μαστῶν Ξεν. Ἀν. 4, 2, 18 πρὸς.
Ἀπρ. ἀν. 4, 27 ἔνθα ἀπαντᾷ καὶ ἡ ἀντίπορος.
Ἀντι-πούς, ὁδός, ὁ, ἢ ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀν-
τιθέτως πρὸς ἄλλον ἐστρατευμένον (γεωγρ.), ὁ
ἐνρίσκόμενος ὁπὸ τὸν αὐτὸν μὲν ἄλλ' ἐκ διαμέτρου
ἀντικαίμενον μεσημβρινὸν Πλατ. Πλουτ. Κικ.
Ἀντι-πρακτικός, 3· ὁ ἀντιπράττων Μ. Ἀν-
των. 2, 1.
Ἀντι-πραξίς, ἢ ἡ ἀντενέργεια Πολυβ. 6, 17·
ἢ ἐχθρική ἀντίστασις 10, 13 καὶ Πλουτ.
Ἀντι-πράσσω ἢ -ττω· ἀντενερῶ, ἐναντιοῦμαι
Πλατ. πολιτ. IV, 440· -πρός τι Πολυβ. 6, 17 καὶ
μετγν. Μεσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημασί. adversor.
Ἀντι-πρεσβεύομαι· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως
καὶ ἐγὼ πέμπω πρέσβεις Θουκ. 4, 118, ἐνέργ.
Πολυβ. 8, 138.
Ἀντι-πρεσβευτής, ὁ· ὁ ἀντὶ πρεσβευτοῦ ὢν,
prolegatus.
Ἀντι-πρεσβεύω ἢ ἀντιπρεσβεύομαι.
Ἀντι-πρήσσω, ἰων. ἀντιπράσσω Ἡρ. 1, 92.
Ἀντι-προβάλλομαι· προτείνω τινὰ ἀντὶ ἄλ-
λου (εἰς ἀρχὴν τινα) Πλατ. νομ. VI, 755.
Ἀντι-προβολή, ἢ ἡ πόστις πρὸς κατάληψιν
θέσεώς τινος δι' ἐνὸς ἄλλου Πλατ. νομ. VI, 756.
Ἀντι-πρό-εἰμι· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ προσέρχο-
μαι, ἐδγαίνω κατὰ τοῦ ἐρομένου κατ' ἐμοῦ.
Ἀντι-προ-θυμέομαι· ἔξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ πρό-
θυμος εἶμαι ἢ δυσχεραίνω, δυσχερεστοῦμαι μετγν.
Ἀντι-προικα· σχεδὸν δωρεάν, χάρισμα, ἐπὶ
πολλῇ εὐθηνῶν παρηγορησὶν Ξεν. Ἀγχο. 1, 18.
Ἀντι-προκαλέομαι· ἔξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως
καὶ ἐγὼ προκαλῶ τινα εἰς συμφωνίαν Δημ. 37.
Ἀντι-πρό-κλησις, ἢ ἡ ἀμοιβαία πρόκλησις,
ἢ ὁμολογία τῶν συνθηκῶν Σουῖδ.
Ἀντι-προ-πίνω· προπίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως
ὕπερ τοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ προπίνοντος Ἀθην. 5, 669.
Ἀντι-προσ-αγορεύω· ἀμοιβαίως προσαγο-
ρεῖω, ἀντιχαιρετῶ Πλουτ. Κρατ. 3, resaluto.
Ἀντι-προσ-ἀμάρτομαι· ἐπισπάρω ἐκ νέου χῶ-
μα· -γὴν Ξεν. οἰκ. 17, 13.
Ἀντι-πρόσ-εἰμι· προσέρχομαι καὶ ἐγὼ ἐναν-
τίον τοῦ κατ' ἐμοῦ προσερχομένου Θουκ. 6, 66·
ἢ ἀντιπρόσκειμι.
Ἀντι-προσ-εἰπεῖν, ἀορ. 2. ἀπαρεμ. τοῦ ἀντι-
προσαγορεῖω Ἀριστιδ.
Ἀντι-προσ-ελαύνω· κατὰ τινος ἐρομῶς (ἐ-
σπάρω), ἢ φέρω ἐναντίον τινός ἐνν. στρατὸν
Δίων Κ. ἢ ἐλαύνω.
Ἀντι-προσ-ενεγκεῖν, ἀορ. 6'. ἀπαρεμ. τοῦ
ἀντιπροσφέρειν.
Ἀντι-προσ-ερεῖν, μ. τοῦ ἀντιπροσαγορεύειν,
ἐξ οὗ ἀορ. καθ. ἀντιπροσέρρηθαι Ξεν. ἀπομν.
Ἀντι-προσ-έρχομαι· ἀντιπρόσκειμι μετγν.
Ἀντι-προσ-κἀλέομαι· καλῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ
δικαστήριόν τινα, ὅστις μετένεκλανε Δημ. 47, 45.
Ἀντι-προσκυνέω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ προσ-
κυνῶ ἢ προσκίπτω ἱεράτω Πλουτ.
Ἀντι-προσ-φέρω· φέρω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως
τι πλησίον τινός· -λύχων τινὶ Ξεν. συμπ. 5, 9.
Ἀντι-πρόσωπος, 2 (πρόσωπον)· ὁ ἔχων ἀν-
τικρὺ ἄλλον ἐστρατευμένον τὸ πρόσωπόν του, ὁ
ἀντικρὺ ἱστάμενος Ξεν. Ἐλ. 6, 5, 28· φιλήματα
Στρατ. 90· ἐπὶ. «ἀντιπροσώπους μάχεσθαι»
Σχολ. Εὐρ. Φων. 1419, adversa facie.

- Ἀντι-πρό-τάσεις, ἡ ἡ ἐναντίον τῆς προτάσεως ἄλλου γινομένη πρότασις (δικαστικ.) ῥητορ.
- Ἀντι-προτείνω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ προτείνω· -δεῖν ἔν. Ἐλ. 4, 1, 31, ἡ ἐναντίον προτείνω Διον. Ἀλ. 8, 19.
- Ἀντι-προ-τίθημι· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ θέτω ἔμπροσθεν τινος, ἀντιπροτείνω Δίων Κ.
- Ἀντί-πρωρος, 2 (πρώρη) α) ὁ ἔχων ἀντικρύ τινος· γυρισμένην τὴν πρῶραν Ἦρ. 8, 11· ἀντί-πρωρον συγκροῦσαι· Θουκ. 7, 36, ἐν γένει ὁ κατ' εὐθείαν διευθυνόμενος· -βέλη Εὐρ. Ἠλ. 846· -τὰ ἀντίπρωρα· τὸ καίμενον πρὸ τοῦ προσώπου Σοφ. Τρ. 222· β) τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἀντικρύστον Εὐρ. Ῥητ. γ) τὸ ἐναντίον τῆς πρῶρας, ἡ πρόμνη.
- Ἀντί-πτωμα, τό· τὸ ἐναντίον, ἡ κατὰ πτωσις ἀρχ. λεξ. ruina.
- Ἀντί-πτωσις, ἡ· τὸ ἐναντίον, ἡ ἀντίκρουσις, παρὰ τοῖς γραμ. ἡ ἐναλλαγή των πτώσεων, ἡ γρήσις μιᾶς πτώσεως ἀντ' ἄλλης.
- Ἀντι-πτωτικός, 3· ὁ ἀντικρὺν εἰς τὴν ἀντί-πτωσιν.
- Ἀντι-πτωτικός· ἐπὶ. κατ' ἐναλλαγήν των πτώσεων γραμ.
- Ἀντί-πυγος, 2 (πυγή)· ὁ ἔχων ἐστραμμένην τὴν πυγὴν (τὰ ὀπίσθια τοῦ) πρὸς τὴν τοῦ ἄλλου Ἀριστοτ. ἱστ. Ζ. 5, 2.
- Ἀντι-πυκτεύω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ παλῶ μετ' τὴν πυγὴν (μετὰ ταῖς γροθιαῖς) Σχολ. Σοφ. Τρ. 441, obluere.
- Ἀντί-πύλος, 2 (πύλη)· ὁ ἔχων πύλην ἀντικρύζουσαν μετ' ἄλλην· -αῦλαι Ἦρ. 2, 148, januae oppositae.
- Ἀντι-πυθάνομαι· ἐξ ἐναντίας ἐρωτῶ· -περί τινος· ἔν. Ἐλ. 3, 4, 10, ἐνθ' ἄλλοι διορθ. ἀναπυθάνομαι.
- Ἀντί-πύργος, 2· ὁμοῖος μετ' πύργον Εὐρ. Βαχχ.
- Ἀντι-πυργόω· ἐναντίον ἡ ἀντικρὺ ἄλλου κείτω πύργον, ὀχυρώνω· -πόλιν Δίσχ. Εὐμ. 638.
- Ἀντι-πυρσεύω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀντικρὺ ἄλλου ὑφώνω καὶ ἐγὼ πυρσὺν οὕτως ἀνταποκρινόμενος· Πολυδ. 8, 30.
- Ἀντι-ρρέπω· κλίνει πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πλαστικῆς, κρατῶ τὴν ἰσορροπίαν· ἐνικᾶ τὸ κέρδος πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει· Δίσχ. Ἀγ. 560· πρὸ ἀντίρροπος.
- Ἀντι-ρρέω· ἐξ ἐναντίας τρέχω.
- Ἀντι-ρρέω, ἄρχ. ῥιζ. τύπος τοῦ ἀντερρεῖν, ἀντερρεῖται κλπ. ἴδ' ἀντιλέγω.
- Ἀντι-ρρήγνυμι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ῥηγνύω· -ἀντιρραγίς Πλουτ.
- Ἀντι-ρρηθῆναι, παθ. ἀορ. τοῦ ἀντιλέγω.
- Ἀντι-ρρησις, ἡ· ἡ ἐναντιολογία, ἀναιρέσεις τῶν λόγων ἄλλων μετγ. ἡ φιλονεικία Πολυδ. 18, 25· -πρὸς τινα 2, 7, refutatio, controversia.
- Ἀντι-ρρητέον· ἐστ' ἀντιλέγειν· -πρὸς τι Πλατ. πολιτ. 297.
- Ἀντι-ρρητικός, 3· ὁ ἔχων κλίσιν ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀντιλέγειν μετγ.
- Ἀντι-ρρητεύω· ἐναντίον ῥητορεύω Ἰωσ.
- Ἀντί-ρρινον, τό· φυτόν τι· ἴδ' ἀνταγῆλις, ἀντρίνον Θεοφρ.
- Ἀντι-ρροή, καὶ
- Ἀντί-ρροια, ἡ· ἡ ἐναντία ἡ πρὸς τὰ ὀπίσσω ῥοή Θεοφρ.
- Ἀντι-ρροπία, ἡ· ἡ ἰσορροπία (ἡ κλίσιν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος) Ἰπποκρ. aequilibrium.
- Ἀντί-ρροπος, 2· ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ οὕτω διατηρῶν τὴν ἰσορροπίαν, εἰλημ. ἐκ τῆς πλαστικῆς, ὁ ἴσος (ἀρχ. λεξ. ἰσότητος, ἰσότητος, ἴσος)· οὐδέτι σιωπᾷ λύπη· ἀντίρροπον ἄλθος ἄγειν· Σοφ. Ἠλ. 119· -τινί· ἔν. οἶκ. 3, 15· -τινὸς Δημ. 1, 10· «ῥώμη πρὸς κίνδυνον ἀντίρροπος» Πλατ. πρὸ ἀντίρροπος· ἐπὶ. ἀντίρροπος· πρᾶττειν ἔν. Ἐλ. 5, 1, 33.
- Ἀντι-ισάξω· ἐξ ἐναντίας ἰσάξω, ἐξισώνω τι μετ' ἄλλο μετγ.
- Ἀντι-σέδομαι· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ σέδομαι Πλουτ.
- Ἀντι-σεμύνομαι· καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ὑπερβῶντος φέρομαι, ἐξ ἐναντίας εἶμαι ὑπερβῶντος Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11, 13.
- Ἀντι-σηκῶ· (ἀρχ. λεξ. ἐξισάξω, ζυγοστα-τέω) κυρ. διὰ ἀντιστάθμους τινὸς ἐπὶ τῆς πλαστικῆς ἀποκαθιστῶ τὴν ἰσορροπίαν· ἐντεῦθ. 1) φέρω εἰς ἰσορροπίαν, ἐξισώνω· «θεῶν τις φθείρει σε, ἀντισηκῶσας τῆς πάροθ' εὐπραξίας» Εὐρ. Ἐκ. 59, καὶ μετγ. π. γ. Λουκ. Τραγωδ. 243· «τῇ σῇ προθυμίᾳ ἴσασι τιμαῖς ἀντισηκῶσω χάριν» 2) ὑπερβάλλω κατὰ τὸ βάρος· «οἷς ἀντισηκῶσαι ῥοπή» = οἷς βρῦτότερον εἶναι Δίσχ. Περσ. 429.
- Ἀντι-σηκῶμα, τό· ἡ ἰσορροπία, ἀνταπόδοσις· Εὐσταθ. aequipondium, remuneratio.
- Ἀντι-σηκωσις, ἡ· ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἰσοσταθμίας, ἀνταπόδοσις Ἦρ. 4, 50 Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. 9, 227· ἀντιστάθμισις, remuneratio.
- Ἀντι-σημαίνω· α) ἐναντίον σημειῶν κάμνω Περσ. 10, 23, 3· β) ἔχω ἐναντίαν σημασίαν Ἰωσ.
- Ἀντι-σηπῶ· ἐξ ἐναντίας φέρω εἰς σῆψιν τι Γαλην.
- Ἀντισθένης, ους, ὁ· ἑλλ. ἀνδρῶν ὄνομα· τοῦτων δ' ἐπισημότερος ἦν Ἀντισθένης ὁ θεμελιωτὴς τῆς κυνικῆς αἵρέσεως Ξενοφ.
- Ἀντί-σιγμα, τό· σῖγμα ἀντιστραμμένον ὡς χρητικὸν σημειῶν δι' οὗ ἐσημειώτο ἡ διάφορος χρησις ἡ ἡ διάφορος γραφὴ τῶν λέξεων Διογ. Λ. 3166, Περσ. 1, 7, 42.
- Ἀντι-σιωπάω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ σιωπῶ Ἀριστ. Λυσ. 528.
- Ἀντι-σχευάζομαι· κατ' ἀντίθετον τρόπον διατίθω, ἡ διευθετῶ· οἶκον ἔν. Ἀγης. 8, 6.
- Ἀντι-σκοτέω· ἐπισκοτεῖω· -τινί· Δεξτ. Ἐμπ.
- Ἀντι-σκόπτω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ περιγελῶ Δίων Κ.
- Ἀντι-σχύλευσις, ἡ· ἡ ἀμοιβαία σχύλευσις.
- Ἀντι-σχυλεύω· σχυλεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν σχυλεύσαντά με.
- Ἀντι-σοφίζομαι· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ μεταχειρίζομαι σοφίσματα κατὰ τινος Ἀριστοτ. πολ. 4, 13, Ἀθην. 4, 361.
- Ἀντι-σοφιστεύω· ἐξ ἐναντίας κάμνω καὶ ἐγὼ τὸν σοφιστὴν ἐκκλ.
- Ἀντι-σοφιστευμα, τό· τὸ ἐναντίον τινὸς σοφιστευμα ἐκκλ.
- Ἀντι-σοφιστής, ὁ· ὁ ἀνιερῶν τὰ σοφίσματα τοῦ ἄλλου Δουκ. Ἀλφ. 13.

Ἀντ-ισόω· ἐξισώνω, κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο·
Θουκ. 3, 11 μετ' ἑν. ἀερισμῶ, ἐκαερισμῶ.
Ἀντ-ισπασι· ἡ δὲ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος
πράξιμα, ἡ ἢ διεσθύνει τὸν ἔργον τοῦ σώμα-
τος, πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος Ἰπποκρ.
Ἀντ-ισπασι· τὸ α) ὁ ἀντιπερισπασιζόμενος, τὸ
νὰ ἀποσιπῇ τις τι ἀπὸ τινος ἔργου εἰς ἄλλο
Πολυδ. 2, 18· β) ἡ ἀντιπείρα, ἀφορμή πρὸς
διχόνοισιν μετ' ἑν. distractio.
Ἀντ-ισπασιζόμενος, ὁ ὁ σπασιζόμενος κατὰ διαφόρους
διευθύνσεις Ἀριστ. Λυσ. 967, convulsio.
Ἀντ-ισπασιζόμενος, 3· α) ὁ ἀντιπείρων πρὸς ἀντι-
σπασιζόμενον, ὁ ἀντιπεριπείρων εἰς τοὺς σπασιζόμε-
νοισιν Γαλην. β) ὁ ἀντιπείρων εἰς τὸ ἀντισπασιζόμε-
νον γράμμ.
Ἀντ-ισπασιζόμενος, 2· α) ὁ τραδῶν ἢ τραδούμενος
εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἔπομ. ὁ ἀντιπείρων, καὶ
μετ' ἑν. ἀντιπείρων· β) ὁ σπασιζόμενος—ὁδω-
μας. Τρ. 767· (κατ' ἄλλους ἐξήγ.) ὁ ὁδωτικός, ὁ
σπασιζόμενος κατὰ τὸν Σχολ. ἴσως σπασιζόμενος ἢ μετὰ
σπασιζόμενος· γίνεται δὲ ὁ φάρος ἀπὸ σπασιζόμε-
νου ἐν τῇ μερικῇ, πρὸς συμπίπτειν κατὰ τὴν δευτέ-
ραν ἄρτιν, οὐδ' ἄν.
Ἀντ-ισπείω· 1) τραδῶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος·
ἐντεθ. στασιάζω, κρατῶ ὁπίσω—ὁρμώμενον
Ἀισχ. Πρ. 337, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πείνειν
Ἀριστ. εἰρ. 484· ἡ πᾶν ἀντισπασιζόμενον τὸ θεο-
μῶν· Ξεν. κυν. 5, 1· ἡ ἐκαστοῦ δυνάμει ἀντι-
σπασιζόμενος ἢ ἀλλήλων—ἡ δυνάμει ἐκαστοῦ τρα-
δῶν κατὰ διὰ μέρος καὶ κρατεῖται ὅπως ἡ
ἰσορροπία Πολυδ. 6, 10, 7. Μετ. ἀντισπασιζόμε-
νον—τὴν πρὸς ἐαυτὸν εἰς τὸ ἄλλο μέρος σπείρειν
Πολυδ. 23, 10· 2) ἀρετ. πείνωμαι σπικτὰ ἀπὸ
τι, κρατῶμαι· δρᾶσθαι, μετὰ γέν. πείτρη
κακίᾳ Ἀπολ. Ρ. 598.
Ἀντ-ισπείω· ἀντιπείρω, προσπαθῶ νὰ κα-
ταρτίσω τὸ ἐναντίον—πρὸς τινα Ἀντιρ. 1, 7.
Ἀντ-ισπείω, τὸ ἢ σπείρω, (στατική) φυσική
χρήσιμος ἀντὶ μεταλλικῆς Γαλην.
Ἀντ-ισπείω, 2· ὁ χρησιμεύων ἀντὶ σπείρω
(στατική) ἡ ἀντισπείρω καὶ τὸ ἀντισπείρων—τὸ
ἀντισπείρων Δισκ. Πλιν. ἱστ. φ. 34, 13.
Ἀντ-ισπείω· μετὰ σπείρω· ἀντιπείρω
Δίων Κ. obtrecto.
Ἀντ-ισπείω, ἡ πῶς ἐν Αἰσώθῃ Θουκ. κατ. Ἀν-
τισπείω.
Ἀντ-ισπείω· ἀντιπείρων ἀργ. λεξ.
Ἀντ-ισπείω· ἡ ἀντιπείρω· Σχολ. Αἰσχ.
Πρ. 337.
Ἀντ-ισπείω· ἀντιπείρων ἀργ. λεξ.
Ἀντ-ισπείω, 2· ὁ ἴσος μὲ ἄλλον ζυγῶν
Πλάτ. Σοφ. 229· ἐντεθ. ὁ ἰσοδύναμος, ἀντι-
πείρων—τὴν· Σοφ. Πλ. 561· «γρυσὺν ἀντιπεί-
ρων κρᾶλῃ· οὐδ' ὀρχομαι» Δ. Σιν. 5, 29.
Ἀντ-ισπείω· 1) ἐξ ἐναντίας στασιάζω,
σχηματίζω ἐναντίον μερῶν· οἱ ἀντισπείρων
—οἱ ἀντίθετοι Ξεν. Κυρ. 7, 4, 3· 2) ἀμειλλώ-
μαι, συνειζόμεναι—τὴν Ξεν. Ἀν. 4, 2, 27.
Ἀντ-ισπείω· ἀντὶ πείρω, ὁ ὁ ἀντιπείρων εἰς τὴν ἐναν-
τίαν μερῶν Δίων Κ.
Ἀντ-ισπείω· ἀντισπείρων (ἀμειλλώ) Μαξ. Τυρ.
Ἀντ-ισπείω, ἡ 1) ἡ ἐναντία μερῶν Πλάτ.
πολιτ. VIII, 560 Ἀριστοτ. καὶ μετ' ἑν. 2) ἐναν-
τίως· Πλούτ. Αἰμ. Παυλ. 36, resistentia 3)

πρὸς ῥήτορα, τὸ ἀντιπείρων θέτειν, τὸ παρεδῆλαιν,
ἢ σύγκρισις, comparatio.
Ἀντ-ισπείω· ὁ ὁ ἀντισπείρων ἡρ. 1,
92, Ξεν. καὶ μετ' ἑν.
Ἀντ-ισπείω· ἀντισπείρων ἐναντιοῦμαι ἡρ. 3,
52—τὴν Πλάτ., obsisto.
Ἀντ-ισπείω, ὁ ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντισπείρων,
ἀντίπαλος—ἀντὶ Αἰσχ. Ἐπ. 499—τὴν Πλούτ.
adversarius.
Ἀντ-ισπείω, 3· ὁ ἀντισπείρων, ὁ ἀντι-
σπείρων πρὸς ῥήτορα, ὁ ἀντιπείρων εἰς τὴν πα-
ρεδῆσιν ἢ σύγκρισιν.
Ἀντ-ισπείων, τὸ τὸ τέλος τῆς ῥάξεως, ἐνθα
παύσιν αἱ πλευραὶ· «ῥα (ῥάξεως) τὸ μέσον ἐν
τῇ νότῳ κατὰ μήκος ἄχρις ὅσπου κοιταίνον-
ται, καὶ ταύτης τὸ καταλήγον ἀντισπείρων»
Πολυδ. 2, 177.
Ἀντ-ισπείω, ἰων. ἀντισπείω.
Ἀντ-ισπείω, τὸ πᾶν τὸ χρησιμεύον πρὸς
ἀντισπείρων, τὸ σπείρωμα, βοήθημα καὶ πρὸς
fulcimentum.
Ἀντ-ισπείω, ὁ ὁ ἀντισπείρων, ἀντισπεί-
ρων, penitus· παρὰ Διον. Ἀλλ. ἡ συμπελοκή τοιοῦ-
των συμφώνων, ἀπὸ τῶν δὲν δύνανται νὰ προσε-
θεσθῶν ὁμοῦ.
Ἀντ-ισπείω· 1) ἰσοπείρω, ὁ ἀντισπείρων
ἀργ. λεξ. 2) ἀντισπείρων, ἀντισπείρων, ἀντισπεί-
ρων ἡρ. 1.
Ἀντ-ισπείω· ἡ ἀντισπείω, ἡ ἀντισπείω Σχολ.
Πλ. μ. 29.
Ἀντ-ισπείω· ἀντιπείρων ἀλλοῦ σπείρω κατὰ σπεί-
ρων «ὡς περ οἱ χοροὶ» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 12· ἐν
γένει εἶμαι ἀντισπείρων, ἀντισπείρων καὶ ἔπομ. ἀλ-
λῶσιν· μετὰ ἄλλο σπείρων γράμμ.
Ἀντ-ισπείω, ἡ 1) ἡ ἀλλήλων γράμματος μὲ
ἄλλο (ἀντιπείρων αὐτοῦ καίμενος) Ἀθην. 11, 501·
2) ἡ θέσις τοῦ ἀντισπείρων, ἀντισπείρων καὶ ἔπομ. ἀλ-
λῶσιν—ποδῶν—κατὰ ζεύγος Ἀριστοτ. προδλ. 10,
30, ἡ ἀντίθεσις Πλούτ. opposita collocatio.
Ἀντ-ισπείω, 2· ὁ κατὰ σπείρων ἀντιπείρων ἀλ-
λῶσιν καίμενος, ὁ καίμενος εἰς ἀντισπείρων θέσιν
(ὡς παρὰ γράμμ. τὰ γράμματα τ καὶ θ, π καὶ
φ, κ καὶ γ), κατὰ συζυγίαν Ἀριστοτ. μετ' ἑν.
ἀντισπείρων, ὁμοῦ, ἴσος Εὐρ. Ἀνδρ. 746, e re-
gione oppositus, equalis.
Ἀντ-ισπείω, ἐπίρ. προηγ.
Ἀντ-ισπείω· 1) ἀντισπείρων.
Ἀντ-ισπείω, 2· ὁ ἔργον ἀντιπείρων ἰσοπείρων
τὸ σπείρω, ἡ τὸ σπείρων, ὁ ἀντιπείρων πρὸς ἄλ-
λον σπείρω μὲ σπείρων.
Ἀντ-ισπείω· πᾶν στρατολογῶν Ἀππ.
συνθ. μετ. ἐναντίον τινὸς ἐκστρατεύω Ξεν.
Κυρ. 8, 8, 26, adversus milito.
Ἀντ-ισπείω· 1) ἐξ ἐναντίας εἶμαι ὡς
στρατηγὸς τῶν ἐχθρῶν Ἀριστ. 2) εἶμαι εἰς τὸν
τόπον τοῦ στρατηγῶν, εἶμαι ἀντισπείρων Πλούτ.
proprietor sum 3) γενεῖ· ὡς ἐχθρὸς ἀντιπεί-
ρων, ἐναντιοῦμαι Διον. Ἀλ. 11, 37.
Ἀντ-ισπείω· τὸ τὸ ἐναντίον στρατη-
γῶν τοῦ πολέμου μετ' ἑν.
Ἀντ-ισπείω· ἡ τὸ αὐτὸ Ὀνήσανδρ.
Ἀντ-ισπείω, ὁ 1) ὁ στρατηγὸς τῶν ἐχ-
θρῶν Θουκ. 7, 86 2) ὁ ἀντὶ τοῦ στρατηγῶν ὡν
Πολυδ. 15, 4, proprietor.

Ἀντι-στρατιώτης, ὁ ὁ στρατιώτης ἐν τῷ ἑλθρικῷ στρατῷ μετῆν.

Ἀντι-στρατοπεδεῖα, ἡ τὸ νὰ στρατοπεδεύῃ τις ἀντικρὺ τοῦ ἑλθροῦ, ἡ ἀντιμέτωπος θέσις δύο ἑλθρικῶν στρατοπέδων Πολυδ. 3, 102.

Ἀντι-στρατοπέδους, ἡ τὸ αὐτὸ Δίων Κ.

Ἀντι-στρατοπεδεύω, Πολυδ. - τινί, 1, 74 συνήθ. μετ. ἀντιστρατοπεδεύομαι ἔγω ἀντικρὺ τοῦ ἑλθροῦ στημένον τὸ στρατόπεδόν μου Ἡρ. 1, 76 ἀντιστρατοπεδεύομαι Θουκ. 3, 124.

Ἀντι-στρεπτός, ὁ ἀντιστραμμένος (ἀναποδογυρισμένος) τὰ ἀντίστρεπτα = μηχαναί, αἵτινες δύνανται καθ' ὅλα τὰ μέρη νὰ ἀντιστραφῶσι Διοδ. Σικ. conversus.

Ἀντι-στρέφω 1) στρέφω τι κατὰ τὸ ἀντίθετον μέρος, δίδω διέθυνσιν μεταβεβλημένην ἢ ἐναντίαν ἄντιστρεφον σὸν τὸν βίον τὰ βιβλία Θεογν. παρ' Ἀθην. 3, 104 ἄντιστραμμένοι ἐσὺ τοῖς = πρὸς ἀλλήλους ἀντιστραμμένοι Πολυδ. 6, 32 2) ἀντ. ἐπιστρέφω, ἄλλοῦ ποῦ στρέφω, πρὸς ἄλλο μέρος στρέφω Ξεν. Ἀγ. 1, 16. Παθ. ἀντιστρέφεται = εἶναι τὸ ἐναντίον μετῆν. ὁ ἀντιστρέφων = ἐξιδάξων εἶδος συλλογισμοῦ Ἀριστοτ. τοπ. 8, 14 ἡ συλλογισμὸς ἀντιστρέφωντες ὁ καὶ ἀντιστρέφω ἐκλαμβανόμενοι καὶ ἀποδεικνύοντες ἢ τὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἐναντίον τῆς προτάσεως ἄντιστρέφοντα = ἀντικατηγορούμενα ἄντιστρέφον ἐπὶ γράμμα = τὸ καὶ ἀντιστρέφω ἀναγινωσκόμενον καὶ παράγον ἢ τὴν αὐτὴν ἢ τὴν ἐναντίαν ἐννοίαν γράμ.

Ἀντι-στροφή, ἡ 1) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστρέφειν, ἢ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος στροφή, ἢ ἐπιστροφή, ἢ ἀλλαγὴ 2) ἡ ἐναντία στροφή τοῦ χοροῦ, ἥτις ἀκριβῶς ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν προσηγμένην στροφήν, ἐπίσης αἱ πρὸς τοῦτο ᾄδόμενα λέξεις, ὡς αἱ Πινδάρου ᾄδειαι καὶ τὰ πλεῖστα λυρικά χωρία τῶν δραματικῶν 3) παρὰ τοῖς ῥήτορ. ὅταν δύο διάφορα κῶλα λήγῃσιν εἰς τὰς αὐτὰς ἀλλὰ κατὰ διάφορον σημασίαν ἐκλαμβανόμενα λέξεις 4) παρὰ τοῖς γράμ. ἡ ἀλλαγὴ τῆς συνήθους τῶν λέξεων συντάξεως π. γ. ληρεῖς ἔχων, ἀντί, ἔχας ληρών, inversio reciprocatio, antistrophe, retorsio.

Ἀντι-στροφικός, ὁ ἀντικρὺ εἰς ἀντιστροφήν ἀντιστροφικός = τὰ λυρικά χωρία τῶν δραματικῶν, συνιστάμενα ἐξ στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς γράμ.

Ἀντι-στροφός, ὁ 1) ὁ ἐστραμμένος κατὰ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὁ ἀντιστραμμένος - βῆρις Ἀγ. ix. 859 6) ἀνάλογος πρὸς ἄλλο, ὅχι. ὁ ἐπιδιδόντων διευθύνσεις διαφόρους, ἀνταποκρινόμενος πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ κατὰ διάφορα μέρη ἐστραμμένος, ἑκφράσεις τῶν φιλοσόφων καὶ ῥήτορ. ἵνα σημαίνουσιν, ὅτι καθ' ἑαυτὸν διάφορα ἀντικείμενα ἀνήκουσιν εἰς τινὰ κατηγορίαν συμμετρῶς ἐνταῦθα. ὁ ὁμοῖος Πλουτ. Τὸ ἀντιστροφόν παρ' Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 51, ὡς περὶ τὸ ἀνάλογος συντάξ. δὲ μετὰ γιν. καὶ δοτ. καὶ ἀπαντὰ συγν. παρὰ Πλατ. Ἀριστοτ. Διον. Ἀλ. Πλουτ. 4) παρὰ τοῖς γράμ. ἡ ἀντιστροφός = ἀντιστροφή Διον. Ἀλ. ἐπὶ ἀντιστροφῶς = κατ' ἀντιστροφήν τρόπον Πλατ. πολιτ. VII, 539 oppositus, inversus, respondens, aequipollens.

Ἀντι-σύγ-κλητος, ὁ ὁ ἐναντία σύγκλητος

οὗτος ἐκαλεῖτο ἡ μερὶς τοῦ δημάρχου Σουλπίκιος Πλουτ. Σουλ. 8, Μαρ. 35.

Ἀντι-συγ-κρίνω, συγκρίνω τι πρὸς ἄλλο μετῆν. Νικολ. ἀριθμ. 1, 13, comparo.

Ἀντι-συλ-λογίζομαι ἀντιτάττω ἐναντίον συλλογιστῶν εἰς τὸν τοῦ ἐναντίου μου Ἀριστοτ.

Ἀντι-συλ-λογισμός, ὁ ὁ ἐναντίος συλλογισμὸς Ἀριστοτ.

Ἀντι-συμ-μαχέω ἐναντίον συμμαχῶ λαγνιν.

Ἀντι-συμ-ποσάξω, τὸν Πλάτωνα περιγράφω συμποδῶν καὶ ἐγὼ ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος Λουκ.

Ἀντι-συμ-φωνέω κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μουσικὴν συμφωνίαν - οὐκ ἀμοιβαίως Πλουτ.

Ἀντι-συναντάω συναντῶ Στρατ. 69.

Ἀντι-σπάξω ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ σπάξω πρὸς ἐκδίκασιν.

Ἀντι-σπαρίζω ἀμοιβαίως ῥίπτω καὶ ἐγὼ (παίξω) τὴν σφαῖραν πρὸς ἐκείνον ὅστις μὲ τὴν ἑρρίψεν, εἶμαι ἐναντίον τινὸς εἰς τὸ σπαρίζειν Ξεν. Λακ. 9, 5.

Ἀντι-σπάττω ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ σπάξω, φονεύω Δίων Κ.

Ἀντι-σπῆν, ἦνος, ὁ ὁ ἀντίθετος γωνία μαθημ.

Ἀντι-σπένω, ἀορ. 6' τοῦ ἀντέγω.

Ἀντι-σπένω, εἶ. πλ. προσ. μεσ. ἀορ. 6' προστ. τοῦ ἀντέγω.

Ἀντι-σχηματίζω ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μεταχειρίζομαι κατὰ τοῦ ἀντιπάλου μου τὰ αὐτὰ ῥήτορ. σχήματα Διον. Ἀλ.

Ἀντι-σχηματισμός, ὁ ὁ ἐναντία χρῆσις τῶν ῥήτορ. σχημάτων Διον. Ἀλ.

Ἀντι-σχολαστής, ὁ ὁ ἀντίκλητος περὶ τὰς αὐτὰς σπουδὰς Σουλδ. 18 Ἀνδριανὸς σοφιστής.

Ἀντι-ισχυρίζω ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ὑποστηρίζω, ἐνισχύω. Μετ. ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ βεβαιῶ Θουκ. 3, 44, ἡ διασυρίζομαι, πρὸς τινὰ περὶ τοῦ ἐναντίου, ἐναντιοῦμαι - πρὸς τὸ Πλουτ. obulator.

Ἀντι-ισχύω ἰσχυρῶς ἀνθίσταμαι ἀρχ. λεξ. obulator.

Ἀντι-ίσχω, ποιητ. ἀντέγω π. γ. - ὕμνος Σοφ. Φιλ. 880, Θουκ. 1, 7.

Ἀντι-σώζω ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ σώζω Πλουτ.

Ἀντι-ταγμα, τὸ στρατόν ἐναντίον τινὸς τεταγμένον Πλουτ. Κλειομ. 23 καὶ μετῆν.

Ἀντι-τακτικός, ὁ ἀντιτάττων τι, ἢ ὁ ἐπιτήδεος πρὸς ἀντίταξιν - πρὸς τι Πλουτ.

Ἀντι-ταλαντεύω ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ κρατῶ τὴν ἰσοσταθμίαν Θεαιτ. Σχολ. rependo πρὸς ἀντιστάσειν.

Ἀντι-τάλαντος, ὁ ἀντίσταθος, ἰσόρροπος.

Ἀντι-τάλάντως, ἡ ἰσορροπία Σχολ. Πλατ.

Ἀντι-ταμίας, ὁ ὁ ἀντι ταμίου διορισμένος ἐν Ῥώμῃ Δίων Κ. proquaestor.

Ἀντι-ταξίς, ἡ ἡ ἐναντία τοποθέτησις, ἡ παράταξις ἐνός στρατοῦ ἄντιταξιν ποιεῖσθαι πρὸς τινὰ Θουκ. 5, 8 - τῶν τριήρων 7, 17 ἐν γένει ἐναντίωσις, ἀντίστασις - καὶ διαφορά Πλουτ.

συμπ. 4, 1, 3 - ὑπὲρ τινος Διον. Ἀλ. 10, 57.

Ἀντι-τάσις, ἡ (ἡ ἐναντία τάσις), τὸ ἀντιτείνειν, τὸ τέντωμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, ἡ ἐναντιώσις - πᾶσαν ἀντίταξιν ἀντιτείνειν Πλατ. νομ. VI, 781.

Ἀντι-τάσσω ἐναντίον τινὸς τάσσω Ἀισχ. Ἐπὶ 377 - τινί, ἰδίως ἀντικρὺ τοῦ ἑλθροῦ ἀνταπ.

Ἐπὶ 377 - τινί, ἰδίως ἀντικρὺ τοῦ ἑλθροῦ ἀνταπ.

ρχιτῆτα στρατὸν Ἡρ. 5, 110. «νόμον πρὸς τὴν τοῦτων ἀνείδειαν» Αἰσχ. 3, 16. Συνηθίσ. μεσ. ἀντιτίττωμαι, ἀντιστέκομαι συγν. παρ. μετρω. καὶ ἰστωρ. — τινί, καί, πρὸς τι Ἡρ. 7, 103, Πλάτ. νομ. 4, 631, ἐπίσης ἀντιπαύθηται. Ξεν. Ἀν. 4, 10, 3. «τὸ ἀντιπαύθαι γνώμη ἀλλήλοις» Θουκ. 3, 83, καὶ, τὸ κατ' ἐμαυτὸν ἀντιθέτω 2, 87. «ἀντιτάξασθαι ἀρετὴν τινί» 3, 56. ἐν γένει ἀντιστένω, ἀντιστέκομαι: «πάσαις ταῖς ἐπιθυμίαις» Πολυδ. 32, 11, καὶ ἀντιλέγω, μετγν. παρ. Εὐρ. ἰκ. 1143, τὸ «ἀντιτάσσομαι σὺν φόβον», ἀναγνωστέον, ἀντιστέκομαι, resisto.

Ἀντι-τείνω' τεντώνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ τεντώνω «τὰς ἱνίας ἀντιτίνας» (ἐπιτείνω) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ χάλισμα Πλουτ. περὶ Π. ἀγ. 18, συνηθ. ἀματ. α) ἐπὶ γυναικῶν ἀντικρὺ ἐκτείνονται ἐπὶ τόποι, ἀντικρὺ κερμαί. Πλουτ. — τινί Θεμ. 8. β) ἐναντίος εἶμαι, ἐναντιοῦμαι — ἐπιβουλή Πινδ. Ν. 4, 37, συγν. Ἡρ. 8, 3, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εἶναι, πρὸς τὸ ὑπείκω ἀντιτίθηται Πλάτ. νομ. ν, 727, παρὰ τὸ μάχεσθαι Πλάτ. πολιτ. γ, 604. — πρὸς τι Φαίδρ. 256 (πρὸς ἀντίτασι καὶ Εὐρ. Μηδ. 861. «οὐδ' ἀντιτείνων νῆπι' ἀντὶ νηπίων») Ξεν. Ἀριστ. οἰκονομ.

Ἀντι-τείχω' εἰς ἐναντίας καὶ ἐγὼ τείχιζω, ὀχυρώνω.

Ἀντι-τείχισμα, τὸ τὸ ἐναντίον τινὸς τείχισμα (προὔριον ἢ ὀχύρωμα Θουκ. 2, 77.

Ἀντι-τέμνω' ἰδίως ἐναντίον τέμνω, δηλ. βοτάνην ἢ ὅτιαν ἀντὶ ἀντιφάρμακον κατὰ τινος κόπτον. ἐντεῦθ. διδόν φάρμακον ἐναντίον πάθους τινὸς Εὐρ. Ἰλκ. 993, remedium praebere.

Ἀντι-τέρπω, μ. τέρω' εὐφραίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-τεύχω, ὁ, ἢ ὁ φείων ὄπλα (τεύχη) κατὰ τινος, ὁ ἐχθρός, ἔτι ἢ διὰ κύβωλον βολή, ἢ πτώσεως τῶν κύβων Εὐδουλ. παρὰ Πολυδ. 7, 203.

Ἀντι-τεύχω' εἰς ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ σχηματίζω, ἢ παρασκευάζω Ἀντιμαχ. ἀποσπ. 24.

Ἀντι-τεχνάζω' ἀντιμαχάνομαι, μεταχειρίζομαι τεχνίσματα ἢ πανουργίας κατὰ πανουργίων, ἀντιτεχνῶ, ἀντιπράττω Ἰωσ. Δ. Ἀλ.

Ἀντι-τεχνάζομαι' τὸ αὐτὸ Ἡρ. 5, 70.

Ἀντι-τεχνέω' εἶμαι ἀντιτεχνός τινος, ἀντίζηλος εἰς τινὰ τέχνην — ἀλλήλοις Σχολ. Ἀριστ. σρ. 1411.

Ἀντι-τέχνησις, ἢ 1) ὁ συνερισμὸς τεχνίτου πρὸς τεχνίτην Διον. Ἀλ. 2) ἀντίταξις πανουργίας εἰς πανουργίαν Θουκ. 7, 70.

Ἀντι-τεχνός, 2' ὁ συνεριζόμενος μὲ τινὰ εἰς τινὰ τέχνην ἢ ἔργον, — τινί ὁ ἀντιτεχνός = ὁ ἀντίζηλος εἰς τοῦτο Ἀριστ. βiatr. 816.

Ἀντι-τίθημι' 1) ἀντιθέτω, ἢ ἀντιτίττω τι πρὸς σύγκρισιν Ἡρ. 8, 60. — τινί Πλάτ. πολιτ. 263. — πρὸς τι Σορ. 257. — τί τινος Θουκ. 2, 85, κυρ. ἐν ἀνθ' ἐνός θέτω. ἵστατε συγκρίνω 2) εἰς ἐναντίας ἢ ἀντὶ τινος θέτω, ἀντικαθιστῶ Ξεν. ἀπομν. πρὸς Εὐρ. ἰκπ. 620, καὶ ἔκκλ.

Ἀντι-τιμάω' εἰς ἐναντίας ἢ ἐπίσης καὶ ἐγὼ τιμῶ Ξεν. Κυρ. 5, 2, 11. ἀντιτιμῶμαι (παθ.) Ξεν. οἰκ. 9, 11. Μεσ. προσδιορίζω κατ' ἐμπαυτοῦ ἄλλην τιμωρίαν παρὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν

ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, κάμνω ἐναντίαν ἐκτίμησιν (δικαστικ.) — τινὸς Πλάτ. ἀπολ. 36. πρὸς ὑποτιμῶμαι.

Ἀντι-τίμημα, τὸ τὸ διὰ τῆς ἀντιτιμῆσεως ὁρισθὲν χρηματικὸν ποσόν.

Ἀντι-τίμησις, ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου γενομένη ἐναντία ἐκτίμησις Παιγ.

Ἀντι-τίμος, 2 (τιμή). α) ὁ ἀντὶ τῆς τιμῆς, ὁ ἀνταποδίδων τὴν ἀνήκουσαν ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν. β) ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τιμὴν, ὁ ὅμοιος κατὰ τὴν τιμὴν, rependens, rumpens.

Ἀντι-τιμωρέομαι, μεσ. ἀποθ. ἐκδικούμαι. — τινά Εὐρ. Ι. Τ. 357.

Ἀντι-τινάσσω' τινάσσω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-τίνω' εἰς ἐναντίας καὶ ἐγὼ πληρώνω, τὸ ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον Θεογν. 718. Μεσ. ἀντεκδικούμαι «ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιστάσθαι φόνον» Αἰσχ. Ἀγ. 1236. — τινά τινος = ἀντεκδικούμαι τινὰ διὰ τι Εὐρ. Μηδ. 261, καὶ ρόνον — ρόνον Αἰσχ. ἰκ. 1176 = ἐκδικούμαι τὸν φόνον Λυκοφ. 1376.

Ἀντι-τίσις, ἢ ἡ ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις ἀρχ. καί.

Ἀντι-τίτος, 2' ὁ ἀπὸ τι ἀμοιβαίως τιμωρηθεὶς, ὁ πληρωθεὶς ἢ πληρωτὴς πρὸς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν ὅς ἀντίτος.

Ἀντι-τιτρώσκω' εἰς ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ πληγώνω Ἡλιδ. 7, 27.

Ἀντι-τίω' εἰς ἐναντίας καὶ ἐγὼ τιμῶ (?).

Ἀντι-τοιχέω' διατοιχέω (ἀπορρίπτεται ὑπὸ Φρυνίχου Β. Ἀν. 34).

Ἀντι-τολμῶ' ἐναντίον τολμῶ, εἶμαι τολμηρὸς κατὰ τοῦ ἐναντίον μου τοιμῶντος Θουκ. 3, 89.

Ἀντι-τολμός, 2' ὁ τολμηρὸς ἀντιστάμενος Αἰσχ. Εὐρ. 523, adversarius.

Ἀντι-τομός, 2' τὸ πρὸς ἀντίδοτον χρησίμον — φάρμακον. (ὅπερ καὶ παραλείπεται) π. γ. «φαρμακώτατος» ἀντίτομα ὀδοντῶν Πινδ. 4, 221. πρὸς. Ὁμ. ὕμν. Διμ. 229, remedium.

Ἀντι-τονέομαι, παθ. εἰς ἐναντίας τεντώνομαι, ἐναντιοῦμαι μετγν. adversor.

Ἀντι-τύνος, 2' ὁ ἐναντίον τινὸς τεντωμένος — κέραι Στατ. Φλακ. 8. Ἐν γένει ὁ ἀντιτείνων, ὁ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τραδῶν Πλάτ. Τιμ. 62. τὰ ἀντίτονα = τὰ πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν τῶν μηχανῶν (καταπελτικῶν ὀργάνων) χρησιμεύοντα σχοινία Πλουτ. Μεσ. 15.

Ἀντι-τοξέω' ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ τοξέω τὸν τοξέοντά με Ξεν. Ἀν. 3, 3, 15.

Ἀντι-τρέφω, (ἀπορ. ἀντίτρονον) πέρα πέρα τρυπῶ, μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους (-τινός) «ὁδὸν ἀντιτρέψας χροὸς» Ἰλ. ε, 377, διεσώδω, διαρύττω, εἰσέρχομαι «ὁδὸν ἀντιτρέψας» Ἰλ. κ, 267. — ἀντιτρέψων Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 178, transodio, penetro.

Ἀν-τίτος, ποιητ. 2 ἀντὶ ἀνάτιτος ἢ κατὰ Σχολ. Ἰλ. ω, 213 ἀντὶ ἀντίτιτος, ὁ ἐκδίκηθεὶς «ἀντίτα ἔργα» = ἡ ἐκδίκησις, ἀνταπόδοσις Ὀδ. ρ. 51. — παιδός = ἐκδίκησις διὰ τὸν παῖδα Ἰλ. ω, 213.

Ἀντι-τραγός, ὁ μέρος ὀπίσω «τοῦ δὲ κοίλου (ὀπίσω) τὸ μὲν ὑπὸ τὸ πέρας τοῦ προτέρου ὑπαγετηκὸς εἰς τὸ ἔσω νεδὸν παύγει, τὸ δὲ ἀντικείμενον ἀντίτραγος» Πολυδ. 2, 85.

Ἀντι-τρέφω' τρέφω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν θοάσαντά με Ξεν. Κυρ. 8, 3, 38.

Ἀντι-τρέχω ἑναντίον τρέχω.

Ἀντι-τυγχάνω ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἀπολαμβάνω, ἢ τυγχάνω τινός· μάχη· Πινδ. Ν. 7, 42· ἐπικουρία· Θουκ. 6, 87· κρίττονος· Πολυβ. 15, 16.

Ἀντι-τυπῶμαι ἐξ ἐναντίας κτυπῶ, ἀποκρούω τὸ κτυπῶσαν ἐπὶ ἐμοὶ σῶμα, ἐν γένει ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι· Πλάτ. Κρατ. 420· πρὸς τι· Ἀριστοτ. ἦθ. 4, 6· τινὶ Λουκ. repentio.

Ἀντι-τυπῆς, 2· ὁ ἀποκρούων, ἢ ἀντικρούων τι, ὁ ἐναντιούμενος μετῶν. repentiens.

Ἀντι-τυπία, ἢ ἡ ἀντικρούσις, ἀντίστασις (ιδίως τῶν σκληρῶν καὶ ἐλαστικῶν σωμάτων εἰς τὸ νὰ ἀντικρούωσι τὰ κατ' αὐτῶν πρὸςβάλλοντα) μεταρ. ἢ σκληρότης· Πλάτ. καὶ ῥητ. παρὰ Διον. Ἀλ. renisus, asperitas.

Ἀντι-τύπος, 2 (τύπω) α) ὁ ἀντικρούων, ὁ ἀποπαλινός, ὁ ἀντανακλόμενος ἢ ἀντηχών· ἀντίτυπον εὐρηγῆν ἤδεσθαι ἐπὶ τῆς ἡρώδης.

Ἀρχ. 14 (Πλιν. 151), ὁ ἐναντιούμενος· πέτρα Πολεμ. 2, 10· πρὸς Ἰερουσαλὴν. Ο. 7, 16, ἐντεῦθεν κατὰ ὁρίον· ἐννοίαν ὁ σκληρῶς ἢ τραχέως ἡχῶν Διον. Ἀλ. καὶ ἐπὶ χρωμάτων ἀντίθ. τῶ μαλακῶν· Πλουτ. Δημ. 22· β) ὁ μὴ ὀπίκειν, σκληρός, ὁ ἀνθίσταμενος μετὰ τοῦ ἀναγκασίου συνδεδεμ. Πλάτ. Κρατ. 420· ἀντιτυπώτατον εἶδος· Τιμ. 62, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀντίτυπος καὶ σκληρός· Θεαιτ. 155, εἰς ὁ ἐγθρικός· ὁ Διὸς ἀντίτυπος· ἐγθρός· Αἰσχ. ἐπ. 563· μάχη ἀντίτυπος· ἢ ἐκ παρατίξεως· μάχη, ἐντα στρατός· ἵσταται κατὰ στρατοῦ Ξεν. Ἀγρο. 6, 2·

τινὶ=ὁ ἀντικρὺ ἵσταμενος· Πολυβ. 6, 31· καὶ προσίντης· Ἀλκιδამ. περὶ Σοφ. 674, 14, ἐν χρησμ. παρ' Ἡο. 1, 67· «τύπος καὶ ἀντίτυπος» ἢ σπῆρα καὶ ὁ ἄκμων· ἀντίτυπα (ἢ ἀντίτυπα κατὰ διόφρ.) ἄλληλα, ἀντίτυπος) δ' ἐπὶ γὰ πῶς ταυτιλῶντες=κατὰ Σχολ. ἀνωθεν τυπῆς ὑπὸ τοῦ κερκενοῦ, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς γῆς· Σοφ.

Ἀντ. 134· «στόνος ἀντίτυπος»=κατὰ Σχολ. ἀμοιβαίως ἀντίκρινος· Σοφ. Φιλ. 1460· γ) ὁ ὁμοίος· τὸ ἀντίτυπον=ἀμεινόντος ἀναγκασίου, ἀντίτυπον, εἰ καὶ ὁ ἀντίτυπος, repentiens, asper.

Ἀντι-τύπτω κτυπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἐκδιχῆσιν· τινὶ Ἀριστ. νεφ. 1424, repentiio.

Ἀντι-τυπῶμαι ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον περιγελῶ, σκώπτω· τινὰ Κονων. 49.

Ἀντι-φάνειν ἀνταγάζειν, ἀποστήλδω Θεοφρ.

Ἀντι-φάνειν, ἢ ἡ ἀνταγῆ, ἢ γινόμενῃ εἰς τὸν καθ' ἑαυτὴν ἢ εἰς τὸ ὕψος ἐξαιρέσεις τῶν ἀντικείμενων μετῶν.

Ἀντι-φάρμακον, τό· τὸ ἐναντίον τῶν φαρμάκων φάρμακον Ἀθην. 3, 85.

Ἀντιφάνης, ου, ὅ· 1) κοινῶς ποιητής· Ρόδιος γεννηθείς τῷ 406 π. Χ. Πλουτ. Δημ. 4· 2) ἐπιγραφματοποιός· κατὰ τὸ 100 π. Χ. οὗ ἐπιγραμμὰτα σώζονται ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ· 3) χαλκῆς τις Ἀργεῖος τῷ 400 π. Χ. Πλουτ. 5, 17.

Ἀντι-φᾶσις, ἢ ἀντιλογία, ἐναντιώσις, ἀπόκρουσις· Ἀριστοτ. παρὰ Πολυβ. 2, 129, ἀντίφασις, responsio.

Ἀντιφάτης, ου, ἐπ. -ας, ὅ· 1) υἱὸς τοῦ Μελάμπου Ὀδ. ο, 242· 2) βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ὀδ. κ, 106, καὶ κατὰ μεταφρ. Ἀν-

τιφάτης ὁδ. ὅ· Ἀντιφάτης Ὀδ. κ, 111 (ὁδ.).

Ἀντι-φάτικός, 3· ὁ ἀντιλέγων, περιπίπτων εἰς ἀντιφάσεις· λόγος· Ἀριστοτ.

Ἀντιφάλλος, ὁ· πόλις ἐν Λυκίᾳ Στραβ.

Ἀντι-φείζω, ἀντιφείσθαι (ἀργ. λεξ. ἀντίος φέρομαι), στέκομαι ἐναντίον τινός· ἵνα μετρηθῇ μετ' αὐτοῦ, ἐξισοῦμαι· τινὶ Ἠλ. φ. 357· τίς εἰς τι Ἠλ. φ. 488· παρὰ τινα Πινδ. Π. 9, 52, ἀμειλλῶμαι, συνερίζομαι· Ἡσ. ἐρ. 208· πρὸς τινα Ἡσ. θε. 609, obviāmi me offero, concerto, par sum.

Ἀντι-φέρων, (φέρων) τὰ τὰ ὑπὸ τοῦ μνηστήρος διδόμενα εἰς τὴν μνηστῆρ δόξα ἀντὶ τῆς προίκου.

Ἀντι-φέρων, 2 (φέρων) ὁ τόπον ἐπείχων προικός· Αἰσχ. Ἀγ. 331.

Ἀντι-φέρων· ἐναντίον φέρω, ἢ φέρω καὶ ἐγὼ τι ἀμοιβαίως πρὸς τινα, ἀντιτάτω, τὸν περισσὸν ἐν τῇ πεντακτῇ Πλάτ. Ἑρμ. 395· πόλεμον Δαμαρ. 8. (VII, 438). Μεσ. ἀντιτίττομαι, ἐναντιοῦμαι Ὀδ. π, 238· μάχη Ἠλ. ε, 701· ἀργαλῆς· Ὀδύσσειος ἀντιφείσθαι=εἶνε δύσκολον νὰ ἀντιταχθῇ τις εἰς τὸν Δία κ, 589, ὡπαύτοι, μετροῦμαι μετὰ τινα, ἱσοφείζω=μέγας=κατὰ τὸ μέγεθος, 482· «Ὀμηρείος λόγος» Μακρίδ. 30 (IX, 625), offero, rursus, occurreo, resisto.

Ἀντι-φέρων, -τινός· εἰς τὸν ἄλλον ὑπάρχω ἐγὼ εἰς ἐξέτασιν Εὐδ. Ἠλ. 1091.

Ἀντι-φῆμι 1) ἐξ ἐναντίας· φημί, ἀντιλέγω Πλάτ. Γοργ. 501 καὶ μετῶν. 2) ἀποκρίνομαι, contradico, respondeo.

Ἀντι-φλέγωμαι α) τὸ αὐτὸ Λουκ. Σατ. 23· β) ἀνταρῶ Πινδ. Ο. 6, 61.

Ἀντι-φλέγμα, τό· ἀντιρόνημα τῆς ἡρώδης, ἢ ἡλὼς αὐτῆς Σχολ. Σοφ. esho.

Ἀντι-φλόγος, 2· α) ὁ ἀντηχών· ψαλμός· Πινδ. ἀποστ. 91· β) ὁ ἐξ ἐναντίας ἡχῶν, ὁ ἐναντίον ἐκδιλλῶν εὐθόγγων, resonans.

Ἀντι-φλέων 1) ἀμοιβαίως ἀναπῶ τὸν ἀναπῶντά με Πλάτ. Λυσ. 212· 2) ἐπίση· καὶ ἐγὼ φιλῶ, ἀσπίζομαι Ἀγασθ. 6, redamo.

Ἀντι-φίλος, ἢ ἀγάπη ἀμοιβαία Ἀριστοτ. ἦθ. 8, 2, amor mutus.

Ἀντι-φίλος, ἢ τὸ αὐτὸ Ἀριστοτ. Εὐδὴμ. 7, 2.

Ἀντι-φίλο-δοξέω, ἐνεκα δόξης συνερίζομαι πρὸς τινα Πολυβ. 1, 40.

Ἀντι-φιλονεικῶ (ἐκ φιλονεικίας) ἐναντιοῦμαι· πρὸς τι Πολυβ. 3, 103 καὶ μετῶν.

Ἀντι-φίλο-σοφῶμαι ἔχω ἀντιθέτους φιλοσοφικὰς ἰδέας μετῶν.

Ἀντι-φίλο-σοφία, ἢ ἡ ἀντίθετος φιλοσοφική μερὶς μετῶν.

Ἀντι-φίλο-σοφός, ὁ· ὁ ἄλλης σχολῆς φιλόσοφος, ὁ ἐναντίας φιλόσοφος μετῶν.

Ἀντι-φίλο-τιμέωμαι ἐνεκα φιλοτιμίας πρὸς ἄλλον ἀμειλλῶμαι, συνερίζομαι· πρὸς τὴν δόξαν τῶν ἔργων Πλουτ. Περικ. 14· ἀντισφιλοτιμήσο Διον. Κ. 59, 19.

Ἀντι-φίλο-προσέχομαι ἐξ ἐναντίας ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ φέρομαι με φιλοφροσύνην πρὸς τινα, με ἀμοιβαίαν ἀγάπην περιβάλλω τινα Πλουτ. Σερτ. 20.

Ἀντι-φλέγω· κάμνω νὰ ἀντιλάβω, τὴν λάμψιν ἀντανακλῶ· αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντίφλεξε Μήγαν Πινδ. Ο. 3, 21.

Ἀντι-φλέγω· κάμνω νὰ ἀντιλάβω, τὴν λάμψιν ἀντανακλῶ· αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντίφλεξε Μήγαν Πινδ. Ο. 3, 21.

Ἀντι-φλέγω· κάμνω νὰ ἀντιλάβω, τὴν λάμψιν ἀντανακλῶ· αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντίφλεξε Μήγαν Πινδ. Ο. 3, 21.

Ἀντι-φλέγω· κάμνω νὰ ἀντιλάβω, τὴν λάμψιν ἀντανακλῶ· αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντίφλεξε Μήγαν Πινδ. Ο. 3, 21.

Ἀντι-φλέγω· κάμνω νὰ ἀντιλάβω, τὴν λάμψιν ἀντανακλῶ· αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντίφλεξε Μήγαν Πινδ. Ο. 3, 21.

Ἀντι-φλέγω· κάμνω νὰ ἀντιλάβω, τὴν λάμψιν ἀντανακλῶ· αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντίφλεξε Μήγαν Πινδ. Ο. 3, 21.

Ἀντι-φλέγω· κάμνω νὰ ἀντιλάβω, τὴν λάμψιν ἀντανακλῶ· αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντίφλεξε Μήγαν Πινδ. Ο. 3, 21.

- Ἀντι-φρονεῖω· φρονεῖω πρὸς ἐκδοκῆσιν Σουδ.
 Ἀντι-φρονος, 2° α) ὁ διὰ φρόνους ἢ ἀντι-φρόνου
 γιγνόμενος· δίκαι· Σοφ. Πλ. 240' 6) ὁ ἀμοι-
 βῶς φρονεῖων· ὁ ἀντικρὺς ἀντίφρονος· ἀμοιβαίως
 θάνατος· Λισγ. Ἐπ. 874'· ἄται· Σοφ. Φιλ. 1141.
 Ἀντι-φροα, ἡ· ἡ πρῶτος τοῦ ἀντιφρονεῖν, ἐναν-
 τίστις, ἀντιφροα, σύγκρισις, relatio, oppositio.
 Ἀντι-φροικῶς· ἀντιφροστικῶς Σχολ.
 Ἀντι-φρορτίζομαι· ἔναντιφροσίζομαι, ἀντί τοῦ
 φόρου λαμβάνω· ἄλλο τι· (ἀντί· τῆς τιμῆς τῶν
 πολλοθεσιῶν πραγμάτων ἄλλας ἀγοράζω) Δημ.
 35, 25· ἐντεῦθ. «χρήματα ἀντιφρορτίζοντα» = ὁ
 ἀντιφρορτος, = αἱ ὡς ἀντί φόρου ληθεύσαι πραγ-
 ματίζαι· Δημ. 35, 11.
 Ἀντι-φρότος, ὁ· ὁ ἀντί φόρου παρμένος.
 Ἀντι-φράγμα, τό· ὁ ἐναντίον φράγος.
 Ἀντι-φράζω· δι' ἐναντί· λήθων ἐκφράζω τι γοῦν.
 Ἀντι-φράς, ὁ· 1) εἰς τὴν υἱὸν τοῦ Περικλοῦς φρο-
 νοθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· 2) υἱὸς τοῦ Πυ-
 λακίμενος· καὶ τῆς υἱοῦς Γυγίας· ἐκ Μακρονίης
 σύμμαχος τῶν Τρώων· 3) υἱὸς τοῦ βασιλέως
 Θεσσαλῶν καὶ ἔργωνος τοῦ Ἡρακλέους, στρα-
 τῆς τῶν ἐκ τῶν νῆσων Κῶς, Κίτιος, καὶ
 Νισύρου ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντων· 4) υἱὸς τοῦ
 Ἀκτορος· 5) υἱὸς τοῦ γέροντος Λιγυπτιῶν ἐξ Ἰ-
 θάκης εἰς τὴν συντροφίαν τοῦ Ὀδυσσεύς κατα-
 φρονοθεῖς ὑπὸ τοῦ Κυκλώπιδος Πολυδαίμονος.
 Ἀντι-φράξιος, ἡ· τὸ φράξιμον διὰ τινος προτε-
 θέτος· ὡς· πρὸς ἥλιον ἀντίφρ. = τῇ ἐπιτοκί-
 τισι τοῦ ἥλιου διὰ τῆς παρεμβληθείσης γῆς·
 Πλουτ. Α. 21.
 Ἀντι-φράσις, ἡ· 1) ἀντιλογία γοῦν. 2) ὁμο-
 μῆτις εὐφροσμένη εἰς ἀντιλογίαν μὲ τὴν οὐ-
 ρεῖαν τοῦ ὁμομασθέντος· Ἀθην. 3, 90 π. γ. Εὐ-
 ρίνος πόντος, ἀντί ἄξινος.
 Ἀντι-φράσσω, ἀντι-φράσσω· προθέτω τι, καὶ
 διὰ τούτου φράζω, ἐμποδίζω· Πλουτ. Τιμ. 66·
 - ἥλιον Πλουτ. πρὸ ἀντιφράξιος, abstinere, opprobri-
 Ἀντι-φραστικῶς, 3° ὁ ἀντικρὺς εἰς τὴν ἀντι-
 φρασίν, ὁ κατὰ τρόπον ἀντιφροστικῶς.
 Ἀντι-φραστικῶς, ἐπὶ· κατὰ τρόπον ἀντι-
 φράσσεως γοῦν.
 Ἀντι-φράσις, (ἐπὶ χόρων)· ἐναντιοῦμαι καὶ
 ἀνταγριζῶ· Ἀριστοτ.
 Ἀντι-φρούρος, ὁ· ὁ ἐπὶ χόρων τόπον φρουροῦ Πρ.
 Ἀντιφρον, 2° ὁ ἐναντία φρονῶν πολὺ μετῆν.
 Ἀντι-φύλακῃ, ἡ· ἡ κατὰ τῆς καὶ ἦν τις
 φυλακίζεται κατ' ἐκείνου ὅστις αὐτὸν φυλάτ-
 τει, ἡ ἀμοιβαία φυλακὴ Θουκ. 2, 84.
 Ἀντι-φύλαξ, αὐτός, ὁ· ὁ ἐναντίας φύλαξ Λουκ.
 Ἀντι-φυλάσσω, ἀντι-φύλασσω· ἐξ ἐναντίας ἡ
 ἀμοιβαίως φυλάττω· Πλατ. νομ. IV, 75. Μεσ.
 ἀμοιβαίως· προφυλάττωμαι ἀπὸ τινος· Ξεν. Ἀν.
 Ἀντι-φύτεω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ
 ἐγὼ φυτεύω, γεννῶ· «ἐξῆς ἐξῆν» Φουκυλ.
 Ἀντι-φύω· εἶμαι ἀντιθέτω φύσιν· Ξενοφ.
 Ἀντιφρων, ὄντος, ὁ· 1) ὁ ἀρχαιολόγος τῶν ἀντι-
 κρῶν ῥητόρων ἐκ Παναγόντος τῆς Ἀττικῆς γεννηθ.
 τῷ 480 ἢ 439 π. Χ. τὴν ὁ ἀναφορῶν τῆς τοῦ πο-
 λῆτος ῥήτορος· ὄντος ἐν Ἀθήναις· ὡς ῥήτορος οὐ-
 θέτω ἀνέθετο τὸ βήμα, ἀλλὰ συνέταττε λόγους
 δι' ἄλλους· Ἐκ τῶν 60 αὐτῶ ἀποδιδόμενων λό-
 γων 25 θεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς νόθοι·
 διεσώθησαν δ' ἡμῖν 17 λόγοι· σοφιστοί, ἐξ ὧν τρεῖς

- ἀληθῆ ἔχουσι τὴν ὑπόθεσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πλε-
 στήν πρὸς ἀσκήσιν· Κατηγορηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ
 Θηραμένους καταδικασθῆναι εἰς θάνατον τῷ 411
 π. Χ. 2) σοφιστής, ὁ κυρ. ἀντίπαλος τοῦ Σω-
 κράτους· πιθανὸς κατὰ προστασίην τῶν 30 το-
 ράνων φρονεῖς· 3) πραγματικὸς ποιητὴς ζῶν καὶ
 ποιῶν ἐν Ἀθήναις, εἴτα παρὰ Διονυσίῳ τῷ τυ-
 ράνῳ, ὅς οὐ καὶ ἐφρονεῖτο διὰ τὴν παρηρησίαν
 του· Γνωστοί· ἡμῖν εἶνε δύο τίτλοι τραγῳδῶν
 αὐτοῦ Ἀνδρομάχης καὶ Μελέαγρου.
 Ἀντι-φωνέω· 1) ἐναντίον φωνῶ, ἀποκρίνομαι
 Λισγ. Εὐμ. 293· «δαίνων ἔπος» Σοφ. Α. 770·
 «μη μ' ἀντιφώνει μὲν» Σοφ. Φιλ. 1065, ἐπὶ
 ἐγγράφως ἀποκρίνομαι· Πολυδ. 8, 18, ἀντιφρῶν·
 - ἐρωτάς Ἀνακρ. 23, 9· 2) ἐν τῇ μουσικῇ δι'
 ἐναντίων φωνῶν μουσικὴν συμφωνίαν κἀμνω,
 συνοδεύω τὴν διὰ πασῶν τῶν γορῶν συμφω-
 νίαν· ἐντεῦθ. «ἀντιφρῶν ἀντιφρονούμενα» = ἀν-
 τίφρατα ὁμόφωνα.
 Ἀντι-φώνησις, ἡ· 1) ἡ ἀπόκρισις, ἀντιλογία·
 2) ἀντιχόρηγος.
 Ἀντι-φώνη· τῆς οὐ· ἐγγυτῆς μετῆν.
 Ἀντι-φώνια, ἡ· ἀντιφώνησις.
 Ἀντι-φώνος, 2° α) ὁ ἀντιφών, ὁ ἐναντίον,
 ὁ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τι συμφωνῶν· Πλατ. νομ.
 VII, 812· τινὶ IV, 717· 6) ὁ ἀνάλωτος, ὁ ἐξ
 ἐναντίας ἤχων (ἀποκρινόμενος)· Εὐρ. ἰκ. 800,
 ὁ μετὰ τινος ὁμόφωνος συνοδεύων· - τὸ ἀντιφω-
 νιστὴ συμφωνία ἐν τῇ διὰ πασῶν (μουσ. ὄργαν.)
 Ἀριστοτ. προβλ. 19, 39· γ) ἐκκλ. ἀντιφώνων
 = τὸ ἀμοιβαίως ἐκ τῶν ὁδῶν γορῶν ψαλλόμενον.
 Ἀντι-φωτισμός, ὁ· ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φω-
 τὸς· Πλουτ. Νικ. 21.
 Ἀντι-χάριον· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ
 χάριω· ἀντιχάριστα Σοφ. Ἀντ. 149.
 Ἀντι-χαλεπένω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως
 καὶ ἐγὼ ὀργίζομαι, θυμῶναι Διον. Ἀλ. Πλουτ.
 Ἀντι-χαρίζομαι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ χαρίζο-
 μαι, κἀμνω χάριν ἀντι χάριτος· τινὶ Πρ. 7, 114.
 Ἀντι-χαρίς, ἡ· ἀμοιβαία χάρις, ἀπόδοσις χά-
 ριτος· Σχολ. Θουκ. 1, 32.
 Ἀντι-χαρμάομαι· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως
 καὶ ἐγὼ χαρμάομαι· τινὶ Ἀριστοτ. προβλ. 7, 1.
 Ἀντι-χειρ, εἶρος, ὁ· τὸ μέγα δακτύλου τῆς
 χειρὸς, ὡς τὸ ἀντιχάριον μένος τῆς χειρὸς εἰς
 τοῦς ἄλλους· δακτύλους Πολυδ. 2, 145, ἐνθα
 ἀπαντᾷ καὶ ἀντιχειρία Μακροβ. pollex.
 Ἀντι-χειρο-πνεῖω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως
 οἶδος εἰς τὴν διὰ χειροτονίας ψηφοφορίαν ἐναν-
 τῶν γνώμων, ἡ ἐναντίον φρεσίν· Θουκ. 6, 24.
 Ἀντι-χειροτονία, ἡ· ἡ ἐναντία χειροτονία,
 ἡ ἐναντία γνωμοδότησις· Πολυδ. 3, 150.
 Ἀντι-χθών, ἡ· ἡ ἀντίθετος γῆ, ἡ ἀντίπου·
 γῶν· Ἀριστοτ. οἱ ἀντιχθόνες = οἱ ἀντίποδες
 μετῆν. πρὸ Πλουτ.
 Ἀντι-χόρος, (χορδῇ) 2° α) (ἐπὶ μουσ. ὄργ.)
 ὁ ἐναντίας ἤχων (π. γ. ὁ βαρὺς ὡς πρὸς τὸν
 ὀξύ), ὁ ἐναντίας Πλουτ. 6) ὁ ὁμοίως ἤχων, σύμ-
 φωνος· contrarius, consonus.
 Ἀντι-χορέω· ἐν τῷ χορῷ ἀντικρῶ στίχους Σενεσ.
 Ἀντι-χορηγέω· ἐξ ἐναντίας ἡ συνεκρίσμενος
 πρὸς ἄλλον χορηγὸν παρεκκεῖναι χορὸν Ἀνδο-
 κίδ. 4, 42· τινὶ Δημ. 21, 62.
 Ἀντι-χόρηγος, ὁ· ὁ ἀντι-συνεκρίσμενος πρὸς

- ἔλλον παρέχει τὴν δαπάνην πρὸς παρασκευὴν χοροῦ· - τινι Ἀνδοκ. 4, 20.
- *Ἀντι-χορία, ἡ τὸ δεύτερον τοῦ χοροῦ μέρος, ἢ ὡδὴ τοῦτου Πολυδ. 4, 107.
- *Ἀντι-χρη, ἰων. ἀντί ἀπρστ. ἀπόχρη· ἀρετὴ, ἐπαρετὴ.
- *Ἀντι-χρῶμα, μόν. ἀπρστ. ἀπρ. ἀντέχρησε· ἐφ-ήρκεσε· - τινι Ἡρ. 7, 127, sufficit.
- *Ἀντι-χρημα, τό· ἡ ἐναντία ἡ ἀμοιβαία μετα-χρήσις Ἀριστείδ.
- *Ἀντι-χρησις, ἡ· τὸ αὐτὸ μετγν.
- *Ἀντι-χρησιμο-δοσιώ· ἐναντίον χρησθῶν δίδω μετγν.
- *Ἀντι-χριστός, ὁ· ὁ ἐναντίος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ψευδοχριστὸς Ν. Δ. καὶ ἐκκλ.
- *Ἀντι-χρόνισμα, τό· ἡ χρῆσις ἐνὸς χρόνου ἀντί ἄλλου γραμ.
- *Ἀντι-χρονομιάς, ὁ· τὸ αὐτὸ γραμ.
- *Ἀντι-χρώζω· ἐξ ἐναντίας χρωματίζω, δίδω ἄλλα χρώμα Λιδαν.
- *Ἀντι-ψάλλω· 1) πᾶζω (κλιθεῖν ἢ λύειν) συν-οδεύων ἄλλον κλιθεῖν Ἀριστοτ. 2) ψάλλω ἀπὸ τὸ ἀντικρουθὲν μέρος ἐκκλ.
- *Ἀντι-ψαλμός, ὁ· ὁ ἀμοιβαίως ἡ κατ' ἀντι-φώνησιν ψαλλόμενος· - ὡδαί Εὐρ. 1, Τ. 171.
- *Ἀντι-φέγω· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως ψέγω Σχολ.
- *Ἀντι-ψηφίζομαι· ἐναντίαν ψῆρον δίδω, γνω-μιασθεῖς ἢ ἀπορριπτέως ἐναντίον Πλουτ. Αὐστ. 27.
- *Ἀντι-ψηφός, 2) ὁ ἐναντίαν ψῆρον δίδων Πλατ. Ἄλκ. 11, 150.
- *Ἀντι-ψόχος, 2) ὁ ἐπείγων τόπον ψυχῆς, ὁ ἀντί-της ζωῆς διδόμενος Λουκ. λεξ. 10.
- *Ἀντι-ψόχω· ἀμοιβαίως ἐγὼ θροσίζω μετγν.
- *Ἀντλεία, ἡ· ἀντλία Ἠσυχ.
- *Ἀντλέω (ἀντλος)· ἰδίως ἐκβάλλω εἰσρεῦσαν θα-λάσσιον ὕδωρ ἐκ τοῦ ἀντλου (τῆς σεντίνης) τοῦ πλοίου, ἐν γένει ἐκβάλλω, ἀδειάζω Ἡρ. 6, 119· - ἐκ κρήνης Πλατ. Τιμ. 79· «εἰς πῖθον τε-τροπυμένον ἀντλεῖν» Ξεν. Οἰκ. 7, 40, μεταφ. ἐξιστάω, ἀνερעυνῶ· «-ἐμπρακτόν μηχανάν» Πινδ. Π. 3, 62, ὑπομένω, ἐγκαταρτῶ· - τύχην, κακὰ Αἰσχ. Πρ. 375, Χο. 737· - λυπρὸν βίον Εὐρ. Ιππ. 902· - πολυτελεῖ δουλείαν Λουκ. haustio.
- *Ἀντλη, ἡ· ἀντλος· - πόνοιν Ἄλκ. παρὰ Ἡρα-κλειδ. ἄλληγ. 5.
- *Ἀντλημα, τό· 1) πᾶν ὁ, τι ἀντλεῖται· 2) ὁ, περ ἀντλεῖ, ἐκβάλλει ἡ ἀντλία (ἡ τρύμπα), ἐπὶ καὶ τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλεῖ τις· 3) ἡ κατάρδευσις δι' ἀντληθέντος βευστοῦ Διοσκωρ. haustus.
- *Ἀντλησις, ἡ· τὸ ἀδείασμα, ἐξγάλα Αἰλ. Π.
- *Ἀντλητήρ, ἥρος, ὁ· 1) τὸ πρὸς ἀντλησιν ἀγ-γεῖον Πολυδ. 10, 31· 2) ὁ ἀντλητής.
- *Ἀντλητήριον, τό, ἐνν. ἀγγεῖον· ἀγγεῖον πρὸς ἀντλησιν, ὁ κουβάς μετγν.
- *Ἀντλητής, ὁ· ἀντλητὴρ Καλλιμ.
- *Ἀντλία, ἡ· 1) (τὸ ἀντλεῖν, ἡ ἀντλησις), τὸ εἰς τὸν ἀντλον (σεντίναν) τοῦ πλοίου συναθροισθῆν καὶ ὄζον θαλάσσιον ὕδωρ, ἡ σεντίνα· «ἐξ ἀντλίας ἦκειν» Διον. κωμ. Ἀθην. 9, 405· ἐν γένει ὁ πη-λός, βρόχος· ἡ κόπρος Ἀριστ. βατρ. 17· 2) καὶ αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πλοίου ἐν ᾧ συνάγεται τὸ ὕδωρ Σοφ. Φιλ. 480, παρὰ τὸ πρόωρα καὶ πρόμνη.
- *Ἀντλι-αντλητήρ, ἥρος, ὁ· ἀντλίων Β. Ἀν. 411.
- *Ἀντλίων, τό· ὁ κάδος, τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ ἀν-τλεῖ τις Β. Ἀν. 411, haustum.
- *Ἀντλον, τό· ἀντλος μετγν.
- *Ἀντλος, ὁ· ἡ ἀντλία καὶ συνηθ. 1) τὸ εἰς τὸν κατῶθεν τοῦ πλοίου γῶρον συναθροισμένον ὕδωρ, καὶ αὐτὸς ὁ κατῶτατος γῶρος Ὁδ. μ. 411· «ἀντλον εἰργων αὐτὸς» = ὁ ἐμποδίζων τὴν εἴσοδον τοῦ ὕδατος Εὐρ. Τρ. 686· «πῶλις ἀν-τλον οὐκ ἐδείξατο» Αἰσχ. Ἐπ. 778· ἐντεῖθεν. «ἐν ἀντλῶι τιθέναι» = κατατροπῶ, καταποντίζω Πινδ. Π. 8, 12· 2) αὐτὴ ἡ θάλασσα Πινδ. Ο. 9, 67, ἀλόμενος Εὐρ. Ἐκ. 1025· 3) ἀγγεῖον δι' οὗ ἀν-τλεῖ τις, ἡ τρύμπα τοῦ πλοίου μετγν. 3) σωρός ἀλυνισθέντος ἀλλὰ μὴ λυγνισθέντος σίτου κατὰ Σουῖδ. συνηθίζον τὸν ἀστράβων ἐν τῇ ἄλῃ· πρὸ. Νικ. Θηρ. 115, sentina, ware, haustum.
- *Ἀντ-οδύρομαι· ἐξ ἐναντίας ἡ πάλιν οδύρο-μαι μετγν. contra lamentor.
- *Ἀντ-οικα-δομέω· ἐναντίον οἰκοδομῶ, ἰδίως τὸ παρερρωγὸς τοῦ τείχους πάλιν ἔξανκτίζω Πο-λυδ. 16, 30, μεταφ. - διατροπὴν = φιλοσοφικὴν τινα σχολὴν κατὰ τινος ἰδούω Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 9, 4.
- *Ἀντ-οικα-δομία, ἡ· ἡ ἀνέγερσις οἰκοδομῆς (τείχους) ἀντ' ἄλλης καταστροφῆς Πολυδ.
- *Ἀντ-οικος, 2) ὁ ἀντικρὸς ἄλλου κατοικούν Πλουτ.
- *Ἀντ-οικαίρω· ἀμοιβαίως ἡ πάλιν οἰκαίρω Εὐρ. Ἰων 312.
- *Ἀντ-οικτίζω· τὸ αὐτὸ Θουκ. 3, 40.
- *Ἀντ-οίσμα· ἐναντίον νομίζω Πλατ. Θεαετ. 178.
- *Ἀντολήθη, ἐπὶρ. ποιητ. ἀντὶ ἀνατολήθη, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς Ὀμπ.
- *Ἀντολή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀνατολή ἐν πληθ. - ἡ-λίωσι = ἡ ἀνατολή τοῦ ἡλίου Ὁδ. μ. 4.
- *Ἀντολή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀνατολή, καὶ ὡς ἐπὶθ. ἀντολή ἀρουρα Νον.
- *Ἀντομαί, (ἀντα), μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. 1) ἀπαντῶ, συναντῶ, (φιλικῶς)· «μοῦσα· ἀντόμε-ναι» Ἰλ. 6, 595, ἡ (ἐχθρικῶς)· «ἀλλήλοισιν ἄν-τεσθ' ἐν πολέμῳ» Ἰλ. α, 698· «ὅθι διπλοὺς ἦν-τετο ὠσρεῖ» δ, 133, υ, 415. Παρὰ Πινδ. Π. 2, μετὰ γενικ. φόρμιγγος· 2) μετὰ παρακλήσεως προσέρχομαι τινι, ἱκετεύω· - τινὰ Εὐρ. ἰκ. 291· «Ἐρμῆν Ἀριστ. θε. 977· «ἀ πατρός διέπρ τοῦμοῦ ἀντομαί» Σοφ. Οἰ. Κ. 243 καὶ μετγν. ποιητ. obnivus fio, supplico.
- *Ἀντ-ὀνυμα· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως ὀνύω, ὀρκίζομαι· ἀντομομοκῶς Ἀντιφ. 1, 8· ἀντώ-μοσαν Ξεν. Ἐλ. 3, 4, 6· ἀντομοσάει Δημ. 43, 3· πρὸλ. ἀντομοσία.
- *Ἀν-τομός, (ἀντεμένω)· πάσσαλος Ἐπιγρ.
- *Ἀντ-ὀνινημι· ἀντωφελῶ· ἀντῶνναι Λιδαν.
- *Ἀντ-ονομάζω· ὀνομάζω τι μὲ ἄλλο ὄνομα Θουκ. 6, 5. Παρ' Ἀριστ. θε. 55 ἐπὶ τοῦ ἐπιτε-τηδευμένου λεκτικῶ τοῦ Εὐριπίδου εἰς ἀντονο-μασίας, οὕτω καὶ παρὰ ῥητορ. παρὰ γραμ. = ὅτεω τὴν ἀντωνυμίαν.
- *Ἀντ-ονομασία, ἡ· ἡ ἄλλη ὀνομασία. Παρὰ τοῦ ῥητορ. τὸ θέτειν ἐπίθετον ἢ πατρωνυμικὸν ἀντὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος· παρὰ γραμ. = ἡ ἀντω-νομία καὶ ἡ χρῆσις ταύτης.
- *Ἀντ-οργίζομαι· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ὀργίζομαι Μ. Ἀντων. 6, 26.
- *Ἀντ-ορέγω· ἀπλώνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως θεμίστ.

Ἄντορος ἰων. ὁ ἄντορος, σύντορον ἀντικρύ ἄλλου.
 Ἄντ-όρυξις, ἡ ἡ ἐναντία ὄρυξις, ὑπόνομος μαθημα.
 Ἄντ-ορύσσω· ἐξ ἐναντίας σκίπτω καὶ ἀνοίγω ἐναντίαν ὑπόνομον Ἡρ. 4, 200.
 Ἄντ-ορχέομαι· κατὰ συνεριστὴν ἄλλου ὀρχέομαι, χορεύω Ἰουδαϊσ. Ἰστ. Ζ. 8, 12.
 Ἄντ-οφέλλω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ εἶμαι ὑπὸ γρῶς πρὸς τινα, ἀντιγρῶσσω - χάριν Θουκ.
 Πολυδ. 18, 29· ἐντιθῶ. ἐναντιοῦμαι, ἀντιτείνω· πρὸς τινα Πολυδ. 2, 24, καὶ συγν. δι' ὀπλων καὶ διὰ λέξεων· «τινὶ περὶ τὸν κοινὸν πραγματέω» 28, 6· τοῖς γρήμασι 28, 17.
 Ἄντ-ὀρθαλμος, 2· ὁ κατ' εὐθεῖαν ἢ κατὰ πρόσωπον βλέπων μετγν.
 Ἄντ-ορχέομαι· ἐναντίον ὀρχοῦμαι, ἱππεύω Μουσγ. 2, 115, κατὰ Μανιάνον ἐστιγόνοντο.
 Ἄντ-ορχεύς, ὁ· ἀντιλαθεύς, ἡ λαθὴ ἀρχ. λεξ.
 Ἄντ-ορχή, ἡ (ἀντιχομαι)· τὸ ἀμοιβαίως κρατεῖσθαι, ἡ συνάρεσις ἢ συνέγεια μετγν.
 Ἄντ-ορχυόω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ὀρχυόω Ἰωστ.
 Ἄντραίος, (ἄντρον) 3· ὁ εἰς ἄντρον ἀνήκων, ὁ θαλασσίω μετ' ἄντρον, ἐπὶ ὃ ἄντρον οἰκῶν· νύμφη Θεοδώρ. 2.
 Ἄντρεῖπω, παῖς, ἀντὶ ἀνατρέπω.
 Ἄντριάς, ἄδης, ἡ ἡ ἄντρον (σπηλαία) κατοικοῦσα Θεοδώρ. 2.
 Ἄντρίτης, ὁ· ὁ κάτοικος ἄντρον Στ. Βυζ.
 Ἄντρο-δίαίτος, 2· ὁ ζῶν ἢ διακίτμενος εἰς σπηλαία· Ἀθηναῖ· Ὀρφ. 5 μν. 31.
 Ἄντρο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων εἶδος ἄντρον (σπηλαίου)· κοιλότης Πλάτ.
 Ἄντροθεῖ, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἄντρον Πινδ. Π. 4, 102.
 Ἄντρον, τό· τὸ σπηλαίον, ἀπὸ τοῦ Ὀμηρ. Ὀδ. ἐνθα τὸ ἄντρον εἶνε ἡ διαμονὴ τῶν Ναυσιών, καὶ ἐνταῦθα αὐταὶ τιμῶνται, καὶ τοῦ Πολυφῆμου συγν. περὶ τοῖς μετγν. (ἢ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἀντίτοπος, ἀντικατεστημένος εἶνε ἀμφοτέρω.)
 Ἄντροπαία, διὰρ. γραφ. ἀντὶ ἀντροπή Αἰσχ.
 Ἐπ. 688, ἥδη ὁρθῶς διορθ. ἐν τροπαίᾳ.
 Ἄντρο-ρῶς, 2· α) ὁ γέννησις ἢ φυτῶν εἰς σπηλαία· 3) τόπος φῶσις σπηλαιώδης, (σπηλαία ἔχων)· πέτρα· Ὀππ. Ἰλ. 3, 210.
 Ἄντρο-χαρής, 2· ὁ χαίρων εἰς σπηλαία, ὁ εὐχαρίστως διακρίβων εἰς σπηλαία· Πάν Ὀρφ. 5 μν. 10· Νύμφη 50.
 Ἄντρώδης, 2· ὁ πλήρης ἄνθρωπων· πέτρα Ξεν.
 Ἄντρώων, ὄνος, ὁ· πόλις ἐν Μιχαηλίᾳ Ἰλ. 6, 697.
 Ἄντυγμός, 3· ὁ εἰς σχῆμα ἄντυγος καμωμένος ἀρχ. λεξ.
 Ἄντυκτῆρες, θύνακες Α. Τ. 12· περὶ Σουίδ.
 ἐν λ. ἀπτεωρή, αἱ γραφαὶ αἰωροῦνται μεταξὺ τοῦ τύπου τούτου καὶ ἀντεκτῆρες, κατὰ διόρθ. Βεργιόπου ἀπτεκτῆρες.
 Ἄντυξ, υγις, ἡ· πᾶσα στρογγύλωσις ἢ συστροφή (κατ' Εὐσταθ. = ἕτης καὶ κύκλος, κατὰ τοὺς νεωτ. ἐκ τῆς ἀντί, ἢ ἐκ τοῦ ἀντορχή) ἰδίως 1) ἡ στρογγύλη τῆς ἀσπίδος· περὶ τῆς ἡσπέρου· Ἄντυξ ἢ πυμάτη ὅταν ἀσπίδος· Ἰλ. ζ, 118· σάκος σ, 608, καὶ ἄντι τῆς προσθήκ. ταύτης Ε.

412, καὶ αἱ δύο στρογγυλοῦνται πλευραὶ ἡ τοῦ· τοῖς τῆς ἑσπέρης ἡ τοῦ θύρου τῆς ἀμάξης· «δοιαὶ δὲ περιδραμαὶ ἄντυγες εἰσιν» Ἰλ. ε, 728, (αἰτινες ἐμπροσθεν ἀπέληγον εἰς στρογγύλον τινὰ ἦσαν, περὶ ὃν εἶπεν τὰς ἡμέρας, ὅτε ἐπταμέτρου τὴν ἀμάξαν· «εἰς ἄντογος ἦν τὰς τείνας» Ἰλ. ε, 362 (οὕτως «ἱππικὸν ἐξ ἀντόγων προσέειπε» Σοφ. 11010 ἐν φ, 38 νοητέον οἱ τροχοί, ἀλλὰ ἐν λ, 535 ἄντυγες· αἱ περὶ θύρον, εἰσιν αἱ πλευραὶ ἡ οἱ τροχοί· πρὸς Ἠτ. ἀσπ. 64· καὶ Πλάτ. Θεαιτ. 207, ἐπὶ τὸ καθίστα Εὐρ. Φων. 1200· «εἰς ἀντόγων ὄλισθε» Ἠλ. 736. Παρὰ μετγν. καὶ αὐτὴ ἡ ἀμάξα· νωκτὸς Θεοκρ. 2, 166· Σελήνης· Μουσγ. 2, 88· 2) παρὰ μετγν. ἐπικ. τὰ στρογγύλα μέρη τοῦ ἀνθρώπου σώματος· «μηρὸν Χριστοῦ, Ἐκφρ. 80· «μαστῶν Νον. ἐν γένει κύκλος ἰδίως ἐν οὐρανῷ· «βοδύσσα Ἄσους· Διονυσ. 2· «οὐρανὸς ὁ τοῦ οὐρανοῦ κύκλος, ἡ ἐπουράνιος ἀψίς, Ἐπίφρ. ἀδ. 684· «οὐρανὸν συγν. Ἀνθολ. 3) ἡ μαγὰς, (τὸ ζυγὸν ἢ τύμπανον ἢ ἡ καμὴλα τῆς λύρας ἐφ' ἧς τεντώνονται αἱ χορδαὶ Εὐρ. Ἰππ. 1135, orbiculus, currus, orbis, fornix.
 Ἄντ-ὕπα-κρίνομαι· ἀνυποκρίνομαι.
 Ἄντ-ὕπα-ορχέω· ἀνυποορχέω.
 Ἄντ-ὠδῆ, ἡ· ὠδὴ ἀποκριτικὴ εἰς ἄλλην, ἀντιστροφή.
 Ἄντ-ὠδός, 2· α) ὁ ἀποκρινόμενος δι' ὠδῆς εἰς τὴν ὠδὴν ἄλλου, ὁ ἀντιγῶν· «ἡγὼ λόγων ἀντιώδης Ἀριστ. θε. 1059· «χέλην Ἀρχιλ. 28, ὁ ἀντιφωνῶν· «κλέαδης Μελ. 3· «μέλος ἀντ. ἡγῶν» Ἀλ. Π. Ἰστ. 4, 16.
 Ἄντ-ὠθέω· ἐξ ἐναντίας ἢ ὀπίσω ὠθῶ, ἀντιπρῶτω Θεοκρ.
 Ἄντ-ὠθησις, ἡ, καὶ
 Ἄντ-ὠθησιμός, ὁ· ἡ πρῶτις τοῦ ἀντιθεῖν, ἡ ἀμοιβαία ὠθησις, ἀντίκρουσις.
 Ἄντ-ῶμος, 2· 1) ὁ ἀντιστραμμένους ἔχων ταῖς ὠμους, ὁ ἔχων τὸν ὠμον ἀντικρὺ ὠμον· 2) ὁ ὁμοτύπος Κλεισμ. 1, 3.
 Ἄντ-ῶμοσις, ἡ (ἀντιῶμοσις)· 1) κυρ. ὁ ὅμοιος ὁ ἀμοιβαίως διδόμενος κατὰ τοῦ ὅρκου τοῦ ἀντιδοῦ, ἡ ὁ ὅμοιος τοῦ κατηγόρου, ὅτι δὲν καταγγέλλει συκοφαντίας καὶ τοῦ κατεγορευμένου ὅτι εἶνε ἀδίκος Ἀριστοκρ. «ἐπειδὴ ἀντιῶμοσις οἱ δικάζοντες καὶ οἱ ψεύγοντες οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγόρησιν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσονται» ἄλλως Σχολ. Ἀριστ. σφ. 544) 2) ἡ κατηγορητικὴ γραφή, κατὰ ἀρχ. λεξ. «γραφεὶ κατὰ τινος ἐνορκος περὶ ὧν ἡδικηθεὶς φησι» Πλάτ. ἀπολ. 19.
 Ἄντ-ῶνέομαι· 1) ἀγορεύω τὴν εἰς τόπον ἄλλου Ξεν. οἰκ. 20, 26· 2) ἀντιπροσφῶμι, συνερίζομαι εἰς ἀγοράν, πλειοδοτῶ (ὡς ἐν δημοπρασίᾳ), ὑπερβηματίζω Ἀνδοκ. 1, 134, Δημ. 18, 239.
 Ἄντωνίνος, ὁ· 1) ὁ ἐπικληθεὶς εὐσεβῆς υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, εἰς τῶν ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης· 2) Μάρκος Ἀβρήλιος αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης 161 180 μ. Χ. εἰς τῶν σοφωτέρων καὶ χρηστοτέρων ἡγεμόνων τοῦ κόσμου ἀπέθανε δὲ δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κομμόδου. Συνέγραψεν ἑλληνιστὶ δώδεκα βιβλία ἐπιγραφόμενα, «Ἰν εἰς ἐλάνον», περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας· 3) Ἀντωνίνος Λιβεράλης, συγγράμματα ἑλληνιστὶ ἐπὶ Κλαυδίου μεταμορφώσεων συναγωγῇ.

- Ἀντώνιος, ὁ 1) υἱὸς Ἀντωνίου τοῦ Κρητικοῦ καὶ τῆς Ἰουλίας συνοπατεύας· μετὰ τὸν Ἰούλιον ἡγεσία καὶ χρηματικὰ μέλος τῆς δευτέρας τριανδρίας· καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκταδιανοῦ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίᾳ τῷ 31 π. Χ. ἐφρονεῖτο ἰδιοχέρως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· 2) ἀδελφὸς τοῦ πρώτου ὑπατεύοντος, τῷ 42 μ. Χ. 3) Ἰούλιος υἱὸς τοῦ Μίρακου ὑπατεύοντος· εἴτα φρονεῖται ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου· 4) Ἀργεῖος ἐπιγραμματοποιός· 5) Ἐπικουρέος φιλόσοφος καὶ ἱατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.
- Ἀντ-ωνῶμια, ἡ ἐν τῶν δέκα μερῶν τοῦ λόγου γραμ. pronomen.
- Ἀντ-ωνῶμικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀντωνυμίας γραμ. pronominalis.
- Ἀντ-ωνῶμικός, ἐπὶρ. καθὼς ἀντωνυμία.
- Ἀντ-ωπέω· κατ' εὐθείαν βλέπω, ἀντορθαλέω Διογ. Ἀρε. Πολυδ. 2, 52' - πρὸς τι Πλ. 1, 21.
- Ἀντ-ωπῆς, 2' τῷ ἐπομ. Μένεθ. 4, 336.
- Ἀντ-ωπίς, ἴδος. Ὁλ. τοῦ ἐπομ. Νον.
- Ἀντ-ωπίος· ἀντοπός· Ἀπολ. Ρ. 4, 728.
- Ἀντ-ωπός, 2 (ὥμ)· ὁ ἔχων ἀντιστραμμένον ἢ ἀντικρὺν τὸ βλέμμα, ὁ εὐὺ βλέπων· «ἀντοπὴ βλέμματα» Εὐρ. Ἰ. Α. 584' «ἀντοπὸς βλέψας» Στρατ. 38' «ὅσα τῆς ὄψεως ἀντοπὰ» = τὰ μέρη τοῦ προσώπου ἀπ' ἐμπροσθεν Λουκ. Εἰκ. 6' ἐν γένει ὁ ἐναντίας, ἀντικρὺ καίμενος· «ὁλιγίστα ἀντοπὸς πρὸς βόθρῳ εἰσέρχεται» Ἀγαθ. 57' ἐντεῦθ. «ἀντοπ. μακίρρεσι γένος» = ὁμοῖον Ὀμπ. Ἀλ. 3, 7' ἀντοπὸν ἐπὶρ. = ἀντικρὺ Σουῖδ.
- Ἀντ-ωρῶμα· εἰς ἐναντίας· ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ὁρώμεθα· Σουλ.
- Ἀντ-ωσις, ἡ ἀντιώσις, ἡ ἐναντία ἢ πρὸς τὰ ὀπίσσω ὄψις (στροφίμω) Ἀριστοτ.
- Ἀντ-ωτίς, ἴδος· ἡ ἀμοιβαίως Κλημ. Ἀλ.
- Ἀντ-ωρεῖω ὠρεῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· -τινὰ Ξεν. Ἄπορν. 2, 10, 3. Παθ. «ὠρελούντα ἀντωρεῖσθαι» 2, 8, 3.
- Ἀν-υδροστί, ἐπὶρ. χωρὶς ὕδρον Ἀνακρ. 61, 5.
- Ἀν-υδροστὴς, 2' α) ὁ μὴ ὑδροσθής Φωκυλ. 145' 2) ὁ μὴ ὑδροστὴς· -παιδικὴ Πλουτ. Σερτ. 26' ἐπὶρ. ἀνυδροστῶς· Δημοκρ. παρὰ Στοδ.
- Ἀν-υγίαιστος, 2' ὁ μὴ ὑγίαις, ἀνιάτος· Πισυλ. = ἀνυγιής.
- Ἀν-υγραίνω· πάλιν ὑγραίνω· καὶ ὁμαίων βολὰ τακρῶς ἀνυγραίνοντα» Λουκ. εἰ ἀναμιγνύω καὶ διὰ τοῦτου πράνω, καθίστω ἡπιώτερον π. χ. θυμακτὸν οἶνον· οὕτω μεταρ «τὸ ἄκρατον καὶ θυμακτὸν ἀνιέναι· καὶ ἀνυγραίνω» Πλουτ. Πελ. 19, καὶ ἐπὶ φύγῳ «ἐκτρέφεται καὶ ἀνυγραίνεται· τὸ φρονεῖν ὑπὸ τῆς ἰδούσης».
- Ἀν-υγρασμός, ὁ ἡ πράξις τοῦ ἀνυγραίνειν, ἡ καταρροή, ἀπόπλυνσις μετγν. irrigation.
- Ἀν-υδάτος, 2' ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ Μένεθ. 1, 144.
- Ἀν-υδρεύομαι· ἀναστρέφω ἢ ἀντὶ τῷ ὕδωρ· -κίδον Φερεικρ. παρὰ Β. Ἀν. 412.
- Ἀν-υδρευτός, 2' ὁ μὴ ὑδρευθείς, ἀπίσιτος· Θεοφρ.
- Ἀν-υδρία, ἡ ἑλλειψίς, ὕδατος, ξηρασία Θουκ. 3, 88, εἰαρ. γραμ. ἀδρία Ξενοφ.
- Ἀν-υδρὸς, 2 (ὕδωρ) πρὸς. ἄδρος· ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ· ἡ ξηρὰ· Πρ. 3, 4' ἡ ἄνυδρος = ἡ ξηρὰ γῆ· γῆρας· σφύριξ Εὐδ. Ἰων 89, ἐπὶ νεκρῶν, «ἀναπνέει ἄνυδρος» = ἡ ἀλυστος ἢ (ζήμενον) ἢ

- νευ γῶν (σπονδῶν) Εὐδ. Τρω. 1084, εἰς δ' ἀναφέρει ὁ Πισυλ. «ἀνύδροςτος, ἄταρος, οὐ λελουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυγλόν».
- Ἀν-ὕλος, 2 (ὕλη)· α) ὁ ἄνευ δίσους, ἡ ἑλλειψ. Θεοφρ. που silvosus· β) ὁ ἄνευ ὕλης, ἀσώματος μετγν. καὶ ὕλος, incorporens.
- Ἀν-ὕμεναιος, 2' ὁ ἄνευ γαμηλίου ὡδῆς, ἀνὸ πανδρός (ἀρχ. λεξ. ἄγκμος)· -παρθένος Εὐδ. Πρ. μ. 834' innuptus· ἐπὶρ. Σοφ. Πλ. 950.
- Ἀν-υμες, ὁμωρ. ἀντὶ ἡνώμεν παρπ. τοῦ ἀνύω.
- Ἀν-υμῆ· ἀνύω· «κοῦπω τὴν μεστῆσαν ὁδὸν ἄνυμης» Θεοφρ. 7, 10, καὶ παθ. «ἦντο ἔργον» = τὸ ἔργον τὸ τελειωμένον Ὁδ. ε. 243' «ἄνυτο χρόνος» Θεοφρ. 2, 92.
- Ἀν-υμνέω· μεγαλοφώνως ὕμνω (δοξολογῶ) Λουκ. Φιλοπ. 4' ἐν παθῇ. celebrō.
- Ἀ-νύμφευτος, 2' α) ὁ μὴ νυμφευθείς, ἀνὸ πανδρός· Σοφ. Πλ. 166' - κόρη Λυκοφρ. 1133, ἐπὶ τῆς Ληκούβου Μ. Ἀργ. 18, innuptus· β) ὁ δυστυχῆς νυμφευμένος, ὁ ἐκ δυστυχῆς γάμου προεληθὼν Σοφ. Ἀντ. 980.
- Ἀ-νύμφος, 2 (νύμφη)· ὁ ἄνευ νύμφης, ἀνὸ νυμφετός, παρὰ τὸ ἀνάνδρος· Εὐδ. Ἰπ. 574, ἐπὶ ἀνδρὸς Μεν. παρὰ Στρατ. VII, 297' «νύμφη ἄνυμφος» = νύμφη ἧτις δὲν εἶνε ποικύστη Εὐδ. Ἰκ. 616' «γάμων μειράνων ἀμειλήματα ἄνυμφο» Σοφ. Πλ. 583.
- Ἀν-υπ-αίτιος, 2' ἀναίτιος, ἀόητος· Πηλοδ.
- Ἀν-υπ-αρκτός, 2' ὁ μὴ ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὑπάρχων, ὁ μὴ ἔχων ὑπάρχειν· ἐντεῦθ. ἰδανικός· Πλουτ. Λουκ. 31.
- Ἀν-υπ-αρεξία, ἡ ὁ χαρακτηρ τοῦ ἀνυπάρκτου Σερτ. Ἐαπ.
- Ἀν-υπ-αίρκτος, 2' ὁ μὴ ὑπείκων, ἡ ὑποχωρῶν, ἀκαμπτος, σκληρὸς μετγν.
- Ἀν-υπ-εξαίρετος, 2' ὁ μὴ ὑπεξαίρουμένος, ὁ μὴ ἔχων ἢ ἐπιδεχόμενος· εξαίρεσιν· ἐπὶρ. -έτως μετγν. Μ. Ἀντ. 8, 41.
- Ἀν-υπ-εξ-αίρκτος, 2' ἀρεκτός, ἀναπόδρεκτος Νικ. Χων.
- Ἀν-υπέρ-αρκτος, 2' ὁ μὴ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπιπρόμας.
- Ἀν-υπέρ-εχτις, 2' ὁ δὲν δύνανται τις νὰ ὑπερβῇ, ἀνυπερβλήτος, ἀκαταμάχητος Διογ. Λ.
- Ἀν-υπέρ-βλήτος, 2' ὁ δὲν δύνανται τις νὰ ὑπερβάλῃ, ἔξοχος· φιλία Ξεν. Κυρ. 8, 7, 15' -ἀρετὴ Ἰσοκ. 4, 71' -φιλοτιμία Δημ. 2, 18' εἰς· πανορίαν Ἀθην. 3, 108, insuperabilis, eximius.
- Ἀν-υπερ-ήφανος, 2' ὁ μὴ υπερήφανος.
- Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνυπερθέτου, δρυθυμία ἀρχ. λεξ.
- Ἀν-υπερ-θεσις, 2' ὁ ἄνευ ἀναβολῆς, αἰγνί-διος· -θάνκτος μετγν. ἐπὶρ. -τως· Ἐπίγρ. 523.
- Ἀν-υπερ-θετέω· ὑπ' ὀργῆς ἀναφλέγομαι ἀρχ. λεξ. (κυρ. δὲν ἀναβάλλω τὴν ὀργήν).
- Ἀν-υπερ-θότης, 2' ἀνυπερβλήτος, ἀπαράμιλλος Φιλολ. παρὰ Στοδ.
- Ἀν-υπερ-οφία, ἡ ἡ ἑλλειψίς ὑπεροφίας μετγν.
- Ἀν-υπ-εὐθύνος, 2' ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην· καὶ αὐτοκράτωρ Πλάτ. νομ. IX, 875' - ἄρχων Ἀριστ. σφ. 587, οὕτω καλεῖται παρὰ Πλουτ. ὁ δικτάτωρ.

Θεοκρ. 1, 93· «βραδείας μῆθοι· πλείστον ἀνύουσι· ποσειδών» Εὐρ. Φων. 456, ἰδίως· «κίλεισθον, ὁδόν, Αἰσχ. Περ. 731· «ὅσον ἦνυσσιν νηρ»· «ὅσον διήνυσσιν πλοῖον (δηλ. ὁδόν)» Ὁδ. δ. 357· «ὄρρα ταχίστα νηρ· ἀνύουσι θέουσα θαλίστες ἀλκυονίδες» Ὁδ. ο, 294· ἐντεῖθεν ἀνύουσιν εἰς τι, πρὸς τινα· φθάνω· «πρὸς πόλιν» Σοφ. Τρ. 654· ἐπὶ τι Εὐρ. Ἰππ. 743· εἰς τι Ὀππ. Ἀλ. 3, 135, καὶ συγν. παρὰ μετγν. ποιητ. καὶ μετ' ἀπλ. αἰτ.· «θάλαμον Σοφ. Ἀντ. 805· «Ἀἶδαν Σοφ. Αἶ. 608· «ἔργα δούλια ἀνύουσι»· «καταντῶ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας» Εὐρ. Τρ. 595· 2) εἶδος ἐν τέλος, καταστρέφω· «ἐλθὲ σι ἦνυσεν» Ὁδ. ω, 71· 3) μετὰ μετοχ. «οὐκ ἀνώα φθονέουσα» Ἰλ. δ, 56 καὶ συγν. παρ' Ἀττικ. ἰδίως ταχέως κατορθῶναι ἢ διεξάγειν τι· «ἀνύσατε πετούμενα»· «πετάτατα ταχέως» Ἀριστ. ὄρν. 241· «ἀνύσον ὑποδιδάσκοντες»· «ἐτοιμασθήτε ταχέως» Ἀριστ. σο. 1168, συγν. ἀνύσας ἀνύοις, τρέχει· ταχέως ἀνύοις, τρέχει κλπ. Ἀριστ. Ἀχ. 545 καὶ ἀνω προσθ. ἀνύοντες· «κίματα ταχέως» Ἀριστ. βατρ. 606· οὐκ ἀνύουσι· (=δὲν θά τε λειώσης παρ' ἡμῶν) 649· 4) καὶ μετ' ἀπαρ. «στρατὸς ἦνυσεν περὶ»· «κατῶρθωσιν νῆ περὶ τῆς Αἰσχ. Περ. 707, μετ' ἐπιθ. Σοφ. Φιλ. 711· «ἀνύουσι εὐδαίμων» δηλ. γενήσεται. Μεσ. δι' ἐμυκτὸν ἢ πρὸς τὸ συμφέρον μου κατορθῶναι· «ἀνύσσεσθαι· τίδε ἔργα» Ὁδ. π, 373 (παθ.)· «τίλαιντα» Ἀριστ. Πλουτ. 196· «παρὰ τινος Αἰσχ. Πρ. 701· «πῶς ἔσον εἰποῖς ἀνύομαι»· (=πῶς νὰ εὖρω ἀναλόγους λίξεις) Αἰσχ. Χο. 845 (ἡ γνώμη τῶν Ἀττικιστῶν ὅτι παρ' Ἀττικ. γράφεται ἀνώα καὶ ἀνύω δὲν βεβαιούται ἐν τοῖς γενομένοις), perficio, officio.

Ἄνω, μόνον ἐν. καὶ παρ. τελειῶναι· «ἦγον ὁδόν» Ὁδ. γ, 496· «τοὺς ἀνδρῆς ἀνοντος εἰς σωτηρίαν»· (=σώζομαι) Ἀριστ. σο. 869 καὶ μετοχ. «ἦνυσεν ἀρυσσάμενος ποτόν» Ἀγαθ. 24, συγν. ἐν παθ. «ἦνυσεν τὸ ἔργον» Ἡρ. 8, 71· «ἀνωμένω πρῶτον» Αἰσχ. Χο. 788· ἀνεται Πινδ. Ο. 8, 8, ἰδίως ἐπὶ χρονικ. περιόδου, φθάνω εἰς τὸ τέλος· «νῦν ἀνεται» Ἰλ. κ. 251· «ἔτος ἀνόμενον»· «τὸ τρίτον ἔτος» Ἡρ. 7, 20· «ἡματος ἀνομένου» Ἀπολ. Ρ. 2, 494, ἐν Ἀττικ. πεζῷ λόγ. μόνον Πλάτ. Κρατ. 415· πρὸς κατάνω (α μακρόν, μόνον ἐν ἀνέστει Ἰλ. σ, 473 βραχύ).

Ἄνω ἐπὶ. ἐκ τῆς ἀνά· 1) ἐπάνω· «λάβω ἄνω ἔδωκα παρὶ λόρον» Ὁδ. λ, 595· «ἄνω πέμπειν» Αἰσχ. Περ. 636· «αἰθέρος ἄνω»· ἄνω εἰς τὸν αἰθέρα Σοφ. Φιλ. 1081, ἔτι ἄνω ἔγειν, βλέπειν, ἀναβλέπειν Πλάτ. Φαιδρ. 246 Πολιτ. VII, 517· 2) συγν. ἐπάνω, ὑψηλὰ, κατὰ διαφόρους εὐθύνσεις· ἐπὶ τοῦ κλίματος πρὸς βορρᾶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κάτω, πρὸς μεσημβρίαν Ἰλ. ω, 544, Ἡρ. 1, 72· ἀπὸ τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν μεσόγειον Ἡρ. 4, 18· οὕτω «ὃ ἄνω βασιλεύει»· «τῶν Πελοπόν.» ἐπὶ τοῦ ὅρου· «ἐπεὶ δὲ ἄνω ἦσαν» Ξεν. Ἐλ. 3, 5, 13, ἐπάνω εἰς τοὺς θεοὺς· ἐν ταῖς θεαῖς Πλάτ. Κρατ. 408· «οἱ ἄνω θεοί»· ἀνώτεροι οἱ τοῦ Ὀλύμπου θεοὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὑπογούσιους Σοφ. Ἀντ. 1059. Ἐπίσης καὶ ὁ ἐπάνω ἐπὶ τῆς γῆς ζῶν, ἀντιθετ. πρὸς τὸν ἄδην Σοφ. Φιλ. 1332· «οἱ ἄνω»· οἱ ζῶντες Σοφ. Ἀντ. 1055· 3) ἐπὶ τοῦ χρόνου, τὸ

πρῖν, προτοῦ, πρότερον· «οἱ ἄνω τοῦ γένους»· ὁ πρῶτος Πλάτ. νομ. IX, 878· «εἰς τὸ ἄνω θεοῖς αἰτ. 175, ἢ ἀντίθ. εἶνε πάντως· «κάτω» ἐντεῖθεν. Ἡρ. 3, 3· «τὰ μὲν ἄνω κάτω θῆσω, τὰ δὲ κάτω ἄνω» Πλάτ. Θεαιτ. 159, πάλυ συγν. παρ' Ἀττικ. συνηθ. «ἄνω τε καὶ κάτω τίθῃσι» Αἰσχ. Εὐμ. 620· «ἄνω καὶ κάτω» Φαιδρ. 272, κινεῖν, ἐλκεῖν, στρέφειν· Φαιδρ. 111 Αχγ. 196, σπινθίει· ἀνω συνδ. «οἱ ἄνω κάτω στρατεύει» Δημ. 2, 16· «καὶ ἄνω καὶ κάτω» 9, 36, ἔτι «ἄνω καὶ κάτω διακρίσθαι»· (=δηλ. πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ὁπίσω ἐργασθαι, ἐπαναλαμβάνειν τὸ αὐτό). Καὶ γενικ. «ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κραναίου» Λουκ. περὶ γρ. ἱστ. 3· 4) Ὡς πρὸς, (=ἐπὶ) μετὰ γεν. μετγν. Διον. Ἀλ. 1, 56, συγρ. καὶ ὑπερθ. ἀνωτέρω καὶ ἀνωτάτω, supra, sursum.

Ἄνω, ἦς, ἦ, ἀορ. 6. ὕποτ. τοῦ ἀνέμου.

Ἀνωγα, ἀορ. ποιητ. παρακ. μετὰ σημ. ἐνεστ. πλ. ἀνωγμεν Ὀμ. Ὀν. Ἀπολ. 528, ὕποτ. ἀνωγή εὐκ. ἀνώγει, ἀπαρ. ἀνωγέμεν, προσ. ἀνωχθὶ καὶ ἀνωγῆ Εὐρ. Ὀρ. 119, ἀνώχθω, ἀνωχθε, καὶ ἀνωγέτω Ὁδ. 6, 195, ἀνώγετε ψ, 132, ὑπερθ. ἡνώγα (ἀντὶ ἡνώγειν καὶ τριτολ. ἀναγν.) Ὁδ. κ. 263, ρ, 55, ἡνώγει Ἰλ. η, 386, συγν. Ἰλ. ζ, 170 ὁ Βεκέου γράφ. κατ' Ἀριστοκρ. ἡνώγειν, ἀλλ' ἐπεται ὅ μετὰ δίγαμμα, ἐπίσης Ὁδ. ε, 112, ἀλλ' ἐνθα ἐπεται ἀποπέμπουται μ, 160 ἡνώγειν ὅπ.), πρὸς τοῦτους ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνώγει ἀπαντᾷ ἀνώγει Ἡρ. 7, 104, καὶ παρ' Ὀμήρ. ἀλλ' οὐχὶ βέβαιον ἀνώγειν Ἰλ. δ, 287, παρ. ἡνωγον ε, 578, ἀνωγον ε, 805, (ἡνωγε Ἡσ. ἔρ. 68, ἀνωγεν Ἰλ. π, 145· διέταπτεν. ἐν ὅ σ, 90 ἀνωγεν· διέταξεν), μελ. ἀνώγει Ὁδ. π, 401, ἀορ. ἀνώγει (παρὰ τὸ ἐποτρύναι) κ, 531, ἡνώγειν Ἰλ. η, 394, ὕπο Σπιτανέου καὶ Βεκέου διδοθ. ἡνώγειν διατάττω, προτάττω, παρακινῶ, ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ καὶ ἡγεμονίᾳ, καὶ ἐπὶ φίλων καὶ ὑποταγμένων προκαλῶ ἢ προτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. ἰδίως συγν. «θαυμάς ἀνωγέμε»· «ἔγω ἔσσοις ἢ ἐπιθυμίαν νὰ πράξω τι, συγν. συνδ. μετὰ τοῦ ἐποτρύνειν καὶ κέλωμαι ἢ δοτικ. τοῦ προσ ἀπαντᾷ ἐν Ὁδ. κ, 531, Ἀπολ. Ρ. 1, 693 κλ. ἀλλ' οἱ τραγικοὶ ἔχουσι τὴν αἰτ. Αἰσχ. Πρ. 949 (ἡ παραγωγή σκοτεινὴ, οἱ μὲν παραγ. ἐκ τοῦ ἄνω, ἀνάστα, ἄγω, ἄλλοι ἐκ τοῦ ἄγγω συγν. τῷ ἀγγέλλω ἀ), jubeo, hortor.

Ἀνώ-γαιον, τό· τὸ ἐπάνω τοῦ οἴκου πάτωμα, κυρ. τὸ μέρος ἐνθα οὐκ ἔστιν οἶκος καὶ καρπὸς Ξεν. Ἀν. 5, 4, 29· τὸ ἀνώγειον.

Ἀνώγει, π. γ'· προσ. τοῦ ἀνωγα.

Ἀνώγειν, π. ἀντὶ ἀνέωγε γ. προσ. παρακ. τοῦ ἀνώγει.

Ἀνώ-γειον, τό, Ν. Δ. συγν. ἀττ. ἀνώγειον, τό, κυρ. οὐδ. τοῦ ἀνώγειν ὅ, τι ἀνωθεν τῆς γῆς εἶνε, ἐντεῖθεν. τὸ ἄνω τῆς γῆς πάτωμα τὸν οἶκον, τὸ ὑπερθ. διότι ἐν τούτῳ ἐγεωμάτιον Ν. Δ. Κατὰ Σουίδαν ἐν χρήσει ὁπὸ τοῦ Κελλισθέου ἀντὶ τοῦ ἀναγκατοῦ (δισμυκτήριον), coenaculum.

Ἀνώ-γαιος, ὁ, ἡ· ὁ ἐπάνω τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς τὸ ἀνώγειον.

Ἀνω γῆ, ἡ· ἡ προσταγὴ Ἀπολ. Ρ. 1, 1134.

Ἀνωγμεν, ἐπ. συγκκ. τύπ. 1. πλ. ὅριστ. τοῦ ἀνωγα.

Ἀνώγω καὶ ἀνωγίαι· ἴδ' ἀνωγα.

Ἀν-ωδής, 2 (ὠδῶσα)· ὁ ἀνεὺ ὠδῆς· Πλατ. Τιμ. 50.

Ἀν-ωδινία, ἡ· ἡ ἑλλειψίς ὠδίνων.

Ἀν-ωδινός, 2· ὁ γωρὶς ὠδίνων.

Ἀνωδὸρκασι, ὑπὸ Θηδῶν δὲ βρίτκασι, εἶδος ἰχθύος ὁ καὶ οὐρανοστόχου.

Ἀν-ωδός, (ὠδῆ) 2· ὁ ἀνεὺ ὠδῆς, ὁ μὴ ἔδων Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 1, 1, 29.

Ἀν-ωδυνία, ἡ· ἡ ἑλλειψίς ὠδύνῃς Πρωταγ. παρὰ Πλουτ. ἱατρ. παρὰ Πινδ. Π. 3, 6 καίται· ἔδη νωδυνία.

Ἀν-ωδύνος, 2 (ὠδύνῃ)· α) ὁ ἀνεὺ ὠδύνῃς, πόρων, ὁ οὐδεμίαν ὠδύνῃν ἔχων Σοφ. Φιλ. 883· τὸ ἀνωδύνον = ἡ πρὸς τοὺς πόρους ἀνασπασία Πλουτ. ἔτι· ὁ οὐδένα πόρον προσενών· φάρμακα ἱατρ. Πλουτ. Ἀντ. 71· 6) ὁ τοὺς πόρους καταπραύνων, καταπαύων Πλουτ. συμπ. 1, 1, 4· ἐπὶ ἀνωδύνῃς Κικ. 2.

Ἀνωθα, ὄνομα ἴδ' ἀνωθεν.

Ἀνωθεν (ἄνω), ὄνομα· ἀνωθα· ἀπὸ ἐπάνω, τόσον ἐπὶ ὠφελῇ καίμενον τόπον· «πέτρος ἀνωθεν ἡνέχθη» Σεν. Ἀν. 4, 7, 13· ἔκ τῃς μεσογείου Θουκ. 1, 59, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ «ὁ κεραυνὸς ἀνωθεν ἀνέβηται» Σεν. ἀπομν. 4, 3, 14, ὅσον καὶ ἐπὶ χρόνῳ, ἐκπαλαί· «οἱ ἀνωθεν = οἱ πρόγονοι Πλατ. Τιμ. 19· «ἀνωθεν ἀρχεσθαι» = ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν Δημ. 21, 77, Πλατ. Φιλ. 44· «ἐν τοῖς ἀνωθεν χρόνοις» Δημ. 9, 41, ἐνίοτε κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντὶ τοῦ ἄνω π. γ. «θεοὶ ἀνωθεν ὄντες ὠφελούσιν» = ἄνω ὄντες ἀνωθεν ὠφελούσιν Σεν. συμπ. 2, 7· οἱ ἀνωθεν = οἱ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος Θουκ. 7, 63, desuper, coelitus, denuso.

Ἀν-ωθέω· πρὸς τὰ ἐπάνω ὠθα, σπρώχνω Ὅδ. α, 553· «ἀνώσαντες πλέον» δηλ. νάυν = ἄρσος τὴν νάυν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς εἰς τὸ πέλμας ἀποσπῶσαν· πέτρων = ὠφελῇ αἰρεῖν Πλουτ. Θησ. 6· «τὴν πόλιν εἰς τοὺς πολέμους» Θουκ. 8, 93, Παθ. Ἀριστοτ. προβλ. 23, 4. Μετ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω τι· ἀνωσάμενοι τι Ἡρ. 7, 139, repello.

Ἀν-ώθησις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνωθεῖν, τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ ὀπίσω σπρώχνον μετγν.

Ἀνωίστι, ἐπὶ ἀπρὸς δουκὶς Ὅδ. 8, 92.

Ἀν-ώιστος, 2 (ὠϊστικός)· α) ἀπρὸς δουκὶς, ἀνέλιπτος Ἰλ. β, 39· 6) ὁ κεκρυμμένος, ἀφανής, ἀόλητος Ὅμ. Ἐπειρ. 8· «τῆμα ἀμαλθύναντος ἀνωίστου χρόνου» Παρ. Ἡρ. 6, 66· ἀνωίστος ἐκ τοῦ ἀνωέρω· = ἐξ Πυθῆς = πρὸς βελτιωμένον, ἡ πρὸς τὴν Πυθῆν, inopinatus· ἐπὶ ἀνωίστως Ἀπολ. Ρ. 3, 6.

Ἀνωίστως, ἐπὶ τοῦ ἀνωίστου.

Ἀν-ώλεθρος, 2 (ἴδ' ἀνέλεθρος)· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον ἢ φθοράν, ἀφάρτος Πλατ. παρὰ τὸ ἀθάνατος Φειδ. 88 καὶ μετγν. παρὰ Πλουτ. 10, 17, εἰσιν ὅφρις ἀνώλεθροι, ὧν τὸ ἀγκασμα δὲν εἶνε θανατηφόρον.

Ἀν-ώλεφρως, 2· ἀθρόως.

Ἀν-ωμάλῃς, 2 (ὠμαλός)· ἀνιστός, ἀνώμαλος Θεοφρ. «ἀνωμαλιστέρα φωνή» παρὰ τὸ τραχυτέρα Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 7, 1.

Ἀν-ωμάλια, ἡ· ἡ κατὰστασις τοῦ ἀνωμάλου, τὸ μὴ ὠμαλόν = ὁδοῦ, τόπων Πολυδ. 9, 41 Πλουτ. Ἀλεξ. 10, ἡ ἀνισότης Πλατ. πολιτ. VIII, 547, ἡ ἀνομοιότης, τὸ μὴ ὁμοιόμορφον·

παρὰ τὴν σελήνην Πλουτ. Νομα. 18, καὶ ἐπὶ χαρκτηρ. συνδ. τῶν ταραχῶ Ἰσοκ. 2, 6, ἔτι ἡ ἀκαταστασία Πολυδ. 6, 44. Παρὰ Ἠλ. οδ. ἡ ἀρρωστία· παρὰ δὲ γραμ. ἡ ἐκτροπή ἀπὸ τοῦ κανόνος Πλουτ. Δίμ. Παυλ. 17, asperitas, irregularitas.

Ἀνωμαλίστοι, παρὰ τοῦ ἀνωμαλίζω.

Ἀν-ώμαλος, 2 (ὠμαλός)· ὁ μὴ ὠμαλός, ἐπὶ ἐδάφους Πλατ. νομ. 1, 625, ἀνιστός καὶ ἀνομοιογενής, συγγ. παρὰ Πλατ. = τὸ ἀνώμαλον = ἡ ἀνισότης Θουκ. 7, 71, ἀνεπισιγής· τύχη Παλ. λαδ. 121, ὁ ἐκτροπόμενος τοῦ κανόνος γραμ. ἀντιθ. τῶ ἀνάλογος, inaequalis, irregularis.

Ἀν-ωμαλότης, ἡ· ἀνισότης Πλατ. Τιμ. 57.

Ἀν-ωμάλως, ἐπὶ τοῦ ἀνώμαλου.

Ἀν-ωμάλωσις, ἡ, διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀνομάλωσις.

Ἀν-ωμος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὤμους Σουφδ.

Ἀν-ωμοσι, ἐπὶ γωρὶς ὄρκον ἀντιθ. τῶ = ὁ μνύντα λέγειν Ἠσ. 2, 118.

Ἀν-ώμοτος, 2 (ὠνυμοί)· α) ὁ μὴ ὀρκισθεὶς· «ἡ γλῶσσά· ὠμώμοτος» ἡ δὲ φρὴν ἀνώματος· Εὐρ. Ἰππ. 612· 6) ὁ δὲ οὐδένο ὄρκου συνδεθείς, ὁ μὴ ὀρκισθεὶς· μάρτυρες, δικασταὶ Ἀντιφ. 5, 12·

— εἰρήνη Δημ. 19, 204, (ἡ μὴ δι' ὄρκου κυρωθεῖσα), injuratus.

Ἀνωμνίς, ἴσος, ἡ· ὄνομα.

Ἀν-ωνόμαστος, π. 2· ἀνωνόμαστος, ὁ μὴ ὀνομασθεὶς, (ἡ ὀνομαστός) ἡ ὃν δὲν δύναιται τίς νᾶ ὀνομάσῃ Ἀριστ. ὄρν. 1713 Εὐρ. Ἐκ. 705.

Ἀν-ωνυμεί· ἡ ἄνωνυμοι· ἀνεὺ ὀνόματος ἀρχ. Λεξ.

Ἀν-ωνυμεία, ἡ· ἡ ἑλλειψίς ὀνόματος Ἀρατ. 146.

Ἀν-ωνύμος· ἀνώνυμος π. ἐν ἑορτ. 124, Muller.

Ἀν-ώνυμος, 2 (ὀνομα)· ὁ ἀνεὺ ὀνόματος, ἀνώνυμος, ἀσημαντός Ὅδ. α, 552, ἀντιθ. ὀνομα· ἔχει· Θεαγ. 123· «τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀνώνυμον γενόμενον περιδεῖν» Ἰσοκ. 19, 35· ἐν τεύθ. ἄγνωστος, ἀδόξος· γήρας Πινδ. Ο. 1, 82· πατρὶς Ἀριστ. θε. 859, ἀντιθ. — κλητέος Πλατ. νομ. IV, 721· ἀνώνυμον τὴν πατρίδα καθεστάναι Λυσ. 2, 6· «ἀνώνυμοι καὶ ἄδοξοι», ἀντιθ. τῶ ἐνδοξοί καὶ γνώριμοι Δημ. 8, 66, ignobilis.

Ἀν-ωνύμως, ἐπὶ προσηγ.

Ἀνωξίς, ἡ· προστάγις Ἰσοκ.

Ἀνώξω, μ. τοῦ ἀνωγχα.

Ἀνωόμενος, ἐρθαζμ. Λεξ. Ὅμ. ὕμ. Ἀπολ. 209, ἥτις διορθ. μνωόμενος ἡ ἀγνώμενος.

Ἀν-ώπιον, (ὀπη) τὸ τὸ ὑπὲρ τὴν θύραν μέρος τοῦ οἴκου ἐν πληθ. Πολυδ. 2, 63.

Ἀν-ωρία, ἡ· τὸ πάρωρον, τὸ παρὰ καιρόν· τοῦ ἔτους = ὁ ἀνεπισιθίαιος τοῦ ἔτους κακρός, ὁ χειμὼν Ἡρ. 8, 113.

Ἀν-ωρος, 2· ἄωρος, ὁ πολὺ πρῶτος Ἡρ. 2, 79, intempestivus.

Ἀν-ώροφος, 2 (ὄροφῇ)· ὁ μὴ ἔχων ὄροφον Λυκοφρ. 350.

Ἀν-ω-ροθία, ἡ (ροθίω)· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμή καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ἤχος ἢ ῥόθος τῶν κυμάτων Πολυδ.

Ἀν-ω-ροπος, 2 (ῥέπω)· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ῥέπων, ἡ πορευόμενος μετγν.

Ἀν-ώρτο, π. πληθ. γ· πρόσ. ὑπερσ. καὶ ἄορ. 6· τοῦ ἀνόνουμαι.

Ἀν-ωρύομαι· δυνάτ' οὐρλιάζομαι, ὀργνῶ με-γαλοφώνως· πένθος Μελ. 124, Ἠλ. οδ. 10, 16.

Ἄν-ῶσαι, ἰων. ἀντί ανοῖσαι, ἀορ. ἀπρ. τοῦ ἀνωῶρω Ἦρ. 1, 157.

Ἄνωσαι, ἀορ. α. ἀπρσ. τοῦ ἀνωθῆαι.

Ἄν-ωστικὸς, 3' ὁ πρὸς τὰ ὀπίσσω ὠθῶν (σπρώχνων) Σελτ. ἐμπ.

Ἄνωστατος, 3, (σπρωθ. τοῦ ἄνω) ὁ ὄν. εἰς τὴν ὁλῶς ὀπίσσω ἐπ' αὐτῷ ὕψιστος· τὰ ἀνώστατα Ἦρ. 2, 125 καὶ μετγν.

Ἄνωστατω, ἐπρ. ὑπερθ. τοῦ ἄνω Ἦροδ. 8, 23 καὶ μετγν.

Ἄνωτερικὸς, 3' ὁ ἀνέκτων εἰς τὸ ἀνώτερον· φάρμακα Γαλλην.

Ἀνώτερος, 3, συγκρ. τοῦ ἄνω ὁ πλέον ἐπ' αὐτῷ, ἀρνητικῶς Ἀριστοτ. Ἰστ. 2, 2, 11, Πολυδ.

Ἀνωτέρω, ἐπρ. συγκρ. τοῦ ἄνω· πλέον ἐπ' αὐτῷ, ἀρνητικῶς Ἀισγ. Ἦρ. 312, καὶ γινικ. Σάμου Ἦρ. 8, 132, αἱ ἀνωτέρω πρόγονοι· Πλάτ. Κριτ. 396.

Ἄν-ωφέλεια, ἡ ἢ ἑλλειψὶς ὠφελείας Διογ. Λ. 9, 78, inutilitas.

Ἀν-ωφέλης, 2' ὁ ἄνευ ὠφελείας· γῶς Ἀισγ. Ἦρ. 33· τινί=ο ἐπιβλαβὴς Πλάτ. Πρωτ. 331, inutilis.

Ἀν-ωφέλητος, 2 α) ὁ μὴ ὠφελήσας, ἡ ὠρελόμενος, ἀχρηστος, ἀκαλλειργητος ἀγρός· Ξεν. Κυρ. 1, 6, 11' β) κατὰ Φωνικ. Β. Ἄν. 24· «ἰδίως ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφελῆσθαι» παρ' Εὐδόκ. ἀνθρώπου ἄνευ ἰλπίδος ὃν οὐ δύνανται τις βοηθῆσαι· «οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελῆν ὀφλόντος ἢ δυναμένου»· «ἄν-ωφέλητα τίληται» Ἀισγ. Νο. 741, ἐτι ἀνωφέλης, οὐδενὸς ἄξιος Σοφ. Ἀντ. 615· ἐντεῦθεν μάλιστα Σοφ. Πλ. 1141, inutilis.

Ἀν-ώφελος, 2' ἀνωφέλης.

Ἀνωφέλως, ἐπρ. γὰρ ὠφέλειαν· Ἰδ' ἀνωφέλης.

Ἀνω-φέρεια, ἡ ἢ πρὸς τὰ ἐπ' αὐτῷ φερὰ, ὁ ἀνηφόρος μετγν. ascensus, acclivitas.

Ἀνω-φέρης, 2' ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ὁ ἀνέκτων Ἀριστοτ. προελ. 13, 5· οἶνος Ἀθην. 1, 32, ὁ ἀνηφορικὸς τόπος Διοδ. Σ. acclivis.

Ἀνώ-φλιτον, τὸ (φλίσ) τὸ ἐπ' αὐτῷ τῆς θύρας μέγας, τὸ ἀνώφλι Σουδ.

Ἀνώ-φοιτος, 2 (ροῖται) ὁ πρὸς τὰ ἄνω φοιτῶν (τείνων), ὁ ἀνέκτων, ἀνωφερὴς Φιλ.

Ἀνω-φορέωμαι· πρὸς τὰ ἄνω φέρομαι (ὀρθότ. οὕτω γραπτ. ἢ διηρημένως).

Ἀνώ-φορος· ἀνωφερὴς μετγν

Ἀνωγ α, παρακ. καὶ

Ἀνώχθην, ἀορ. α. παθ. τοῦ ἀνοίγω.

Ἀνωχθεῖ, ἀνώχθω, ἄνωχθε, ἐπ. συγκ. παρακ. πρσ. τοῦ ἀνωγα.

Ἀν-ώχυρος, 2 ὀρθότ. ἢ ἀνόχυρος Λοδ. ἐν Φρονιγ. 712· χύση=χύρα μὴ ὠχυρωμένη καὶ μὴ ἀνδρόφυτος Ἰπποκρ. ἐν γένει ἀτείχιστος Ξεν. Ἀγρ. 6, 6· πόλις Διον. Ἀλ. 4, 54.

Ἀ-ξένος, ἰων. 1) ἄξενος Ἰσοδ. 2) ἄξενος, ἐνν. πάντος Πινδ. Π. 4, 362, Ἔδρ. 1, 7, 218.

Ἀ-ξεν-ἀγώγητος, 2' ὁ ὑπ' οὐδενὸς ὡς ξένος φερόμενος, ὁ μὴ ξεναγωγηθεὶς (φιλοξενηθεὶς) Εὐστ.

Ἀξέμεν καὶ ἀξέμεναι, ἐπ. (ἔγω) 1) ἀντὶ ἄξεν μελ. ἄπρ. Ἰλ. 2) ἀορ. ἄπρ. Ἰλ. ψ. 50.

Ἀ-ξενία, ἡ ἑλλειψὶς ξενίας Στραδ. inhospitalitas.

Ἀ-ξένος, ἰων. καὶ ποιητ. ἄξενος· ὁ μὴ τοὺς ξένους περιποιούμενος, ὁ μὴ φιλικῶς φερόμενος πρὸς τοὺς ξένους Ἦρ. ἐρ. 713· καὶ ἄχριος Πλάτ.

Σοφ. 217 καὶ ἰπ. γαυρῶν καὶ θαλάσσης· - ὁμοίως Σοφ. Φλ. 217, καθ' Ἰσχυ. ὁ οὐδὲνα φίλον ἔχων ὅστις δύνανται νὰ τὸν ξενίσῃ, inhospitalis.

Ἀ-ξέστος, 2' ὁ μὴ ἐξοσμένος, ἀπειθήνους, τραγὸς Σοφ. Οἰ. Κ. 19 καὶ μετγν. π.

Ἀξία, ἡ ἢ τιμὴ ἐνός πράγματος· φερτίων Ἦρ. 4, 196· «-διπλασίαν τῆς ἀξίας τοῦ δούλου κομίζεσθαι» Πλάτ. νομ. XI, 936· «ἐλαττον τῆς ἀξίας» Ξεν. ἀπομ. 1, 6, 11· ἐντεῦθεν ἡ τιμῆσις Πολυδ. 2, 62, ἐν γένει τὸ ἐκάστοι προσήκον «ὥστελεῖν τὴν ἀξίαν βασιλεῖ» Ἦρ. 4, 201, ἐπὶ τῇ καλῷ· «τῆς ἀξίας τιμῆσθαι» Πλάτ. ἀπολ. 36· «τὴν ἀξίαν κομίζεσθαι» Πλάτ. πολιτ. X, 615 καὶ ἐπὶ τῇ καλῷ· «τῆς ἀξίας τιμῆσθαι» τὴν ἀξίαν λαβεῖν Ἦρ. 7, 39· «προσάπτειν ἐκάστοι τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἀξίαν» Πλάτ. νομ. IX, 876, ὅστις καὶ «ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, ὑπέχειν λοκ. συνήθ. ἔκρρ. - κατ' ἀξίαν=Πλάτ. «μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας ὠρελεῖν τοὺς φίλους» Ξεν. Κυρ. 8, 4, 32· πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. 8, 4, 29· παρὰ τὴν ἀξίαν=χωρὶς νὰ τὸ ἀξίῃ Θεοκ. 7, 77· «εὖ πράττειν Ἀθην. 1, 23· ὡς τὴν ἀξίαν τὴν ἐκαστοῦ πεποιήκει» 2, 3, ἐπὶ τὴν ἀξίαν, ἡ τιμὴ· «ἐπορεύετο μετὰ μεγάλης ἀξίας» Πολ. 39, 2· «οἱ ἐπ' ἀξίας» οἱ τιμὴν ἔχοντες Λοκ. Νιγρ. 24 παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ἡ ἐθνικὴ ἀξία, τὸ ἐντιμὸν παρὰ δὲ μετγν. ἐπὶ ἡ ἐπιθωμία, θέλησις, ὡς ἀξίωσις· - κατὰ τὴν ἰδίαν ἀξίαν Διοδ. Σ. 14, 10, dignitas.

Ἀξί-ἀγάπητος, 2' ἄξιος ἀγάπης Κλημ. Ἀλ.

Ἀξί-ἀγαστος, 2' ἀξιοθαύματος Ξεν. Λακ. 10, 2.

Ἀξί-ἀγαστος, 2' ὁ ἀγνός, καθαρὸς ἔκκλ.

Ἀξί-ἀκουστος, 2' ὁ ἄξιος νὰ ἀκουσθῇ Ξεν. συμπ. 4, 43.

Ἀξί-ἀκροάτος, 2' τὸ αὐτὸ ἐν ὑπερθ. Ξεν. Λακ.

Ἀξί-ἀπλήγητος, ἰων. 2' ἀξιοπλήγητος Ἦρ. 1, 66.

Ἀξί-ἀπύ-λαυστος, 2' ἄξιος ἀπολαύσεως Σουδ. ἐκλ. 2, 118.

Ἀξί-ἀφ-ήγητος, 2' ἀξιοδιήγητος Ἀρριαν.

Ἀξί-ἐλέητος, 2' ἄξιος ἐλέους μετγν.

Ἀξί-ἐν-τρέπτος, 2' ἄξιος ἐνθουσίᾳ Κλημ. Ἀλ.

Ἀξί-ἐπαίνετος, 2' ἄξιος ἐπαίνου Ξεν. ἐλ. 4, 4.

Ἀξί-ἐπαίνος, 2' τὸ αὐτὸ Ξεν. καὶ μετγν.

Ἀξί-ἐπι-θύμητος, 2' ἄξιος ἐπιθυμίας ἀρχ. λαβ.

Ἀξί-ἐραστός, 2' ἄξιος ἀγάπης, Ξεν. συμπ. 8, 14.

Ἀξί-ἐρώτος, 2' ἄξιος τιμῆς, ἐρώτατος Σχολ.

Ἀπολ. Ρ. 1, 917.

Ἀξί-ήκωτος, 2' ἄξιος ἀκοῆς Ἐπιστ. Σωκρ. 3.

Ἀξί-θεός· ἀξιοθεός ἐπίγρ.

Ἀξί-θεώσιος, 2' ἄξιος θεωρίας (Welker Σολ. ἐπιγρ. 195).

Ἀξινάριον, τό, ὄνομα τοῦ ἐπου.

Ἀξινη, ἡ ὁ πέλκευς Ἰλ. γ. 612, Ἦρ. 7, 64, (καθ' Ἰσχυ. δίστομος πέλκευς) ταυροῦ ἢ μπαλῆς πρὸς σχίσματα ἐξ ὧν Ξεν. Ἀν. 1, 5, 17, ascia, securis.

Ἀξινίδιον, τό, ὄνομα τοῦ προηγ. Ἰωσ.

Ἀξινά-μαντεία, ἡ ἢ μαντεία ἐκ τῶν ἀξινῶν Πλιν. 31, 19.

Ἀξί-ο-βαρής, 2, διαφ. γραφ. παρ' Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 7, 1 ἀντὶ ὀξείωδης.

Ἀξί-ο-δίωτος, 2' ὁ ἄξιος τοῦ βίου· «ἐνθόμισαν οὐκ ἀξιοδίωτοι εἶναι»=ὅτι δὲν εἶνε ἄξιον τοῦ χρόνου νὰ ζῶσιν Ξεν. ἐλ. 4, 4, 0.

Ἀξιο-δακρύτος, 2' ἄξιος δακρύων Σχολ. Εδρ. Μηδ. 1221.

Ἀξιο-δι-ήγητος, 2' ἄξιος διηγήσεως Εὐσεβ.

Ἀξιο-δότως ἄξιος, μτγν. περιτ.

Ἀξιο-ἐπί-τεκτός, 2' ἄξιος ἵνα τὸν ἐπι-τόχη τις ἴγναι. ἐπιστ. πρ. Ῥωμ. σ. 138, 60.

Ἀξιο-εργός, 2' ὁ δι' ἐργασίαν ἄξιος, ὁ τὸν κίτον ἀξίζων Ξεν. οἶκ. 7, 34.

Ἀξιο-ζήλος, 2' ἄξιος ζήλου, ἡ φθόνου, ἀξιομίμητος - ἐπιτάφια Αἰλ. Π. 1. 12, 64.

Ἀξιο-ζήλωτος, 2' ἄξιος ζήλου Πλουτ. Φλαμ. 20.

Ἀξιο-ζητήτος, 2' ἄξιος ζητήσεως Εὐσεβ.

Ἀξιο-θάνατος, 2' ἄξιος θανάτου Σχολ. Δισχ.

Ἀξιο-θαύματος, 2' ἄξιος θαυμασμοῦ Ξεν.

Ἀξιοθία, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἀξιο-θίατος, ἱων. ἀξιοθέτος, 2' ὁ ἄξιος διὰ θεωρίαν συχν. παρ' Ἡρ. 1, 14, 182 καὶ Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 6' ἔτι ὁ ἄξιος θεωρίας ἡ ἀπέψης «τοῦτο ἀξιοθέατον τῆς οἰκονομίας ἐργον», οἶκ. 3, 4.

Ἀξιο-θεός, 2' α) ἄξιος διὰ τὸν ἴδιον ἄλ-κωρ.

Ἀξιο-θεός, 2' ἄξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβής, ἅγιος ἐκκλ.

Ἀξιο-θρήνος, 2' ὁ θρήνου ἄξιος Εὐρ. Ἀλλ. 907.

Ἀξιο-θριάμβευτος, 2' ἄξιος θριάμβου Σουε-τών. Καλιγ. 47.

Ἀξιο-κατα-φρόνητος, 2' ἄξιος καταφρο-νήσεως Ἰαμβλ.

Ἀξιο-κέρσα ἴδ' ἄξιος.

Ἀξιο-κλέος, 2' κλέους, φήμης ἄξιος Ἡ-λιοδ. π. Φαδρ. Ἑλλ. βιβλ. 6, 796.

Ἀξιο-κοινωνήτος, 2' ἄξιος κοινωνίας, συν-ανταφροφής καὶ ἀσχίστος Πλατ. πολιτ. 371.

Ἀξιο-κτῆτος, 2' α) ἄξιος κτήσεως Ξεν. Κυρ. 5, 2, 10' β) ὁ κατ' ἀξίαν ἀποκτηθεὶς, μτγν.

Ἀξιο-λεκτός, 2' ἀξιόλογος.

Ἀξιο-ληπτός, 2' ἄξιος λήψεως, ὁ ἄξιος νὰ τὸν λάβῃ τις μτγν.

Ἀξιο-λογούμενα, τὰ τὰ ἀξιόλογα, εἰμὴ δι-ορθῶν ἐστὶν ἀξιούμενα

Ἀξιο-λογός, 2' ὁ ἄξιος λόγου, ἡ ὑπολήψεις, καλός, σημαντικός, οὐσιώδης Θουκ. 4, 23.

Ἀξιο-λογότης, ἡ ἐντιμότης, γλωσσ. Ἰπ-ποκρ. σ. 54, 9.

Ἀξιο-λόγως, 2' ἀξιωματικῶς, ἐξαίρε-τως Ξεν. Ἀπομν. 4, 5, 9, memorabilior.

Ἀξιο-μάθητος, 2' ὁ ἄξιος μαθήσεως Ἰαμβλ.

Ἀξιο-μακάριστος, 2' ὅστις ἀξίζει νὰ μα-καρίζηται Ξεν. ἀπολ. 34.

Ἀξιο-μανεῖς, δυνατώτεροι Ἡσυχ.

Ἀξιο-μάχητος, 2' ἀξιόμαχος Ἡρ. 7, 236.

Ἀξιο-μάχος, 2' ἄξιος νὰ μάχηται, ἱκανὸς διὰ μάχην - τιμὴ Ἡρ. 7, 157, ἀπαρ. - ὁμοίως: ἡμῶν, 7, 101' ἀπολ. 8, 63, καὶ μτγν. - πρὸς τὸν τύραννον Πλουτ. Τιστολ. 1.

Ἀξιο-μάχως, ἐπὶ τοῦ ἀξιόμαχου Πλουτ. Σουλ. 19.

Ἀξιο-μήμητος, 2' ἄξιος μνήσεως Στοβ.

Ἀξιο-μίσος, 2' (μισος) ἄξιος μίσους Δίων Κ.

Ἀξιο-μίστος, 2' τὸ αὐτὸ Πλουτ.

Ἀξιο-μίσος, 2' τὸ αὐτό - εὖνος Δισχ. Εδρ. 344.

Ἀξιο-μνημόνευτος, 2' ἄξιος νὰ μνημο-νεύηται, ἄξιος μνήμης (ἐνθυμήσεως) Πλουτ. συμπ. 178.

Ἀξιο-μνήστος, 2' ἀξιωματικῶς, γλωσσ.

Ἀξιο-μόρφος, 2' ὁ ἔχων ἀξίαν μορφήν - ἄν-δρες Μανέθ. 4, 513.

Ἀξιο-νίκη, ἡ ὄν. πλοίου Ἀπικὸς Βοιχ.

Ἀξιο-νίκος, 2' (νίκη) ὁ ἄξιος διὰ νίκην, ἱκα-νὸς νὰ νικήσῃ - ἀθλητής Ξεν. Κυρ. 1, 5, 60, ἄξιος προτιμήσεως, ἐν συγκρ. ἀξιο-νικότεροι εἴ-μεν ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν Ἡρ. 9, 26.

Ἀξιο-νίκος, ὁ ποιητής τῆς μέσης κωμῆδος Πανσ.

Ἀξιο-νόμαστος, 2' ὁ ἄξιος νὰ ὀνομάζεται, ἐπίσημος, μτγν.

Ἀξιο-παθέω πάσχω ἄξια τῶν ἔργων μου, μτγν.

Ἀξιο-παρά-κλητος, 2' ἄξιος παραμυθίας Θεογονωστ. Στουδ. σ. 492.

Ἀξιο-πενθήης, 2' ὁ ἄξιος πένθους Εὐρ. Ἰππ. 1476.

Ἀξιο-πένθητος, 2' τὸ αὐτὸ μτγν.

Ἀξιο-πιστία, ἡ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀξιοπίστου Δ. Σικ.

Ἀξιο-πιστός, 2' ἄξιος πίστεως Πλατ. Ἀλλ. 1, 123' - εἰς τι Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 2, ἀψευδής, ἀξιόχρεως Διμ. 1, 3' ἐπὶ ἀξιοπίστως Κικ. Ἀττ. 13, 37.

Ἀξιοπίστοι, Δοκρὸς ἡ Συκωνίδης τις Ἀθην.

Ἀξιο-πιστοσύνη, ἡ ἀξιοπιστία Μανέθ. 4, 505.

Ἀξιο-πίστως, ἐπὶ τοῦ ἀξιοπίστου ὁ ἴδ.

Ἀξιο-πλοκος, 2' ὁ ἄξιος νὰ πλεχθῇ - στέφα-νος Ἰγνατ.

Ἀξιο-πόθητος, 2' ἄξιος πόθου, μτγν.

Ἀξιο-ποινος, 2' (ποινή) ὁ ἄξιος τιμωρίας· ἀλλὰ Ἀθηνᾶ ἀξιοποῖνοι = ἡ δικαίαν τιμω-ρίαν ἐπιβάλλουσα (παρὰ τοῖς Ἀάκωσι) Πανσ. 3, 15, 6.

Ἀξιο-πραγία, ἡ τὸ ἀξίως πράττειν Κλημ. Ἀλ.

Ἀξιο-πρέπεια, ἡ ἡ ἀνάλογος εὐπρέπεια πρὸς τὴν ἀξίαν.

Ἀξιο-πρεπής, 2' ὁ εἰς τὴν ἀξίαν τινὸς πρέπων, ἄξιος, εὐπρεπής ἐπὶ ἀξιοπρεπῶς Ξεν. συμπ. 8, 40.

Ἀξιο-προστάτευτος, 2' ἄξιος προστασίας Πολυδ.

Ἀξιο-δράτος, 2' ὁ ἄξιος νὰ τὸν βλέπῃ τις ἴδ' ἀξιοθέατος Δουκ.

Ἀξιος, 3' (ἐκ τοῦ ἄγω, κυρ. ὁ ἴσος τὸ βάρος) 1) ἰσάτιος, ἰσοδύναμος, ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων ἀξίαν ὅσῃν καὶ ἄλλοι «βοῦς ἄξιος» = ἀξίζων ὅσον καὶ βοῦς Ἰλ. ψ, 885 «οὐδ' ἐνὸς ἀξιοῖς εἶμεν» Ἐκτο-ρος, 9, 234' «οὐδὲ ἰδιωτέρων ἀνδρῶν ἀξιοῦς ἡ-μέας ἐποίησας» Ἡρ. 1, 32. Ὁμοίως: «στολή πολλοῦ χρυσοῦ ἀξία» Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 13' «πολ-λῶν χρημάτων» Πλατ. Θεαιτ. 167' «ἀρχὴ πεν-τήκοντα ταλάντων ἀξία» Ξεν. Ἀν. 7, 7, 25' ἐντεθ. καὶ αἱ παρασημασίαι, πολλοῦ, πλεονε-κίας, πλείους, ὁλίγου, ὀλίγου, παντός, ἀπείρου.

καί, τοῦ παντός ἄξιος, ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ πραγμάτων τίθεται δὲ συχν καὶ δοτ. προσ. πολλός οἱ ἄξιον ἔστι· οὐδ' ἦν δι' αὐτὸν πολλῆς ἀξίας Ἰλ. ψ. 562· «ἤμιν Ἀχιλλεύς ἄξιος τιμῆς» Εὐρ. Ἐκ. 309· «πολλοὺ ἄξιον ἔσμεν τῷ βασιλεῖ» Ξεν. Ἀν. 2, 1, 16· «ὅπως τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη» Ξεν. Ἀπομν. 2, 5, 1· 2) ἐν γένει δ' ἀξίω, ὁ ὢν ἄξιος τινος, οὐκ ἰσχυρὸν καλοῦ, ἰκαίνου, τιμῆς, ἀλλὰ καὶ κακοῦ, ζημίας, θανάτου κλπ. ἰδίως λόγου ἄξιος· ἔτι τιμῆς μᾶλλον ἢ θανάτου τῇ πόλει· «εἶνε ἄξιος νὰ τιμᾶται μᾶλλον παρὰ τῆς πόλεως, ἢ νὰ φονευθῇ» Ἀ- ἰανὸς τοῦ δεικνύοντος ἐργασσασθαι Ξεν. συμπ. 8, 16· ἔντε. καὶ μόνον ὁ προσήκων, δίκαιος· τιμῇ Ξεν. Ἀν. 1, 9, 29· «δίκην ἄξιαν ἐπιθεῖναι» Ξεν. οἰκ. 12, 19· «ἀξίαν ἰσχυρὰν ἀποδοῦναι» Ἐλλ. 1, 6, 7· «ἄξιος ὄνο·» τιμῇ ἀνάλογος τοῦ πράγματος Ὅδ. σ. 429· ἄξια δῶρα, ἄποινα Ἰλ. α. 261· οἱ ἄξιοι· οἱ εὐπολῆστοι ἄνδρες Ἦρ. 7, 224· τὰ ἄξια· αἱ προσήκουσαι ἢ δίκαιαι ἀνταμοιβαὶ Ξεν. Κυρ. 5, 3, 1· «ἄξιόν σοι ἄλφει» = ἡ- θελεῖ σοι φέρει ἀνάλογον ἀνταμοιβήν Ὅδ. κ. 383· 3) οὐκ ἄξιόν ἔστι· α) οὐδὲν εἶνε ἄξιον ἢ ἀνάλογον τοῦ κόπου· κινδυνεύσαι Πλάτ. Φαῖδ. 119· πρὸς Ξεν. Ἀν. 6, 3, 13· 5) εἶνε πρέπον, δίκαιον μετὰ δοτ.· «βασίλει ἀφείναι αὐτοὺς» Ξεν. Ἀν. 2, 3, 25· 4) ἐνταῦθα ἀρμόζει ἢ μετ' ἀπαρ. σύνταξις, ἐνθα συνήθ. συμβαίνει καὶ ἔλθῃ τις πρὸς ἄλλο· «προσηγορία ἀντὶ πεφάσθαι ἄξιος» Ἰλ. ξ. 472· «ἄξιος εἶμι» = ἀξίω· «οὐδεὶς ἄξιος συμ- ἐληθῆναι ἔστι» οὐδεὶς ἀξίω· νὰ παραβληθῇ πρὸς σὲ Ἦρ. 2, 10. Παρατηρητέον ἰδίως· «ἄξ. συμ- βαλλέιν» = ἄξιος ὥστε νὰ τὸν παραβάλῃ τις Ἦρ. 4, 42· «ἄξ. ζημιώσαι» = ὥστε νὰ τὸν τιμωρήσῃ τις, 9, 77· «ἄξ. σέβειν» Εὐρ. Ἀλκ. 1060· «ἄξιος ὀργῆων τυχεῖν» Σοφ. Ἀντ. 932· «τί εἴη ἄξιος καθεῖν» Ξεν. Ἐλλ. 2, 1, 22· «ἄξιοι βιοτεύειν ὡς περ Τάνταλος», οἰκ. 21, 12· «τί δ' ἄ- ξιόν μοι τῆςδε τυγχάνει φυχῆς» = πρὸς τί εἰμαι ἄξιος τῆςδε τῆς φυχῆς; δηλ. διὰ τί πρέπει νὰ εὖρω; Εὐρ. Μηδ. 1124· 5) ὁ ἰσχυρὸς, ἀνάλο- γος· τὸν προγόνον Πλάτ. ἐπ. 12, 359· «τὸν προγεγονότων ἔργων» Πολυδ. 1, 75· «ἄξια τοῦ Μαραθῶνος διανοσθῆναι» Πλουτ. Κη. 6· «ἄξιόν ἔστιν» (μετ' ἀπαρ.) = πρέπει, δίκαιον εἶναι συχν. Ἀττικ. καὶ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. «ἦδη καὶ οἰκίαι οἱ τυχεῖν ἄξιον» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 56· 6) ὁ εὐθη- νός (ἐπὶ ἱμνορ.) κατὰ τοὺς ἀττικιστάς ἀντὶ τοῦ εὐωνος (Ἀριστ. ἱκ. 643, 670, dignus ἐπὶρ. ἄξιος· Ἐχσιν Ἰσοκ. 4, 38.

- Ἀξιο-σέβαστος, 2' σεβασμὸς ἄξιος Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 72, 22, venerabilis
Ἀξιο-σεδής, 2' τῷ προηγ. Εὐστ.
Ἀξιο-σεπτος, 2' τῷ προηγ. Κ. Μανασ. χρον. 4, 203, venerabilis.
Ἀξιο-σκεπτος, 2' ὁ ἄξιος σκέψεως Ξεν.
Ἀξιο-σπουδαστος, 2' ὁ ἄξιος σπουδῆς (ἱερωτικῆς καὶ προσκαθίας) Ξεν. Λακ. 10, 3.
Ἀξιο-στρατηγικός, δι. γρ. ἀντὶ ἀξιο- στρατήγος Ἀρρ. Ἀν. 4, 11, 6.
Ἀξιο-στρατήγητος, 2' τῷ ἱπομ.
Ἀξιο-στράτης, 2' ὁ ἄξιος νὰ ᾔνη στρα- τηγός Ξεν. Ἀν. 3, 1, 24.

Ἀξιο-τέκμαρτος, 2' ὁ ἄξιος ἢ ἱκανὸς πρὸς ἔξαγωγήν συμπράσματος, πιθανός, ἀξίος ἵστος, ἐν συχν. Ξεν. Ἀπομν. 4, 4, 10.
Ἀξιο-τέτης, ἥτος, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου.
Ἀξιο-τίμησις, ἢ ἐκτίμησις, ἀξία πρέπου- σα Σχολ. Ἀριστ. 281.
Ἀξιο-τίμητος, 2' ὁ ἄξιος τιμῆς, ἀρχ. λέξ.
Ἀξιο-τίμος, 2 (τιμῇ) τὸ αὐτὸ Ἀππ.
Ἀξιο-ούπολις, ἢ πόλ. Δακίης Πτολ.
Ἀξιο-φανής, 2' ἀξιοφανέστερος Εὐστ. 1, 386.
Ἀξιο-φίλητος, 2' ὁ ἄξιος ἀγάπης Ξεν. οἰκ.
Ἀξιο-φύλη, ἢ μήτηρ Χρυσίππου Τρεττ.
Ἀξιο-φύλας, ὁ υἱὸς Ἀλκιβιάδου Πλάτ.
Ἀξιο-φύλας, ὡν, ἱων. καὶ ἀξιοφύλας, 2' ἱκανὸς ἄξιος σπουδαῖος, ἀγαθός Ἦρ. 5, 111· αἰτία, 3, 35· πρόσφασις, 1, 156· Ἐν γένει βίβαιος, περιγύγος, ἀξιοβίβαιος, ἐπὶ μαρ- τὰ ἔγγυητόν· ἔγγυητής Πλάτ. νομ. 11, 914· ἔντε· παρασκευῇ = ἱκανὸς, ἀρκούσα ση- μαντικῇ (Σχολ. ἀσφαλῆς) Θουκ. 6, 21· πόλις = μεγάλη, 1, 10· ἄνδρες, φυλακί- Πολυδ. 3, 5, 17, ἔτι ὡς τὸ ἄξιος· (τινὸς) ἀπηγγησέν Ἦρ. 5, 65· «τίμημα ἀξιο-φύ- λου» οὐδὲν ἀδικημάτων Δημ. 19, 131· κα- μετ' ἀπαρ. Ἦρ. 4, 126· ἔτι· πρὸς τι Πολυδ. 1, 19, συχν. ἀξιοφύλας, 4, 3.
Ἀξιο-φύλας, ἱκανὸς ἢ ἀξιοφύλας, sufficienter
Ἀξιο-φύλας 1) ἄξιον ποιῶν, ἀξίω, τιμῶν ἢ στοχάζομαι ὡς ἄξιον, διορίζω τὴν τιμὴν, ἄ- ξιον κρίνω· τινὰ τινός = τιμῆς καὶ ἀνταμοι- βῆς ἢ τιμωρίας καὶ ποινῆς, ὁ προσδιορίζει πάντοτε γιν. ἐπομένη ἢ ἡγουμένη· εὐρίσκει- ται ὁμοῦ καὶ ἀπ' αὐτῶν. (χωρὶς προσδιοριστικῆς γενικῆς), καὶ σημαίνει σέβασμαι, τιμῶ· τινός = οὐ γὰρ ἡξίου τοῦς μηδένας· λέγει· ἡ- τεύχον πρὸς τὸν Μενέλαον = σὲ τὸν τιποτέ- νιον, δὲν οἱ ἔγχεσεν ἢ δὲν οἱ ἔμετρεν διὰ τί- ποτε, δὲν οἱ ἔκρινεν ἄξιον ὥστε νὰ ἐκτρα- τεύσῃ διπρὸ σου Σοφ. Αἴ. 1114· παθ. δι· κα- λὸς θμεναῖος ἀξιοφύλας = τιμωρὸς καὶ ἐν- ναίσιος, πανηγυρίζεσθαι δι' αὐτῶν Εὐρ. Ἐκ. 323· «τόμῳ δὲ βουλομένῳ ἀν' ἀξιοφύλας τὸν ἱμὸν ὀρεσθαι», Ἦρ. 917· «ὡς ὁμο- ναῖος δισσοῦς παῖδας Διὸς ἡξίωσας», Ὁρ. 1167· «ὃς Ἑλλάδος ἡρὲ' ἀξιοφύλας» Εὐπακ. τῆς ἀρ- χῆς, 1210· «καλοῖσιν θμεναῖοισιν ἀξιοφύλας», διπρ. 2) μετ' ἀπαρ. = κρίνω, νομίζω τι ἄ- ξιον, εὖλογον, λέγω ὅτι μὲ ἀξίω, καὶ ἐ- ομ. = ζητῶ, ἀπαιτῶ, δίδωμι (παρακαλῶ), ἱπ- θυμῶ ν' ἀποκτήσω, θλω postulare Ξεν. Κυρ. 6, 4· καὶ μέσ. ἱπθυμῶ, ζητῶ δι' ἐ- μαυτὸν, κρίνω προσήκον ἔνθα ἐμαυτῷ Ἦρ. 5, 106· ἀξιόνομος καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημ. χρῆται Ἦρ. 1, 199· πρὸς. οὐκ ἀξιόνομος ἐν τὸν ὀρόνῳ ἔχεται, 7, 16· μετὰ τῆς ἀρνήσεως οὐκ ἀξιοφύλας = τὸ ἐμποδίζομεν, δὲν θέλου- ν νὰ γείνη, ἱπθυμῶμεν ἢ παρακαλοῦμεν νὰ γεί- νη Ἦρ. 1, 199· πρὸς. οὐ φημι. 3) ἀξιοφύλας· προστοχάζομαι καὶ προσταβίσω τι κρίνω, ὅπου θέτω, εὖχομαι, ἐπιβεβαιῶ ὡς ἄξιον, ἢ πιστεύω- τι ὡς βίβαιος καὶ δίδωμαι καὶ τιμῶ αὐτό· «ἀξίω ἀδικεῖσθαι» = νομίζω, βίβαιῶ ὅτι ἡ

δικήθην Ὑρ. 7, 87' 3) = δέχομαι τι ὡς ἀποδεικνύμενον, στίγνῳ δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα π. φιλοσόφους, existimo.

Ἀξιόμνητος, 2' αξιοῖς μνηθῆναι, μτγν.

Ἀ-ξίφών· ἀνευ ξίφους Ἑρωδ. ἱπμ. 257.

Ἀξί-φυλλος, 2' συνηρ. ἀντι ἀξίφυλλος Αἰσχ. Ἀγ. 707, 2μφ.

Ἀ-ξίφος, 2' ὁ μὴ ἔχων ξίφος· -δόλος Δυκοφρ. 50, inermis.

Ἀξί-φυλλος, 2, ἰσαφλ. ἀντι ἀξίφυλλος Αἰσχ. Ἀγ. 707.

Ἀξίωμα, τὸ αξιοῖς, ἐκτίμησις, ἥθικη τιμὴ καὶ πολιτικὴ ἀξία (ὀφεικόν), πᾶν ὅ, τι ἀξίζει, ἔχει βάρος πλεόντερον ἢ ἄλλο· ἡ τιμὴ ἦν ἀπείραστὴ τις διὰ τὴν προτερημένην ἡ ἐκδουλεύσεως, δι' ὃ καὶ ἐξετιμήθη κριθεὶς ἀνώτερος τῶν ἄλλων dignitas· 2) εὐχὴ ἐπιθυμία παρὰ κλησιν· 3) γνώμη, δόξα ὑπόληψις· 4) ὅπερ παραδέχεται τις ὡς βέβαιον καὶ ἀποδεδειγμένον, axioma· πρβλ. ἀξίω 3) 5) = σιτηρεσίον Φωτ. stipendium.

Ἀξιώματις, 3 α) ὁ εἰς ἀξίαν ἢ ἀξίωμα ἀνήκων· πᾶν τὸ γενόμενον μετ' ἀξίαν (ἀντιπρεπταῖ) καὶ τιμὴν ὅ ἐν τιμῇ, τιμημένος μετὰ τοῦ μεγαλοπρεπτοῦ π. Δ. Ἀλ. καὶ Πλουτ. ἰδ. δε λέγεται ὁ τιμηθεὶς διὰ πολιτικοῦ τινοῦ ἀξιώματος (ὀφεικιάλος)· 6) εἰς ἀξίωμα (ἐξ ἑαυτοῦ ἀποδεικνυμένην πρότασιν) ἀνήκων ἐν ἀξιώματι ὁμιλῶν, ἐν ἀξιώματι συνιστάμενος.

Ἀξιώματις καὶ ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀξιώματις, τὸ ὅποκ. τοῦ ἀξίωμα Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 2, 10, dignitatis.

Ἀξίω· υἱὸς Φηγάς Παυσ.

Ἀξίωσις, ἡ 1) ἐκτίμησις Ὑρ. ἡ ὡς ἐκ τοῦ ἀποκαίμενου ἀξία πράγματός τινος, ἀξιώτης, τιμὴ Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὅν. σ. 54' ἀξίωμα πολιτικόν, τιμὴ (ἥθικῶς)· 2) ἀξιώσει καὶ πρὸς ὀργὴν ἀνταπεινῶν ὅουκ. 2, 65' 2) δέξις, παρὰ κλησιν, ἐξήγησις, ἐπιθυμία, εὐχὴ· 3) ἀξίωσις χάριτος· ὅουκ. 1, 41' ὅουκ ἀδικος αὐτὴ ἢ ἀξίωσις ἐστὶ, 3, 9' 3) γνώμη, δόξα ὑπόληψις, ὑπόληψις· 4) ἐν σφίσιν αὐτοῖς τῶν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν· = τοῖς ἦτο ἐμπνευσμένη αὐτὴ ἡ γνώμη, τοῖς ἦτο ἐγκραταγμένη εἰς τὰς ψυχὰς των, 2, 88' 5) ἡ σημασία, τὸ κῶρυς μιᾶς λέξεως· τὴν εἰσὺσαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ὡς τὰ ἔργα ἀντιῆλθαν τῇ δικαιοσύνῃ, 3, 82' ἀξιώσει μορφοῦ βασιλικῶς· = εἰς μορφήν ἀξίαν, πρέπουσαν, ἀρμόζουσαν εἰς βασιλείαν Δ. Ἀλ. 1, 58.

Ἀξιώτεον· ἀπαιτητέον Ἀριστοτ. ἥθ. Νικ. 8, 10, postulandum.

Ἀξιώτης, 3' εἰς ἀξίωμα ἀνήκων Θεοδ. Στουδ. 143.

Ἀ-ξῖανος, 2' μὴ ἔχων ξῖανον, ἀγάλατα Λουκ.

Ἀξον-ήλατος, 2' ὁ ὑπὸ ἔξονος κινήσεις Αἰσχ. ἱκ. 189 (196).

Ἀξόνης, τὸ μικρὸς ἔξων Πολυδ. 10, 31.

Ἀξύνιος, 3' εἰς ἔξονα ἀνήκων Ἀνθ. Παλ. 9, 117, 5.

Ἀξύνισκος, ὁ τῷ προηγ. Ὁδύχ.

Ἀ-ξωος, ὁ ἀξωος Σουῖδ.

Ἀξωος, ὁ ἀγμὸς π. Κρητίν· τόπος· κρημνώδης Στ. Βυζ.

Ἀξωος, ἡ πόλ. Κρήτης Ὑρ.

Ἀξωόγειον, τὸ λίπος, πάχος, 52' ὡμα τοῦ ζώου, γλωσσ. Ἱπποκρ. 2, 878 συγγεν. τῷ λατ. axongia.

Ἀξωμεις· μητρόπολις Αἰθιοπῶν, κατ. Ἀξωμίτης Στ. Βυζ.

Ἀ-ξυγενές, τὸ ἀλλότριον κατὰ γένος Ὁδύχ.

Ἀ-ξυγ-κρότητος, 2' ὁ διὰ κτυπημάτων καὶ σφύρων μὴ ἐνωθεὶς καὶ στερεωθεὶς, χαλκός· ἀξυγκρότητον πλήρωμα· = ἀνθρωποι εἰς τὰς ναὺς εἰσαχθέντες ἐν ᾧ ἦσαν ἀνεπιτήδαιοι, κοιν. μὴ ψημένοι, ἀγόμενα εἰς τὴν ναυτικὴν ὅουκ. 8, 95' ἀξίς πλατεῖα καὶ ἀσχυκρότητος· = ἐκτεταμένη καὶ περιμαζωμένη περίοδος Δ. Ἀλ.

Ἀ-ξυλλευτος, 2' μὴ ἐξυλεμένος, μὴ ἐκκακομένος ἐπὶ δάσους, ὅπου ἀκόρη κανεὶς δὲν ἔκυψε ξύλα, incassatus· πρβλ. ἄξυλος.

Ἀ-ξυλία, ἡ ἔλλειψις, στέρησις, ἐνδοια ξύλων Σουῖδ.

Ἀ-ξυλιστος, 2' ἀξυλευτος· ἀξυλιστον = ἀκοπον Ὁδύχ.

Ἀ-ξυλος, 2' α) ὁ μὴ ἔχων ξύλα Ξεν. Ἀθ. πολ. 2' 6) = ἀξυλευτος· ἀξυλος ὕλη· = ἡ πολυξύλος (= δάσος πυκνόν), ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο, Ἰλ. λ, 155' γ) μὴ ἐκκακομένος.

Ἀξυλος, ὁ ὄν. ὁρατός ἡγεμόνος, υἱοῦ Τεῦθραντος, ἡγεμόνος Ἀρίσθης Ἰλ.

Ἀ-ξυμ-βατος, 2' ἀσύμβατος ὅουκ. 3, 46.

Ἀ-ξυμ-βλητος, 2' ὁ μὴ εἰς ἐν ἐνωθεὶς, ἡ ὁ μὴ παραβληθεὶς, ὁ μὴ ἐνούμενος ἡ μὴ κρούμενος εἰς ἐν, ἡ μὴ παραβαλλόμενος, πολὺ διάφορος, ὃν οὐδεὶς καταλαμβάνει, ἀκατάληπτος, σκοτεινὸς Σοφ. Τραγ. 694.

Ἀ-ξυμ-βολος, 2' ὁ εἰς οὐδὲν χρησίμος, ὁ οὐδὲν δοῦς πρὸς θάλασσαν, εἰς κρᾶνον ἴδ' ἀσύμβολος καὶ συμβολή.

Ἀ-ξύν-ετος, καὶ Ἀ-ξύν-ήμων, 2' ἴδ' ἀσύνετος Αἰσχ. Ἀγ. 1068.

Ἀ-ξυνετέω· ἀσύνετός εἰμι, μετὰ δοτ. ἴδ' ἀσυνετέω.

Ἀ-ξυν-ος, 2' ἀκωνήντος, μὴ εὐπροσήγορος, βαρὺς· πρβλ. Βάλκεν. Ἀδων. σ. 226.

Ἀ-ξυρής, 2' ὁ μὴ ὄξύς, ἀμβλύς ἴδ' ὁ ἐπομ. retusus.

Ἀ-ξυρος, 2' μὴ ἔχων ξυράφι, ἀξυράσιος, ἀκούρευτος· 2) ὁ μὴ ὄξύς, ὁ ἀμβλύς Ὁδύχ.

Ἀ-ξύ-στατος, 2' ἀσύνστατος· ἄλλος Αἰσχ. Ἀγ. 1468.

Ἀ-ξυστος, 2' ὁ μὴ ἐξοσμένος, μὴ ὠμαλυσμένος, γυαλισμένος Σχολ. Σοφ. Οἱ Κ. 102, non scalptus.

Ἀξω, μέλ. εὐχρ. ἀντι τοῦ ἄγω, θέμα σχηματισμῶν ἐκ τοῦ μέλλοντος, ὡς καὶ ὅσω ἀντι φέρω· ἀξέω υἱὸν τὸν ἄριστον· Ὁδ. ε, 414· ἀξέτε νῦν, Τρώες, ξύλα ἀστυδῶν Ἰλ. ω, 778.

Ἀξωμεις· ἴδ' Ἀξωμεις.

Ἄξων, ὁ 1) τὸ ἔσθλον τῆς ἀμύνης παρὶδ ἀπρέ-
πονται οἱ τροχοί, διὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, ὡδὲ
ὀπένθε διαίνετο γάλλιος ἄξων· Πλ. α, 30,
διὰ δὲ ἐκ ῥηγοῦ· μέγα δ' ἔβραχε φήγιναι, ἄ-
ξων βριθούνη· ε, 838· καὶ ὁλος ὁ τροχός·
ὁπὸ δ' ἄξωσι φώτες ἐπιπτον πρηγνίς ἐξ ὀ-
χέων· π, 378· 2) ὁ ἄξων τοῦ κόσμου, περὶ
ὃν νοοῦμεν περιστρεφόμενον τὸν κόσμον, ἡ-
τοί ἡ νοητὴ γραμμὴ ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρκτικού πό-
λου ἀρχομένη καὶ καταπνέουσα εἰς τὸν ἀνταρ-
κτικόν· καὶ ἐπὶ πάσης σφαίρας, ἡ διὰ τοῦ
κέντρου ἡγμένη καὶ ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη πε-
ρατομένη γραμμὴ· 3) οἱ ἄξωνες = οἱ ἐν Ἀ-
θῆναις πίνακες, ἐφ' ὧν ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμ-
μένοι ἦσαν δι' ἐξήλων, καὶ τοιοῦτοι ὥστε ἡ-
δύνατο νὰ περιστρεφώμεναι περὶ ἄξονά τινα
Γαλλ. 2, 12, ἀρχ. μαθημ. παρβλ. κύρβεις,
περὶ τῆς διαφορᾶς· δ' αὐτῶν ὁ Ἀρμάνιος λέ-
γει· οἱ μὲν ἄξωνες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ
κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν ἄξωνες εἶχον
τοὺς ἰσχυρικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ
κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἴ τι ἕτερον
τοιοῦτον· π. διαφ. σ. 102· 4) τῶν σπονδύ-
λων ὁ 6' ἀκίνητος ὢν Πολυδ. 2, 132.
Ἀ-ογκός, 2 ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, ἰσχυρὸς
Ἴπποκρ.
Ἀ-οδμοί, 2 (ὁδμή) ὁ ἀνευ ὁσμῆς (μυροῦ-
διάς) Ἴπποκρ. παρβλ. ἄνοδμος.
Ἀ-οδος, 2 ἄδωτος, γλῶσσ. ἴδ' ἀνοδος.
Ἀ-οξέω· ὀπηρετῶ Δισχ. ἀποσπ. Ἐλευσ. 44.
Ἀ-οξός, 2 ὁ μὴ ἔχων ὄξους (κλώνους)
Θεοφρ.
Ἀοτ, ὄμωρ. δοτ. ἀντί ἡοτ.
Ἀοιγός· ὀλέθριος Ἡσυχ.
Ἀοιδέω· ἄδω Ἀρχαδ.
Ἀοιδή, ἡ ὄν. Μούσης Πάου.
Ἀοιδῆ (ἀείδω), ἡ, συνηρ. ὥδῃ τὸ ἄδειν,
(ψάλλειν, τραγουδεῖν) καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἄδειν· ὡς
ἔρα σοι παρῶρων θεός ὥπασε θέσπιν ἀοιδῆν·
Ὀδ. θ, 498, καὶ ἡ πράξις τοῦ ἄδειν· οἱ δ' εἰς
ὀρχηστῶν τε καὶ ἱμερόεσσιν ἀοιδῆν τραψάμε-
νοι· Ὀδ. σ, 304, ὡς δειγμα τῆς ἱλαρότητος
Δισχ. Ἀγ. 951· ἐπὶ αὐτὸ τὸ ἔρμα, ὅπερ ἄδει-
ται συγχ. Πινδ. (ἀγάσθεακός, γλυκεῖα, θεό-
μορφος, ἱμερτός, μαλθακός, μαλθακώφρονος,
μελίγδουπος, μελίκωπος, μελίφθογγος), ἐπὶ
τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρματος, π. χ. περὶ
τῆς Κλυταμνήστρας· «στυγερὴ δὲ τ' ἀοιδῆ
ἔρασε» ἐκ ἀνθρώπων· Ὀδ. ω, 199· παρβλ.
θ, 850· ἐντ. ἐν γίνει, φήμη, λόγος, cantus,
carmen.
Ἀοιδεῖω, π. ἀείδω Ὀδ. ε, 61, κ, 227.
Ἀοιδικός, 3 ὥδικός· «λογαιοδικὸν οὖν κα-
λεῖται τὸ μέτρον, ὡς ἐκ θαυόλου καὶ τρο-
χαίου συγκαίμενον, δοικὸν μὲν διὰ τὸν δά-
κτυλον, ἐπειδὴ κύρβημος, λογικὸν δὲ διὰ τὸν
τροχάτευον· Σχολ. Ἡφαιστ. 7, 3, α. 46, capu-
lativus.
Ἀοιδίμος, 2 ὁ ἄξιος ἀοιδῆς, ἀξιώμνητος κατ'
ἀρχ. λεξ. δειμνητός, διαδόχτος, ἐπίσημος Ὀμ.
ὕμν. ἀπ. 299· γὰρ ὀφθαλδός· Πινδ. Πυθ. 8,
62 (οὕτω καλοῦνται αἱ Ἀθῆναι ἀποσπ. 46 καὶ
οὐκ παρὰ μὲν.)· κλέος Ἐπειρ. 28, 582, ἐπὶ
ἀοιδίμοις ἔργοις· Σχολ. Ἀριστοτ. 1, 20· ἀοι-

διομοὶ Δελφοὶ γίνονται· Ἀποκ. Νίγρ. 8, καὶ
μὲν· καὶ καὶ ὁ κακὸς ἀκούσμενος, κακὸν ἔ-
χων φήμη· Πλ. ζ, 358.
Ἀοιδό-Πέτης, ὁ ὁ συνδέτων ἀοιδῶν, ὁ ποιη-
τὴς φερμάτων (ὡς νομοθέτης) Ἀρχιμ. 2 (Ἀπ. 50.
Ἀοιδό-λέσχης, ὁ ἀδολέσχης Φρυν. Βικκ.
22, 2.
Ἀοιδό-μάχος, 2 ὁ ἀγωνιζόμενος πρὸς γυ-
μναστικῶν, ὁ περὶ τοῦ βραβεῖου τῆς ἀοιδῆς
φιλονικῶν Ἀνθ. παλ. 11, 140.
Ἀοιδό-πόλος, 2 ὁ περὶ τὰς ἀοιδῶν ἐνασχυ-
λούμενος ποιητὴς Ἀνθολ.
Ἀοιδός· περιδόχτος, ὀνομαστός· Ἡσυχ. celester.
Ἀοιδός· ἀνδρ. ὄν. Ἀρχαδ.
Ἀοιδός, 2 (ἀείδω) ὁ ψάλτης, ὁ μελωδικός, ὁ
πλήρης ὥδης ἡ μελωδίας· «ἀνδρ. ἀοιδός· Ὀδ.
γ, 267· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος· ἀοιδὸν ἔοικεν» Ἡσ.
ἐρ. 206· «θῶν ἀοιδός· Δισχ. ιξ, 676 καὶ πα-
ραβ. Δισχ. 20· «Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότα-
τοι πετεινῶν· Καλλιμ. Δηλ. 252· Κατ' Εὐρ.
Ἐλ. 1109· ἔσθῃ ἡ ἀηδὼν ἀοιδότατῃ ὄρνις κα-
λεῖται»· «ὄρνις ἀοιδότατος· Ἀλων. Ἀλ. 13.
Καὶ παθ. καθ' Ἡσυχ. περιδόχτος, ὀνομαστός·
«Πέργαμος ἀοιδότῃ» Ἀρκισιλ. 1· Συνηρ. ἀπὸ
τοῦ Ὀμηρ. παρὰ ποιητ. ὁ ἀοιδός = ὁ ψάλτης
καὶ ποιητής, ἡ ἀοιδία = ἡ ψάλτρια Θεοκρ. 15,
97, οὕτω καὶ ἡ ἐργία· «σκληρὰ ἀοιδός· Σοφ.
Οἰ. τ, 36, κατὰ τὸν Σχολ. Σοφ. καλεῖται οὕ-
τω, διότι αὐτὴ ἐν στίχοις εἶχε τὰ ἀνιγμένα
τῆς παρὰ Σοφ. Τρ. 996 παρὰ τὸ χειροτέχνης
ἱστορίας σημαίνει τὸν δι' ἐπωδῶν ἱατροῦντα
καὶ ἄλλως ἐπωδῶν, vates, poeta, cantor.
Ἀοιδόσυνῃ, π. ἡ ἀοιδῆ.
Ἀοιδόστατος· ἴδ' ἀοιδός.
Ἀοιδό-τόκος, 2 ὁ τίκων ἀοιδῶν· πηγὴ =
(ἡ διδρῦσα αἰτίαν εἰς ἀοιδῶν) Νεστ. 1.
Ἀοικητός, 2 ὁ μὴ κατοικητός, ὁ κατοι-
κώμενος, ὁ μὴ πρὸς κατοίκησιν ὄν· Ἡρ. 2, 31·
«τὰ δὴ τὴν ἀρκτον· ἀοικητός» 5, 10· πόλις
Πλατ. νομ. VI, 778· - χώρα Ἰσοκ. 4, 148.
Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁ μὴ ἔχων οἶκον Δημ. 45,
70, ἀνοίκητος ἀπαντὰ παρ' Ἡροδ. Ὀξ. ἡ ττον
τὸ διγῆμα φαίνεται ἐπὶ πολλὴ διατηρηθῆναι ἐν
τῇ λέξ. οἶκος, καὶ ἐντ. φερὲ· Φοικος.
Ἀοικός, 2) σπαν. ἀνοίκος· α) ὁ μὴ ἔχων οἶ-
κον, ὁ ἀνευ οἴκουγενής, συνδέεται μετὰ τοῦ
ἀνίστιος Ἡρ. ἐρ. 600· καὶ ἄπαν· Πλατ. Φαῖδρ.
240· ἐντ. πτωχός, συμμ. 203· - χώρα· ἴδ'
οἶκος· Σοφ. Τρ. 299 ἐπὶ ἱερῶν· 6) ἀ-
κατοίκητος Σοφ. Φιλ. 530 (κατὰ Σχολ. δὲ οἶ-
κος).
Ἀοιμοί, 2 ὁ ἀνευ ὁδοῦ καὶ καθ' Ἡσυχ. =
ἀπόρητος, ἐκ τοῦ οἴμῃ.
Ἀοινέω· δὲν πίνω οἶνον Ἴπποκρ.
Ἀοινία, ἡ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ οἴνου Στραβ.
Ἀοινύς, 2 ὁ μὴ ἔχων οἶνον, ὁ μὴ μεταχει-
ριζόμενος, ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις, αἵτινες οὐδένα πῖ-
νουσιν οἶνον, καὶ ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς, αἵτινες οὐδένα
παράγουσιν οἶνον Σεν. Κυρ. 6, 2, 26· «κρήνη
νῆφαντος καὶ ἄνοιος· Πλατ. Φιλ. 61· «χρῶσι,
θυμώματα· θύοισι· ἐν αἷσι οὐδεὶς οἶνος σπένδεται
Δισχ. Εὐμ. 107, 822· (διόπερ καὶ αἱ Εὐμηνίδες
ἔσονται καλοῦνται)· - συμποσίαν (ἐπὶ ἀνευ οἴνου

Θεορ. παρὰ Πλάτ. συαπ. 5, 5, 2^ο - μέθη δηλ. ἡ μὴ δι' οὐνοῦ πορευομένη· ἔτι καὶ ἐν συαγρ. «ἰανουάριον τὸν» (Δηλ. μὴ διελγώτερον οὐρανόν) Ἀριστοτ. πολ. 7, 15, 4.

Ἄ-οκνία, ἡ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἰόκνου, ἡ προθυμία. Θελοποιονία - πόνον Πλάτ. ὁ Πολυδ. 3, 120 φέρει τὴν λέξιν.

Ἄ-οκνος, 2^ο ὁ μὴ ἰόνων, ἀβίρτος, φιλόπονος, δραστήριος, ἰσχυρός· Πλάτ. ἐρ. 683, Σωκ. Λέ. 560^ο - βλάβη Τρ. 839^ο κατὰ Σχολ. διέλλητος ἀντιθ. πρὸς τὸ μελλήτης Θεοκ. 1, 70^ο - προθυμία ἀκονοσύνη 1, 74, -δύναμις, στρατηγός Πολυδ. 1, 155, 178^ο ἐπὶρ. ἰόκνος - εἰπὴν Πλάτ. νομ. 1, 619.

Ἀολλέω^ο συνάγω· Πτογ. ἱστορία. τεθὲν ἐπὶ Βρουγγίου ἐν Ἀπολ. Ρ. 1, 863 ἀντὶ διελύσας.

Ἀολλήδην, (ἐπὶρ. τὰς διελύξας) ἀδούτος, συμπεδόν Ὀπ. Ἀλ. 1, 788, ἐπὶ οὐ Ματ. 2, 19.

Ἀολλήδης, 2^ο (ἐπὶρ. ἐλκυσμα) ἐκείνῳ ἐν τῷ εἶναι ἀφρ.) συναθροισμένος· ἡρώτας διελύξας ἦεν ἐξ ἀλλήλων Ἰδ. κ. 89, συναρ. ὁ παντὶ συνωθούμενος, ὁ συνεπαρνευόμενος, ἴδιος ἐπὶ τῶν συνεπαρνευμένων μαχητόν, πολὺ θυγν. παρ' Ὀμήρ. σπανιότερ. παρὰ τοῖς ματριν. Σοφ. Φιλ. 1455, καὶ ἐπὶ 820 Σοφ. Τρ. 511, confertis, congregrati.

Ἀολλήδης συναθροίζω, ἐπὶ ἀνθρώπων Ὀμ. Τη. 5, 270^ο διελύσθησαν 34, σπανιότερ. παρὰ ματριν. Μαικδ. Ἐπ. 31^ο - ὁλοὺς ὡς τὸ ἀγρόν· «-βίβλον περιλείπόμενον» Φωκ. ἐπ. (IX, 782), congregrato.

Ἄ-ομδρία, ἡ διέφ. γρ. ἀντὶ ἰσομερία Ἀριστοτ. Ἄν. π. παρὰ τοῦ αἵ.

Ἄ-οπλος, 2^ο καὶ ματριν. ἀνυπλος (ὄπλον)· ὁ χωρὶς ὄπλων, ὁ μὴ ὀπλιστάμενος Πλάτ. Πρωτ. 321^ο· ἄλλα παρ' Εὐδοκ. 299 ἀπαντὰ ἀνυπλος, ἴδιος· ὁ ἀνὴρ βαρύς ὀπλισταύ, ἀνυπλος· Πτο. 11, 52, ἀνὸπλος· Σεν. Ἱερ. 6, 4 καὶ ματριν. ἔτι ἐπὶ πλοίων· ἀνυπλος Πολυδ. 2, 11 (δηλ. πλοῖα ἀπαντὰ δὲν εἶνε παρεσκευασμένα πρὸς χορσὶν πολέμου)· Ἄ-οπλος ὀπλιστα· Σεν. Κυρ. 6, 4, 16 (=ἐνὶ ὀρεπάνης).

Ἄονία, ἡ ἀγρ. δύναμις τῆς βοιωτίας Στ. Βυζ. (α).

Ἄδονος, 3^ο βοιωτικὸς Ἀπολ. Ρ. (α).

Ἄ-οπτος, (ὀψ) 2^ο· ἔκκαλος καὶ ἀφανής Πτογ.

Ἄ-οπτος, 2^ο ἀόρατος, ὁ μὴ ὁρατός Ἀρσεν.

Ἄορ, καὶ ἄορ ἄορος, τὸ, (παρ' Ὀμήρ. εἰς τὰς διελύξοντας πτώσεις τὸ α εἶνε βραχὺ εἰς τὰς τοι-συλλήδους ἐν τῇ ἥρσει μακρόν «ἄορ τύχης» Ἰλ. υ. 462, ἐν τῇ θήσει βραχὺ «ἄορ πλῆθους» κ. 489. Παρ' Ἰω. ἀσ. 22^ο καὶ, «ἄορ ἔκκετο» καὶ οὕτω ματριν. Πτο. 11, 283^ο τὸ ἔκκετο, ὅπερ παρὰ τὸν τελαμῶνα βασιτεύεται (ἔθεν ἐκ τοῦ αἰέρω), ταυτοσημον τῷ ἔκκετο Ὀδ. κ. 291^ο ἦτο δὲ πλατὺ καὶ ἰσχυρόν, διότι ὁ Ὀδυσσεὺς μεταχειρίζεται αὐτὸ πρὸς ὄρεξιν βόθρου Ὀδ. λ. 24. Παρὰ Καλ-λίου. Δηλ. 31 καλεῖται ἡ κρίσις· «ἄορ τριγλώ-γινα» οὕτω καὶ Ὀπ. Ἀλ. 553 τὸ κέρας τοῦ ρι-νόκερος· Ἐν Ὀδ. π. 222^ο «καί τιναν ἀκόλου, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λείδηται», ὅπερ τινὰς τῶν ἀγρ. ἐξηγ. γυναικας, ἄλλοι τρέποδας· ὁμοίως, ἀλλ' ἐνταῦθα βελόνης εἶνε ἀντὶ τοῦ ἄορας, ὡς ἐκ τοῦ ἄορ=ἄορ· διότι ὁ Πτογ. ἐξηγεῖ ἄορας=ἐξηγ.

Ἄ-οράσια, ἡ· ἡ στήριξις ὀράσεως, σλότος, ἀ-φάνεια ἀρ. λειξ.

Ἄ-οράσις, 2^ο α) ὁ μὴ ὁρατός, ἡ ὁρώμενος, ἀφανής Πλάτ. Τηρ. 43^ο «ἀόρατον τὸ μέλλον» Ἰσοκ. 1, 29^ο - τόποι οὗτοι εἰσι δὲν εἰδότες Πολυδ. 3, 36^ο· εἰ δὲν βλέπει· ἡ δὲν εἶδε· «οὐ-νοῦ κακοῦ» Πολυδ. 3, 108, 2, 21^ο· ἔτι ὅστις δὲν δύναται νὰ ὄρῃ - φύσις Λουκ. ἐπὶρ. ἀοράσις=χωρὶς νὰ παρατηρήθῃ Πλάτ.

Ἄ-οργήσια, ἡ· ἑλλειψὶς ὀργῆς, τὸ νὰ μὴ πο-ρισιπῇ τις εἰς ὀργὴν Ἀριστοτ. ἔθ. Νικ. 2, 7.

Ἄ-οργήσιος, 2^ο ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἀντιθ. τῇ ὀργίλος Ἀριστοτ. ἔθ. Ν. 2, 7^ο ἐπὶρ. ἀοργήσιος=χωρὶς ὀργήν.

Ἄ-ορισταίνω· τὸ ἔπου. Εὐστ.

Ἄ-οριστάσι· εἶδος ἀόριστος, ἀεδιαιος Ἀριστοτ. προβλ. 26, 13. Πικρὸ γράμ. συγν. «ἀοριστοῦμι-νος λόγος» = ἀόριστος· ἐκφράσις.

Ἄ-οριστία, ἡ· ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀόριστου, τὸ ἀπροσδιορίστων· -βίβας Ἀριστοτ. προβλ. 26, 13, ἀντιθ. πρὸς τὸ ὁριστός καὶ ματριν.

Ἄ-οριστικός, 3^ο ὁ ἀοριστὴν σημαίνων γράμ.

Ἄ-οριστολογικός, 3^ο τὸ αὐτό.

Ἄ-ορίστος, 2^ο ὁ μὴ ὁρισμένος, ὁ μὴ ἔχων ὀ-ριστὸν ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὁρισμῶν, ἀπροσρίστος, κατ' Ἀριστοτ. ἔθ. Νικ. 10, 3, 2^ο δ. τ. ἐνὸς-γαστι τὸ μέλλον καὶ τὸ ἥσυχον, ἐπὶ γλώσσῃ - τῇ Θεοκ. 1, 139^ο «ἀόριστον ἔαν» Πλάτ. νομ. 1, 613^ο «ἀτάκτως καὶ ἀόριστως ἔαν» XI, 916^ο «ἄτακτα, ἀόριστα, ἀδύσθηστα πάντα» Δημ. 4, 36^ο «ἀόριστα καὶ ἀτακτὰ λέγειν» Αἰσγ. 3, 99.

Ἄ-οριστώσης, 2^ο ὁ φύσις ἀόριστος ὢν Ἀπολ-Λουκ. συντ. σελ. 68^ο ἐπὶρ. ἀόριστως = ἀπροσδι-οριστως.

Ἄ-ορνος· τὸ ἔπου. Τζετζ. καὶ διέφ. γρ.

Ἄ-ορνος, 2^ο ὁρνος· ὁ ἀνὴρ πονήων, τόπος ἐντὶ δὲν προσηγγίζουσαν ὄρεα· -54^η Πλάτ. Ἀλκιβ. 1, 3^ο - ἄορος Λουκ. Ἱερμ. 4, καὶ ἀπολ. ἡ ἄορος Λουκ. διελ. νεκρ. 11, 6, ἐνθα κατίστη νεκρ. ὄνομα. ὡς παρ' Ἀρρ. Ἄν. 4, 28, μετὰ καὶ ἀνευ τοῦ πέτρα=ὄρηλ. πέτρα παρὰ τὸν Ἰνδόν, καὶ ὁ γορὰ πόλις Δ. Σικ. 17, 85.

Ἄορνος, ὁ· λίαν ἐν Κελκινίᾳ Στοάδ. Avernus παρὰ Σοφ. ἀποσπ. 840 Ἄορνος λίανη.

Ἄ-ορος, ὁ, συνηρ. ὄρος· ἄωρος, (ὁ ὕπνος).

Ἀορτέω· αἰέρω, μόνον· ἀορτεῖς· εἰς πέτυσας = παρὰ τὴν πύον προσηγγιζέας Ἀργ. 22.

Ἀορτή, (αἰέρω) ἡ· ἡ μεγάλη ἐκ τοῦ δεξιᾶ περικαρδίου ὀνόμας ἀναβαίνουσα ἀρτηρία, (ἀορ-τὴ λεγόμενη) Ἀριστοτ. Ἱ. 2, 1, 17^ο παρ' Ἰπ-ποκρ. καὶ τὰ δύο ἄκρα τῆς τραχείας ἀρτηρίας, μεθ' ὧν αὕτη εὐθάνει εἰς τοὺς πνεύμονας, καὶ ἀρ-τὴν ὁ πνεύμων ἐξέρχεται, τὰ καὶ βράγχια κα-λεούμενα. Κατὰ Πολυδ. 10, 239 καὶ ἡμίτιόν τι ἐκ τῶν ὄμων ἐξέρχόμενον· ὁ Σουίδ. καλεῖ αὐτὸ Μακεδονικόν, πορτα.

Ἀορτεῖς· ἰδ' ἀορτέω.

Ἀορτήρ, ἄρος, ὁ (αἰέρω)· τὸ ἐξ οὗ κρέματα· τι καὶ βασιτεύεται, ὁ κραιμαστήρ· παρ' Ὀμήρ. Ὀδ. λ. 609 παρὰ τὸ τελαμῶν, πληθ. Ἰλ. λ. 31^ο· ἔτι λωρὸν τι πρὸς τὸ βασιτεύειν πῆραν ἡ σάκ-κον Ὀδ. ρ. 198, ἐπὶ=ἰουστήρ Φερεικρ. παρὰ Πολυδ. 10, 162, παρὰ Δ. Χρυσ. εἰσίν· «ἵππος ἀορτήρης» αἱ μὲν ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὄντες ἀλλ' αἱ νερόμενοι διὰ σγοίνους, ἡ αἱ εἰς τὴν ὑπὸ τοσού-των σημαμένην θραξὴν ἰσχυμέναι πρὸ τῶν δύο ἐ-

ζευγμένον καὶ σφόντες τὴν ἀμαξάν δεδεμένοι
διὰ λωρίου μόνον· οὗτοι ἦσαν καὶ οἱ ἰσχυρότα-
τοι, ἐκάλουντο δὲ καὶ σπειρατοὶ ἢ παρὰ σπειροι.
Ἄορτο, γ' ἐν. προσ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἀείρω.
Ἄορτρα, τὰ· οἱ δύο λοβοὶ (γείλη) τοῦ πνεύ-
μονος Ἰπποκρ. ἐστὶ καὶ ἄορτή, ἢ.
Ἄ-όρ-ησις, 2· ὁ μὴ ἔχων ὄρεσις, ὁ περιτετα-
μένος Διον. Ε. 76.
Ἄ-ορμία, ἢ· ἑλλειψὶς ὄρεως, ἢ κακὴ μυρωδία
ἀντιθ. πρὸς τὴν εὐσμία Θεοφρ.
Ἄ-ορμος, 2· ὁ ἀνεύ ὄρεως, Ἀριστοτ. ὁ κακῶς
μυρίζων παρὰ τὸ κακῶδες, ἀντιθ. πρὸς τὸ
εὐσμῶς Θεοφρ.
Ἀορσῖον (συγγεν. τῇ ἀοξῇ, ἄλλοι προαγ. ἐκ
τοῦ ὄρεω)· βυζῖον, παραστέχομαι· «ἀορσῖσαι
τινι» Μοσχ. Α. 110, auxilior
Ἀορσῖτης, ἦρος, ὁ· ὁ βοηθός, ὁ παραστέχο-
μενος (κατ' ἀργ. λεξ. ὁ ἀνεύ ὄρεως ἢ κληδόν-
ος, βοηθῶν ἀδοξαίτως) Ἰλ. σ, 254.
Ἀ-ορτος, 2 (οὐδὲν)· ἀπλήγματος Ἰλ. σ, 536.
Ἀορτος, 2. (οὐδὲν)· ὁ μὴ ἔχων ὄρεα.
Ἀ-οχλήσις, ἢ· ἀνοχλήσις, ἑλλειψὶς ἐνοχλή-
σεως, ἡσυχία Διογ. Α. 2, 8.
Ἀ-όχλητος, 2· ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς ἢ ἐνοχλούμενος,
ἀνεύ ὄχλητος, ἡσυχος, ἀτάραχος· διαγωγὴ Δ.
Ἰλ. 1. 8· «τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον» = ἡ ἡδὴ
τοῦ σώματος ἡσυχία, τὸ κορυφώτατον διὰ τὴν εὐ-
δαιμονίαν παρὰ τοῖς ἑπικούμοις Λουκ. Περικλ.
11 Ἀλκιφρ. 3, 35· ἐπὶ ὄχλητος Ἰπποκρ.
Ἀ-οφ-οποι, 2· ἄοπος Ἰουγ. (τυφλός).
Ἀπ-αγγελάς, ὁ· ὁ μνηστὴς Μανθ. 2, 253.
Ἀπ-αγγελάς, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀπαγγέλλειν, ἢ
γνωστοποιεῖν, διηγέειν, ἰδίως ἐπὶ προσέειπαι·
Δημ. 19, 5· οὕτως· «ἀπαγγελλίαν ποιῆσαι περί-
τινος» Πολυδ. 20, 14, ἢ διηγέειν τοῦ ἱστορικοῦ
Λουκ. 3, 67, Πλάτ. πολ. 3, 394 σημαίνει τὴν
γνωστοποίησιν· «ἢ δ' ἀπαγγελλέει αὐτοῦ τοῦ ποιη-
τοῦ». Παιδ. ἦρ. ἐκφορὰς, ὅρας· προδλ. Διον. Ἰλ.
Ἀπ-αγγέλλω (καὶ ἀορ. 2 ἀπγγέλλω Ἰρ.
β. 153, καὶ ἀπγγέλλω Πλουτ. παρακ. ἀπγγέ-
λλω Φαβ. Μαξ. 16)· ἀναγγέλλω, φανερώω,
γνωστοποιῶ, εἰδὼς εἰδήσιν, διηγόμαι, ἀναφέρω,
τινὶ τι· «μυθὸν Δαναοῖσιν» Ἰλ. α 626· «νίκην
Πρωδ. Π. 4, 18, καὶ παρὰ τραγ. καὶ πεζ.
= ἐπὶ πρέσβειον ἔεν. Πρωδ. ἐπὶ ἀποκρίνομαι
Πλάτ. Ἐπ. VII, 316· «τὴν πρὸς τινα» ἔεν. Ἀν.
α. 3, 22· «ἐπὶ τὰ κοινὰ» Θεοφρ. 5, 37· «εἰς τὴν
Ἑλλάδα»· «εἰς τὴν πόλιν» ἔεν. Ἀν. 2, 4, 4.
α. 4, 25· «ἡττημένος ἀπγγέλλεται τις ὑπὸ τινος»
Πολυδ. 1, 15, 11, ἀντιπρὸς, referto, narrato.
Ἀπ-αγγελητής, ἦρος, ὁ· ὁ μνηστὴς· «κύριος
φύλλος» Φιλίπ. 22.
Ἀπ-αγγελητικός, 3· α) ὁ ἀναγγέλλων, μνη-
στὴς μετγν. β) ὁ εἰς τὴν ἐκφορὰν, ἀπαγγελλίαν
ἀνέχων, ὁ ἐκφορῶν Ἀρρ. Ἐπ. 2.
Ἀπ-αγρ, προσ. τοῦ ἀπάγω ἐκλεμδ. ἀντὶ
ἐκφορῆς, ἀπαγορευτικός· «ἀπαγρ σισυτὸν ἐκπο-
δοῖν» Λοιστ. β. κτρ. 855· «ἀπαγρ εἰς μακαρίαν»,
ἔπ. 1147, καὶ μετὰ μετγν. «ἀπαγρ τὸ πάρος
εὐταγῆματ' αὐθῶν» Εὐδ. Φοιν. 1725.
Ἀπ-αγρικός, 2· ὁ μακρὸν τῆς ἀγέλης (παρὰ
Ἑρσὴν), ὁ μήκει τὸ 17 ἔτος τῆς ἡλικίας συμ-
πληρώσας.
Ἀ-παγρῆσις (ἀπγγρῆσις) ὁ μὴ ἀπαγρῆσις, ὁ μὴ

στερεός· πῖλος Ἰρ. 7, 61 καὶ μετγν. ὁ μὴ ἔχων
ἀσφαλὴ ἢ ἰσχυρὸν τὴν ἔξιν τοῦ σώματος. (ὁ μὴ
ἔχων εὐδυσίαν) Διογ. Α. 7, 1· «ὁ μὴ ἀδρομερής,
ἢ πυκνός, ἐπὶ ὕδατος Πλουτ.
Ἀ-παγίδευτος, 2· ὁ μὴ παγιδευθεὶς, ὁ μὴ εἰς
παγίδα πιασθεὶς μετγν.
Ἀπ-αγρίων, ἰων. ἀπάγω· φορτῖα Ἰρ. 1, 1·
ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀποδιδόναι τὸν φόρον· γρυσόν,
ἀργύριον, φόρον Ἰρ. 3, 89, 92, 94.
Ἀπ-αγκάλίζομαι· ἐπὶ τῶν ἀγκυλῶν φέρω τι
διὰ γρ. ἀντὶ ὑπαγκάλιζομαι Εὐριπ.
Ἀπ-αγκυλῶ· κάμπτω, λυγίζω, κυρτώνω·
γρ. Ἰρ. 5, 667· ἀπγκυλωμένη Ἰουγ. ἐν
κοττάδω.
Ἀπ-αγκωνίζομαι· διὰ τοῦ ἀγκωνός ἀπωθῶ,
σπρώχνω Φιλοστρ. Ἀπολλ. 6, 11· ὁ αὐτὸς ἐν
Σοφ. 2, 1, 11 λέγει· «ἀπγκωνιζομένη τῇ γλώττῃ
καὶ γυμνῇ» = τῇ τολμηρᾷ καὶ θρασεῖ καὶ ἀνα-
σχύντω.
Ἀπ-αγκάλιζω· ἀφαιρῶ τὴν ἀγκλῆν, τὸ κύ-
σματ'· «κυρὸν καμάων» Ἀγαθ. 15· πρὸς Πω-
λυδ. 1, 217.
Ἀπ-αγμα, τό· τὸ τεκνίσμα μέλους τινὸς Γαλῆν.
Ἀπ-αγνίζω, ἰων. ἀφανίζω Ἰπποκρ.
Ἀπ-αγνυμι· τεκνίζω ὅλους διόλου.
Ἀπ-αγορεύμα, τό· ἡ ἀπαγορευτικὴ προσταγή
Πλουτ.
Ἀπ-αγορεύσις, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀπαγορεύειν·
1) τὸ ἐμπόδισμα μετγν. 2) τὸ ἀποκάωμα, ὁ
κάματος, ἢ παρὰ τῆς Πλουτ. Ἀντ. 45.
Ἀπ-αγορευτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπα-
γορεύσιν, ἐμπόδιτικός Πλουτ.
Ἀπ-αγορεύω (ἀορ. ἀπηγόρευσα Πλάτ. Θεαιτ.
200, συνηθ. ἀπαίπων, παρακ. ἀπηγόρευσα Λουκ.
συνηθ. ἀπέσχηκα ὡς καὶ μ. ἀπερῶ)· 1) ἐμπο-
δίζω· τινός Ἰρ. 3, 124· «Σκύθησι μὴ ἐπιδικά-
ναι», 4, 125· μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπαρ. Ἀριστ. Ἀγ.
169, Ἀργιν. 1, 10· «μυθὸν βάλλιν» ἔεν. Κυρ.
1, 4, 14, καὶ ἀντὶ οὗτο παρὰ Δημοσθ. ὅπως μὴ
Πλάτ. πολιτ. 1, 339· «τὴν Ἀριστοτ. πολ. 7, 15,
6, interdico» 2) ἀρνούμαι, ἀποποιέομαι, παραι-
τοῦμαι, ἀρῆνω· «τὸ κατὰ θάλατταν πολέμου»
Πλάτ. Μενεξ. 245· πρὸς κρῶς Λουκ. Γερμ. 24·
πρὸς πόνον Πλουτ. Κυρ. 3· «εἰς στρατείαν Ἀ-
λκί. 47» μετὰ μετγν. «οὐτε λέγων οὐτε ἀκούων
ἀπαγρ» = ὅτι εἶμαι πλέον εἰς κατάστασιν ἔεν.
κυν. 1, 16, nego· ἐντ. 3) ἀμει. ἀπαυδῶ, ἀ-
ποκάωμα Πλάτ. Θεαιτ. «ὕπὸ πόνον ἀπαγορεύ-
οντες» ἔεν. Ἀν. 5, 8, 3, συγγὰ παρὰ μετγν.
ἰδίως Λουκ· καὶ μετὰ μετγν. = ἐσθίω Λουκ.
Κρ. 22. Καὶ ἐπὶ πραγμάτων· τὰ ἀπαγορευόμενα
= τὰ καταχερμαίνενα, τὰ ἄχρηστα καταστάνενα
ἔεν. Κυρ. 6, 2, 33· 4) ὁμολογῶ, συντίθεμαι,
συμβάλλομαι Ἰρ. 3, 124.
Ἀπ-αγορία, ὄνομα ἢ· ἀπηγορία, ἐμπόδις
Πινδ. ἀποσπ. 87.
Ἀπ-αγρεύω· παίρνω τι ἀπὸ τινος, ἀφαιρῶ
ἀρ. λεξ.
Ἀπ-αγρίδιω· ἐξαγρίωνω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. παθ.
ἐπὶ ζώων Πλάτ. πολιτ. 274, ἐπὶ φυτῶν Θεοφρ.
ἐπὶ ἀνθρώπων ἰδίως πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν μορ-
φήν Σοφ. Φιλ. 226· ἐπὶ ἀγριότητι, ὀργίζομαι
Πλουτ. Τερ. 1, 11.
Ἀπ-αγρίωσις, ἢ· ἡ ἐξαγρίωσις Θεοφρ.

Ἄπ-αγροικίζω· κίμαι τινά ἀγροίκον. Πλ. 0.
γίνομαι ἀγροίκος (χωριάτης) μετγ.

Ἄπ-αγρός, 2· ὁ εἰς τὴν ἀγρὸν ἀτυχής.

Ἄπ-αγρονόω· τὸ ἐπαι.

Ἄπ-αγρονόω· 1) πνίγω τινά Ἑπαι. ἀδ. 109.
Πλ. 0. Διογ. Α. 6, 52· 2) λῶω τινά ἀπὸ τῆν ἀγ-
ρόν Λουκ. λεβ. 11.

Ἄπ-άγγω· πνίγω Ὁδ. τ. 230· ἐν γένει βασι-
νίζω· ὁ μάλιστα μ' ἀπάγει· Ἀριστ. σφ. 686.
Μέσ. κρεμίσσεται, πνίγεται Ἀριστ. νεφ. 975·
ἀπάγξασθαι Ἡρ. 7, 232· ἀπαγξαίμεν
Ἀριστ. νεφ. 776· «ἐν τῶν δένδρων» Θουκ. 3,
81, strangulo, suffoco.

Ἄπ-άγω· 1) φέρο μακρὰν, ἀπομακρύνω· «νό-
σσειν ἀπήγαγε» Ὁδ. δ. 289· «ἀπὸ τοῦ τείχεος
ἀπήγαγε τὴν στρατιάν» Ἡρ. 1, 164· κίμαι καὶ
ἀπομαρτυρῶ Θουκ. 1, 28, 7, 48· «ἀπὸ τῆς πόλεως
στρατεύμα» Σεν. Κυρ. 7, 5, 1· εἰς συγγ. ἄνευ
τοῦ στρατιῶν π. γ. Σεν. Ἑλ. 1, 1, 31· παρὰ
τὴν Ἡρ. 6, 119· παρ' Ὁμήρ. ἐξαπνίσσεται ὅλως
ἡ σημασία τῆς προθέσεως· «βλάξ ἀπάγειν» Ὁδ.
σ. 278· 2) ὅπως φέρω, Ἰλ. σ. 326· «ὅκαδε
ἰδὲ σ. 436· 3) ἀποφέρει, τελῶ, ἀποτίω, ὅτι
εἶμαι ὑποχρεωμένος· «φύρον Ἀριστ. σφ. 707·
«δαιτὸν Σεν. Κυρ. 5, 3, 25· ἔπυρος, 4, 5, 35·
«ὅ δέου ἀπαγαγεῖν οὐκ ἀπέπεμπον» Θουκ. 5, 53·
πρόλ. ἀπαγινέω· «θεωρίζω εἰς Ἀθῆλον» Πλάτ.
Φαῖδ. 58· 4) ἐν τῇ δικαστ. τῶν Ἀθην. γλώσσῃ
κατηγορῶ, ἡ τὸν ἐν τῇ πράξει θεωρῶντα ὡς
ἐγκληματοῦντα σύρον ἐνώπιον τῶν ἀγρῶν καὶ
φυλακίζω· «ἀπαγεῖν κλέπτῃν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ
εἰληφῶς» Δημ. 45, 81· πρόλ. λοιποῦτον Ἀυσ.
13, 68· «ὡς γόης Πλάτ. Μεν. 80, καὶ «εἰάν τις
ἀπαθῇ τῶν γονίων κακώσεων ἐαλωκῶς» Δημ.
24, 105· καὶ ὁρίσμεν· «εἰς δεσποτιῆρον Ἀυσ.
12, 25· «εἰς φυλακὴν Πολυδ. 5, 15· «Ἐν γένει
μετὰ βίας ἀπάγω, σύω»· «εἰς οἶκον Πολυδ. 12,
16 (πρόλ. Ἀρσεν. ἀπάγει· ἐπὶ τῶν κακώσεων
ἀπῆγοντο δὲ πρός τοῦ ἐνδεκά» ὅστω· τοῖς ἐν-
δεκά Δημ. 24, 113· τὴν ἐπὶ θανάτῳ (ἐνν.) ὁ-
δόν, καὶ ἀπολ. 5) ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἀπάγω,
ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω, ἀποπλανῶ, ἰδίως διὰ
σοφισμάτων· ἐπὶ τοῦτον Πλάτ. Φαῖδρ. 262·
«ἀποθὼν ἀπὸ τοῦ κλέμματος» Αἰσχ. 3, 100·
«ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως» Δημ. 19, 242· «τὸ πρῶ-
τον ἀπὸ τῶν πεπραγμένων εἰς γέλωτα» 54, 13·
6) ἀματ. (ἐνθα ἀναπλ. τὴ ἐκτόν) ἀπέρχομαι· Σεν.
Κυρ. 7, 2, 5· πρόλ. ἄπαγε. Μετ. δὲ ἐκτατόν ἡ
μετ' ἐκτατοῦ ἀπάγω Σφ. Φιλ. 1018· «οἰεῖται·
καὶ γρήματα» Σεν. Ἀν. 6, 4, 1· νεκρούς, Ἑλ.
4, 4, 13· ἰδίως ὡς γυναικὰ λαμβάνω· κῆραν Πινδ.
Π. 4, 123· παρθένον Ἡρ. 1, 196· γυναικὰ Σεν.
Κυρ. 3, 1, 37, abluco, adeo, recedo.

Ἄπ-άγωγη, ἡ 1) ἡ πρῆξις τοῦ ἀπάγειν, ἀπο-
μακρύνει· τοῦ στρατεύματος Σεν. Ἀν. 7, 6,
5, τὸ σύρειν ἰδίως εἰς τὰς φυλακὰς Πολυδ. 5,
27· 2) ἡ πληρομή, ἡ ἀπόδοσις τοῦ φόρου Ἡρ.
1, 6, 27· 3) ἐν Ἀθην. δικαστ. γλώσσῃ κατ'
ἀγρ. λεβ. «ὁδὸς ἐστὶν εἶδος· ἀπῆγοντο οἱ κα-
κούργοι πρὸς τοὺς ἐνδεκά» = δηλ. τὸ ἀπάγειν τὸν
ἐπ' αὐτοφώρῃ συλληφθέντα ὡς κακούργον, ὅστις
ἐν περικελευμένῃ θύκῃ ἐρατρεῖται εἰς τὴν φυλακὴν
καὶ παρεδίδοτο εἰς τοὺς ἐνδεκά· τοῦτο δὲ συνέ-
βαιεν ἐν κλοπαῖς· ἔπειτα τὸ ἀπῆγοντο· πρόλ.

Λυσ. 12, 85 Ἀνδοκ. 1, 88, καὶ ἡ κατηγορία ἐν
τοιαύταις περιστάσεσιν ὀνομάζεται ἀπαγωγή.

Ἄπ-αγωγή, 3· ὁ ἀπάγων, ὁ ἐκβάλλων τινά,
καὶ ἀποτρεπτικός.

Ἄπ-αγώνιος, ὁ, παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 498 «καπα-
γώνιος Ἀπόλλων» Σχολ. ἀπὸ μαγός, ὁ ἐκ τοῦ
ἀγῶνος ἐλευθεριώων ἄλλ. ἐξήγ. ἐπαγώνιος = ὁ
βοηθῶν ἐν τῷ ἀγῶνι.

Ἄπ-ἀδένειν· ἀφαιεῖν, ἀφο. τοῦ ἀφανδάνου.

Ἄπ-ἀδός, αἰ, ἡν παρὰ Πινδ. Π. 1, 161, καὶ ἐξή-
γεῖτο πραπίδες· ἀλλ' ὁ Βούκλεις ὁρθῶς ἀντικα-
τέστησε διὰ τοῦ ἐλπίδες.

Ἄπ-ἀδω· ἐν τῇ ὁδῇ ἐκτρέπονται, δὲν συμφωνῶ,
κίμαι παραφωνίας Πλάτ. νομ. VII, 802· ἐντ.
εἶμαι ἀσύμφωνος, παρεκτρέπονται· ἀπ' ἀλ-
λήλων Πλάτ. νομ. II, 662· «ἀπὸ τοῦ ἐρω-
τήματος» Ἰπ. μελ. 292· εἶ· πρὸς τι Πλουτ.
Λουκ. 27· «ὡς μὴ ἀπάδων θάτερον θάτερον»
Λουκ. ἀλ. 6.

Ἄπ-αειρόμενος· «πάλιος Ἰλ. φ. 563 = ἀπειρ-
χόμενος (ἡ) ἀπαίρει».

Ἄπ-αέζουα· ἀπαύζανω· ἀπαύζητο = αἱ
κλῶναι ἠύξανον ἀπὸ τοῦ δένδρου ὑψηλὰ Κόιντ.
Σμ. 14, 198· ἔ· ἀπαύζανω.

Ἄπ-αθανάτιζω· κίμαι ἀθάνατον, ἀποθεῖναι,
θεοποιεῖ Πλάτ. Χαρμ. 156 καὶ μετγ. Ἀριστοτ. ἦθ.
10, 7, ὅστις ἀντιθέτει πρὸς τὸ ἀνθρώπινον φρονεῖν.

Ἄπ-αθανάτις, ἡ ἡ πρῆξις τοῦ ἀπαθανάτι-
ζειν, ἡ ἀποθέσεως Δίων Κ.

Ἄ-παθία, ἡ ἡ κατὰ φύσιν ἡ ὁ χαρακτήρ τοῦ
ἀπαθῆος, ἀνασθησία, ἀδυστορία Ἀριστοτ. ἦθ.
2, 3· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ἡ ἔλκεσις παθῶν, ἀ-
ταραξία Πλουτ.

Ἀπαθηναῖος, οἱ οἱ ἐξηλλογμένοι ἡ διεφθαρμένοι
Ἀθηναῖοι Θεόπομπ.

Ἀ-παθέω· εἶμαι ἀπαθής μετγ.

Ἀ-παθής, 2 (πάθος)· ὁ ἀνευ παθῶν, ὁ καὶ πᾶ-
σιν «πρὸς ἀπῶν» Πινδ. Π. 4, 297· «ὅσο τι-
νος» Πλάτ. ἀπολ.· οἶκος Αἰσχ. Περ. 846, ἐπὶ
ἀδελφῆς Ἡρ. 9, 97· γῶρα Θουκ. 8, 25, συνήλ.
μετὰ γεν.· κακῶν Ἡρ. 1, 32· «πόνων = ὁ μὴ
ἡ δέως ὑπομένων τοὺς πόνους, 6, 12· εἰ· «κα-
λῶν, μεγάλων = ἀπειρος, ἀσυνήθης, 1, 207·
Ἐν γένει ἐλευθερός τινος· «τῶν σισμῶν τοῦ
σώματος» Πλάτ. Φιλ. 33, σπανίως μετὰ δου.
«ἐπὶ τῷ πυρὶ» = ἀναισθητός κατὰ πυρὸς Λουκ.
Περὰ τοῖς Στωϊκοῖς κυρ. ἀπαθής, πρῶτος, καὶ ἐν
κακ. σημ. ἀναισθητός, νοσήτος Ἀριστ. Πλουτ.
Ῥομ. 7· πρὸς τι = ἀνεπίδεκτος Πλουτ. Περὰ
τοῖς γραμ. εἰσιν. ἀπαθῆ ῥήματα = τὰ ἀμετά-
βλητα ἐπὶ ἀπαθῆ· «ἔχειν Πλουτ. Σολ. 20.

Ἀ-παθής, 2· ἀπαθής.

Ἀπαθῶς, ἐπὶ γ. χωρὶς πάθος, μὲ ἀπάθειαν ἡ
ἀπαθής.

Ἀπαί, π. ἀντὶ ἀπὸ· Ἡσ. ἀπ. 409 καὶ μετγ.
π. Θεοκρ. 22, 121.

Ἀπ-αιγεῖσθαι· εἰς ἀγέρον (λεόντην) μεταβάλλ-
ω, μεταμορφώνω Στωδ. 5, 1, 9 ἐν ἐνείσει. παρ.

Ἀ-παθ-αγώγητος, 2· ὁ ἀνευ παιδαγωγῆ
γίαι, ὁ μὴ παιδαγωγούμετός, ἡ ὁ ἀνεπίδεκτος πα-
δαγωγίας, ἀπαιδεύτος, ἀμωφύτος Ἀριστοτ.
ἦθ. Νικ. 4, 1 καὶ μετγ. εἰ μετὰ γ.· «ἀνευ
ἀναγκῶν Ἀριστοτ. πολ. 8, 1· ἐπὶ ἀναισθη-
τοῦ γένους = χωρὶς παιδαγωγίας.

- Ἄ-παιδάγωγος, 2' διάφ. γρ. παρ' Ἀριστοτ. ἀντὶ ἀπαιδαγωγότητος.
- Ἄ-παιδευσία, ἡ ἑλλειψὶς παιδαγωγίας, ἀνατροπῆς καὶ μορφώσεως Θουκ. 3, 42' «καὶ ἀπὸ τῆς τροπῆς» Πλάτ. πολιτ. VIII, 552' «καὶ ἀπαιρία». Ἰπ. μετξ. 293' «ἀπαιδευσίαν ὁμολογεῖν» = ἰδιώτης εἶναι Λουκ. Νεγρ. 24.
- Ἄ-παιδευτος, 2' ὁ μὴ παιδευθεὶς, ἀμαθής, ἀμόρφωτος «καὶ ἄγραυκος» Πλάτ. Θεαιτ. 174' «ἀμαθής» Δημ. Λεπτ. 119, καὶ μετγν. ἐπὶ ἄπαιδευτος = ἔχειν Εὐρ. Ἰων 247, Σοφ. ἀποστ. 779' = τεθρονημένος Πλάτ. πολιτ. 559, συγχερ. Νικομαχ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 179.
- Ἄ-παιδευτός, ἐπὶ 13' ἀπαιδευτός.
- Ἄ-παισία, ἡ ἑλλειψὶς παιδων Σοφ. Οἰ. τ. 1024.
- Ἄπ-παιδοῦμαι, (αἰδός) ἀπαισχυνέσθαι Π-συγ. φέρομαι ἀναίσχυντα' ἀλλὰ τὸ παρὰ Πολυδ. 2, 176 ἀπαιδοῦσθαι ἐξηγ. διὰ τοῦ ἀπαισχυλῆσθαι, δηλ. εὐνοουχίζεσθαι.
- Ἄ-παιδο-τρίβητος, 2' ὁ μὴ ὑπὸ παιδοτρίβην γυμναζόμενος, ἀπαιδευτός Πουγ.
- Ἄπ-παι-θαλάσσω εἰς αἰθάλαν (καπνὶν) μεταβάλλω μετγν.
- Ἄπ-παιθερόω κάμνω τι τόσον καθρὺν, ὥς τὸν αἰθέρα Συναρ.
- Ἄπ-παιθόμαι ἀνάπτω, ἐκκαίωμαι, ἐξέπτωμαι Κοίντ. Σμ. 1, 693 ἐν ἐνεστ. μετγν.
- Ἄπ-παιθράζω 1) ἐκθίω τι εἰς τὴν αἰθρίαν, ἀποφύω Ἰπποκρ. 2) διώκω τὰς νεφέλας κάμνω αἰθρίαν (ἑσπερίαν) = νεφέλας Ἀριστ. ὄρν. 1502, ἀντιθ. συννεφίω μεταφ. Μ. Ἄντ. 2, 4.
- Ἄπ-παιθόσσομαι μόνον ἐν παθ. πρὸς τὰ πλάγια σπινθηρίζω, πρὸς τὸ ἐν μέρος τὴν φλόγα κυματοειδῶς κινῶ «ἀπαιθόσσομένη λαμπρά» = λαμπρὸς ἢ φλόξ ὑπὸ τοῦ ἀέρος στρέφεται πρὸς τὰ πλάγια Δ. Σικ. 2, 53.
- Ἄπαινόμεαι, μόνον ἀορ. ἀπίνωτο Καλλιμ. παρ' Ἀθην. 11, 477 = ἀνήνωτο καὶ πεινῶς πρὸς τοῦτο μεταβλητέον.
- Ἄπαι-νυμαι ἀρτίζω ἴδ' ἀποινύμαι ἀπ-αίνυτο Μουσγ. 2, 66.
- Ἄπ-απολάω (ἢ ἀποκλέω Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1134) κατὰ Μοῖραν ἀπτα. ἀντὶ ἀποπλανῆς, ἀποπλανῶ, ἀπταῶ Εὐρ. Ἰων 549, ἐνθα ὁ Ἑρμην. διαρθεῖ ἀποσολεῖ «ἀπαυλώσα τῆς ἀληθείας» Βαζρ. 95, 99, fraudo, decipio.
- Ἄπ-απολή, ἡ (οὐτω κατ' Ἀριστ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. νεφ. τοιστέον, ἀντὶ τοῦ συνηθ. ἀπαιδῆ) ἀπάτη, ἀποπλάνησις, ἀραιρίσις, ἀποστέρησις γρημάτων Αἰσχ. ἀποστ. 171' παρ' Ἡσυχ. ὁ προσυποπότης ἴδ' Ἀριστ. νεφ. 1134, fraus.
- Ἄπ-απόλημα, τὸ ἀπάτη, ἀποπλάνησις, παρὰ τὸ «νοῦς ἀποστέρητος» Ἀριστ. νεφ. 719' παρ' Αἰσχ. Χο. 996 «ξεῖνμα ἀπ.» (κατὰ Σχολ. = ἀπάτημα) ἀπατείων Σοφ. ἀποστ. 811.
- Ἄπ-απόλησις, ἡ ἢ ἀπάτη Ἡσυχ.
- Ἄπ-απειρημένος, ἰων. μετ. παθ. παρακ. τοῦ ἀπειρίω.
- Ἄπ-απειρίω, ἰων. ἀπαιρίω ἐξ οὗ ἀπαιρέσκον Ἦρ. 1, 186.
- Ἄπ-αίρω 1) σπένδω, πείρωμαι, ἀποκομίζω, ἀπέρχωμαι φέρον μαζ' μου = ὅπως νῆας ἀπὸ Σ. ἀλκίνοος Ἦρ. 8, 67' = τὴν τράπεζαν Πλάουτ.

- συμπ. 7, 4, 1' «ἄπειρε θυγατρὸς εἰσάγων» Εὐρ. Ἰφρ. 1608' 2) συνηθ. ἀμετ. ἐνθα δύναιται νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ, νῆας, στρατόν, ἐαυτὸν, κατὰ Π. Ἄν. 6 ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ τοῦ πλοῦ, ἀποπλέω = ἀπὸ Σαλαμίνος Ἦρ. 8, 60' ὡς ἔεν. Ἄν. 7, 6, 33' ἐπὶ τῆς κατὰ γῆν πορείας, ἀναχωρῶ «ἐκ τῆς Μιλήτου ἀπηρεύεσθαι» Θουκ. 8, 100' ἀπηρε Διναρχ. 1, 32' «ἀπάρητος οἰκάζει» Δημ. 33, 33' «ἀπηρεστον οἱ πρέσβεις», 19, 150' «ἐκ τῶν τόπων ἀπηρεῖ» Πλάτ. Κριτ. 53' παρ' Εὐριπ. καὶ μετ' αὐτ. ἀπηρεύω, Ἰ. Τ. 967' ἀλλὰ «ἀπηρεταιν προβαλεῖν» = (λαμβάνω, καθίσταμαι εἰς τι) Δημ. 19, 163.
- Ἄ-παις, αἶος, ὁ, ἢ 1) ὁ μὴ ἔχων παῖδας = τοκέας Αἰσχ. Περ. 572' = οὐσία = ἄνις κατὰ νόμον κληρονόμων Σοφ. Τρ. 907' = τέκνον Εὐρ. ἰκ. 35' «ἔρπαιος γόνος» = ἄνις ἀρρέων ἀπαρόντων Ἦρ. 1, 109' παρ' Πλάτ. νομ. XI, 925' «γενεῖον παίδων» Ἰτ. 3, 1' 2) «νοκτὸς παῖδες ἀπαιδές» = ἀρχαῖαι θυγατέρες τῆς νοκτὸς (αἵτινες δὲν εἶναι πλέον παῖδες) Αἰσχ. Εὐμ. 987.
- Ἄπ-αίσιος, 2' ὁ μὴ αἰσίος, ὁ ἀντὶ κακοῦ αἰῶνος ἐκλαμβάνομενος Δημ. 24, 38' ἐπὶ ἀπαισίως.
- Ἄπ-αἰσίσω ἀποπλῆθω, κατατρίβωμαι (μετ' ὀργῆν) «καρμυὸς ἀπαιξί» Ἰλ. ε. 234, μεταφ. ἀφορμῶν, φέρωμαι = ἀπῆξα Σοφ. Αἴ. 305' ἀπῆξα Τρ. 190.
- Ἄπ-αίσχυνόμεαι ἐνεκα αἰσχύνῃς ἢ ἐντροπῆς ἀποφύω τι, ἀφῆνω ἀπαισχυνόμεαι, ἀπῆσχ' ὅνθ' ἦν Πλάτ. Γοργ. 494.
- Ἄπ-αίσιος 1) ὁπίσω ζητῶ τὴν, (ὑπερ-μοι ἀνῆλκε) = ἑλένην Ἦρ. 1, 3' «ὅπλα τοῦ πατρὸς» Σοφ. Φιλ. 362, ἴδω; ἐπὶ προχυμῶν αἶμα κατὰ νόμον τις ζητεῖ «δίκας ἐξ ἰδίων» Αἰσχ. Χο. 392' «τὴν ἀσπίδα τὴν Δία» Ἀριστ. ὄρν. 554' «μεθὺν τινα ἔεν» Ἄν. 7, 6, 17' «τὰ ὅπλα ἀπαιτεῖ, ἐαυτοῦ γὰρ εἶναι σπῆιν» ἔεν. Ἄν. 2, 5, 38' = τὸ δάνειον Δημ. 31, 12' γρήματα, Λεπτ. 11' «τὴν χάριν ἀντί τινος» Αὐτ. 18, 23' καὶ παθ. «ἐμὲ μὴ ὅς' ἐνός ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν» ἔεν. ἀπολ. 17, ἔτι ἀποστέρω τινα πάλιν ἀνατεθεῖσκον ἀρχὴν Πλάουτ.
- Ἄπ-αίτημα, τό' αἴτισις, ὅ, τι ἀπαιτεῖ τι Μ. Ἄντ. 5, 15.
- Ἄπ-αίτησις, ἡ ἢ πράξις τοῦ ἀπαιτεῖν Ἦρ. 5, 85, Δημ. καὶ μετγν.
- Ἄπ-αίτησις δα' ἀπαιτεῖν Ἀριστοτ.
- Ἄπ-αίτητικός, 3' ὁ ἀπαιτῶν, ἡ ἔχων κλίεν πρὸς τὸ ἀπαιτεῖν μετγν.
- Ἄπ-αίτιζω ἀπαιτῶ, ζητῶ ὁπίσω αἰτίας σπερτιροῦν τι κτήμα Οἰ. 6, 78.
- Ἄ-παίωνες, ἀπαιτῶ αἱ ὁπότερημῖναι παιδίων, ἑμῶν, αἱ λυπηραὶ Σοφ. ἀποστ. 469, ὅπερ καὶ ἀπαιὼν ἐξηγοῦνται καὶ παραβάλλουσι πρὸς τὸ θυσάλιον.
- Ἄ-παίωνιστος, 2' τὸ αὐτὸ Εὐρ. παρ' Ἡσυχ. ὅστις ἐξηγ. δυσφημος.
- Ἄπ-αίωζομαι κρέμαται καὶ αἰωροῦμαι Ἦρ. Αὐστ. 234' = τοῦ περὶ Ἀριστοτ. φυτ. 1, 4, μετγν. καὶ ἐναργ. «ἀπώρησεν ἐαυτὸν ἀπὸ πατιέλου» Αἰσώπ. 28.
- Ἄπ-αίωρημα, τό' τὸ ἀπὸ τινος κρεμάμενον Ἰπποκρ.
- Ἄπαιρητός Σιρίτ. 6 (113, 7) (ἀμφ).
- Ἄπ-ακμάζω παρακμάζω, διάφ. γρ. Σοφ.

Ἄπ-ακμή, ἢ ἡ παρὰκμή, ἐλάττωσι τῆς δυνάμεως Ἀπογγιν. 9, 30.
 Ἄπ-ἄκοντιζω· ῥίπτω μακρὰν τὸ ἀκόντιον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, μεταφ. «μαρμαρυγὴν ὀπωπείᾳ» Νον. 40, 414.
 Ἄπ-ἄκροῦθω· μετ' ἀκροῦθειας παρασκευάζω τι, ἐπιεργάζομαι, ἐξετάζω ἢ περιεργάζω τι ἀκροῦθως· «λόγος ἀκροῦθόμενος» Ἰσοκ. 4, 11. Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 29, ἔπου ἐξηγ. διὰ τοῦ παντελὸς ἀπεργασμένοι.
 Ἄπ-ακταίνω· 1) εἶμαι ἄνευ δυνάμεως, δὲν ἔχω δύναμιν νὰ κινήσω· ἀρ. λεξ. 2) μεταβ. διὰ σφοδρῆς κινήσεως καταπονῶ τινα, τὸν κάμνω νὰ κουρασθῇ Πλάτ. νομ. II, 672.
 Ἄπ-ακτέον· δεῖ ἀπ᾿αῖν Πλουτ.
 Ἄπ-ακτος, 2· ὁ ἀπαρῆς.
 Ἄ-παλάκιστος, 2· α) ὁ εἰς τὴν παλάκιν ἀγύμναστος Στρατ. 61, β) ὁ δὲν δύναται τις νὰ καταβῇ εἰς τὴν παλάκιν, ἀνίκητος· «ἐν λόγῳ ἔλαει» Πινδ. Ν. 4, 94.
 Ἄ-παλάκιστος, 2 (παλάκιστος)· ὁ μὴ ἐν παλάκιστος ἀνικηθείς, ἀνεπιτήδειος Ἰκκ. Ὀρατ. 68· ὅσοι (κατὰ τὸν κανόνα τῆς παλάκιστος) Μελ. 97.
 Ἄ-παλαίσιος, 2· ὁ μὴ παλαιούμενος, ὁ πάντοτε καινούριος.
 Ἄπ-απαλακτεῖν, ἀπαρ. 2 τοῦ ἀπαλλάξω.
 Ἄ-παλάμνος, π. ἀντὶ ἀπάλαμος· 1) ἀνὴρ Ἰλ. ε, 597 = ἀνὴρ, ὅστις δὲν ἐστὶν ἐκὸνὸς νὰ βοηθῇται ἐν ἀντηρώ, ἀδρανὴς Σημων. παρὰ Πλάτ. Πρωτ. 346· 2) ἀνιερῆς, ἐπιδολῆς, μικρός, πονη-νός· «πρὸς» Πινδ. Ο. 7, 63· «ἀπαλάμνον τι παύειν» Εὐρ. Κουκλ. 598, ἀντιθ. πρὸς τὸ καλὸν = ἀσχυρός, ἀπερῆς Θεογ. 281· ἄλλα «λόγος οὐκ ἀπάλαμνος» Ἀλκ. ἐν Σχολ. Πινδ. Ἰ. 2, 17· «οὐδ' ἔργ' ἀπ. ὀλεῖ» Σολ. ἀποστ. 14, 12· «μυθεῖται ἀπάλαμνος» Θεογ. 487· ὁ μὴ ἀνστής, ἢ ὁ μὴ δυνάσκει γενέσθαι.
 Ἄ-πάλαμος, 2 (παλάμη)· ὁ κρρ. ὅστις οὐδέμιν ἐρεῖ χειρὰ, ὁ μὴ γινώσκων νὰ ἀρῇλησθῇ, ἀνιερῆς, ἀνικητός· ἢ ἀνεπιτήδειος Ἰσοκ. ἐβ. 20, (ἐν 3 ἀπ.) 5) πρὸς οὐδὲν ὀφείλος, ἀνίκηστος· «ῥῶς» Πινδ. Ο. 1, 59.
 Ἄπ-αλάομαι· ἀποπλανῶμαι, χάνω τὸν δρόμον μου· «ἀπαλάσσειτο ἄλλη» Ἰσοκ. ἀποτ. 409.
 Ἄπ-αλάγμαι· δὲν ἀισθάνομαι πλέον πόνον, ξεπνοῦν, λησμονῶ Θεογ. 7, 61· τὰ ἴδια Διον. Ἀλ. ἐντ. μεταφ. εἶμαι ἀνέστητος· «ταῖς ἐλπίσι» = εἶμαι ἄνευ ἐλπίδων Πολυδ. 9, 40· οὗτοι «ὄλη/ῃ ἀπηλγησάμεθα» = ἄθωμος καὶ ἄνευ πτε 16, 12· πρὸς τι Πλάτ. 2.
 Ἄπ-ἀλ-ήσσει, ἢ ἡ παῖσι, ἀναισθησία πῶν πόνων Πλάτ. 2.
 Ἄπ-ἀλεῖω· ἐξαλεῖω, σβέννω ἐπὶ τῆς γράφῃς Ἰσοκ. 45, 44· ἀπαλῆλυσεν 52, 29 καὶ διαφ. 79· ἀπηλῆλυσεν· πρὸς καὶ Πλουτ.
 Ἄπ-αλεξέω· ἀπαλλάξω.
 Ἄπ-ἀλλέξσει, ἢ ἡ ἄμυνα, ἀποτροπὴ, ὑπερ-σπείς Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 1224.
 Ἄπ-αλεξί-κακος, 2· ὁ ἀποτρέπων τὸ κακὸν Ὀρφ. ὕμ. 67.
 Ἄπ-ἀλλέξω· ἀποτρέπω, ἀπαμύνομαι, ἀποκρούω· «ἄλλον σευ ἀπαλλέξεται» Ἰλ. ω. 371, ἐπὶ «τὴν ἀπαλλέξεται κακότητος» = μακρὰν κρατεῖν τινα ἀπὸ τῆς θυαυχίας, αὐτὸν ὑπερασπίζων

Ὀδ. τ. 364· ἀπαλαλκτεῖν Ἰλ. γ, 348· «ἀν-θρώποις νόσους ἀπαλαλκόμεν» Θεοκρ. 28, 20· «τὴν γάμον ἀπαλλάξει» Αἰσχ. ἐκ. 1038. Μεσ. ἀπαλλάσθαι πρὸς τι Σοφ. Αἴ. 166, κατὰ Σχολ. = ἀντιτάξασθαι καὶ μετῆν. π.
 Ἄπ-ἀλεῖωμαι ἐν τῇ σφαιρᾷ ἀποσεύοι Νικαν. Θηρ. 305, ἐν 13 ἡδὲ διορθ. ἀπὸ ὀφίος ἀλέζεται.
 Ἄπ-ἀληθεύω· 1) τὴν ἀλήθειαν κατ' εὐθεσίαν λέγω Ξεν. Οἰκ. 3, 12· 2) ἐξετάζω νὰ εὐρω τὴν ἀλήθειαν, ἀποδεικνύω Σουῖδ.
 Ἄπ-ἀληλεγμένος, παθ. παρακ. τῆς μετοχ. τοῦ ἀπαλείσσω.
 Ἄπ-ἀλθάνωμαι· τὴν ἐπομ. ῥῶν. Σμ. 4, 404.
 Ἄπ-ἀλθωμαι· ἐντελὴς ἐκτρέφω, μόνον μ. «ἔλκε' ἀπαλθῆσθαι» Ἰλ. θ, 405. Κατ' Ἀρί-στωτον ἀπαλθίζονται = ἐκτρέφονται.
 Ἄπ-ἀλθω· ἢ τὸν ἐκτρέφω, μαλακώω γεῖον.
 Ἄπ-ἀλθω· ἢ τὸ γοιρῶδιον Διογ. Α. 8, 20· ἐντ. Πτολ. ἀπαλθῶν· θῆμα, δειλὸν ἐξήγ.
 Ἄπ-ἀλλᾶγῃ, ἢ 1) ἡ ἐλευθέρωσις, τὸ γλύτωμα, ἡ σωτηρία· «πρωτότης μαλακότητος γεῖον» 316· «δυστογούντων» Ἐπ. 334· «πεπρωμένης οὐκ ἔστι θνητοῖς» Σοφ. Ἀντ. 1349, καὶ ἐν περ. «θά-νατος τοῦ παντός ἀπ.» Πλάτ. Φαιδ. 107· 2) ἡ ἑστὶς, ἡ τοῦ γάμου διάλυσις Πλουτ. 3) ἡ ἀπαλ-λαγὴ ἐκ τοῦ δανειστοῦ, ἡ ἀπόστις τῆς ὀφειλῆς, ἡ διάλυσις τοῦ συμβολαίου· «καὶ ἄρσεις» Δημ. 33, 3· 4) ἡ ἀποχωρήσις, ἀναχώρησις Ἰσοκ. 7, 207, ἐπὶ ὁ χωρισμός· «τῆς ἀλλοτρίας ἀπὸ τοῦ σώματος» Πλάτ. Φαιδ. 64· «τοῦ βίου = τὸ ἀποθνήσκειν Ξεν. Κυρ. 5, 1, 13· ἐπὶ καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης ταύ-της = θάνατος Διογ. Α. 4, 64.
 Ἄπ-ἀλλᾶκτέον· ὁ ἐπὶ 10· 1) δεῖ ἀπαλλάττειν τὸν Πλάτ. Φαιδ. 2) δεῖ ἀπαλλάττειν τινὰ τινος Πλουτ.
 Ἄπ-ἀλλᾶκτής, οὐ, ὁ· ὅστις ἀπαλλάσσει, ὁ σωτὴρ Μαξ. Τυρ.
 Ἄπ-ἀλλᾶκτεῖν· ἀπαλλάττειν ἀπαλλάττειν μετῆν. Ἀντωνιν. 10, 364, Ἀρτεμίδ.
 Ἄπ-ἀλλᾶκτικός, 3· ὁ ἀπαλλάττων, ἢ ὁ δυνά-μενος ἀπαλλάττειν ἐπὶ. «ἀπαλλᾶκτικός ἔργον» κατὰ Μοῖρον Ἑλλήν. ἐκροσὶ ἀντὶ ἀπαλλάττειν.
 Ἄπ-ἀλλᾶξ· ἐναλλάξ Ξεν. ἱκπ. 1, 7.
 Ἄπ-ἀλλᾶξτεῖν· ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαλλάγῃ, εὐχα-ρίστως θέλω νὰ ἀπέλθω Θεοκρ. 1, 95, 3, 84.
 Ἄπ-ἀλλᾶξτε· ἢ ἀπαλλάγῃ, σωτηρία Πρ. 9, 13.
 Ἄπ-ἀλλᾶσσω, ἀττικ. -άττω· 1) ἀπολύω, ἐκ τῶν χειρῶν ἀφῆνω τι Εὐρ. Ἐκ. 1222, ἀντιθ. πρὸς τὸ ἔχειν πρὸς «σφαγῆς ἀπαλλάξει» = ἀπο-σφῆν, ἀποικαρῶναι Εὐρ. Ι. Τ. 994· ἐπὶ ἀφῆνω, ἀπολύω «ἐξήμιον τινα» Πλάτ. νομ. 648, καὶ ἀποδύω Θεοκρ. 1, 129· λύπης Πλάτ. Πρωτ. 351· «χυνόματα Θεοκρ. 175· «τὴν τῆς συγ-γενείας» νομ. XI. 927· «δουλείαν, πόλεμον = καταλύειν, καταργεῖν, 1, 628· «λόγον = τελευτῶν» Εὐρ. Μηδ. 786· «σκέυ = ἀπ᾿αῖν Ξεν. Ἀν. 3, 2, 23· κατὰ Σουῖδ. = ἀφαιρῶν ἀντιστοφ. «ἡ-νὶκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ» = μετ' ἀφῆσθ, ἐγκα-ταλείβῃ Σοφ. Φιλ. 868· «τὴν γράψιν μου = ἀπο-μακρύνειν ἀπ' ἐμοῦ (δηλ. ἐλευθερῶν ἐμὲ ταύτης)» ἐντ. ἐλευθερῶν τινὰ τινος· πόνων Ἀσχ. Πρ. 775· «μόρου Σοφ. Ἀντ. 765· «κακῶν Ἰσοκ. 4, 39· σπαιώω· ἐκ· ἐκ γόων Σοφ. Ἰλ. 284· ἐκ φόβου Ἀνδοκ. 1, 54· ἐπὶ «ἐκταύς

* Ἀσὶς ἐξ ὧν σημαντικώτεραι 1) ἡ πρὸς τῷ Ἀξίῳ ἐν Συρίᾳ ἡ πρότερον καλουμένη Φερνάκη, ἣν οἱ Μακεδ. Πέλλαν ὁ δὲ Σίλλευκος Ἀπαμειβίαν ἐκάλεσεν Εὐστ.· πλησίον αὐτῆς ἔκειτο ἡ Ἀπαμειβίτις λίμνη, ἡ λίμνη ἡ πρὸς Ἀπαμειβίαν Αἰλίαν. 2) Ἀπαμειβία ἡ Κιθιώτις ἐν μεγάλῃ Φρυγίᾳ παρὰ Μαιάνδρῳ 3) ἡ ἐν Βιθυνίᾳ πρότερον Μύρλεια καλουμένη 4) ἡ πρὸς Ῥαγαῖς ἐν Παρθίᾳ· περὶ τῶν λοιπῶν ἴδε Στεφ. Βούτ.

* Ἀπ-αμείβομαι, μετ. ἀποθ. ἀπορ. παθ. ἀπημείβην ἔν. Ἀν. 2, 5, 15· ἀποκρίνομαι παρ' Ὀμήρ. συνηθ. ἡ ἀπαμειβόμενος προσέφη· ἡ ἀπαμειβίτο φωνήσεν τε· ἀπᾶμιπτο Προβλ. Ἀριμ. 2, 42, (XIV, 3, 4), respondeo.

* Ἀπ-α-μείρω· ἀποστρέφω, ἀμείτοχον καθίστημι· τινί τι Ἀπολ. Ρ. 3, 186. Παθ. ἀποστρεφόμεναι, ἀποχωρίζομαι· Ἰωὴς ἀπαμείρεται, 3, 785· προβλ. Ἰω. ἔρ. 576, ἐνθα διορθ. ἀντὶ ἀπαμείρομαι.

* Ἀπαμειβίτις λίμνη· ἴδ' Ἀπίμειζ.

* Ἀπ-α-μελέω· ὅλως διόλου παραμυελῶ, ἐνερ. μόνον μετγν. Παθ. Ἰω. 3, 129, Σοφ. Φιλ 648.

* Ἀπ-α-μέρομαι· δι' ἑαυτὸν ἀποδρέπω, ἀφαιρῶ, μόνον ἐνεστ. καὶ παρτι. Νικαν. Θερ. 861.

* Ἀπ-α-μείρω· ἀποστρέφω, ἀφαιρῶ κοῖν. Σμ. 4, 422· μιν βιάτοιο.

* Ἀπ-αμείρος, ἰων. ἀντὶ ἀρρημένος· ἴδ' ἀράπτω. (Ἀπ-αμ-έ(σ)ω), μόνον ἀπαμειρῶν ἀπορ. ἐκδοῦται Φιλ.

(Ἀπ-αμ-πλακεῖν), μόνον ἀπορ. ἀπῆμπλαχον· ἀρκαμπτῶν Σοφ. Τρ. 1129, pecco.

* Ἀπ-αμύνω· ἀπομακρύνω, ὑπερασπίζω· τι ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος· «κακὸν ἦμαρ Αἰτωλοῖς» Ἰλ. α, 597· τὸν βάρβαρον Ἰω. 9, 90· τοὺς ἔξωθεν Πλάτ. πολιτ. III, 415. Συνηθέστερ. μέτ. ἀπ' ἑαυτοῦ ἀμύνω, ἀπομαρύνω· ἄνθρωπος Ὀδ. π, 72· «τὴν πενήνη καὶ τὴν δεσποσύνην» Ἰω. 7, 102· «ὅρα ἀπὸ τῶν ὀρθαλμῶν» ἀπεργάζω, 3, 110· ἄλλα· «πόλις, ἡ ἀπαμυνάμεθα» ἐν ἡμεῖς ὑπερασπίζομεθα Ἰλ. ο, 738· «χρῶνται» διὰ τῶν χειρῶν Ὀδ. λ, 579, καὶ μετγν. ἡρωοῖσιν.

* Ἀπ-αμφιάζω· ἀφαιρῶ τὸ κέλευμα, ἐκδύω, γυμνῶμαι, ἐσκαπάζω· ἐξοστίδας ἀπημφιάζε· Πλουτ. Πυθ. 24.

* Ἀπ-αμφισμύς, ὁ γόδοσιμον, ἐσκαπασμα μετγν.

* Ἀπ-αμφι-έννυμι· ἐκδύω· ἀπαμφίεν τὸ κατὰ πλάστον ἡ μέθη· Μαν. ἐν ἀν. λεξ. «στέρν' ἀπημφισμένους» = γυμνάς· Ἀθην. 13, 569.

* Ἀπ-αν, αντος τό, οὐδ. τοῦ ἄπας.

* Ἀπ-αναγκάζω· ὅλως διόλου ἀναγκάζω (ἡ ἀπὸ ἐπιτείνου) Ἰπποκρ.

* Ἀπ-ανά-γινωσκω, τό· τὸ ἐσφαλμένους ἀναγνώσθην, ἐσφαλμέν. ἀνάγνωσμα Ἀπολ. Δωσ. συντ. 146.

* Ἀπ-αν-έγω· ἀσφραῖω, ἀπέρχομαι ἡ ἀπομακρύνω· πρὸς τὰ ἄνω ἔν. Ἰλ. 6, 2, 16, Πολυδ. 33, 5 διὰ γρ. ἀντὶ ἐπανέγω.

* Ἀπ-αν-αἰδεύομαι· ἀπαναίσχυντο Νικ. Χων.

* Ἀπ-αναίσχυμι· ὅλως διόλου ἀρνούμαι, ἀποποιέομαι Ἰλ. κ, 185· νόσσαν Πινδ. Ν. 5, 33· ἀπηνήνυμι Ἀισχ. Εὐρ. 930, καὶ μετγν. π.

* Ἀπ-ἀναίσχυμι· ἀπαναίσχυνω, καταδύπνω, κατεξιδρώσκω Ἰπποκρ.

* Ἀπ-αν-αίσχυνσις· ἀρκέτις ἡ ὅλως διόλου

εἶμαι ἀναίσχυντος Πλάτ. ἀπολ. 31· ἀπολ. Δημ. 29, 20, ἀναίσχυντος γίγνομαι, μετ' ἀναίσχυντίας διατείνωμαι ἡ λέγω τι.

* Ἀπ-αν-ἀλίσσω· ὅλως διόλου ἀναλίσσω, ἐξοδεύω· ἀπαναλώσκω Θουκ. 7, 11· ἀπανηλώθη 2, 13, καὶ ἀπαναλώθη 7, 30, καὶ μετγν. ἀπανήλωσε Πλουτ. Κτισ. 55· «τὰ ἀπαναλισκόμενα» = ἡ ἀπόλωται ἀνθρώπων, absumo.

* Ἀπ-αν-άλωσις, ἡ· ἡ ὅλως διόλου ἀνάλωσις, καταγέλωσις Δ. Σικ. 1, 41.

* Ἀπ-ανά-στασις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀνανίστασθαι, μετανάστασις, μετοικισμός Εὐστ.

* Ἀπ-αν-α-στάτης, ὁ· ὁ μετοικιστὴς Εὐστ.

* Ἀπ-αν-α-στατεύω· ἀνανίσταμαι Νικ. Χων.

* Ἀπ-αν-α-στομῶ· ἀναστομῶ Διον. Ἀλ. 3.

* Ἀπ-αν-α-τέλλω, διὰ γρ. ἀντὶ ἐπανατέλλω Ἀισχ. Ἀγ. 27· 1) κίαναι νὰ ἀνατείλῃ, νὰ φωτῶσιν, νὰ σηκωθῇ 2) ἀμετ. σηκώνομαι, ἐγείρομαι· ἐν ἡμέρᾳ Ἀισχ. Ἀγ. 27.

* Ἀπ-αν-α-γώρῳ· ἀναγώρῳ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπογώρῳ Ἀριστιδ.

* Ἀπ-αν-α-γώρησις, ἡ· ἡ ἀναγώρησις, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπομάκρυνσις (ἡ ἀπὸ ἐπιτείνου) Δ. Σικ. 25, 2.

* Ἀπ-αν-δόκειος, 2· ὁ μὴ ἔχων πανδοχεῖα Δημοκρ. παρὰ Στοδ.

* Ἀπ-ανδρίζομαι· ἀνδρικὰ φέρομαι, δεικνύομαι ὡς ἀνὴρ· πρὸς τι Καλλιστρ. Στάτ. 3.

* Ἀπ-ανδρόω· κίανω τινὰ ἄνδρα Κλημ. Ἀλ. Παθ. γίνωμαι ἀνὴρ· ἀπηνδρώθη δέμας· Εὐρ. Ἰων 53, Λουκ. Ἐρ. 26.

* Ἀπ-ανεμῶ· φουσκῶ ἀνατρέπω Ἰπποκρ.

* Ἀπ-ἀνευθε καὶ πρὸ φων. ἀπάνευθεν· μακρὸν ἀπὸ τι· κίανω Ἰλ. α, 35· πρὸς τὸν, 478 ὡς πρὸς, μετὰ γιν. μετ' ἦν συγν. τίθεται = χωριστά· «τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθίζετο», λ, 81· «ἀπάνευθε θεῶν» (μετὰ τῆς παρασ. κυρίως ἀπὸ τοῦ θεοῦ), α, 549· τοκήν (Ὀδ. ι, 30· «τοῦ ἀπάνευθε σέλας ἐγένετο» Ἰλ. τ, 374, καὶ μετγν. π. procul, sine.

* Ἀπ-ανθέω· εἶπω τὸ ἄνθος μου Θεοκρ. μεταφ. «σώματι καὶ ψυχῇ» Πλάτ. ἐπὶ τῆς ὀρεκτικότητος· ὥρα Λουκ. Ἀλεξ. 6, δεύωσκω.

* Ἀπ-ανθήσις, ἡ· τὸ πείριον τῶν ἀνθῶν, ἡ παρακμή Θεοκρ. Στοδ.

* Ἀπ-ανθίζω· συλλέγω τὸ ἄνθος· μεταφ. (λοιδορῶ)· «ματαίαν γλῶσσαν, καὶ ἐκδολεῖν ἐπητοῖα» Ἀισχ. Ἀγ. 1647. Συνηθ. μετ. τὸ καλλίστον δι' ἑαυτὸν συλλέγει ὡς ἡ μέλισσα ἀπανθισάμενος Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 6· «τὸ τοῦ καλλίστου Μουσ. Ἰνκ. 10. Παθ. ἀπηνθίσθαι = ἀποβεβληκέναι τὸ ἄνθος Β. Ἀν. 7, decerpo.

* Ἀπ-άνθισμα, τό· τὸ συνηγμένον ἄνθος Σχολ. Πινδ.

* Ἀπ-ανθισμός, ὁ· τὸ συλλέγειν ἄνθος, ἡ σύναξις ἀνθῶν Σχολ. Ἰλ. ε, 629.

* Ἀπ-ανθράκιζω· ἐπὶ τῶν ἀνθράκων ψήνω τι Ἀριστ. βατρ. 507· κατὰ Σουῖδ. καὶ τρώγω τι ὀπτόν.

* Ἀπ-ανθράκις, ἵδως, ἡ· ἡ ὀθὺς ψηγόμενος ἐπὶ τῶν ἀνθράκων Ἀθην. 7, 129· ἔτι καὶ πλάκους ἐπὶ ἀνθράκων ψηγόμενος, διὰ γρ. ἐπανθράκις Ἀθην.

* Ἀπ-ανθράκισμα, τό· τὸ ἐπὶ ἀνθράκων ἐψημένον ἡ ψηγόμενον.

* Ἀπ-ανθράκω· καίω τι μέγας οὗ γαῖνη ἄνθραξ Λουκ. Περικρ. 1.

- Ἀπ-ανθρωπεύει, ἢ ἀπανθρωπία Πολυδ. 8, 14.
 Ἀπ-ανθρωπεύομαι· διαφ. γρ. τοῦ ἔπου.
 Ἀπ-ανθρωπεύομαι· εἶμαι ἀπάνθρωπος ἢ μισ-
 ἀνθρώπος· Ἰπποκρ. ὁ Πολυδ. 2, 5 ἀπορρίπτει
 τὴν λίσιν.
 Ἀπ-ανθρωπία, ἢ 1) ὁ χαρκατὴρ τοῦ ἀπαν-
 θρώπου, ἢ μισανθρωπία Λουκ. Τιμ. 41· πρό-
 Νηρ 21, ἐνθα σημ. τὸ ὑπεροπτικὸς ἀποτίεσθαι
 ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· 2) ἡ τραχύτης,
 σκληρότης· Ἰπποκρ. 3) ἡ ἐρημία· Ἰωσ.
 Ἀπ-ανθρωπίζω· κἀννοῖ τινά ἀνθρώπον Στοδ.
 Ἀπ-άνθρωπος, 2· α) ἐρημος ἀνθρώπων· πύ-
 γος· Λισγ. Πρ. 70 (ὁ ἀκατοίκητος Κιζύκιστος)· ὡγὴ
 ἐρημία καὶ ἀπάνθρωπος· Λουκ. Πρ. 11· 6) ὁ μὴ ἐ-
 γνων ἀνθρώπιν, ὁ σκληρὸς· Σοφ. ἀποστ. 812·
 «τῶς ἀπανθρωπότερος»· Πλάτ. ἐπ. 1, 339·
 «καὶ ὡς»· Διον. Ἀλ. 6, 81· γ) ὁ ἐγχοικῶς πρὸς
 ἀνθρώπους διακείμενος, μισάνθρωπος· ἐπὶ ὁ εἰς
 τὸν ἀνθρώπον ἐχθρὸς, ἢ ἐχθρὸς Πλουτ. ἐπὶρ. ἀ-
 πανθρώπος· Πλουτ. Τιμ. 35.
 Ἀπ-αν-ίστημι· σηκώνω τι καὶ ἀπέρω· τρεπ-
 τήν· Ἡσ. 6, 133· ἐπὶ ἀναγκῶς πρὸς ἀναχώρησιν
 Θουκ. 2, 70. Μιστ. καὶ ἀματ. γρῶν. (ἀματ. 2, καὶ
 παρὰ. ἐνερ.) ἀτέρχονται, ἀπέρω, σηκώνομαι
 ἀπὸ τι· «ἀπὸ τῆς πόλεως»· Ἡρ. 9, 86· ἀπολ.
 μετωκῶ, μεταναστεύω Θουκ. 1, 2, ἐπὶ μετὰ με-
 τῶν. ἀπέρω, ἀφίσταμαι· πολιορκέω· Ἡσ. 9,
 87· abluco, removen, absecedo.
 Ἀ-πῖνο-ύργος, 2· ὁ μὴ πανούργος· ἔκατος.
 ἀπλοῦς· «ἀνθρώπος οὐκ ἀπ.»· Ἀθῆν. 3, 98· καὶ
 ἐπὶ ῥῶν Πλουτ. ἐπὶρ. ἀπανούργως· χωρὶς πα-
 νουργίαν.
 Ἀ-πανταχῇ, ἐπὶρ. ἀπανταχοῦ Λουκ.
 Ἀ-πανταχούθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τῆς
 γῆς Λουκ.
 Ἀ-πανταχόθεν, ἐπὶρ. εἰς ὅλα τὰ μέρη ἢ τοῦ·
 τόπου Λουκ. Πρ. 12.
 Ἀπανταχοῦ, ἐπὶρ. πανταχοῦ Ἡσ. 9, 14.
 Ἀπανταχούσε, ἐπὶρ. εἰς καθέ μέρος· Λουκ.
 Ἀπανταχοῦ, ἐπὶρ. παντοῦ Εὐρ. 1, Τ. 517.
 Ἀπ-αντάω, μ. ἀπαντῶμαι· Σεν. Ἐλ. 1, 6, 3
 Θουκ. 4, 77 (ἀπαντήσω Εὐρ. ἐκ. 771. Διοδ.
 Σικ. 18, 15 καὶ μετγν.)· συναντῶ, ἐδραίνω εἰς
 προῤῥήνησιν· ῥῆσις καὶ ἐγθρ· τινὶ Ἡρ. 8, 9
 Πλάτ. παρὸρροσθίται καὶ τοῖς ἐξεναντίας· Πλάτ.
 Τιμ. 68· τινά μετγν. ὡς Πλουτ. Ἀππ. Παρὰ
 Θουκ. 2, 20· αὐτῶ εἰς Ἐλευσίνα οὐκ ἀπῆντη-
 σαν· συγν. σημαίνει τὸν τόπον ἐνθα θίλει τις
 μετ' ἄλλου ἐπὶ συναντήσῃ, ὥστε φαίνεται ὅτι ἐχει
 τὴν σημ. μόνον τοῦ παρῥήνησιν, ἐξικονο-
 μῆ· «εἰς τοῦτόν»· Ἡρ. 6, 81· «ἐπὶ τόπον»· 2,
 75· «εἰς τοῦτον, δεῖρον»· Πλάτ. Θεαιτ. 210. Οὕτω
 καὶ εἰς πόσιν· ἐν ἐγθρ. ἰδίως σημ.· πρὸς
 τινά Λουκ. 2, 24· «εἰς τινά, 2, 30. Ὁμοίως·
 πρὸς τὴν δίκην = παρῥήνησιν· εἰς δικαστήρ.
 Πλάτ. νομ. VI, 936· εἰς ἀγῶνα VIII, 830· ἐπὶ
 τὴν δίκην = πρὸς τὸν δικαστήρ, πρὸς τοῦ θε-
 σμοθέτη· Δημ. 21, 93. 40, 11. 22, 21· καὶ ἀπολ.
 ἐν τῇ αὐτῇ σημ. 40, 16· 2) διὰ λέξεων ἀπαντάω,
 ἀποκρίνομαι· πρὸς τι Πολυδ.· τινὶ Πλουτ.
 ἐπιχειρῶ, ἀπτομαι· «πρὸς τὰς μαθήσεις»· Πλάτ.
 Θεαιτ. 144· ἐπὶ κυλῶ, ἐμποδίζω Εὐρ. Ἰπ. 1329· 3) ἀματ. γίνονται, τελειοφροῦ, ἐπιτεγ-
 χῶ, (κατορθοῦσθαι)· «ἡ κακοπραγία ἀπαντῆ-

- σαι λέγεται· αὐτῶ»· Στραβ. 6, 3, 4. Συγν. παρὰ
 μετγν. «ὕπὸ Ῥωμαίων αὐτοῖς» Πολυδ. 32, 3,
 ὅστις καὶ τὸ παθῆν. οὕτω γρήται· «εἰκότως αὐ-
 τοῖς ἀπηντήθη», 2, 7· «ἀπηντήθη ἀπὸ τῆς τό-
 χης»· 2, 37· «καὶ ἀπηντήθησαν αὐτοῖς παρὰ
 τῶν Ἀχαιῶν» 17, 6· ἀπαντῶμενος (ψέγεται·
 Λουκ. Λεξ. 25), concurreo, accido.
 Ἀπαντέλλω, διαφ. γρ. ἀντὶ ἐπαντέλλω Ὁππ.
 Ἀπάντη, ἐπὶρ. ἢ ἀπάντη· εἰς πᾶσι· τὰς διου-
 θύσεις· «ἀπάντη κύκλῳ»· Ὁδ. θ, 278, εἰς ὅλα
 τὰ μέρη· Πλ. η, 183, καὶ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους,
 quatuorversum, ubique.
 Ἀπ-αντή, ἢ ἀπάντη· ἀρ. λεξ.
 Ἀπ-άντημα, τό· συναντήμα Εὐρ. Ὁρ. 503.
 Ἀπ-άντησις, ἢ 1) τὸ ἀπαντῶν, ἢ συναντήσις,
 ἀνταμῶσις Πολυδ. Πλουτ. 2) συμδῆν, ἀφορμή
 Πολυδ. 3) ἀπόκρισις· Πλουτ. occursatio, responsio.
 Ἀπ-αντήσιον, ῥ. ἐπὶ. ὁ· ἀπαντῶν.
 Ἀπ-αντιάζω· ἀπαντῶ μετγν.
 Ἀπ-αντι-κρά, ἐπὶρ. ἀκροῦς ἀντικρά· «ὁ ἀ-
 παντικρὸς λόγος»· Σεν. Ἐλ. 6, 4, 4· «καθιστά-
 ναι τινά ἀπ. τινός»· Δημ. 50, 47, ex adverso.
 Ἀπ-αντίον, ἐπὶρ. τὸ αὐτὸ· ἢ ἀπαντίον ἀκτῆ·
 Ἡρ. 7, 34.
 Ἀπ-αντλέω· ἐξαντλῶ Πλουτ. Ἀλεξ. 57, καὶ
 μετγν. ἐκκενῶν, Πλάτ. πολιτ. 3, 407, ἀπο-
 μακρύνω, ἐκτοπίζω, ἀραιρῶ· «ἀπαντλεῖν τινι
 πόνου»· Λισγ. Πρ. 81· «ἀπαντλεῖν γόνους ὑβρι-
 σμα»· «ἐξαντλῶν Εὐρ. Ὁρ. 1641· «ὑβρὸς φύγῃς
 ἀπαντλεῖν»· «ἐκκενῶν Εὐρ. Ἀλκ. 355, exhaustio.
 Ἀπ-αντλήσις, ἢ ἢ ἐξαντλήσις, ἐκκένωσις·
 Πλουτ. ἦρ. 1049.
 Ἀπ-άντομαι· ἀπαντῶ· «ἀπὸ δ' ἀντομένου
 βιαιῶς»· Εὐρ. Ῥησ. 904.
 Ἀπάντοτε, ἐπὶρ. καθὲ φορῶν, ἐκαστοτε Ἀπολλ.
 Δυσκ.
 Ἀπ-ανύω, ἐπ. μ. ὑσω (ἀνύω)· ὅλως διόλου
 τελειώνω, ἀποτελειώνω· «νῆες ἀπῆνυσαν οὐκ ἄδε»·
 ἐνν. ὁδὸν = ἐπὶστρεψαν Ὁδ. η, 326· «ἔεθλοι
 ἀπῆνυσθησαν»· Κόντιν. Σμ. 5, 1, perficere.
 Ἀ-παξ, ἐπὶρ. (ῥίξ. παγ. πῆγναι καὶ ἔσυνδ.
 ἢ ῥίξ. sam, sa, ἐντεσθ. σανακρετ. sa-kari λατ.
 singuli)· 1) μίαν φορῶν Ὁδ. μ, 22· «πολλῶν
 καὶ ἀπαξ»· Ἡρ. 7, 46· 2) ἐν γένει, ἐν κεφα-
 λαίῳ, ἰδίως μετὰ τὸ πεί, ἐπειδὴν, εἰν, ὡς,
 εἰ, δεικνύον τὴν τελευταίαν ἐκδοσίν· τινος. Συγν.
 καὶ μετὰ τῶν προθ. κατὰ, εἰς, πρὸς, μεθ' ὧν
 συγχωνεύεται εἰς μίαν λέξιν, semel.
 Ἀ-παξ-άπαξ, κυρ. ἐν πληθ. ἀπαξάπαντες·
 ὅλοι διὰ καὶ, ὅμοι· Ἀριστ. πλ. 111.
 Ἀ-παξ-απλῶς, ἐπὶρ. ἐν γένει, χωρὶς ἐξαιρέσεων,
 ὅλως διόλου Λουκ. Περσγρ. 3.
 Ἀπ-αξία, ἢ ἀναξίστης, τὸ ῥητικῶς καλὸν παρὰ
 τοῖς Στωϊκοῖς Στοδ.
 Ἀπ-ἀξιος, 3· ἀνάξιος· τινός· Πλάτ. καὶ μετγν.
 Ἀπ-αξίῳ· ἀνάξιον κρίνω ἢ νομίζω· τινά
 τινος· Ἀριστ. ἐπὶ νομίζω τι ἀνάξιον ἐμμετῶς,
 ἀποκράω ὡς ἀνάξιον, δὲν καταδέχομαι Εὐρ. Ἠλ.
 256· «ἐργον Θουκ. 1, 5 καὶ μετγν.· τὴν ἀπολο-
 γίσιν Διον. Ἀλ. 7, 34, καὶ ἔπου. μὴ μετ' ἀπαρ-
 του. Ἀλ. Μεσ. τινός· Λισγ. Εὐρ. 345, dedignor.
 Ἀπαξίωσις, ἢ· τὸ μὴ κρίνειν ἀξίον, ἢ περιφρο-
 νησι· Πολυδ. ἀποστ. 42· τῆς ἀργῆς Διων
 Κ. 3, 71.

Ἀπ-όρος, ὄρω. ἀντί ἀπόρος Πινδ. Π. 8, 90
- ἐχθρῶν.

Ἀπαπαί· 1) ἐπιρῶν. σχητλ. = ἄγ, ἀλοῖμονον·
ὡς ἀπαπαί· Ἀριστ. σφ. 309, ἀλλὰ ἀπαπαί Σοφ.
Φιλ. 736· 2) ἐπιρῶν. ὅθεν. ἐνταῦθα τὰ γερό-
γωνα ἔχουσιν ἀπαπαί· ἴδι παπαί.

Ἀ-παππος, 2' ὁ μὴ ἔχων πῖππον ἢ προγόνου·
μετρ. «φίος οὐκ ἀπαππος· Ἰδαίου πυρὸς» = φίος
καταγόμενον ἐκ τοῦ Ἰδαίου πυρὸς· Ἀισχ. Ἀγ. 302.

Ἀπ-απτῶ, ἰων. ἀσάπτω· Ἡρόδ.

Ἀ-παρά-ῥατος, 2' α) ὁ μὴ παραδιδόμενος,
ὃν οὐ δύναται τις παραδεῖναι· - νόμος· Ἐπικτ.
Πλουτ. συμπ. 9, 14, 6· ἐντ. σταθερός, ἀμε-
τάβλητος· «-θεῖος λόγος»· β) ὁ μὴ εἰς ἄλλον με-
ταδίνων· «-ἱερῶσύνῃ· Ἐπ.»· Ἐδρ. 7, 27, ὁ μὴ
τὰ ὀρεσμένα ὅρια ὑπερβαίνειν ἴσως.

Ἀ-παρά-ῥλαστος, 2' ὁ μὴ ἐκδύλλων ἐκ πλα-
γίου τῆς βίβης· παραδλαστήρια (παραφύλας)
Ἀθην. 2, 69.

Ἀ-παρά-ῥλητος, 2' α) ὁ μὴ παραβιλλόμενος,
ἀσύγκριτος· β) ἀπαρομοιάστος· γ) ἀσυμβέβαστος,
ἀσυνάρμοστος, ἀσυνώνητος· Ἡσίοτ.

Ἀ-παρ-ἄγγελτος, 2' ὁ μὴ παρ᾽ ἄγγελοις, ἀ-
πρόστακτος· ἐπὶ ἀπαρ᾽ ἄγγελοις Πολυδ. 16, 3.

Ἀ-παρά-γραφος, 2' ὁ μὴ παραγραφόμενος, ἀ-
πραγραφόμενος, ἀπείροιστος, ὃν δὲν δύναται τις
νὰ ὀρίσῃ· - ποσότης· Πολυδ. 16, 12.

Ἀ-παρ-ἄγωγος, 2' ὁ μὴ παραφερόμενος, ἀ-
πράτρεπτος, σταθερός, ἐπίμονος· μετρ.

Ἀ-παρά-ῥατος, 2' α) ὁ μὴ παραδεκτός, ὃν
οὐ δύναται τις νὰ παραδεῖ· β) ὁ μὴ παραδε-
χόμενος· τι Κλημ. Ἀλ.

Ἀ-παρά-ῥατος, 2' α) ὁ μὴ παρατεθείς, ὁ μὴ
ἔχων παρατεθειμένα παραδείγματα, μαθηματικὰ
Διογ. Α. 7, 181· ἐντ. παρὰ τοῖς γραμ. λέξεις· ἡ
φράσις· εἰς ἃς οὐδὲν γνωρίον συγγραφῆς πα-
ρατίθεται· Γρηγ. Κορ. 348· ἐντ. ἀπράβλητος,
ἀσύγκριτος.

Ἀ-παρά-ῥραυτος, 2' ὁ μὴ παραθραυσθείς· ἡ
παραθραυόμενος (συντριβόμενος)· Εὐστράτ. εἰς
Νικημ. 1, 5, ἐντ. ἀδιάκοπος, σύντονος.

Ἀπαρ᾽ αἰρεθῆσαι, παρακ. ἀπαρ. ἀντὶ ἀφρηθῆσαι·
ἴδ' ἀφαιρεῖν.

Ἀ-παρ-αίτητος, 2' α) ὁ μὴ ἐπιδεγόμενος
παραίτησιν (παρακλήσιν), ἄκαμptos· -θεός· Πλάτ.
νομ. X. 907· - δαίμων· Λυσ. 2, 75· - δικασταί·
Λοκούρ. 2· δίκαι· Δημ. 25, 11, συγν. παρὰ μετρ.

Ἰδίως Πολυδ. καὶ Διον. Ἀλ. -εἰς τινα, 8, 25· 2)
ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραίτησῃ, ἀναπόδρευτος·
- τιμωρία· Δείνκρ. 1, 23· - ζημία· Διον. Ἀλ. -
ἀκαρτήματα· ὃ δὲν δύναται τις νὰ ἐπανορθώσῃ·
Πολυδ. 30, 4· «μὴδὲν ἀπαραιτ. βουλευθῆναι·
περὶ τίνος», 4, 24, ὡς τὸ συνήθ. ἀνήκεστον· ἐπὶ
ἀπαραιτήτως· Θουκ. 3, 84· - ἔγειν πρὸς τινα· εἰ-
μι ἀδυσώπητος πρὸς τινα Πολυδ. 22, 14, ἀνε-
λογατὸς.

Ἀ-παρ-αῖλτος, 2' ὁ μὴ παρακεκαλυμ-
μένος, ἑσπέραιος· - κεφαλὴ, Πλουτ. ἐντ. ἀπρο-
καλύπτως· Πλάτ. Εὐθὺδ. 294 καὶ μετρ.

Ἀ-παρά-κλητος, 2' α) ἀπροκαλέστος, ἀπα-
ρακάλεστος, ἐκός· Θουκ. 2, 98 καὶ μετρ.·
β) ἀπαρηγόρητος· Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 185.

Ἀ-παρ-ακυλούθητος, 2' α) ὃν δὲν δύναται

τις νὰ ἀκολουθήσῃ, ἡ ἐννοηθῇ, ἀκατανόητος·
Σχολ. Ἰλ. λ. 245· β) ἀσυνεπής, ἀσυνάρτητος·
ἐπὶ ἀπαρ᾽ ἀκολουθητῶς· Μ. Αντ. 3, 16.

Ἀ-παρά-λεπτος, 2' ὁ μὴ παραλείπόμενος,
ἀδιλείπτος· μετρ. Σχολ. Σοφ. Ἀγ. 369.

Ἀ-παρά-λεπτος, 2, παρὰ τὸ ἀσμερής· ὁ
ἔχων ἄτακτον κόμην· Φερεικ. παρὰ Πολυδ. 2, 35.

Ἀ-παρ-ἄλλακτος, 2' α) ὁ μὴ παραλλάττων,
πάντοτε ὁ αὐτός, ἀμετάβλητος· Πλουτ. Τιθ. Γρ.
β) ὁ μὴ διάφορος, ὁ ὅλος· ἐνὶ ὅλῳ ὁμοῖος· - τινὶ Δ.
Σικ. 2, 10· ἐπὶ ἀπαρ᾽ ἀλλάκτως· Ἀ-
θην. 1, 26.

Ἀ-παρ-ἄλλαξις, ἡ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀπαρ᾽ ἄ-
λάκτου, τὸ νὰ μὴ ᾔνῃ διάφορον, ἡ ἐντελής ὁ-
μοιότης· Πλουτ.

Ἀ-παρ-λόγιτος, 2' α) ὁ μὴ ἀπατόμενος·
Αἰσώπ. 16· β) ὁ μὴ ἀπατῶν· Ἡσίοτ.

Ἀ-παρά-λογος, 2' ὁ μὴ παράλογος, ὁ μὴ ἀ-
πίθανος· μετρ. Ἰαμβλ.

Ἀ-παρ-λύμαντος, 2' ἀπείρακτος, ἀνέ-
ρκιος· Νικ. Χων.

Ἀ-παρ-ἀμίλλητος, 2' ὁ μὴ ἐπιδεγόμενος ἀ-
μίλλαν, ἀνυπέβλητος, ἀπαρ᾽ ἀμίλλος· Ἰωσ.

Ἀ-παρ-ἀμίλλος, 2' τὸ αὐτὸ μετρ.

Ἀ-παρ-μύθητος, 2' ὁ μὴ διὰ λόγων παρ᾽ ἄ-
μυθούμενος, ἡ μεταπειθόμενος· ἐντ. 1) ἄκαμ-
ptos, ἀδυσώπητος· -θεός· Πλάτ. ἐπιν. 98· 2)
ἀπρηγόρητος· - ἀθωμία· Πλουτ. Κορ. 22· «τὸ
ἐπίπνον οὐκ ἀπαρ᾽ ἄμ.» Πλουτ. παρὰ τὸ πολὺ-
πνος· καὶ βεβύς· Εὐστ. ἐπὶ ἀπαρ᾽ ἀμυθῶντος·
κακός· «ἀδύσθωτος· Πλάτ. νομ. ε. 734.

Ἀ-παρ-μύθος, 2' ὁ μὴ παραμυθούμενος, ὃν
οὐ δύναται τις καταπράνναι, ἄκαμptos· - κέαρ·
Αἰσχ. Πρ. 183 (ἀπ. ἀναλόγως τοῦ ἀθανάτου)
Ἐδρ. Ἰ. Α. 620.

Ἀ-παρά-πειστος, 2' ὁ μὴ δι' ἀπάτης παρα-
πειθόμενος, ἀδιάρθορος, ἀδέκαστος· Διον. Ἀλ.
8, 61.

Ἀ-παρ-πόδιστος, 2' ὁ μὴ παραποδίζων,
ἀπράτρεπτος, ἀνεμπόδιστος, ἀπλούς· «τὴν δι-
νοῖαν ἀπαρ᾽ ἀπόδιστον σφύλασιν»· Ἀθην. 15, 680.

Ἀ-παρ-ποίητος, 2' ὁ μὴ παραποιηθείς, ἀνό-
θευτος, γνήσιος· μετρ.

Ἀ-παρ-σάλευτος, 2' ἀμετακίνητος, στα-
θερός, ἀναλλοίωτος· μετρ. ἐπὶ ἀπαρ᾽ ἀσα-
λεύτως.

Ἀ-παρ-σήμαντος, 2' ὁ μὴ ἔχων διακριτι-
κὸν τι σημεῖον, ὁ ἀνευ παρατηρήσεως ἄρ. λῆξ.

Ἀ-παρ-σημείωτος, 2' τὸ αὐτὸ Διον.

Ἀ-παρά-σημος, 2' α) ὁ μὴ ἔχων σημεῖον, ἡ
ἐγγράμμα, ἀσημάτω· β) ἀκίδηλος, ἀπαρ᾽ ἄ-
χρηκτος· Κυρίλ. καὶ Ἡσίοτ.

Ἀ-παρ-σκευασία, ἡ ἑλλειψὶς παρασκευῆς·
Ἰσποκρ.

Ἀ-παρ-σκευάστος, 2' ὁ μὴ παρασκευα-
σθείς, ἀνέτοιμος, ἀπροετοίμαστος· «βρασιλεὺς ἀπα-
ρασκευαστότατος»· Ξεν. Ἀν. 1, 1, 6. συγκρ.
Πολυδ. 6, 143, imparatus.

Ἀ-παρ-σκευος, 2 (παρασκευή)· τὸ αὐτὸ
Θουκ. 1, 99· - πρὸς τὸ μέλλον Πολυδ. 1, 49·
ἐντ. ὁ ἀνευ πολυτελείας, ἀπλούς· ἐπὶ ἀπαρ᾽ ἄ-
σκευός ἔχειν, 1, 45· - διατεῖσθαι, 14, 10.

Ἀ-παρά-σω, καὶ μετρ. ἀπαρ᾽ ἄσω, ὄρω.
ἀπ᾽ ἄρ᾽ ἄσω· Πρ. 5, 112, καὶ μετρ. ἀπ᾽ ἄρ᾽ ἄσω·

- βίαιος καὶ μὴ ὁρῶν ἀποσπῶ, κτυπῶ, ῥίπτω ἀποκόπτω μὲ δυνατόν κτύπον, ὥστε νὰ κέμῃ πίταγον· «ἐπὶ ῥαζὴν δὲ χαλκῆς» Ἰλ. Ε, 497· ἔτι καταρρίπτω· ἀπὸ τινος· Ἦρ. 8, 90· «κράτα βίον» χωρίζω διὰ δυνατόν κτυπήματος τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ βίου, ὅ ἐστι· δι' ἀποκοπῆς τῆς κεφαλῆς φρονέω, abscindo, delirho.
- Ἄ-παρ-σχημάτιστος, 2· ὁ μὴ ἀλλάζων σχῆμα, ἀμετάβλητος μετγν. «τῷ οὐδετέρῳ ὀνομα» (τὸ μὴ δεχόμενον τὸ σχῆμα τοῦ οὐδετέρου) Μ. Ε. Εὐσταθ.
- Ἄ-παρ-τήρητος, 2· ὁ μὴ παρατηρηθεὶς, ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος παρατήρησιν Ἰωσ. ἔτι ἀρύλακτος Πολυδ. 3, 52· ἐπὶ ἀπαρητησῆτος.
- Ἄ-παρ-τίλτος, 2· οὐ αἱ τοίγας δὲν εἶνε παρατίλιναι, μαζδημένοι Ἀριστ. Αὐστ. 279.
- Ἄπ-άρτος, 2 (ἀπυκταῖος)· διὰ γρ. ἀντὶ ἐπάρτος· Πλουτ. (κατάρτος).
- Ἄ-παρ-τρέπτος, 2· ἀγύριστος· ἱμάτια Β. Ἀν. 29· κανὴν μετγρ. ἀκαμπτος, ἀμετάπαιστος· ἀδυστύπητος· δικάστις Πολυδ. 8, 10· ἐπὶ ἀπαρτρέπτως· ἀπαρτρέτῃς, ἀμεταβίτῃς Μ. Ἀντ. 1, 16, παρὰ τὸ ἀπαρτίβας· Πλουτ. συμπ. 9, 14, 6.
- Ἄ-παρ-φθαρτος, 2· ἀφθαρτος, ὁ μὴ παραφθαρείς μετγν.
- Ἄ-παρ-φθόρος, 2· τὸ αὐτό.
- Ἄ-παρ-ρύλακτος, 2· ἀπρορύλακτος Αἰσωπ. 84· ἐν Σχολ. Εὐρ. Ἰνπ. 637 ἐξγγ. ἀρρακτος· ἐπὶ ἀπαρρυλάκτως, ἀνεπαρρυλάξεως.
- Ἄ-παρ-γάρρακτος, 2· ὁ μὴ ψευδὴς γαργαρεὶς, ἀκίδδῃλος, γνήσιος μετγν. καθ' Ἦουχ. ἀπαρίσσητος.
- Ἄ-παρ-γύστος, 2· ὁ μὴ ἔχων προσθήκην ὕδατος, ἄμικτος· οἶνος Γαλην. ὕδωρ Ἠλίουδ. ἔτι καὶ μετγρ. Πλουτ. 70 968.
- Ἄ-παρ-γύρητος, 2· ὁ μὴ παραγυρῶν, ἐπιμονος, ἀνένδοτος Πολυδ. 1, 61 καὶ μετγν. ἔτι ἀνεπιενῆς Πλουτ. Περ. π. ἀγ. 14· ἐπὶ ἀπαργυρῆτος, ἐπιμόνης, ἀνένδοτος· «ἀπαργυρῆτος δικαιοῦμαι περὶ τῶν ποιητικῶν» (δηλ. οὐδεὶς οἶλε νὰ ὑπογορήσῃ Πολυδ. 5, 106).
- Ἄ-πάρ-βολος, κρίσις· κρίσις μὴ ἀπαιτούσα προκατεβολὴν (παραβόλῃον) Βοικχ. πολ. οἶκ. Ἄθ. 11, τὴλ. 408.
- Ἄ παργία, ἢ εὐτυχεῖδος, ἐπιγαυρούλλου Θεοφρ.
- Ἄπ-αργμα, τό· ἡ ἀπτογή (ουσίας)· τὰ πύργματα Ἀριστ. εἰρ. 1056.
- Ἄπ-αργυροῖζω 1) ἐξαργυροῦν τι, δηλ. πωλῶ ἡμισυ 2) μέσθ διὰ χρημάτων ἀπορροῦν· ἡ ἀπομακρύνω 1) Αὐθ. περὶ ἀγγ. Ῥωμαϊκ. Γ'. 45.
- Ἄπ-αργυρισμός, ὁ· ἡ ἐξαργυρωσις, ἡ ἀντὶ χρημάτων πώλησις μετγν.
- Ἄπ-αργυρόω ἀπαργυροῖω Ἀριστιδ. 1, 50.
- Ἄ-παρ-ἐγ-κλιτος, 2· ὁ μὴ παρεγκλίνων, ἀπαρτίλιντος, ἀμετάβλητος Σουῖδ.
- Ἄ-παρ-εγγείρητος, 2· εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ θέσῃ γείρα, ἀνεπίληπτος, ἀμειπτος Πλάτ. Αὐκρ. 95 καὶ μετγν. ἐπὶ «ἀπαργγεῖρητος· ὁροῦμενός» = ἀπαρμίλλως (ἐντελῶς) ὁμοῖον Δ. Σικ. 4, 78.
- Ἄ-παρ-ἐγ-γυτος· ἀπαράγυτος Ἀθην. 1, 27.
- Ἄ-παρ-εμ-πόδιστος, 2· ἀνεμπόδιστος· παρὰ τὸ ἀκώλυτος Ἑκκτ. Ἑκκ. 1.

- Ἄ-παρ-ἐμ-φατος, 2· α) ὁ μὴ σαφῶς ἐμφανῶν, (δεικνύων ἢ προσδιορίζων)· προσώπων Ἀμμιων. 6) ἡ ἀπαρ. ἔγκλισις· γραμ. πρὸς. Διον. Ἀλ. ἐπὶ ἀπαρμεφάτως = ἀπροσδιορίστως, ἢ μὴ ἔγκλιν ἀπαρμεφ.
- Ἄ-παρ-ἐν-θετος, 2· ὁ μὴ παρενθεθεὶς Ἑρ. Γουδ. ἐν λει. ἀεὶ κατ' ἄλλ. διορθ. ἀπαρθετος.
- Ἄ-παρ-ἐν-θόμητος, 2· ὁ μὴ ἄλλα ἀντ' ἄλλων συλλογιζόμενος, ὁ ἀκριβῶς σκεπτόμενος, προσεκτικὸς Μ. Ἀντων. 10, 8· ἐπὶ ἀπαρνευμῆτος, 6, 53.
- Ἄ-παρ-ἐν-όχλητος, 2· ὁ μὴ παρενοχλούμενος ἢ παρενοχληθεὶς, ἀνενόχλητος, ἀτάραχος Πλουτ.
- Ἄπ-ἀρέσκω, μ. ἀορ. ἀπαρ. ἐπ. ἀπαρίσκασθαι· δὲν ἀρέσκω, δὲν εἶμαι ἀρεστός· τινὰ Πλάτ. Θεαιτ. 202· τινὲς Θεουκ. 1, 38, καὶ μετγν. displiceo, Μεσ. «οὐ νειμεισσητόν, βασιλεῖα ἀνδρα ἀπαρίσκασθαι» κατὰ τοὺς ἀρχ. Σχολ. = τῆς βλάβης· ἀπαλλάξασθαι· καὶ ἐξίλασασθαι, κατὰ τινος δὲ τῶν νεωτέρων = δὲν εἶνε νειμεισσητόν (ἀξιόμειπτον) τὸ νὰ ἐξίλασθῃ τις πρὸς τὸν βασιλέα, ἢ νὰ διαλλαχθῇ, (ἐάν τις πρότερον προσέβληεν αὐτόν) ἢ κατ' ἄλλους = δὲν εἶνε μειμπτόν, τὸ νὰ ὀργίζηται βασιλεύς, ἐάν πρότερον προσέβληθῃ μετγν. τινὲς = δυσἀρεστοῦμαι μὲ τι· τῷ βίῳ Ἡρωδιαν. 5, 2, 11, placio.
- Ἄπ-ἀρεστος, 2· ὁ μὴ ἀρεστός, δυσἀρεστος μετγν.
- Ἄ-παρ-ηγόρητος, 2· ὁ μὴ παρηγορούμενος, ἀπαρμύθητος· Ἰωσ. Πλουτ. παρ' ὃ καὶ ἀκρίεστος· πλεονεξία Πλουτ. Μαρ. 2· «ἔφως ἀργῆς Ἀντ. 6, incoconlabilis.
- Ἄπ-αρήγω· ἀπαρμῶν, βοηθῶ τινὰ ἀποδιώκων ἀρ. λει.
- Ἄ-παρθένευτος, 2· α) ὁ μὴ πρίπων, ἀνάρμοστος εἰς παρθένον· «ἀπαρθένευτα ἀλάσθαι» Εὐρ. Φων. 1729· 6) παρθενικός, καθαρὸς ὡς παρθένος Σοφ. ἀποστ. 287.
- Ἄ-πάρθενος, ἢ ἡ μὴ πλέον παρθένος Θεοφρ. 2, 41· ἄλλὰ· «παρθένος· ἀπάρθενος» = δυστυχὴς παρθένος Εὐρ. Ἑκκ. 610.
- Ἄπ-αρθρόω· κατ' ἄρθρα διαίρω, χωρίζω ἐν μέλῃ· ἡ ἀρθεῖν ἀπὸ τοῦ ἄλλο Ἰπποκρ.
- Ἄπ-ἀριθμέω· μετρῶ ἐν πρὸς ἐν, καθ' ἑκάστον διεξέρχομαι Ἰσοκ. 3, 12· ἐπὶ χρημάτων ἀποτίω, πληρώνω ὑπίσω Εὐκ. Κυρ. 3, 1, 34.
- Ἄπ-ἀριθμοῦσις, ἢ· μέτρημα Θεουκ. 5, 20, Σχολ. Ἰλ. α, 1, ἐπὶ τοῦ καταλόγου τῶν νεῶν, enumeratio.
- Ἄπ-αρίνη, ἢ· εἶδος εὐτοῦ (κολλητοῖδα) Θεοφρ.
- Ἄπ-αρίνης, 2· ὁ ἀπὸ ἀπαρίνης· γυλὸς Νικαν. Θερ. 953.
- Ἄπ-αρκέω 1) ἐξαρκῶ, φθάνω, λίσθ. Περσ. 466· «οὐκ ἀπάρκει» = οὐκ ἀπέγρη Ἀριστ. παρὰ Μαριδ. sufficio 2) εὐχαριστοῦμαι λίσθ. Ἀγ. 369, Λυκοφρ. 1302 γρήτα· οὕτω ἀπάρκεισθαι, contentus sum.
- Ἄπ-αρκής, 2· ὁ ἀρκετός.
- Ἄπ-αρκούντως, ἐπὶ ἀρκετὰ ἀρ. λει.
- Ἄπ-αρκτός, ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀπάρχου· ἡμισυ.
- Ἄπ-αρκτίας, οὐ, ὁ· ἀνεῖρος ὁ ἀπὸ τῆς ἀρκείας πένων, αἰδὸς βορ. ἀνέμῃς Ἀριστ. μετγρ. 2, 6.
- Ἄ-πάρρατος, πνοαὶ· βύρεια· ἀν. ἡμισυ Λυκοφρ. 21.

Ἀπ-αρνεόμαι, ἀποθ. ἀρνεόμαι ὡς διόλου, ἀποποιούμαι, ἀποκρούω· «οὐκ ἀπαρνούμαι τὸ μῆν» Σοφ. Αἴ. 96· Ἀντ. 439· «τὴν πείρασιν Θουκ. 6, 56· τοῦνομα Δημ. 21, 189· ἀπαρνηθῆναι· Πλάτ. Φαίδρ. 256, καὶ ἀπλ. ἀρνεόμαι· Ἠρ. 8, 69· «οὐκ ἀπαρνήσεσθαι, μὴ οὐχί» Πλάτ. Γοργ. 461 ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἀπαρνηθήσονται Σοφ. Φιλ. 523, nego, recuso.

Ἀπ-ἀρνησις, ἡ ἢ δι' ἀρνήσεως ἀποποιήσις· Φιλ.

Ἀπ-ἀρνητικὸς, 3· ὁ ἀπαρνούμενος ἔλσθ.

Ἀπ-ἀρνητής, οὗ, ὁ ὁ ἀποκρούων ἢ ἀποποιούμενος, ἀπαρνούμενος.

Ἀπ-ἀρνος, 2, (ἀρνήσεται)· κατὰ Β. Αν. 8 σημνότερον καὶ πολιτικότερον τοῦ ἔξαρνος ὁ ἀπαρνούμενος, ὁ ἀποποιούμενος· Λισγ. Ικ. 1023, ἐν ἀμφιβ. χωρίῳ ἐνθα ἔλλοι ἐξήγ. παθ. «ἔξαρνος οὐδενός· καθίσταται» Σοφ. Ἀντ. 431· «ἔξαρνός ἐστι· μὴ μιν νοσίσιν» Ἠρ. 3, 99· οὐσα Ἀντιφ. 1, 9.

Ἀπ-ἀρνούμαι· ἀπαρῶ· Ἠσυχ.

Ἀπ-ἀρ-όδευτος, 2· ὁ μὴ ἔχων πάροδον μετγν.

Ἀπ-ἀρ-όξυντος, 2· ὁ ἀνευ παρόξυνου ἴατο.

Ἀπ-ἀρ-όρητος, 2· ὁ μὴ παρορμώμενος, ὁ ἀνευ· Θεαγ. ἐν Στω. Ἀνθολ. 1, 69.

Ἀπ-ἀρρενός· ἀρρενα ἢ ἄνδρα κάμνω Θεοφρ.

Ἀπ-ἀρ-ρησίστας, 2· ὁ μὴ ἔχων παρησίαν (ἐλευθεροστομίαν), ἀτολμος· Κικ. Ἀττικ. 9· «πολιτεία=ἐνθα δὲν τοῖμα τις νὰ ἐμιλήσῃ ἐλευθερίας Πολυδ. 23, 12.

Ἀπ-ἀρ-σις, ἡ ἢ πράξις τοῦ ἀπαίρειν, ἡ ἀναχώρησις· Διον. Ἀλ. 3, 38 καὶ ἀρ. λεξ.

Ἀπ-ἀρ-τάω· 1) ἔξωτόν, κρείσσον τὸ ἐκ τινος· ἀπαρτῆσαι· δέσμεν· Εὐδ. Ἀνδ. 413, μεταφ. «τὰς ἱλιπῆδας ἐκ τινος» (=ἐναποθέτω τὰς ἱλιπῆδας μου ἐκ τινος) Λουκ. Τιμ. 36, Παθ. κρέμαμαι· ἀπάρτηται· Ξεν. περὶ Ἰππ. 10, 9· ἀπάρτηνται· ἀλλήλων· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 16· ἐπὶ «ἀπαρτημένους τοῦτους» = συμφωνούν Πλούτ. 2) ἀπαρτίζομαι· «εἰς ἀλλοτρίαν ἀπαρτῆσαι» Θουκ. 6, 21, συγκότ. μεταφ. ἀπομακρύνω, χωρίζω, π. γ. λόγον γραφῆς· Δημ. 18, 58· ἐντ. παθ. εἰμαι· χωριζόμενος· ἀπαρτημένους ταῖς παρασκευαῖς· Ἀντιφ. εἰς τὸ πλεῖστον ὄντες Δημ. 4, 12· «τοῖς καίροις οὐ μακρὰν ἀπαρτηθήσεται» Πολυδ. 12, 17 καὶ μετγν.

Ἀπ-ἀρ-τέως, ἰων. ἀντὶ ἀπαρτίω.

Ἀπ-ἀρ-τησις, ἡ ἢ ἐξάρτησις, κρέμασμα· Κλημ. Ἀλ.

Ἀπ-ἀρτί, ἐπίρ. 1) ἀκριδώς, σωστά· «ἡμέραι ἀπαρτί ἐνενηχοντα»=ἀκριδώς 90 ἡμέραι Ἠρ. 5, 53, Β. Αν. ἐξηγ. ἀπαρτισμένους, ἀκριδώς· 2) ἀπαρτί μᾶλλον, σωστά ἀντιστρόφως, ἐκ τοῦ ἐναντίου Φίρεκρ. ἐν Β. Ἀδ. 418· 3) ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃς (κατὰ Β. Ἀν. γραπτέον ἀπάρτι) Ἀριστ. πλ. 388 (ἰα), accurate.

Ἀπάρτι, ἐπίρ. ἰδε προηγ.

Ἀπ-ἀρτίω, ἡ 1) κατ' ἀρχ. λεξ. ἀποσκευή, καὶ ἐπιπλά (πιθάν. τότε ἀπάρτια γραπτέον) ἐκ τοῦ ἀπάρτιον τὰ πρὸς ὁδοποιρίαν ἀρ. λεξ. 2) Πολυδ. ἐξηγ. τὰ κοῦφα ἀκεῦθ ὡς ἰων. λεξ. 2) ἡ πράξις τῶν ἐπιπλῶν ἢ διὰ κήρυκος γιγνομένη Πολυδ. 10, 18.

Ἀπ-ἀρτιζόντως, ἐπίρ. ἀπερτίως, ἐντελώς· Διογ. Λ. 7, 60.

Ἀπ-ἀρτίζω· 1) ἀρμόζω πρὸς τι, προσήκω τινί· «πρὸς τι Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 10· ἢ ἀπαρτίζουσα ὥρα, Ι. Ζ. 5, 8· 2) κάμνω τι ἄριστον, ἐντελέω, τελειοποιῶ· «τὰ πρὸς τὸν πλοῦν» Πολυδ. 31, 20, κατὰ Μοίρ. ἑλληνικῶς=ἀποτελεῖν πρὸλ. Φρον. 447, ἐνθα ὁ Λοδῆς. ἐκ τοῦ Ἰπποκρ. καὶ μετγν. φέρει παραδείγματα 356.

Ἀπ-ἀρτικὸς, 3· ὁ πρὸς ἀπάρσιν ἢ ἀποδημίαν, ἐτοιμος.

Ἀπ-ἀρτι-λογία, ἡ ἢ πλήρης ποσότης, ὁ σωστός, λογαριασμός· Ἠρ. 7, 29.

Ἀπ-ἀρτιον, τό· πώλησις ἐπιπλῶν ἐπὶ δημοπρασίᾳ· «ἀπάρτιον προγράφειν» = ἐκθέτειν εἰς δημοπρασίαν Πλούτ. βιβλ. ἀποφθ. 164.

Ἀπ-ἀρτισίς, ἡ ἢ συμπλήρωσις, τελειοποίησις μετγν.

Ἀπ-ἀρτισμα, τό· τὸ αὐτὸ ἀρ. λεξ.

Ἀπ-ἀρτισμός, ὁ· τὸ αὐτὸ Ν. Δ. κατ' ἀπαρτισμὸν ἀπολ. Διον. Ἀλ.

Ἀπ-ἀρτιστικὸς, 3· ὁ τελειοποιῶν, ἢ ὁ ἀνέχων εἰς ἀπαρτισμὸν μετγν.

Ἀπ-ἀρ-τι-τόκος, 2· ὁ πρὸ μικροῦ τεκῶν (γεννήσας)· Εὐπίρ.

Ἀπ-ἀρτίως· ἀπαρτί· Ἰπποκρ.

Ἀπ-ἀρυστέον, ῥ. ἐπίθ. ἰδε ἀπαρύτω.

Ἀπ-ἀρύτω· τὴν ἐπομ. Πλούτ. καὶ μεσ. «ὁ τῆς μνήμης τῶν ἀγαθῶν ἀπαρυσόμενος» = ὁ ἐκνέτω ἀπὸ τῆς μνήμης ἀπαντῶν Πλούτ. παραμυθ. (5).

Ἀπ-ἀρύω· ἀπαντῶ, ἐξαντῶ· ἀπαρυσαντες Ἠρ. 4, 2· ἀπαρυστέον Ἀριστ. ἱπ. 918· «ἀπαρυνθεὶς τὴν ἀνάγκην» Ἀθην. 2, 36· μεταφ. ὀλιγοστεύω, ἐξασθενίζω, μετριάζω· «τί τινος μετγν. delibū.

Ἀπ-ἀρχίζω· κάμνω τι ἀρχαίον ἢ παριστῶ τι τοιοῦτον καὶ ἐπομ. ἀρχιστον, ἔτι· ὀνομάζω τι ἀρχαῖον Ἀθην. 1, 20.

Ἀπ-ἀρχαῖος· τό αὐτό· «μηδὲν τῶν ἀπρηχαιομένων» Ἀθην. 11, 503· «λέξις ἀπρηχαιομένη» Διον. Ἀλ.

Ἀπ-ἀρχή, ἡ (πρὸ Βουτυμν. λεξ. 1, 100)· τὸ προσφέρειν καὶ θῆναι τὸ πρῶτον (ῥητ.) τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον πάντος πράγματος· «ἀπαρχὰς θῆναι» Ἀριστ. βιβλ. 1239· «θεοῖς ἀπαρχὰς παρέχειν» Ξεν. οἰκ. 5, 10· ἐπὶ καὶ ὡς δῶρον διδόμενον· «τῶν πατρῶν χρημάτων» Ἠρ. 1, 92· «τῶν ὠρεῶν» Θουκ. 3, 58· ὡς φόρος· Θουκ. 6, 20· «ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀποτελοῦσιν» Πλάτ. νομ. ἸΠ. 806· «λεῖλας Σοφ. Τρ. 758· «σκυλευμάτων Εὐρ. Φοιν. 864, καὶ ἐν πληθ. «ἀπαρχὰς σίτου ἀποπέμειν» Ἰσακ. 4, 31· μεταφ. «ἀπαρχὴν τῆς σφῆας ἀνέθεσαν τῇ Ἀπόλλωνι» Πλάτ. Πρωτ. 343· πρὸς προσθεγμάτων Εὐρ. Ἰων 402 καὶ μετγν. ἐν θυσίᾳ ἀπαρχαὶ εἰσιν αἱ προμετωπίδιοι τρίγες καὶ τὰ ἀκρότατα μέλη, ἀπερκατὰ πρῶτον ἀποτέμνονται καὶ καίονται· Ἐν γέν. ἡ ἀρχή· γένους· ἀλλ' «ἀπαρχαὶ λόγων» = δοκιμαὶ ἐκ λόγων μετγν. primitiae.

Ἀπ-ἀρχημα, τό· τὸ αὐτὸ (ἀμφιβ.).

Ἀπ-ἀρχομαι· κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω· α) παρ' Ὀμήρ. «ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλειν» (=τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τοῦ θύματος ἀποκόπτειν καὶ εἰς πῦρ βάλλειν, δι' οὗ ἡγορίζεν ἡ θυσία) Ὀδ. Ε. 422· ἐντ. ἐν γέν. ἀρχίζω θυσίαν Ἀριστ. Ἀλ. 232· ἔτι· προσφέρω τι ὡς

ὅσων ἰδίως· 6) τὰς ἀπαρχάς ὡς θεσίαν προσ-
εσόντα, καταβῶν· «πάντων ἀπαρχόμενοι καὶ θυ-
σίαι· οἱ προσάγοντες» Πρ. 3, 24· - τοῖς θεοῖς·
Ξιν. Ἱερ. 4, 2, ἀπολ. Κυρ. 7, 1, 1. Ἐν γένει
ἐκλήναι τι ὡς τὸ καλλίστον· «οἷον ἀπάρξασθαι
πίστις ἀρχῆς· ἐνα δικαστὴν» Πλατ. νομ. VI, 767·
ἐπὶ ἀφαιρῶν, (ὡς θεσίαν) Θεόδωρ. 9. Παρὰ
κοινῇ μεταρ. ἀπηργμένοι· ἐκδυναμιζόμενοι· Ἀ-
ναξάνδρ. παρ' Ἀθην. 7, 300· πρὸς. Εὐστ. 1183·
μετγν. ὡς· Λουκ. Νιγρ. 3 = ἀπλ. ἀρχομαι.
Ἀπ-αρχος, ὁ· ὁ στρατηγός· Αἰσχ. Περ. 319
κατ' ἄλλ. ἀναγνώστ. ἑπαρχος.
Ἀπ-αρχος· κοινῇ, κύριος· εἶμαι· ἀπολ. Πινδ.
N. 4, 16, ὁ Διοσκύριος· ἐξ ἡγ. πόρεως ἀρχαί· ἐν γέν.
εἶμαι πρότερος τῶν ὀρχηστῶν Διον. Ἄλ.
Ἀ-πᾶς, ἀπὸς, ἅπαν· ἐπιτετ. πᾶς, ὁλόκληρος,
ὅλος· ὁμοῦ· ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ. συγν. παρ' ἀπαι-
τοῖς συγγραμ. καὶ μόνον καὶ μετὰ οὐσιαστ. ἐπὶ
καὶ ἐν τῇ σμ. τοῦ ἑκαστοῦ· «ἅπας φεύγει»
Πλάτ. Φαίδρ. 108· «ἀρχόρεως ἅπας» ὅλος· ἀρ-
χουστός, ὁλόκληρος· Ὀδ. 2, 616· «ἔργα τοιαῦτα
οὐ ποῖς τοῦ ἀπαντος ἀνδρός· γενέσθαι νομίζω»
(= δὲν δύναται ἑκαστος ἀνὴρ νὰ πράξῃ τοιαῦτα)
Πρ. 7, 153. Οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρ. παρ' Αἰσχ.
Πρ. 482 Θουκ. 1, 41· παρὰ τοῖς ἄττικ. συγν.
παρὰ τὸ ἐναντίας ὡς· τὴν ἐναντίαν ἀπασαν ὁδὸν
ἐλήλυθα· Πλάτ. Πρωτ. 317. Ἐπιφωτισμ. ἐν ἁ-
πασιν, εἰς ἅπαντα, εἰς ἀπαντας (τὸ οὐδ. παρ' Ὀ-
μήρ. οὐ ἄττ. ὡς Θεοκρ. 2, 56 ο-), unusquis-
que, universus.
Ἀπ-ασθολόω· κίβνω τι ἀσθόλῃν Διοσκορ.
Ἀπ-ασκαρίζω· ἀποπηδῶ, ἀποσκιδνῶ, σπα-
ρίζω· Ἀριστ. ἀποστ. 416, καὶ Μενάνδρ. παρὰ
Σουδ. ἴδ' ἀποσκαρίζω.
Ἀπ-ασπίζομαι· ἀποσχίζομαι· - τινά.
Ἀπ-α-σπαίρω· σπαράζω, ἀπασκαρίζω· «ἀπα-
σπείρουσα θνήσκει» = μετ' σπασμοῦ ἀποθνήσκει·
Εὐρ. Ἴων 1207.
Ἀπ-άσσω, π. καὶ ἐπ. ἀπαίσσω· ἀποπηδῶ,
σπάζω, καὶ μεταρ. παρεκτρέπομαι ἴδ' ἀπαίσσω.
Ἀ-παστί, ἐπὶ νηστεϊκῶς, νηστεϊκῶς ἀρ. λεξ.
Ἀ-παστία, ἡ· νηστεία, ἀστία· «ἀπαστίαν ἄ-
γειν» = νηστεύειν· Ἀριστ. νεφ. 611.
Ἀ-παστος, 2· α) ὁ μὴ φαγών, νηστι· Ἰλ. τ,
346· ἐδότης· Ὀδ. 2, 788. Παρὰ τὸ ἀστος· Ὀμ.
Ἑμ. Διμ. 201, jejunus· 6) ἀράγματος, ὁ μὴ κα-
ταβῶν· Αἰλ. Γ. Φ. 5, 11, 16.
Ἀπα-σπράπτω (ὡς ἀσπραπῆ) ἐκλάμπω, ἀπο-
εἶδω λάμψιν· ἀγγλὴν Ἐπιγρ. ἀδ. 597· «παι-
δὲ· κάλλος οἷα φλόγα προφαίνων ἔρω· ἀπα-
σπράπτει» Μετ. 19 (XII, 84), coruscus.
Ἀπ-α-σπράπτω· ἐνασχολῶ τινα εἰς ἄλλο τι·
παρὰ τὸ ἔργον του· Ἐν γέν. ἐμποδίζω· - βέλῃ
Ἠρωδιαν. 7, 2, 12. Παθ. εἶμαι ἀπασχολημένος,
καταγινώσκω· - περὶ τινος Λουκ.
Ἀπ-α-σπράπτω, ἡ· ἡ ἀπασχόλησις, ἐνασχόλη-
σις εἰς ἄλλο τι Στραβ.
Ἀ-πατάγῃ, ἐπὶ ἀνεπατάγῃ, θορύβῳ Σουδ.
Ἀ-πατάω (ἀ), (ἄπτω πρὸς ἀπαρεν ψευδῶς οἱ
ἀρχαῖοι· ἐκ τοῦ ἀπὸ καὶ πατάω· ἴδ' ἀπάτη) ἀορ.
ἐπ. ἀπάτητος, ὡρ. ἀπάτασ· 1) πλάνη, δολο-
δῶν τινα· δολοπροσόν· Ὀδ. ρ, 139. Παθ. Σοφ.
Αἰ. 794, καὶ ἐν ἄττ. πεζ. «κλέμματα ἀπατῶν
τινα» Θουκ. 5, 9· ἐν τούτοις σπανίως. τοῦ συν-

θέτ. ἐξαπατῶ· «ἐξαπατῶμαι, ὡς· ἀπατηλῶ τὸ
τρόπον πείθεσθαι ποιεῖν τὸ Πλάτ. Πρωτ. 323· ἀ-
πατήσομαι· παθ. Φαίδρ. 262· μετγν. διατρέψω,
παρὰ τὸν τὸν κατὸν (διαπαιδαγωγῶ τὸν κατ-
ρόν). Μετ. πλάνωμαι· Ἠλ. οδ. fallo, decipio.
Ἀπ-ἀ-τερθε, πρὸ φων. ἀπατερθε· 1) ξεχωριστῶς,
ὅλως· διόλου χωρισμένοι· ὡς ἄτερθε ἀπολ.
Ἰλ. συγνῶτ. - ἔγω Πινδ. Ὀ. 7, 74· 2) ὡς πρὸς,
καὶ μετὰ γεν. Ἰλ. ε, 445, μακρὰν ἀπὸ τινος;
deorsum, absque.
Ἀπατεῶν· τῷ ἔπομ. Σεξτ. Ἑμ. 9, 193.
Ἀπατεῶν, ἰων. ἀπατεῶ Ἰπποκρ.
Ἀπατεῶν, ὄνομα, ὁ· ὁ ἀπατεῶν, ὁ δόλιος· Ξιν.
Κυρ. 1, 1, 27· - περὶ τινος Πλάτ. πολιτ. V, 451
καὶ μετγν. velerator.
Ἀπάτη, ἡ (κατὰ Βούτταν. ἐκ τοῦ ἀπᾶν, ἀπα-
ρεν, κατὰ Δεδωρλῆν ἐκ τοῦ ἀπάτη = ἀπᾶ, ὅσπερ
ἀπάτη = βλάβη καὶ κυρ. ἡ διὰ δόλου)· 1) ἡ
πράξις τοῦ ἀπατῶν, τὸ γέλασμα, τὸ ψεῦδος, ἀπὸ
τοῦ Ὀμήρ. παρ' ἀπαι· τοῖς συγγραμ. «ἀπάται
καὶ κλέψεις· μύθοι» Ὀδ. ν, 295· «ψεῦδος καὶ ἀ-
πάτη» Πλάτ. πολιτ. ν, 459, ἡ ἀποπλάνησις· -λε-
γέων Σοφ. Ἀντ. 624· ἐπὶ δόλου, πανουργία δι'
τῆς ὠρελῆταις, ἀνευ μέψεως· Ὀδ. πρὸς Αἰσχ.
Περ. 93· ἐπὶ παρὰ μετγν. ἡ διατρέψις, τὸ
νὰ περᾶ τις τὸν κατὸν, ἡ εὐθυμία ἰδίως αἰ σω-
ματικαὶ ἡδοναί· - τῶν θεωμένων Πολυδ. 2, 56·
καὶ ἐπὶ τῆς μουσικῆς. «οὐκ ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ γοη-
τεῖα εἰσῆλθαι» 4, 20, fraud, dolus, error· 2) ψυ-
τὸν τι θεοφρ.
Ἀπατηλός, 2· ἀπατηλός, ὁ ἀπατεῶν ἡ ἐπιτή-
δειος· πρὸς τὸ ἀπατῶν, δόλιος, ἐπὶ πραγμ. «ἀπατή-
λια εἶδος» Ὀδ. ν, 288 καὶ μετγν. π. ἐπὶ προσ.
Νομ. Δ. 46, 10, fallax, fraudulentus.
Ἀπατηλός, 3· τὸ αὐτὸ· - ἔπος· Ἰλ. α, 526· -λό-
γος· Πλάτ. νομ. X, 892· - καὶ κακοῦργος, Γοργ.
465 καὶ μετγν.
Ἀπάτημα, τό· ἡ ἀπάτη, ἐπὶ καὶ μέσον δι' οὗ
ληγόμεναι τις· - πῶθων Μετ. 112· - μερίμνης
Μικεδ. 1.
Ἀπατήμων, 2· ἀπατητός· ἀρ. λεξ.
Ἀπατ-ήνωρ, 2· ὁ ἀπατεῶν ἄνδρα ἡ τοῦ ἀν-
θρώπου· Τρωφ. 137.
Ἀπάτησις, ἡ· ἡ ἀπάτη ἀρ. λεξ.
Ἀπατητικός, 3· ἀπατηλός, ὁ κλίσιν πρὸς τὸ
ἀπατῶν ἔχων· - τέχνη Πλάτ. σοφ. 240 καὶ
μετγν. ἐπὶ ἐπαγωγῆς· τερπνός.
Ἀ-πάτητος, 2· α) ὁ μὴ πατηθείς, ἡ ὁ μὴ δυνά-
μενος νὰ πατηθῇ· - ὅρος· Ἐπιγρ. ἀδ. 171· 6) ἀπᾶ-
τητον· τὸ ἀνωμάλως συγκείμενον παρὰ Δημο-
κρίτῳ Πουγ.
Ἀπ-α-τιμάζω· τῷ ἔπομ. ἀπητυμασμένη Αἰσχ.
Ἑμ. 95.
Ἀπ-α-τιμάω· ἀτιμάζω ὅλως· διόλου, ὑδρίζω
ἀορ. Ἰλ. ν, 113.
Ἀπ-α-τιμάω· ἔατιμάζω, εἰς ἀτμόν μεταβάλλω,
ἀποπνέω Ἀρ. σπ. - ὁρμηθ. Θεοφρ.
Ἀπατούρια, τά· πολιτικὴ ἐορτὴ ἀγομένη ὑπὸ
τῶν Ἀθηναίων καὶ πάντων κοινῶς τῶν Ἰωνίων
πλὴν τῶν Κολοφωνίων καὶ τῶν Ἑρσειῶν· ἐτε-
λεῖτο τὸν Μυναῖονα καὶ διήρχει ἡμέρας τρεῖς.
Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ἀπατεῶν ὅτι ὁρῶν
δι' ἀπάτης ἐνίκησεν ὁ Κόδρος ἡ ὁ θυμοειδὴς τοῦ
Δωριῆ, εἰς ἐσφαλμένη, καὶ μᾶλλον βεβαία εἶ-

νε ἢ ἐκ τοῦ ἀ (=μα) καὶ πατόρια· διότι ἐν τῇ ἰσορρή ταύτῃ· καὶ τὰ πατέρες καὶ συγγενεὶς ζῶντες σφίον αὐτοῖς· Ξενοφ. συνήγοντο δὲλον ὅτι αἱ φρατρίαὶ ἔνα συζητῶσι καὶ διατάττωσι τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν. Ἡ πρώτη τῆς ἰσορρή ἡμέρα ἐκαλεῖτο δοροπία ἢ δόροπια (συνάπτουσα τῇ ἱΙ Πυανεψιώνος), καθ' ἣν πᾶς πολῖτης ἤρχετο τὸ ἐσθῆρας εἰς τὸ φρατρίον ἢ τὴν οἰκίαν πλουτοῦσιν· μέλους τῆς φρατρίας του, καὶ μεταλαμβάνει τοῦ δι' αὐτὸν παρεσκευασμένου δαίπνου, ἢ δευτέρᾳ ἐκαλεῖτο ἀνάφρουσις, διότι πρῶτότερον, ὅστις εἰς τὸν φράτριον Δία, τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εἰς Διόνυσον τὸν Μαλχανεργίδα· ἢ τρίτῃ ὠνομάζετο κουρεῶσις, καὶ ἐν ταύτῃ τὰ κατὰ τὸ ἔτος ἐκείνο γεννηθέντα παῖδα τῶν οἰκογενειῶν τῶν φρατρίων ὡς καὶ τὰ μέλη ἐγγεγραμμένα εἰσάγοντο ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῶν ἢ ὑπὸ ἐπιτρόπων ἐνόμιον τῶν συντηγμένων μελῶν τῆς φρατρίας· ἐθυσίαν δὲ δι' ἑκάστον παῖδα μίαν αἶγα ἢ ἐν πρόδατον καὶ ἐνεργάροντο Ἠρ. 1, 147, 13, Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 890.

Ἀπατουρία, ἢ· ἐπών. 1) Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Τροϊκηνοῖς· 2) τῆς ἐν Ταυρίδῃ τιμωμένης· Ἀφροδίτης· ἔφερον δὲ ἀμφοτέραι τὸ ἐπών, ταῦτο, διότι αὐταὶ ἀπεδίδοντο ἢ ἐνώσις τῶν πολιτῶν τῆς φρατρίας.

Ἀπατουριῶν, ὄνομα, ὃ· παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς καὶ Τηρίοις· ὁ τρίτος μὲν τοῦ ἔτους, ὁ αὐτὸς τῷ Πυανεψιώνι τῶν Ἀθηνᾶν.

Ἀπάτωρον, τό· ναὸς τῆς Ἀπατουρίας· Ἀφροδίτης· ἐπίσης καὶ τόπος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σίνδων ἐνθά ἐκεῖτο ὁ ναὸς Στραβ.

Ἀπάτωρος, ἢ· Ἀπατουρία Στραβ.

Ἀ-πάτρις, ἰδος, 2· ὁ μὴ ἔχων πατρίδα, οὗ ἢ πατρίς εἶνε ἄγνωστος μετγν.

Ἀπαττω, ἀτιχ. συνηρ. ἀντὶ ἀπαίσσω.

Ἀ-πάτωρ, ὄρος, ὃ, ἢ· μετὰ οὐδα· «ἀπάτωρ τέλει» Εὐρ. Ἠρ. μ. 114 (πατήρ)· 1) ὁ ἀνευ πατρός· «ἀπάτωρ ἐμοῦ» = ὁ μὴ ἐμὲ πατέρα ἔχων Σοφ. Οἰ. Κ. 1383· οὗτοι καὶ ἐπὶ ἔξορίστων· «ἀπάτωρ, ὅκοι» Σοφ. Τρ. 299· «ἀπάτωρ γεγώς» = ἀπορφανευθείς Εὐρ. Ἰων 109· ἔτι καὶ οὕτως τὸν πατέρα θέν γνωρίζει τις, ὁ μὴ γνήσιος Πλουτ. ἀπαρρίζων οὕτω τὸ βουμῆκ. spruius· 2) ὁ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός γεννηθείς· 3) ὁ μὴ ἔχων φρονήματα πατρός (πᾶ).

Ἀ-παυαίνω· καταξερᾶίνω Κόιντ. Σμ. 1, 65.

Ἀπ-αυγάω· ἐκλῆμποι. Μισρ. στίλβω, ἀπαστράπτω Καλλ. ἔτι μακρόθεν βλέπω ὡς.

Ἀπ-αύγασμα, τό· τὸ ἀπυαυγάζομενον φῶς, ἔτι ἡ λάμψις, ἀντανάλασις· Ἠλιοδ. 5, 27, Ν. Δ.

Ἀπ-αυγασμός, ὃ· τὸ αὐτὸ Πλουτ.

Ἀπαυγή, ἢ· τὸ αὐτὸ ἀρ. λιβ.

Ἀπ-αυδῶ· 1) ἀπαγορεύω, ἀπολ. Σοφ. Φιλ. 1293· ἔτι μὴ μετ' ἀπαρ. Αἴ. 706· «μὴ διδόναι» Ἀριστ. ἱπ. 1067· 2) γίνω τὴν δόνησιν (τοῦ ὀμιλεῖν), ἔτι ἀφίσταμαι τινος, ἀποκλίνω· «πόνος» Εἰρηγ. ἀδ. 47· «ἀπαυδῆσαι κόπῳ» Βατρ. 7, 8· γὰρ καὶ ἀπειπνῶ, ἀλλὰ μετ' αὐτ. = πόνους = πρὸς τοὺς πόνους ὄκνω, ἀποδείκνυμι Εὐρ. ἱκ. 342· «νεῖκος ἀπαυδῶν» Θεοκρ. 22, 129· «πρὸς τὴν Πλουτ. ἐπὶ ρυτῶν ἀπομαρτίνωμαι Θιοκρ. 3) βωδῶντομαι Λουκ. Φιλοπ. 18.

Ἀπ-αυδῆσις, ἢ· ἡ ἀπαυδῆσις, ἔτι ἡ καταπόνησις μετγν.

Ἀπ-αυθαδέω· ἀπαυθαδέωμαι μετγν.

Ἀπ-αυθ-ἀδῆμα, τό· ἡ ὑψηλοπροσῶνη αὐθαδέα Δ. Χρυσ. 1, 477.

Ἀπ-αυθαδέιζομαι· τῷ ἔπομ. Λοδ. Φρων. 66.

Ἀπ-αυθ-ἀδίζουμα· αὐθαδέω, αὐθαδῶς ὁμιλῶ Πλατ. ἀπολ. 37, ἔτι πράττει ἢ τολμᾷ τι ἀναδῶς μετγν.

Ἀπ-αυθ-ημερίζω· ὑπάγω καὶ ἐπιστρέφω ἀποήμερον εἰς τὸ στρατοπέδον Ξεν. Ἀν. 5, 2, 1.

Ἀπ-αύλις, ἰων. τᾶ· τὸ κοιμᾶσθαι μόνος· Πολουδ. 3, 39, ἢ ἡμέρα ἐν ἣ ὁ νυμφίος· ἐκ τοῦ πενθεροῦ ἀπαυλίζεται ἀπὸ τῆς νύμφης· Μ. Ερ.

Ἀπ-αυλίζομαι· μόνος καὶ χωριστὰ κοιμῶμαι ἢ κατοικῶ· πόλις· μακρὰν τῆς πόλεως Διον. Ἀλ.

Ἀπ-αυλιστήρια, γλῆναι, ἢ, διὰ γρ. ἀπυλιστήρια· φόρμα, ὅπερ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀπυλίων ἡ νύμφη ἀποστέλλει τῷ νυμφίῳ Πολυδ.

Ἀπυλός· ἀπόκοιτος· Ψευγ. (ὁ μακρὰν τῆς αὐλῆς· ἢ τοῦ οἴκου).

Ἀπ-αυλόσυνος, 2· ἄπυλος· -ὥστε Λεων. Ἀλ. 12.

Ἀπ-αύχης, ἢ· ἡ στέρης ἢ ἐλάττωσις τῆς αὐχῆς· ἢ παροχυλ. Λογγιν. 7, 3.

Ἀπ-αυρίω· μόνος ἐν παρῳ, ὅστις κατὰ Βοδτμ. ἔχει· ἀεὶ ἀορ. σημ. ἀπηύρων Ἠλ. α, 439· ἀπηύρας, 0, 237· ἀπηύρα, ζ, 17, μέσ. ἀπηύρων Αἴσχ. Ἠρ. 28· εἰς ταῦτο ἀνέκει καὶ ἀορ. ἀπούρας· Ἠλ. α, 386, ἀορ. ἀπούρας Πινδ. Π. 4, 149, ἀπουράμενος· Ἠσ. ἀσπ. 173, ἐν παθητ. σημ. (ἀπηύρατο Ὀδ. δ, 646)· ἀρπάζω, ἀρπῶν, παίρνω (ὅθεν συγγεν. τῷ αἰρῶ, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ εὐρεῖν κατὰ Ἀρίστην ἐκ τοῦ ἀπέρων μετοχ. ἀποφρί, ὥστε = ἀποφρῶν δηλ. ἀπερῶν)· - τινὰ τι π. γ. «ἄμωρ θυμὸν ἀπηύρα» Ἠλ. ζ, 17· «τοὺς κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα», λ, 331· «γυναικας ἐλευθερον ἱμαρ ἀπούρας», π, 831, καὶ παρὰ μετγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 4, 916· - τινὲ τι Ἠλ. ρ, 236· ἀλλὰ ἐν «Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων» Ἠλ. τ, 89, ἢ γεν. ἐξαρτάται ἐκ τοῦ γέρας, αἰφῆρα·

2) τινὸς μετέχω, ὠφέλιμα καὶ βλάστην ἔχει· «ἐξομπετα πόλις κακοῦ ἀνδρός· ἀπηύρα» Ἠσ. ἐρ. 240· «-φόνων πρὸς τέκνων» Εὐρ. Ἀνδρ. 1034· Ὁστω καὶ μέσ. «τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιληνθρώπου τρόπου» Αἴσχ. Ἠρ. 28 πρὸλ. Βουτμ. λιβ. 1, καὶ ἐπαυρίσκομαι.

Ἀ-παυστί, ἐπὶρ. ἀπαύστωι· Δίων Κ.

Ἀ-παυστος, 2· ὁ μὴ παύων, ἀκατάπαυστος· -δίψα Θουκ. 2, 49, ἀτελεύτητος· -αἰὼν Αἴσχ. ἱκ. 569· -ἄτη Σοφ. Αἴ. 1166· -γόνων Εὐρ. ἱκ. 93· ἔτι καὶ ἐν τῷ περ. - βίος Πλατ. Τιμ. 36, perpetuus.

Ἀπ-αυτίκα, ἐπὶρ. παρευδῆς, ἐν τῷ ἄμα Δίων Κ. 40, 15.

Ἀπ-αυτο-ματίζω· κάμνω ἢ προκίω τι ἀπ' ἑαυτοῦ, ἐκούσιως, Πλουτ. σημ. 8, 11.

Ἀπ-αυτο-μολέω· ἀπὸ τινος αὐτομολῶ, ἀναχωρῶ ὡς οἱ αὐτόματοι Θουκ. 7, 75.

Ἀπ-αυτο-σχεδιάζω· ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδῶ) ὀμιλῶ Στραβ.

Ἀπ-αυχενίζω· 1) γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν αὐχένα, ἔπομ. θαμάζω· - ταῦρον Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 2) ἐκ τοῦ λαίμου ἀποσείω τὸν λυγόν, ἐπανα-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

- πατὴρ, ἐλευθεροῦμαι· μετγν. 3) ἀποκόπτω τὸν λαὸν Δ. Σα. 31.
 Ἀπ-αυχαινίσεις, ἡ τὸ ἀπαυγαίνειν, ἡ τοῦ φωτός ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἀποτίναξις Νικητ. Χρον.
 Ἀπ-αφαυαίνω ὅλως διόλου ἀποξηραίνω Θεοφρ.
 Ἀπ-αφῆτός, 2 καὶ 3· εὐαπάτητος.
 Ἀπαφῖσκω ἄπατος· ἐνεστ. Ὀδ. λ, 216, μ. ἀπαφῆσω Στρατ. 12, ἀορ. ἡπαφον Διοσκ. 14· καὶ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἀπαφίτο Ὀδ. φ, 216, συνηθέστ. ἐν συνθ. ἰδίως ἐξαπαφίσκω.
 Ἀπαφός· ἐποφ, τὸ ὄρεον.
 Ἀπ-ἀφρίζω· ἐξαφρίζω, ἐκβάλλω τὸν ἀερόν γεωπ.
 Ἀπάσσω, ἄφρ. ἐνεστ. ἐξ οὗ ὁ ἀόρ. τοῦ ἀπαφίσκω ἡπαφον.
 Ἀ-πᾶλῃς· 2· ὁ μὴ ἔχων πάχος Εὐσταθ.
 Ἀπ-ἀγλῦσω, (ἀγλῦς)· σκεπάζω μὲ ὀμίχλην, ἐπισκοπεῖ μετγν.
 Ἀπ-αγλῦω· ἀφαιρῶ τὴν ἀγλύν, ἐλευθερώωμι τι ἀπὸ ὀμίχλης ἢ σκότος Κόιντ. Σμ. 1, 78.
 Ἀ-παχός, 2· ἀπαχῆς Προκλ.
 Ἀπ-αχρεῖσθαι· καταντῶ ἀχρηστος, γίννομαι ἀνωρελῆς Εὐσταθ.
 Ἀπεθῆσθαι ὅδ' ἀποβαίνειν.
 Ἀπ-εγ-γλωττίζω, παθ. εἶμαι ἄνευ γλώσσης Λουκ. Λεξιφ. 15.
 Ἀπ-έγ-γονος, ὁ ἡ· ὁ ἀπόγονος (διατήγονος ἢ τριστηγόνος) Πολυδ.
 Ἀπ-εγ-γῶλῶ· ἔχω, μ. ἔχω· πάλιν ἐγγερίζω, ἀποδίδω, ἀποκαθιστῶ Πουγ.
 Ἀπ-εγνωκῶς, ἐπὶρ. μὲ ἀπελπισίαν μετγν.
 Ἀπεδανός, ὄνομα ἀντὶ ἡπεδανός.
 Ἀπεδάσσω, π. ἀντὶ ἀπιδάσω, ἀορ. τοῦ ἀποδάσσω.
 Ἀπέθει, γ' ἐν προσ. τοῦ παρὰ τοῦ ἀποθέω.
 Ἀπεθίζω (ἄπεδος)· ἱσθίζω, ἱσποιδέω, ὁμαλίζω, ἱσιδῶ μετγν.
 Ἀ-πέθιλος, 2· ὁ μὴ ἔχων πέδιλα, ἀνυπόδητος Αἰσχ. Πρ. 135.
 Ἀ-πεθίλωτος, 2· τὸ αὐτὸ Καλλιμ. Δημ. 125.
 Ἀπεθόμην μ. ἀορ. 2, τοῦ ἀποδίδωμι.
 Ἀπ-έδομαι ὅδ' ἀπεσθίω.
 Ἀ-πεδος, 2 (πέδον α ἀορ.)· ἱσθόπεδος, ἐπίπεδος, ὁμαλός Πρ. 9, 102· τὸ ἄπεδον = ἡ πεδιὰς 4, 62, Θουκ. 7, 78· χωρὶς ἀπέδα Αἰλ. Γ. Ζ. 16, 12, planus.
 Ἀπέδραν, ἀορ. 6' τοῦ ἀποδιδράσκω.
 Ἀπέδραμον, ἀορ. 6' τοῦ ἀποτρέγω.
 Ἀπέδωκα, ἀορ. 4' τοῦ ἀποδίδωμι.
 Ἀπέειπε, ἰων. ἀντὶ ἀπειπε ἀορ. τοῦ ἀπαγορεύω.
 Ἀπέεργε, ἰων. ἀντὶ ἀπειργε παρὰ τοῦ ἀπειργω.
 Ἀ-πεζα, ἰων. (πέζα)· ὁ χωρὶς πέζας, πόδας.
 Ἀπέην, ἰων. ἀντὶ ἀπην, παρὰ τοῦ ἀπειμι.
 Ἀπέησιν, π. ἀντὶ ἀπῆ, γ' ἐνικ. προσ. ἀορ. ὕπν. τοῦ ἀπειμι.
 Ἀπ-εθῆλα, ἀορ. τοῦ ἀποθᾶλλω.
 Ἀπ-εθίζω· ἐξουσιεθίζω (μεταβ. Αἰσχ. 1, 34· μὴ ποιεῖσθαι 1, 152· ἀπειθικός τὰς γέτρας ἀπείσθαι τοῦ σώματος) Πλουτ. Ἀλεξ. 40, desuesco.
 Ἀπει, 6' πρ. ἐνεστ. ὀριστ. (ἡ ἀντὶ ἀπείθε προστ.) τοῦ ἀπειμι.
 Ἀπ-εἶδον, ἀπαρ. ἀπιδεῖν ἀορ. τοῦ ἀφωράω.
 Ἀ-πειθαρχία, ἡ· ἑλλειψὶς πειθαρχίας, ἀπειθία Β. Αν. 78.

- Ἀ-πειθία, ἡ· τὸ μὴ πείθεσθαι, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀπειθοῦς, ἐν. ἀπομν. 3, 5, 5, καὶ μετγν. contumacia, (ἐν Ν. Δ. ἡ ἀπιστία).
 Ἀ-πειθέω, ἐπ. καὶ π. ἀπειθέω (ἀπειθής)· εἶμαι ἀπειθής, δὲν πείθομαι Αἰσχ. Ἀγ. 1019· καὶ ἐν τῷ πεζῷ· τινὶ ἀντιθ. πρὸς τὸ πείθομαι Πλατ. Φαῖδρ. 271· ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν μετγν. δὲν πιστεύω, εἶμαι ἀπιστος Ν. Δ. nou pteuo.
 Ἀπ-εἶθην, ἰων. ἀορ. ἀπείθην (ἀφίημι).
 Ἀ-πειθῆς, 2 (πείθομαι)· ὁ μὴ πείθόμενος, ἀνυπότακτος· τινὶ Θουκ. 2, 84· νόμοις Πλατ. νομ. XI, 936· ἐντ. ἰσχυρογνώμων, σκληρός· τὴν γ Πινδ. ἀποσπ. 15· ἀδάμας Παυλ. Σιλ. 3· «κακός καὶ ἀπειθής γῆρας» ἐπὶ τοῦ ἄδου Ἑρμειαν. παρ' Ἀθην. 13, 597· ἐπὶ πλοίων Θουκ. 2, 84· «τὸ δουλοπρότερον» ἀλλὰ «μῶθον ἀπειθῆ εἶναι» = μὴ πείθοντα Θεογν. 1235· πρὸς τὴν γεῦσιν καλῶν Ἀθην. 31, 87· ἐπὶρ. «ἀπειθῶς ἔγενε πού τις» = ἀπειθῆ πρὸς τινα εἶναι Πλατ. πολιτ. 391, ἐν Ν. Δ. ἀπιστος.
 Ἀ-πειθία, ἡ· ἀπειθία Πλουτ. Αἰμ. II. 31.
 Ἀπ-εικάζω, μ. ἀπαικάζω (εἰκάζω)· παρομοιάζω, ἡ μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινός· «οἱ γράφεις· τὰ καλὰ ζῶα» Ἰσοκ. 1, 11· «σώματα διὰ τῶν χρωμάτων» Σεν. ἀπομν. 3, 10, 1· ἐπὶ καὶ ἐπὶ λέξεων «ἀπαικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φωνῆς βάρει» Πλατ. Κρατ. 419, καὶ διὰ τῆς φωνῆς ἡ τῆς λέξεως παρὶς τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ ἐννοῇ, ἐννοῖαν λαμβάνω τινός Πλατ. ἐπιν. 980· 2) μεταβ. συγκρίνω τινά τινι Πλατ. συμμ. 221 Δημ. 21, 143. Μεσ. ἐξομοιοῦμαι, τὸν χαρακτήρα ἢ τὴν μορφήν τινος λαμβάνω Πλατ. πολιτ. VIII, 363· παρὰ Σεν. ἀπομν. 3, 11, 1, μ. ὡς ἐνεργ. ἐπὶ συγκρίτου, assimilo, comparo.
 Ἀπ-εικάσις, ἡ· ἡ παρομοίωσις, ἡ ἀπομίμησις Πλατ. νομ. 11, 688.
 Ἀπ-εἰκασμα, τό· εἰκὼν, ὁμοίωμα Πλατ. Κρατ. 402.
 Ἀπ-εἰκαστέον· δεῖ ἀπαικάζειν.
 Ἀπ-εἰκονίζω· ἀπαικάζω Μελ. 11, 26.
 Ἀπ-εἰκόνισμα, τό· ἀπαικασμα Ἐπιστ. Σοκρ. 20.
 Ἀπ-εἰκῶτως, ἐπὶρ. οὐχ· εἰκότως, ἀναρμότως, ἀδίκως· ἔχεν τι Θουκ. 1, 73· «οὐκ ἀπεικῶτως» = φυσικῶς 2, 8, 8, 68· ὅδ' ἀπέσις.
 Ἀπ-εἰκῶς, ἀδικ. ἀντὶ ἀπεικῶς· παράλογος, ἀναρμόστος, ἀπίθωνος, ἄδικος· μόνον ἐν οὐδ. καὶ μετὰ ἀν. «οὐκ ἀπεικῶς» Ἀριστ. Αἰσθ. Αἰσθ. 1.
 Ἀπειλεγμένος, μετ. παθ. παρὰ τοῦ ἀπολέγω.
 Ἀπειλέω (ἀπῶ), δυνατὰ ὁμολῶ 1) φοβερίζω ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ. πανταχόθεν ὅτι μὲν ἀπολ. 5, 12. Παθ. δι' ἀπειλῶν φοβίζομαι Σεν. συμμ. παρὰ μετγν. καὶ Ν. Δ. = ἐνεργ. παρ' Ὀμήρ. ἔτε Ἰλ. α, 161, ὅτι δὲ μετὰ πῶς = τινὶ Ὀδ. υ, 272· ἀπειλὰς τινι Ἰλ. π, 201· θάνατον Πλουτ. Πομπ. 62 ἐπομ. μ. ἀπαρ. Ἰλ. α, 161 ἡ ἐνεστ. καὶ ἀορ. ἀπαρ. Ἰλ. α, 682· ὅτι Ἀριστ. πλ. 88· «εἰ μὴ Σεν. Κυρ. 4, 4, 31· μετὰ ζημίας Πλατ. νομ. VII, 823. Μεσ. φοβερίζων κινεῖται, μεγαλυνῶ Ἰλ. θ, 150, ἐν γένει μεγαληγορόν, ἐγκαυχώμεν Ὀδ. 6, 383· ἐπὶ διεγερτικῶν, βεβαιῶν, ὑπισχυνοῦμαι Ἰλ. φ, 863, minor, glorior.
 Ἀπ-εἰλέω (εἰλῶ, εἰλέω)· στενοχωροῦν, συγχέω· «εἰ ἀπορίην, εἰς στενὴν ἀπειλήθης» Πρ. 1, 24.

σφίς; ἀπέρχαι· Ἡρ. 2, 124· «ἀπείρομέν τινα θιάματος»· ἀποκαλείμεν Θουκ. 2, 39· «ἐκ δεξιῆς οὐδὸς ἀπείρων»· τὸ ὅρος πρὸς τὰ δεξιὰ ἀφῆων Ἡρ. 7, 43· ἐκ θέτος ὄρια, ὁρίζω Θουκ. 2, 53· «— πάντες τοὺ φιλοτιμεισθαι» Δημ. 2015· «αὐγὰς ἀπείρω — εἰσιδεῖν» Σοφ. Λί. 70, μετὰ τοῦ μὴ Εὐρ. Ἐλ. 1575· «ἀπεργμένο; ἐν τινι»· περιχαλκισμένο; Ἡρ. 1, 151. Μεσ. «ξένου ἀπείροντο»· ἀπείροντο, ἀρίσταντο, δὲν ἤπτοντο αὐτοῦ Πλατ. νομ. IX, 879· παρὰ Β. Ἀν. 1331, διακρίνεται τὸ ἀπείρω, τὸν βουλόμενον ἐνεργεῖν τι, τοῦ ἀνέρω, τὸν ἀρξάμενον.

Ἀ-πειρέσιος, 3 (ἐπιτετ. τὸν ἀπείρος πρὸς ἀπείρεσιος) ἀμέτρητος, ἀναριθμητος, μέγας, ἀπειρίδιος· γαῖα Ἰλ. υ, 58· «δίζω» Ὀδ. λ, 621· «κακὰ Σοφ. Λί. 910· ἀνθρώποι» Ὀδ. τ, 174· ἀνδρες Ἡσ. ἀποστ. 39 καὶ μετγν. π.

Ἀπείρηθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς Ἡπείρου, ἐκ τῆς μεγάλης καὶ ἀγνώστου χώρας πρὸς βορ. ἀντιθ. πρὸς πᾶσας ὁδοὺς τὰς νήσους.

Ἀπ-εἶρηκα, παρακ. ἴδε ἀπείπον καὶ ἀπαγορεύω.

Ἀ-πείρητος, η, ον, καὶ δικαταλ. ἐπ. καὶ ἰων. ἀπείρατος· 1) ἀδοκιμαστος· — πόνο; Ἰλ. ρ, 41· «ἔστω μὴδὲν ἀπείρητον» Ἡρ. 6, 9, 3· 2) ἔνερ, ὁ μὴ δοκιμαστος, ὁ οὐδεμίαν δοκιμὴν ποιήσας· Ἰλ. μ, 304· «οὐ γὰρ ἀπείρητος; μαντεύομαι» Ὀδ. 6, 170· ἐντ. ἀπείρος· «ἀπείρητη τῆς φιλοτητος» Ὀμ. ὕμν. Ἀρρ. 133.

Ἀ-πειρία, ἡ· 1) ἑλλειψὶς πείρας, ἄγνοια Θουκ. 1, 80· καὶ ἄγνοια Πλατ. Κριτ. 107, ὅπ. ὁ ἀπείρίας, δι' ἀπειρίαν = ἐξ ἀγνοίας θείαι. 167, imperitia· 2) πλήθος ἀπειρον, ἀναριθμητον ἀντιθ. τῇ πείρας Πλατ. Φιλ. 16· «— καὶ μήκος χρόνον», νομ. 111, 676· «κύριον Ἐπικουρ. Διογ. Α. 10.

Ἀ-πειρίδιος· τῷ ἐπομ. Ἡτοχ. πολύ.

Ἀ-πείριτος, 2· ἀτελείωτος, ἀπείρος Ὀδ. κ, 195· — πόνο; Ἡσ. θε, 109 καὶ μετγν. π. — νήσος Δ. Περ. 4.

Ἀπ-εἶρηκτος, ὁ· ὁ ἀπείρων, ἐμποδίζων.

Ἀπ-εἶρηξ, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀπείρειν, ἐμπόδισμα μετγν.

Ἀ-πειρο-βᾶθής, 2· ὁ ἔχων ἀπειρον, ἀμέτρητον βάθος Σουετ.

Ἀ-πειρό-βιος, 9· ὁ μὴ ἔχων πείραν τοῦ βίου Ἱεροκλ. παρὰ Στοδ. ἐκλ. 67, 24.

Ἀ-πειρό-γάμος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἡ μὴ λαβὼν πείραν γάμου, ἄγαμος· — νόμος Εὐδουλ. παρ' Ἀθην. 7, 300· — μήτηρ (ἡ μήτηρ τοῦ Χριστοῦ παρ' ἑκκλ. π. ἐν Ἀνθολ.)

Ἀ-πειρό-γωνος, 2· ὁ ἀπείρους γωνίας ἔχων μαθημα.

Ἀ-πειρό-δᾶκρος, 2· ὁ ἀμέτρητα κλαίων, ὁ ἀκαταπύστως δακρύων Διογ. ἰκ. 68, ἐτι καὶ ἀπείρος, ἀσυνείητος δακρύων.

Ἀ-πειρό-δρασος, 2· ὁ μὴ λαβὼν πείραν δράσου, ὁ ἄνευ δράσου· «— Ἀμμιωνίδες εἰσὶν» Εὐρ. Ἰλλ. 735.

Ἀ-πειρο-δύναμος, 2· ὁ ἔχων ἀπειρον δύναμιν μετγν. (235).

Ἀ-πειρό-ζυγος, 2· ὁ μὴ λαβὼν πείραν ζυγοῦ.

Ἀ-πειρο-οὐλάσσης, 2· ὁ ἀπείρος; θαλάσσης Φιλοστρ. (93).

Ἀ-πειρο-«ἐκέω» δὲν ἔχω πείραν τοῦ κακοῦ, εἶμαι ἀπειρόκακος.

Ἀ-πειρό-«κακός», 2· α) ὁ ἀπείρος κακῶν, ὁ ἐκ δυστυχίας ἀπείρος, ἀμαθής Εὐρ. Ἀλκ. 930· 6) ὁ μὴ γινώσκων τὸ κακόν, ὁ μὴ κακός, ἄκακος· τὸ ἀπειρόκακος = ἡ χρηστοθήθεια Θουκ. 5, 105.

Ἀ-πειρο-«κἀλέομαι» = τῷ ἐπομ.

Ἀ-πειρο-«κἀλέομαι» εἶμαι ἀπειρόκαλος ἡ φέρομαι ὡς ἀπειρόκαλος Διογ. Ἐπ. 10.

Ἀ-πειρο-«καλῖα», ἡ· ἡ ἀπειρία τοῦ καλοῦ, ἡ ἀναίσθησις· «— καὶ ἀμούσι» Σεν. Κυρ. 1, 2, 3· ἐν πλ. «φωναὶ καὶ ἀπείρ» = τραχεῖαι, ἄγριαι φωναὶ· ἐτι ἡ πληρομὴ, τὸ περικτὸν Διον. Ἀλ. 2, 23.

Ἀ-πειρό-«καλός», 2· ἀπείρος τοῦ καλοῦ, ἀναίσθητος, ὁ ταπεινὰ σκεπτόμενος ἡ πρῶτων Πλατ. νομ. VI, 755· ἐτι ὁ ὑπαπαζόμενος καὶ μεγαλαυχῶν διὰ μικρὰ τινα πολυτελῆ πράγματα Δημ. 24, 183, ineptus· ἐπίρ. ἀπειροκάλος.

Ἀ-πειρο-«λεγχής», 2 (λέχος)· ὁ ἀπείρος λέχου, (κλίνης συζυγικής), ἀπειρόγαμος· — Ἀρτίμις Ἀριστ. θε. 119.

Ἀ-πειρο-λογία, ἡ· ἡ ἀπειραντολογία Σεντ. Ἐμπ.

Ἀ-πειρο-μάχης, θωρ. ἀντὶ ἀπειρομάχης Πινδ.

Ἀ-πειρο-μάχης, ὁ· ὁ ἀπείρος μάχης, ἀπειροπόλεμος.

Ἀ-πειρο-μεγέθους, 2· ὁ ἔχων ἀπειρον μέγεθος, ὁ πολὺ μέγας Εὐσεβ.

Ἀ-πειρό-μοθος, 2· ἀπείρος μάχης, ἀπειροπόλεμος Νόν. 20, 260.

Ἀ-πειρο-νίκης, το; ὁ ἡ· ὁ μὴ ἔχων ἡ λαβὼν πείραν νίκης μετγν.

Ἀ-πειρο-πάθεια, ἡ· 1) ἡ ἀπαλλοτρίωσις τοῦ παθῶν· 2) πάθος ἀπειρον, μέγα Σουετ.

Ἀ-πειρο-πάθης, 2· α) ἐλεύθερος ἡ ἀπῆλ-λαχμένος ἀπὸ θανάτου παθῶν· 6) ὁ ἀπείρως ἡ πολλὰ πάσγων, πολυπαθής.

Ἀ-πειρο-πλάσιος, 2· ὁ ἐπ' ἀπειρον κολλαπλάσιος μετγν.

Ἀ-πειρο-πλάσιων, 2· τὸ αὐτὸ μετγν.

Ἀ-πειρο-πληθής, 2· ὁ ἀπείρος τὸ πλήθος Σουλ. Νικαν. Θερ. 310.

Ἀ-πειρό-πλους, 2· ὁ ἀπείρος τοῦ πλέειν Λουκ.

Ἀ-πειρο-πόλεμος, 2· ὁ ἐν πολέμῳ ἀπείρος, ὁ μὴ πείραν πολέμου ἔχων· — τὸ ἀπειροπόλεμον Διον. Ἀλ. 8, 37· ἐπίρ. ἀπειροπολέμω· Ἀππ.

Ἀ-πειρό-πονός, 2· ὁ ἐν πόνοις ἡ ταλαιπωρίας ἀπείρος Λιδάιν.

Ἀ-πειρό-πλούτος, 2· ὁ ἔχων ἀπειρα πλούτη μετγν.

Ἀπείρος, θωρ. = ἡπείρος.

Ἀ-πείρος· 1) (πείρας) ὁ μὴ ἔχων τέλος, ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ, ἀπέραντος, ἀδιέσοδος· — ἀμφίβληττον Διογ. Ἀγ. 1355· — γιγῶν Σοφ. ἀποστ. 143· «— ἀριθμὸς πληθύνει», 144. Καὶ ἐκ γράνου, ἰνfinite· 2) (πείρα) ὁ μὴ ἔχων (ἡ λαβὼν) πείραν, ἀνίδεος, ἀδαής· καλὸν Πινδ. Ἰ. 7, 10· «κακῶν Σοφ. Ἀντ. 117»· — τυράννων Ἡρ. 5, 92· — πόλεμον Θουκ. 2, 11· — ἀνδρῶν Λυσ. 2, 27· ἐπίρ. «ἀπείρως ἔχειν τινός» = εἶμαι ἀπείρος· ἐκ τῆς

Ἡρ. 2, 45· — πρὸς τι Σεν. ἀπομν. 2, 45· — πρὸς

τι Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 29· - διακρίσθαι· Πολυβ. 3, 111, συγκρ. ἀπειροτέρως· Ἰσοκ. 12, 37.
 Ἀ-πειροσύνη, ἡ· ἡ ἀπειρία, ἄγνοια Εὐρ. Ἰπ. 193.
 Ἀ-πειρο-τεχνής, 2 Φοῖβη· παρ' Εὐσεβ. 4, 23 διορθωτὸν ἀπειρολεχῆς ἢ ἄμεινον ἀπειροτεχνής.
 Ἀ-πειρό-τεχνος, 2· ὁ ἀπείρος τέχνης μετγν.
 Ἀ-πειρό-τοκος, ἡ· ἡ ἀπείρος γέννας, ἡ μὴ λαβοῦσα πύραν τέκον· παρθενία· Ἀντ. Σιθ. 12.
 Ἀ-πειρ-ωδίν, ἴσος, ἡ· ἡ ἀπείρος ὠδίων, (πύων, γέννας) Νυν.
 Ἀ-πείρων, 2 (πέρα)· α) ἀπείρος, ἀπέραντος, ἀμέτρητος, μέγας· γὰρ α) Ὁδ. α, 98· - Ἑλλήσποντος· Ἰλ. ω, 545· - ὁμιος, ω, 776· - ὕπνος = ἄνευ τέλους· Ὁδ. η, 286· - δεσμοί = ἀναριθμητοί, 4, 340· - δόξα Πινδ. Π. 2, 64· ἔτι κυλλοτερὴς Διογ. ἀποσπ. 434· 6) (πείρα) ἀπείρος, ἀνίδεος, ἀμαθής Σοφ. Οἰ. τ. 1089.
 Ἀ-πείρ, ἴων. (ἀπορ. τοῦ ἀρίστη)· ἀφείρς Ηροδ.
 Ἀ-πείρως· εἶμαι· ἀπείστος, δυνεύθωμαι, ἀπειθῶ·
 Ἀ-πείστος, 2· ὁ μὴ πειθόμενος, ἀκατάπειστος· ἀρ. λβ.
 Ἀ-έκ, πρό φων. ἀπῆξ (ἀπό, ἐκ)· ἐκτός, μακράν, μετὰ γεν. - τινός· Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 110.
 Ἀ-έκ-γόνος, 2· ὁ ἀπόγονος, τριτάγγονος· Σίμων. ἔπ. 91.
 Ἀ-εκ-δέχομαι· 1) προσμένω Ν. Δ. 2) ἐκλινθῆναι ἡ συμπεράνω· Ἠλίοδ. 2, 75.
 Ἀ-εκ-δοχή, ἡ· 1) ἡ προσδοκία, τὸ νὰ περιμένῃ τις· 2) συμπερασμός μετγν.
 Ἀ-εκ-δύομαι· ἐκδύομαι καὶ οὕτω παρασκευάζομαι εἰς μάχην· Ἰωσ. ἔτι ἀποθέτω, π. γ. συνήθειας Ν. Δ. (3).
 Ἀ-εκδυσίς, ἡ· τὸ γόδισμον, ἡ ἀπόθεσις Ν. Δ.
 Ἀ-εκ-λανθάνω· ὁλος διόλου λησμονῶ, μόνον μέν. ἀπεκλήθησθε ὁμόθετος· Ὁδ. ω, 394
 Ἀ-εκ-λέγομαι· ἐκλέγω ἀπορρίπτω τὰ ἀχρηστά Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 2, 21.
 Ἀ-εκ-λογή, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποκλείεσθαι, ἡ ἀπορρίψις τῶν ἀχρηστών Σεξτ. Ἐμπ.
 Ἀ-εκ-λούω· ἑσπλύνω, ἐκβάλλω τι μετὰ τὸ λούειν μετγν.
 Ἀ-εκ-λύω· ἐκλύω, γυνώνω, ἀδυνατίζω, παραλύω, ἐλευθερώνω μετγν.
 Ἀ-εκ-ρυσίς, ἡ· ἡ ἀπάλλαξή κακοῦ Στρατ.
 Ἀ-εκτάνον, ἀπορ. 2. ἐνερ. τοῦ ἀποκτείνω.
 Ἀ-εκ-τάσις, ἡ· τὸ τέτωμα μετγν.
 Ἀ-εκταθεῖς, ἀπορ. παθ. τῆς μετ. τοῦ ἀποκτείνω.
 Ἀ-εκταμμένος, μετ. π. παρακ. τοῦ ἀποκτείνω.
 Ἀ-εκτείνω, παθ. ἀπορ. τοῦ ἀποκτείνω.
 Ἀ-έκτατο, π. μ. ἀπορ. β'. τοῦ ἀποκτείνω.
 Ἀ-εκ-τείνω· τεκνώνω, ἐκτείνω μετγν.
 Ἀ-έκτητος, 2· ἀκούρευτος· - θοῖς Π. Σιλ. 17.
 Ἀ-εκτος, 2· τὸ αὐτό· - πρόδατον Ἀθην. 9, 375
 Ἀ-εκ-φέρω· ἀπὸ τινος ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ Πολυβ.
 Ἀ-ελάζω· τὸ ἀπελλάζω.
 Ἀ-ελάσις, ἡ· ἀποδιώξις, καθ' Ἠσυχ. διωγμός.
 Ἀ-ελλάσις, ἡ· τὸ αὐτὸ Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 98.
 Ἀ-ελάστος, 2· ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος· - ἱππος Πλουτ. συμκ. 9, 15, 2.
 Ἀ-ελάτης, ὁ· ὁ ἀπελάων, ἀποδιώκων (λβ).
 Ἀ-ελάων, μ. ἀπελάσω, ἀπ. ἀπὸ τῶν ἀποδιώκων, ἐκβάλλω, φυγάδεύω, μετὰ γεν. ὡς· εἰμὲς ἀπὸ τῶν Σοφ. Οἰ. Ε. 705· - τῶν ἀρ-

γῶν ἀπελαύνεσθαι = ἀποκλείεσθαι Πλατ. πολιτ. VIII, 564· ἔτι ἀποτρέπομαι, ἀποταγῆναι Ἠρ. 5, 94· «ἀπελλῆτο τῆς φροντίδος» = ἦτο πολὺ ἀπομεμακρυσμένος, πολὺ ἀπῆγε, 7, 205· - ἀφ' ἑαυτοῦ Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 12· - ἀπὸ τόπου, Κυρ. 3, 2, 16 συγκρ. ἀμ. ἐνν. - στρατόν, καὶ ὅμοια, ἀπέρχομαι, ἀπάγω Ἠρ. 7, 210· παρὰ Ξεν. Κυρ. 8, 3, 32 ὁ ἐνεστ. προστ. ἀπέλα (ἐκ τοῦ ἀπελλῶ) (= ἐφιπνέω) οὕτω καὶ παρ' Ἀριστ. Λυσ. 1001 κείται· ἀπῆλκον διορ. καὶ παρὰ μετγν. (ἄσω).
 Ἀ-ελάω, παρ. καὶ
 Ἀ-ελάωσα, ἀπορ. τοῦ ἀπολάω.
 Ἀ-ελάω· ἀποκουρίζω, ξελαρώνω.
 Ἀ-ελάω· ἀπελάων Ξεν. Κυρ. 8, 3, 32.
 Ἀ-ελέγχις, ὁ· ὁ ἐξελέγγων μετγν.
 Ἀ-ελέγχις, ὁ· τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἐξελέγγου, ἡ ἐξελέγγος μετγν.
 Ἀ-ελέγμος, ὁ· τὸ αὐτὸ Ν. Δ.
 Ἀ-ελέγχις, ἡ· τὸ αὐτὸ μετγν.
 Ἀ-ελέγχις, ὁλος διόλου ἐξελέγγω, ἀναρῶ δι' ἀποδείξεων τοὺς λόγους τινός· «οὕτω πείσας τὸν ἄνδρα ἀπελέγγου» Ἀντιφ. 5, 21 καὶ μετγν.
 Ἀ-ελέθρος, 2 (πλέθρον)· ἀμέτρητος, ἀπείρος· ἀπῆλεθρον ἀνέδραμε· Ἰλ. λ, 354.
 Ἀ-ελέκητος, 2· ὁ μὴ πελεκηθεὶς ἢ ὁ μὴ πελεκώμενος, τραχὺς, ἀκατέργαστος· - φωνὴ Διογ. Α. 4, 27.
 Ἀ-ελέσθαι, ἴων. ἀντὶ ἀφελῆσθαι.
 Ἀ-ελευθερία, ἡ· ἡ ἀπελευθερία δούλου, καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ἀπελευθεροῦ μετγν.
 Ἀ-ελευθερία· εἶμαι· καὶ πράττω ὡς ἀπελευθερος μετγν.
 Ἀ-ελευθερία, 3· ἀπελευθερία· Πλουτ. Σουλ. libertinus.
 Ἀ-ελευθερία, 2· ὁ ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν ἀπελευθερὸν μετγν.
 Ἀ-ελευθεριότης, ὁ· ὁ ἀπελευθερος μετγν.
 Ἀ-ελευθερος, 3 καὶ 2· ὁ ἐλευθερωθεὶς δούλος Λυσ. 7, 10· ἡ ἀπελευθερία Ἰσοκ. 6, 17, libertus.
 Ἀ-ελευθερώ· ἀπελευθερώνω, κἀμὼν τινὰ δούλον ἐλευθερὸν Πλατ. νομ. 915.
 Ἀ-ελευθερώσις, ἡ· τὸ ἐλευθερώμα δούλου Δημ. 17, 15.
 Ἀ-ελευθερωτής, ὁ· ὁ ἀπελευθερώνων.
 Ἀ-ελέλυθα, παρακ. τοῦ ἀπέρχομαι.
 Ἀ-ελευσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀπέρχεσθαι Εὐδοκ.
 Ἀ-ελευσμαι, μ. τοῦ ἀπέρχομαι π. καὶ μετγν.
 Ἀ-ελέληλακα, παρακ. τοῦ ἀπελάω.
 Ἀ-ελέλυθαι, ἀπορ. ἀπαρ. τοῦ ἀπέρχομαι.
 Ἀ-ελέπιν, ἀπορ. β'. τοῦ ἀπολείπω.
 Ἀ-ελέισω ἀντὶ ἀφελίσσω.
 Ἀ-ελέκω ἀντὶ ἀφελῶ.
 Ἀ-ελλάζω, (ἡττον δόκ. ἀπελάζω) Λακων. λέξις ἀντὶ ἐκκλησιάζω Πλουτ. Λυσ. 6, καθ' Ἠσυχ. ἡ εἰρηνική λέξις εἶνε ἀπελλάω = σηκοί, ἐκκλησιάζω, πρὸς ὃ καταρβημεντα καὶ ἡ λέξις «ἀπέλλα-κε» = ἱερῶν κοινωνοί, πιθανῶς εἶνε συγγενὴς τῇ λέξει ἀπειλή ὁ δὲ Ἐμπερίος παραβάλλει ταύτην πρὸς τὸ ἀπ-εἰλω = περιεργνυμι, ἀποκλείω.
 Ἀ-ελλάτος, ὁ· παρὰ τοῖς Μακεδόσιν ὁ ἀκεμ-βριος μὴν, πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀέλλα, ἥτοι ὁ μὴν τῶν ἀνέμων.
 Ἀ-ελλάς, ὁ· ὁ περίφημος ζωγράφος καὶ σύγγραφος τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρου Πλουτ.

Ἀπέλλητοι· ἀνταγωνισταὶ Αἰσχ. ἐν Β. Ἀν. 421 Πουγ.

Ἀπελλικῶν, ὄντος, ὁ. Ἀθην. Ἀπελλίκων, ὄντος Στραβ. καὶ Ἀπελλίκων, ὄντος Πλουτ. τὴν πλοῦσιος τις βιβλιόφιλος ἐκ Τέως ζῶν περὶ τὸ 88 π. γ. ἐν Ἀθήναις.

Ἀπελλίς, ἴδος, ἡ Ἑλλ. κυρ. ὄν. Καλλιμ.

Ἀπελλόν· ἀγχιος, ὅ ἐστιν εἶδος ὀνόδρου Πουγ.

Ἀπέλλω· ἀποκλείω αἰολ. Πουγ.

Ἀπελος, τό· πληγὴ ἐφ' ἧς δὲν ἐσχηματίσθη ἐτι ἐπιθεομῆς, ἡ μὴ ἐπικουλώμενη Καλλιμ. ἀποστ. 343 (ὁ Εὐστάθ. παράγει αὐτὴν ἐκ τοῦ μὴ πελίζειν, ἄλλοι ἐξ ἀγρήστου πέλλος = pellis = δέρμα).

Ἀπε-ελπίζω· 1) ἀποδίδλω, ἡ γίνω τὴν ἱλπίδα, ἀπολ. καί· τὰ πράγματα, τὴν σωτηρίαν Πολυδ. 3, 63· τῆς γῆς, τοῦ ζῆν, 1, 55, καί ἐπὶ ἱατροῦ· τινός μετ' ἀπαρ. Πολυδ. 16, 30, καί περὶ τινος Δ. Σικ. 2, 25. Παθ. ἀπελπίζομαι· τόποι Πολυδ. 7, 15· ἐλπιδί, 24, 9· 2) κἀμνη τινὰ νὰ ἀπελπισθῇ, τὸν φέρω εἰς ἀπελπισίαν Λουκίλ. 41· 3) ἐλπίζω τι ἐκ τινος Ν. Δ.

Ἀπε-ελπισμός, ὁ· ἀπελπισία Πολυδ. 31, 8.

Ἀπε-ελπτος· ἀελπτος· διὰ γ. γρ. Πρ. 1, 111.

Ἀπε-εμέω· ἔερνώ, ἐκδίδλω τι· αἶμα ἀπέμευσαν Πλ. Ε, 437· ἐν τμήσ. «ἔπο σραγῆς ἐμῶν» Αἰσχ. Ἀγ. 1581 καὶ μετγν. πεζ.

Ἀπε-εμήσαντο, γ· προσ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἀπομνήσκουμαι.

Ἀπεμορξάμην, μ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἀπομύρηναι.

Ἀπε-εμ-πολάω· πωλῶ ὅλως διόλου· τινός· Ξεν. συμπ. 8, 21· ἄρνας ἀν' οἴνου ἀπημπούλα· Εὐρ. Κυκλ. 275· μέλαθρα, Ἰων. 1371· ψυχάς, Φοιν. 1231· μεταρ. προδίδω, παραδίδω· ἡ μὲν Ἀργος βροδύροις ἀπημπούλα, Τρω. 973· τινός τῆνδ' ἀπεμπολάς, γβονός, Ἰ. Τ. 1360 (= ὁλώς· ἀπάγω ἡ ἐξάγω) καί οὕτω παθ. ἀπεμπωλώμενοι Ἀριστ. Ἀγ. 352 καὶ μετγν.

Ἀπε-εμ-πολέω· τὸ αὐτὸ μετγν. ἀπεμπολεῖται· Αἰσωπ. 45, συγν. δὲ καὶ διὰ τοῦ ω γράφεται Ἀπολλοδ. 3, 2, 2· παρὰ Λουκ. προτιμητέον τὸ ἀπεμπολῶ.

Ἀπε-εμ-πολή, ἡ· ἡ πώλησις δι' ἀπίτης Σουίδ.

Ἀπε-εμ-πόλησις, ἡ· τὸ ἀπεμπολῆν, τὸ πώλημα Ἰπποκρ.

Ἀπε-εμ-πολητής, ὁ· ὁ πωλητής Λουκορ. 341.

Ἀπε-εμ-φαίνω· εἶμαι ἀνόμοιος, ἀνίσχυρος· «ἡπερφαίνουσα σύγκρισις» Πολυδ. 6, 47 καὶ μετγν.

Ἀπε-εμ-φᾶσις, ἡ· ἡ ἀνομοιότης, ἀναρμοστία καὶ μετγν. ἡ ἀντίρρις Στραβ.

Ἀπε-εμ-φερέης, 2· ἀνόμοιος Θεοφρ.

Ἀπε-έναντι· ἀπεναντί· ἡ ταύτης ἀπέναντι πλευρὰ Πολυδ. 1, 86. Παρὰ μετγν. καὶ ἐν Ν. Δ. = ἐναντίον καὶ ἐμπροσθεν.

Ἀπε-εν-αντίαι· τὸ αὐτὸ Σχολ. Θεοφρ. 7, 47.

Ἀπε-εναντίον· τὸ αὐτὸ Πρ. 7, 55.

Ἀπε-εναντίως· τὸ αὐτὸ Λουκ. Νιγρ. 36.

Ἀπε-ενάρξίζω· ἀρξίζω τὰ ὅπλα, γυμνῶναι τινὰ τὸν ὅπλων, μόνον ἐν τμήσ. Πλ. μ. 195. ο, 343.

Ἀπενάσθων, παθ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἀπονάσθω.

Ἀπένεικα, ἰων. ἀορ. ἐνερ. τοῦ ἀποεῖραι.

Ἀπενεργθῆναι, ἰων. ἀντὶ ἀπενεργθῆναι.

Ἀπενερόω· κἄννη τινὰ ἐνόν, ἄριον, βω-
δαίνω τινὰ ἀρ. λαζ.

Ἀπ-ενέπω· ἀπ-εννέπω, ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω Αἰσχ. Εὐρ. 915· τί Σορ. Οἰ. Κ. 209· «-ννὸν ὁαλίμων» Εὐρ. 1. Δ. 552, ἐπομ. ἀπαρ. καὶ μὴ, Πρ. μ. 1295.

Ἀ-πενόης, 2 (πένθος)· ὁ μὴ ἔχων πένθος, ἄλυ-
πος· πέρπαμα Αἰσχ. Πρ. 956 καὶ μετγν.

Ἀ-πένόητος, 2· ὁ μὴ πενυθής, ἀθρηνητος· μετγν.
ὁ μὴ λυποῦμενος, ἀπενόης· πρὴν Αἰσχ. Ἀγ. 895.

Ἀπ-ενιαυτός, (ἐνιαυτός)· εἶμαι ἀπὼν, ἡ ἀπο-
δημῶ ἐπὶ ἐν ἔτοις, εἶμαι εἰς ἑξορίαν Πλατ. νομ. ΚΙ, 866· «- τρεῖς ἐνιαυτούς», 868.

Ἀπ-ενιαυτήσις, ἡ· ἡ ἐπὶ ἐν ἔτοις ἑξορία, καὶ
ἐν γένει ἑξορία Πλατ. νομ. 868· «- τρεῖς (μό-
νον ἐν χειρ. ἔχει ἀπενιαυτήσις).

Ἀπ-ενιαυτίζω· 1) ἀπενιαυτέω Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 13· κατὰ Σουίδ. «ἐνιαυτὸν φυγεῖν τὴν πα-
τρίδα»· 2) ἐπιζῶ ἐν ἔτοις, ἡ ἐν ἀκόμῃ ἔτοις ζῶ
Δίων Κ. 46, 49.

Ἀπ-ανιαυτισμός, ὁ· ἡ ἐπὶ ἐν ἔτοις ἀπουσία
ἀρ. λαζ.

Ἀπ-εννέπω· ὁ Ἑρμάννος ἀπεδέξατο τὸ ἀπ-
νέπω, ὅπερ ὕδα.

Ἀπέννινα, ὄρη τὰ· σειρά βουνῶν τέμνουσα κατὰ
μήκος τὴν Ἰταλίαν καὶ συνεχόμενη μετὰ τὰς Ἀλ-
πείς Στραβ. ἐπὶ ὁ Ἀπέννινος Πολυδ. καὶ τὸ Ἀ-
πέννινον.

Ἀπέντες ἰων. ἀντὶ ἀρέντες ἀορ. μετ. τοῦ ἀφίγμαι.

Ἀπείξ· ἀπεί.

Ἀπ-εξ-αμαρτάνω, ἐπιστ. τύπ. τοῦ ἐξαμαρ-
τάνω μετγν.

Ἀπ-εξ-εργάζομαι· ὅλως διόλου τελειῶναι
τι Σχολ. Λουκορ. 177.

Ἀπ-εξ-ελασθῆναι, μ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἀπεκλιν-
θῆναι.

Ἀπ-εξασμένος, παρκα. π. μετ. τοῦ ἀποξίω.

Ἀπ-εξ-ηγέομαι· ἐξηγῶ ἡ διηγῶμαι ἐν πρός
ἐν Ξεν. Ἐφ. 5, 9.

Ἀπ-εἰσκα· δὲν ὁμοιάζω, εἶμαι ἀνόμοιος, δὲν
ἀρμόζω· ἐντ. ἀπρος. εἶναι ἀπῆλθον, ἀνάρμοστον·
«οὐκ ἀπείκειν» = εἶναι ἑσικόν Πλουτ. συνηθ. μό-
νον μετοχ. «ἔστι δὲ οὐκ ἀπείκος, ἀλλὰ εἰκος»

Ἀντιφ. 2, 6, 5· «οὐκ ἀπείκος» = οὐχὶ ἀπῆλθον
Πολυδ. 2, 62· «τίς οὕτως ἀπεικῶς πρὸς τὰ καλὰ»

(= οὕτω δυσμενῆς, ἔχει τὸσην ὀλίγην αἰσθησιν
διὰ τὰ καλὰ) Πολυδ. 6, 26· ἐπὶ ἀπεικῶς ἔ-
γινεν τι (= ἀδίκως) Θουκ. 1, 73· ἀλλὰ καὶ «οὐκ
ἀπεικῶς» = δίκαιος, 6, 55.

Ἀ-πέπαντος, 2· ὁ μὴ πεπνυθής, ὁ μὴ ὀρμη-
σας· βότρυς Φιλίπ. 68 (9, 561) καὶ Θεοφρ.

Ἀ-πέπειρος, 2· ὁ μὴ πέπειρος, ὁ μὴ ὀρμη-
σας (ἄγουρος)· ὁπῶς Α. Ταρ. 41.

Ἀπέπλαγξα, ἀορ. ἀ. τοῦ ἀποπλάζω.

Ἀ-πέπλος, 2· ὁ μὴ ἔχων πέπλον, ἀσκεπής
Πινδ. Ν. 1, 50· «φαιρῶν ἀπέπλος» Εὐρ. Φοιν.
335· ἐπὶ ὁ μὴ ἔχων φόρεμα.

Ἀπεπτάμην, ἀορ. ἀ. τοῦ ἀφίπταμαι.

Ἀ-πεπτῶ· δὲν γυνεύω Λουκ. Παρτσ. 57.

Ἀ-πεπτος, 2· ἀνέφθιος, ὁ μὴ ὀρμησας· Πλουτ.
ἐπὶ ἀγώνετος ἡ μὴ γυνεύσιμος Ἰπποκρ. καὶ
μετγν. -γῶραι (= ἐνθα οἱ καρποὶ οὐχὶ εὐχόλως
ὀρμαῖζονται) Θεοφρ. ἐπὶ ἀπείτως Ἰπποκρ.

Ἀπερ. οὐδ. πλ. τοῦ ὅπερ, συγν. ἐπὶ ἰρρημ. = ὡς
αἰσα Αἰσχ. Εὐρ. 657.

Ἀπερῶν τοί, ὁ· ἴσως ἐν Αἰτωλίᾳ Πλουτ.

Ἀ-περαντο-λογέω· ὁμιλῶ ἀτελείωτα, ἀδικαίως Εὐσταθ.

Ἀ-περαντο-λογία, ἡ· ἡ ἀπεριόριστος ἡ ἀμετρος πολυλογία· ῥημάτων Λουκ. νεκρ. διαλ.

Ἀ-περαντο-λόγος, 2· ὁ λέγων ἀδικαίως, ὁ ἀτελείωτα φημι ὅταν ὅταν π. διαλ. Α. 1, 35.

Ἀ-πέραντος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων πέρας, τέλος, ἀπέραντος· πείδιον Πινδ. Ν. 8, 35· Ἑλλήσποντος· Εὐρ. Μηδ. 215· ἀρεθμός· Πλάτ. Κριτ. 119· γρόνος· πολίτ. 302· λῆπαι· Πλούτ. Σολ. 7· πένθη, Φαβ. Ματ. 17· ἐντ. ἀτελείωτος· «μὴ δὲν ἀπέραντον ἀπολείπειν» Πολυδ. 4, 75· «ἀπέραντον ἔστιν» = εἶναι ἀνευ ἐκδόσεως ἡ ἀποτελείσματος· Θουκ. 4, 36· β) ὁ ἄνευ ἐξόδου· Τάρταρος, δίκτυον Αἰσχ. Πρ. 158, 1080· ὅς καὶ ἀπέραντος.

Ἀπ-έραισις, ἡ· 1) τὸ ξέραςμα, τὸ πύσιμον Πλούτ. 2) τὸ πέρασμα τοῦ ὕδατος (ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ὕδατα) Θεοφρ.

Ἀ-πέραιτος, 2· α) ἀπέραντος· β) ἀδιάδατος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαπερασθῇ, διαφ. γρ. τοῦ ἀπέραντος Λουκ. εἰλ. Ιστ. 11, 30.

Ἀ-πέραιτος, 2· ἀδιάδατος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περασθῇ· «Διὸς φρήν» Αἰσχ. ἰκ. 1035· ποταμοί· Λουκ. εἰλ. Ιστ. 2, 30 ἀντὶ ἀπέραντος (ἀμφοτέρω) Ἀριστ. νεφ. 3, ἐνθα διαφ. ἀπέραντον.

Ἀ-περάτωτος, 2· ἀπεριόριστος, ὁ μὴ περάτωσις ἡ περατούμενος· Πλούτ. περὶ ἐκλ. μυστ. 26· ὅταν καὶ ἐν συμ. 8, 2, 3· ἀναγν. μᾶλλον ἀπεράτωτον· ἐστὶ ἀτελείωτος, ὁ μὴ εἰς τὸ τέλος ἄγων· ἡ πεπωμένη ἀπεράτωτος· Πλούτ. εἰδ. 1056 (ῥα).

Ἀπ-εράω· 1) ξερῶν, ἀποστῶν Ἀλκιφρ. 3, 7· 2) διαγεῖν τὸ περὶ τὸν ὄγκον Θεοφρ.

Ἀπ-εργά· σμικρ. ἀπ. 9. μέτ. 1) φέρω εἰς πέρας ἔργον, ἀποτελείω, ἐν γένει κἀνὰ τι πρὸς τι· «ποιούτω· ἔστιν, οὗον ἡ ἐπιστομὴ ἕκαστον ἀπεργάζεται» Πλάτ. Γοργ. 460· «νὰ δικαίως τοὺς οὐκίτας» Εὐν. οἰκ. 14, 6, μετὰ διπλ. αἰτ. «ἀγαθὸν τινα» Πλάτ. Χαρμ. 173· ἀπεργασμαί· ὅτι μὲν παθ. Πλάτ. πολιτ. 267, ὅτι δὲ ἐνερ. «τὴν γούαν ἔρπον ἀπεργασται» Πλάτ. νομ. IV, 701, ἀορ. παθ. ἀπεργασθέντα, πολιτ. II, 374· 2) ἀποδοῦναι τὸ διὰ τῆς ἐργασίας Εὐν. ἀπομν. 1, 6, 5.

Ἀπεργάω· ἐν. παρὰ τὸ τοῦ ἀπεργάω· ὅς ἀπεργάω.

Ἀπ-εργασία, ἡ· 1) ἡ ἐκτέλεσις, τελειοποίησις· τεινόνων Πλάτ. Πρωτ. 312· ἐστὶ ἡ κτήσις· «χάριτος καὶ ἡδονῆς» Γοργ. 462· 2) ἡ δύναμις, ἡ ἐνέργεια· νόσων, Ἀλκ. II, 140.

Ἀπ-εργαστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς ἀπεργασίαν ἀποτελεστικὸν, δραστήριον, κατορθωτικόν, παραγωγικόν· Πλάτ. πολιτ. VII, 527· «ἡ σκευὴν ἀπεργαστική» Εὐν. τέχνη = ἀπεργασία Πλάτ. ἰων. 975.

Ἀπεργός, 2 (ἔργον)· ἀργός, ἀδρανής, ἀπράγμων Ἀρτεμίδ. 1, 42.

Ἀπέργω, ἰων. ἀντὶ ἀπέργω.

Ἀπ-έρθω· τελειώνω· ἱερήα Ἡρ. 4, 62.

Ἀπερεῖ· ὡσαυτὸς Σοφ. Πλ. 182.

Ἀπ-ερίδω (ῥα)· ἐρεῖδω· ἀναμῶ ἐπὶ τινος μετγ. «ὅταν ἀπερίδωσι τὰς ὄψεις» (= βλέπωσιν ἀκαρδῶς) Πλούτ. συμμ. 5, 7, 3 καὶ ἀμτ.

«ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπερίδῃ». Συνθ. μέτ. ὅπως διόλου ἐπὶ τινος στηρίζεται· «τοὺς μέλεσιν ἀπεριδόμενοι» Πλάτ. συμμ. 190 καὶ μετγ. «πείσματος ἀγκύρας ἀπερίδεται ναῦς» Ἀρχιμ. 1· «εἰς τι Πλάτ. πολιτ. VI, 508· ἐν τινι Εὐν. ἰκ. 10, 7· ἐπὶ τι Πολυδ. 28, 17· πρὸς τὴν πίστιν, 12, 11· «τοὺς ὁδομῶς ἐπὶ τὴν τὴν Πλούτ. περὶ δευτ. 7· «ὅψιν εἰς τι» = ῥίπτω εἰς τι τὸ βλέμμα Λουκ. Ἰακρ. 12· ὁμοίως· ἐλπίδες, ὄργην εἰς τινα· ἀποσκήπτω, ἀρίθμ. Πολυδ. 25, 5· πληγὰς, θυμὸν Πλούτ. «δυσμένειαν πρὸς τινα Ἀριστ. δ. 7· «τὴν ἀγνοίαν ἐπὶ τοὺς αἰτίους» (= ἀποδοῦναι) Πολυδ. 38, 1· «χάριν ἐπὶ τινα», 24, 3· «τὴν λείαν εἰς τόπον» (= ἀποθεῖναι), 3, 92· ἐντ. «ἐν οὐρεσιν ὠδίναι· ἀπερίσαντο λείαναι» (δηλ. ἐγέννησαν) Καλλίμ. Δηλ. 120, ὁ παρὰ ἀπέρεισθαι ἐν Πολυδ. 3, 66, δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ παθ. «ἡ πατὴρ πᾶσαν προθυμίαν καὶ δύναμιν εἰς ὑμᾶς ἀπέρεισται» (= ἐναπέθηκεν εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν) Πολυδ. 3, 109.

Ἀ-περείσιος, ἐπ. = ἀπερίσιος παρ' Ὀμήρ. δεῖ «ἀπερείσι' ἄποινα» Ἰλ. α, 13 (ἄλλοι παρὰ γ. τοῦτο ἐκ τοῦ προηγ. ῥήμ. καὶ ἔτγ. ὥρ. σμῆνα).

Ἀ-περείσις, ἡ· ἐκκαυθμένης, στηλῆσις Πλάτ. Ἀπ-ερεύω· ἐκβάλλω, ἀποπτύω, ξερῶν ἰδίως μέτ. ἐπὶ ποταμῶν, γούνομα Ἀπολ. Ρ. 4, 1242.

Ἀπ-ερεύεις, ἡ· ἡ ἐξέρουσις, τὸ ξέραςμα, ἀπόπτωσις ἱατρ.

Ἀπερεῖν· ὅς ἀπέρω.

Ἀπ-έρημος, 2· ὁ ὅλος· διόλου ἔρημος Σχολ. Πινδ. Ν. 4, 88.

Ἀπ-ερημῶ· ὅλος διόλου ἔρημῶν μετγ. Παθ. ἐγκαταλείπομαι, ἀποστεροῦμαι· ἀπρημωμένος· τῆς τοῦ θαλάμου ἐπιμελείας Πλάτ. πολ. 274· «νυμνὸς καὶ ἀπρημωμένος ἀπὸ πάντων», σοφ. 237.

Ἀπ-ερητῶ· ἐμποδίζω, κρατῶ ὅπως Ἀπολ. Ρ. 1, 772.

Ἀ-περί-βλεπτος, 2· α) ὁ μὴ περιβλεπτός, ἀπρόσποτος· β) ὁ μὴ περὶ αὐτὸν βλέπων, ἀπρόσεκτος μετγ.

Ἀ-περί-βλητος, 2· ὁ μὴ περιβεβλημένος, ὁ μὴ ἐνδεδυμένος μετγ. καὶ ἐπὶ λογ. ὁδομῶς, συστικός.

Ἀ-περι-γένητος, 2· ἀνίητος, ἀνυπέβλητος Δ. Σικ. 3, 30.

Ἀ-περί-γραπτος, 2· ὁ μὴ περιγεγραμμένος, ἀπεριόριστος· Β. Ἀν. 421· ἐστὶ ἀόριστος, συνεχῆς μετγ. ἐν Β. Ἀν. 422 = ἀπερίσκοπος.

Ἀ-περί-γραφος, 2· ὁ ἄνευ περιγραφῆς μετγ.

Ἀ-περι-έργαστος, 2· ὁ μὴ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐργασμένος Ἱεροκλ.

Ἀ-περι-εργία, ἡ· ἡ ἀπλότης Στοδ.

Ἀ-περί-εργος, 2· ὁ μὴ ἔχων περιέργειαν, ἀπείριτος, ἀπλοῦς, ἀφελής· «βρωτὰ ἀπεριέργατα» Ἀθην. 6, 274· ἐπὶ 2-περι-έργως.

Ἀ-περι-ήγητος, 2· ἀνεξήγητος Πλάτ. νομ.

Ἀ-περι-ήγητος, 2· ὁ μὴ περιηγούμενος, ἥσυχος, ἀθόρυβος· ἐν Β. Ἀν. 422 = ἀπεριστάπικτος.

Ἀ-περι-θλάστω, 2· ἀνέκπληκτος, ἀσώστολος Νικ. Χων.

Ἀ-περι-θλάστος, 2· ὁ μὴ περίεθλασμένος.

Ἀ-περι-θλάστω, ἰπρ. γωρ. νὰ ἦνε θλασμένη τὰ περίεθλα.

Ἀ-περι-κάθαρτος, 2' ὁ μὴ ὁλόγυρα κεκα-
θαμένος ἀρ. λεξ.

Ἀ-περι-κάλυπτος, 2' ὁ μὴ περιεκαλυμμένος
πανταχόθεν, ἀσκεπής, ἀνυπόκριτος Ἠλιοδ. 8, 5.

Ἀ-περι-κλόνητος, 2' ὁ μὴ περικλονούμενος,
ὁ μὴ περιηγών, περιθουρῶν Εὐσταθ.

Ἀ-περι-κόπος, 2' ὁ μὴ περὶ τὰ πράγματα
κατόπιν του σύρων, ἀκούραστος.

Ἀ-περι-κόπως, ἐπὶρ. 1) ἀνεμποδίστως Σχολ.
Λυκοφρ. 1432· 2) ἄνευ μεγαλοπρεπείας.

Ἀ-περι-κόσμητος, 2' ὁ μὴ ὁλόγυρα κεκο-
σμημένος μετγν.

Ἀ-περι-κόπητος, 2' ὁ μὴ περικτυπούμενος,
ὁ περὶ ὃν οὐδεὶς κτύπος ἔγεινεν ἢ γίγνεται, ἡσυ-
χος Σουῖδ.

Ἀ-περι-λάλητος, 2' α) ὁ μὴ περιλαληθείς ἢ
περιελαλούμενος, ἄγνωστος· β) οὗ τὴν πολυλογίαν
δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβῇ, νὰ νικήσῃ, λέγει ὁ
Εὐριπ. παρ' Αἰσχ. παρ' Ἀριστ. β. 388.

Ἀ-περι-λήπτως, 2' ὁ μὴ περιλαμβανόμενος,
ἀπερίωριστος· ἔξουσία Πλουτ. Πουπ. 25.

Ἀ-περι-μέριμνος· 2' ὁ μὴ πολλὰς μερίμνας
ἔχων, ἀσυλλόγιστος ἐπὶρ. «ἀπομερίμνως κό-
πτει τὴν θύραν» (ὅτλ. κατὰ τρόπον, ὅστις δὲν
ἀρμυρίζει λογικὸν ἄνθρωπον) Ἀριστ. νεφ. 137.

Ἀ-περι-νόητος· 2' ὁ μὴ γινώσκων εἰς τὸν νόον,
ἀκατανόητος Σεξ. Ἐμπ. ἔτι ἀποδίδεσθαι, ἀπρο-
σιόχαστος ἐπὶρ. ἀπειρονοήτως Πολυδ. 4, 57, 10.

Ἀ-περι-νόητως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ.

Ἀ-περι-οδος, 2' ὁ μὴ ἔχων περιόδους· ἄεξις
Διον. Ἀλ.

Ἀ-περι-οπτός, 2' ὁ μὴ περὶ ἑαυτὸν βλέπων,
ὁ μὴ περὶ τινος φροντίζων, ἀδιαφορῶν· ἀπάντων
Θουκ. 1, 41 καὶ μετγν. negligens.

Ἀ-περι-όριστος, 2' ὁ μὴ περιοριζόμενος, ὁ μὴ
περιλαμβανόμενος εἰς ὅρια μετγν.

Ἀ-περι-πτωκτος, 2' ὁ μὴ περιπτυσσόμενος,
ὁ μὴ διπλώνων Ἰωσ.

Ἀ-περι-πτωτος, 2' ὅστις δὲν περιπίπτει εἰς
τι· νοσήματος Γαλην. ἔτι ἀκλόνητος, στερεός.

Ἀ-περι-σάλπιγξος, 2' ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ἤχου
τῆς σάλπιγγος περιηγούμενος, ἀπόλεμος Β.
Ἀν. 442.

Ἀ-περι-σάλπιστος, 2' τὸ αὐτό.

Ἀ-περι-σκεπτός, 2' ἀστόχαστος, ἀπρόσε-
κτος· ἑλπίς Θουκ. 4, 168, συγκρ. 6, 65· καὶ
τελημένος Διον. Ἀλ. 6, 10, inconsideratus ἐπὶρ.

Ἀ-περι-σκέπτος καὶ βεθύων, 4, 6.

Ἀ-περι-σκεψία, ἢ ἑλλειψὶς σκέψεως, ἀστροχ-
εία Σχολ. Ἀριστ. θε. 409.

Ἀ-περι-σκόπητος· ἀπερίσκεπτος Σουῖδ.

Ἀ-περι-σκοπος· τὸ αὐτό, ἀπερίγραπτος Β. Ἀν.

Ἀ-περι-σπαστος, 2' ὁ μὴ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περι-
σπώμενος, ὁ μὴ δι' ἄλλων ἔργων ἐμποδιζόμενος,
ὁ πρῶτον λωμένος ἢ προσεκτικὸς εἰς τὸ ἔργον του
Πλουτ. Ἀριστ. 5· καὶ σχολαστος Πολυδ. 2, 67·
ἐπὶρ. ἀπειροσπάστως, 2, 20.

Ἀ-περι-σπαστος· 2' ἀπείριστος.

Ἀ-περι-σπαστος· 2' ἀπείριστος.

Ἀ-περι-σπαστος· 2' ἀπείριστος.

Ἀ-περι-σπαστος· 2' ἀπείριστος.

Ἀ-περι-σπαστος· 2' ἀπείριστος.

Ἀ-περι-σπαστος· 2' ἀπείριστος.

Ἀ-περίσσωτος, 2' ἀπερίττωτος.

Ἀ-περί-στατος, 2' α) ἔρημος, ἀδοξόητος
Φωκυλ. 6) ὁ ἄνευ κινδύνου, ἀσφαλής· β) ἀσφα-
νής Πολυδ. 6, 44· ἔτι ὁ μὴ περιεκυκλωμένος ὑπὸ
περιστάσεων ῥητ. ἴδε περιστάσις.

Ἀ-περί-στικτος, 2' ἀπερίστερκτος Προκλ.

Ἀ-περί-στρεπτος, 2' ὁ μὴ περιστρεφόμενος
μετγν.

Ἀ-περί-τμητος, 2' ὁ μὴ περιτμηθείς Ἰωσ.
παρὰ τὸ ἀνελλιπής Πλουτ.

Ἀ-περί-τρεπτος, 2' ὁ μὴ περιτρεπόμενος, ἀ-
μετάστροφος, στερεός, ἀκλόνητος Σεξ. Ἐμπ.

Ἀ-περί-τροπος, 2' ὁ μὴ ἐπιστρέφων Σοφ.
Ἠλ. 176· κατὰ Σχολ. ἀνυπόστροφος, ἀνεπί-
λυστος.

Ἀ-πέρι-τος, 2' ὁ μὴ ἔχων τι περὶ τὸν, λιτός,
ἀπλός· «τὸ ἀπείριστον τῆς τροφῆς» Λουκ. Νιγρ.
26· γυνῶν=ἄνευ περὶ τῶν γυνῶν Γαλην. Παρὰ
Σχολ. Ἠλ. α, 314 καλεῖται ἡ θάλασσα, ἀπεί-
ρητος ὁ ἄλκιος.

Ἀ-περι-τότης, ἢ ἀπλότης, λιτότης Σεξ. Ἐμπ.

Ἀ-περίττωτος, 2' ὁ μὴ ἔχων περὶ τὸν γυ-
μῶν, ἀντιθ. τῶν περὶ τὸν γυμῶν Θεοφρ.

Ἀ-περι-φερής, 2' ὁ μὴ περιφερῶν, μὴ στρογγυ-
λός, ὁ μὴ ἔχων περιφέρειαν Θεοφρ.

Ἀ-περι-φύρητος, 2' ὁ μὴ περιφερόμενος.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Ἀ-περι-φύκτος, 2' ὁ μὴ κρυολογῶν, ἢ ὁ μὴ
ὀκνηρὸς εἰς κρύματα Γαλην.

Τ. 546. «ἐκ θαυρόων ἀπείλθαι» = παύσαι τοῦ νὰ κλαίῃς. Εὐρ. Ὀρ. 289. «ἐκ τοῦ βίου» = ἀποθνήσκαι. Λουκ. 11. 2, καὶ ἄνευ προσδ. Διογ. Λ. 3, 6. παρὰ Πολυδ. ἀποχωρῶ ἐκ τινος θέσεως ἢ ὑπουργήματος. 2) ἐπιστρέφω Πλάτ. συμπ. 193.

Ἀπ-ερῶ, ἀπείρηκα. ἴδ' ἀπείρω.

Ἀπ-ερωτός, ὁ ὃ ἐμποδίζων, ἐναντιούμενος. «ἰμῶν μενέων» Ἰλ. θ, 361.

Ἀπ-ερωτός, ὁ πᾶσι θεοδορῶν, ἀφίταμαι. — πολέμου Ἰλ. π, 723.

Ἀπ-ερωτός, ἡ ἢ ὑποχώρησις, θεοδορῶν, τὸ ἐμποδισμα.

Ἀπ-έρωτος (ἔρως) 2. ὁ μὴ ἐράσιμος, ἀπάνθρωπος, ὁμός. «ἔρως ἀπέρωτος» Αἰσχ. Χο. 592. τινὲς τῶν γραμ. καὶ ὁ Μ. Ἐτ. ἐξηγεῖται ἄγριοι, ἀπηνής, τὰ δὲ Β. Ἀν. 8 = ἀναιδέης, σκληρός, τραχὺς. «οἷον ἀπέρωτος, ὃν οὐκ ἂν τις περιωπῇσαιο διὰ τὴν ἀηδία», καὶ ἕτεροι συντακτικῶς τοῦτο πρὸς τὸ ἡπεροπέω, ἐπειδὴ ὁ Μ. Ἐτ. ἔχει ἀπεροπέω, ἀναίρων καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἀνακρέοντος. τῆς ἀπεροπέως, ἀπεροπέη.

Ἀπ-ερῶ, ἰων. ἄρις προστ. ἀορ. 2. τοῦ ἀρίμου.

Ἀπεσαν, π. ἀντὶ ἀπῆσαν, γ'. πλ. παρκατ. τοῦ ἀπειμι.

Ἀπέσας, αὐτός, ὁ ὅρος ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἀπέσας, ὄρος. ἀντὶ ἀπέσσης, 2 ἐν. ἀορ. 6. τοῦ ἀποσθένναι.

Ἀπ-εσθέομαι, μόνον ἀπῆσθημένος Λουκ. Λεζ. 5. ἐκδύομαι.

Ἀπ-εσθίω (ῥ' ἐσθίω), μ. ἀπείσθαι. 1) τρώγω, ἀποδάνω. Ἀριστ. ὄρ. 26. «τὴν ῥῖνα ἀνθρώπου» Δημ. 25, 61. «μου τὴν ἀκοήν» Ἑμμοπ. παρ' Ἀθην. 14, 640. 2) παύομαι τοῦ τρώγειν, ἀποτρώγω Ἀθην.

Ἀπ-εσκή, 2 (πέσκος) ἰσκήπτος Σοφ. ἀποστ. 552. — τόξα = γυνὰς θήκη Β. Ἀν. 422.

Ἀπ-εσκήμφομαι, παρκατ. τοῦ ἀποσκήμφομαι.

Ἀπέσκηλα, παρκατ. τοῦ ἀποσκέλλω.

Ἀπ-εσκληρότης, σκληρότης Σοφιστ.

Ἀπ-έσσομαι, μ. τοῦ ἀπειμι.

Ἀπ-έσσουα, ἀπῆλθε Λακωνικῇ ἀπεσούσσην θέστ. ἀπεσούθη, ἀορ. τοῦ ἀποσέω. Ξεν. Ἑλ. 1, 1, 23.

Ἀπ-έσσουθεν, αἰολ. ἀντὶ ἀπεσούθησαν, γ'. πλ. ἀορ. ὅρ. τοῦ ἀποσέωμαι.

Ἀπ-έσσουμαι, παρκατ. τοῦ ἀποσέωμαι.

Ἀπ-εστάλην, παθ. ἀορ. 2. τοῦ ἀποστέλλω.

Ἀπ-έστεισαν, παθ. ἀορ. 2. ἀντὶ ἀπέστεισαν.

Ἀπ-έστειχον, π. ἀορ. 6. τοῦ ἀποστείχω.

Ἀπ-εστράφατο, ἰων. γ'. πλ. προστ. ὑπερσ. καὶ

Ἀπ-εστράφην, παθ. ἀορ. 6. τοῦ ἀποστρέφω.

Ἀπ-εστῶς, ὅς, ἡ τὸ ἐπομ. Ἰπυκ.

Ἀπ-εστῶς, ὅς, ἡ (ἔπειτα) ἀποστα, ἀπομάκρυναι ἢ ἀποδημῆσαι ἐκ τῆς πατρίδος Ἦρ. 9, 85.

Ἀπ-έστρων, ἀττ. ἀντὶ ἀπέστρων γ'. πλ. προστ. τοῦ ἀπειμι.

Ἀπ-εσχαρόμαι (ἐπὶ πληγῇ) ἀπορρίπτω τὴν ἐσχαρὰν (τὴν πέτταν, τὸ κάκκαδον), ἐπομ. ἰατρῶν.

Ἀπ-έσχηκα, παρκατ. τοῦ ἀπέχω.

Ἀπέσχω, ἀορ. 6. τοῦ ἀπέχω.

Ἀ-πέταλος 2 (πέτηλον) ὁ μὴ ἔχων πέτηλα, (πόλλα), ἀπυλλο, Γαίτουλ. 3. (6, 190).

Ἀπ-έταμον, ἀορ. β'. τοῦ ἀποτέμνω.

Ἀπετετίκα, γ' ἐν. προστ. ὑπερσ. τοῦ ἀποτίνναι.

Ἀπ-έτραγον, ἀορ. β'. τοῦ ἀποτρέγω.

Ἀπ-ετρέπη, ἀορ. β'. τοῦ ἀποτρέπω.

Ἀπ-ευδισμός, ὁ ἢ ἀποκατάστασις τῆς εὐδίας, ἔαστρωμα, ἡ γαλήνη, τὸ ἡσυχασμα. — κνυμάτων Ἰαμβλ. Πυθ. 8, 29.

Ἀπ-ευδοκίμειω, δὲν ἔγχεον, ἀποδοκιμάζω.

Ἀπ-ευθανατίζω, ἀποθνήσκω μὲ καλὸν θάνατον, (ἐνδόξως) Μπαβ.

Ἀ-πευθής, 2. α) ἀνεξέταστος, ἀγνώριστος. — νόστος Ὀδ. γ, 88. κατὰ Σουλδ. ἄρημος. 2) ὁ μὴ πυθόμενος, ἀμαθής, ἄπειρος Ὀδ. γ, 184.

Ἀ-πευθεός, 2. τὸ αὐτό.

Ἀπ-ευθύνω. 1) πάλιν κένω τι εὐθὺ, ἰσάζω. «μαχαίρας καμπυλωμένας» Πολυδ. 2, 33. μεταφ. «γέρας δεσμοῖς» = μὲ δεσμὴ ἀναστρέφω, δεσμεύω Σοφ. Λγ. 72. ἔτι πάλιν διορθῶν, ἀνορθῶν.

«τοὺς Ῥωμαίους χρόνους πρὸς τοὺς Ἑλληνικούς» = βοηθῶ τὴν Ῥωμαϊκὴν χρονολογίαν σύμφωνα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Διον. Ἀλ. 1, 77. 2) διευθύνω, ἄγω. «Ὁρίστην δεῖρο μολεῖν» Αἰσχ. Αγ. 1652. ἔτι διοικῶ — πόλιν Σοφ. Οἰ. τ. 104, συγγ. ἐν πεζ. — ἐκ πρῆμνης Πλάτ. Κριτ. 109.

Ἀ-πευκος, 2 (πέυκη) ἄδακτος, ὁ μὴ ἔχων δακτὺ Θεοφρ.

Ἀπ-ευκταίος, 3. ἀνείσις τοῦ νὰ εὐχεται τις νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ὁ ἄξις ἀποφυγῆς, ἀποτρέπαιος.

«ἐπιστήμης ἀπιστησιότητης» Πλάτ. Ἀξ. 369.

Ἀπ-ευκτικός, 3. χρησιμεύων πρὸς τὸ ἀπεύχεσθαι.

Ἀπ-ευκτός, 2. ἀπευκταίος. — ἀνὴρ Αἰσχ. ἰκ. 770 ἐν πεζ. Πλάτ. νομ. 1, 628, ὁρθῶς ἀπευκτός, ἐξ οὗ ἀπευκτὴ Λουκ.

Ἀπ-ευκτός, 3. ἴδ' ἀπευκτός.

Ἀπ-ευνάζω, καταπνύνω, κένω τι ἥσυχον. «κακοῦ ἀπενυσθέντος» Σοφ. Τρ. 1232, κατὰ Σουλ. καταπνύνθεντος.

Ἀ-πευστός, 2. ἀπευθής ἀρ. λεξ.

Ἀπ-ευνκτέω, κένω τι μὲ τάξιν, πληρώνω τακτικῶς τι. — τοὺς φόρους Στραβ. 7, 311.

Ἀπ-ευ-χαριστός, ἀποδίδω χάριν Φωτ.

Ἀπ-εύχετος, 2. ἀπευκτός Αἰσχ. Χο. 153.

Ἀπ-εύχομαι. 1) εὐχομαι νὰ μὴ γένῃ τι, ἐπομ. «φοβέσθαι» — μὴ γενέσθαι Δημ. 20, 106. — τί, 24, 57. 2) κατάρχωμαι Αἰσχ. Εὐμ. 578 καὶ μετγν.

Ἀπ-εύω, ἴδ' εὐέω.

Ἀπ-ευωνίζω, κένω τι εὐωνον (εὐθηνόν) Λουκ. Νιγρ. 23, ἐνθα διορθ. ἐπυνωνίζω.

Ἀπερηνάμην, μ. ἀορ. τοῦ ἀποφαίνομαι.

Ἀπ-έφθαρμαι, παθ. παρκατ. τοῦ ἀποφθαίρω.

Ἀπ-έφθισεν, ἰων. ἀντὶ ἀπέφθισαν, π. ἀορ. τοῦ ἀποφθίω.

Ἀπ-εφθός, 2 (κυρ. ἄρ-εφθος) ὁ πολλὰκις βρασμένος. — ὅδωρ Ἀθην. 3, 122 ἰδ' ὅς. — χουστός = καθάρσις (λαγχαρισμένος) χουστός Ἦρ. 1, 50.

Ἀπ-εχθαίρω. 1) σούδα μισθ, ἀποστρέφωμαι Ἰλ. γ, 415. 2) κένω τι μισθὸν ἐξ τινος. — τινεῖ τι Ὀδ. 8, 105.

Ἀπ-εχθάνομαι (ῥ' ἐχθάνομαι), παρὰ Θεοφρ. 7, 45 καὶ ἀπέχθωμαι, ὡς καὶ Λυκοφρ. 116, ἐκ τοῦ ἀορ. δὲ ἀπεχθόμην ἀπαντὰ ἀπαρ. ἀπέχθωμαι (ἀντὶ ἀπεχθέσθαι) Ἰλ. φ, 83, Θουκ. 1, 136.

καὶ μόνον παρ' Εὐρ. Μηδ. 285 εὐρηται ἀπεχθίσθαι, μέτ, ἀποθ. μ. ἀπεχθίσθωμαι Ἦρ. 1, 80, παρκατ. ἀπῆχθωμαι Πλάτ. Ἀλκ. 11, 169. εἶμαι ἡ γίνωμαι μισθός, μισθώμαι, ἢ ἀπεχθός τινος.

Ἀπ-εχθάνομαι (ῥ' ἐχθάνομαι), παρὰ Θεοφρ. 7, 45 καὶ ἀπέχθωμαι, ὡς καὶ Λυκοφρ. 116, ἐκ τοῦ ἀορ. δὲ ἀπεχθόμην ἀπαντὰ ἀπαρ. ἀπέχθωμαι (ἀντὶ ἀπεχθέσθαι) Ἰλ. φ, 83, Θουκ. 1, 136.

καὶ μόνον παρ' Εὐρ. Μηδ. 285 εὐρηται ἀπεχθίσθαι, μέτ, ἀποθ. μ. ἀπεχθίσθωμαι Ἦρ. 1, 80, παρκατ. ἀπῆχθωμαι Πλάτ. Ἀλκ. 11, 169. εἶμαι ἡ γίνωμαι μισθός, μισθώμαι, ἢ ἀπεχθός τινος.

Ἀπ-εχθάνομαι (ῥ' ἐχθάνομαι), παρὰ Θεοφρ. 7, 45 καὶ ἀπέχθωμαι, ὡς καὶ Λυκοφρ. 116, ἐκ τοῦ ἀορ. δὲ ἀπεχθόμην ἀπαντὰ ἀπαρ. ἀπέχθωμαι (ἀντὶ ἀπεχθέσθαι) Ἰλ. φ, 83, Θουκ. 1, 136.

καὶ μόνον παρ' Εὐρ. Μηδ. 285 εὐρηται ἀπεχθίσθαι, μέτ, ἀποθ. μ. ἀπεχθίσθωμαι Ἦρ. 1, 80, παρκατ. ἀπῆχθωμαι Πλάτ. Ἀλκ. 11, 169. εἶμαι ἡ γίνωμαι μισθός, μισθώμαι, ἢ ἀπεχθός τινος.

ἀπολ. «μνηστῆρες ἀπεχθόμενοι» Ὁδ. τ. 165' - γή-
ρα· ἀπεχθόμενοι Πινδ. Ν. 10, 83' - τιν' «ἀπῆχθεο
παῖν» Ἰλ. γ. 451' συχνά παρ' αὐτ. ἰδίως ἐν
τῷ πεζῷ - πρὸς τινα Εὐδ. Μηδ. 290' «λόγοι
ἀπεχθάνοντο» = οἱ φέροντες εἰς ἔχθραν Σεν.
συμπ. 4, 58, ἀντιθ. πρὸς τὸ «οἱ πρὸς φιλίαν ἀ-
γοῦσι» «οἱ ἀνθρώποι ἀπεχθάνονται ἑμῶς» =
καταδιώκουσι μετὰ μίσους Σεν. Ἱερ. 8, 8' ἐντ.
«οὐ τι μοι πῆς ὄχμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει»
= οὐ γὰρ πρὸς ἐμὲ ἐχθρῶς διακείμενος χαλεπαί-
νει Ὁδ. π. 114.

Ἀπ-έχθρα, ἡ τὸ μῖσος, ἔχθρα, ἀντιπάθεια
Αἰσχ. Πρ. 121, καὶ συχν. πλ. ἐν πεζῷ. Πλατ.
ἀπολ. 22' «οἱ ἀπεχθῆσαι μοι ἐγγόνει» Πλατ.
Θεαγ. 130' περὶ τίνος πρὸς τινα Δημ. σ.
11, ἀντιθ. τῷ χάρις Σεν. ἀπομν. 2, 7, 9.

Ἀπ-έχθρα, τὸ τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους,
πράγμα ἢ πρόσωπον ἄξιον ἀπεχθῆσαι Εὐρ.
Τρ. 425.

Ἀπ-έχθρα, ἀπαρ. τοῦ ἀπεχθάνομαι Πλατ.
πολ. 1, 313.

Ἀπ-έχθρα, 2' μισητός Πολυδ. 8, 153 ἰδὸν.

Ἀπ-έχθρα, 2' (ἔχθρα) μισητός, ἢ μισημένος
Σοφ. Αντ. 50' ἐστὶ πολέμιος, ἐχθρὸς Ἀντιφιλ.
33' ἐπὶρ. «ἀπεχθῶς διακίεσθαι πρὸς τινα» Διον.
Ἰλ. 7, 31' «-ἐχθρὸν πρὸς τι», 11, 59' - τινὲν
Δημ. 5, 18.

Ἀπ-έχθρα, 3' ὁ ἀπέχθειαν προσενδύων ἄρ. λαβ.
(Ἀπ-εχθράζω), ἐξ οὗ ἀπῆχθρας Βιαν. 13.

Ἀπ-έχθρα, 3' ἀπεχθάνομαι.

Ἀπ-εχθράω, ὁ χροῶμαι (ἐνδυναμῶμαι) τι ἐντελῶς.

Ἀπ-έχθρα, 1) κρατῶ μακρὰν, ἐμποδίζω «ἐκὼς
νῆστον ἀπέειν νῆα» Ὁδ. α. 33' «βροχίαις ἑήρας
λοιπῶν» Ἰλ. α. 97' ἐστὶ μετὰ γεν. καὶ αἰτ. κρατῶ
τινὰ μακρὰν τίνος «εἰ κεν Τυδίδος υἱὸν ἀπόστη
Ἰλίου» Ἰλ. ζ. 96' «γείρας πάντων ἀφείψοι»
Ὁδ. α. 263' «ἡ μὲν Ὀδυσσεὺς οἴκου ἀποσκήπτει»
= θέλει με ἀπομακρύνει ἀπὸ τοῦ οἴκου, τ. 372.

Παθ. «τὸν ἱερὸν τὴν ἐκ τῆς χώρας γενόμενα ἀπέ-
χεται» = (ἀποκλείεται) Πρ. 1, 160' «σπανίως οὕτω
παρ' αὐτ. ἴδε Πλατ. Κρατύλ. 407' «ῥίνα ἀπὸ
κίχκας» Ἀριστ. εἰρ. 162' - εὐθύνων Πινδ. Ν. 7.
61' «οὐδὲν ἀπέχει» = ἐμποδίζει, εἶνε φυσικόν Ἰπ.
πικρ. 3) ἀμει. εἶμαι μακρὰν (-τινὸς ἐπὶ τόπου)
3, ἀπομακρύνω καίτοι κατ' αἶτ. «τὸ γὰρ μέτρον
ἵσον τῶν ἐστίων ἀπέσχεον» Πλατ. Παρμ. 145'

συχν. παρ' ἱστορικοῖς, ἐνθα πολλὰ. ἔλλειπει ἡ
γεν. ἰδιόζων εἶναι τὸ παρὰ Θουκ. 5, 3' «ἀποσχεῶν
τεσσάρων τε στάδια μὴ φθάσαι» δηλ. ἔλειπε
49 στάδια, ὥστε νὰ εὗρηται πρότερον τῶν ἄλλων
καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ. ὡς «ἔτιον ἀρ' ἑτέρως στα-
δίους ἑκατὸν ἀπέχει» Πλατ. Κριτ. 178' «αἱ ὄγ-
θαι ἀπὸ τοῦ πατανοῦ τρία πλέθρα» Σεν. Ἀν.
4, 3, 5' μεταφ. εἶναι ἄλλων ἀντικείμεν. «ὣν ἐκα-
τὸν πλείων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπέσχεον» Σεν.
ἀπομν. 1, 2, 62' «οὐδὲν ἀπέχει γαμετῆς γυναι-
κός» = οὐδὲν διέρριπτε τῆς νομίσκου γυναικὸς Ἡρωδιαν.
1, 16, 9. ἴδιως «τοσαῦτα ἀπέειν» συχν. ἔποι.
τοῦ ὡς τῆς ἀπονομῆς Ἰσοκ. 4, 101' - τοῦ λα-
βοῦν Δημ. 21, 3' - τοῦ βοηθεῖν Πολυδ. 5, 71'.

3) ἔχω τι παρμένον, (ἀπέληξα), τὸ ἐπληρώθη
«παρὰ τοῦ τ' ἔχον ἀπέειν πάλαι» Κομ. Μαῖν.
IV, 669' «εἰς τὴν τ' ἀπόκρισιν» Αἰσχ. 2, 50' -
μετὰ δὲ Ν. - ἡ χάρις Καλλίμ. Ἑπιγρ. 22' «κα-

ρὸς ἀπελκόμενον» Ἑπιγρ. ἀδ. 390. Ἡ τὸ πλεον.
ἐξήγ. ἐξακαί, ἀπόχρη ἀναφέρεται εἰς Ἀνακρ.
15, 33. Μετ' ὡς ἐνερ. α) κρατῶ μακρὰν «κα-
κῶν ἀπέσχεσθαι χεῖρας» Ὁδ. γ. 316' «ἀπεσχε-
σθαι τῷ χεῖρι τῆς μακρότης» Δημ. 25, 54' ἐντ.
καὶ ἄνευ τοῦ χεῖρας = κείσομαι «οὐδὲ τοῦ τρο-
φοῦ» Ὁδ. τ. 489' «εἶλον» Σεν. Ἀν. 2, 6, 10' 6)

κρατῶ ἐμαυτὸν μακρὰν - τῆς Ἑλλάδος Σεν. Ἀν.
6, 4, 14' - πόλεως Ἑλ. 7, 3, 10' συνηθέστ. μέ-
ταρ. ἀφίσταμαι τίνος - πολέμου Ἰλ. 9, 35' - δαί-
τητος, μ. 248' ἐστὶ ἐγκρατεύομαι - οἴνου Ἀριστ.
νεφ. 317' - ἡδονῶν, ἐπιθυμῶμαι Πλατ. Φαιδρ. 82,
83' καὶ μετ' ἀπαρ. - τοῦ λέγειν Σεν. ἀπομν.
1, 2, 34' - μὴ στρατεύομαι Θουκ. 5, 25, ἰδίως
παρὰ τῆς τῶν «οὐκ ἀπεσχόμεν τὸ μὴ οὐκ ἀ-
πέλθω» σφύδων = ἔσπειρε νὰ ἀπέλθω Πλατ. πο-
λιτ. 1, 354' «οὐκ ἀπέειπον ἀπὸ τῶν οἴλων τὸ
μὴ οὐ γὰρ πλεονεκτηῖν παρ' αὐτῶν» Σεν. Κυρ.
1, 6, 32.

Ἀπ-εφίκα, ἡ ἡ ἀγωνουσία Ἀριστοτ. Μετεωρ.
Ἀπ-εφίκα ἀντὶ ἀφίκα.

Ἀπ-εφίκα, παρὰ τοῦ ἀποφίκα.

Ἀπ-εφίκα, π. ἀντὶ ἀπὸν μετοχ. τοῦ ἄπειμι.

Ἀπ-εφίκα, γ. ἐν. ἀπορ. 6' τοῦ ἀπωθεῖν.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπαγγέλλω.

Ἀπ-εφίκα, ἰων. ἀντὶ ἀφίκα Ἡροδ.

Ἀπ-εφίκα, ἰων. ἀντὶ ἀφίκα.

Ἀπ-εφίκα, π. παρὰ τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-εφίκα, ἀπορ. 6' τοῦ ἀπείγω.

Ἀπ-ῆλθον. ἄορ. β'. τοῦ ἀπέρχουμαι.
 Ἀπ-ῆλκισσής, ὁ δ' ἐφύγων τὴν Ἠλικίαν, τὸ
 δικαστήριον, ὃ μὴ φιλόδοκος Ἀριστ. ἔρμ. 110.
 Ἀπ-ῆλκισσός, κάμνω τινὰ ὁλως βούλου ἡλίσθιον
 Διοσκ.
 Ἀπ-ῆλκισ, ἰων. ἀρῆλκισ Ἡρόδ.
 Ἀπ-ῆλκωτης, ὁ, ἐνν. ἄνεμος Ἡρ. 4, 22, Εὐρ.
 Κυκλ. 19. κυρ. ὁ ἀπὸ τοῦ ἡλίου πνέων ἰων. ἀντί
 ἀρῆλκωτης· προβλ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6.
 Ἀπ-ῆλκωτικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρῆλκω-
 τὴν, ὁ ἐκ τῆς ἀνατολῆς Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 13.
 Ἀπ-ῆλλάγην, παθ. ἄορ. β'. τοῦ ἀπαλλάττω.
 Ἀπῆλοιήσα, ἄορ. α. τοῦ ἀπαλοῖομαι.
 Ἀ-πῆλος, 2' ὁ ἀνευ πηλὸς (λίανθης) Γρ. Ναζ.
 Ἀ-πῆλινος, 2' ἀδελφής, ἀκέραιος Ὀδ. τ, 282·
 βίαιος Πινδ. Ὀ. τ, 87· σθένης Αἰσχ.
 ἰκ. 571.
 Ἀπ-ῆμβροτον, ἄορ. β'. τοῦ ἀφαιμακτάνω Ὁμηρ.
 Ἀπ-ῆμελῆμένως, ἐπὶ. ὁλως διόλου παρημε-
 λημένος μετγν. παρ' οἷς ἀπαντὰ καὶ ἀπῆμελῶ.
 Ἀπῆμεν, α. πλ. προσ. παρὰ τοῦ ἀπείμι (εἰμί).
 Ἀπῆμεν, ἀντ. ἀντὶ ἀπῆμεν, α. πλ. προσ. τοῦ
 ἀπείμι (εἰμί).
 Ἀ-πῆμιος, 2 (πῆμα) ὁ μὴ βλάπτων, ἡ ἀποτρέ-
 πων τὴν βλάβην· Ζεὺς Παιτ. 1, 32, 2.
 Ἀ-πῆμονία, ἡ τὴν ἐπομ. Καλλιμ.
 Ἀ-πῆμοσύνη, ἡ ἡ κατάσταση τοῦ ἀπῆμονοι,
 ἡ ἀκεραιότης, ὕψιστα Θεογν. 736, Ἐπιγρ. εἰ. 313.
 Ἀ-πῆμων, 2 (πῆμα) α) ἀδελφής, σφῶς, ἀκέρ-
 αιος Ἠλ. α, 415, Αἰσχ. Ἀγ. 510 «κράδ' ἀμρὶ
 κῆρος· ἀλλοτρίον» ἀκέραιος Πινδ. Ν. 1, 51·
 νόστος· αἰσῶς Ὀδ. δ, 529, σπαν. ἐν πεζ.
 Πλάτ. Φαιδρ. 248· β) ὁ μὴ βλάπτων, ὁ οὐδένα
 κινδυνον φέρων· οὐδός Ὀδ. ε, 268· πομπὴ =
 ὁ προστατεύων, βοηθῶν, ο, 566· ἐντ. -ὕπνος = ἡ-
 δὴ, εὐχάριστος Ἠλ. ε, 164· οὐδός Πινδ. Π. 10,
 22 καὶ μετγν. π. Ἀπολ. Ρ. 2, 1276.
 Ἀπῆν, παρὰ τοῦ ἀπείμι (εἰμί).
 Ἀπ-ῆνατος· ἀπῆνης Ἡσυχ.
 Ἀπ-ῆνεγας, ἄορ. α. τοῦ ἀποφέρειν.
 Ἀπ-ῆνεϊα, ἡ σκληρότης, ἀπανθρωπία Ἀπολ.
 Ρ. 2, 1204.
 Ἀπ-ῆνεμία, ἡ νηνεμία, γαλήνη.
 Ἀπ-ῆνεμος, 2' ὁν δὲν προσβάλλει ἄνεμος (κυρ.
 τόπος) Αἰσχ. ἀποσπ. Β. Ἀν. σ. 424.
 Ἀπῆνη, ἡ τετράτροχος φορητὴς ἄμαξι συρο-
 μένη συνήθ. ὑπὸ ἡμιτόνων καὶ ἐνίοτε φέρουσα γυ-
 ναικας καὶ γέροντας (π. γ. τὸν Λάϊον Σορ. Οἰ.
 τ. 753.) ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ. καὶ ἐξῆς. Παρὰ Πινδ. Ο.
 5, 3 τὸ ἡμιονικὸν ζεύγος. Ἐν γένει ὄχημα· ναῖα
 = πλοῖον Εὐρ. Μηδ. 1122· ἔτι ζεύγος, συνωρίς
 Εὐρ. Φοιν. 338, raeda, carpentum, vehiculum.
 Ἀ-πῆνηκωτος, 2' ὁ ἀνευ πηλῆκης (φενάκης),
 ἀφαικιδιστος Νικ. Χων.
 Ἀπ-ῆνής, 2 (ἔδ'· προβλ. τὰ ἀντὶ θ. ἐνῆς καὶ
 προσηνῆς, κατὰ δὲ Δεδερλάιν = ἀπαίνετος ἐκ
 τοῦ ἀπανένεσθαι, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀνω,
 ἄνω = τελείωσις, ἡ ἐκ τοῦ ἀν. γού. ἀνεί = εὐνοία)
 ὁ μὴ προσηνῆς, σκληρός, ὠμός (ἀρ. λεξ.), ἀπό-
 τομος, ἀκαμπτός· συγν. παρ' Ὁμήρ. «θυμὸς ἀπῆ-
 νῆς καὶ ὑπερφίαλος» Ἠλ. θ. 91· μῦθος, ο, 202·
 νόος, π. 35· παρὰ τὸ ἀκλήτος Θεοκρ. 22, 169.
 καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. νομ. XII, 950 «εἰ τί τοι ἀ-
 πῆνῆς εἴποιμεν» Πλάτ. Φαιδρ. 257.

Ἀπῆνθον, ὄνορ. ἄορ. β. ἀντὶ ἀπῆλθον.
 Ἀπῆνός-φρων, 2' ὁ φρονῶν σκληρῶς, ἀπανθρώ-
 πως Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 159.
 Ἀπῆνῶς, ἐπὶ. σκληρῶς, ἀπανθρώπως Ὡδ' ἀ-
 πῆνῆς.
 Ἀπῆξεν, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀπαίστω.
 Ἀπ-ῆρύσις, 2' ἀπῆρος Ἀντιφ. 12.
 Ἀπ-ῆρος, 2 (ἰσῆρος) ὁ ἐκ τοῦ ὕψους κρεμά-
 μενος, ἐκκρεμής, μετέωρος· προβλ. ἀπῆρος καὶ
 ἀπῆρος.
 Ἀπ-ῆρα, ἄορ. α. τοῦ ἀπαίρω.
 Ἀπῆργμαι, παρὰ τοῦ ἀπαρχομαι.
 Ἀ-πῆρής, 2 (πῆρής) ὁ μὴ κινδυνεύων, ἀδελ-
 φής, ἀκέραιος Ἀπολ. Ρ. 1, 888.
 Ἀ-πῆρινος (πῆρις), 2' ὁ μὴ ἔχων αἰδοῦν· ἰγθύς·
 Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 7, 289, κατὰ Κορᾶν ἀντὶ
 ἀπύρηνος.
 Ἀπῆρα, παρὰ τοῦ ἀπαίρω.
 Ἀ-πῆρος, 2' ἀπῆρής Ἡρ. 1, 32.
 Ἀ-πῆρος, (πῆρα) ὁ μὴ ἔχων πῆραν Σουῖδ.
 Ἀ-πῆρτημα, παθ. παρὰ τοῦ ἀπαρτάνω.
 Ἀπ-ῆρτισμένος, ἐπὶ. (μετογ.) ἐντελῶς, πλη-
 ρέστατα Διον. Ἀλ. 1, 90.
 Ἀπ-ῆρωγον, ἄορ. β'. τοῦ ἀπερεύομαι.
 Ἀπ-ῆρωθριακῶτως, ἐπὶ. ἀναισχύντως, ἀδύ-
 τῶπως Ἀπολλ. κυρ. παρὰ Στωϊκ. ἐκλ. 46, 15.
 Ἀπ-ῆρωθριασμένως, τὸ αὐτὸ μετγν.
 Ἀ-πῆρωτος, 2' ὁ μὴ πεπῆρωμένος, ὕγις, σώος,
 ἀκέραιος μετγν.
 Ἀπ-ῆσω, ἀντὶ ἀφῆσαι ἰων. μ. τοῦ ἀφίημι.
 Ἀπῆτρα, ὄνορ. ἀντὶ ἡπῆτρα.
 Ἀπῆτρων Ὡδ' ἀπαυρῶν.
 Ἀπ-ῆτεια, ἡ ἀσυμφωνία, διαφωνία, κακοσυμ-
 φωνία Αὐτ. ἀποσπ. παρ' Ἀρποκρ. ὅστις ἐξῆγγ. ἀ-
 πέχεται.
 Ἀπ-ῆχέω· ἀντηγῶ, ἡ κάμνω νὰ ἀντηγῶσθαι Ἀ-
 ριστοτ. προβλ. 11, 6· ἔτι = ἀπάδω Σουῖδ.
 Ἀπ-ῆχημα, τό. 1) ἀντήχησις, μεταφ. μῆχημα
 Πλάτ. Ἀξιογ. 366· 2) διαφωνία, ἀσυμφωνία·
 3) ἡ ἀντικρὺ τοῦ κτυπηθέντος μέρους (κυρ. τῆς
 κεφαλῆς) πληγὴ ἱατρ.
 Ἀπ-ῆχῆς, 2' ἀσυμφωνός, ἀπάδων Λουκ. ἐντ.
 ἀηδής, δυσάρεστος· ἄνθρωπος Ἀλκιφρ.
 Ἀπ-ῆχσις, ἡ 1) ἀντήχησις, ὁ ἀπομιμηθεὶς
 ἔχος ἡ ψόφος Μ. Ἀντων. 4, 3· βροντῆς Σχολ.
 Ἀριστ. νεφ. 271· 2) διαφωνία, ἀσυμφωνία μετγν.
 Ἀπῆχθην, παθ. ἄορ. τοῦ ἀπαχῶ.
 Ἀπ-ῆωρος, 2 (ἰσῆρος) ἀρχαῖος, τύπ. ἀντὶ ἀ-
 πῆρος Ὡδ. μ, 435.
 Ἀπ-ῆλλλῶ· ἀποπέμπτω Λακων. Θουκ. 5, 77·
 Ἀπῆδανεύς, ὁ πλ. Ἀπῆδαντες ἀρχ. ὄν. τῶν Ἀρ-
 κιδῶν ἡ Πελοποννησίων Ἀπολ. Ρ.
 Ἀπῆδανός, ὁ ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἡρόδ.
 Ἀπ-ῆδεν, ἄορ. β. ἀπῆρ. τοῦ ἀφῆρῶ.
 Ἀπῆδον, τό. ὕποκ. τοῦ ἀπῆν μετγν.
 Ἀπῆναι, ἀπαρ. τοῦ ἀπείμι (εἰμί).
 Ἀπῆστος, 2' ὁ μὴ πιεσθεὶς, ἡ πιεζόμενος
 Ἀριστοτ.
 Ἀπῆμι, ἰων. ἀντὶ ἀφίημι.
 Ἀ-πῆθνος, 2' α) ὁ μὴ πιθῶν, ὁ μὴ εὐκόλως
 πιστευόμενος· λόγος Πλάτ. Φαιδρ. 265· β) δι-
 καιολογία Πολύτ. 30, Ἀ· ἔτι ὁ ἀπίστος, ὁ παρῆ-
 χων ἀπιστίαν· μυθολόγημα Πλάτ. νομ. II,
 663· ἀπῆθνως ἀναγκάζουσιν Ἰσοκ. 5, 20· ἐντ.

ἀπιθάνον τι = ἀπρεπές τι, ἄτοπον Πολυβ. 30, 17 καὶ Λουκ. «ἀπιθάνος καὶ λόγον οὐκ ἔχων» Πλουτ. 6) ὁ μὴ εὐκόλως πιστεύων Πλατ. Παρμ. 13· κατὰ Σχολ. = δόσκολος καὶ μὴ βραδίως πεπειθόμενος.

Ἀ-πιθάνότης, ἡ· 1) ἀπιστία, ἔλλειψις πίθ-
νότητος Αἰσχιν. 2, 64· 2) ἔλλειψις πειθοῦς Ἰωσ.

Ἀπιθάνωσι, ἐπὶ. Ἰδ' ἀπιθάνος.

Ἀ-πιθέω, π. ἀντὶ ἀπειθέω παρ' Ὀμήρ. αἰματ' ἀνήγειρος· «οὐκ ἀπιθέω μύθῳ» = δὴ κέκοιτο Ἰλ. α, 220· τινός· Ὀμ. 5 μν Δημ. 448 καὶ μετγν.

Ἀ-πιθής, π. 2· ἀπειθής· Ρουφιν. 20.

Ἀπ-ιθύντης, ἥρος, δ· ὁ διατίκτης, ὁ ἀπιθύνων μετγν.

Ἀπ-ιθύνω· ἀπειθύνω Ἰουλ. Αἰγ. 10.

Ἀπικαται, ἰων. ἀντὶ ἀριγμένοι εἰς γ'. πλ. προσ. π. παρὰ. τοῦ ἀρικνέομαι.

Ἀπικατεῖν ἀντὶ ἀρικνέομαι, γ'. πλ. προσ. μετ. ἀορ. τοῦ ἀρικνέομαι.

Ἀπ-ικμάω· λικμάω, λιγνίζω· σίτον Θεοορ.

Ἀπ-ικνέομαι, ἰων. ἀντὶ ἀρικνέομαι Ἡρόδ.

Ἀ-πικρός, 2· ὁ μὴ ἔχων πικρὰν Ἀριστοτ.

Ἀ-πικρό-χολος, 2 (γολή)· ὁ μὴ ἔχων πικρὰν γολήν, ὁ μὴ θυμώδης Ἡσυχ.

Ἀ-πικητός, 2· ὁ μὴ πυκνούμενος, ὁ μὴ πεπυκνωμένος Ἀριστοτ.

Ἀπικλῆτος, δ· ἀπεκλῆτος (Γαζακ).

Ἀπ-ιλῶ· ἀποκλείω Λυσ. 10, 17.

Ἀ-πιμελής, 2 (πιμελή)· ὁ μὴ παχύς, ἄπαχος.

Ἀ-πίμελος, 2· τὸ αὐτὸ Ἀθην. 3, 116, ἀντιθ. τῷ πίστος, συγκρ. ἀπιμελέστερος Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 3, 14.

Ἀ-πινής, 2 (πίνος)· ὁ μὴ ἔχων πίνον (λέραν), καθάρς Ἀθην. 14, 661.

Ἀ-πινέσσω (πνέω, πεπνυμένος)· εἴμαι ἀπνέ-
τος, ἡ πρότις ἀπνέτως μόν. ἐνεστ. Ὀδ. ε, 342·
«κὴρ ἀπινέσσων» = ἄφρων, ἔξω φρενῶν Ἰλ. ο, 10·
ὁ Ἀπολλ. λεξ. Ὀμήρ. ἐξηγ. ἀπινυτῶν = οὐκ ὦν ἐν ἐκρωτῇ.

Ἀπ-ιφίς, ἰων. ἀντὶ ἀφίξις Ἡρόδ.

Ἀπιο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων σχῆμα ἀπιδίου μετγν.

Ἀπιον, τό· 1) τὸ ἀπίδι, ἡ ἀγλάδῃ Πλατ. νομ. VIII, 815· 2) εἶδος φωτ. τοῦ γένους τοῦ σελίνου ἢ ἄλλου· ἰσχύς καὶ χαμαιδίλων Θεοορ. πρόβλ. Ἀθην. 14, 63, ἀρίμν.

Ἀπιος, ἡ· 1) ἡ ἀπιόξ, ἀγλαδί' α καὶ τὸ ἀπίδιον Ἀθην. 14, 650· 2) εἶδος τιθυμάλου (γαλακτοῖδας) Θεοορ. (ξ).

Ἀπιος, ἡ, ὡν π. (ἀπό)· ὁ μικρὴν ἀπέχων, ὁ μεικροῦς μέγας· «ἐξ ἀπίης γαίης» Ἰλ. α, 270. Τοῦτο ὅλως διάφορον εἶναι τὸ Ἀπιος, (α)· α, ἰων = Πελοποννησιακός, ἐκ τῷ Ἀπιος, Ἀργεῖον βασιλεύς· πρόβλ. Αἰσχ. ἰκ. 275· ἡ Ἀπίς = ἡ Πελοπόννησος Ἀγ. 266· ἔτι καὶ Ἀπίς, ἰδὸς Θεοορ. 23, 183· ἴδε Ρουφιν. λεξ. 1, σ. 67.

Ἀπιο-ἰκόω· ἐκπύκνω, ἐξουσιάζω Ἡρ. 2, 94.

Ἀπίος, ὁ· 1) ὁ ἐν λιγύπτῳ ὡς θεός τιμώμε-
νος βοῶν, ὃν οἱ Ἕλληνες παρέβαλλον μετ' ὃν Ἐπαρον Ἡρ. 2, 153· 2) μυθικός βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος Αἰσχ. ἰκ. 272· 3) Ἑλλ. ὄν. Θεοορ. (—).

Ἀπίς, ἰδὸς, ἡ ἢ Ἀπίς γῆ Ἐρατοσθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. Θεοορ. 23, 183 (—).

Ἀπισίων, ὄνος, δ· ὁ ἐπισήμιος τινός Τρωῶν· Ἰλ. (—).

Ἀπ-ισος, 2· ὁ ἐξισωμένος Ἡρ. 2, 7.

Ἀπ-ισῶν· ἐξισῶν Ἡρ. 4, 196 καὶ μετγν.

Ἀπ-ισωτός, 2· ὁ μὴ πιστωμένος Στραβ.

Ἀπιστέαται, ἰων. ἀντὶ ἀφίστανται, γ'. πλ. προσ. τοῦ ἀφίσταμαι.

Ἀ-πιστέω· 1) δὲν πιστεύω, ἀμφιβάλλω· «τὸ μὲν οὐκ ἀπίστεον» Ὀδ. γ, 339· συγν. παρ' αἰ. «ἀπιστοῦντες, αὐτὸν μὴ ἤθειν» Θουκ. 2, 101· «ἀπισταίς, μὴ οὐκ ἰπιστήμη ἡ ἢ ἀρετὴ» Πλατ. Μεν. 89· καὶ καθ. «τὸ ἐπιστήδεμα ἀπιστεῖται μὴ δυνατόν εἶναι» Πλατ. νομ. VIII, 839· ἰδίως δὲν διδῶ πιστὴν εἰς τινα, δυσπιστῶ, δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην· τινὶ Αἰσχ. Πρ. 643· «ἐμοὶ ἀπισταίς τὰ περὶ τῶν χρημάτων» Ἡρ. 3, 122· καὶ συγν. παρὰ Πλατ. καὶ ἰνομ. ἀντιθ. πρός· τὸ πιστεύω Σεν. Κυρ. 6, 4, 15· «εἰ ὁποπτεύω» οἷς ἠπίστησαν ἔχειν Πολυβ. 4, 18. Οὕτω καθ. «ἀπιστεῖσθαι ὑπὸ τινος» Πλατ. πολιτ. 271· 2) ἀντὶ ἀπειθεῖν Σοφ. Ἀντ. 219· 3) παρ' Εὐρ. Ἡρακλ. 1024· «τὸ σῶμα οὐκ ἀπιστήσω χθονί» = ἐμπιστεύομαι, διδῶ, παρακατατίθεμαι.

Ἀπ-ιστήμη· ἀφίστημι Ἡρ.

Ἀ-πιστήτικός, 3· ὁ κλίνων πρός τὴν ἀπιστίαν, δόσπιστος Μ. Ἀντων. 1, 6.

Ἀ-πιστία, ἡ· 1) ὀλιψις πίστεως, δυσπιστία, ὑποψία, ἀντιθ. πρός τὸ πίστις Σοφ. Οἰ. Ε, 617, ἐν πλ. Ἡσ. Ερ. 370, Θεογν. 829· ὁποψία, — πρὸς τινα Δημ. 9, 38· ὁ διαταγμός· «ἀπιστίαν ἔχειν περὶ τινος» Πλατ. Φαιδ. 107· «πρὸς τι, σοφ. 258· καὶ ἐπὶ πράγματι» «πολλὴν ἀπιστίαν ἔχει ταῦτα» Ἰσ. 1, 29· «παρέχειν Πλατ. Φαιδ. 86· «εἰς ἀπιστίαν καταβάλλειν, καταπίπτειν» αὐτόθ. 88· 2) ἀπιθάνότης, ἀβεβαιότης Ἰσοκ. 17, 48· ἡ ἀταξία Πλατ. Γοργ. 493, ἐπὶ ἡ δολιότης· πρόβλ. Ἰσοκ. 6, 49· 3) ἀπῆθεια (—).

Ἀ-πιστό-χορος, πῖαν, = ἀπιστοφύλοι, ἀπιστοὶ Χρ. Σιβ.

Ἀ-πιστος, 2· α) ὁ μὴ ἀξιόπιστος, δόλιος Ἰλ. γ. 106· οὕτω καὶ παρὰ τραγ. Πινδ. καὶ πεζ. «ἀπιστον ποιεῖν τινα» = ὑποκτον ποιεῖν τινα Ἡρ. 8, 22· «πολὺν ἀπιστον καὶ ἀφίλον ποιεῖν» Πλατ. νομ. IV, 705· «ἀπιστος ἐλπίδων» Πλατ. Φιλ. 856· «ἀπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς» Δημ. 1, 5· καὶ ἐπὶ πογγ. ἀπίθανος, ὁ μὴ ἀξιος νὰ πιστευθῇ· ἀπόδειξις Πλατ. Φαιδρ. 245· «ἀπιστον μὲν ἀληθές· δὲ» Πλατ. Θεογ. 130· ἐντ. «ἀπιστος εἶ» = ὁμολογεῖ μὴ πιστευτὴ Πλατ. ἀπολ. 28· «ἢ παλὶμβόλα καὶ ἀπιστα» = ὁμολογία, ἀκαταστάτα, νομ. IV, 705· 6) ὁ μὴ πιστεύων, ὑποπτος, ὁ δυσπιστῶν· θυμός· Ὀδ. ε, 150· «ἀπιστος βροχέου ποιεῖν Ἑλληνισ» Ἡρ. 9, 98· γ) ἀπειθής Β. Ἀν. 424 (ὁ μὴ πισθόμενος)· τινός Αἰσχ. Ἐπ. 857· ἐπὶ. «ἀπιστως ἔχειν» Δημ. 2, 13.

Ἀ-πιστοσύνη, ἡ· ἀπιστία, δολιότης Εὐρ. Μηδ. 423.

Ἀπιστός, ἐπὶ. Ἰδ' ἀπιστος.

Ἀ-πιστό-φύλος, 2· ὁ ἐξ ἀπίστου φύλου ὢν Χρ. Σιβ.

Ἀπ-ισχναίνω· κάμνω τινὰ ἰσχνόν Ἀριστοτ.

Ἀπ-ισχνόω· τὸ αὐτὸ Ἰπποκρ.

Ἀπ-ισχυρίζομαι· 1) ἀποθ. μέσ. ἐπιμόνω ἡ εὐσταθῶς ἀρνούμαι, ἀποποιούμαι Θουκ. 1, 140, ἀντιθ. τῇ συγγωρεῖν Πλουτ. Ὀδ. 16· 2) κρη-
τοῦμαι ἀπὸ τι δυνατῆ· τινός μετγν.

Ἀπ-ισγω, π. ἀντί ἀπέγω, κρατῶ μακρὰν Ὀδ.
λ. 95.

Ἀπ-ισμωσις, ἡ ἐξίσμωσις.

Ἀπ-ισμῶ, 6. πλ. προσ. ἐνιστ. ὄρ. καὶ προστ.

Ἀπ-ισμῶν δει ἀπέναι Λουκ.

Ἀπ-ισμῶ, ὁ (ἄπιον) ἔνν. οἶνος· ὁ ἐξ ἀπίων κατε-
σκευασμένος οἶνος μετγν.

Ἀπ-ισμῶν· ὁ ἀπέναι Λουκ. Αεζιρ. 2.

Ἀπ-ισμῶν, ἰων. ἀντί ἀφισμῶν.

Ἀπ-ισμῶν· κάμνω ἢ μεταβάλλω τι εἰς ἰσ-
θὺν Στοβ. ἐκλ.

Ἀπ-ισμῶν, ὡς, 2· ὁ μὴ ἰσθῶν τρώγων Πολυδ.
6. 41, ἐν αἰτ. πλ. ἀπῖσθω. Κατ' Εὐσταθ.
1720, 23 καὶ ὁ παντελῶς ὀλίγος ἰσθῶς (?).

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀπαρξ· Ἀθην. 3, 120.

Ἀπ-ισμῶν, μετ. τοῦ ἀπέναι.

Ἀπ-ισμῶν· ἀνευέλκωσις, κατ' Εὐσταθ. Εὐσταθ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ περιπλανηθεὶς ἢ περι-
πλανώμενος Νον. Δ. 4, 318.

Ἀπ-ισμῶν (ὁ γλ. τοῦ ἀπέναι), αἰ' εἶδος Λακωνικῶν
ὁποδημάτων μὴ μονοῦς πάτους Δημ. 54, 34.

Ἀπ-ισμῶν· ἀπλάνησις.

Ἀπ-ισμῶν, ἀπλάνησις· ὁ ἀπλάνημα
ἀπλάνη.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ ἔχων πλάνησιν
Πλάτ. κομ. παρ' Ἀθην. 14, 644.

Ἀπ-ισμῶν, ἡ ἀπλάνησις, μονομέτης Σουῖδ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· α) ὁ μὴ περιπλανώμενος, μόνι-
μος, σταθερός, ἀντιθ. τῷ πολυπλανῆς· Πλάτ. πο-
λιτ. 288· ἡ καὶ ἡσυχία, νομ. VI, 775, ἰδίως
ἀστέρες ἀπλάνησις· ἀντιθ. πρὸς τοὺς πλανήτας Τιμ.
Πλάτ. 49· ἐπὶ ὁ εὐθὺς· ἀπλάνησις (εὐθείας) γραμ-
μῆς ἡγεμόνων κανόν· Π. Σιλ. 37· 6) ὁ ἀνευ πλά-
νης, ἀλλανθαστος μετγν.

Ἀπ-ισμῶν, ἡ ἢ μὴ πλάνησις Σεξτ. Ἐρπ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀπλάνησις· Κλημ. Ἀλ. ἐπὶ ὁ μὴ
ἀμαρτῶν, ὁ μὴ παραπερθεὶς (πλά).

Ἀπ-ισμῶν, ἡ ἀφύσσεια, ἀπλότης Πλάτ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· α) ὁ μὴ πεπλασμένος, ἄμορ-
φος· ἐντ. ἀπροσποίητος, ἀπλότης, εἰλικρινής Πλάτ.
ἐπ. III, 319· ἔτι ἀνεπιτηδεύτος Πλάτ. Πομπ.
73, ἀνυπόκριτος, Αἰμ. Παυλ. 37· 6) ἀπλότης,
ἀπροσπλάστος· Ἡσ. θε. 151, κατὰ Μουτζέλιον
καὶ ἐνταῦθα· ἄμορφος. Ἐπὶ δὲ παρὰ Σοφ. ἀποσπ.
ἰσχυρίζεται ἀξυμβλήτων· ἐπὶ. «ἀπλότης γε-
λῶν»· (χωρὶς νὰ κρύπτῃ τὸν γέλωτά του) Θεοφρ.
«ἀπλότης καὶ ἀσχηματιστός λέγειν» Διον.
Ἀλ. ῥητ. 10, 11.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ ἔχων πλάτος Λουκ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἰων. ἀπλότης, (πλάττω, ἀπλά-
τος)· ἀπροσπλάστος, ἀπροσέγγιστος, φοβερός,
δεινός ὥστε δὲν τολμᾷ τις νὰ πλησιάσῃ· Ἰσχυρ.
Ἡσ. θε. 153· πῶς Πινδ. Π. 1, 21· «ὁφίον κε-
φαλαί», 12, 9· «ἀπλότης θέρμα» καλεῖται ὁ ἐν
Νεμέτῳ λίαν Σοφ. Τρ. 1083· αἶσα Σοφ. Αἰ.
249· πρὸς Βουτμ. γρμ. 11, 208 καὶ ἀπλότης.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ πλεγμένος· χαίτη Ἀλκ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ πλεονεκτῶν, ὁ ἀπὸ πλεονεξίας
πλεονεκτούμενος, ἡ ὁ ἀπὸ πλεονεξίας παθὼν, ἡ
ὁ μὴ γινόμενος ἐκ πλεονεξίας Κλημ. Ἀλ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· καὶ ἀπλότης μετγν·
Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 41· ὁ ἀπλότης μέγας ἐ-
χων, δηλ. ἐκπληκτικὸς μέγας, ὑπερμεγέθης.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ποιητ. μάλλον παρὰ Σοφ. τοῦ ἔ-

πλάτος (ἡ δὲ παραγωγή αὐτοῦ ἐκ τοῦ πλεονεξίας
εἶναι ἐσφαλμένη)· ἀπροσέγγιστος, δεινός, ὑπερβάλ-
λων, ἀπειρος, ὑπερμεγέθης· -δόξα Πινδ. Ἰ. 3,
29· -βάρος Σοφ. Τραχ. 982· -χρόνος· Ἡρ. 1, 14·
-ἄλεις, 4, 53· -οἰμωγῇ, 4, 58· -μάχη Πλάτ. σοφ.
246· «ἐκ χρόνου τινὸς μῆκεσιν ἀπλότης» = ἀμε-
τρήτως, νομ. III, 683· -χίων Σεν. Ἀν. 4, 4,
11· -ὑδωρ Νικαρχ. 12.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ ἔχων πλευρά, πλαγινά,
ἀδύνατος κατὰ τὰ πλάγια Στοβ. ἀνθ. 188, 83,
συγκρ. Ἀριστοτ. φυσιογ. 5.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ πληρωθεὶς, ἡ πλεονεξία
ἀντιθ. πρὸς τὸ πεπλευσμένον Σεν. Κυρ. 5, 1, 16.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ ἀπλότης ἱμάτιον ὦν, ἀπλότης
Εὐπολ. παρὰ Σουῖδ.

Ἀπ-ισμῶν, ἰδός, ἡ, ἐνν. γλαῖνα· ἀπλή ἰσθῶς·
πρὸς ἀπλότης Αἰσγ. ἰκ. 843.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ πλήρης Θεοφρ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀπλήγητος, ἀκτύπητος· «κε-
λεύσματος μόνον ἡνιοχούμενος» = ὁ μὴ ἔχων ἀ-
νάγκην παρακινήσεως Πλάτ. Φαῖδρ. 253.

Ἀπ-ισμῶν, ἡ γος, 2· ἰδὲ ἀπλήγητος Λουκ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀναμάρτητος, ἀλλανθαστος.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀπλήρωτος.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ πεπληρωμένος, ἡ ὁ μὴ
δυνάμενος πληρωθῆναι, ἀγέμιστος, ἀχόρταστος
μετγν. ἐπὶ. ἀπλήρωτος = ἀπλήγητος.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ δύνανται τις νὰ πλη-
σιάσῃ Σχολ. Σοφ. Αἰ. 247.

Ἀπ-ισμῶν, 2· εἶμαι ἀπλήγητος, ἀχόρταστος
μετγν. ὡς Σχολ. Ὁμ. μ. 85.

Ἀπ-ισμῶν, ἡ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπλήτου·
πλούτου Πλάτ. πολιτ. VIII, 562· τρόπων Δημ.
24, 123 καὶ μετγν.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀπλήγητος οἶνου Τιμ. παρ'
Ἀθην. 10, 445.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀπλήγητος, πλεονέκτης
Χρ. Σίβ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀπλήγητος, ἀχόρταστος, ἀχόρτα-
στος· τινός Θεοφρ. III· -χημάτων Σεν. Κυρ.
8, 2, 20· «ἀπλήγητος χρημάτων» Δημ. 27,
60· Ἐν γένει πολὺ μέγας, ὑπερμεγέθης, ἀπειρος·
-χαρὰ Σοφ. Ἠλ. 1328· φροντίς Αἰσγ. Εὐμ. 933.

Ἀπ-ισμῶν, ἰων. 2· ἀπλότης καὶ ἀντι τοῦ ἀ-
πλήτου.

Ἀπ-ισμῶν, ἡ ἢ ἀπλότης Σενέκ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ ἔχων εὐθείας τρίγας
ἀντιθ. τῷ οὐλόθρῳ Ἀριστοτ.

Ἀπ-ισμῶν, ἰων. ἀπλότης, ἡ ὁ μὴ εὐνοϊκὸς και-
ρὸς πρὸς πλοῦν, Αἰσγ. Ἀγ. 415· «ἀπλότης χρη-
σθαι» Εὐρ. Ἰ. Α. 88, ἐν πλ. συχ. Θουκ.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ἀπ. μεσ. ἀπλότης ἢ εἰλικρινής εἶ-
μαι ἢ φέρομαι· «πρὸς τοὺς φίλους ἀπλότης» Σεν.
ἀπομν. 4, 2, 18.

Ἀπ-ισμῶν, 3· ἀπλότης, ἀκακος, ἀρελῆς, ἀνεπι-
τηδεύτος Λουκ. Τιμ. 56· τὸν τρόπον, Ἐρ. 9· «ἀ-
πλοϊκώτατος καὶ ἀρελίστατος», Ἀλκ. 4· ἐπὶ.
ἀπλοϊκῶς = μετ' ἀπλότητα, ἀρελῶς, ἀνεπιτηδεύ-
τως, εἰλικρινῶς.

Ἀπ-ισμῶν, ἰδός, ἡ ἀπλή, μονή· γλαῖνα Ἰλ. ω,
230· καὶ καθ' ἑαυτὴν «ἡ ἀπλότης» = τὸ ἀπλότην
ἱμάτιον Πολυδ. 7, 13.

Ἀπ-ισμῶν, 2· ὁ μὴ ἔχων πλοκάμους, πλε-
ξιδας Ἀντ. Σίβ. 65.

Ἄ-πλοκος, 2^ο ὁ μὴ πεπλεγμένος, ἀπλεκτος Ὁππ. Ἀλ. 3, 469.

Ἄ-πλο-κύων, ὁ ἀπλόος, (φυσικός), ὁ καθ' αὐτὸ ἡ σκαῖος κυνικός φιλόσοφος, ἐπών. τοῦ Ἀντισθένης· Διογ. Α 6, 13. Παρὰ Πλουτ. Βροῦτ. 31 ἀντιθ. τῷ ψευδοκύων, (ὅθεν ἐκ τοῦ ἀπλόου καὶ οὐλῆ· ἐκ τοῦ ἀπλόου).

Ἄ-πλόος, ὁ, ὡς, συνηρ. ἀπλόος, ἡ, ὡς· 1) ὁ ἀπλός, ὁ μὴ διπλός· ἡ πολλὰπλόος, ὁ μονός· «τὸ βλάδου ἀπλὸν ἀποτίναν» Πλατ. νομ. IX, 879· «πεῖθ' μὲν ἀπλόν, ἵππει δὲ διπλόν» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 41, ἀντιθ. τῷ ποικίλος Πλατ. Θεαιτ. 140, τῷ πολυειδής, Φαίδρ. 270· ἰδίως μῦθος Εὐρ. Ῥητ. 84· διήγησις Πλατ. πολιτ. III, 392.

-λόγος· ὁ μὴ μακρός, ἀλλ' ἀπλός· λόγος Ἀριστ. Ἀλ. 1117· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀρελῆς, εὐλακρινῆς, ἀναπόκρητος Ξεν. Κυρ. 3, 1, 32· καὶ ἀληθής Πλατ. νομ. V, 738· καὶ γενναῖος, πολιτ. II, 341· «κατὰ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀπλόν, ταῦτόν γάρ ἐστιν», Κρατ. 405· «ἀπλὰ καὶ σαφὴ λέγειν» Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. 10, 449, ἀντιθ. πρὸς τὸ ποικίλος· ἐπὶ ὀρθολογισμῷ Μαθ. 6, 22. Οὕτως ἀπλοῖ τρόποι ἀντιτίθενται πρὸς τὸ βόλος Ἀριστ. πλ. 1158· μετγν. ἔτι ὁ εὐθής, μωρός, εὐαπίστητος· ἐπὶ ὁδοῖ, ἡ σύντομος, ἡ εὐθεῖα Πλατ. Φαίδρ. 108· ἐπὶ γνωμῶν, ἡ ὁμολογημένη, ἡ κοινὴ ἰσχύουσα· «εἰ ἦν ἀπλόν· τὸ μανίαν κακὸν εἶνα» Φαίδρ. 244, συγχρ. ἐπιδούστερος, ὑπερθ.

ἀπλόουσιτος Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 16, ἰων. ἔτι καὶ ἀπλωότερος· (ἔξ. ἀ-συσκο. sa-εἰς καὶ πόλος· ἐκ τοῦ πέλους, λατ. simplex, κατὰ Δε-δερλῆν ἐκ τοῦ ἐνόπολος).

Ἄ-πλοος, συνηρ. ἀπλόος, 2^ο α) ὁ μὴ πλεῖσιμος· «ἡ ὀλίκασσα ὑπὸ ληστῶν γέγονεν» Δημ. 18, 241· «ὁ πόντος ἡμῖν» Πολυδ. 4, 38· 6) ὁ μὴ ἱκανὸς πρὸς πλόν· «τριήρεις ἀπλοὶ» Ἀνδοκ. 3, 5· «νῆες ἀπλοὶ γέγονον» καὶ «νῆες ἀπλοὶ ποι-εῖν» Θουκ. 7, 34· ἀπλωότεροι = ὀλιγώτερον πρὸς πλόν χρήσιμοι, 7, 60· πρὸλ. Ἀθην. 9, 173.

Ἄ-πλο-πίθεια, ἡ ἡ ἀπλὴ παθητικὴ κατάστασις, ἡ ἀπλὴ πύθισις, ἡ ἀπλὴ τῶν αἰσθημάτων ἀντίληψις Σέξτ. Ἐμπ.

Ἄ-πλο-πύθης, 2^ο ὁ ἀπλὸς ἡσυχῆς ἔχων, ὁ εἰς παθητικὴν μόνον κατάστασιν εὐρισκόμενος, ὁ εἰς ἀπλᾶς μόνον ἀντιλήψεις ὑποκείμενος Σέξτ. Ἐμπ.

Ἄπλόος, π. 3^ο ἀντι-ἀπλόος.

Ἄπλοσύνη, ἡ ἡ ἀπλότης ἀρ. λεξ.

Ἄπλο-σχῆμων, 2 (σχῆμα) ὁ ἔχων ἀπλὸν σχῆμα ἡ μορφήν Στρωδ.

Ἄπλότης, ἡτος, ἡ ἡ χαρακτηρ τοῦ ἀπλοῦ, εὐ-θύτης, ἀκακία, χρηστότης Πλατ. παρὰ μετγν. εὐθύτης, μωρία.

Ἄπλο-τομῆ· κίμων ἀπλὴν τομὴν ἱατρ.

Ἄπλο-τομία, ἡ ἡ δι' ἀπλῆς τομῆς (κοψίματος) γινομένη χειρουργικὴ πράξις ἱατρ.

Ἄπλους· ὅδε ἀπλόος.

Ἄπλούστερος, συγχρ. τοῦ ἀπλόος.

Ἄ-πλόουτος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων πλόντον Σοφ. ἀποσπ. 718· «ἄπλουτος πλόντος» Θεοφρ. παρὰ Πλουτ.

Ἄπλόω· ἐξαπλώνω, ἐξεδιπλώνω, ἐκτείνω συγχρ. παρὰ μετγν. π. -δίκτω Ἀγαθ. 28· ἰστιά Ὁοφ. Ἀργ. 360· ἔρετμοῦς, 278· «απόρον ὑπὸ πύλλω-

κος» Διον. Π. 235· «κατὰ γῆς σώμα» Λουκιλ. 68· «ἰχθύς· εἰς τὸ πλοῖον ἠπλώθη» Βαερ. 4, 5· «ἀργύριον = σφυρηλατῶ Ἀνακρ. 4, 3· μεταφ. - νόον 48, 22.

Ἄ-πλῦσις, ἡ ἡ κατάστασις τοῦ ἀπλότου, λεί-ρα, ἀκαθαρσία· «-μυστῶν ἐλέγων» (δηλ. ἔλε-γος· ῥυπαρίας ὑποθέσεως) Ἐρωκ. 11· παρὰ Θεοφρ. = ἀπλυσίς.

Ἄ-πλῦσις, ὁ, ἔνν. σπόγγος· οὕτως ἐκπλεῖτο σπόγγος τις ἐνεκα τοῦ ῥυπαροῦ χροῦ χρώματος· του Ἀριστοτ. I. Ζ. 7, 16.

Ἄ-πλῦτος, 2^ο ὁ μὴ πλῆθεις ἡ μὴ ἐπιτεχόμενος πλῆσιμον, ἀπαστρος· ῥιφανίδες καμ. παρ' Ἀ-θην. 2, 56· ὁ ῥυπαρός, ἀκάθαρτος· πρὸ. Φρον. Β. Ἀν. 4· «πύγωνα ἄπλυντον ἐθέλεις ἀνεπαχθῶς ἀκωφᾶ τινι πωγωνίαν» ἔντ. «ἀπλότοις ποτὶν» παροιμ. Δίων. Χρυσ. 1, 394, illolis pedibus.

Ἄ-πλωμα, τό τὸ ἐξαπλωμα, τέντωμα Σχολ. Ἀριστ. ὅρν. 1218.

Ἄ-πλως, ἐπὶ τοῦ ἀπλόου· μὲ ἀπλὸν τρόπον, καθαρῶς, σαφῶς, φανερῶς· συνηρ. συντόμως καὶ καλῶς, καθ' αὐτὸν ἐτοίμως, ἄνευ περιττέρων, ἐν γένει ἰδίως παρὰ τό, λέγειν καὶ εἰπεῖν ἡ αὐτὴ ἐννοία ἐπιτείνει ἀπλῶς οὕτως Πλατ. Γοργ. 468· ἐν φεκτ. σημ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀκριβῶς = ἄνευ σκοποῦ ἡ σχεδίου, ἐπιπολαίως· Ἰσοκρ. simpliciter.

Ἄ-πλωτος, 2^ο ἀπλευστος Ὁοφ. Ἀργ. 1054.

Ἄ-πνεής, 2 (ἀ ἀδρ.) α) ὁ δυνατός πνέων Ἀντ. Σιδ. 5· 6) (α ἀδρ.) ἄπνοος.

Ἄ-πνεύματος, 2 (πνεῦμα) ὁ μὴ ἔχων ἀέρα Ἀριστοτ. πρὸλ. 15, 5.

Ἄ-πνευστί, ἐπὶ. γωρῆς πνοῆς, ἀναπνεύσας, διὰ μιᾶς· «-συνείρει λόγους» Δημ. 328· «ἔλκειν Ἀντιφ. παρὰ Ἀθην. 11, 459· προπίνειν Μελ. 94· ἀλλ' «ἀπνευστὶ κεῖσθαι» = ἄψυχος Πλουτ. συμπν. 2, 9.

Ἄ-πνευστία, ἡ τὸ μὴ ἀναπνεῖν, τὸ κράτημα τῆς ἀναπνοῆς Ἀριστοτ. πρὸλ. 5.

Ἄ-πνευστιάζω· κρατῶ τὴν ἀναπνοήν Ἀρι-στοτ. πρὸλ. 34, 13.

Ἄ-πνευστος, ὁ ἄνευ ἀναπνοῆς, ὁ μὴ πλέον ἀναπνέων· «-καὶ ἀνυδός» Ὁδ. ε, 456· ἀλλὰ «τόποι ἀπνευστότατοι» = ὅλως διόλου ἄνευ ἀνέ-μου Θεοφρ.

Ἄ-πνοια, ἡ ἡ ἔλλειψις ἀνέμου, νηνεμία Πο-λυδ. 34, 11· παρ' ἱατρ. ἔλλειψις ἀναπνοῆς.

Ἄ-πνοος, συνηρ. ἄπνοος, 2^ο α) ὁ μὴ ἔχων ἀνα-πνοήν· τάρβος Περικλ. Σλ. 60· «ἡ ἄπνοος Ἡ-ρακλείδου» = ὁ λειποψύχος· Ἐμπεδοκλ. Sturz. 1, 56· ἔτι ὁ νεκρός Διοσκ. 33· 6) ὁ μὴ ἔχων πνοήν ἀέρος, ὁ πνιγρός· οἰκία Πλουτ.

ἌΠΟ (ἐπ. ἀπαι, σνσκειτ. ἀρ. λατ. ab), ἐν γένει ἐκφράζει τὴν ἀπόστασιν ἡ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τινος ἀντικειμένου.

I. Ὡς ἐπὶ. ἀπαντὰς σχεδὸν μόνον παρὰ ποιη-ταῖς, καὶ αἰεὶ οὕτως, ὥστε δύναται νὰ ἐκλαμ-βάνηται ὡς τμήσις· «πολλὸν ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλεις» Ὁδ. ζ, 40· «ἀπὸ λοιγὸν ἄμυναι» Ἰλ. α, 67· «σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ» Ὁδ. ο, 149· «ἀπὸ μὲν ἔθνεα ὁ στρατηγός, ἀπὸ δὲ ἄλλοι» Ἡρ. 8, 89.

II. Ὡς πρὸθ. συντάξ. μετὰ γιν. καὶ σημ. Α. τὸ κατὰ τόπον, ἡ ἀσχετῶς παρ' (ἡμῶν) σχεδὸν ἐπικρατοῦσα σημασία (παρὰ ἐπὶ πρὸς, ἀπὸ

ματ' ὁλίγων ἐξαιρέσεων ἐπὶ πραγμ. ὡς ὁρθῶς·
παρτηροῦσιν οἱ ἀργ. γραμ.). 1) ἀπὸ τίνος τό-
πω χωριστόν, ἀπομάκρυνον, ἐν ῥήματι σημαί-
νουντι κίνησιν· «προέοντο ἀπὸ νεῶν» Ἰλ. π,
303· «ἔρριψ' ἑμαυτὴν τῇδ' ἀπὸ πέτρης» Αἰσχ.
Πρ. 705· «γῆς ἀπ' Ἀσίδος ἤλθεν» Περ. 262·
«μητρὸς ἀρπαγείσ' ἀπο» Εὐρ. Ἐκ. 513· «πηδᾷ
πῶλος ὧς ἀπὸ ζυγοῦ», Ὀρ. 45· «ἀπ' ἀλλήλων
ἀπέναι ποί» Σεν. Κυρ. 1, 4, 28. Παρ' Ὀμήρ.
καὶ «ἀπ' οὐρανὸθεν, ἀπὸ Τροίθην» Ὀδ. ε, 38,
Ἰλ. ω, 492, ἰδίως ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου εἰς τὰ
κάτω· «ἀπ' ἔκπων ἄλτο γαυᾶζε» (ἐπὶ «εἰσαίτες
στᾶς» ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίου) = ἀπὸ τοῦ ἀκρω-
τηρίου κάτω Ἰλ. ξ, 153· πρβλ. Εὐρ. Τρω. 523·
ἐντ. «ἀπ' ἱππων μάχεσθαι» = ἐξῆππων ἑμάχοντο·
«οἱ μὲν ἐπ' ἱππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ἐπιθάντες»
= (ἐξῆπποι ἢ διὰ τῶν νηῶν ἐπιτεθέντες) Ἰλ. α,
386· «ὁ μὲν ἀπ' ἑκπών, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὄρωντα
πεζῶς» Ὀδ. φ, 419· «ἀπ' ἱππων θηριεύειν» Σεν.
Ἀν. 1, 2, 7· «ἀπὸ τῶν ἱππων ἤχοντιζε» Πλάτ.
Μεν. 93· «λαμπάς ἀπ' ἱππων ἔστα» = λαμπα-
δηδρομία ἐξῆππος, πολίτ. 1, 328· «ἀπὸ τῶν ἀρ-
ματῶν προμαχόντες» Σεν. Κυρ. 3, 3, 60· «ἀπὸ
νεῶν πεζομαχεῖν» Θουκ. 4, 14· (πρὸς τοῦτο συν-
έχεται τὸ «ταχὺ φεύγειν τοὺς ἀπὸ τῶν οἰκίων»,
Κυρ. 7, 5, 23· «ἀπ' οὐδὸς τοξίζετα» = ἐν τῇ
οὐδὴ ἰστάμενος ἀπὸ ταύτης τοξίζετα» Ὀδ. γ,
72· «ἀψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάρου» = (προσά-
ψασα τὸν βρόχον οὕτως ὥστε νὰ κρέμαται ἐκ
τῆς ὀροφῆς) ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμάσασα βρόχον
Ὀδ. λ, 278· πρβλ. ἔτι «ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεος»
= νέος ἀπὸ τῶν ζωῶν ἐγάθης Ἰλ. ω, 725· «ἀρ-
χουμι ἀπὸ τίνος» = ἀρχίζω ἀπὸ τι ἐκ τοῦτου ὁρ-
μώμενος Πλάτ. Φαίδρ. 228· «ἀπὸ θαλάσσης εἰς
Θάλασσαν» = ἀπὸ τῆς μιᾶς θαλάσσης εἰς τὴν ἄλ-
λην Σεν. Ἐλ. 1, 3, 4· «ἀπὸ τραπέζων δεσπείνει»
Πλάτ. πολιτ. II, 372· 2) τὴν ἀρχὴν ἢ τὴν ἐκ τι-
νος τόπου δευτὴν χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν
ἡ ἀπομάκρυνσις· «ἱπποί - ποταμοὺ ἀπὸ Συλλήνης-
τοι» = ἱπποί, οἵτινες εἰσὶν ἐκ τοῦ Συλλήνης πο-
ταμοῦ Ἰλ. β, 839· «κακωτοὶ ἤκουον καὶ οἰμο-
γῆ· ἀπὸ πόργου» Ἰλ. γ, 447· οὕτω συχν. - οἱ
ἀπὸ τῶν πόλεων πρέσβεις, στρατηγῶν, ἐξ
στρατιωτῶν· «οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων» Σεν. Ἐλ.
7, 1, 27· 3) μακρὴν, πόρρω, εἰς ῥήματα μὴ κι-
νήτ. σημαντικὰ· «Τεῦκρος πάρεστι Μυσίων ἀπὸ
κρημνῶν» Σοφ. Αἴ. 707 ἀνήκει εἰς τὴν ἀριθ. 1)
(οἱ γράμ. ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ γράζουσιν ἀπο·
ἀλλ' ὁ Ἀριστάρχ. καὶ Ἡρωδιαν. εἰνε ἐναντίοι
εἰς τὸν τονισμόν τοῦτον)· «νεῶν ἀπο καὶ κλι-
σιῶν» = μακρὰν τῶν νεῶν καὶ σκηνῶν Ἰλ. β,
208· «μένων ἀπὸ ἡ; ἀλλόχοις» = μακρὰν μένων
τῆς συζύγου του, β, 292· «κεῖται μόνος ἀπ' ἄλ-
λων» Σοφ. Φιλ. 183· «ἀπὸ λέγας» Εὐρ. Ὀρ.
185· «ἀλλίξασθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων» Θουκ. β,
64· «ἀπὸ θαλάσσης», 1, 7· «διαλείποντες συγγόν
ἀπ' ἀλλήλων» Σεν. Κυρ. 1, 6, 10· «ἔστα οὐκ
ἀπὸ τοῦ πράγματος» = (ὁ ἀνήκει εἰς τὸ πρᾶγμα)
Δημ. 24, 6· συνθ. - ἀπέχειν ἀπὸ τίνος (ἔξε
τὴν λῆξ.)· «ἀπὸ οἴκου εἶναι» = μακρὰν τῆς οἰκίας
Θουκ. 1, 99· «ἀπ' ἀνδρὸς εἶναι» = κεχωρισμένη
τοῦ ἀνδρὸς ἢ Πλουτ. Γραχν. 4· «κεχωρισμένος
ἀπ' ἄλλων» Ὀδ. ψ, 110· «ἀπὸ σκοποῦ» = ἀποτρυ-
χάντων τοῦ σκοπ. λ, 314· «οὐκ ἀπὸ σκοποῦ

εἶρκεν» Πλάτ. Θεαιτ. 179· «ἀπὸ δόξης» = μα-
κρὰν τῆς ἀληθείας γνώμης Ἰλ. π, 325· «ἀπ' ἐλ-
πίδος» = παρὰ τὴν ἐλπίδα Αἰσχ. Ἀγ. 996· «ἀπὸ
θυμοῦ εἶναι τινι» Ἰλ. α, 562· «οὐκ ἀπὸ γνώμης
λέγεις» Σοφ. Τρ. 388· Ἑρμην. ἀπο· «ἀπο τρέ-
που λέγεις» Πλάτ. πολιτ. V, 470· «ἀπὸ ἐπιτή-
ρος σπεύδεις» = ἀνευ χαλινού, ἢ μὲ ἀφαιμένους
τοὺς χαλινούς Σοφ. Οἰ. Κ. 904· «ἀπ' ἀκίνθης
ρύδον» = ῥύδον ἀνευ ἀκίνθης Μελ. 2, 5· «Ἀν περ-
τέθῃ καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀποστάσεως ἢ ἀπὸ
ἰδίως παρὰ μετρῶν. τίθεται πρὸς τοῦτο· ἀπὸ στα-
δίων ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τῆς Μίμνρησις» Ἡροδ.
«ἀπὸ ληίδος αἶσα» Ὀδ. ε, 40· «ὀλίγοι ἀπὸ
πολλῶν» Θουκ. 7, 87.

B. Ἐπὶ χρόνον, ἔκτοτε, ὑστερον· «ἀπ' αὐτοῦ
(δεῖναι) θυρήσονται» = μετὰ τὸ δεῖναι Ἰλ.
θ, 53· παρ' Ἀντιφ. 1, 17 τίθεται ἀντιθ. πρὸς
τὰ πρὸ δεῖναι· οὕτως «ἀπὸ δεῖναι γε-
νέσθαι» Ἰπρ. 6, 129· «οἱ ἀπὸ δεῖναι» = οἱ
δεσπνήσαντες Ἀριστ. ἔκκλ. 726· «ἀπὸ τοῦ σι-
τίου πίνειν» = εὐθὺς μετὰ τὸ φαγεῖν πίνειν
Ἰπποκρ. ἀπὸ τῶν τραγ. καὶ ἐφεξ. συχν. παρ'
ἀντ. «ἀπὸ στρατιάς» Αἰσχ. Ἀγ. 811· «ἀπὸ
πρώτων ἐπῶν» Ἀριστ. βiatr. 975· «ἀπὸ θεά-
τρου» = μετὰ τὸ θεάτρον Λουκ. «ἀπὸ τοῦ πένου ἀρ-
χίου» Θουκ. 2, 15· συχν. παρὰ Σεν. καὶ μετῶν.
ἰστορ. «ἀπὸ γενεᾶς» Σεν. Κυρ. 1, 2, 13· «ἀπὸ
παίδων», 1, 2, 6· ἀντὶ τοῦ ἀρ' οὗ· «ἡμέρα πέμ-
πη, ἀρ' ἧς εἰσέβαλλε» Σεν. Ἐλ. 4, 6, 6· «ἀπὸ
Περσῶν» = ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Περσῶν Πολυδ.
5, 107· ὁ Πολυδ. καὶ μετῶν. προσηγορεύοντι ἐπὶ καὶ
τὸ γίνεσθαι· «ἐπεὶ ἀπὸ τούτων γένοντο» Πολυδ.
1, 24· «τὸ ἀπ' ἐκείνου» = ἀπὸ ἐκείνου τοῦ χρό-
νου Λουκ. Πρ. 43· «τὸ ἀπὸ τούδε» Ἰπρ. 2, 99·
«ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος»
= μετὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν Πλουτ. ὁ ἀπὸ
τῆς στρατηγίας = ὁ ὑπάρχων στρατηγός. Ἐπί-
σης πρὸς δὴλωσιν τοῦ χρόνου τῆς ἡμέρας· «εὐθὺς
ἀρ' ἐσπέρας οἴγεται» = ἄμα ἤρχισεν ἡ ἐσπέρα
Σεν. Ἀν. 6, 1, 1, 23· «ἀπὸ μέσον νυκτός» = εὐ-
θὺς μετὰ τὴν μεσάνυχτα Ἀριστ. σφ. 218.

Γ. Ἐν γένει πρὸς δὴλωσιν τῆς ἀρχῆς καὶ ἐξορμή-
σεως ἐκ τίνος καὶ παρὸς. 1) καταγωγὴν γένε-
σιν, κλπ. «Οὐ μὲν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς
οὐδ' ἀπὸ πέτρης» (κατάγεται οὐχὶ ἐκ δρυὸς οὐδὲ
ἐκ πετρ. ὁ ἐστὶ δὲν εἶναι ἀγνωστοῦ καταγωγῆς)
Ὀδ. τ, 163· «ἀπὸ δυστύχου πατρὸς» Αἰσχ. Ἐπ.
1011· «ἀρ' οἴσθ' ἀρ' ἄν εἰς» Σοφ. Οἰ. τ. 415·
«τραφεὶς ἀπὸ τίνος» Ἀν. 1229· ἐν πεζ. Ἰπρ. 6,
125· «οἱ ἀπ' ἐκείνων» = οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων
Σεν. Κυρ. 7, 1, 45· «οἱ ἀπὸ Διαμαρτύου»,
Ἐλ. 3, 1, 4· «οἱ ἀπ' Ἀρμουδίου καὶ Ἀριστο-
γείτονος» Δημ. Λεπτ. 18· (πάντοτε ἀνωτέραν
συγγένειαν) πρβλ. Ἰσοκ. 12, 81· «τοὺς μὲν ἀπὸ
θεῶν, τοὺς δ' ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν γενομένους»
«τρίτος ἀπὸ Διὸς» δηλ. ἀπόγονος τοῦ Διὸς διὰ
τριγωνίας· ἐντ. ἀπὸ πατρός, ἀπὸ μητρός
= (ἐκ μητρικοῦ ἢ πατρικοῦ μέρους)· ἐπὶ «εἰς
ἀπὸ Σπάρτης» = ἐκ Σπάρτης καταγόμενος Σοφ.
Ἰλ. 691· «ἱατρός τις ἐκ Σικελίας ἀπὸ γᾶς»
Ἐπικράτ. παρ' Ἀθην. 2, 59· «οἱ ἀπὸ γένους»
Πλουτ. Θερμ. 32· 2) γενικ. σημ. τὴν ἀρχὴν, τὴν
αἰτίαν, ὅτε συχν. κεῖται ὡς ἀπλὴ περιγραφή τῆς
γενεᾶς. «αἶμα ἀπὸ Τρώων» = Τρώων αἷμα Ἰλ.

μ. 431. «λαοὶ ἀπὸ πόλεως» = ἐκ τῆς πόλεως; Ὁδ. λ. 156. «ἀπὸ θεοῦ εἶναι» (ὁμοίον τῇ τῆς καθομιλουμένης) «χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσιν, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς» = τὸ κάλλος ἀπὸ τῆς χάριτος ἔχουσιν, (οὕτω καὶ ἐν τῇ καθομιλ.) Ὁδ. ζ. 18. «τί μοι νεώτερον βούλευμα δὲ» Ἀργεῖων ἔχει; Σοφ. Φιλ. 556. «οἱ ἀπ' Αἰγίου τοῦ φίλου» Εὐρ. Ὀρ. 435. «ἐγὼ δὲ ἀπὸ γυναικὸς κτερισμάτι» Σοφ. Πλ. 433. «βέλανος ἡ ἀπὸ τοῦ φοίνικος» = ὁ φοῖνιξ; Σεν. Ἀν. 1, 5, 10. «ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόδος» Κυρ. 3, 3, 53. «ὅτι ἀπὸ πυχροῦ» Πινδ. 1, 3, 57. «δὲ ἀπὸ τινος» Πλουτ. Ἀλ. 4. «τῶν τινά ἀπὸ τινος» Πρακτ. 4. ἐπίσης ἐνθα ἡ ἐννοια τῆς ἐξορμήσεως ἐπὶ μᾶλλον προσαίνεται, καὶ τινά δύνανται νὰ καταλεγχθῶσιν ἐν Α, 1) «οἱ ἀπὸ Πελοποννήσου» = οἱ Πελοποννήσιοι Ἦρ. 8, 79. «ἡ δὲ ἀπ' Αἰγίνης τριήρης», 8, 83. οἱ ἀπὸ τῆς γῶρας, οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως, αἱ ἀπὸ τοῦ στόλου Πολυδ. ἐντ. τὰ ἀπὸ τινος = τὰ ἐκ τινος προσερχόμενα, λέγει, ἐπιχειρήσεις, κλπ. «τὰ ἀπ' ἑαυτοῦ» = (ὅ, τι ἐγὼ ἐγὼ νὰ κάμω) Σοφ. Πλ. 1464. «τὰ ἀπὸ σεῦ» = ἡ γνώμη σου Ἦρ. 7, 101. 3) ἐντ. α) ἐν παθ. σημ. τὴν ἀπορρομήν, τὴν ἀμυσσὸν αἰτίαν καὶ παρὰ μετῶν. οὐχὶ δοκίμ. συγγκρ. = ὅπου, καὶ ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀμφιβολ. ἡ γραφὴ παλάχου δὲ καὶ ἀνταλλάσσειται μετὰ τῆς ὀπὸ ὅπου τῶν ἀντιγραφ. «ἐβλήτ' ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς» = (ὅπου τῆς χειρὸς μου) Πλ. λ. 675. «εἰς ἀπὸ πολλῶν ταχέως» Σοφ. Φιλ. 1128. «ἀρετὴ ἐπικυτὸς ἐστὶ, ἀπὸ τῆς σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ» Ἦρ. 7, 102. «ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον» Θουκ. 1, 17. «ἀπ' ὧν ἐκπίπτοντες», 1, 12. «ἄλλαι γυνῆαι ἀπ' ἐκείνων ἐλέοντο», 3, 36. «ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τινος» Σεν. Κυρ. 1, 1, 2. «ἀπιστάλη ἀπ' ἐκείνου» Πλουτ. Σολ. 4. 6) προσάρτησιν ἢ ἐξάρτησιν ἐκ τινος, ἐν χαρακτηρισμῷ σχολῶν, ἰδίως παρὰ μετῶν. ἐνθα αἱ σχολαὶ αὗται λαμβάνουσιν ἀποκλειστικὸν τινά χαρακτηρ., καὶ ἐντ. γενικ. τὸ ἀνήκειν εἰς σωματικόν τι· οἱ ἀπὸ Πλάτωνος = οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Πλάτωνος· οἱ ἀπὸ Ἀκαδημίας, ἀπὸ Στοᾶς = οἱ ἀκαδημαῖκοι, οἱ στοϊκῶι Λουκ. Πλουτ. οἱ ἀπὸ σκηπῆς = οἱ ἰθιοποιοί· οἱ ἀπὸ βήματος = οἱ ῥήτορες Πλατ. «οἱ ἀπὸ βουλῆς» = οἱ γεροντασταὶ Πλουτ. Κριτ. 35. οἱ ἀπὸ λόγων = οἱ λόγιοι· «οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκνυθόλογοι» (ἐμπαικτ. περὶ τῶν γραμματικῶν) Φιλίπ. 44. 4) ὄργανον καὶ μέσον· «ἀπὸ βιοῦ πένφεν» = διὰ τοῦ τῶν ἐφένευσσε (κυρ. διὰ τοῦ βέλους) Πλ. ω. 605. «κυκλοτερὴς ὡς ἀπὸ τόρνου» Ἦρ. 4, 36. «τὸ ἀπὸ πρίνου; καὶ πελέκως γίγνεται» τὰ θυρώματα Πλουτ. «ἀπὸ θυρῶν θυμῶν προσαγορεύεσθαι» Πλουτ. Μαρ. 1. Ὁδ. Ὁδ. καὶ τραγ. «πέθεμαι δ' ἀπ' ὁμμάτων νόστον» Αἰσχ. Ἀγ. 961. «ὡς ἀπ' ὁμμάτων» Σοφ. Οἰ. Κ. 15. «ἀπὸ ληκυθίου διαφθερῶ» Ἀριστ. βατρ. 1200. «μηνύειν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν λόγων ταῦτα» Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. 2, 38. πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἐπὶ ῥησιν. «ἀπὸ γλώσσης» Θουκ. 7, 10. «ἀπὸ στόματος» = προφορικῶς Πλατ. Θεαιτ. 142. κατὰ Φιλίπ. ἐν Β. Ἀν. 436 = ἀπὸ μνήμης· ὅθεν καὶ Κριτ. πρὸς. «ἀπὸ γλώσσης

φράσω, μνημονεύω γὰρ καλῶς» «ἀπὸ χειρὸς» Ἀριστ. σφ. 676. «ἀπὸ ψυχῆς κακῆς» Αἰσχ. Ἀγ. 1643. «ἀπὸ γνώμης» = (ἀπὸ καρδίας), Εὐμ. 671. «ὅλα; ἀπὸ καρδίας» Θεοκρ. 29, 4. «ἀπὸ οὐδενὸς δολεροῦ νόου» Ἦρ. 3, 135. «ἀπ' εὐνοίας» Πλατ. Θεμ. 12. «ἀπὸ σπουδῆς» = σπουδαίως Πλ. η. 359. «ἀπὸ δικαιοσύνης» Ἦρ. 7, 164. Ὁμοίως· «ὁδῶν τῆς σώματος ἢ ἀπὸ τῶν ποδῶν» Πλατ. νομ. VIII, 832. «ἀπὸ τῶν θυμῶν ὅντι πολεμῶν συμμάχων» Δημ. 4, 34. «ἢ ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς περὶ» Πλατ. Γοργ. 453. ἐντ. «ζῆν ἀπὸ τινος» = ἐκ τινος ζῆν Ἀριστ. εἰρ. 825. «ἀπὸ ὁρῆς» Ἦρ. 4, 22. «ἀπὸ σμικρῆς ἀπάντης» Θουκ. 1, 91. «ἀπ' ὧν ψυχὴ τρέσσει» Πλατ. Πρωτ. 313. Ἐν Ν. Δ. ἐσθίειν ἀπὸ τινος· οὕτω καὶ τρέφειν τὸ ναυτικὸν ἀπὸ προσόδων Θουκ. 1, 187. «στορίτευμα συνέλεξεν ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων» Σεν. Ἀν. 1, 1, 9. Ὁλως ἐπιρρημ. «ἀπὸ τοῦ προφανοῦς» = πρόφανός· Θουκ. 2, 93. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου Πλατ. Πρωτ. 323. ἀπὸ τοῦ εὐθέως καὶ μετῶν. ἀπὸ κράτους, ἀπὸ σπουδῆς = σπουδαίως. Σπανιὰν σημαίνει τὴν ὕλην· «ἀπὸ κέρου» Θεοκρ. «ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος» Θεοκρ. 15, 117. «ἐνδυμα εἶχεν ἀπὸ τριῶν καμῆλων» Μαιθ. 3, 4. «ὁδῶρα ἀπ' ἀμπέλου» Σοφ. Τρ. 703. «βοὸς ἀπ' ἀγνῆς γάλα» Αἰσχ. Περ. 606. ἐνταῦθα συγκαταλέγεται καὶ αἱ σημ. βάρους ἢ σταθμὰ ἐρέσεις· «στέρνους ἀπὸ πεντήκοντα τάλαντων» Πολυδ. 22, 13. 6) τὸ ἐνεκά τινος, ἢ διὰ τινος· ἐνταῦθα δύνανται νὰ ἀνυθῶσιν ἑνα παρὰ δέγματα ἐκ τῶν ἀπὸ 3) καὶ 4) «ὁλοκαίειν τινὲς ἀπὸ τινος» = ἐνεκά τινος· «ἀπ' ἑαυτοῦ» = ἐξ ἰδίας παρκεκλήσεως, ἐκούσιως Θουκ. 8, 6. Προστίθεται δὲ καὶ ἐπιτείνον τὸ ἐνεκά· «ἀπὸ βοῆς ἐνεκά» = (μόνον διὰ νὰ φωνάζῃ Θουκ. 8, 92. 7) τὸ συμφέρον τινὲς, ἀκολούθως τινὲς, κατὰ τι· «ἀπ' ὀνύθων» = κατὰ τὴν πτῆσιν τοῦ πτηνοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 160. «ἀπὸ χρήσις» = κατὰ τὸν χρησμὸν Πινδ. Ὀ. 13, 73. «ὅτλης ἀπὸ χραισῆς» = κατὰ τὸ γρῶμα Θεοκρ. 16, 49. «ἀπὸ τινος καλεῖσθαι» Ἦρ. 7, 74. «κρίνειν ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων» = κατὰ τὰ ἔργα ἢ ἐκ τῶν ἔργων Δημ. 2, 27. «ἀπὸ σημείου ἐνός» Θουκ. 2, 90. «ἀπὸ συμμαχίας αὐτόνομοι» Θουκ. 7, 57. «ἀπὸ παραγέλλεως» Σεν. Ἀν. 4, 1, 5. «ἀπὸ τοῦ συγκατεμένου» Πανσ. 8, 10. «ἀπ' ὧν ἔγραψε» Πλουτ. Ἀντ. 5. Ἐν τοῖς «ἀπὸ κυάμου καθιστάναί ἄρχοντα» Σεν. ἀπομν. 1, 2, 9. «οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ» Θουκ. 8, 69. «βουλή ἢ ἀπὸ τοῦ κυάμου» ἢ ἀπὸ σημαίνει μᾶλλον τὸ μέσον = διὰ τοῦ κυάμου, διὰ κληρώσεως· ἢ ἀπὸ τιμημάτων πολιτείᾳ = ἢ κατὰ τὰ τιμήματα ὀργανισθ. πολιτεία Πλατ. πολίτ. VIII. 250. πρὸλ. «ἀπὸ συμβόλων πίνειν» Αἰσχ. παρ' Ἀθην. 4, 131. Ἀμέσως εἰς τὸ Α. 1) ἀναγόνται καὶ αἱ φράσ. «λύειν ἀπὸ τινος» Ἦρ. 06. 501. «ἐλευθεροῦν ἀπὸ τινος» Θουκ. 2, 71. «μουνυθεῖσθαι ἀπὸ πατρὸς» Εὐρ. 1. Α. 673. «ἀπὸ τούτου λογιστέον» Δημ. 27, 36. Πρὸς τὸ Γ. 4) ἀνακτέα τὰ «ἀπὸ γυνῆς τῆς κεφαλῆς μάγεσθαι» = μετὰ γυνῆν κεφαλῇ· ἐπίσης ἀπ' ὁρθῆς τῆς κεφαλῆς· «ἀπὸ φιλῆς τῆς κεφαλῆς πλεῖν» Λουκ. Τεξ. 19. «ἀπὸ γυμνοῦ προσώπου προσλαλεῖν», Νιγρ. 11. ἐντ. συγγκρ. ἀπὸ τέρω, ὑπερδ. ἀπὸ τῶν τῶν. Τὸ ἐμῆν ἢ ἀπὸ μετὰ τὴν πτώσιν

της ἀναβιδίξει καὶ τὸν τόνον ἀπο· (ἐν ἄρει ἵνιοι τε, ἄλλως τε δὲ ὡς).

Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ ἀπό· 1) μακρύν, χωρῖσμον, ἀποβαίνω, ἀπάρω, ἀπολύω· 2) παθόν, ἀπαλγώ, ἀπείπον· 3) τελείωσιν, ἀπεργάζομαι· 4) ἱπποτροπήν, ὀπίσω, ἔαν ἡ πράξις παρίσταται ὡς καθήκον, οὕτως ἀπαλλάττεται τις, ἀποβιδίωμαι· 5) μεταβολὴν εἰς τι, ἀπανδρόω, ἀπανθρωπίζω· 6) ὡς τὸ στερ. ἀφίρει· ἡ ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπλοῦ. ἀπόθεος, ἀπάνθρωπος· 7) μόλις, ἀποζώ· 8) ἐντελὲς ἢ πανταχόθεν, ἀπολαμβάνω, ἀπορρίπτω· ἔνιοι δὲ χρησιμεύει πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ῥήματος. Τὸ οὖν τῶν ἀρχαίων. ἱπικ. πρὸ τῶν ὕψων, καὶ τοῦ δ καὶ τοῦ αἰολ. δίγαμμα παρὰ δὲ τοῖς ἀπικ. μόνον πρὸ τοῦ ρ ἐν τῇ ἄρει λαμβάνεται ὡς μακρόν· οἱ μεταγενέστεροι χρῶνται μᾶλλον τῷ ἀπαί· τὰ ἐν μακροῖς λέξις ἰσοῦσαι· πολλὰ βραχέα εἶνε μακρόν ὡς ἀπονεύεσθαι.

Ἀπο-αίνυμαι· ἀφαίρει· μόνον ἔνιοι. - τί τις· Ἰλ. ν, 262 καὶ -ἀποαίνυτο Ὀδ. μ, 419· ὁ Μόσχ. 2, 66 ἔχει καὶ -ἀπαίνυτο.

Ἀπο-αίρει· ἀφαίρει· Ἰλ. α, 230.

Ἀπο-αίρει, π. ἀντὶ ἀφαιρού.

Ἀπο-αφύω· ἀπαντῶ· ἀποψύσκει· Εὐφορ. παρ' Ἀθην. 11, 475.

Ἀπο-αβιδίω· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ Ἀριστοτ. παρ' Ἀθην. 7, 287.

Ἀπο-αβάρω, ἢ ἡ κλίμαξ πρὸς ἀπόδασιν, ἰδίως ἐκ πλοίου (Φρον. ἐν Β. Ἀν. 12 ἡ τῆς νεῦς ἐκδασίς, δι' ἧς εἵσμεν καὶ ἐξιμεν) Ἡρ. 9, 98· ἀπο-αβάρω = ἀποδατήριον Σοφ. ἀποσπ. 364 πιθανῶς ἀποδαθρα = ἡ διὰ τὴν ἀπόδασιν γινομένη θυσία.

Ἀπο-αβάνω· 1) ἀπέρχομαι, πηγαίνω, ἀναχωρῶ· ὡς εἰποῦς ἀπέβη· συγγ. παρ' Ὀμήρ. ὅστις χρῆται οὕτως καὶ τῷ μέσ. ἀορ. 1. ἀπεβήσατο Ἰλ. 6, 35· ἰδίως ἀπὸ ὕψιλλοτέρου πρὸς τὰ κάτω π. χ. «ἐξ ἱππων ἐπὶ γρόνα», γ, 265· ἀπὸ ἄρματος καταβαίνω πρὸς τὴν γῆν καὶ ἀνὺ τοῦ, ἐξ ἱππων λ, 618· ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν Ἡρ. 1, 24· -εἰς Ἀττικὴν Ἰσοκ. 6, 86. Παρὰ Δημ. 61, 23, ἀποβαίνειν εἶνε εἶδος ἀσκήσεως ἐν τῇ καλαίστρῃ, δηλ. τὸ νὰ πηδᾷ τις ἐνοπλῶς, δρομαῖος ἐκ τοῦ ἄρματος καὶ πάλιν νὰ ἀναβαίνει Β. Ἀν. 526· 2) ἐξέρχομαι, καταντῶ εἰς τι· «-εἰς ἐν τι τέλειον καὶ νεανικόν» Πλατ. πολιτ. IV, 1425· «ἀκρόπολις πρὸς τὸν Ἡριδανὸν ἀποβόηκεται» = καθήκουσα, φθάνουσα, Κριτ. 112· ἐπὶ προσώπων, γίγνομαι· «ἐὰν ἀποβαίνωσι χεῖρους τῶν πολλῶν», νομ. XII, 952· καὶ ἐπὶ πραγμάτων. «ἀν τὸ τραῦμα ἰάσιμον ἀποβῇ», νομ. IX, 878· καὶ ἰδίως «ὁ χρησμός ἀπέβη», δηλ. ἐξεπληρώθη, ἐπραγματοποιήθη Θουκ. 8, 75· «τὸ πρᾶγμα παρὰ δόξαν ἀπέβη» = ἔλαβεν ἀπροσδόκητον ἐκδασιν Ἡροδ. 8, 4· «ὁδιδῶς τὸ μέλλον ὅπως ἀποβήσεται» Πλατ. Λυσ. 206· «εἰκότως ἀποβέβηκεν» Ἰσοκ. 4, 150· τὰ ἀποβαίνοντα = τὰ συμβαίνοντα, ἡ ἐκδασίς Θουκ. 8, 75· «κατὰ γυνῶμαν ἀπέβη τοι» Θεοκρ. 15, 38· 4) ἀορ. 1. καταβιδίω τινά, ἀποβιδίω· -σπατήν Ἡρ. 6, 107.

Ἀπο-βállω· 1) ἀπορρίπτω, ἐκβάλλω Ὀμήρ. μόνον ἐν τρῳαίᾳ· ἀπὸ οἱ γλαῖων βάλλει· Ἰλ. 6, 83· -ὅπλα Πλατ. συμμ. 179· ἰδίως καταφρονῇ

τικῶς ἀπορρίπτω, καταφρονῶ Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 388· «τὸν ἀνθρώπον ἐν ὥρῃ» Πλατ. πολιτ. ν, 475· (ἀλλὰ «τὸν νομοθέτην εἰς τοῦς πόρρω» = ἀποπέμψω, ἐξελέγω, νομ. 1, 630· «τὸν πρόσθεν λόγον», Λυσ. 222· ἐντ. «οὐκ εἰχὲ τὸν σίτον ἀπέβαλλον» Ξεν. οἰκ. 20, 28· 2) συνήθ. γάνω, στεροῦμαι· -τυραννίδα, σπατήν Ἡρ. 1, 60· «πᾶσαν τὴν οὐσίαν» Πλατ. Κριτ. 44, ἡ ἀντίθεσις ἐν τῷ σώματι· ἔτι μᾶλλον Ἰσ. 2, 8.

Ἀπο-βállω· βυθίζω, βουτῶ τι εἰς τι Ἡρ. 4, 70· «-βαλὼν εἰς ὕδωρ» Ἀθην. 9, 409.

Ἀπο-βállω· 1) ἡ κατάδασις ἰδίως ἀπὸ τοῦ πλοίου, τὸ ξεβαρκάρημα· γῆς Θουκ. 1, 108· «εἰς γῆν ἀπόδασιν ποιήσθαι», 2, 33· ἐπὶ τινά (ἐπὶ ἐχθρῶν) ἀποβάσκει· 4, 10· 2) ἡ ἀναχώρησις Πλουτ. Νικ. 22· 3) ἡ ἐκδασίς, τὸ ἀποτελεσμα, Σολ. 14 καὶ μετγν.

Ἀπο-βαστάζω· ἀπύγω, ἀποφέρω.

Ἀπο-βαστάζω· 3· ὁ ἀνέχων εἰς τὴν ἀπόδασιν· Ζεύς, (ὁ προστάτης τῆς ἀποδασίως) Ἀρρ. Ἀν. 1, 11· 7· ἰδίως, τὰ ἀποδατήρια ἐνν. ἱερὰ = θυσία τελουμένη διὰ τὴν αἰσίαν ἀπόδασιν μετγν. Στ. Βοῦ. ἐν λ. βουθρωτός.

Ἀπο-βάτης, οὐ, ὁ· ὁ ἀποβαίνων, ὁ ἐν ἀγῶνι ἀπὸ τοῦ ἱπποῦ ἡ τῆς ἡμάτης καταβαίνων καὶ πάλιν ἀναπνῶν (Β. Ἀν. 426 ἀποβάτης ἱππικόν τι ἀγώνισμα· ἔτι τίσις κωμωδίων τοῦ Ἀλξί-δος καὶ Διφίλου) ἐντ. «ἀποβάτην ἀγωνίσασθαι» Πλουτ. Φωκ. 20· πρὸλ. τὴν περιγραφήν παρὰ Διον. Ἀλ. 7, 73.

Ἀπο-βάτικος, 3· ὁ εἰς τὸν ἀποβάτην ἀνέχων· ἀγών, τροχοὶ οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος· Β. Ἀν. 198.

Ἀπο-βέβηκα, παρὰ τοῦ ἀποβαίνω.

Ἀπο-βελίζω· καταβιδίω τι ἀπὸ τοῦ ὀφελοῦ Σωταδ. παρ' Ἀθην. 7, 293.

Ἀπο-βημάτιζω· ἐκ τοῦ βήματος· ἡ ἐκ τῆς θέσεως ἐκβάλλω, καθαιρῶ Πλουτ.

Ἀπο-βηναι, ἀορ. 2· ἀπαρ. τοῦ ἀποβαίνω.

Ἀπο-βήσω· βήγων ἐκβάλλω (εὐλέγμα κλπ.) Ἱπποκρ.

Ἀπο-βιázωμαι· ἐκβάλλω ἢ ἐξωθῶ διὰ τῆς βίας Πολυδ. 16, 24, βιαίως φέρομαι, ὀδρισιτικῶς πρὸς τινά προσφέρω· Ξεν. Κυρ. 1, 3, 19. Παθ. ἀποβιασθῆναι, Κυρ. 4, 2, 24.

Ἀπο-βιδίω, ἀτ. μελ. ἀποβιδῶ· ἐκβάλλω ἰδίως ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν· -τινὰ εἰς τόπον Ἡρ. 8, 76· ἐτι διαβιδίω, διαπερῶ Πλατ. Γοργ. 511. Μεσ. (δι' αὐτὸν) Ἡρ. 8, 76.

Ἀπο-βιδεσμός, ὁ· τὸ φέρειν ἔξω, τὸ ξεβαρκάρημα μετγν.

Ἀπο-βιδρώσκω· κατατρώγω, ἀποτρώγω (ἡ ἀπὸ ἐπιτείνει).

Ἀπο-βιδῶ· ἀπονησθῶ μετγν.

Ἀπο-βίωσις, ἡ· παύσις τοῦ βίου, θάνατος· Πλουτ.

Ἀπο-βλάπτω· προσενῶ βλάβῃ εἰς τι· «-σύν-εσιν φρονῶν» Πινδ. Ν. 7, 60. Παθ. -τινός = πάσῃ βλάβῃ τινός, χάνω· -φίλου Σοφ. Ἀλ. 921.

Ἀπο-βλάστάνω· ἐκδαστάνω, φυτρῶναι, μεταφ. γεννῶμαι· «ὠδίνους ματρός» Σοφ. Οἰ. Κ. 528.

Ἀπο-βλάστημα, τό· τὸ ἐκβλάστημα (βλαστάρη) καὶ μεταφ. ὁ ἀπόγονος, τὸ τέκνον Πλατ.

Ἀπο-βλάστησις, ἡ· ἡ ἀπό τινος· ἐκβλάστησις, τὸ φύτρωμα, ἡ καταφυγή Ἱπποκρ.

Ἀπό-βλεμμα, τό· τὸ πρὸς τὰ ὀπίσσω βλέμμα, ἢ τὸ κατὰ πρόσωπον βλέμμα Πολυδ. 2, 56.

Ἀπό-βλεπτος, 2' ἐκείνος πρὸς ὃν ἀποβλέπει· τις, περιβλεπτός· ἀποβλέπτος, ἀποβλεπτός· Εὐρ. Ἐκ. 354 (Β. Ἀν. 6, ζήλωτος).

Ἀπο-βλέπω· διευθύνω τὸ βλέμμα μου εἰς τι, πρὸς τι Πλάτ. Φαιδρ. 234, 239, ἐν· δεῦρο

Ἀριστ. νεφ. 91· ἐκτείνω Πλάτ. πολιτ. VI, 501· κατὰ τι Λουκ.· τί Πλουτ. Λουκούλ. 26' ἐντ.

α) προσέγω, σκοπῶ· ἀποβλέψατε εἰς πατέρας ὁλέκας· Θουκ. 3, 58· «πρὸς ἀνθρώπων δόξας» Πλάτ. Πρωτ. 130· εἰς Ὀμηρον, συμμ. 209·

πρὸς τὴν δόξαν Ἰσοκ. 1, 17· πρὸς τινα=ποιῶ τινα γινώσκοντα τὸν πράξοντά μου Ξεν. Ἀν. 3, 1, 36· ἢ πατρί· εἰς αὐτὸ ἀποβλέπει· (δὴλ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐλπίδα) Ξεν. Ἐκ. 6, 1, 4· 6) θαυμάζω Εὐρ. Ἰ. Α. 1378· Ἐν παθ. Ἀριστ. ἔκκλ. 720· «ὡς εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι» Λουκ. Νιγρ. 13.

Ἀπο-βλήθηκαί, παθ. ἀπορ. ἀπαρ. τοῦ ἀποβάλλουμαι.

Ἀπο-βλήμα, τό· πᾶν ὅ, τι ἀποβάλλει τις Σχολ. Ἀριστ. σφ. 343.

Ἀπο-βλήμιον, τό· τὸ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. Ἀπο-βλήτικός, 8' ὁ ὑποκείμενος ἢ προξενῶν ἀποβολῇ.

Ἀπο-βλήτος, 2' ὁ ἀποβληθείς, ἢ ἄξιος ἀποβολῆς, ἀποκαταπερόντης· ἔπος Ἰλ. 6, 361· ὁσίων ὄντα, γ. 66 καὶ μετγ. ὡς Λουκ.

Ἀπο-βλήσις, ἀττ. ἀποβλήσις· στραγγίξις κυρ. τὸ μέλι ἀπὸ τῆς κηρύθρας, μεταφ. ἀραιώ, ἀπαίξις· «θοιμάτιόν τινος ἀπέβλισε» Ἀριστ. ὄρν. 498· ἀπὸ μουσῶν σμήνος ἀπέβλισετο Ἀντ. Σιδ. 79 (7, 31).

Ἀπο-βλύξω· ἀνα-δρύω, ξερνῶ, ἔξω γόνω Ἰλ. ε, 491· παρ' ἱατρ. μεταφ. Φίλοστρ. Εἰκ. 1, 9.

Ἀπο-βλύω· τὸ αὐτὸ Ὀρρ. Ἀργ. 1071 (ω-ω-).

Ἀπο-βλώσκει· ἀπεργάζομαι, ἀνχωρῶ Ἀπολ. Ρ. 3, 1143, ἐν ἔνεστ.

Ἀπο-βόη, ἢ, διὰφ. γρ. «ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα» Ψδ. ἀπό.

Ἀπο-βουός, ὁ· ὁ ἀποβάλλων, ἀπορρίπτων, γάνων· ὅπλων Πλάτ. νομ. XII, 944, διὰφ. τοῦ βιβατόπης.

Ἀπο-βούη, ἢ 1) τὸ ἀποβάλλειν, ἢ ἀπορρίπτειν· ὅπλων Πλάτ. νομ. XII, 943· 2) ἡ ἀπόλειψις· χορημάτων, Ἀργ. 195· ἐπιστήμης, Φαιδρ. 75 καὶ μετγ. π. χ. Πλουτ. Σολ. 7' ἐν πλ. Ἰσοκ. 3, 32 ἀντιθ. πρὸς τὸ λήψαις Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 6.

Ἀπο-βούλητος, 2' α) ὁ συνήθως ἢ ἐκουσίως ἀποβάλλων ἢ ἀπορρίπτων τι· ὅπλων Ἀριστ. ἱπ. 661· β) ὁ τι συνήθως ἀποβάλλεται, ἀποτιθέται.

Ἀπο-βόλος, 2' ἀπόβλητος Ἦπυγ.

Ἀπο-βόσκω· βόσκω, ἀπισθίω· καρπὸν Ἀριστ. ὄρν. 1066.

Ἀπο-βου-κολίω (ἱρ. λεξ. ἀριστάναι)· κυρ. κίμων νά ἀποπλανηθῇ ζῶον ἀπὸ τὴν ἀγέλην, καὶ ἔνεκα τούτου νά γαθῇ, ἐπου. ἀπατῶ, ἀποπλανῶ· ἀπεδουκολήσθης ποιμνὴς Λογγ. 1, 27· ἐντ. «γάρ, εἰ ἔνεκα κραιδίῳ τῇ θυγατρὶ τὸν πατέρα ἀποδουκολήσασιν» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 13 (δὴλ. ἐὰν ἐγὼ κάμω νά πλανηθῇ εἰς τὴν θήραν οὗτός μου καὶ ἐπομ. ἐν τὴν χάτῃ ἢ κόρη μου)· «θεὸς οὐδένα, μὴ ἀπολατρεῖς ἱμῶν ἀπο-

δουκολήσῃ» Λουκ. Πλ. 4· «μικρὰ τοῦ πάθους ἐκτὸν ἀποδουκ.» (= πρᾶνῳ) Λουκ. Ἐρ. 16.

Ἐν γίνεαι διὰ τῆς ἀπάτης τῶν αἰσθησέων πρᾶνῳ, ἡπιώτερον κίμων.

Ἀπο-βουκόλημα, τό· ἀπάτη, δολέασμα, πλάνημα μεταφ.

Ἀπο-βου-κολίω· ἀποδουκολίω μετγ.

Ἀπο-βράζω 1) μεθ' ὀσμῆς καὶ θορόδου βράζω, κοχλίζω γόνω ἔξω, ἀναπέμπω, ἐκβάλλω κυρ. ἐπὶ τῶν ἐσθίων ζυμωμένων καὶ βραζόντων ἀντικειμένων, καὶ ἐπὶ τοῦ κελύρου· τοῦ καρπού, ὅστις ἀλλοθόμενος ἀπορρίπνεται Καλλιμ. ἀποσπ. 232· 2) παῦδι τοῦ βράζειν καὶ ἀφρίζειν μεταφ.

«μετὰ τὸ ἀποβράσαι, τὸ δριμύ» = μετὰ τὴν κατ' ἀκυσιν τῆς δριμύτητος τοῦ φύλου· Ἀλκιφρ. 1, 23.

Ἀπό-βρασμα, τό· πᾶν τὸ ἀποβρασόμενον, ὁ ἀφρός, τὸ ἀπορρίμμα, ἐκβάλα, κατ' ἀρ. λεξ. τὰ σκύδαλα τῶν πυρῶν ἢ τὰ πίτυρα.

Ἀποβρασμός, ὁ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποβράζειν, ἢ ἐκβολή, ἢ ἀνίδρυσις· Σειτ. Ἑμπ.

Ἀπο-βράττω· ἀποβράζω Ἰπποκρ. ἐν ἔνεστ.

Ἀπό-βρεγμα, τό· ἡ ὑγρότης, ἢ γεννωμένη διὰ τῆς ἐπιχυρώσεως ὕδατος ἢ ἄλλου τινὸς ὁμοίου ἐπὶ ἄλλου σώματος Πλουτ.

Ἀπο-βρέχω· μουσκεῖω τι εἰς ὑγρόν, καὶ ποιῶ τὸ ἀπόβρογμα Θεοφρ. ἐμβαστίζω, βρυτὸ μετγ.

Ἀπο-βρίω· ἀποκαυώματι Ὀδ. ι, 151 καὶ μετγ. π.· βρῶν Καλλιμ. 56.

Ἀπο-βρίθω· διὰ τοῦ βάρους μου ἐκθλίβω τι.

Ἀπο-βρογῇ, ἢ ἡ πράξις τοῦ ἀποβρέχειν Διοσκ. (δὴλ. τὸ διὰ τοῦ βρεξίματος λαμβάνειν τι ἀπὸ τὴν οὐσίαν τινός).

Ἀπο-βρογθίζω· καταβρογθίζω· ἀποβρογθίζω· Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 427 ἐξηγ. καταπιεῖν.

Ἀπο-βρογίζω· σπρίγγω διὰ τοῦ βρόχου, ἀποπνίγω· λαμβάνω Τουλ. Γεμ. 9 (9, 410)· ἐπὶ λῶν, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν βρόχον. Παρὰ χειρουργ. διαβένω· ἐκτὸν=ἀπαγγονίζομαι Πολυαν. 8, 63.

Ἀπο-βρύω· τραβῶ διὰ τῶν ὀδόντων· «ἀπέβρυκον τῶν κρεῶν» Ἀθην. 13, 572.

Ἀπό-βρωμα, τό· τὸ καταβρωθὲν ἢ καταφαγῶθαι μετγ.

Ἀπο-βρώ· ὅλος στουπῶνῳ, φράζω ἀρ. λεξ.

Ἀπο-βώμιος, 2' ὁ μικρὰν τοῦ βωμοῦ, ἄθεος· Κύκλωφ Εὐρ. Ἑκκλ. 305.

Ἀπό-βωμιος, 2' τὸ αὐτὸ ἀρ. λεξ.

Ἀπό-γαιος, 2 (γῆ)· ὁ ἀπὸ τῆς γῆς (ξηρᾶς) ἐργόμενος· ἄνεμος Στραβ. Ἐντ. τὸ ἀπόγαιον 1) τὸ στρονίον (πυλινάρι), 2' οὐ δένεται τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν Πολυδ. 33, 7· 2) ἐντ. διέστημα = ἡ μεγίστη ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀστρῶν. Ὡς ἀπόγειος.

Ἀπο-γαίω· εἰς γῆν μεταβάλλω τι μετγ.

Ἀπο-γαλκτιζώ (γάλα)· ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ γάλα ἀποκόπτω, ἢ ἀποσυνεθίζω τὸ πιθόδιον· ἀπογαλκτιζεῖ Διφιλ. παρ' Ἀθην. 6, 217.

Ἀπο-γαλκτισμός, ὁ· τὸ ἀποκομῆ τοῦ πιθόδου ἐκ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος Ἰπποκρ.

Ἀπο-γαλκτιζώ· μεταβάλλω εἰς γάλα μετγ.

Ἀπο-γαλκτιζομαι ἢ ἀπογαλκτιζομαι· γίνωμαι ἡσυχοί, γαλήνιοι, ἐπὶ θαλάσσης Δημοκρ.

Ἀπο-γαίω, ἢ, ἐνν. αὐρα· ὁ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἄνεμος Ἀριστοτ.

Ἀπό-γαιος, 2 (γῆ)· ἀπόγαιος α) ὁ ἐκ τῆς

ἔργα ἐρχόμενος, ἐπὶ ἀνίκῳ Ἀριστοτ. 6) ὁ μακρὴν τῆς γῆς, ἐπὶ σελήνῃ Πλουτ. γ) τὰ ἀπόγεια πρὸς θρονίαν (παλαίοντα) τῶν πλοίων (30) ἀπό-γεια) Λουκιαν. Ἑρμοτ. 28.

Ἀπο-γείσσω ἢ ἀπογείσσω: διὰ γείσσω-τός τις ἡ στεφανῆς προσεχούσης περιβάλλει τι· ὁρῶντι ἀπογείσσω: τὰ ὑπὲρ τῶν θυμάτων ἔσιν. ἀπορν. 1, 4, 6. Παθ. πολλὰ ἐξέγω ἢ προ-έγω Ἀριστοτ.

Ἀπο-γείσσωμαι, τὸ ὁ θρησκός, τὸ ἐξέχον μέρος, ἢ ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ἀρετῆς Ἀριστοτ.

Ἀπο-γείσσωμαι ἀδειάζω, ἐκκενώνω. Παθ. Διον. Ἀλ. 3, 44.

Ἀπο-γέμω ἐκπνεύωμαι, ἀδειάζω μετν.

Ἀπο-γεννάω γεννῶ ἀπὸ τίνος, παρίγω Ἰπποκρ. καὶ μετν. ἀπογεννάσθαι ἐκ τίνος Ἀπορν. 7, 285.

Ἀπο-γέννημα, τὸ τὸ ἐκ τίνος γεννηθὲν Πλατ.

Ἀπο-γέννησις, ἢ τὸ αὐτὸ Διογ. Λ. 10, 105.

Ἀπο-γεύω ἀπὸ τίνος κίοναι νά γευθῇ τις, νά δοκιμάσῃ Ἀρχ. προμ. 33, ἀπορ δύνανται καὶ ἀπορ νά γεύσθῃ. Μετν. τινός Πλατ. Θεαιτ. 157.

Ἀπο-γεφύρωμαι μετν. ἡ γεφύρεται ἡ διαχωρίζεται στέγει ἢ προφυλάττει τι ἀπὸ τῶν πεταχόντων ἀποχύνων, ἢ διὰ χρώματος ἐκπαίδωται Ἦρ. 2, 98.

Ἀπο-γρηάσσω γρηάσσω ὅλους διόλου, ἀπο-θνήσκω Θεογν. 811· ἀπογρηάσμετ. ἀορ. Ἀλέξ. παρ. Ἀθην. 6, 36.

Ἀπο-γρηάω τὸ προη. ὑπὸ γήρατος ἀποθνή-σκω ἢ ἀπομορφαίνωμαι Θεογρ.

Ἀπο-γρίνωμαι 1) εἰς ἀμακρὴν ἢ ἀπὸν· τῆς μάγας Ἦρ. 9, 69· τὸν ἀμακρῆτατον Θεοκ. 1, 39, ἀντιθ. τὸ παρὰ γίνεσθαι Πλατ. Σοκ. 247· 2) ἀπομαρτυρῶμαι, ἀπέρχομαι, ἀντιθ. τὸ προσγίγνομαι Πλατ. Τιμ. 82. ὅθεν καὶ Θεοκ. 2, 98, ἐνθα ἔχει τὴν ἐνοσίαν τοῦ ἀποθνήσκειν, ὡς Ἦρ. 2, 136, Θεοκ. 2, 34.

Ἀπο-γρινύσσω μετν. ἀπογρινύσσω 1) δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω· «τὴν θεϊότητα τῆς ἀρετῆς Πλουτ. Ῥωμ. 28· ἐντ. 2) ἐπὶ δικαστῶν, ἀποδίδωμι, ἀντιθ. πρὸς τὰ καταγι-γνώσκω Ἀρχ. 22, 37, καὶ συγν. παρὰ ῥητορ. τινός, Διο. 39· τῆς δίκης, 34, 21· τὴν γρα-φὴν· ἀπορρίπτειν τὴν κατηγορίαν, 22, 30· 6) περὶ τῆς ἀρετῆς, ἀρῶν, ἀπελπίω ἰδίως μετ' ἀπαρ.· τοῦ μαγεύεσθαι, ἢ μαγεύεσθαι ἔσιν. Ἀν. 1, 7, 19· τὸ πορεύεσθαι, ἢ 7, 5, 7· «μὴ βυλθεῖν Διο. 15, 9· τὸ πολεμεῖν Πολυδ. 1, 48· ἐ-πεσθῶν Διο. 4, 12· τὸς ὁμοειδέας, 6, 16· τῆς προσέχει· Πολυδ. 5, 1· ἐντ. ἀπελπίω (ἢ ἀπελπίζομαι)· τῆς ἐκπελπίσεως Ἀντ. 2, 47· τῆς σωτηρίας Ἀριστοτ. 20, 3, 6. Παθ. «τὰ παρ' ἡ-μῖν ἀπεγινώσθη Διο. 19, 54· ἐλπίδες ἀπεγινώ-σμεναι Πολυδ. 38, 8· «ἀπεγινώσκουσιν ὑπὸ τῶν ἱσχυόντων Λουκ.

Ἀπο-γρίνω ἐκπίπτω κατὰ τὸν ὄγκον, ἐκπρή-σκωμαι Ἰπποκρ.

Ἀπο-γρᾶδω κίοναι τι ὀγκώδες, ρουσκῶναι· «χρόνῳ δαρῶν» γερῶναι Θεογρ.

Ἀπο-γλαυκῶσαι 1) πύριον γλαυκῶσαι κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν «τὴν ὄψιν ἀπογλαυκῶσθαι» Πλουτ. Τιμολ. 37· ὁ ἀπεγλαυκῶμένος, κα-λεῖται κομμορία τις τοῦ Ἀλέξ.· ὁ γλαυκὸς γο-νομένος· ὁ δὲν 2) γλαυκός· γίγνομαι.

Ἀπο-γλαυκῶσαι, ἢ ἡ γένεσις γλαυκώματος κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἱατρ.

Ἀπο-γλαφομαι, τὸν ἄνδρα ἀπεγλαφάμεν Εὐ-σταθ. 1501, 20, ἐκ κομμορίας τινος.

Ἀπο-γλαύω, 2· ὁ μὴ ἔχων ἱσχυροῦς γλαυ-τοῦς Ἀρσεν.

Ἀπο-γλαυκῶναι κίοναι τι γλαυκὸν Δ. Σικ. 1, 40· ἀπεγλαυκῶμένος Ἀθην. 2, 53.

Ἀπο-γλαύω, ἢ τὸ ἀπογλαυκῶμεν μετν.

Ἀπο-γλαύω γλαυρὸν ἀπαίρω τι ἀπὸ τίνος, ἐκπελπίω Ἀλεξ. 3, 60.

Ἀπο-γλαυτίζω τὴν γλαύωσιν ἢ ὀφθαλμὸν ἀ-παίρω, κίοναι τινὰ ἄλλοιον Λουκ. Αἰτίρ. 15.

Ἀπο-γνώαι, ἢ ἀπελπίσαι· τὸ κρατεῖν Θεοκ.

Ἀπο-γνώωμαι, 2· ὁ ἀπολείπει, τοῦ δόυντος, δι' ὃν γνωρίζεται ἡ ἡλικία ἀρ. λεί.

Ἀπο-γνώωσι· μάχῃ· παλαιῶ γνῶμην τινὰ Ἰπποκρ.

Ἀπο-γνώωσις ἢ ἀπόγνωσις· πραγμάτων Λουκ.

Ἰν. 17· ἐσχατὴ, Ἦρμ. 6· βίου (ἀποφασίς τοῦ νά σπερῆς ἐαυτὸν τοῦ βίου) Διον. Ἀλ. 1, 81.

Ἀπο-γνώωσις· διὰ ἀπογίγνομαι.

Ἀπο-γνώωσις, ὁ ὁ ἀπελπίζομενος, Πουγ. = ἀνέλπιτος.

Ἀπο-γορεύω, ἢ ἀπο-γορεύω ἀπογορεύω, ἐκ-πνεύωμαι μετν.

Ἀπο-γορεύω· ἀποδοκίμω τοῦ γόμους (τὸ ἐκ-δοκίμασαι), ἐκπνεύωμαι, διαλύω μετν.

Ἀπο-γονή, ἢ ἡ σειρά τῶν ἀπογόνων, οἱ ἀπό-γονοι μετν.

Ἀπό-γονος, 2· ὁ καταγόμενος ἐκ τίνος Ἦρ. 6, 86, ὁ ἐκ τίνος γινόμενος, ἢ ἐρχόμενος· ἀεί-πων Λουκ. Ραλ. 23 ὁ ἀπόγονος· ὁ ἔχωνος Ἦρ. 7, 150, ὅδεος ἀπόγονος· οὐδέος, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός· κατ' Ἀρμάιν. διὰ τοῦ τοῦ ἔχωνος = υἱός, ἀπογονος τρίτος· οὐτεργόνος κλπ.

Ἀπο-γορεύω, ὁ ὁ ἀπογορεύω, ὁ εἰσαγγε-λῶς, ἐπὶ δὲ ὁ ἐπὶ τῆς εἰσαγγέλλου τῶν φύρων δημοσίων γραμματέας κατὰ Σουλ. Πλατ.· ἀπο-γορεύει ἐλέγξαντο οἱ τὴν ἀπαρῆλθεν τῶν ἀρει-λογμένων εἰσαφέντων ποιούντες καὶ τοὺς μὴ βουλο-μένους εἰσαφέντων ἐλέγξαντες εἰς τὸ δικαστήριον.

Ἀπο-γράφω, ἢ 1) τὰ καταγράφω εἰς ἑσμῶ-σις, καταλόγους, καὶ αὐτὰ οἱ καταλόγοι, κυρ. ἢ τῆς περιουσίας· καὶ τῶν φύρων ἀπογράφω· Πλατ. νομ. 5, 745· «ἢ κατὰ τοὺς σισυράδας» Διο. 20, 32· αἱ πεντηκιστολόγων, 34, 7· «τὸν ἐν ταῖς ἡλικίαις» οἱ τῶν στρατευομένων καταλόγοι Πολυδ. 2, 23· ἐπὶ ἡ τῆς ἡλικίας· Δ· καὶ ὁρμημάτων καταλόγους Διον. Ἀλ. 4, 10· 2) κατηγορία κατὰ σφετερισμὸν δημοσίων, ἢ πρὸς δημοσίον πράτασι, ἢ εἰσαγγέλλω Ἀντ. 13, 65, καὶ αὐτὴ ἡ δόμησης.

Ἀπό-γραφον, τὸ ἀντίγραφον, ἐπὶ καταλόγους, εἰρησίων.

Ἀπό-γράφος, 2· ἀντιγραφόμενος Διογ. Λ.

Ἀπο-γράφω 1) ἀντιγράφω, κατὰ μίμησιν ἐμ-γραφῶμαι, ἀπεικάζω διὰ τῆς γραφῆς· «παρὰ σοῦ τὴν ἐκδοχή» Πλατ. Χαρμ. 153· καὶ μετ' «ἀπ' αὐτῆς ἀπεγράφω τὴν ἀναδυσμένην Ἀραβί-ταν» Ἀθην. 13, 591· 2) κυρ. ἀπογράφω εἰς καταλόγους Ἦρ. 7, 100· καὶ γὰρ κίοναι· ἀπογράφω, 2, 145· ἐπὶ οἱ ἐμαυτὸν ἀπογράφω, ἐκκενώνω, 3, 150· καὶ τὸς νοσοῦντας ἀπογε-...

Ἀπο-δειλίσεις, ἡ ὁ φόδος, ἡ ἀγρονομία, ἐλλει-
ψος ἀνδρικής ἀρετῆς, ἀνδρονομία Παλιν. 1, 103.

Ἀπο-δειλίαισι δὲ ἀποδεικνύει Πλάτ.

Ἀπο-δειλίαισι εἶμαι δειλὸς, παρ' ὁδοῦ, ἰδίως
φείδω τοὺς πόδας· Πλάτ. Πρωτ. 326, καὶ συ-
γνή-ἐν τινι, πολιτ. 6, 503 - ποδὸς τ. Πλάτ. κυρ.
ἐν τῇ μάχῃ διανέμει δειλός Παλιν. 9, 57.
-ποδὸς τοῦ παλαιού· 11, 16 - τοὺς ἐγγχερεῖν
τοὺς ὑπεναντίας· (=ἐκ πόδων μὴ ἐπιτίθεσθαι),
2, 11 - τὴν μάχην, τὸν πόλεμον· ἐκ πόδων ἀπο-
σώζων, 8, 84, 33, 4 - τὴν ὁδὸν Πλάτ. Κριτ. 8.

Ἀπο-δειλίαισι, ἡ 1) ἡ παράτασις, διήγησις·
-ιστορίας Ἡρ. 1, 1 - παρ' ὁδοῦ Πλάτ. πολιτ.
277, ἐν ἡ ἐπαίσεις· -ἐργων Ἡρ. 1, 201 2) ἡ
δικαίωσις, καὶ παρ' ἡμῶν ἡ ἀπόδειξις· -τινὸς
Θουκ. 2, 13 - ποιεῖσθαι τινος· Λυσ. 12, 19 - δού-
κα Β. Ἀν. 81 - φέρειν Παλιν. 12, 5 - βέβαιος
Ἀνδον. 2, 3 - τῆς ἐπιστήμης ἐν τῇ Ἀριστοτ.
Νικ. 6, 3, 3. Παρὰ τοῖς φιλοσόφοις πρότασις ἐξ
ἀποδείξεων προερχομένη argumenti conclusio,
Νικ. ἀκρ. 2, 8 - παρὰ Παλιν. 3, 1 οὐκ ἀπο-
δείξεως ἐξ ἀλλείων· -διεφύκεως, σαφούς, διὰ
τῆς ἐξετάσεως τὸν αἰσῶν ἐξαγγέλλ. «ὁ μὲν ἀπο-
δείξας ἰσοκυρίους» ἀντιθ. εἰς τὸ ἀρχαϊκώ-
δες, 10, 24.

Ἀπο-δεσμεύω ἀποδεσμεύω ἄσπε.

Ἀπο-δεσμεύω παῖδα τοὺς δεσμεύει, τελειώνει
τὸ δεῖπνον μου Ἄφην.

Ἀπο-δεσπνύδω, 2' ὁ περιστάς ἀπὸ τοῦ
δεῖπνον· -συνδύκων Ἀσων. Ἀλ. 30.

Ἀπο-δεσπνός, 2' ὁ ἐν τῷ δεῖπνον προσεχό-
μενος, εἶς· -δεῖπνος Πτωγ.

Ἀπο-δεσπο-τομέω ἀπονοῦμαι τὸν λαόν·
-τὴν Ἀλ. σ, 336, Λουκ. Φιλοπ. 9.

Ἀπο-δεσπο, ἰων. ἀντὶ ἀποδέρω Ἡρ. 4, 64.

Ἀπο-δεσπνέωσι, ἡ ἡ κρίσις τοῦ ἀποδεικ-
τέων, τὸ δεκτέον.

Ἀπο-δεσπνέωσι παῖδων ἡ συνίζω, τὸ δεκτέον·
Ἀπο-δεσπνέω 1) εἰσπράττει τὸ δεκτέον· -λαόν
Ν. Δ. 2) τὸ δεκτέον ἀποδέρω, ἀπαρτίζω Ν. Δ.

Ἀπο-δεσπνέωσι, ἡ ἡ κρίσις τοῦ ἀποδεικ-
τέων, τὸ δεκτέον.

Ἀπο-δεσπνέωσι, ἰων. ἀντὶ ἀποδείκναι Ἡρ. 6.

Ἀπο-δεσπνέωσι, ῥωμα. ἐπὶ τοῦ ἀποδείκναι.

Ἀπο-δεσπνέωσι, ῥωμα. ὁ ἀποδείκτης· -πρωτόδω
Ξεν. Κερ. 8, 1, 9 - δόξαν Ἀριστοτ.

Ἀπο-δεσπνέωσι, ὁ ὁ ἀποδείκνους, ὁ λαμβά-
νων, ἡ εἰσπράττειν Παλιν. 8, 97 - δέικ, οἱ
τὸν τὸ φέρειν καὶ τὴν ἀποδείκναι καὶ τὴν τέλη
ἀποδείκνους καὶ τὴν τὸν τὸν ἀποδείκνους
ἐδεικνόν Ἀντ. 24, 162.

Ἀπο-δεσπνέωσι, 2' ὁ ἀποδοχὴς ἄσπε, ὁ εὐπρό-
δικτος μὲν.

Ἀπο-δεσπνέωσι μεταβάλλωμι εἰς δένδρον
Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 1, 8 - εἰς λαμπρὸν δένδρον
στύλος Θεοφρ.

Ἀπο-δείξασθαι ἀποδείξομαι.

Ἀπο-δείξομαι, μετ. μὲλ. τοῦ ἀποδείκναι.

Ἀπο-δείξαι, ἰων. ἀντὶ ἀποδείκναι Ἡρ. 6.

Ἀπο-δεσπνέωσι, τὸ τὸ ἀποσπασθὲν δέικναι Ἡρ. 1, 61.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἐκβάλλω τὸ δέικναι. Παλιν.
ἀποδοχόμενος ἡ ἀποδείκνους τὸ δέικναι δέλ.
τὸ ἐκβάλλω Παλιν. 6, 25.

Ἀπο-δεσπνέωσι τὸ δέικναι ἀποδοχὴς ἡ ἀποδοχὴ· -σιν

τι Ἡρ. 5, 25, καὶ συγνή ὡς Ξεν. Ἀν. 3, 5,
9 - ἀποδοχὴ Θεοφρ. 25, 278 - εἰ γὰρ ἴσως, ἀ-
ποδοχὴ, (τινὶς τινὸς τὴν προδόν παρ' ἡμῶν)
-ἡμετέραν Ἀριστοτ. Λυσ. 789 - προδ. 933 ἐν ἀ-
ποδοχῇ σφ. 28 ἀποδοχὴ.

Ἀπο-δεσπνέωσι, ἡ τὸ δέικναι ἀπὸ τινος· -τοὺς ἡμ-
ετέροις τοῖς ἀποδοχῇ Ἀριστοτ. 1, 2, 7, 10.

Ἀπο-δεσπνέωσι, καὶ ἀποδοχέωσι δέικω τε
εἰς τι μὲν.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχέωσι.

Ἀπο-δεσπνέωσι, ὁ 1) ὁ δέικναι, τὸ δέικναι, ἡ φα-
σικὰ (κατὰ κεφαλὴν, ἡ κεφαλὴν) - ὁ δέ
ἐν τῇ κεφαλῇ Ἀριστοτ. παρὰ Πολυδ. 7, 68 2) ἡ δέ-
σμις, τὸ κεφαλὴν, ὁ κεφαλὴν Παλιν. Ἀντ. 70.

Ἀπο-δεσπνέωσι 1) ἀποδοχέωσι παραδέρωσι
-ἀποδοχὴ Ἀλ. α, 95 - γνώμην παρ' ὁδοῦ Ἡρ.
4, 97 - ἀποδοχὴ δέικναι, ἡ συγκαταβέβητος· ἡ
μὲν ἀποδοχέωσι ἀποδοχέωσι Ἡρ. 6, 143. Παλιν.
1, 126 - διαδοχὰς (=πρὸς τὸν δέικναι εἰς τὴν δια-
δοχῇ) Θουκ. 6, 29 - κατηγορίας, 3, 3 - μὲν
θων, ἀποδοχέωσι Πλάτ. Τιμ. 29, πολιτ. 2, 337.

-λόγους Ἡσυχ. 3, 10, συγνή παρὰ τοῖς μὲν.
-ἀφίειν Παλιν. 2, 39 ἰδίως, -τινὸς (=ἀποδοχέ-
ωσι ἡ ἀποδοχὴ μὲν τὴν γνώμην τινός) - τὸν ἀπο-
δοχέωσι λέγοντες Πλάτ. Θεαιτ. 206 - ἀφίειν τοὺς
παλιν, ἐν ταῖς λέξεσι, οὐκ ἀποδοχέωσι,
πολιτ. 1, 329 - τινὲς Πλάτ. Ἀριστοτ. 12 - ἐντ.

- τὴν γλῶσσαν τῆς ἐκδοχῆς ἔνεκα τῆς συμ-
βολῆς· ἐκδοχῆς Ἀσων Χρυσ. 2, 338 2) γονικ.
ἀποδοχῇ, δι' ἀποδοχῆς παραδέρωσι ἡ παραδοχῇ
-μου ὁ λέγων Πλάτ. Κριτ. 470 - τοὺς παρ-
σιν Παλιν. 10, 45 - εἰς κατὰ, καταλα-
βάνω· «τὸν παρ' ἐμοῦ λόγον ἀκούσας καὶ ἀπο-
δοχέωσι λέγει» Πλάτ. νομ. 1, 642 - πάντα δρ-
σας ἀποδοχῇ (=καταλαβάνων πολλὰ δρῶν)
Ξεν. Ἀπομ. 3, 10, 15 3) ἀποδοχέωσι - πο-
δοχέωσι Παλιν. 22, 18 - εἰς προσεγγέωσι· - δυ-
σχερῶς Πλάτ. Εὐθ. 6 - πρὸς νομ. 1, 634 -
φίλοσοφους Παλιν. 22, 5.

Ἀπο-δεσπνέωσι δέικω τε δυνάτι 18 ἀποδοχέωσι α)
ὁ δέ δέικναι καὶ Πλάτ. νομ. 1, 642 6) προσ-
εγγέωσι, ἡ προσεγγέωσι τι, Ἡρ. σ. 400.

Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι κατωτέρως, ἐλλείπω, μένει ὁ-
πῶς τινὸς ἰδίως ἐν ἀποδοχῇ. «τρεκακισίων ἀποδο-
χῇ μένει» (=9700) Θουκ. 2, 13 - «ἐν τῷ ἀπο-
δοχῇ τρεκακισίων» (=300 πλέον 8, δηλ. 291), 4,
38 - «ἐν τῷ ἀποδοχῇ ἐκείνῳ» (=99 εἰς)
Λουκ. Μακρ. 23 - ἐντ. «ὀλίγον θεῶν ἀποδο-
χῇ» (=σχεδὸν θεῶν ὄντες), Ἡρ. 23 - «τὸ
ἐκείνῳ ἀφίειν τὸν καλίστον οὐκ ἀποδοχῇ,
μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 4, ἀντ. 6. πρὸς τὸ ἀποδοχῇ
λαὶν Πλάτ. 2, 11. εἰς ἀφίειν (ὡς τὸ λατ. tan-
tum abest) - ποδοχῇ ἀποδοχῇ τοῦ νομίζω·
Πλάτ. «ποδοχῇ ἀποδοχῇ τινός» Πλάτ. Ἀλ. 368.

Ἀπο-δεσπνέωσι κίμωνι τι φανερὸν, δεικνύω Λυσ.
ἀποδοχ. 300 - εἰς ἀποδοχῇ Πλάτ.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχῇ διὰ δημογραφίας παρ-
σιν ἀποδοχῇ τινι· -τῆς ἀποδοχῇ Κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι ἀπὸν, εἰς τὴν εἶναι, λείπω
ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἡρ. 1, 29 - ἀπὸ τινος,
εἰς τῆς γῆς 9, 117 - Μαίετα οὐκ ἀποδοχῇ τὸ
ποιεῖ ἐπὶ σπέρματι Πλάτ. Η. 10, 36, ἀντ. 6.
τὸ ἀποδοχῇ (=εἰς τὴν πατρίδα) Ξεν. Κερ.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχῇ διὰ δημογραφίας παρ-
σιν ἀποδοχῇ τινι· -τῆς ἀποδοχῇ Κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι ἀπὸν, εἰς τὴν εἶναι, λείπω
ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἡρ. 1, 29 - ἀπὸ τινος,
εἰς τῆς γῆς 9, 117 - Μαίετα οὐκ ἀποδοχῇ τὸ
ποιεῖ ἐπὶ σπέρματι Πλάτ. Η. 10, 36, ἀντ. 6.
τὸ ἀποδοχῇ (=εἰς τὴν πατρίδα) Ξεν. Κερ.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχῇ διὰ δημογραφίας παρ-
σιν ἀποδοχῇ τινι· -τῆς ἀποδοχῇ Κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι ἀπὸν, εἰς τὴν εἶναι, λείπω
ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἡρ. 1, 29 - ἀπὸ τινος,
εἰς τῆς γῆς 9, 117 - Μαίετα οὐκ ἀποδοχῇ τὸ
ποιεῖ ἐπὶ σπέρματι Πλάτ. Η. 10, 36, ἀντ. 6.
τὸ ἀποδοχῇ (=εἰς τὴν πατρίδα) Ξεν. Κερ.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχῇ διὰ δημογραφίας παρ-
σιν ἀποδοχῇ τινι· -τῆς ἀποδοχῇ Κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι ἀπὸν, εἰς τὴν εἶναι, λείπω
ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἡρ. 1, 29 - ἀπὸ τινος,
εἰς τῆς γῆς 9, 117 - Μαίετα οὐκ ἀποδοχῇ τὸ
ποιεῖ ἐπὶ σπέρματι Πλάτ. Η. 10, 36, ἀντ. 6.
τὸ ἀποδοχῇ (=εἰς τὴν πατρίδα) Ξεν. Κερ.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχῇ διὰ δημογραφίας παρ-
σιν ἀποδοχῇ τινι· -τῆς ἀποδοχῇ Κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι ἀπὸν, εἰς τὴν εἶναι, λείπω
ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἡρ. 1, 29 - ἀπὸ τινος,
εἰς τῆς γῆς 9, 117 - Μαίετα οὐκ ἀποδοχῇ τὸ
ποιεῖ ἐπὶ σπέρματι Πλάτ. Η. 10, 36, ἀντ. 6.
τὸ ἀποδοχῇ (=εἰς τὴν πατρίδα) Ξεν. Κερ.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχῇ διὰ δημογραφίας παρ-
σιν ἀποδοχῇ τινι· -τῆς ἀποδοχῇ Κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι ἀπὸν, εἰς τὴν εἶναι, λείπω
ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἡρ. 1, 29 - ἀπὸ τινος,
εἰς τῆς γῆς 9, 117 - Μαίετα οὐκ ἀποδοχῇ τὸ
ποιεῖ ἐπὶ σπέρματι Πλάτ. Η. 10, 36, ἀντ. 6.
τὸ ἀποδοχῇ (=εἰς τὴν πατρίδα) Ξεν. Κερ.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχῇ διὰ δημογραφίας παρ-
σιν ἀποδοχῇ τινι· -τῆς ἀποδοχῇ Κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι ἀπὸν, εἰς τὴν εἶναι, λείπω
ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἡρ. 1, 29 - ἀπὸ τινος,
εἰς τῆς γῆς 9, 117 - Μαίετα οὐκ ἀποδοχῇ τὸ
ποιεῖ ἐπὶ σπέρματι Πλάτ. Η. 10, 36, ἀντ. 6.
τὸ ἀποδοχῇ (=εἰς τὴν πατρίδα) Ξεν. Κερ.

Ἀπο-δεσπνέωσι ἀποδοχῇ διὰ δημογραφίας παρ-
σιν ἀποδοχῇ τινι· -τῆς ἀποδοχῇ Κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-δεσπνέωσι εἶμαι ἀπὸν, εἰς τὴν εἶναι, λείπω
ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἡρ. 1, 29 - ἀπὸ τινος,
εἰς τῆς γῆς 9, 117 - Μαίετα οὐκ ἀποδοχῇ τὸ
ποιεῖ ἐπὶ σπέρματι Πλάτ. Η. 10, 36, ἀντ. 6.
τὸ ἀποδοχῇ (=εἰς τὴν πατρίδα) Ξεν. Κερ.

7, 5, 60· - ἐκεῖσε εἰς Θεσσαλίαν Πλατ. Φαιδ. 69· - οἰκίαι, νομ. 12, 951· - ποιήτης Ἀριστ. βατρ. 43· παρά Β. Ἀν. 419 ἐκ τοῦ Ἑρμῆ. ἀπαντᾷ ἀποδημηκότες.

Ἀπο-δημητής, ὁ ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀποδημῇ, ἢ νὰ ταξιδεύῃ Θουκ. 1, 70, ἀντίθ. ἐνδημότες.

Ἀπο-δημητικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἀποδημίαν ἀνήκων, ἢ τὸ αὐτὸ τῷ προηγ. μτγν.

Ἀπο-δημία, ἡ· ἡ ἔξω τῆς πατρίδος διαμονή, τὸ ξενίτευμα, ἡ ἀπουσία· - ἐξ οἴκου Ἦρ. 6, 130· - εἰς Ὀλυμπίαν Ἀνδοκ. 4, 38· «ἡ ἐκεῖ ἀποδημία» Πλατ. Φαιδ. 61.

Ἀπό-δημος, 2· ὁ μὴ εἰς τὴν πατρίδα του ὢν, ὁ εἰς τὰ ξένα ὢν Πινδ. Π. 4, 5.

Ἀποδία (ποὺς) ἡ· ἡ ἑλλειψὶς ποδῶν, ἡ ἡ ἀχρηστία τῶν ποδῶν Ἀριστοτ.

Ἀπο-δι-αιρέω· ἀποδιαστέλλω.

Ἀπο-δι-αίρεσις· ὡς διατετῆς κρίνων τινὰ ἀθωῶντα, ἀπολύω Ἦρ. ἀποπ. 1, 12· «-τινὸς, ἀπε-διήκρη» Δημ. 40, 17· «-τινὸς τὴν διαίτην», 49, 19· «-τινὶ τὴν διαίτην», 21, 93· ἐπὶ παθ· - δίκην ἀποδεδιητημένην, 21, 85.

Ἀπο-δι-α-καίμα· ἔγω ἐναντίαν διαθέσειν πρὸς τι Κλημ. παιδ. Β'.

Ἀπο-διαστέλλω· ξεχωρίζω τι τινὸς μτγν.

Ἀπο-δι-α-τίθημι, Θεολ. ἀριθμ. σελ. 49, ἀμ-ρίθ. σμμ. κατ' εἰκασ· ἀποδιατιθέμενα.

Ἀπο-δι-α-τρέφω· διὰ φλυαριῶν ἢ ἄλλων ἐνασχολήσεων διατρέφω, γαστρομερῶ, εἰς μάτην γάνω τὸν καιρὸν μου Δίων Κ. 54, 17· - τὸν χρόνον Ἀλγ. 2, 14.

Ἀπο-δι-δάσκω· κάμνω τινὰ νὰ ξεμάθῃ ὅσα ἐδιδάχθη, ἀποσυνειθίζω μτγν.

Ἀπο-δι-δρασκάνει· ἐπὶ. εἶδος παιγνιδίου (κοιν. παρ' ἡμῶν τὸ κρυφτό) Πολυδ.

Ἀπο-δι-δράσκω, ἰων. ἀποδιδρήσκω· φεύγω ὁρμαῖος ἢ κρυφά, δραπέτευω, ὑπεκαύω· - ἐκ νηὸς, καί, - νηὸς Ὀδ. π. 65, ρ. 516· μόνον ἐν τῷ τύπῳ ἀποδράς. Παρά τραγ. μόνον Σοφ. Αἴ. 167· ἀποδράω. Συγν. ἐν πεζ. «-ἐκ τοῦ δεσμο-τηρίου» Πλατ. Κριτ. 53· - τινὰ, Πρωτ. 310. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀποδρεύειν (πρὸλ. Ἀρμῶν.) ἴδε Ξεν. Κυρ. 4, 2, 21, Ἀν. 1, 4, 8· ἐπὶ ἀπαρ-τήρητος ἀπέροχα ἢ ἀπομακρόνεται, ἀνευ τοῦ σκοποῦ τοῦ δραπέτευσιν.

Ἀπο-δι-δύσκω· ἀποδύω Παρθεν. 15.

Ἀπο-δίδωμι· 1) δίδω διόσω, ἐκεῖνο ὅπερ ἔ-γω ὑπογρῶναι νὰ δώσω, ἡ ὁ, τι χρεωστώ (Εὐσταθ. χρεωστικῶς δίδωμι· δίδωμεν ἐκουσίως, ἀποδίδωμεν ἀκουσίως), πληρώνω, ἐπιστρέφω, παραδίδω «-κούρην πατρί» Πλατ. 98· «-τοκεῖσι θερέτρα», 2, 478· «τὸ μόρσιμον ἀπέδωκε» Πινδ. Ν. 7, 44, καί πεζ. - τὰ δρεϊλόμενα Πλατ. πολιτ. 1, 332· «-τὸ προσήκον ἐκάστη», Κρατ. 430· «χάριν ἀποδίδωμι» ἀπονέμω χάριν· ὑπό-σχεσιν, εὐχὰς Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 10, Πλουτ. Πομπ. 71· «-τὸ πάτριον πολιτεύμα» καθιστὸ Πολυδ. 2, 70· 2) ἐν γέν. ἀπονέμω, δίδω «-ὄνομα τι-νι» Πλατ. Θεαιτ. 186· «-τὴν ἀρχὴν τινι», Γοργ. 471· «-εἰς τὴν βουλὴν περὶ τινος» Λυσ. 22, 2, συγν. παρὰ βητ. «-ἐαυτὸν ἀρχιθεῶρον τῇ βουλῇ» Δειν. 1, 82· ἐπὶ ἐπιτρέπω· «ὁ νόμος ἀπέδωκε κολάζειν» Δημ. 23, 56· - νόμους· γνῶ. στοποιεῖν Ξεν. Λακ. 8, 5· 3) διεξέρχεται προ-

φέρειν, λῶγον, διερχομὴν Πολυδ. 4, 2, 5, 98· οὕτω· «τὴν εὐδαμονίαν ἀγὼ ὁμοίως ἀποδι-δάσκω» = ἐξηγοῦμαι Ἀριστοτ. 30, 1, 3· «-τὴν περίμετρον τῆς νήσου» λέγωμαι, σημαίνωμαι Πολυδ. 34, 5 καὶ μτγν. ἔτι· ὀνομάζω Ἀθην. 11, 405· 4) Μετ. ἀποδίδωμαι, ἀνταλλάσσω τι ἀντὶ τινος· «-ἐλλπίδας πολλοῦ» Πλατ. Φαιδ. 98, ἔτι πολλοὶ ἴδιως ἐν ἀπορ. Ἦρ. 1, 70· (ἐν Ἀριστ. βατρ. 1235, ἀπόδωκε=ἀποπρίω)· ἐντ.

- τὴν δικάτην=μισθώνω Δημ. Λεπτ. 60· 6 Θουκ. 6, 62 γέγεται οὕτω καὶ τῷ ἐνερ. παρ' Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 1, 18 ἐν ἀμετ. «αἱ ὁμοιό-τητες διὰ πολλῶν γενεῶν ἀποδιδάσκω» = ἐπα-νέρονται, ἐπιστρέφουσιν.

Ἀπο-δι-ίστημι· ἀποχωρίζω, διαχωρίζω· «ἀποδιαστήσαι τινος» Πλουτ. Μεσ. καὶ ἀμετ. χρόν. εἶμαι περὶφρασμένος μτγν.

Ἀπο-δι-κάζω· ἀθωῶνται· - ἔργω τι, ἀντιθ. πρὸς τὸ κατιδιναῖω Ἀντιφ. 6, 47.

Ἀπο-δίκειν, ἀπορ. ὁ. ἀπαρ. τοῦ ἀποδίκου· ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω· - ἀπίδους Ἀισχ. Ἀγ. 1382· - ἀπόδικε Εὐρ. Ἦρ. μ. 1203.

Ἀπο-δικεῖν· ἀπολογίζομαι πρὸ τοῦ δικαστη-ρίου Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 21.

(Ἀπο-δίκω) ἴδ' ἀποδίκειν.

Ἀπο-δινέω· 1) ἀλύνω Ἦρ. ὁδ. κυρ. περι-στρέφω, ἀποσπῶ, ἀποβάλλω τι· 2) παῦω τοῦ νὰ περιστρέφω, ἀπατελεῖν τὸ ἀλύνισμα.

Ἀπο-δίωμαι· ἀποδιώκει Πλ. ε, 763, (τὸ α ἐ-νεκα τοῦ στίχ. μακρόν).

Ἀπο-διο-πομπέομαι, (πομπή) δι' ἐξέλει-τικῆς πρὸς τὸν Δία ὡς εἰς ἀπομακρόν ἢ ἀπο-δύσκω κάμνω τι, ἀμείρηναι τι, ἡ δυστόχημα· πρὸλ. Ἀν. 7· «ὡκίον ἀποδιοπομπήσασθαι καὶ καθ' ἑαυτὸν» Πλατ. νομ. 9, 877· πρὸλ. Λυσ. 6, 53, ἐν μέλ. Πλατ. Κρατ. 396· παρά μτγν. ἐν γένει ἀποτροπιάζωμαι (ὅπερ ἴδε), ἀποδοκι-μάζω, ἀπορρίπτω Πλουτ. συμπ. 8, 8, 3.

Ἀπο-διο-πύμπησις, ἡ· ἡ προσφορά ἐξέλει-τικῆς ὡς εἰς Πλατ. νομ.

Ἀπο-διο-πομπητέον· δεῖ ἀποδιοπομπη-σθαι Πλουτ.

Ἀπο-δι-ορίζω· γωρίζω (διὰ συνόρων) Ἀρι-στοτ. πολ. 4, 3, 9, Ν. Δ.

Ἀπο-δι-πλύνω· ἀποδιπλύνω (ἴδε συγκαθίημι) Εὐσταθ.

Ἀπο-δι-τεύω· βίπτω, ἡ ἐκσπενδονίζω τι ὡς δίσκον μτγν.

Ἀπο-δι-φθερόω· ἀποσπῶ ἢ ἀραιῶ τὸ δέμας 1. Λυδ.

Ἀπο-δι-ωθέω· σπρώχνω τι μακρὰν ἀπ' ἐ-μοῦ Ἀθην. 3, 87.

Ἀπο-διώκω· ὁ ἀποδιώκων.

Ἀπο-διώκτρια, ἡ· ἡ καταδιώκουσα Σχολ. Λακ. 360.

Ἀπο-διώκω· ἀπὸ τινος διώκω, ἐκδιώκω, ἐκ-βάλλω Θουκ. 6, 102· «οὐκ ἀποδιώξει αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας» (παρ' ἡμῶν δὲν θὰ ξεκομπισθῇ) Ἀριστ. νεφ. 1278.

Ἀπο-δίωμαι, ὑποτ. τοῦ ἀποδίδωμαι.

Ἀπο-δίωξις, ἡ· τὸ ἐκδιώγμα μτγν.

Ἀπο-δοκεῖ (δοκέω)· εἰν ἐγκρίνεται, ἀποδέχεται· - ἐμοῦ Ἦρ. 1, 172· - μὴ τιμωρεῖν 1, 152, μετ' ἀπαρ. Ξεν. Ἀν. 2, 3, 9.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δοκῶ· ὁ ἀποδοκῶν.

Ἀπο-δο-κίω· ἴδ' ἀποδοκεῖ.

Ἀπο-δοκίμαζω· κυρ. μετ' δοκιμασίαν ἀπορρίπτω, ὡς ἐν Ἀθήναις συνέβαινεν εἰς τοὺς διὰ λαγνὸς διορισμένους ἄρχοντας, ὅτε οὗτοι εἰς τὰς γενικὰς ἀπαιτήσεις ὄν ἐξήρκουν, π. γ. «ἐπιμελήτης λαγῶν ἀποδοκιμασθή ἄρχων» Δεινάρ. 2, 11· «τοὶ ἀποδοκιμασμένοι ἀρχεῖν λαγῶσιν» Δημ. 25, 30· ἐπίσης· «ἀρχὴν 67· «ἀσφατῆρον χειροτονήθεται» Λυσ. 13, 10· ἔτι σδάνω ἢ διχαζέω ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν στρατιωτῶν Ξεν. Κυρ. 6, 2, 39, μτγν. ἐπὶ τοῦ τιμητοῦ, ἐκ τῆς βουλῆς ἐκβάλλω· ἐν γένει ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω Πρ. 6, 130· νόμους· δὲν ἐγκρίνω Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 14.

Ἀπο-δοκίμασις, ἡ· ἀπόδοξις, ἀποβολή, ἰδίως ἡ μὴ εἰσαγωγή εἰς ὑποσηγμένα· διότι ὁ ἐκλεγθεὶς δὲν ἐκπληροῦ τὰς ἀπαιτήσεις, αἵτινες τῷ ἐπιβάλλοντι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ μετγν.

Ἀπο-δοκιμάω· ἀποδοκιμαζέω Πρ. 1, 190.

Ἀπο-δοκιμασία, 2· ὁ ἀποδοκιμασιζέας, ὁ μὴ ἐγκριθεὶς, ἀδόκιμος, ἀπορριπτός, μὴ γνήσιος.

Ἀπο-δοντῶς (ὀδούς)· καθαρίζω τοὺς ὀδόντας.

Ἀπο-δοντῶσις, ἡ· ἡ καθάρσις τῶν ὀδόντων Πολυδ.

Ἀπο-δύομα, τό· τὸ ἀποδοθῆναι, ἡ προσηγορία (ἐπίσημον ἢ τῆμα).

Ἀπο-δοξάζω· ἀραιροῦ τὴν δόξαν ἢ ὑπόληψιν τινος Νικ. Χων.

Ἀπο-δόμενος, ἀπρ. ἰων. ἀντὶ ἀποδόναι.

Ἀπο-δοῖς, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἀποδοῖς Πρωδ.

Ἀπόδοις, 5· ἐν ἀρ. 6· προστ. τοῦ ἀποδίδωμι.

Ἀποδοθῆαι, μ. ἀο. 6· ἀπρ. τοῦ ἀποδίδωμι.

Ἀπο-δοσιμος, 2· ὁ ὄν θάνατος τις ἢ πρός περὶ νῆ ἀποδόσις Σχολ. Θουκ. 3, 52.

Ἀπό-δοσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποδιδόναι, τὸ ἐκδίδωμα, ἡ ἀνταπόδοσις· καὶ λήψις Πλάτ. πολιτ. 1, 332· δαήριον Πολυδ. 10, 34· ἰδίως ἡ πληροφάνεια, ἀπόδοσις· ἐν γένει ἡ προσηγορία, δόσις· πόνων καὶ τραχέας Πλάτ. νομ. 7, 807· ἔτι ἡ ἐξήγησις Ἀριστ. τοπ. 1, 5, ἡ διήγησις· ὡς συντακτ. ἡ ἀπόδοσις (ἡ τὸ ἐπόμενον), ἀντίθ. πρὸς τὸ πρότερον γράμ.

Ἀπο-δοσίον· διττὸ ἀποδιδόναι Πλάτ. πολιτ.

Ἀπο-δοτήρ, ἥρως, 6· ὁ ἀποδίδων, ἀνταποδότης Ἐπιχάρμ. ἐν Μ. Ἐκ. 725, 25.

Ἀπό-δουλος, 2· ὁ ἐκ δούλου καταγόμενος Σουδ.

Ἀπο-δοῦναι, ἀο. 6· ἀπρ. τοῦ ἀποδίδωμι.

Ἀπο-δοχεῖον, τό· τόπος πρὸς ὑποδοχὴν ἀρ. λεξ.

Ἀπο-δοχεύς, 6· ὁ ἀποδεκτὴρ Θεμιστ.

Ἀπο-δοχεύω· ἀποδέχομαι, εἶμαι ἀποδοχεύς Ἰωσ.

Ἀπο-δοχή, ἡ· 1) ἡ ἀνάληψις, ἀνάκτησις Θουκ. 4, 81· 2) ἡ λήψις, παραλαβή, ἐν ὑποδοχῇ, ὑποδοξίῳσις μετγν. τιμὴ, ἐπαινος Ν. Δ. Δ. Σικ. 15, 83.

Ἀπο-δοχμός· πληγίως βάλλω τι, ὅπως ἐν ἡ πληγίως λαγίζω Ὀδ. 1, 372.

Ἀπό-δραγμα, τό· τὸ ἀπὸ τινος ληρθῆναι, ὁ ἀπομερισμὸς Πηυχ. 6· τὸ ἀδράχας ἀνέσπασέ τις.

Ἀπο-δραθῆναι, π. ἀο. 6· τοῦ ἀποδραθάνω.

Ἀπό-δραθις, ἀο. 6· προστ. τοῦ ἀποδραθίσκω.

Ἀπο-δρατῆναι, ἀο. 6· εἰδ. τοῦ ἀποδρατῆσθαι.

Ἀπο-δραμεῖν, ἀο. 6· τοῦ ἀποδραμεῖν.

Ἀπο-δραῖναι, ἀο. 6· ἀπρ. τοῦ ἀποδραίσκω.

Ἀποδράς, ἀτα, ἀν, ἀο. 6· μετογ. τοῦ ἀποδραίσκω.

Ἀπό-δράσις, ἡ· φυγή, δραπέτευσις Λουκ.

Ἀπο-δράττω, καί μεσ. λαμβάνω τι ἀπὸ τινος μετγν.

Ἀπο-δρέπτομαι· τῷ ἐπομ. μετγν. π.

Ἀπο-δρέπω· ἀποκόπτω, συνάζω· βύτους Πρ. 609· μεταφ. «ἦδρας ἀκρόν» Π. δ. Π. 4, 114· ἔγλαβην Ἀγαθ. 60· ἔτι μετ. ἀπολαμβάνω Πρωδ. ἀποστ. 975.

Ἀπό-δρησις, ἡ· ἀπόδρασις Πρ. 4, 140.

Ἀπο-δραμή, ἡ· δραπέτευσις, καταφυγή Ἀρριαν.

Ἀπό-δραμας, 2· α) ὁ ὅπισθεν τρέγων, ὁ ἐπιστρέφων ἀσφατός· β) ὁ μὴ πλέον τρέγων Σοφ. ἀποστ. 45· παρ' Ἰησ. Παπαμηνέως δρόμον· παρὰ τοῖς Κρησὶν ὁ μὴ ἐν δρόμῳ ἀγωνισθεῖς.

Ἀπο-δρεύπτω, ἡ ἀποδρεύω· ἀποκόπτω, (τὸ δρέμω) ἡ ἐσθλίζω τι μετὰ τοὺς ὄνυχας, τσουγγράνίζω, ξεγδέρνω· ἀποδρεύω Πλ. 6, 187· «ἀποδρεύωσι πάντα» Ὀδ. ρ. 180· «πρὸς πέτρας ῥηνοὶ ἀπέδρευθεν», ε, 435· «μὴ σάρκας ἀποδρεύῃ ἀνέχρυσον» Θεοφρ. 25, 267· ἀποδρευθῇ Ἀγαθ. 71· Μεσ. ἰσχυρίζομαι, Ἀλκιφρ. 3, 51.

Ἀπο-δρεύω· τῷ προηγ. (3).

Ἀπο-δύνω· ἀποδύομαι, γδύνομαι Ὀδ. γ, 364.

Ἀπο-δυομός, 6· ἡ θρηνηλογία.

Ἀπο-δύομαι· θρηνηλογεῖν, προσκλάομαι Ἀισχ. Πρ. 640· «πλείστα ἀποδύομαι πρὸς ὕμνος ὁδῶν ἔσομαι» Λουκ. Τιμ. 13.

Ἀπό-δυσις, ἡ· τὸ γδύνειν, ξεγδύνωμα Πλούτ.

Ἀπο-δυσι-πέσις· ἐξ ἀνυπομονῆς ἀπέρχων ἀπὸ τινος, ἀπελπίζομαι Ἀριστ. τοπ. 8, 14· «περὶ τὸ Πλούτ. ἐπὶ εἰμαὶ δυσπίθης, ἰσχυρογνώμων».

Ἀπο-δυσ-πέτημα, τό· τῷ ἐπομ. Σχολ. Λουκ. Τιμ. 5.

Ἀπο-δυσ-πέτησις, ἡ· ἀτολμος ἀποχή ἀπὸ τινος, ἀδμονία, δυσπείθεια μετγν.

Ἀπο-δυτήριον, τό· δωμάτιον ἐνθα ἀποδύονται ἐν τῷ λουτρῷ Πλάτ. Λυσ. 206.

Ἀπό-δυτρον τό· τῷ προηγ. αὐτὸ μετγν.

Ἀπο-δύω· ἀποθέτω, ἐκβάλλω, γδύνω· εἰματί τινα Πλ. 6, 261, ἐν ταῖσι· «πέδημα, σ. 83· οὕτω· «κόσμον τινά» Πρ. 5, 92· «ὡς οὐκ ἀπεδύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ τοῦτο» Πλάτ. Χαρμ. 154 καὶ μετγν. π. γ. «ἀπέδυσαν αὐτὸν τὴν ποικίλην» Λουκ. Νιγρ. 13, ὁ Ξενοφ. γράττα· ὡς πύτως οὕτω τῷ περικ. «πολλοὺς ἀποδεδύκεν» Ἀν. 5, 8, 23· συγγὰ ἐν μεσ. καὶ ἀο. 2· ἐνερ. ἐκδύομαι, γδύνομαι· «εἰματα ἀποδύει» Ὀδ. ε, 543, καὶ ἀποδύομαι, 349, ἐργάζω· «ἀποδύεσθαι ἐμὸν ἄδελφον» Ἀριστ. σφ. 1157· «ἀπὸ δουτὶ τὸ Κρητικόν», 731· «θεομάτιον ἀποδεδύσθαι» παρὰ τὸ «χρυσόνισκον ἐνδεδύσθαι» Λυσ. 10, 10· ἔτι· τινός π. γ. «ἀποδύσαι ἱματίον» Ἀριστ. θε. 656· ἄλλως· «μελέων ἀπεδύσαστο πέπλον» Μουσ. 251· ἀποδύς = ἀρὸς ἐγδύσθαι Πλάτ. Μινερ. 236, ἔτι καὶ μετγν. «ἀπεδύνετο τὰς γλαυκάδας» Πολυδ. 15, 27· μεταφ. «τρυφῶν Λουκ. ἰδίως ἐπὶ τοῦ γυμνοῦσθαι πρὸ τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων» ἐντ. μεταφ. «ἀποδύνετε τοὺς ἀναγκάστους ἐπὶ ἡμῶν» Ἀριστ. Ἀγ. 602· «ἀποδύεσθαι πρὸς τινα» ἐπὶ γυμναστικῇ παρασκευῇ· οὐδὲ Πλούτ. «πρὸς τὸ λαγεῖν» Δημ. 6 ἡ 7·

ἀγορανομίαν» ζητεῖν ἢ σπουδάζειν περὶ τὴν ἀγορανομίαν. Πλουτ. Βρουτ. μεθ' ἀπλ. ἀποδ. Ξεν. Οἰκ. 24, 3, (τὸ ὁ πανταρχοῦ πλὴν ἐν τ. ἵνεστι εἰς μακρόν), εἰπο, ἀσείνηται.

Ἀποδῶ, (κατὰ συναίρεσιν) ἀντὶ ἀποδῶ, (δένω).

Ἀποδῶ, ὅποι. ἀποδ. 6'. τοῦ ἀποδῶμι.

Ἀπο-δωρέομαι: ἡ ἀποδῶμι μέρος πράγματος ἀνέκοντος εἰς ἐμὲ Κτισ. παρ' Ἰθην. 10, 432.

Ἀπο-δωσείω: εὐχαρίστως θέλω νὰ ἀποδῶμι μὲν.

Ἀπο-εἰκῶ ἀπογοῶ, ἀποσύρομαι, παρεκκλίνω: «θεῶν κελύθου» Ἰλ. γ, 406, decedo.

Ἀπο-εἰμι: ἀπειμι.

Ἀπο-εἰμένος, παθ. παρακ. μετ. τοῦ ἀποίνεμι.

Ἀπο-εἰπεῖν, π. ἀντὶ ἀπειπεῖν.

Ἀπο-εἶπον, π. ἀντὶ ἀπέπον.

Ἀπο-έννυμι, π. ἀντὶ ἀποδῶμι.

Ἀπο-εργάθω (πρὸς ἀποργίαν) κρατῶ μακρὴν τι: «Πηλείωνα-λαοῦ» Ἰλ. γ, 299 «βάρκα οὐλῆς» Ὀδ. ε, 221.

Ἀπο-εργῶ, ἰων. καὶ π. ἀπο-εργῶ ἀπεργῶ.

Ἀπο-εργῶ Ἰλ. ζ, 348, ὅποι. ἀποίρη, ε, 283, εὐκτ. ἀποίρησι, ε, 329: ἐπὶ ὁδῶτος παρεστῶς, ἐπὶ ἄλλῃ, συνεπῆρ: (κατὰ Βούτυρον. ἔς ἄλλ. ἔρδω, ὡς ἰων. παραστῶ τοῦ ἔρδω) πρὸς τὸ ἀφῶμι καὶ ἔρρη κατὰ τὴν συνήθ. γνῶμην ἐκ τοῦ ἔρρω ἐν μεταθ. σμῇ. κατὰ Ἀρσένιον ἐκ τοῦ τῶν ἀποφῶσι μεταθέσει τῆς ἔρρη. For «ἔρρη» κατὰ Δεδερλ. συγχωρῇ ἐκ τοῦ ἀπο-εργῶσαι, καὶ κατὰ Λοδίκ. συγγεν. τῷ ἔρρω, ὑβρίρη.

Ἀπο-εἶω: ὥς ἀπὸ τινος: «νεμύμενοι: τὰ ἐαυτῶν ὅσον ἀποῖν θοῦκ. 1, 2: «ἐκ τῆς μισθαργίας» Λουκ. ἰδιῶς: πτωχικὴ ἢ μόλις ὥς ὥς.

Ἀπο-εἶμα, τὸ ἀεὶψημα, κοιν. δέκατον Ἰπποκρ.

Ἀπο-εἶννυμι: ἀποξέω Διοσκ.

Ἀπο-εἶσμα, τὸ ἀποξέσμα.

Ἀπο-εἶσινω: ἀποξύννυμι Ἰπποκρ.

Ἀπο-εἶσιννυμι: κυρ. ἐκβάλλω τὸν ζυγόν, μεταρ. «ἀποξύνω γάμων» Εὐρ. ἰκ. 872: «ἀποξύνω πόδας»: περὶ ἡλθον ἐνταύθα: (ἐνταύθα. εἰς μόνον ἢ ἐννοία τοῦ χωρισμοῦ) Διοσκ. Χν. 665: ἀποξύνω Βαδρ. 37, 6.

Ἀπο-εἶω: 1) βάλλω τι νὰ βράσῃ, βράζω τι: Ἰπποκρ. «ἀποξέσαι: σίλουςον» Διοσκ. παρ' Ἀθην. 4, 132: 2) πάλω τοῦ νὰ βράζω, ἐπὶ οἶνου: ἐκχυλίζομαι Στόδ. ἔλλ. 115, 7.

Ἀπο-εἶω: ἀποξύννυμι, ξεζύνω.

Ἀπο-εἶω: 1) ἐκβάλλω μυροδίαν, μυρίζω ὡς τι: Ἰδωκ. 42: «μύρου Ρουρῖν. 1: 2) ἀποπνέω: «ἰδὲ τῆς γούρας» Πρ. 3, 113 καὶ μτγν. Λουκ.

Ἀπο-εἶω γραφέω: ζωγραφῶ βλέπω τι, μιμούμαι ζωγραφίαν τινός, ἀπεικάζω Πλατ. Τιμ.

Ἀπο-εἶννυμι: ξεζύνω, ἐκβάλλω τὴν ζώνην τῆς, ἰδιῶς ἀποκλίνω, ἢ ἀπολύνω τῆς ὑπηρεσίας στρατιωτῆν μτγν. ὡς Ἡρωδιαν. 2, 43, 17.

Ἀπο-εἶω: παῶ τοῦ εἶλλω, ἀπομαρχνόμα: μτγν.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Ἀπο-εἶω: ἡσυχάζω: ἡσυχάζω: Μανθ. 5, 61.

Αὐτ. 8, 17· «ὁμοῦ δὲ Δημ. 50, 93, ἔτι ἀχρηστος· καὶ ἀπεραιμαίνω Πλουτ. ἐπτ. συμπ. 16.
Ἀπο-θίω· ἀποτρέχω, ἐρομαι· ἀναχωρῶ
Ἠρ. 8, 56.

Ἀπο-θεωρέω· ἀπὸ μακρῶν θεωρῶ, παρατηρῶ
Πολυδ. 27, 4 καὶ μτγν· ἀναγνωρίζω.

Ἀπο-θεωρίζω· ἢ· ἢ ἀπὸ μακρῶν θεωρία, παρατηρήσεις, Δ. Σικ. - τὰς βίου· θεωρία, σκέψις
Πλουτ. Πέλοπ. 25.

Ἀπο-θεώσεις, ἢ· θεοποιήσεις· Κικ. 10· ἀποθεώω.

Ἀποθνήσκω, ἢ· 1) τόπος ἐν ᾧ κατατίθεται καὶ φυλάττεται τι, μαχαίρῃ, κελλάρῃ· βιβλίων Λουκ. ἐπὶ τὰς αὐτ. - διὰ σίτον Μιτθ. 3, 12, 6, 26· παρ' Ἠροδ. «ἀποθνήσκον ποιεῖσθαι εἰς τινα, ἵνα ἔχῃ ἀποστρεφῆναι»· ἀποθνήσκουζίν· χάριν παρὰ τινι, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸν καταφυγῇ, 8, 109.

Ἀπο-θλησμάς, ὁ· βύζαγμα, ἡ ἀπόκομμα
Διοσκ. Πουγ.

Ἀπο-θλάνω· ἀπογυναικίζω, ἐκθλάνω· «τὰς ψυχὰς ἀποθλάνθιντας»· Ἀθην. 12, 525, ἔτι· πρίον· - οἶνον.

Ἀπο-θρήνω· κάμνω τινὰ θρηνοῦν καὶ ἄγριον· τὸν βίον Πλουτ. μεταφ. - τινὰ πρὸς τινα· κάμνω ἄγριον, ὀργίζω Πολυδ. 1, 70· «ἀποθρηνώτω· πρὸς αὐτὸν»· καὶ ἑαυτὸν ὀργίζω, 23, 22. Πιθ. ὀργίζομαι, ἐξἄγριος· «ὁ Νεῖλος ἀποθρηνώτω»· «εἰς πληρῆς ἄγριον θηρίον»· Ἀλ. κερ. 2, 3· μεταφ. ἐπὶ σπύγκτος Πολυδ. 3, 60· καὶ ἐπὶ πνεύματι, 4, 21· «- ἔλκεα ἀποθρηνοῦμεν», 1, 81.

Ἀπο-θρήνεις, ἢ· ἢ εἰς ἄγριον θηρίον μεταβολή, ἐξἄγριος· Πλουτ. ἡ μανιώδης ὀργή κατὰ τινος Δ. Σικ.

Ἀπο-θρησασίω· ἀποταμίζω, ἀποθέτω, κατὰ μέρος βάλω Λουκ. Ἀλεξ. 23.

Ἀπο-θρησασμός, ὁ· ἡ ἀποταμίσις Δ. Σικ.

Ἀπο-θρήτω, 2· ὁ μὴ πωλητός, διῆφ. γρ. ἀντὶ ἀπόθετος.

Ἀπο-θρήνω· ὅπως διόλου γεμίζω ἢ πρᾶξω μὲ σωρὺς ἔμμου, ἐπικύνω Πολυδ. 1, 75, ἐν παθ.

Ἀπο-θλάσμός, ὁ· ττάσιμα, ζούσιμα μτγν.

Ἀπο-θλάω· ττακκίζω ἀπὸ τινός τι μτγν. (ἔσω).

Ἀπο-θλάω· ὀλίσσω ἐκβάλλω τι, ἐκπιέζω, στραγγίζω, ξεσουρίζω· «-ὅσῳ ἐκ χαιτῆς»· Ἀν. κερ. 31, 22· «οἶνον ἐκ βοτρυῶν» Δ. Σικ. 3, 62· ἔτι ἐξωθῶ, ἐκβάλλω· «τῆς οἰκίας γιῶρας» Λουκ. ἀπομάττω· τὰ κρᾶσιδα Διογλ. παρ' Ἀθην. 7, 292.

Ἀπό-θλιμα, τό· τὸ ἐκθλισθὲν, ἐκπιεσθὲν.

Ἀπό-θλιμας, ὁ· ἡ καταπίσις· ἀρ. λεξ.

Ἀπό-θλιψις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθλίσαι, ἐκπίσις· Δ. Σικ. ἔτι ἡ ἐκβολή, ἐξέλιξις Λουκ.

Ἀπο-θνήσκω· πεθαίνω ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ. πένταρχος Ἠλ. γ, 432· παρὰ πῆξ· ἰδίως ἐν μὲλ. καὶ ἀρ. συνήθεσθ. τοῦ ἀπλοῦ· «ὅπῳ λιμὸς, ἡ λιμὸ Πλάτ. συμπ. 191, Μεν. 91· «ἐκ τῶν τραυμάτων»· Ἠρ. 2, 63· ἔτι φονεύομαι· «ὅπῳ τὸν παιδὸς», 1, 137, ἰδίως ἐν πολλῷ Πλάτ. Μενεξ. 231· «ὅπῳ τινος, ἐπιστ. 1, 309· ἔτι εἰς θάνατον καταδικάζομαι καὶ φονεύομαι, - ἀπαλ. 29, Ξεν. Κυρ. 3, 1, 12· «οἱ ἀποθνήσκοντες»· οἱ νεκροί.

Ἀπο-θρεῖν, ἀρ. 6· ἀπαρ. τοῦ ἀποθρεῖσθαι.

Ἀπόθω, μ. ἀρ. 6· πρσπ. τοῦ ἀποθῆναι.

Ἀπο-θρασύω· κάμνω τινὰ θρασύν. αὐθόρμη

Μισ. συνθ. ἀποθρασύνωμαι· γίνεσθαι θρασύς, τολμηρός, ἡ ἐξέρομαι· οὕτω Διρ. 61, 20· πρὸς τινι Πλουτ.

Ἀπό-θραυσις, ἡ· σύντριψις μτγν.

Ἀπό-θραυσμα, τό· τὸ συνθλασθὲν, ἡ συντριβὴν Σχολ. Ἀπολ. Ρ.

Ἀπο-θραύω· ττακκίζω, συντρίβω· ἀποθραύω· Ἀτχ. Παρ. 402· «τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆναι»· «(γίνω τὴν καλὴν φήμην)», Ἀριστ. νεο. 984· «τοῦ ἐπαρέχοντος τῶν σταγόνων Δ. Ἀλ. 4, 56.

Ἀπο-θραυνέω· ἀποδόρρομαι, ὀρνῶ μτγν. Πλουτ.

Ἀπο-θραύω· ἰδίως συνθλάω (ὅρα) ἀποκόπτω, ἐν γένει· κολοῦναι, ἀκρωτηριάζω· «πῶς ἀποθραύεσθαι»· Ἀριστ. Ἀγ. 158, μὲ διῆφ. γρ. ἀποθραύειν, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς σχολίοις ἀναφέρεται εἰς τὸ θραύειν.

Ἀπο-θραύω, π. ἀντὶ ἀποθραύω· κόμας Εὐρ. Ἑλ. 1201· τριχάς· Ὀρ. 128· κεφαλὴν Ἀνθ. Ἀγ. 85. Μισ. Ἀγ. 12, ἔτι Ἀλ. Ἰ. Ζ. 2, 10.

Ἀπό-θραϊ, -ταίχας· ὅρις Καλλίμ. ἀποσπ. 341· «ἀπότρηχες οἱ ἄνθρωποι» Πολυδ. 2, 22.

Ἀπό-θραϊμα, τό· τὸ θύρμα, κομμάτι, τὸ ἀποκομμένον μτγν. Ὀρ. Ἀγ. 1000.

Ἀπό-θρανος, 2· ὁ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐρχόμενος Νον.

Ἀπο-θρύπτω· ὅπως διόλου συντρίβω, μαλακύνω, ἐκθλάνω, ἐκνεύζω· «τὰς ψυχὰς συνκλίσταται καὶ ἀποθρυμνύονται» Πλάτ. πολ.τ.

Ἀπο-θρύπτω· 1) πρῶτον ἀπὸ τινος, τινάζω· «-νός» Ἠλ. 6, 702· «-ἀπ' ἑππου» Ἠρ. 3, 129· «ἀποθρυπνόντες ἀπ' ἑππων» 1, 80· 2) ἀπὸ τινος ἀνακύνω, μετανεύζωμαι, ὀδοῦμαι ἐπὶ καπνῷ Ὀδ. α, 58· ἐπὶ ἀποκρήνῳ βράχῳ Ἠρ. ἀρ. 375.

Ἀπο-θυμίσαι, ἡ· ἡ ἀπὸ τινος ἀναθυμίσαις Πλουτ. συμπ. 3, 1, 3.

Ἀπο-θυμιάω· ἐκβάλλω ἀναθυμιάσεις μτγν.

Ἀπο-θύμιος (θυμῆς) 2 καὶ θηλ. ἀποθυμία Σιμωνίδ. κυρ. ὁ ἀπὸ τῆς καρδίας μεμικροσμένους, διασπαστοί, μισητός· «τὴν ἀποθυμίαν ἔχει»· Ἠλ. 5, 261· «ἐπὶ» Ἠρ. 712, ἀντιθ. καταθύμιος· πρβλ. Ἠρ. 7, 168.

Ἀπό-θυμος, 2· ἄθυμος Πλουτ. ἀντὶ ἀπρόθυμος.

Ἀπο-θυννίζω· εἰς τοὺς θύνας πέμπω· ἐντὸς ὅπως διόλου εὐθύνω καὶ μωρὸν ἀποτάλλω τινὰ Λουκ. Ζ. Τραγ. Σουδ. ἀποπέμπομαι.

Ἀπο-θυρίζω· ἔδ· ἀποθυρῶ Πουγ.

Ἀπο-θύριος, πλοῦς Σχολ. Ἠλ. η, 335, ἀσφύς, πῖπας· καὶ ἡμᾶς ὁ μακρὸς πλοῦς.

Ἀπο-θυρῶ· ἔξω τῆς θύρας ῥίπτω, ἡ διώγω τινά, τὸν ἐκβάλλω ἔξω, ἀποκλείω Πουγ.

Ἀποθυστάνιον, τό· εἶδος ποτηρίου Ἀθην. 11, 679, ἐνθα ἔκειτο ἀποθυστάνιον, ἐν χειροῖ· ἀποθυστάνιον.

Ἀπο-θύω· προσφέρειν ἀπὸ τινος θυσίαν, τὴν ὑπαγομένην· θυσίαν, θεοκτίτην Ξεν. Ἀν. 3, 2, 12· «εὐχὴν»· διὰ θυσίας ἀπαλλάττεσθαι ἐργῆς· ἡ ἐκπληρῶ εὐχὴν τινι Διογλ. παρ' Ἀθην. 7, 402.

Ἀπο-θύω· καὶ ὁ ἀπὸ θυσιῶν κολλᾶσθαι.

Ἀπο-θωρακίζω· ἐκβάλλω τὸν θώρακα Σουδ.

Ἀπο-θωμάζω, ἰων. ἀντὶ ἀποθωμάζω Ἠροδ.

Ἀπο-οίθησις, ἡ· ἡ ὕψις, ἐλάττωσις προήματος· Ἰπποκρ.

Ἀπο-οιδίω· ἀπὸ οἰδήματι (προήματι) ὡς ἔματι,

γεῖρα εἰς τὰ γερόμικτρα» Ξεν. Κερ. 1, 3, 5· μετασ. «τὰς βινυάσους τέχνας εἰς οὐκ ἐπὶ γεῖρας» Πλουτ. καὶ Νουμ. 2· ἔτι ἀκαρῖον· κέρου· Ἀριστ. Μεσ. καθαρῖον, ἐξαρῖον 3· δὴ· διὰ τῆς ἐξελικτικῆς θυσίας· ἐντ. ἀπαλ-
λῆττον καὶ τινος.

Ἀπο-καθαρῖον τῷ προηγ. Σχολ. Ψ. α, 1.

Ἀπο-καθάρμα, τὸ ἢ ἀκαρῖον ἀκαθάρμα, τὸ περιττωμα, τὸ σκύβαλον Ἀριστοτ. Ψ. Ζ. 5, 15· ἔτι ὁ ἀπόβλητος, ὁ ἐξένους ἄξιος ἄνθρωπος, ὁ ἐξώλης μτγν. καὶ ὅ, τὸ χρησιμεύει πρὸς καθάρμον (θρησκευτ.).

Ἀπο-καθάρσις, ἢ ὁ καθαρῖος, (ἢ πράξις τοῦ ἀποκαθαίρειν) Πλουτ. Ρωμ. 21, ἢ ἐκκαίσις· γολῆς Θουκ. 2, 40· ἔτι ὁ ἀγνισμός Ξεν.

Ἀπο-καθαρτικός, 3· ὁ καθαρῖος ἐξαρῖος μτγν.

Ἀπο-καθ-ἐξομα· κατὰ γῆς καθῆμαι (2).

Ἀπο-καθ-εὐδω· 1) εἶω ἢ ἐκτός τῆς οἰκίας κοιμῶμαι Εὐδοκ. πρὸς Σουῖδ. ἐν Σ. Ἀν. 428· ἔφη. ἀποκαίειν Φιλοστρ. 2) παρὰ τινι ἀποκαί-
μῶμα· Θουκ.

Ἀπο-καθ-ἡλῶω· ξεκαρῶω μτγν.

Ἀπο-καθ-ἡλῶσις, ἢ τὸ ξεκαρῶω μτγν.

Ἀπο-καθ-ἡμα· γόρῃς καθῆμαι Ἀριστοτ. Ψ. Ζ. 9, 10, ἡμα· ἀποκαίεται Ἠρ. 4, 66· Πλουτ. 3, 123 ὡς τὸ ἀποκαίεσθαι = ἀργῶς καθῆμαι

Ἀπο-καθ-ἡμα· καθῆμαι· ἀποκαθίστασθαι Πολυδ. 31, 10· ἴδιος καθῆμαι ὅπως ἀναπαύεσθαι «ἡ-
δοισμένη δι' ἀσθένειαν πολλὰς ἀποκαθίστασθαι» Πλουτ. Συμφ. 3, 2, 2 Μεσ. 38· ἀποκαθίστασθαι.

Ἀπο-καθ-ιστάνω· τῷ ἔσω. Πολυδ. 3, 98.

Ἀπο-καθ-ιστῆμαι· πάλιν ὅτιω τι εἰς τὴν πρώ-
την τοῦ θέσιν, ἀποκατασταίω Πλουτ. Λοκρ. 100·
«ἀποκατέστησεν τὴν πατρίαν πολιτείαν» Δημ. 18, 90· «τὸ πατρίαν πολιτεύμα» Πολυδ. 9, 36·
ἔτι ἀποδοῖν, (ὅπως εἶδον)· διακρίνει, 3, 98·
ἀμα· «ἀποκατέστησεν εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατὰ-
στασιν» Πολ. 25, 1· καὶ ἀπολ. 2, 41· ὁ αὐτός·
χρηταί καὶ τῷ ἀποκαθίστασθαι ὡς μεταβ. 21, 9·
πολίτας· εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτὸν κατέστησιν
πάλιν καθίστη Πλουτ. Ἀλκιβ. 7· «ἐαυτὸν εἰς ἐ-
κείνον τὸν χρόνον» = (δηλ. μετατίθεσθαι, ὅτιω
τὸν ἑαυτὸν μου εἰς ἐκεῖνον τὸν χρ.) Πλουτ. πα-
ρχμ. εἰς συζ. 8, Παθ. ἀποκαθίσταμαι, ἐπιπέργο-
μαι εἰς τὴν πρότερον κατέστησιν Δ. Σικ. 13,
92. Μεσ. ἐπὶ ἀσθενειῶν παύω Ἰπποκρ. οὕτω καὶ
«κίνησις ἀποκαθίσταμένη» = (παυμένη) Πλουτ.

Ἀπο-καίνωμι· ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ· τινά
τινι Ὀδ. 0, 127.

Ἀπο-καίριος, 2· ἀκαίριος Σοφ. Φιλ. 155.

Ἀπο-καίσαρ ὡ· κάμνω τινά καίσαρα Μ.
Ἀντ. 1.

Ἀπο-καίω· καίω ὅλους διόλους, κατὰ καίω Ξεν.
ἀπομ. 1, 2, 51· ἐπὶ ἰατρῶν καὶ ἐπὶ δομῶς φύ-
λους «ἀποκαίω πάντα» (ἀπομαραίνω) Ἀν.
4, 5, 3· «ἀπέκασεν ἢ πάγη τὰς ἀμύλους»
Φιλιππιδ. Πλουτ. Δημ. 12· ἐντ. παθ. φήχουσι
(ξεκαίω)· «πολλὸν ῥίνας ἀποκαίοντο» Ξεν.
Ἀν. 7, 4, 3.

Ἀπο-καίω (καίω)· ἐκ δουλίας φεύγω, λειπο-
τακτῶ, ὡς δουλὸς φέρωμαι μτγν. ἔτεσις τὴν δυστυ-
χίαν ἀποκύπτω, δὲν ἀντίχω εἰς τὰ φένη ἄρ. λαβ.

Ἀπο-καίησις, ἢ ἡ ἀποκαίησις ἄρ. λαβ.

Ἀπο-καίω, ἐπιτετ. ἀντὶ καίω μτγν.

Ἀπο-καίω· 1) καλῶ ὅπως Ξεν. Κερ. 1, 1,
25· ἔτι κατὰ μέρος καλῶ, Ἀν. 7, 3, 35· 2) ἀ-
παγορεύω Ἀριστ. ὄν. 1263, ἢ ὁρῶν. ἀπο-
καίω καμν = ἔχομεν ἀποκαίωσις 3) ὄνο-
μαζω Πλουτ. Θεαιτ. 168, ἰδίως ἐν κακ. συμ-
Σοφ. Ἀν. 744· «ὡς ἐν ὀνείδει μηχανοποιῶν»
Πλουτ. Γοργ. 512· «ἀποκαίω τινά ὄνομα τὸ»
Ξεν. ἀπομν. 2, 9, 1· προδότην Πολυδ. 17, 14.

Ἀπο-καίω-ωπίω· ἀκαίω τὸν καλλωπι-
σμέν Πολυδ. 1, 236, ἐν παθ.

Ἀπο-καλύπτω, 3· ὁ πρὸς ἀποκάλυψιν συν-
τελών, ἢ ἀνέχων μτγν.

Ἀπο-καλύπτω· ἀκαίω τὸ κάλυμμα, ξεκαί-
ω, ξεκαρῶω τὸ κάλυμμα Πλουτ. Κερ. 23· τὴν
καρῶν Κερ. 6· συνθ. μετασ. ξεκαρῶω-
μα, ξεκαρῶω τὸ· «τὴν τῆς ἐκποικίλης δύναμιν»
Πλουτ. Γοργ. 155· «πῶς τι τὸν σκοπὸν μου
πρὸς τὴν φανερῶν» «καίω ἀποκαλύπτω πῶς
τὸν πόλεμον, πρὸς τὴν ἐπιδοῦν» Δ. Σικ. 17,
62· «ἀποκαλύπτω λόγος» ἀπείρησις Πλουτ.
5, Ὀρ. 241.

Ἀπο-καλύψις, ἢ τὸ ξεκαίωμα, ἢ φανέρω-
σις Ν. Δ. καὶ Πλουτ.

Ἀπο-κάμνω· ἀποκαίω, δὲν ἀντίχω πλέον,
γίνωμαι ἄδωμος καὶ ἀδύνατος Σοφ. Οἰ. Κ. 1773·
συγγ. ἐν πρῶ. «διὰ μαλακίαν Πλουτ. Γοργ. 491·
μετὰ μισθῶν = καμνίζωμαι νὰ πρῶν τὴν ἐργασίαν
Πλουτ. Μεν. 81· καίω ἀπαρ. κάμω, παρὰ τοῦ-
μα, ἀποκαίω» «μὴ ἀποκαίω σαρτὸν οὐδὲν»,
Κριτ. 45· παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 5, 7, 19· «ἀπο-
κάμνω πόνων μηδέν» «οὐδὲν ἔργον εἶναι
δυνήρ» παρὰ μτγν. «ἀποκάμω, ταῖς ἐλπίσιν»
(ἀρῶν) Πλουτ. Ἀρ. 20· πρὸς τὸ αὐτῶ. 23.

Ἀπο-κάμνω· γυρίζω (πρὸς τὸ ὀπίσσω), ἀπο-
κλίνω (κέρ. ἵππο· ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ) Ξεν.

Ἀπο-κάμψις, ἢ ἡ ἀποκλίνσις ἀπὸ τῆς εὐθείας,
τὸ γύρισμα, ἐπιστροφή.

Ἀπο-καπνίζω· καπνίζω τι (ἵατρο· διὰ καπνί-
σματος ἱατροῦ).

Ἀπο-καπνισμός, ὁ τὸ καπνίσμα Διοσκ.

Ἀπο-καπῶω, ἐπ. ἀορ. ἀποκαπύω· ἀποπνέω,
ἐκπνέω· φυχῶ ἐν τμήσει, γ. 467.

Ἀπο-καρᾶ-δοκέω· προσμένω ἀνυπομνήσις·
κίνδυνον, παρουσίαν Πολυδ. 16, 2, 18, 31.

Ἀπο-καρᾶ-δοκία, ἢ ἡ μετ' ἀνυπομονῆσις
προσδοκία Ν. Δ.

Ἀπο-καρᾶ-τόμειω· ἀποκαρῶω Σχολ. Πινδ.

Ἀπο-καρμα, τὸ· τὸ ἀποκαρμένον, τὸ διὰ
τῆς ἀποκρίσεως ἀκαρῖον, ἢ ἀποκοπὴν μτγν.

Ἀπο-καρπίζω· ὀρέω, ἢ παίρω τὸν καρπὸν,
(τρύγῃ)· ἐν γένει ἀφαιρῶ ἀγαθόν
τι Κληρ. Ἀλ.

Ἀπο-καρπῶω· κάμνω καρπὸν, καποσορῶ ἢ
κάμνω νὰ ἀναβλαστῇ, ἀναδίδωμι Ἰπποκρ.

Ἀπο-καρπῖς, ἢ τὸ ἀποκρίναι, τὸ καύρεμα

Ἀπο-καρτερῶ· 1) δὲν καρτερῶ πλέον, ἀντιθ.
τῷ καρτερεῖν Τιμοκλ. παρ' Ἀθην. 6, 240· 2)
ἀποθνήσκω διὰ τῆς πείνης Ἰπποκρ. Πλουτ.
Νουμ. 21.

Ἀπο-καρτέρησις, ἢ ἡ ἐλλείψις ὑπομονῆς, ἔτι
ὁ ἐκούσιος διὰ τῆς πείνης θάνατος μτγν.

Ἀπο-κερρο-λογέω· ἀναζητῶ, ἢ συνίζω τὰ κίρρη. (ἄρρη, τήρη) ἀπὸ τῶν ὁρμήματι μου ἢ ἄλλου ἱπποκ. ἰδε κερρολογέω.

Ἀπο-κίττα-δαίνω· καταδαίνω ἀπὸ τινος δυν. Ἀλ. 9, 16.

Ἀπο-κίττα-ἀλλάττω· πάλιν καταλλάττω, ἔα-καταλλάττω μετὶν.

Ἀπο-κίττα-ρρέω· ἀπὸ τινος καταρρέω

Ἀπο-κατά-στῆσις, ἢ τὸ ἀποκαθιστάνειν, τὸ φέρειν τι ἢ ἐγχεσθαι εἰς τὴν ποσίσαν, κατὰ-στασιν, ἢ ἐπινύθουσις Πολυδ. 3, 99· (τοῦ σώ-ματός Δ. Ἀλ. 10, 8)· τὸν τιμὸν 28, 10· ἐπὶ ἡ ἀπόδοσις, ἐπικαρρὸς Ν. Δ.· ἀποτέμνω· ἢ ἐπι-νοδος ἢ ἐπιτροπὴ τῶν ἀστέρων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον Ἀξιοχ. 370.

Ἀπο-κατά-στῆσις, 3· ὁ ἀποκαθιστῶν ὁ ὄρων εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν Σουεσ.

Ἀπο-κατά-σχεσις, ἢ τὸ ἀποκατέχειν, κρα-τεῖν ὁπίσω μετὶν.

Ἀπο-κατά-τίθημι· κατατίθω τι ἢ θέτω τι μακρὴν τινα· Ἀπολ. Ρ. 3, 816, 1285 ἐν μετ.

Ἀπο-κατά-φαίνωμαι· κατοπτρίζομαι Ἀρι-σταίνε.

Ἀπο-κατά-φαίνω· κίανω τι φανερόν διὰ τοῦ κατοπτρισμοῦ, ἢ διὰ τῆς ἀνταυγείας.

Ἀπο-κατά-ψύχω· κρύνω τι, τὸ κίανω ψυχρὸν Γαλην.

Ἀπο-κατέχω· κρατῶ ὅτισις ἢ μακρὴν.

Ἀπο-κατ-ορθόω· πάλιν θέτω τι εἰς καλὴν κατάστασιν, κατορθύνω τι ἐντελὲς Ἀριστοτ.

Ἀπο-κάτωθεν, ἐπίρ. ἀπὸ κάτω μετὶν.

Ἀπο-καυλίω· ἀποδαίλω τὸν καυλὸν Θεορρ.

Ἀπο-καυλίσεις, ἢ ἡ ἀποβολὴ τοῦ καυλοῦ.

Ἀπο-καυλίξω· κρύω. ἀποκίπτω τὸν καυλόν, κρύπτω πέρα πέρα ἱπποκ. ἀποτέμνω, ἀκίρρω, Εὐρ. ἔκ. 117· «τὸ προϊέον τῆς ἐμβολῆς» Θεορρ. 2, 76.

Ἀπο-καυλίτις, ἢ ἀποκοπὴ τοῦ καυλοῦ, κό-ψιμον πέρα πέρα· περδαλίον Λουκ.

Ἀπό-καυλος, 2· ὁ μὴ ἔχων καυλόν, ἢ ἀπο-δαλὼν τοῦτον Θεορρ.

Ἀπό-καυμα, τό· τὸ ἀποκαυμένον, τὸ μετὰ τὴν ἀπόκαυσιν μένον.

Ἀπό-καυσις, ἢ ἡ πρῆξις τοῦ ἀποκαίειν, τὸ καύσιμον μετὶν. Στραβ.

Ἀπο-καίλει, ἀρρ. ἀ. ἀπὸ τοῦ ἀποκέλλω.

Ἀπό-καίμαι· 1) κατὰ μέρος ἢ γυνιστά καί-μαι· «προμαθεῖς ῥοκί» Πινδ. Ν. 11, 46· συ-νηθ. κατὰ μέρος ἐπὶ τὸν ἑνα διακροθῶν, ἢ συ-λαχθῶν, ἐπὶ κερρῶν· Εἰν. Ἀν. 2, 3, 13· «ἐνδον ἀποκαίμενος σίτος» Δημ. 42, 6· ἐπὶ γρημάτων· «παρὰ τινι Λυσ. 19, 22· ἐπὶ ἀσφαλῶν κατ-εργῆς τόπων Εἰν. Κυρ. 3, 1, 19· ὡς καταργῆ Δημ. 51, 21· ἐν γένει ἐν ᾧ δύναται τις νὰ λο-γαριθμῇ βίβλιον ὅτι δι' αὐτὸν μένει περὶ λαχ-μένον (βλὴ εἶμαι προαποκατισμένος ἢ προωρι-σμένος)· «δυνάεις Πλατ. νομ. 12, 952· εὐνοιά-τις Εἰν. Ἀν. 7, 7, 46· γέλοις, Κυρ. 2, 2, 12· συγγνώμη Δημ. 23, 42· ἔλεος Δ. Σικ 13, 31· τὸ ἀποκαίμενον = τὸ ὅπ' τῆς τύχης πε-προμένον Σγολ. Θεορρ. 7, 83· 2) εἶμαι κατὰ μέρος τιθεμένος, καταπονεμένος, οὐδ' ἀνός· Κρατιν. παρὰ Σουίβ. «ἀποκαίεται ἀλγὴς καὶ ἀπόλατος» Πλούτ. ἐπὶ σοφ. συγκ. 16.

Ἀπο-καίρω· κουρεύω ὅλως διόλου, ἢ μέρος ἀπὸ τινος· ἐπὶ κόμης τῆς κεφαλῆς· καὶ ἐπὶ γε-νέων ἰδε μέσ. «χρίτην ἀποκαίρατο» Ἰλ. ψ. 151· «τὰς κεφαλὰς ἀποκαίρασθαί» Ἱερ. 6, 21· τὰς κόμης Πλατ. Φαιδ. 89· τὸν πόνον Λουκ. ἀλ. 46· γένειον Ἡσίοδου. 5, 4, 12, καὶ ἔνθεν προσδιορ. Ἰσ. 4, 7· «οὐδεὶς ἀποκαίρει οὐδ' ἡλιψύχο» Ἀριστ. νεφ. 826· «σκάριον ἀπο-καίραμένη», θε. 838 (σημ. ἰδιαιτέρων τρόπων κουρῆς· πρὸλ. Ἀγαρ. 849)· ἀποκαίρει Λουκ. Τοῦ. 51· Εὐπολ. ἀποκαίρειον παρὰ Πολυδ. 2, 23· ἀποκαίρειν πρόδατα = κου-ρευμένα Δ. Σικ. 1, 36· μεταρ. κατατάνω, ἀποκόπτω· «τίνοντε, ελῖδα (ἐν τμήσει) Ἰλ. η. 456, ν, 546· ἐντ. ἐξαφανίζω, καταστρέφω»· «δαίμων ἀνδρός» Αἰσχ. Περ. 885· «-ἄνθος πύλων» Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 875· Παθ. «ἀπὸ στεφάνων κέκασται πύργιον» = ἐστερηθῆς Εὐρ. Ἐκ. 910· ἐπὶ τοῦ ὄνους ἐν Προμηθ. «ἀποκερῶν τὸ ἥπερ» Λουκ. Πο. 2· ἐν γένει στερεῶ μετὶν.

Ἀπο-κεκαυμένως, ἐπίρ. φανερόν, ἔσκεπτα, ἔνθεν συσταλῆς Ἰσοκ. 8, 62.

Ἀπο-κεκινδυνεμένως, ἐπίρ. βυφοκινδύνως, τολμηρῶς Θεμιστ.

Ἀπο-κεκληρωμένως, ἐπίρ. διὰ τοῦ κλήρου Χρυσστ.

Ἀπο-κεκλῆστο, ἰων. ἀντὶ ἀποκέκληστο, γ'. πλ. ὕπερσ. τοῦ ἀποκαλῶ.

Ἀπο-κεκλήσμαι, ἰων. ἀντὶ ἀποκέκλεισμαι, πλθ. παρὰ τοῦ ἀποκαλῶ.

Ἀπο-κεκρυμμένως, ἐπίρ. ὅλως διόλου κρυ-φῶ μετὶν.

Ἀπο-κέλλω, (ἐπὶ πλοῖον) 1) μεταβ. ἐβγάξω ἀπὸ τὸν ὄρμον, ἀποκλῖναι ἀπὸ τὸν πλοῖον καὶ ἀματ. παραστρεπίζω, ἀποπλανῶμαι τῆς ὁδοῦ.

Ἀπό-κενος, 2· κενὸς ὅλως, ἄδειος Διοσκ.

Ἀπο-κενός· ἐκκενώνω, ἀδειάζω ὅλως διόλου.

Ἀπο-κεντέω· κεντῶ πέρα πέρα ἀο. λεβ.

Ἀπο-κέντησις, ἢ τὸ κέντημα πέρα καὶ πέρα.

Ἀπό-κεντρος, 2· ὁ μακρὸν τοῦ κέντρου, ἢ ἐκτὸς τούτου Μανεθ.

Ἀπο-κένωσις, ἢ τὸ ἀποκενοῦν, τὸ ἐντελεῖ· ἀδείασμα μετὶν.

Ἀπο-κερδαίνω· κερδαίω ἢ ὠφελουμαι ἀπὸ τινος· βραχέ· Ἀνδοκ. 1, 134 καὶ μετὶν. ὡς Λουκ. Διαλ. νεκρ. 4, 1· τινὸς Εὐρ. Κυκλ. 431.

Ἀπο-κερματίζω· εἰς μικρὰ νομίσματα ἀλ-λάζω· ἐντ. μεγάλην ποσούσαν κάμνω μικράν, ἐλαττώω Παλλασ. 145.

Ἀπο-κερᾶλλίζω· ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν Ἐ-πικτ. 3, 26.

Ἀπο-κερᾶλισμα, τό· ἡ κίχρησις τῆς κεφαλῆς Πολυδ. 2, 48.

Ἀπο-κεφαλισμός, ὁ· ἡ ἐκκοπὴ τῆς κεφαλῆς Πλούτ.

Ἀπο-κεφαλιστής, ὁ· ὁ κόπτων τὴν κεφα-λὴν, ἀποκεφαλίζων Στραβ.

Ἀπο-κηδεύω· πάω νὰ πενηθορῶ· τινὰ Προδ.

Ἀπο-κηδέω· θιν ὀρνυρίζω, ἀμαλῶ· ἀποκη-δεύαται Ἰλ. ψ. 413.

Ἀπο-κηδής, 2· ἀκηδής, ἀμελής ἱπποκ.

Ἀπό-κηρος, 2· ἀπόκληρος διερρ. Ἐμπεδοκλ. 414, ἀποστ. παρὰ τὸ ἀταρής, ὁ μὴ εἰς τὴν μοῖ-ραν ἢ τὸ πεπρωμένον ὑποκείμενος, ἀθάνατος.

Ἀπο-κέρυγμα, τό τὸ ἀποκεκρυμμένον ἢ ἡ ἀποκρύψις Ἰπποκρ.

Ἀπο-κέρυκτος, 2' ἀπόκληρος υἱός, ὃν ὁ πατήρ δημοσίᾳ ἀποκρύπτει Σουδ. Κατὰ Πολυβ. 4, 93 πρῶτος ὁ Θιόπομπος ἐγρήσατο τῇ λέξει πρὸς Μοίριν. παρὰ τοῖς ἐκκλ. ὁ ἐκ τῆς κοινότητος ἀποβληθείς, ἀφωρισμένος καὶ ἀποσυνάγωγος.

Ἀπο-κέρυξις, ἢ α) ἀποκλήροις υἱός· «ὕπὸ τοῦ πατρὸς» Πλουτ. Θσμ. 2' β) ἡ διὰ κήρυκος πώλησις, ἢ δημοπρασία· γ) παρὰ τοῖς ἐκκλ. ἡ ἀποβολὴ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἐκκλησιασμός.

Ἀπο-κέρυσσω, (ἄντ. -τιω)· δημοσίᾳ διὰ τοῦ κήρυκος κηρύττω· α) ἀπαγορεύω· «αὐτοῖς ἀποστρατεύειν» Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 27· β) κηρύττω ἀποκλήρον τὸν υἱόν μου, τὸν ἀποβάλλω· υἱὸν Πλάτ. νομ. 11, 929' «παῖς ἀποκεκρυμμένος», 928' (ἐκκλ. ἀπορίζω, ἐξεκκλησιάζω)· γ) δημοσίᾳ πωλῶ, (ἐπὶ δημοπρασίαις)· (ὕπὸ κήρυκος πωλεῖν Ἀρμ.ον.) Ἠρ. 1, 104' ἐν ταῖς Δημ. 23, 201' «πῶσον τούτων ἀποκρύπτει» Λουκ.

Ἀπο-κιδάσσω· γυνάμειν τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὴν κάρην, τὴν ἐκβάλλω ἄρ. λει.

Ἀπο-κιδύμηναι· ἀποταξάνεσθαι Ἀπολ. Ρ. κλ.

Ἀπο-κίλησμαι· ἀποκλείω ποιητ. (Ἀπο-κίλω), ὁ Πυθμαννος (Σχυλ. Ὁδ. λ. 519) ἐκλιμύθει ὡς ῥίξαν τοῦ ἀπέκλειν. ὡς ὁ βοιωτὸς ἐν Ἀριστ. Ἀγ. 834, λέγει ἐξέκλειον, κατ' ἄλλ. ἀποκίλω.

Ἀπο-κινδύνευσις, ἢ τὸ ἀποκινδυνεύειν, ἢ ῥιψοκινδυνεύειν Θουκ. 7, 67.

Ἀπο-κινδυνεύω· 1) κινῶν δοκιμῶν «σοφὸν λέγειν» Ἀριστ. βiatr. 1105' -ἐν τινι Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 5' -τοῦτο Λυσ. 4, 17' ἰδίως ἀποφασιστικὸν ἀγῶνα ἐπιχειρῶ, ῥιψοκινδυνεύω· πρὸς τινα Θουκ. 7, 81 καὶ μτν. «-περὶ τῶν μεγίστων, ὅλων» κλπ. Πλουτ. ἐπὶ -εἴς τι, καί, πρὸς τι αὐτόθ. Παθ. «τὰ γρημὰτα ἀποκινδυνεύουσιν» Θουκ. 3, 39' 2) χωρίζομαι τινος ἐν καιρῷ κινδύνου, τὸν παραιτῶ· τινὸς Φιλοστρ.

Ἀπολλ. 7, 15.

Ἀπο-κινέω· κινῶ τὸ ἀπὸ τὸν τόπον του, μετακινῶ· «-τινὰ θοράων» Ὁδ. γ. 107' ἀποκινύσας Ἰλ. 636 καὶ μτν. ἐνθα σημαίν. καὶ ἀπέρχομαι Αἰν. Τακτ. 10.

Ἀπο-κίνησις, ἢ μετακίνησις, μετατόπισις.

Ἀπό-κινος, ὁ (κινέω)· 1) ἡ ὁραπέτευσις, εὐγῇ· «ἀπόκινον εἶρε ἀπὸ τοῦ δεσπότη» Ἀριστ. ἱππ. 20' 2) κομικὸς γορός· Πολυβ. 4, 101' «βακτριανὸς δὲ καὶ ἀπόκινος καὶ ἀπόσειας καὶ ἱρδὸς ἀσελγῇ εἰδὼ ὀργήσων ἐν τῇ τῆς δ' σφύρας περιφορᾷ» πρὸς. Ἀθην. 14, 629. Κατὰ Β. Αν. 429 «ὁ τῶν κινιδογράφων ἱμῶς»

Ἀπο-κισσάω, ἄντ. -κισσάω, (κισσάω)· μεταβάλλω τὸ εἰς κισσὸν Θεοφρ.

Ἀπο-κίγω· ἴδ' ἀποκίλω.

Ἀπο-κλαδέω· ἀφαιρῶ τοὺς κλάδους Εὐσταθ.

Ἀπο-κλάζω· ἐκβάλλω φωνήν, (κλαγγήν)· «ἀπέκλαγες τοιάδεις» Αἰσχ. Ἀγ. 151 καὶ μτν. π.

Ἀπο-κλάζω, δωρ. ἀντὶ ἀποκλήζω, ἀποκλείω· «τὰν αὐλείων ἀπόκλαζον» Θεοφρ. 15, 43' «ὁ τὰν νῦν εἶπ' ἀποκλάζας» αὐτόθ. 77.

Ἀπο-κλαίω· κλαίω, ὀρνηναλῶ· -τινὰ Αἰσχ. Πρ. 640· ἀπολ. Ἠρ. 2, 121, 3. Μετ. τὸ

αὐτὸ Ἀριστ. σο. 464' «ἀποκλαύσασθαι κατὰ» Σου. Οἰ. τ. 1406' ἀλλὰ παρὰ Λουκ. Θ. Σοφ. 8, «πρὸς τοὺς κλαίειν».

Ἀπό-κλασμα, τό τὸ ἀποκλασθέν, σόντριμμα, κομμάτι Ἰπποκρ.

Ἀπό-κλασμα, τό τὸ κλαύσιμον, ὀρνηναλῶ, μοιρολόγιον Ἀρρ. Ἑπιστ. 2, 16, 39.

Ἀπο-κλάω· τακίζω, ἀποκόπτω τι μτν. -ἀποκλᾶς ἀντὶ ἀποκλίσας Ἀνακρ. ἀποσπ. 16' παρ' Ἀθην. 11, 472, ὡς ὅσα ἀντὶ τοῦ ἀπόκλασμα παραδέχονται.

Ἀπο-κλάω, ἄντ. τόπ. ἀντὶ ἀποκλαίω.

Ἀπό-κλείσις, ἢ, ἄντ. ἀπόκλεισις· ἡ πράξις τοῦ ἀποκλείειν (κλείειν ἔξω) Θουκ. 4, 85.

Ἀπό-κλείσμα, τό τὸ ἀποκλεισμένον, ἐπὶ ἡ φυλκὴ ἄρ. λει.

Ἀπό-κλείστωρ, 2' ὁ ἀποκλεισμένος, (ὁ κλεισμένος ἔξω), ἐπὶ ὁ φυλκακωμένος μτν.

Ἀπο-κλείω, καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους· ἄντι-κλῶς ἀποκλήω, ἰων. ἀποκλῆω· 1) κλείω τινὰ ἔξω, στερεῶ, ἀποδύω·ν ἐξαιρῶ (νομ.) Πλάτ. πολιτ. 5, 473' -τινὰ τινος Ἠρ. 1, 37' «-ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν» Ἀριστ. σο. 601' «ἀντιδῶκα μὲν, ἀπέκλεισα δὲ» Δημ. 28, 17' ἐπὶ ἐμποδίω, ἀποβάτω· ὅψιν Ἠρ. 4, 7' ἀποτέμνω· -τῆς ὁδοῦ, ἄττεις 3, 55, 58' ἐπὶ ἐμπαίλω εἰς ἀπείραν· ἀποκλεισμένους Θουκ. 6, 34. Μετ. ἀποκλείω, ἀπέχω τινός· -οὐσίαν Δημ. 54, 11.

Ἀπο-κλείπτω· κλείπτω τι λάθρα, καὶ φεύγω· Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 522.

Ἀπο-κλήϊω, ἰων. ἀντὶ ἀποκλείω Ἠρόδ.

Ἀπο-κληρονόμος, 2' ὁ ἀποκληρωθείς, ἀποξενωθείς Ἀρρ. Ἑπιστ. 3, 8.

Ἀπό-κληρος, 2' ὁ μὴ ἔγων μερίδιον εἴς τι, ἀμέτοχος· -πύονον Πινδ. Π. 5, 7, ἰδίως ὁ ἀνευ κληρονομίας, ἀποκληρωθείς μτν.

Ἀπο-κληρόω· 1) διὰ κλήρου ἐκλέγω· -βουλήν Θουκ. 8, 70' σιστοφύλακας Λυσ. 22, 16. Παθ. διὰ κλήρου ἐκλέγουμαι Δημ. 25, 27' ἐπὶ διανεμῶ· -τινὶ τι Πλάτ. 2) ἀποκλείω· 3) στερεῶ τινα τοῦ κλήρου, κἀμνὸν ἀπόκληρον Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 14.

Ἀπο-κληρώσις, ἢ ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ Πλουτ. Στωϊκ.

Ἀπο-κληρωτής, ὁ ὁ ἀποκληρῶν (μοιράζων διὰ κλήρου).

Ἀπο-κληρωτικός, 3' ὁ διὰ κλήρου ἐκλεγών, καὶ ὁ ὁμιλῶν ὅτι λέγει, ὁ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε δεύγουζόμενος Σεξτ. Ἑμπ.

Ἀπό-κλητρος, 2' ὁ ὅπισθεν ποσεικαλεσμένος ἢ ἔξωθεν· οἱ Ἀπόκλητοι παρ' Αἰτωλοῖς ἐλέγοντο τὰ μέλη τῆς ἀνωτατῆς βουλῆς Πολυβ. 20, 1, 10.

Ἀπο-κλήω, ἄντ. ἀντὶ ἀποκλείω.

Ἀπό-κλίμα, τό τὸ κατωστέρη μέρος, τὸ καταντὲς μτν. ἀστρ. ἢ πρὸς τὴν δύσιν ὑπὲρ τῶν οὐραν. σωματ.

Ἀπο-κλινής, 2' κατωστέρης Μανειθ. 6, 62.

Ἀπο-κλίνω· 1) παραιτῶ, ἀλλήν διεύθυνον· δίδω, γυρίζω Ὁδ. τ. 556, ὅπως γυρίζω Ὀμ. ὕμν. Ἀερ. 169' ἐπὶ ἀνατρέπω· «-κερήμενον ἐλκίου» Δημ. 59, 24' 2) συγχύω, ἀμει. τῆς ὁδοῦ ἀποκλίνω, ἀποχωρῶ Σοφ. Οἰ. 1192, (Σχυλ. ἐκπεισιν)· ἐπὶ ἐκτρέπομαι, κλίνω· «-νιὼς νῦν μὲν ὁρθῶς πλεούσης, νῦν δὲ ἀποκλινούσης» Δ. Χρυσ. 11, 366' ὡς, ἀποκλίνω ἢ ἀπονέμω πρὸς

- τι· α) ἐπὶ χωρῶν, αἵτινες προδιορίζονται κατὰ τὸ κλίμα· «πρὸς τὴν ἡῶν» Ἡρ. 4, 22· «πρὸς τοὺς ἄρετους» Πολυδ. 3, 47· β) ἐπὶ τῶν ὥρων τῆς ἡμέρας· «ἡμέρας ἀποκλινομένης» Ἡρ. 4, μέσας ἀποκλινομένης· Ἡρ. 4, 181· λήγην, 3, 181· γ) ἐπὶ κλίσεως ἢ ἐπὶ ῥοπῆς· «πρὸς τὸ κλισμένον» Πλάτ. νομ. VII, 802· «πρὸς τὴν ἡδονήν» Ἀριστ. ἦθ. Νικ. 10, 1, 3· «ἀποκλίνει καλῶς» = ῥέπει πρὸς τὸ καλὸν Σχολ. Ἀριστ. νερ. 533.
- Ἀπό-κλίσις, ἢ· 1) ἡ πρὸς τὰ κάτω κλίσις, ἢ τὰ πλάγια ἢ ῥοπή, Πλάτ. 2) ἡ παρεκτροπή, τὸ παρεξέρημα ἀπορρογῆ Πλάτ.
- Ἀπό-κλίτης, 2· ὁ πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὸ τέλος κλίνων· ἡμέρα Πλάτ. Ῥωμαϊκ. 38.
- Ἀπο-κλύειν· ἀποπλύνει, (ἀραιῶν διὰ πλυσίματος τὰς ἐκαθάρσεις) Ἀριστ. βαιτρ. 1310· ἀποκλύει Πλάτ. Φαιδρ. 243.
- Ἀπό-κλύσις, ἢ· τὸ ἀποκλίνειν, τὸ ἐξέλκεσθαι Θεμιστ.
- Ἀπο-κμητέον (ἀποκάνω)· δεῖ ἀποκάνειν Πλάτ.
- Ἀπό-κναισις, ἢ· ἡ λύπη, ἢ κατὰ βραχὺ ἀναίρουσα λύπη Ἡσυχ.
- Ἀπο-κναίω· ἀποκρίδω, φθείρω, ἀφανίζω, ἐν γένῳ ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ καὶ παθ. ταλαιπωροῦμαι, καὶ μετ. ἀδυνατῶ, βραχέως φέρω· ἐκ τούτων Πλάτ. πολυτ. 2, 406· παρὰ τὸ θλίβω Πλάτ. Ἄλκ. 25· «χορηγῶντες εἰσφοράς καὶ ληστείας ἀποκναίνοντες» Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 1, συγχ. παρὰ μετὰ π. γ. Λουκ. Νεγγ. 8.
- Ἀπο-κναιώ· τὸ προσεγγ. ἐνέεισι. Πλάτ. Φιλ. 26.
- Ἀπο-κναίω· ἐξ ὅπου ἢ ῥόπου ἀναδύλλω, παραινέω, ἢ ἀρήνω τι· κινδανῶ Θεοκ. 3, 30, ἀπολ. 3, 20, 7, 21· ἐπὶ ὅκω, διατάζω, ἐπέγω· «εἰπεῖν Πλάτ. Φαιδρ. 81· ὁμοιοποιεῖν, Θεμιστ. 166.
- Ἀπο-κνέωσις, ἢ· ἡ ἐκ φόβου ἀναβολή, ἢ παρὰ τῆς ἔργου τινὸς ἴσως Θεοκ. 1, 99.
- Ἀπο-κνέζω· ἀποκόπτω ἢ ἀποτέμνω τι, (ζώνων διὰ τῶν δούλων κόπτω τι) Σοικαδ. παρ' Ἀθην. 7, 293.
- Ἀπό-κνίσις, ἢ· τὸ ἀποκνέζειν, κόψιμον (διὰ τῶν δούλων) Θεοκ.
- Ἀπό-κνισμα, τό· τὸ ἀποκοπίν, τὸ διὰ τῆς ἀποκνίσεως ἀφαιρούμενον· σφυράδων Ἀριστ. εἰρ. 769.
- Ἀπο-κογγύζω· ἐξεντλῶ, ἢ ἀδειάζω τι διὰ κύλῃς (μυδότερον) ἢ δι' ἀγγείου κογγυίδου μετὰ.
- Ἀπο-κομίζω· ἀπορ. μέσ. 1) χωριστά, ἢ ἐκτὸς τῆς οἰκίας κομίζω Πλάτ. νομ. 6, 762· 2) κομίζωμαι ὀλίγον, ἢ μετὰ πένοντο ὅπως Ἀριστ. σπ. 213.
- Ἀπο-κομίζω· ἀπομακρύνω τινά καὶ τὸν κομίζω, δηλαδὴ χωριστὰ ἢ κατ' ἴδιον Ἀλκιφρ. 1, 39· παρὰ Πολυδ. κίμων γὰρ πάρεχεν ὁ ὕπνος, τὸν ἀποκομίζω.
- Ἀπο-κοιτέω· εἰς ἄλλον τόπον, ἀρήνω τὴν θέαν μου ἐν κρητὸν νυκτὶ καὶ κοιμῶμαι Δημ. 18, 37, παρὰ τὸ ἀρημερῶ.
- Ἀπό-κοιτις, 2 (κοίτη)· ὁ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, χωριστὰ κομώμενος· τὸν αὐτοῦτον Αἰσχ. 2, 127· παρὰ τινος Λουκ. 9, Διάλ. 10, 2.
- Ἀπο-κοιτίστω· κοιλίαν (κετύων κορ. μέ-

- σθῆριν, πέτραν) ἐκδύλλω κομμάτια, ἀποκόπτω.
- Ἀπο-κολλάω· ἐκκολλῶ Μεσ. παρὰ τὸ διαλύομαι μετὰ. Σουδ.
- Ἀπο-κολοκύντωσις, ἢ· ἡ εἰς κολοκύνθην μεταμόρφωσις Δίων Κ. 60, 35, ἀντὶ τοῦ ἀποθέσεως τίτλος τοῦ εἰς τὸν Σενέκαν ἀποδιδομένου σκαπτικῶς συγγραμματος (Σίλλου) κατὰ τοῦ αὐτοκράτη Κλαυδίου.
- Ἀπο-κολούω· κολοῶν· «ἐνν Κάλυμ. ἐν τμήσει.
- Ἀπο-κολπώ· κίμων κόλπον Ἀριστ. ἐπὶ θαλάσσης.
- Ἀπο-κολυμβάω· διὰ κολυμβήματος σώζομαι, γλυττώνω Θεοκ. 4, 25.
- Ἀπο-κομάω· χάνω τὴν κόμην, μοῦ πίπτουν τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς Λουκ. Λεβιθ. 3.
- Ἀπο-κομίσθη, ἢ· 1) ἡ ἐκπνοή, ἡ ἐπιστροφή, Θεοκ. 1, 137· 2) ἡ μετακίνησις, ἐξαγωγή, ἀπόπλους πλοίων Πολυδ. 25, 7.
- Ἀπο-κομίζω· μετακομίζω, ἐξάγω, ἀπάγω Ξεν. Κυρ. 7, 3, 12, καὶ μετὰ ὡς Πολυδ. 1, 29· 2) ὀπίσω φέρω Ἀπολ. Ρ. 4, 1106· 3) ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι Ἡρ. 5, 27· καὶ παθ. ἐν μέσ. σημ. «ἀπεκομίσθη ὁ Ἰσάκ» Ἀνδοκ. 1, 61· πρὸβλ. Θεοκ. 6, 52· 4) παίρω ὀπίσω, ἐξαπατῶ.
- Ἀπό-κομμα, τό· τὸ ἀπὸ τινος κομμένον μέρος, τὸ κομμάτι· ἀραγνίως Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 1, 18· «πέτρης Θεοκρ. 10, 7.
- Ἀπο-κομπεύω· μεγαλυνῶ παρὰ Πινδ. Σιλ. 48· ἐπὶ τῆς βῆξεως χοροῦ (μουσ. ὁργάνου) σπίζω.
- Ἀπο-κονέω· (ἀποκοινεῖω, κοινοῦ τῆς γίνονται), φεύγω βροχίως κατ' Ἰγν. ἀστρον. 3, 11.
- Ἀπο-κοντόω· κοντῶ μετὰ τὸ κωπὶ ἢ κοντάρι (ὡς περὶ οἰκάνται ἀπομακρύνοντες τὸ πλοῖον τῆς ξηρᾶς) Ἀρρ.
- Ἀπο-κοπή, ἢ· 1) ἡ πράξις τοῦ ἀποκόπτειν, ἡ ἀποκοπή· κρατὸς Αἰσχ. β. 821· «τῶν χρεῶν» ἢ χρεωκοπία Πλάτ. νομ. 5, 736· 2) παρὰ γραμ· ἢ παρὰ λείψις ἐνός ἢ πλείονων γραμμάτων ἰδίως κατὰ τὸ τέλος τῆς λέξεως· κρὶ ἀντὶ κρῖνον, δὴ ἀντὶ ὄμμα.
- Ἀπό-κοπος, 2· ὁ ἀποκομμένος, ἰδίως ὁ εὐνοημένος Στραδ. 13, σ. 630.
- Ἀπο-κόπτω· 1) κόπτω τὴν ἀπὸ τινος Ἰλ. 1, 241, κυρ. ἐπὶ μερὸν καὶ ἀνθρώπου σώματος· παρήγορον Ἰλ. π. 474· «παίσματα νεῶς» Ὀδ. κ. 127· οὕτω· ἤχυρον Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 25· «κῆρυξ ἐλπίδος» Ὀδ. ψ. 195· «ἀποκοπεῖσιν ἐλπίδων» Πολυδ. 23, 2· «ἀποκοπήν τῆς ἐλπίδος» Πλάτ. Περ. 2. Παθ. ἀποκόπεται τὴν χεῖρα, τὸν ἀδελφόν Πλάτ. Κριτ. 16· «ἀποκόπεται μοι ἡ φωνή», (= εἶνε ἐμποδισμένη) Δημ. 25· «δεῖ τὴν μακρὰν ἀποκόπεισθαι» (= παύειν) Ἀριστ. βῆτ. 3, 8· 2) ἀποδίδω· «τινὰ ἀπὸ τινος Ξεν. Ἀν. 3, 4, 39· 3) Μεσ. ἀπὸ λύπην διὰ τινος κτυπώμαι, καταλοφύρομαι (κτυπώμενος) Εὐρ. Τρ. 644.
- Ἀπο-κορεῖν· ὀλως δόλου χορταίνω μετὰ.
- Ἀπο-κορέω· χορταίνω τι καλῶς Ἡσυχ.
- Ἀπο-κορσώω· ἀποκείρω Αἰσχ. ἀποσπ. 225.
- Ἀπο-κορυφώ· 1) κίμων τι κορυφῶν (συνέλασεν), εἰς κορυφὴν συναγῶ· σχῆμα Πολυδ. 3, 49· παρὰ Δία Νικη. ἀριθμ. ἐντὶ συνεφε-

καίνω, ἐν συντόμῳ συμπεριλαμβάνω τὸ κυριώ-
τερα Ἦρ. 5, 70, Παθ. ἀποκαρμύονται Θεοφ.

Ἄποκος, 2' ὁ μὴ ἔχων πόνον (μαλλί διὰ
κούρευμα), ἀκούρευμα Σουίδ.

Ἄπο-κοσμέω 1) ἀφαιρῶ «-ἐνταῖς δαυτῶς»
Οδ. η, 231 2) ἀφαιρῶ ἢ ἀποτρίβω τὸν κόσμον
(στολισμόν), καὶ Μεσ. Παισ. 7, 26, 3.

Ἄπο-κόσμιος, 2' ὁ μακρὰν τοῦ κόσμου, ὁ
ἐρημίτης ἔκκλ.

Ἄπο-κοτταδίζω εἰς γαλακτὴν λεκάνην γίνω
τὰς τελευταίας σταγόνας τοῦ ἀπομεινάντος ἐν
ποτηρίῳ οἴνου, ὥστε νὰ κίμῃ κρότον τινὰ Ξεν.
Ἑλλ. 2, 3, 56' πρὸλ. κότταδος.

Ἄπο-κοτταδισμός, ὁ τὸ ἀποκοτταδίζειν
Ἀθην.

Ἄπο-κουρεύω ἀποκείρω, μοναχὸν κίμνω ἔκκλ.

Ἄπο-κουρή, ἡ ἢ ἀπόλασις, τὸ κούρευμα
μοναχοῦ ἔκκλ.

Ἄπο-κουρίζω ἐλευθρώνω, ἐλευθερώνω τινὰ
ἀπὸ τι-τινὰ τινος Εὐρ. Ὀρ. 1341.

Ἄπο-κύβητος, 2' ὅστις πρέπει νὰ ἀποκοπῇ
μὲν.

Ἄπο-κοῦδίζω ἀφαιρῶ ἢ κόπτω τι ἀπὸ τῆς
συνῆς Νικην. Ἀλ. 319.

Ἄπο-κράσις, 2' ὁ ἐκ τῆς συκῆς ἢ τῶν κλά-
δων αὐτῆς κομμένος-συκὸν Λεων. Ταρ. 13.

Ἄπο-κραιβάλλω 1) ἐξεγείρωμαι τῆς κραπά-
λης ἢ ἀπαλλάττωμαι ταύτης, ξεμεθῶ Πλουτ.
Ἀντ. 30 2) ὡς ὁ μέθυτος ξεμεθῶ Ἀθην. 14, 616.

Ἄπο-κραιπαλίζομαι τῷ πρηγ. μτγν.

Ἄπο-κραιπαλισμός, ὁ ἢ διὰ τοῦ θύνου
ἀπαλλαγὴ τῆς κραπάλης, τὸ ξεμεθῆναι Σουίδ.

Ἄπο-κράνίζω 1) ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τοῦ κρανίου
«ἀπεκράνιζε ῥοπαλὶο κέρας» Εὐρω. 3 2) ἀποκό-
πτω τὴν κεφαλὴν Εὐστ. Ὀδ. α, 1850.

Ἄπο-κράτῶ 1) ὑπερβαίνω πολὺ κατὰ τὴν
ἰσχύν-τινὰ Ἦρ. 4, 75 2) κρατῶ ὀπίσω, ἢ
ἀπέγω Πλουτ.

Ἄπο-κρέμμαι κρέμμαι, ἑξαρτῶμαι ἀπὸ
τινος Κοίντ. Σμ. 2, 197.

Ἄπο-κρεμάννυμι κρεμῶ τι ἀπὸ τινος, ἢ
ἀφήνω νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω «αὐγὴν
ἀπεκρέμασεν» Πλ. ψ, 879.

Ἄπο-κρεμάω μετ. ἀντ. τοῦ ἀποκρεμάννυμι.

Ἄπο-κρέω μεταβάλλω εἰς κρέας τι ἔκκλ.
ἀποκρέω.

Ἀπό-κρεως, ἡ ἢ ἀπογὴ τοῦ κρέατος, ἀπο-
κρηά ἔκκλ.

Ἄπο-κρήθεν κατακρήθεν, ἀπὸ τὴν κεφαλὴν,
ἀπὸ πάνω Ἦρ. ἐν Ἑτ. Μ.

Ἄπο-κρημνίζω ἀπὸ κρημνοῦ τινος καταρ-
μύπτω τινὰ Πλουτ.

Ἀπό-κρημνος, 2' ὁ κρημνώδης, ἀπότομος
-ὄρος Ἦρ. 1, 111-χώρα, 8, 53.

Ἄπο-κρίδον, ἐπὶ. χωριστὰ μτγν.

Ἀπό-κρίμα, τό 1) ἢ ἀπόκρισις 2) ἢ ἀπόφασις
κριτοῦ ἀρ. λεξ.

Ἀπο-κρίνω 1) χωρίζω, παρ' Ὁμήρ. μόνον
ἐν Ἦλ. ε, 12' ἀποκρινθέντες «ἀπεκρίθη τοῦ
βερβερχικοῦ τὸ Ἑλληνικόν» Ἦρ. 1, 60' «ἀπο-
κρίκται δαίτα τοῖς ἀνθρώποις χωρὶς θηρίων»,
2, 24'-ἐκ τοῦ πληθύνει Πλατ. πολιτ. 8, 564'-
ἀποκριτέον ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐγκριτέον,
πολιτ. 8, 413' καὶ παρὰ μτγν. «κίμα ἀπο-

κρίνεσθαι» Θεοφ. παρ' Ἀθην. 1, 18' ἐντ. δια-
λέγω, προκρίνω «ἐν δυνάμει κακόν» Σοφ. Ὀρ.
τ. 640' «-ἐν δυνάμει ἐξείρετον» Ἦρ. 6, 130' ἐπὶ
καθιερώσει - Πλάτ. Ἀλκ. 1, Ζ. 4, 39' καὶ ἐπὶ
περιτομῶν ἐγκρίνω, κενόνομα Ἀλίκην. 2) Πλῶ.
κρίνω εἰς τι, καταντῶ «πάντα ἐξ τοῦτο ἀπε-
κρίθη» Θουκ. 2, 49' «-εἰς ἀνέμον βορέην» Λουκ.
Συρ. 0, 28' ἐπὶ ἐπιβουλήτων διόσταται Θουκ.
4, 72' 3) ἀποδουκιάζω, εἰς ἐγκρίνω, ἀπορρι-
πτῶ «κρίνει καὶ ἀποκρίνει τοὺς ἀφίους» Πλατ.
νομ. 6, 751' «τινὰ τῆς νίκης» Ἀριστοτ. πολ.
5, 12' ἀποκριθίσουμαι Πλατ. νομ. 7, 820' 4)
ἀπολογόμαι ὑπὲρ ἑαυτοῦ Ἀριστ. Ἀγ. 607'
συνηθ. ἀποκρίνομαι Ἦρ. 5 49' παρὰ τοῖς ἀστικ.
συνηθ. -τινὰ τι, ἐπὶ «-πρὸς αὐτὸ τὸ ἐκτενέστερον»
Πλατ. Πρωτ. 338' «πρὸς ἀπαντα ἀποκρινεί-
σθαι», Γοργ. 447' ὁ πρῶτος ἔκκλητος ὡς παθὴρ.
«καὶ μοι ταῦτα ἀποκρίσθαι», Θεαιτ. 187,
ἐννο. ἐν Γοργ. 468' «ταῦτα τοῖς πολλοῖς ἀπο-
κρισμένοι ἀν' ἡμῶν», Πρωτ. 358' ὁ ἀπὸ ἀπο-
κριθῆναι ἐν ἐνερ. σημ. ὡς διαφ. γρ. ἐν Ξεν.
Ἀν. 2, 1, 22 ἀποκριπτόμενος ὑπὸ τῶν ἀστικ.
στον ἀπαντὰ παρὰ μτγν. Πλάτ. Ἀλκ. 2,
149, Ν. Δ. Μαθ. 3, 15, 8, 3 πρὸλ. Λοδαικ.
εἰς Φρυγίαν 108, μέλ. ἀποκριθίσουμαι ἀρ. λεξ.

Ἀπό-κρίσις, ἡ 1) ἢ πρῶτος τοῦ ἀποκρίνειν,
τὸ ξεχωρίζεσθαι, μεταρ ἢ κένωσις ἱατρ. 2) ἐκ
τοῦ μέσ. ἢ ἀπόκρισις, ἀπάντησις-μαντιλεῖ
Ἦρ. 1, 49.

Ἀπο-κριτέον ὁ ἐπὶ τοῦ ἀποκρίνειν.

Ἀπο-κριτικός, 3' ὁ ἀποκρίνων, ἢ ὁ πρὸς
ἀπόκρισιν ἐπιτήδαιος ἱατρ.

Ἀπό-κριτος, 2' ὁ ξεχωρισμένος ἢ διαλεγμένος
Ὀππ. ἄλ. Ἰσ. 3, 266.

Ἀπο-κροτέω κίμνω κρότον (χωρ. μετὰ δά-
κτυλα) Στραβ. 14, 672.

Ἀπο-κρότημα, τὸ ὁ κρότος, κυρ. ὁ γινόμε-
νος διὰ τῶν δακτύλων Ἀθην. 12, 530' ἰδ' ἀπο-
κλήμα.

Ἀπό-κροτος, 2' τραγὺς, σκληρὸς, κυρ. ἐπὶ
σπερεῶ ἐδάφους, ὁ δυνατὸς πατημένος Θουκ. 7,
27'-χωρίον Ξεν. ἱππ. 7, 15 καὶ μτγν. ἐπὶ
καὶ ἐπὶ τῶν σκληρῶν ὀστέων τῶν ἰσπῶν «ὀστέα
ἀπόκροτοι» Πλουτ. καὶ ἀπότομος, ἀπόκρημος,
κατωφερὴς Πλουτ.

Ἀπο-κρουίζω ἀναδύζω ὡς ἀπὸ κρουνοῦ
Πλουτ. συμμ. 7, 1, 3.

Ἀπο-κρουίσμα, τό τὸ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ ἀ-
ναδύζων νεῦμα Νικήτ. Νων.

Ἀπό-κρουσις, ἡ ἀπόθρησις ἀποθώξις μτγν.
-σελήνης = ἡ μένωσις τῆς σελήνης Κλεμ. Ἀλ.
Ἄπο-κρουστικός, 3' ὁ ἀποκρούων, ἀποθῶν,
ἢ ὁ ἐπιτήδαιος πρὸς ἀπόκρουσιν-φάρμακα ἱατρ.
-σελήνης=ἡ φθίνουσα μτγν.

Ἀπό-κρουστος, 2' ὁ ἀποκρουσθεὶς, ἀποδια-
χθεὶς, ἢ ὁ ἀποπαλλόμενος Νικαν. Ὀθρ. 270.

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Ἀπο-κρούω κτυπῶν μακρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ,
ἀποθῶ, τινάζω ἀπὸ πᾶνός μου καὶ παθ. «ἀμ-
φοτέρωθεν ἀπεκρούσθη» Θουκ. 4, 107' -τινὰ
τινος, (ἐπὶ στρατιωτῶν) Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22'
«ἀπεκρούσθη τῆς εὐβολῆς», 6, 4, 4' «τῶν ἰσπῶν
ἀποκρούσθαι» = (ἐκτραχέλιζεσθαι) ἱππαρχ. 3,
14' ἐπὶ παρὰ μτγν. «τῆς μηχανῆς ἀπεκρούσθη-
σαν» = (τὸ τέχνημα ἢ ἡ σκευὴ ἐκτραχέλιζεσθαι)

Πολύβ. 22, 11, «καταλίσκων τὸ χεῖλος ἀπο-κρυπταίνων» (ἀπὸ γρ. ἀποκρυπταίνων πολ. Π. Ἀν. 429) Ἀριστ. Ἀγ. 435, κατὰ Σχολ. = ἀποκρυπταίνων. Μισ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποκρύπτω, ἀπεικάζω, ἀποκλῶ Πρ. 4, 200, καὶ συντίσσει τὸ ἐνερ. αὐτ. καὶ γέν. (τὰς τινος).

Ἀπο-κρύπτω, (ἀποκρύπτωμαι Πρ. 0ε. 157).

α) κρύπτω τὸ ἀπὸ τινος, ἢ ὅλως διόλου κρύπτω· περ. Ὀμήρ. μόνον ἀορ. ἐνεσ. «ἐπέκρυψέ μοι Ἰσπανός» Ἰλ. 4, 718· «καὶ γὰρ μιν ἐκείνην θανάτῳ νόστον ἀποκρύψει», α. 465· «γαστέρα Ἰὼδ ρ. 280· εἰς ἀποκρύψω, ἀπακρύπτω· σοφίαν Πλάτ. ἀποκλ. 22· «γινώσκοντες τὰ ὅπλα» Σεν. Ἀν. 4, 11· ἐντ. «τὸν ἥλιον ἀποκρύπτει» Πρ. 7, 226· 5) γάνω τι ἀπὸ τῆς ὁρατῆς μοῦ, ἐπὶ πλείονι ὄντι ἀπακλύπτω· «ἀποκρύπτει γῆν» Πλάτ. Πρωτ. 338, ἀποκλ.

«ἐναγχεύοντες ἀπέκρυβαν» δὲν ἐφαίνοντο Θουκ. 5, 65· συνηθ. μέτ. «ἐμαυτὸν ἢ τὸ ἐμαυτοῦ ἀποκρύπτω» Πρ. 7, 28· «ἐμαυτὸν Πλάτ. πολιτ. 3, 393· ἀποκρυπταίνω· ἐντ. πρὸς τὸ κατακρύπτει· εἰς τὸ μέσον, Φιλ. 14· «ταῖς τε α-σέως τῇ ἐμῇ θυμῷ ἀνίσταμαι», νομ. 3, 702· «μὴ ἀποκρύπτω με, οἱ ἐν βούλῃσι φίλος γενέσθαι» Σεν. ἀποκρ. 2, 6, 29· «ἀποκρύπτω τὴν οὐσίαν» Δσμ. 28, 3· «περὶ ὧν ἀποκρυπταίνεσθαι μὴ ἐντ. εἰδέναι» Λυσ. 7, 18· «ἀποκρύπτω μὴ καὶ ἔδωκέν μοι» Θουκ. 2, 53.

Ἀπο-κρυπταίνω ὅλως κίανω τὸ κρύπταλ-

λον. Περ. φήνομα κρυπταλόν Σχολ. Ἰλ. φ. 281.

Ἀπο-κρύβω, ἢ ἡ ἀπόκρυψις, τὸ κρύπτεν, κατα-

κρύβω, ἢ τὸ πρὸς τὸ κρύπτεσθαι ἀρ. λ. 5.

Ἀπό-κρυπος, 2) κρυπταίνων, μυστικός· «δέ-

μας Εὐρ. Πρ. μ. 1069· «ἀπόκρυπον πατρός»· «χω-

ρὸς νῆς γνωστὸς ὁ πατήρ» Σεν. συμμ. 8, 11· καὶ

ἀποκλ. ἀποκρ. 3, 5, 14· «καθαρισμός» Ἐπιγρ. 21, 193· ἐντ. «βιβλία» μυστικά σουφ. εἰς ἀπο-

βόλησθαι, ὁ μὴ γινώσκων.

Ἀπό-κρυψίς, ἢ τὸ ἀποκρύπτειν, κρυπταίνω.

Ἀπο-κρυπταίνω, κατ' ἐξέλιξιν ἢ ἀποκρύπτω.

Ἀπο-κρύπτω, μέτ. ἀορ. μετ. τὸ ἀποκρύπτω.

Ἀπο-κρύπτω, γάνω, ἀπακλύπτω, ἐκκλ-

πτω μετ.

Ἀπο-κρύπτω, ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ. πανταχοῦ καὶ

περ. ἀστικ. συνηθιστ. τοῦ ἀπλοῦ ἰδίου· ἐν τῇ

μέλλουσι ἀποκρύπτει Πλάτ. Γουγ. 511, καὶ ἐ-

νεσ. ἀορ. 1. τὸν ἀορ. 2 ἀποκρύπτουσιν οἱ ἀ-

στικτοί, παρὰ. ἀποκρύπτει Πλάτ. ἀποκλ. 38·

συνέσω, ἐν μέλλῃ καὶ ἄλλοτε, εἰς βραχνίῳ

Εὐρ. Ἰππ. 1001, κατακρύπτω εἰς θάνατον, ἢ

τημερῶς τινα Πλάτ. ἀποκλ. 39· ὅς, κίανω τινά

νῆ κατακρύπτω εἰς θάνατον, κίανω τινά νῆ

θανάτωσθαι· «ῥήτορες, οὗς ἀν βούλωνται», Γουγ. 466, καὶ Ἰππ. συγν. ἐπὶ κατακρύπτω Σεν. Ἰλ. 2, 3, 21, ἐπὶ δικαστῶν τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν

ποιεῖν ἢ ἐκέρειν Πλάτ. ἀποκλ. 39, Δσμ.

Ἀπο-κτενίσω, ἐρετ. ὅλως νῆ φανερώσω Ἀδμ.

Ἀπο-κτενίσω ἀποκτείνω Νικηρχ. 20, Ν. Δ.

Ἀπό-κτεσις ἀπόλειψις, ἀπακλύπτωσις μετ.

Ἀπό-κτεσις, 2) ὁ ἀποκρύπτω, ἀπακλύπτω

θεῖς, πολλοί· μετ.

Ἀπο-κτενίσω μεταδύλλω εἰς κτενίσω.

Ἀπο-κτενίσω (οἱ ἀρχαῖοι γρ. πρ. προτιμώ-

σιν ἀποκτείνω· ὅδε Β. Ἀν. 20) μόνον ἐν. καὶ

παρὰ. ἀντὶ ἀποκτείνω Πλάτ. πολιτ. 298·

καὶ ἐν γέν. παρὰ Πλάτ. συνηθιστ. τοῦ συνηθ.

τόπου, εἰ παρὰ ῥήτορ. Λυσ. 20, 8, Δσμ. Λεπτ.

Ἀπο-κτενίσω τῷ προηγ. Σεν. Ἰλ. 4, 4,

2 καὶ μετ. παρὰ Πλάτ. Γουγ. 466 κτενίσαι

ἀποκτενίσαν ἀντὶ ἀποκτενίσουσιν, οἱ ἀστικ-

στοὶ ἀποκρύπτουσιν τὸν τόπον τοῦτον.

Ἀπο-κτενίσω, ἢ κυρ. ἀποκτείνω, ἀποκτείνω

ἡμ. Ἀποκλ. 75.

Ἀπο-κτενίσω ἀπὸ τινος ἀντηγῶ, ἢ κίανω

κτενίσω Φιλοστ.

Ἀπο-κτενίσω διὰ τῶν κτενίσων· τὸν ἐν φη-

τορορῇ ἐκλέγω Ἐπιγρ. 76· ὅδε Βουκχ. πολιτ.

οἱ. Ἀδμ. 2, 203.

Ἀπο-κτενίσω 1) ὅτετις εἰς κτενίσω, βίβλινδω

κτενίσω· «περὶ τῆς βραχνίσεως» Δ. Σικ. 17, 30·

2) διὰ κτενίσω ἐκλέγω.

Ἀπο-κτενίσω κτενίσω, (ἢ κτενίσω μετὶ τὸ

κτενίσω)· εἰς κτενίσω Ἀθην. 12, 382.

Ἀπο-κτενίσω πολύ θυμῶς, ἐκτενίσω, ἐκτε-

νίσω Ἰεροκλ. παρὰ Σουφ.

Ἀπο-κτενίσω γένωσι Διον. Ἀλ. 1, 70, καὶ ἐπὶ

κτενίσω, ἐν γένει παρὰ, προτενίσω Ν. Δ.

Ἀπο-κτενίσω, ἢ ἡ γένωσις Πλάτ.

Ἀπο-κτενίσω κίανω νῆ γένωσις Φιλοστ. εἰ

γένωσι Αἰλ. 1 Ζ. 9, 3, καὶ Μέτ.

Ἀπο-κτενίσω, καὶ ἀποκτενίσω· κτενίσω

τι καὶ τὸ μετακτενίσω Ἰωσ.

Ἀπο-κτενίσω, ἢ ἡ πρῶσις τοῦ ἀποκτενίσω.

Ἀπο-κτενίσω, τό· μηχανή πρὸς κατακτενίσω

ἢ κτενίσω σώματα Λογγ.

Ἀπο-κτενίσω ἀποκτενίσω Ν. Δ. καὶ μετ.

Ἀπο-κτενίσω ὡς κτενίσω νῆ, κίανω τι

ὡς τὴν ἐκτενίσω τῆς κατακτενίσως ὀλιγίσως

«θερμότης τοῦ πνεύματος» Πλάτ. συμμ. 8, 10, 1·

«ἡ ἀρμονία τῶν ὀργανῶν τὸν ἥχον» Διον. Ἀλ.

Ἀπό-κτενίσω, τό· κτενίσω, εἶδος τοῦ θαν-

νατηρῶν διὰ τοῦ κτενίσω, ἀποκτενίσω Διοσκ.

cynanchum erectum (Λινν).

Ἀπο-κτενίσω κτενίσω ἡμῶν, παρὰ. ἀποκτε-

νίσω Ἀριστ. Λυσ. 1903, μετὰ σημ. ἐνεσ.

Ἀπο-κτενίσω κίανω τι κτενίσω, κατακτενίσω (9)

2) ἐκλέγω τινά μεταφρ. πολλῶν καὶ τὸν κίανω

πληρεφόσιον Ἐπιγρ.

Ἀπο-κτενίσω κτενίσω Ἰπποκρ.

Ἀπο-κτενίσω, ἢ ἡ ἀκτενίσω, ἀποκτενίσω.

Ἀπο-κτενίσω ἀποκτενίσω.

Ἀπο-κτενίσω ὀργανῶν ὀλοφύρωμαι, ἀποκτενίσω

Ἀδμ. Ἀγ. 1521.

Ἀπο-κτενίσω, ἢ τὸ ἐμπόδιμα, ἢ ἀπάρνη-

σις Σεν.

Ἀπο-κτενίσω ἐμπόδιμα Ἰππ. 1, 66· μετ' ἀποκ.

Εὐρ. Μηδ. 1111· «μὴ εἶλθαι» Σεν. Ἀν. 3, 3, 3·

συγν. ἐπὶ εἰσόδου Θουκ. 1, 72· ἐπὶ νόμου ἀπα-

κτενίσω Πλάτ. πολιτ. 299.

Ἀπο-κτενίσω ὀλως διόλου κτενίσω κίανω.

Ἀπο-κτενίσω, τό· ὀργανῶν τι δι' οὗ κρατοῦσι

τὴν ἄκταρ μαθημ.

Ἀπο-κτενίσω 1) διὰ λγνίσω λγνίσω μέ-

ρος ἀπὸ τινος· «τὸν κτενίσω τὸ μέρος» Πρ.

4, 114· ἐν γένει λγνίσω Εὐρ. Πρ. μ. 330· 2)

ἀποκτενίσω εἰς τὸν λγνίσω Εὐρ. Ἰων 621· «ἐ-

κτενίσω ἄν, μὴ ἀποκτενίσω αὐτὸν κτενίσω» Λυσ.

Ἀπο-κτενίσω ἀποκτενίσω Εὐρ. Ἰλ. 916.

ἀπολείνω, λυκ. 22· Παρὰ Θεμιστ. καταλείω, ἀπὸ στόματος λέγει, διεξιργῶ καὶ ἀπολέσεται· εἶνε ἐκπεραταίνων Ἀλλ. 1. Ζ. 8, 17.

Ἀπο-λεῖ, ἀπ. ἀντὶ ἀπολέσει.

Ἀπο-ολεῖα, ἡ ἢ ἀπόλεια Ἰπποκρ.

Ἀπο-λεῖ(ω) κάμνω νὰ ἀποτρίψῃ, νὰ σταλά-
ζῃ Δ. Σικ. 17, 75, ἐλγέω· ἀπολεῖψαι· Πρ. 9ε, 793. Παθ. σταλάζω ἀπὸ πόνος· τινός· Ὁδ. η. 107.

Ἀπο-λεῖμα, τό· τὸ ἀπολείφθεν, ἀπομεινά-
ριον Δ. Σικ. 1, 41.

Ἀπο-λεῖπω· 1) ἀφήνω ὅπισθεν ἢ ἀπόλοιπον
Ὁδ. 4, 292, σπανίως ἐν παρ. ἐνθα ἀντὶ τοῦτου
εὐχερηστέον. καταλείπω· 2) ἀφήνω, ἐγκατα-
λείπω· δόμον Ἰλ. μ. 169· «ἡς θεοὺ ἀπολε-
λοιπίης τὴν ἀκρόπολιν» Ἡρ. 8, 41· «τετρα-
μένον Πλάτ. συμ. 220· «τὴν ἀγορὰν» (δὲν
σπάνιος· πλὴν εἰς τὴν ἀγορὰν) Πλάτ. Περ. 23·
«εἰς τὴν ἀγορὰν, παραλείπω· γυμνασίαι, προ-
θυμῆς· οὐδὲν Πλάτ. πολιτ. 10, 62· «δύοις
οὐδ' ὅστιον ἀπείκουν» Ἀρχ. 51, 4· 3) ἐν δού-
μῳ ἀφήνω τινὰ ὅπισθεν Σεν. Κυρ. 8, 3, 25·
ἐντ. ὑπερβάνω· «ταύτην τοὺς ἄλλους ἀπο-
λείκω, ὥστε» Ἰσοκ. 4, 50· ὁμοίως ἐλλείπω,
εἶμαι ἐλλείψῃ· «ἀπὸ τεισάτων πύλων ἀπο-
λείκωσθε τρεῖς δακτύλους»· εἰγε τέσσαρας πηλ.,
πλὴν πρὶν δακτύλ. Ἡρ. 1, 60· 4) ἀπολ. ἀματ.
ἀπέρχομαι Ἡρ. 2, 11, 22, ἐνθα ἡ αἰτ. ἐκ τῆς
συνεργίας δηλοῦνται· ἐκ Συρακουσῶν (=δηλ.
καὶ Συρακούσας καταλείπω) Θουκ. 5, 4· ἐκ
τῶν Μηδικῶν ἀπέρχομαι ἐκ τοῦ Μηδ. πολέ-
μου, 3, 10· «ὅθεν ἀπείκουν»· ὅθεν παρεξέστην,
ἔξω τῆς υποθέσεως ὁμιλοῦσα Ἰσ. 5, 11· «ὅθεν
λέγων ἀπείκεις» Σεν. οἶκ. 6, 1· ἐντ. ἐπὶ ὥρῃ.
μέτρον, εἶμαι μακρὸν· ὥς λέθον Σεν. Ἀν. 6,
3, 11· ἀρετῆς Πλάτ. Αἰχ. 199· «μικρὸν
ἀπολείπω ποιῆν τι»· δὲν ἀπέρχοι πολὺ νὰ πράξῃ
τοῦτο· ἢ πόλις μικρὸν ἀπείκω ἐρμος ἐνικ·
Πλάτ. Τιμολ. 1· «τοὺς πολέμους μικρὸν ἀπο-
λείποντας συνηρῆται» ἀντὶ ὅ· πρὸλ. «μικρὸν
ἀπείκω δικαιοσύνη γενέσθαι»· σφραδὸν ἦσαν
20) Θουκ. 7, 70· «καταλείκωσθε, τελευτῶσθε,
δὲν ὑπέρχω πλὴν»· κερπὺς ἀπώλυνται ὁδὸ·
ἀπολείπει Ὁδ. η. 117· ὁποῖα Σεν. Ἀν. 4, 5, 14·
ἐπὶ μένῳ ὀπίσω Ἡρ. 7, 221, ὥστε
καὶ ἀπολείπειτο γρήται, ἀλλὰ σπανθ. 5) παθ.
α) ἀπολείπεισθαι τινος· ὅστις τινος μένω, δὲν
δύναμαι νὰ τὴν ἀναλοῦσθαι Σεν. Κυρ. 3, 1,
42· «πλὴν τῆς ἀληθείας» Ἡρ. 2, 108· «τὸν χει-
ρὸν»· δὲν μεταγινώσκω κατὰ τὸν προσηρῶντος
Ἰσοκ. 3, 19· «τὸν πραγμάτων»· δὲν θεωρῶ ἢ δὲν
παρατηρῶ τὴν θέσιν τὸν πραγμάτων, 27, 2· «τὸν
ἐκταυτὸ κακόν»· οὐδὲν παρακρίνομαι Ἀν. 1,
15· 6) ἀπομακρύνω, ἀφήνω, ἀπέρχο· ἀλ-
λῶν Πλάτ. συμ. 192· «συνουσίας Τιμ. 27·
γ) ἀποστρέφω Σαρ. Πηλ. 1169.

Ἀπο-λειταυομένῳ· τελευτῶν τὴν λειταυο-
ρίαν μου (τὰ πρὸς τὴν πόλιν γαστή μου)· φιλο-
τίμως καὶ εὐπύρῳ Διογ. Α. 3, 90.

Ἀπο-λεῖχω· γλῆφον ἀραιῶ τι, διὰ τῆς
γλώσσης σφραγίζω Ἀθην.

Ἀπο-λεῖψις, ἡ ἢ πρῶτος τῶ ἀπολείπειν, ἡ
ἐγκαταλείψις, πρῶτος· Θουκ. 7, 75· ἐπὶ
στρατιωτῶν ἢ λιποταξία Σεν. Ἐλλ. 4, 1,

28, ὁ χωρισμός, ἡ γυναικὺς διαζυγίς Δημ. 30,

18, ἐπὶ καθυστέρησις, τὸ μένειν ὀπίσω Θουκ.

4, 126· «σελήνης»· ἡ μείωσις τῆς σελήνης. Ἀρι-
στοτ. παρ' Ἑμπεδοκλ. 36, ἀντιθ. τῶ γένεσις.

Ἀπο-λεῖκτος, 2' διαλεγμένος, ἐκλεκτός, ἐξαί-
ρετος, ἀντιθ. τῶ πανόηθις Θουκ. 6, 68.

Ἀπο-λελεγεμένος, ἐπὶρ. καθ' ἡσυχ.· ἀπη-
λεγμένος, παρεμειλημένος.

Ἀπο-λελυμένος, ἐπὶρ ἀπολύτως, ἀντιθ. τῶ
κατὰ σύγκρισιν Β. Ἀν. 3.

Ἀπολέμητος, 2' ὁ μὴ πολεμηθεὶς, ἡ μὴ δυνά-
μενος νὰ πολεμηθῇ· χώρα Πολυβ. 3, 90.

Ἀπο-λεμμαι, τό, (ἀπολείπω)· φλοῦδα, (τρώ-
εσθαι), δέμα Διον Κ.

Ἀπο-λέμω, 2' α) ὁ ἄνευ πολέμου, ὁ μὴ πο-
λεμῶν· ἡσυχία Δ. Ἀλ. 2, 76· ὁ μὴ πολεμι-
κός, εἰρηναῖος· ἐννορία Πινδ. Π. 5, 62· Μοῦσα
Πλάτ. νομ. 7, 815· γεωγράφ. Πλάτ. Κριμ. 11·
ἐπὶ ἀπαιτος ἐν πολέμῳ, ἀνίκων· πρὸς τοῦτο
Σεν. Κυρ. 7, 4, 1· «βῆκτον βῆκτον» Ἐδρ.
Ἰων 217· 6) ὅν δὲν δύνανται τις νὰ πολεμήσῃ,
ἀνίκητος· «ἀνίκητος Ἀλγ. Ἀγ. 716· ἀλλὰ «πό-
λεμος ἀνίκητος»· «δυσταγὴς πόλεμος», ὅστις
ὅν ἐπρεπε νὰ διεξαχθῇ Ἀλγ. Πρ. 90· ἐπὶρ.
ἀπολέμω· «χωρὶς πόλεμον»· ἀπολέμω· ἔχον
Πλάτ. πολιτ. 307.

Ἀπο-λεοντώ· εἰς λέοντα μεταβάλλω τι
Ἠράκλειτ.

Ἀπο-λεπιδόμα· ἀπολεπίζω· Ἰπποκρ.

Ἀπο-λεπίζω· ἐκβάλλω τὰ λέπια μὲν, πρὸλ.
ἀπολεπίζω.

Ἀπο-λεπισμα, τό· ἀπόλεμμα Σχολ. Ἀριστ.

Ἀπο-λεπτόν· κάμνω τι λεπτόν, σουθερόν,
ἀπαρῶν· «τὸ πλῆτος ἀπολεπτοσμένον» Ἀ-
ριστοτ. 1. Ζ. 1, 5, ἐλαττόν· «τοῦ μικροῦ
ἀπολεπτοσμένον» Πλάτ. Τιμ. 83.

Ἀπο-λεπτοσμός, ὁ ἢ ἀπολεπτοσύνη, μείωσις,
ἐπὶ ἡ τῆς λεπτότητος.

Ἀπο-λέπος· ἀραιῶν τὸ λέπος, ξεροῦδίζω Ἀ-
ριστοτ. περ. 673· ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα· «ἐκ-
δέρω»· «τὴν μάστιγιν τὸ νότον» Ἐδρ. Κουκλ. 237.

Ἀπο-λεουκάινω· κάμνω τι λευκόν (ἄσπρον)·
τὴν δέρα (τὴν κοινωρτοῦ) Πλάτ. Ἐδρ. 16. Παθ.
γίνομαι λευκός Ἀθην. 9, 392.

Ἀπο-λήγω, ἐπ. καὶ ἀπολλύω· παύω, κάμνω
ἀπογῆ· «γαλῶ δηρῶν» Ἰλ. ρ. 565 καὶ ἀπολ.
υ. 99, Πλάτ. Τιμ. 80· ἐπὶ ἀνέμων, κατα-
πύωμαι, ἐκλείπω Θεοκρ. 22, 19· τινός· ἀ-
πέρχοι, ὡς ἀλκῆς, μάχης, ἐδωδῆς Ἰλ. 5,
263, ρ. 577, ω. 475· ἔρωτος Πλάτ. πολιτ.
6, 490· εἰς τιτελευτῶ, καταλήγω εἰς τι Λουκ.
Ἰκκ. 6· πρὶρ Ἀπολ. Ῥ. 4, 766· «ὡς κεν ἀήτας»·
ἀπολίζεσθαι· (κἀνὸν νὰ παύσῃ, ἡσυχ.)

Ἀπο-ληγέω, ἰον. ἀντὶ ἀπολαγέω Ἠσυχ.

Ἀπο-ληγούζω· ἀραιῶ τὴν πυξίδα, (τὸ ἐμ-
περίον τὸ ἐκτασθὲν καύσιν), κατ' Ἰριστ. βατρ.
1200 «ληγούζω» ἀνώλεσε, πρὶρ. μόνον ὑπὸ τοῦ
Σχολ. σχηματισθ.

Ἀπο-ληγέτις, ἡ ἢ παύσις, τὸ τέλος Ἰπποκρ.

Ἀπο-ληγέω· διατρέφω φλυκῶν, μυρολογῶ·
καὶ διημάρτε Δημ. 19, 182· τινὰ· (ἐν τῷ
φλυκῶν ὑπερβάλλω) Πολυβ. 33, 12· ἐν γένει
φλυκῶν Λογγιν. 1, 16.

Ἀπο-ληγέω· τῶ προηγ. Ἀρτέμιδ. Α. 22,

Ἀπο-λήρωσις, ἡ τὸ ἀπολῆρῶν Κλημ. Ἀλ.

- Ἀπό-ληψις, ἡ 1) ἡ ἀποδοχή, τὸ πάρεμνον δ-
πλω 2) ἡ ἐπίσχεσις, κράτησις, ἀφαίρεσις· τῶν
ὀπλιτῶν Θουκ. 7, 54, τὸ ἐμπόδισμα Ἰπποκρ.
Ἀπο-λιθάζω (ἰδίως ἀπολιθάζω), ἀμετ. φε-
ρῶ ἢ ἀναχωρῶ ταχέως Φερειο. καὶ Εὐπολ.
παρὰ Β. Ἀν. 181 (ἀπὸ τῆς λιθοδόξ, ἐκρούει)
«οὐκ ἀπολιθάζεις» = δὲν θά φύγῃς, δὲν θά ἀπο-
διώγῃς σεαυτὸν Ἀριστ. ὄρν. 1407, ἐνθα ὁ
Σχολ. ἀναφέρει τὸ εἰς λιθὸν ἀποφθερῇ κοθ' Ἰπποκρ.
ἀποφθερῇσι = ἀποφθερεῖ· πρὸς ἀπο-
λιταργίαν.
Ἀπο-λιγαίνω· δυνάτῃ φωνάζω, ἡ λιγαράν
φωνήν ἐκβάλλω Ἀριστ. Ἀγ. 932· «αὐλὸς ἀπε-
λίγαν» Πλουτ. συμμ. 7, 8, 4.
Ἀπο-λιγαυρῶ· ἀψιφῶ ὀλοτελῶς, περιφρονῶ
Νικητ. Χων.
Ἀπο-λιθῶ· μεταβάλλω τι εἰς λίθον Ἀριστοτ.
Ἀπο-λιθώσις, ἡ ἡ εἰς λίθον μεταβολή τις
Θεοφρ.
Ἀπο-λικμάω· ἐξολοθρεύω Νικητ. Χων.
Ἀπο-λιμπάω, ἰων. μόνον ἐν. καὶ παρὰ. ἀντὶ
ἀπολείπει ἰδίως παρὰ μὲν. Πλουτ. Θεμ. 10.
Ἀπο-λινύω· δύνω τι μὲ λινὴν κλωστήν ἱατρ.
Ἀπο-λίνωσις, ἡ τὸ δάειμον μὲ λινὴν κλω-
στήν ἱατρ.
Ἀπο-λι-ἀρχητος, 2· ὁ μὴ πολιορκηθεὶς, ἡ
μὴ δυνάμενος νὰ πολιορκηθῇ Στρατ. Πλουτ.
Ἀπο-λι-ἰδος, ὁ, ἡ, (δοτ. ἀπολι· Ἡρ. 8, 61,
κλ. ἀπολ· Πλουτ. Θεμ. 11)· ὁ ἀνευ πόλεως, ὁ
μὴ ἔχων πατρίδα· ἀπολις, ἔρημος, ἄριλος Σοφ.
Φιλ. 1006· ἐπὶ ἐπὶ χωρῶν «καὶ ἀνάστατος ἡ
Σικελία» Πλουτ. Τιμολ. 1, ἀττ. ὁ ἀνευ πολι-
τείας, ὁ ἀπολέσας τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, ὁ
ἐξόριστος Πλατ. νομ. 11, 928, Ἀντιφρ. 2, 6, 9.
«ἀπόλιδες ἀντὶ πολιτῶν» Ἀνσ. 20, 35· ὁ Σουεῖδ.
ἐξηγ. διὰ τοῦ ἀγενεῖς, ἀπαίδευτος, ὁ δὲ Σχολ.
Σοφ. Ἀντ. 367 διὰ τοῦ ταπεινός, ἐνθα ἡ ἀντιθ.
εἶναι ὀφείλου, ὅθεν ὁ οὐδὲν ἐν τῇ πολιτείᾳ δυνά-
μενος· «πόλις ἀπολις» = πόλις, ἥτις οὐδεμία
πλεον εἶναι Νισχ. Εὐμ. 435, πόλις ἀνευ πολι-
τεύματος Πλατ. νομ. 6, 716.
Ἀπο-λι-σθαίνω, ἀττ. ἀπολισθαίνω· γλιστροῦ.
ἐξεγλιστροῦ· ὅπως ἀπολισθῆναι καὶ μὴ ἔχει
ἀντικαθῆν ἡ γῆρ ἐπιβαλλομένη» Θουκ. 7, 65·
«οὐκ ἂν ἀπολισθῶι τρέχοντες» = (καταπίπτω)
Ἀριστ. Λυσ. 678· «ἐκ τέγους ἄελπον ἀπολι-
σθῆς πέσημα» Ἐπιφρ. ἀδ. 403· τῆς μνήμης
= ἀπαφύγω Ἀλκιφρ. 3, 11· «εἰς τι περιπίπτω»
Λουκ. Ἐγκ. Δημ. 12.
Ἀπο-λι-στικός· ἀπολις Μανθ. 4, 283.
Ἀπο-λιταργίζω· φεύγω ταχέως, ἀναχωρῶ
Ἀριστ. νεφ. 1234· πρὸς ἀπολιθάξω.
Ἀπο-λιτευτός, 2· ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς
τὰ τῆς πόλεως, ὁ πρὸς τοῦτο ἀνεπιθέσιος· «ἐὼν
ἀπολιτ. = ἐὼν ἄνευ οὐδεμιᾶν ὀδυνῶντι νὰ συγ-
ματίσωσι πολιτείας» Ἀριστοτ. πολ. 7, 6· βίος
= (βίος ἀπὸ τὰ πολιτικά τραδηγμένοι) αὐτόθι
= θάνατος· ὁ μὴ ἀρμόζων διὰ τὴν διοίκησιν τῶν
κοινῶν Πλουτ. Λυκ.· λόγος, λέξις· μὴ πρὸς
τοῦτο χρήσιμος, ἔκπνο· «ἀπολιτευτα καὶ ἀκοι-
νώνητα πρὸς τοὺς ταπεινότερους φρονεῖν» = μὴ
δημοτικὰ Δ. Ἀλ. 6, 80.
Ἀπο-λιτικός, ὁ ὁ μὴ πολίτης Θεόδομ. παρὰ
Πλούτ. 3, 58.

- Ἀπο-λιτικός, 8· ἀνεπιθέσιος εἰς τὰ πολιτι-
κά, ὁπερθ. Κικ. ἀττ. 8, 16.
Ἀπο-λιχμάξω· τῷ ἐπομ. Ὅππ. ἐν τρησει.
Ἀπο-λιχμάσμαι· ἀπολείχω, γλύφω, μέλ.
Ἠλ. φ. 123 μὲν. καὶ ἐνερ. «τὸν πλεόν ἀπο-
λίχμα αὐτῶν» Δ. Ἀλ. 1, 79.
Ἀπο-λίχγω· ἀπολίχγω Ὅμηρ.
Ἀπολλόδοτος, 2· 1) εἰς τὸν μαθητῶν τοῦ
Σωκράτους Πλατ. 2) τύραννος ἐπὶ τῆς Χερσονή-
σου Παλλήνης περὶ τὸ 280 π. χ. Διοδ. 3) γραμ-
ματικός περὶ τὸ 140 π. χ. συγγραφεὺς τῆς
Μυθολ. βιβλιοθήκης· ἐκτὸς δὲ τοῦτου μνημονεύ-
ονται καὶ ἄλλοι ὁμώνυμοι πεπαιδευμένοι, ποιη-
ταὶ καὶ τεχνίται.
Ἀπο-λόλυμι καὶ ἀπολλύνω, ἴδε μὲν. ἀπολλύνω
μετοχ. Πλατ. πολιτ. 10, 608, ἀπολλύνουσι ὁπὸ
τοῦ Μοῖρου ἀποροίπ. ὡς μὴ ἀττικ. Ξεν. Κυρ.
4, 5, 20, ἀπολλύνειν Δημ. 42, 25, μέλ. ἀ-
πολλέσσω Ὅμηρ. ἀττ. ἀπολώ, ἀορ. ἀπόλεσα,
Ὅμηρ. ἀπόλεσα, παρακ. ἀπολώλεκα, μέσ. ἀ-
πόλλυμαι, μ. ἀπολούμαι, ἀορ. ἀπολώμην, ἀπο-
λέσκειτο Ὁδ. λ. 586, καὶ παρακ. ἀπόλωλα,
ὑπερσ. ἀπολώλειν καὶ ἀπολώλειν (ἡ γραμ-
ματίζεται Θουκ. 4, 133)· παρ' Ὅμηρ. χορίζε-
ται συγνάκις ἡ πρόθεσις τοῦ ῥήματος, καὶ ἐπε-
ταί ἐν Ὁδ. ι. 534· 1) καταστρέφω, ἀφανίζω,
ἐξολοθρεύω, φονεύω· «Ἰλιον ἀπόλεσεν» Ἠλ. ε.
943, καὶ ἐπομ.· «οἱ ἀπολλύντες· οἱ φονεῖς Σοφ.
Ἠλ. 1397· «ἀπόλω σε λέγων» = θά σε φονεύσω
διὰ τὸν λόγον Ἀριστ. νεφ. 891· «ἀπολεί με»,
Ἀγ. 469· «Ἐν περ. σπανίως φονεύω, συνηθ.
διαφθεῖρω καὶ ἰδίως ἐν ἀορ. χάνω» «πατέρ' ἐσ-
θλὸν ἀπόλεσαν» Ὁδ. δ. 46· «νύστιμον ἡμᾶρ,
ἀπὸ θυμὸν ὄλεσας» (βιαιὸς ἔλασε τὴν ζωὴν) Ἠλ.
9, 96· «Ἐν Ἠλ. ε. 852· ὁ Οὐδύριος μεταβάλλει
εἰς ἐλίσθαί· ἔτι· ἔλεον, ω, 44· ἀντιθ. εἰς τὸ
λαμβάνειν καὶ ἔχειν Πλατ. Παρμεν. 163, καὶ
Φαιδ. 75· «τὴν ἀρχὴν ἀπόλεσαν ὁπὸ τὸν Μή-
δων» = (διὰ τὸν Μῆδων ἔλασε), νομ. 3, 695·
«ἀπλα» = ἀποβάλλω, νομ. 4, 706· 2) Μεσ. καὶ
παρακ. 2. ἀπόλωλα = ἀνάστα· διαφθεῖρομαι, ἀ-
φανίζομαι, (διὰ ξένου, βιαιὰς δυνάμεως), ἀπὸ
τοῦ Ὁμήρ. συγν. ἀποσθνήσκω, διαφθεῖρομαι·
«ὄλεθρον, μόρον Ὁδ. α. 166· «ἀπ' αἰῶνος ὄλε-
σθαι» Ἠλ. ω. 725· «ὄλεσθαι, εὐδὸν Ξεν. Κυρ.
6, 1, 2· ὁπὸ τινος, 7, 1, 41, ἀντιθ. εἰς τὸ γί-
γνεσθαι συγν. παρὰ Πλατ. Παρμ. 156· ἐν γένει
ἐκλείπω, χάνομαι· ὁδωρ Ὁδ. λ. 586· «κατὰ
ἀπόλλυται» (παρὰ τὸ ἀπολείπει) 2. 117· «ἀπό-
λωλα = ἐχάθη» Σοφ. Φιλ. 732· «ἀπόλωλα τὸ
ἐσθλὸν» Ἀριστ. Ἀγ. 991. Συγν. εἰσὶν αἱ φράσι.
(ἐπὶ ἀρᾷ), καθὼς, χάσις ἀπολούμην, ἀπό-
λοιο, Ἀγ. 151, 888, Εὐδουλ. παρ' Ἀθην.
13, 559.
Ἀπολλώω, μετοχ. τοῦ ἀπόλλυμι.
Ἀπόλλω, αἰτ. ἀντὶ Ἀπόλλωνα.
Ἀπο-όλωλα, παρακ. τοῦ ἀπόλλυμι.
Ἀπόλωμαι, μ. ἀορ. ὅ. ὑποτ. τοῦ ἀπόλλυμι.
Ἀπόλλων, ὀνομα. ὁ, κλ. Ἀπολλών, αἰτ. παρ'
ἀττ. συγν. Ἀπόλλω· ὡς τοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Λητοῦς, ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, κατ' Ἠλ. 4,
101 ἐν Λυκίᾳ, κατὰ τοὺς μὲν. ἐν Δελφῶ γεν-
νηθεὶς, μακρὰν ἔχων κόμην, αἰετοειδὲς πρό-
σωπον, καὶ ἐντὶ προστάτις τῆς νεότητος· Ὁδ. τ. 86· πρὸς

Ὁμηρ. εἶνε δ' ἀπὸ τῆς τῆς μαντικῆς, τὸ δὲ μαντικὸν τοῦ ἤν ἐν Πύθῳ ἢ ἐν Δελφοῖς. Ὡς τοιοῦτος διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους τὴν γνῶσιν τῶν παρελθόντων, καὶ αὐτοὶ δὲ εἶνε τῆς μουσικῆς· καὶ τῆς ἀοιδῆς διδάσκοντες Ἰλ. α, 603. Πρὸς δὲ τοῦτοις εἶνε καὶ θεὸς τῆς τοῦ κῆς· ἐντ. ἀργυροτόμος, κλυτότομος, ἑκατότος, ἑκατοτῆδολος, κλπ. — Ἀνδρες, οὐκ οἶμαι ἀποσπῶνται τὰς καὶ βελόνων θανάτου, καθ' ὅσον Ὁμηρον, ἐξελθόντων διὰ τῶν βελόνων τοῦ ποδῶ. Φαῖδος καὶ Σαπφῶς ἐν τῇ Ἰλιάδῃ εἶνε βροχῶς τῶν Τρώων ἰδίως τοῦ ἑκατότος. Ὡς θεὸς ἐκπροσωπῶν τὸν ἥλιον εἶνε παρὰ μὲν. οὐχὶ δὲ καὶ πρὸ τοῦ Αἰγυλίου· ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ ἀπὸλλωνος, κερσῆ, ὁ κατατοροῦς, (ὡς θεὸς τοῦ λουμοῦ καὶ θανάτου)· πρὸλ. Αἰγ. Ἀν. 1089· περὶ Ἑλλης παραγωγῆς ὡς Πλάτων. γ. 891· κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἀπὸλλωνος ἀπείργειν (—, οὐκ) ἦν τὸν παρ' Ὁμηρ. ἐν πλεον. πῶτος. καὶ ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ὅταν αὐτὴ κῆται ἐν τῇ ἄρσει.

Ἀπολλώνειον, τὸ ναὸς τοῦ Ἀπολλωνος.

Ἀπολλωνία, ἡ ὄν. πολλῶν πόλεων· α) ἐν Ἰλυσίᾳ Θουκ. δ) ἐν Ὀρίκῃ Ἰσοδ. γ) ἐν Μυσίᾳ Σεν. δ) ἐν Σικελίᾳ Διοδ. καὶ ἄλλαι, κατ. Ἀπολλωνιάτης (— — —).

Ἀπολλωνιάτις, ἰδὸς, ἡ· 1) γῆρας τῆς Ἀσσυρίας ἢ Βαβυλωνίας· 2) λίμνη τῆς Μυσίας.

Ἀπολλωνίδης, καὶ Ἀπολλωνίδης, ου, δ· 1) Ἀθην. ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ ἱεροῦ· 2) Χρῆς διοικητὴς θεοκρατίας ἀπὸ τοῦ Φαρανάβου ἐν τῇ πατρίδι τοῦ· 3) Συμωναῖος ποιητὴς ἐπὶ Ἀδρόστου· 4) Νικαίου παρανομικός.

Ἀπολλώνιον, τὸ Ἀπολλώνιον Θουκ.

Ἀπολλώνιος, δ· 1) ποιητὴς Ἀλεξανδρεὺς μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ὁ κληθεὶς καὶ Ῥόδιος, ὅς ποτὶν γρόνιον ἐν Ῥόδῳ διδάσκει· ἔγραψεν Ἀργοναυτικὰ ἐπικὸν ποίημα, εἰς 4 βιβλία· ἤκαπε δὲ περὶ τὰ 190 π. γ. 2) Ὁ Τικανὺς γόνος ἑπαγγελίου τοῦ τοῦ φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου· ἔζησε 100 περίπου ἔτη, τὸν πρῶτον ἀπὸ Χρῆστ. αἰώνων· 3) μαθηματικός, ἐκ τῆς ἐν Περμενίᾳ Πέρρης, διακλῆσις καὶ διδάσκει ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὸ 200 π. Χ. 4) ὁ Κυρηνάιος φιλόσοφος τῆς Μιγακτικῆς σχολῆς ὁ ἐπικληθεὶς Κρόνος· 5) ὁ Ἀλεξανδρεὺς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ῥόδῳ· 6) ὁ Ἀσκληπιός, γραμματικὸς περίοδος· 7) ὁ Ἀγαμέμνων, συγγραφεὺς περὶ ἐρωτῶν.

Ἀπολλωνίς, ἰδὸς, ἡ πόλις τῆς Λυδίας.

Ἀπολλωνίσκος, ὁ, ὄνομα τοῦ Ἀπολλωνος.

Ἀπόλλωνος πόλις· πολλαὶ πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ Στραβ.

Ἀπο-λογέομαι, ἀποθ. μέτ. παθ. ἀπορ. ἀπελογῆσθαι ἀντὶ ἀπελογησάμεν Ἀντιφ. 2 γ, 1, δ, 3, περικ. ἀπολελογησθαι Ἀνδοκ. 1, 33. Ἐν σημ. μέτ. ὡς ἀπολελογημένος Ἰσοκ. 12, 218 «ἀλλὰ ταῦτα ἡμῶν ἀπολελογησθῶν» παθ. (=ἔστιν ὡς λεληγμένον πρὸς ἀπολογίαν) Πλάτ. πολ. 10, 607· ἀποκρίνομαι εἰς τὴν κατ' ἐμὸν κατηγορίαν, δικαιολογώμαι, υπερασπίζομαι, προσαίξομαι ἀπολ. Ἡρ. 6, 136· ὑπὲρ ἐνυτοῦ Πλάτ. ἀπολ. 30· περίτινος Θουκ. 1, 72· πρὸς τὴν Πλάτ. Φαῖδ.

63 «—ταί, προτέρως κατηγορίαι» (=κατὰ τὴν πρὸς κατηγορίαν ἀπολ.) Πλάτων. Θέμ. 23· —ταί Πλάτ. Πρωτ. 321· —ταῦτα, Φαῖδ. 69 «ἔγωγον ὅ, το ἀπολογώμεται» Ἀπορ. 19, 213· Ἀλλὰ μὲν ἀπολογ. τὴς διαπολῆς «κατὰ τὸν διαπολῆς υπερασπίζομαι, ἀπολογώμεται» Θουκ. 8, 109· «—θανάτου δι- κρην», 8, 68· ἐπὶ καὶ δι' ἄλλον ἀπολογώμεται ὑπὲρ τινος Ἡρ. 7, 161· «ὡς αὐτὸ ἀπολογῆσται» Ἀπορ. 26, 21.

Ἀπο-λογηζομαι, τὸ τὸ πρὸς υπερίσπισιν ἢ δικαιολογῶν λαγόμενον, ἡ πρὸς τῆς Πλάτ. Κρατ. 436.

Ἀπο-λογητικός, 3· ὁ πρὸς ἀπολογίαν γινόμενος ἢ λογιζόμενος· λόγος, μὲν.

Ἀπο-λογία, ἡ ἢ εἰς κατηγορίαν ἀπὸ κριτικῆς, δικαιολογία, υπερασπισίς, ὁ πρὸς υπερίσπισιν λόγος ἢ σύγγραμμα Θουκ. 3, 61, Πλάτ. Φαῖδ. 63· «ἀπολογίαν ποιῶμεν ὅτι» Ἀπορ. 49, 59.

Ἀπο-λογίζομαι, ἀποθ. μέτ. 1) κρατὶ λογαριασμοῦ, λογαριαζώμεν. Ἑλλ. 6, 1, 3· «τὸς προσδίδωσι τῷ ὄντι» Αἰγ. 3, 25· εἰς τι Πλάτ. Φαῖδ. 28· ἐπὶ ἀντιπαραστροφῇ Σοφ. 261· 2) ἀπαρῶμαι καὶ ἐντ. ἐλθέτω, διαγορεύω· τὰ ἀδικήματα, τὴν προθυμίαν Πολυδ. 4, 7, 20, 13 ἐν γένει ἐμὶλῳ· —περὶ τινος, 8, 26· Τὸ ἐνερ. Ἀριστ. ἐν Η. Ἀν. 430· Ἀλλὰ Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 3, 120 ἀναγινώσκεις ὁ Μένανδρος κατὰ Φαίριον ἀπολογίζων. Πλάτ. «τὰ εἰς ἐαυτὸν ἀπολελογημένα, (δηλ. τὸ δι' ἐν ἑτοῖς λογιζόμενον ταμίεμα) Σεν. οἰκ. 9, 8.

Ἀπο-λογισμός, ὁ· ἡ πρὸς τὸ ἀπολογίζεσθαι, τὸ δίδωμι λογαριασμόν, αἱ εἰδήσεις μὲν, ὁ λογαριασμός Λουκ. Ἀπορ. 33· ἐντ. ἡ ἀπολογία, ἡ δικαιολογία Αἰγ. 3, 247· παρὰ Πολυδ. 10, 24 ἡ δέλησις, ἐξήγησις· ὁ κεραικὸς τῶν πρὶς τὸν ἀπολογισμὸν «ποιεῖται περὶ τινος» 3, 11· «ἀπολογισμοὺς εἰρεῖν περὶ τινος» (=αἰτίαι, ἡ αἰτιολογία), 9, 25.

Ἀπο-λογος, δ· 1) δικαστικὴ δίκησις· ὁ Ἀλκίνοος Πλάτ. πολ. 5, 614· ἐπὶ τῆς μακρῆς διηγήσεως τῶν περιπλανησάντων τοῦ Ὀδυσσεὺς λεγόμεν, κατὰ Σουῖδ. ἐπὶ τῶν οὐκαρῶντων καὶ μακρῶν ἀποτείνων λόγων· 2) ὁ ἀισώπειος μῦθος Κυντλ. 5, 11· 3) κατ' Ἠσίοχ. =ἀπολογισμός.

Ἀπο-λοῖστω, ἴων. ἀντὶ ἀπόλιντω, γ'. πλ. πρὸς μ. ἀπορ. 2 εἰκτ. τοῦ ἀπὸλλωνος.

Ἀπο-λοῖστος, ὁ τοῦ ἀπὸλλωνος, γλευζῶν· — τινὲ Πολυδ. 15, 33.

Ἀπό-λοιπος, 2· ὁ ἀπολειφθεὶς, μέινων ἐπίλοιπος ἀρ. λεξ.

Ἀπο-λολύζω, ὀργιστολογία Αἰγ. Ἑπ. 820· γδ' ἀνολολύζω.

Ἀπο-λοπίζω, κατὰ Φρόν. Η. Ἀν. 25 κρείττον τοῦ ἀπολεπίζω (ὡς καὶ ἀπολογίζομαι).

Ἀπο-λολύζω, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ, ἀκίνητος Ἡσίοχ.

Ἀπό-λουμα, τὸ τὸ νερόν, δι' οὗ ἐλούσθη τις, τὸ ῥυπαρὸν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1398.

Ἀπο-λουσις, ἡ τὸ ἀπολούειν, τὸ ἀπολούσιμον Πλάτ. Κρατ. 405.

Ἀπο-λούτρια, τὴ, ἔνν. ὕδατος τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ τις ἐλούσθη Αἰλ. Ἰ. Ζ. 17, 11.

Ἀπο-λούω· ἀπολούω, ἀπολύνω, ἐν τριῖται·

θησμένα· μιν δὴ, ἀλλ' ἀπομνήσει· Ὁδ. π. 378. (ἴδ. λείψ. τὴν μὴν ἀπαγγέλλειν) συχν. ἐν Ἰλ. 6, 772· τινί, «κεῖ ἀπομνήσει Ἀγαμέμνονι»· Ἀπο-μνήσκει, ἀποθ. μέσ. τραδῶ, ἐπάνω, ἐξ-έλκω· «ἐγὼ βυθῶν ἀπομυρήσασθαι» Ὀππ. κιν. 1, 50.

Ἀπο-μῖγγυμι· ἀνακατώνω Στ. Βυζ.

Ἀπο-μῖρῶμαι, ἀποθ. μέσ. κατὰ μίμησιν κάμνω τι, κμαῖμαι τὸ πρωτότυπον· εἶδος σχήμα Πλατ. Κριτ. 107· ἐπὶ ἀπομυρῶμενος ἐκφραίνω, σημαίνω, Κριτ. 127, καὶ ἀπεικάζω Ξεν. ἀπομν. 3, 10.

Ἀπο-μῖμῃμα, τό· τὸ ἀπομιμηθέν, τὸ ἀπεικα-σμά Ἀθην. 14, 640.

Ἀπο-μῖμῃσις, ἡ· τὸ ἀπομιμῆσθαι, τὸ ποιεῖν τι κατὰ μίμησιν ἄλλου ἱπποκρ. Ἀριστοτ. ῥητ.

Ἀπο-μῖμῃσκομαι, (ἴδε μῖμῃσις), ἀποθ. παθ. ποιητ. καὶ δορ. μέσ.=ἐνθυμοῦμαι (μέχρι τέλους)· «τῷ οἱ ἀπειμῆντα» Πλ. ω. 428· «τινὶ χάριν εὐεργεσίαν» Πλ. θε. 503, ἐπὶ καὶ μνη-σικακῶ πρόβ. ἀπομνημονεύω.

Ἀπο-μῖνύθω· μικρύνωμαι, μειοῦμαι Ὀρφ.

Ἀπο-μῖξις· ἀνάμειξις Στ. Βυζ.

Ἀπο-μῖσέω· πολὺ μῖσος θέμισ.

Ἀπο-μῖσθος, 2· α) ὁ ἐκτός μισθοῦ, ὁ χωρὶς μισθόν, ἐπὶ στρατιωτῶν· «ἀπομίσθον ποιεῖν» = ἄλλος μισθοῦ, θέτω, ἀποπέμπω, ἀπολύω Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 9· «λευκὴ ὀρίξ ἀπομίσθον ἐντέθεν ποιεῖ» Πλουτ. ἀπομίσθους γίνονται παρὰ τινος = ἀπολύομαι, λαμβάνω ἄρσιν Δημ. 4, 46· β) ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων ἢ ἐργαζόμενος.

Ἀπο-μίσθω· δίδω ἐπὶ μισθῷ, ἐκμισθώνω Πλατ. πολ. 5, 475· μετ' ἄλλω· ἀπομισθωσάτω ἀνελείν καὶ καταθέσει· Δημ. 43, 58, ἐν νόμῳ· ἐπὶ «γῆν ἐπὶ δέκα ἔτη» Θουκ. 3, 68.

Ἀπο-μίσθωμα, τό· τὸ ἐκμισθωθέν καὶ ἡσυχ. ἀπομισθωμάτων, θυσίας δημοσίας οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, 2, ἐργολαβόντες ἐτέλουν.

Ἀπο-μίστρω· ἀφαιρῶ τὴν μίστρον Φιλ.

Ἀπο-μνήμα, τό· τῷ ἐπομ. Σχολ. Ἑβρ. Ὀρ. 331.

Ἀπο-μνημόνευμα, τό· τὸ ἄξιον μνημονεύσεως (ἐνθυμήσεως), ἢ διηγήσεως ἀξιωμακμονεύτων λόγων ἢ πράξεων, ἐπὶ τίτλῳ συγγράμ. τοῦ Ξενοφώντος· πρόβλ. Πλουτ. καὶ Ἀθην.

Ἀπο-μνημόνευσις, ἡ· ἡ ἐνθύμησις, διηγήσις Ἀριστοτ. τοπ. 8, 14.

Ἀπο-μνημονεύω· 1) ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, ἀναμνησκώ, ἢ κάμνω τι εἰς ἐνθύμησιν τινος Πλάτ. σοφ. 241· «ὄνομα ἀμνημονεύσεως τῷ παιδὶ θέσθαι» = ἐδωκεν εἰς τὸν παιδῶν τὸ αὐτὸ ὄνομα πρὸς ἐνθύμησιν Ἦρ. 5, 65· 2) λέγω ἀπὸ μνήμης, ἢ διηγούμεναι· λόγους Πλατ. Θεαιρ. 121· πρὸς τινα, Τιμ. 20· 3) ἐνθυμοῦμαι «φασὶ γενέσθαι ποτὲ», πολίτ. 268, κρατῶ εἰς τὴν μνήμην· «πεντήκοντα ὀνόματα», ἱππ. 285· ἐπὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι καλὸν ἢ κακὸν ἔλαβον παρὰ τι-
· Ξεν. ἱππομν. 1, 2, 31· τινὶ εὐεργεσίας Δημ.

ἱπιστ. 3.

Ἀπο-μνήσι· ἁκέλει· ἐνθυμοῦμαι τὸ ἄδικον ἢ βλάβην ἢν ἔπαθον παρὰ τινος, δὲν τὴν λητμονῶ (καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν ἐκδοκῆν) Ἦρ. 3, 49.

Ἀπο-μνυμι, καὶ π. ἀπομνύω· 1) πλήρως ὀκ-
· τον δίδω, καὶ ὁλοκληρίαν ὀρκίζομαι· ἀπομνο-
· σα Ὁδ. κ. 381· ἀπώμνυεν, 3 ἔξ, ἐνθα ἐν 6,

377· «θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ» ἔπειτα πρό-
· τας μετὰ τοῦ μή (Εὐσταθ. «τὸ ἐν ὄρκῳ ἀποφά-
· σκειν, ἀπομνύσθαι δὲ τὸ καταφατικῶς ὁμνῶν»)·
· «μή ὅρα· γλώσσαν» Πινδ. Ν. 7, 70· «ἄρα δὲ ὁ-
· μόσαι μὴ μὲν ἐκόντα ἐλθεῖν, ἀπομύσαντα δὲ»
· Ἦρ. 2, 179· «νῦν δ' ἀπομώμοκα» Ἀριστ. Λυσ. 903· «ἀπώμωσ' ἄγνοῦ Ζηῶνς θυσιον σέδας»
· Σοφ. Φιλ. 1273· «τοὺς τρεῖς θεοὺς ἀπομύσαι,
· ἢ μὴν μὴ εἰδέναι» Πλατ. νομ. 11, 936· «παῖτα
· Ἀνδοκ. 1, 127, Θουκ. 5, 50· ἀπώμύσαντα τὴν
· ἀρχήν» = κατέθεσαν ἐπισήμως τὴν ἀρχήν.

Ἀπο-μοῖρα, ἡ· τὸ μέρος, μέρις, μερίδιον, ἢ
· ἢ διαίρεσις τὸ παρὰ τοῖς Ὁ.

Ἀπο-μοῖράομαι, ἀποθ. μέσ. μοιράζω Ἰωστ.

Ἀπο-μοῖρις, 2· ὁ ἀπὸ τινος ὅλου ληρθεῖς·
· «ἀπομοίριον ἀλέων» Ἀλφ. Μυτλ. 2, (6, 187).

Ἀπο-μόνῳ· κάμνω ὥστε τις νὰ ἦνέ μόνος·
· ἐντ. παθ. «ἀπομονώθησαν τῆς συμβάσεως» =
· ἐκ τοῦ δεσμοῦ ἀποκλεισθήσαντα Θουκ. 3, 28·
· ἔκ τινος ἀποχωρίζω Πλατ. Τιμ. 60.

Ἀπο-μόργμα, τό· τὸ ἀποσπογγισμένον, ἔτε
· τὸ ἐκτύπωμα (ἢ σφραγίς) μτγν.

Ἀπο-μόργγυμι· 1) ἀποσπογγίζω, ἀποπλύ-
· νω· «αἶμα ἀπομόργγυμι» Ἰλ. ε. 798· καὶ μέσ. «ἀ-
· πομόρξατο δάκρυ», 6, 269· «κονίην, φ. 739·
· «σπόγγον πρόσωπα καὶ χεῖρα», σ. 414· «ἰδρώτα
· Ἀριστ. Ἀγ. 663· καὶ μεταφ. «ἀπομορροῦσι τὴν
· ἀρχήν», σφ. 560· ἀπὸ τινος Μόσχ. 2, 96.

Ἀπο-μόρξις, ἡ· ἡ ἀποσπόγγισις, ἀπόπλυσις,
· ἐπὶ ἐκτύπωσις μτγν.

Ἀπο-μορρῶς, 2· ξένος, ξενότροπος Σοφ. ἀ-
· πορρ. 815 ἐν Β. Ἀν.

Ἀπο-μορρῶν, ἐπὶ τῇ μορρῶ· μεταβάλλω
· τὴν μορφήν. Παθ. μετασχηματίζομαι, μεταμορ-
· ρῶμαι Θεοφρ.

Ἀπο-μόρσις ἡ· τὸ ὁμνῶν, ἀπομνύειν.

Ἀπο-μορτικός, 3· ὁ ἐτοιμος εἰς ἀπίστευσιν ἢ ὁ
· ἐπιτηδεύς πρὸς τοῦτο μτγν. καὶ ἀπώμοτικός.

Ἀπο-μοτικός, ἐπὶ· προηγ. ἐπ. 0.

Ἀπο-μούσος, 2 (Μούσα)· ἑμμορσός, ὁ ἔκτε
· μούσης, ἀπαίδευτος, ἀμαθής Ἑβρ. Μήδ. 1088·
· ἐπὶ· ἀπομύσως Ἀισχ. Ἀγ. 775.

Ἀπο-μούσις, ἐπὶ· προηγ. ἐπ. 0.

Ἀπο-μοχλεύω· διὰ τοῦ μοχλοῦ σηκώνω, ἢ
· ἀπάγω τι μεθ' ἡμ.

Ἀπομόω· ἴδ' ἀπόμνωμι.

Ἀπο-μυγμα, τό· τὸ ἀπομυγθέν, ἢ αὔξω Σχολ.

Ἀπο-μυζάω· ἐκχυζάνω Θεριστ.

Ἀπο-μύζαυρος, ἡ· ἡ αἰσχροποιὰ γυνή, ἢ τῇ
· οὐραν εἶπ' ὅν τὸ πῆος μυζῶσα ἢ βυζάνουσα
· Εὐστ. fellatrix.

Ἀπο-μυθέομαι· μεταπειθεῖν ἢ καταπειθεῖν τινά,
· λέγων ἀπαρτίποι τινά τινος· τινί τ' Ἰλ. 1, 109·
· Β. Ἀν. 421 ἀπο-μυθήσω, ἐξῆγ. διὰ τοῦ ἀπι-
· λογήσω.

Ἀπο-μυῖος, 2 (μυῖα)· ὁ ἀποδιώκων τὰς μυῖας,
· ἐπών. τοῦ Διὸς Παισ. 5, 14, 2.

Ἀπο-μυχάομαι, ἀποθ. ἐκβάλλω μυκηθρόν,
· μονοκρίζω Φιλίπ. 49.

Ἀπο-μυκτέον· δεῖ ἀπομύσειν· Ἑβρ. Κυκλ. 561.

Ἀπο-μυκτηρίζω· με μυκτηρισμός (ἢ με κατα-
· πρὸνῃν), ἀποβάλλω μτγν.

Ἀπο-μυκτίζω· σκώπτω ἀποκίπτω, εἰρωνυ-
· νικῶς ἀποβάλλω λόγ.

- Ἀπο-μυκτισμός, ὁ ὁ γλευσμός, καταρρο-
νητικός περίεργος κλημ. Ἀλ.
Ἀπο-μυλλαίνω, μὲ στραθωμένα χεῖλη κατα-
γλευάζω, καταγέλλω, ἐφυστίζω παρκάζων
(στραδοστομαίζω) ἀρ. Ἀεξ.
Ἀπο-μυξία, ἡ ἀποκαθαρσία, ἐν Β. Ἀν. 432
ἀκαθαρσία.
Ἀπό-μυξίς, ἡ τὸ ἐκβάλλειν τὴν μύζαν Πλουτ.
Ἀπο-μύσσω, ἀττ. ἀπομύσσει, μ. ἀπομύσσει
ἐκβάλλω τὴν μύζαν, στρογγύζω τὴν βίνα Ἀμμων.
13^ο συνηθ. μέσ. ἀπομύσσομαι Ξεν. Κυρ. 1, 2,
10^ο ἀπεμύσκατο Μεν. παρ' Ἀμμων. 83 Πλάτ.
πολιτ. 1, 343=σφραγίζω πρὸς κ. κορυζέω κατ'
ἀρχ. =ἐξαπατῶ, γοητεύειν παροίμ. «τὸ ἀγκιῶν
ἀπομυστόμενος Σουίδ. Δ. Ἀλεξ. 4, 46.
Ἀπο-μύω κλίσω, κυρ. τὸς ὀρθαλμούς, ἀπο-
νήττω Καλλίου. 45^ο (τὸ ὡς ἐν. εἰχρόνον, μα-
κρόν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ἄλλοις, ἐν
δὲ τῷ μέλ. καὶ ἀπορ. πάντως βραχύ).
Ἀπο-μυρολύγωτος, 2^ο ὁ μὴ κάρων ἢ ἔχων
πομφύλους (φουκαλιδας) Διοσκ.
Ἀπο-μυλῶναι, ἐπιτετ. τοῦ μωλύνω, ἵπποχο.
Ἀπο-μωρόναι κάρων τινὰ ὅλως διόλου μωρόν.
Παθ. εἶμαι ἢ γίνεσθαι μωρὸς ἱατρ.
Ἀπόναια, ὁ. ἐν. εὐτ. μ. ἀπορ. τοῦ ἀπονέμειν.
Ἀπο-ναίω κάρων τινὰ νὰ κατοικήσῃ μακρὰν,
μύον ἀπορ. «ἀπένασσε εἰς Λιθύην» =μετέθηκεν
εἰς Λιθ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1492^ο «αὐτοὺς ἂν ἀπονεί-
σσωσι» (δηλ. ἐπαναφέρωσι) Ἰλ. π, 86^ο καὶ μέσ.
«ἀπενάσσατο Δουλίχιδος» = (μετέθηκες). ὁ,
629^ο ἀλλὰ καὶ μετὰ «παῖδ' ἀπενάσσατο» =ἀπε-
δόκε Εὐρ. Ι. Τ. 1259. Παθ. «τηλόσε σὰς ἀπει-
νόστον παρίδος» =μετεκίσθη μακρὰν. Ι. Τ.
174^ο «πατρός καὶ πόλεως ἀπενάσθη» =ἐγκατέ-
λειψα τὸν πατέρα μου, Μήδ. 166.
Ἀπο-ναρκίω ὅλως διόλου εἶμαι ναρκωμένος
ἵπποχο. μεταφ. εἶμαι νοθεύς, ἀμελής, ὀνη-
ρός Πλουτ.
Ἀπο-νάρκησις, ἡ ἡ νάρκησις, ἀναίσθησις
Πλουτ.
Ἀπο-ναρκῶναι κάρων τινὰ νὰ ἀποναρκηθῇ ἵπ-
ποχο. Παθ. ὅλως διόλου ναρκῶμαι, γίνεσθαι ἀ-
ναίσθητος Πλάτ. καὶ μετγ.
Ἀπο-νάρκησις, ἡ ἡ παντελὴς νάρκησις, ἀναί-
σθησις ἵπποχο. παρὰ τὸ ἀποπλεῖξαι Ἀριστοτ.
Ἀπο-ναρκῶναι ἀπονερκῶναι, κάρων τινὰ νὰ
ἀπονερκωθῇ, φρονέω μετγ. Παθ. ἀπονήττω,
ἀπομαραινόμεναι Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 2, 1^ο «ἀπονε-
κροῦται τοὺς πόδας» Δ. Σικ. 2, 12.
Ἀπο-νεκρῶναι, ἡ ἡ ἀπομάραναι ἵπποχο.
Ἀπο-νεμετικὸς, 3^ο ἀπονεμητικός =τὸ κατ' ἀ-
ξίαν ἐκαστοῦ Μ. Ἀντ. 1, 16.
Ἀπο-νέμησις, ἡ ἡ διαμοίρασις, ἀπονομή, ἡ
τοῦ ἀνέχοντος μέρος, ὅστις.
Ἀπο-νεμητῶναι δαὶ ἀπονέμειν Ἀριστοτ. Νικ.
Ἀπο-νεμητῆς, ὁ ὁ ἀπονέμων, διαμοιραστής.
Ἀπο-νεμητικός, 3^ο ὁ εὐχαρίστως ἀπονέμων.
Ἀπο-νέμω διαμοιράζω, δίδω, εἰς τινὰ τι μέ-
ρος «ἐκαστα ἐκαστοῦ» Πλάτ. Θεαιτ. 195^ο «τὸ
πρέπον ἐκαστέρου», νομ. 6, 757^ο «τὸ θεῶ γέ-
ρας», Πρωτ. 341^ο «ταῖς τοῖς ἡμῶσις τὴν στο-
ματικῶν πολ. 14, 4^ο «συγγενέων τινὶ» Λουκ.
«ἐκαστὸν τὸ κατ' ἀξίαν» Ἡρόδοτος. 2, 4, 5^ο
ἐν χωρίῳ, 29 παθ. Πλάτ. πολιτ. 256. Νισ.

- ἀπονέμωμαι, (πρὸς ὀφέλειάν μου) διαμοιράζο-
μαι = τὸν πατρίων πολίτ. 9, 574^ο ἐντ. πρὸς
ὀφέλειάν μου κάρων = τί Ἀριστ. ὄρν. 1289.
Παρ. Πινδ. 1, 2, 48 ἐξήγ. ὁ Σχολ. τὸ ἀπό-
νεμον (ἀπαγγέλλον τὸ ἄσμα) οὐκ ὄρθ. διὰ
τοῦ ἀναγνοῦ, καὶ παρὰβαλλεῖ τὸ ἐκ τοῦ Σορ.
ἀποσπ. 150^ο γράμματων πτωχὰς ἔχων ἀπ. «
ἀναγινώσκων.
Ἀπο-νενοημένος, π. παρὰ μετ. τοῦ ἀπο-
νοῦμαι.
Ἀπο-νενοημένος, ἐπὶ ἀπολειπτικῶς, κατ'
ἀπονενοημένον τρόπον Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 8.
Ἀπο-νέμωμαι, μύον ἐν. καὶ παρὰ εὐθόγῃ,
κυρ. ἀναγορεύω ἢ ἀποστρέφω Ἰλ. 6, 113^ο ἐπὶ
μετγ. π. (ἂ μ. π. κ. ἐνεκα τοῦ μέτρου).
Ἀπο-νεοτῶναι πᾶσι ἀπὸ τοῦ νὰ κάρων φω-
λεῖν Ἀριστοτ. 1. Ν. 6, 4.
Ἀπο-νεοτῶναι, τὸ ἀποκλῆμα, κατωφέρεια Σουίδ.
Ἀπο-νεοτῶναι μεταβάλλω τι εἰς νεῖτρον, εἰς τέ-
κοντα. Παρ. ἵπποχο. ἀπονεοτῶμενος τὰ νεῖτρα
κοπόμενος «ἀπορ.
Ἀπο-νεοτῶναι, ἡ τὸ τέλος τὸν μύον, ἐνθα
οὗτοι μεταβάλλονται εἰς τέκοντας ἵπποχο.
Ἀπο-νεοτῶναι, ἡ ἡ πρῶσις τοῦ ἀπονεοῦναι, ἡ διὰ
νέουτος ἔκρηξις Θεαιτ.
Ἀπο-νεοῦναι ἀνοῦμαι τι διὰ τοῦ νέουτος, ἀπὸ
τινος ἀποστρέσθαι καὶ μετγ. ἔγω κλίσιν πρὸς
τι «ἐκ τὸν ψόλον λόγων πρὸς τὴν γενομένην»
Πλάτ. Θεαιτ. 165^ο «μᾶλλον πρὸς τὸ δικολο-
γεῖν ἀπονεοῦκασι» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1^ο συγν.
παρὰ Πολυδ. καὶ ἐπὶ τοῦτο ὡς ἐπὶ τὴν ἀγοράν,
εἰς τοῦτο, 3, 79, 32, 9^ο πρόστινα μεταβαίνειν,
3, 67^ο ἀρετ. κῶπον κατὸ εἰς τὴν γῆν Ηρόδοτ.
Ἀπο-νεοῦναι ἀποσπέρειν, ἐκαστέρων, ἑλαφρώ-
ναι Εὐρ. Ἰων 875^ο «ατέρων ἀπονεομένην» (Β.
Ἀν. ἐξήγ. ἀποθεμένν).
Ἀπο-νεοῦναι ἀπονήναι.
Ἀπο-νεοῦναι, ἡ ἡ ἑλλειψίς, πονηρίας, ἀ-
θωότης Σχολ. Δημ. Ὀλ. 1, 49.
Ἀπονήτης, 2^ο ὁ μὴ παντρός, ἀκακὸς μετγ.
Ἀπο-νεοτῶναι ἀπονητῶναι, κρατῶ τὴν
νῆστιν κλημ. Ἀλ. ἡ παῖς νὰ νηστεῖν Ἡρόδοτ.
Ἀπονήτης, ἐπὶ ἀνευ κόπου ἵπποχο. 1, 146.
Ἀπονήτης, γ. προσ. μέσ. ἀπορ. ἰων. τοῦ ἀπο-
νέμειν ἀντὶ ἀπένητος.
Ἀπονήτης, 2^ο ὁ ἄνευ κόπου καὶ σπουδῆς, ὁ
εὐκόλος «ἀπονήτητα καρτὶν κομίζοντα» ἵπποχο.
2, 14^ο ἐπὶ ὁ ἄνευ κακοπαθίας Σορ. Ἠλ. 1054^ο.
Ἀπο-νεοτῶναι διὰ τοῦ κοινούματος ἐπὶ ὅλῳ,
ὅστις νὰ σωθῇ πρὸς τινα νεῖτρον Πολυδ. 16, 3.
Ἀπονήτης, ἡ 1) ἑλλειψίς, πόνος ἱατρ. καὶ Πλουτ.
συγν. 2) ἑλλειψίς, κόπος, ἡ φυγοπονία Ξεν.
Κυρ. 2, 2, 25^ο ἐπὶ ἡ ἑλλειψίς ἐργασίας Πλουτ.
Ἀπονήτης, Πλουτ. Φωκ. 18 καὶ ἐπὶ πτωχῶν (νέ-
ζω) ἀποπλύνω. Ὀδ. φ. 75. Πλάτ. συμμ. 175,
ἀπονήτης Ἀριστ. σπ. 608, ἀπονήτης Ὀδ. τ.
317, ἀπονήτης «βοῶτον ἐξ ὀπτελίων», ω, 189^ο
συνηθ. μέσ. καθαρῶν ἀπὸ τινος ἰδρὸς πηλ-
λὸν ἀπονήναι (μετὰ μακρ. ε) Ἰλ. κ. 572^ο
«χρῶτ' ἀπονήφμενη» Ὀδ. σ. 172^ο «ἀπονήφ-
μενοι χεῖρας τε πόδας τε», γ. 478^ο συγν. ἀπολ.
πλύνουσι = ἀπονήφμεθα (μετὰ τὸ ἄριστον δὲ
Πολυδ. καὶ Ἀθην. 9, 408 παρὰ τοῦτον) Ἀριστ.
σπ. 1247^ο ἀπονήφουσι, ὄρν. 1163^ο ἀπονήφ-

μενος Πλάτ. συμπ. 223 καὶ ἀγν. πόν πλὸν ἀπονημένον τὸν πόδον Πλάτ. συμπ. 1, 2, 3—τὸν ὄνον Λουκ. Ἑβ. 44.

Ἀπο-νικάω ὅλος διόλου νικά, ἡ νικάω ἀπο-σπῶ ἢ καταστρέφω τινά Ἀριστ.

Ἀπο-νίμμαι, τί τὸ ἀπονίμμαι, τὸ νοῦν δι' οὗ ἐπλάθην τις Πλάτ. Σόλλ. 46 κατ' Ἀθην. 9, 409 ὁδῶς ἐπὶ τῶν εἰς τὴν τὴν τοῖς νεκροῖς γενομένων καὶ ἐπὶ τῶν τοῖς ἐγκαταλελειμμένων ὅθεν εἶδος ἱεροῦ ἢ καθαρῶς ὕδατος.

Ἀπο-νίμμαι, μόνον ἐν μ. ρέλ. ἀπονήμμαι, ἀπο. ἀπονήμμαι καὶ ἀπάνασται, (ἴδε ὀνύμμαι) ἀπὸ τίνος ὠρίσκειται ἔγω. ἡ λαμβάνω ὅτι μὲν ἀπολ. οὐδ' ἀπύνηται=οὐδὲν εἶχε κέρδους ὁδ. π, 120, συχν. μετὰ γεν. «τὸνδ' ἀπόνικον» Ἰλ. ω, 556 «τῆς ἡδῆς ἀπόνικος, τ. 25, «τῆς ἀπο-νήμενος» ὁδ. ω, 30—ἐργάζεαι Σοφ. Πλ. 204.

Ἀπο-νίπτρον, τὸ ἀπονήμα Ἀριστ. Ἀγ. 501.

Ἀπο-νίπτω ἴδ' ἀπονίξω.

Ἀπο-νίσσωμαι πείθω, ἀπέρχομαι Θεοφν.

Ἀπο-νιτρώω τρέω ἢ πλύνω τι μὲ νίτρον Ἰπποκρ.

Ἀπο-νίξω, ἡ ἢ ἀποπλάττω μετν.

Ἀπο-νοέωμαι, ἀπολ. μέσ. ἔγω φρονῶν γίνομαι, γίνω τὸν νοῦν μου, ἀπελπίζωμαι «ἀπο-νοηθέντες διακλίσθηται» Ξεν. Ἑλλ. 7, 8, 12 ἐπὶ θάρρους ἢ τύχης ἀπελπιστικῆς ὡς Θεοφ. 7, 81—ταῖς γνώμας Πολυδ. 16, 31—ἐπὶ αὐτ' ἀπαρ. εἰς ἀπελπιστικὸν πινά κίνδυνον προσηρῶ Δίων Χρυσ. 2, 131, διαρ. γρ. ἐπινοήθησαν ὁ ἀπανοημένος=ἐρηλπισμένος, ὁ ἡλικίως ἀποπλοῦς, ὁ κοινῶς ἄνθρωπος Ἰσοκ. 8, 92—πρόβλ. ἀπανοημένους.

Ἀπο-νόητος, ὁ ἀπανοημένος Θεοφρ.

Ἀπο-νοία, ἡ ἢ ἀπελπισία «εἰς ἀπίναν κα-πστήσαι τινα» = (πείρω εἰς ἀπελπισίαν) Θεοφ. 1, 82—ἐπὶ παραποσίῃ, πονοβλάττει, ἐνοία, ἰδῶς ἡλικίᾳ φησὶν ὁδ. Θεοφρ. Χαρ. 6, ἀπολ. λογισμῶς καὶ αἰδῶς Δημ. 25, 32—ἐπὶ τὸ εἰς ἀπελπισίαν θάρρος Πολυδ. 1, 82—παρὰ Πλάτ. Ἀλκ. 13 τὸ ἀναίσχυτον καὶ ἀπόνοια, ἀντιπρ. εἰς τὸ εὐτολμία καὶ ἀνδρεία.

Ἀπο-νομή, ἡ ἢ διανομή, ἐπὶ τῇ μέρῳ Ἰπποκρ.

Ἀπο-νομίζω ἀπαγορεύω κατὰ νόμον Νεασίας κατ' Ἀθην. 8, 316.

Ἀ-πονός, 2 ὁ ἀνευ κόπου καὶ ἐργασίας α) ἄνευ ὀδυνηρῶς αἰσθημάτων, εὐκολος παρὰ τὸ -ατῶς Ἀισγ. Πρ. 816—«θεῖα κἀπόνο τύχη ἔχοντες» Σοφ. Οἰ. Κ. 1581—«ἀπονοστήσαντες τὸν θανάτων» Πλάτ. Τιμ. 81—«χίρας μικρὰ καὶ ἄπνας ὀνύ» Ἀνθ. 2, 22—ἐντ. ἱατρ. ἀντί-σθητος β) ὁ μὴ εἰς ταλαιπωρίας συνεισέχων ὀνύρος—καὶ μαλ' ὁδ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 19—πρὸς τι Πλάτ. πολ. 8, 556—συνταρ. «ἀπονο-στέρω βλοσυρ» Πινδ. Ὀ. 2, 62—ἐπὶρ. ἀπόνως = ἄνευ κόπου Πρ. 9, 2, ἀντὶθ. ἐπαρόνος Ξεν. ἀπορ. 2, 1, 31—ἀπονοστήται αὐτῶ. 24—ἀπο-νοστήσαντες ὀλγιστέρου κόπου Θεοφ. 1, 11.

Ἀπο-νοσέω, ἀπονόω, γίνομαι ὄλης Ἰπποκρ.

Ἀπο-νοστέω ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα ὁ Ὀμ. 9, 60—αἰ καὶ τὸ ἔξ Ἰλ. α, 60—εἰς τι Πινδ. Ν. 6, 52, Θεοφ. 7, 87.

Ἀπονοστήσεις, ἡ ἐπάνοδος Ἀρρ. Ἀν. 7, 4, 4.

Ἀπο-νόσφι, πρὸ φων. ἀπονόσφιν χιχρόν-

σμένως Ἰλ. 6, 233, Ὀδ. ε, 350—τωνός=χωρι-στά μακρὰν Ἰλ. α, 541, Ὀδ. ε, 113, προηγ. τῆς γεν. καὶ μετν. ἐπ. ὡς Ἀπολ. Ρ. 3, 9. Ἀπο-νοσφίζω ἀπογορῖζω, -τινά τινας χω-ρίζω, ἀραιῶ, ἀρπάζω, γυμνάζω Ὀμ. 5μ. Δημ. 158, ἐπὶ -τί -ἀρπάζω Ὀρρ. Ἀργ. 679—ἀλλὰ «μυνηταί ἀπ.» Σοφ. Οἰ. τ. 480 = ἀπο-φείγω ἢ ἐκφείγω κατὰ Σχολ. Πλ. ἀρπάζομαι Ὀμ. 5μ. Ἑρμ. 562.

Ἀπο-νοσθετίω συναδουλεύω τι ἐναντίον, ἀ-ποστρέφω Πολυδ. 15, 6.

Ἀπο-νοστος, 2 ὁ μὴ ἔχων νότον Σενό.

Ἀπο-νοκταρεύω παρὼν τὴν νόκτα ἔγω, μα-κράν ἀπό τινος—τοῦτο αὐτοπόδου Πλάτ. Φαδ. 20.

Ἀπο-νόμφης, ὁ τῷ ἔπομ. Πολυδ.

Ἀπο-νόμφοι, ὁ (νόμφοι) ὁ δυσμενῶς ἔχων πρὸς τὸ γυναικεῖον ὄνλον Πολυδ.

Ἀπο-νοστήζω νοστήζω ἐν τῷ πράττειν τι, ἀποκαίμεται ἐπὶ τινος μετὰ εἰμαι νοσταγμέ-νος, ἀνέλξω—λόγιον Πλάτ. Κρι. 24, ἐν ἐνείκε.

Ἀπο-νοσγίζω 1) κόπτω τοὺς ὀνύχας ἀρ. λαβ. ἐπὶ μέσ. Β. Ἀν. 13, 432 «χαίρας ἀπονογίσα-σθαι» Ἰπποκρ. «ἀκριδῶς ἀπονογισμένους» Θεοφρ.

2) μὲ τούτοις ὀνύχας ἢ τῆς γλῆς, ἀποσπῶ τι Ἀ-ριστ. ἱππ. 706—«ἀπονογίξω σου τὰ στήτα» ἀνταποκριν. πρὸς τὸ προηγ. «ἐξαρκέσασθαι σου τὰς ὀνύχας τὰ ἐντερικά» 3) ὡς τὸ ἀπολύν, ἀκριδῶς δοκίμαζω—ἐργάζεαι Ἰουλιαν.

Ἀπο-νοσγίσμα, τὸ τὸ ἀπόκομμα τῶν ὀνύχων, ἡ τὸ κομμένον καὶ ἀπορριμμένον μέρος τοῦ ὀνύ-χου ἐπὶ τὸ διὰ τῶν ὀνύχων ἔστιγμα Ἰακώλ.

Ἀπο-νοστήζω τὴν νόκτα στρέφω, ὡς Ἰπποκρ. καὶ Σοφ. ἀποσπ. 638 ἀπενόστησαν = ἀπεστρέψαν τὴν νόκτα ἐντ. «-φυγῇ τινα» = τρέπω τινά εἰς φυγὴν Εὐρ. Βακχ.

Ἀπο-ξενίζω τῷ ἔπομ.

Ἀπο-ξενιτεύω ἀποξενώω Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 1195.

Ἀπο-ξενος, 2 ὁ ἄξενος α) ὁ μὴ φιλοξενῶν—Θρησκίαι ὄντος Σοφ. Οἰ. τ. 196 β) ἐξορισμέ-νος, ἀποδιωγμένος, ἀποκατωρμένος—γλῆς Ἀισγ. Ἀγ. 1255—ἀπόδρησις—πέδον, Εὐκλ. 843.

Ἀπο-ξενόω 1) ἀπαγκορῶναι τινά ἐκ τῆς πα-τρίδος (κἀνεῖν τινά ξένον)—τινά Πλάτ. Φαδ. 20, 13—«ἐαυτὸν τῆς πατρίδος» Ἀλεξ. 69, Πλ. 20 (ὡς ἐξοριστός) ἐκτός τῆς πατρίδος παρὰ τὴν, 707, Σχολ. = ἀπεδήμησεν—«γλῆς πατρίδος» Εὐρ. Ἑκ. 1221—«ἐτέρωτι Πλάτ. νομ. 4, 708»—«ἔξω τῆς οἰκίας» Ἀισγ. πολ. 2, 9 2) ἐν γένει ἀπαξενόω, (απαξενόω, ἀπαλλοτριῶν «-ἐαυτὸν τὸν καλλίστην» Λουκ. «-ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ»—ὡς ἐ-νότροπα ἀπαρξενόωμαι ἀπορρίπτω Ἀθην. 2, 40.

Ἀπο-ξενόωσις, ἡ ἢ ἐκ τῆς πατρίδος ἀποπα-χυνσις, ἡ ἐν τῇ ξένη διακονία Πλάτ. Παρ. 80.

Ἀπο-ξίω ἀποξίωμι καὶ ἀποξίωμι «ἀπὸ ὧς ἔξω» Ἰλ. ε, 81—«κρὸν Λουκ. Ἑρμ. 2, μετὰ. «-αἰδῶ τοῦ προσέπου» Ἀλκιφρ. 8, 2.

Ἀπο-ξηραίνω ἀποξηραίνω, ξηραίνω ὁλίστα-λως «τὸ πρὸς τὸν ἀποξηρανῶν» Πρ. 9, 99—«τὸς νύξας ἀποξηραίνω» Θεοφ. 7, 12 καὶ πάλ. Πλάτ. Τιμ. 65—«ἀποξηραίνοντες πρὸς τὸν» Πρ. 7, 109 καὶ μετὰ ἐπὶ φυτῶν, μαρτύρεται Θεοφρ. παρὰ Καλλιπ. Δημόφρ. 114—«ὅλον ἀποξηραίνω»

Ἀπο-ξηραίνω 1) ἀπαγκορῶναι τινά ἐκ τῆς πα-τρίδος (κἀνεῖν τινά ξένον)—τινά Πλάτ. Φαδ. 20, 13—«ἐαυτὸν τῆς πατρίδος» Ἀλεξ. 69, Πλ. 20 (ὡς ἐξοριστός) ἐκτός τῆς πατρίδος παρὰ τὴν, 707, Σχολ. = ἀπεδήμησεν—«γλῆς πατρίδος» Εὐρ. Ἑκ. 1221—«ἐτέρωτι Πλάτ. νομ. 4, 708»—«ἔξω τῆς οἰκίας» Ἀισγ. πολ. 2, 9 2) ἐν γένει ἀπαξενόω, (απαξενόω, ἀπαλλοτριῶν «-ἐαυτὸν τὸν καλλίστην» Λουκ. «-ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ»—ὡς ἐ-νότροπα ἀπαρξενόωμαι ἀπορρίπτω Ἀθην. 2, 40.

Ἀπο-ξίωσις, ἡ ἢ ἐκ τῆς πατρίδος ἀποπα-χυνσις, ἡ ἐν τῇ ξένη διακονία Πλάτ. Παρ. 80.

Ἀπο-ξίω ἀποξίωμι καὶ ἀποξίωμι «ἀπὸ ὧς ἔξω» Ἰλ. ε, 81—«κρὸν Λουκ. Ἑρμ. 2, μετὰ. «-αἰδῶ τοῦ προσέπου» Ἀλκιφρ. 8, 2.

Ἀπο-ξηραίνω ἀποξηραίνω, ξηραίνω ὁλίστα-λως «τὸ πρὸς τὸν ἀποξηρανῶν» Πρ. 9, 99—«τὸς νύξας ἀποξηραίνω» Θεοφ. 7, 12 καὶ πάλ. Πλάτ. Τιμ. 65—«ἀποξηραίνοντες πρὸς τὸν» Πρ. 7, 109 καὶ μετὰ ἐπὶ φυτῶν, μαρτύρεται Θεοφρ. παρὰ Καλλιπ. Δημόφρ. 114—«ὅλον ἀποξηραίνω»

Ἀπο-ξηραίνω 1) ἀπαγκορῶναι τινά ἐκ τῆς πα-τρίδος (κἀνεῖν τινά ξένον)—τινά Πλάτ. Φαδ. 20, 13—«ἐαυτὸν τῆς πατρίδος» Ἀλεξ. 69, Πλ. 20 (ὡς ἐξοριστός) ἐκτός τῆς πατρίδος παρὰ τὴν, 707, Σχολ. = ἀπεδήμησεν—«γλῆς πατρίδος» Εὐρ. Ἑκ. 1221—«ἐτέρωτι Πλάτ. νομ. 4, 708»—«ἔξω τῆς οἰκίας» Ἀισγ. πολ. 2, 9 2) ἐν γένει ἀπαξενόω, (απαξενόω, ἀπαλλοτριῶν «-ἐαυτὸν τὸν καλλίστην» Λουκ. «-ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ»—ὡς ἐ-νότροπα ἀπαρξενόωμαι ἀπορρίπτω Ἀθην. 2, 40.

Ἀπο-ξίωσις, ἡ ἢ ἐκ τῆς πατρίδος ἀποπα-χυνσις, ἡ ἐν τῇ ξένη διακονία Πλάτ. Παρ. 80.

Ἀπο-ξίω ἀποξίωμι καὶ ἀποξίωμι «ἀπὸ ὧς ἔξω» Ἰλ. ε, 81—«κρὸν Λουκ. Ἑρμ. 2, μετὰ. «-αἰδῶ τοῦ προσέπου» Ἀλκιφρ. 8, 2.

Ἀπο-ξηραίνω ἀποξηραίνω, ξηραίνω ὁλίστα-λως «τὸ πρὸς τὸν ἀποξηρανῶν» Πρ. 9, 99—«τὸς νύξας ἀποξηραίνω» Θεοφ. 7, 12 καὶ πάλ. Πλάτ. Τιμ. 65—«ἀποξηραίνοντες πρὸς τὸν» Πρ. 7, 109 καὶ μετὰ ἐπὶ φυτῶν, μαρτύρεται Θεοφρ. παρὰ Καλλιπ. Δημόφρ. 114—«ὅλον ἀποξηραίνω»

Ἀπο-ξηραίνω 1) ἀπαγκορῶναι τινά ἐκ τῆς πα-τρίδος (κἀνεῖν τινά ξένον)—τινά Πλάτ. Φαδ. 20, 13—«ἐαυτὸν τῆς πατρίδος» Ἀλεξ. 69, Πλ. 20 (ὡς ἐξοριστός) ἐκτός τῆς πατρίδος παρὰ τὴν, 707, Σχολ. = ἀπεδήμησεν—«γλῆς πατρίδος» Εὐρ. Ἑκ. 1221—«ἐτέρωτι Πλάτ. νομ. 4, 708»—«ἔξω τῆς οἰκίας» Ἀισγ. πολ. 2, 9 2) ἐν γένει ἀπαξενόω, (απαξενόω, ἀπαλλοτριῶν «-ἐαυτὸν τὸν καλλίστην» Λουκ. «-ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ»—ὡς ἐ-νότροπα ἀπαρξενόωμαι ἀπορρίπτω Ἀθην. 2, 40.

Ἀπο-ξίωσις, ἡ ἢ ἐκ τῆς πατρίδος ἀποπα-χυνσις, ἡ ἐν τῇ ξένη διακονία Πλάτ. Παρ. 80.

Ἀπο-ξίω ἀποξίωμι καὶ ἀποξίωμι «ἀπὸ ὧς ἔξω» Ἰλ. ε, 81—«κρὸν Λουκ. Ἑρμ. 2, μετὰ. «-αἰδῶ τοῦ προσέπου» Ἀλκιφρ. 8, 2.

Ἀπο-ξηραίνω ἀποξηραίνω, ξηραίνω ὁλίστα-λως «τὸ πρὸς τὸν ἀποξηρανῶν» Πρ. 9, 99—«τὸς νύξας ἀποξηραίνω» Θεοφ. 7, 12 καὶ πάλ. Πλάτ. Τιμ. 65—«ἀποξηραίνοντες πρὸς τὸν» Πρ. 7, 109 καὶ μετὰ ἐπὶ φυτῶν, μαρτύρεται Θεοφρ. παρὰ Καλλιπ. Δημόφρ. 114—«ὅλον ἀποξηραίνω»

Ἀπο-ξηραίνω 1) ἀπαγκορῶναι τινά ἐκ τῆς πα-τρίδος (κἀνεῖν τινά ξένον)—τινά Πλάτ. Φαδ. 20, 13—«ἐαυτὸν τῆς πατρίδος» Ἀλεξ. 69, Πλ. 20 (ὡς ἐξοριστός) ἐκτός τῆς πατρίδος παρὰ τὴν, 707, Σχολ. = ἀπεδήμησεν—«γλῆς πατρίδος» Εὐρ. Ἑκ. 1221—«ἐτέρωτι Πλάτ. νομ. 4, 708»—«ἔξω τῆς οἰκίας» Ἀισγ. πολ. 2, 9 2) ἐν γένει ἀπαξενόω, (απαξενόω, ἀπαλλοτριῶν «-ἐαυτὸν τὸν καλλίστην» Λουκ. «-ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ»—ὡς ἐ-νότροπα ἀπαρξενόωμαι ἀπορρίπτω Ἀθην. 2, 40.

- των ὀδόντες=κνήν καθίστανον, δηλ. πάντα κα-
τηνάλισκον· ἀπεξηραμμένα Ἀθην. 9, 383.
- Ἀπο-ξοφίζω· ξοφίζω Ἰαγυ.
Ἀπο-ξοφίζω· τὸ ξυλῶδες μέρος ἀπὸ τινος ἀ-
φαιρῶ, ἢ κόπτω· κρέμην Ἀριστοτ. προῶλ. 3,
17, ἐνθα κατ' ἄλλους μεταβῆλ. εἰς ἀποφύλλω.
Ἀπο-ξοφίζω· 1) κάμνω τι ὀξύ, σουδερὸν· «ἀ-
ποφύουσιν ἐρεταί» Ὀδ. ζ, 269· (κατὰ Βέκκ.
ἀποφύουσι=λειάνουσι κατὰ Σχολ. φλοῖον ἀπο-
ξέουσιν), καὶ «ἀποφύει, ὅ' ἐκέλευσε, 1, 826,
(κατὰ Βέκκερ. ἀποφύει· ὡς καὶ Βούτμαννος λε-
ξιλ. 2, 70 ἤθελε νὰ μεταβῆλ, ἐξηγεῖται δὲ διὰ
τοῦ ὁμαλὸν ποιῆσαι)· ἀποφύμενος Πολυδ. 1,
22· 2) κάμνω τι ξυνόν, εἰς ὅξος μεταβάλλω μτγν.
- Ἀπο-ξοφίζω· ἀποφύω.
- Ἀπο-ξοφίζω, (ἀποφύειν Ἀριστ. Θε. 216)· ἀπο-
φύω, ξοφίζω, ἐπὶ τριχὼν κεφαλῆς ἢ γε-
νείου· «τινὰ τὴν κεφαλὴν ἀποφύει» Πρ. 5,
35· τὴν κόμην Λουκ.
- Ἀπο-ξοφίζω, ἢ τὸ ξοφίσιμα μτγν.
- Ἀπο-ξοφίζω, 2· ὁ κοπιερὸς, ἢ σουδερὸς ὡς
ξοφίζω· πέτρα=ἀπότομος· καὶ ἀπότομος
Λουκ. Πρ. 1.
- Ἀπο-ξοφίζω· ξοφίζω. Μέτ. ξοφίζω· Πολυαίν.
1, 14, 1· «ἔως ἀν ἀποφύεται τὸ γένειον»
Πλουτ. Ὀδ. 2.
- Ἀπο-ξοφίζω, ὁ ὁ σουδερὸς Ὀδ. ψ, 2· ῥίξαι Ἰπποκρ.
- Ἀπο-ξοφίζω, ἢ τὸ ἀποφύειν, τὸ ξοφίσιμα μτγν.
- Ἀπο-ξοφίζω, τὸ τὸ ἀποφύμενον διὰ τῆς ῥί-
νης, ἢ τοῦ ξύστρου, καὶ τὰ ῥινίσματα, τὰ ῥο-
κνίδια μτγν.
- Ἀπο-ξοφίζω, ὁ τὸ νὰ γείνη τι ὀξύ, τὸ ὀξύ-
νισμα ἱστρ.
- Ἀπο-ξοφίζω· ἀποφύω μετὰ τὸ ξύστρον, ἔτι
ἀνέλκω· Πολυδ. 2, 3, 3.
- Ἀπο-ξοφίζω· ἀποφύω, ἀποφύω, διὰ τοῦ ξύστρου·
ἀφαιρῶ τι, ἀποφύω· γράς Ἰλ. 1, 416·
μοχλὸν Λουκ. νεκρ. δ, 2, 10· κόρυζαν,
Λουκ. πλ. 45· «ἀπέφυσται τὴν αἰδῶ τοῦ προσώ-
που» Ἀλκιωρ. 3, 40· ἔδ' ἀποφύω.
- Ἀπο-παίδ· ἀπαγωγέω· διὰ διδασκαλίας ἀπο-
πλανῶ Ἰαμβλ.
- Ἀπο-παίζω· παύω νὰ παίζω, ἢ νὰ χωρα-
τεύω μτγν.
- Ἀπο-παλιώω· κάμνω τι νὰ παλαιώσῃ, κα-
ταργῶ, καταλύω.
- Ἀπο-πάλλω, ἢ ἡ ἐξάρθρωσις Ἰπποκρ.
- Ἀπο-πάλλω· ἀποσπενδόνω Λουκ. Ἐρ. 45.
Παθ. πρὸς ὅπως ἡ ἀναπρὸς Ἀριστοτ. προῶλ.
- Ἀπο-παλμάς, ὁ τὸ πρὸς τὰ ὅπως πῶμα
Ἐπισκοπ. παρὰ Διογ. Α. 10, 44.
- Ἀπο-παλμάς, ἢ ἀποπάλλωσις Γαλην.
- Ἀπο-παλμάς, ὁ ὁ ἀποπάλλων, ἀναπρὸς
ἢ ἀνασπινδόν· ἐπὶ ἀποπαλμάς· Σεξτ. Ἐμπ.
- Ἀπο-παππος, ὁ ὁ πάππος τοῦ πάππου, ὁ
πρόπαππος
- Ἀπο-παππώω· μεταβάλλω εἰς πάππον· ἀνθρῶ-
πην Θεοφρ.
- Ἀπο-παππώω· τὸ βλέμμα ἀποστρέφω,
βλέπω περίφρον· ἵνα φύγω, μελ. ἀποπαπτανέ-
ουσιν Ἰλ. ξ, 101.
- Ἀπο-παρθενέω· γὰρ τινος τὴν παρθενίαν·
Παθ. παύω τοῦ νὰ ἦμαι παρθένα, ὁπαυόμεθα
Ἰπποκρ.

- Ἀπο-παρθενέω· τὸ προηγ. μτγν.
- Ἀπο-παρθεύω· ἀπαρθεύω, νησιτικός· βορῆς Ὀππιαν.
- Ἀπο-πάσχω, παρὰ τοῖς στωϊκοῖς ὡς ἀντίθ.
τοῦ πάσχω· ὑπολαμβάνω, ἢ φαντάζομαι ὅτι
ὅτι εἶναι τι, ὅτι πράγματι εἶναι· «ἀποπαθε, ὅτι
ἡμέρα ἐστὶ» = φαντασθῆτι ὅτι εἶναι ἡμέρα,
Ἀρρ. Ἐπιστ. 1, 28, 3.
- Ἀπο-πάτεω· παραμερῶ διὰ νὰ κάμω τὴν
χρεῖαν μου Ἀριστ. ἔκκλ. 351· ἔτι μετ' αὐτ. ὑπο-
νιάν, 351, μ. μελ. πλ. 1184· Ἰπποκρ. ἐπὶ
ἐλμίνθων, ἐκδαίνω, ἐξέφερον· ἄμα τῇ κόπρῳ.
- Ἀπο-πάττωμα, τὸ τὸ ἐκ τῆς κοιλίας ἐξερχό-
μενον, ἡ κόπρος Εὐδοκ. ἐν Β. Ἀν. 433.
- Ἀπο-πάττωσις, ἢ τὸ προηγ. μτγν.
- Ἀπο-πατος, ὁ, παρὰ Γρηγ. Κορ. 321, καὶ ἡ·
1) ἡ κόπρος, τὸ περιττωμα, σκατόν, ἰδίως ἀν-
θρώπου Ἰπποκρ. «χελιδόνος ἀέσις· ἐπ' αὐτὸν
ἀπόπατον» Πλουτ. συμμ. 8, 7, 2· 2) ὁ τόπος
ἐν ᾧ κάμνει τις τὴν χρεῖαν τοῦ, τὸ ἀναγκαῖον
Ἀριστ. Ἀγ. 82, ἐνθα πρὸλ. τὸν Σχολ.
- Ἀπο-παύσις, ἢ 1) τὸ κρατῆν ὅπως, ἢ ἐμ-
πόδισις· 2) ἡ κατάπαυσις, τὸ τέλος Σουδ.
- Ἀπο-παύστωρ, ὁ, ὅστις κάμνει τινὰ
νὰ παύσῃ, ὁ ἀποπαύων, διαλύων· φέδων
Ὀρφ. ὕμν.
- Ἀπο-παύω· καταπαύω, κάμνω νὰ σταθῇ τις
μακρὰν, ἐμποδίζω· Πηλεῖωνα Ἰλ. σ, 267·
μῆνος=ἐπῆμν, ἀναγκαιζέω, σ, 340· «Ἀλκμήνης
τόκον» = ἀνέβαλλε, τ, 119· ἔτι μετ' ἀπαρ.
«τὸν ἄνακτιν ἀλητρεῖν» Ὀδ. σ, 114· συνήθ.
-τινὰ τινος, π. γ. -πολέμου Ἰλ. λ, 323· -πέν-
θοις Ἰρ. 1, 46· «-ἐμὲ ἐρώτων» Σοφ. Αἴ. 1185·
«σὲ λόγου μακροῦ» Εὐρ. ἰχ. 662· -τοῦ ἀκροῦ-
λίστου· Ξεν. Κυρ. 8, 8, 22· «ὡδὶνα ἐγείρειν
καὶ ἀποπ.» Πλάτ. Θεαιτ. 151· ὡς παρὰ Σοφ.
Οἰ. Κ. 1759· «θῆλον ἐγείρειν», ἀντιπρὸς εἰς τὸ
ἀποπαύειν· συνηθέσι, ἐν αὐτ. τὸ μέσ. ἀποπαύω-
μαι, (παύω) καὶ ἀποπ. καὶ μετὰ γεν. π. γ.
-θρήνων Σοφ. Πλ. 224· -τοῦ λόγου Πλάτ.
Πρωτ. 328· -τοῦ δάκνειν Ξεν. Κυρ. 7, 5, 61.
Τὸ ἔνερ. ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ· «οὐκ ἀπὸ πυγμ-
γῆς ἀποπαύετε» Μ. Σαίξ. Ἐπ. (9, 217).
- Ἀπο-πειράω, ἢ πείρα, δοκιμῇ· «-τινὸς ποι-
εῖται» Ἰρ. 8, 9· «ἀπόπειραν λαμβάνειν ναυμα-
γίας» Θουκ. 7, 21.
- Ἀπο-πειράω· τὸ ἐπομ. μτγν.
- Ἀπο-πειράω· ὁ ἀποπειράομαι.
- Ἀπο-πειράομαι, ἀποθ. μέσ. κάμνω δοκιμῇ,
δοκιμάζω· -τοῦ μαντεύειν Ἰρ. 1, 46· «Ἑλλήνων,
εἰ», 9, 21· «-τοῦ Ἰπποκράτους τῆς βράμης»
Πλάτ. Πρωτ. 311· -ναυμαγίας· Θουκ. 4, 24,
ἀορ. παθ. Ἰρ. 2, 73· ἐπομ. εἰ Λουκ. Τιμ. 23·
τὸ ἔνερ. ἔχει Θουκ. κάμνω (πείρα) δοκιμῇ· εἰς
ἐπὶ τινος, ἵνα τὸ λάβω· «Πειρατῶς ἀποπειρά-
σαι», 2, 93· ἐντ. ἀποπειρᾶν, παιδα· (ἐν αἰσχερῇ
σημασίᾳ) Λουκ. Ἐρ. 26.
- Ἀπο-πέχω· ἀποκείρω· ἀποπέπεικα· ἀπο-
κένκαρι (χυρ. τὸ θρέμμα) Πλούτ.
- Ἀπο-πελεχέω· κόπτω τι μετὰ τὸν πέλεκυν Ἀ-
ριστ. ὄρν. 1156.
- Ἀπο-πελεχίζω· ἀποτοχίζω Β. Ἀν. 433.
- Ἀπο-πελιόω, (ἐμψ.) ἀποπελιόω.
- Ἀπο-πελιόω, (πελιός)· κάμνω τι πελιόν,
ἄγρον Ἰπποκρ.

Ἀπο-πεμπτικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ταξείδια, ὁ ἀποπεμπόμενος.
 Ἀπό-πεμπτος, 2' ὁ ἀποπεμθεὶς, ἀρεθεὶς, (ἐπὶ ὁ ἀφ' οὗ ἀποπέμψας, ἀπορριψίνας πολλὰ μετ' αὐτόν).
 Ἀπο-πεμπτός, ἀποδίδω το πέμπτον μέρος ἀρ. λεξ.
 Ἀπο-πέμπω 1) ἀποστέλλω, ἀφ' ἑνός. Ὁδ. κ, 73' καὶ ἐν κατὰ σημ. ἀποδίδωμι, ἀποβάλλω, ψ, 23' ἰδίως εἰς μακρὺν τινα τόπον ἀποστέλλω. «ἀναθῆματα εἰς Δελφοὺς» Ἡρ. 1, 14' «εἰς μακρὺν νήσου» Πλάτ. συμπ. 179' - δεῦρο Πινδ. Ὀ. 8, 50' 2) ὁπίσω στέλλω Ὁδ. κ, 76. ἔξοπισμα Ἡσ. ἐρ. 87. Μεσ. ἀπ' ἑαυτοῦ στέλλω, ἡ ἀπομακρύνω Δισχ. Περ. 135' - γυναικα=χωρίζομαι Ἡρ. 6, 63' ἔτι ἀποστρέφωμαι καὶ διὰ θυσιᾶς ἀποδίδωμι ἡ ἀποτρέπω ἀπ' ἑαυτοῦ Εὐρ. Ἑκ. 72' - τὴν ἡδονὴν Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 9.
 Ἀπό-πεμψις, ἡ ἡ ἀφ' ἑσέως Ἡρ. 7, 148' ἔτι ἀποδίδωμι, ἀποδολὴ γυναικός Δημ. 59, 59.
 Ἀπο-πενθίω 1) (καθ' ὅσον κληρίαν) λιλανθῆναι - τινὰ Πλουτ. Κορ. 39' 2) πένθω τοῦ νὰ πένθω.
 Ἀπο-περαίνω ὅπως διόλου φέρω εἰς πέρας, τελειώνω Σουίδ.
 Ἀπο-περατίζω τῷ προηγ. Σχολ. Ἀριστ.
 Ἀπο-περατῶ τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.
 Ἀπο-περάτωμα, τό τὸ μέρος ὅπου ἀποπερατοῦται τι.
 Ἀπο-περάτωσις, ἡ ἡ τελείωσις, τὸ τέλος μετ' αὐτόν.
 Ἀπο-περάω περνώ ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος Πλουτ. Πομπ. 62.
 Ἀπο-πέρδω, ἀορ. ἀπέπαρδον Ἀριστ. ἱππ. 637, διορθ. ἀποπάρδω, σφ. 391, μελ. ἀποπαρ-θίνομαι, βετρ. 10' κλάνω, ῥίπτω πόρδους «μέγα πᾶν», πλ. 699' ἀλλὰ «ἀνὴρ ἀποπέρ-δεται» ἱππον=μορφή ἀνδρός· κατὰ τὰ ὅπως ἐν λήγει εἰς ἄλογον.
 Ἀπο-περίσπῳ ἀπὸ τινος πρὸς τι μέρος περισπῶ, σύρω μετ' αὐτόν.
 Ἀπο-περκύβω μελάνομαι· μαυρίζω, ἐπὶ τῆς σταφυλῆς Σοφ. ἀποσπ. 239.
 Ἀπο-περνᾶω διὰ περόνης ἀποχωρίζω ἱπποκρ.
 Ἀπο-πετάννυμι ἐξαπλώνω Διογ. Α. 6, 77.
 Ἀπο-πέτωμαι πετῶ μακρὺν, φεύγω πετῶν ἀποπέτω Ἀριστ. ὄρν. 1367' ἀποπέτῃ-σομαι, εἰρ. 1126 καὶ μετ' αὐτόν. ὡς Πλουτ. εἰς στοικ. 28' ἀποπετόμενοι· πρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ.
 Ἀπο-περσασμένως, (ἰδ' ἀπορᾶναι) εἰρ. φανερὸς Δημ. 59, 67.
 Ἀπο-πήγνυμι κάμνω τι νὰ παγώῃ Ἀριστ. βετρ. 126. Παθ. πῆζω, παγώνω «αἷμα ἀπο-πήγνυται» Ξεν. Ἀν. 5, 8, 15' «ἀποπαγησόμεθα ὁπὸ ψύχους», ἀπομν. 4, 3, 8 καὶ μετ' αὐτόν.
 Ἀπο-πηδᾶω πηδῶ πρὸς τὸ νότον ἡ μακρὺν «οἴχεται ἀποπηδήσας» Πλάτ. νομ. 4, 730' ἀπὸ τοῦ λόγου, Θεαιτ. 164' - τοῦ Σωκράτους (=ἐγκαταλείπει αἶφνης) Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 16.
 Ἀπο-πηδήσεις, ἡ τὸ ἀποπηδᾶν, τὸ πῆδημα ἀπὸ τινος Πλουτ.
 Ἀπο-πήσσω ἀποπήγνυμι Στοδ.
 Ἀπο-πιέζω ἀπολλίσθω ἱπποκρ. Θεοφρ.
 Ἀπο-πίεσις, ἡ ἡ ἐκθλίψις Θεοφρ.
 Ἀπο-πίεσμα, τό τὸ ἐκπιεσθῆναι, ὡς ἐκ τῶν

σταφυλῶν τὸ στέμφυλον, τῶν ἑλκιδῶν αἱ τῶν ἐλκιδῶν πυρτῖναι ἱπποκρ.
 Ἀπο-πῆμπλᾶνω, μετ' αὐτόν. παρὰ σφ. τοῦ ἐπομ.
 Ἀπο-πῆμπλημι ὅπως διόλου γεμίζω - τινὰ Πλάτ. Κρατ. 413' «-τὰς τετρακοσίας μυριάδας» (=πλήρεις καθίσταναι ἀποπληρῶ) Ἡρ. 7, 29' «χρησθὼν ἀποπληρᾶσαι» (ἐκπληρῶσαι), 8, 96' - θυμὸν (=χορταίνειν, καταπαρῶναι), 1, 129' - ἐπιθυμίας Πλουτ. Γοργ. 503 καὶ μετ' αὐτόν.
 Ἀπο-πῆμπρημι κατακαίω ἀπέκρησε Ἀρχ. ἀποσπ. 99.
 Ἀπο-πῆνῶω καθαρίζω τι ἀπὸ ἀκαθαρσίαν ἡ ἀπὸ λέρων Ἡσυχ. (ἐπὶ ὅπως ὁ δόλου λερῶναι).
 Ἀπο-πῆνω πίνω ἀπὸ τινος Ἡρ. 4, 78, Φιλοστ. καὶ ὁλοτελῶς πίνω.
 Ἀπο-πίπτω πίπτω ἀπὸ τινος κάτω Ἡλ. 5, 351' - ἀποπέσσειν Ὁδ. ω, 7 (α) - ἀπὸ τινος Ἡρ. 3, 130' «-εἰς τὴν θάλασσαν» (δηλ. ἀπὸ τοῦ πλοίου) Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 24' «-ἀπὸ τῶν ἱππων» (=πηδῶ κάτω) Πολυδ. 11, 21' μεταφ. - τῆς προσβολῆς, τῆς ἐλπίδος ἀποσφάλλομαι, ἀτυχῶ Πολυδ. 9, 9, καὶ ἀπολ. 4, 16.
 Ἀπο-πιστεύω ὁλοτελῶς πιστεύω, ἐμπιστεύομαι - τοῖς τόποις Πολυδ. 3, 71.
 Ἀπο-πλάζω παρεκτρέπω, πλανῶ, παραφέρω τινὰ ἐκ τῆς ὁδοῦ - τῆς αἰοδῆς Ἀπολ. Ρ. 1, 1220, Σχολ. ἀποπλανᾶν. Παθ. ἀποπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι, ἀποδιδῶμαι - τῆς πατρίδος Ὁρ. 15, 381' «ἀποπληγὰς ἐταίρων» Θεοκρ. 22, 35' - ἀπὸ τινος Ἡλ. ν, 592' «τραυράλεια ἀποπληγὰς ἐταίρων» (=καταστρεφθεῖσιν, ἀποπληγῆσιν ἐκ τῆς κεφαλῆς) Ἡλ. ν, 578.
 Ἀπο-πλάνῶω τῷ προηγ. παραφέρω - τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως Δισχ. 3, 176' - τὸν λόγον Λουκ. Γυμν. 21. Παθ. ἀμετ. παρεκδᾶναι «δέδοικα, μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπληγῶ» Ἰσοκ. 7, 77' - τοῦ λόγου Λουκ. Νευνομ. 19 καὶ μετ' αὐτόν.
 Ἀπο-πλάνησις, ἡ ἡ ἀπὸ τινος πλάνησις, παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Πλάτ. πολιτ. 263.
 Ἀπο-πλάνης, ὁ ὁ ἐνθὺν κενεῖσθαι ὡς περιπλανώμενος περιπατῶντος Φιλιστ. 70.
 Ἀπο-πλάνος, 2' πλάνος Κρατίν. παρὰ Δ. Α. Ἀπό-πλᾶσις, ἡ ἡ ἀποτύπωσις, διαμόρφωσις, ἡ μορφή Ἑπικουρ. παρὰ Δ. Α. 10, 108.
 Ἀπο-πλάσσω, μόνον μετ' αὐτοῦ, ἀπεικάζω, σχηματίζω τι κατὰ μίμησιν τινος, ἐπὶ λιθοῦδων Πλουτ. Αἰμιλ. 28, καὶ συχν. ἐν Ἀνθολ. πρὸς. Ρουφιν 15' - βόμβον Ἀγαθ. 10.
 Ἀπο-πλάσσω, οὐκ, ὁ ὁ ἀπεικάζων, ὁ κατὰ μίμησιν τινος πλάσων τὸ Μανέθ. 4, 343.
 Ἀπο-πλείω, π. ἀντὶ ἀποπλέω Ἡλ. ι, 418.
 Ἀπο-πλέω πλείω ἀπὸ τινος, φεύγω πλείων Πινδ. Ν. 7, 36' - ἐπὶ Αἴγυπτον Ἡρ. 1, 1, μελ. 4, 147 καὶ ἐπὶ.
 Ἀπο-πλήθω, σπαν. ἀντὶ ἀποπῆμπλημι.
 Ἀπο-πληκτικός, 3' ὁ εἰς τὴν ἀποπληξίαν ἀνήκων, ἡ ἐπιρροή τινος Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10.
 Ἀπό-πληκτος, 2' ὁ ἀποπληγθεὶς α) ὁ ἀπὸ ἀποπληξίας προσβληθεὶς Ἡρ. 1, 167, ἱατρ. - τὰς γνάθους (παρὰ τινος ὅστις ἀναυδὸς γίνεσθαι) Ἀριστ. σφ. 948' 6) ὁ ἐμβρόντης, καταπληγθεὶς, ἐκπληκτος Σοφ. Φιλ. 721, ἰδίως ἀναυδῆτος, ἀνόητος Ἡρ. 2, 173' παρὰ τὸ ἀ-

πρὸν Δημ. 21, 113. «καὶ παντελῶς μαινόμε-
νος», 31, 16.

Ἀπο-πληκτώδης, 2' ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς
ἀποπληξίας, ὁ ὅμοιος ἀποπληξία Γαλῆν.

Ἀπο-πληκτώεις, ἔπρ. τοῦ ἀποπληκτός με
ἐκτείνω.

Ἀπο-πληξία, ἡ ἢ ἀποπληξία, παρέλκωσις τοῦ
σώματος, ἡ τινὸν μελώνων κτ. ἀρ. λαξ. καὶ
μινία, ἀνοία.

Ἀπό-πληξις, ἡ τῷ προηγ. Ἰπποκρ.

Ἀπο-πληρώω γαμίζω ἐντελῶς Πλουτ. συμπ.
7, 4, 1' ὅπως διόλου ἐκπληρῶ «ἐξονάς καὶ
ἐπιθυμίας» = ἐκπληρῶν, ἐκπληρῶναι Πλατ.
νομ. 6, 782' - τινί τι Πλουτ. 329' - ἀ ἐπείχετο =
(ἐκτελεῖν) Ἡροδιαν. 2, 7, 2 καὶ μετν.

Ἀπο-πληρώωσις, ἡ ἢ ἐντελής γέμσις, ἐκπλη-
ρώσις, ἡ κόρησις Πλουτ.

Ἀπο-πληρώωσις, ὁ ὁ ἀπογεμίζων, ἡ ἐκτελῶν
τι Πλουτ. πολυτ. 10, 620.

Ἀπο-πληρωτικός, 2' ὁ ἀποπληρῶν, ἀπογε-
μίζων, ἐκπληρῶν μετν.

Ἀπο-πληρῶσι καὶ ἀπὸ ἀποπληρῶσι καὶ ἄνω
τινὰ ἀποπληρῶν, τὸν ἐκπληρῶν, πρὶος εἰς ἐκ-
τείνω. Παθ. ὅπως κλίνωμαι ἀποπληρῶμαι
= (γίνομαι) ἐκπληρῶσι Σοφ. Ἄντ. 1174. Μετ.
ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποπληρῶ - τὸν ἥρον Ἀριστοτ.

Ἀπο-πλήσσωμαι διατελέσω τρέχω - ἀπε-
πλήστω Ἀριστ. Ἀλ. 212, κατὰ Σχολ. ἀπεσεί-
σατο, ἀπέσπευ.

Ἀπό-πλοία, ἡ ἢ ἀπόπλευσις (ἀναχώρησις)
πλοίου Νικ. Χων.

Ἀπό-πλοος, συνηρ. ἀπόπλους, ὁ ἡ διὰ θε-
λήτης (ἢ διὰ πλῆθος) ἀναχώρησις Ἡρ. 8, 71'
«ἀπόπλουον ποιεῖσιν» Πολυδ. 5, 5' εἶπε δὲ πρὸς
τὰ ὅπια πλοῦς Ξεν. Ἄν. 5, 6, 20.

Ἀπό-πλοος, συνηρ. ἀπόπλους, 2 (ἐπ' 0.) ὁ ῥῆ
εἰς πλοῦν ἐπιτήδειος Ἡτορ. παρὰ Μελ. 95 ἔμ-
προς, ὅστις μέλλει νὰ ἀποπλεύσῃ.

Ἀπο-πλουτέω παύω τοῦ νὰ ἔμακ. πλούσιος
Γρ. Νάξ.

Ἀπό-πλῦμα, τό' (ὡς παρ' ἡμῶν) τὸ ἀκάλυπ-
τον νερόν, δι' αὐτὸ ἐκλήθη τις μετν. - τινάου =
ἀσβεστονερὸν Δ. Σικ. 5, 28.

Ἀπο-πλύνω πλύνω τι, ἡ ἐπλύνω «ἀλγύγας
ἐπὶ γέροντι θάλαττα» Ὀδ. ζ, 95, (κατακλύζω),
ἐνθα ὁ Νίσιος ἄνω ἀνάγαγε μεταβάλλει εἰς
ποτὶ γέροντος - γαίρας Ἀθην. 9, 409' - κόνιν
Λουκ. Ρομ. 29.

Ἀπο-πλύνω, ἴσιν καὶ π. ἀντὶ ἀποπλῆω Ὀδ.
ξ, 339, Ἡρ. 4, 156.

Ἀπο-πνείω, π. ἀντὶ ἀποπνέω Ὀμηρ.

Ἀπο-πνευματίζω ἐπινέω, ἀναθυμιάζω, ἐξ-
ατμίζω = ἀποπνέω Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 891.

Ἀπο-πνεύματος, 2' ὁ ἥτορος ἀπὸ ἀνέμου·
- τόπος Θεοφρ.

Ἀπό-πνευσίς, ἡ ἢ ἐξέιμσις, ἀναθυμιάσις
μετν. εἶναι ἡ παύσις τῆς πνοῆς.

Ἀπο-πνέω, Ὀμηρ. ἀποπνέω 1) ἀναπνέω, ἡ
ἐκπνέω, αὐτὸ πνέω· τὴν ἐξοίαν - πνέω (ἐπὶ τῆς γι-
μναστικῆς) Ἰλ. ζ, 182' - ἀπνέω = (ἐκπνέω, ἐκβάλλω
ἀπνέω) Ὀδ. δ, 406' - θυμὸν = (πνεῦμα ἐκπνέω)
Ἰλ. ν, 651' καὶ ἄνω πρὸς τὸ ἀποπνέω Διοσκ.
9 ὅς Βατρύχ. 99' εἶναι, ῥογῆν ὁμοίως Πινδ. Ν.
1, 47' «χρῆμας μὲν ἐστὶν ὅστις καὶ ἀπνέει

τὸ ἔπος ἀπένευσε στόματος», Π. 4, 11' «εὐ-
ανθέα ἀλκίαν», Ἰ. 6, 34' «δυσμένειαν εὐθόως
ἀποπνέει» Πλουτ. Θεμιστ. 22' μετν. κυρ. ἐπὶ
ὁμοίᾳ «τοῖον ἀπένειν λείψανον» Ἀπολ. Ρ. 2,
193' εἶναι - τινὸς Λουκ. Ἰσ. 15' «θυμὸς ἀπτι-
κοῦ», καὶ - μέθης Πλουτ. Παῖδ. ἀγ. 18' «ἡδιστον
ἀποπνέει τις τοῦ χροῦτός» τὸ δέμα ἐκβάλλει
ἐξέρεστον ὁμῆν Ἀλεξ. 4. Κατὰ Σουῖδ. λεπτο-
τέρ. ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ πέρδεσθαι «πρὶος ἀπο-
πνέειν» = ἀποσβαίνειν Πλουτ. Ἐρωτ. Ρωμ.
2) 72' ἀπὸ τινος πνέω, φουτῶ «ἀπὸ θερμῶν
χωρέων» Ἡρ. 2, 27.

Ἀπο-πνίγω πνίγω δι' ἀγγύνης ἡ δι' ὕδατος
Ἡρ. 3, 150, Πλατ. Ρομ. 474' παρὰ τὸ - ἀγγύω,
ἀπένειγον Ἀριστ. σφ. 1039, καὶ ἐπομ. μελ. ἀ-
ποπνίγομαι καὶ - ἔξω Πλατ. κυρ. παρ' Ἀθην.
2, 67' - ἀποπνίξει Ἀριστ. σφ. 1134. Παθ.
ἀποπνίγομαι ἀπώλλομαι, νερ. 1487' ἀπε-
πνίγη Πλατ. Ρομ. 512' εἶναι πνίγομαι (ἐν ὕ-
δατι) Δημ. 32, 6' μεταρ. στενοχωροῦμαι - ἐπὶ
τινι Λουκ. Γαλ. 28, Δημ. 19, 199' (ἐξ ἀγανα-
κτῆτος) ἄνωγει γίνομαι

Ἀπο-πνοή, ἡ ἢ ἐκπνοή, ἀναθυμιάσις Θεοφρ.

Ἀπό-πνοια, ἡ τῷ προηγ. Θεοφρ.

Ἀπό-πνοος ἀπνοος Θεοφρ.

Ἀπο-πορεύωμαι ἀπομακρύνω, ἀπορρίπτω ἀρ.
λαξ. εἶναι ἀπαρνοῦμαι Πλουτ. ἡ ἀνοῦμαι μετν.

Ἀπο-πορεύωσις, ἡ ἢ ἀπόρριψις, καταλύσις
μετν. εἶναι ἡ ἀνέστη, τὸ μὴ δέχεσθαι τι.

Ἀπο-πολεμέω ἀπὸ τινος κίττω πολέμῳ Πλατ.

Ἀπό-πολις, 2' (ὁ μακρὰν τῆς πόλεως), ὁ ἀπο-
μακρυνόμενος Λίγγ. Ἀγ. 1384' γὰρ ἀπόπολις.

Ἀπο-πομπάσις, 3' ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν·
- θεοὶ ἀρ. λαξ. - τράχος = ὁ εἰς θυσίαν καὶ ἐξέτα-
σθὸν προσφερόμενος κρῖς π. Δ.

Ἀπο-πομπεία, τὰ θυσία πρὸς ἀπατροπὴν
κακοῦ Β. Ἀν. 183.

Ἀπο-πομπέω ἀποπέμπω ἀργ. λαξ.

Ἀπο-πομπή, ἡ 1) ἡ ἀποστολή, ἡ ἀποπέ-
μπησις - παρὰ τὸν Λουκ. Φιλοστ. 9' 2) ἡ ἀπο-
πομπή θυσιῶν, κακοῦ ὀνομασθ. ὁ ἐξελκυσθῆς
«ἀποπομπῆς ποιέσθαι» Ἰσακ. 5, 117. Καθ' Ἡ-
συχ. ἀποπομπή = ἡμεῖς τινέ, ἐν αἷς θυσίαις ἐτι-
λύντο τοῖς ἀποπομπάσις θεοῖς.

Ἀπο-πόμπιμος, 2' ἡ ἀποσπείναι ἡμέρα Ἡσυχ.

Ἀπο-πονήω παύω τοῦ νὰ ἐργάζομαι μεταρ.
«ἀποπινόντης τὰ πλείστα» = ὀπίστης Ἀριστ.
Θε. 252' κατὰ Σουῖδ. = ἔληξας τὸν πόνον.

Ἀπο-ποντῶν ῥίπτω εἰς τὸν πόντον (εἰς τὴν
θάλασσαν) Σχολ. Σοφ. Ἀγ. 1300.

Ἀπο-πορδῆ, ἡ πορδῆ Ἀλεξ. Ἀρροδ. 1.

Ἀπο-πορεία, ἡ 1) ἡ ἀναχώρησις 2) ἡ ἐπι-
στορὴ Σουῖδ.

Ἀπο-πορεύομαι, ἀποθ. εἰς ἀνχωρῶν, ἀπέρ-
χουαι, εἶναι ὁπίσω εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιστρέφω Ξεν.
Ἰλλ. 4, 8, 35, Πολυδ. 25, 8.

Ἀπο-πόρευσις, ἡ ἀποπορεία μετν.

Ἀπο-πόρρυτος, 2' ἀπόρρυτος (9).

Ἀπο-πραγματεύομαι παύω ἀπὸ τοῦ νὰ
πραγματεύομαι Κοσμ. Ἰνδ.

Ἀπο-πράσσωμαι ζητῶ ἡ ἀπαιτῶ νὰ μοι δώσῃ
τις τὸ χρεωστούμενον - μισθὸν Θεμιστ.

Ἀπο-πραδύνω καταπράυνω, καθήσυχάζω
Πλουτ. Σιρτ. 25.

ἀντιθ. πρὸς τὸ παντοῦθεν·—πανταχόθεν Θουκ. 3, 53·—τῇ γνώμῃ, 2, 59· παρὰ τὸ—ἀγροίκος καὶ σκαῖός Ἀριστ. νεφ. 619· μετ' ἀπαρ. «ἀπο-
ρὸς εἰμι τὰ ἐπιτήδεα ἔχειν» = (δὲν δύναμαι) Ξεν. Ἀν. 5, 5, 20· ἰδίως ὁ ἄνευ μέσων, πτω-
γός·—καὶ ἀπαράσκευος Θουκ. 1, 99· συγν. παρὰ
Δημ.·—«δίδαι ταπεινὴ καὶ ἁπλοῦς Πλάτ. νομ. 6, 762· 2) παθ. ὁ μὴ γινώσκων πόθεν νὰ ἀρ-
χίσῃ, ὁ ἀμήχανος Ἦρ. 5, 3· ὁ δυσχερὴς, δύσ-
κολος, ἀδύνατος·—νεῖκος Πινδ. Ὀ. 4, 42, ἀν-
τιθ. δυνατός Θουκ. 4, 65· «γαλεπόν καὶ σχεδὸν
ἄπορον» Πλάτ. σοφ. 237· «ἄπορα πράγματα»
Ἀριστ. σφ. 1474·—σωτηρία πολιτ. 5, 453·—
ζήτησις, πολιτ. 284·—ἐξ ἄπορον=ἀνεπιβίσιμος,
νομ. 3, 699· συγν. ἄπορον, ἄπορα=ἄπορα Ἦρ. 8, 53·
«εἰς ἄπορον ἦκειν» Εὐρ. Ἐλ. 813·
«κατὰ τὴν ἄπορον ἀναγκάζεται» Θουκ. 1, 136·
«ἐν ἄποροις εἶναι» ὦσ. «ἐν ἄπορῳ εἶχον τὸ
θεσθαι» Θουκ. 1, 25· «εἰκόσας τὸ γινόμε-
νον»=(μὴ δύνασθαι), 3, 22· «ἵππεῖς προσέρε-
σαι ἄποροι»=(εἰς αὐτοὺς ἴτο δύσκολον νὰ κτλ.)
Ἦρ. 9, 49· «Σκόβαῖ ἄποροι προσμύγειν», 4,
46· ἐντ. ἀήτητος, ἄμαχος·—φόδος Πλάτ.
νομ. 3, 698· «βορῆς ἄμαχος» Ἦρ. 6, 44, ἀν-
τιθ. πρὸς τὸ εὐπόριστος· ὁ δύσκολος νὰ πορι-
σθῇ, ὁ ἀκρίδης Πλάτ. πολιτ. 2, 378· ἐπὶρ.
«ἄποροις ἔχουν» ἀντιθ. σωτηρία Ξεν. Ἐλλ. 7,
4, 8·—διαβεβαίειν Λυσ. 13, 11· «ἀπορωτέως
ζῆν», 4, 109· «καὶ δυσχερῶς ἔχουν» Πο-
λυδ. 4, 18, 6·—ὑποδημάτων Λουκ. Κυν. 13.
Ἀποροῦμαι, ὅριστ. ἐν παθ. τοῦ ἀπορέω.
Ἀποροῦμαι, μ. μελ. τοῦ ἀπορύνω.
Ἀπο-ρύνω· καταπηδῶ Ἰλ. ε, 20, ὀπίσω πη-
δῶν οὐδ' ὄδ. γ, 95 καὶ μτγν. π. ἐξέρχομαι,
ἀναφίνομαι Πινδ. ἀποσπ. 58.
Ἀπο-ρρα-οῦμαι· ἐκ βῆθης· ὁ ἔκνον ἀρήνω
Πλάτ. πολιτ. 5, 449·—τίνος Ξεν. ἀπορν. 3, 7,
9, δεικνύμαι· ῥάθυμος, ἀποδειλιάω Θεμιστ.
Ἀπο-ρραίνω· ἀπορραντίζω, γύνω τι ἀπ' ἐμαυ-
τοῦ Ἦρ. 2, 93· ἐν σπονδαῖς Ἐπιγρ. 138 ἐν μεσ.
Ἀπο-ρραίω· καταστρέφω καὶ οὕτως ἀρπάζω,
ἀφαιρῶ, στερῶ·—τὰ κτήματα Ὀδ. α, 404·—τινὰ
ἤτορ, π. 428, Ἦρ. 0ε. 393.
Ἀπο-ρραντῆριον, τό· χειρνίδιον, (ἀγγεῖον),
δι' οὗ ἑρπνίζον μετ' ἡγιασμένον ὕδωρ Εὐρ.
Ἰων 435.
Ἀπο-ρραντίζω· ἐκ τοῦ ἀπορραντῆριου ῥαν-
τίζω μτγν.
Ἀπο-ρραῖς, ἄγος, ὁ, ἡ· ἀπορρωῖς.
Ἀπό-ρραξις, ἡ· εἶδος σφαιρισμοῦ, ἐν ᾧ ἡ
σφαῖρα πρὸς τὸ ἔδαφος κτυπωμένη ἀναπηδᾷ
πρὸς τὰ ἄνω καὶ διὰ τῆς γειρὸς πάλιν πρὸς τὸ
ἔδαφος ἀντιπέμπεται· ἡ δὲ ἀπόρραξις, ἔδει τὴν
σφαῖραν πρὸς τοῦ ἔδαφος ἐντόνως ῥήξαντα, ὑπο-
δεχόμενον τὸ πῆδημα τῆς σφαῖρας τῇ γειρὶ πάλιν
ἀντιπέμψαι, καὶ τὸ πῆδημα τῶν πηδημάτων
ἡριθμεῖται· πρβλ. Πουχ.
Ἀπο-ρραπίζω· δίδωμι τινὶ βραπίζων Διον. Ἀλ.
Ἀπο-ρραπῶ· ῥάπτω τι πρὸς τι Ἦρ. 1, 123·
μεταφ. ἐμπαρῶμαι Ἰσχυ. 2, 21.
Ἀπο-ρραφιδέω· κατὰ τὸν τρόπον τῶν ραφω-
δῶν ἀπαγγέλλω, τεμάχια μικρὰ ἐξ ἐπικίων ποιη-
μάτων λέγω Ξεν. Κυρ. 3, 54.
Ἀπο-ρρέζω· θυσιαζῶ ἀπὸ τίνος·—χίμαρον

Θεοκρ. Ἐπ. 4 ἐν Β. Ἀν. 434· καὶ Ἀρποκρ.
ἀπορέζαντες ἐξηγ. διὰ τοῦ ἀπομοῖραν δόντες ἐκ
τοῦ Ἰσάου.
Ἀπο-ρρέμωμαι, ἀποθ. μόνον ἐν. καὶ παρσι.
ἐν γρήσ.=ἀποπλανῶμαι, παραφέρομαι Μ. Ἀντ.
Ἀπο-ρρευνμπίζω, κατὰ Σχέρερον παρ' Ἀ-
πολ. Ἦρ. 2, 201=ἀπορρέω.
Ἀπό-ρρευνσις, ἡ· ἡ ἀπὸ τίνος βέδσις, γύσι-
μον Πολυδ. 10, 28· ἐπὶ ἡ παύσει ἡ κατ' ἄλλους
ἡ παραγωγὴ·—λύτης καὶ μανίας Στοδ.
Ἀπο-ρρέω· ῥέω ἀπὸ τίνος, γύνωμαι, ἐπὶ αἵμα-
τος Ἰσχυ. Ἀγ. 1267·—ἐκ κρήνης Πλάτ. Κριτ.
113· Ἐν γένει καταπίπτω=τῆς ψυχῆς τὰ πτερά,
Φαῖδ. 246· «φλὸς τῶν σωμάτων» Τιμ. 67· «τὰ
ρύλλα τῶν στεφάνων» Δημ. 2, 177·—ἀλλήλων
=διόσταμαι Πλάτ. νομ. 6, 770· ἐντ. «ἀπέρεον
ἀπ' αὐτοῦ»=ἐχωρίζοντο Πολυδ. 5, 26, 11· ἀ-
πέρευσαι=ἐφυγεν, ἀπῆλθε, 5, 15, 7·—τῆς αὐλῆς
ἀπαλλοτριῶμαι· Πλούτ. Ἀρατ. 51· ἐν γένει ἀ-
βανίζομαι, ἀπαγοῶ·—μνηστὶς Σοφ. Οἶ. 519.
(Ἀπο-ρρέω), ἄγρ. ἐνεστ. μελ. ἀπερῶ Ἦρ. ἀ-
πέπον καὶ ἀπαγορεύω.
Ἀπό-ρρεγμα, τό· τὸ ἀπὸ τίνος σχισμένον,
κομμένον Πλούτ.
Ἀπο-ρρήγνυμι (ἴδε ῥήγνυμι)· 1) ἐσπίζω τι
ἀπὸ τίνος, ἀποσπῶ·—τί τίνος Ὀδ. 1, 481· «εἰ
ἀπορραγῇ ἀπὸ τοῦ βαρδάρου τὸ ἰωνικὸν εὐ-
λον» Ἦρ. 8, 19· πρβλ. 37· σπίζω, κατασπάζω
—δεσμὸν Ἰλ. ζ, 507· μεταφ. «πνεῦμα βίου» Ἰσχυ.
Περ. 499·—βίον Εὐρ. Ἰ. Τ. 974· ἐπὶ ταγείας
καὶ βιαίου θανάτου πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 854, Τρ.
750·—φυγῇ (ἐπὶ αὐτοχειρίας) Τιμ. Ἐπ. ἐπὶ ἐν
μτγν. πεζ·—λόγον=διακόπτω Ἀππ. 2) ἀμετ.
«κάπρος ἀπὸ δεσμῶν ἀπορρήξας»=ἀπαλλαγείς
Φιλ. 70· ἀπερρωγίως=δι' ἀσωτίας διαφθοαίς,
ὁ παρρημακῶς Λουκ. ψευδοκ. 17· «ἀπερρωγίην
ὁ πούς» ποιητ. ἐν Β. Ἀν. 422.
Ἀπορρηθῆναι, παθ. δοσ. ἀπαρ. τοῦ ἀπερῶ.
Ἀπό-ρρηκτος, 2) ἀποκομμένος, λυμένος μτγν.
Ἀπό-ρρημα, τό· ἡ ἀπαγορεύσις, τὸ ἀπηγο-
ρευμένον Πλάτ.
Ἀπο-ρρηματικός, 3) ὁ ἀπαγορεύων Ἀπολλ.
Ἀπό-ρρηξις, ἡ· ἡ τοκίσις, διαρρηξις ἱατρ.
Ἀπό-ρρησις, ἡ· α) ἡ ἀπαγορεύσις Πλάτ. σοφ.
258· 6) ἡ ἄρνησις, πολ. 2, 357· πρβλ. Β. Ἀν.
27, ἔνθα ἐν τῷ γωρ. τοῦτω ἐξηγεῖται ῥήσις· γ)
—παίδος=ἀποκλήρυξις, ἡ ἀποκλήρυσις· ἀπορρη-
σις οἰκὴν λαγγάνειν τινὴ Ἰσ. 2, 29·—γάρμου
=ὁ χωρισμός, ἡ διάλυσις· ἐντ. ἡ διάλυσις ἀνα-
κωχῆς Πολυδ. 14, 2, 14· δ) ἡ παύσις τῶν δυ-
νάμεων, ἐξασθένησις.
Ἀπο-ρρήσω, σπανιῶ. τύπη. ἀντὶ ἀπορ-
ρήννυμι.
Ἀπό-ρρητος, 2) α) ὁ ἀπηγορευμένος·—πῶλει
Σοφ. Ἀντ. 44· «ἀπόρρητον μὴδὲν ποιεῖσθαι»=
οὐδὲν νομίζειν ὡς ἀσυγχώρητον Πλάτ. νομ.
11, 932· οὕτως καὶ, «ἀπόρρητα ποιούμενος πρὸς
μὴδὲν λέγειν»=ἀπαγορεύειν Ἦρ. 9, 45· «ἐν ἀ-
πορρητῷ ποιησάμενος λέγει» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 43·
τὰ ἀπόρρητα=παχυματῆται, ὧν ἡ ἐξαγωγή εἶνε
ἀπηγορευμένη Βοικχ. π. Οἰκ. Ἀ0, 1, 58, Ἀριστ.
ἱππ. 282· 6) ὁ μὴ ἐκπεφρασμένος· 5) ὁ μυστι-
κός· «ἐν ἀπορρητῷ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύπτουσι»
Πλάτ. πολιτ. 5, 160· ἐν ἀπορρητῷ ἢ ἐν ἀπορ-

Ἀπο-σεις, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀποσεῖν, ἔτι ἀ-
κόλουτος γὰρ, με κινήματα ἄσπεκτα Πολυδ.

Ἀπο-σεῖω τι ἀπὸ τινος Θεοφρ. ἰδίως
ἀπ' ἐκαστοῦ ἐπὶ ἵππων, ῥίπτω τὸν ἵππῳ Ἡρ. 7,
88· μετὰρ. Πλάτ. Πουγ. 481· λήπας, γῆρας Ἀ-
ριστ. βατρ. 346· ὅππῃ Λουκ. Τημ. 6· τοῦς
ἐνοχλοῦντας = ἀποθνήσκειν, ἀποτρέφωμαι Ἡρω-
διαν. 6, 3.

Ἀπο-σεμνύω· κάμνω τινὰ σεμνὸν παθ. Ἀρι-
στοτ. ποιητ. 6 Βέκκερος γράφει ἀποσεμνύω.

Ἀπο-σεμνύω· τὸ πρῶτον, ἰδίως ἐγκωμιάζω,
ἐπαινῶ Πλάτ. Θεαιτ. 168 καὶ μετὰρ. Μεσ. καυ-
χόμεαι, μεγαλύνω Ἀριστ. βατρ. 702.

Ἀπο-σεῖω ἀποδιδῶν, π. ἀποσεῖω Νικ. Θερ.
77. Παθ. μετ' ἀορ. συγκατ. ἀποσεῖω, ἐρύγω, τα-
χέως ἀναχωρῶ Ἠλ. 8, 527· τινὸς Ἠσ. 0ε. 859
καὶ μετὰρ. π. ὡς Ὀμπ. Ἀλ. 2, 560· ἐν Β. Ἀν. 422.
Λουκιλ. 41, 2) παλιν ἐξέρχεται.

Ἀπο-σῆθω· στραγγίζω, σουρώνω· ὕδωρ ἵπ-
πων. μετὰρ. κοσκινίζω, ἐκείνω παρὰ τὸ ἀπο-
δεῖν τοὺς συνόντας Ἀθην. 8, 591.

Ἀπο-σῆθω· ἀποκλίνω Νικητ.

Ἀπο-σηκῶ· ἐντὶς μάνδρας κλείω Ἡσυχ.

Ἀπο-σημαίνω· δίδω σημεῖον, ἡ διὰ σημείου
γνωστικῶς Ἡρ. 5, 20· εἰς τινα = ἀποδεικνύω,
ἐπαγγέλλομαι Λουκ. 4, 27· «διδάσκοντες ἀπο-
σημαίνοντες» Πλάτ. Εὐθυδ. 276. Μετ' ἐκ τινος
σημείου ἀποδέχομαι, περικλείω· τι Ἡροδ. Ἀλκ.
1 Ζ. 6· ἐπὶ στραγγίζω, βουλόμαι· ἀποστολὴν Ἡρω-
διαν. 4, 12, 10, δημεῖω· γράμματα Σεν. Ἑλλ. 2, 2,
21· «τὴς τὸν ποιητὴν οὐκίαι» Ἀρ. παρ' Ἡρωδίου

Ἀπο-σημαίνω, ὅρα, ὅ· ὁ διὰ γραμμάτων,
ἔργῳ, ὁ ἱστορῶν γραμματικῶς.

Ἀπο-σημαίνω· διὰ τὸν αὐτὸν μου σημει-
ῶν μετὰρ.

Ἀπο-σημαίνω, ὁ παρὰ ἀποσέσημα· ἀποσα-
πίζω, διόλου σήπεται, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀποκαύμα-
τος, ἡ παγρώσκει τὸν ἄρτον Σεν. Ἀν. 5, 8,
15· «πὸ τῆς ὀψὲς κρύου ἀποσπέντες» Λουκ. 9,
12· ἀποσέσημα τοὺς ἀκατάλλους Σεν. Ἀν. 4, 5, 12.

Ἀπο-σηψίς, ἡ ἡ ἐντελής σῆψις, τὸ ὅλως διό-
λου σάπνισμα Πλουτ.

Ἀπο-σῆλυν· ἀποσκηρῶ Β. Ἀν. 422.

Ἀπο-σῆλυν, ἡ ἡ ἐντελής σάπνις ἵππων.

Ἀπο-σῆλυν 1) κλῆνω τὴν ῥίνα σπῆν, κυρτήν,
καμπύλην· «τῆς ῥίνας ἀποσπένωμεθα» ἐγγινε
τῆς ῥίνας εἰς τὸ μέσον πλακωτῆς, καὶ κάτω ἐκ-
τεταμένης (πλατομύτης) Λουκ. 8, 0ε. 24, 2·
2) πρὸ τῆς τοξοειδούς Σεν. Ἑλλ. 45, 4, 50,
(καθ' ἵππου ἀποσπένειν) παρὰ Θουκ. 4, 25·
«καὶ ἀπὸ μακρὸν ἐπιχειρῶν, (παῖρνω μάλισμα)
ὅπως ἱσχυρότερον ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ
ἀρχαῖοι ἐξήγ. μετῴρῃσι, ὁφῶσαι, πρὶν μετέω-
ρον ἀναγαγεῖν» ὁ Σουίδ. ἐξήγ. ἀποσπένωσαι, ἐπι-
κλῆσαι καὶ τὴν πύλιν προτείνειν γυμνῇ.

Ἀπο-σῆλυν, ἡ ἡ ἀπόκαμψις, ἡ ἀπόκλισις
καὶ κάρτεμα τοῦ πλοῦτος ὅπως διὰ τοῦ ἐκδόλου
κτερήσῃ τὸ ἐχθρὸν Ἀππ.

Ἀπο-σῆλυν· παύω τοῦ νὰ τρώω, νηστεύω
Λουκ. Ὀν. 33.

Ἀπο-σῆλυν, ἡ ἡ ἑλλειψις ὁρέξεως, ἀνορεξία
ἵππων. Γαλην.

Ἀπο-σῆλυν· (ἀπὸ μακρὸν) φέρω τι νὰ
εἶναι Ἀριστίν.

Ἀπο-σῆλυν, 3) ὁ πρῶτον ἀφῆλυν εἰς τὸ
παγνύον ἵππων.

Ἀπο-σῆλυν, 2) ἅπτεται, ὁ μὴδὲν ἐαγῶν Φιλωνίδ.
παρ' Ἀθην. 6, 247· ἔτι ὁ ἀνδρακτός, ὁ ἑσπερη-
μένος ὁρέξεως ἵππων. Ἀλκ. 1 Ζ. 6, 12.

Ἀπο-σῆλυν· ἐντελής σιωπῆς ἵππων. 12,
215· εἰς τέλος Πολυδ. 31, 17· μετὰρ λόγων
Πλουτ. Ἀλκ. 10· «τὶ, σιωπῶ, δὲν λέγω μετὰρ.

Ἀπο-σῆλυν· 1) ἡ σιωπὴ, ἡ παύσις τῆς
ὁμιλίας Πλουτ. Ἀλκ. 32· 2) παρὰ τοῖς ἐχθροῖς.
σχῆμα, λόγου, ὅταν παραλείπῃ τις τὸ γινώσκου-
μενον ἡ σιωπῇ τὸ αἰσχροῦ.

Ἀπο-σῆλυν· ἀποσῆλυν Β. Ἀν. 438.

Ἀπο-σῆλυν· ἀποσῆλυν, σῆλυν, παραγῶ-
ναι Πλάτ. ἔτι νὰ τῶν καλῶν τὴν ὁδὸν, πε-
ρικλείω τι, ὁμοῦναι Σεν. Ἀν.

Ἀπο-σῆλυν· 1) σκαρῶν ἀποσῆλυν,
Λουκιλ. 41, 2) παλιν ἐξέρχεται πρὸς τὰ ὅπισθι,
ἐρύγω.

Ἀπο-σῆλυν· διασπένω καὶ ἀφῆλυν·
-βατλήης Ἠλ. τ. 309· «ψυχῆς ἄλλουδ' ἄλλῃ»
Ὀδ. λ. 385· ἐν τῇσι «σκέδαον δ' ἀπὸ κῆδεα
θυμοῦ» = ἀποσῆλυν, ἀποδιδῶν Ὀδ. 0, 149· μετὰρ
ἀποσῆλυν Σαρ. 0ι. τ. 138· κατὰ Σχολ. = ἀπο-
σῆλυν· πρὸς. Ἐπ. ἐν Διημ. 18, 289. Παθ. δια-
σπένω καὶ ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἀπομακρύνω-
μαι Σεν. Ἀν. 4, 4, 9. Μετὰρ ἀπ' ἐκαστοῦ ἀπο-
μακρύνω· ἐλθάρον Πλάτ. Ἀξ. 365.

Ἀπο-σῆλυν· ἀποσῆλυν (ἀποσῆλυν),
ἀορ. ἀποσῆλυν Ἀριστ. σφ. 100· λιμὸν Ἀλκιφρ.
3, μετὰρ ἀποσῆλυν Ἐπ. παραλείπει 120.

Ἀπο-σῆλυν· ἐντελής σκαρῶν καὶ ἐξοκα-
πῶν Γερρ.

Ἀπο-σῆλυν· 1) κόπτω μετὰ τὸ σκαρῶν 2)
σῆλυν τὴν κεφαλὴν τινος, πληγώνω.

Ἀπο-σῆλυν· σῆλυν, ὁ τὸ κόπτειν διὰ τῆς
σκαρῆς, ἔτι ἡ πληγὴ τῆς κεφαλῆς, δι' ἀπο-
σῆλυν γινόμενη Γαλην.

Ἀπο-σῆλυν· ἀποσῆλυν.

Ἀπο-σῆλυν· ἀποσῆλυν Ἡσυχ.

Ἀπο-σῆλυν· ξηραίνω, σῆλυν· τὰ σῆλυν,
ἡ ἐκ τοῦ μέσου αἵματος Πολυδ. 2, 26· «τὰ ἀπὸ
τῆς γῶρξαι», 4, 81· «τὰ ἐνοχλοῦντα» Ἡρωδίου.
4, 13, κατὰ Πολυδ. 5, 91 = ἀποσῆλυν.

Ἀπο-σῆλυν, ἡ ἡ τὰ σῆλυν, τὰ γρη῏δῃ εἰς
οὐκίαν ἡ εἰς ὁδοπορίαν Πολυδ. 2, 26, 5· καὶ
ἐν πλ. Πλουτ. Ἀριστ. 11· 2) παρὰ Στρατ. ὁ
ἀπόστατος, τὸ ἀναγκάτων καὶ τὸ πρῶτον.

Ἀπο-σῆλυν, τὸ ἀποσῆλυν Αἰσχ. ἀποσπ. 17.

Ἀπο-σῆλυν· ἀποσῆλυν, ἡ διάφ. γρ. ἀντὶ
ἀποσῆλυν (2).

Ἀπο-σῆλυν, 2 (σῆλυν)· ὁ γρη῏δῃ κατοικῶν,
ὁ μὴ μετὰ ἄλλων συζῶν, ἀντίθ. οὐσῆλυν Σεν.
Κυρ. 8, 7, 14.

Ἀπο-σῆλυν· 1) μακρὴν τὴν σῆλυν μου σῆλυν
σῆλυν μακρὴν· «πύρρον ἀπεσῆλυν των
Ἑλλήνων» Σεν. Ἀν. 3, 4, 35· «ἀπεσῆλυνσε
γῶρξαι» Πλουτ. Δημητρ. 9· «μὴ ἀποσῆλυν τοῖν
ἰδίω» (ἐνθα μεταβάλλ. εἰς ἀποσῆλυν), συμμ.
1, 9, 1· μεταφ. κρατὸν μακρὸν· «ἀπεσῆλυνσε
τὰ ὅσα τὴν μουσῆν» Ἀλκ. 2, 1· 2) ἐκ τῆς
σῆλυν ἀπαίρω, σῆλυν τὰς σῆλυν καὶ ἀνα-
χωρῶ Π. Γρ.

Ἀπο-σῆλυν· ἐπὶ τινος στρατῷ, μετὰ θανά-
του

μειω· κτεπὼ ἐπὶ τι ἢ ῥίπτω· «βέλεα εἰς τι· ἐπὶ ἀστραπῆς Ἦρ. 7. 10, 5, μεταφ. ὄργην εἰς τινα Διον. Ἀλ. 6, 55· — τιμωρίαν Δ. Σικ. 1, 70· συνηθέσι. ἀμετ. πίπτω· «αἱ πληγαὶ τῶν ξυφῶν εἰς τὰς χεῖρας» Πλουτ. συμπ. 19· «αἱ ὄργαι εἰς σ' ἀπέσκηψαν» Εὐρ. Ἰππ. 438· ἀπο-κλίνω, ἀποβαίνω καταντῶ· «ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνοπνίου εἰς φαλόν» Ἦρ. 1, 120· «εἰς τὴν τῶν ἐχθρῶν βλάβην» Πολυδ. 9, 9, 4· «τελευ-τῶσα εἰς χεῖρας ἀπέσκηψεν ἡ ἔρις», 9, 48· παρὰ τοῖς ἱατροῖς ἐπὶ ἀσθενειῶν εἰς ἐν μόνον μέρος ἐν-σκήπτω, ἐμμένω, (ὅταν ἐκ μιᾶς στάσεως μεταβαί-νωσιν εἰς ἄλλην καὶ ἐκεῖ ἰδρυόμεναι ἐπιμένουσιν).
Ἀπο-σκηψις, ἡ· ἡ ἐπακούμησης, στήριξις· ἰδίως ἱατρ. ἡ μετάθεσις τῆς ἀσθενείας εἰς τι μέ-ρος τοῦ σώματος.
Ἀπο-σκιᾶζω· 1) ῥίπτω σκιάν Δ. Κ. «σκιά δι' εἰτέρου φωτός ἀποσκιᾶζόμενα» Πλατ. πολιτ. 7, 352· 2) ὥστω τι εἰς τὴν σκιάν, ἐπισκοτίζω Λογγιν.
Ἀπο-σκιᾶσμα, τό· ἡ βρωθεῖσα σκιά μτγν.
Ἀπο-σκιᾶσμός, ὁ· τὸ ῥίπτειν σκιάν· — γνω-μόνως Πλουτ. Περικλ. 6, ὁ δρισμός τοῦ χρόνου διὰ τῆς σκιάς ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου.
Ἀπο-σκιᾶνμα, π. ἀντὶ ἀποσκηδάννυμαι, δια-σκορπίζομαι· Ἰλ. ψ, 4, Θουκ. 6, 98.
Ἀπο-σκιμπτῶ· ἀποσκήπτω Πινδ. Ὀ. 6, 101.
Ἀπο-σκινοθίζω· ἀπολακτίζω, ἀποσκιρτῶ.
Ἀπο-σκιρούω ἢ σκιρῶ· μεταβάλλω τι εἰς σκίρρον, ὅλως διόλου σκληρύνω μτγν.
Ἀπο-σκιρρωμα, τό· τὸ σκιρρωθῆναι ἑλκος Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 527.
Ἀπο-σκιρτάω· ἀποπηδῶ, πηδῶν φεύγω, λει-πακνῶ· «δάμαλις· τῆς ἀγέλης» Δ. Ἀλ. 1, 35.
Ἀπο-σκλησμαι, μ. τὸ ἀποσκέλλομαι.
Ἀπο-σκληρός, 2) ὁ πολὺ σκληρὸς μτγν.
Ἀπο-σκληρῶ· κάμνω σκληρόν, Δ. Χρυσ.
Ἀπο-σκληρύνω· τῷ προηγ. Θεοφρ. «ἀπεσκλη-ρυνόμενον στέφανος αἰγύς» Λεων. Ταρ. 11.
Ἀπο-σκνίπτω· ἀμρ. ἐν Ἦσυχ. ἀποσκνίφεις= σκεδᾶσαι, κρούσαι· ὅδε σκνίπτω.
Ἀπο-σκνιδῶ· ἐπισκοτίζω, σκοτίζω Ἐμπεδ. 175 παρὰ Πλουτ.
Ἀπο-σκολύπτω· 1) ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκδέ-ρω, ξεφλουδίζω Ἦσυχ. 2) κολοδύνω Σοφ. ἀποσπ. 373· ἔτι περιτέμνω, εὐνουχίζω· ἄνδρα Ἀργιλ. 107.
Ἀπο-σκοπεύω· τῷ ἔπου. μτγν.
Ἀπο-σκοπέω, μ. ἀποσκέψομαι· ἀπὸ μα-κρὰν παρατηρῶ, θεωρῶ· — πόρρω Πλατ. πολιτ. 6, 432· ἐν γένει ἀκριδῶς θεωρῶ, προσέχω· — τὶ Εὐρ. ἱκ. 236, συνηθ. — πρὸς τινα Σοφ. Οἱ. τ. 746· «— πρὸς τὰ παραδείγματα» Πλατ. πολιτ. 3, 409· — εἰς τι Σοφ. Οἱ. Κ. 1197· καὶ μετ. πληγ. ἐρωτήσ. Πλουτ. Δίων 52· παρὰ μτγν. καὶ ἐν μέσ. — τὸ μέλλων Πλουτ. Πομπ. 79.
Ἀπο-σκοπιᾶζω· ἀπὸ μακρὰν ἐπισκοπῶ, θεω-ρῶ Κ. Σμυρ. 6, 114.
Ἀπο-σκοπίος, 2) ὁ μακρὰν ὦν τοῦ σκοποῦ· — ἀφίμακτος Ἰηολ. Ἐπ. 1.
Ἀπο-σκοπος, 2) α) ὁ ἀπὸ μακρὰν ἢ ἀπὸ ἄνω-θεν παρατηρῶν, σκοπῶν Ἐμπεδ. 197· 6) ὁ μὴ εἰς τὸν σκοπὸν ἄγων, ὁ ἀποπλανώμενος τοῦ σκοποῦ, ὁ ἄκαυρος μτγν·
Ἀπο-σκορᾶκίζω (εἰς κόρακα· ἀποπέμπω),

στέλλω τινὰ εἰς κόρακα, εἰς τὸν διάβολον Πλουτ. συμπ. 9, 5, 1, μετ' ὄργης ἀποβάλλω, καταρρῶν Ἀλκιφρ. 1, 38.
Ἀπο-σκορᾶκισμός, ὁ· τὸ ἀποβάλλειν, ἀπο-διώγειν, ἀποπέμψαι μτγν.
Ἀπο-σκορπίζω· ἀπ' ἀλλήλων σκορπίζω, ἢ διασκορπίζω γεωπ.
Ἀπο-σκοτεῶ· σκοτίζω ὅλως διόλου· «μὴ ἀπο-σκότηρόν μου» — μὴ μοῦ χάμη σκιάν Διογ. Α.
Ἀπο-σκοτίζω· ἀφαιρῶ τι σκότος, ἢ τὴν σκιάν· «ομικρὸν ἀποσκοτίζσαι» — (ἀπὸ τὸ φῶς παρμερίσαι) Πλουτ.
Ἀπο-σκοτόω· 1) τὴν σκιάν ἐπὶ τῆς εἰκόνης διανέμω, σκιάζω, (δίδω σκιάν) Ἀριστοτ. ἀποσπ. 506· παρὰ Σουῖδ. σκοτίζω· «ἀποσκοτούμενοι ἀπὸ τῆς λιγνύος» Πολυδ. 1, 48, 6· «ἀποσκοτούμαι τὴν ὄψιν» Πλουτ. Σερτ. 17· ἀποσκοτούθης= δι' ὀμίχλης ἀπεκρύβης Ἀθην. 5, 446.
Ἀπο-σκούδαλίζω· τὰ σκούδα ἀπὸ τινος χω-ρίζω, ἀπορρίπτω Σουῖδ. καὶ μεταφ. Στοδ.
Ἀπο-σκούδαλίσαις, ἡ· ἡ καταφρονητικὴ μετα-χρήσις.
Ἀπο-σκούδαίνω· πολλὸ χολοῦμαι, ὀργίζομαι· — τινὰ Ἰλ. ω, 65.
Ἀπο-σκούομαι· τῷ προηγ. μτγν.
Ἀπο-σκούθίζω· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μετὰ τῶν τρι-γῶν, ἐν γένει· κουρεύω σύριζα· — κράτα Εὐρ. Ἰρ. 1026· «ἀπεσκούθισαι ἡ ἐρ' ὄβρει κουρά» Ἀθην.
Ἀπο-σκούλεύω· ἀποσυλλάω· «— ὅπλου παρόν-τος» Θεοφρ. 24, 5.
Ἀπο-σκούλλω· ἀφαιρῶ τι. ἐκδέρω· «λάγην ἀποσκούλας» Νικ. Θερ. 690 κατὰ Σχολ.= ἐκ-δεύρεις.
Ἀπο-σκούμμα, τό· τὸ σκούμμα, τὸ περιγέλα-σμα Ἦσυχ.
Ἀπο-σκύπτω· περιγελῶ, χλευάζω· — τινὰ Πλατ. Θεαιτ. 174· — εἰς τινα Λουκ. Ἑρμοτ. 51.
Ἀπο-σμάω· ἐφαλεῖσθαι, ἀποπλύνω μτγν.
Ἀπο-σμηγμα, τό· τὸ ἀποπλῦθαι, ἢ τὸ διὰ τῆς ἀποσμηγῆτος ἀφαιρούμενον, ἀπόπλυμα.
Ἀπο-σμήεις, ἡ· ἡ ἀπόπλυσις, καθάρισις.
Ἀπο-σμήχω· ἀποσμάω Λουκ. Τιμ. 54.
Ἀπο-σμιρῶ· ἀποσμιρύνω, κάμνω τι μι-κρόν Τιμ. λεξ. ὑποκορίζομαι.
Ἀπο-σμιρύνω· τῷ προηγ. Λουκ.
Ἀπο-σμίλευμα, τό· τὸ ξύσμα, τὸ διὰ τῆς σμίλης ἀφαιρούμενον ἢ τὰ διὰ τῆς σμίλης πί-πτοντα βινίσματα Σουῖδ.
Ἀπο-σμίλειω· διὰ τῆς σμίλης ξέω ἢ πελεκῶ· ἐπιμελῶς καὶ λεπτοτάτα ξηραγάζομαι τι· μεταφ. — λέξιν Σουῖδ. — ῥήματα Ἰουλιαν.
Ἀπο-σμύχω· διὰ σιγανὸς πυρὸς βραδέως ἀ-φανίζω, καὶ μεταφ. κατατῆχω, παθ. κατατῆ-χομαι· «ἀποσμυγνέτες Λουκ. δ. θε. 6, 3, ἄλλου ἐξήχ. ὡς παρασχημ. τοῦ ἀπομύττω, ἀπατῶ.
Ἀπο-σodέω· 1) ἀποδιώκω, φυγαδεύω (ἐπιπά-ζω)· — ῥήτορας, γέλων Ἀριστ. Ἰππ. 60· μεταφ. ἔργω, ἀποτρέπω· — τί ἀπὸ τινος Σεν. Ἰππ. 5, 6· — τινὰ τινος Πλουτ. περὶ π. ἀγ. 14. Παθ. «ἀποσοδηθῆναι· ταῖς διανοαῖς» — (καταπτοῦμαι Πολυδ. 30, 5· 2) ἀμετ. ταχέως φεύγω Ἀριστ. σφ. 460· — εἰς τὸ ἄστυ Λουκ.
Ἀπο-σόδησις, ἡ· ἡ ἀποδιώξις Σχολ. Αἰσχ.

Ἀπο-σοβητήρ, ἥρος, ὁ ὁ ἀποδιδῶν, φυγα-
θεῖον Σχολ. 'Οδ. ξ, 531.

Ἀπο-σοβητήριος, ὁ ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς
ἀποσώζην, ὁ φυγαδευτικός 'Πουχ.

Ἀπο-σοβητικός, 3' ὁ φυγαδευτικός 'Ιαμβλ.

Ἀπο-σώζεις, 2 ὁ φυγαδευτής, ἀποδιδῶν θέεις.

Ἀ-πισυρ, 2' ὁ ἄνευ πιστότητας γράμ.

Ἀπο-σπᾶντος, 2 καὶ 3 ὁ ἀπεσπασμένος ἀπὸ

τινος, ὁ κομμένος 'Ορφ. ὕμ. 18' - σταφυλῆς
Φιλίππ. 20.

Ἀπο-σπᾶδων, ὄντος, ὁ ὁ σπᾶδων ἀρ. λεξ.

Ἀπο-σπᾶραγμα, τό τὸ ἀπεσπασμένον κομμάτι,
τὸ ἀπόσπασμα Θεοδώρ. 8.

Ἀπο-σπαρίσσω, ἑσπρίζων ἀποκόπτω Εὐρ.
Βαχ. 1127.

Ἀπο-σπαρχανόω, ἀσπρίω τινος τὰ σπέρματα,
ἐσπρίσκω.

Ἀπο-σπαρ(θ)ατίζω, σπαρτίζω, σπαρταρῶ,
ἀσπρίσκω με σπέρματός (ἀμρ.)

Ἀπο-σπᾶς, ἄδης, θηλ. τῶ ἀποσπᾶδος· ἡ
ἀπεσπασμένη Λουκ. ἡ ἀποσπᾶς = ὁ ἀπεσπα-
σμένος ἡ κομμένος κλώνος ἡ κλήμα Λεων.
Ταρ. 13.

Ἀπό-σπασμα, τό ὅτι ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τινος,
τὸ κομμάτι.

Ἀπο-σπασμάτιον, τό, ὅπου τῶ προηγ. Πικ.
Ἀττ. 2, 1.

Ἀπό-σπατμός, ὁ ἢ ἀπόσπασις, ἡ διαχωρί-
σις, ἀπομάκρυνσις Πλουτ. Στραβ. (καὶ ἡ πα-
ρέκδοσις, ἐπὶ λόγῳ).

Ἀπό-σπαστος, 2' ὁ ἀποσπασθείς, ἡ δυνάμε-
νος νὰ ἀποσπασθῇ.

Ἀπο-σπᾶω, τραῶν ἐκβάλλω, ξεχωρίζω τι
ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω - τινὰ τινος Πινδ. Π.
9, 34' - φιλοσοφίας Πλατ. πολιτ. ε, 491' - ἀπὸ
τινός, Πλουτ. 320' καὶ ἀντιστόφως· ὁ -τέκνων
μου ξεχωρίζω Σοφ. Οἰ. τ, 899, μεταφ. - ἐλπί-
δος με(ψεύδομαι τῆς ἐλπίδος), 1432. Παθ. γω-
ρίζωμαι, ἀπομακρύνωμαι Θουκ. 7, 80' ἐπίσης
τὸ ἐνεργ. Σεν. Ἀν. 1, 5, 3, διὰ γρ. ἀπέπτα.
Μέτ. δι' ἐμαυτὸν ἀποσπᾶ Πλουτ. Παμπ. 76.

Ἀπο-σπείρω, σπείρω ἀπὸ τινος, διασκορπίζω
σπέρων Λουκ.

Ἀπο-σπένδω 1) γύναι ἀπὸ τινος ἀγγεῖον ἐν
εἴδει σπονδῆς (ἐπὶ θυτίαις) 'Οδ. ξ, 331' ἀπε-
σπείσθην Διοσκ. 2) ἀποτελειώνω τὰς σπονδὰς
Ἀντιφ. 1, 20.

Ἀπο-σπερμάζω γύναι σπέρμα, κάμνω βε-
δον (ἐπὶ τῶν ἀνδρ. αἰσθημάτων), τεκνογονῶ.

Ἀπο-σπερματίζω τῶ προηγ. μτν.

Ἀπο-σπερματισμός, ὁ ἢ γένος τοῦ σπέρμα-
τος, ἡ βέδουσις μτν. 'Οππ. Ἀλ. 1, 479.

Ἀπο-σπερματόσμαι γύναι σπέρμα μτν.

Ἀπο-σπεύδω 1) μετὰ σπονδῆς ἐμποιῶ τινὰ
μὴ ποιεῖν τι, ἀπαιτέω τινὰ εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι
Πρ. 6, 109 (πύλεμον Δ' Ἀλ. β, 51), ἀποκω-
λύω 'Πρ. 2, 17' μετ' ἐπομ. ἀπάρ. 2) μετὰ
σπονδῆς ἀρῆναι, ἡ ἐκρωδίζω Θουκ. 6, 28, ἡ ἐξ
ἐναντίας σπονδῆν περὶ τινος ποιεῖν.

Ἀπο-σπινθρίζω σπινθρίδας ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐκ-
βάλλω, σπινθηροδοῶ 'Αριστοτ.

Ἀπο-σπυγγίζω με τὸν σπόγγον σφουγγίζω
Ἰπποκρ. Ἀντιφ.

Ἀποσπύγγισμα, τό ἡ δὴ τοῦ σπόγγου σφου-
γγιστὰ ἀκαθάρσια.

Ἀπο-σπυγγισμός, ὁ ἢ τὸ σφουγγίζειν διὰ τοῦ
σπόγγου ἱατρ.

Ἀπο-σποδεῶ ἀποσπείδω, ἀρᾶνίζω· ἀποσπο-
δεῖται τοὺς ὄνυχας (γάνυ τοὺς ὄνυχας, κατέρ-
ρευσαν ἢ ἔπασαν οἱ ὄνυχες, ἐξεπαδαρίσθη) Ἀ-
ριστ. ὕμ. 8' κατὰ Σχολ. ἀρᾶνισαι. Παρ' Ἰπ-
ποκρ. τὸ ἀποσποδεῖσαι ἐξηγ. διὰ τοῦ ἀ-
περρῖσθαι, ἀποθανεῖν.

Ἀπό-σπονδος, 2' ὁ ἀποκλεισθείς ἀπὸ συνθή-
κης ἢ συμμαχίας, ὁ ἐχθροῦς Σουῖδ.

Ἀπό-σπαρος, 2' ὁ ἀπὸ τινος σπαρτός, ἡ γεν-
νηθείς, ἀπύγνος - τινός Νον. Δ. 11, 145.

Ἀπο-σπουδίζω πάδω τοῦ νὰ ἔμαι πρόθυ-
μος, ἔχω ἔλλον, σπουδῆν, γίγνομαι ἀμελέσας-
μαι, κατὰ Σουῖδ. πάδωμαι τῆς σπουδῆς - ἐτι-
 - τινός = παραμελῶ Φιλύστο.

Ἀποσσεύω, π. ἀντὶ ἀποσεύω.

Ἀπό-σους, 2' ὁ σφαδευθείς, ὁ μετὰ σπου-
δῆς φωνῶν 'Οππ. Ἀλ. 2, 560.

Ἀπό-στά, ἀντὶ ἀπόστασις πινστ. τοῦ ἀρίστημι.

Ἀπό-σταγμα, τό τὸ ἀποσταγμένον, ἡ τὸ ἀπὸ
τινος στάζον ὕδρον, ἐτι ἡ ἀπόστασις ἀρ. λεξ.

Ἀπο-σταθᾶ, ἐπὶ μακρόθεν, ἡ μακρὰν (ἀρι-
στόμενος) 'Οδ. ξ, 113 (μ-μ-μ).

Ἀπό-σταθόν τῶ προηγ. 'Πλ. σ, 556.

Ἀπο-στάζω, μεταθ. μ. ἀποσταίω· στάζει τι
ἀπὸ τινος πρὸς τὰ κάτω - θαλαύων - αἰδῶ Λίγν.
ἐκ. 573' - - γένους μανίας Σοφ. Ἀντ. 949 (ἐνθα
καὶ ἀμετ. δύναιται ἐκληθεῖν κατὰ Σχολ. - ἐ-
πὶ τῶν ὄντων) - πῶρ ἀποστάζουσι κεραυνὸν
Καλλ. ὕμ. Ἀρ. 118' ἀμύροσάν εἰς στήθεος ἀ-
ποστάζοντα Θεοκρ. 15, 198' 2) ἀμετ. - λόγων
γρῶς Λουκ. ἡ λεκτρ.

Ἀπο-σταθεῖς, παθ. ἀρ. μετοχ. τοῦ ἀρίστημι.

Ἀπο-σταθμάω γυνίξω Εὐστ.

Ἀπο-στάλαγμα, τό ἀπόσταγμα Σχολ. Ἀριστ.

Ἀπο-στάλάζω ἀποστάζω Λουκ. Ἐσ. 45.

Ἀπο-στάλαξω τῶ προηγ. - τί τινος Χριστοῦ.
'Οππ. κων. 3, 370.

Ἀπό-σταλσις, ἡ ἢ ἀποστολή, τὸ ἀποστέλ-
λαι Σχολ. Πλ. κ, 23.

Ἀπο-σταλτέον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀποστέλλω.

Ἀπό-στασις, ἡ τὸ ἀπὸ τινος στάξις, τὸ
ἀπόσταγμα· ἀξίματος ἀπόστασις Θεοκρ. «ἀ-
πόστασις ἀπὸ βινών» Ἰπποκρ.

Ἀποστάς, ἀρ. ῥ. μετοχ. τοῦ ἀρίστημι.

Ἀπο-στάσια, ἡ ἢ ἀστάσις, ἐπανστασις,
τὴν ἀπὸ τινος ἐκ τῶν κινήσεων Πλουτ. Γαλλ. 1.

Ἀπο-στάσιάζω ἀποσταίω 'Εὐστ.

(Ἀπο-στάσιον, τό τὸ ἀποσταίον, ὁ χωρι-
σμός, ἡ διάλυσις), συνηθ. γέν. ἀποστασίον βι-
θλίον = διαζυγίου γράμμα Ν. Δ. - δίκη = δίκη
κατὰ ἀπελευθέρου ὅτι ἐγκατέλιπε τὸν πρότερον
κύριον καὶ ἐξέλεξετ' ἄλλον προστάτην, πά-
τρωνα Δημ. 35, 48, ἐτι κατὰ πολιτοὺς, οἵτινες
ἀπὸγονται ἐν καιρῷ κινήσαντος Ἀριστοτ.

Ἀπό-στάσις, ἡ τὸ ἀποσταίειν, ἡ ἀφίστασθαι
1) διάστημα, τὸ μεταξὺ· ἀφίστανται τῇ αὐτῇ
ἀποστάσει Πλατ. Φαιδ. 3' «τὸν ἀστέρον ἀπὸ
τῆς γῆς ἀπόστασις» Σεν. ἀπομν. 4, 7, 5' ἐξ ἀ-
ποστάσεως, ἐν ἀποστάσει Πολύδ. 3, 113,
114' 2) ἡ ἐπανάστασις Πλατ. νόμ. 6, 777' - βίον =

τὸ ἀπαλλοτρίωσθαι τοῦ ζῆν, ἢ μετὰστασις Εὐρ. Ἰκπ. 277 - κτημάτων - ἢ ἀπώλεια Δημ. 19, 149: 8) ἡ ἀποθήκη Στραδ. 17, 794: 4) ἡ μεταβολὴ ἢ μετάθεσις εἰς ἄλλην τινὰ κατάστασιν Ἰπποκρ. 5) τὸ ἀπόστημα ἢ λύσις τῆς συνεχείας, ἐνίοτε κένωσις Ἀρετ.

Ἀπο-στατέον· δεῖ ἀφίστασθαι Θουκ. 8, 2.

Ἀπο-στατέω· 1) ἀπέχω, μακρύνω τινος στέχω Δίαν. συχν. ἐν. καὶ παρ. «ἐγγὺς παρεστὸς καὶ πρόσθεν δ' ἀποστατέων, Εὐρ. 65» «μορφῆς σῆς οὐκ ἀποστατεῖ πολὺ» «εἶνε πρὸς σὲ ἀνόμοιοι Σοφ. Οἱ. τ. 743» «-σῆς φρονέας» «δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν γνώμην σου, Ἀντ. 880» 2) ἀποστατέω, χωρίζομαι ἀπὸ τινος - φίλων Ἀριστ. Ὀρν. 313: 3) ἐν γένει εἶμαι ἀπὸν, λείπω Σεν. οἰκ. 8, 15.

Ἀπο-στατέω, ἤρω, ὄρω, ἀποστατέω· Πλουτ. Λυκ. 6· ἐκ τῶν νόμων Λυκούργου, ἔφηρ. «μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅπως ἀφίστασθαι».

Ἀπο-στατέω, ὅ· ὁ ἀποστατέων, χωρίζομενος· τινός· Πλουτ. 5, 57· βασιλέως· Πλουτ. Κυρ. 10.

Ἀπο-στατέω, 3· ὁ ἀνέμων ἢ ἐπιρροή· εἰς ἀποστατεῖν· ὁρᾶται· Πλουτ. Ρωμ. 7· ἐπὶ ἀποστατικῶς ἔχιν, Πελοπ. 15.

Ἀπο-στατικῶς, ἐπὶ· ἴδε προηγ.

Ἀπο-στατίς, ἴδος, ὅλη, τοῦ ἀποστατέως· πόλις μὲν.

Ἀπο-σταυρόω· 1) περιφράττω, ὀχυρώνω, ἀποτειρίζω διὰ σταυρώματος Θουκ. 4, 69: 2) σταυρώνω, κορυφώνω εἰς τὸν σταυρόν.

Ἀπο-σταυρίδω· μεταβάλλω εἰς σταυρίδας· Θεοφρ.

Ἀπο-σταχδέω· 1) ἐκβάλλω στάχυας· Ἰπποκρ. γεωπ. 2) πᾶσι τοῦ νὰ σταχνῶν, ξεσταχνῶν.

Ἀπο-σταχύω· ἴδε προηγ. (ἀμφ.)

Ἀπο-στεγάζω· 1) ἀφαιρῶ τὴν σκέπην, ξεσκεπάζω Στραδ. Ν. Δ. ἀνοίγω· τρήμα Σωταδ. παρ' Ἰθην. 14, 621: 2) σκεπάζω Θεοφρ. ἴδ' ἀποστεγῶ.

Ἀπο-στεγάνω· στυπνῶν, ἀποστράττω, (ὅ-στε νὰ μὴ περᾷ τὸ νερόν)· «μολυβδῶναι κεραμίσι καὶν» Ἀθην. 5, 207.

Ἀπο-στεγασμα, τό· ἡ διὰ στεγασματος προσόλαξ· - φύχους· πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ φύχους· Θεοφρ.

Ἀπο-στεγνύω· στυπνῶν, βύω Ἰπποκρ.

Ἀπο-στεγῶ· καλύπτω, σκεπάζω, προστατεύω, προσφράττω τι σκεπάζων· - πόρος, - ὄχλον Δίαν. Ἐπ. 216, Θεοφρ. - τὰς πληγὰς (ἐπὶ τῆς ἀσπίδος)· ἀποκαλύπτω Πολυδ. 6, 23, 5· τινός· Ἀριστ. «ἀνδρία τὰ ἐκ Διὸς ἰδντα νάματα» (= ἐπιλαμβάνει, καλύπτει τὴν ἐισβολὴν) Πλατ. νόμ. 8, 844.

Ἀπο-στεγίδω· ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀπο-στεινύω, π. ἀντὶ ἀποστενύω· «ὄρματα ἀποστείνωτο» Θεοφρ. 22, 101.

Ἀπο-στειρύω· κάμνω ἄκρπον, στεῖρον· μὲν.

Ἀπο-στείχω· ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι· ἀπέ-στιχε Ὀδ. μ. 143· ἀπόστιχε προστ. Ἰλ. α. 522· «-ῆλιος εἰς νύκτα» Δίαν. Ἰκ. 757· οὐκαδὲ = ἐπιστρέφω καὶ μὲν. π. ἀπέστιχε Ὀδ. λ. 132 Θεοφρ. 27, 54.

Ἀπο-στέλλω· 1) στέλλω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ· «-ἄ-τιμον τῆςδε γῆς»· ἐξορίζω Σοφ. Ἰλ. 71· «-ἐκ τῆς πόλεως» Πλατ. πολιτ. 10, 107· «-ἔξω χρό-

νός» Εὐρ. Φοιν. 488· ἔτι ἐπὶ πλοῖον ἀποπλε- νόμα· ἀποστέρομαι Εὐρ. Κυκλ. 111, ἴδιως· πε- σθεῖς ἀπὸ τῶν μετ' παραγγέλλας· «πρὸς τινὰ Ἰπρ. 5, 32· «εἰς τὰς Ἀθήνας, Θουκ. 2, 12· καὶ ἐπορ. - ἀποστόλους, θεωρίας Δημ. 18, 80· «τὴν γνώ- μην, 7, 14 (= ἐφ' ἡμῶν)· ἀγγέλους Σεν. Ἀν. 2, 1, 5: 2) ἐν γένει, στέλλω, κυρ. 7, 4, 8· «-λόγον σοι δώρον» Ἰσοκ. 1, 2· «τὴν τι Θουκ. 1, 45· «τὴν θάλασσαν = ἀπαιθῶ, ἀποδιώκω, 3, 89· «-θοῖμάτιον· ἀναζώνον· ἀναστέλλω» Ἀριστ. Λυσ. 1084. Παθ. ἀποστέλλομαι, ἀποδιώκομαι, καὶ μέσ. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ξεκινῶ ἀπαστάλῃ Σοφ. Οἱ. τ. 115· «-χρονος Εὐρ. Ἰκ. 598· ἴδιως ἀπασπῶ, κινῶ ἀπὸ τῶν λιμένα Δημ. 34, 28.

Ἀπο-στενύω· κάμνω τὸ στενόν, στενεύω Θεοφρ.

Ἀπο-στένω· ἀποστενάζω Ἀριστ. 1, 18.

Ἀπο-στενωτικός, 3· ὁ ἀποστενῶν, στενεύων, συντομῶν Εὐσταθ.

Ἀπο-στεπτικόν, ἄσμα· ἄσμα ψαλλόμενον ἐν καρπῷ τοῦ ξεστεφανώματος· «ὅτε μετὰ τὸ ἀπο- στεπθῆναι τοὺς στεφάνους ἤδον ἐν τοῖς παισὶ μέλλοντες ἀποπλεῖν».

Ἀπο-στέργω· πᾶσι τοῦ νὰ ἀγαπῶ, ἀποστρέ- φωμαι Δίαν. Ἀγ. 485· ἀποστέρξαιμι Θεοφρ. 14, 50. Παρὰ Σωταδ. «τροπὴν οὐ προσεμένους, ἀλλ' ἀποστέργας».

Ἀπο-στερέω· ὅλως διόλου σκληρόν καὶ στε- ρεὺν κάμνω Ἀριστ. 1, 18.

Ἀπο-στερέω· 1) στερεῶ ἢ ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τι- νος· 2) τινὰ τινος, Δίαν. Πρ. 683· «ἄλλων ἰδονῶν ἀποστερεῖ» Πλατ. 353· ἔτι· «τῶν πα- τέρων Δημ. 29, 3· ἐντ. παθ. ἀπεστερημένη τινός Σοφ. Ἰλ. 803· «ἐντ. ἀπὸν· τινὰ ὡς· ἤρχε αὐτὸς ἀποστερῆσθαι τοὺς παῖδας (θῆλ. ἀρχῆς)» Ἰπρ. 7, 155: 6) τί· ἀπᾶν, ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ τι Δίαν. Ἰκ. 1048· «ἀπεστέρησας τὸν βίον» Σοφ. Φίλ. 919· (ἐπὶ τινός τι. 1267)· «φάτιν, Οἱ. τ. 323· (κατὰ Σχολ. = οὐ λέγων)· ἐν γένει ἀφαιρῶ, ἀντὶ. τῷ δούνα· Πλατ. Καρμ. 172· ἴδιως ἀποστερῶ ὅ· τι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω Σεν. Ἀν. 7, 7, 48· γ) τινὰ τι ἐν μ. παθ. ἀποστερηθῆσθαι Δημ. 1, 22· ἀλλ' ἀποστερη- σωμαί, 39, 11· «ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι» Ἀριστ. νεφ. 1072, δύνανται νὰ ἦν μελ. τοῦ ἀπο- στέρω Σεν. Ἀν. 6, 4, 23· «-διδασκάλους με- σθούς» Δημ. 27, 96· ἐντ. ἀποστεροῦμενοι χρή- ματα» Πλατ. Θεαιτ. 201· «-Ἰππου· ἀποστερη- νται» Σεν. Κυρ. 6, 1, 12· 2) ἔμετ. λείπω ἀπο- σπῶ, ἀποστερεῖ με· μὸς λείπει Εὐρ. Ἰλ. 583.

Ἀπο-στέρησις, ἡ· ἡ στέρησις ἀπὸ τινος, ἀφαί- ρεσις, τὸ χάσιμον· - τῆς ἀνοῆς Θουκ. 7, 70· «τοῦ δούλου Πλατ. νόμ. 11, 9363, καὶ ἔπορ.

Ἀπο-στερητής, ὁ· ὁ ἀφαιρῶ ἀποστερῶν Πλατ. πολιτ. 5, 344.

Ἀπο-στερητικός, 3· ὁ ἀποστερῶν, ἀπᾶν, ἀπᾶτων· «-νοῦς Ἀριστ. νεφ. 718.

Ἀπο-στερητής, ἴδος, ἡ, διάφ. γρ. ἀντ τοῦ ἐπορ.

Ἀπο-στερητής, ἴδος, ἡ· ἡ ἀπατώσ, ἀπα- τηλή· γνώμη Ἀριστ. νεφ. 720.

Ἀπο-στερίζω· ἀποστερεῖν, ἀπάγω Ἰπποκρ.

Ἀπο-στερίσκω· ἀποστερεῖν· τινὰ τινος Σοφ. Οἱ. Κ. 377.

Ἀπο-στέρομαι· ἀποστερεῖν.

Ἀπο-στεφανώω· ἀφαιρῶ τὸν στέφανον Λουκ. Μετ. ἐκδόλλω ἢ ἀποθέτω τὸν στέφανον μτγν.

Ἀπο-στέλλω· ἀφαιρῶ τινος τὸν στέφανον, ξε-σπερανώνω.

Ἀπο-στέλλω· ἐκ τοῦ προχείρου ἢ ἀπὸ στήθους· ὁμιλῶ Σουδ. περὶ Σαλλουστίου, ἀντίθ. τῷ γρά-σειν εἰς κάλλος.

Ἀπο-στέλλω, τό· 1) ἀπομάρτυρες, ἀπόστασις, διάστημα Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 1, 10, 5· «ἐξ ἀπο-στήματος»· ἐπὶ μακρῶν Πολυδ. 10, 30, 7· 2) γοιτισμός, ἀπόστημα, ἔλκος· ἱατρ.

Ἀπο-στέλλω, τό· ὁ πάσχων ἀπὸ ἀπό-στηματος· ἱατρ.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἀφῆκον τὸν λόγον ἐκχερῆ, διακόπτω γραμ.

Ἀπο-στέλλω, τό· 3) α) ὁ ἀποχωρίζω· 6) ὁ ἀνέκων εἰς ἀπόστημα.

Ἀπο-στέλλω, τό· μικρὸν ἀπόστημα (ὀσχερ)· ἱατρ.

Ἀπο-στέλλω, τό· 2) ὁμοίως μετ' ἀπόστημα· ἱατρ.

Ἀπο-στέλλω, τό· τῷ προηγ. ἱατρ.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἀπαρ. τοῦ ἀρίστημι.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἡ μετατόπισις τοῦ νοσή-δους· εἰς ἐν καὶ μόνον μέλος ὡς ἀπόστημα Ἰπποκρ.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἐπικουρῶν πρὸς Ἰπποκρ. ὡς ἀποσκήπτω, ῥέπτω τὰ νοσήδεις ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου μέρους τοῦ σώματος.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἡ μετατόπισις τῆς ἀσθενείας· εἰς ἐν καὶ μόνον μέλος Ἰπποκρ.

Ἀπο-στέλλω, τό· Σιγρ. ἀποστ. 502· καθ' Ἡ-συχ. ὁ ἀπὸ τῆς τῆς ὁδοῦ βαδίζων, ὁ παραμερίζας.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἀπαρ. τοῦ ἀρίστημι.

Ἀπο-στέλλω, τό· κἀννοί τι νὰ στίλβῃ (λάμπῃ)· κἀκὲλλον Ἰπποκρ. ἀδ. 79.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἐκπύω λαλῶν, λάμπω (ἀπό-πνυμι)· ἔλκεται Ὁδ. γ. 408.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἡ λήψις Σιγρ. Ὁδ. 0 265.

Ἀπο-στέλλω, τό· διὰ τῆς σπλεγγίδος ἢ εὐ-στρας ἀποτρίβω, ἢ ἀφαιρῶ τὴν λέραν (ὡς ἐν λουτρῷ μετὰ τὴν ἀλείψιν τοῦ σώματος) Μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποσπλεγγισμένος Ἀριστ. ἱππ. 578, ὅπερ ἐν Β. Ἀν. 423 ἐξῆρ. ἀπεψυμένος, ἔσν. οἶκ. 11, 18 καὶ μτγν.

Ἀπο-στέλλω, τό· τὸ διὰ τῆς σπλεγγί-δος ἐν λουτρῷ μετὰ τὴν ἀλείψιν ἀφαιρούμενον, τὸ ἀποψύσσον Στραδ.

Ἀπο-στέλλω, τό· ὁ ἀποστέλλων, ἐν Ἀθῶναις οἱ ἐχόντες τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς παρασκευῆς καὶ τοῦ ἐπὶ πλοῦ τοῦ στόλου Δημ. 18, 107.

Ἀπο-στέλλω, τό· ἡ ἀποστολὴ (στάσιμον) Πλουτ. Τιμ. 1, ἰδίως ἡ ἀπόπλευσις τοῦ στόλου Θεοκ. 8, 8, ἀνταγώρησις Πολυδ. 26, 7, 1· ἰδίως ἐν Ν. Δ. τὸ τὸν ἀποστόλον ὑποδύναμι.

Ἀπο-στέλλω, τό· ὁ ἀνέκων εἰς ἀποστολὴν ἢ ἀπόστολον μτγν.

Ἀπο-στέλλω, τό· ὁ ἀποσταλὴς, ἢ ὁ γι-νόμενος δι' ἀποστολῆς Ἀγλ. Τατ.

Ἀπο-στέλλω, τό· ὁ ἀποσταλὴς, ὁ μακρὸν ἢ ἔσω σταλὴς· πλοῖον τὸ ρορηγόν πλοῖον Πλατ.

Ἐπ. 7, 346· οὐσ. α) ὁ ἀπόστολος· ὅστις ἀ-πιστὴν μετὰ παραγγελίαν, ὁ ἀγγελὸς Ἡρ. 1, 21, καὶ ὁ ἀπόστολος (πρὸς κήρυξιν τοῦ εὐαγγελίου) Ν. Δ. Ἐν γένει ὁ ταπεινὸς ἰδίως οἱ ἑταίροις

σὺν· τριήρεϊ Ἡρ. 5, 38· 6) ὁ στόλος Λυσ. 19, 21· ἀπόστολον ἀφίειναι Δημ. 3, 5, ἰδίως ἡ πα-ρασκευὴ ἢ ἀποστολὴ τοῦ στόλου ἀρ. λείξ. αἶ-τον νεῶν ἐκπομπαί· ἐπὶ ἡ ἀποστολὴ ἀποκίβας Δ. Ἀλ. 9, 50. Καθ' Ἡσυχ. καὶ ὁ ἡγεμὼν στυ-λου· πρὸλ. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 37.

Ἀπο-στοματίζω· 1) ἀπὸ στόματος· ἢ ἀπ' ἔξω λέγω Πλατ. Εὐθῶδ. 276· ἰδίως ἐπὶ γραμματο-διδασκάλων ἐξηγῶ ἢ ὑπαγορεύω τι μέγιστον οὐ μᾶλλον αὐτὸ ὁ μαθητὴς· 2) ἀποκρίνομαι Πλουτ. Θεοκ. 21· 3) ἀνερωτῶ ἢ ἐξετάζω νὰ μάθω Ν. Δ.

Ἀπο-στοματίζω· ἀποστομῶν, ἀμύλων τι· «πέλικος ἀποστοματισμένος» Φίλοστρ. εἰκ. 2, 17.

Ἀπο-στοματίζω· 1) τῷ προηγ. «ὅπλα ἀπεστο-μωμένα τὰς ἀκμὰς» Δ. Ἀλ. 6, 14, ἐπὶ κεραυ-νοῦ τοῦ Διὸς Λουκ. Τιμ. 10· 2) κλείω τὸ στόμα ἐν γένει φράζω, στυπῶν· ἀπερωγὰς Πολυδ. ἀποστ. 26· 3) ἀνέρω.

Ἀπο-στοματίζω· ἢ ἡ πράξις τοῦ ἀποστομῶν· τὸν πόρον· ἀνερωγὰ Ἀριστοτ. πρὸλ. 8, 6.

Ἀπο-στοματίζω· 2) ἀπορωγὰς Πλουτ. ἀπερωγὰς Ἡσυχ.

Ἀπο-στοματίζω· ἀποστρέφω.

Ἀπο-στοματίζω, μ. ἴσω στραγγαλίζω, στραγγαλίζω τὸν λαμόν, πείγω Δ. Σικ. 14.

Ἀπο-στοματίζω· ἐλαττωμαί, παύωμαι Θεολογ. ἀρ. 49.

Ἀπο-στοματίζω· διὰ τοῦ ἐστρακισμοῦ ἐξο-οῖζω ἀρ. λείξ.

Ἀπο-στοματίζω· μεταβάλλω τι εἰς ὕστρακον Γαλην.

Ἀπο-στοματίζω, τό· ἡ δίκη κατὰ τὸν μὴ ἢ κακῶς στρατευομένων Θεοκ. 5, 60, ἐνθα ἡδὴ ἀντιγινώσκ. αἱ ἀπὸ στρατείας δίκαι.

Ἀπο-στοματίζω· παύω τὸ νὰ στρατεύω-μαι, παρταύωμαι ἢ λαμβάνω τὴν ἀρετὴν μου ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας Ἀππian. ἀπε-στρατευμένοι· αἱ ἀρεταί, ἐκασταί.

Ἀπο-στοματίζω· λαμβάνω τὴν ἀρετὴν μου ἀπὸ τινος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἀπο-στοματίζω, τό· ὅστις δὲν εἶνε πλέον στρατηγὸς Πλουτ. Μαρκ. - τινὰ ποιεῖν· ἀπαλ-λάττω τινὰ τοῦ νὰ ᾔη στρατ. Δημ. 23, 149.

Ἀπο-στοματίζω· μακρὸν στρατο-πεδεύω, μακρὸν τινος μεταφέρειν τὸ στρατοπέ-δον μου ἔσν. Κυρ. 6, 1, 23· τινὸς 8, 4, 34.

Ἀπο-στοματίζω· 1) ἀποστρατοπέ-δεύωμαι.

Ἀπο-στοματίζω· διὰ στρεβλώσεων κακοποιῶ-νται, στρεβλώω.

Ἀπο-στοματίζω, τό· ὁ ἀποστρέφων Σιγρ. Σορ. Αἶ. 118.

Ἀπο-στοματίζω· 1) στρέφω ἀπὸ τινος, ἢ ὀπίσω στρέφω, (γυρίζω) Ἠλ. γ. 197· - νῆας γ. 162· «ἔρχεται ἀποστρατευμένος ὡς εἰς φυγὴν» ἔσν. Κυρ. 6, 2, 13· «-πύδας καὶ χεῖρας» (ἀναστρέφω)

γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω ὥστε νὰ δέσω ἐπὶ τῆς βέλεως Ὁδ. γ. 173· - χεῖρας Σορ. Οἰ. τ. 1154· «ἄχρηστοι αἱ νῆες ἀποστρέφατο γὰρ τοὺς ἐμβό-λους»· ἦσαν ὀπίσω λυγισμένοι οἱ ἐμβόλοι Ἡρ. 1, 166· καὶ μεταφ. κινῶ τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀ-πίσω ἔσν. Ἀν. 2, 6, 3· «Ἐπὶ τριπλῶν εἰς φυγὴν Ἠλ. ο. 62, ὡς ἀφῆκον τινὰ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Θεοκ. 5, 75· - τὸν πύλον· μετα-

στρέφω· ὁ ἀποστρέφω.

Ἀπο-στοματίζω· 1) στρέφω ἀπὸ τινος, ἢ ὀπίσω στρέφω, (γυρίζω) Ἠλ. γ. 197· - νῆας γ. 162· «ἔρχεται ἀποστρατευμένος ὡς εἰς φυγὴν» ἔσν. Κυρ. 6, 2, 13· «-πύδας καὶ χεῖρας» (ἀναστρέφω)

γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω ὥστε νὰ δέσω ἐπὶ τῆς βέλεως Ὁδ. γ. 173· - χεῖρας Σορ. Οἰ. τ. 1154· «ἄχρηστοι αἱ νῆες ἀποστρέφατο γὰρ τοὺς ἐμβό-λους»· ἦσαν ὀπίσω λυγισμένοι οἱ ἐμβόλοι Ἡρ. 1, 166· καὶ μεταφ. κινῶ τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀ-πίσω ἔσν. Ἀν. 2, 6, 3· «Ἐπὶ τριπλῶν εἰς φυγὴν Ἠλ. ο. 62, ὡς ἀφῆκον τινὰ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Θεοκ. 5, 75· - τὸν πύλον· μετα-

ὅτι αἱ ἄλλοι μέρη Ἀπο. Ἀν. 2, 1· 2) ἀμ = τ. ὁπίσω γυρίζω, τείνω ὀπίσω, παλινδρομῶ· ἀποστρέφω καὶ 108. λ. 597· «τοῦναντίον ἀποστρέφας εἰς Φρουρίαν ἤλθον» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 12· «ἀπὸ τοῦ λήμματος» Διων. 2, 23. Παθ. μετὰ μ. καλ. ἀποστρέφεται, στρέφω ἐμαυτὸν ἄλλωθ' Ξεν. Κορ. 5, 8, 6, στρέφω ὀπίσω, ἐπιστρέφω «οὐ πάλιν ἀποστρέφεις ἀπαι» Σοφ. Οἶ. τ. 431, ἰδίως εἰς φυγὴν ἀποστραφέντες ἐφυγον» Πολυδ. 5, 85· ἐπανακίπτω εἰς τὴν πατρίδα Ξεν. Κορ. 1, 4, 25· ἐτι-τινά=τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τινος στρέφω, ἀποστρέφω, μισῶ (avertant) Ἀριστ. εἰρ. 666· «τὸν δῆμον ἀγροθεύσας» Εὐρ. Ικ. 181· «φιλὶν Πολυδ. 9, 39· ἀποκρίσεις 2, 27, καὶ συγν. ἐν Ἀνθ. ἐντ. λόγοι ἀποστραφέντοι=κατατρονέσεις λόγοι» Πρ. 7, 160.

Ἀπο-στροφή, ἡ 1) ἡ περὶ τὰ ὀπίσω στροφή, γύρισμα, Ξεν. ἱππ. 9, 6· βεῦματος ἐπὶ τὴν Πλούτ. Λουκυλ. 27· τύχης Αἰσχ. Πρ. 771· 2) τὸ νὰ στραφῇ τὸ ὀπίσω, ἡ φυγὴ Πλούτ. Αἰκ. 14· τινός καὶ ἰδίως καταφύγιον, τόπος πρὸς καταφυγὴν «οὐδέτι ἐστι» Σοφ. Οἶ. Κ. 1471· κατὰ γεν. ὕδατος=(ἡ διεξόδος) Πρ. 8, 109· σωτηρίας=(ἐλπίς σωτηρ.) Θουκ. 8, 75· βίου=σωτηρία ζωῆς· Λουκ. 3) παρὰ τοῖς βήτοσι σῆμα, ὅταν τις ἀπὸ τὰ πράγματα στρέφῃ τὸν λόγον πρὸς πρόσωπον, Κιντυλ. 9, 2, 28.

Ἀπο-στροφή, ἡ ἡ ἀποστρέφουσα, ἐπὶ τῆς Ἀποστροφῆς Παιστ. 9, 16, 2· κατ' Εὐσταθ. «ὅτι ἀνθρώπων ἔργων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφει».

Ἀπο-στροφος, 2· α) ὁ ἀποστραφέντος, (γυρισμένος ὀπίσω ἢ ἄλλωθ') ὁ ἀποτρέπων τὸ πρόσωπον· «ὀμμάτων ἀποστροφος αὐγὰς ἀπείρξει» Σοφ. Αἴ. 69· β) ἀρ' οὐ τις ἀποστρέφεται, ὁ φοβηρὸς, μισθός, αἱ ἐριννύες Ὀρφ. Ὑμν. 70, 8· γ) παρὰ τοῖς γραμ., ἡ ἀπόστροφος, τὸ σημεῖον τῆς ἀποβολῆς φωνήεντος, ὡς «φερ' εἰπείν», Ἀπο-στροφῶν γινωσκῶν, ξεροτρώων, ξεροτρώων.

Ἀπο-στροφῶν μισθὸν καὶ ὑπερβολὴν, ἀποστρέφεται μισθ' ἐπ. αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ἑρ. 6, 129· ἀπεστροφῆκα (μὲ σημ. ἐν.), 2, 47· ἀπεστροφῆσαν τινὰ Σοφ. Οἶ. Κ. 698, καὶ συγν. μτρ. «ἀποστροφῆσαν μόθους» Ἑπίγρ. ἀδ. 110· ἀπέστουγεν Νικ. Αἰ. 406, ὁ Πλούτ. συνδέει τοῦτο μετὰ γεν. «ἀποστροφῆσαν τῆς ἐπιχειρήσεως», Πυρρ. 21, ἐτι ἰωσ.

Ἀπο-στροφῆσι, ἡ ἡ βδελυγμία Σχολ. Αἰσχ. Ἀπο-στροφῶν μὲ τὸ ξύλον ἀποδιώκω τὴν Ἀργ. 112· δρέων Σχολ. Ἀπολ. 1, 117.

Ἀπο-στροφῆσι μὲτὰ δυνάμει ἀποδιώκω, ἀποθῶ· τινὰ τινος Ἰλ. σ. 158· μόθων Ἰουλ. Αἰγ. 58.

Ἀπο-στροφῶν κίμωνι τι νὰ στόψη, ἰδίως ἐπὶ δαίμειας γεύσεως προδενῶ στυφάδων πρβλ. Ἀλκ. Μεσ. 18· «οὐρα ἀπέστυπται»=εἶνε κρατημένα ὀπίσω, στυφάμενα Νικ. Θηρ. 433.

Ἀπο-στροφῶν 1) κόπτοι σὺκα ἐν Β. Ἀν. 435· ἀποστροφῶν στυφῶν=τετογγῆται ἀλλὰ κατὰ Μ. Ἑτ. ἀποστροφῶν=τὰ σὺκα ἀποβέδληκε βρωθέντα 2) δαίμειαν τὴν ὀριμότητα τῶν σίκων διὰ τῆς ὀλίσθησις κομ. Ἀριστ. ἱππ. 259· «-πύξων τοὺς ἐπειθύνους» καὶ δαίμωνι πρὸς τὸ συκοφαντεῖν.

Ἀπο-στροφῶν ἀφαιρῶ ξερομάνω, τὸν ὀπλι-

σμὸν τῶν πεσόντων ἐν γένει ἀρπάζω· τί τινος· «τοκίους τιμὰν» Πενδ. Π. 4, 110· τινὰ τινος Σοφ. Οἶ. Κ. 1332· τινὰ τι Ξεν. Ἀν. 1, 4, 8· ἐντ. ἀποστροφῶν τι Αἰσχ. Πρ. 171· «κὼρην ἐκ τῶν δόδων» Ἰλλοδ. 10, 36.

Ἀπο-σφάλωσις, ἡ ἡ ἀρπαγὴ, ξερομάνωσις, ἀφαιρῶσις μτρν.

Ἀπο-σφαιίνω· τὸ ἀντίθετον τοῦ σφαιίνω Σεξτ. Ἑμπ.

Ἀπο-σφαιίω (σφαιδολή) συναντῶ Ἰσοχ.

Ἀπο-σφαιούλω· διὰ τῶν σφαιδουλῶν μου μεταπέθω τινὰ μτρν.

Ἀπο-σφαιίνω 1) συναίω τι ἀπὸ τινος 2) διαίρω, χωρίζω.

Ἀπο-σφαιίνω, 2· ὁ ἐκ τῆς συναγωγῆς (τῶν Ἰουδαίων) ἀποσπῶμαι, διωχθεὶς Ν. Δ.

Ἀπο-σφαιίνω, 2· ἀποσφαιίνω.

Ἀπο-σφαιίνω· τὸ ἀντίθ. τοῦ συναίω, εἰμαι ἐμπόδιον, ἀντενερῶν, ἐμποδίζω Σεξτ. Ἑμπ.

Ἀπο-σφαιίνω· τὸ ἀντίθ. τῆς ἀνιῶσις Σχολ. Ἰλ.

Ἀπο-σφαιίνω· τὸ ἀντίθετον τοῦ συντίθημι πρὸς Σεξτ. Ἑμπ. Ματθ. ἀπορίας.

Ἀπο-σφαιίνω· μεταβάλλω τι εἰς σύριγγα, (ἐπιστολάν) ἱατρ.

Ἀπο-σφαιίνω· θυνάτῃ σφαιρίζω, ἡ σφαιρίζω Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ. 280· «ἀπὸ τῶν κλάδων μέλη ἀποσφαιρίζεται» ἀντιθέτῳ σφαιρίζοντα ἀπὸ τῶν κλάδων Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 2, 5.

Ἀπο-σφαιίνω· τὸ αὐτό.

Ἀπο-σφαιίνω, τὸ τὸ ξέγαρμα, ξερομάνωσις Ἀριστοτ.

Ἀπο-σφαιίνω· ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ· ἀπέσφαινω Θεοκρ. 42, 105· ἐν γένει ἀπάγω, παίρνω, καταστρέφω· τὰς ἐπάλξεις Θουκ. 7, 43· «τὴν ἐπιπολὴν γῆν» Πολυδ. 34, 10, 10· τοὺς πολέμιους, 10, 15, 1.

Ἀπο-σφαιίνω· δὲν λαμβάνω μέρος εἰς συσσίτια Πλατ. νόμ. 9, 762.

Ἀπο-σφαιίνω· ἡ καταστροφή, ἀνατροπὴ Κλ. Ἀλ.

Ἀπο-σφαιίνω, τὸ τὸ ληφθὲν μελάνι τῆς στυφῆς, ὅταν αὕτη σφάζεται Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1, 34· 36· ὑπόσφαιγμα.

Ἀπο-σφαιίνω· σφάζω φονεύω· ἀνθρώπους Ἑρ. 4, 62.

Ἀπο-σφαιίνω· ἀποθῶ ἢ τινάζω ὀπίσω ὡς σφαιρῶν Ἀριστοτ. προβλ. 9, 24, ἐν παθ.

Ἀπο-σφαιίνω, ἡ ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπόθησις, ἀποτίναξις Σχολ. Λυκοφρ. 17.

Ἀπο-σφαιίνω· κάρνω τι σφαιροειδὲς Ἀθην. 242 (ἀμφ.) μτρν.

Ἀπο-σφαιίνω· παθαίνω σφαιρόν ἢ σφαιρίδιον, παθῶναι τὰ μέλη μου καὶ πίπτω· «-ἵπποι ἐν κρημῶ ἑσπεύοντες» Πρ. 4, 28, ἐν Β. Ἀν. 422, ἐξήγ. ἀπεσπασθῇ.

Ἀπο-σφαιίνω, ἡ ἡ διὰ τοῦ φύχους ἀπονέκρωσις, τὸ κακῶρμα, ἡ γάγγραινα Ἰπποκρ.

Ἀπο-σφαιίνω· κάρνω τι σφαιροειδὲς ἱατρ.

Ἀπο-σφαιίνω, ἀορ. 6· τοῦ ἀποσφαιίνω.

Ἀπο-σφαιίνω· κάρνω τινὰ νὰ σφάλλῃ, (νὰ χάσῃ τὸν ὀρόμον του, νὰ λανθασθῇ), ἀποπλανῶ «ἔλλατ' ἐντὶν» Ὀδ. γ. 320· μεταφ. «-τινὰ πόνο»=κάρνω ὥστε τις μάτην νὰ πονῇ Ἰλ. ε. 567· ἰδίως παθ. παρολισθαίνω, ξεγλυστῶν, ἀποπλανῶ

γῶμαι· ἐξ ἂν ἀποσφαλῇ· Δημ. 26, 3, μεταφ. ἀποσφαλῶν, δὲν ἐπιτογαίνω Αἰσχ. Πρ. 470 - γῶμαι, Περτ. 384 - ἐλπίδος· Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 742· ἐπὶ ἐν πείρῳ = οὐσίας, ἀρετῆς· Πλάτ. νόμ. 12, 950· τῆς ἐπιβολῆς Πολυδ. 4, 81.

Ἀπο-σφαλμέω· παραπατῶ, σκοντάπτω ἐν ἀπο. ἀποσπάζω Σουῖδ. Πολυδ.

Ἀπο-σφάζω, ἀρος, ὁ, ἡ· ὁ ἀποστρεφόμενος, ἀπορρώς Νικ. Θηρ. 521.

Ἀπο-σφάττω, ἀττ. ἀντὶ ἀποσφάζω Πλάτ. Εὐθ. 4.

Ἀπο-σφενδονίω ἢ ἀπο-σφενδονέω· ῥίπτω (τενάζω) διὰ τῆς σφενδόνης· Δ. Σικ. 2, 50.

Ἀπο-σφενδονήτης, ὁ· ὁ ἀποσφενδονηθεὶς Πλούτ.

Ἀπο-σφενδονίζω· ῥίπτω διὰ τῆς σφενδόνης Ἰωσ. μτγν.

Ἀπο-σφρίγγω· ξεσφρίγγω, λύνω· δεσμούς Νον. Ἀπο-σφρίλας, ἄρ. 6· ἀπαρ. τοῦ ἀποσφρίλλω.

Ἀπο-σφρίνω· συσφρίγω τι ἢ κάρνω τι λιπότερον ἡμῶς ὡς σφῆνα μτγν.

Ἀπο-σφρίγω· συσφρίγω, δυνατόν σφρίγγω Λουκ. 114· ἐντ. ἐν καλῇ σημ. ἀφ' ὅς, παραδείγματα· ἀπείσιγμέναι = σύντομα, ἐνεργητικά Λουκ. 9ητ. 9.

Ἀπο-σφρίξω, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποσφρίγγειν, τὸ δυνατόν σφρίγγειν, πηξίμον, στένευμα Ἰπποκρ.

Ἀπο-σφράγιζω, ἰων. ἀποσφραγίζω· α) βουλῶνα καλῶς, (Ἦσυχ. ἀποκεκλησθῆναι) Εὐρ. Οἶ. 1108, ἐν μέτ. Πλούτ. Ἀλεξ. 2· 6) ἀνοίγω τὴν σφραγίδα, ξεσφραγίζω.

Ἀπο-σφράγισμα, τό· ἡ ἐπιθέσις τῆς σφραγίδος, τὸ ἔκτυπον αὐτῆς Ἀθην. 13, 585.

Ἀπο-σφραγιστής, ὁ· ὁ ἀποσφραγίζων.

Ἀπο-σφραγίσματι, ἀποθ. μεσ. μυθίως ὡς τι, ἐκδόλλω μυωδοῖν· - τινός μτγν. τὸ ἔνερ. (σφρίξω) ἔχει ὁ Λουκ. 98· γλῆχιμα αὐτὸν ἀποσφραγίζει = μυθίζεται τὸν γλῆχιμα πρὸς ἐνδυνάμωσιν.

Ἀπο-σφραίνω· ὄδ' ἀποσφραίνωμαι.

Ἀπο-σφάζω· σφίζω, ἀνοίγω τι (διὰ τοῦ νοσπεροῦ) Ἰπποκρ.

Ἀπο-σχαλιδόω· τὸ κυνηγετικὸν δίκτυον στήνω εἰς τὰς σχαλίδας, (εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ διχαλωτὰ φύλα).

Ἀπο-σχαλιδόμα, τό· ἡ δικτύλα ἢ ἡ ἐξέγουσα ἄκρη τοῦ φύλου, ἐπ' αὐτῇ στήνεται τὸ κυνηγ. δίκτυον Ξεν. κυν. 10, 7.

Ἀπο-σχασίς, ἡ· ἡ φεδοτομία Ἰπποκρ.

Ἀπο-σχεδιάζω· ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου ἄνευ προετοιμασίας κάρνω τι, καὶ ἐπομ. ἐπιπολίζω· τὸ κάρνω· «νόμος ἀπασχεδιασμένος» ἀντίθ. πρὸς τὸ εὐ κείμενος· Ἀριστοτ. 70. Νικ. ὤ. 3, ἐκ τοῦ προαίρου θυλῶν· - περὶ ἰθύν Πολυδ. 12, 3.

Ἀπο-σχεσις, ἡ· ἡ ἐγκράτεια, ἀποχή, στέρησις Πλούτ.

Ἀπο-σχεῖν, ἀρ. 6· ἀπαρ. τοῦ ἀπέχω.

Ἀπο-σχεῖσθαι, μέσ. ἀρ. 2 τοῦ ἀπέχωμαι.

Ἀπο-σχάω· ἀποσφάζω.

Ἀπο-σχετλιάζω· γίνωμαι θυμῶδες, ὀργίλος Β. Ἀν. 36.

Ἀπο-σχήσω, μ. ἔνερ. τοῦ ἀπέχω.

Ἀπο-σχηματίζω· μεταβάλλω τι εἰς ἄλλο σχῆμα, διαμορφώνω Σωκρ. ἔπιστ. 28.

Ἀπο-σχιδεις, αἰ' 1) αἱ ἀποσχιδεις ἢ τὸ σχίσμον αἰμάτοφόρων ἀγγείων, φλεβῶν, ἀρτηρίας Ἰπποκρ. 2) ἀρεῖς τοιαυτοῦ κοκκίλου χειρουργ.

Ἀπο-σχίζω· σφίζω, ἀφρίζω, χωρίζω, ἀποσπῶ· «τοὺς πολυήτας ἀπὸ τοῦ συμμαχικοῦ» Πρ. 6, 9· ἔτι- τινός, 7, 233· τινὰ τοῦ λόγου διακόπτω Ἀριστ. νεο. 1390. Πρ. 8, 35, ἐπὶ τῶν βραχυόνων ποταμῶν, 2, 17, παρὰ τὸ φεύγειν Πλάτ. νόμ. 5, 728.

Ἀπο-σχίς, ἰδως, ἡ· ἡ ἀποσχίδεις.

Ἀπο-σχίσαις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποσχιζέειν, ἡ ἀπόσπαισις, χωρισμός Ἦσυχ.

Ἀπο-σχίσμα, τό· τὸ ἀποσπασμένον, ἀπασχισμένον, χωρισμένον Μ. Ἀντων. 4, 29.

Ἀπο-σχιστής, ὁ· ὁ ἀποχωρίζων, ἀποσχιζων μτγν.

Ἀπο-σχοινίζω· χωρίζω τι ἀπὸ τινος (τεντώνων σχοινίων), ἀποχωρίζω· «ἀπασχοινισμένος πᾶσι τοῖς δικαίοις, γνώσει δικαστηρίου» Δημ. 25, 28· ἐν μνήμῃ ἔχον τό· «σχοινία μεμιλητομένα». Ἐν γένει ἀποχωρίζω, Φίλων. οὐδὲ ἀποκύν οὐδὲ ἀπασχοινισμένον Πλούτ.

Ἀπο-σχολεάζω· 1) ἀπὸ τινος ὑπηρεσίαν ἀναπαύομαι ἐν τινι Ἀριστοτ. 70. 10, 6· 2) ἔγω κερδὴν διὰ τι, ἀπορροῦμαι εἰς τὸ πᾶν (vacare) - τινὶ Αἰλ. Π. Ἰ. 12, 1· - παρὰ τι - παρὰ τινι, εἰς τὸ σχολεῖν πηγαῖν Ἦρ. 6· Ὀμήρ. 5, 33.

Ἀπο-σχολεόματι· εἶμαι ἐνασχολημένος· - περὶ τι Λουκ. Χαρ. 19.

Ἀπο-σχολεῖς, 2 (σκολῆ)· ὁ ἀποσφύγων τὸ σχολεῖν Τιμ. Φίλιπ. 34.

Ἀπο-σώζω· 1) ἀπὸ τινος σώζω, διατηρῶ, φυλάττω Πλάτ. Φιλ. 26· - νόσσω Σαρ. Φιλ. 1305· «-εἰς τὴν ἑλλάδα» = αἰσῶς ἐπαναφέρειν Ξεν. Ἀν. 2, 3, 18· οὐκ εἶδον, ἑλλ. 7, 2, 19· Ἐπίσχε πᾶν ἀποσώθηται εἰς Σπαρτὴν· αἰσῶς εὐθύνω Ἦρ. 7, 229· 2) ἀμαρ. Πλάτ. - ἀπέσωσε γενομένη, ἔπ. 7, 336.

Ἀπο-σωρέω· ξεσπέρω, ξεσφροτῶν μτγν.

Ἀπο-τᾶγῆ, ἡ· ἀπὸ τῆς, ἔρεσις μτγν.

Ἀπο-τᾶγνέζω· ταγνέζω, κατὰ Β. Ἀν. εἶνε δρόμον ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ μέτρον ἀντιστασμένου ἀποτηγνέζω Σωκρ. παρ' Ἀθην. 7, 293.

Ἀπο-ταγμα, τό· ἡ ἀπαγόρευσις, ἐμπόδισμα Ἰαμβ.

Ἀπο-τᾶθην, ἐπὶρ. ἐκτεταμένος κατ' ἔκτασιν, εἰς μέτρον διεφοδικῶς Λουκ. Ζευς. 4. Αἰλ. καὶ μτγν.

Ἀπο-τακτισταί, οἱ· οἱ ἀπολέγοντες, ἀρνούμενοι Ἰουλιαν.

Ἀπο-τακτός, 2· α) ὁ ἀποχωρισμένος, ὁ δὲ ὠρισμένος τινὰ χρῆσιν συλαγμένος· - στίξ Ἦρ. 2, 69· 6) ὁ ὠρισμένος, ῥητός Κριτ. παρ' Ἀθην. 1, 433· γ) ὁ ἀπαγορευμένος.

Ἀπο-ταθῆναι, ἀρ. π. ἀπαρ. τοῦ ἀποτείνω.

Ἀπο-τακῆναι, ἀρ. 6· π. ἀπαρ. τοῦ ἀποτῆκω.

Ἀπο-τακτιστής, ὁ· ὁ ἀποτασσόμενος, (ἀρκοῦμενος, ἀφῆκναι καὶ φεύγων) ἡ ἀποτακτιστά.

Ἀπο-ταμείδομαι· τῷ ἐπομ. ἀρ. ἀποταμειώσασθαι Αἰλ. Π. Ἰ. 1, 12.

Ἀπο-ταμειόματι· δι' ἑμαυτὸν διαφυλάττω τι μτγν.

Ἀπο-ταμείουσιν, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποταμειῖν.

Ἀπο-ταμείωσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποταμειῖν.

Ἀπο-ταμείωσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποταμειῖν.

Ἀπο-ταμείωσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποταμειῖν.

Ἀπο-ταμείωσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποταμειῖν.

Ἀπο-ταμείωσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποταμειῖν.

- Ἀπο-ταμειυτής, ὁ ὁ ἀποταμειύων.
 Ἀπο-ταμειύω ὅδ' ἀποταμειύομαι, (ὡς ἐνερ-
 σπών.),
 Ἀπο-ταμειύω ὅδ' ἀποταμειύομαι.
 Ἀποτάμνω, ἰων. ἀντὶ ἀποτέμνω Ὀμ.
 Ἀπό-ταξις, ἡ ὁ χωρισμός εἰς διαφορὰς κλά-
 σεις, ἐπὶ τῇ πληρώσει τῶν ὀρέων Ἀντιρ. παρὰ
 Σουδ. πρὸλ. Βουχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 1, 445
 ἔτι = ἀποταγή ἐκκλ.
 Ἀπό-τασις, ἡ ἡ ἐπέκτασις, ἐξάπλωσις, τέντω-
 σις, -ποδὸν Πλουτ. ἔτι ἡ ῥήκνυσις.
 Ἀπο-τάσσω, (-ττω)· χωριστὰ τάσσω, ἡ θέ-
 τω-τὰς φυλακὰς Πολυδ. 6, 35, διανέμω, προσ-
 διορίζω-γώρηντιν Πλατ. Θεαιτ. 153, Παθ. ἔδωκε
 ἐπὶ στρατιωτικὴν τοποθεσίαν, ἐκπέμπωμαι Σεν.
 Ἑλλ. 5, 2, 30· «ἐν τοῖς φρουρίοις ἀποταταγμέ-
 νοι» Δημ. 18, 37· «ἀρχὴ ἀποταταγμένη» Ἀρι-
 στοτ. πολ. 6, 8. Μέσ. παραινῶ, ἀπαρνοῦμαι,
 Λοδῆκ. εἰς Φρον. 24, Ν. Δ.
 Ἀπό-ταυρος, 2· βοῦς μὴ βατευσθεῖσα, ἥν δὲν
 ἀφῆκον νὰ πλησιάζῃ εἰς ταῦρον Ἀριστοτ. 1 Ζ.
 Ἀπο-ταυρίζω μεταβάλλω τι εἰς ταῦρον. Παθ.
 γίνομαι ταῦρος· «ὅδεμα λεαίνης ἀποταυροῦται
 ὁμωσιν» = ταυρῶδον (ἀνάνως) βλέπει μὲ τὸ βλέμ-
 μα λεαίνης.
 Ἀπό-ταυρος 2· ὁ ἀποκαλεισμένος ἐκ τῶν τά-
 ρων τῶν προγόνων Ἀρποκρ. Β. Ἀν. 437.
 Ἀπο-ταυρεῖσις, ἡ ὁ ὁχλῶσις διὰ τάφρου
 Δ. Ἀλ. 9, 9.
 Ἀπο-ταυρεῖω διὰ τάφρου ὁχυροῖν Σεν.
 Ἀπο-τείνω ἐκτείνω, τεντώνω «μακρὸν λό-
 γον» = ἀνέκωπον, μακρὸν λόγον λέγω Πλατ.
 Πρωτ. 336· «οἱ δὲ ἐπὶ τούτων μακροτέρους ἀπο-
 τείνουσι μισθοῦ πρὸς θεῶν» = ἐκτείνουσιν, αὐξά-
 νουσιν ἐπὶ πολὺ, πολ. 2, 363· «ὁρέπανα ἐκ τῶν
 ἀφόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα» Σεν. Ἀν.
 1, 8, 10· «φθόγγον Πλουτ. Σολ. 7· «ῥῆσιν μα-
 κρὰν ἀποτείνειν» Λουκ. Πρωμ. 6· ἀπολ. «ὁπό-
 ροι ἀποτενοῦμεν» = θὰ προχωρήσωμεν ἐπὶ πολὺ
 Πλατ. Γοργ. 458· ἐντ. μαχόμενοι = ἐξακυλοῦ.
 νὰ μάχωνται Πλουτ. περὶ τοῦ διακρ. φιλ. 25·
 2) «πρᾶξιμα ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς
 γραμμαῖς» = ἀκριβῶς ὀρισμένα, μὲ ὀρισμένας
 γραμμαῖς Λουκ. Νηγρ. 13· πρὸς τινα = γλευκὴ κα-
 τανίζω Λουκ. Νηγρ. 13· τινὰ Δ. Σικ. Μέσ. φι-
 λωνεῖω, ἀμφισβητῶ, διατείνωμαι· ὑπὲρ τινος Δ.
 Σικ. 5, 17.
 Ἀπο-τείνω 1) διὰ τείχεος φράττω, κλείω
 -θεὸς Ἀριστ. ὄρν. 1376· -ισμὸν Ἦρ. 6, 30·
 κατασκευάζω τείχος πρὸς ὀχύρωσιν Θουκ. 1,
 64, πολιορκῶ Δ. Ἀλ. 9, 7· ἔτι κλείω τὸν
 δρόμον Σεν. Ἀν. 2, 4, 7· ἐν γένει ἀποφράττω,
 ἐμποδίζω «ἐκτὸς τῆς πυγῆς» Πλουδ. 2) ἀ-
 φαιρῶ τὰ τείχη, ἡ χαλνῶ, καταδαρίζω Πο-
 λυαίν. 1, 3, 5.
 Ἀπο-τείχισις, ἡ 1) ἡ ἀπόκλεισις διὰ τείχεος
 Θουκ. 1, 65· 2) ἡ καταδαρίσις τῶν τειγῶν Σουδ.
 Ἀπο-τείχιμα, τό· περιτείχιμα, τὸ ὀχύρω-
 μα, ἡ τόπος περιτειχισμένος Θουκ. 6, 99.
 Ἀπο-τειχισμός, ὁ τῷ προηγ. Πλουτ. Νικ. 18.
 Ἀπο-τεκμαίρομαι ἐκ σημείων ἡ τεκμηρίων
 συμπεραίνω τι Ἀπολ. Π. 4, 1538.
 Ἀπο-τεκνῶν ἀφῆνω τινὰ χωρὶς τέκνα, στε-
 ρῶ τινὰ τῶν τέκνων του.

- Ἀπο-τέλειοι οἱ (ὅδε τέλος, οἱ ἐν τέλει) Ἀργου-
 ρες ἐν ταῖς Ἀγαλαῖς πόλεσι Πολυδ. 10, 21.
 Ἀπο-τελειῶν τελευτῶν μὲν π. = ἀποτελείω.
 Ἀπο-τελείσις, ἡ ἡ τελευτῶσις Διογ. Λ. 10, 108.
 Ἀπο-τελεσμά, τό 1) τὸ τετελεσμένον -τεγ-
 νης = τὸ ἐνέργημα, ὁ τελευταῖος τῆς τέχνης σκο-
 πὸς Πλουτ. Λουκ. 30· ἐν γένει τὸ ἀποτελεσμα-
 τὸν καὶ ἡ ἐπιρροή τούτων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων
 Ἀστρολ. ὅδε Πλουτ. Ῥωμ. 12.
 Ἀπο-τελεσματικός, 3· ὁ ἀνήγων εἰς τὸ
 ἀποτέλεσμα, κυρ. εἰς τὴν προφητείαν ἐκ τῆς θεί-
 σαιος τῶν ἀστέρων ἀποτελεσματικὴ ἡ, ἐνν.
 τέχνη = ἡ ὁρωσκοπία, ἡ γενεθλιαγογία· οἱ ἀπο-
 τελεσματικοὶ οἱ ἀστρολόγοι, οἵτινες ὁρωσκο-
 ποῦσι, γενεθλιαγογοῦσιν Εὐδοκ. εἰς Ἰλ. μ. 232.
 Ἀπο-τελεσματικὸς ἐπὶρ. μὲ ἀποτέλεσμα,
 ὁριστικὸς, μὲ ἀποτελεσματικὸν τρόπον.
 Ἀπο-τελεσματο-γραφία, ἡ ἡ βιβλιακὴ
 περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀστέρων Πλουτ. Ἀλεξ.
 Ἀπο-τελεσματο-λόγος, 2· ὁ ὁρωσκοπός. ὁ
 διὰ τῶν ἀστέρων προφητεύων Θεολ. ἀρεθ. 58.
 Ἀπο-τελεσμός, ὁ ἀποτέλεσμα.
 Ἀπο-τελεστικός, 3· ὁ ἐνεργητικός, δραστή-
 ος, ὁ τελετώνων τι -τινὸς Πλατ.
 Ἀπο-τελευτῶν τελευτῶν, καταπνῶ, παύω
 «εἰς ἰδὼν ἀποτελευτῶ» Πλατ. Πρωτ. 354·
 Ἀριστοτ. πολ. 5, 6· «ὁλιγαρχία εἰς δῆμον
 ἀποτελευτήσεν» = ἐγένετο τέλος δημοκρατία,
 μὲν καὶ ἐνερ. σφίρει εἰς τέλος.
 Ἀπο-τελευτήσις, ἡ ἡ τελευτῶσις Ἰπποκρ.
 τὸ τέλος Πλατ. σοφ. 254.
 Ἀπο-τελέω 1) τελευτῶν, φέρω εἰς τέλος Που-
 5, 93· ἔργα Πλατ. πολιτ. 308· «γῆμα ἐν
 πένθ' ἡμέραις ἀποτελοῦμεν» νόμ. 12, 958·
 γυνίαις, Τιμ. 55· ἐν γέν. περιγράφω σχῆμα τι
 Πολυδ. 5, 86, ἔκφρασις τῶν μαθηματικῶν 2)
 κάμνω τι ἐκ τινος, καθιστῶ «ἀμείνους ἐκ χει-
 ρόνων» Πλατ. πολιτ. 297· «τὴν πόλιν ἡμῶν ἐν-
 δαιμόνα ἀποτελεῖ», νόμ. 4, 718· «τοιοῦτος
 ἄνθρωπος, ὥστε» Πολυδ. 6, 52· Πλθ. «τύραννος
 ἀντὶ προσιτάτου ἀποτελεσμένος» Πλατ. πολιτ.
 8, 516· 3) κάμνω ὁ, τι εἶμαί· ὁπορευόμενος νὰ κά-
 μω, ἐκτελῶ τὸ χρέος μου Ἦρ. 4, 180· τὰ προ-
 στεχθέντα Πλατ. νόμ. 8, 823· τὰ προσήκοντα,
 Κοιτ. 108· τὰ καθήκοντα Σενοφ. Κυρ. 1, 9, 5·
 ἀπαρχήν = προσφέρειν (ὡς θυσιῶν), νόμ. 806·
 ἐπίσης ἀπαρχάς, γαστήρια, τὰ νομιζόμενα,
 τὰ δίκαια (τὸν συνήθηκα ὀρισμένον φόρον πλη-
 ρῶν Σεν. Κυρ. 3, 2, 18)· «ἀποτελεσμένος
 ἄνθρωπος» = τελετῶς ἄνθρωπος, Ἰππ. 7, 4· «ἀποτελεσθῆ-
 ναι πρὸς ἀρετὴν» Λουκ. Ἑρμ. 8· ἐπιθυμία = ἐκ-
 πληρῶ Πλουτ. Γοργ. 503· «ὁ ἔρως ἀποτελου-
 μένος περὶ τὰ γὰρὰ» ἔξῃ. ὑπὸ Ἀριστ. ὁ τιμώμε-
 νος Πλατ. συμπ. 188.
 Ἀπο-τελεματίζω ἀποτερματίζω δι. γρ. (Ἰππ.).
 Ἀπο-τέμνω, ἰων. ἀποτάνω ἀποκόπτω, ἀπό-
 τοῦ Ὀμήρ. πανταχοῦ Παρ' Ὀμήρ. συγγ. ἐν
 τμήσει καὶ μέσ. δι' ἐμαυτὸν ἀποκόπτω· «χρῆ-
 Ἰλ. γ, 347· «χρῆσιν (= γῶραν ἀποκόπτω, ὀρί-
 ζω, θέτω ὄρια» Ἦρ. 4, 3· καὶ μέσ. δι' ἐμαυτὸν
 ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ, παίρνω· τὰς θυρέας, 1,
 82· «ἐκείθεν μοίρας» Πλατ. Τιμ. 36· Ἐν γέν.
 ἀποχωρίζω πρὸλ. Πλατ. Φιλ. 42· «ἀποτι-

μνεν τὰς κεφαλὰς = ἀποκόπτον, ἀποκεφαλίζον Πλατ. καὶ Ξεν. «οἱ στρατηγοὶ ἀποτιμῶνται τὰς κεφαλὰς» Ξεν. Ἀν. 2, 6, 1' ἐπὶ στρατιωτῶν ἀπὸ τίνος κόπῳ (τὸν δρόμον) ἀποτέμνω, Ἑλλ. 6, 2, 5. Μέτ. 7, 1, 19 «καὶ συγκαλίσιν» Πολυδ. 1, 84, 7 καὶ μεταρ. καθιερῶναι, ἀφιερῶναι = ὕλας Ἀνακ. Θουτ. 10.

Ἀπο-τέξις, ἡ ἢ γέννησις, ὁ τοκετός μὲν.
Ἀπο-τερμῆτιζω 1) θέτω ὄρεα, καὶ μὲν. ἀποκλείει ἐκ τῶν συνόρων, ἐκκόπτει, ἢ χωρίζω ὅπως διὰ συνόρων, ἀποτελειῶναι 2) μέσ. κατατάνω.

Ἀπο-τερματισμός, ὁ ἢ πράξις τοῦ ἀποτερματίζαν, τὸ θέτειν ὄρεα Πρωτ.

Ἀπο-τέταμαι, π. παρκα. τοῦ ἀποτείνω.

Ἀπο-τέωγμα, τό ὃ ἀποτεύουσα ἐπιγείροισι, ἢ δυστυχὴς ἐκδοσις. Ξεκ. Ἀντ. 13, 27, Δ. Σκ. 1, 1.

Ἀπο-τευκτικός, 3' ὁ ἀποτεγγνώνων ἢ προξενῶν ἀποτεγγνίαν Γαλλη. - τινὸς ἵππου. παρὰ Στοδ.

Ἀπό-τευξις, ἡ ἢ ἀποτεγνίσις Πλατ. Ἀγιοχ. 358.

Ἀπο-τερρῶν μετὰ δῶλλον τι ὅπως εἰς τέτταν.

Ἀπο-τεγανίζω ψήνῳ τι εἰς τὸ τεγανίον = ὡς σπέρμα κινιῶν τὸ λήθιον Μαχ. παρ' Ἀθην. 8, 582' ἐπὶ τρώῳι τεγανισμένον, ἀπὸ τοῦ τεγάνου ἑσθίου Φων. καμ. παρ' Ἀθην. 6, 229' πρὸλ. ἀποτεγανίζω.

Ἀπο-τέχω λούσιον ὅπως ἢ διὰ τήξεως ἐξαρπνίζω Πλατ. Τιμ. 65. Παθ. ἀπετάκη Ἡρ. 1, 50.

Ἀπο-τέχε' μακρὴν - τινὸς Ἀντιπ. Σιδ. 96.

Ἀπο-τεχάθῃ τῷ ἔπομ. Ἀπολ. Ρ. 1, 728.

Ἀπο-τεχάθ' πόρῳ, μακρὴν Ὀδ. 1, 117.

Ἀπό-τεχῆς, ἡ τὸ λούσιον, ἢ διαίτησις μὲν.

Ἀπο-τερεῖν παραρπάζειν, προστάμειν Δ. Σκ. Ἀποτί-δατος, ὄμορ. π. 2' ἀπροσέλαστος. Τραχ. 1024' «ἀπρίανόσας», Σχολ. ἀπροσέλαστος.

Ἀπο-τίθημι 1) ἀποθέτω, ἐκδίδωμι, ἰδίως μέσ. ἀπ' ἐμυτοῦ ἀποθέτω «τεύχεα ἐπὶ χθονί» Ἰλ. γ. 89, 90 κατὰ μέρος, σ. 404' «ἐνίπην» (δὲν ἀπὸ τῶν), σ. 492' «ἐχθρὸν» Ἀνακ. 8, 46' «ὄργην Πλουτ. Κορ. 19' «ἀργὴν ἀποτίθεσθαι» = καταθέτω Πολυδ. 5, 1' «πύλεμον = παρακίτον 5, 106' «νεῖκος ἀποθέσθαι» Πινδ. Ο. 11, 42' «ἀρροδίαν πολλήν» = καταθέσθαι, γίνονται κύριοι τοῦ ἔριτος Εὐρ. 1, 1, 557' «ἐπὶ ἐχθρὸν τέκνα, ἀντίθ. τῷ τρέφειν Πλατ. Θεαιτ. 161' 2' θέτω κατὰ μέρος, ἀποτρεμῶν, ἰδίως μέσ. πρὸς ὀφέλειαν μου διαρπάζειν» «δέπος ἐν γηλῷ» Ἰλ. π. 254' «τά γαλπαῖά ἐς τὸ γῆρας» = φυλάττω Ξεν. Ἀπομ. 2, 1, 31' «εἰς αὐθις» ἀναβάλλωμαι Πλατ. Εὐθυδ. 275' «ἐν γένει φυλάττω, ταμιεύω Πλατ. νόμ. 10, 857' «εἰς δεσμοκτῆριον ἀποθελόντες» Λουκουρ. 112' «εἰς φυλάκην» = πρὸς φύλαξιν δίδωμι Πολυδ. 24, 8' «γρόνον εἰς τι» = ἐξορίσθαι γρόνον εἰς τι, 17, 9, 10. Παρὰ Καλλιμα. ὕμν. Δ. 15' «κόλπω» = γεννῶ.

Ἀπο-τίκτω γεννῶ, παράγω - νοσήματι, αἰσθῆσις Πλατ. Τιμ. 85 καὶ μὲν.

Ἀπο-τίλλω μεθὼν ἀπαρῶν - τὰς τρίγας Ἡρ. 3, 16' 1' «ἀποτιλώσας» Κρατιν. Β. Ἀν. 422.

Ἀπό-τίλμα, τό τὸ μαζήθῃν Θεοκρ. 15, 19.

Ἀπο-τίμῶν 1) δὲν τιμῶ, ὀλίγον σέβουσι τι, καταπρῶναι Ὀμ. ὕμ. Κορ. 35' 2) Μέσ. ἐκτιμῶ, προσδιορίζω τι ὡς λύτρα «ἔλυσαν, θιμνέως ἀποτιμῶμενοι» Ἡρ. 5, 77' 3) ἐν αὐτ. δικάζω

κτῆμά τι μετὰ τὴν ἐκτίμησιν θέτω ὡς ἐνέχυρον, ὑποθηκέω. Μέσ. δέχομαι τε ὡς ἐνέχυρον πρὸλ. Δημ. 38, 4, 8, 29' τὸ τίμημα τίθεται κατὰ γέν. «ἀποτιμῶμαι τὴν οἰκίαν πρὸς τὰς δέκα μνᾶς» = ἀντὶ δέκα μνᾶς = ἀντὶ 10 μνῶν θίδω ὑποθήκην τὴν οἰκίαν Δημ. 41, 5.

Ἀπο-τίμημα, τό τὸ ἀποτιμῶν, ἐνέχυρον ἐκτιμῶν καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ληφθέν πρὸλ. Βοιωτ. π. Οἰκ. Ἀθ. 1, σελ. 158' ἐπὶ προικῶν Πολυδ. πρὸλ. Δημ. 30, 7' «καθιστάναι» ἀποτιμῆμα καθιστῆται τῷ παιδί = ἐνέχυριάζω αὐτῷ ἀντὶ τῆς πληρωμῆς Δημ. 49, 11.

Ἀπο-τίμησις, ἡ ἢ ἐκτίμησις α) ὑποθήκευσις, ἐνέχυρισις Δημ. 31, 10' 6) ἢ ἐκτίμησις πολιτῶν (Πλουτ. Ἡρακ. 13).

Ἀπο-τίμητης, ὁ ὁ ἐκτιμῶν καὶ λαμβάνων εἰς ὑποθήκην Ἀρποκρ. Β. Ἀν. 432.

Ἀπό-τίμος, 2 (τιμή) ἄτιμος Σοφ. Οἰ. τ. 215' 2) ἀπότιμα γράματα = ἀποτιμήματα Δημ.

Ἀπο-τίναγμα, τό τὸ ἀποτιναχθέν, ἢ εἰς θέν ἀπὸ τίνος μὲν. (5).

Ἀπο-τίνασσω νάξων ῥίπτω ἀπὸ τίνος Εὐρ. Βαχχ. 253, μὲν.

Ἀπο-τίναμαι κάμνω νὰ πληρώσῃ τις τι (ζημίαν), ἐκδικούμαι, τιμῶν «πολέων δ' ἀπεινυτο ποινήν» Ἰλ. π. 398' «τίνα τινος (= διὰ τι) Ὀδ. 6, 73 καὶ μὲν. π. Ἐν γένει = ἀποτίνω Ἡρ. 6, 65.

Ἀπο-τίνω τῷ ἔπομ. ἐν τιτι τόποις.

Ἀπο-τίνω (τὸ παρ' ἐπ. αὐτ. υ) πληρῶναι τι εἰς τινα ὡς ποινήν ἢ ἀνταπόδοσιν - τιμῆν τινι Ἰλ. γ. 286' «νὺν μοι τὴν κοινὴν ἀποτίναστον», 8, 186' «-σὺν κεφαλῇ» Ἰλ. δ. 161' «εὐεργεσίας = ἀνταποδίδοναι εὐεργεσίας Ὀδ. γ. 235' «ὑπερδοσὴν ἀποτίσαι» (= ἀντιδίδωμι), ν. 193' «νὺν δ' ἀδρόα πάντ' ἀποτίσεις» Ἰλ. γ. 271' «αἶμα, τόνον Αἰσχ. Ἀγ. 1311' «ζημίαν Πλατ. νόμ. 9, 882' (καί, - τίσιν τινι Ἡρ. 3, 109) «ἐπὶ καταβάλλω, πληρῶναι προστίμων» «τῆς ἀνοίας τοῦ μεσοῦς» Πολυδ. 4, 35, 15. Σουφ. ἐν αὐτ. δικάζω «παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι» (ἐπὶ ποιν. σωματ. καὶ γρηματ. προστίμων) Πλατ. ἀπολ. 36, Αἰσχ. 1, 15. Ἐν γένει πληρῶναι χρεωστούμενον μεσθὼν κλπ. Ξεν. Ἀν. 7, 6, 16' «χρημάτι Λυσ. 1, 29' «λειτούργειν Δημ. 28, 17' ἀποτίσεσθαι Ξεν. Λακ. 9, 5. Μέσ. λαμβάνω ἀπὸ τινα δίκην, ἐκδικούμαι, τιμῶν «-βίαις τινι» Ὀδ. γ. 216' «-βίαις τινός» = τιμῶν τὰς βίαις πράξεις τινός, λ. 118' «ποινήν = κάμνω νὰ ἀποδοῇ ἢ τιμωρίαν, φ. 312' «τούτους οἱ θεοὶ ἀποτίσαντο» (= τιμωρήσαντες) Ξεν. Ἀν. 3, 2, 6' «ἀποτίσασθαι δίκην ἐγροῦς» Εὐρ. Ἡρ. 852' ἰδιοφύπος κατεταίειν Αἰσχ. Ἀγ. 1484' «ἀλλὰ τὴν τόνδ' ἀπέτισας», ἐνθα ἔδει τὸ μέσον τεθῆναι.

Ἀποτί-πλυστος, ὄμορ. 2 ἀντὶ ἀπροσέλαστος (ἀμφ.).

Ἀπό-τίσις, ἡ ἢ πληρωσις χρέους, ζημία, τιμωρία, ἐκδικήσις, ἀνταπόδοσις.

Ἀπό-τίθος, (τιθή) 2' ὁ ἀπογαλακτισθεὶς, ἀποκομμένος ἀπὸ τὸν τιθῶν (δούξ).

Ἀπο-τίω, π. ἐν. ἀντὶ ἀποτίνω.

Ἀπό-τρέγω, τό τὸ ἀπώττω.

Ἀπο-τρέγω, π. ἀντὶ ἀποτίνω, ἀποκόπτω τι Ἰλ. π. 390' «τίνα τινος, ἀποτρίζαντες, κ. 361.

Ἀπό-τμημα, τό· τὸ ἀποτμηθέν, κομμάτι, ἡ ἐκτομή, ἐκκοπή.

Ἀπο-τμημα-ἄ-τίζω· κομματιάζω, διαίρω Νικητ.

Ἀπο-τμήζω, ἡγός, ὁ, ἡ ἀποκομμένος· ἀπότομος· ἀπορροῖς· σκουπιά Ἀπολ. Π. 2, 581.

Ἀπό-τμήζεις, ἡ· ἡ ἀποτομή, τὸ ἀποκόβειν ἀπὸ τινος.

Ἀπο-τομος, 2· ὁ ἐσπερήμενος πότμου (τόγης)· δυστυχής, ταλαιπώρος, ἐπὶ προσ. Πλ. ω, 388, Ὀδ. υ, 140, ἐπὶ καταστάσεων τραγ. ὡς Αἰσχ. Περσ. 272, ἐσπερ. ἀποτμήματα Ὀδ. α, 319.

Ἀπό-τοκος, 2· ὁ ἀπὸ τινος τεχθεὶς (γεννηθεὶς), ὁ ἐκτινος· ἀρχὴν λαμβάνων Ἰπποκρ. τὸ ἀπότοκος ἀναπαύνημα αὐτ.

Ἀπο-τολμάω· ἐπιχειρῶ μὲ τόλμην τι θοοκ. Γ, 67, μετ' ἀπαρ. Αυσ. Γ, 28· ἀποτοτολμήναι Πλατ. πολιτ. 6, 503· ἐλευθερία λίαν ἀποτοτολμῆναι· παλὺν τόλμηκα, νόμ. 3, 701.

Ἀπό-τολμος, 2 (τόλμα)· ἀτόλμος· Φιλόστρ.

Ἀπο-τομῆς, ἄδος, θηλ. τοῦ ἀποτόμου· 1· πείστα Δ. Σικ. 2, 13, 2· γῆ ἀποτομῆς ἔσχη. Εὐσταθ. 4, 10· Πανγ. ἰδὼς ἀκοντίου ἐν πεντάθλῳ· «σχίζαν καὶ ἀκόντιον πεντάθλου».

Ἀπο-τομῆς, ὁ· ὁ ἀποτόμων, κατὰ Πολυδ. 3, 153 τὸ ἀκόντιον τοῦ πεντάθλου, τὸ ἀπὸ τινος κόψιμον· χειρὸν ἔσχιον Ἐλλ. 2, 2, 22· τὸ τμήμα-γῆς Πλάτ. Λοκκ. 97· ἐπὶ ἡ διασταύρωσις τῶν ὁδῶν, ἡ σχιστὴ ὁδὸς Πολυδ. 6, 20, 9 καὶ μετν. Ἐν γένει· χάρισμα, ἐν μουσικ. ἡρσιότιον.

Ἀπο-τομή, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποτμήναι.

Ἀπο-τομῆα, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀποτόμου, ἡ τραχύτης, ἀσυνέπεια· νόμον Δ. Σικ. 12, 16.

Ἀπο-τομος, 2· ὁ ἀποτμημένος, κομμένος· α) ἐπὶ δόξῃ, ἀποκομμένος· γαστρίον Πρ. 1, 84· α) καὶ ὑψηλός· Πλάτ. Κριτ. 118· ὅρα ἔνν. Ἀν. 4, 1, 2· μετὰ. ἀσυνέπεια, σκληρότης· ἀνάγκη Σοφ. Οἰ. τ 877· ἐπὶ παρά Κικ. ἀπ. 12, 6· 6) ἰδίως ἐν ἐπιρ. ὁ ἀπὸ ἄλλων ἀποτμηθεὶς, καθ' ἑαυτὸν θεωρούμενος, ἀπόλυτος Δημ. 61, 4.

Ἀπο-τόμας, ἐπὶρ. μὲ ἀπότομον τρόπον· ἴδε προηγ.

Ἀπο-τοξεύω· ῥίπτω τόξον (ἀπὸ ὑψηλότερου τόπου κάτω) ἡ ῥίπτω διὰ τοῦ τόξου Λουκ. Περσ. 2· τόξωμα Ὀδ. 669, 9· «τινὰ σολογισμῶν» Λουκ. ἔτι ὡς περ τόξα ῥίπτω· ῥηματικῶς Πλάτ. Θεαιτ. 180.

Ἀπο-τόρνεισις, ἡ· ἡ ἀποστραγγύσεις, ἡ ἐπιξεργασία Τζετ.

Ἀπο-τορνεύω· ἀποστραγγύζω, λειαίνω, δηλ. ἐπιμελῶς ἐπιξεργάζομαι τι· «ὀνόματα σαφὴ καὶ στραγγύλα ἀποτορνεύονται» Πλάτ. Φαῖδ. - νήσον· σχηματίζω.

Ἀπο-τοτος, 2· α) ὁ μὴ πῖν· ἄσιτος καὶ ἀποτος· ὁ ἄνευ τροφῆς καὶ ποτοῦ Σοφ. Αἴ. 317· 2) ὁ μὴ ποθεὶς ἡ πίνόμενος, ὁ μὴ χρησιμεύων διὰ πότινον· ὅμοιρ Πρ. 4, 81.

Ἀπο-τραγεῖν, ἄρ. 2, ἀπαρ. τοῦ ἀποτρέγω.

Ἀπο-τράχημα, τό· τὸ περίσσιμμα, τὸ ἀπομείναν μετὰ τὴν τράχυν, ἀποτμήν (τράχημα) Εὐπολ. παρ' Ἀθην. 14, 658.

Ἀπο-τράχίζω· ἀποσκαλίζω· σχοινίοις· ἀποπνίγω, ἀπαγγονίζω μετν.

Ἀπο-τράχυν· κάμνω τι τραγόν, ἀποσκαλίζω θεωρ. ἔτι ἐξορίζω, ἐξαχρεώνω· ἀποτε-

τράχυν Δ. Ἄλ. τὸ ἀποτραχυνόμενον· ἀσπληνόν, σπυδαῖον Λουγν.

Ἀπο-τρέχω, Σκυθῶν προφορά τοῦ ἀποτρέχω Ἀριστ. Θεσ. 1214.

Ἀπο-τρεπτικός, 3· ὁ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ ἀποτρέπειν, ὁ ἀποτρέπων (ἐμποδίζων)· δεινὸν Λουκ. Φιλοπ. 8, ἀντιθ. τοῦ προτρεπτικός· Ρητ. ἔλλ. 4, 60.

Ἀπό-τρεπτος, 2· ὁ ἄξιος ἀποτροπῆς, ἀξιωμαστος Θεμιστ.

Ἀπο-τρέπω· γυρίζω τι ἄλλου, κάμνω νὰ μακρυνθῇ ἡ νὰ ὑποσταθῇ ὁρμή· λαὸν Ἰλ. λ, 757· «τινὰ τινος (ἐμποδίζω, κρατῶ), μ, 249· «τὰ ἐπιδόντα» Πρ. 8, 29· ἐπὶ δυστυχίαν ἡ κακόν τι ἀποτρέπω, ἐμποδίζω· συμφορὰν, βλάβην, ἀλαζύνει Πλάτ. Φαῖδ. 231, Γοργ. 509, Λαρκ. 173· «τινός» ἀπολ. 31· «τῆς κακούργιας» θοοκ. 6, 38· «τῶν ἀμαρτημάτων» Ἰσοκ. 4, 130· «τῆς ἀλαζυνείας» ἔνν. ἀπομ. 1, 7, 1· «τῶν χειρίστων» Πολυδ. 11, 10, 1· ἐν γένει ἐμποδίζω, ἀντιθ. πρὸς τὸ προτρέπω Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 3· «ἀπὸ ὡς-λέγονται» ἀντιθ. μετ' ἀπαρ. «τὸ μὴ πορεύεσθαι» Πρ. 1, 105. Μία. ἀπ' ἑμαυτοῦ ἀποτρέπω, ἀποκοῦν Πλούτ. Περσ. 12· ἐπὶ παθ. μετ' ἀπαρ. 2. Μία. ἀποτρέποιμαι, ἰδίως γυρίζω ὅπισθεν, ὑποσχωρῶ θοοκ. 6, 65· «ἐκ τῶν κινδύνων» θοοκ. 2, 40· «πρὸς θυσιάν» Πλούτ. Ρωμ. 7· «οὐκ ἀποτρέφομαι λέγειν τι»· «δὲν θὰ ἀποτραπῶ, δὲν θὰ κρατήσω ἑμαυτὸν νὰ κλπ. Δημ. προομ. 23· «τίς ἀποτρέποιμαι, λαμβάνω ἀπέχθειαν Αἰσχ. Ἐπ. 1032.

Ἀπο-τρέπω· τρέπω τινὰ ἀπὸ τινος Πολυδ. 6, 32 (ἡ γλίσχρω καὶ ῥόλις ὅσον νὰ ζῇ τρέπω).

Ἀπο-τρέγω· τρέγω μακρὰν τινα, εὐγὼι τρέγων ἀπὸ τινος ἔνεσι. Πλάτ. Θεαιτ. 171· ἀποδραμόνται ἔνν. Ἀν. 7, 6, 5· ἀποθρέβεις Πλάτ. κομ. Β. Ἀν. 427· ἀποθρέβομαι Ἀριστ. νεφ. 992, ἀρ. ἀποδραμόντες Πρ. 4, 203, μετὰρ. ἀποδιδόναι, κατανῶ.

Ἀπό-τρεψίς, ἡ· ἡ ἀποτροπή, ἀποστροφή, βδελυγμία Ἰπποκρ.

Ἀπο-τρεῖζω· θριαμβεύω ἐν Β. Ἀν. 428, ἐκφρασε μαχ· «τρεῖς πληγὰς δοῦναι».

Ἀπο-τρεῖσσις· τῇ προηγ. ἀλλὰ ἀποτρεαδίζω Σχολ. Αἰσχ. Ἀγ. 179 φαίνεται διάφ. γρ.

Ἀπο-τρίβω, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποτρίβειν. ἀποτριψίς, ἡ φθορά διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως· σκουῖον Δημ. 50, 28.

Ἀπο-τρίβω· τρίβων ἀφαιρῶ τι, κατατρίβω, (υβρίζω, ἐξαλείφω διὰ τῆς χρήσεως) Ὀδ. ρ, 232· «ἔκπνον· ἐκστρίβω ἔνν. Ἰππ. 6, 2· «πῶς γῆρας· ἀποτρίβειν νύκτε» Θεοκρ. 24, 131. Μία. ἀπ' ἑμαυτοῦ ἀποπλύνω, παστρεύω, ἀπελάυνω· ἀ-δουζίαν Δημ. 1, 11· «τὸ πρᾶγμα ὅλον ἀποτρίψασθαι ἐπιμελῆσαι» Αἰσχ. 1, 120· «τοὺς πελάζοντας» Πολυδ. 3, 102· «πῶς Πλούτ. Θεσ. 26· «δεῖσαι, Περσ. 17· ἐπὶ τὸ αἰδοῦναι Πλούτ. Στωικ. 21.

Ἀπό-τριμμα, τό· τὸ διὰ τῆς τρίψεως ἀσπασόμενον, ἡ ἀκαθαρσία, περίττωμα (ἀμφ.) παρ' Ἀθην. 7, 295 καὶ τὰ ἄλλα ὑπὸ τριμνῶν.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπο-τρίτω, (τρίτος)· μέγας τοῦ ἐνὸς τρίτου ὀλιγοστέω, μᾶζω τι ἔως οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἐν τρίτον Διοσκ.

Ἀπό-τριχες, πλ. τοῦ ἀπόθριξ.

Ἀπο-τριχόω· ἀφαιρῶ τὰς τρίχας, μαδῶ μὲν.

Ἀπο-τροπᾶ' ἄν, ἐπὶ. γυρίζω ὀπίσω Ὅππ.

Ἀπο-τροπάσις, 2 (ἀποτροπή)· 2) ὁ ἀποτρέπων, ἰδίως ἐπὶ τῶν τὸ κακὸν ἀποτρέποντων ἢ ἀπομακρυνόντων θεῶν (avertimus) Παυσ. 2, 11· Ἀπόλλων Ἀριστοτ. Πλουτ. 854· Θεοὶ Ἐν. Ἑλλ. 3, 3, 4· Ζεὺς Λουκ. Ἀλεξ. 4· ἐπὶ -θυσίαι Δ. Ἀλ. 5, 54· 6) ὁ ἀπ' οὗ τις ἀπομακρύνεται, ὁ ἀποτροφεύμενος, ἀξιολύπητος, ὁ δυστυγίαν προξενῶν, -θέαμα, ἀκουσμα Λουκ. Τιμ. 5.

Ἀπο-τροπάσις· ἀποτρέπωμαι Φωκυλ. 125.

Ἀπο-τροπή, ἢ 1) ἡ πράξις τοῦ ἀποτρέπειν, ἀπομακρύνειν, ἐμπόδισις Αἰσχ. Περ. 213· καὶ ἀπαλλαγὴ Πλατ. Πρωτ. 354· καὶ κλοπαί, νόμ. 8, 845· ἐπὶ θεραπειστικῶν μέσων· νότος Φιλων. 2) ἡ μετὰ τὴν παραινέσιν τοῦ μὴ ποιεῖν τι Θεου. 5, 45, ἀντίθ. ποιοτροπή Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 3, συγν. παρὰ ῥήτ. 3) ὑποχώρησις, ὁ φόδος Θεου. 3, 82.

Ἀπο-τροπία, ἢ τῷ προηγ·-θανάτοιο Ἀπολ. Ῥ. 4, 1504.

Ἀπο-τροπιάζω· ἀποτρέπω μὲν. Ἀρισταίν. 1, 1· ἐπὶ μέσ.

Ἀπο-τροπιάζω, τό· ἐξίλαστικὴ θυσία πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ Σουῖδ.

Ἀπο-τροπιασμός, ὁ· ἡ ἀποτροπή, ἀπομακρυνόντις τινος διὰ ἐξίλαστικῆς θυσίας Δ. Λαερ. 8, 32· μνησμάτων Αἰσωπ. 80.

Ἀπο-τροπιαστής, ὁ· ὁ ἀποτρέπων, ἀπομακρύνων Σχολ. Αἰσχ. Περ. 701.

Ἀπο-τρόπιος, π. 2 ἀποτρόπιος, ἀποτρέπτικός Ὀρφ. Ἀργ. 483.

Ἀπο-τρόπος, 2· α) ὁ ἀποτραπείς, ἀπομακρυνθείς Ὅδ. 5, 372· 6) ὁ ἐξ οὗ τις ἀποτρέπεται, ὁ ἄξιος ἀποτροφῆς, ὅ, τι ἂν τις ἀποτρέποιτο, καθ' Ἦσυ. -ἄρος Αἰσχ. Χο. 153· Αἰδῆς Σοφ. Αἴ. 608· πῦρ Ἀριστ. ἔκκλ. 792· γ) ὁ ἀποτρέπων, ἀπομακρύνων ἰδίως· κακὸν ὡς ἀποτρόπιος· δαίμονες Αἰσχ. Περ. 199· -κακὸν, Χο. 42· ὁ ἐμποδίζων «ἀπότροπος ἐγένετο αὐτοῖς, μὴ» Πλατ. νόμ. 9, 877.

Ἀπο-τροφή, ἢ ὁ ἀπὸ τινος διατροφή Δ. Ἀλ. 7, 28·-βίου Λουκ.

Ἀπό-τροφος, 2· ὁ ἀποκαχωρισμένος, ὁ μακρὰν τῶν γονέων ἀναστρέφόμενος Ἦρ. 2, 64· ἐν γέν. ὁ ἀποστρεφόμενος, ἀλλότριος Σουῖδ.

Ἀπό-τροχος, 2· ὁ δρόμος, τὸ στάδιον Ἀριστ. ἀποσπ. 541 παρὰ Σχολ. Εὐρ. Μηθ. 46.

Ἀπο-τρυγέω· τρυγῶ ἢ κόπτω τι ἀπὸ τινος, κυρ. σταφυλὰς Φιλύστω.

Ἀπο-τρυγίζω· θωλύζω (στραγγίζω)·-οῖνον γεωπ.

Ἀπο-τρυγέω· τὸ ἐπομ. «στρατός ἀποτρυγόμενος πορείᾳ» Πλουτ. Ἀντ. 38.

Ἀπο-τρύγω· τὸ ἐπομ. «Καίσαρος πολέμοις ἀποτρυγόμενος» Πλουτ. Ἀντ. 24.

Ἀπο-τρύω· κάμνω τινὰ νὰ ἀποκάμῃ, κατὰ πονῶ, ἐξαντλῶ, ἀφανίζω, ἐξασθενῶ· «γῆν ἀποτρέπει»· καταπονεῖ τὴν γῆν διὰ τῆς γεωργίας. Σοφ. Ἀντ. 339· «ἀποτρίβει ἐλπίδα»· μεκρημνὸς ἀσκήνη· τὴν ἐλπίδα Σοφ. Τρ. 124, Σχολ. = ἀπο-

γινῶναι· ἐπὶ μὲν. Πλουτ. Αἰμωλ. Παυλ. 13· καὶ παθ. Γραγχ. 6.

Ἀπο-τρυγέω· τρυγῶ ἀπὸ τινος, ἀποδάσκω· -τίνος Ἀθην. 1, 2· -τὰς αὐλάς· = τὴν αὐλὰν περιτείρω ἄνω, μακρύνω Θεουκ. 10, 6· -τὴν ἐκὰς Λουκ. Ἑρμ. 9· «μισθάρων τινος»· ἀφαιρῶ, ἐκβαλίζω Μενάνδρ.

Ἀπο-τρωκτός, 2· οὐκ ὄντως ἐπαγίωθῃ ἢ ἀποκόπη διὰ τῶν οὐδυνῶν μέρος, ὁ συντηγθεῖς, ἡ πικρὴν ἀποκοπὴν συλλεγῆς γαστρ.

Ἀπο-τρωπάω, ἐνεστ. ἰων. ἐπ. ἀντὶ ἀποτρέπω Ἰλ. υ, 119, καὶ παθ. Ὅδ. σ, 112.

Ἀπο-τυγχάνω· δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν κατορθώνω ἀπολ. καὶ -τίνος· -τοῦ σκοποῦ Πλατ. νόμ. 5, 744· -τοῦ ἀρεσκυμωτάτου, Θεαίτ. 179· -τῆς πείρας Δημ. 59, 101, ἀντίθ. τοῦ ἐπιτυγχάνω Ἐν. ἀπομν. 4, 2, 28· -εὐτυχεῖν, Ἑλλ. 7, 5, 14· ἐν γέν. εἶμαι ἀτυχῆς· ἐν ταῖς ἐπιδοχαῖς Πολυδ. 5, 98, 6· -τὴν Δ. Σικ. 12, 12· Μεσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. γάνω· «καὶ ὡς εἴχον» Ἐν. Κυρ. 1, 6, 45. Παθ. «τοῦ πράγματος ἀποτυγθέντος» Δ. Χρυσ. 11, 205.

Ἀπο-τυγέω· ἀποτυχίζω Παύλ. (πελεκῶ πέτρην).

Ἀπο-τυλόω· κάμνω τι ὅλως σκληρὸν Φερειρ. παρὰ Πολυδ. 2, 176· ἀναρλῶ. Παθ. ἀπολοῦμαι.

Ἀπο-τυμπανέζω· κτυποῦ τινὰ μὲ τὸ ξύλον, μαστιγώνω Δημ. 9, 61 καὶ μὲν. ἰδίως τριεὶς Λυσ. 13, 56, ἀποκεφαλίζω Ἀθην. 4, 154.

Ἀπο-τυμπανισμός, ὁ· ἡ ἀποκεφαλίσιν μὲν.

Ἀπο-τύπασ· ἀποτυπώνω, σχηματίζω τι κατὰ τὸν τύπον ἄλλου· ἰδίως μέσ. «πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος φύσιν» Πλατ. Τιμ. 39.

Ἀπο-τύπτω· πύω τοῦ νὰ κτυπῶ. Μεσ. πάσσω τοῦ νὰ κτυπῶμαι, νὰ θογνῶ Ἦρ. 2, 40.

Ἀπο-τύπωμα, τό· τὸ ἀποτυπωθέν, σχηματισθὲν κατὰ μίμησιν ἄλλου, τὸ ἑκτετυπον, ἀντίτυπον Πλατ. Θεαίτ. 194.

Ἀπο-τύπωσις, ἢ· τὸ ἀποτυπῶν τι ἢ σχηματίζειν κατὰ τύπον ἄλλου, τὸ ἀπομιμῆσθαι Θεόδωρ. Λογγίν. 13, 9.

Ἀπο-τύρῶ· κάμνω τι ὅλως τυρὸν Ἑρωτιαν.

Ἀπο-τυφλώ· ἀποτυφλώνω Πλουτ. Ἀρσ. 10· μεταφ. ἀπαρθελύνω· -τὸ φιλότιμον Πλουτ. περὶ τοῦ μὴ δύνανθ. 81· παρ' ἱατρ. ἀποσπρίτω, στυπώνω (ἐπὶ τῶν αἱμορροειδῶν)· ἰσχυρίζω, «καὶ ἀποκρύπτειν πηγὴν» Πλουτ. συμμ. 7, 4, 4.

Ἀπο-τύφλωσις, ἢ· ἡ ἐντελής τύφλωσις, τὸ φράξιμον ἀρ. λεξ.

Ἀπο-τόχημα, τό· ἡ ἀποτυχία, ἡ δυστυχὴς ἐκδοσις μὲν.

Ἀπο-τόχης, 2· ἐν συγχερ. -τοῦ μὴ ὄντος· δ ἀποτοχάνων, Σισυφ. 394.

Ἀπο-τυγία, ἢ· ἡ μὴ ἐπιτυχία, ἀτυχία, δυστυχία, κακὴ ἐκδοσις Πολυδ. 3, 98, 5 καὶ μὲν.

Ἀπο-τυγίζω· πελεκῶ, πέτρην, παρ' Ἦσυ. καὶ ἀποταγίζω.

Ἀπο-τυγόντως· ἀτυχῶς, δυστυχῶς μὲν.

Ἀπο-τωθάζω· σκόπειω, γλυφίζω Φιλύστρ.

Ἀπο-υλῶ· κάμνω νὰ ἐπουλήσῃ, νὰ πλείσῃ (πληγῇ) Πλουτ. Παθ. θεραπειῶμαι, ἀπουλοῦμαι, κλείω (ἐπὶ πληγῇ) μὲν.

Ἀπο-ούλωσις, ἢ· τὸ κλείσιμον, ἰατρεῖα τῆς πληγῆς μὲν.

Ἀπο-ουλωτικός, 3' ὁ χρησιμεύων εἰς ἀπο-
λωτίν, ὁ ἀπολλών Διοσκ.

Ἀπο-ουρ-ἀγέω· σχηματίζω ἢ εἶμαι τεταγμέ-
νος εἰς τὴν ὁπισθοφυλακὴν Πολυβ. 3, 49, ἐπὶ
τὰ νῦτα καλῶπω· τινί 5, 7.

Ἀπο-ούρας· 18' ἀπουράω.

Ἀπο-ουργός γωνία, ἢ ἡ γωνία ἐν ᾗ ῥίπτονται τὰ
ἀποστρέφει, αἱ ἀκέραιαι· ἀρ. λίσ.

Ἀπο-ουρέω· ἐκβάλλω τι διὰ τοῦ οὔρου, κα-
τουρέω Λουκ.

Ἀπο-ούρησις, ἢ τὸ κατουρήμα ἱατρ.

Ἀπο-ουρίζω, μόνον Ἰλ. γ. 489· «ἄλλοι γάρ
οἱ ἀπουρίζουσιν ἀουράς» τὸ ἀπουρίζουσιν ἐν-
δοθα εἶναι εἴτε ἰόν. ἐκ τοῦ ἀφορίζω=θέλουσιν
ἀουρίσαι (θέουσιν ὄρα), ἢ ἐκ τοῦ ἀπουρίζω=
θέλουσιν ἀφαιρέσαι τὰς ἀουράς, ἢ θέλουσιν ἐ-
λιττώσαι ἢ συστῆλαι τὰς ἀρ. ὁ Ἡέκπερος ἀνα-
γνώσκει ἀποουρίζουσιν ὡς τὰ Σχολ. Βεν.
(ἐνθα=ἀφαιρῶνται) καὶ ὁ κωδ. Ἀρλ. ἔχουσι.

Ἀπο-ουρον δράκμα τῆς πάτρας νοτίσσαι=ἀπὸ
τῶν ὁρίων μακρὰν τῆς πατρίδος Σοφ. Οἰ. τ.
194' πρὸλ. πρόσπους.

Ἀπουρος, 2' ὁ μακρὰν ὁ ἔξω τῶν συνόρων·
ἴδ. ἀπουρον.

Ἀπο-ούριον, (μόνον Πολυβ. 16, 15· ἀπουρώσαν-
τες κατὰ Σουίτ.)· με ἐκνέτιον ἄνεμον πλέω, κυρ.
ἀπὸ τοῦ οὐρίου ἀνέμου ἀφίσταμαι, παρεμφερῶς.

Ἀπουρος, οὗτος, ὁ ἢ ὁ ἄνευ ποδός· α) ὁ μηδὲνα ἔ-
χων πόδα Πλατ. Φαιδ. 264' 6) ὁ μὴ μεταχει-
ριζόμενος τοῦς πόδας, ὁ κακὸς τοῦς πόδας Σοφ.
Φιλ. 628, «ἐγὼ δὲ μ' ἔβηκα ὡς' ἀπουρον»=χω-
λόν· κύνες Ξεν. Κον. 3, 3· «ζῶον (ἐπὶ μελίσ-
σης) Λουκ. ἐντ. οὗτ' ὁ βραγύπους κύβελος (εἶδος
πτηνός), ὅπερ πάντοτε πιστὰ Ἀριστ. 1. Ζ. 9.

Ἀπο-ουσία, ἢ 1) τὸν ἢ ἡνέτις ἀπὸν Ἀργ. 889' ἐντ. 2) ἡ ἐλλείψις, ἀπώλει· ὀλίγη· ἀ-
πουσία· Δ. Σικ. 3, 14' 3) ἀποσπερματισμός
Πλουτ. 1σ. 34.

Ἀπο-ουσιάζω· μέρος τῆς περιουσίας γάμω, ἢ
παρεγνώρω, Σουίτ. παρ' Ἀρτεμίδ. 48=ἀποσπερ-
ματίζω, εἰς τινα.

Ἀπο-φαγεῖν, ἀορ. 2 ἀφαρ. τοῦ ἀφαισθῆαι.

Ἀπο-φαιδρύνω, ἐπιτετα. τοῦ φαιδρύνω· κα-
θαίρει, ἀποσπογγίζω· αἶμα Κ. Σμ. 5, 616'
«κόνιν καὶ ἰδρωτά», 8, 487. Μία, ὀλοτομῶ
Κριναγ. 21 (IX, 119).

Ἀπο-φαίνω· φέρω εἰς φῶς, κἀνω τι φανερόν,
θεατόν, ἐπιμαζῶ, ἐξεργάζομαι· ἱμάτιον Ξεν.
οἶκ. 7, 6· δεικνύω· ἀπαντα εἰς τὸ κοινόν, 7, 13·

«διαθῆκα» Δημ. 27, 41' φανερόν ποιῶ, δηλῶ
«ὡς εἰπόν, ἀπέφηνε» Βατραγ. 144' ἰδίως διὰ
λέξεων δηλῶ, διηγοῦμαι· «τὴν ἀνέλειαν αὐ-
τῶν» Πλατ. ἀπολ. 25' «ἐμπορίαν ἐύλων» Θουκ.
4, 3' ἔπομ. ὅτι, ὡς, 3, 63, αἰτ. μετ' ἀπαρ.
Πλατ. πολ. 1, 338' μετογ. «ἀπέφηνε τὸ ἄγαλμα
ἔχον τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμόν» Θουκ. 2,
13' «ἀντὶ φιλοσόφου μερῶνται τοῦτο τὸ πρῶ-
μα»=ἀπέδειξεν ὅτι ἐμύσων τὴν φιλοσοφίαν Πλατ.
Θεαιτ. 163' ἐντ. λένω, ὀνομάζω· «ἐαυτὸν δι-
δάσκαλον» Πρωτ. 349' «ἄρχοντα τινα», πολ.
275' «φειδῆ ἀ' ἔρρηκεν», πολιτ. 11, 366'
«τὴν ἡδονὴν ἀποφαίνειν τὴν φάβουλον» δηλ. οὐ-
σαν=συγκρατεῖσθαι μεταξὺ τῶν φάβων Ἀρι-
στοτ. 2^ο Νικ. 10, 1' ἐπὶ καθέτω «καρτέλιον

Λουκ. διδῶ λόγον ἐν τῷ λογαριασμῷ, ἢ λο-
γαριζῶ (καταλογίζομαι)· «ἐνδεκα μῦθας τοῦ
ἐναντιοῦ» Δημ. 27, 19' ὁμοίως παρέχω, Δημ.
29, 20, 77' ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐφιστῶ τὴν
προσοχὴν ἐπὶ τοὺς πονηροὺς, φανεροὺς ποιῶ, καὶ
καταγγέλλω Δειναρχ. 1, 3, 2, 17, Παθ. «ἀπο-
φέναντα ἔχον χρήματα καθ' ἑμὸν», 1, 6. Μεσ.
1' ἐκφράζω ἰδίως γνώμην, δόξαν Πλατ. Γοργ.
166' (τὸ ἀφρ. ἐλλείπει ἐν ταύτῃ τῇ σφμ.
σφμν.) ἐπὶ νόμου νομ. 6, 779' «λογισμὸν
ἀπολογίζομαι, ἀποφέρω λόγον Ξεν. ἀπομν.
4, 2, 21' καὶ ἄνευ τοῦ-γνώμην, ἀποφαίνομαι
ἐκφράζω τὴν γνώμην μου· περὶ τίνος Πλατ.
Λαγ. 186' ἐπὶ ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. Θεαιτ.
168' μετὰ μετογ. πολιτ. 305' ἰδίως ἐπὶ δι-
καστῶν ἐκφέρω τὴν ἀπόφασιν· «ὁ κριτὴς ἀπο-
φαίνεται», πολιτ. 9, 580' 2) ἔργα καλὰ=δαι-
ξάγω, καταρθώνω, συμμ. 209' 3) ἐν γένει φαί-
νομαι· δεικνύομαι Ξεν. Κυρ. 8, 8, 13. Ω· τὸ
ἐνεργ. «ἐτερον οἶκον πλεόνων στεφάνων ταμίαν
ἀπεφέναντα» Πινδ. Ν. 6, 26.

Ἀπο-φαλ-ακρόω· κἀνω τινὰ φαλακρόν μετγ.

Ἀπο-φάνω· ἐκ τῶ φανερὸν καταστήσαι Σοφ.
ἀποσπ. 816 ἐν Β. Ἀν. 139.

Ἀπό-φανσις, ἢ ἔκφρασις (γνώμης), ἀπόφα-
σις, κρίσις Δημ. 33, 34, πρότασις Ἀριστοτ.
συγνὰ ὡς διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀπόφασις.

Ἀποφαντικός, 3' ὁ ἀποφανόμενος, ὁ λόγον
ἢ ἀπόφασιν τιθέμενος, ἀποφασιστικός, ὁριστικός
Ἀριστ. ῥητ. «ἀποφαντικῶς λέγειν»=ἐμφαντικῶς.
ἀποφαντικὸν=ὁριστικὴ ἔγκλισις Σχολ. Ἀ-
πολ. Ρ. 1, 1332' ἀποφαντικὴ Ἀπόλλ. περὶ
συντ. 3, 90.

Ἀπο-φαντικός, ἐπίρ. ἴδε προηγ.

Ἀπό-φαντος, 2' ὁ διαγορευθεὶς, ἐκπεσοχμέ-
νος, ἀποδοκιμαζόμενος, ὁ ὡς ἀφίωμα τεθείς Διογ. Λ.

Ἀπό-φρασις, ἢ 1) ἡ ἀρνήσις (ἀπόφρασις), ἀντίθ.
τῷ φάσι Πλατ. Σοφ. 263' 2) (ἀποφαίνω) ἡ
μῆνυσις, ἐνδείξις, κυρ. ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου πάγου
ἀπορρέουσα μῆνυσις ἐπικινδύνων πολιτῶν Δειναρχ.
1, 1' «ἀπόφρασις ποιεῖσθαι» Δημ. 33, 21 ἀλλὰ
«ἡ ἀπόφρασις τῆς δίκης ἦν», 47, 45' ἐπὶ «ἀπό-
φρασις τῆς οὐσίας· δοῦναι»=δοῦναι· δηλώσω περὶ
τῆς οὐσίας, κατάλογον τῆς περιουσίας, 42, 1'
3) ἐκ τοῦ ἀποφαίνωμαι γνώμης, ὅπερ καὶ ἐλ-
λείπει· ἡ ἐκφρασις ἡ δῆλωσις γνώμης «ἡ ὅφ' ἢ
μὲν λεγομένη ἀπόφρασις», Πολ. 6, 12, ἀπόκρι-
σις· πρὸς τινα Πολυβ. 4, 24' «δοῦναι ἀπόφα-
σιν περὶ τίνος», 29, 11.

Ἀπο-φάσκω· ἀρνοῦμαι Σοφ. Οἰ. τ. 485' «δο-
κόντα καὶ ἀποράσκοντα» (κατὰ Σχολ. πιστὰ
καὶ ἀπιστὰ) καὶ μετγ.

Ἀπο-φᾶντικός, 3' ἔρρηκτικός, ἀντίθ. καταφατι-
κός ἐν ἐπίρ. Ἀριστοτ.

Ἀπο-φαυλίζω· σφικρύνω, ἐξευτελίζω, κατα-
φρονῶ.

Ἀπο-φερόμα· βόσκω, διατρέφομαι ἀπὸ τι-
νος· μετφρ. «-ἱερὰς χώρας σοφίαν» (=ἀπολαύω)
Εὐρ. Μηδ. 827.

Ἀπο-φέρω· 1) φέρω μακρὰν· α) ἀπὸ τίνος ἢ
ὀπίσω φέρω Ἰλ. ο. 28' «ἀπὸ τίνος, ε. 237' Ἀ-
ριστ. εἰρ. 1187' «-σιτίαν ἐν ἀγγέλοις» Πλατ.
Πρωτ. 214' «-τεθνεὺς ἐκ δεσποτηρίου» Λυσ.
12, 13' 6) ἐπὶ ἀνέμου φέρω ἢ φέρομαι εἰς τὴν ἀ-

ποπλάνουσι Ἰλ. ξ, 255: «—πρὸς τὴν Λιβύην» Ἰπρ. 1, 179: «ὅπ' ἀνέμου ἐς τὴν ἀπενεχθεῖς», 2, 114: γ) ἐπὶ ἀπονεύσεως ὑπερπρῆξις: «λοιμός», 6, 27: 2) ἀποφέρειν ἢ εἶναι ὅ, τι εἶμαι ὑποχρεωμένος: α) πόρον ἔν. Κυρ. 4, 5, 1: «χρυσίον» Ἰπρ. 1, 196: «—τὰ μέρη τῶν καρπῶν» Ἰσοκ. 4, 31: «—τὰς ὀδούς τῶν κτημάτων» Πλουτ. Ἀντ. 58: 6) δανεισθὲν δίδω Δημ. 49, 24: γ) παρηγγελμένον τ.: π. γ. ἐπιστολὴν Δημ. 34, 8: «—μυθόντιν» περὶ τῆς παρηγγελμένης Ἰπρ. 1, 66: «αἱ παρὰ σοῦ ἀποσπρόμεναι ἐρωτήσεις» Πλατ. Θεαιτ. 148: 3) ἐν τῷ ἀπὸ δικαίου «γράφειν ἀποσφίρειν» = ἀποσφίρειν ἢ ἐγγχειρίζω κατηγορίαν, καταγγέλλω «—πρὸς τὸν ἀρχόντα» Δημ. 18, 54: «ἀπηνέχθη ἀνόμοστον», 21, 86: ἔτι «—ῥησιν τὴν πρὸς τὴν ἀρχὴν», 52, 30: Ἐν γενεῇ ὀνομασίῃ τῆς σαφούς λέγει «τοὺς φυλάγους ἐπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας» Λυσ. 16, 7: «ναύτας» Δημ. 50, 6: «—λόγους» λογαρεῖσθαι ἐν χειρὶ τῶν Δημ. «ἐν λόγῳ» ρησὶς ἀρχ. «—εἰσάγω», καταλέγω ἐν τῷ λογαριασμῷ, 49, 16: 4) μετ. δι' ἐμαυτὸν ἀποφέρειν: «νόστον, μόστον» Εὐρ. 1. Α. 298, μετ' ἐμαυτοῦ παίρω, κερδίζω «ἀποσφροῖτο ὅπισθε, τὰ ἐσινεῖκντο» Ἰπρ. 7, 152: «ἀπιδόντας ἀποφείσθαι τὰ σφέτερά αὐτῶν» Θουκ. 4, 97: «νίκην Πλουτ. —δόξαν» Περσίδαν. καὶ μετ. Περσ. ἐξαίμακα, ἀναβρωμῆμα Πλουτ. συμμ. 5, 7, 2: «ἀπόφρ' ἐς κύρακας» = ἀπῆκε Ἀριστ. εἰρ. 1221.

Ἀπο-φρεύγω: φρεύω ἀπὸ τινος, γλυτώνω ἀπὸ ὕδρου Πινδ. Π. 11, 56: «τοὺς ἐπιδιώξαντας» Ἰπρ. 6, 104: «κῆρα» Σοφ. Φιλ. 1151: «νόστον» Πλατ. Τιμ. 44: ἔτι ἀπολ. (πρὸς ἀποδοτικότητα) 2) ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀδωοῦμαι, ἀποδοῦμαι, ἀντιθ. ἀλλοῦμαι: Ἰπρ. 2, 174, Πλατ. ἀπολ. 35: συγν. παρὰ ῥήτορ. π. γ. Ἀνδρακ. 4, 8: ἔτι «τὴν δίκην, τὰς εὐθύνας» Πλατ. ἀπολ. 38: καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «ἀπέφρουγαν αὐτοὺς τὰς δίκας, ἃς μοι ἐνεκάλουν» Δημ. 40, 19: 3) τοῦ ἐμδρόσου, παυδίου = ἱπαλλάττεσθαι ἐν τῷ τοκετῷ Ἰπποκρ.

Ἀπο-φρευκτικός: 3' ὁ πρὸς τὸ ἱποφρεύγειν συντελεστικός: «τὰ ἱποφρευκτικά» μέτρα πρὸς ἀθώωσιν ἔν. ἀπολ. 8.

Ἀπό-φρευξίς, ἢ τὸ ἀποφρεύγειν Ἀριστ. σρ. 558: «δίκης» τὸ ἀπολύεσθαι, ἀθωοῦσθαι ἐνώπιον δικαστηρίου, νερ. 864: πρὸς ἀπόφρυξιν.

Ἀπο-φρηλαίω: κόπτω σῶκα ἄωρα, ὅθεν μεταφ. ἐπιπρόσω βίαν ἢ πράττω τι διὰ τῆς βίας.

Ἀπό-φρημι: λέγω φανερά, ἀκριβῶς ἢ ὠρισμένως ἀγγέλλω τ.: ἀντικρ. Ἰλ. η' ἔτι μετ. «ἀγγέλλω ἀπὸρρα» = φανερώς, ἄνευ συστολῆς εἴπατε τὴν ἀγγελίαν, 422: 2) ἀνομιῶμαι, ἀποφρασιτικῶς λέγω τὸ ὄχι, ἀντιλέγω, ἀντιθ. τῷ ρημὶ Σοφ. Θι. Κ. 318: καὶ ἔπειτα μὴ «ἀπέφρησε μὴ γεγονέναι ἐξ αὐτοῦ» Πλουτ. Ἀλκ. 23.

Ἀπό-φρημος, 2 (φρήμη) ὁ μὴ ἐφρημος, δύσφρημος, ἀπείσις Ἀλκ. 1. Ζ. 6, 44.

Ἀπό-φρησις, ἢ ἡ φρήσις Πολυδ. 2, 129.

Ἀπό-φθαρχα, τό: ἱατρικὸν πρὸς ἐξάμεικτον, καὶ αὐτὴ ἡ ἐξάμεικτος, τὸ ἀπόδαγμα, Ἰπποκρ.

Ἀπο-φθέγγομαι: φανερά λέγω ἢ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου Δουκ. Ζευξ. 1: ἔτι λέγω, ἀπόφρ.

ματι: «ἐν γενεῇ» ἐκείναι καταλογάδην ἐφθέγγοντο» (ἐπὶ τῆς Παύλας) Πλουτ. Πισθ. 23.

Ἀπο-φθεγκτήρια, τά, Μανθ. 4, 350, διορθ. ἀντὶ ἀποφθεγκτήρια: τὰ μὴ δυνάμενα νὰ ἐκφρασθῶσιν.

Ἀπο-φθεγκτήριος, 2' ἀπόφθεγκτος: ἔδε ἀποφθεγκτήρια.

Ἀπό-φθεγκτος, 2' ἀλλος, ἄναυδος: Εὐρ.

Ἀπό-φθεγμα, τό: ῥῆμα, λόγος ἰδίως εὐτράπελος καὶ γνώμην περιέχουσα ἀπόκρισις, ἔτι ἐνθύμημα ἔν. Ἑλλ. 2. 3. 24, κικ. συγν. Πλουτ. ὅστις ἐποίησε καὶ συλλογὴν τοιούτων ἀποφθεγμάτων.

Ἀπο-φθεγματικός, 3' ὁ πλήρης ἀποφθεγμάτων, καὶ ὁ οὐκ ἔχων δι' ἀποφθεγμάτων: «καὶ βραχὺ λόγος» Πλουτ. Λυκ. 19.

Ἀπο-φθεῖρω: καταστέρω ἐξαρνίζω Αἰσχ. Χο. 254: ἔτι ἐκτετριώσκω, ἀποδίδλω τὸ ἐμδρόσον Ἰπποκρ. Παθ. μετὰ μ. μελ. ἀποφθεῖρωμαι: ἀρναίζομαι, ἀπώλλομαι Θουκ. Εὐρ. Τρ. 508, ὑπάγω εἰς τὸν θάλακρον μου Ἰπρ. μ. 1290, καὶ κωμ. «ὡς εἰς κύρακας ἀποφθεῖραι μου» ὅν θ' ἀπάγῃς σ' τ' ἀναθεύω, θ' ἁλθῇς ἀπ' ἐμ' πρὸς μου Ἀριστ. νεφ. 787. Ἐν γενεῇ φρεύγω, σφίρω Δ. Ἀλ. 5, 68: Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1447, μνημονεύει καὶ ἐκ τοῦ Εὐρ. «ἀποφθερεῖς δὲ θύο κύβω καὶ τέτταρα».

Ἀποφθεῖθω, δωρ. μόνον Ὀδ. ε. 110, «ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέρθηθον ἐσθλοὶ εἰσάτροι» ὅθεν εἶνε παρὰ. ἀλλ' ἀπορ. ἐπειδὴ δὲ μόνον ἀπορ. παθ. ἐν τῇσι (Ὀδ. φ. 381) ἀπαντᾷ, ἀναγνωστ. καὶ ἐν ἄλλ. γλωρίαι ἀπέρθηθαι.

Ἀπο-φθίμενος, ἀπορ. μετοχ. τοῦ ἀποφθίνω.

Ἀπο-φθινύω: ἀπώλλομαι, ἀποθνήσκω Ἰλ. ε. 643: ἔτι καὶ μεταδ. —θυμὸν, π. 540.

Ἀπο-φθίω καὶ ἀποφθίω 1) μεταδ. ὡς καὶ μελ. ἐνεργ. ἀπορ. 1' ἀρναίω, γάνω: «πρὸς γυναικὶς ἀπέρθησε βίον» Αἰσχ. Ἰγ. 1429: ἀποφθίσαι (ζονεῦσαι) Σοφ. Τρ. 706: 2) ἀμετ. ἀπώλλομαι γάνομαι, ἀποθνήσκω Αἰσχ. Ἀγ. 851, εἰς ὃ ἀνέκει καὶ ὁ συγχεῖς. ἀπορ. ἀπεφθίμην παρ' Ὀμήρ. (ἀποφθίμην. εὐκτ. Ὀδ. η. 51): ἀποφθίμενος Πινδ. ἀποσπ. καὶ παρὰ ποιητ. ὁ νεκρὸς (Ἐπ. Τ. ἀττ. 1, ὡς καὶ ἐν συγκ. ἀπορ.).

Ἀπο-φθορά, ἢ φθορά Αἰσχ. Εὐμ. 179, ἢ ἐξάμεικτος, τὸ ἀπόδαγμα Ἰπποκρ.

Ἀπο-φλο-τίμια, ἢ ἑλλειψίς φιλοτιμίας Θεοερ. χαρ. 22.

Ἀπο-φτώω: κλείω τὸ στόμα διὰ φόβου, ἀποστομῶν: ἐν γέν. ἐμποδίζω, κλείω μτγν.

Ἀπο-φλαυρόω: ἀποφραυρίζω Πινδ. Π. 3, 12: ἀποφλαυρίζει Ἰπρ. 1, 86.

Ἀπο-φλεγμῶν: παῖς τοῦ νὰ καίω Πλουτ. π. καὶ δ. ἀγ. 18: ἐπὶ ὀργῇ καταπραῖνομαι, ἰδίως ἐπὶ πάθει τῆς φλεγμονῆς ἱατρ.

Ἀπο-φλεγμᾶνίζω: ἐκβάλλω τὰ φλέγματα ἱατρ.

Ἀπο-φλεγμᾶτικός, 3' ὁ ἐξάγων τὰ φλέγματα Γαλην.

Ἀπο-φλεγματισμός, ὁ: τὸ ἐξάγειν τὰ φλέγματα, ἱατρικὸν πρὸς καθάρσιν τῶν φλεγμάτων ἱατρ.

Ἀπο-φλογώ: ὅτε τι εἰς φλόγας, φλέγω, πρὶν ἐμβάλλω, φλαγίζω Μαξ. Τερ.

Ἀπο-χελινόω· ἐκβάλλω τὸν χαλινόν, ξεχαλινώω, Ξεν. ἱππ. 11, 7, Πλούτ.
 Ἀπο-χαλκεύω· ἀπὸ χαλκῶν κατασκευάζω τι Ξεν. κυν. 10, 3.
 Ἀπο-χαλκίζω, (παρουουσία)· ἀφαιρῶ, ξεχαλινώω· πάλιν ἐκ Χαλκίδος· γαίης Παλλάδ.
 Ἀπο-χάρακός· ὁ κύριος καλὸς μὲ χαρᾶκός· καὶ ἀποταφρεύω Δ. Ἀλ. 5, 58.
 Ἀπο-χάραξις, ἡ· τὸ ἀναποταφρῶν σημεῖον, ἢ ἐγκατὰ Πλούτ.
 Ἀπο-χαράσσει· χαράσσει ἀκίνητο σημεῖον, παρ' ἱατρ. θεραπεύει οἱ ἐγκαράσσει.
 Ἀπο-χαρίζομαι, ἀπ. μέσ. χαρίζω ἀπὸ τινος· τι· τινός· ἔδωκα.
 Ἀπο-χεμαίσει· παύει ὁ γεμῶν, ἢ κακοκαίρει, τοικυρία Ἀριστοτ. προβλ. 26, 32.
 Ἀπο-χειρίζω· ἀφαιρῶ τινος τὴν χεῖρα Σουῖδ. ἐν παθ.
 Ἀπο-χειρό-θιος· τὸ ἔπου.
 Ἀπο-χειρο-δότης, 2· ὁ ζῶν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν τοῦ Ἡρ. 3, 42. Ξεν. καὶ μτγν.
 Ἀπό-χειρος, 2 (χεῖρ)· ὁ ἀπὸ τῆς χειρός, ἀνέτιμος, μη πρόχειρος Πολυδ. 23, 14.
 Ἀπο-χειρο-τονέω· 1) διὰ τῆς ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω τι Ἀριστ. εἰρ. 560· «νόμος ἀπεχειροτόνησαν» Δημ. 24, 4· «ἐκτελέλλω τινὰ τὸ ὑπουργήματος, τὸν ἀπόλοι· στρατηγὸν Δημ. 23, 167· 2) διὰ φηγορίας ἀθωώνω· Μετόδιος Δημ. 21, 214.
 Ἀπο-χειροτόνησις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποχειροτονεῖν, ἢ ἀπορρίψαι ἢ ἀποδοκιμασίαν διὰ ψηφοφορίας γενομένης δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν.
 Ἀπο-χειρο-τονία, ἡ· τῇ προχρ. μτγν.
 Ἀπο-χειρώω· ἀπὸ τὰς χεῖρας τινος ἀρπάζω ἢ ἀφαιρῶ τι, - τινὰ τι· ἀποχειρωθεὶς τι Ἀριστ. εἰρ. 978, διὰ φ. γρ. ἀπο-χρηώθεις.
 Ἀπο-χετεύω· δι' ὄχλου στρέφω ἄλλοι τι (νερόν) Πλάτ. πολιτ. 6, 485, μεταφ. ἀποστρέφω, παρακλίνω, νόμ. 5, 736.
 Ἀποχεδών· ἀπαχέω.
 Ἀπο-χέω· γύνω ἀπὸ τινος ἔξω, ἐκχέω Ὁδ. γ. 20· «ἀπὸ δ' εἴδητα γεῦεν ἔραξε» καὶ ποιητ. «ἀποχεύονται Καστολίας διναι παγὰν» Εὐρ. Ἰων 148· καὶ ἐν πεζῷ, ἀποχευμένωιν ὁδῶτων, ἀποχυθέντος μολύβδου Πολυδ. 34, 9 καὶ μτγν. «ἄλλα ἀποχυθέντα» = πεσόντα Πλούτ. Ἀλεξ. 1, 10· ἐπὶ αἰτ. σταχυοδουλῷ Θεοφρ.
 Ἀπο-χῆ, ἡ (ἀπέχω)· 1) ἡ πράξις τοῦ ἀπέχειν, ἢ ἀποστῆναι, τὸ διάστημα Πτολεμ. 2) ἐξόφλησις (ὅταν λαμβάνῃ τις ὑπὸ τὸ χρεωστικόν ὁμολόγητον μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους) μτγν. προβλ. Λουκίλ. 105· 3) ἡ ἐξαγωγή Πλούτ. Δημ. 38.
 Ἀπο-χῆρός· ἀπάξω· 16) ἀποχερώω, κάμνω τινὰ πρὸς χρεῖσιν, στερεῶ τινὰ τινος.
 Ἀπο-χυσάω· περιτριφάω, βρακύνω ἢ ξεκοκκαλίζω τὸ ἀπάξω αὐτὸ ἀπὸ τινος Εὐρ. Κυκλ. 358, ἐνθα γράφ. κηρυσιμένον.
 Ἀπο-χοίρωσις, ἡ· ἡ εἰς γοῖτον μεταμόρφωσις, ἢ μεταβολὴ ἔδωτ. Ὁδ. 1656, 34.
 Ἀπό-χορδος, 2· ὁ παρίφωνος, δυσηχής, ἀ-νέμωστος, ἀσώμωτος Κλ. Ἀλ.
 Ἀπο-χύω· ἀποχύνωμι.
 Ἀπο-χραίνω· μεταβάλλω ἢ ἀλλοιώνω τὸν

χρωματισμόν, σκιάζω, δίδω τισιν παρὰ τὸ γραῖναι Πλάτ. πολιτ. 11, 586. Παθ. ἀλλάζω τὸ χρῶμα Ἀριστοτ.
 Ἀπο-χράω, ἰων. ἀποχρέω (ἴδε γράω, ἀπαρ. ἀποχρήναι μτγν. καὶ ἀποχρῆν Λουκ.)· ἀραί, εὐθάνει, εἶμαι ἀρκετός· «εἰς ἐγὼν ἀποχράω» Ε-πι. αρμ. παρ' Ἀθην. 7, 368· «νῦν δὲ οὐδ' ἀπο-χρήσονται μόνον θανάτῳ» Ἀριστ. πλ. 484· «ἡ-λικίαν ἔχεις ἀποχρῶσαν ἤδη» Ἀριστ. Β. Αν. 429· «ἐκατὸν νέες ἀποχρῶσι» Ἡρ. 5, 31· «πο-ταμός οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιᾷ πινόμενος», 7, 186· «οὐδὲ τοῦτ' ἀπέχρησεν αὐτοῖς» Ἰσοκ. 4, 97· συν. ὁ. ἐν γ'. πρὸς ἀποχρη, ἀποχρησται (ἐμοί)· προβλ. Λίσιγ. Ἀγ. 1, 56· «ἀπέγραψεν ἡ-χρῶν ἄγειν» Ἡρ. 1, 66· «ἀπὸ ροῦν τοσούτων - ἔαν» Ἰσοκ. 5, 28· ὁ Ἡρόδ. γρ. τὰ αὐτὰ καὶ τὸ μέσῳ ἀπεχρήσασθαι, 8, 14· ἀλλὰ «ἀποχρησ-μένων τοῦτοις τῶν Μουσῶν» = ἐπειδὴ οἱ Μυσοὶ ἔ-σαν διὰ ταῦτα εὐχαιριστήριον. 1, 37· «οὐκ ἀπε-χράτο ἄργειν», 1, 102· ἀποχρῶν = ἱκανός, ἀρκύων - σύμβουλος Πλάτ. Ἀλκ. 2, 145· «τῶν ἀποχρῶν ἀνὴρ πρὸς τὰ κακὰ» Φερεικ. παρὰ Πλούτ. περί μουσικ. 30. Μεσ. ἀποχράσσει· με-ταχειρίζομαι πρὸς ὠφέλειάν μου· «ἀποχράσσει-σθαι τῇ τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει» Ησυχ. 7, 42· ἴδιως παρὰ Πολυδ. = γράσσομαι· προβλ. Πλούτ. Πομπ. 76, κακομεταχειρίζομαι ἢ καταχρῶμαι· Δημ. 17, 31· «-τῇ πολιτικῶν φιλονεικίᾳ» Πλούτ. Θεμ. 4, ἀναλίσκω, ἀφανίζω Πλούτ. συνέως Ἀ-ριστοτ. παρὰ Σουῖδ.
 Ἀπό-χρεμμά, τό· τὸ διὰ τῆς ἀποχρέμψεως τὸ βῆλος ἐκπυδόμενον φλέγμα, βόχαλον ἱατρ.
 Ἀπο-χρεμπτικός, 3· ὁ συνεχῶς ἀποχρεμ-πόμενος, ὁ προκαλὼν ἢ συντελὼν εἰς ἀποχρεμ-ψιν ἱατρ.
 Ἀπο-χρέμπτομαι· ἐκβάλλω φλέγμα ἢ βό-χαλον διὰ τῆς ἀποχρέμψεως ἢ βήχος· Ἰπποκρ.
 Ἀπό-χρεμψις, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν φλέγματα, ἢ βόχαλον, τὸ ἐκβῆεν Ἰπποκρ.
 Ἀπο-χρέσσομαι καὶ ἀποχρέωω. ἀντί ἀπο-χράω.
 Ἀπόχρη, μ. ἀποχρήσις (ἀπόρος)· 1) ἀποχρέω.
 Ἀπο-χρήματος, 2· ὁ ἀφαιρὼν τὰ χρήματά τινος, ἐπιζήμιος· «ἀποχρημάτοισι ζήμιας ταυ-ρούμενον» = ἀφανισθέντα ἕνεκα τῆς ἀφαιρέσει-σιν πατρικῆς κληρονομίας Λίσιγ. Νο. 273.
 Ἀπό-χρησις, ἡ· ἡ κατάχρησις, εὐθὺς ἢ κατα-νάλωσις, φόνος Πλούτ. Ἀριστ. ἀποσπ. 2, 3, χρεῖα, ἀνάγκη Δ. Ἀλ. 1, 58.
 Ἀπο-χρίω· ξύνων ἀφαιρῶ τὸ χρεῖμα, ἐξαλείφω, ἀποτρέφω, ἀποξέω μτγν.
 Ἀπο-χρυσάω· εἰς χρυσὸν ἢ εἰς χρήματά τι κάμνω Ἀρτεμίδ. προβλ. ἀπαργυρώω.
 Ἀπο-χρώντως· ἀρκετὰ, ἱκανῶς· «μεμνησθαι Πλάτ. Κριτ. 107· «εἰρησθαι, πολιτ. 4, 429.
 Ἀπο-χρώννυμι· ἀφαιρῶ ἢ οὐδενερῶν τὸ ζωηρόν τῆς εἰκότος χρόμα· προβλ. ἀποχρῶναι.
 Ἀπό-χρωσις, ἡ· ἡ τῶν χρωμάτων ἀμάχρω-σις, ἀλλοίωσις ἢ διανομὴ φωτός καὶ σκιάς (ἐν ζωγραφ.) Πλούτ.
 Ἀπο-χυθῆναι, παθ. ἀορ. 4. ἀπὸ τοῦ ἀποχέω.
 Ἀπο-χυλίζω· τὸν χυλὸν ἐκπιζῶν ἐκβάλλω, καὶ μεταβάλλω τι εἰς χυλόν Ἀδριαν.

Ἀπο-χύλισμα, τό· ὁ ἐκπεσθεὶς ἢ ἐκθλιβεὶς χυλὸς Σενία.

Ἀπο-χολῶν· ἀποχολίζω ἱατρ.

Ἀπό-χυμα, τό· τὸ ἀπὸ τίνος χυθὲν Τιμ. Λοκρ. 100.

Ἀπο-αχωρόω· δι' ὀχυρωμάτων ὑπερασπίζω, ὑπερασπίζω, προστατεύω τι ἢ ὀχυρώνω τι καλῶς Πλουτ.

Ἀπό-χυσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποχεῖν, ἡ ἐκχυσις, τὸ χύσθαι, ἐπὶ στί. ἢ ἀναχολιστῆσις ἢ ἀνέχσις τῶν γεννημάτων εἰς ἀστάχης Θεοφρ.

Ἀπο-χολεύω· ὅπως κέρνω τινὰ χολύν, ἀποκουτίζω Σεν. Ἑλλ. 7, 2, 9.

Ἀπο-χολῶν· τὴν προηγ. Παθ. γίνονται χολῶς Θεουκ. 7, 27.

Ἀπο-χώννυμι· δι' ἐπισωρευέσθαι γλώττος ἀποχώνω, ἐμποδίζω, κλείω· λιμένας Σεν. Ἑλλ. 2, 2, 4· ποταμούς, 5, 2, 4.

Ἀπο-χωρέω, μ. καὶ ἀποχωρήσθαι Θεουκ. 3, 13· μακρύνωμαι, ἀναχωρῶ· δόμων Ἀριστ.

Ἀγ. 456· «ἐκ τοῦ στρατοπέδου» Πλατ. πολιτ. 3, 391· ἰδίως ἀποσθαλωρῶ Θεουκ. 2, 79

«εἰς τὴν κυρ. ἐνθα εὐρίσκει τις σκέπη, προστασίαν» ἐπὶ χωρίζομαι· τὰ ἀποχωρόντα· τὰ περικτῶματα Σεν. ἀπομν. 1, 4, 6 ἐπὶ τόπων· εἶμαι μακρὴν, πολὺ ἀπέχω Πολυδ. 15, 27.

Ἀπο-χωρήμα, τό· τὸ ἀποπάτημα, περίπτωμα, ἡ κόπρος Ἰπποκρ.

Ἀπο-χώρησις, ἡ· 1) ἡ ἀναχώρησις, ὀπισθοχώρησις Θεουκ. 5, 73· Σεν. Κυρ. 2, 4, 30· «τὴν ἀποχώρησιν ποιεῖσθαι» Πολυδ. 3, 64· 2) ὁ χωρισμός, ἡ ἐκένωσις Πλατ. Τιμ. 81· ἐπὶ ἡ κένωσις τῆς κοιλίας καὶ ὁ ἀπάταξ· Πλουτ. Λυκ. 20.

Ἀπο-χωρίζω· χωρίζω ἀπὸ τίνος, ἀπομακρύνω· «τὸ χεῖρον ἀπὸ βελτίονος» Πλατ. σοφ. 226· αἶμα ἐξ ἑνὸς ἀποχωρίζομενον· Τιμ. 81· τὰς τάξεις Λυσ. 16, 16· ἐπὶ κἀνω τινὰ νὰ ἀποχωρήσῃ, ἀποπέμπω.

Ἀπο-χωρίσεις, ἡ· ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τίνος, ἀπομακρύνσεις.

Ἀπο-χωριστής, ὁ· ὁ ἀποχωρίζων, ἀπομακρύνων τι ἀπὸ τίνος.

Ἀπό-χωσις, ἡ· τὸ πράξιμον ἢ κλείσιμον διὰ χώματος, ἡ ἀποχωρῶν Πλουτ. Ἀντ. 41.

Ἀπο-ψαλίζω· ἀποκόπτω τι διὰ τῆς ψαλλίδος Διοσκ.

Ἀπο-ψαίστωρ, ὁ· ὁ ἀποψύν, ἀποσπογγίζων.

Ἀπο-ψάλλω· τίλλω, μαθῶ· τὰς τρίχας (ἀπὸ μεταφοράς τῶν χορδῶν τοῦ τόξου. αἰτῆνες ἀφένονται ὅπως τινὰ χορδὴ τὸ βέλος) Πουχ.· πάγη = ἐκπαρῆναι Λυκοφρ.· βέλος = ἀποπαλῶν ἀποτινάξω, ῥίπτω Λυκοφρ.· ἔν γένει τινάξω τι ἢ ῥίπτω διὰ τοῦ τετραγώνου χορδῆς ἢ ἔλλω τινός.

Ἀπό-ψαλμα, τό· τὸ μέρος ἐνθα ἐγγιζομένη ἡ χορδὴ κἀνωι ἤχον Πολ.

Ἀποψάς (?)· κατὰ Β. Ἀν. 440 κολακευτικὴ λέξις ἐπὶ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς.

Ἀποψέω· ἀποσπογγίζω, ἀραιρῶ τι· τινὰ Ἀριστ. Λυσ. 1035· ἀφρόν Εὐρ. Ἰ. Τ. 311. Μέσ.· χεῖρα· ἀποσπογγίζομαι ἡ καθαρίζω τὴν χεῖρα· εἰς τι Σεν. Κυρ. 1, 3, 5· πρὸς τι Ἀριστ. ἱππ. 908· δάκρυ Ρουριν. 33· ἐπὶ ἀπολ. Ἀριστ. βατρ. 491.

Ἀπο-ψεύδω· ἀπατῶ τινὰ· συνήθ. μέσ. ἰδὲ ἀποψεύδομαι.

Ἀπο-ψεύδομαι, ἀπ. μέσ. ἔπιτετ. ψεύδομαι ἴωσ. Παθ. ἀπατῶμαι γελιοῦμαι, ἀποτυγχάνω· τῆς ἁλπίδος Πλουτ. Μαρκ. 29.

Ἀπό-ψηγμα, τό· ὅ, τι διὰ τοῦ βίνισματος πίπτει, τὸ ἀπόεσμα Διόσκ.

Ἀπό-ψημα, τό· τὸ διὰ τοῦ σφογγίσματος ἢ τριψίσματος ἀραιρῶμενον, ἡ ἀκαθαρσία, λέρα.

Ἀπό-ψηστος, ὁ· ὁ ἀποσπογγισθεὶς.

Ἀπό-ψηστρον, τό· τὸ ἀπόμακτρον.

Ἀπό-ψηξις, ἡ· ἀπόρριψις, ἀποσπύγξις μετγν.

Ἀπο-ψηφίζομαι, μέσ. 1) διὰ τῆς ψήφου μου ἀπολύνω ἢ ἀθώωμαι τινά, ψηφίζω δι' αὐθώωσιν Πλατ. ἀπολ. 34· τινός· συν. παρὰ τοῖς ῥήτορ. ἀντιθ. καταψηφίζεσθαι Ἀντιστ. 6, 10· 2) ἀπολ. διὰ τῆς ψήφου μου ἀπορρίπτω ἢ ἀποδοκιμαζῶ Σεν. Ἀν. 1, 4, 15· νόμον Πλατ. νομ. 7, 800. ἐναντίον ψηφίζω· μὴ (μετ' ἀπαρ.) Σεν. Ἑλλ. 3, 5, 8, ἀντιθ. δέχομαι Δημ. 10, 34· ἐπὶ ἀπελύνω, ἐκτάλλω (ἐκ δόμου τινός), 57, 11.

«ἐστ' ἀπεψηρισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν ἔρωσι» Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 8, 563· ἀποψηφίζεται τοῦ πολιτεύματος· Πλουτ. Φων. 28.

Ἀπο-ψηφισίς, ἡ· 1) ἀθώωσις, 2) ἀπόρριψις, ἀποδοκιμασία διὰ πλειονοψηφίας Ἀντιστ. 5, 9.

Ἀπό-ψηφον ἐγένοντο· οὐκ ἤνεγκον ψήφον Β. Ἀν. 9, 20· τοῦ ἀποκτείναν· κατεδίκασαν αὐτὸν οὐχὶ εἰς θάνατον.

Ἀπο-ψηγῶ· ἀποψέω μετγν.

Ἀπο-ψέλω· κἀνωι τι γυνάμν, ἀραιρῶ τὰς τρίχας· τὸν χεῖρον Ἀριστ. Θεα. 538· ἔν γένει ἀραιρῶ, στερεῶ, γυνάμνω· οἶκον Ἥρ. 3, 32· τινὰ εἶλυν Λίσχ. Νο. 684.

Ἀπο-ψέλωσις, ἡ· ἡ ἀποχώνωσις, τὸ μάθημα (ἐπὶ τριγών) Θεοφρ.

Ἀπο-οφίς· 1) τὸ βλέπειν ἀπὸ ἀνωθεν κάτω, ἡ μακρόθεν θέα μετγν. ἰδίως ὑψηλὰ πρὸς τοῦτο ἐκτισμένα κτίρια παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅθεν ὀνάνται· τις νὰ βλέπῃ μακρὰν, γαλλ. l'elvedor Πλουτ. κῆμ. 2) ἡ ὄψις, ἡ ὄψις Ἥρ. 1, 204· 3) τὸ ἀντιπείνον, ἐφ' οὗ ῥίπτει τις τὸ βλέμμα τοῦ Πλουτ.

Ἀπόφομα, μέλ. μ. τοῦ ἀφραῖω.

Ἀπο-ψοσέω· κἀνωι κράτον, ἐκτάλλω ἤχον Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 49 ἀποπέρω Ἀθην. 8, 349.

Ἀπο-ψόφωσις, ἡ· ἡ παρακίνησις ψήφου, τὸ κἀνωι κράτον, τὸ κλάσμον Πλουτ.

Ἀπό-ψωξις, ἡ· τὸ δρόσιμα νοσῶ.

Ἀπό-ψωγμα, τό· ἀφάδευμα, περίπτωμα, κόπρος.

Ἀπο-ψόγω· 1) πᾶσι τοῖς νὰ ἀναπνέω, γίνωμαι λυγίσθωμος Ὀδ. ω, 348, ἐκπνέω· βίωσι Σοφ. Αἴ. 1010· πνεῦμα μέλ. 1· καὶ αὖτις αἰς ἀποθνήσκω Θεουκ. 1, 134· ἀπεψόγη Λίσχ. ἀποσπ. 90· 2) δροσίζω (ἡ κἀνωι χεῖστον νὰ κρυώσῃ, ἢ βρεγμένον νὰ στεγνώσῃ) Σωσιπ. παρ' Ἀθην. 9, 378. Παθ. ξεπαγάζω καὶ μεταφ. ναρκῶμαι Λουκ. Μέσ. ἀποψύγομαι, λυθάνω ἀναψύχῃ, ἀνασπίνω· «ἰδρὸς ἀπεψύγοντο» ἀπεψύγοντο Ἰλ. 1, 621· «ἰδρὸς ἀποψυγθεῖς» ρ, 561· μεταφ. ἀπεψυγμένοι πρὸς τι = ψυχροὶ ἀδικήσοι πρὸς τι Ἀριστ. ῥήτ. 2, 5· 3) ἀπρος. «ἐπειδὴν ἀποψύξη» ὅταν δροσίῃ Πλατ. Φαιδ. 242, ἐνθα ὁ Βέλλκ. διορθ. ἀποψύχῃ.

Ἀπο-ψαλίω, (ψάλλω)· ἰδίως γυνὴ τὴν βᾶ·

λαγον τοῦ αἰδοῖου· ἀπαφωλημένοις = ἀκό-
λατος, ἀσελγής Ἀριστ. Λυσ. 1136· ἀλλὰ-τινα
= παρορμητικῶς Ἀλκ. 567, πραυδικαί.

Ἀπο-ὧμνους, π. ἀντί ἀπομνους ἑ. ἐν. πρὸς.
παρὰ τοῦ ἀπομνους.

Ἀππα· παππακι, προσφών· χαϊδευτικὴ παιδὸς
πρὸς πατέρα.

Ἀππαπαί, ἐπιφών. χαρὰς Ἀριστ. σφ. 235.

Ἀππατάπ, ἐπιφών. λύπης Ἀριστ. βατρ. 57.

Ἀπ-πέμπω· ἀντί ἀποπέμπω.

Ἀπ-πέμφει, ἀντί ἀποπέμφει· Ὀδ. ο. 83.

Ἀ-πράγιω· οὐδὲν πράττειν Πολυβ. 3, 70, οὐ-
δὲν δύναμαι νὰ πράξω, 4, 64, 28, 11.

Ἀ-πράγις, 2· ὁ μὴδὲν πράττων, ἀδρανής·
ἀρ. λεξ.

Ἀ-πράγια, ἡ· ἡ ἐλλειψὶς ἐργασίας. Ἰνασχο-
λήσεως, ἀπραξία, ἀργία· στρατοπέδων Πολυβ.

Ἀ-πράγματευτος, 2· α) ἀλείφεται, ἀκατα-
γώνιστος· ἡ ὡριον ἀπραγματεύτων καὶ δυσπρό-
σδον· Πολυβ. 4, 75· πόλις· Δ. Σικ. 17, 40·

β) παρὰ Σουλδ. - γῆ = χώρα ἀνευ ἐπιμελείας
(ἐμπροσθεν συναλλαγ.)· γ) ὁ ἀνύμενος νὰ κα-
τορθωθῇ ἀνευ πόνου Στωβ. ἀνθ. 18, 38.

Ἀ-πράγμοσύνη, ἡ· ἡ ἀπραξία, (ὁ χαρρακτὴρ
τοῦ ἀπράγματος) Θουκ. 1, 32· ἰδίως τὸ εἶναι
ἐλεύθερον ἀπὸ πολιτ. υποθέσεων, (otium) Λουκ.
Νιγρ. 14· παρὰ Δημ. 21, 141 παρὰ τὸ ἀσχο-
λίας=φόβος διὰ θίκας, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν εἰρή-
νην· ἐν κακῇ σμ. ἡ δολιχρία, ἀργία Ξεν. ἀπομν. 3.

Ἀ-πράγμων, 2 (πράγμα)· α) ὁ μὴ ἔχων ἀ-
σχολίας, ἰδίως ὁ ἐλεύθερος ἐπὶ πολιτικῆς υπο-
θέσει· ἀνὴρ ἰδιώτης ἀπράγμων· Πλάτ. πολιτ.

10, 620· «αὐτοῦργὸν καὶ ἀπράγμον» 8, 565·
συχν. παρὰ Δημ. ὅστις κυρ. μεταχειρίζεται ἐπὶ
ῥαύχῳ καὶ μὴ τῶν πολιτικῶν φροντίζοντας,
καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ μέτριος, ἀριλόνορος, 42,

12· παρὰ Πολυβ. 9, 29, 2 ἀντιπ. πολυπράγ-
μων· ἐντὶ ὁ ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην φιλήσυχος,
Θουκ. 2, 64· πόλις, 6, 18· τὸ ἀπραγμον=ἡ

πρὸς τὴν εἰρήνην ἀγάπη, ἡ ἡσυχία, 2, 63· «τό-
πος ἀπράγμων»=τόπος ἀνευ δικῶν, δικαστικῶν
ἀγώνων Ἀριστ. ὕρν. 44· 6) ὁ ἀφροντής, ἀμέ-
ριμος· Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 33, ὁ μὴ φέρων ἢ ποιῶν
κόπου, εὐχολος· «τελευτὴ ἀπραγμονεστατὴ τοῖς
ἐπὶ τοῖς» Ξεν. ἀπολ. 7· ἐπὶ ἀπραγμόνους=εἰ-
ρηνικῶς, Ἑλλ. 6, 4, 27.

Ἀ-πραγμόνους, ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πράγ-πολις, ἡ· πόλις ἀπραξίας, ἡ ἀνευ
φροντίδων καὶ μεριμνῶν (sine curis)· οὕτως ἐκά-
λετο ὁ Λάγρυστος κατὰ Σαπφιστῆν Λαγρ. 98 τὴν
πόλιν ἐνθα μετὰ τὰς πολιτ. ἀσχολίας τὸν ἀνι-
παύετο.

Ἀ-πράκτεω· 1) οὐδὲν κατορθῶναι, οὐδὲν ἐπι-
τελῶ Ξεν. Κυρ. 1, 6, 6· παρὰ Θ. Ἀν. 9 τὸ μὴ
κατὰ νοῦν πράττειν· 2) οὐδὲν θέλων Ἀριστοτ.

Ἀ-πρακτος, 2, ἰων. ἀπρηκτος· 1) ὁ οὐδὲν κα-
τορθῶν, ὁ εἰς οὐδὲν ἀποτελεσματικὸς· ἐντὶ ἀνω-
φελῇ μάχῃ, ἀτελεσφόρητος, χωρὶς ἐκδασιν
-πόλεμος, νεῖκος Ἰλ. 6, 121, 376· «ἀπρηκτον
νέσασθαι», 5, 221· «ἀπρηκτον ἀποπέμπειν τινά»
Θουκ. 1, 24· «μὴ οἱ πρόσδεῖς ἀπρηκτοὶ ἦκοιεν»
Ξεν. Ἑλλ. 1, 48, 2, 21· «οὕτω δόθηται, ἐπιβολὴ
Πολυβ. 1, 42, 5· γῆ=μὴδὲν φέρουσα Πλουτ.

ἐν γένει ὁ μὴδὲν κάμνων-καὶ ἀργῶς Πλάτ. Δωρ.

104· «φρόβων ἀπρακτότατος» Πλουτ. περὶ δαισ.

3· ἡμέραι (καθ' ἃς οὐδὲν τις ἐπιχειρεῖ), αἱ ἐυ-
τάσιμοι ἡμέραι Ἀλκ. 34 = ἀποφράς· Λουκ.

εὐρηγ., Ἑρμογ. προλεγ. 27· οὕτω καὶ «ἡ θαι-
ρεία ἀπρακτος γίνεσθαι» Πολυβ. 5, 5, 5· 6)

παθ. 1) ὁ πρὸς ὃν οὐδὲν δύναται τις νὰ ἐπι-
τελέσῃ, νὰ κατορθώσῃ· οὐδὲναι = ἀνίσταται Ὀδ.

6, 79· ἀνίη = ἀπαραίτητος ἀνία, μ. 223· «κακά
Πινδ. Ἰ. 7, 7, ὡς ἀμήχανος» 2) ἀποήκτος, ἐκ-
μυτος· «ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἀπρακτα γί-
νηται»=μὴ ἀμελοῦνται Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 2· 3)

«οὐδὲ μαντικῆς ἀπρακτος οὐτὶν γίνουμαι»=καὶ οὐ-
δὲ τὴν μαντικὴν ἀρῆσται εἰς ἐμὲ ἀδοκίμαστον,
καὶ τὴν μαντικὴν ἰσοκρίμασται εἰς ἐμὲ Σοφ.

Ἀντ. 988· ἐπὶ ἀπράκτως = χωρὶς νὰ κατορ-
θωθῇ τι, ἀνευ ἐκδασεως Θουκ. 6, 48.

Ἀ-πράκτως, ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πραξία, ἡ· τὸ μὴ πράττειν τι, ἀντίθ. τῷ
πράξει Πλάτ. σοφ. 562, ἑλλειψὶς ἐργασίας,
ἀπραγμοσύνη Αἰσχ. 1, 188· ἐπὶ αἱ ἐορταστικοὶ
ἡμέραι Πλουτ. Σουλ. 8, ἡ ἀργία Συνεί.

Ἀ-πραξία, ἡ· τὸ μὴ πωλεῖν τι, ἡ ἀπωλήσις,
ἐλλειψὶς ἀγοραστῶν Δημ. 34, 8.

Ἀ-πράτος, 2· ὁ μὴ ἐπὶ πωληθείς· Λυσ. 7, 6,
ἡ ὁ μὴ πωλούμενος Δημ. 34, 9.

Ἀ-πράυντος, 2· ὁ μὴ καταπραυνόμενος· Ἐδ·
ἀπρηγντος.

Ἀ-πρέπεια, ἡ· ἀκοσμία· ἀσχημοσύνη, ἑλλει-
ψὶς εὐπρεπείας Πλάτ. Φαίδρ. 274.

Ἀ-πρεπής, 2· ἀπρεπής, ἀνέμεροςτος· «ἀπρεπὲς
καὶ ἀσχημον» Πλάτ. νόμ. 7, 788· «μέθ' τοῖς φύ-
λαξιν ἀπρεπέστατον», πολιτ. 3, 398· «πίσχειν
Θουκ. 3, 67, ἀτοπος, ἀνοίκιστος» «νορίζων οὐκ
ἀν ἀπρεπῇ λεγθῆναι» Θουκ. 2, 36· ἐπὶ ἀπρε-
πῶς, ἀπρεπέως Ὀμ. ὕμν. Ἑρ. 272.

Ἀ-πρεπία· ἀπρέπεια Ἑπ. ιδ. 103.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἀ-πρεπὴς· ἐπὶ τοῦ προηγ.

- *Α-πριστος, 2^ο ἀπρίωντος Κ. Σαυον. 12, 137.
 *Α-πρίωτος, 2^ο ὁ μὴ πρίωνσθεις Ἰπποκρ.
 *Α-προ-αίρεσις, ἡ ἑλλειψις πραίσεως, ἀπροαίρετα Ἰπποκρ.
 *Α-προ-αίρετος, 2^ο ἀπροαίρετος, ἀπερί-
 σκεπτος Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 8^ο ὁ γινόμενος ἀνευ
 τῆς προαίρετος ἡ βελήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅ, τι
 δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐφουστειν τοῦ Ἐπικτ. Πλουτ.
 ἐπὶρ. ἀπροαίρετος Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 5.
 *Α-προ-δοῦλευτος, 2^ο ὁ μὴ προδουλεύσας,
 ἀπροσδοχῆτος, ἀκούσιτος, ὁ μὴ βεβουλευμένος
 Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 8^ο ἐπὶρ. «ἀπροδουλεύτως ἀ-
 ποκτείναν» Πλάτ. νόμ. 9, 816^ο παρὰ Δημ. 22,
 5 ὅ, τι δὲν ἐγένετο πρότερον ἀπὸ τῆς βουλῆς δε-
 κτικῶν ἀπροδουλεύτως^ο προβλ. Πλουτ. Σολ. 19.
 *Α-προ-δοῦλεῦτος, ἐπὶρ. ἴδε προηγ.
 *Α-προ-δοῦλητος, 2^ο τὸ προηγ. Σχολ. Ἀριστ.
 *Α-προ-δοῦλητα, ἀκριεῖα, ἀπόνεια, ἀντίθ. ἐπι-
 δοῦλη Πλάτ. νόμ. 9, 867.
 *Α-προ-δουλος, 2^ο ἀπροαίρετος, ἐπὶρ. ἀπρο-
 δούλιος Λισγ. Νο. 611 καὶ μτγν. ὡς Δ. Χροτ. 11,
 201^ο «ἀπροδούλιος εἰσέειρον τὰ ψήφισματα», ὅ-
 περ ἄλλ. διορ. ἀπροδούλευτα.
 *Α-προ-δι-ηγήτως, ἐπὶρ. χωρὶς προδιήγησιν.
 *Α-πρό-ελπτος, 5^ο ἀέλιπτος, ἀπροσδόκητος.
 *Α-πρό-θεσμος, 2^ο ὁ χωρὶς προθεσμίας, ἀν-
 τίθ. τὸ ἐμπροθεσμός.
 *Α-προ-θέτως, ἐπὶρ. χωρὶς πρόθεσιν, ἀπρο-
 αιέτως Πολυδ. 9, 12.
 *Α-πρό-θετος, 2^ο ὁ μὴ πρόθετος «-καὶ οὐκ
 ἐθέλων» Πρ. 7, 220^ο -καὶ ἀκων Πλουτ. ἐπὶρ.
 ἀπροθέτως Πλάτ. νόμ. 665.
 *Α-προ-ιδής, 2^ο (προΐδεν) ἀπρόοπτος, ἀπροσ-
 δόκητος μτγν. π. -αύρος, αἴθος μυχός Ἀρ-
 γελ. 31, 29^ο νότος Ἐπ. ἀδ. 677 ὁ Νόν. ὡς ἐνερ.
 = ὁ μὴ προβλέπων.
 *Α-πρικός, 2^ο (προΐξ) ὁ χωρὶς προΐκα, ὁ μὴ
 προικισθείς «-λαχόντι τινα» Λυσ. 19, 15^ο -δι-
 δόντι Ἰσ. 2, 5.
 *Α-πρόπτος, 2^ο ὁ μὴ ἐργάων ἀπὸ τὸν οἶκόν του.
 *Α-προ-κάλυπτος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ἐμπρός του
 κάλυμμα, φανερός, μεταφ. εἰλικρινής, ἀνυπόκρι-
 τος μτγν.
 *Α-προ-καλύπτως, ἐπὶρ. φανερά, παρρησίᾳ.
 *Α-προ-κατα-σκεύαστος, 2^ο ὁ μὴ κατε-
 σκευασμένος προτοῦ, ἀπροετοίμαστος Δ. Ἀλ.
 *Α-προ-καπία, ἡ ἡ ἑλλειψις προκοπῆς.
 *Α-πρό-κοπος, 2^ο ὁ μὴ προκόπων, ὁ μὴ δε-
 μίαν προκοπὴν ἢ πρόδοον ἀκίων Μανελ. 3, 375.
 *Α-πρό-ληπτος, 2^ο ὁ μὴ προληπθείς Ἰερικλ.
 *Α-πρό-λογος, 2^ο ὁ ἀνευ προλόγου Σχολ. Ἀριστ.
 *Α-προ-μῆθετα, ἡ ἡ ἑλλειψις προμθησίας,
 προβλήσεως, ἀπρονοήσια Πλάτ. Λαγ. 197.
 *Α-προ-μηθής, 2^ο ὁ μὴ προνοῶν ἢ προβλέ-
 πων Λισμπ.
 *Α-προ-μηθότης, 2^ο ὁ μὴ προβλεφθείς, ἀπρο-
 νόητος Λισγ. ix. 352.
 *Α-προ-νοήσια, ἡ τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπροστο-
 χασία Σχολ.
 *Α-προ-νοητέω, εἶμαι ἀπρονόητος, πράττω
 ἀπρονοήτως, δὲν προσταττέω Σχολ. Ἰλ. 3, 2.
 *Α-προ-νόητος, 2^ο ὁ μὴ προβλεπόμενος, ἢ
 προβλεφθείς -τόποι μὴ διερευνηθέντες ἢ ἐξετα-

- σθέντες Πολυδ. 2, 48^ο -χώρα, 4, 5, 5^ο συνηθ.
 ἐνερ. ὁ μὴ προνοῶν, ὁ μὴ προτοῦ στοχαζόμενος
 Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 7^ο -τινός Λουκ. ἐπὶρ. ἀπρο-
 νοήτως Κυρ. 1, 4, 21, ἀπροσδοκήτως Πο-
 λυδ. 5, 7, 2.
 *Α-προ-νοήτως ἴδε προηγ.
 *Α-προ-νομέωτος, 2^ο ὁ μὴ προνομευθείς, ὁ
 μὴ δι' ἐχθρικών καταδραμῶν λαφυραγωγηθείς,
 (ὁ ἀκούρσευτος) ἀρ. λεξ.
 *Α-πρό-ξενος, 2^ο ὁ ἀνευ προσξένου (ἀλλοδα-
 πός) -πρόξενος Λισγ. ix. 236.
 *Α-προ-οιμιάστος, 2^ο ὁ μὴ προοιμιασθείς, ὁ
 θαλίων ἀνευ προοιμίου Λουκ. ἀλ. Ἰστ.
 *Α-πρό-οπτος, 2^ο ὁ δὲν π. οἰσθὲν ἢ δὲν δύναι-
 ται τις νὰ προῖδῃ ἀπρόορατος Λισγ. Πρ. 1076^ο
 «ἐξ ἀπρόοπτου» Λισμπ. ἐπὶρ. ἀπροόπτως Πλουτ.
 *Α-προ-όπτως ἴδε προηγ.
 *Α-προ-όρατος, 2^ο ἀπρόοπτος μτγν.
 *Α-προ-πτωσία, ἡ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀπρο-
 πτώτου Μ. Ἀντ. 3, 9^ο παρὰ Δ. Λαερ. 7, 16 ἐξηγ.
 ὁ Ζήνων «ἐπιστήμη τοῦ πότε δεῖ συγκατατί-
 θεσθαι καὶ μὴ».
 *Α-πρό-πτωτος, 2^ο ὁ μὴ ταχέως ἢ ἐκδόλως
 πρὸς τὸ κλίνων, ἢ ῥέπων, ἢ συγκατακλινόμενος, ὁ
 προνοητικὸς εἰς τὸ συγκατατίθεσθαι Ἐπικτ.
 ἐπὶρ. ἀπροπτῶτως Πλουτ.
 *Α-προ-πτῶτως ἴδε προηγ.
 *Α-πρό-ρητος, 2^ο ὁ μὴ προρηθείς Πλάτ.
 νόμ. 12, 968, κατὰ διορ. ἀντί ἀπύρητα.
 *Α-προσ-άντητος, 2^ο ὁ ἀσυναπάντητος, ἀ-
 πρόστατος ἴδ. ἐπομ.
 *Α-προσ-αδότης, 2^ο ὁ μὴ προσαυθηθείς, ἡ
 προσκαυόμενος, ὁ οὐδεὶς χαιρεῖται, ἀπροσηγό-
 ρητος Πλουτ. ἡθ. 29, ἀντί τοῦ πρότερον ἀπαν-
 τήσαντος ἀπροσάντητος.
 *Α-πρόσ-εάτος, 2^ο ἀδιόδατος, τόπος ὃν δὲν
 δύνανται τίς οὐδέ νὰ πλησιάσῃ Πλουτ. Ἀλεξ. 58^ο
 -πέτοχ Λουκ. Προμ. 1.
 *Α-πρόσ-ελεπτος, 2^ο ὃν δὲν δύνανται τίς νὰ
 προσβλέψῃ μτγν.
 *Α-πρόσ-ελητος, 2^ο εἰς ὃν δὲν τολμᾷ τις νὰ
 πλησιάσῃ, ὁ ἀνδρείος, ὁ μὴ προσκαλλόμενος, ἀρ.
 λεξ. γενναῖος.
 *Α-προσ-εής, 2^ο ὁ μὴ καὶ ἄλλο τι χρειάζο-
 μενος -τινός Πλουτ. Περικλ. 16^ο ἐντ. αὐτάρ-
 κης Πλουτ.
 *Α-προσ-εήτης, 2^ο ὁ μὴ καὶ ἄλλο τι χρειάζο-
 μενος -τινός Πολυδ. 22, 6.
 *Α-πρόσ-εδικτος, 2^ο ὅστις δὲν δύνανται νὰ
 προσεγγίσῃ, διάφ. γρ. ἀντί ἀπρόσεκτος.
 *Α-πρόσδεκτος, 2^ο ὁ μὴ προσδεχόμενος, ἄξε-
 νος, ἀπληξίαστος Λισγ. ix. 775.
 *Α-προσ-διόνυστος, 2^ο ὁ μὴ εἰς τὸν Διόνυσον
 ἢ τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου ἀρμόζων ἐν γέν. ἀ-
 νάρμοστος, ἄτοπος Πλουτ. συμμ. «οὐδὲν πρὸς
 Διόνυσον» Κικ. ἀττ. 16, 13.
 *Α-προσ-διόριστος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων προσδιο-
 ρισμὸν ῥητ. ἐπὶρ. ἀπροσδιορίστως.
 *Α-προσ-διόριστως ἴδε προηγ.
 *Α-προσ-δόκητος, 2^ο α) ὁ μὴ προσδοκώμενος,
 ἀνέλιπτος Λισγ. Πρ. 683 «ἀπὸ τύχης ἀπροσ-
 δοκήτου» καὶ «ἐξ ἀπροσδοκήτου» Πρ. 1, 191^ο
 β) ἐνερ. ὁ μὴ προσδοκῶν, ὁ μὴ περιμένων Θουκ.
 2, 93^ο ἐπὶρ. ἀπροσδοκήτως Δημ. 59, 103.

- Ἄ-προς-δοκῆτως· ἐπ' ῥ. ἴδε προηγ.
 Ἄ-προς-δοκία, ἡ τὸ μὴ προσδοκᾶν, περιέ-
 νειν Πλάτ.
 Ἄ-προς-εγγιστος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ
 πλησιάσῃ, ἀπλησίαντος, ἀπρόσιτος· γράμ.
 Ἄ-προς-εἰλος, 2 ὃ οὐδεὶς προσελεύεται· Εὐρ.
 ἐν Β. Ἀν. 440.
 Ἄ-προς-επτος, 2· ὃ μὴ προσείχων Σχολ. Ἀν-
 κοφρ. 314.
 Ἄ-προς-ἐλευστος, 2· ὃ ἀπρόσιτος, (εἰς ὃν
 δὲν δύναται τις νὰ προσέλθῃ).
 Ἄ-προς-εξία, ἡ ἢ ἐλλείψις προσερχῆς, τὸ μὴ
 προσερχεῖν Ἀρρ. Πικτ. Α. 12.
 Ἄ-προς-ηγόρητος, 2· ὃν οὐδεὶς προσηγό-
 ρευσεν, ἢ ἔγκριτόν, ἀκατέργητος μὲν.
 Ἄ-προς-ηγόρις, ἡ 1) τὸ μὴ προσταγορεύειν,
 τὸ νὰ μὴ χαίρεται τις 2) ἐλλείψις προσταγορίας,
 ἐμῆλίας ἢ συνδιαλέξεως· Ἀριστοτ. ἦθ.
 Ἄ-προς-ήγυρος, 2· α) ὃν δὲν δύναται τις νὰ
 προσταγορεύῃ, ἀκωνάνητος, ἐμῆλτος, ἀκληρός,
 ἄγριος· (κατὰ Β. Ἀν. 440 ὃν οὐχ οἶον τε
 προσταγορεύει διὰ τρόπου τρυφότητος) «στόμα
 πατρὸς» Σοφ. Οἰ. Κ. 1276, οὗτω καλεῖται ὃν
 Νεμέτ. λέων Τρ. 1083· β) ὃ μὴ προσταγορεύων,
 μὴ χειριζόμενος Πλάτ. συμποτ. β, 5, 2.
 Ἄ-προς-θεσιών· δὲν ὁμολογῶ, δὲν συγκατα-
 τίθεμαι Δ. Λαέρ. 9, 76.
 Ἄ-προς-θικτος, 2· ἀνέγγικτος, ἀφύκτος· Πασγ.
 Ἄ-προς-θικτος, 2· ἀπρόσιτος, ἀνέριπτος· ἔ-
 ρως· Πινδ. Ν. 11, 48.
 Ἄ-προς-ιτος, 2· ἀπρόσδοκτος (τόπος), εἰς ὃν
 δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ· ὄρη, ἀνοδος· Πα-
 λυδ. 3, 49, 7.
 Ἄ-προς-ίτως, ἐπ' ῥ. ἴδε προηγ.
 Ἄ-πρό-σκεπτος, 2· α) ὃ ἀπροσέχαστος, ἀπρό-
 δεικτος· Εὐν. Λακ. 13, 7· β) ὃ μὴ προβλέ-
 πων, κατὰ Δημ. 51, 15 οἱ μετὰ τὸ παθεῖν μαν-
 θίνοντες· ἐπ' ῥ. ἀπροσέχαστος, γὰρ νὰ σκεφθῇ
 τις· «ποιεῖν ἅπαντες» Ἀντιμ. παρ' Ἀθην. 6, 238.
 Ἄ-προς-κλήτως, 2· ὃ μὴ προταληθεύς ἀπρο-
 σκεύαστος· γνήσιος· κατὰ γὰρ ἱα ἡς πρὸς βε-
 βαιοῦσιν οὐδεὶς κλητὴρ προσεκληθῇ, ἀκέραιος·
 πρόβ. Δημ. 21, 92· «ὁκλή ἀπρόκλητ· 53, 14, 15.
 Ἄ-προς-κλινής, 2· ὃ μὴ εἰς τι κλίνων, ὃ μὴ
 ἔχων κλίσην πρὸς τι μὲν.
 Ἄ-προς-κλιτος, 2· τῷ προηγ. Σουδ.
 Ἄ-προς-κόλλητος, 2· ὃ μὴ προσκαλλημῆ-
 νος· Ἐστάθ.
 Ἄ-πρό-κοπος, 2· ὃ μὴ προσκείμενος, ἀ-
 πρόσκειτος, ὃ μὴ προσέκλειων Ἀισγ. Εὐα. 105.
 Ἄ-πρό-κοπος, 2· (προσκόπων)· α) ὃ μὴ προ-
 σκόψας, ἐβλεψάς, κειρατός· Πραξ. Ἄπ. 24, 16·
 β) ὃ μὴ βλέπων, ὃ οὐδὲν πρόσκομμα δίδων·
 Κορ. 10, 32· ἐπ' ῥ. ἀπροσκόπων·
 Ἄ-προς-κορής, 2· ὃ μὴ προσφένων κόρον,
 ἀφίεν, πληρομένην· Πλούτ. 1, 6.
 Ἄ-προς-κρουστος, 2· ὃ μὴ προσκρούων εἰς
 τινα, ὃ μὴ προσπταίων Πρωκλ.
 Ἄ-πρό-σ-ληπτος, 2· α) ὃ μὴ προσλαμβάνων
 τι Σουδ. β) ὃ μὴ προσλαμβάνεις ἢ προσλαμβάνο-
 μενος, ἀπαράδεκτος μὲν.
 Ἄ-πρό-σ-λογος, 2· ὃ μὴ εἰς τὸ πρὸς ὃ ὁ λό-
 γος ἀρμόζων, ἄτοπος, παροξισμός· Σχολ. Ἀριστ.
 Ἄ-προς-λόγως, ἐπ' ῥ. ἴδε προηγ.

- Ἄ-πρό-σ-μαστος, 2· ἀρ. λεί. ἔληγ. τὸ τοῦ
 Ὁμήρ. Ἰλ. τ. 263 ἀπρόσιμαστος.
 Ἄ-πρό-σ-μάχητος, 2· ἀπρόσμαχος ἔκκλ.
 Ἄ-πρό-σ-μαχος, 2· ἀκαταμάχητος, ἀκατα-
 γνίστος, πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀγωνισθῇ·
 -τέρας (ὁ Κέρβερος) Σοφ. Τρ. 1088 καὶ μὲν.
 Ἄ-πρό-σ-μηχάνητος, 2· ὃ καθ' ὃ οὐδὲν δύ-
 νатаί τις νὰ πράξῃ, πρὸς ὃν οὐδὲν μέσον ἢ τρό-
 πος ἐπιχειρήσεως ὑπάρχει Σχολ. Ἰλ. π. 29.
 Ἄ-πρό-σ-μήχανος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Ἄ-
 πολ. Ῥ. 1, 1053.
 Ἄ-πρό-σ-μινής, 2· τῷ ἰσχυρ. Στ. Βυζ. ἐνλ. Σηρες.
 Ἄ-πρό-σ-μικτος, 2· ἀπροσέγγιστος, ἀκωνά-
 νητος, ὃ οὐδεμίαν ἔχων κοινωνίαν· τινι Ἡρ. 1, 65.
 Ἄ-πρό-σ-όδευτος, 2· ὃ πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται
 νὰ ὀδεύσῃ, ὀδεύκτος· Δ. Σικ.
 Ἄ-πρό-σ-οδος, 2· ὃ μὴ ἔχων πρόσδοον, ἀ-
 πρόσδοτος, ἀπροσέγγιστος· βίος Φρυν. κομ. ἐν
 Β. Ἀν. 344, «ὃ οὐδεὶς πρόσκειται» ἐπ' Προκόπ. 2, 17.
 Ἄ-πρό-σ-οιστος, 2· ἀνυπόφοτος, δύσκολος,
 ἀήγητος· «Περσὼν στοάτος» Αἰσγ. Περ. 91·
 κατὰ Σχολ. ἀκαταμάχητος· ἐπ' ῥ. ἀπροσέγγιστος·
 ἔχειν· Ἰσάκ. 9, 49.
 Ἄ-πρό-σ-ομιλος, 2· ὃ μὴ προσομιλῶν (συν-
 ναστρεφόμενος), ἀκωνάνητος· γήρας Σοφ. Οἰ.
 Κ. 1238.
 Ἄ-πρό-σ-οπτος, 2· ἀπροσόρατος μὲν.
 Ἄ-πρό-σ-όρατος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ᾄδῃ
 κατὰ πρόσωπον, φοβερός, ἄγριος· πόνο· Πινδ.
 Ὀ. 2, 74.
 Ἄ-πρό-σ-όρμιστος, 2· (τόπος) ἐνθα δὲν δύ-
 νатаί τις νὰ προσορμισθῇ Δ. Σικ. 20, 74.
 Ἄ-πρό-σ-πᾶθής, 2· ὃ οὐδεμίαν προσπίπτειν
 διὰ τι ἔχων Κλ. Ἄλ.
 Ἄ-πρό-σ-πέλαστος, 2· ἀπροσέγγιστος Στραβ.
 1, 2· (ἐπὶ λιμένας) Πλούτ. Ἀντ. 70.
 Ἄ-πρό-σ-πλοκος, 2· ὃ μὴ δυνάμενος νὰ πλε-
 γθῇ μετ' ἄλλοι, ἀσυμβιβαστος· Σχολ. Ἀριστ.
 Ἄ-πρό-σ-πόριστος, 2· ὃ μὴ εἰς τοὺς λοιποὺς
 πορισμούς· τινος προστιθέμενος, ὃ μὴ προσπορι-
 στείς μὲν. ἀπρόσπορις· τὰς δὲ προσκεχθέντα
 ὑπὸ τοῦ υἱοῦ καὶ λογισμένα ἰδιόκτητά του, νέμε-
 ται μὲν, δὲν δύναται ὁ υἱὸς καὶ νὰ διαθέσῃ, ὅπως
 θέλοι, ὁ πατήρ (Πανδ.) πρόβ. Βυζ.
 Ἄ-πρό-σ-πταστος, 2· ὃ μὴ προσπτασίας,
 (σκονιάζας), ἀνέπαρος καὶ ἀπρόσκοπος· Ἰπποκρ.
 Ἄ-πρό-σ-πτωσία, ἡ· διὰ γρ. παρὰ Διογ.
 Α. ἀντὶ ἀπροπτωσία.
 Ἄ-πρό-σ-πτωτος, 2· ὃ μὴ προσπίπτων εὐκόλως.
 Ἄ-πρό-σ-ρητος, 2· ἀπροσηγόρητος, ἡμέρα (καθ'
 ἣν οὐδεμίαν κἀνει τις ἐπισκεψήν) Πάλυδ. 5, 137.
 Ἄ-πρό-σ-σάσιον δίχη· δίχη ἐν Ἀθήναις· κατὰ
 μετοίκου μὴ ἔχοντος προστάτην Δημ. 35, 48.
 Ἄ-πρό-σ-στάτευτος, 2· ὃ μὴ ἔχων προστάτην·
 -οῖκος Στοβ. ἀνθ. 67, 24 καὶ μὲν. ὃ μὴ ὦν
 προστάτης μὲν.
 Ἄ-πρό-σ-τάτης, 2· τῷ προηγ. μὲν.
 Ἄ-πρό-στομος, 2· ὃ μὴ ἔχων ἐμπρός στόμα,
 (ἄκραν σουθερήν), ὃ μὴ σουθερός· -ξίφος Μαγν.
 παρὰ Πάλυδ. 2, 101.
 Ἄ-πρό-σ-φίλος, 2· ὃ μὴ προσφιλής, ἀσυνω-
 πός, ἐχθρικός· Πλούτ. 5, 7.
 Ἄ-πρό-σ-φορος, 2· ἀνέχουστος, ἀντιπαθέμενος·
 ἐπὶ ἀπροσέγγιστος, ἀκωνάνητος· Εὐρ. Ἰ. Α. 287.

Ἄ-προσ-φύης, 2' ὁ ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος Νικ. Χων.

Ἄ-πρόσ-φύλος, 2' ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν, ἀλλόφυλος, ξένος Ἠλιοδ.

Ἄ-προσ-φώνη-τι, ἐπὶ. ἀνευ προσφωνήσεως Αἰσωπ.

Ἄ-πρόσ-φώνητος, 2' ὁ μὴ προσφωνηθείς (ὁμιληθείς ἢ χειρητηθείς), ἢ ὃν δὲν δύνανται νὰ προσφωνήσῃ, χειρητήσῃ, ἀδυσώπητος Πλουτ. Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 945· πρὸς ἀπροσφήγορος.

Ἄ-πρόσ-ψυστος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσψύσῃ, (νὰ ἐγγίσῃ).

Ἄ-προσωπὸ-ληπτος, 2' ὁ ἀνυπόκριτος, ἀμερολήπτος ἔκκλ. Σχολ.

Ἄ-προσωπο-ληπτικός, ἐπὶ. Ν. Δ. χωρὶς νὰ προσδῶλῃ τις εἰς τὸ πρόσωπον, ἀμερολήπτος.

Ἄ-πρόσ-ωπος, 2 (πρόσωπον) α) ὁ ἀνευ προσώπου Πλατ. Σαρμ. 151· ἔτι ὁ ἔχων θυσιδὲς πρόσωπον, ὁ ἀσχημοπρόσωπος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 14, 18· γ) ὁ ἀνὴρ ἀπρόσωπον ποιεῖν = ἐρημόν, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ πλέον ὄψιν, θέαν Αἰδων. 2) ἀπρόσωπος, (ἐπὶ ῥήματος) τὸ τιθέμενον ἀπροσώπως (εἰς τρίτον πρόσωπον) ῥήμα γραμ.

Ἄ-προτί-ελπτος, 2' ἀπροέλπιστος, ἀνέλπιστος Ὀμπ. κιν. 3, 422.

Ἄ-προτί-μαστος, 2, ὄμω. καὶ π. ἀντὶ ἀπρόσματος, ἀδικτος, ἀψαυστος, ἀπείρακτος Ἰλ. τ. 263, Εὐροπ. ἀποσπ. 62.

Ἄ-προτί-οπτος, 2, ὄμω. καὶ π. ἀντὶ ἀπρόσοπτος· ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσδῶλῃ, ἐναντίος· φάρμακον Ὀμπ. Ἀλ. 159, ἀφανής, μὴ ὁρατός Κ. Σμυρ. 7, 73.

Ἄ-προ-φάνης, 2' ὁ μὴ προφανής, ὁ μὴ πρότερον φανείς, ἀπροσδόκητος Ὀρφ. Ἀργ. 784.

Ἄ-προ-φάσιτος, 2' ὁ μὴ προφασίζόμενος, ἢ ὁ μὴ εὐρίσκων προφάσεις, πρόθυμος· σύμμαχοι Ξεν. Κωρ. 2, 4, 10· ἐπὶ. ἀπροφασίστως στρατεύειν Ὁμω. 1, 49· ἔτι ἀπροφασίστα Εὐρ. Βαχχ. 1000.

Ἄ-προ-φασίστως, ἐπὶ. προηγ. χωρὶς πρόσαιον, προθύμως.

Ἄ-πρό-φάτος, 2' α) ἀνέκφραστος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προφέρῃ· ὡς Ἀγέρωντος θῖναι· Ἀπολ. Ρ. 1, 615 (Σχολ. ἀπροσφώνητος)· β) δύναται Νικ. Ἀλ. 611· 6) ὁ μὴ πρότερον λιγθεῖς, ἀπρόοπτος ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος Ἀπολ. Ρ. 2, 267· ἀπροφάσιτος, ἀόκνος, πρόθυμος, 4, 1005.

Ἄ-προφάτως· ἐπὶ. προηγ.

Ἄ-προ-φίδητος, 2' ὁ μὴ φιεῖδόμενος Μενεθ. 5, 267.

Ἄ-προ-φύλακτος, 2' ὁ ἀφύλακτος, ἀφρούρητος· 2) ὁ μὴ προφυλαχθεὶς ἢ προφυλαττόμενος, ἔτι ὁ μὴ προγνωσθεὶς ἢ προοραθεὶς Ὁμω. 4, 55· ἐπὶ. ὡς Δ. Κασ.

Ἄ-προ-φύλακτως, ἐπὶ. ὡς προηγ.

Ἄ-προ-φώνητος, 2' ὁ ἀπρόφωτος.

Ἄ-πταίσια, ἢ· τὸ μὴ πταίνειν, χωρὶς νὰ πταίῃ τις εἰς τὸν ῥυθμόν Πλατ. νομ. 2, 669· κατ' ἄλλ. γοασθ. ἀπταίσια.

Ἄ-πταιστος, 2' ὁ μὴ πταίων, μὴ προσκρούων, μὴ σφάλλων· ἀπταιστότερον παρέχειν τὸν ἵππον· (= ποιεῖν ὥστε ὁ ἵππος ὀλιγώτερον νὰ προσπταίῃ τὸν πόδα) Ξεν. Ἰππ. 1, 6· ἐν γέν. ἀνευ πτασμάτων, ἀδικήματος Εὐστ. ἀνευ προστροπῆς, βλάβης, ἀσφαλῆς· καὶ ἀματανή-

τος Νικομ. Ἀριθμ. 1· ἐπὶ. ἀπταίστως καὶ λείως ἔρχεσθαι Πλατ. Θεαιτ. 144.

Ἄ-πτειον, ῥημ. ἐπὶ. τοῦ ἄπτω.

Ἄ-πτερός, π. ἐπὶ. τοῦ ἄπτερος (τόπ. ἐπιτεταμ.) Παρμεν. προομ. 17· ὁ Ἦουχ. ἐξηγ. προθύμως Ἀπολ. Ρ. 4, 1765· κατ' ἄλλους ἀρχ. γραμματικ. πολλὸν ταχέως ἰδίως παρὰ ἔκκλ. κατὰ τὸν Wernicke=βραδέως.

Ἄ-πτερος, 2 (πτερόν)· ὁ μὴ ἔχων πτερὰ· τὸ ἄπτερον Ἀριστοτ. Πλουτ. καὶ ἄλλ. ἐν Ὀδ. ρ. 57· «τῇ δ' ἄπτερος ἔκλετο μῦθος»=ὃν διεφύγεν ἐλθὼς, ἐκράται αὐτὸν ἐν τῇ νύκτι· «ἄπτερα πωτῆματα»=πέτασμα ἀνευ πτερῶν Αἰσχ. Εὐμ. 241· ἔτι ὁ μὴ ἐκπτήσιμος, ὁ μὴ ἐπὶ ὑπόπτερος Εὐρ. Ἰπρ. μ. 1039· μεταφ. ἄπτερος φάτις=φῆμη μὴ ἐτι βιάσιμος Αἰσχ. Ἀγ. 267· ἄλλοι ἐξηγ. μὲ ταχύτητα πτερῶν· ἐπὶ. ὡς Λυκοφρ. 627.

Ἄ-πτέρυγος, 2 (πτέρυξ)· ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας Ἀθην. 7, 297.

Ἄπτερος, οὐ, ἢ· πόλις ἐν Κρήτῃ Στραβ. κατ. Ἀπτερός Πλουτ. Πυρ. 30.

Ἄ-πτερύσμαι· πετώ Ἀρτ. 1009 (ὥστε τὸ α εὐρων).

Ἄ-πτέρως, ἐπὶ. τοῦ ἄπτερος.

Ἄ-πτέρωτος, 2' ἄπτερος· ὁ Ἠσδύ. ἐξηγ. ταχύς.

Ἄ-πτῆν, ἦνος (πτηνός)· ὁ, ἢ ὁ μὴ ἐτι ἔχων πτερὰ, ὁ μὴ δυνάμενος ἀκόμη νὰ πετάξῃ ἐπὶ νεογνῶν πτηνῶν Ἰλ. ι. 323, ὁ μὴ πτερωτός, ὁ ὑπόπτερος Πλατ. πολιτ. 276.

Ἄ-πτικός, 3' ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἄπτεσθαι, ἐγγί-ζειν ἢ λαμβάνειν· «γλαύτα ἀπτικώτατη» Ἀ-ριστοτ.

Ἄ-πτίλος, 2 (πτίλον)· ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτίλον (πούπουλον), ὁ μὴ πτερωτός· λείος Ἦουχ.

Ἄ-πτιστος, 2' ἀκοπίνιστος, ἀξερλοῦδιστος Γαλην.

Ἄ-πτο-επής, 2 (πτοεῖς, ἐπος)· ὁ ἀφοβός ἐν λόγοις, ὁ θρασύς εἰς τὸ λέγειν· «Ποη ἀπτοεπής» Ἰλ. θ. 209· κατ' ἄλλ. ἀπτο-επής=ὁ διὰ λέξεων ἐγγίζων, ἐπιτιθέμενος.

Ἄ-πτόητος, 2, π. ἀ-πτοίητος· ἀφοβός, ὁ μὴ πτοούμενος.

Ἄ-πτοίητος, π. 2' ὁ μὴ πτοούμενος, ἀφοβός.

Ἄ-πτολέμιστος, 2' ὁ μὴ πολεμικός· Ἀθην. 12, 524.

Ἄ-πτολεμος, 2, π. ἀντὶ ἀπόλεμος Ὀμηρ. Εὐρ.

Ἄ-πτομαι· ἴδε ἄπτω.

Ἄ-πτός, 3' ὁ εἰς τὴν ἀφῆν ὑποπίπτων, πιαστός, ψηλαφτός.

Ἄ-πτρα, ἢ· τὸ φυτὶλε τοῦ λύχνου Β. Ἀν. 794.

Ἄ-πτρίον, τό, ὄρεα. τοῦ ἄπτρα.

Ἄ-πτυστος, 2' ὁ μὴ πτυσθεὶς ἢ πτυόμενος Ἰπποκρ.

Ἄ-πτω, ἐπ. παθ. ἀόρ. ἐξῆθη (κατὰ Δεδερλ. συγκε. ἐκ τοῦ ἀπτεῖν καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζ. τῶ ἀρχ. ἱταλ. apere, ἐν τῷ aris, arisci=ligare)

1) προσκολλῶ, προσάπτω, προσδένω, (πιάνω) κατὰ Πλατ. Κρατ. 417 «τὸ ἄπτειν καὶ τὸ δέν ταῦτόν ἐστιν»· ἀμφοτέρωθεν ἐνστροφῆς ἐντερων οἶος Ὀδ. φ. 408· «χορὸν ἄπτειν» (ἐπὶ τοῦ ἵν χορῷ ἄπτεσθαι τῶν χειρῶν) Αἰσχ. Εὐμ. 297· «βρόχους κρεμαστούς»=προσδένειν τοὺς βρόχους ὥστε νὰ ἐξαρτῶνται Εὐρ. Ὀρ. 1036. Πολλὴ συν-θέτα μῆ. «βρόχον ἀπὸ μελᾶθρου»=πρὸς ἱστίον μὲν ὄρεον· προσάπτω Ὀδ. λ. 277· ἔτι

προσάπτομαι, προσκολλώμαι εἰς τι κατὰ δια-
φόρ. τρόπον· α) ἐγγίζω, πᾶν· γούνα, γει-
ρῶν Ἰλ. α, 512, κ, 377· γενείου Ὀδ. τ, 473·
«νοῦν ἢδ' ἔλκειν εἰς ἄλκ» Ἰλ. 6, 152· ἐτι
«κλῶν σὺδ' ἰσχυζα» (πᾶν· τὸν κάρπον ὀπισθεν
ἀπὸ τοῦ γούτου), θ, 339· γούτων Πινδ.
N. 8, 14· ἐντ. 6) ἀπτομαι, ἐπιφλεπῶ, κατα-
λαμβάνω, κύριος γίγνομαι· χρημάτων, τῶν
ἀλλασίων Πλατ. νομ. 11, 913· «πῶνοι ἀπτον-
ται τοῦ σώματος» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 25· «θανόν-
των εὐδὲν ἄλλος» (δὲν τοῦ εὐρίσκει πόνος)
Σοφ. Οἰ. K. 959· γ) ἐγθρίσκω· ἀπτομαι, κατα-
λαμβάνω Λίσχ. Ἀγ. 1590, ἀντιθ. τῷ ἀπέρχε-
σθαι· τῆς οὐραγίας Πολυδ. 2, 34, ἐπὶ ἀσθε-
νείων π. χ. τοῦ λοιμοῦ Θουκ. 2, 48· ἐτι «ὀργή
ἦπται τῆς πόλεως» Πολυδ. 31, 7· ἐντ. θέτω
χεῖρα· γονέων ἐπὶ τοῦ γονεῖς, Πλατ. πολιτ.
5, 465· «τοῦδ' ἀνδρὸς Σοφ. Οἰ. K. 826· «ἐπαι-
σιν τινας» «ὀνεῖζ' ἴσ' καὶ ἄνευ τοῦ» ἐπαισιν Ἡρ.
5, 92, 3· «· τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς» Πλατ. Ἰων
535· ὁμοίως «φρονέ· ἀπτεσθαι» λυπεῖν, ἀντὶν
Εὐρ. Ῥησ. 916· «χρησμός· ἀπτεται φρονέων»
Ἀριστ. ἱπ. 1233· δ) ψάω τῆς τροφῆς· «βρώ-
μης ἢδ' ἐπὶ ποτήτος» Ὀδ. κ, 379· «αἶτου, δ, 69·
ὁμοίως παρὰ Θουκ. 2, 50· «ὅσα ὄρεα καὶ τε-
κρίνοθα ἀνθρώπων ἀπτεται» καὶ μὲν· «οἴνου
ἀπτεσθαι» γ) ἐπιχειρῶ· ἔργου Ξεν. Ἑλλ. 1, 4,
5· «πολέμου Θουκ. 5, 61· «πράγματος Δημ. 18,
141· «τῆς τὸν ἱματῖον ἔργασίας» Πλατ. πολιτ.
280· λόγων Εὐρ. Ἰων 544 (ἔλλα Πλάτ. ἐν
πολιτ. 275· «λόγου ἀπτεσθαι» τὴν ἔνοιαν
καταλαμβάνειν) ὁδὸς καὶ· ἀντιλογίας, πολιτ.
5, 154· φιλοσοφίας, Φαιδ. 64· ἐτι ἐπὶ κακῶν
πράξεων καὶ κακούργημάτων· φόνου, Εὐρ. Ἰ.
T. 381· «φόνου, κλωπίης Πλατ. Φαιδ. 108·
«ἀσθενημάτων Πολυδ. 7, 13· δ) ἐφικνοῦμαι κα-
τορθῶν, ἐπιτυγχάνω· ἀλγέας Πλατ. Φαιδ. 65·
ε) ἐντ. ἡ παρασημ. τοῦ ἀπολαύω· «ἐνθης
Εὐρ. Φοιν. 953· «γοναίων Πλατ. πολιτ. 5,
701· «ὄρας, νόμ. 8, 837· «τῶν καλῶν Ξεν.
ἀπαρ. 1, 3, 8· Σπάρτης· ἔχει τὴν παρασημ.
φθάνω μέλλει τινὸς μετὰ δοτ. «στέλκων ἀπτον»
Ἡρακλείδης Πινδ. Π. 10, 28· 2) ἀνάπτω, πῦρ
ἐκβάλλω· «ἐρείκης θυμὸν ἄψαντες πυρὶ» Λίσχ.
Ἀγ. 286· «πύκας, οὐς Εὐρ. Ὀρ. 1543· «· πυρ-
σὸν ὀνυμν» Πινδ. Ἰ. 3, 61· «λύχων ἀπτείν,
κωμ. συνθεσ. ἐν παθ.· ἡμιένος Ἀριστ. πλ.
301· «ἀφθείς δ' νῆος· κατεκαύθη» Ἡρ. 1, 19·
«φθέντω, ἡμιένων Θουκ. 4, 133· «Ὁμηρ. ἔχει
ὁδὸς καὶ μ. μέλ. ἐν παθ. σημα. «ἐμελλεν ἀφε-
σθαι ἐν πυρὶ· μοχλός» Ὀδ. 1, 379.
Ἀ· πτώξ, ὁ, ἡ· ὁ μὴ φοδοῦμενος B. Ἀν. 1339.
Ἀ· πτώξ, ὅσος, ὁ, ἡ (πίπτω)· ὁ μὴ πίπτων, ὁ
στερεὸς στέλιον, ὁ μὴ πλανητικός· «δῶλος Πινδ.
Ὀ. 9, 99· «λόγος Πλατ. πολιτ. 7, 534· «ὁάλα-
νος Ἀντιφ. 40, Πλούτ.
Ἀ· πτώτος, 2· 1) τῷ προηγ. Λογγιν. 33, 6·
2) παρὰ γραμμ. ἄνευ πτώσεως, ἀκρίτος.
Ἀ· πτώτως· ἔπρω. τοῦ προηγ.
Ἀ· πύγος, 2 (πυγή)· ὁ μὴ ἔχων πυγὴν, ὁ ἔχων
ἀλχημικούς γλουτούς Σιμωνίδ. «ἐλάφου ἀπυρ-
τήρη» Ἀντιφ. 0, 4.
Ἀ· πύθμενος, 2 (πυθμήν)· ὁ μὴ ἔχων πυθμῆνα,
ἐξάν, ἡ ἐσφραγ. (πάτον)· «φάλλῃ Ἀθην. 11, 501·

Ἀ· πυκνός, 2· 1) ὁ μὴ πυκνός, ἀραιός· 2) ἔνευ
τοῦ πυκνός (ἴδ. πυκνός) μουσικ.
Ἀ· πύλωτος, 2· ὁ μὴ διὰ πύλων κεκλεισμένος,
ἀνοικτός, ἐκλειστός Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 20· μεταφ.
ἀγαλλίνωτος Ἀριστ. βατρ. 839.
Ἀ· πυνδάκωτος, 2 (πύνδαξ)· ὁ μὴ ἔχων πύν-
θακα, πάτον Σοφ. ἀποσπ. 541· «ἀπυνδάκωτος
οὐ τραπέζουται· κῶλιξ» (κατέστη παρομι.).
Ἀ· πῦος, 2 (πῦον)· ὁ μὴ ἔχων πῦον (ἐμπυον),
ἀνεμπύστος Ἡσυχ.
Ἀ· πυργός, 2· ὁ μὴ ἔχων πύργον, ἀνοχύρωτος·
ἀπείργιστος Εὐρ. ἀποσπ. Τεμ. 12.
Ἀ· πύργωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων πύργους ἐπὶ τῶν
τειχῶν, ὁ ἀνοχύρωτος Ὀδ. λ, 464.
Ἀ· πύρεκτος, 2· ὁ μὴ ἔχων πυρετὸν ἱατρ.
Ἀ· πυρεξία, ἡ· ἡ ἀλλειψίς πυρετοῦ, τὸ νὰ ἦνέ
τις ἀπύρετος.
Ἀ· πύρετος, 2· ὁ μὴ ἔχων πυρετὸν Λουκ. Φι-
λοφ. 25· παρὰ τὸ «πλέγμ' οὐκ ἔχων» Ἀντιφ. παρ.
Ἀθην. 2, 60.
Ἀ· πύρηγος (πυρήν) 2· ὁ μὴ ἔχων πυρήνα, ἡ ὁ
ἔχων ἀπαλὸν πυρήνα (εἶδος βοτάνης) Ἀριστ. παρ.
Ἀθην. 14, 650, Θεοφρ. Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 22.
Ἀ· πυρομήλη, ἡ· χειρὸν, ἐργασίαν (μύλη)
γούρης πυρήνα (κουμπί) εἰς τὴν ἀκρὰν Γαλην.
Ἀ· πυρός, (πῦρ) 2· α) ὁ ἄνευ πυρός· 1) παρ.
Ἰομήρ. «τρίποδες, λῆδης Ἰλ. 1, 122, ψ, 267· (οἱ
μὴ ἐτι εἰς τὸ πῦρ βληθέντες, οἱ ἐτι νέοι)· ἄλλοι
ἐξηγ. ὁ ἐν γένει μὴ εἰς τὸ πῦρ ἐκβαίνων κατ' ἀν-
τιθ. πρὸς τὸ ἐμπυροσέτης· προδλ. Ἀθην. 2, 38.
11, 504· ἐτι· πινυκίτικος Ἀριστ. ἐν B. Ἀν. 14·
μήποι παρὰ προσενηνεγμένους· σκεύη Πλατ. νόμ.
3, 679, ἀπὸ ἐξηγ. Ἡσυχ. τὰ οὐ παρέχοντα
χρησιν ἐν πυρὶ ὁμοίως Σοφ. Τρ. 682· «παραμα-
κον ἄπυρον, ἀκρίτος· τ' αἰεὶ θερμῆς ἀθικτον» 2)
ἱερὰ· θυσία Εὐρ. Παρὰ Κλήμ. Ἀλ. ἄπυρος· αἱ
ἐρινύες, πρὸς ἃς οὐδέμια διὰ πυρὸς θυσία προσε-
φέρετο Παρ. Λίσχ. Ἀγ. 70· «ἱερὰ ἄπυρα» «τὰ μὴ
προσηκόντως προσενηνεγμένα, ἀνόσιος θυσία ὡς
καὶ Σοφ. παρ. Ἡσυχ. τὸ ἄπυρον ἀντὶ τοῦ ἄθυ-
τον μεταχειρίζεται» 3) ἀπύρετος, ἀφής· «οἶνος
Ἀθην. 1, 31· «μέλι Λουκ. πλ. 23· «αἰτία Πλούτ.
«τροσὴ Σουῖδ. συχν· «χρυσός· ὁ μὴ πικρὸς, ὁ
ουσιώδης, ἀκατέργαστος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀπυρῆτος
Ἡρ. 3, 97, Διοδ. Σικ. 2, 5, Ἀντιφ. 21· Ἐπίσης
«θετον ἄπυρον Διοσκ. Πλιν. 35, 18· 4) παρὰ τοῖς
ἱατροῖς ἄνευ ζέστης, πυρετοῦ, ἀπύρετος· 6) ἀρδὴς
ἄπυρος Λίσχ. Πρ. 882· «θυμὸς πυρὶ ὁ ὡς πῦρ
καίων Σχολ. πολύπυρος (ὁδὲν, τὸ α ἄθρ.)· ἄλ-
λοι ἐξηγοῦσι· πύλωνος ὁδός. ὁ μὴ ἐν πυρὶ βλη-
θείς, ὁ μὴ χαλκευθείς ἡ σφυρηλατηθείς, διὸ ἐν-
ταῦθα τὸ ἀρδὴς μεταφορ. λέγεται.
Ἀ· πύριος, ἐπὶρ. ἴδ. προηγ.
Ἀ· πύρωτος· ἄπυρος· «φάλλῃ Ἰλ. ψ, 270, ὁπερ
κατ' Ἀθην. 11, 501 (ἐπὶ πυρὶ οὐκ ἐπιτιθεμένη, ἡ
ψυχρήλατος) καθ' Ἡσυχ. «καὶνὴ ἡ ἀναθυμαστική.
Ἀ· πυστός, 2· α) ὁ περὶ οὗ οὐδὲν ἐμαθὲ τις·
«οἶχετ' αἶστος, ἄπυστος Ὀδ. α. 242· 6) ὁ μὴ
μαθὼν, ὁ μὴ ἔχων εἰδῆσιν· «οὐδὲ δὴ ἦεν ἄπυ-
στος Ζεύς» Ὀδ. ε, 127· «μύθων, δ, 675.
Ἀ· πύτω, ὁ, ὁμορ. ἀντιπύτης, κηρύς Ἀθην. 3, 98.
Ἀ· πύω, ὁμορ. ἀντὶ ἡμίον Πινδ. Ἀριστ. ἱπ. 1018.
Ἀ· πυρὶ καὶ ἄπυρ· ὁμορ. προσωμ. ἰδιώως μεταφ.
ἀδελφῶν, ἐπὶ ἐρωτικῶς Σουῖδ.

Ἀραβέω· κίνηων κρότον, θρονῶ, κτυπῶ· «ἀ-
 ράβησι δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶν» Πλ. ε, 42· συγν. ἐπὶ
 πιπτόντων πολέμιων μόνων Ὁδ. ω, 595· «ἀ-
 ράβησι δόνοντες» = (ἐπικροτῶν) Θεοκρ. 22, 126· «ὁ
 γνάθος ἀραβεί» Ἐπὶ γὰρ. ἐν Ἀθην. 10, 411· καί
 μετ. «μάτην ἀράβησαν ὀδόντας» Ἀπολ. Π. 2, 281.
 Ἀράβη, ἡ· βλάβη Ἴπποκρ.
 Ἀραβία, ἡ· ἡ Ἀραβία Πρ. 3, 107, (ἀραβ).
 Ἀραβίζω· οὐλοῦμαι ἀραβικά ἢ τὰ τῶν ἀραβῶν
 φρονῶ, ἢ ὡς οἱ ἀραβες φέρομαι· Σουφδ.
 Ἀραβικός, ὁ, καί
 Ἀράβιος, ὁ· ἀνήκων εἰς τὸν ἀραβὰ· ὁ Ἀρά-
 βιος, ὁ ἀραβὶ Πρὸς ἐπίρ. Ἀραβιστί=εἰς ἀραβι-
 κὴν γλῶσσαν.
 Ἀραβος, ὁ· κρότος, κτύπος· -ὀδόντων (ἐπὶ πό-
 δου) Πλ. κ, 375.
 Ἀράγδην, ἐπίρ. με κρότον λαοῦ. Λεξίφ. 5.
 Ἀραγμα, τό· τὸ ποιῶν ἥγον, κτύπος, κρότος·
 -τυμπάνων Εὐρ. Ηυκλ. 203.
 Ἀραγμός, ὁ· ἡ σύγκρουσις (δύο σωμάτων σκλη-
 ρῶν), τὸ κτύπημα, ὁ κρότος· «-δεσμῶν ἱππικῶν»
 Εὐρ. Πρσ. 569· -στέρνων=τὸ κτύπημα τοῦ στή-
 θους ὡς σημείον πένθους Σοφ. Οἰ. Κ. 1605·
 -πετρῶν=ἡ βολὴ πέτρων Εὐρ. Φοιν. 1143.
 Ἀρα-δαίμων, ὁ· ἡ θεότης τῆς ἀράς (κατάρας)
 Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 330.
 Ἀραδέω· κινέω, θορυβέω.
 Ἀ-ραδιο-ἄρρητος, ὁ· ὁ μὴ βραδίουρηθεῖς·
 ἴδ' ἀραδιουρηγτος.
 Ἀραδός, ὁ· ἱσχυρὰ κίνησις ἐν τῷ σώματι με-
 γαθυροῦσιν Ἴπποκρ. παρὰ Νικ. θηρ. 776
 =καὶ καρδιόκτυπος, κατὰ Σχολ. κίνησις σώμα-
 τος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλλήλδονος, (ωωω).
 Ἀραδός, οὐ, ἡ· πόλις ἐπὶ νήσου οὐ μακρὰν τῶν
 παρὰ τῶν Φοινίκης, κατ. Ἀράδιος Στραβ.
 Ἀράξω· γρηνιάζω, κινῶμαι ἐπὶ σκύλων Πα-
 λυδ. 5, 86, καὶ ἀραξέω Αἰλ. Ι. 2, 5, 51.
 Ἀραι, ἀορ. ἀ. ἀπερ. τοῦ αἵματος.
 Ἀραιά, ἡ· τὸ ὑπογαστρίον ἐστρ. ἴδ' ἀραιός.
 Ἀραιθώρας, ἡ· πόλις ἐν Ἀργολίδι, κατ. Ἀ-
 ραιθρηεύς Πλ. 6, 571.
 Ἀραι-ὀδους, οντος, ὁ (ἀραιός, ὀδούς)· ὁ ἀ-
 ραιὸς ἔχων ὀδόντας· Ἀριστοτ.
 Ἀραιό-θυρε, τοῖχος, ὁ, ἡ, τὸ (θυρεῖ)· ὁ ἔχων
 ἀραιὰς τρεῖς ἀρ. λεξ. ἑξῆγ. μαδαρός, καὶ
 ψεδνός.
 Ἀραιό-θυρα, ἡ, ἑξῆγ. τοῦ θύρετρα ἀρ. λεξ.
 Ἀραιό-πορος, ὁ· ὁ ἔχων ἀραιὰς πόρους.
 Ἀραιός, ὁ· κατὰ τοὺς ἀττικιστάς ἀττ. ἀραιός·
 ὁ ἀραιός, ἡ ἀρηός, ἀδυνάτος, λεπτός· -γλωσσά·
 Πλ. π. 161· -γείρ = αἰ ἀδύνατοι καὶ ἀπάλειμοι
 γείρες τῆς Ἀφροδίτης, ε, 425· -εὐνή Θεοκρ.
 13, 59· -κνήμαι=οἱ πόδες τοῦ χαλαινόντος· Πι-
 ρίστος Πλ. σ, 411· -εἰσόδος=σπινθὶς Ὁδ. κ, 90·
 -νῆες=κορυαί, ἐλαφρά, Πτο. ἐρ. 807· κατὰ
 Μ. Ἐτ. βαλπτικαὶ καὶ ἡ γρασ. ἀραιάς κυρ.
 ἀντὶθ. τῷ πυκνός· «ράλαγγες ἀραιαί τε καὶ βα-
 θύτεραι» Ξεν. Λακ. 11, 6· «ὀμύληχ νέφους ἀ-
 ραιότερα» Ἀριστοτ. ἰδίως παρα μὲν· -δάρην
 Νικ. θηρ. 575, Σχολ. λεπτόφυλλος· ἐντ. παρ.
 ἱατρ.-συγμάς, πνεῦμα=βραχέως, μετὰ μακρὰ
 διαλείμματα· Ἀραιά γαστήρ=(τὸ ὑπογαστρίον,
 τὸ προκοιλί) Νικ. θηρ. 133· ἔτι καὶ οὐδ' ἡ
 ἀραιά=ἐπίρ. «θώρα ἀραιὰς ἐπικαιμένης Σουφδ.

Ἀραβέω· κίνηων κρότον, θρονῶ, κτυπῶ· «ἀ-
 ράβησι δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶν» Πλ. ε, 42· συγν. ἐπὶ
 πιπτόντων πολέμιων μόνων Ὁδ. ω, 595· «ἀ-
 ράβησι δόνοντες» = (ἐπικροτῶν) Θεοκρ. 22, 126· «ὁ
 γνάθος ἀραβεί» Ἐπὶ γὰρ. ἐν Ἀθην. 10, 411· καί
 μετ. «μάτην ἀράβησαν ὀδόντας» Ἀπολ. Π. 2, 281.
 Ἀράβη, ἡ· βλάβη Ἱπποκρ.
 Ἀραβίη, ἡ· ἡ Ἀραβία Πρ. 3, 107, (ἀραβ).
 Ἀραβίζω· οὐλοῦν ἀραβικά ἢ τὰ τῶν ἀραβῶν
 φρονῶ, ἢ ὡς οἱ ἀραβες φέρομαι· Σουφδ.
 Ἀραβικός, ὁ, καί
 Ἀράβιος, ὁ· ἀνήκων εἰς τὸν ἀραβὰ· ὁ Ἀρά-
 βιος, ὁ ἀραβὶ Πρὸς ἐπίφ. Ἀραβιστί=εἰς ἀραβι-
 κήν γλῶσσαν.
 Ἀραβος, ὁ· κρότος, κτύπος· -ὀδόντων (ἐπὶ πό-
 δου) Πλ. κ, 375.
 Ἀράγδην, ἐπίφ. με κρότον λαοῦ. Λεξίφ. 5.
 Ἀραγμα, τό· τὸ ποιῶν ἥγον, κτύπος, κρότος·
 -τυμπάνων Εὐρ. Ηυκλ. 203.
 Ἀραγμός, ὁ· ἡ σύγκρουσις (δύο σωμάτων σκλη-
 ρῶν), τὸ κτύπημα, ὁ κρότος· «-δεσμῶν ἱππικῶν»
 Εὐρ. Πρσ. 569· -στέρνων=τὸ κτύπημα τοῦ στή-
 θους ὡς σημείον πένθους Σοφ. Οἰ. Κ. 1605·
 -πετρῶν=ἡ βολή πετρῶν Εὐρ. Φοιν. 1143.
 Ἀρα-δαίμων, ὁ· ἡ θεότης τῆς ἀράς (κατάρας)
 Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 330.
 Ἀραδέω· κινέω, θορυβέω.
 Ἀ-ραδιο-ἄρρητος, ὁ· ὁ μὴ βραδίουρηθεῖς·
 Ἰδ' ἀραδιουρηγτος.
 Ἀραδός, ὁ· ἱσχυρὰ κίνησις ἐν τῷ σώματι με-
 γαθυροῦσιν Ἱπποκρ. παρὰ Νικ. θηρ. 776
 =καὶ καρδιόκτυπος, κατὰ Σχολ. κίνησις σώμα-
 τος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλλήλοδόνος, (ωωω).
 Ἀραδός, οὐ, ἡ· πόλις ἐπὶ νήσου οὐ μακρὰν τῶν
 παρὰ τῶν Φοινίκης, κατ. Ἀράδιος Στραβ.
 Ἀράξω· γρηνιάζω, κινῶμαι ἐπὶ σκύλων Πα-
 λυδ. 5, 86, καὶ ἀραξέω Αἰλ. Ι. 2, 5, 51.
 Ἀραι, ἀορ. ἀ. ἀπερ. τοῦ αἵματος.
 Ἀραιά, ἡ· τὸ ὑπογαστρίον ἐστρ. Ἰδ' ἀραιός.
 Ἀραιθωρεά, ἡ· πόλις ἐν Ἀργολίδι, κατ. Ἀ-
 ραιθρηεῖ· Πλ. 6, 571.
 Ἀραι-ὀδους, οντος, ὁ (ἀραιός, ὀδούς)· ὁ ἀ-
 ραιὸς ἔχων ὀδόντας· Ἀριστοτ.
 Ἀραιό-θυρε, τοῖχος, ὁ, ἡ, τὸ (θυρεῖ)· ὁ ἔχων
 ἀραιὰς τρεῖς ἀρ. λεξ. ἔξηγ. μαδαρός, καὶ
 ψεδνός.
 Ἀραιό-θυρα, ἡ, ἔξηγ. τοῦ θύρετρα ἀρ. λεξ.
 Ἀραιό-πορες, ὁ· ὁ ἔχων ἀραιὰς πόρους.
 Ἀραιός, ὁ· κατὰ τοὺς ἀττικιστάς· ἀττ. ἀραιός·
 ὁ ἀραιός, ἡ ἀρηός, ἀδυνάτος, λεπτός· -γλωσσά·
 Πλ. π. 161· -γείρ = αἰ ἀδύνατοι καὶ ἀπάλειμοι
 γείρες τῆς Ἀφροδίτης, ε, 425· -εὐνή Θεοκρ.
 13, 59· -κνήμαι=οἱ πόδες τοῦ χαλαινόντος· Πι-
 ριστοῦ Πλ. σ, 411· -εἰσόδος=στινὴ Ὁδ. κ, 90·
 -νῆες=κοραὶ, ἐλαφραί, Πτο. ἐρ. 807· κατὰ
 Μ. Ἐτ. βαλπτικαὶ καὶ ἡ γρασ. ἀραιάς· κυρ.
 ἀντὶθ. τῷ πυκνός· «ράλαγγες ἀραιαί τε καὶ βα-
 θύτεραι» Ξεν. Λακ. 11, 6· «ὀμίχλη νέφους· ἀ-
 ραιότερα» Ἀριστοτ. ἰδίως παρα μὲν· -δάρην
 Νικ. θηρ. 575, Σχολ. λεπτόφυλλος· ἐντ. παρ.
 ἱατρ.-συγμάς, πνεῦμα=βραχέος, μετὰ μακρὰ
 διαλείμματα· Ἀραιά γαστήρ=(τὸ ὑπογαστρίον,
 τὸ προκοιλί) Νικ. θηρ. 133· ἔτι καὶ οὐδ· ἡ
 ἀραιά=ἐπίφ. «θύρα ἀραιὰς ἐπικειμένης Σουφδ.

Ἀρατός, 3 καὶ 2 Σοφ. Ἀντ. 859· α) ὁ καταρῶμενος· ἐντ. ὁ κακὸν προσενδὼν Ἦσυρ, ὁ βλαβερός Ἀίσχ., Ἀγ. 1546· 2) ὁ ἱκέσιος, ὁν τις ἐπικαλεῖται, ἢ παρακαλεῖ Σοφ. Φιλ. 1167· γ) ὁ κατηραμένος, κατάρματος ὄν. λεξ. παρὰ τραγ. συγνὰ· ἄρατος ὀλοῖμαι, Οἰ. τ. 642, καὶ ἐν περὶ Πλάτ. νόμ. XI, 331

Ἀραιό-σαρκος, 2· ὁ ἔχων σπογγροῖδῃ σάρκι.

Ἀραιό-στημος, 2· ὁ ἀραιὸν ἢ χαλαρὸν στήμονα ἔχων, μανόστημος Πούγ.

Ἀραιό-στόλος, 2· ὁ ἔχων ἀραιούς (μὴ πυκνούς) στόλους Βιτρούβ.

Ἀραιό-σφγγοειτος, 2, ἀντιθ. τῷ πυκνοσφγγοειτος· λέγεται ὁσῶτος ὁ σχηματισμὸς σώματος, ὃς οἱ πόροι εἶναι ἀραιοὶ πρὸς διαπνοήν, εὐδιάπνευστος.

Ἀραιότης, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ λεπτοῦ, σπογγροειδοῦς, ἀντιθ. πρὸς τὴν πυκνότην· ἰδιώ-σώματος Ἰπποκρ.-γλώσσης Πλουτ.

Ἀραιό-φθαλμος, 2· ὁ ἔχων ἀραιούς, ὀρθαλμούς· κλήμα γεωπ.

Ἀραιό-φυλλος, 2· ὁ ἔχων ἀραιὰ (μὴ πυκνὰ) φύλλα Ἀρ. λεξ.

Ἀραιόω· κάμνω τι ἀραιὸν, λεπτόν, χαλαρόν, μόνον Ἀριστοτ. προβλ. 2, 32· ἀραιούσθαι· κίγνυσθαι ἀδύνατον μὲν.

Ἀραιόρηκα, ἰων. παρὰ. τοῦ αἰρέω.

Ἀραιόρημα, παθ. παρακ. ἰων τοῦ αἰρέω.

Ἀραιώμα, τὸ ἀραιώμα, γαργματιὰ, κενὸς τόπος· ἀνίμωσι, τὸ κενὸν Πλουτ. Λουκ.

Ἀραιώω, ἐπὶ. ἐν εἶδει ἀρῆς, εὐχῆς ἢ κατάρως.

Ἀραιώω, ἐπὶ. τοῦ ἀραιός.

Ἀραιώσις, ἢ τὸ νὰ κάμῃ τις τι ἀραιόν, λεπτόν, χαλόν, ἀδύνατον Ἀριστοτ. συγν. παρ' Ἰπποκρ. καὶ μὲν. ἀντιθ. πρὸς τὴν πυκνώσις.

Ἀραιωτικός, 3· ὁ κάμνων τι λεπτόν, ἀραιόν, ἀδύνατον· χαλαρόν Διοσκ.

Ἀράκη, ἢ φιάλη Ἦσυρ.

Ἀράκιον, τὸ, ὄψακ. τοῦ ἄρακος Γαλην.

Ἀρακίς, ἴδος, ἢ 1) αἶολ = φιάλη Ἀθην. 11, 502· 2) αἱ ἀρακίδες = ἀρακίσκος.

Ἀρακίσκος, ὁ, ὄψακ. τοῦ ἄρακος.

Ἀρακυνθος, ὁ· ὄρος εἰς τὰ μεσημέρ. παράλια τῆς Ἀιτωλίας Στραβ.

Ἀρακος, ὁ· εἶδος ὀσπρίου ἀγρίου, ὅπερ μεταξὺ τῆς φακῆς ἀδύναται ὡς ζιζάνιον· «-τοχὺ καὶ σκληρόν» Θεοφρ. Διοσκ. παρὰ τὸ πυρὸν καὶ πτισάνην Ἀριστοτ. παρὰ Γαλην. καὶ Ἦσυρ. -λάθυρος κατὰ Γαλην. γραφ. καὶ ἄρακος.

Ἀρακ-ώδης, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ προηγ. Θεοφρ.

Ἀραξα, ἢ· εἶδος φυτοῦ Πλουτ. κατὰ Μ. Εἰ.

Ἀραιός, ἐπὶ. τοῦ ἀραιός· ἀραιά.

Ἀραιός, ἢ· ἡ σύγκρουσις, σύρραξις μὲν.

Ἀραξί-χειρ, ὁ, ἢ, τὸ· ὁ δια τῆς χειρὸς κτυπημένος ἢ κτυπόμενος· -τύπανα Φιλ. Θεο. 6, ἐνθα πρότερον ἐγράφετο ἀραξόχειρα.

Ἀραξίης, ὁ· 1) ποταμὸς ἐν Ἀρμενίᾳ Στραβ. ἐνθα τὸ ὑπ' αὐτοῦ πλημμυροῦμενον πεδῖον καλεῖται Ἀραξηνὸν πεδῖον· 2) ποταμὸς ἐν Περσίᾳ Στραβ.

3) ἄλλη ὀνομασία τοῦ Χαβύρου Ἐνν. 4) ποταμὸς ἐν Σκυθίᾳ, ὃν τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ Βόλγα, τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ Ὠξοῦ ἐκαλεῖσθαι Πρωδ. (ἄρ). Ἀραξόχερα· ἴδε Δοβέλ. Φρύν. 770· πρόβλ. ἀραξίχειρ.

Ἀραξος, ὁ· ὄντ. ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας Πολυδ.

Ἀραο, π. ἀντὶ ἡρωδ'. ἐν. πρὸς. μ. ἀορ. τοῦ αἵρω.

Ἀράομαι, ἀποθ. μέσ. (Ὁδ. χ, 322 ἀρήμεναι = ἀράν, καταρῶμαι· ὀρθότ. ἢ ὡς ἀορ. παθ. ἀντὶ ἀρήναι ἐξ ἀρχ. ἀρομαι· ἀρημένος ἴδε κατωτ.)·

παρακαλῶ, προσεύχομαι ἱκετεύω ἀποθ. καὶ μέσ. ὄντ. καὶ ἀπαρ. εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, παρακαλῶ· φανήμεναι ἡὼ Ὁδ. 1, 240· «πάντες ἀρησάμετο ἀρηνέστερον· ἐμμεν» Ὁδ. α, 164· ἐν εὐχόμενος ὑπόσχομαι Ἰλ. ψ, 144· 2) καταρῶμαι, κατεύχομαι· «ἄπερ τοῖς δ' ἡρασάμεν» Σοφ. Οἰ. T. 251· «ἀρὰν ἀράσθαι τινι» Ἀίσχ. Ἐπ. 616·

σπανιῶ· ἐν καλῇ σγμ. «ἀγαθὰ τινι» Πρ. 1, 132· (ἀρ. Ὀμηρ. ἀττ. ἀρ Σοφ. Ἀντ. 589),

precor, exsecro.

Ἀραρημένος, 3 ἀντὶ ἀρημένος.

Ἀράρα καὶ ἄραρον· ἴδ' ἄρω.

Ἀραρήνη, ἢ· χώρα ὑπὸ νομάδων οἰκουμένη ἐν Ἀραβίᾳ Στραβ.

Ἀραρίζω· ἀράζω Ἀμμιων.

Ἀραρίσκω, ἐν. τοῦ ἀρχ. ἄρω· προσαρμόζω Ὁδ. ξ, 23.

Ἀραρον, ἀντὶ ἡραρον ἀορ. τοῦ ἀραρίσκω.

Ἀραρότης, ἐπὶ. προσηρμοσμένως, στερεῶς, ἐνσταθῶς· μένειν Ἀίσχ. ἱκ. 923· «ὀπηρετεῖν Πλατ. Φαιδρ. 240· «ἀραρότερον λέγειν» = συνεγέστερον (μαλλόν συνεγίς) ὀμιλεῖν Θεμιστ. καὶ μὲν.

Ἀραρώς, εἴα, ὅς, μετοχ. παρακ. τοῦ ἀραρίσκω.

Ἀρας, ἀορ. α. μετοχ. τοῦ αἵρω.

Ἀρασθαι, μ. ἀορ. α. ἀπαρ. τοῦ αἵρω.

Ἀρασθαι, ἐν. ἀπαρ. τοῦ ἀράομαι.

Ἀράσιμος, 2· α) ὁ εὐκατός, ἢ ἀπεικτατός, ὁ εὐχῆς ἢ κατάρως ἄξιος· 6) ἐνερ. ὁ εὐχόμενος ἢ καταρῶμενος Σουῖδ (— — — ἀττ.).

Ἀράσσω, ἀττ. ἀράττω, μ. ἀράζω (ἴδε βράσσω), ἐπὶ πάσῃς σφοδρῇ κινήσει· σώματος κατ' ἄλλου, δι' οὗ προέρχεται ἡ γύς τις ἢ ψόφος· κτυπῶ, κρατῶ, κρούω· «ἀράσσεσκον ὄπλα· γθόνα» Πινδ. Π. 4, 226· «ατέρνα Ἀίσχ. Περ. 1011· «ὕψεις Σοφ. Ἀντ. 52· «ἀραγθεν ἔλκος», 961 (ἀμρ.)·

«-χειρὶ κράτα» Εὐρ. Τρ. 1235· «πέτρας» (= βίπτω μὲ πέτρας, πετροβολῶ), I. T. 327· «-πρὸς τὸ ἔδαφος» (= βίπτω), «-πρὸς τὰς πέτρας» Πρ. 6, 44· «ὄρας» = κτυπῶ, κρούω Ἀνακρ. 31, 8· «πύλας Εὐρ. I. T. 1308· «πύλαν ἀραξί» Θεοφρ. 2, 160· ἄραξαι, 2, 6· «λύραν (κτυπῶ παίζω), ἐντ· μέλος μὲν. -ὄμιον Νον. Διον. 1, 15· «-ἡ γον, 10, 223· μεταφ. «ἀράσσειν κακοῖς ὀνειδεῖν» = ὀδύρειν, βλασφημεῖν Σοφ. Ἀγ. 712. Παθ. μὲ κρότον συγχρούομαι· «ἡ αὐλεις ἡράσσετο» = ἐκτυπάτο, (ἐτακίετο) Λουκ. -τῇ γῇ = ἐξοκέλλω, ferio, allidor.

Ἀράτειος, ὁ· εἶδος σόκου Θεοφρ. Ἀθην. 2, 77.

Ἀρατήριον, τὸ· ἴδ' ἀρητήριον.

Ἀρατικός, 3· ὁ ἔχων κλίσιν νὰ προσεύχεται, ἢ νὰ καταρῶται μὲν.

Ἀρατός, 3, ἰων. ἀρητός (ἀράομαι, α)· ὁ παρακαλῶμενος, ὁ εὐκατός· «ἀρητόν δὲ ταχεύει γόνον ἔθνης» = ἐξήγηται εἰς τοὺς γονεῖς τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸν γόνον (θεῖον) Ἰλ. ρ, 37, γυτῖς

ακρεπτός· 2) π. ὁ καταπραμένος Σοφ. Ἀντ. 960, κατὰ Σχολ. καταπράσματος, abominandus.

Ἀράτω, ὀρθός. ἀρράζω.

Ἀράχιδνα, ἡ ἄρακος Θεοφρ.

Ἀραχναῖον αἶψας ὅρος ἐν Ἀργολίδι, ἡ ἥδη Ἄρα.

Ἀραχναῖος, 3) ὁ ἀνέμων εἰς τὴν ἀράχνην - νήματα Ἀντ. Σιδ. 21. - μῖτος Ἀργιλ. 11. ἀλλὰ - ἀραχναί=ἀράχνη, φωλιῆς Ἐρωκ. 9.

Ἀράχνηος, 2) ἀράχνης.

Ἀράχνη, ἡ 1) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, (τὸ ζωῦφιον) ἀράχνη Αἰσχ. Ἀγ. 1371, καὶ μετ' αὐτὴν τὸ ὑραγμα τῆς ἀράχνης Λουκίλ. 65, συχν. παρὰ μετ' αὐτὴν τὸ παρ' ἡμεῶν. ὕψωμα, ἀράχνης δὲ ἀραχνίως τὸ ζωῦφιον, ἀράχνη τὸ δὲ θηλυκὸς δὲν ἐπιδεδιοικεῖται 3) ὁ θαλάττιος ἰχθύς Διοσκ.

Ἀραχνήεις, εἶσα, ἐν τῇ προηγ. Νικ. θηρ. 731, ἐν λεπτῷ - καλὸν τῇ, Ἀλ. 492.

Ἀράχνης, ὁ ὁ ἀράχνης (τὸ ζωῦφιον) Ἡσ. ἐρ. 775, Πινδ. ἀποσπ. 268.

Ἀραχνία, ἡ ἡ ἀράχνη, τὸ ὑραγμα τῆς ἀράχνης.

Ἀραχνικός, 3) ἀραχναῖος μετ' αὐτὴν.

Ἀράχνηος, τὸ 1) τὸ ὑραγμα τῆς ἀράχνης Ὀδ. θ, 280. 2) ὑποκ. τοῦ ἀράχνη, μικρὰ ἀράχνη Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 27.

Ἀραχνιῶν περιβάλλω τὴν μετ' ἀράχνην Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 26. Παθ. γίνονται πλήρης ἡ γεμῆτος ἀπὸ ἀράχνην ἐνεστ. αὐτὸς. 9, 40. ἔτι ἐκπλοῦμαι ὡς ἀράχνη Ἰπποκρ.

Ἀραχνι-ὠδής, 2) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ὑράματος τῆς ἀράχνης Ἰπποκρ.

Ἀραχνο-ειδής, 2) ὁμοῖος μετ' ἀράχνην Ἀλλ.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνός, ὁ ἀράχνης Αἰσχ. ἰκ. 864.

Ἀραχνο-υψής, 2) λεπτὸς ὡς ὑραγμα ἀράχνης Φιλ.

Ἀραχνο-ὠδής, 2) ὁμοῖος μετ' ἀράχνην Ἀριστοτ.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

Ἀραχνο-μαχία, ἡ ἡ μάχη τῶν ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

ὀλγής, τί, ὑπερ μύλις δύναται τις νὰ φέρῃ, οὕτως, ὥστε τὸ αἶσθημα τοῦ πράττοντος ἡ λέγοντος ἀντιστρατεύεται πρὸς αὐτὸ πρὸς. Νίσιον εἰς Ὀδ. θ, 244. - ἄνεμοι, ζ, 254. - πόλεμος, ζ, 87. γόλος, στόνος, ἀνδρῶν ἑρῆς, νοσῶς καὶ ὁμοία - ἐμοὶ ἐπομ. ἀπαρ. Ἰλ. ρ, 252. - ἀραχ-λέων δὲ πάντων ἀνθρώπων βῆσθαι γενέσθαι. ο, 140. ἔτι ἀραχλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιπρὸς ἐστὶν = δυσκόλον (γαλεῖον) εἶνε εἰς τὸν Ὀλύμπ. νὰ ἀντιστέκηται Ἰλ. α, 589. - λέων Ἀντιστ. 1. - κέ-λαδος Ἀνακρ. 60, 10. - σπανιὸς ἐν πεζῷ. - ἀραχλέος τὴν ὄψιν Αἰσχ. 1, 60.

Ἀραχλέως, ἐπὶ, ἰδ' ἀραχλέος.

Ἀραχνοῦνιος, ὁ 1) βασιλεὺς τῆς Ταρτησοῦ Ἡρ. 2) ὅρος ἐν Βιθυνίᾳ Στραβ.

Ἀργᾶς, ὁμορ. ἀντὶ ἀργῆς Πινδ. ἰδ' ἀργίας.

Ἀργᾶς, ὁ σκαμπ. ὄν. τοῦ Δημοσθένους, οὗ ἡ σημασία δὲν εἶνε ἐντὶ σαφῆς Πλουτ. Δημ.

Ἀργεάδης, ὁ πατρων. υἱὸς τοῦ Ἀργεῶ.

Ἀργεῖα, ἡ ἀργία Δ. Ἀλ.

Ἀργεῖ-λεπτός, 2) ὁ ἔχων λευκὴν κορυφὴν - καλὴν Πινδ. ἀποσπ. 214.

Ἀργεῖ-φόντης, ὁ ὁ φονεὺς τοῦ Ἀργεῶ, ἐπών. τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ σονεῦσαντος τὸν Πανόπτην Ἀργον. Κατὰ Μ. Ἐτ. ἐκ τοῦ ἀργῆς, ὁ φονεὺς ὕβριον, ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀργέλοισι, οἱ κατὰ Σχολ. Ἀριστ. τῆς μη-λωτῆς οἱ πόδες, οἱ ποδῶνες καλοῦσι, κατὰ Β. Ἀν. σελ. 8, ἀπὸ τύπος ἀντὶ ποδῶνες, καὶ μά-λιστα κωδίων καὶ ἀσκήων ὅθεν ἐν γένει ἀρη-στα πράγματα Ἀριστ. σφ. 672.

Ἀργεῖος, 3) ὁ κάτοικ. τοῦ Ἀργεῶς. - Ἀργεῖος παρ' Ὀμήρ. ὡς καὶ Ἀγαῖοι καλοῦνται σύμπαντες οἱ Ἕλληνες ἡ Ἀργεῖα α) θηλ. τοῦ Ἀργεῖος Ἡρ. 6) ἡ χώρα τοῦ Ἀργεῶς.

Ἀργεμα, τὸ κυρ. τὸ λευκόν, βλάβη ἐπὶ τῆς ἰριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ ὡς λεύκωμα Θεοφρ.

Ἀργεμον, τὸ τὸ αὐτὸ Ἰπποκρ. ἔτι ἀργεμος, ὁ, Σοφ. ἀποσπ. 221, ὅπερ παρὰ Πολυδ. 2, 146 σημαίνει καὶ τὰ λευκὰ στίγματα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, αἱ λεύκαι.

Ἀργεμος, ὁ τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λεύκωμα ἰδ' ἀργεμον.

Ἀργεμῶνη, ἡ φωτόντι ὁμοῖον μεμῆκωνα Διοσκ.

Ἀργεννός, τὸ ἐπομ. Θεοφρ.

Ἀργεννός, 3, αἰολ. καὶ π. ἀργός ὁ λευκός - ὁδόναι Ἰλ. γ, 141. συνθέστ. ἐπὶ προσώτων, - μόσχοι Εὐρ. Ἰ. Α. 574. - σέλας Ἀντ. Σιδ. θ. 41.

Ἀργεστήρ, ἰδ' ἀργεστής.

Ἀργεστής, ὁ (οὕτως τονιστέον καὶ οὐχὶ ἀργέ-στης ἰδὲ Σπίντσερον ἐν Ἰλ. λ, 306) ὁ λευκός Ἰλ. λ, 306, φ, 334, ἐπών. τοῦ Νότου, ὅστις προ-γενεῖ λευκὸν ἀφρόν. παρ' Ἡσ. θε. 379, καὶ 870 καλεῖται οὕτως καὶ ὁ Ζέφυρος παρ' Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6 (ἀπὸ θυμῆς θερμότης) Θεοφρ. καὶ μετ' αὐτὸν βορείου. ἀνεμος, οὕτως καὶ Ἀ. Ἀλ. 15.

Ἀργέτι, ὁμορ. τοῦ ἀργῆς.

Ἀργέτις, ἰδός, ἡ ἡ λάμπουσα καὶ ἀνταυγά-ζουσα - ἡμῶς Nov. Δ. 5, 516. ἀργέτι κούρη Π. Σιλ. 24, οἱ τὴν ἀργέτι καὶ ἀργέτα ἰδ' ἀργῆς.

Ἀργεῖω, ἀ-αργεῖω) οὐδὲν παρ' αὐτῷ, δὲν ἐργά-ζομαι, εἶμαι ἀργός Σοφ. ἀποσπ. 288, ἔν. Κυρ. 1, 2, 15. καὶ δυνάμενοι τρέφειν τοὺς παῖδας ἀρ-

γούνας· — καὶ σχολάζειν Δημ. 3, 35· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ὕδασι· σημασία· «ἀργὸν καὶ πάντων ἀμελὲς» Πλάτ. πολ. 8, 561· ἐτι· τινὸς π. γ. σημασιολογίας· Πλάτ. πολ. 2, 371· «τὸ ἐργαστήριον ἀργήσαι»· μεῖναι· ἡσυχον Δημ. 27, 19· «οὐκ ἀργήσαι ἡ δὲ πόσις»· «οὐδὲν θά μείνῃ ἀμελημένη Πολυδ. 3, 5 ἀργούντων τῶν ὀπλῶν» Πλούτ. Αἰμ. 8· «οὐκ ἐπὶ ἀργήσαι ἔξοχος» Εὐρ. Φοιν. 628. Παθ. παραμελοῦμαι· «οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι· δεομένων» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 3· «αὕτη ἡ σκέψις οὐκ ἀργοῦτο»· ἤθελεν ἔχει ἀφελαιαν, Ίερ. 9, 9.

Ἀργήεις, εἶσα, ἐν· ὁ λάμπων, ὁ ὡς λευκὸς λάμπων, κατέλευκος· μετὰ τοὺς Πινδ. Π. 4, 8· (ἴδ' ἀργᾶς)· κεραυνὸς· Ιουκ. Τιμ. 1· — Ἐλαίον· τὸ διαφανές Νικ. Ἀλ. 98· «ἀργήεσσι ἀέλλαις» Ὁρφ. Ἀργ. 125, ἀνθ' οὗ ἐν 685 ἀργήσιν, ὑπομνηματίζεται τὸ ἀργεστής· πρὸς. «βορέαιο ἀργήντα κέλευθα Ὀππ. κων. 2, 140.

Ἀργῆς, ἦτος, ὁ, ἡ· ὁ λάμπων, ὁ λευκός· κεραυνός· Πλάτ. 133, Ἀριστ. ὄρν. 1743, (ὅπερ ὁ Ἀριστοτ. μετὰ τὸν 1, 10 ἐξηγ. οἱ ταχέως διὰ τὸντα· ἴδ' ἀργός)· ἐκόν· Πλάτ. γ, 419· καὶ ἐν τοῖς τύποι ἀργέτι, ἀργέτα μετὰ τοῦ θημὸς (παχὺς), λ, 817, φ, 127· μαλλὸν Αἴσχ. Εὐμ. 45· οἷος· τὸκος, ἡ καλλίτερον μετὰ τοῦ πέπλου Σοφ. Τρ. 672· Κολωνός, Οἰ. Κ. 676· (κατὰ Σχολ. λευκόγενος, ἐνεκα τοῦ ἐκ γύφου ἐδάφους του)· — ἄνθος· Νικ. Θερ. 631, ὅστις ἐν Ἀλ. 365 ἔχει καὶ τὴν γεν. ἄργεος· ἐπὶ οἴνου ὁ στιλβνός μαρμαρυγῶδης, Θερ. 551· παρ' Ἑμπεδ. εἶνε Ζεὺς ἀργῆς· τὸ στοιχεῖον τοῦ πυρός.

Ἀργῆς, οὐ, ὁ· εἰς τῶν τριῶν Κυκλωπῶν Ἦσ. Ἀργῆς, ὁ· εἶδος ὄρεος Ἰπποκρ. ζωρ. ἀργᾶς καθ' Ἰπποκρ. εἰς σκυπτικὸν ὄν. τοῦ Δημοσθένους Πλούτ. Δημ. 4.

Ἀργηστής, ὁ· λευκός· ἀφρός Αἴσχ. Ἐπτ. 60· — πτηνός ὄρεος (ἐπὶ τοῦ βέλους), Εὐμ. 172· «ἦντε κύκνος» Θεοφρ. 25, 131.

Ἀργία, ἡ· ἡ ἀργία, ἀπραξία, ὀκνηρία Εὐρ. Μηδ. 296, συνδέει μετὰ τοῦ μαλακία Πλάτ. πολιτ. 398· ἡσυχία Θεοφρ. 153· — ὀκνηρία Πλούτ. Ηικ. 24, ἀναφέρ. πρὸς τὸ νόμος ἀργίας Δημ. 57, 32.

Ἀργίας, ὁ· ὁ λευκὸς Αἴσχ. Ἀγ. 114, ἐνθα ὁ Βούτμ. ἀναγιν. ἀργᾶς.

Ἀργί· βύειος, 2· ὁ ἔχων λευκοὺς βοῦς Αἴλ.

Ἀργί· κέρανος, 2· ὁ ἔχων περιλαμπεῖς κεραυνούς· Ξεῦς Πλάτ. τ. 121· ἴδ' ἀργῆς.

Ἀργί· κέρως, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων λευκὰ κέρατα· «ἀργιόκροτες αἴγες» Δ. Σικ.

Ἀργικός 3· ὁ ἀργός, ἀδρανής, ὀκνηρός Εὐρ.

Ἀργί· λιψ, ἰπος Νικ. Θερ. 213· ἔλευκος κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ Ἀργιλ· ἀργῆς.

Ἀργίλλα, ἡ· ὑπόγειος κατοικία ἐν τῇ διαλέκτῳ τῆς μεγάλης· Ἑλλᾶδος Στραβ. 5, 4, 5.

Ἀργίλλος ἡ καλλίτερον ἀργίλος, ὁ· τὸ ἀσπρόχρωμα, ἡ λευκὴ γῆ (ἐκ τοῦ ἀργός) Θεοφρ. argilla.

Ἀργίλλ· ὠδης, 2, ἡ ἀργιλωδῆς· ὁ ὁμοιάζων μετ' ἀργίλλον ἡ ἔχων τὸ εἶδος τούτου· γὰρ Ἦρ. 2, 12· τόποι Θεοφρ. ὄχθαι Ἀθην. 3, 82.

Ἀργί· λοφοί· ἀργέλοφοι· Ἠσυχ.

Ἀργί· μήτα, ταχυρός Φρόν. παρ' Ἠσυχ. ταχυμήτης ἡ λευκός.

Ἀργί· νεφέης, 2· ὁ λευκός ὡς νέφος· ὁπὸς Σοφ.

Ἀργινέεις, εἶσα, ἐν· ἀργός, λευκός, ὁ λαμπρός Πλάτ. 6, 637· ἐπὶ τῶν πόλεων Καμάρου καὶ Λυκάστου, αἵτινες ἔκειντο ἐπὶ βουνῶν ἀργιλωδῶν· οὐρεα Ὁρ. βμ. 18, 12· γὰρ Ἀντ. Σιδ. 50.

Ἀργι· ὀδούς, ὄντος, 2· ὁ ἔχων λευκοὺς ὀδόντας· κύνας Πλάτ. 229· σῶες, κ, 264 καὶ συγν. ἐν Ὀδ.

Ἀργί· πύδης, οὐ, ὁ· ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας ἡ ὁ πηδητικὸς ἔχων πόδας· χίμαρος Φαν. 5.

Ἀργί· πους, ὀδός, 2· τῇ προηγ. ἡ ὁ ταχὺς τοῦ πόδας ἐπὶ κυνῶν Πλάτ. ω, 211· κροῖ Σοφ. ΔΥ. 236· ἴδ' ἀργός.

Ἀργισσα, ἡ· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ Πλάτ.

Ἀργμα, τό· τὸ ἐκ τῶν θυσιαζομένων ζῴων κατὰ πρῶτον ἀποκοπόμενον, καὶ τοῖς θεοῖς ἀφιερούμενον, αἱ ἀπαργαί ἐν Πλάτ. Ὀδ. 5, 446.

Ἀργμένος, π. ἀντὶ ἡργμένος τοῦ ἀργοῦται.

Ἀργί· θριξ, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας Ἀργιμήδ. πρὸς Πλάτ. 600.

Ἀργολίζω, φρονῶ τὰ τῶν Ἀργείων Ξεν. Ἑλλ.

Ἀργολίς, ἡ· 1) ἡ ἐπαρχία τοῦ Ἀργους ἐν Πελοποννήσῳ 2) ἐπὶ ὁ ἀργολικός· οὐ γὰρ ἀργολίς ἐστὶς γυναικῶν Αἴσχ. ἐκ. 236.

Ἀργολιστί, ἐπὶ ἀργολικός.

Ἀργο· λογία· ἀνωφελεῖς λέξεις κάμνω, ἐμπεδῶ ἀνωφελεῖς μῆτρ.

Ἀργο· λογία, ἡ· λόγοι μάταιοι καὶ ἀνωφελεῖς μῆτρ.

Ἀργο· μέτωπο· λίθοι· λίθοι ἀπ' ἑμπροσθεν ἀπελκχτοῦ μαθημ.

Ἀργο· ποῖος, 2· ὁ κάμνων τινὰ ἀργόν, ὀκνηρόν Πλούτ.

Ἀργό· πρᾶκτος, 2· ὁ ὀκνηρὸς ἡ βραδύς, εἰς τὸ πράττειν.

Ἀργος, εἰς, τό· ὄν. πολλῶν Ἑλλήνων πόλεων α) ἐν Πελοποννήσῳ, πρωτεύουσα τῆς Ἀργολίδος μετὰ τὸ ἐπὶ τῶν. Ἀργαῖον 6) ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλειουμένη χώρα, ἥς πρωτεύουσα ἦν αἱ Μυκῆναι 7) ἀπᾶσα ἡ Πελοπόννησος ἐκαλεῖται οὕτως 8) ἡ γὰρ τὸν Πηνειὸν ἑοσολική πεδιάς μετὰ τὸ ἐπὶ τῶν. Πελοποννήσῳ ἴδ' Ἀργεῖος 9) τὸ Ἀμφιλογικόν, παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον ἐν Ἀκαρνανίᾳ· Ἀργος· ὁ ἀργ. τῆς χώρας ἥρας καὶ μυθικός βασιλεὺς τοῦ Ἀργους.

Ἀργός, (πρὸς ἀργίλος, ἀργυρός) ὁ λάμπων, στίλβων· γὰρ Ὀδ. ο, 161· ἐπὶ τοῦ στίλβοντος χρώματος παχέος βοῦς Πλάτ. φ, 30· συνηθέει· ἐπὶ τῶν κυνῶν· «πόδας ἀργούς»· ταχυπόδες, (καὶ οὐχὶ λευκόποδες), α, 50· πρὸς. ἀργίπους διδοὶ πᾶσα ταχεῖα κίνησις παράγει μαρμαρυγὴν, (λάμψιν) πρὸς. ἀτολός ὁ Φούρν. Ν. Δ. 16 λέγει· «ὁ ταχὺ ἀργὸν λέγεται· κατ' ἀνθρώπων».

Ἀργός, 2 (τὸ θηλ. ἀργὴ ἀπορρίπτει· οἱ ἀττικισταί, οὐκ ἔττον ἀπαντᾷ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 10, 27, συγν. παρὰ μῆτρ. οἵτινες ἴσως ἐλησμόνησαν τὴν σύνθεσιν τῆς λέξεως) συνηρ. ἐκ τοῦ ἐπ. ἀργός 1) ὁ ἀνευ ἐργασίας, ἀργός· «γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτην» Σοφ. Φιλ. 97· «κόνων σφοδρῶν» Πλάτ. νόμ. 8, 835· ἀργότατος Ξεν. ἀπομν. 3, 13, 4· ἰδίως ὁ μὴ καλλιεργῶν τὴν γῆν Ἦρ. 5, 6· κατ' ἀντὶ τῶ γῆς ἐργάτης· πρὸς. κλήρων ἀργός Πλάτ. νόμ. 852· ἐν γένει ὀκνηρός, βραδύς· συγν. παρὰ Πλάτ. π. χ. ἀργός τὴν βιόνοισιν, πολιτ. 5, 458· — λό-

γος Εικερ. Fat. 12, 28, (ignava ratio)· «νῆες ἀργότεραι εἰς τὸ θῶν τι» = πλοῖα ἄντια εἰσιν ὁλιγώτερον εἰς κατάστασιν νὰ πρᾶξωσι τι Θουκ. 7, 67· 2) ἀκάματος, ἀπόητος· «καὺν ἦν ἐστὶν ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐμίστο Σοφ. Οἰ. Κ. 1601· «Ἐν ἴσῃ τῇμιν ἀργὸν» = μένει ἀκόμη ἔν εἰς τὸ νὰ γείνη, νὰ καμωθῇ Εὐρ. Φοιν. 788· ἐντ. ἐπὶ γῆς ἀκαλλιεργήτης, ἀντίθ. τῷ ἐνεργῷ Σεν. Κυρ. 3, 2, 19, καὶ κατ' ἀντίθ. τῷ ἐργάσιμα Πλάτ. νόμ. 7, 824· ἐπίσης ἐπὶ χρημάτων, τὸ καίμενον οὕτως ἔχρηστον, ἀνωφελες, τὸ νεκρὸν κεφάλαιον Δημ. 27, 7· «-ἀργυρος καὶ χρυσός» = ἀκατέργαστος· Πaus. 3, 12, 3· ἐν γένει ὁ παρημελημένος, (ἐπὶ στρατοπέδῳ) τὸ μὴ ἔχον φυλακὰς, ἀφωρητὸν Πολυδ. 2, 65· «οὐδὲν ἀρετέον ἀργόν» = οὐδὲν ποιεῖ νὰ μένῃ ἀκάτοπτον ἡμελημένον Πολυδ. 4, 40· ἰδιᾶς· «-μάχη μὴ πειραθείσα» = ἀπειράτος, μὴ γενομένη Πλάτ. Εὐθυδ. 272· 3) παρὰ μτγν. εὐκόλος, ὁ χωρὶς κόπον, ὁ ταχύς.

Ἀργο-τροφέομαι· τρέφομαι χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι.

Ἀλουρα, ἡ πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον καλουμένη Ἀργισσα Στραβ.

Ἀργο-πάγος, ὁ ὁ πρῶτος χωρὶς νὰ ἐργάσῃται, ἀκαμάτης καὶ φαγὰς μτγν.

Ἀργυρᾶ, ἄ, ἡ μικρὰ πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ Paus.

Ἀργυρ-άγχι, ἡ (χρηματοσυνάγη, ἡ παραδοσυνάγη)· ὅταν τις δωροδοκῆσας δὲν ὁμιλῇ, καὶ ὡς αἰτίαν τῆς σιωπῆς του πρὸςποιεῖται ὅτι ἔχει λαμβάνον Πλουτ. Δημ. 25.

Ἀργυρ-αμοιδικός, ὁ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀργυραμοιδόν· ἀργυραμοιδική, ἡ, ἐνν. τέχνη ἢ τέχνη ἡ τὸ ἔργον τοῦ ἀργυραμοιδοῦ Λουκ. ἐπίρ. -ικῶς Λουκ.

Ἀργυρ-αμοιδικός, ἐπίρ. προηγ.

Ἀργυρ-αμοιδός, ὁ ὁ ἀλλάξων τὰ ἀργύριον, σπάρτης τουρκ. Πλάτ. πολιτ. 289.

Ἀργύρ-ασπις, ἴδος, ὁ ὁ ἔχων ἀργυρᾶν ἀσπίδα· οἱ ἀργυράσπιδες ἦσαν μοῖρα τις τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ Πολυδ. 5, 79.

Ἀργυρεῖον, τό· 1) ἐν πλ. μεταλλεῖον ἀργύρου, Σεν. ἀπομν. 2, 5, 2· «ἀργυρεῖα μέταλλα» Πλουτ. Θιμ. 4· (πῶθ. γραπτ. ἐνταῦθ. ἀργυρεῖα)· 2) τὸ ἐργαστήριον τοῦ καταργαζομένου τὸν ἀργύρον, (τοῦ χρυσοκόου).

Ἀργυρεῖος, 2· ὁ ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένος· Σεν. κυν. 4, 5· -μέταλλα (=μεταλλεῖα ἀργύρου) Πολυδ. 10, 10· ἴδε προηγ.

Ἀργύρεος, 3, καὶ συνηρ. ἀργυρεός, ἄ, οὖν· ὁ ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένος· -κρητὴρ Ὀδ. δ, 615· ἐπὶ ὁ ἀργυρομένος· Πρ. 9, 82· -ὁ ἀργυρεός· = βυζαντινὸν ἀργυρὸν νόμισμα = 1 μνᾶ.

Ἀργυρευτής, ὁ ὁ ἐξορύττων ἀργυρον Δ. Σικ.

Ἀργυρεῖω· ἐξορύττω ἀργυρον Δ. Σικ. 5, 36, ἐπὶ καὶ ἀναλύω ἀργυρον Στραβ.

Ἀργυρ-ηλάτης, ὁ ὁ ἐργαζόμενος διὰ τῆς σφύρας τὸν ἀργύρον, ἀργυροκόπος· Ἠσυχ.

Ἀργύρ-ηλάτης, 2· ὁ ἐξ ἀργύρου σφουηλατημένου κατασκευασμένος· -κέρως Διογ. ἀποσπ. 170· -φιλήν Εὐρ. Ἰων 1181.

Ἀργυρίδιον, τό· ὅσοκ. τοῦ ἀργύριον Ἀριστ. πλ. 147· ἐν καταφρ. σμα. Ἰσοκ. 13, 4 ἀργυρίδιον καὶ χρυσίδιον πλοῦτον καλοῦσιν.

Ἀργυρίζω· κάμνω τι ἀργυρον. Μίστ. εἰσπράττω

ἀργύριον, ἀργυρολογῶ (μὴ βίαν παίρνω) Διοτ. 1, 40· -τινὰ (=παρὰ τινος) ἴσω.

Ἀργύρικος, 3· ὁ εἰς τὸ ἀργύριον ἢ εἰς τὰ χρήματα ἀνήκων· «ζήνεια ἀργυρική» = χρηματικὸν πρόστιμον Δ. Σικ. 12, 21.

Ἀργυριο-θήκη, ἡ· χρηματοκιβώτιον Ἀρποκρ. ἐκ τοῦ Δειναρ. διαφ. γρ. ἀργυροθήκη Πολυδ. 4, 19.

Ἀργυριο-κόπος, ὁ ὁ ἐργαζόμενος τὸν ἀργυρον ἀρ. λεξ.

Ἀργύριον, τό· ὁ τύπος ὡς ὅσοκ. τοῦ ἀργυρο· κατ' ἀρ. λεξ. μικρὰ νομίσματα ἀργυρεῖα· οὕτως ἐν πλ.

Πλάτ. νόμ. 5, 742· ἐν γένει νόμισμα ἀργυροῦν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀργυρός· ἐπὶ, χρήματα Πρ. 3, 12 Σεν. Κυρ. 3, 1, 33· «χρήματα εἰς ἀργύριον λογι-σθέντα τάλαντα τοισιχίλια» συγγ. παρὰ Πλάτ.

ἐν πλ. = ἀργυρεῖα (ἴσω. γρ.) Σεν. ἀπομν. 2, 5, 2.

Ἀργυρίς, ἴδος· ἡ· ἀργυροῦν ἀγγεῖον, ἰδίως ποτήριον· «ἀγὼν ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν» Πινδ. Ὀ. 9, 97.

Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις = ἀργυρεῖα φιάλαι, καὶ ἐν γένει, ποτήριον καὶ Ἀναξ. παρ' Ἀθην. 11, 784· «ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν» ὁ Ἀλεξαρ. παρ' Ἀθην.

3, 68· ὀνομάζει καὶ τὴν δραχμὴν οὕτως.

Ἀργύρισμαός, ὁ ὁ ἐξαργύρωσις, τὸ νὰ κάμνῃ ἢ νὰ ἀποκτᾷ τις ἀργύρια, χρήματα Δ. Ἀλ. Στραβ.

Ἀργυρίτης, ἀγών· ἀγὼν ἐνθα ὁ νικητὴς ἀντε-μειδετο μὲ χρήματα Πλουτ. -ψάμμος = ἄμμος περιέχουσα ἀργυρον μτγν.

Ἀργυρίτις, ἴδος, ὁ ὁλ. τοῦ προηγ. -γῆ = γῆ περιέχουσα ἀργυρον Στραβ. -βαλὸς Πολυδ. 34, = ἐλεψ' ἀργυρίτιδος Σεν. κυν. 1, 5· ἐντ. μεταλλεῖον ἀργύρου, 2, 45· πρὸλ. Δημ. 37, 28.

Ἀργυρό-βιος, 2· ἀργυροτόμος Εὐσταθ.

Ἀργυρο-γνωμονεῖω· δοκιμάζω τὸν ἀργυρον, ἀκριδῶς δοκιμάζω (ὡς ἐπὶ τῆς ζωγραφίαι, μτγν.

Ἀργυρο-γνωμονικός, 3· ὁ ἐμπειρὸς περὶ τὸ δοκιμάζειν ἀργύριον Ἀρρ. Ἐπίκτ.

Ἀργύρο-γνώμων, 2· ὁ δοκιμάζων τὸν ἀργυρον Πλάτ. Πλουτ. Λουκ.

Ἀργυρο-δίνης, ὁ (δίνη) ὁ ἔχων δύναις (συστροφῆς ὁδῶν) ἀργυρεῖα, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ Πλ. 6, 753.

Ἀργυρο-δινής, 2· πῶθ. προηγ. μτγν.

Ἀργυρο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, ὅμοιος μὲ ἀργυρον· -διναι κασταλίας Εὐρ. Ἰων 95· -ὁδῶν Ὀρφ. Λουκ. νεκρ.

διαλ. 2· -λίθος Ἀθην. 3, 93.

Ἀργυρό-δουλος, ὁ ὁ δούλος τοῦ ἀργυρίου, ὁ φιλάργυρος Σουῖδ. ἐν λ. Σπάρτων.

Ἀργυρόεις, εἶσα, ἐν· ὁ ἀργυρεὸς Ζων.

Ἀργυρό-ηλος, 2· ὁ κεκοιμημένος μὲ ἀργυρεῖα καρφία· -εἶφος καὶ θρόνος συγγ. παρ' Ὀμηρ.

Ἀργυρο-θήκη, ἡ· ἀργυροθήκη, ἡ θήκη ἐν ἣ φυλάττεται τὸ ἀργύριον Πολυδ. 10, 152.

Ἀργυρο-θρόνος, 2· ὁ ἐπὶ ἀργυροῦ θρόνου καθήμενος μτγν.

Ἀργυρο-κάπηλος, ὁ ὁ νοθεύων τὸ ἀργύριον.

Ἀργυροκο-πεῖον, τό· τὸ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κόπουν τὰ νομίσματα Ἀντιφ. παρ' Ἀρποκρ. ὡς ἐξηγ. τοῦ μτγν. σημαντήριον Πολυδ. 26, 10.

Ἀργύρο-κοπέω· εἶμαι ἀργυροκόπος Πολυδ. (Ἀργυρο-κοπέω· τῶ προηγ.).

Ἀργυρο-κοπιστής, κυμ. ἴδ' ἀργυροκόπος.

Ἀργυρο-κοπιστήρης λόγων Κρατιν. παρὰ Πολυδ. 7, 103.

Ἀργυρο-κόπος, 2· ὁ καταργαζόμενος τὸν ἀρ-

γυρον, ὁ κύπτιον χρήματα Φρόνιχ· παρὰ Πο-
λυδ. 7, 163, Πλουτ.
Ἀργυρό-κρανος, 2 (κράνον)· ὁ ἔχων ἀργυροῦν
κράνον Σιδ.
Ἀργυρό-κυκλος, 2· ὁ ἔχων ἀργυροῦς κύκλους
(στεφάνια)· ἀπὸ Νον. Δ. 18, 0
Ἀργυρο-λογεῖω· συναΐζω χρήματα, ἐπιβάλλω
φόρους· τινὰ Θεοκ. 2, 69· ἔκ τινος· Ξεν. 4, 8, 30.
Ἀργυρο-λόγησις, 2· ὁ ἀργυρολογηθεὶς, ὁ εἰς
ἀργυρολογίαν καθυποβληθεὶς.
Ἀργυρο-λογία, ἡ ἢ σύνεξις χρημάτων, φο-
ρολογία ἰδίως παρ' Ἀθηναίους· Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 5.
Ἀργυρο-λόγος, 2· ὁ χρήματα ἢ φόρους συνά-
ζων· ταχέως (ἐνν. νῆες) Ἀριστ. ἱππ. 1066.
Ἀργυρο-μιγής, 2· ὁ μὲ ἀργυρον μεμιγμένος
Στραβ. 3, 2, 9.
Ἀργυρό-παστος, 2· ὁ μὲ ἀργυρον πεποικιλ-
μένος· ἐνδύματα Κοση εἰς Ρο. Κορ. 454, καὶ
Πολυαν. 4, 16, 1· «ὀπλα ἀργυρόπαστα», ἐνθα
κατ' ἄλλ. γρ. καίται ἀργυρόπαρτα.
Ἀργυρό-πέζα, ἡ ἢ ἔχουσα ἀργυροῦς πόδας,
δηλ. ὑμέναιος, λευκοῦς πόδας (καθ' ὅπου νυμφὸν
πρὸς τὴν θαλάσσαν), ἐπὶ τῶν θείων, συγγ.
παρ' Ὀμ. Ἰλ. καὶ μετν. π. τῆς Ἀφροδίτης Πινδ.
π. 9, 9, τῆς Ἀρτέμιδος Νον.
Ἀργυρό-πέζος, 2· τῷ προηγ. - παρθένος.
Ἀργυρό-πηγὺς, 2 (κατὰ τὸ ἀργυρόπεζα)· ὁ βρα-
χύονας ἀργυροῦς, λευκοῦς ἔχων Νον. Δ. 42.
Ἀργυρο-ποιός, ὁ ὁ ἐργαζόμενος τὸν ἀργυ-
ρον Ἀνθ.
Ἀργυρό-πους, 2· ὁ ἀργυροῦς ἔχων πόδας·
Θηρ. 21, 129· κλένει· Ξεν. Ἀν. 4, 4,
21· φορεῖον Πολυδ. 31, 3.
Ἀργυρο-πράκτης, ὁ ὁ εἰσπράττει χρήματα
μετν. coactor.
Ἀργυρο-πρακτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἰσ-
πράττειν χρήματα· ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζε-
σθαι· «κίμων τὴν τέχνην τοῦ ἀργυροπρακτοῦ.
Ἀργυρο-πράτης, ὁ ὁ ἀργυροποιός Β. Ἀν.
Ἀργυρο-πωλέω· πωλῶ μὲ ἀργυρον (μὲ μετροητά).
Ἀργυρό-ριζοί, πηγαὶ Ταρτηροῦ· αἱ ἔχουσαι
ἀργυροῦς ῥίζας Στήσιχ. 8 παρὰ Στραβ. 3, 148,
ἐνθα τοὺς ἀργυρον ποιεῖν· ἰδούμενος.
Ἀργυρο-ρύτας, ἑβρος· ὁ φέρων ἀργυρον Εὐρ.
Ἀργυρος, ὁ (ἰδίως ὁ λευκὸς λάμπων, πρὸς ἀρ-
γός) 1) ὁ ἄργυρος, τὸ δῶσιμ· ἀντιθ. τῷ ἀργύ-
ριον ἀκατέργαστος, ἀδόλουτος ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ.
πενταχ.· «ἄργυρος χυτὸς» = ὑδρὶ ἄργυρος· «κοί-
λοι» = σκευὴ ἀργυρῆ· 2) χρήματα, περιουσία μετν.
Ἀργυρο-σκόπος, ὁ ὁ ἀργυρογνώμων ἀρ. λεξ.
Ἀργυρο-στερήσις, 2· ὁ στερεὸν ἢ ἀφαιρῶν ἀρ-
γύριον· βίος Ἀισχ. Νο. 996.
Ἀργυρο-τάμις, ὁ ὁ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορῶν
ἐλέγχει τὸ τεταχμένον ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν συλ-
λογὴν τῶν φόρων Βοικχ. Π. Οἰκ. Ἀθ. 2, σελ. 72.
Ἀργυρό-τοίχος, 2· ὁ ἔχων ἀργυροῦς τοίχους
Ἀισχ. Ἀγ. 1520.
Ἀργυρό-τόξος, 2 (τόξον)· ὁ ἔχων ἀργυροῦν
τόξον, ἐπὶ τῶν τοῦ Ἀπόλλωνος Ἰλ. α. 37.
Ἀργυρο-τράπεζα, ἡ ἢ ἀργυρὰ τράπεζα, ἐπὶ
καὶ ἡ τράπεζα τῶν τραπέζιων.
Ἀργυρο-τρόφημα, τὸ εἶδος φαγητοῦ Ἀθην.
Ἀργυροῦς, συνηρ. ἀντὶ ἀργύρεος.
Ἀργυρο-ψάλλος, 2 (ψάλλος)· ὁ ἔχων ἀρ-

γυρὰ ψάλλα (κύσσημα ἱππων)· ἰππεῖς Πο-
λυδ. 31, 3.
Ἀργυρο-φάνης, 2· ὁ λάμπων ὡς ἀργυρος.
Ἀργυρο-φεγγής, 2 (φέγγος)· ὁ λάμπων ἢ φέγ-
γων ὡς ἀργυρος Νον. κωμ. λυμὸς Λουκιλ. 26·
(ἐπὶ ἀργυροῖν ἀλλὰ κενῶν, ἢ ἄδων τρυβλίων).
Ἀργυρό-φλας, ὁ ἢ ὁ ἔχων ἀργυρὸν φλάς·
νῆος Σχολ. Πλατ. σ. 208.
Ἀργυρο-φύλαξ, ακος, ὁ ὁ φύλαξ ἀργύρου ἢ
χρημάτων.
Ἀργυρο-χάλινος, 2· ὁ ἔχων ἀργυροῦν χαλί-
νον Φίλοστο.
Ἀργυρο-χόσας, καί τῶν ἢ ἀναλῶν ἀργυρον.
Ἀργυρο-χόος, ὁ (χέω)· ὁ χύνων ἢ ἀναλῶν
ἀργυρον.
Ἀργυρόω· ἀργυροῦν, ἀσημένιον· «αἰδοῦναι πρός-
ωπα ἀργυρωθεῖσαι» (εἰς ἃ βλέπει τις τὴν πλη-
ρωμὴν, ὅτι ἐπληρώθησαν) Πινδ. 1, 2, 8· πλη-
ρῶνομαι μὲ χρήματα· «ρύπος γυνὴ πέφικεν ἡρ-
γυρωμένη» Μεν. Μονοστ. 469.
Ἀργυρ-ώδης, 2· ὁ περιέχων ἀργυρον· τόπος
Ξεν. κυν. 4, 3.
Ἀργύρωμα, τὸ ἀργυροῦν ἀγγεῖον Πολυδ. 5, 2.
Ἀργυρ-ώητος, 2· ὁ ἀντὶ χρημάτων ἀγορα-
σθεὶς· ὁρὰ Ἀισχ. Ἀγ. 923, ἰδίως ὁ ἀγορα-
σμένος δοῦλος· θεράπωντες Ἡρ. 4, 72.
Ἀργυροφύρα, τὰ ἀργυρεῖα Σχολ. Ἀισχ.
Ἀργύφρος, α ἢ η, ὄν· ὁ ἀργυροῦς, ὁ λάμπων·
σπίος Ἰλ. α. 50· φάρος Ὀδ. ε. 230· ἐσθλὸς Ἡσ.
ἐο. 574· νύμφα Διμ. 3 (ἐκ τοῦ ἀργυ, ἐν τοῖς
ἀργῶν ἢ ἀργυρος· καί τῶν, ἰδὲ φάρος, ἢ ὑποκορ.).
Ἀργύφης, 2· τῷ προηγ. Ὀφρ. λιθ. 234.
Ἀργύρος, 2· τῷ προηγ.· μήλα Ὀδ. κ. 85·
-ός· Ἰλ. ω. 621.
Ἀργῶ οὖς, ἡ τὸ πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν.
Ἀργῶν, σκάφος, τὸ τῷ προηγ.
Ἀργῶς, α, ὄν· ἀνήκων εἰς τὸ πλοῖον Ἀργῶ Εὐρ.
Ἀρδα (ἄρδα), ἡ· ῥύπος, ἀκαθαρσία Φερερ.
παρ' Εὐστ. 707, 36· (ἐνθα διουρ. ἀρδαλία).
Ἀρδάλιον, τὸ παρὰ τῶν ἀρδάλιων Ἰουχ.
Ἀρδαλός, (ἄρδα) ὁ ἑρωτ. γλ. ἱππ. ἐξηγ. ῥύπος,
μολυσμός, ὡς ἐπὶ θ. 2· ὁ μὲ καθαρώς ζῶν ἑρωτ.
Ἀρδαλόω· ἀνακαθαίρω, θολῶναι, ῥυπαίνω, λι-
ροῖναι ἱπποκρ. παρ' Ἰουχ. τὰρῶσαι· ἐν Εὐσταθ. 1761, 20 ἐξηγ. διὰ τοῦ μολύνω ἐν Μ. Ἑτ.
«θολοῦμαι ἢ ἀρδαλοῦμαι».
Ἀρδάνιον, τὸ ἀγγεῖον διὰ νερόν Πολυδ. 8,
66· Ἀν. 441· α) πρὸς πότισμα ζῶων Εὐστ.
707, 33· β) πρὸς ῥάντισιν ἐτίθετο πρὸς τὰς θύρας
τῶν τε τελευταίων τοῖς εἰσιούσι καὶ ἐξιούσιν·
ἐντα περὶ ῥαντίζοντα, ἴσο δὲ κεράμιον.
Ἀρδέα, ἡ· πόλις ἐν Λατίω, κατὰ Ἀρδέας Στρατ.
Ἀρδέας, νη. ὁ υἱὸς Ὀδυσσεύς καὶ Κίρκης Δ. Ἀλ.
τῆς γρήσσεως Εὐρ. Ἀλκ. 99.
Ἀρδέεσκε, ἰων. ἀντὶ ἤρδε, γ' ἐν. προσ. παρὰ
τοῦ ἄρδα.
Ἀρδέειν, ἡ· τὸ ῥάντισμα, βρέξιμον, πότισμα· «ἀρ-
δέειν ποτιζόμενα» Πλουτ. συμμ. 6, 2, 2· «εἰς ἀρ-
δέειν ἄγειν» (= φέρειν πρὸς πότισμα) Ἀλ. 1. 2. 7, 12.
Ἀρδέεσθαι, ὁ· ποταμὸς ἐν Σκυθίᾳ Ἡσ.
Ἀρδέας ἐγγραφόμενον Πλουτ. Ἑρ. 17, δυσσεφ-
γῆτος λέξις· ὁ Περσικός μεταβάλλει καὶ Ἀρδέας
ἐγγραφόν· «ἐν τοῖς ἀρδέταις ἐγγραφ. οἵτινες ἡ-
σαν μέρος τι πολιτῶν καὶ ἐκλήθησαν ἐκ τοῦ Ἀρδέας»

Ἄρδευμα, τό· τῇ ἐπομ. Εὐσεβ.
 Ἄρδευσις, ἡ· τὸ πότισμα, ὕδρευσις, ῥάντισμα, βρέξιμον Πολυδ. 9, 43, Ἀθην. 5, 207.
 Ἀρδευτής, ὁ· ὁ ἀρδεύων, ποτίζων· φορβῆς Μανιθ. 4, 258.
 Ἀρδευτός, 3· ὁ ἀρδευθεὶς, ποτισθεὶς Σωσιθ.
 Ἀρδεύω· ἄρδω ποτίζω Αἰσχ. Πρ. 185.
 Ἀρδευτός, ὁ· ποταμὸς ἐν Σκυθίᾳ Ἡσ.
 Ἀρδῆθμός, ὁ· ἀρδῆθμός Λυκοφρ. 122.
 Ἀρδῆν (=ἀέρδην, ἴδ' αὖτω)· εἰς τὰ ἄνω, ὕψιλά ἐπάνω· ἐρίπτειν Αἰσχ. Πρ. 1053· λαθεῖν, Ἀγ. 226· «ἄρδην νέκυν φέροντι» Εὐρ. Ἀλκ. 608· «πῆδαν ἄρδην ὑπὲρ τῶρων» Σοφ. Αἴ. 1258· «ἐκ χαλκίους ἄρδην πρόχου χροαίαι τὸν νέκυν στέφει» = σηκῶναι ὕψιλά τὴν πρόχον, στέφει, Ἀντ. 428· ἔτι ἐκ θεμελίων, ἐξ ὀλοκλήρου κατὰ κλήρης· διαφθερίζειν Πλατ. νόμ. 3, 677· «πόλιν ἀπολλύναι», πολιτ. 4, 421· ἔτι· «πεπτωκὸς ἄρδην πολλοῦμα» Πολυδ. 1, 35, 5· «ἄρδην πάντας» Ἀριστ. θεσ. 273.
 Ἀρδῆν, ἐπὶ· ποτίζοντας, ῥαντίζοντας.
 Ἀρδίς, ἡ· χώρα τῆς Ἰλλυρίας Στραβ. κάτ. Ἀρδίοις.
 Ἀρδίς, εἰς, καὶ ἰων. ιος, ἡ· ἡ κορυφή ἡ μύτη τοῦ βέλους, τὸ κέντρον Πρ. 1, 215 καὶ μτγν.
 Ἀρδῆτης, οὗ, ὁ· λόφος πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, ἐν ᾧ ὠρχίζοντο οἱ ἡλιασταὶ Πλουτ. Θηρ. 26.
 Ἀρδίσιον-θήρα, ἡ· ὄργανον τι γειροφυκτικόν, λαθῆ, ταμπόδα, δι' ἧς ἐξήγον τὸ βέλος ἐκ τῆς κλήρης.
 Ἀρδμός, (ἄρδω) ὁ· ἡ ἄρδευσις, τὸ πότισμα, βρέξιμον Ἰλ. α. 521, Ἀπολ. Ρ. 4, 1247.
 Ἀρδουέννα, ὕλη, ἡ· ὕλη (δάσος) οὕτω καλουμένη ἐν Γαλλίᾳ Στραβ.
 Ἀρδύς, υἱος, ὁ· βασιλεὺς τῆς Λυδίας Ἡρ.
 Ἀρδω, παρσι. θαμ. ἄρδσκα (σασκρ. ardras, ὕψος· κατὰ Δεδερλ. ἐκ τοῦ ἀγρ. ῥίξειν ἐκ τοῦ ῥεῖναι, πρβλ. ἀλδω) καταδρόχου, ποτίζω, καθυβρίσκω· «δρόσων πάτραν» Πινδ. 1. 5, 60· τινός π. γ. «ὀδάτων ἄρδεται» Ἀθην. 2, 43, ποτίζω (ἐπὶ ζώων) Ὀμ. ὕμν. 8, 3· καὶ μέν. πίνω, ὕμν. Ἀπολ. 263· ἄρσας Ἡρ. 2, 14· 2) ἐν γένει ὀροσίζω, ἀναψύγω· «σρατὸν Πινδ. Ὀ. 5, 12· «-συμ-ποσίοις αὐτοῦς» Πλατ. Φαίδρ. 278· «νοῦν Ἀρσιστ. ἱππ. 96, μέ καμ. ὑπαινιγμὸν πρὸς τὸ πότισμα· ἔτι ἐπιουζάνω· ὀλδων Πινδ. Ὀ. 5, 23· «-καὶ αὖξιν» Πλατ. πολιτ. 8, 550· περιποιούμαι, θεραπεύω, φροντίζω· τὸ σῶμα, Τιμ. 78· ταῦτα ἄρδουσι, πολιτ. 10, 606 καὶ μτγν.
 Ἀρέθουσα, ἐπ. ἀθούση, βουκ. Ἀρέθουσα ἡ· 1) πηγὴ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς Ἰθάκης ἥδη Λέσβος Ὀμηρ. 2) πηγὴ παρὰ τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας Εὐρ. 3) πηγὴ ἐπὶ τῇ νήσῳ Ὀστυγίας μέρους τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν βουκ. 4) πόλις ἐν Μακεδονίᾳ.
 Ἀρεῖα, ἰων. ἀρεΐη, ἐπέκτ. τοῦ ἀρῆ Ἰλ. ρ, 431.
 Ἀρεΐη, ἡ· ἴδ' ἀρεῖα.
 Ἀρεΐ-θόσανος, ὁ· κυρ. ὁ κροσσὸς ἡ θόσανος τοῦ Ἀρεος, ὁ ἀνδρεῖος πολεμιστὴς Αἰσχ. ἀποσπ. 186.
 Ἀρεϊκός, 3· ἀρεῖος Θεμιστ.
 Ἀρεϊ-μάνης, 2· ὁ διὰ τὸν πόλεμον μαινόμενος, ἀνδρεῖος· χειρὲς πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 17.
 Ἀρεϊ-μάνιος, 2· τῷ προηγ. κρῖος Διογ. Λ. 6, 61· «μάνια Πλουτ. Εὐρ. 16, 22· «δυνατῆς

Πλουτ. 2) ὁ ἀρεϊμάν, ὁ κακὸς δαίμων ἐν τῇ Περσικῇ θρησκείᾳ Πλουτ.
 Ἀρεϊ-μανιότης, ἡ· ἡ τολμηρὰ πρὸς τὸν πόλεμον μανία, τὸ νὰ ᾔνεί τις εἰς τὸν πόλεμον Στοδ.
 Ἀρεϊσιον-παγίτης, ὁ· ὁ δικαστὴς τοῦ ἀρεῖου πάγου, ὁ ἀττ. τύπ. εἶνε ἀρειοπαγίτης· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 697.
 Ἀρεϊσιον-παγίτικός, 3· ὁ ἀνέχων εἰς τὸν Ἀρεῖον Πάγον Σουίδ.
 Ἀρεϊσιον-πάγος, ὁ· ἴδ' Ἀρεῖος Πάγος.
 Ἀρεῖος, 2 καὶ 3 Εὐρ. Ἡρ. μ. 413, Ὀμηρ. ἀρή(ος)· ὁ ἀφορῶν τὸν Ἀρεῖν, ὁ εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένος, ὁ πολεμικός, συγν. παρ' Ὀμηρ. ὡς ἐπὶ τῶν ἀνδρειοτάτων ἥρωων· ἔτι· τεύχεα = πολεμικὰ τεύχη Ἰλ. ζ, 340· ἔντεα, κ. 507, συγκρ. ἀρειότερος παρὰ μτγν. ἐν Κολουθ. 66· Ἀγρ. 67· ἀρεῖων.
 Ἀρεῖος πάγος, ὁ· ὁ λόφος τοῦ Ἀρεος, ἐντικρυς τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν Ἡρ. 8, 52, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τὸ ἀνώτατον ποινικὸν δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, (ἡ ἐξ Ἀρεῖου πάγου βουλή, ἡ ἡ ἐν Ἀρεῖῳ πάγῳ βουλή)· διότι ἐπὶ αὐτοῦ συνεδρίαζεν· «εἰς τὸν Ἀρεῖον πάγον ἀναδύναται» = γίγνεσθαι μέλος τοῦ Ἀρεῖου πάγου Ἰσοκ. 7, 38· Ἀρεῖσιον-πάγος ἀδοκίμων.
 Ἀρειότερος, 3, νέον συγκρ. ἐκ τοῦ συγκρ. ἀρεῖων Θεογν.
 Ἀρεῖσιον-τολμός, 2· ὁ τολμηρὸς ὡς ὁ Ἀρεῖς Ζωσμ. Ἐπ. 4.
 Ἀρεῖ-φάτος, 2, παρ' Ὀμηρ. ἀρεῖφρατος· ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρεῖος ἡ ἐν πολέμῳ φονευθεὶς συγν. παρ' Ὀμηρ. παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 873, καὶ ἀποσπ. 135· ἀγών, λῆμα ἀρεῖφρατος, φάνεται ὡς ἐνεργ. = ἡ ἐν πολέμῳ φονευόμενος ἡ ἐν γένει ὁ πολεμικός· ἄνδρος Ὀρφ. Ἀργ. 514· ὁ Εὐρ. ἱκ. 621 συνδ. αὐτὸ μετὰ τοῦ φόνος.
 Ἀρεῖων, ἀρεῖον (Ἀρεῖς ἡ κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἀρεῖσκω ἡ ἀρεῖα ἡ ἐκ τοῦ ἀρεῖ, συγκρ. τοῦ ἀγαθός· ἀξιώτερος, ἱκανώτερος, καλλίτερος, ἰδίως θανάτωτερος, ἀνδρειώτερος· ἄνδρες Ἰλ. α. 260, ἀντίθ. γερεῖων, κ. 238· κακίον Ὀδ. 6, 277· ἐντ. ἐν γένει ἐξαιρετικώτερος, εἰργώτερος, καλλίτερος· «τάχα δὲ πρᾶσσεται καὶ ἀρεῖον» Ὀδ. ψ, 114· γοήμα, γέρας Πινδ. Π. 7, 13· καὶ παρ' ἀττ. ὡς Αἰσχ. Ἀγ. 81· πρβλ. ἀρεῖστος.
 Ἀρεῖων, ἰωνος, ὁ· ὁν. ζεύγους τοῦ Ἀδράστου.
 Ἀρεῖστος, π. ἀντὶ ἀρεῖστος, ἀτελειώτος, ἀκαμωτός Ἰλ. τ, 150.
 Ἀρεῖσμαι, ἰων. ἀντὶ ἀρέσμαι Ὀμηρ.
 Ἀρεῖλάται, ὡν, αἰ' πόλις ἐν Γαλλίᾳ ἡ νῦν Arles Στραβ.
 Ἀρεσιον-παγίτης, ὁ, ἀττ. ἀντὶ ἀρειοπαγίτης.
 Ἀρεσιον-παγίτικός, 3, ἀττ. ἀντὶ ἀρειοπαγίτικός· τίτλος λόγου τοῦ Ἰσοκράτους.
 Ἀρεσις, α. ὡν, π. ἀντὶ ἀρεῖσις Πινδ. Ν. 9, 97.
 Ἀρεῖσαι, ἀρεῖσθαι, ἀορ. α. ἐνερ. καὶ μεσ. ἀπαρ' τοῦ ἀρέσκειν Ὀμηρ.
 Ἀρεῖσασθαι, μ. ἀορ. ἀπαρ. τοῦ ἀρέσκειν.
 Ἀρεῖσθαι, μ. ἀορ. 2 ἀπαρ. τοῦ αἰρῶ.
 Ἀρεσκεῖα, ἡ· γαρίεις, θωπευτικὸς τρόπος οἷς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψεκτικῶς, τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ φαίνεται ἀρεστός, ποταπότης, ταπεινότης, δουλικὸς τρόπος· πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 5· ἔτι ὑπακοή, Πολυδ. 6, 12· ἀνδρεία Μ. Ἀντ. 5, 18·

Ἀρεσκευμ., τὴν ἢ κολακαίαν Πλουτ. Δημ. 11.
Ἀρεσκευόμεναι φέρομαι κολακευτικά, ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον ψευτικῶς ἐπὶ δουλικῆς καὶ ταπεινῆς
κολακαίᾳς· τινί = κάμνω τινά προσήνῃ, τὸν ἡ-
μεριῶν διὰ κολακαίων.

Ἀρεσκευτικός, 3 ὁ κολακευτικός Μ. Ἀντ.
Ἀρεσκέω· Ἀρεσκω, μάλλον μέσ. ὁπερ ὁ ἄνωγ.

Ἀρεσκόντως, ἐπίρ. μεῖ Ἀρεσκειαν Εὐρ. 1. Τ.

Ἀρεσκος, 3 κολακευτικός· Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10.

Ἀρεσκω (ἄρω), μ. ἀρέσω, ἀορ. ἤρεσα, μέσ. ἄ-
ρέσομαι, ἤρεσάμην, ἐπ. ἀρέσασθαι, παρακ. π.
ἤρεσμαι Σεξτ. Ἑμμ. καὶ Ἀρήρικα 1) εἰμαι ἡ
φαίνομαι ἀρεστός, εὐχαρίστης, (ἐκπληρώ τὴν ἐπι-
θυμίαν τινός)· «εἰ οὖν τί σε τοῦτων ἀρεσκαι» Θουκ. 1.
128· «εἰν ὁ λόγος αὐτοῦς ἀρέσῃ» Πλάτ. Θεαιτ.
172 ἐντ. παθ. ἀρέσκειαι, εὐχαριστοῦμαι, εὐρί-
στω εὐχαρίστησιν· «ἀρέσκειαι λόγοις» Θουκ. 1.
129· «τῇ καταστάσει, 2, 68· τῇ κρίσει» αἰαίτη.
τοῖς πράγμασι· Ἦρ. 3, 34, 4, 78, 9, 66· «τῇ
συννοσίᾳ» «ἐπὶ κρίσει» ἐν Ἀρήρικα Πλάτ. Θεαιτ.
127, 6· «ἀρέσσει καὶ ἀγαπᾶν τινι» Λουκ. Νεκρ.
8, 28, 2. Μέσ. δι' ἐκὺτον ἀρέσκω, γίνομαι εὐ-
προσῆγορος, ἀρεστός· «σε δαίτῃ ἀρεσάσθω» =
προσών, ἐξελώνω Ἦρ. 19, 179· «τὸν ζέοντα
ἀρέσσομαι» Ὀδ. θ. 402· «καθ' ὅσους βωμοὺς θε-
οῦ» Ἀισχ. ικ. 842· «ἱεροῖς θεοῦ» Σεν. ἀπομν.
4, 3, 16· 2) κατορθώνω, ἐπιναρθώνω, φιλοσοφώ-
νω, περὶποιθοῦμαι, κάμνω εὐάρεστον· «ἀφ' ἐθέλω
ἀρεσαι (αὐτόν)» Ἰλ. 1, 120, καὶ μέσ. δι' ἐθέλων
(πρὸς ὠφέλειαν ἐκὺτος)· «ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀ-
ρεσάμεθα εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, δ. 362·
«σπουδῆς θεοῖς ἀρεσάμενοι» Θεογγ. 762· Ἰδιότ.
«φρίνας ἀρέσαντο αἵματος ἀνδρομέδοιο» = ἐγόρ-
τασεν, ἡ ἐπλήρωσεν (τὴν ἐπιθυμίαν τινος) αἵμα-
τος· Ἦρ. ἀπ. 255. Καὶ παθ. γίνομαι εὐ-ἀρεστός,
ἀρεσκόμενος Ἦρ. 6, 128, 9, 79, Θουκ. 1, 35· οὕτω
καὶ Σοφ. Ἀντ. 498· «ὡς ἐμοὶ τῶν σὺν λόγων
ἀρεστόν οὐδὲν μηδ' ἀρεσθείη ποτέ», ἐνθα ὁ Ἑρ-
μην μεταβάλλει εἰς ἀρεσθείην· συγὰ ἐν ἀπ. τ.
π. 3· τινί, ἀρέσκω (καίτοι οἱ ἀντικεισται προτι-
μῶσι τινά) Πλάτ. Θεαιτ. 157, Σεν. ἀπομν. 2,
2, 12· ἀρέσκει μισίμου ἀρέσκει· «ἀρέσκον λέγειν»
Θουκ. 3, 34. Τὰ ἀρέσκοντα· ἰδιώ· τὰ θεωρήματα
τῶν φιλοσόφων Πλάτ. ρητορ.

Ἀρέσασθαι, π. ἀντὶ ἀρεσάσθαι.

Ἀρεστής, ὁ· πλακοῦς προσφερόμενος πρὸς ἐξ-
λέωσιν τῶν θεῶν.

Ἀρεστήριος, 2 ὁ πρὸς ἐξελέωσιν, ὁ ἐξελώνων,
— θυσία Δ. Ἀλ 1, 67.

Ἀρεστός, 3 προσφερόμενος πρὸς ἐξελέωσιν Θεοδ.

Ἀρεστός, 3 ὁ ἀγαπητός, εὐχαρίστης, ὅστις ἀ-
ρέσκει Ἦρ. καὶ ἐπομ. ἐπὶ εὐνοῦς, προσφιλεῖς Σεν.
ἀπομν. 3, 11, 10· «τὸ ἀρεστόν = ψήφισμα μὲν,
ὡς τὸ ἀρεσκον ἡ δόξαν, placitus, placens.

Ἀρεστώς, ἐπίρ. ἀρεστώς τινι = κατὰ ἀρεστόν
τρόπον Ἦρ.

Ἀρετάνω· ἀρετῶν ἀρ. λ. 3.

Ἀρετᾶ-λογία, ἡ ἢ βωμολοχία, φλυαρία Στραβ.

Ἀρετᾶ-λόγος, ὁ ὁ περὶ ἀρετῆς φλυαρὸν, ὡς
οἱ φιλόσοφοι οἵτινες παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀπέτε-
λουν εἰδὸς τι βωμολόχων, ὡς μὲν οἱ τῶν βα-
σιλέων γελωτοποιοῖ ἢ παρασιτοῖ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον κυνικοὶ ἢ στωικοὶ· πρόβλ. Κασαβὼν. εἰς
Σουετ. Ἀδμ. 74.

Ἀρετας, οὐ, ὁ ἄν. πολλῶν βασιλέων τῶν Να-
βαταίων Ἀράβων Στραβ.

Ἀρετᾶ· εἰμαι χρήσιμος, ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος.
«οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα» Ὀδ. θ. 329· «λαοὶ ἀρε-
τούς» = εἰδὸν εὐτυχεῖς, προκόπουσι, 2, 114 μὲν.

Ἀρετᾶων, οὐκ, ὁ ἐπὶ γενῆς τῆς Τρώος Ἰλ. (—).

Ἀρετῆ, ἡ (ἐκ τοῦ Ἀρης, ἡ ἐκ τοῦ ἀρετός, ἀρα-
ρεῖν, ἄρω) ἡ ἐπιτηδεύουσα, δεξιότης, ἱκανότης τοῦ
ἀνδρός, παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ τῆς ἰσχύος, δεξιότητος
καὶ τῆς εὐφυκίας τῶν ἡρώων. Οὕτως ἐξῆγγ. ἐν Ἰλ.
ο. 642· «ἀμείνων παντοίας ἀρετᾶς», διὰ τοῦ, «— μὲν
πόδας ἔδδ μάχεσθαι καὶ νόον» Ἰλ. ι. 498· «ἔων
μείζων ἀρετῇ, τιμῇ τε βίῃ τε» οὐκ ἐπὶ τῆς καὶ
περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπαιον, φ. 276· (πρόβλ. Ἀ-
ριστοτ. ἡθ. 2, 5, Σεν. Ἰέρ. 2, 2)· «πυδὼν Ἰλ.
υ. 411. Ἦν Ὀδ. διὰ τῆς λέξεως ταύτης δηλ. οὐν-
ται τὰ προτερήματα τῆς Πηνελόπης, 6, 20 θ, μ.
211· «ἐνθα ἐμῇ ἀρετῇ, βουλή τε νόον τε ἐκφύγο-
μεν» (ἐπὶ πνεύματι, δεξιότητος)· ἀλλὰ, σ. 251
«εἰμὴν ἀρετῇ, εἰδὸς τε δέμας τε ὥλεσαν θεοὶ»
ἀνδρεία, εὐφυκία Ἦρ. 8, 92· ἐπὶ «ἀρετὰς ἀπο-
δεῖνυσθαι» = ἡρωϊκᾶς πράξεις, 1, 176· «ἀρετὰς
πράσσειν» = μεγάλας πράξεις, ἀνδραγαθήματα
Πινδ. 1. 5, 11· «ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρε-
ταῖς, καὶ βώμῃ τῆς πόλεως» Πλάτ. Μενεξ. 243·
ἐπὶ ἐκπρέπει, ἡ δεινότης, τὸ κάλλος, ἡ ἐξοχό-
της· «ἡμῶν ἀρετῇ ἄκρη» Ἦρ. 7, 5· γῆς Θουκ.
1, 2· ἀρεμάτος Σεν. Ἰέρ. 11, 5· σῶματος ἀ-
ρετῇ, ὠκεία Πλάτ. Γοργ. 479, ἡ ὠραιότης
Σεν. Κυρ. 3, 1, 4· «ὀφθαλμοῖν, ὧτων Πλάτ.
πολιτ. 1, 353· «— ἐκαστον σκεῦος καὶ ζώον»,
10, 61· «κύνων, ἵππων, 1, 335. Παρ' αὐτὸ ἐπι-
κρατεῖ ἡ ἡθικὴ σημ. ἀρετῇ καὶ παρὰ τοῖς μὲν.
ἰδιώ· ἡ ἱκανότης τῆς αἰσθήσεως καὶ τοῦ πράτ-
τειν· ἐντ. ἡ πνευμ. ὑπεροχὴ ἡ τὸ προτερῆμα·
— ἀρετᾶ = αἱ διαφέρουσιν ἡ ἐξαιρέτοι ἰδιό-
τητες· ἐν γέν. ὁ Πλάτ. οὐκ ἐπὶ καὶ περὶ ἀρετῆς
τεκτονικῆς, πολιτικῆς (τέχνης καὶ δεξιότης ἡ ἐμ-
πειρία), Πρωτ. 322· κυβερνητικῆς, Ἀλκ. 1, 135·
— δικαστοῦ, ἀπολ. 18 (τὸ καθήκον). Παρὰ Θουκ.
3, 58· «ἡ ἀρετῇ ἡ εἰς τοὺς Ἕλληνας (ἡ ἀξία,
ἐκδοῦλεως) ἐπίσης ἡ περὶ ἐμῇ ἀρετῇ» Σεν. Ἀν.
1, 4, 8· «ἀρετῆς καὶ δόξης λόγος» Δημ. 19, 142·
ἐπὶ τιμῇ· «φέρει εἰς τοὺς πολλοὺς ἀρετῇ» Θουκ.
1, 38· Ὁ Ἀποκρ. ἐξῆγγ. εὐδοξία· πρόβλ. Σοφ.
Φιλ. 1420 ἀθάνατον ἀρετῇ ἐσχον, virtus.

Ἀρετῆ, ἡ· ἡ θυγάτηρ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέ-
ρου Πλουτ.

Ἀρετο, π. γ'. ἐν. προσ. μ. ἀορ. ε'. τοῦ ἀείρω.

Ἀρετόμοι· αὐξάνομαι, ἐπιδύω λαμβάνω,
ἀντίθ. τῇ κακύνομαι Σμπλίκ. εἰς Ἑπικτ.

Ἀρετόν· κάμνω τινά ἐνέκρετον, (κατὰ τὴν φιλο-
σοφ. τῶν στοιχ.).

Ἀρεῖν, ὁ 1) αἰολ. ἀντὶ Ἀρης Ἀλκ. παρ' Εὐστ.
Ἰλ. 5, 31· 2) Ἀρεῖς, εἰς, τῆς Σπάρτης βασι-
λεῖς βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 310 π. Χ. Διοδ. 20,
29, ὁ τόνισμός Ἀρεῖς ἐσθ.

Ἀρεῖων, ἰων. ἀντὶ ἄρων γεν. πληθ. τοῦ ἀρά.

Ἀρη ἡ, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἀρά.

Ἀρη γ. ἐν. προσ. τοῦ ἐνεργ. (τὰ μακρόν) ἡ β'. ἐν.
πρὸς τοῦ μ. ἀορ. ἀ. ὅπου τοῦ ἀίρω (τὸ αβραχῦ).

Ἀρηα, ἰων. ἀντὶ Ἀρη αἰτ. τοῦ Ἀρης.

Ἀρηαι, ἰων. ἀντὶ ἄρη ε'. ἐν. πρὸς, τοῦ μ. ἀορ.
ἀ. ὅπου τοῦ ἀίρω.

Ἀρηγοσύνη, ἡ βοήθεια, ἐπικουρία ἐπ. Ὀδ. 375.
 Ἀρήγω (ἀ) (συγγ. τῷ ἀρέω) α) βοηθῶ, συμ-
 πρίτω· «ἐπεσι καὶ χερσίν τινα» Ἰλ. α, 77, (Μ.
 Ἐτ. μετ' εὐχῆς βοηθεῖν), τραγ. Πινδ. μετ' ἀπαρ.
 Αἰσχ. Εὐμ. 541· β) ἀπαίρω, ἀποτρέπω, -τί-
 -άλωσιν ἀσχ. Ικ. 112· «-φόνον τέκνοισι» Εὐρ.
 Μῆδ. 1275. Σπανιώτ. ἐν παρ. «τῇ γῶρᾳ ἀρή-
 γειν»=προσταθεῖν, φυλάττειν ἐν οἴκ. 5, 7·
 -τοῖς φίλοις, Κυρ. 1, 5, 13, ορεμ herō, arceo.
 Ἀρηγών, ὄνοσ, ὁ, ἡ· ὁ βοηθός Ἰλ. ε, 507, ἐπίθ.
 Ἀρκ. Ἀλ. 5, 108.
 Ἀρητ, ἰων. ἀντί ἀρει, δοτ. τοῦ Ἀρης.
 Ἀρητ-θός, 2· ὁ ταχύς ὡς ὁ Ἀρητ, ὁ ἐν πο-
 λέμῳ ταχύς, ἐσθρύνων Ἰλ. υ, 176.
 Ἀρητ-π-κ-τ-μ-εν-ος, 3· ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρεο-
 φρονεῖται Ἰλ. χ. 72, (ἐνθα ἡ πρώτη συλλ.
 μικρά).
 Ἀρητ-ος ἰων. καὶ π. ἀντί ἀρειος Ὀμηρ. Ἡρ.
 Αἰσχ. Ἐπτ. 114. Πινδ. Ὀ. 2, 46.
 Ἀρητ-φα-τος, ἰων. καὶ π. ἀντί ἀρείφατος Ἰλ. τ, 31.
 Ἀρητ-φ-θ-α-γ-ος, 2 ὁ πολεμικὰ φεγγόμενος ἡ
 τῶν Κορυνθ. 21.
 Ἀρητ-φ-θ-ορος, 2· ὁ ἐν πολέμῳ φρονεῖται.
 Ἀρητ-φ-ί-λος, 2· ὁ φίλος ἡ ἀγαπητός εἰς τὸν
 Ἀρην, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρεος ἐνωσόμενος, ἐπίων. τῶν
 ἡρώων Ἰλ. 6, 778, ἐτ. καὶ μετ. Τρωϊαδ. 653
 ἀρήμεναι, ἀπαρ. τοῦ ἀρούακ.
 Ἀρήμενος, μετ. παρακ. παθ. (συγγεν. τῷ ἀ-
 ραῖος κατὰ θέριστον ἐκ τοῦ ἀρείω, συγγεν. τῷ
 βαρύς κατὰ Δεδερλαῖν ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρᾶν εἶξ. τὸ
 ἀρᾶσσι, ὁ κατακομμένος, ὁ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
 ἔξηγ. διὰ τοῦ βεδλαμμένος, ὁ κομμένος κεκυρ-
 τωμένος, καταπεποιημένος· «-ὑπὸ καὶ καμάτω»
 Ὀδ. ε, 2· «-γῆρα» ὑπὸ λιπρῶν, λ. 136· «γῆρα»
 λυγρῶν Ὀμ. Ὀν. 18, 435.
 Ἀρῆν ἀρχ. ὄν. ἐξ τῆς υἱ συγκεκ. τύπ.) ἀρνός,
 ἀρνί, ἀρνα, ἀρνε, ἀρνάσι, ἰων. ἀρνεσι· ὁ κριό.
 Ὀδ. 8, 85, ἐτ. ὁ ἀρνός, τὸ ἀρνί ἔνευ διαρ. γέ-
 νους (Β. Ἀν. 7, 11 ἀρῆν τὸ τοῦ προβάτου ἐγ-
 γονον) Ἰλ. γ, 103· πρβλ. ἀρνός. Παρά Θεοφ.
 οἱ νέοι βλαστοί, agnos, agnus.
 Ἀρῆν ἰων. ἀντί ἀρᾶν Ἰδ' ἀρά.
 Ἀρητ-ος, ἡ ἡ βοήθεια, ἐπικουρία, συναρωγί-
 Αἰσχ. Πρ. 546· -πρᾶτων=ἡ ἄμυνα, ἀποτροπή.
 Σοφ. Πλ. 864.
 Ἀρῆνη, ἡ πόλις τῆς Ἠλίδος Ἰλ.
 Ἀρητ-ος ἀντί ἀρεος γεν. τοῦ Ἀρης.
 Ἀρηρα, παρακ. τοῦ ἀρω, ἐξ αὐτῆς ἀρηρότως.
 Ἀρηρειν, ὑπερ. τοῦ ἀρω.
 Ἀρηρομένος, παθ. παρακ. μετοχ. τοῦ ἀρόω.
 Ἀρηρότως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παρακ. ἀρηρα· ἡρμο-
 σμένα (τεργιστά), ὅθεν στερεῶς.
 Ἀρηρώς, μετοχ. τοῦ παρ. ἀρηρα Ἰδ' ἀραρίσκω.
 Ἀρης, ὁ, γεν. π. Ἀρεος, (οὐδέποτε. συνηρ.), ἡ
 Ἀρεως, ἐπ. Ἀρης, δοτ. Ἀρεῖ, ἀττ. συνηρ.
 Ἀρεῖ, ἐπ. Ἀρη, αἰτ. Ἀρη καὶ Ἀρην, ἐπ.
 Ἀρηα, καὶ Ἀρεα παρὰ Σοφ. κλ. Ἀρεῖ καὶ Ἀ-
 ρεῖ (ἀ, ἐν ἄρσει ἐπ. α τραγ. ἀ) ὁ θεὸς τοῦ πο-
 λέμου καὶ τῶν μαχῶν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς
 Ἥρας· 1) σύμβολον τῆς αὐτέρου καὶ τῆς ἀγρίας
 ἀνδρείας, ἀντίθ. πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἰσχυρί-
 του κεῖται· ἐλθὼν γὰρ ἐγείρει· 2) σύμβολον τοῦ πο-
 λέμου, μάχης, φόνου λοιμοῦ καὶ ἐν γένει τοῦ

δoléου· ἐντ. καὶ μέλας καλεῖται· καὶ ὡς,
 προσηγ. «Ἀρεα συναγεῖν»=ἀργεῖν πολέμῳ,
 ὁμοίως καὶ «Ἀρ. ἐγείρειν» Ἰλ. ε, 381 καὶ
 440 «ἀρεῖ μένος ὄρεμος Ἀρης»=ἡ φθοροποιὰ
 δύναμις τοῦ δόρατος ἔπαυ· «ἐνὸς ὁ προσγω-
 ρῶν Ἀρης» Σοφ. Οἰ. Κ. 1067· -λιθόλευστος,
 Αἰ. 247· ἐτ. τὸ πολεμικὸν θάρρος (εὐψυχία)
 «καὶ ἐν γυναιξίν Ἀρης ἐνεστικ», Ἠλ. 1235 (ὡς
 ἐπίθ. ἀποθ. αὐτῷ παρ' Ὀμήρ. βροτολογός,
 αὐτὸς πολέμοιο, μαιφόνος, θυός, θυρός, ὄρεμος,
 ἀλλοκρόσαλλος, χαλκούς).
 Ἀρηταίρε, θηλ. τοῦ ἀρητήρ Ἀπολ. Ρ. 1, 312
 καὶ μετ. ἐπ. (ἀρ).
 Ἀρητή, ἡ α) ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν
 Φωκίων Ἀλκινόου (Ὀδ. ε) ἡ θυγάτηρ τοῦ πρῶ-
 τεύτερου Ἀριστίππου Δ. Λαερ. (ἀ).
 Ἀρητήρ, ἄρως, ὁ (ἀραῖος) κυρ. ὁ ἱκετεύων,
 παρακαλῶν, ἀλλ' οἱ ἀρητήρες ἦσαν οἱ εὐχόμε-
 νοι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ· ὅθεν ἱκευὺς Ὀμηρ. καὶ
 ἐπ. (ἀ ἐν ἄρσει).
 Ἀρητήριον, τό· τόπος ἐνθα προσέχεται τις
 Πλουτ. Θησ. 35.
 Ἀρητιάδας, ὁ· πατρων, τοῦ Ἀρητος Ὀδ. π.
 395, (ἡ πρώτη συλλαβὴ ἀττ. βραχέα).
 Ἀρητιάς, ἄδος, ἡ· νῆσος εἰς τὰ παράλια τοῦ
 κόντου, ἡ ἔδρα τῶν Στυμφαλίδων ὀρνίθων
 Ἀπολ. Ρ. 2, 1032 (ἀ).
 Ἀρητός, ἰων. ἀντί ἀρατός Ὀμηρ.
 Ἀρητος, ὁ, ἀττ. Ἀρατος· γνωστόν κυρ. ὄν.
 (κυρ. ὁ προσευγηθείς) παρ' Ὀμήρ. υἱὸς τοῦ
 Νέστορος Ὀδ. ἐτ. υἱὸς τοῦ Πριαμοῦ Ἰλ. (ἐπ.
 --- ἀττ. ---).
 Ἀρητύω· ἀρώω, ἀντιλῶ Ἀθην. 2, 38.
 Ἀρθεν, 3 πλ. παθ. ἀορ. 1. αἰολ. ἀντί ἡρθη-
 σιν τοῦ αἵρω Ἰλ.
 Ἀρθῆναι, παθ. ἀορ. ἀπαρ. τοῦ αἵρω.
 Ἀρθμέω, (ἀρθμός) συναρμῶζω, συνάπτω· παθ.
 εἶμαι ὁμόφρων, ὁμονοητικός, ἐν ἀρμονίᾳ φίλια·
 -ἀρθμηθέντες Ἀπολ. Ρ. 1, 1344, Ἰλ. η, 302.
 Ἀρθμία, ἡ· οἰλία ἐνώσις, ὁμόνοια (ἐσφ. ἀντί
 ἄρθμια Ἰδ' ἄρθμιοι).
 Ἀρθμία, τὰ Ἰδ' ἔπομ.
 Ἀρθμιοί, 3· ἡνωμένοι, φιλιωμένοι· τινί Ὀδ.
 π. 427· ἐντ. τὰ ἄρθμια = ἡ εἰρηνικὴ κατὰ-
 στας, ὁμόνοια Ἠρ. 6, 83· παρ' Ἡρώδιαν.
 1, 7 κεῖται «ὀρθαλμῶν ἀρθμιαί (ὡς οὖο. το-
 νίζου.) καὶ πειρώδεις βολαί».
 Ἀρθμός, ὁ, (ἄρω) ἡ ἐνώσις, φίλια Ὀμ. Ὀμ.
 Ἐο. 524· «-ἔθεντο μετὰ σφίσιν» Ἀπολ. Ρ. 2, 755.
 Ἀρθρ-εμβολέω· θέτω πάλιν εἰς τὸν τόπον
 τοῦ τὸ βγαλμένον ἡ ἐξηθροωμένον μέλος τοῦ
 σώματος μαθημ.
 Ἀρθρ-εμ-βόλῃσις, ἡ· τὸ βάλσιμον εἰς τὸν τό-
 πον τοῦ μέλους σώματος ἐξηθροωμένου χειρουρ.
 Ἀρθρ-εμ-βόλος, 2· ὁ πρὸς τὸ ἀρθρεμβολεῖν
 χρήσιμος· -ἀρθρέμβολα (ἐνν. ὄργανα)=ἐργαλεῖα
 χρησιμεύοντα διὰ τὴν ἐμβολὴν μέλους τινὸς ἐξ-
 ηθροωμένου ἢ πρὸς βασιανισμόν ἢ μαστίγωσιν
 ὄργανα Ἰωισ.
 Ἀρθρίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ἄρθρον Μ. Ἀντ. 4, 3.
 Ἀρθρικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄρθρα, τὰ· κλει-
 δίσαις τοῦ σώματος Ἰππ.
 Ἀρθρικός, 3· ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἄρ-
 θρῶν.

Ἀριθμητικός, ὁ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀποβλέπων, ὁ πασχών κατὰ τὰς ἀριθμότητας Ἀθην. 3, 102.
 Ἀριθμότης, ὁ ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἀριθμ.
 Ἀριθμότης, ἴδιος, ἡ, ἔνν. νόστος ἢ νόστος τῶν ἀριθμῶν ἢ τῶν κλειδωμάτων Ἡρωδιαν. ἱατρ.
 Ἀριθρο-κλήσεις, πόνοι· οἱ κατατρώγοντες τὰ ἔσθια Λουκ.
 Ἀριθρον, (ἔρω), τό τό προσηρμοσμένον, ὁ ἀριθμός, κλειδωμάτων, μέλος· -ποδός Σοφ. Φιλ. 1187. -κίχλων=δραχμῶν, Οἶ. π. 1270 «προσπύσσεται χιτῶν ἅπαν κατ' ἀριθρον», Τρ. 766· «ὁ ἀσπράγγος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἀριθρῶν» Ἡρ. 3, 129, Πλάτ. Τιμ. 75· -τὰ ἀριθρα=τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν θηλέων ἱππων Ἡρ. 3, 87· παρὰ γράμ. τὸ ἀριθρον (μέρος λόγου).
 Ἀριθρο-πέδη, ἡ· ὁ δεσμός τῶν μελῶν Φαν. 4.
 Ἀριθρόω διὰ κλειδωμάτων ἢ ἀριθρῶν συνδέω, ἐνώμι, ἀριθρῶν-φωνήν=ἐναριθρον φωνῆν παρὰ Σεν. ἀπομ. 1, 4, 12· «κνημίδες περὶ σφυρον ἀριθροῦται» Ἑρμιπ. παρ' Ἀθην. 688 (=προσ-αριθμῶ).
 Ἀριθρο-ώδης, 2· ὁ ὁμοιος μετ' ἀριθρῶν, κλειδωμάτων, ἱπποδρόμ. Σεν. κυν. 4, 1.
 Ἀριθρωτής, ἡ ἡ συνἀριθρωτής Στραβ. Κορ. διόρθ.
 Ἀριθρῶνιστος, ὁ μορίου τῶν ἀριθμῶν ἐπιτείνων τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως κατ' ἄνω συγγεν. καὶ ἀριθρῶν παρ' Ἑπ. καὶ Λυρ. π.
 Ἀριθρῶν, ἡ· εἶδος ὁμοιᾶς καὶ πελλοδῶν καλουμένη Θεοφρ. ἔτι δὲ θάμνος (rygusaria) κατὰ Σπέργελ.
 Ἀριθρῶν, ἡ· περικτινὴ ἐπαρχία, μέρος τῆς Ἀριανῆς χώρας Στραβ. κατ' Ἀριοι.
 Ἀριθρῶν, ὁ· ἀδελφὸς τῆς τοῦ Σέρβου, ὅστις παρὰ τὴν Σαλαμίναν ὡς ναύαρχος ἐφανέσθη Ἡροδ.
 Ἀριθρῶν, ἡ· ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωας Ὀμηρ. (---).
 Ἀριθρῶν, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀσιανῶν ἐν τῷ στρατῷ τοῦ νεωτέρου Κύρου Σεν. Ἄν.
 Ἀριθρῶν, ἡ· ὁ δυν. τῆς ἀνατολικῆς ἐπαρχίας τοῦ Περσικοῦ Κράτους Στραβ. κατ' Ἀριανοί.
 Ἀριθρῶν, ὁ· οἰκογεν. ὄν. τῶν βασιλέων τῆς Κιππαδοκίας Πολυδ.
 Ἀριθρῶν, 2· ὁ πολὺ φθονερὸς Ἡσυχ.
 Ἀριθρῶν, 2· ὁ μὲν οὖν, (κρυώνων) ἱπποκρ. ἑπικ. ἀργεῖος.
 Ἀριθρῶν, ὅτις, ὁ, ἡ· ὁ πολὺ γνωστός, ὁ περίφημος Πινδ. Ν. 5, 12.
 Ἀριθρῶν, 2, καὶ θηλ. ἀριθρῶν Ὀδ. ζ, 108· ὁ πολὺ, ἡ εὐκολογνώριτος· θεοί Ἰλ. ν, 72, ο, 490· καὶ μετὰ προσδ. βεῖα· ἐν γένει ὁ περίφημος, καὶ ἐν κακῇ σημ. ὁ περιδότης, πολυθώλῃτος Ὀδ. ρ, 375.
 Ἀριθρῶν, 2· ὁ πολὺ γεμάτος ἀπὸ δάκρυα Εὐρ. Μηδ. 800, Ἀριστοτ. προσδ. 30, 1.
 Ἀριθρῶν, ὁ, ἡ· τῶν προηγ. γένος Ἀισχ. Περ. 910· «ἀγαθοὶ δ' ἀριθρῶντες ἄνδρες» Ζην. 1, 14.
 Ἀριθρῶν, 2· α) ὁ πολὺ κλαυθρῶν 6) ἀριθρῶν Ἡσυχ.
 Ἀριθρῶν, 2· ὁ πολὺ δειχθεὶς, περίφημος, ἔξοχος κατὰ σημ. ὑπερθ. μετὰ γεν. Ἰλ. λ, 248.
 Ἀριθρῶν, 2· ὁ πολὺ θηλος, πολὺ φανερός Ἡρ. 8, 65· «καὶ ἀμπαρὰ ἔργων», 3, 615.
 Ἀριθρῶν, ἐπικρ. προηγ.
 Ἀριθρῶν, 2 καὶ 3 Ἰλ. σ, 219· ἀριθρῶν προσδ. Βουτυρ. λεξ. 1, 254· «τὸν μὲν ἀριθρῶν

θηκεν θεός»=ἐλαμὲν αὐτὸν φανερόν (ὁ Βουτυρ μεταβάλλ. εἰς ἀριθρῶν) Ἰλ. δ, 318· «αὐγαί=πολὺ φωτειναί, διαφανεῖς, ν, 244· ἀσπὴρ Πινδ. Ο 2, 61· 2) ὁ πολὺ φθονοῦμενος, ὁ ἀφίς φθόνου, εὐτυχίας, εὐδαίμων Ἡρ. ερ. 6.
 Ἀριθρῶν, 2· ὁ πολὺ ζηλωτός· ὅθεν πολὺ εὐτυχίᾳ, εὐδαίμων· Ἀθηνῶν Ἀριστ. ἱππ. 1326.
 Ἀριθρῶν, 2· ὁ πολὺ ἀκουσμένος, πολὺ περίφημος Καλλιμ. Δηλ. 308· 2) ὁ εὐκόλως ἀκούων, εὐπειθής Νον.
 Ἀριθρῶν, 2· δύσκολος, χαλεπός ἀρ. λεξ. ἐκ τοῦ Θεοφρ.
 Ἀριθρῶν, μετρω, ἀριθμῶν· φώκας Ὀδ. δ, 411· «ἐπερ γὰρ ἢ ἐβλοκόμεν ἀριθμῶμεναι ἄμω» Ἰλ. δ, 124· «οἶχα ἀριθμῶν» Ὀδ. 10, 204· (μίσους καὶ μισοῦς μετρεῖν) προσδ. Πινδ. Ν. 10, 48· συγγ. ἐν πεζ. γ· χρυσῶν Σεν. συμπ. 4, 43· ἀριθρῶν Δημ. 49, 29· (πληρώων), ἔτι λογαριάζω, καταριθμῶ, λογιζομαι· ἐν χάριτος μέρεται Δημ. «μακρῶν ἀριθμῶται» Θεοφρ. 3, 72· ἐν γράμμασι Λουκ. «εἰς τινὰς Ἡρωδιαν. 1, 1· καὶ ἀπολ. ἀριθμῶν Δ. Χρυσ. 11, 213. Μέσ. Πλάτ. Φαιδ. 270 ὅπου, 3, 20.
 Ἀριθμῶμεναι, π. τὸ ἀριθμῶ.
 Ἀριθμῶμα, τό τό ἀριθμῶμεναι, μετρημένον, ὁ ἀριθμὸς Ἀισχ. Εὐμ. 723.
 Ἀριθμῶσις, ἡ· τὸ ἀριθμῶμεν, τὸ νὰ μετρή τις τι μετν.
 Ἀριθμῶτης, ὁ· ὁ ἀριθμῶν, λογαριάζων Πλάτ.
 Ἀριθμῶτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀριθμῶν, ἡ λογαριθμῶν, ὁ ἐπιτείνων· πρὸς τοῦτο· ἀνθρωπος Πλάτ. Γοργ. 453· ἡ ἀριθμῶνική (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ ἀριθμῶν, Γοργ. 451.
 Ἀριθμῶτικός, ἐπικρ. προηγ. Πλουτ. συμπ.
 Ἀριθμῶτός, 3· ὁ ἀριθμῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀριθμῶν, ὁ εὐκολολογαρίστος Ἑπ. ἀδ. 31· ἐντ. ὀλίγος Θεοφρ. 15, 87.
 Ἀριθμῶν, 2· τῶν προηγ. Ὀππ. ἀλ. 1, 151.
 Ἀριθμῶν, (προδ. ἄνω, ἀριθμῶν) ὁ 1) (τὸ συνηρμοσμένον ἐκ πολλῶν μερῶν), ἡ πληθὺς, ἡ ἐκ περισσοτέρων μερῶν συνισταμένη ποσότης, ὁ ἀριθμῶν· ἀνδρῶν Ὀδ. λ, 449, Σοφ. Αλ. 1165· καὶ ἐν πεζ. πολὺ συνηρ. «πολλοὶ ἀριθμῶν»=κατὰ τὸν ἀριθμὸν πολλοὶ Ἡρ. 3, 6· «οὐδὲ ἐν ἀριθμῶν», 3, 6· «πλείους τὸν ἀριθμῶν» Πλάτ. συμπ. 190· «τοιαῦτα ἀριθμῶν» Ἀριστοτ. ῥητ. ἐν Ἀλεξ. 1· κατ' ἀριθμῶν, ἐς ἀριθμῶν Ἡρ. 7, 60, 97. Τὸ σύστημα τῶν ἀριθμῶν καθ' ἐν Πλάτ. Γοργ. 147. ἔτι ἡ ἀριθμῶνική (τέχνη), Φαιδρ. 274· ἔτι τὸ μέτρον· ἀσφατος, νόμ. 11, 668· ὁδοῦ Σεν. Ἄν. 2, 2, 6· 2) ἡ ἀριθμῶν· ἀριθμῶν ποιέσθαι τῆς στρατῆρος Ἡρ. 7, 59· τῶν νεῶν, 8, 7· ποιεῖν Σεν. Ἄν. 1, 2, 9· «τὸν ἀριθμῶν λαμβάνειν» Ἀθην. 7, 215· «ἐς ἀριθμῶν ἔλθειν»=ἔλθειν ὥστε νὰ ἀριθμῶν θοοκ. 7, 72· «ἐν ἀριθμῶν εἶναι»=συναριθμεσθαι=ἄξις προσοχῆς· ἡ τιμὴ εἶναι καὶ συνηρ. «ἐν οὐδενὶ ἀριθμῶν εἶναι»=οὐδεμιᾶ· προσοχῆς ἄξις, καταφρονέσθαι μετν. «ἔσχατος εἰς τὸν ἀριθμῶν» Μεν. παρὰ Στοβ. ἀνθ. 121, 11· «οὐτε ἐν λόγῳ οὔτε ἐν ἀριθμῶν» Ἀρησμ. ἐν Σχολ. Θεοφρ. 14, 48· 3) ὁ ἀπληρτισμένος ἀριθμός, ἡ τελειότης· «ἅπαντες τοὺς ἀριθμούς περιλαβόν»=ὅπῃ πᾶσαν ἐποφιν περιλαβόν ὅλα Τισκ. 11, 16· «ὁ πᾶς ἀριθμός»=σύνπασα ἡ ποσότης

της Θουκ. 2, 7· «πάντες ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος» = τὸ σύνολον πάντων τῶν καθήκοντων Μ.
Ἄντων. 3, 1· 4) ἀριθμός· ἀντίθ. τῇ ἐσωτερ.
ἀξία ἢ τιμῇ· «ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστι λόγος,
ἀλλ' ἔργα θειά» = οὐκ ἀριθμὸς ἀλλὰ ἔργα· Σοφ. Οἱ. Κ.
383· «οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυ-
γῶν» Εὐρ. Ἰφ. 476· ἐντ. καὶ ἀνθρωπος· ἀνευ
ἀξίας οὐδὲν καλεῖται· Ἀριστ. νεφ. 1204 (τὸ μὴ-
δέν), οὐς numerus sumus.

Ἀριθμοστός, Διαφραντ. (λέξ. ἀνεξ.).

Ἀρι-κύμων, 2· ἡ συχνὰ ἔγκυος· Ἰπποκρ.

Ἀρικία, ἡ· πόλις ἐν Λατίῳ, Aricia, ἑγγύς τῆς
ὁποίας ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρικίνης
Ἀρτέμιδος Στραβ. κατ. Ἀρικίης, ἑὼν Πaus.

Ἀριμα, ἡν, τὰ· 1) τόπος ἐν Κιλικίᾳ, ἐνθα ὁ
Τυρεὺς δαδενόμενος ἔκειτο ὑπὸ τὴν γῆν Ἰλ. 6, 783·
κατὰ Στραβ. ἦτο ὄρος, ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα ἔφερε
τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὡς καὶ οἱ κάτ. Ἀριμοί· 2) Συ-
θική λέξις σημαίνουσα τὸ ἐν Ἡρόδ. (ωωω),

Ἀριμασποί, ἡν, οἱ μυθικὸς μονόφθαλμος λαὸς
Ἡρ. ὁ Ἀριστείας ἐκ Προκοννήσου ἐξώμνησε τοῦ-
τον διὰ ποιήματός του, ὅπερ ἐκάλεσεν Ἀριμα-
σπετα ἔπη Στραβ. 1, 21.

Ἀρι-μηλον, τό· εἶδος μήλου Ἀθην. 3, 82,
ἐνθα ἄλλοι ἀναγιν. λασίμηλον.

Ἀριμινόν, τό· πόλις ἐν Λατίῳ Στραβ. νῦν Rimini.
Ἀριμοί, οἱ· ἴδ' Ἀριμα.

Ἀ-ρεῖν, ἡν, οἱ, ἡ, τό· ὁ μὴ ἔχων ῥίνα, ὁ μὴ
ἔχων ἰχθυετικήν ὄνυα· κύνων Σεν. κυν. 3, 2.

Ἀρίνος, 2· τῷ προηγ. Σεν. κυν. 3, 3, 1, Πολυδ.

Ἀρισβαρζάνης, ὁ· 1) σατράπης τῆς Φρυ-
γίας Σεν. Ἑλλ. 2) σατράπης τῆς Περσίας ἐπὶ
μεγάλου Ἀλεξάνδρου Διοδ. 3) βασιλεὺς τῆς Καπ-
παδοκίας 100 π. Χ. Πλουτ.

Ἀριόδωτος, ὁ· ἡγεμὼν τῆς τῶν Γερμανῶν, νι-
κηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Πλουτ. Καίσι.

Ἀριοί, ὁ· 1) ὁ κάτοικος τῆς Ἀρίας Στραβ. 2)
ποταμὸς ἐν τῇ γῶρᾳ ταύτῃ Στραβ.

Ἀριοί· Ἀσκληπ. 6 ὑπὸ Ῥεϊσίου ἐξηγ. ἄρειος·
κατὰ Βρούγκιον = οὐράγιος.

Ἀριουσία, ἡ· πετρώδης, ἀλλὰ πλήρης ἀμπέ-
λων τόπος ἐν Χίῳ Στραβ. ὁ αὐτόθι γινόμενος
οἶνος ἐκαλεῖτο Ἀριούσιος Πλουτ. ἦθ. 1099.

Ἀρί-πικρος, 2· ὁ πολὺ πικρὸς· Πουχ.

Ἀρι-πρέπεια, ἡ· μεγαλοπρέπεια, εὐπρέπεια.

Ἀρι-πρεπής, 2· ὁ περιφανής, ἔξοχος, ἐπίσημος,
πολὺ λαμπρὸς· ἀστὴρ Ἰλ. 8, 556· αἰγίς, α, 309·

ἵππος, φ, 453· γῆλος· Ὀδ. 6, 424· εἶδος, θ, 176·
ἐπὶ ἀνθρώπων Ἰλ. ζ, 477· ἐπὶ ἀριπρεπείας.

Ἀρις· ἴδ' Ἀριν.

Ἀρίς, (ἴδης, ἡ (ἄρω)· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, εἶδος
τροπάνου, ἐν πλ. Α. Ταρ. 3· «γυρὰς ἀμρι-
τίτους ἀρίδας» Φιλ. 15, (πιθ. εἶδος μεγάλων
τροπάνων)· πρβλ. Πολυδ. 7, 113.

Ἀρίσαρον, τό· εἶδος ἄρου, ὅπερ ἴδε Διοσκ.

Ἀρί-σημος, 2· ὁ πολὺ φανερὸς, περιφανής,
ἐπίσημος· Ὀμ. ὕμν. Ἐρ. 12· ἀρίσημος Θεοκρ.

25, 138· ἐπὶρ· ὡς ἐπισήμιος· Ἡσ. 6, 14.

Ἀρι-σήμιος, ἐπὶρ· ἴδε προηγ.

Ἀρίσθα, ἡ· πόλις ἐν Λέσβῳ Στραβ.

Ἀρίσθας, ἀντος, ὁ· ὅν. ἐπισήμ. τινὸς Τρωδὸς Ἰλ.

Ἀρίσθη, ἡ· πόλις ἐν Τροίᾳ Ἰλ. Στραβ.

Ἀρίσθηθεν· ἐπὶρ· ἐκ τῆς Ἀρίσθης Ἰλ.

Ἀρισθ-άρματος, 2 (ἀριστός, ἀρμα)· νικῶν δ

ἐν ἄρματι· «ἀρισθάρματος γέρας» = βραδεῖον ὑπὲρ
τὸ καλλιστόν ἄρμα λαμβάνει νικῶν ἐν τῷ ἀγῶνι·
Πινδ. Ἰ. 5, 36.

Ἀρι-σκούδη, (σκούζω), ὁ· ὁ πολὺ θυμώδης
Καλλιμ. ἀποσπ. 108.

Ἀρι-σκάγορας, ου, ὁ· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνα-
φέρει· ὁ Ἡρόδ. τινὰ ὄνομ. τῶν τυράννων τῶν ἐν
ταῖς Ἑλλήν. πόλεσι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐν οἷς καὶ
ἐπισημότατος ἦτο ὁ τύραννος τῆς Μιλήτου.

Ἀρίστ-αθλος, 2· ὁ ἐν τῷ ἀθλῷ ἀριστεύων, ἡ
νικῶν (ἀθλον) Ἀρχ.

Ἀρι-σταίνετος, ὁ· συγγραφεὺς κατὰ τὰς ἀρχὰς
τῆς ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ὅστις θεωρεῖται
ὡς συγγραφεὺς συλλογῆς ἑρωτικῶν ἐπιστολῶν.

Ἀρισταίος, ὁ· κυρ. ἀνδρ. ὄν. Ἡσ. θε. ἰδίως
ἀγροτικός, καὶ ὅλκον παρέχων ἡμίθεος Πινδ.

Ἀρίστ-ανδρος, ὁ· περίφημος αστρολόγος τοῦ
μεγάλου Ἀλεξάνδρου Ἀερ.

Ἀρίστ-αρχεῖον, τό· ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν
Ἠλιδοί Πλουτ.

Ἀρίστ-αρχεῶν· ἀρίστα ἄρχει Ἀριστοτ. πολ.

Ἀρι-στά·-εὐλος, 2 (σταφυλή)· ὁ πλήρης στα-
φυλῶν Ἀνθολ. 9, 580, ἐνθα νῦν καίται ἐρι-
σταφυλός.

Ἀρι-στάω· κάμνω πρόγευμα, προγευματίζω

Ἀριστ. ἱππ. 815, καὶ ἐν γένει τρώγων· εἰς τοῦτο
ἀνέχουσιν οἱ συγχεκ. τύπ. τοῦ παρακ. ἥριστα-
μεν, ἥριστάναι ἐκ τοῦ Κωμ. Ἀθην. 10, 423·

(παρὰ τὸ ἥριστηκότες Ἀντισαν. Ἀθην. 14,
624· ἥριστηκέναι Διοδ. κωμ. 6, 239· ἡ πρώτη
συλλαβὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μακρά Ἰακ. Ἀν-
θολ. Πλατ. 722.

Ἀριστέας, ου, ὁ· 1) ἐπικός ποιητὴς κατὰ τὸν
βῶν αἰῶνα π. Χ. Ἡρόδ. 2) ἀρχηγὸς τῶν ἐλα-
φῶν στρατ. ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ νεωτέρου Κῦ-
ρου Σεν. Ἀν.

Ἀριστεία, ἡ· ἔξοχος, ἡρωϊκὴ πράξις, μέγα
κατόρθωμα, ὅπερ ἐλάμβανε τὸ ἀριστεῖον (βρα-
δεῖον νίκης)· «ἀριστείας κράτος κρίνειν» Σοφ. Αἴ.
438· ἐν Ἰλιάδι αἱ ῥῆψοδιαι ε, λ, ρ· εἰσὶν ἐπι-
γεγραμμέναι ἀριστεία Διομήδους, Ἀγαμέμνο-
νος, Μενελάου· καὶ ἐν πεζ. Πλατ. νόμ. 12, 942
καὶ μετρ.

Ἀριστείδης, ου, ὁ· 1) Ἀθηναῖος πολιτικός· ἐπί-
σημος περὶ τὸ 500 π. Χ. 2) μυθογράφος κατὰ
τὸν βῶν αἰῶνα π. Χ. Πλουτ. 3) μετὰ τοῦ ἔπων.
Κυντίλιανός, συγγραφεὺς συγγραμματος περὶ μου-
σικῆς κατὰ τὸν ἰοναῖον αἰῶνα π. Χ. 4) μετὰ τοῦ ἔπων.
Ἀἴλιος, ῥήτωρ τις κατὰ τὸν 2ον αἰῶνα Μ. Χ.

Ἀριστεῖον, τό· τὸ βραδεῖον τὸ πρῶτον νι-
κητοῦ, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀνδρείας ἐν ἰων. τύπ.
ἀριστήιον Ἡρ. 8, 11, συνηθ. ἐν πλ. στρα-
τεύματος Σοφ. Φιλ. 1415· διδόναι τινὶ Πλατ.
συμπ. 220· καὶ νικητήρια, νόμ. 8, 829 καὶ
μετρ.

Ἀριστερεύω· μεταχειρίζομαι τὴν ἀριστεράν
χεῖρα, εἶμαι ἀριστερός ἀρ. λέξ.

Ἀριστερέων, ὦνος, ὁ· περικτενέων Ὀρφ. Ἀργ.

Ἀριστερο-ζυγής, 2, ἐνν. ἱππος Β. Ἀν. 10,
ἐξηγ. διὰ τοῦ ζύγιος, σιραφόρος, ὁ ἀριστερός
παρὰ τὸν ζυγὸν ἵππος.

Ἀριστερο-μάχος, 2· ὁ μαχόμενος μετὰ τὴν
ἀριστεράν Στωδ. ἐκλ. 892.

Ἀριστερός, 3· α) ὁ ἀριστερός (ξερδός)· ἡ ἀρι-

πτερά=ἡ ἀριστερὰ χεὶρ· ἔξ ἀριστερᾶς Σοφ. Φιλ. 20, 7. ἔν τῃ ἀριστερᾷ Πλατ. Φαιδρ. 228· ἐπ' ἀριστερὰ = πρὸς τὸ ἀριστερόν μέρος Ἰλ. 6, 526 (πρόλ. τὸ ἐπ' ἀριστερὰ μέρος Πλατ. Φαιδρ. 206)· «ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς» Ὀδ. ε, 277· «-ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ» Πλατ. Τιμ. 77· 6) μεταρ. ἐπειδὴ εἰς τὸν Ἕλληνα οἰωνο-σκόπον πρὸς βορρᾶν βλέποντα ἡ δύσις πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἔκειτο = ὁ κακὸν σημαίνων, ὁ κακὸς οἰωνός Ὀδ. υ, 242· γ) «ορενόνθεν ἐπ' ἀριστερὰ ἔδρας»=ἔδρας ἐπ' ἀριστερὰ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς, ἡ παρ-μεστράτης· ἀπὸ τοῦ ὁρθόν Σοφ. Αἴ. 183· ἐντ. ὁ ἀνεπιτήδεος, ἀνάποδος.
Ἀριστερο-στάτης, οὐ, ὁ· ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἰστάμενος, λοχηγὸς τοῦ ἀριστεροῦ ἡμιχορίου Ἀριστ. (στὰ).
Ἀριστερό-χειρ, ρος, ὁ, ἡ· ὁ μόνον τὴν ἀρι-στερὰν χεῖρα μεταχειριζόμενος Σύνεσ.
Ἀριστεύεσθε, ἰων. ἀντὶ ἡρίστευε θαμιστ. πικρ. τοῦ ἀριστεύω.
Ἀριστεύμα, τὸ ἀριστεία Εὐσταθ.
Ἀριστεύς, ὁ· ὁ καλλίστος· ἄριστος, ἐκπρεπέ-στατος, ἰδίως ἔν πολέμῳ ἐξέχων ὡς οἱ ἥρωες, οἱ ἡγεμόνες «γέροντες ἀριστείης» Ἰλ. 6, 404· ἀνδρῶν Πινδ. Η. 9, 111, Σοφ. Αἴ. 1283, παρὰ μετγ. καὶ ἐν πεζῷ, οἱ κατὰ τὴν ἥλικὴν ἄριστοι.
Ἀριστευτικός, 3· ὁ ἐξέχων, ἀγαθός, ἀνδρείος μετγ.
Ἀριστεύω· εἶμαι ἄριστος Ἰλ. ζ, 208 τῇ προσθήκῃ «καὶ ὑπέρσχον ἔρμαινε ἄλλον» ἰδίως κατὰ τὴν ἀνδρείαν ὑπέρχει, μετὰ γεν. «ὁ ἀριστεύεσκε μά-χεσθαι Τρώων», ζ, 460· «ἀριστεύειν γθονός» = ὁ πρῶτος, ὁ ἡγεμὼν τῆς γῶρας εἶμαι Πινδ. Ν. 1, 14· τὸ πρᾶγμα, ἐν ᾧ τις διαπρέπει καὶ δοτ. -βουλῇ - ἀπάντων Ἰλ. 11, 626· - ἐρετμοῖς Θεοκρ. 12, 27· ἐν μάχῃ Ἰλ. 11, 409· - ἐν ἀέ-θλοισι Πινδ. Ν. 11, 14· «πάντα πάντῃ ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιτημίαις» Πλατ. πολιτ. 7, 540· μετ' ἀπαρ. «ἀριστεύεσκε μάχεσθαι» = ἐν τῇ μάχῃ ἡ-ρίστευε Ἰλ. π, 292 Μετ' αἰε. ἀριστεύων ἐπι-τοργάνωσι· «σταδίου πόνο» Πινδ. Ὀ. 11, 67· «τὰ πρῶτα καλλιστάει» Σοφ. Αἴ. 435· συγν. ἀπολ. «γνώμη ἀριστεύει» = εἶνε ἡ ἀρίστη, νική Ἠρ. 7, 144.
Ἀριστηῖον, τό, ἰων. ἀριστεῖον Ἡροδ.
Ἀριστητής, ὁ· ὁ προγευματικῶν, παρὰ τὸ φι-λοπότης, ὁ τρώγων Ἰπποκρ.
Ἀριστητικός, 3· ὁ συνειθίζων νὰ προγευμα-τίζῃ Εὐπολ. παρὰ Β. ἄν. 79.
Ἀριστηζω· μέ πρόγευμα φιλεῖω πινά, τὸν προγεῖμα Ἀριστ. ἱππ. 536· «ἀριστησας ἑαυτὸν» Διοδ. πικρ. Ἀθην. 6, 234· Μέσ. προγεύομαι.
Ἀριστηνὴν, ἐπίρ. κατὰ τὸ ἀριστον τῆς κατα-γωγῆς, κατὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους· «οὐκ ἀριστηνὴν ἐπιλεγμένους» Ἰσοκ. 4146· «πολλοὺς ἀριστηνὴν ὀλέσαντες» Ἀνδοκ. 3, 30· ἐν γένει «τὸ τῶν ἀργόντων ἀριστηνὴν ἀπομερισθὲν δι-καστήριον» Πλατ. νόμ. 9, 855· - αἰρεῖσθαι ἄημ 43, 57· «ἀπεδείκνυε τοὺς ἀρχοντας ἀριστηνὴν» Πλουτ. Λυσ. 13.
Ἀριστηππος, ὁ· 1) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, θεμελιωτὴς τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς Σιν. ἀπομν. 2) τὸν ἄνθρωπος τοῦ Ἀργίου, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ Σου-αῖωνος π. χ. Πλουτ.

Ἀριστῶν, ὠνος, ὁ· ἐπικουρείος τις φιλόσοφος κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 1ης ἑκατοντ. π. χ. τυραν-νίσας ἐν Ἀθῆναις καὶ πολλὰ κακουργήματα δια-πραξάμενος, ὅστις τέλος κατὰ τὴν ἀλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Σύλλα ἐφανεύθη Πλουτ. Σουλ.
Ἀριστό-βιος, 2· ὁ ἀρίστα ἢ ἐναρέτως ζῶν Ὀλιόδ.
Ἀριστό-βουλος, 2· ὁ ἀρίστα συμβουλευὼν καὶ θηλ. - Ἀριστοβούλη ἐπών. τῆς Ἀρτέμιδος Πλουτ. Θεμ. 22. Παρὰ Ἀρτεμ. 2, 37 ὡς κύρ. ὄν. = Νέμεσις.
Ἀριστο-γέιτων, ονος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος φονεύ-σας τὸν Ἰππαρχον Ἡροδ. 2) ἀττικὸς ῥήτωρ ἐπὶ Δημοσθένους.
Ἀριστο-γένεθλος, 2 (γενέθλη)· ὁ πολὺ γόνι-μος, (ὁ ἀρίστα ποτὰ γεννῶν ἡφύων) Ἐπ. ἀδ. 361.
Ἀριστό-γενος, 2· ὁ ἀρίστα προϊόντα ἢ τέκνα παρὰ τῶν ἡ γεννῶν.
Ἀριστο-γόνος, 2· ὁ γεννῶν τὰ ἀρίστα τέκνα· - μῆτηρ Πινδ. Π. 11, 2.
Ἀριστό-γονος, 2· παθ. ὁ ὑπὸ τῶν ἀρίστων γεννηθείς.
Ἀριστό-δειπνον, τό· μέγα πρόγευμα, τὸ ἀνα-πληροῦν τὸ γεῖμα καὶ τὸ διπλῶν Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. 2, 47, Μενανδρ. παρὰ Πολυδ. 6, 102.
Ἀριστόδημος, ὁ κύρ. ὄν. εὐχρ. ἐν Σπάρτῃ καὶ Ἀθῆναις, ἰδίως βασιλεὺς τις τῶν Μεσσηνίων, προσεγνώκων θασίαν τὴν ἰδίαν τὸν θυγατέρα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ εἰς τὸν κατὰ τὸν Λακεδαιμονίων πό-λεμον· 2) ἄρχων τις ἐν Ἀθῆναις τὸ α. ἔτος τῆς 101 Ὀλ. 3) τραγικὸς ποιητὴς σύγχρονος τοῦ Δη-μοσθένους· 4) ἐπιγραμματοποιὸς τις Θηβαίος.
Ἀριστό-δικος, ὁ· ἐπιγραμματοποιὸς Ῥόδιος.
Ἀριστοκλῆς, ὁ· 1) ὄνομα τριῶν περιφώνων ἀγαλματοποιῶν· 2) ἀδελφὸς τοῦ Βασιλείου τῆς Σπάρτης (Πεισοτοάνκτας)· 3) γραμματικὸς σύγ-χρονος τοῦ Στραβωνίου· 4) σοφιστὴς ἐκ Πε-ργάμου ἐπὶ Τραϊανῷ καὶ Ἀδριανῷ· 5) φιλό-σοφος περιπατητικὸς Μεσσηνίος γράψας ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας.
Ἀριστο-επέω, ὁμιλῶν ἄριστα.
Ἀριστο-επίης, 2· ὁ ἀρίστα ὁμιλῶν.
Ἀριστο-κρατεία, ἡ, καλλίτ. τύπ. ἀριστοκρα-τία, ἡ τὸ νὰ ἀρχώσιν οἱ ἀριστοί, εὐγενέστατοι, ἡ ἀριστοκρατία· πρόλ. Πλατ. πολιτ. 301 Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 7, Πολυδ. 6, 4· σύνταγμα ἢ πολιτεία ἐν ᾗ ἀρχοῦσιν οἱ ἀριστοί καὶ ἐναρετώτατοι.
Ἀριστο-κρατέουμαι, ἀποθ. μετ. διακαυμαι ὑπὸ τῶν ἀρίστων, ἔχω ἀριστοκρατικὸν πολιτεύμα Πλατ. πολιτ. 1, 338.
Ἀριστοκράτης, ὁ· 1) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅστις διὰ θυροδοκίας παρέδωκε τὴν Μεσσηνίαν εἰς τοὺς Σπαρτιάτας· ἐξακολουθεῖν νὰ μετέρχηται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ προδότη ἐλι-θοδόληθ' ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων τῷ 668 π. Χ. κα καθρέθη τῆς ἀρχῆς· 2) Ἀθηναῖος ἀρχηγὸς ἐν τῇ ἐν Ἀργινοῦσαις μάχῃ, ὅστις μετὰ τὴν ἐπι-στροφήν του κατεδικάσθη εἰς θάνατον.
Ἀριστο-κράτης, ἡ ἀριστοκρατία Πλατ. Ξεν.
Ἀριστο-κρατικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ῥέπων εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν Πλατ. πολιτ. 9, 587· ἐπίρ. -ὡς Εἰκ. ἀπ. 1, 14.
Ἀριστο-κρατίζω, ὁ· ἐπίρ. προηγ.
Ἀριστολαΐδης, ὁ πατὴρ τοῦ Λυκούργου Ἡροδ.

Ἀρι-στόλεις, ὡς, ὁ πολέμιος τῶν Ἀθηναίων ἐν Θάσῳ Διμ.

Ἀρι-στο-λὺγῃμα, τό, ὁ ἄριστος λόγος.

Ἀρι-στο-λὺγῃα, ἡ βότανος τι προκαλοῦν τὴν γέννησιν Διοσκ. aristolochia Λιν.

Ἀρι-στό-μαντις, ὡς, ὁ ἄριστα μαντεύων Σοφ. Φιλ. 1332.

Ἀρι-στο-μάχη, ἡ 1) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου Πάυσ. 2) ἀδελφὴ τοῦ Δίωνα σύζυγος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου Διοδ.

Ἀρι-στό-μαχος, 2 (μάχη) ὁ ἄριστα μαχόμενος, ἡ πολεμῶν - Πρακλῆς Πινδ. Π. 10, 9.

Ἀρι-στό-μαχος, ὁ μυθ. κύρ. ὄν. Ἡρ. Πάυσ.

Ἀρι-στο-μένης, οὗς, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Νικομήδους στρατηγῆος τῶν Μεσσηνίων - κράτος Ἀθην. Μεσσηνιακοῦ πολέμου 2) ναύπλοος Δαρείου τοῦ Καδομάνου νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 3) Αἰγινῆτης νικητὴς εἰς τὰ Πύθια 4) Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας.

Ἀρι-στο-μήδης, οὗς, ὁ 1) γλύπτης Θηδεύς 2) στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσσοῦ.

Ἀρι-στο-μηλίδας, ὁ τύραννος τις ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Ἀρχαίας.

Ἀρι-στο-μήνητος, καὶ Ἀρίμνητος ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις.

Ἀρι-στον, τό (κυρ. οὐδ. τοῦ ἄριστος, διότι τὸ πρὸς Ὀμ. υ. παρ' αὐτ. πρὸς διακρίσιν τοῦ ἄριστος, οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἔχουσι καὶ ἄλλας παραγωγάς, ὡς ἀρίστον, ἢ ἐκ τοῦ ἀρτὶ ἢ αὔριον) τὸ πρόγευμα παρ' Ὀμ. ἀμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου λαμβανόμενον - Ξμ. ἡστ. Ὀδ. π. 2, Λισχ. Ἀγ. 322, Ἡρ. 1, 63, ἡγν. ἔλαμβάνετο καὶ περὶ μεσημέριον, τὸ ρωμα. prandium.

Ἀρι-στό-νικος, 2 (νίκη) 1) ὁ ἄριστα ἢ ἐνδουξίτα νικῶν Μανίας, χρόν. 2) ὁ δίδων τὴν ἀρίστην, ἐνδοξοτάτην νίκην - κράτος Ἀθην. 3) ὡς κύρ. ὄν. α) τύραννος ἐν Μεθόμνῃ τῆς Λέσβου Ἀρρ. 6) σπετεριστὴς τοῦ ὁρόνου τῆς Περγάμου κατὰ τὰ μέγα τοῦ δευτέρου αἰῶνος π. Χ. γ) γραμματικὸς τις Στράβ.

Ἀρι-στο-νομία, ἡ ἡ ἀκρα εὐνομία.

Ἀρι-στό-νοος, 2 (νοός) 1) ὁ ἔχων ἄριστον νοῦν, ὁ ἄριστα φρονήματα ἔχων Ἐπ. ἀδ. 567. 2) ὡς κύρ. ὄν. α) θεμελιωτὴς τοῦ Ἀρχάγαντος Θουκ. 6) περίφημος καθαρῶδης Πλουτ. γ) πιστὸς σωματοφύλαξ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου Ἀρρ.

Ἀρι-στό-φειος, ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους μουσικὸς καὶ φιλόσοφος Πλουτ. ἐπιθ. Ἀριστοφειεύς, 2 Πλουτ.

Ἀρι-στο-ποίημα, παρσκευάζω ἄριστον (πρόγευμα) Ξεν. Κυρ. 3, 2, 11. Μίσ. προγεύομαι Κυρ. 4, 1, 9.

Ἀρι-στο-πολιτεία, ἡ ἡ ἰδιότης ἀρίστου πολιτοῦ Ἐπιγρ.

Ἀρι-στο-πνεύς, ὁ ὁ ἄριστος ἐργάτης Μα-νέθ. 4, 512.

Ἀρι-στο-πνίος, 2 ὁ ἄριστα ἐργαζόμενος - γεῖρ Πινδ. Ὀ. 7, 51 - μέλιστα Φωκυλ. ἐν Σχολ. Νικ. Ἀλ. 448.

Ἀρι-στο-πόσεια, νόμῃ ἡ ἀρίστη σύζυγος Ὀππ. κυν. 1, 6.

Ἀρι-στο-πράγμων ἁριστεύω Εὐσταθ.

Ἀρι-στος, 3 (πρόβλ. ἀρίων) ὁπερ. τοῦ ἀγαθοῦ ὁ ἄριστος παρ' Ὀμ. μόνον ἐπιξωτικῶν

προτερημάτων ἰδίως τῶν ἡρώων ἔτι «οἰωνοπό-λων ὄχ' ἄριστος» Ἰλ. α, 69 - στυτοτόμων, η, 221 - «εἶδος ἄριστος» ὡρασιότατος, γ, 39 καὶ δοτ.-βουλή, τοῖσόννη, ι, 54 ν, 313 - «ἐν ὀρχήσε-σι», ζ, 7 - «ἐν κρατερῇ ὀρχήσῃ», φ, 207 - ἐν γένει οἱ ἐπισημότατοι, ἐξοχώτατοι. Καὶ ἐπὶ ζώων τὰ ἄριστα, τὰ ἐπιφανέστατα παρ' αὐτ. καὶ ἐπὶ ἡθικῶν καὶ πνευματικῶν προτερημάτων ὡς ἦτον οὐχὶ σπανίως καὶ = ἀνδρείος Πλατ. μ. ἄριστε, συνήθης ἐπὶ κλήσει παρὰ Πλατ.

Ἀρι-στο-σαλπικαταί, οἱ οἱ ἄριστοι σαλπικαταί Πολυδ. 4, 87, ἐκ τοῦ Μεν.

Ἀρι-στο-σαλπικατής, ὁ τὸ ἄριστοσαλπικαταί.

Ἀρι-στο-τέχνης, ὁ ὁ ἄριστος τεχνίτης Πινδ.

Ἀρι-στο-τόκεια, γυνή ἡ ἐξαιρετὰ ἡ ἄριστα τέκνα γεννώσα Θεοκρ. 24, 72.

Ἀρι-στο-τόκος, 2 τῷ προγγ. - γαστήρ Ὀππ.

Ἀρι-στό-τοκος, 2 ὁ ὑπὸ ἀρίστων γονέων γεννηθεὶς - γέννα Εὐρ. Ἡρ. 909.

Ἀρι-στο-φόνος, 2 ὁ ἀρίστους ἢ ἥρωας φονέων Τζετζ. ἀντ. 322.

Ἀρι-στο-τέλης, οὗς, ὁ ὁ περίφημος φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐκ Στα-γείρων παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον, γεννηθεὶς τῷ 384 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 322.

Ἀρι-στος, ὁ 1) ἱστορικὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνος 2) ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Κικέρωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Βουτύου.

Ἀρι-στο-φύθς, 2 ὁ τὴν ἀρίστην φύσιν ἔχων Στράβ. ἐν ὑπερθ.

Ἀρι-στοφών, ὄντος, ὁ 1) ἐπίσημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν 30 ὁ λόγος τοῦ ἀπωλείσθησαν 2) ῥήτωρ παρ' ὧς Αἰσχίνης ὑπῆρξε γραφεύς ὁ λόγος τοῦ ἐπίσης ἀπωλείσθησαν.

Ἀρι-στοφάνης, οὗς, ὁ ὁ περίφημος τῶν αὐτ. κωμικῶν, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τῇ 84 Ὀλ. καὶ ἀποθανὼν τῇ 98 2) μετὰ τὸ ἐπών. ὁ Βυζάντιος, εἰς τὸν μέλλον πεπαιδευμένον γραμματικῶν τῆς Ἀλεξανδρείας (φθ).

Ἀρι-στό-χαιρ, ὁ, ἡ, - ἀγών, ἀγών, ἐν ᾧ ὁ ἄριστος κατὰ τὴν γαῖαν ἀπομαρτίζει, ἡ ἡ δυνατωτέρα γαῖα νικᾷ Σοφ. Αἴ. 915 (Σχολ. ὁ κρίνων τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν γαῖαν).

Ἀρι-στοτῆτος, ὁ τύραννος ἐν Νάξῳ κατὰ τὰ μέγα τῆς ἡς ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Δημ.

Ἀρι-στον, ὄντος, ὁ 1) ἐκ Νέου Ἑλλήν στωϊκὸς φιλόσοφος περὶ τὸ 275 π. Χ. μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ Πολέμονος αἱ περὶ μαντικῆς καὶ κτίσεων ἐθνῶν καὶ πόλεων συγγραφαί τοῦ ἀπωλείσθησαν πρὸς διακρίσιν τοῦ ἑπομ. Ἀριστωνος ἐπεκαλεῖτο ὁ Σειρήν ἢ Φάλακρος 2) Ἐκ Κέου μαθητὴς τοῦ Λύκωνος, περιπατητικὸς φιλόσοφος περὶ τὸ 226 π. Χ. οὐδὲν τῶν συγγραμμάτων του διεσώθη πλην τριῶν ἐπιγραμμάτων.

Ἀρι-στο-φθίν, ὄντος, ὁ, ἡ ὁ τὰ ἄριστα ἢ ἐξαιρετὰ, ἐξογα γεννῶν - Ἀθηναῖ Θεαιτ. Σχολ. 4. Ναν. Δ. 5, 258.

Ἀρι-στονύμος, ὁ διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου ὡς ἔφορος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης Πτολεμαίου τοῦ Φιλάδελφου καὶ Φιλοπάτορος, ἀπέθανεν 77 ἐτὼν τὴν ἡλικίαν.

Ἀρι-σφαλής, 2 (σφαλλών) ὅπου εὐκόλως τις σφαλλεῖ, ὁ σφαλερὸς, ἀπατηλός, ὁδός Ὀδ. ρ, 190.

Ἀριφανής, 2' ὁ πολύ φανόμενος, λαμπρῶν, περιφρῶς, ἐκλαμπρότατος Χρυσός. 2. (VII, 698 λέγεται ἀριφανής), Illustrissimus.

Ἀρι-φραδής, 2 (φράζομαι): 1) ὁ πολύ φανερός, πολύ λαμπρός· σήμα 'Ιλ. ψ, 326· 2) -τοῖ· χοι=πολύ λαμπροί Θεοκ. 24, 39· 3) ἀνὴρ=ὁ εὐκόλως γνωρίζων, ὁ συνειδώς, στοχαστικός Σοφ. Ἀντ. 347.

Ἀρι-φρων, 2 (φρήν)· ὁ πολύ φρόνιμος Σουίδ. Ἀρι-φρομαι· ἀναρριχάομαι Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 9, 40 ἐπὶ τῶν μελισσῶν Ἀριφόμεναι πρὸς τὰ βρύα τοῖς ἐμπροσθεν πασί·.

Ἀρίφρων, δ' 1) λυρ. ποιητῆς πρὸ τοῦ Σιμωνίδου Ἀθην. 2) πάππος τοῦ Περικλέους Ὑρόδ. 3) ἀδελφός τοῦ Περικλέους Πλουτ.

Ἀρίων, ονος, δ' περίφρως κιθαρωδὸς Ἦρ. Ἀρκαδία, ἡ γῶρα ἐν μέσῳ τῆς Πελοποννήσου· ἐπὶ θ. Ἀρκαδικός, 3.

Ἀρχάλη, καὶ Ἀρχύν, ἡ τὸ ξύλον εἰς ὃ στηρίζονται τὰ νῆματα ἢ ὁ μίτος τοῦ στήμονος.

Ἀρχαίς, ἰδὸς, ὁ, ἡ· ὁ, ἡ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας· σὺνηθ. πλ. οἱ Ἀρχαῖδες Ἰλ.

Ἀρχαῖον, τό· εἶδος φυτοῦ, (τὸ ἀρκουδοδότανον). Ἀρκεόντως, ἐπὶρ. ἀρκετά, μετρίως.

Ἀρκεῖος, ἀρκεῖος, 3' ὁ ἐκ τῆς ἀρκτου Θεόφρ. Ἀρκεῖσιος, δ' πατήρ τοῦ Λαέρτου, πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς Ὅδ.

Ἀρκεῖσιος, δ' πατήρ τοῦ Λαέρτου, πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς Ὅδ.

Ἀρκεσί-γυιός, 2 (ἀρκεῖω, γυῖον)· ὁ τὰ μέλη ἐνδυναμίωνων οἶνος Ἀντισαν. παρ' Ἀθην. 10, 446.

Ἀρκεσίλαος, ου, δ' ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐν τῷ Τρωϊκῇ πολέμῳ· 2) ὄν. πολλῶν βασιλείων τῆς Κυρήνης· 3) θεμελιωτὴς τῆς μέσης ἀναδημίας Στράβ.

Ἀρκεσίς, ἡ βοήθεια, ἐπικουρία Σοφ. Οἱ. Κ. 73. Ἀρκεσμα, τό· ἄρκος.

Ἀρκετός, 3' ὁ ἐπαρκῶν, Χρυσ. π. παρ' Ἀθην. 3, 13, συγν. ἐν Ν. Δ.

Ἀρκετός, ἐπὶρ. προηγ.

Ἀρκεύθινος, 2' ὁ ἐξ ἀρκεύθου κατασκευασθεὶς Γάλην.

Ἀρκευθίς, ἰδὸς, ἡ· ὁ καρπὸς τῆς Ἀρκεύθου, κεδροκόκκιστον Διοσκ.

Ἀρκευθος, ἡ· εἶδος κεδροῦ Πλουτ. Θεοφρ. 1, 133, juniperus.

Ἀρκεῖω, α. ἀρκεῖω, ἀττ. ἀρκῶ, ἀόρ. ἤρκεα, παθ. παρκα· ἤρκεσθαι (πρόλ. Βουττ. λεξ. 1, 4' συγγεν. τὸ ἀρήγω, Ἀρξ, ἀρξίνω) εἶμαι ἱκανός, ἰσχυρός, Πλατ. Θεαιτ. 174 «ταῦτόν ἀρκεῖ σκῶμμα ἐπὶ πάντας»=ισχύει, ἐπιθάρ· 1) ἀπαμύνω, ἀποτρέπω, καλῶς, τίνι τι π. γ. «οἱ λυγρόν ἀλεθρον» Ἰλ. ζ, 16· «-χρῆας μελέθους» Ἑξορ. Ἠλ. 1300· «-πατρίδ' δουλοσύνην», Σιμωνίδ. 36· «ἀπὸ γροῦς ἤρκεσ' ἀλεθρον» Ἰλ. ο, 531· «ἀρκεῖν τὸ μὴ οὐ θαυεῖν»=καλῶς ἐν Σοφ. Αἴ. 727· καὶ μετὰ μόνῃς αἰτ. Σοφ. Αἴ. 531· 2) θρηθῶ, παρίσταμαι· τίνι Ἰλ. φ, 131· «φίλοις Σοφ. Ἠλ. 314· -παισίν, Ἑπτ. 1164· ῥόδον-νοσοῦσιν Ἀνακρ. 54, 5· ἀνευ προσδιορ. προστεταύω, προσυλάττω· «οὐδ' ἤρκεσε θάρσος», ο, 529· «οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόλμα» Αἴσχ. Περσ. 270· ἰδιόχον εἶνε τὸ ἐν Σοφ. Αἴ. 431· «οὐδ' ἔργα μείψ χειρὸς ἀρκεῖας ἐμῆς» κατὰ Σχολ.=εἰς τῆς, βοηθῆσας (ἐπιτελῶ, διατρέττω)· «οὐδ' οἱ

ἱατροὶ ἤρκουν... θεραπεύοντες» Θουκ. 2, 47· «οὐδ' οὐκεί· ἀρκεῖ=εἰπεῖσθαι πλέον θέν ὀφείλει Σοφ. Τρ. 711· 3) εἶμαι δυνατός, εἶμαι ἀρκετός, ἐπαρκῶς, ἐμπροσθ, φθάνω· -παρρίσσει Αἴσχ. Πρ. 624· «ἐνδον ἀρκεῖτω μένων» Ἑξορ. Ὑρ. 1502· σὺνηθ. ἀρρεσ.· ἀρκεῖ Πινδ. Ο. 9, 3· «ἀρκεῖτω βίος» Αἴσχ. Αἴ. 1286· «ἐμοὶ ἀρκεῖ τοῦτον μένειν» Σοφ. Αἴ. 80· «ταῦτά τοι οὐκ ἤρκεσε» Ἠρ. 2, 115· «οὐτε ἀρκεῖω πράττων τι, ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο» Πλατ. Γοργ. 498· «πῶς ἡ πόλις ἀρκεῖται ἐπὶ τοσαύτῃν παρασκευῇ», πολίτ. 2, 369· «βίος ἀρκεῖω ὑπὴν» Ἠρ. 1, 81· -πρὸς τι· Ξεν. Ἀν. 2, 6, 15· εἰς τι, ἀπορν. 3, 3, 10· «ἀρκεῖ, ἦν παρραγγέλλῃ», Κυρ. 8, 1, 14· μετοχ. ἀρκεῖν=ἐπαρκῶν «τὰ ἀναγκάσια ἔχειν»=τὰ ἀναγκάσια ἔχειν, 1, 2, 1· «τῶν ἀρκεῖντων περιττὰ κτᾶσθαι»=ἔχειν περισσώτερά τῶν ἀναγκασιούτων, Κυρ. 8, 2, 21· «εὐλογία ἀρκεῖται»=δαψιλῆς, ἀφθονος, Ἀν. 6, 1, 5. Πινδ. εἶμαι μετ' ἐυχαριστημένους, ἀρκουμαι μετ' ἐ-τινί, Ἀν. 9, 32· «οὐκ ἀρκεσθεῖς τοῖς τοῖς» Πολυδ. 13, 2, 4· «ἀρκεῖσθαι πεποιημένοι ταῦτα», 1, 21, 1· «ἀρκεσθήσονται τοῖς ῥήθεσι» Δ. Σικ. 3, 11.

Ἀρκηλος, ὁ· τὸ νεογνὸν τῆς παρράλειος· ἡ ἰδο-ατερόν τι ζῷον Αἴλ. 'Ι. Ζ. 7, 47.

Ἀρκτος, 2' ὁ ἐφ' οὗ δύναται τις νὰ ἔχη πεποιοήσιν, ἀσφαλῆς, βέβαιος (πρόλ. Βουττ. λεξ. 11, 35)· «οὐ οἱ ἐπὶ τὰ ἄρκιον ἐσσεῖται συγείν κῶνας»=ὅθ' ἦνε βέβαιος· ὅτι δὲν θά διαφύγῃ τοὺς κύνες Ἰλ. 6, 393· «νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ σωθῆναι»=ἐν τῶν δύο εἶναι βέβαιον, ο, 502· -μι-σθός, α, 304· -βίος, α, 499. Παρά μτην. ὁ ἱκανός, ἀρκετός Ἀπολ. 'Ρ. 2, 799· -τὰ ἄρκια=τὰ θεραπευτικὰ μέσα, τὰ φάρμακα· -νοῶσιν Νικ. θηρ. 837.

Ἀρκτιός, ἄρκτηος.

Ἀρκο-πίθηκος, ὁ· ἡ ἄρκτος καὶ πίθηξ Φιλοστ.

Ἀρκος, ὁ, ἡ· ἡ ἀρκοδαμτην, Αἴλ. 'Ι. Φ. 1, 31.

Ἀρκος, τό· φάρμακον, θεραπευτικὸν μέσον· -ὁδόντων Ὀππ. Ἀλ. 3, 178· μέσον ἡ βοήθημα κατὰ τῆς ὀφθελίας· πρόλ. Ἀλκ. παρ' Ἀθην. 14, 627.

Ἀρκούντως, ἐπὶρ. ἀρκετά, ὅσον χρειάζεται Αἴσχ. Χο. 879· «ἀρκούντως ἔχει»=εἶνε ἀρκετὸν Πολυδ. 2, 37, Ἑξορ. Ἐκ. 318.

Ἀρκτηία, ἡ· ἡ θυσία κατὰ τὴν ἐρητύην τῶν Βραχυρωνείων (τῆς Βραχυρωνείας Ἀρτέμιδος) ἀρ. λεξ.

Ἀρκτηίος, 3' ὁ ἐκ τῆς ἀρκτου (ἄρκτηος).

Ἀρκτηός, 3' ἐπὶ θ. 1) πρέπει τις νὰ ἀρχῇται, νὰ ὑπακούῃ Σοφ. Οἱ. τ. 628· ἄλλ. ἔσθ. πρέπει τις νὰ ἀρχῇ· 2) πρέπει τις νὰ ἀρχίῃ· «ἀρχὴν ἀρκτεῖν»=πρέπει τις νὰ ἀρχῇ τὴν ἀρχὴν Λουκ. Ἀρκτηῖω· 1) ἀπεριγώνῃ ἢ ὀρίσθαι τι πρὸς τιμὴν τῆς Βραχυρωνείας Ἀρτέμιδος. Μέσ. ἐκτελῶ τὴν θυσίαν (ἴδ' ἄρκτος· 3) Πολυδ. 5, 82.

Ἀρκτηῖα, ἡ· ἐνν. δοσά· δοσά ἄρκτου Πολυδ. 5, 16.

Ἀρκτηικός, 3' ὁ βόρειος Πολυδ.

Ἀρκτηικός, 3' ὁ ἀρχίζων, ἡ ὁ εἰς τὴν ἀρχὴν ἀνήκων, (ὁ τοποθετούμενος εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἀπολ.

Ἀρκτηῖον, τό· ἄρκιον.

Ἀρκτημός, ὁ· εἶδος μικροῦ τετραπόδου (ἄρκτης -καὶ μύς).

Ἀρκτηός, ὁ, ἡ· 1) ἡ ἀρκοῦσα Ὅδ. π, 611, τὸ θηλ. εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἐν γρήσει· 2) ὁ ἀστερι-σμός ἡ ἄρκτος (ἴδε καὶ ἀρκάξ) Ἰλ. σ. 487· αἱ

Ἄρκτος: ἡ μικρὰ καὶ μεγάλη ἄρκτος Κιζ. παλ. δόστ. 2, 41· ἐντ. ὁ βόρειος πόλος, ὁ βορέας· «ἀπὸ τῶν ἄρκτων» Πλάτ. Ἀριστ. 118, καὶ ἐν ἐν. Ξεν. Πολ. 5, 3, 10· 3) ἡ ἄρκτος ἐν Ἀθῆναις παρθένας ἀπὸ τοῦ 10 ἔτους ἀφαιρούμενη εἰς τὴν Ἀρτέμιδα, καὶ κατὰ τὴν ἐφεστῆν τῶν θρασυωνέων ἐτέλει θυσίας Ἀριστ. Ἀναθ. 615· 4) ἰχθύς· τὸ Ἀργέστον. παρ' Ἀθην. 2, 42.

Ἄρκτο-τρόφος, 2· ὁ ἄρκτος τρέφων μῆγν.

Ἄρκτ-οὔρος, ὁ· ὁ φύλαξ ἄρκτων, τὸ ἄστρον Ἀρκτούρος εἰς τὴν οὐρὰν τῆς ἄρκτου (τοῦ βορείου ἀστερισμοῦ) παρὰ τὸν βοώτην Ἡσ. ἔρ. 568· κατ' Ἀρκτούρον, ἔρ. 608· «ἐξ ἧρος εἰς ἀρκτούρον» = ἡ ἀρχὴ τοῦ θέρους Σοφ. Οἶ. τ. 1137· ἡ βραδεία ἀνατολὴ τοῦ ἀρκτούρου συμπίπτει κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἄρκτο-φύλαξ, ἄρκος, ὁ· ἀστερισμὸς τις περὶ τὴν μεγάλην ἄρκτον Ἀριστ. φαιν. 92.

Ἄρκτ-ό-χειρ, ὁ· εἶδος ζώου ἀγνώστου Ἀρτεμίδ. 5, 49.

Ἀρκτόλος, ὁ· τὸ ἀρκουόει Πολυδ.

Ἀρκτός, 3· βόρειος, πρὸς βορρὰν κείμενος μῆγν. Ἀρκυον, τό· ἄρκος ἀρ. λέξ.

Ἀρκυο-στασία, ἡ· τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. δίκτυων Πολυδ. 5, 32· καλλίων ἀρκυστασία.

Ἀρκυς, υἱός, ἡ, κατ' Εὐσταθ. Ὀδ. 1535, 38, ἄρκος· τὸ δίκτυον, τὸ κυνηγητικὸν δίκτυον Ἡρ. 7, 85, Πλάτ. νόμ. 8, 844· μεταφ. ὁ βρόχος, ὁ κίνδυνος· «ἄρκυς ξίφους» κίνδυνος τοῦ νὰ ἀποθῇ τις διὰ τοῦ ξίφους Ἐδρ. Μιδ. 1278.

Ἀρκυσμα, τό· ἀρκυστάσιον Αἰσχ. Εὐμ. 112.

Ἀρκυ-στασία, ἡ· τὸ στήσιμον τῶν δικτύων, ἡ τὸ στήσιμον δίκτυον Ξεν. κυν. 6, 6.

Ἀρκυστάσιον, τό· ὁ τόπος ἐνθα στήνονται αἱ ἄρκυς.

Ἀρκύ-στατος, 2 (καὶ 0ηλ. ἀρκυστάτης Ἐδρ.)· ὁ δίκτυα στήνων, ὁ περιστοιχίζων - πημονὴ Αἰσχ. Ἀγ. 1348· μηχανὴ Ἐδρ. Ὀρ. 1412· τὸ ἀρκυστάσιον = τὸ στήσιμον δίκτυον, ὁ βρόχος Αἰσχ. Περ. 99, Σοφ. Πλ. 1468.

Ἀρκυο-ρέω· παρρησιᾷ, ἡ παρμονεύω περὶ τὰ στήσιμα δίκτυα τῆς λέαν Εὐπολ. παρ' Εὐστ. Ὀδ. 1535, 20, Αἰλ. Π. 1, 2.

Ἀρκυ-ορός, ὁ· ὁ φυλάττων τὰ δίκτυα, ὁ παραμονεύων περὶ τὸ δίκτυον τὴν λέαν Ξεν. κυν. 6, 11.

Ἄρμα, (ἄρω) τό· ἄμαξ καὶ παρ' Ὀμ. πολεμικὴ ἄμαξ διτρός, συρμένη ὑπὸ ἵππων, συχν. ἐν πλ. ἀντ' ἐν. Ἰλ. 8, 366· κατὰ πλεονασμ. «ἀρμάτων ὄχοι» Ἐδρ. Φοιν. 1197· ἐπὶ ἡ ἐξευμένη ἄμαξ, ἡ συνομή· «ἄρματος τροφῆς» Πλάτ. νόμ. 8, 834· τέθριππον, τέθριππον Πινδ. Ἐδρ. «ἄρματα τρέφειν» = τρέφω ἵππους δι' ἀρματοδρομίαν· «ἄρμα ἐλαύνειν» Ἀριστ. νεφ. 70· 3· ζευγνύειν, Τιμ. 22. Καὶ παρὰ Ξεν. Κυρ. 3, 3, 60·

ἄρμα-πολεμικὸν ἄρμα· 2) θρεϊνὸς τόπος ἐν Ἀττικῇ, ἐνθα ὅτε ἡστράκτεν, ἐνομιζέτο ἀγαθὸς οἰωνός· ἐντ. «οἱ ἄρματος», (παροιμιαιῶς)· «ἐπὶ τῶν ἀργὰ συμβαδινόντων μετὰ μακρὴν προσδοκίαν Στραβ. «καὶ σπανίως, ἐστιάει» Πλάου. Ἐξηγητ. συμπ. 5, 5.

Ἄρμα (αἶρω) τό· 1) τὸ σηκωθέν, τὸ φορτίον· 2) οἱ τις εἰς ἐπιτόν λαμβάνει, ἡ τροφὴ ἵππου.

Ἄρμα, (ἄρω), ἡ· ἡ ἐνσπαις, συγκολλησις παρὰ τοῦ Δελφοῦ Πλάου.

Ἄρμαλῖα, (ἰδ' ἀρμάζω) ἡ· ἡ διανεμηθεῖσα τροφή, τὸ φαγητόν, ἐπιδόσιον (ὅπερ λαμβάνει τις μαζὶ τοῦ) Ἡσ. ἔρ. 558, 765· ἔμμηγος Θεοκρ. 26, 35· τὸ σιτηρεῖον (ἢ κομπάνια) ἐν πλοίῳ Ἀπολ. Ῥ. 1, 393.

Ἄρμα-ἄμαξα, ἡ (Περσικῇ λέξει)· σκεπασμένη ζυγα διὰ ταξείδια, ἰδίως διὰ γυναικας Ἡρ. 7, 41· συχν. παρὰ Ξεν. ἐνθα εἶνε φορητὸς ἄμαξ.

Ἄρμασι-δουπος· ἄρματοκύπος. Πινδ. Εὐστ.

Ἄρματιος· κυρ. ὁ ἀνήκων ἡ χρησιμεύων εἰς ἄρμα· σφύγγες Ἐδρ. Ἰ. Α. 230· νόμος· σκοπὸς ἡ ἄρμα πολεμικόν, ἐνθουσιαστικόν ἐν πολέμῳ Πλάτ. Ἀλξ. 2, 2· «ἀρμάτειον μέλος» παρ' Ἐδρ. Ὀρ. 1385· εἶνε θρηνητικὸν ἄρμα, διότι κατὰ Πλάου. μουσ. 8 ἀρμάτιος νόμος, εἶνε τρόπος τοῦ αὐλεῖν ὑπὸ τοῦ Μουσῶ· Ὀλύμπου ἐμφερεθεῖς, καὶ ἐν Ἐδρ. τὰς λέξεις ταύτας λέγει ὁ Μουσὸς ὑπερέτης τῆς Ἑλένης.

Ἄρματεύω· ὀδηγῶ τὸ ἄρμα, ἀρματηλάττω Ἐδρ. Ὀρ. 795.

Ἄρματ-ηγός, 2· ὁ ἄγων ἡ φέρων τὸ ἄρμα· τροχοὶ Παρθεν. 6, 3.

Ἄρματ-ηλάσας, ἡ· ὁ τρόπος τοῦ νὰ ἀρματηλάτῃ ἡ νὰ διοικῇ τις τὸ πολεμικὸν ἄρμα· τῶν Κυρηναίων Ξεν. Κυρ. 6, 1, 27.

Ἄρματ-ηλάττω· ὀδηγῶ ἡ διοικῶ τὴν ἄμαξιν Πινδ. Π. 5, 9, Ξεν. συμπ. 4, 6.

Ἄρματ-ηλάτης, ὁ· 1) ὁ διοικῶν τὴν ἄμαξιν Πινδ. Π. 5, 115· 2) ὁ πολεμῶν ἀπὸ ἄρματος Σοφ. Πλ. 697.

Ἄρματ-ηλάτης, 2· ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ ἄρματος περιελκυσσόμενος ἡ περιστρεφόμενος· Ἰ-ξίων Ἐδρ. Ἡρ. μ. 1297.

Ἄρματιατὸς τροχός· ὁ τροχὸς τοῦ ἄρματος τῆς ἀμάξης Θεοδώρητ.

Ἄρματιζομαι· ἀρματηλῶ, ὀχοῦμαι ἐφ' ἀμάξης Λυκοστρ. 1310.

Ἀρμάτινος, 3· ἀρμάτιος· δίφρος Ἀπολλ. Σοφ.

Ἀρμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ ἄρμα.

Ἀρμάτιος· ἀρμάτιος, δίφρος διὰφ. γρ. Ξεν. Κυρ. 6, 4, 10· νόμος· ἰδ' ἀρμάτιος.

Ἀρματῆτης, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄρμα, ὁ ἐφ' ἄρματος ὀχοῦμενος· Λυδοὶ Φίλοστρ.

Ἀρματο-δρομέω· ἀγωνίζομαι εἰς τὴν ἀρματοδρομίαν Ἀπολλοδ. 3, 5, 5, διὰφ. γρ. ἐσφ. ἀρματοδρομέω.

Ἀρματο-δρομία, ἡ· τὸ τρέξιμον μετ' ἀμάξης, ἀρματοδρομία Στραβ.

Ἀρματο-δρομός, 2· ὁ ἀγωνιζόμενος εἰς τὴν ἀρματοδρομίαν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1333.

Ἀρματοσίς· ἀρμάτιος, δίφρος Ἀθην. 1, 28.

Ἀρματο-κύπος, ὁτοδός· κύπος· προξενούμενος ἀπὸ ἀμάξης Αἰσχ. Ἐπτ. 486.

Ἀρματο-μαχέω· ἀπὸ τοῦ ἄρματος (ἀμάξης) μάχομαι Σχολ.

Ἀρματο-πηγέω· κατασκευάζω ἄρμα (ἄμαξιν) Σχολ. Πολυδ. 7, 115.

Ἀρματο-πηγός, ὁ· ὁ κατασκευαστὴς ἀρμάτων Ἰλ. 8, 485.

Ἀρματο-πήξ, ἡγος, ὁ· τὸ προηγ. Β. Ἀν. 1340.

Ἀρματο-ποιέω· κατασκευάζω ἄρμα Πολυδ.

Ἀρματο-τροφέω· τρέφω ἵππους δι' ἄρμα (ἄμαξιν), ἰδίως δι' ἀρματοδρομίαν Ξεν. Ἀγ. 9, 6.

- Ἀρματο-τροφία, ἡ τὸ τρέφειν ἱππους δι' ἀρμαζαν πρὸς ἀρματοδρομίαν ἔιν. Ἱερ. 11, 5.
 Ἀρματο-τροφός, ὁ τὸ τρέφειν ἢ διατηρῶν ἱππους δι' ἀρμαζαν πρὸς ἀρματοδρομίαν μετν.
 Ἀρματο-τροχία, ἡ ἀδελὰς σχηματιζομένη κατὰ γῆς ἐκ τῶν τρογῶν τῆς ἀμάξης Ἀλλ. Ἱ. Ζ 2, 36 ἢ τῶν τρογῶν ἀποχάραξις καθ' Ἱπποκ.
 Ἀρματο-τροχίη, ἡ τῷ προηγ. Ἱλ. ψ, 505.
 Ἀρματοῦ λία, ἡ ἀρματοῦ λισία, καθ' ὑπαινιγμὸν πρὸς τὸ ἀμαρτωλία Ἀριστ. εἰρ. 417.
 Ἀρματοῦς, ἀρματοῖς· μετν.
 Ἀρμ-ελάτης, ὁ ὁδῶν ἀμαζαν ἴδε Βέλ-κερ. συλλ. Ἐπ. 212.
 Ἀρμενίζω· ταξιδεύω μὲ πανιά.
 Ἀρμενο-θήκη, ἡ ἡ θήκη ἐν ἣ φυλλάττονται τὰ ἄρμενα (παλιά).
 Ἀρμενίη, ἡ λιμὴν πλησίον τῆς Σινώπης Στραβ. παρ' Ἀρρ. Περιπλ. Ἀρμενίη, παρὰ ἔιν. καὶ Στ. Βούρ. Ἀρμήνη.
 Ἀρμενία, ἡ γῶρα ἐν Ἀσίᾳ ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου εἰς δύο ἄνισα μέρη διακρουμένη (Ἀρμενία ἡ μεγάλη, καὶ Ἀρμενία ἡ μικρά Στραβ. καὶ Ἀρμενία βραχυτέρα Ἀππιαν.), κατ. Ἀρμένιος, ἱα, ἰον, καὶ Ἀρμενιάκος, ἡ, ὢν Στραβ.
 Ἀρμένιον, τὸ πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ Στραβ. 11, 530 καὶ ἡ Ἀρμενός καλεῖται Στραβ. 11, 503.
 Ἀρμένιον, ὄρος, τὸ ὄρος ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐξ οὗ ἐκρηγάζουσιν ὁ Ἄλλυς καὶ ὁ Θερμώδων.
 Ἀρμενιον, τὸ πᾶν ὅσον Πολυδ. 1, 44, 3, 7· ἐν γένει πᾶν σκεῦος ὄργανον ἢ ἐργαλεῖον Ἱπποκρ. Βίχου Ἀντ. Σιδ. 90· τέκτονος Ἰων. Ταρ. 4· ἐργασίης Ἐπ. ἀδ. 90· πένιας Φαν. 3.
 Ἀρμενός, 3 (ἄρμ) συνηκ. ἐκ τοῦ ἀρμένιος· ὁ προσωποποιούμενος, ἀρμόδιος, προσωποποιούμενος· ἐν παλαιότητι Πλ. σ, 600· ἐν γένει ἐπιτηδεύς, χρήσιμος· ἡμέρα κοῦρησι γενέσθαι ἄρμενος· ἡμέρα εὐνοική διὰ τὴν γέννησιν τῶν χορσίων Ἱπ. ερ. 785· ἄρμενα πράξις· Πινδ. Ὀ. 8, 73· «ἐν ἀρμένιοις θυμὸν αἰῶνα», Ν. 3, 56· «πῶς ταῦτ' ἄρμενα» Θεοκρ. 29, 9.
 Ἀρμενός, ὁ Ἀργοναυτὴς ἐκ Θεσσαλίας Στραβ.
 Ἀρμενο-φόρος, 2 ἱστοφόρος ἀρ. λέξ.
 Ἀρμή, ἡ ἑνώσις, συναρμογή Κ. Σμυρ. 2, 361, εἰς συνάλωσις, συρραφή, (ἐπὶ πληγ.).
 Ἀρμ-ηλᾶστέω· ἀρματοῦ λιστέω.
 Ἀρμ-ηλᾶτης, ὁ ἀρματοῦ λιστής.
 Ἀρμήνη, ἡ ἴδ' Ἀρμενίη.
 Ἀρμῖως, π. ἐπὶρ. ἀρμῖ.
 Ἀρμογή, ἡ (ἀρμόζω) ἡ συνηρμογή, συνάφεια μερῶν Πολυδ. 6, 18· σύμμετρος· (τὸ ἄνοιγμα) Λουκ. Ἀλ. 21 καὶ μετν ὁ Εὐπολις παρὰ Πολυδ. 4, 8 χρήται αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ἀρμονία.
 Ἀρμόδιος, 3 α) καταλλήλως, πρόσφορος (ἡ τιμωρισμένος), ὁ καλῶς διατεταγμένος, κατὰ Σουλδ. ἀριστὸς· β) ἄριστος Πινδ. Ν. 1, 21· 6) ὁ εὐάρεστος, κεχαρισμένος Παρθεν. 16· ἀρμοδιώτατα Διογ. Α. 1, 44.
 Ἀρμόδιος· Ἀθηναῖος ὁ φρονεῖν τὸν Ἱπποκρ. Ἱπ.
 Ἀρμόδιος· ἐπὶρ. ἴδ' ἀρμόδιος.
 Ἀρμοζόντως, ἐπὶρ. καταλλήλως, προσφῶς, ἀνιλόγως Δ Σκ.
 Ἀρμόζω, (ἄρμ), ἀττ. ἀρμόττω, ἀλλὰ παρ' Ἀρρ. καὶ ἔιν. ἀπκντ· καὶ ἀρμόζω 1) ἔφαρ-

- μῶζω, συνάπτω· ἀλλήλοις Ὀδ. ζ, 247· «ναο-πλήγαν Εὐλ. Κωκλ. 459· «ἐπὶ γαίᾳ ἀρμόσαι πόδας»· τοὺς πόδας θέσαι ἐπὶ τῆς γῆς Εὐρ. Ἱερ. 233. Μέσ. δι' ἐραυτὸν συναρμόζω, κατασκεινάζω· σχεδὴν Ὀδ. ε, 162· τί νιν Πινδ. «-χαίταν στεφάνους», 6, 39· ἀντιστρέφω· «-ρό-δον κροτάφους»· Ἀνακρ. 42, 9· «-τοῦδ' Ἰγνίας Σιμωνίδ. 26· ἔπεια Πινδ. Π. 3, 114· ἴδιος «-ἄνδρα κόρα»· νομφοῦν Πινδ. Π. 9, 121· γάμον, 7, 13· θυγατέρα τινί· μνηστεύειν μὲ τινα τὴν θυγατέρα Ἱπρ. 9, 108· (πρὸς). Πολυδ. 3, 34, ὁ πενθερός ἑγγυῶ, ἀρμόζει· καὶ οὕτω Μέσ. ἱπανδρεύομαι· ἀρμόσαι τὴν θυγατέρα· Ἱπρ. 3, 127· «οὐδ' ἴρροζε νομφοῦ τινί» Εὐρ. Ἱλ. 24· 2) διατάττω προστάζω· στρατον Πινδ. Ν. 8, 11, ἴδιος ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγῶν τῶν ἀρμοστῶν· πό-λιν ἔιν. Λακ. 14· 2) ἐπὶ ὀργανῶν ρυθμίζω, συμφωνῶ· «λόραν ἐπίτειν», εἰς αὐτὸν ἀρμόζει· Ἀ-θην. 7, 346, ὅπερ κατόπιν συμφωνεῖν καλεῖται· ὁ Πλάτ. χρηταί· καὶ τῷ μῆτρῳ οὕτω· ἄρμ· Πλάτ. πολιτ. 1, 349· ἀρμόνιαν, πολιτ. 9, 591· «λόρα ἡρμωμένη», Φαιδ. 85· ἀλλ' ἐν Λακ. 193, ἡρμωμένη εἶναι παθ. κωμ. «κονδύλους ἡρ-μοττάζειν»· (δηλ. ἀντιπροσώπων μὲ κονδύλους) Ἀριστ. ἱππ. 1236· Συνηθ. ἀρμετῶ, ἀρμόζω, ται-ρεῖζω, ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων· «ἡρμωσθε δ' αὐτῷ» Πλ. γ, 333· «ἱμάτια καὶ ὑποδήματα» Πλάτ. σοφ. 262· ἐν γένει εἰμαι ἀνάλογος, ἀρμόδιος· «καὶ πρόπονται» Πλάτ. Γοργ. 503· «εἰ μὴ ταῦτα πᾶσιν ἀρμόσει» Σοφ. Ἀντ. 1303· συνηθ. μετὰ δοτ. εἰς τὴν Πλάτ. πολιτ. 289· πρὸς τι Ἀριστ. ὕμν. 567· ἀρμόζωιν· β) ἀρμόδιος, ἀνάλογος, σύμμετρος· «ξένια Πινδ. Π. 4, 129· λόγος· σύμμετροι Ἰσοκ. 4, 83· «-καιρός καὶ τόπος» Πολυδ. 5, 98.
 Ἀρμ οἱ (ἀρμ) ἔσρ. γρ. πρὸς Λορέκ. εἰς Φρόν. σελ 19) 1) νεωστὶ, ἀρτίως, ὡς ἀρτὶ Ἀισχ. Πρ. 618 (Συρακοῦσα λέξις) 2) ἰσχυρή, μικρῶς Ἱπ-ποκρ. ἴδ' ἀρμῶ.
 Ἀρμο-λογέω, συναρμολογῶ, συνδέω· τάφον Φιλίπ. 78.
 Ἀρμο-λογία, ἡ ἡ συναρμογή.
 Ἀρμο-λόγος, 2 ὁ συναρμολῶν.
 Ἀρμονία, ἡ 1) ἑνώσις, συναψίς, α) μέσον συν-δέσεως, σύνδεσμος· γόμοισι καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρρηκτα Ὀδ. ε, 248· «τοίχων ὀριονίας δέδε-ται» Ἀντιφ. 27· οἱ ἀρμοὶ· τὰς ἀρμονίας ἐπά-κτωσαν βέβλων· Ἱπρ. 2, 96, Δ. Σικ. 2, 8· 6) ἡ μεταξὺ ἀνθρώπων συνθήκη Πλ. γ, 255· γ) ἡ θεία μουσα, τὸ πεπωμένον· Διὸς Ἀισχ. Πρ. 550· 2) ἐν γένει ἡ ὁρμή ἡ σύμμετρος σχέσις πάντων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον, ἡ συμφωνία, ἀναλογία, συμμετρία, ἡ ἐν σώματι Πλάτ. πο-λίτ. 9, 591· «αἱ ἐν τοῖς φθόγγῳ καὶ ἐν τοῖς τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργῳ πᾶσι», Φαιδ. 86· ἴδιος ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ συμφωνία ἐν τῇ κατα-σκευῇ τῶν περιόδων Ἀριστοτ. ῥητ 3, 1.
 Ἀρμονικός, 3 ὁ ἀποβλέπων ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρμονίαν, ὁ ἑμπειρος· ἐν γένει τῆς ἀρμονικῆς καὶ τῆς μουσικῆς Πλάτ. Φαιδρ. 268· ἡ ἀρμονική (ἔνν. τέχνη) ἡ θεωρία τῆς ἀρμονίας Ἀριστοτ. μετὰ. 12, 3.
 Ἀρμόνιος, 2 ὁ ἀρμόδιος, σύμμετρος· μετν.

Ἀρμονιώδης, 2' ὁ ἔχων κλίσην πρὸς Ἀρμονίαν, μετ' οὗ ἑκάστος συμφωνεῖ, συμβαδίζεται.

Ἀρμονίως, ἐπὶ πρῶτῃ.

Ἀρμός (ἄρμος) ὁ ὁ ἄρμος, κλειδωσὶς, συναρμολογία «-χοίματος· λιθοσπαθής» Σοφ. Ἀντ. 1201' - τὰς συστάσεις Τιμ. Λοκρ. 102' ἐπὶ σώματος Ξεν. κυν. 5, 29' «χομάτων διασπῶς ἄρμος» Εὐρ. Ι. Τ. 263' - ὅρα· ἡ διασπῶγῃ (τὸ μέρος ἐνθα συναρμολογείται ἡ θύρα), ἡ ἀρμολογία τῆς θύρας Δ. Ἀλ. 5, 7.

Ἀρμυσία, ἡ ἡ τακτοποιήσις, διοίκησις.

Ἀρμυσις, ἡ τῇ προηγ. καὶ ἡ ἑνώσις, προσαρμολογία.

Ἀρμυσμα, τὸ τὸ προσαρμολογῆν, (τακτοποιῆσθαι) Εὐρ. Ἐλ. 418.

Ἀρμόδω, ἀττ. ἀρμόττω ἐν. καὶ παρτ. ἀντὶ ἀρμόδω.

Ἀρμωστήρ, ἄρως, ὁ τῷ ἐπομ. Ἦσυχ.

Ἀρμωστής, ὁ ὁ τακτοποιῶν, ὁ διοικητής· οὗτως ἑκαλῶντο ἰδίως οἱ διοικηταὶ οὗς οἱ Λακεδαιμόνιοι καθίσταντο εἰς τὰς ἐπημέρους πόλεις· οὗτοι Διόκ. 8, 5' ἐν γένει ἐπιτροπὸς ἡ ἐκπεργός ἐν ἀποικίᾳ τινὶ Ξεν. Ἀν. 5, 5, 19. Κατὰ Πολυδ. κακὴ ἔκφρασις ἀντὶ μνηστήρ· πρὸλ. ἀρμόδω «κὼν λιθοὶ δῶσι πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς φιλίας τιθέμενοι ἀρμωστήρες· λέγονται» Ἦσυχ.

Ἀρμωστικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὸ ἀρμόδω.

Ἀρμωστός, 3' ὁ προσηρησμένος, ὁ μεμνηστυμένος, ὁ πυνδρεμένος, ἔτι ὁ ἀνάλογος, ἀρμωδὸς μετν.

Ἀρμωστὴρ, ὁ ὁ ἀρμωστής Αἰσχ. Εὐμ. 431.

Ἀρμωστύνος, ὁ ὁ διοικῶν κυβερνῶν - ἀρμωστύνος οἱ· ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαίμονι· ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν Ἦσυχ.

Ἀρμωστύνων, ἀρμωζόντων Σχολ. Ἀριστ.

Ἀρμωτύνω, ἀττ. ἀρμωζύνω.

Ἀρμωλα, τὰ ὑποδήματα, Κύπριοι Ἦσυχ.

Ἀρμωλὶ ἀρμωλὶ Φερεκρ. ἐν ἔρωτ. λιξ. Ἰπποκρ.

Ἀρμωλὶ σπασμός (Κύπριοι) Ἦσυχ.

Ἀρμωλὶ Φερεκρ. ἀπασπ. IV, 306' ἀρτίως Ἦσυχ.

Ἀρμωλα, τὰ ἀρτώματα Ἀρκαδίας, καὶ ἀρμωμυλα Ἦσυχ.

Ἀρμων, υἱός, ὁ Τρώες πατήρ τοῦ ναυπηγοῦ, ὅστις κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη Ἀρμονιώδης.

Ἀρνα προβάλλειν· νόμος ἦν Ἀθηναίων· μὴ πρότερον συμβάλλειν, πρὶν ἢ τὸν ἄρνα προσκένων τις λείψαν πολέμιον (Δ. Λαερ. 2, 96), Ἦσυχ.

Ἀρνωτός, ὁ 1) ὁ ἐπαίτου ἐν Ἰθάκῃ Ὀδ. 2) κατοικὸς τῆς πόλεως Ἀρνης Στράβ.

Ἀρνακίς, ἴδος, ἡ δέρμα ἀρνίου Ἀριστ. νεφ. 720.

Ἀρναν, (Ἰπποκράτης) τὸν ὄρκον Κλαζομένιοι, ὁθεν καὶ τὸ ἔξαρνος Ἦσυχ.

Ἀρνεῖα, ἡ, ἐνν. δορὰ ἄρνακίς Ἠρωδιαν.

Ἀρνεῖον, τὸ τόπος ἐνθα πωλεῖται κρέας ἀρνησίον.

Ἀρνεῖος, 3' ὁ ἀνέχων εἰς ἄρνα, ἀρνησίος· κρέας Ξεν. Ἀν. 4, 5, 30' - φόνος· φονευθὲν πρόδωκε Σοφ. Αἰ. 302.

Ἀρνεῖός, ὁ τὸ ἀρνητικὸν καὶ τέλειον τὴν ἡλικίαν ἄρνι, τὸ κριάρι· κυρ. ἐπιθ. ἀρνεῖός ὅς Ὀδ. κ. 572 καὶ μετν.

Ἀρνεο-θείνης, ὁ ὁ τρώγων ἀρνίον, ἀρνεοφάγος· Πάν Ἀπολλωνιδ. 10.

Ἀρνεόμαζι (ἀρνησμάς, ἡρνήθη, καὶ ἀρνήσας·

οἷα· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. π. γ. Ἰλ. 5, 191, οὐχ ἦντο καὶ Ἦρ. 3, 1, Αἰσχ. 2, 63)· ἀρνεόμαζι, λέγω τὸ ὄχι, ἀποποιεῖσθαι, παραιτοῦμαι, δὲν στέργω «-στουγερὸν γάμον» Ὀδ. α. 249' - ἔπος, 0, 358' - φόνος· Εὐρ. Ἰων 1026' - τινὶ τι Δ. Χρυσ. 1, 469' ἀπολύτ. λέγω ὄχι Ἰλ. τ. 304, ἀντὶθ. τῷ δοῦναι Ἦρ. 2, 1' - τὸ δοῦν Σοφ. Φιλ. 118' πρὸ ἐξαρτῶν. ἄπαρ. τιθεταὶ δὲ τὸ μὴ «ἡρνεῖτο μὴ αὐτόχειρ γενέσθαι» Ξεν. Ἐλλ. 7, 3, 7' «-ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι» Δημ. 9, 51' «ἀρνηθῆναι τι μὴ γιγνώσκειν» Πολυδ. 4, 20, 11, καὶ μετν. Μετὰ μετοχ. «ἀρνη κατακτάς» Εὐρ. Ὀρ. 1581.

Ἀρνεοσι, π. ὅτε. πλ. τοῦ ἀρνίου, ἀρνός.

Ἀρνευτήρ, ἄρως, ὁ Ἰλ. μ. 385, Ὀδ. μ. 413' «ὁ δ' ἀρνευτήρ ἰσχυρὸς» ὡς τεγγνέντως πηδῶν, κατὰ τὸν Σχολ. παρὰ τοὺς ἄρνας, διότι οἱ κριοὶ πηδῶσιν ἔχοντες τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην εἰς τὴν γῆν· ἐπιβουτηκτῆς ἡ κολυμηκτῆς δότης. Οὕτως καλοῦνται καὶ οἱ ἀρνεοκῶν ὀλεφίνες· ἴδ' ἀρνευτήρ. Ἀρνευτηρία, ἡ ἡ τέχνη τοῦ ἀρνευτήρος Ἦσυχ.

Ἀρνευτής, ὁ ὁ ἀρνευτήρ Ἀθην. 7, 304, ἐπών. ἰχθύος· ὁ δότης (συνεχῆς ἐξάλλεται).

Ἀρνεύω (ἐκ τοῦ ἀρνήν, ἀρνός καίματος πηδήματα ἀρνός)· τεχνικὰ πηδήματα κάμων· πηδῶμα Λυκοφρ. 465, βουτῶ εἰς τὸ βῶμα 1103 (ἐπὶ λουτροῦ).

Ἀρνητής, ἴδος, ἡ ἡ ἄρνης.

Ἀρνησί-θεός, 2' ὁ ἀρνεύμενος τὸν θεὸν ἐκκλ.

Ἀρνησίτιμος, 2' ἐκείνος, τὸν ὅποτον δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ Σοφ. Φιλ. 74.

Ἀρνησις, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἀρνεῖσθαι Αἰσχ. Εὐμ. 558' «οὐδ' ἀρνησις αὐτοῖς ἐστὶ, τὸ μὴ ταῦθ' ὁ-πὲρ Φιλίππου πράττειν» Δημ. 19, 163.

Ἀρνητέον, ὁ. ἐπιθ. τοῦ ἀρνεύμαι.

Ἀρνητικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὴν ἀρνησιν, ἀρνεύμενος ἰδίως γραμ.

Ἀρνητικῶς, ἐπὶ πρ. μετ' ἀρνητικὸν τρόπον.

Ἀρνέον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ἀρνήν 1) τὸ ἀρνίον Στοδ. 2) τὸ δέρμα τοῦ ἀρνός· - χρυσοῦν Λουκ.

Ἀρνίς, ἴδος, ἡ ἡ εἰρητὴ ἐν Ἀργεῖ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὑπὸ κυνῶν σπαρκαθέντος Αἴνου, κατ' ἡν ἐφονεύοντο κύνας Κον. 19' καὶ ἀρνητῆς, ἴδος, Αἰλ. Ι. Ζ. 12, 34' πρὸλ. κυνοζόντης.

Ἀρνού-γλωσσον, τὸ γλῶσσα τοῦ ἀρνίου, φυτὸν τι Διοσκ. Λουκ.

Ἀρνο-κόμης, ὁ ὁ ἔχων κόμην ἀρνίου, οὐλόμης, ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος Μακρόδ.

Ἀρνος, ὁ ποταμός ἐν Ἐβρουσίᾳ, ἡδὴ Ἀρνο Στράβ.

Ἀρνός, ὁ τὸ ἀρνί Πολυδ. 7, 184' ἴδ' ἀρνήν.

Ἀρνο-φάγος, ὁ ὁ τρώγων ἀρνίον Μαν. 4, 258.

Ἀρνωμαί, μόνον ἐν. καὶ παρτ. τοῦ αἵρωμαι· ὁ· ἐμαυτὸν ἀποκομίζω, παίρνω, θερίζω, ὡς ἀμοιβὴν λαμβάνω τι, δι' ὅσα τις ἐκποιεῖς ἡ δι' ὅσας ταλαιπωρίας ὑπέστη· - φυγὴν Ὀδ. α. 5' - τιμὴν Ἰλ. α. 159, ἀποκτῶ δόξαν· - κλέος, ζ. 416' «οὐδὲ βοτῆν ἀρνώσθην» δὲν ἔλαβον οὕτε βδοῖ δέρμα (δελ. τὴν εὐτελεστάτην ἀμοιβὴν), γ. 100' καὶ σπανίως ἐπὶ κακοῖ· - λῶδαν Εὐρ. Ἐκ. 1073' ἔτι· - μάθησιν· λαμβάνω νοῦσιν Σοφ. Τρ. 711' «μᾶλλον ἀρνωσθαι» = προκρίνω, προτιμῶ «-ζωὴν αἰσχρὰν ἢ καλὸν θάνατον» αἰρεῖται Πλάτ. νόμ. 12, 914 καὶ μετν.

Ἀρνω-φάγος, ὁ ὁ τρώγων ἀρνίον Μαν. 4, 258.

Ἀρνωμαί, μόνον ἐν. καὶ παρτ. τοῦ αἵρωμαι· ὁ· ἐμαυτὸν ἀποκομίζω, παίρνω, θερίζω, ὡς ἀμοιβὴν λαμβάνω τι, δι' ὅσα τις ἐκποιεῖς ἡ δι' ὅσας ταλαιπωρίας ὑπέστη· - φυγὴν Ὀδ. α. 5' - τιμὴν Ἰλ. α. 159, ἀποκτῶ δόξαν· - κλέος, ζ. 416' «οὐδὲ βοτῆν ἀρνώσθην» δὲν ἔλαβον οὕτε βδοῖ δέρμα (δελ. τὴν εὐτελεστάτην ἀμοιβὴν), γ. 100' καὶ σπανίως ἐπὶ κακοῖ· - λῶδαν Εὐρ. Ἐκ. 1073' ἔτι· - μάθησιν· λαμβάνω νοῦσιν Σοφ. Τρ. 711' «μᾶλλον ἀρνωσθαι» = προκρίνω, προτιμῶ «-ζωὴν αἰσχρὰν ἢ καλὸν θάνατον» αἰρεῖται Πλάτ. νόμ. 12, 914 καὶ μετν.

Ἀρνω-φάγος, ὁ ὁ τρώγων ἀρνίον Μαν. 4, 258.

Ἀρνωμαί, μόνον ἐν. καὶ παρτ. τοῦ αἵρωμαι· ὁ· ἐμαυτὸν ἀποκομίζω, παίρνω, θερίζω, ὡς ἀμοιβὴν λαμβάνω τι, δι' ὅσα τις ἐκποιεῖς ἡ δι' ὅσας ταλαιπωρίας ὑπέστη· - φυγὴν Ὀδ. α. 5' - τιμὴν Ἰλ. α. 159, ἀποκτῶ δόξαν· - κλέος, ζ. 416' «οὐδὲ βοτῆν ἀρνώσθην» δὲν ἔλαβον οὕτε βδοῖ δέρμα (δελ. τὴν εὐτελεστάτην ἀμοιβὴν), γ. 100' καὶ σπανίως ἐπὶ κακοῖ· - λῶδαν Εὐρ. Ἐκ. 1073' ἔτι· - μάθησιν· λαμβάνω νοῦσιν Σοφ. Τρ. 711' «μᾶλλον ἀρνωσθαι» = προκρίνω, προτιμῶ «-ζωὴν αἰσχρὰν ἢ καλὸν θάνατον» αἰρεῖται Πλάτ. νόμ. 12, 914 καὶ μετν.

Ἀρνω-φάγος, ὁ ὁ τρώγων ἀρνίον Μαν. 4, 258.

Ἀρνωμαί, μόνον ἐν. καὶ παρτ. τοῦ αἵρωμαι· ὁ· ἐμαυτὸν ἀποκομίζω, παίρνω, θερίζω, ὡς ἀμοιβὴν λαμβάνω τι, δι' ὅσα τις ἐκποιεῖς ἡ δι' ὅσας ταλαιπωρίας ὑπέστη· - φυγὴν Ὀδ. α. 5' - τιμὴν Ἰλ. α. 159, ἀποκτῶ δόξαν· - κλέος, ζ. 416' «οὐδὲ βοτῆν ἀρνώσθην» δὲν ἔλαβον οὕτε βδοῖ δέρμα (δελ. τὴν εὐτελεστάτην ἀμοιβὴν), γ. 100' καὶ σπανίως ἐπὶ κακοῖ· - λῶδαν Εὐρ. Ἐκ. 1073' ἔτι· - μάθησιν· λαμβάνω νοῦσιν Σοφ. Τρ. 711' «μᾶλλον ἀρνωσθαι» = προκρίνω, προτιμῶ «-ζωὴν αἰσχρὰν ἢ καλὸν θάνατον» αἰρεῖται Πλάτ. νόμ. 12, 914 καὶ μετν.

Ἀρνω-φάγος, ὁ ὁ τρώγων ἀρνίον Μαν. 4, 258.

Ἀρνωμαί, μόνον ἐν. καὶ παρτ. τοῦ αἵρωμαι· ὁ· ἐμαυτὸν ἀποκομίζω, παίρνω, θερίζω, ὡς ἀμοιβὴν λαμβάνω τι, δι' ὅσα τις ἐκποιεῖς ἡ δι' ὅσας ταλαιπωρίας ὑπέστη· - φυγὴν Ὀδ. α. 5' - τιμὴν Ἰλ. α. 159, ἀποκτῶ δόξαν· - κλέος, ζ. 416' «οὐδὲ βοτῆν ἀρνώσθην» δὲν ἔλαβον οὕτε βδοῖ δέρμα (δελ. τὴν εὐτελεστάτην ἀμοιβὴν), γ. 100' καὶ σπανίως ἐπὶ κακοῖ· - λῶδαν Εὐρ. Ἐκ. 1073' ἔτι· - μάθησιν· λαμβάνω νοῦσιν Σοφ. Τρ. 711' «μᾶλλον ἀρνωσθαι» = προκρίνω, προτιμῶ «-ζωὴν αἰσχρὰν ἢ καλὸν θάνατον» αἰρεῖται Πλάτ. νόμ. 12, 914 καὶ μετν.

- του· ὁς τραχηλίδας Εὐσταθ. Σχολ. Πινδ. Ν. 2, 1.
 Ἀρνών, ὄνος, ὁ· μάνδρα ἀρνίων.
 Ἀροκλον, τό· ποτήριον τι Ἀθην. 2, 783.
 Ἀρρεῖμαι, ὄνομα ἀντὶ ἀρῶμαι, μ. τοῦ ἀρ-
 γωμα.
 Ἀροῖμαι, ὄνομα ἀντὶ ἀροῖμαι, μ. ἀορ. 6'. τοῦ
 αἵρω.
 Ἀρομα, τό· τόπος ὠρῶμενος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 7, 8.
 Ἀρόμεναι, ἀντὶ ἀρῶν, ἐπ. ἐν. ἀπαρ. τοῦ ἀρῶ.
 Ἀρον, προστ. ἀορ. 6'. τοῦ αἵρω.
 Ἀρον, τό· φυτόν τι (τὸ ἥδη δρακόντιον καὶ κο-
 λοκάσιον) Θεοφ. αγιν. 1.
 Ἀρος, (αἵρω) τό· ὠρεῖλαι, κέρδος Αἰσγ. ἱκ. 863.
 Ἀρόσιμος, 2 (Θηλ. γῶρη ἀροσίμη Χρ. Σ. 6.)·
 ὁ πρὸς ἀροσιν καλὸς τόπος, ἡ εὐρὸς, γόνιμος,
 -γῆ, 13. καὶ ἀρώσιμος.
 Ἀροσίη, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀροῦν, ὄργωμα Ἀ-
 ριστ. παρ' Ὁμ. Ὀδ. τ. 134=καλὸς πρὸς ἀρο-
 σιν (ὄργωμα) τόπος, κατὰ Σχολ. ἀροτρίαις·
 οὗτος καὶ μτγν. π. ὡς Δ. Περ. 418.
 Ἀροτρίω· ἀροτρεῦς Φερεκύδ. ἐν Σχολ. Πινδ.
 Π. 4, 133.
 Ἀροτρή, ἡρος, ὁ· ὁ ἀροτρίων, (ὄργωνων), ὁ γε-
 ωργός, Ζευγῆς Ἰλ. ψ. 835· -βοῦς=(τὸ κματτε-
 ρὸν βοῦδι) Πρ. ἐρ. 405 καὶ μτγν. π. ἐπ. Ἰπρ.
 1, 125, σπανίως ἐν μτγν. πεζ. μεταφ. πατὴρ
 πένητων Εὐρ. Τρ. 135· -εὐτενίης· Ἐπ. ἀδ. 738.
 Ἀροτρήριος, 2· ἀροτρήσιος Λυκοφρ. 156.
 Ἀρότης, ὁ· ἀροτὴρ Πινδ. Ἰ. 1, 48, Ἀπολ. Ῥ.
 1, 1217· -βοῦς Αἰλ. Π. Ἰ. 5, 14· -κώματος=ὁ
 ναυτίλος Καλλιμ. ἀποστ. 436.
 Ἀροτῆσις, 2· ὁ ἀνέμων ἡ ἐπιτήδεια πρὸς ἀροσιν·
 -ῶρας=ὁ καιρὸς τῆς ἀρόσεως Ἀρσ. Διοσκ. 321.
 Ἀροτῆς, ὁ· 1) ἄροσις, ὄργωμα, ἡ καλλιέργεια
 ἐν πλ. Ὀδ. 1, 122· μεταφ. ἡ τεκνοποιία· ἐπὶ
 παιδίων γνησίων ἀρότῳ· καθιστῶς τόπος ἐν τοῖς
 ἀντ. γαμικτοῖς συμβολαίοις· πρὸλ. heindorf εἰς
 Πλατ. Κρατ. 406· 2) ὁ σπόρος, ὁ τῆς γῆς καρπός,
 ὁ σίτος (ἐνθα ἀκριδέστ. τύπ. ἀροτῆς) Σοφ. Θι.
 τ. 270, κατὰ Σχολ. καρπός· μεταφ. κτείνων ἀ-
 ροτὸν κτενέις· Εὐρ. Μηδ. 1281· ἐπὶ πιθανῶς καὶ
 ἡ σπέρμας γῆ Αἰσγ. ἱκ. 629.
 Ἀροτῆς, ὁ· 1) ὁ καιρὸς τοῦ γεωργεῖν Ἰσ. 2)
 τὸ ἔτος Σοφ. Τρ. 69· ὡς προηγ.
 Ἀροτριάτις, 3· ὁ ἐκ τοῦ γεωργησίου ἀροῦ
 ἡ ὁ ἀνέμων εἰς τὸ ἀροτρίον, ὁ γεωργικός Ἀντ.
 Σιδ. 111.
 Ἀροτρεῦμα, τό· ἡ ἀροτρεῦσις ἡ καλλιέργη-
 σις γῆς, καὶ ἡ παιδοποιία Στοδ.
 Ἀροτρεῦς, ὁ· ὁ ἀροτρίων γεωργός Θεοφρ. 25,
 1· -βοῦς· ἀροτρεῦς Δημ. Μηδ. 53.
 Ἀροτρευτήρ, ἡρος, ὁ· τῷ προηγ. -πόντου=ὁ
 ναύτης Ἀντιφ. 41.
 Ἀροτρεῖω· καλλιερῶν, ὀργάνωσι, ἐργάζομαι
 τὴν γῆν μὲ τὸ ἀροτρίον Λυκόφρ. 1071.
 Ἀροτρητής, ὁ· ὁ ἀροτρευτήρ, ἀροτρίων·
 -βίος· Ἀντ. Θ. 47· -γάλλος Ἀγαθ. 30.
 Ἀροτριάτω· καλλιερῶν ἡ ἐργάζομαι τὴν γῆν
 μὲ τὸ ἀροτρίον Σχολ. Σοφ. ΑΓ. 1306.
 Ἀρο-τριάμα, τό· ἄρωμα Ἠσύχ.
 Ἀροτριάσις, ἡ· ἀροτριάσις, ὄργωμα Σχολ. Σοφ.
 Ἀροτριάσις, ὁ· ἀροτριάσις.
 Ἀροτριάτης, ὁ· ὁ ἀροτρίων, ὁ γεωργός
 ἀρ. λεξ.
- Ἀροτριάω· καλλιερῶν, ἐργάζομαι τὴν γῆν μὲ
 τὸ ἀροτρίον Θεοφρ. καὶ μτγν.
 Ἀροτρίος, ὁ· ὁ ἀνέμων εἰς τὴν ἀροτριάσιν
 παρ' Ὁρφ. ὅμοι. ἐπὶ τῶν Ἀπόλλωνος·
 Ἀροτριάω· καλλιερῶν, ἐργάζομαι τὴν γῆν μὲ
 τὸ ἀροτρίον Πλουτ.
 Ἀροτριάμα, τό· ἡ δὲ ἀροτρίων καλλιερῶσις
 γῆ Σχολ. Ἀριστ. ἐρ. 1188.
 Ἀροτριάσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀροτρίων, τὸ
 ὄργωμα ἀρ. λεξ.
 Ἀροτριο-δίαιλος, 2· ὁ ἀροτρίων, ὅστις ὡς
 οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν τῷ διαύλῳ κἀνει πρὸς τὰ
 ἐμπρός καὶ ὀπίσω ὑπάρχον αὐλάκας Πλουτ.
 Ἀροτριο-εὐδής, 2· ὁμοῖος ἀροτρίῳ Δ. Σικ. 3, 3.
 Ἀροτρίον, τό· τὸ ἀροτρίον, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. συγν.
 καὶ ἐν πλ. ἀντὶ τοῦ ἐν. Ἀριστ. πλ. 515, παρὰ
 Νον. Δ. 18, 238=τὸ αἰδαῖον.
 Ἀροτριο-πόνος, 2· ὁ πόνων ἡ κοπιᾶσιν περὶ
 τὸ ἀροτρίον, ὁ πόνων ἐργασίαν τοῦ ἀροτρίου·
 -ζεύγλαι Φιλίππ. Θισ. ἐπ. 59.
 Ἀροτρίο-πους, ὁδος, ὁ· (τὸ ἀροτρίον), ἡ
 οὐδὲ τοῦ κουντουρίου τοῦ ἀροτρίου ἀρ. λεξ.
 Ἀροτριο-φορέω· σώω τὸ ἀροτρίον Α. Ἀλ. 36.
 Ἀρούρα, ἡ (ἀρούς) 1) τόπος ὠρῶμενος ἡ
 πρὸς ὄργων γνήσιμος, σπόριμος γῆ ἀπὸ τοῦ
 Ὁμ. πανταχοῦ καὶ ἐν πλ. Ἰλ. ψ. 599· ἐν γένει
 γῶρα, γῆ· «πατοῖς ἀρούρα» Ὁμ. καὶ γενικῶς.
 «τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἀρούραν κλέος εἴρη
 Ὀδ. ἱκ. 332· «βοτάνων οἱ ἀρούρας καρπὸν
 εἴδυσιν» Ἰλ. ζ. 142· «εἰώσιον ἄγθος ἀρού-
 ρης», σ. 101· μεταφ. ὁ μητρικός κόλπος
 Αἰσγ. Ἐπτ. 736· 2) ὡς ὠρισμένον μέτρον γῆς
 καὶ ἐκτεταμένον, σπέρμα, τὸ αἰγυπιακὸν Ἰπρ.
 2, 168 (=2500 τετραγ. αἰγυπτ. πόδας)· τὸ
 ἑλληνικὸν=2500 ἑλλ. τετραγ. πόδας καὶ εἴνα
 τὸ τεταρτον τοῦ πλεόρου.
 Ἀρουραῖος, 3· ὁ ἀνέμων εἰς τὴν ἀρούραν, ἀ-
 γροτικός ἡ ἀροτικός, γαιικός· -μῆς Ἰπρ. 2,
 141· -μοῦσα=ἡ ἀροῖς Μελ. 112· -θεῖς (καλεῖ-
 ται κομ. παρ' Ἀριστ. βατρ. ἡ μήτηρ τοῦ Εὐ-
 ριπίδου, ἐπιστὸς ψεκτικῶς καλεῖται ἀπὸ Δημ.
 18, 212 καὶ ὁ Αἰσγίνης ἀρουραῖος Οἰνύμαος·
 διότι ἡπάτησε τὸν Οἰνύμαον).
 Ἀρούριον, τό, ὕψος τοῦ ἀρούρα· μικρὸν γω-
 ράφι Ἀγαθ. 71.
 Ἀρουρίτης, ὁ· ὁ ἐν ἀρούρῃ, ἀροτικός· -μῆς=ἀ-
 ρουραῖος Βαβ. 108, 27.
 Ἀρούρο-πόνος, ὁ· ὁ ἐν ἀρούρῃ ἐργαζόμενος,
 γαιώκος Ἀνθ.
 Ἀρουρο-σύλαξ, ὁ· λίθος ὅμοιος μὲ ἀργυρὸν
 ἐν Παικτωλῷ Πλουτ. κατ' ἄλλ. ἀροφύλαξ.
 Ἀρούς, μ. ἀρούσι, ἀορ. ἡροτα, ἀρόσαι Πινδ. Ν.
 10, 26, π. παρὰ. ἀροτρεῖς Ἰλ. σ. 548, ἀορ.
 ἡρόθηγ Σοφ. Οἶ. τ. 1185, ἐν ἐν. ἀρούσι Ὀδ. α.
 108, ἀπαρ. ἀρόμεναι ἡ ἀρόμεναι πιναν. ἀρόμε-
 ναι Ἰπρ. ἐρ. 22· ἀροτρίῳ, γεωργῶ, καλλιερῶ.
 Πλθ. «ἀροῦται καὶ σπείρεται θεῖατον ἄστυ» Δει-
 ννα. 1, 24· ἐν γένει σπείρω· «-εἰς Ἀδώνιδος κή-
 πους» Πλατ. Φαίδρ. 276· παρὰ τραγ. συγν. ἔγκων
 τινα κἀμνω, ἐγκατρίωνται «τὴν τεκοῦσαν ἡροσί»
 Σοφ. Οἶ. τ. 1497. Παθ. γεννώμαι αὐτῷ. 1185.
 Ἀρούσις, ἰος, π. ἡ· ἄροσις.
 Ἀρπάγδην, ἐπὶρ. ἀπακτὰ Ἀπολ. Ο. 1, 1017.
 Ἀρπαγεύς, ὁ· ἀρπαξ Θεμιστ.

- Ἀρπεδονίζω· πίνω τι μετὰ τὴν ἀρπεδόνην· ὁ ἡσυχ. ἐξηγ. καὶ λωποδύτης.
 Ἀρπεδών, ὄνος, ἡ ἀρπεδὼν μτγν.
 Ἀρπεῖα, ἡ ἀίματις, σφακτὴς Νικ. Θηρ. 393· καθ' ἡσυχ. «οἱ αἵμασιώδεις τόποι· κατ' ἄλλ. τείχη καὶ περιόδοι, καὶ κατ' ἄλλ. τὰ κλιμακώδη χωρία (ἄλλοι φιλοῦσι τὴν λέξιν).
 Ἀρπεῖος, ὁ τῶ προηγ. Νικ. Θηρ. 284, διὰ γρ. ἀντὶ ἔρπειον· ὁ Συγλ. εἰς Νικ. Θηρ. 393 παρὰ γιναι ἐκ τοῦ ὄρου· ἡ πῖα τοῦ ὄρου, ἡ ὑπώρεα.
 Ἀρπη, ἡ (ἀρπ)· 1) ταχυτέρον ἀρπακτικὸν πτηνὸν μετὰ λυγρὰν σφινὴν (ταχυπτεροῦ, λεγόμενον), πιθανῶς εἶδος ἰερακός· Πλ. τ. 350, Παρ' Αἰλ. ἱ. Ζ. 2, 47 γόφ· 2) θαλάσσιος ἰχθύς· Εὐστ. 3) συνήθ. ὀρέπανον· Ἦσ. 03. 179, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ὀρεπανοειδούς, ξίφους τοῦ Περσέως· Ἀπολλοδ. 2, 4, 2· 4) κέντρον μετὰ ἄγκιστρον πρὸς διοίκησιν τοῦ ἐλέφαντος Αἰλ. ἱ. Ζ. 13, 22, ἀντὶ ὁδόντος μεταχειρίζεται Νικ. Θηρ. 567.
 Ἀρπίς, ἰσός, ἡ, ἡ ἀρκίς· κρηπίς Καλλιμ. ἀποσπ. 66· (κατὰ Κούρτιον· ἀρβύλη ἐκ τοῦ ἀρ ἀρπίσκω).
 Ἀρπυΐαι, αἱ (ἀρπίξω)· ἀόριστα μυθολογούμενα ὄντα ἀρπακτικά καὶ τερατομορφα, ἀπαντώντα κατὰ ποῦτον ἐν Ὀδ. ἐνθα ὁ Λόγος, ἐπὶ ἀνέμῳ ἔχοντες ἀρπυϊσθέντων ἀπὸ τῆς γῆς, διδοῦσι αἱ ἀρπυΐαι ἥρπασαν τούτους, α. 241· οἱ μτγν. ἐξηγούον τὴν ἀρπυϊκὴν τούτων διὰ τυφώνας ἢ λαίλαπας τοιαύτας, τὰς δὲ Ἀρπυΐας ἐπιδροσιστοῦσιν αὐτοὺς, βδελυκτὰ δαιμόνια· Ἀπολλ. Ρ. 2, 188· ὡς ἐν. Ἀρπυΐαι, ἡ, ἀπαντᾷ ἐν Πλ. π. 150, ἐνθα λέγεται ὅτι ἡ Ἀρπυΐα Ποδάργῃ ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ζεφύρου τοῦ· ἔκπους τοῦ Ἀγιάλλεως, ὥστε καὶ ἐνταυθα διαγινώσκεται ἡ ἐννοία τῆς ἀρπακτικῆς ταχύτητος.
 Ἀρπυϊό· γούνος, 2 (γονή)· ὁ ἐκ τῶν Ἀρπυϊῶν καταγοόμενος Λυκορρ.
 Ἀρπυς, ὁ, αἰολ. ἀντὶ ἄστους· σύνδεσμος, ἑνωσις, ἀγάπη Παρθεν. ἐν Μ. Ἔπ. πρὸλ. ἄρμα
 Ἀρπαδάσσω· ῥαδάσσω (τὸ α ἐν ἀρχ. εἶνε εὐφωνικόν).
 Ἀρπαδός, 2· ὁ μὴ ἔχων ῥαδδὸν μτγν.
 Ἀρπαδωτός, 2· ὁ μὴ ῥαδιδωτός· Ἀριστοτ. παρ' Ἀθην. 3, 88.
 Ἀρπαδίων, ὄνος, ὁ· κατ' ἀρχ. λεξ. «ἡ ταῖς ὄναι· περὶ τῶν ὀνομαζομένων διδομένη προκαταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας» (τὸ καπάρου)· Ἦσ. 8, 23· πρὸλ. «ἐχόντες ἀρπαδῶνα τὴν τέχνην τοῦ ζῆν»· Ἀντιφ. Στοδ. ἀνθολ. 61, 2.
 Ἀρπαδονίζω· διὰ τινος χρηματ. προκαταβολῆς ἐξαπαλλίξω τὴν βεβαιώσιν τὴν ἀγοράν, ἐν γένει ὑποχρεῖται τινὰ νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του, λαμβάνω τινὰ εἰς ὑπηρεσίαν· καὶ μεσ. μτγν.
 Ἀρραγαδωτός, 3· ὁ μὴ διαρρηγνύμενος, (σχιζόμενος) μολ.
 Ἀρραγής, 2 (ρήγνυμι)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαρραγῇ, ἀσπίς, ἀδιάρρηκτος Θεοφρ. - σίδηρος Πλουτ. Δημ. 21· ὅμμα· (τὸ μὴ εἰς δάκρυα ἐρηγνύμενον ὅμμα) Σοφ. ἀποσπ. 847, συγκρ. ἀρραγέστερος· ὁ ὀλιγώτερος διαρρηκτός, βεβαιώτερος· Ἀλκιφρ. 2, 4.
 Ἀρραδίον· ὄρηγος, 2· ὁ μὴ ῥαθύμως ποιηθείς, ὅστις δὲν ἐμένει νὰ ἀμελείαν τὴν κορυφόνειαν μτγν. ἀντιφ. τοῦ ῥαδίουργοῦ· ἔτι ὁ μὴ ῥαδί·

- ουργηθείς ἢ ῥαδίουργούμενος, καὶ ἐνερ. ὁ μὴ ῥαδίουργῶν προσηκτικός, τίμιος.
 Ἀρράξω· ἀράξω, κινυῖσθαι, γινώσκειν ἐπὶ σκόλων Αἰλ. ἱ. Ζ. 5, 51.
 Ἀρραϊστός, 2· ἄφρατος, ἀκαθάρτος Σουδ.
 Ἀρραντός, 2· ἀραντίστος, ἀδρεκτός, ἀνότιστος, ἀπόστιμος Στραβ. Ἀρατ. 136.
 Ἀρράσσω· ἔδ· ἀρράσσω.
 Ἀρρατός, 2 (ῥαίω, ῥαίω)· ἀδιάρρηκτος, στίβος· «τὸ σκληρόν ὃ δὲ ἀρρατον καλεῖται» Πλάτ. Κρατ. 407· καὶ φιλόπονος· ἀκράματος.
 Ἀρραφής, 2· ἔδ· ἄρραφος· Πολυδ. 2, 38.
 Ἀρραφος, 2· ὁ ἀνευ ῥαφῆς, ὁ μὴ ῥαμμένος, μονοκόμματος μτγν.
 Ἀρρεκτός, 2· ἀκράματος, ἀτελείωτος· ἔδ· ἄρεκτος.
 Ἀρρενίζομαι· ἀνδρίζομαι.
 Ἀρρενίζω· ἄρρενα ἢ ἀνδρικόνα τινα κάμνω Κλ. Ἄλ. Μέρ.· ἀνδρίζομαι.
 Ἀρρενικός, 3· ὁ ἀνδρικός, ἀρρενικός Λουκ. Δ. συγν. παρὰ γρ. πρὸς δήλωσιν τοῦ γένους· ἐπὶ ἀρρενικῶς εἰρηται.
 Ἀρρενιστέον· ῥ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀρρενίζομαι.
 Ἀρρενο· γένος, 2· ὁ ἀρρενικὸς γένους· Αἰσχ.
 Ἀρρενο· γένος· γένω· ἀρρενικὰ τέκνα Θεοφρ.
 Ἀρρενο· γονία, ἡ· τὸ γεννᾶν ἀρρενικὰ τέκνα.
 Ἀρρενο· γόνος, 2· ὁ γεννῶν ἀρρενικὰ τέκνα· Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 7.
 Ἀρρενό· θηλυς, 2· ἀρρενικοθήλυκος, ἐρμαφρόδιτος Πλουτ. Ἦσ. καὶ Ὀσ. 43· - μανός· Ἀριθ. Θεολ. Μαν. 5, 140.
 Ἀρρενο· κοιτίς· αἰσχροουργὸς μετὰ παῖδα Χρ. Σιδ.
 Ἀρρενο· κοίτης, ὁ· ἀρρενοκοίτης· Ἐπ. ἀδ.
 Ἀρρενο· κυέω· γένω· ἀρρενικὰ τέκνα Στραβ.
 Ἀρρενο· μίκτης, ὁ· ἀρρενοκοίτης· Μανθ. 4, 590.
 Ἀρρενο· μίξια, ἡ· ἡ ἀρρενοκοίτης Σεξτ. Ἐμπ.
 Ἀρρενό· μορφορ, 2 (μορφή)· ὁ ἔχων ἀρρενικὴν (ἀνδρικήν) μορφήν· Ἀρτεμῖς Ὀσφ. ὅμν. 35.
 Ἀρρενό· παῖς, ὁ· ὁ ἀρρενικός παῖς· γόνος· ἡ γέννησις ἀρρενικῶν παίδων· Μελ. 117· - γαστήρ· ἡ ἔγκυος ὅσα μετὰ ἀρρενικὸν παῖδα· Νον. Δ. 8, 31· Κύβρις (ἡ ἔγκυος παῖδα) Σωσιπ. 1· - γυνή· Ἐπ. ἀδ. 707.
 Ἀρρενο· πλήρης, 2· ὁ πλήρης ἀνδρῶν· ἐσμὸς· Αἰσχ. ἱ. Ζ. 29.
 Ἀρρενο· ποῖός, 2· ὁ ἐπισπεύδων ἢ προκαλὼν τὴν γέννησιν παίδων· βορράς Αἰλ. ἱ. Ζ. 7, 27.
 Ἀρρενο· πρεπής, 2· ὁ πρέπων εἰς ἄρρενα· Ἀριστοτ. Κυντιλ.
 Ἀρρενό· τῆς, ἡτος, ἡ· τὸ νὰ ἦν τις ἀρρενικός· Ἰεροκλ.
 Ἀρρενο· τοκέω· γένω· ἀρρενικὰ τέκνα· Ἀριστοτ.
 Ἀρρενο· τῆκος, 2· ὁ γεννῶν ἀρρενικὰ τέκνα.
 Ἀρρενο· ὑργός, καὶ ἐπ' ἀνδρῶν· Νικوماχ. παρὰ Φωτ. βιβλ. 144, 15.
 Ἀρρενο· φάνης, 2· φαίνόμενος ἀρρενικός· Πτολ.
 Ἀρρενο· φθορία, ἡ· ἡ ἀρρενοκοίτης, ἡ πρὸς παῖδας ἀσελγεία Αἰσχ. Ἐπ.
 Ἀρρενο· φθός, 2· ἀρρενοκοίτης.
 Ἀρρενώ· κάμνω τινα ἄρρενα Συνασ. Παθ. γίνομαι ἀρρενικός, ἀνδρικός, παρακ. Εὐσ. Βαχχ. 687.
 Ἀρρεν· ὁδός, 2· ἀνδρικός ἢ ἀνδρεὶος μτγν.
 Ἀρρενωδός· ἐπὶ τοῦ ἀρρενικῶς.
 Ἀρρεν· ὀνομαζέω· σχηματίζω ἐκ τοῦ ὀηλυκού

ἀρρενικὸν Εὐσταθ. 560, 14, π. γ. μητροῦ μη-
τρικός.

Ἀρρενωπία, ἡ ἢ θεωρεῖται ἀνδρὸς, ἀνδρεία Πλατ.

Ἀρρενωπός, ὁ, ἡ, ἢ ἀρρενωπὸς Κρατιν. παρ
Εὐσταθ. 1751, 50 (τὰ μὲν ἄλλα γόνις ὡν ἔχων
τε ἀνδρόμορπον).

Ἀρρενωπός, 2 (καὶ 0ηλ. ἀρρενωπὴ Λουκ.) ὁ
ἔχων ὄψιν ἀνδρικήν, ἀνδρεῖος· γυνή Ἀριστοτ.
-στολὴ Αἰλ. 1. 2. 2, 11· τὸ ἀρρενωπὸν = ἡ
ἀνδρεία Πλατ. νόμ. 7. 802 καὶ μτγν.

Ἀρρενωπὸς ἐπίρ. ἴδ' ἀρρενωπός.

Ἀρρενωπός, ὁ, ἡ, ἢ τῷ προηγ. Εὐσταθ.

Ἀρρεπής, 2· κυρ. ἐπὶ τῆς ζυγαριᾶς, ὁ εἰς οὐδὲν
μέρος βέβαιον, κλίνομεν μεταρ. ἀμεταβλήτως, ἔτι
καὶ ὁ μὴ ἔχων φανεράν τινα κλίσην ἢ ῥοπήν, ἀπα-
ρατήρητος, ἀσήμεντος· πρὸς εὐδαιμονίαν = ὁ μη-
δὲν πρὸς εὐδαιμονίαν συντελών Πλουτ. στωικ. 23.

Ἀρρεπὴς ἐπίρ. μὲ ἰσορροπίαν, ἀμετατρέπτως,
ἀναισθητός.

Ἀρρευματιστός, 2· ἐλεύθερος, ἀπὸ ἀλλοαγμέ-
νος βουλευτικῶν ἱστωρ.

Ἀρρεψία, ἡ ἢ κατὰ τὰς τῆς ἰσορροπίας, ἰδίως
ἐπὶ ψυχῆς, ἡ ἡσυχίας κατὰ τὰς Δ. λαερ. 9, 71.

Ἀρρηγής, 2· ἀρρηκτός Ἀριστ. 182.

Ἀρρηγῆν, ἐπίρ. μὴ ῥητῶς, μὴ ἐκπερασμέ-
νως, κεκρυμμένως ἀρ. λεξ.

Ἀρρηκτός, 2· ὁ μὴ ῥηγνύμενος, σχιζόμενος,
ἀδιαισῆτος, ἀδιασπαστός· -πιδά, δεσμευτὸς ἀρρηκτός
καὶ ἄλυτος Πλ. ο. 37· πρὸλ. Αἰσχ. Πρ. 6· τε-
γος Πλ. 5, 56· -συνή-πλάκματος, 5, 409· -πε-
ρὶς πολέμοιο καὶ ἄλυστον = μάχη ἔνευ τέλους, ἐν-
θα ὁ μάχηται δὲν γὰρ ῥήσονται· νεφέλη = πυκνή, υ.
130· ἀρρηκτός φωνή = ὁ ἔχων ἀδιάρκῃστον,
ἰσχυροτάτην φύσιν Πινδ. 4. 5, 41· -σάκος Αἰσχ.
ix. 187· γάλαξα Θεόφρ. 22, 16· -δέρμα κρο-
κοδείλου = ἀδιαισπαστόν, στερεόν Πρ. 2, 68 καὶ
μτγν. ἐπίρ. «ἀρρηκτὸς ἔχειν» Ἀριστ. Λυσ. 182.

Ἀρρηκτῶς, ἐπίρ. ἴδε προηγ.

Ἀρρηκτοσύνη, ἡ· τὸ μὴ ῥιπτεῖν, ἡ σιωπή.

Ἀρρηκμῶν, 2 (ῥήμα) ὁ μὴ ῥιπτεῖν, σιωπῶν
Πολυδ. 2, 128.

Ἀρρηκτός, οὐδ. ἄρριν, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀττ. ἄρ-
σιν (ῥην ἢ ῥίζ. ἄρσιν) ὁ ἀρρενικός, ἀνδρικός,
ἀντίθ. πρὸς τὸ 0ηλ. Πλ. 0, 7, συγγ. ἐν πεζ. ὁ
ἄρρην καὶ τὸ ἄρρεν = τὸ ἀρρενικὸν παιδί· ἐπὶ
ζώων ὡς ὀρισμὸς γένους· μεταρ. «κατύπος πόν-
του ἄρρην» = ἰσχυρός, δυνατός Σοφ. Φιλ. 1141·
-βοή Ἀριστ. Θεσ. 125, masculus.

Ἀρρηνεῖω, μαλόνως, γυναιζῶν ἴδ' ἀρρηνής.

Ἀρρηνής, 2 (οὐχὶ ὡς ἰων.) ἄρριος, δηκτικός· ἐπὶ
κυνῶν Θεόφρ. 25, 83, ἐξ οὗ κατ' Ἱπποκ. ἀρρηνεῖω·
«λοιδορεῖν καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι».

Ἀρρηνεῖα, ἡ· ἀρρηκτοσύνη Πολυδ. 2, 128.

Ἀρρητο-λεπτός = πνευστός, 2· ὁ ἀρρηκτός ἢ
ἀνεκκράστως λεπτὸς πνεῦν Π. Σιλ.

Ἀρρητο-ποιεῖω· ἀνεκκράστα πρᾶττω, αἰ-
σχρομυρῶ Ἀρτεμίδ.

Ἀρρητο-ποιία, ἡ· ἡ αἰσχρομυρία μτγν.

Ἀρρητο-ποιός, 2· ὁ ἀνεκκράστα ποιῶν, ὁ
αἰσχρομυρῶν μτγν.

Ἀρρητοδρευστός, 2· ὁ μὴ ῥητορικῶς μορφω-
μένος Σύνεσ.

Ἀρρητος, 2, παρ' Εὐρ. Ἑκ. 201 καὶ ἀρρητῇ
1) ὁ μὴ ῥητῶς, ὁ μὴ λεγόμενος· καὶ τὸ πρὸς

προσέχων ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον· Ὁδ. 5, 646·
«ἄρρητα ἔστω τὰ εἰρημένα» Πλατ. συμμ. 189·

«μὴ παρῶμεν αὐτὰ ἄρρητα», νόμ. 6, 754· ὁ μὴ
γνωστός, γενόμενος, ἄγνωστος Σοφ. Οἰ. τ. 301·

πρὸλ. Ἀντ. 352· «ῥητὰ καὶ ἄρρητα λέγειν» 2)
ὁ, τι δὲν δύναται· νὰ λεγῇ, ὁ ἀπηγορευμένος,

μυστικός· -ιστοργία· Περ. 5, 83· -ιστὸς Ἀριστ.
νεο. 302· ὁ, τι τις φοβεῖται νὰ ἐκκράσῃ ἢ νὰ
εἰπῇ α) ἱερὸς· «τὰ Διμήτρος καὶ Κύρης ἄρρητα
ἱερὰ» Σεν. Ἑλλ. 6, 3, 4· ἐντ. «Κόρη ἄρρητος»

(ἡ Περσεφόνη) Εὐρ. Ἑλ. 1323· β) ἀνόσιος, βδε-
λυρός Σοφ. Πλ. 196· 3) ἐν μαθήμ. ὁ ἄνευ λό-
γου, ὁ δὲν δύναται τις νὰ μετρήσῃ ἢ λογαριάσῃ

Πλατ. Ἰππ. μ. 303.

Ἀρρητο-τύκος, 2· ὁ παράγων ἢ γεννῶν αἰ-
σχρὰ Σύνεσ.

Ἀρρητο-ύργημα, τό· ἡ αἰσχρὰ πράξις Τζέζ.

Ἀρρητο-ύργια, ἡ· ἡ αἰσχρομυρία Κλημ. Ἀλ.

Ἀρρητο-ύργικός, 3· ἀρρητοποιός μτγν.

Ἀρρητῶς, ἐπίρ. ἀνεκκράστως.

Ἀρρηφορέω· φέρω τὸν πέπλον καὶ τὰ ἄλλα
ἱερὰ τῆς Πολιάδος· Ἀθηνᾶς ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ
Ἀιστ. Λυσ. 642.

Ἀρρη-φορία, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φόρος, αἰ· μυσταγωγοί Πσύχ. ἦσαν
ὁ ἐν Ἀθῆναις δύο παρθένοι ἐπαετίδες, αἵτινες
ἔφερον τὸν πέπλον καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ τῆς πολιά-
δος Ἀθηνᾶς ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ ἀρ. λεξ. ἰδίως

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φορῶν, ἡ· ἡ τελετὴ μετὰ τοῦ πέπλου
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς
Λυσ. 21, 5 καὶ μτγν.

Ἀ-ρρύπτωτος, 2' ἄρρυπος Σχολ. Λίσχ. Περ. 613.

Ἀ-ρρύπτωτος, 2' ὁ μὴ ὡς ὁμηρος (ἐνέχυρον) ἢ ὡς λίσχων ἀπαχθείς - καὶ ἐλεύθερος Λίσχ. εκ. 605' ἐπὶ ὃν δὲν πρέπει τις νὰ θεωρῇ ὡς ἐνέχυρον Δ. Ἀλ. 6, 41.

Ἀ-ρρύπτωτος, 2' ὁ μὴ ἔχων ῥυθμόν, ὁ ἄνευ εὐρυθμίας, εὐμετρίας, ἀντιθ. τῷ εὐρυθμός Πλατ. νόμ. 3, 400' * - καὶ ἀγχιμῶν φωνά*, ἐπινωμ. 978' - σῶμα = ἄμετρον, (ἀσμετρον) Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 11' ὁ μὴ σύμφωνος, ἐχθρικός - ἔρω Εὐρ. Ἰππ. 539' ἐπὶ * ἀρρύπτως βαδίζειν = ἀνεπιτηδεύει, ἀτάκτως Ἀλ. παρ' Ἀθην. 1, 21.

Ἀρρεδαίος, ὁ 1) νωθρός τις ἐτεροθαλής ἀδελφός Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐφαντάζετο ὡς διάδοχος τοῦ Ἀλεξάνδρου Πλουτ. 2) ἑτερός τις ὅστις μετὰ τὸν νόμον τοῦ Περδικίου ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐγένετο ἐπίτροπος τοῦ κράτους, καὶ εἰς τα τοποσηρητής τῆς Φρυγίας Διόδ.

Ἀρρακία, ἡ πόλις ἐν Μηδίᾳ καλουμένη καὶ Εὐρωπός, νῦν Τεχεράν Στραβ.

Ἀρράκης, ὁ οἰκογεν. ὄν. πολλ. Πάρθων βασιλέων.

Ἀρράκης, ους, ὁ πατήρ τοῦ Ὑατιάσπου Ἡρ.

Ἀρραξ, ου, ὁ υἱός Ἀρταξέρξου τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας περὶ τῷ 339 π. Χ. Στραβ.

Ἀρσινόη, ἡ 1) μῦθ. ὄν. γυναικῶν α) θυγάτηρ τοῦ Φηγάτος, σύζυγος τοῦ Ἀλκαίου Ἀπολλοδ. 6) τροφός τοῦ Ὀρέστου Πινδ. 2) ἱστορ. γυναικῶν ὄν. σύμβουλος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 3) ὄν. πολλῶν πόλεων, ἐν Κιλικίᾳ, Κύπρῳ, Αἰγύπτῳ καὶ Ἀραβίᾳ Στραβ.

Ἀρσίνους, ὁ ὄν. εὐγενούς Τρωὸς Ἡλ.

Ἀρτιάδας, ὁ 1) στρατηγός Ξέρξου Ἡρ. 2) Πέρσης Σατραπῆς Ἀρταξέρξου ὄρου καὶ μέγιστος χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου Διόδ.

Ἀρτιάδανος, ὁ 1) υἱός τοῦ Ὑατιάσπου, σύμβουλος τοῦ Ξέρξου Ἡρ. 2) φονεὺς τοῦ Ξέρξου Διόδ.

Ἀ-ρρυτίδωτος, 2' ὁ ἄνευ ῥυθμῶν - ῥυθμός Φιλολ. 18' - ῥυθμὸν Ἀντισ. 8.

Ἀ-ρρυτίδω, ἰων. ὁρρυτίδω.

Ἀ-ρρυτίδω, ἰων. ἡ ὁρρυτίδα.

Ἀ-ρρυτίδω, ὄγος, ὁ, ἡ, (ῥυθμός) ὁ μὴ ἔχων σχηματίζα, ἄσχητος, ἀρράττος - γῆ Σοφ. Ἀντ. 251' - σπλᾶ ἀποσπ. 168.

Ἀ-ρρυτίδω, εἶμαι ἀδύνατος, ἄρρωστος Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 10 καὶ μετν. πρὸλ. ἀρρωστία.

Ἀ-ρρυτίδω, τὸ ἀδυναμία, ἀρρωστία - τὰ ἐν τῷ κατὰ Δημ. 26, 26' παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ἡ φαυλότης ἢ ἡ πλημμελία τοῦ μήπει διὰ τῆς φιλοσοφίας φωτισθέντος ἀνθρώπου Κικ. Τουσκ. 4, 10, Πλουτ. Νικ. 28.

Ἀ-ρρυτίδω, 2' ἄρρωστος Εὐπολ. Β. Ἀν. 447.

Ἀ-ρρυτίδω, ἡ ἡ ἀδυναμία, ἡ ἀσθένεια ἀρρώστια, ἀντιθ. τῷ ὑγείᾳ Ἰσοκ. 1, 35. Κατὰ Φρόν. ἐν Β. Ἀν. 8, διάφορος τοῦ νόσου, σημαίνουσα μακροχρόνιον ἀσθένειαν ἄττ. = μὴ προθυμεσθαι, ἀπροθυμία - τοῦ στρατεύειν Θουκ. 3, 15' ἑλλειψίς δυνάμειος, ἰσχύος - τοῦ ἀδικεῖν Πλατ. πολ. 2, 359.

Ἀ-ρρυτίδω, 2' ἀδύνατος, ἀσθενής, ἄρρωστος Ξεν. οἰκ. 4, 2 καὶ μετν. ἐπὶ * ἀρρώστως ἔχειν Δ. Ἀλ. 7, 12' ἀλλὰ ἀρρώστους γίνεσθαι

εἰς τὴν μεθοδοσίαν (= ὁλίγον πρόθυμος εἰς τὸ νὰ πληρώσῃ) Θουκ. 8, 83.

Ἀρσάμενος, αἰολ. ἀντὶ ἀρήμενος.

Ἀρσενίκιον, τό ὅτε ἐπομ.

Ἀρσενικόν, τό φαρμάκι ἀρσενικόν Γαλην. καὶ ἀρσενικόν Ἀριστοτ.

Ἀρσενικός, 12' ἀρσενικός.

Ἀρσενικός ἐπὶ. 12. ἀρσενικός.

Ἀρσενό-γενής, 2' ἀρχ. ἀττ. ἀρρηνόγενής.

Ἀρσην, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀττ. ἀρρην.

Ἀρσιος, 2' (ἔρω) ἀρμύδιος, εὐνοϊκός, δίκαιος, σύμφωνος Πλούτ.

Ἀρσί-πους, ὁδός, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀρσίου, ὁ ἢ, τὸ-ποῦν ὁ ὅψων, ἡ σηκῶνων τὸν πόδα Ὀμ. ὕμν. Ἀρρ. 212, Ἰπ. ἀδ. 617.

Ἀρσις, (ἀρῶ) ἡ τὸ σήκωμα, ἀνάδεσμα, πρῶσκωμα Ἀριστοτ. πρὸλ. 5, 41 καὶ μετν. εἰ οὕτως ἐξηγητέον τὸ τοῦ Λίσχ. 1, 68' * τῇ αὐτῇ ἄρσι ἐρησάμενη ἢ (ἐκ τοῦ ἀρῶ) = φιλία, εἶνε ἔτι σκοτεινόν. Ἐν γένει ἀντὶ τῷ θέσει α) ἐν τῇ μουσικῇ καὶ μετρικῇ ἡ ἀνάδεσις ἢ τὸ σήκωμα τῆς φωνῆς * ἄρσιν καὶ θέσιν ἀνατείνειν = τὸ φιλᾶν τὸν τόνον, τὸ ψάλλειν, ἢ παίζειν συμφωνίαν πρὸς τὸν χρόνον πρὸλ. Λουκ. εἰκ. 14' 6) ἐν τῇ ἐκτορικῇ ἢ ἀρσιν, ἔτι ἡ ἀφαίρεσις Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 12' - τριγῶς Διοσκ.

Ἀρσί-γενής, ἡ διαγραφὴ τῆς κατηγορίας Ἀλ.

Ἀρσί-γενός, ὁ ἀρρηνόγενός Σικ. 20, 41, 6. γγ.

Ἀρσις, π. τὸ ἄλσος, λεῖμων.

Ἀρτιάδω, ἡ Περσικὸν μέτρον = 1 μέδμνος καὶ 3 γαίνικες Ἡρ. 1, 292, κατὰ Πολυαίν. 4, 332 = μέδμνος.

Ἀρτιάδω, ἡ πόλις ἐν Μυσίᾳ Στραβ. κάτ. Ἀρτακίος.

Ἀρτιάδω, ἡ πηγὴ ἐν τῇ γάρᾳ τῶν Λαϊστρυγόνων Ὀδ.

Ἀρταμέω κατακόπτω, κομματιάω Εὐρ.

Ἀρτιάται, ἰων. ἀντὶ ἡρτηνται (ἀρτάω).

Ἀρταμός, ὁ 1) ὁ σφαγεύς, ὁ κομματιάων, ἢ λιανίζων, ἔτι ὁ μάγειρος ἀρ. λεξ. μάγειρος παρὰ τὸ διατάσσει ὅ ἐστι μερίσαι Ξεν. Κυρ. 2, 2, 4' - κατ' ἰσχύον Ἀθην. 14, 665' 2) ὁ φονεὺς Σοφ. ἀποσπ. 818.

Ἀρταμοζία, ἡ τὸ ἀρτομοζία.

Ἀρτάνω, ἡ σχοινίον ἐν ᾧ τι κρέμαται, ἡ ὀτ-λειά, ὁ βρόχος Λίσχ. Ἀγ. 849.

Ἀρταξέρξης, ου, ὁ ὄν. τριῶν Περσῶν βασιλέων, οἵτινες διεχρόνον διὰ τῶν ἐπωνύμων Μακρόχην, Μνήμων καὶ Ὀγος, καὶ ἐβασίλευσαν ἀπὸ τοῦ 465 - 339 π. Χ.

Ἀρταφέρνης, ους, ὁ, π. καὶ Ἀρταφέρνης Λίσχ. Περ. 21' 1) ὁ πρεσβύτερος θεῖος τοῦ Ξέρξου Ἡρόδ. 2) ὁ νεώτερος υἱός τοῦ πρώτου, νικηθεὶς ἐν Μαραθῶνι Ἡρ.

Ἀρτάω (ἔρω) προσαρτῶ ἢ κρεμῶ τι - δέην Εὐρ. Ἀντ. 812' - λίθους Ξεν. Ἀν. 3, 5, 10' συνηρ. παθ. ἰδίως παρακ. προσαρτῶμαι, προσ-ἀπτομαι, κρέμαμαι Ξεν. Κυρ. 9, 2, 15' - ἐν βρόχοις ἡρτημένη Εὐρ. Ἰππ. 799. Ἐκ τινος ἐκκρῶμαι, καὶ μεταφ. εἶμαι ὑποχείριος καὶ ἔξ ἡμῶν ἡρτημένη πόλις Ξεν. Ἰλλ. 6, 1, 4' - παρρησία ἐκ τῆς ἀληθείας ἡρτημένη Δημ. 60, 26, καὶ ἀπλ. γεν. * ἡρτηται πάσα ἡ ἀρχὴ τῆς δικτατορίας Ἀνδρῆας Πρωτῶν. 4, 14, 14 μετν.

καὶ ἀπὸ Μίω. δι' ἑαυτὸν συνάπτω, ἀρτῶ τε
ἑστ. Τρ. 1012. Ἰδ' ἀρτῶ.

Ἀρτεμείω, ἢ ἐκ ἀμαρτίας, ὕγιης Νον.

Ἀρτεμής, 2 (πρὸς ἄρτιος). ἀκέραιος, ἀ-
μαρτος καὶ ὕγιης - καὶ ζῶντος Ἰλ. η, 308 - σέ-
λος Φιλίπ. 9.

Ἀρτεμία, ἢ ἡ ἀκραιότης, ὕγεια Ἀναθ. 55.

Ἀρτεμιδὸς-ἑλκτος, ἢ ἡ κατεργασμένη ὑπὸ τι-
νων εἰς τὴν Ἀρτεμιν ἀποδιδόμενων γυναικείων
ἀσθενειῶν Μακρὸς. Σατ. 1, 17.

Ἀρτεμίδωρος, ὁ ὄν. πολλ. Ἑλλ. συγγραφεύων.

Ἀρτεμῖς, ἰδὸς, αἰ. τιν. καὶ ἰδα Ὀμ. ὕμν. παρὰ
Ῥωμαίοις Διάνη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀη-
τοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὰ τοῦ κυνη-
γίου (ὅθεν καὶ Ἰοχέαιρα), πάντοτε παρθένος,
νεύουσα, ὠρεῖα καὶ τὸ ἀνάστητα ἐυμήκης·
ἐπὶ γυναικῶν αἵτινες ταχέως καὶ ἀνοιδύνως
ἀπέθνησκον, παρ' Ὀμ. λέγεται ὅτι αὕτη τὰς ἐ-
φόνους διὰ τῶν ἡρώων αὐτῆς βελῶν, ὅθεν ἀντιθ.
τῷ δολιγῇ νόσος Ὀδ. λ, 172. ἐντ. καὶ ὁ θάνα-
τος αὐτὸς καλεῖται μαλακὸς Ὀδ. σ, 202. ἐν Ἰ-
λιάδι μέγιστα ὑπὲρ τὴν Τρώων μεταγενέστεροι
ποιεῖται ἐπικρατεῦσθαι τὸν παρ' αὐτῆς μῦθον
ποικιλοτρόπως, καὶ συνήκτον αὐτῇ πρὸς τὰς
μυστηριώδεις καὶ νυκτερινὰς θεὰς Σελήνην, Ἑκά-
την, Εἰλεῖθυσαν, κλπ. (πρὸ συγγεν. τῷ Ἀρτεμῖς).
Ἀρτεμισία, ἢ τῶν ἀφηνυθειδῶν Διουσα.

Ἀρτεμισία, ἢ 1) βασιλίσσα τῆς Ἀλικαρνα-
σοῦ, σύμμελος τοῦ Σέρβου ἀριστοκράτου ἐν Σα-
λαμῖνι (Πρ. 2) αὐτοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Κα-
ρίας Μανωλίου, οὗ πρὸς ἀνήμενιν κατεσκεύασε
τὸ περίσχημον Μουσουλίου Στραδ.

Ἀρτεμισίον, τὸ ὅπως ἀριστοιμένης τῇ Ἀρ-
τεμίδι οὕτως ἐκαλοῦντο πολλοὶ τόποι. ἐνθα ἡ
λατρεία τῆς Ἀρτεμίδος ἦν, ἰδὸς α) ἀκρωτή-
ριον καὶ παράλιον τι μέρος ἐν Εὐβοίᾳ, ἐπίση-
μον διὰ τὴν ἦσαν τοῦ Περσικοῦ στόλου τῷ 480
π. Χ. Πρ. δωρ. Ἀρτεμισίον Ἀριστ. 2) ἀκρω-
τήριον ἐν Κερίᾳ Στραδ. 3) ὅρος ἐν Ἀρχαδίᾳ Παισ.

Ἀρτεμισίος, ὁ Μακεδονικὸς μὴ Θουκ. 5, 10.

Ἀρτεμίτα, ας, ἢ πόλις ἐν Ἀσσυρίᾳ Στραδ.

Ἀρτέμιον, ὠνος, ὁ 1) τὸ μέγα ἢ κατ' ἄλλους
μεγῶν παντ τοῦ πλοίου (μαστρα. ἢ μακρου-
κέτο Ν. Δ. 2) ἡ τρίτη προκαλὶς ἐν τῷ πολυ-
σπῆστῳ μηχανήματι Βιτρούβ. 10, 5. ἐπὶ ἀστε-
μῶν καὶ ἀρτεμωνία ἴδε Λοδκ. παραλίσ. 317.

Ἀρτέμιον, ὠνος, ὁ ὄν. πολλ. συγγραφέων
καὶ τεχνιτῶν.

Ἀρτ-ἐπί-βουλος, ὁ ὁ δι' ἄρτον ἐπιβου-
λεύων, ἀρταποφύλαξ κοιν. ὄν. μὴδς Πατρικ.

Ἀρτέον, β. ἐπὶ τοῦ αἵματος Ἀθην. 14, 642.

Ἀρτέω, ἰων ἀντὶ ἀρτάω, μόνον ἐν παρ. κ. ὅστις
δύναται νὰ ἦν καὶ τοῦ ἀρτάω 1) «πᾶς ἐκ Φοι-
νίκων ἡρτητο πτόλος» Πρ. 3, 19. «ἔξ ων ὄλ-
λοι πάντες ἀρτέαται», 1, 125. 2) ἐν καὶ παρ. κ.
μέσ. παρ. κ. αὐτοῦ καὶ - πολυμῆν Πρ. 5, 120.
«ἀρτέτω εἰς πόλεμον», 8, 97 - νυμπαλῆν, 7, 143.

Ἀρτημ, α, τὸ πᾶν τὸ χρημαζόμενον πρὸς τὸ κά-
τω, ὡς τὸ σχολαρίκιον, 2, 69. τὰ βόθρῳ ἢ βάρυδι
(τῆς ἀπτονίας), φρονεῖ κλπ. Πλούτ.

Ἀρτήρ, ἥρος, ὁ 1) εἶδος ὑποσημαίνων Φιρεκρ.
ἐν Β. Ἀν. 417. 2) ἐν τῷ βαστάζεται τε (ὡς τὸ
τρεγγέλι) ἀρ. λει.

Ἀρτηρία, ἢ ἐνν. ἀρτηρία 1) ἡ μεγαλύτερη καὶ

ὀγκωδέστερα φλέψ, (ἥτις ἐξέρχεται τῆς κοιλίας
τῆς ἀριστερ. καρδίας), ἔτι φλέψ τοῦ σπληνός ἱατρ.
2) ἡ τραχεῖα ἢ μεγάλη τοῦ λαμποῦ φλέψ, δι' ἣς
ἀναπνέουμεν, ἀρτηριὴ εὐθὺς μετὰ τὸν λάρυγγα
Λουκ. π. τ. γρ. ἱστ. 7. γενικῶς. «βέβρωσκε σαρ-
κας πνεύμονας τ' ἀρτηρίας βοφί» Σοφ. Τρ. 1013.

Ἀρτηριακός, 3. 1) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τραχεῖαν
ἀρτηρίαν. «ἀρτηριακὰ φάρμακα πρὸς ἱατρὴν τῆς
ἀρτηρίας» Ἀετ. 165, 48. ἡ ἀρτηριακή = ἡ ἀρ-
τηρία αὐτόθ. 51, καὶ 166. 2) ὁ εἰς τὰς φλέβας
ἀνέκων ἢ συνιστάμενος ἐξ ἀρτηριῶν (φλεβῶν)
Διουγ. παρὰ Πλούτ. 30, 899.

Ἀρτηριο-τομέω, σχίζω (ἀνοίγω) τὴν ἀρτη-
ρίαν, (παίρνω αἷμα).

Ἀρτηριο-τομία, ἢ τὸ σχίσμον ἢ ἀνοίγμα τῆς
ἀρτηρίας.

Ἀρτηριώδης, 2. ὁ ὅμοιος μὲ ἀρτηρίαν.

Ἀρτητός, β. κρεμαστός. 2) θαυμαστός, ἐξαιρετός.

Ἀρτι (ἔρω ὅθεν = ἡρμωσμένος) ἀκριβῶς, πρὸ
ὀλίγου. ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ πρὸ μικροῦ παρελθόν-
τος, ἥδη πρώτον, πρὸ ὀλίγου. «ἄρτι ἦκει ἡ πό-
λις» Πλάτ. Κριτ. 43. ἐν τῷ ἄρτι, ἀντιθ. τῷ
ἐν τῷ νῦν, Μεν. 89. «οὐκ ἄρτι γε - νῦν δέ»,
Ἀλλ. 1, 127. (μετὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸ πολλοῦ
παραγωγικὸς Πυλὺδ. 5, 67, 4), ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ
παρόντος = ἀκριβῶς τώρα - ἀναμνηστικῶς Πλάτ.
Λυσ. 215. συνδέει μετὰ τοῦ νῦν, πολιτ. 291.

Καὶ μετ' οὗτο ὁ ἄρτι λόγος, Θεαιτ. 153. «ἄρτι
μὲν - ἄρτι δέ» = ποτὲ μὲν - ποτὲ δὲ Λουκ. Νιγγ.
4. ἐπὶ τοῦ μέλλοντος Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 8,
333, ἐνθα ὁ Μανέντιος διορθ. ἄρα. ἔδε Λο-
δκ. Φευ, 20. Ἐν συνθέσει σημαίνει συνηθ., τὸ
πρὸ ὀλίγου ἢ ἥδη συνηθ., σπανιῶς, ὡς παρ'
Ὀμ. πάντοτε, = ἐντελῶς, ἐξαιρετικῶς.

Ἀρτιάζω 1) παίζω τὸ κοινὸς λεγόμενον παι-
γνίδιον ζυγὰ ἢ μονὰ Ἀριστοτ. πολιτ. 816.
2) ἀκριβῶς καταλέγειν, λογασιάζω, ἀριθμῶν - «φε-
κάδα ἀριθμητὴν» Ἐπιγρ. ἀδ. 34.

Ἀρτιάζω, ἐπίρ. μετὰ τοῦ ἄρτιον ἀριθμῶν (πολ-
λαπλασιάζω) Πλούτ. ἑλλ. μυστ. 36. ἄρτιος
= ἀρτίος; φράσις ἀρτίος, ἐπὶ ἀρτίων οἱ τινες διαι-
ροῦνται διὰ τοῦ 2 ἀποδιδοῦσι πάλιν ἄρτιον,
ἀντιθ. περισσάκις Πλάτ. Παρμ. 143.

Ἀρτιάλωτος, 2. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀλωθεὶς ἢ
πιασθεὶς.

Ἀρτιασμός, ὁ τὸ παίζειν ζυγὰ ἢ μονὰ Ἀ-
ριστοτ. ῥητ. 3, 5, 1.

Ἀρτι-δάρης, 2. ὁ νεωστὶ βαφεὶς Συνας.

Ἀρτι-βλάστης, 2. βλαστήσας πρὸ ὀλίγου
Θεοφ.

Ἀρτι-βλαστὸς, 2. τῷ προηγ. Ἀθην. 5, 206.

Ἀρτι-δρεφής, 2. ἀντιδρεφής Ἀισχ. Ἐπιτ. 332,
ἀμρ. γρ.

Ἀρτι-δρεφής, 2. ὁ πρὸ ὀλίγου βραχεῖς - πλό-
καμος Μελ. 60. «-σίδηρος ἐφ' αἵματι» Φιλίπ. 53.

Ἀρτι-γαμός, 2. ὁ νεωστὶ ὀκνηροῦναι, ὁ
νεοῦπαυτος Ἐπιγρ. ἀδ. 729. - πασάς Νον.

Ἀρτι-γένεσις, 2. ὁ νεωστὶ γεννηθεὶς Ὀφρ.

Ἀρτι-γενεῖάσκει, Γρηγορ. ἐπ. (7, 122) γρα-
πτῶν εἰς δύο λέξεις.

Ἀρτι-γένεσις, 2 (γένειον) ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρ-
χίσας νὰ ἐκβάλῃ γένεια - γένος Διοδ. 6.

Ἀρτι-γενής, 2. ὁ νεωστὶ γεννηθεὶς, νεογέννη-
τος Νικ. Ἀλ. 355.

- Ἄρτι-γέννητος, 2' τὸ προηγ. Λουκ. Ἀλεξ. 13.
 Ἄρτι-γλυφής, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου σκαλισθείς Θεοκρ. Ἐπ. η'.
 Ἄρτι-γυνος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου γενόμενος, ἀρτιγέννητος· μέλη Ἀντιφ. 8.
 Ἄρτι-γραφής, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου γραφείς Λουκ.
 Ἄρτι-δάς, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου διδασκόμενος, ἡ μαθητὴν ἀρτιδιδάκτος· εὐμαθὴν Κρινάγ. 4.
 Ἄρτι-δακρυς, 2 (δάκρυ)· ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας, ἡ ὁ μέλλων ἢ θέλων ὅσον οὕτω νά κλάσῃ Εὐρ. Μελ. 903, Λουκ. Λεξ. 4.
 Ἄρτι-διδάκτος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου διδασκόμενος.
 Ἄρτι-διδόν, τὸ ψωμάκι Δ. Αλεξ. 7, 13.
 Ἄρτι-δομος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ νεωστὶ κτισθείς, νεοκτιστος· Νου.
 Ἄρτι-δορος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου ὕδαρθείς, ξεφλουδισθείς· «λεπίδος κάρυσον» Ζων. 3, διὰ γρ. ἀντιδωρος.
 Ἄρτι-δρεπής, 2' ἴδ' ἔπομ.
 Ἄρτι-δρεπτος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου κοπεῖς Πλουδ.
 Ἄρτι-ἐπεία, ἡ, ὡς θηλ. τοῦ ἀρτιεπής· Ἡσ. 9ε. 29' ὡς οὗτος ὁ χαρκτηρὶς τοῦ ἀρτιεπής.
 Ἄρτι-ἐπής, 2 (ἐπος)· α) ὁ ἐντελὺς ἐπιτιμῶν περὶ τὸ λέγειν, ψεκτικ. Ἠλ. γ. 281' παρὰ τὸ ἐπικλοπος· μύθων· β) ὁ ἀληθὴ λέγων, φιλαλήτης· γλῶσσαι Πινδ. Ἰ. 4, 51'· ὅσσα, Ὁ. 6, 61.
 Ἄρτι-ἐργής, ἡ' ὁ πρὸ ὀλίγου τελειώσας σφύρις, (ἐνωσις)· ἡ κατὰ τὸν Σχολ. ἡ ἐν ὑγείᾳ ἐντάμνωσις τῶν ἀπόντων συζῶν Διογ. Περρ. 534.
 Ἄρτιζω· κόμην ἑτοιμον, παρασκευάζω, ἔτι συγχροτῶ· ὅνους· Ἀντιφ. Θ. 18. Μέσ. ἐνώμα· χερσὶ ἀρτίζοντα· Θεοκρ. 13, 43.
 Ἄρ-τι-ζωός, 2 (ζωή)· ὁ ὀλιγόζωος· Ἰπποκρ.
 Ἄρτι-ζάλης, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου ἀνθήσας· στέφανος· Μελ. 65, μεταφ.· κοῦρος· Νου. Δ. 9, 201.
 Ἄρτι-θνήσκ, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθνήσκων Εὐρ.
 Ἄρτι-καυστος, ἡ ἀρτίκαυτος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου καυθείς Θεοδρ.
 Ἄρτι-καλλός, 2' ὁ ἀκριβῶς συγκολληθείς, ἡ συναρμοσθείς Σοφ. Τρ. 765' «προσπύσσεται πλευραῖς ἀρτ. ὥστε τέκτονας χυτῶν» ἐντ. προσήκων προσφύης Διογ. Χρ. 573'· λόγος· εἰς ἀρμόδιον κειρύν, Ἐπτ. 355.
 Ἄρτι-κόμης, Μελ. 26 (ἐνθα δεῖται καίτοι κομῆν)· ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποκτήσας κόμην.
 Ἄρτι-κόμιστος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου κομισθείς· Νου.
 Ἄρτι-κομός, 2 (κόμη)· ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποκτήσας κόμην, (μαλλιά ἢ φύλλα).
 Ἄρτι-κρατέσμενι· ἐνώμιαι· «ἡρτικροτοῦντα οἱ γάμοι» Μενανδρ. ἐν Ζων. καὶ Ἡσ. 1377. συνεφώνουν.
 Ἄρτι-κροτέω, ἐνερ. τοῦ προηγ. συμφωνῶ, ἐπὶ τῶν ἐρεσπόντων Μενανδρ. ἐν Πουγ.
 Ἄρτι-ληπτος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου ληφθείς.
 Ἄρτι-λαγία, ἡ' τὸ ἀκριβῶς ἢ σαφῶς λέγειν Πολυδ. 6, 150.
 Ἄρτι-λόγος, 2' ὁ σαφῶς ὁμιλῶν Πολυδ.
 Ἄρτι-λόγως, ἐπέρ. με λέξεις σαφεῖς καὶ εὐκρινεῖς.
 Ἄρτι-λόγευτος, 2' α) ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθείς· Ἐπιγρ. ἀδ. 310· 6) ἐνερ. ὁ πρὸ ὀλίγου γεννήσας.
 Ἄρτι-μάθης, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου μαθὼν, ἡ πεπρωκὴν λαβὼν· κακῶν Εὐρ. Ἐκ. 686.
 Ἄρτι-μείλῃς, μέλος) 2' ὁ ἔχων ἄρτια, ὅγχι

- μέλη Πλουτ. πολ. 7, 536'· ὁμακτα Πολυδ. 1, 29.
 Ἄρτι-νοῦς, 2' ὁ ἔχων ἐντελὴ ἢ ὑγιᾶ νοῦν μετ'.
 Ἄρτι-δύναμος, 2' ὁ κατὰ τὴν δύναμιν ἢ τὴν εἴξιν εὐδὸς Νικομ. ἀρ. 1, 8, ἀντίθ. ἀρτιδύναμος.
 Ἄρτι-παγής, 2' ὁ εἰς τὸν ἄρτιον ἀριθμὸν δεμένος· «ἐν γὰρ γοσδαῖς ἀρτιπαγέσιν ἀδύνατον μέτων μίαν εἶναι» Νικομ. μουσ. 22.
 Ἄρτι-πέριστος, 2' ὁ ἄρτιος καὶ περιττός, ἀριθμοὶ ὅτινες δύο μόνον ἀπὸ ἐξ ἑαυτῶν ὡς ἀπλῶν διαιρέτην ὡς τὸ ἐξ Πλουτ. Μουσ. 24.
 Ἄρτιος, 2 (ἴρω)· α) ἀρμόδιος, σύμφωνος, ἀνάλογος· «οἱ φρεσὶν ἄρτια ὄντες» συνεφώνει πρὸς αὐτὸν Ἠλ. ε, 326'· «ἄρτια βίξιν»· σκοπίως εὐστόχως ἡ λογικὰ ὁμιλεῖν Ὁδ. 9, 240'· «ἄρτια μηδόμενος» Πινδ. Ὀλ. 6, 94'· ἐντ. «ἄρτιος ποιεῖν τι, πείθεσθαι»· πρόθυμος· ἑτοιμος· Ἡσ. 9, 48'· «καὶ εὐκοσμητὰ πάντ' ἀποφάνει» Σόλ. ἀποσπ. παρὰ Δημ. 19, 255'· β) ἐντελής, ἀκέραιος, ἀλάτῃς, σώος· φρεῖς Εὐρ. Τρ. 417'· τὴν πόδα Λογκ. μουσ. 6, ἀντίθ. χωλευθῆναι· Ἐπὶ ἀριθμῶν ὁ ζυγὸς ἐν πεζ. ἀντίθ. περισσός· ἐπέρ. ἄρτιος, ἐντελής, ἀρμόδιος· συνηθ.· ἄρτι· πρὸ ὀλίγου Σοφ. Πλουτ. μετ' ἐν. καὶ παρωγ. σπανιὸς· παρὰ ἄρτι· «καθὼς ἄρτιος εἴπομεν» Πλουτ. Φιλ. 15.
 Ἄρτιο-παγής, 2' ὁ εἰς ὁρθὴν θέσιν ταταγμένος· Νικομ. ἀριθ. 1, 8.
 Ἄρτιότης, ἡ' ἡ ὁλοκληρία, τελειότης, ἡ ἀρτία κατὰστατος Δ. Αλεξ. ἀντίθ. πῆριος Στοδ.
 Ἄρτι-παγής, 2' α) ὁ πρὸ ὀλίγου στηθείς, ἐμπηχθείς· στέλικος Θεοκρ. ἐπ. 3' ὁ πρὸ ὀλίγου συναρμοσθείς, ἡ νεοκατασκευαστός· νύξ· Ἐπ. ἀδ. 434'· β) ὁ πρὸ ὀλίγου πηχθείς, νοπός, γλωρός· τυρός· Λογγιν· ἀλίτυρος· Φιλοδ. 80.
 Ἄρτι-παῖς, αἰδός, ὁ, ἡ' ὁ μόλις ἢ ἐντελῶς ἢ ἡλιχιώδεις παῖς, ὁ σωστός παῖς.
 Ἄρτι-πλουτός, 2' ὁ νεωστὶ πλουτίσας, νεόπλουτος· χρηματικὰ νεωστὶ ἀποκτηθέντα Εὐρ. Ἰκ. 764.
 Ἄρτι-πόλεμος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου πολέμησας, ἡ ὁ μόλις τελειώσας τὸν πόλεμον.
 Ἄρτι-πος, π. 3' ἀρτίπους· Ἠλ. ι, 505.
 Ἄρτίπους, ὅδας, ὁ, ἡ' 1) ὁ ἔχων καὶ τοὺς δύο πόδας ἐντελῶς ὑγίαις, ἀντίθ. γωλός· Ἡρ. 4, 161'· 2) ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν Σοφ. Τρ. 58, ἡ ὁ εὐκρινέτος· περλ. Ἠλ. ι, 505.
 Ἄρτις, ἡ' ἡμᾶς τοῦ τρυπάνου· Ἰδ' ἄρτις.
 Ἄρτις, ἡ' παρασκευή, ἐτοιμασία, συγκόμμα· «ἡ περὶ τὸ σῶμα ἄρτις»· Ἡρ. ι, 196.
 Ἄρτι-σκαπτός, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου σκαφθείς· κόνις· Ἡρακλιδ. 1.
 Ἄρτιςκος, ὁ, ὅπως τοῦ ἄρτος· ψωμάκι.
 Ἄρτι-στομέω, ἐντελῶς ἢ σαφῶς ὁμιλῶ, ἀντίθ. βραδερρηνένω Στραβ.
 Ἄρτι-στομία, ἡ' ἡ ἐτοιμότης, σαφήνεια ἐν τῷ λέγειν Πολυδ.
 Ἄρτι-στεφής, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου στεφθείς, ὁ με νέας ἐπιλάσεις ἀνυρωθείς· τειχός Νικ. Χοιν.
 Ἄρτι-στομός, 2' α) ὁ σαφῶς καὶ εὐκρινῶς καὶ καλῶς ὁμιλῶν Πλουτ. Κορ. 38'· β) κόλπος ἡ λιμὴν ἔχων καλὴν ἢ εὐκόλως εἰσόδον, ὁ σχηματίζων ἐντελὴς στόμῳ Στραβ. 5, 4, 5.
 Ἄρτι-στράτευτος, 2' ὁ πρὸ ὀλίγου εἰσελθὼν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, νεοεὐλακτός· Ἀπικαν.

Ἄρτι-τέλειστος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου τελειώσας Νον.
 Ἄρτι-τελής, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου τελειοποιηθεὶς, κατηχηθεὶς ἢ μωρηθεὶς (εἰς μωστήρια) Πλατ. Φαιδρ. 231, ἐντελής Πολυδ. 6, 18.
 Ἄρτι-τοκος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθεὶς· γιγμάρρος Α. Ταρ. 30.
 Ἄρτι-τόκος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου γεννήσας Τιθ. 111.
 Ἄρτι-τόμος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου κοπέας, νεοκομμένος Ἀπολ. Ρ. 4, 1515.
 Ἄρτι-τόμος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου κόψας.
 Ἄρτι-τρεφής, 2^ο ὅ, τι ἀκόμη τρέφεται, ὁ νεογέννητος Αἰσχ. Ἐπτ. 332, διὰ γρ. ἀρτιδοσφής.
 Ἄρτι-τροπύς, 2^ο ἄρτιος, ἀέριος τοῦ τρόπου· ἀρτίτροποι=αἱ πρὸ ὀλίγου ἀκμάσασαι, ἐξηδοὶ γινόμεναι πλοῦντοι, κατ' ἑλλους αἱ εὐγενεῖς τὴν ψυχὴν, ἐλευθέροι ἄλλ. μεταβάλλ. εἰς ἀρτίτροποι Αἰσχ. Ἐπτ. 515.
 Ἄρτι-τυπος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου τυπωθεὶς, σχηματισθεὶς Νον.
 Ἄρτι-ὕπ-ωγρος, 2^ο ὁ πολὺ γλωμὸς Ἰπποκρ.
 Ἄρτι-ῤῥῆς, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου τῶρις λαθὼν Νον.
 Ἄρτι-φανής, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου φανεὶς, νεοφανής.
 Ἄρτι-φᾶτος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου φωνηθεὶς Ὀμπ.
 Ἄρτι-φρονέω ἔγω σῶας τὰς φρένας.
 Ἄρτι-φρων, 2^ο ὁ τὰς φρένας ἄρτιος, ὁ καλῶς ἐννοῶν, ὁ πολὺ νονεργής Ὀδ. ω, 260: «ἀρτίφρων γάμων ἐγίνετο» = ἐμάνθανεν ἐντελῶς τοῦ γάμου του Αἰσχ. Ἐπτ. 760 καὶ ἐν πεζ. Πλατ.
 Ἄρτι-φωτός, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου φωτεινός = κράμβη Ἐπ. αἰ. 176· ἀλλὰ -ἀριμύς=ὁ ἄρτιος ἀριμύς Ἰπποκρ.
 Ἄρτι-φωτός, 2^ο τὸ αὐτὸ Φιλίπ. 1.
 Ἄρτι-φωνία, ἢ ἀρτιλογία Πολυδ.
 Ἄρτι-φωνός, 2 (φωνή) ἀρτιλόγος Πολυδ.
 Ἄρτι-χάνης, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ ἤδη ἀνύγων· -βοῖα Ζων.
 Ἄρτι-χάρακτος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου χαραχθεὶς· γράμμα Ἀρχμ.
 Ἄρτι-χειρ, ὁ, ἢ ὁ ἔχων ὄχεις, ἐπιδηξίους χειρὶς, ἢ ὁ μεταχειριζόμενος ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας Πλατ. νόμ. 7, 795.
 Ἄρτι-χρῶς, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ κάμῃ χρυσοῦ· μέλαν Ζων. 3^ο «ἀρτίχρους ἱούλος» = ἀρτιγένεος Φίλοστρ. Εἰκ. 3, 6.
 Ἄρτι-χόρευτος, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου μὲ χοροῦς ἐορτασθεὶς.
 Ἄρτι-χρίστας, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου χρισθείς, (διὰ χρίσματος ἀλειφθεὶς)· εὐαμακὸν Σοφ. Τρ. 684.
 Ἄρτι-χυτός, 2^ο ὁ πρὸ ὀλίγου χυθεὶς ἢ χυνευθεὶς· μαζὶ Νον· φόνος Ὀμπ. Ἀλ. 2, 617.
 Ἄρτι-ώνυμος, 2^ο ὁ κατὰ τὴν ὀνομασίαν ἄρτιος Νικομ. Ἀρ. 1, 8^ο ἴδ' ἀρτιοδύναμος.
 Ἄρτι-ωνομέω· ὀνομαζομαι μὲ ὄνομα ἀρτιοῦ ἀρτιον.
 Ἄρτιώις, ἐπὶ. ἴδ' ἄρτιος.
 Ἀρτιωσίς, ἢ ἄρτισις, παρασκευή, ἀπαρτισμός Νικητ.
 Ἀρτι-δαΐσα, ἢ ἡ διανομή (μοίρασμα) τοῦ ἄρτου μετν.
 Ἀρτι-δοσία, ἢ ἡ πράξις τοῦ ἀρτοδοτέω.
 Ἀρτι-δοτέω· δίδω ἀρτον, διαμοιράζω.
 Ἀρτι-ζήτης, ὁ ὁ ἄρτον ζητῶν, ἐπαίτης Σχολ. Λυκοφρ. 775.
 Ἀρτι-θῆκη, ἢ ἡ θῆκη ἢ τὸ τόπος ὅπου φυλάτ-

τεται ὁ ἄρτος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 807.
 Ἀρτι-κοπεῖον, τὸ ἀρτοκοπεῖον (τόπος ἐνθα καμνοῦν ἢ κόπτουν τὸ ψῶμ) νεωπ.
 Ἀρτι-κοπέω· ψήνω ἢ ζυμώνω ψωμί, εἶμαι ψωμᾶς Πολυδ. πρὸλ. ἀρτοκοπεῖν.
 Ἀρτι-κοπικός, 3^ο ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτοκόπον Ἀθην. 14, 647, τίτλος βιβλίου.
 Ἀρτι-κόπιον, τὸ ἀρτοκοπεῖον.
 Ἀρτι-κόπος, 2^ο ὁ ψήνων ἢ ζυμώνων ἢ πλάττων ψωμί, ψωμᾶς Ἦρ. 9, 82, Πλατ. Γοργ. 518^ο ὁ Φρόν. ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον ἀντὶ ἀρτοπόπος, ἢ ἀρτοποιός· ἀλλὰ πρὸλ. Πολυδ. 7, 21 «Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀρτοκόπους ἔφη». Παρὰ Ξεν. Ἀν. 4, 4, 21 κείνται ὅμοι ἀρτοκόποι καὶ οἰνοχόοι, ἐνθα δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ διανομέας ἄρτων· πρὸλ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 26 καὶ Ἐπιγρ. 1018.
 Ἀρτι-κρεας, αὐτός, τὸ εἶδος ζυμαρικοῦ (κρεατόπηττα πίθαν· ἢ εἶδος κρετῆ) Αἰσχ. Περ.
 Ἀρτι-λάγανον, τὸ εἶδος ζυμαρικοῦ (τσουρέκι) Ἀθην. 3, 113.
 Ἀρτι-λάγανος, πῆρα· πῆρα περιέχουσα ψωμί καὶ λαγόνι Πολυδ. 1.
 Ἀρτι-μέλι, τὸ εἶδος ζυμαρικοῦ, ἢ μελόπηττα.
 Ἀρτι-ποιεῖον, τὸ τόπος ἐν ᾧ κατασκευάζεται ἄρτος.
 Ἀρτι-ποιέω· κατασκευάζω ἄρτον Ἀκπ.
 Ἀρτι-ποιετικός, 3^ο ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρτοποιίαν, γρηγόριος πρὸς ἀρτοποιίαν Σχολ. Ἰδρ.
 Ἀρτι-ποιέω, ἢ ἡ κατασκευὴ ἄρτου ἢ τὸ νὰ κάμῃ τις ἄρτον Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 6.
 Ἀρτι-ποιτικός, 3^ο ὁ εἰς τὴν ἀρτοποιίαν ἀνήκων Ἀθην. 3, 113.
 Ἀρτι-ποιός, ὁ κατασκευάζων ἄρτον, ψωμᾶς Ξεν. Κυρ. 5, 5, 39.
 Ἀρτι-ποπέω· ἀρτοποιέω Φρόν. κωμ. Β. Ἀν. 447.
 Ἀρτι-πόπος, ὁ ὁ ἀρτοποιός Β. Ἀν. 447, αὐτόθ. 22 καὶ ἀρτοπαῆς (?).
 Ἀρτι-οπτέον, τὸ τόπος ἢ σκευὸς ἐνθα ψήνεται ἄρτος Πολυδ. 10, 112.
 Ἀρτι-οπτής, ὁ ὁ ψωμᾶς, ἔτι καὶ τὸ σκευὸς ἐν ᾧ ψήνεται Πολυδ. 10, 112, αἰτορία.
 Ἀρτι-οπτίσιος, ὁ εἶδος ἄρτου· ἔτι γράφεται καὶ ἀρτοπτίσιος Ἀθην. 3, 113.
 Ἀρτιοπτικός, 3^ο ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτιόπτην ἢ ἀρτοποιεῖον.
 Ἀρτι-πωλεῖον, τὸ ὁ τόπος ἐν ᾧ πωλεῖται ὁ ἄρτος Πολυδ. 7, 21.
 Ἀρτι-πωλέω· πωλῶ ἄρτον Πολυδ. 7, 21.
 Ἀρτι-πώλης, ὁ ὁ πωλὼν ἄρτον Πολυδ. 7, 21.
 Ἀρτι-πωλία, ἢ ἡ πώλησις ἄρτου Πολυδ. 7, 16.
 Ἀρτι-πώλιον, τὸ ἀρτοπωλεῖον Ἀριστ.
 Ἀρτι-πωλὶς, ἴδ' ὁ, ἢ ἡ πωλοῦσα ἄρτον Ἀριστ. βiatr. 857· αἱ ἀρτοπωλίδες καλεῖται κομμοῖα τις τοῦ Ἑρμίπου Ἀθην. 3, 119.
 Ἀρτις (ἄρτω), ὁ τὸ ψωμί, ἰδίως ἐκ σίτου κατὰ πρῶτον Ὀδ. ρ, 243, Ἦρ. 5, 92, Πλάτ.
 Ἀρτι-στῆω· τρώγω ἄρτον Ξεν. Κυρ. 6, 2, 28, 447, ἀντιθ. πρὸς τὸ ὀφθαγεῖν ξερὸν ἄρτον τρώγειν.
 Ἀρτι-στῆα, ἢ τὸ τρώγειν ἄρτον Ἰπποκρ.
 Ἀρτι-στροφέω· ζυμώνω καὶ πλάττω τὸ ψωμί Ἀριστ. παρὰ Πολυδ. 7, 22.
 Ἀρτι-τῶας, ὁ ψωμὸς μετὰ τυροῦ Ψελλ.
 Ἀρτι-τῶγέω· τρώγω ἄρτον Ἦρ. 2, 77.

Ἄρτο-ράγος, ὁ ὁ τρώγων ἄρτον Ἄθην. ἐν Βατρ. ὄνομα μῦθος.

Ἄρτο-φάριον, τό ἄρτοφορίον.

Ἄρτο-φορίς, ἡ κίνιστρον διὰ ψωμί Σεξτ. Ἐμπ.

Ἄρτο-φόρος, 2' ὁ φέρων ψωμί· τὸ ἄρτο-φόρον (ἐνν. σκευός) Ἄθην. 4, 129 καὶ ἀρ. λεξ.

Ἄρτυλῖα, ἡ διαθήκη Ἰσούχ. (διόρθ. εἰς ἄρτυμα).

Ἄρτοχαίριτες αἱ εἶδος ζυμαρικοῦ ὕδα καὶ χαρίσιος.

Ἄρτυμα, τό παρασκευή, ἐτοιμασία, (ἐπὶ φαγητῶν) πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς ἄρτυσιν βορέ· Σοφ. ἀποσπ. 601' ἐν γένει τὰ ἄρτυματα, (καὶ σάλας), τὰ καρυκεύματα· κοσμοῦντας ὑτρες· ἄρτυμασι παντοδαποῖσι· Βατρικ. 41' καὶ μετὰ· πόνων· ἡ ἡσυχία, ἀνάπαυσις Πλουτ.

Ἄρτυματικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ἄρτυμα Σουῖδ.

Ἄρτυματ-ώδης, 2' ὁμοιος μετ' ἄρτυμα.

Ἄρτύνας, ὁ διοικητής, ἄρχων (ἀρτυστής), ὄνομα ἄρχοντος ἐν Ἀργεῖ καὶ Ἐπιδαύρῳ Θουκ. παρὰ Πλουτ. ζήτ. Ἑλλ. ἄρτυναι.

Ἄρτυνος, ὁ ὅς ἄρτυνας.

Ἄρτύνω ἄρτῳ ὄμ.

Ἀρτυρία, ἡ ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν Ἄθην. 12, 544, διόρθ. Κασσάδ. ἀντὶ ἀρτηρία.

Ἀρτύς, ὅσος, ἰων. ἡ σύνταξις· ἄρτῳ φίλιαν καὶ συμβάσιν ἡ κρίσις· Ἡσού.

Ἀρτυτί-λαος, ἡ ἀρτυσίλαος, ὁ ὁ ἐν θυσίαις ὑπηρετῶν ἐν Δῆλῳ Ἄθην. 4, 173.

Ἀρτυσις, ἡ ἡ πρῆξις τοῦ ἄρτύνειν, ἡ ἐτοιμασία, καρυκεύσις τῶν φαγητῶν· ὄψων Πλουτ. καὶ ἐπὶ μετὰ Πλουτ. Πυθ. 2.

Ἀρτυσί-τραγος, ὁ ὁ ἐν θυσίαις ὑπηρετῶν ἐν Δῆλῳ Ἄθην. 4, 173.

Ἀρτυτήρ, ἥρος, ὁ ὁ ἄρχων ἐν τισιν Ἑλλήν. πόλεσι Ἐπιγρ.

Ἀρτυτικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄρτυσιν, ἡ καρυκεύσις τῶν φαγητῶν.

Ἀρτυτός, 3' ἐτοιμαζόμενος ἰδίως μετ' ἄρτυματα, καρυκευμένος ἄτοκα.

Ἀρτύω μόνον ἐν. καὶ παρὰ. καὶ ἄρτύνω (ἄρτω), μελ. ἄρτυνέω Ὀδ. α. 277' 1) συναρμόττω, συνάπτω, συγκαρτῶ· «σπείας αὐτοὺς ἄρτύναντες» = συντεταγμένους Ἰλ. μ. 58' - πυργηδόν, μ. 43' ἐν γένει διευθετῶ, παρασκευάζω· «ὕσμεν· ἡρτυσιν», ο. 303' ἄρτύνθη· μάχη συνεκροτήθη, λ. 216' ἰδίως ἐπὶ παντός, οἱ ὁ ἀπαιτεῖται ἐπιτηδείότης, πανουργία· ψεύδεα, δόλον, λόγον Ὀδ. λ. 366, 439, καὶ 469' - θάνατόν τι, υ. 242' «οὐατα ἡρτυε» Ἰλ. σ. 379' - ἐπιβουλὴν Ἦρ. 1, 12' «-φόνον τι» Πλουτ. 15, 25. Μέσ. «ἔρετμα τροποῖς ἄρτύναντο» = ἐθόκεν ἢ προσήρμοσεν τὰς κόπας Ὀδ. β. 782' «βουλήν ἡρτύνετο» (τοῦτέστιν ἔδωκε τὴν συμβουλήν του) Ἰλ. β. 55' 2) μετν. ὡς Σοφ. ἀποσπ. 601' ἐπὶ φαγητῶν παρασκευάζω μετ' ἄρτυματα τὸ φαγητόν, ἄρτύνω Κρατίν. καὶ Εὐπολ. παρ' Ἀθην. 3, 98, ἐνθα καίτιι ἡρτύναι.

Ἀρτύχλις, ἡ λήκυθος, μαρτύριον ἀρ. λεξ.

Ἀρτύχλος καὶ ἀρτύχλος ὁ ὁ ἀγγεῖον πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος (ἀρτύω) κατ' Ἀθην. 11, 783, ὅς παρὰ γὰρ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρτύω καὶ βάλλω· «ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἅνω δὲ συνηγμένον ὡς τὰ συσπατὰ βάλαντια» πρόβλ. Ἀντιφ. καὶ

Στησιχ. Κατὰ Πολουδ. 10, 152 καὶ ἐπὶ συσπατοῦ βάλαντιου, (σακκούλα ἀνοιγοκλειομένη μετὰ γαϊτάνια) παρ' Ἀριστ. Ἰππ. 1094' «κατασπένδειν ἀρτύχλῳ ἀμβροσίαν» φαίνεται ὅν ἀγγεῖον, καίτοι ὁ Σχολ. ἐξήγ. πλεκτόν τι βάλαντιον, ἀπερ' ἐλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται· ὁ Πολουδ. ἐν 7, 166 καὶ 10, 63 καταλέγει αὐτὸ μεταξὺ τῶν σκευῶν τοῦ βάλαντιου· (ἡ παραγ. ἐκ τοῦ ἀρτύω, τὸ δὲ β φαίνεται ὅν ἐπίτασις τοῦ δίγναμα).

Ἀρτύχμιστος, 2' ἀρτύχμιστος Ἀριστοτ. μεταφ. Ἀρυσάνη, ἡ τὸ ποτήριον Ἀθην. 10, 424.

Ἀρτύχμος, 2' ὁ δυναμένος νὰ ἀρυσθῇ, νὰ ἀντλήσῃ Σχολ. Νικ. Ἀλ. 583.

Ἀρτύσσω, ἰων. ἀντὶ ἀρτύω Ἦρ. 6, 119, εἰς ὃ ἀνῆκει καὶ ὁ παρακ. ἀρτύσσωμι παρ' Ἡσού.

Ἀρυστήρ, ἰων. ἀντὶ ἀρτύτῃ Ἦρ. 2, 168.

Ἀρυστις, ἰδός, ἡ ἀρυστήρ Σοφ. παρ' Ἀθην. 11, 783.

Ἀρυστιχός, ὁ, ὅσοι. τοῦ προηγ. μικρὸν ποτήριον Ἀριστ. σρ. 855.

Ἀρυστις, ἰδός, ἡ κοχλίστριον Ἀριστων. 1.

Ἀρύσσω, διαφ. γρ. ἀντὶ ἀρύσσω Ἦρ. 6, 119.

Ἀρύταινα, ἡ ἀγγεῖον δι' οὗ ὑγρὰ χύνουσιν (ὡς τὸ βογί τοῦ λαοῦ, τὸ τίσι τοῦ λουτροῦ) Ἀριστ. Ἰππ. 1087, Σχολ. χαλκοῦν σκευός· ὡς τὸ ἔλαον ἐγγέουσιν εἰς λύγνον· Θεοφρ. γαρ. 9, 3.

Ἀρτυπινα-εἰδής, 2' ὁ ὁμοιάζων ἡ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἀρτυπίνης Γαλην.

Ἀρτυτήρ, ἥρος, ὁ ὁ ἀγγεῖον πρὸς ἀντλήσιν, κοχλίστριον (ἡ τῆσι) μετν. ὠρισμένον μέτρον δι' ὑγρὰ Θεοφρ.

Ἀρτυτήσιμος, 2' ὁν δύναται τις νὰ ἀντλήσῃ καὶ πῆ, πόσιμος· -νῆμα Φιλίπ. 24.

Ἀρτύω, ἀρ. ἀττ. ἀντὶ ἀρτύω.

Ἀρτύω, ἀρ. ἀρτύω ἀντλῶ, παίρνω ἡ τραβῶ νερόν Ἦρ. ἀποσπ. 301' καὶ ἐν μέτ. ἔρ. 548, ἀττ. τύπ. Ἀριστ. νεφ. 243. Μέσ. - ἐκ τοῦ κρατήρος Πλάτ. Κριτ. 120' «ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα ἀρτύονται», Ἰων 534' «-ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ» Ἐν. Κυρ. 1, 2, 8' μεταφ. «-φυγὴν ἀπὸ στηβέων» Ἀπολ. Ρ. 3, 1015' ἐν γένει ἀπολαμπόζω, - μισθόν, πλοῦτον μετν. ὡς Πλουτ. «ὠκεανὸ ἀρτόνται» = ἐξογαίνου, ἀναδύουσιν, ἀνατέλλουσιν Ἀρατ. Δ 14.

Ἀρχ-αγγελικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχαγγέλον ἔκκλ.

Ἀρχ-αγγελος, ὁ ὁ πρῶτος (πρωτοστάτης) τῶν ἀγγέλων Ἰαμβλ. καὶ ἔκκλ.

Ἀρχ-αγέτης, ὁ τὸ ἀρχικόν ὄν. τῶν ἀκαθεταμιονίων βασιλείων Πλουτ. Λυκ. θ' ὅς ἀρχαγέτης.

Ἀρχ-αγός, ὄμρ. ἀντὶ ἀρχηγός τραγ.

Ἀρχαίζω· πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, μιμούμαι τοὺς ἀρχαίους κατὰ τὰ ἥθη καὶ τὴν γλῶσσαν Πλουτ. παρὰ Κλημ. Ἀλ. 1, 21, ἀνάγκη ἡ μεταβολὴ εἰς τὴν ἀρχαϊότητα.

Ἀρχαθεν, ὄμρ. ἀντὶ ἀρχήθεν.

Ἀρχαϊκός, 3' ὁ ὁμοιάζων μετ' ἀρχαίον, ἡ ἀνήκων εἰς ἀρχαίον, ὁ τοὺς ἀρχαίους μιμούμενος κατὰ τὰ τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἥθη Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 4, 112' - ἀρχαϊκὰ φρονεῖν Ἀριστ. νεφ. 811.

Ἀρχαϊκῶς, ἐπὶφ. προηγ.

Βέροισις

Ἀρχαιο-γονία, ἡ· ἡ ἀρχαιότης τῆς γενεᾶς· Τζεττ.

Ἀρχαιό-γονος, 2· ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους κατα-
γόμενος Σοφ. Γρ. 968· ἐν γένει ἀρχαίος· -αι-
τία Ἀριστοτ.

Ἀρχαιο-γόνως, ἐπὶρ. τοῦ ἀρχαιογόνου.

Ἀρχαιο-γράφοι, 2· ὁ περὶ ἀρχαίων γράφων,
ἡ ὁ ἀρχαῖα συγγράμματα ἀντιγράφων.

Ἀρχαιο-εὐδής, 2· ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀρχαίον, ὁ
ἔχων τὸ εἶδος ἀρχαίου Διμ. Φαλ.

Ἀρχαιο-λογέω, 1) διηγοῦμαι ἡ ὁμιλῶ περὶ
τῶν ἀρχαίων, περὶ ἀρχαίας ἱστορίας· Θουκ. 7, 69·
2) ὁμιλῶ ἢ γράσκω ἀρχαίως· Λουκ. Λεξιφ. 15.

Ἀρχαιο-λογία, ἡ· διηγήσεις ἀρχαίων ἱστο-
ριῶν, ἡ ἡ ἐπιστήμη περὶ τῶν ἀρχαίων Πλάτ.

Ἰσπ. μ. 285, Διοδ. Σικ. 2, 46.

Ἀρχαιο-λογικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ἐμπειρος
εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν Στραβ.

Ἀρχαιο-λόγος, 2· ὁ περὶ τὰ ἀρχαῖα σπου-
δαῖων, ἡ ὁ διηγουμένος ἀρχαίας ἱστορίας.

Ἀρχαιο-μελεῖν· σιδῶνα· ροῦνιχ· ἡράτα
μέλη, κομμ. λέξις Ἀριστ. σφ. 220· μέλη ἀγα-
πητὰ τῶν ἀρχαίων Σιδωνῶν καὶ Φουνίγῶν.

Ἀρχαῖον, τό· τὸ κεφάλαιον· Ἰδ' ἀρχαῖος.

Ἀρχαῖον-νομος, 2· ὁ κατὰ τοὺς ἀρχαίους νόμους·
ἡ ἡ ἀρχαῖος μὲν, παρὰ Σουφ. Ἰδ' αἰρεσις.

Ἀρχαιο-πινής, 2 (πίνος)· ὁ ἔχων λίαν,
σημεῖα τῆς ἀρχαιότητος Δ. Ἀλ.

Ἀρχαῖο-πλούτος, 2· ὁ παλαιόθεν (ἐκ προ-
γόνων) πλούσιος· -δισπύται Ἀισχ. Ἀγ. 1013·
πατρός ἐδούλια Σοφ. Πλ. 1385, καὶ ἐν πεζῷ

Λυσ. 19, 49.

Ἀρχαιο-πρεπής, 2· ὁ πρέπων ἢ ἀμύζων
εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἢ ἀξιος τιμῆς διὰ τὴν ἀρ-
χαιότητα τοῦ Ἀισχ. Πρ. 406· ἐν γένει ἀρχαί-
ος Πλάτ. Σοφ. 229.

Ἀρχαῖος, 3· παλαιός, ὅ,τι ἀπὸ παλαιῶν γρό-
νων εἶναι· φίλος, ἐταῖρος Ἑβρ. Κυκλ. 434,
Ξεν. ἄπομν. 2, 8, 1· -θυσία Πλάτ. πολιτ.

290· ἔτι ὁτι παλαιόθεν ἦτο καὶ δὲν ὑπάρ-
γει πλέον Σοφ. Οἰ. Κ. 110· -ὄνομα Πλάτ. Κρατ.

418· -φύσις, συμπ. 192 καὶ παρὰ μὲν.
τὸ ἀρχαῖον· τὸ παλαιόν Ἠρ. 4, 108 ἔτι καὶ

ἐπὶ τοῦ οὐχὶ πρό μακροῦ χρόνου ὑπάρχοντος·
«Κῆρος ὁ ἀρχαῖος» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 1· -λόγος

Ἠρ. 7, 16· -ὀποδήματα Ξεν. Ἀν. 4, 5, 14
ἔντ. ὁ παλαιωμένος Ἀισχ. Πρ. 312, ὁ ἀπλοί-
κός, εὐδαπάνητος, εὐδής· Ἀριστ. νεφ. 1452·

-καὶ παρὸν Ἀριστ. πλ. 323· «ἀρχαιότερος εἰ-
τοῦ δέοντος» Πλάτ. Εὐθυδ. 295· ἔτι ὁ ἀξιος

τιμῆς Ἀισχ. Ἀγ. 565 ὡς antiquus· «χερός σῆς
πρίστιν ἀρχαῖαν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1614· τὸ ἀρ-
χαιόν· τὸ κεφάλαιον Ἀριστ. νεφ. 1140· καὶ

συγν. παρὰ ῥητ. Διμ. 1, 15, 27, 10· ἐπὶρ.
= ἀπὸ παλαιῦ Ἠρ. 1, 173· «καὶνὰ ἀρχαίως

εἰπὼν» = ἔργαίνω Πλάτ. Φαιδρ. 267· πρὸλ.

Ἰσοκ. 4, 8, ὅπερ Ἀποκρ. ἐξηγ. ἀρχαιοτρόπως,
ἀρχαιότερος ὀνόμασι χρῆσθαι· πρὸλ. Ἀισχ. 1,

183· ἀρχαίως καὶ σεμνῶς λέγειν, συγκρ. ἀρ-
χαιότερος ἐν Β. Ἀν. 80 ἐκ τοῦ Ἀισχ.

Ἀρχαῖότης, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρχαίου, τὸ
να ᾔνῃ τις ἀρχαῖος, φεικτικός Πλάτ. νόμ. 2,

687, ἔτι ἡ εὐθυσία Ἀλκιερ. 3, 64.

Ἀρχαιοτικός, 3· ἀρχαῖος Ἰω. Λυδ.

Ἀρχαιο-τροπία, ἡ· τὰ ἀρχαῖα ῥήθη καὶ ὁ
τρόπος τοῦ ῥήν, ἀπλοτής Πλουτ. Φωνκ.

Ἀρχαῖο-τροπος, 2· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν
ἀρχαίων, ἀρχαῖός· -ἐπιτηδεύματα Θουκ. 1,

71· παρ' Ἀποκρ. τὸ ἀρχαιοτρόπως λέγειν,
ἐξηγ. ἀρχαίως.

Ἀρχαιο-τρόπος, ἐπὶρ. προηγ.

Ἀρχ-αἰρεσία, ἡ· ἡ ἐκλογὴ νέου ἄρχοντος

Ἠρ. 6, 58· συνηθ. ἐν πλ. ἐκλογὴ τῶν ἀρχόν-
των Πλάτ. νόμ. 6, 652, comitia.

Ἀρχαῖρεσία, τὰ· ἀρχαῖρεσία· Πολυδ. 4, 82, 2.

Ἀρχ-αἰρεσία· ἡ· συγκροτῶ συνέλευσιν πρὸς ἐκ-
λογὴν Πολυδ. 26, 10, 6, ἔτι προσπαθὼ παρὰ τῷ

λαφρὶ νὰ ἐπιτόχω ὑποδερμήτι τι, ὡς ἐνεκα τούτου
τὸν κολακῆως Πλουτ. amihire magistratum.

Ἀρχ-αἰρεσιακός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρ-
χαιρεσίαν, comitalis.

Ἀρχαῖσμός, ὁ· τὸ ἀρχαῖσεν, τὸ μιμεσθαι τὰ
παλαιὰ καὶ φέρεσθαι οὕτω παρὰ τοῖς γραμ-
ματικῶν ἀρχαίως.

Ἀρχαῖος, ἐπὶρ. Ἰδ' ἀρχαῖος.

Ἀρχαῖο-τυπος, 2· ὁ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τύ-
πον· Ἰδ. ἀρχέτυπος.

Ἀρχέ-γονος, 2· ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τοῦ γέ-
νους, ὁ προπάτωρ, ἐν γένει ὁ περιέχων τὰς
πρώτας τῆς γενέσεως ἀρχάς, ὁ πρωταίτιος, ὁ ἐξ
ἀρχῆς ποικῶν τι· ἔτι ἐπὶ 0. «ἡ φύσις ἀρχέγονον
πᾶσι τέχνη» Δαμόφ. παρ' Ἀθην. 3, 102· συγκρ.
ἀρχεγονώτερος Θεμιστ.

Ἀρχε-δίκης, ὁ· ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος, ὁ ἔχων
τὸ πρῶτιστον δικαίωμα καὶ ἔπομ. νόμιμος ἰδιο-
κτῆτης Πινδ. Π. 4, 110.

Ἀρχεῖον, τό· 1) τὸ οἶκημα τῶν ἀρχόντων ἐνθα
συνεδριάζουν, τὸ βουλευτήριον Λυσ. 9, 9· ἀρχεῖα
καὶ βουλευτήρια Διμ. 10, 53· καὶ δικαστήρια
Πολυδ. 7, 6, 2, Ξεν. 2) τὸ συνέδριον πάντων τῶν
ἀρχόντων, ὁλομέλεια τῶν ἀρχόντων Δ. Ἀλ.
9, 37· ἐν γένει οἱ ἄρχοντες Πλουτ. 3) τύπος,
ἐνθα φυλάττονται τὰ δημόσια ἔγγραφα.

Ἀρχέ-κακος, 2· ὁ πρωταίτιος ἢ ἡ ἀρχὴ τοῦ
κακοῦ Ἰλ. ε, 63 καὶ μὲν. Ἠλιοδ. 1, 9.

Ἀρχέ-λαος, ἀπ. Ἀρχέλειος, καὶ Ἀρχέλας,
2· Ἀριστ. Ἰσπ. 164· ὁ ἀρχηγός τοῦ λαοῦ, ὁ
πρῶτος ἐν τῷ λαῷ Ἀισχ. Περσ. 289· Ἀρχέ-
λαος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου Ἀπολλοδ. 2) υἱὸς
τοῦ Ἠλεκτράδου· Ἀπολλοδ. 3) υἱὸς τοῦ
βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγχιλάου Ἠροδ. 4) υἱὸς
καὶ διδάσκαλος τοῦ Μακεδόνου βασιλέως Περ-
δίκου 2, ἑβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 413—400 π. χ.
Πλάτ. 5) στρατηγός Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου
Πλουτ. 6) βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας Στραβ. 7)
βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1 μ. Χ.

Ἀρχέλογος, ὁ· ὁ ἐπιστήμιος Τρωδ. Ἰλ.

Ἀρχέμανος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Ἠρακλείου Ἀπολ-
λοδ. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλοδ. 3) ἱστο-
ρικός Ἑλλην Στραβ.

Ἀρχέλας, Ἰδ' Ἀρχέλαος.

Ἀρχέ-λεως, ὁ· Ἰδ' Ἀρχέλαος.

Ἀρχέ-νεως, ὁ, ἡ· 1) ὁ ἄρχων τῆς νηῶς, ὁ
πλοίαρχος· 2) κύρ. ὄν. Ἀθηναῖος.

Ἀρχέ-πλούτος, ὁ· ὁ ποιητὴς τοῦ πλούτου,
ἡ ὁ ἀρχαιοπλούτος Σοφ. Πλ. 72.

Ἀρχέ-πολις, 2· ὁ ἄρχων πόλεως Πινδ. Π. 9, 56.

Ἀρχ-ραμιστία· ἡ· ἀρχεραμιστία· Πλουτ.

*Ἀρχίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ἀρχή· μικρὰ ἀρχή· Ἀριστ. ὄρν. 1111' ἔτι ὁ κατώτερος ὑπάλληλος Δημ. 18, 261.

*Ἀρχι-ἐπίσκοπος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ἐπισκόπων, ὁ εἰς τὸν πατριάρχην ὑποκείμενος καὶ ἔχων ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους ἐκκλ.

*Ἀρχιερέζομαι· εἶμαι ἢ γίνομαι ἀρχιερεὺς, ἀρχιερατεύω.

*Ἀρχι-ερανιστής, ὁ· ἀρχερανιστής· Ἐπιγρ. 126.

*Ἀρχι-ερατεία, ἡ· ἡ ἀρχιερατεία.

*Ἀρχι-ερατεύω· εἶμαι ἀρχιερεὺς· Ἰωσ.

*Ἀρχι-ερατικός, 3'· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιερεῖα μὲν.

*Ἀρχι-ερεῖα, ἡ· τὰ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερεως, ἡ ἀρχιερωσύνη μὲν.

*Ἀρχι-ερεὺς, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων· Ἡρ.

*Ἀρχι-ερεὺς, ὁ· τῷ προηγ. Ἡρ. 2, 37.

*Ἀρχι-ερωσύνη, ἡ· ἀρχιερεῖα Πλουτ. Πομπ. 67.

*Ἀρχι-εταῖρος, ὁ· ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν ἐταῖρων ἀρ. λεξ.

*Ἀρχι-ευνούχος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ευνούχων, ὁ ἀνώτατος· Ἠλ. 8, 3.

*Ἀρχι-ζάκωρος· ὁ πρῶτος τοῦ ναοῦ φύλαξ ἐκκλ.

*Ἀρχι-ζώας, (ζωή) 2'· ὁ ἀρχὴ ὧν τῆς ζωῆς μὲν.

*Ἀρχι-θάλασσο, 2'· ὁ ἀρχὼν τῆς θαλάσσης· Ἡσίοδου Φιλίπ. 23.

*Ἀρχι-θεωρέω· εἶμαι ἀρχιθεωρῶς Δημ. 21, 115.

*Ἀρχι-θεωρησις, ἡ· ἀρχιθεωρία Πολυδ. 8, 83.

*Ἀρχι-θεωρία, ἡ· τὸ ἐπιτάγλημα ἢ ἔργον τοῦ ἀρχιθεωροῦ Λουκ. 21, 5.

*Ἀρχι-θεωρῶς, ὁ· ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς Ὁρησκυτικῆς ἀποστολῆς (θεωρία)· πρὸλ. Βόλτ. εἰς Ἀσπιν. σ. 90' ὡς λειτουργία· Ἀριστοτ. Νικ. 4, 2.

*Ἀρχι-θιασέτης, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς θιάσου· Ἐπιγρ.

*Ἀρχι-θίτης, ὁ· ὁ ἀρχιερεὺς· Νικ. Χων.

*Ἀρχι-κέραιος, 2'· ὁ ἐξουσιαστὴς τῶν κεραιῶν Κλεον. 5, 31.

*Ἀρχι-κλιψ, ὡπλοσ, ὁ· πρωτοκλέπτης, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν Πλουτ. Ἀριστ. 6.

*Ἀρχικός, 3'· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἀρχὴν, ὁ πρὸς τὸ ἀρχεῖν ἐπιτίθεις, ἱκανὸς· ἀνὴρ Πλατ. Φαιδρ. 248'· καὶ ἡγεμονικός, Πρωταγ. 352'· πυθμὴν· τῶν ἡγεμόνων, τὸ στέλεχος Ἀισχ. Χο. 258'· γένος· Θουκ. 2, 80'· τὸ ἀρχικὸν Δ.

*Ἀλ. 5, 71'· ἔτι ὁ ζῆτον νὰ ἀρχῇ· Ἰσοκ. 4, 67'· ἐπὶ ἀρχικῶς· Σέξτ. Ἐμπ.

*Ἀρχι-κυδερνήτης, ὁ· ὁ πρῶτος κυδερνήτης ἢ πηδαιούχος Στραβ.

*Ἀρχι-κυνήγος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν κυνηγῶν· Ἰωσ. Μανθ. 5, 289.

*Ἀρχι-λῆστης, ὁ· ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν· Ἰωσ.

*Ἀρχιλόχος, ὁ· ποιητὴς Πάριος περὶ τὸ 650 π. Χ. ἐφευρετὴς τοῦ ἱαμβικοῦ καὶ σατυρικοῦ εἰδους τῆς ποιήσεως· Ἡρ.

*Ἀρχι-λυχνη-φορέω· εἶμαι ἀρχιλυχνηφόρος.

*Ἀρχι-λυχνη-φόρος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν λυχνηφόρων.

*Ἀρχι-μάγειρος, ὁ· ὁ πρῶτος μάγειρος Πλουτ.

*Ἀρχι-μάνδριτης, ὁ· ὁ πρῶτος τῆς μάνδρις, μοναστηρίου ἡγουμένος, τίτλος ἐκκλ.

*Ἀρχι-μήθης, οὗς, ὁ· περίφρων μαθηματικός (ἈΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ).

καὶ μηχανικός. φρονεθεὶς ἐν τῇ ἐκπορθήσει τῆς πατρίδος τοῦ (Συρακουσῶν) τῷ 212 π. χ. Πλουτ.

*Ἀρχι-μήμος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν μέμων (ὑποκριτῶν παντομίμας) Πλουτ.

*Ἀρχι-οἶνο-χόσις, ἡ· τὸ ἔργον ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιοινοχόου.

*Ἀρχι-οἶνο-χόος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν οἶνοχόων Πλουτ.

*Ἀρχι-πατριώτης, ὁ· ὁ πρῶτος, ἀρχηγὸς τῆς πατρίδος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἀρ. λεξ.

*Ἀρχι-πειρατής, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν Πλουτ. Πομπ. 45.

*Ἀρχι-πλανός, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς ἢ ὁδηγὸς τῶν νομάδων Λουκ. Τοξ. 39.

*Ἀρχι-ποιμὴν, ἐνος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων Ν. Δ.

*Ἀρχι-ποσίς, ἡ· ἡ πρωτοκαθεδρία ἢ τὸ νὰ ἡνέ τις πρῶτος ἐν συμποσίῳ.

*Ἀρχι-ππῆ, ἡ· σύζυγος τοῦ Θεμιστοκλέους Πλουτ.

*Ἀρχι-ππος, ὁ· κωμ. ποιητὴς Πλουτ.

*Ἀρχι-πρεσβευτής, ὁ· ὁ πρῶτος πρεσβευτῆς Δ. Σικ. 14, 25, princeps legationis.

*Ἀρχι-προφήτης, ὁ· ὁ πρῶτος, ἀνώτατος προφήτης Κλημ. Ἀλ. μὲν.

*Ἀρχι-πρύτανις, ὁ· ὁ πρῶτος πρύτανις.

*Ἀρχι-ραβδόμαχος, ὁ· ὁ πρῶτος ραβδόμαχος.

*Ἀρχι-ρεὺς, ἰων. ἀντὶ ἀρχιερεὺς· Ἡρ. Λουκ.

*Ἀρχι-σατράπης, ὁ· ὁ πρῶτος σατράπης μὲν.

*Ἀρχι-σιτοποιός, ὁ· ὁ πρῶτος σιτοποιός Φιλ.

*Ἀρχι-στράτηγος, ὁ· ὁ ἀνώτατος τῆς συναγωγῆς (τῶν Ἰουδαίων) Ν. Δ.

*Ἀρχι-συναγωγός, ὁ· ὁ ἀρχὼν τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων Π. Γ.

*Ἀρχι-σώματοφύλαξ, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων ἐν Κύπρῳ· Ἐπιγρ. 2617.

*Ἀρχι-τεκτονέω· εἶμαι ἀρχιτέκτων μὲν. ἔτι μεταρ. ἐφευρισκῶ· Ἀρρ. ἐν Πολυδ. 7, 117.

*Ἀρχι-τεκτόνημα, τό· οἰκοδόμημα, κτίριον μὲν. ἔτι μεταρ. ἐπὶ οἰκοδόμημα, πανουργία Λουκ. Ὀν. 25.

*Ἀρχι-τεκτονία, ἡ· ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τέχνη ἀρ. λεξ.

*Ἀρχι-τεκτονικός, 3'· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιτεκτονικὴν, ἡ εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν· ἡ ἀρχιτεκτονική· ἔτι

τὸ ἀρχιτεκτονικός = ὁ ἀρχιτέκτων μεταρ. ὁ γνωρίζων ἀκριβῶς τέχνην τινά, καὶ δίδων τὸ σχέδιον, ὅπερ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἐκτελεῖται Πλατ. πολιτ. 261' ἡ ἀρχιτεκτονική, (ἐπὶ τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης)· Ἀριστοτ. ποιητ. 19, 7.

*Ἀρχιτεκτων, ὁ· 1) ὁ πρῶτος τῶν τεκτόνων, πρωτομάστορας, ὁ οἰκοδόμος Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 10. Ἐν γένει ὁ δίδων σχέδιόν τι, ὅπερ διὰ τῆς ἐπιστάσεως τοῦ ἐκτελεῖται, κατὰ Πλατ. πολιτ. 259'· «πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐργαστικός, ἀλλ' ἐργατῶν ἄρμων» πρὸλ. Εὐρ. Κυκλ. 477'· τῆς ἐπιδουλῆς Δημ. 56, 11· 2) ἐν Ἀθήναις ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ θεάτρου Βοικυ. Πολ. Οἶκ. Ἀθ. 1, 236.

*Ἀρχι-τελ-ώνης, ὁ· ὁ πρῶτος ἐπιστάτης ἢ ἐνοικιαστὴς τῶν τελωνείων μὲν.

*Ἀρχι-τρι-κλινός, ὁ· ὁ πρῶτος, ἐπιστάτης τοῦ τρικλίνου (τραπέζης), ὅστις ἐπιστατεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ βασιλέως· Ἠλ. 7, 27.

*Ἀρχι-υπασιπιστής, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ὑπασιπιστῶν Πλουτ. Εὐρ. 1.

Ἀρχι-φυλος, ὁ ἀρχηγὸς φυλῆς ἀρ. λεξ.
 Ἀρχι-φῶρ, ὥρος, ὁ ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν
 Δ. Σικ. 1, 80.
 Ἀρχι-φῶτος, π. 2' ὁ ὡν ἡ ἀρχὴ (πρώτη αἰ-
 τία) τοῦ φωτός.
 Ἀρχο-γλυπτάδης, ὁ ὁ περιγλύφων τὰς ἀρ-
 χὰς Εὐστ. 211, καὶ Μ. Ἐτ. (ἀρχολίπαρος).
 Ἀρχο-εἰδής, 2' ἀρχικὸς, οὐσιώδης, στοι-
 χεῖωδης Ἀριστοτ. καὶ μετγν.
 Ἀρχο-λίπαρος, ὁ ὁ λιπαρὸν ἵνα τύχη ἀρ-
 χῆς Εὐστ. 211, Μ. Ἐτ.
 Ἀρχοντικός ἐπιθυμῶ ἡ θέλω νὰ γέινω ἀρχων
 Σχολ. Ἀριστ. σφ. 341.
 Ἀρχοντικός, 3' ὁ τῷ ἀρχοντι ἀνήκων μετγν.
 Ἀρχός, 1) ὁ ἀρχηγός, ἡ ἀρχων στρατοῦ
 συγν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ἰππων, οἰωνῶν Πινδ. Ὁ.
 7, 11 καὶ τραγ. κατὰ Δ. Ἀλ. 5, 74' κυρ.
 παρὰ Θεοσταλτοῖς εὐχρ. 2) ὁ πρωτότος, ὁ πάτος
 (τὸ κυλιαντερον) Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 17.
 Ἀρχύτας, ου, ὁ περίφημος Πυθαγόρειος φι-
 λόσοφος καὶ μαθηματικός, ἔτι πολιτικός καὶ
 στρατηγός ἐκ Τάραντος ζῶν περὶ τὸ 400—365
 π. Χ. (5).
 Ἀρχων, (ῥιζ. ἀρχ. ανσφ. arh, arh-ā-mi=ἔχω
 ἀξίαν) 1) εἶμαι ὁ πρώτος, προηγούμεναι, ἀρχί-
 ζω, καθ' ὅσον τις εἶναι ὁ πρώτος ὅστις κάμνει τι,
 ὡς πρὸς ἄλλους, οὔτινες μετὰ τοῦτον πράττουσι·
 α) μετὰ γεν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. (μάχης, μύθοιο, ὁ-
 δοῖα) πανταγὸς· λόγου=εἶμαι ὁ πρώτος εἰς τὸ
 λέγειν Εὐρ. Φοιν. 450' «ἐπεὶ πρεσβυτέρους εἶμι»
 Ξεν. Κυρ. 6, 1, 6' «δαίτις θεοῖσι» Ἰλ. α, 95'
 τῆς δαίτις Ἡρ. 3, 130' «κακῶν ἤρξαι τὸ δω-
 ρον»=ἦτο τὸ πρῶτον, ἡ αἰτία Σοφ. Τρ. 869'
 «τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει» Θουκ. 2,
 12' «μεταβολῆς ἀπάσης ἀρχεῖ» Πλάτ. νόμ. 10,
 82' «γενέσεώς τινι Δ. Ἀλ. 1, 10' ὁμοίως «τὸ
 γένος ἄρχει ἀπὸ τινος»=κατάγεται αὐτοῦ. -χει-
 ρῶν Πλάτ. νόμ. 9 869' καὶ ἀνευ χειρῶν, νόμ.
 9, 880' καὶ ὡς τὸ ἀρχεσθαι=ἀπὸ τινος ἀρχίζω
 Εὐρ. Τρ. 969' 6) σπανιὸς, μετ' αἰτ. -ὁδόν
 =προηγούμεναι Ὁδ. 0, 107' «ἀπερ ἤρχεν»=ὁ, τι
 αὐτὸς κατὰ πρῶτον ἔπραξε Αἰσχ. Ἀγ. 1511'
 -λυπηρόν τι Σοφ. Ἰλ. 545' -ὑμνον Πινδ. Ν.
 3, 10' ἀλλὰ «σπονδαῖς ἀρχεῖν»=διὰ σπονδῶν
 ἀρχίζω Εὐρ. Τρ. 969' γ) μετ' ἀπαρ. «ἤρχ' ἀ-
 γορεύειν, ἤρχε νέεσθαι» Ἰλ. 6, 81' -λέγειν
 Εὐρ. Μηδ. 475' ἡ μετὰ μετοχ. «ἤρχε λέγουσθε
 κῆδον» Ἰλ. γ, 447' «ἤρχον χαλεπαίνων νῆν»=ἐ-
 χαλεπαίνων κατὰ πρῶτον, 6, 378' σπανίως ἀπο-
 λῖτ. Πλάτ. πολιτ. 10.610, ἀντιθ. τῷ τελευτῶν
 2) συνηθέας. ἰδίως ἐν περὶ τὸ μέσ. ἀρχίζω, κά-
 μνω διὰ τινος ἀρχήν, ἀντιθ. πρὸς ἐκεῖνον ὅπερ
 βραδύτερον τις πράττει οὐχ ἥτιον ἡ διαφορά
 αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἔνεο. δὲν παρατηρεῖται ἐπίσης α)
 μετὰ γεν. -ἐπέων Πινδ. Π. 4, 30' -λόγου, Ξε-
 νοφ. Ἀν. 3, 2, 7' -δρόμου, σίτου, Κυρ. 3, 3,
 61' συνηθέας. 6) ἀπὸ τινος, ὥστε νὰ δηλοῦται
 τὸ σημεῖον ὅπερ εἶναι τὸ πρῶτον Πλάτ. Φαιδρ.
 100' -ἤρχμεθα, νόμ. 4, 722, Μενεξ. 237'
 «πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων» Ὁδ. ξ, 428' ἐπὶ
 ἡσυχίᾳ (πρόβλ. ἀπάργομαι) «σὺ δ' ἄρξομαι» Ἰλ.
 ι, 97' ἰδίως περιφραστικῶς «ἀπὸ τινος ἀρξά-
 μενος» πρόβλ. Ἡρ. 3, 91' ἐπίσης -ἐκ τινος 2,
 17' «ἐκ παιδῶν σμεκρῶν» Πλάτ. Πρωτ. 325'

«ἐξ ἑω ἀρξάμενος», νόμ. 7, 807' παρατίθεται δὲ
 ἐνταῦθα ῥῆμα γ) ἐν ἀπαρ. εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ
 τὴν ἀρχὴν τινος «ἀρχομαι μανθάνειν»=ἀρ-
 χίζω νὰ μανθάνω Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 22 «ἡ νό-
 σος ἤρξατο γενέσθαι»=τὰ πρῶτα ἔχνη τῆς ἀ-
 σθενείας· ἐδείχθησαν Θουκ. 2, 47' ἡ μετὰ μετοχ.
 ὅταν ἡ ἀρχὴ θεωρεῖται ὡς πρὸς πάντα τὸν ἐπι-
 λοιπον χρόνον, ἡ ὡς πρὸς τὴν ἐξικουλούθησιν
 τῆς καταστάσεως «ἀρχόμεθα διαλεγόμενοι»
 Πλάτ. Θεαίτ. 187' «ἀρχομαι διδάσκων»=ἀρ-
 χίζω τὴν διδασκαλίαν μου Ξεν. Κυρ. 8, 8, 2'
 ἀντιστοίχως «ἀρχόμενος ἔλεγον»=κατὰ πρῶ-
 τον Πλάτ. Θεαίτ. 174' 3) εἶμαι ὁ πρώτος, ὡς
 ὁδηγὸς ἡ ἀρχηγὸς προηγούμεναι, προσταζῶ, κρα-
 τῶ, δεσποζῶ, ὁτὲ μὲν ἀπολ. Ὁδ. γ, 12' «ἀρ-
 χεῖν τε καὶ ἀρχεσθαι» Πλάτ. Πρωτ. 326' «ἀρ-
 χουσι καὶ ἄρξονται», πολιτ. 3, 412' (οὕτω καὶ
 ἐν παθ. σημ. Αἰσχ. Περ. 581, Ἡρ. 7, 130'
 ἀλλὰ ἀρχοῦμαι Ἀριστοτ. πολ. 1, 13, καὶ
 μετγν.) ἰδίως εἶμαι ἀρχων μετὰ γεν. ἀπὸ τοῦ
 Ὁμ. πανταγὸς καὶ ἐπὶ βασιλείᾳ καὶ ἐπὶ ἀνω-
 τέρας· πρόβλ. ἀρχὴν ἀρχεῖν, καὶ συγν. ἐπὶ στρα-
 τηγῶν Ἡρ. 5, 1' ἔτι ἑπὶ πρὸς ζεύγους Πλάτ.
 Θεογ. 123' -κόμης Ξεν. Ἀν. 4, 5, 28' σπανι-
 νῶς. μετὰ δοτ. Ἰλ. 6, 805' «ἄρχε Μυρμιδό-
 νεσσιν μάχεσθαι», π. 65' «Ζεὺς θερὸν οὐκ ἄρ-
 ξει θεοῖς» Αἰσχ. Τρ. 492' -ἐν τινι Ἰλ. ι, 690'
 γεν. κρατῶ, ἔχω τὴν ἐξουσίαν Ἰλ. 1, 102. Παθ.
 ἀρχομαι, καὶ ἐντ. εἶμαι ὁ πῆχους Ξεν. Ἀν. 7,
 7, 1129' ἰδίως ἐπὶ ὑπάρχων, Κυρ. 1, 6, 8. Ἐπὶ
 τῶν κοινῶν στρατηγῶν Ἀν. 3, 2, 30' ἀλλὰ
 καὶ ὑπὸ τινος· ὑπὸ τινι Ἡρ. 1, 91, 130' ἀρ-
 χεται εἰς τοῦτο τὸ ὅρος ὑπὸ τῶν Περσέων ἀ-
 προσ. οἱ Πέρσαι ἐξουσιάζουσι, κρατοῦσιν Ἡρ.
 3, 97, incipio, rego, praesum.
 Ἀρχων, οντος, ὁ, μετοχ. τοῦ προηγ. ὁ ἐξου-
 σιαστής, ὁ προεστὴς Αἰσχ. Ἐπιτ. 656' καὶ ὡς
 ἐπιθ. -τινός=ἐνχαρτῆς κύριος τινος, ἐν Ἀθήναις
 ἡ ἀνωτάτη καὶ πρώτη ἀρχή, ἀξίωμα.
 Ἀρχ-ώνης, ὁ ὁ πρώτος τῶν ἐνοικιαζόντων
 τὰς δημασίους προσόδους Ἀνδοκ. 1, 133, πι-
 θαν. ὁρότ. ἀρχων εἰς· πρόβλ. Μ. Ἐτ.
 Ἀρω, ὡς ἐν. ἀφρ. ἐξ οὗ ἀραρίσκω 1) μεταβ.
 (μελ. ἀρω ἰων. ἀρωα, ἀρω. 1' ἀρσαι καὶ συνηθ.
 ἀρω. 2' ἤραρον, ἀραρεῖν, π. παρὰ ἀρήρεμαι
 (ἰδ' ἀρέσκω), π. ἀρω. ἤρην, ἐξ οὗ τὸ γ'. προσ.
 πλ. ἀρθεν Ἰλ. π, 211, μ. μελ. ἀρσομαι Λυκοφρ.
 995' ἀρω. ἀρσάμενος. Ἡσ. ἀσκ. 320' προσαρ-
 μόζω, συνάπτω, στερεὰ συγκαλέω, ἐνώνω· ἐπεὶ
 ἀλλήλους ἀραρον τυκτῆσι βύεσσιν»=ἀφ' οὗ δὲ διὰ
 τῶν ἀσπίδων πυκνὰ συνηρπίσθησαν (συνεταχθη-
 σαν) Ἰλ. μ, 105' καὶ ἐπὶ τῶν στρωτήρων τῆς
 στήγης «τοὺς ἤραρε τέκτων», ψ. 712' «ἔκρα
 δὲ στήσας, ἀραρον θαμῆσι σταμίνεσσιν» Ὁδ. ε,
 252' «ἄγγεσιν ἀπαντα» (=κατατιθέναι), 6, 289'
 μεταφ. «γέρας ἀραρantes κατὰ θυμόν» (=κά-
 μνω τι ἐλάβεστον κατὰ θυμόν, προσαρμόζω)
 Ἰλ. α, 136' Ἐν γένει διὰ συνδέσεως ἡ ἐνώ-
 σεως κατορθώνω τι, καίγω «ὅτε τοιχον ἀράρη
 λίθοισιν»=(ἐκ ἡ διὰ λίθων τοιχον κάμνω), π.
 212' «ἀρσάμενος καλὰ μνησιν»=(διὰ τῶν χειρῶν
 συνάψας, κατασκευάσας) Ἡσ. ἀσκ. 320' μεταφ.
 «θάναντο καὶ κῆρα μνησθήσιν ἀραρόντες»=πα-
 ρασκευάσαντες, θάνατον καὶ καταστροφήν Ὁδ.

Π. 169 ἐξερύω, ἐξοπλίζω παρασκευάζω· νῆα ἐρέτηναι Ὀδ. α, 280· ἀπαντας κώμασιν ἄρσαν· ε, 253· ἤραρε θυμὸν ἐδωδῆ = ἀναψύγειν, ε, 95· ἀλλ' ἐμέγ' ἀστυνόεσσ' ἀραρὲν φρένας (ψυχαγωγῶ, τέρω) Σοφ. Πλ. 147· ἀρρηγε μὲν οὐκ = συνηρισμένος, κατασκευασμένος, τινί = διὰ τινος Ἀπολ. Π. 1, 787· οὕτω καὶ ἡρήρεντο 2) ἀμετ. παρακ. ἀραρα, ἐπ. καὶ ἰων. ἄρηρα, ἐξ οὗ (ἀρῶντα πάντοτε ἐν σμῇ. ἐν. ὕπερ. ἀρήρειν, καὶ ἡρήρειν ὁ Ὀμ. γρήται δις τῷ ἀορ. ἤραρον Πλ. π, 214, Ὀδ. δ, 777· ἐπὶ τοῦ μέσ. ἀνήκει ἐνταῦθα ἄρμενος ἴδε λεξ. α) εἶμαι συνηρισμένος στερεά, συνδεδεμένος, συντεταγμένος· Ἰσοκ. ἀρηρότης· Πλ. ο, 618· ἄραρον κύρουθές τε καὶ ἀσπίδες, π, 214· «ποῦ τοίχον ἀρηρότες πίθοι οἴνου» = πυκνὰ ἐπ' ἀλλήλοις πρὸς τὸν τοίχον ἐπιπικνουμένηται πίθοι Ὀδ. ε, 342· ἰδίως ἐπὶ καλῶς προσαρμοζομένων ἐνδυμάτων καὶ τοιοῦτων· «ζωστήρ ἀρηρός» Πλ. δ, 134· ὁδωρῆς, ο, 530, «κυνὴρ ἑκατόν-πρυλέσσ' ἀραρυῖα» (δηλ. ἀρμόδιος ἱκανῇ δι' ἑκατόν πολεμιστάς), ε, 744· «κνημίδες ἐπισφύριες ἀραρυαίαι, γ, 331, συγν. -δούρα, ἐγγος· παλὺμνησιν ἀρήρει (= ἡρμῶζον εἰς τὰς χεῖρας)· πόλυαι· εὐ, στιβαρῶς ἀραρυαίαι· μεταφ. «φρεσὶν ἀρηρός» = εἰς τὰς φρένας του, ἐκτεταμένος, ἐμφρων Ὀδ. κ, 553· «θυμὸς ἀρηρός» Θεοκρ. 25, 113· ἀρηρε = ἄραρε = κεῖται σταθερῶς, εἶνε ἀπορρασιμένον, ὠρισμένον Αἰσχ. Πρ. 60, Εὐρ. ἀκαίμην. π. «δούγματα ἀρηρότα» = ἀσπιδεὶ ἀπορρασιμέν. Α. Χρυσ. 6) εἶμαι παρεσκευασμένος μέ τι, ἔχω τι· «τάφρος ὑπερθεὶν σκολόπεσσιν ὀρέσιν ἀρηρεῖ» Πλ. μ, 56· «πόλεις πύργοισι, ο, 737· «ζώνη θαπάνοις», ε, 181, καί μτην. π. «εἰς μὲν ἑὼν, πολλῆσι δ' ἐπιανυμῆσιν ἀρηρός» Δ. Περ. 28· γ) εἶμαι ἀρμόδιος, προσηκων, ἀρέσκω· «ἐν φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν» ἤρυσεν εἰς ἡμᾶς Ὀδ. δ, 777· «ἔσχεον ἀκοιτὶν ἀραρυῖαν πρᾶπίδεσσι» Πρ. 0ε. 608· «τὸ σὺν δ' ἄραρε μάλλον» Εὐρ. Μηδ. 745.

Ἀρωγή, ἡ βοήθεια, προστασία Ὀμ. τραγ. (Αἰσχ. Ἀγ. 47, 73 = ὁ στρατός)· νόστον, πόνοι· κατά τῆς νόσου κλπ. Πλάτ. Λυσ. 11, 919 καὶ μτην.

Ἀρωγα-ναύτης, ὁ ὁ βοηθὸς τῶν ναυτῶν· δαίμων Φιλίπ. 12.

Ἀρωγός, 2) ὁ βοηθός, προστάτης, ὑπερασπιστής· τινί π. γ. «ὀλίγος ἀρ. δόμοις» Πινδ. Ὀ. 2, 49· «βέλτα ἀρωγὰ» Σοφ. Οἰ. τ. 306, Αἰσχ. Πρ. 999· «γέρας ναίης τέχνας ἀρ.» Σοφ. Λύ. 350· «ὀδῖφας ἀρωγός» (καλεῖται ἡ ψάλη) Ἀντιφ. ἐν Πολυδ. 10, 73· καὶ ὡς οὖος. Πλ. δ, 235, σπανιώτ. ἐν πεζ. ταῖς θριξίν Πλάτ. Πρωτ. 334.

Ἀρωμα, τὸ (ἄρω) πᾶν τὸ μυρίζον, ὡς γαρύφαλλον, κανέλλα κλπ. πῶδ. Ξεν. Ἀν. 1, 5, 1.

Ἀρωμα, τὸ (ἄρωδ) ἄρωμα Σοφ. ἀποσπ. 77, κατὰ Σχολ. ἀροτόριμα.

Ἀρωματίζω 1) κατασκευάζω τι μὲ ἄρώματα Διοσκ. 2) ὡς ἄρωμα τι ἐδωδίζω μτην.

Ἀρωματικός, 3) ὁ ἐδωδής, ὁ ἐδωδιαν ἔχων ἄρωματος Πλούτ.

Ἀρωματίζης, ὁ ὁ μὲ ἄρωμα κατασκευασμένος, ἐδωδής· οἶνος Διοσκ.

Ἀρωματίζεις, ὁ θηλυτοπροηγ. -πόσις Διοσκ.

Ἀρωματο-πώλης, ὁ ὁ πωλὼν ἄρώματα Ἀρτεμίδ. 2, 22.

Ἀρωματο-φορέω· φέρω ἢ παράγω ἄρώματα μτην.

Ἀρωματο-φόρος, 2) ὁ φέρων ἢ παράγων ἄρώματα Στραδ. -δένδρα Ἀριστοτ.

Ἀρωματο-ώδης, 2) ἄρωματικός Ἀθην.

Ἀρώμεναι, διαφ. γρ. Ἡσ. ἔρ. 22· ὄδ' ἄρώ.

Ἀρωνία, ἡ· εἶδος μεσπουλίας Διοσκ.

Ἀρωραῖος, δωρ. ἀρουραῖος Ἀριστ. Ἀχ. 762.

Ἀρωρ, ὡς, δωρ. ὁ ἥρωρ.

Ἀρώσιμος, π. ἀντὶ ἀρόσιμος· γύαι Σοφ. Ἀντ. 505.

Ἀρωστός, π. ἀντὶ ἄρωστος Λουκίλ. 25.

Ἀς καὶ ἄς καὶ ἄς αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ ἔως Πινδ. Ὀ. 11, 53, Θεοκρ. 14, 17.

Ἀ-σαγήνευτος, 2) ὁ μὴ πιανόμενος ἢ πιανθεὶς εἰς τὴν σαγήνην.

Ἀσαι· 1) ἀορ. α. ἀπαρ. τοῦ ἀάω· 6) τοῦ ἀω.

Ἀσαι, ἀορ. α. ἀπαρ. τοῦ ἄω.

Ἀσατος, ὁ ὄν. Ἑλλ. πολεμιστοῦ Πλ.

Ἀ-σακτος, 2) ὁ μὴ δυνατὸς ἢ στερεά πατημένος, γάυνος, ἀραιός Ξεν. οἰκ. 19, 11.

Ἀ-σαλαμίνιος, 2) ὁ μὴ παρευρεθείς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος, ὁ μὴ ἐκεῖ συμπολεμήσας· ὅθεν ἀπειροπόλεμος Ἀριστ. βατρ. 204.

Ἀ-σάλεια, π. ἀντὶ ἀσάλια, ἡ· ἡ ἀπροντισία ἡσυχία, γαλήνη Σωφρον. ἐν Μ. Ἐτ.

Ἀ-σάλευτος, 2) ὁ μὴ σαλευθείς ἢ σαλευόμενος, ἀκίνητος, κυρ. ἐπὶ θαλάσσης παρὰ τὸ ἀκύμιν Πλούτ. ἔτι ἀκλόντος, στερεός Εὐρ. Βακχ. 389· ἡσυχία Πλάτ. Ἀξ. 370· ἐπὶ. «ἀσαλεύτως καὶ βεβαίως μένειν» Πολυδ. 9, 9, 8.

Ἀ-σαλῆς, 2) τῷ προηγ. Αἰσχ. ἀποσπ. 368.

Ἀ-σαλία, π. ἡ ἀσάλια.

Ἀ-σαλος, 2) ἀσάλευτος Πλούτ.

Ἀ-σάλπικτος, ἡ ἀσάλπιγξ, 2) ὁ ἄνευ ἡχοῦ σάλπιγγος, ὁ καιρὸς ἢ τόπος ἐν ᾧ ἡ καὶ ὅν δὲν ἡγεῖ ἡ σάλπιγξ· ὦρα Σοφ. ἀποσπ. 351· ὁπὸ ἡσυχ. ἔσχη. μεσσηνικιον, διότι πρῶτον καὶ ἐσπέραν δὲν ἐσάλπιζον.

Ἀσαμεν, π. ἀντὶ ἀσάμεν α. πλ. πρὸς. ἀορ. α. ἴδ' ἄημι καὶ ἀάω.

Ἀσάμενος, π. ἀορ. α. μετοχή τοῦ ἀάμαι.

Ἀ-σάμβαλος· ἀσάνδαλος Νον. Δ. 32, 256.

Ἀ-σάμινθος, ἡ· ὁ λουτήρ, ἡ πύλες ἢ κάδδος, ἐνθα ἐλούοντο Ὀμ. Σοφ. ἀποσπ. 213 καὶ μτην. ἔτι ποτήριον Κρατίν. Πολυδ. 6, 98.

Ἀσάνα, Ἀσσαναῖος Λακων. ἀντὶ Ἀθήνη, Ἀ-θηναῖος Ἀριστ. Λυσ. (—).

Ἀ-σάνδαλος, 2 (σάνδαλον)· ὁ ἄνευ σανδαλίων, ἀνυπόδητος Βίων 1, 21.

Ἀσανδρος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Παρμενίωνος, συγν. ἔσφ. καλοῦμαι. Κάσσανδρος Σατράπης τῆς Λυδίας· καὶ βραδύτ. τῆς Κερίας Διόδ.

Ἀ-σαντος, 2) ἀσολάκευτος, ἀνηλεής, ἀνήμερος Αἰσχ. Χο. 416.

Ἀσάσμαι· ἴδ' ἀάω.

Ἀ-σαπής, 2) ἀσπής, ὁ μὴ σπίζων Στοδ.

Ἀσάρτης, ἐνν. οἶνος· οἶνος κατασκευασμένος μὲ ἄσaron Διοσκ.

Ἀ-σαρκέω· εἶμαι ἄσαρκος Ἰπποκρ.

Ἀσαρκία, ἡ ἑλλησιφισσαρκός, ἰσχυρὸς Ἀριστοτ.

Ἀ-σαρκος, 2) α) ὁ ἔνευ σαρκός, ἰσχυρὸς Ξεν.

- Κυν. 4, 1' - τίττις Ἀπολλοῦ, 25' πυγκρ. Μ.
 Ἀργ. 11' 6) ὁ πολὺ σαρκωμένος, ὁ πολλὰς σάρ-
 κας ἔχων Λυκοφρ.
 Ἄ-σαρκώδης, 2' ὁ φαινόμενος ἄσαρκος,
 ἱσχνός.
 Ἀσαρον, τό· φυτὸν ἱατρ. Διοσκ. τὸ ἰταλ.
 Βαλεριάνα, asarum.
 Ἀσαρος, 2' ἀσάρωτος.
 Ἀ-σάρωτος, 2' ἀσκούπιτος, ὁ μὴ σαρωθεὶς·
 «οἶκος ἀσάρωτος»· παρὰ Πλινίῳ φυσ. ἱ. 36, 25
 δομάτιον ἔχον ἑδοκὸς ἐκ μωσαϊκοῦ, ἐφ' οὗ τὰ ἀ-
 πομεινάρια τοῦ γεύματος ἦσαν ἀποτυπωμένα.
 Ἀ-σασθαι, μ. ἀόο. ἄ. ἀπαρ. τοῦ ἀσάομαι.
 Ἀ-σάφεια, ἡ· ἑλλειψὶς σαφηνείας Πλατ. πο-
 λιτ. 6. 478.
 Ἀ-σαφής, 2' ὁ μὴ σαφής, σκοτεινός· - ἀσαφῆ
 λέγειν Σοφ. Οἶ. 439· - σημεῖα Θεου. 3, 22·
 διδασκαλός Πλατ. πολ. 3, 392· «ἀσαφῆ ἐποίει
 τὰ λεγόμενα», Πρωτ. 316· - ἔγνη λεπτὰ καὶ
 ἀσαφῆ Ξεν. Κυν. 5, 5· ἀλλὰ «νὺξ ἀσαφεστέρα
 ἐστίν» (ἐν καιρῷ νυκτός βλέπει τις ὀλιγώτε-
 ρον σαφὲς τῇ καθάρᾳ) Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 4· ἐπὶ
 ἀσαφῶς Θεου. 4, 20.
 Ἀ-σαφία, ἡ, διάφ. γρ. ἀντὶ ἀσάφεια Πολυδ.
 Ἀσάω· ὑπερπληρῶ, προξενῶ πλησμονήν, κό-
 ρον, ἀφάναν Θεογν. 592· Ἀποθ. μέσ. αἰσθάνο-
 μαι πλησμονήν, ἀφάναν, δὲν ἔχων ὄρεσιν Ἴπποκρ.
 ἐνθα γράφεται καὶ ἀσάομαι μεταφ. «ἐδίξετο,
 ἐπ' ᾧ ἦν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσθηθεῖν», δυσσε-
 στούμαι, λυπούμαι Ἱπρ. 3, 41· πρόσλ. Θεογν.
 657· ἀσώμενος ἐν φρεσὶ Θεοκρ. 25, 240.
 Ἀ-σβεστος, 2 καὶ ἀσέστη Ἰλ. π. 123· α)
 ἄσβεστος, ἀνεξάλειπτος, ἀπαυστος· - φλόξ Π.
 123· πρὸ Παλλὰδ. 10 ἀκτὶς· - Πινδ. Ἰ. 3, 60, καὶ
 μετὰρ. ἀκατάπυστος, ἀδιάκοπος· - βοή Ἰλ. λ.
 500· γέλως α. 599· - κλέος, 8, 584· - Πύρος
 Αἰσχ. Πρ. 530· ὡς οὐς. ἡ ἄσβεστος ἐνν. τί-
 τανος=ἡ ἀδιάλυτος, ἡ μὴ σβεσθεῖσα ὁ ἀσέ-
 στης μτγν. 6) ἐνν. λίθος, εἶδος ὀρυκτοῦ Διοσκ.
 Ἀ-σβεστος. ὁ ὄν. ἀνδρ. ἐν νομίσμασι (συλλογ.
 Π. Λάμπρου).
 Ἀσβολαίνω· μὲ ἀσβόλην μαυρίζω μτγν.
 Ἀσβολέω· τὴν προηγ. Πλουτ. Κικ. 1.
 Ἀσβόλη, ἡ· ἡ καπνία (οὐχὶ ἀττ. Λυδὲκ. εἰς
 Φρόν. σ. 113).
 Ἀσβόλησις, ἡ· τὸ μαυρίζειν, καπνίζειν Αἰσωπ.
 Ἀσβολέεις, εἶσα, ἐν· γεμάτος ἀσβόλης μτγν.
 Ἀσβολο-ποιός, 2' ὁ ἀσβόλην κάμων μτγν.
 Ἀσβολος, ἀττ. ἡ· ἀσβόλη Ἀριστ. Οεσ. 254·
 (ψόλος) καὶ ἀστ. Ἰππων. 110.
 Ἀσβολόω· ἀσβολάω Ἀθην.
 Ἀσβολ-ώδης, 2' ὁμοιος μὲ ἀσβόλην.
 Ἀσβόσσει, ὦν, οἶ· ἔθνος ἐν Κυρηναϊκῇ Ἠρ.
 ἡ ὑπ' αὐτῶν κατοικοιμένη χώρα Ἀσυστίς ἰδος,
 ἡ Καλλίμα. καὶ Ἀπολλ.
 Ἀσβροῦδας, α. ὁ ἀδελφός τοῦ Ἀννίδου Πολυδ.
 Ἀσπε. ἀντὶ ἄσπε, γ'. ἐν. πρόσ. ἀσρ. τοῦ ἀσάσκω.
 Ἀσπῆ, ἀντὶ ἄσπε, ἀσρ. 3. ἐν. προσ. τοῦ ἀσάσκω.
 Ἀσέα, ἡ· τόπος πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν
 Ἀρκαδίᾳ Πινυ.
 Ἀ-σέβεια, ἡ· ἑλλειψὶς εὐσεβείας, ἀθεία, τὸ νά
 μὴ σέβηται τις τοὺς θεοὺς Πλατ. Πρωτ. 323·
 - εἰς θεοὺς, πολιτ. 615· - περὶ Θεοῦ Ξεν.
 ἀπολ. 22.

- Ἀ-σεβίω· εἶμαι ἀσεβής, δὲν ἔχῃ σέβας πρὸς
 τὰ θεῖα, ἀπολ. «-λόγους καὶ ἔργους» Πλατ. νόμ.
 10, 907· - περὶ τι. 9, 868, Ἱπρ. 2, 189· - εἰς τινα,
 8, 129· - εἰς τι Ξεν. Ἑλ. 1, 4, 6· τινὰ=ὁδοί-
 ζω, λυπῶ· - θεὸν Αἰσχ. Εἰδμ. 260· ἔτι μετ' αὐτ.
 πραγμ. - ἐπιτάξεις Πλατ. νόμ. 12, 941· ἐντ.
 καὶ παθ. «ὅταν τις ἀσεβῇ τῶν οἰκων», νόμ.
 9, 877· - τὰ περὶ τινα ἡσεδημένα=αἱ πρὸς τινα
 πραγθεῖσαι ἀδικίαι, ἀσέβεται Αἰσχιν. «-τὰ ἡ-
 σεδημένα αὐτῶν»=αἱ ὑπ' αὐτοῦ πραγθεῖσαι ἀ-
 σέβεται Λυσ. 6, 5.
 Ἀ-σέβημα, τό· ἡ· ἀσεβής πράξις ἢ λόγος, ἡ
 ἄθεος πράξις Θεου. 6, 27.
 Ἀ-σεβής, 2' ὁ μὴ τιμῶν ἢ σεβόμενος τοὺς
 θεοὺς, ἄθεος, κακοποιός, ἀγρεῖτος Πινδ. ἀποσπ.
 97, ἀντιθ. θεοσεβής Πλατ. Κρατ. 394· - τὸ ἀσε-
 βές=ἡ ἀσέβεια, ἀθεία Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 16.
 Ἀ-σεβήσεις, ἡ· τὸ νὰ πράττῃ τις ἀσεβῆ ἔργα
 Πλουτ.
 Ἀ-σεβῶς, ἐπὶρ. τοῦ ἀσεβῆς· μὲ ἀσεβῆ τρόπον.
 Ἀσει, μελ. θωρ. ἀντὶ ἄσει (ἄσω).
 Ἀ-σειρος, 2' ὁ ἀνευ σχοινίου, ὁ μὴ προσδε-
 θεμένος, ἐλεύθερος, ἀγαλίνωτος· - ἵππος Ἡουχ.
 Ἀ-σειρώτος, 2' ὁ μὴ ἔχων σειράς (σχοινία)
 - ὄχημα=ὄφις (νυκτικός), ὅστις δὲν ἔχει ἐκ-
 πους σειραφόρους, (δηλ. δεμένους οὐχὶ ἐμπρὸς
 τῇ πλάγι, ἀλλὰ μόνον ὅσο ὑπὸ τὸν ζυγὸν
 Εἰρ. Ἰων 1165.
 Ἀ-σειστος, 2' ὁ μὴ σεισθεὶς ἢ σειόμενος, ἀκλό-
 νητος μτγν. ἐπὶρ. ἐπ. παρὰ Δ. Λαερ. 10, 87.
 Ἀ-σέλαστος, 2' ὁ μὴ ἔχων σέλας, ὁ ἀνευ
 φωτός Πελ.
 Ἀ-σελγάνω· εἶμαι ἀσελγής, ἀκόλαστος
 Πλατ. νόμ. 9, 879· - καὶ θορυβεῖν Ἀνδοκ. 4, 7.
 Ἀ-σελγεία, ἡ· ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ διαγωγή τοῦ
 ἀσελγούς Πλάτ. πολιτ. 4, 421· (Β. Ἀν. 451
 ἡ μετ' ἐπιπρασμοῦ καὶ θρασυτήτος βία)· - καὶ
 ὕβρις Δημ. Μειδ. 1· περὶ τὰς σωματικὰς ἐπιθυ-
 μίας Πολυδ. 37, 2· - εἰς τὴν ἀκολασία, ἀσελγεία
 ἀνασχυντία, 1, 6, 5· Ἀλκιφρ. (ἐπὶ γυναικῶν).
 Ἀσελγέω· ἀσελγαίνω· τὰ ἡσελγημένα=αἱ
 ἐξ ἀσελγείας πραγθεῖσαι πράξεις Δημ. 21, 19.
 Ἀσελγέως, ἐπὶρ. Ἰων. ἀντὶ ἀσελγῶς
 Ἀσελγήμα, τό· ἡ κακουργία, ὕβρις, ἀνασχυν-
 τία· - εἰς τινα Πολυδ.
 Ἀ-σελγής, 2' (ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παρὰγεται
 ἐκ τοῦ Σέλγη πόλεως τῆς Πισιδίας, κατ' ἄλλ. ἐκ
 τοῦ Σέλγη)· ἄμετρος, ὑπερβολικός· - σκώμμα
 Εὐπολ. παρ' Ἀθην. 6, 237· ἀκόλαστος· ὁ μὴ
 ἔχων κόρον εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, ἡδυπαθής·
 εἰς τὸ ὑβριστὴς καὶ θρασυς Δημ. 24, 143· συνηθ.
 ἐπὶ ἀνδρῶν· ἐπὶ γυναικῶν πρῶτον παρὰ μτγν.
 ὡς Λουκ. καὶ Πλουτ. Κατὰ Β. Ἀν. 451=σφοδρὸς
 βίαιος, πνίγος Φερεκρ. - ἀνεμος Εὐπολ. ἐν Πο-
 λυδ. 1, 111· συνηθ. ἐν ἐπὶρ. ἀσελγῶς Πίνους Ἀ-
 ριστ. πλ. 560· - διακεῖσθαι, Λυσ. 24, 15· πα-
 ρανόμως Ἰσοκ. 10, 11· «-καὶ πολυειδῶς ἔζων» Δημ.
 59, 30· «-καὶ προπετῶς χρῆσθαι αὐτῶν» αὐτόθ. 33.
 Ἀ-σελγός-κερως, ὠτος, 2' ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη
 κέρατα Πλατ. κωμ. ἐν ἀρ. λαξ. ἐπὶ τοῦ γαλκί-
 νου χριστοῦ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως· Β. Ἀν. 451 ἐξηγ.
 τοῦ μεγάλωκερον ἢ βίαιον τοῖς κέρασιν· πρόσλ.
 Δ. Λαερ. 5, 61.
 Ἀ-σελγῶ-μηνίω· εἶμαι μανιωδῶς ἀσελγής·

- ἐκδοτος εἰς τὴν ἀσέλγειαν Λουκ. - Φιλοπ. 7.
 Ἀ-σελγῶς, ἐπὶρ. ἴδ' ἀσελγής.
 Ἀ-σελγής, 2' ὁ ἄνευ σεληνῆς, σκοτεινός - νύξ
 Ἀνακρ. 31, 12, Θουκ. 3, 22.
 Ἀ-σεμνός, 2' ὁ μὴ σεμνός, ἀπρεπής, αἰσχρὸς
 κακοήθης Ἀριστ. καὶ Πλουτ.
 Ἀ-σεπτεῖα πρῶτον ἢ φέρομαι ἄνευ σεβασμοῦ,
 ἀθέως, ἀσεβῶ τὰ εἰς θεοὺς Σοφ. Ἀντ. 1329.
 Ἀ-σεπτός, 2' ἀσεβής Σοφ. Οἶ. τ. 890.
 Ἀ-σεσθαι, μ. μελ. ἀπαρ. τοῦ ἄστω.
 Ἀ-σεσθαι, μ. μελ. ἀπαρ. τοῦ ἄδω.
 Ἀ-σεῦμαι, δωρ. μ. μελ. τοῦ ἄδω.
 Ἀση, ἢ ὁ κῆρος, ἢ ἀηδία (ἐνέκα πλησμονῆς),
 ἀνορεξία μεταφ. ἀθυμία, ἀδημονία, πληγὴς,
 Σαπφ. 1' «-τινὶ προσβάλλειν» Ἦρ. 1, 136.
 «-ἄσπν φέρειν» = προξενεῖν ἀηδὶαν Λουκ. κυν. 1.
 Ἀ-σηκιστός, 2' ὁ μὴ εἰς τὸν σηκὸν περικε-
 κλεισμένος, ἀμάνδριστος Νικήτ.
 Ἀσηθ' ἐν. μ. μελ. τοῦ ἄδω, ἢ γ' ἐν. ἀορ. ὅπου.
 Ἀσηθῆναι, π. ἀορ. ἀπαρ. τοῦ δασκάσαι.
 Ἀ-σημαίνω, 2' α) ὁ ἄνευ κυρίου, ἀπροστά-
 τευτος, ἀφύλακτος - μῆλα Ἰλ. κ. 485' ὁ μὴ
 σημαδεύεις, ἀσημάδευτος, ὁ ἄνευ διακριτικοῦ
 σημείου - τινὸς Πλάτ. Φαίδρ. 250' 6) ἐνερ, ὁ
 οὐδὲν σημαίνων, ἀντίθ. σημαντικός Δ. Λαερ. 7, 57.
 Ἀ-σημείωτος, 2' ὁ μὴ σημειωθείς, ἀσημά-
 δευτος μετγν.
 Ἀ-σημό-γραφος, 2' ὁ ἀσαφῶς ἢ μὲν ὕψος σκο-
 τεῖν ἢ γεγραμμένος μετγν.
 Ἀ-σημο-γράφος, 2' ὁ ἀσαφῶς γράφων μετγν.
 Ἀσημο-κλέπτης, ὁ ὁ κρύφιος κλέπτης Παλλὰδ.
 Ἀ-σημος, (σημα), 2' α) ὁ ἄνευ σημείου - ὁ-
 πλα Εὐρ. Φοιν. 1119' - χρυσός = ὁ μὴ διατυ-
 πωθεὶς, νομισματοκοπιθεὶς Ἦρ. 9, 41' - χρυ-
 σίον, ἀργύριον Θουκ. 2, 13 καὶ μετγν. 2) ἀσαφής,
 ὁ μὴ σημαίνων τι, ἀγνώριστος - χρησμός Αἰσχ.
 Πρ. 665' «οὐκ ἄσπης ἀλλὰ δυστυχῆς» Σοφ.
 Τρ. 863' «ἄσπης βοῆς περιβλίνει» = ἀόλις ἄ-
 σπης βοή, Ἀντ. 1191' - πόλις Εὐρ. Ἰων 8'
 «ἄσπης φράζειν» Ἦρ. 1, 86' - νύξ Ἀντιφ. 2, 3,
 8 καὶ μετγν. ἐπὶρ. ἄσπης = ἄνευ ἵχνους Ξεν.
 κυν. 3, 4.
 Ἀ-σημότης, ἢ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀσήμου, ἢ ἀ-
 ράνεια.
 Ἀ-σήμων, 2' ἄσπης Σοφ. Οἶ. Κ. 1664.
 Ἀ-σήμως, ἐπὶρ. ἴδ' ἄσπης.
 Ἀ-σηπτός, 2' ἀσπής - «ξύλον ἀσηπτότατον»
 Πορφύρ. παρὰ Στοδ. ἐκλ. 1, 4, 56' ἔτι ἀχῶ-
 νευτος Ἰπποκρ.
 Ἀσηρός, 3 (ἄση) ἀηδής, σιχαμερός Ἰπποκρ.
 ἔτι ὀχληρός, φορτικός.
 Ἀσηρώς ἐπὶρ. μὲ ἀηδῖαν.
 Ἀ-σηστος, 2 (σηθω) ἀσπίνιστος - ἄλεφρον
 Διφιλ. παρ' Ἀθην. 3, 115.
 Ἀσθεῖς, ἀορ. π. μελ. τοῦ ἄδω.
 Ἀ-σθένεια, ἢ ἡ ἐλλειψὶς θανάσιμος, ἀδυνα-
 μία - τοῦ γήρωος Πλάτ. Πολιτ. 1, 330' - καὶ νό-
 σος, Γοργ. 577, ἀντίθ. ἰσχύς, πολιτ. 10, 68'
 ἀντίθ. τῷ ῥώμῃ Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 32' ἰδίως ἢ
 ἀρρωστία, νόσος Θουκ. 7, 16' «-ἐμπύπτει τινὶ»
 Πλάτ. Τιμ. 17' ἢ περὶ δολιχῶν Λουκ. Νίγρ.
 4' ἐνδεία, ἀπορία Θουκ. 3, 16' πρὸλ. ἀσθενή.
 Ἀ-σθενέω εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος - μέλη Εὐρ.
 Ὀρ. 223' ἔτι εἶμαι ἀρρωστος, πᾶσι γ' ὅπου.
 42' - τοῦς ὀφθαλμοῦς Πλάτ. Λυσ. 209, ἀντίθ.
 ὕγιαίνω, Ἐπ. 13, 361.
 Ἀ-σθένημα, τό' ἡ ἀδυναμία, νόσος μετγν.
 Ἀ-σθενής, 2 (σθένης) ἀδύνατος, - γῆρας Πινδ.
 Π. 1, 55, τραγ. καὶ συγγ. ἐν πεζ. ἔτι ὁ ἄνευ
 περιουσίας, πτωχὸς ἀντίθ. πλούσιος Εὐρ. ἰκ.
 433' «χρήμασι σθενέστερος» Ἦρ. 2, 88' «Πυ-
 θαγόρας Ἑλλήνων οὐκ ἀσθενέστατος σοφιστῆς»
 Ἦρ. 4, 95' - καὶ ὀλίγοι Πλάτ. Πολιτ. 9, 571,
 ἢ ἀντίθεσις εἶνε συνηθ. ἰσχυρός ἔτι μικρὸς τα-
 πεινός ἄσπης Ξεν. Ἀπομν. 3, 7, 5' ἐπὶρ. ἀσθε-
 νῶς Πλάτ. Πολυδ.
 Ἀσθενή, ἰων. ἢ ἀσθένεια Ἦρ. 8, 51' - βίου
 = ἐνδεία, ἀπορία.
 Ἀσθενικός, 3' ὁ ἐπιροπῆς εἰς ἀσθένειαν, ἔτι
 ἀδύνατος, ἀνίσχυρος Ἀριστοτ. Λουκ.
 Ἀσθενό-ποιός, 2' ὁ κάμνων τινὰ ἀσθενή ἢ ὁ
 προξενῶν ἀσθένειαν Σουλ. Ἀπολ. Ἦρ. 2, 205.
 Ἀσθενό-οριζος, 2 (ρίζα) ὁ ἔχων ῥίζαν ἀ-
 σθενή θείας.
 Ἀσθενό-φωχός, 2 (ψυχή) ὁ μικρόψυχος, ὀλι-
 γόψυχος Ἰωσ.
 Ἀσθενόω κάμνω τι ἀσθενέας, ἀδυνατίζω Ξεν.
 Ἀ-σθενώς, ἐπὶρ. ἴδ' ἀσθενής.
 Ἀσθένεις, ἢ ἡ ἀδυναμία, τό ἐξασθενίσμα
 Ἰπποκρ.
 Ἀσθῆναι π. ἀορ. ἀπαρ. τοῦ ἄδω.
 Ἀσθμα, τό (ἄω) ἡ δύσκολος καὶ συγγή ἀνα-
 πνοή, ἢ στένωσις τοῦ στήθους Ἰλ. ο. 241' «ἀρ-
 γαλέω ἔχει» ἀσθματι, κῆρ ἀπινύσσων Ἰλ. π.
 609' «ὡς περὶ ὕπ' ἀσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύε-
 σθαι» Πλάτ. πολιτ. 8, 568' Ἐν γένει πνοή
 - φλογός Κολ. 178. Ἀγαθ. 51.
 Ἀσθμάω τὴν ἐπομ.
 Ἀσθμαίνω δύσκολως ἀναπνέω, λαχανιάζω
 μετὰ τὸ τρέξαι Ἰλ. κ. 376' ἰδίως ἐπὶ τοῦ μυθι-
 σμοῦ (ἢ κοντανασάσματος) τοῦ ἀποθνήσκοντος,
 κ. 496' - τίς φράττομα πρὸς τι Αἰσχ. Ἰλ. 4, 3.
 Ἀσθματικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀσθμα, ὁ
 πάσχων ἀπὸ ἀσθμα Δοσκ.
 Ἀσθματ-ώδης, 2' ἀσθματικός ἰατρ.
 Ἀσθμα-τόκος, 2' ὁ κάμνων ἢ προξενῶν ἀσθμα
 Μανέθ. 4, 274, ἐνθα ἦδη ἀναγιν. ἀσθματικός
 ἔτι ὁ ἀσπερισμός τοῦ ζωοῦ Λέοντος, διότι
 ἀνατέλλει εἰς τὰ κυνικά κάμματα.
 Ἀσία, ἢ 1) ἡ γῆρας Ἀσία κατὰ πρῶτον Πινδ.
 Ὀ. 7, 33' 2) Ὀκεανὸς, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανῶ
 καὶ τῆς Τηθύος Ἦρ. 3) ἐπών. τῆς Παλλάδος
 παρὰ τοῖς Κόλχοις Πaus. (---).
 Ἀσι-γενής, 2' ὁ ἐξ ἀσιατικοῦ γένους, ὁ ἐξ
 Ἀσίας καταγόμενος Δ. Νους.
 Ἀσι-άδης, ὁ πατὴρ τοῦ Ἀσίου (υἱός) (---).
 Ἀσι-ανός, 3' ὁ ἐξ Ἀσίας Θουκ.
 Ἀσι-αρχέω εἶμαι ἀσιάρχης.
 Ἀσι-άρχης, ου, ὁ (ἄρχω) ὁ ἀνώτατος ἐκ-
 ρεῖς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀσία ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν
 τῶν Ῥωμαίων Στραβ. (ἐξελήγετο κατ' ἑτορ κατὰ
 πλειονοσύνην ὑπὸ τῶν διαφόρων πολιτειῶν κατ'
 ὑπὸ τοῦ ἀνθυπάτου ἐπεκτεροῦτο) ἔγραψε δ' ἰδί-
 ας διαπάντας τὰς ἀσὶ ἀρχάς Εὐσεβ. Ἰστ. 4, 15.
 Ἀσι-αρχία, ἢ τὸ ὑποῦργημα τοῦ Ἀσιάρχου.
 Ἀσίας, ου, ἐπ. ω, ὁ κατὰ Στραβ. ὁν. ἥρως,
 ἀπ' οὗ καὶ «λαίμων Ἀσίας», ἀλλὰ κατ' ἄλλ.
 ἐκάλειτο α' Ἀσιος λαίμων Ἰλ. 6, 661.

Ἀσιάζ, ἄδος· 1) θηλ. τοῦ Ἀσιανὸς Ἀισχ. 2) μετὰ ἡ ἄνευ τῆς λέξε. κιθάρα=ἡ ὑπὸ τοῦ Κηπίωνος βελτιωθεῖσα Κιθάρα, Ἀριστ. θεο. 120· 3) ἴν. χώρα, = ἡ Ἀσία Εὐρ.
Ἀσιάτης, ου, ἴων. Ἀσιήτης, ὁ· ὁ κάτ. τῆς Ἀσίας, ἡ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας.
Ἀσιατικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀσιάτην Στρατ.
Ἀσιατίγενής καί.
Ἀσιᾶτις, ἴδος, ἴων. Ἀσιήτις, ἡ· θηλ. τοῦ προηγ.
Ἀσιατογενής, 2· ἀσιαγενής Ἀισχ.
Ἀ-σιγησία, ἡ· τὸ νὰ μὴ σιωπᾷ τις Πλουτ.
Ἀ-σιγητός, 2· ὁ μὴ σιωπῆλός, ὁ λάλος, πολὺλάλος· -τιθῆναι Ν. Δ. 8, 335· -κύνος 8, 229.
Ἀ-σιγμο-ποιέω· κάμνω ποίημα, ἐν ᾧ οὐδὲν στίγμα ἀπαντᾷ· ἀσιγμοποιηθεῖσα ὥδῃ Ἀθην.
Ἀ-σιγμος, 2 (σῖγμα)· ὁ μὴ ἔχων τὸ γράμμα σίγμα Δ. Ἀλ. καὶ Ἀθην.
Ἀ-σιδῆρος, 2· ὁ ἄνευ σιδήρου, ἄνευ ξίφους, ἄσπλος· -γείρ Ἀνθ. 9, 12· -μοχλοῖ Εὐρ. Βακχ. 1102.
Ἀσιήτας, π. ἀντί· ἀσιάτης, Ἀσιήτις, π. ἀντί· Ἀσιᾶτις Ἀισχ. Εὐρ.
Ἀ-σιχρός, 2· ὁ μὴ συγχινόμενος εἰς τὸ τρώγειν, ὁ εὐκόλως στέργων τι Πλουτ. Λουκ. 16· ἔναρ· ὁ μὴ προσενὼν ἀφῆλαν, ὁ περὶ Πλουτ.
Ἀσίλλα, ἡ· ξύλον ὑπερ στήριζεται ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἐφ' οὗ κρεμῶσι βάρη, τὸ ἀναφόριον Σίμων. παρ' Ἀριστοτ. ρητ. 1· πρὸλ. ἀναφορεύς.
Ἀσίλλο-φορέω· φέρω ἢ σηκώνω τι μετὰ τὴν ἀσίλλαν.
Ἀσινάρια, ἡ· ἑορτὴ Συρακουσίων πρὸς ἀνέμνησιν διὰ τὴν ἦσαν τῶν Ἀθηναίων Πλουτ.
Ἀσινᾶρος, ὁ, καὶ Ἀσινᾶρος Θουκ. 7, 84· ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ πρὸς Ν. τῶν Συρακουσίων Διοδ.
Ἀσίνη, ἡ· 1) πόλις ἐν Ἀργολίδι Ἰλ. Πaus. 2) τόπος παρὰ τὸν Λακων. κόλπον πλησίον τοῦ Ταπάρου Θουκ. 3) πόλις εἰς τὸν Μισσηνιακὸν κόλπον Ἡρ. κατ. Ἀσινᾶτος καὶ Ἀσινεύς (—).
Ἀσινής, 2 (σίνωμα)· α) ἀελαδής, ἀπειραχτός· Ὁδ. λ, 109· -βρίτος Ἀισχ. Σο. 1013· β) ὁ μὴ βλέπων· -δαίμων (θηλ. ὁ προστάτης, ὁ σωτήρ) Πλατ. νόμ. 2, 670· ἐπίρ. ἀσινῶς Ξεν. Ἀν. 2, 3, 27· ἀσινέστατα, 3, 3, 4.
Ἀσιος, 3 (ἄσις)· λασιώδης, βορβορώδης Ἰλ. 6, 461· «Ἀσίω ἐν λειμῶνι» (ἐνταῦθα μᾶλλον θεωρητέον ὡς κύρ. ὄν. διότι τὸ α εἶναι μακρόν) (—)· ἴδ' Ἀσίας.
Ἀσιος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Ἰφτάκου ἐξ Ἀρίστῃς σύμμαχος τῶν Τρώων Ἰλ. 2) ἀδελφὸς τῆς Ἐκάδης Ἰλ. 3) ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ Σάμου 700 π. Χ. Ἀθην. (—).
Ἀσίρακος, ὁ· εἶδος ἀκρίδου, ἥτις καὶ ὄνος καλεῖται Διοσκ.
Ἀσις, ἴος, ἡ· ἴλις ἡ λάσπη ποταμοῦ Ἰλ. φ, 321.
Ἀσίς, ἴδος, ἡ· Ἀσίας Ἀπ. Ρ.
Ἀ-σίττω· ὄν τρώω, νηστεῖω Εὐρ. Ἰππ. 277.
Ἀ-σίττω, ἡ· ἡ νηστεία Εὐρ. Ἰλ. 1105.
Ἀ-σίτος, 2· ὁ μὴ τρώγων, (ἡ μὴ φαγών), νηστής, ὁ κάμνων διαίταν· -καὶ ἀπαστος Ὁδ. δ, 788· -καὶ ἄστος Σοφ. Αλ. 317.
Ἀ-σίτως, ἐπίρ. προηγ.
Ἀ-σκαθής, ὄν. 2· ἀσκηθής.
Ἀ-σκαίρω· σκαίρω (μετ' εὐρ. α) Κ. Σμ. 5, 495.
Ἀσκάλαρος, ὁ· εἶδος σαύρας, ἥτις οὐκ ἐκ τῶν

γλοιωδῶν αὐτῆς ποδῶν δύναται παντοῦ νὰ πίνῃται Λουκ. Ἀστρολ. 20.
Ἀσκαλῶτης, ὁ· τῷ προηγ. Ἀριστ. νεφ. 171.
Ἀσκάλαρος, ὁ· νυκτερινὸν πτηνόν (εἶδος κοῦκου ἢ κοουκοδάχτης) Ἀριστοτ.
Ἀ-σκάλευτος, 2· ἄσκαλος μετγν.
Ἀσκαλός, 2· ἄσκαλος.
Ἀ-σκαλός, 2· ὁ μὴ σκαλισμένος, ὁ μὴ σκαμμένος διὰ τῆς σκελίδος, (ὁ κακῶς εἰργασμένος, ἀτύπτος Ἡσυχ.).
Ἀ-σκαλίξω· σκαλίξω, μετ' εὐρ. α. ἀπ. κατὰ Φρόν. Β. Ἀν. 24.
Ἀσκαλῶνις, ὁ· εἶδος σκύου Ἀθην. 3, 78.
Ἀσκάλων, ὄνος, ἡ· πόλις ἐν Παλαιστίνῃ Ἡρ. κατ. Ἀσκαλωνίτης Στρατ.
Ἀσκαλῶπα, ὁ· σκολοπαξ.
Ἀσκάλωψ· σκολοπαξ· Σειδεβίν. ἔλ. φουσ. σελ. 41.
Ἀσκαμωνία, ἡ· Σκαμωνία.
Ἀ-σκανδαλίστος, 2· ὁ μὴ σκανδαλιζόμενος.
Ἀσκανία, ἡ· γῶρα ἐν Βιθυνίᾳ, Ἰλ. 2) λίμνη ἐν Βιθυνίᾳ Στρατ. 3) λίμνη ἐν Φρυγίᾳ Ἀριστοτ.
Ἀσκανίος, ὁ· 1) ὁν. Φρυγίου ἀρχηγοῦ Ἰλ. 2) υἱὸς τοῦ Ποιάμου Ἀπολλυδ. 3) υἱὸς τοῦ Αἰνείου Δ. Ἀλ.
Ἀσκάντης, ὁ· 1) παῖδόν τι κρεβάτι ἡ ἀνάκλιτον (παλιόκρεβάτον) Ἀριστ. νεφ. 624· κατὰ Σχολ. εἶδος δίφρου ἢ κρεβάτου· πρὸλ. Λουκ. Λεξικ. 6· 2) νεκροφορεῖον Ἀντιφ. 35.
Ἀ-σκαρδάμυκτη καί· -κτι, ἐπίρ. ἀτενῶς χωρὶς νὰ ἀνοίγοι τὸν οὐθαλμὸν Σεν.
Ἀ-σκαρδάμυκτέω· παρατηρῶ ἀτενῶς, χωρὶς νὰ ἀνοίγοι τὸν οὐθαλμὸν Σχολ. Ἀριστ. ἀτενῶς βλέπειν τὸν ἥλιον.
Ἀ-σκαρδάμυκτης, ὁ· τῷ ἐπομ. Ἰπποκρ.
Ἀ-σκαρδάμυκτος, 2· ὁ βλέπων ἀτενῶς, χωρὶς νὰ ἀνοίγοι τὸν οὐθαλμὸν Ἀριστ. Ἰππ. 292.
Ἀ-σκαρής, 2 (σκαίρω)· ὁ μὴ σκαίρων, μὴ σκαίρων, ἡ σκαρῶν, ἀκίνητος Ἡσυχ.
Ἀσκαρθμός, 2· τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.
Ἀ-σκαρίθ-ώδης, 2· ὁμοίος ἢ γεμάτος ἀπὸ ἀσκαρίθας.
Ἀ-σκαρίθω (α εὐρ.)· πηδῶ, σκιρτῶ Κρατιν. παρὰ Φιντ. ἐξηγεῖ ἀσπαίρω.
Ἀ-σκαρίς, ἴδος, ἡ· σκυλῆς τῆς κοιλίας, ἡ ἔλμινς (λεβίθα), καὶ τοῦ ποταμοῦ ὁ ἐκδρομὸς Ἀριστοτ. Ἰσ. 2, 5, 19. Παρ' Ἰπποκρ. μικροὶ σκύληες εἰς τὸ κυλάντερον, ἰδίως τῶν παίδων.
Ἀ-σκαρίστος, 2· ὁ μὴ σκιρτῶν, ἐξήγ. τῆς λέξεως ἀσπράδστος ὑπὸ Σχολ.
Ἀ-σκαρος, ὁ· 1) ὑποδήματος ἢ πανδαλίου εἶδος (διὰ τὸν γερῶνα)· 2) εἶδος κροτάλου Ἠσυχ.
Ἀσκαρο-εὐδός, 2· α) ὁ φωνὴν ἀσκαρῶν βασιτάς· β) ὁ κρατῶν ἢ παίζων ἀσκαρὸν χορευτής.
Ἀ-σκαύλης, ὁ· ὁ παίζων τὸν ἀσκόν (τὴν γκάδαν) Δ. Χρυσ. λ, 71.
Ἀ-σκάφος, 2 (σκάπτω)· ὁ μὴ σκαφεῖς, ἄσκαπτος· -ἔμπελος Στρατ. 11.
Ἀ-σκέα, ἡ· ἄσκησις Ἠσυχ.
Ἀσκειῶν, τό, ὄν. τοῦ ἀσκάος.
Ἀσκέλωσις· ἐπίρ. σκληρῶς, ἐκμύονως, ἀνεκδύτως.
Ἀ-σκελής, 2 (σκέλος)· α) ὁ μὴ ἔχων σκέλος· -καὶ ἄπους Πλατ. Τιμ. 34· β) (α ἀθρ.), ὁ ἔχων ἴσα σκέλη, ἰσοσκελής, ἐπὶ τῆς Συγγαμίας Ἰσορροπίας Νικ. Θηρ. 41.

Ἀ-σκέλης 2 (σκέλλω). α) (ἀ εὐρ.) κατὰ-
ροισι, κατεσκληνός, ἐξηγνημένος· ἀσκέλης καὶ
ἄθυμοι· Ὀδ. κ. 463, (ὅπερ δύναται· νὰ ἀποδοθῇ
καὶ εἰς τὸ προηγ. καὶ τότε=δὲ ἀδύνατοι ἔχων
σκέλη, ἄθυμοι, ἀδύνατοι). β) στερεός, ἀδιάκο-
πος (ἢ ἄμεινον μετὰ στερ. ἀ=ὁ μὴ ἀποξηραι-
νόμενος). «ἀσκέλης αἰεὶ κεχῶλται» Ὀδ. α.
68, «πολὺν χρόνον ἀσκέλης κλαίει», θ. δ 43.
«ἀσκέλει· αἰεὶ μενεαίνω» Ἰλ. 6, 68.

Ἀ-σκέπαρος, 2 (σκέπαρον). ἀπελίσκητο·
βίβρον Σοφ. Οἰ. Κ. 101, Σχολ. ὁ ἀξέστος.

Ἀ-σκέπαστος, 2· ὁ μὴ σκεπασμένος μετν.

Ἀ-σκέπαστρος, 2· τῷ προηγ. μετν.

Ἀ-σκέπης, 2· τῷ προηγ. -κάρηνον Π. Σιλ. 34.

Ἀ-σκέπος, 2 (σκέπη). τῷ προηγ. Λουκ.

Ἀ-σκέπτος, 2· ὁ μὴ σκεπτόμενος, ἀστέγα-
στος, «ἀσκεπτα λέγουν» Ἀθην. 11, 509, ἐπίρ.
ἀσκέπτως=χωρὶς σκέπην, ἀσυλλογίστως, ἀνεξ-
τάστως, χωρὶς νὰ ἀποδέλῃ τις εἰς τί· «ἀσκέ-
πτως ἔχειν νινός» Πλατ. Γοργ. 501.

Ἀσκέρα, ἡ· εἶδος ὑποδημάτων· τῆ σπανδάλων
χειμερινῶν ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος, οὗ αἱ
τόλμας πρὸς τὰ ἔσω ἐστραμμέναι διατρησάσι
θερμὸν τὸν πόδα Λυκοφρ. 855, Πολυδ. 7, 85
«ὑπόδημα λάσιν χειμῶνι χρήσιμον».

Ἀσκέριον, τό· ὄπκ. τοῦ ἀσκέρα.

Ἀσκερίσκον, τό· ὄπκ. τοῦ προηγ. Ἰππων.
παρὰ Γρετζ. εἰς Λυκοφρ. 855.

Ἀσκέστατος, 2· ὁ μὴ τεχνικῶς ἐσκευασμένος,
ἀκαλλώπιστος· κάλλος Φίλοστρ. 826.

Ἀ-σκέτης, 2· ὁ μὴ ἔχων τὰ ἀναγκαῖα σκευή,
ἡ ὀπλισμὸν, ἄοπλος, ἀνέτοιμος Ἰπρ. 3, 131.
παρὰ τὸ ἄοπλος καὶ ἀκτῆμων Μουσων. παρὰ
Στοδ. ἐκλ. 67, 20.

Ἀσκειος, 2 (σκεύη). τῷ προηγ. Σοφ. Ἰλ. 36 (=
ἔχειν ὄπλιν καὶ στρατῷ).

Ἀ-σκειώρητος, 2· ἀνεξέταστος, ἀδιερεύνη-
τος Στραβ. 8, 381.

Ἀ-σκέω· 1) ἐργάζομαι, δουλεύω τι τεχνικῶς,
ἰδίως τὴν ἀκατεργάστον ὕλην κατεργάζομαι·
-εἶρα Ἰλ. γ. 388, -εἰράτα θ. 110· «ἄρμα δέ
οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται» κ. 438.
«τύχασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα» = μετ' ἐπιμε-
λείας συγγυρίασα, ἡ καθάρισα· Ὀδ. α. 439.

«χορὸν ἥσκησεν» = πρεπόντως διευθέτησεν, ἡ
κατεσκευάσεν γλυφῆν, ἥτις χορὸν παρίστα Ἰλ.
σελ. 592· ἰδίως παρ' Ὀμ. «ἀσκήσας τεύ-
ξει» (= τεχνικῶς καὶ ἐπιμελῶς Ἰλ. ξ. 240. Ἐν
γίνεαι στολίζω, κοσμῶ· «ἡσκημένην πέπλον»
Ἀίσχ. Περ. 178· -κόσμη Ἰπρ. 3, 1· «οἶκος
ἡσκημένος» = τεχνικῶς κεκοσμημένος, 2, 130·
ἐν γίνεαι ἐξοπλίζω· «Ἐλλήνας ναυσίν, ἀσπίσιν
ἡσκημένοι» Εὐρ. Ἰ. Α. 83· «σῶμ' ὀπλοῖς ἡ-
σκήσατο», Ἰλ. 1395· 2) θεραπεύειν, τιμᾶν
-θαίμονα Πινδ. Π. 3, 109· «θίμει ἀσκέεται»,
Ἰθ. 8, 22· ἐντ. ἐκπηγάζει καὶ ἡ παρὰ τοῖς ἀττ.

συνθ. σημασία ἐξασκῶ, γυμνάζω, κατὰγίνο-
μαι, μετέρχομαι· -τέχνην, πεντάεθλον Ἰπρ.
3, 125· -δικαιοσύνην, ἀληθῆτην Ἰπρ. 1, 96·
-τὰ δίκαια Σοφ. Οἰ. Κ. 917· -ἔρωτας, πόνον,
ἀπάτας Εὐρ. Ἐλ. 1110· -ἀσέδειαν, Βαχ. 476·
καὶ ἐν περ. «-σοφίαν καὶ ἀρετὴν» Πλατ. Εὐθὺδ.
283· -σωπὴν=(σωτηρίαν παρατηρῶ) Ξεν. Κυρ.
5, 3, 43· ἔτι ἐνδυναμώνω· «σῶμα πρὸς τὴν εἰς

τι (ἐπὶ ἀθλ. καὶ γομν. ἀγώνων) Ξεν. ἀπομν.
1, 2, 19· ἐν Π. Ἀν. 17 ἔφηγ. τὸ ἀγωνιστικὸς
ἐπιμελείας τυγχάνειν» ἔτι ἄνευ τοῦ σώμα Πλατ.
Λαχ. 128· -στάδιον, παγκράτιον (=ἀσκούμαι
ἡ γυμνάζομαι εἰς τὸ στάδιον, παγκράτιον κλπ.)
νόμ. 7, 795· -τὰ περὶ τὸν πόλεμον, 8, 832·
καὶ μετ' ἀπαρ. «ἄσκω ποιεῖν» = (προθυμοῦ-
μαι ἡ σπουδάζω νὰ κάμω) Ξεν. Κυρ. 5, 5, 12·
«εὖ ἡσκηύτες», ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνάσκητοι Κυρ.
8, 8, 20· ἀλλὰ καὶ «ἡσκημένος ἀνὴρ», ἀ-
πομν. 3, 13, 6· «εἰς ἀτῶνα ἄμεινον ἡμῶν ἡ-
σκηται» Δημ. 9, 52· παρ' Ἰσοκ. 7, 14 «παί-
δα· παρὰ τὸ, δι' ἐπιμελείας ἔχειν».

Ἀ-σκη, ἡ· ἄσκησις, Πολυδ. 154, ἀδόκ.

Ἀ-σκηθής, 2· (ἀσχ. γραμ. παραγ. ἐκ τοῦ
σχήθω, ἀσχεθής, ἀδολογής, ὁ καλῶς διατηρημέ-
νος, σώος) -ἄψ' ἔλθειν Ἰλ. κ. 212· «-ἰκόμεν
εἰς πατρίδα γαῖαν» Ὀδ. ι. 79· -μέλι=καθαρόν
μέλι· Ἀντιμαχ. «-νόστος Ἀπολ. Ἰ. 2, 960.

Ἀ-σκημα, τό· 1) ἡ παρασκευή, ἐξοπλισμός·
2) γύμνασις Ξεν. Κυρ. 7, 5, 79.

Ἀ-σκηνας, 2 (σκηνή). α) ὁ ἀνευσκητής· -δαίτα
Πλουτ. Σερτ. 12· β) ὁ ἀνευ σκηνικῆς σιογρα-
φίας, ἄνευ ἀπάτης Σουεσ.

Ἀ-σκήνω· ἐπίρ. ἴδ. ἀσκήνω.

Ἀ-σκησις, ἡ· ἡ γύμνασις· καὶ ἐπιμελεία Πλατ.
Πρωτ. 323· -τινός· Θουκ. 5, 67· ἰδίως τῶν ἀ-
θλητῶν, 2, 39· ἡ δαίτα, τὸ ἐπιτήδευμα Λουκ.

Ἀ-σκητέον, ὅ· ἐπὶ ἴδ. ἀσκήτω.

Ἀ-σκητήριον, τό· τόπος ἐν ᾧ ἀσκούνται μετν.

Ἀ-σκητής, ὁ· ὅστις ἀσκεῖται ἡ γυμνάζεται εἰς
τι, ὁ ἐξασκῶν τι· «-τῶν καλῶν κατὰθῶν ἐρ-
γῶν», ἀντιθ. πρὸς τὸ ἰδιώτης Ξεν. Κυρ. 1, 5,
11· ἰδίως τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητῶν Πλατ.
πολιτ. 3, 404· παρ' ἑκκλ. ὁ μοναχός.

Ἀ-σκητικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀσκήσιν,
ἀθλητικός· -βίος=ἐργατικός Πλατ. νόμ. 7,
806· παρ' ἑκκλ. ἀσκητικός=μοναχικός.

Ἀ-σκητικῶς· ἐπίρ. ἴδ. ἀσκητικός.

Ἀ-σκητός, 3· α) ὁ τεχνικῶς κατεργασμένος,
ἡ κατεσκευασμένος· -νήμα Ὀδ. δ. 134· -λέχος,
ψ. 189· «ἀσκητὴ πέπλος»=κεκοσμημένη Θεοφρ.
1, 33· β) ὁ δι' ἀσκήσεως δυνάμενος νὰ ἀπο-
κτηθῇ· -οὐ διδάκτων Πλατ. Μεν. 70· 3) ὁ
γυμνασμένος, ἐξησκημένος.

Ἀ-σκητρία, ἡ· τὸ ἀσκητῆς· ἰδίως παρ'
ἑκκλ. ἡ μοναχὴ (ἐπὶ πνευμ. ἀσκήσεως).

Ἀ-σκήστος, 2· ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, ἀσκέ-
παστος Σχολ. Σοφ.

Ἀσκήσιον, τό· ὄπκ. τοῦ ἀσκέος Ἀριστ. ἐκκλ. 307.

Ἀσκήιον, τό· τῷ προηγ. Δ. Αερ. 5, 16· «οὐκ
ἀσκήιον, (ἐπὶ τῶν φοβουμένων διὰ τὸ κενόν) ἐκ τοῦ
ἤρατῃ· «οὐκ ἀσκήϊω γ' ἐμορμολύττει αὐτούς».

Ἀ-σκιος, 2 (σκιᾶ). α) ὁ μὴ ἔχων σκίαν Πο-
λυδ. 16, 12· β) (μετ' εὐρ. α) ὁ σκιερός· -ὄρεα
Πινδ. Ν. 6, 45.

Ἀ-σκιπών, ὀνος, 2· ὁ μὴ ἔχων σκίπωνα (βα-
κτηρίαν, βᾶδον), Ἀντιφιλ. 33.

Ἀσκήτης, ὁ· ὁδρωφ, ὁ πρήσκων τὴν κοιλίαν
ὡς ἀσκὸν Ἐπικούρ. παρὰ Πλουτ.

Ἀσκληπεῖον, ἡ ἀσκληπιεῖον τό· γυμν. τοῦ Ἀ-
σκληπιοῦ Πλουτ. 2, 27, 7.

Ἀσκληπιάδης, ὁ· ὁν· 1) οὗτος ἡ ἀπόγονος
τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιάδαι ἐκαλοῦντο

2) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

3) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

4) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

5) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

6) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

7) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

8) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

9) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

10) ὁ ἀσκληπιοῦς Ἰλ. οἱ Ἀσκληπιοῦς ἐκαλοῦντο

ἀσμεναιτίας (τὸ τελευτ. ἐν Πλατ. πολιτ. 1, 329), ἀσμενέστατος, πολιτ. 10, 616, Κικ. Ἀττ. 13, 22· ἐπὶ ἀσμενέως=μετὰ χαρᾶς, μετὰ προθυμίας Πλατ. καὶ ἔπομ.

*Α-σμηκτος, 2· ἀτρεπτος, ἀσφύγγιστος· Φειρερ. ἐν Πολυδ. 2, 35 παρὰ τὸ ἀπαράλλακτος.

*Ασμός, ὁ· ἄσμα Πλατ. κωμ. παρὰ Πολυδ. 4, 61.

*Α-σολοικισμός, ἐπὶ ἀνεν σολοικισμοῦ Εὐστ.

*Α-σολοικός, 2 Σοφ. ἀποσπ. 555, καθ' Ἡ-συχ. προσήνεες οὐ βάρβαρον· πρὸλ. Πλουτ. Κλεομ. 13· «κρέας βόειον ἐφθόν ἀσολοικόν» τὸ μὴ διὰ τεχνικῆς παρασκευῆς διαφραζέν· Ἀθην. 2, 63.

*Α-σολοικός, ἐπὶ ἰδ' ἀσολοικός.

*Α-σοφία, ἡ· μωρία, στέρησις σοφίας· ὑπὸ τοῦ Πολυδ. 4, 13 ἀποδοκιμάζεται.

*Α-σόφιστος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ τεχνικούς ἢ ἐπιτετηθεμένους λόγους Ἰωσ.

*Α-σφοδός, 2· ὁ μὴ σφοδρός, ἀσύνετος, ἀπαίδευτος, ἀγροίκος Πινδ. Ὀ. 3, 88, Εὐρ. Ξεν. Πλουτ.

*Α-σφώος, ἐπὶ ἰδ' ἄσφορος.

*Α-σπάστους· ὑποδέχομαι φιλικῶς, χαίρειν, ἰδίως ἐν ἀρτίῳ· «δεξιὸν ἔπασσε μετ' ἐλπίσιν» Ἰλ. 2, 542· γεροῖν Ὀδ. γ, 35· «-φωῶ νιν» Πινδ. Ἰ. 2, 25· πόρρωθεν Πλατ. Χαρμ. 453· καὶ ἐπὶ κινδύ, ὅστις τὸν κύριόν του θεωπεύων ὑποδέχεται· Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 9· ἔτι φιλῶ, Κυρ. 6, 4, 10· Ἐπὶ ἀναχωρήσεως, Ἑλλ. 4, 1, 3· αὐτοκράτορα=χαίρειν προσαγορεύει Πλουτ.

*Εν γένει εὐχαρίστως ἔχω, ἀγαπῶ Πλατ. ἀπολ. 29. Ὁμοιωτικῶς, πολιτ. 8, 566· ἐπὶ συντόμως ἢ προθύμως ἐνασχολοῦμαι· σοφίαν Ξεν. ἐπ. 1, 2· «κύνες ἀσπάζονται τὰ ψευδῆ ἔγνη» ἀκολουθοῦσι, κυν. 3, 7.

*Α-σπάθης, 2· ὁ μὴ μὲ τὴν σπάθην (ἐυλό-κτενον) κτυπηθείς, ὁ μὴ ὑδασμένος· χαλκίνα Σοφ. ἀποσπ. 849, ἀρ. λεξ. δορὰ ἀνύσαντος· ῥάλαγξ=(μὴ πυκνὴ ἀραιά) Δ. Ἀλ. ἐπ. 16, 7.

*Α-σπαίρω (ἀ εὐφ.)· σπαράζω, ἔχω σπασμούς, ἐπὶ τῶν ἀποθυνησκότων Ὀμ. «κραδίη ἀσπαίρουσα» Ἰλ. ν, 443· ἐναντιοῦμαι Ἡρ. 8, 5.

*Ασπάλαθος, ὁ· ἀκανθώδης φυτὸν Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 10· ἔτι, ἡ Φερικρ. παρ' Ἀθην. 15, 685· (τῆς ῥίζης τοῦτο ὁ φλοιὸς ἐτίθεται εἰς τὰ εὐώδη ἔλαια) Πλατ. πολ. 10, 616 καὶ μετν.

*Α-σπάλαξ, ἄκος, ὁ· 1) σπάλαξ (τυφλοπόντικ-τικόν) Πλουτ. συμμ. 7, 2, 2· 2) εἶδος αὐτοῦ.

*Ασπαλιεύομαι· ἰδ' ἀσπαλιεύω.

*Ασπαλιεία, ἡ· ἡ ἀλιεία, ψάρευμα μετν.

*Ασπαλιεύς, ὁ· ὁ ψαράς Νικ. θηρ. 704.

*Ασπαλιευτής, ὁ· τῷ προηγ. Πλατ.

*Ασπαλιευτικός, 3· ὁ ἀνήκων ἐς τὸν ἀσπα-λιέα (ψαρὲν), ἀλιευτικός· ἡ ἀσπαλιευτική = ἡ τέχνη τοῦ ἀσπαλιεύου Πλατ. Σοφ. 219.

*Ασπαλιεύω· ψαρεύω, πιάνω ψάρια μετν.

(*Ασπαλος, ὁ· ῥίξ, λέξις τοῦ προηγ. Ψευχ. ἐκ τῆς διαλέκτου τῶν Ἀθηναίων).

*Α-σπανιστεία, ἡ· ἡ ἀφονία Στοβ.

*Ασπαράξις, ἡ· πρὶν ἢ σπαράγγι Θεοφρ.

*Ασπάραγος, ὁ· ὁ τύπος Πλουτ. Κτιστ. 17· Ἀττ. ἀσπάραγος· τὸ σπαράγγιον Θεοφρ. καὶ ἐν γένει ἡ τρυφερά κορυφή τῶν λαχανοειδῶν, πρὶν ἢ ἀναπτυγθῶσι τὰ φύλλα πρὸλ. Λοδ. ἐκ Φρόν. 110 (=ου).

*Ασπαράχωνία, ἡ· ἡ ἀσπαράγις.

*Ασπαρίζω· ἀσπαίρω, σπαράζω· ἐπὶ ἰχθύων Ἀριστοτ.

*Α-σπαρτος, 2· ὁ μὴ σπαρθείς ἢ ὁ μὴ σπειρό-μενος· γῆ καὶ ἀνθρώπος Ὀδ. ι, 123· «σπαρτα καὶ ἀνθρώπα πάντα φρονταί» αὐτόθι 106.

*Α-σπάρτως, ἐπὶ γωρῆς νὰ σπαρθῇ.

*Α-σπάσιος, 3 (καὶ 2 Ὀδ. ψ. 233. Λουκ. Νε-κυομ.)· 1) ἀσπαστός, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός· ἔλ-θειν τινι Ἰλ. θ, 488· 2) εὐχαριστημένος, χαρού-μενος· «γαίης ἀσπάσιοι ἐπέδαν» Ὀδ. ψ, 238· «ἀσπασίον τὸν γε κακότητος ἔλυσαν», ε, 397· ἐπὶ ἀσπασίως=ἀσμένως μετὰ χαρᾶς, εὐχαρί-στως, δ, 523, Ἀισχ. Θεοφρ.

*Α-σπασμα, τό· 1) πᾶν ὅτι ἀσπάζεται τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης Πλουτ. 2) ἀγκαλίσ-μα, φίλημα, Εὐρ. Ἑκ. 829, χαίρετισμα Κρι-ναγ. 47.

*Α-σπασμός, ὁ· ὁ χαίρετισμός, ἀγκαλίσμα Θεοφρ. 840 Ν. Δ. ἔτι ἀγάπη, ἀντιθ. πρὸς τὸ μί-σος Πλατ. νόμ. 11, 919.

*Α-σπαστικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς ἀσπασμούς, ὁ φιλικός, εὐπροσηγγορός· ἐντετυκὶς Πολυδ. 28, 3, 10· τὸ ἀσπαστικόν, ἐνν. οἶκημα=τὸ οἶκημα ἢ δωμάτιον τῆς ὑποδοχῆς.

*Α-σπαστός, 3· ὃν ἐπιθυμεῖ ἢ δύναται τις νὰ ἀ-σπασθῇ, ὁ ἐπιθυμητός ὡς ἀσπάσιος Ὀδ. τ, 569· ἀσπαστὸν ὡς ἐπὶ Ὀδ. ν, 35· «ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίας τὴν ἀσπαστότερον» Ἡρ. 1, 62· ἐπὶ ἀσπαστῶς, 4, 206.

*Α-σπαστός, ὅς, ἡ· χαίρετισμός, ἀσπασμός Καλλιμ. ἀποσπ. 457.

*Α-σπαστός, ἐπὶ ἰδ' ἀσπαστός.

*Α-σπειστος, 2· ὁ δι' οὐδεμιᾶς σπονδῆς ἐξι-λεούμενος, ἀδυσώπητος ἀνεξιλέωτος ἀκαμπτος Δημ. Πλουτ.

*Ασπενδός, ἡ· πόλις ἐν Παμφυλίᾳ Θεοφρ.

*Α-σπερμος, 2 (σπέρμα)· ὁ ἀνευ σπέρματος, ὁ ἀνευ ἀπογόνων Ἰλ. υ, 303.

*Α-σπερχές (σπέρχω καὶ ἀ εὐφ.)· ὀρηκτικῶς, ἐμπροσθεν, παραφύρως· «ἀσπερχές μενεαίνω» ἀδιαιλέτως Ἰλ. δ, 32.

*Α-σπετος, 2 (εἰπεῖν, ἔπος)· ἄρητος, ἀνέκφρατος ἰδίως (ἐπὶ ὑπερβολικῶς μεγέθους)· αἰθὴρ Ἰλ. θ, 558· οὐδὰς, 2, 61· «ῥέας ὡκεανοῦ», σ, 403· ὕλη ψ, 127· κῆδος, γ, 373· ἐντ. «ἀσπετα πολλὰ» Ὀδ. δ, 75· κρέα ι, 162· «τρεῖτε ἄ-σπετον» πολλὸ Ἰλ. ρ, 322, καὶ παρὰ τραγ.

*Α-σπετος, 2· ὁ ἀσπέρως· ἡ ἀσπέρως μενεαίνω» ἀδιαιλέτως Ἰλ. δ, 32.

*Α-σπετος, 2 (εἰπεῖν, ἔπος)· ἄρητος, ἀνέκφρατος ἰδίως (ἐπὶ ὑπερβολικῶς μεγέθους)· αἰθὴρ Ἰλ. θ, 558· οὐδὰς, 2, 61· «ῥέας ὡκεανοῦ», σ, 403· ὕλη ψ, 127· κῆδος, γ, 373· ἐντ. «ἀσπετα πολλὰ» Ὀδ. δ, 75· κρέα ι, 162· «τρεῖτε ἄ-σπετον» πολλὸ Ἰλ. ρ, 322, καὶ παρὰ τραγ.

*Α-σπετος, 2· ὁ ἀσπέρως· ἡ ἀσπέρως μενεαίνω» ἀδιαιλέτως Ἰλ. δ, 32.

*Ασπίδ-απο-βλήξ, ἡτος· ὁ ὁ ῥίπτων τὴν ἀ-σπίδα του, ὁ τὸν πόλεμον φεύγων Ἀριστ. σφ. 592.

*Ασπίδευς, τὰ· μέρος τοῦ πλοίου πρὸς τὴν πρύμναν, ἐνθα ἐκρέμων τὰς ἀσπίδας.

*Ασπίδης, 2· ἰδὲ σπιδής.

*Ασπίδης-στρόφος, 2· ὅστις στρέφει ἢ αἰεῖ τὴν ἀσπίδα· λέως Ἀισχ. Ἀγ. 799.

*Ασπίδης-φόρος, 2· ὁ φέρων ἢ βαστάων ἀσπίδα Ἀισχ. Ἐπιτ. 19, οὐσ. Εὐρ. Βακχ. 780.

*Ασπίδιον, τό, ὅπλον τοῦ ἀσπί· μικρὰ ἀσπίς Ἑρμ. ἐν Πολυδ. 10, 165.

*Ασπίδοσκαρτερον, τό· τῷ προηγ. μετν.

*Ασπίδισκη, ἡ· τῷ προηγ. Ἰωσ. καὶ μετν.

Ἀσπιδίσκιον, τό· τῷ προηγ. Διοσκ. Σχολ.
 Ἀσπιδίσκος, ὁ· τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.
 Ἀσπιδίτης, ὁ· ὁ ἀσπιδόφθορος Σοφ. ἀποσπ. 376.
 Ἀσπιδιότης, ὁ· τῷ προηγ. συγν. παρ' Ὁμ.
 καὶ μετγν. π. ὡς Θεοφρ. 14, 67, καὶ ἐν πεζῷ
 Πολυδ. 10, 29 καὶ Λουκ.
 Ἀσπιδό-δρακτος, 2· ὁ ἀπὸ ἀσπίδα (φειδὶ) δαγ-
 κισθεὶς Διοσκ.
 Ἀσπιδό-δουπος, 2· ὅστις ἀντηγεῖ ἀπὸ τὸν
 κύτον τῆς ἀσπίδος, ἢ ὁ διὰ τῶν ἀσπίδων γε-
 νόμενος κρότος· -δρόμος = τὸ διὰ τῶν ἀσπίδων
 τρέξιμον εἰς τοὺς ἀγῶνας Πινδ. Ἰ. 1, 23.
 Ἀσπίδο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ σχῆμα
 ἀσπίδος Δ. Σικ.
 Ἀσπιδόεις, εἶσα, ἐν· γελῶν Ὁπ. Ἀλ. 1, 397.
 Ἀσπίδο-θρέμμων, 2· ἀσπιδόφρομων Σχολ.
 Εὐρ. Φοιν. 802.
 Ἀσπίδο-πηγεῖον, τό· τόπος ἢ ἐργαστήριον
 ἐν ᾧ κατασκευάζονται ἀσπίδες Δημ. 36, 4.
 Ἀσπίδο-πηγός, ὁ· ὁ κατασκευάζων ἀσπίδας
 Πολυδ. 1, 149.
 Ἀσπιδό-πληκτος, 2· ὁ πληγεὶς ἢ κτυπηθεὶς
 ὑπὸ ἀσπίδος Πολυδ. 7, 155.
 Ἀσπίδο-ποιία, ἡ· τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις
 ἀσπίδας μετγν.
 Ἀσπίδο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων ἀσπίδας
 μετγν.
 Ἀσπιδό-τροφος, 2· ὁ τρώγων ἀσπίδας (ὕ-
 ρεις) Γαλην.
 Ἀσπίδο-ῦχος, 2· ὁ κρατῶν ἢ φέρων ἀσπίδα
 Σοφ. ἀποσπ. 376.
 Ἀσπίδο-φέρμων (φέρδω)· ὁ τρεφόμενος ἀπὸ
 τῆς ἀσπίδος ἢ ἀπὸ τὸν πόλεμον Εὐρ. Φοιν. 802.
 Ἀσπίδο-φέρω· εἴρω ἢ βαστάζω ἀσπίδα Σχολ.
 Ἀριστ. νεφ. 981.
 Ἀσπιδόφθορος, 2· ὁ φέρων ἀσπίδα μετγν.
 Ἀσπίδο-χελώνη, ἡ· ἡ χελώνη Εὐστ. Ἰδ'
 ἀσπίδους.
 (Ἀσπίζω)· μόνον ἀρ. λεξ. καὶ ἐν συνθ. σκεπά-
 ζω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα, προφυλάττω).
 Ἀσπίλος, 2· ὁ χωρὶς σπῆλον, λέραν, καθαρ-
 ός· -μήλον Ἀντιφ. 8.
 Ἀσπίλωτος, 2· τῷ προηγ. Σουίδ.
 Ἀσπινθιον, τό· ἀσπινθιον ἀρ. λεξ.
 Ἀσπίς, (ἰδοι, ἡ· ἡ στοργή· (πάντα) εἴση,
 εὐκυκλος) ἀσπί· τῶν μαχητῶν, παρ' Ὁμ. ὡς
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ πολλῶν πτωγῶν βοείου δέρ-
 ματος (ταυροῦ Ἰλ. ν, 405)· ῥινοῖται βοῶν καὶ
 νόρσσι χαλκῷ θινωτῇ), καὶ σκεπασμένη ἐκ
 μεταλλίων ἐλασματος, ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα ὀμ-
 φαλόν, καὶ εἰς τὸν γύρον θυσανούς, ὅθεν καὶ ὀμ-
 φαλόεσσα, θυσανέεσσα ἐνίοτε πολὺ μεγάλη,
 τερμίδεσσα, ποδηνέης. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὸν ὀπλι-
 σμὸν τῶν βαρύνων ὀπλισμένων, ὅθεν καὶ· «πολ-
 λὴ ἀσπίς» = (στρατὸς ὀπλιτῶν) Εὐρ. Φοιν. 78
 «ὀπτακισχιλὴ ἀσπίς» = (8,000 ἀσπιδόφθοροι)
 Ἦρ. 5, 30· «μυρία ἀσπίς» Ξεν. Ἀν. 1, 7, 10,
 ἐνθα ἀντίθ. εἰσὶν οἱ πελτασταί· «ἐπὶ ἀσπίδας
 πάντε καὶ εἴχουσιν ἐπὶ τεσσάρων» Θουκ. 4, 93· προβλ.
 «ἐπὶ ἀσπίδων τεταίχθαι»· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀσπίς ἐ-
 κρατεῖτο διὰ τῆς ἀριστερᾶς, καλεῖται ἐξ ἀσπί-
 δος (ἰδὺς ἐν προτάγμασι) = ἐξ ἀριστερῶν Πολυδ.
 10, 25, 5· ἐπ' ἀσπίδα, καὶ παρ' ἀσπίδα
 = εἰς τὰ ἀριστερά π. χ.· παράγιναι Ξεν. Ἀν. 4,

3, 26· -παρ' ἀσπίδος = ἐκ τῶν ἀριστερῶν Αἰσχ.
 Ἔπτ. 606· μεταρ. α) προστασία, σκέπη Ἀγ.
 1412· β) μάχη, πόλεμος· «εἰς ἀσπίδα ἤκειν
 Εὐρ. Φοιν. 1336· 2) φαρμακεὺς ὅρις Ὁππ.
 κον. 3, 433· 3) στοργή· ὅλον πατήριον ἢ φίλη
 Ἀθην. 11, 472.
 Ἀσπιστής, ἦρος, ὁ· ἀσπιστής Σοφ. Ἀγ. 562.
 Ἀσπιστής, ὁ· ὁ ὀπλισμένος μὲ ἀσπίδα, ὁ φέ-
 ρων ἀσπίδα Ἰλ. β, 90, αἰ κατὰ γεν. ἀσπι-
 στίων· καὶ παρ' ἄλλ. π. «ἀσπισταὶ μόχθοι· τευ-
 χέων» = ὅπλα ὧν τὸ κύριον μέρος ἦτο ἡ ἀσπίς
 Εὐρ. Ἰλ. 444.
 Ἀσπιστωρ, 2· ὁ ἀσπιδόφθορος· -κλόνοι = θόρυ-
 βος τῶν ἀσπιδόφρων Αἰσχ. Ἀγ. 392.
 Ἀσπλάγχνία, ἡ· τὸ νὰ μὴ εὐσπλαγχνίζηται
 τις τινὰ μετγν.
 Ἀσπλάγχνων, 2 (σπλάγχνων)· α) ὁ μὴ ἔ-
 χων σπλάγχνα· ἐντ. ἀκαρδός, δειλός Σοφ.
 Αἰ. 467· β) ὁ μὴ φαγὼν Πλατ. καὶ Ἀθην. 14,
 644· 3) ὁ μὴ εὐσπλαγχνιζόμενος.
 Ἀσπληθῶν, ὄνος, ὁ· πόλις ἐν Βοιωτίᾳ Ἰλ.
 Ἀσπληνός, 2· ἀσπληνός Διοσκ.
 Ἀσπληνός, 2 (σπλην)· ὁ μὴ ἔχων σπληνα,
 ὁ ὀλιγοστέων τὴν σπληνα, ἰατρικῶν ταύτην·
 -τὸ ἀσπληνον = σπληνοδότανον, δι' οὗ θερα-
 πεύεται τὸ πάθος τῆς σπληνός Διοσκ.
 Ἀσπονδῆι, ἐπὶρ. χωρὶς σπονδῆν, ἐξιλέωσιν,
 ἄνευ συνδέσμου ἢ συμμαχίας, χωρὶς δεσμῶν φι-
 λίας μετγν. Ἰδ' Ἀσπονδός.
 Ἀσπονδῆος, ὅν κρατῶν τὸν δεσμὸν τῆς φιλίας
 ἢ συμμαχίας, οὐκ εἰρηνεύω Ἦσυχ.
 Ἀσπονδός, 2 (σπονδή)· ὁ ἄνευ σπονδῆς,
 συμμαχίας, συνθήκης καὶ ἀναγκῆς Θουκ. 3,
 111, 113, ἀντιθ. πρὸς τὸ ὑπόσπονδος· -τὸ ἄ-
 σπονδος = ἡ οὐδετερότης, 1, 37· «Ἀρῆς Αἰσχ. Ἀγ.
 1208· «πόλεμος ἀσπονδός καὶ ἀκήρυκτος» = ἀ-
 διάλλακτος, ἐνθα οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος περὶ
 ἀναγκῆς Δημ. 18, 232· ἔχθρα Πλουτ. Περ. 30.
 Ἀσπορία, ἡ· τὸ μὴ σπείρειν Μανευ. 4, 585,
 τὸ μὴ γεννᾶν τέκνα Χρ. Σιδ.
 Ἀσπορος, 2· ἀσπαρτος, ὁ ἄνευ σπορᾶς·
 -χώρα Δημ. 19, 123· -τὰ ἀσπορα Ἀγαθ. 37.
 Ἀσπούδατος, 2· ὁ μὴ μετὰ σπουδῆς γενό-
 μενος ἢ ὅτι δὲν εἶνε ἄξιον σπουδῆς, ἀνάξιος
 σπουδῆς, κακός, φεικτός· ἀσπούδαστα σπεύ-
 δειν Ἰ. Τ. 202.
 Ἀσπουδεῖς· ἀσπουδεῖς Ἰδ' ἔπομ.
 Ἀσπουδῆι, ἐπὶρ. ἄνευ σπουδῆς ἢ ἐπιμελείας,
 χωρὶς κόπου Ἰλ. θ, 512, ἀντίθ. «ἀλλὰ μέγα
 ῥέζεις τι», γ, 304.
 Ἀσπουδῆς, 2· ὁ ἄνευ σπουδῆς, ἀντίθ. τῷ
 σπουδαί· Εὐπολ. ἐν Β. Ἀν. 453.
 Ἀσπρις, ἡ· εἶδος θρύος Θεοφρ.
 Ἀσπρος, ἡ· τῷ προηγ.
 Ἀσσα, ἀττ. ἄττα· τινὰ Ὁδ. τ. 218.
 Ἀσσα, ἀττ. ἄττα· ἄτινα Ἰλ. Ἦρ. 1, 47.
 Ἀσσάρακος, ὁ· ὁν. ἀρχαῖον Τρωὲς βασιλεὺς
 Ἰλ. (— — —).
 Ἀσσάρειον, τό· τὸ ῥωμ. ας εἶδος μικροῦ νομί-
 ματος, ὧν δέκα ἀπτείνον τὴν δραχμὴν· (κνφ.
 ὕποκ. τόπ.) Πλουτ. Καμ. 13.
 Ἀσσησός, οὗ, ἡ· πόλις ἐν Μιλήτῳ Ἦρ.
 Ἀσσιστα, ὕπερθ. Ἰδ' ἄγγλ.
 Ἀσσον, συγχερ. Ἰδ' ἄγγλ.

Ἄσπος, ου, ἡ· πόλις ἐν Μυσίᾳ ἢ ἐν Τροίᾳ Ξεν.

Ἄσσοτάτω, ὄνομα. ἐπὶ ρ. Ἰδ' ἄγχι.

Ἄσσοτέρω, συγρ. ἐπὶ ρ. Ἰδ' ἄγχι.

Ἄσσυρία, ἡ· χώρα ἐν Ἀσίᾳ, κατ. Ἀσσύριος, ἐπὶ θ.

Ἀσσύριος, ἰα, ον, ἥρ.

Ἀσσύριος· ἐπισσύτερος Ὀππ. κυν. 4, 124.

Ἀσώδης, 2· ἀσώδης.

Ἀσταθὺρας, α, ὅ· παραποτάμιον τοῦ Νεῖλου

ἐν Αἰθιοπία Στραβ.

Ἀ-σταγῆς, 2· ὁ μὴ στάζων· α) ξηρός, ὁ μὴ

ῥέων ἢ διαλυόμενος· χρυστάλλος Σοφ. ἀποστ.

162· β) ὁ πολὺ καὶ ἀφθόνως ῥέων· ἀσταγῆς

ῥέω· Ἀπολ. Ρ. 3. 805.

Ἀ-σταθῆς, 2· ὁ μὴ σταθερός, ἀστατός· αὔραι

Π. Σιλ. 71.

Ἀ-σταθόμευτος, 2· ὁ μὴ φερθεὶς εἰς τὸν σταθ-

μὸν Πολυδ. 15, 24, 3, διαφ. γρ. ἀνεπιστά-

όμευτος.

Ἀ-στάθμητος, 2· ὁ μὴ σταθερῶς ἰστάμενος,

ὁ μὴ ἀκίνητος, ὁ κινούμενος· ἀστάθμητοι ἀ-

στέρες καὶ πλανῆται· Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 5·

ἔτι ἀστατός, ἀδέβαιος Εὐρ. Ὀρ. 976· ἀνθρω-

πος Ἀριστ. ὄρν. 169· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀσταθμητά-

τον πρᾶγμα τῶν πάντων· Δημ. 19, 136·

«τὸ ἀστάθμητον τοῦ μέλλοντος»· ἡ ἀδεαδιότης

Θουκ. 4, 62.

Ἀ-σταθμός, 2· ἀζύγιστος.

Ἀσταίνω μετὰ μόθου ὑπομένω ἀρ. λεξ.

Ἀστακος, ὅ· 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Πάου.

2) πατήρ τοῦ Ἰσμάρου Ἀπολλοδ.

Ἀστακός, ὅ· ὁ ἀστακός (θαλάσσιον εἶδος κα-

δούρας) Ἀριστ. ἱ. Ζ. 4, 2, Ἀθην. 4, 136.

Ἀστακτεῖ καὶ ἀστακτεῖ, ἐπὶ ρ. οὐχὶ μὲ στα-

λαγμούς ἀλλὰ κρουνηδὸν Σοφ. Οἱ Κ. 1253.

Ἀ-στακτός, 2· ὁ μὴ στάζων, ὁ ἀφθόνως ῥέων·

ὕδωρ Εὐρ. ἱ. Τ. 1242.

Ἀ-σταλάκτος, 2· ὁ μὴ σταλάζων, ἡ ὁ μὴ

βροχερός Πλουτ. Κρασ. 4.

Ἀ-σταλῆς, 2· ὁ ἀνένδουτος, ἀνέτοιμος Καλλίμ.

Ἀ-σταλῶζω· σταλῶζω, (τὸ α εὐφ.).

Ἀσάνδης, ὁ ταχυδρόμος (Περσ. λεξ.) Πλουτ.

Ἀσάπας, ου, ὅ· παραποτάμιον ἢ βραχίον

τοῦ Νεῖλου ἐν Αἰθιοπία Στραβ.

Ἀσάρτη, ἡ· θεὰ ἐν Φοινίκῃ τιμωμένη Λουκ.

Ἀ-στασία, ἡ· ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀστάτου, ἡ ἀ-

δεαδιότης μτγν.

Ἀ-στασιαστος, 2· ὁ μὴ σπασίζων, ἡσυχος

Λυσ. 2, 55· ἔτι ὁ μὴ ἀπὸ ἐπαναστάσεως ἀνθρω-

πῶν Θουκ. 1, 2. Πλατ.

Ἀ-στασιῶ· εἶμαι ἀστατός, περιπλανῶμαι ἢ

κινεῖμαι ἐνθὲν κινεῖσθαι Θε. Ἀλ. 4.

Ἀ-στατός, 2· α) ἀκατάστατος, ὁ μὴ σταθερός,

ἀδέβαιος μτγν. Πολυδ. 6, 57· β) ἀζύγιστος

Νικ. ὁρ. 602.

Ἀ-στάτως· ἐπὶ ρ. Ἰδ' ἀστατός.

Ἀ-σταφιδίτις, ὅηλ. τοῦ προηγ. -ράξ=σταφίς

ζών. 6.

Ἀ-σταφίς, ἰδως, ἡ· σταφίς (α εὐφ.) Πλατ.

Ἀ-σταφυλίνος, ὁ· σταφυλίνος (α εὐφ.) Διονκλ.

παρ' Ἀθην. 9, 371.

Ἀ-στάφυλος, 2· ὁ ἄνευ σταφυλῶν μτγν.

Ἀ-σταχυς, υος, ὁ· στάχυς (α εὐφ.) ὁ στά-

χυς τοῦ σίτου Ἰλ. 6, 148 ἔτι ἥρ. Πλουτ.

Ἀ-στέγαστος, 2· ὁ μὴ στεγασμένος, ἀσκέπα-

στος, ὁ ἄνευ στέγης Θουκ. 7, 87· πλοῖον Ἀν-

τιφ. 5, 22.

Ἀ-στεγῆς, 2· ἀστεγος μτγν.

Ἀ-στεγός, 2 (στέγη) α) ὁ μὴ ἔχων στέγην,

ἀσκέπαστος Φωκυλ. ἀρ. λεξ. β) κατὰ Β. Ἀν.

454 ὁ φλύαρος καὶ ἀνυπομνήντος (ἐκ τοῦ στέ-

γῳ) ὁ μὴ στερεὰ κρατῶν, ὁ μὴ ἀκλόγως· «ἀ-

στεγος χεῖλεισιν» ἀρ. λεξ. παρὰ Διοσκ. κέῖται·

«ἀστεγος ὄγκος»· ὁ μὴ ἀνεκτός, ἀφόρητος.

Ἀστετεύομαι· ἀστείζομαι Δ. Κ. ἐν Σχολ. Ἀχ.

1022 κέῖται ἀστευόμενος.

Ἀστείζομαι, ἀποθ. μέσ. φέρομαι ὡς ἀστειός,

ἡ ὁμιλῶ οὕτω, χαριεντίζομαι· περὶ τινος

Πλουτ. Μαρκελ. 21· τὸ ἕνερ. ἀστείζω ἔχει Στ.

Βυζ. ἐν λ. ἀστν.

Ἀστειο-λογία, ἡ· ἡ λεπτή, ἡ μὲ χάριν καὶ

πνεῦμα ὁμιλία Μ. Ἀντ. 1, 7.

Ἀστειο-λόγος, 2· ὁ ἀστείως ὁμιλῶν Στραβ.

Ἀστειο-ρρημονέω· λεπτῶς ἢ ἀστείως ὁμι-

λῶ μτγν.

Ἀστεῖος, 3 καὶ 2· ὁ ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐντ.

ὁ λεπτῶς μορφωμένος, ὁ ἐπίχαρις, κομψός,

πνευματώδης καὶ νόστιμος εἰς τὸ φέρισμόν του,

εὐτράτελος, ἰδίως ἐν Ξεν. Κυρ. 2, 2, 12, ἐνθα

οἱ ἀστέιοι καὶ εὐχάριτες, ἀντιτθ. εἰς τὸ -άλα-

ζόνες, ἔτι οἱ κινούμεντοι τὸν γέλωτα· «-μήτε ἐπὶ

τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτε ἐπὶ βλάβῃ μηδεμῆος

πρόλ. Ξεν. Κυρ. 8, 4, 23, Δημ. 23, 206, ἀντιθ.

ταπεινός. Παρὰ Πλατ. ὅτε μὲν ὁ ἐπίχαρις, Φαιδ.

116, ὅτε δὲ ὁ ἀστέιος, σκωπτικός, Φαιδρ. 242·

-λόγοι, 227· καὶ ἐντ. ὁ γλευαστής, σκωπτικὸς

πολιτ. 5, 452· παρὰ μτγν. ἔτι ὁ καλός, ἀντιθ.

πρὸς τὸ αἰσχροῦ Πλουτ. Θεμ. 5, ἰδίως ἐπὶ πραγ-

ματικῶν· ἐπὶ ρ. «ἀστείως ἐπισκωπτειν» Λουκ.

Νιγρ. 13· ὑποκρίζεσθαι Πλουτ. Σολ. 15.

Ἀστεῖοσυνῆ, ἡ· κομψότης, ἀστεῖότης Λιδαν.

Ἀστεῖότης, ἡ· τῷ προηγ. Σχολ. Ἀρ. ὄρν. 195.

Ἀ-στεῖπτος, 2· ἀπάτηςτος, ἀδατος· -βροτοῖς

Σοφ. Φιλ. 2.

Ἀστέισμα, τό· ἀστεῖσμός, χωρατὸν μτγν.

Ἀστέισμός, ὁ· ὁ λεπτός καὶ ἐπίχαρις λόγος,

τὸ χωράτευμα Δ. Ἀλ. Φιλοστρ. καὶ μτγν.

Ἀ-στέκτος, 2· ἀστεγος.

Ἀ-στέκτως, ἐπὶ ρ. Ἰδ' ἀστεγός.

Ἀ-στελεγῆς, 2· ὁ μὴ ἔχων στέλεχος Θεοφρ.

Ἀ-στέλεχος, 2· τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.

Ἀ-στέμβακτος, 2· ἀπάτηςτος, καὶ ἐντ. ἀνύ-

βριστος, ἀκαταφρόνητος Εὐφωρ. παρ' Εὐστ. Ἰλ.

6, 314. Παρὰ Λυκοφρ. 1117· «ἀστέμβακτα τι-

μωρεῖσθαι»· στερεὰ, κατὰ σειράν· κατὰ παράφρ.

Τζεντζ. = πολυστένακτα.

Ἀ-στεμθῆς, 2· ἀστεμθής ἀρ. λεξ.

Ἀ-στεμψῆς, 2 (στέμψω) α) ἀκλόνητος, ἀ-

κίνητος, ἀμετάβλητος, στερεός, σταθερός· -βου-

λή Ἰλ. 6, 314· ἀστεμψῆς ἔχειν = στερεὰ κρα-

τεῖν Ὁδ. δ, 419 καὶ μτγν. π. -τελαμῶν Θεοφρ.

13, 37· βῆθ' Ἀπολ. Ρ. 4, 1375· -δός· Ὀρφ.

Ἀρν. 665· ἐντ. σκληρός, τραχύς, ἀκαμπτos

Λ. Ταρ. 12· β) ὁ ἀπάτηςτος, ἐπὶ σταφυλῶν.

Ἀ-στενακτεῖ, ἐπὶ ρ. τοῦ ἀστένακτος· χωρὶς καὶ

στενάζειν Αἰσχ. ἀποστ. 421, Πλατ. Ἀγ. 364.

Ἀ-στένακτος, 2· ὁ μὴ στεναζών, ἡ ὁ μὴ ἔτι-

σθαι ἀλγῖν εἰς στεναγμούς ἢ παρὰ πόνον Σοφ.

- Τρ. 1063, Εὐρ. Ἐκ. 691 καὶ ἐν περ. μτγν. ἐπὶρ. Πλουτ. παραμ. Ἀπολλ. 329.
- Ἄ-στενάκτως, ἐπὶρ. προηγ.
- Ἄ-στέον, β. ἐπὶθ. τοῦ ᾄδω· δεῖ ᾄδειν Πλατ. πολιτ. 3. 390.
- Ἄ-στεπας, 2· ὁ μὴ στεφανωμένος, ἀστεράν-
νωτος, καὶ μετ. ἀτίμητος Εὐρ. Ἡρακλ. 441.
- Ἄ-στεργ-άνωρ, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀγάπην εἰς τὸν
ἄνδρα, ἢ μὴ στέργουσα ἢ ἢ ἀπορεύουσα τὸν
ἄνδρα (τὴν ὑπανδρείαν)· παρθεναία Αἰσχ. Πρ. 900.
- Ἄ-στεργής, 2· ἀστοργος, ὁ ἄνευ ἀγάπης, ἔχ-
θρικός, ὀυσαμένος· «-ὄργη θεᾶς Σοφ. Αἴ. 764·
«οὐδὲν ἀστεργής πείσεται» Σοφ. Οἰ. τ. 229.
- Ἀστέριος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστέρας, ἢ
ὁ κατὰστέρος, ὁ ἄστρως διειλημμένος Σουῖδ.
- Ἀ-στερία, ἢ (ἐνν. λίθος)· εἶδ. πολυτ. λίθου Πλιν.
- Ἀστέρις, ἢ 1) ἀστερίς Στραβ. 2) θυγάτηρ τοῦ
Κοῖου καὶ τῆς Φοῖβης Πρ. 3) μία τῶν Δαναΐ-
δων Ἀπολλοδ.
- Ἀστέρις, 3· ὁ ἰσομεγέθης μὲ ἀστέρα
Κλεομῆδ. 1. 11.
- Ἀστέρις, ὁ ὁ ἀστερόεις, ὁ πλουμισμένος ὡ-
σάν ἄστρο, στικτός ἐπὶ τῶν Ἑρωδίου· ἰέραξ
Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 76· «γαλέος» Ἰδε Στ. Βυζ.
Γαλιώται.
- Ἀστέριζω· μεταβάλλω τι εἰς ἀστέρα Πλουτ.
συνθ. καταστέριζω, καὶ ἀστέρω, ἀστέω.
- Ἀστέριον, τό· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰλ. Στραβ.
2) εἶδος ἀράχνης Νικ.
- Ἀστέριος, 3· α) ὁ κατὰστέρος, ἀστερόεις· νύξ
Ἀρατ. 695· 6) κυρ. μυσθ. ὄν. Πανσ. Ἀπολλοδ.
- Ἀστέρις, εἶδος, ἢ μικρὰ νῆτος· μεταξὺ Ἰθάκης
καὶ Σάμου Ὀδ.
- Ἀστέρισκος, ὁ, ὕποκ. τοῦ ἀστέρος 1) ἀστράκι
Καλλιμ. ἀποσπ. 2) σημεῖον τῶν κριτικῶν,
ὁ· οὐ θαυμάσιον τὰ ἐκλεκτὰ χωρία συγγραμμά-
του Εὐστ. 3) φωτὺν τι παρὰ Θεοφρ.
- Ἀστέρισμός, ὁ· ἢ σημεῖωσις καὶ καταγραφή
τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς οὐρανίου σφαίρας Πτολ.
γινώσκ. 1. 22· παρὰ Διοδ. 19, 34, ἐνθα ὁ Βε-
σέλιγκος· μεταβάλλει εἰς ἀστερίσκος σημαίν.
κόσμημά τι.
- Ἀστέριων, ὠνος, ὁ 1) ποταμὸς ἐν Ἀργολίδι
Πανσ. 2) βασιλεὺς τις τῶν Κρητῶν συζευχθεὶς
τὴν Εὐρώπην Ἀπολλοδ. 3) υἱὸς τοῦ Μίνωος
Πανσ. 4) Ἀργοναυτὴς τις Πανσ.
- Ἀστέροδία, ἢ σύζυγος τοῦ Ἐνδομῆωνος Πανσ.
- Ἀστέρο-δίνητος, 2· ὁ διὰ τῆς περιστροφῆς τῶν
ἀστέρων περιστρεφόμενος Προκλ. Πλουτ.
- Ἀστέρο-εἰδής, 2· ὁμοιος μὲ ἀστέρα Πλουτ.
ἔτι ὁ πλήρης ἀστέρων, ἀστερόεις· αἰθέρ Εὐρ.
Ἀνδρ. ἀποσπ. 28, 3.
- Ἀστέροειδής, ἐπὶρ. ἴδ· ἀστεροειδής.
- Ἀστέροεις, εἶδος, ἐν· ὁ πλήρης ἀστέρων· οὐ-
ρανὸς Ὁμ. καὶ μτγν. π. - στέφανος Ἀπολλ. Ῥ.
3, 1003· «κίλευθος» ὁδὸς ἀστερόεις Α. Ἀλλ.
2· μεταρ. λάμπων, ἀκτινοβολῶν· «θόμος, θώ-
ρηξ» Ἰλ. π. 134.
- Ἀστέρό-μανής, ὁ· ὁ διὰ τῶν ἀστέρων μαν-
τεύων Πολυδ. 7, 188.
- Ἀστέρο-νωτος, 2· ὁ ἔχων ἀστέρας εἰς τὰ
νώτια του Νον Δ. 2, 335.
- Ἀστέρο-όμματος, 2· ὁ ἔχων ἀστέρας ἀντὶ
ὀμμάτων· Ὁραφ. Ὁρρ. ὅμν. 34, 13.
- Ἀστέρο-παῖος, ὁ· ὁ ἀστροπῆς ἐκτοξεύων
— Ζεὺς Φουρνουτ. Ν. Δ.
- Ἀστέροπαῖος· ὁ ἀστροπῆς τῶν Λυκίων Ἰλ.
- Ἀστέρο-πέια, ἢ· θυγάτηρ τοῦ Πελλίου Πανσ.
- Ἀστέροπη, ἢ ἢ ἀστροπή Ὁμ. πρὸλ. ἀστε-
ροπή, ἀστροπή.
- Ἀστέροπη, ἢ· θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Κε-
δρήνος Ἀπολλοδ.
- Ἀστέροπη-της, ὁ· ὁ ἀστροπῆς ἐκτοξεύων, ἀ-
στροπῆτων ἐπὶ τῶν Διὸς Ἰλ. Σοφ. Φιλ. 1183,
κλ. ἀστροπητὰ Λουκ. Τιμ. 1.
- Ἀστέρο-πληθής, 2· ὁ γεμάτος ἀπὸ ἀστέρας
Εὐσταθ.
- Ἀστέρο-πυρσος, ὁ· πυρσὸς ἐξ ἀστέρων, ὁ ἀ-
στροπῆτων ἀστήρ μτγν.
- Ἀστέρο-σκοπία, ἢ ἢ παρατήρησις τῶν ἀστέ-
ρων Σελ. Ἐμπ.
- Ἀστέρο-σκόπος, 2· ὁ παρατηρῶν τοὺς ἀστέ-
ρας, ἀστρονόμος μτγν.
- Ἀστέρο-φεγγής, 2· ὁ φέγγων ἀπὸ τὴν λάμ-
ψιν τῶν ἀστέρων Ὁρρ. ὅμν. 3.
- Ἀστέρο-φοίτος, 2· ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων
περιπατῶν Νον. Δ. 2, 262.
- Ἀστέρο-φω· κάμνω τι ἀστέρα· ἡσπερωκέναι
Στοβ. ἐκκλ. 1, 25. Παρ' Ἀριστοτ. 547 καίται
ἀστέροφονται (ἐσφ. γρ.).
- Ἀστέρο-ώδης, 2· ἀστεροειδής μτγν.
- Ἀστέρο-ωπός, 2· ὁ ἔχων λάμψιν ἢ ὄψιν ἄ-
στρου· ὁμολ. Αἰσχ. ἀποσπ. 159· «αἰθέρ Εὐρ.
Ἰων 1078· «σελίνα, Ἰππ. 851.
- Ἀ-στέφανος, 2· ὁ μὴ ἔχων στέφανον, ἀστερά-
νωτος· ἀμύλλια (=δυστυχής) Εὐρ. Ἀνδρ. 1021.
- Ἀστέφανωτος, 2· τῷ προηγ. Πλατ.
- Ἀ-στέφνης, 2· ἀστέπης, ὁ μὴ στερθεὶς Μανέθ.
- Ἀ-στέφος, 2· τῷ προηγ. Ἀπολλ. Δ.
- Ἀστί, ἢ ἢ κατ. τοῦ ἄστος, ἢ πολιτίς Ἡρ. 1. 173.
- Ἀ-στήλος, 2 (στήλη)· ὁ ἄνευ στήλης, ἰδίως
ὁ ἄνευ ἐπιτομῆς λίθου Ἀνθολ.
- Ἀστήν, ὁ, ἢ ἢ ἀστήνος κατ' ἀρ. λεξ. ἐκ τοῦ στή-
ναι, κατὰ Λοβέκ. ἐν Φρυν. 465 ἐκ τοῦ ἔω, ἔστω.
- Ἀ-στήνος, 2· δούστηνος ἀρ. λεξ.
- Ἀ-στήρ, εἶδος, ὁ, (δοτ. πλ. ἀστράς κατὰ Βόλφ.
ἀναλ. 2, 470, ἀλλὰ κατὰ Βεκκερ. Ἰλ. χ. 28, 317
ἀστράς Ἰδε Λοβέκ. παραλ. 175) 1) τὸ ἄστρον
ἀπὸ τοῦ Ὁμ. πανταχοῦ ἔτι καὶ ὁ ἥλιος Ἀριστ.
Ἀγ. 1005. Ἐν γένει λαμπρόν, οὐράνιον φαινό-
μενον, μετέωρον Ἰλ. δ. 75· πρὸλ. δοκίτης 2)
μεταρ. ἐπὶ παντὸς λαμπροῦ, λάμποντος· «Ἐκ-
ταρίδην ἀλίγκιον ἀστέρι καλῶν», ἤ, 401· ἰδίως
παρὰ μτγν. ἐπὶ δημοσιότητος καλοῦνται οὕτω·
α) φωτὸν τι (μὲ κόκκινα ἀνθή) Θεοφρ. 6) εἶδος
μαλακίων (θαλασσιῶν κοινῶς λεγομένων σταυ-
ρῶν) Ἀριστοτ. γ) εἶδος πτηνοῦ ὀδικοῦ Ὁππ.
Ἰξ. 3, 2· δ) ἢ Σαμία σφραγίτις γῆ Γαλην.
- Ἀ-στήρικτος, 2· ὁ μὴ στηρικτός, ἀδύνατος
μτγν. ἐπὶ τέκνου Νον. Δ. 9, 108.
- Ἀ-στίδης, 2· ἀπότητος, ἄδατος· «χέρσος
Ἀπόλλωνος Αἰσχ. Ἐπτ. 841· «ἄλσος Σοφ. Οἰ.
Κ. 126· «χώρα, Αἴ. 642· «χώρα ἀστίδωστή»
Ξεν. ἀπομν. 3, 8, 10· «χωρίον Ἡρ. δ. Ὁμ. 21.
- Ἀ-στίδης, τῷ προηγ. ὁμοι. Λυκοφρ. 121.
- Ἀ-στίδος, 2· τῷ προηγ. «ἐρημικία γῆων»
Ἀντ. Σιδ. 78.
- Ἀστικός, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κατὰ· «λίως

Ἀσθ. Εὐμ. 591· -βωμός, ἰκ. 496· «ἀστικαὶ δίκαι» = δίκαι μεταξὺ τῶν πολιτῶν Ἀνακρ. 17, 3· οἱ ἀστικοὶ = οἱ ἐν τῇ πόλει Ἀνακρ. 53, 11· 6) ὁ καλῶς μορφωμένος, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, ἀστικός, ἀντίθ. τῷ ἀγροίκῳ Μεν. ἐν Β. Ἀν. 454.

* Ἀστικτος, 2· α) ὁ μὴ διὰ στιγμάτων σηματομενόμενος, ὁ μὴ ἐστιγμένον· Ὁροδ. 5, 6· 6) κατὰ Ἀρποκρ. (πρόβλ. καὶ Μεν. ἐν Σχολ. Λουκ. Ζ. τραγ. 48) τὸ μὴ ἐνεχυρασμένον ἢ ὑποθηκευμένον κτήμα, διότι τὸ τοιοῦτον ἐσημειοῦτο διὰ στήλης μετ' ἐπιγραφῆς· (ἀνεπιδάνειστος)· Ἰδε Πολυδ. 3, 85.

* Ἀστικώς, ἐπὶρ. ἴδ' ἀστικός.

* Ἀστίτης, ὁ· ὁ ἐκ τοῦ ἀστειος, ὁ πόλιτος Σοφ. ἀποσπ. 81, 82.

* Ἀστέγγιστος, 2· ἀπάστρευτος μὲ τὴν τλεγ- γίδα, ἀξέστριτος, ἀτριπτος Ἀ. Ταρ. 11.

* Ἀστοιεύω, 2· ὁ μὴ γνωρίζων οὔτε τὰ πρῶτα στοιχεῖα (τὰς πρῶτας ἀρχὰς τῶν γνώ- σεων) Φίλων.

* Ἀστοιχος, 2· ὁ μὴ κατὰ σειρὰν ἢ κατὰ στί- χον τεταγμένος Θεοφρ.

* Ἀστολος, 2· ὁ μὴ ἐνδυθείς, ἀνένδυτος Σοφ. ἀποσπ. 791· -χιτών Πολυτ. Λουκ. καὶ Νουμ. 3· «ἀστολος θεωρεῖς» (ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου τοῦ Χά- ρωνος Ἀισχ. Ἐπιτ. 839· ὁ πρὸς κακὸν σταλείς, τὸ ἐπὶ κακῷ πλοίῳ, διὰφ. γρ. ἀστονος.

* Ἀστομάχητος, 2· ὁ μὴ ἀγανακτῆσας, ἀστε- νοχώρητος (μᾶ) Ἀλκιφρ.

* Ἀστόμιος, 2· ἄστομος, ἀχαλίνωτος· -Οὐ- ρηες Νον. Δ. 7, 244.

* Ἀστομος, 2 (στόμα)· 1) ὁ μὴ ἔχων στόμα· α) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θυμῶσιν Σοφ. ἀποσπ. 78· 6) ὁ ἔχων μικρὸν ἢ ἀσθενὲς στόμα, ὡς οἱ κύνες, οἵτινες ἀνδρῶν διὰ τοῦτου νὰ πιάσῃ τι ἔιν. κυν. 3, 3· γ) σκληρόστομος, ἀπειθής· -ἵππος Ἀισχ. ἀποσπ. 351· -πῶλος Σοφ. Ἥλ. 714· καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων· δ) δυσάρεστος εἰς τὸ στόμα, ὁ μὴ ἡδύς εἰς τὴν γαστρὶν Ἀθην. 7, 323· ε) παρὰ Πολυδ. 2, 101 ἀστόματος· -ἕξρος Πολυτ. Λουκ. 17· ς) ὁ μὴ εὐχλωτος Σοφ.

* Ἀστόμωτος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων στόμαμα (βα- ρήν) ἀρ. λεξ.

* Ἀστυάχτης, 2· ἄστυος Ἐπ. ἀδ. 696.

* Ἀστυος, 2 (στένω)· α) ὁ ἀνευ στεναγμοῦ, ἀστένακτος, ἀλλὰ παρὰ Ἀισχ. Ἐπιτ. 839· «ναύ- στολος ἄστυος» = πλήρης στεναγμῶν ἴδ' ἀστο- λος· 6) ὁ ἀποδιώκων τὸν στόνον Ἀνακρ. 55, 6.

* Ἀστό-ξενος, 2· α) ὁ εἰς μέαν πόλιν ὡς ξένος οἰκτικῶς δεχθεὶς Ἀισχ. ἰκ. 351· 2) κατὰ Ἀἰλ. Διονύς. παρ' Εὐστ. οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστών, αὐτοὶ δὲ ξένοι ἀνανειώσεως δεόμενοι.

* Ἀστοργία ἢ ἑλλειψὶς στοργῆς Στοδ. 16, 10.

* Ἀστοργος, 2· ὁ μὴ ἔχων στοργὴν πρὸς τὰ ἔγκονα Ἀθην. 14, 655· ἐν γένει σκληρὸς Θεοκρ. 17, 43· -Θάνατος Λεων. Ἀλ. 41.

* Ἀστοργής, 2· ἀστρωτος Νον. Δ. 16, 93.

* Ἀσός, ὁ· ὁ ἐκ τοῦ ἀστειος, πόλιτις, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἄλλ. π. καὶ ἐν πεζ. ἀντιθ. τῷ ξένῳ Σοφ. Πλ. 963· καὶ μέτοικος Πλατ. πολιτ. 8, 563· παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ ἐν τῷ αὐτῷ γεννηθεὶς, διὰφ. τῷ πόλιτις κατὰ τὴν πλατῶν. ἔννοιαν Ἀθημ. 57, 43.

* Ἀστόγαστος, 2· ὁ μὴ στοχασθεὶς, σκοπη- θεὶς Δ. Ἀλ.

* Ἀστοχίω· ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, διὲν ἐπι- τυχαῖνον, συνθηθ. μεταφ. -τῆς προθέσεως Πολυδ. 7, 14· -τοῦ μέλλοντος, 5, 107· -τοῦ πρέποντος Πλουτ. Γαλβ. 16· -περὶ τινος = ἀπαύμαι ἢ σφάλω εἰς τὴν περὶ τινος γνώμην μου Πολυδ. 3, 21· Ἐν γένει διὲν ἀποβλέπω ἢ εἰς τι, 29, 9.

* Ἀστόχημα, τό· ἡ ἀποτυχία, τὸ λάθος, ἢ ἀπάτη, πλάνη Πλουτ.

* Ἀστοχία, ἡ· τῷ προηγ. Πλουτ. ἰδίως ἀπρο- σεξία, παραδρομή, ἀλογία Πολυδ. 2, 33.

* Ἀστοχος, 2· ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ μὴ ὁρθῶς διαγινώσκων, ἀπρόσεκτος· «ἀν- δρῶν ὅσα πράττειεν καὶ λέγοιεν» Πλατ. Τιμ. 19· κατηγορία Πολυδ. 5, 49· ἐπὶρ. «ἀστόχως ἔχρητο τοῖς καιροῖς» = ἀστοχάστως, ἀσυνέ- τως 1, 74.

* Ἀστόχως, ἐπὶρ. προηγ.

* Ἀστόω· ἀιστόω.

* Ἀστράβευω· ἐλαύνω ὑποζύγιον (ἡμιόνου ἢ ὄνου) Πολυδ. 7, 186.

* Ἀστράβη, ἡ· 1) ξύλινον ἐπίσαγμα, ἔφ' οὗ ἐπέθετον φορτία· ἐντ. «ἐπ' ἀστράβης ὀχεῖσθαι» Ἀνακρ. 24, 11· ἡ ἐπὶ σάγματος (σαμαρίου) τοιού- του ἢ καὶ Ἀρποκρ. ἐπὶ τινος οὔτως σεσαγμένου ἡμιόνου καθελικεύου· πρόβλ. Ἀθην. καὶ μετγ.

* Ἀστράβη-λάτης, ὁ· ὁ ἐλαύνων ἢ ὀδηγῶν ἡμιόνον Λουκ.

* Ἀστράβηλος, ὁ· στράβηλος (α εὐρ.) Ἀθην.

* Ἀστράβης, 2 (= ἀστραβής)· ὁ μὴ στραβὴς, ἀσάλευτος· -κίων Πινδ. Ὀ. 2, 90· -τρίγωνον = εὐθὺ Πλατ. Τιμ. 73· ὁ μὴ ζυγίζων, στραβώ- νων· «καὶ ἀδιὰστρωτος κανὼν» Πλουτ. ἐπὶρ. παρὰ τὸ ἀτρέπτως Ἀἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 11.

* Ἀστράβίζω· εὐθύνω, ὀμαλίζω Ἡσυχ. παρ' Ἀισχ. ἰκ. 282· «ἀστράβιζουσαι κάμηλοι» = κά- μηλοι ὡς ἡμίονοι σεσαγμένοι, ποιοῦσαι ὕψη- σίας ἡμιόνου.

* Ἀστράβιστήρ, ὁ· ἐργαλ. γεοδακτικόν.

* Ἀστραγάλειος, 2· ὁ ἐξ ἀστραγάλου κατα- σκευασθεὶς ἀρ. λεξ.

* Ἀστραγάλη, ἴων. ἢ ἀστράγαλος.

* Ἀστραγάλιζω· παίζω μὲ ἀστραγάλους (κοιν. παίζω τὸ κῶσι) Πλατ. Λυσ. 206· -τινί = μὲ τινά Ἀρισταιν. 1, 23.

* Ἀστραγαλίνος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ, ποικιλίς (καρδερίνα) Ὁππ. Ἰε. 3, 2.

* Ἀστραγάλιον, τό· ὅπκ. τοῦ ἀστράγαλος.

* Ἀστραγάλισις, ἡ· τὰ παιγνίδια τοῦ ἀστρα- γάλου Ἀριστοτ.

* Ἀστραγαλίσκος, ὁ· ἀστραγάλιον Πολυδ.

* Ἀστραγαλίσμος, ὁ· τὸ παιγνίδιον τοῦ ἀστρα- γάλου.

* Ἀστραγαλιστής, ὁ· ὁ παίζων τοὺς ἀστραγά- λους, ἔργον τι τοῦ Ἀλεξ. Ἀρετ. κατὰ Μεινέκ. Ἀναλ. Ἀλεξ. 207.

* Ἀστραγαλιστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀ- στραγαλιστὴν.

* Ἀστραγαλίστης, ὁ, θηλ. ἴτις, ἴδος· ὁ ἔχων τὴν μορφὴν ἀστραγάλου μετγ.

* Ἀστραγαλομαντεία, ἡ· εἶδος μαντείας δι' ἀστραγάλων.

* Ἀστραγαλόμαντις, ὁ· ὁ ἐκ τῶν ἀστραγά- λων μαντεύων Ἀρτεμίδ.

* Ἀστράγαλος, ὁ· 1) σπόνδυλος κορ. τοῦ (κα-

- Ἀστρο-βουλόμεαι· κτεπούμαι ἢ καίμαι ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὸν ἀστέρα κύμα, γίνομαι· ἀστρο-βλήτης, καὶ ἐπὶ δένδρ. μαραινόμεαι (ἐπὶ ἀνθρώπῳ) όταν κατὰ τὴν κυνικὰ καὶ ματα κινεῖται ἢ ἥλιος· τὴν κυνικὴν Θεοφρ.
- Ἀστρο-βολήσια· ἀστροβουλία Θεοφρ. αἱ. φου. 5. 11.
- Ἀστρο-βόλητος· ἀστροβλήτης· Μουχ.
- Ἀστρο-βόλη, ἢ τὸ νῆ ἡνέ τις ἀστροβλή-τος· ἢ ἀστροβόλησι καὶ ἀστροβλήσι Θεοφρ.
- Ἀστρο-βολίζομαι· ἀστροβολέομαι, μτγν.
- Ἀστρο-βυλισμός, ὁ· ἀστροβόλησι Θεοφρ.
- Ἀστρο-βόλως· ἐντρέχως· Μουχ.
- Ἀστρο-βόντης· ἐπὶ 0. Ἠλίον ἐν ἐπιγρ. βωμ. ἀρ. 6012.
- Ἀστρο-γαίτων, 2· ὁ γαίτων ἢ πλησίον τὸν ἄστρον· κορυφαὶ ἀστρογαίτωνες· Αἰσχ. Πρ. 723.
- Ἀστρο-γυηταία, ἢ ἡ τέχνη τοῦ μαντεύειν διὰ τῶν ἀστέρων, ἀστρομαντεία, μτγν.
- Ἀστρο-δίκαιος, 2· ὁ ζῶν ἢ δικαιοσύνης ὑπὸ τὰ ἄστρα, δηλ. ὑπὸ τὸν αἰθέριον οὐρανὸν Ορφ.
- Ἀστρο-δούλος· δούλος τῶν ἄστρον Γ. Πι-σίδ. Ἠράκλ. 1, 2, περὶ τοῦ Χορράου.
- Ἀστρο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὴν εἶδος ἢ ὁμοίαν ὢν τοῖς ἄστροις Στραβ.
- Ἀστρο-θεῖμων, 2· ὁ παρατηρητὴς τῶν ἄστρον, ἀστρονόμος, μτγν. ἐπὶ 0 ἀστροθεῖμων 2, ἔνν. τέχνη = ἀστρονομία Ἀντων. Διογ. 9
- Ἀστρο-θεσία, ἢ ἡ ὥς ἐκ τῆς θέσεως σχέ-σις τῶν ἀστέρων πρὸς ἀλλήλους, τὸ διαθέ-μα τῶν ἀστέρων, ἢ θέσις πολλῶν ἢ περισσο-τέρων ἀστέρων ὅμοι, μτγν.
- Ἀστρο-θετεῖω· προσδιορίζω τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων, συνάπτω εἰς ἓνα ἀστρονομὸν διαφόρους ἀστέρας Στραβ.
- Ἀστρο-θέτημα, τό· ἡ ὁμὰς τῶν ἀστέρων εἰς ἓνα ἀστρονομὸν Σχολ. Ὀδ. 8, 75.
- Ἀστρο-θέτης, ὁ· ὁ προσδιορίζων τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων Ορφ. ὕμν. 64. 2.
- Ἀστρο-θετος, 2· α) ὁ ἀστροθετημένος, ὅστις ἓνα ἀστρονομὸν ἠνωμένος· β) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστροθεσίαν ἢ τὴν διάταξιν τῶν ἄστρον Παλλαδ.
- Ἀστρο-θύτης, ὁ· ὁ θυσιάζων εἰς (ἢ ὡς) θε-οὺς λατρεύων τὰ ἄστρα Διογ. Α.
- Ἀστρο-κτονία· φόνος τῶν ἄστρον Καισάρ. α. 90.
- Ἀστρο-κυκλώσσα Ζωδιακή· ἡ ὡς ἄστρον κυκλοειδὲς, στρογγύλη Μανέθ
- Ἀστρο-κύων, γ· ὁ κύων· ἀστήρ, ὑπὸ Αἰ-γυπτ. Σωθὺς καλοῦν. Ὁραπ. 1, 3.
- Ἀστρο-λάβος, ὁ· ἰσχυρὸν ἀστρονομικὸν ἰσχυρ.
- Ἀστρο-λαβική· ὄργανον τῷ προηγ. μαθημ.
- Ἀστρο-λάτρης· ὁ λατρεύων τὰ ἄστρα Θεόδ. Πρόδρ.
- Ἀστρο-λεξία· ἀστρολογία Γ. Καματ.
- Ἀστρο-λεσχέαι· φλυαροὶ περὶ ἀστέρων, μτγν.
- Ἀστρο-λέσχης, ὁ· ὁ περὶ τῶν ἀστέρων φλυαρὸν Νικητ.
- Ἀστρο-λογεῖω· παρατηρῶ τοὺς ἀστέρας, ἵνα-σχελοῦμαι περὶ τὴν ἀστρονομίαν Ἀθην. 9, 378.
- Ἀστρο-λόγημα, τό· παρατήρησις ἢ πρό-ρρησις ἀστρολογικῇ Σχολ. Λυκοφρ. 363.
- Ἀστρο-λογία, ἢ· ἀστρονομία καὶ ἡ ἀ-

στρομαντεία Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 4. Ἀριστοτ. πρδλ. 1, 4 καὶ μτγν.

Ἀστρο-λογικός, 3· ὁ ἀποβλέπων ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρολογίαν, ἡ ἀστρολογικὴ = ἀστρονομία Νικομ. χωρ. παρ' Ἀθην. 7, 291.

Ἀστρο-λόγος, ὁ· ἀστρονόμος, Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 10· ἐπὶ καὶ ἀστρομαντείας

Ἀστρο-μαντεία, ἢ ἡ διὰ τῆς παρατηρή-σεως τῶν ἀστέρων μαντεία Δ. Σικ.

Ἀστρο-μαντικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρομαντείαν· ἀστρομαντικὴ, ἢ, ἔνν. τέ-χνη = ἀστρομαντεία Σιζτ. Ἐμπ.

Ἀστρο-μαντεῖς, ὁ· ὁ μαντεύων διὰ τῆς πα-ρατηρήσεως τῶν ἀστέρων, μτγν.

Ἀστρον, τό· ὁ ἀστρονομός, σωφὸς ἀστέρων, ἀστροθέτημα. (Κατὰ Σχολ. Ἀρατ. 11· ἀστέρ, ὁ καὶ μόνον ἐστὶ καὶ οὐ κατ' αὐτὸν κινεῖται· οἷον Ἡρόνος· ἄστρον δὲ τὸ τε κινούμενον καὶ τὸ ἐκ πλείστων ἀστέρων σύστημα, οἷον Ἀείων· καὶ ἐπιτολὴς δὲ τινος ἀστέρος νεωτερίζουσα τὴν περιγίαν, ἄστρον λέγεται·) ἀπὸ Ὀμ. συγν.

οὕτω δὲ καὶ κατὰ μόνους ἀστέρας, ἀλλὰ σπανίως ἐν ἐν. ὡς Πινδ. Ὀ. 1, 4· συνηθ. ὁ Σείριος Ξεν. κιν. 4, 6. Παρὰ Πλάτ. Τιμ. 38· ἥλιος, σε-λήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα = πλανήται·

ἄστρο καὶ γῆ· Πλάτ. νόμ. 10, 886· ὁ ἐν. π. Πλάτ. Τιμ. 42 μτφ. «τοὶς ἐχθροῖσιν ἄστρον ὡς λάμ-ψει» (καλεῖται ἡ Κόρινθος) Πολυταρ. 2· ἴκο-νής· (ἡ Κολοφών) Ἐπ. ἀδ. 487· «τοὶς ἀστέροις ἐπιμετρεῖσθαι» (ἐνν. ὁδὸν) Σοφ. Οἱ τ. 795,

ἐνθα ὁ Σχολ. ἀπὸ τῶν ἄστρον τὸν πλοῦν τεκ-μαριόμενον (δηλ. διὰ τῶν ἄστρον μετρεῖν τὴν ὁδὸν, ὡς οἱ πλείοντες καὶ ὁδοιπόροι) ἐντ.

κιν. Ἐδοταθ. παροιμ. «ἄστροις σημειοῦσθαι (κατ' ἄλλ. σημαίνεισθαι, τεκμαίρεσθαι) ὁδὸν»

μακρὰν ὁδὸν βαδίζειν καὶ ἐρήμην· πρδλ. Αἰλ. 1. 2, 2, 7, 48, Λεβαν. 1, 317, ἐνθα πα-ρεντίθεται «-τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον ἢ τοῦτο δὲ τὸ τοῦ λόγου· πορεύεσθαι δι' ἐρήμου

χωρᾶς».

Ἀστρον, τό· 1) μτγν. ὅν. Φολόης, ὅρ. ἐν Πελοπον. Σχολ. Πτολ. 2) πόλ. Ἀργείας Πτολ.

Ἀστρονόη· φοινικικὴ θεὰ Δαμασκ.

Ἀστρο-νομέω· παρατηρῶ τὰ ἄστρα, ἢ εἰ-μαι ἀστρονόμος Ἀριστ. νεφ. 193· καὶ παθ Πλάτ. πολιτ. 7, 530 καὶ μτγν. Μέα. παρ' Ἰαμβλ. Διογ. Α. 1, 134.

Ἀστρο-νόμημα, τό· ἡ παρατήρησις τῶν ἄστρον, τὸ ἀστρονομικὸς προσδιορισμένος, ἀστροθέτημα Διογ. Α. 1, 34.

Ἀστρο-νομία, ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀστρονό-μου Ἀριστ. νεφ. 201· «ἢ περὶ ἄστρον καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας» Πλάτ. συμ. 188.

Ἀστρο-νομικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρονομίαν, ἢ ὁ ἐπιστήμων τῶν ἄστρον (ἢ-τοι τῆς θέσεως, κινήσεως καὶ τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν) Πλάτ. Θεαιτ. 143. Ἐν ὕπερβ. Τιμ. 27· τὰ ἀστρονομικά = τὰ ἀφορώμενα ἢ ἔ-χοντα σχέσιν πρὸς τὴν ἀστρονομίαν, Πρωτ. 315.

Ἀστρο-νομικῶς, ἐπὶ πρ. προηγ.

Ἀστρο-νόμος, ὁ· (κυρ. ὁ διανέμων τὰ ἄστρα εἰς ἀστερισμούς), ὁ γινώσκων ἢ ἐπιστάμενος τὰ περὶ τῶν ἄστρον, ὁ τὰ ἄστρα θεωρῶν Πλάτ.

Ἀστρο-πληχτος, 2' ὁπὸ ἄστρου πληχθεὶς Γαλιλ. τ. 14, σ. 402.

Ἀστρο-πληχτής, ἦχος, ὁ, ἡ' ἄστρο-βλήτης, γέωπ. ἔνθα κατὰ Ἀρσεν. παραλ. 285 ἀστροπληχγα ἔκ τοῦ ἀστροπληχτος.

Ἀστρο-ποιεῖω' ποιῶ ἄστρον, κατατάσσω εἰς τὰ ἄστρα Κρ. Ἀν. τ. 3, σ. 161.

Ἀστρο-πολεῖω' ἀστροπολεῖω Γρ. Νεζ.

Ἀστρο-πολεῖω' ἐνασθολοῦμαι περὶ τὴν σπουδὴν τῶν ἄστρον, ἀστρονομῶ, μτγν.

Ἀστρο-ρρυσίς, ἡ τῶν ἄστρον τῆς ἀκείας φορὰ Τζέτζ. ἀλλήλ. Ἰλ. σ. 330.

Ἀστρο-σκοπία, ἡ παρατήρησις τῶν ἄστρον Κεῖρην σ. 8.

Ἀστροτοξία, ἡ οἱ διάττοντες ἀστέρες, Βυζ.

Ἀστρούβιστος, 2' ὁ μὴ μετὰ φωτὸν ἀστρούβιον (ἀσπυρόχυστον) πλυθεὶς ἀσπυρόχυστος Διοσκ.

Ἀστρο-φάης, 2' ὁ λάμπων ἢ φέγγων ὡς ἄστρον· - Διόνυσος Δ. Σικ. 1, 11.

Ἀστρο-φανής, 2' διαφ. γρ. προηγ. ἔν Δ. Σικ.

Ἀστροφανία, ἀστροφανία, ἀστροφανία· Ὑπόχ.

Ἀστρο-φάντωρ' ἀστροφάναξ.

Ἀστρο-φάναξ, ἀκος, ὁ ὁ διὰ τῆς μαντείας τῶν ἄστρον ἀπατών, ἀστρολόγος Νικητ.

Ἀστρο-φορέω δίκην ἄστρον φέρω Ἀνασ. Σιν.

Ἀστρο-φόρητος, 2' ὁ ὑπὸ τῶν ἀστέρων περιρρέμενος ἢ περιβέβητος Σύνδ.

Ἀστρο-φόρος, 2' ὁ φέρων ἄστρα.

Ἀστρο-φύετος, 2' α) ὁ μὴ στερεομένους ἀγύρυστος, ἀδιάστροφος Αἰσχ. Νε. 97 ἄστροφους ἡλθε· = χωρὶς νῶ μεταστροφή ὀπίσω, μεταστροφῆς Σοφ. Οἰ. Κ. 44· - γένεσις Πλάτ. πολιτ. 282' 6) ἄνευ ἀστροφῶν Ἰπρίστ. 126.

Ἀστρο-φύτευτος, 2' μὲ ἄστρα φυτευμένος, «καὶ κήπον ἀστροφύτευτον τὸν οὐρανὸν ποιεῖ» Κ. Μανασ. γρ. 132.

Ἀστρο-χίτω· 2' ὁ φέρων χιτῶνα κατὰ ἄστρον ἔκ τοῦ κατὰ ἄστρον· - μνήμη, ὡς Ὁσφ. Ἀργ. 610.

Ἀστροῦ γεμίζω ἢ πληροῦζω μετὰ ἄστρα ἢ ἀστροφένους, ἀντιφ. πρὸς τὸ ἀναστρέφω Σμ. πλκ. εἰς Ἀριστ. Κ. 2.

Ἀστρούβαι' Ἰνδικὸν ἔθνος Ἰπρίστ.

Ἀστρούβης, 2' ὁ ἐκ τοῦ ἔθους τῶν ἄστρον, ἡ ὁμοιο (ἢ γεμάτος) μετὰ ἄστρα.

Ἀστροφῶς, 3' ὁ ἐκ τῶν ἄστρον προερχόμενος ἢ ὁ ἀνέκων ἢ φθάνων εἰς τὰ ἄστρα Ἐπιγρ. (IX, 505, 14)· - οἶκος Παλλὰδ. 115' ἀλλ' - αἰτός· αἰτός εἰς τὰ ἄστρα ἐστραμμένος.

Ἀστρο-ωπός, ὁ, ἡ' ὁ ἀστροωπός Εἰρ. Ἰπρίστ. 406.

Ἀστρο-ωπία, ἡ ἢ ἡλκίφης στρώματος Πλάτ. νόμ. 1, 633, παρὰ τὸ ἀνυποθητῆ.

Ἀστρο-ωπός, 2' ὁ μὴ ἐστρωμένος, ὁ ἄνευ στρώματος ἢ «γυμνὸς καὶ ἀστρωτός» Πλάτ. πολιτ. 272' ἀστροῦ πῆδω πλευράς τιθέντες· Εἰρ.

Ἰπρίστ. 52' ἐπὶ ἀνευσκεπασματος καὶ ἀνευκλίνης - εὐδεῖν Ἐπιγρ. - Ἰπρίστ. (ἀνευκλίνης), μτγν.

Ἀστυ, εὐς, (καὶ ἄστυος Εἰρ. Ἰπρίστ. 751, Φοιν. 856), τὸ ἢ πόλις ἀπὸ τοῦ Ὀμ. πανταχόθεν ἀστυοῦ κατ' ἐξοχὴν αἱ Ἀθῆναι (συνθ. ἄνευ ἀστρο ὡς Σταλκυοῦ, εἰς Πλάτ. Φαιδρ. 227) οὐχὶ μόνον ἀντιφ. πρὸς τὴν ἐξοχὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Περσικὸν Λυκούργ. 18.

Ἀστυ 1) κόμη. Αἰγύπτου Στ. Βυζ. 2) ὄν. τῶν Ἀθηνῶν Πλούτ. 3) ὄν. Ῥώμης Πτολ.

Ἀστυάγης, οὗς, ὁ βασιλεὺς τῆς Μηδίας πάππος τοῦ πρεσβυτέρου Κύρου Ἰπρίστ. ἢ κλίσσις ἰπαμφοτερίζει παρὰ τοῖς συγγραμ. παρ' Ἰπρίστ. καὶ Ξεν. ἀπαντᾷ ἢ γέν. κατ' ἰων. τύπ. Ἀστυάγην, ἀλλὰ καὶ Ἀστυάγῃ ὁδοι. Ξεν. Κυρ.

Ἀστυάγισ· θυγ. τοῦ Ὑψέως Δ. Σικ.

Ἀστυάλας, ὁ ἐπίσημος τις Τρώης Ἰλ.

Ἀστυ-άναξ, ὁ 1) ὁ ἀνάξ τῆς πόλεως· - θεός Αἰσχ. (X, 906· 2) κυρ. ὄν. υἱὸς τοῦ Ἐκτορος Ἰλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους Ἀπολλοδ.

Ἀστυάνασσα θεράπινα τῆς Ἑλένης Σουῖδ.

Ἀστυβίης· υἱὸς Ἡρακλείους Ἀπολλοδ.

Ἀστυ-δωώτης (βοάω), ὁ ὁ κηρύττων ἢ φωνάζων ἀνὰ τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως· - κηρύξ Ἰλ. ω, 701.

Ἀστυγεινία· ἀστυγειτόνομα.

Ἀστυ-γειτόνιομα, μέσ. πλησίον τῆς πόλεως κατοικῶ, γειτονιῶμα πρὸς τὴν πόλιν Αἰσχ. ix. 283.

Ἀστυ-γειτονικός, 3' ὁ ἀνέκων εἰς ἀστυγειτόνα· - πόλεμος· πόλεμος πρὸς ὁμοῦς Πλούτ.

Ἀστυ-γείτων, 2' ὁ πλησίον τῆς πόλεως, ἐν γένει πλησίον κείμενος, συνοριοῦς· - σκαπὶ Αἰσχ. Ἀγ. 300· - πόλις Εἰρ. Ἰπρίστ. 1161· - πόλεμος· μετὰ τοῦ γείτονα· τῆς πόλεως Ἀριστοτ. πολ. 7, 9· - πόλις Πλούτ. Ῥωμ. 23· συνθ. - οἱ ἀστυγείτονα· οἱ συνοριοῦς Ἰπρίστ. 1, 30.

Ἀστυγόνας, ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Ἀπολλοδ.

Ἀστυδάμης, ἀντος, ὁ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιὸς τοῦ Αἰσχύλου, εἰς τῶν γονιμοτάτων τραγικῶν ποιητῶν, οὗ αἱ τραγωδαὶ ἀπωλείσθησαν.

Ἀστυδάμεια, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντορος, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τηλεπόλεμον Πινδ. κατ' Ἀπολλοδ. τὸν Ἀθήναιον.

Ἀστυδα, ἐπὶ εἰς τὴν πόλιν Ὀμ.

Ἀστυ-δραμῆω' προβάλλω τὴν πόλιν, ἔσθον κατὰ τῆς πόλεως κἀνωμα Αἰσχ. Ἐκτ. 203.

Ἀστυκλῆς Λοκρός τις Πάου.

Ἀστυκός, 3' ἀστικός, πῶ. ἔσφ. γραμ. πρὸς Βρεμ. εἰς Αυσίαν περὶ 3ημ. ἀδικ. 3' παρὰ Δημ. 55, 11 ὁ Πέκκερος διορθοῦ ἀστικός.

Ἀστυκός· παραπότ. Ἀθήν. Πολύαιν.

Ἀστυ-κλυτός, 2' κλεινός κατὰ τὸ ἄστυ, Ἐπιγρ.

Ἀστυκράτεια, ἡ θυγ. τῆς Νιδῆς Ἀπολλοδ.

Ἀστυκράτης· Σπαρτιάτης Πάου.

Ἀστυκρατίδα· Σπαρτιάτης Πλούτ.

Ἀστυκρέων· ἀνδρ. ὄν. Ἀθήν.

Ἀστυλάζει· λαπαί μετὰ κλυθμοῦ Ἡσυχ.

Ἀστυλῆς, ἰδου, ἢ ὡς Στελῆς.

Ἀστυλός, 2' ὁ μὴ ἔχων στύλους, ὁ ἄνευ ἐπαχυροδμήματος· - οἶκος Λεων. Ταρ. 64.

Ἀστυλός· Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης Δ. Ἀλ.

Ἀστυλός· 1) στρατηγός Ἀρχαῖος Δειν. 2) Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης Πλάτ. 3) Πυθαγόρειος ἐκ Μεταποντίου Ἰσμβλ. 4) Κένταυρος τις Ὀεῖδ.

Ἀστυλόχος, 2' ἀστυλός, ἀρχ. λαξ.

Ἀστυμάχος· Πλαταιεύς Ἡσυχ.

Ἀστυμέθουσα· γυνὴ Οἰδίποδος ἐν Σχολ. Ἰλ.

Ἀστυ-μέριμνος, 2' (μέριμνα) ὁ μεριμνῶν ἢ φροντίζων περὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς πόλεως Σύνδ.

- Ἀστυμήδης: Ῥόδος τις Πολύδ.
 Ἀστυ-νίκος, 2' ἡ νικηφόρος πόλις: Ἀθην. 2, 69' - οἶκος = ἔργον: Ξενοφ. παρ' Ἀθην. 2, 63 καὶ ἡ ὀρίδα (μικρολί) ἐκαλεῖτο ἀστυτίς διὰ τῶν γυναικῶν ὡς ἐνεργούσα εἰς τὸ στέιν Ἀ-θην. 2, 69.
 Ἀστυνόμεια: γυν. ὄν. Νόν.
 Ἀστυνόμη: ἡ Χρυσή, ὑπὸ τῶν νεωτέρων Πόδγ.
 Ἀστυ-νομία, ἡ: τὸ ἐπάγγελμα ἢ ἀξίωμα ἀστυνόμου Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 8.
 Ἀστυ-νομικός, 3' ὁ ἀντικεινὸς τοῦ ἐπάγγελ-μα τοῦ ἀστυνόμου Πλατ. πολιτ. 4, 525.
 Ἀστυ-νόμιον, τό: ὁ τύπος ἐν ᾧ συνιστά-ζονται οἱ ἀστυνόμοι, ἢ τὸ κριτήριον αὐτῶν Πλατ. νόμ. 11, 918.
 Ἀστυ-νόμος, 2' ὁ προστατεύων ἢ διευθύνων τὴν πόλιν: - θεοὶ Ἀισχ. Ἀγ. 88' - ὄργαι = πο-λιτικαὶ σκέψεις Σοφ. Ἀντ. 353' - ἀγλαΐαι = ἐορ-ταὶ ἡ πανηγυρισμοὶ κοινότητες: δηλονότι πόλιν γι-γνόμενος Πινδ. Ν. 9, 31' ὅς: οἱ ἀστυνόμοι, ἀρ-χὴν Ἀθην. 2, 69: ἐπεμελεῖτο τῶν ὁδῶν καὶ οἰ-κοδομῶν, ἡδυνάμει, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι sediles, οὗς οὐ-τως οἱ μὲν μετέφραζον Πλατ. νόμ. 6, 759, Λυσ. 1, 15.
 Ἀστυνόμος, 2' ἴδ' ἀστυνόμος.
 Ἀστυνόος, ὁ: 1) ἐπίσημος τις: Τρώς Ἰλ. 2) υἱός τοῦ Φαέθωνος: Ἀπολλοδ. 2.
 Ἀστυόχεις, ἡ: ἐπ. παρασχ. τοῦ Ἀστυόχῃ Ἰλ.
 Ἀστυόχη, ἡ: 1) θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μήτηρ τοῦ Τληπόλεμου Ἰλ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀκτο-ρος Ἰλ. 3) θυγάτηρ τοῦ Σιρόεντος Ἀπολλοδ. 4) θυγάτηρ τῆς Νιδῆς Ἀπολλοδ. 5) θυγάτηρ τοῦ Ἀζομείοντος: Ἀπολλοδ.
 Ἀστυ-όχος, 2' ὁ κρατὼν ἢ προστατεύων τὴν πόλιν: τοῦ Πανδ. Σιλ. 90' - μέριμνα Ἀγαθ. 43.
 Ἀστυόχος: 1) υἱὸς Αἰδίου Δ. Σικ. 2) ναύαρχος: Ἀκχεδαμονίων Θουκ. 3) Ἀθηναῖος Ἀισχίν.
 Ἀστυπαλαία, ἡ: 1) θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος, μή-τηρ τοῦ Ἀγκίου Ἀπολ. Ῥ. 2) ὄν. τόπ. α) ἀκρω-τήριον τῆς Ἀττικῆς Στραβ. 6) μία τῶν Σποράδων Στραβ. γ) πόλις ἐπὶ τῆς νήσου ἢ ὡς Στραβ. δ) ἀκρωτήριον τῆς Καρίας Στραβ. κατ' τὸν πόλειαν τοῦτον Ἀστυπαλαίος: Πλουτ. Ῥωμ. 28.
 Ἀστυ-πολέω: διατρίβω εἰς τὴν πόλιν Μαξ. Τυρ. 3: βαδίζω ἢ πορεύομαι εἰς τὴν πόλιν Θεοπ. παρ' Ἀθην. 2, 526.
 Ἀστυ-πολία, ἡ: ἡ διατρίβῃ ἐν τῇ πόλει Ἰε-ροκλ. παρὰ Στοδ.
 Ἀστυ-πολίτης, ὁ: ὁ κάτοικος ἄστεος, πολ-λίτης Νικ. Χων.
 Ἀστυ-πόλις, ὁ: ὁ διατρίβων πάντοτε ἐν τῇ πόλει Συνέσ.
 Ἀστυπόλις, ὁ: ὁν. ἀρχηγὸς τῶν Παϊόνων Ἰλ.
 Ἀστυρα, ὡν, τά: 1) πόλις ἐν Μυσίᾳ ἔχουσα καὶ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἐκαλεῖτο καὶ Ἀ-στυρηνή Σεν. Ἑλλ. Στραβ. 2) πόλις κειμένη ἀντικρὺ τῆς Ῥόδου Στ. Βυζ. 3) πόλις ἐν Τροίᾳ πλησίον τῆς Ἀδούου Στραβ.
 Ἀστυρες, οἱ: Ἀστούριοι Στραβ.
 Ἀστυραν, τό, ὄνοκ. τοῦ ἄστρ. μικρὰ πόλις Καλλιμ. ἀποσπ. 19.
 Ἀστυσία, ἡ: ἴδ' ἀστυρία Δ. Κασ.
 Ἀστυτίς, θηλ. τοῦ ἐπομ.
 Ἀ-στυός, 2' ὁ στέινει μὴ δυνάμενος, ὁ πρὸς

- συνουσίαν ἀνέκων: Εὐσταθ. 3: οὐ καὶ κομωδία τις τοῦ Εὐδοκίου ἐκαλεῖτο ἀστυτοί Ἀθην. 2, 69' - οἶκος = ἔργον: Ξενοφ. παρ' Ἀθην. 2, 63 καὶ ἡ ὀρίδα (μικρολί) ἐκαλεῖτο ἀστυτίς διὰ τῶν γυναικῶν ὡς ἐνεργούσα εἰς τὸ στέιν Ἀ-θην. 2, 69.
 Ἀστυ-τοίψ, -ίος, ὁ, ἡ: ὁ πάντοτε ἐν τῇ πό-λει ζῶν Φίλοστρ. Εἰκ. 2, 26.
 Ἀ-στυφελικός, 2' ἄπειρος, ἀκλόνητος, στερεὸς Σεν. Λικ. 15, 7.
 Ἀ-στυφελός, 2 καὶ 3' ὁ μὴ τραχύς, ὁ μὴ πετρώδης = ὁμαλός: - νῆσος Ἀντιφλ. 28.
 Ἀ-στυφία, ἡ, κατὰ Β. Ἀν. 456 καὶ ἀστυσία, ἡ: ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀνικανότης ἀρ. λεξ.
 Ἀστυφίλος: Ἀθην. ἀρχων Ὀλ. 90, 1 Δ. Σικ. καὶ δύο ἄλλοι Ἀθηναῖοι.
 Ἀ-στυφος, 2' ὁ μὴ στύφων (ἀποστραγγί-ζων) ἱατρ.
 Ἀστυων, ὠνος: Κροτωνιάτης, συγγραφεὺς Δ. Λαέρ.
 Ἀ-συγγενής, 2 ὁ μὴ συγγενὴς ἀρ. λεξ.
 Ἀ-συγ-γνωμόνητος, 2' ὁ μὴ διδὼν συγ-γνώμην Στοδ. ἀνθ. τ. 3, σ. 85.
 Ἀσύγ-γνωμος, 2' τῷ ἐπομ. ὑπερθ. ἀσυγ-γνωμότατος Στοδ. ἀνθ.
 Ἀ-συγ-γνώμων, 2' ὁ μὴ συγχωρῶν, ἄ-σπλαχνος, ἀδυσώπητος Δημ. 21, 100, μτγν.
 Ἀ-σύγ-γνωστος, 2' ἀσυγχώρητος μτγν. καθ' Ἡρόκλ. καὶ ὁ μὴ συγχωρῶν.
 Ἀ-συγ-γνώστως, ἐπίρ. ἴδ' ἀσύγνωστος.
 Ἀσύγ-γραφος, 2' ὁ χωρὶς συγγραφῆς, (ὁ-μολογίας ἢ ἀποδείξεως): ἀσύγγραφος δα-νείσασθαι Δ. Σικ. 1, 79.
 Ἀ-συγ-γύμναστος, 2' ὁ ἀγύμναστος Λουκ.
 Ἀ-συγ-κάλυπτος, 2' ὁ μὴ συγκαλυμ-μένος Θεόδ. Πρόδρ.
 Ἀ-συγ-κατά-βατος, 2' ὁ μὴ συγκατα-βαίνων Γ. Παχυρ. Ἀνθρ. Παλ. 2, σ. 100.
 Ἀ-συγ-κατά-θέτως, ὅθεν συγκατατίθεμαι Σεξτ. Ἐμπ.
 Ἀ-συγ-κατά-θετος, 2' ὁ μὴ συγκατατι-θέμενος Εὐσέβ. εὐαγγ. προπ. 14, σ. 761.
 Ἀ-συγ-κατά-θέτως, ἐπίρ. χωρὶς συγκατά-θεσιν Πλουτ.
 Ἀ-συγ-κάτ-αινος, 2' ὁ μὴ συναινῶν Γ. Παχυρ. Ἀνθρ. Παλ. 4, σ. 202.
 Ἀ-συγ-κέραιος, 2' ὁ μὴ συγκερασθεὶς, ἢ συκρινόμενος, ἄκρατος, ἄμικτος, μτγν.
 Ἀ-συγ-κίνητος, 2' ἀκλόνητος, ἀτάραχος.
 Ἀ-σύγ-κληιστος, 2' ὁ μὴ συκλεισθεὶς, ἄ-κλειστος.
 Ἀ-σύγ-κλωστος, 2' ὁ μὴ διὰ τοῦ πεπρωμέ-νου συνδεδεμένος, ὁ μὴ κλωθόμενος μετ' ἄλλον, προπ. ἀσυμβίβαστος Κικ. Ἀττ. 5, Συνέσ.
 Ἀ-συγ-κόλλητος, 2' ὁ μὴ συγκεκολλημέ-νος Σχολ. Ἰλ. 13, 200.
 Ἀ-συγ-κρίσιμος, 2' ἀσύνκριτος, ἀκουδά-λητος: - καρπὸς Σεν. Κυρ. 1, 5, 10.
 Ἀ-σύγ-κρῆτος, 2' ἀσυγκράτος Πλουτ.
 Ἀ-σύγ-κριτος, 2' α) ὁ μὴ συγκρινόμενος, ἀπαράβλητος Πλουτ. Μαρκ. 17' 6) ἄμικτος, ἀκρινώμενος, ἀσυμβίβαστος Πλουτ. καὶ μτγν.
 Ἀ-συγ-κρότητος, 2' κυρ. ὁ μὴ συγκροτη-θεὶς: ἐντ. ἐπὶ στρατιωτῶν ὁ ἀγύμναστος, - πλη-

ρῶματα Θουκ. 8, 95' ἐπὶ ἐκφράσεως ὁ ἄτονος ἢ ὁ μὴ σόντορος· λόγος Δ. Ἀλ. περὶ Δημ. 19.
 Ἀ-σύγ-χυτος, 2' ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγχυ-
 σιν, ἄμικτος ἀναλλοίωτος Πλουτ. συμπ. 8, 10, 2.
 Ἀ-σύγ-χωρήτος, 2' ὁ μὴ συγχωρούμενος,
 ἢ εἰς ὃν δὲν δίδεται ἄδεια, συγχώρησις Δ.
 Σικ. 1, 78' ἐπὶ ἐνερ. ὁ μὴ συγχωρῶν, ἀπη-
 νής, ἀνίλειος, μτγν.
 Ἀ-σύ-ζευκτος, 2' ὁ μὴ συζευγνόμενος, ἀ-
 συμβίβαστος, ἀσυνάρμοστος Σουίθ.
 Ἀ-σὺκ-ο-φάντης, 2' ὁ μὴ ὑπὸ συκοφαν-
 τῶν καταγελλοίς, διαβληθείς Αἰσχιν. 3, 218.
 Ἀ-σὺλ-αίος, 3' ὁ προστατεύων τὸ ἄστυλον·
 -θεὸς Πλουτ. Ῥωμ. 9.
 Ἀ-σὺλ-άρχης, ὁ δ' ἄρχων ἄστυλος (ἀπαρ-
 βίαστος) ἢ ἐπιστάτης τῶν ἀσύλων.
 Ἀ-σὺλει, ἐπὶ. ὡς εἰς ἄστυλον, ἀσφαλῶς,
 ἀπαραβίαστως Ἐπιγρ.
 Ἀ-σὺλ-ήτος, 2' ἄστυλος· γένος Εὐρ. Ἑλ. 449.
 Ἀ-σὺλ-ία, ἢ ἀσφάλεια, τὸ ἀπαραβίαστον τό-
 που καὶ τοῦ ἐνταῦθα ζήτοβτος βοήθειαν Αἰσχ.
 Ικ. 605, Πολυβ. 4, 74.
 Ἀ-σὺλ-ληπτος, 2' α) ἀκατάληπτος, ἀπία-
 στος μτγν. 6) ἢ μὴ συλλαμβάνουσα, στεῖρα,
 ἄγονος Διοσκ.
 Ἀ-σὺλ-ληψία, ἢ τὸ μὴ συλλαμβάνειν, καὶ
 ἢ ἀγονία, ἀτοκία, ἱατρ.
 Ἀ-σὺλ-λόγιστος, 2' α) ὁ μὴ διὰ συλλογισμῶν
 δυνάμενος νὰ ἐξευρεθῇ, ὁ ὢν ἐκτὸς τῶν ὁρίων
 τῆς λογικῆς, ἄλογος Δουκ. πῶς δεῖ ἴσθ. σ.
 17' «συλλογισμοὶ ἀσυνλόγιστοι» = παραλογι-
 σμοί, σοφίσματα· 6) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συλ-
 λογισθῇ τι, ἀσπύχαστος Πολυβ. 11, 3.
 Ἀ-σὺλον, τό· τὸ ἄστυλον, τόπος καταφυγῆς,
 ἱερὸς, ἐνθα ὁ καταφεύγων εἶνε ἀνενόχλητος
 Πολυβ. Δ. Ἀλ. κυρ. οὐδ. τοῦ.
 Ἀ-σὺλος, 2' κυρ. ἀλαφρογάγης· ἐντ. ἀ-
 βλαβής, ἀσφαλής, διότι εἶνε ὑπὸ τὴν προστα-
 σίαν τῶν θεῶν Εὐρ. Μηδ. 728' - γῆ αὐτόθ.
 387' - ἀρχὴ Δ. Ἀλ. 7, 45, (magistratus sacer)
 «γάμων ἄστυλος» = ἄνευ ἐναντιώσεως ἕνεκα τοῦ
 γάμου Εὐρ. Ἑλ. 61.
 Ἀ-σὺλ-ωτος, 2' - ὅμοιοι· γυμνοὶ Καλλιμ. ὅμν.
 Ἀρτ. 213.
 Ἀ-σὺμ-βάμα, τό· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κατὰ
 Πρισχ. 18, 115, ἀντίθ. τῷ σύμβάμα, incon-
 gruitas.
 Ἀ-σὺμ-βάτος, 2' ἀσυμβίβαστος, ἀσύμφωνος·
 -τὸ ἀσύμβατον = ἡ ἀπαρέκκλιτος πρὸς σύμβασιν ἢ
 συνθηκολογίαν Θουκ. 3, 46' - κοινολογία = ἡ α-
 πραγματεύσεσις, ἐν ᾗ δὲν δύναται τις νὰ συμφω-
 νήσῃ Πολυβ. 15, 9' - τραῦμα = πληγὴ μὴ θερα-
 πευμένη ἱατρ. ἐπὶ. ἀσυμβάτως = ἀσυμβίβ-
 ατως Πλουτ. Δι. 21.
 Ἀ-σὺμ-βάτως, ἐπὶ. προηγ.
 Ἀ-σὺμ-βίβαστος, 2' ὁ μὴ στυμβιζόμενος
 ἢ συμβιβάσθεις μτγν.
 Ἀ-σὺμ-βλητος, 2' α) ὁ μὴ συγχρινόμενος,
 ἀνόμιμος Ἀριστοτ. μεταφ. 12, 8' - μέτρον = μέτρον
 ἢ οὐσσησιον, μὴ συμπαραινόμενον (βουλωμένον)
 Ἐπιγρ. 123 (6) ἀσυμπίραντος, ἀπείκαστος,
 ἀκατάληπτος Σοφ. Τρ. 691.
 Ἀ-σὺμ-βόλῳ δὲν συνεισφέρειν - τινὸς Ἀχ. Ταν.
 Ἀ-σὺμ-βόλος, 2' α) ὁ ἄνευ συνεισφορᾶς·

- δειπνον = δειπνον εἰς ὁ δόδεξ συνεισφέρει Ἀ-
 θην. 1, 8' «δειπνοῦ ἡδονὴν ἀσύμβολος» 8, 237'
 πρβλ. «κώθων ἀσύμβολος» Χρυσίπ. παρ' Ἀθην.
 1, 8' 6) ἐνερ. ὁ μὴ συνεισφέρων, - δειπνεῖν Αἰ-
 σχιν. 1, 75' ἐντ. ὁ μηδεμίαν ὠφέλειαν φέρων
 διὰ τὸ ὅλον· πρβλ. Δουκ. ῥητ. 28' ἀκοινώνη-
 τος, ἀνεπίμικτος· - βίος Πλουτ.
 Ἀ-σὺμ-βόλῳ ἐπὶ. προηγ.
 Ἀ-σὺμ-βόλ-ευτος, 2' ὁ μὴ λαβὼν, ἢ ὁ μὴ
 ζητῶν συμβουλὴν μτγν.
 Ἀ-σὺμ-μετρία, ἢ ἑλλειψὶς συμμετρίας Πλατ.
 Γοργ. 525 καὶ μτγν. ἐπὶ παρὰ μαθημ.
 Ἀ-σὺμ-μετρος, 2' ὁ μὴ ἔχων συμμετρίαν
 Πλουτ. Περικλ. 3' ἐπὶ ὁ μὴ ἀνάλογος, ἀνάρ-
 μοστος· - τινὶ Πλατ. Τιμ. 87' - πρὸς τι Σεν. κιν.
 2, 8' ἐπὶ ἑμάρκτος· - οὐσία Πλατ. νόμ. 11, 918.
 Ἀ-σὺμ-μ-έτρος, ἐπὶ. προηγ.
 Ἀ-σὺμ-μ-ιγής, 2' ἀσύμμικτος, μτγν.
 Ἀ-σὺμ-μ-ικτος, 2' ἀμικτος, ἀκοινώνητος,
 ἀσυμβίβαστος Δ. Ἀλ.
 Ἀ-σὺμ-μνημόνευτος, 2' ὁ δὲν δύνανται
 τις μὲ ἄλλα μαζὶ νὰ κρατήσῃ εἰς τὴν μνήμην
 του, ἢ νὰ ἀναφέρῃ Διοσκ.
 Ἀ-σὺμ-μ-πᾶγής, 2' ὁ μὴ συμπαγής, ὁ μὴ λα-
 βὼν σόμψην· ἐντ. ὁ πυκνὸς παρὰ τὸ ἀκα-
 λός Δουκ. γυμν. 24.
 Ἀ-σὺμ-πᾶθία, ἢ ἑλλειψὶς συμπαθείας μτγν.
 Ἀ-σὺμ-πᾶθής, 2' ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων
 συμπαθείαν δι' ἄλλον· - τινὶ Πλουτ. Κορ. 21'
 ἐπὶ ὁ μὴ συμφωνῶν· - πρὸς τι μτγν. - καὶ ἀ-
 σύγκρατος Πλουτ.
 Ἀ-σὺμ-πέραντος, 3' ἀδυναπτος, ἀνακό-
 λουθος, ἢ ὁ ἄνευ συμπερασμοῦ Ἀριστοτ.
 Ἀ-σὺμ-πλεκτος, 2' ὁ μὴ συμπλεκόμενος,
 (ἢ συνανοόμενος μὲ ἄλλο) Θεοφρ.
 Ἀ-σὺμ-πλήρωτος, 2' ὁ μὴ συμπληρωθείς,
 ἀτελής.
 Ἀ-σὺμ-πλόκος, 2' ἀσύμπλεκτος Φιλ.
 Ἀ-σὺμ-πτωτος, 2' ὁ μὴ συμπίπτων Ἰπποκρ.
 Ἀ-σὺμ-πῶρωτος, 2' ὁ μὴ συνανοόμενος ἢ
 συγχολούμενος (διὰ πῶρωσιν), ἄδειος ἱατρ.
 Ἀ-σὺμ-φάνης, 2' ἀσαφής, ἄδηλος, ἀρά-
 τος, ἀρ. λαξ.
 Ἀ-σὺμ-φορος, 2' ὁ μὴ σύμφορος, ὁ μὴ ὠφέ-
 λιος· Πρ. ἱρ. 780' ἐνδ. περὶ Εὐρ. Τρ. 491, συχν.
 ἐν πεζ. Θουκ. 1, 32' παρὰ τὸ ἀνωφελές Πλατ.
 Κρατ. 147, ἰδίως μετὰ τῶν ποιητῶν, συμβουλεύειν.
 Ἀ-σὺμ-φῶρος, ἐπὶ. ἀνωφελῶς.
 Ἀ-σὺμ-φῶής, 2' ὁ μὴ συμφῶν, ἀπειρίαστος,
 ἀσυμβίβαστος Σουίθ.
 Ἀ-σὺμ-φύλος, 2' κυρ. ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς
 φυλῆς, μεταφ. ξένος, ἀνόμιμος, ἀνόμιμος, ἀνάρ-
 μοστος, ἀσώφρωνος Πλουτ. συμπ. 8, 8, 2.
 Ἀ-σὺμ-φύρτος, 2' ὁ μὴ συμπεφυρμένος (ἀ-
 νακατωμένος) ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμφύρῃ
 (ἀνακατωθῇ), ἄμικτος μτγν.
 Ἀ-σὺμ-φύτος, 2' ἀσφυρῶν Ἰπποκρ.
 Ἀ-σὺμ-φωνία, ἢ ἡ ἑλλειψὶς συμφωνίας, δια-
 φορά, τὸ ἀσυμβίβαστον Πλατ. νόμ. 9, 861.
 Ἀ-σὺμ-φωνος, 2' α) ὁ μὴ ὁμιλῶν τὴν αὐτὴν
 γλῶσσαν· ἄμικτα καὶ ἀσώφωνα πρὸς ἄλληλα·
 Πλατ. πολιτ. 262' 6) ὁ μὴ σύμφωνος (κατὰ
 τὸν ἦχον)· - χορὸν προβαίνει Δ. Ἀλ. ἐπὶ ὁ μὴ
 συμφωνῶν, ἀσυμβίβαστος· - τινὶ Πλατ. Γοργ. 482.

- πρὸς ἀλλήλους Ν. Δ. ἀνάρμοστος Πλουτ. Ἀγ. 10.
 Ἄ-σύμ-ψηρος, 2' ὁ μὴ συμψήφρων, ὁ μὴ ὁμογενομένων Πλουτ. Δ. 30.
 Ἄ-συν-ἀγωγος, 2' ἀποσυνάγωγος ἐκκλ.
 Ἄ-συν-αίρετος, 2' ὁ μὴ συναιρούμενος ἢ συναιρεθῆς γραμ.
 Ἄ-συν-ἀκολουθος, 2' ὁ ἄνευ ἀκολουθίας Ἀντιφ. ἐν Πολυδ. 10, 62.
 Ἄ-σύν-ακτος, 2' ἀμάρτυρος, ἀσυνάκτιστος, ὁ μὴ παρὰ τὸν συμπεράσμα, ἀσυνάρτητος Ἰπικτ.
 Ἔγκ. 44' ἔτι ὁ ἐκτός τῆς συνάξεως τῶν πιστῶν, ἀφωρισμένος ἐκκλ.
 Ἄ-συν-αλγής, 2' ὁ μὴ συναλγών, συμπάσχων, ἀσυνπαθής.
 Ἄ-συν-ἀλείπτως, 2' ὁ μὴ πάσχων συναλοιφήν ἐκπρ. ἀσυναλείπτως Εὐστ.
 Ἄ-συν-ἀλείπτως, 2' ὁ μὴ συναλείφόμενος, ὁ μὴ συναλοιφῆν πάσχων γραμ.
 Ἄ-συν-ἀλείπτως, ἐκπρ. προηγ.
 Ἄ-συν-ἀλλακτος, 2' μὲν ὅν δὲν δύναται τις νὰ συναλλαχθῇ, ἀκοινώνητος, ἀδιάλλακτος Δ. Ἀλ. 5, 66, Πλουτ.
 Ἄ-σύν-απτος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συνενωθῇ, ἀκοινώνητος, ἀσυνάρτητος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 7' πρὸς ἀλλήλους Ἀριστοτ. ἀναλ. 1, 25.
 Ἄ-σύν-αρθρος, 2' ὁ μὴ συνδεδεμένος μὲ ἀρθρον Μ. Ἐπ.
 Ἄ-συν-ἀρίθμητος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναριθμηθῇ μὲ ἄλλους.
 Ἄ-συν-ἀρμωστος, 2' ἀσυνάρθρος Πλουτ.
 Ἄ-συν-ἀρτητος, 2' ὁ μὴ ἔχων συνάρτητον, ἀσυνῆτος, ἀσύντακτος· παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἀσυνάρτητοι στίχοι λέγονται ἐκείνοι, ἐν οἷς διάφοροι ῥυθμοὶ χαλαρῶς ἢ ὅλως διόλου δὲν συνδέονται ἐν γένει ὁ μὴ ἀρμύζων Δ. Ἀλ.
 Ἄ-συν-αρχῆς, 2' ἀσύναρχος, ἀσυνεβίβαστος Νικ. Χων.
 Ἄ-σύν-δεστος, 2' ὁ μὴ συνδεδεμένος ἢ συνδεόμενος Ξεν. κυν. 5, 30' ὁ ἄνευ συνδέσμων γραμ.
 Ἄ-σύν-δηλος, 2' ἀόφελος Πλουτ. Δικ. 28.
 Ἄ-συν-δύσαστος, 2' ὁ μὴ συνδυασμένος, ἀσύνδετος, (ὁ μὴ εἰς δυάδα ἐνούμενος), ἀσύζευκτος Σχολ. Πλουτ. 460.
 Ἄ-συν-εἰδήτος, 2' ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν ἐξοῆσιν ἢ γνώσιν μὲ ἄλλους.
 Ἄ-συν-ειδήτως, ἐκπρ. τοῦ προηγ. -τοῖς ἄλλοις = χωρὶς περὶ τινος νὰ γνωρίζωσιν οἱ ἄλλοι Πλουτ. Δικ. ἀπορθ. 190.
 Ἄ-συν-εἰκάστος, 2' ὁ σκοτεινός, ὃν δὲν δύναται τις νὰ συνεικάσῃ Σχολ. Σοφ. Τρ. 707.
 Ἄ-συν-έλευστος, 2' ὅστις δὲν συνέρχεται, δὲν συνεννοῦται Ἀπολλων. Δ.
 Ἄ-σύν-εργος, 2' ὁ μὴ συνεργῶν (βοηθῶν) εἰς τὴν πρὸς ἀσύνεργον ὁσον ἐπιθυνοῖ Ἀλ. Ἰ. Ζ. 11, 40.
 Ἄ-συν-εσία, ἢ ἑλλειψὶς συνέσεως, ἀνοησία, ἀπερισκέψια Εὐρ. Φοιν. 1718, Θουκ. 6, 36.
 Ἄ-συν-ετέω· δὲν ἔχων σύνεσιν, δὲν ἐννοῶν· γράμματα Ἰπικτ. καὶ μετγ.
 Ἄ-σύν-ετος, 2' ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν, (φρόνησιν), ὁ μὴ βινύων, ἀνόητος Ἠρ. 3, 81' καὶ ἐν ὑπερθ. Θουκ. 6, 39' ἀσύνετα ἐρεῖν Εὐρ. Ἰ. Α. 654· ἀνύγμια = ἀκατανόητον, ἀκατάληπτον Φοιν. 1721.
 Ἄ-συν-έτως, ἐκπρ. προηγ.
 Ἄ-συν-ἡγήρηντος, 2' ὁ ἀσυνεχῆς, ὁ μὴ

- ἔχων συνήγορον μετγ.
 Ἄ-συν-ἡθελία, ἢ ἑλλειψὶς συνηθείας Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9' ἐντ. ἀγνωσία, ἀπειρία (ἔξ ἑλλείψεως συναναστροφῆς)· τῶν παρεστώτων Πολυδ. 15, 32.
 Ἄ-συν-ἡθής, 2' ὁ μὴ συνήθης, ὁ μὴ συνειθισμένος, ἀσυνειθιστος· γὰρ 10'· γραμματικῶς = ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναγινώσκῃ Πολυδ. 10, 47.
 Ἄ-συν-ἡμῶν, 2' ἀσύνετος Αἰσχ. Ἀγ. 1030.
 Ἄ-συν-θεσία, ἢ ἡ παρὰ τὰς συνήθους Σουδ. γραμ. ὁ ἄνευ συνθέσεως Ἀπολλων. Δ.
 Ἄ-συν-θετέω· παραβαίνω τὰς συνήθους· τινὲς ἀρ. λεξ.
 Ἄ-σύν-θετος, 2' α) ὁ μὴ συνθετιμμένος, ἀπλοῦς Πλατ. Φαιδ. 78' «τὸ ἀσύνθετον μέγιστον τῶν ἀσυνθέτων ἀνάγκη διαίρειν» Ἀριστοτ. πολ. 1, 1' 6) ὁ Δημοσθ. 19, 136 καλεῖ τὸν λαὸν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τὸ πάντων καὶ ἀσυνθετότατον (διὰ τὸ γρ. ἀσυνετότατον), καθ' Ἄρπ. ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιοτότατον καὶ πίστις οὐ τιθέμενον = ἀστατον ἢ ὅστις δὲν ἐννοεῖ, δὲν προσέχει, (συντίθεσθαι) ἀρ. λεξ. ἔτι ὁ τὰς συνήθους παραβάων Ἐπ. Ῥωμ. 1, 31.
 Ἄ-σύν-ίστωρ, 2' ἀσυνείδητος.
 Ἄ-συν-νεφής, 2' ἀσυννεφίαστος.
 Ἄ-σύν-νους, 2' ὁ μὴ σύννους, ἀπρόσεκτος Πλατ. Σοφ. 207.
 Ἄ-συν-ὀδευτος, 2' ὁ μὴ ἔχων καθ' ὁδὸν συνοδείαν (συντροφιάν).
 Ἄ-συν-οίκιστος, 2' ὁ μὴ συνωκισμένος Νικ. Χων.
 Ἄ-σύν-οπτος, 2' ἀδιὰφαντος, ἀφανής, σκοτεινός· τοῖς πολλοῖς Αἰσχ. 2, 146.
 Ἄ-συν-ουσίαστος, 2' ὁ ἄνευ κοινωνίας, ἀκοινώνητος, ὁ μὴ συναναστρεφόμενος κανέναν.
 Ἄ-σύν-τακτος, 2' α) ὁ μὴ συνταγμένος, ὁ εἰς ἀτάξιν εὐρισκόμενος, ὁ μὴ ἀκόμει εἰς τὴν θέσιν του βαλμένος· πράγματα (ἔως ἂν λάτῃ γῶραν) Ξεν. κυν. 4, 5, 37' ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, 8, 1, 55, ἀντιθ. πρὸς τὸ, ἀθροῖ· πρῶλ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 5' ἀναρχία Θουκ. 6, 72' πρῶλ. Δημ. 13, 15' ἔτι ἀπαράσκευος Πλουτ. περὶ π. ἀγ. 9' 6) ἀσύμμετρος Ξεν. κυν. 3, 3' γ) ἐλεύθερος ἀπὸ δημόσια βία Σουδ. 2) ὁ παρὰ τοὺς κανόνες τῆς συντάξεως γραμ.
 Ἄ-συν-ταξία, ἢ ἀταξία, σύγχυσις μετγ. ἔτι ἑλλειψὶς συντάξεως γραμ.
 Ἄ-σύν-τατος, 2' ὁ μὴ ἐπιδεγόμενος ἢ μὴ ἀπατιῶν πολλὴν τάσιν (στεναχωρίαν).
 Ἄ-συν-τέλειος, 2' ἀτελής, ἐλλείπης, ἀτελείωτος Πλουτ. Στωκ. 47, Δ. Σικ. 1, 12'.
 Ἄ-συν-τελής, 2' α) ὁ ἐλεύθερος ἢ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ φόβου ἢ δημόσια βία· ἐν γένει ὁ μηδὲν συνεισφέρων, ὁ κατ' οὐδὲν χρησιμεύων, Σουδ. 6) ἀτελής, ἀτελείωτος Ἀντων. 3, 8.
 Ἄ-σύν-τονος, 2' ὁ μὴ πολὺ τεντωμένος, χαλαρός, βραδύς· ἀσυντονότατα ἔχουν πρὸς τὴν πορείαν Ξεν. κυν. 4, 2, 31.
 Ἄ-σύν-τητος, 2' ὁ μὴ πέρα πέρα τρυπημένος Γαλην.
 Ἄ-σύν-τριπτος, 2' ὁ μὴ συντριβόμενος ἢ μὴ συντριμμένος, ἄθραυστος.
 Ἄ-συν-ὕπ-αρκτος, 2' ὁ μὴ συνυπάρχων μὲ ἄλλο Σαξ. Ἐμπ.
 Ἄ-συρής, 2' (σύρις)· ἀκάθαρτος, βδελυρός· ἄνθρωπος Πολυδ. 1, 1.

- Ἀ-σύρικτος, 2' ὁ μὴ συριχθεὶς, ἀσσύρικτος.
 Ἀ-σύρ-ραπτος, 2' ὁ μὴ συρραμμένος Ἰσχυρ.
 Ἀ-συ-σκεύαστος, 2' ὁ μὴ συσκευασμένος, ὁ μὴ βλαμμένος εἰς τὴν θήκην του, ἀσυγύριστος, ἀσυμμάζωκτος Ξεν. οἰκ. 8, 13.
 Ἀ-συ-σκεύαστως, ἐπὶ προηγ.
 Ἀ-συ-στασις, ἡ ἀσύστασις, ἀκαταστασία.
 Ἀ-συ-στατίω, εἶμαι ἀσύστατος, εἶμαι εἰς ἀντίρρουν μὲ τὸν ἐαυτὸν μου.
 Ἀ-σύ-στατος, ἀσύστατος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ τύστατι, ὑπαρξίν, ἐνότητά ἢ συνέχειαν· «ὕδωρ ἀσύστατον καὶ ἀπαγές» (=τὸ μὴ ἔχον ἐνωσιν μὲ ἄλλο) Πλουτ. γάλα = ἀπητοῦν ἱατρ. ἐν γένει ἀσυμείδαστος, ἀσυνωμένος, ἀντιπρακτικός· τούτοι Ἀθην. 2, 63· «ἀσύστατον ἄλλος» = μὴ παραμυθούμενον, ἢ κατ' ἄλλου· μὴ καταπαύον Ἀισχ. Ἀγ. 1446, παραμυθούμεν, ὑπὸ Ἀριστ. νεφ. 1371.
 Ἀ-σύ-στολος, 2' α) ὁ μὴ πάσῃ συστολήν, (συλλαβῆς) γραμ. β) ὁ μὴ συστελλόμενος, ἄφροδος.
 Ἀ-συ-στόλως, ἐπὶ προηγ.
 Ἀ-σύ-στροφος, 2' ὁ μὴ συνεστραμμένος ἢ μὴ συστρεφόμενος Ἰσχυρ. ἐντ. ἐπὶ λόγου ὁ μὴ σύντομος, συνεσταλμένος Δ. Ἀλ.
 Ἀ-σύφηλος, 2 (κατὰ Σχολ. καὶ Εὐστ. ἐκ τοῦ ἄσφου, ἀσφύης καὶ αἵου. ἀσφύης = ἀμαθής· οὐδένος ἄξιος, ἀδόκιμος, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ αἰσίου ἢ συγγεν. πρὸς τὸ αἰσίου, αἰσίου· ἀσφύ) καταπρονητικός, ἀσφύκαταπρονήτης· «ὥς μ' ἀσφύηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὡς εἴτιν' ἀτίμητον μετανάστην» = μὲ κατήσχυνεν, ἡτίμασεν Ἰλ. 1, 647· «οὐπω σου ἀκούσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσφύηλον» = κακόν, ἄχρηστον λόγον, ω. 767· «λόγος οὐκ ἀσφύηλος μυθεύμενος» Στωδ. Ἀνθ. 65, 16· παρὰ Κ. Σμυρ. ὑβριστικός· παρὰ τὸ γαλέπος, 9, 521· παρὰ Φρυν. Β. Ἀν. 14-ὑβρις· ἔξηγ. ἢ μετὰ ἀμαθίας καὶ ἀτιμίας.
 Ἀσυχία, ὄψωρ. ἀντὶ ἡσυχίας.
 Ἀσυχος, ὄψωρ. ἀντὶ ἡσυχος.
 Ἀ-σφάδαστος, 2' ὁ μὴ σφραδάζων, (ὁ μὴ πάσῃ ἀπὸ σπασμοῦ ἢ καὶ ὁ μὴ ποσειδῶν τοιοῦτους) Αἰσχ. Ἀγ. 1266· «καί τ' αὖ πείρημα» (ἐπὶ τυχῶς θανάτου) Σοφ. Ἀν. 820· κατὰ Σχολ. ἀσφάριστον, σπασμὸν μὴ ἔχον.
 Ἀ-σφακίλιστος, 2' ὁ μὴ παθὼν σφάκελον (γάγγραιναν τῶν κοκκάλων) Ἰσχυρ.
 Ἀ-σφακτος, 2' ὁ μὴ σφραγθεὶς, ἢ μὴ σφραγμένος· μήλα Εὐρ. Ἰων 228.
 Ἀ-σφάλας, ἀπ. ἀσφάλαις, ὁ, μτγν.
 Ἀ-σφάλεια, ἡ· τὸ νὰ ἦν τις ἀσφαλής, στερεός, βέβαιος, ἰδίως ἀνευ κινδύνου Αἰσχ. ἰκ. 409· «ἀσφαλὶς πόλιν ἀνθρώπων» Σοφ. Οἰ. τ. 51, ἀντιθ. συγγ. εἰς τὸ· κινδύνους π. γ.
 Ἰσοκ. 2, 36· παρὰ Θουκ. 2, 11 ἐπεται· «μὴ ἂν ἔλθῃν τοὺς ἐναντίους» καὶ τὸ ἀπλοῦν ἀπαρ. Ξεν. Κυρ. 7, 4, 5· ἐπὶ ἐχθρῶν Πολυδ. 3, 97, ὅστις χρῆται τῷ ἀσφάλειαι ἀντὶ θυραὶ θέσεις· πρδλ. Πολυδ. 1, 57· μετ' ἀσφαλείας = ἀσφαλῶς Πλατ. Τιμ. 50· «ἀσφάλειαν παρέγερσθαι τινι», Κριτ. 45· παρέχειν Ξεν. Κυρ. 4, 5, 28· μεταφ. = λόγος = ἀσφαλῆς ἀπόδειξις, ἀνέλεγκτος Ξεν. ἀπομν. 4, 6, 15.
 Ἀ-σφάλειος· ἴδ' ἀσφάλις.
 Ἀ-σφαλίως, ἐπὶ προηγ. ἀντὶ ἀσφαλῆος.

- Ἀ-σφαλής, 2 (σφάλλομαι)· ὁ μὴ σφαλλόμενος, (ὁ μὴ γλιστρῶν, ἢ πίπτων), ὁ στερεὰ στεκόμενος, ἀσίλευτος, στερεός· «-ἔδος θεῶν» Ὀδ. ζ, 42· «-βάθρον πολλῶν» Πινδ. Ὀ. 13, 6· ἔρκος Αἰσχ. Περ. 311· «βούλευμα, Ἀγ. 1420· «μύρα, 1571· ἐντ. βέβαιος, ἀσπίστως Σοφ. Ἀν. 1250· καὶ ἐν πεζ. «βῆτις ἀσφαλέστρα» Πλατ. Τιμ. 55· «ὄχημα Ξεν. Ἀν. 3, 2, 19· ἔδ' ἀσφαλῆς βέβαιος, προφυλαγμένος ἀπὸ κινδύνου· τὴ παρασκίῃ Θουκ. 6, 23· ἐν ἀσφαλει Πλατ. νόμ. 10, 892· συγγ. παρὰ Ξεν. καὶ ἱσοκ. ἐν ἀσφαλεστέρῳ, ἐν ἀσφαλεστάτῳ Ξεν. Ἀν. 3, 2, 36· ἐν τῷ ἀσφαλει Θουκ. 1, 137· «-ὡς μὴδὲν παθεῖν» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 27· ἐπὶ προνοητικῶς, φυλακτικῶς Πλατ. σοφ. 231, Θουκ. 1, 69· τὸ ἀσφαλές = ἡ ἀσφάλεια Ἡρ. 1, 109· «ἀσφαλῆς δῆτις» = πείθων Ξεν. ἀπομν. 4, 6, 15· ἐπὶ ἀσφαλῶς καὶ ἀσφαλῆς = μονίμως, στερεῶς, βεβαίως, ἀνεκλινῶς, ἀσφύως Ἰλ. ν, 141· «ἀσφαλῶς γινώσκω» Σοφ. Οἰ. τ. 613· ἐπὶ προνοητικῶς· «ἀσφαλῶς καὶ ἐμφορῶνς πράττειν Πλατ. πολίτ. 3, 396.
 Ἀ-σφαλίη, ἱων. ἡ· ἀσφάλεια Ἡρ. 4, 33.
 Ἀ-σφαλίως, βάλλω τι εἰς ἀσφάλειαν, ἐξασφαλίζω, προφυλάττω Πολυδ. 18, 23· ἰδίως μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. γόραν, 4, 60· «ἄκραν τείχεσι» 4, 65· ἐπὶ - τί, 6, 22· ἡσφάλισμα εἶνε καὶ παρ. 1, 42 καὶ ἐνερ. 5, 43 καὶ ἐν Ν. Δ.
 Ἀ-σφαλίος, ὁ· ὁ ἀσφαλίζων, κρατῶν ἀσφαλῶς Πανσ. 7, 21, 7· διαφ. γρ ἀσφάλειος πρδλ. Ἀριστ. Ἀγ. 682, Πλουτ. Θησ. 36.
 Ἀ-σφαλίσις, ἡ· ἡ ἐξασφάλισις, (σιγουράρισμα) μτγν.
 Ἀ-σφάλισμα, τὸ ἐξασφάλισμα, τὸ χρησιμεύον πρὸς ἀσφάλειαν στήριγμα, ὀχύρωμα, (σαδοῦρα πλοῦτος), ἐγγύτης, ἐνέχυρον μτγν.
 Ἀσφαλίον, ὁ· ὁν. θερίοντός τινος τοῦ Μενελάου Ὀδ.
 Ἀ-σφαλίτις, ὁ· ὁ τελευταῖος σπόνδυλος τοῦ βαρκοκκάλου Πολυδ.
 Ἀσφαλίτις, ἔχω ὁσμὴν ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ ἀσφαλίου Διοσκ.
 Ἀσφαλίτιον, τὸ· εἶδος τριφυλλίου ἴδε καὶ ἀσφαλτος.
 Ἀσφαλίτις, ὁ· ὁ περιέγων ἀσφαλτον.
 Ἀσφαλίτις, ἴδος. Θηλ. τοῦ προηγ. Στραβ. Ἰωσ.
 Ἀσφαλίτις, ἡ· τὸ κατράμι ἐν φωσ. καταστάσει (δρυκτὸν ἢ βρευστὸν)· πρδλ. πίσσα Ἡρ. 4, 195, Ξεν. καὶ μτγν. ἰδίως παρὰ Στραβ. 16, 1· ἐπὶ εἶδος νάφθας ἢ Μηδείας ἔλαιον. Παρὰ Τιμ. Λοκρ. 99 ἀσφαλίτιον τῷ.
 Ἀσφαλίτις, ἀλείφω μὲ ἀσφαλτον, καταρμύνον ἀρ. λεξ.
 Ἀσφαλίτις-ὠδης, 2' ὁμοῖος μὲ ἀσφαλτον, ὁ πλήρης ἀσφαλίου Ἀριστοτ. καὶ μτγν.
 Ἀσφαλίτις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀλείφειν μὲ ἀσφαλτον (τὸ κατράμωμα).
 Ἀ-σφαλίως, ἐπὶ προηγ. ἴδ' ἀσφαλής.
 Ἀ-σφαράγιω, (ἀ εὐρ.)· κἄμνω κρότον, παταγὼ Θεοκρ. 17, 94, ἐνθα ὁ Μεινέκιος ἀναγινώσκει ἀμφάγερόντα.
 Ἀ-σφαράγια, ἡ· ἀσφαράγια Θεοκρ.
 Ἀ-σφαράγος, (ἀ εὐρ. πρδλ. φάρυγξ), ὁ· λῆ-
 ρα Ἰλ. γ, 328.

Ἀσφάραγος, ὁ τὸ σφαιρίδιον ἔστι. ἀντὶ ἀσπίδος. Ἀσφάραγος, κωμ. παρὰ Ἀθην. 2, 62.
 Ἀσφαργωνία, ἀπὸ τῆς ἀσφαργωνίας.
 Ἀσφαι, αἰολ. σφ. Ἀλλ. καὶ Σαπρ. παρὰ Ἀπολλων.
 Ἀσφαι, αἰολ. σφ. Ἀλλ. καὶ Σαπρ.
 Ἀσφαιγέτος, 2' ὁ μὴ σφαιγόμενος ἢ σφαιγόμενος, ἀσφαιγέτος.
 Ἀσφιδέλιος, 3' ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀσφιδέλου - καὶ Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 2, 26.
 Ἀσφιδέλος, ὁ εἶδος φυτοῦ κρινουίδους, οὐτι-
 νοῦται αἱ εἰδὸς γεωμοῦν ῥίζαι τρώγονται (σπερ-
 δοῦλαι) Ἠσ. ἔρ. 41, Θεοφ. 26, 4, asphodelus ramosus Λιν. πρὸς. Θεοφ. Ἰσ. Φ. 7, 12.
 Ἀσφιδελός, ὁ τόπος, ἐνθα φύονται ἀσφιδέ-
 λοι - λειμών Ὀδ. λ. 539.
 Ἀσφιδελ-ώδης, 2' ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἀ-
 σφιδέλου.
 Ἀσφραγιστός, 2' ὁ μὴ σφραγισμένος, ἀδούλ-
 λωτος, ἀσημάδευτος ἄρ. λεί.
 Ἀσφυκτέω, εἶμαι γωφίᾳ σφυγμὸν ἔλατ.
 Ἀσφυκτός, 2' α) ὁ μὴ ἔχων σφυγμὸν ἢ ὁ
 ἔχων ἀδύνατον σφυγμὸν Λουκιλ. Πλουτ. 70,
 500' καὶ ἐπὶ θυμοῦ, ὁ ἄνευ σφυγμοῦ (ταρχή, σ-
 πσιμαῖ) Πλουτ. 6) ὁ μὴ προξενῶν σφοδρὸν
 σφυγμὸν, ταρχήν ἐν τῷ αἵματι Πλουτ. 70, 132.
 Ἀσφυζία, ἡ ἔλλειψις ἢ παύσις τοῦ σφυγμοῦ
 Γαλην.
 Ἀσφαδές, τὸ ἀλατίζοντατον Ἀισχ. ἱποσπ.
 360 ἄρ. λεί.
 Ἀσφαλάω, (ἄχος) ἀθροῦν, ἀγανακτῶ, θυ-
 μῶν, δυσχερεστοῦμαι ἀπολ. Ἰλ. 6, 297, σφην.
 καὶ μτγν. π. ἀσφαλάωσι μένοντες Ὀδ. α,
 304' - τινός 2, 150' - τινὶ Ἀργιλ. 31, Αἰσχ.
 Πρ. 766 ἱπομ. ὅτι Δ. Α. 1, 41.
 Ἀσφαλλῶ, 1) τῷ προηγ. Ὀδ. 6, 193' ἀπολ.
 Σοφ. Οἰ. τ. 937' 11' καὶ ἐν περ. ἀπολ. Ἠρ.
 3, 152 καὶ μτγν. - τινὶ Μεν. περὶ Ἰππ. 10,
 6, Πολυδ. 11, 29' - ἐπὶ τινι Δημ. 21, 125' 2)
 λυποῦμαι, πενθῶ, θρηγῶ - θάνατον Εὐρ. Ὀρ. 783.
 Ἀσφείδωρος, ὁ οὕτως ἐκκαλεῖται ὁ σάταρος (ὁ
 ἀγριόχοιρος) ἐν Σικελίᾳ Αἰσχ. ἱποσπ. 240, παρ'
 Ἀθην. 9, 402.
 Ἀσφείτος, 2' α) ἀσφείτος, ὑπερβολικῶς,
 ἀκαταμάχητος σφην. παρ' Ὀμ. μετὰ ψεκτικῆς
 παραστῆμ. τοῦ ἀχαιϊνῶν, ἀναποφόρου «πέν-
 θος ἀσφείτον» Ἰλ. π. 519' πρὸς. ἀσφείτος 6)
 ὁ μὴ ἔχων σφείν μὴ ἄλλο τι' ἐπὶ ἀσφείτως
 Πλατ. Κρτ. 415.
 Ἀσφείτως, ἐπὶ προηγ.
 Ἀσφειμάτιστος, 2' ὁ μὴ ἔχων σφειματι-
 σμόν, ὁ ἄνευ σφειματος, ἄσφωτος, ἀσφειμάτις - οὐ
 οἶα ψυχῆς Πλατ. Φαιδρ. 247' παρὰ ῥήτορι. ὁ ἄ-
 νευ σφειμάτων ἀνεπιτήδευτος, ἀκαλλώπιστος -
 λόγος Δ. Ἀλ.
 Ἀσφειματίστος, ἐπὶ προηγ.
 Ἀσφειμάτις, 2 (σφειμα) τῷ προηγ.
 Ἀσφειμονέω, φέρομαι ἀσφειμῶν, ἀσφειμῶν
 ἀδιναντόπως Εὐρ. Ἑκ. 407' «ἰσφειμονῶν γέ-
 λωτα ὀφθαλμοῖς» Πλατ. πολιτ. 6, 506' - τὰ δει-
 νότατα Δημ. 60, 25' πρὸς. «ἄλλα ἀσφειμα» ὁ δού-
 λων ἐστὶν ἔργα Δημ. 22, 53, Αἰσχ. 2, 151' - εἰ-
 τινα Δ. Ἀλ. 2, 26' «ὀπότες ἀσφειμονότα»
 = ἀσφειμῶν, ἀσφειμῶν Λουκ. Νίχρ. 8.

Ἀσφειμῶν, ἐπὶ 70. ἀσφειμῶν.
 Ἀσφειμῶν, 2' ἀσφειμῶν Πόλεμ. εὐστειγν. 1,
 6' - ἀσφειμῶν Δ. Α. 2, 88.
 Ἀσφειμῶν, ἡ ἢ ἀσφειμῶν, δυσμορφία ἔτι
 τὸ ἀσφειμῶν ἢ ἀσφειμῶν φέρει Πλατ. συμπ.
 196' παρὰ τὸ ἀσφειμῶν, πολιτ. 3, 400 καὶ μτγν.
 Ἀσφειμῶν, 2 (σφειμα) ὁ μὴ ἔχων σφειμα,
 μορφήν, ἀσφειμῶν, κακοσχηματισμένος, ἀσφει-
 μῶν Ἠρωδ. 5, 6, 24' μεταφ. ὁ ἀσφειμῶν,
 ἀσφειμῶν, ἀσφειμῶν - ἀσφειμῶν Εὐρ. Ἑκ. 306'
 σφην. παρὰ Πλατ. καὶ μτγν. ἐπὶ ἀσφειμῶν -
 ὅς ἀσφειμῶν Πλατ. νόμ. 12, 959.
 Ἀσφειμῶν, 2' ὁ μὴ σφειμῶν ἢ σφειμῶν
 Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 1, 13.
 Ἀσφειμῶν, τὸ ὕδρον, γεράνιον.
 Ἀσφειμῶν, 2' ἀσφειμῶν Ἀριστοτ. μετεωρ.
 4, 13' ἐπὶ ἀσφειμῶν Πλατ. Τιμ. 36.
 Ἀσφειμῶν, δίδω εἰς τινα ἐνασφειμῶν, δου-
 λειάν, τὸν κάμναι νὰ ἀσφειμῶν - τινὰ Λουκ.
 Ζευ. 7 καὶ μτγν. Παθ. ἐνασφειμῶν, καταγι-
 νομαί Ἀριστοτ. 70, 10, 7' - ἐν τοῦ καιροῦ Πα-
 λυδ. 8, 5' «ἀσφειμῶν περὶ τι» Λουκ. Μα-
 κροβ. 8' - ἐπὶ τι Δ. Σικ. 17, 94' - πρὸς τι Αἰ-
 σωπ. καὶ μετὰ μετοχ. Ἀλφ. παρ' Ἀθην. 2, 60.
 Ἀσφειμῶν, τὸ ἢ ἐνασφειμῶν, ἔργον εἰς ὃ
 ἀσφειμῶν τις Σχολ.
 Ἀσφειμῶν, ἡ ἔλλειψις σχολῆς, ἐνασφειμῶν -
 «οὐκ εἰς Μούσας» Ἀντ. 0, 14 Πινδ. 1,
 1, 2' - περὶ τι Πολυδ. 21, 12' ἰδίως ἀσφειμῶν
 ληψί, ἐμπόδιμα «ἀσφειμῶν ἄγειν» = ἐνασφει-
 μῶν, ἀσφειμῶν Πλατ. Φαιδ. 66' «ἀ-
 σφειμῶν ἔχειν τινός» Ἑν. ἀπομ. 1, 3, 11' - πρὸς
 τι Πλουτ. Σολ. - καὶ Παπλ. 2' «ἀσφειμῶν παρ-
 γειν τινός» = ἀσφειμῶν, ἐμπόδιμα Πλατ.
 Φαιδ. 66' ἱπομ. ἀσφειμῶν. Ἑν. Κυρ. 8, 1, 13' -
 τῷ εὐφραίνεισθαι αὐτοῦ 8, 7, 12.
 Ἀσφειμῶν, 2 (σφειμῶν) ὁ ἔχων ἀσφειμῶν, ὁ
 καταγινόμενος, μὴ εὐκαιρῶν Πινδ. Π. 8, 30'
 - περὶ τι Πλουτ. Τιμολ. 12' - εἰς τι (ὁ μὴ ἔχων
 κερδὸν εἰς τι) Ἠρ. 4, 77' «ἀσφειμῶν ποιεῖν τινα»
 = (ἐμπόδιμα, ἀσφειμῶν) Πλατ. νόμ. 8, 831'
 ἐπὶ ἀσφειμῶν ἔχειν περὶ τι Δημ. 33, 25.
 Ἀσφειμῶν, ἐπὶ προηγ.
 Ἀσφειμῶν, ἐν. προσ. προσ. τοῦ ἀσφειμῶν.
 Ἀσφειμῶν, 2' α) (ἔστι) λασφειμῶν, ἡ σκεπα-
 σμένος ἐπὶ ἄμυν. χέρσας Αἰσχ. Ἰν. 31' 6)
 (ἔσθ) ὁ προξενῶν ἀνδρῶν, ὀφθαλμῶν Γαλην. καὶ
 ὁ ἀσφειμῶν ἀνδρῶν Πλουτ. Σολ.
 Ἀσφειμῶν, ἡ τὸ μὴ ἔχειν σῶμα Γρ. Ναζ.
 Ἀσφειμῶν-εἰδής, 2' ὁ ἔχων εἶδος ἀσφειμῶν.
 Ἀσφειμῶν, 2 (σφειμα) ὁ μὴ ἔχων σῶμα
 Κικ. Nat. Theor. 1, 12.
 Ἀσφειμῶν, κάμναι τινὰ ἀσφειμῶν.
 Ἀσφειμῶν, 2' ἀσφειμῶν Μ. Ἑτ. Γο. Ναζ.
 Ἀσφειμῶν, 2' ἀσφειμῶν, οὐ, ὁ ναύαρχος τῶν Αἰγινη-
 τῶν Ἠρ.
 Ἀσφειμῶν, ἡ α) τόπος τις ἐν Σικωνίᾳ, παρὰ
 τὸν Ἀσφειμῶν Στραβ. 6) «γῆ Ἀσφειμῶν» = Βοιω-
 τία Εὐρ. Ἰν. 571.
 Ἀσφειμῶν, ἄσος, ἡ, ἀμφ. παρὰ σφ. τοῦ
 Ἀσφειμῶν.
 Ἀσφειμῶν, οἱ οἱ κάτοικοι τῆς παρὰ τὸν
 Ἀσφειμῶν χώρας ἐν Βοιωτίᾳ Ἠρ.

Ἀσώπιος, ου, ὁ· 1) οἶκος. ὄν. ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἔπρεπε ὁ υἱὸς καὶ πατὴρ τοῦ Φορμίωνος· Θουκ. 2) Ἀσώπιος· 2) ὁ ἀνέκτος εἰς τὸν ποταμὸν Ἀσωπὸν· - ὅδωρ Πινδ. Ν. 3, 6.

Ἀσωπίς, (ἰδος, ἡ· 1) ὡς ἐπὶ 0. ἡ ἀνέκτος εἰς τὸν Ἀσωπὸν. «Ἀσωπίδες κόραι» = αἱ νόμοι τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ ἐν Βοιωτίᾳ· Εὐρ. Ἡρ. 785· παρὰ Πινδ. Ἰ. 8, 39· καλοῦνται αἱ θῆβαι· καὶ ἡ Ἀφίνα Ἀσωπίδες δηλ. θυγατέρες τοῦ Ἀσωποῦ· 2) ὡς οὖο. α) θυγ. τοῦ Θεσπιῶ· 6) θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ Διοδ.

Ἀσώπιχος, ὁ· Ὀρχομενίος τις Πινδ.

Ἀσωπόδωρος, ὁ· Θηβαίος τις Πινδ. Ἡρ.

Ἀσωπόλαος, ὁ· ὄν. Πλαταιῆς τινὲς· Θουκ.

Ἀσωπός, ὁ· κυρ. ὁ ἔχων ὄβην ὑπαρᾶν, ἐκ τοῦ ἄσπ καὶ ὠψ· ὥστε γέν. ὄν. πάντων τῶν ποταμῶν τῶν ἐχόντων βορβορώδες ἢ θολοὺς ὕδωρ· 1) ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὰς Πλαταιάς· Ἰλ. δ, 383· 2) ποταμὸς ἐν Σικυωνίᾳ Στραβ. 3) ποταμὸς ἐν Φθιώτιδι Στραβ. 4) ποταμὸς ἐν Πάρῳ Στραβ. 5) ποταμὸς τοῦ ἐν Σικυωνίᾳ καὶ Βοιωτίᾳ Ἀπολλοδ. Πaus. 6) πόλις ἐν Λακωνίᾳ Paus. Στραβ. (—). —

Ἀσωπτός, 2) ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδας σωτηρίας, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σωθῇ, ἀσώθητος Πλουτ. Ἀλ. 3, Αἴλ.

Ἀσωπεία, ἡ· ἄσωπία· Ἡρωδιαν 2, 7, 2.

Ἀσωπείον, τό· τόπος ἀσώτων ἀνθρώπων· Β. Ἀν. 21· αὐτὰ γράφει ὁ Μελίνε. ἀντὶ ἀσώτων ἐν Ἀθην. 4, 169.

Ἀσωπείστατος, ἀνωμ. ὑπερβ. τοῦ ἄσματος Ἀθην.

Ἀσωπείσμαι· ζω ἀσώτως, κάμνω ἀσώτως· Ἀριστοτ. πολ. 5, 13.

Ἀσωπεία, ἡ· ὁ βίος τοῦ ἀσώτου, ἡ σπατάλη Πλατ. πολ. 8, 560, ἀντιθ. πρὸς τὴν ἀνελευθερίαν· πρὸς τὰ παραδείγματα τοῦ ἀσώτου Ἀθην. 4, 165· κυρ. ἡμετέρος σπατάλη εἰς αἰσθητικὴν ἡδονάαν.

Ἀσωπείον, τό· ἀσώτειον.

Ἀσωπείον, τό· ἀσώτειον Ἀθην. 4, 165.

Ἀσωπείον-διδασκαλός, ὁ· ὁ διδάσκων τὴν ἀσώτειαν· - τίτλος κωμωδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδου· Ἀθην. 8, 336.

Ἀσωπείον-ποσία, ἡ· πολυποσία ἀσώτου.

Ἀσωπτός, 2) α) ὁ μὴ σωτήριος, ὁλθροίος· «-βορὰ γένει ἀσώτος» Ἀίσχ. Ἀγ. 1570· 6) ὁ ἀνίατος, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ σώσῃ· «ἀσώτως ἔχειν» (ἐπὶ ἀσθενῶν), ἀντὶθ. - σωτηρίως Πλουτ. Συνηθ. ἐπὶ ἡθικῆς διαφθορᾶς κακοῦθης, διεφθαρμένους· - Σισυράδων γένος Σοφ. Αἴ. 189· καὶ πονηρὸς Δημ. 45, 76· ἰδίως ὁ τὰ πάντα καταπακτῶν δι' αἰσθ. ἡδονάαν· πρὸς. Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 4, 1· «-τούς ἀκρατεῖς καὶ εἰς ἀκολασίαν καταπακτῶν ἀσώτους καλοῦμεν»· πρὸς. ἀσώτεια ἐπὶρ. ἀσώτως Δημ. 40, 58.

Ἀσώτως, ἐπὶρ. προηγ.

Ἀσωφρόνιστος, 2) α) ὁ μὴ σωφρονιζόμενος· ἡ σωφρονισθεῖς· 6) ἐνερ. ὁ μὴ σωφρονίζων μετν.

Ἀταβύριον, τό, Πινδ. Ὀ. 7, 160, Ἀτάβυριος, ιος, ὁ. Στραβ. 14, 655, Ἀτάβυρος, ἡ Ἀτάβυρον Διοδ. 5, 59· ὅρος ἐν Ῥόδῳ ἐν ᾗ ἦν καὶ ναὸς τοῦ Διός, ὅστις ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα Ἀταβύριος Διοδ. Στραβ.

Ἀταβύριος, ὁ· εἶδος ἄστρου Σωπ. κωμ. παρ'

Ἀθην. 3, 109.

Ἀτα, ἡ· ὄνομα ἄτης.

Ἀτακτέω· εἶμαι ἀτακτος ἰδίως, ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες δὲν εὐθίσκονται εἰς τὰ θέσεις των, δὲν τηροῦν εὐταξίαν, ἡ παιθαρχίαν· Ξεν. Κυρ. 7, 2, 6, ἐνθα ἐννοεῖ τὸν εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν υποχρεούμενον ἀλλὰ μὴ παρυσισκόμενον πολίτην· ἔτι ἀπειθῶ εἰς τοὺς νόμους Κυρ. 8, 1, 22· - τινὸς Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. 243, ἐνθα ἀμείνων γοᾶν ἀτυχῆσαντες.

Ἀτακτέμα, τό· τὸ ἀτακτον κάμμα, ἡ ἀταξία ἀρ. λαβ. παρὰ τοῖς Σωκ. πολὺ ἐν χρῆσει.

Ἀτακτός, 2) ὁ μὴ ἔχων (ἡ μὴ φυλάττων) τάξιν, κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες δὲν εἶνε ποικιλοτάκτοι (ὡς εἰς μάχην) Ἡρ. 6, 93· ὁ ἄνευ πελοπείας, ἔτι ὁ μὴ συμμετέχων τῆς μάχης, ὁ πρῶτος τῶν στρατ. ὑπηρεσίαν Λακουργ. 39, 43· ἐν γένει ὁ ἄνευ τάξεως, ἀκανόνιστος· - ὁμοῦς· Θουκ. 8, 10· - ἡδοναὶ Πλατ. νόμ. 2, 669· ἀκόλαστος· - Ἀρροδίτη· νόμ. 8, 840· ἐπὶρ. ἀτάκτος π. γ. ζῆν Ἰσοκ. 2, 31· - ἔχειν Πλατ. Φιλ. 29.

Ἀτακτως, ἐπὶρ. προηγ.

Ἀταλακίωρος, 2) ἀταλακίωρος Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 1081.

Ἀταλακίωρος, 2) ὁ ἄνευ ταλακίωρος, ἡ κόπου, ἄπνοος· ἐντ. ἀεληξ, ὀλιγώρος· «οὕτως ἀταλακίωρος τοῖς πολλοῖς· ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας» (= ὀλίγον φροντίζουσι περὶ τῆς ἀλ.) Θουκ. 1, 20, ὁ πρῶτος μεταίτι καὶ Ἀρρ. 6, 11, 8· ἐπὶρ. «ἀταλακίωρος διέκετο ἡ πόλις»· Ἀριστοτ. ἐν Β. Ἀν. 457 = ἑαθῆμος, ὀλιγώρος.

Ἀταλάντη, ἡ· 1) ὡς ὄν. προσ. σύντροφος τῇ· Ἀρτέμιδος κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν ἐξέχουσα. κατὰ τινες Ἀρκαδικὴ παρθένος, θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης, κατ' ἄλλ. Βοιωτὴς, θυγάτηρ τοῦ Σχοίνου· ἐφόνευσεν τοὺς Κενταύρους, συνεξήλθεν εἰς θῆραν τοῦ Κάλυδωνίου κίρκου, καὶ ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκεῖνον· ὅστις ἤθελε τὴν νικήσῃ εἰς τὸ τρέξιμον Ἀπολλοδ. 2) ὡς τοπ. ὄν. α) νήσος ἡ ἀπέναντι τῶν Ὀπουνητίων Λακωνικῶν Θουκ. Στραβ. 6) νήσος τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πειραιὸς Στραβ. γ) πόλις ἐν Μικηδονίᾳ παρὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν Θουκ.

Ἀταλάντος, 2) (τάλαντος α ἄθρ.) α) ἰσοδωρῆς, ἴσος, ὁμοῖος· «Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος» Ἰλ. 6, 169· «θεοῖν μῆτιν ἀτάλ.», η, 366· - Ἀρρ. ε. 576· «-νυκτὶ ὁθῆ» μ, 463· 6) ὁ ἐν ἰσορροπίᾳ αἰωρούμενος, εὐρισκόμενος ἐν ἰσοσταθμίᾳ Ἀρπ. φαίν. 22.

Ἀταλάφρων 2) (ἀτάλ φρονέω κατ' Εὐστ.) ὁ παιδικὰ φρονῶν, ἀδύνατος ἀκούει κατὰ τὸν νοῦν, ἀπλοῦς Ἰλ. ζ, 400, ἐν Ἡσ. ἀταλόφρων.

Ἀτάλματα, τὰ· παιγνίδια, ἀθλήματα.

Ἀτάλλω, (ἀτάλλω)· 1) ἀνατρέφω, ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμελῶ· περιποιῶμαι Ἐπ. Ὀμ. 4, 2· «νέαν ψυχὴν ἀτάλλων βόσκου» Σοφ. Αἴ. 566· «ἐλπίς ἀτάλλουσα καρδίαν» = ἀναψύχουσα Πινδ. ἀποσ. 223. Παιθ. ἐκπαύζομαι Ὀμ. ὕμν. Ἐρ. 400· 2) (ὡς πατρ.) εὐθόμως πλῶν, σκιστῶ, χοροπλῶν· «ἀτάλλε κῆτε» ὅπ' αὐτοῦ Ἰλ. ν, 27, Ἡσ. ἐρ. 131· (ἐνθα αὐτὸς) Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 3.

Ἀταλός, 3) (συγγ. τῷ ἀπαλόδω) νεαρός, τρυφερός· - ὁμοῦς Πινδ. Ν. 7, 91· - γέρος Ἐρ. 1, (Ἀνθ. 6, 352)

«ἀταλά φρονέων» ὁ φαίδριος ἡ εὐδύμως φρονῶν
'Ἰλ. σ, 567, 'Ἡσ. Θσ. 989' (ἐπὶ τοῦ φαίδρου
παίδικοφ φρονήματος).

Ἀταλό-φρων, 2, διαφ. γρ. ἀταλάφρων.

Ἀτελό-ψαγος, 2' ὁ ἔχων τρυφεράν, ἀπαλὴν
ἡ εὐαίσθητον καρδίαν - ὀηλύττοι Ἀγαθ. 23

Ἀταλό-μου δάκρυον· ῥητὴν κοκκυρηλέας Νικ.
'Ἀλ. 108.

Ἀ-ταμειύτος, 3' α) ὁ μὴ καλῶς τεταμειυμέ-
νος, ὁ μὴ διαφυλαχθείς, ἀθηταύριστος· Φιλ. 6)
ὁ μὴ ταμειύων, ἐξοδευτής, ἄτοκος· Πλουτ. περὶ
π. ἀγ. 15' ἐπὶ. «ταμειύτως τὰς ὀργαίς χρη-
σθαι» Πλατ. νόμ. 9, 867.

Ἀ-ταμειύτως, ἐπὶ. προηγ.

Ἀ-τόμα, ἐν. π. 10. πάρος κακόν, εἶμαι δυστυχής
Σοφ. Αλ. 622, ἀντίθ. τοῦ σεσωσμένος, Ἀντ. 314.

Ἀ-ταξία, ἡ· ἡ ἑλλειψὶς τάξεως· Θουκ. 2, 92·
ἰδίως ἑλλειψὶς πειθαρχίας ἐν τῷ στρατῷ Ἡρ.
6, 11' συγν. συνδ. μετὰ τοῦ ἀκολασία Πλατ.
Κριτ. 53' ἐντ. σύγχυσις, ἀκαταστασία.

Ἀ-ταπεινώτος, 2' ὁ μὴ ταπεινούμενος ἡ τα-
πεινωθείς (ὁ μὴ καταπίπτων), μεγαλόψυχος
Πλουτ. Κοριολ. 21.

Ἀτάρ, καὶ ἐπιτετ. αὐτάρ· ἀλλά, ἀλλ' ὅμως, ἐν
τούτοις, λοιπόν, σημαίν. ἀντίθεσιν καὶ ἰδ. ἐναν-
τίωσιν, αἰ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ἀπὸ Ὁμ.
καὶ παρὰ π. οὐχ ἥττον καὶ ἐν πεζῷ, ἀντα-
ποκρίνεται πρὸς τὸ μὲν Ἰλ. ρ, 41, Ἡρ. 2, 175,
Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 7. Μετὰ τὸ ἐπειδὴ ἐν τῇ
ἀποδόσει. «ἐπειδὴ Τρῶες ἐνόησαν, αὐτὰρ ἐγένε-
το ἰαχὴ» (τότε) Ἰλ. μ, 133. «Ἐκτορ, αὐ-
τὰρ ποῦ ἔρης» = ἀλλ' ἐν τούτοις, βεβαίως,
χ, 331' ἡ αἰτιολογεί ἐπομένην πρότασιν σχε-
δὸν = γάρ, ζ, 429' ἐπὶ καὶ ὡς συνδετικὸν μόνον,
ἀλλὰ πάντοτε αἰρεται τὸ ἐπόμενον ὡς τι σπου-
δαίτερον· «καὶ ἄλλοι· τινὲς με ἤδη ἤρουντο,
αὐτὰρ καὶ Εὐνὸς πρῶν» Πλατ. Φαιδ. 60' «αἰ
μὲν ἔγωγε σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγμαι, αὐτὰρ
καὶ νῦν ἐπικινῶ» Πλατ. Πρωτ. 355' «αὐτὰρ τοι»
= ἀλλὰ βεβαίως Εὐρ. Βακχ. 509' εἰ καί, ὡς
«αὐτὰρ γελῶν μὲν δοκεῖ, ὅμως δέ» = (εἰ καί,
καίτοι,) Πλατ. Εὐθυδ. 304' ἐπὶ τίθεται αὐτὰρ,
ὅταν διακόπτεται ὁ λόγος, καὶ ταχέως πρὸς ἄλ-
λο τι μεταδίδει Αἰσχ. Πρ. 341, Πλατ. Φαιδρ.
227' «αὐτὰρ τί συμβαλλομαι» Ξεν. Ἀν. 4, 6, 14·
συγν. δ' ἐν ἑρωτήσεσιν, αἵτινες αἴφνης προ-
βάλλονται Εὐρ. Ἑκ. 262, Ξεν. ἀπου. 3, 1, 11.

Ἀ-ταρακτέω· εἶμαι ἀτάραχος, δὲν ταράττο-
μαι, εἶμαι ἡ μένω ἡσυχος· Ἐπικουρ. παρὰ Δ.
Α. 10, 80.

Ἀ-ταρα-κτοποιησία, ἡ· τὸ νὰ πράττει τίς
πυφρὶς πάθους Ἰπποκρ.

Ἀ-τάρακτος, 5' α) ὁ μὴ ταρχοῖς ἡ ταρχε-
τόμενος, ἀσύγχυτος, ἡσυχος, ὁ ἀπὸ ψυχικῆν
ταρχὴν ἀνενόητος· Πλατ. Τιμ. 47' β) ὁ μὴ
ταράττων Ξεν. περὶ Ἰππ. 7, 10.

Ἀτάραντες, ὄν. οἱ· λαοὶ τις εἰς τὰ ἐνδότερα
τῆς Ἀφρικῆς Ἡρ. 4, 184.

Ἀ-ταραξία, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἀτάραχος· ἡ ἡ-
συχία τῆς ψυχῆς, ἀπίθεια Ἰπποκρ. Ἐπικουρ.
παρὰ Διογ. Α. 10, 82.

Ἀ-ταραχία, ἡ· τῷ προηγ. Ἰπποκρ.

Ἀ-τάραχος, 2' ἀτάραχος· Ἀριστοτ. ἠθ. 3,
9' - ὄντος· Ἀθην. 1, 26.

Ἀ-τάραχ-ωδης, 2' ὁ ἔχων ἀτάραχον φύσιν·
συγκρ. - ἀτρ· Ἀριστοτ.

Ἀ-ταράχως, ἐπὶ. ἦδ' ἀτάραχος.

Ἀ-τάρδακτος, 2' ἄφοδος· Πινδ. Π. 4, 84·
πρὸλ. ἀτάρμυκτος.

Ἀτάρδας, α καὶ ου, ὁ· Καρχηδονικὸν ὄν.
Πολυδ. Adherbal.

Ἀ-ταρδής, 2 (τάρδος)· ἄφοδος· Ἰλ. ν, 299·
- φρὴν Πινδ. Π, 5, 51' - κεφαλὴ, 1, 33' - χεῖρ
Αἰσχ. Πρ. 851' - τῆς θέας, (= οὐ ἡ θέα δὲν πλη-
ροῖ φόβου) Σοφ. Τρ. 23 καὶ μτγν. π.

Ἀ-τάρδηςτος, 2' τῷ προηγ. Ἰλ. γ, 63.

Ἀτάρδηςτις, ιος, ἡ· πόλις ἐν Αἴγυπτ. Δέλτα
μεταξὺ Ναυκρατίδος καὶ Σάιδος, ἔχουσα καὶ
ναὸν Ἀφροδίτης Ἡρ.

Ἀταρδίζομαι, π. δεικνύω ἀφάδιαν, εἶμαι ἡ
φαίνομαι ἀτρεμῆτος (ἀμρ.).

Ἀ-ταρτρευτός, 2' ὁ μὴ ταρτρευθείς, ἡ μὴ τα-
ρτρευόμενος, νωπὸς Ἀριστοτ. πρὸλ. 20, 31.

Ἀταργάτις, ιδος, ἡ· Συρία θεὸς Στραβ.

Ἀ-τάρμυκτος, 2' ἄφοδος, ἀταρδής Εὐφορ. ἐν
Μ. Ἐτ.

Ἀταρνεύς, ἑως, ἰων. ἑος, ὁ· παρὰ Στ. Βυζ. ἡ
Ἀτάρνα, τόπος Μυσίας καὶ πόλις ἐν αὐτῇ κα-
μένη Ξεν. ὁ τόπος καλεῖται καὶ Ἀταρνετις χώ-
ρα Ἡρ. κάτ. Ἀταρνεΐτης, ἰων. Ἀταρνεΐτης,
ου, ὁ, Ἡρ.

Ἀταρνον, τό· τόδε δέστρον.

Ἀ-ταρπιτός, ἰων. ἡ· ἀτραπητός Ἰλ. σ, 365.

Ἀ-ταρπός, ἰων. ἡ· ἀτραπός Ὀδ. ξ, 1.

Ἀταρτηρός, 3' (ἐπιτ. τύπος τοῦ ἀτηρός),
εὐθοροποιός, ἐγθροικός· ἑπὶ Ἰλ. α, 223· γενέ-
σθαι Ἡσ. Θσ. 610' «-στόμα πόντου» Θεοκρ.
22, 28.

Ἀ-τάρχευτος, 2' ἄταφος.

Ἀ-τάρχυτος, 2' τῷ προηγ. Λυκοφρ.

Ἀτασθαλίω· ἀτασθαλίω Nov.

Ἀτασθαλία, ἡ· ὕbris, αὐθάδεια, ἡ ἐξ ἀνοη-
σίας ἡ ὑπερφηφείας προερχομένη, παρ' Ὁμ.
αἰ ἐν πλ. Ἰλ. δ, 409' καθ' ἐν. Συμμόνιδ. ἀ-
ποστ. 53, Θουκ. 6, 59, σπαν. ἐν πεζ. ὡς Ἀ-
ριστοτ. ῥητ. 3, 3' «ἀτασθαλία ἐς τὸ θεῖον» =
ἀθεΐα, ἀσεβεία Ἀρρ. Ἀν. 7, 14,

Ἀτασθαλίω· φέρομαι ὕbrisτικῶς, αὐθάδως,
ἀνοήτως· μόνον ἐν. μετ. Ὀδ. α, 57, τ, 88.

Ἀτάσθαλος, (ᾗτη), 2' ὕbrisτής, αὐθάδης ἐξ
ἀνοησίας ἡ ὑπερφηφείας, ἀκόλαστος, ἄγριος·
ἀνὴρ Ὀδ. θ, 166' - ὕbris, π, 86' - μένος Ἰλ. ν,
631' «ἀτάσθαλα μηχανάσθαι»· 1, 695 καὶ
μτγν. π. Θεοκρ. 22, 131' σπαν. ἐν πεζ. Ἡρ. 3, 49.

Ἀ-ταυρος, 2' ἀταύρωτος.

Ἀ-ταύρωτος, 2' κυρ. θηλ. ἡ μὴ ὑπὸ ταύρου
βτεταυθεῖσα· ἐντ. ἡ ἀνυπάνδρος, παρθενική· - ἀ-
γνὰ Αἰσχ. Ἀγ. 236.

Ἀ-τᾶρία, ἡ· τὸ νὰ μὲν τις ἄταρος· Πλουτ.
Μαρκελλ. 30.

Ἀ-ταφος, 2' ὁ μὴ ἐνταφιασθείς Σοφ. Οἰ. Κ.
1729, Ἡρ. 9, 27.

Ἀ-τάω· ἦδ' ἀτάομαι.

Ἀτε (αἰτ. πλ. οὐδ. τοῦ ὄντος)· καθάπερ, κα-
θὼς, ὡς ἐν, λατ. quippe Ἰλ. λ, 779' ἀλλ'
ἐνθα ὁρῶς ἐκληπτόν ὡς οὐδ. πλ. Ἡρ. 5, 85·
συγν. Πινδ. Ὀ, 1, 2, ἰδίως καθ' ἄτε· «Κύ-
πρις ἄτε γένους προμάτω» Αἰσχ. Ἐπτ. 127.

Ἐν περὶ ἰδίας μετὰ μετοχ. ἐκφέρων αἰτιολογίαν ἀνέκειμι. (ὅπως τὸ ὡς αἰτίαν ὑποκειμ.) «ἄτε λέσθιος ὦν» Πλατ. Πρωτ. 341' καὶ μετὰ γεν. ἀπολ. «ἄτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν» Πλατ. συμπ. 223' «ἄτε γάρ, Κρατ. 404' «ἄτε οὖν, Γοργ. 521' «ἄτε δὲ, Θεαιτ. 182.

Ἀτέας, ου, ὁ βυζαντινὸς Σουθῶν, πολιορκήσας κατὰ Φιλίππου υἱοῦ τοῦ Ἀρόντα Στραβ.

Ἀ-τεγχετός, 2' ἀδρεκτός, ἀκούσκειτος, μὴ μαλ' ἀκός· ἐντ. ἀκαμπετός, σκληρός· δαίμων Ἀριστ. Μετ. 1047, Εὐρ. Πρ. μ. 833' «ἄτελεστος» Σοφ. Οἰ. τ. 336' «παρηγορήσας» ἀπαρηγόρητος Αἰσγ. ἀποσπ. ἐν Β. Ἀ. 6' «ἄτεγχετός καὶ ἀστελέωντος» Πλουτ. δεῖσι. 13. Παρ' Ἀριστοτ. μετρωρ. 4, 9 διακρίνεται τοῦ ἄτεχτος· γαλ' ἀκός ἄτεγχετός, τηκτός· δὲ ὁ μὴ εἰς ὕδωρ διαλυτός, ἀλλὰ θανάσιμος νὰ ἀναλυθῇ νὰ ταχῇ.

Ἀ-τε ιρής, 2' ὁ μὴ κατατροχόμενος, ἀδιέπλορος, στερεός, ἄκαμπετος· «κραδίη πέλεκυς ὡς» Ἰλ. γ. 60. Ἐπὶ πολεμιστῶν παρὰ τὸ ἀκμήτες, ο. 694' «-ἀτεϊσὶς μένος» Ὀδ. λ. 270' «φωνή» ἀκοπίατος Ἰλ. ν. 45' «ἀγαθόν» μόνιμον Πινδ. Ὀ. 2, 36' ἐν πόνοις Ἀνακρ. 35, 1' «ἔτι ἀκαταπόντος» Ἀρχ. Ὀρφ. Ἀνακρ. 827' «οἶνον» Στρατ. 17' «ἔτι ὦμος, σκληρός» ἐν μύθοισιν Ἰσοκρ. 23, 6' «ἐπουράνιοι» αἰώνιοι Κ. Σμ. 7, 687.

Ἀ-τεγχετός, 2' ὁ μὴ τεγχεσμένος, ἀγύρωτος, ἀπεριτεγχετός Θουκ. 1, 2, Ξεν. καὶ ἄλλοι· ἔτι ὁ μὴ διὰ περιτεγχεσματος ἀποκλεισθείς, ὁ μὴ πολιορκημένος Θουκ. 1, 64.

Ἀ-τέκμαρτος, 2' α) ὁ μὴ τεκμαίρομενος, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ συμπεράνῃ, ἀδηλος, ἀσαφής, σκοτεινός· «χρηστήριον» Πρ. 5, 92' «καὶ ἀδηλος παρὰ Σουίθ.» καὶ ἀσύμμελτος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 60' (τὸ διὰ κανόνος σημειῶν δηλοῦσμενον) «ἄτεκμαρτον προνοῦσαι» Πινδ. Π. 10, 63' «μοῖρα ἀτεκμαροτάτη (ἣν δὲν δύνανται τις νὰ προῖδῃ) Αἰσγ. Περ. 874' «ἔτι ὃν δὲν δύνανται τις νὰ διαγνώσῃ, νὰ κρίνῃ, κρύβος (κρύβος φόδος ἢ οὐ ἢ αἰτία δὲν εἶνε καθ' ὅσον ἐγνωμένη) Θουκ. 4, 93' «ἄνθρωπος, ἀστατός, ἀμυβόλος, ἀσυλλόγιστος» Ἀριστ. ὅρν. 170' «φυγὰ Πλατ. νόμ. 1, 638' ὅστις σαφῶς καὶ ὠρισμένως δὲν ἐκρίνεται, δὲν σημαίνεται, ἀκατάληπτος· «τῶν δὲ ἀτεκμαρτῶν ἐχόντων» (=ἐκ δὲ τῶν πραγμάτων, ὧν ὁ σκοπὸς τῆς ὑπόθεσις δὲν διαγινώσκεται) Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 4' 6' ἀπειρος, ἀπεριόριστος Ὀρφ. Ἀργ. 1150.

Ἀ-τεκμαρτός, ἐπὶ. Ἰδ' ἀτεκμαρτός.

Ἀ-τέκμων, (τέκος) 2' ἀτεκνός, ἄγονος, στείρωτος· Μακρ. 4, 584.

Ἀ-τεκνέω· εἶμαι ἀτεκνός μετν.

Ἀ-τεκνία, ἡ ἡ στείρωσις τέκνων, στείρωσις Ἀριστοτ. πολ. 2, 3.

Ἀ-τεκνός, 2' ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ θυνάμενος νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα· ἄγονος· Πρ. ἐρ. 600, Αἰσγ. Ἐπὶ. 810' «ἄτεκνος παῖδων» Εὐρ. Βακχ. 1304.

Ἀ-τεκνός· χάμνω τινὰ ἀτεκνον Ἀνθολ.

Ἀ-τέλεια, ἰων. ἀτελείη καὶ ἀτελητή, ἡ 1) τὸ ἀνέλθ. τοῦ ἐντέλειαι, τὸ νὰ μὴ ᾔνε ἐντέλεις ἱεροφ. 2) τὸ νὰ ᾔνε τις ἀτελής, ἀπληροῦς ἀπὸ βίης ἢ ἀπὸ βίης ἢ φόρους· «στρατηγὴς καὶ φόρου» Πρ. 3, 67' «ἔργων» Ἰσοκρ. Πρωτ. 9, ἀπὸ

φουλακῆν, φρουρὰν κλπ. Ξεν. Ἀν. 3, 3, 18' «ἔτι ἀτελείας» ἀμυσθί Δημ. 59, 39.

Ἀ-τέλειος, 2' ἀτελής, ἀτελείωντος, μετν.

Ἀ-τελείωντος, 2' ὁ μὴ τελειωθείς, ἑλλειπής μετν.

Ἀ-τελεσι-οὔρητος, 2' ἰδ' ἀλιτόμηνος· ὠδὸς Θεολογ. ἀριθ. 55.

Ἀ-τέλεστος, 2' α) ἀτελείωντος δηλ. 1) χωρὶς νὰ λάβῃ πέρας· «ὁδὸς» Ὀδ. 6, 273' «πόνος» Ἰλ. 8, 37' «μὰς αὐτῶς ἀτελεστον σίτον ἔδοντες» (=πάντοτε ἀδιέπλοτος) Ὀδ. π. 111' 6' ἀπρακτός, ἀκατόρθωτος, μάταιος· «ἄτελεστα λαλεῖν» (=μάτην) Στραβ. 16' γ) ὅτι δὲν δύνανται νὰ κατορθωθῇ, νὰ τελεσθῇ Ἀντιφ. 1, 22' δ) ὁ μὴ μεμυρμένος παρὰ τὸ ἀμύητος (δηλ. ἄνευ ὑψηλότερας παιδείας) Πλατ. Φαῖδρ. 69' «τῶν ἱερῶν καὶ μυστηρίων» Πλουτ. Φλαμ. 2' «τῶν θεῶν Αἰλ. Π. Ἰσ. 3, 9.

Ἀ-τελεσι-οφότητος, 2' ὁ μὴ τελεσοφότης· ἡ τελεσοφῶν (ὁ μὴ καρποφῶν ἢ μὴ κρατῶν τὸν καρπὸν).

Ἀ-τελεσιότητος, 2' α) ἀτελείωντος, ἀτελής, ἄνευ ἀποτελέσματος Ἰλ. κ. 527' «ἔργον» δ. 175' 6) παρὰ τὸ ἀτεγχετός, ἀκαμπετός παρ' ὃ οὐδὲν τις κατορθώνει· γ) ἀπειρος, αἰώνιος, ἄνευ τέλους· Πλουτ.

Ἀ-τέλειος, 2 (τελευτή) ὁ ἄνευ τέλους, αἰώνιος· ἔπος Αἰσγ. Ἀγ. 1426.

Ἀ-τελής, 2' α) ὁ ἄνευ τέλους, ἀκατόρθωτος, ἀνεκτελείστος, ὅτι δὲν ἐτελεσθῇ ἀκόμη· «ὁ ἀνὰ νῆας μνηστήρες γένονται» Ὀδ. ρ. 456' «λόγος» Πλατ. Πρωτ. 314' «εἰρήνη ἀτελής ἐγένετο» δὲν ἐτελεσθῇ Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 15' ἐντ. μάταιος, οὐδὲν ποιῶν· «νόος» οὐχὶ ἐνεργητικός, δραστηρίος Πινδ. Ν. 3, 40' «εὐχὴ» Σοφ. Φιλ. 771' «ὁδὸς» Δαναοῦ Πλατ. Ἀξιοχ. 371' ὁμολογία (=οὐδενὸς ἀξία), νόμος, 11, 920' «καὶ ἄκυρος δίκη» 12, 954' καὶ μετὰ γεν. «-τῆς τοῦ ὄντος θεάς», Φαῖδρ. 248' «τοῦ ἔργου» Δ. Ἀλ. 8, 57' «ἔτι ἀτελεύτητος, ἀπείρος Πλατ. Φιλ. 6, 24' 6) ἀτελείωντος, ἑλλειπής ἢ ἡμιτελής· «νίκη» Θουκ. 8, 27, ἀντιθ. πρὸς τὸ «τέλειος»· «γένεσις» Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 3' γ) ὁ ἀπληροῦς ἀπὸ δημόσια βίης καὶ φόρους· «χώρην ἀτελέα νέμονται» Πρ. 3, 97' «καρπὸν, 6, 46' «τριηραρχία, Δημ. Λεπτ. 27' «ἀτελὴ σίτον ἐξάγειν» Δημ. 34, 36' πρὸς Π. Πολυδ. 22, 26' ἐντ. «μὰς ἀτελής» Ξεν. περὶ προσ. 4, 15' πρὸς Αἰσγ. 27, 9, (ἐξ οὗ οὐδὲμα γίνεται ἀπείρους· ὅθεν=καθαρὸν κέρδος) ἔτι ἄνευ δαπάνης Αἰλ. καὶ Διον. παρ' Εὐστ. 886, 20' «ἀτελεῖς δαίμονες» Ἀθην. 10, 421' δ) ἀμύητος· «ἱερῶν» Ὀμ. ὕμν. Δημ. 481.

Ἀτέλλαι, ἡ, ἡ πόλις ἐν Καμπανίᾳ μετὰ τὴν Καπὸν καὶ Νεαπολίαν Στραβ. κατ. Ἀτελλανός· Πολυδ.

Ἀτελώνητος, 2' ὁ μὴ πληρώσας ἢ πληρώνων τέλειον, ἀδεκάτιστος.

Ἀτελέω, (ἄτη) μόνον ἐν. βλάπτω, διαρπάζω, ἀποστερῶ τινὰ τι· «λείποντες» Ὀδ. υ. 294' ἀπατῶ· ὁμοῦν, 6, 90. Παθ. στερούμαι, δὲν ἔχω· νεότητος Ἰλ. ψ. 445. Μετ. μίμφομαι, σκόπτω, ψέγω· τινὲν Ἀπολ. Ἰσ. 2, 56.

Ἀ-τενής, 2 (τείνω α ἔπει.) ὁ πολὺ τενημένης, προσηλωμένος, προσεκτικός, σπουδαίος·

νόος. Πισ. 691, Πινδ. Ν. 7, 88. — φυγή Λουκ. Νιγρ. 4. εὐσταθής, σκληρός. — δοξαί Πλάτ. Ἀγ. 71. «ἀπλοὶ καὶ ἀτενέες ἄνδρες». Πλάτ. πολιτ. 7, 547. — καὶ ἀτεράμων Ἀριστ. σφ. 730. ἐντ. — κισσός = στερεὰ προσκολλημένος Σοφ. Ἀντ. 820. ἔτι ἀκαμπτος καὶ στερεός Δ. Ἀλ. 8, 45. — ἀτενέες βλέπωντες εἰς τινά (ἀκαρδέαυκτί) Πολυδ. 18, 36. «τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενέες ἀπαρεί-
σασθαι» Λουκ. Ἰακρομ. 12. πρὸς ἀτενέας ὁρθαλ-
μοὶ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 10. «τὸ ἀτενέες τῆς ὕψεως» Δ. Ἀλ. 5, 8. ἐπὶ. «ἀτενέες ἵκελος» = ὅπως θύο-
λου ὁμοιοι Πινδ. Π. 2, 77. «ἀτενέες ἦκα ἀπ' ὀφ-
κων» = συντόμως Εὐρ. Ἀλκμ. ἀποσπ. 15. «ἀτε-
νέες ἀπ' ἀδός» = ἐξ ὁδὸς ἀπὸ τῆς πρώτης Ἐπιχαρμ.
παρ' Ἀθην. 7, 277.

Ἀ-τενίζω, βλέπω ἀτενῶς (ἀσκαρδέαυκτί),
προσηλόνως τοὺς ὁρθαλμούς μου. — εἰς τι Πολυδ.
6, 11. — τινί Ν. Δ. εἶμαι ὁμοειδέης, — περὶ τῶν
πολιτικῶν Πολυδ. 24, 5. Μέσ. μετὰ προσοχῆς
παρατηρῶ, προσέχω Σμυωνίδ. 84.

Ἀ-τενισμός, ὁ τὸ ἀτενέες τῆς ὕψεως, τὸ προσή-
λωμα, ἡ προσοχή Θεοφρ.

Ἀ-τενώδης, ἐπὶ. Ἰδ. ἀτενής.

Ἀτερ' ἄνευ, χωρὶς ἐκτός. — τινός ἀπὸ Ὁμ. ἰδίως
παρὰ ποιηταῖς, κατὰ Β. Ἀν. 1092. λέξ. ἀρχαία.
συχν. μετὰ τὴν πτώσιν του τίθεμ. χωριστά,
παρὰμερῶς Πλ. α, 498, Πισ. ἰδ. 91. «ἄτερ
Ζηνός» = χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ διός Πλ. α, 292.
«ἄτης ἄτερ» (παρενθ.) Σοφ. Ἀντ. 4. ἐν πεζῷ
μόνον μετν. συγν. παρὰ Δ. Ἀλ. ἔτι Πλουτ.
Νουμ. 14, Κατ. 5.

Ἀ-τεραμνία, ἡ ἡ σκληρότης, τραχύτης
Ἰπποκρ.

Ἀ-τεραμνία, ἡ ἀτεραμνότης.

Ἀ-τέραιμος, 2. ἀμάλακτος, σκληρός, τραχὺς
ἀρ. λέξ. δυσμετάβλητος (πρὸς, τέρην) — κῆρ Ὀδ.
ψ, 167. — ὀργή Αἰσχ. Πρ. 191. «βροντῆς μύκηθ-
μά», 1064. — πέτρα Θεοκρ. 10, 7. τὸ τῆς ψυχῆς
ἀτέραμνον Πολυδ. 4, 21. ἐπὶ ὕδατος Ἀριστοτ.

Ἀ-τερραμνότης, ἡ ἡ τραχύτης, σκληρότης,
τὸ ἀμάλακτον Θεοφρ.

Ἀ-τερραμνιότης, 2. ὁ μετέχων ἀτεραμνότητος
(ἐπὶ ὕδατος) μετν.

Ἀ-τεράμων, 2. ἀτέρμωνος οὕτως καλοῦνται οἱ
Ἀγαρνέες, Ἀριστ. Ἀγ. 181. παρὰ τὸ ἀτενής
Ἀριστ. σφ. 750. ἐν Β. Ἀν. 459 ἔστι. ἀκατα-
πόνητος, καὶ ἐν πεζῷ Πλάτ. νόμ. 9, 880. Κατὰ
Β. Ἀν. 7. «ἀτεράμων» ἐπὶ τοῦ πάνου σκληροῦ τῆ
γὰρ ῥαδίως ἐψόμενα τέρεμνα τοῦ ὁπρίου καλοῦ-
σιν οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἀ-τέρεμνος, 2. ἀτέαμνος.

Ἀ-τερηδόνιστος, 2. ὁ μὴ σκληρόδωρος,
ἀσπαραγώγματος Δισσχ.

Ἀτερθε, πρὸ φων. ἄτερθεν, π. ἄτερ, — τινός
Πινδ. Ὀ. 9, 84.

Ἀ-τερμάτιστος, 2. ἀτέρμων.

Ἀ-τέρμων, 2 (τέρμα) ὁ μὴ ἔχων τέρμα, τέ-
λος. — πέπλος Αἰσχ. Εὐμ. 804. ἄνευ ἐξόδου, ἀ-
πέραντος. — ἀτέρμονες ἀγαθαὶ χρυσῆν ἐνό-
πρων Εὐρ. Ἐκ. 103. καὶ Ἑρμαν. καὶ ὕπερ-
βολὴν λάμποντες, (ἡ ὑπερβολικὴ λάμψις τοῦ
μεταλλίνου κατόπτρου), κατ' ἄλλ. ὁ στοργγύ-
λος, κυκλοτερής.

Ἀτερός 1) ὄψρ. ἀντὶ ἑτέρου, πρὸς. Ἀριστ.

Ἀγ. 779. 2) ἀττ. ἀντὶ ὁ ἕτερος γεν. θατέρου, ἡ
ὁρμή. θατέρου.

Ἀ-τερπείω εἶμαι ἀτερπής, δυσάρεστος.

Ἀ-τερπής, 2) α) ὁ μὴ τέρπων, δυσάρεστος, λυ-
πηρός. — λιμός Πλ. τ. 354. — χάρος Ὀδ. λ. 93.
— πέτρα Αἰσχ. Πρ. 31. — λόγοι Εὐρ. Ἡλ. 293.
— θεᾶσθαι Ξεν. Οἰκ. 8, 3. 6) ὁ μὴ εὐχαρι-
στούμενος ἡ χαίρων. — κράτους Αἰσχ. Ἰκ. 668.

Ἀ-τερπυός, 2. Ἰδ. 8. Ἐν Μ. Ἐτ. 163 κατὰ
τὴν Ῥηγίων διάλεκτον ἀτέρπυος ἀντὶ ἄγρυπος.

Ἀ-τερπος, 2. ἀτερπής Πλ. ζ, 285.

Ἀ-τερψία, ἡ ἑλλειψις τέρψεως, δυσάρεσκα
Λουκ.

Ἀ-τευκτέω ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω. —
τινός μετν. ἀτευκτῆσας Βαδρ. 123, 6.

Ἀ-τευκτος, 2. ὁ μὴ ἐπιτυχών τι, ὁ ἀποτυγ-
χάνων ἡ ἀποτυχών ἀρ. λέξ.

Ἀ-τευζία, ἡ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν, ἡ ἀποτυχία
ἀρ. λέξ.

Ἀ-τευχής, 2. ὁ ἄοπλος Εὐρ. Ἀνδρ. 1118.

Ἀ-τεύγητος, 2. τῷ προηγ. — χεῖρες Φι-
λιππ. 62.

Ἀ-τέχναστος, 2. ὁ χωρὶς τέχνην κατωμένος,
ἄπλοος, ἀνεπιτηδεύτος Θεμιστ.

Ἀ-τεχνέω δὲν ἔχω περὶ τὴν τέχνην δεξιότητα,
εἶμαι ἀνεπιτηδεύς Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 296.

Ἀ-τεχνής, 2 (τέχνη) ἀτεχνος.

Ἀ-τεχνία, ἡ ἑλλειψις τέχνης, ἀνεπιτηδεότης
ἀντιθ. τῷ τέχνῃ Πλάτ. Φαιδρ. 274.

Ἀ-τεχνίτευτος, 2. ἀτέχναστος. — χαρακτηρ
Δ. Ἀλ.

Ἀ-τεχνος, 2 (τέχνη) ὁ ἄνευ τέχνης α) ἄπλοος
Κικ. Τορ. 4, 24. — πύστις Ἀριστοτ. Ἰρήτ. 1, 2,
ἀντιθ. ἔντεχνος (ἰρήτ. 2. δὲν λέγει ὁ ῥήτωρ,
ἀλλ' εἰς ἐξωτερικὰ ἤδη ὑπάρχουσα.) β) ἐναν-
τίος τῆς τέχνης, ἀτεχνος, ἀντιθ. τῷ ἔντεχνος.
— τοῦ Πλάτ. Φαιδρ. 260, ὁ ἐν τῇ τέχνῃ ἀπει-
ρος, ἀμαθής, ἀντιθ. τῷ τεχνίτῃ Πλάτ. Σοφ. 219.
— ἀτεχνότεροι καὶ ἀμαθέστεροι, νόμ. 3, 679.

Ἀ-τέχνως, ἐπὶ. προηγ.

Ἀ-τεχνῶς, ἐπὶ. τοῦ ἀτεχνής 1) ἄνευ τέχνης,
ἄπλοος Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 7. ἀληθῶς, τῷ ὄντι.
2) φυσικῶς, πινυτάσας, καὶ αὐτὸ Ἀριστοτ. καὶ
Πλάτ. καὶ μετ' ἀρνησεως, ὅπως διόλου Πλάτ.
πολιτ. 288. καὶ ἰδίως ἐν παρομοιώσει. «ἀτε-
χνῶς ὥσπερ ἐρκατῆς», συμμ. 217. — ἀτεχνῶς
πετόμενοι (ὅπως ὡς), νόμ. 12, 952.

Ἀτέω, μόνον μετ. ἀτέων ἀπονενοημένος, ὁ-
στις ἔξω φρενῶν τρέχει εἰς τὸν ὀλεσθρὸν τοῦ Ἰλ.
υ, 332.

Ἀτη, (ἀίω) ἡ βλάβη, ζημία, συμφορά, ὄλε-
θος Πλ. 6, 111. οὕτω καὶ Πινδ. καὶ τραγ.
ἰδίως ὡς συνεπεῖς τῆς θείας ὀργῆς, ἥτις κατὰ
τοὺς ἀρχαίους ἐξέσπλοντο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν
διατάραξιν τοῦ πνεύματος. ἐντ. ἡ φρενῶν
ἀπάτη, ἡ φρενοβλάβεια, μοῖρα, ὡς θεία παρὰ-
γώρησις πρὸς. Ὀδ. δ, 261. «ἄτη φρένας εἶλε»
Πλ. π, 805. ἀπάτη, κ. 391. μετὰ τῆς παρα-
σμη. τῆς ζημίας ἢ τοιαύτης τιμωρίας ἐπάγει, σο.
400, καὶ συγν. οὕτω παρὰ τραγ. ἐν γένει ἀδι-
κία ἡ κακουργία παραχθεῖσα ἐκ τοιαύτης ἀπά-
της, ζ, 356, καὶ ἐκ τούτου γιγνομένη λύπη,
ἄλγος Σοφ. Οἰ. τ. 1283. προσωποπ. ὡς
συμφορῆς θιά, ἡ πρόξενος πασῶν τῶν ἐμπαθῶν

ἡ παρορῶν προέξων· πρ5λ. Π. α, 504, 'Ησ. 9, 230, 1, 227. Μετωνομ. παρὰ τραγ. ἀνθηκτος, δεινός Σοφ. Οἱ. τ. 161, καὶ ὁ δυστυχής, Οἱ. Ε. 536. (περὶ τῶν δύο θυγατέρων τοῦ Οἰδιπόδου). 'Εν πεζῷ Πρ. 1, 37 (δυστυχ(α) ἄλλως μόνον παρὰ μὲν. πρ5λ. Δ. 'Αλ. ε, 61, ἔται καὶ κήρες.
 *Α-τηκτος, 2' ὁ μὴ τακτός, λυώσας· χιῶν Πλατ. Φαιδ. 106' ἔτι ὁ μὴ λυώνων, ἄλωτος Πλατ. Τιμ. 73' μετὰ. ὁ μὴ ἐκμαλαττόμενος, ὁ μὴ ὑπείκων· νόμοις, νόμ. 9, 853.
 *Α-τημέλεια, ἡ' ἡ ἀφροντισία, ἀμέλεια, παραμέλησις.
 *Α-τημέλειω· εἶμαι ἀφροντίζω, παραμελῶ Σχολ. 'Απολ. 'Ρ. 1, 609.
 *Α-τημελής, 2' ἀφροντίζω, ἀμελής Σειτ. 'Εμπ. -κόμη Πλουτ. Αντ. 18.
 *Α-τημέλητος, 2' ὁ παρημελημένος Σεν. Κυρ. 8, 1, 14'· λαμπηροῦ (βηλ. μὴ ἀναμμένος) Αἰσχ. 'Αγ. 863' ἀτημελήτης ἔχειν = παραμελεσθῆαι Σεν. Κυρ. 8, 1, 15.
 *Α-τημελήτως, ἐπὶ. προηγ.
 *Α-τημελής, ἡ' ἀτημέλεια 'Απολ. 'Ρ. 3, 839.
 *Α-τη-μελώς, ἐπὶ. ἀμελῶς Πλουτ. 'Αγ. 17.
 *Α-τηρός, 2' βλαβερός· τινός· Ἰπποκρ.
 *Α-τηρός, 2, παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 961, ἐναντιόν τ' τοῦ μέτρου μεταβάλλεται· εἰς ἀτηρός. Παρὰ Σοφ. 'Αντ. 4' ἐπρ. διορῶ. 'Εν Β. 9, 459 φέρεται ἐκ τοῦ κωμ. Πλατ. ἀτηρίας· ἄνευ ἐρημνείας.
 *Α-τηρός, (ἀτη), 3' ἐπιβλαβής, φθοροποιός Θεογν. 425, Αἰσχ. 'Αγ. 1462'· φρὴν Σοφ. Τρ. 263'· ἀτηρότατον κακὸν 'Αρ. Σοφ. 1299, Εὐρ. καὶ μετὰ π. σπανιὸς, ἐν πεζῷ Πλατ. Κρατ. 395.
 *Α-τίς, ἴσος, ἡ' 1) ἡ ἀδικία ἐννοεῖται· γῆ Εὐρ. 'Ι. 'Α. 247' 2) ἡ ἀδικία γλῶσσά.
 Α-τίετος, 2' α) ὁ ἀτίμητος Αἰσχ. Εὐμ. 363' 6) ὁ μὴ τιμῶν, καταφρονῶν· φίλων Εὐρ. 'Ιων 700.
 Α-τίζω· δὲν τιμῶ, δὲν ποσέχω εἰς τι, περιφρονῶ, ἀψηφῶ 'Πλ. α. 166'· θεοῦ Αἰσχ. 'Ικ. 714'· ἀτίστη, Εὐμ. 513'· τί Σοφ. Οἱ. Κ. 1155.
 Α-τιόασσευτος, 2, ὁρῶ. ἀτιόασσευτος· ὁ μὴ ἐξημερωνόμενος ἢ μὴ ἐξημερωμένος Πλουτ. 'Αρταξ. 25.
 *Α-τιόαστος, ὁρῶ. ἀτίστας, 2' ὁ μὴ ἡμερος, ἄγριος, ἀχαλίνωτος 'Πρωτ. 5, 6, 21.
 *Α-τίθημι, 2' ὁ ἀνεῖ τροφῶν, ἀβύζαντος Μινεῖθ. 3, 368.
 Α-τιμ-αγέλλω· ἀφῆνω τὴν ἀγέλην 'Αριστοτ. 1. Ζ. 9, 31, (ἐν δόξ.) Θεογν. 9, 4' κατὰ Σχολ. καταλιπεῖν τὸ κοινὸν τῇ ἀγέλῃ καὶ καὶ ἑαυτὸν νέμειν· ἐντ. εἶμαι ὑπερήφανος Λουκ. Λεῖτο. 10.
 Α-τιμ-αγέλης, ὁ' ὁ ἐγκαταλείπων τὴν ἀγέλην, ὁ χωρίζομενος τῇ ἀγέλῃ καὶ μόνος βύσκων, ἐν Β. Αν. 459 ὁ ἀποστήτης τῇ ἀγέλῃ ταῦρος· οὕτω Θεογν. 25, 132 καὶ Σοφ. ἀποστ. 850.
 Α-τιμάζω· δὲν τιμῶ, καταφρονῶ, ἡ περιφρονητικῶς μεταχειρίζομαι τινα 'Πλ. α. 450 συχν. παρὰ τραγ.· τινά τινος· ὡς ἀνάξιόν τινος, (ὡς μὴ ἄξιον τιμῆς) νομίζω τι Σοφ. 'Αντ. 22 (διπλ. πτ. κατὰ τὸ παλαιόνομον, Οἱ. τ. 341'· εἴπη κλῆτον, ὁ μὴ εἰς τιμὴν ἀξιόητος· π5λιν) μετ'

ἀπρ. «μὴ μ' ἀτιμάσῃς φράττι» = θεώρησεν μὲ οὐχί ὡς ἀνάξιον νὰ μοὶ εἴπῃς Σοφ. Οἱ. Κ. 49 «μὴ τοῖς με ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν σὺν σοί», 'Αντ. 540 μετ' ἀπρ. Πλατ. Λαχ. 182, παρὰ Σεν. Κυρ. 1, 6, 29=ἀτιμῶν,
 *Α-τιμασμός, ὁ' ἡ καταφρόνησις, ἀτιμία, γλῶσσα μετὰ.
 *Α-τιμαστέος, 3' ῥημα. τοῦ ἀτιμάζω.
 *Α-τιμαστήρ, ἥρος, ὁ' ὁ ἀτιμάζων Αἰσχ. 'Επτ. 619.
 *Α-τιμαστής, ὁ' τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.
 *Α-τιμαστος, 2' ὁ ἀτιμασμένος, καταφρονημένος· τινί Μινεῖρα 1, 9.
 *Α-τιμάω (τιμή)· ἀτιμάζω, καταφρονῶ, καταπαύω 'Πλ. α, 11, 'Οδ. ξ. 57. Πινδ. Π. 9, 83, παρὰ τραγ. μόνον Σοφ. Αλ. 1108' παρὰ Σεν. 'Αθ. 1, 14 γκαπτέον ἀντὶ τοῦ ἀτιμῶσι, ἀτιμῶσι παρὰ Πλουτ. περὶ τοῦ μὴ δυν. 27 ἀτιμήσαντες.
 *Α-τιμητός, 2' ὁ μὴ τιμηθείς, καταφρονημένος 'Πλ. α. 618' ἔτι ὁ μὴ ἐκτιμηθείς, ἀνεκτίμητος, πολύτιμος, ἡ ἄνευ ὠρισμαίνης τιμῆς· ἀτίμητον τι δοῦναι· ἕνεκα τοῦ γάμου 'Ισ. 3, 35. «-δίχη, ἡ ἀγὼν καὶ» 'Αρκοκρ. ὁ πρόσ-εστιν ἐκ τῶν νόμων ὠρισμένον τιμημα, ὡς μὴδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι» Αἰσχ. 2, 210, Δημ. 21, 90' πρ5λ. 27, 67, ἐνθ'· -τιμητὸν (ὠρισμένον διὰ νόμου ζημία), ἀντιτίθ. εἰς τὸ ἀτιμῶν, ὅπου ἐμπεριέχει τὴν ἀτιμίαν.
 *Α-τιμία, ἡ' ἑλλειψὶς τιμῆς, καταφρόνησις, ὕβρις, αἰσχος 'Οδ. ν, 142, Πινδ. 'Ολ. 4, 23, 'Ηρ. 3, 3' παρὰ Πλατ. συχν. κατ' ἀντίθ. τοῦ τιμῆ καὶ ἐν πλ. ἐν 'Αθήναις ἡ στέρησις τῶν πολιτ. δικαιωμάτων, ἧτις εἶχε διαφόρους βαθμούς· 'ὅδ' ἀτιμός· ἐντ. «χρημασι καὶ ἀτιμίᾳ ζημιουσθαι» Πλατ. νόμ. 4, 721, συχν. παρὰ ῥήτορσιν.
 *Α-τίμιος, 2' ὁ μὴ ἔχων τιμὴν, ὁ μὴ ἀξιῶν.
 *Α-τίμο-πενθής, 2' ὁ πενθὼν διὰ τὴν ἀτιμίαν τοῦ Αἰσχ. Εὐμ. 768.
 *Α-τίμο-ποιός, 2' ὁ προξενῶν ἀτιμίαν, ὁ ἀτιμάζων μετὰ.
 *Α-τιμος, 2 (τιμή)· α) ὁ μὴ ἔχων τιμὴν, ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ καταφρονημένος, ἀνάξιος τιμῆς· «ἀτιμοτάτη θεός» 'Πλ. α. 516'· τινός· Αἰσχ. 'Επτ. 1015'· γερῶν (ὁ ἑσπερημένος) Θεοκ. 3, 58' ἐπονείδιστος· -πληγῇ Πλατ. Γοργ. 527'· ἔργα, νόμ. 9, 866'· «ἀτιμοτέρη ἔδρα» Σεν. Κυρ. 8, 4, 5' 6) ὁ μὴ διὰ χρημάτων ἐκτιμώμενος, ἀνανταπόδοτος· «τοῦ νῦν οἶκον αἰτιμον ἔδειξεν» 'Οδ. π, 431' ἐν γένει ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος· «μὴδ' ἐρ' ἐνὶ τῶν ἀμαρτημάτων» Πλατ. νόμ. 855' γ) ὁ ἑσπερημένος τῶν πολιτ. δικαιωμάτων, ἴδιως ἐν 'Αθήναις· ὁ διὰ νόμου ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὅλα ἢ ἐν μέρει τὰ πολιτ. δικαιώματα ἀπολέσας καὶ ὡς ἀτιμός κηρυχθεὶς πολίτης, ἦτο δὲ τοῦτο ὡς ὁ φόνος καὶ ἡ ἐξορία ἢ σκληροτέρα τῶν τιμωρίων, ἀντίθ. ἐπιτίμιος, ἔτι ὅμοιος Σεν. Κυρ. 1, 2, 24, συχν. παρὰ Σεν. καὶ ῥήτορ. «ἀτιμον τῆς πόλεως καθιστάναι» Λυσ. 12, 21. 'Ο Δημοσθ. προστίθεται· «καὶ μὴδὲν· τὸν κοινὸν μετέχουν», 15, 32'· «ἀτιμος τοῦ συμβουλεύειν» Δημ. 15, 33' πρ5λ. Δημ. 9, 42'· «ἀτιμος καὶ πολέμιος τοῦ δήμου» (ἐπὶ τοῦ ἀτιμωρητοῦ δυνά-

μένου νά φονεύσῃ), ὅπου ἐν 44. ἐξηγ. - καθαρὸς ὁ τοῦτον ἀποκτείνας· Ἰδ' Ἀρκοκρ. «ὁ ἀποκτείνας οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμῶν».

Ἀ-τιμώω· κἀμὸν τινά ἄτιμον, ἀτιμάζω, καταισχύνω Ἀισχ. ἱκ. 634· ἰδίως ἀποκλείω, δηλ. ἀπαστερῶ τινά τῶν πολιτικ. δικαιωμάτων Ἀνδοκ. 1, 33, 6· ἡτιμώσεται Δημ. 19, 284, συγν. παρὰ ῥητ.

Ἀ-τιμωρησίαι, ἡ· τὸ νά μένῃ τις ἀτιμώρητος. Ἀ-τιμωρηταί, ἐπίρ. ἐπομ.

Ἀ-τιμω-ώρητος, 2· α) ὁ μὴ τιμωρηθεὶς· Ἡρ. 2, 100· β) ὁ ἀνεκδίκητος· ἀδοθήτης, ὁ μὴ λαβὼν ἱκανοποίησιν Θουκ. 3, 57.

Ἀ-τίμως, ἐπίρ. Ἰδ' ἄτιμος.

Ἀ-τίμωςις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀτιμοῦν, ἡ καταισχύνῃ Ἀισχ. Ἀγ. 885.

Ἀ-τίμωτικός, 3· ὁ ἀτιμάζων, προξενῶν ἀτιμίαν ἢ καταισχύνῃν μὲν.

Ἀ-τίνακτος, 2· ὁ μὴ τινασσόμενος ἢ τιναχθεὶς, ἀλάνητος, ἀσάλευκτος· ἀναγκάζη Ὀππ. Ἀλ. 2, 8.

Ἄτις, ὅπου. ἀντί· ἡτις.

Ἀ-τισία, ἡ· τὸ μὴ δύνασθαι πληρῶναι Ἐκκ. εἰς Ἀστ. 14, 19.

Ἀτιτάλλω, π. ἀτίλλω· ἀναστρέφω, περιποιεῖμαι· παῖδα Ὀδ. σ. 499· ἱππῶν, ὅσα γένεθ' ἀτιτάλλοι μύροις· εἰς· Ὀππ. κιν. 1, 271. Ἐν γένει ἐπιμελούμαι, θεραπεύω Θεοκρ. κοσμῶ Θεοκρ. 15, 111.

Ἀτιτᾶνες, ὡν. οἱ· ἔθνος Ἡπειρωτικὸν Θουκ. ἡ γῶρα Ἀτιτανία Στ. Βυζ.

Ἀ-τιτέω· ἀτίω Δ. Περ. 1158.

Ἀ-τίτης, ὁ· ὁ ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος Ἀισχ. Εὐμ. 246· ἢ μὴ λάθῃ ὁ ματροφόνος ἀτίταιν, ἐνθα ἄλλοι γράφ. ἀτίτας· αἰτ. πλ. ἐκ ὀηλ. ἀτίτης· εἰς ἡμᾶς τοὺς μὴ τιμωμένους, ὡς καὶ ἐν Ἀγαμ. 72 δηλοῦται, ἐὰν ἀναγνωσθῇ ἀτίτα σαρκί· ἀντί· ἀτίται.

Ἀ-τίτος, 2· ὁ ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος· Πλ. ν. 414· ποινή· μὴ πληρωθεῖσα, ἔ, 484· ἐπὶ ἀτίμης Δ. Ἀλ. 1, 38· ἴδε προηγ.

Ἀ-τίω· δὲν τιμῶ Θεογν. 121· Ἰδ' ἀτίω (ωω-).

Ἀτλαγενής, 2· ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀτλαντος καταγόμενος· Ἡσ. ἐρ. 385· συνηθ. ἀτλαντογενής.

Ἀτλάντειος, 3· ὁ ἀτλαντικός· Εὐρ. Παρ. 10.

Ἀτλαντες, ὡν. οἱ· ἔθνος εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς· Ἡρ.

Ἀτλαντιάς, ἄδος, ἡ, σπανιώτ. ἀντί· Ἀτλαντίς.

Ἀτλαντικός, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀτλанта· Ἡρ. 2.

Ἀτλαντίς, ἴδος, ἡ· 1) ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος· Ἡσ. 2) μυθικὴ νῆσος εἰς τὰ δυτικ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἣς ἡ περιγραφή διεγείρει τὴν εἰκασίαν ὅτι οἱ ἄρχαιοι ἐγίνωσκον τὴν Ἀμερικὴν Πλατ. Τιμ. 24.

Ἀτλαντο-γενής, 2, συνηθ. τύπος ἀντί· Ἀτλαγενής.

Ἀτλας, ἄντος, ὁ· 1) θεὸς τῆς ἀρχαιοτάτης μυθικῆς ἐποχῆς, ὁ κρατῶν τὰς στήλας, αἵτινες ὑποβάσταζον τὸν οὐρανὸν καὶ γινώσκον πᾶσας τὰς ἀδύσσοις τῆς θαλάσσης Ὀδ. α. 52, καθ' Ἡσ. 6, 507 εἰς τῶν τιτάνων 2) τὸ βε-
στάζον τὸν οὐρανὸν ὅρος ἐν τῇ δυτ. Ἀφρικῇ 3) ὁ Ἀτλαντικός Ὠκεανὸς Δ. Περ. 4) ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ, στήλῃ ἡ δοκὸς βεστάζουσα τὴν ὀροφὴν ὅ καὶ τελαμῶν καλούμενος.

Ἀτλας, ἄντος, ὁ (τλήναι)· ὁ μὴ ὑπομένων, ὁ μὴ τελαμῶν, μὴ ἐπιχειρῶν ἄρ. λειξ.

Ἀτλατος, 2, ὅπου. ἀντί· Ἀτλητος Πινδ. Ὀ. 6, 65.

Ἀ-τλησία, ἡ· ἀτολμία. ἀνυπομονησία, μικροψυγία

Ἀ-τλησιώ· δὲν δύναμαι, ἡ δὲν θέλω νά ὀπο-
τέρω, εἰμαι ἀνυπόμονος Σοφ. Οἰ. τ. 515.

Ἀ-τλητος, 2· α) ἀνυπόφοτος· πένθος Ἰλ. κ. 3· πάθος Πινδ. Ὀ. 6, 38· ἄτλητα παθὼν· π. παρ' Ἡρ. 5, 56· ὁ ἦρ Ἀγαθ. 27· β) ἄτλητα τλήναι· (ἐπιχειρῶν ὅ, τι δὲν ἐπρεπέ τις νά ἐπι-
χειρήσῃ), ὁ μὴ διακινδυνεύόμενος Ἀισχ. Ἀγ. 396.

Ἀτμενέω· εἰμαι δοῦλος, σκλάβος.

Ἀτμενία, ἡ· δουλεία, ὀηρησία, ταλαιπωρία ἄρ. λειξ. Παυλ. Σιλ. 86.

Ἀτμενίος, 2· ὁ κοπιαστικός, ἐπίπονος· λίπος Νικ. Ἀλ. 178, Σχολ. τὸ μετὰ πολλοῦ καμά-
του γινόμενον διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου σκευασίαν, ἡ ὅ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ γεωργοὶ κατεσκεύαζαν.

Ἀτμενίς, ἴδος, ὀηλ. τοῦ ἀτμήν ἄρ. λειξ.

Ἀτμενός, ὁ· ἀτμήν ἄρ. λειξ.

Ἀτμεῶν (ἀντί· ἀτμενέω)· εἰμαι δοῦλος, ὀπη-
ρετῶ· «θίλασσαν ἀτμεῶν ἀνέμοις πόρον ἐν-
νοσίγαιος» Νικ. Ἀλ. 172.

Ἀτμή, ἡ· ἀτμός, ἀναθυμίασις Ἡσ. 6, 862· Ἰδ' ἀτμός.

Ἀτμήν, ἔνος, ὁ· δοῦλος, ὀηρητής ἄρ. λειξ. κατὰ Ἐτ. Μ. καὶ ἀδμνίς ἐκ τοῦ θαμάω·
πρὸλ. Ν. Ἀλ. 172 ἀτμεῶν, ἐνθα ἱκεται

«πνοαίς συνδάμναται ἐχθραίς»,

Ἀ-τμήτος, 2· ὁ μὴ τιμνόμενος, ἀκομματία-
στος, ἀδικαίρετος· «μέχρι τοῦ ἀτμήτου τέμνεν» Πλατ. Φαῖδρ. 277· ἐπὶ ἄκοπος, ἀκλίδετος·

- ἔμπελος· Πλουτ. Νομ. 14· - κόμη Ἀνθ. - γῆ = ἡ μὴ καταστραφεῖσα, ἡ μὴ δηρωθεῖσα (ἴδε τέμνω) Θουκ. 1, 82· - ἀργυρεῖα = (μεταλλεῖα ἀργύρου, ἐξ ὧν δὲν ἐκόπη ἀργυρίτις, ἀμετάλλ-
ευτος· Ἐν. περὶ προκ. 4, 27.

Ἀτμιάω· ἐκβάλλω ἀτμόν, ἀναθυμίασιν, ἀνα-
πέμπω καπνὸν Ἰπποκρ.

Ἀτμίδ-οῦχος, 2· ὁ ἀτμόν περιέχων Ἡσυχ.

Ἀτμίδω· μεταβάλλω τι εἰς ἀτμόν. Παθ. ἐξ-
ατμίζομαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 9.

Ἀτμίδωδης, 2· ὁμοίος ἢ πλήρης· ἀπὸ ἀτμόν Ἀριστοτ. μετεωρ. Θεορ.

Ἀτμίζω· ἐκβάλλω ἀτμόν, ἀναθυμίασιν· - βω-
μός· ἀτμίζων πυρὶς Σοφ. ἀποστ. 340· ἐπὶ θερ-
μῆς πηγῆς Ἐν. Ἀν. 4, 5, 15· ἐπὶ φαγῶν μαγειρευομένων ἀχνίζω, ἀποπνέω Φερεκρ.
παρ' Ἀθην. 6, 269.

Ἀτμίζω, ὁ· ὁ ἀτμός· Ἡρ. Πλατ.

Ἀτμιστός, 3· ὁ δυνάμενος νά μεταβληθῇ εἰς
ἀτμόν· «ὕδωρ ἀτμιστὸν ἄλλ' οὐ θυμιάτον» Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.

Ἀτμισίς, ἡ· ἡ ἀνίδουσις ἀτμοῦ, ἀναθυμίασις.

Ἀτμιστός, 3· ὁ δυνάμενος νά ἐξατμισθῇ.

Ἀτμισμός, ὁ· τῷ προηγ.

Ἀτμο-ειδής, 2· ὁμοιος μὲ ἀτμόν, ὁ ἐν εἰδὲι
ἀτμοῦ Ἰπποκρ.

Ἀτμός, ὁ (ἔω)· ἀχνός, ἀναθυμίασις· ἀτμός·
Ἀισχ. Ἀγ. 1281 καὶ μὲν. «εἰδωδὴς ἀτμός
ἔχει πλοκάμους» Ἀντιελ. 6, Ἀθην. 9, 383.

Ἀτμ-ώδης, 2· ἀτμίδωδης Ἀριστοτ.

Ἀ-τοίχος· 2· ὁ μὴ ἔχων τοίχον ἢ μὴ περιπε-
φυγμένος μὲ τοίχον· ἀτοίχοι περιβολαὶ σκη-
νομάται· Ἐν. Ἰων. 1133.

Α-τοκεί, ἐπὶρ. ἀνευ τόκου Δ. Κ.
 Α-τοκία, ἡ ἀγονία, στέρησις Στob.
 Α-τόκιος, 2' ὁ προφενὼν ἀτοκίαν—τὸ ἀτόκιον=τὸ πρὸς τοῦτο φάρμακον Διοσκ.
 Α-τοκος, 2' α) ὁ ἀγονος, στέρησις Εὐρ. Ψλ. 1127·—β) ἡλικίαν Πλάτ. Θεαιτ. 149· ἔτι ὁ μὴ ἀκόμ' γεννήσας Ἀθην. 9, 375· 6) ὁ ἀνευ τόκου· χρημάτα Πλάτ. νόμ. 11, 991.
 Α-τόκιος, ἐπὶρ. ἴδ' ἀτοκος.
 Α-τολμέω (καὶ ἀ-τολμῶ) οὕτω γράφ. ὁ Βέκκερ. ἐν Θουκ. 1, 124 ἀντιθ. τολμῶντες τῶν χειρ.) εἶμαι ἀτολμος, δὲν τολμῶ Ἰπποκρ.
 Α-τόλμητος, 2' ὁ μὴ θυνάμενος νὰ τολμῇ, καθ' οὗ δὲν τολμᾷ τις, κυρ. ὅτι δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐπιχειρήσῃ—Ἀρης Λισχ. Ἀγ. 365·—μύθος Ἑλλάδι· Πινδ. Ἰ. 7, 11, κατὰ Σχολ. ἀνυπομόνητος, δεινός.
 Α-τολμία, ἡ ἑλλειψις τόλμης, δειλία Θουκ. 4, 120, ἀντιθ. τόλμα Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 22.
 Α-τολμῶς, 2 (τόλμα) ὁ οὐδὲν ἐπιχειρῶν, ἀντιθ. τῷ ἐπιχειρητῇ Θουκ. 8, 96, ὁ μὴ ἔχων τόλμην, δειλός·—αἰχμὴ γυναικεῖα Λισχ. Χο. 621·—καὶ μυαλός Δημ. 8, 68·—καὶ δειλός, 19, 206· ἐπὶρ. ἀτόλμως χρῆσθαι τοῖς κειροῖς Πολυδ. 3, 103, Πλουτ.
 Α-τομος, 2' α) ἀτοκος·—λειμών=(μὴ θεισθεὶς) Σοφ. Τρ. 199· ἐπὶ πώγονος·—ὀποκαθίσις· ἀτομα πώγονος βίβη· Ἐρσιπ. ἐν Ἀθην. 11, 509· 6) ἀδιείρετος ὁ μὴ τεμνόμενος Πλάτ. σοφ. 229· ἐντ. ἡ ἀτομος παρὰ Δημοκρ. τὸ τελευταῖον καὶ ἀδιείρετον τῆς ὕλης, ἐξ οὗ πάντα συνέστηκε Κικ. Φιν. 1, 6· καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου· ἐν ἀτόμῳ=αἴφνης Ι. Κορ. 13, 52.
 Α-τονίον· εἶμαι ἄτονος ἡ πάσχω ἀτονίαν, εἶμαι ἀδύνατος· Ἀριστοτ. προβλ. 26, 42·—ὁδοιπορίαι Ἐπ. 12 752· ἐπὶ ἵππου Πλουτ. Κορ. 25.
 Α-τονία, ἡ ἀδυναμία, τὸ νὰ ἦνέ τις ἄτονος, ἡ χαλάρωσις τῶν δυνάμεων Πλουτ. Λουκ.
 Α-τόνος, 2' α) κυρ. ὁ μὴ τενωμένος, ἀδύνατος, χαλάρως, ὁ μὴ ἔχων τόνον, δύναμιν Πλουτ. ἐπὶ στομάχῳ Ἀθην. 3, 97· ἐπὶρ. ἀτόνους Πλουτ. Λουκ. 18· 6) παρὰ γραμ. ὁ μὴ ἔχων τόνον, ἀτόνιστος.
 Α-τον-ώδης, 2' τῷ πρηγ. Ἀεων. Ἀλ. 25 γρ. ἀμρ. ἐν παλ. κωδ.
 Α-τόξευτος, 2' ὁ μὴ τοξευθεὶς, ὁ μὴ θυνάμενος νὰ τοξεύῃ·—πέτρα Πλουτ.
 Α-τοξος, 2' ὁ μὴ ἔχων τόξον Λουκ.
 Α-τόπαστος, 2' ὁ μὴ ἐβρισκόμενος με συμπερασμόν, ἀνέκαστος Λισχ. ἀποσπ. 108.
 Α-τόπημα, τό· ἡ ἀτοπος πράξις ἡ λόγος· μὴν ἔτι ἀμάρτημα, πλημμέλημα Ζωσιμ.
 Α-τοπήματο-ποιός, 2' ὁ ποιῶν ἀτοπον.
 Α-τοπία, ἡ 1) ἡ πρὸς ἀνίαν, τὸ ἀτύχηθαι, τὸ νὰ λήγῃ τι νὰ γίγνηται τι ἀτόπως·—τιμωριῶν Θουκ. 3, 82·—πᾶθους Πλάτ. Φαιδρ. 251· 2) τὸ παρόδοξον, συμκ. 215, ὁ παραλογισμός, ἡ ἀντίφασις Πολυδ. 8, 11 καὶ μὴν. παρ' οἷς κείμε· καὶ ἀντὶ τοῦ φαυλότης, κακία.
 Α-τοπος, 2' ὁ μὴ ὢν εἰς τὸν πρέποντα τόπον, ὅστις δὲν ἔχει τὸν τόπον τοῦ ἀνέμοιστος· ἐντ. παρόδοξος, παρίξενος Εὐρ. Ἰων. 689· παρὰ Πλάτ. καὶ ἔπομ. συνηθ. μετὰ μικροῦ, ἐπρωϊνίας·—καὶ ἀπόρησις Πλάτ. Τητ. 48·—καὶ θυμα-

στός, νόμ. 1, 646· ἀντιθ. πρὸς τό, εἰωθός, νέος· ἀσυνήθης Θουκ. 3, 38. Συχν. ἀτοπον (ἐνν. ἐστὶ) ἐν Ἰσοκ. 3, 2 Πλάτ. Ρορτ. 521·—πῶς οὐκ ἀτοπον Ἰσοκ. 4, 127· συχν. παρ' Ἀριστοτ. ἔτι γελοῖος ἀνὴρ, εὐθής· ἀγνώμων καὶ ἀτοπος τῶν ὄντων Δημ. 10, 40, μὴν. ἔτι δ-βριστικός· ἐπὶρ. ἀτόπως ἔχοντα Λουκ. Νεγρ. 1.
 Α-τρέυτος, 2' ὁ μὴ τρευτός, ἀσκάλιστος, ἀδούλευτος μὴν.
 Α-τρέφτης, 2' ὁ μὴ διατρυπηθεὶς, ἀτρυπητός Ν. Δ.
 Α-τρέφτης, 2' ὁ μὴ τετορνευμένος, ὁ μὴ δουλευμένος εἰς τὸν τόρον.
 Α-τρεσσα, ἡ, ἡ Περσ. ὄν. 1) θυγάτηρ τοῦ Κόρου, τὸ πρῶτον συζευχθεῖσα τῷ Καμβύσῃ, εἶτα τῷ Ψευδοσμερδίδει, καὶ τελευταῖον Δαρείῳ τῷ Ὑστάτῳ, ἐξ οὗ ἔκτεκε τὸν Ξέρξην Ἡρ. 2) σύζυγος Ἀρταξέρξου κλ.
 Α-τρος (συνηρ. ἐκ τοῦ ἀτρος), 2' ἀχόρτατος·—πολέμοιο, μάχη· Ἰλ. ε. 388, γ. 218.
 Α-τρούρις, ιος, ὁ ποταμὸς ἐν Ἀζυτάνῃ Πτολ.
 Α-τρα, τὰ (Δ. Κ. 75, 10, Ἀτραι, αἱ Ἡρ.) ὁ-χυρὰ πόλεις ἐν Μεσοποταμίᾳ.
 Α-τραγένη, ἡ· εἶδ. φωτοῦ ἴδε κληματίτις.
 Α-τραγ-ώδης, 2' ὁ μὴ τραγωδηθεὶς, ὁ μὴ κατὰ τραγικὸν τρόπον μεταχειρισθεὶς· ἐντ. ὁ μὴ υπερβάλλων, ὑπέρμετρος Λουκ.
 Α-τραγ-ώδης, 2' ὁ μὴ τραγικός, ὁ μὴ εἰς τὴν τραγωδίαν ἀφαιρῶν Ἀριστοτ. ποιητ. 25· ἐπὶρ. ἀτραγώδης=χωρὶς τραγικὴν ἔμφασιν, χωρὶς κομπορηματοσύνην Μ. Ἀντων. 1, 16.
 Α-τραγ-ώδης, ἔπομ. προηγ.
 Α-τρακτιον, τό, ἔπομ. τὸ ἀτοκατος ἀρ. λεξ.
 Α-τρακτο-εἰδής, 2' ὁμοιος μετ' ἀδράχτι.
 Α-τρακτος, ὁ, (παρὰ Πλουτ. ἀρ. Ρωμ. 31· κείμε· ἡλακάνθη καὶ τὴν ἀτρακτον· οὐχὶ ὀρθός, θόδις παρ' αὐτὸν ἀλλαχὸς κείμε· οἱ ἀτρακτοί) 1) τὸ ἀδράχτι Ἡρ. 5, 12·—πολυλινθῆς Ἀρχ. 11·—ἀνάγκη· Πλάτ. πολιτ. 10, 616· Ἐν γένει πᾶν περὶ ὃ στοιχεῖται τι· 2) βέλος· τόξου ἔχον τὸ αὐτὸ σχῆμα Λισχ. ἀποσπ. 115· ἀτρακτὸν τοξόταν· Εὐρ. Ρίση. 312· καὶ ἐν περὶ Θουκ. 4, 40, ἐνθα λέγει·—τὴν ἀτρακτον·—λέγειν τὸν διστόν· (πιθὴν λακωνιστί)· παρὰ ἡλακίτη· 3) κατὰ Πολυδ. 1, 91 τὸ ἀνώτατον μέρος, ἡ κορυφή τῆς ἀνέναντι τῷ κατάρτιου.
 Α-τρακτυλῆς, ἴδος, ἡ καὶ ἀτρακτυλλῆς· εἶδος φωτοῦ, δι' οὗ κατεσκεύαζιν ἀτράκτους Ἀριστοτ.
 Α-τρακτύτιον, τό, ἄλλ. γρ. ἀντὶ ἀδραμύτιον.
 Α-τράντως, 2' ὁ μὴ καθάρως ἐξηγηθεὶς, ἀσπερήνιστος, σκοτεινός μὴν.
 Α-τραξ, ακος, ἡ· πόλις ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Ἰστυαϊνίδει Στob.
 Α-τράπεζα, 2' ὁ χωρὶς τράπεζαν, ἡ χωρὶς τροφὴν Μανθ. 4, 564.
 Α-τράπελος, 2' δυστράπελος Σχολ. Σοφ.
 Α-τραπητός, ἡ· ἀτραπιτός Β. Ἀν. 468.
 Α-τραπιζέω· βαθίζω ἡ ὁδοποιέω Φερειρ. Ἐν Β. Ἀν. 460· ἀτραπιζόντες τὰς ἀρμονίας.
 Α-τράπιτός, ἡ· ἔπομ. ἀτραπός Ὁδ. σ. 195.
 Α-τραπός (τρέπω μετ' εὐρ. α' κατ' Ἑδοτῶ. α στερ. στερῆν, καθ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐκτραπῆναι)· στενὴ ὁδός, μονοπάτι, ἀράχτι Πινδ. ἀποσπ. 74, Ἡρ. 7, 173, Θουκ. 4, 36, Πλάτ. Φαιδρ. 66,

Ἄ-τραυματίστος, 2' ὁ μὴ τραυματιζόμενος ἢ τραυματισθεὶς (πληγῶν) Λουκ.
Ἄ-τραφάφης, εὖως καὶ ἀτραφάφης, υἱός, ἢ φυ-
τοῦ εἶδος ὁμοῖον μὲ σπανίη· ἢ λοβοθυγρὸν ἔτι
ἀδράφους καὶ ἀνδράφης Διοσκ.
Ἄ-τραφής, 2 (τρέφω) ὁ μὴ τραφείς, ἢ κακῶς
τραφείς Σοφρ. 15, φωτ. 2, 6, 4, ἐνθ' ἄλλ.
γρ. ἀτροφής.
Ἄ-τραχῆλος, 2' ὁ ἄνευ τραχήλου ἐπὶ καρ-
δίῳ Φλακ. 4' ἐπὶ ἀνθρώπων ὁ ἔχων κοντὸν
λαιμὸν Στοδ.
Ἄ-τρεβάτιος, ὡν, οἱ· Γαλιτικὸν ἔθνος ἐν
Βελγικῇ Στραβ.
Ἄ-τρεχύντος, 2' ὁ ἀνεπίδεκτος τραχύσεως
Ἄρετ.
Ἄ-τρεΐδης, ου, ὁ· οὐὶς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀτρείδου
Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος συγν. παρ' Ὁμ.
Ἄ-τρεΐων, ὠνος, ὁ, σπανιὺς. ἀντὶ Ἀτρείδης Ἰλ.
Ἄ-τρέκεισι, ἡ, ἰων. -ηλη, καὶ -ίη ἢ ἀκρί-
δεια, ἀλγίθεια, βεδιότης -της ἀποστάσιος Ἰπρ.
4, 152, παρὰ Πινδ. Ὁ. 11, 13 προσ. ἡ δίκαιοσύνη.
Ἄ-τρεκέω· εἶμαι ἀληθής, ἀκριβής Εὐρ. παρ'
Ἡσυχ. ἐν ἀορ.
Ἄ-τρεκέως, ἐπίρ. γδ' ἀτρεκής.
Ἄ-τρεκίη, ἢ ἀτρεκία Ἰπρ.
Ἄ-τρεκής, 2' (οὐχ) πύθων. ἢ παραγωγή ἐκ
τοῦ τρέω ἢ τοῦ τρέω πρὸς ἰταθό, detractio
ἀποσφάλυτος, ἀληθής, ἀκριβής, Ὁμ. μόνον
ἐν ἑπὶ. ἀτρεκέως, καὶ ἀτρεκές Ἰλ. ε, 308
«δέκας ἀτρεκές» = (ἀκριβῶς) δέκα Ὁδ. π, 245
τὸ δ' ἀτρεκές Θεογν. 167, Ἰπρ. 3, 98 - ἀλγί-
θεια καὶ καθάρα ἀλγίθεια Πινδ. Ν. 3, 17 - και-
ρός, Π. 8, 7 - «ἀτρεκέϊ ποδῖ» = μὲ ἀσφαλές βήμα,
Ν. 3, 41 - ἀνατολαί = ὠρσιμέναι Τιμ. Λοκρ.
97 - δόξα Εὐρ. Ἰπρ. 115· ἐπιστήμη Πολυδ.
1, 4· ἔτι δίκαιο· Ἐλλανοδίκης Πινδ. Ὁ. 3, 12.
Ἄ-τρεκίη, ἡ, ἰων. ἀτρεκία.
Ἄ-τρεκῶς, ἐπίρ. γδ' ἀτρεκής.
Ἄ-τρέμα, (πρὸ φων. ἀτρέμας)· χωρὶς νὰ τρέ-
μῃ, νὰ σαλεύῃ, Ἡσυχ. σιγανή· «οὐδὲ οἱ
ἄνθρωποι ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ αἰσόμενον
ἐλέλκιστον Ἰλ. ν, 557· περὶ δένδρου «ἀτρέμας
ἐσταύς», ν, 437· ἐπὶ ἀνθρώπων -τρεθαι, εὐδαι-
ν, 200 Ὁδ. ν, 92 - μένειν Εὐρ. Ὁρ. 258·
«ἀτρέμα καὶ σγολή διασκοπῶν Ἀλεξ. παρ'
Ἀθην. 4, 164· «ἀτρέμα σκοπεύονται Πλατ. Γοργ.
503· ἰδίως «ἀτρέμας ἔχειν (π. χ. τὸ στρατό-
πέδον) σφᾶς αὐτοῦς» Ἰπρ. 9, 53· συνηθ. οὐδ.
ἡσυχῶς ἔχω, 8, 16· «ἀτρέμας ἐστάναι» Ἀντιφ.
3, 7, 10, παρὰ Δημ. 87, 5· ἀντιφ. εἰς τὸ ταχῆ.
Ἄ-τρεμαῖος, 3' ἡσυχος, σιγανός· -βοᾷ Εὐρ.
Ὁρ. 147 καὶ μτγν.
Ἄ-τρέμας, ἐπίρ. γδ' ἀτρέμα.
Ἄ-τρεμεί· ἀτρεμί Ὁμ. παρ' Ἀριστ. νεφ. 252.
Ἄ-τρεμείτης, ἡτος, ἢ ἀτρεμία Ἰπποκρ.
Ἄ-τρεμῶν· δὲν τρέμω, δὲν σαλεύω, μένω ἀκί-
νητος, ἡσυχος Ἰσ. ἔρ. 530· «ἴνα τοι τρίγες
ἀτρεμῶσι, μηδ' ὀρθαί ὀρίσσωσι» Πρ. 7, 8
καὶ συγν. μτγν. «-ὲν ὅπλοις» Πλουτ. Ρωμ.
16, «-ἀτρεμῶν ἐπὶ τῶν καθεστώτων» (ἡσυχά-
ζειν) Ἀλκ. 38 «-ἀτρεμῶντα πάθη», Ἀντων.
25, Παθ. Θεογν. 47.
Ἄ-τρεμής, 2' ὁ μὴ σαλεύων Ἡσυχ. -ὀρθῶς
Εὐρ. Ἰπρ. 1053· -τρέματι Πλατ. Φαῖδρ. 250·

τὸ ἀτρεμῆς = ἡ ἡσυχία Ξεν. Ἀγ. 6, 7· ἐπὶ
ἀτρεμῶς Ἰπποκρ.
Ἄ-τρεμί· ἀτρέμας· Ἀριστ. νεφ. 262.
Ἄ-τρεμία, ἡ τὸ μὴ σαλεύειν, ἢ ἀφοδία, ἀτα-
ραξία Πινδ. Ν. 11, 12, ἢ ἡσυχία «ἀτρεμίαν
ἔχειν» = ἀτρέμας ἔχειν Ξεν. Κυρ. 6, 3, 13·
-λιμένων Κριναγ. 23.
Ἄ-τρεμίζω· μένω ἡσυχος, ἀκίνητος, ἐμμένω
εἰς τὴν εἰρήνην Ἰπρ. 7, 18, συγν. μετ' ἀν.
Θεογν. 303, ἐν ἀντιφ. πρὸς τὸ κινεῖν. Παρ' Ἀν-
τιφ. 2, 8, 9· κείτ'· «-ἀτρεμίζειν καὶ φυλάσ-
σειν τὴν παροῦσαν εὐπραγίαν» ἀντ. πρὸς τὸ νεο-
τερῆζειν· πρὸς Τιμ. Λοκρ. 104.
Ἄ-τρεπτος, 2' ὁ μὴ τρεπόμενος, ἀμετακί-
νητος, ἀμετάβλητος, σταθερός, ἀναλλοίωτος·
-πρόσωπον Πλουτ. Ποπλ. 17· «τὸ πρόσωπον
ἄτριπτος ἦν» = δὲν μετέβαλλε μορφήν Λουκ. ἀλ.
Ἰσ. 2, 23· πρὸς Πλουτ. Ἀλκ. 13.
Ἄ-τρεπτότης, ἡ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρέπτου, ἢ
σταθερότης, ἐπιμονή.
Ἄ-τρέπτως, ἐπίρ. προηγ.
Ἄ-τρεστος, 2' ὁ μὴ τρέμων, ἀφοδος, ἀτάρα-
χος παρὰ τραγ. -καρδία Ἀισχ. Ἀγ. 1375·
-μάχης Ἀισχ. Πρ. 414· ἐν μάχῃ Σοφ. Ἀτ.
358· ἄτρεστα ἐπίρ. Εὐρ. Ἰων. 1198· οὕτω καὶ
μτγν. π. ἐπὶ Πλατ. Κρατ. 395.
Ἄ-τρεύς, ὁ· τῷ προηγ. Εὐφορ. ἀποσπ. 94. «οὐκ
ἀτρεὺς ἀνέγκαι μοιρών» Παρ' Ἡρωδ. ἀντ.
ἐπιγρ. Τριουπ. 18. (Ἀνθ. παλ. 50), ἐνθα ἐν
τῷ μαρμαρῷ ἔκειτο ἀτρεῖς = τοῦς ἀμετατρέ-
πτου· τῶν μοιρῶν, ἀντικατακτικῶς νόμους πρέπει
τις νὰ τρέμῃ, νὰ φοβῆται.
Ἄ-τρεύς, εἰς, ἐπ. εἰς, ὁ· υἱός τοῦ Πέλοπος
καὶ τῆς Ἰπποδαμείας ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου,
βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν Ὁμ.
Ἄ-τρεψία, ἡ γδ' ἀτρεπτότης.
Ἄ-τρεψι· γδ' Ἀτρεύς.
Ἄ-τρητος, 2' α) ἀτρύπητος, ὁ μὴ ἔχων ὀ-
πήν, τρύπαν Πλατ. πολιτ. 270· παρ' Ἰατρ. ὧν
τὰ γεννητ. μόρια ἢ ὁ πρωκτός εἶνε συμφοῇ· πρὸς
τιτράω 6) παρ' Ἀριστ. Ἰσ. Ζ. 1, 1. 12· κείτ' αἰ
«ἔχω ἀτρητα», ἀντιφ. πρὸς τὸ τρηματώδη, τὰ
μὴ εἰς κοιλώματα ἔχοντα.
Ἄ-τρήχυντος, 2' ὁ μὴ τραχυνθείς, ὁ μὴ ὀρι-
μύς, ἀπαλός Ἄρετ.
Ἄ-τρία, ἡ, ἄλλ. γρ. ἀντὶ Ἀδρία Στραβ.
Ἄ-τρίακτος, 2' ἀνίκητος· -ἄτρη Ἀισχ. Χο. 335.
Ἄ-τρίβαστος, 2' α) τῷ ἔπομ. ἀτρίβης· 6)
ἵππος ἀτρίβαστος πρὸς τραχέα· = ἀσυνείητος
Ξεν. Ἰπρ. 8, 3, ἀντιφ. ἐκπεπονημένος τοῦς
πόδας.
Ἄ-τρίβης, 2' α) ἀτρεπτος, ὁ μὴ τριμμένος,
ὁ μὴ μεταχειρισμένος, ἀβλαβής, παρὰ τὸ ἀκί-
νητος Ξεν. Κυρ. 8, 7, 22· ἐπὶ ἀπάτητος· -ἄδης,
Ἀν. 4, 2, 8· καὶ ἐπὶ νήσου Θουκ. 4, 8· 6)
μτγν. ὁ μὴ συνειδητός, μὴ γυμνασμένος εἰς
τι· «-πολεμικῶν ἀγώνων» Δ. Ἀλ. 3, 52.
Ἄ-τρίβι, ἐπίρ. προηγ. χωρὶς ἀπώλειαν γρόνου.
Ἄ-τρίβων, ὠνος, 2' ὁ μὴ ἔχων τριβῶνα, παρ'
Εὐρ. ἀποσπ. ἀτρίβης.
Ἄ-τριον, ὄνομα ἡτρίων Ἡσυχ.
Ἄ-τριπτος, 2' α) ὁ μὴ τριμμένος, ἀμεταχεί-
ριστος· -γείρας = (αἱ μὴ τραχυνθεῖσαι) Ὁδ. φ.
151, ὅπρ. ὁ Θαιμίσ. 9, α. 121· ἔτι· Ἄτρε-

- πτι καὶ ἀπαλαί· ἀκνωθῆ Θεοκρ. 13, 64· ἀτρα-
πός (ἐπίκτητος, μὴ δυνάμενος νὰ πατηθῇ) Ἀντ.
Θ. 24· ἄλιος, ἀκοπάνιος· Ξεν. οἰκ. 18, 5·
ἔτι ἀφράκτος, ἀζώματος ἢ μὴ καλοζώωμένος·
ἀρτοὶ Ἀριστοτ. προδλ. 21, 16, ἐνθα ἀντίθ.
σφόδρα τετριμμένοι· 6) ἀγόμενος Πλουτ.
Ἄ-τριχος, 2· ὁ μὴ ἔχων τρίχα· Καλλιμ.
Ἄρτ. 77· πρόσωπα Λισωπ. 149.
Ἄ-τριχος, γυν. τοῦ ἄρτι.
Ἄ-τριχός-σαρκος, 2· ὁ ἔχων σάρκα ἀνευ
τριχῶν Προκλ.
Ἄ-τριψ, -ιδος, ὁ, ἡ· ἀτριβής ἀρ. λεξ. οὐκ
ἐντριβής· τινι πράγματι.
Ἄ-τριψία, ἡ· ἡ ἔλλειψις τριβῆς, γυμνάσεως,
ἀπειρία Κικ. εἰς Ἀντ. 13, 16.
Ἄ-τρομέω· ἀτρεμῶ Ὀππ. Ἀλ. 3, 355.
Ἄ-τρόμητος, 2· ἀτρομος Ἀντ. Σιδ. 40.
Ἄ-τρομος, 2· α) ὁ μὴ τρέμων, ἀφοδος· Θυμὸς·
Ἰλ. τ. 163· μένος, ε, 125 καὶ μτγν. 6) κύρ.
δν. υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους· Ἀπολλοδ.
Ἄ-τρόμωις, ἐπὶρ. προηγ.
Ἄ-τροπατηνὴ, ἡς, ἡ· τὸ βόρ. μέρος τῆς μεγά-
λης Μηδίας, ἣς ἤρχον μετὰ τὴν θιανομένην τοῦ Ἀ-
λεξανδρίνου χρίτους ὁ Ἀτροπάτης· καὶ οἱ ἀπό-
γονοὶ τοῦ Στραβ. ἔτι ἐκαλεῖτο καὶ Ἀτροπατία
καὶ Ἀτροπάτις· Μηδία Στραβ. κατ' Ἀτροπάτιος.
Ἄ-τροπάτης, ου, ὁ· Πέρσης· Σατράπης, ὅστις
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δαρείου ὑπὸ τοῦ Ἀλε-
ξανδρου ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῆς Μηδίας Στραβ.
Ἄ-τροπατία καὶ Ἀτροπάτις· ἴδ' Ἀτροπατηνὴ.
Ἄ-τροπος, ἡ· μία τῶν μοιρῶν κατὰ πρῶτον
παρ' Ἡσ. θς. 218, 905 μνημονευομένη Ἀπολ-
λοδ. 1, 3, 1.
Ἄ-τροσία, ἡ· κυρ. ἡ ἀτρεψία, ἀκαμψία, τὸ
ἀμετάδλητον, ἔλλειψις δεξιότητος καὶ βρονή-
σεως, ἀντίθ. σοφία Θεογν. 218· ἐντ. ἀφρο-
σύνη Ἀπολ. Ρ. 4, 387.
Ἄ-τροπος, 2· α) ἀμετάδλητος, αἰώνιος· ὕπνος
Θεοκρ. 3, 49· ἐντ. μία τῶν μοιρῶν, ἀκαμπος·
Ἡσ. θς. 218, Καλλιμ. Δηλ. 11, περὶ Δήλου,
ἡ μὴ διὰ τοῦ ἀρότρου χαμφοῦσαι, ἀγεώρητος·
6) ἀδέξιος, ἀπρεπής, ἀνοίκειος Πινδ. Ν. 7, 103.
Ἄ-τροσεῖω· δὲν ἔχω τροφήν, παινῶ Ἀλ. Ἰσ.
Ζ. 10, 21· ἐντ. κατετήκομαι, πάσχω ἀπὸ
ἀτροφίας Ἀριστοτ. καὶ μτγν.
Ἄ-τροφής, 2· ἀτροφος Θεογρ. ἴδ' ἀτραφής.
Ἄ-τροφία, ἡ· 1) ἔλλειψις τροφῆς, πείνα Θεογρ.
2) ὁ μαρκαμὸς ἱατρ. Πλουτ.
Ἄ-τροφος, 2· α) ὁ μὴ θρεπτικός ἐπὶ φυτῶν
Θεογρ. Διφιλ. παρ' Ἀθην. 2, 54, ἐπὶ ἰχθύων
Ἀθην. 2, 288· 6) ὁ μὴ καλῶς τρεφόμενος, ἡ
τραφεὶς, ἰσχυρὸς, ζουρισμένος Ξεν. ἀπομν. 3,
3, 4· ἔτι ὁ πάσχων μαρκαμὸν ἱατρ.
Ἄ-τρώγετος, 2· ὁ μὴ τουγοόμενος, ἀκαρπος,
ἐρημος, ἄγονος, παρ' Ὀμ. συγν. ὡς ἐπωνύμ.
τῆς θαλάσσης· λίμνη Σοφ. ἀποσπ. 423· ἔτι
τοῦ αἰθέρος Ἰλ. ρ. 425, Ὀμ. Ὑμ. Δ. 67·
-νός Διμυχ. 11, καὶ ἡ ἀτρυγέτης ἡ θάλασσα Ἐπ.
Ἄ-τρυγής, μέλι (οὐδ. τοῦ ἀτρυγῆς)· τὸ μὴ
συναχθῆν, μὴ τρυγηθῆν μέλι Ἀντιφιλ. 30.
Ἄ-τρυγής, 2· ἴδ' ἀτρυγῆς καὶ ἀτρώγετος.
Ἄ-τρώγητος, 2· τῷ προηγ. ἀντίθ. τετρυγη-
μένος Ἀριστοτ. πρδλ. 20, 23.
Ἄ-τρυγος, 2· ὁ μὴ ἔχων τρώγα, (καταπαί),

- καθαρός· -οῖνος Ἀθην. 1, 31, ἀντίθ. τρυγίας.
Ἄ-τρώμων, 2· ἀκατάδλητος, ἀκαταπόνητος·
-κακῶν Λισχ. Ἐπε. 857.
Ἄ-τρώπητος, 2· ἀτρητος· οὗς Πλουτ. Κικ. 26.
Ἄ-τρώπος, 2· α) ὁ ἀκατάδλητος, ἀκαταπό-
νητος, ἀκούρατος· -ποδ· Λισχ. Εὐμ. 381, ἔτι
Πλουτ. Πομπ. 26 καὶ μτγν. ἴδιος· ἐπὶ κακῶν
ἄτινα δὲν πύουσι· -πόνος (= ἀδίακτος) Πινδ.
Π. 4, 178· ἄλγος Μοσχ. 4, 59· -οῦδ· (= τρα-
γεία, δόσκολος) Θεοκρ. 15, 7· -δοδοπορία Πλουτ.
Καισ. 17· -δύναμις (= ἀκαταγώνιστος, ἀκαθαί-
ρετος) Ἀριστοτ. «τόνος ἀρρηκτος καὶ ἀτρυτος»
Πλουτ. Κατ. 5· 6) ὁ μὴ ἐνασχολούμενος, ἀργός,
«τὸ σχολαστικὸν καὶ ἀτρυτον» Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 7.
Ἄ-τρώπιον, ἡ· ἀτρώπη Ὀμ. καὶ μτγν. ἐπὶ τῶν
τῆς Ἀθηνᾶς ἀκαταδόμαστος, ἀκούρατος.
Ἄ-τρώπερος, 2· ὁ μὴ τρυπερός, ὁ μὴ τρυ-
φής· -ἀνὴρ Εὐπολ. ἐν Β. Ἀν. 460.
Ἄ-τρώφηςτος, 2· ὁ μὴ τρυφής, μὴ ἄσματος·
βίος Πλουτ.
Ἄ-τρώπος, 2· ἀθρυπος· -τρώς Ἀθην. 11, 499.
Ἄ-τρώς, ὅτις, ὁ, ἡ· ἀτρυτος ἀρ. λεξ.
Ἄ-τρώσις, ἡ· τὸ ἡνέ τις ἀτρώτος, ἀπλή-
γωτος Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 57.
Ἄ-τρώτος, 2· ὁ μὴ τρωθῆς ἡ ὁ μὴ δυνάμενος
νὰ τρωθῇ (πληγῶν), ἀπλήγωτος· -καρδία
Πινδ. Ν. 11, 10· «-παίδες θεῶν», Ἰ. 2, 18·
-οῦδαρ Λισχ. Χρ. 525· οὐδ' ἀτρώτα παρὰ λ-
θον Στρατ. 7· καὶ ἐν πεζῷ «-πολὺ μάλλον
χρήμασιν ἢ σάφει» Πλατ. συμμ. 219.
Ἄ-ττω· προσπώνησις τιμητικὴ ἐνωτέρων πρὸς γε-
ραιτέρους· καλὴ παρὰ ἑταρηγέρον· πρδλ. ἀππα.
Ἄττω, ἄττ. ἀντὶ τινά, ἄττω ἀντὶ ἄτινα ἰον.
ἄττω καὶ ἄττω. Παρ' Ὀμ. μόνον Ὀδ. τ. 918,
συγν. ἐν πεζῷ συνηθ. ἄττω μετ' ἀνδράσιν ἀλλὰ
καὶ μόνον «λέγειν ἄττω» Πλατ. σοφ. 236·
«γεωμετρίας ἄττω», Θεαιτ. 145. Ἐν ἀριθμη-
τικοῖς· «μεδόν, περίπου· «τέττω» ἄττω βέβαια-
τα», Φινδ. 112.
Ἄττωγὰς, ἡ, ὁ (ἀττωγὰς Ἀθην. ἀττωγὰν Β.
Ἀν. 461· πρδλ. Λοδ. Φρυν. 117)· πτηνόν τι
εἰς λειμῶνας φοιτῶν, (πιθανῶς τὸ ταχνητὸν ἢ
ἀρτιγινώρι) Ἀριστ. ὄρν. 219· πρδλ. Ἀθην.
9, 387, ὅστις καὶ περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως
διδάσκει, καὶ Ἀλ. Ἰσ. Ζ. 4, 42, θεωρῶν τὴν
λέξιν ὀνοματοποιημένην.
Ἄττωγὴν, ἦνος, ὁ· τῷ προηγ. κομ. παρ' Ἀθην.
14, 652, Ἀριστ. Ἰσ. Ζ. 10, 36 ἀποδοκ. ὑπὸ
τῶν ἀττωγιστῶν.
Ἄττωγής, ἑως, ὁ· τῷ προηγ. Ὀππ. Κυν.
Ἄττωγινώριον, τό, ὁ θούτ. ἀττωγινώριον·
ὕποκ. τοῦ ἀττωγῆν π. παρὰ Β. Ἀν. 1186.
Ἄττωγῖνος, ὁ· ἐπίσημος τις Θηβαῖος ἐπὶ τῶν
Περσικῶν πολέμων Ἡρ.
Ἄττωκεύς, ὁ· εἶδος ἰχθύος. (σολομός) γλωσ.
Ἄττωκῆς, ὁ· εἶδος ἀκρίδος ἀρ. λεξ.
Ἄττωκαττατὰ· χαρὰς ἐπιρώνημα Ἀριστ. Ἀλ.
Ἄττωλαίαι, αἱ, ἡ· 1) παράλιος πόλις ἐν Παμ-
φυλίᾳ Στραβ. κατ' Ἀττωκεύς· 2) πόλις ἐν
Μακρονίᾳ Πτολ. παρὰ Στραβ. 13, καλουμένη
καὶ Ἀττωκαττατὰ Πτολ. καὶ Σάττωλα· κατ.
Ἀττωλαίης ἡ Ἀττωλαίης.
Ἀττωλικός, ἡ· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀττωλόν,
ἡ ὁ ἐξ αὐτοῦ κατεγόμενος Στραβ.

Ἀτταλῆς, ἴδος, ἡ μία τῶν Ἀττικῶν φυλῶν Πaus.
Ἀτταλῆς, ου, ὁ· συνθηθ. 1) ὄν. ἐν Μακεδονίᾳ
Διοδ. Πλουτ. Ἀλεξ. 9· 2) τρεῖς βασιλεῖς τῆς
Περσίου βασιλεύσαντες ἀπὸ τοῦ 241 - 133
π. Χ. 3) ἀγαματοποιὸς Ἀθηναῖος Πaus.

Ἀττανίτης, ὁ· εἶδος πλακοῦντος ὡς τηγανί-
της Ἀθην. 14, 645, ἐκαλεῖτο καὶ ἐπίχυτον.

Ἀττανον, τό· τηγανον Πισυχ.

Ἀτταπαττατά, ἐπιφών. λύπης Ἀριστ. Ἀγ.
ἔσφ. ἀντί ἀτταλαττατά.

Ἀττάραγος, ὁ· ἡ φυσικῆς ἢ σχηματίζομένη
εἰς τὴν κύρην (πέτσαν) τοῦ ψωμίου, ἐν ᾧ ψήνε-
ται, καὶ τὸ ψίχουλον, ὅθεν καὶ τὸ ἐλάχιστον
Ἀθην. 14, 646· προβλ. Πολυδ. 7, 23· ἐντ. «οὐδ»
ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοικέναι· Κιλλικ. Ἐπ.
14· ὁ Πισυχ. ἔχει καὶ τύπ. ἀττάραγος ἐν Β.
Ἀν. 641, ἀττάρατος πίθων. λάθος γραφικόν.

Ἀτταταί (ἢ κατὰ τοὺς ἀρχ. γράμ. π. γ. Ἀρ-
καδ. 283, ἀτταταί), ἐπιφών. οὐχελισμοῦ Σοφ.
Φιλ. 733, Ἀριστ. Θεο. 223, ἐνθα ἀτταταί
ἀττατταταί ἐπιφών. γαρῆς Ἀριστ. Ἀγ. 1160.

Ἀττέλαθος, ὁ· εἶδος ἀπτερόν ἀκρίδος Λουκκ.
Ἀττέλεθρος, ὁ, ἰων. τῷ προηγ. Ἦρ.

Ἀττελεθ-ὀρθαλμος, 2· ὁ ἔχων ὀρθαλμούς
ἀκρίδος ἢ πρὸς τὰ ἔξω πετακτοὺς ἐπὶ τοῦ ἰχθυό-
μονος Ἀθην. 10, 450.

Ἀττηγας, ὁ, ἰων. ὁ τράγος Εὐστ. Οἰδ. 9, 222.

Ἀττης, ὁ καὶ Ἀττις· ὑπερήτης τῆς Φρυγίας
Κυβέλης· «ἡς Ἀττης Ἀττις ἡς» ἐπὶ κλήσεως
ἢ ὅρκου ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης Δημ. 18, 260.

Ἀττική· ἴδ' ἀττικός.

Ἀττικηρὸς, 3, ἐπίρ. ἀττικηρῶς· κατ' ἀττικὸν
τρόπον Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. 4, 137.

Ἀττικίζω, μελ. - ῶ· εἶμαι ἀττικός, ὁμιλῶ
ἀττικῶς ἢ φέρομαι ὡς Ἀθηναῖος, ἢ εἶμαι μέ-
τους Ἀθηναίους Θουκ. 3, 62, Ξεν.

Ἀττίκισις, εως, ἢ· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἢ νὰ φέ-
ρηται κατ' ἀττικὸν τρόπον Λουκ. Αλεξ. 14.

Ἀττικισμός, ὁ· ἀττικὴ ἔκφρασις, ἢ ἀττικὴ
διὰλεκτος· ἔτι ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους κλίσις
καὶ ἀγάπη Θουκ.

Ἀττικιστής, ου, ὁ· ὁ μιμητὴς τῆς ἀττικῆς ἐκ-
φράσεως, ὁ συλλογεὺς ἀττικῶν λέξεων καὶ ἐκ-
φράσεων γραμ.

Ἀττικιστί, ἐπίρ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον,
ἢ κατὰ τὰ ἥθη καὶ τὰς συνηθείας τῶν Ἀθη-
ναίων Δημ.

Ἀττικίων, ὠνος· ὁ σκωπτικός, ὑποκ. τύπ.
ἀντί Ἀθηναῖος Ἀριστ. βατρ. 214.

Ἀττικο-πέρδις, ικας, ὁ· ἀττικός πέρδις ὡς
χωρ. ὄν. ἐν Ἀθην. 3, 115.

Ἀττικός, 3· ὁ ἀνήκειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, Ἀθη-
ναῖος· ἢ Ἀττικὴ ἔνν. γῆ.

Ἀττικο-υργής, 2· ὁ κατασκευασμένος κατ'
ἀττικὸν τρόπον Μένανδρ. ἐν Β. Ἀν. 461.

Ἀττικωνικός, 3· κομ. διαστρωφὴ τοῦ ἀττι-
κός, ἀναπολοῦν τὸ λακωνικός.

Ἀττις, εως, ὁ· Ἀττης.

Ἀττω ἀττι, ἀντί ἄσσω, ἄτσω παρὰ νεωτ. ἀττ.
ὡς Πλάτωνος καὶ ἄλλων καὶ ἄττω ἄνευ τοῦ
ὀνομαγ. ἰ· ἴδε Valok. Εὐρ. Φων. 1388.

Ἀττωμαί· διάζωμα· Εὐρπ. ἐν Β. Ἀν. 461.

Ἀττωήλδος, 3· τρομερός, ὁ ἐκροβίζων Ἀπολ.
Ῥ. 2, 1057.

Ἀττώω, μ. ἀττώω· ἐκπλήττω, εἰς ἔκστασιν φέρω,
φοβίζω - ἀττώει Ἀπολ. Ῥ. 1, 465, Θεοκρ. 1, 56·
ἐν παθ. παρ' Ὁμ. μόνον μετ. ἀττωόμενος ὑπὸ
καπνοῦ = καταπλαγένας (ἐκπνέζομαι) Ἰλ. 6,
183· «ἀττωμένη ἀπολέσθαι» = (μέχρι θανάτου)
καταπλαγίσαι, γ, 474· «ἀττωόμενος πεδίον»
= φοβηθεὶς ἢ τρομάξας ἔφρευε διὰ τοῦ πεδίου, σ,
7· πάντοτε Ὀδ. λ, 606· ἐπὶ ἱππῶν ἐκπνέζο-
μαι, καὶ ἐκπύω Ἰλ. γ, 38· «βαῖν Πιερίδων ἀ-
ττώεσθαι» Πινδ. Π. 1, 13· «ὄρνις ἀττωομένη»
Σοφ. Ἠλ. 146· περὶ τινος Θεοδώριδ. 14· πώ-
λων Εὐρ. Τρ. 808.

Ἀ-ττωκτος, 2· ἀποήκτος, ἀτελείωτος Φωκυλ.

Ἀ-ττώλωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων τύλους (πρηξίματα)
μετγ.

Ἀ-ττώδευτος, 2· ὁ μὴ ἐνταφιασθεὶς· -τάφος =
ὁ ἄνευ τύμβου Ὀππ. Ἀλ. 5, 346· «θανάτου ἀ-
ττωδέστου λείψανον» Κριναγ. 35.

Ἀ-ττωδρος, 2· ὁ μὴ ἔχων τύμβον (μνημα),
ἄταρος Λουκ.

Ἀ-ττωπος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ κα-
θάρ, ὁ κακῶς προφέρων τὰς λέξεις Γελλ. 2)
ἀτύπωτος.

Ἀ-τύπητος, 2· ἀτύπητος· ἀρ. λείψ.

Ἀ-τύπωνος, 2· ὁ μὴ τυπωμένος, ἀσχημάτι-
στος, ἀδιαμόρφωτος ἢ κακῶς καμωμένος Πλουτ.
συμπ. 2, 3, 2.

Ἀ-τυράννητος, 2· ὁ μὴ διοικοῦμενος ὑπὸ
τυράννων Θουκ.

Ἀ-τύρωτος, 2· ὁ μὴ γινόμενος τυρί, ἀπηκτος·
-γάλα Διοσκ.

Ἀ-τύρεια, ἢ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἄτυρος Πλουτ.

Ἀ-τύρος, 2· ὁ μὴ ἔχων τύρον, (οἶσιν, κενο-
δοξίαν), ὁ μετρίωρων Πλατ. Φαιδρ. 230.

Ἀ-τύσως, ἐπίρ. προηγ. Μ. Ἀντ. 1, 16, ὑπερβ.
ἀτυρότατα Ἀλλ.

Ἀ-τυγέω· εἶμαι ἀτυχής, δυστυχῶ Ξεν. Ἀπ.
3, 9, 8 καὶ μεταγ. -ἀτυγίαν ἢ τύχησαν Πολυδ.
40, 3· συνθηθ. δὲν ἐπιτυχάνω ἐκείνου, τὸ ὅποτον
ἐπιθυμῶ «χρηζόμενος ἀτυγούσι» Ἦρ. 9, 111·
ἀπολύτ. Θουκ. 1, 32· τινὸς Ξεν. Κυρ. 8, 7,
6· -παρὰ Θεῶν. Κυρ. 1, 6, 6· -ἐν τινι=ἔχω
ἀτυχίαν εἰς τι Ἰσοκ. Παν. 39· «ἀτυχῶ κτώμα-
νος» Θουκ. 2, 62.

Ἀ-τύχημα, τό· δυστύχημα, ἰδίως ἡ ἀποτυχία
τινὸς πράγματος ἀπὸ Θουκ. συχν. παρὰ τοῖς ῥή-
τορσι καὶ Πλουτ. Κατ' Ἀριστοτ. ἥθ. 5, 8· ὅταν
παραλόγως ἢ βλάβῃ γένηται ἀντιθ. πρὸς τὴν
ἔλλογον ἀτυχίαν· ἀμάρτημα καὶ ἀδίκημα ῤητ.
1, 13· οὐχ ἦτον παρὰ Πολυδ. 12, 4 τὸ κακὸν
ἔργον· προβλ. 5, 67 καὶ Πλουτ.

Ἀ-τύχης, 2· ὁ δυστυχής Πλατ. νόμ. 10, 905·
ἰδίως ὁ μὴ ἐπιτυχάνων, ἀποτυχάνων· -τινός,
ἀμέτοχος Ἀλλ. Ἰσ. Ζ. 11, 31.

Ἀ-τύχησις, ἢ· τὸ μὴ ἐπιτυχάνειν, ἢ ἀπο-
τυχία ἀρ. λείψ.

Ἀτυχθεὶς, παθ. ἀορ. μετ. τοῦ ἀττώω.

Ἀ-τυχία, ἢ· 1) τὸ μὴ ἐπιτυχάνειν, ἢ ἀπο-
τυχία Πλατ. Κριτ. 420· 2) ἡ δυστυχία Δημ.

Πολυδ. ἐν γένει κακούργημα, ἀμάρτημα· «-ἢ
ἐν Χαίρωνείᾳ» ἢ ἡττα Δίσκ. 3, 55.

Ἀ-τυχῶς, ἐπίρ. ἴδ' ἀτυχής.

Ἀ5· 1) τοπ. ὁπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνάπλειν,
«ἐξῶς, ὅπου καὶ ὁμοῦ γράφεται αὐτῶν» ἴδε

κατωτέρω 2) γρον, εκφράζον την επανάληψιν μιας πράξεως από 'Ομ. παρ. απασ: τοις συγγραφείοις και μετά των προδιορισμών νυν αυ, το δεύτερον αυ, το τρίτον αυ. "Ετι μετά του και "καί αυτή αυ άλλη πρόρρασις ην" Ξεν. 'Αν. 1, 1, 7' εν ερωτήσεσι: και επιρωνήσεσι, και επί νέων πράξεων, ατίνες μόνον με προτέρας εἰσιν ομοίαι, μετά δυσθυμίας η άγκυακτῆσαι: "τίς δ' αυ τοι-συμφορίσαστο βουλῆς;" 'Ιλ. α, 540' "και νυν τι ταύτ' αυ φασιν;" Σοφ. 'Αντ. 7' 3) απεναντίας ἀποδοχῆς, επίσης: "ἐγώ γάρ ηγεμών σφον αυ πέρασμαι καινός" Σοφ. Οί. Κ. 1540' "μήτ' αὐτός οἶός δειν πρός; ἐμὲ παίζοντες, μήτ' αυ τά παρ' εἰμὸς ἀποδέχου ως παίζοντες;" Πλάτ. Γοργ. 500' ἀντιστροφῶς, τουναντίον "τὸ γινώσκειν εἴπερ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γινώσκόμενον ἀναγκαῖον αυ συμβαίνει πάσχειν" Πλάτ. σοφ. 248' 4) εκφράζει ἀντίθεσιν, ἀλλά, 'Ιλ. δ, 417' "ἔτι ἐν πεζῷ ἐνούμενον συγν. μετά του δὲ -δ' αυ 'Ομ. Αἴσχ. ἐν ἀπαριθμῆσει μερῶν "ἐκ μὲν - ἐκ δὲ - ἐκ δ' αυ" 'Ερμειπ. παρ' 'Αθην. 1, 27' και ἐν πεζῷ Ξεν. 'Αν. 1, 10, 5' ἐντ. ἀνταποκρίνεται τῷ προηγουμένῳ μὲν 'Ιλ. λ, 108' και παρ' αὐτ. ἐνίοτε: "ἔτι-ἀλλ' αυ Πλάτ. κομ. ἐν Β. 'Αν. 384' 5) συγν. τίθεται πρός μετῴσασιν του λόγου 'Οδ. δ, 211, Αἴσχ. 'Επτ. 508' και ἐν πεζῷ ἔτι = δὴ (λοιπὸν) 'Ιλ. 6, 493' παρ' ἀττικῶς ἀπαντῶσι τὰ ἑξῆς: "αὐθις αυ πάλιν" Σοφ. Φιλ. 940' πρὸλ. Οί. Κ. 1420' "παλιν - αυ" Πλάτ. σου. 225, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 18' "αὐθις αυ" Πλάτ. Πρωτ. 3511. Αὐαίνου λῆθος; κομ. ὄν. τόπου παρὰ την εἴσοδον του 'Αδου, ἐνθα πῖναι και φροντίδες ἐπικρατοῦσι μέχρι μαρκαμοῦ 'Αριστ. βατρ. 195. Αὐαίνω (κατὰ Σουιδ. ἀττ. αὐαίνω, ἐξ οὗ και ἀρτυαίνω) συνηθ. ἀνευ αὐθις - ηδανόμην θεώμενος 'Αριστ. παρὰ Σουιδ. πρὸλ. ἐξαυαίνω - ξηραίνω, φράγω - πρὸς τὸν ἥλιον 'Πρ. 4, 172' - βίον αὐανῶ (κατατρίχομαι) Σοφ. 'Ηλ. 809' κατὰ Σχολ. μετά σκληρότητα; διχιδιζαῖω Παθ. ξηραίνωμαι - αὐαίνετο Σοφ. 'Αν. 2, 3, 16' - αὐανθῆς Αἴσχ. Νο. 258' - αὐανθὲν 'Οδ. Ι, 321' αὐανθῆσαι = θῆ ἀπομακρυνθῶ Σοφ. Φιλ. 942' - αὐανθῆσμαι Λυκοφρ. 1424. Αὐαλέος, 3' ὁ ξηρός, ἀχμηρός, τραγός: "χωῶς ὑπὸ καύματος = ὁ ἡλιοκαυμένος" 'Πρ. ἐρ. 588' - κόμη 'Αντιφιλ. 37' - στόμα Καλλιμ. Δημ. 6' "ὄμματα-αὐπνα" 'Αγαθ. 10. Αὐανσις, ἡ ἀποξηρανσις Θεοφρ. Αὐαντή, ἡ (ἐνν. νόσος); ὁ μαρκαμός 'Ιπποκρ. Αὐαντικός, 3' ὁ ἀποξηραίνων. Αὐανσις, ἡ ὅσος Στραβ. 17, 791. Αὐασμός, ὁ ἡ ξηρασία 'Ιπποκρ. Αὐάτῃ, ἡ, αἶολ. ἀττ. Πινδ. Π. 2, 28 (—). Αὐαῖζω 1) λάμψιν ἀποδίδω, φωτίζω, λαμπρύνω Εὐρ. 'Εκ. 637' παρὰ τοαγ. και βλέπω Σοφ. Φιλ. 217, Εὐρ. Βακχ. 596, ὡς και μετγν. π. 2) συνηθεῖ. ἐν ταύτῃ τῇ σημ. τὸ μέσον, καθορὰ βλέπω κατανοῶ 'Ιλ. ψ 458' και συγν. ἐν 'Ανθ. π. χ. 'Αντ. 0, 63. 'Εν Ν. Δ. λάμπω, φέγγω. Αὐγασθεο, ὄρω προστ. του αὐγάζω. Αὐγασμα, τό' φωτισμός, λάμψις ἀρ. λεξ. Αὐγασμός, ὁ' τῷ πρῶτῳ Πλάτ.

Αὐγέας, π. Αὐγείας ου. ὁ βασιλεὺς ἐν 'Ηλιδι, οὗ την κόπρον ἐκαθάρισεν ὁ 'Ηρακλῆς Πινδ. Αὐγεία, ὡν, αἱ πόλεις ἐν Λοκρίδι 'Ιλ. 6, 532' 2) πόλεις ἐν Λακωνίᾳ μετγν. Αὐγαῖα 'Ιλ. Στραβ. Αὐγείας, ου, ὁ π. ἀντὶ Αὐγέας 'Ιλ. Θεοφρ. Αὐγέω' αὐγάζω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ ἀρ. λεξ. Αὐγῆ, ἡ 1) λάμψις, ὡς, ἀκτινοβολήσις - πυρός 'Οδ. ζ, 305' ἰδίως - ἡελίου 'Ιλ. π, 188, Αἴσχ. Περ. 696' ἰδίως "ὅπ' αὐγῆς ἡελίοιο φοιτῶσιν ὄρνυθες" = (ζῶσιν ὅπὸ τὸν ἥλιον) 'Οδ. 6, 181' ἐπίσης "αὐγῶσιν", ο, 349' "ὅπ' αὐγῆς ἡελίοιο" = ἐπὶ τῆς γῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν "Ἄδην, λ, 498' παρὰ Νικ. Θερ. 275' "ἐννέα αὐγαὶ ἡελίοιο" = 9 ἡμέραι: "ἐντ. κατ' αὐγῆς ἰδεῖν" = ἀκριθῶς, παρατηρεῖν ἐν φωτὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 268' - θεωρεῖν 'Αριστ. Θεο. 500 = ἄγειν (εἰς φῶς φέρειν) 'Αἴλ. "δυσμαὶ αὐγῶν" = θύσις του λάμποντος ἡλίου Πινδ. 'Ι. 3, 83' μεταφ. "αὐγῶν δύνοντες" Αἴσχ. 'Αγ. 1091' ἐπὶ ἀστραφῆς 'Ιλ. ν, 244' "βροντῆς αὐγαί" Σοφ. Φιλ. 1184' 2) ὀρθαλμός Πλάτ. πολ. 8, 516 Σοφ. Αἴ. 70 Εὐρ. Φοιν. 1357' και μετγν. π. 3) ὡς κύρ. ὄν. μετ' ἀναδιδ. τόνου Αἴσχ. θυγάτηρ του 'Αλκυό και ἀπὸ του 'Ηρακλείους μήτηρ του Τηλέφου 'Απολλοδ. Διοδ. (ζῶ, αὐῶς, αὐῶς, αὐρα, αὐροα). Αὐγῆτις, εσσα, εν' 1) ὁ φωτίζων, λαμπρός, φωτεινός 2) ὁ καθαρὸς βλέπων Νικ. Θερ. 34. Αὐγῆτιδής, ου, ὁ, ἐπ. πατρων. του Αὐγείας 'Ιλ. Αὐγῆτις, ου, π. ὁ γλ. ὡς ἀπὸ ἀρσ. αὐγῆτηρ. ὁ φωτίζων, φέγγων, ἐπών. τῆς σελήνης 'Ορφ. Αὐγῆτηρ, ὁ' ὁ φωτίζων, φέγγων. Αὐγῆτα, ὡν, τῶ' ὅσος ἐν Αἰδῷ 'Πρ. 4, 182. Αὐγα-ειδής, ου, ὁ φωτισειδής, λαμπρός ὡς τὸ φῶς Πλουτ. Αὐγαύστα, ὄν. πολλῶν πόλεων, ὅπὸ 'Ρωμαίων αὐτοκρατόρων θεμελιωθεισών 1) Αὐγουστα, 'Ημερίτα, πόλεις ἐν 'Ισπανίᾳ, και σήμεραν Merida Στραβ. 2) ἡ σήμεραν Aosta ἐν Πεδεμοντίῳ Στραβ. 3) Αὐγουστα Ταυρίνων, τὸ σήμεραν Τούρινον Πηλῶδ. ἐκτὸς δὲ τούτων μνημονευονταί ἀκόμ 18 πόλεις ὑπὸ τούτῳ τῷ ὀνόματι. Αὐγουστος, ὁ τίτλος του Καίσαρος 'Οκταβιανὸς και εἴτα τῶν λοιπῶν 'Ρωμαίων αὐτοκρατόρων. Αὐγ-ωπός, 2' ὁ ἔχων λάμποντα ὀρθαλμόν, ὁ λάμπων, ἀκτινοβολῶν 'Επιγρ. Αὐδαίζομαι, μέλ. αὐδαίζομαι ἀποθ. μέσ. διηλθὸν παρ' 'Ηρ. μόνον ἐν ἀρσ. "φωτῇ ἀνθροπιῇ αὐδαίζεσθαι" 2, 35' ἀναφωνῶ, 5, 51, ὀνομάζω 'Οππ. 'Αλ. 1, 127. Αὐδαῖω, μι. αὐδαῖω μετγν. Λυκοφρ. 892' αὐδαῖε 'Αλκ. Μεσ. 8' 36' αὐδαῖομαι. Αὐδάω (ἀόρ. αὐδασον Εὐρ. Φοιν. 123, μελ. "αὐδασοντι: ἔοικε" 'Αργελ. 1' και αὐδήσομαι Σοφ. Οί. τ. 846, αὐδαῖομαι Πινδ. 'Ο. 2, 101') διηλθὸν, λέγω, λαλῶ, ἀπὸ του 'Ομ. παρὰ π. και ἀπολ. "και ἡδὴ μάντις ἀμύμων" 'Ιλ. α, 92' ἰδίως "ἀντίον αὐδᾶν τινα" 'Οδ. ε, 28' "ἔπος ἀντίον αὐδᾶν τινα" 'Ιλ. ε, 170' και μετ' αἰτ. "αὐδᾶ ὅ,τι φρονέεις", σ. 424' - μεγάλη 'Οδ. δ, 505' "αὐδᾶ, λόγον ἐπὶ ῥέκινον" Πινδ. 'Ι. 5, 39' παρὰ τραγ. ἐπὶ χρησμοῦ Σοφ. Τρ. 170' ἐπὶ μάντιος Σοφ. Οί. Κ. 868. Οὐτὸν ἐπὶ χρησμοῦ και παρὰ Δημ. 21, 52. Τὸ μέσ. ἐν τῇ σημ. του ἐνερ.

Πινδ. εἰς Σοφ. Φιλ. 130. Παθ. ὀνομάζονται «αὐδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλεύς», Φιλ. 240-αὐδῶ-
θεις, Τρ. 1106-«ὁ παραμαστῆς ἐν βροτοῖς αὐ-
δῶμενος» Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. 6, 242.

Αὐδῆ, ἡ· φωνή, γλώσσα, ὁμιλία, ἰδίως ἡ τοῦ
λόγου δεινότης· «τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος
γλυκίων βένν αὐδῆ» Ἰλ. α, 240· ἐντ. ἐπὶ τοῦ
ὁμιλοῦντος Ἰππου Ἰλ. τ, 508· μόνον ἐν Ὁδ.
φ, 411· ἐπὶ τοῦ συριμοῦ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου
ὅστις παραβάλλεται μὲ τὴν φωνὴν τῆς χειρὸς
πρὸς Πινδ. Ν. 9, 4· καὶ τραγ. φῆμη, λό-
γος Σοφ. Οἱ Κ. 240.

Αὐδῆεις, ἴσα, ἐν· ὁ ὁμιλῶν, λέγων, ἔχων
ἀνθρωπίνην γλῶσσαν, χαρακτηριστικὸν ἐπὶ
τοῦ ἀνθρώπου Ὁδ. ε, 334· καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰππου τοῦ
Ἀχιλλεύς· «αὐδῆεντα δ' ἔθικεν» Ἰλ. τ, 407·
ἐπὶ ἡ Καλυψὶ καὶ Κίρκῃ καλοῦνται «θεοὺς αὐ-
δῆεσσαν», (ὅλη· θεοὶ ζῶσι μετὰ τῶν ἀνθρώ-
πων, γρῶμεται ἀνθρωπίνῃ γλώσσῃ) Ὁδ. μ,
349, κ, 136· παρὰ μὲν μελωδικός, ὁ πλήρης
μελωδίας Νικ. Ἀλ. 573.

Αὐδῆσασκε, π. γ' ἐν προσ. παρὰ τοῦ αὐθά-
«Α-ὐδῆσαι, ἡ ἀνυδῆσαι, δ. γρ. Πλάτ. νόμ. 8, 844.
«Α-ὐδῆσαι, 2· ἀνυδῆσαι· τὸς Αὐθ. Φρὺν. 729.

Αὐδὺν αἶσος, ὁ· ὁ ἰαννουάριος μὲν παρὰ Μα-
κεδόσιν.

Αὐ-ερώω· (ἰδ' ἐρώω)· 1) σώμα ὀπίσω· νευρὴν,
ὅλη· τὴν νευρὴν τοῦ τόξου σώμα πρὸς τὰ ὀπίσω
ὅπως τοῦξεναι Ἰλ. ο, 325· στήληα=πάλιν
ἐξέλκω, μ. 261· συνηθ. ἀπολ. γυροῖς ὀπί-
σω τὸν λαμὸν τοῦ θυσιαζομένου ζώου, ὅπως
τὸ σάξω, α, 459, Πινδ. Ὁ. 18, 8· 2) βοῶναι,
πιπυλῶν Ὀππ. ἄλ. 2, 603.

Αὐθελός, 3· αὐθελός· ἀμρ· Ρίαν. 5, δ. γρ. αὐθρός.
Αὐθρ, αἰολ. ἀντὶ ἀθρ.

Αὐθρός, 3· σκληρός, τραγός, ξηρός Ρίαν. 5.
Αὐθ-ᾶδεια, π. αὐθάδεια, ἡ· ἡ αὐταρέσκεια, ἀλα-
ζονεῖα, ὑπερηφάνεια, ἰσχυρογνωμὴν Πλάτ.
πολ. 9, 590· ὁ Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 3 ἀντιτίθησι
τὴν αὐθάδειαν τῇ ἀρεσκείᾳ, ὅλη· τὸ νὰ προντί-
ξῃ τις νὰ φαίνεται εἰς πάντα ἀρεστός· ὁ μέσος
ὅρος μετὰ τὴν αὐθαδείαν καὶ ἀρεσκείαν εἶναι ἡ
σεμνότης καὶ μὲν Πολυδ. 16, 22· συνθη-
κῶν=(διαγωνίῃ αὐθάδης, ἡ αὐτογνωμὴ ἐν συν-
θήκαις Δ. Ἀλ. 9, 17· κατ' αὐθάδειαν=αὐθα-
δῶς, αὐτογνωμῶν Στρατ.

Αὐθ-ᾶδης, 2 (ἡδῶμαι)· ὁ αὐτάρεσκος, ὑπερή-
φανος, ἀλαζών, ἰσχυρογνωμῶν, αὐτογνωμῶν
«τοῖοι αὐθάδεις καὶ χαλεποί» Πλάτ. νόμ. 12,
950· πρὸς Ἰσοκ. 1, 15, ἐνθα· αὐθάδης διὰ
τὸ σκυθρωπὸν ἀντιτίθεται τῷ φρόνιμος. Παρὰ
Ξεν. κυν. 6, 25 ἀντιθ. αὐθαδῆς κύων εἰς
τὸ φιλόανθρωπος· παρὰ δὲ Ἀισχ. Πρ. 909 «αὐ-
θάδης φρονῶν» εἰς τὸ, ταπεινός· «Ἐν γένει ἀπρ-
νῆς, σκληρός, πενήτης»· σφηνός γνάθος αὐθά-
δης Ἀισχ. Πρ. 64· «τὸ αὐθαδῆς τῆς φρονέως»
ἡ σκληρότης Πολυδ. 4, 21· ἐπὶ αὐθάδους
Ἀριστ. βατρ. 1016 «αὐθαδέστερον ἀπεκρίνατο»
Θουκ. 8, 81.

Αὐθ-ᾶδης, π. ἡ· αὐθάδεια Ἀισχ. Πρ. Σοφ.
Αὐθ-ᾶδίζομαι· αὐθαδίζομαι παρὰ μὲν ὡς
Πολυμ. 2, 24, Αὐθ. εἰς Φρὺν. 66.

Αὐθ-ᾶδίζομαι· εἶμαι ἡ γίνομαι αὐθάδης, πέ-
ρρομαι αὐθαδῶς, ὑπερηφάνως Πλάτ. ἀπολ. 31.

(ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ),

Αὐθ-ᾶδης, 3· ἀλαζών, ὑπερήφανος Ἀριστ.
Λυσ. 1116.

Αὐθ-ᾶδισμα, τό· πράξις ἡ λόγος αὐθάδης
Ἀισχ. Πρ. 966.

Αὐθ-ᾶδῶ-στομος, 2· ὁ ὁμιλῶν αὐταρέ-
σκως καὶ ὑπερηφάνως· οὕτω καλεῖ ὁ Εὐριπίδης
τὸν Αἰσχύλον παρ' Ἀριστ. βατρ. 836.

Αὐθ-αἶμος, 2 (αἶμα)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος,
αὐτάδελφος Ἀντ. Σιδ. 15, καὶ Σοφ. Οἱ Κ.
1080 ἀντὶ αὐθομαζίων κατὰ διόρθ. Bothe.

Αὐθ-αἶμων, 2· τῷ προηγ. Σοφ. Τρ. 1030, ὁ
ἀδελφός καὶ μὲν, π. Λυκοφρ. 1446.

Αὐθ-αἶρετος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκλεγθεὶς, ἐκού-
σιος, αὐτοπροαίρετος· εὐδουλία Θουκ. 1, 78·
στρατηγός Ξεν. Ἀν. 5, 7, 29· θάνατος=αὐτο-
κτονία Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 24· ὁ ἑαυτοῦ αἷτιος
γενόμενος νὰ δοκιμάσῃ ἡ νὰ πάθῃ τι· πημοναί
Σοφ. Οἱ τ. 1231· κίνδυνος Θουκ. 1, 144· κατα-
φθαρὰ Πολυδ. 2, 21 καὶ μὲν.

Αὐθ-αἰρέτως, ἐπὶ, προηγ.

Αὐθ-ἐκαστος, 2· ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν ἡ δι'
ἑαυτὸν μόνον· ἐντ. ἀπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, φι-
λαλήθης, εὐκρινής· αὐθέκαστος καὶ ἀληθευ-
τικός κεῖται παρ' Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 7·
μετὰ τὸν ἀλαζών καὶ τοῦ εἰρων, καὶ ὁ Φιλίχμ.
ἐν Στοδ. ἀνθ. 2, 27 ἀντιτίθεται τούτῳ, τῷ
εἰρωνί· ὁ δὲ Πλουτ. συνδέει τούτῳ μετὰ τῶν
ἀπλοῦς καὶ ὀρθίος· ἐπὶ ὁ ἰδιότροπος, αὐστη-
ρός, ἰσχυρογνωμῶν Πλουτ.

Αὐθ-ἐκαστότης, ἡτος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ αὐ-
θεκάστου, κατὰ Φρὺν. ἀδόκ.

Αὐθεκαστως ἐπὶ τοῦ αὐθέκαστου.

Αὐθ-ἐν τῷ· εἶμαι αὐθέντης, ἐξουσιάζω Π. Δ.

Αὐθ-ἐν τημᾷ, τό· ἔργον αὐθεντίας, ἀνεξαρτη-
σία, αὐτεξουσιότης μὲν.

Αὐθ-έντης, ὁ· (συνηρ. ἐκ τοῦ αὐτο-έντης, ἐν-
τα)· ὁ ἀπόλυτος κύριος, ἐξουσιαστής· γρονός
Εὐρ. 1κ. 458 καὶ μὲν ὅστις εἰς ἄλλους ἀπα-
νέμει ἐξουσίαν, δύναμιν πρὸς τι, ὁ αὐτοεργός,
πρωταίτιος· πράξεως Πολυδ. 23, 14· ἱερο-
συλίας Δ. Σικ. 16, 62· τῶν ἀνομημάτων, 17,
4· ὁ πρωτοεργός φόνος Ἀντιφ. 3, γ, 4· ὁ ἰδίᾳ
χειρὶ τὸν φόνον ἐκτελεῶν, ὁ φονεὺς Πρ. 1, 117.
Θουκ. 3, 58, ἀλλὰ φόνος, θάνατος αὐθέντης =
ὁ ἰδίᾳ χειρὶ ἐκτελεσθεὶς Αἰσχ. Εὐμ. 203.

Αὐθ-ἐντία, ἡ· ἡ αὐτεξουσιότης, τὸ κύρος, ἡ
ἐξουσία μὲν.

Αὐθ-ἐντικός, 3· ὁ ἔχων ἀποδεδειγμένην ἡ
εὐλογον καὶ ὀρθὴν τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεώς του,
ὁ ἔχων κύρος καὶ βεβαιότητα, ὁ ἀληθής, ἀντίθ.
ἀδέσποτος.

Αὐθ-ἐντικῶς, ἐπὶ, προηγ. Νικ. Ἀντ. 9, 14.

Αὐθ-ερμήνευτος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρμηνευ-
μένος, εὐκολοεξηγήτος.

Αὐθ-ἐψης, ὁ· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ψήνων, εἶδος
σκεύους μαγειρικοῦ ἔχοντος δύο βάσεις, ἐξ ὧν
ἡ μὲν ἔχει τὸ πῦρ, ἡ δὲ περιέχει τὰ φαγητά,
(ὡς τὰ καμινέτα) Λαμπρὶδ.

Αὐθ-ημερίζω· τὴν αὐτὴν ἡμέραν κάμνω τι,
ἡ πηγαίνω καὶ ἐπιστρέφω Πολυδ.

Αὐθ-ημερινός, 3· ὁ αὐθημερὶν γινόμενος
Κρατιν. παρ' Ἀριστ. ὄρν. 49.

Αὐθ-ημερύν, ἐπὶ, (παλ. γρ.)· ἰδ' αὐθήμερος.

Αὐθ-ήμερος, 2· ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γε-

νόμος, - λόγος = (ἐκ τοῦ προαίρου αὐτοσχέ-
διος) Λίσχ. 3, 208, ἐνθα ὁ Βέκκερ γράφει οἱ
αὐθυμερόν λόγοι. Σουηθ. ἐπὶ αὐθυμερόν (οὐτὶς
τονιστέον καθ' Ἑρωδιαν.), = αὐθὺς, τὴν αὐτὴν
ἡμέραν Λίσχ. Περ. 454, ἰων. αὐθυμερόν Ἡρ.
2, 122.

Αὖθι, συνηρ. ἐκ τοῦ αὐτόθι· 1) ἰδῶ, ἐκεῖ, ἐν-
θὺς, εἰς τὴν στιγμήν Ὅμ. 2) μετν. π. ἀντὶ αὖ-
θις Λουκ. 732.

Αὖθις-γενῆς, 2' ὅς ἐστι τὸν αὐτὸν τόπον γεννη-
θείς, αὐτόχθων, ἐντόπιος· - θεός Ἡρ. 4, 180·
- ποταμός = ἐν τῷ τόπῳ αὐτῷ τὰς πηγὰς ἔχων,
4, 48· - ὕδωρ = τὸ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἀνα-
βλύζον. 2, 149· - ἰάλεμος = ὁ οἰκίας Εὐρ.
Ῥησ. 895· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ θάλας Λουκ.
Ἑρμοτ. 24· παρὰ τὸ ἵδιος Διοσκ. Ἐπ. 76·
ἔτι ἔμφωτος ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπείσπικτος Πλουτ.

Αὖθις (ἐπ. ἰων. καὶ δωρ. αὐτῆς), ἐπιτετ. τόπ.
τοῦ αὖ, καὶ ταυτοσημαντοῦ τούτου, πάλιν· α)
πάλιν, ἐκ δευτέρου· «δεύτερον αὐτῆς» Ἰλ. α.
573· «πάλιν αὐτῆς», 276· καὶ παρὰ τραγ. καὶ
πεζ. καὶ μετὰ οὗτ. «ἡ αὐθὺς ἀρχή» Πλατ.
Τιμ. 48· β) ὁπίω· «αὐτῆς ἐλεύσεται = ἐπι-
στρέψει Ἰλ. α., 425· - δῶσω = ἀποδώσω Σοφ.
Φιλ. 1216· γ) ἐπίσης, ἀπεναντίας· «αὐθὺς ἐγὼ
αὐτοὺς ἀνθρώπων» Πλατ. Χαρμ. 153· δ) ἐπει-
τα, ἄλλοτε Λίσχ. Ἄγ. 308· συνηρ. ἐν πεζ.
«μηδὲ νῦν, μηδ' αὐθὺς ποτε γενήσεσθαι» Πλατ.
νόμ. 4, 711· «ὁ αὖθις χρόνος», νόμ. 11, 934·
ἐν γένει· ἄλλην φοράν = καὶ αὐθὺς, αὐθὺς δέ·
ἐνίοτε ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ μὲν «τοῦτο μὲν-
τοῦτ' αὐθὺς» Σοφ. Ἄντ. 167.

Αὖθις-ὅμ. - αἰμός, 2' ὁμαίμος Σοφ. Οἰ. Κ. 336·
ἔδε καὶ αὐθαίμος.

Αὖθις-ὅμο-λογέομαι, μέσ. ἀφ' ἑαυτοῦ μου
ὁμολογῶ, ἐκουσίως ὁμολογῶ· - πρᾶγμα αὖ-
θομολογούμενον = πρᾶγμα, ὅπερ ἀφ' ἑαυτοῦ
ὁμολεῖ, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ του ἀποδοδεγμένον Λουκ.
Ἑρμοτ. 59.

Αὖθις-ὄρητης, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν ἢ κι-
νούμενος πρὸς πράξιν τινα Σχολ. Σοφ. Οἰ. 1226.

Αὖθις-ὄπ. - ἀρκτος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων,
αὐθυπόστατος μετν.

Αὖθις-υπό-στατος, 2' τῷ προηγ. Ἦσυχ. - σώμα
Σχολ. Πλατ. πολιτ. 8, 381.

Αὖθις-υπό-στατος, 2' ὁ ἄ. ἀορ. τῆς ὑποτ. ἐ-
νίοτε καὶ ὁ ἄ. ἀορ. παρὰ γραμ. πρὸς Β. Ἀν.
1086· ἐπὶ αὐθυποστάτως.

Αὖθις-ωρεῖ, ἐπὶ εἰς τὴν αὐτὴν, ὄραν, εἰς τὴν
στιγμὴν, ἀμέσως Κικ. Ἀτ. 2, 13, ἡ αὐθωρεῖ Πλουτ.

Αὖθις-ωρόν, ἐπὶ τοῦ προηγ. μετν.

Αὖθις-ωρος, 2' ὁ αὐθωρεῖ γινόμενος.

Αὖθις-αἰός (αἰολ. ἀντὶ ἀ-ἰαός, ἄ ἀθρ. καὶ ἰάχη,
μετὰ αἰολ. διχημ.) 1) ὁμοῦ φωνάζων (δυνατά),
ἐπὶ τῶν εἰς τὴν μάχην πορευομένων Τρώων·
διότι παρ' Ὅμ. οἱ μὲν Ἕλληνες πορεύονται
εἰς τὸν πόλεμον σιωπῶντες, οἱ δὲ βάρβαροι φω-
νάζοντες Ἰλ. ν. 41, 2) ὁ μὴ φωνάζων, ἄφω-
νος Κ. Σμ. 13, 70.

Αὖθις-αἰός, ἡ· παραπέτασμα Πολ. 33, 3· ἰδίως
Ἄλξ. 49 τοῦ θεάτρου τὸ παραπέτασμα Με-
νανδρ. ἔτι τάχης Πλουτ. Ἄλξ. 40.

Αὖθις-εργάτης, ὁ· ὁ κάμνων ἢ ἀνοίγων αὖ-
λεια Φιλίπ. Ἐ π. 49.

Αὖθις-αἰός· κάμνω αὖλεια· «γὰ αὖθις-αἰός»
Πρατίν. παρ' Ἀθην. 16, 461.

Αὖθις-αἰός, ὁ· τὸ αὖθις-αἰός μετν.

Αὖθις-αἰός, εἰσα, εν· ὁ αὖθις-αἰός, ὁργω-
μένος· ἀρουρα μετν.

Αὖθις-αἰός-αἰός· τῶν αὖθις-αἰός αὖθις-αἰός,
δωρῶν. Σειτ. Ἑμπ.

Αὖθις-αἰός, ἀντος, τό, δωρ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ
αὖθις, αὖθις, οὐδ. τοῦ αὖθις.

Αὖθις-αἰός, ἀντος, ἡ· ὁ αὖθις (πρὸς ὠλῆς, ὠλῆς).

Αὖθις-αἰός, ἀντος, ὁ· ὁ ἀρχων τῆς αὖθις.

Αὖθις-αἰός, ἀντος, τό· ἡ αὖθις, πρόδρομος, οὐδ. τοῦ
αὖθις.

Αὖθις-αἰός, 3 καὶ συνηρ. 2' ὁ ἀνάρχων εἰς τὴν
αὖθις, ἰδίως-ἡ αὖθις ὅρα = ἡ ὅρα, ἥτις ἐκ
τῆς ὁδοῦ φέρει εἰς τὸν πρόδρομον, ἡ ἀπὸ τῆς ἀ-
λῆς εἰς τὴν προστάδα = πύλιν Ἀρποκρ. ἐν πλ.
Ὁδ. α. 239· ὡς αὖθις πύλιν Σοφ. Ἄντ. 18 καὶ
Εὐρ. Ἐλ. 445· ἐν Ἀυσ. 1, 17, Ἀριστ. εἰρ. 947·
- ἡ αὖθις ὅρα Πλατ. συμμ. 212· - αἰ αὖθις
(ἔνθεν τοῦ ὅρα) Πολυδ. 5, 76 καὶ παρὰ μετν.
«οὐδὲν ἐπ' αὖθις» ἐπὶ τοῦ καταφύγιου τῆς αὖ-
θις ὅρας Ὁδ. α. 104.

Αὖθις-αἰός, ἀντος, ὁ· ἐπιστάτης ἐπαύλειος, ἀγροκό-
μος Ἀπολ. Ρ. 4, 187 = αὖθις.

Αὖθις-αἰός· παίζω τὸν αὖθις Πλατ. Πρωτ. 327·
ἔτι - κέραι Σεν. Ἄν. 7, 3, 32· - ἐξοδόν = πρὸς
ἐκστρατεῖαν Ἀριστ. σφ. 582. Μέσ. κάμνω ὥστε
νὰ παίζωσι τὸν αὖθις, τέμπομαι εἰς τὸν αὖθις
Πλάτ. νόμ. 7, 791. Παθ. «ὁ Βάκχιος ῥυθμός
αὖθις» Σεν. συμμ. 9, 3· «αὖθις πᾶν μέλα-
θρον» πελτροῦται ἀπὸ τὸν ἔχον τοῦ αὖθις Εὐρ.
1. Τ. 367.

Αὖθις-αἰός, ἡ (ἄω)· κυρ. πᾶς ἀνοικτός καὶ δια-
πνεύμενος τόπος Ἀθην. 5, 189· 1) παρ' Ὅμ. ὁ
ὑπαίθριος τόπος περὶ τὴν κατοικίαν, περικυκλω-
μένος ἀπὸ τεύχεος καὶ λιθοστρωτός Ὁδ. ι.
185, Ἰλ. 8, 433· ἐν δὲ τῷ μέσῳ ἦτο ὁ βωμός
τοῦ Ἑρκείου Διός· ἔδε καὶ Ἡρ. 2, 148. Σπα-
νωτός· ὁ πρόδρομος, ἡ προστάς, vestibulum· πρὸς
Πλατ. συμμ. 212, Πλουτ. Σολ. 27· 2) ἐν γέ-
νει ἡ κατοικία, παλῆτιον· - Ζηνός Ὁδ. δ, 74· -
Διός Λίσχ. Πρ 122· - Ἡρακλέους Πινδ. Ν. 4,
24· «ἀγρονόμοι αὖθις» αἰ αὖθις τῶν ἀγρο-
τῶν Σοφ. Ἄντ. 782· - νεκρῶν = τὸ βασιλείον
τῶν νεκρῶν Εὐρ. Ἀλκ. 261· παρὰ μετν. τὸ
παλῆτιον τοῦ βασιλείου, αὐτοκράτορος· πρὸς
Ἀθην. 5, 189· οἱ περὶ τὴν αὖθιν = οἱ αὖθις
Πολυδ. 5, 36· ἔτι ἐπαυλῆς, ἀγροικία Δ. Ἀλ.
6, 50, aula, impluvium.

Αὖθις-αἰός, εἰσα, εν· ὁ παίζόμενος ἢ ἀδόμενος με-
τὸν αὖθιν· «μέλος αὖθιν» δωρ. ἀντὶ αὖθιν
Πινδ. π. 12, 19, ἐνθα ὁ Βοίχης ἀναγιν. αὖθιν.
Αὖθις-αἰός, ἀντος· πᾶν ὅτι παίζεται ἢ ἀδεται με-
τὸν αὖθιν Πλατ. συμμ. 216.

Αὖθις-αἰός, ἀντος, ὁ· ἐπὶ ἀντος. ἀντος-αἰός.

Αὖθις-αἰός, ἀντος, ὁ· ὁ παίζων τὸν αὖθιν Ἡσ.
ἀστ. 283.

Αὖθις-αἰός, ἀντος, ὁ· αὖθις-αἰός γλυκερός, πῶαν.
ἐπ. γρ. ἀδελφῶν σημ. Πλουτ.

Αὖθις-αἰός, ὁ· ὁ παίζων τὸν αὖθιν Θεοκ. 5, 70.

Αὖθις-αἰός, ἀντος, ὁ· ἀγρονόμος, ἐπιστάτης τῆς ἐπαύ-
λειος Σοφ. ἀποσκ. 445.

Αὐλητικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὸν αὐλητὴν, ἢ εἰς τὴν αὐλήν· νόμον Πλατ. νόμ. 318' - πράγματι, ἀπολ. 27' ἡ αὐλητική (ἐνν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ αὐλητοῦ, Γοργ. 501' «αὐλητικός δακτύλοις» Πλατ. κωμ. παρὰ Πολυδ. 4, 46' ἐπὶρ. «αὐλητικῶς καρκινουὺς τοὺς δακτύλους» Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 15, 687.

Αὐλήτρια, ἡ ἡ παιζούσα τὸν αὐλόν Δ. Α. 7 62. Αὐλητρίδιον, τό ὄπκ. τοῦ ἐπομ. Ἀθην. 12, 532. Αὐλητρίεις, ἰδός, ἡ ἡ παιζούσα τὸν αὐλόν, Πλατ. συμμ. 215.

Ἀυλίαι, ἡ ἡ ἐλλειψὶς ἐξ ὧν, ὕλης μὲν. τὸ αὐλόν, τὸ νὰ μὴ ἔναι τις ὕλη· Νικ. ἀριθμ. 1, 3. Αὐλίαιδες, νόμφοι· νόμφοι ἐφορεύουσαι τὰς αὐλὰς, μάνδρας Ἀντιφ. 3.

Αὐλίαις, α, αν, ὁ ὁ ἀνέχων εἰς τὴν αὐλήν. Αὐλίδιον, τό ὄπκ. 1) τοῦ αὐλῆ, μικρὰ αὐλῆ, τόπος γυμναστικῆς Θεοφρ. χαρ. 5, 4' 2) ὁ μικρὸς αὐλός.

Αὐλίζομαι, ἀ, ἀποθ. παθ. (μετ' ἀορ. μεσ. Θουκ. 3, 96' ὁ παθ. ἀορ. εἶνε εὐχερηστός. Ἡρ. 8, 9') εἶμαι ἐν τῷ· μάνδρα· καὶ ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτερεύω παρ' Ὀμ. ἐπὶ προβάτων Ὀδ. μ. 265' ἐπὶ χοίρων, 5, 412' ἐπὶ πτηνῶν Ἡρ. 3, 110' συγν. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν ὑπαίθρῳ στρατοπεδεύω, 9, 37, Εὐρ. Ἰλλ. 304, Θουκ. καὶ μὲν. Ξεν. κυρ. 4, 6, 10, ἐνθα καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις σημαίνει καὶ κατακτινῶν καὶ ἐπὶ στόλου. Ἑλλ. 1, 6, 25' ἐπὶ τῶν ὀπλῶν ὑλίσθησαν Πολυδ. 8, 34. Αὐλίζος, 3' 1) ὁ ἀνέχων εἰς τὴν αὐλήν· οἱ αὐλικοί· (οἱ ἀνέχοντες εἰς τὴν βασίλ. αὐλήν, 16, 22. Αὐλίζομαι, 2' φύλαξ Β. Ἀν. 463.

Αὐλίζων, τό ἀγροτική οἰκία Ὀμ. ὕμν. Ἑρ. 103' ἔτι ὁ σηκός, μάνδρα Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 3. - βουκόλιον Ἀλφ. 9' σπήλαιον Σοφ. Φιλ. 19' - Πανός Ἀριστ. Αυσ. 721.

Αὐλίσκος, 3' ὁ ἀνέχων εἰς αὐλὴν, μάνδραν, σταβλόν· «ἀστὴρ αὐλίσκος» = ὁ ἑσπερος (ἀστὴρ) καθότι κατὰ τὴν ἀνατολὴν ταύτην τὰ βραχύνματα ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν μάνδραν Ἀπολ. Ἰ. 4, 1630' παρ' Εὐρ. Ἰωνι 500, ἀναγινώσκει ὁ Ἑρμην. ἀντὶ αὐλίσκος συρίζων· αὐλίσκος, καὶ παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ αὐλός· ὡς αὐλίσκος ὕρα = αὐλίσκος Μεν. Στοδ. ἀνθ. 74, 11.

Αὐλίσκος, ἰδός, ἡ ἡ λιμὴν ἐν Βοιωτίᾳ. Αὐλίσκος, ἰδός, ἡ ἡ τόπος διαμονῆς, ἡ μάνδρα, σταβλός, τόπος διανυκτερεύσεως ἐν ὑπαίθρῳ Ὀμ. Ἰγν. Ἑρ. 71' «αὐλὴν θέσθαι» = αὐλίσκος· Ἰλ. 1, 232' ἐπὶ πτηνῶν· «αὐλὴν εἰσεύγει» = εἰσεργεσθαι πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὴν φοιτῶν Ὀδ. γ. 470' αἰγινῶν Δεων. Ἀλ. 12.

Αὐλίσκος, ἡ κατοικίᾳς Ἀλ. Ἰ. Ζ. 7, 59. Αὐλίσκος, ὁ ὄπκ. τοῦ αὐλός, μικρὸς σωλήν, ἡ καλαμάχιον Ἰπποκρ. Πολυδ. 22, 11 ἡ μικρὸς αὐλός (φλάουτος) Σοφ. ἀποστ. 753.

Αὐλίσκος, ὁ τὸ διανυκτερεύειν ἐν ὑπαίθρῳ, Ἡσυχ. Αὐλίσκος, 2' τόπος ἐπιτήδειος πρὸς αὐλισμόν.

Αὐλίσκος, τό ἡ μάνδρα, τόπος πρὸς αὐλισμόν Στοδ. ἐκλ. Αὐλίσκος, ἰδός, ἡ ἡ σύννομος κατὰ διορθ. Ἡσυχ. Θεοφρ. 2, 146, ἀντὶ αὐλητρίδας.

Αὐλο-δόκη, ἡ αὐλοπλῆκη Δ. Ταρ. 1.

Αὐλο-εἰδής, 2' ὁ ἔχων σχῆμα αὐλοῦ. Αὐλο-θετέω· συνθετέω ἡ κατασκευάζω αὐλούς Δ. Ταρ. ἡ συγκροτῶ ἀνῶνα αὐλόν. Αὐλο-θήκη, ἡ ἡ θήκη τοῦ αὐλοῦ Σοφ. Ἀριστ. Θεο. 1197.

Αὐλο-κοπέω· κόπτω, ἡ κάμνω αὐλοὺς Ἀρτεμ. 5, 81' ἡ ὑλοκοπήσθαι κατὰ Ῥεσκ. ὑλοκοπεῖσθαι. Αὐλο-μανέω· εἶμαι αὐλομανής.

Αὐλο-μανής, 2' ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς τὸ ἄλμα τοῦ αὐλοῦ Νον. Δ. 8, 29. Αὐλο-ποιητικός, 3' αὐλοποιός Πολ. 7, 153. Αὐλο-ποιητικός, ἐπὶρ. προηγ.

Αὐλο-ποιῶ, ἡ τὸ κατασκευάζειν αὐλοὺς Πολ. Αὐλο-ποιΐκη, ἡ ἐν. τέχνη ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν αὐλοὺς Πλατ. Εὐθὺδ. 289. Αὐλο-ποιΐκος, ἡ ὁ ἀνέχων εἰς τὸν αὐλοποιόν.

Αὐλο-ποιός, ὁ ὁ κατασκευάζων αὐλοὺς Πλατ. πολ. 10, 601 καὶ μὲν. Αὐλόεις, (αὖ, αὖω, ἀημι), ὁ πᾶν εἶδος ευστηρίου ὀργάνου, ἰδίως τὸ φλάουτον, ἐκ καλᾶμου ἢ ἐξ ὄστου καὶ μετάλλου διάφορον τοῦ νῦν κατὰ τὴν γλωσσίδα, καὶ κατὰ τὸν βαθύτερον καὶ ἰσχυρότερον τόνον Ἰλ. κ. 13. Παρὰ ταῖς διαφορὰς ἐλλ. φυλαίε βηρηρὸν καὶ διάφοροι αὐλοί. Ὁ Ἡρ. διακρίνει γυναίκειον καὶ ἀνδρεῖον, 1, 17, ὁ Πινδ. Ὀ. 3, 8, Π. 10, 39, ὁμιλεῖ περὶ «βοῆς καὶ καναχῆς αὐλῶν» παρὰ Σοφ. Τρ. 638 λέγεται· καλλιδόας, ἔτι βαρύδρομος Εὐρ. Ἑλλ. 1367· ἡριβερέμετος Ἀργ. 4· ἐναλίους = ἡ σάλπιγξ Τομν. 1. ἐλέγετο δὲ πρὸς αὐλὸν ὀργεσθαι, λέγειν Ξεν. ὑπ' αὐλοῦ Ἡρ. ὑπὸ τὸν αὐλόν Ξεν. ἴδε προθέσ. 2) πῶς σωλὴν ἢ σωληνοειδὲς σῶμα κατ' Ἀθην. 5, 189' πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον· «ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμε» ὁ ἐγκέφαλος ἀνέδραμε παρὰ τὸν σωλὴνα τοῦ ἀκοντίου Ἰλ. ρ. 207, κατ' ἄλλ. ἐξ ἡ. σωληνῶν, ὅλη. ποταμῶν Ὀδ. γ. 18' «αὐλὸς παγὺς» = παγὴν ῥοὴ αἵματος· ἀλλὰ παρὰ Πολυδ. 5, 20, ἐξ ἡ. αὐλός, τῆς λόγῃς τὸ τερετὸν ἐξ ὧν. Εὐδοκ. ἡ ὁπὴ τῆς αἰγῆς, ἡ τὸ ἐξ ὧν ἐμβάλλεται ἐν Ὀδ. τ. 227 «περὶ τὴν τέτακτο αὐλοῖσιν διδόμεσι», (ἐνταῦθα εἶνε αἱ πρῶται τοῦ θηλυκοταρίου) παρ' Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. οἱ σωληνες, ἡ ὁ ευστηρ, δι' αὐτὸν κήτος (ἡ φύσσηνα) ἀπωθεῖ τὰ ὕδαρ· ποδῶν = ὀστέων σωληνοειδῶν Ὀπ. κυν. 1, 189' 3) εἶδος ἰχθύος.

Αὐλος, (ὕλη)· ἀνῶν, ὁ ἀνὴρ ὕλης, ἀρώματος Πλουτ. π. ἀρ. γυν. 13. Λοδεν. εἰς Φρυν. 729. Αὐλο-τροπικός, ὁ ὁ τρυφῶν ἡ κατασκευάζων αὐλοὺς Ἀριστοτ. προβλ. 19, 23.

Αὐλο-τροπικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὸν αὐλοτρυπὴν Πολυδ. 5, 153. Αὐλο-τροπικός, ὁ ὁ φύλαξ τῆς αὐλῆς Ἡσυχ.

Αὐλο-ωδός, ἡ ἡ ἄσμα συνοδευόμενον μὲ αὐλὸν Πλατ. νόμ. 3, 700. Αὐλο-ωδικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὴν αὐλωδίαν ἡ αὐλωδὸν Πλουτ.

Αὐλο-ωδός, 2 (ὡδὴ)· ὁ ἄδων (τραγουδῶν) μὲ αὐλὸν Πλουτ. περὶ Μουσα. 8. Αὐλῶν, ὄνος, ὁ, παρὰ π. καὶ ἡ, Ἀθην. 5, 189' 1) πᾶς βαθὺς τόπος, μεταξὺ ὁρέων, φάραγες, κοιλάς Ὀμ. ὕμν. Ἑρ. 95, Εὐρ. Ῥησ. 112, Ἡρ. 7, 128 Πολυδ. 3, 83' πεδῖες ὑπὸ ὁρέων περιουκλι-

Αὐλός, (ὕλη)· ἀνῶν, ὁ ἀνὴρ ὕλης, ἀρώματος Πλουτ. π. ἀρ. γυν. 13. Λοδεν. εἰς Φρυν. 729. Αὐλο-τροπικός, ὁ ὁ τρυφῶν ἡ κατασκευάζων αὐλοὺς Ἀριστοτ. προβλ. 19, 23.

Αὐλο-τροπικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὸν αὐλοτρυπὴν Πολυδ. 5, 153. Αὐλο-τροπικός, ὁ ὁ φύλαξ τῆς αὐλῆς Ἡσυχ.

Αὐλο-ωδός, ἡ ἡ ἄσμα συνοδευόμενον μὲ αὐλὸν Πλατ. νόμ. 3, 700. Αὐλο-ωδικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὴν αὐλωδίαν ἡ αὐλωδὸν Πλουτ.

Αὐλο-ωδός, 2 (ὡδὴ)· ὁ ἄδων (τραγουδῶν) μὲ αὐλὸν Πλουτ. περὶ Μουσα. 8. Αὐλῶν, ὄνος, ὁ, παρὰ π. καὶ ἡ, Ἀθην. 5, 189' 1) πᾶς βαθὺς τόπος, μεταξὺ ὁρέων, φάραγες, κοιλάς Ὀμ. ὕμν. Ἑρ. 95, Εὐρ. Ῥησ. 112, Ἡρ. 7, 128 Πολυδ. 3, 83' πεδῖες ὑπὸ ὁρέων περιουκλι-

Αὐλός, (ὕλη)· ἀνῶν, ὁ ἀνὴρ ὕλης, ἀρώματος Πλουτ. π. ἀρ. γυν. 13. Λοδεν. εἰς Φρυν. 729. Αὐλο-τροπικός, ὁ ὁ τρυφῶν ἡ κατασκευάζων αὐλοὺς Ἀριστοτ. προβλ. 19, 23.

Αὐλο-τροπικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὸν αὐλοτρυπὴν Πολυδ. 5, 153. Αὐλο-τροπικός, ὁ ὁ φύλαξ τῆς αὐλῆς Ἡσυχ.

Αὐλο-ωδός, ἡ ἡ ἄσμα συνοδευόμενον μὲ αὐλὸν Πλατ. νόμ. 3, 700. Αὐλο-ωδικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὴν αὐλωδίαν ἡ αὐλωδὸν Πλουτ.

Αὐλο-ωδός, 2 (ὡδὴ)· ὁ ἄδων (τραγουδῶν) μὲ αὐλὸν Πλουτ. περὶ Μουσα. 8. Αὐλῶν, ὄνος, ὁ, παρὰ π. καὶ ἡ, Ἀθην. 5, 189' 1) πᾶς βαθὺς τόπος, μεταξὺ ὁρέων, φάραγες, κοιλάς Ὀμ. ὕμν. Ἑρ. 95, Εὐρ. Ῥησ. 112, Ἡρ. 7, 128 Πολυδ. 3, 83' πεδῖες ὑπὸ ὁρέων περιουκλι-

μένη 2) τάρροι, διωρῶ, ὀχέτος, ὀδρυγαγεῖον, Πρ. 2, 127· Μακρινός = πορθμός, Αἰσχ. Πρ. 733· πόντιος Σοφ. Τρ. 100.
 Αὐλωνιάς, ἄδος, ἡ νύμφη κατακουσά εἰς αὐλῶνας Ὀρρ. ὕμν. 50.
 Αὐλωνίζω· ἐν αὐλῶνι διαίγω ἀρ. λεξ.
 Αὐλωνίσκος, ὁ, ὕποκ. τοῦ αὐλῶν Θεοφρ.
 Αὐλωνο-ειδής, 2· ὁ ἔχων σχῆμα αὐλῶνος, κοῖλος Δ. Σικ. 10, 17.
 Αὐλωνπίας, ὁ· αὐλωτός· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 17.
 Αὐλ-ῶπις, ἴδος, ἡ περικεφαλαία ἔχουσα αὐλούς (τοῦπες) διὰ τοῦς ὀρθαλμούς· καθ' Ἡσυχ. ἡ ἔχουσα σωλῆνα ἢ κοίλωμα, ἐνθα ἐμπήγεται ὁ λόφος (κατὰ Φύσιον κωνοειδής, ὁρετα)· τροφάεια Ἰλ. ε. 182.
 Αὐλ-ῶπός, ὁ· ἴδος· γαλῶς με κοίλους ὀρθαλμούς· Ὀππ. Ἀλ. 1, 256· ὅδ' αὐλωπίας.
 Αὐλωτοί· ὀμοί· ἴδος· γαλῶς με κοῖταλα (κουδουνάκια) ὡς σάλπιγγες, αἵτινα διὰ τοῦ φυσήματος τῶν ἰσπῶν ἀνέδιδον βαρύνη θάβον τινα ἦγον.
 Αὐλὸς τός, 3· ὁ κατασκευασμένος ἐν εἴδει αὐλοῦ.
 Αὐξάνω, (παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ. πάντοτε αὐξω καὶ παρ' Αἰσχ. Εὐρ. καὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις ἀπ. περὶ σπανιῶς. αὐξάνω, πρὸλ. ἀξίω (ἀξέξω), καὶ αὐξήσω, αὐξάνω, μόνον παρὰ τοῖς 70, παρὰ ἡρώδα Πλατ. Τιμ. 90, πλθ. παρὰ ἡρώδα, ἀπορ. ἡρώδην, Αἰσώπ. 71 καὶ ἡρώδην, καὶ παθ. παρὰ τὸ αὐξηθῆσθαι Δημ. 56, 48 καὶ ἀξήτομα Πλατ. πολ. 6, 497, Ξεν. Κυρ. 6, 1, 12)· κἀμιν νά αὐξήσῃ, νά μεγαλώσῃ, νά πληθύνῃ παρὰ τραγ. καὶ πανταχοῦ παρὰ τοῖς περὶ· πόλεις Πλατ. νόμ. 5, 731· τρέφειν καὶ αὐξάνειν μέγαν, πολίτ. 8, 565· πόλεμον Πολυδ. 3, 97· «τὸ βέλος τῶν τάξεων», 11, 1, ἀντιθ. φθίνειν Πλατ. πολιτ. 8, 516· ἔτι ὑψώνω, μεγαλοποιῶ, ἐκθερίζω Σοφ. Οἰ. τ. 1091· τιμαῖς Ξεν. Κυρ. 8, 8, 28· καὶ ἐπαινεῖν Πλατ. Αὐτ. 206. Πλθ. αὐξάνομαι, λαμβάνω ἐπίδοσιν, τρέφομαι, μεγαλύνω, φθίνω εἰς ἀκμήν πληθαίνει· «τρέφεται καὶ αὐξάνεται», Φαίδρ. 246· ῥωσθελί· καὶ αὐξηθεῖς, συμπ. 220. Ἐπὶ σιλήνης, Ξεν. 979· ἐπὶ ποταμῶν Πολυδ. 10, 48· «αὐξίνεσθαι μέγας»· γίνεσθαι μέγας· Ἡρ. 1, 58· «ἐλλόγιμος ἡρώδης»· ἐφάρτεον εἰς περιωπὴν Πλατ. Πρωτ. 327· τὸ ἔνερ. ἐν ἀματ. σημ. Ἀριστοτ. Πολυδ. Δ. Σικ. 4, 61 καὶ μετ. Ν. Δ. Ματθ. 6, 28.
 Αὐξή, ἡ· αὐξήσεις, ἐπίδοσις Πλατ. Τιμ. 44, ἀντιθ. φθίσις Πλατ. πολιτ. 7, 521· φθορά, νόμ. 10, 894 καὶ μετ.
 Αὐξημα, τό· πᾶν ὅ, τι ἐμεγάλωσε καὶ ἡρώδην Ἰπποκρ.
 Αὐξηρός, 3 Νικ. Ἀλ. 538, δ. γρ. αὐξηρός ἐπὶ καλῶν, πθων. αὐξημρός.
 Αὐξησίη, ἡ· ἡ θεὰ τῆς αὐξήσεως.
 Αὐξήσεις, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ αὐξάνειν, ἐπίδοσις, μεγαλῶμα· καὶ φθίσις Πλατ. Φαίδρ. 71· οἴκου Ξεν. οἴκ. 5, 1· «ὁ μετ' αὐξήσεως λόγος» = ὁ ἐπερὶ ὅλων Πολυδ. 10, 24· παρὰ γρ. ἡ τροπὴ τοῦ βραχ. φων. εἰς μακρόν ἐν τοῖς παρὰ γρ. γράμμασι, ἡ τὸ ἐ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων.
 Αὐξητή, ὁ· ὁ αὐξάνων, ὁ περισσώτερον κἀμινῶν τι Περικ. 5, 4, 20, ἐπ. αὐξητά Ὀρρ. 10, 11.
 Αὐξητικός, 3· α) ὁ, ὁ αὐξάνων, ἔχων τὰς τῶν πρὸς αὐξήσιν Θεοφρ. 8, ὁ ἐπαυξάνων, ὁ με-

γαλῶν Δ. Ἀλ. - δύναις = ἡ ἐπιτηδεῖα πρὸς τὸ ἐπαυξάνειν Ἀριστοτ. Νικ. 1, 7, 12.
 Αὐξή-σιος, 2· ὁ συντελὼν πρὸς μακροβιότητα μετ.
 Αὐξή-θάλη, 2· ὁ συντελὼν εἰς τὴν αὐξήσιν Ὀρρ. ὕμ. 25, 3.
 Αὐξή-κέρως· ἀξέκέρως, ἀντὶ ταξέκέρως Ἀργ. ἐν Ἀθην. 14, 656.
 Αὐξή-μος, 2· αὐξητικός· Ἰπποκρ. Ξεν. κυν. 7, 3.
 Αὐξή, ἡ· αὐξήσεις, δ. γρ. Πλατ. Φιλ. 42 καὶ μετ.
 Αὐξή, ἴδος, καὶ αὐξή· ἡ· τὸ νεογνὸν τοῦ θύνου Φρόν. κωμ. Νικ. Ἀλ. 496.
 Αὐξή-τρόφος, 2· ὁ συντελὼν πρὸς αὐξήσιν τῆς τροφῆς.
 Αὐξή-τροφός, 2· ὁ προδιδῶν τὴν αὐξήσιν τῆς τροφῆς, ὁ ἐπαυξάνων τὴν τροφήν, ὁ κατὰ τὴν αὐξήσιν προκοπῶν Ὀρρ.
 Αὐξή-φαής, 2· ὁ λαμβάνων αὐξήσιν φωτός ἀπὸ τῆς σιλήνης Μανθ. 5, 109.
 Αὐξή-φωνός, 2· ὁ ἐνδυναμώνων τὴν φωνὴν μετ.
 Αὐξή-φωτος, 2 (φώς) ὁ αὐξητικός Μ. Ἐτ.
 Αὐξή-μείωσις, ἡ· ἡ αὐξήσις καὶ μείωσις (τῆς θαλάσσης), παλιόροια Στρατ.
 Αὐξή-σιλήνων, τό· ἡ αὐξήσις (γέμισις) τῆς Σιλήνης Μακεδ.
 Αὐξή-μον, τό· πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Στρατ. ἡδὴ Οσίμο, παρὰ Πλουτ. Αὐξή-μον.
 Αὐξή, οὐς, ἡ (αὐξήνω) ἡ θεὰ τῆς αὐξήσεως, ἥτις ἐπεκαλεῖτο ὡς μάρτυς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν ὅτε ἔδοσαν τὸν ὄρκον τῶν Παισ.
 Αὐξή· ὅδ' αὐξήνω.
 Αὐξή-κωλός, ὁμορ. ἀντὶ αὐτόκωλός.
 Αὐξή, ἡ, ἀπ. αὐξή· 1) (αὐξή) ἡ ξηρασία, στέγην Αἰσχ. Εὐκ. 319· 2) (αὐξή) κορυφή· «ἀπρὸς αὐξήν ἔχει» Σιμωνιδ. ἀποσπ. 17.
 Αὐξή, η, ον, ἀπ. αὐξή· ξηρός, στεγνός· ξύλα Ὀδ. ε. 240· ὄξλη, ὄξη καὶ ξηρά· Πλατ. νόμ. 6, 701· «βόας αὐξήτεροι» Θεοκρ. 8, 48· «αὐξήν αὐξήν» (= τὸ νά φωνάζῃ τις, ὥστε ἡ φωνὴ νά ἀντηχῇ, ὡς ὅταν σγίξῃ τις ξύλον ξηρόν Ἰλ. μ. 160) ἐπὶ παρηκμαχότοις γέροντας Ἀριστ. Αὐτ. 385· ἔτι πένης, ἐνδεής· Λουκ. ὠσαύτ. ἐκθαμβός, ἀκίνητος ἀπὸ φόβου Ἠλίοδ. 1, 12· ἔτι ὁ ἀπὸ διψᾶν κατάξηρος.
 Αὐξήτης, ητος, ἡ· ξηρασία.
 Αὐξή-νομαι· αὐξήνους εἶμι Φρυν. ἐν Π. Ἀν. 7.
 Αὐξή-νοί, ἡ· ἑλληψις ὕπνου, τὸ νά μὴ κοιμᾶται τις Πλατ. νόμ. 7, 807.
 Αὐξή-νος, 2· ὁ μὴ κοιμώμενος, ἄγρυπνος ἐπὶ προσ. καὶ πράγμα· νύξ Ἰλ. ι. 325· γήρας Εὐρ. Ἰ. Α. 4· ὕπνος = ὕπνος, ὅστις δὲν εἶνε ὕπνος, ὅστις δὲν ὤρεται Σοφ. Φιλ. 837· μεταφ.· κρήναι· καὶ ἀέναντος Σοφ. Οἰ. Κ. 691· περὶ ὅλας = τὰ μὴ ἡσυχάζοντα Αἰσχ. Ἐπτ. 189.
 Αὐξή-νοσύν, ἡ, ἡ ἀνύπνιος Κ. Σμ. 2, 154.
 Αὐξή, ἡ (αὐξή, αὐξή) πνοή, φύσημα· «κῶμῃ δι' αὐξή· ἄρσεται» Σοφ. Οἰ. Κ. 1263· ἴδιος ὁ δροσερός τῆς αὐγῆς ἀήρ Ὀδ. ε. 469· καὶ τοῦ ὕδατος ὁ δροσερός ἀήρ Ἡρ. 2, 19· ἐν γένει ἀνέμοις· «πονταῖς Εὐρ. Ἐκ. 448, ἰδ. ὁ εὐνοϊκός οὐριος ἀνέμος ἐν τῇ θαλασσοπλοίᾳ Ξεν. Ἐλλ. 6, 2, 17· «ὁ δῶρον αὐξή τις εἰσέπνευσε μουσικὴν τέτην» Ἀριστ. βατρ. 316· «ἐκθαμβοῖται αὐξή· σῶμα πᾶν ἀγᾶλλεται» Ἀθην. 16, 624.
 Αὐξή· ταχέως Β. Ἀν. 484.

Αὐρί-δάτης, ἡ αὐρίδατος, ὁ ὁ ταχέως βυθίζων Ἀισχ. ἀποσπ. 226.

Αὐρίζω ἀναβάλλω εἰς αὐρίον Ἡσυχ.

Αὐρίον, ἐπίρ. κυρ. οὐδ. τοῦ αὐρίου, ὡς παρ' ἡμῖν, ἀπὸ Ὁμ. πανταχού· «αὐρίον τρηκίδε» = αὐρίον περὶ τῶν τῶν ὥραν Πλάτ. Φαιδ. 71· «εἰς αὐρίον Ὁμ. ἀπὸ ἐξ' «νὺν μὲν εἰσιν οὐκ ἐλευθεροί, εἰς ταύριον δὲ Σουνοίσις· Ἀναξάνδρ. παρ' Ἀθην. 6, 203· «εἰς τὴν αὐρίον» ἐνν. ἡμέραν Πολυδ. 4, 60 καὶ· «εἰς τὸ αὐρίον» μετν.

Αὐρίος, 2 (ἕν)· ὁ αὐρινός, πρωϊνός· γρόνος· Εὐρ. Ἰππ. 1118 καὶ μετν. περ.

Αὐρόν, τὸ χρυσίον Δοσιαθ. aurum.

Αὐρόρ-φύρητος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου φερόμενος Σχολ. Ἀριστ. βιβλ. 1433.

Αὐς, αὐτός, Ἀπκων καὶ Κρητ. = οὗς, αὐτὴ, auris.

Αὐσπερ, αὐτός, ὁ· ποταμός ἐν Ἐτρούρῃ Στραβ. ὁ νῦν Serchio.

Αὐσεῖς, ἰων. οἱ· ἔθνος παρὰ τὴν Τριτωνίαν λίμνην ἐν Ἀιδύῃ Ἡρ.

Αὐστίος, θωρ. τῆς αἰτίας Ἰδωκ ἀποσπ. 19 ἐν Μ. Ἐτ.

Αὐστικί, ὡν, οἱ· ἔθνος ἐν Ἀκουσίτινι Στραβ. Ausci.

Αὐσπνεες, ὡν, οἱ, ὄν. Αὐσων. ἰσχυρ. κατ. τῆς μεσημέρ. Ἰταλίας Στραβ. ἐπιθ. Αὐσνίος, α, ὡν, θηλ.

καὶ Αὐσνίος, ἰδωκ. ἡ ἡ γλώσσα Αὐσωνία Ἀπολλοδ.

Αὐστ-ἄλλος, 3 (πρόβλ. αὐτός, αὐτῶς)· ὁ ἡλιοσκαυμένος, αἰγυρόος, ζαρκυμένος· Ὁδ. τ. 327· ἐν τῷ τύπῳ αὐσταλός· συγν. παρὰ μετν. π.

«αὐσταλός» καὶ ἡμεῖς· Ἀπολ. Ῥ. 1, 200· «κόμην Ἰουλιαν. 27· ἐπὶ ἐξέλου δὲ ξηρὸς Ὁππ. κυν. 4, 128, ὁ ἐκχυμένος, ὁ πρὸς αὐτοῦ ναυαγῶν Ὁππ.

ἀλ. 2, 78, ὁ ὁ φιλῶς Καλλιμ. θμ. Δημ. 17.

Αὐστήρ, καὶ αὐστρα· ἑντλημα, ἀγγεῖον, δι' οὗ ἀντλῶσιν νερόν· καὶ μέτρον ὀνόμα· Ἡσυχ. Μ. Ἐτ.

Αὐστηρά, ἡ· αὐστηρότης Θεοφρ. - ἡ θωρ Πωλυδ. 4, 21.

Αὐστηρός, 3 (αὐθ)· ὁ κίμων τὴν γλῶσσαν ξηρὰν καὶ τραχεῖαν, ὁ ξυρός, στεγρός, ὁρμυός· ἰδίως ἐπὶ οἴνου, ἀντιθ. τῇ γλυκύτητι Ἀθην. 1, 20· ἐπὶ οὖντος Πλάτ. Φιλ. 61· «τράπεζα αὐστηρὰ καὶ λιτή» = μετὰ καὶ ὀλίγη φαγητὰ Πλουτ. μεταφ. ὁ σκυθρωπός, σθεγρός, ἀκριβής, αὐστηρός· «ποιητὴς αὐστηρότερος καὶ ἀηδέστερος» Πλάτ. πολιτ. 3, 398· «αὐστηρότατοι τοῖς βίοις» Πολυδ. 4, 20· «αὐστηρόν τι ἔχει ἡ πραγματεία», 9, 1.

Αὐστηρότης, ἡτος, ἡ· ἡ στενότητα, ξυνίλη, ὁρμυός· ὁφον Σεν. Ἀν. 5, 4, 29, ἀντιθ. τῇ γλυκύτητι Πλάτ. Θεαιτ. 178· ἐντ. ἡ σκυθρωπότης, σθεγρότης· γήρως, νόμ. 2, 666 καὶ μετν.

Αὐσχίσει, ὡν, οἱ· ἔθνος ἐν Ἀιδύῃ Ἡρ. παρὰ Δ. Σικ. 3, 49 ἀπάντη Ἀδύσει, παρὰ δὲ Πτολ. 4, 5 Ἀδύσει, ὁ τοιναυτοῦ Αὐσχίσει.

Αὐτα, θωρ. ἀντὶ αὐτῆς.

Αὐτ-η, αἰολ. ἀντὶ αὐτῆς.

Αὐτῶ, θωρ. ἀντὶ αὐτῆς.

Αὐτ-ἀγαθός, 2· ὁ καὶ αὐτὸ ἡ ἀφ' ἐαυτοῦ ἀγαθός.

Αὐτ-ἀγγελας, 2· ὁ ἀναγγέλλων τι ἀφ' ἐαυτοῦ Σοφ. Φιλ. 561, Θουκ. 3, 33 καὶ μετν.

Αὐτ-ἀγγελοῦ, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ἀγγελλεύς.

Αὐτ-ἀγῆτος, 2· ἀβύχτης ἰων. καὶ Ἀνακρ. ἐν ἄρ. 145.

Αὐτ-ἀγρεσία, ἡ· τὸ νὰ λαμβάνη τις μόνος του ἢ νὰ ἐκλήγῃ τις τὸν ἑαυτόν του· ἐξ αὐτῆς ἀγρεσίας = ἐκουσίας· Καλλιμ. ἀποσπ. 120.

Αὐτ-ἀγρετός, 2· 1) ἀθαλαττός, ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ἐκλεχθεὶς· «καὶ γὰρ εἴη αὐτῶς πάντα βροτοῖσι» = ἐν πάντα ἦσαν εἰς τὴν προαίρεσιν τῶν Ὁδ. π. 148· ἐπὶ αὐτῶν ἀπαρ. Ὁμ. ὅμ. Ἐρ. 474· αὐτὸς δὲ τῶν ἰδίων του χειρῶν ληψθεὶς Ἀπολ. Ῥ. 4, 231· 2) ἐκούσιος, αὐταπροαίρετος· «αὐτῶς ἀγρετός· λείπουσιν ἡλίου φάος» Σίμων. ἀποσπ.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρός ἀδελφός ἡ ἀδελφή· καὶ ὡς ἐπιθ. Σοφ. Ἀνακρ. 503· - κῆρα, Ἀντ. 1, μετν. ἀδελφός.

Αὐτ-αἰώρητος, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ αἰωρούμενος, ἀνυψούμενος.

Αὐτ-ανδρί, ἐπίρ. ὁ μὲ ὅλους τοὺς ἀνδρας Πωλυδ. 3, 81.

Αὐτ-ανδρός, 2· ὁ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἡ τοῦ ἀνδρός· «-ναὺς λαβεῖν» Πολυδ. 1, 25 καὶ μετν.

- ἀναρ. Λουκ. Τοῦ 39· «-πόλεις ἀνῆρτηται» Δ. Ἀλ. 7, 60· «στόλοις διεσπάρησαν», 2, 6.

Αὐτ-ανεψία, θηλ. τοῦ ἀνεψιῶς Λουκ. 811.

Αὐτ-ανεψίος, ὁ· ὁ γυνήσιος ἀνεψιός (παῖς ἀδελφοῦ ἡ ἀδελφῆς), ὡς ἐπιθ. «-στόλος γυναικῶν» Αἰτγ. ἰκ. 911, Εὐρ. Ἡρ. 987, Πλάτ. Εὐθυδ. 273, κατὰ Θωμ. Μάγ. ὁ προτεξιδέλης.

Αὐτῶρ (ἀντὶ αὐτῆς ἀρὰ τῆς αἰολ. ἀντὶ αὐτῶρ, παρ' Ὁμ. αὐτῶρ ἀρὰ Ἰλ. 6, 103)· αὐτῶρ, ἀλλὰ, ὅπως ἐν τοσούτῳ σημαίνει ἰσχυράν ἀντίθεσιν Ἰλ. α, 133, καὶ ἐπὶ ταχέως μεταβάσειν, α, 488· ἀνταποκρ. πρὸς τὸ μὲν Ὁδ. τ. 513, καὶ μετν.

π. = ὅτι· αὐτὸ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· «αὐτῶρ ἐπειτα» Ἰλ. 6, 406· αὐτῶρ τοῖς = ἐλλ' ἐν τοῖς, ο, 45.

Αὐτ-πρέσκεια, ἡ· τὸ νὰ ἀρέσκη τις εἰς τὸν ἑαυτόν του μετν.

Αὐτ-πρέσκος, 2· αὐθάδης, ὁ ἀρέσκων εἰς τὸν ἑαυτόν του, αὐτάρκης, φιλικός, οἰηματίας μετν. Σχολ. Ἀριστ. Αὐσ. 1118.

Αὐτ-ἀρκεία, ἡ· τὸ νὰ ἴνῃ τις αὐτάρκης, τὸ νὰ ἀρκῆται τις εἰς ὅσα ἔχει, ἡ μετριότης, ὀλιγαρκεία Πλάτ. ὅρ. 412· «-τελειότης κτήσεως ἀγαθῶν» καὶ ἐν Πλάτ. Φιλ. 67· «καὶ ἡ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελειοῦ δυνάμεις» πρόβλ. Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 7, 5.

Αὐτ-ἀρκέω, 1) εἰμὲν αὐτάρκης, ἱκανός, δι-αρκῶς, δι. γρ. ἀντὶ αὐταρκείας Θουκ. 7, 15· 2) ἔτι ἀρκούμαι εἰς ὅσα ἔγω.

Αὐτ-ἀρκης, 2 (οὐδ. αὐταρκής)· ὁ αὐτὸς καὶ ὁ ἑαυτὸν ἀρκετός καὶ μηδενὸς ἄλλου ἀνάγκην ἔχων· «αὐτάρκης καὶ τελειώτατος θεός» Πλάτ. Τιμ. 68· «-αὐτὸς αὐτῶ αὐτάρκης», πολιτ. 3, 387, ἀντὶθ. τῷ πολλῶν ἐνδεής, πολιτ. 2, 369· -εἰς τι. πολιτ. 271, Θουκ. 2, 36· πρὸς εὐδαίμονιν, Πλάτ. ὅρ. 413· τὸ αὐταρκές = ἡ αὐτάρκεια Ἀριστ. Νικ. ἡθ. 1, 7, 6· «χωρὰ αὐτάρκης» = (ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα παρέχουσα) Ἰσοκ. 4, 42· «χωρὰ αὐτάρκης· ταῖς πρὸς τὸν πόλεμον παρασκευαῖς» Πολυδ. 5, 55· «θέσις αὐτάρκης» (= θέσις ἥτις καθιστᾷ ἀνεξάρτητον τὴν πολιτείαν) Θουκ. 1, 37· «σῶμα» = ἐντελές, ἰσχυρόν Ἡρ. 1, 32· -βοά Σοφ. Οἰ. Κ. 1060· «αὐτάρκεις κτή-σασθαι» Σεν. Κυρ. 4, 3, 4· ἐπίρ. «αὐταρκέ-στατα ζῆν» = ζῆν ὅλους εὐχαριστήριος Σεν. ἀποσπ. 1, 2, 14.

Αὐτ-αρχία, π. ἢ αὐτάρκεια.
 Αὐτ-άρκως, ἐπίρ. μὲ αὐτάρκειαν.
 Αὐτ-αρχεῖω, εἶμαι αὐτάρχης, μόνος μου ἐξου-
 σιάζω, εἶμαι μονάρχης Δ. Κασ.
 Αὐτ-αρχῆς, ἢ αὐτὴ ἡ ἀρχὴ μὲν.
 Αὐτ-άρχης, ὁ ὁ ἀπόλυτος μονάρχης, αὐτο-
 κράτωρ μὲν.
 Αὐτ-αρχία, ἢ τὸ αὐτ. τοῦ προηγ. τὸ νὰ ἐξου-
 σιάζῃ τις μόνος του Δ. Κασ.
 Αὐτ-αρχος, 2^ο αὐτάρχης.
 Αὐτ-αυτός, αὐτάτης ὅπως διόλου ὁ αὐτός·
 «αὐτὰυτὸς χερσίν»=αὐταῖς ταύταις χερσίν Σο-
 φρων. ἐν Ἀπολ. θυσα. προμ. 239 «τὸν αὐτά-
 τας ἄνδρα» Στοιβ. ἀνθ. 85, 18, ὅωρ.
 Αὐτε, π. ἀντὶ αὐ· 1) πάλιν σημ. ἐπαναλήψιν,
 ἐπίση· Ἰλ. σ, 243, Ἀριστ. νεφ. 595· 2) συνηθ.
 μετέθεσιν ἢ ἀντίθεσιν = ἀλλὰ Ὁμ. καὶ τραγ.
 ἐνίοτε ἀνταποκρίνεται προηγ. μὲν Ὁδ. γ, 5,
 παρὰ Πινδ. καὶ ἀττ. π. σὺνδ συγν = τῷ δὲ αὐτῷ.
 Αὐτεῖ, ὅωρ. αὐτοῦ Γρ. Κορ. 351.
 Αὐτέτης, ἰων. αὐτῆς.
 Αὐτ-εἰδωλόν, τὸ τὸ κατ' αὐτὸ εἰδωλόν ἐκκλ.
 Αὐτ-ἐκ-μαγμα, τὸ τὸ κατ' αὐτό, ἀπαράλ-
 ληκτον ἀπεικόνισμα Ἀριστ. ὅσα. 514.
 Αὐτ-ἐλεγκτος, 2^ο ὁ ἀρ' ἐαυτοῦ ἐλεγχόμενος,
 αὐταπόδεικτος.
 Αὐτ-ἐν-ἐργητος, 2^ο ὁ ἀρ' ἐαυτοῦ ἐνεργῶν ἢ
 κινούμενος.
 Αὐτ-ἐνιαυτός, 2^ο ὁ ἐφστεινός γενοπ.
 Αὐτ-ἐξ-ούσιος, 2 (ἐξουσία) ὁ αὐτὸς ἐαυτὸν
 ἐξουσιάζων, ὁ κύριος ἐαυτοῦ ἀνεξάρτητος, μὲν.
 «καὶ ἐλευθερος Μουσῶν» Στοιβ. 79, 51· τὸ
 αὐτεξούσιος = αὐτεξουσίτης, ἐλευθερία θελή-
 σεως Ἡρωδιαν. 7, 17, 3.
 Αὐτεξουσίως, ἐπίρ. τοῦ αὐτεξούσιος.
 Αὐτ-ἐξ-ουσιότης, ἢ ἡ ἐλευθερία τῆς θελή-
 σεως, ἀνεξαρτησία Ἰωσ.
 Αὐτ-ἐπ-ἀγγελτος, 2^ο ὁ ἀρ' ἐαυτοῦ ἐπχυ-
 γαλλόμενος ἀναδεχόμενός τι, ἀπροσκέλευτος,
 ἀκέλευτος· ὁταν ἐν Εὐρ. Ἦρ. μ. 708· βρη-
 θεῖν=αὐτὸς ἐπαγγελλόμενος Ἰσοκ. 1, 25.
 Αὐτ-ἐπί-βουλος, 2^ο ὁ ἐπιβουλευόμενος τὸν
 ἐαυτὸν του.
 Αὐτ-ἐπί-σκοπος, 2^ο ὁ ἐπισκοπῶν ἢ ἐπιστα-
 τὴν μόνος του τὸν ἐαυτὸν του.
 Αὐτ-ἐπί-σπαστος, 2^ο ὅστις μόνος του ἐπι-
 σπᾶ (ἐπισπᾶται) τι εἰς τὸν ἐαυτὸν του.
 Αὐτ-ἐπι-τάκτης, οὐ, ὁ ὁ ἐπιτάττων (προ-
 στάζων) ἐξ οὐκείας θυνάμειος Πλάτ. πολιτ. 260.
 Αὐτ-ἐπι-τακτικός, 3^ο ὁ ἀνηκων εἰς τὸ
 προηγ. ἢ ἐπιτακτικῇ=ἢ τέχνῃ τοῦ νὰ προ-
 στάξῃ τις ἐξ οὐκείας θυνάμειος, (αὐτεξουσίως)
 Πλάτ. πολιτ. 260.
 Αὐτ-ἐπι-τακτικός, ἐπίρ. προηγ. αὐτεξ-
 ουσίως.
 Αὐτ-ἐπί-τακτος, 2^ο ὁ μόνος του ἐπιτάττων
 ἢ προστάζων τὸν ἐαυτὸν του, ὁ γρ. ἀντὶ ἐπιτα-
 κτικός Πλάτ. πολιτ. 267.
 Αὐτ-ἐπι-τάκτως, ἐπίρ. προηγ. Διογ. Α.
 Αὐτ-ἐπ-ώνυμος, 2^ο ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον
 ὄνομα Εὐρ. Φοιν. 762.
 Αὐτ-ερέτης, ὁ ὁ αὐτὸς ὦν καὶ κωπηλάτης
 Ἀνθ. 7, 303, ὁ ἰδίῃ νηὶ κομίζόμενος παρὰ Θουκ.
 1, 10, νηύτες οὕτινες καὶ κωπηλάται καὶ στρα-

τιώται ἐνταυτῷ εἶνε. Κατὰ Πολυδ. 1, 95 καὶ
 ἐρέττοντες καὶ ἀπομαχόμενοι· πρὸλ. Βοικχ.
 Πολιτ. Οἰκ. Ἀθ. 1, 301.
 Αὐτεσίων, ὠνος, ὁ ὡς τοῦ Τισαμενοῦ
 ἀπέργοντος τοῦ Πολυνείκου· Ἦρ. Ἀπολλοδ.
 Αὐτ-ετής, 2 (ἐτος) ὁ τοῦτου τοῦ ἐτους, ἐφστεινός.
 Ἀὐταῦν, ὅωρ. ἀντὶ ἡδούων γ'. πλ. τοῦ αὐτίου.
 Ἀὐτεῖω, δῶω (μόνον ἐν. καὶ παρ. παρ' Ὁμ.
 ἐν τοῖς τύπ. αὐτίων, αὐτίαι), φωνάζω, καὶ ἐν
 γένει ἀντηγῶ, βοᾷζω· μέγα, μακρόν, καὶ ἐπὶ
 πραγαμάτων Ἰλ. μ, 169· τινὰ, λ. 258· οὕτω
 Αἰσχ. καὶ μὲν. π. αὐτεῖ Θεοκρ. 24, 37· Ἀρ-
 τειν=ἐπικαλοῦμαι Εὐρ. Ἰππ. 168.
 Αὐτ-ή, ὀηλ. τοῦ αὐτός.
 Αὐτή, ὀηλ. τοῦ αὐτός.
 Αὐτ-ή, ἢ ἡ κραυγὴ, φωνὴ μεγάλη, καρ. τῶν
 μαχομένων, ἀλαλαγμός· ἐντ. αὐτῆς τε πόλε-
 μός τε· Ὁδ. ζ, 328· ἡ μάχη αὐτῆς, λ. 802· ὡς
 ὁ Ἀχιλλεύς καλεῖται πόλεμος αὐτῆς Θεοκρ. 22,
 220· τῆς σάλπινγος Αἰσχ. Περ. 387· ὅξεια
 Πινδ. Ν. 9, 35.
 Αὐτ-ή, ἀττ. μετὰ προηγ. ἀντὶ αὐτῆς.
 Αὐτ-ήκας, 2^ο ὁ αὐτός μετὰ τὰ ἔδαι του ὧτε
 ἀκούων· τινὸς γενέσθαι Θουκ. 1, 133· ὁ εἰς
 ἐαυτὸν μόνον ὑπακούων, αὐτεξούσιος μὲν.
 Αὐτ-ήμαρ, ἐπίρ. κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, αὐ-
 θήμερον Ἰλ. α, 81 καὶ μὲν. ἐπ.
 Αὐτ-ήμερον, ἰων. ἀντὶ αὐθήμερον Ἦρ. 2, 122.
 Αὐτ-ι, ἰων. αὐθι· κατ' ἀρχ. γραμ. παρ' Ὁμ. ἀδ-
 κίμων κατὰ τοὺς νεωτ. κρητικούς.
 Αὐτ-ι-γενής, ἰων. 2^ο αὐθιγενής.
 Αὐτ-ίκα, (αὐτός πρὸλ. Βουτμ. λεξ. 2, 226) 1)
 εὐθὺς, εἰς τὴν στιγμὴν, πᾶσαυτα, ἀπὸ Ὁμ. παρ'
 ἀπαι τοῖς συγγρ. «αὐτῆς» ἔπειτα Ἰλ. 6, 324·
 «αὐτῆς» νῦν Ὁδ. υ, 63· ἐπίσης «μὰλ' αὐτῆς
 (σημ. τὴν ἡμέραν ἐπακολούθησιν τοῦ ἐπομέ-
 νου), καὶ ἐν πεζῷ αὐτῆς μάλ' Πλάτ. Πρωτ.
 318· «αὐτῆς καὶ μετέπειτα»=εὐθὺς· ἡδὴ καὶ ἐν
 τῷ μέλλοντι Ὁδ. ε, 403· ἐν τῷ νῦν μὲν αὐ-
 τῆς δὲ ἀντιτίθεται τὸ προσεχὲς μέλλον εἰς τὸ
 παρόν, Γοργ. 459· Ὁμοίως μετὰ μέλ. αὐτῆς
 ἡδὴ συμμ. 175· αὐτῆς, καὶ, ὑπερὸν ἀντι-
 παρτίστανται πρὸς ἄλληλα Θουκ. 8, 27· ἐπὶ
 αὐτῆς, καὶ, τὸ μέλλον Θουκ. 1, 36· αὐτῆς-
 εἰπεῖς Εὐρ. Ἰκ. 414· ἐν συνθέσει μετὰ αὐτῆς
 ὅτε μὲν τὸ ἀμέσως παρόν, ὅτε δὲ τὸ στιγμιαιόν,
 ταχέως παρερχόμενον· «ἐν τῷ αὐτῆς φόδῳ»,
 ἀντιτίθεται εἰς τὸν διαρκὴ φόδον Θουκ. 4, 108·
 «τὸ αὐτῆς δεινόν», 1, 124· «ἡ αὐτῆς φιλο-
 νεικία»=ἡ στιγμιαία, προσωρινή, 1, 41· «τὸ
 αὐτῆς ἡδὴ»=ἡ παραυτίκα ἡδονή (ἡ ἀνευ πόνου
 κτωμένη, καὶ ἐντ. ἡ εὐκόλως παρερχόμενη) Ξεν.
 Κυρ. 7, 76· ἔτι μετὰ μετ. «αὐτῆς ἰόντι»=
 εὐθὺς· ὡς ἀπέλθης Ὁδ. 6, 367· «Διόνυσον αὐτῆς
 γενόμενον»=εὐθὺς ἀφοῦ ἐγεννήθη Ἦρ. 2, 146·
 2) εἰς παράθεσιν παραδείγματος ἢ αἰτίας παρ'
 αὐτ. συγν. π. γ. «αὐτῆς γὰρ ἀρχαὶ διὰ τινὰ
 ὁ Ζεὺς τὸν θεῶν»=οἷός ἐστι ὁ Ζεὺς, (ἐν εὐθὺς φέ-
 ρωμεν παράδειγμα) Ἀριστ. πλ. 130· «αὐτῆς
 πρῶτον» Πλάτ. Γοργ. 472· «αὐτῆς δὲ μάλ' ἂν
 Δημ. 25, 29· 3)=αὐτῆς Ἀρσ. 880, 1076.
 Αὐτ-ις, ἰων. καὶ ὅωρ. αὐθις.
 Αὐτ-ίτης, ὁ, οἶνος· οἶνος ὅπως διόλου καὶ α-
 ρός, ἀδολος Ἰπποκρ. ἀπαρχύτος κατ' Ἑρωτ.

αὐτοεἰς κατὰ Γαλῆν. Ἀθην. 1, 31' παρὰ Τη-
λεκλ. ὑπὸ Σουδ. καὶ Β. Ἀν. 461 αὐτογενής,
κατὰ Πολυδ. 6, 17 ἐπιχώριος.

Ἀυτμή, ἡ (ἰω, ἄρη) πνοή, ἀναπνοή, φύσημα
ἰλ. ι, 609' ἐπὶ ἀνέμου Ὁδ. λ, 400' εἴτε ἡ ἀνα-
θυμίασις, ἡ ἡ δαμή ἰλ. ε, 174' -κνίσσης Ὁδ.
μ, 369' -καπνός, π, 290' ἡ φλόξ, ἡ πυράδα, ι,
389 ἰσ. θε. 861, καὶ συχνά παρὰ μετν. π.
«θῆρες αὐτμή» Ὁππ. καν. 1, 466, τὸ ἔχνος
ζῶου κυνηγούμενου.

Ἀυτμήν, ἑνός, ὁ· αὐτμή ἐπὶ ἀνέμου Ὁδ. γ,
289' ἐπὶ τῇ ἀναπνοῇ τοῦ τρέχοντος ἰλ. ψ, 763'.
Ἀυτο-ἀγαθοί, 2' ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἀγαθός· ἴδ'
αὐτοαγαθόν.

Ἀυτο-ἀγαθόν, τό· τὸ ἀπόλυτον ἀγαθόν Ἀρι-
στοτ. τοπ. 6, 8, 8' οὕτω αὐταγῆρ, αὐτογῆρ,
αὐτοπῆρ, αὐτοδωρ Ἑρμ. Στωδ. 11, 23.

Ἀυτο-ἀγαθότης, ἡ ἡ καθ' αὐτὸ ἀγαθότης.
Ἀυτο-ἀδίκαι, ὁ· ὁ καθ' αὐτὸ ἀδίκαις (ὁ ἀ-
ληθῆς ἀδίκαις).

Ἀυτο-αλήθεια, ἡ ἡ καθ' αὐτὸ ἀλήθεια.
Ἀυτο-αληθῶς, ἐπὶρ. ὅπως ἀληθῶς Ἀριστοτ.

Ἀυτο-αλφειά, τό· τὸ ἀληθές ἄλφεια Ἀριστοτ.
μεταφ. 12, 10, ὡς αὐτόδητα κλπ.

Ἀυτο-άνθρωπος, ὁ· 1) ὁ καθ' αὐτὸ ἄνθρωπος,
(ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου) Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 1,
4' 2) ὁ αὐτόχρημα ἄνθρωπος, ἀπαράλλακτος·
ἐπὶ ἀνδράντος Λουκ.

Ἀυτο-απλότης, ἡ ἡ καθ' αὐτὸ ἀπλότης.
Ἀυτο-αρετή, ἡ ἡ καθ' αὐτὸ ἀρετή.

Ἀυτο-ἄσπερος, 2' ὁ ἀπ' αὐτοῦ βεβαμμένος,
βρωτημένος μετν.

Ἀυτο-ἄσπερος, ὁ ἰδιος ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ μου ὁμο-
λογῶν ἡ μαρτυρῶν Β. Ἀν. 465.

Ἀυτο-βουί, ἐπὶρ. μετὰ τὴν πρώτην πολεμικὴν βο-
ήν, μετὰ πρώτην προσβολὴν αὐτοῦ, ἐν τῇ ἀμει-
-νόλῳ εἶναι, χειροδοτοῦναι Θουκ. 2, 81 καὶ μετν.

Ἀυτο-βούησις, 2' ὁ ὑπ' αὐτοῦ καλεσμένος,
ἀκάλυτος· εἴτε ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἥγιον Νον. Δ. 34, 12.

Ἀυτο-βορέας, ὁ· ὁ καθ' αὐτὸ βορέας Λουκ.
Ἀυτο-βούλησις, ἡ ἡ βούλησις αὐτῇ καθ' αὐ-
τήν, ἡ ἀνεξάρτητος θέλησις Ἀριστοτ. τοπ. 6, 8, 6.

Ἀυτο-βούλητος, 2' αὐτόβουλος γραμ. ἐπὶρ.
αὐτοβουλήτως.

Ἀυτο-βουλος, 2' ὁ εἰς οἰκίαν θέλησις, αὐτεξ-
ούσιος Αἰσχ. Ἑπτ. 1044.

Ἀυτο-γένεσις, 2' ὁ εἰς αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ὑπ'
ἄλλου γεννηθείς, ἀγέννητος Νόν.

Ἀυτο-γενής, 2' α) τῷ προηγ. μετν. 6) ὁ ὑπὸ
τῶν αὐτῶν γονέων γεννηθείς Αἰσχ. ἰκ. 8.

Ἀυτο-γέννητος, 2' αὐτογενής.

Ἀυτο-γέννητος, 2' α) τῷ προηγ. «αὐτογέν-
νητα κοιμήματα μητρὸς» Σοφ. Ἀντ. 856' (ἡ
συγκοίμησις τῆς Ἰοκάστης μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς
Οἰδίποδος· 6) ὁ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον γεννημέ-
νος, ἐγχώριος.

Ἀυτο-γλώχιν, ὁ, ἡ, διστός· διστός μετὰ ὅλην
τὴν αἰχμήν του Ἠλίοδ. 8, 19.

Ἀυτο-γνωμονέω· πράττω ἡ ἐνεργῶ κατὰ τὴν
ἰδίαν μου γνώμην «αὐτογνωμονήσαντες ἀπέ-
κτειναν τὸν ἄνδρα» Ξεν. Ἑλλά. 7, 3, 6.

Ἀυτο-γνωμοσύνη, ἡ αὐτεξουσίτης Ζων. λεξ.
Ἀυτο-γνωμόνως, ἐπὶρ. αὐθαγῆτως, αὐτεξου-
σίως Πλουτ. Δημητρ. 6.

Ἀυτο-γνώμων, 2 (γνώμη)· ὁ πράττων κατ'
ἰδίαν του θέλησιν, ἀποφασίζων κατ' ἰδίαν του
γνώμην· κρίνειν κατ' ἐνθ. πρὸς τό· κατὰ γράμ-
ματα (δηλ. κατὰ γνωστοὺς νόμους) Ἀριστοτ. πολ.
2, 7· αὐτεξουσίως, ἀνεξάρτητος Δ. Ἀλ. 5, 73.

Ἀυτο-γνώμιος, 2' τῷ προηγ. - ὀργὰ Σοφ.
Ἀντ. 865.

Ἀυτο-γόνος, 2' αὐτογέννητος Νον. Δ. 8, 103.

Ἀυτο-γραμμῆ, ἡ ἡ γραμμὴ αὐτῇ καθ' αὐ-
τήν (ἡ καθ' αὐτὴν γραμμῇ) Ἀριστοτ. μεταφ. 7, 11.

Ἀυτο-γραφίω· γράφω ἰδιοχείρως ἰ. Λυδ.

Ἀυτο-γράφος, 2' ὁ ἰδιοχείρως γεγραμμένος·
-ἐπιστολαὶ Δ. Ἀλ. 5, 7' τὸ αὐτόγραφον = τὸ
ἰδιόχειρον ἔγγραφο, τὸ πρωτότυπον Πλουτ.

Ἀυτο-γυος, 2' ἴδ' αὐτόγυον.

Ἀυτο-γυον, τό· ἄστρον, οὐτινος ὁ γυῖς μετὰ
τοῦ ἑλόμετος καὶ τοῦ ἰσοθεοῖως εἶνε ἐξ ἑνὸς τε-
μαχίου, μονοκόμματον, ἐνθ. πρὸς τὸ ἄστρον
πηκτὸν ἰσ. ἔρ. 431.

Ἀυτο-δαής, 2' ὁ ἀπ' αὐτοῦ διδαχθείς, ὁ φυ-
σικός· ὀρχήματα Σοφ. Αλ. 685, κατὰ Σχολ. ἂ
ἐκ φύσεως ἔχεις.

Ἀυτο-δαίκτης, 2' ὁ ἀπ' αὐτοῦ φανευθείς
Αἰσχ. Ἑπτ. 717 καὶ μετν. Ὁππ. ἄλ. 2, 349.

Ἀυτο-δαίκτης, 2 (δαίνυμαι)· α) ὁ μόνος του
τρώγων Λουκ. 6) αὐτόδειπνος.

Ἀυτο-δάξ· δάξ, ὁ κρατὶν σφιγνὰς μετὰ τὸ δόν-
τι· «γυναῖκες αὐτοδάξ ὠργισμέναι» = (μυνη-
θῶς ὠργισμέναι, ἀπικανίκαρις κοινῶς) Ἀριστ.
Λυσ. 681' «ὁ αὐτοδάξ τρώπος» = ὁ σκληρὸς ἰ-
σχυρογνώμων τρόπος, ἡ πικρία τοῦ ἥθους ἡ
κατ' ἄλλ. ὁ αὐτὸν βλέπων ἡ ζημιῶντων Ἀ-
ριστ. εἰρ. 605' παρὰ Β. Ἀν. 465 αὐτοδάξ ἐ-
ξήγ. παραχρηματ' πρὸλ. Ἑσυχ.

Ἀυτο-δαίπνος, 2 (δαίπνω)· ὁ φέρων μετ' αὐ-
τοῦ τὸ δαίπνον του, τὸ φαγητὸν του Ἠσυχ.

Ἀυτο-δεκα· ἀκριβῶς ἡ σωστά δέκα Θουκ. 5, 20.

Ἀυτο-δέσποτος, ὁ· ὁ ἀπεριόριστος δεσπότης,
ὅστις μόνος του καὶ κατὰ τὴν θέλησιν του δεσ-
πόζει Ἰωστ.

Ἀυτο-δετος, 2' ὁ δεθεὶς μόνος του Ὁππ.

Ἀυτο-δηλας, 2' ὁ ἀπ' αὐτοῦ φανερός Αἰσχ.
Ἑπτ. 830.

Ἀυτο-δημιούργητος, 2' ὅστις ἀπ' αὐτοῦ
τοῦ ἐδημιουργήθη γραμ.

Ἀυτο-δικανία, ἡ τὸ νὰ δουλεύῃ τις τὸν
αὐτὸν του Χρυσίπ. παρ' Ἀθην. 118.

Ἀυτο-διάκονος, 2' ὁ ὑπηρετῶν αὐτὸν μόνος
του Στραβ. ἐν Β. Α. 466 ἐξήγ. τοῦ αὐτολήκτου.

Ἀυτο-διδάκτος, 2' ὁ ἀπ' αὐτοῦ διδαχθείς,
ἀνευ διδασκάλου Ὁδ. χ, 317' -θυμῶς Αἰσχ.

Ἀγ. 964' κωμ. ἐπὶ τῇ λεκτύῳ «αὐτοδιδάκτε
διάκονος» Μ. Ἀργ. 21' -τὸ αὐτοδιδάκτον = τὸ φυ-
σικὸν προτέρημα Λουκ.

Ἀυτο-διδάσκωμαι· εἶμαι διδασκαλὸς τοῦ
αὐτοῦ μου Πλουτ. 5, 21, Συνέσ.

Ἀυτο-δι-ήγητος, 2' ὅστις ὁ ἴδιος διηγείται,
καὶ οὐχὶ ἀφῆκων εἰς ἄλλους νὰ διηγηθῶν, ὡς
παρ' αὐτοπρόσωπος Δ. Α. 9, 111.

Ἀυτο-δι-ηγούμενος, ὁ· τῷ προηγ. Δ. Α. 111.

Ἀυτο-δίκαιον, τό· τὸ καθ' αὐτὸ, τὸ ἀπόλυτον
δίκαιον Ἀριστείδ.

Ἀυτο-δίκαιος, 2' ὁ καθ' αὐτὸ (φύσει) δίκαιος.
Ἀυτο-δικαιοσύνη, ἡ ἡ καθ' αὐτὸ δικαιοσύνη.

Αὐτο-δικέω· ἀπονέμω μόνος μου δίκαιον εἰς ἐμαυτὸν, εἰμαι αὐτόδικος· Διεναρχ. ἐν Σουῖδ.
 Αὐτό-δικος, 2 (δίκη)· ὁ ἔχων ἰδικόν του δικαστήριον, ὁ κρινόμενος μόνος του καὶ κατὰ τοῦ ἰδικοῦ του νόμου Θουκ. 5, 18, ὁ Σχολ. «δικας μὴ μεταίχοντες ἐξ ὑπερορίου ἀνθρώπους».
 Αὐτο-δύειον, ἐπίρ. (ς τὸν δρόμον ἢ ὅ,τι ἤλθεν εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου), εὐδός, ἀμείσως, ἐν τῷ αμα Ὁδ. θ, 449.
 Αὐτο-δόξα, ἢ ὁ δόξαι αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἀπολῶτως θεωρουμένη Ἀριστοτ. τοπ. 8, 9, 18.
 Αὐτο-δόξαστον, τό· πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ποιεῖται ἐπὶ αὐτῶς καὶ καθ' ἑαυτό.
 Αὐτό-δορος, (δορά) 2· ὁ μὲ ὄλον του τὸ δέρμα· «ταύρον ὀλοκαυτῶν» Πλουτ. συμ. 6, 8, 1.
 Αὐτό-δρομαί, 2· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ τρίγων Γαλην.
 Αὐτο-δύναμις, ἢ ὁ καθ' αὐτὸ δύναμις
 Αὐτο-δύναμις, 2 (δύναμις)· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ δυνατός· μετγ.
 Αὐτο-εἰδή, 2· ὁμοιόμορφος, ὁ ἔχων τὸ ἴδιον εἶδος, ἀπλοῦς Μ. Ἀντων. 11, 12.
 Αὐτο-εἰναί, τό· αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ εἶναι, ἢ τὸ ἀρ' ἑαυτοῦ εἶναι ἐκκλ.
 Αὐτο-ἐκαστος, 2· αὐθίκατος, τὸ αὐτοέκαστον Ἀριστοτ. Νικ. 1, 6, 5· ἢ ἰδέα ἐκαστου πρᾶγματος ἀπολ. θεωρουμένου.
 Αὐτο-ἐλκίς, 2· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ τυλισσύμενος, ὁ ἐκ φύσεως ἐλκίς· Χρυστοδ. ἐκφρ. 269.
 Αὐτο-εναργητικός, 3· ὁ ἔχων ἀρ' ἑαυτοῦ ἐναργητικὴν σημασίαν, καίτοι σχηματίζεται παθητικῶς γράμ.
 Αὐτο-ενταί· ἰδιογενής, αὐτογενεὶς Δ. Κασ.
 Αὐτο-έντης, ὁ· αὐθίτης Σοφ. Οἰ. τ. 107.
 Αὐτο-εταί, ἐπίρ. κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος Θεοφρ. 28, 13, διορθ. Βερκίου αὐτοεταί.
 Αὐτο-εξουσία, ἢ· αὐτεξουσίαν.
 Αὐτο-επιθυμία, ἢ ἢ ἐπιθυμία καθ' ἑαυτήν Ἀριστ. 6, 8, 6. παρὰ Βερκ. δύο λέξεις.
 Αὐτο-ετής, 2 (ἔτος)· ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐρεταίνος· Ἀριστοτ. Θεοφρ. ἐπίρ. αὐτόετες· εἰς τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐντός τοῦ αὐτοῦ ἔτους Ὁδ. γ, 322.
 Αὐτο-ζήμιος, 2· ὁ τιμωρὼν ἑαυτὸν ἢ ἐπιζημιος· εἰς ἑαυτόν.
 Αὐτο-ζήτητος, 2· ὁ ἐρχόμενος ἢ εὐρισκόμενος χωρὶς νὰ ζητηθῇ.
 Αὐτο-ζωή, ἢ ἢ καθ' αὐτὸ ἢ ἢ κατ' ἐξοχὴν ζωὴ μετγ.
 Αὐτό-ζωος, 2· ὁ ἔχων ἀρ' ἑαυτοῦ τὴν ζωὴν
 Αὐτό-ηδον, τό· τὸ ἡδὺ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ Ἀριστ.
 Αὐτο-οπίς, ἢ αὐτόχρημα ἢ ἀπαρίλλατος· ὅτι· (περίφημος· ἐγκρίτα) Λουκ.
 Αὐτο-θάναντος, ὁ· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ θανατωθείς, αὐτόχειρ Πλουτ.
 Αὐτόθε, ἐπίρ. αὐτόθεν.
 Αὐτό-θελεῖ, ἐπίρ. αὐτοβλήτως, ἐκουσίως· Μελ. ἐπ. 122.
 Αὐτο-θελής, 2 (θέλω)· ἐκούσιος, ὁ πρᾶττων τι μετὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν Ῥουρ. 34.
 Αὐτο-θέμελος, 2 (θέμελλον)· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ ὁμελιωμένος· Νον.
 Αὐτόθεν· 1) τοπ. ἀπὸ αὐτοῦ, ἀπὸ ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ· συννηθ. παρ' Ὁμ. πρὸς πληρεστ. θήλ. τοῦ τύπου πρᾶσιθεται καὶ ἢ ἐξ· αὐτόθεν ἐξ ἐδρῶν Ὁδ. γ, 50· οἷα Σαλκυανός Ἠρ. 8, 61· ἐκ τοῦ

Ἀργαῖος αὐτόθεν· κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ Ἀργαῖος Θουκ. 5, 63, ἀντίθ. ἄλλοθεν Πλατ. νόμ. 5, 735· 2) γρον. εὐδός, ἐν τῷ αμα ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς· Ξεν. ἀπομν. 2, 8, 3· «γρυπὸς αὐτόθεν καθ' ὁδὸς»· Πολυδ. 31, 10· 3) ἐν γένει· ἀρ' ἑαυτοῦ, οὐλοθιν, ἐκ τοῦ προχείρου· «τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθεν ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ πληγῇ» (ἄνευ ἄλλης βοηθείας) Πλατ. σοφ. 220· λέγειν, συμμ. 213· διενεῖται Δημ. 50, 29 παρὰ Θουκ. 1, 104 καὶ πρὸ συμμίων· ἐνίοτε αὐτόθεν.
 Αὐτό-θεος, 2· ὁ καθ' αὐτὸ, ὁ τῷ ὄντι θεός.
 Αὐτό-θηκός, 2· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ κοπιερός, (χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν διὰ τοῦ πυρὸς βοηθίαν)· Ἔτι· ὁ· Λίσγ. ἀποστ. 377.
 Αὐτο-θήρευτος, 2· αὐτάρετος· Σχολ. Ὁππ. ἀλ. 5, 588.
 Αὐτο-θρίον, τό· τὸ καθ' ἑαυτό, τῷ ὄντι θηρίον.
 Αὐτόθι, ἐπίρ. αὐτοῦ· εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἰδῶ, ἐκεῖ· ἀπὸ Ὁμ. οὐ μόνον παρὰ π. ἀλλὰ καίτοι ὁ τύπ. εἰνεῖται καὶ παρ' ἀττ. πεζ. Συγνά ὁ τόπ. προσδιορίζεται ἀκόμη ἀκριβέστερ. δι' ἄλλων προσδιορισμῶν.
 Αὐτό-θρυς, 2· ὁ λεγθεὶς ἀπὸ τοῦ ἴδιου στόματος, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ προφηθεὶς· μαρτύρια Νον.
 Αὐτοῖς, π. γεν. ἀντὶ αὐτοῦ.
 Αὐτοῖσι(ν), ὅσι, πλ. ἀντὶ αὐτοῖς ἰων.
 Αὐτο-κίβδωλος, 2, σκίρος· Λυκαορ. 745· μικρὸν καὶ προχείρως κατασκευασμένον σκίρος (Μ. Ἐτ. αὐτοσχέδιον, τὸ εἶχε καὶ ὡσαύτως, καὶ αὐτογενὴν γερωνόν· κυρ. δὲ ἢ λέξ. ἐπὶ τῶν ἀλφειῶν λέγεται· τὸ ὡς ἔταξε παραθεῖν ἄλευρον. Τζέζ· τὴν ῥητορὴν καὶ μὴ ἀληθευμένα ἄλευρα· πρὸλ. κίβδος), κυρ. ἄλευρον ἰλισμένον προχείρως, κούρκετον· «πρὶ ἐδὲ γκων αὐτοκαδόλω· λέγειν» = λέγειν περὶ σπουδαίων πραγμάτων μετὰ ἀπειρίας καὶ αἰσχροῦς λέξεως, ἢ ἀντίθ. περὶ εὐτελῶν σημαντῶς Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7· κατ' ἄλλ. κῶδ. αὐτοκιδόλως, καὶ αὐτοκυδόλως (ἐν περιθωρίῳ), πρὸς δὲ αὐτοκιδόλως· παρ' Ἀθην. 14, 622 οἱ αὐτοκιδόλως καλούμενοι ἔσπεφανωμένοι κίττω σέδην ἐπέσκιονον ῥήσεις· ὅθεν εἶδος βωμολόχων φλυαροῦντων ἐκ τοῦ προχείρου. Παρὰ Λουκ. Λεβ. 10 οἱ ἐν παλαιάτῳ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μῖνοι των εἰς ἑαυτοῦ· ἀπαφέροντες Β. Ἀν. 467· ἐκ τοῦ Εὐδόλιδος φέρεται αὐτοκάρδαλον, ὑπερ ἴσως μεταβλητ. εἰς αὐτοκιδόδωλον.
 Αὐτο-κάθαρσις, ἢ ἢ καθ' αὐτὸ καθαίρεσις, ἢ πηγὴ παντός· ψυχικοῦ καθαρισμοῦ ἐκκλ.
 Αὐτό-κακὸν· εἴκει τῷδε Φρον. Β. Ἀν. 8 ἔτηγ. ἄκρω· καὶ καθ' ὑπερβολὴν· ὡς ἄνωγ. Ἐκ τοῦ Θεοφ. Β. Ἀν. 83 αὐτόκακον· ἑαυτοῦν κολάζων.
 Αὐτό-καλον τό· τὸ καθ' αὐτὸ καλὸν Ἀριστ. ἐδ.
 Αὐτοκάνη, ἢ ἀκρωτ. ἐν Αἰολίδι παρὰ Φωκίᾳ Ὁμ.
 Αὐτό-καπος, 2· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ φέρων καρπὸν Β. Ἀν. 464.
 Αὐτο-κασίγνητη, ἢ αὐτάδελφον Ὁδ. κ, 137.
 Αὐτο-κασίγνητος, ὁ· αὐτάδελφος Ἰλ. 6, 706.
 Αὐτο-κατά-κριτος, 2· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ καταδικαζόμενος ἢ καταδικασθεὶς· Ν. Δ.
 Αὐτο-κατα-σκεύαστος, 2· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ φύσεως κατασκευασθεὶς Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 301.
 Αὐτο-κέλευθος, 2· ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ πορευόμενος Ἀνθ. 9, 362.

Αὐτο-κέλευστος, 2' ὁ ἄνευ προσπαγῆς ἄλλου, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ πράττειν τι, Ξεν. Ἀν. 3, 4, 5.
 Αὐτο-κέλευτος, 2' τῷ προηγ. Δ. Ἀλ. ἔσπ.
 Αὐτο-κελής, 2 (κέλωμαι) τῷ προηγ. Ἡρ. 9, 5.
 Αὐτο-κέρας, ατος, ὅ, ἡ, τό· αὐτοκέρατος Β. Ἀν.
 Αὐτο-κέρατος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ ἢ ἐκ φύσεως συγκερασμένος ἀρ. λεξ. συμμετρως κερασμένος (ἐπὶ ἐλαφροῦ οἴνου, ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀναμιχθῇ με' ὕδωρ) Χρ. Σιδ.
 Αὐτο-κέρατος, 2' ὁ αὐτεξούσιος, ὁ μὴ ἔχων ἀνώτερον ἐκκλ. αὐτοκέραλον τό = ἡ καθ' αὐτὸ κεφαλή μὲν.
 Αὐτο-κέρως, ουος, ὅς ὁ μὴ δι' ἐτέρου ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ κηρυκῶν Φρυν. ἐν Β. Ἀν. 5.
 Αὐτο-κίνησις, ἡ' αὐτοκίνησις.
 Αὐτο-κίνησις, ἡ' ἡ αὐθόρμητος κίνησις.
 Αὐτο-κίνητος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ κινούμενου ἢ κινηθεῖς Πλουτ.
 Αὐτό-κλαδος, 2' ὁ μὲ ὄλα του τὰ κλαδίαι Λουκ.
 Αὐτό-κλητος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καλεσμένος, ἀκάλωτος Αἰσχ. Εὐμ. 163' «οὐκ ἔμῳν ὑπ' ἀγγέλων» Σοφ. Τρ. 39'.
 Αὐτό-κμηξ, ἡτος, ὅ, ἡ' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καμμένος, φυσικός· καλή Ὀππ. ἀλ. 1, 718.
 Αὐτό-κμητος, 2' τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.
 Αὐτό-κομος, (κόμη) 2' α) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ φύσεως ἔχων κόμην (μαλλίαι)· λαοία Ἀριστ. βiatr. 827' β) ὁ μὲ ὄλην τὴν κόμην, τὰ φύλλα· κυπάρισσος Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 1, 40.
 Αὐτοκρατής, ἴδ' αὐτόκρας.
 Αὐτό-κράνος, 2' αὐτοτελής· λόγος Αἰσχ.
 Αὐτό-κράς, ὅ, ἡ' αὐτοκέρατος· οἶνος Πολυδ.
 Αὐτο-κράτεια, ἡ' ἡ αὐταρχία, αὐτοκρατορία Πλατ. ὄρ. 412.
 Αὐτο-κράτειρα, θηλ. τοῦ αὐτοκράτωρ Ὀρρ. ὅμ. 69.
 Αὐτο-κρατής, 2' αὐτεξούσιος, αὐτοκράτωρ, ὁ κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν ἐξουσιάζων· ῥῥην. Εὐρ. Ἀνδρ. 483' τὸ αὐτοκρατές· ἡ αὐτεξουσίτης, ἡ ἀπεριόριστος ἐξουσία Πλουτ.
 Αὐτο-κρατορεύω· εἶμαι ἢ γίνομαι αὐτοκράτωρ Δ. Κασ.
 Αὐτο-κρατορία, ἡ' ἡ δυνάμεις τοῦ αὐτοκράτορος μὲν.
 Αὐτο-κρατορικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτοκράτορα· ἀρχή Ἡρωδιαν. 7, 10, 12' ἐσθ' ἡ (ῥύριμα τοῦ αὐτοκράτορος) Δ. Ἀλ. 8, 59' ἐπὶ Πλουτ. Ἀντων. 15.
 Αὐτο-κρατορίς, ἴδος, ἡ' ἡ ἔδρα ἢ ἡ πόλις ἐν ἣ ἔδρευε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωσ.
 Αὐτό-κράτος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ ἢ φυσικὰ μεινόμενος, ὡς αὐτοκέρατος· οἶνος Ἀθην. 1, 32, (ὅστις κατατάσσει τοὺτον μεταξὺ τοῦ δοιμέου καὶ τοῦ γλυκέος)· πρὸλ. Β. Ἀν. 18.
 Αὐτο-κράτωρ, ορος, ὁ· ὁ ἐξουσιάζων ἑαυτοῦ ἢ ἐξουσιάζων ἑαυτοῦ ὡς ἑαυτοῦ ὁ ἐξουσιάζων μόνος του κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, ὁ ἔχων ἀπεριόριστον ἰσχύν· ἄνυ πύθουνο· καὶ αὐτοκράτωρ τῆς πόλεως ἄρχειν Πλατ. νόμ. 10, 875' «τὸν εἰς τὸν πόλεμον» Θουκ. 3, 62' «αὐτοκράτωρ μάχη», (ἐν ἡ πράττει τις δ, τι θέλει) Θουκ. 4, 126' μετ' ἀπαρ· κολάσαι Δημ. 59, 80' ἀνεξάρτητος Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 21' ἐπὶ ἐθνῶν Πολυδ. 3, 17' «πρόσβεις περὶ εἰρήνης»· μὲ ἀπεριόριστον, ἀπόλυτον ἐξουσίαν Ἀν-

δοκ. 3, 6'· βουλή Ἀνδοκ. 1, 15' δύναιτο Πολυδ. 6, 14' ἐν δὲ 13, 1, τὸ αὐτοτελής, αὐτοπόστατος· στρατηγός = ὁ δικτάτωρ παρὰ Ῥωμαίοις, 3, 86, παρὰ μὲν. ὁ Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ.
 Αὐτο-κρηεῖς, 2' αὐτόκρας Νικ. Ἀλ. 163.
 Αὐτό-κριτος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κριθεῖς Ἀρτεμ. 4, 72.
 Αὐτό-κτητος, 2' ἰδιόκτητος ἐπιγρ.
 Αὐτό-κτιστος, 2' αὐτόκτιστος Σοφ. ἀποσπ. 306.
 Αὐτό-κτιτος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῆς φύσεως, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κτισθεῖς, ἀχειροποίητος· ἄνδρα Αἰσχ. Πρ. 301.
 Αὐτο-κτονέω· μόνος μου φονεύωμαι, ἢ φονεύω καὶ ἐγὼ ἄλλον, (ἀμοιβῶντος φονεύω) Αἰσχ. Ἐπτ. 710, ἐκ διου· διότι αὐτοκτονοῦντε εἶνε παρὰ τοὺς κανόν. τῆς γλώσσ. ἐσχηματισμένον Λοδ. εἰς Φρυν. 613.
 Αὐτό-κτονος, 2' α) ὁ φονευθεῖς ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτόχειρ ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ προξενηθεῖς· θάνατος Αἰσχ. Ἐπτ. 663' β) αὐτοκτόνος, ὁ ἑαυτὸν φονεύσας, ἢ ὁ ἀμοιβῶντος ἑαυτὸν φονεύων, ἀλλήλοκτόνος· χειρ. 787' ἐπίσης καλεῖται ἡ χειρὶ τῆς Μηδείας Εὐρ. Μηδ. 1249. (ἡ τὰ ἴδια τῆς τέκνα φονεύσασα) ἐν Ἐπ. ἀδ. 389' «ὄντα αὐτοκτόνα» = τὰ προξενούντα ἀμοιβῶντος θάνατον· ἐπὶ αὐτοκτόνος Αἰσχ. Ἀγ. 1618.
 Αὐτο-κυβερνήτης, ἐπὶ. αὐτὸς ὁ ἴδιος κυβερνῶν Φιλίπ. 73' (ἔλλ' ἐν 9, 438 καίται αὐτοκυβερνῆται· ἴδ' ἐπομ.
 Αὐτο-κυβερνήτης, ὁ· ὁ κυβερνῶν αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἴδε προηγ.
 Αὐτό-κύκλος, ὁ· ὁ κύκλος αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, ὁ κατ' ἴδαν κύκλος Θεμισ.
 Αὐτο-κύλιστος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κυλιόμενος ἢ κυλισθεῖς Ὀππ. ἀλ. 2, 604.
 Αὐτο-κύριος, ὁ· ὁ ὢν κύριος ἑαυτοῦ, αὐτεξούσιος, ὁ καθ' αὐτό, ὁ φύσει κύριος μὲν. καὶ ἐκκλ. Αὐτό-κύριος, (κύριον) 2' ὁ ἔχων μόνον κύριον (ἄνευ κρείτους), λιγνός, ἀπαγος, (πεῖται καὶ κύριον κοιν.) ἐπὶ πηλοποιδοῦς γυναικός, ἡτις τινος τὰ σκέλη εἰσὶ ὄνυμα μόνον καὶ ὅσα Σιμωνιδ. γυν. 76, διόρθ. αὐδωκός.
 Αὐτό-κύριος, 2 (κύριον) ὁ μὲ ὄλην τὴν κόπην (κοιν. γυφύριον)· βέλη (ἐπὶ ἔξους ἔχοντος ὁλοσίδηρον καὶ οὐχὶ πρόσθετον κόπην, λαβὴν) Αἰσχ. Χο. 161.
 Αὐτο-λάλητος, 2' ὁ λαλῶν μόνος με' τὸν ἑαυτοῦ τοῦ Διογ. Α. 9, 69, δ. γρ. αὐτολαλητής.
 Αὐτόλαος, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἀρχάδου Πηυσ.
 Αὐτο-λέξαι, ἐπὶ. με' τὰς αὐτὰς λέξεις, λέξιν πρὸς λέξιν μὲν.
 Αὐτο-ολετήρ, ὁ· αὐτόχειρ, αὐτοκτόνος, ὄρθ. γρ. αὐτ' ολετήρης Ὀρρ. ὅμν.
 Αὐτο-λήκυθος, ὁ· ὅστις ἔνεκα πενίας ἢ φιλαργυρίας φέρει μόνος του τὴν λήκυθον (τὸ λαδικόν) εἰς τὸ γυμνάσιον Λουκ. Λεξίφ. 10' ὡς σκαπτ. ὄν. Δημ. 54, 14, ἐνθα ὁ Ἀρποκρ. ἐν Β. Ἀν. 465 ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ παρὰ Πλουτ. περὶ τοῦ διακρ. φιλ. 5= παρὰ τοῖς.
 Αὐτό-ληπτος, 2' αὐτάγραπτος Ἀπολλ. λεξ.
 Αὐτό-λίθινος, 2' ὁ ὅλος ἀπὸ λίθου Δ. Χρυσ.
 Αὐτό-λίθος, 2' τῷ προηγ. διορθ. Ἐμπερ-γούσιου εἰς Πολυδ. 10, 120' πρὸλ. Σοφ. ἀποσπ. 133, ἀντὶ αὐτογελείας ληκυθός.

Αὐτό-λογος, 2· αὐτὸς ὁ λόγος ἐκκλ.
 Αὐτο-λόγευτος, 2· ὁ ἀρ' ἐαυτοῦ γεννηθεὶς Νον.
 Αὐτό-λῳγος, 2· Ὁππ. κυν. 4, 357, ἐπίθ. τῶν
 κυνηγ. κυνῶν ἀδεδαίου σημ. πιθάν. ὁ ὀδηγῶν
 αὐτὸς ἐαυτὸν.
 Αὐτό-λῳκος, ὁ· ὁ καθ' αὐτὸ λόκος· - αὐτό-
 λυκοι· κατὰ Β. Ἀν. 466, πένητες, πιθανῶς αὐ-
 τολῳκοί.
 Αὐτόλυκος, ὁ· α) ὁ ἐκ μητρός πάππος τοῦ
 Ὀδυσσεύς (Ὁδ. τ, 394· β) ἀργοναύτης ἐκ Θεο-
 σαλίας Ἀπολ. Π. 2, 955· ὁ κτίστης τῆς Σινώ-
 πης Στραβ. γ) Ἑλλήν μαθηματικός, διδάσκα-
 λος τοῦ Ἀρκεσίλαου Φαβρ. βιβλιοθ.
 Αὐτό-λῳρ'ίζων, ὄνος· ὁ μόνος τοῦ παίζων
 τὴν λῳραν ὄνος Λουκ.
 Αὐτό-λῳτες, ἡ· τὸ σχοινίον δι' οὗ κρατοῦσιν
 οἱ κυνηγοὶ τὰ λαγωνικά Ἦσυχ.
 Αὐτό-λῳτοι, κύνες· συνθευγμένον κύνες Ὁππ.
 κυν. 4, 357· ἔδ' αὐτόλῳγος.
 Αὐτο-μά'Οεικ, ἡ· τὸ νὰ γνέ τις αυτομαθῆς, ἡ
 μάθησις ἄνευ διδασκαλίας Πλουτ.
 Αὐτο-μάθῳς, 2· ὁ μαθὼν τὸ ἀρ' ἐαυτοῦ ἄνευ
 διδασκαλίου Πλουτ. Γρουλλ. 9.
 Αὐτο-μάνης, 2· ὁ ὅλως διόλου ἐμμανής· - ἀ-
 σπὶς Μανέθ. 5, 184.
 Αὐτο-μαρτυρέω· ἀρ' ἐαυτοῦ μου μαρτυρῶ
 Δισγ. Α.
 Αὐτο-μάρτυς, ὁ· ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐαυτοῦ
 Δισγ. Ἀγ. 962.
 Αὐτο-μάτει καὶ -τί· ἐκουσίως, θεληματικῶς
 Νον. Δ. 4, 153.
 Αὐτο-μάτην· ἐπίρ. αὐτομάτως.
 Αὐτο-ματία, ἡ· ἡ θεὰ τῆς τύχης Πλουτ. Τι-
 μολ. 36, fortuna.
 Αὐτο-ματίζω· ἐξ ἰδίας μου ὁρμῆς ἡ θελήσεως
 πρῶτον τι, ἄνευ προσταγῆς Πλουτ. Κατὰ
 Μοίρων ἀπὸ ἀντ' ἀρ' ἐαυτῶν τι πρῶττον· ἐντ.
 καὶ φεκτικῶς πρῶτος ἀσυλλογίστως Ξεν. Κυρ.
 4, 5, 21· παρὰ Διον. Ἀλ. ἡ αυτοματίζουσα
 φύσις, ἀντίθ. πρὸς τὸ τέχνη· ἐν γένει κατὰ τύ-
 χην εἶναι· «ἡ αυτοματίζουσα ῥήμη» = ἡ αὐτό-
 ματος, ἡ κατὰ τύχην φύσις Δ. Σ. 16, 92.
 Αὐτο-ματίσμός, ὁ· ἡ θεληματικὴ πράξις, ἡ
 ἄνευ προσταγῆς γενόμενη, συνηθ. ὅτι ἄνευ ἀν-
 θρωπίνου συνεργείας συμβαίνει, τὸ αὐτόματον
 Ἰπποκρ. καὶ συχν. Δ. Ἀλ. κατ' αὐτοματισμόν,
 ὡς· ἀπὸ αὐτομάτου· περ' Ἀλκιδ. σοφ. 677,
 31 αὐτοματισμοί = αὐτοσχεδιασμοί.
 Αὐτο-ματοποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων αὐτό-
 ματα, (αὐτοκίνητα πρᾶγματα)· ἡ αυτοματο-
 ποιητικὴ ἐνν. τέχνη = (ἡ τέχνη τοῦ κατασκευά-
 ζειν αὐτόματα)· τὰ αυτοματοποιητικά, (βιβλίον
 περὶ αὐτομάτων μηχανῶν).
 Αὐτό-ματος, (μέμακ) 2, καὶ 0ηλ. αὐτομάτη
 Ξεν. οἰκ. 20, 10, Δ. Σικ. 2, 25 καὶ παρὰ π.)·
 α) ὁ ἐξ ἰδίας ὁρμῆς, θεληματικῶς, ἄνευ προ-
 σταγῆς, ἰδίως εἰς ὅρη. κινήσεως σημαντικῆ·
 ἤλθεν Ἰλ. 6, 408· ἀρ' ἐαυτοῦ, ὡς, «πρὸς ὑμᾶς τὰ
 μὲν ληφθέντα, τὰ δὲ αὐτόματα ἤξει» Θουκ. 6,
 91· «αὐτόματα θεομά διελεύθη» Εὐρ. Βακχ.
 447· - β) εἰς (οἱ ἄνευ βοηθάτου) Ἀπολ. Π. 1,
 686· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀρ' ἐαυτῶν κινουμέ-
 νων τριπόδων τοῦ Ἱερᾶτου Ἰλ. σ, 376· ἐντ.
 τὰ αὐτόματα = μηχαναὶ ἀρ' ἐαυτῶν κινούμε-

ναι· πρβλ. «αὐτόματος κοχλίας» Πολυβ. 12,
 13· β) ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀρ' ἐαυτοῦ αὐξάνων· «τὰ
 ἐν Ἑλλήσι αὐτόματα ἄγρια φέεται» Πρ. 2,
 94· πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 180, ἰδίως ἐπὶ γῆς·
 αὐτομάτη καρπὸν φέρει, ἀναδίδωσι· Ἦσ. ἐρ. 118·
 γ) ἡ ἐννοία τοῦ ἐκουσίῳ ὀποχωρεῖ καὶ σημαί-
 νει μόνον τὸ τυχαῖον κατ' Ἀριστοτ. Φ. Ἰσ.
 2, 6· ἀπὸ τοῦ, τύχη (ἰδίως· ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου,
 καί, ἀπὸ τῆς τύχης) διαφέρει ὅτι τοῦτο λέγεται
 ἐπὶ πραγματίων μὴ ἐχόντων θέλησιν, ὡς ἐπὶ
 τέκνων, ζώων· ἐπὶ «ὁ τρίπους ἀπὸ τοῦ αὐτο-
 μάτου ἐπεσεν» - ἰδίως· γίνεσθαι Δημ. 1, 7·
 «περιτυγχάνειν τινί» Πλάτ. Πρωτ. 320· - τὸ
 αὐτόματον ἡ ταῦτοματον = ἡ τύχη, τὸ κατὰ τύ-
 χην Λυσ. 6, 25· Συνηθ. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου
 Θουκ. 2, 77· ἀρ' ἐαυτοῦ· «ἦκει αὐτόματα
 πάντα τάχαθ'» Δισγλ. περ' Ἀθην. 9, 370·
 «αὐτόματα θεοὶ ἀνείη» τὰγαθὸ Κρατῖν. Σοφ.
 ἐκλ. ἡθ. 103, 11· κατὰ τύχην, ἀντίθ. πρὸς τὸ
 διδασκὼν καὶ ἐξ ἐπιμελείας Πλάτ. Πρωτ. 323·
 ἐκ ταῦτοματον Πολύβ. 10, 2· ἐντ. θάνατος
 αὐτόματος = φυσικός, ἄνευ ἄλλης ἀφορμῆς
 Λουκ. 2, 29· ἐπίρ. αὐτομάτως = ἀρ' ἐαυτοῦ, ἄ-
 νευ αἰτίας Θεοκρ. 21, 26· συνηθ. κατὰ τύχην
 ἐπὶ αὐτομάτῃ Δ. Σικ. 2, 25· ἔδε καὶ αὐτοματί.
 Αὐτο-ματ·αυργός, ὁ· ὁ κατασκευάζων αὐ-
 τόματα (μηχανὰς αὐτομάτων) μηχαν.
 Αὐτο-μαχέω· ἐγὼ ὁ ἴδιος μάχομαι Ἀρποκρ.
 ὁ ἴδιος ὑπὲρ ἐαυτοῦ δικηγόρος· ἴδε Β. Ἀν. 467.
 Αὐτο-μέλῃσθας, 2· ὁ ἔχων ἰδίαν κατοικίαν
 Νον. Δ. 4, 519.
 Αὐτομέδουσα, ἡ· θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου, σύζυ-
 γος τοῦ Ἰρρικλέους· μήτηρ τοῦ Ἰολάου Ἀπολλοδ.
 Αὐτομέδων, ὄντος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Διῶρεος,
 ἡγέτης τοῦ Ἀγυλλεύς (Ἰλ. 2) τύραννος τῆς
 Ἑσπερίας ὑπὸ Φιλίππου διορισθεὶς Δημ. 3)
 Ἀθηναῖος τις Δημ. 4) ἐπιγραμματοποιὸς τῆς ἀ-
 ἑκατοντ. μ. Χ. οὗ σώζονται 12 ἐπιγράμματα.
 Αὐτο-μέλινα, ἡ, ἡ· ἡ κατὰ Μελίνα Ἀνθ.
 Αὐτομένης, οὗς, ὁ· Ἀθηναῖος τις Ἀριστ.
 Αὐτο-μῆνυτος, 2· ὅστις αὐτὸς ἐαυτὸν μηνύει
 Β. Ἀν. 9.
 Αὐτο-μήτωρ, ὅρος, ἡ· αὐτὴ ἡ μήτηρ, ἡ γνησία
 μήτηρ Σίμων.
 Αὐτό-μοιρος, 2 (μοῖρα)· ὁ ἔχων ξεχωριστὴν
 μοῖραν, ἣν δὲν ἔχει ἄλλος Σοφ. ἀποσπ. 249·
 καθ' Ἦσυχ. μονόμοιρος.
 Αὐτο-μολέω, κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν· εἶμαι ἡ
 γίνεσθαι αὐτόμολος, πηγαῖνω, λειποτακτῶν· - εἰς
 τινὰς Πρ. 3, 154· - εἰς Ἀθῆνας, 3, 160· - πρὸς
 τινὰς, 1, 127· ἐν γένει φεῶν· ἴδε καὶ Ἀριστ.
 ἱππ. 21· - αὐτομολῶ ἐν τῇ πολιτείᾳ = ἄλλοτε
 εἶμαι μὲ ταῦτην καὶ ἄλλοτε μὲ ἕκην τὴν με-
 ρίδα μηχαν. πηγαῖνω που ἐκουσίως· - ἐπ' ἐλευ-
 θερίαν Δ. Σικ. 2, 26· σχεδὸν = λαμβάνω.
 Αὐτο-μόλησις, ἡ, ὡς ἀδόκιμον θεωρεῖται ὑπὸ
 Θ. Μαχίστρου ἀντὶ τοῦ ἐπου.
 Αὐτο-μολία, ἡ· τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόμολος·
 Θουκ. 7, 13· ἐν πλ. Δ. Ἀλ. 6, 51, ἐπὶ καὶ αἱ
 παραφυᾶδες τῆς ἀμπέλου, αὐτομολία.
 Αὐτό-μολος, (μολεῖν), ὁ· ὁ ἐκουσίως καὶ ἄνευ
 προσταγῆς ἄλλου πηγαῖνων, ἰδίως δὲ ὁ λειπο-
 τακτὴν καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μεταβαίνων Πρ.
 4, 156· - αὐτομόλιος = προδοτικῶς Σοφ. ἀποσπ.

Β17· αὐτόμολοι καλοῦνται ἐπὶ φυτῶν αἱ παραφυαίδες, stolones.

Αὐτό-μορφος, 2· ὁ φυσικὴν ἔχων μορφήν, ὁ ἔχων τὸ φυσικὸν σχῆμα -τειχομάτα Εὐρ. Ἀνδρ. ἀποσκ. 29.

Αὐτό-νεκρος, 2· αὐτόχρομα νεκρὸς Ἀλκυφ.

Αὐτο-νομήσμαι, σῶμαι· διοικουμαι· ἢ ζῶ κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους, εἰμαι αὐτόνομος Θουκ. 1, 144 καὶ ἐπομ.

Αὐτο-νομία, ἢ· τὸ νὰ ᾖ τις αὐτόνομος, τὸ νὰ ζῇ τις ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἄλλους καὶ κατὰ τοὺς ἰδικούς του νόμους Θουκ. 3, 46, Ἰσοκ. 4, 115.

Αὐτό-νομος, 2· ὁ ζῶν κατὰ τοὺς ἰδικούς του νόμους ἐλευθέρως καὶ ἀνεξάρτητος· Πρ. 8, 140· καὶ μετ' ἰδίων ἐπὶ πολιτείαν, ἀνεξάρτητος, συνδεσθ. μετὰ τοῦ ἐλευθέρως συγγ. Δημ. - πόλει· Πολυδ. 4, 27· πολιτεία Πλουτ. Ῥωμ. 27· ἐπὶ ζῶντων ὁ ἐλευθέρως βόσκειν (ἄνευ ποιμένων)· ἀγέλαι· Θερῶν Ἀντ. Σιδ. 67.

Αὐτο-νυκτέ, ἐπὶρ. κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα Ἰωσ.

Αὐτο-νυχί, ἐπὶρ. τῷ προηγ. Ἰλ. θ, 197, γράφ. καὶ αὐτοινυχεί.

Αὐτο-νυχίς, καὶ αὐτοινυχίδες· τῷ προηγ. Β. Ἀν. 1319.

Αὐτό-ξενος, 2 Πολυδ. 3, 59, ὑπὸ Βεακ. μεταβάλλεται εἰς αὐτόξενος.

Αὐτό-ξύλος, (ξύλον) 2· ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ ἀπλοῦν ξύλων -ἐκπομα Σοφ. Φιλ. 35· Πάν Ἀπολλωνιδ. 10· κατ' Εὐστ. ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος εἰργασται.

Αὐτο-ουδέτερον, τό· τὸ καθ' αὐτὸ οὐδέτερον γράμ.

Αὐτο-πάγης, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ κτισμένος, ἀγεροποίητος· θαλάμαι Ἀντιφιλ. 19.

Αὐτο-παθεῖα, ἢ· τὸ νὰ ᾖ τις ἀφ' ἐαυτοῦ πληροπορημένος ἢ πεπαισμένος Πολυδ. 8, 108· ἢ ἐκ τῆς πλάνης καὶ θάας Πολυδ. 12, 28· εἶ· τὸ νὰ αἰσθάνεται τις ἀμέσως ἀφ' ἐαυτοῦ Πλουτ.

Αὐτο-παθής, 2 (παθεῖν)· παρὰ γράμ. ὀνομάζονται ἀντωνυμίαι καὶ ῥήματα, ἅτινα τὴν πράξιν ὅν μεταδιδοῦσιν εἰς ἄλλο, ἀλλ' εἰς ἐαυτό· ἀντιθ. ἀλληλοπαθής Ἀπολλων. περὶ συντ. 175· 2) ὁ πάσχων ἢ παθὼν τι αὐτὸς ἀμέσως ἀφ' ἐαυτοῦ, ὁ ἐκ πείρας πληροπορημένος· ἐπὶρ. αὐτοπαθῶς=κατ' ἰδίαν πείραν καὶ πεποιθῆσιν Πολυδ. 3, 12.

Αὐτο-παθητικός, 3· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ, παθητικὴν σημασίαν ἔχων, καίτοι σχηματίζ. ἐνεργητικῶς.

Αὐτό-παις, αἰδός, ὁ ἢ· ὁ καθ' αὐτό (ὁ γνήσιος) παῖς Σοφ. Τρ. 823· κατὰ Β. Ἀν. 467· αὐτὸς τρόπος τινὲ παῖς ὢν.

Αὐτο-πάρων (πέπαμαι), ὁ· ὁ μόνος κληρονόμος Πηυχ. (—).

Αὐτο-παρά-κλητος, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ καὶ ἄνευ παρακλήσεως πράττων τι.

Αὐτο-παρ-ακτος, 2· ὁ αὐτὸς ἀφ' ἐαυτοῦ παρακλθεῖς μὲν.

Αὐτο-παρ-αξία, ἢ· ἡ ἰδιότης (ἢ δύναμις) τοῦ παράγειν ἐαυτὸν Ἰωυστ.

Αὐτο-πάτωρ, ὁ· ὁ ὢν αὐτὸς ἐαυτοῦ πατήρ Ὀρφ. Ὕμν. 9, 10.

Αὐτό-πειρος, 2 (πέιρα)· ὁ ἐξ ἰδίας πείρας γνωρίζων τι· τὸ αὐτόπειρον=ἡ πείρα τὴν ὑπόκειν

ἔκμαί τις μόνος του Δαμασκ.

Αὐτο-πεποιθῆτος, 2· ὁ ἐν ἐαυτῷ ἔχων πεποιθῆσιν περὶ τινος Συγκελ.

Αὐτο-πήμων, 2· ὁ βλάπτων ἐαυτόν· - γῶος Ἀισχ. Ἐπτ. 900.

Αὐτό-πιστος, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ἀξιόπιστος μὲν.

Αὐτό-πλεκτος, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ πεπλεγμένος· -δεῖμα· Ὀππ. ἀλ. 4, 449.

Αὐτο-ποδητέ, ἐπὶρ. με τοὺς ἰδίους του πόδας Λουκ. λεβ. 2.

Αὐτο-ποδί, ἐπὶρ. τῷ προηγ. (πεζός) Δ. Κασ.

Αὐτο-ποδία, ἢ· τὸ νὰ περιπατῇ τις με τοὺς πόδας του (πεζός)· αὐτοποδία ἐπὶρ. Δ. Κασ.

Αὐτο-ποιητικός, 3· ὁ κατασκευάζων ἢ παριστῶν αὐτὸ τὸ πράγμα καὶ οὐχὶ τὸ ὁμοίωμα, ἀντιθ. εἰδωλοποιητικός Πλατ. σοφ. 266.

Αὐτο-ποίητος, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ἢ ἐκ τοῦ προγεύρου καμωμένος, ἄνευ τέχνης καὶ ἐπομ. κακός· Πηυχ. αὐτελής.

Αὐτό-ποιός, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ποιηθεῖς, (γενόμενος) καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἀνθρωπίνους χειρὸς φτενθείς Σοφ. Οἰ. Κ, 703, ἐνθα καὶ αὐτοποιός γράφεται ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας ἐν Ἀθῆναις.

Αὐτο-πόκιστος, 2· αὐτόποκος Πηυχ.

Αὐτό-ποκος, 2· ὁ ἐκ φύσεως μαλλιαρός, με γνοῦδι (ὡς ἡ ελοχίτα, καμωμένος καθὼς εἶνε μετὰ μαλλιά), ἀκούρευτος κατὰ Πολυδ. 7, 61· ἱμάτιον=(εσούρι) Β. Ἀν. 467.

Αὐτό-πολις, ἢ· ἡ ἀνεξάρτητος, αὐτόνομος πόλις· αὐτοπόλις Θουκ. 5, 79.

Αὐτο-πολίτης, ὁ· ὁ πολίτης ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτονόμου πόλεως Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 14.

Αὐτο-πόνητος, 2· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ εἰργασμένος, καμωμένος· «-βέζυμα μελισσῶν» Ἀντιφιλ. 29.

Αὐτό-πονός, 2· ὁ ἄνευ κόπου εἰργασμένος, κατασκευασμένος Νικ. Ὀτρ. 23.

Αὐτο-πορφύρεος, 2· ὁ ὅλος ἀπὸ πορφύραν, ὁ ἀπὸ φυσικὴν πορφύραν ὢν μὲν.

Αὐτό-πους, ὁδός, ὁ, ἢ· ὁ περιπατῶν πεζός (αὐτοποδί) Λουκ. Τιμ. 24.

Αὐτο-πράγέω· κυρ. διὰ τὸν ἐαυτὸν μου ἐργίζομαι, ἢ σχηματίζω πολιτείαν δι' ἐαυτόν, ἀνεξάρτητον Στραδ.

Αὐτο-πράγία, ἢ· τὸ πράττειν ἐλευθέρως καὶ αὐτεξουσίως Πλατ. Ὀρ. 411· ἡ ἐλευθερία τῶν στωϊκῶν εἶνε κατὰ Δ. Α. 7, 121 ἔξουσία αὐτοπραγίας· κατὰ Ρικ. παραδ. 5, 1, libertas vivendi ut velis.

Αὐτο-πραγματεύτως, ἐπὶρ. ἀτέχνως, ἀκαλλωπίστως, αὐτοσχεδῶς Δ. Ἀλ.

Αὐτό-πρεμνος, 2 (πρέμνον)· ὁ με ὅλας τὰς εἷδας, σφόδρας, ὅλας· γῆ Ἀισχ. Εὐμ. 379· ἐπὶρ. Λυκόφρ. 316· λόγους· ἱσχυροὶ Ἀριστ. βατρ. 900.

Αὐτο-πρεπής, 2· ὁ πείπων εἰς τὸν ἐαυτόν του, ἢ ἀφ' ἐαυτοῦ του Ὀμ. Ὕμν. Ἐρ. 86, διεφθ. κατὰ Βολφ. αὐτῶ· ὁδὸν αὐτοτροπήρας καθ' Ἑρμῆν. «ὁδὸν αὐτοτροπήρας»=(ὁ θέλων νὰ ἀνοίξῃ ὁδόν).

Αὐτο-προ-αίρετος, 2· ὁ ἐκουσίως προαίρεθείς, ὁ αὐθαίρετος, ἐλευθέρως ἐκτελεγμένος Ἱεροκλ. εἶ· ὁ πράττων τι κατ' ἰδίαν προαίρεσιν Φιλ.

Αὐτο-πρόνοια, ἢ· αὐτὴ ἡ ἰδία πρόνοια ἐκκλ.

Αὐτο-προσ-ωπέω· εἰμαι αὐτοπροσώπως Κλ. Ἀλ.

Αὐτο-πρόσ-ωπος, 2 (πρόσωπον) ὁ παρ-
ουσιζόμενος ὁ ἴδιος αἰσώνας, ὁ ἄνευ προσώπου
-ὁπορευτής Ἀθην. 10. 452 - κάλλος Λουκ. Τιμ.
27 - λέγειν = αὐτοπροσώπως (ὁ ἴδιος) λέγειν
Λουκ. Τιμ. 29, ἀντιθ. δι' ἐπιστολῆς Συνέδ.
-τὰ αὐτοπρόσωπα, ἐνν. συγγράμματα, ἀντιθ.
πρὸς τὰ διαλογικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, ἐνθα ὁ συγ-
γραφεὺς οὐκ εἶναι ὁ ἴδιος χωρὶς καὶ εἰσάγη ἄλλα
πρόσωπα λαλοῦντα μετ' αὐτοῦ.

Αὐτό-πτερος, 2 ὁ φύσει πτερωτός μετ' αὐτοῦ.

Αὐτο-πτεῖν, βλεῖν μετ' αὐτοῦ ὁ ὁφθαλ-
μὸς Πιστ. Ἠλιούδ.

Αὐτο-όπτῃς, ὁ ὁ μὲ τὸν ἴδιον τοῦ ὁφθαλ-
μοῦ βλέπων ἢ ἰδὼν Ἠρ. 4, 16.

Αὐτο-οπτικὸς, 3 ὁ ἀνέμων εἰς αὐτόπτην -πί-
στις Σκουμ.

Αὐτο-οπτος, 2 ὁ αὐταὶ ὕψει ὁφθαλμοί, ὡς αὐ-
τότοπος Σουίδ.

Αὐτο-οπρίας, ὁ ἀποπυρίας.

Αὐτο-οπρίτης, ὁ αὐτόπυρος Λουκ. - ἄρτος
Ἀθην. 3, 110.

Αὐτό-πυρος, 2 ἄρτος καμωμένος ἀπὸ ἀκο-
κίνιστον ἡλεῦρος - ἄρτος Ἀλεξ. παρ' Ἀθην 3, 110.

Αὐτο-πώλῃς, ὁ ὅστις πωλεῖ μόνος τοῦ τὰ
προϊόντα τοῦ Πλατ. σοφ. 232 (Β. Α. 457 αὐ-
τοπώλων ἐκ τοῦ αὐτοπώλου). Κατὰ Σχολ. Ἀ-
ριστ. πλ. 1155, ὅστις συντάσσει τοῦτο μετὰ τοῦ
ἀπώλων, ἑκαπυρος, καλὴ γὰρ ἀπώλων, μεταβολή, ὁ
ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλὼν τὴν ἐκ τοῦ πρόσδοτον

Αὐτοπολική, ἢ ἢ τὴν τὸ αὐτοπώλου.

Αὐτο-πωλικός, 3 ὁ ἀπορῶν τὸ ἔργον τοῦ αὐ-
τοπώλου Πλατ. σοφ. 221.

Αὐτο-ρέγμων, 2 ὁ ἀπ' ἐκ τοῦ (αὐτοχειρὶ)
πραχθεὶς Αἰσχ. ἀποσπ. 361, καὶ ὁ πράξας τι
αὐτοχειρὶ.

Αὐτό-ρεκτος, 2 τῷ προηγ. ἴδ' αὐτόρρεκτος.

Αὐτό-ριζος, αὐτόρριζος Βαδρ. 26, 1, ἐνεκα
τοῦ στίχου.

Αὐτο-ρόφος, 2 ὁ σκεπασμένος μετ' αὐτοῦ
ὁρόφῳ ἢ ὁ ἔχων ἀπ' ἐκ τοῦ σκέπην - σκεπνῶ
Δ. Ἀλ. 1, 79 - ὁτιδήποτε Ἀλ. 1, 79, καὶ αὐτό-
πρὸν. ἄντρα πέτρης αὐτορόφου Ὀππ. Ἀλ. 1, 22.

Αὐτό-ροφτος, 2 ὁ ἀπ' ἐκ τοῦ καμωμένος,
γενόμενος, παρὰ τὸ αὐτοτέλεστα γένεθλα Ὀππ.
Ἀλ. 1, 763.

Αὐτό-ροφτος, 2 α) ὁ ἀπ' ἐκ τοῦ ριζωμένος,
ὁ ἐκ φύσει θεμελιωμένος - ἐστία χθονὸς Εὐρ.
Ῥησ. 287 β) μετὰ ὅλας τὰς ῥίζας, σφόδρα Δ.
Σικ. 4, 12 αὐτορριζοὺς δένδρεα συνεχώσθη
Σχολ. Πλάτ. νόμ. 12, 287.

Αὐτο-ροφής, 2 ὁ ἀπ' ἐκ τοῦ ριφθῆς, ριπτό-
μενος ἀπ' ἐκ τοῦ Σχολ. Εὐρ. Φων. 643.

Αὐτό-ροφτος, 2 Πινδ. Π. 12, 17, καὶ αὐτό-
ρυτος ἑκαπυρὸς ἀπ' ἐκ τοῦ ῥέων - ῥέων Μαρτιαν. 3.

Αὐτός, ἢ ὁ, καὶ ὁ, κυρ. (εἰς τὸν τύπ. τ α υ-
τ ὁ ν) (ἴδιος ἀπὸ τοῦ πᾶν ὅτι αὐτός) ὁ ἴδιος αὐ-
τός, ἐξελθὼν ἀντικείμενον τὸ διὰ τούτου, ὅτι
ἀντιτίθεται αὐτὸ εἰς πᾶν ἕτερον, ὅπερ τὸ διὰ
τῆς ἀντωνυμίας ταύτης ἐκπεφρασμένον ἀντικεί-
μενον δὲν εἶναι, καὶ τὸ ἀποκλείει ἢ ἀντίθεσις
ἐνίοτε ἐκφράζεται διὰ μεταφορῆς αὐτὴν τε καὶ
τὸν ὅτι ἔχουσα = αὐτὴ ἢ ἴδια καὶ ὁ υἱὸς τῆς
καὶ αὐτός, et ipse. Συνήθως δὲ τρεῖς διακρί-
νεται καθ' ἑκάστην περιπτώσιν.

1) αὐτός ὁ ἴδιος 1) ἄνευ ἄλλης προσθήκης ἐν
τῷ ῥήματι, ὥστε τὸ πρόσωπον διὰ τούτου ὀρί-
ζεται ὀφλ. ἀντὶ ἐγὼ, -σύ-αὐτός ὡς εἰς καὶ ὁ
αὐτός, ἀποκλεισμένου ἄλλου ἢ ἀντίθεσις εἴτε
ὁρισμένου ἐκφράζεται εἴτε εὐκόλως ἐκ τῆς συν-
εχῆς νοεῖται π. γ. αὐτοὺς δέ = τὰ σώματα
Ἠλ. α, 4, ἀντιθ. πρὸς τὰς ψυχὰς ἀντιστρέφει
Ἠλ. λ. 602, αἱ ψυχὰς, ἀντιθ. πρὸς τὸ σῶμα
ὁ λαός, ἀντιθ. πρὸς τοὺς συμμάχους Ἠλ. λ.
220 οἱ γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα, 2, 317 ὁ ἀνὴρ
πρὸς τὴν γυναῖκα Πλατ. Πρωτ. 511 οἱ μαχηταὶ
πρὸς τοὺς ἵππους Ἠλ. 2, 466 οἱ κύκλωες πρὸς
τὰς ἀγέλας Ὀδ. 9, 167 οἱ κάτοικοι πρὸς τὴν
πόλιν, 9, 40 τὸ ὅλον πρὸς τὸ μέρος Ἠλ. 7,
474 συχὰ σημ. τὸν ἀρχηγόν ὡς Ἠλ. ζ, 18
αὐτός καὶ δῶκε Θεοκρ. 24, 50 καὶ ἄνευ ἀν-
τιθέσεως σημ. τὸν κύριον ἡρώδη, ὅπου αὐτός
εἶναι Πλατ. πολιτ. 1, 327 τὸν διδάσκαλον
οὗτος ἀποκρίνεται παρ' Ἀριστ. νεμ. 219 ὁ μα-
θητὴς εἰς τὴν ἐρώτησιν τίς οὗτος οὐδὲ τῆς κρε-
μασθῆς ἀνὴρ - αὐτός οὗτος ἔλεγον ἴδιως οἱ
Πυθαγόρειοι αὐτός ἔρα = ὁ διδάσκαλος. Συ-
χνὰ ἀναλαμβάνεται πᾶν ἢ ἀντων. αὐτός τὴν
κυρ. αὐτῆς ἐννοίαν, ἥτις ἐκτελεῖται διὰ τοῦ
καὶ ὀδῶμαι δέ μοι κλέος ἐσθλόν, αὐτῷ καὶ παί-
δασσι καὶ αἰδοίᾳ παρακρίσι Ὀδ. δ, 381 ἢ
ἀντίθεσις ἐκφράζεται καὶ διὰ μεταφορῆς ὡς ἀνω-
τέρου ἐπὶ ῥήματι.

2) προστιθεμένης καὶ ἑτέρας ἀντωνυμίας α) ἀν-
των. προσ. ἢς πολλῶν πρὸς περισσοτέρων ἐμ-
φανισμὸν προηγείται αὐτὸν σέ, αὐτῷ ἐμοί Πλατ.
Φαῖδ. αὐτὸν ἐμὲ, συμ. 220 παρ' Ὀμ. μετὰ
τῶν ἐγκλιτικῶν τύπ. Ὀδ. δ, 244 συνήθ. δι'
ἐπεται καὶ μάλιστα παρ' Ὀμ. ἐμθέει αὐτῆς,
σέ αὐτοῦ, ἐμὲ αὐτὸν ἐν τῷ πεζῷ καὶ παρ' αὐτ.
ποιητῆς εἰς τὰς πλεον. πτώσεις τοῦ ἐν. τιθεμ.
ἀποτελεῖ τὴν αὐτοπαθὴ ἀντων. ἐμπαυτοῦ, ἢς, ὅ,
ὄν, κλπ. ἐμφαντικώτερον δὲ κεχωρισμένως
παρ' αὐτ. ἐμὲ αὐτόν, σέ αὐτόν. Ὅτι δὲ ἢ
αὐτός οὐ μόνον ἐν τῇ ὀνομασίᾳ ἀλλὰ καὶ εἰς
τὰς ἄλλας πτώσεις κεῖται πολλῶν ἀντὶ τῆς
προσ. ἀντων. ἐξάγεται 1) π. γ. αὐτὸν ἐλέη-
σον Ἠλ. ια, 503, ἐμὲ περὶ αὐτοῦ = ἐμπαυτοῦ
Ὀδ. φ, 249 αὐτόν τ' ἐλεείρων, = σέ φ, 389
ἀντὶ δὲ τῆς αὐτοπαθ. οὕσα διακρίνεται συν-
ήθως ὡς αὐτόν = ἐμπαυτόν, σεαυτόν αὐτόν =
ἡμῶν αὐτόν, ἢ ὁμῶν αὐτόν ἀλλ' οὐχ ἦσαν
ἢ τοῦ Ἑρμάνου αὐτῆς γνώμῃ δὲν ἐγένετο ἀπο-
δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Βερνάρδου, εἰ καὶ μεταγενέστε-
ροι φαίνονται μὴ τὴν γραφὴν ταύτην ἀκολου-
θοῦντες, ὡς Πολυδ. 11, 29 οὐδ' ἐν αὐτοῖς ἐλ-
χεται τὰς ἐκπιδάς = ἡμῶν αὐτοῖς ἢ βοηθῶν τοῖς
αὐτοῖς συμμάχοις = ἐμοῖς, 17, 5 β) προστιθε-
ται εἰς τὴν γεν. τῆς κτητ. ἀντων. ἐμὸν αὐτοῦ
χρεῖος Ὀδ. ε, 45 ὁρῶν ἐμὸν τὸν αὐτῆς
Αἰσχ. Ἀγ. 1298 καὶ ἐν τῷ πεζῷ τοῖς ἡμετέροις
αὐτὸν φίλοις Σεν. Ἀν. 7, 1, 29 γ) ἐμφαντικ.
ἐν τῇ δεκτ. ἀντων. = ἐκπιδῶς, κοινῶς, ἴσα ἴσα
π. γ. αὐτὸ τοῦτο τὸ θυζάντιον Σεν. Ἀν. 7,
1, 27 αὐτὰ ταῦτ' ἦν τὰ λεχθέντα Πλατ. Τιμ.
19 ἐπίσης καὶ μετ' ἄλλ. ἀντων. αὐτός ἐ-
καυτός = ἐκαυτός δι' ἐαυτοῦ Ἠρ. 9, 26
αὐτὴν αὐτὴν = τὴν ἴδιαν αὐτὴν Πλατ.
Κρατ. 439.

*Ενταῦθα δὲ παρατηρητέα καὶ ἑτέρα διττὴ τῆς ἀντων. ταύτης χρῆσις.

α) ἡ αὐτός τίθεται μόνη ἐνίοτε, μετ' ἐμφάσεως, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ὄντος, ἐξελθούμην μὲν διὰ τοῦ οὗτος, ἰδίως ὅταν ἔπεται ἀναφορ. πρότασις, διδούσα ὅμως εἰς τὴν πρότασιν ἐπέαν χρονίαν· ἐγὼ τοίνυν ἡγοῦμαι, ὅσοι μὲν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἄνθρωποι ἦσαν, προσήκειν αὐτοῖς· Λυσ. 23, 16· «νομήσαντες δὲ αὐτὸ οὐχ ἡσπασθαι, δι' ὅπερ» κλπ. Θουκ. 7, 34· «ἀπέπτυσ' αὐτὴν, ἥτις ἄνθρωποι· ἄλλον φιλεῖ» Εὐρ. Τρ. 668· β) πρὸς ἀποφυγὴν πολλῶν ἀναφ. ἰδ. εἰς διαφ. πτώσεις, τίθεται ἀντὶ τοῦ δευτέρου ἀναφ. ἡ αὐτός, ἀνακολουθούσῳ οὕτω σχηματικῶς ἐκείνης τῆς προτάσεως· «ὅ φησι σὺ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι καὶ σὲ ὀφεισόμενον εἶναι αὐτοῦ» Πλάτ. Γοργ. 453· «ἦν ὁδὸς Ἀφροδίτην μὲν λέγεσθαι φησι, τὸ δ' ἀληθέστατον αὐτῆς ὄνομα ἡδονὴν εἶναι», Φιλ. 12, 6· «ἐκεῖνοι τοίνυν, οἳ οὐκ ἐχρίζοντο ὁ λέγοντες ὅδ' ἐφίλουσαν αὐτοῦ» Δημ. 3, 24 ὅλος παρενθετ. ἴδε Σεν. Κυρ. 8, 1, 46· 8) ἐνεκὰ μείζονος ἐμφάσεως τίθεται παρὰ τῇ αὐτοπαθ. ἀντων. ἔνα ἐξάσῃ τὸ ὑποκείμεν. «οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ στήθιν ἀπεσθάλισιν· ἄλλ' ἐργουμένη» Ὀδ. α, 33· «αὐτὸς καθ' αὐτὸ τὴν ὁδὸν μαντεύσεται» Αἰσχ. Ἑκτ. 408. Τίθεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου ἢ τῆς προθ. καὶ τῆς αὐτοπαθ. «τοὶ αὐτοὶ αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνονται» Αἰσχ. Ἄγ. 815· «οὐ τὴν ὁδοῦν μῆτέρα διανοεῖται ἀποκτείνεσθαι, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς αὐτοῦ» Πλάτ. Ἄλκ. 11, 144· 3) εἰς ὄνομα ἔχον ἀντὶ τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ ἀπ. ἔκδοτ. τῶν κυρ. ὄν. καὶ τινων συνηθ. ἀνθρώπων ὡς βασιλέως = (ὁ τῶν Περσῶν), αὐρανόος, ἡλίου, πεατήρ, μήτηρ κλπ. «πρὸς αὐτοῦ Ζηνός» Σοφ. Φιλ. 482· «ὁ τλήμων αὐτός», Φιλ. 161, ὅπερ ἡρόδοτος τεθῆναι καὶ «αὐτὸς ὁ τλήμων» ἐμφαντικῶς ὡς· «ἄκρον ὑπὸ λόρον αὐτὸν» = ἀκρίδως ὑπὸ τὸν λόρον Ἰλ. ν, 615· «αὐτὸ τὸ περὶ ὁρόν» Θουκ. 2, 3· «αὐτὰ τὰ ῥήματα» = ἀκριδῶς αὐτὰ τὰ ῥήμ. Πλάτ. Φαιδρ. - ἐνεκὰ δὲ τῆς ἀποκλειστικῆς δυναμείας σημαίνει συγν. ἡ ἀντων. αὐτὸς τὸ αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ ἰδίως ἐν τῇ φιλοσοφικ. τῆς γλώσσης χρῆσις, ἐνθα συνηθ. τὸ οὗδ. αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομα ἀνέχθαι τίθεται· «φαμέν τὶ εἶναι δίκαιον αὐτὸ ἡ οὐδὲν» = αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ, τὸ ἀπόλυτον δίκαιον Πλάτ. Φαιδρ. 65· «οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες» = τὴν δικαιοσύνην αὐτὴν καθ' ἑαυτοῦ ὡς τοιαύτην ἐπαινοῦντες, πολίτ. 11, 363· ὁμοίως· «αὐτὴ κίνησις» Σοφιλ. 256· σπαν. μετ' ἄρθρ. «τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ ἡ ἀρετὴ», Πρωτ. 360· οἱ μὲν. σχηματίζουσι τοιαῦτα σύνθετα, ὅπερ ἄλλοι κεχωρισμένως γράφουσιν Ἀριστοτ. τοπ. β, 8, 6· αὐτοδουλήσις, αὐτοεπιθυμία, αὐτοηδὴ· 4) ἐκ τῆς σημ. αὐτός ὁ ἴδιος προκύπτουσιν αἱ ἐξῆς δύο· α) ἀπ' ἑαυτοῦ, ἐξ οἰκείας θελήσεως, αὐτόματος· «ἄλλὰ τις αὐτὸς ἔτοι» Ἰλ. ρ, 254· «οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων» Ὀδ. 6, 168· καὶ μετὰ τῆς προσηγορίας· «αὐτοὶ ἐθέλοντες» Σεν. Ἀν. 5, 10, 6· οὕτω καὶ· «αὐτὸ δείξει» = ἀπ' ἑαυτοῦ Πλάτ. Ἰπ. μισθ. 288· β) δι' ἑαυτὸν τὸν ἴδιον, ἄνευ ἄλλου, μόνος· «αὐτός περ εἷν» = καίτοι αὐτὸς μόνος ἦτο Ἰλ. θ, 99· «αὐτοὶ καὶ οὐ μετὰ τῶν πλειόνων» Θουκ.

5, 60· «ἄνευ τοῦ οἴτου τὸ ὄψον αὐτὸ ἰσθίειν» Σεν. ἀπομ. 3, 14, 3. Παρατίθεται δὲ καὶ τό, οἷος Ὀδ. ε, 450· καὶ παρὰ τοῖς ἀπ. μόνος· «αὐτὸ τοῦτο μόνον» Πλάτ. Γοργ. 500· παρὰ μὲν. καὶ ἐπιρρημ. «αὐτὸ μόνον ἐργάτης» Λουκ. ἐνυπν. 9· ἐνταῦθα ἀνέχει καὶ τό· «αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν» = ἡμεῖς· ἡμετὰ μετὰ τοῦ μόνος, μόνος Πλάτ. νόμ. 8, 836· «αὐτός καθ' αὐτόν» = ὁλος μόνος καθ' ἑαυτόν· «αὐτὸ ἕκαστον» = ἕκαστον πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτό· 5) ἐν ἀριθμ. τακτικοῖς ἐκφράζει ἡ αὐτός τὸ ὁμοῦ εἶναι· «πέμκτος αὐτός» = αὐτός ὁ ἴδιος ὡς πέμκτος, ὅλ. μετὰ τρισσάρων ἄλλων Θουκ. 1, 46· 6) διὰ τῆς αὐτός μετ' ὀνόματος κατὰ δοτ. ἐξάρεται συμδεδικός τι, ὅπερ συνήθως δὲν παρατίθεται· ὁ Ὀμ. τίθησι συγν. καὶ τὴν προθ. σὺν· «αὐτὴ σὺν σφρμγγί» Ἰλ. ι, 194, σπαν. ἐν τῷ πεζῷ· «συνῆθ. ἄνευ τοῦ σὺν, ὡς καὶ παρ' Ὀμ. ἀπαντὰ» «αὐτὴ τε θαλάσση» Ἰλ. η, 24· «αὐτοῖς ἔπποισι καὶ ἄρμασιν», ψ, 8· «αὐτοῖς νεωσίοικισι» Ἡρ. 3, 45· Σαχνά ἐν τῇ ἀττικῇ αἱ συνήθειαι αὐταὶ πράξεις κείνται ἄνευ ἄρθρου Β. Ἀν. σ. 130· αὐτὴ νη, αὐτοῖς ἔπποις, ἀνδράσι, ταῦτα χωρὶς ἄρθρου· ἔτι «αὐτοῖς ποιμνίαν ἐπιστάταις» Σοφ. Ἀλ. 27· καὶ μετ' ἄρθρου· «αὐτοῖς τοῖς πόρπαξι» Ἀριστ. ἱππ. 849· «αὐταῖς ταῖς τριήρεσι» Σεν. Ἀν. 1, 3, 17· μὲν. τίθεσι τὸ αὐτός κατόπιν· «κέρασις αὐτοῖς» Λογγ. 7) πλειοναστικῶς κατὰ τὸ φαινόμενον κείμεν, ὅταν τὸ ὄνομα, πρὸς ὃ ἀναφέρεται, κῆται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει καὶ μετὰ παρενθεσίμην πρότασιν ἀσπληνείας· γὰρ ἀνάγκη νὰ ἐκινῶνται τῇ πᾶσι, ἀγαθῶν ἱππέων, κρείττους ὢν ἱππεύς, συμπαγὲς αὐτῷ Σεν. Κυρ. 1, 3, 15· «Ξενοφῶντι, ὁρῶντι μὲν ὁρῶντι δὲ· καλὸν αὐτῷ ἰδοῦναι», Ἀν. 5, 6, 15· ἰδιότροπον εἶναι τὸ· «οἷς Ὀλυμπιοὶ θεοὶ δοῖεν ποτ' αὐτοῖς» Σοφ. Φιλ. 315, ἐξ οὗ τὸ μεταγενέστερ. «ὡν οἱ μὲν αὐτῶν» Καλλιμ. ἐπιγρ. 5. II) ὡς δὲ ἡ ὄνομα. αὐτὸ πολλάκις εἶνε αὐτὴ ἡ τριτοπρ. ἀντων. τόνον ἔχουσα, «αὐτὸς Ἐλένην ἔχεται, ἡμεῖς δὲ» Ἰλ. γ, 282, οὕτω καὶ αἱ πλάγια καὶ πτώσεις ἄνευ ἐμφάσεως κείνται ἀντὶ τῆς τριτοπρ. ἀντων. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, καίτοι παρὰ τοῖς π. ἔξεστι τοῦτο Ἰλ. ο, 457· παρ' Ὀμ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ εἶνε σπάνιον, καὶ τὸ ἐν Ἰλ. μ, 204, αὐτὸν θεωρεῖται ὑπὸ τῶν κριτικῶν ὡς ἐγκαλ. καὶ γὰρ γὰρ αὐτόν.

III) μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ αὐτός, ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ, ἀπ. συνθεσίμ. αὐτός, αὐτὴ, ταῦτα καὶ ταῦτον - (ταῦτά παρὰ τοῖς τραγ. μόνον, ἐνθα πρέπει ἡ λήγουσα νὰ ᾔνε βραχέα) - ταῦτ' ὅν πρόφω-νηθέντων, καὶ ἐνθα ἀνάγκη ἐστὶ θέσεως, ἀλλ' ἐν τῷ πεζῷ οὐδέμια παρατηρεῖται διαφορά· ταῦτο, ταῦτ' ὡ, ταῦτά, ἰων. αὐτός, αὐτοῖ, ταῦ-τό, καὶ Πινδ. Ὀ. 1, 45 = ὁ ἴδιος. Ἐν τισι παρ' Ὀμ. παραδείγμασιν ἑλλείπει τὸ ἄρθρον ὡς ἐν Ἰλ. μ, 225· Ὀδ. η, 107, καίτοι ἐν τῷ ὁδ. ῥάμοι ὀφίκερον ἔλαρον εἰς δόδον αὐτὴν ἔκειν· Ὀδ. κ, 158, δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ ἀκριδῶς· παρ' ἀπ. οὐδέποτε ἑλλείπει τὸ ἄρθρον, τὸ δὲ «καὶ σὺν ἔτ' αὐτὸς εἰμὶ» = ἐγὼ αὐτός Σοφ. Οἰ. τ. 557· συγν. παρατίθεται δοτικῇ· «αὐτὸ ὅ-μιν ἐπρήσσμεν» = τὸ αὐτὸ, ὅπερ ὁμοίως Ἡρ. 3,

119· ἰδιότροπον εἶναι τὸ «φέρει δὲ ἄλλην εἰκόνα σοὶ λέξω ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου τῇ νῦν», ἀντὶ ἐξ οὗ τὴν νῦν Πλάτ. Πρωτ. 329· Σπανιώτ. καὶ, «ἵνα μὴ σφίσιν αἰ αὐταὶ φυλαὶ ἔωσι καὶ ἴωσι·» Ἡρ. 5, 69· προσέει· «ὥσπερ «εἴ τις δι' ἄσχυρὸν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὥσπερ σὺ» Πλάτ. Φαιδ. 86· παρὰ Πλάτ. πολιτ. 3, 412 ἀντιτίθεται πρὸς τὰ ταῦτον εἰς τὸ ἔτερον· ἐπιρρημ. καί ταις ἐν ταῖς, «ἐν ταῖς αὐτῇ εἶναι, μένειν τινι» καὶ ἄνευ τοῦ τινὶ = μαζὶ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον εἶναι· ἢ μένειν· «ἐν ταῖς αὐτῇ γίνεσθαι ἀλλήλοισι» = συνέρχασθαι· Πλάτ. συμπ. 172· «εἰς ταῦτον ἔλθειν» = «ἐκ τοῦ αὐτοῦ» = ἐκ τοῦ αὐτοῦ τύπου· «ἐπὶ τὸν αὐτὸν διέμενον» = μένον ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει· Πλάτ. πολιτ. 1, 18· «κατὰ τὸ αὐτὸ» = εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον· «κατ' αὐτὸ» = εὐθὺς, ἀκριβῶς· «ὕπὸ τὸ αὐτὸ» = περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον. Οἱ κοινῶς σχηματίζουσι καὶ συγκρ. αὐτότερος· Ἐπιγάρμ. παρ' Ἀπολλων. καὶ ὅπερ. αὐτότερος Ἀριστ. πλ. 83.

Ἐν συνθέσει σημαίνει· 1) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως ὡς αὐτοφυῆς· 2) μόνος ὡς, αὐτόσκηρος, αὐτόφυλος· 3) ὁ ἴδιος, δι' οὐδενὸς ἄλλου, ἐκ φύσεως, αὐτομαθῆς, αὐτόματος· 4) ἀληθινός, ἐνκαρῆς, ὁμοίος· Αὐτομαθῆς· 5) πᾶς, ὅλος αὐτοπρεμνός· 6) πρὸς δεξιὴν τοῦ ἀπρημμένου ἴδε 1, 3.

Αὐτο-σκανδαράκη, ἢ ἡ ἀληθινὴ ἢ γνησίᾳ σκανδαράκη Ἀλκιφ. ἱστορ. 4.

Αὐτό-σκαρξ, σκαρξ, 2· ὅλος ἡ μόνον κρέας μετγν.

Αὐτόσε, ἐπ'ρ. τοῦ αὐτοῦ· εἰς αὐτὸ τὸ μέρος Ἡρ. 3, 124.

Αὐτο-σίδηρος, ὁ ὅλος ἀπὸ σίδηρου Εὐρ. Ἠλ. 356.

Αὐτό-σιτος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ σιτούμενος, ὁ τὴν τροφήν αὐτοῦ εἰς κοινὸν τι δεῖπνον μεθ' ἑαυτοῦ φέρων Κροῦβυλ. παρ' Ἀθην. 11, 47.

Αὐτο-σκαπανεύς, ὁ ὁ καθ' αὐτὸ σκαπανεύς, σκαπανεύς Ἀλκίφ. 3, 70.

Αὐτο-σκαύατος, 2 καὶ

Αὐτό-σκευος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κατασκευασμένος, ὁ κακῶς καμωμένος· λούριον Σονεσ, ἐντ. ἀτέχνος· «φύσεως αὐτοῦ, ἐκ φύσεως» Ἀριστ. 2, 22· αὐτοφυῆς Πολ. 10, 14.

Αὐτό-σκηρος, 2 (σκηρῇ) ὁ μόνος τρώγων, γευματίζων Ξεν. Κυρ. 8, 1, 14, δ. γρ. ἀπόσκηρος.

Αὐτό-σχωμμα, τὸ Ἀλκίφ. 3, 43, παρὰ τὸ αὐτόχρις = καθ' αὐτὸ σχώμμα.

Αὐτο-σοφία, ἡ αὐτὴ ἢ σοφία, ἢ καθ' αὐτὸ σοφία ἐκκλ. ὡς ἰδιότης τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό-σοφός, 2· ὁ καθ' αὐτὸ σοφός Τζέτζ. ἢ ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ σοφός.

Αὐτό-σπορος, 2· ὁ καθ' αὐτὸ ἐσπαρμένος Νον. ἀλλ'· γούκι, οἱ ἀφ' ἑαυτοῦ σπειρόμενοι, οἱ εὐφοροὶ ἀφ' ἑαυτῶν Αἰσχ. ἀποσπ. 184.

Αὐτό-σπουτος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος Αἰσχ. Εὐμ. 163.

Αὐτο-σταδῆν, ἢ ἡ μάχη ἢ ἐκ τοῦ συστάδην (σύνεγγυς) γινόμενη, ἀνὴρ πρὸς ἀνδρὰ Ἠλ. ν, 325.

Αὐτό-στεγός, 2· ὁ σπηλυγξ, ὁ ὑπὸ τῆς φύσεως στεγασμένος Διον. παρ' Ἀθην. 9, 401· 6) μὲ ὅλην τὴν στέγην.

Αὐτό-στοιχός, 2· ὁ ἀκολουθῶν ἑαυτὸν, ἀκοινωνήτος, ἀσχετος, μεμονωμένος.

Αὐτό-στολός, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ πλέων, ἢ ὁ πλέων μόνος τοῦ διὰ τῆς αὐτοῦ Σοφ. Φιλ. 404.

Αὐτό-στονος, 2· ὁ καθ' ἑαυτὸν στεναίνων Αἰσχ. Ἐπτ. 899.

Αὐτο-στράτηγος, ὁ ἀνεξάρτητος στρατηγός Δ. Κασ.

Αὐτό-στυλος, 2· αὐτόστολος ἔσφ. γρ.

Αὐτο-σφαγῆς, 2· ὁ αὐτοχειρὶ σφαγείς, ἢ ὁ πρὸς συγγενῶν τοῦ σφαγείς· «ὡς περ εἰσορῶ» ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίνοντα (= διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς σφαγέντα) Σοφ. ΑΥ. 828· «τῶς αὐτοσφαγείς πρὸς τῶν φιλοστόντων ἐχθρῶν ἀλοίατο» (ὕπὸ τῶν συγγενῶν του) Εὐρ. Φων. 1326.

Αὐτο-σχεδόν, αὐτοσχεδόν Ἠλ. π, 319.

Αὐτο-σχεδός, ὑπόδεμα· ἀτεχνόν, ἀκατέργαστον Ἐρμ. παρὰ Πολυδ. 7, 89, ὁ Μείνικ. εἰκάζει αὐτοσχεδός.

Αὐτο-σχεδία, ἢ ἡ αὐτοσχεδία.

Αὐτο-σχεδίαζω, ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προπαρασκευῆς κάμνω τι, ὅτε μὲν ἐπὶ καλῆς σημ. αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο κράτιστος = ταχέως ἀποφασίζων ἐπράττει τὰ δέοντα Θουκ. 1, 138· ἀνταποκρ. πρὸς τὸ· «ὅς προσταχθέντα ὑπὸ τῆς πόλεως πράττειν Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 32· ἰδίως ὁμιλοῦ αὐτοσχεδῶν Πλάτ. Μένειξ 235· περὶ τινος, Φαίδρ. 236· οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἰσοκ. 13, 9 περὶ τῶν σοφιστῶν· «χειρὸν γράφοντες τοὺς λόγους ἢ τῶν ἰδιωτῶν τινες αὐτοσχεδ.», ὅτε δὲ μετὰ σκυπτικῆς παραστῆ· ἄνευ σκέψεως, ἀπεροσκέπτως πράττειν = ὁπ' ἀγνοίας Πλάτ. Εὐδ. 16, ἀντὶ. ἐπισταθῆαι Δημ. 61, 43· παρ' Ἰσοκ. 9, 41· «οὐκ ὀλιγωρεῖν οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων».

Αὐτο-σχεδίασμα, τὸ ἐκ τοῦ προχείρου ἢ αὐτοσχεδῶς ποιηθὲν Ἀριστοτ. ποιητ. 4· ἐν γένει πᾶν τὸ ἐπιχειρησθὲν ἄνευ προπαρασκευῆς καὶ σκέψεως Πλάτ. κομ. παρὰ Πολυδ. 6, 142, (ὅστις ψέγει τὴν λέξιν).

Αὐτο-σχεδίασμός, ὁ τὸ πράττειν ἢ ὁμιλεῖν αὐτοσχεδῶς Ἀλκίφ. Σοφ. 677, 19, ἐν πλ.

Αὐτο-σχεδίαστος, ὁ ὁ πράττων ἢ ὁμιλῶν ἄνευ προπαρασκευῆς καὶ σκέψεως· ἐντ. ὁ ἰδιώτης, ἀσχάριος, ἀντὶ. τῶν τεχνιτῶν Ξεν. Λακ. 13, 5.

Αὐτο-σχεδίαστί, ἐπ'ρ. ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπροστοχάστως.

Αὐτο-σχεδίαστικός, 3· πᾶν ὅ, τι λέγεται ἢ πράττεται χωρὶς προετοιμασίαν καὶ σκέψιν· λόγος Ἀλκίφ. Σοφ. 674, 27.

Αὐτο-σχεδίαστος, 2· ὁ γινόμενος αὐτοσχεδῶς.

Αὐτο-σχεδίων, ἐπ'ρ. ἰων. αὐτοσχεδῶν (κατ' αὐτοσχεδίην).

Αὐτο-σχεδῶς, ἐπ'ρ. ἴδ' αὐτοσχεδῶς.

Αὐτο-σχεδῶς, (σχεδῶς) 3 καὶ 2· α) παρ' Ὁμ. μόν. «αὐτοσχεδῶς μίξει χεῖρας τε μένος τε» αὐτοσχεδία, ἢ ἐκ χειρὸς μάχη, ἢ συμπλοκή Ἠλ. α, 510· «αὐτοσχεδίην πλήττειν τινὰ» ἐνν. πληγὴν (τὸ πληγῶναι τινὰ ἐν χειραφίᾳ εἰς μάχην ἐκ τοῦ συστάδην), κ, 202· ἐπίσης «αὐτοσχεδίην οὐτασμένους» Ὀδ. λ, 536· 6) ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδῶς· ἐξ αὐτοσχεδῆς Ὁμ. ὕμν. Ἐρ. 55· ἐξ αὐτοσχεδίου Ἡρώδιαν. 7, 8, 25· πόλεμος, 7, 4, 8· βωμός, τείχη = ἄνευ προπαρασκευῆς, ἀτέχνως Δ. Ἀλ. 1, 40, 3, 67· ἴδιος ἐπὶ λόγου καὶ ποιημάτων, 2, 34 Πλουτ.

Αὐτο-σχεδῶν, ἐπ'ρ. ἐκ τοῦ πλησίαν = μὴ ἐξ

τοῖσι-(ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα) Ἰλ. ο, 386-οὐτάξειν, ὁδῶν=(μὲ τὴν σπάην πληγῶνεν) Ἰλ. η, 273, ο, 708-ὁρμηθῆναι, ρ, 530-καὶ αὐτοσχέδῃ, πλησάν-τινος Ἀρ. 901-ἐπὶ χρόν. παρευ-
θός, ταχέως Ἀπολ. Ρ. 1, 12.

Αὐτότατος, ὁμοῦ τοῦ αὐτοῦ.

Αὐτό-τερος, 2' αὐτότερος.

Αὐτό-τέλεια, ἡ ὁ χαρακτήρ τοῦ αὐτοτελοῦς, τὸ αὐτοπρόστατον, ἡ ἐντέλεια μτγν.

Αὐτό-τέλειος, 2' ἐντέλης.

Αὐτο-τελειότης, ἡ, ἡ ἐντέλεια Ἰαμβλ.

Αὐτό-τέλειος, 2' ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ ἐκτελούμενος-
γόνος Κλαυθ. Ἐπ. πρῶλ. αὐτόρεκτος.

Αὐτο-τελής, 2' α) ὁ εἰς ἐκὺν φῶρον πληρώ-
νων, ὁ εἰς οὐδένᾳ ἄλλῳ φῶρον δίδων, παρὰ
τὸ αὐτόνομος καὶ αὐτόδικος Θουκ. 3, 18' β) ὁ
εἰς ἐκὺν τελειῶνων, εὐτελής, τέλειος Ἀριστοτ.

τοπ. 1, 5, 9' ἐντ. ὁ μὴ ἔχων ἐν ἐκὺν σκοπόν
τινα Πολυβ. 7, 3, 5' ἀπολύτ. Δ. Σικ. 12, 1, ὁ
δὲ ἐκὺν μόνον ἐπαρκῶν Πολυβ. 3, 4' αὐτο-

τελής νίκη τῶν ἡγομένων=νίκη ἧτις χρεω-

στίζεται μόνον εἰς τοὺς ἀρχηγούς, δ, 12' ἱππεῖς
=ζῶντες δὲ ἰδίῳ ἐξέδωκε Λουκ. Τεβ. 54' ἐπὶ
ὁ ἀνεξάρτητος παρὰ τὸν ἀναρχτὸν Πλάτ. Ἐρωτ.

9' ἐπὶ αὐτοτελῶς=ἐντελῶς Ἐπικουρ. ἐν Δ. Α.
10, 85' ἐπὶ αὐτοφροσύνῃς-ὁμολογίας ποιεῖσθαι

Πολυβ. 3, 29' ἀλλὰ Αυσ. ἐν Β. Ἀν. 467 (ἀν-
τιθ. τῷ ἀκριβῶς)=(ἐπιπολιῶς).

Αὐτο-τελῶς, 19' ἐπὶ, προηγ.

Αὐτό-τερος, 3' κωμ. συγχο. τοῦ αὐτοῦ.

Αὐτό-τεχνος, (τέχνη) 2' ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ τὴν
τέχνην μαθὼν-πρὸς ἴσιν Πλάτ. Γρυλ. 9.

Αὐτότης, ἡ ἡ ταυτότης, ἀντιθ. τῷ ἑτερότης
Σεξτ. Ἐμπ.

Αὐτό-τοκος, 2' α) καθὼς εἶνε μὲ τὰ τέχνα του
Αἰσχ. Ἀγ. 135' β) αὐτοτόκος, 2' ὁ αὐτὸς
ἐαυτοῦ γεννῶν Νον.

Αὐτο-τραγικός, 3' ὁ καθ' αὐτὸ τραγικός-πί-
θηκος Δρμ. 18, 242, ἐνθα ἄλλοι

Αὐτο-τραγικο-πίθηκος, ὁ ὁ καθ' αὐτὸ ἡ
αὐτόχρημα τραγικός, πίθηκος.

Αὐτο-τρί-γωνον, τὸ τὸ καθ' αὐτὸ τρίγωνον,
τὸ ἰσωνικὸν τοῦ τριγώνου Ἀριστοτ. Θεμιστ.

Αὐτο-τροπήσας, ἀμφ. γραμ. Ὀμ. ὕμ. Ἐρ.
80' ὁδόν ἢ αὐτοπρεπήσας.

Αὐτό-τροφος, 2, ὑπὸ Φρον. 201 ἀποδοκιμά-
ζεται ὡς ἀδ. λέξις ἀντὶ οἰκίστιος.

Αὐτό-τυπος, 2' ὁ αὐτοχειρὶ κτυπηθεὶς Ὀπ
ἀλ. 2, 358' 2) ὁ κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τύπον
ἐργηματούμενος.

Αὐτοῦ, ἐπὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, αὐτοῦ, ἐκεῖ
ἀπὸ Ὀμ. συγν. ἀκριβέστερον διὰ τοπικ. προσ-

διορ. αὐτοῦ τῷ ἐν ἡμέρῃ ἐπὶ αὐτοῦ ἐνθα
Ἰλ. ο, 207, (οὕτω-οὐ ἐνθαδ' αὐτοῦ Εὐπολ. ἐν
Σταθ. Ἀνθολ. 4, 33)-κεῖθι αὐτοῦ Ὀμ. ὕμ.

Ἀπ. 374' καὶ ἐν περὶ πλεοναστικῶς-αὐτοῦ
ταύτη Ἡρ. 4, 135'-αὐτοῦ (=στάσου) Σοφ. Οἰ.

Κ. 192' καὶ εἰς κινήσεις σημαντ. ῥήματα Πλάτ.

πολιτ. 397'-αὐτοῦ ἢ αὐτοῦ.

Αὐτοῦ, γεν. τοῦ αὐτοῦ.

Αὐτο-υργέω ἑργάζομαι μόνος μου, κάμνω
τὴν ἐργασίαν μόνος μου ἄνευ ὑπηρετοῦ Ἀριστ.

Λουκ. 8, νεκρ. 6, 1'-οἱ αὐτουργοῦντες=οἱ γε-
ωργοῦντες μόνος των τὴν χώραν των-τὴν γε-

λοσοφίαν (μόνος ἀσπῶ καταγίνομαι περὶ τὴν
φιλοσ.) Θεμιστ. 8 σελ. 108'-τὴν μαντήην ἐς
τέλος Λουκ. Θ. Σοφ. 36'-ἐπιδοῦλὴν Φιλοστρ.

Αὐτο-ύργημα, τὸ ἔργον ἴδιον (ἐκ τῶν ἰδικῶν
του χειρῶν) Ἰουστίν.

Αὐτο-ύργητος, 2' ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ ἡ ἐκ τοῦ προγε-
ρου ἐργασμένος, ὁ πρόστυχος-βιβλ. Ἀνθ. 6, 33.

Αὐτο-υργία, ἡ ἐργασία διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν,
ἡ αὐτοχειρία Αἰσχ. Εὐμ. 322' ἐπὶ ἐμπειρία

Πολυβ. 9, 14' ἡ κακοπάθεια, τὸ νὰ κοπιᾷ
τις μόνος του χωρὶς ὑπηρετήν Πολυβ. 4, 21.

Αὐτο-υργικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος
εἰς αὐτοουργίαν Μ. Ἀντ. 1, 5'-ἡ αὐτοουργική
ἐνν. τέχνη=ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις

αὐτὰ τὰ πράγματα (καὶ ὅχι τὰ ἀπεικονίσματα
ταύτων) Πλάτ. σοφ. 266.

Αὐτο-ύργισον, τὸ κτήμα δίδον ἀπ' ἑαυτοῦ εἰς-
ὄσημα, ὡς ἑλαιῶν, ἀλυκή, κλπ.

Αὐτο-υργός, 2' α) ὁ ἐργαζόμενος μόνος του
αὐτοουργῶ χειρὶ (δὲ ἰδίᾳ χειρὶ) Σοφ. Ἀντ. 52,

ἰδίᾳ ὁ τὸν ἀγρὸν μόνος του ἄνευ δοῦλων ἐργα-
ζόμενος γεωργὸν Ξεν. οἰκ. 5, 4' ἐντ. ὁ συνει-

θισμένος εἰς σκληρὰν ἐργασίαν Θουκ. 1, 141'-
ὁ χειροτέχνης, χειρωναξ Πλάτ. σοφ. 223' τῆς

φιλοσοφίας=ὁ ἐργαζόμενος περὶ τὴν φιλοσο-
φίαν μόνος του ἄνευ διδασκάλου ὁ μόνος

του ἀγωνιζόμενος Ἡρωδιαν. 7, 2, 17'-βίος=
μόνος τὰ πρὸς τὸ ζῆν ποριζόμενος Δ. Ἀλ. 19,

19' ἐπὶ-διαίτα, 1, 79, β) ὁ κατὰ κατωμένους
ἄνευ τέχνης-καὶ ἀφελῆς περιόδοι, περὶ δειν.

Δημ. 39'-μέλος τέττιγος Ἀπολλωνιδ. 25.

Αὐτο-υργύ-τενκτος, 2' ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ ἡ
κακῶς κατωμένους Λυκοφρ. 747.

Αὐτό-φαγος, 2' αὐτόφορος Ἰουστίν.

Αὐτο-φάγος, 2' ὁ ἐκὺν φαγὼν ἡ τρώγων.

Αὐτο-φανώς, ἐπὶ προφανές, ὁρατὸ μωφάνος.

Αὐτόφει, αὐτόφιν, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ἐν. καὶ
πλ. τοῦ αὐτοῦ Ὀμ. καὶ ἐπὶ αὐτοῦ-ἀπ'

αὐτοῦ, παρ' αὐτόφιν=αὐτόφιν, αὐτοῦ, ἀπ' αὐ-
τοῦ Ἰλ. λ, 44'-ἐπ' αὐτόφιν=ἐν τούτῳ, ἐν το-

σοῦτῳ, ἐν τῷ μεταξὺ, α, 255.

Αὐτο-φιλ-ανθρωπία, ἡ ἡ καθ' αὐτὸ φιλαν-
θρωπία.

Αὐτο-φίλ-αυτος, 2' ὁ καθ' αὐτὸ ὑπερβολὴν φί-
λαυτος.

Αὐτό-φλοῖος, 2' καθὼς εἶνε μὲ τὸν φλοῖον
του (φλοῦδαν)-βίχτου Θεοκρ. 25, 208'-ζῶτα-

νον, ἐπ. 4'-Πάν Φιλ. 7 (Ἀνθ. 6, 99).

Αὐτο-φόνος, 2' α) ὁ διὰ τῆς ἰδίας του χειρὶς
ἐκὺν φονεύων Αἰσχ. Ἐπὶ: 832' ἐπίσης ἐπὶ.

αὐτοφόνος, 63' αὐτοφόνος τύμβος Ἀντίφιλ.
22' β) στρατηγὸς τῶν Θηβαίων Ἰλ.

Αὐτο-φόντης, ὁ αὐτόχειρ, ὁ φονεύων αὐτὸς
ἐαυτὸν Σοφ. Ἰλ. 264'-στρήνος Λυκοφρ. 438.

Αὐτό-φορβος, 2 (φῶρβω) ὁ τρώγων αὐτὸς
ἐαυτὸν, αὐτοφάγος Αἰσχ. ἀποσπ. 98.

Αὐτο-φόρητος, 2' ὁ φερόμενος ἢ φερεῖς μὴ
νος του Νον. Δ 10, 150.

Αὐτό-φορτος, 2' α) ὁ φορτωμένος μὲ ἰδικόν
του φορτίον ἡ ὁ φέρον μόνος του τὸ φορτίον

Αἰσχ. Χο. 664. Καθ' Ἰουστίν. αὐτοδιάκονος ὁ δὲ
Κρατίν. κωμ. οἱ τὰ κοινὰ φορτιζόμενοι β) ὁ μὲ

ὄλον τὸ φορτίον (ναὶς ἀπόλοιαν αὐτόφορτος
Πλάτ. Ληλ. Παυλ. 9, 50, 167.

Αὐτο-φρόνησις, ἡ ἢ καθ' αὐτὸ φρόνησις Ἰμερ.
Αὐτο-φροσύνητος, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ φρουρού-
μενος, ἡ φρουρῶν Ἰουστ.

Αὐτο-φωής, 2 (φῶς) ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ φῶν,
φωτῶνων, ἡ αὐξάνων Ἦσ. θε. 813. Ἐν γένει
ὅ, τι εἶνε ἀπὸ τῆς φάσεως καὶ δὲν ἔγινε διὰ τῆς
τέχνης - λαμὴν Θουκ. 1, 94' - στρωμνὴ Πλατ.
Πρωτ. 321, ἀντιθ. πρὸ τὸ χειροποίητος Πολυδ.
9, 27. Οὕτω καλεῖται καὶ ἡ ἀκρίς - αὐτοφῶν
μίμημα λόφης Μελ. 112' - χρυσός = (γνήσιος, κα-
θαρὸς) Δ. Σικ. 3, 43' «ἐκίστος» τὸ αὐτοφῶν = ἡ
φυσικὴ ιδιότης ἐκίστου Πλατ. πολιτ. 6, 486, ἀν-
τιθ. ἐπ' αὐτῶν Ἀριστοτ. ζῆτ. 1, 7' ἐπὶ. «αὐτο-
φῶν» ὁμοίων = ἐκφῶνται ὁμοίον Πλατ. Γοργ. 513.

Αὐτό-φωτος, 2' α) τὸ προηγ. Πινδ. Π. 3,
37' - ἐργαστὸν Ἀριστοτ. πολ. 48' ε) ὁ αὐτοῦ
εἰς τὸν τόπον φωτῶντας, ἐντόπιος.

Αὐτο-φῶς, ἐπὶ. 18' αὐτοφῶς.

Αὐτο-φωνία, ἡ ἢ καθ' αὐτὸ φωνή Ἰουλιαν.

Αὐτό-φωνος, 2 (φωνή) ὁ ἡχῶν ἡ ὁμιλῶν
μόνος του - χρησμοί = οἱ ἀμέσως ὅπ' αὐτοῦ
τοῦ θεοῦ λεγόμενοι Λουκ. Ἀλεξ. 26.

Αὐτο-φωράτος, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ φωραθεὶς,
αὐτελεγκτας, αὐταπόδεικτος Σεξτ. Ἐμπ.

Αὐτο-φωραῖ (ς), ἐπὶ. ἐπ' αὐτοφωρίᾳ.

Αὐτό-φωρος, 2, (φῶς) κυρ. ἐπὶ κλοπῇ. Ἐν
γένει δὲ ἐπὶ παντός ἐγκλήματος ὁ ἐν τῇ πράξει
φωραθεὶς (πειραθεὶς) Θουκ. 6, 38' - ἀμπλακί-
ματα = κλοναγήματα ἔν οἷς μόνος του τις κα-
ταφωρεῖται (πένηται) Σοφ. Ἄντ. 51 συνηθ.
«ἐπ' αὐτοφωρίᾳ λαμβάνειν» Εὐρ. Ἰων 1214'
συνν. παρὰ ῥήτορ. σπανιῶς ἐλέγχεται Λυσ. 7,
42' - ἐπιδοεῖται, 1, 21' μετὰ μετ. «ὅν εἰλήφατ'»
ἐπ' αὐτοφωρίᾳ τοιαῦτα πεποιηκότα Δημ. 10,
132. Παθ. «ἐπ' αὐτοφωρίᾳ» εἰλημμαι πλουσιώ-
τατος ὢν = εἰλημμαι ἀπεδείχθη ἐμποιήτως ὅτι
εἰμαι ὁ πλουσιώτατος Σεν. συμπ. 3, 13' - ταῦτα
δρῶν Ἀριστ. πλ. 455' - διωρεῖται Δειναρ. 1, 29.

Αὐτό-φως, ὡς, τὸ τῷ προηγ. φῶς μετγν.

Αὐτό-φωτος, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ἔχων τὸ φῶς.

Αὐτό-χάρατος, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ χαρκαθεὶς,
αὐτακωθεὶς Ἰδε Ραξ.

Αὐτό-χάρις, ἡ ἢ καθ' αὐτὸ χάρις - αὐ-
τοχάριτες Ἀττικαί = αἱ ἀθηναῖαι Ἀττικαὶ χάριτες
Ἀλκιφρ. 3, 43.

Αὐτο-χειλέσι, ληχῶναι Πολυδ. 10, 120 ἐκ
τοῦ Σοφ. μεταβάλλεται εἰς αὐτολήθους.

Αὐτό-χειρ, εἰρός, ὁ, ἡ ἢ 1) ὁ ἐκτελῶν τι ἰδιο-
χειρῶς - ἀναξ Ἀισχ. ἰλ. 587' - πατεῖν Σοφ. Οἰ.
τ. 1331' - τέφρον. Ἄντ. 306' ἔτι ἐν πεζῷ - ἔρ-
γον Ἀντιφ. 5, 62' - ἀγαθὸν = θεοί, δοτῆρες
τῶν ἀγαθῶν Ἰσοκ. 5, 150' - τῆς ἀσελγείας
Δημ. 21, 60' - μάχης Ἠρωδιαν. 7, 3' «αὐ-
τόχειρες Ὁρρεῦναι» Πλατ. νόμ. 7, 824' - ἀπο-
κτείνειν, 9, 865' «πληγῆντες αὐτόχειρι σὺν κη-
άσματι» = (ὁ ἀμοιβάτος φόνος) Σοφ. Ἄντ. 172'
ὁ πρωτογενὴς τοῦ φόνου Σοφ. Οἰ. τ. 266, (ὁ αὐ-
τοκτόνος Β. Ἄν. 468), ὁ φονεύς, ἄνευ τούτου
τοῦ πρωτοορισμοῦ Σοφ. Οἰ. τ. 231' - ἀνδρός
Ἀντιφῶν 5, 47' - τῶν πολιτῶν Ἰσοκ. 4, 112'
- ἄλλου Δημ. Λεπτ. 187 καὶ μετγν. 2) παθ. ὁ
ἰδιοχειρὸς, ὁ πρκαθεὶς ἀφ' ἐαυτοῦ - θάνατος Εὐρ.
Φοιν. 887' - γράμματα Δ. Κ. ἐπὶ. αὐτοχειρῶς
Σχολ. Σοφ. Ἀξ. 57.

Αὐτο-χειρὶ, ἐπὶ. ἰδιοχειρῶς Εὐρ. Ὀρ. 1040.

Αὐτο-χειρία, ἡ τὸ πράττειν τι αὐτοχειρῶς, ἰ-
δίως ὁ φόνος Πλατ. νόμ. 9, 872' παρὰ Σεν.
Ἑλλ. 6, 4, 35 ἀντιθ. εἰς τὸ βουλή· ἐπὶ.
αὐτοχειρία = αὐτοχειρὶ Ἠρ. 3, 13' - κτείνειν 1,
140, ἐπιρρημ. ταῖς αὐτοῦ χερσίν.

Αὐτο-χειρίῳ, πρῶττω τι ἰδιοχειρῶς Φιλ.
ἐν Πολυδ. 2, 154, ὅστις ἀποδοκιμαζεῖ τὴν λέξιν.

Αὐτο-χειρία, 3' ὁ πρκαθεὶς δι' ἰδίας χειρὸς
Ἀπολλ. δυσκ. 349' αὐτοχειρία δρῶσις Σχολ.

Αὐτο-χειρο-τόνητος, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ χει-
ροτονηθεὶς, ἐκλεγεθεὶς Δημ.

Αὐτό-χθες, ἐπὶ. ἴσα ἴσα χθές.

Αὐτό-χθονος, 2' ὁ μετὰ τὴν γῶραν - ὁδόν
Αἰσχ. Ἀγ. 522, (κατ' ἄλλ. διορθ. αὐτόχθον' ὄν.

Αὐτό-χθων, 2' ὁ ὢν ἐξ αὐτῆς τῆς γῶρας, ὁ
καθ' αὐτὸ ἐντόπιος, ὁ αὐτοῦ γεννημένος - λαὸς
Εὐρ. Ἰων 29 οἱ αὐτόχθονες, = οὗχ' ὡς ἀποικοῖ
ἐκ τῆς ξένης ἐλθόντες, ἀλλ' οἱ πρῶτοι, οἱ ἀρ-
χέγονοι οἱ ἐν αὐτῇ τῇ γῶρᾳ γεννηθέντες Ἠρ.
συν. καὶ ἔπομ. ἰδίως συνγν. οὕτω καλοῦν-
ται οἱ Ἀθηναῖοι «μόνοι γὰρ πάντων ἀνθρώ-
πων. ἔξ ἧς περ ἔρυσαν, ταύτην ὥκησαν, καὶ τοῖς
ἐξ αὐτῶν παρέδωκαν» Δημ. 60, 4' ἔτι ἐπὶ θ.
«αὐτόχθων καὶ γνησία ἀρετὴ» Λυσ. 2, 43.

Αὐτο-χόλωτος, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ἡ καθ' ἐαυ-
τοῦ θυμῶνων - γένος ἀνθρώπων Παλλασ. 65.

Αὐτο-χορήγητος, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ χορηγη-
θεὶς, ἐτομασμένος, ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἄλλων
- εἰλαπίναι Πλάτ. Ἀξ. 371.

Αὐτο-χόωνος, ἐπ. 2' αὐτόχωνος, συνηρ. ἐκ
τοῦ αὐτο-χθάνος, ὁ ἐκ τοῦ πρκαίρου χῶνευ-
μένος, ὅπως ἐκ τοῦ χῶνευτρίου ἐξῆλθεν, ἀκα-
τέργαστος, μὴ ῥιτισθεὶς καὶ λειανθεὶς ἐπὶ δίσκου
Ἰλ. μ. 826' κατ' ἄλλ. ὁ οὗχ' κοίλος, ἀλλὰ
ὀλόκληρος χυμένος ἄνευ κοιλώματος ἡ τρύπα
ἐν τῇ μέσῳ.

Αὐτό-χρημα, ἐπὶ. πρίγματι, τῷ ὄντι, καθ'
αὐτὸ Ἀριστ. ἱππ. 78' ἐντελῶς, ἀπαραλλάκτως
«ὡς αὐτόχρημα αἰμυαί» = ἀπαραλλάκτως ὅπως
αἰ μυαῖαι Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 2, 44 καὶ μετγν.

Αὐτό-χρως, -ους, 2' ὁ ἔχων τὸ ἴδιον φυσικόν
του χρώμα - μέλαν Πλουτ. Ῥωμ. 26' ἀπὸ τὸ
αὐτὸ χρώμα - γλαυρός, ἀντιθ. πρὸς τὸ περι-
πόρρωτος Πλουτ. περὶ ἰσχ. Ἀλεξ. 1, 8.

Αὐτό-χρωςος, 2' ὀλόχρωςος.

Αὐτό-χρωςος, 2' ὁ ἔχων τὸν ἴδιον του, ἡ τὸν
φυσικόν του χυμὸν Ἀριστειδ.

Αὐτό-χυτος, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ, ὁ εὐσεὶ χυμέ-
νος - ὕδωρ Ἀριστειδ. - κέρατα = τὰ αὐτοφυή
Φωκυλ. 119.

Αὐτο-χώνευτος, 2' αὐτόχωνος.

Αὐτό-χωνος, 2' αὐτοχόωνος.

Αὐτο-ψεί, ἐπὶ. αὐταῖς ὄψεσι, μετὰ τοὺς ἰδίους
τοῦ ἀφθαλμοῦς Λουκ. Θε. Συρ. 1.

Αὐτο-οψία, ἡ τὸ νὰ βλέπῃ τις μετὰ τοὺς ἰδίους
τοῦ ἀφθαλμοῦς Λουκ.

Αὐτο-ψυχή, ἡ ἢ καθ' αὐτὸ αὐτὴ ψυχή.

Αὐτῷ, ὅρ. αὐτόθεν Μ. Ετ.

Αὐτο-ὠδή, ἰων. 2' αὐλόδης Ἀπολλων.

Αὐτο-ωνητής, ὁ ὁ ἀγορεύων μόνος του Πολυδ.

Αὐτο-ώρης, 2' ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ὁμιλῶν Καλλίμ.
ἀποσπ. 264 ἀμρ.

Αὐτώς, ἐπὶ. τοῦ αὐτοῦ μετ' αἰολ. τονισμοῦ

ἔρ. Ἐρμην. εἰς Βίγειο. 735. οὕτω κείτῃ ἐν Βακκ.
 Ὁμ. πανταχοῦ οἱ ἀρχ. γραμ. διακρινόμενοι αὐ-
 τῶς, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ = ματαῖος, ὡς ἐπὶ ἀπαντῇ
 ἐν Βολφίῳ Ὁδ. ὁ Βούτμαν. γράσει: πανταχοῦ
 (ἐν λεξ. 1, 37) αὐτῶς ὡς ἐπ. τύπ. τοῦ αὐ-
 τῶς. 1) ἐπίσης, ἀκριβῶς αὐτῶς. Ἰλ. γ. 125.
 «αὐτῶς (Βολφ. αὐτῶς) ὡστε γυναιξὶς-κτενέας»
 πρὸλ. αὐτῶς ὡς ὅτε. Πρ. θ. 802, Θεογν. 1249,
 Σοφ. Ἄντ. 85 «γυναιξὶν αὐτῶς». Ἀνακρ. 66, 22.
 ἐν περὶ εἶναι ἀντὶ τούτου ἐν γράσει τὸ ὡσαύτως.
 παρ' Ὁμ. μόν. «ὡς δ' αὐτῶς». Ὁδ. ι. 31.
 (Βολφ. αὐτῶς), ἔτι παρ' ἄλλ. «αὐτῶς». Σοφ.
 Τρ. 1029. 2) ἀκόμῃ αὐτῶς (ἔτσι) (ἐπὶ παρελ-
 θούσης καταστάσεως). «κέειται αὐτῶς» (δηλ.
 χωρὶς οὐδὲν νὰ φρονίσῃ περὶ σοῦ) Ἰλ. σ. 338.
 «λευκὸν ἔτ' αὐτῶς» = ἀκόμῃ οὕτω λευκὸν ὡς
 ἄλλοτε, ψ. 268. «ἔτι κείνῳ κείτῃ αὐτῶς»
 (= ὁ νεκρὸς κείτῃ ἀκόμῃ οὕτως ὅπως πρότερον
 δηλ. ἀσπής), ω. 413. 3) ἀναπύρ. πρὸς τὴν
 παροῦσαν κατάστασιν, ἀπραλλήκτα, αὐτῶς
 ὅπως ἐγὼ εἶμαι. «ἀλλὰ καὶ αὐτῶς αὐτίον εἶμ'»
 αὐτίον. Ἰλ. ε. 255. «ἀλλ' αὐτῶς ἐπὶ τέτταρον ἰόνων»
 (ὅπως εἶσαι, ἀνευ ὁπλῶν), τ. 198. «καὶ αὐτῶς»
 = καὶ οὕτω καὶ ἄνευ τούτων τῶν περιστάσεων,
 α. 520. πρὸλ. Θεοκρ. 2, 133. ἐντ. 4) οὕτω (ἄνευ
 ἄλλου). «οἰδοῦμαι δὲ τοι τοῦτ' ἔσθ' ἄλλον αὐτῶς» οὐ
 γὰρ πῶς γε μαχηταί. Ἰλ. γ. 621. ἐντ. ἀπλῶς
 «οὕτ' αὐτῶς: μολήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ». Ὁδ.
 ξ. 151. «ἀλλ' αὐτῶς ἄλθοι δροῦρήν», υ. 379.
 μόν. οὕτω ἄνευ βάρους τῆς γῆς. ἐντ. αἰ. σημ.
 α) ἡμελημένως, ἀπρονόστως. «αὐτῶς ἐροῦναι-
 ρει». Ἰλ. δ. 342. «τίη κήδεαι αὐτῶς» (= διατὶ
 αὐτῶς ἄνευ ἄλλου), ζ. 55. β) ἀπὸ τῆς ἀνωρελῆς
 (ἀδιαφόρου, τοῦ κακοῦ). «ἢ νύ τι αὐτῶς οὐκ»
 ἀκούμεν ἑστίῃ, α. 128. «Ἄϊας πῆλ' αὐτῶς ἐν
 γαστρὶ κόλον ὄδον», π. 117. «ἢ σ' αὐτῶς κλέος»
 ἐσθλὸν ἔχει φύσιν ἐόντα, ρ. 143. Παρ' Ὁμ.
 παρατίθενται καὶ λέξεις ἐν αἷς κείτῃ ἡ σημ.
 τοῦ ματαῖως, ἀνοήτως. «ματ' αὐτῶς, ἀνεμώ-
 λιν αὐτῶς, νήπιος αὐτῶς, ἄρρον αὐτῶς».
 Παρὰ μὲν ἐπ. ἀπαντῶσιν ἐπὶ ἔγνη τινὰ τῆς
 αὐτῆς χρήσεως. «λεπτή δρυὶ ἄπλοκος αὐ-
 τῶς» (ἴσ' ἑαυτοῦ), Ὁπ. ἀλ. 3, 469. «εἰλα-
 θον αὐτῶς» = (ἴσ' ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως). Ἀπολ.
 Π. 2, 799. «ὅπλα αὐτῶς γαίνωμαι» (ματαῖως).
 Μελ. 115. «μὴ προερχέσθαι αὐτῶς» Λουκ. ψευ-
 δολ. 3, (ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγ. ματαῖως).
 Αὐφίδηνα, ἢ πόλις ἐν Σκηνίῳ Πτολ. ἡδῆ
 Afidena.
 Αὐφίδος, ὁ ποταμὸς ἐν Ἀπολλίᾳ Πολυδ. ἡδῆ
 Ofanto.
 Αὐχάλευς, 3 (αὐχλή) ὁ καυχώμενος, ἀπερ-
 φανος Ἀθην. 12, 526.
 Αὐχάται, ὠν, οἱ Σκυθικὸν ἔθνος παρὰ τὰς
 πηγὰς τοῦ Ὑπέριου. Πρ.
 Αὐχευίζω κώπω τὸν λαμόν. - τινὰ Σοφ. Ἀγ.
 291, Σχολ. λαμοτομέω.
 Αὐχένιος, 2 ὁ ἀνέκων εἰς τὸν αὐχένα. - τέ-
 νοντες Ὁδ. γ. 450, καθ' Ἡτοχ. παρ' Ἀντιφ.
 γιτώνους εἶδος.
 Αὐχευστήρ, ὁ σχολιὸν πρὸς ἀπαγχόνειον
 Λυκοφ. 1100.
 Αὐχέω καυχώμαι, μεγαλορομηνῶ Ἀπολ.
 Εἰρ. Ἀλε. 95. - ἐπὶ τῷ, 37. - τὸν

Εἰρ. I. A. 412. - τί Ἀριστ. «μὴδὲν τοῦτ' αὐ-
 χεῖ» = μὴ ἐπαίρου διὰ τοῦτο Εἰρ. Ἄνδρ. 461.
 «πλοῦτος ἀπείρους αὐχέας» Θαλ. 5 (Ἀνθ. 7,
 373), ἔπομ. ἀπαρ. Πρ. 2, 160, Θουκ. 2, 39
 καὶ μὲν. παρ' Αἰσχ. καὶ Εἰρ. (Σοφ. δὲν ἔγει
 τὴν λέξιν) λέγω, ὑποθέτω, νομίζω, ἔπομ. αἰτ.
 μετ' ἀπαρ. «πόσον τιν' αὐχέας πάταγον ἀσι-
 δον βρέμεν», Ἡρακλ. 832.
 Αὐχῆ, ἡ (πρὸλ. αὐχέ, αὐχῆ) ἡ αὐχέσις,
 ἀπερφάνεια, οἷσις Πινδ. ἐν πλ.
 Αὐχέαι, εἴσα, ἐν' ἀπερφάνος, καυχηματίας
 Ὁπ. ἀλ. 2, 077.
 Αὐχημα, τὸ τὸ καύχημα, μεγαλαυχία, ἀπε-
 ρφάνεια Θουκ. 2, 62. ἐν πλ. Πλουτ. Ἀγ.
 365. μεταφ. χθονὸς αὐχημα, δηλ. διὸ ἡ γῶρα
 δύναιται νὰ ᾔνη ἀπερφάνος, Σοφ. Οἱ. Κ. 714.
 Αὐχηματίας, ὁ καυχηματίας, ἀλαζών Σχολ.
 Λουκ. Εἰκ. 10.
 Αὐχην, ἑνος, ὁ. 1) τὸ ὑπισθὲν μέρος τοῦ λαι-
 μοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων ἀπὸ Ὁμ. παντα-
 χοῦ, ἔτι καὶ ὅλος ὁ λαιμὸς. Ἰλ. θ. 326. 2)
 μὲν. πᾶν στενόν, ἱσθμὸς, στενὸν πέρασμα.
 τῆς Χερσονήσου. Πρ. 6, 37, 6, 2, 3. ἔτι στενὴ
 κοίτης (π. γ. τῶν Θεομοτυλῶν) Πρ. 7, 223.
 ἐπὶ πορθμὸς Αἰσχ. Περσ. 71. 3) τὸ μέρος τοῦ πη-
 δαλίου, ἐνθα ἀκουαῖ ὁ πηδαλιούχος Πολυδ. 1, 90.
 Αὐχῆσις, ἡ αὐχέσις, ἐπαρσις Θουκ. 6, 16.
 Αὐχέτης, ὁ καυχηματίας, ἀλαζών ἀδοκ.
 λεξ. Πολυδ. 9, 140.
 Αὐχητικός, 3 ὁ καυχώμενος, (ἢ ὁ ἐμπνέων
 ἐπαρσις), ἀλαζών μὲν.
 Αὐχμαλῆς, 3 αὐχηρὸς Χοιροί. 144.
 Αὐχμαίω αὐχμέω - αὐχμας Φρον. κωμ. ἐν
 Πολυδ. 2, 31, ἔνθα ὁ Μένειν, διορθ. αὐχμαίς
 = αὐχηρὸς ἄλλως τε μόνον ἐν μετ. Λουκ. αὐχ-
 μῶτα Συνας. αὐχημῶτα Β. Ἀν. 7.
 Αὐχμέω εἶμαι ξηρὸς Πλατ. Φαιδρ. 251. ἐν
 γένει εἶμαι κοιναρτισμένος, ξυπαρὸς, ἄγριος
 τὴν ὄψιν Ὁδ. ω. 249. «αὐχμῶν καὶ βρωπῶν»
 Ἀθην. 6, 242.
 Αὐχμή, ἡ αὐχμὸς Κ. Σμ. 9, 372.
 Αὐχμήεις, 3 αὐχηρὸς Ὁμ. ὕμν. 18, 6.
 Αὐχηρὸς-κόμης, ὁ ὁ ἔχων αὐχηρὸν (ἀ-
 γρίαν, ἀγρίαν) κόμην Ἀθην. 4, 131.
 Αὐχηρὸς, 3 ἔξωρος, τραχὺς - τύπος Πλατ.
 νόμ. 6, 761. «-νότος Αἰδύης» Ἐπ. ἀδ. 398. -
 ἡρόνος. Ἐπ. ἀδ. 128. - θέρος, δίφκ. Ἐπ. ἀδ. 176.
 «αὐχηρὸν οἶδας» Εἰρ. Ἀλε. 950. Ἐν γένει
 ξυπαρὸς, ἄγριος - θορὴ Σοφ. ἀποστ. 422. - πλό-
 κμος Εἰρ. Ὁρ. 587. - χαίτη Θεοκρ. 25, 225.
 «αὐχηρὸς τὴν κόμην» Λουκ. ἐν 6. - βίος Λουκ.
 ὄρχ. 1. «αὐχηρὸς καὶ σκληρὸς» Πλατ. συμπ.
 203. Ἀριστ. νεφ. τὸ αὐχμῆν αἰσχροῦς
 ἀντιπρ. εἰς τὸ εὐ πράττειν ἔτι ἄπλοτος Ἀρι-
 στ. πλ. 81. Παρὰ Φιλίπ. ἐπ. 17. «αὐχηρ-
 ρὸς λίθος = ἡ κίστη» ἐπὶ ὁ πτωχός, ἐνδεής
 Μην. 2, 454.
 Αὐχμός, 1) ἡ ξηρασία, ἡ στέγνη, ἀνομ-
 δρία Πρ. 1, 13, Ἀριστ. 1014, ἀντίθ. τῷ ἐπου-
 δία. ἔτι ἀροσία καὶ μεταφ. - σοφίας Πλατ.
 Μενεξ. 70 καὶ Θουκ. Ἰσοκ. 2) ἡ ὄψις τῆς ἐνεκα
 ξηρασίας καταξηραμένης καὶ κατασκαμμένης γῆς.
 Ἐν γένει ὑπαρὸς, ἀγρία ὄψις, ἀπαστρία Πλατ.
 πολιτ. 10, 614, περὶ γὰρ Ἀριστ. πλ. 839.

Αὐχμότης, ἦτος, ἢ τῷ προηγ. Ἄλ.

Αὐχ-ὡδης, 2' αὐχμηρός· ἀντίθ. τῷ ὕγρος Ἡρ. 4, 142· κόμη Εὐρ. Ὀρ. 223· τόπος Θεοφρ.

Αὐχμώτατος, ὕπερθ. τοῦ αὐχμότης. Πλατ. κωμ. ἔν Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 121 ἔσφ.

Αὐω, ἄττ. αὐω· στεγνώνω. ξηραίνω, ἀνάπτω, καίω· ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὐω· Ὀδ. ε, 490. Μίσ. Ἀρατ. 1034· ἴδε συνθετ.

Αὐω καὶ παρατ. αὐων, αὐσω, ἀορ. αὐσαι (συν-ἀπρὲς τῷ αὐω, ἤμει)· φωνάζω, προσπαλῶ τινα· αὐε Ἰλ. υ, 48, συνδ. μετὰ τοῦ μακρόν, μέγα, δεινόν· «μακρόν αὐσαν» Ὀδ. ζ, 117· «δεινὸν αὐσαντες» Ἰλ. π, 566, καὶ συγν. ἐν μετ. Αἰσχ. Ἐπτ. 168, Εὐρ. ἰκ. 821· «αὐε δ' ἐταίρους» Ἰλ. γ, 461· «ἐκαστον αὐσαι» Ὀδ. ι, 75· σπαν. ἐπὶ ἀφύγων· «καρφαλέον ἀσπίς αὐσεν» Ἰλ. ν, 409· ἤγω, ἐπὶ τοῦ ῥόδου τῆς θαλάσσης Ἀπολ. Ρ. 2, 567· ἴδ' αὐτέω.

Αὐω, ὡς ῥίξ. τοῦ ἰαύω καὶ ψάω) κατὰ γρμ.

Αὐως, αἰολ. ἢ ἥως Σπφ. ἀποσπ. 12.

Ἀφάδρωμα, τό· Μεγαρικὸν γυναικίον φόρεμα Πλουτ.

Ἀφ-αγιστεύω· ἀφαγνέω ἀμφ. διότι κἀφαγιστεύσας Σοφ. Ἀντ. 247 ἀνήκει εἰς τὸ ἀφαγιστεύω.

Ἀφ-αγνέω· δι' ἀγνισμοῦ ἀπομακρύνω τι, καθαρίζω δι' ἐξίλασμοῦ Πλουτ.

Ἀφ-αγνίζω τῷ προηγ. καθιερώνω, καθαγιάζω Β. Ἀν. 26. Μίσ. καθαρίζομαι, ἐξίλαστικὴν θυσίαν δι' ἑμικτὸν προσφέρειν· «θεοὺς νετέροις» Εὐρ. Ἀλκ. 1157.

Ἀφ-αγνισμός, δ' ὁ καθηρισμός, ἐξίλασμός, καθιέρωσις.

Ἀφ-αδία, ἢ ἔχθρα Εὐπολ. ἐν Μ. Ἐτ. 174, 52.

Ἀφ-αδός· μισητός, ἐχθρικός· «ἄφαδος ἐχθρὸς παρὰ τὸ ἀρανδάνειν καὶ ἀραδία ἢ ἀπαρέσκουσα ἔχθρα» Μ. Ἐτ. 174, 52.

Ἀφάθιος· ἴδ' ἀφθός.

Ἀφ-αίμα, ατος, τό, ἔσφ. Πλουτ. ἀποσπ. 6, 3.

Ἀφ-αίμαξις, ἢ ἀφαίρεσις αἵματος, φλεβοτομία Ἰπποκρ.

Ἀφ-αίμασσω· φλεβοτομῶ Ἰπποκρ.

Ἀφ-αίρεμα, τό· τὸ ἀφαιρεθὲν, ἴδ. τὸ ἐν θυαίαις καθηγιασμένον ἀρ. λεξ. καὶ μετγν.

Ἀφ-αίρεματικός, 3' ὁ ἀφαιρῶν, παρὰ φίλος. ὁ θεωρῶν τι κατ' ἑαυτὸ μετγν.

Ἀφ-αίρεσις, ἢ ἡ πράξις τοῦ ἀφαιρεῖν, πάρεσμον· χρήματα Πλατ. Κριτ. 46, ἀντίθ. τῷ προσθεσις Πλουτ. Λοκ. 13· παρὰ τοῖς φίλοις. ἢ θεωρία, ἢ εἰς τὸ ἰδανικὸν ἀναγωγή τῶν πραγμάτων καὶ ἢ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θεωρία τῶν Ἀριστοτ. Ἐπὶ μαθμ. ὅ, τι δὲν διαγιγνώσκεται διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως (θεωρίας τοῦ ἰδανικοῦ τῶν πραγμάτων)· τὸ σκόμμα παρὰ Κικ. Ἀττ. 6, 1 «Cato ἐξ ἀφαιρέσεως provinciam civitatis» ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱατρικὴν μέθοδον τῆς ἀφαιρέσεως περιττῶν γυμῶν, ἢ αἵματος ἐκκλίνουσις Ὑπερίδ. παρ' Ἀρποκρ. ἢ εἰς ἐλευθερίαν ἴδ' ἀφαιρέω.

Ἀφ-αίρετικός, 8' ὁ ἀφαιρῶν, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀφαιρεῖν Κλ. Ἀλ.

Ἀφ-αίρετης, ἴδους, ἢ ἀφαιρούσα, ἀρπάζουσα ἐπὶ τῶν μοιρῶν Ὀρφ. 3, ἐν 50, 18.

Ἀφ-αίρετός, 3' ὁ δυνάμενος νὰ ἀφαιρῇ, νὰ χωρισθῇ, Πλατ. πολιτ. 703.

Ἀφ-αίρετος, 2' ὁ ἀφαιρεθεὶς Πaus.

Ἀφ-αίρειν, (ἴδ' αἰρέω)· ἀποαίρεισθαι Ἰλ. α, 230, μ. ἀρελῶ Ν. Δ. Ἀποκαλ. 22, 19· ἀφαιρῶ, παίρνω τι ἀπὸ τι· τινί τι Ὀδ. ε, 445· παρ' ἀπασί τοῖς συγγρ. ὡς ἀντίθ. τῷ προσθεῖναι Πλατ. Κριτ. 431· τὰς τραπέζας Ἀθην. υ, 408· ἀρελεῖν ἀντίθ. τῷ παραθεῖναι Σωσιπ. κωμ. ἐν Ἀθην. υ, 378, τῷ προσθεῖναι Ἀναξανδρ. ἐν Στοδ. 117, 1· καὶ μεθ' ἀπλ. ἢ διπλ. αἰτ. τινά τι Αἰσχ. Εὐμ. 340, Ἡρ. 1, 80·

· τινὸς τι Σοφ. Φιλ. 721· (ἰδίως τὸ μέσον = ἀρελίζω, εἶνε συνηθουσ.)· τὶ ἐκ τίνος Αἰσχ. Εὐμ. 422· «αὐτοῖς τὸν δεσμὸν» (=ἐλευθεροῦν) Δημ. 24, 122· «αὐτοῖς τὸ συστρατεύειν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 44· ἀποχωρίζω, χωρίζω, διαίρω· «τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ πάντων» Πλατ. πολιτ. 262· πολὺ συνηθ. ἀπὸ Ὀρ. εἶνε τὸ μέσ. (ἀορ. ἀρελιδόμην μετγν. ἀρελιδετο Δ. Κ. 41, 63, ἀφρημένος μέσ. Λυσ. 25, 28)· ἀφαιρῶ, ἢ ἀρπάζω· τὶ ἀπὸ τίνος διὰ νὰ τὸ ἔχω ἑγὼ· τινὸς τι, «τεύχεα ὥρσιον ἀρελεῖσθαι» (=ἀπὸ τῶν ὤμων ληρδάνω) Ἰλ. α, 510· Ἐν τρήσει Ἀσκήων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο, ε, 673· σπαν. ἐν ἀττ.· «τινὸς τέχνη» = χωρίζω ἀπὸ τίνος τὰ τέχνη Ξεν. Κυρ. 3, 1, 29· «ταῦτ' ἀφαιρήσεται τις ὁμῶν» (=ὁ ἀφαιρῶν ἐκείνην) Δημ. 19, 331· συνηθουσ. τινά τι Ἰλ. α, 82· καὶ ἐν παλαιῇ Πλατ. νόμ. 12, 958· ἀφαιρῶσαι αὐτήν, ἀφ' ὧν ἔξη Δημ. 45, 70· ἐντ. παθ. ἀφαιρεῖσθαι τι, ἴδ. ἐν ἀορ. «ἀφαιρήθη ὅφ' ὁμῶν τὸν στέφανον» Ἀριστ. νεσθ. 615· σπανιῶς· τινί τι Ὀδ. α, 9· «· πρὸς Ἑλ. λάδος φύγον» Εὐρ. Τρ. 1034· ἔτι ἐλευθερώων τινὰ ἀπὸ τίνος· τινὰ τίνος Λοκκ. «τί μ' ἀνδρα πολέμιον ἀρελίου μὴ κτανεῖν» (=διὰ τί μὲ ἐμπόδιζας νὰ τὸν φονεύσω), ἐνθα παραττρ. τὸ μὴ Σοφ. Φιλ. 1275 καὶ μετγν. ἐπιβουλήν, ἐπινοίας τινὸς (=ἐμπροσθέν, ματαιώων) Πολυβ. 10, 12, 5· παθ. ἐμπροσθεῖσθαι Εὐρ. Ἰππ. 1207· ἴδίως παραττρ. «ἀφαιρεῖσθαι τινὰ εἰς ἐλευθερίαν» (=ἐκ τῆς δουλείας ἐλευθεροῦν, ἐλευθερώνειν τινά) Πλατ. νόμ. 11, 914, καὶ συγν. παρὰ ῥήτορ. Αἰσχ. 1, 62· πρὸς τὴν ἐλευθερίαν Λοκκ. ὁ Ἡρ. 5, 35· χρηται τῷ μέσ. μέλλοντι ἐν παθ. σημασία.

Ἀφ-αίρημα, τό· ἀφαίρημα ἀρ. λεξ.

Ἀφ-αίρητικός, 3' ἀφαιρετικός ἀρ. λεξ.

Ἀ-φάκη (φακός), ἢ φυτὸ ἢ ὕσπριον εἶδος ὁμοιον μὲ φακὴν Θεοφρ. Isonodon tafakason.

Ἀφ-άλλομαι· πηδῶ ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος· «πῆδημα κοῦρον ἐκ νεῶς ἀφάλλατο» Αἰσχ. Περσ. 297· «ἀφάλλόμενος τοῦ ἵππου» Πλάτ. Κριτ. 27· ἐπὶ ἀποκάλλωμα· Νικ. Θηρ. 907· ἐπίφωτος Πλουτ.

Ἀ-φαλος, 2' ὁ ἀνευ φαλός, (ἐν ᾧ ἐμπήγγυται ἡ φωνὴ τῆς περικεφαλαίας) Ἰλ. κ, 258.

Ἀ-φαλας, ἢ τὸ πῆδημα ἀπὸ τίνος τόπου εἰς ἄλλον Ἀριστ.

Ἀφ-αλτος, 2' ὁ μεταπηδῶν ἀπὸ τίνος τόπου εἰς ἄλλον, ἀναπηδῶν Ἦουχ.

Ἀφ-αμαρτάνω (ἴδ' ἀμαρτάνω)· ἀποτυγχάνω, (δὲν ἐπιτυγχάνω διὰ τοῦ βέλους)· τινὸς παρ' Ὀμ. ὅστις μόνον τὸν ἀδρ. ἐν τῷ τύπῳ ἀπῆμβρον Ἰλ. ο, 521· καὶ ἐν παλ. δὲν ἐπιτυγχάνω

ὅν σκοπὸν μου Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15, Δημ. καὶ
παρὰ μετν. - θηρὸς Γαίτουλλ. 4 ἐντ. χάνω
ὅ, τι εἶγον Ἰλ. ζ, 411.

αφ-αμαρτο-επής, 2 (ἔπος): ὁ ἀπὸ τῆς ὁμιλίας τοῦ ἀφαιμαρτάνων, ὁ ἀποτογχνάνων τοῦ σκοποῦ τῆς ὁμιλίας τοῦ Ἰλ. γ, 215.

Αφραμῶτασι, οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Κρησὶ
ἀπὸ ἀφραμῶτασι, παρ' Ἀθην. 6, 263. π. 4αν. ἐκ
τοῦ ἀφραμῶτασι = ἄγροισι, οἱ καλλιεργοῦντες τὴν γῆν.
ὅτι δύνανται τὸ νὰ εἰκασθῇ ἐκ τοῦ Ὑπαυ.

Αράμιλλος, 2' α) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πολε-
μήσῃ· β) ὁ μὴ περιμάρτυτος.

ἄρ-ανθάνω, (ἴδ' ἀνθάνω)- ἀπαρίσχει ἐν, ἐν
*08. π, 387, Συρ, ἄρσ, ἰων. ἀπαρῆν Ἠρ. 2, 129.

Α-ράνεια, ἡ· τὸ νὰ μὴ ᾔνῃ τις ἀρκυνὴ· ἐντὶ
 α) ἀθεοδώτης· -τώα; Πινδ. Ἰ 3, 40· β) κα-
 τατροπὴ, ὁλεθρὸς; Ἀγ. 374· γ) ἀζώω-
 μος; ὁ ἑλλειψὶς ἀζώου. Θεοκ. 2, 37.

Δ-φάνης, 2^ο ὁ μὴ φανέντος, σκοτεινός· Τί-
τρος Πινδ., ἄποσι. 223· -γίγος; Αἰσγ., Ἐπι-
842· -οῦς; Σοφ., Οἱ. Κ. 1553· -μόρος, 1679
-λόνος· μεκουσμένον. Οἱ. τ. 657· -γίσιμα ἢ

λογος = κεκρυμμένοι, Στ. 1, 631 - χάρις πρ
6, 76, ἀπέρρητος, κρύβιος - λόγος ἀντίθ, πρὸ
τό - πρόνοια φανερὰ Ἀντίπ. 5, 50* οὐσία ἀ
φανής καὶ φανερὰ Ἀντ. 32, 4. Κατὰ Β. Ἀν
468 ἡ ἐν κοίτῃ καὶ σπύραι καὶ ἀνέστη

408 ἡ ἐν γράμμασι καὶ σώμασι καὶ σκευαῖς
ἐπὶ τόπων ἀνθ. πρὸς τὸ καταρνή; Ξεν. Κυρ
3, 3, 28, πρὸς τὸ, ἔμριχη; Στρεβ. ἀνθ. 16, 13
ἐντ. "ἐν ἀρναίᾳ καίτοι" (εἶνα κεκοιμημένον, ἀ
δύσπνοτον) Περικ. 1, 49, πρὸς τὸ πρὸς τὸ

ἀδελφίον) Θουκ. 1, 42' - το ἀδελφὸν τοῦ κατόρου
 ὁμοίῃν = ἡ ἀδελφικότης; 2, 42' ἔτι ἀφρανισμένος;
 ἔξαφρανισμένος, ἀπελθὼν Ξεν. Ἀν. 1, 4, 7' μετ'
 μετ. *ὥσιντο ἀφρανεῖς εἶναι ἀπύοντες* = ἐνόησαν

4: "οὐκ ἀφανής ἐστι ποιῶν τι" = φανερός
ἀπομν. 1, 1, 2 - ποιῶν τι: ἀφανής ὡς θεός
1, 68: ἐπὶ ἀφανῆς καὶ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς = λάτρεται

Θρα, 4, 96* ἐν ἀφανεί Πλατ. νόμ. 12, 954* ἔ-
αδούως, χωρὶς φήμην Εὐρ. Τρ. 1322* «-καὶ τὰ
πεινὴ φύσις» Δημ. 61, 35 καὶ μὲν.
Ἀφανεία ἀφανεία.

Ἀρραβίζω· κάμνω τινα ἄρραβη, ἀόριστον· «-ν
 ὅλην ἤλιον» Ἐν Ἀν. 8, 4, 8· ἀπὸ τοῦ ὀφ-
 θιμοῦ· ἄρραβη τι, τὸ κράπτω Πλατ. Φαί-
 65· «τὸ νηλεὲς ἐξαρραβίζοντες ἀρραβίζουσι» Ἐν

ἀπορν. 1, 2, 53: ἐντ. ἀραρνῶ ἀραρνᾶζω, οἰδν. 11, 2: ἀποκρύπτω Πλατ. Κρατ. 418: ἐξολῶ, καταστρέφω: -τό γένος, συμπ. 190: ἐλαΐν, σηκόν Λυσ. 7, 2: -ἀρνύροον, οὐσίαι

Αἰσχ. 1, 101, Ἐσθ. 3, 119. «νήσοι· κατὰ τῆς θαλάσσης ὀνόματα φανίζονται» (καταπονεύζονται, καταδουλεύζονται).
Ἡσ. 7, 6: «σύν πλοῦ Πατρὶ καὶ ἁγ. πνεύματι»

9, 855, Φιλοστρ. εἰκ. 1, 26 (κατ' ἐπίτασιν)
"οὐχ ὥς ἀπόβλιντον, ἀλλ' ὡς ἀρτανισθεῖεν α
νὴς τῶνδε"

Ἀφανίσαις, ἥ· τὸ νὰ γένηται ἀφανής, τὸ χα-
σιμον, κρύψιμον, ἐξολοθισμός. Πρ. 4 15.
Ἀφανισμός, ὁ· τὸ προηγ. Πολυθ. 5, 11·-ο

Ἀφάνιστος, ὁ ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων Πλου-
 Ἀφανιστικός, 3· ὁ συνάμας νὰ ἀφανίσῃ,
 ὀθοροποιός Συνεσ.

Α - φανερὸς, 2 ὁ ἀφανισθεὶς ἢ θυνάμενος καὶ ἀφανισθῇ.

1^ο φαντασμάσιος, 2^ο ὁ μὴ παραττόμενος
(ἢ μὴ βλέπων) ἀπὸ φαντάσματα μέγν,

1' Α-φαντασίωτες, 2' ὁ ἄνευ φαντασίας, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι Πλάσι.

Ἄ-φανταστος, ὁ μὴ φανταζόμενος, ὃν ὁὖν
θὺνᾶτα! τις γὰρ φαντασθῆ. Πλουτ. Ε) ἀφαντα-
σίπαιτος.

“Α-φαντος, 2- ὁ μὴ φαινόμενος, ὁ γινόμενος ἀφανής; ὁ ἐξαφανισθεὶς ὡς ἀφανής, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ παρὰ τ. μόνον ἰδ. τραγ. = ἀφαντον φως = ἀφανισθέντων Σοφ. Φιλ. 297.

*Α-ο παν τό σι' ἀθανάτω. μετ' αὐτῶν.

$\Lambda = \varphi \alpha \nu \tilde{\omega} s, \tilde{\varepsilon} \pi \rho, \tilde{\omega} s \tilde{\varepsilon} \varphi \alpha \nu \tilde{\omega} s.$

Ἄρ - ἄπτω· δένω προσκαλλῶ τι· «- ἄμματα ἐ
 ἵμνι·» Πρ. 3, 98, Ἄππ. καὶ Π. Δ. ξεῖρῳ, κρε
 μῶ, καὶ παθ. κρέμματα· ἄπαμμένος Πρ. 2, 121
 «δέρμα ἐκ ποδῶνων ἀρημμένος» Θεοκρ. 22, 52

Ἄραρ' (ἀπῶ, ἄλλοι ἀπὸ τοῦ ἀπο-ἄρα), ἐπὶ τοῦ
σημαίνον ἄμεσον ἐπακολουθεῖν· 1) εὐθύς, εἰς
τὴν στιγμὴν, π. χ. «ἔνθα με Σύντις ἄνδρες
ἄρα κοιμήσαντο πεσόντα» Ἰλ. α, 594· «αἰδῶν

τοὺς δὲ πρόσθεν ἄνθρωποι ἐξέκλυσαν, Ἰλ. ν. 1, 40.
ταχέως Θεοῦν. 715. καὶ παρὰ μέγα. ἔπ. παρ.
τοῖς ταχ. μόν. Αἰσχ. Περσ. 461, Σοφ. Τρ.
131. Εἰς. J. T. 1274. 2) ἄνευ τῆς σπουδῆς.

ψ, 593' ἀλλὰ ἄραρ δ' ἵπποισι τὰθη ὁρόμοι
(τῶν ἀνθρώπων) ψ 375

Ἄλφα ρεύς, ὁ τὸ ὑποκάτωθεν τῆς κοιλίας τὸ
ὀφλ. ὀύνου περὶ ὄνιον, Ἀριστοτ. 1. Ζ, 5, 9.
Ἄ-ῤῥῥῥῶν εἰμαίνεον φορέματα Πηγ.
Ἄ-ῥῥῥῶν 2. (ῥῥῥῶν) ἄνδρες ποσειδῶν.

Ἄ - φάρυξ, 2 (φαρυγί): ὁ ἀνευ φορέματος, ὁ
μυδὸς Εὐρωπ. ἀποσπ. 66 ἐν Πολυδ. 4, 95.
Ἄ φάρυξ, ἡ ἀειθαλὴς δένδρον Θεοσπ. phillyrta
angustifolia.

Ἄ-φαρμάκευτος, 2^ο ὁ ἄνευ ἱατρικοῦ, ἡ
μὴ λαβὼν δηλητήριον, ἀφαρμάκωτος; Ἱπποκ.
ἐπὶ ἄσθρος; -τρίγες Ἀλκυον.
Ἄ-φάρμακος, 2^ο (φάρμακον): ὁ ἄνευ ἱατρικοῦ

ἀλλήλην, χρώματος κλπ. ἀρ. λεξ.
 ἅ-φάρμακτος, ὁ μὴ φαρμακωμένος - κ.
 λεξ. Λοσκ. νεκρ. δ. 7, 2.
 ἅφ-αρμύζω ἀφαρμύττω, ὅθεν ἀρμύζω.

"Α-φαρος, 2: α) ἀφάρητος; Καλλιμ. ἀπος
183. β) ἀφάρης; Πτοχ.
"Αφαρος, 2: ἀφάρης.
"Αφ-αράζω· ἀράζω τι ἀπὸ τίνος· "κόρου

κράτος ἀπαρπάζει" Πλ. ν, 189: «-τάς ἰσχυάς
ἀπὸ τῆς τραπέζης" Ἀριστ. πλ. 677: «φλοῖον τ
ξύλου ἀσχηματισμένον" Ξεν. κυν. 9, 18.
Ἰσοτότερος: 3. συγκο. τοῦ ἄλλο· ταυτότερος

Ἰλ. ψ, 311.
 Ἄ-φάρητος, 2· α) ἀνθρώπος, ἀκαλλίστητος
 γρμ. 6) ἀφάρης Ἰσρακλειδ. Ἀλληγ.
 Ἄ-πασπία (ἀπὸ πᾶσι ἀπασι) ἡ· -ὃ νῦν

Α - φασία, (φημι προλ. αμφασία) η το να
δύναιται τις να διηγήσῃ, ιδ. ἡ ἑκστασις, ἡ κ
τάπληξις, ἥτις κἀννοεῖται βωδόν, ἄφωνον "
ἀφασία μ' ἔχει: " Ἀριστ. Θεσ. 904 " ἀφασία ἡ μ

λαμβάνει, τίποτε χρη λέγειν πρὸς ταῦτα» Πλο-
νόμ. 1, 636: «οἷς ἀρασίαν ἔλθῃ δὲ τὸ παρ-
δοξόν» Πολλὰβ, 8, 22.

Διότι ο Πάπας, σ. 22,

Λοκρ. 100, Ἀριστοτ. περὶ αἰσθ. 1' ἐντ. 1) προσδύλλω, ἀντιστέκομαι Πλουτ. συμπ. 8, 10, 3' ἄφην ἐνδοδόναι=οἰδὼ λαθὲν, ἀφῆναι νὰ μὲ ἐγγίσουν Πλουτ. 6) ἄφην ἔχειν=ἔχει ἐλκυστικόν, ἐπαγωγὸν Πλουτ. Ἀντων. 27' 3) συνάρεα, ἐνωσις, σύνδεσμος Δαμοδ. παρ' Ἀθην. 3, 102' 2) ἡ κτερίνη ἄμμος, δι' ἧς ἐπαπαλίζοντο οἱ παλαισταὶ μετὰ τὸ ἄλγεμα Ἐπικτ. 3) περὶ λύχνων ἀράς (ἔμα τῇ ἀρχῇ τῆς νυκτός, ὅτε ἀνάπτουσι φῶς) Ἡρ. 7, 215.
Ἀφ-ηδών· παύω· τοῦ νὰ ἦμαι ἔρητος, εἰσεύρομαι εἰς τὴν ἀνδρείαν ἡλικίαν· οἱ ἀφῆναι· κατὰ Σουδ. γηράσκοντες· πρόβλ. Πολυδ. 1, 236.
Ἀφ-ηδός, 2 (ῥδῆ)· ὁ περὶ τὴν ἐσθελὴν ἡλικίαν Πολυδ. 2, 18.
Ἀφ-ηδόμα· 1) προηγοῦμαι, ὁδηγῶ Πλατ. νόμ. 6, 760' παρὰ Ξεν. Κορ. 2, 3, 22' καὶ τελευταῖοι· πρῶτοι ἀφῆγονται=κατὰ πρῶτον ἀπεύρομαι· 2) συνθ. διηγῶμαι, ἐξηγῶ Κῦρ. ἱκ. 188' πᾶν τὸ γεγονός, τὸ ὄνομα Ἡρ. 1, 21' παρ' αὐτῷ, 5, 62' ἀπῆγηται μοί τι, καὶ τὸ ἀπῆγγμένον, 1, 201. ἔχουσι παθ. σημ. Σπανιότερ. παρὰ τοῖς ἑσπορ. Ξεν. Ἀν. 7, 2, 26, Διον. Ἀλ. Ἀφ-ῆγημα, τό· 1) ἰων. ἀπῆγημα, διήγησις Ἡρ. 2, 3' 2) ἡ καθοδήγησις, εἰσαγωγή Ἰωσ. Γραφ. Ἐ66.
Ἀφ-ηγηματικός, 3' διηγηματικός, κατὰ διηγηματικὸν τρόπον Δ. Ἀλ. ῥητ. 1, 8.
Ἀφ-ηγήμων, ὁ· ὁδηγός, ἡγεμὼν Πουγ.
Ἀφ-ηγήσις, ἰων. ἀπῆγησις, ἡ διήγησις Ἡρ. 2, 70, 3, 24, Λουκ.
Ἀφ-ηγητήρ, ὁ· ὁ διηγούμενος.
Ἀφ-ηγητής, ὁ· τῷ προηγ. καθ' Ἡσυχ. ὁ ὁδηγός, ἡγεμὼν.
Ἀφ-ηδύνω· κάμνω τι ἡδύ, γλυκαίνω τι Λουκ. μεταρ. ἀφῆδυνόμενον ἦθος Πλουτ. Διον. 17.
Ἀφ-ηδών· ἀπῆθῶ Θεοφρ.
Ἀφῆκα, ἀορ. ἀ. τοῦ ἀφῆμαι.
Ἀφ-ῆκω· ἀφικνούμαι, φθάνω· οἱ πάντα δεῖ ἀφῆκειν Πλάτ. πολιτ. 7, 530, διχῶν Ἀντιφ. ἐν Β. Ἀν. 478.
Ἀφῆλικέστερος, συγκρ. τοῦ ἀφῆλεις.
Ἀφ-ῆλεις, ἰκος, ὅ, ἡ· ὁ ὑπερβάς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν· ὡς ἀπὸ τῆς ἡλικίας ὢν Β. Ἀν. 1, ἐνθα καὶ ἡ χρῆσις τοῦ θετικῷ ψέγεται, ἂν καὶ ἐν Ὁμ. βυν. Δημ. 140 καίτοι γυναικὺς ἀφῆλικος· γέρον Κρατίν. ἐν Πολυδ. 2, 17' πρόβλ. Ἡρ. Κορ. 529' ἀφῆλικέστερον, τὸν πρεσβύτερον Ἰδα Ἡρ. 3, 14, Φρον. λαμ. παρὰ Πολυδ. 2, 17' ἐν νεός, ὅπερ παρὰ Β. Ἀν. 470 καὶ Φρον. 84 ψέγεται.
Ἀφ-ηλιώτης· ἀπῆλιώτης Ἀρρ. Ἀν. 5, 6, ἀμρ. γρ.
Ἀφ-ηλιωτικός, 3' ῥδ' ἀπῆλιωτικός Πτολ.
Ἀφ-ημαι, (ῥδ' ἡμαι), μόν. ἐν μετ. ἀφῆμενος· ἐξαφῆστα καθήμενος Ἠλ. σ, 106.
Ἀφ-ημερεύω· λείπω ἢ εἶμαι ἀπὼν μίαν ἡμέραν Δημ. σ. 37 ἐν ψηφίσματι.
Ἀφ-ημός, 2' ὁ μὴ ἔχων φῆμην, ἄσημος Πουγ.
Ἀ-φῆμος, 2' τῷ προηγ.
Ἀ-φῆμως, ἐπὶ τοῦ ἀφῆμος.
Ἀφ-ηνιάζω· ἀπολλύμαι τῶν ἡνίων, δὲν ὑπακούω εἰς τὰς ἡνίας· ἔππων Λουκ. μεταρ. εἶμαι ἀπειθής· τινὸς Λουκ. πρὸς τοῦ νόμου Σουδ. ἀφῆνιασάντες ἡ προῆλθαι ποιεῖν Θεμιστ.

7, 97, ἐπαναστατῶ, παρὰ τὸ στασιάζω Ἡρωδ. 2, 4, 5' ἐν γένει ἀποσκιρτῶ, χωρίζομαι ἢ ἐλευθεροῦμαι τινος· λαθῆμάτων καλῶν, 1, 3, 1.
Ἀφ-ηνιάσις, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀφῆνιαζεῖν ἀπειθεῖα, ἀποστασία.
Ἀφ-ηνιασμός, ὁ· τὸ νὰ ἀφῆσῃ τις τὰ ἡνία, ἀπειθεῖα Πλουτ.
Ἀφ-ηνιαστής, ὁ· ὁ εἰς τὰς ἡνίας μὴ ὑπακούων· ἔππος=ὁ ἔχων Φιλ. στασιαστὴς Σουδ.
Ἀφ-ηνιάω· ἀφῆνιαζω.
Ἀφῆρημαι, π. παρ. τοῦ ἀφῆρεῖω.
Ἀφῆτε, ὁ· πλ. προσ. ἀορ. ὅ. ἀποτ. τοῦ ἀφῆμαι.
Ἀφ-ηρωίζω, δωρ. ἀφῆρωίζω· κάμνω τινὰ ἡρῶα Ἐπιγρ.
Ἀφ-ησυάζω· γίνεσθαι ἡσυγος Ἰπποκρ. ὡς δ. γρ. Πολυδ. 2, 64 ἀντὶ ἡρῶαζω.
Ἀφ-ῆτωρ, υρος, ὁ· ὁ ἔρπειον βέλη, ὁ ταξευτής ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἠλ. ι, 404' ἄλλοι παρὰ γούσι τοῦτο ἐκ τοῦ φημί, οὕτως εἰπεῖν ἀντὶ ὁμοιωτάς, ὁ πορευτεύων.
Ἀφθα, ἡ, συνθ. ἀφθαί αἱ· εἶδος ἐξανθήματος εἰς τὸ στόμα (ἀστράι) ἱατρ.
Ἀφθασις, ἡ· τὸ νὰ μὴ φθιέρεται τι, ἀφῆναι Πλουτ. Ἀριστοτ. Φίλων, καὶ μετν.
Ἀφθαρτίζω· κάμνω τινὰ ἀφθαρτον (ἀθάνατον) ἀρ. λείψ.
Ἀφθάρτος, 2' ὁ μὴ φθειρόμενος, αἰώνιος, ἀθάνατος· οὗτος Πλουτ. καὶ μετν. ἔτι ἀδιάρητος, ἀκέραιος Πλουτ. Νουμ. 9.
Ἀφθάρτος, 2' ὁ δὲν θάναται τις νὰ φθάσῃ, ἀνέριτος.
Ἀφθάρτος, ἐπὶ προηγ. Σχολ. Ἠλ. ρ, 75.
Ἀφθαί· ἔγω ἀφῆς ἱατρ.
Ἀφθελκτέω· δὲν φθελγόμεναι, δὲν δμιλῶ Πολυδ.
Ἀφθελκτί, ἐπὶ γωρὶς νὰ δμιλῇ τις Πολυδ.
Ἀφθελκτος, 2' α) ὁ μὴ φθελγόμενος, ἀλλος, ἀφῆνος, βωδός· μνηστὴρ Αἰσχ. Εὐμ. 236. νάπος=ἦτροχον Σοφ. Οἰ. Κ. 155 καὶ μετν. π. 2) ἀρρητος, περὶ οὗ δὲν τολμᾷ τις νὰ δμιλῇσθαι Πλατ. σοφ. 238.
Ἀφθελκτων, 2' ἀρρητος μετν.
Ἀφθελξία, ἡ· τὸ νὰ ἴνῃ τις ἄλλος, βωδός, τὸ νὰ σιωπᾷ μετν.
Ἀφθελτό-μητις, ἰος, ὁ, ἡ· οὐτινος ἢ συμ-βουλή εἶνε ἀφθιτος.
Ἀφθελτό-μῖσος, 2' οὐτινος τὸ μῖσος εἶνε ἀφθιτον Μανθ. 4, 204.
Ἀφθιτος, 2' ἀφθάρτος, διαρκής, σταθερὸς ἐπὶ ἀφῆχων, ὡς ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων κατὰ Σχολ. εἰς Ἠλ. 6, 46' ἐν τούτοις καὶ Σπύς Ἡσ. θε. 389, ἐνθα ὑπονοεῖται ὁ ὄρκος. Συχν. παρὰ Πινδ. σπέμα, Π. 4, 42' ἀντρον, Ἠ. 7, 41, ὅπως θεῶν, Π. 8, 75' ἔτι· Ζεὺς καὶ Ἐναιδης, Π. 4, 291' γὰ Σοφ. Ἀντ. 339' θεοὶ Εὐρ. Ἀν. 1257, ἔτι Πλουτ. καὶ Λουκ.
Ἀφθόγγος, 2' α) ἀφῆνος, ἄλλος, βωδός Ὁμ. ἑμ. Δ. 198, Ἡρ. 1, 116' ἐπὶ ῥῶν Εὐρ. Ἰππ. 146' 2) τὰ ἀφθόγγα=ἀφῆνος, ἐνν. γράμματα (σύμφωνα) Πλατ. Κρ. 424.
Ἀφθονέστατος, ὅπερ τοῦ ἀφθονος.
Ἀφθονέστερος, συγκρ. τοῦ ἀφθονος.
Ἀφθόνητος, 2' ὁ μὴ φθονούμενος Πινδ. Ὁ. 13, 24' εἰς ἀφθονος, Ὁ. 10, 7, Αἰσχ. Ἀγ. 913.
Ἀφθονία, ἡ· τὸ νὰ μὴ φθονῇ τις, ἡ προθυμία

Πλατ. Πρωτ. 327' συνηθ. δὲ πλείστα, πληρημονή Πινδ. Ν. 3, 9' ἀφρονίαν ἔχειν τινός· ἀντιθ. παρὰ τὸ σπανίζειν. Ξεν. Κυρ. 8, 6, 23' εἰς ἀφρονίαν· πλουσιοπαρόχος, Ἄν. 7, 1, 33.

Α. φθονος, 2' α) ὁ μὴ ἔχων φθόνον, ὁ μὴ φθονῶν· οὐρανότα· Φωκυλ. Πινδ. Ὀ. 6, 7, Ἡρ. 3, 80' καὶ πρῶς Πλατ. πολιτ. 6, 500' ἐντ. ὁ μὴ γλίσσρος, ἑλευθέριος Ὀμ. ὕμν. 30, 16, Πινδ. Αἰσχ. ἐπὶ ἰδάρους εὐφροσ· λειμῶνες Πλατ. Σοφ. 222' ὠραί, Ἀξιοχ. 371' 6) συνηθ.

ὅ, τι δίδεται ἀφρόνως, πλουσιοπαρόχος, ὁ, τι ὑπάρχει ἐν πληρημονῇ Ὀμ. ὕμν. Ἀπολλ. 536, Ἡσ. - ὄλδος Αἰσχ. Αἴ. 458 - βίος Ἀθην. 7, 280' συγν. ἐν πεζῷ ἰδίως ἐπὶ καρπῶν - καρποί, πόα Πλατ. πολιτ. 272' ἐν ἀφρόνως βιοτεύειν = ζῶν πλουσιοπαρόχος Ξεν. Ἄν. 3, 2, 25' ἐν τοῖς ἀφρονωτάτοις στρατοπεδεύεσθαι, Κυρ. 5, 4, 40' ἐν ἀφρόνως τραφεῖς Δημ. 18, 256' πόλεμος ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφρονωτέροις καὶ εὐνοιωτέροις διήγαγεν ἡμᾶς, 18, 89' ἐν ἀφρόνως τοὺς νεοῖτορας ἐκτρέφειν Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 2, 43, συγκρ. ἐκτὸς τοῦ θαλάσσης τῶν καὶ ἀφρονωτέρος Πινδ. Ὀ. 2, 104, Αἰσχ. ἀπασσ. ἐν Ἀθην. 10, 424' ἀφρονωτάτην χρημασίαν πόλιν Εὐπολ. ἐν Εὐστ. Ὀδ. 1411, 16, Πλατ. πολιτ. 5, 460' ἐπὶρ. ἀφρόνως χρῆσθαι τοῖς βέλεσι Πολυδ. 1, 40' πάντα ἔχοντες ἀφρόνως Στοδ. 121, 9' λογοπαίγν. πολλὰ διδάσκει ἀφρόνως διὰ φρόνων Στοδ. Ἀνθ. 38, 24.

Α. φθορία, ἡ τὸ νὰ ᾔνε τις φθορος, ἡ ἀγνώτης, παρενία μεταφ.

Α. φθορος, 2' ὁ μὴ φθορμένος, ἀγίαστος, ἀγνός, ἴδ. ἐπὶ νέων καὶ παρενίων, αἵτινες ἀκόμη δὲν ἀπὸ γλαυκῶν τοῦ ἔρωτος Ἀρτεμίδ. καὶ μτγν.

Α. φθώδης, 2' ὁ ἔχων φθῶς ἱστρ.

Αφία, ἡ ἄριον φαγώσιμον λάχανον Θεοφ. Ἀρτίγμαι, π. παρκ. τοῦ ἀρτινοῦμαι.

Α. φιδίτος, ἡμέρα ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Σπαρτιάτης δὲν ἐνεραυρίζετο εἰς τὸ οὐσσίτιον (φιδίτιον), διότι ἔθιμον ἦ ἦτο εἰς τὴν θῆραν Ήουχ. πρόλ. Πλουτ. Λυσ. 12.

Α. φιδρύω 1) ἰδρώνω πολύ, ἰδρώνων ἐκβάλλω τι Διοσκ. 2) διὰ σωματ. ἀσκήσεων ἰδρώνω Ἀριστοτ. πρόβλ. 2, 22.

Α. φιδρύμα, τὸ τὸ ἀπεικόνισμα, ἀπομίμημα ἄλλου, ἴδ. ἔγχαλμα ἡ βωμὸς κατεσκευασμένα κατ' ἀπομίμησιν ἄλλων Πλουτ. Νουμ. 8, Διοδ.

Α. φιδρύσεις, ἡ ἡ ἰδρύσεις, καθιέρωσεις ἀγάλματος ἡ βωμοῦ κατ' ἀπομίμησιν ἄλλου Στραβ.

Α. φιδρύω 1) ἀποικίζω, μετατοπίζω τι· πατριδὸς θεοῖ μ' ἀφιδρύσαντο γῆς Εὐρ. Ἐλ. 273' 2) ἔγχαλμα ἡ βωμὸς κατ' ἀπομίμησιν ἄλλου καίανω ἡ στήνω· ἐπὶ ἱερῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Ἀθλῶν ἀφιδρύμενον Στραβ. 9, 1, 403.

Α. φιδρύσεις, ἡ τὸ νὰ ἰδρώσῃ τις διὰ σωματ. ἀσκήσεων Ἀριστοτ. πρόβλ. 2, 6.

Α. φιδρύω τήρημα, φάρμακα· φάρμακα προκαλοῦντα ἰδρώτα ἱστρ.

Α. φιδρύω, καὶ

Αφίει, γ' ἐν. προσ. παρ. ὀριστ. τοῦ ἀφίημι.

Αφίεις, ἐν. μετ. τοῦ ἀφίημι.

Αφίεμαι, μέσ. ἡ παθ. τοῦ ἀφίημι.

Α. φιδρύω· περικαθαίρω Ήουχ.

Α. φιδρύω 1) μέσ. καθαίρω, ἱλάσσομαι Αἰσχ. Αἰσχ. Εὐμ. 429' 2) ὡς μὴ ἀττ. ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν ἀντὶ καθαίρω = ἀφιδρύω Πλουτ. Λουσ. καὶ μτγν.

Α. φιδρύωμα, τὸ τὸ ἀφιδρύμενον πρᾶγμα μτγν.

Α. φιδρύσεις, ἡ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιδρύου, ἡ καθιέρωσις Πλουτ. καὶ μτγν.

Α. φιδρύω, ἀφιδρύω· σηκώνομαι ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἀφ. λεί.

Α. φιδρύω, παρ. ἡφίει Θεοκ. 2, 41, ἡφίειαν Ξεν. Ἐλλ. 7, 4, 39, ἡφίειαν Ἰσπ. 6, 40, καὶ ἀφίει Θεοκ. 8, 41, ἡφίει Εὐμ. Μαρκ. 1, 34, ἡφίειαν Πλατ. Εὐθυδ. 293, τὸ ἐν Β. Ἄν. 470 μνημονεύμενον ἀφιδρύσαν, ἀφιδρύσαν· ἀφιδρύσαν, παρκ. δωρ. ἀφιδρύω, ἀφιδρύω 1) ῥίπτω μακρὴν, ἀφιδρύω τι ἀπὸ τῆς χειρὸς μου, ἀποπέμπω ἐπὶ ἀνθρώπ. ἐπὶ νῆας ἀφιδρύω Ἰλ. 6, 263' - τὸ στρατεύμα Ἡρ. Ξεν. Κυρ. 1, 2, 8' ἴδ. βέλως, ἀκόντιον κλπ. - ἀκοντα, ἔγχος, κεραυνὸν Ἰλ. φ. 590, κ. 372' δίσκον, ψ. 432' ὥστε τοξότης ἀφιδρύω καρδίαν τοξεύματα Σοφ. Ἄντ. 1072' καὶ ἐν πεζ. - βίλη Πλατ. συμμ. 219' - πῶρ Πολυδ. 1, 48' - ἐκυτόν, ἐπὶ τι, εἰς τι = ἐπιπίπτω, εἰσορμῶ Πλατ. πολιτ. 2, 373' ἀφιδρύω νὰ πείσῃ ὁ, τι κρατῶ Ἰλ. μ. 221' ἀφιδρύω πόντιον = ἐρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν Εὐρ. Ἐκ. 797. Μεταφ. ἐπὶ λόγου· εἶπος κακόν· Σοφ. Οἰ. Κ. 735' - λόγον εἰς τινα Πλατ. νόμ. 3, 698, καὶ γενικ. - γλώσσαν Ἡρ. 2, 15' φωνὴν Πλουτ. Σολ. 7' φωνὰς ἀφιδρύει (= ἐκβάλλω, κἀμνω νὰ ἀκουσθῇ) Πλατ. πολιτ. 5, 475' - γόους Εὐρ. Ἰλ. 59' - παντοδαπὰ χρώματα (= ἀνεδίδω, ἐκφαίνω, ἴδ. ἀναφύω γράμα) Πλατ. ἐπ. 7, 379' - πᾶσαν τέχνην εἰς ἔργον (= πᾶσαν τέχνην μεταχειρίζομαι) Θεοκρ. Ἐπ. 7' ἐν γένει ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω - τὰ ὅπλα Πλατ. νόμ. 12, 944' ἀποδίδω, καταπαύω - δίδω Ἰλ. λ. 642' - ἀνθος (= ἀποσπῶ, ἐπὶ σταφυλῶν, αἵτινες μόλις ἦδη ἔδωσαν εἰς καρπὸν) Ὀδ. η. 126' - μένος (= ἀνάω τὴν δύναμιν) Ἰλ. ν. 441' - τὴν ψυχὴν = ἐκπνέω, ἀποφύω Ἡρ. 4, 190' - γόους, ὀργὴν (ἐκβάλλω) Εὐρ. Ὀρ. 1022, Αἰσχ. Πρ. 315' μόνον ἀφεις (ἀφισσιν) Ἡρ. 1, 206' ἐντ. ἐγκαταλείπω, ἀφιδρύω, τινί τι· - ἰονίην τοῖς βρεθέροις Ἡρ. 9, 106' - πόλιν τινὶ Δημ. 6, 20' - τὰ πλῆθ' τοῖς στρατιώταις Πολυδ. 34, 14' 2) ἀπολύω, ἐλευθερώνω Ἰλ. υ. 464' ἴδ. δοῦλους· - ἐλευθερὸν τινα Πλατ. πολιτ. 9, 591' Ὀρχομένον αὐτόνομον ἀφιδρύει Ἀνδοκ. 3, 13' - τὸν δρᾶσαντα φόνον Πλάτ. νόμ. 9, 869' ἀφιδρύει αὐτὸν πείσης αἰτίας = ἀπὸ πάσαν κατηγορίαν τὸν ἡθώσεν Πλουτ. Ἀλεξ. 13' ἀλλὰ καὶ - τινί τι π. χ. - ἀφιδρύει αὐτὸν τὴν αἰτίην Ἡρ. 6, 30' αὐτοῖς ἀπείεις τὰς ἀμαρτάδας, 8, 140, 2, Δημ. 59, 30' γρέος, δάναον Ν. Δ. ἔφει τὰ φρεσὶ ἡμᾶς Ματθ. 7, 12' ἀφιδρύει σου αἰ ἀμαρτίαν (δ. γρ. ἀφιδρύει), 9, 5' φόρον τινὶ Πολυδ. 22, 7' - ἀφορολόγητον τινα Πολυδ. 18, 29' ὄρκον λέω καὶ ἀφίημι Ἀνδοκ. 1, 98' 3) παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, παραδίδω· τὰ περισεσύνοντα τῶν λόγων ἀφεις Σοφ. Ἰλ. 1280' ἀφεις τὰ τηςδὲ τῆς γῆς κύρια Σοφ. Οἰ. Κ. 918' - καιρὸν Ἰσοκ. 4, 16' παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἡ κυρ. ἐκ-

φρασις ἐπὶ τῆς διαλύσεως ἢ παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς ἢ τῶν δικαστηρίων, ὡς το λύνειν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ δήμου Ἀρχ. 173· «ἀφαιμένης τῆς βουλῆς διὰ τὰ Μρόνια» Δημ. 24, 20· γυναῖκα (χωρίζω) Πρ. 5, 39· ἐνίοτε μετὰ μετ. «σκαμνοῦμενοι οὐ πρότερον ἀφίσταν» Δημ. 17, 20· ἐστὶ συγχωρῶ, ἐπιτρέπω συγν. παρὰ Πλατ. μετ' ἀπαρ. ἀπείει ἀπάγεσθαι Πρ. 6, 62· «τὸ πλοῖον ἀφίει κατὰ τὸν παταχὸν φέρεσθαι». 1, 191· «ἀφίεναι τε δημόσιον εἶναι» Θουκ. 2, 13· «ἐπεὶν ἄσπτον ἀφίστα» (καθιερῶ) 4) ἀμετ. ἔνν. καὶν· «ἐμελλόν εἰς τὸ πέλγος ἀφίσταν» Πρ. 7, 193· στρατὸν (=ἀπαίρειν, ἀναγέειν) μετν. Ἰδε Λοῦ. εἰς Σοφ. Αἰ. 189· 5) παθ. ἀφίνομαι, ἀποπέμποιμαι Πρ. καὶ ἔποι. «τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθηρῶς ἔνεται», (σπινθηρίζω) Ἰλ. 8, 77· «ἀφαιμένος τινός = ἀπηλλοχμένος ἀπὸ τινος Πλούτ. 6) μέσ. ἀφίνομαι ἀπὸ τινός τι· «δαιρῆς οὐκ ἀφίστατο πῆρ» Ὀδ. ψ. 240· «τέκνα δ' ἀφίστα» = χωρίζομαι ἀπὸ τῶν τέκνων Σοφ. Οἰ. τ. 1521· καὶ ἐν πεζ. «μὴ ἀφίστα τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας» Θουκ. 2, 60· ὁ Πλάτ. ἀντιπαρτίθησι· τοῦ νῦν ἀφίεμενοι, εἰς τὸ· τοῦ ἐπειτα ἐπιλαμβανόμενοι, Παρμ. 152· «τοῦ χρῆσθαι ταῖς ἐναικρίαις» Πολυδ. 2, 68, ὅστις καὶ τῷ ἔνερ. οὕτω χρῆται.

Ἀφ-ικάνω· φθάνω, μόν. ἔνν. καὶ παρ. μετὰ ἀπλ. αἰτ. τοῦ σκοποῦ Ὁμ. μόνον δὲ ἀπαξ μετ' αἰτ. καὶ τῆς προθ. πρὸς Ἰλ. ζ. 388.

Ἀφικέσθαι, ἀπαρ. μετ. ἀφ. 6· τοῦ ἀφικνεόμαι.

Ἀφ-ικάνω· φθάνω, ἔρχομαι, εἰς πρόσωπόν τι, εἰς τόπον τινά παρ' Ὁμ. συνηθ. καὶ τισι τῶν ἄλλων μετ' ἀπλ. αἰτ. = ἄστυ Αἰσχ. Περ. 15· «δύοις Πινδ. Π. 5, 29· σπανιῶτ. παρ' Ὁμ. ὅπερ ἐν πεζ. συνηθ. - πρὸς τι Ὀδ. ζ. 297· ἔτι ἐπὶ καὶ εἰς τι Ἰλ. κ. 281· κατὰ τι, ν. 329· ἐπὶ τινος Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 2· παρὰ τινά, Ἑλλ. 1, 1, 6· ἐπιστρέφω Πλάτ. Ναρμ. 153· μεταφ. «ἀλγος ἀφικέτο με» = με ἔδραν Ἰλ. σ. 395· παρκατηρῆτα τὰ ἔξῃς· «οὐκ μάχης ἀφικέατο Ἀρπάγων» (=συνῆψαν κατ' αὐτοῦ μάχην) Πρ. 1, 169· «εἰς λόγους τινί» (=ἔρχομαι εἰς λόγους), 2, 28· (-διὰ λόγων Εὐρ. Μηδ. 872)· «εἰς ἔχθος ἀφ. τινι» Πρ. 3, 82· (πρὸς δι' ἔχθρας Εὐρ. Ἰππ. 1164)· «εἰς διάπειράν τινος» (=ἔχω πεῖράν τινος) Πρ. 2, 77· «εἰς πᾶν κακόν» = εἰς τὸ ἔσχατον κακόν (=κατανῶ εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἀνίγχνον κλπ), 7, 118· «εἰς τοσοῦτον τόχην», 1, 124· «εἰς ταῦτα δυστυχίας» Θουκ. 7, 86· «εἰς ἀνίγχνον, 4, 10· «εἰς χρεῖαν τοῦ μάχεσθαι» Πλάτ. νόμ. 3, 697· «εἰς πᾶν, ἐπὶ πάντα (=δοκιμάζω πάντα) Εὐρ. Ἰππ. 284· «εἰς ὀλίγον ἀφικέτο πᾶν τὸ στρατεύμα νικηθῆναι» Θουκ. 4, 129· ἔτι ἐπὶ ἀφύχων σπανιῶτ. «πῖτος ἀφικνούμενος» Δημ. 20, 31.

Ἀφ-ικτωρ, οὐρ, δ' ἰκέτης, πρόσφυς Αἰσχ. ἰκ. 238· «Ζεὺς ἀφικτωρ» (=ὁ προστάτης τῶν ἱκετῶν, τῶν ζητούντων ἄστυον), ὡς ἰκέσιος Αἰσχ. ἰκ. 1.

Ἀ-φιλ-άγαθος, 2· ὁ μὴ φιλάγαθος Ν. Δ.

Ἀ-φιλ-ἀδόλεφος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν μετν.

Ἀ-φιλ-ἄλληλος, 2, (πλ.)· οἱ μὴ ἀγαπῶντες ἄλληλους.

Ἀ-φιλ-ανθρωπία, ἢ· τὸ νὰ ἡνέ τις ἀφιλάνθρωπος.

Ἀ-φιλ-άνθρωπος, 2· ὁ μὴ φιλάνθρωπος, ὁ μὴ τοὺς ἀνθρώπους ἀγαπῶν Πλούτ.

Ἀ-φιλ-αργυρέω· δὲν εἶμαι φιλάργυρος.

Ἀ-φιλ-αργυρία, ἢ· τὸ νὰ ἡνέ τις ἀφιλάργυρος Ἰπποκρ. καὶ μετν.

Ἀ-φιλ-ἀργυρος, 2· ὁ μὴ φιλάργυρος Ν. Δ.

Ἀ-φιλ-ἀρύνω· κάμνω τινά ὅλως οὐλοῦν ἱλαρόν, χαροποιῶ Διог. Α. 6, 86.

Ἀ-φιλ-ἀσχομαι· ἐξελιώνω· ἀφιλασάμενοι θυμὸν Πλάτ. νόμ. 9, 873.

Ἀ-φιλ-αυτός, 2· ὁ μὴ φιλαυτός Πλούτ.

Ἀ-φιλ-αὐτός, ἐπὶ προηγ. Κλ. Ἀλ.

Ἀ-φιλ-εργέω· δὲν εἶμαι φίλεργος, δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν μετν.

Ἀ-φιλ-εργία, ἢ· ἡ μὴ φίλεργία, τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὴν ἐργασίαν μετν.

Ἀ-φιλ-ἐταίρος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς ἐταίρους (φίλους) μετν.

Ἀ-φιλ-ἐχθρῶς, ἐπὶ. χωρὶς νὰ ἀγαπᾷ τις ἔχθρας Τζετζ.

Ἀ-φιλ-ἡθόνος, 2 (ἡθονή)· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς ἡθόνας Μ. Ἀντων. 5, 5.

Ἀ-φιλ-ήτος, 2· ὁ μὴ ἀγαπητὸς Σοφ. Οἰ. Κ. 1699.

Ἀ-φιλ-ία, ἢ· ἑλλειψὶς φιλίας ἢ φίλων Ἀριστοτ. Νικ. 3, 6, Πλούτ. Σολ. 7.

Ἀ-φιλ-ίλος, 2· ὁ μὲθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ φιλιωθῇ, ἀνιλλοκατος.

Ἀ-φιλ-ο-δοξία, ἢ· ἑλλειψὶς φιλοδοξίας μετν.

Ἀ-φιλ-ο-δοξος, 2· ὁ μὴ φιλοδόξος Κικ. Ἀττ.

Ἀ-φιλ-ο-εργέω· ἀφιλεργέω.

Ἀ-φιλ-ο-θεῖα, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ θεάματα.

Ἀ-φιλ-ο-θεῖα, ἢ· τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὸν θεόν.

Ἀ-φιλ-ο-θεος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν θεόν, ἀσεβής.

Ἀ-φιλ-ο-οικτιρῶν, 2· ὁ μὴ φιλοοικτιρῶν, ἀνελέημων μετν.

Ἀ-φιλ-ο-καλία, ἢ· ἑλλειψὶς φιλοκαλίας, τὸ νὰ ἡνέ τις ἀφιλόκαλος Εὐπολ. ἐν Ἀθην. 1, 3.

Ἀ-φιλ-ο-καλος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸ καλόν Πλούτ. συμμ. 5, προοίμ.

Ἀ-φιλ-ο-κομπέω· δὲν ἀγαπῶ νὰ κομπάζω μετν.

Ἀ-φιλ-ο-κομπία, ἢ· τὸ νὰ ἡνέ τις ἀφιλόκομπος μετν.

Ἀ-φιλ-ο-κομπος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν νὰ κομπάζη μετν.

Ἀ-φιλ-ο-λογος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, τὰς ἐπιστήμας Πλούτ. συμμ. 5, προοίμ.

Ἀ-φιλ-ο-μαχος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν μάχην μετν.

Ἀ-φιλ-ο-νεῖκτης· ἀφιλόνηκος.

Ἀ-φιλ-ο-νεῖκος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς φιλονεικίας Πολυδ. 22, 3.

Ἀ-φιλ-ο-νεῖκος, ἐπὶ. προηγ.

Ἀ-φιλ-ο-ξενέω· δὲν εἶμαι φιλόξενος μετν.

Ἀ-φιλ-ο-πλάτος, ἢ· τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὸν πλοῦτον, ἢ καταφρόνησις τοῦ πλούτου Πλούτ. Συλλ. 3.

Ἀ-φιλ-ο-πόλεμος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, φιλήσυχος μετν.

Ἀ-φιλ-ο-πονός, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν.

Ἀ-φιλ-ος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων φίλους Αἰσχ. Χο. 293· -φίλων Εὐρ. Ἑλλ. 531· ἔνν. δυσάριστος.

- γήρας Σοφ. Οἱ. Κ. 1238· 2) ὁ ἐχθρὸς Ἀισχ.
Ἐπιτ. 501· παρὰ τὸ ἄδικον Πλάτ. πολιτ. 9, 580
καί μιν ἀποτίθει· ἄτιμα παρὰ Σοφ. Ἐπι-
λα ἔργα παρ' ἀφίλοις Ἀτρεΐδαι· Αἴ. 611
Ἀ-φιλο-σόφης, 2) ὁ μὴ τὴν φιλοσοφίαν ἢ τὰς
ἐπιστήμας σπουδάζει· ὁχλος Δ. Ἀλ. 2, 20.
Ἀ-φιλο-σοφία, ἡ ἡ καταπορεύσις τῆς φι-
λοσοφίας, τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὴν φιλοσοφίαν
Πλάτ. ὅρ. 415.
Ἀ-φιλό-σοφος, 2) ὁ μὴ φιλόσοφος· καὶ
ἄμους Πλάτ. Σοφ. 259, Πολυδ. 12, 25.
Ἀ-φιλό-σταγυς, ὁ, ἡ ὁ μὴ ἔχων στάγυα,
ἄκαρπος Μακεδ. 38.
Ἀ-φιλο-στοργεῖν ὁ μὴ ἀγαπᾷ τρυφερώς,
ὁ μὴ εἶμαι φιλόστοργος μιν.
Ἀ-φιλό-στοργος, 2) ὁ μὴ ἔχων φιλοστορ-
γίαν, ὁ μὴ ἀγαπᾷ μετὰ στοργῆς Πλάτ. μιν.
Ἀ-φιλο-τεκνία, ἡ τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὰ
τέκνα του (ς).
Ἀ-φιλο-τιμία, ἡ τὸ νὰ ἡνέ τις ἀφιλότιμος
Ἀισχ. 79, Νικ. 4, 4, 5.
Ἀ-φιλό-τιμος, 2) ὁ μὴ ἀγαπᾷ τὴν τιμὴν
του, ἢ τὰς τιμὰς· οὗτος καλεῖ ὁ Ἰσοκ. 7, 35
τινὰ, ἀγαπᾷται περισσύτερον τὴν περιουσίαν
του παρὰ τὰς δημοσίας λειτουργίας· καὶ ἐν γέ-
νι ὁ ἀνευ φιλοτιμίας· Ἀριστοτ. ἔθι. 2, 9· ἐπὶ
ἀφιλοτιμίας = ἀμερολήπτως Πολυδ. 12, 23.
Ἀ-φιλο-χρηματία, ἡ τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις
τὰ πλοῦτή Πλάτ. συγμ. Ἀγ. καὶ Εὐαγγ. 1.
Ἀ-φιλο-χρηματός, 2) ὁ μὴ ἀγαπᾷ τὰ
χρήματα Σουῖδ.
Ἀ-φίλος, ἐπὶ τοῦ φίλου.
Ἀφ-ηματός· ἀφίματός· τὰ ἱματικά, τὸν γυ-
μνῶνα Σουῖδ.
Ἀφ-εῖς, ἡ 1) ἐργασίαν, φάσιμον Ἡρ. 5,
49, ἐν τῇ τόπῳ ἀφίς· Δεινὰρ. 2, 5, Πλάτ.
ἔπιτ. 7, 327· 2) ἐπὶ ἀνός, ἐπιστροφῇ νόμ. 9,
868· ὁ καὶ Δημ. ἐπιστ. 1· 3) ἀναχώρησις·
«εἰς τοὺς πολέμους· ἀφίειν ποιεῖσθαι» 5, 8, Ἡ-
ρωδίου. Ν Δ. παρ' Ἀισχ. ἐκ. 478 = ἱκεσία.
Ἀφ-ιππεύουσι· ἔπαιπος· ἀναχωροῦν, σέβω,
μέτ. ἀφ. Πολυδ. 29, 6, Πλάτ. Ἀλξ. 30.
Ἀφ-ιππεύει, ἡ ἐπὶ γρ. ἔδ' ἀφίππει·
Ἀφ-ιππεύω· ἀφίππομαι, ἐπιστρέφω ἔπαιπος,
ἔπιν Ἀν. 1, 5, 12, Πλάτ. καὶ μέτ. Ἡλιδ. 4, 18,
Ἀφ-ιππεύει, ἡ ἡ ἔπιναι, ἀνεπιτηδεύτης περὶ
τὸ ἱππεύειν ἔπιναι, ἱππικὸς Πλάτ. πολιτ. 1, 335,
ἐνθα ὁ Σχολ. ἔθιγ. ἀφίππει· ἔχοντες ἱππικῆς.
Ἀφ-ιππεύω· τὸς ὁ τῆς· ἔδ' ἀφίππομαι·
Ἀφ-ιππεύω· φεύγω περὶν ἔπιν. Α. 1608,
ἀφ. ἀφίππομαι· Ἀφ. Πλάτ. 37.
Ἀφ-ιστάνω· ἀφίστημι, ἀλεξάνδριν ἡ λέξ.
Ἀφ-ιστῆμι, ἐκ τοῦ ἀφίστημι μετ' ἀφίστην
τινὰ τινος Ἀθην. 1, 9, ἐκτὶ ἀφίστημι ἔπιν.
συμπ. 2, 20· 1) κατὰ μέρος· στήναι τι, ἀπομα-
κρύνω· τινὰ τινος Πλάτ. ἔπιν. 975· ἄφροντα
(τὸν παῖδα) ἔπιν ἔλλ. 7, 1, 45· ἐντ. χωρίζω
τὰ συγκαίμενα ἀπ' ἀλλήλων Πλάτ. πολιτ. 282·
μακρὸν βάλλω ἡ ὅτι «τὸ ἀσθενέστατον πόρρω
ἀφίστηναι» ἔπιν. ἔλλ. 7, 5, 28· συνήθεσθαι

ἀποξενῶναι τι· τινὰ ἀπὸ τινος Ἡρ. 1, 76· αἰ-
«τοῦ τὸ μετρίκιον ἀφίστηναι» Ἀν. 3, 22· τῆς
ὁρμῆς = ἀποτρέπω, ἀτάκω Πολυδ. 5, 5· νύ-
σον τινὶ Καλλίμ. Δημ. 103· «τὴν διέ-
νοιαν τὴν ἐχθρὴν» = ἀποστῶ Ἰσοκ. 5, 8·
ἀποκρύβω, ἀποτρέπω· τὰς τῶν πολέμων ἐπι-
δουλάς Θεοφ. 1, 93, παρ' Ἡρ. 8, 23 ἀποστή-
σαντες εἶνε ἄμα, ἡ ἐνν. ἐαυτοῦς = ὁπισθοχωρῶ,
ἀποχωρῶ, μ. ἀφ. ἀπ' ἐκχυτοῦ, ἀποτρέπω·
«ὡς Ἀργείων δὲ πολὺν ἀφίστησθαι» Εὐρ.
Φοιν. 1091· 2) μέτ. μετὰ παρ. καὶ ἀφ. β'.
ἐντ. μετ. ἐπὶ ἀφίστηναι ἔπιν. Ἀν. 2, 4, 5
Πλάτ. πολιτ. 9, 587· ἀπὸ ὧν συνεχεῖς· α)
ἀφίχω, στένω μακρὰν· «πολλὸν ἀφίσταται»
ἔπιν. 375· παρὰ Πλάτ. συγμ. μετὰ τοῦ πόρρω
καὶ πόρρωθεν· τινὸς· β) σπινῶν· τινὸς
τῆς ἐσωτερικῆς διχοφασίας τῶν δύο λέξεων Πλάτ.
πολιτ. 9, 587· β) ἀπομακρύνωμαι, ἀποχωρῶ
ἐπὶ προσώπ. «ἀπὸστα βραχὺ» Μεν. ἐν Β. Ἀν.
81· ἔδ. ἀποστατῶ· ἀπὸ τινος καὶ σπινῶν,
τινὸς Ἡρ. 3, 15· ἐπὶ· πρὸς τινα = (εἰς) τινα, 2,
162· πρὸς τοὺς πολέμους ἔπιν. Κυρ. 3, 1, 12·
«εἰς τοὺς Μυσοὺς» Ἀν. 1, 6, 7· «οἱ Ἑλλῶτες
εἰς Ἰθάκην ἀφίστηναι» Θεοφ. 1, 101· ὅποι
ἔπιν. ἔλλ. 3, 5, 10· καὶ ἐπὶ προσώπ. ἀφίχω·
«μαστῶν καὶ τροφῆς» Σοφ. ἔλλ. 766· «στῆναι
900· «καλεῖται σπινῶν μὴ ἀφίσταται φρονῶν»
(= προσέχειν). Φιλ. 858· «ἡ εὐνοία ἀφίστη
ἐκ φρονῶν» Εὐρ. Το. 7· τῆς προικὸς Δημ. 59,
53· τῶν ἐν Ἡλείῳ, 7, 8· ἐπὶ σπινῶν = γάνω·
τῶν ἀρχόντων, 1, 15· τῆς ἐλπίδος, 8, 15· ἀ-
φίσταμαι ἡ ἀπομακρύνω· «ἀποστατῶν, ὡν προσ-
εἴδω» Ἀθην. 8, 310· «τὸ ποιεῖν Πολυδ. 1,
87· «πόνων καὶ κινδύνων» (= ἀποτρέπω) Ἰσοκ.
4, 83· «μὴ ἀφίστηναι τῶν λοιπῶν ἀλλ' ἐπιμένειν»,
5, 24· καὶ μετ' αὐτ. «πόλεμον εἰς ἐχυρὸν χω-
ρίων» (= τραβιῶμαι, ὑποχωρῶ) Ἀν. 2, 5, 7·
3) ζυγίζω (πρόβ. ἱσχυρῶ), ἔπιν. συμπ. 2, 20.
Μέτ. πείρω ἡ δίδω μετὰ ζυγί Δημ. 49, 52·
ἐντ. «δεῖν μὴ χρεῖος ἀφίστηναι» (προδοῦμαι
μὴ ἀποδοῦναι τὸ χρεῖος) ἔπιν. 745, Σχολ. μὴ
ὁ μὴ εἰς ἐλπίδων νικῶντες, ἐπιστρέφωσιν.
Ἀφ-ιστορέω· ἀπὸ τινος τόπου θεοφ. Φιλοστρ.
Ἀφ-ιστορεῖ, π. παρ. ἀφ. τοῦ ἀφίσταμαι.
Ἀφ-ιστορεῖν, τὸ ἡ κυρτὴ ἄκρα τῆς πρῆντης
τοῦ πλοῦτος ἡ ἔχοντα τὰ κομῆματα (πρόβ.
ἀφίσταται) ἔπιν. 717, Ἡρ. 6, 114· ἐν πλ.
καὶ μιν. Ἀπολ. ἔπιν. 1, 1089, ἐνθα ὁ Σχολ.
ὁμολογεῖ τῆς λέξεως διεξοδικῶς.
Ἀ-φ-λεβος, 2 (φλέψ) ὁ μὴ ἔχων φλέβας
θεοφ.
Ἀ-φλέγμωνος, 2· α) ὁ μὴ παθὼν φλεγμονὴν
(φλόγωσιν) Ἀριστοτ. πρόβ. 1, 33· (κατὰ τινα
χειρ. ἀφλέγματος)· β) ὁ ἐμποδίζων τὴν φλε-
γμονὴν (ὁ προφυλάττειν ἀπὸ αὐτῆς) Θεοφ.
«τράπεζαι· ὁ γινεῖν καὶ μὴ θερμὴ τροφὴ Πλάτ.
συμπ. 6· γ) ὁ ἀνευ φλέγματος, ὁ ἔχων ὑγιεῖς
καὶ οὐκ ἐκ πολυφαγίας διεφθαρμένους χυμοὺς,
ὁ ὑγιὺς χρίσις ἱπποκρ. «ἀφλέγματος τὰ σώ-
ματα καὶ τὰς ψυχὰς» = ὑγιεῖς κατὰ τὸ σῶμα
καὶ τὴν ψυχὴν Διοσκ. παρ' Ἀθην. 1, 10.
Ἀ-φλεκτος, 2) ὁ μὴ φλεγθεῖς, μὴ καυθεῖς· βω-
μοί· πέλαγοι· Εὐρ. ἔλλ. 1334· ἐπὶ ὁ μὴ κα-
υκακτοῦσθαι ἀπὸ τοῦ πυρὸς Ἀπολ. ἔπιν. 1, 1071.

- Ἀ-φλογίστος, 2^ο ὁ μὴ φλογισθεὶς ἢ φλογισμένος Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 13.
 Ἀ-φλογος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων φλόγα - πρὸ Λυκοφ. 36.
 Ἀ-φλοῖος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων φλοῖον Ἀθην. 10, 455.
 Ἀ-φλοισδός, 2^ο ὁ μὴ προξενῶν φλοισδόν, θάλασσαν Νεν. Δ. 1, 89.
 Ἀ-φλοισμός, ὁ ὁ κρότος ἀφρίζοντος κύματος, ἐπὶ μανιῶντος ὁ ἀφρός, τὸ σάλαιον ἄλλ. ἐξηγ. ὁ τριγμός τῶν ὀδόντων, (συγγ. τῷ φλοισδός).
 Ἀ-φλύαρος, 2^ο ὁ μὴ φλύαρος, Μ. Ἀντων. 5, 5.
 Ἀ-φλυκταίνωτος, 2^ο ὁ μὴ παθὼν ἢ μὴ ἔχων φλυκταίναν Διοσκ.
 Ἀφνειόθυμαι γίνονται πλούσιος.
 Ἀφνειός, 2^ο παρ' Ἡσ. ἀποσπ. 45, καὶ ἀφνειή τις καὶ Ἀπολ. Ρ. 1, 57 (ἄφνης) ὁ ἔχων πολλὰ εἰσοδήματα, πλούσιος, συγγ. παρ' Ὀμ. καὶ ἔπομ. π. συνηθ. ἀπολ. ἔτι ἀφνειότερον χροῦσι (= πλουσιώτερον κατὰ τὸν χρόνον) Ὀδ. α, 165 - βίδοιο Ἰλ. ε, 514 παρ' Ἡσ. καὶ μῆλοις, ἔρ. 120^ο (ἰσούσις, μῆλοις Θεοκρ. 24, 106, 25, 118) - φόνις Ἡσ. ἔρ. 455 τὸ ὑμᾶλλον ὑπερβ. ἔχει ὁ Ὀδ. Ἰλ. υ, 220 ἄλλὰ παρ' Ἀντιμ. 72, καὶ ἀφνειότατος.
 Ἀφνειός, ἀ. ὄν. καὶ ἀντὶ ἀφνειός Πινδ. Ν. 7, 19, Αἰσχ. Περσ. 3, Θεοκρ. 17, 96^ο ἀφνειότεροι χεῖρες Σοφ. Ἠλ. 449.
 Ἀφνήμων, 2^ο τῷ προηγ. Ἀντιμ. ἀποσπ. 61.
 Ἀφνός, τὸ, τανταῖ ἀντὶ ἀφνης Πινδ. ἀποσπ. 240.
 Ἀφνύων κέντρον τινὰ πλούσιον Ψευχ.
 Ἀφνω, καὶ ἄφνω (συγγ. ἐκ τοῦ ἀφνωδός [;] πρὸς ἐξίτητον) ἀφνωδός Αἰσχ. ἀποσπ. 181.
 Ἀ-φρόδης, 2^ο ὁ μὴ φροδόμενος, ἀπτόητος, ἀφρότης - τινός Σοφ. Οἰ. τ. 885.
 Ἀ-φρόδις, ἢ τὸ νᾶ ἦνε ἀφρός Πλάτ. νόμ. 1, 649.
 Ἀ-φρόδος, 2^ο α) ὁ μὴ φροδόμενος, ἀπτόητος Πινδ. 1, 4, 41^ο «τὸ ἀφρόδον καὶ τὸ ἀνδρεῖον οὐ ταῦτον», Δεχ. 197^ο - β) ὁ μὴ ἐμπνέων φρόδον - θηρες Σοφ. Αἰ. 358^ο - γάμος Αἰσχ. Πρ. 901.
 Ἀ-φρόδ-σπλαγγος, 2^ο ὁ ἔχων σπλάγγην ἢ καρδίαν ἀφρόδον Ἀριστ. Βίτρ. 498.
 Ἀ-φρόδω, ἐπὶ τοῦ ἀφρόδος.
 Ἀφ-ρόδευμα, τὸ τὸ περιττωμα Σχολ. Νικ. ἐξηγ. τοῦ ἀφρόδιον.
 Ἀφ-ρόδευσιον, τὸ ὁ ἀπόπατος, ἢ χρεῖα Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1181.
 Ἀφ-ρόδευμα περιμερίζω, καὶ ἐπομ. πηγάνω εἰς τὸ ἀναγκαῖον, ἀποπατῶ Πλάτ. κωμ. ἐν Β. Ἀν. 172, Ἀριστοτ. Λουκ.
 Ἀφ-ρόδης, ἢ 1) ἀναγκώσης Σεν. Ἀν. 6, 2, 13, ἔτι ἐπιστροφῇ, ἐκπύοντος. Ἐλλ. 6, 5, 20^ο 2) ὁ ἀπόπατος Ἀριστ. ἔκκλ. 1059, Λουκ. ἐντ. καὶ τὸ περιττωμα, κόπος Διοσκ.
 Ἀφ-ρόδαντος, 2^ο ἀκρόατος, ἐναγής - χεῖρ Αἰσχ. Εὐμ. 228.
 Ἀφ-ρόνικτος, 2^ο ἀκοκίνκτος Ἀγ. Τριτ. 3, 7.
 Ἀφ-ρόνικτος, 2^ο ἀπίκτος (τίπος ὅπου δὲν φοιτᾷ τις) - πέτρη Ὀππ. ἀλ. 2, 527.
 Ἀφ-ρόλιδωτος, 2^ο ὁ μὴ φρολιδωτός (λεπιδωτός) Πορφ.
 Ἀφ-ρόλκος, 2^ο ὁ ὀλιγώτερον βροδύων εἰς τὸ ζῆνι «ἀρχιμῆ ἀρλοκότερον εἶναι» (= κατὰ δογματὴν ἑλαφρότερον) Στραβ. 15, 3.
 Ἀφ-ρόμαρτέω ἀφρομαρτέω Ὀππ. Ἀργ. 618, ὁ γρ. ἀφρομαρτέωντος.
 Ἀφ-ορίζω τῷ προηγ. Κικ. εἰς Fam. 16, 17, (ὁδὸν ἔχοντα ἢ ἐννοία εἶναι πολλὴ σκοτεινὴ).
 Ἀφ-ορίζω, 2^ο α) ἀνόμοιος β) ὁμοιος.
 Ἀφ-ορίζω, 2^ο α) κάμνω τι ὁμοίον, τὸ παρομοιάζω μετ' ἄλλο. Ἐπὶ ζωγρ. Πλάτ. Κρατ. 424^ο «τοῖς γράμμασι τὰ ἔργα», Κρατ. 427, Σεν. ἀπομν. 3, 10, 2^ο - τὸν βίον πρὸς τὰς ἀρετὰς Πλουτ. Τιμολ. προσμ. 2) συγκρίνω, παραβάλλω - τί τινα Πλάτ. πολιτ. 8, 564. Παθ. γίγνομαι ὁμοῖος, εἶμαι ὁμοῖος - τινὶ Πλάτ. καὶ ἄλλ. - πρὸς τι = κατὰ τι ἄλλο ἀφομοιοῦμαι, π. γ. τὸ πρὸς ἀληθινὸν ἀφομοιοῦμεν Πλάτ. σοφ. 240.
 Ἀφ-ομοιωμα, τὸ τὸ κατ' ὁμοίωσιν ἄλλου γενόμενον, ἀπεικόνισμα, ἀπαράλλακτον ἀντίτυπον Πλάτ. πολιτ. 3, 395.
 Ἀφ-ομοιωσις, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφομοιοῦν «- τὰς ἀφομοιώσεις ποιῆσθαι πρὸς τι» = ἀφομοιοῦν Πλουτ. Γρυλλ. 4.
 Ἀφ-ομοιωτικός, 3^ο ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀφομοιοῦσθαι, συγκρίνων μετ' ἄλλο.
 Ἀφ-οπλίζω ἀφαιρῶ τινας τὰ ὄπλα - τινὰ Λεων. Ἀλ. 24, Λουκ. «- τινὰ τοῦ τόξου καὶ τὸν βελόν» Λουκ. Δ. 0ε. 7, 1. Μέσ. καταθέτω τὸν ὀπλισμὸν μου Ἰλ. φ, 26.
 Ἀφ-ορᾶν 1) ἀπὸ μακρὰν βλέπω - ἀπώροον Ἡρ. 8, 37^ο «παριόντα πάντο ἀπώροον ἀπιδόν» Τιμοκλ. παρ' Ἀθην. 9, 407^ο ἐντ. βλέπω, ἢ προστηλόντω τὸ βλέμμα εἰς τι, πρὸς τι Θεοκρ. 7, 71, Πλάτ. σοφ. 254^ο - εἰς τι Πλουτ. Λουκ. 7^ο - πρὸς τινα, Ἀγ. 1^ο «- ὀρῶν πρὸς τινα» = προσδίδωμι σπουδασιώδως Λουκ. Φιλόδ. 3^ο - ἐπὶ τινα Πλουτ. Κρατ. 32^ο καὶ μετ' αὐτ. Λουκ. 17^ο «τὴν πατρίδα ἐνθόνος ἀπορᾶν» Δημ. 2, ἐπίσης τὸ μέσ. «τὴλεφανεῖς σκοπεῖς ἀπορᾶμεθα» Ἀριστ. νεφ. 282^ο 2) στερέω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τινὸς τοῦ γυρίζω τὰ νῦντα Σεν. Κυρ. 7, 1, 36.
 Ἀφ-ορᾶν, τὸ ἀφρόδω Νικ. Θερ. 692.
 Ἀφ-ορᾶτος, 2^ο α) ἀνυπόφορος - κρυμὸν Ἡσ. 4, 28, Θεοκρ. 4, 126, ἐν συγκρ. Δημ. 21, 46^ο 2) ἀφρόδωτος, μὴ φορμέντος, ἐπὶ ἡματιῶν Λουκ. Λεῖφ. 9.
 Ἀφ-ορίζω, ἢ ἀφραπᾶ, ἀντὶ τοῦ Πλάτ. πολιτ. 8, 546^ο - παίδων, νόμ. 5, 740^ο ἔτι παρὰ τοῖς ῥήτ. Ἀντιφ. 11, α, 10^ο - φρενῶν Σεν. συμμ. 4, 55 (παραφροσύνη).
 Ἀφ-ορίζω α) χωρίζω τι διὰ συνόρων, ἔχω-ρίζω, ὁρίζω τὰ ὅρια Πλάτ. Κρατ. 110^ο (ὅροι ἀφωρισμένοι = ἀκριθῶς ὁρισμένα ὅρια Πλάτ. Κρατ.) - Ἑλλάδα Πολυδ. 17, 5^ο ἰδ. τὰ ὅρια ὑποθηγευμένην κτήματος ὁρίζω ὁμοῖος ἢ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν» (= εἰς ὅσους ἢ περιουσία ἦτο ὑποθηγευμένη) Δημ. 49, 61^ο γῶραν ἀφωρισσῶν Ἰσοκ. 5, 120^ο δι' ἐμχυτὸν ἀποχωρίζω, δηλ. κυριεύω, ἐκπολιτοῦμαι ἐντ. «τιμὰς νεοτέρων ἀφωρίζωμεν» (= ἐλαττωῶν, στερωῶ) Κέρ. Ἀλκ. 32. Περὶ. ἢ ὅφ' ἡμῶν ἀφωρισθεῖσα χώ-ρα» (= ἢ ὅφ' ἡμῶν ἐκπολιτοῦμαι, κυριευθεῖσα χώρα) Ἰσοκ. 4, 36^ο 6) ὅτιος τέλος, τελειώνω - βίβλαν Πολυδ. 2, 71^ο ἐν μέσ. - λόγον Ἰσοκ. 15, 58^ο γ) χωρίζω, ἀποκλείω ἀπὸ πάσης τῆς ποιήσεως ἐν μύθῳ ἀφωρισθῆναι Πλάτ. συμμ. 205^ο ἐν μεσ. Πλάτ. Σοφ. 327^ο - τί τινας, Ἰππ. μακρ. 208^ο - ἀποφωρισμένος = ἀποκλεισμένος - εἰς ἡν Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 1 - πληθὺς (= ὁρισμένον)

πολ. 3, 90' δ) ἀποπέμπον, ἀποδιώκω, ἐν ταῖς-
σε: καὶ μ' ἀπὸ γὰς ὤρισεν Πλάτος; Εὐρ. Ἐκ.
931' ε) ἐνερ. καὶ συνθη. μέν. ὁρίζω ἔννοιαν
τινα, δίδωμι τὸν ὁρισμὸν πράγματός τινος: - τέ-
χνην Πλατ. σοφ. 210' - ἐδιδάσκονα, Χαρμ. 173'
συχν. παρὰ τοῖς ἄλλ. φιλοσ. «περὶ φύσεως ἀ-
φορίζουσας» Ἀθην. 2, 59' ζ) «τέχνην ἐριστι-
κὴν ἀφορισμένην» Πλουτ. σοφ. 231, (ὅστις τὴν
τέχνην ταύτην κεχωρισμένην ἴδως ἀσκεῖ).

Ἀφ-όρισμα τό' τὸ ἀφορισμένον (ἐχωρισμένον,
προσδιορισμένον) (Γραφ. Ἐδδ.)

Ἀφ-ορίσμος, ὁ' α) ἡ πράξις τοῦ ἀφορίζειν,
γνώρισμα διὰ συνόρων, προσδιορισμὸς Θεοφ.
β) βραχεία πρότασις, συντόμως συμπερισυμ-
βουλασ τὴν κυρίαν ἔννοιαν ἐνὸς πράγματος, ὡς
οἱ ἀφορισμοὶ τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἀφ-οριστικός, 3' α) ὁ ἀνὴρ εἰς τὸ ἀφορί-
ζειν, προσδιορίζειν, σημειώσκειν, ὁ χωρίζων·
β) τὸ λεγόμενον συνοπτικῶς, περιλαμβανόν τὴν
κυρίαν ἔννοιαν μὲ ὀλίγας λέξεις μὲν.

Ἀφ-οριστικῶς, ἐπίρ. προηγ.

Ἀφ-ορμῶν ὁρμὴ ἡ κίνη ἀπὸ τινος μέρους,
ἀναχωρῶν - ἔκ τινος Εὐρ. Τρ. 939, Θουκ. Ξεν.
- τῆς χθονὸς (ἐκ τῆς γῆς) Εὐρ. Τρ. 98'
συχν. παρὰ Πολυδ. ὁ' Οἰ. ἔχει ἐν τῇ αὐτῇ
σημ. μετ' ἀορ. παθ. ναυθρὶν Ἰλ. β, 791, ἀπο-
λῶν. Ὀδ. β, 376' ἐπίσης Πινδ. ἀποσπ. 84,
Ἀριστ. νεφ. 587, Θουκ. 7, 75' πρὸλ. Πολυδ. 1,
39, (ἐνὸς ἀφορμῆται ἐπὶ πλοῖον δὲν εἶναι ἀορ.
τοῦ ἀφορμῆται) «οὐ γὰρ ἀλλ' ἀφορμῆ ποτε (ἐπὶ
ἀστραπῆς)» Σοφ. Οἰ. Κ. 1468. «τὴν δὲ ἀφορ-
μὴν πετρῶν», Ἀν. 283.

Ἀφ-ορμῆς, ἡ' τόπος, ἐξ οὗ τις ἀφορμῆ, τὸ ση-
μεῖον ἀφ' οὗ τις κινεῖται, π. γ. εἰς πολεμικὰς
ἐπιχειρήσεις Θουκ. 1, 90' ἐντ. ἡ ἀφορμῆ, αἰτία
εὐκαίρια «ἀφορμὴν λαβόντες τὴν σωτηρίαν»
Ἰσοκ. 4, 61' «- τοῦ κακῶς φρονεῖν» Δημ. 1,
23' - ἀφορμὴν ἔχειν πρὸς τι, εἰς τι, 1, 88, 2,
7' - ἀφορμὴν διδόναι τινὶ πρὸς τι, 10, 33' ἰδ.
καλοῦνται οὗτοι τὰ μέσα εἰς ἐπιχειρήσιν τινα,
ὅν τινα κεῖνται καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἄλλα
δὲ εἰς χρήματα συνίστανται «αἱ ἐν τὸν τόπον
ἀφορμῆς, 2, 17' «ὀφείσκειν εἰς ἔργον ἀφορμὴν»
= ὀφείσκειν χρήματα ὅπως ἀρχίσῃ ἐπιχειρή-
σις τις Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 11' «ἀφορμὴ εἰς ἐξ-
ουὺς τριφυλίου» = μέσα ὅπως μεσώσῃ τις 3000
κλπ. Ἐλλ. 4, 8, 32' «τοῖς πεισὶν ἀφορμὰς εἰς
τὸν βίον καταλείπουσι», ἀπομ. 3, 5, 11' -
«ἀφορμὴν πεισίν» = τὰ ἀναγκαῖα, τὰ μέσα
πρὸς τὸ ζῆν Εὐρ. Μηδ. 342' «εἰ τὴν αὐτῇ
τοιαύτῃ ἀφορμῇ πρὸς τὴν τραπέζην» (ἰδικόν του
κεφάλαιον) Δημ. 36, 11' «πίστις ἀφορμὴ πα-
σῶν μεγίστη πρὸς σχηματισμὸν» (τὸ μέγιστον
κεφάλαιον εἶναι ἡ πίστις), 36, 44' παρὰ τοῖς
Στωϊκοῖς ἀντίθ. τῷ ὁρμῇ, ἀπέρχεται, ἀποστρο-
φῇ, ἀποτροπῇ Πλουτ. περ. Στωϊκ. 11.

Ἀφ-ορμίζω, ἔπει. τοῦ ἀφορμίζω ὅλως νά
ἀναχωρήσω Ἀρχυτ. παρὰ Διογ. Α. 3, 22.

Ἀφ-ορμίζω, 2' ὁ μὴ συνοδεύομενος μὲ τὸν
ἄλλον τῆς φόρμιγγος - ὁ μόνος Αἰσχ. Εὐμ. 319.
Ἀφ-ορμίζομαι· κάμνω νά ἐκπλεύσῃ τι - γὰρ
χθονὸς Εὐρ. Ι, 18, ἐπομ. (ἐκπλεύω).

Ἀφ-ορμίζω, γὰρ προηγ.

Ἀφ-ορμικός, 2' γὰρ ἀφορμικός.

Ἀφ-ορμός, 2' ὁ ἀφορμῆς ἀπὸ τινος Σοφ.
Οἰ. Κ. 333' «ἀφορμὴς ἐμὰς χθονὸς» κατὰ
Σχολ. ἀφορμῆς.

Ἀφ-ορμολόγητος, 2' ἐλευθερος φορολογίας,
ὁ μὴ φορολογούμενος Πολυδ. 4, 25, Διοδ.

Ἀφ-ορρος, 2' (φῆρω) α) ἔγκατος· δένδρεα
Ἦρ. 2, 156, Ξεν. καὶ αὐτῶν β) ὁ κάμων π
ἀκαρπον, ἀγονον Αἰσχ. Εὐμ. 754' 3) ἀφορμολό-
γητος Στρατ. 15, 701.

Ἀφ-ορρτος, 2' ὁ μὴ ἔχων φόρτον, ἀφορτω-
τος· ἐπίρ. ἀφορτῶς χρῆσθαι Στδ.

Ἀφ-ορρτως, ἐπίρ. προηγ.

Ἀφ-ορρικός, 2' ἀμόλυτος Ἀντ. Σιδ. 29.

Ἀφ-οσιώνω 1) ἀφαιρῶν, διὰ καθαρῶν ἀφαι-
ρῶ ἀμάρτημα τι, ἐξισλώνω - τὴν πόλιν Πλατ.
νόμ. 9, 873' συγνὰ μέσ. «-ὅπερ ἑαυτοῦ καὶ τῆς
συγγενείας». νόμ. 9, 874' (τόπ. ἐπὶ τὸ μεγα-
λοπρεπτερον) προσφέρει καθαρμὸς δι' ἑαυτοῦ
καὶ δι' ὅλον τὸν οἶκον· ὁμοίως Δημ. 47, 70'
- τὰς ἀράς = τὰς ἀρὰς καταργῶ, καταλύω Πλουτ.

Ἀλλ. 33' «τοὺς δαίμονας = ἐξισλώνω» παρ'

Ἦρ. 1, 199 «θαῖ ἀφαιρῶσθαι» = προσφέρει
τὰς ἀπαραίτητες εἰς τὸν θεόν· 2) καθαρίζομαι,
ἐξαγνίζομαι (ἀναφερόμενον πρὸς τὸν θεόν),
ἐκτελῶ, κάμνω ὅ, τι τὸ χρηστικὸν ἐξήγηται Ἦρ.
4, 154' παρ' Ἡρωδίου. 2, 9, 6' «ὁσον ἀφ.»
= ὁρίζομαι, ὁμοίως - τὰ πρὸς τινα = εἰς αὐτὸν
προσφέρει τὰς πρώτας τιμὰς, 3) προσκησάς
εἰς νεκροὺς θυσιὰς, 4, 14, 11' τὰς καθαρίζομαι
ἡ ἐξαγνίζομαι ἀπὸ τινος, ἀποδιώκω, καταθε-
λύτομαι Πλατ. Φιλ. 12, συγν. παρὰ Πλουτ.
Νουμ. 6, 9' - βσιλείαν, (παραποιῶμαι, ἀρνού-
μαι) 4) μόνον ἐνεκα θεησκευτικῶν ἐθίμων πράτ-
τω τι, κάμνω τι μόνον κατὰ τὸ φαινόμε-
νον ἐπιπολαίως, μὴ δίδωμι εἰς αὐτὸ προσοχὴν
= ἀφαιρῶσθαι περὶ τινος Πλατ. νόμ. 6, 752'
- ἀφαιρῶμενος Ἰσοκ. 7, 38' ἐντ. ἐπίρ. ἀφω-
σιωμένος = κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον μὲν.

Ἀφ-οσίωμα, τό' ἀφαιρώμα, ἡ πρὸς καθαρμὸν
θυσιὰ ἀφ. λεξ.

Ἀφ-οσίωσις, ἡ' τῷ προηγ. καθαρσις, ἀγνι-
σμός· «-τῆς ἀφαιρώσεως ἐνεκα» μόνον κατὰ τὸ
φαινόμενον, ἵνα ἐπιναπαύσῃ τις τὴν συνεδησίαν
τοῦ Πλουτ. Εὐμ. 12' τιμῆς ἀφαιρώσεως = ἡ ἐξω-
τερικὴ καὶ ψυχρὰ ἐνδείξις τιμῆς, Τιμολ. 39.

Ἀφ-οσ (ἀντὶ ἀφαιρώ), 6' ἐν. μ. ἀορ. 2 προστ.
τοῦ ἀφαιρῶ.

Ἀφ-οσντα, π. ἀντὶ ἀφαιρῶν, μετ. τοῦ ἀφάω.

Ἀφ-ρα δέω' πράττω ἀφρόνως ἀπεισιδέτως
Ἰλ. ι, 32.

Ἀφ-ρα δέως, ἐπίρ. τοῦ ἀφραδῆς.

Ἀφ-ραδῆς, 2' ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος, ἀστόχα-
στος Ὀδ. 6, 282' - νεκροί = πᾶν φρενῶν, λ, 476'
ἐπίρ. ἀφραδῆς = ἀφρόνως ἀνόητως Ἰλ. γ, 436.

Ἀφ-ραδία, ἡ' ἀνοησία, μωρία, ἀπερίσκεψία
ἰδ. ἐν πλ. Ἰλ. ε, 649' - νόοιο, κ, 222, (ἀπομ-
νηθὲν ὑπὸ Ἀριστ. εἰς. 1927) πολέμοιο = ἀγνοία,
ἀπειρία ἐν πολέμῳ Ἰλ. ε, 368.

Ἀφ-ραδμόνως, ἐπίρ. ἐπομ.

Ἀφ-ραδμών, 2' ἀφραδῆς - προγνώμεναι = χω-
ρὶς νά ἔχῃ τὸν νοῦν του εἰς τὸ νά προγνωρῇ
τι Ὀμ. ὕμ. Δημ. 257' ἐπίρ. ἀφραδμόνως Αἰσχ.
Περ. 409' πρὸλ. ἀφραδμών.

Ἀφ-ραίνω, (ἀφρων) εἶμαι ἀφρων, παραφρονῶ

Πλ. 6, 258, 'Οδ. καὶ μετ' ἑν. παρ' Ἰπποκρ. κατὰ Γαλιν. καὶ ἀφρίξω Ἰππ. ἀφρίσσει, ἀφρύνεται.
 *Α-φρακτος, 2' ὁ μὴ ἔχων φραγμὸν, ἀφρακτικὸς - φράκων Σοφ. Α' 803 - φράκων ὁδῶν Εὐρ. Ἰππ. 67α - ἀλλήτοις ἀφράκτος, ἀφρίξ-
 στος Θουκ. 1, 6 - σφακτοπέδον, 1, 117 - κεν
 ἀφρίκτω οικεῖν = κατοικεῖ ἀφράκτως, ἀφρο-
 στικτός Λουκ. Γου. 34 - ἀφρονήτης Ἀριστ.
 Θετ. 581 - ἀφρυστα ἐνν. πλοῖα = πλοῖα ἄνευ
 κατασκευαστοῦ Πολυβ. 4, 53.
 *Α-φρακτικὸς 1' ἀφρίκτων.
 *Α-φράσιμον, 2' ἀφροδισιὸν Αἰσχ. Ἀγ. 1374
 ἐπὶ ἀφροσίνῳ, Ἀγ. 281.
 *Α-φράτος, 2' α) ἀφρακτοφύτος, ἄγνωστος -
 ἔργα Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 80 - ἀφρακτος κατιδέναι =
 ἀκατακτάτος Αἰσχ. Ἰκ. 89 - οἷός τις = περὶ τοῦ
 οὐδὲν δύνανται τις νῆ ἀποκατάστα Σοφ. Τρ. 691
 παρὰ τὸ «ἰδὲ ἀλλήτοις ἀνθρώποι μαθεῖν» κατὰ
 Σχολ. = ἀνεκδιδήγτος ἐπὶ ἀφάνει ἀφρατος -
 σίτος Ὁμ. ὕμ. Ἑρμ. 53 - πέδη Σοφ. Τρ. 1040
 ἐπὶ ἀφροδισίῳ, ἀφροδισίῳ - ὁλεθρὸς Ἀπολ.
 Π. 2, 221 - 6) ἀφρητος, ἀνέφρακτος Αἰσχ.
 Περ. 161 - ἐντὶ μέγας Ἰπποκρ. 5, 22 - γ) ἀφρο-
 γιστος, ἀφρότης - γὰρ Νικ. Θρα. 776, Σχολ.
 ἀφρογιστος ἐπὶ ἀφροτῶς = ἀφροδοκῆτος
 Σοφ. Πλ. 1251.
 *Α-φρακτός, υἱος, ἡ, ἱον. ἀφρακία παρὰ Σουῖδ.
 *Α-φράττω, ἐπὶ 1' ἀφρακτος.
 *Αφρίξω ἀφρίξω «ἔποι ἀφρυν στήθεα» Πλ.
 χ. 282.
 *Αφρη-λόγος, 2' ὁ συλλέγων ἢ παίρων τὸν
 ἀφρὸν (ὡς τὰ κοχλίσματα) - ζωμήρσις Φιλίπ.
 13 (6, 101), π. ἀντὶ ἀφρολόγος.
 *Αφρηστική, ὁ ὁ προφένων ἀφρὸν περὶ ἐξουτὸν,
 ἐπὶ 0. τοῦ διελθίνου Ἀρχ. λ. 30.
 *Αφρήτωρ, υἱος, ὁ ὁ μὴ ἔχων φράκτον (συγ-
 γένειαν ἢ ἀδελφότητα), ἀφρονήτης Πλ. ι, 63.
 *Αφρίξω ἀφρίξω Ὀππ. ἔλ. 1, 772.
 *Αφρίξω κίχων ἀφρὸν «ἰππικὰ πνοαί» Σοφ.
 Πλ. 709, καὶ ἐν περ. Δ. Σικ. 3, 10.
 *Αφρίκω, ἐπὶ 0. χωρὶς φρίκην Καλλιμ. Ἀρτ. 65.
 *Αφρύνει, ἔσται, ἐν ὁ ἀφρυνόμενος, πλήρης ἀφρὸν
 Ἀντ. Θ. 26.
 *Αφρισμός, ὁ τὸ ἀφρυστα Σχολ. Πλ. ο, 607.
 *Αφρυστα, ἰδος, ἡ εἶδος μικρῆς ἀφρὸς Ὀππ.
 *Αφρό-γάλα, τὸ ὁ ἀφρὸς τοῦ γάλακτος (καί-
 μακ) Γαλιν.
 *Αφρο-γένεαι, ἡ ἡ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθεῖσα,
 ἐπὶ 0. τῆς Ἀφροδίτης μετ' ὡς Μοσχ. 2, 71.
 *Αφρο-γένει, 2' ὁ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθεῖς
 Ἦσ. Θ. 196.
 Αφροδισιὰς 1' ἀφροδ. ἡ ἀφροδισιὰς τὰ
 ἀφροδισία, (τὴν ἀφροδισίαν) Πλάτ. Πολιτ. 4, 426
 - πόσις τινος ἐνν. ἀφρὸν 1, 3, 14 - ἐνερ. ἐπὶ
 ἀνδρὸς Ἰπποκρ. ἐνν. ἀφρὸν 4, 5, 9 - παθ. ἐπὶ
 γυναικὸς, Ἰερ. 3, 4.
 Αφροδισιακός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἀφροδισι-
 ας, (εἰς τὴν ἀφροδισίαν τοῦ ἔρωτος) - ἡδοναί
 Δ. Σικ. 23 - λήθας = (εἶδος πολυτίμου λίθου)
 Πλιν. Ἦσ. Φ. 37, 10.
 Αφροδισιάς, ἄδης, ἡ φρενὸν τι διεγερτικὸν
 πρὸς ἀφροδισιασμόν.
 Αφροδισιασμός, ὁ ὁ πρὸς τὸ ἀφροδισιάζειν,
 ἀφροδισιαστικὸς Ἀριστ. πορβλ. 30, 1.

Αφροδισιαστής, ὁ ὁ πρὸς τὰ ἀφροδισία ἀφρο-
 δισιαστικὸς, ὁ ἀφροδισιάων Πολεμ. φυσιογ.
 *Αφροδισιαστικός, 3' ὁ πολὺ ἐπιρροπῆς εἰς τὰ
 ἀφροδισία Ἀριστ. πορβλ. 3, 33, μετ' ἑν.
 *Αφροδισίας, 3 καὶ 2' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀφρο-
 δισίαν (εἰς τὴν ἀφροδισίαν τοῦ ἔρωτος) - ἄγρα
 Σοφ. ἀποσπ. 178 - ἄγρα Ἀνακρ. 53, 8 - ἡ-
 δονή Πλάτ. ἐπ. 7, 335 - ἡ τὰ ἀφροδισία =
 ἡ ἐκαστὴ τῆς Ἀφροδίτης ἐνν. Ἑλλ. 5, 4, 4 - ἡ
 ἀφροδισία τοῦ ἔρωτος (ἀφροδισιαστικὸς) Πλάτ. παρὰ
 Λουκ. Νικη. 16 - τὰ γεννητικὰ μέγιστα.
 *Αφροδίτη, ἡ (ἄφρως, δῶν) 1) ἡ θεὰ τοῦ ἔρω-
 τος ἡ τῆς ἀφροδισίας τοῦ ἔρωτος, τοῦ πόθου,
 χάριτος καὶ ὠραϊότητος παρ' Ὁμ. ὅστις οὐδὲν
 γινώσκαι περὶ τῆς ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης
 γενεαίας τῆς, ἐκτός ἐν ὕμν. 5, ἥτο θυγάτηρ τοῦ
 Διὸς καὶ τῆς Διώνης, σύζυγος τοῦ Ἡρακλίου,
 ἑωμένη τοῦ Ἀρεως, ὠραϊότητης ἀλλὰ μὴ πο-
 λεμικῆ καὶ ἀνάνδρου 2) μετὰ τὸ ἔρως, ἡ ἀφρο-
 δισία τοῦ ἔρωτος Ὁδ. χ. 141 - παρ' ἐπὶ συνη-
 θετοῦ «ἔργα Ἀφροδίτης», ἐν γένει ἡ ἀφροδισία,
 τέρψις Αἰσχ. Ἀγ. 247 - ἔρεσις, ἐπιθυμία Εὐρ.
 Ι. Α. 1261 - χάρις, ὀφελιγόνον, Φοιν. 402 (ω-
 - - -)
 *Αφροδίτης, πόλις, ἡ ὁν. πολλῶν πόλεων ἐν
 Λιγύρῳ Στραβ.
 *Αφροδίτη-πολίτης, νομός, ὁ ὁν. δύο νο-
 μῶν ἐν Λιγύρῳ Στραβ.
 *Αφρό-κομος, 2 (ἀφρὸς) ὁ ἔχων ἀφροῦσαν
 κόμην - ῥαχιδιγύς Μουσ. 262, Νόν. Δ.
 *Αφρό-λιτρον, ἀφρ. ἀφρόνιτρον.
 *Αφρο-λόγος, 2' ὁ συλλέγων παίρων τὸν ἀφρὸν.
 *Αφρόνεις, ἡ τὸ μὴ μετὰ φρονήσεως πράτ-
 τειν Σοβ.
 *Αφρονέω 1' εἶμαι ἄφρων, πράττω ἀφρόνως
 Τρέτ.
 *Αφρονέω 2' εἶμαι ἄφρων, πρὸς φρόνησιν Ὁμ.
 ἐν μετ. ἐν. Πλ. ο, 104, Ἰπποκρ. καὶ μετ' ἑν.
 *Αφρόνη, ἡ ἀφροσύνη Β. Ἀν. 472.
 *Αφρόνησις, ἡ ἡ ἀφροσύνη, ἀνοησία.
 *Αφρόνιτρον, τὸ, ἀφρ. ἀφρόνιτρον Διοσκ.
 ὁ ἀφρὸς τοῦ νήτρον, (οὐχὶ τὸ ἀνθος) εἶδ. ὀρυ-
 κτοῦ ἀλκάλιου πρβλ. Λοβ. Φρον. 303.
 *Αφροντίς, ὁ ὁ ὁ ἄνευ φροντίδων, ἀμείρι-
 ντος - τινός Εὐρ. ἀποσπ. Λουκ. Γαλλ. 3.
 *Αφροντίς, ἡ ἡ ἑλλειψις φροντίδων, ἀμει-
 ρινησία Θεμιστ.
 *Αφροντισμός, εἶμαι ἄφροντις, δὲν φροντί-
 ζω, (δὲν μὲ ἔννοιάζει) Πλάτ. νόμ. 10, 855 -
 τινός ἐνν. συμμ. 8, 33, ἐπὶ Ἀν. 5, 4, 20 ἀντὶ
 ἀμελεῖσθαι, καὶ μετ' ἑν. - ὑπὲρ τινος Φιλοστ.
 *Αφροντιστής, ἐπὶ ἀφροντιστῶν Ἀθην. 14, 732.
 *Αφρόντιστος, 2' α) ὁ μὴ φροντίζων, ἄφρον-
 τισ, ἀσυλλόγιστος ἐνν. συμμ. 6, 6 - τινός Πλουτ.
 «ἀφροντιστῶς ἔχειν», Κου. 1, 6, 42 - 6) ἀφρο-
 δοκῆτος, ἀφρονήτης Αἰσχ. Ἀγ. (1350) γ) ἀφρο-
 δισίας, παράφορος - ἔρως Θεοκρ. 10, 20
 «ἀφροντιστῶς ἔχει» = δὲν εἶνε κύριος τῶν αἰ-
 σθησέων του Σοφ. ΑΓ. 348.
 *Αφροντιστικός, ἐπὶ 0. ὁ ἀφροντιστικός.
 *Αφρόνως, ἐπὶ 0. χωρὶς φρόνησιν, ἀνοητῶς.
 *Αφρός, ὁ 1) ὁ ἀφρὸς ἀπὸ Ὁμ. πανταχοῦ, ἐπὶ
 ὁ ἀφρὸς (τὸ σάλον) τοῦ μακρινού λεόντος
 Πλ. ο, 168 - ὁρυκτώδης ἀφρὸν ἀναζέουσι Σοφ.
 Τρ. 600, ἐπὶ σάλου καὶ Λουκ. Ἀλξ. 12 - 2)

ἢ ἔχθους ὁ καλούμενος καὶ ἀφύη Ἀρχεστρ. Ἀθην. 7, 285, Ἀριστοτ. 1, Ζ, 6, 15.
Ἄφρο-σέληνος, ὁ ὁ καὶ ἄλλως σελήνιτης καλούμενος λίθος.

Ἄφροσι-βόμβη (ἱφρών) ὁ μωρός, οὗτος παντάχως τὸν ἑαυτὸν τοῦ κατὰ τὴν Γερμανικὰ Δ. Α. 2, 126, ὁ γρ. ἀφρασιβόμβης.

Ἄφρο-σκόροδον, τό· εἶδος σκόροδου ἀσπρου καὶ μεγάλου ἐξ Ἀσριακῆς Κολοῦμ. 2, 3.

Ἄφροσύνη, ἡ ἑλλειψίς φρονῶν, ἀνοησία, κωρία ἀπὸ Ὁμ. πανταχού καὶ ἐν πλ. Ὁδ. π, 278, παρὰ Πλάτ. ἀντιθ. ὅτε μὲν τῷ τωφρανῶν, ὅτε δὲ τῷ σοφίᾳ, Πρωταγ. 332, παρὰ Ξεν. Κυρ. 4, 2, 41 ἡ ἀνακισθήσα τοῦ μεθόντος.

Ἄφρο-τοχας, 2 ὁ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθείς Νυν. -φρουρέω· τίμαι ἀνευ φρουρῶν Στρατ. 15, 709.

Ἄφρο-ύρητος, 2 ὁ μὴ φρουρούμενος, ἀφύλακτος Πλάτ. νόμ. 6, 760· πόλις = ἀνευ φρουρῶν Πολυδ. Πλουτ.

Ἄφρο-ύρας, 2 (φρουρά) α) τῇ προηγ. Πλάτ. Φαιδρ. 256, ὁ μὴ ἔχων φρουράν Πλουτ. Αἰμ. Π. 15· 2) ἐλευθέρως, ἀπληλαγμένος ἀπὸ στρατιωτικῆν ὄπλησιν Ἀριστοτ. πολ. 2, 9, 18.

Ἄφρο-φύρος, 2 ὁ ἐξ ἀφροῦ ἀφύρων μύτην. Ἄφρο-φύς, 3 ἀφράτος, τρυφερός· ὁρθόκων πέταλα Φιλοδ. 30.

Ἄφρο-ύω· κλῆνω τὴν ἀφρόν, ἢ μεταβάλλω τι εἰς ἀφρόν Θεολογ. ἀνθ. 40.

Ἀφρόνη, ἡ παρὰ τὸν ἀφρόν, π. 9, ἐκ τοῦ ἀφρό· Ἄφρο-ύκτος, 2 ἀκατάστατος, ἀκατάστατος μύτην.

Ἀφρώ, οὗς, ὁ, ἡ· Ἀφροδίτη.

Ἀφρ-ώδης, 2 ὁ ἀφρίζων ἢ πλήρης ἀφροῦ Ἰπποκρ. «στόματος ἀφρώδης πέλιον» Εὐρ. Ὀρ. 220.

Ἀφρ-ώ, 2 (φρῶν) ὁ μὴ ἔχων φρένας, ἀνόητος, μωρός· ἀπὸ Ὁμ. πανταχού παρὰ Πλάτ. Σοφ. 217 ἀντιθ. τῷ φρόνιμος· τὸ ἀφρον = ἡ ἀφροσύνη Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 55.

Ἀφ-υβρίζω· 1) ἀποξίω, ἐπὶ νεανίου παραδαλλόμενος πρὸς οἶνον, ὅστις παύει τοῦ νὰ βραχέῃ Ἀθην. 2, 36· ἐπὶ θαλάσσης πᾶσι τοῦ νὰ ἤμαι τρικυμώδης Συναέ. 2) παύω τοῦ νὰ ἔχω θυμόν, τοῦ νὰ ἤμαι αὐθάδης, καταπραίνομαι· «εἰς τρυφὰς καὶ πότους» Πλουτ. Δημητρ. 19.

Ἀφ-υγής, 2 ὅστις οὐδὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ Σαῖτ. Ἐμπ.

Ἀφ-υγιάζω· κλῆνω τινὰ ὄχι· Ἰαμβλ.

Ἀφ-υγιάσιμος, ὁ ἡ θεραπεύει, ἴασις Ἰαμβλ.

Ἀφ-υγραίνω· κλῆνω τι ὑγρόν, νοτίζω Ἀριστοτ. Ἀφύδιον, ὄπωκ. τοῦ ἀφύη.

Ἀφύλον, τό, ὄπωκ. τοῦ ἀφύη Ἀθην. 7, 285.

Ἀφ-υδράινω· ἀποπλύνω, ἀφυγραίνω ἐν μέσ. Εὐρ. Ἴων 97.

Ἀφ-υδρας, 2 ὁ ἐστερημένος ὕδατος Ἰπποκρ.

Ἀφύη, ἡ, συνθ. ἐν πλ. (κατὰ Β. Ἀν. 473 γεν. ἀφύων) ἡ σαρκώδης (ἔχθους εἶδος)· κατὰ Β. Ἀν 472 «ἐχθύνων φαλόν και λυπρόν ἀργυρίζον τῇ χροίᾳ», Κατ' Ἀθην. 13, 586 λευκαί, λεπτὰ τοὺς ὀφθαλμούς μεγάλους ἔχουσι· κατὰ τοὺς μὲν ἐκ τοῦ ἀφύω, διότι ὑποτίθεται ὅτι ἐγενήθη ἀπὸ τὸν βουδρόν τῆς θαλάσσης Δίλ. Ὑ. Ζ. 2, 22, κατ' ἄλλ. ὅτι ἐκ τοῦ ἀφρύω.

Ἀφύς, 2 ὁ μὴ ἔχων φυσικὰ προτερήματα,

εὐφυῖαν, (φυσικὴν ἐπιτηδεύτητα)· — πρὸς τι Πλάτ. Φαιδρ. 96· οὐκ ἀφύς = ὁ πλήρης προτερημάτων Πλάτ. συμμ. 218 «τόπος ἀφύστατος» = ἀνάρμοστος· — ταῖς δυνάμεσι, Πολυδ. 1, 30· ἀφύστατος τὴν οἰκονομίαν, 16, 21, ἀντιθ. ἀφύς Πλάτ. πολ. 5, 455· ἐπὶ ἡλίους Ἰσοκ. ἀλλὰ ἐν Σοφ. Φιλ. 1014 ἐν καλῇ σημασίᾳ ἀπλοῦς, ἀφελής, κατὰ Σχολ. Ἰάκωκος ἀπὸ φύσεως· ἐπὶ ἐπὶ σωματ. καλλονίης· «σῶμα οὐκ ἀφύς» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 7· ἐπὶ φ. ἀφύς διακρίσθαι πρὸς τι = δὲν εἶναι ἐπιτηδεύς πρὸς τι Πολυδ. 1, 88· ἀφύς ἔχειν· Φίλων.

Ἀφύς, ἡ ἑλλειψίς φυσικῶν προτερημάτων, φυσικὴ ἀνικανότης· — πρὸς τι Στρατ. 14, 662 ἡ ἀνεπιτηδεύτης Πλουτ.

Ἀφύδιον, τό, ὄπωκ. τοῦ ἀφύη, ἀ. γρ. ἀφύδιον.

Ἀφύκος, 2 ὁ χωρὶς φύκος, ἀφυκισμένος ἀρ. λαβ.

Ἀφύκος, 2 ὁ μὴ διαφύγων, ἀφύκος, ἀλάνθαστος· χεῖρ Πινδ. Ἰ. 7, 65· — γυσιπέδαι, Π. 2, 41, συγν. παρὰ τραγ. — βέλη, ἰοί Σοφ. Τραγ. 264· — τόξον Εὐρ. Ἰππ. 1122 (τὰ ἀφύκως ἐπιτογγάζοντα)· — οἰστέα, Μηδ. 635, Ἰπρ. 9, 116· — τὸ γλ. Πλάτ. νόμ. 9, 783· — δισκοὶ Λουκ. παρ' ὃ ἀπαντὰ καὶ κεν ἀφύκως ἔχονται, διαλ. 0, 17, 1· ἐντ. — ἐρώτημα = ἀσάφης, περὶ οὗ ἀπορεῖ τις Πλάτ. Θεαιτ. 165· ἀφύκτα ἐρωτῶν, Εὐθυδ. 271· — λόγος Ἀριστ. Ἰππ. 754· «ἀφύκτον λαμβάνειν τινὰ» (= ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ φύγῃ), νεφ. 1030· ἐπὶ φ. ἀφύκτως π. γ. πλῆθης = ἀσφαλώς, βεβαίως ἐπιτογγάζων Λουκρε. 103.

Ἀφ-υλάκτιω· ἐκβάλλω ὀλακῶς (γαυγίζω) παρὰ Λουκ. Ἰπρ. 7· — πολλῶν ἀκρίτων λόγων ἀφύλακτουμένων.

Ἀφ-υλάκτιω· εἶμαι ἀφύλακτος, δὲν φροντίζω περὶ τινος, ἀντιθ. τῷ ἐπιμελεσθαι· — τινός Ξεν. Κυρ. 1, 0, 5, 12· παρὰ Πολυδ. παρατηρῶ τὴν φύλαξιν· — τῶν φ. ἀφύλακτεται· = δὲν φυλάττεται, 7, 15.

Ἀφ-υλάκτος, 2 α) ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφροσύνητος Ἰπρ. 8, 70, Θεουκ. 2, 13. Ἐν πεζῷ οὐχὶ σπαν. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πόλεων· β) ὁ μὴ φυλάττων ἑαυτόν, ἀφράσκειτο Ἰπρ. 9, 116, Θεουκ. ἐπὶ φ. ἀφύλκτως π. γ. διακρίσθαι Πολυδ. 4, 36· παρὰ τὸ καταφρονετικῶς Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 9· + ἀφύλακτον εὐδῆσθαι = ἀφρονεῖν Αἰσχ. Ἀγ 314.

Ἀφ-υλάκτως, ἐπὶ φ. προηγ.

Ἀφ-υλάξια, ἡ ἑλλειψίς ἐπιτηδεύσεως ἢ προφυλάξεως, ἡ ἐν τῇ φυλάξῃ ἀφρονεσία Ξεν. αἰκ. 4, 10, ἀφρονεσία Ἀντισθ. 111, 6, 7.

Ἀφ-υλάξω· καταβρίζω τι ἀπὸ τὴν ὕλην, λαγαρίζω Λογγιν.

Ἀφ-ύλισμα, τό· τὸ ἀποστράγγισμα, καταπάτημα ἀρ. λαβ.

Ἀφ-ύλλος, 2 (φύλλον)· ὁ μὴ ἔχων φύλλα· — σπρίζαι = ξηραῖ· Ἰλ. 6, 45· — λεγὴν Αἰσχ. Εὐμ. 751· «στόματος ἀφύλλου λεταί» = παρακλήσεις ἀνευ κλῆδου βλαίας ὅν α ἔχων βοηθεῖαν ἐκράται εἰς τὰς γέρας Εὐρ. Ὀρ. 377.

Ἀφ-ύλλωτος, 2 ἀφύλλος Σοφ. ἀποσπ. 281.

Ἀφύξιμος, 2, αἰὲν Νικ. Ἰπρ. 603, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ἀφύσσω, ἀφύλκω· περὶ φ. ἀφύξιος, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ἀφύσσω· ἀφύξιος, περὶ φ. ἀφύξιος, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ἀφύσσω· ἀφύξιος, περὶ φ. ἀφύξιος, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ἀφύσσω.

Ἀφύξιος, 2 ὁ μὴ ἔχων φυσικὰ προτερήματα,

εὐφυῖαν, (φυσικὴν ἐπιτηδεύτητα)· — πρὸς τι Πλάτ. Φαιδρ. 96· οὐκ ἀφύς = ὁ πλήρης προτερημάτων Πλάτ. συμμ. 218 «τόπος ἀφύστατος» = ἀνάρμοστος· — ταῖς δυνάμεσι, Πολυδ. 1, 30· ἀφύστατος τὴν οἰκονομίαν, 16, 21, ἀντιθ. ἀφύς Πλάτ. πολ. 5, 455· ἐπὶ ἡλίους Ἰσοκ. ἀλλὰ ἐν Σοφ. Φιλ. 1014 ἐν καλῇ σημασίᾳ ἀπλοῦς, ἀφελής, κατὰ Σχολ. Ἰάκωκος ἀπὸ φύσεως· ἐπὶ ἐπὶ σωματ. καλλονίης· «σῶμα οὐκ ἀφύς» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 7· ἐπὶ φ. ἀφύς διακρίσθαι πρὸς τι = δὲν εἶναι ἐπιτηδεύς πρὸς τι Πολυδ. 1, 88· ἀφύς ἔχειν· Φίλων.

Ἀφύς, ἡ ἑλλειψίς φυσικῶν προτερημάτων, φυσικὴ ἀνικανότης· — πρὸς τι Στρατ. 14, 662 ἡ ἀνεπιτηδεύτης Πλουτ.

Ἀφύδιον, τό, ὄπωκ. τοῦ ἀφύη, ἀ. γρ. ἀφύδιον.

Ἀφύκος, 2 ὁ χωρὶς φύκος, ἀφυκισμένος ἀρ. λαβ.

Ἀφύκος, 2 ὁ μὴ διαφύγων, ἀφύκος, ἀλάνθαστος· χεῖρ Πινδ. Ἰ. 7, 65· — γυσιπέδαι, Π. 2, 41, συγν. παρὰ τραγ. — βέλη, ἰοί Σοφ. Τραγ. 264· — τόξον Εὐρ. Ἰππ. 1122 (τὰ ἀφύκως ἐπιτογγάζοντα)· — οἰστέα, Μηδ. 635, Ἰπρ. 9, 116· — τὸ γλ. Πλάτ. νόμ. 9, 783· — δισκοὶ Λουκ. παρ' ὃ ἀπαντὰ καὶ κεν ἀφύκως ἔχονται, διαλ. 0, 17, 1· ἐντ. — ἐρώτημα = ἀσάφης, περὶ οὗ ἀπορεῖ τις Πλάτ. Θεαιτ. 165· ἀφύκτα ἐρωτῶν, Εὐθυδ. 271· — λόγος Ἀριστ. Ἰππ. 754· «ἀφύκτον λαμβάνειν τινὰ» (= ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ φύγῃ), νεφ. 1030· ἐπὶ φ. ἀφύκτως π. γ. πλῆθης = ἀσφαλώς, βεβαίως ἐπιτογγάζων Λουκρε. 103.

Ἀφ-υλάκτιω· ἐκβάλλω ὀλακῶς (γαυγίζω) παρὰ Λουκ. Ἰπρ. 7· — πολλῶν ἀκρίτων λόγων ἀφύλακτουμένων.

Ἀφ-υλάκτιω· εἶμαι ἀφύλακτος, δὲν φροντίζω περὶ τινος, ἀντιθ. τῷ ἐπιμελεσθαι· — τινός Ξεν. Κυρ. 1, 0, 5, 12· παρὰ Πολυδ. παρατηρῶ τὴν φύλαξιν· — τῶν φ. ἀφύλακτεται· = δὲν φυλάττεται, 7, 15.

Ἀφ-υλάκτος, 2 α) ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφροσύνητος Ἰπρ. 8, 70, Θεουκ. 2, 13. Ἐν πεζῷ οὐχὶ σπαν. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πόλεων· β) ὁ μὴ φυλάττων ἑαυτόν, ἀφράσκειτο Ἰπρ. 9, 116, Θεουκ. ἐπὶ φ. ἀφύλκτως π. γ. διακρίσθαι Πολυδ. 4, 36· παρὰ τὸ καταφρονετικῶς Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 9· + ἀφύλακτον εὐδῆσθαι = ἀφρονεῖν Αἰσχ. Ἀγ 314.

Ἀφ-υλάκτως, ἐπὶ φ. προηγ.

Ἀφ-υλάξια, ἡ ἑλλειψίς ἐπιτηδεύσεως ἢ προφυλάξεως, ἡ ἐν τῇ φυλάξῃ ἀφρονεσία Ξεν. αἰκ. 4, 10, ἀφρονεσία Ἀντισθ. 111, 6, 7.

Ἀφ-υλάξω· καταβρίζω τι ἀπὸ τὴν ὕλην, λαγαρίζω Λογγιν.

Ἀφ-ύλισμα, τό· τὸ ἀποστράγγισμα, καταπάτημα ἀρ. λαβ.

Ἀφ-ύλλος, 2 (φύλλον)· ὁ μὴ ἔχων φύλλα· — σπρίζαι = ξηραῖ· Ἰλ. 6, 45· — λεγὴν Αἰσχ. Εὐμ. 751· «στόματος ἀφύλλου λεταί» = παρακλήσεις ἀνευ κλῆδου βλαίας ὅν α ἔχων βοηθεῖαν ἐκράται εἰς τὰς γέρας Εὐρ. Ὀρ. 377.

Ἀφ-ύλλωτος, 2 ἀφύλλος Σοφ. ἀποσπ. 281.

Ἀφύξιμος, 2, αἰὲν Νικ. Ἰπρ. 603, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ἀφύσσω, ἀφύλκω· περὶ φ. ἀφύξιος, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ἀφύσσω· ἀφύξιος, περὶ φ. ἀφύξιος, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ἀφύσσω.

Ἄ-φωξις, ἡ ἀντλησις Ἡσυχ.

Ἄφ-υπνίζω 1) ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, σηκώνω τινά ἀπὸ τὸν ὕπνου Εὐρ. Ῥήτ. 95. Πισθ. ἐξυπνῶ, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου Ἀθην. 10, 438· ἀουπνισθῆναι = ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι Φερεικ. ἐν Β. Ἀν. 47· οὕτω καὶ ἐν ἑνερ. Φιλοστρ.

Ἄφ-υπνός, 2) ἐξυπνός, μέγας.

Ἄφ-υπνός 1) σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνου Ἀντιπ. θ. 28· 2) ἀποκοιμῶμαι Εὐκλ. Λουκ. 8, 23. Μίσ. παρ' Ἡλιοδ. 9, 12.

Ἄφ-ύρητος, 2) ὁ μὴ ζυμωθείς, ἄμικτος, ἀνεκάτωτος Ἰπποκρ.

Ἄφ-υρτος, 2) τῷ προηγ. μετν.

Ἄφυσγετός (ἀφύσσω), ὁ ἄσπετος καὶ ἄλλοι ἀκαθαρσίαι, ἐξ κατεβόλῃς ὁ χεῖμαρος Ἰλ. λ. 495· παρ' Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 2, 22 πηλός· πᾶν ἰλουσθῆς· ἐπὶ καὶ ἄλλοι ἀκαθαρσίαι ἐρθαυμένων γυναικῶν. Καὶ ὡς ἐπὶ· «νέκταρ ἀφυσ» Νικ. ἀλ. 597, κατὰ Σχολ. πολὺ· πρόσλ. ἀφύξιμος.

Ἄφ-ύρητος, 2) ἀφύρτος, Ἰπποκρ.

Ἄφ-ύσικος, 2) ἀφύς Δ. Λαερ. 7, 170.

Ἄφυστο-λόγητος, 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήθῃ ἐκ τῆς φυσιολογίας· ἐπιθύμημα Πλουτ.

Ἄφυσμός, ὁ ἀντλησις Σουδ.

Ἄφυσος, (φύσσι) 2) ὁ μὴ ἔχων φύσιν ἡ ὁ μὴ προσενὼν τοιαύτην· διὰ τὰ Γαλην. Ἀθην. 2, 46.

Ἄφυσος, μ. ἀφύζω Ἰλ. α. 171, ὄψω. ἀφύζω Θεοφ. 7, 65, ἀφρ. ἡφύζα καὶ μετν. Ὀππ. ἀλ.

Ὀμ. ἡφύζα Ὀδ. ι. 165, καὶ ἀφυσσας καὶ μέσας ἀφυσσάμενος· ἀντλῶ, ἐκ μεταλειτέρου ἄγγελοι εἰς μὴ κρότερον· «νέκταρ ἀπὸ κρατήρος» Ἰλ. α. 598· «οἶνον ἐκ κρατήρος» Ὀδ. γ. 295· ἐν ἀμφοτεροσίν, ι.

9· εἰς ἄγγεα Ἡσ. ἔρ. 611· «πίθων ἡφύστατο οἶνος»· ἡντιμεῖτο ἐκ τῶν πίθων οἶνος Ὀδ. φ. 305· ὕδωρ, κ. 85· «-Λήθης ὕδωρ ὑπὸ στόμα» Ὀππ. κυν. 2, 417· «εὐτὲ Ζεὺς ἐκ νεφῶν ἡμῶν ἀφύζῃ» (χύσῃ, βρέξῃ) Ὀππ. ἀλ. 1, 789, Μεταφ.

«ἔφενος καὶ πλοῦτον ἀφ.» = πλοῦτον ἀντλεῖν, ἐπισπώρειν Ἰλ. α. 171· «φύλλα ἡφυσάμενη» (ἐπισπώρειται) Ὀδ. η. 286· «έντερον χαλκός ἡφυσας» (έντερον εἶναι διαπύρστω) Ἰλ. ν. 508, ἀλλὰ παρ' Ὀππ. ἀλ. 2, 597 «ἔλκος ἀφύστασιν» = ἀνοίγειν.

Σπαν. ἐν πεζῷ Λουκ. παρατ. 10· (ἡ περὶ γαλῆς εἶναι ἀδίδις)· ὅν φάνηται δὲ σύνθετον ἐκ τοῦ ὕδα, ἀλλὰ συγγεν. τῷ ἀφρύς).

Ἄφωτις, ιος, καὶ εως, δοτ. ει, ἡ πόλις ἐπὶ τῆς Παλλήνης· Ἡρ. κάτ. Ἀφωτίος· Ἀριστοτ. ὡς ἐπὶ· ἡ Ἀφωτίος ἄμπελος Θεοφρ.

Ἄφ-υστερέω 1) ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, ἔρχομαι ἀργά Πολυδ. 22, 5· κατὰ πλοῦν, 1, 52.

Ἄφ-υστερίζω τῷ προηγ. ἀποτυγχάνω μετν.

Ἄφ-ύτευτος, 2) ὁ μὴ φουταμένος· -χῶρος Σεν. οἰκ. 20, 22.

Ἄφ-ύς 1) γίνωμαι λευκός, ἀπρῶτος Ἰπποκρ.

Ἄφ-ύς 2) ἀπρῶτος, γλυμῶς Ἰπποκρ. (κυρ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀφύς).

Ἄφ-ύς, ἐπὶ τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 6. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 7. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 8. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 9. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 10. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 11. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 12. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 13. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 14. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 15. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 16. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 17. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 18. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 19. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 20. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 21. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 22. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 23. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 24. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 25. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 26. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 27. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 28. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 29. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 30. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 31. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 32. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 33. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 34. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 35. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 36. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 37. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 38. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 39. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 40. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 41. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 42. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 43. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 44. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 45. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 46. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 47. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 48. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 49. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἄφ-ύς 50. ὕποτ. τοῦ ἀφύς.

Ἀ-χάλαζος, 2' ὁ ἄνευ χαλίζης Χρ. Σιδ.
 Ἀ-χάλινος, 2' ὁ ἄνευ χαλίνου - ἴππος Εὐρ.
 Πρ. μ. 383, Πλούτ. ἐν γένει θρασύς, ἀχαλί-
 νωτος - στόμα Πλάτ. νόμ. 3, 701, Εὐρ. «ἀ-
 χάλινος λέγειν» Ἐπ. δδ. 255.
 Ἀ-χάλινωτος, 2' ὁ μὴ κοκταίνων· ἀπὸ
 χαλίνου, ἀτίθαστος - ἴππος Ξεν. ἴππ. 5, 3'
 ἐντ. θρασύς, ἀκρίτης - στόμα Φιλίππ. 39'
 ἀλλὰ ἀνάγκη ἀκαταμάχτης· Ὅρρ. Ξεν. 54, 31.
 Ἀ-χάλλεος, 2' ὁ μὴ ἐπὶ γαλλοῦ - οὐδὸς
 πενίης Λουκ. (ἡ ὁ μὴ ἔχων γαλλοὺν λεπτόν).
 Ἀ-χάλλεωτος, 2' ὁ μὴ ἐκ γαλλοῦ δουλευμέ-
 νος - πέδιλα Δίσχ. Κο. 486 - τρύπανα Σαρ. ἀ-
 ποσπ. 640 - ὅπλον Ἀλλ. Φ. 1. 14, 23.
 Ἀ-χαλκίω· δὲν ἔχων γαλλοὺν, εἶμαι· ἄνευ
 χρημάτων Λουκ. 47.
 Ἀ-χαλκίης, 2' ὁ οὐτὲ λεπτόν ἔχων, πτωχός.
 Ἀ-χαλκος, 2' ὁ ἄνευ γαλλοῦ· «ἀχάλκος ἀ-
 σπιδίον» ὁ ἄνευ τοῦ γαλλοῦ τῶν ἀσπιδίων, ὁ ἄνευ
 γαλλῆς ἀσπίδος· Σαρ. Οἰ. τ. 191.
 Ἀ-χάλλωτος, 2' ὁ μὴ διὰ γαλλοῦ σκεπα-
 ζόμενος (καπλασιζόμενος) Ἀνακρ. 11.
 Ἀ-χανόης, 2' πτωχός· Λουκ. 55.
 Ἀ-χάνεια, ἡ· ἔκτασις, βάθος ἀπείραντον,
 χόσμα Μ. Ἀντ. 12, 7 καὶ ἱατρ.
 Ἀχάνη, ἡ· Περσικὸν καὶ Βασιτικὸν μέτρον
 καρπῶν = 44 μέδιμνοι· Ἀριστ. Ἀχ. 108, κυρ-
 κορίνη μέγα Πλούτ. Ἀρατ. 6.
 Ἀ-χανής, 2 (χαίνω)· α) ὁ μὴ ἀνοίγων τὸ
 πόμα, ὁ κλεισμένος· Θεοφρ. ὁ ἀπὸ ἐκπλήξης μὴ
 οὐκίλων, ἄφρων· Ἀθην. 7, 200, Πολύδ. Λουκ.
 β) μετὰ εὐφών. α. κατὰ τοὺς ἀρχ. ἔπεται ὁ
 πολὺ χαίνων (γάτικων), ἐκτεταμένος, ἄπειρος·
 ἴδ. - πύλας· Πλούτ. Ἀλεξ. 31' - χόρα, στρα-
 τεύμα, πεδῖον - εἰς ἀχνεῖς = μακρὰν, εἰς τὸ
 ἀπειρον· Ἀριστ. μετεωρ. 1, 3, 10. Κατὰ Β. Ἀν.
 28 ἐν Σοφ. ἀποσπ. 852 = μὴ ἔχων στέγην, ὄραρον.
 Ἀ-χάρατος, 2' ὁ μὴ χαρᾶμενος, ἀδιαμόρ-
 φωτος, ἀτύπωτος, ἀτημαίωτος Νον. Δ. 13, 81.
 Ἀ-χαράκωτος, 2' ὁ μὴ ἔχων χαράκωμα,
 ἄφρακτος Πολύδ. Πλούτ.
 Ἀ-χαρᾶκωτος, ἐπὶ προηγ. Ἀππ.
 Ἀ-χαρής, 2' ὁ ἐστερημένος χαρᾶς, λυπηρός,
 τυθρηπός Χρ. Σιδ. ἀρ. λεί.
 Ἀ-χαρίδης, ἡτος, ἡ· τὸ νὰ ἦναι τὸς ἄχρης,
 ἡ ἡ ἀνεπιτηδεύτης, ἡ μωρία Πολύδ. 18, 38.
 Ἀ-χάρις, ἡτος, ἡ, οὐδ' ἄχρη· 1) ὁ μὴ ἔχων
 χάριν, ὁ χωρὶς θελήτηρον, δουρίστος· «οὐδὲν
 ἄχρη χαλόν» Πρ. 8, 143, συγν. ὅστις ἐν γένει
 χρητὴς τῇ λέξει ἐπὶ μεγάλης συμφωρίας Πρ. 1,
 41, τραχ. πρόβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 265' συγν.
 Ἀχάριστερος· Ὁδ. υ, 392· 2) ἀχάριστος· Εὐρ.
 Ἀνθρ. 592' «χάρις ἄχρη» = χάρις ἥτις εἶνε δι-
 αίρετος Δίσχ. Ἀγ. 1547' ἔτι εὐχαρίστησις,
 ἥτις δὲν εἶνε τοιαύτη Δίσχ. Πρ. 541.
 Ἀ-χάριστέω· δὲν εἶμαι εὐχάριστος, δὲν εἶμαι
 πρόθυμος, ἀντιθ. τῷ χαρίζομαι· Πλάτ. συμμ.
 186' πρόβλ. Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 7' «οὐδὲν ἀχάριστεν
 τιμῶν» δὲν ἀρνοῦμαι εἰς τινα χάριν Πλούτ. Φωκ.
 36' - πρός τινα Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 2. Παθ.
 ἀχαριστοῦμαι παρὰ τινα· = μὴ ἀχαρίστην ἀντα-
 γαζοῦμαι παρὰ τινα· Πολύδ. 23, 11, 8.
 Ἀ-χάριστία, ἡ· 1) ἑλλειψὶς χάριτος, (ἡδονῆς,
 τῷ χαρίσθησιν) Πλάτ. πολίτ. 3, 411' 2) τὸ

νὰ ἦναι ἀχάριστος (νὰ μὴ γνωρίζῃ χάριν) Ξεν.
 Ἀ-χάριστος, 2' α) δυσάρετος, ἄχαρις, ὁ
 προσενὼν ἀπαρέσκειν Ὁδ. θ, 236, «οὐκ ἀχά-
 ριστος λέγεις» = χαρίεντος Ξεν. Ἀν. 2, 1, 13,
 ὅπερ εἰρων. = εὐφρονης· πρόβλ. ἀχαριστότερον ἐπι-
 μέλημα = δυσάρεστον, οἶκ. 7, 37' 2) ὁ γνωρί-
 ζων χάριν ἀπὸ Πρ. 1, 90 καὶ ἐφεξ. οὐχ' σπανί-
 ἐπὶ. «μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίτως χαρίζομε-
 νας» Ἰσοκ. 1, 31' «ἀχαρίτως ἀποπέμψασθαι
 εὐεργέτας» = (ἄνευ ἀνταποδοχῆς) Ξεν. Ἀν. 7,
 7, 23' «οὐκ ἀχαρίτως μοι ἔχει πρὸς ὁμῶν»
 (μοὶ γνωρίζετε χάριν), Ἀν. 2, 3, 18' ἀλλὰ -
 «ἀχαρίτως, ἐπισθαι» = (ἀκούσας) Κορ. 7, 4, 14.
 Ἀ-χάριτος· ἀχάριστος· ἀχάριτα (ἡ ἐκ τοῦ
 ἄχρη) Πρ. 1, 207, Πλούτ. Σολ. 20, ὕπερθι
 ἀχαριστώτατος· Πρ. 7, 156.
 Ἀ-χαρίτως· ἐπὶ χωρὶς χάριν, μὴ ἄχαριν τῷ πόνῳ.
 Ἀχάριναί, ὡν· ὄνομα τῆς ἀπ. φυλῆς Οἰνιφίδος,
 περὶσημος διὰ τὴν ἀμπελοφυτείαν καὶ ἐλαιοφυ-
 τείαν, πολυάνθρωπος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἰ-
 κούμενος ὑπὸ ἀνθρακίων Πίνδ. Ν. 2, 25, Θεοφρ.
 2, 19' παρ' Ἰσοκ. καὶ Ἀχάρην παρὰ Στ.
 Βουζ. Ἀχάρνα καλούμενη· κατ. Ἀχαρνέως
 συγν. παρ' Ἀριστ. ἐν πλῆθ. καὶ κυρ. Ἀ-
 χαρηνοῖσι καλούμενοι· Ἀριστ. Ἀγ. 322' ἐπὶ θ.
 Ἀχαρηνός, 3' συγν. παρ' Ἀριστ. Ἀχαρησῆς
 = ἐν Ἀχαρνῇ· Ἀχαρηθενεῖς· Ἀχαρνῶν Λουκ.
 Ἰατρ. 18 (8).
 Ἀχάριος· Ἀριστ. ἀχαρής Ἀθην. 7, 286, ἡ
 Ἀχαρνός· Καλλ. ἐν Β. Ἀν. 471' ὁ πλάστιγος ἰγθύς.
 Ἀχάτης, ὁ· ποταμός ἐν Σικελίᾳ μεταξὺ Καμα-
 ρίνης καὶ Γέλας Θεοφρ.
 Ἀχάτης, οὗ· ὁ· εἶδος πικυτῆρος λίθου Θεοφρ.
 Διον. περ. (—).
 Ἀχέι, ὅτι· τοῦ ἄχρη.
 Ἀχέι, ὅμορ. ἀντὶ ἡχέι γ'. ἐν. προσ. παρὰ.
 (ἡχέω).
 Ἀχέι, ὅμορ. ἀντὶ ἡχέι γ'. ἐνικ. προσ. ἐν τοῦ
 ἡχέω.
 Ἀ-χεῖλος, 2' ὁ μὴ ἔχων χεῖλη.
 Ἀχέων ὄμορ. ἡχέων· Μουσ. 3, 54.
 Ἀ-χεῖμαντος, 2' ὁ μὴ χεῖμαζόμενος, ὁ μὴ
 παραττόμενος· ἐπὶ ταυνοῦς, ἀτάραχος· Μέμ-
 φος Βακχυλ. ἐν Ἀθην. 1, 20, Θεοφρ.
 Ἀ-χεῖματος, 2' τὸ πρῶτον· ὁδός Δίσχ. ἰκ. 129.
 Ἀχέιματος, 2' τὸ πρῶτον.
 Ἀ-χεῖμερος, 2' τὸ πρῶτον· Ἀρατ. 1121.
 Ἀ-χεῖμων· 2' τὸ πρῶτον· Νον. Δ. 142.
 Ἀ-χεῖρ, ὁς, ὁ ἡ· ὁ μὴ ἔχων χεῖρας· ἄχει-
 ρας Πλούτ. ἀνεπιτηδεύσις Σόνεσ.
 Ἀ-χεῖρ-αγώγητος, 2' ὁ μὴ χειραγωγηθείς
 ἡ χειραγωγούμενος, ἀνημέρωτος μῆτρ.
 Ἀ-χεῖρες, οἱ, πλ. τοῦ ἀχειρῆς Βακτρ. 300.
 Ἀ-χεῖρης, 2' ἄχειρ.
 Ἀ-χεῖρια, ἡ· ἡ ἑλλειψὶς χειρῶν, ἀνεπιτη-
 δεύτης Ἰπποκρ.
 Ἀ-χειρίδωτος, 2 (χειρὶς) ὁ ἄνευ χειρῶν,
 ὁ μὴ ἔχων μανίκια Σέξτ. Ἐμπ.
 Ἀ-χειρο-μίσαντος, 2' ὁ μὴ μισανθείς, (ἐμύ-
 λυντος) ἀπὸ χειροπιασμάτων Ἰσίδωρ.
 Ἀ-χειρό-πλαστος, 2' ὁ μὴ πλασθείς ἡ ποιη-
 οῦς μὴ χεῖρας, ἀχειροποίητος μῆτρ.
 Ἀχειρόπλοκος, 2' ὁ μὴ πλεγμένος ἀπὸ χεῖ-
 ρος ἀνθρώπου.

Ἄ-χειρο-ποίητος, 2' ὁ μὴ καμωθείς με χεῖ-
ρας Ν. Δ.

Ἄ-χειρος, 2 (χείρ) ὁ μὴ ἔχων χεῖρας παρὰ
Ξεν. Κυρ. 3, 3, 45' τὰ τυφλά τοῦ σώματος
καὶ ἀσπλά καὶ ἄχειρα (τὰ νοῦτα).

Ἄ-χειρό-τευκτος, 2' ἀχειροποίητος μτγν.

Ἄ-χειρό-τητος 2' ὁ μὴ κοπεῖς ὑπὸ χειρῶν
ἀνθρώπου.

Ἄ-χειρο-τόνητος, 2' ὁ μὴ δι' ἀνατίσσεως
χειρῶν ἐκλεχθείς μτγν.

Ἄ-χειρο-ύργητος, 2' ἐξηγ. ἐπομ. κατὰ
Πολυδ. 2, 151.

Ἄ-χείρωτος, 2' α) ἀκυρίετος, ἀκαταμάχη-
τος Θουκ. 6, 10' β) ὁ μὴ ρυτιυθείς ὑπὸ χειρῶν
ἀνθρώπου - ρυτίωμα Σοφ. Οἰ. Κ. 703' γδ. προηγ.

Ἀχελώϊος, γδ. Ἀχελῷος.

Ἀχελῷος, ἴδου, ἢ, Δίσχ. Περ. 886, καὶ ἡ "Π-
σύχ" = παραθαλάσσιος 2) ἑπών. τῶν Σειρή-
νων θυγατέριον τοῦ Ἀχελῷου Ἀπολλοδ.

Ἀχελῷος, ὁ, π. Ἀχελῷος ὁ 1) κυρ. ὄν.
πολλῶν ποταμῶν, ὧν γνωστότατος ὁ ῥεῖων
διὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἰλ. ρ,
191, Πλουτ. Στραβ. ἑτέρου, ἐν Φρυγίᾳ Ἰλ.
ω, 616' ἄλλος ἐν Θησαυρίᾳ Στραβ. παρὰ τοῖς
ποιηταῖς ἀπὸ Εὐριπίδου καὶ ὡς προσηγ. πᾶν
ῥεῖον ὕδωρ Εὐρ. Βακχ. 625, Ἀθην. 10, 427'
πρόβλ. ἀνακτορ. (δ).

Ἀχέραι, ὄν, αἰ' Ἀεραε' 1) πόλις τῶν Ἰν-
σοδόρων ἐν ἄνω Ἰταλίᾳ Στραβ. 2) πόλις ἐν
Καμπανίᾳ Στραβ.

Ἀχερδός, ἡ καὶ ὁ εἶδος ἀκανθωτοῦ χαμοδέν-
δρου ὅπερ μετεχειρίζοντο εἰς πράκτας Ὁδ. ξ, 10,
ἀγρία ἀπὸ διὰ πρόβλ. Φερικ. ἐν Β. Ἀν. 475' γδ.
ἀχράς.

Ἀχερδοῦς, οἶντος, ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς φυ-
λῆς Ἰπποθωνιῶντος Στ. Βυζ. κατ. Ἀχερδοῦ-
σιος Αἰσγίν.

Ἀχερδοῦσιος, κομμ. ἐκ τοῦ Ἀχερδός σχημα-
τισθὲν πατριωνυμικόν κατὰ τὴν γνώμην Ἀχιρ-
δοῦσιος καὶ μοχθηρὸς Μ. Ἐτ.

Ἀχερόντιος, ἱα, ἰον' ὁ ἐκ τοῦ Ἀγέροντος ἢ
εἰς τὸν Ἀγέροντα ἄνεμον - λίμνη Εὐρ. Ἀλκ.
445' - σκόπελος Ἀριστ. βζτρ. 473.

Ἀχερουσίαις, ἄδου' ἰδ. θηλ. τοῦ Ἀχερόν-
σιος μόνον μετὰ τοῦ - λίμνη Πλάτ. Φαιδ. 113,
πίθ. πρὸς διακρίσιν τῆς λίμνης ἐν τῇ ᾠδῇ ἀπὸ
τῆς Ἀχερουσίας λίμνης.

Ἀχερουσίαις χερρόνησος, χερρόνησος ἡ ἀκρωτ.
παρὰ τὴν Πράκλειαν ἐν Βιθυνίᾳ Ξεν. Ἀν. 6, 2, 2

Ἀχεροῦσιος, ἱα, ἰον' Ἀχερόντιος Δίσχ. Ἀγ.
1161 Εὐρ. Λουκ. Ἀχερουσία λίμνη-ὄνομα πολ-
λῶν λιμνῶν 1) ἐν Θεσπρωτίᾳ Θουκ. 2) ἐν Ἀρ-
γολίδι Παιστ. 3) ἐν Καμπανίᾳ Στραβ. 4) ἐν Αἰ-
γύπτῳ Διοδ.

Ἀχέρρει, ὄν, αἰ' Ἀχέραι Πολυδ. 2, 31.

Ἀχερωῖς, ἴδου, ἢ ἡ λεύκη, (διὰ τοῦ Ἀγέρον-
τος, διότι ταύτην ἐκ τοῦ Ἄδου ὁ Πρακλῆς ἐκό-
μιζε) Ἰλ. ν, 389 (ξ).

Ἀχέρων, ὄντος, ὁ 1) ποταμὸς ἐν ᾠδῇ ἐν ᾗ
χύνονται ὁ Ποριφλεγέθων καὶ ὁ Κωκυτός Ὁδ.
Πινδ. 2) ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ Θουκ. 3) ποτα-
μὸς ἐν Ἠλίδι Στραβ. 4) ποταμὸς ἐν Βρουττίᾳ
Στραβ. (ζ-η).

Ἀχέτας, ὁ, ὕδωρ ἀντὶ ἡγέτης ὁ ἡγῶν - κύνος

Εὐρ. Ἰλ. 151' - Φοῖβος Διονυσ. Ἐπ. 2' - τέε-
τις Ἀρχ. 29' πρόβλ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 7, Ἀριστ.
Ἀχέτας, ὕδωρ ἀντὶ ἡγῶντος γ' πλ. τοῦ ἡγῶντος
Ἀχέτας στεναίνων, λαοφύλακος - θυμῶν, τινὸς
ἐνεκα Ὁδ. ρ, 318' τινός, π, 139' ἀνευ πτω-
σεως, 6, 23.

Ἀχέων, ἀρχ. π. τῶν. ἀντὶ ἡγῶντος, ἡγῶν κάμνω
νὰ ἡγῶν Ὁμ. Ὑμ. Δ. 479' πρόβλ. Βούτυρ. λιβ. 2,
117, ὅστις καὶ ἐν Ὁμ. Ὑμν. Ἀφρ. 253 γράφει
ἀχῆσμαι.

Ἀχέων, ἀχέων ἀπολ. Ὁδ. λ, 194' - τινός
Ἰλ. σ, 416' - τινός ἐνεκα, υ, 298' ἔτι μετ. ἑπ.
ἀχέουσα ἐπὶ τινὶ Ἀπολ. Ρ. 3, 643'

Ἀ-χῆλωτος, 2' ὁ μὴ ἔχων χηλὴν (σχιζομάδα
εἰς τὰ ὀνόματα).

Ἀχῆν, ἑνος, (χαίνω πρόβλ. σὶ ἀρχ. ἐξηγ. ἀ-
χῆν, ἡχῆν = πτωγῆς Σουδ.) πτωγῆς, ἀ-
κτῆμων, ἐνδεῆς Θεόδο. 16, 53.

Ἀ-χηνία, ἡ πενία, πτωχία, ἐνδεῖα, ἐλλείψις
- ὁματώτων Δίσχ. Ἀγ. 407' - χρημάτων, Λο.
299' - φίλων Ἀριστ. ἀποσπ. 91.

Ἀχθητής, 2' ὁ προφενὼν ἄχος, πόνον Σουδ.
Μ. Ἐτ. ἀνθ' οὗ ὁ Πτοχ. ἔχει ἀχθητής.

Ἀχθινός, 3 (ἄχθος) βραχέος, ὀχληρὸς,
δυστάκτος Εὐρ. Ἰππ. 94, Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 1'
ἐπίρ. «οὗδε ἀχθινῶς εἶδος» = (οὐχ) δυστακτίας),
Ἑλλ. 4, 827.

Ἀχθηδών, ὄντος, ἢ κυρ. βάρος, φορτίον Δίσχ.
Πρ. 26' καὶ μεταφ. λύπη, πόνος, ἰδ. Πλάτ.
Κρατ. 419, (ἀπεικασιμένον τῷ τῆς φορῆς βάρει)
ἔτι ἐν πλ. Θουκ. 2, 37' «εἰσέσθαι τινὰ δ' ἀχ-
θηδόναν» (ἐκ τῶν λυπῶν) », 4, 40' «πρὸς ἀχ-
θηδόναν ἀκούειν» = (μετὰ δυστακτίας) Λουκ.
9, Τοξ.

Ἀχθητής, εἰσα, ἐν, ὁ καταφορτωμένος μτγν.

Ἀχθημῶν, 2' ὁ μὲ δυστυχίαν φορτωμένος, βε-
βαρυμένος Μανέθ.

Ἀχθηρός, 3' ὁ ὀχληρὸς, βραχέος Ἀντιφ. ἐν
Στοδ. ἀνθ. 116, 23.

Ἀχθη-φορέω, φέρω ἢ βραχέως βάρος Δ. Κ.

Ἀχθη-φορία, ἡ τὸν βραχέως βάρος Αἰσπ.

Ἀχθίω, φορτέω - κάμνω ἐν Βαβρ.

Ἀχθομαι (ἄχθος). κυρ. παθ. (α. ἀχθέσθαι
Ἀριστ. νεφ. 852, Πλάτ. πολιτ. 10, 603, ἐνθα
δ. γο. ἀχθεσθῆσμαι, Ἰππ. μετ. 292, καὶ κατὰ
τοῦ ἀττικιστῆς οὐχ) ἀττικῶν, ἀχθεσθῆσμαι
Ἀνδοκ. 3, 21, Πλάτ. Ξεν. Αἰσγίν. καὶ ἐπομ.
ἀπορ. ἡχθέσθην) 1) εἶμαι βεβαρυρωμένος, «νῆς
ἡγῶτο τοῖς νέεσθαι» Ὁδ. σ, 457' μεταφ. «ἀ-
χθόμενῃ δόδυναι» = βεβαρυμένη ἀπὸ δόδυνας Ἰλ.
γ, 354' «ἄχθομαι ἔλκος» = (πονῶ), ε, 361' «ἡγῶτο
κῆρ» = (ἡγῶτο πόνον, λύπην ἐν τῇ καρδίᾳ), λ,
274, ἰδ. ἐπὶ ψυχ. καταστάσεων ἀποθάνουσι ἐκ αν-
τὸν βεβαρυμένον, στενοχωρημένον, οὐδὲν ὄντων,
λυποῦμαι, δυστακτοῦμαι ἢ δογίζομαι παρὰ τὸ
- βραχέως φέρω Ἀριστ. ἐκκλ. 174, ἀντίθ. πρὸς
τὸ ἡδομαι Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 7' συνηθέστ. - τινί,
τοῖς παροῦσι Σοφ. Φιλ. 970' - τῇ πλάνῃ Ἠρ.
2, 103' - τῇ δεσποτῇ Πλάτ. Γορ. 510' - τοῖς
πράσσει Ἀριστ. Ἀγ. 62' «οἱ μάλιστα τῷ Ἀλ-
κιτιάδῃ ἀχθόμενοι» Θουκ. 6, 28' - ἐπὶ τινὶ Ξεν.
Ἑλλ. 7, 1, 32' σπανίως, - ἐπ' ἐκάστου Πλάτ.
Παρμ. 139' - περὶ τινος Ἠρ. 8, 99' καὶ μετ' αἰτί-
ως, - ἔλκος, τοῦτο, ὅτι Ξεν. Ἀθ. 2, 18. καὶ μετὰ

γεν. ἀπολ. = ἤχθετο ἐκείνων πολεμοῦντων, Ἄν. 1, 1, 8. *ἄχθομαι ἰδών = μοί εἶνε δυσάρεστον νὰ βλέπω. Σοφ. *ἄχθομαι ἀμαρτάνων. Θουκ. 1, 92. καὶ ἀντιστ. οὐκ ἀχθόμενοι κλαυόμεθα. Ξεν. Κορ. 1, 3, 5, καὶ 8, 4, 9 Ἀριστ. πλ. 896. εἰ, ἐὰν Ἐδρ. 1. Δ. 1414, μτγν. ὡς Πλουτ. ἔχουσι καὶ ἀπλὴν γενικήν.

*Ἀχθος, τό· τὸ φορτίον, βάρος Ἀριστ. βατρ. 10. *ἄχθος ἀρούρης = βάρος τῆς γῆς (καλοῦνται ἐνθροῦποι ἀντιφρεῖς) Ἰλ. α, 104, Ὀδ. υ, 379. ἐπὶ ὤρειον Νικ. 9, 9, μτγν. λήπη, στενοχωρία, ὀλίψις Πινδ. Ν. 6, 54. *ἄχθος φέρειν = φέρειν φορτίον, βάρος Ἦρ. 3, 102. καὶ γίνονται ἐπαχθὺς Ξεν. Ἐπ. 1, 4.

*Ἀχθο-φορέω φέρω, βαρύνω φορτίον, βάρος, δυσκόλως φέρω (ὁποῦντο) Πολυδ. 4, 32, 7. νέκυν Ἀνθ. 7, 468. -δέπας, Ἀντιφιλ. 24 (Πλαν. 333).

*Ἀχθο-φόρημα, τό· βάρος, φόρτωμα μτγν.

*Ἀχθο-φορέα, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀχθοφορεῖν Λουκ. ἡ δν. 19, Πλουτ.

*Ἀχθο-φόρος, 2· ὁ φέρων ἢ βαρύνων βάρος, φορτία, (χαμάλης) -κήνην Ἦρ. 7, 187.

*Ἀχ(λ)λειον, τό· 1) πόλις ἐν Τροίᾳ Ἦρ. 2) τοπ. πρὸς τὴν ΒΔ. ἄκραν τοῦ Κιμμερίου Ἀκρωτηρίου Στραβ.

*Ἀχ(λ)λειος δρόμος· χειρόντιστος παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βορυσθένης Στραβ.

*Ἀχ(λ)λειος λιμὴν· 1) λιμὴν ἐν Λακωνίᾳ παρὰ τὸ Ταίναρον Πανσ. 2) ἔστι· ἐν Μεσσηνίᾳ Στεφ. Βυζ.

*Ἀχ(λ)λεῖος, π. καὶ Ἀχ(λ)λεῖς, εἰς, ἐπ. ἦος· ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμηδόνων, ὁ ἀνδρείστατος αἰὶ ὠραιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, ὁ ἥρω· τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμ. 2) σόρισμα τοῦ Ζήνωνος ἢ Παρμενίδου Ἀριστοτ. εἰσ. 6, 9.

*Ἀχ(λ)ληῖς, ἴδος, ἡ· ἴδε Ἀχ(λ)λειος.

*Ἀ-χιλος· 1) ὁ μὴ ἔχων ἄχυρον, γόρτον ἀνευ τροφῆς· 2) καὶ ἡ Πύξ· ὁ ἔχων ἄφρονον τροφήν.

*Ἀ-χιτών, 2· ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φορῶν χιτῶνα Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 2, ἴδ. ἐπὶ τῶν κυνικῶν φιλοσ. οἵτινες βαδίζουσι μὲ μόνον τὸν χιτῶνα.

*Ἀχλαίνις, ἡ· ἑλληνιστὶς χλαίνης Ἐδρ. Ἐλ. 1298.

*Ἀ-χλαίνος, 2 (χλαίνα)· ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φορῶν χλαίναν, (ἐπιναυόριον) Καλλιμ. Ἀρ. 115. -βίος Λυκορρ. 635.

*Ἀχλύτος, 2· ἴδε ἄχλος.

*Ἀ-χλος, συνήρ. ἄχλος (χλόη)· ὁ μὴ ἔχων χλόην, (πρασινάδα) -πέδια γῆς Ἐδρ. Ἐλ. 1313. ἔντ. ἔρως, ἀπομαρτυμένη· Ὀππ. ἀλ. 2, 496.

*Ἀχλύθην παθ. ἀνρ. τοῦ ἄχρεω.

*Ἀχλύεις, ποταμ. ἐν θολοῖς, ἀπὸ ἀγλὸν σκοπινοί, σκοτεινοί, συννεφιασμένοι· -δεσμὸς Σιμων. ἀποπ. 188. Παρ' Ἦρ. 5, 77. -αἰθρ' Ἀπολ. Ρ. 4, 927. -γάμος· μυστικός, κρυφὸς Μουσ. 3.

*Ἀχλύδ-πέζα, ὅστις· οἱ πόδες κεκαλυμμένοι ἀπὸ ἀγλὸν (ἐν τῷ σκότει) Τρωφιδ. 210.

*Ἀχλύδ-πέζος, 2· ὁ ἔχων τοὺς πόδας περιεκαλυμμένους ἀπὸ ἀγλὸν.

*Ἀχλύδ· σκοπάζω μὲ ἀγλὸν, σκοτίζω Σουεί.

*Ἀχλύς, ὅς, ἡ· κατ' ἐχμῶς, σκότος, παρ' Ὀμ. εἰς τοῦ σκότους τοῦ θανάτου· ἡ κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κλύς· ἀγλὸς· Ἰλ. π, 344. καὶ ἐπὶ τῆς νεφελῆς τῆς ἀπὸ τινος τῶν θεῶν ἐπὶ τὸν δρυάλ-

μῶν κεκλιμένης, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃ τίς τι· *τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀγλὸν, υ, 321.

*Ἀχίλλης ἄν ὀφθαλμῶν σκιάσας ἀγλὸν, υ, 341. ἐν γένει σκότος· ἡ ἔλσιος δ' ἀπὸ βλάβε, κακῆ δ' ἐπιδεδρομένη ἀγλὸς· Ὀδ. υ, 357. ἀγλὸς δ' ἀμυγδαλῶς καταχεῖται Πολυδ. 34, 11, μτγν. πεζῷ. Ἐπὶ τοῦ μεθυσμένου, *πρὸς δ' ὄμμα ἀγλὸς ἀμβλωπὸς ἐφίξει· Ἀθην. 10, 432. Παρ' Ὀππ. ἀλ. 3, 138. ἀγλὸς ὕψη· = ὁ γυμνὸς τῆς σπηλίας (ὁ ἐν δν. καὶ αἰτ. παρ' Ὀμ. καὶ Ἦσ. μτγν. ὁ).

*Ἀχλύω· 1) σκοτίζομαι, σκοτινιάζω· * -πόντος ὑπὸ νεφέλης· Ὀδ. μ, 406. *μῆνην ἤχλυσε· Κριναγ. 38. 2) σκοτίζω· ὁμματα Ἀπολ. Ρ. 3, 962, ἀορ. παθ. *ἤχλυνθη γαῖα· Κ. Σμ. 2, 550.

*Ἀχλυσὶς, 2· ὁμοίος μὲ ἀγλὸν, ἀμυδρός, θαλὸς, σκοτεινός, τυφλὸς Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. μετ. 2, 8, 19.

*Ἀχνη, ἰων. καὶ ἐπ. ἄχνη, (πρόβλ. χνόη, λάχνη lanugo)· τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας σώματος τινος ἀφαιρούμενον, σηκωνόμενον εἰς τὸν ἀέρα Ἰλ. ε, 499. Ἔν πλ. τὰ ἄχυρα κατὰ Σχολ. τὰ λεπτὰ τῶν ἀχρῶν· πρόβλ. Ἀριστ. ὀρ. 92, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγ. τὸ λεπτομερές τοῦ στάχυος, ἴδ. -άλος = ὁ ἀπρὸς τῆς θαλάσσης· Ὀδ. ε, 403. καὶ ἄνευ τοῦ -άλος, μ, 438. -κύματος Ἀπολ. Ρ. 2, 571. -ὕδατος, 4, 1238. ἐν γένει ὕδαρ Δ. Περ. 693. -πύρος ἄχνη ἀίσχ. ἀποπ. 370. ἔτι ὁ κάπνός· -οὐρανία = ἡ οὐρανία δρόσος Σοφ. Οἰ. Κ. 687. -δακρύων (τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς θαλαρὰ δάκρυα), Τρ. 814. -οἰνωπὸς (ὁ ἀφρίζων οἶνος) Ἐδρ.

*Ὀρ. 115. Παρὰ Φιλίπ. 20 (Ἀνθ. 6, 102) εἶνε τὸ τρυφερόν κοκκύμηλον. Παρὰ Πλουτ. -χαλκίτιδος (ὁ χνόος ἢ κόνις τοῦ χαλκοῦ), συμμ. 3, 10.

*Ἀχνάξω Ἰσούχ. καὶ αἰολ. ἀχνίσθημι Ἀλκατ. ἐνθ. ἔστι. ἔστι. ἄχνηται μιστὶ, φέγει.

*Ἀχνάσθημι, αἰολ. ἴδ. ἀχνάξω.

*Ἀχνη· ἴδ. ἄχνα.

*Ἀχνίος, συνήρ. ἄχνους (χνόη)· ὁ ἄνευ χνόος, ὁ μὴ ἔχων χνόος, ὁ ἄνευ ὀνήνης (γενείου)· -Ερμῆς Φιλίπ. 21 (6, 259).

*Ἀχνομαι (ἄχος), μόν. ἐν. καὶ παρατ. λυποῦμαι, ἀδμονῶ, πεινώ παρ' Ὀμ. μετὰ τοῦ -θομόν, κήρ· πρόβλ. καὶ Πινδ. 1, 6, 51. καὶ ἀπολ. -ἀχνόμενός περ' ἔτι· τινός (διὰ τινα), οἰμήμενοιο, ἀποικομένοιο Ὀδ. λ, 558, ε, 376 καὶ μτγν. καὶ μετ' αἰτ. τότε Πινδ. Π. 7, 15. -μόρον Σοφ. Ἀντ. 623. -ἐπὶ τινι Ἀνθ. 7, 58.

*Ἀχνός, ὅς, ἰων. ἡ· ἄχος ἀρ. λεξ.

*Ἀχνώδης, 2· ὁ θυσιάζων μὲ ἄχνην ἢ πλήρη ἄχνης.

*Ἀχολία, ἡ· ἑλληνιστὶς γολῆς, ἡμερότης, εὐοργησία, παρὰ τὸ πραότης Πλουτ. Παρ. εἰς σοφ. 2.

*Ἀχόλλα, ἡ· πόλις τῶν Καρχηδονίων Στραβ.

*Ἀ-χόλος, 2· ὁ μὴ ἔχων χολήν Ἀριστοτ. 1. 2, 15. παρ' Ἰπποκρ. ἀντιπθ. εἰς τὸ γολώδης· φάρμακον· τὸ καταπαθεῖν τὴν ὀργὴν φάρμακον Ὀδ. δ, 221.

*Ἀχομαι, μόν. ἐν. λυποῦμαι, ἀδμονῶ Ὀδ. σ, 255.

*Ἀχονδρος, 2· ὁ μὴ ἔχων χόνδρους Ἀριστοτ.

*Ἀ-χορδός, 2 (χορδή)· ὁ μὴ ἔχων χορδὰς, καὶ ὁ ἄνευ ἰντατοῦ ὄργάνου· -μέλο· Ἀριστοτ. ῥιτ. 3, 6,

Ἄ-χρευτος, 2^ο α) ὁ μὴ συγχορευόμενος, ὁ ἀποκλεισθεὶς ἀπὸ τοῦ χοροῦ Πλατ. νόμ. 2, 654^β) ὁ μὴ ἐορτάζων μὲ χορούς, λυπηρὸς - ὀνειδίζ. Σοφ. Ἠλ. 1058 «-ἄτας ἀχορευτοὺς κελαιδεῖν» Εὐρ. Τρω. 121.

Ἄ-χορηγία, ἡ ἑλλειψὶς ζωοτροφιῶν, μέσων Πολυδ. 28, 8.

Ἄ-χορηγία, 2^ο ὁ ἀνευ μέσων Ἀριστ. Νικ. ἡθ. 1, 8, 14^α - ἀναγκαίων = ὁ μὴ ἔχων τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, πολιτ. 4, 1, 2.

Ἄ-χορηγία, ἡ ἀχορηγία Πολυδ. 5, 28, 4.

Ἄ-χορος, 2^ο ὁ ἀνευ χορῶν - ὁυσία Πλουτ. ἐπὶ λυπηρὸς - μοῖρα Σοφ. Οἰ. Κ. 1224 «-στοναγὰς ἐμὲ κλονεῖ» Εὐρ. Ἀνδρ. 1038 - Ἀρης = ὁ μὴ εἰς χοροὺς τερόμενος Αἰσχ. ἱκ. 638.

Ἄ-χορτάστος 2^ο ὁ μὴ χορταίνων, ἀχόρεστος ἀπληρὸς - τύχη Ἀνθ.

Ἄ-χος, τὸ λύπη, πόνος Πινδ. Π. 3, 50 παρ' Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων, λύπη, ὀλβίη ψυχῆς, ἀδυσία «ἐπὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκανεῖν» Ἠλ. 6, 171^α - τινός (διὰ τινά) «ἄχος ἔχεν» Σοφ. Ἠλ. 119^α καὶ μετ. πεζ.

Ἄ-χράντος - ἄχραντος Καλλιμ. Ἀπολλ. 111, (- - -).

Ἄ-χρεῖδινη, ἡ τὸ ὠρικιότατον καὶ θυρωτάτον μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν Πλουτ.

Ἄ-χράδινος, 2^ο ὁ ἀπὸ ἀχρεῖδα - ἐύλον (ἀχλιδήσιον) Διοσκ.

Ἄ-χραδο-πώλης, ὁ ὁ πωλὼν ἀχρεῖδας, κατὰ Διοσκ. Μείνεκ. ἀκρατοπώλης Ἀθην. 3, 126.

Ἄ-χραδοῦς, οὗτος ὁ Ἀγερδοῦς, ὁ κατ' Ἀχρεδοῦςτος Ἀριστ. ἐκκλ. 362.

Ἄ-χρης, 2 ἀνέγγικτος, καθαρὸς - ὁδωρ Ἀνυστ. 9.

Ἄ-χραντος, 2 (χραίνω α) ἀνέγγικτος, ἀμύλωντος - αἶμα Εὐρ. 1. Α. 1574, Μοσχ. καὶ μετ. π. παρὰ τὸ καθαρὸς Πλατ. Ἀλκ. 1, 113^α - νομοθεσία Λοκκ. Ἐρ. 22.

Ἄ-χράς, ἄδος, ἡ εἶδος ἀγρίας ἀπιδίως καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς Ἀριστ. ἐκκλ. 355.

Ἄ-χρεῖς - γελοιός, ἐμῆλος ὁ γελῶν εἰς μὴ ἀρμόδιον καιρὸν καὶ περὶ πραγμάτων ἀτόπων καὶ μωρῶν, ἐλθόντος, ἡλθόντος Κρατιν. ἐν Ἠφαιστ. 84.

Ἄ-χρεῖς, 2, καὶ 3, (θηλ. ἀχρεῖα Εὐρ. ἱκ. 302, Θεοφρ.), ἰων. καὶ ἐπ. ἀχρήϊος (χρεῖα) 1) ἀνωφελὲς, ἄχρηστος, παρὰ τὸ ἀνωφελὲς Ξεν. ἄποιν. 1, 2, 54, τραγ. καὶ πεζ. «ἡλικία ἀχρεῖος» (εἶνε τὸ ἀσθενὲς γῆρας) Θεοκ. 2, 44^α μετ' ἀπαρ. «-ἄλλο ἔργον πρᾶττειν» Πλατ. πολιτ. 2, 371^α 2) ἀπρεπὴς, ἀνόητος «ἀχρήϊος ἀνὴρ» (μωρὸς) Πτ. ἐρ. 299 «ἀχρεῖον ἴδων» (περὶ Θεραπίου, ὅστις ἐρραπίσθη) Ἠλ. 6, 269^α «ἀχρεῖον ἐγέλασσε» (περὶ τῆς Πηνελόπης ἥτις ἐγέλασε προσποιητῶς Ὀδ. σ. 163, κυρ. ἀνωφελῶς, παρακίρως ἐπὶ κυνῶν «ἀχρεῖον κλάζοντε» [θηλ. παρακίρως γαυγίζοντες] Θεοκρ. 25, 72^α ἡ ἐξηγ. τὸν ἀχρ. ἀχρεῖον = ἀσθενὲς ἀρμόζει, ὡς ὁ Δεδερκῆν ἐν Lucill. Ὀμ. 1, 4, δεικνύμενος, εἰς τὸ τοῦ Ἠρ. 1, 191^α «τὸ ἀχρήϊον τοῦ στρατοῦ», 2, 44, Πολυδ. 3, 61. Καὶ παρὰ Ξεν. συγγ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ πρὸς μάχην ἀνίκανος, ἀχρηστος.

Ἄ-χρεῖς ὁ τῆς, ἡτος, ἡ ἀχρηστία ἀρ. λεξ.

Ἄ-χρεῖς ὁ κάμνῃ τινά ἀχρηστον - ἵππους Πολυδ. 3, 61 ἐν - - - Πολυδ. καὶ Ἀισχ. 111.

Ἄ-χρεῖς ἄντι τοῦτο «ἀχρεῖον ποιεῖν».

Ἄ-χρεῖς, ἀπρ. τοῦ ἀχρεῖος

Ἄ-χρηῖς, εἶσα, ἐν ἀχρεῖος Ἠσυχ. παρὰ Μανθ. 4, 76 = ἀχρημάτος.

Ἄ-χρηῖος, ἰων. καὶ π. ἀχρεῖος.

Ἄ-χρηῖστος, 2^ο ἀνωφελὲς, ἀχρηστος Μοισ. 328.

Ἄ-χρημα-ία, ἡ ἑλλειψὶς χρημάτων, πενία Θεοκ. 1, 4 καὶ μετ. ἐπὶ ἀχρηματία (2) Λοκκ. Φρον. 507.

Ἄ-χρηματίστος, 2^ο ἡμέρα - ἡμέρα καθ' ἣν δὲν θεωροῦνται δημόσια ὑποθέσεις Πλουτ.

Ἄ-χρημα, 2 (χρημα) πτωχὸς Εὐρ. Μῆδ. 460.

Ἄ-χρημα, πτωχὸς Αἰσχ. Περσ. 165.

Ἄ-χρηματοσύνη, ἡ πενία μετ.

Ἄ-χρημονέω εἶμαι πτωχὸς Πλατ. Πολυδ.

Ἄ-χρημασύνη, ἡ πενία Ὀδ. ρ. 504, Σοφ.

Ἄ-χρημων, 2 (χρημα) πτωχὸς Εὐρ. Μῆδ. 460.

Ἄ-χρησία, ἡ ἑλλειψὶς χρήσεως, τὸ νὰ μὴ κάμῃ τις χρῆσιν τινος μετ.

Ἄ-χρησίμος, 2^ο ὁ μὴ χρησίμος, ἀχρηστος Θεοφρ.

Ἄ-χρηστεύω εἶμαι ἀχρηστος γραμ.

Ἄ-χρηστεύομαι τῷ προηγ.

Ἄ-χρηστέω τῷ προηγ. ἄδοκ.

Ἄ-χρηστία, ἡ τὸ νὰ ἦνέ τις ἀχρηστος Πλατ. πολιτ. 6, 489, ἡ μὴ χρῆσις, πολιτ. 1, 333.

Ἄ-χρηστος, 2^ο ὁ μὴ χρησίμος, ἀνωφελὲς, περιττός - καὶ φαῖλος Πλατ. Αὐστ. 204 - πολιτ. (ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ λειτουργίαν τινά) Ἠλ. 7, 37^α «ἀχρηστοὺς ἐποιέσσε Πολυδ. 8, 7^α «ἀχρηστον πίπτει θέσφατον», δ. λ. ὁ χρησὸς δὲν ἐκπληροῦται Εὐρ. 1. Τ. 121^α - τινὲς διὰ τινά Ἠρ. 1, 80^α - εἰς τι, 8, 112^α - σις καὶ ἀντιτίθησι τὸ - θεοὶ ἀχρηστοί, εἰς τὴν χρῆσιν, 8, 111^α ἀχρηστον ἐπὶρ. = ματαιῶς ἀνωφελῶς Βατραχ. 70^α ἀχρηστος Πλουτ.

Σολ. 21^α «ἀχρηστος ἔχειν πρὸς τὸν λοιπὸν βίον» Δημ. 61, 43^α 6) ὁ μὴ μεταχειριζόμενός τι «ἀχρηστος συνέσει» Εὐρ. Τρω. 667^α γ) ὁ μὴ μεταχειριζόμενος - ἱμάτια Λοκκ. Λεξιφ. 9^α ἀχρηστος, ἀδόκιμος, ὁ μὴ ἐν χρῆσει γραμ. δ) ὁ μὴ λαβὼν χρῆσιν Ἀθην. 3, 98.

Ἄ-χρηστώ κάμνει τὴν ἀχρηστον, διαρθεῖρω «-τὴν Ἑλλάδα φωνήν» Εὐστ.

Ἀχρηστῶς, ἐπρ. τοῦ ἀχρηστος.

Ἀχρη καὶ πρὸ φων. ἀχρη, καίτοι παρ' Ἠρ. 2, 19 συγγ. ἀχρη οὐ κατὰ ὅμα. Μαγ. πάντοτε παρὰ Θεοκ. ἀχρη, ὅπερ καὶ οἱ καὶ φ. φαίνονται ἐπιθετικῶντες, καὶ ὁ Φρόν. 11 τὸν τύπον ἀχρη ἀπορρίπτει, ἄλλοι ὡς ὁ Ἀμμιωνὸς ποιοῦσι διακρίσιν, καὶ τὸ μὴ ἀχρη ἐξηγ. = ἀκριβῶς, τὸ δὲ ἀχρη ἐπὶ χρόνου ἔντ, οὐδὲν βέλαιον δύναται τις νὰ εἴπῃ, οἱ αὐτ. ὅμως προτιμῶσι τὸ μέγχι 1) εἰς τὴν ἀκραν, ἐπιπολιτικῶς ἐπ' αὐτὸν ἐπ' αὐτὸν Π. ρ. 599, ὅπως διόλου, ἀκρῶς, (κατ' ἀρ. λεξ.) μέγχι τοῦ ἀκρου Ἠλ. 6, 522^α 2) εἰς, μέγχι μετὰ γεν. «ἀχρη μάλα κνέσας» = μέγχι βαθύς νυκτός Ὀδ. σ. 369^α «ἀχρη τῆς τελευτῆς» (= μέγχι τέλους) Δημ. 18, 179 καὶ μετ. συγγ. «ἀχρη τέλους» Πλουτ. Δημ. 13^α «ἀχρη παντός, κ. κ. 6^α ἐνίοτε παρὰ μετ. καὶ προηγ. τῆς γεν. καὶ τοπ. «ἄνω παρὰ τῆς ἀπ' αὐτῆς»

Τιμ. Λοκρ. 100 καὶ 101· «ἄχρι ῥίξης» Πλουτ. Μαξ. 6· καὶ μετὰ προθ. «ἄχρι εἰς Κοτώρα» Ξεν. Ἀν. 5, 414· «ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν» Λουκ. Ἑρμ. 24· καὶ μετ' ἐπίρ. «ἄχρι πόρρω» Λουκ. Ἑρ. 12· «ἄχρι δεῦρα» Πλουτ. Ἀντ. 34· μεταφ. «ἄχρι τραυμάτων καὶ φόνων», Κοριολ. 39· «ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν» = μέχρι τῆς καταπαύσεως τῆς πείνης Ξεν. συμπ. 4, 37· 3) ὡς συνδ. ἄχρι οὐ μεθ' ὁριστ. Ἡρ. 1, 117 καὶ μετγν. ἢ μετὰ τοῦ ἂν καὶ ὑποτ. (ἀναφέρ. πρὸς τὸ μέλλον) Λουκ. Τιμ. 23, «ἐκέλευσε περιμένειν ἄχρι ἂν σχολάσῃ Ξεν. Ἀν. 2, 3, 2· καὶ ἂν νεν τοῦ ἂν μεθ' ὑποτ. Βίων 1, 48.

*Α-χριστος, 2· ὁ μὴ χειρισμένος, (ἀλειμμένος, μυρωμένος) Ψαυχ.

*Α-χρῶς, ἰων. ἀχρῶειν· εἶμαι ἄνευ χρώματος, ἀχρὸς Ἰπποκρ.

*Α-χρῶς, ἢ ἑλλειψίς χροῖας, χλωμάδα ἱατρ.

*Α-χρῶς, 2· ἀχρῶς Ἰπποκρ.

*Α-χρόνος, 2· ὁ χωρὶς χρόνον, αἰώνιος· ἐπίρ. ἀχρόνως Φίλων παρὰ τὴν ἀμελλητί.

*Α-χρόνο-τριβής, 2· σύντομος, ταχύς, παρὰ τὸ μὴ τετρίβηαι ἐν χρόνῳ, ἢ χρόνον πολλὸν διατρίβει· Ψαυχ.

*Α-χρῶς, συνηρ. ἄχρως (χρῶς)· ὁ ἄνευ χρώματος-αἰδῶς Κλαυδ. 2· ἀχρῶστερος· Ἀριστοτ.

*Α-χρυσό-πέπλος, 2· ὁ μὴ ἔχων χρυσοῦν πέπλον.

*Α-χρῦσος, 2· ὁ μὴ ἔχων χρυσόν· καὶ ἀνάργυρος Πλατ. νόμ. 3, 679· ἐντ. πτωχός Ἀθην. 6, 231· ἔτι καὶ ἄνευ κοσμημάτων χρυσοῦν· γυνή Πλουτ.

*Α-χρωμάτιστος, 2· ὁ μὴ χρωματισθεὶς ἢ μὴ χρωματίζομενος, ἄχρος Πλουτ.

*Α-χρώματος, 2 (χρῶμα)· ὁ ἄνευ χρώματος· Πλατ. Φαιδρ. 247. Κανὰ Β. Ἀν. 475· ἀναίδης.

*Α-χρωμός, 2· α) τῷ προηγ. 6) ἀναίδης· πορνείῃ Ἰπποκρ. -ἐργασία ἀχρωμός Ἀρτεμιδ. 4, 42.

*Α-χρῶς, ἰων. ἀττ. ἀντὶ ἀχρῶς Πλατ. Χαρμ. 168.

*Α-χρωστός, 2· α) ἀνέγγικτος ἀφαιστός· τινός· Εὐρ. Ἑλ. 831· 6) ἀχρωμάτιστος· Πλουτ.

*Α-χρῶλος, 2· ὁ ἄνευ χυλοῦ, ἄνευ γέσσεως· Θεοφρ.

*Α-χύλωτος, 2· ὁ μὴ ἔτι μεταβληθεὶς εἰς χυλὸν Γαλην.

*Α-χυμός· ἄχυλος· Ἀριστοτ.

*Α-χύματος, 2· τῷ προηγ. Σουδ. ἄγευστος.

*Α-χύνετος, 2 (αἰετ.)· ὁ πολὺ μακρὰν ἐκ-χυνόμενος· ἀχύνετον ὄρωρ· Νικ. ἀλ. 174, κατὰ Σχολ. = πολύχυτον.

*Αχύρινος, 2· ὁ ἀπὸ ἄχυρα, ἀχυρένιος· φλόξ Πλουτ. συμπ. 3, 10, 3.

*Αχυρίδες· ἄχυρος· Ἡρακλ. 230.

*Αχυρίτης, ἰδὸς, θηλ. τοῦ ἀχύρινος· Φίλιπ. 73 (9, 438).

*Αχυρμιά, ἢ σωρός, (ὁμοειδὲς ἀχύρων Ἰλ. ε, 502.

*Αχύρμιος, ἀμυτός· ὁρισμὸς ἀχύρων, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἢ ἄχυρα διδοί· Ἀρατ. 1097.

*Αχυρμός, ὁ ἄχυρον ὁμοθ. Μαίνεκ. 4, 629· ἴδε ἀχυρών.

*Αχυρο-βολών, ὠνος, ὁ· ἀχυρμιά Εὐστ.

*Αχυρο-δόκη, ἢ τόπ. ἐνθα ἐπισωρεύουσιν ἄχυρον Ξεν. οἰκ. 18, 7.

*Αχυρο-θήκη, ἢ ἀχυρμιά Σχολ. Ἰλ. ε, 502.

*Αχυρον, τό, συνθ. ἐν πλ. τὸ καλάμι, οἱ ἀ-θέρες τῶν ἀλωνισθέντων ἀσταχυών, τὸ ἄχυρον Ἡρ. 4, 72, Ξεν. «τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστών λέγει» Ἀριστ. Ἀχ. 508· «ὄνος βροῖζει εἰς ἄχυρα τραχημάτων» Ἀθην. 2, 52· πρὸλ. ἀχυρών.

*Αχυρός, ὁ· σωρός ἐξ ἀχύρων, ἀττ. ἀντὶ ἀχυρών κατὰ Φρόν. ἐν Β. Ἀν. 7, ὅστις μετὰ τοῦ Ἀρακδ. 72, 5 οὕτω τονίζει, ἐπιπροστίθει· «ἐφ-ρηται καὶ ἄχυρος» Εὐπολ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1310.

*Αχυρό-τροψ, ἴδος, ὁ, ἢ ὁ χωρίζων ἀπὸ τοῦ σίτου τὰ ἄχυρα, (ὁ τριβὼν ἢ ἀλωνίζων τὰ ἄχυρα) Φίλιπ. 14 (6, 104).

*Αχυρο-φάγες· τρώγων ἄχυρα.

*Αχυρούς ἐπιπάσσω μεῖ ἄχυρα, στρώων μεῖ ἄχυρα Ἀριστοτ. πρὸλ. 11, 25· «μάλα ἡχυρωμένη» = ἐκ πτύρων ἄρτος Ἀθην. 2, 60.

*Αχυρῶδης, 2· ὁ ὁμοιάζων μεῖ ἄχυρον Ἀριστοτ. πρὸλ. 21, 12.

*Αχυρών, ὠνος, ὁ· ἀχυρός Ἀριστ. σφ. 1310, ὁ γρ. ἀχυρός, ἐξ οὗ εἰκάζουσιν ἀχυρός· ὁ Σχολ. ἀναφέρει· «ὄνος εἰς ἀχυρῶνα ἀπέδρα»· πρὸλ. ἄχυρον.

*Αχύρωσις, ἢ ἡ ἀνάμιξις μετ' ἀχύρων· ἢ περὶ τὸν πλὸν ἀχύρωσις (ἐπὶ φωλεῶν περισσε-ρῶν) Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 7.

*Α-χύτλωτος, 2· ἄλουστος· Νον. Δ. 9, 25.

*Αχῶ, ὄρωρ ἀντὶ ἡγῶ.

*Αχῶ ἴδε ἀκαχίζω.

*Α-χύνετος, 2· ὁ μὴ χῶ εἰθεῖς ἢ ὁ μὴ χῶ-νευόμενος· Ψαυχ.

*Αχῶς, ὠρος, ὁ (κατ' Ἀρακδ. 20 ἄχωρ, τὴν αἰτ. θέλει ὁ Μαίνεκ ἄχωρα, ἥτις ἐν Ἀριστ. ἀποστ. παρὰ Β. Ἀν. 474 ἀπαντᾷ ἄχωρα) ἢ πιτωρῶδης κακοχρημία τῆς κεφαλῆς ὁ πυσώτης (τῶν παιδίων) «οἱ μὲν τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πί-τυρον οἱ δὲ πιτνωτότερον τὸ ἐν αὐτοῖς ἐκκιδόμενον τὰ κνησμὸν τινα παρέχοντα» Β. Ἀν. 6, ἱατρ.

*Α-χῶρητος, 2· ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, μὴ χωρῶν πούθεν, μετὰ. ἀκατάληπτος μετν.

*Α-χῶριστος, 2· α) ὁ μὴ χωρίζομενος· Πλατ. πολιτ. 7, 524, Λουκ. 6) εἰς ὃν ὄν εἶνε ὁ α-σμένη θέσις τις, ὁ μὴ ἔχων χωρὸν προτοκωρι-σμένον Ξεν. Λακ. 9, 5· ἐπίρ. Νικομ. ἀρ. 1, 6.

*Α-χωρίστος, ἐπίρ. προηγ.

*Α-χῶστος, 2· ὁ μὴ κεχωρισμένος, ὁ ἐπισπω-ρευμένος· ἐν εἰδεί χῶστος, ἢ ὁ μὴ ἔχων πρό-χῶμα (ὁχύρωμα) Πηλοδ.

*Αψ. (ἀπό), ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου, ἐμπαλιν, ὀπίσω, ἐπὶ ῥημ. κινήσεως «ἄψ ἐπὶ νῆας ἱμεν» = ἀναγῶ-ρῆσαι, ἀπονοστεῖν Ἰλ. σ. 14· «ἄψ ὀρώων», = ἀποστρεφόμενος τοὺς δεσθαλμούς, γ. 325· «ἀπὸ τείχεος ἄλτο», μ. 390· «ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο», π. 58· «ἄψ διδόναι» = ὀπίσω διδόναι, ἀποδιδόναι, γ. 277, ἐπιτείνόμενος· «ἄψ πάλιν εἰσι», σ. 280· «ἄψ δ' αὐτίς», θ. 335· 2) ἐπὶ χρόνου, πάλιν, ε, 505· «ἄψ λαμβάνειν» = ἀνα-λαμβάνειν Θεοκρ. 25, 65· παρὰ Νικ. ἀλ. 540 ἔσφ. = αἰψα.

*Αψάλλετος, 2· ἀνέγγικτος, ἀφαιστός. ἀψη-λάφης Σοφ. ἀποστ. 495 κατὰ Σουδ· ἀθικτός· ἔτι ἀππατάλτος· ἀμάρτης Ἀριστ. Λυσ. 275 παρὰ Β. Ἀν. 475 ὁ γρ. ἀψάλλατος.

- Ἄ-ψόφητος, 2' ὁ μὴ κέκνηται χρότον, ἥσυχος, σιγανός· «ὀρέων κορυμάτων Σοφ. Αἱ. 314.
Ἄ-ψοφος, 2' τῷ προηγ. «στόμα ἔχειν» Β.
Ἄν. 9' «κλειστός» Εὐρ. Τρ. 887.
Ἄ-ψυδρακίωτος, 2' ὁ μὴ ἔχων ψύδρακας, ἐξανθήματα (δερματίδια) Διοσκ.
Ἄ-ψυκτός, 2' ὁ μὴ κρυώσας, ὁ μὴ ψυχρινό-
μενος, ἀκρύωτος Πλάτ. Φαίδ. 106.
Ἄ-ψυχος, 2 (ψυχῇ) α) ὁ χωρὶς ψυχῆν· νεκρός.
Εὐρ. Τρω. 619'· «βορὰ = τροπὴ ἀψύχου πράγ-
ματος Ἰππ. 952' ἀψυχον ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐμψυ-
χον Πλάτ. Σοφ. 227' πρὸς τὸ, ζῶα Πλούτ.
Θεμ. 11' 6) δειλός, μικροψυχός Αἰσχ. Ἐπτ.
175, ἐπὶ συγγραφ. ἀνευ πνευματικῆς μτγν.
Ἄ-ψυχ-αγώγητος, 2' ὁ μὴ ψυχγαγωγών,
εὐαρεστός Πολυβ. 9, 1.
Ἄ-ψυχῶν εἶμαι ἄψυχος γίνομαι λειποψυχός·
Ἰπποκρ.
Ἄ-ψυχ(α, ἡ) α) στέρησις ψυχῆς, λειποψυχία
Ἰπποκρ. 6) δειλία Αἰσχ. Ἐπτ. 244.
Ἄ-ψυρτίδες, νησολαί· δύο νησοὶ ἐν τῇ Ἀδριατικῇ
θαλάσσῃ Ἀπολλοδ. Ἡδὴ Οὐρεο καὶ Cberse.
Ἀψυρτός, ὁ· οὗτος τὸ βασιλεύς τῶν Κόλχων
Λήϊτου, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας Ἀπολλοδ.
Ἄ-ψυχρος, 2' ὁ μὴ ψυχρός.
Ἄω, ῥίξαι τοῦ ἀημι, ἔξουσι Ἀπολ. Ρ. 1, 605.
Ἄω, ῥίξαι τοῦ ἄεσα, ἄπα (=καίωμαι).
Ἄω· χορτάζω τινά, ἄωρ. «κύναι ἄσαι» Ἰλ.
ω, 211' «αἰματός ἄσαι Ἀρηα», ε, 289' «ἐπεί
κ' ἔππουε δρόμου ἄση», α, 280, καὶ μέσ. ἄωρ.
«ἄσασθαι σίτιον» Ἰλ. τ, 307' «ἄσασθαι κούροισι»,
ω, 717, Πρ. ἄσπ. 101, καὶ μέλ. «ἄσιν κύναι»,
λ, 818' συνήθ. χορταίνω· ἐντ. ἄμειναι, φ, 70'
«κλινομένην χροῦς ἄσαι» Ἰλ. λ, 574' «γῆσσι
μὲν ἔσται καὶ ἄσαι», φ, 157, καὶ ἐν ἐν. «ἄσαι
πλέροισι» (α πανταχοῦ μακρόν) ἐνταῦθα συγ-
καταλεκτός· καὶ ὁ τύπ. «ἔωμεν, κατὰ Βούτμ.
ἔωμεν ὡς διορθ. ἀντὶ ἔωμεν Ἰλ. τ. 401.
Ἄ-ώδης, 2 (ὄδω) ὁ μὴ ἔχων ὄσμην, ἄσματος·
«τὸ ἀωδέστατον ἔλαιον» Πλούτ. συμπ. 4, 1, 2.
Ἄωθεν, ὄωρ. ἀντὶ ἡώθεν ἀπὸ πρωίας.
Ἄων, ὄνος, ὁ· ἰχθύς τις Ἀθην. 7, 321.
Ἄων, ὄνος, ὄωρ. ἡ· ἡῶν Μουσ. 3, 37.
Ἄων, ὄνος, ὁ· ὁ Ἀώνιος ἢ Βουωτός· ἐπὶ ὁ Ἀδ-
νιος, ια, ιον, ἡ γῶρα Ἀωνία (Βουωτία) (α).
Ἄωος, ἰδ' ποτ. ἐν Ἰλλυρίᾳ Στράβ. Ἡδὴ Ναιύσα.
Ἄωος, ὄωρ. ἡῶος ἢ ἔφος.
Ἄ-ωρεῖ· ἄωρ' ἴδε ἄωριλότης.
Ἄ-ωρεῖω· ἀμεριμνῶ, δὲν φροντίζω Σουίδ.
Ἄωρί, ἐπὶρ. τοῦ ἄωρος· παρὰκαίρα, πάρωρα,
ἴδ. περὶ τὰ μεσάνυκτα· νυκτῶν Ἀριστ. ἔκλκ. 741'
«τῶν νυκτῶν Ἀντιφ. 11, α, 4' νυκτός
ἄωρ' Θεοκρ. 11, 39' καὶ ἀνευ προσθ. «-
ἔσσι ἄωρ' καὶ σκότος» Ἐπ. ἀδ. 24' «ἄωρ' κοκ-
κῶζεν» Ἡρακλειδ. κωμ. παρ' Ἀθην.
Ἄωρία, ἡ· ἡ παρὰκαίρα, κυρ. τὰ μεσάνυκτα =
νυκτός Ἀλκιφρ. 3, 47' «ἄωρία ἦκειν» Ἀριστ.
Ἀχ. 23' παρὰκαίρα ἢ βραδέως ἦκειν Β. Ἄν.
4' παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν, αὐτόθ. 476 τὸ
ἄωρ' ἐξηγεῖται ἄωρίᾳ.
Ἄωρι-λούστης, ὁ, ἔσφ. εἰκασία ἀντὶ ἐν ἄ-
ωρεῖ λούστης Μ. Ἄντων. 1, 16.
Ἄ-ώριος, 2' παρὰκαίρα, πρόωρος· Ἰουλ.
Διγ. 56,

- Ἄωρο-θάνατος, 2' ὁ ἀποθανὼν παρὰκαίρως,
προώρος Β. Ἄν. 24.
Ἄωρο-λειαί, 2' ὁ παρ' ἡλικίαν παρὰκαίρως,
οὐτινος ἕνεκα τῆς μαδῆσεως τῶν τοιχῶν ἐγέ-
νοντο ὅμοια πρόωπον καὶ σώμα· Ἐν Β. Ἄν.
476 ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειανό-
μενος Κρατίν. ἐν Ἡρακλ. 88' ἐπὶ μερικίῳ
Αἰλ. Ἰ. Ζ. 13, 27.
Ἄωρο-νυκτός, 2' ὁ γινόμενος εἰς παρασμένην
ὥραν τῆς νυκτός, κατὰ τὰ μεσάνυκτα· ἄωρο-
νυκτον ἀμβόαμα· Αἰσχ. Χο. 34.
Ἄ-ωρος, 2 (ὦρα) α) παρὰκαίρος ἄωρους,
Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 5, ἀντίθ. ὥριμος Νικομ. παρ'
Ἀθην. 7, 291' πολὺ πρόωρα· τελευτῇ Ἀντιφ.
111, α, 2'· συμφορὰ Ἀντιφ. 111, 6, 12'
· τύχη Εὐρ. Ἐκ. 425· ὀδύνητος, Ὀρ. 1030' «ἄ-
ωρον θανέν» Ἡρ. 2, 79'· ἀπολέσαι Εὐρ. Ἰ.
Α. 1218' ἐντ. οἱ ἄωροι = οἱ παρὰκαίρως, προ-
ώρος ἀποθανόντες Ἀπολλωνιδ. κωμ. παρὰ
Στοδ. ἀνθ. 119, 14, ἀντίθ. γέροντος ἐκπορά·
«τοῦ γῆρας ἄωρότερον πρῶταται» = ὅτι, διὰ τὸ
γῆρας δὲν ἀρμόζει Πλούτ. Σελ. 2' γῆρας·πολὺ
ἀργά Δ. Ἀλ. 4, 7' ἐπὶ ἀνέριστος, 10, 41'
6) ἄωρος, ἀδικαίωτος, ἀσχημὸς· «πόδες
(οἱ πόδες τῆς Σκύλλης) Ὀδ. μ, 89, ἔσφ. ἔξηγ.
ἐμπρόσθιοι ἐκ παρανοήσεως χωρίου τινὸς τοῦ Φι-
λήμ. ἐν Β. Ἄν. 476, ἐνθα εἰς τὸ ἄωρον ἀντι-
τίθ. ὁπίσθιοι. Οἱ Σχολ. καὶ Μ. Ἐτ. ἔχουσι καὶ
ἄλλ. ἔρμην. ὡς· μὴ ὁρμᾶν θυνάμενοι, κυλῆν
μὴ ἔχοντες· ἐντ. «Ἀρίσταρχ. ἀκυλὴ
κατὰ ἑκρτ. ἀρύλλαι καὶ δεινὸι, ὧμοι, ἀ-
γροιοι· Ἐν γένει ἀσχημὸς Πλάτ. πολιτ. 9, 574,
ἔν. ἀπομν. 1, 3, 14' γ) (ὦρα) ἀμερίμνος, ἀ-
μελής, μὴ φροντίζων Πούχ.
Ἄ-ωρος, σὺνφρ. ὄωρος, ὁ ὄνος Σαπφ. ἐν Μ. Ἐτ.
Ἄωρο-τοκός, 2' ὁ γεννηθεὶς πρωίμωρος.
Ἄωρτο· ἴδ' αἰρω.
Ἄώς, ὄωρ. ἡ ἡώς, ἔως.
Ἄωσ-φόρος, ὄωρ. ὁ εὐσφόρος.
Ἄωτεῖω· ὄωρινω Β. Ἄν. 476.
Ἄωτέω (ἴδ' ὄω καὶ Βουτμ. λεξ. 11, 21') κοι-
μῶμαι· «ὑπνιον ἄωτεῖν» Ἰλ. κ, 159. Παρὰ Σ.
μὴν ἀποστ. 7 καὶ μόν. οἱ ἀρχ. ἔξηγ. οὐχὶ
ὄρθως = ἀπανθίζειν.
Ἄωτον, τό, καὶ ἄωτος, ὁ (διότι παρ' Ὀμ.
δὲν εἶνε διαγνώσιμον τὸ γένος, παρ' Πινδ. ὅμως
καὶ Θεοκρ. ἀρσεν. παρὰ μτγν. π. οὐδ. ἴδε
Βουτμ. λεξ. 11, σελ. 15' συγγεν. τῷ ἄημι καὶ
σημαίνει) 1) παρ' Ὀμ. τὸ μαλλί, τὸ χνοῦδ',
μαλλί μετὰ τῆς προδίας· «χερσὶν αὐτοῦ στρε-
φθεὶς ἐχόμεν» Ὀδ. ε, 434, ἐνθα ὁ Ὀδυσσεύς·
ἐμπλέκει τὰς χεῖρας τοῦ εἰς τὰς τρίχας τοῦ
κροῦ· «κεκαλυμμένος οὖτος αὐτῶν», α, 418' «ἐδ-
ιτροπος οὖτος αὐτός» = τὸ καλῶς πλεγμένον
χνοῦδ' τοῦ προδίου, ἡ σφενδόνη Ἰλ. ν, 599·
ἴδτω καὶ παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 1344, καὶ Ἀπολ.
Ρ. 4, 176' «χρυσεῖον ἄωτον» = τὸ χρυσομαλ-
λον δέμα· καὶ παρ' Ὀππ. κων. 4, 154' οὗτος·
ἄωτα» = δέματα προδίου· «λίγιστον λεπτός ἄ-
ωτος» = τὸ λεπτόν χνοῦδ' τοῦ λίου, (τὸ εἶναι
λίανρον) Ἰλ. ι, 661' 2) παρὰ Πινδ. καὶ μτγν.
π. (ἐπειδὴ ἴσως ἡ χνοῦδης ἐπαφάνεια μαλλίων
ὀφασμάτων διατρεῖ αὐτὰ καὶ τὰ ὦρα τι-
κων καὶ κάλλιστον παντός πράγματις· θυνω).

μουσικής, γλώσσης Πινδ. Π. 16, 33· ἡρώων = ἔξοφάτοιο ἡρώες, - ἀρετῶν, σοφίας, Ὁ. 5, 1· - ἱππων, Ὁ. 3, 4· πρὸλ. Θεοκρ. 13, 27. Παρὰ Καλλιμ. Ἀπολλ. 112 «ἄκρον ἄωτον», λέγεται ἐπὶ καθάρου πηγαίου ὕδατος· ἐντ. οἱ ἀρχ. ὡς ἀρχικὴν σημ. παρεδέγοντο τὴν ἀμύην καὶ παρήγον ἐκ τοῦ ἄω = πνεύ, οὗ ἡδὺ τι ἀποπνεῖ· ἐντ. αὐτοῖς ῥόδων ἐσχίσταν ἔθιραν ἐν Ἐ-

πιγρ. Βακχολ. ἡ Σιμωνίδ. (13, 28)· πρὸλ. Καλλιμ. ἀποσπ. 115.
 Ἀ-ωτος, ἄρσεν. τοῦ ἄωτον, ὅπερ ἴδε.
 Ἀ-ωτος, (οὗς) 2· ὁ μὴ ἔχων οὗς, κωφός Πλουτ. ὁ ἀνευ λαθῆ χειρῶν κατ' Ἀθην. 11, 783 ἐπὶ κυπέλλου, ὅπερ ἐνεκα τούτου ἐκκαλεῖτο ἄωτον.

Β.

Β.

Βάδην.

Β, β, βῆτα· τὸ δευτέρον γράμμα τοῦ ἑλλ. ἀλφάβητου· ὡς ἀριθμ. β' = 2, β = 2009. Ἐν τῇ προφορᾷ ἤκουετο ὁ ἑλλαρὸς πνευματισμός τοῦ μέσου διὸ τὸ βωμαϊκὸν ν παρὰ τοῖς μεταγενέστεροις ἐδηλοῦτο διὰ τοῦ β. π. γ. Βάρρων, Βιργίλιος. Οἱ Πάμφουλοι καὶ ἄλλοι Δωριεῖς μετεγείροντο αὐτὸ κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ τὸν Μ. Ἐτ. ὡς δίγαμμα ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέτῳ λέξεων, π. γ. βαβέλιος = ἀέλιος, φάβος = φάος· ὁμοίως καὶ οἱ Ταραντῖνοι, βαίλα = ἡλὴ· ὡσαύτως οἱ Αἰολεῖς προέτασαν αὐτὸ τοῦ ρ, «βρόδον, βράκος = ῥόδον, ῥάκος», σπανιῶτ. πρὸ φωνηέντων, βέος = ἔδος· ἐνίοτε δὲ παρεμβάλλεται μεταξὺ μ λ καὶ μρ, πρὸς ἐυκολώτεραν προφορὰν αὐτῶν· «μέμβλεται, γαμβρός· Ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις εὐρίσκεται· α) ἀντὶ τοῦ γ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, ὡς βλήχων· β) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ Βοιωτοῖς κατὰ τὸν Μ. Ἐτ. ἀντὶ τοῦ δ' «σάμβαλον ἀντὶ σάνδαλον» γ) παρὰ τοῖς Δελφοῖς, Σικελοῖς καὶ Ταραντῖνοις καὶ ἄλλοις· δ) παρὰ τοῖς Μακεδόσι ἀντὶ φ' «Βίλιππος, βαλακρός, Βερενίκη» (Πλουτ. κεφ. καταγρ. ἑλλ. 9· ε) μγν. καὶ νεοελλ. ἀντὶ υ' ἄβρα, καλᾶβροψ· - οἱ Ἀρκάδες μετεγείροντο ἀντὶ τούτου τὸ ζ, π. γ. ζέλλω = βάλω, ζέρεθρον = βάρεθρον.

Βᾶ, (κλ. τοῦ βᾶς· πρὸλ. πᾶ ἐκ τοῦ πᾶς, καὶ μᾶ ἀντὶ μᾶτερ) ἀρχ. συντετμ. τύπ. ἀντὶ τοῦ βασιλεῦς Αἰσχ. ἰκ. 869.

Βᾶ, ἐπιφών. κοιν. μᾶ! Ἑρμῖππ. παρ' Εὐστ. ἰλ. λ. 438.

Βᾶδᾶζω (κατ' ἀναδιπλ. τοῦ βᾶζω) μ. - ἄξω· ἀνάρητους φωνᾶς ἐκβάλλω, καὶ Ἡσυχ. ὅστις τὸ βᾶδᾶξαι ἐρμηνεύει καὶ ὀρχήσασθαι.

Βᾶδαί (οὕτω τονίζει Ἀρκάδ. 183)· παπαί! ἐπιφών. θαυμασμοῦ Πλάτ. Φαίδρ. 236, μετὰ γεν. «βαδαί τῆς εὐδαμονίας, Φιλ. 23. Καὶ διπλοῦν βαδαί βαδαί ποιητ. Ἀθην. 4, 158· ἐν Β. Ἀν. 84· οὐχὶ τῶν μετρίων ἀλλὰ τῶν βαδαί, βαδαί».

Βαδαίαξ· τῷ προηγ. Ἀριστ. Ἀγ. 64.

Βᾶβακοι· οἱ τέττιγες παρὰ τοῖς Ἰλλείοις, ἐν δὲ τοῖς παρὰ τῷ Πόντῳ οἱ δάτραχοι Ἡσυχ.

Βαδάκτης, ὁ (βαδάζω) 1) κεκρόκτης, ψάλλων· ἀρ. λεξ. ἀποσπ. Ἡσυχ. 2) ὀρχηστής κλ. βαδάκτα Μ. Ἐτ. 183, 42· 3) βακχευτής Ἡρακλ. σ. 57.

Βαδάνομος, τό· πόλις ἐν Πόντῳ Στράβ.

Βᾶδαξ, ακος, ὁ 1) ψάλλων Ἀρχιλ. 26· 2) βακχευτής Εὐστῆθ. Ἡσυχ.

Βᾶδης, ητος, ὁ· ὁν. δούλου Ἀνθ. Παλ. 7, 304.

Βαδίζω καὶ βαδίζω· βαδίζω Ζηνὸδ. ἐν Ἀμμων. Βαδραδών· χαμδαδρών δ. γρ.

Βαδραῖζω· τερετίζω ἐπὶ τετίγων Ἀθην. 7, 282.

Βαδρίας, ου, ἡ Βάδριος· ὁν. μυθογράφου.

Βαδύκα, ἡ, λακ. = γέφυρα Πλουτ. Λακ. 6.

Βᾶδύλων, -ωνος, ἡ· πόλις ἐν Ἀσσυρίᾳ Ἡρ. Ξεν. κατ. Βαδυλῶνις παρὰ Στ. Βυζ. καὶ Βαδυλῶνευς, θηλ. Βαδυλῶνις παρὰ Νον. Διον. 40, 203· ἐπὶθ. Βαδυλῶνις, α, ὁν καὶ δικαταλ.

Ἀρρ. Ἀν. 6, 29, 8· καὶ Βαδυλωνιακός, ἡ, ὁν Ἀλεξ. παρὰ Πολυδ. 6, 101· βαδυλωνία, χώρα· ἡ χώρα τῆς Βαδυλῶνος Ἡρ. καὶ μόν. Βαδυλῶνις Ξεν. κλ.

Βαδυλῶν, ὁ· ὁν. τοῦ Βήλου, κτίτωρ τῆς ὁμων. πόλεως Στ. Βυζ.

Βάθυρσα· πόλις ἐν Ἀρμενίᾳ Στράβ. 11. σ. 529.

Βαθύρτας· ὁν. Μεσσηνίου τινὸς Πολυδ.

Βάθυς, υος, ὁ 1) Τυφῶν Ἑλλάν. παρ' Ἀθην. 2) αὐλητῆς τις ἱππῶν. παρ' Ἀθην. 3) πατήρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Στράβ. κλ.

Βαθύ, οὗς, ἡ· δαίμων νυκτερινή, ἐπιμήκης τὸ σχῆμα καὶ σκιώδης τὴν ὑπαρξίν Μιχαήλ Ψελλ. παρ' Ἀλλατῶ Λοβέκ. Ἀγλαορ. σ. 823· πρὸλ. καὶ βαθυά.

Βαγάτος, ὁ· ὁν. Περσικῶν ἀνδρῶν Ἡρ. Ξεν. Βαγίστανα· πόλις ἐν Μηδίᾳ Στ. Βυζ. κατ.

Βαγίστανος, η, ὁν· τὸ Βαγίστανον = ὄρος ἐν Μηδίᾳ Διοδ. 2, 13.

Βάγμα (βάζω) τό· λόγος, πλ. Αἰσχ. Περσ. 628.

Βάγνυμι, λακ. ἀντὶ ἄγνυμι Ἡσυχ.

Βαγός, ὁ, θωρ. ἀντὶ ἀγός, ἡγεμών, στρατηγός, ἀρχηγός Ἐπιγρ.

Βαγώας, ὁ, Διοδ. βαγώος Στράβ. 1, σ. 15· λ. περσική, ἀντὶ εὐνοῦχος.

Βάδην (βαίνω), ἐπὶ. ἥρεμα, σχολῇ, κατὰ βῆμα, ἀργά ἀργά, ἀντὶθ. πρὸς τὸ ταχέως τρέχειν, ἦτοι «ὀρόμῳ θέειν» ἰλ. ν. 516· «θᾶπτον ἢ βάδην» = ταχέως, ταχύτερον ἢ ἀργά Ξεν. «βᾶδην ταχὺ» = μετὰ βήματος ἐφόδον Ξεν. Ἀν. 4, 6, 25, ἀντὶθ. τῷ πυκνότερον Ἀθην. 9, 348· «βᾶδην ὑπακούειν» = μετὰ βήματος, ἀργά εἰς τὴν πρόκλησιν προσέρχεσθαι, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 30· τροπ. «βᾶδην πεινῆν» = κατὰ μικρὸν καὶ μετ' ἐπιόσως πεινᾷ· μεταφ. «χαμαὶ καὶ βᾶδην» = τα-

παινῶ καὶ πεζῶ λόγῳ Λουκ. Εἰκ. 18' 2) πεζῇ, μὲ τὰ πόδια, ἀντιθ. πρὸς τοὺς ὑπερβύοντες, ὀχουμένους ἢ πλέοντας Αἰσχ. Πέρ. 19, gradatim. Βαδίζω, μ. βαδίσω καὶ βαδίσω παρὰ μτρ. βαδισμαί· παρ' ἀττ. βαδῆν πορεύομαι, περιπατῶ κανονικῶς, ὁδοπορῶ, ἰδ. πορεύομαι πεζῶς ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὑπερβύω Ξεν. Ἰέρ. 4, 1' πεζῇ Πλουτ. Θησ. 8' ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑπερβύω Ξεν. Ἀν. 6, 1, 19' ἐπὶ ναυτίλῳ, οἶκ. 16, 7' ἐπὶ πορεύομαι ἀργά, βῆμα πρὸς βῆμα, ἀντιθ. πρὸς τὸ τρέχω, Κυρ. 2, 3, 10' καὶ ἄλλως «ὁδὸν βαδ.» = πορεῖαν ποιεῖσθαι, ἀπομν. 2, 1, 12' «ὁδοὺς ὁρνεῖς» Πλουτ. Ἀρταξ. βαδῶν Ἀριστ. ὄρν. 42' τὸ τέρμα τῆς βαδίσσεως ἐκφράζεται διὰ τῆς ἐπὶ «ἐπὶ τοὺς βομῶς» Ἰσ. 9, 7' ἐπὶ τινα Πλουτ. Θησ. 7' «ὅπου βούλεται» Δημ. 1, 12' μεταρ. εἰς τὸ πολίτευμα Ἀριστοτ. πολ. 4, 6. καὶ ἐπὶ πραγμάτων «τὸ πρᾶγμα ἦδη καὶ πυρρωτέρω βαδίζει» Δημ. 23, 203' «αἱ τιμαὶ τοῦ αἵτου ἐπ' ἐλαττον ἐβαδίζον» = κατέβαινον, 56, 9 ῥημ. βαδιστέον Σοφ. Πλ. 15 02' βαδιστέα Ἀριστ. ἰγ. 369' ὁ Σουδ. ἐκ Κρατίν. βαδίζου=βαδίζει. Βαδίσω, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ βαδίζειν Ἀριστοτ. ἠλ. 10, 4, 3' ἐπὶ λαγωῦ Ξεν. κυν. 8, 3. Βαδίσμα, τό· ὁ τρόπος τοῦ βαδίζειν, τὸ βῆμα, τὸ περιπάτημα (περιπατησιὰ) Ξεν. ἀπολ. 27. Βαδισμαίαια, ὁ· ὁ εὐχαρίστως βαδίζων, ὁ ἔχων διάθεσιν νὰ περιπατῇ Κρατίν. Πολυδ. 3, 92. Βαδισμός, ὁ· βαδισίς Πλάτ. Χαρμ. 160. Βαδιστέον· ἴδε βαδίζω. Βαδιστής, ὁ· ὁ βαδίζων, δρομέας· ταχὺς Εὐρ. Μηδ. 1182' ἐπὶ ἱππῳ, ὁ κατὰ σκέλους βαδίζων μτρ. Βαδιστικός· ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἔχων διάθεσιν εἰς τὸ βαδίζειν, περιπατητικός Ἀριστ. βυρ. 128, Θεοφρ. Βαδιστός, 3' ὁ οἷ' οὐ δύναται τις νὰ βαδίσῃ, πατρίδος Ἀρρ. Ἰνδ. 43. Βαδισμαί· ἴδε βαδίζω. Βαδός, ὁ· βαδισίς, ὁδός· «βαδῶν βαδίζειν» Ἀριστ. ὄρν. 42. Βαδρῆς, ὁ· ὁν. Περσικῶν ἀνδρῶν Ἦρ. Βαδός· ἡδύς παρ' Ἱπλείους Πλουτ. 5, 3, 2. Βαδῶ, μ. βαδῶ (πρὸλ. ἐκβάδω)· λαλῶ, ὁμιλῶ, ἐπὶ κακοῦ, πλυαρὸν συνήθως παρ' Ὀμ. ἄρτια Ὀδ. 9, 240'· ἀνεμώλια, λ. 463'· ἀπατήλια, 5, 127'· νήπια Πινδ. ἀποσπ. 128'· ἐλκόμενα Αἰσχ. Πέρ. 585'· τινὰς Ἰλ π. 207'· «εἰ τίς σε μάταια βάζει» Εὐρ. Ἰππ. 119'· τινί τι Ἰσ. 2ρ. 181'· «καθεύδουσιν μάτην ἀγρυπνᾶ βάζω» Αἰσχ. Χο. 869' ἐπὶ τινι, Ἰππ. 465'· «ὄργια Διονύσιω» = εὐχομαι Ἀνθ. Ἀππ. Πλήν τοῦ ἐν. καὶ παρὰ. εὐθιγὰ καὶ ἔπος βέβαια· = περὶ ἀρρήτων Ὀδ. 9, 408, ἰσομορ. dico. Βαδῆ, ἰων. ἀντὶ βαθεῖα, θηλ. τοῦ βαθύς Ὀμ. Βαθ-ἐσπερος· ὁψία, βαθεῖα ἐσπέρα. Βυζ. Βαθ-ἰππος, ὁ· Ἀθηναῖος τις πατὴρ τοῦ Ἀφροφίλου Δημ. Βαθῆως, ἐπὶρ. βαθεῖα Θεοφρ. 8, 66. Βαθιστος, ὑπερβ. τ. βαθύς Ἰλ. 9, 14 καὶ μτρ. Βαθμῆδον (βαθμός)· κατὰ βαθμόν, κατ' ὀλίγον Ἀθην. 1, 1. Βαθμός, ἴσος, ἡ· 1) ὑποβάθρον ἀγέλατος ἢ ἀνδριάντος Πινδ. Ν. 5, 1, Μελ. ἐν Ἀνθ. Παλ.

7, 428, ἐνθα καίτοι βαθμίδος 2) βάσις, σκαλοπάτι· ἴσος. 3) αἱ βαθμίδες Σουδ. ἐν λ. νόσαι, ὅθεν τροπ. «αἰώνος ἀρχὴν βαθμίδιον ἀπο- = ἀπ' ἀρχῆς τοῦ βίου Πινδ. Π. 5, 7' ἡ τὰ κοινά-ματα ἐν τοῖς πᾶσι ὁμοῖοι ἀρεταί· ἱπποκρ. Βαθμο-εἰδή, 2' ὁ ἐν εἰδεί βαθμός (σκαλοπατίου)· ἀποχαράξεις Πλουτ. 70. σ. 1079. Βαθμός, ὁ (βαίνω) 1) βάσις, σκαλοπάτι, βαλ-ῶς Σοφ. ἀποσπ. 708, ἰδ. παρὰ μτρ. 2) βαθσίς Δ. Χρυσ. 3) τάξις, τιμή, ἀξίωμα ἐκκλ. gradus. Βάθος, τό· ἡ βαθύτης, τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας μέχρι τῆς βάσεως ἦτοι τοῦ πάτου διάστημα· ταοτάρου Αἰσχ. Πρ. 1031'· αἰθέρος Εὐρ. Μιδ. 1297' τὸ πλάτος, ἀντιθ. πρὸς τὸ μήκος Πολύδ. 6, 29' ἐπὶ μήκος· τοιγών Ἦρ. 5, 9' «καὶ ὑποκαθίεις ἄτομα πώγωνος βάθη» Ἀθην. 11, 509' ἐπὶ στρατῷ κατ' Ἀγίλ. Τάτ. 7' τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἄπαν· παρὰ Ξεν. Κυρ. 2, 4, 4 τὸ βάθος τοῦ στρατοῦ, ἀντιθ. πρὸς τὸ μέτωπον κατὰ Σουδ. «ὁ ἀπὸ λογαγῶν ἐπὶ οὐραγῶν στήγας κατὰ βάθος λέγεται»· οἱ ἐν βάθει = οἱ ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ τῆς χώρας οἰκούντες Στραβ. ἐπὶ χρόνῳ· «αἰώνων» Σουδ. Τροπ. «βάθος κακῶν» Αἰσχ. Πέρ. 457'· πλοῦτος Σοφ. Αἴ. 130'· ἡγεμονίας Πλουτ. Πομπ. 53' «ὡς βάθος πλοῦτος καὶ σοφία καὶ γνώσις Θεοδ. Πυλ. Ῥωμ. 11, 33' «ἐν βάθει πότος» Θεοφρ. 14 Ὀ. Βαθμα, ἡ (βαίνω)· βαθμός· Ἐτ. Γουδ. συνήθ. συνθ. ἀπόδορα, ἐπιδόρα. Βαθράδιον, τό· ὅπου τοῦ βάθρου Πολυδ. 10, 47. Βαθρεῖα, ἡ· βάθρον Αἰσχ. ἰκ. 839. Βαθρεῖον, τό· μικρὰ κλίμαξ Ἐπιγρ. Βαθρεῖον, τό, ὅπου τοῦ βάθρου Σουδ. Βαθρο-εἰδή, 2' ὅπου βάθρου Ἰππ. Βαθρόθεν, ἐπὶρ. ἐκ βάθρων, ῥιζόθεν Τζέτζ. Βαθρον, τό· 1) ἡ βάσις, ἐφ' ἣς ἐρείδεται τις· ἐντ. ὑποπόδιον, θεμελίον, στήριγμα Ἦρ. 5, 85' καὶ τραχ. ἰδ. ἐπὶ γερῶν· γῆς Σοφ. Φιλ. 988'· πολλῶν Πινδ. Ὀ. 13, 6' «ἐν βάθροις ἐπὶ εἰναι» ἐν βάθρῳ βεβηκέναι = σταθερῶς ἵστασθαι Εὐρ. «ἐκ βάθρων» = ἐκ θεμελίων ἀναιρεῖσθαι, πόλει ἀνατρέφαι Δ. Ἰλ. 8, 1' 9, 53' «ἐκ βάθρων ἐρειπομένη Τροίη» «ἐκ βάθρων ἀναστᾶσαι» Πολυδ. 1, 12' 2) βαθμός, θηλ. θρόνου Ἦρ. 1, 183' ἐντ. τὰ βάθρα=κλίμαξ 7, 23, 3) κλίμαξ, σκαυνί· «διατίθαι τὰ βάθρα» Λουκ. «ἐκάλοντο ἐπὶ βάθρων» Πλάτ. Πρωτ. 315' 4) ἔδαφος, πεδίον· «ὡς πατρίων ἐστὶς βάθρον» Σοφ. Αἴ. 860' 5) τροπ. ἐγγύτης, οἷον «βάθρον κινδύνου» Εὐρ. Κυκλ. 352. Βαθρόω· θεμελιῶν, στερεῶν Τζέτζ. Βαθρ-αγκής, 2 (βαθός, ἀγκυρῶν) ὁ ἔχων βαθείας κοιλάδας Θεοφρ. Ἀνθ. 9, 283. Βαθρ-αἰδοίος, ὁ· ὁ ἔχων μέγα αἰδῶτον, ἐπὶρ. τοῦ Πριάπου Σχόλ. Λυκόφρ. Βαθρ-βουλος, ου (βουλή)· ὁ βαθεῖαν βουλήν ἔχων, βαθύνοος, πρόνιμος Αἰσχ. Πέρ. 112 Ὀ. Βαθρ-γείος (γῆ)· ὁ ἔχων βαθεῖαν γῆν, ἐπομ. γῆ καρποφόρος Καλλιμ. Δ. Σικ. 20, 109. Βαθρ-γένειος· βαθυπώγων, μακρογένης Τουλ. Βαθρ-γείος, ἰων. ἀντὶ βαθύγεις Ἦρ. 4, 21. Βαθρ-γέρων, οντος, ὁ, ἡ· ὁ φθάσας εἰς βαθύ γῆρας, ἐσχάτο γῆρας Νικήτ. Βαθρ-γείος, ἀντὶ βαθύγεις Θεοφρ. Βαθρ-γῆρας, (γῆρας)· βαθυγέρων Σέξτ. Ἐμπ.

Βαθύ-γλυπτός, (δ, ή) δ' ὁ βαθύς· γεγλυμμένος (σκαλισμένος) Παυλ. Σλ.

Βαθύγλωσσος, δ, ή· εὐγλωττος· ἐλλόγιμος Σουδ. 'Παύλ.

Βαθύ-γνώφορος, δ, ή· ὁ ὑπὸ βαθύς γνώφου κεκαλυμμένος Γρ. Νάξ.

Βαθυ-γνώμοσύνη, ή· βαθύτης γνώμης, βαθύνοια, φρόνησις μτγν.

Βαθυ-γνώμων, ον (γεν. ονος)· βαθύδουλος Σουδ.

Βαθύ-δενδρός, ον· τόπος κεκαλυμμένος ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν δένδρων Παυλ. Σλ. 1104.

Βαθυ-δινῆεις, εσσα, εν' ὁ βαθύς συστρεφόμενος, ὁ βαθύ ρεύμα ἔχων· Σάνθης 'Ιλ. φ. 15, 603.

Βαθυ-δίνης, δ' τῷ προηγ. - ὡκεανὸς 'Οδ. κ. 511, 'Ιλ. υ. 13, καὶ ἐπὶ ποταμῶν.

Βαθυ-δίνης, 2' τῷ προηγ. μτγν.

Βαθύ-δοξος, 2' ἐνδοξότατος· Πινδ. Π. 1, 66.

Βαθυ-εργέω, (ἐργον)· βαθύως ἐργάζομαι, γεωργῶ γεωπ.

Βαθύ-ζωνος, ον (ζώνη)· ὁ βαθύως ἦτοι χαμηλὰ ἐξωσμένος· ἐπὶ θυμαίων ἡ ἐξωσμένη οὐχὶ κάτωθεν τοῦ στήθους, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦς μηροῖς, ὥστε νὰ ἀποτελῇ τὸ ἱμάτιον βαθείας ἡ πλήρει, πτυχίς, ὅπως ἐφόρουσι αἱ τῶν Ἰωνίων γυναῖκες 'Ιλ. κ. 590 (εντ. εὐζωνος, καλλίζωνος βαθύ-κόλπος).

Βαθύ-θριξ, (γ. τριχος) δ, ή· ὁ ἔχων μακρὰς καὶ πυκνὰς τρίχας, μαλλία· *μήλα βαθύτριχα· (ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ βαθύτριχος δύναται νὰ προεργηται) = πυκνόμαλα 'Ομ. ὕμν. 'Απόλλ. 412· *ἵππου βαθύτριχα θείρη· = πυκνότριχά γαίτην 'Οπμ. κνν. 1, 314.

Βαθύ-καμπή, 2 (καμπή)· ὁ πολὺ καμπύλος, κυρτός· *σωτὴν κλείς· 'Ανθ. 6, 306.

Βαθύ-καρδίας· μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος μτγν.

Βαθύ-κήτης, 2 (κήτης)· ὁ ἔχων βυθείας καὶ μεγάλας κοιλότητας - πόντος Θεογν. 175.

Βαθύ-κλέτης, 2· βαθύδοξος· 'Ανθ. 9, 575.

Βαθύ-κλήρος, 2 (κλήρος)· ὁ κτησάμενος ἡ κληρονομήσας πολλὰ καὶ μεγάλα κτήματα, ἡ περιουσίαν, βαθύπλουτος Πολυδ. 6, 196.

Βαθυ κλέης, έους, έπ. ἡς· ὁν· ἄνδρὸς 'Ιλ. Παυσ.

Βαθυ-κνήμις, έδος, δ, ή· ὁ ἔχων πλατεῖας καὶ μακρὰς κνήμιντας Κ. Σμ. 1, 56.

Βαθύκνημοι, Πλαταιαί· αἱ κείμεναι ἐν Βαθεία πεδιάδι Νον. Διον. 13, 70.

Βαθύ-κόλπος, 2 α) ὁ ἔχων βαθὺν κόλπον, ὁ ἔχων φόρεμα δ' τελευτῶν βυθείας πτυχάς· ἔδε βαθύζωνος· παρ' 'Ομ. ('Ιλ. π. 339) ἐπὶ Τρωάδων γυναικῶν· νύμφαι 'Ομ. ὕμν. 'Αφρ. 258· Μουσσαι Πινδ. Π. 1, 12· 6)· στήθεα = αἱ πληροῦντες τοὺς κόλπους μαστοὶ Λίσχ. 'Επρ. 840, ὅπως ἐρμηνεύουσιν τινας καὶ τὰ διηρηκὰ χωρία· γ) γή = ἡ βαθεῖς κόλπους ἡ κοιλάδας ἔχοντα γή Πινδ. Π. 9, 105.

Βαθυ-κομέω· ἔγω μακρὰν κόμην βυξ.

Βαθυ-κόμης, δ' βαθύκορις Πολυδ. 2, 24.

Βαθύ-κομος, 2' βαθυκόμης· ὄρια· 'Αριστ. παρ' 'Ηφαιστίωνος. 48.

Βαθύ-κρημνός, 2' ὁ ἔχων βαθύς κρημνός· - ἀχταί· Πινδ. Ν. 9, 40· - νήσος Δ. Περ. 618· - ἔλξ Πινδ. 'Ι. 3, 74.

Βαθυ-κρήνη, έδος, 2' ὁ βαθύς ἡ στερεὴν

κρητὶς ἔχων, δ' αὐτῷ τεθεμελιωμένος· * Ἄθου-δος Μουσ. 29.

Βαθυ-κρύσταλλος, 2' ὁ κεκαλυμμένος διὰ βαθύων κρυστάλλων Παυλ. Σλ. ἔκφρ. 220.

Βαθυ-κτέανος, 2' ὁ πολλὰ κτήματα ἔχων βαθύπλουτος· 'Ανθ. - Πακτωλὸς· Νον. Δ. 12, 176.

Βαθυ-κύμων, 2' ὁ ἔχων ἡ κάμων μεγάλα κύματα Μουσ. 189.

Βαθύ-λείμνος, 2' τῷ ἔπομ.

Βαθυ-λείμων, (γεν. ονος) 2' ὁ ἔχων βαθύ· ἡ διὰ πολλῶν καὶ πυκνῶν γότρων κεκαλυμμένος λειμῶνας· - πέτρα Πινδ. Π. 10, 15.

Βαθυ-λήϊτος (λήϊον)· ὁ ἔχων βαθύ λήϊον (ἦτοι πολλὰ καὶ πυκνά σπαρτά), ἔπομ. εὐφορος· - τέμενος 'Ιλ. σ. 550· - ἄρουρα· 'Ανθ. 9, 110.

Βαθύ-λίμνος, 2' γή· ἔχουσα βαθύς λίμνη· Βυξ. Βαθυλίς, δ' ἄνδρ. ὄν. Λιλ.

Βαθυλλος, 2' ἔλλ. ὄν. ἄνδρῶν· ἐπὶ θ. Βα-θύλλεις, 2' Ἀθην. 1, 20.

Βαθύ-μαλλος, 2' ὁ ἔχων πυκνὰ ἡ μακρὰ μαλλία, μαλλιαρός· * ὄρεμα χρυσοῦ· Πινδ. Π. 4, 161· - κώδεια· 'Απμ. Μίθρ. 103.

Βαθυ-μητή (αἰολ. ἀντὶ βαθυμήτης), δ' ὁ βαθύδουλος· - Χείρων Πινδ. Ν. 3, 51· - Νέστορ· 'Ανθ. Ἀπ. 9, 23.

Βαθυμήτης, έος, δ, ή· ἐαθύδουλος.

Βαθύ-ναος, ον, καὶ συνηρ. βαθύνοος, ουν' ὁ ἔχων βαθὺν ναὺν, φρόνιμος.

Βαθύνοσις (γεν. εως) ή· ἡ πράξις τοῦ βαθύνειν.

Βαθύνω, μ. βαθυνῶ, παρκ. βεβαθύνω καὶ (*α-θύς)· κάμνει τι βαθύ, σκάπτει βαθύς, βαθυ-λῶν· - γότρον 'Ιλ. φ. 421· - ποτήριον· 'Ανακρ. 3, 5· βαθύνεται λίμνη· Θεοφρ. - ἔλξ Πολυδ. 8, 23· - φάλαγγα = καθίστη αὐτὴν βαθύαν διὰ παρατίξεως πολλῶν κατὰ βάθος στρατιωτικῶν σειρῶν Σεν. Κυρ. 8, 5, 15. Παυλ. *βαθυνομένη πέτρα· βεβαθυστο Νον. Δ. 39, 305. Μέσ. *γένεον βαθυνόμενον = μακρὸν καὶ πυκνὸν 'Ηλιδ. σ. 80.

Βαθύ-ξύλος, 2' βαθύδενδρος Εὐρ. Βακχ. 1138.

Βαθύ-πεδός, 2' ὁ ἔχων ἡ κείμενος ἐν βαθύ· καὶ μεταξὺ ὁρέων πεδιάδι· Νεμέα Πινδ. Ν. 3, 17.

Βαθύ-πέλυος, 2 (πέλυμα)· ὁ με' χονδρὴν πατοῦσαν· - εὐμαρὶς· 'Ανθ. 7, 418.

Βαθύ-πέπλος, 2' ὁ φορών πέλπον, φόρεμα μακρὸν (πρόβλ. ἐλκεσιπέπλος) Κ. Σμ. 13, 55.

Βαθύ-πίκρος, 2' ὁ λίαν πικρός· τὸ βαθύπικρον = ἀψίνθιον Διοσκ.

Βαθυ-πλεκής, (γεν. έος) 2' ὁ πυκνὰ πλε-κτός· λίαν· 'Οπμ. ἄλ. 4, 638.

Βαθύ-πλευρος, 2' ὁ ἔχων πλατεῖας πλευράς· - ὅδες γεωπ.

Βαθυ-πλήξ, γ. ἡρος, δ, ή· ὁ βαθύς πλήξ-των, πληγῶνων· - σκορπίος· Αἰλ. 'Ι. 2, 10, 19.

Βαθυ-πλόκαμος, 2' ὁ μακροὺς πλοκάμους ἡ πλεξίδας ἔχων· 'Απολ. 'Ρ. 1, 742.

Βαθύ-πλοκος, 2' πολυπλόκος μτγν.

Βαθύ-πλος, 2' ὁ βαθύς, ἡ εἰς βάθος νερά πλέων· ναός Δ. Σικ. 3, 30· πρόβλ. βαθύπλωρος.

Βαθυ-πλούσιος, 2' τῷ ἔπομ. Πολυδ. 3, 1· 'Ο.

Βαθύ-πλουτος, 2' ὁ λίαν πλούσιος, μυριόπλουτος· - χθὼν Λίσχ. ἱκ. 519· - εἰρήνη· Εὐρ. μτγν.

Βαθυ-πόλεμος, 2' ὁ λίαν ἀγαπῶν καὶ ἀγα-λούμενος περὶ τὸν πόλεμον· - Ἀρης Πινδ. Π. 2, 1.

Βαθυ-πόνηρος, 2' ὁ λίαν πονηρός, Προκλ.

Βαθύ-πορος, ὁ, ἡ ἔνθα τὰ ἔγνη τῶν ποτῶν τοπώνονται βαθύτερον Πλούτ. Εὐμ. 16.
 Βαθύ-πρωτων, γεν. ονος, ὁ, ἡ βαθύκρημος Πυλλ. Σελ. ἔκφρ. 219.
 Βαθύ-πρωρος, 2' ὁ πλέων μὲ τὴν πρῶραν βαθύως εἰς τὸ ὕδωρ, ἰδ. βαθύπλοος.
 Βαθύ-πύθμη ν, ενας, ὁ, ἡ ὁ ἔχων βαθύν πυθμένα Β. Ἀν. 1339.
 Βαθύ-πώγων, ονος, ον' βαθυγένετος Λουκ.
 Βαθύ-ρρείτης, ου, ὁ ὁ βαθύως ἢ μετὰ πολ-
 λῶν κοματῶν ῥέων Ἰλ. φ. 195.
 Βαθύ-ρρείων, ονος, ον' τῷ προηγ. ὁρῶν, κε-
 χωρισμένον βαθύ ῥείων Ἀπολλ. Ρ. 2, 650.
 Βαθύ-ρρητος, 2' ὁ ἔχων ἢ ὁ κατασκευασμέ-
 νος ἐκ μακροῦ καὶ πυκνοῦ μαλλίου προβάτων
 «6. τάπη» Ἀνθ. 6, 250, οἷον ἡ γάμψαλη, ἡ
 πολλοὺς μαλλίνους ῥόλους ἔχουσα.
 Βαθύ-ρριζία, ἡ τὸ βαθύως ῥιζοβολεῖν Θεοφρ.
 Βαθύ-ρριζος, (ῥίζα), 2' ὁ βαθύως ῥιζοφυμένος,
 ὁ βαθύως ῥίζας ἔχων Θεοφρ. Σοφ. Τραχ. 1185.
 Βαθύ-πλοκος, ὁ, ἡ πολύπλοκος μετν.
 Βαθύ-ρρος, ον καὶ ουσ, ουν' ὁ βαθύως ῥέων,
 ὁ βαθύ ῥεῦμα ἔχων - ὠκεανὸς Ἰλ. η. 422
 - ποταμὸς Σοφ. Τραχ. 556 τροπ. - χρόνος Συνέσ.
 Δυν. 348.
 Βαθύ-ρρωχος, 2' ὁ ἔχων βαθύς ῥωχοὺς, ἡ
 τὰς σχισμάδας - ἡ γὰρ ῥωχὴ Κ. Σα. 1, 686.
 Βαθύς, εἰς, ὁ ὁ ἔχων ἐξῆς, ὅπως κατ' ἀρ-
 χὰς ἐπὶ τοπ. ἐκτάσεις «6. πάλαι» - ἡ ἔ-
 χουσα πλείονα ἐκτασιν κατὰ ἐξῆς ἢ κατὰ μέ-
 τωπον Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 24 «βαθέα ἄγχεα» Ἰλ.
 υ. 470 - ἀλλή, ε, 142 - ἡρώων, 6, 92 - πληγὴ
 Λουκ. Νιγρ. 35 - τομὴ Πλάτ. μεταφ. ἐπὶ παντὸς
 πρᾶγματος δηλοῦντος τὸ πολὺ, τὸ πυκνὸν, τὸ
 πρῶτον, τὸ εὐφορὸν καὶ α) ἐπὶ ὀλίγων ἀντι-
 κειμένων «ἔμβολος βαθεῖα» Ἰλ. ε, 587 «νεὺς
 βαθεῖα», κ, 353 - λήϊον - τὸ ὀφθαλμὸς καὶ εὐ-
 τρεπὲς ἔχων στάχυας, λ, 560 - ὀλλή, ε, 555 - λει-
 μὼν Αἰσχ. Πρ. 665 - γλόα Εὐρ. Ἰππ. 1138
 «-εἴτος ἐν τῷ πεδίῳ» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 17
 - τρήεις, κων. 7, 8 - πώγων Λουκ. - κλη-
 ρος Πινδ. Ο. 13, 60 - ἄνδρες = πλούσιοι Ξεν.
 οὐκ. 11, 10 - οἶκος Καλλ. Δῆμ. 114 - πρέλ.
 «Μίθεω βάθιον πλουτεῖν» = πλουτεῖν πλέων
 τοῦ Μίθεω Τόρτ. 3, 6 «βαθὺ χρέος» Πινδ. Ὀ.
 η, 3 - ἀήρ = παχὺς ἀήρ Ὀδ. ι, 144 - λαίλαψ =
 οὐρεῖα, Ἰλ. λ, 306 - χροῖα Αἰλ. Γ. Ζ. 3, 17-
 6) ἐπὶ χρονικῶν περιτάσεων - ὄρθρος Πλάτ.
 Κρίτ. 43 - νύξ Λουκ. δν. 34 - ἐσπέρα Πασα. 4,
 18, 3 - γήρας Ἀνθ. 7, 163 «προήκων εἰς βαθὺ
 τῆς ἡλικίας» Ἀριστ. νεφ. 512 γ) ἐπὶ πνευμα-
 τικῶν καὶ ἠθικῶν ιδιοτήτων - φέρν Ἰλ. τ, 125
 - μέριμνα Πινδ. Ὀ. 2, 60 «φρονεῖν, μηχανῆ-
 Αἰσχ. ἱκ. 402 «ἤθεα βαθύτερα = σπουδαίοντα
 εἶδη Πρ. 4, 95 «βαθὺς τῇ φύσει στρατηγός» Ἀ-
 θην. 9, 377 ὡσαύτως παρὰ τοῖς μετν. «βαθεῖς
 ταῖς ψυχαῖς». Πολυδ. 6, 24 «τὴν παιδείαν βα-
 θύ» Λουκ. ὁρχ. 81 ὁ Σουῖδ. ἐκ τοῦ Μενάν-
 δρου ἐρμηνεύει τὸ βαθὺς διὰ τοῦ πονηρός
 δ) ἐπὶ διαφόρων καταστάσεων - κίνδυνος Πινδ.
 Π. 4, 207 - τέρψις Σοφ. Αἴ. 1179 - νάπνυ-
 σις Πλάτ. Τιμ. 92 - σιγή Λουκ. Τδξ. 36 - εἰ-
 ρήνη Ἀνθ. 7, 170 «βαθὺ ἰσθλόν» = βαθύως
 τελερμελιωμένη εὐτυχία Πινδ. Ὀ. 12, 12 -

κλέος, 7, 53. profundus.
 Βαθύ-σκαρθμοι, (σκαίρω), 2' ὁ βαθύως πλη-
 ῶν Νόν. Διον. 10, 238.
 Βαθύ-σκαρής, 2' ὁ ἐκθίως ἰσκαμμένος - κό-
 νις Σοφ. Πλ. 435.
 Βαθύ-σκιος, 2' ὁ ἔχων (ἡ ἀποτελεῖ) βαθύαν
 σκιάν ἐνερ. καὶ παθ. - πεσθμὼν Ὀμ. Ἑρμ. Ἑρμ.
 229 - ἔλσος Πλάτ. Ἐπ. 29 - ὅλαι Βαθρ. 92, 2.
 Βαθύ-σκόπελος, 2' ὁ ἔχων βαθύς ἢ ὑψηλὸς
 σκοπέλους Ὀρφ. Ἀργ. 462.
 Βαθύ-σκοτος, ὁ, ἡ βαθύκρητος Τζέτ.
 Βάθυσμα, τό τὸ κολλήμα, ἡ βαθύτης - λήμνις
 Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 4, 12.
 Βαθύ-σμήριγξι, ἡ γῆ, ὁ, ἡ ὁ ἔχων μακρὰς,
 δυνατὰς σμήριγγας (χαίτην, τρίχας) - ἔθειρα
 Νόν. Διον. 40, 260.
 Βαθύ-σπηλυγξι, ἡ γῆ, ὁ, ἡ ὁ ἔχων βαθύα
 σπηλεια Νόν. Διον. 40, 260.
 Βαθύ-σπορος, 2' ὁ βαθύως ἰσπαρμένος, εὐφο-
 ρος Εὐρ. Φοιν. 651.
 Βαθύ-στερνος, 2' ὁ μέγα, πλατὺ καὶ δυνα-
 τὸν στέρνον ἔχων - λέων Πινδ. 1, 3, 12 - γῶν,
 Ν 9, 25 - αἶα = ἡ εὐρεῖα ἐπιρρίπτει τῆς γῆς
 Ὀμ. ἀποστ. 23.
 Βαθύ-στήριγξι, ἡ γῆ, ὁ, ἡ ὁ βαθύως ἐστη-
 ριμένος, βαθύκρητος Ἀνθ. Πάλλ. 7, 413.
 Βαθύ-στο - λέω φέρω μακρὰς στολὰς Στράβ.
 11, σ. 530.
 Βαθύ-στολμος, 2' ὁ ἔχων μακρὰ ἐπαυρό-
 ρια - γυναικες Ἀνθ. 7, 113.
 Βαθύ-στομοις, 2' ὁ ἔχων ἐκ τὸ στόμα, ἄ-
 νοιμα - σπηλεια Στράβ. ο. οὐδὲως κόπτων
 - βουπλήξ Κ. Σα. 1, 337.
 Βαθύ-στρωτος, 2' ὁ βαθύως, ἡ διὰ πολ-
 λῶν στρωμάτων ἐστρωμένος - κοίτη Βαθρ. 31,
 7 - λέκτρα Μουσ. 266.
 Βαθύ-σχινος, 2' ὁ κατάρυτος ἐκ θαλασσίων
 σκίλλοις Ἀνθ. 9, 713, καὶ
 Βαθύ-σχινος, 2' ὁ ἔχων ἢ κατάρυτος ἐξ
 ὑψηλῶν καὶ πυκνῶν σχινῶν (βούρλων) - Ἀσω-
 πος Ἰλ. δ, 383 καὶ μετν.
 Βαθύ-τέρμων, ον, γεν. ονος ὁ βαθύως προ-
 γωρῶν - ναὺς Ὀππ. κων. 2, 87.
 Βαθύ-τριχος, ὁ βαθύτριξ
 Βαθύ-τροπος, ὁ, ἡ ὁ βαθύως τοῖς τρόποις,
 βαθυγνώμων Βουζ.
 Βαθύτης, ἡτος, ἡ βάθος Λουκ. Ἰκαρ. 5 μετν.
 Βαθύ-υδρος, 2' ὁ βαθύς ὕδωρ ἔχων Σοφ. Ἰλ. π. 3.
 Βαθύ-υπνος, 2' ὁ βαθύως ὕπνον ἔχων, ὁ βα-
 θύως κοιμώμενος Νικαν. Θηρ. 331.
 Βαθύ-φάραγξι, ἡ γῆ, ὁ, ἡ ὁ ἔχων βαθύα
 φάραγγας Βουζ.
 Βαθύ-φρων, ον, γεν. ονος βαθύνους, βαθύ-
 βουλος - Μοῖραι Πινδ. Ν. 7, 1 - οὐκ ἔφω Σό-
 λων βαθύφρων, οὐδὲ βουλῆς ἀνὴρ Πλούτ.
 Σόλ. 11.
 Βαθύ-φυλλος, 2' ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων - πλά-
 τανος Αἰσχ. 5, 11
 Βαθύ-φωνος, 2' ὁ βαρεῖται καὶ ἀκατάληπτου
 φωνῆν ἔχων Ἰσακ. 33, 19, ἔνθα ὁ Σόμμα-
 χος μετέφρασε βαρὺς χεῖλεσι βαφ. ἀντὶ βα-
 ρύφωνος.
 Βαθύ-χαῖος, ον (χαῖος) ὁ ἔχων παλαιὰν εὐ-
 γένειαν, Αἰσχ. ἱκ. 863.

Βαθυ-χαιτήεις, εσσα, εν τῷ ἱπομ. Ἀνθ.
Ἀππ. 3.

Βαθυ-χαιτήεις, ου, δ' ὁ ἔχων θαθεταν ἦτοι
πυκνὴν ἢ καὶ μακρὰν χαιτὴν Ἡσ. θε. 977, Ὀρφ.
Βαθύ-χαιτεις, 2' ὁ ἔχων θαθετὴ χαιτὴν ἢ ἄκρα
πρόβλ. θαθύλωσας.

Βαθυ-χαιτῶν, ον, γεν. ονος· θαθύχων Πρὸκλ. ὕμν.
εἰς Μοῦσ. ὁ.

Βαθύ-χων, ον, γεν. ονος· θαθύχων· αἶα
Αἰσχ. Ἐπ. 88.

Βαθυ-χρήμων, ον, γεν. ονος· θαθύχλωντος
Μανέθ. 4, 66.

Βαθύ-χρονος, 2' μακροχρόνιος Βυζ.

Βαθύ-χρους, ον καὶ θαθύχρους, ον ὁ ἔχων
θαθύ, ἢ σκοτεινὸν χρῶμα Διουσκ.

Βαταί, ὧν, αἰ· πόλις ἐν Καμπανίᾳ Στράβ. Βαταε.

Βατεν γ', πλ. καὶ

Βαίην, ης, ἢ γ' ἐν. πρόσ. ἰδορ. 6' ὕπο
τοῦ βαίνω.

Βαίηλ, (ἔδρ. μπατ-ἔλ =) οἶκος Θεοῦ Ἠσυχ.
θεοῖς· νῆος Σουδῶ. Γένεσ. 28, 19, 2. γρ. θα-
βήλ Ζωναρ.

Βαίηδες, ὧν (βαίς)· ὁ ἐκ κλάδων βαίων ἢ φοι-
νίκων κατασκευασμένος Σύνμαχ.

Βαίην, μ. βήσσωμι, ὡρ. βήσσωμι Θεοκρ.
2, 8, ἰδορ. ἔδρ. Ὀμ. καὶ δάτην Ἰλ. α. 327·
ὕπερβαται, μ. 469, ὕποτ. δαίω, ζ. 113, κατα-
βείωμεν, κ. 97, ἐπιβείωμεν Ἰπρ. 7, 50, καὶ ἐν
τῇ αὐτῇ σημ. μ. ἄδρ. βήσσω, βήσσω Ἰλ. γ.
262, παρκ. βέδωκα, μετὰ τῶν συγκε. τύπ. μι-
λιστα παρὰ π. βεβίασιν, βεβίασι, ὕποτ. ἐμβε-
βίωσι, ἀπαρ. βεβίαναι καὶ ἐπ. βεβίμεν, μετ. βε-
βίως, βεβίαται καὶ συνηρ. βεβίως, βεβίωσα, καὶ
ἐν τῷ πεζῷ παρκ. παθ. παρὰβείσθαι, παθ.
ἰδορ. παρὰβέσθην, ὁ ἐνερ. μελ. καὶ ἄδρ. βήσω,
ἔδωκα, ἐκ τῆς βίξης δά-ω τύποι εἶνε δάτω
Σοφ. Αἰ. 1303 καὶ ἔατο, Αἰσχ. ἰκ. 191, προστ.
ἔμδα, κατάδα, μετ. προδῶντες κτλ. 1) κωρ.
αἶμα, διαβείδω, τὸν πόδα, ὡς παρ' Ὀμ. «βῆ
δ' ἴμεν», «βῆ δὲ θέιν», Ἰλ. λ. 617· «βῆ δ' ἐ-
λάιν», ν. 27· «παρὶ τρώπιοις βεβίωται» Ὀδ. ε.
130· «ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαίνε», ε. 371. Καθό-
λου πορεύομαι, ὑπάγει, ἀναχωρῶ α) ἡ διου-
θυναίς πρὸς τι δηλοῦται διὰ τῶν προθέσεων ὡς
καὶ πρὸς ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ ἐπὶ προσώπων
καὶ πραγμάτων εἰς ἐχθρικήν σημασίαν, εἰς
ἐπὶ πραγμάτων Παρ' Ὀμ. τραγ. καὶ μετγ. π.
τίθεται καὶ μόνῃ αἰτ. «καὶ νῦν μ' ὕδνα βαι-
νει» Εὐρ. Ἰππ. 1371· «αἶνον ἔβα κύρος» Πινδ.
Ὀ. 2. 95· «τὶ χρεός· ἔβα με» Ἀριστ. νεφ. 80·
ἐλθῶν παρὰ τινος τραγ. «μετὰ τινος» μεταφύ-
τινων πορεύομαι· μετὰ τινος=ἀκολουθῶ, διώκω
τινὰ παρ' Ὀμ. «μετ' Ἰγνία τινος» μετὰ τι=πρὸς
τινα σκοπόν, ἵνα φέρω τι· 6) μετὰ μετοχ. δηλοῦται
ὁ τρόπος τοῦ πορεύεσθαι· «ἔβη φεύγων»=ἔφυγε,
«ἔβη ἀλίσσας»=ἔφυγε δρομαίως Ἰλ. ε. 685· μετὰ
μετοχ. μελ. ἐκφράζεται ὁ σκοπός· «ἔβη ἐξανα-
ρίξων» λ. 101· γ) ἐνίοτε παράκειται αἰτ. ἀντικ.
κείμενον Πινδ. ἀποσπ. 201· ὁδὸν μετγ. κατ'
Αἰσχ. ἀντιστροφῶς· «πόροι βαινουσιν», Χο. 71·
«πόδα βαινέιν»=κινεῖν πόδα Εὐρ. Ἰπλ. 31· «ἐ-
βαν νέας»=ἔβαν εἰς νέας Ὀδ. γ. 162· 8) δημοίως
μετ' ἐπιθ. καὶ ἰδ. ἐν πλ. δηλοῦται ὁ τρόπος τοῦ
πορεύεσθαι· «-ἴα Πυθακτεῖ»=ποιεῖν δῆματα

ἴα τοῖς τοῦ Π. Δημ. 19, 314· «ἀδρά, με-
γάλα, εὐρυθμα, σαυλα Λουκ. Ὀμ. ὕμν. κτλ.
Ὀμοίως· «μετὰ ρυθμοῦ» Θουκ. 5, 70· «-ἐν ῥυ-
θμῷ» Πλάτ. νόμ. 2, 670· 2) μετὰ διαφόρων
προσδιορισμῶν (= ἢ ἐν λόγῳ συναφείᾳ) δη-
λοῦν α) ἀπέρχεται, φεύγειν συνηρ. παρ' Ὀμ.
«ἐνέα δὲ βεβίασι Διὸς ἐναιυτοί» Ἰλ. ε. 134·
«κύματα βάντ' ἐπιόντα» ἰδεῖν Σοφ. Τρ. 115·
«ἐκ βροτῶν βήαν»=ἀπέρχεται ἐκ τοῦ βίου,
ἐκ τοῦ κόσμου, Ὀδ. τ. 805· παρ' Εὐρ. ἰδ.=
ἀποθανεῖν, ἀφίκεσθαι ἐπίσης «ἰκμάς ἔβη» Ἰλ.
ρ. 392· «πῇ ὄρκα βήσεται ἡμῖν», ε. 339·
6) προσέρχεται· «ὡς ἀκματοί, εἰ δαίη, μολοῖν»
Σοφ. Αἰ. 904· οὕτω ἐν 36 ἔβην=ἦκα· παρ' Ὀδ.
Ὀδ. κ. 314· γ) χωρεῖν, προβαίνειν (ἡθικῶς)
«-εἰς τότε τόλμης», Σοφ. Ὀδ. τ. 125· «-εἰς το-
σοῦτον ἐλπίδων», 772· «ἐπὶ τῷ αὐτῷ βεβηκό-
τες· εὐτοχίας» Δ. Ἀλ. 6, 71· 3) ἐν διαφόροις
προτάσει χρησιμεύει εἰς ποικίλας περιφράσεις
= διακρίσθαι, διατρέχειν (versari) κτλ. «οἱ δ'
ὀνύες βαινέιν»=ὀδυνᾶσθαι Εὐρ. Φοιν. 1551·
«πὰς οἴκος ἐβήσται δι' αἵματος», 20· 4) ὁ
παρκ. ἐκφράζει τὸ εὐρίσκεισθαι ἐν τινὶ τόπῳ ἢ
ἐν τινὶ καταστάσει· ἐν κάλλειν Αἰσχ. Ἀγ.
898· ἐν κηκοῖς Σοφ. Ἰπλ. 1046· ἐν πόνοι, Ὀδ.
κ. 1361· εὐ βεβηκώς=εὐ ἔχεν Ἀρχιλ. ἀποσπ.
32· ἰδ. σταθερὸν πόδα τίθειν, στερεοῦσθαι (βε-
βαίως ἐστηκέναι)· «ἐπὶ τῆς γῆς βεβηκότες» ἀν-
τιθέτως τῷ «ἐφ' ἵππων κρέμασθαι» Ξεν. Ἀν.
3, 2, 19· «βεβηκίαι· τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ»,
οἶκ. 8, 17· τὸ βεβηκός=εὐ εὐστάθεια, ἀσφάλεια,
βεβαιότης μετγ. Παρὰβλήται καὶ αἱ παροιμιώ-
δεις φράσεις· «βοῦς ἐπὶ γλώσση μέγας βέδωκε»
=κεῖται ἐπὶ τῇ· γλώσσῃ, κλείει τὸ στόμα Αἰσχ.
Ἀγ. 36· «χρυσὴ κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ βεβήκει»,
Σοφ. Ὀδ. κ. 1050· «οἱ ἐν τέλει βεβήκωτες»=ὄν-
τες Σοφ. Ἀντ. 67· «ἐν μάχῃ βεβήκω» Εὐρ.
ἰκ. 850· 5) παρὰ γραμ. = ποδίζειν Β. Ἀν. σ.
85· «-ἐπὶ τῷ ρυθμῷ, τὸν στίχον» δημοίως
«μέτρον κατὰ πόδα δακτυλικὸν βαινόμενον»
Δ. Ἀλ. συνηρ. λ. 4· 6) ἐν μεταβ. σημ. ἀνα-
βαίνειν, ἐπιβαίνειν, μίγνυσθαι, ἰδ. ἐπὶ ἀλλό-
γων ζώων· «βαινέιν καὶ παιδοσπορεῖν» Πλάτ.
Φαῖδρ. 250· καὶ ἐν παθ. σημ. «ἵπποι βαινόμε-
ναι» Πρ. 1, 192· εἰς τὴν ἐνερ. σημ. ἀνῆκει ὁ
μελ. βήσω, ἄδρ. βήσσω, «φῶτας βήσεν ἄρ'
ἵππων»=τοὺς ἔκαμε νὰ καταδῶσι Ἰλ. π. 810·
«ἔξ ἵππων βῆσε κακῶς αἰκοντα»=κατεβίβασεν
ἐκ τῆς ἀμάξης, ε. 164· «βάσσωμεν ὄρχον κελεύθῳ
ἐν καθάρῳ Πινδ. Ὀ. 6, 21· «ἔβησεν ἐς Ἐλ-
λᾶδα» Εὐρ. Μῆδ. 209· «ἔβησ' Ἡμαθίην ἐς Ἀ-
ρεα» Ἀνθ. 7, 238· ἐντὶ δὲ «βήσαστο δίφρον»
ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν Ἰλ. γ. 262.

Βαίον, τὸ κλῆδος· φοινίκος· «βαία τῶν φοινί-
κων» Εὐαγγ. Ἰωαν. 12, 13.

Βαίος, 3' μικρός, ὀλίγος, ἀσήμαντος, εὐτε-
λής· «βαία ποικίλλειν ἐν μακροῖσιν» Πινδ.
Π. 9, 37· «μέρος Αἰσχ. Ἀγ. 1556· «-νήσοι,
Πέρος. 410· «-στέγη» Σοφ. Φιλ. 286· «-χρό-
νος, ἀντιθέτως τῷ «οὐλγὴ κυρίως», Τρ. 41·
«-τράπεζα Ἀθην. 12, 544· «βαίης ἄπο» (ἐνν.
ἡλικίας)=παιδιόθεν Ἀνθ. «-συγκρ. βαίοντε-
ρον, ἀντ. 9. τῷ μετῶν, Παρμεν. 106· ἐπὶ
βαίον=ὀλίγον Σοφ. Αἰ. 90 καὶ βαία Ἀριστ.

*Αγ. 2. «κατὰ βαῖον» = κατὰ μικρὸν Διον. Περ. 622' ἐν πεζῷ μόνον παρ' Ἰπποκρ. ἀντίθ. τῷ πολλοί.

Βαῖος, ὁ κυρ. ὄν. ὁ κυβερνήτης τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Καμπανίας Βαῖαε, Στραβ. 5, σ. 245.

Βαῖος, (κατὰ Διόδ. ἀντὶ βᾶδιος) κυρ. Ἰππος, 3' κοκκινωπὸς τὸ χρώμα, ὅθεν τὸ γαλλ. bai (δαί).

Βαῖο-φόρος, 2' ὁ φέρων (κρατῶν) κλάδους, βᾶτα, κλάδους φοινίκων - ἑορτή = ἡ πρὸ τοῦ Πίσγα Κυριακῆ τῶν Βαίων, ἑκκλ.

Βαῖς, ἴδος, ἡ κλάδος φοίνικος Ἰσούχ. πρβλ. βᾶλον.

Βαῖτη, ἡ φόρεμα ποιμένων ἢ χωρικῶν ἐκ δερμάτος γούνα Ἠρ. 4, 54, ἀττ. σίσυρα. Κατὰ Πολυδ. (7, 70) ἐκάλετο ὁ Σοφ. (ἀποσπ. 853) οὕτω τῆς βαρβαρικῆς σκηνᾶς.

Βαῖτικῆ, ἡ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Ἰσπανίας Στραβ. ἐκ τοῦ

Βαῖτις, ἰος, ὁ ποτ. τῆς Ἰσπανίας, ὁ νῦν Ιουδαλκουτέρος Στραβ.

Βαῖτο φόρος, 2' ὁ βᾶιτην ἢ δερμάτινον φόρεμα κορῶν Διόδ. κατὰ Δινούρ. ἀντὶ τοῦ βατ-τφόρος.

Βαῖτύλος, ὁ καὶ βαῖτύλιον, τὸ εἶδος λίθων μετεωρολογικῶν, ἰδ. ὁ λίθος ὃν κατέπιεν ὁ Ἡρόδης ἀντὶ τοῦ Διὸς ἀρ. λεξ.

Βαῖτόρος, ὁ, ἡ δαίτορος ἑκκλ.

Βαῖνός, ὄνος ὁ βλέννος, ἀθλιός ἰχθὺς Ἀθην. 7, 288.

Βαῖνον, τό' ὁ σπόρος τῆς κράμβης καὶ τῆς βαρβάνου ἀρ. λεξ.

Βαῖνλος, καὶ βακέλας, ὁ (bacellus, baceolus) εὐνάχος, ὑπέρτης τῆς Κυβέλης Λουκ. Εὐν. 8' παρ Ἀθην. 4, 134, ὁ ἠλυθρίας κατὰ τοὺς ἀρ. λεξ. «ὁ μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικῶς»

Βαῖνίζω' προφητεύω (βάκις) Ἀριστ. εἰρ. 10 2.

Βάκις, ἴδος, ὁ ἀρχαῖος μάντις Ἠρ. 8, 20, καὶ ἄλλ. διαφοροὶ ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο.

Βακκάρσις, α, ον' ὁ ἐκ βακκάριδος κατεσκευασμένος - ἔλαιον Ἰπποκρ.

Βακκάρσις, ἴδος, εὐς καὶ ἰος, ἡ εἶδος εὐώδους φυτοῦ, τοῦ ὁποῦ αὐ εὐώδεις ῥίζαι εἰδίδον ἐλαιον Ἀθην. 15, 690, bacchar, baccharis.

Βαῖλα, τὰ τύμπανα Αἰσωπ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 446, bacula.

Βακτρικροῦσα, ἡ βάρβαρος καὶ ἄνευ ἐννομίας λεξ. Τριβαλλοῦ Ἀριστ. ὄρν. 1629, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βακτηρία καὶ κρούω.

Βακτρεύω' βακτρεύω ἑκκλ.

Βακτηρία, ἡ βᾶκτρον, ῥάβδος, ἐρ' ἡς στηρίζετο, στηρίγμα Ἀριστ. Ἀγ. 781, Θουκ. 8, 84

Βακτηριάζω' στηρίζω τῇ βακτηρίᾳ, βοηθῶ Χρυσόστ.

Βακτηρίδιον, τό' τῷ ἐπομ.

Βακτηρίον, τό' μικρὰ βακτηρία Ἀριστ. Ἀγ. 418 - πτωχικὸν Πολυδ. 10, 173.

Βάκτρα, τὰ πρωτεύουσα τῆς ἐν Ἀσίᾳ Βακτριανῆς Ἠρ. ἐπιθ. Βάκτριος, 3 = τῆς Βακτριανῆς, κατ. Βάκτριος. Ἡ Βάκτρια (χώρα), καὶ συνθ. Βακτριανῆ, ἔξ ἧς οἱ κατ. τῆς τε χώρας καὶ τῆς πόλεως Βακτριανοί.

Βακτρευμα, τό' ῥάβδος, στηρίγμα, πλ. Εὐρ. Φων. 1555, ἐκ τοῦ

Βακτρεύω' ἐραῖδομαι ἐπὶ βακτηρίας Σουῖδ.

Βακτρο-πηρίτης, ον, ὁ' ὁ περιπατῶν μετὰ τὴν ῥάβδον εἰς τὸ χεῖρ καὶ τὴν πῆραν (σκακοῦλαν) εἰς τὸν ὄμον· κυνικός φιλόσοφος, ζήτωλας, Ἰερών. εἰς Ματθ. 11, 10.

Βάκτρον, τὸ (δάω, βιδάζω) ῥάβδος, βακτηρία, στηρίγμα Αἰσχ. Ἀγ. 195, baculum.

Βακτρο-προς-αίτης, ον, ὁ' ὁ μετὰ ῥάβδου περιφερόμενος καὶ προσαιτῶν, ἐπιθ. κυνικοῦ φιλοσόφου Ἀνθ. 11, 410, Μ. Ἐτ. ὁ πτωχός.

Βακτρο-φόρος, ον, ὁ' ὁ φέρων βᾶκρον' ἐπιθ. τοῦ κυνικοῦ Διογένηος Δ. Λαερ. 6, 76.

Βακχάζω' βακχάζω Ἑρμαν Εὐρ. Βάκχ. σ. 35.

Βακχάριος, 3' βακχάριος.

Βάκχαρις' βακχαρίς.

Βακχάς, ὁ' βακχευτῆς Σοφ. ἀποσπ. παρὰ Σχολ. Φιλ. 1190.

Βακχασμός, ὁ' βάκχευμα Φούτ.

Βακχῶ βακχικῶς φέρομαι, μαίνομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 480.

Βακχέ-βακχον ἄσαι· θυμὸν εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου ἄδειν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Βάκχε, Βάκχον» Ἀριστ. Ἰππ. 406.

Βακχεῖα, ἡ 1) ἑορτὴ τοῦ Βάκχου καὶ πλ. Εὐρ. Βακχ. 215 καὶ μετν. 2) (βακχικός) ἐνθουσιασμός· «ἡ φιλόσοφος 6.» Πλατ. νόμ. 7, 790, μετν. ἐν πλ. ἰδ. 3) παρ' Αἰσχ. Χο. 687 ἡ μαινάς.

Βακχειακός, ὁ, πούς· ὁ μετρικός πούς, ---

Βακχεῖον, τό' 1) ἱερὸν Βάκχου Ἀριστ. Λυσ. 1' 2) πλ. ἑορτὴ, θυσιὰ ἢ ὄργια τοῦ Βάκχου Ἀριστ. ἑατρ. 3) μέλη Εὐρ. Φων. 21.

Βακχεῖος, ἡ βᾶκχειος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, βακχικός· βότρυς Σοφ. ἀποσπ. 239 - ὄρχησις Πλατ. νόμ. 7, 815' ἐνθουσιῶν, μανιώδης - κάρα· Εὐρ. Ἑκ. 676' νόμος, 685' - ρυθμός· ἐντ. ἐπὶ τῶν Διονύσου· «ὁ Βάκχειος Διόνυσος» Ὁμ. ὕμν. 18, 46, Ἠρ. 4, 79' «βακχεῖος θεός» Σοφ. Οἰ. τ. 1105' - δεσπότης Ἀριστ. θεα. 988 - ἄναξ Ὀρφ. ὕμν. 29' ἐντ. Βακχεῖος = Βάκχος Σοφ. Ἀντ. 151, (ἐνθα νῦν Βάκχιος κεῖται) Βακχεῖος, θηλ. πούς = βακχειακός, μετρικός πούς --- ἡ ---

Βακχειώδης, 2' δεδρακμενίος, μανιώδης, ὁ τὸν Βάκχον μιμούμενος ἀρ. λεξ.

Βακχειώτης· ἴδε βακχιώτης.

Βάκχευμα, τό' ἑορτὴ τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βάκχ. 40 καὶ μετν.

Βακχεύς, εὐς, ὁ' Βάκχος Σοφ. Ἀντ. 1109' ἐπὶ τῶν Διονύσου παρὰ τοῖς Ναζίοις Ἀθην. 3, 78.

Βακχεύσιμος, 2' ὁ πρὸς Βάκχευσιν ἀραβδίας, ἐπιτήδειος, ἐνθους, μανιώδης Εὐρ. Βακχ. 298.

Βάκχευσις, εὐς, ἡ ἡ πράξις τοῦ βακχεύειν, ἡ ἑορτὴ (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βακχ. 357.

Βακχευτής, ὁ' 1) ὁ ἑορταστὴς τῶν βακχείων, ὁ θρησκευτικῶς ἐνθουσιῶν 2) ἐπὶ τῶν Διονύσου Ὀρφ. ὕμν. 46' 3) ἐπιθ. - ρυθμός Ἀνθ. 11, 64.

Βακχευτικός, 3' βᾶκχειος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, μανιώδης Ἀριστοτ. πολ. 8, 7, 14.

Βακχεύτρια, θηλ. τοῦ βακχευτῆς Ἡσυχ.

Βακχεύτωρ, ορος, ὁ βακχευτῆς Ἀνθ. 9, 524.

Βακχεύω 1) ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου

Ἦρ. 4, 79· 2) ἐνθουσιῶ βαρχικῶ τῷ τρόπῳ, μαίνομαι Σοφ. Ἀντ. 136· καὶ ἐπὶ ἀφύγων ἀντικειμένων· «-Παρνάσιος κορυφὰ» Εὐρ. Ἦρ. 1, 1243· συνήθ. ἐν Ἀνθ. συνδεμένον μετὰ τοῦ συνενθουσιῶ Πλουτ. Τιθ. Γρ. 1, 3) ἐνερ-
κινῶ τινα εἰς βαρχικὸν ἐνθουσιασμὸν Εὐρ. Ὀρ. 411, ἐξ οὗ παθ. «βεβάχευται μανίαις», 835.

Βαρχέ-χορος, Διόνυσος· ὁ δὲ ἡγῶν βαρχικοῦ χοροῦ Ὀρφ. Ὑμν. 58, 74.

Βαρχέω· βαρχεύω.

Βαρχή, θηλ. τοῦ Βάρχος· ἡ τελοῦσα τὰ ὄργια τοῦ Βάρχου παρὰ τραγ. καὶ καθόλου ἡ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπεινεσμένη· «Ε. Ἀιδου»=ἡ μανιώστα ὑπέρτης τοῦ Ἀδου Εὐρ. Ἐκ. 1076· «ε. νεκῶν», Φοιν. 1489· παρὰ Νικ. Ὀρφ. 512 εἶδος ἀπίου.

Βαρχιδάει, ὢν, οἱ· ἀπόγονοι τοῦ Βάρχιδος, ἐνὺς τῶν Πρακλειδῶν, ἀριστοκρατικὴ τις ἐν Κυρήνῳ οἰκογένεια, ἥτις ἀρξασα ἀπὸ τοῦ 777 —51 π. χ. καθιέρθη ὑπὸ Κυψέλου Ἦρ. 5, 92.

Βαρχίω· βαρχεύω Εὐρ. Κύκλ. 204.

Βαρχιακός, 3· βαρχικός Ὀρφ. Ὑμν. 78.

Βαρχιάς, ἄσος, ἡ· Βάκχη, συνήθ. παρὰ Νάν. ἐ-
πίθ. βαρχικός· λῆγνους, ὁποῦρ Ἀνθ. 6, 248 72.

Βαρχικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Βάκχον, ὁ ἐν-
θουσιῶν, μαϊνόμενος Λουκ. Πλουτ. καὶ ἄλλ. συχν. βαρχικώτερον Ἀθην. 13, 560.

Βάρχος, 3· α) βαρχικός, ἀρχικὸς· τόπ. -ἄμιλ-
λα Σοφ. Τρ. 218· νῆμα, Ἀριστ. ἔκκλ. 14, Λουκ. 8, γρ. βάρχεος· β) ὁδός, ὁ Βάρχος =
Βάρχος Εὐρ. Κύκλ. 9· ἔτι = οἶνος, Κύκλ. 412.

Βαρχιδῶν· κινῶ τινα εἰς βαρχικὸν ἐνθουσιασμὸν Σοφ. ἀποστ. 782.

Βαρχίς, ἴδος, ἡ· Βάκχη Σοφ. Ἀντ. 1116.

Βάκχης, ἴδος, ὁ ἀπόγονος τοῦ Πρακλειδῶν
Ἀλήτου, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Βαρχιάδαι Πλουτ.

Βαρχιώτης, ου, ὁ· βαρχευτής Σοφ. Οἱ. Κ. 683, πρὸ Ἑρμάν. βαρχειώτης.

Βάρχος, ὁ· 1) ὁ θεὸς Βάρχος ἢ Διόνυσος· Ἰακ-
χός, ἥδη ἀπὸ Ἦρ. ἐν ῥήματι· παρὰ π. μεταρ.
ὁ οἶνος Εὐρ. 1, 1, 1061· 2) ὁ τελὼν τῆν ἑορ-
τὴν τοῦ Βάρχου Πλατ. Φαῖδ. 69, ὁ βαρχικός
ἐνθουσιῶν, μαϊνόμενος· «Ἀδου Βάρχος» Εὐρ.
Ἦρ. 119 ὡς Βάκχη· «Ἐρωτος Βάρχος»
Ἰλ. Π. 1, 3, 9· 3) ὁν. ἱγθός· Ἀθην. 8, 356.

Βαρχήιος ὢν ἀντὶ Βαρχείος.

Βαρχυλίδης ου, ὁ· ὁ γνωστὸς λυρικὸς ποιη-
τὴς ἐξ Ἰουλίδας πόλεως τῆς νήτου Κέω περὶ
τὸ 470 π. Χ. ἀεμάτης.

Βαρχυλῆς, ἴδος, ἡ· ὄν. Ἑλλην. γυναικὸς Ἀνθ.
Βάκχουλος, ὁ· ἄρτος· σποδῖτης παρὰ τοῖς Π-
λείοις Ἀθην. 3, 111.

Βαρχώδης, 2· ὁμοῖος τῷ βαρχευμένῳ, ἐν-
θουσιῶν, ὑπερὸ βαρχυδέστατος Ἀρρ. Ἰνδ. 8.

Βάκχων, οἶνος, ὁ· ὑποκ. τοῦ Βάρχος ἀρ. λεξ.
Βάλακρος, ὁ· Βάλακρος, μακεδ. ὄν. ἀνδρὸς Διοδ.

Βαλάν-άγρα, ἡ· 1) ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλ-
λονται τὴν βάλανον ἥνοιον τὴν θύραν, κλείς
Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 29· 2) ἡ κλειδαριὰ Πο-
λυδ. 7, 16.

Βαλάνει-ὀμφαλοι, φιάλαι Ἀθην. 11, 501·
φιάλαι· ἔχοντι ὀμφαλοὺς ἀνεν τῶν προσώπων,
ὅποιοι οἱ τῶν βαλανείων ὀφλοῖν. Β. Ἀν. 225.

Βαλάνετον, τό· λουτρόν, τόπ. ἐν ᾧ λούον-
ται οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεύον

ὄδωρ Ἀριστ. πλ. 535, μ. γν. balneum, balneum.
Βαλανεῖτης, ου, ὁ· βαλανεὺς ἀρ. λεξ. καὶ
ἀντὶ τοῦ βαλανεῖτης Πολυδ. 30, 20, 4.

Βαλάνεός, ἑως, ὁ· 1) ὁ τοῦ λουτροῦ ἐπιστά-
της, ὑπηρέτης Ἀριστ. ὄρν. 491· Ὁδτος ἔκοπτε
συγγρόνως τὰς τε τρίχας καὶ τοὺς ὄνυχας· εἶπε
δὲ δοηθεὶς τοὺς παραχύτας· 2) πολυπράγ-
μων, περίεργος ἀρ. λεξ.

Βαλανευτής, ὁ· βαλανεὺς Χρυσόστ.

Βαλανευτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βαλα-
νεῖον ἢ τὸν βαλανεῖα· ἡ βαλανευτική = ἡ
τοῦ βαλανεῖου τέχνη Πλατ. σοφ. 227.

Βαλανεύτρια, θηλ. τοῦ βαλανεὺς Λιδάν.

Βαλάνεός, εἶμι βαλανεὺς ἡ ὑπηρέτης ἐν βαλα-
νεῖῳ Ἀριστ. Αὐστ. 337· ἐν γένει ὑπηρέτῳ· ἐκ-
τῷ, εἶρ. 1070, Σχολ. «διακονήσω καὶ ὑπουργή-
σω»· «Ζεὺς ὢν οἶνον - βαλανεύσει» Ἀθην. 6,
269. Παθ. βαλανεύεται Πολυδ. 10, 154.

Βαλάνηρός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν βα-
λάνων Θεόφρ.

Βαλανεφάγει· τρώγω βαλάνους Ἀππ. ἐμφ.
πολ. 1, 50.

Βαλανη-φαγία, ἡ· ἡ βρώσις, τὸ τρώγειν βα-
λάνους Φίλων.

Βαλανη-φάγος, ον, ὁ· ὁ τρώγων βαλάνους·
-Ἀρμάδες χρησμ. παρ' Ἦρ. 1, 66, Πλουτ.

Βαλανη-φόρος, 2· ὁ φέρων, καρποφορὸν
βαλάνους· φοινίκης Ἦρ. 1, 193, Ἀνθ. 14, 651.

Βαλανίξω· 1) σείω, τινάζω τὴν βαλανεῖαν·
«Ἄλλην δρῶν βαλάνιζε» = πρὸς ἄλλον ἀπὸ
Ἀνθ. 11, 417, Σουῖθ. παροιμ. ἐπὶ τῶν ὀγλη-
ρῶν ἐπικριτῶν ἡ δανεῖστών· 2) «6. τινά» = θέτω
εἰς τὸν πρῶκτον τινὸς περσῶν (κοινῶς ὑποθε-
τόν) ἀντὶ κλυστήρος πρὸς κένωσιν ἱατρ. ὡς
βάλανος.

Βαλάνινος, 3· ὁ ἐκ βαλάνου κατεσκευασμέ-
νος· ἔλαιον Θεοφ. Διοσκ.

Βαλάνιον, τό· ποτὴν ἐκ βαλάνου· -ἐψήσαμεν
Ἀθην. 1, 31, κυρ. ὅποκα· τοῦ βάλανος = μι-
κρὰ βάλανος παρ' ἱατρ. = καταπόσιον καὶ τε-
μάχιον σάπωνος κάτωθεν εἰς τὸν πρῶκτον ὑπο-
τιθέμενον Ἱπποκρ.

Βαλανίς, ἴδος, ἡ· τῷ ἐπομ. Σουῖθ. παρ' Ἱπ-
ποκρ. καταπόσιον.

Βαλάνισσα, θηλ. τοῦ βαλανεὺς Ἀνθ. 5, 82.

Βαλανίτης, ου, ὁ· ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ
σχήμα τῆς βαλάνου· λίθος = εἶδος πολυτίμων
λίθων παρὰ Πλιν. Ἰσ. Φ. 37, 55· ὁῖος, Εὐστ.
ἐν Ὀδ. τ. 166· 2) βαλανεῖτης Πολυδ. 30, 20.

Βαλαντίς, ἴδος, θηλ. τοῦ βαλανεῖτης· εἶδος
καστάτων Πλιν. Ἰσ. Φ. 15, 25.

Βαλανο-βόρος, 2· βαλανοφάγος.

Βαλανο-δόκη, ἡ· ἡ δὴ τοῦ μοχλοῦ ἐν ᾧ
ἐμβαλλομένης τῆς βαλάνου κλείεται ἡ θύρα
Ἀν. Τακτ. 18.

Βαλανο-ειδήης, 2· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς βα-
λάνου Διοσκ.

Βάλανος, ἡ, καὶ ὁ, Ἀίσ. 123· 1) ὁ τε καρπὸς
τῆς δρύος καὶ αὐτὴ ἡ δρὺς Ὀδ. κ. 242· ἐν γένει
πάντες οἱ τῆς βαλάνου ὀνομαζόμενοι καρποὶ δι'
οὓς οἱ Ἕλληνες δὲν ἔδιδον ἰδίας ὀνομασίας·
α) φοινίξ, φοινικοβάλλανος, κουρμάς, Ἦρ. 1,
193· ἡ ἀπὸ τοῦ φοινίκος· Ξεν. Ἀν. 1, 5,
10· 6) τὸ γνήσιον κάστανον· «ἰὸς βάλανος»

Διοσκ. ἔτι Σαρδιανή καὶ Εὐβοίῃ ὀνομαζομένην γ) εἶδος καρῶν «Διὸς βάλανος» Ἀ-θην. 2, 53. δ) ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς ἐν χρήσει «6. μυρεφική» (glans myrterica). 2) εἶδος ὑπερῶν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4, 8. 3) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, Ἰ. Ζ. 1, 13. 4) τὸ σπέρμα οὗ ἐισερχομένου μὲν διὰ τοῦ μογλοῦ εἰς τὴν βαλανοδόκην κλείεται ἡ ὕψα, ἀποσυρομένου δὲ διὰ κλειδίου ἢ ἀγκίστρου (βαλανόγγρα) ἀνοίγεται Θουκ. 2, 4, Ἀριστ. σφ. 200. 5) παρ' Ἰπποκρ. ὁ πεσὺς ὁ ἐμβαλλόμενος εἰς τὸν πρωκτὸν ἀντὶ κλυστήρος (κοιν. ὑποθετόν).

Βαλανο-φαγέω καὶ -φάγος, μτγν τύπ. ἀντὶ βαλανοφάγῃ, βαλανοφάγος γραμ.

Βαλάνω· κλείω τὴν ὕψαν διὰ τῆς βαλάνου, κλειδίων, μανταλίων Ἀριστ. ὄρν. 1159.

Βαλαντιδίων, πό, ὑποκ. τοῦ βαλάντιον Πολυδ. 10, 151.

Βαλαντιη-τόμος, ὁ ὁ τέμνων, τρυπῶν τὰ βαλάντια καὶ ἀφαιρῶν ἐπιτηδεύς τὰ ἐν αὐτοῖς Ἀριστ. βατρ. 771, ἔνθα κατὰ τὸν Λάγμαν καὶ Μιάνικ. διορθ. «τοῖς βαλαντιοτόμοις».

Βαλαντιο-κλέπτῃς, ὁ ὁ κλέπτων τὰ βαλάντια ἀρ. λιβ.

Βαλάντιον, τό, ἡ κατ' ἄλλ. ὀρθότη. βαλλάντιον 1) σακκούλιον διὰ χρήματα Πλάτ. Σεν. κλ. 2) παρὰ μτγν. ἔθροισμα 250 θηναίων 3) ἀκόντιον «ὅτι ἐναντίον βάλλεται» Ἀθην. 3, 98.

Βαλαντιο-σκόπος, ὁ ὁ κατασκοπεύων τὰ ξένα βαλάντια Βυζαντ.

Βαλαντιο-τομέω· τέμνω, κόπτω τὸ βαλάντιον τινος, ἢ κλέπτω ἐπιτηδεύς καὶ πανούργως τὰ χρήματα αὐτοῦ Πλάτ. πολ. 9, 575, καὶ διηρ. «βαλάντια ἀποτεμεῖν».

Βαλαντιο-τόμος, ὁ ὁ τέμνων τὸ βαλάντιον τινος καὶ κλέπτων τὰ ἐν αὐτῷ χρήματα ἔν γένει ὁ χρηματοκλέπτης Πλάτ. πολ. 8, 552.

Βαλαν-ώδης, ὁ ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς βαλάνου θύσφρ.

Βαλανιώτης, ὁ ὁ ἐσχηματισμένος ὡς βάλλωνος ἡ κεκοσμημένος διὰ κοσμημάτων ἔχοντων σχῆμα βαλάνου - ὄχεις Σέξτ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 111 - πρῶτῃ Ἀθην. 11, 502.

Βαλαρόεις, ὁ ὁ ἐξόριστος παρὰ τοῖς Κυρνίοις Παντ. 10, 17, 9.

Βάλας, α, ὁ ἑκὼν. Ἀλεξάνδρου βασιλείας τινὸς τῆς Συρίας Στράβ.

Βαλαυστιον, τό, τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ροιᾶς Διοσκ. balausium Πλίν.

Βαλιδουχος, ὁ ὁ ἔχων, φυλάττων τὴν βαλιδίαν, τερματοφύχος Ἡσυχ.

Βαλιδωδής, ὁ ὁ ἔχων σχῆμα βαλιδίδος, ὁ ἔχων ἐκατέρωθεν ὠμώματα Ἰπποκρ. ἐκ τοῦ

Βαλβίς, ἰδος, ἡ 1) τὸ σμεῖνον, ἐξ οὗ ἔτρεγον οἱ ὄρμετες. Κατὰ Β. Ἀν. σ. 220 «ἐξ ὧν οὗο τῶν ὄρμεων, ἀφ' ὧν σχοινίον τι διατίθεται, ὁ καλεῖται βαλβίς, ἵνα ἐντεῖθεν ἐκδράμωσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι» ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμὲν Ἀριστ. Ἰππ. 1159 καὶ μτγν. 2) ὁ τόπος. ὅθεν κρηπίον τὸν δίσκον Φίλοστρ. Ἐν γένει τὸ ἀρχικὸν σμεῖνόν τινος ὅθεν αἱ τῶν τεχνῶν ἐπάλλεαι Σωφ. Ἀντ. 131 παρ' Ἀγαθ. προοίμ. «6. ἀλλασσῆς» ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης· ἀλλασσοῦ ἔδωκε, ὁρμήλιον, κρηπίς τρῶπ. α) ἀρχή· ἐν-

ὅς ἀπὸ βαλβίδων Ἀριστ. σφ. 548 - λόγου Φιλ. 6) τέλος· «6. εἶον» Εὐρ. Μηδ. 1244.

Βάλθουρα, ὡν, τά· πόλεις ἐν Λυκίᾳ Στράβ. κατ. Βαλθουρίδες Στ. Βυζ.

Βάλλει, ἐπὶ. ἐπὶ εὐχῇ, εἴθε νὰ δώσῃ ὁ θεὸς Ἀλκμ. ἀποστ. 12, utinam! ἴδε ἄελλε.

Βάλλην, ἦνος, ὁ καὶ βαλλήν· βασιλεὺς Διοσκ. Περ. 636· φρυγική ἢ μάλλον Περσική λέξις, συγγεν. τῇ ἑβρ. Βελ, Βάαλ. Παρὰ τοῖς Τούρκοις Βαλλῆς = τοπάρχης, ἐξουσιαστής.

Βαλτηνατός ἢ βαλληνατός· βασιλικός Πλουτ.

Βάλλος, 3 (βάλλω). 1) παρδαλός, σπικτός, ποικίλος· ἐντ. Βάλλος καλεῖται ἱπποῖς τις τοῦ Ἀχιλλέως· «πῶλοι λευκοστίκτοι τρυγὶ βαλίοι» Εὐρ. Ἰ. Α. 222· λύγκες, Ἀλκ. 519.

Βάλλος, ἑκ. 90· πέρδις Ἀνθ. 7, 203. 2) ταχός· ἀελλαι Ὀππ. κιν. 2, 314· αὐραὶ Νον. Δ. 9, 156. Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ εὐρεται παρὰ μτγν. ἡ λέξ. προπαροξυτονουμένη.

Βαλλάντιον, τό· ἴδε βαλάντιον.

Βαλλάριον, τό· φυτόν τι Διοσκ.

Βαλλ-αγράφαι, οἱ· οἱ τῶν Ἀργείων παῖδες Πλουτ. Ἑλλ. ζῆτ. 51.

Βαλλήν, ἦνος, ὁ βαλλών.

Βαλλήναδε βλέπειν (Ἀριστ. Ἀγ. 234), παρονομασία ἐκ τοῦ βάλλω καὶ Παλλήνην (δήμου τῆς Ἀττικῆς) πρέπει καὶ νὰ ληθοδωλῇ τις τὸν ἐχθρόν.

Βαλλητῆς, ὅος, ἰων. ἡ· βολή, ῥήψιμον· λιβήνη = ληθοδωλήσις Ἀθην. 9, 406.

Βαλλίζω, (βάλλω)· τῆδε κάκεισε φέρω τὰ σκίλη ἢ τοὺς πόδας· ἐντ. σκικτῶ, χορεῖω, κωμάζω, ἐν χρήσει παρὰ Σικελοῖς καὶ ἐν τῇ μετὰ γὰρ Ἑλλάδι Ἀθην. 8, 362.

Βαλλιστός, ὁ ὁ γένος ἰχθύος Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 20.

Βαλλισμός, ὁ ὁ βαλλίζων, ἥτοι σκικτῶν, χορεῖων Ἀθην. 8, 362· τῆς αὐτῆς ῥίζ. εἶνε τὸ ἱταλ. ballare, τὸ γαλ. ballet καὶ τὸ γερμ. ball.

Βαλλίων, ὁ ὁ ἄνθρωπος μαλθακὸς καὶ ἀσώτος Ἀθην. 4, 166· πρὸλ. ἰσοβαλλίων.

Βάλλω, μ. βαλῶ, καὶ παρ' Ἀριστ. σφ. 222 καὶ μτγν. βαλλήσω, ἀόρ. 6· ἐβαλον καὶ μέσ. ἐβαλόμην, παρὰ μτγν. ἀόρ. ἀ. ἐβάλλησα, παρὰ βέλθηκα, ὅπερ. ἐβεβλήκειν καὶ παρ' Ὀμ. βεβλήκειν μὲ σημ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀόρ. Παθ. παρὰ βέλλω (παρ' Ὀμ. μόν. ἐπὶ σωματ. καταστάσεων 6· πρὸς· βέβληται Ἰλ. ε, 284 (ὅπερ ἐν Ἰλ. λ, 380 ἀποτελεῖ δάκτυλον), ἐπ. βεβόλημαι, βεβόληστο (παρ' Ὀμ. μόν. ἐπὶ ψυχ. καταστάσεων), ἀόρ. ἀ. παθ. ἐβλήθην, καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ὁ συγκεκ. ἐπ. ἀόρ. παρ' Ὀμ. ἐβλετο, βλήτο, ὅπου. βλήεται ἀντὶ βλήεται, ἐκτ. βλετο, μετοχ. βλήμενος, ἀπαρ. βλήσθαι, ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τύπομαι ἢ πληγῶμαι, ἐκ τοῦτου ὁ ἐν συνθέσει εὐχρ. μέλ. συμβλήσεται Ἰλ. υ, 335. 1) ἐνερ. ἀφίημι, ἀκοντίζω, ῥίπτω, ἐκτογχεῖν εἰς τὸ κτύπημα, κτυπῶ μακρόθεν ἀποτῖθ. πρὸς τὸ οὐτάζειν, φ, 576· «βλήμενος ἢ τυπείν», ο, 495· «ἐγγύθεν ἐλθὼν βεβλήκει δαυρί», ε, 74, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀφάμαρτε, φ, 597 καὶ μτγν. «οὔτε πληγῆς οὔτε βληθείς» = οὔτε κτυπηθείς οὔτε διὰ βέλους πληγῶναις Ἠρ. 6, 117· α) ἀπῶν. Ὀδ. ζ, 158· καὶ ἐν περὶ Θουκ.

3, 23· «βάλλειν καὶ τοξεύειν» Δημ. 9, 17· «βάλλειν, σφενδονᾶν, τοξεύειν» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 12· «οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες», ἀντίθ. πρὸς τὸ οἱ τοξεύουσιν· εἰς, 3, 15, 6) μετὰ δοτ. ὄργαν. -ἐγγεῖρησι· Ἰλ. π, 534· -λάεσσι, 3, 80· -λίθοις Θουκ. 4, 43· -τοῖς λίθοις Ξεν. Ἀν. 5, 7, 19· -πέτραις Εὐρ. Ἀνθρ. 1129· -κεραυνῷ Ὀδ. μ, 388· -τόξοις Εὐρ. Ἐκ. 388· μεταφ.· κακοῖς (δηλ. λόγοις) Σοφ. Αἴ. 1223· ψόγῳ Ἀριστ. Θεο. 895, καὶ ἰδ. μ. γν. -στεφάνοις Πίνδ. Π, 8, 59· σπαν. κεῖται τὸ βαλλόμενον κατ' αἶτ. γ) τίνα ἢ τι κτυπῶν, ῥίπτων ἐπιτοκῶναι τίνα ἢ τι· Ἰλ. ε, 17 καὶ συγν. Σοφ. Φιλ. 289· -σκοπὸν Ὀδ. χ, 6· «Ἀτρεΐδου κατ' ἀσπίδα», Ἰλ. γ, 317· «γαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν», ε, 387· καὶ μετὰ διπλ. αἶτ. -μιν στήθος = αὐτὸν εἰς τὸ στήθος, δ, 480· «μιν βάλε μηρὸν ὀϊστοῦ» λ, 583· καὶ παθ. «Ὀλῆτο κνήμην», δ, 518· -κατὰ τι, κατὰ στήθος, λ, 108· ἐπὶ τίνα ἢ ἐπὶ τι = ἀκοντίζω, «ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας» Θουκ. 8, 75· «ἐπὶ τὸν σκοπὸν» Ξεν. Κορ. 1, 4, 8· -τινός· -σκοπὸς Σισυφ. 391· σπαν. ἢ πληγὴ ἢ τὸ τραῦμα κατὰ αἶτ. «ἔλκος τὸ μιν βάλε ἔρ» Ἰλ. ε, 795· -τραῦμα Πλάτ. πολιτ. 3, 408· καὶ μετὰ παραγωγ. συντάξ. «εὐσχοπα, εὐστοχα βάλλειν». 2) καταβάλλω, ῥίπτω κατὰ γῆς, καταστρέφω, ὑποδουλώνω· ἐν κοινήσι· Ἰλ. θ, 156· ἐν διαπέδῳ Ὀδ. γ, 188· -οἶκον = καταστρέφω Αἰσχ. Εὐρ. 721· «ἐς γόνυ τὴν πόλιν» = ὑποδουλώνω Πρ. 6, 27· συνθ. μετὰ τοῦ πύρ «ἐν πυρὶ βάλλειν» Ὀδ. ξ, 429· «-πύρ ἐν νηυσὶ» Ἰλ. ν, 620· «-λύματα εἰς ἄλκα», α, 314· 3) μεταφ. σημ. ποτὲ μὲν μεγάλην ποτὲ δὲ μικράν ἐπαφὴν ἢ προσβολήν, ἄλλοτε δὲ δολήν· α) ἐπὶ αἰσθητ. ἐντυπώσεων, αἰσινες προσβάλλουσιν τὴν αἰσθησιν π. γ. «καὶ ποῦ οὐατα βάλλει» Ἰλ. κ. 535· «φθόγγος βάλλει με» Σοφ. Ἀντ. 1173· «τὸν θυμὸς ἐβάλεν» Πίνδ. Ν. 3, 62· «τίνα βάλλωμεν; (δηλ. θυμῷ), Ὀ. 2, 89· «ὄπρῃ μὴ βάλῃ ἡμᾶς» Σοφ. Ἀντ. 408· 6) ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος ἡλίου, «ἀκτῖσι β. ἡέλου» Ὀδ. ε, 479· «γὰρ βαλλει ἀκτῖς ἡλίου» Εὐρ. ἱκ. 659· «ἄκρον ἐβάλλε οὐρανὸν» Πλάτ. Ἀπολ. Ρ. 4, 885· καὶ ἐπὶ σελήνης, «σελήνην διὰ θυρίδων βαλλομένην» Ἀνθ. 5, 123· γ) μεταφ. ἐπὶ πνευματ. ἐντυπώσεων, ἐπὶ μιάσματος ἐνεκα ἁμαρτήματος ἢ κακουργήματος· «κηλίς· ἐβάλε νιν μητροκτόνος» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1209· «μὴ μῶσος με σὺν βάλῃ προσφροσμάτων» Ἦρ. μ. 1219· «-ἀγέ, πένθει βεβλημένος» Ἰλ. ι, 3, 9· -λέπην τινί Σοφ. Φιλ. 67· δ) ἐπιγίω, βαντίζω, πασπαλίζω μὲ σκόνην Ἰλ. ψ, 502, μὲ αἷμα, λ, 536· μὲ ὕδωρ Εὐρ. Ἰ. Τ. 58· ε) ἐπιθέτω, προσθέτω, προσκολλῶ, προσαρμόζω, περιβάλλω, ἐνδύομαι· «-κύκλα ἀμφὶ ὀγέσσει» Ἰλ. ε, 722· «αἰγίδα ἀμφ' ὤμοις» = περιβάλλω, α, 204· καὶ συγν. ἐπὶ ἐνδυμάτων· καὶ μετὰ αἶτ. καὶ δοτ. «κρήνην ἀνὰ πλοκάμους» Ἀνθ. 5, 276· «γείτρα ἀμφὶ ἐγγεῖται» Ὀδ. φ, 433· «ἐν πόλιν ἀ-κόων» = θέτω τὸ οὖς εἰς τὰς πόλιν· Εὐρ. Ὀρ. 1282· ζ) μεταφ. βάλλω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι· «βάλλειν τι ἐν θυμῷ» Ὀδ. α, 200· «-σοφίσματα ἐν καρδίᾳ»· Πίνδ. Ὀ. 13, 16· «σὺ τοῖς ἐκὼς λόγους θυμῷ βάλε» Αἰσχ. Πρ. 708· «αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλε» Σοφ. Οἶ. τ. 975·

συνθ. μέσ. «ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος» Ἰλ. ο, 561· «ἐν θυμῷ βάλλειν» = σκέπτομαι Ὀδ. μ, 217· συνθ. «σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶν βάλλειο σὴ σιν» = θίξ· εἰς τὸν νοῦν σου· ἐν γένει νομίζω πιστεύω Ἰλ. υ, 196· «μετὰ φρεσὶ βάλλει νόστον» = σκέπτομαι περὶ τῆς οἰκαδὲς ἐπανόδου, ι, 435· καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπ. Θεόκρ. 25, 163· καὶ ἐν πε-ζῇ «ἐς θυμὸν βαλεὶ τὸ παλαιὸν ἔπος» Ἦρ. 7, 51· «ἐπὶ ἐαυτῷ βάλλεσθαι» = σκέπτεσθαι, συλλογίζεσθαι, 3, 155 καὶ μ. γν. «-εἰς νοῦν τὸ ἔργον» Πλούτ. Θησ. 24· η) ῥίπτω, ἀρῶναι νὰ πέσῃ τι· -κόβους Αἰσχ. Ἀγ. 33· -κλήρον Ν. Δ. -ἐνός = τὰς ἀγκύρας Ὀδ. ι, 137· «πύρ ἐν ναυσὶν» Ἰλ. ν, 619· «σκήπτρον προτὶ γαίῃ» Ὀμ. συγν. «σπόρον ἐν νηυσὶν» Θεόκρ. 21, 25· «ἀγκίστρον, δίκτυον» Ν. Δ. «-οἶνον εἰς ἀσκούς» Ματθ. 9, 17· «-εἰρήνην ἐπὶ γῆν» 10, 31· «-ῥύον εἰς ἄλκα» Ἀπολ. Ρ. 2, 401· καὶ ἀπώτ. «βάλλει εἰς ἄλκα» Ἰλ. λ, 722 καὶ μ. γν. Νικ. Θηρ. 889· «-δάκρυ ἀπὸ παρειᾶν» Ὀδ. δ, 198· -κατ' ὅσων Εὐρ. Ἰπ. 1396· -κατὰ ὀλεσφάρων Θεογν. 1206· -ὀδόντας Ἀριστ. Ἰ. Ζ. ι, 1, 6, 3· «ὁ παῖς δέβληται» = κατὰκτεταὶ ἀιθένης Ν. Δ. «ἔμματα ἐτέρωσσε βάλλω» = δεικνύων τοὺς ὑφ' αὐτοῦ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος Ὀδ. π, 179· «πρόσωπον εἰς γῆν» Εὐρ. Ὀρ. 958· «ἔμματα πρὸς γῆν», Ἰων 582 καὶ συγν. «νῆας εἰς πόντον» = σύρω Ὀδ. δ, 379· «πρὸς πέτρας» ῥίπτω τοὺς τοὺς βράχους, μ, 71· «-ἵππους πρόσθε» = δεικνύω, ἐλπίων Ἰλ. ψ, 572· «-κατὰθετὰ μοσχία» Θεόκρ. 4, 44· θ) ἐμβάλλω· «εἰς ῥύπον βάλλειν τινά» Εὐρ. Τρ. 1058· «ἐς κατὸν Ὀδ. μ. 378· «ἐς ἔχθραν Αἰσχ. Πρ. 388· «εἰς ὅταν Εὐρ. Κόκλ. 574· «ἐν αἰτίᾳ Σοφ. Οἶ. τ. 657· «εἰς δειμα» Ἦρ. 7, 139· φιλοφροσύνη = συνδέω φιλάν Ἰλ. δ, 16· 4) ἀμετ. ὑπάγω, τρέχω· «ἵπποι περὶ τέρμα βάλλουσιν» Ἰλ. φ, 462· συνθ. ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ «βάλλ' ἐς κόρακας» = ὁπάγει εἰς τὸν διαβολὸν Ἀριστ. σφ. 835· «βάλλ' ἐς μακρὰν» Πλάτ. Ἰπ. μείζ. 293· «ἐς ὀλίαν Φωτ. 5) μέσ. α) ἀποφασίζω, συλλογίζομαι, παρασκευάζω (βάλλεσθαι τι ἐν φρεσὶν ἴδε σημ. ζ') νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ» = ἀπεφάσιζαν Ὀδ. α, 234· «θεοὶ δ' ἐτέρωσσε βάλλοντο» Κ. Σμ. 10, 427· «-φόνον βάλλεσθαι», 2, 133· 6) ῥίπτω ἐπ' αὐτῷ μου· «ἔϊφος ἀμφ' ὤμοις» Ἰλ. κ, 338· «γρόβα βάλλεσθαι λουτροῖς» = λούεσθαι Ὀμ. Ὀμν. Δημ. 50· γ) καταβάλλω, καταθέτω «κρηπίδα βάλλω» μ. π. χ. ἀοιδ.· Πίνδ. Π. 7, 4· «-σφοδρῶν ἐπέων», 4, 138· «οἰκοδομίας Πλάτ. νόμ. 6, 779· «-χαρῶμα» πρὸς τὴν πόλιν· Δημ. 18, 87· «ἀγκυρὰν Πλάτ. νόμ. 12, 961· «φυγῆς δεσμούς καθάπερ ἐξ ἀγκύρας βαλλόμενος», Ἰμ. 73· «πέισματα νηὶς» Ἀπολ. Ρ. 1, 1020· «-ἀρχὴν τῶν πραγμάτων» Λουκ. Ἰπ. 4· δ) «-ἐς γαστέρα» = δέχομαι, γίνωμαι, ἔγκω· Ἦρ. 3, 23, jacio, jaculari, attingo, serio, figo, pono, recorder. Βαλλωτή, ἡ εἶδος φωτός, τὸ ἄλλως καλούμενον μέλαν πρᾶσιον, ἄγριον μελίσσιν ὀρετοῦν Διοσκ. Βαλῦς, δ. ὥρ. ἀντὶ θηλὸς Αἰσχ. Χο. 561. Βαλμός, δ. στήθος· Πούγ. πνεύμων Δουκάγ. Βαλσαμίνη, ἡ εἶδος φωτός, τὸ ἄλλως καλούμενον μελάν καλούμενον Διοσκ. Βάλαστρον, τό· 1) τὸ φεγγὺς τὸ παράγον τὸ

ἀλάσμων Θεόφρ. 2) ἡ εὐώδης ρητίνη τοῦ θά-
λινου βάλσαμου Θεόφρ. (π. Νικ. Θηρ. 947, ἡ
παράληγουσα μακρά).

βάλσαμος, ἡ τὸ βάλσαμωδεῖον μὲν
βάλσαμο-υργέω συναθροίζω, καλλιερῶ,
ἐκτεκεύαζω βάλσαμον Βυζ.

βάλσαμο-υργός, ὁ, ἡ τὸ καλλιερῶν τὸ βάλ-
σαμον μὲν.

βάλσαμώδης, 2' ὁμοίος τῇ εὐώδης ὡς τὸ βάλ-
σαμον - κασία Πλίν. 12, 19.

βάλσαμων, ἄνθος, ὁ τὸ π. ἐν ᾧ φύονται πολλὰ
βάλσαμωδὲν Βυζ.

βάλσα, τὸ ὕδωρ, ἀντὶ βῆμα Πινδ. Π. 3, 43.

βάλσα' κατὰ τοὺς Συρακ. ἀντὶ δάμμα ἀρ. λεξ.
βαμδαίνω (λέξ. συγγ. τῇ δάμω, βαδάμω).

βαμδαίνω, πίνεταί ἡ γλῶσσά μου ἀπὸ φόβου ἡ
ψυχῆς, τρεμουλιάζω Βίων. 4, 8' «χαίλια ρθέ-
γματι γυρταλέω» Ἀνθ. 5, 273' κτυπῶ τοὺς ὀ-
δόντας ἐκ φόβου Ἰλ. κ, 357' «ἐπαλλεν ἡ καρ-
δίη, ἐδάμεινεν ἡ ρωνή» Θεμιστ. σ. 56' αἱ ἐρ-
μηνεῖαι τῶν ἀρχαίων «οὐστάζειν, τρέπουν» ἀνα-
φέρονται εἰς τὸν Ὀμ. ἐντ. δὲ τινες παρήγαγον
τὸ βῆμα ἐκ τοῦ δαίνω, balbutio.

βαμδακεία, ἡ φαρμακεία Ἡσυχ.

βαμδακῆω φαρμακεύω, μαγεύω Σχ. Βυζ.

βαμδακεύτρια, ἡ μαγιστεύτρια, φαρμακί-
στρις, μάγισσα Ἡσυχ.

βαμδακερός, 3' ὁ ἐκ βάμβακος Α. Δινδορφ.

βαμδάκινος, 3' βαμδακερός Α. Δινδορφ.

βαμδάκινον, τὸ βάμβακι Βυζ. gossipium.

βαμδακίς, ἴδος, ἡ φαρμακίς, μάγισσα, ἡ βαμ-
δακίον μὲν. διῶρθ. παμδακίς.

βαμδακυστῆς, 2' ὁμοίος βαμδακίῳ Βυζ.

βαμδακός, ὁ φαρμακός κατὰ Κίλικας Β. Ἀν.
σ. 86.

βαμδακύζω βαμδαίνω, τρέμω ἐκ τοῦ φόβου
Πλουτ. ἦθ. σ. 1058

βαμδαλίξω βαμδαίνω, βαμδακύζω Β. Ἀν.
19, δ. γρ. βαμδαλίζω, βομδαλίζω.

βαμδαλίζων, ὁ κύρ. ὀν. Δ. Κίσ. κυρ. φελλίζων.

βαμδάλλω βαμδαίνω Ἡσυχ. παρὰ Μύσχ. 3, 7
ὁ Μαινέκ. ἀνέγνω τὴν κοιν. γραφ. λάμδανε.

βαμδαρδίων, ὄνος, ὅσωρ, ἡ βαμδαρῆ Ἀθην. 287
κατὰ Μαινέκ. βαμδαρδόνες.

βαμδαξ, ακος, ὁ ἐριόφυλον, τὸ γνωστὸν βαμ-
δακίον, ὁ γρ. πᾶμδαξ ἀρ. λεξ. gossipium.

βαμδαξ, ὅσωρ. ἀντὶ βῶμεν, ἀ. πλ. ὅπου. ἀορ.
ὁ τοῦ βῶναι.

βαμδακί, ἡ πόλις τῆς Συρίας Στραβ.

βαμδακί, ὅσωρ. ἀντὶ ἐδῆμεν ἡ ἐδῆμεν ἀ. πλ. πρόσ.
ἀορ. 6' τῆς ὀρισι. ἡ ὀπου. τοῦ βῶναι.

βάμμα, (βάπτω), τὸ πᾶν ὕδρων, ἐν ᾧ βυθίζε-
ται τι, 36. τὸ χρώμα, ἐμβαμμά, ζωμός Πλατ.
νόμ. 12, 936 «βάμμα Σαρδιανικόν» = Σαρ-
διανὴ φοινικὴ βαφή, κομ. «μή σε βάψω βάμ-
μα Σαρδιανικόν» = μὴ σε αἵματώσω δερνῶν Ἀρ-
ιστ. Ἀχ. 112. tinctura.

βαμμάτιον, τὸ ὅπου. τοῦ βάμμα Ἀθην. 9, 404.

βαμδακίς, ἴδος, ἡ χώρα Παφλαγονίας Στραβ.

βανά, ἡ γυνὴ παρὰ Βοιωτ. Κορινν. παρ' Ἀπολ.
λων. Δυσκ. περὶ ἀντων. σ. 65.

βαν, ἐπ. ἀντὶ ἐβαν, ἐβησαν γ'. πλ. ἀορ. 6' τοῦ
βῶναι.

βανασέω εἶμαι βάναστος Συνέσ.

βανασία, ἡ τὸ ἔργον καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ
βαναστοῦ Ἡρ. 2, 165' κοινότης, μηχανικὴ καὶ
ἀνεμ. πνεύματος ἐργασία «βάναστος ἦθος ἀπο-
τρέπει ἐλευθερον» Πλάτ. νόμ. 5, 741, ἀντίθ.
παιδεία Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 2.

βανασικός, 3' ὁ εἰς βάναστον ἀνήκων, τοῖς
βαναστοῦ - τέχνηαι Συν. Οἰκ. 4, 2.

βαναστο-ποιία, ἡ ἔργον θάναστον, ρυπαρὸν
Ἐπιφάν.

βάν-αστος (βαθνος - αὖω), ὁ «πᾶς τεχνίτης
διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος» ἀρ. λεξ. συνών. χαλ-
κός, πυρίτης ἐν γένει ἀποχειροποιήτος, χειρῶ-
ναξ, χειροτέχνης, ὅστις ἐργάζεται καθήμενος -
τέχνηαι = μηχανικαί, ταπειναί τέχνηαι Σοφ. Α' 1100' -
τεχνίτης Ἀριστοτ. πολ. 3, 4' - ἔργον 2, 8' -
πόνος Πλουτ. νόμ. 14' - ἀσχολία Σόλ 22' -
βίος Ἀριστοτ. πολ. 3, 5' - μέρος 6, 1' ἐν γένει
χυδαίος, ἀπαιδεύτος, ἀπειροκαλὸς πρὸς τὴν
ἐλευθερίαν τέχνην, τὴν παιδείαν «βάναστος καὶ
ἀνελευθερον καὶ οὐκ ἀξίαν τὸ παράπαν παιδεῖαν
καλεῖσθαι» Πλάτ. νόμ. 1, 661' - φιλότης, ἐπ. 7, 344' -
βαναστότατος Ἀριστοτ. πολ. 1, 11' ἐπὶρ. βαναστός Κλ. Ἀλ.

βαναστο-τεχνέω, Στραβ. 16, σ. 782 ἀντὶ

βαναστο-υργέω εἶμαι βάναστος Πολυδ. 7, 6.

βαναστο-υργία, ἡ τὸ ἔργον ἡ ἡ τέχνη τοῦ
βαναστοῦ Πλουτ. Μάρκ. 14.

βαναστο-υργός, ὁ ὁ μετερχόμενος βάναστον
τέχνην Πολυδ. 7, 6.

βαναστώδης, 2' ὁ θαναστὸς ὁμοίος, ὁ ἔχων
θάναστον χαρακτήρα Βυζ.

βαναστός, ἐπὶρ. μὲ τὸν θάναστον Κλ. Ἀλ.

βαντία, ἡ πόλις τῆς Ἰλλυρίας Πολυδ.

βάξις, εἰς, (βάζω), ἡ ρωνή, λόγος, φήμη·
χρησμός Ἀισχ. Ἀγ. 464, Σοφ. καὶ μὲν.

βαπτέον, ῥ. ἐπὶθ. δεῖ βάπτειν Κλ. Ἀλ.

βαπτῆρις, ἡ, μὲν. καὶ

βαπτῆριον, τὸ βάψι, χρώμα Λυκόφρ. 1138.

βαπτῆρις, 3' ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ βάπτειν,
βαπτικός Σχ. Βυζ.

βάπτῆς, οὐ, ὁ βαρεὺς βάπτῆς ἐκαλεῖτο καὶ ὁ
ιερεὺς ἡ θιασώτης τῆς θεᾶς Κότους ἡ Κοτυττοῦς
Συνέσ. φαλακρ. ἐγκώμ. 85. Βάπταις ἐκαλεῖτο
καὶ κομφοῖα τὸ εὐπόλοδος.

βαπτίζω, μ. ἴσω 1) βυθίζω, βουτῶ - εἰς τι
ἐν τινι, πρὸς τι Πλουτ. ἦθ. σ. 166' - πλοῖα =
καταδύω Πολυδ. 8, 8, καταβρέχω, ὑγραίνω -
«οἱ βαπτισμένοι» οἱ μεθυσμένοι Πλάτ. συμπ.
176' ἐπιβαρύνω, φορτώνω - ὀφλήμασι = διὰ χρε-
ων Πλουτ. Γάλλ. 29' «μετράκιον βαπτισμένον
γνοῦς» = κεκαλυμμένον ὑπὸ τῶν σοφιστικῶν τοῦ
ἀντιπάδου Πλάτ. Εὐθύδ. 277' - ὕπνῳ Ἀνθ. 11,
49' - ἀδολογίαι κτλ. μὲν. 2) ἐκ πύθωνος ἀντὶ τῶν
Πλουτ. Ἀλέξ. 67' 3) ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρ' ἐκκλ.
βαπτίζω. Μέσ. πλύνωμαι, λούομαι Νυν. καὶ ἐνερ-
μεργο, immergo.

βαπτικός, 3' ὁ ἀνήκων ἡ ἀμύζων εἰς βάψι-
μον Σχόλ. Λυκόφρ.

βάπτισις, εἰς, ἡ ἡ πράξις τοῦ βαπτίζειν, λού-
ειν, ἀντλεῖν Ἰωσ. καὶ ἐκκλ.

βάπτισμα, αὐτός, τὸ ἡ βάπτισις Ματθ. 3, 7.

βαπτισμός, ὁ βάπτισις Ν. Δ.

βαπτιστήρ, ἡρος, ὁ, μὲν. ἀντὶ τοῦ

βαπτιστήριον, τὸ ὁ τὸ π. ὁ παρὰ τὴν ἐκκλη-

σίαν όπου εξαπίζοντο οἱ χρηστιανοί, ἐκκλ. τὸ λουτρόν Πλιν. ἐπ. 2, 57.

Βαπτιστής, ὁ ὁ βαπτίζων Ματθ. 3, 1, Ἰωα. Βαπτιστής, 2° α) βυθισμένος εἰς ὕδρον, βεβαμμένος, ἰδ. περὶ ἐνδυμάτων, ποικίλοι Ἀριστ. πλ. 530 καὶ ἄλλως Ἀθην. 7, 290 πένδυμον ἐνδυμα ὡς γρ ὡμα Πλουτ. Ἀγρο. 30. 6) πεπλασμένος, πρὸς πλάσιν, πηγὴ Εὐρ. Ἰππ. 123, tinclus, infectus.

Βάπτρις, ἡ ἡ χρωματιστὴ Πολυδ. 7, 169.

Βάπτω, π. 3ορ. εἰσάφην 1) βυθίζω τι εἰς ὕδρον, καταδύω, πέλεκυν ἐν ὕδατι, ὅπως γαίη σκληρότερον Ὀδ. ι, 391 ἐντὶ σίδηρος βαπτόμενος, βαμμένος, σίδηρος, σκληρὸς Πλουτ. 70. 13) ἀκίδας βελών Κυπρις 80. Ἀνταρ. 27, 5 ὡς ἄλλως ἐν τινι, εἰς ὕδωρ Πλατ. Τιμ. 73. Παρὰ τοῖς τραγ. συχνὰ μετ. αἰφύς ἐν σφαχαίς Ἀισχ. Χο. 1006. ἔγχος πρὸς στρατῶν Σοφ. Δι. ὡς μετγν. ἐν τῷ πεζῷ, αἰχμὴν εἰς πλευράς Δ. Ἀλ. 5, 15. τοῦς τὰ βέλη νὰ ἐμβαπτῇ εἰς δηλητήριον Σοφ. Τρ. 571

2) βάπτω, χρωματίζω «αἵματα βεβαμμένα» Ἰπρ. 7, 67 ἔρια, χρώματα Πλάτ. πολ. 4, 429 καὶ ἄλλως «βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδινιακόν» Ἰδε βάμμα - τρίχας Λουκίλ. 31 (11, 68) διὰ τὸ ὅποσον ὁ Μοῖρις καὶ ὁ Θωμάς Μ. τὸ μελαίνεσθαι ὡς ἀττικὸν συσταίνουσιν ἐν τοῖς τοῖς Ἰδε Ἀθην. 4, 166 3) λούω, πλύνω Ἀριστ. ἐκκλ. 215 οὕτω μέσ. βάφομαι Ἀθην. 4, 166 1) διὰ βυθίσσεως, ἐμβαπτίσσεως γεμί-ζω, ἐντάλλω Εὐρ. Ἐκ. 610, Θεοκρ. 5, 127 ὡς ἀμτδ. ὅπερ σπάνιον, «ἡ νύξ ἐδύφεν» τὸ πλοῖον ἐξυθίσθη Εὐρ. Ὀρ. 707, mērgo.

Βάπτωρον ὄρος ὄρος ἐν Ἀσίᾳ Ἀριστοτ.

Βαρὰ γγῆ, ἡ πόλις ἐν Ἰστανίᾳ Πτολ.

Βαρὰ γγῆ, βαρὶ γγῆ, βαρὶ γγῆ, βαρὶ γγῆ Ἰππ. ἀντὶ βαρὶ γγῆ καλ.

Βάραζα, πόλις ἐν τῇ μεγ. Ἀρμενίᾳ Πτολ.

Βαρὰ θηνα πολ. ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβίᾳ Πτολ.

Βάρα θρα, τὰ ἐλῶδες τόπος ἐν Αἰγύπτῳ Διόδ.

Βάρα θρον, ἰων. βέρεθρον (πρόλ. βέρθρον, βέρθρος), τὸ 1) χαρδὸρα χάσμα γῆς, ἰδ. ἐν Ἀθήναις κρημνώδης βαθὺς λάκκος ὅστιςθεν τῆς ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ὅποιον κατακρημνίζοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες «εἰς τὸ β. ἐμβαλεῖν» Πλατ. Γοργ. 516 καὶ συχνὰ τ. πρόλ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 531 ὡς μετγν. 2) κόσμημα γυναικείον Ἀριστ. παρὰ Κλ. Ἀλ. καὶ Πολυδ. 7, 95 ἵσως ὑπαινισσομένης τῆς σημασίας 1).

Βάρα θρος, ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐνεκα τῆς κη-χίας του ἀξίζει νὰ ριφθῇ εἰς τὸ βάρα θρον Λουκ. Ψευδ. 17.

Βαρα θρω, ὁ πρὸς τινὰ εἰς τὸ βάρα θρον, μετγν.

Βαρα θρω-θης, εἰς ὁμοίους βαρα θρω, τόπος Πλουτ. Λυκ. 14, Στραβ. πέλαγος, πλήρης σάρτεων μετ. «θολερὸς καὶ β. βίος» Φιλ.

Βάραιες, οἱ, Ἀθην. 3, 140, σκοτεινὴ; σημα-σίας ὅθεν καὶ ὅπὸ τῶν ἀρχαίων διαφόρως ἐξηγουμένων «μάχαι ὀρθαί, ἡ ἐπάνω κέρατα ἔχουσαι» ἐξηγεῖ Β. Ἀν. 226 τὸ βήρηας, ὅπως ὡς ἐν Ἀθην. 3, 114 ἀπάρηξ ἐν Ἀ-καδαίᾳ ὁ πῆρξεν ἐορτὴ βρηκία

Βαράκη, ἡ νῆσος ἐν τῷ κόλπῳ Βαράκη

Πτολ. κατ. Βαρακατος Στ. Βυζ.

Βαράκη, σου, ὁ 1) κόλλος τῆς Ἰνδίας, Βαρά-κου κοιλία Ἀρρ. 2) λιμὴν ἐν Ταπροβάνη Πτολ.

Βαρβαρίζω 1) φέρομαι ὡς ξένος, ἰδ. ὁμιλῶ ὡς ξ. Ἰπρ. 2, 57 δασονήτης, κακὸς ὁμιλῶ

τὰ ἑλληνικά Πλάτ. Θεαιτ. 157 καὶ σολοικί-ζειν Πλουτ. 70. 534 ὡς «τὴν Ῥωμαίων γω-νὴν» ὁμιλεῖν κακῶς τὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν

Λουκ. π. τῶν ἐπὶ μισθ. συν. 24 2) εἶμαι μὲ τὸ μέρος τῶν βαρβάρων, Περσῶν Σεν.

Ἑλλ. 5, 2, 35 τῇ γνώμῃ Ἀρρ. Ἀν. 7, 6, 9.

Βαρβαρικὸς, 3 ξένος, μὴ Ἑλλήν, τὸ βαρ-δαρικό, ἀντιθ. τῷ ἑλληνικό, οἱ βάρβαροι, Θουκ. 1, 6 πρόλ. 7, 29 οὕτω δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἐπομένοις Σεν. Ἀν. τὸ βαρβαρικό, ὁ

στρατὸς τῶν Περσῶν, Παρὰ τοῖς μετγν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν βαρβάρων, ἄσπετος «εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤρκετο» Λουκ. νεκρ. διαλ. 29,

5, βαρβαρικός Πλουτ. Καμύλλ. 40.

Βαρβαρίον, τὸ ἀκρωτ. τῆς Αὐστρινίας Πτολ.

Βαρβαρισμός, ὁ κυρ. ἡ ὁμιλία ξένης

γλώσσης, τὸ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν γλῶσσαν ἑν-ξενικῶς δηλ. ἐσφαλμένως Ἀριστοτ. ποιητ. 22.

Βαρβαριστὶ βαρβαρικῶς ἐν ξένη γλῶσσῃ, ἰδ.

περισσιτ. Ἀριστ. ἀποσπ. π. Φωτίῳ Πλουτ.

Βαρβαρό-γλῶσσαι, 2 ὁ ὁμιλῶν ξένην

γλῶσσαν Σχολ. Λυκοφρ. 276, ὁ ὁμιλῶν ἐ-σφαλμένως τὴν ἑλληνικὴν Στραβ. 14, 977.

Βαρβαρο-ῆθης, 2 ὁ ἔχων τὰ ἦθη τῶν βαρ-βάρων Σχολ. Ἰλ. η, 89.

Βαρβαρο-ῆθρος, 2 ὁ ἔχων βάρβαρον ἦθος, τρόπος, ἄγριος Χρ. Σιδ.

Βαρβαρο-κενός, 2 ὁ ὅπὸ τῶν βαρβάρων

φονευθείς, βαρβαροκενός = ὁ τοῦ βαρ-βάρους φονεύων Β. Μαγ.

Βάρβαρος, 2 (ὠνοματοποιεῖ) ὁ γλῶσσαν τρα-γέαν καὶ ἀγροίκως ἠχοῦσαν ὁμιλῶν πρόλ.

βαρβαρό-φωνος παρ. Ὀμ. = ὅστις δὲν γνω-ρίζει τὸ βάρβαρος ὡς ἀντιθ. τῷ Ἑλλήν διότι

ὁ Ὀμ. ὡς ὁ Θουκ. 1, 3 παρατρεῖ δὲν ἔγνωε τὸ ὄνομα Ἑλλήνων ὡς τὸ ἔθνηκον ὄνομα τῶν

Ἑλλήνων ὀμοῦ. Κατόπιν ἰδίως ἀπὸ τῶν

Περσικῶν πολέμων ἡ διακρίσις μεταξὺ Ἑλ-λήνων γίνεται καθαρωτέρα (κατὰ Πλάτωνα

πολιτ. 262) σύμπερα ἡ γῆ διαιρεῖται εἰς δύο

μέρη τὸ μὲν μεγαλειότερον τὸ τῶν βαρβάρων

τὸ δὲ μικρότερον τὸ τῶν Ἑλλήνων, ἡ δὲ λέ-ξις βαρβ. συχνοτέρη τὸ πρῶτον ἐν τῷ χρησμῷ

τοῦ Βάττου Δ. Σικ. Ναι Εὐκ. σ. 15, 7 δ. πό-λις, ἀπάνωτα, προσλαμβάνει τὴν σημασίαν

τοῦ ἐνελευτέρου, ἀγροίκου, δειλοῦ καὶ ἀγροί-κου ἰδίως συχνὰ καλοῦνται βάρβαροι οἱ

Πέρσαι Θουκ. Σεν. οἱ Θρᾷκες καὶ Μαικεδόνες

ἀπὸ Ἀλεξάνδρου ἐνωθέντες τοῖς Ἑλλήσι ἐν-τιτίθενται τοῖς βαρβάροις. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκα-λοῦντο οὕτω καὶ ὠνόμαζον ἐκ τούτων βαρβάρους,

μέχρις οὗ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ὁ ἑλ-λήν πολιτισμὸς εἰσῆλθον ἐν Ῥώμῃ Ἀπὸ

ἀγροῦστος δὲ Ἑλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ὀμοῦ ἢ ἐν γένει καὶ πάντες οἱ γευθέντες ἑλληνικοῦ

πολιτισμοῦ ἀντιτίθεντο τοῖς ἐπιλοῦσι τοὺς βαρ-βάρους ὡς ἐπὶ 0. 1) ξενικός, ξένος, γλῶσσα

Πλάτ. Πρωτ. 341, ἰδ. οἱ τραγ. Ἀισχ. Περσ.

πόλις Θουκ. 7, 80. - ἡ βάρβαρος, δηλ. γῆ = ἡ μὴ Ἑλληνικὴ γῆ Θουκ. 2, 97. 2) ἐπὶ τῆς γλώσσας = ἀκατάληπτος. - βάρβαρα ἀντίθ. σαφηνῆ Λισχ. Πέρο. 626. - φωνή, ἐπὶ τῆς χειρὸς: Ἀριστ. βάρ. 687. - γλώσσα Σοφ. Αἴ. 1242. ἐπὶ τοῦ ἀσαφούς φθόγγου τῶν πτηνῶν Ἀριστ. ὄρν. 199. παρά μὲν. = ἡ ἐσφαλμένη ἐκφρασις ἐν τῷ πρωτορικῷ καὶ γραπτῷ λόγῳ. 3) ἀντίθ. πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν, ἀπαιδευτός. «ἀνθρώπος ἀμαθὴς καὶ βάρβαρος» Ἀριστ. νεφ. 490. «καὶ οὗτος καὶ βάρβαρος τὸν τρόπον» Δημ. 26, 17, ὑπερθ. βαρβαριώτατος Θουκ. 8, 98, Ξεν. Ἀν. 5, 4. Βαρβαρο-στομέω. διηλὼν ὡς βάρβαρος, ἔχω κακὴν προφορὰν(1) Σα. Βυζ. Βαρβαρο-στομία, ἡ. ξένη, βαρβαρικὴ προφορὰ Στραβ. 14, 662. Βαρβαρό-στομος, 2. ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν ἢ ἐσφαλμένως λαλῶν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν ἀρ. λεξ. Βαρβαρό-της, ἡτος, ἡ. ὁ χαρακτηρ., τὸ ἴδιωμα, ὁ τρόπος τοῦ βαρβάρου, ἀπαιδευσία, σκληρότης Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 1129, barbarities. Βαρβαρό-τροπος, 2. ὁ βάρβαρος τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἥθη Βυζ. Βαρβαρο-τρόφος, 2. ὁ τρέφων βαρβάρους. - Κρήτη Βυζ. Βαρβαρό-φρων, ονος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων βάρβαρον φρόνημα Χρησ. Σιδ. 1, σ. 181. Βαρβαρό-φυλος, 2. ὁ βάρβαρος τὴν φυλὴν, τὸ γένος. - φυλὴς Βυζ. Βαρβαρο-φωνέω. λαλῶ ὡς βάρβαρος, βαρβαρίζω, διηλὼν ὡς βάρβαρος τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν Στραβ. 14, σ. 663. Βαρβαρο-φονία, ἡ βαρβαροστομία Φώτ. Βαρβαρό-φωνος, 2. α) βαρβαρογλωσσος, ὁ τραχέως καὶ ἀγρίως διηλὼν Ἰλ. 6, 867, ὁ ξένην γλῶσσαν λαλῶν χρησ. παρ' Ἱερ. 8, 20. β) ὁ κακῶς καὶ ἐσφαλμένως καὶ ὡς ξένος λαλῶν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν Στραβ. 14, 662. Βαρβαρόφω. χάμνω τινὰ βάρβαρον (κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη) Εὐστ. ἔρ. σ. 327, συνηθ. παθ. γίνωμαι βάρβαρος, ἐξαγορεύω. «βαρβαρόφωται χρόνιος ὢν ἐν βαρβάρους» Εὐρ. Ὀρ. 485. «οὗτος βαρβαροφώμενος» = φθόγγος πτηνῶν συγκεχυμένος καὶ ἀκατάληπτος Σοφ. Ἀντ. 988. Βαρβαρόφωτος, 2. βάρβαρος τοῦ εἶδος Σχολ. Ἀριστ. Βαρβαρ-ωνυμία, ἡ βαρβαρικὴ ὀνομασία ἑκκλ. Βαρβαρός, ἑκέρ. μὲ βάρβαρον τρόπον, βαρβαρικῶς Στραβ. 10, σ. 471. Βάρβιλος, ἡ ἀβραμῆλα «τὸ ἀπὸ οὐτέως Περσικοῦ φυόμενον δένδρον» γεωπ. ἀγρία βουβανία, δ. γρ. ἡ λέξις συγγενὴς εἶνε ἡ βράδυλος. Βαρβηλῶ ἢ Βαρβηρῶ, ἡ. θεὰ τῶν ἀφαιρικῶν Ἰνδοτικῶν, ἐξ ἧς Βαρβηλῶται καλοῦνται καὶ οἱ λατρεύοντες αὐτὴν Ἑπιστ. ἑκκλ. Βαρβησολα, ὡν, τὰ πόλιν παρὰ τὴν Κερτητάν τῆς Ἰσπανίας Ἱερικλ. Περίπλ. καὶ Πτολ. Βαρβησολας, α. ὁ ποτ. ῥέων παρὰ τὰ Βαρβησολα Τζέτζ. Πτολ. Βαρβίνος, οἶνος, ὁ. οἶνος τῆς Ἰταλίας ἐπιτομ. Ἀθην. 1, 27. Βαρβιτίζω. κρούω, ψάλλω, παίζω τὸ βάρβιτον Πολυδ. 4, 63, ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ λυρῆσθαι καὶ κιθαρίζειν. Βαρβιτιστής, οὗ, δ. ὁ κρούων, παίζων τὸ

βάρβιτον, ἐπιγραφὴ κωμωδίας τοῦ Μάγνητος Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 519.

Βάρβιτον, τὸ καί

Βάρβιτος, ἡ, Ἀνακρ. 1, 3, Ἀριστ. πολ. 8, 6, 7. πολυόργανον μουσικὸν ὄργανον, κρουόμενον καὶ ὁμοῖζον πρὸς τὴν λύραν Θεόκρ. 16, 45. πρβλ. καὶ Ἀθην. 4, 183, ἐνθα καὶ τὸν Μαζινέκ. ἡ λέξις τριγύροσιν ἐκληπτὰ ὡς οὗτο, ἡ αὐτὴ καλεῖται καὶ βάρβιτον ὅτι «βαρεῖαν τὴν φωνὴν καὶ τὸν φθόγγον ἀνίστησι» Μ. Ἐτ. Πολυδ. 4, 59.

Βαρβιτωδός, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πρὸς βάρβιτον Λουκ. Λεξικόν. 14.

Βαρβός, δ. μύστρον, κῶσθος Ἀριστ. παρ' Ἡδύχ. Βάρβιστος, π. ἀντὶ βράδιστος, ὑπερθ. τοῦ βραδύς Ἰλ. φ. 310, Θεόκρ.

Βάργασα. πόλις τῆς Κερίας Στραβ. κατ. Βαργασήνος Στ. Βυζ.

Βαργύλιαι, τὰ πόλεις τῆς Κερίας Πολυδ. κατ. Βαργυλιχτῆς Πολυδ. ἐπὶ θ. Βαργυλικός Στ. Βυζ. Βαργυλικός, 3 Πολυδ.

Βαρδαίτοι, οἱ οἱ σωματοφύλακες τοῦ Μαρίου, ὅσως Ἰλλυριοὶ τὴν καταγωγὴν Πλούτ. Μάρ. 43.

Βάρδοι, οἱ οἱ αἰδοῖτο παρὰ τοῖς Κέλταις Ἀθην. 6, 246.

Βαρδυῆται, οἱ ἔθνος τῆς Ἰσθμίας Στραβ.

Βάρδυλις ἢ Βάρδυλλις, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας Πλούτ.

Βαρδύτερος, 3, τυγχρ. τοῦ βραδύς Θεόκρ. 29, 30.

Βαρέω, παρ' Ὀμ. μόνον ἡ μετοχὴ βεβαρη-

ώς, «οἶνω βεβαρηότες» = μεμεθυμένοι Ὀδ. γ. 139, τ. 122' μεταδ. = βαρώνω. «βαρῆσαι»

Λουκ. νεκρ. 8, 10, 4' καὶ ἀποθ. - τινὰ = δὲν ὑποφέρω τινὰ Μ. Ἀντ. 8, 44' οἱ ἀπαικίσται

φέγουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ῥήματος ἀντὶ τοῦ βαρώνω συνηθ. παθ. «εἰσφορεῖς, χαμάτω βαρούμενος» Δ. Κασ. 46, 32' «ὠδίνεσιν βεβαρημένα» Θεόκρ. 17, 61' «βαδουμένοι» τὰ πρόσωπα πένθει Πλούτ. Αἰμίλ. Π. 34' «βρομῶν βεβαρημένος» ἡ ἀπλῶς βηγαρμένος = με-

μεθυμένος Ἀνθ. 7, 290 - ὕπνω, Πλαν. 97' - εἰς ὕπνον Ἀνακρ. 57, 18.

Βαρέως, ἐπὶρ. τοῦ βαρύς.

Βάρημα, τὸ βάρος, φόρτωμα Δ. Ἀλ. 10, 16.

Βάρησις, εως, ἡ φόρτωσις Ἰαμβλ.

Βαρίδας, αντος, (βάρης, βαίνω), ὁ ὁ τῆς βάρους ἐπιθετικῶς Β. Ἀν. 81' - ναύτης Σοφ. ἀποσπ. 453.

Βαρύνος, ὁ εἶδος Ἰγθύος, ὅστις κατ' Ἀριστοτέλην δὲν ἔχει οὔτε ὠδὸν οὔτε θαρῶν Ἰ. Ζ. 4, 14.

Βαρή, ἰων. ἀντὶ βαρύτης.

Βάρις, ἰδος, ἰων. ιος καὶ εως (Ἐτ. Γουδ. 104), ἡ 1) Αἰγυπτιακὸν πλοῖον ἢ εἶδος σχεδίου

Ἱερ. 2, 41, 96, συνηθ. ἐπὶ Περσικῶν καὶ Αἰγυπτιακῶν πλοίων. - Βάρβαροι Εὐρ. Ἰ. Α. 297' - νεκύων Ἀνθ. 7, 365. 2) παρὰ μὲν, μεγάλη

οἰκία, πύργος, παλάτιον Ἀμμων. σ. 44' κατὰ Μ. Ἐτ. «αἱ μεγάλα καὶ ὑπόθαυροι πέτραι».

Βαρκάζω. βαρβαρίζω ἀρ. λεξ.

Βάρκας, ὁ. ὁν. Καρχηδονίων ἀνδρῶν, ἰδ. ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀμύλκα Πολυδ.

Βάρκη, ἡ. 1) πόλις τῆς Ἀφρικῆς Ἱερ. κατ. Βαρκαίος, 3, Σοφ. Ἠλ. 727. 2) τοπ. τῆς Βακτρίας Ἱερ.

Βάρμιτον. βάρβιτον.

Βάρμος, ὁ. μουσικὸν ὄργανον Ἀθην. 14, 636.

Βαρναβας, οὐντος, ὁ. πόλις Μακεδονίας Πολυδ.

Βάρος, εως-ους, τό α) βαρότης, φόρτωμα Πλάτ. Φαίδ. 117 καὶ συγνή· -στολῆς Ξεν. Κυρ. 3, 3, 42· φορτίον πλοίου Πολυδ. 1, 61· μεταρ-
α) ἀφθονία, πληθὺς -πλούτου Σοφ. Αἴ. 130, δ.
γρ βάθος· -δαδου Εὐρ. Ἰ. Τ. 416· 6) δύναμις
-στρατοπέδων Πολυδ. 1, 16· -συντάξεως, 2,
3· καὶ συγνή· -ὕλαγματων Ἀλκίφρ. 3, 18·
ἰσχύς, ἐπιρροή Πολυδ. 4, 32· -καὶ μέγεθος τῆς
ἀρετῆς Πλουτ. Φωκ. 3· γ) φορτίον, ὀλίφης, λυ-
πη, στενοχωρία Αἰσχ. Πέρσ. 907· -πνημονῆς
Σοφ. Ἡλ. 297· -ἐπιταγμάτων Ἀριστοτ. ἠθ.
Νικ. 1, 31· -φόρων, 1, 67· πρὸλ. βαρύ pondus.
Βαρύλκον, τό, ἡ ὁρθότης βαρουλκός, δ' μη-
χανὴ πρὸς τὸ ἔλκειν βάρη Τζέτζ. ἴδε βαρουλκός.
Βάρρων, δ' ῥωμ. κύρ. ὄν. Varro Διον. Ἀλ.
Βαρσίνη, ἡ Περσικ. ὄν. γυναικῶν 1) ἡ γῆρα
τοῦ Μένωνος Πλουτ. 2) γυνὴ τοῦ Εὐμένους Πλουτ.
Βαρύ, τό· θυμιάμα εὐωδίας Β. Ἀν. 225 καὶ Ἡσυχ.
Βαρυ-αῆς, 2· α) ὁ βαρέως ἀναπνέων· -θῆνος·
= βαρύς Ὀππ. κυν. 3, 421· 2) ὁ βαρεῖαν ὁσμὴν
ἔχων Νικ. θηρ. 43.
Βαρυ-αλγής, 2· α) ὁ πάσχων βαρέως Ὀρρ.
θύν. 68, 7· 6) ὁ προσέων βαρεῖς πόνοισι, βα-
ρέα ἄλγη· -νοῦστος Ἀνθ. καὶ Ἡσυχ. Επεγρ.
Βαρυ-ἀλγητος, 2· βαρυαλγής Σοφ. Αἴ. 108.
Βαρυ-αγής, ὡρ 2· βαρυαγής Ἀριστ. νεφ. 278.
Βαρυ-ἄχης, 2· ὁ βαρέως ἢ βελῶς ἀναστενῶ-
ν Σοφ. Οἰ. Κ. 1561· πρὸλ. δυσαγής.
Βαρυ-αχθεῖω, 2· ὀλιδομαι, βαρύνομαι ἀπὸ τοῦ
βάρους μτγν.
Βαρυ-αχθής, 2· ὁ πολὺ βαρύνων, ὁ βαρέως
φορτωμένος· -δουλοσύνη Νον. Δ. 40, 155.
Βαρυ-ἑάμων, φλόξ· ἡ βαρέως βαίνουσα, ἀρ-
γοκίνητος Μανθ. 4, 318.
Βαρύ-ἑόας, ου, δ' βαρύηχος· -πορθμός Ἀγέ-
ντοτος Πίνδ. ἀποστ. 107.
Βαρυ-δρεμέτειρα, Ὀρρ. θύν. 9, 25 θηλ. τοῦ
Βαρυ-δρεμετήρ, καὶ
Βαρυ-δρεμέτης, ου, δ' ὁ βαρέως, δυνατὰ φθερεῖ
βρέμων, ἡχῶν, βροντῶν· -Ζεὺς Σοφ. Ἀντ. 1127.
Βαρυ-δρομήτης, ου, δ' ὁ δυνατὰ ἰσχυρὰ
βροντῶν λίθος τοῦ μύλου Ἀνθ. 7, 394.
Βαρύ-δρομος, 2· βαρύηχος Ὀμ. ἀποστ. 71·
-αὐλὸς Εὐρ. Βάχχ. 151· -τύμπαλαι, Ἐλ. 1305·
-κῆμα ἄλιον· Φοιν. 183· -πόντος Ἀριστ. νεφ.
284· -βροντὴ Λουκ. Τιμ. 1.
Βαρυ-δρώς, ὥτος, δ, ἡ· ὁ δυνατὰ βιδρώσκων,
δαγκάνων, κατατρώγων· μεταρ. ὁ πολὺ δά-
κνων, κατατῆκων· -σόνος Σοφ. Φιλ. 688.
Βαρύ-γδουπος, π. 2· βαρύδουπος, ὁ βαρέως
ἡχῶν, βαρύηχος· -Ζεὺς Πίνδ. Ὀ. 6, 81· -ἀ-
νεμος, Π. 4, 210· -ἀήται Ἀνθ. 9, 674· -θά-
λασσα Μουσαῖ. 270.
Βαρύ-γλωσσος, ἀττ. βαρύγλωττος. 2· ὁ ἐ-
χων βαρεῖαν, θηκτικήν, κακὴν γλῶσσαν Νον.
Βαρυ-γλώχινι, ινος, δ, ἡ· πολὺ ὀδύς, σου-
δαρὸς Ὀππ. ἀλ. 5, 255, δ. γρ. ταχυγλώχιν.
Βαρυ-γούνατος, 2, Θεόφρ. 18, 10 καὶ
Βαρύ-γουνος, 2· ὁ ἔχων βαρεῖα γόνατα, ὁ
βραδέως πορευόμενος, ἀργοκίνητος, δυνήρως
Καλλίμ. Δήλ. 78.
Βαρύ-γυιός, 2· ὁ βαρύνων, κόπτον τὰ μέλη
τοῦ σώματος· -νοῦστος Ἀνθ. 8, 190· -κίλευθα
Ὀππ. ἀλ. 5, 63.

Βαρυ-δαιμονέω· κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαι-
μονος, εἶμαι δυστυχῆς Ἀριστ. Ἰσπ. 556.

Βαρυ-δαιμονία, ἡ· κακομοιρία, δυστυχία
Λυσ. 4, 9.

Βαρυ-δαιμονία· βαρυδαιμονέω Ἡλιδ. 1, 24.

Βαρυ-δαίμων, ου, ονος, 2· ὁ ἔχων βαρεῖαν,
κακὴν τύχην, δυστυχῆς· -ψυχὴ Εὐρ. Ἀλκ. 865.

Βαρυ-δακρυς, ους, δ, ἡ· ὁ πολὺ κλαίων, ὁ
γόνων πικρὰ δάκρυα Ἀνθ. 9, 262.

Βαρύ-δεσμος, 2· ὁ δεσμευμένος μὲ βαρεῖα δε-
σμὰ Νον. Δ. 25, 140.

Βαρύ-δικός, 2· ὁ βαρεῖαν ἐκδίκησιν προσέων·
-ποινα Αἰσχ. Χο. 924.

Βαρύδιον, τό 1) ὅπκον τοῦ βάρους 2) βαρύ-
λιον, τὸ βαρὺ τῶν οἰκοδόμων Βυζ.

Βαρυ-δότεира, Μοίρα, ἡ· ἡ δυστυχία, συμ-
φορῶν πρόξενος Αἰσχ. Ἐπτ. 960.

Βαρύ-δοσπος, 2· ὁ βαρύν, βαθύν δοῦπον προ-
ξένων Μοσχ. 2, 116.

Βαρυ-εγ-κέφαλος, 2· ὁ ἔχων βαρύν ἐγκέ-
φαλον, χονδροκέφαλος Πλουτ. Ἐπικουρ. 2.

Βαρυ-εργέω, δ. γρ. τοῦ βαθυεργέω.

Βαρυ-εργής, 2· ὁ βαρέως καὶ μετὰ πόνου ἐρ-
γάζομενος Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 83.

Βαρύ-ζηλος, 2· ὁ πολὺ (ἐπικινδύνως) ζηλό-
τυπος· -ἔρως Ἀνθ. 5, 243.

Βαρυ-ζηεῖω· εἶμαι βαρυήκους, βαρυακούου
Ἰπποκρ.

Βαρυ-ηκαία, ἡ· τὸ βαρέως ἀκούειν, τὸ καρὶ-
ζειν Ἰπποκρ.

Βαρυ-ήκους, 2· ὁ ἔχων βαρεῖαν ἀκοήν, ὁ βα-
ρυακούων Ἰπποκρ.

Βαρυ-ηχέω· ἡγῶ βαρέως, δυνατὰ μτγν.

Βαρυ-ηχής, 2· ὁ βαρέως, δυνατὰ ἡγῶν· -αὐδὴ
Ὀππ. ἀλ. 4, 317, καὶ ἐν πεζῷ Δ. Σικ. 5, 31.

Βαρυ-ήχητος, 2, μτγν. καὶ
Βαρύ-ηχος, 2· βαρυήχης Β. Ἀν. 225.

Βαρύ-ηρος, 2· βαρύηχος, ὁ μέγαν ὄρθον, ἡ-
χον, ἀποτελῶν Μοσχ. 2, 119.

Βαρυ-θῆμ'· κακοκαρῶν, εἶμαι πολὺ περι-
λυτος, ὀργισμένος· -ἐπὶ τινι Δ. Σικ. 20, 41,

καὶ μέσ. Πλουτ. Σόλλ. 6.

Βαρυ-θυμία, ἡ· ἀγανακτήσις, δυσαρέσκεια,
λύπη, κακοκαρδία Πλουτ. Μαρ. 40.

Βαρύ-θῆμος, 2· λυπημένος, περιλυτος, κακο-
καρδισμένος, ὀργισμένος, ἀγανακτισμένος· -ὄρ-
νῃ Εὐρ. Μῆδ. 176· καὶ ἐν πεζῷ Πλουτ. Ἀλκίφρ. 2, 3.

Βαρύ-θω· εἶμαι βαρυφορτωμένος, καταβεβλημέ-
νος· -ὑπὸ τινος Ἠλ. π. 519· «βαρὺθεσκέ οἱ γυῖα»

Ἀισχ. Ῥ. 1, 43· -τινι, 2, 47· -ὅπῳ τινι Νικ.
θηρ. 135· εἶμαι βαρύς· -στήλη Ἀνθ. 7, 481.

Βαρυ-κάρδιος, 2· ὁ ἔχων βαρεῖαν, ἀναίσθη-
τον καρδίαν, δυνήρως, ἀνδύτος ἀρ. λαβ. Νον.

Βαρυ-κέφαλος, 2· ὁ βαρὺς τὴν κεφαλὴν, τὸν
νοῦν, χονδροκέφαλος· ἐκκλ. παρὰ Βιτρούβιω 3,

2 ἐπὶ οἰκοδομῶν.

Βαρύ-κομπος, 2· βαρυφλέκτης, χαλεπός, βα-
ρέως βουγόμενος· -λέοντες Πίνδ. Π. 5, 57.

Βαρύ-κοτος, 2· ὁ βαρέως ἢ πολὺ ὀργιζόμε-
νος Αἰσχ. Εὐμ. 750.

Βαρύ-κράνος· βαρυκέφαλος μτγν.

Βαρυ-κτῆμων, ονος, δ, ἡ· πολυκτῆμων, βα-

ὀπλοῦτος Εὐσταθ. ἔργ. σ. 243, 41, praedives.
 Βαρυ-κτυπής, 2, ἄρ. Σιβ. 8. σ. 757, καὶ
 βαρύ-κτυπος, 2, βαρύδοκτος· Ζεύς ἐφ' ὀφθαλμοῖς
 βαρύνων Ὀμ. ὕμν. Δημ. -Ποσειδῶν Ἡσ. ἀσπ. 318
 ἐν γέν. ὁ δυνάτ' ἤγων· πόντος Ἀνθ. 9, 753.
 Βαρυ-κωφείω· εἶμαι πολὺ κωφός Βαλλοκρ.
 Ἀν. τ. 2. σ. 81.
 Βαρυ-λαπάς, Νότου κῆραι· αἱ προ-
 ξενούσαι φρικτὰς λαίλαπας Ἀνθ. 9, 247.
 Βαρύλλιον, τό, ὄψα. τοῦ βάρους, βαρύνειον,
 τὸ τοῦ ὀδρῶσκαίου Συνέσ. ἐπιστ. 15. σ. 172
 εἶδος.
 Βαρύ-λογος, 2· κακαλόγος, ὁ διὰ ὀδρῶσ-
 κῶν λόγων δηλούμενος, ὀδρῶστικός· ἔχθρη Πινδ.
 Π. 2, 55, maledicus.
 Βαρυ-λύπος, 2, ἔνερ. καὶ παθ. ὁ βαρέως
 λυπῶν ἢ βαρέως λυπούμενος, ὑπερθ. βαρυλυπό-
 ταιος Πλάτ. ἥθ. σ. 114
 Βαρυμάχιος, ὄψα. ὁ, ἢ βαρυμάχιος.
 Βαρύ-μαστος, ὁ, ἢ ὁ ἔχων βάρεις, μεγά-
 λους μαστοὺς Στραβ. 17, 827.
 Βαρυ-μελήεις, 2· βαρὺς εἰς τὰ μέλη τοῦ σώ-
 ματος, ἐξήγ. τοῦ ὀδρῶσκαίου Σχολ. Ὀπ. ἀλ.
 1, 360.
 Βαρυ-μηνιῶν· βαρέως, φοδερὰ θυμῶν, βα-
 ρυθυμῶν, μνηστικῶν Πλάτ. 1, 15.
 Βαρυ-μήνιος, 2· ὁ σφοδρῶς ὀργιζόμενος
 Θεοκρ. 15, 138.
 Βαρυ-μηνις, ιος, καὶ ἴδου (Ἡλ. 7, 20)
 2· βαρυμήνιος· δαίμων Αἰσχ. Ἀγ. 1481, καὶ
 μτγν. π. Ἀνθ. 9, 691.
 Βαρύ-μίσθος, 2· ὁ βαρὺν, πολλὸν μισθὸν
 λαμβάνων, ἀκριβὴς Ἀνθ. 5, 2.
 Βαρύ-μολθος, 2· ὁ ὑπερέρων πολλοὺς μό-
 θους, ἐπίπνοος, ταλαίπωρος Σοφ. Οἶ. Κ. 1231
 Ἀλκίδης Ἀνθ. Πλάν. 102· γραμματικῇ Ἀνθ.
 10, 97.
 Βαρυένω· βαρὺς εἰμι, μόν. «βαρυενὼν τινά»
 Θεοκρ. 2, 3· εἶμαι ὀχληρὴς, ὀργισμένος, ἀμφ.
 γρ. «βαρὺν εὐντά».
 Βαρυένων, ἐπ. καὶ αἰολ. ἀντὶ ἐβαρύνθησαν, 3
 πλ. παθ. ἀορ. ἀ. τοῦ βαρύνω.
 Βαρύνοισον, δέμας· πάσχον βαρεῖται νόσον
 Νυν. παράφρ. 6. σ. 61, 1.
 Βάρυνος, εως, ἢ βάρος, ἐνόχλησις Ἀρτε-
 μιδ. 1, 17.
 Βαρυντικός, 3· α) ὁ προξενὼν βάρος, ἐνόχ-
 λησις Ἀριστοτ. περὶ οὐραν. 4, 3· β) ζαροτάνων,
 παρὰ γρμ. οἱ ἀγαπῶντες τὰ βαρύνοντα Αἰολεῖς.
 Βαρύνω, μ. ὑπὸ εἶδω δάρο·, ἐκραίνω· «εἴματα
 γὰρ ἐβάρυνε» Ὀδ. ε, 321· συνήθ. μεταφ. ἐνο-
 χλῶ, δυσχερῶν· «ἐβάρυνε δέ μιν δόρυ» Ἰλ. ε,
 614· «ἀρτὸν ἀκούθ' ὀμῶν ἐβάρυνε» Πινδ. Π. 1,
 83· «δῖφος ἐβάρυνε σε» Ἀνθ. Ἀπ. 100, καὶ ἐν
 πεζῷ Πλάτ. Φαῖδρ. 247· «τοὺς δικαστὰς Ξεν.
 ἀπολ. 9. Συνηθέστ. παθ. ὑποφέρειν, γίνομαι βα-
 ρός· «ἀρτὸν ἐβάρυνε γούτα»· γίνεσθαι βαρὺς, ἀσθενής
 εἰς τὰ μέλη Ἰλ. τ, 165· «ἐβαρυνθεὶς χεῖρα»· ἀ-
 νάπρος γεγόμενος εἰς τὴν χεῖρα Ἰλ. υ, 480·
 «γούτα ἐβαρυνθεὶς» Ἀπολ. Ρ. 2, 202· «γούτα
 Ἀνθ. Πλάν. 265. καὶ ἐν πεζῷ· «τὸ σκέλη Πλάτ.
 Φαῖδρ. 107· τὴν κεφαλὴν, Χαρμ. 155· «τὸ
 σκέλος ἐβαρύνεται» Ἀριστ. Ἀγ. 214· «ὄμμα
 ἐβαρύνεται, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ Εὐρ. Ἀλκ.

385· τὴν γαστέρα· εἶναι ἔχων Λουκ. περὶ
 τῶν ἐν μισθ. συνόντ. 34· «νηδὺν Ἀνθ. 6, 202,
 18. χαλεπῶς φέρω, ἐνοχλοῦμαι, δυσχερῶσθαι,
 κατανίζομαι· πῆμασι λίσχ. Ἀγ. 810· «γούτα
 Σοφ. Ἀγ. 40· «δουλή, Φιλ. 878· «τόκοις Εὐρ.
 Ἰ. Τ. 1228· «συντυχία ἐβαρυνόμενος» Κρατῖν
 «ὅπ' τῆς ἡλικίας Πολύδ. 5, 5· μεταφ. γίνομαι
 ἐβαρύνω»· καὶ χαλεπῶς φέρειν Θουκ. 8, 1, 2,
 16· διὰ τι 5, 7· «τὶνι· ὀργίζομαι κατὰ τινος
 Πλούτ. Νουμ. 2· τινὰ ἢ τι· εἶμαι δυσχερῶσθη-
 μένος μέ τινα ἢ μέ τι· «τυραννίδος πόλεμον,
 Πλούτ. Ποπλ. 2 καὶ συγνὰ μτγν. παρὰ γρμ.
 ὁπῶς ἐβαρεῖται, gravo, premo.
 Βαρύ-νώτος, 2· ὁ ἔχων ἐαὼν νῶτον (βράχιν),
 ἐαυτοφωτομένης· Εὐμεδοκλ. 237.
 Βαρυ-ὀδμία, ἢ· ἐβαρεῖται, δυνατὴ δσμῇ (μυρω-
 διά) Ἀρετ.
 Βαρύ-ὀδμος, 2· ἐαυτοφωτομένης, ὁ ἔχων βαρεῖται,
 κακὴν δσμὴν Νικ. Θερ. 51, 64.
 Βαρύ-ὀζος, 2· βαρύοδος· Διοσκ.
 Βαρύ-ὀλκος, 2· βαρὺπλοῦτος· Εὐστ.
 Βαρύ-ὀλκος, 2· ὁ ἔχων βάρη· οὗς βαρυολκός·
 καὶ συνηρ. βαρυολκός, ἢ μ' γανή τοῦ Ἀρχιμή-
 δους πρὸς τὸ ὑψώνειν βάρη ἐντ. βαρυολκός, τὸ
 «β-ὀλκίον τοῦ μαθηματικοῦ Ἡριωνος περὶ βα-
 ρυολκῶς πραγματευόμενον Τζέτζ.
 Βαρυ-ὀπής, κεραιῶν πούτανις· ὁ ἔχων βα-
 ρεῖται φωνὴν Ζεύς Πινδ. Π. 6, 24.
 Βαρυ-ὀργητοί· Περσίδες· αἱ βαρέως, σφοδρῶς
 ὀργιζόμεναι· Ἀνθ. 5, 1 Π. 07.
 Βαρύ-οσμος, 2· ἐαυτοφωτομένης· Ἀριστοτ.
 Βαρυ-παθῶν, ἐαυτοφωτομένης πάσχων, εἶμαι δυσχε-
 ρῶσθαι· καὶ δυσφορεῖται Πλούτ. ἥθ. σ. 167.
 Βαρυ-παθῶν, 2· ὁ ἐαυτοφωτομένης πάσχων, ταλαίπω-
 ρος μτγν.
 Βαρυ-πάλαμος, 2· ὁ ἐβαρεῖται χεῖρα φέρων, ὁ
 ἐκτελέσας δεινὴν ἐκδίκησιν· «χόλος Πινδ. Π.
 11, 22.
 Βαρυ-πειθεῖς ἀκουαί· δυσκολόπιστοι, δύσπι-
 στοί, Νόν.
 Βαρυ-πένθεια, ἢ· ἐαυτοφωτομένης γλῶσσ. ἔδε βα-
 ρυπενθία.
 Βαρυ-πενθής, 2· α) ὁ ἐαυτοφωτομένης πένθος
 «τόξον Ἀνθ. Πλάν. 134· β) ὁ ἐαυτοφωτομένης πένθος
 Τζέτζ.
 Βαρυ-πενθητοί, κῆραι· αἱ ἐαυτοφωτομένης πένθος
 Ἀνθ. 7, 743.
 Βαρυ-πενθία, ἢ· ἐαυτοφωτομένης πένθος Πλούτ. ἥθ. σ. 118.
 Βαρύ-πεπτος, 2· δύσπεπτος μτγν.
 Βαρυ-πεσής, ποδὸς ἀκμή· ἢ ἐαυτοφωτομένης πίπτουσα
 Αἰσχ. Εὐμ. 347.
 Βαρυ-πήμων, ὄν· ὁ ἐβαρεῖται ἐλάθην προξ-
 νῶν Σουτ.
 Βαρύ-πλοος-ους, 2· δύσπλοος μτγν.
 Βαρύ-πλοῦτος, 2· βαρὺπλοῦτος μτγν.
 Βαρυ-πνέοντες, ἀπαιτ. οἱ· οἱ ἐαυτοφωτομένης πνέοντες,
 ὄψα· πνέοντες, ὀρθότ. ἐαυτοφωτομένης πνέοντες Μουσ.
 216, 309,
 Βαρύ-πνους, 2· ἐαυτοφωτομένης, ἐαυτοφωτομένης Νικ.
 ἀλ. 338
 Βαρύ-πνοος, 2· ὁ ἐαυτοφωτομένης πνέοντες, ἐαυτοφωτομένης
 ταλαίπωρος Φίλων.
 Βαρύ-ποτμος, 2· βαρυδαίμων, δυστυχής Σοφ.
 Φιλ. 1085· ὑπερθ. «βαρυποτμώτατος» χάρων

τοῦ μέτρου Εὐρ. Φοιν. 1383· «βαρυποτμότερος» Κυριλ. 6.

Βαθύ-πῦς, ὄξος· ὁ βαρὺς τοὺς πόδας ἢ τὸ κάτω μέρος, βαρὺς Ἀνθ. Πλαν. 104.

Βαρυ-πρεπής, 2· ἀριπρεπής, πολυτελής, μεγαλοπρεπής Λουιδ.

Βαρύ-πυκνός, 2· βαρὺς καὶ πυκνός, ἐπὶ τῶν μουσικῶν ἤχων ἢ φθόγγων· πρὸλ. μεσόπυκνος, ὀξύπυκνος· «τῶν δὲ ἐσώτων οἱ μὲν εἰσι βαρύπυκνοι, οἱ δὲ ἄπυκνοι καὶ περιέχοντες τὰ τέλεια συστήματα» βαρύπυκνοι μὲν οὐν εἰσι πέντε οἷδε· ὁπάτη ὁπατῶν, ὁπάτη μέσων, μέση, παραμέση, νῆτη διευzeugμένων· Εὐκλείδ. σ. 6.

Βαρυ-ρρήμων, ονος, ὅ· ὁ «σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγων» ἔξηγ. τοῦ κομποφακελορήμων Σχόλ. Ἀριστ. βiatr. 803.

Βαρύς, εἶα, ὅ, παρὰθ. βαρύτερος, βαρύτατος, ἐπίρ. βαρέως ἀνθ' οὗ ὁ Ὅμ. λέγει βαρέα καὶ βαρύ· ὁ ἔχων βάρος, δυσκολοστέκωτος, ἀντίθ. κοῦρος· διό «βαρὺ καὶ κοῦρον» Πλάτ. Θεαιτ. σ. 152· — καὶ γινώδης Πλάτ. Φαῖδρ. 81· ἐπὶ βαρέως ὠπλισμένων· βαρύτερος ὀπλίτης, νόμ. 8, 833· «τὸ βαρύτατον τοῦ στρατεύματος» = ὠρακοφόροι Ξεν. Κυρ. 5, 3, 37· «τὰ βαρέα τῶν ὀπλῶν» = οἱ ὀπλίται Πολύδ. 1, 76· καὶ συχνά «βαρεῖα δύναμις» Πλούτ. Μάρκ. 6· «τὰ ἐν βαρέων ὀπλοις» Δ. Σικ. 19, 19· ἄλλα «ἀνὴρ βαρὺς» = ἰσχυρὸς ἀνὴρ Νικ. ἀλ. 401, 13. κατωτέρω χεῖρες· 2) ἐπὶ τόνου καὶ φωνῆς, ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, χαμηλὸς Ὁδ. ι, 257· συχνά παρὰ Πλάτωνι καὶ μετν. ἀντίθ. ὀξύς, συμπ. 187· «βαρυτάτη χορδή» = ἡ ἐκδίδουσα βαρύτατον ἤχον, Φαῖδρ. 268· «βαρὺ ἐρύχθημα λέοντος» Ἀνθ. Ἀππ. 94· «αὐλὸς ἐνυαλίου» Ἀνθ. 6, 151· «βαρὺ μυκάων» καὶ «βαρὺς ἄκοις φόρος», ἐπὶ τῶν τυμπάνων, 6, 220· παρὰ γραμ. — βαρεῖα δηλ. προσωδία = τόνος βαρύς, accentus gravis· — συλλαβὴ Πλάτ. Κρατ. 399· 3) δεβαρυμένος, βαρέως φορτωμένος· «ὦν γῆρα Σοφ. Οἶ. τ. 637· — ἐν γῆρα, Αἴ. 996· — ὅπῳ γῆρας Αἴλ. Π. 1, 9, 1· — νόσω Σοφ. Τρ. 234· — ὁδός, 962, καὶ ἰδ. παρὰ μετν. ὑπὸ μέθης Πλούτ. — ἐκ τοῦ σκελετοῦ Λουκ. Τιμ. 26· ἐπὶ τροφῶν, δύσπεπτος Ἀθῆν. 3, 116· μεταρ, 4) «χεῖρ βαρεῖα» = ἰσχυρά, δυνατὴ Ἰλ. α, 219· «οὕτως σοὶ βαρεῖαι χεῖρας ἔποισει» — ἐχθρικός· ἐπὶ κακῆς σημ. ὀγληρὸς, ἐπαχθής, α, 81· — ἄτη, 6, 417· — ἔρις, α, 55· — κακότης κ, 72· — ὁδός, ε, 417· — ἔρις, α, 97· — κατακλῶδες = μοῖραι Ὁδ. η, 195· πρὸλ. βαρὺ καὶ βαρέα στενάχων, θ, 95, κ, 76· καὶ συχνά· — πένθος Πινδ. Ὁ. 2, 75· — δουλίη, Π. 1, 75· — νεῖκος, Ν. 6, 52· — νόσος Π, 5, 63· — τύχαι Αἴσχ. Ἐπι. 314· — συμφορά, Πέρς. 1001· — χολὴ δαίμονος, Ἀγ. 1645· — Ζηνὸς κότος, 342· — μῆνις Σοφ. Οἶ. Κ. 1330· — ὄργη, Φιλ. 368· — θυμὸς Θεόκρ. 1, 96· — φάτις Σοφ. Φιλ. 1034 καὶ μετν. — ἡλίου ὀάλπος Ἀνθ. 6, 290· — νόημα, 7, 9. ἐν πεζῶν· — ὁδὴ Ἦρ. 5, 119· — ζημία, ἐχθραὶ Πλατ. νόμ. 11, 926· «βαρὺς εἶναι τοῖς συνοδοῖς», Θεαιτ. 210· «βαρὺ τὸ χωρίον» Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 12· — πόλεμος Δημ. 18, 241· — πρῶταγμα Πολύδ. 1, 31· ἐντ. δὲ «βαρέως φέρειν» *modeste ferre*· — συμφορά Πλάτ. Μενέξ. 248· «βαρύτατα φέρειν», Κριτ. 43· ἔτι λυποῦμαι μετν. — βαρέως ἀκούειν = οὐχί

προθύμως Ξεν. Ἀν. 2, 1, 9· «βαρὺς ἔχω πρῶτον» = μοι εἶνε τι δυσάρεστον Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 8, 11· 5) ἰσχυρὸς, ἰσχυῶν, ἔχων ἐκπύρην· «βαρεῖς καὶ φοβεροὶ γείτονες» Πολύδ. 1, 10· «δύναμις πολυτελής καὶ 6. α, 2, 23· — χεῖρ, πόλις Δ. Σικ. *roudisosus*, gravis.

Βαρύ-σαρκος, 2· βαρὺς ἐκ πολλῶν σαρκῶν πολυσάρκος Βυζ.

Βαρυ-σίδηρος, 2· βαρὺς ἀπὸ σίδηρον· — φομαία Πλούτ. Αἰμιλ. 18.

Βαρυ-σκελὴς, 2· ὁ ἔχων βαρέα καὶ βραδέα σκελετὰ, ἀργοκίνητος, βραδὺς Ἠσὺχ.

Βαρυ-σπίπων, ον, γεν. κωνος, 2· ὁ ἔχων, κρατῶν βαρὺν σκίπωνα (ρόπαλον, βακτηρίαν) Καλλίμ. ἀποσπ. 120.

Βαρυ-σμάργος, 2· ὁ ἀποτελῶν μεγάλην σμαραγνὴν (κτύπον), βαρόκτυπος Νον.

Βαρύ-σπλαγγονι, 2· βαρύθυμος, ὁ σφοδρῶς ὀργιζόμενος Φίλων.

Βαρυ-σταθμῶν· βαρύνων πολλὸ Διοσκ. εἰμα.

Βαρύ-σταθμός, 2· ὁ βαρύνων εἰς τὸ ζῦγιν· πολλὸ βαρὺ Ἀριστ. βiatr. 1393· — ὕδατα Ἀριστοτ. 30, 6, 8· — νόμισμα Πλούτ. Αὐτ. 17.

Βαρυ-στενάκτος, 2, Σχολ. Ὀπ. ἀλ. 5, 152 καὶ

Βαρυ-στενάχων, ουσσ, ον· ὁ βαρέως καὶ βαθέως στενάχων Ἰλ. α, 361 καὶ συχνά· κάλλιπ

βαρὺ στενάχων.

Βαρύ-στομος, 2· α) ὁ βαρέως ἢ βαθύως κόπτων· βουκλήξ Ὀπ. ἀλ. 4, 481 καὶ μετν. π. 2) ὁ ἔχων βαρὺ στόμα, ὀμιλῶν ἐνοχλητικὰ, περικτικὰ Νον. Δ. 48, 420.

Βαρύ-στονος, 2· α) ὁ βαρέως ἢ βαθύως ἀναστεινῶν Σοφ. Οἶ. τ. 1233· — ὑποκριταὶ Δημ. 18, 262· — λίθος Ἀνθ. 9, 246· 6) ἄξιος στεναγμοῦ

Λυπηρός· — κήδεα Πλου. 10, 9, 11· ἐπίρ. βαρυστόνως Αἴσχ. Εὐμ. 761.

Βαρυ-σύμφορος, 2· ὁ βαρεῖαν, μεγάλην, συμφορὰν παθὼν, μόν. ὑπερθ. δυστοχεύστατος Ἦρ. 1, 45.

Βαρυ-σφάργος, 2· βαρυσμάργος, ὁ βαρύνων βροντῶν Πινδ. 1, 7, 23.

Βαρύ-σφυρος, ὅ, ἡ ὁ ἔχων βαρέα σφυρὰ (κότοια)· — ἔλεφας Βυζ.

Βαρύ-σωμας, 2· ὁ ἔχων βαρὺ σῶμα, σωματώδης μετν.

Βαρυ-τάλαντος, 2· βαρύσταθος Βυζ.

Βαρυ-ταρβής, τυμπάνων ἤχῳ· ὁ προξενῶν μέγαν φόβον, τρόμος Αἴσχ. ἀποσπ.

Βαρύτης, ητος, ἡ 1) βάρος· — νεῖον Θουκ. 7, 62· συχνά παρὰ μετν. ἀντίθ. κουφότης· 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, χαμηλῶμα, ἀντίθ. ὀξύτης Πλατ.

Πρωτ. 316· παρὰ γραμ. ἡ ὀξύτης τοῦ βαρέως τόνου Β. Ἀν. 662· 3) μεταφ. ἐνὸχλησις, σκληρότης· — καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰσοκ. 12, 31· — καὶ ἀναληφσίαν τῶν Θεοδωρίων Δημ. 17, 35· — φρονήματος = ἀνυπόθετος ὑπερπρόνοια Πλούτ. Κρίτ. Εὐκλ. 57· — ἡλίου = βαρύντης, στερεότης, Φάδ.

1, ἐνθα δ. γρ. βαρύντης, ποσότης, ποσότης.

Βαρυ-τιμῆς· αὐξάνω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, πωλῶ αὐτὸ εἰς μείζονα τῆς συνήθους τιμῆς Μ. Ἐτ.

Βαρύ-τιμος, 2· α) ὁ πολὺ τιμώμενος· — ὁδὸς Αἴσχ. ἰκ 24· 6) ὁ ἔχων μεγάλην ἀξίαν, ἀκριβὴς

Τερψ. γ) ὁ ἀκριδὴ πωλῶν Ἠλκιδ. 2, 30.

Βαρύ-τλητος, 2' α) δυσκολοῦπόφερτος, ἀνυπόφορος - δδόναι 'Ανθ. Πλαν. 245' β) ὁ βαρύνων ὑπομένων - 'Αττική 'Ανθ. 7, 349.

Βαρυ-τόνις' Οἷται τὸν βαρὺν τόνον, γραμ. το-νίζω μὲ τὸν βαρὺν τόνον - συλλαβὴν Δ. Ἀλ. 2, 58.

Βαρυ-τόνησις, ἑως, ἡ ὁ διὰ βαρείας τονι-σμός, τὸ θέτειν βαρεῖαν γραμ.

Βαρυ-τονητεῖον' πρέπει νὰ βαρυτονήσῃ τις γραμ.

Βαρυ-τόνος, 2' α) ὁ δυνατὰ, πολλὰ τεταωμέ-νος - στήθος Ξεν. κυν. 5, 30' β) πολλὸ τονι-σμός, ἐμφαντικῶς ἐκπεφρασμένος ἀρχ. ῥητ.

γ) ὁ δεχόμενος βαρὺν τόνον, λέξις μὴ τονιζο-μένη ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ παροξύτονος γραμ.

ἐπίρ. βαρυτόνος Στ. Βυζ. δ) ὁ δυνατὰ ἤχων, βαρύφωνος 'Αριστοτ. φυσικὸν 6, 50.

Βαρυ-υπνος, 2' ὁ εἰς βαρὺν ὕπνον βυθισμένος Νόν.

Βαρυ-φθέκτης, λέων Πινδ. ἀποσπ. 265 καὶ Βαρυ-φθογγος, 2' ὁ βαρεῖς, ισχυρῶς, βα-θίως ἤχων, φθεγγόμενος, ὠρυόμενος - λέων 'Ομ. ὕμν. Ἀφρ. 160' - νευρὰ Πινδ. 'Ι. 2, 32 - ἀδ-λοι 'Ανθ. 6, 51 - τρήρωνες 'Οππ. κυν. 1, 352.

Βαρυ-φλοισβος, 2' ὁ μέγαν κρότον (εὐλοτ-σθον) προξενῶν μετῶν.

Βαρυ-φορτος, 2' ὁ βαρεῖς φορτωμένος Νόν.

Βαρυ-φρονέω' βαρυθυμῶ, εἶμαι βαρύθυμος κακοκαρδιμένος Τζέτζ.

Βαρυ-φροσύνη, ἡ βαρυθυμία, κακοκαρδία Πλούτ. Κορ. 21.

Βαρυ-φρων, ὄν, γεν. ὄνος 2' βαρύθυμος, κα-κοκαρδιμένος, λυπημένος Θεοφρ. 25, 110.

Βαρυ-φωνέω' ἔχω βαρεῖαν φωνήν, εἶμαι βα-ρύφωνος 'Αριστοτ. προβλ. 11, 15.

Βαρυ-φωνία, ἡ τὸ ἔχειν βαρεῖαν φωνήν, βαρεῖα φωνή 'Ιπποκρ. 'Αριστοτ.

Βαρυ-φωνος, 2' ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, χον-δρόφωνος - γέριον 'Αθην. 2, 71.

Βαρυ-χειλος, 2' ὁ ἔχων βαρεῖα, χονδρὰ χεῖλη - ῥήτωρ 'Ανθ. Πλαν. 20.

Βαρυ-χολος, 2' βαρύθυμος, ὠργισμένος, μνη-στικός - κάμηλος Βυζ.

Βαρυ-χορδος, 2' ὁ ἔχων χορδὰς βαρεῖας ἡ-χούσας, ὁ βαθύς ἤχων 'Ανθ. 12, 187.

Βαρυ-ψυχος, 2' βαρυκάρδιος, ὀνηρός, μικρό-ψυχος Σοφ. Αἴ. 312.

Βαρυ-ώδης, 2' βαρύσμος Νικ. θηρ. 895.

Βαρυ-ώδυνος, 2' ὁ προξενῶν τὴν πύσχων βα-ρείας δδύναι Νόν. Δ. 47, 163.

Βαρυ-ωπέω' ἀμβλυωπέω, βλέπω μὲ δυσκολίαν, ἔχω ἀσθενεῖς ὀφθαλμούς ἀρ. λεξ.

Βαρυ-ωπήεις, 2' ἀμβλυωπήεις, ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν ὄρασιν ἔκκλ.

Βας, βάσα, βάν, μετοχ. ἀορ. 6' τοῦ βαίνω.

Βας, ἀρχ. ὄν. ἀντὶ βασιλεύς, ἐξ ἧς κλ. βας.

Βασαν-αστραγάλη, ἡ ἡ βασανίζουσα τοὺς ἀστραγάλους - ποδᾶγχα Λουκ. τραγῶδ. 190.

Βασανεύω' βασανίζω 'Ησού.

Βασανηθόν, ἐπίρ. ἐν εἴδει βασάνου, διὰ βα-σάνων Μανθ. 4, 187.

Βασανίζω' κυρ. τρίβω ἐπὶ τοῦ δοκιμαστηρίου λίθου (βασάνου) καὶ δοκιμάζω τὴν γνησιότητα - χρυσὸν Πλάτ. Γοργ. 486' - ἐν πυρὶ χρυσόν, πολιτ. 3, 413' συνήθ. ἀναζητῶ, ἐξετάζω, ἐ-

ρευνῶ 'Πρ. 2, 151' συχνὰ παρὰ Πλάτ. - τινὰ καὶ τι Ξεν. Κυρ. 3, 3, 16, 18. ἐξακριβῶναι τὴν ἀλήθειαν διὰ βασάνων, βασανίζω, στενοχωρῶ' προβλ. 'Αριστ. Βατρ. 815, Β. 'Αν. 226, συχνὰ παρὰ τοῖς ῥητ. 'Αντιφ. 1, 8, 11, Λυσ. 4, 14' παρὰ μετῶν. ἐν γένει βασανίζω, ταλαιπωρῶ' - ὑπὸ κυμάτων Ν. Δ. - ὑπὸ νόσου, ὅπερ μέμφεται Θωμ. ὁ Μαγ. ἀπτότως ἐπὶ ἀσθενειῶν, καὶ ἐπὶ ὕφους λόγου' - βεβασανισμένον Δ. 'Ἀλ. ex- ploro, ploro, torqueo.

Βασανισμός, ὁ τὸ βασανίζειν, ἐξέτασις, δο-κιμή, βασάνισμα, τυραννία 'Αθην. 1, 30, ex- ploratio, questio.

Βασανιστέον' δεῖ βασανίζειν Πλάτ. πολιτ. 8.

Βασανιστέος, 3' πρέπει τις νὰ βασανισθῇ διὰ βασάνων Πλάτ. πολ. 7, σ. 539.

Βασανιστήρ, ἦρος, ὁ βασανιστής(ς).

Βασανηστήριος, 3' ὁ ἀνήκων εἰς βάσανον, εἰς ἐξέτασιν μετῶν. βασανιστήριον, τό' 1) ὄργανον, λίθος πρὸς βάσανον (δοκιμὴν) μετῶν. Θεμιστ. 2) δωμάτιον, τόπος, ἐν ᾧ γίνονται αἱ βάσανοι Θεό-πομπ. παρὰ Μ. 'Ετ. 411, 33.

Βασανιστής, ὅς, ὁ ὁ βασανίζων, τυραννῶν, ἐξετάζων, δοκιμάζων ἀρ. λεξ. - δημόκοιμος 'Αν-τιφ. 1, 10, explerator, tortor.

Βασανιστικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς βάσανους, ὁ πρόθυμος, ἐπιτηδέος εἰς τὸ βασανίζειν ἀρ. λεξ. ἐπίρ. - ἰκός Εὐσέβ.

Βασανιστρία, ὀηλ. τοῦ βασανιστής, ἡ ἐξετά-ζουσα, δοκιμάζουσα' - ἐπὶ γλῶσσα 'Αριστ. Βάτρ. 825.

Βασανίτης, ὅς, ὁ λίθος 'οὗτω λέγεται Λυδι-κοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ὃ πατρύ-βοντες τὸ χρυσίον ἐδοκιμάζον' Β. 'Αν. σ. 225, 19.

Βασανίτης, ἰός, ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης Π. Δ.

Βάσανον, τό βασανιστήριον Βυζ.

Βάσανος, ἡ' 1) λίθος, Λυδία λίθος, ὁ' ἡς ἐδο-κιμάζεται τὸ χρυσίον' - χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρό-πει' Πινδ. Π. 10, 67' - χρυσὸς τριβόμενος βα-σάνῳ Θεόγν. 250' καὶ μεταφ. 'ἐν βασάνῳ σο-φίης κρίνεσθαι' 'Ανθ. 7, 54' 2) ἐξέτασις, δο-κιμή' - εἰς πᾶσαν βάσανον ἀφικνεῖσθαι' 'Πρ. 8, 110' - εἰς βάσανον χειρῶν εἰς Σοφ. Οἴ. Κ. 839' - ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν' Πλάτ. Γοργ. 487' - προσφέρειν τινί, Φιλ. 23' - λαμβάνειν τινός' - ἐξετάζειν, δοκιμάζειν τι, Τιμ. 68' - βί-βανον δοῦναι' - εἰδέναι πείραν, ἀποδείξειν τινος 'Αριστ. Θεσ. 801' - τοῦ πιστοῦ εἶναι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 64' - ἰκανὴν βάσανον ἔχειν τινός' Λυσ. 26, 17' ἐξέτασις διὰ βασανιστηρίων 'Ισ. 8, 12' - εἰς βάσανον διδόναι' 'Αντιφ. 1, 11' - ἐκ βασά-νων ἐλθὼν λέγειν' 'Ισ. 8, 12' ἐπὶ μαρτυριῶν ἐπιδεικνόμενον διὰ βασανιστηρίων Δημ. 23, 24' - ἐν γένει μαρτύριον, τιμωρία, βάσανον, τυραν-νία Ν. Δ.

Βασανιστρία, ὀηλ. τοῦ βασανιστής, ἡ ἐξετά-ζουσα, δοκιμάζουσα' - ἐπὶ γλῶσσα 'Αριστ. Βάτρ. 825.

Βασανίτης, ὅς, ὁ λίθος 'οὗτω λέγεται Λυδι-κοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ὃ πατρύ-βοντες τὸ χρυσίον ἐδοκιμάζον' Β. 'Αν. σ. 225, 19.

Βασανίτης, ἰός, ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης Π. Δ.

Βάσανον, τό βασανιστήριον Βυζ.

Βάσανος, ἡ' 1) λίθος, Λυδία λίθος, ὁ' ἡς ἐδο-κιμάζεται τὸ χρυσίον' - χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρό-πει' Πινδ. Π. 10, 67' - χρυσὸς τριβόμενος βα-σάνῳ Θεόγν. 250' καὶ μεταφ. 'ἐν βασάνῳ σο-φίης κρίνεσθαι' 'Ανθ. 7, 54' 2) ἐξέτασις, δο-κιμή' - εἰς πᾶσαν βάσανον ἀφικνεῖσθαι' 'Πρ. 8, 110' - εἰς βάσανον χειρῶν εἰς Σοφ. Οἴ. Κ. 839' - ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν' Πλάτ. Γοργ. 487' - προσφέρειν τινί, Φιλ. 23' - λαμβάνειν τινός' - ἐξετάζειν, δοκιμάζειν τι, Τιμ. 68' - βί-βανον δοῦναι' - εἰδέναι πείραν, ἀποδείξειν τινος 'Αριστ. Θεσ. 801' - τοῦ πιστοῦ εἶναι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 64' - ἰκανὴν βάσανον ἔχειν τινός' Λυσ. 26, 17' ἐξέτασις διὰ βασανιστηρίων 'Ισ. 8, 12' - εἰς βάσανον διδόναι' 'Αντιφ. 1, 11' - ἐκ βασά-νων ἐλθὼν λέγειν' 'Ισ. 8, 12' ἐπὶ μαρτυριῶν ἐπιδεικνόμενον διὰ βασανιστηρίων Δημ. 23, 24' - ἐν γένει μαρτύριον, τιμωρία, βάσανον, τυραν-νία Ν. Δ.

Βασανιστρία, ὀηλ. τοῦ βασανιστής, ἡ ἐξετά-ζουσα, δοκιμάζουσα' - ἐπὶ γλῶσσα 'Αριστ. Βάτρ. 825.

Βασανίτης, ὅς, ὁ λίθος 'οὗτω λέγεται Λυδι-κοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ὃ πατρύ-βοντες τὸ χρυσίον ἐδοκιμάζον' Β. 'Αν. σ. 225, 19.

Βασανίτης, ἰός, ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης Π. Δ.

Βάσανον, τό βασανιστήριον Βυζ.

Βάσανος, ἡ' 1) λίθος, Λυδία λίθος, ὁ' ἡς ἐδο-κιμάζεται τὸ χρυσίον' - χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρό-πει' Πινδ. Π. 10, 67' - χρυσὸς τριβόμενος βα-σάνῳ Θεόγν. 250' καὶ μεταφ. 'ἐν βασάνῳ σο-φίης κρίνεσθαι' 'Ανθ. 7, 54' 2) ἐξέτασις, δο-κιμή' - εἰς πᾶσαν βάσανον ἀφικνεῖσθαι' 'Πρ. 8, 110' - εἰς βάσανον χειρῶν εἰς Σοφ. Οἴ. Κ. 839' - ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν' Πλάτ. Γοργ. 487' - προσφέρειν τινί, Φιλ. 23' - λαμβάνειν τινός' - ἐξετάζειν, δοκιμάζειν τι, Τιμ. 68' - βί-βανον δοῦναι' - εἰδέναι πείραν, ἀποδείξειν τινος 'Αριστ. Θεσ. 801' - τοῦ πιστοῦ εἶναι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 64' - ἰκανὴν βάσανον ἔχειν τινός' Λυσ. 26, 17' ἐξέτασις διὰ βασανιστηρίων 'Ισ. 8, 12' - εἰς βάσανον διδόναι' 'Αντιφ. 1, 11' - ἐκ βασά-νων ἐλθὼν λέγειν' 'Ισ. 8, 12' ἐπὶ μαρτυριῶν ἐπιδεικνόμενον διὰ βασανιστηρίων Δημ. 23, 24' - ἐν γένει μαρτύριον, τιμωρία, βάσανον, τυραν-νία Ν. Δ.

Βασανιστρία, ὀηλ. τοῦ βασανιστής, ἡ ἐξετά-ζουσα, δοκιμάζουσα' - ἐπὶ γλῶσσα 'Αριστ. Βάτρ. 825.

Βασανίτης, ὅς, ὁ λίθος 'οὗτω λέγεται Λυδι-κοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ὃ πατρύ-βοντες τὸ χρυσίον ἐδοκιμάζον' Β. 'Αν. σ. 225, 19.

Βασανίτης, ἰός, ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης Π. Δ.

Βάσανον, τό βασανιστήριον Βυζ.

Βάσανος, ἡ' 1) λίθος, Λυδία λίθος, ὁ' ἡς ἐδο-κιμάζεται τὸ χρυσίον' - χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρό-πει' Πινδ. Π. 10, 67' - χρυσὸς τριβόμενος βα-σάνῳ Θεόγν. 250' καὶ μεταφ. 'ἐν βασάνῳ σο-φίης κρίνεσθαι' 'Ανθ. 7, 54' 2) ἐξέτασις, δο-κιμή' - εἰς πᾶσαν βάσανον ἀφικνεῖσθαι' 'Πρ. 8, 110' - εἰς βάσανον χειρῶν εἰς Σοφ. Οἴ. Κ. 839' - ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν' Πλάτ. Γοργ. 487' - προσφέρειν τινί, Φιλ. 23' - λαμβάνειν τινός' - ἐξετάζειν, δοκιμάζειν τι, Τιμ. 68' - βί-βανον δοῦναι' - εἰδέναι πείραν, ἀποδείξειν τινος 'Αριστ. Θεσ. 801' - τοῦ πιστοῦ εἶναι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 64' - ἰκανὴν βάσανον ἔχειν τινός' Λυσ. 26, 17' ἐξέτασις διὰ βασανιστηρίων 'Ισ. 8, 12' - εἰς βάσανον διδόναι' 'Αντιφ. 1, 11' - ἐκ βασά-νων ἐλθὼν λέγειν' 'Ισ. 8, 12' ἐπὶ μαρτυριῶν ἐπιδεικνόμενον διὰ βασανιστηρίων Δημ. 23, 24' - ἐν γένει μαρτύριον, τιμωρία, βάσανον, τυραν-νία Ν. Δ.

Βασανιστρία, ὀηλ. τοῦ βασανιστής, ἡ ἐξετά-ζουσα, δοκιμάζουσα' - ἐπὶ γλῶσσα 'Αριστ. Βάτρ. 825.

Βασανίτης, ὅς, ὁ λίθος 'οὗτω λέγεται Λυδι-κοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ὃ πατρύ-βοντες τὸ χρυσίον ἐδοκιμάζον' Β. 'Αν. σ. 225, 19.

Βασανίτης, ἰός, ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης Π. Δ.

Βάσανον, τό βασανιστήριον Βυζ.

Βάσανος, ἡ' 1) λίθος, Λυδία λίθος, ὁ' ἡς ἐδο-κιμάζεται τὸ χρυσίον' - χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρό-πει' Πινδ. Π. 10, 67' - χρυσὸς τριβόμενος βα-σάνῳ Θεόγν. 250' καὶ μεταφ. 'ἐν βασάνῳ σο-φίης κρίνεσθαι' 'Ανθ. 7, 54' 2) ἐξέτασις, δο-κιμή' - εἰς πᾶσαν βάσανον ἀφικνεῖσθαι' 'Πρ. 8, 110' - εἰς βάσανον χειρῶν εἰς Σοφ. Οἴ. Κ. 839' - ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν' Πλάτ. Γοργ. 487' - προσφέρειν τινί, Φιλ. 23' - λαμβάνειν τινός' - ἐξετάζειν, δοκιμάζειν τι, Τιμ. 68' - βί-βανον δοῦναι' - εἰδέναι πείραν, ἀποδείξειν τινος 'Αριστ. Θεσ. 801' - τοῦ πιστοῦ εἶναι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 64' - ἰκανὴν βάσανον ἔχειν τινός' Λυσ. 26, 17' ἐξέτασις διὰ βασανιστηρίων 'Ισ. 8, 12' - εἰς βάσανον διδόναι' 'Αντιφ. 1, 11' - ἐκ βασά-νων ἐλθὼν λέγειν' 'Ισ. 8, 12' ἐπὶ μαρτυριῶν ἐπιδεικνόμενον διὰ βασανιστηρίων Δημ. 23, 24' - ἐν γένει μαρτύριον, τιμωρία, βάσανον, τυραν-νία Ν. Δ.

ἀρχή τοῦ βασιλέως, βασιλική ἐξουσία, δυναστεία, ἡγεμονία Θουκ. 2, 95. *βασιλείαν βασιλεύειν, ἀρχεῖν* Πλάτ. νόμ. 3, 680 καὶ μετγ. βασιλείον, ἐπικράτεια μετγ. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχόντος βασιλέως Πaus. 1, 2, 3. 3) τὸ βασιλικὸν διάδημα *βασιλείαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς* Δ. Σικ. 1, 47, regnum, regia potestas* παρ' ἑκκλ. *βασιλεία Θεοῦ ἡ αὐτὴ τῆς ἀγίας τριᾶδος γνώσις* βασιλεία καὶ ἡ τοῦ ἀγίου πνεύματος συμπαγία, ὡς τὸ ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου* βασιλεία καὶ ἡ παρουσία, ὡς τὸ ἄρα ἐφύλασεν ἐν ἡμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ κτλ. γλωσσ. Δουκιά.

Βασιλεία, τά, πλ. τοῦ βασιλείου.

Βασιλείᾳ ἐπιθυμῶ νὰ βασιλεύσω* *βασιλείας ἀντιποιούμεμαι* Εὐστ. καὶ Σχολ. Σοφ. ΑΓ. 582, regnatura, regnum affecto.

Βασιλείδης, ου, ὁ ὄν. πατρὺν τοῦ βασιλέως *Ἐλλην. κύρ. ὄν. Ἐπύργαρ. οἱ βασιλείδαι* ὄν. πολλῶν γενῶν ἐν ταῖς ἰων. πόλεσι π. χ. ἐν Ἐρυθραῖς Ἀριστοτ. πολ. 5, 6.

Βασιλείδιον, τό, ὅπου τοῦ βασιλέως* μικρὸς βασιλεὺς Πλούτ. Ἀγγλ. 2.

Βασιλείον, ἰων βασιλῆϊον Ἡρ. 1, 30, τὸ βασιλικὴ κατοικία, βασιλικὸν μέγαρον (παλάτιον), καθέδρα τοῦ βασιλέως, ἰδ. πλ. Ἀριστ. ΑΓ. 80, Πλάτ. Κριτ. 115, καὶ ἐν. Σεν. Κυρ. 2, 4, 3. 2) βασιλικὸς θησαυρὸς Ἡρ. 2, 149. 3) τὸ βασιλικὸν διάδημα Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 19. 4) βασιλείον, ἐπικράτεια, Πλούτ. ΑΓ. 11. 5) εἶδος μύρου Κλ. Ἀλ. Ἀθην. regia, regnum.

Βασιλείος, ἰων βασιλῆϊος 2 καὶ 3* ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν βασιλέα, βασιλικός, ἡγεμονικός *βασιλεία ἰσχύς* Αἰσχ. Πέρσ. 589 *βασιλῆϊ πόλις* Ἡρ. 7, 209 *γένος Ὀδ. π. 401* Ὁράτιος Ἡρ. 1, 14 *ἡ βασιλεία στοά* Ἀριστ. ἑκκλ. 685 = ἡ στοά ἐν τῇ ἐδικοῦν ὁ ἄρχων βασιλεὺς καὶ συνήρχετο καὶ ὁ Ἀρείος πάγος Δημ. 25, 23, κληθεὶς οὕτω ἐκ τοῦ βασιλέως Διὸς Β. Ἀν. 229 *οὕκα βασιλεία ἡ συγκοδοσιλεία* = οὕκα βασιλικὰ Ἀθην. 3, 76.

Βασιλεύς, εως, ἰων ἥος, αἰτ. βασιλῆ Ἡρ. 7, 220 (ἐκ τοῦ βαίνω - λαός) 1) βασιλεὺς, ἀρχηγός, ἡγεμὼν ἔθνους* παρ' Ὀμ. ἐπιθ. *βασιλεὺς ἀνὴρ* Ἰλ. γ. 170 καὶ συχνὰ συγκρ. βασιλεύς, βασιλεὺς Πλ. ι. 392 *γένος βασιλεύτερον* Ὀδ. σ. 532 βασιλεύς, βασιλεὺς Ἰλ. ι. 392 ὁ ἐπιστημώτερος μεταξὺ τῶν πρώτων γώρας τινός, ὅστις εἶχε τὴν ἀρχηγίαν ἐν τῇ πολέμῳ, τὴν προεδρεῖαν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἔθουν ὅπου τοῦ λαοῦ καὶ ἦτο ὁ ἀνώτατος δικαστής Ἡσ. ἐρ. 200 ἐκαλεῖτο διαστρεφής, διότι ὁ Ζεὺς ἐνομιζέτο ὁ ἰδρυτής τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Βασιλεῖς ἐκαλοῦντο καὶ οἱ υἱοὶ καὶ συγγενεῖς τοῦ βασιλέως καὶ καὶ οἱ μετέγοντες τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας πρὸς. Ὀδ. α. 394 θ. 390 ἐν γέν. κύριος, οἰκοδεσπότης Ἰλ. σ. 556. Παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. ἐν πεζῷ πανταχοῦ λέγεται *ἄναξ βασιλεὺς* Αἰσχ. Πέρσ. 5. Συχνὰ ὡς προσωνύμια τῶν Θεῶν, ἰδ. δὲ *Ζεὺς Θεῶν βασιλεὺς* Ἡσ. θε. 886. Ἀπὸ τῶν Περσικῶν πολέμων βασιλεὺς ἔνευ ἄρθρου ἡ καὶ ἡ μέγας βασιλεὺς, ὁ ἄνω βασιλεὺς, μέγας βασιλεὺς ἐκαλεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Θουκ. Σεν. Παρὰ μετγ. ὁ ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ παρὰ

τοῖς Ἀθηναίοις βασιλεὺς ἐκαλεῖτο ὁ δευτέρων Ἀντιφ. 6* συχνὰ καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορ. Πλάτ. Θεαίτ. 210* εἶχε δὲ τὴν ἐπίδρασιν θεῆς λατρείας καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν πονηρῶν δικῶν 2) μεταφ. ὁ πρῶτος, ὁ ἐξέχων τὸ εἶδος του* οἰωνῶν Αἰσχ. Ἀγ. 113, μετγ. Λουκ. ταπ.

Βασιλεύς, 3, ὕπερθ. καὶ

Βασιλεύτερος, 3, συγκρ. τοῦ βασιλέως* ἀφ' ἑτέρου νὰ βασιλεύσῃ, σεδαστότερος* ἴδε βασιλεὺς Βασίλ. αὐτός, 3* ὁ διοικούμενος ὑπὸ βασιλέως *γένος ἀνθρώπων* διοικητὸν ὑπὸ βασιλέως* Ἀριστοτ. πολ. 3, 11, 10.

Βασιλεύς, 3, ὁ βασιλεὺς Ἀντιφ. 6* παρὰ Μ. Ἐτ.

Βασιλεύω, εἰμαι, (διοικῶ ὡς) βασιλεὺς, ἀρχ. ἀπτότ. Ἰλ. 6, 203* ἐν Ἰθάκῃ, κατὰ δὴμ. Ὀδ. α. 401, καὶ Πινδ. Π. 4, 166* ἐν ταῖς Περσέσι Πλάτ. πολιτ. 5, 473* ἐν Πέρσῃσι Κυρ. 1, 5, 4* ἐβασιλεύσατο = ἐγένετο βασιλεὺς Ἡρ. 1, 130* εἰμαι ἄρχων βασιλεὺς Ἀνδρ. 1, 17. 2) τιμὴ Ἰλ. 6, 206 καὶ συχνὰ Πινδ. 10, 3* συχνὰ - τινός Ὀδ. λ. 285* γώρῃ Θεῶν Πλάτ. πολιτ. 259. Παθ. ἀρχομαι, διοικῶμαι ὑπὸ βασιλέως - τιμὴ Πινδ. Π. 4, 10* - πόλις Πλάτ. νόμ. 3, 684* ὑπὸ νόμου Αἰσχ. 2, 19* βασιλεύειν Ἀνδρ. 1, 3* ἀνήκει εἰς τὴν βασιλικὴν μερίδα Πλούτ. Σόλ. 12* μεταφ. ζῶ ὡς βασιλεὺς Πλούτ. ἦθ. σ. 101, Ν. Βασίλῃ, ἡ βασιλεία σπάν. π. τύπ. ἀντὶ βασιλείας, ἡγεμονίας Σοφ. ἀποσπ. 292. Βασίλῃ-γενέτειρα, ἡ μητὴρ βασιλέως ἑκκλ. regis mater.

Βασίλῃ-γενῆς, ὁ, ἡ* ὁ ἐκ βασιλέως γένος ἑκκλ.

Βασίλῃδης, ἰων ἀντὶ βασιλείδης Ἡρ. 8, 139.

Βασίλῃ, ἡ, ἰων ἀντὶ βασιλεία.

Βασίλῃς, 3, ἰων ἀντὶ βασιλείος.

Βασίλῃς, ἰδός, ὀηλ. τοῦ βασιλέως - τιμὴ Ἰλ. ζ. 193, Ἡσ. Εὐρ. καὶ μετγ.

Βασίλῃς, ὁ βασιλεὺς κατὰ τοὺς Ἠλείους βασιλεὺς = ἱερεὺς, ὅσους *τῷ Κρόνῳ κατὰ ἰσημερινὴν τὴν ἐν τῷ ἡρὶ Ἐλαφίῳ μηνὶ παρὰ Ἠλείοις* Πaus. 6, 20, 1.

Βασίλῃς, φρονὸς τὰ (ἀνήκοντες εἰς τὴν μερίδα) τοῦ βασιλέως Πλούτ. Φλάμ. 16. Μέσ. βασιλῃς = φέρομαι βασιλικῶς Ἀππ. ἐμφ. πολ. 3, 18.

Βασίλῃς, 3* α) βασιλείος, ἀνῆκων, ἀρμόζοντες εἰς τὸν βασιλέα, ἄξιος νὰ ᾔνε βασιλεὺς ἐν γέν. ἡγεμονικός, μεγαλοπρεπής - γένος Αἰσχ. Πέρσ. 871* ἡ βασιλική, ὀηλ. τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ βασιλέως, ἀντὶθ. τυραννική Πλάτ. πολιτ. 201* καὶ συχνὰ οἱ βασιλῃς = οἱ ἀδικοὶ Πλούτ. Σόλ. 27* ὁ ἄξιος νὰ ᾔνε βασιλεὺς *βασιλικὸς τῆτος καὶ ἄρχων ἐξουσιώτατος* Σεν. Ἀν. 1, 9, 1* ἐν γέν. ἄξιος βασιλέως *βασιλικώτερον, ὑψιτέρον τι ἡγεῖσθαι* Ἰσοκ. 2, 29* πολυτέλης, μεγαλοπρεπής *βασιλικῶς παρῖναι* Σεν. Κυρ. 1, 4, 14* *βασιλικὰ ἐγκλήματα* αἰτίαι = κατηγορίαι ἐπὶ ἐσχάτης προδοσίας majestatis criminia οὕτως ἡ βασιλική = βασιλείος ὀηλ. στοὰ ἐν Ἀθῆναις Πλάτ. Καρμ. 133* ἐν Ῥώμῃ οὕτως ἐκαλοῦντο δημόσια κτίρια μεταστῶν χρησιμεύοντα ὡς δικαστήρια ἡ πρὸς ἐμ-

πορικῆς συναλλαγῆς Nitruu. 5. 1, καὶ αἱ πρὸς τὸ σχῆμα τοῦτο ἀπὸ Κωνσταντινίου οἰκοδομούμεναι χριστιαν. ἐκκλησίαι· «τὸ βασιλικόν» = μέγαρον, παλάτιον Δ. Κάσ. ἡ τὸ βασιλικὸν ταμειεῖον, ὁ βασιλικὸς θησαυρὸς Δ. Σικ. 2, 40, fiscus. Παρὰ τοῖς ἱερατοῖς βασιλικόν = τετραπάρμακον, ἀλοιφὴ τις· παρὰ μὲν βασιλικόν τὸ = 6. διάταγμα Μακκαβ. 2, 4, 11, καὶ ὁ φόρος δ' ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βασιλέα Μακκαβ. 1, 10, 34· βασιλική = φλέψ· Συνέστ. περὶ πυρετ. σ. 278· «βασιλικὸν κάρυν» = εἶδος κάρου· «κάρυν Περσικόν, ὃ νῦν βασιλικόν» Πολυδ. 6, 80· «βασιλικὸν κῆρυον» = εἶδος κῆρυον· «κῆρυον τὸ ἡμῶν, εὐστόμον, καὶ τοῦτον μάλλον τὸ Διότιον, ὅπερ ὁ Ἰπποκράτης βασιλικὸν ἐκάλεσε» Διησκ. 3, 68· «βασιλικὸν λόγος» = ἡ ὃν ἔγραψε βασιλεὺς ἡ ὃν ἔγραψεν τις εἰς βασιλέα Θωμ. Μαγ. σ. 147· βασιλικὴ διαδρομή· «ἐξοικὴ ἡ γενόμενῃ διαδρομῇ τοῦ βασιλέως παρόντος, ὅσπερ εἰς ἐστὶ τὴν Ἀθήνησιν ἐνέειν ἀρχόντων βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖσθαι» Σουῖδ. «βασιλικὴ οὗος» = μεγὰρ, δημοσία οὗος Π. Δ. Ἀριθμ. 20, 17, 21· βασιλικὸς ὁ εἶδος πτηνοῦ, ὅπερ καὶ ἀκαλάνθης καλεῖται Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1078· βασιλικόν, τὸ = ὠκνον, τὸ φυτὸν κοιν. βασιλικός, regalis, regulus, basilicus.

Βασιλικῶς, ἐπὶ. μετὰ τρόπον βασιλικόν, ὡς ἀρμύζει εἰς βασιλέα Σεν. Κυρ. 1, 4, 14, regio. Βασιλινάς, λέξ. Τριβιλλοῦ ἀντὶ βασιλιννα, βασιλεῖ· Ἀριστ. ὄρν. 1676.

Βασιλινδα, ἐπὶ. = παίζειν = παίζειν παιγνίδιον, ἐν ᾧ ἐκλέγεται τις βασιλεὺς Πολυδ. 9, 110.

Βασιλιννα, ἡ· βασιλεῖα Μένανδρ. παρ' Ἐδστ. 1425, 8. γρ. Δημ. 59, 74.

Βασιλὶς, ἰδος, ἡ 1) βασιλεῖα Σοφ. Ἀντ. 932, Ἐν. ἐν γέν. Θηλ. τοῦ βασιλείου = βασιλικός· γυνή, ὡμότης Ἐδρ. Ἰπκ. 778· ἐστία, Ῥῆσ. 718· γυνὴ Πλάτ. νόμ. 3, 694 καὶ μὲν Πλούτ. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχόντος βασιλέως Ἐδστ. = οἰκία = βασιλικὸν ἀνάκτορον Δ. Σικ. Παρὰ Πολυδ. 7, 85 εἶδος ὑποδήματος.

Βασιλισσός, ὁ, ὅπου τοῦ βασιλέως 1) μικρὸς βασιλεὺς Πολυδ. 3, 44, regulus 2) εἶδος ὄρεως ἡ αἰώρας Πλούδ. Αἰθ. 3, 8 3) ὀρυφίον, μικρὸν τι πτηνόν (τρογίλος) ἴδε κορυφίλος, πρὸλ. καὶ τῶντος Πλούτ. 70 σ. 806, girariolum, γερμ. zaunkönig 4) εἶδος θαλασσίου ὄχθους Ὀππ. ἄλ. 1, 129 5) ἀστὴρ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ζωοῦ λεόντος μὲν.

Βασιλισσα, ἡ 1) βασιλεῖα, γυνὴ τοῦ βασιλέως Σεν. οἰκ. 9, 15· ὁ αὐτ. ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξ. ὡς μὴ ἀττικὴν εἶναι συνήθ. παρὰ μὲν. Θεοκρ. 15, 24· 2) γυνὴ τοῦ ἀρχόντος βασιλέως Δημ. 59, 74· πρὸλ. βασιλιννα, regina.

Βασιλίστα, ἡ· ἔσφ. τῶν τοῦ βασιλίστα Λουκ. Βασιλώ, οὗς· θυγ. τοῦ Ἀριστίππου τοῦ Κυρηναίου Καλλίμ.

Βάστιμος, (βαίνω), 2· τὸν. βατός, ἐν ᾧ δύναται τις νὰ πατήσῃ, ἐξοικὸς, βέλαιος, στάσιμος, ὁδὸς ὁδός· τὸπος τινὲς Δημ. 25, 76· «χρόνος ἱστορίας δόσιμος» Πλούτ. Θησ. 1, pervius, stabilis.

Βάστις, ἰως (βαίνω) ἡ 1) βάσις, πορεία «ἡ-συγὴς φορεῖν βάσις» Αἰσχ. Χο. 445· κυνός Σοφ. Αἴ. 8· «οὐκ ἔχω βάσιν» ἐπὶ τοῦ χω-

λοῦ Φιλοκτήτου Σοφ. Φιλ. 686· «βάσιν ἀνταρσίδην», 1399· ἐριστῆναι, Τρ. 338, ἰδ. ρυθμικὴ κίνησις, ρυθμὸς Πίνδ. Π. 1, 2· χορείας Ἀριστ. Θεο. 968· ρυθμὸν Πλάτ. νόμ. 2, 670· μετρογὸς ποὺς Ἀριστ. πολ. 2, 2, 9· παρὰ ῥήτορα ρυθμικὴ ἐξοδος προτάσεως 2) ποὺς Πλάτ. Τίμ. 92, καὶ συχνὰ παρὰ μὲν. 3) τὸ ἐφ' οὗ τις βαλεῖν ἢ ἱσταται, θεμέλιον, κρηπίς, βάθρον· κρατῆρος Ἀθην. 11, 472· καὶ πυθμὴν Πλάτ. Φαῖδ. 112· πύργων, λεβήτων Πολυδ. 1, 48· 5, 88· «βάσις γραμματικῆς» καλεῖται γραμματικὸς τις Ἀνθ. 7, 588· ἰδ. ἐπὶ μαθηματικῶν ἡ γραμμὴ ἡ ἐπιφάνεια ἡ ὡς βάσις χρησιμεύουσα· τριγώνων, ἐπιπέδων, Πλάτ. Τίμ. 53, 55, καὶ συχνὰ ἐν τῷ διαλόγῳ τοῦτω 4) ἐν γέν. στάσις ἀντιθ. τῇ ὁρᾷ, Κρατ. 437· gressus.

Βασκαίνω, (πρὸλ. βάξω, βασκω) 1) μέμφομαι, κακολογῶ, φθονῶ, αἰτιώμαι, συκοφαντῶ· τινὰ Δημ. 8, 19· 18, 189, συνήθ. μὲν. 2) ἰμματοῖζω, βλέπω μετὰ ὄμμα φθονερὸν, μαγεύω, ζηλεύω, fascinare· τινὰ ἡ βασκανία ἀπειρέπετο, ἀν' ὃ βασκαίνων ἔπυε τρεῖς ἐπὶ τὸν βασκαίνον καὶ ἰδ. τῶν παιδῶν, ὧν διὰ τῆς βασκανίας ἐμποδίζετο ἡ αὐξήσις Ἀριστ. προῦλ. 20, 34· «ὡς μὴ βασκανῶ» Θεοκρ. 6, 39· 3) φθονῶ· τινὲς Δημ. 20, 24· τινὲς τινος, ἐπὶ τινι Λουκ. Χρυσόστ.· τινὸς Λουκ. Φιλοφ. 35· τι Ἡρωδ. 2, 4, 11· οἱ ἀρχ. παράγ. τὴν λέξ. ἐκ τοῦ «βάσις καίνω» = φονεύω διὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἢ διὰ τῆς ὁρᾶς M· Ἐτ.

Βασκανητικός, 3, ἔσφ. γρ. ἀντὶ βασκαντικός Πλούτ. συμμ. 5, 7, 5.

Βασκανία, ἡ 1) τὸ βασκαίνειν, μομφή, κακολογία, συκοφαντία Δημ. 18, 252 καὶ μὲν. «βασκανίης κρέσσονα ἦσαν» Ἀνθ. 7, 525· 2) μαγεία, μαντικὴ Πλάτ. Φαῖδ. σ. 95, fascinatium 3) φθόνος Πολυδ. 4, 87.

Βασκανίζω, βασκαίνω(ς).

Βασκάντιον, τό· προδασκάνιον, μέσον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας Πολυδ. 7, 108· «βασκάνιον» ὁ οἱ ἀμαθεῖς προδασκάνιον· «ἔστι δὲ τὴν ἀνθρωποειδὲς κατασκευαστὴν, βραχὺ πη-ρὴλλαχμένον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὃ πρὸ τῶν ἐργαστηρίων οἱ χειρωνακτοὶ κρεμαννύουσι τοῦ μὴ βασκαίνεσθαι αὐτῶν τὴν ἐργασίαν» Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 30, fascinum.

Βάσκανος, 2· ὁ βασκαίνων, κακολόγος, φιλοκατήγορος, φθονερὸς, συκοφάντης Ἀριστ. ἰπκ. 103· συχνὰ παρὰ Δημ. «βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακὸν οὐδὲν ἐστὶ πολέτευμα ἔμνον», 18, 108· «πονηρὸν ὁ συκοφάντης καὶ βάσκανον καὶ φιλαίτιον», 18, 242· «Ἄδης Ἀνθ. 7, 712· «-μίτος Μοιρῶν» Ἀνθ. Ἀππ. 271· δαίμων, 7, 328· βασκανώτατος Πλούτ. 70 σ. 499· ὡς οὗς διαβολεύς, φλόαρος, κακολόγος Δημ. 18, 132· καὶ συκοφάντης Στραβ. 14, σ. 610· 2) ὁ ἰμματοῖζων, μαγεύων· «ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθέρων τὸ ὄραθὲν ἐκ' αὐτοῦ» Σχολ. Θεοκρ. 5, 13· ὀφθαλμός Πλούτ. συμμ. 5, 7, fascinator, fascinatix.

Βασκανητικός, 2· ἐπιρρηκὴς εἰς τὸ βασκαίνειν, φθονερὸς, φιλοκατήγορος Πλούτ. συμμ. 5, 7, 5, Βασκάνως, ἐπὶ. μετὰ τρόπον βασκάνων, φθονερῶς ἴδω.

Βασκός ἡ βασκός, ὃ ὄρνειόν τι, εἶδος νήσσης· Ἀριστ. ἄρν. 885.

Βάσκε, προστ. ἀντὶ βαίνω· ἴδε βάσκω.

Βάσκον ἀντὶ ἐβαινον, παρκατ. τῆς ὀριστ. τοῦ βαίνω.

Βασκοσύνη, ἡ, μτγν. ἀντὶ βασκανία.

Βάσκω· 1) βάζω ἄρ. λέξ. 2) ῥῆμα συγγ. πρὸς τὸ βαίνω, ἔξ οὗ προστ. βάσκε, ὅπερ παρ' Ὀμ. μόν. ἐν τῇ φράσει· «βάσκ' ἴοι» ἀπαντᾷ ὡς διαταγὴ πρὸς ἀγγελιαφόρους=ὑπαγε· πρὸς τὴν Ἱριν· Πλ. 0, 399· πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ω, 336· πρὸς τὸν Ὀπνον, δ, 8· παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 653=ἐλθε· βάσκετε Ἀριστ. Θεο. 783· πρὸς ἐπιβ. καὶ παραβ.

Βασμῖς, ἡ· βαθμῖς Πaus. 8, 6, 4.

Βασμός, ὁ· κατὰ τοὺς ἀτικιστάς ἀττ. ἀντὶ βαθμός.

Βάσσα, ὄρω. ἡ· βήσσα Πίνδ.

Βασσάκης, εἰς, ὃ· ἐπίσημός τις Πέρσης Ἦρ.

Βασσάρα, ἡ· 1) ὀρθική λέξ. ἀντὶ ἀλώπηξ Σγλό. Λυκόφρ. 771· 2) «χιτώνες, οὓς ἐφόρουσι αἱ Θράκαι· Βάκχαι, καλούμεναι οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασσαρέως Διονύσου. Ἦσαν δὲ ποικίλοι καὶ ποδῶν· Β. Ἀν. σ. 222, 26· 3) ἡ Βάκχη Ἀθην. δ, 198, ἡ ἴδιον γένος τούτων πρὸς Ἀρτεμίδ. 2, 37· 4) ἐν γέν. «ἡ κατωφερὴς καὶ πόρνος γυνὴ» ἄρ. λέξ. καὶ Λυκόφρ.

Βασσαρείος, 3· βασσαρικός, ὃ ἀνήκων εἰς τὴν βασσάραν.

Βασσαρεύς, εἰς, ὃ· ἐπὶ τοῦ Βάκχου ἐκ τοῦ βασσάρα Β. Ἀν. σ. 222, 26.

Βασσαρέω· βακχεύω Ἀνακρ. 61, 6.

Βασσαρικός, 3· βακχικός·-θίασος Ἀνθ. 6, 165.

Βασσάριον, τό, ὕποκ. τοῦ βασσάρ· ἀλωπέκιον ζῷον τῆς Λυβίης Ἦρ. 4, 192.

Βασσαρίς, ἰδος, ἡ βασσάρα, Βάκχη Ἀνθ. 6, 74.

Βάσσαρος, ὃ· βασσαρεύς Σουίδ. Κλ. Ἀλ.

Βασσίδαι, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βάσσου (πιθαν. Βάστου) Βοικχ. ἐπιγρ. 1, σ. 588.

Βάσσων, ὄν, γεν. ὄνος, ὄρω. συγκρ. τοῦ βαίνω Σουίδ.

Βασταγή, ἡ, Ἠσυχ. καὶ

Βάσταγμα, αἰος, τό· 1) τὸ βασταζόμενον, φόρτωμα Εὐρ. ἱκ. 790 καὶ μτγν. πεζοί· 2) ἐνερτὸ βαστάζων, στήριζον, ὑποστήριγμα Στράβ. καὶ μτγν. δύναμις Πολύδ. 36, 4.

Βαστάζω, μ. βαστάσω (παρκ. ἐμβεβάσταγμα), ἄμρ. παθ. ἐβαστάσθην Ἀθην. 2, 46· 1) σηκώνω ἐπάνω, αἶρω βάρος τι· λαβὼν, τόσον Ὀδ. λ. 594· «ἐβάστασε», φ, 405· δόρυ Θεόκρ. 16, 78· μεταρ. ἐπαίνω, ἐξυμνῶ Πίνδ. Ὀ. 12, 21· 2) κρατῶ ὑψηλὰ ἐν χερσίν, φέρω·-χεροῖν Σοφ. Φιλ. 651 καὶ ἐν τῇ πεζῇ· ὀπλὰ, πεζοῖον Πολύδ. 2, 24· μετὰ. ἐν γνώμῃ=φέρω ἐν τῇ νῷ, ἀναπολῶ Αἰσχ. Πρ. 890· ἐντ. ἐξετάζω· «πάντα φρονί» Ἀριστ. Θεο. 437· παρ' Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 12 ὑπομένω, εὐρίσκω ὑπερτέον· οὐκ ἐστὶ 6. τὴν διαζυγίην Ἀνθ. 5, 9· 3) ἐν γένει ἀπτομαι, ἐγγίζω· χέρρα χερὶ Αἰσχ. Ἀγ. 35· χερσὶ Σοφ. Πλ. 893· 4) μετακομίζω, ἀφαιρῶ ἐκ τοῦ μέσου Πολύδ. 1, 48, porto.

Βαστακτής, ὄν, ὃ· ὁ βαστάζων, φέρων φορτίον, ἀχθοφόρος γλωσσ. basulator.

Βαστακτικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιτελόμενος εἰς τὸ βαστάζειν (ς).

Βαστακτικῶς, ἐπὶρ. σηκωτὰ Σχολ. Αἰσχ. Ἀ. 243.

Βαστακτός, 3· ὁ βασταζόμενος ἡ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ, σηκωθείς Ἀνθ. 12, 52.

Βάσταξ, ακος, ὃ· 1) βαστακτὴς Βοχ. πρὸς κροδάσταξ· 2) πλοῦσιος καὶ εὐγενὴς Ἠσυχ.

Βαστάρναι, οἱ· Γερμανικὸν ὄνομα ὑπὲρ τοῦ Ἰστρον οἰκοῦν Στ. Βοχ.

Βασυνίας, δηλ. ἄρτος, ὃ· πλακοῦς «ἐφθον πορῖνον σταῖς σὺν μέλιτι» Ἀθην. 14, 645.

Βαταλίζομαι ἡ βατταλίζομαι· ἴσθ' ἡ φέρομαι ὡς βάτταλος (μαλθακός. θηλυδρίας), «μαλθακὸς καὶ αἰσχροῦς διάγιν» Σουίδ.

Βάταλος, ἡ ὀρθότ. βάτταλος, ὃ· 1) «καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναϊδος, ἐκλυτος» Ἠσυχ. «Βάταλον ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιῖς τῶν μαλακωμένων τὸν πρωκτόν» ἀπὸ τοῦ τύπτεσθαι ἐν τῇ ἔργῳ καὶ βατταλίζεσθαι Ἑτυμολ. σ. 191, 20· «σκωπτικὸν ὄν. τοῦ Δημοσθένους Αἰσχ. 1, 120» ὅπερ τινὲς ἀναφέρουσιν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς νεότητος αὐτοῦ φέλλισμα· κατ' ἀρχὰς ἦν κύρ. ὄν. ἀλλὰ τοῦ Β. Ἀν. 221 καὶ Ἀρποκρ. ἐκ τοῦ Εὐπόλου· ὁς = πρωκτός.

Βατάνη, ἡ· σικελ. λέξ. ἀντὶ πατάνη Ἀθην. 136, patina.

Βατάνιον, τό· ὕποκ. τοῦ βατάνη, σικελ. λέξ. Ἀθην. 1, 28, κατὰ Β. Ἀν. 84 ἀλεξανδρινὴ λέξ.

Βάτε, ὄρω. ἀντὶ βήτη, ὃ· πλ. προσ. ὄρω. προστ. τοῦ βαίνω.

Βατάνωχος, ὃ· ὄν. Πέρσου τινὸς Αἰσχ.

Βάτεια, ἡ· 1) θυγ. τὸ Τεύκρου, γυνὴ τοῦ Ἀδράδανου, ἔξ ἧς ἐκλήθη ὁ λόφος Βατία ἐν Τροίᾳ· 2) Νῆας τις Ἀπολδ.

Βατεύω· βατέω· ἀλλὰ παρ' Εὐρ. ἱκ. 102· «τάρον βατεύουσα», διορθ. ματεύουσα.

Βάτέω· ὄχευον, πηδῶ, ἐπὶ ζώων μίξιμας Θέλην. 1, 87· παρὰ Δελφοῦς=πατέω Πλούτ. ἡ σ. 203.

Βατή, ἡ· ὄν. δήμου τῆς Ἀττικῆς Στ. Βοχ. ἐπὶρ. Βατηθεν=ἐκ τῆς Βατῆς Ἐπιγρ.

Βάτην, γ· δοῖκα, πρόσ. ὄρω. ὃ· ὀριστ. τοῦ βαίνω, ἀντὶ ἐδότην.

Βατήρ, ἡρος, ὃ· 1) «ὁ βαίνων, βαδιστικός» Ἠσυχ. 2) ὁ «ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν» βηλός, κατὰ φιλόν· «ἐπ' αὐτὸν ἦκει τὸν βατήρα τῆς θύρας

Πολυδ. 2, 200· παροιμ. «αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατήρα τῆς θύρας» Διογ. 3, 38· 3) «τὸ ἔκροτον τῶν πενταέθλων σκάμματος, ἀφ' οὗ ἀλλοιῶνται τὸ πρῶτον» Β. Ἀν. σ. 224, 12·

βαλβίς ἐπὶ τοῦ γυμνασίου δρόμου· «ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ» Πολυδ. 3, 30·

meis· 5) βακτηρία, ποιμενικὴ ράβδος, μετ' ἧς βόσκουσι Σχολ. Νικ. θηρ. 377· 6) χοροδότης στροφεύς, ἡ καὶ κλειδίον δι' οὗ χοροῖζονται

χοροὶ μουσικῶν ὀργάνων Νικόμ. μουσ. σ. 13.

Βατηρία, ἡ· βακτηρία, ράβδος Ἠσυχ.

Βατηρίος, ὃ· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιβαίνειν, ὃ γκαίνειν· λέχος = ὄχεια, βάτευμα Φωκυλ. 13

175, scansorius.

Βατηρίς, ἰδος, ἡ· κλίμαξ χρησιμεύουσα πρὸς ἀνάβασιν Ἀνθ. 7, 365.

Βάτης, ὄν, ὃ· ὁ ἐπιβαίνων, βατεύων, ἀφροδισιαστής Ἠσυχ.

Βατία, ἡ· βά-τος Πίνδ. Ὀ. 6, 51.

Βατίαι, αἱ πόλεις τῆς Ἠπείρου Στράβ.

Βατιάχη, ἡ εἶδος ποτηρίου, παρσική φιάλη Ἀθην. 11, 484.

Βατιάχιον, τό, ὄνοκ. τοῦ βατιάχη Ἀθην. 11, 480.

Βατίδο-σκόπος, 2 ὁ μετὰ ἐπιθυμίας προσέλπιον, κατασκοπεύων τὰς βατίδας (εἰδ. ἰχθύος), λαίμαργος, ὀφθαλμὸς Ἀριστ. εἰρ. 781.

Βατίδια, ης, ἡ λόφος πρὸ τῆς Τροίας Ἰλ.

Βάτινος, 3 ὁ τῆς βάτου Γαλήν.

Βάτιον, τό 1) ὄνοκ τοῦ βάτος Ἀθην. 2, 51 2) «συκαρίνου καρπὸς ὑπὸ Σαλαμίνιον καλεῖται» Β. Ἀν. 224 3) βατιάχιον, Ἀθην. 11, 784 παρ' Ἀριστ. πλ. 1011 ἔχουσι τὰ χεῖρ. φάττιον, ὅπερ ὁ Βεντλῆος διώρθ. βάτιον ἢ φάττιον, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. εἰς φιλοσφρον. προσφρονίσις.

Βατίς, ἴδος, ἡ εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος Ἀριστ. σφ. 510 πρὸλ. βάτος 2) εἶδος θάμνου Πλίν. 25, 15 3) εἶδος μικροῦ σκαλητοφάγου πτηνοῦ, τρουσφάκης (πρὸλ. ἀκανθίς) 4) θηλ. κυρ. ὄν. ἀδελφὴ τοῦ Μητροδώρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰουμηνίως, Ἐπικουρεῖα φιλόσοφος Δ. Απερ. 10, 23.

Βατο-δρόπος, 2 ὁ δρέπων (τρυγῶν, συλλέγων) βάτα Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 190.

Βατώεις, εσσα, ἐν βάτινος, βατώδης Νον. ἀλ. 267, rubeus.

Βάτον, τό ὁ καρπὸς τῆς βάτου, βατόμουρον, βάττινον Δ. Σικ. 1, 31, rubum.

Βάτος, ἡ (κατὰ Σχολ. Θεοκρ. 1, 132 παρ' Ἀριστ. καὶ ὁ) θάμνος ἀκανθώδης, βατανία Ὀδ. ω, 230 - αὐχμηρὴ Ἀνθ. Ἀπ. 383 - σκολιὰ Ἀνθ. 7, 315 ἐν γέν. ἀκανθία «ἀντὶ ῥόδων τὴν βάτον οὐ δέχομαι», 5, 28 «βάτος Ἰδαία» ἡ σκουρηὰ Διοσκ. παρὰ Θεοφρ. ὁ βάτος = βάτον, βάττινον 2) εἶδος ἰχθύος πλατὺ, ἐξ οὗ τὸ ὄνοκ. βατίς Ἠσύχ. 3) εἶδος μέτρου ὅσον παρ' Ἑβραίοις, μετροπῆς, κάδος Λουκ. 10, 6.

Βατός, 3 διαβάτος, ὃν δύναται τις νὰ δια (ἐπι, ἀνα) δῇ, ὀδεύσιμος - τὰ βατὰ Σοφ. ἀποστ. 109 - τοὺς ὑποζυγίους Ξεν. Ἀν. 4, 6, 17 - λίμνη Πολύβ. 10, 8 βάσιμος, περάσιμος «βάτης ἄλλος» Νον. παρὰ φρ. 75, 16, pervius.

Βατράχειος, καὶ π. βατράχειος, 2 ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βάτραχον, ὁ τῶν βατράχων «τὸ βατράχειον», ὅλ. χρώμα = χρώμα πρασινοκίτρινον, ὃ οὐ ἤλειπον τὰ πρόσωπα πρὶν εὐρεθῶσιν αἱ προσωπίδες Ἀριστ. ἱππ. 521.

Βατράχειος, 2 βατράχειος Ἀθην. 9, 370.

Βατράχιδιον, τό, ὄνοκ. τοῦ βάτραχος Ψευδο-Πλούτ. π. εὐγενείας.

Βατραχίζω, μ. ἴσω, ἀττ. ἰω φέρομαι, κολυμβῶ, ἐκτείνωμαι ὡς βάτραχος μτγν.

Βατράχιον, τό, κυρ. ὄνοκ. τοῦ βάτραχος εἶδος φυτοῦ (σέλινον ἄγριον, πολυάνθεμον), ἐξ οὗ κατεσκευάζετο τὸ βατράχειον χρώμα «βατράχιον ἢ χρυσάνθεμον» γεωπ. Πάυσ. 9, 21, 1, rannuculus.

Βατραχιοῦν, τό δικαστήριον ἐν Ἀθῆναις, κληθέν οὕτως ὥστε ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ μογλοῦ τῆς θύρας «βατραχιοῦν δὲ καὶ φοινικιοῦν ἀπὸ χρωμάτων καὶ ἐς τὴν διαμεμένην ὀνομάζεσθαι» Πάυσ. 1, 28, 8.

Βατραχίς, ἴδος, ἡ 1) εἶδος ἐσθῆτος ἀνθίσης, ὅμοιον τῇ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρώμα Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1403 2) βατράχιον, εἶδος φυτοῦ Ἀλ. Τραλλ. 3, σ. 190 3) βατράχιδις ὄνοκ.

τοῦ βάτραχος Νικ. Θερ. 116.

Βατραχίσκος, ὁ μέρος τι τῆς κιθάρας Ἠσύχ. Βατραχίτης, ου, ὁ λίθος πύρα προσηνωπὴ πολύτιμος Πλίν. 37, 10.

Βατραχο-μυο-μαγία, * μάχη βατράχων καὶ μυῶν, παρωδικὸν ἔπος ἱποκιδόμενον εἰς τὸν Ὀμηρον.

Βάτραχος, (ὅλ. βάτραχος παρὰ τὸ δοῖν τραχεῖαν ἔχειν), ὁ 1) ἴσων ἀμφίδιον, θαυρακὸς Πλάτ. Θεαίτ. 167 2) ἰχθὺς θαλάσσιος, θαυρακόφαρον, ὅπερ εἰς τὰ σαλάχη ἀνάγει ὁ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 5, 2, 13, rana 3) πάθος τῆς γλώσσης «διόγκωσις τῶν ὀπὸ τὴν γλώσσαν μερῶν μάστιγα δὲ τῶν φλεβῶν» Αἰτ. 8, 39 4) τὸ κοῖλον μέρος τῆς ὀπλῆς τοῦ ἱπποῦ (πρὸλ. χελιδὼν) γεωπ. 5) κύρ. ὄν. συκοφάντου ἐπὶ τῶν 30 τυράννων Αυσ. σ. 107, 11.

Βατραχώτης, 2 ὁμοιος βατράχῳ ἑκκλ. rannosus.

Βατραχίζομαι, βαταλίζομαι.

Βάταλος, ὁ βάταλος.

Βατταρίζω * ἄσπεμα καὶ ἀδιάρθρωτα διαλέγεσθαι Β. Ἀν. 85, τραυλίζω, μουμουρίζω, φλυαρῶ, βαττολογῶ, περιττολογῶ (ὄνμτ. λεξ. ἡ παραγωγή αὐτῆς ἐκ τῶν βασιλέως τῆς Κυρήνης Βάττου εἶνε ψευδής Ἠρ. 4, 155), balbutio.

Βατταρισμός, ὁ ἡ ἀναρροὺς φωνῆς ὡς ἡ τῶν παίδων Ἠσύχ. βαττολογία, φλυαρία, περιττολογία, μουμουρίσμα - χελιδόνων Εὐστ. σ. 1914, 32, ulumbantia.

Βατταριστής, οἱ, ὁ ὁ βατταρίζων, τραυλίζων, φλύαρος, lituator, haesitator.

Βαττιάδης καὶ Βαττίδης, ου, ὁ ἀπόγονος τοῦ Βάττου Πίνδ. Π. 5, 36.

Βαττολογέω βατταρίζω, ὁμιλῶ ἰσχνῶς καὶ τραυλῶ, ματασιολογῶ, πολυλογῶ, φλυαρῶ Ν. Δ.

Βαττολόγημα, τό βαττολογία, περιττολογία, πολυλογία ἑκκλ.

Βαττολογία, ἡ τὸ βαττολογεῖν, φλυαρία, ἀργολογία, ἀκτιρολογία ἑκκλ. multiloquium.

Βαττολόγος, 2 φλύαρος, πολύλογος, ἀργολόγος ἑκκλ. garrulus.

Βάττος, ὁ 1) ὁ πολλῶν βασιλέων τῆς Κυρήνης ἐξ ὧν ἐπίσημος ἦσαν 1) ὁ θεμελιωτὴς τῆς Κυρήνης περὶ τὰ 610 π. χ. Ἠρ. 2) ὁ τούτου ἑταῖρος, ὁ ἐπανομαζόμενος εὐδαίμων Ἠρ. «Βάττου σίλφον» παροιμ. ἐπὶ μεγάλου πλούτου Ἀριστ. πλ. 925 3) στρατηγὸς τῶν Κυρινθίων Θουκ. 4, 43.

Βατύλη, ἡ μικρὰ (κουτὴ) γυνή, νάνος Ἀριστ. πλ. 1011, διόρθ. βατάλη.

Βατ-ώτης, 2 α) ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς βάτου, ὁμοιος βάτῳ Στράβ. 4, 3, 5 - μόρον = βατόμουρον Ἀθην. 2, 51 6) πλήρης βάτων - τύπος Πολύβ. 2, 28.

Βαύ, βαύ ὀλακή, γαύγισμα τῶν κυνῶν Ἰωαν. Ἀλεξ. τινικ. παραγγ. σ. 32.

Βαυβαλίζω βαυκαλίζω Β. Ἀν. σ. 85, 14.

Βαυβάω (ὄνμτ. λεξ. τοῦ κοινοῦ βίου Β. Ἀν. 85) κοιμῶμαι, καθεύδομαι φρ. λεξ. Σοφ. ἀποστ. 903.

Βαυβώ, οὐς, ἡ ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος Ἠσύχ.

Βαύζω, μ. βαδῶ (ὄνμτ. λεξ.) 1) φωνάζω βᾶ, βαύ, ὀλακτῶ, γαδγῶν βαύξας Σοφρ. παρὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 77 βαύσθω Θεόκρ. 6, 10 - τινὰ Πλούτ. ἡθ. σ. 767 2) φωνάζω

δυνατά, latrare, ὀδρίζω, λοιδορώ· «ψόγω βάλλω»· Ἀριστ. Θεο. 173· ἀπαντῶ μετὰ φωνῆς· δυνατῆς· «νέον δ' ἄνδρα βαυρίζει»· Αἰσχ. Πέρσ. 13, ὀλοφύρομαι, ὀρνῶ· τὰδε Αἰσχ. Ἀγ. 437, latro. Βαυκαλάω· κατακοιμίζω, τιθηνῶ, παιδία μετ' ὥδης κοιμίζω, τιθηνούμαι μετ' ὥδης· τὰ παιδία· Πούχ. Σουδ. κοιν. ναναρίζω Λουκ. Λεξ. 11. Βαυκάλημα, τὸ ναναρίζμα, ὥτ' ἡ πρὸς τὸ κατακοιμίζειν τὰ παιδία· Ἐπιστ. Σωκρ. 27. Βαυθαλίζω· βυκαλάω Β. Ἀν. 85. Βαυκάλιον, τὸ στενωπαῖον ἀγγεῖον, ὅπερ κινουμένον τοῦ ὕδατος ἔδιδε τόνον τινά, κοιν. κουκλὺνα μετγ. πρβλ. καυκάλιον. Βαυκαλῖς, ἴδος ἢ εὐς, ἢ χαλκοῦν ἢ πηλινον ἀγγεῖον πρὸς ψυχρασίαν τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ αἵνου, ψυκτήρ, gillo ἢ gello, ἀντίθ. τῷ μιλλιάριον· Ἀνθ. 11, 244, (συγγεν. τῷ καυκαλῖς Κορ. Ἰ-σοκ. σ. 446). Βαυκαλῖος· βυκαλῖος, τρυφερὸς· Μ. Ἐτ. 192, 20. Βαυκαλήσεται (βαυκανάω)· βαήσεται· Ἡσύχ. Βαυκάνη, ἢ βυκάνη(ς). Βαυκίζομαι· ὁρώπομαι· βαυκίζομενον = τρυφερόν, ὠραίστόν· Ἡσύχ. δ. γρ. καυκίζομαι. Βαυκίς, ἴδος, ἢ ὑπόδημα πολυτελές, κροκοειδές, γυναικῆστον Πολυδ. 7, 94. Βαυκίς, ἴδος, δ· 1) Τρωϊκήνιος ἀθλητὴς Πaus. 2) ἢ, ἄν. Νύμφης τινὸς· Ἀνθ. 7, 710, ἐνθα κεταί βαυκίς. Βαυκίσματα, τὰ τρυφερόματα ἀρ. λεξ. Βαυκισμός, δ· 1) ἰωνικὴ ὄρχησις· Ἡσύχ. ἀπαλὴ ὄρχησις Σχόλ. Ἰλ. φ, 391, φορτικὴ ὄρχησις· 2) ἴδος ὥδης πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον· Ἡσύχ. Βαυκο-παν-ο-ύργος, δ· «οἱ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερά προσποιούμενοι»· Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 7, 15, σεμνοπνεύργος, βαυκός, τρυφερὸς· Ἐπιστ. σ. 58. Βαυκός, 3· τρυφερός, ἀδρός, ἡδύς, κμαρωμένος· Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, σ. 58. Βαύνη, ἢ, Πούχ. καὶ Βαῦνος (ἐκ τοῦ αὐτοῦ οὐχὶ ἀττ. κατ' Ἀρκάδ. σ. 64 βαυνός), δ· κλίδανος, χωνευτήριον, κῆμνος, φούρος ἀρ. λεξ. φορητὸς χυτρώπους· Μαξ. Τύρ. 22, 3, σ. 325, μαγγάλιον. Βαύσσω, ὅμοι. ἀντὶ βαύζω. Βαῦσμος, δ· κραυγὴ ἔσοτ. Βαφεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαφῆως, φαρμακῶν Στράβ. 16, σ. 757. Βαφεύς (βάπτω), δ· ὁ βαφῆς· χρυσοῦ Πλατ. πολιτ. 4, 429· «δευστοποιῶ ἀττικῶς, βαφεῖς κινῶν(ς)»· Μοῖρ. Πλούτ. Ν... 17. Βαφή, ἢ βούτημα· α) ἐν τῷ χρώματι, βῆψιμον χρωματισμός, χρώμα Αἰσχ. Πέρσ. 309· β) βούτημα τοῦ πεπρωταμένου σιδήρου εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ πρὸς σκληρύνειν, στόμωμα· χαλκοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 598· ἢ εἰς τὸ ἐλατον καὶ εἰς παχέα ῥυστά· ἐν γαίην εὐκαμπτος Σοφ. Ἀλ. 651· 3) χρώμα πλαστόν· «ζωγραφίαν παρεῖον καὶ γαλκῶν βαφαί»· Φιλύστρ. ἐπιστ. 39· μεταφ. «βαφὴ ῥητορικὴ»· Πλούτ. Περικλ. 4) δύναμις τοῦ οἴνου· «ὅταν οὖν ὁ οἶνος εἰς ὑγρότητα πολλὴν ἐμπέσῃ, κρατούμενος ἀποβάλλει τὴν βαφὴν καὶ γίνεται παντάπασιν ἀβαφὴς καὶ ὑδατοειδής»· Πλούτ. συμπ. 3, 3· 5) γρόμμα, θεωρία· «ἔνθ' ἀποδεληχότα τὴν βαφὴν»· Λουκ. νεκρ. δ. σ. 650· 6) μεταφ.

ῥόπος· τῆς τυραννίδος Πλούτ. ἡθ. σ. 779, im-mensio, linctura, vigor.

Βαφικός, 3· ὁ εἰς τὸν βαφῆα ἢ εἰς τὴν βαφὴν ἀνέχων· βοτάνη Λουκ. Ἀλεξ. 12· ἢ βαφικὴ = ἡ τοῦ βαφῆως τέχνη Πλούτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 224.

Βαφίον, τὸ δέξασθαι παρὰ Ταραντίνους· Πούχ. Βαφύρας, ου, ὅμοι. α, ἰων. Βηφύρας, ὁ ποτὶ τῆς Μακεδονίας πρότερον· Ἐλικῶν Πaus.

Βάψιμος, 2· κατάλληλος εἰς βῆψιμον· Ἰαρόλ. tingendus.

Βάψις, εὐς, ἢ 1) βούτημα· χαλκοῦ = βαφή, στόμωμα Πολυδ. 7, 169· 2) χρωματισμός, μετγ.

ΒΑΨ, ἄχρο. ὅμοι. α τοῦ βῆναι, βῆνω κτλ.

Βδάλλω, μ. βδάλω· ἀρμεγνός, ἀρμεγνός· πολλὸ Πλάτ. Θεαιτ. 174· γλάγος Νικ. ἀλ. 262. Παθ. ἀρμεγνός, εἶδος γάλα· «βόες βδάλλονται γάλα»· εἰδούσι γάλα· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 21· «βόες βδάλλετα· ἀμφοτέρω»· εἰδοὶ ἀμφοτέρω γάλακτος αὐτ. μιγέω, sugo.

Βδάλλσις, εὐς, ἢ τὸ βύζαγμα, ἀρμεγμα Γαλην. Βδέλλαι, ἢ 1) ὁ γνωστός σκώληξ, ἢ ἀδδέλλα

Πρ. 4, 68· σπιδάδων = ἄλιος· Ἀνθ. 6, 193· 2) εἶδος ἰχθύος· γεμ. πουπαγε· «ἐν ποταμῷ τινι γεννᾶσθαι βδέλλας ἑκατοπῆγεις, κατατετριμένα ἔχουσαι, τὰ βραγχία, οἱ δὲ ἀνιπνέουσιν»· Στράβ. 18, σ. 826· 3) βδέλλιον Διοσκ. hircudo, sauguinea.

Βδέλλάζομαι· ἀμειγγομαι· Ἐρωτιαν. σ. 106.

Βδέλλω· βάλλω, κολλῶ βδέλλας Γαλην.

Βδέλλιον, τὸ φυτόν τῆς Ἀραβίας ἢ τῆς Βακτριανῆς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ εὐώδες κόμμι Διοσκ.

Βδέλλο-λάρυγξ, υγος, δ· ἢ ὁ ἔχων λάρυγγα βδέλλας, λαίμαργος ἐπὶ παρασίτου Κρατίν.

Βδέλυγμα, ατος, τὸ κῆλημα, σίγμα, σιχα- μένον πράγμα ἀρ. λεξ. Ν. Δ.

Βδελυγματίας, ου, δ· βδελυγμίας.

Βδελυγμία, ἢ ἀηδία, σιχασιά, ἀναστυλα, ἀποστρεφὴ· Σεν ἀπομν. 3, 11, 13, κυρ. «ναυτία κινουσα ἐμετόν»· Β. Ἀν. 30· τὸ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν Πολυδ. 6, 44.

Βδελυγμία, δ· βδελυκτός μετγ. hostidus.

Βδελυγμός, δ· βδελυγμία, ἀηδία ἀρ. λεξ.

Βδελυκτός, 3· βδελυγμός· ἀηδία, βδελυρός· σιχαμερός· Ν. Δ. ἐκκλ.

Βδέλλικτως, ἐπὶ μὲ τρόπον βδελυκτόν, σιχαμερόν.

Βδέλυ-τροπος, 2· ἀποτρόπαιος, βδελυρός· ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων Αἰσχ. Εὐμ. 52.

Βδελύρεσσομαι· πράττω, φέρομαι ὡς βδελυρός· Δημ. 17, 11.

Βδελυρία, ἢ ἀχρεΐτης, κακοήθεια, ἀναίδεια· Ἀνθ. 1, 122· καὶ ἀδικία· Ἀθην. 6, 260, ἰδ.

ἀσέλγεια, μαγλοσύνη· «ὅπῃ μέλλει καὶ βδελυρία· καὶ τῆς καὶ αἰσχροῦ διακείμενος· τὸ σῶμα»· Αἰσχίν. 1, 26, impudentia, protervia, turpium.

Βδελυρός, 3· βδελυκτός, σιχαμερός, ἀχρεΐτης, κακοήθης, ἀδιάντροπος· Πλάτ. πολιτ. 1, 338· ἀσέλγης Αἰσχίν. 1, 41· καὶ ἀναίδης Δημ. 25,

27· βρωμάρης, πορπάλας μετγ. (ἐκ τοῦ βδέω).

Βδελύσσομαι, ἀττ. βδελύττομαι, ἀποθ. παθ. αἰσθάνομαι ἀηδία, ἀποστρέφομαι· ἐπὶ τῶν κακῶν ὁσμῶν ἐχόντων πραγμάτων· «βδελυγθεῖς»· Ἀριστ. σφ. 792· τινὰ Λυσ. 701· καὶ πέριρα, νεφ. 1117· τὸ ἐνερ. βδελύσσω μόν. παρ' ἐκκλ. βδελύ-

Βεβουλευμένος, ἐπὶρ. μετὰ σκέψεως ἐκ προ-
μελέτης, ἐπετίθηδεν Ἀθμ. 21, 41, consulto.

Βεβραδών, ὄνος, ὁ βεβραδών.

Βεβράζω, ἐσφ. τὸν ἀντὶ βεβράζω.

Βε(μ)βράς, ἄδος, ἡ εἶδος μικροῦ ἰχθύος· τὸς
βαμβρός.

Βε(μ)βραφύη, ἡ φαγητὸν ἐκ μεβράδων ἀντὶ ἀ-
φύων Μ. Ἐτ.

Βέβριθα, παρκ. τοῦ βρίθω Ὁμ.

Βέβρυκες (ἐν. Βάβρυξ Στ. Βυζ.), οἱ 1) ἔθνος
τῆς Βιθυνίας Ἀπολλ. Ρ. 2, 2) ἔθνος τῆς Γαλ-
λίας Στ. Βυζ. ἡ χώρα τούτων Βεβρυκία Ἀ-
πολλ. Ρ. 2, 136 ἐπὶθ. Βεβρύκιος, 3, Στ. Βυζ.
(τὸ οὐ Ἀπολλ. Ρ. 5 Θεόκρ.)

Βέβρυχε· τὸς βρύχω.

Βεβρώθω π. ἀντὶ βιδρώστω· βεβρώθω Ἰλ. δ, 35.

Βεβρώς, ὥσα, ὡς, ἀττ. ἀντὶ

Μεβρωκώς, μετασχ. ἐνερ. παρκ. τοῦ βιδρώ-
στω Ὁμ.

Βεβρώσεται, γ'. ἐν. μ. παθ. τοῦ βιδρώστω Ὁδ.

Βεβυσμένος, μετγ. παθ. παρκ. τοῦ βύζω Ὁδ.

Βεβυμένος, 3, ἰων. ἀντὶ βεβυμένος.

Βεβώς, ὥσα, ὡς, ἀττ. ἐκ τοῦ βεβώος ἀντὶ βε-
βήκω παρκ. μετγ. τοῦ βάλνω.

Βέβω· ὥσω κατὰ τοὺς Φρύγας, Κλ. Ἀλεξ. στρωμ.
σ 569 ἡ ἀπρ κατ' ἄλλ.

Βέβρων· βέβρων Μ. Ἐτ. 194.

Μή 6'. ἐν. τοῦ βέωμαι Ἰλ. καὶ γ'. ἐν. τοῦ ἀορ.
6. ὅπου. τοῦ βάλνω ἀντὶ βῆ.

Βεῖελοψ, ὀπος, ὁ ἱμάς, λῶρος· «βεῖελοπος, ἱ-
μάντες, οἱ ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικη-
φόρους» Ἡσυχ.

Βεινέω· βινέω Ἡσυχ.

Βεινητιάω βινητιάω Ἡσυχ.

Βεβμαι, π. ἀντὶ βέωμαι Ἰλ. γ. 431.

Βεῖος, ἰων. ἀντὶ βῶ, ἀ. πρόσ. ἀορ. β'. ὅπου τοῦ
βαίνω.

Βεκε· σέληνος, 2' ἀργατος, ἀνόντος, ἀπό-
πληκτος, λήρος ὡς τὰ κρονικός, κρόνιος Ἀ-
ριστ. νεφ. 398. Κατὰ Σχολ. Ἀριστ. ἐσχημα-
τίσθη ἡ λέξις ἐκ τῆς λ. βέκκος ὁηλούσης κατὰ
τὸν Ἡρ. 2, 2 παρὰ τοῖς Φρυγί τὸν ἄρτον καὶ ἐκ
τοῦ προσέληνος, οἷοι ἐκκαλοῦντο οἱ Ἀρκάδες.

Βεκός, τό· ἄρτος, φρυγική λέξις. εὐχρ. καὶ παρὰ
Κυπρίους Ἡρ. 2, 2' «Κυπρίων βέκος φαγοῦσι»
Ἰππώναξ π. Στράβ. 8, 3, σ. 340, δ γρ. βέκος,
βεκός, βέκος, γεν. βέκους Ἀριστείδ. τ. 2, σ. 3, 7.

Βελβίνα ἡ Βελβίνα, γῆ 1) νῆσος τοῦ Σαρωνι-
κοῦ κόλπου Στράβ. κατ. Βαλβίντης, δ Ἡρ. 8,
125 2) κώμη, χωρίον τῆς Λακωνίας Πλούτ.
παρὰ Πaus. Βαλεμίνα. Βαλμινάτις, ἴσος=ἡ περὶ
τὴν Βαλβίαν χώρα Πολύδ. 2, 54.

Βέλγαι, οἱ· οἱ κάτ. τῆς Βελγικῆς Στράβ. Βελγῶ
ἐπὶθ. Βελγικός, 3' ἡ Βελγική δηλ. χώρα=Gallia,
Belgica Στ. Βυζ.

Βελεμίνα, Βελμινάτις· τὸς Βελβίνα.

Βελετή· φόρος, 3' ὁ φέρων βέλη Ἀνθ. 14, 111.

Βέλεκος· «ὅσπερ ἐν τῇ ἐμφερὲς λαθόρῳ, μέγε-
θος ἐρεθίνου ἐχόν» Ἐτ. Μ. 144, 31.

Βελεμνίτης, ου, λίθος, δ' εἶδος λίθου ἐχόντος
σχήμα βέλους, δ. γρ. βελενίτης.

Βέλεμων, τό· βέλος πλ. ἐν τῇ Ἰλ. ο, 484·
-ἀμφοτέρων Αἰσχ. Ἀγ. 1475 ἐπὶ χαλάζης Ὀρφ.
λθ. 591.

Βελεμνο-τόξο-φόρος, 2' ὁ φέρων βέλος κα-
τόξον Βυζ.

Βελένιον, τό· φυτὸν φαρμακρόν, «τὸ δηλητη-
ριώδες τὸ γινόμενον ἐν τῇ Περσίῃ, μεταφρευο-
μενον ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἢ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ γίνε-
ται βρώσιμον» Ἀριστοτ. Φυτ. 1, σ. 821, 32
ἐκ τῶν βελῶν ἄτινα ἔδαπτον δι' αὐτοῦ οἱ βάρ-
βαροι· ἐντ. καὶ τὸ λατ. venenum.

Βέλενζος, ου, δ' ἰχθύς· «κωδὴ τὴν ἰδεάν πα-
ραπλήσιος» Ἀθην. 7, 288.

Βελεσσι-χαρής, 2' ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τὴν
βέλην· Ἀπόλλων Ἀνθ. 9, 525, 3.

Βελικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς (ἐχὼν ἀντικείμενον)
τὰ βέλη· τὰ βελικά = βέλτα περὶ βελοποιίας κα-
τοξευτικῆς πραγματευόμενα Ἀθην.

Βελίτης, καλαμος, ὁ κάλαμος χρήσιμος εἰς
κατασκευὴν βελῶν γεωπ.

Βελλερο-φόντης, ου, δ' Ἕλλην ἦρος ἐκ Κρο-
νίδου, υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σι-
σφοῦ, πρότερον Ἰππῆνοος καλούμενος, εἰτα δὲ
κληθεὶς αὐτως, ἐπειδὴ ἐφόνευσεν ἔξ ἀπροσεξίας
τὸν ἀδελφὸν Βέλλερον. Καταφυγὼν εἰς Τίρυνθ

πρὸς τὸν βασιλεῖα Προΐτου διεβλήθη τοῦς αὐτὸν
ὀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀντιάς, ἐπειδὴ δὲν ἐν-
δωκεν εἰς τὰς προτάσεις αὐτῆς, καὶ ἐστὶν ἐν

Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερὸν τοῦ Προΐτου Ἰσάτην

τοῦ ὁποῦ ἐγένετο γαμβρός, φονεύσας τὴν Χι-
μίραν. Θελήσας δὲν ἀνάβῃ μετ' αὐτὸν πρὸς τὴν Ἀ-

θηνᾶς, ζωρηθέντα εἰς αὐτὸν Ἰππῆνος εἰς τὴν Ὀλυμ-
πον κατεκρημνίσθη Ἀπολλ. 1, 9' παρὰ Θεοκρ.

15, 92 Βελλεροφόντης, ὄντος.

Βελο-θήκη, ἡ· φαρέτρα, ὀχήν διὰ βέλη λιδῶν.

Βελο-μαντία, ἡ· εἶδος μαντείας διὰ βελῶν
ἐξαγομένων ἐκ τῆς φαρέτρας, δι' ὧν ἐξηλοῦντο

ἐκ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων
ποιᾶ πόλις ἐμελλε νὰ πολεμηθῇ μετ'.

Βελόνη, ἡ 1) κορυφή (μύτη) τοῦ βέλους, ῥαφίς
βελόνι Πολυδ. 10, 136 2) εἶδος ἰχθύος κοινῆς

ζαργάνα Ἀθην. 7, 319, acus.

Βελόνιον, τό, Εἶδος καὶ

Βελόνις, ἴσος, ἡ 1) ὀπλοκρ. τοῦ βελόνι Πολυδ.

10, 136 2) εἶδος ἰχθύος, βελόνη Σχολ. Ὁππ.

Βελονο-εἰδής, 2' ὁ ἐχὼν σχῆμα βελόνης· ἐκ
φυσικῆ Γαλιν.

Βελονο-θήκη, ἡ· ὀχήν διὰ βελόνας γλωσ.

Βελονο-ποιέλης, ου, δ' ὁ κεντῶν (κοι-
κίλων) ὑψάσματα διὰ βελόνης Ἡσυχ.

Βελονο-πώλης, ου, δ' 1) ὁ πωλὼν βελόνας
Πολυδ. 7, 197 2) περιφρῆμος τοκογλύφος τῶν

Ἀθηνῶν Ἀριστ. πλ. 175.

Βελονο-πώλης, ἴσος, ὀηλ. τοῦ βελονοπώλη
Πολυδ. 7, 197.

Βελο-ποιέω· κατασκευάζω βέλη Εἶδος.

Βελο-ποιητικός, 3' βελοποιεῖς.

Βελο-ποιία, ἡ· κατασκευὴ βελῶν Πολυδ. 7, 156

Βελο-ποιικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βελοποιίαν
βελοποιική, δηλ. τέχνη = τέχνη τοῦ κατα-
σκευάζειν βέλη ἀρχ. μαθ.

Βελο-ποιός, δ' ὁ κατασκευάζων βέλη Πολυδ.
7, 156.

Βέλος, εὖς-ους (βάλλω), τό· «πᾶν τὸ πόρρωθε
βαλλόμενον» Εἶδος ἰδ. σιγίτα. Καθ' ἧσαν

«βέλος καλεῖται πᾶν τὸ ἐξαποστελλόμενον ὑπὸ
τῶν ὁργάνων ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς δυνάμεως, οἷον

Βερεκύνται καὶ Βερεκύντες, οἱ Φρυγικὴ φυλὴ Στραβ. 10, σ. 469· ἐπὶ Βερεκύντιος, 3 καὶ μὲν. Βερεκύνθιος· νομός = γῶρα τῆς Φρυγίας, ἐνθα ἐλατρεύετο ἡ Κυβέλη Καλλιμ. Ἀστ. 246, καὶ ἡ Βερεκύντια, δηλ. γῶρα Στ. Βυζ. Βερεκύντια ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Κυβέλη Ἡσύχ. Ὁ Λισχ. Νιδ. ἀποσπ. 143 καλεῖ τὴν χώραν ταύτην Βερεκύντια.

Βερεκύντιας, ὁ· ἄνεμός τις, ἴσως πνέων ἐκ τῆς Βερεκύντιας ἢ ἐκ τῆς Φρυγίας Ἡσύχ.

Βερενίκη ἢ Βερονίκη, ἡ μακεδ. ἀντὶ Φαρενίκη· ὡν γυναικῶν καὶ πόλεων, σύνθεσις ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ 6' α) ὡν γυναικῶν· 1) ἀδελφὴ καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου Θεόφρ. 1, Πλουτ. 2) γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἧς τὴν κόμην μετέθηκεν εἰς τοὺς ἱστέρας ὁ Κόων Αἰλ. 61 ὡν πόλεων· 1) ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ παρὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον Στραβ. 2) ἐν τῇ Κυρηναίᾳ, πρότερον Ἑσπερίς καλουμένη· πλησίον δὲ ταύτης οἱ Ἀσκαῖοι μετέθεσαν τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων Στραβ. καὶ πολλὰ ἄλλα πόλεις μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Στραβ. κλ.

Βερέσθεος, ὁ· ἀνθύπαικος, εὐρύθης Ἀριστ. ἐπὶ. 633· ἡ λέξ. πεπονημ. ὑπὸ Ἀριστ. καὶ Σχολ.

Βέρμεον, τό· ὄρος τῆς Μακεδονίας Ἡρ.

Βερρόη, ἡ· ὄηλ. ὡν γυν. Νόν.

Βέρροια, ἡ· 1) πόλις τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸ ὄρος

Βέρροια Θουκ. 2) πόλις τῆς Συρίας (νῦν Χαλέπιον) Στραβ. κατ. Βεροῖος καὶ Βεροῖος.

Βέρ(ρ)ης, ὁ· δραπέτης Ἡσύχ. Μ. Ἐτ.

Βερρόν ἢ Βερρόν· δασὺ Ἡσύχ.

Βερτίσχος, ὁ· ὄρος τῆς Μακεδονίας Στραβ.

Βέσθικος, ἡ· νῆσος τῆς Προποντίδος Στραβ.

Βεστοί, οἱ· Θρακικὴ φυλὴ Στραβ. Ἡρ. 7, 111, Βητσοί.

Βεῦδος, εὖς, τό· ποικίλον καὶ πορφυροῦν ἱμάτιον, γυναικεῖον Σαπφ. καὶ Καλλιμ. παρ' Ἀρ. λεξ. Πολυδ. 7, 49.

Βέχειροι, οἱ· Σκυθικὴ φυλὴ Ἀπολ. Ρ.

Βή· «το μὴητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς», φωνὴ τῶν προβάτων «ὅ δὲ ἡλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαλίζει» Ἡρακλ. παρὰ Σουῖδ.

Βῆ ἀντὶ ἔξω, γ'. ἐν. πρόσ. ἀορ. 6, ὅπου καὶ

Βῆ, γ'. ἐν. ἀορ. 6, ὅπου τοῦ βαίνω.

Βῆγμα τό· «τὸ μετὰ βηγὸς ἀναπτύσσον, ἀπόπτυστον ἀπὸ θώρακος», φλέγμα, ῥόχαλον Ἱπποκρ. Γαλην. πρόλ. βρήγμα.

Βῆθι, ἀορ. 6, τῆς προστ. τοῦ βαίνω.

Βηλά, ὡν, τά· πέδιλα Πανύστις παρὰ Σχολ. Ἰλ. α, 591.

Βηλός (βάνω), ὁ· «ὁ τῆς θύρας οὐδὸς» Ἀρ. λεξ. κατώριον τῆς θύρας Ἰλ. α, 591· παρὰ Κ. Σμ. 13, 483· «ἀστερεὶς βηλός» = οὐρανός.

Βήλος, ὁ· 1) ὁ Βαβυλωνίος θεὸς Βαάλ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου Ζεύς Βήλος καλούμενος· ἐκ τοῦτο καὶ «Βηλίδες πόλεις» τῆς Βαβυλωνίας Ἡρ. 3, 155· 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου καὶ Ἀναού, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἰσχ.

Βῆμα, (βαίνειν), τό· 1) βῆδισμα. πάτημα Εὐρ. Τρ. 342, ἐν γέν. πορεία, ὁρόμος Σοφ. Ἰλ. 163· 2) τόπος ὑψηλός, εἰς ὃν ἀναβαίνει τις νά ὁμιλήσῃ, ῥήτορ. βῆμα Πλάτ. Ἰων. 535, 12, παρὰ ῥήτορ· «ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην» Δημ. 18, 66 ἔδρα δικα-

στικὴ Ἀριστ. ἐκκλ. 677· παρὰ Ῥωμαίοις rostra· καὶ ἐπὶ τῆς θυμέλης Πολυδ. 4, 123· 3) μέτρον μήκους = 10 παλαισταί = 2 1/2 ποδῶν Ἡρων. Βημάτιζω, μ. ἰσώ· 1) κάμνω βήματα περιπατῶ Αἰσώπ. Εὐστ. σ. 649, 24· 2) «τοῖς ποσὶ μετρώ» Ἡσύχ. μετρῶ ὁρόμον μετὰ τὰ βήματα Πολυδ. 3, 39.

Βηματισμός, ὁ· ἡ διὰ βημάτων καταμέτρ. Σχολ. Ὀδ. ξ, 318.

Βηματιστής, οὗς, ὁ· ὁ διὰ βημάτων καταμετρῶν Ἀθην. 10, 442.

Βῆμεν, ἀντὶ ἔδμεν Ὀδ.

Βῆμεναι ἢ βῆμεν, ἐπ. ἀπαρ. ἀορ. 6, τοῦ βαίνω ἀντὶ βῆναι Ὀμ.

Βῆν, π. ἀντὶ ἔδην ἀορ. β'. τοῦ βαίνω Ἰλ.

Βῆναι, ἀπαρ. ἀορ. 6, τοῦ βαίνω.

Βῆνᾶκος λίμνη, ἡ· λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλίας Στραβ. Venacus lacus.

Βῆξ, βηγός, (βήσσω), ἡ καὶ ἀττ. ὁ· βῆγος Ἀριστ. «μετὰ βηγὸς ἰσχυροῦ» Θουκ. 2, 49.

Βη· ἄνεμον, αἰόλος, τεράνθεμον, τό· ἡράνθεμον, νάρκισσος Ἡσύχ.

Βῆρηξ, γκός, ὁ· μάζα μεγάλη Ἡσύχ. Ἦδε βάραξ.

Βῆρβη, ἡ· κωδία (κεφαλὴ) μήκωνος Ἡσύχ.

Βηρύλλιον, τό, ἀρ. λεξ. ὅπου τοῦ

Βήρυλλος, ὁ καὶ ἡ· εἶδος πολιτίμου λίθου θαλάσσιον· «γλαυκὴς βηρύλλου καὶ ἀμειβόσου» Τρωαῖδ. 70, Ἀνθ. 9, 544.

Βηρύτος, ἡ· πόλις τῆς Φοινίκης Στραβ.

Βηρωσός, ὁ· Βαβυλωνίος ἱστοριογράφος τῆς 3ης ἐκατονταετ. π. Χ.

Βῆσα, ας, ε, ἐνερ. ἀορ. 4, τοῦ βαίνω Ὀμ.

Βῆσ(σ)α, ης, ἡ· 1) πόλις τῆς Λακρίδος Ἰλ. Στραβ. 2) ὁῖμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς Στραβ. κατ. Βησαεὺς.

Βῆσάμην, μ. ἀορ. 4, τοῦ βαίνω.

Βῆσομαι, μίλ. τοῦ βαίνω.

Βῆσσα, (βάσας, βάσσων), ἡ· 1) κοιλιά· «οἱ βῆσμοι τόποι τῶν ὀρέων», «οἱ σύνθενδροι καὶ ὄρυ· μώδεις τόποι» λεξ. καὶ Σχολ. πρόλ. νάπη· «ὄρυ· ρεὺς ἐν βῆσσησι» Ἰλ. γ, 34· «ἐν καλῇ βῆσση», α. 588. Παρὰ Πινδ. πάντοτε πλ. Πινδ. Ὀ. 3, 24· ἐν γέν. ἀκαλλίεργητος, ἔρημος χώρα, Π. 39, 53· «εὐάνεμοι Σοφ. Α' 198· 2) παρὰ Ἀρ. λεξ. εἶδος ποτηρίου κάτωθεν εὐρέος καὶ ἄνωθεν στενοῦ Ἀθην. 11, 784, saltus.

Βησσῆεις, εσσα, ἐν· ὁ ἔχων βῆσας (κοιλιάδας, δρυμνάδας)· ἄγκυα Ἡσ. ἔρ. 387· «δρυμὰ Θεόγν. 130· «οὐρεα Δ. Περ. 1183· νομός Κολοσθ. 11, saltuosus, flexuosus.

Βῆσσω, ἀττ. βῆττω, μ. ξω· βῆ/ω Ξεν. Κυρ. 2.

Βῆσσοι, ὁ· τοπάρχης τῆς Βακτρίας Πλουτ.

Βῆσσιον, τό, ὑποκ. τοῦ βῆσσα· ποτήριον.

Βῆσσοι, ἡ Βάσσοι, π. εὖς· οὖς· βῆσσα Ἡσύχ. «βῆσσαι ποιεῖν» Ὀμ. Ὀμν. εἰς Ἀφρ. 99.

Βῆτα, τό, ἄλλ. τό δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου.

Βῆτ· αρμός (βαίνειν ἀρμός), ὁ· ῥυθμικός χορός· ἐνόπλιος Ἀπολ. Ρ. 1, 1135· πρόλ. πυρρίχη.

Βῆτάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμασμένως βαίνειν Ἡσύχ. χορευτὴς Ὀδ. θ, 250 καὶ μὲν. π. ἐπὶ.

Βῆτάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμασμένως βαίνειν Ἡσύχ. χορευτὴς Ὀδ. θ, 250 καὶ μὲν. π. ἐπὶ.

Βῆτάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμασμένως βαίνειν Ἡσύχ. χορευτὴς Ὀδ. θ, 250 καὶ μὲν. π. ἐπὶ.

Βῆτάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμασμένως βαίνειν Ἡσύχ. χορευτὴς Ὀδ. θ, 250 καὶ μὲν. π. ἐπὶ.

Βῆτάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμασμένως βαίνειν Ἡσύχ. χορευτὴς Ὀδ. θ, 250 καὶ μὲν. π. ἐπὶ.

Βῆτάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμασμένως βαίνειν Ἡσύχ. χορευτὴς Ὀδ. θ, 250 καὶ μὲν. π. ἐπὶ.

Βῆτάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμασμένως βαίνειν Ἡσύχ. χορευτὴς Ὀδ. θ, 250 καὶ μὲν. π. ἐπὶ.

Βῆτάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμασμένως βαίνειν Ἡσύχ. χορευτὴς Ὀδ. θ, 250 καὶ μὲν. π. ἐπὶ.

Βήτην, π. ἀντί ἐδότην. Ὁμ.
 Βήτην, ἀττ. ἀντί βήτην.
 Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχὴν φωνή, ἀντίθ.
 κοκκυμὸς μουσικ.
 Βήχας, 3' α) ὁ ἀνέκων εἰς τὸν βήχα ἵπποκρ.
 6, ὁ ὠφελὼν εἰς τὸν βήχα - φάρμακα ἱατρ.
 Βήχιον, τό, ὅπου. τοῦ βήχ' λεπτός βήχας, βή-
 χαλις Παύλ.
 Βήχιον, τό, εἶδος φυτοῦ ὠφελίμου εἰς τὸν βή-
 χα ἱατρ. tussilago.
 Βήχωνος, 2' ὁ ἔχων (συνδεσμένος, ἐνοχλού-
 μενος ἀπὸ) βήχα - νόσος ἵππου.
 Βία, ἰων. βίη, ἡ 1) σωματικὴ δύναμις, βίωμα,
 ἰσχύς, ἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, συνήθως ἀπὸ
 Ὁμ. καὶ λοιπ. π. παρ' Ὁμ. πρὸς περιφρασιν ἀν-
 δρείων τρώων π. χ. βίη Πρακλῆος καὶ Πρα-
 κληίη. Ἰλ. ε, 638, Πισ. θε. 332 - Ἰφικληίη
 Ἰλ. λ, 290 καὶ συχνά - Πρακλῆος Πίνδ. Ο. 12, 26
 καὶ συχνά καὶ παρὰ τραγ. Αἰσχ. Ἔπτ. 430,
 Σοφ. Ἰρ. 38, Εὐρ. ἐπὶ ἀνέμου Ἰλ. π, 213
 ἐπὶ πνεύματος "οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὐδέ
 τις ἀλκή" Ἰλ. γ, 45 2) δῆλως τοιαύτης δυ-
 νάμεως, ἐκδασμός - καὶ ὅρις Ὁδ. σ, 328
 ἀντίθ. "ἐπει-βίη" Ἰλ. ο, 105, καὶ πλ. βία ἐρ-
 γά Ὁδ. λ, 117 - δυσφίλης Αἰσχ. Εὐμ. 54 βίη
 διὰ βίας, βιαίως Αἰσχ. Ὑρ. 351 καὶ συχνά -
 ἀρπαζέιν, ἐκλάνειν Εὐρ. Ἀνδρ. 390 καὶ ἐν
 πεζῷ "αἱ βίη πράξεις" = βίαια Πλάτ. πολιτ. 280
 "βία καὶ ἀγρώτητι", πολιτ. 3, 411 "πεν-
 θος καὶ βία", νομ. 4, 422 ὡς λέγεται διὰ
 πειθούς, οὕτω καὶ διὰ βίας, πολιτ. 304
 "ὅπου πειθούς" καὶ "ὅπου βίας", πολιτ. 8, 548
 "βία ἔγειν, πάσχειν", κτλ. "βία ἐλεῖν" ἐν πο-
 λέμῳ Ξεν. "βία τινός" = ἐναντίον τῆς θελήσεως
 τινός, ὅστις ἐκδιώκεται "φρεσὶν βίη" Αἰσχ.
 Ἔπτ. 594 - ἡμῶν Θουκ. 1, 43 - ἐχθρῶν Πλάτ.
 πολιτ. 8, 569 - τῶν πολλῶν Διμ. Δεπτ. 53 -
 πρὸς βίαν = βιαίως, βεδισμένως Αἰσχ. Ἰρ. 208
 "πρὸς βίαν μᾶλλον ἢ ἐκόν" Πλάτ. Φαίτρ. 239
 "πρὸς βίαν τινός" Αἰσχ. Εὐμ. 5 καὶ συχνά
 (πρὸς βίαν εἶνε συνήθως παλ. βίη ἐνεργ.) "ἐκ
 βίας" Σοφ. Φιλ. 503 καὶ συχνά "ἀπὸ βίας"
 Δ. Σικ. 20, 51, vis, virtus, robur.
 Βιάζω ἐπιφέρω βίαν, ἐξαναγκάζω "βιάζε-
 με" Ὁδ. μ, 297 ἐβίασε Β. Ἰλ. 86 καὶ μετὴν
 καὶ παθ. Ἰλ. ο, 727 "βιάζετο βελέεσι". Συνήθ.
 ἀποθ. μέσ. (ὅμως ὁ ἐν. πλὴν τοῦ Ὁμ. καὶ παθ.
 Θουκ. 1, 2, 77, Αἰσχ. Ἀγ. 1490, Σοφ. Ἀντ.
 60, παρκ. καὶ αὐρ. βεδίσαι, ἐβιάσθην εἶνε
 πάντοτε παθ. Ξεν. Εὐλ. 2, 23, ἀλλὰ "ὁμᾶς
 μὴ βουλομένους βεδίσαι" Διμ. 19, 206) βί-
 αζομαι 1) ἐπιφέρω, προσέχω βίαν, ἐκδιώκω,
 ἐξαναγκάζω "βιασθέντες λύφ" Πίνδ. Ν 9,
 14 - τινά Αἰσχ. Ἔπτ. 1033 - γυναῖκα Πλάτ.
 νόμ. 9, 874 - ἀνθρώπους = μεταχειρίζομαι διὰ
 τῆς βίας Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 24 - ἐαυτὸν = αὐτο-
 κτονῶ Πλάτ. Φαίδ. 61, ἀντίθ. πείθων, Ἰοργ.
 517 - τὰ σφάγια Ἰρ. 9, 41 παραβιάζω,
 παραβαίνειν - νόμος Θουκ. 8, 53 "ἐλλοθεν
 βιασθέντες" = διὰ βίας ἀπαλλαγέντες Ξεν. Κυρ.
 4, 5, 56. Πολλὰκις προστίθεται καὶ ἀπαρ.
 Ξεν. Ἀν. 1, 3, 1, καὶ ἰδ. μετὴν. 2) ἐκδιώκω,
 στενοχωρῶ, διὰ βίας διεξάγω, κατορθώνω - τὰ
 σφάγια = αἰσιούς οἰωνούς Ἰρ. 9, 41 - τὸν ἐκ-

πλουν Θουκ. 7, 70 "βιασάμενον ἐκπλεῖν", 7,
 67 βιασάμενος διὰ τῆς βίας Ξεν. Ἀν. 7, 8, 11
 ὁ νόμος πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται Πλάτ.
 Πρωτ. 337 - εἶπω = διὰ τῆς βίας εἰσέρχεται
 Ξεν. Κυρ. 3, 3, 69 "διὰ τῶν φυλάκων" Θουκ.
 7, 83 "πρὸς τὸν λόφον ἔλθειν", 7, 79 - πρὸς
 τὸν λόφον Πολύδ. 2, 67 - τῇ πύλῃ 4, 18 καὶ
 συχνά - πρὸς Πλουτ. Πομπ. 71 - τὰς ναῦς
 Θουκ. 7, 23 - πολεμίους = βίη ἀπώσασθαι, Ξεν.
 Ἀν. 1, 4, 5. Καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου ἰσχυρίζομαι
 τι, ζητῶ νὰ φέρω εἰς πέρας ἰσχυρισμὸν τινα,
 γνώμην τινά "νοητὰ ἅττα εἶδη - τὴν ἀληθινὴν
 οὐσίαν εἶναι" Πλάτ. Σοφ. 246 ἐπὶ τοῦ ὕφους
 "βεδισμένα σχήματα" Δ. Ἀλ.
 Βιαίω-θανασία, ὁ τὸ βιαίως ἀποθνήσκων,
 βιαίως θάνατος μετὴν.
 Βιαίω-θανάτος, 2' ὁ ἀποθνήσκων μετὴν
 θάνατον μετὴν.
 Βιαίω-κλώψ, ὥπος, ὁ ὁ κλέπτων διὰ τῆς βίας
 Λυκόφρ. 548.
 Βιαίω-μαχέω - ὦ, μ. ἴσω μάχομαι ἀνδρείως
 (οὐχὶ πανοῦργως) Πολύδ. 1, 27.
 Βιαίω-μάχης, ου, ὁ ὁ μαχόμενος μετὰ βίας
 (καὶ οὐχὶ μετὰ πανουργίας) Ἀνθ. 6, 129, 8. γρ.
 βιαιομάχος.
 Βιαίος, 3 καὶ 2' α) ὁ μεταχειριζόμενος (ἐπιφέ-
 ρων, γινόμενος μετὰ βίαν) - ἔργα Ὁ. 6, 236,
 Πίνδ. Ν. 7, 67, Αἰσχ. καὶ ἐν πεζῷ, ἀντ' Ὁ. παθ.
 Πλάτ. νόμ. 1, 645 - θάνατος, πολιτ. 3, 68
 "τὰ βία καὶ κλοπατα", νόμ. 11, 934 ἐπὶ ἀ-
 νέμου Ἀριστοτ. Πaus. 10, 17, 11 "ἔλκη βι-
 αίων" = καταγγελλία διὰ βίαν ἦν τις ὑπέστη ἢ διὰ
 μέλλουσαν καὶ διὰ βίαν ἀφαίρειν κατοχῆς
 τινός σ. 545 6) βεδισμένος, ἀντίθ. ἐκούσιος
 Πλάτ. πολιτ. 10, 603, ἰδ. πᾶν τὸ παρὰ φύσιν,
 Τιμ. 64 ἐπὶ βιαίως = μετὰ βίας Ὁδ. 6, 237
 καὶ ἐν πεζῷ "πρὸς τὸ βίαιον" Πίνδ. Αἰσχ. Ἀγ.
 130 βία, ix. 801 "ἐκ τοῦ βιαίου" Δ. Ἀλ.
 10, 36, violentus, injurius.
 Βιαίότης, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ βιαίου,
 βία Ἀντιφ. 5, 8
 Βιαίως, ἐπὶ, ὡς βιαίως.
 Βιάρχης, 2' ὁ ἐπαρχὸν εἰς τὰ πρὸς τὸν βίαν,
 ὁ παρέχων διαρκή βίαν - λυσιστάσις Ἀνθ. 6, 179.
 Βί-αρχος, ὁ, ἡ ὁ ἀρχὼν (ἐπιστάτης) τῶν
 ζωοτροφῶν στρατεύματος μετὴν.
 Βιάνωρ, ορος, ἰων. βιάνωρ, ὁ 1) Τρώς τις Ἰλ.
 2) ποιητὴς ἐπιγραμματῶν ἐπὶ Ἀδουστου καὶ
 Τιβερίου Ἰαχθῶ. Ἀνθ.
 Βίας, αντος, ὁ ἀρσ. κύρ. ὄν. Ἰλ. ἰδ. 1) ὁ περι-
 φημος ἐκ Πριήνης Βίας, εἰς τῶν ἐπτά σοφῶν
 Ἰρ. 2) ποτ. τῆς Μεσσηνίας Paus.
 Βιάσιμος, ὁ, ἡ ὁ δύναται τις νὰ βιάσῃ γλῶσσ.
 violabilis.
 Βιασμός, ὁ βία, παραβίασις Β. Ἀν. 84 βι-
 αία μεταχειρίσεις, ἐκδασμός Πλουτ. ἡδ. σ. 755,
 violatio.
 Βιαστέον, πρέπει τις νὰ ἐπιφέρῃ βίαν Εὐρ.
 Ῥησ. 584.
 Βιαστής, οὗ, ὁ 1) ὁ μεταχειριζόμενος (πράτ-
 των τι μετὰ βίαν, ὁ δεικνύων βίαν καὶ βίωμην,
 ἰσχυρὸς, ἀνδρείος - νόμος Πίνδ. Ὁ. 9, 114 - ἀνὴρ,
 Π. 4, 420 - Ἀρης, 1, 18 ἐν ὧρ. τύπ. βιαστής.

- 2) ὁ κατορθώνων τὰ πάντα διὰ τῆς βίας, ἀρπαξέων.
 Βιαστὴς, 3' ὁ ἐπιρροπὴς εἰς βίαν, ὁ ἐξαναγκάζων - νόμος Πλάτ. νόμ. 11, σ. 291' ἐπὶ βιαστικῶς Φιλόστρ. ἐκ τοῦ
 Βιαστότης, 3' ὁ διὰ τῆς βίας γινόμενος Λιδάν. Πιστάς, οὐ, δωρ. δ' βιαστής, βιαστής, ἀνδρείος, ἰσχυρός. - Ἀρης Πίνδ. II. 1, 42.
 Βιάω, ἐνερ. μόν. παρκ. βεβίηκε' βιάζω, ἀναγκάζω Ἰλ. ι, 172, ἄλλ. μέσ. ἀποθ. ἐκδιάζω, ἐξανγκάζω. «ὡς εἴ' ἐβιάτο μόνον ἐόντα Τρώες» Ἰλ. λ, 467. «ψεύδεσσι βησάμενος» = ἐξαπατήσας, φ, 576. «νῶϊ μισθὸν βησάτο» = ἀφῆρεσεν ἀπ' ἡμῶν διὰ τῆς βίας τὸν μισθόν, φ, 451 - καὶ ἀπηγόρα. Ἡσ. θε. 423. «πάρσας τὸ λαμπρὸν βιάται» Πίνδ. N. 8, 34' βιάται Πλάτ. πολιτ. 2, 365, Παθ. «πῦρ ἐκ μυλάκων βεβημένον» Ἀνθ. 9, 546' παρ' Ἡρ. ἀντὶ τοῦ «βιάζομαι παρθένον», 2, 80' καὶ παθ. «ἀνέμου βιώμενος», 1, 19' «θανάτω βιηθεῖς», 7, 83.
 Βιάτωρ, καὶ θινὸν μικρὸν ἔχον κοιλίαν Ἡσυχ. Βεβιάζω, μ. ἀσπ. ἀττ. βιδῶ 1) ἀναβιδάω ἢ βαινω. «πρὸς οὐρανὸν βιδῶν» μέλ. Σοφ. Οἶ. E. 381' βάλλω τὰ ζῶα νά βατευθῶσιν Ἀριστ. I. Z. 6, 19' ἐπιδατεύω, ὀχεύω Πλούτ. Λυκ. 15, Παθ. Ἀριστοτ. I. Z. 6, 23.
 Βιδάς, ἀσπ. ἀν. μετχ. ἐν τοῦ ἀχρ. βιθῆμι (= βαινω) «μακρὰ βιδάς» Ἰλ. ζ. 213.
 Βιδάσθων, οὐσα, ον, μετχ. τοῦ ἀχρ. βιδάσθω (= βαινω) βαινω, περιπατῶν «μακρὰ Ἰλ. ν, 809.
 Βιδάσις, εὐς, ἡ 1) εἶδος λακωνικῆς ὀρχήσεως Πολυδ. 4, 102' 2) ὀχρεῖα γλωσσ.
 Βιδάσκω, βαινω, βαδίζω Ὀμ. ὕμν. Ἀπολλ. 133.
 Βιδαστής, οὐδ, δ' τὸ ἀρρεν ζῶον, τὸ βατεύον, σπορίτης μετχ.
 Βιδάω, π. ἀντὶ βαινω. «πέλωρα βιδᾶ» = κάμνει μεγάλα βήματα Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 225 συνηθ. μετχ. «μακρὰ βιδῶν» Ἰλ. γ, 22, Ὀδ. λ, 538' - κοῦρα Πίνδ. N. 14, 17 ἐβιδάσκειν Ὀμ. ὕμν. Ἀπολλ. 133' πρὸ βιδᾶς καὶ βιδάσθων.
 Βιδλαρίδιον, τό, N. Δ. καὶ
 Βιδλάριον, τό, ὄποκ. τοῦ βελίον Ἀνθ. 11, 78.
 Βιδλα-γράφος, ἀττ. δ, ἡ βιδλιογράφος.
 Βελίανος, 3' ὁ καταγινόμενος εἰς τὰ βελία, ὁ ἀναγινώσκων βελία, πολυμαθής «ἐν ἱστορίᾳ βελιαχότατος» Πλούτ. Ρώμ. 12' - χαρακτηεῖται Ἀθην. 1, 22.
 Βελιάριον, τό' βελάριον Δ. Λαέρ. 6, 3, βελιαράκι.
 Βελια-φόρος, δ' βελιοφόρος Δ. Σικ. 2, 20.
 Βελιδάριον, τό, Πολυδ. 7, 119, καὶ
 Βελιδιον, τό' ὄποκ. τοῦ βελίος Δημ. 56, 1.
 Βελίνος, οἶνος, δ' οἶνος θράκιος. «ὁ ἀσθηρός, ἀπὸ βελίνης καλουμένης θράκιος ἀμπέλου» Σουῖδ. Ἡσ. ἐρ. 589' - πῶμα Εὐρ. Ἰων. 1195' κατὰ τὸν Götting ἐν Ἡσ. ὁ οἶνος ὁ κατασκευαζόμενος ἐκ ξηρῶν σταφυλῶν, λιαστός οἶνος
 Βελιο-γράφω γράφω βελίον ἢ βελία μετχ.
 Βελιο-γραφία ἡ τὸ γράφειν βελία Δ. Λαέρ. 7, 36.
 Βελιο-γράφος, δ, ἡ ὁ γράφων βελία Πολυδ. 7, 21.
 Βελιο-ολλοκή, ἡ τὸ π. ἐν ᾧ φυλάττονται βελία, συλλογὴ βελίων Πολυδ. 12, 27.
 Βελιο-κάπηλος, δ' βελιοπώλης, μεταπρὶ τῆς βελίων Λουκ.
 Βελιο-λάθας, α, δ' ὁ λησμονήσας τὰ πολλὰ βελία, τὰ ὅποια ἔγραψεν οὕτως ἐκαλεῖτο γραμματικὸς Δίδυμος Ἀθην. 4, 139.
 Βελίον, τό, ὄποκ. τοῦ βέλος, μικρὸν βελίον ἐπιστολῇ Ἡρ. 1, 123 καὶ συχνά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνευ τῆς σημ. τοῦ ὄποκ. πρὸ βελ. βυβλίον
 Βελιο-πώλειον, τό' τόπ. ἐν ᾧ πωλοῦντο βελία Ἀθην. 1, 1.
 Βελιο-πώλης, ου, δ' πωλὼν βελία Ἀθην. 3, 120.
 Βελιο-τάφος, δ' μεταφ. ὁ θάπτων (φυλάττων ἀνέκδοτος) βελία.
 Βελιο-φύριον, τό' φυλακτήριον βελίων, γαρ τοσυλάκιον B. Ἀν. 314.
 Βελιο-φόρος, δ, ἡ ὁ φέρων βελία, ἐπιστολὴς Πολυδ. 4, 22' ἴδε βελιαφόρος.
 Βελιο-φύλαξ, ακος, δ' φύλαξ βελίων, βελιοφύλαξ Εὐστ. ἐρ. σ. 158, 23.
 Βελιο-φυλάκιον, τό' τόπ. ἐν ᾧ φυλάττονται βελία, βελιοθήκη, ἀρχεῖον ἀρ. λεξ.
 Βελιο-φύλαξ, ακος, δ' φύλαξ βελίων, βελιοθηκάρης Τζέτζ.
 Βελίς, ἴδος, ἡ, ἴδ. πλ. = βελίον. «σχοινία τὰ ἐκ βελίου (φλαμουρίου) πεπλεγμένα» Μεγ. Ἑστ. ἴδε βυβλὶς.
 Βελιο-γράφος, δ' βελιο-πώλης βελιογράφος, βελιοπώλης B. Ἀν. 29.
 Βελίος, ἡ ὁ φλοιὸς τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένος χάρτης βελίος Αἰσχ. ix. 925, Ἡρ. 5, 58.
 Βελρώσκει, μ. βρώσκει, ὡς μὴ ἀττ. ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν Ἀττικ. εὐρεται μόν. παρ' ὕμν. Φιλόστρ. β. Ἀπολλ. 40, ἀόρ. ἔβρω Ὀμ. ὕμν. Ἀπολλ. 127, συνηθέστ. παρκ. βέβρωκ' Ὀμ. Ἀριστ. σφ. 462, βεβρώκοι Ἡρ. 1, 119 μετχ. βεβρώτες Σοφ. Ἀντ. 1022, παθ. βεβρωμαι, ἐβρώην τρώγω, καταναλίσκει «φάρμακα βεβρωκώς» Ἰλ. φ, 94' μεταφ. «γῶμα βεβρωσεται» (ἀντὶ μελ. παθ. βρωθήσομαι παρὰ Λυκόφρ. 1421) Ὀδ. 6, 203' «τινὰ βεβρωκώς», χ, 408' «κρεῖων βεβρωκώς» Θεόφρ. 25, 224' καὶ ἐν πεζῷ Πολυδ. 3, 72, comedo exedo.
 Βιδιοται, Βιδεοί ἢ Βαίδιοι (Ἰδουοί) ἀρχοντές τινες ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἔχοντες τὴν ἐπὶ τῶν νέων ἐποπτεῖαν Herm. griech. staatsalt, 24, 14.
 Βιδύτες, δωρ. ἀντὶ βιούντες.
 Βίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ βία.
 Βιήμαχος, ἰων. δ, ἡ βιασμάχος, ὁ μαχόμενος μετ' βίαν, ἀνδρείως Ἀνθ. 5, 293.
 Βιζώνη, ἡ πόλις τῆς κάτω Μοισίας παρὰ τὸ Εὐξείνιον πόντον Στραβ.
 Βιήνωρ, ορος, δ' βιάνωρ.
 Βιθνοσί, οἶ' κατ. τῆς Βιθυνίας Ἡρ. 7, 75, φυλὴ εἰσβαλοῦσα ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν διὸ οἱ Βιθυνοὶ Θράκες θοοκ. Θηλ. Βιθυνίς, γαίη Ἀπολ. P. 2, 177, καὶ Βιθυνή γαίη Ἀνθ. 9, 888' «ἡ Βιθυνίς» = Βιθυνία Σεν. Ἑλλ. 3, 2, 2.
 Βιησάτο, ἰων. ἀντὶ ἐβιάσατο, ἀορ. ἀ τοῦ βιένω.
 Βιηφι, ἰων. ἀντὶ βία.
 Βιχιδιόν Σουῖδ καὶ

Βικίον, τό. 1) ὄπκος τοῦ βίκου Διοσκ. καὶ ἄλλ. μτγν. 2) κύμαος Γαλλν. vicin.

Βίκος, ὁ (σημτ. λέξ.) «στάνος ὅτα ἔχων» Ἡσυχ. πάλιν ἀγγεῖον χρῆσιμον δι' οἶνον Παλ. 6, 14, Ἡρ. 1, 194. Κατ' Ἀθην. 11, 784 «καλὸς ποτῖριον» καὶ ἀγγεῖον πρὸς φύλαξιν ἀλασμένον ἰχθύων Ἀθην. 3, 116 (τὸ εἶνε μακρὸν παρ' Ἀθην. 3, 113. ἐν χειρογρ. βίκος Β. Ἰλλ. αἰος, ὁ ποτ. τῆς Βιθυνίας Ἀπολ. Ρ.

Βινέω (βάλνω) ὁ γέω, συνουσιάζω, ἰδ. ὁ δὲ τῆς βίας καὶ παρανομίας συνουσιάζομαι, ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀντιθ. ὅπου· τινὰ Ἀριστ. ὅρν. 560. Μετ. ἐν τῷ τύπῳ βινεσκόμην Ἀριστ. ἱστορ. 1239, ἐν Ἀνθ. 12, 245 ἀντιθ. πρὸς τὸ πυτίζειν.

Βινητιάς, ἔχω ὄρεξιν πρὸς συνουσίαν Ἀριστ. Αὐστ. 715, καὶ ἐπὶ γυναικὶ Ἀθην. 13, 583.

Βιο-γραφία, ἡ περιγραφή βίου τινὸς μτγν Βιο-δότης, οὗ, ὁ δὲ δίδω, δωροῦμενος βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον Πλάτ. νόμ. 11, 921.

Βιό-δωρος (παρὰ Σουῖδ. βιοδώρα γῆ). 2· ὁ οἶκον, δωροῦμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν· αἰα Σοφ. Φιλ. 1147· «Ἰνάχου παῖδες βιοδωροί» Πλάτ. πολιτ. 2, 381.

Βιο-δότης, οὗ, ὁ βιοδότης Ἀνθ. 9, 525.

Βιο-δότης, ὅπως, ὅθλ. τοῦ βιοδότης· Παρτερονή Ὀρφ. ὕμν. 28, 3· «Ἀφροδίτη, 51, 12.

Βιο-δότης, ὅπως, ὁ βιοδότης· Ζεὺς Ὀρφ. ὕμν. 72, 2· «ναῦς = παρέχουσα εἰς τὸν ἕλμα τὰ πρὸς τὸ ζῆν Ἀνθ. 7, 585.

Βιο-ζυγῆς, ὁ μένους, ὁ ὁ συνδέειν τὸν βίον (τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς) Νόν. Δ. 33, 179.

Βιο-θάλμιος, (ἡλλάω), 2· ὁ ἐκμάζων κατὰ τὸν βίον, ὁ ἐν ἀμῇ τῆς ἡλικίας Ὅμ. ὕμν. Ἀρρ. 190· πρὸλ. ζωθάλμιος.

Βιο θίνετος, 3, καὶ

Βιοθνήτης, 2· βιοθνήτης.

Βιο-θρέμματα, ὅπως, ὁ τρέφων, διατηρῶν τὸν βίον «αἰθὴρ δὲ πάντων» Ἀριστ. νεφ. 561· «πῶλα Ὀρφ. ὕμν. 33, 19.

Βιο-θρέπτειρα, ἡ ἡ τρέφουσα, διατηροῦσα τὸν βίον· θεῶν μήτηρ Ὀρφ. ὕμν. 26, 13.

Βιο-λογεῖν περιγράφει τὸ ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον Λογγίν. 9, 15· πρὸλ. ἡθολογία.

Βιο-λογικός, 3· ὁ εἰς βιολόγον ἀνήκων· καὶ μυσθίος = μῆμοι Σουῖδ.

Βιο-λόγος, ὁ ὁ περιγράφων τὸν βίον, ὁ παρὰ τὸν ἀνθρώπινον ὡς εἶνε, κατὰ τὸν βίον· μῆμος, ἡθοποιός, καμικός· φῶς Ἐκλογ.

Βιό-λυτος, ὁ, ἡ ὁ λελυμένος ἐκ τοῦ βίου, νεκρός Σκ. Βυζ.

Βιο-μηχανία, ἡ τρόπος, ἐνέργεια πρὸς ἀπόκτησιν τῶν πρὸς τὸν βίον Πολυδ. 7, 189.

Βιο-μηχανός, 2· ὁ περιζόμενος ἐνμηχάνιος· τὰ πρὸς τὸν βίον, φρόνιμος, ἐνεργητικός Ἀριστ. 1, Ζ. 9, 15.

Βιό-πλαγκτος, 2, Νόν. Δ. 3, 356 καὶ

Βιο-πλανής, 2· ὁ περιπλανώμενος· ἔνα πορυσθὴ τὰ πρὸς τὸν βίον, ἐπαίτης Β. Ἀν. 1253.

Βιο-πανητικός, 3, Στοδ. ἀνθ. 43, 93 καὶ

Βιο-πόνος, 2· ὁ ποριζόμενος δι' ἔργασια· τὰ πρὸς τὸ ζῆν Στοδ. ἀνθ. 13, 92.

ΕΛΛΗΝ. ΛΕΞΙΚΟΝ.)

Βιο-παριστικός, 3· ὁ προμηθεύων τὰ πρὸς τὸ ζῆν Εὐσεβ.

Βίος, ὁ· 1) ζωὴ, δηλ. διάρκεια καὶ χρόνος τῆς φυσικῆς ζωῆς παρ' Ὀμ. μόν. Ὀδ. α. 491, σ. 254, Πινδ. τραγ. καὶ ἐν πλείω συνά. Κατὰ τοὺς γραμ. ζωὴ σημαίνει τὴν ἀπλὴν ὑπαρξιν ὄντος τινός, βίος δὲ τὴν ζωὴν λογικῶν ὄντων, ὅπως ὁ Σεν. ἀπομν. 3, 11, ὁ λέγει· «βίος παλαγγίων» καὶ Ἀνθ. 11, 311.

«βίος ἡμιόνων», διάρκεια τοῦ βίου, ἀντιθ. ὁ βίος φράσεις· βίον ζῆν, βαλίσσεται, διαγίγνεται, διατελεῖν, διατρίβειν, διεξίγειν, διεργασθῆναι· ἀντιθ. «βίον τελευτᾶν», οὕτως καὶ «ἀπορρηγνῆναι, ἀποφύγειν, ἐκλείπειν, ἐκπλήσσειν, καταστρέφειν, μεταλλάττειν»· ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου = κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς σου Πλάτ. Φαῖδρ. 212 πλεοναστ. «ζωὴς βίος», ἐπιν. 982 2) ἡ ζωὴ, ἡ ἐνέργεια, ὁ τρόπος, ἡ πολιτεία τοῦ βίου, ἐπιτήδευμα ἄρ. λέξ. «βίος θαλάττης, ῥητορικῶς· Β. Ἀν. 30· ἀπολαυστικός, πολιτικός, θεωρητικός· Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 5· ἐπιτήδευμα, ἔργον βιοποριστικόν Δ. Ἀλ. 2, 28· 3) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, (κοιν. βιό)· ἐπιμετανός Ἡσ. ἔρ. 31· «βίον ἔχειν» 42· «βίον καὶ πλοῦτον κτλ» Εὐρ. ἔκ. 450· «ἐπ' ἔργων ἀνοσίμων» Ἡσ. 8, 106· «ἐτέρωθεν Αἰσχίν. 1, 195· «βίον κορίζειν τινὴ Ἀριστ. σφ. 706· «ὁπότεν βίον ἔξει», πλ. 531.

«βίον ποιέσθαι» ἐντ. = ζῆν Θουκ. 1, 5· «ἐπὶ γεωργίας· Σεν. οἶκ. 6, 11· «ἀπὸ θαλάσσης ἔχειν» Πλούτ. συμπτ. 8, 8, 2· «βίον συλλέγεσθαι ἀπὸ τινος» Πλάτ. νόμ. 11, 936· «διείρειν Θεοκρ. 14, 40· καὶ ἀπλῶς· ὁ βίος· αὐτοὶ δὲ τὸ τῆς θαλάττης Σεν. Ἑλλ. 7, 1, 2· καὶ ἐπὶ ζῶων, ἀπομν. 3, 11, 6· 4) ὁ ζῶντες, ὁ κόσμος· Ἀριστ. καὶ μτγν. Λοκκ. Τιμ. 4, 25· «ἐν, παρὰ τῷ βίῳ» = ἐν τῷ συνῆθει βίῳ γράμ. «καθ' οὗ δὲ βίος τάσσει» = ἡ συνῆθης χρήσις τῆς γλώττης Β. Ἀν. 113, 25· 5) τόπος κατοικίας· «βίους ἰδρύσαντο» Δ. Ἀλ. 1, 68· 6) περιγραφή βίου Πλούτ. (συνκρ. γίν. καὶ γυναικῶν, λατ. νινω = βίω καὶ νίτα = βίος, λιθ. gybala, ἑκκλ. σλαυτ. ziu-otu, γοτθ. quius).

Βιός, ὁ (συνκρ. gja = νεοὶ τῆς ζου), ὁ τόξον, συνά παρ' Ὀμ. οἱ ἀργαῖοι παρέρχονται τὴν λέξιν ἢ ἐκ τοῦ βίε (ἐνταῖς) ἢ ἐκ τοῦ βίος, διότι τὸ τόξον ἐκρησάμευε κατ' ἀρχὰς πρὸς ἀπόκτησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν.

Βιο-σός, ὁ ὁ πῶς (διατηρῶν) τὴν ζωὴν Νόν. 33, 109.

Βιο-στερής, 2· ὁ στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἐνδεής Σοφ. Οἶ. Κ. 851.

Βιοτεία, ἡ ὁ τρόπος τοῦ βίου, τοῦ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν Σεν. οἶκ. 6, 5.

Βιο-τέρμων, ὁ, ἡ ὁ προσδιορίζων, βέλλων τέρας εἰς τὸ βίον τοῦ ἀνθρώπου· ὥρη Μενεθ. 4, 77.

Βιότημα, ὁ, τὸ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς Σωκρ. ἐπιστ. 29.

Βιοτεύω (βιοτή) ζῶ· ῥῆμα ἐργάτω· χρονιότερον βιοτεῖται· Πινδ. Ν. 4, 6· καὶ ἐν τῷ περὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 252 ἀπὸ τινος· «πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον Σεν. Κυρ. 3, 2, 25· ἀντέθεν Θεοκρ. 1, 11· νινω, vitam latere.

Βιοτή, ἡ βίος, ζωὴ Ὀδ. δ. 463, τρόπος τοῦ

πρὸς τὸ ζῆν. Κυρ. 7, 2, 27. τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Σοφ. Φιλ. 1151.

Βιότης, ἢ βίος Ὁμ. ὕμν. 7, 10 καὶ μετγν.

Βιοτήσιος, 2' ὁ ἀνηκῶν, χρησιμεύων εἰς τὸν βίον, ὁ διατηρῶν τὸν βίον - ὠνος Ἀπολ. 'Ρ. 2, 1005 - ναυτιλία Ἀνθ. 9, 208.

Βιοτικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βίον Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 33, ὁρθοτ. βιωτικός.

Βιόττον, τό, ὅποι. τοῦ βιότος· μικρὸς πόρος ζωῆς Ἀριστ. πλ. 1165.

Βιότος, π. δ' βίος Ὁμ. η, 104 καὶ συχνά παρὰ τραγ. καὶ Πινδ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὁ πόρος τοῦ βίου Ὁμ. εἶδος βίου Ἀριστ. ἐκκλ. 594.

Βιοτο-σκόπος, 2' ὁ δεικνύων τὴν γέννησιν τίνος - ὥρα = δὲ ἥς κρίνονται τὰ γενέσθαι τινα· Μανθ. 4, 572.

Βιόος, ὁσαυτ. ὄν, ἀπορ. 6' μετγ. τοῦ βιόω.

Βιο-φάγος, 2' ὁ κατατρώγων τὴν περιουσίαν Σχολ. Λουκ. λεξ. 6, διορθ. βουφάγος.

Βιο-φειδής, 2' ὁ φειδόμενος τῆς περιουσίας τοῦ - ὥρα· Ἀνθ. 6, 251.

Βιο-φθορία, ἢ ἡ φθορὰ (ἀφανισμός) τοῦ βίου Ὁρφ. ὕμν. 72, 8.

Βιο-φθόρος, 2' ὁ φθείρων, ἀφανίζων τὸν βίον Φωκυλ. 39.

Βιό-χρηστος, 2' χρησίμος εἰς τὸν βίον, βιωφελής(ς)

Βιόω, ὁ ἐν. συνθ. παρὰ μετγν. μ. βιώσσομαι, μόν. παρὰ μετγν. βιώσω Λουκ. θε. 2, 2, 68, ἀπορ. 6' ἐβίων, βιών, βιώναι, ἀπορ. 6' ἐβίωσα, παρὰ μετγν. μόν. αἱ πλάγαι πτώσεως τῆς μετγ. παρκ. βεβίωκα καὶ παθ. βεβιώται μοι, «τὰ σοὶ καμνοὶ βεβιωμένα» Δημ. 18, 265 καὶ συχνά, παρὰ δοκίμοις ἀπ. εὐχρ. ὁ μελ. ἀπορ. 6' καὶ παρκ. ζῶ-πρόβ. βίος καὶ τὴν διαφορὰν τούτου πρὸς τὸ ζῶν - βίος Πλάτ. Διάλ. 188 καὶ συχνά ἐϋσεβῶς, δ' αἰώας, ἡδύεως κτλ. βίος βεβιωμένος Πλάτ. πολιτ. 6, 498. Μέσ. «πάντα τινὰ Αἰγυπτίων ἀποδεικνύοναι, ὅθεν βιοῦται» Ἡρ. 2, 177 «οἱ κατὰ τινὰ νοῦν βιοῦμενοι» Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 9, ὁ ἀπορ. 6' ἐνερ. ζωογονῶν «οὐ γὰρ μὲν ἐβιώσατο κοδρῆ» Ὁδ. 9, 468 τὸ βιόμεσθα Ὁμ. ὕμν. Ἀ. παρ. 528, μετέβαλεν Οὐδύφρ. βέβημεσθα ἴδε βίωμαι.

Βιόωνται, π. γ'. πρὸς μέσ. ἐν. καὶ παρκ. τοῦ βιῶω κατὰ παρένθεσιν τοῦ ο' Ὁδ.

Βιόρρος, ὁ ἐμάτιον Ῥωμαϊκὸν Σουῖδ. «χλαμύς, ἣν ἐνίοι μανθῶν, οἱ δὲ ἑρεστρίδα, οἱ δὲ βίρρον καλοῦσι» Ἀρτεμίδ. 2, 3, σ. 134.

Βισάλται, οἱ 1) Θρησκ. φυλὴ περὶ τὸν Στρουμόνα Ἡρ. ἢ Βισαλία = ἡ χώρα Ἡρ. 7, 115 κυρ. θηλ. τοῦ ἐπιθέτου Βισάλτιος, 3' ἕτερον ἐπὶ θ. Βισαλτικός, 3' θούκ. 4, 109.

Βισάλης, δ' 1) ἴδε Βισάλται 2) ὁν. Ἀδωδηνός τινος Ἡρ.

Βισουργίς, ἰδὸς, δ' ὁ ποτ. Οὐδύφρ. Στραβ. Visurgis, γερμ. wuser.

Βίστων, ὄνος, δ' ὁν. ἔθνικ. θηλ. Βιστωνίς Βιστωνία, ἢ ἡ χώρα τῶν Βιστόνων (Θρησκ. πωλῆς) Ὁρφ. Ἀργ. 78, ἐπὶ θ. Βιστόνιος, 3' Μοσχ. 3, 18, ἢ Βιστωνίς = Βιστωνίς λίμνη Ἡρ. 7, 109.

Βιστάχιον· πιστάχιον.

Βιστωνίς, Βιστωνίς· Βιστωνίς, Βιστωνία Σε. Βουζ.

Βίσων, ὄνος, δ' εἶδος ἀγρίου βοῦς τῆς Θράκης Πaus. 10, 13 πρὸλ. βόνατος.

Βιτίη, θηλ. κῶρ. ὄν. Ἀνθ. 6, 286.

Βιτοδρίγες, οἱ φυλὴ τῆς Ἀκουηκανίας Στραβ.

Βιττακός, δ' ψιττακός Ἀθην. 2, 65.

Βιττίς, ἰδὸς· θηλ. κῶρ. ὄν. Ἀθην. 13, 598.

Βιττιον, θηλ. κῶρ. ὄν. Ἀνθ. 6, 286.

Βίτων, ὄνος, δ' ἑλλην. κῶρ. ὄν. ἰδ. ὁ περίσχυμος ἀδελφὸς τοῦ Κλεοδόδου.

Βιώατο, γ'. πλ. πρὸς μέσ. ἐν. εὐκτ. τοῦ βιῶω.

Βιῶα, 467.

Βιῶδης, 2' βιωτικός μετγν.

Βιῶην, ἀπ. ἀντὶ βιῶην ἐν. εὐκτ. τοῦ βιῶω.

Βιῶλεθρος, 2' ὁ δολιχὸς εἰς τὸν βίον μετγν.

Βίων, ὄνος, δ' ὁν. πολλῶν συγγραμμάτων καὶ γλυπτῶν, ἰδ. ἐπιστήμος εἶναι ὁ ποιητὴς εἰδωλλῶν ἀκμάσας περὶ τὴν 125 Ὁλ.

Βιώναι, ἀπορ. 6' ἀπαρ. τοῦ βιῶω.

Βιῶνης, οὐ, δ' «τὰ δημόσια ἀγοράζων» Σουῖδ.

«ὁ ἀποδότης ἢ ὁ ἀγοράζων οὐσίαν» Ἡσυχ.

Βιῶσιμος, 2' ὁ δυνάμενος ἢ ἔχων ἐλπίδα ν. ζῆσθαι, π. γ. ὁ ἀποθνήσκων, τὸ βρέφος «τί γὰρ μόνον τοῦ ἐξ ἀτερ βιώσιμον» = πῶς δύναμαι ν. ζῆσθαι ἀνευ αὐτῆς Σοφ. Ἀντ. 362 «οὐ βιώσιμον» Εὐρ. Ἡρ. μ. 606 - χρόνος, Ἀλκ. 633 «οὐδ' οἱ εἶναι» Ἡρ. 1, 45 «οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα τοῖς ἀνθρώποις», 3, 109 «οὐκ οἶδ' εἰ βιώσιμος ἐστίν» ἐπὶ βαρύν· ἀσθενέοντος Πολυδ. 8, 79.

Βίωσις, εὐς, ἢ βίος, τρόπος τῆς ζωῆς Ν. Δ.

Βιῶσχω, μετγν. καὶ συνθ. βιώσσομαι μόν. ἐν. καὶ παρκ. ζωντανεύω, βίωω, ζῶ, ἀντιθ. γηράσκω Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14.

Βιωτόν, (βιῶω) πρέπει τινά· ζῆ Πλάτ. Γοργ. σ. 500.

Βιωτικός, 3' ἄξιος βίου (ὁπὸ τῶν Ἀπικιστῶν ἀποδοκιμάζεται Λυδὸς. Φρόν. σ. 335) ὁ ἀποδιδέσκων τὸν (βιωτικὸν ἢ συνθηκὴν) βίον - χρειαζ. Πολύδ. 4, 73 καὶ συχνά Δ. Σικ. 2, 29 - μέριμναι Ν. Δ. καὶ συχνά Πλουτ. «ἡ βιωτική» = ἡ τέχνη τοῦ βίου Πλουτ. Μ. Ἀντ. 7, 61.

Βιωτός, 3' ὁν δύνανται τις ν. ζῆσθαι «βίος οὐ βιωτός» = ὁν δὲν δύνανται τις ν. ζῆσθαι, ὅστις δὲν δύνανται ν. νομισθῇ βίος Πλάτ. ἀπολ. 38' οὐδέ· «ἀρα βιωτὸν ἡμῖν ἐστίν;» = δυνάμεθα ν. ζῶμεν, 47, «οὐ βιωτὸν ἡγεσθαι» Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 50, Κριτ. καὶ συχνά μετγν. «οὐ βιωτὸν ἐστίν οὐδ' ἀνάσχετον» Ἀθην. 8, 342.

Βιῶτω, προστ. ἀπορ. 6' τοῦ βιῶω Ὁμ.

Βιωφέλεια, ἢ ὠφέλεια εἰς τὸν βίον Σχολ. Κλ. Ἀλεξ. σ. 364.

Βι-ωφέλης, 2' βιόχρηστος, ὠφέλιμος εἰς τὸν βίον Λουκ.

Βι-ωφέλια, ἢ βιωφέλεια.

Βιῶφελως, ἐπὶ ἐπιφωλῶς εἰς τὸν βίον ἐκκλ.

Βλάβειν, π. ἀντὶ ἐβλάδην γ'. πλ. προσ. παθ. ἀπορ. 6' τοῦ βλάπτω.

Βλαβερ-αυγής, Κρόνος 2' ὁ βλαβερῶς αὐγάζων, πέγγων Μανθ. 4, 309.

Βλαβερός, 3' ἐπεβλαδής, βλαπτικός, ἐπὶ ζῆ-μιος Ἡσ. ἔρ. 365 - τινὶ Πλάτ. πρὸς οὐσίαν Πλάτ. Φαῖδρ. 241, ἀντὶ θ. ὠφέλιμος, Μέν. 88' - συμμέτρων Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 3' ἐπὶ βλαβερός, noxius, damnosus, detrimentosus.

Βλαβεσί-φρων, ὄνος, 2' ἀσπίφρων Ἀπολ. λεξ. Ὁμ. διορθ. βλαψίφρων.

ΒΛΑΒΗ, ἢ ζημία, φθορά· «βλάβην τιθέναι» Λισγ. Ἑκτ. 183 - ἔχειν, Ἀγ. 863 - λαβεῖν, Χα. 401 μεταφ. οὕτω καλεῖται ἡ Ζάλλαι· Ἀγ.

1207, καὶ ὁ ἄνθρωπος· ἡ πᾶσα βλάβη· Σοφ. Πλ. 301· «βλάπτειν τοὺς βίους μείζους βλάπτει»· Ἀθην. 13, 591· συνήθως. καὶ ἐν πεζῷ καὶ πλ. ἀντίθ. ὠφέλεια Πλάτ. Φαίδρ. 238· «βλάβης δίκην λαγχάνειν τινί» = ἐγείρειν ἀγωγὴν πρὸς ἀποζημίωσιν προξενήσεως βλάβης Ἀθην. 29, 17, ποκα, δαιμονίῳ, δεισιπνοίῳ.
Βλαδύεις, εσσα, εν, π. ἀντί βλαδερὸς Νικ. ἄλ. 186.

ΒΛΑΒΟΜΑΙ, μόν. ἐν. βλάβεται· βλάπτει· τῷ τ. 82, 168, Ὀδ. ν, 34· «τῇ νύ σοι ἔβλαδεν ἥτορ»· Κ. Σμ. 5, 509.

Βλαδύο-ποιός, 2· ὁ προξενῶν βλάβην μτγν.
Βλάβος, τό· βλάβη, λείψ. προτιμωμένη ἐπὶ τῶν Ἀττικιστῶν, παρὰ Πλάτ. ὁμοίως ἐν νομ. κεῖται βλάβος, σημαίνουσα ζημίαν περιουσίας· «τίνειν τοῦ βλάβους τὴν διπλασίαν» Πλάτ. νόμ. 9, 878· «ἐκτίνειν, ἀποτίνειν τὸ βλάβος», 8, 843 Ἀθην. 21, 43, ἐν Πρ. Εὐρ. Ἀριστ. Ξεν.

Βλαδάρος, 3· Ἡούχ. καὶ
Βλαδής, 2, καὶ

Βλαδός, 3· πλαδαρός, μωρός, νωθρός, ἀδύνατος· Ἡούχ.

Βλάζω (βλάξ)· εἶμαι· βλάξ, χαυνός, μαλθακός, νωθρός, μωραίνω· Ἡούχ. blaterare.

Βλαισο-πόδης, ου, ὁ, Σουίδ. καὶ

Βλαι-σώπου, οσος, ουν, 2· Ἡούχ. καὶ

Βλαισός, 3· κυρτός κατὰ τοὺς πόδας· εἰς τὰ ἔξω, στραδοπόδης· «καλῶς βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιδὸν δὲ τὸ ἐπὶ τὰναντία» Γαλην. Ἀριστοτ. προδλ. 14, 4· «καρίνοι Βατραχομ. 298· ἐλικτός· -ισσός· Ἀνθ. 7, 21· «πλατάνιστος»· ἐξαπλοῦσα τοὺς κλάδους πανταχόσε, 4, 1· «τὰ βλαίστα τῶν ὀπισθίων» = τὸ πρὸς τὰ ἔξω κεκαμμένον μέρος τῶν ὀπισθίων ποδῶν τῶν μελισσῶν, ἐν ᾧ κομίζονται τὸ μέλι· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40· ἐν γένει χαλῶς, παραλυτικός· ἱατρ.

Βλαισότης, ητος, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἔξω τῶν ποδῶν κούρτως, χαλῶτης· «ἡ δὲ βλαισότης ἐστὶν ὥστερ ὀσότης τῶν τριχῶν»· Ἀριστοτ. προδλ. σ. 909, 31.

Βλαισώ· κάμπτω, κυρτώνω τι πρὸς τὰ ἐκτὸς, μόν. παθ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1.

Βλαισώσας, εως, ὁ· βλαισότης, κούρτως τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔξω Γαλην. καὶ μεταφ. «ἡ βλαισώσας τοῦτ' ἐστὶν, ὅταν θυοῖν ἐναντίον ἐκατέρω ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἐπιηται, ἐναντία ἐκάτερα ἐκατέρως»· Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 23, 15, ῥησ. varicillio.

Βλακεία, ἡ· ὀκνηρία, μωρία Πλάτ. Εὐθὺδ. 287· καὶ ἀπονία Ξεν. Κυρ. 2, 25· μτγν. = μαλακία.

Βλακευμά, τοσ, τό· πράξις βλακός, ἀνοησία· Εὐδοτ.

Βλακεύω· 1) εἶμαι· βλάξ, ὀκνηρός, πρᾶττω ὡς βλάξ, μωρός Ξεν. Ἀν. 2, 3, 11· καὶ καθήσθαι ἀντίθ. τῷ κινεῖν, 5, 8, 15· καὶ μέσ. -τι-γάνω· τὸ διὰ τῆς ὀκνηρίας λουκ. καὶ ἀποδειλῶν Δ. ἄλ. 9, 31 παρὰ μτγν. θρύπτομαι· Ἠλιοδ. 7, σ. 368.

Βλακικός, 3· ὁ ἀνηκων εἰς βλάκα, ὀκνηρός, ἀδρανής Πλάτ. πολιτ. 9, 432· καὶ δειλός, πολιτ. 307· ἐπὶ. βλακικός· διακονεῖν Ἀριστ. ὄρν. 1323· μωρός, συγχε. βλακικώτερος Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 40, ἔσφ. γρ. βλακώτερος.

Βλακία, ἡ, ὁ γρ. ἀντί βλακία Δ. ἄλ. 2, 76.

Βλακίστατος, 3, ὡς πρὸς τοῦ βλάξ.

Βλακός, οὗ, ὁ, μτγν. καὶ

Βλακ-ώδης, 2· ὁμοίος βλακί, ὀκνηρός· Ξεν. ἱκπ. 9, 1 ἐπὶ ἱκπῶ· «βλακωδέστερος, ἀντίθ. θυμοειδέστερος καὶ μτγν. «βλακώδες βρῖναι καὶ ὀρόπτεσθαι»· Ἠλιοδ. 4, σ. 175, σωκός, ἱγνάνιος.

Βλακωδώς, ἐπὶ. συγχε. βλακωδέστερον, ἀντί βλακικός, βλακικώτερον.

Βλάμμα, τό· βλάβη Πολυδ. 5, 135.

Βλάξ (βλάζω ἢ μαλακός), ὁ, ἡ, γέν. βλάξ· 1) μαλθακός, χαυνός, ὀκνηρός, ἐθής, μωρός, ἀδρανής· «ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφῆν ἢ καὶ ἐθῆσαν καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι» Εὐδοτ. «ἀναίσθητος, μωρός» Πλάτ. Γοργ. 488· καὶ ἡλίθος Ξεν. Κυρ. 1, 4, 18· ἱκπός, ἀντίθ. θυμοειδής, ἱκπ. 9, 12· ὡς πρὸς βλακίστατος, ἀπομν. 3, 13, 4· πρὸς βλακικός· 2) θηλυδρίας, τεθρυμμένος, ζηπασμένος μτγν. ἔσφ. παρὰ βλακώτερος, βλακώτατος.

Βλαπτήριος, 2, ὅπκ. ἄλ. 456, καὶ

Βλαπτικός, 3· ὁ προξενῶν βλάβην, ἐπιβλαβής· Ἀρ. Ἐπικτ. 3, 23, 4.

Βλάπτω, μ. ψω καὶ μέσ. ἀντί παθ. βλάφμαι

καυ. 1, 18, 6, 64, καυ. ἀόρ. ἐβλάφην ἐπ. καὶ ἰων. καὶ παρὰ Θουκ. 4, 73, 87, κατὰ τοὺς ἀττ. κάλλιον ἐβλάβην, παρ' Ὀμ. βλάβην = ἐβλάβην Πλ. υ, 461, βλαβήναι· Θουκ. 1, 141,

βλαβήσμαι Πλάτ. Μεν. 77, παρ. βεβλάσθαι Ἀθην. 19, 180, βεβλάσθαι Ξεν. Κυρ. 5, 3, 30· κάμνω ἄγρηστον, ἐξαπλοῦν, ἐμποδίζω· γούνα

Ἰλ. ζ, 271· πόδας, ψ, 782· ἐμποδίζω ἐν τῷ ὁρμῶν προηγούμενον τοῦ ὀλισθεῖν ὡς ν, ψ, 771· τινά· «ἐβλάψε μοι ἱκπός», ψ, 571·

«ἐβλάβη κατὰ κλόνον» = ἐμπεριέβη, κ, 331· «βλαπθεὶς ἐν ὄψι», ζ, 39· «βλάβην ἄματα καὶ ἱκπός» = ἐμποδίσθησαν, ἵμειναν ὀπίσω, ψ, 387· καὶ συχνά· «διόθεν βλαβέντα βέβαια» = ἐμποδισθέντα, υ, 498· μεταφ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος·

«ἐβλάψε φρένας» = ἐτύφλωσε, μωρός κατέστησε Ὀδ. ε, 178· «Ἄτη βλάπτουσα ἀνθρώπους» Ἰλ. ι, 512 ἐπὶ οἴνῳ, φ, 294· βλαπθεὶς = μωρανθεὶς, παράφρων γενόμενος Ἰλ. ι, 512· «βλάπτειν τινά κελεύθου» = ἐμποδίζω τὸν ὁρμῶν τινός· Ὀδ. α, 195· «βλαδεῖς λοιπὸν ἄρῳμον» Ἀίσχ. Ἀγ. 119· ὁδοῦ Ὀπκ. ἄλ. 2, 141· νόμος βεβλαμμένος· ἐσθλοῦ· Θ. ὄρν. 223· «βεβλαμμένος ἥτορ» = φονευμένος Ἰλ. π, 660· τινά = ζημιῶ, προξενῶ βλάβην εἰς τινά· λόγος = πραγματεύομαι

παρὰ τοὺς κανόνας Πίνδ. Π. 9, 97· τινὶ λίγῃ, Εὐρ. 631· ἐν πεζῷ ἀντίθ. τῷ ὠφελεῖν· «φίλους ὠφελεῖν ἐχθροὺς βλάπτειν» Πλάτ. πολιτ. 1, 332· Παθ. «ἡ βεβλαμμένος ἢ ὠφελημένος» Πρωτ. 314· «μέχρις ἀνίσταται τὸ βλαδέν» νόμ. 11, 933· «μέγα, μέγιστα τὴν πόλιν», πολ. 4, 434, Θουκ. 8, 60· «ἄλλο τι βλάπτει τοὺς πολέμιους» Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 22· «τὴν βλάβη» τὴν πόλιν, τοὺς ὑπολοίπους Ἀπκ. ἱμφ. παθ. 2, 131 καὶ παθ. «ἄλλους τοσοῦτος βλαβῆναι τὴν πόλιν», πολ. Ἀνν. 28.

Βλάσασμον, π. τό· βάλασμον Νικ. ἄλ. 64.

Βλασκίαι, ου, ὁ· εἶδος ἰχθύος Ἡούχ. κοιν. φλασκόφαρον Σκ. Βυζ.

Βλάσκω· λέγω Ἡούχ. ἴσως βάσχω.

Βλαστάνω, μ. βλαστήσω, ἀόρ. α. ἱερ. ἐβλάστησεν ἀόρ. β'. ἐβλάττον ἱκπ. Ἀριστοτ. παρὰ

ἐβλάστηκα Εὐρ. Ἰ. Α. 594, ὅπερ. ἐβεβλάστηκα
 Θουκ. 3, 26. 1) ἐκβάλλω βλαστὸν, φυτρώων
 Ἀριστ. νερ. 1108 ἐπὶ ἀνθρώπων γεννῶμαι
 Πινδ. Ν. 8, 7, κατὰγομαι. - ἐξ ἀρίστοιν Σοφ.
 Αἴ. 1305 καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος. «ἀρ' ἡς τὰ
 κεῖν' βλαστάνει βουλευόμενα» Αἰσχ. Ἐπτ. 576.
 καὶ μεταφ. ἐξέρχομαι. «-νήσος ἐξ ἄλλος» Πινδ.
 Ὀ. 7, 69 ἐπὶ δυστυχίας Αἰσχ. Ἀγ. 731. 2)
 ἔνερ. παρῶν κάμνω νὰ φυτρώσῃ, γερμῶ.
 Βλαστόριον, τὸ βλαστὸς τῆς ἀμπέλου Μ. Ἐ.
 Κλαστέριον, τὸ βλαστὸς, βλάστημα Νικ. ἀλ.
 622.
 Βλαστὴν γεννῶ Αἰσχ. Χο. 582, ἀμφ. παθ.
 βλαστομένη Σοφ. ἀποσπ. Θυέστ. 6. παρὰ
 μὲν. = βλαστάνω 1) «βλάστηον Ἀπολ. Ρ. 4,
 1425 τὸ ἐβλάστησα.
 Βλάστη, ἡ βλαστὸς, βλαστᾶρι, βλάστησις
 Σοφ. Αντ. 827 - φυτὸς Πλάτ. νόμ. 11, 765.
 «βλάστην καὶ ἐκίδουσι», νόμ. 3, 679 γέννησις
 Σοφ. Τρ. 381 «βλάστη τέκνων» Πλούτ. ἡθ.
 σ. 116.
 Βλάστημα, ἀτρός, τὸ βλάστησις Εὐρ. Βαχχ.
 177 ἐπὶ ἀνθρώπων Αἰσχ. Ἐπτ. 515 καὶ συγγὰ
 ἐπὶ ζώων Εὐρ. Κῶλ. 206 παρὰ ἱατρ. = ἐξάνθημα.
 Βλαστήμῳς, οὐ, ὁ βλάστησις, αὐξήσις, προ-
 κοπὴ Αἰσχ. Ἐπτ. 12 βλάστημα, ix. 317, in-
 crementum.
 Βλαστήμωσιν, ἡ βλαστήμωσις Νον. ἐκ τοῦ
 βλαστήμων, ον, 2' ὁ βλαστάνων, βλαστητι-
 κός Νικ. ἀλ. 561.
 Βλάστησις, εὐς, ἡ τὸ βλαστάνειν, φυτρωμα,
 αὐξήσις Θεόδωρ.
 Βλαστητικὸς, 3' ὁ εἰς βλάστησιν πρόθυμος,
 ὁ εὐκόλως βλαστάνων Θεόδωρ.
 Βλαστηκός, 3' βλαστητικός, ὁ βλαστάνων, ὁ
 ἔχων ὀρμήν, πρόθυμὸν εἰς βλάστησιν, ὁ ἐπι-
 ταχύνων τὴν βλάστησιν Θεόδωρ.
 Βλαστο-κοπέω κόπτω βλαστοὺς Θεόδωρ.
 Βλαστο-λογέω συλλέγω, κόπτω τοὺς βλαστοὺς
 τῆς ἀμπέλου, ξεφυλλίζω, κορφολογῶ Θεόδωρ.
 Βλαστο-λογία, ἡ τὸ κόπτειν τοὺς βλαστοὺς,
 τὸ ξεφυλλίσμα τῆς ἀμπέλου Θεόδωρ.
 Βλάστον, τὸ βλαστὸς Νικ. παρ' Ἀθην. 15, 684.
 Βλαστός, ὁ βλαστᾶρι, νέον φύλλον καὶ κλο-
 νᾶρι Ἡρ. 6, 37 «βλαστοὺς ἀνῆκε γῆ» Πλάτ.
 Ῥομ. 20 μετὰ, υἱὸς Σοφ. ἀποσπ. 314 «ὁ
 τὸς βλαστοὺς καίρος» = ὁ καίρος τῆς βλαστήσεως
 Δ. Σικ. 17, 82, germen, proles.
 Βλαστο-φυεῖν φῶν, ἐκβάλλω βλαστοὺς Θεόδωρ.
 Βλασ-φήμειο, παρξ. βεβλασφήμηκα Δημ. 18,
 10 ἐλαττώων τὴν καλὴν φήμην τινός, δυσφη-
 μέω, κακολογῶ, ὀδρίζω, ὀμνῶ ἀσεβῶς - εἰς
 θεοὺς Πλάτ. πολιτ. 2, 381, ix. Π. Δ. καὶ ἔκκλ.
 «ὅσα εἰς ἡμᾶς ἔλ.» Δημ. 51, 3 «πᾶσαν βλα-
 στήμιαν βλ.» Πλάτ. νόμ. 7, 800 - περὶ τίνος
 Δημ. 18, 10 - καὶ λοιδορεῖσθαι 19, 210 - ὅπερ
 ἐκείνων παθ' ἡμῶν Ἰσοκ. 12, 65 - τινὲς Πλάτ.
 ζητῶ παρὰ τῶν θεῶν κακὰ Πλάτ. Ἀλκ. 2, 149.
 Βλασφήμειο, αὐτος, τὸ, μὲν. καὶ
 Βλασ-φήμια, ἡ λόγος ἀσεβῆς καὶ ἀκρίσιος,
 ὕβρις, λοιδορία - εἰς τὸ θεῖον Μένανδρ. ἀδελφ.
 ἀποσπ. 169, ἀντίθ. εὐσημία Δημ. 25, 26 -
 ἐβλάσθη Εὐρ. Ἰων. 1180 - καταγγέλλει κατὰ
 τῶν ἱερῶν Πλάτ. νόμ. 7, 800 - ποιέσθαι κατὰ

τίνος Δημ. 18, 95 - ἀπορρίπτειν εἰς τινὰ Ἰερὸν
 διαν. 8, 5, 3, probrum, maledictum.
 Βλασ-φήμω-γλωσσος, 2' ὁ ἔχων βλάστημα
 γλώσσαν ἔκκλ.
 Βλάσ-φήμος (βλαβ-φήμη), 2' ὁ βλάπτων τὴν
 φήμην τινός, ὀδριστητής, ὁ ἀσεβῶς εἰς τοὺς θεοὺς
 λαλῶν, λοιδορός. «βλασφήμον μὲν εἶπεν ἄλλος
 ὅς δ' ἔ» Δημ. 9, 1 καὶ ix. μὲν. «βλασφήμω
 τὰτα λέγειν» Λουκ. Ἀλεξ. 4. ὁ ὀδριστηκός, εἰς
 τοὺς θεοὺς λόγους λέγων Ν. Δ. καὶ ἔκκλ. βλά-
 στήμα = βλασφήμια.
 Βλασ-φήμοσύνη, ἡ βλασφήμια Σουέστ. 57.
 Βλασφήμω, ἔπρ. μὲ βλασφήμον, ὀδριστηκὸς
 τρόπος ix. βλασφήμος.
 Βλαττωῖ παιδαρειόμαι Ὑδρ.
 Βλαύτη, ἡ, Ἀθην. 15, 668 καὶ Πολυδ. 7, 89
 συνηθ. ὁμοίως πλ. εἶδος παντόφλας, κουντοφλάς
 «τὰς ἐλαύτας ὑποδεμενέας» Πλάτ. συμμ. 174
 «ἐλαύτας σῶρων» Ἀθην. 12, 548.
 Βλαυτίον, τὸ, ὕποκ. τοῦ ἐλαύτη Ἀριστ. ἱερ.
 886, crepidula, sandalium.
 Βλαυτο-πώλης, οὐ, ὁ ὁ πωλὼν ἐλαύτας μὲν
 Βλαυτῶν - ὑποδεῖν ἢ πληγῶν παντοφλάς
 Ὑδρ.
 Βλαχά, ἄς, ὅμοι. ἡ ἐλγχή.
 Βλαχωνί, ὅμοι. τὸ ἐλγχόν.
 Βλαψι-γόνια, ἡ ἐλάτῃ (φθορά) τοῦ γόνου
 ἐπὶ μελισσῶν, ἡ τινες ἐνεκα ἀσθενείας ἢ ἑλλεί-
 αιτίας δὲν φέρουσι εἰς πέρας τὸν γόνον(?)
 Βλάψις, εὐς, ἡ ἐλάτῃ, ἐλάψιμον Πλάτ. νόμ.
 9, 832.
 Βλαψί-τᾶρος, 2' ὁ ἐλάπτων τοὺς τάρους
 Ἐπιγρ.
 Βλαψί-φρων, ον, γεν. ονος, 2' αἰ φρενός
 ἐλατῆς Αἰσχ. Ἐπτ. 707. 6) ὁ ἐλάπτων τὰς
 φρένας - φάρμακον Εὐφορ. ἀποσπ. 8 - αἰτη Τρυ-
 φιδ. 411.
 Βλαΐτης, π. ἀντὶ ἐληθείης καὶ
 Βλαΐμην, ἐλαΐο, ἐλαΐο, π. ἀντὶ ἐληθείης, ης
 η, παθ. ἀόρ. ἄ. ἐκτ. τοῦ ἐλλῶν Πλ. ν. 288.
 Βλεμεαίνω, (συγγεν. τῷ ἐρέμω) ὁπερφο-
 νομεῖαι, κυρ. γαρῶν περιβλεπομένης «σθενέως
 ἐλεμεαίνω» = ὁπερφανεύομαι εἰς τὴν εὐνοίαν
 τοῦ Πλ. θ. 337 ἐν Βατραχ. 274 = μενεαίνω
 μετ' ἀπαρ.
 Βλέμμα, ατος, τὸ κύτταγμα, ὀφθαλμός, πρόσ-
 οψις Εὐρ. Ἡρ. μ. 306 - μαλακὸν Ἀριστ.
 πλ. 1022 - βλέμματα = οἱ ὀφθαλμοί Αἰσχ.
 ἀποσπ. 224.
 Βλέν(ν)α, ης, ἡ γλίντζα, μῦσα Ἰπποκρ.
 Βλέννοσι, οὐς, τὸ βλέννα Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 2,
 ὁ γρ. ἐλένας.
 Βλέννος, ὁ εἶδος ἰχθύος, οἷν. γλίντος Ὀμπ.
 Ἀλ. 1, 109.
 Βλέννοσι, Β. Ἀν. 85 βλένός, 3' ἐλενώδης καὶ
 μτφ. νοήσις, μωρός.
 Βλεν(ν)ώδης, 2' μυζώδης, μυζάρης, ὁ ἔχων
 ἐλέναν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 2, Ἰπποκρ.
 Βλεπαίος, ὁ ἑραπέζιτης τὸς ἐν Ἀθήναις Ἀθην.
 Βλεπε-δαίμων, ον, γεν. ονος, ὁ βλέπων δαι-
 μόνας, δαιμονόλημον Πολυδ. 1, 21 οὕτως ἐκα-
 λούντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους στωικῶς
 Εὐστ. 206, 27 καὶ Ὑδρ. «ὁ ὑπὸ νόσῳ
 κατακλινόμενος καὶ κακὸς καὶ ἐκείνων»

Βλέπτης, εως, ἡ βλέψις, ὄμμα Παυλ. 2, 50.
Βλέπει, τό βλέμμα Ἀριστ. νερ. 1, 158. Ἀπο-
τικόν = κακοῦργον βλέμα καί δραστηκόν, δηλ.
ἀκαθός.

Βλεπτεόν, ῥ. ἐπιθ. πρέπει τις νά βλέπῃ Πλάτ.
νόμ. 12, σ. 965.

Βλεπτικός, 3 ὁ ἐπιτηδῆσις, ἱκανός εἰς τὸ βλέ-
πειν Ἀνθ. Ἀππ. 304, ὁπερθ. βλεπτικώτατος Πρ.
Βλεπτός, 3 ὁρατός, ἀξιοθέατος Σοφ. Οἷ. π.
1337.

Βλέπυρος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀρεστ.

ΒΛΕΠΩ, μ. φων. παρὰ τοῖς ἀγγ. ἀπ. - φωναι.
Δημ. 25, 98, (πρόβλ. ἀναβλ. καί προσβλ.) 1)
ὡς, κατὰ τὴν Πίνδ. τραγ. καί ἐν περὶ α' α'
μετὰ ἐπιρ. ἡ αἰτι συστοίχου δηλοῦσθε τὸ εἶδος
τοῦ βλέμματος ἢ τῆς ὕψεως - ῥητορὰ Πίνδ. Ν.
4, 39. - σημαίνον καί περραντικός = προδίδων διὰ
τοῦ βλέμματος σημαίνοντα καί φροντίδα Εὐρ.

Ἄλκ. 773. - ῥόδον Ἀισχ. Ἐπτ. 480. - ἀπ-
τίαν Β. Ἀν. 5. - Ἄρην = ἔγω ὅψιν Ἀρεστ.
Ἀριστ. πλ. 328. - παρέρχην, ὄν. 1169. - ὀπών,
ἐρ. 1150. - κέρταμα, σφ. 155. - ὁπότερμα,
ἐκλ. 291. - ἀποπαπς, σκότη, ὡς κλ. - αἰ-
κίαν, ὄρ. 1671. - ἀποστάν Β. Ἀν. 5. - σκότη
Σχολ. Ἀριστ. σφ. 611. - ἰλαρόν, κατηφές Ἀνθ.
12, 159. καί ἐν τῷ περὶ ῥ. - ὀρῶν, ὄρ. ὁρῶ-
ντα Πλάτ. καί μετ. - σκότην = βλέποντα σκατε-
νός, εἶμαι τυφλός Σοφ. Οἷ. π. 410. 2) διεμβόνην

τὸ βλέμμα - πρὸς τι, εἰς τι Πλάτ. - ἐπὶ τι Θουκ.
7, 71. - ὡς πρὸς καί ὡς πρὸς Πλάτ. Κρατ. 428.
- ὡς πρὸς, ὡς πρὸς Ἀριστ. ὄν. 175. - ἔκαστος, οἱ κτλ.

ῥησιμῶς καί πρὸς δηλωτῶν τῶν μερῶν τοῦ ὁ-
ρίζοντος. - αἰ πρὸς μεσημβρίαν βλέπονται οἱ-
κίαι Σεν. ἀπομν. 3, 8, 9 καί ἐπὶ ἀφύχων
πρὸς δηλωτῶν τῆς διεμβόνης. - ὁρέκτα εἰς γῆν
βλέποντα Σεν. Κυρ. 6, 1, 30. 5) ἐνέσθοντες
διεμβόνην πρὸς τι τὴν προσοχὴν μοῖα, βλέπειν
πρὸς τι - πρὸς τὸ διαπράττειν μόνον Πλάτ.

σοφ. 181. ἐν γένει λαοβάνω ὅπ ὅψιν, ἀποβλέ-
πειν καί μετ' ἀπαρ. - ὄρεσθαι μόνον βλέπον-
τας = ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὸν ὁρὸν Ἀθην.
4, 131. - οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφου
δακτύλου Ἀριστ. Ἀγ. 376. ἐπιθυμῶ, ζητῶ Ἀλκ.
Π. 1, 2, 41, πρὸς τὸν - μὴ Ν. Δ. - ἀπό τι-
νος εὐτόν. 3) ἔγω τὴν ὄραν. οἱ βλέποντες ἀν-
τιθ. αἰ τὸν ὄρ. Ἀριστ. πλ. 15. - μὴ βλέπειν

= εἶναι τυφλόν Σοφ. Οἷ. π. 73. - τὸ π. γ. ῥός
Ἀισχ. Πέρσ. 255. - ὄδον, ἐκ. 697. ἐντ. ὅς
ἐννομεῖται τοῦ ῥ. ὡς Ἀισχ. Ἀγ. 663, ἀντιθ.
ὡς Εὐρ. Ἄλκ. 140. - τὰ βλέποντα καί τὰ
λ. ἡ = τὰ πραγματικά Ἀισχ. Χο. 831, ἀντιθ.

ἄλ. οἱ ὀνήκοντες, ἀσπίς, ἰναιεσθ.

Βλεφαρίζω, μ. ἴσως ἀκατάμνητος, κινῶ τὰ
βλέφαρα Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 292.

Βλεφαρίς, ἴσως, ἡ, συνθ. πλ. αἱ τῶν βλέφα-
ρων τρίχες, ἡμικροσύνθετα Ἀριστ. ἱππ. 378.

Βλεφαρίτιδες τρίχες, αἱ καὶ τῶν βλεφάρων
τρίχες Παύλ. Αἰγ.

Βλεφαρο-κίττος, ὁ ὁ κατέχων (κρατῶν
ἀνοικτὰ) τὰ βλέφαρα Παύλ. Αἰγ. 6, σ. 179.

Βλέφαρον, τό 1) ὁμικροβόλον, συνθ. πλ.
ἡ βλέφαρον τὸ ἐπιτεταμένον ὄρα καί συγ-
κλινόν τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ καὶ καλῶς κα-
λεῖται Παυλ. 2, 66. παρ' Ὁμ. καὶ ῥα οἱ

ὄφθαλμοι βλεφάρων ἔχουσιν Ὁδ. ο, 151. - ὁδὸς
φαρὰ κοίμων ὄφθαλμοι Ἀισχ. Ἀγ. 15. - συμβαλεῖν
ὄφθαλμοι, Ἐπτ. 3. - ἄφρονος βλέφαρον Εὐρ. Ὀρ.
302. ἐπὶ τῶν διακρινόντων. - βλεφάρων 3' ἀπο-
δάμα ἡμε. Ὁδ. ψ. 33. σπανιόν, ἐν περὶ
Πλάτ. Τιμ. 45. 2) μεταφ. ὁ ὀφθαλμός Πρ.
ἀπ. 7, ἐνθα κυανέων ἡ γεν. ἦν οἱ γραμ.

ἀντὶ κυανέων ἐξηγουσιν, ὁποῦτε ὀνομα-
σθεῖσιν. - βλεφάρη. - βλεφάρων λυεῖν = ἀποκλινεῖν Σοφ.
Ἀντ. 1301. ὁ ἡλῖος λέγεται ὁμέρας βλεφάρων
Σοφ. Ἀντ. 104, παρὸντα.

Βλεφαρο-εὐχάλη, ἡ, καί
Βλεφαρο-εὐστρα, ἡ, καί
Βλεφαρο-εὐστρον, τό χειρουργικὸν ἔργα-
λεῖον, χρήσιμον εἰς καθάρσιν, τέλει, ἔστιν
καὶ συναρμογὴ τῶν βλεφάρων Παύλ. Αἰγ.

Βλεφαρο-σάρωθρον, τό βλεφαροῦστον Παύλ.
Αἰγ.

Βλεφαρο-(σ)πάξ, ὁ ὁ ὀφθαλμῶν τὰ βλέφαρα
Ἀρχαῖ. 68, 2. γρ. βλεφαροσπάξ Ἀρχαῖ. παρα-
λαμπ. 277.

Βλέφωρ, ἡ γέφυρα κατὰ τοὺς Βοιωτοὺς Ἀ-
θην. 14, 622, διόρ. βέφυρα.

Βλέψις, ὁ αἰ, οἱ γένος τι ἐν Αἰγίνῃ Πίνδ. Ὀ. 8, 99.
Βλέψας, οὐ, ὁ 1) εἶδος ἐχθρῶς, ὁ καὶ κεφα-
λῆνος Ἀθην. 7, 306. 2) κύρ, ὄν. Ἀθην.

Βλεψιδήμος, ὁ πτωχός Ἀθηναῖος Ἀριστ.
πλ. 322.

Βλέψις, εως, ἡ δρασις, βλέμμα ἄρ. λεξ.
Βλήθην, ἐπὶ. - μετὰ τοῦ βάλλειν. - Πούχ.
ὄγκος, κτυπήτα.

Βλήττει, ἐπ. παθ. γ' ἐν. προσ. ὁποι. ἄορ. τοῦ
βάλλω ἀντὶ βλήται, βλήται Ὁδ. ρ, 172.

Βλήθει, εἰσα, ἐν. μετ. παθ. ἄορ. α' τοῦ βάλλω.
Βλήθω, ὁ ἄρτος ἐντεθρυμμένος. - Πούχ. καί
Βλήμα, τό βολή, βλήμον Εὐρ. ἐκ. 842. - πληγὴ
κτύπημα Ἑρ. 3, 35. - βέλος μετ. Ἀλκ. 10,
16. - κοίτης = κάλυμμα, σκέπασμα Ἀνθ. 7, 413.

εἶδος ἄρτου ἐντεθρυμμένου καί θερμῶς Ἀθην.
3, 114. παρ' Ἑρ. βλήμα.

Βλήμα, αἰ. π. ἀντὶ βέδλημα παθ. παρὰ τῆς ὄρ.
τοῦ βάλλω.

Βλήμενος, ἡ, ὀν. ἐπ. μετ. ἄορ. παθ. τοῦ βάλλω.
Βλήρ, αἰολ. βέλω. - Πούχ.

Βλής, βλήτος, π. Σχολ. Ἰλ. ψ. 254. ἀρ. ἀντὶ
βλήτος, συνθετ. ἐν τοῖς συνθέτοις.

Βλήσθαι, ἐπ. ἀπαρ. παθ. ἄορ. τοῦ βάλλω Ὁμ.
Βλήσονται, π. ἀντὶ βληθήσονται μετ. παθ.
ὄρ. τοῦ βάλλω.

Βληστρίζω, βλητίζω, βλητῶ εἰς καὶ ἐκεῖ μίς.
παρὰδέρνω, ἔγω στενοχωρίαν ἱστρ.

Βληστρισμός, ὁ τὸ βλητίζω ἐνθὲν κακίαν,
στενοχωρία, παραδέρνω ἱστρ.

Βλητῆρ, ὀηλ. τοῦ βλητῆρ ἡ βλητῆρ - δι-
στῶν Ἀλξ. Αἰτωλ. 4.

Βλητέον, ῥ. ἐπιθ. πρέπει τις νά βλητῇ μετ.

Βλητῆρ, ἡρως, ὁ ὁ βάλλων, βλητῶν, ἐκ τούτου
ὀηλ. βλητῆρ Ἀλξ. Αἰτωλ. ἐπ. 4.

Βλητικός, 3 ὁ πρὸς τὸ βάλλειν ἐπιτηδῆσις, ἐπὶ
ζῶων πληγωνόντων διὰ λακταμάτων ἢ κέντρων
Ἀθην. 7, 314, συνών. δακτυλ.

Βλήτη, 3 ἀντὶ βέδλητος γ' ἐν. προσ. παθ.
ὄρ. παθ. τοῦ βάλλω.

Βλητός, 3 κτύπημένος, πληγώμενος, ὡς τινος

Καλλίμ. Ἀρτ. 127· παρ' Ἰπποκρ. ἀποπληκτος, ὁ ἀπὸ πνέοντος ἀποπνέων· τὸ βλῆτρον ἔνερ. ἀντὶ βλῆτικόν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 3, 32.

Βλῆτρον, τὸ σφύζαλον· φυλοκάρπιον· «ἐυστόν κολλητὸν βλῆτροεις»· Ἰλ. α, 678, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ· «κύβητον σιδηροῦν δι' οὗ τὰ δύο χεῖρτες εἰς ἐν ἀμφοτέρωθεν δόρυ», σιδηροῦς δεσμὸς.

Βλῆτρον· συναρμύζω, συνδέω διὰ βλῆτρων(ι).

Βλῆτ' ἄζω Β. Ἀν. 336 καὶ

Βλῆτ' ἄσμαι, μέσ· ἀποθ. βελάζω, φονάζω βέ, ἐπὶ ἀρνίων ἀρ. λεξ. καὶ Ἀριστ. εἰρ. 527 καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν παίδων Ἀριστ. σφ. 570, παρὰ Θεοφρ. 16, 92· βλῆτ' ἄσται ὡς ἐκ τοῦ βλῆτ' ἄσμαι.

Βλῆτ' ἄς, ἄδος ἢ ἡ βλῆτ' ἄσται· οἷος Ὀππ. κυν. 1, 145.

Βλῆτ' ἡ· ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου, βέλασμα· οἷων Ὀδ. μ, 266· ἐπὶ αἰγῶν Ὀππ. κυν. 2, 365· ἡ φωνὴ τῶν θηλαζόντων παίδων· ἐπιμαστέων Αἰσχ. Ἐπτ. 330· τεκνέων Εὐρ. Κόκλ. 48.

Βλῆτ' ἡθ' ὁμός, ὁ βλῆτ' ἡθ' Αἰλ. Ἰ. Ζ. 5, 51.

Βλῆτ' ἡμα, αἰός, τὸ βλῆτ' ἡμα.

Βλῆτ' ἡμων, οἰός, ὁ ἡ καὶ βλῆτ' ἡτικός, 3· ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ βλῆτ' ἡσθαι· Σκαρ. Βυζ(ι).

Βλῆτ' ἡτός, 3· ὁ βλῆτ' ἡτός, βλῆτ' ἡτικός, ὁ βελάζων Αἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 51· καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν παίδων Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 997.

Βλῆτ' ἡνον, τὸ ἡ πτέρω, Διοστ. 4, 189, ὁ γρ.

Βλῆτ' ἡρον, τὸ βλῆτ' ἡρον, πτέρω Θεοφρ. 3, 13.

Βλῆτ' ἡρός, (πρόβλ. βλάξ καὶ ἀβλῆτ' ἡρός), 3· ἀβλῆτ' ἡρός, ἀδύνατος, ἀτόνος, βραδύς, νωλός· «καρτεροὶ Ἰπποκρ. Πκοῦτ. Περικλ. 38· νυκτὸς ποταμοὶ Πινδ. Ἀπολλ. 95· ἀνεμοὶ Σχολ. Ἰλ. θ, 178· πύλας Ἀπολλ. Ρ. 4, 152· ὄνειρος Ἑρμ. Κ. Σμ. 2, 181· Κατὰ Σουῖδ. «τὸ ἰσχυρὸν» πρόβλ. Ἀπολλ. Ρ. 4, 621 καὶ μετ' ἡν. περὶ «μετὰ ἀλλοῦ» Σστ. 8, debelis, imbecillus.

Βλῆτ' ἡρός, ἡ φωνὴν τι ἀνθρώπων βραδείας περὶ τροπῆς Θεοφρ.

Βλῆτ' ἡρός, ἐπὶρ. ἀβλῆτ' ἡρός, ἀσθενῶς, μετρίως Ἰπποκρ. Φωτ. debilitat, leniter, modico.

Βλῆτ' ἡός, οἷος ἢ βλῆτ' ἡόν.

Βλῆτ' ἡός, 2· ὁ βλῆτ' ἡόνος, εὐθὺς Βαβρ. 93, 5.

Βλῆτ' ἡόν, οἷος, ἡ καὶ βλῆτ' ἡόν, τὸ αἷς. βλῆτ' ἡόν, ἡόν, γλῆτ' ἡόν, 1) εἶδος φυτοῦ, κοιν. φλησκούνη, menta pulegium· πρόβλ. Β. Ἀν. 30· 2) ἐρῆδαιον, τὸ αἰδοῖον «τὴν βλῆτ' ἡόν παρὰ τελεμένην» Ἀριστ. Λυσ. 89.

Βλῆτ' ἡόνος, οἷος, ὁ ὅς ἐκ βλῆτ' ἡόνος κατεσκευασμένος· κυκλῶν Ἀριστ. εἰρ. 606.

Βλῆτ' ἡόνιον, τὸ βλῆτ' ἡόν μετ' ἡόν Σχολ. Θεοφρ. 5, 56.

Βλῆτ' ἡόν, βλῆτ' ἡόν γρμ.

Βλῆτ' ἡόνος, ὡς. ἀντὶ βλῆτ' ἡόνος πλ. τοῦ

Βλῆτ' ἡόν· ὑποβλῆτ' ἡόνος, δοκιμάζω τὰς ὁμιλίας ἐκ τῶν σπληνῶν, χειρομαζάω νὰ τῶν ἀνὴρ παχέαι διὰ νὰ τὰς ἀγοράσω Ἀριστ. ὄρν. 530· μετ' ἡόν· ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ, ἀπτομαι τῶν ἀπορρήτων μελῶν τῶν γυναικῶν καὶ διεγείρω τὰς ἐπιθυμίας· Μ. Ἐτ. 200, 37, βλῆτ' ἡόν ἀρ. λεξ.

Βλῆτ' ἡόνος, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἀφῆ, ὀλίφης, τὸ βλῆτ' ἡόν· ἡόν.

Βλῆτ' ἡόν· βλῆτ' ἡόν ἀμφ. γρ.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ ἡ βλῆτ' ἡόν, τρυγῶσα τὸ μέλι χεῖρ Ἀνθ. 9, 226.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

Βλῆτ' ἡόν, ὡς, ἡ εὐτελής γυνὴ Σουῖδ. εὐθὺς.

πολιτ. 8, 564 βλύττει ἀμφ. γρ. διόρθ. βλίτ-
ταται.

Βλυστάννω βλῶσσω ἐκκλ.

Βλυστήρ, ἥρος, ὁ ὁ ἀναθρύων, πλημμυρῶν.

Βλυστήρης, ἴδως, ἡ ἰσφ. ἀντὶ βλυστήρης.

ΒΛΥΩ, μ. βλῶσαι 1) ἀναθρύω, πλημμυρῶ, εἰ-
μαι πλήρης. κῦλις λυαίω. Ἀνθ. 11, 58. - αἰ-
μα δὲ ἔλκεος. Κ. Σμ. 1, 242. - 2) γύνω Νόν.
(συγγεν. τοῖς ρλῶν, Πυρ, βρῶν).

Βλωρῶς, 3' εὐαγής, ὕψηλός, ἐπὶ ὀρεῶν - πι-
τος Ἰλ. ν, 389. - ὄγγνη Ὀδ. ω, 233. - κότε-
νοι. Ἀνθ. 9, 233. - πλάτανος, 7, 174.

Βλωμαίτις, 3' χωρισμένοι εἰς βλωμούς - ἀρ-
τοί. Ἀθην. 3, 114.

Βλωμίδιον, τό, ὅπου τοῦ βλωμῶς Εὐστ.

Βλωμίδιοι, ἄρτοι βλωμαίοι. Ἀθην. 3, 114.

Βλωμός, ὁ - φωμός, δοῦκα, ἐνθεσις ἰδ. ἄρτον
ἀρ. λῆξ. Καλλιμ. ἀποσπ. 210. πρὸλ. ὀκτά-
δλωμος.

Βλωρός, ὁ φύλλον συκῆς Πούχ.

Βλώσις, εἰς, ἡ - εὐεσις, παρουσία Πούχ. ἐκ τοῦ
Βλώσιον, μ. μολοῦμαι, ἀόρ. ἐμολον, μολεῖν,
μολεῖν, πρ. μ. ἐμολοκα, ἐξ ὧν παρ. Ὁμ. μόν. ὁ
ἀόρ. καὶ πᾶρκ. παρὰ τραγ. ὁ μέλ. καὶ ἀόρ.
παρὰ Νικ. Θερ. 450 ὁ ἐν. ἡ μετχ. ἀόρ. Εὐλῶσις
παρὰ Λυκόφ. 118, 1327. ἐργομαι, ὑπάγω, πο-
ρεῖσθαι, προχωρεῖν καὶ ἐπὶ ἀφύγων καὶ ἐπὶ χρά-
νων Ἰλ. ω, 781, Ὀδ. ρ, 190. ἐπὶ πλοίων Ἰλ.
ω, 770. ἐπὶ ἀστράπης Αἰσχ. Πρ. 670.

Βω-αγίδης, οὐ, ὁ ὁ ἀπάγων τοὺς βοῦς - Ἡ-
ρακλῆς Λυκόφ. 652.

Βω-αγρίον, τό, ἀσπίς ἐκ δέρματος βοῦς Ἰλ.
μ, 22 καὶ συχνά καὶ μετγ. π. Ἀνθ. 9, 323.

Βω-αγρίος, ὁ - ποτ. Λοκρίδος Ἰλ, 6, 533, Μά-
νης καλούμενος ἐπὶ Στρατ.

Βω-γρός, ὁ - γρίος, βοῦς Φιλόστρ. 6. Αππ. 6, 24.

Βω-γρομός, ὁμ. ἀντὶ βοῦς Ἀνθ. 7, 231.

Βωζών, φωνάζω, κραυγάζω Μ. Ἐπ.

Βόάμα, τῶν, ὁμ. τό βόημα, φωνή, κραυγή
Ἀριστ. νεφ. 907.

Βω-ανθεῖον, τό, βούφθαλμον, εἶδος φυτοῦ
Ἀθην. 15, 683.

Βω-ανθρωπίος, ὁ ὁ ἐκ βοῦς καὶ ἀνθρώπου συγ-
κεῖμενος, ὁ Μινώταυρος Τζέτζ.

Βωάξ, ἄκος, σὺν ἡρ. βωῖς (βωῖω), ὁ ἰχθύς τις ἐκ-
πέμπων φωνήν Ἀθην. 7, 286.

Βω-αρμία, ἡ ἐπὶ θ. τῆς Ἀθηνᾶς - παρὰ τὸ συν-
αρμύσαι καὶ ζεῦσαι εἰς ζυγὸν καὶ ἄροτρον βόας
Λυκόφ. 520.

Βω-ασι, ὁμ. ἀντὶ βοῶσι γ'. πλ. πρὸς τοῦ
βωῖω.

Βωάτις, ἴδως, ὁμ. ἀντὶ βοῦς, ἡ ἡ φωνάζουσα,
κραυγάζουσα - αὐδᾶ Αἰσχ. Πέρσ. 567.

Βω-αδύλιον, τό, Ὀρρ. Ἀργ. 436, καὶ

Βω-αυλόν, τό, Ἀπολ. Ρ. 3, 1288, καὶ

Βω-αυλός, ὁ - πταυλός τῶν βοῶν, βούσταθμον,
θεῖον. 25, 108.

Βωῖω, μ. βωῖσθαι, παρὰ μετγ. Ἀπολ. Ρ. 3,
792 καὶ Νόν. βωῖσω, ἀόρ. ἐβώσα, ἰων. βώσω
μαι, ἐβώσα, βώσαντα Ἰλ. μ, 337 (πρὸλ. ἐπὶ
βωῖω), ἐβώσατο θεῖο. 17, 60, βωῖστω Ἀ-
ριστ. εἰρ. 1121, π. 10. ἀόρ. ἐβώθη, παρκ.
ἐβώθημαι ἰων. ἐβώσθην Ἰρ. 8, 124, ἐβώμαι
1) φωνάζω, κραυγάζω ἀπὸ Ὁμ. σὺνηθεῖς. - μά-

κρά βοῶν Ἰλ. 6, 224. - σμερδόν, ο, 687. καὶ
ἐπὶ ἀφύγων ἡγῶ, ἀντηγῶ, βοῶτω - χυμαί
ἡδύες, 394, ρ, 265. - πόντιος κλύειν Αἰσχ.
Πέρσ. 429. - χυμα στρατῶ, Ἐπτ. 64. - τό
πράγμα βοᾷ. Ἀριστ. σφ. 921. καὶ μετὰ αὐτ.

- μέλος, ἰων. Συφ. Αἰ. 976, 216. - βόαν-ἐκβή-
πω βοήν Ἀριστ. νεφ. 1188. 2) ζητῶ, μετὰ κραυ-
γῆς διατάσσω. - βωῖ διαβίην κληθῶν. Συφ. Οἰ.
τ. 1287. καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ. - τῷ Κλεάρχῳ -

γειν τὸ στρατεύμα. Ἐν. Α. 1, 8, 12. - βοᾷ
πῶρ καὶ δικέλλας. Εὐρ. Φοιν. 1154. - λοιγὸν
Αἰσχ. Χο. 390. - ἀκράτος = ζητῶ ἀκράτος οἶνον

Ἀθην. 11, 502. - πνᾶ-φωναίαν προσκαλεῖται
- παῖδα Πινδ. Π. 6, 36. - πρὸς τινι Ν. 2)

θυλῶ δύναται, ἰδ. βεδοημένοι = γνωστός, πε-
ρίφηρος. - πρήγματα βεδοημένα ἀντ. Ἰωνήν.

Ἰρ. 3, 39, καὶ συχνά μετγ. - βέδλους Ἀνθ. 7, 438.

Βόγης, ὁ Πέρσης σατράπης Ἰρ.

Βοεία, ἡ, δηλ. δορά βόειον δέρμα Ὀδ. ρ, 364
καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἀσπίς Ἰλ. ρ, 359. ἰμάς ἐκ δερ-
ματος βοῦς Ὁμ. Ὀμ. Ἀπολ. 487.

Βοειάκος, 3, Μ. Ἐπ. καὶ

Βοειάκος, 3 βόειος, ἐκ βοῶν - ζεύγη = ἄμαξα
ἐξευγμένη με βόας Θουκ. 4, 128. - τὸ βοεικόν

= τὸ βόειον κρέας Πολυδ. 6, 55.

Βόειος, ἰων. καὶ π. καὶ βόεος 3 ὁ ἐκ βοῦς,
βοειδινός, ἀγελαδινός - δέρμα Ὀδ. 5, 24. - ἰμάν-
τες Ἰλ. ψ, 324. - αὐγενέες βόειοι Πινδ. Π. 4,
234. - κρέας Ἰρ. 2, 168. - γάλα Εὐρ. Κύκλ.
217. - βόεια ῥήματα Ἀριστ. βiatr. 922 = με-
γάλα καὶ ὑπερφανὰ Σχολ.

Βόεος βόειος

Βω-εργάτης, οὐ, ὁ ὁ διὰ τῶν βοῶν γεωργῶν,
ἀροτὴρ Βυζ.

Βωεός, εἰς, π. ὁ ἰμάς, λωρὶ ἐκ βοείου δέρμα-
τος. Ὀδ. 5, 426, ο, 291.

Βωή, ἡ 1) φωνὴ μεγάλη, κραυγὴ. - βοήν βοᾶν
Ἀριστ. νεφ. 1138. - βῶτειν Εὐρ. Ἐκ. 1092. -
καλῶτεν, Ἰλ. 375. - ἀνολοκλῆν, Τρω. 999. -
θαύσσειν Συφ. Αἰ. 335, ἰδ. παρ. Ὁμ. θέρυδος,
κραυγὴ τῶν πολεμιστῶν. - βοήν ἀγαθός = ἱκα-
νός εἰς τὸ φωνάζειν ἐν τῇ μάχῃ, μεγαλόφωνος,
ἀνδρείος, πολεμιστής, ἐπὶ θ. τοῦ Μενελάου καὶ
ἄλλων ἡρώων Ἰλ. ἐπὶ στρατοῦ Αἰσχ. Ἐπτ.
88, καὶ ἐν γένει ἐπὶ συγκεχυμένων κραυγῶν καὶ
ὀρήνων. - θέρυδος καὶ βοή Πλάτ. Τίμ. 70.
- ἄμουςι βοαὶ πλήθος, νόμ. 3, 700. - κλαυ-
μοναὶ καὶ βοαί, 7, 792. μεταφ. ἐπὶ ἀφύγων,
ἐπὶ τοῦ κρότου τῆς θαλάσσης. Ὀδ. ω, 48. καὶ
ἐπὶ αὐλῶν. - βοᾶν ἔχων = βοᾶν Ἰλ. σ, 495. -
αὐλῶν, καλῶμοι, λυραὶ Πινδ. Ὀ. 3, 8. - Πι-
ρίδων, 1, 13. - σάλπγγος Αἰσχ. Ἐπτ. 376.
- εὐναυλος ὕμνων βοᾷ Ἀριστ. βiatr. 212. - ἐν
Φονγίαις βοαίς Εὐρ. Βάκχ. 159. - ὅστις ἀπορ-
ροῖται βοᾷς. Συφ. Ἀντ. 1021. καὶ ἐπὶ τῆς
φωνῆς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος Εὐρ. Ἰων 92.
2) παρὰ κληταί, εὐχή Αἰσχ. Ἐπτ. 254. 3) βο-
ήθεια Ἀγ. 1322. 4) ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα
Θουκ. 8, 92. - ὅσον ἀπὸ βοῆς. Δ. Νάσ. διὰ τὴν
μὴ γίνεσθαι λῆγος, μόνον πρὸς τὸ φαινόμενον,
φανοῦς.

Βωή, ἡ, ἡ βοή.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βωη-γενής, 2' βουγενής, ὁ ἐκ βοῦς γεννηθεῖς
- μέλισσα Ἀνθ. 9, 363. ἴδε βούπαις.

Βοήθεια, τὴ ταυροκαθάρα, ταυρομαχία Βυθ.
Βοηθεῖν, ἑπὶ βοῦς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν
 βοῶν· ἡ πῦσις = γονυσιάζεσθαι καὶ με κεκλιμένην
 κεφαλὴν Φαστ. γ. 150.
Βοηθρομένη τρέχει εἰς βοήθειαν Εὐρ. Ὀρ. 1356.
 παρ' Ἀππ. ἡμ. πολ. 2, 117 τρέχει μετὰ βοῆς.
Βοηθρομένη, αἰ, ἡ τὸ σπεύδειν εἰς βοήθειαν
 Ματθ. 381.
Βοηθρομένη, τὰ ἡ ἐν Ἀθήναις τελούμενη
 ἑορτὴ εἰς ἀγώνιστον τῆς νίκης τοῦ Θεσέως κατὰ
 τῶν Ἀμαζόνων Πλούτ. Θεσ. 27.
Βοηθρομένης, ὁ ὁ βοηθῶν, προστατεύων -
 Ἰακώβων Καλλιμ. Ἀπολ. 88.
Βοηθρομένης, ὄνος, ὁ ὁ μὴν τῶν Ἀθηναίων
 ἐν ἡ ἑορτάζοντο τὰ βοηθρομένη, ὁ τρίτος ἐν τῷ
 ἐτὶ θυρολογίῳ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου μέχρι 15
 Ὀκτωβρίου.
Βοηθρομένης, 2 βοηθρομένης Εὐρ. Φοιν. 1441.
 -πύς, ἡμ. 1290.
Βοηθρομένης, 2 ἀρχηγός επικουρικός στρα-
 τοῦ Πολύδ. 1, 79 παρὰ Καρχηδ. ἀρχὴ τις
 Ἀππ. Καρχ. 70.
Βοηθρομένης, ἡ τὸ σπεύδειν εἰς βοήθειαν, τὸ βοή-
 θεῖν, επικουρικός στρατός Θουκ. 4, 8 καὶ μτγν.
 ἰστρο. καὶ πλ. - παρὰ τίνος Σεν. Ἑλλ. 7, 4,
 12 - ἐπὶ τινι ἐν γένει προστασία - τῇ ἀπορίᾳ,
 ἀπομν. 2, 8, 6 - ἡ τῶν στενῶν ε. = τὸ προ-
 τέρημα Πλούτ. Θεμ. 12 ὑπεράσπισις - τινὶ
 Πλάτ. Παρμ. 128 - τινός, ἐπιστ. 7, 332, αὐαί
 him, subsidium.
Βοηθρομένης, ὁ, μ. ἴσως, παρὰ βοήθησθαι - ἐπὶ
 βοήθῳ, σπεύδω εἰς βοήθειαν, βοηθρομένης
 ἰδ. ἐπὶ επικουρικός στρατός ἐν πολέμῳ καὶ ἐν
 γένει αἰῶς βοήθειαν, ὑπερασπίζομαι, παρίστα-
 μαί ἡμ. 7, 158 - τινὶ, 2, 157 - τινὶ ἀντί τινος
 = βοηθῶ τινι κατὰ τινος, 5, 99 - ἐς τόπον,
 6, 403 - παρὰ τινι, 9, 57 - ἐπὶ τινι = ἐναντίον
 τινός, 1, 62 - πρὸς τινι Σεν. Ἑλλ. 1, 2, 3 -
 ἐπὶ τινι τόπον Σεν. - ἐπὶ τῆς καὶ = πρὸς βοή-
 θεῖαν τῶν νεῶν Θουκ. 8, 11 - τινὶ ναυοί Σεν.
 Ἑλλ. 1, 6, 22 - τινὶ τὸ δικαίον Σεν. ἀπομν.
 2, 6, 25 καὶ συγὰ παρὰ τοῖς ῥήτορι = βοηθῶ
 τινι εἰς τὸ δικαίον τοῦ Δημ. 27, 3, Παθ. «βο-
 ῖσθαι ἐμοί» Ἀντιφ. 1, 31 ἐπὶ ἰατρ. Θερα-
 πείῳ, λαμβάνω εἰς θεραπείαν Πλούτ. Ἀλέξ. 19,
 καὶ παθ. θεραπεύομαι Διοσκ. auxilior.
Βοηθρομένης, ατος, τὸ βοήθεια, ὑπεράσπισις Ἀ-
 ριστ. ἡθ. Νικ. 1, 6, 16 - πρὸς τὴν μάχην Πο-
 λύδ. 1, 22, ἰδ. ἰατρ. καὶ Πλούτ. auxilium.
Βοηθρομένης, ατος, 3 βοήθητικός Διοσκ.
Βοηθρομένης, 2 βοήθειας ἐπιδεκτικός, ἀντιθ.
 ἀπομν. Θεοφρ.
Βοηθρομένης, ατος, ἡ τὸ βοηθεῖν, βοήθεια Ἰπποκρ.
Βοηθρομένης, 3 ὁ δυνάμενος ἡ ἐτοιμος εἰς τὸ
 βοηθεῖν - τινὶ Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 13 - πρὸς τι,
 πολιτ. 2, 4, 8, auxiliarius.
Βοηθρομένης, 2 α) ὁ δῶν (τρέχων) πρὸς τὴν
 βοήθην τῆς μάχης, πολεμικός Ἰλ. ν, 477 - ἄρμα,
 ρ, 481 β) βοήθος Θεοφρ. 22, 23 γ) κύρ ὅν
 πρὸ βοήθειας.
Βοηθρομένης, 2 βοήθοος, ὁ βοήθειαν παρέχων, ὑπε-
 ρασπιστής ἡμ. 5, 77 - νῆες, 5, 97, ἰδ. αἰ. ὄνο.
 - τινὶ Ἀντιφ. 1, 2.
Βοηθρομένης, ἡ 1) ἡ ἀπαγωγὴ, ἀπαγὴ τῶν

βοῶν Ἰλ. λ, 671 2) τὸ βάσκειν βοῦς καὶ ὁ
 τόπος ἐν ᾧ βόσκουσιν Ἠλ. 10, 31.

Βοηθρομένης 1) ἀπάγω, ἀπαγὴ βοῦς Ἀριστ.
 ἀπομν. 598 παρὰ Πολύδ. 7, 187 - 2) βόσκω
 βοῦς Εὐστ. 3) ἐρεθίζω Δ. Λαερ. 7, 173 παρ'
 Ὀππ. κιν. 4, 64, διεγείρω βοήν.

Βοηθρομένης, οὐ, ὁ 1) ὁ ἀπάγων ἡ ἀπαγὴν
 βοῦς Ἀνθ. 11, 176 2) ὁ διώκων, κεντῶν βοῦς
 - μωφ Διοσκ. ἰκ. 608 ὁ κομῆν τῶν βοῶν Πλάτ.
 πολιτ. 261 ὁ γεωργός, ὁ ἐξευγμένους τοὺς βοῦς
 αὐτοῦ ἔχειν Ἀνα. 7, 19 3) διόραμος Πίνδ.
 Ὀ. 13, 19, κατὰ Σχολ. «ἡ διότι τῷ καταρθώ-
 σαντι αὐτὸν βοῦς ἐξιδότο ἄλλον, ἡ διότι ἡλα-
 νετό τε καὶ ἐτελείτο», κατὰ Σχ. Βυθ. ὁ διεγεί-
 ρων βοήν καὶ κρότον, διότι ἦτο θυροβόας ἄσμα.

Βοηθρομένης, 3 ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν βοηλάτην
 ὁ ἐλαύνων καὶ βόσκων βοῦς - βοῶν θεραπεία
 Πλάτ. Εὐδοκ. 13.
Βοηθρομένης, ἰδος, ὀηλ. τοῦ βοηλάτης ἡ ἐ-
 λαύνουσα βοῦς - ῥάβδος Ἀνθ. πλαν. 4, 200.

Βοήθεια, τὸ βοή, ἦχος - σαλπύγγων καὶ αὐλῶν
 Δ. Κάτ.
Βοηθρομένης, 2 βουνομός, ὁ νέμων (βόσκων)
 βοῦς - παῖς Θεοφρ. 20, 41.

Βοήθεια, ἦχος, ἰων. ἀντὶ βόας Ἀθην. 286.
Βοηθρομένης, 2 ὠργωμένος διὰ βοῶν Νικ. παρὰ
 Στ. Βυθ. ἐν λ. Ἀσπαλάθεια.

Βοήθεια, οὐ, ὁ φωνάζων, κραυγάζων, φωνά-
 κλας Ἀουκ. Λαπίθ. 12.
Βοήθεια, ατος, ἡ τὸ βοῶν, φωνάζειν, φωνάγμα,
 βοή, θόρυβος ἀρ. λεξ.

Βοηθρομένης, οὐ, ὁ βοῶν, φωνάζων Ἰπποκρ.
Βοηθρομένης, 3 ὁ διεγερτικός βοῆς, ἡχητικός
 Σχολ. Διοσκ. Πέρο. οὐ.

Βοηθρομένης, 3 ὁ μετὰ φωνῶν ἰδόμενος «ὀμέμενος
 ὁρῶντος βοήτος» Ἐπιφρ.

Βοηθρομένης, ατος, ἰων. ἡ βοήσις Ὀδ. α, 369.
Βοηθρομένης, ατος, τὸ βόθος, ὄρυγμα Εὐστ.

Βοηθρομένης, ατος, ἀκάτω, ἀνοίγω βόθρον μτγν.
Βοηθρομένης βοθρέω Νόν. Δ. 47, 60.

Βοηθρομένης βοθρέω μτγν.
Βοθρομένης, τὸ, ὄρυγμα τοῦ βόθρου μτγν. κοίλωμα
 τῶν ὀδόντων καὶ ὀφθαλμῶν περὶ τὴν ἰριν ἰατρ.

Βοθρομένης, ὁ, ὄρυγμα τοῦ βόθρου μικρὸς λακ-
 κός Εὐστ.

Βοθρομένης, 2 ἀκαμμένος ἐν αἵδει βόθρου,
 κοίλος Ἰπποκράτ.

Βοθρομένης, ὁ ὄρυγμα, λάκκος Ὀδ. ζ, 92 ἐν γέ-
 νει τρόπο, καταβόθρα, λαγῶμι π. χ. τῆς γί-
 νος τηκομένης ὀπὸ τοῦ πυρὸς Σεν. Ἀν. 4, 5, 6.

Βοθρομένης κάμνω βόθρον, λάκκον, λαγῶμι βο-
 θρεῖν, κοιλαίνω ἰατρ. παθ. κοιλαίνω Ἰακίν.

Βοθρομένης, ὁ βόθρος, λεξ. ἀποδοκ. ὀπὸ τῶν ἰ-
 τικιστῶν κατὰ Η. Ἀν. 85 ἦδη ἐν τοῖς νόμοις
 τοῦ Σόλωνος καὶ παρὰ Κρατὶν. ἐνθα εἰς βόθρον
 ἵνα εἴη εἶδος παιγνιδίου Σεν. οἰκ. 19, 3.

Βοθρομένης παρ' Ἀριστοτ. κόσμ. 2 βόθρον καὶ
 δοκίμους καὶ κομῆται εἶνε πυρώδη ἀτμοσφαι-
 ρικά φαινόμενα.

Βοθρομένης ἐπιφών. αἶδοι βοῖ, ἐπὶ αἰσχροῦ γέλωτος
 Ἀριστ. εἰρ. 1031.

Βοιδάριον, τὸ, ὄρυγμα τοῦ βοῦς Ἀριστ. ὄρν. 585.
Βοιδάριον, ατ. πόλις τῆς Ἀσχωκίης Πολύδ. παρὰ
 Βοιδά, κατ. Βοιδάτης Πaus. 3, 22, 23.

Βολανόν, τό· πόλις τῶν Σαυιτιῶν ἐν Ἰταλίᾳ Στράβ. Βοιανιμ.

Βοίβη, ἡ· πόλις τῆς Θεσσαλίας· Ἰλ. ἐντ. Βοι-
βηίς, ἴδος, ἡ· λίμνη Ἰλ. Στράβ. Βοιβιάς, ἴδος,
ἡ· Βοιβηίς· Ἡσ. ἀποστ. 9, 3 καὶ Πίνδ. καὶ
Βοιβίος, 3· - λίμνη Εὐρ. Ἄλκ. 590.

Βοίβιον, τό· βοιβάριον· Ἀριστ. Ἀγ. 1000 καὶ
Βοίβιον· Ἀνθ. 9, 713 καὶ ἐν πείρ. Διμ. 3, 31.

Βοΐκός, 3· βοεικός, βοεικός ἀποδοκ. ὑπὸ τῶν
γραμ. ὁμοίως καὶ παρὰ μετγ. ὡς Διον. Ἀλ. 8, 87.
Βοίτοι (Πολύδ.) ἡ· Βοίτοι (Στράβ.), οἱ Γαλλικῇ
φυλῇ (Βοί), μετέπειτα ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ (παρὰ
τῇ Πάρμῃ) καὶ Γερμανίᾳ.

Βοίον (Θουκ.) ἡ· Βοίον (Στράβ. Διόδ.), τό· πό-
λις ἐν τῇ Δωρικῇ τετραπόλει, π. Στ. Βοζ. Βοιον,
κατ. Βοιάτης.

Βοίος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους Πάυσ. 2)
συγγραφεὺς ὀνιθολογίας· Ἀθην. 9, 393.

Βοίος, ὁ· Ἕλληνας κῆρ. ἐν. Σεν.
Βοιστί λαλεῖν ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τῶν βοῶν
Ἰάμβλ.

Βοιώ, ὁς, ἡ· ποιητριά τις Πάυσ.

Βοιωτ-αρχέω· εἶμαι Βοιωτάρχης Θουκ. 4, 91.

Βοιωτ-αρχής, ου, ὁ· ἀρχὴν τῶν Βοιωτῶν,
ἡ μεγίστη ἀρχὴ ἐν Θρόβις· Ἡρ. 9, 15.

Βοιωτ-αρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ Βοιωτάρ-
χου Πλούτ. Πελоп. 25.

Βοιωτάρχης, ὁ· Βοιωτάρχης Σεν. Ἑλλ. 3, 4.

Βοιωτίζω· ὁμιλῶ Βοιωτῶν - τῇ φωνῇ Σεν.
Ἀν. 3, 1, 26· φρονῶ τὰ (ἀνὴρας εἰς τὴν μερίδα)
τῶν Βοιωτῶν, Ἑλλ. 5, 4, 34.

Βοιωτίζω· Βοιωτίζω Πλούτ.

Βοιωτία, ἡ· ἡ χώρα τῶν Βοιωτῶν, κληθεῖσα
οὕτω ἐκ τῶν παλαιῶν βοσκῶν κατὰ πρῶτον
παρ' Ἡσ.

Βοιωτικός, 3· Βοιωτικός· τὰ Βοιωτικὰ
= σύγγραμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολ. Ἰλ. 6, 494.

Βοιωτιδίων, τό, ὅπου· τοῦ Βοιωτῆος μικρὸς
Βοιωτῆς· Ἀριστ. Ἀγ. 872.

Βοιωτικός, 3· ὁ ἀνὴρας εἰς Βοιωτὸν Σεν. Ἑλλ.
3, 1, 30· ἐπὶ Βοιωτικῶς Στράβ. 9, σ. 404.

Βοιωτίας, 3· ὁ ἐκ τῆς Βοιωτίας Σεν. μεταφ.
χονδρὸς τὰ ἥθη, εὐθής, ἀπαίδευτος Πλούτ.
ἡσ. σ. 387· ἐντ. παροιμ. «Βοιωτία ὅς» Βοίχ.
Πίνδ. Ο. 6, 152.

Βοιωτιο-υργής, 2· ὁ Βοιωτικῆς ἐργασίας, κατε-
σκευασμένος ἐν Βοιωτίᾳ - κρᾶνος Σεν. ἔπκ.
12, 2.

Βοιωτίς, (ἴδος, θηλ. τοῦ Βοιωτῆος καὶ Βοιωτίας
Σεν. Ἑλλ. 3, 8, 11.

Βοιωτός, ὁ· 1) ὁ κάτοικος τῆς Βοιωτίας Ἰλ.
Εὐρ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρηνς
Διόδ. Πάυσ. 3) Ἀθηναῖος τις Διμ. καὶ ἄλλοι.

Βολά, ὄωρ. καὶ ἀβολ. ἡ· βουλή μετγ. ἀμφ.

Βολαίος, 3· ὁρμητικός· ὁ ὄνους ἐν ποίητ.
ἀποστ. παρὰ Πλούτ. Λουκούλ. 1 κυρ. ὁ εἰς βο-
λὴν ἀνῆκων.

Βολ-αυγέω· βλέπω ὡς Μανιθ. 4, 272.

Βόλβα, ἡ· Ἀνθ. 11, 410=νύμφη.

Βολέβριον, τό· 1) ὅπου· τοῦ Βολβός 2)
Βολβίδιον Ἐπικτ. ἔγγ. 7.

Βόλβη, ἡ· Ἀίσχ. Πέρσ. 494 καὶ Β. λίμνη Θουκ.
1) λίμνη τις ἐν Μακεδονίᾳ 2) μήτηρ τοῦ Ὀ-
λύμπου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους Ἀθην.

Βολβίδιον, τό· γένος μικρῶν πολυπόδων Ἰκ-
ποκράτ. παρὰ Γαλην. σ. 448 Βολβίδιον παρ'
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 1 Βολβίταινα καὶ ὄχλος παρ'
Ἀθην. 7, 318, Βολβίτινη, παρ' Ἐπιγάρμ.
Βολβίτις.

Βολβίτη, ἡ· εἶδος λευκοῦ βολβοῦ (κρομμύου)
Θεοφ. Ἰ. Φ. 7, 13, 9.

Βολβίον, τό, ὅπου· τοῦ Βολβός Ἰπποκρ.
Βολβίτικος, ὁ· Βολβίδιον Ἀνθ. 11, 35.

Βολβιτίνη, ἡ· Βολβίτιον τό· καὶ Βολβίτις,
ἴδος, ἡ=Βολβίδιον, τό.

Βολβιτίνη, ἡ· πόλις τοῦ Αἰγυπτ. Δέλτα Στ.
Βυζ. κατ. Βολβιτίνης ἐπὶ Β. Βολβίτινος 3-στό-
μα=τὸ δεύτερον στόμιον τοῦ Νείλου Ἡσ. 2, 17.

Βολβίτις, ἡ· Βολβίδιον Ἀθην. 7, 318.

Βολβίτιον, τό· καὶ Βολβίτις, ὁ· μετγ. ἐντ.
τοῦ ἀπτ. Βολβίτιον, Βολβίτις· πρὸς Ἀσίσκ. Φρόν.
σ. 357, ἀπαντᾷ ὁμοίως ἐνίοτε καὶ παρὰ νεοστ.
ἀπτ. Βολβίτιον (Βόλος)· τὸ ἀπορριπτόμενον, κό-
πος, ἴδ. τῶν βοῶν παρ' Ἀριστ. ἔπκ. 663 βό-
λιτα=ταῦρος πρὸς θυσίαν.

Βολβίτιον, καὶ Βολβίδιον· τό· γένος μικρῶν πο-
λυπόδων Ἰπποκρ. Βολβίτιον Ραλην.

Βόλβιτις, ὁ· ἴδ. Βολβίτιον.

Βολβιτῶν· μολύνω Βολβίτις, κοπρίξω μετγ.
Βολβο-ειδής καὶ συνήρ. Βολβώδης, 2· ὁ ἐ-
χων σχῆμα βολβοῦ, κρομμυοειδὲς Θεοφ. 7, 13,
μετγ.

Βολβός, ὁ· ἀγρίον τι κρόμμυον, κοιν. Βορβός,
βρουβός, ἐν γέν. πᾶν κρομμυοειδὲς φυτὸν Ἀριστ.
νερ. 189, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ ὕδρον, bulbus
συγγεν. πρὸς τὸ νυλῖνα, volvere.

Βολβοτίνη, ἡ, δ· γρ. ἀντὶ Βολβιτίνης· Βολβί-
διον Ἀθην. 7, 318.

Βολβο-φακῆ, ἡ· φακὴ μαγειρευμένη μετὰ
Βολβῶν (κρομμύων) Ἀθην. 4, 158· πρὸς πολ-
φακῆ.

Βολβώδης, 2· Βολβοειδὲς Θεοφ.

Βολβ-ωρυχέω· σκάπτω ἐκβάλλω Βολβοῦς
Φρόν. σ. 30, 39.

Βολβός, ὁ· ὁ βάλλων, τοξότης, ἀκοντι-
στής, σφενδονήτης Ἰγντ. Ἀντ. 393.

Βολέω· βάλλω Θεολ. ἀριθ. σ. 37, ἐκ τούτου
σχῆμ. ὁ παρὰ Βεδύλῃ καὶ τοῦ βάλλω.

Βολέων, ὁ· ὁ τόπος ἐν ᾧ ῥίπτεται τι καὶ ἴδ.
ἀκαθαρσία, σκουπίδια, σωρός κόπρου Ἀρποκρ.

Βολή, ἡ· 1) τὸ βάλλειν, ῥίπτεσθαι καὶ πληγῆ· Ὀδ.
ρ. 283· κεραυνίου Αἰσχ. Ἐπκ. 412· πέτριον
Εὐρ. Ὀρ. 59· ἀκοντίου Σεν. Ἑλλ. 4, 5, 15·
ἀγκίστρου Πλούτ. Βελέων Ὀπκ. κυν. 3, 137·
μεταφ. ὀφθαλμῶν=βλέμμα Ὀδ. δ. 150· βλεμ-
μάτων Αἰσχ. ἀποστ. 214· ἡλίους=ἀκτῆς Σοφ.
Δτ. 877· - χρίνος Εὐρ. Βάχχ. 661· - χροσθός
Ἀνθ. Ἀπκ. 256· ἐν γένει βέλος π. χ. ἔρωτος
Ἀνθ. 12, 160· παρὰ Θεοφρ. Βολή ἀνθρώπων=ἀπο-
βολή, ῥίψιμον 2) ἐμβολή· λίθου = τὸ θέσιμον
πολυτίμου λίθου ἐν δακτυλίδιαι Σοῦδ· Φωτ.

Βολιζή, ἡ· δούλη παρὰ Ἡροστῆν Ἀθην. 4, 267.

Βολιζώ· βάθος θαλάσσης μετρεῖται Βολιζίνῃ
κατέτω ἡ τοιῶδέ τινα Εὐδοτ. σ. 563, 30.

Βολίνα, ἡ· πόλις Ἀχαΐας Πλάτ. Βολίνας Στ. Βυζ.

Βολινθός, ὁ· βόναυτος Ἀριστοτ. Οαυμ. 1.

Βόλιον, τό· ψῆφος, πέσος ἀρ. λεξ. Εὐδοτ.
1396, Χ9.

Βολίς, ἴδιος, ἢ 1) βολή, βόλος· Πλούτ. Δημ. 3 ἐν γένει ἡ βολή τῶν κύβων. Ἀνθ. 9, 767· κύβος Ἀνθ. 9, 768· 2) τὸ παρὰ πλάγι δι' αὐτὸν μετρεῖται τὸ βάθος τῆς θαλάσσης· Σχόλ. Ἰλ. ω, 80. Βόλισσος, ἢ πόλις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Αἰολίας· Θουκ. 8, 24.
Βολιστικός, 3' ὁ συλλαμβανόμενος μετὰ τὰ ἀκτῶνα, κυτὸς ἰχθύος· Πλούτ. 30. σ. 977.
Βολίταινα, ἡ, ἢ βολδοτήνη, εἶδος ποδάρκτου· Ἀριστ. 1. Ζ. 4, 1.
Βολίτινος, 3' συγκείμενος, κατασκευασμένος ἀπὸ κόπρον (βόλιτον)· Ἀριστ. Βάτρ. 295.
Βόλιτον, τό, ἔστω, βόλιτος, ὁ Σχόλ. Ἀριστ. Βάτρ. 295· κόπρος, ἀκαθαρσία Ἀχ. 990.
Βόλιτος, δ' ἔστι βόλιτον.
Βόλλα, αἰολ. ἢ βουλή Πλούτ. ζητήμ. Ῥωμ. 101, bulla.
Βόλλομαι, αἰολ. ἀντὶ βούλομαι, παρ. ἐβόλλομαι Θεόφρ. 28, 15.
Βολο-κυττία, ἢ ὁ κύβος τῶν ριπτομένων κύβων, τὸ ρίψιμον τῶν κύβων Ἀνθ. 9, 767.
Βόλομαι, π.=βούλομαι· ἐντ. μόν. βόλεται Ἰλ. λ, 319, βόλεσθε Ὀδ. π, 387, ἐβόλοντο, α. 234.
Βόλος, δ' 1) βολή, ρίψιμον, κυρ. τῶν κύβων καὶ τοῦ δίκτυου Πολυδ. 7, 204· 2) συνεκδ. οἱ συλλαμβανόμενοι ἰχθύες· ἰχθύων Αἰσχ. Πέρσ. 416· 3) τὸ δίκτυον αὐτὸ Εὐρ. Ῥήσ. 730· καθίστασθαι· Βάκχ. 847· 4) τὸ δίκτυον, ἢ παγὶς δι' ἧς συλλαμβάνονται τὰ πτηνὰ Ἀνθ. 6, 184· 5) τὸ ρίψιμον, ἢ ἀλλαγὴ τῶν ὀδόντων Ἀριστ. 1. Ζ. 6, 22.
Βολο-κυττής, 2' ὁ ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προσβληθείς Ἀνθ. Ἀππ. 391.
Βομβάζειν· φθέγμα ἐπὶ τοῦ διασύρειν καὶ τωβάζειν λεγόμενον· Σουίδ.
Βομβάζειν· βορβάζειν.
Βομβάλο-βομβάζειν, κυμ. ἐπιφών. ἐκπληξίως· Ἀριστ. Θεσ. 48, 45, ὡς τὸ
Βομβάζειν, κυμ. ἐπιφών. θαυμασ. ἢ σχετλ. μετ' εἰρωνείας ἀντὶ τοῦ βαβαί· Ἀριστ. Θεσ. 45.
Βομβε-αύλιος, δ, κυμ. ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ βομβῶν, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ αὐλητῆς καὶ βομβύλιος· πρβλ. ἀσκαλῆς Ἀριστ. Ἀχ. 831.
Βομβέω· ἡχὸν βραβεῖν, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὅποια πίπτουσιν εἰς τὴν γῆν· αἶχμη Ἰλ. π, 118· ἀλῶπις, μ. 530· λ' ὅς· Ὀδ. θ, 190· πρόχους, σ. 397· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μ. 292· βοῶζω, μπουμπουνίζω, ἐπὶ τοῦ βομβῶν τῶν μελισσῶν· «τὰ μὲν βομβεῖ, οἷον μέλιττα καὶ τὰ πτηνὰ αὐτῶν, τὰ δὲ ἄβειν λέγεται, οἷον οἱ τέττιγες» Ἀριστ. 1. Ζ. 4, 9 σ. 535, 6· ἀκαυθίδες Ἀνθ. 5, 292, κυμ.-ψύλλαι, Ἀριστ. πλ. 538· ἐπιβροντῆς Νόν. Δ. 1, 301· ἐν γένει ἡ γῆ Πλάτ. Κρατ. 54· «τὰ ὅσα βομβεῖ τινα· Λουκ. = βοῶζων.
Βομβηδών, ἐπὶ μ. βομβῶν Ἀπολ. Ῥ. 2, 133.
Βομβήεις, ἔστω, ἐν' ὁ βομβῶν, βοῶζων· μέλισσα Ἀνθ. Πλαν. 74· κύμα-τὸ ἡχοῦν Νόν. Δ. 3, 32.
Βόμβησις, εἰς, ἢ τὸ βομβεῖν, ἢ βοῆ. ἐν γέν. τὸ σμήνος τῶν μελισσῶν ἀρ. λεξ.
Βομβητής, οὗ, ὁ, ἐκμύς· τὸ βοῶζον σμήνος τῶν μελισσῶν Ἀνθ. 6, 236.
Βομβητικός, 3' βομβήεις ἔστω.

Βομβητής· βομβητικός Σχόλ. Πινδ.
Βόμβος, τό, λέγει ὁ Σκύθης ἀντὶ βόμβος Ἀριστ. Θεσ. 1176.
ΒΟΜΒΟΣ, δ, (ὄμπ. λεξ.) βαρὺς καὶ βαθὺς ἡχος, μουμουρίσμα, μπουμπουνίσμα, βοῆ Πλάτ. Πρωτ. 316· ἀνέμου Ἠλιόδ. 2, 12, ἐπὶ τῆς ὤδης τῆς Μελομένης Ἀνθ. 5, 222.
Βομβόκη, ἢ ὄν. γυναικὸς Θεόφρ. 10, 26.
Βομβυκία, ου, ὁ, κάλαμος· εἶδος καλίσμου χρησίμου εἰς κατασκευὴν αὐλοῦ (βόμβυκος) Θεόφρ. 1. Φ. 4, 11, 3.
Βομβύκινον, τό, ὑποκ. τοῦ βόμβυξ· ἔντομον, βομβῶν, ὁ μεταξοσκώληξ καὶ τὸ κοκκυλίου αὐτοῦ Ἀριστ. 1. Ζ. 5, 19, 24.
Βομβυκο-εἰδῆ, δ, γρ. ἀντὶ βομβυκία.
Βομβύλη, ἢ 1) εἶδος μελίσσης· 2) στενόλαιμον ἀγγεῖον, ὅπερ κενούμενον ἐκδίδει ἡχον ὡς ἡ γυνυλὴ κοκκυλίου Σχόλ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 569.
Βομβυλιάζω· βομβέω, ἐπὶ τοῦ κελαρύσματος τοῦ ρύακος Ἀριστ. προβλ. 27, 11, δ, γρ. βομβυλιάζω, βομβορίζω.
Βομβύλιος ἢ βομβυλῖος, ὁ καὶ ἢ 1) εἶδος ἔντομον, ἀγριομελίττα, κυμ. μπουμπουρά· Ἀριστ. σφ. 107· παροιμ. «βομβυλῖος ἐπαινῶν» Ἰσοκ. 10, 12· 2) βομβύλη, στενόλαιμος φιάλη Ἀθην. 9, 784.
Βομβύλιος, δ' βόμβυξ Ἀριστ. 1. Ζ. 5, 19.
Βομβυλῖς, ἴον. ἢ, δ, γρ. ἀντὶ βομβύλιος Ἀριστ. 1. Ζ. 5, 19, παρ' Ἠσίο· = πομπύλις.
Βόμβυξ, -οκος, δ' 1) μεταξοσκώληξ Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 8, 352, καὶ ἡ μέτρεται αὐτῇ Ἀλκίφρ. 1, 39· 2) κατὰ Πολυδ. 4, 70, 82 μέρος τοῦ αὐλοῦ καὶ εἶδος αὐλοῦ Αἰσχ. ἀποσπ. 51, ἐνθα παρατίθεται πρὸς τὸ πολὺ ὀρθῶς· 3) ὁ λήρυξ τῶν πτηνῶν Ἀριστ. 4) κατὰ Λάκωνας δὲ = στάμνος Β. Ἀν. σ. 1351.
Βόμβυξ, λακων. ἀντὶ βόμβυξ.
Βομβώδης, 2' ὁμοίως βομβῶν, βερβύωνος· ἡ γῶ· Ἀλ. 1. Ζ. 6, 37.
Βομβῶν, ὄνος, ὁ ὁ βομβῶν ἀρ. λεξ. μετν.
Βόναυτος, δ' ἄγριος βοῦς Ἀριστ. 1. Ζ. 2, 1.
Βονθυλεύω, κατὰ Θεσσαλῶν· ἀντὶ ὀνθυλεύω.
Βοο-σοακός, δ' βονόμος, βουκόλος Σουίδ.
Βοό-γληνος, 2' βοῶπις Νόν. Δ. 7, 260, καὶ.
Βοο-δημητῆρ, ἥρος, δ' ὁ δαμάζων, καταπο- νῶν τοὺς βόας· λέων Κ. Σμ. 1, 524.
Βοο-εἰδής, 2' ἔχων εἶδος, σχῆμα βοῦς μετν.
Βοο-ζύγιον, τό· βουζύγιον, ζεύγος βοῶν.
Βοο-θύτης, ου, ὁ· βουθύτης.
Βοό-κλεψ, εἶπος, δ' ὁ κλέπτης βοῶν Σαφ. παρ' Ἀθην. 9, 409.
Βοο-κλόπος, 2' ὁ κλέπων βόας Ὀρφ. Ἀργ. 1055.
Βοό-κραῖρος, 2' ὁ ἔχων κραίραν, κέρατα βοῦς Νόν. Δ. 13, 314.
Βοό-κρινος, 2' βοῦρκρινος.
Βοο-κτασία, ἢ τὸ κτείνειν, σφάζειν βόας, θυσιὰ βοῶν Ἀπολ. Ῥ. 4, 1724.
Βοό-κτιστος, 2' ὁ κτισθείς διὰ βοῦς· τῆ γῆς Θύτης Νόν. Δ. 25, 415 ὡς πρὸς τὴν βοῦν τοῦ Κρόνου.
Βοο-λέτης, ου, ὁ· φονεὺς βοῶν Ἠρωδ. ἐπ. σ. 211.
Βοο-νόμος, 2' βουνόμος.
Βοο-πρόσωπος, 2' βουπρόσωπος.

Βοο-ρραίστης, ου, ὁ δ' φανεύων, ἀφανίζων
τοὺς βόας· - μῦθος Τρουφίδ. 261.

Βοο-σάκος, 2' ὁ παρατηρῶν, κατοπτεύων,
ἐπιτηρῶν τοὺς βόας Νον. Δ. 20, 84.

Βοο-σάος, 2' ὁ σάων. ἐλαύνων, ἐρεθίζων
τοὺς βόας· - κέντρα Κ. Σμ. 5, 64· - Ἐρμῆς
Νον. Δ. 4, 31.

Βοό-στικτος, 2' τόπος ἐν ᾧ στίκονται (σφάτ-
τονται) βόες· - Θυγλή Νον. Δ. 5, 281 ἀμφ.
γρ. ἀντὶ βοόκτιστος.

Βοό-στολος, 2' ὁ φερόμενος ὑπὸ βοῶς Νον. Δ.
Βοό-στρυχος, 2, ἀμφ. γρ. Ἀθην. 7, 243, ἐνθα
κεῖται εὐδοστρόχου.

Βοο-σφαγία, ἡ βοοκτασία, τὸ σφάζειν βόας
Ἀνθ. Πλάν. 101.

Βοο-σχῆμων, ονος, ὁ, ἡ ὁ ἔχων σχῆμα
(μορφήν) βοῶς μτγν.

Βοο-πράφος, 2' ὁ τρέφων βόας Δ. Περ. 558.

Βοό-τροχος, 2' ὁ ὑπὸ βοῶν διατρεχόμενος
Νον. Δ. 14, 377, διορθ. βουτρόφος.

Βοούω μεταμορφώνω, εἰς βοῦν ἀρ. λεξ.
Βοούω, ἐπ. ἀντὶ βοῶ.

Βορά, ἡ τροφή τῶν σαρχοφάγων ζώων Ἀριστ.
ἱππ. 416· καὶ τροφή τῶν ἀνθρώπων Πρ. 1, 119.

Βόραθεν· ἴδε βορραθεν.

Βοράς, ᾧ, ὁ σπαν ἰων. τύπος ἀντὶ βορρᾶς.
Καρᾶς, ἰω. ὁ κύων τοῦ Ἀκταίωνος Ἀπολλοδ.

Βόρασος, ὁ ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος· εὐρισκό-
μενος ἐστὶ ἐν τῇ περικαλύμματι αὐτοῦ Διοσκ.

Βόρατον, τό· εἶδος κέδρου Δ. Σικ. 2, 49.

Βορδόρεας, 3' βορδορώδης.

Βορδορίζω· ἔχω θεωρίαν, ὁσμὴν βορδόρου, κύ-
πρου Διοσκ.

Βορδορό-θυμος, 2' ὁ ἔχων βορδορώγη (βρω-
μερόν) θυμὸν· - ἀπειλή Ἀριστ. εἰρ. 757.

Βορδορο-καίτης, ου, ὁ ὁ ἐν βορδόρῳ κοι-
τούμενος, κωμ. ὄν. βατράγου Βατράχ. 228.

Βορδορο-όπη, ἡ βορδορώδης ὁπη Εὐστ. 862,
50 ἡ βορδορώδης = ἡ ἔχουσα βορδορώδη ὄψιν·
- πόρην ἀρ. λεξ.

Βόρδορος, ὁ λίσπη βρωμερά, βοδρκος, ποτά-
μος, λίανης Αἰσχ. Εὐμ. υῦ4, καὶ πλ. Πλάτ.
Φαῖδ. 110.

Βορδορο-τάραξις, εως, ὁ ἀνακατασύρηξ,
φιλοτάραχος, κοιν. σκατοχούλον Ἀριστ.
ἱππ. 309.

Βορδορο-φάγος, 2' ὁ τρώγων βορδορον· -
χαῖρος Κ. Μαν. χρόν. σ. 88.

Βορδορώω· μολύνω, λερώω μὲ λίσπην Ν. Δ.
Παθ. λερόνομαι, λασπώνομαι Ἀριστ. 1. Ζ. 3.

Βορδορυγή, ἡ, Ἡούχ. =

Βορδορυγμός, ὁ γουργούρισμα, ἐντέρων Διοσκ.

Βορδορύτω· βομβυλίζω Ἀριστ. προβλ. 27,
11, παρ' Ἡούχ. βορδορύττω, γουργουρίζω.

Βορδορώδης, 2' ὁμοῖος, γεμάτος μὲ βορδορον,
λασπώδης, βρωμερός· - θάλαττα Ἀθην. 7, 303·
- πηλὸς Πλάτ. Φαῖδ. σ. 114.

Βορδορ-ωπός, 2' ὁ ἔχων ὄψιν βορδόρου.

Βορεάδης, ου, ὁ υἱὸς τοῦ Βορρᾶ, συνήθ. πλ.
περὶ τοῦ Ζήθου καὶ Καλάϊδος Διόδ. 4, 44.

Βορέας, ου, ἰδ. παρ' ἀπ. π. ἰων. βορέης Ὀδ.
ε, 296, συνήθ. βορρᾶς Πρ. 2, 101, γεν. βορέω
ε, 533, ἀπ. βορρᾶς, ᾧ, ὁ Θουκ. 6, 2' ὁ
βόρειος ἄνεμος, τὸ βόρειον μέρος τοῦ ὁρίζοντος

· πρὸς βορέαν τινός· Θουκ. 2, 96.

Βορεάς, ἄδος, ἡ 1) ἡ θυγάτηρ τοῦ βορρᾶ
Κλειοπάτρα Σοφ. 2) ἐν γέν. θηλ. ἐπὶ θ. ἀντὶ
βορεία Αἰσχ. ἀποστ. 181.

Βορεασμός, ὁ· ἐορτὴ τοῦ Βορρᾶ ἐν Ἀθήναις
Ἡούχ.

Βορέηθεν, ἐπὶρ. = ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ βορρᾶ Δ.
Περ. 79.

Βορέηνδε, ἐπὶρ. πρὸς βορρᾶν Δ. Περ. 137, 438.

Βορεήτης, ἰδός, θηλ. τοῦ βόρειος· - ἀχταί Δ.
Περ. 243.

Βορειάτιος, 3' βόρειος, ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἐρχόμε-
νος· - νιφάς Ἀνθ. Πλάν. 330.

Βορειάς, ἄδος, π. ἡ· βορεάς, βορεινὴ Ὀρφ.
Ἀργ. 736.

Βορεινός, 3' βόρειος μτγν.

Βορειόθεν, ἐπὶρ. βορέηθεν, ἐκ βορρᾶ Νον.

Βορεῖον, τό· γαστήρ ἐσκευασμένη πως· Ἡούχ.
εἶδος ἀλλαντος (λουκανίκου).

Βόρειος, 3 καὶ 2 Σοφ. Οἱ. Κ. 1240, ἰων. καὶ
π. βορήιος Πρ. 4, 37· βορεινός· τὰ βόρεια =
αἱ βόρειαι γῶραι Ἀπολ. Ρ. 1, 211.

(Βορεῖος = βορεῖος μόν. αἰ πλάγ. πῶς) βορρῆος,
βορρᾶ μτγν. π. Ἀρατ. 430, Νον. Δ. 1, 442.

Βορεώτης, ἰδός, ἡ βορεήτης Παῦλ. Σιλ.
ἐκφρ. 163.

Βορηάς, ἄδος, π. ἡ βορεάς Ἐπιγρ.

Βορήϊος, ἰων. 3' βόρειος Πρ. Ἀθην.

Βορηίς, ἰδός, ἡ βορεάς Νον. Δ. 33, 211.

Βορης, ἰων. ἀντὶ βορεάς.

Βόρμας, ακος, Ἀλκων. ἀντὶ μύμηξ.

Βορός, 3' πολυφάγος, πολυφαγίας πρόξενος,
βοροποιός Ἀριστ. εἰρ. 38· - ὕδωρ βορόν καὶ
ἀγρυπνίη βορόν· Ἰπποκρ. σ. 1180.

Βορότης, ητος, ἡ πολυφαγία Εὐστ.

Βόρραθεν, ἐπὶρ. ὁρθότ. βορραθεν· ἐκ βορρᾶ
θεόφρ.

Βορρατος, 3' βόρειος Αἰσχ. Ἐπτ. 527, καὶ
Ἀνθ. 9, 561, ἐσφ. γρ. βόρρεος καὶ βόρρεος.

Βορρ-απ-εἰλιώτης, ου, ὁ βορειανατολικὸς
ἄνεμος Πτολ.

Βορρᾶς, ᾧ, ὁ, ἀπ. συνήθ. ἀντὶ βορέας, καὶ
πλ. βορρᾶς γρμ.

Βόρρεος· βορρατος Αἰσχ. Ἐπτ. 509 ἀμφ.

Βόρρες, οἱ λιθοκὼν ζώων Πρ. 4, 192.

Βορυσθένης, ου, ὁ 1) ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊ-
κῆς Σαρματίας, ὁ νῦν Δνίπερος Πρ. ἐντ. κατ.
· ὁ Βορυσθενίτης, θηλ. ἡ Βορυσθενίτις. Παρ'

Πρ. 4, 17, 18 Βορυσθενίτης 2) πόλις παρὰ
τὸν ποταμὸν τοῦτον Πρ. ἦτις καὶ Βορυσθενίς
καλεῖται.

Βόσις, εως, ἡ βορά, τροφή, βοσκή Πλ. τ. 268.

Βοσκάδιος, 3' θρεπτός, αἰτετός· - χήν Ναι.
ἀλ. 228.

Βοσκάς, ἄδος, ἡ 1) ἡ βόσκουσα, ἡ τρεφόμενη·
νηδὺς Νικ. Ὀμηρ. 782· ὁρταλλίς = ἡ οἰκακὴ ὄρνις,
ἀλ. 293· 2) εἶδος νήσσης Ἀριστ. 1. Ζ. 8, 3.

Βόσκη, ποιητ. ἀντὶ

Βοσκή, ἡ· τροφή ζώων, νομή, βόσκημα Αἰσχ.
Εὐμ. 256, rasilus, rabinulum.

Βόσκημα, ακος, τό 1) τὰ βόσκοντα ὀρίσματα
(ζῶα), ἀγέλη βόσκουσα Σοφ. Τρ. 762· ἐν γέν.
κτῆνη Πλάτ. Θεαίτ. 162 καὶ συγχα' 2) τροφή,
βορά τῶν ζώων· - κτηνοτροφία Αἰσχ. 1. ε, 615.

Βοσκηματώδης, 2' ὁμοιος με βοσκήματα, κτηνώδης Στράβ. 5, 5, 7 καὶ μετν.

Βόσκησις, ἡ, τὸ βόσκειν, βοσκή ἀρ. λεξ. Βοσκήτεον ῥ. ἐπὶ θ. πρέπει τις νὰ βόσκη, τρέψη, μετ' αἰτ. Ἀριστ. ὄρν. 1348.

Βοσκήτωρ, ὁρος, ὁ, ἀρ. λεξ. ἀντὶ βοσκῆς.

Βοσκή, ἡ, βοσκῆς ἀμφ. γρ.

Βοσκή, ὁ ποιμὴν Διοσκ.

Βόσκω, μ. βοσκήσω ὁδηγῶ εἰς τὴν βοσκὴν, φυλάττω θηρίματα, ζῶα - αἰπόλια Ὀδ. Ε, 102 - ἐν γέν. τρέφω οἷά τε πολλοὺς βόσκει γαῖα, λ. 361 - ὑποτέρη βοσκήσεις, ρ. 559.

ἑτερον ἄνδρα = διατηρῶ, Ε, 315 καὶ ἰδ. μετν.

ἐπὶ κακ. σήμ. = ἄνδρα ἀργόα, Ἀριστ. νεφ. 330 - ἐπικούρους ἥρ. 6, 39 - ναυτικὸν βο-

σκόντες Θουκ. 7, 48 καὶ μετν. «βόσκειν νόσον»

Σοφ. Φιλ. 313 μεταφ. «ἐλπίς βόσκει φυγά-

δας» Ἐδρ. Φων. 399. Παθ. βόσκειται, τρέφομαι - βοσκήσεις Νικ. ἤερ. 34 - λειμῶνι Ὀδ. ρ.

49 - κατὰ τὴν ἰλ. ε, 162, Πλάτ. πολιτ. 9, 586

«βοσκήσεισθαι» Θεόφρ. 5, 103 - τι = κατατρώ-

γω Αἰσχ. Ἀγ. 118 - τρώω, ἀσχεγαίνω εἰς τι -

περὶ δεῖξιν, ἐπὶ τοῖς ὄψεσιν Ἀνθ. 5, 272, παρὰ

Βύρρορος, ὁ ἡ βόσμορον, τὸ εἶδος σιτηρῶς

«γένος ἄγριον κριθῶν ἐξ ὧν καὶ ἄρτοι ἦδεις καὶ

γόνυρος καλὸς» Θεόφρ. ἴ. Φ. 4, 5, Στράβ.

13, 690, παρὰ Δ. Σικ. 2, 37 βόσμορον.

Βοσπόρειος, 3' βοσπόριος Στ. Βυζ. ἴδε βό-

σπορος.

Βόσπορος, ὁ «βόος πόρος», διὰ δασὺς βοῶν

1) ὁν. πολλῶν ποσσῶν στενὴν θαλάσσης ἰδ.

2) ὁ Θωάκιος Β. ἥρ. 4, 88, καὶ ἀπλῶς Βόσπο-

ρος, τὸ μεταξὺ Θράκης καὶ μικρᾶς Ἀσίας στε-

νόν 6) ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ἡ ὅν ὁ πορ-

θμός μεταξὺ τῆς Ἀζωρικής θαλάσσης καὶ τοῦ

Εὐξεινίου Πόντου ἥρ. Στράβ. 2) ἡ παραλία τοῦ

Κιμμερίου Βοσπόρου Δημ. ἐντ. Βοσποράνοί οἱ

κατ. τῆς παραλίας ταύτης Στράβ. 10, σ. 762,

καὶ Βοσποριανὸς Δ. Αἰέρ. καὶ Βοσπορίτης

Ἀθην. ἐπὶ θ. Βοσπόριος; 3' - ποταμός = ἑλλη-

σποντος Σοφ. Αἴ. 885 3) ἡ πόλις Παντικα-

παίων πρὸλ. Βοίχ. ἑκγρ. 2. σ. 98, 106.

Βοστρηνός, ὁ ποτ. Φοινίκης Διαν. Π. 913.

Βόστρεξ, ὄψος, ὁ βόστρυγος.

Βοστρυγῶν, ἐπὶ. ἐν εἶδει βοστρύχου, ἐλι-

κοειδῶς Λουκ. καὶ ἑλικθῶν Λουκ. Φιλοφ. 22.

Βοστρυγίζω, μ. ἴσω πλέκω εἰς βοστρύχους,

σγουράνω τῆς τρίχας τῆς κεφαλῆς Πολύδ. 2,

27. Μέσ. ἐπὶ περιένων Δ. Ἀλ. 7, 9, τροπ.

ἐπὶ σφύς λό. οὐ, κτενίζω, βοστρυγίζω καὶ πάντα

τρόπον ἀναπλέκω ἐπὶ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτ.

Δ. Ἀλ. περὶ συνδ. λεξ. 23.

Βοστρύχιον, τό, ὄψος τοῦ βοστρύχου Ἀνθ. 5,

11, 66' μεταφ. μικρὸς πλόκαμος τοῦ ὀκτάποδος

Ἀριστ. ἴ. Ζ. 5, 12.

Βοστρυχοειδής, 2' ὅθεν εἶδει βοστρύχου, εἰ-

ς αἰσθῆς ἴδε βοστρυγώδης.

Βόστρυχον, τὸ μόν. πλ. βόστρυχα Ἀνθ. 5,

260. 6, 71 = βόστρυχος.

Βοστρυχοί, πρὸλ. βότρυς, βόστρυχοί, ὁ 1) ἡ

πλεξίδα τῶν τριχῶν, σγουραὶ τρίχες Αἰσχ. Χυ.

166, καὶ ἐν μετν. περὶ ἀρ. λεξ. μεταφ. πᾶν

τὸ στρεφόμενον ἑλικοειδῶς - πυρὸς βοστρυ-

λίχ. ἥρ. 1016 Ἰλιδ. ἐπὶ τοῦ φυλλώματος τῶν

δένδρων, ἡ φυλλίδα τὸ ἑλικοειδῆς φύτρον τοῦ

κλήματος Φιλόστρ. Ἀγ. Τάτ. 2) πτερυγίων ἐν-

τομον Ἀριστοτ.

Βοστρυγῶν βοστρυγίζω μετν.

Βοστρυγώδης, 2' πεπλεγμένος ἐν αἵδε βο-

στρύχου, ἑλικοειδῆς Φιλόστρ. 6. σοφ. 2, 5, 1'

ἐπὶρ. βοστρυγώδης Γαλιν.

Βοστρυγώδης, ἐπὶρ. ἴδε βοστρυγώδης.

Βοστρύχωμα, ατος, τό τὸ βεβυστρυγισμένον,

ὁ βόστρυχος Εὐστ.

Βοτάνια, ὡν, τό τόπος βοτάνης ἡ χρήματα

διδόμενα εἰς βοτάνην Θουκ. 5, 53, Διόρθ. «ἐπὶρ

παραποταμίων».

Βοτάνη, ἡ χώρα διὰ βοτάνην, βοτάνη, φυτὸν,

μάλιστα ἱατρικόν Ἰλ. μ. 493, Πλάτ. Πρωτ. 321.

Βοτάνηθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ τῆς βοτάνης, βοτάνη

Ὀππ. Ἀλ. 3, 393.

Βοτάνη-φάγος, 2' ὁ τρώγων χόρτα, βότανα

Ὀππ. Ἀλ. 3, 424.

Βοτάνη-φορέω, Εὐστ. εἰμαι

Βοτάνη-φόρος, 2' ὁ φέρων, φῶν, βοτάνη

- ὄρος Νόν. Δ. 25, 526.

Βοτανίσιον, τό, ὄψος τοῦ βοτάνη χορταρίου

Σχολ. Πινδ. Ν. 6, 43.

Βοτανίζω ἐκβάλλω, συλλέγω τὰ ζιζάνια, τὰ

μεταξὺ τῶν ἡμερῶν φυτῶν ἄγρια χόρτα Θεόφρ.

Βοτανικός, 3' ὁ ἀνθῶν, ἀποβλέπειν τὰ βό-

τανα - φάρμακα Πλούτ. σύμπ. 4, 1' ἡ βοτα-

νική = ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰς βοτάνας

Διοσκ.

Βοτάνιον, τό, ὄψος τοῦ βοτάνη χορταρίου

Ἀθην. 2, 68, Θεόφρ.

Βοτανισμός, ὁς, ὁ τὸ βοτανίζειν, ἑταροτά-

ριασμα γεινῶ.

Βοτανο-λόγος, συλλέγω βοτάνας Ἰπποκρ.

Βοτανο-λόγος, ὁ ὁ συλλέγων βοτάνας βυζ.

Βοτανο-τρόφος, 2' ὁ τρέφων βοτάνας Σχολ.

Ἐδρ. Φων. 833.

Βοτανώδης, 2' ὁμοιος μετ' (εὐφορος εἰς) βοτά-

να Ἀθην. 2, 62.

Βώτειρα, θηλ. τοῦ βοτήρ' ἡ βοσκῆς Εὐστ.

Βοτέομαι - βόσκειται Νικ. ἤερ. 394, Ἀθην. 683.

Βοτήρ, ἥρος, ὁ βοσκός, ποιμὴν Ὀδ. α, 503'

«ποιμὴν βοτήρ» = μάντις Αἰσχ. Ἐπτ. 24 - κύων

= ποιμενικός κύων, μανδρόσκυλον Σοφ. Αἴ. 290,

καὶ μετν. πεξ. Δ. Ἀλ. 2, 2.

Βοτηρικός, 3' ὁ ἀποβλέπων τοὺς βοσκούς,

ποιμένας - ἐορτὴ = ποιμενικὴ Πλούτ. Ῥωμ. 12'

- κοπέλλα Ἀνθ. 6, 120, pastoralis,

Βοτήρ, ὁς, ὁ βοτήρ Μ. Ἐτ.

Βοτάν, τό, κυρ. οὐδ. τοῦ βοτῆς ῥ. ἐπὶ θ. τοῦ

βόσκω τὸ βόσκειν, τὸ θρέμειν, ἴδων Αἰσχ. Ἀγ.

1389, συνήθ. πλ. ἰλ. α, 521, Πλάτ. Μενεξ. 237.

Βοτράδιον, τό, ὄψος τοῦ βότρυς, σταφυλίσκι

Ἀθην. 12, 516, καὶ Ὁδ. αἰσθῆς ἐνσταλίων.

Βοτρυδών, ἐπὶρ. εἰς σχῆμα βότρυος, ὡς στα-

φυλή - πίτονται ἐπὶ τῶν πεπταμένων μελισ-

σῶν Ἰλ. 6, 89' καὶ ἐπὶ ἀνθῶν «τὰ ἀνθὴ πέ-

φυνεν ἀπὸ μᾶς κρεμάσθαι» ἐπ' ἄκρων βοτρυ-

δων Θεόφρ. ἴ. Φ. 3, 16, 4.

Βοτρυοειδής, 2' ὁμοιος μετ' σταφυλήν - βό-

στρυγος Μ. Ἐτ.

Βοτρυηρός, 3' ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν βοτρυῶν

θεόφρ. ὡς τὸ σταχυηρός, καρυηρός, κλ.

Βοτρυη-φόρος, 2' ὁ φέρων, καρποφόρων βότρυας, βοτρυφόρος Φιλων. Εὐστ.

Βοτρυόγνος, 3, ἀμφ. γρ. καὶ

Βοτρυόγνος, 2' ὁ συγκείμενος ἀπὸ βότρυος - φωνή = ἀμπελος, κλήμα Ἀνθ. 6, 168, κώδ. Παλ. βοτρυόν.

Βοτρυόκτης, ου, ὁ βοτρυόκτης - λίθος = πολυτίμος τις λίθος Πλιν.

Βοτρυόκτης, ιδος, θηλ. τοῦ βοτρυόκτης - καὶ δμεία Γαλ.

Βοτρυό-θωρος, 2' ὁ θωρούμενος σταφυλᾶς, ἀναφόρος - εἰρήνη Ἀριστ. εἰρ. 512.

Βοτρυοσειδής, 2' ὁ βότρυος σχήμα ἔχων Διοσκ. Βοτρυόεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυας - οἶνος Ἀθην. 10, 447 - κισσός Ἀνθ. 9, 363

- πολυμοί Ἀπολ. ῥ. 2, 677.

Βοτρυό-κισμος, 2' ὁ στολισμένος με βότρυας Ὀρφ. ὕμν. 51, 11.

Βοτρυο-μήτωρ, ορος, ἡ μήτηρ βοτρυών - ἀμπελος Κ. Μαν. χρόν. σ. 3.

Βότρυον, τό' βότρυς μετν. ἀμφ. γρ. Σχόλ. Ἀπολ. ῥ. 3, 276.

Βοτρυόμαϊ' κάρνυ βότρυας, σταφυλᾶς Θεόφρ.

Βοτρυό-παις, παιδός, ὁ, ἡ ἡ γεννῶσα βότρυας - ἀμπελος Ἀνθ. 9, 439' ἀλλὰ γάρ τις 6. ἡρώδης = οἶνος, τὸ τέκνον τοῦ βότρυος, 11, 33.

Βοτρυο-σταγής, 2' ὁ στάζων ἀπὸ τοῦ βότρυος, φέρων βότρυας - ἔρνος Ἀθην. 1, 29.

Βοτρυο-στέφανος, 2' ὁ ἐστεφανωμένος με βότρυας Πλούτ. ἡθ. σ. 295.

Βοτρυο-στεφής, 2' βοτρυοστέφανος (·)

Βοτρυο-φορέω φέρω, καρποφορῶ βότρυας Φιλων.

Βοτρυο-φόρος, 2 βοτρυηφόρος.

Βοτρυο-χαίτης, ου, ὁ ὅς ἔχων βότρυας εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς - Βάχχος Ἀνθ. 9, 524.

Βοτρυόσμαι-οῦμαι σχηματίζομαι εἰς βότρυας καρποφορῶ ἀλλὰ δὲν τελειοποιῶ τὸν βότρυα· ἕτερον δὲ τῶν ἀμπελῶν τῶν μεινομένων, αὐτὸ μόνον βλαστάνουσιν ἀλλὰ καὶ πέτουναι καὶ ἀνθίσκει καὶ βοτρυοῦνται καὶ οὐ δύνανται τελειοῦν Θεόφρ.

Βότρυς, υος, ὁ 1) σταφυλή Ἰλ. σ, 562' παρὰ Πλάτ. νόμ. 7, 844' βοτρυῶν, ὅπερ δυνατόν νά γίνηται καὶ ἐκ τοῦ βότρυος 2) παρὰ Διοσκ. Εὐδοκῆν τι φωνή 3) βότρυος παρὰ μετν. π. π. χ. ἐθέρης Νόν Δ. ἡ, 528 - χαίτης Ἀνθ. 5, 287' 4) ἐνώτια Πολυδ. 7, 95, ννα.

Βοτρυ-φόρος, 2' ὁ φέρων, καρποφόρων βότρυας μετν.

Βοτρυχός, ὁ 1) τὸ Εὐλωδὲς μέρος τοῦ βότρυος Γαλιν. 2) βότρυος Ἀνακρ. ἀποσκ. σ. 255.

Βοτρυχώδης, 2, διόρθ. Ἐρμάν. ἀντὶ βοτρυχώδης - παρῆς Εὐρ. Φοιν. 1491.

Βοτρυόδης, 2' α) ὅποιος με βότρυον, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ βότρυος, βοτρυοειδὲς Θεόφρ. Ἀθην. 11, 049' 6) πλούσιος εἰς βότρυας Εὐρ. Βάχχ. 12.

Βοττιὰ (Θουκ. Πολύβ.), Βοττιαία (Θουκ.) καὶ Βοττιαίς γυνή (Ἡρ.), ἡ ἡ γυνὴ τῶν Βοττιῶν. Οἱ Βοττιῶται = φυλὴ τῆς Μακεδονίας Ἡρ. ἐπιθ. Βοττικὸς 3, Στ. Βαχ.

Βου- ἐν συνθέσει σημ. ἐπίτασιν, πολὺ μέγα, ἐπεφύετο καὶ ἀνύθητο π. χ. βοῦλμιος, βοῦλ-παις, βοῦλπιος, βοῦλπιος, βοῦλπιος τὸ αὐτὸ

συνθέσεις γίνονται καὶ ἐκ τοῦ ἔπος.

Βοῦα ἡ βοῦδα, ἡ ἀγέλη παίδων παρὰ Σπαρτιάταις Ἠσυχ. Μ. Ἐτ.

Βοῦάγρο(ω)ρ, λακων. = βοῦαγος, ἀγέλης ὁ τῆς ἀγέλης ἔρχων παῖς (ἐκ τοῦ βοῦα) Ἠσυχ.

Βοῦδάλιαι, ὡν, τὰ εἶδος κοσμημάτων, βραχιόλια Κλ. Ἀλ. 245.

Βοῦδάλιον, τό 1) γυναικεῖον αἰδοῖον Ἠσυχ. κομπύς, διόρθ. Μαῖν. ἀντὶ μόριον, κοσμήριον 2) σίκυς ἄγριος, εἶδος ἀγρίου ἀγγουρίου Ἱπποκρ.

Βοῦδαλῖς, ιος, ἡ εἶδος ἑλάφου ἡ ἀγριογίαιου τῆς Ἀρρικῆς Ἠρ. 4, 192' παρ' Ἀριστοτ. 1.2.3, 6

βοῦδαλῖς, ιδος καὶ ὁ βοῦδαλῖς = βοῦδαλῖς, μετν. Βοῦδαλος, ὁ βοῦδαλῖς, ἄγριος βοῦς Πολυδ. 12, 3.

Βοῦδαύκαλα, τὰ, διόρθ. ἐν Ἀθην. 3, 131 = λίαν τρυφερός.

Βοῦδαράς ἡ βοῦδάρης, ου, ὁ μέγας, χανδρός, ἀναίσθητος Εὐστ.

Βοῦδάρης, ου, ὁ Πέρσης τις Ἡρ. 5, 21.

Βοῦδαστος, ἡ 1) πρὸς τοῦ βοῦδαστίου νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου Στράβ. κατ. Βοῦδαστίος.

Βοῦδαστις, ιος, ἡ 1) ἡ Αἰγυπτιακὴ θεὰ Σελήνη, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἄρτεριν Ἡρ. 2, 137' 2) Βοῦδαστος Ἡρ. 2, 67.

Βοῦδστος, 2' ὁ ὑπὸ βοῶν νεμόμενος, ἐπιθ. τῆς Ἰοῦκῆς Ὀδ. ν, 246' - σφυρὸν Ἀνθ. 6, 114.

Βοῦδσσιον, τό βοσκή, νομὴ βοῶν Καλλιμ. Ἀπολ. 49, πλ. κτηνοτροφία βοῶν Στράβ. 12, 560.

Βοῦ-δσσις, εως, ἡ πολυαγία ἀρ. λεξ.

Βου-δότης, ου, ὁ ὁ τρέφων, βόσκων βοῦς - πρῶντες Πίνδ. Ν. 4, 52, οὐδ. βοῦκόλος, 1. 5, 30.

Βοῦ-δρωστις, εως, ἡ βοῦλμία, μεγάλη πεῖνα, καὶ γέν. ἀνάγκη, ὀλίγη, ὀδύνη Ὀδ. ω, 532 καὶ μετν. π. ὡς Νικ. ἦρρ. 785.

Βουδῶν, ὠνος, ὁ ὁ μεταῦ τῶν μηρῶν καὶ αἰδοίων τόπος Ἰλ. δ, 492' παρ' ἱατρ. ἰδ. οἱ πρησμένοι βοῦδῶνες (ἀδένες) Ἱπποκρ. καὶ τὸ αἰδοῖον αὐτὸ Μ. Ἐτ. σ. 206.

Βουδωνιάω ἔχω πρηξιμον εἰς τοὺς βοῦδῶνας Ἀριστ. βάρ. 1278.

Βουδωνικός, 3' ὁ τῶν βοῦδῶνων ἡ ὁ περὶ τοὺς βοῦδῶνας Βαχ.

Βουδωνιον, τό φυτόν, ὁ ἄλλ. ἀσπὴρ Ἀττικὸς κατὰ πλάσσομενος ὑγρὸς ἀρμύζει πρὸς βοῦδῶνων φλεγμονάς, ἔτηρος δὲ περὶ αὐτοῦ τῶ βοῦδῶνι, ἀπαλλάσσει τῆς ὀδύνης Διοσκ. 4, 120.

Βουδωνο-ειδής, 2' ὁ ἔχων σχῆμα βοῦδῶνος, ὅμοιος βοῦδῶνι Πολυδ. 4, 198.

Βουδωνο-κῆλη, ἡ κῆλη (σπασμοῖς) περὶ τοὺς βοῦδῶνας ἱατρ.

Βουδωνο-κῆλικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς (πιάχων) βοῦδωνοκῆλην Π. Αἰγιν.

Βουδωνόμαϊ λαμβάνω πρηξιμον περὶ τοὺς βοῦδῶνας Ἱπποκρ.

Βουδωνο-φύλαξ, ακος, ὁ δέμα, ταῖνια δένουσα τοὺς βοῦδῶνας Ὀρειδ. σ. 11.

Βου-γάτιος, 2' ὁ υπερβολικὸς χαίρων, (γαί-ων), κωχόμενος, μεγάλαιος, ὡς ὀδυσσεὺς εὐχόμενος, ἀρροκίμντος ἐν κλ. πτωσεί Ἰλ. ν, 824, ἄλλ. εὐχρ. τὸ κῶδεϊ γαίω.

Βου-γενής, 2' ὁ ἐκ βοῦς γεννηθείς Ἀτλ. 1. Ζ. 16, 29' Διόνυσος Πλούτ. μέλεισαι Ἀνθ. 9, 548.

Βου-γέρων, οντας, ὁ ὁ πολὺ γέρων, ὑπέρη-ρος πέρα τῶν 65 ἔτων Πολυδ. Ἀν. τ. 2, σ.

454' «γέρων ἀπὸ τῶν νέων ἔως τῶν ἑξήκοντα, βου-
γέρων ἀπὸ τῶν ἑξήκοντα ἔως τοῦ ὅλου χρόνου
τῆς ζωῆς.

Βού-γλωσσον, τό βουγλωσσος 1, II. Αἴγιν.

Βού-γλωσσος, ἄντ. βουγλωττος, δ' 1) γλώσσα
βοός, πρὸς τὴν διόσκει. καὶ «ἡ βουγλωσσος» Ἀρ-
θρ. 7, 288, τό πρὸς. πούραντζα 2) εἶδος ἰχθύος,
ἡ γλώσσα (κοιν.) Ὀπρ. ἀλ. 1, 99.

Βου-γόνια, ἡ ποίημα περὶ τῆς φύσεως τῶν
βοῶν λέξ. Πάρε.

Βουδάραν, τό ἀκρωτ. με φροῦριον ἐπὶ τῆς νή-
σου Σαλαμίνος θουκ.

Βουδαιον, τό πόλις Βουωτίας Ἰλ. π. 572.

Βουδινος, οἱ νομαδικὸὶ λαὸς ἀνωθεν τῶν Σαν-
ροματῶν Ἦρ. 4, 21.

Βουδισι, οἱ φυλὴ τῶν Μηδῶν Ὑρ. 1, 101.

Βουδιδιον καὶ βούδιον, ἑσφ. τόπ. ἀντὶ βοῖδιον
Λαδεκ. Φρόν. 86.

Βου-δόκος, 2' ὁ δεχόμενος, περιλαμβανὼν
βοῶν Καλλιμ.

Βου-δόρος, 2' ὁ ἐκδέρων, βασανίζων τοὺς βόας
Ἰπρ. ἔρ. 502.

Βου-δότης, οὗ, δ' εἶδος μικροῦ πτηνοῦ Ὀπρ.
ἔφευτ. 3, 2, γερμ. Kuhlstele.

Βου-ζύγης, οὗ, δ' 1) ἐπὶ. ἄντ. ἥρωος, τοῦ
Τριπτολέμου ἢ Ἐπιμενίδου, ὅστις πρῶτος ἔφευ-
ξεν βόας ἀπὸ ζυγῶν Ἰπρ. κατὰ Σουῖδ. ἐπὶ.
καὶ τοῦ Ἡρακλέους 2) ὁ ἐν τοῖς ἐν ἀγροῖς Ἑ-
λευσινίοις παρὰσκυεύων τὸ ἱερὸν ἄροτρον καὶ
τρέφων τοὺς ἱεροὺς βόας Σχόλ. Ἀριστ. 3, σ. 473.

Βου-ζύγιος καὶ βουζύγιος, 3' ὁ τὸν βουζύγιον
ἀποθλίπων, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτόν - ἀρὰ Βαλκιν.
ἐπὶ Ἦρ. 7, 21' ἡ Βουζύγια = οἰκογενεὶα τις ἐν
Ἀθήναις Μ. Ἐτ. ὁ βουζύγιος, δηλ. ἄροτρος = ἀ-
γροτικὴ ἐστὶ τῆς Πλούτ. ἡθ. σ. 144 καὶ τὰ Βου-
ζύγια Πλούτ.

Βου-ζυγιον, τό βουζύγιον.

Βου-θερής, 2' ὁπὸ βοῶν θειζόμενος τοῖς ὁδοῦ-
σιν, ὁ βοὺς τρέφων, πολυφύρος, πολλάκις θει-
ζόμενος - λειμὼν Σοφ. Τρ. 188.

Βου-θαίνης, οὗ, δ' ὁ τρώγων ἢ ὁ δειπνῶν ὁ-
λόκληρον βοῶν - Ἡρακλῆς Ἀνθ. Πλαν. 123.

Βου-θόρος, 3' ὁ βατεύων, πηδῶν τὰς βοῦς -
ταύρος Αἰσχ. ἰκ. 297.

Βου-θρέμων, οὗ 2' ὁ τρέφων βόας Κ. Μαν.
χρον. σ. 3.

Βουθρωτόν, τό Βουθρωτός Στ. Βυζ. ἡ πό-
λις τῆς Ἠπείρου Στρατ.

Βου-θυσία, ἡ θυσία βοῶν ἢ βοὸς Πίνδ. Ν.
ἡθ. 23, πλ. 5, 6 καὶ μετν.

Βου-θυσιον, τό βουθυσία Σχόλ. Ἀπολ.
Ἦρ. 5, 516.

Βου-θύσιος, 2' ὁ ἀνήκων εἰς θυσίαν βοῶν, ἀμφ.
γρ. ἴδε βουθύσιον.

Βου-θυτίω θυσιάζω, σφάζω βοῶν ἢ βόας Σοφ.
Οἶ. Κ. 888, καὶ ἐν πεζῷ Αἰσχ. ἰκ. 3, 77' ἐν γέν.
θυσιάζω «ὕν καὶ τράγων» Ἀριστ. πλ. 819.

Βου-θύτης, οὗ, δ' ὁ σφάζων, θυσιάζων βόας
Ἀθην. 14, 660.

Βου-θωτός, 2' ὁ ἀνήκων, ἀποθλίπων εἰς βου-
θυσίαν - ἡματι, τιμὰ Αἰσχ. Χο. 259 - ἐστία
Σοφ. Οἶ. κ. 1195 - ἐστία Ἀριστ. Φρόν. 1232
- ἡμέρα, ἡδονὴ Εὐρ. Ἐλ. 1490.

Βου-καινα, ἡ βουκαιντρον Στ. Βυζ.

Βουκατος, ὁ βουκόλος, βοηλάτης Νικ. Θηρ. 5.
γαιργός Θεόφρ. 10, 1' ἴδε βουκος.

Βουκανάω - ὠ' βυκανάω.

Βου-κάπη, ἡ φάνη βοῶν Μ. Ἐτ.

Βου-κάπηλας, δ' ὁ καπηλευόμενος, ἐμπο-
ρευόμενος βόας Πολυδ. 7, 185.

Βου-κάριος, 2' πολῦτιμος, λίθος, ὁμοῖοι με-
καρίων βοῦς Πλν. 37, 10, 55.

Βου-κέντης, οὗ, δ' βουκόλος, βοηλάτης μετν.

Βου-κεντρον, τό βουκέντρι, σουβλίον δι' αὐ-
κεντροῦ τοὺς βόας μετν.

Βου-κέρας, 2' βουκέρως, ὁ ἔχων κέρατα
βοός - Σάτωροι Νον. Δ. 10, 209.

Βου-κέρας, αὐτὸς, τό κέρας βοός, εἶδ. βοτάνης τὸ
ἀλλ. καλούμενον αἰγόκερας Θεόφρ. Νικ. Ἀλ. 423.

Βου-κέρως, οὗ 1) βουκέρως Ἦρ. 2, 41-2) βου-
κέρως Διοσκ.

Βου-κεφάλαι, ὄψρ. Μακιδ. ἀντὶ βουκέφαλος.

Βου-κεφάλιον, τό κεφαλὴ βοός Ἀθην. 5, 210.

Βου-κέφαλος, δ' ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός Μ.
Ἐτ. 207, 53' εἶδος θεσσαλικοῦ ἱππου, ἰδ. δι' ὁ-
ἱππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ βουκεφά-
λαι Ἀρρ. Ἀν. 5, 14, 8.

Βουκινύλος, φωνὴ τῆν σάλπιγγα - στρόμβους
Σέξτ. Ἐμπ. κ. μαθ. 6, 24.

Βου-κλειψ, ἀπος, ὁ κλείπτει βοῶν Β. Ἀν. 11.

Βου-κολέτιον, τό τόπος τις ἐν Ἀθήναις Πο-
λυδ. 8, 111.

Βου-κολέω 1) βόσκω, φυλάττω βόας «βοὺς
βουκολέσκες» Ἰλ. φ. 448. Μέσ. βόσκω, νέμωμαι.

«ἵππους ἐδουκολέοντο» Ἰλ. υ, 221' ἐπὶ αἰγῶν
Β. Ἀν. 84' «βουκολήσεται» Ἀριστ. εἰρ. 153

ἐπὶ ἀνθρώπων, τρέφω, ἀνατρέφω, σφ. 10' «μὴ
πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον» = ἔχων
τοιαύτην ἀνάγκην Αἰσχ. Εὐμ. 78' ἐπὶ τῶν ἐν
τῷ οὐρανῷ κινουμένων ἀστέρων Καλλιμ. Δηλ.

176' 2) θέλω, καταπραῖνω «= φροντίζω νέον
πάθος» Αἰσχ. Ἀγ. 655 καὶ μετν. «ἀλλότριος
κόσμος τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς ὅτι = καλῶν
σιν θουκ. Ἐρωτ. 38' «ἐλπίσι ἀπατηλάτι βου-
κολοῦμαι» = ἀπατῶμαι Ἀλκιφρ. 3, 5, ἐξαπατῶ
Ἀριστ. ἐκκλ. 81.

Βουκόλημα, αὐτός, τό θέλητρον, παρηγορία Σουῖδ.

Βου-κόλησις, αὐτός, ἡ βόσκησις, παρηγορία, ἀ-
πάτη Πλούτ. ἡθ. σ. 802.

Βου-κολητής, αὐτός, ὁ ἀπατῶν Ἠσχύ.

Βου-κολία, ἡ ἀγέλη βοῶν Ὀμ. Ὀμν. Ἐρμ.
498, σταυλὸς βοῶν (ἡ) Ἦρ. 1, 114' ἐν γέν. πα-
ρηνυσία (ἡ) Ἀθην. 6, 235.

Βου-κολιάζω ἄζω, τραγουῶ (συνθέτω πρὸς
χειρὰ) βουκολικὰ ᾄσματα Θεόφρ. 5, 44, ὄψρ.
βουκολιάζω μέσ. τραγουῶ, θ, 1, καὶ συνηθ.

Βου-κολιασμός, δ' ὁ τὸ φάλλιν ποιητικὸν ᾄ-
σματα Ἀθην. 14, 619, ἰδ. γρ. βουκολισμός.

Βου-κολιαστής, αὐτός, ὁ αἰδὸς ἢ ποιητὴς ποιη-
τικῶν ᾄσματος Θεόφρ. 5, 68, ὄψρ. βουκολιαστής.

Βου-κολικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς βουκόλους,
ποιητικὸς - αἰδὸς Θεόφρ. 1, 64' τὰ βουκο-
λικά = ποιητικὰ ποιήματα.

Βουκολίγη, ἡ εἶδος πτηνοῦ, σεισοπογίς Ἠσχύ.

Βου-κόλιον, τό 1) ἀγέλη βοῶν Ἦρ. 1, 126'

2) παρηγορία, ἀνακούφισις - πένις Ἀνθ. 9,
150' 3) τὰ βουκόλια = εἰσὸς τὸς ἐν τῇ κατ'

Αἰγύπτῳ, ἐν ᾧ κατέχουν ποιμένες Ἠλκιδ.

Βου-κόλιον, τό 1) ἀγέλη βοῶν Ἦρ. 1, 126'

2) παρηγορία, ἀνακούφισις - πένις Ἀνθ. 9,
150' 3) τὰ βουκόλια = εἰσὸς τὸς ἐν τῇ κατ'

Αἰγύπτῳ, ἐν ᾧ κατέχουν ποιμένες Ἠλκιδ.

Βουκολίς, βος, ἢ· κατάλληλος εἰς νομὴν βο-
ων· γρ Δ. Ἀλ. 4, 37· πόα, 39.

Βουκολισμός, ὁ, θ. γρ. ἀντὶ βουκολισμός.

Βουκολίων, τινος, δ' 1) ἄρσ. κύρ. ὄν. ἱλ. ζ,
22 2) πόλις τῆς Ἀρκαδίας Θουκ. 4, 134.

Βου-κόλος, βουρ. βοσκόλος, ου, (κόλος = τροφή
πρὸς τὸν κυρίον), ὁ ποιμὴν, βοσκὸς βοῶν, ἀπὸ Ὑμ.
σχηθεῖτε. ἐν γένει ποιμὴν μεγάλου ποιμανίου π.
χ. ἑπὶ τὸν ΔΔ. ἐπιθ. -δοῦλος Πλάτ. Ἰων 510
-περὶ οἷς οἱ ἀστροὶ (καὶ οὐρανοὶ) κεντῶν τοὺς
βίβας Αἰσχ. ix. 52. Παρὰ γραμ. βουκόλος =
δ. βοσκολοῦς ποιητὴς θεοῦχοις.

Που-κόρυζα, ἡ μεγάλη κόρυζα Σουτῶ.

Βου-κόρυζος, 2' ὁ ἔχων μεγάλην κόρυζαν
(μύξαν). ἀναίσθητος. ἀπώνεις ἰσχύ. ἰδε βλεπνός.

Ραββίος, δῶρο, βῶχος, ὁ βοῦκατος Θεόκρ. 10, 38.

Βου-κράντων, τὸ 1) κεφαλή βοῦς M. 'Επ 2) εἶδος φυτοῦ, τὸ ἄλλως ἀντίρρινον Διοσκ. 3) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον Ὀρειδ.

Βού-κρανον, τό' κερπλή βούε μτην.

Βού-κρανος, 2^α ὁ ἔχων κεφαλὴν βοῦς Αἰλ.
Φ. Γ. 16, 29 - κρένος Πλούτ. ἡθ. σ. 358^α
πρόλ. βούπρωρος.

Βουλ-αγόρας, ὁ Ἀθηναῖός τις Δημ.

Πουλάτας, 3 ὁ ἀνέκρινεν εἰς βουλὴν, ὃ δίδων
συμβουλὴν - Ζεὺς, Ἄθηνά Ἀντιφ. 6, 45, Ζεὺς
Πλούτ. Ῥωμ. 14 - Θέμις Σύνεσις καὶ ὑγιεινὴ καὶ
ἐπὶ ἄλλων θεῶν - Ἄρτεμις Ἐπίφ. 112.

Βουλ-απτε-ροῦν, λῆξ. ἔσχημ. ὑποβλάτω-
μας. Νεοτ. 617. τοῦς ἐπαινοῖς τοῦ βασιλεὺς.

νο; Αρπ. 417, προς Επαρχ. του Βλασίου.
Βουλ.-αρχέω· είμαι πρώτος ἐν τῇ βουλῇ Ἀρι-
στοτ. πολιτ. 4. 11. 948

Βούλ-αρχος, ὁ· 1) ὁ πρῶτος, ἄρχων τῆς βουλῆς· Επειγρ. 2) ὁ πρῶτος προτείνων· βουλήν (γνώμην) Αἰών. ἔκ. 11.

Βουλεία, ἡ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ καθήκον τοῦ
βουλευτοῦ. Ἄντιστ. 809.

Βουλευίον, τό- βουλευτήριον, τόπ. συναθροί-
σις τῶν βουλευτῶν Ἡρ. Ε' Ὁμ. 12.

Πολύτρομα, αὐτός, τό ἀπὸ τρεῶν, ψήφισμα Πινδ.
N. 5, 28, συνηθ. παρὰ τρεῶν ἰδ. συχνά ἐν πλ.
ἐξ ἧς, τὰ κεῖνά βλαστάνει βουλευματα· Αἰσχ.
Ἐπι. 576· σπαν. βουλή Σοφ. Ἠλ. 955 καὶ ἐν
κατ. Ἦρ. 6, 100· « τὰ τῶν πολέμων· Πλάτ.
πολιτ. 1, 334.

Βουλευμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ βούλευμα ἁ-
ριστ. ἱπ. 100.

Βούλευσις, εως, ἡ 1) σκέψις, ὡς ἐννοία ὑπο-
 τεταγμένη εἰς τὴν ζήτησιν· φαίνεται δ' ἡ
 μὲν ζήτησις αὐτὴ πᾶσα εἶναι βούλευσις, οἷον αὐ-
 μαθηματικά, ἡ δὲ βούλευσις πᾶσα ζήτησις· Ἀ-
 ριστοτ. ἥθ. Nic. 3, 5· 2) βουλευσις πᾶσα δίκαι-
 καὶ ἄρποκρ. ἐγκλημάτων ὄνομα ἐπὶ θυσίᾳ τα-
 τόμενον πραγμάτων τὸ μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν ἐξ
 ἐπιβουλῆς τις τινὶ κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε
 ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς ἐάν τε μὴ· τὸ δ' ἑτε-
 ρον, ὅταν ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ θεμο-
 σίῳ αὐτὸς δικάσῃται τινὶ ὡς οὐ δίκαιως αὐτὸν
 ἐγγεγραπτόν· βουλευσις δὲ δικάζειν, αἰρεῖν τινα·
 Δημ. 25, 70, 73.

Βουλευτέον· δεῖ βουλευέσθαι ὁ. ἐπίθ. Θουκ.

Βουλευτήρ, ἦρος, ὁ βουλευτής Ἡσύχ.

Βουλευτήριον, τό· ὁ τόπ. ἐν ᾧ συνέρχοντα
οἱ βουλευταί, τόπ. συνδιατάξεως· δικαστῶ

13. οὕτως καὶ ὁ παρκ. Ἦρ. 3, 134, Πλάτ. Καρμ. 176. «βουλευμένους» = ὁ ἐσκεμμένος ὁστις ἔκαμε τὴν ἀπόφασίν του. Θουκ. 1, 69, consulto, mullito, cogito.

Βουλῆ, ἡ 1) βούλησις, ἀπόφασις, θέλημα, θέλησις. - Διός. Ἰλ. α, 5 καὶ συχνά. 2) συμβουλή, γνώμη, ἰδ. ἀγαθή, ἐσθλή. Ὀμ. Ἦρ. 264, καὶ πλ. Αἰσχ. Πρ. 219, Σοφ. Φιλ. 1231. 3) σκέψις, σύσκεψις. «ὡκτι βουλήν διδοῦς» = βουλευόμενος. Ἦρ. 7, 12. «ἐν βουλῇ ἔχοντες τὰ γονόμενα», 3, 48. - ποιῆσαι, 6, 101. καὶ συχνά. «περὶ οὗ ἂν ἦ ἡ βουλή» Πλάτ. Φαῖδρ. 237. περὶ τίνος προτιθέναί. Δημ. 18, 192. - διδόναι. Ξεν. Κυρ. 7, 2, 27. 4) συνέλευσις, συνεδρίασις. - γερόντων. Ἰλ. 6, 53 καὶ συχνά. ἐν Ἀθήναις, ἰδ. ἡ βουλή τῶν 500 Πλάτ. Φαῖδρ. 258. καὶ συχνά παρὰ ῥήτορ. καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ ἀρ-
θρου καὶ μετὰ τῆς προσθήκ. «τῶν πεντακοσίων» ὅταν, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 20. καὶ ἐν ἄλλαις πολιτείαις π. χ. ἐν Θήβαις, Ἑλλ. 5, 2, 20, μετν. ἐπὶ τῆς ῥωμαϊκῆς γερονσίας, συνεδρίας τῆς γερονσίας Διον. Ἀλ. 6, 69 καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς συνελεύσεως τῆς γερονσίας, consilium, consultatio, senatus.

Βούληται, ἔπ. ἀντὶ βούλη. ὁ. ἐν. πρὸς ἐν. ὑποτ. τοῦ βούλομαι. Ἦρ. 1.

Βουλ-ηγορέω, ὁμιλῶ, δημηγορῶ ἐν τῇ βουλῇ, γεροῦσαι Ἀππ. ἐμφ. π. 3, 51.

Βουλ-ηγορία, ἡ ὁμιλία, δημηγορία ἐν τῇ βουλῇ, γεροῦσαι Πολυδ. 4, 25.

Β. υλ-ηγόρος, ὁ ὁ δημηγορῶν, γνωμοδοτῶν ἐν τῇ βουλῇ Πολυδ. 4, 25.

Βουλῆεις, εἶσα, ἐν βουλευτικός, φρόνιμος. - ἀνὴρ Πλούτ. Σόλ. 14.

Βούλημα, τας, τό θέλημα, θέλησις, σκοπός. - τοῦ νομοθετοῦ, κρίσεως. Πλάτ. νόμ. 6, 769. Φιλ. 41.

(Βουλῆς, ἡντος συνηρ. ἐκ τοῦ βουλῆεις. βουλευτής) εἶνε λέξ. ἑσφαλ. διότι τὸ παρὰ Θουκ. 3, 70. «βουλῆς ὧν» καὶ παρὰ Πλουτ. 5, 20, 8 «ἀνὴρ βουλῆς τῶν Ῥωμαίων» εἶνε γενικ. τῆς λέξ. βουλή = ἐκ τῆς βουλῆς).

Βούλησις, εἰς, ἡ τὸ βουλευσθαι, θέλησις, θέλημα, σκοπός. «ἔπραξε βούλησιν, ἣν ἐβούλετο». Ἑρ. μ. 1305. καὶ πλ. Πλάτ. νόμ. 10, 896. - νόματος = σημασία, Κρατ. 421.

Βουλευτικός, 3' ὁ ἐπὶ τοῦ βούλομαι. Στοδ. Β. υλ. ἡντος πρὸς τὸ βούλεσθαι. «τὸ βουλευτικόν» = ἡ βούλησις.

Βουλευτός, 3' ὅν θέλει ἡ πρέπει ἡ δύναται τις νὰ θέλῃ, ἐκούσιος. «βουλευτόν τε καὶ ἐκούσιον» Πλάτ. νόμ. 5, 733.

Βουλ-η-φόρος, 2' ὁ φέρων, προτείνων, δίδων συμβουλήν παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων καὶ ἀρχηγῶν τοῦ λαοῦ. - ἀνὴρ Ἰλ. 6, 24. ἐπὶ. «βουλῆφόρος προκτίλατες ὄρασιν» Μένανδρ.

Βουλή, ἡν. ἀντὶ βουλεύει. Ἦρ. 3, 1 ἀμφ. γρ.

Βου-λήμια, ἡ μεγάλη, υπερβολικὴ πείνα Πλούτ. συμπ. 6, 8, 5.

Βου-λήμιασις, εἰς, ἡ τὸ ἔχειν μεγάλην, υπερβολικὴν πείναν Πλούτ. συμπ. 6, 8, 6.

Βου-λήμιας πύργω, ἔχω βουλιμίαν Ἀριστ. πλ. 873. «βουλιμῶτα βέλαντια» Β. Ἀν. 30.

Βουλιμώδης, 2' ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς βουλή-

μίας ἐκκλ.

Βού-λημος, ὁ (λιμός) βουλιμῶτα Πλούτ. συμπ. 6, 8. «βουλιμός τοῦ ἀνθρώπου» Ἀνθ. 5, 17.

Βου-λήμωττω. βουλιμῶται Σουίδ.

Βούλωσι, 2' φρόνιμος. «πρῶξι τι βουλιώτερον» Αἰσχ. Χο. 86.

Βουλόμασι, ὁμιλῶ, συζητῶ, οὐ, ὁ ὁ παρὰ τῶν τῆν βουλήν «οἱ τὴν βουλήν κόπτοντες, ὥσπερ εἰσὶ καὶ δημοκῶποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες» γράμ.

Βούλις, 1) ἰος, ὁ Σπαρτιάτης τις Ἦρ. 2) ἰός, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος Πλουτ. κατ. οἱ Βούλιοι. Στ. Βυζ.

Βούλομαι. (Ὁδ. α, 234, Ἰλ. λ, 319 βούλομαι), παρὰ. ἐβούλετο Ξεν. Ἀν. 1, 1, 1 ἡδούετο, Κυρ. 6, 1, 33, μέλ. βουλήσομαι, ἄορ. ἐβουλήθη, ἀττ. ἤσθη, ἡσθη, παρκ. βεβούλημαι Δημ. 18, 2. 1) μετὰ σκέψεως ἀποφασίζω. κατὰ τὸν Ἀρμόδιον διαφέρει τοῦ ἐθέλω ὅτι. «βούλομαι ἐπὶ μόνον λογικῶς, θέλειν καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζῴου», ἀναμνησθητέως ἐθέλω εἶνε περιληπτικώτερος λέξις, δηλοῦσα τὴν κλίσην, τὴν ἐπιθυμίαν, τὸ βούλομαι ἀναφέρεται εἰς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. ἐντ. «οἱ θεοὶ βούλονται. ἐπειδὴ πάντα δύνανται νὰ ἐκτελέσωσι» πρὶλ.

Ἑρ. 1. Τ. 61. «ἀδελφὸν βούλομαι δοῦναι χάρις, ταῦτα γὰρ δύναίμεθ' ἂν» διό πολλὰκις ἀντὶ τοῦ ἀποφασίζω καίτοι οὕτως ἐρμηνευτέα καὶ ἄλλα χωρία π. χ. «ἂν σὶ τε θεοὶ θέλωσι καὶ ὁμεῖς βούλοσθε» Δημ. 2, 20, ἐνθα πρόκειται περὶ τῆς συγκατανεύσεως τῶν θεῶν καὶ ἀποφασίσεως τῶν ἀνθρώπων» οὕτως καὶ 19, 23 «οὐτ' ἀκούειν ἡθέλεε οὐτε πιστεύειν ἡβούλεσθε» ἐντ. θέλω, σκοπῶ. συνηθ. μετ' ἀπαρ. ἀπὸ Ὀμ. συνηθέστ.

τὸ ἀπαρ. μέλ. τὸ ὑποῖον οἱ ἀρχαῖοι γ. α. ἡ ἀποδοκιμάζουσι εὐρηται ἐν πρὶν χωρίοις. ἐκ τοῦ «ἰρῶσιν ἐβούλετο κῆδος ὀρέξαι» Ἰλ. λ, 79, ἐξηγεῖται τὸ «ἰρῶσιν νίκη» = ἀπερίσταν τὴν νίκην εἰς τοὺς Τρῶας, παρέσχεν αὐτοῖς τὴν νίκην, ο, 121. «εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι (ὀηλ. ἰέναι)» εἰλεπ. λέγεται ἀντὶ θέλων ἀπὸ τῆς εἰς τὸ βαλανεῖον Ἀριστ. βάτρ. 1279. - τὰ Συρακουσίων συμπαθεῖ, ἀποφαίνομαι ὑπὲρ τῶν Συρακουσίων Θουκ. 6, 80. - κακῶς τινι Δ. Ἀλ. 3, 21. τὸ βουλόμενον = ἡ βούλησις, ἀπὸ τῆς Ἑρ. 1. Δ. 33. «ἔστιν ἐμοὶ βουλόμενον» = βούλομαι. Θουκ. 2, 3. ὁ βουλόμενος = πᾶς, ὅστις θέλει, ἕκαστος Πλάτ. Γοργ. 527. καὶ μετὰ τοῦ πᾶς, πολιτ. 3, 416. «σπανιώ. ὅς βούλει Γοργ. 417. βουλόμενος = μετὰ τὸν σκοπὸν ἀττ. βούλει. σπανιώ. βούλεσθε μετὰ ὑποτ. ἐπομέν. ἐπὶ παρακλήσεων. ἐρωτήσεων. «βούλει, φράσω» = θέλεις νὰ σοὶ εἰπῶ Ἀριστ. ἱππ. 36.

«βούλει λάθωμαι δὴτα καὶ θίγω τί σου» Σοφ. Φιλ. 751. καὶ ἄνευ ἐρωτήσεως «εἴτε τι βούλει προσθῆς ἡ ἀφῆλθης» Πλάτ. Φαῖδ. 95. «πόθεν βούλει, ἀρῶμαι» Ξεν. οἰκ. 16, 8. παρὰ μετν. καὶ μετὰ μέλ. ἐντ. ἀπαιτῶ, διατάσσω. «ὁ νόμος βούλεται τοὺς τοὺς ἐβασανίζειν» Πλάτ. συμπ. 184. παρὰ μετν. ἰσχυρίζομαι καὶ μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων. «τί τοῦτο βούλεται» = τί σὺ μαίρεις τοῦτο; «τί βούλεται οὗτος ὁ μῦθος» Πλάτ. Θεαῖτ. 156. πρὸλ. Παρμ. 128. καὶ ἰδ. παρ' Ἀριστοτέλει 2) προτιμῶ, προκρίνω. «βούλωμαι» ἄπαξ ἀπὸ θυμὸν ἀλέσσει ἡ θηλὰ πτερυγῶ.

σθαι· Ὁδ. μ. 350· προβλ. Ἰλ. ε, 117· «βου-
λήσει ποτὲ καὶ δαίλος εἶναι μάλλον ἢ ἐν ἱμοῖ
θρασύς» Σοφ. Α'. 1293· σπιννώτ, ἀνευ ἢ Ἰλ.
α, 112· συνθέσει· παρ' αὐτ. ἰδ. παρὰ Πλάτ.
καὶ δὲ βούλει· = ἀν' ὅλης μάλλον· εἶνε δὲ ὡς
μόριον· προβλ. «βούλει δ' αὐτοῦ ἢ μὲν ἀνω-
τάτη σφαῖρα τὸν ἥλιον» = σημαίνει Πρόκλ. παρὰ
Φωτ. 348, νοιο, παλο, possumi.

Βουλό-μαχος, 2· ὁ ὕψων, ζητῶν τὴν μάχην
Ἄριστ. εἰρ. 1259.

Βου-λύσιος, 2· ἡ ὥρα τῆς ἡμέρας ὅτε λύουσι
τοὺς βόας τοῦ ἀρότρου, ἐσπερινή ὥρα Ἀρατ. 825.
Βου-λύσιος, εἰς, ἡ βουλύσιος· Ἰκ. Αττ. 15, 27.

Βου-λυτός, 2· ἡ ὥρα τῆς ἡμέρας, ὁ καιρὸς
καθ' ὃν λύονται οἱ βόες ἐκ τοῦ ἀρότρου Ἄριστ.
ἔρ. 1500· «ἡλίου μετενίστατο βουλυτόνδε» Ἰλ.
π, 779, Ὁδ. ι, 58 = πρὸς τὴν ἐσπέραν.

Βού-μασθος, ἡ -ατος, ἡ, ἀμπελος· εἶδος στα-
φυλῆς με μεγάλας ῥάχας Σερβ. εἰς Βιργ. γεωρ.
2, 102, bumastus.

Βου-μελία, ἡ· μεγάλη μελία, εἶδος δρυὸς Θεόφρ.
Βου-μολγός, ὁ -ατος, ἡ, ὁ τὰς βοὺς ἀμείλων, βουκό-
λος Ἀνθ. 6, 255.

Βού-μουκοι, οἱ· βοαὶ ὄνουν με μυκηθμοὺς βόας.
εἶδος ὀπαγείου μυκηθμοῦ Ἀριστοτ. προβλ. 25, 2.

Βουμονόξ, ὁ· ποταμὸς τῆς Λιγυπτοῦ Ἀρ.
Βουναία, ἡ· ἀκραία (βουνός), ἐπειδὴ ὁ ναὸς
αὐτῆς ἔκειτο ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἀκροκόρινθον πε-
ρὶούσης ὁδοῦ ἐπὶ τινος λόφου Πaus. 2, 4, 7.

Βού-νεβρος, ὁ· μέγας νεβρός (ἐλαφρόπουλον).
Αἰώπ. μθ. 99.

Βού-νευρον, τό· μάλιστα ἐκ νεύρου, ἰδ. τὸ
γεννητικὸν μόριον τοῦ βοὸς μετν.

Βουνιάς, ἄδως, ἡ· ἐπιχρῶν εἶδος γαγγύλης ἢ
ῥαβάνου Θεόφρ. -αί ἐς Θηέων Ἀθην. 1, 4.

Βουνίζω· ἐπισωρεύω, θημονίζω ἀρ. λεξ. ac-
cumulo, aggrego.

Βούνιον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. 4, 124· προβλ.
βουνιάς.

Βούνιος, ἰδος, ἡ· βουνώδης· -γῆ Αἰσχ. ἰκ. 117.
Βουνίτης, οὐ, ὁ· ὁ κατοικῶν εἰς τοὺς βουνούς,
βουνήσιος Ἀνθ. 6, 106· «β. οἶνος» = ὁ ἐκ βου-
νίου κατασκευασμένος οἶνος.

Βουνο-βατέω· περιπατῶ εἰς τὰ βουνά· -πρω-
νας Ἀνθ. 6, 218.

Βουνο-ειδήεις, 2· ὁ ἐν εἶδει βουνοῦ, βουνώδης·
-τόπος Πλούτ. Θη. 36· ἀνάστημα Δ. Σικ. 5, 40.

Βουνο-ὄρετρος, 2· τρεφόμενος εἰς βουνά· ἐκκλ.
Βου-νόμος, 2· ὁ νέμων βόσκων βοῶς· -ἀκτὴ
Σοφ. Ἰλ. 180· «ἀγέλαι βουνόμοι» = ἀγέλαι
βοῶν νεμόμενων, βοσκόντων Σοφ. Οἰ. τ. 26.

Βού-νομος, 2· τόπος ἐν ᾧ ἐδόσκησαν βόες· ἐπι-
στροφ. Αἰσχ. ἀποσπ. 223, Ἄριστ. βίτρ. 1379.

Βουνός, ὁ· λόφος, ὕψωμα, σωρός, καθ' ἧρ.
4, 199 Κυρηναϊκὴ λεξ. κατ' Εὔστ. Ἰλ. λ, 710
ἔγρ. παρὰ Φιλύμοι συνθέσει μετν. Στράβ.

Βουνώδης, 2· βουνοειδής, λοφώδης Πολύβ.
Βού-παις, αἶδος, ὁ· 1) παλληκαράκι· προβλ. ἀν-
τίπαις, μελλέρεθρος Πολύβ. 2, 9) 2) βουγενής
Ἀνθ. 7, 36 ὡς ἐπὶ τοῦ μέλιτος, αἰτίνες κατὰ
τινα μύθον ἐγεννηθῆσαν ἐκ τῆς σήψεως τῶν βοῶν.

Βου-πάλειος, μάχη· 2· ἡ μετὰ τοῦ Βουπάλου
μάχη Καλλ. ἀποσπ. 90· προβλ. Βούπαλος -ατύ-
γος Ἀνθ. 7, 405.

Βού-παλις, ἡ, ἀεθλοσύνη· σφοδρὰ πάλη Ἀνθ.
Πλυν. 4, 67.

Βου-παλῖς, ἰδος, ἡ· περισκελῖς Ἡσυχ.
Βουπαλίων, ονος, ὁ· ὁν. κύρ.

Βού-παλος, ὁ· γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων, ὃν δ'
Ἰππώναξ ἐν τοῖς ποιήμασι αὐτοῦ ἀνείλετο διὰ
τὴν μορίαν αὐτοῦ· προβλ. Οὐαλέρ. Ἰππών. σ. 9.

Βου-πάμων, ον, γεν. ονος, 2· ὁ κεκτημένος
(πλούσιος εἰς) βόας, πολυκτήμων Ἀνθ. 7, 740.

Βού-πεινα, ἡ· βουλιμία Λυκόφρ. 581.

Βου-πελάτης, οὐ, ὁ· βουκόλος· -βοῶν Ἀ-
πολ. Ρ. 4, 1342.

Βου-πλανό-κτιστος, 2· λόφος Λυκόφρ. 29
= ὁ κτισθεὶς κατὰ τὴν περιπλάνησιν τοῦ βοῦ·
κατὰ τὸν Σχολ. *τῆς ἐκ βοὸς πεπλανημένης καὶ
χρησμοῦ ἐκτισμένης, τῆς Τροίας δηλονότι.

Βου-πλάστας, ὄμρ. ἀντί βουπλάστης, ὁ· ὁ
πλάττων (ἐκ πηλοῦ) βόας· Μύρων Διοσκ. 9, 734.

Βού-πλευρον, τό, καὶ
Βού-πλευρος, ἡ· εἶδος λαχάνων Νικ. θηρ. 586.

Βου-πληθής, 2· ὁ πλήρης βοῶν, ὁ ἔχων πλη-
θὺ βοῶν Εὐδοκ. ἀποσπ. 82 παρ' Εὔστ.

Βού-πληκτρος, 2· βουπλήξ· ἄκαινα Ἀνθ. 6, 41.

Βου-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ· ὁ πλήττων, κτυπῶν,
κεντῶν, πληγῶν τούς βόας· οὐα. *ἡ βου-
πλήξ = βούκεντρον, βουκέτρι πρὸς διώσιν τῶν
βοῶν Ἰλ. ζ, 135· *ὁ βουπλήξ· Ἀθην. 10, 445.

Κατ' Εὔστ. Ἰλ. ζ, 136 = πέλεκυς βοῶν ἀναιρε-
τικὸς, πέλεκυς ἐπὶ τῶν θυσίαν Ἀνθ. 9, 352·
-ἀμφιτύπος, βαθύστομος Κ. Σμ. 1, 158.

Βου-ποιήτος, 2· βουγενής· -μέλισσα Ἀνθ.
12, 249.

Βου-ποιμήν, ενος, ὁ· ποιμὴν βοῶν, βουκόλος
Ἀνθ. 7, 622.

Βου-πόλας, ὁ· βουποιμήν, βουκόλος Ἡσυχ.

Βου-πομπός, 2, ἐορτή· ἐορτὴ καθ' ἣν ἀγονταί
πρὸς θυσίαν βόες Πίνδ. ἀποσπ. 205.

Βου-πύρος, 2· ὁ περὶων, τρυπῶν βοῶν δολοκλή-
ρον· -δεσλός = μέγας δεσλός πρὸς τρύπην ὁ-
λοκλήρου βοῦς Ἡρ. 2, 135· -σραγεῖς Εὐρ.
Ἀνθ. 1135.

Βού-πρηστις, ἰδος, ἡ· 1) εἶδος δηλητηριώδους
κανθαρίδος, τὴν ὅποιαν καταπίνοντες οἱ βόες
πρήσκονται Νικ. ἀλ. 346· 2) εἶδ. λαχάνου Ἡσυχ.

Βου-πρύσ-ωπος, 2· ὁ ἔχων ὄφιν βοὺς Λαυρ.
Λαῦδ.

Βού-πρωρος, 2· βουπρόσωπος· -ἐκατόμδη
Πλουτ. σύμπ. 4, 4, 2· καθ' Ἡσυχ. θυσία 100
προβάτων, ὣν προπορεύεται βοῦς· -θυσία Εὔστ.

-πρόσωπα Φιλόστρ. σ. 868.

Βούρα, ἡ· πόλις Ἀγρίας Ἡρ. κατ. Βουραῖος,
ὁ, Πaus. ἐπὶ θ. Βουραϊκός, 3, Πaus.

Βούρινα, ἡ· πηγὴ τις ἐπὶ τῆς Κω Θεόφρ. 7, 6.
Βούρ, γεν. βούρ, κατὰ Β. Ἀν. 84 καὶ 1196 παρ'
Αἰσχ. καὶ Σοφ. καὶ βοῦ, αἰτ. βοῦν, σπαν. βόα
Ἀνθ. 9, 255, ὄμρ. βόρ, βών, πλ. βόες, σπάν.

βόρ, βοῶν συνηρ. βών Ἡσ. 6ε. 183, βουσί,
π. βόεσι καὶ βοσί Ἀνθ. 7, 622, ὄμρ. βωσί,
αἰτ. βούς, ὄμρ. βώδ, ὁ, ἡ· 1) βῶδι, ταῦρος, ἀ-
γελός, συνηρ. εἶνε ὅτλ. ὅταν δέν δηλοῦται·
τὸ γένος· ἰδ. περιληπτ. ἡ βούς Ὁωμ. Μαγ. ἐν
τῷ πλ. ὅμωι καὶ ἀρ. Παρ' Ὁμ. δηλοῦται
ῥητῶς τὸ γένος «βούς ἄραην, βούς ταῦρος» Ἰλ.
η, 314, ρ, 389· συνηρ. εἰλικες, εἰλιπυδές 2) ἡ

βοῦς=ἀπὸς ἐκ δέρματος βοῦς Ἰλ. η. 238, ἐνθα
κεῖται αὐτ. βῶν, μ. 105 ἐν γένει δέρμα βοῦς
π. χ. *γέρρα λευκῶν βοῶν δασέα* Ξεν. Ἀν. 5,
4, 12· 3) μεταφ. μωρός, εὐήθης, ἀνόητος Ἀ-
θην. 8, 349. Παρ. Αἰσχ. Ἀγ. 1117 ἡ βοῦς=
γυνή* πρβλ. Πίνδ. 4, 142· 4) θαλάσσιος ἰχθύς·
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 4, 6, 2· 5) αἱ ἐν τοῖς χιτῶσι
τῶν βαφῶν συμβολαὶ Πολυδ. 7, 65· *βοῦς ἐπὶ
γλώττῃ (βέβηκε)* παροιμ. ἐπὶ τῶν δωροδόκων,
ὧν ἡ γλῶσσα εἶνε δεδεμένη διὰ νομισμάτων (φε-
ρόντων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ σῆμα
τοῦ βοῦς ἐντυπον Πλούτ. Θησ. 25) ἡ οὔτινας
εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ σιωπῶσι* πρβλ. βαῖνω
Θεόγ. 793, hos, vacca.

Βοῦσαι, οἱ· Μηδικὴ φυλὴ Ἦρ
Βοῦστρις, ἰδος, ὁ· ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύ-
πτου ὅστις ἔθυσαιε τοὺς ξένους, καὶ ἐφονεύθη
ὑπὸ Ἡρακλείους Ἀπολ. 2, 5, 11 ὁ Ἰσοκρά-
της ἔγραψε πρὸς ἔπικινον αὐτοῦ λόγον, ἄλλοι
ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς υπέρφους αὐτοῦ Στράβ.
17, σ. 1154.

Βοῦστρις, ἰδος, ἰων. ιος, ἡ· πόλις τῆς κάτω Αἰ-
γύπτου μετὰ τῆς Ἰσίδος Ἦρ. 2, 61, κατ. Βου-
σιρίτης, ὁ· ἐπὶ θ. Βουσιρίτης νομῶς Ἦρ. 2, 165.

Βου-σκαφέω· κατασκάπτω Λυκόφρ. 434.

Βουσσός, 2· βοσσός, ὁ ἐρεθίζων τοὺς βόας·
-μύψ Καλλ. ἀποσπ. 46· πρβλ. βοηλάτης, 3.

Βού-σταθμον, τό· ὁ σταθλός τῶν βοῶν Εὐρ.
Ἰ. Ἀ. 76.

Βου-στασία, ἡ· βούσταθμον· -Αὔγειον Λουκ.
Ἀλεξ. 1.

Βου-στάσιον, τό· βούσταθμον γεωπ. σχόλ.

Βού-στασις, εως, ἡ· βούσταθμον Αἰσχ. Πρ. 653.

Βου-στροφηδόν, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν
στρεφόμενων κατὰ τὴν ἑρσιν βοῶν, ἐπὶ τῆς ἀρ-
χαιοτ. γραφ. τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἦν ἐγράφετο
ἡ πρώτη σειρά ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡ
δευτέρα ἀπ' ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά καὶ ἀντι-
στροφῶς Πaus. 5, 17, 6. Τοιοῦτον εἶδος γραφῆς
εὐρέθη ἐν ἐπιγρ. Βουκχ. ἐπιγρ. 1, 3 17, 43·
οὕτως ἦσαν γεγραμμένοι καὶ οἱ νόμοι τοῦ Σό-
λωνος.

Βου-στροφος, 2· ὁ στρέφων, διευθύνων τοὺς
βόας· -μύψ Ἀνθ. 6, 95· οὕτω γραπτέον καὶ
βουστρόφα δεσμά Ἀνθ. 6, 104.

Βού-στροφος, 2· ὁ ὑπὸ βοῶν ἐστραμμένος,
ὠργισμένος Λυκόφρ. 1438.

Βού-συχον, τό· μέγα σύκον ἀρ. λεξ.

Βου-σφαγέω· σφαζῶ, θυσιάζω βόας Εὐρ.
Ἦλ. 627.

Βου-σφαγία, ἡ· βοοκτασία, βοοσφαγία γλωσ.

Βουτάδαι, οἱ· 1) ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων
εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν Ἀρποκρ. 2) ἐπίσημον γέ-
νος ἐν Ἀθήναις οἱ ἀπόγονοι Βούτου υἱοῦ τοῦ
Πανδίωνος καλοῦσθαι καὶ Ἐτεοδουταῖοι Στ. Βυζ.

Βουτακίδης, οἱ· Κροτωνιάτης τις Ἦρ.

Βούταλις, ἰδος, ἡ· εἶδος πτηνοῦ νυκτιλάου,
κοιν. γκιώνης Αἰσ. μύθ. 235.

Βουταλίων, ὠνος, ὁ· ὄν. κύρ. περιφρήμου τινός·
εὐθύτος Ἀνθ. 7, 304.

Βούτας, ὁ· Ἀλεξ. ποιητῆς ἡ ἱστορικὸς Πλούτ.

Βούτης, οὐ, δωρ. βοῦτας, ὁ· 1) ὁ ἀνήκων εἰς
βοῦν ἡ βόας· -φόνος· ἐκατόμβη Εὐρ. Ἰπκ. 537·
2) βουκόλος Αἰσχ. Πρ. 569.

Βούτης, οὐ, ὁ· κύρ. ὄν. 1) υἱὸς τοῦ Τελέοντος
ἀργοναυτῆς Ἀπολλ. 2) υἱὸς τοῦ Πανδίωνος
καὶ τῆς Ζευξίππης, γενάρχης τῶν Βουταδῶν
Ἐτεοδουταδῶν Ἀπολλ. Πaus.

Βού-τιμος, 2· ὁ ἔχων ἀξίαν ἐνὸς βοῦς Ἠσυχ.

Βούτινον καὶ βούτιον τό, καὶ

Βούτις, ἰδος, ἡ· εὐτήνη, εὐότη (ἄγγετον) Σκ. Βυζ.

Βού-τομον, τό, καὶ

Βούτομος, ὁ· εἶδος φυτοῦ φουμένου ἐν ἐλώδεσσι
τόπω, ὅπερ τρώγουσιν (τέμνουσιν) οἱ βόες, κοιν.
βούτιμο Ἀριστ. ὄρν. 662.

Βουτ-όρος, 2· α) δουπόρος, ὁ πλήττων τοὺς
βόας· -δολός Σουτ. 6) ὁδός, ἀτραπὸς Ἠσυχ.

Βούτος, ἡ· Βουτώ Στράβ. ἐπὶ θ. Βουτικός, 3
Στράβ. 17, σ. 802.

Βού-τραγος, ὁ· μέγας τράγος, μυθολογικὸς
ζῷον ἐκ βοῦς καὶ τράγου συγκείμενον Φιλύστρ.
6· Ἀπολλ. 6, 24.

Βου-τράφος, 2· βοστράφος, βουνόμος, ὁ τρέφων
βόας, βουκόλος· ὁ βουτράφος· βουώνης ἀρ. λεξ.

Βού-τρικτος, τό· ὁ ὁδοδότης, ῥόδι Ἠσυχ.

Βου-τυπέω· κτυπῶ, κεντῶ, ἐλαύνω τοὺς βόας
Μανασ.

Βου-τόπος, 2· α) ὁ τύπων μετὰ τὸν πέλεκυν,
σφαζὼν βόας, ὁ σφαγὴς Ἀθην. 4, 660· 6) ὁ
οὖς. *ὁ βοῦτόπος· οἰστρος Ὀππ. ἀλ. 2, 529.

Βουτύρινος, 3· κατασκευασμένος ἐκ βουτύρου
-μόρον Διοσκ.

Βού-τύρον (κατὰ Πλίν. Ἰ. Φ. 28, 9 σκυθ.
λέξ.) τό· 1) τὸ γνωστὸν πάχος τοῦ γάλακτος
Γαλην. 13, σ. 527, καὶ *ὁ βούτυρος· 2) εἶδος
μύρου Πλούτ. ἦθ. σ. 1109.

Βούτυρος, ὁ· εἶδος χορτοῦ Ἀθην. 9, 395.

Βουτυρο-φάγας, α, καὶ

Βουτυρο-φάγος, 2· ὁ τρώγων βούτυρον Ἀ-
θην. 4, 131 διόρθ.

Βουτής, γεν. οὖς, ὅς, αἰτ. ὄν, ἡ· 1) πόλις
τῆς κάτω Αἰγύπτου ἔχουσα περίφημον νῶν καὶ
μαντεῖον τῆς Αἰγύπτου, ἥτις ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ
Βουτώ Ἦρ. 2) πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου πλη-
σίον τῆς Ἀραβίας Ἦρ.

Βου-φάγιον, τό· τύπος τῆς Ἀρκαδίας Πaus.

Βου-φάγος, 2· ὁ τρώγων βόας· -λέων Ἀνθ.
7, 426· Ἠρακλῆς Λουκ. Ἐρωτ. 7· ἐν γέν.
πολυφάγος.

Βου-φάγος, ὁ· κύρ. ὄν. ἀνδρῶν καὶ ποταμῶν
Πaus.

Βο-ύφαλλον, τό· εἶδος φυτοῦ (φαγωσίμου)
Διοσκ. κυρ. οὖδ. τοῦ

Βού-φάλλος, 2· α) ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ἐξ ὀφ-
θαλμοῦ παράφρ. Ἰλ. γ. 144· 6) εἶδος ἰχθύος
μετγν.

Βου-φονέω· φονεύω, θυσιάζω βόας Ἰλ. η. 406.

Βου-φόνια, τά, θηλ. ἱερά· ἱερὰ τῶν Ἀθη-
ναίων ἐν ἡ εὐόντο βόες Ἀριστ. νεφ. 972.

Βου-φόνος, 2· ὁ φονεύων, θυσιάζων βόας Ὀρ-
ῶν. Ἐρμ. 436· παρὰ Πaus. 1, 28, 10 ἱερὸν

ἐν Ἀθήναις ἐπὶ θ. *Διονύσου θεράπων βοῦφόνος·
= πέλεκυς Ἀθην. 10, 456· *οἰναι· 6· = ἐν αἰ.

ἐσφάζοντο βόες Αἰσχ. Πρ. 531.

Βου-φορβέω· βόσκω βόας Εὐρ. Ἀλκ. 8.

Βου-φορβία, τά· βουκόλια Εὐρ. Ἰ. Τ. 301.

Βού-φορβός, 2· ὁ τρέφων ἡ βόσκων βόας

βουκόλος Εὐρ. Ἰ. Τ. 237, καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. πολιτ. 268.

Βού-φορτος, 2' ὁ φέρων πολὺ φορτίον, πολυφορτός· Ἀνθ. 6, 222.

Βούφος, ὁ· τὸ γυναικὸν νακινόμενον ὄρεον κοιν. μυθόπος· Ἰδε βόας μετγν.

Βουφράς, ἄθος, ἡ· τύπος ἐν Μεσσηνίᾳ, ἴσως λόφος τις παρὰ τὴν Πύλον Θουκ. 4, 118.

Βου-χανδής, 2' ὁ ἐνα βῶν ἢ πολλοὺς περιλαβάνων· λέβης· Ἀνθ. 6, 153.

Βούγεται, τὰ πολίχνιον τῆς Καστωπίας ἐν Ἰπείρῳ Δημ. παρὰ Στράβ. 7, σ. 324 Βουχέτιον. παρὰ Πολυδ. Βουχέτιον· ἐπιθ. Βουχέτιος· Καλλ. ἄποστ. 156.

Βού-χιλος, 2' ὁ ἔχων πολὺν χιλόν (χόρτον, τροφήν διὰ τὰ κτήνη) ἢ ὁ τρέφων βίαν· λαϊκὸν Ἀισχ. ἐκ. 540· Ἀρχαία· Ἀνθ. 6, 108.

Βούην, ἄττ. ἐδκτ. τοῦ βόαυ.

Βουδής, 2' ὁμοίος μὲ βῶν μετγν.

Βούων, ὄνος, ὁ· βουστάσιον, σταύλος· βουὼν Β. Ἀν. 29.

Βούωνης, ου, ὁ· ὁ ἀγοράζων βόας ἐν Ἀθήναις· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ὠρισμένος νὰ ἀγοράσῃ τοὺς πρὸς θυσιάν προσδωριζομένους βόας Δημ. 21, 171, Β. Ἀν. 219.

Βούωντος, 2' ὁ ἡγοραζόμενος (ἀνταλλαχθεὶς) ἀντὶ βουῶν ἄρ. λεξ. πρὸλ. βούτιμος.

Βουώνια, ἡ· τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ βούων· Ἐπιγρ. κατ' εἰκασίαν Βουχ.

Βου-ώπης, ὁ, μόν. παρ' Εὐστ. σύνθεσις τὸ θηλ.

Βου-ώπις, ἴδος, ἡ· ἡ ἔχουσα ὀρθαλμοὺς βούος· δηλ. μεγάλους καὶ ἰδ. ἐξέχοντας· σύνθεσις ἐπιθ. τῆς Ἥρας Ὁμ. καὶ ἄλλων γυναικῶν Ἰλ. γ, 114· Ἀρμονία Πινδ. Π. 3, 91 καὶ ἰδ. μετγν.

Βουωτέω, 1) ἀγορεύω, ὁρῶμαι ἢ βύστω, ἐλκύνω βόας· Ἡσ. ἐρ. 389.

Βουώτης, ου, ὁ· βοηλάτης, βουκόλος· Ἀνθ. Πλ. 4, 333 καὶ ὁ γεωργὸν διὰ βούων Λυκόφρ. 208.

2) ἀπειροσμός τις, ὅστις καὶ ἀρκετοῦρος ἐκαλεῖτο Ὁδ. ε, 272.

Βουωτία, ἡ· ἡ τὸ ἔργον τοῦ βουώτου (γεωργὸς βουῶν).

Βούωψ, ὄνος, ὁ· εἶδος μικροῦ ἰχθύος ἔχοντος βούος (μεγάλους) ὀρθαλμοὺς· Ἀριστοφ. Βού.

Βραβεῖα, ἡ· κυρ. τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ βραβεῖος· ἐν γένει δὲ ἡ διαδικασία, ἡ κρίσις, ἡ ἀπόφασις πρὸς βράδευσιν Εὐρ. Φοιν. 453.

Βραβεῖον, τό· τὸ διδόμενον πρὸς τιμὴν ἢ ἀμοιβήν· εἰς τὸν νικητὴν δῶρον, ἐπινίκιον, ἐπαύριον, νικητήριον, ἀμοιβή· Ὁππ. κυν. 4, 106, Λυκόφρ. 1154.

Βραβευμα, ατος, τό· τὸ βραβεῖον τῆς νίκης Βού.

Βραβεύς, εως, ὁ· ὁ ἐπιστάτων καὶ δικάζων τοὺς ἀγωνίας, ὁ βραδευτής Σοφ. Πλ. 690· «ἐπὶ ὧν ἐπιστάται καὶ βρ.» Πλάτ. νόμ. 12, 949.

ἐν γέν. δικαστής· δικῆς Εὐρ. Ὀρ. 1630· λόγ. Μήδ. 274. Παρ' Αἰσχ. ὁμήγος· Ἰκπου, Πέρ. 294· μόχθων· αἴτιος Εὐρ. Ἐλ. 703.

Βραδευσις, εως, ἡ· βραβεῖα Ἡσυχ.

Βραδευτής, ου, ὁ· βραδύς· κατὰ Μοῖρ. ἑλληνική λέξις τοῦ παλαιῦ λόγου, ὁ κριτής, ὁ βραδύων· λόγων Πλάτ. Πρωτ. 338· «δικαίου βρ.» ὁ δικαστής· Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 16.

Βραδύω· εἶμαι βραδύς, διευθετῶ τοὺς ἀγῶνας καὶ δίδω το βραβεῖα, ἀνταμείβω τοὺς νι-

κητάς, ἐν γέν. δικάζω, ἀνταμείβω· Ἀριλλαν

Πλούτ. ἡ0, σ. 960· ἐν γέν. ἀποκαίω, κρίνω· τὰ δίκαια Δημ. 3, 28· κρίσεις Πλούτ. κικ. 42· ἔριν, Ῥωμ. 9· πολέμους, Λυκ. 30· ἐπιστάτῳ, διοικῶ, διευθύνω· εἰλίτρα Ἀνθ. 12, 56. Παθ. διοικῶμαι Πολυδ. 6, 4· «τὰ παρὰ

τινι βραδευόμενα· Ἰσοκ. 5, 70.

Βραδύητον, τό, ἰων. ἀντὶ βραβεῖον·

Βράδης, ου, ὁ· βραδύς· Ἐπιγρ. παρὰ Δημ. 18, 289, ἐνθα ἀντὶ βράδην ἡθελήσαν νὰ διορθώσωσι βράδην.

Βράδυλον, τό 1) ἄγριον εἶδος θαλασσίηνων, κοκκώμελον, κοιν. ἀδραμῆλον ἢ κορόμηλον Θεόφρ. 7, 146.

Βράδυλος, ἡ 1) τὸ δένδρον τὸ φέρων βράδυλα, ἢ ἀδραμῆλι ἢ κορομηλιά γεωπ. πρὸλ. βάρει-

λος· 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ βράδυλον Ἀνθ. 9, 377.

Βραγχαλῆος, 3' βραγχιώδης, βραγχινασμένος· Ἰπποκρ.

Βραγχιῶ· εἶμαι βραγχινασμένος, πάσχω ἀπὸ βράγχου· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 21.

Βραγχιήσιος· ἴδε Βράγχοι.

Βράγχιη, ἡ· βράγχος, πάθος τῶν χοίρων ἄρ. λεξ.

Βράγχια, τὰ· τὰ σπάρραγγα τῶν ἰχθύων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 13, καὶ = βράγχια, 8, 21.

Βραγχιᾶσις, εως, ἡ· βράγχος, βράγχινασμα ἄρ. λεξ.

Βραγχιᾶν· βραγχιᾶν, βραγχιᾶν, ἀποδοκ. ὑπὸ τῶν ἀττικ.

Βραγχιᾶν, ὢν, οἱ· οἱ ἀπάγονοι τοῦ Βράγχου ἄρχοντος καὶ ἱερέως τοῦ ἐν Διδύμῳ μαντείου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μιλησίων Ἰρ. 1, 158· ὡς Ὁθλ.

«αἱ Βραγχιᾶν» = ὁ τόπος αὐτός, 1, 92· ἐντ. «τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχιᾶν» 5, 36, ὅπερ καλεῖται καὶ «τὸ ἐν Διδύμοις», 6, 19.

Βραγχιε-εἰδή, 2' ὁμοίος μὲ βράγχια Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 2.

Βράγχιαν, τό· ἴδε βράγχια· «πτερόμα βραγχιᾶν» = τὰ δι' οὗ νήχεται ὁ ἰχθύς πτερόμα Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 12.

Βράγχιος, 3 ὁ ἔχων βράγχια Ἀρίων παρ' Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 45.

Βραγχιώδης, 2' βραγχιεοδής.

Βραγχιεοδής, 2' βραγχιεοδής Ἀριστοτ.

Βράγχος, ὁ, καὶ τό 1) πάθος τοῦ λαμοῦ, κοιν. βράγχινασμα Θουκ. 2, 49· 2) βράγχος· Μ. Ἐτ. ἀμφ. (συγγεν. τοῖς βράγχοις, βράγχοι καὶ βράγχοι).

Βράγχος, τό, πλ. = βράγχια Ὁππ. ἀλ. 1, 16.

Βράγχος, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, γενάρχης τῶν Βακχιαδῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἐνέπνευσεν ὁ Ἀπόλλων τὴν προφητικὴν τέχνην ἢ ἦσκει ἐν Διδύμῳ Στράβ. 9, σ. 421· ἐντ. Ῥάγχιος, 3, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Βραγχιήσιος, 3.

Βραγχιός, 3 βραγχινασμένος· α. α. 11, 54.

Βραγχιώδης, 2' ὁ πάσχων ἀπὸ βράγχοις, βραγχινασμένος· Ἰπποκρ. - φωνή Πολυδ. 2, 117· «ὅσατα = προξενούντα βράγχοις· Ἰπποκρ.

Βραδάμανθος, αἰολ. ἀντὶ Ῥαδιμανθους.

Βραδανίζω, αἰολ. ἀντὶ Ῥαδανίζω.

Βραδέω, ἐπὶ παρθ. βραδύτερον, βραδύτατα ἢ βράδιον, βραδύστα· ἀργά· ἴδε βραδύς.

Βραδινός, 3, αἰολ. ἀντὶ Ῥαδινός Σαπφ. 4-ποστ. 32, 34.

Βράδιον αἰολ. ἀντὶ Ῥάδιον.

Βράδιστος, 3, ὄπερθ, καὶ
 Βραΐων, ονος, 2, συγκρ. τοῦ βραδύς.
 Βράδως εὐς-ους, τό βραδυτής, ἀργοπορία Σεν
 ἑκκλ. 11, 12.
 Βραδυ-δάμων, ον, γεν. ονος, 2, ὁ βραδέως
 βαίνων, ἀργοκίνητος Ἀριστοτ. φυσιογν. α. 813.
 Βραδυ-βουλία, ἡ βραδυτής βουλῆς Φίλων.
 Βραδύ-γάμος, 2, ὁψίγαμος, ὁ ἀργά ἐρχόμε-
 νος εἰς γάμον μετγν.
 Βραδύ-γλωσσος, ἄττ. βραδύγλωττος, 2, ὁ
 ὁμιλῶν βραδέως ἢ μέ δυσκολίαν ἀρ. λεξ. «τὸ
 βραδύγλωσσον» οὐσ. = τὸ ὁμιλεῖν βραδέως ἑκκλ.
 tardiloguus.
 Βραδυ-γνώμων, ονος, 2, ὁ βραδέως ἐνοῶν
 ἢ ἀποφασίζων, βραδύνους μετγν.
 Βραδύ-δινής, 2, ὁ βραδέως δινούμενος, περι-
 στρεφόμενος Νόν.
 Βραδυ-ήκοος, 2, ὁ βραδέως ἢ δυστέλως ἀ-
 κούων Μ. Ἐτ.
 Βραδυ-θάνατος, 2, δυσθάνατος Γαλην.
 Βραδύ-καρπος, 2, ὁ βραδέως ἢ ἀργά (ὥψμα)
 φέρων καρπούς Θεόφρ.
 Βραδυ-κίνησις, ἡ βραδεία κίνησις Ἀριστ.
 ἑκκλ. α. 81.
 Βραδυ-κίνητος, 2, ὁ βραδέως κινούμενος, ἀρ-
 γοκίνητος μετγν.
 Βραδυ-λογία, ἡ τὸ λαλεῖν, ὁμιλεῖν βραδέως
 Πολυδ. 2, 121.
 Βραδυ-λόγος, 2, ὁ ὁμιλῶν βραδέως Σχολ.
 Ἰλ. γ, 155.
 Βραδυμαθής, 2, ὁ βραδέως μανθάνων, δυσμα-
 θής ἢ ὀψιμαθής Ἡσύχ.
 Βραδυ-μαθία, ἡ ὀψιμαθία, τὸ βραδέως μαν-
 θάνειν Ζωναρ.
 Βραδύ-νοια, ἡ τὸ ἔχειν βραδὺν νοῦν, τὸ
 βραδέως ἐννοεῖν, ἀντίθ. ἀγγίνοια Δ. Αἰέρ. 7, 93.
 Βραδύ-νοος-ους, 2, ὁ ἔχων βραδὺν νοῦν, ὁ βρα-
 δέως ἐννοῶν, ἀντίθ. ἀγγίνους μετγν.
 Βραδύνω, μελ. ὑνῶ. 1) μετὰ καμνὸν βραδέως,
 ἀναβάλλω, παρατείνω» παλ. «ἡ ὁδὸς βραδύνε-
 ται» Σοφ. Πλ. 1493' συνήθ. 2) ἀμετὰ. ἀρ-
 γοπορῶ, βαίνειν βραδέως Ἀισχ. ἐκ. 711. Μέν.
 Ἑπτ. 605, ἀντίθ. σπεύδω Πλάτ. πολιτ. 7,
 528, καὶ μετγν. -ὁ πόλεμος Ἀππ. ἔμσ. πολ. 2,
 47' -περὶ τι = ἀναβάλλω τι Ἀσγγίν.
 Βραδυ-πειθής, 2, ὁ βραδέως, δυσκόλως πει-
 θόμενος, δὺςπειστος Ἀνθ. 5, 287.
 Βραδυ-πεπτέω βραδέως, ἀργά χωνεύω, πά-
 σχω δυσπαθάνω ἱατρ.
 Βραδύ-πειθής, 2, ὁ βραδέως ἀκούμενος Νόν.
 Βραδυ-πέψια, ἡ βραδεία, δύσκολος πέψις ἱατρ.
 Βραδύ-πιστος, 2, ὁ βραδέως, πιστεύων μετγν.
 Βραδυ-πλοῖω πλέω βραδέως Ν. Δ. μετγν.
 Βραδύ-πλοια, ἡ ἀργοπορία περὶ τὸν πλοῦν
 μετγν.
 Βραδύ-πνοος, οους, 2, ὁ βραδέως, δυσκό-
 λως ἀναπνέων ἱατρ.
 Βραδυ-πορέω -ω, μ. ἥσω βαίνειν βραδέως,
 περιπατῶ ἀργά Πλούτ. ζῷ. σ. 907.
 Βραδυ-πόρος, 2, ὁ βραδέως περιπατῶν, ἀρ-
 γοκίνητος, ὁ βραδέως διερχόμενος -ὄρασις, πέ-
 ληγος Πλούτ. ζῷ. σ. 626, 941' παρὰ τοῖς ἱα-
 τρῶς «βρ. ἰδέσμετα» = δυσκολογνέμετα.
 Βραδύ-ποιός, ποῦν, γεν. ποδός, 2, ὁ βραδύς

τοῦς πόδας, ἀργοκίνητος - ἡλυσίς Εὐρ. Ἐκ.
 καὶ μετγν. Ἀνθ. 9, 310.

Βραδυ-ρευστέω βραδέως ἀποσπερμαίνω
 ἑκκλ.

Βραδύς, εἰς, ὁ, 3, ὁ γινόμενος ἢ πράττων
 βραδέως, ἀργοπορῶν, ἀργοκίνητος, ἀντίθ. ὁ
 κῆς, ταχύς, δέξ. Ὁδ. θ, 330, Πλάτ. Τη.
 80' «ὁ θάτερον καὶ βραδύτερον», Φιλ. 25' «πρὸς
 θαυκίστατο - βραδύτατο» Σεν. κυν. 5, 17' «
 βραδύ = ἡ βραδυτής Πλάτ. νόμ. 6, 766' με-
 ἀπαρ.» - ὠφελεῖν πάτρυν» Εὐρ. παρ' Ἀρισ-
 βατρ. 1427' ἐπὶ πνεύματος, βραδύνους, νωθροῦ
 ὀκνηροῦ Ἰλ. κ, 226, ἀντίθ. ἀγγίνους Πλάτ. Φαί-
 239' ἐπὶ χρόνου, ἀργά θαυκ. 7, 43' «σὺν χρόνῳ
 βραδεὶ μολῶν» Σοφ. Τρ. 395' «ὅψι καὶ βραδύ
 ἡλικίης» Πλάτ. 2, 29' «βραδέως τῆς ἡμέρας»
 = ἐξώρας Δ. Αἰέρ. 2, 139' παραθ. συνήθ. βρ-
 δύτερος, βραδύτατος καὶ βραδίων Ἰσ. ἔρ. 526
 Πλούτ. Φαδ. 12, ὄπερθ. βραδύτος Μ. Ἐτ. κ.
 βάρδιστος Ἰδα τὴν λεξ.

Βραδυ-σιτέω τρώγω βραδέως ἱατρ.

Βραδυ-σιτία, ἡ τὸ τρώγειν βραδέως, ἐξώ-
 ρας ἱατρ.

Βραδυ-σκελής, 2, βραδύπους, ὁ βραδέως βα-
 νων, ὁ βραδέα σκέλη ἔχων Ἀνθ. 6, 101.

Βραδυ-στομέω εἶμαι βραδύγλωττος, ὁμιλῶ
 βραδέως Κλ. Ἀλ.

Βραδυτής, ἡτος, ἡ ἀργοπορία, νωθρότης, ὁ
 κνηρία Ἰλ. τ, 411, Σοφ. Ἀντ. 932' καὶ παρ.
 Πλάτ. συχνά ἀντίθ. τάχος, Γοργ. 496, καὶ παρ.
 «ἐνισι ἐν ταῖς βασιλείας πράττειν» Ἰσοκ. 1
 142' ἐπὶ πνεύματος νωθρότης, βραδύνουσι θαυκ.
 Χαρ. 14.

Βραδυ-τοκέω τίκτω, γεννῶ βραδέως μετγν.

Βραδυ-τόκος, 2, ὁ βραδέως τίκτων, γεννῶν
 Ἀριστοτ. προθλ. 10, 9.

Βραδυ-τοκος, ὁ ἢ γεννηθεὶς βραδέως (ἀργά)
 παρ' ἡλικίαν ἢ μέ δυσκόλιαν (;) Σκ. Βυζ.

Βραδυ-φάγέω τρώγω ἀργά, ἐξώρας' «νη-
 στία ἐστιν οὐ μόνον τὸ βραδυφαγῆσαι ἀλλὰ
 καὶ τὸ βραχυφαγῆσαι» Ἀντισθ. ὁμιλ. 7.

Βραδύ-φωνος, 2, βραδύγλωττος ἑκκλ.

Βραδυ-χρόνιος, 2, ὁ βραδέως, ἀργά γινόμε-
 νος, ὀψιμος Σχολ. Ὀμ. Ἰλ. 6, 325.

Βράζω, ἄττ. βράττω, Πλάτ. σοφ. 226 καὶ Ἀ-
 ριστ. παρὰ Πολυδ. 7, 24, μέλ. βράττω 1) κο-
 γλάζω, ἰδ. ἐπὶ θαλάσσης ἐκβράζω, ἐκβάλλω

Ἀνθ. 6, 222' «-τινὰ εἰς ἥδονα», 7, 294' «ἀ-
 στέα βέβραστοι», 7, 288' «ὕδωρ βραστόμενον»

= κοχλιάζω Ἀπολ. Ρ. 2, 323' -θάλασσα Ὀπ-
 ἄλ. 2, 637' ταραττομαι, τίθεται εἰς σφοδρὰν κί-
 νησιν, ἔχω σπασμούς» «ὅπῃ γέλωτος βράσει»

σθα» Λουκ. Εὐν. 12' 2) ἐπὶ σιτηρῶν λυγρίζω
 ἀνερίζω, ἀνακατώνω» κατὰ Πλάτ. Τιμ. «ἀνα-
 κινεῖται ὥσπερ οἱ τὸν σπον καθάιροντες» ἔδοκ-
 σεν Ἀνθ. 6, 258' 3) φωνάζω ὡς ἄρκτος Πολυ-
 λυδ. 5, 88, furreo, bullio.

Βράθω, οὐς, τό εἶδος θάμνου με φύλλα κορυ-
 ριστοειδῆ ἱατρ. herba sabina γερμ. sabelbaum.

Βράχανον, τό ἄγριον καὶ δύσπλυτον λάχανον
 ἀρ. λεξ.

Βράκια, αὐ' ἀναξορίδες, βρακίαι τῶν παλαιῶν
 Γάλλων Δ. Σικ. 5, 30, bracciae.

Βράκια, τὰ βράκια ἀρ. λεξ.

δάκος, τό· 1) αἰολ. ἀντί βράχος· 2) πολυτε-
λέσ· γυναικ. ἱμάτιον Σπέρ. ἀποστ. 20, Θεόδωρ.
3, 11.

βρασιλία, ἡ· θυγ. τοῦ Κινύρα Ἀπολλῶ.

βρασιλαί, ἡ· βρασιλαί, αἱ· πόλεις τῆς Κυνουρίας
Ἰευσ. κατ. Βρασιλίδης Στ. Βυζ. Πανσ.

βρασιόδας, οὐ, δ'· υἱὸς τοῦ Τάλλιδος, στρατη-
γὸς τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τὸν Πελοποννησια-

κὸν πόλεμον Θουκ. ἐπίθ. Βρασιόδειος, 3, Θουκ.

βρασίλας, α, δ'· ἀρχαῖος ἥρως ἐκ Κῶ Θεόδωρ.

βράσις, εὐς, ἡ· τὸ βράζειν, βρασμός· Εὐστ.

βράσμα, ατος, τό· βρασμός· Εὐστ.

βρασματίας, οὐ, δ'· βράστις· «ἀνεμοὶ βρα-
σματίας καὶ σεισματίας» Δ. Αἰέρ 7, 155.

βρασματ-ώδης, 2'· ὁμοίος βρασμοῦ (κλονι-
σμοῦ), ὁ προξενῶν σπασμόν· γέλως Γρ. Ναζ.

βράσμων, οὐ, συγκρ. τοῦ βραδύ· - υἱός· Ἰλ.
3, 226.

βραστίηρ, ἥρος, ὁ λίκνον ἀρ. λεί.

βράστης, δ'· κλονισμός, εἶδος σεισμοῦ· «οἱ ἀνω
βραστούτες καὶ κάτω κατ' ὁρθῆς γυνίαις» Ἀρι-
στοτ. κοσμ. 4.

βραστικός, 3'· ὁ προξενῶν (ἡ ἀνήλων εἰς)
βράζειν Στοδ. ἔκλ. 1. σ. 742.

βραττίμηρ, δ'· πυρρίτης ἄρτος· Ἀθην. 3, 114.

βραττω αὐτ. ἀντί βράζω.

βραυανόμα· βραυανόμα· Νικ. ἀλ. 221.

βραχεα (κυρ. βραχέα δηλ. μέρη) τά· τενάγη,
ὅγν' ἀνὰ Πρ. 2, 102· παρὰ μτγν. καὶ ἐν.

βρά· οὐ Λορέλ. Φαῦν. 532.

βραχέη, ἡ, ἰων. ἀντί·

βραχεῖα· θηλ. τοῦ βραχύς.

βραχεῖς, εἶσα, ἐν. π. μτγ. ἀορ. 6. τοῦ βράχω.

βραχέως, ἐπίρ. ὀλίγων, ὀγλίγωρα, σύντομα
παρὰ γραμ. μέ βραχύν· Εὐστ. 186 βραχύς.

βραχύν· ἀπαρ. π. ἀορ. 6. τοῦ βρέχω.

βραχύνιον, τό, καὶ

βραχύνιστος, ἥρος, δ'· βραχύν· Πλούτ.

Πλούτ. 17.

βραχυστος, 3, ὕπερθ. καὶ

βραχυων, ονος, δ'· τὸ μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ
τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρπού Εὐστ. ἔκλ. 15·

«πρῶτος βραχύν» = ὠμοπλάτη Ἰλ. υ, 532·
καὶ ἐπὶ χῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5.

βραχύνων, ονος, 2'· συγκρ. τοῦ βραχύς.

βράχως· εἶδος τροφῆς Ἀθην. 14, 642, ἐσφαλ.

λέξ. κατὰ Μαΐνκ. βρασμός.

βραχυ-βάμων, ον, 2'· ὁ κάμων βραχεῖα βή-
ματα Ἀριστοτ. φυσιογ. 8. γρ. βραδυβάμων

βραχύ-βίος, 2'· ὀλιγώζως Πλάτ. πολιτ. 8,
546, συγκρ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 3, ὕπερθ. Στραβ.

ἐπὶ φυτῶν Θεόδωρ.

βραχυ-βιότης, τητος, ἡ· ὁ βραχύς βίος, ὁ-
λιγώζως Ἀριστοτ.

βραχυ-βλάβης, 2'· ὁ βραχεῖαν βλάβην προ-
ξενῶν, ὁ ὀλίγων βλάπτων Λουκ. τραγωδοπ. 322.

βραχύ-βωλος, 2'· ὁ ἔχων μικρὰς βώλους·
«χέρσος δηλ. μικρὸν μέρος χώρας ἀπαχον Ἀνθ.

6, 238.

Βραχυ-γνώμων, ον, γεν. ονος, 2'· ὁ ἔχων ὀλί-
γον, περιορισμένον νοῦν, συγκρ. Ξεν. ἱππ. 4, 18.

Βραχυ-γράφω, ἡ· γράφω τι μέ βραχεῖαν
συλλαβὴν Γζέτζ.

Βραχυ-δάκτυλος, 2'· ὁ ἔχων βραχεῖς, κον-
τοὺς δακτύλους, Πολέμων.

Βραχυ-διάστατος, 2'· ὁ ἔχων βραχεῖας δια-
στάσεις Βυζ.

Βραχύ-δρόμος, 2'· ὁ δυνάμενος νὰ τρέξῃ ὀλί-
γον δρόμον, ὕπερθ. Ξεν. κυν. 5, 21.

Βραχυ-έπεια, ἡ· βραχυλογία μτγν.

Βραχυ-επής, 2'· βραχυλόγος, καὶ

Βραχυ-επώς, ἐπίρ. μέ βραχυλογίαν, δι' ὀλίγων
λέξεων Ἰουστίν. Μ.

Βραχυ-ήλιξ, ἡ, ος, 2'· ὁ ἔχων βραχεῖαν, μι-
κράν ἡλικίαν, νέος μτγν.

Βραχυ-θάλασσος, 2'· ὁ κεκαλυμμένος ἀπὸ
ὀλίγων θάλασσαν, ῥηχὺς, ἔρφαλος Ὑσούχ.

Βραχυ-κατα-ληκτέω· καταλήγω εἰς βρα-
χεῖαν συλλαβὴν ἡ εἶμαι βραχύς κατὰ πόδα γραμ.

Βραχυ-κατά-ληκτος, 2'· ὁ καταλήγων εἰς
βραχεῖαν συλλαβὴν γραμ. συνηθέστ. εἶμαι κατὰ
ἓνα πόδα βραχύς· - μέτρα Ἀριστ. Κοῖντιλ.

Βραχυ-κατα-ληξία, ἡ· τὸ καταλήγειν εἰς
βραχεῖαν συλλαβὴν γραμ.

Βραχύ-κερκος, 2'· ὁ μέ βραχεῖαν κέρκον Βυζ.

Βραχυ-κέραλος, 2'· ὁ ἔχων βραχεῖαν κερα-
λήν, εἶδος ἰχθύος Ξενοκρ.

Βραχυ-κομέω· ἔγω βραχεῖαν κόμην Στράβ.

Βραχύ-κωλος, 2'· ὁ ἔχων βραχεῖα κώλα (μέλη
σώματος, μέρη)· - σφενδόνη Στράβ. 3, 5, 1·

ἐπὶ λόγου, ὁ ἔχων βραχεῖα μέρη περιόδου γραμ.

Βραχύ-λεκτος, 2'· σύντομος ἔκκλ.

Βραχύλλης, οὐ, δ'· βοιωτάρχης τις Πολύδ.

Βράχυλλος, δ'· ἔλλ. κύρ. ὄν. Δημ.

Βραχυ-λογέω· ὁμιλῶ ὀλίγα, εἶμαι βραχυλό-
γος Ἀριστοτ. Πλούτ.

Βραχυ-λογητέον, β. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ ὁμι-
λῇ σύντομος Ἀριστοτ. ῥητ. εἰς Ἀλέξ. 36.

Βραχυ-λογία, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν ὀλίγα, ὀλιγο-
λογία - Ἀκωνικὴ Πλάτ. Πρωτ. 343, ἀντίθ.

μήκος, νόμ. 10, 887.

Βραχυ-λόγος, 2'· ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα, ὀλιγολόγος·
- Ἀκροατῶν Πλάτ. νόμ. 1, 641, συγκρ. Γοργ. 449.

Βραχυ-λόγως, ἐπίρ. μέ ὀλίγα λόγια, συντό-
μως Πολυδ. 4, 24.

Βραχυλός, 3'· κοντακινός, μικροκαμωμένος,
βραχυτελής, μικρὸς Ὑσούχ. ἀμφ. γρ.

Βραχυ-μέρετα, ἡ· τὸ ἐκ μικρῶν μερῶν συνί-
στασθαι μτγν. τὸ νὰ ἴνῃ τις

Βραχυ-μερής, 2'· ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ
μέρη, λεπτοκαμωτός Ἰπποκρ.

Βραχυ-μέριμος, 2'· ὁ περὶ βραχείων (μικρῶν
πραγμάτων) μεριμνῶν ἔκκλ.

Βραχυ-μογής, 2'· ὁ βραχύ μογῶν, ὁ ὑποφεί-
ρων ὀλίγην στενοχωρίαν, δ. γρ. βραγχώδης Ἰπ-
ποκρ. ἐπίθ. σ. 1017.

Βραχυ-μουθία, ἡ· βραχυλογία Σουτῶ.

Βραχύ-μουθος, 2'· βραχυλόγος.

Βραχυντικός, 3'· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ βρα-
χύνειν τὴν συλλαβὴν, ἐκ τοῦ

Βραχύνω, μ. ὑνῶ· κάμνω τι βραχύ, μεταγι-
ρίζομαι συλλαβὴν τινα ὡς βραχεῖαν Πλούτ. Πα-
ρικλ. 4, μετρικ.

Βραχύ-νωτος, 2' ὁ ἔχων βραχὺν νῶτον χρησμ. παρὰ Στράβ. 6, σ. 262.

Βραχύ-όνειρος, 2' καθ' ὃν βλέπει τις μικρὰ (σύντομα) ὄνειρα, λαφροί, διασκορμμένοι· ὁ πνοῆς Πλάτ. Τιμ. 45.

Βραχύ-παρα-ληκτίω· ἔχω βραχεῖαν παραλήγουσαν γραμ.

Βραχύ-παρα-ληκτος, 2' ὁ ἔχων βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν, ἴε οὐ

Βραχύ-παρα-ληκτως, ἐπὶρ. μετὰ βραχεῖας παραληγούσης γραμ.

Βραχύ-πνοῶν· εἶμαι βραχύπνοος, κοντανασαίνω Ὀρειδῶς.

Βραχύ-πνοια, ἡ· βραχεῖα ἀναπνοή Γαλην.

Βραχύ-πνοος-ου, 2' ὁ ἔχων βραχεῖαν (κοντὴν) ἀναπνοήν Ἰπποκρ.

Βραχύ-πόλις, εὐς, ἡ· μικρὰ πόλις (ἴδε βραχύπολις) ἡ ὁ ἔχων ὀλίγας πόλεις Εὐστ. σ. 317

Βραχύ-πορέω· ὠ· κἄντων βραχεῖαν ὁδόν, διαβαίνω στενὸν πέρασμα Εὐστ. ἔργ. σ. 274, 90.

Βραχύ-πορος, 2' ὁ ἔχων σύντομον πέρασμα ὃ μὴ ἐκτείνετο μακρὰν· περιφορὰ Πλάτ. πολιτ. 8, σ. 546· εἴπλους = στενός Πλούτ. Μάρ. 15· ὄρνιθες = αἱ μὴ ἐκτείνονται μακρὰν Φλόδοστρ.

Βραχύ-πότης, ου, ὁ· ὁ πίνων ὀλίγον Ἰπποκρ.

Βραχύ-ποτος, 2' βραχυπότης Γαλην.

Βραχύ-προ-παρα-ληκτίω· ἔχω βραχεῖαν τὴν προπαραλήγουσαν Ἀράκων.

Βραχύ-πτερος, 2' μὲ βραχεῖα πτερά Ἀριστοτ.

Βραχύ-πολις, ἡ· μικρὰ πόλις Λυκάβρ. 911

Βραχύ-ρημων, αν, γεν. ονος· βραχυλόγος ἡμεροσ.

Βραχύ-ρριζία, ἡ· τὸ ἔχειν βραχεῖας ρίζας, ἡ βραχύτης τῶν ριζῶν Θεόφρ.

Βραχύ-ρριτος, 2' ὁ μὲ βραχεῖας ρίζας Θεόφρ.

Βραχύς, εἰα, υ (βραχεῖα Ἡρ. 5, 49), 3 κοντός, Ἀντιθ. μακρός π. χ. Πλάτ. Φαίδρ. 267· α) ἐπὶ τοιαύτης ἐκτάσεως μικροί, σύντομοι· "βραχύς κροσσὸν" Πίνδ. 1. 3, 71· ὁμοί, ὁδός, Π. 4, 248, Πλάτ. Φαίδρ. 272· "βραχύτερα τοξεύειν" Σεν. Ἀν. 3, 3, 7· "βραχὺ πέτεσθαι", 1, 3, 5·

αἰχμητὴ Ἡρ. 5, 49· "φάλαγγα βραχυτέρων ποιεῖν" Σεν. Κυρ. 7, 5, 5· τῆς Πολύδ. 1, 33·

β) ἐπὶ χρόνου, ὀλιγοχρόνιος, σύντομος· "ἐν τινὶ βραχεῖ χρόνῳ" Πλάτ. νόμ. 3, 698· "ἐν βραχεῖ" = συντόμως ἀμέσως Ἡρ. 5, 24· 13. ἐπὶ λόγου, σύντομος· λόγος, σέφεις Πλάτ. "ἐν βραχεῖ" = συντόμως, δι' ὀλίγων λέξεων Πίνδ. Π. 1, 82· "ἐν βραχίστοις", 1. 5, 56· "ἐν βραχεῖ λέγειν" Σοφ. Πλά. 637· καὶ συχνὰ ἐν πεζῷ· "ἐν βραχυτέροις λέγειν" Πλάτ. Πρωτ. 334· "ἐν βραχυτάτῳ δηλοῦν" Σεν. Κυρ. 1, 2, 15· "διὰ βραχεῖων δηλοῦν" Πλάτ. Γοργ. 449· λέγειν Πολύδ. 1, 15· "διὰ βραχυτέρων, τῶν" Πλάτ. Εὐθ. 14, Γοργ. 449· "κατὰ βραχὺ ἀποκρίνασθαι", Πρωτ. 329· "κατὰ βραχὺ" = κατ' ὀλίγον Θουκ. 4, 96· γ) ἐπὶ ἀριθμῷ, ὀλίγος· "βραχεῖα μέρη" = ὀλίγα Πλάτ. Ἰων. 981· "πλὴν βραχέων", Τιμ. 47· "βραχεῖς τινες ἴπποι" Πολύδ. 4, 19· ἀσήμαντος· οὐσία Ἰσ. 10, 26· κέρδος Πλάτ. νόμ. 11, 921· ἔργον Σεν. Κυρ. 8, 2, 5· "καὶ οὐδενὸς ἔξινον" Θουκ. 8, 76· "λόγοι βραχεῖς" Σοφ. Οἰ. Κ. 291· ἐπὶ λέξεσιν Σχόλ. ἀφ' ὧν

βραχὺν ἔκιστε· Εὐρ. Ἡρακλ. 614· πρόσαι, 1. Α. 1180· ἀφορμή Πολύδ. 1, 69· ἐντ. βρα-

χύ=ὀλίγον· λαφάν Θουκ. 6, 12· φροντίζειν Ἀσμ. 17, 4, παραθ. βραχύτερος, βραχυτάτος καὶ βραχύνειν Ἀρ. λείβ. βραχίστος ποιητ. brevis.

Βραχύ-σημος, 2' βραχὺς κατὰ τὸ σημεῖον (τὴν προσωδίαν)· συλλαβαὶ Ἀριστ. Κόιντιλ.

Βραχύ-σίδηρος, 2' ὁ ἔχων, κατασκευασμένος μὲ ὀλίγον σίδηρον· ἄκων Πίνδ. Ν. 3, 43.

Βραχύ-σχελῆς, 2' ὁ ἔχων κοντά, βραχεῖα σκέλη Ἀριστοτ.

Βραχύ-σκιος, 2' ὁ κἄντων βραχεῖαν σκιάν, ὀλιγόσκιος Ἀλ. Τάτ.

Βραχύ-στελέχης, 2' ὁ ἔχων βραχὺ (κοντὸν) στέλεχος Θεόφρ.

Βραχύ-στιχος, 2' ὁ συγκείμενος ἀπὸ ὀλίγου στίχου Εὐστ. εἰς Διονύσι. 1052.

Βραχύ-στομαία, ἡ· μικρότης (στενότης) στόματος ἡ στομίου Εὐστ. ἐκ τοῦ

Βραχύ-στομος, 2' ὁ ἔχων βραχὺ (στενὸν) στόμα ἡ στόμιον· λιμὴν Στράβ. 14, 641· ἀγγεῖον Πλουτ. 40, σ. 47.

Βραχύ-συλλαβία, ἡ· τὸ ἔχειν βραχεῖαν συλλαβήν, βραχύτης Ἀνθ. 9, 566.

Βραχύ-σύλλαβος, 2' ὁ ἔχων βραχεῖαν συλλαβήν ἡ ὁ συγκείμενος ἐκ βραχειῶν συλλαβῶν Δ. Ἀλ.

Βραχύ-σύμβολος, 2' ὁ ὀλίγα συμβάλλων, ὁ ὀλίγον ἔχων (συμβολήν) συνεισφέρων· λέγων = ἡ ὀλίγον συμβάλλουσα εἰς τὸν δεῖπνον Ἀνθ. 4, 220.

Βραχύ-τελής, 2' ὁ βραχεῖς, ὀλιγόωρα τελευτώνων Ἀρ. λείβ.

Βραχύτης, ητος, ἡ· σμικρότης, ὀλιγότης, συντομία· μελέτης Θουκ. 1, 138· γνώμης· περιωρισμένη γνώμη, 3, 42, ἀντιθ. μακρός Πλάτ. πολιτ. 283.

Βραχύ-τομέω· ἀνακόπτω, κλαδεύω κοντά, βαθεῖα Θεόφρ.

Βραχύ-τομος, 2' κοντοκομμένος, βαθεῖα κλαδεύμενος· ἀμπελος Θεόφρ.

Βραχύ-τονέω· ἔχω ὀλίγην ἐλαστικότητα, τόνον μαλὼν εἶμαι

Βραχύ-τονος, 2' ὁ ὀλίγον τεταωμένος, ὁ ἔχων ὀλίγην ἐλαστικότητα, δὲν τινάζω μακρὰν τὰ βέλη· σκορπίοι Πλουτ. Μάρκελ. 15.

Βραχύ-τρέχης, 2' ὁ ἔχων βραχὺν τρέχην Πλάτ. Φαίδρ. 253.

Βραχύ-υπνος, 2' ὁ ὀλίγον ὕπνον ἔχων, ὁ ὀλίγον κοιμώμενος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 10.

Βραχύ-φαγία, ἡ· ὀλιγοφαγία ἐκκλ.

Βραχύ-φαγέω· τρώγω ὀλίγον ἐκκλ.

Βραχύ-φειγίτης, ου, ὁ· ἐπὶ ὀλίγον χρόνον φέγγων· λυχνος Ἀνθ. 6, 251.

Βραχύ-φυλλος, 2' ὁ ἔχων μικρὰ ἢ ὀλίγα φύλλα Ἀνθ. 9, 612.

Βραχύ-φωνία, ἡ· βραχύτης, ἀδυναμία τῆς φωνῆς Πολύδ. 1, 21, 2.

Βραχύ-χρόνιος, 2' ὀλιγοχρόνιος, ὁ ὀλίγον ζῶν· γένος Πλάτ. Τιμ. 75· τὸ βραχυχρόνιον τοῦ βίου = βραχύτης τοῦ βίου Πλουτ. 40, σ. 107.

Βραχύ-ωτος, 2' ὁ ἔχων βραχεῖα (κοντά) ὠτα, χερουσία Ἀθην. 11, 483.

ΒΡΑΧΩ, μόν. ἀόρ. ἔδραχε (δὴμ.π.): τρίζω
προστυῶ, ἀντηγῶ -- χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἀνα-
πύου δρυμνέον· Ἰλ. δ, 420 -- τεύχεα, π, 396
καὶ συγνά -- φήγινος ἄξων· ε, 838 -- ῥέεθρα,
π 9 -- χθών, χ, 387· ἐπὶ τῆς μάχης καὶ ἐπὶ
τοῦ κραυγάζοντος Ἀρεος, ε, 859· ἐπὶ τριζοῦ-
της θύρας Ὀδ. φ, 49 -- αἰθῆρ Ἀπολ. Ρ, 4, 642.
ὅστις μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ διατάσσει διὰ
κραυγῶν μετ' ἀπαρ. 2, 573.

οαχ-ώδης, 2' γεμάτος ἀπὸ βράχης (βηχά) ἢ
πράχους, τοχὺς ἔκκλ. Ἡσυχ.

βρέγμα, τό· 1) ἀπόδραγμα Δ. Σικ. 3, 32·
2) τὸ ὑπὲρ τοῦ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς, δ-
πρὸς ἐν τοῖς παῖσι ἐπὶ μακρότατον εἶνε ἀπαλὸν
Ἀθην. 11, 467, Βατραχίου 230· πρὸς βρεγμῶς.
βρεγμῶς, ὁ, ἀρ. λεξ. δ, γρ. ἀντὶ βραχυῶς.
βρεγμῶς, κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν
βατραχίων Ἀριστ. βiatr. 209.

ΒΡΕΜΩ, μόν. ἐν. καὶ παρ. (δὴμ.π. πρὸς.
προστυῶ)· βρόζω, σφυρίζω, ἀντηγῶ -- κῆμα Ἰλ.
δ, 425· καὶ μέσ., δ, 210· «στῶν βρέμους· δ'
ἀντιπλήγας ἀνταί» Σοφ. Ἀντ. 592· ἐπὶ κατα-
πλήγας Ἰλ. ε, 399· «λῶρα βρέμεται» Πινδ. Ν.
11, 7· ἐπὶ τοῦ κράτους τῶν ὀπλων Λισχ. Πρ.
423· ἐπὶ θυροκόλῳ στάσεως, Εὐμ. 978· ἐπὶ
κραυγῶν τῶν παίδων μέσ., Ἐπε. 348· «νά-
παι βρέμονται» ἀντιχόστ· Ἀριστ. Θεσμ. σπαν.
ἀντὶ -- ἐπὶ παῖγματα· Εὐρ. Βακχ. 161, 998·
fremo.

βρένθειον, ἢ βρένθειον, τό· εὐώδες καὶ πολύ-
ανθον ἄνθος Ἀθην. 15, 690.

βρένθεις, ἢ, Ἡσυχ. = βρένθεις Ἀθην. 2, 69· κατὰ
ἀνθρώπους ἢ θηρία· πρὸς. Β. Ἀν. 223.

βρένθος, οὐ, ὁ 1) θαλάσσιον πτηνὸν Ἀριστοτ.
1, Ζ. 9, 1, 11· 2) ἐκ τοῦ φουσκεώματος δὲ καὶ
τῆς ὑπερφανείας τούτου μεταφ. οἰήσις, ὑπερη-
φανεία, ἀλαζονεία Ἀθην. 13, 611· ἐκ τούτου
δὲ βρένθονομαι μετγ. καὶ ἀμφ. ἀντὶ.

βρένθισμαι, μόν. ἐν. καὶ παρ. φουσκῶναι,
καρδύνουμαι ὡς ὁ βρένθος, χαμαρώνω, ὑπηρε-
τεῖναι, μέγα φρονῶ, ἐπαίρουμαι (φαίνεται
ἐπὶ τῇ συνήθει ἐν τῷ βίῳ λέγει) Ἀριστ. εἰρ.
26· πρὸς τινα, Λυσ. 887· καὶ συγὰ μετγ.

Λουκ. Τιμ. 54· ἐπὶ τινι Ἀθην. 15, 625.

βρέξας, εὐς, ἢ τὸ βρέξιμον Ξεν. Ἰππαρχ. 5, 9.
βρέξας, εὐς, τό· ἔθλιον εἶδωλον, ἀγαλμα
Λισχ. Ἐπε. 94, πρὸς μετγ. καὶ ἐν πεζῷ Στράβ.

κατὰ Β. Ἀν. 85· ὁ ἀναίσθητος.

βρεττανία, ἢ ἡ νῦν νήσος Ἀγγλία, Britan-
nia Λυδ. 5, 22.

βρεττανία, ἢ ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας, Πολύδ.
Βρεττανία.

βρεττανίος, ὁ· παρὰ Δ. Περ. σ. 284 Βρεττανός
ἢ ὁρβός, Βρεττανός = ὁ κατ. τῆς Βρεττανίας
Πολύδ. Στράβ. ἐπὶ Β. Βρεττανικός, 3' «αἱ Βρετα-
νικαὶ νῆσοι» Πολύδ. παρὰ Δ. Περ. σ. 566 Βρετα-
νίδες ἐκ τοῦ Βρεττανίος.

βρεττανιοί, οἱ· οἱ κατ. τοῖς Βρεττανίαι ἐν τῇ κάτω
Ἰταλίᾳ Στράβ. Πολύδ. Brutii, ἐπὶ Β. Βρεττανίος,
3, Πολύδ.

βρεφικός, 3' ἀνηλικὸν ἀρμόζον εἰς βρέφος μετγ.
βρεφικῶς, ἐπὶ ὡς βρέφος μετγ.

βρέφια, τό, ὅποκ. τοῦ βρέφους μετγ.
βρεφῶν, ἐπὶ. ἐκ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας Εὐστ.

Βρεφο-κομῶ περιποιεῖσθαι, ἀντιτρέφω βρέφη
μετγ.

Βρεφο-κτόνος, 2' ὁ κτείνων, φονεύων βρέφη
Λυκόφρ. 229.

Βρεφῶμαι· γίνεσθαι ἔμβρυον, βρέφος -- σπέρμα
ἐκκλ. καὶ ἐνερ. κάμνω ἔμβρυον Εὐστ. α 1535, 44.

Βρέφος, τό· 1) τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς
μητρός Ἰλ. ψ, 266· «τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρί»
Πλούτ. ἡθ. σ. 1054· 2) τὸ νεογεννημένον παι-
δίον Πινδ. Ὀ. 6, 33· 3) τὸ παιδίον ἐξ ὅσον
θηλάζει ἐπὶ ζώων Ἡρ. 3, 153· «ἐκ βρέφους»
= παιδιόθεν Ἀνθ. 9, 567· «ἀπὸ βρέφους» Ν. Δ.

Βρεφο-τροφεῖον, τό· τὸ μέρος ὅπου τρέφον-
ται τὰ βρέφη (τὰ ἐκτελέντα) ἐκκλ.

Βρεφο-τρόφος, 2' ὁ τρέφων βρέφος ἡ δρέφημετγ.

Βρεφο-υργεῖω δημιουργῶ, σχηματίζω βρέφος,
τεκνοποιῶ ἐκκλ. παθ. «βρεφο-υργεῖται» Ἀθαν.
τ. 2, σ. 417.

Βρεφο-υργεῖα, ἡ τεκνοποιεῖα Βυζ.

Βρεφῶλλον, τό· ὅποκ. τοῦ βρέφους Λουκ.

Βρεφ-ώδης, 2' ὅμοιος μὲ βρέφος Φίλων.

Βρεφῶδης, ἐπὶ ὡς βρέφος Ὀριγεν.

Βρέγμα, τό, καὶ

Βρεγμῶς, ὁ 1) βρέγμα· 2) Ἰλ. ε, 586 καὶ μετγ.
π. π. γ. Νικ. Θ. 219.

ΒΡΕΧΩ (πρὸς. διαδρέω) ὑγραίνω, καὶ μάλι-
στα τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν ᾧ τὸ τέγγω σημαίνει πο-
τεῖω -- ἐν ὕδατι Ἡρ. 3, 104· «ἐδρέθη Ξεν.

Ἀν. 1, 4, 17, 18· ἐπὶ βροχῆς Β. Ἀν. 291· «τὸ
ἀγαλμα οὐ βρέχεται» Πολύδ. 16, 12· συγὰ
ἐν Ν. Δ. καὶ μετγ. ἀπρὸς ὡπ.

2) ἐν γεν.
ρίπτω ὡς βροχῆν, κατακλύζω, ἐπισκωρεῶ· «ἀκ-
τῆς βρεγόμενος σῶμα» Πινδ. Ὀ. 6, 56·

«βρέχει χροὺ ἐπὶ νηϊάδεσσιν πόλιν», 7, 31· «βρέ-
χεται νηϊὰ πολλὰ», 11, 53· 3) μεθοποῶ,
πίνω Ἀθην. 1, 23· «βρεγόμενος = μεθυσμέ-
νος, 1, 23· «μέθη βρεγθεῖς» Εὐρ. Ἰλ. 326·
μετγ. «νευρὴ βρεχέσθαι» Ἀνακρ. 31, 26, made-
facio, intingo, fluo.

Βρί, ἀρχ. συγκλ. τύπ. ἀντὶ βριθῶ Β. Ἀν. 567,
κατὰ Στράβ. ὁ Ἦσ. μετεχειρίσθη ἀντὶ τοῦ βρι-
αρόν τούτου διάφορον εἶνε τὸ βρί ἀχαιρίστον

ἐπιτακτικὸν μῦρον προτασσόμενον ἐν ἀρχῇ τῶν
λέξεων, ὅπερ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ βρι προτάζει δίγαμ-
μα καὶ ἀποκοπὴ τοῦ ε, ἐκ τούτου αἱ λέξ. βριάω,
βριάος, βριάμος, βριάρεως, βριάρεως.

Βριαντική, ἡ, δηλ. χώρα ἢ ἐκατέρωθεν τοῦ
ποταμοῦ Λίσσου ἐν Θράκῃ χώρα Ἡρ. 7, 108.

Βριάρεως, γεν. εὐ. ὄν. γίγαντος, ἐκατόγχευρος,
ὄν οἱ ἄνθρωποι ἐκάλουν Αἰγαίονα Ἰλ. α, 403·

ἐδοθήσθε ποτε τὸν Δία κατὰ τῶν λοιπῶν θεῶν,
παρ' Ἠσ. θε. 714, 7 εἰνε βοηθὸς τῶν θεῶν κατὰ
τῶν Τιτίων καὶ γαμβρὸς τοῦ Ποσειδῶνος· κα-
λεῖται δὲ καὶ Ὀδριάρεως Ἠσ. θε. 617, ὅπερ
κατὰ Α. Διδοῦριον ὁρβός παρ' Ἡσίοδω· «Ἡρι-
αρεω στήλας» εἶνε τὸ ἀρχαῖον. ὄν. τῶν Ἰ-
ρακλείων στῆλων Αἰλ. Π. 1, 5, 3 (ὡς
παρὰ ἐπ. τριτόλλαδος --).

Βριαρής, ἀμφ. γρ. ἀντὶ

Βριαρός, 3' ἰσχυρός, στερεός, στιβαρός· κόρυς
Ἰλ. λ, 375, καὶ συγὰ τρυφάλεια, τ, 380 καὶ
μετγ. π. ῥίξια Νικ. Θ. 659· δέμας Τροφ. 19.

Βριαρότης, ἡ, ἰσχύς, ῥώμη, στιβαρότης
βωμολιότης, Εὐστ

Βριαρό-χειρ, ειρος, 2' ὁ ἔχων βριαρός (σι-
δαρός) χεῖρας μτγν.

Βριάω, 1' κάμνω ἰσχυρόν, σιδήρεόν, ἐνδυνα-
μῶνω 'Ψο. ἔρ. 5' 2' ἀμετάδ. εἰμαι ἰσχυρός, ἔρ. 5.

Βρίγες, τὸς Βρύγοι.

Βρίγκος, δ' ἰχθύς κητώδης 'Αθην. 7, 332, δ.
γρ. βρίγκος.

Βριερός, ἰων. ἀντί βριαρός Θωμ. Μάγ.

Βρίζα, ἡ' εἶδος σιτηροῦ συνήθους ἐν Θράκη καὶ
Μακεδονίᾳ, ἴσ' ἡ κοιν. καλούμενη σήκαλη Γαλην.

Βριζόμαντις, εως, ἡ' βριζώ, ἐνυπνιόμαντις
'Ησύχ.

Βριζώ, μ. βριζώ νυστάζω, ἰδ. μετὰ τὸ πρηγ-
τόν, ἀποκοιμηθῆναι Εὐρ. 'Ρῆσ. 825' μεταφ. ἀ-
πρακτώ - αἰμα, ῥῥῆν Λίσχ. Εὐμ. 280.

Βριζώ, οὐς, ἡ' ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, 'Θεά δ' ἡ
ἐνυπνίων μαντευομένη 'Αθην. 8, 335.

Βρι-ήπυος, 2' μεγάλῳφανος - 'Αρης 'Ιλ. ν. 521.

Βρι-ηρός, 3, ἰων. ἀντί βριαρός.

Βρι-θής, 2 ἀντί βριθός Εὐρ.

Βρίθος, εως - ους, τὸ' βάρος, φορτίον, βαρύτης
'Ιπποκρ. Εὐρ. Τρ. 1050, pontus gravitas.

Βρίθω σύνη, ἡ' βαρύτης, βάρος 'Ιλ. ε, 839.

Βριθού-χερως, ὡν, γεν. ὡ' ὁ ἔχων βαρέα χεράτα
'Οππ. ἀλ. 2, 290.

Βριθού-νοος - ους, ὡν - ουν 2' ἐμδεδυμένος τὸν
νοῦν, βαθύνους, φρόνιμος, σοφός - 'Απόλλων
'Ανθ. 9, 525.

Βριθός, εἴα, ὁ' βαρύς - ἔγχος 'Ιλ. ε, 746,
συγκρ. βριθώτος Λίσχ. 'Αγ. 200.

Βρίθω, μ. βριθώ 'Ομ. ὕμν. 4, 456, παρ. βέ-
βριθα 1' ἔχω βάρος, εἰμαι βρύς, εἰμαι βρυ-
φορτωμένος 'σταφυλῆσι μέγα βρίθουσιν ἀ-
λῶν' 'Ιλ. α, 561' βριθῆσι δένδρεα καρπῶ 'Οδ.
τ, 112' καὶ ἀπώτ. ἐπὶ τὸν ψωμωμένον στα-
χύων 'Ψο. ἔρ. 464' βρεβρίθει ναὺς σάκεσσι καὶ
ἐγγυσι 'Οδ. π, 474' εὐδοξία μέγα βριθείαι
Πίνδ. Ν. 3, 38' ὄλβω Εὐρ. Τρω. 286' μετὰ
γεν. τρέπεσθαι σίτου βεβρίθασιν 'Οδ. α, 334.

Βρίθω βρεβρίθω = ὀχλήθω 'Ιλ. ε, 385' ὁπὸ
λαίλαπι γῶν βεβρίθω, π, 384' ἐντ. 2) ὑπε-
ρέγω, ἐπικρατῶ, ὑπερσχύω, εἰμαι ἀνώτερος -
ἔξιδων 'Οδ. ζ, 159, ἰδ. ἐν τῇ μάχῃ 'Ιλ. μ, 346' - χειρὶ Σοφ. Αλ. 130' - ὄλβω Εὐρ. Τρ. 216.

κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος, διακλίνω, γέρνω, ληγῶ
ἀπὸ τὸ βάρος, ἐπὶ ἱππων Πλάτ. Φαιδρ. 247
καὶ μτγν. - κάτω 'Ανθ. 11, 91' 3) μετὰδ. φορ-
τῶν, κάμνω νὰ βάρυνῃ 'Ψο. ἔρ. 464' - τινὰ
πλούτῳ Πίνδ. Ν. 8, 13' - τάλαντα Λίσχ. Πέρσ.

346 καὶ μτγν. π. καὶ παθ. 'βριθωμένη μῆ-
κων καρπῶ = φορτωμένη 'Ιλ. ο, 307' βριθο-
μένης ἀγαθὸν ἐπίμαστα τραπέζης' Φερικράτ.

παρ' 'Ησυχ. 'χαλικρήτω νόματι' 'Ανθ. 5, 294,
ingravesco, propendo, inclino, palleo.

Βριχίννιαι, αἱ' φρούριον Σικελίας Θουκ. 5, 4.

Βρίλησος, δ' ὅρος τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 2, 23.

Βριμάζω, βρυχώμαι, ὡς λέων, ὀργίζομαι σπο-
δῶς Σουῖδ. 'Ψύχ. ἐκ τοῦ βριμη, ὅπερ φαίνε-
ται ὅτι ἐσήμαινε σφοδρὴν ἀγανάκτησιν, δηλου-
μένην διὰ θυρόδου καὶ βρυχθμοῦ ὡς ἐν τοῖς ζώ-
οις' ἐντ. ὅτ' καὶ αἱ γλώσσαι τοῦ Σουῖδ. καὶ 'Ψ-
συχ. 'βριμάζων, τῇ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῇ'.

Βριμάινω, καὶ μέσ. ὀργίζομαι ἀρ. λεξ.

Βριμάω ὀργίζομαι, ἀπειλῶ ἀρ. λεξ. συνῆθ.

μέσ. 'βριμήσαιο' 'Αριστ. ἱππ. 852, irascor
πρὸλ. ἐμδιδάσκω.

Βρίμη, ἡ' ὀργή, ἀπειλή, ἀγανάκτησις, ἰδ. τὸ
φύλαγμα ὀργισμένων ζώων, δῶναμις 'Απολ. 'Ρ.
4, 1677' ὡς τὸ βριθός 'Ομ. ὕμν. 28, 10.

Βριμήδων, ἐπὶρ. με φρύγμα, μουγγρίζοντας
ἀπὸ θυμόν Νόν.

Βρίμημα, τὸ' βριμη 'Ανθ. Πλαν. 103.

Βριμίας, δ' ὀλυμπιονίκης τις.

Βριμψις, εως, ἡ' βριμψις.

Βριμῶμαι, φρυάττω ἐκ τοῦ θυμοῦ, βριμάομαι,
ὀργίζομαι σφοδρῶς - τινὲ Σεν. Κυρ. 4, 5, 9'
ὑπὸ ὀργῆς διακλίνεσθαι Β. 'Αν. 30.

Βριμώ, οὐς, ἡ' ἐπὶ 0' τῆς 'Εκάτης ἡ Περσεφύ-
νης, ἡ ὀργισμένη, ἡ φοβερά 'Απολ. 'Ρ. 3, 861.

Βριμώδης, 2' φρικώδης, ἄγριος, ὀργισμένος
Στοδ. ἐκλ. 1, σ. 986.

Βριμῶσις, εως, ἡ' βριμῶσις, τὸ βριμάσθαι,
μούγγρισμα, ἀγανάκτησις Φιλόδημ.

Βρίνθος, δ, δ. γρ. ἀντί βρέν'ος.

Βρι-σ-άρματος, 2' ὁ διακλίνων, λυγρὸν ἐκ τοῦ
δάρους τὴν ἄμαξιν - 'Αρης 'Ψο. ἀσπ. 441

Βρι-σ-αύχην, 2' ὁ τὸν αὐχένα διακλίνων 'Ψύχ.

Βρι-σ-εῶς, εως, ἐπ. ἡος ὁ πατήρ τῆς Βρι-
σίδους 'Ιλ.

Βρι-σ-ήτης, ἰδος ἡ θυγ. τοῦ Βρι-σ-εῶς, ἡ παλ-
λακὴς τοῦ 'Αχιλλεύος 'Ιλ.

Βρι-σ-σος, ἰδ. βρι-σ-τος.

Βρι-σ-ων, ὡνος 'Μακεδῶν τις 'Αρρ. 'Αν. 3, 12, 3.

Βρι-σ-μαρτίας, ἡ' ἐπὶ 0' τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ
Κρήτ. Στράβ. 10, σ. 479.

Βρογγος, δ' ποταμός τῆς Μιαισῆς εἰσβάλλον
εἰς τὸν 'Ιστρον 'Ψρ. 4, 49.

Βρογγιάζω ὀρογγίζω, καταπίνω, καταδρο-
γίζω 'Ησύχ.

Βρογγία, ἡ' ἡ τραχεῖα ἀρτηρία 'Ιπποκρ.

Βρόγγιον, τὸ' 1) βρόγγος - ἐκ τοῦ βρογγίου
εἰς τὴν κοιλίαν 'Γαλην. τ. 1, σ. 465' 2) συν-
νθ. πλ. 'βρόγγια καλοῦσιν οἱ ἀνατομικοὶ τοὺς
γόνθρονος τῆς τραχεῖας ἀρτηρίας, σιγματοειδεῖς
ὑπάρχοντας τῷ σχήματι' 'Γαλην. τ. 7, σ. 474'

τὸ κάτω μέρος τοῦ λάρυγγος, τὸ λήγον εἰς τοὺς
πνεύμονας (ἱστρ. 3) τὰ σπογγοειδῆ τῆς βίνας
κόκαλα 'Ιπποκρ. πρὸλ. βρόγγια.

Βρογγ-ο-κλήτη, ἡ' πρῆξιμος, φρούριον τοῦ
λάρυγγος, κοιν. γκούσα ἱστρ.

Βρογγ-ο-κυλικός, 3' ὁ πύσων βρογγοκί-
λην Διοσκ.

Βρογγ-ο-παράταξις, εως, ἡ' κωμ. λάρυγ-
γοπόλεμος, πολυφαγία 'Αθην. 7, 298.

Βρῶγγος, (δὲνμπ.) δ' 1) λάρυγξ, φάρυγξ,
λαμός, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία (ἱστρ. 2) φούρημα,
ρουμεῖα 'Αρρ. 'Επιτ. 3, 12, 1, 7, guttae.

Βρογγωτήρ, ἡρος, δ' τὸ περὶ τὸν λαμόν ἀ-
ναίμα τοῦ φουρέματος, κοιν. τραχηλὶς 'Ιωαν.
ἀρχ. 3, 7, 4.

Βρόδον, αἰολ. ἀντί βρόδον.

Βρομέω, βρέμω, βοῶν ὡς αἱ μυαί 'Ιλ. π,
642' ἐπὶ πυρὸς 'Απολ. 'Ρ. 4, 787' ἐπὶ βράσει,
βράζω, κοχλιάζω 'Αθην. 3, 126' ἐπὶ ἀνέμου Νικ-
αλ. 609' ἴσα διὰ βρομίας' Στοδ. ἀνθ. 4, 34.

Βρομιάζομαι, μ. ἀσμομαι βραχέως, ἐνθουσι-
άζομαι 'Ανθ. 9, 774.

Βρομιατός, 3' βρόμιος ἐκκλ.

Βρομιάς, ἄδος, ἡ 1) θηλ. τοῦ βρόμιος - πη-
γὴ Ἀθην. 10, 449 2) εἶδος ποταμοῦ, 11, 784.
Βρόμιος, 2' ὁ προξενῶν κρότος (βρόμιον), ὁ-
ρυκτον, ὁ βοδῶν, ἀντηχῶν - φόρηξ Πίνδ. Ν. 9, 8 18. ὁ Βρόμιος ἐπὶ τοῦ Βάκχου Αἰσχ.
Εὐμ. 24 καὶ συχνά καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ. ὁ ἀποδύ-
πων τὸν Βάκχον, Βακχικός - κρόταλα Εὐρ.
Ἀλ. 1324 - Ὀύρτος, Ὁρ. μ. 890 - χάρις βρο-
μίας Ἀριστ. νεφ. 310 - νόμω: Ἀθην. 15,
694 ἐντ. δὲ «Βρομίου πῶμα» = οἶνος Εὐρ.
Κύκλ. 122 - νόμω βρομίου βεβαρημένους Ἀνθ.
Πλυν. 309, resonans.
Βρομωδής, 2' Βακχικός - πηλός Ἀνθ. 11, 27.
Βρομωδής, ἴδος, ἡ Βάκχη Ὁππ. κυν. 4, 300,
ἐπὶ τοῦ βρομίου, βρομωδής - πίδαξ κυν. 340.
Βρόμιος (βρόμιω), ὁ βοή, κρότος, ἡχος ἐπὶ τοῦ
πρώτος Ἰλ. ζ, 396 - κεραυνὸς Πίνδ. Ὀ. 2, 27 -
αἰλῶν Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 452 - τομπάνων Ἀνθ.
6, 217 - ἀνέμων, 7, 8 ἐπὶ σεισμοῦ Διοδ. 5, 7
Βρόμιος, ὁ εἶδος σιτηροῦ, κοιν. βρώμη Θεόφρ.
καὶ βύρμος Ἡσύχ.
Βρόμιος, ὁ βρόμιος ἀμφ.
Βρομωδής, 2, ἐσφ. ἀντὶ βρομωδής.
Βροντατός, 3' ὁ ἀνέμων εἰς βροντήν, ὁ βρον-
τῶν - Ζεὺς Ἀριστ. κόμ. 7 - νεφέλη, ἡχώ
Ὁρφ. ὕμν. 14, 20.
Βροντάς, ἄδος, ἡ ἡ βροντώσα - μαινάς (ι)
Σκ. Βυζ.
Βροντῶν βροντῶ, μπουμπουνίζω Ὀδ. ζ, 305
καὶ μεταφ. ἐπὶ δυνατῆς φωνῆς π. χ. τοῦ ὀήτο-
τος Ἀριστ. σφ. 624 ἀπροσώπ. «ἐάν βροντῇσῃ»
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 2, 9, 3 καὶ παθ. Ἀριστοτ.
Βροντεῖον, τὸ μηχανὴ ὅπως τῆς σκηνῆς τοῦ
θεάτρου πρὸς μίμησιν βροντῆς Πολυδ. 4, 130.
Βροντή, ἡ 1) βροντῆ, μπουμπουνιά, μπου-
μπουνιτὸν Ἰλ. φ, 199, καὶ συχνά Πίνδ. Ὀ. 4, 1
καὶ μετν. καὶ ἐν πεζῷ Πλάτ. πολ. 10, 621,
καὶ πλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1514 2) ἡ κατάστασις ἐν
ἣ εὐρίσκεται ὁ ὑπὸ τῆς βροντῆς ἐκπληκτός, ἐμ-
βροντησάς «φύθος ἡ βροντῆν ἐμβαλλῆναι» Ἡρ.
7, 10, tonitrus.
Βροντηδόν, ἐπὶρ. ὡς βροντῆ Χρ. Σιδ.
Βροντήμα, ἀτος, τὸ ὁ κρότος τῆς βροντῆς,
βροντῆ Αἰσχ. Πρ. 993.
Βρόντης, ὁ ὄν. τινὺς τῶν Κυκλώπων, οἵτινες
ἐχάλεον εἰς τὸν Δία βροντῆς Ἡσ. θε. 140.
Βροντῆσι - κέραυνος, 2' ὁ βροντῶν καὶ ἀ-
στράπτων, ὁ φέρων τὴν ἤχον καὶ τὸν κεραυνὸν
τῆς βροντῆς - νεφέλαι Ἀριστ. νεφ. 266.
Βροντή τικός, 3' ὁ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ βροντῶν Εὐστ.
Βροντιάτος, 3' ὁ ἐρχόμενος, καταπίπτων μετὰ
τῆς βροντῆς - ὄδωρ Ἰπποκρ.
Βροντινός, ὁ Πυθαγόρειος τις ἐκ Μεταποντίου
Δ. Λαερ. 8, 42.
Βροντο-γενής, 2' βροντόπαις, ὁ ἐκ βροντῆς
γεννηθεὶς ἐκκλ.
Βροντο-ειδής, 2' ὁ ἐν εἰδει βροντῆς ἐκκλ.
Βροντοειδής, ἐπὶρ. ὡς βροντῆ ἐκκλ.
Βροντο-ηχός, 2' α) ὁ ἡχών ὡς βροντῆ, βρον-
τώδης Βυζ.
Βροντῶ-παις, αἰώς, 2' ὁ αἰὼς τῆς βροντῆς.
οἱ ἀπόστολοι Ἰλκυβος καὶ Ἰωάννης ἐκκλ.
Βροντο-ποιός, 3' ὁ προξενῶν βροντῆς Δουκ.
φιλόφ. 4, 24.

Βροντο-σκοπία, ἡ ἡ παρατήρησις τῶν βρον-
τῶν ὡς καὶ ἡ δι' αὐτῶν μαντεία Ἰωαν. Αυδ.
Βροντό-φωνός, 2' ὁ ἔχων βροντώδη φωνήν,
μεγαλόφωνος μετν.
Βροντώδης, 2' ὁ ἔχων φωνήν βροντῆς, ὁ-
μοῖος μὲ βροντῆν μετν.
Βρότειος, 2 καὶ 3' ὀνητός, ἀνθρώπινος - «βρο-
ταὶ ὁμιλία» Εὐρ. Ἰππ. 19, 18. παρὰ τραγ. - ἡ-
χώ, ὕβρις Αἰσχ. Πρ. 116 - φῶτα Εὐρ. Βάκχ.
542 - φῶσις Ἀνθ. Πλυν. 52, mortalis.
Βρότειος, 2' βρότειος - φωνή Ὀδ. τ. 545 - εὐνή
Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 47 - χρώς Ἡσ. ἐρ. 414 - ἔθνος
Πίνδ. Ν. 3, 71 - σώματα, πόλεις, ἀρεταί, Ὀ.
9, 36, Αἰσχ. Εὐμ. 164.
Βροτήσιος, 3' βρότειος - ἔργα Ἡσ. ἐρ. 771
ἀνὴρ Πίνδ. Π. 5, 3' - χεῖρ Εὐρ. Ὀρ. 271 -
μορφή, Βάκχ. 4.
Βροτο-δῶμων, ὄν, γεν. ὄνος, 2' ὁ δαίνων
περιπατῶν ὡς ἄνθρωπος δηλ. ὄρητος (ἐπὶ τοῦ
Πανύς) καίπερ ἔχων πόδας τράγου Ἀνθ. 15, 21.
Βροτο-γενής, 2' ὁ ἐκ ὀνητῶν γεννηθεὶς μετν.
Βροτό-γηρος, ὁ, γεν. ὄνος, 2' ὁ ἔχων ἀνθρω-
πίνην φωνήν (τῆρον) - ψιττακός Ἀνθ. 9, 582.
Βροτο-δαίμων, ὄνος, 2' ἀνθρωποδαίμων,
ἡμίθεος Ἡσύχ.
Βροτο-ειδής, 2' ὁμοῖος μὲ ἄνθρωπον, ἀνθρω-
πόμορφος Μανθ. 6, 546.
Βροτόεις, εἶσα, ἐν αἰματωμένους ἀπὸ ἀνθρώ-
πινον αἵμα (βρότος) - ἔναρα Ἡσ. ἀσπ. 367 - ἀν-
δρείγια Ἰλ. ζ, 509, δηλ. ἡμαγμένα ἀρ. λεξ.
Βροτο-κέρτης, ὄν, ὁ ὁ τοὺς βροτοὺς κέρων,
κουρεύς Ἀθην. 3, 98, διόρθ. Κασσάνδρος ἀντὶ βρο-
τοκέρης.
Βροτο-κλώστειρα, χορείη, ἡ ἡ κλώστειρα
(ἀπομαζίζουσα) τὰς τόχας τῶν ἀνθρώπων Μα-
νθ. 4, 11.
Βροτο-κτόνέω κτείνω, φονεύω ἀνθρώπους
Αἰσχ. Εὐμ. 399 εἶμα:
Βροτο-κτόνος, 2' ἀνθρωποκτόνος, φονεύς -
ουσία Εὐρ. Ἰ. Τ. 384 - Ἀρης Ὁρφ. ὕμν. 61 -
κράνεια Ἀνθ. 6, 123, homicida.
Βροτο-λοισγός, 2' ὁ ἀφανίζων, φονεύων τοὺς
βροτοὺς - Ἀρης Ἰλ. συχνά καὶ Ὀδ. 6, 115,
Αἰσχ. ἰκ. 665 - ἔρως Ἀνθ. 5, 180.
Βροτός (μόρος, μοῖρα, ὅθεν εὐφ. ἀντὶ μορτῆς)
ἐντ. τὸ σύνθετ. φασί-μφοτος, ὁ ὀνητός,
«φθαρτός ἡ γηγενὴς ἀνθρωπος» Ἡσύχ. παρὰ τῷ
ὀποῖω «βροταί» = γυναῖκες - ἀνὴρ Ἰλ. ε, 361 -
ἔθνος Πίνδ. Π. 10, 28 - ὡς οὗς ὁ βροτός = ὁ
ἀνθρωπος ἀντίθ. «θεοὶ οἱ ἀθάνατοι» Ὁμ. καὶ
μετν. π. ὑπὸ τοῦ Ὁμ. καλοῦνται οἱ ἀνθρω-
ποι θεῖοι, θειοί, ἐπιχθόνιοι, θνητοί,
διχυροί «βροτὸς ἀδύσεσσαι» Ὀδ. ε, 334.
Βρότος, ὁ τὸ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ἀνθρώπου χυ-
θὲν αἷμα «τὸ ἐκ τοῦ φόνου λύθρον, τὸ μετὰ κο-
νιορτοῦ αἷμα» ἀρ. λεξ. - αἱματώεις Ἰλ. ζ, 425 -
μέλας Ὀδ. ω, 188.
Βροτο-σκόπος, 2' ὁ σκοπῶν, ἀφωρῶν τοῦ
βροτοῦ καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν - μαινάδες Αἰσχ.
Εὐμ. 476.
Βροτοσ-σός, 2' ὁ σώζων τοὺς βροτοὺς - πέ-
τηρ Ὁρφ. λιθ. 750.
Βροτό-στονος, 2, Εὐρ. ἀποσπ. παρὰ Σχόλ. Ἀ-
ριστ. εἰρ. 123, ὁ γρ. ἀντὶ βαρυέστου, βαρυβρόμος.

ԳՆԴ ԹԵՐԱՊԵՎԻԱ

Βρυόω· καλύπτω, σκεπάζω μέ ὄρων· Ἀριστοτ. περί χρωμ. 386. σ. 792, 1.

Βρύσις, εἶς, ἡ· τὸ ἀναδύειν καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἀναδύεται τὸ ὕδωρ, πηγὴ ὕδατος μὲν.

Βρυσεῖαι, αἱ· πόλεις τῆς Λακωνικῆς· Ἰλ. 6, 583· παρὰ Παντ. 3, 20, 3 Βρυσεῖαι.

Βρυσιμός, ὁ· βρύσις Ἀρχαῖο. 58, 24.

Βρύσσος, καὶ βρύττος, ὁ· εἶδος ἐχίνου θαλασσίου Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 5, 8 γρ. βυσσών, βρυτῶν Ἀθην. 3, 91.

Βρυσσωνο-Θρασυμαχείο-ληψι-κέρματα, οἱ, Ἀθην. 11, 509, διόρθ. Μαίνεα· ἀντὶ «Βρυσσωνο-Θρα»· κερδοπακίον σύντρονον τοῦ βρυσσωνος καὶ Θρασυμάχου.

Βρύτεια ἢ βρύτια, τὰ· τὰ ἐκπύσματα (ταήπουρα) τῶν σταφυλῶν καὶ ἐλαίων Ἀθην. 2, 56.

Βρυτήρ, αἰόλ. ἀντὶ βυτήρ.

Βρυτίδαι, οἱ· γένος τι ἐν Ἀθήναις Δημ. κατὰ Νεαίρ. σ. 1365.

Βρυτικός (βρύττος=πυρέττω), 3 ὁ ἔχων πυρετὸν· τραυς Ἀθην. 11, 485, ὁ Μαίνεα, παράγει αὐτὸ ἐξ τοῦ βρύτινος καὶ ἐξηγεῖ διβασιλῖα.

Βρύτινος, 3 ὁ ἀνέγκων ἢ καμωμένος ἀπὸ βρύτον (νῆμα) Κρατίν. παρ' Ἡσυχ.

Βρύτων, τό, ὁ βρύτος, ὁ 1) εἶδος ζώου Θεόφρ. πρὸλ. ἰδ. Ἀθην. 10, 447, ὅστις ἐξηγεῖ «κρίθωνος οἶνος» καὶ λέγει ὅτι κατασκευάζεται καὶ ἐκ καρπῶν καὶ ῥίζων· 2) ζῶον ὁμοῖον κανῶν· Ἡσυχ. ἐξ οὗ κατασκευάζεται τὸ «βρύτινον πηνισμα».

Βρύττος, ὁ· εἶδος ἐχίνου θαλασσίου Ἀριστοτ.

Βρύττω, μ. ξω· βρύω· «βρύττειν» ἐσθλίσιν· Ἡσυχ.

Βρυγάζω· βρυγάζομαι Ἀισχ. μυθ. 307, ἡ κατὰ διόρθ. τοῦ Βουτυζάνου=βρυμάζω.

Βρυγαλέως, 3 ὁ βρυγώμενος.

Βρυγανόμοι· Νικ. ἀλ. 221 ἀντὶ

Βρυγάζομαι, ἀποθ. κατὰ τοὺς ἀρ. λεξ. ἰδ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λέοντων· οὐρλιάζω, μουγγρίζω Πολυδ. 3, 86· καὶ ἐπὶ βοῶν Σοφ. Ἀλ. 320· ἐπὶ ἐλαφάντων Πλούτ. Πυρ. 33, μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς ἔκφρασις σφοδρῆς ἀλληλόδυνος· «βρυγητέας» Σοφ. Οἱ. τ. 1265 καὶ μὲν. π. ἐπὶ τοῦ κλαυθμυρισμοῦ τῶν παίδων ἀντὶ τοῦ «κλαυθμυρίζειν» Μέν. ἀποσπ. 432, κυρίω· πρὸλ. βρύχω.

Βρυχετής, ὁ· πυρεττός, κυρ. βρυγμός τῶν ὀδόντων τῶν παλαιὰ καλεσθαι ὡς ἀπὸ πυρεττοῦ ἀρ. λεξ.

Βρυχή, ἡ· βρυγμός, τριξίμον τῶν ὀδόντων Ἀπολ. Ρ. 2, 83 καὶ μὲν. π.

Βρυχηδόν, ἐπὶρ. μετὰ βρυγμάτος Ἀπολ. Ρ. 3, 1374· ἐπὶ κυνῶν Ἀνθ. 9, 371.

Βρυχηθμός, ὁ, Ὀππ. κυν. 4, 171 καὶ

Βρύχημα, ατος, τό· τὸ βρυχᾶσθαι, ἡ φωνὴ τοῦ λέοντος, οὐρλιάζω, μουγγρίζω· λέοντος Ἀνθ. Πλαν. 91· ἐπὶ ἀνθρώπων Πλούτ. Μαρ. 20, κυρίως.

Βρυχητής, οὗ, ὁ· ὁ βρυγώμενος, ἐπὶ λέοντος Ἀνθ. 6, 57, καὶ

Βρυχητής, οὗ· βρυχητής μὲν.

Βρυχητικός, 3 ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ βρυχηθῆναι· «τὸ βρυχητικὸν τῶν ῥημάτων» Τζέτζ. εἰς Λακέρ. 739 ὁ βρυγώμενος ἐκκλ.

Βρύχιος (βρύξ), 3 καὶ 2 ὁ ἀποβλέπων τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὑποβρύχιος, θαλάσσιος· «βρύχιος ἀλμη» Αἰσχ. Πρ. 1083· «βρυχίη ἕλς» Ἀπολ. Ρ. 1, 310· «πόντος Ἀθην. 7, 302· «βρύχιος

ἡχώ βροντῆς» Αἰσχ. Πρ. 1082, συνήθ. ἐρημ. νεύεται ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁρόσ. ἡ θαλάσσα οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ βρύχου κατὰ τὸν Σχολ. οὕτως ἐμποδίζει ἡ προσφάτια τῆς πρώτης συλλαβῆς «βρύχιον ἀναστένουσα» Ἠλιάδ. 6, 9, submersus.

Βρυχή, ἡ· βρυχή Κ. Σμ. 4, 241.

Βρυχμός, ὁ, ὁ γρ. ἀντὶ βρυγμός Νικ. Θερ. 716.

Βρύχω (πρὸλ. βρύχω, τοῦ ὁποῖου κατὰ Μοτρίν εἶνε ὁ κοινὸς τύπος)· τρίζω τοὺς ὀδόντας Ἰπποκρ. «ὀδόντας Ἀνθ. 15, 51, ἀόρ. 6'. Ἐβρουγόν, δάκνω, δαγκάω» Ἀνθ. 9, 252· ἐν Εὐρ. Κύκλ. 359, 371 μετεβλήθη ἡ γραφὴ τῶν χειρογρ. βρύκειν. Παθ. βρύχομαι· Σοφ. Φιλ. 745 κατὰ τὸν Σχολ. = ἐσθλίσαι, ὁ παρκ. βέ-εβρυχα (πρὸλ. βουτμαν. λεξ. 2, 123, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ ἐπὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν ὀδόντων τοῦ πληγωμένου ἢ θυήσκοντος) ἀνήκει εἰς τὸ βρυχᾶσθαι=φονάζει δυνατὰ Ἰλ. ν, 393· ἐπὶ τοῦ ἡχου τῶν κυμάτων, ρ, 264, frendo.

Βρύχων (πρὸλ. βρύχων) μόν. ἐν. καὶ παρὰ. 1) πηγάζω, ἀνῶω, αὐξάνω, ἰδ. ἐπὶ τῶν θαλλόντων φυτῶν, ἀμαζώω, ἔχω ἀφθονίαν, εἶμαι γεμάτος· 2) μετὰ ὅτ. «ἐρνος ἀνθεὶ βρύει». Ἰλ. ρ, 36· «βίος ὄρων» μελιτταῖς καὶ προβάτοις καὶ στεμφολύκας Ἀριστ. νεφ. 46· μεταφ. «Θράσει Αἰσχ. Ἀγ. 167· καὶ ἐν περ. «γῆ βρύουσα φυτοῖς» Ἀριστοτ. καὶ μὲν. 6) μετὰ γεν.-δάφνης Σοφ. Οἱ Κ. 16· νόσου Αἰσχ. Χο. 59· «ἔραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι» Φιλῶστρ. γ) παρὰ ἐκκλ. μετὰ αἰτ. «φωνὴ μυρία ἀγαθὰ βρύουσα» Χρυσ. καὶ ἀπώτ. «βρύων θάλλος» Σοφ. Πλ. 421· 2) πηγάζω ἐν ἀφθονίᾳ· «χαρίτες ῥόδα βρύουσι» Ἀνακρ. 44, 2, καθ' Ἡσυχ. βρύει· ῥέει, πηγάζει, ἀναβλύζει, πηδᾷ, ἀνῶει, ἀνίσχιν, αὐξεται, scaturio, auendo.

Βρυώδης, 2' ἐκ τοῦ εἶδους τῶν βρύων, ὁμοῖος μὲ τῇ πλήρῃ ἀπὸ βρύα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 10'· φλοῖος=δυσώδης Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 15 καὶ Ἡσυχ.

Βρυώνη, ἡ, Νικ. Θερ. 939 καὶ

Βρυωνία, ἡ, Διοσκ. καὶ

Βρυωνίς, ἰδου, ἡ, Νικ. Θερ. 858· ἀγρία ἄμπελος ποιεπλεκομένη, κυν. βρουωνία· «ἄμπελος λευκή οἱ δὲ βρυωνίαν» οἱ δὲ ὀφιοστάφυλον· Διοσκ. 4, 134.

Βρωμαί, ατος, τό· 1) πᾶν ὅτι τρώγεται, φαγητὸν Ἰπποκρ. καὶ πῶμα Πλάτ. Κριτ. 115· 2) τὸ φαγητὸν μέρος, τὸ φάγμα (ὀδόντος), κοῦσωμα Ἰπποκρ.

Βρωμάομαι· -ώμαι, μέτ. ἀποθ. 1) καθ' Ἡσυχ. «δέομαι βρώσεως», ἔχω ὀρεῖν· 2) ὀγκάζομαι, ἡ γκαρίζω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ὄνου Μοτρί. «βρωμασμένους Ἀριστ. σφ. 618· πρὸλ. βρώμος· 3) βρωμῶ, βρωμῶ ὡς οἱ τράγοι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 29.

Βρωματίζω· δίδοι φαγητὸν, ταγίζω ἔκκλ.

Βρωματίον, τό, ὅπου. τοῦ βρωμά Ἀθην. 3, 111.

Βρωματο-μῖξ· ἀπάτη, ἡ· ἡ διὰ τῆς μίξεως τῶν βρωμάτων ἀπάτη, βλαβερά ἀπόλαυσις μεταμιγμένων φαγητῶν Ἀνθ. 9, 642.

Βρωματώδης, 2' βρωμώδης Διοσκ.

Βρωμέω· βρωμῶ, ὄζω, ἐπὶ τῆς ὁσμῆς τῶν τρώγων μὲν.

Βρώμη, ἡ· τροφή Ὀδ. κ, 460 καὶ μὲν. π.

Βρωμήεις, εἶσα, εν' ὁ γκαρίζων, ὄνος Νικ. ἀλ. 409, καὶ ἐπὶ ἡλ., 485.

τεχνίας Ἰπποκρ. ἀγώνης, ἀθλητίας, αἰνιγμαίων, βυθοσχημάτων, κλ. Βοχ. fundum, profundum. υθο-τρεφής, 2' ὁ τρεφόμενος, ζῶν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης μτγν.

υθώνας, π. μτγ. θηλ. τοῦ βυθῶν.

υκανάω· παίζω τὴν βυκάνην, σαλπίζω Πολλ. 6, 35.

υκάνη, ἡ· εἶδος σάλπιγγος Δ. Ἄλ. buccina. υκάνημα, ατος, τό· τὸ σάλπιγμα τῆς βυκάνης Ἀππ. Καρχ. 21.

υκανητής, οὔ, δ' ὁ παίζων τὴν βυκάνην Πολλ. 2, 29.

υκανίζω· βυκανάω ἀρ. λεξ.

υκανισμός, δ'· βυκανήμα Ἀρμον. 2. σ. 35.

υκανιστήριον, τό· βυκάνη γλῶσσ.

υκανιστής, οὔ, δ'· βυκανητής Δ. Ἄλ. 4, 18.

ύκτης (βύω) ου, ὁ ὅς ἐκ βυθῶν ταρασσών καὶ ροσσών, ἡχητικός, μεγάλη ἡχὴν, πλυσίσιτος ἀρ. λεξ. ἀνέμων βυκάνων Ὁδ. κ. 20, Ὁρρ. Ἀργ. 1110· ἑλλαι, 123 ἀνεμος ὁρητικός Νυκτόρ. 756, πλ. 181.

υκίς, αἰολ. ἡ· Βακχίς Μ. Ἐτ.

ύλαρος, δ'· κανθάρων γένος, χρυσοκάνθαρος Ἰνσ. παθολ. 253, tuillo.

ύλλος· βεθυμένος Ἡσύχ.

ύλλιοι, οἱ· φυλὴ Ἰλλυρίας Στράβ. 7, σ. 326.

ύλλω· βύω, βουλλώνω, στουπώνω Ἡσύχ.

υνέω, ἐν. καὶ παρτ. ἀττ. = βύω· *—τὸ στόμα χρυσεῖον Ἀριστ. εἰρ. 628· πρὸς διαδύναμι.

ύνη, ἡ· κρητὴ βεβεγγμένη καὶ βλαστῶσα καὶ πεφυγμένη μετὰ τῶν γλωσσίδων Ἀέτ. 10, 24· κρητὴ ἡτομασμένη πρὸς κατασκευὴν ζώου.

ύνη, ἡ· ἀργ. ὄν. τῆς θαλάσσης θεᾶς Ἰνούς ἡ Λευκοθέας Νυκτόρ. ἐπομέν. καὶ ἡ θάλασσα αὐτῆς Εὐφορ. παρὰ Μ. Ἐτ.

ύρμα, αἰ. ακος, αἰολ. ὁ μύρμηξ.

ύρσα, ἡ· ἡ ἀποδεκαμένη δορά, τομάρι Ἡρ. 4, 110· καὶ δέρμα Ἀριστ. ἱππ. 104· *βύρσης ὕζειν*, 889· *βύρσων ὁρμή*, εἰρ. 737· παρὰ Νεοκρ. 25, 238· τὸ ἐπὶ τοῦ ζώου δέρμα· παρὰ Λουκ. Λεξ. 6 ἀσλός, bursa, corium.

ύρσ-αἵματος, δ'· αἵτης ἀπάζων τὴν βύρσιν, αὐτὴ καλεῖται κωμ. ὁ βυρσοδέψης Ἡλέων· ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἀρπάζειν Ἀριστ. ἱππ. 197.

ύρσειον, τό· βυρσοδεφεῖον Σχολ. Ἀριστ. Ἄλ. 724.

ύρσεύς, ὢς, δ'· βυρσοδέψης Αἰσώπ. Ν. Δ.

ύρσεύς· βυρσοδέψης, ἀργάζω δέρματα Ἡσύχ.

ύρσειος, 3' ὁ ἐκ βύρσων (δερμάτων) προεργά-
μενος γεωπ.

ύρσινη, ἡ· ἱμάς, μάλιστα, λουρὶ μετὰ κωμ. ἀπαρῶν τοῦ μύρσινη Ἀριστ. ἱππ. 59.

ύρσιος, 3' ὁ ἐκ βύρσης κατασκευασμένος, δερ-
μάτινος, πετσένιος Δ. Κίσ.

ύρσις, ἴδος, ὑποκ. τοῦ βύρσα Ἡσύχ.

ύρσο-δέρμων, ὄνος, δ'· ἡ· πυγώδερμος, ὁ ἔχων βύρσαν αὐτὴ δέρματος κατ.

ύρσο-δεφεῖον, τό· ἐργαστήριον τοῦ βυρσοδέ-
ψου μτγν.

ύρσο-δέψης· ἀργάζω, παρασκευάζω δερ-
ματα Ἀριστ. πλ. 167.

ύρσο-δέψης, ου, ὁ ὁ ἀργάζων τὰ δέρματα,
τοῦρκ. ταπακίης Ἀριστ. ἱππ. 44, coriarius.

ύρσοδέψης, ὢς, ἡ· τὸ ἄργαγμα τῶν δερ-
μάτων Εὐστ. σ. 884, 24.

ύρσο-δεψικός, 3' ὁ ἀνήκων, χρησιμεύων εἰς
βυρσοδέψας Ἰπποκρ. Θεόφρ.

ύρσο-δέψιον, τό· βυρσοδεφεῖον Ἐπιγρ. παρὰ
Μ. Ἐτ. βυρσοδεφεῖον.

ύρσο-παγής, 2'· κατεσκευασμένος ἀπὸ βύρ-
σαν· ῥόπτρα Πλούτ. Κράσ. 23.

ύρσο-παφλαγών, ὄνος· ὁ βυρσοδέψης Πα-
φλαγών, κωμ. ὄν. τοῦ Ἡλέωνος Ἀριστ. ἱππ.

47, ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ· *συνέμιξε τὸ γένος
καὶ τὴν τέχνην, ἐντα τοῦ πλέον θνείδισσιν*.

ύρσο-ποιός, δ'· βυρσοδέψης Πολυδ. 7, 160.

ύρσο-πώλης, ου, δ' ὁ πωλὼν βύρσας Ἀριστ.
ἱππ. 136, καὶ συχνά

ύρσο-τενής, 2'· βυρσοτόνος, κεκαλυμμένος μὲ
τεντωμένην βύρσαν· τύμπανον Εὐρ. Ἐλ. 1367.

ύρσο-τομέει· τέμνω, κόπτω, χωρίζω βύρ-
σας Πολυδ. 7, 81.

ύρσο-τόμος, δ'· σκυτοτόμος, ὁ κόπτων βύρ-
σας Μανέθ. 4, 320.

ύρσο-τόνον, κύκλωμα· τύμπανον Εὐρ. Βάκχ.
124· τὸς βυρσοτενής.

ύρσώ· καλύπτω, ἐνδύω μὲ βύρσαν μαθημ.

ύρσ-ώδης, 2'· ὅμοιος βύρσῃ, γυνόρεος, σκλη-
ροῦ Γαλιν.

ύρσ-ώχην, ἑνος, δ'· ὁ ἔχων τὴν λαμὴν χω-
μῆνον μεταξὺ τῶν ὤμων, κοντολαμῆς Ἀθην.

2, 61· κατὰ Ἀριστ. *καὶ βυσσώχενας τοῦ· ἀ-
σχοῦς κέκληκεν* Μανέχ. ἀποσπ. 213.

ύρσις, ὢς, ἡ· τὸ βύειν, στούπωμα, παραγέμι-
σμα Εὐστ.

ύρσμα, ατος, τό· στούπωμα, βούλωμα Ἰπποκρ.
Ἀριστ. ἀποσπ.

ύρσσα, ἡ· βυσσός Ὁππ. ἀλ. 1, 453.

ύρσσα, ἡς· θυγ. τοῦ Εὐμήλου μεταβληθεῖσα εἰς
γλασκα (βύζαν) Ἀντων. Λίβερ. 15, σ. 106.

ύρσσαλοι, οἱ· βύζοι Ἡσύχ.

βυσσάτις, ἴδος, ἡ· βυζακία Πολυδ. 3, 23, 2.

βυσσάχην, δ'· γρ. βυσσάχην.

βυσσίζω· ἔχω τὸ χροῖμα τῆς βύσσου Βυζ.

βυσσινω-εσφής, 2'· ὁσφινωεσφής.

βύσσινος, 3' ὁ ἐκ βύσσου κατεσκευασμένος·
πέπλωμα Αἰσχ. Ἐπ. 1041· σινδών Ἡρ. 2, 28·

προσκεράλαια Ἀθην. 6, 255· ῥήματα = τὰ
ἀρμύζοντα εἰς τὸν φοροῦντα βύσσιν βασιλεῖα ἡ

γλῦκὰ καὶ μαλακὰ ὡς ἡ βύσσος Πλούτ. ἀποφθ.
σ. 174, διορθ. *βύρσιναι ῥήματα*.

βυσσο-δομευτικός, 3' ὁ ἐν βυθῷ, ἐνδομύχως
σκεπτόμενος Εὐστ. ἔργ. σ. 237, 54.

βυσσο-δαρής, 2'· βυθίζόμενος ὑπὸ βάρους Ἡσύχ.

βυσσο-δομεῶν κυρ. οἰκοδομῶ ἐν τῷ βάθει,
σκέπτομαι ἐν τῷ κρυπτῷ (κακόν τι) *κατὰ φρε-
σὶ βυσσοδομεῖν* Ὁδ. ρ. 66· -μόδους, δ, 678·

-δόλον Ἡσ. ἀσπ. 50· ὁργὴν Λουκ. περὶ δια-
βολ. 24· ἀπώτ. Ὁππ. κυν. 1, 250· *τὰ βυ-
σοδομευόμενα = μυστικὰ σχέδια Ἡλιοδ. 7, 11.

βυσσο-δομέει· βυσσοδομεῖν, ἔκ δάθους σκέ-
πτομαι Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. σ. 412.

βυσσόθεν, ἐπὶ. ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ ὁμελίων
Σοφ. Ἄντ. 596.

βυσσο-μέτρης, ου, δ' ὁ μετρῶν τὸν βυθὸν
τῆς θαλάσσης Ἀνθ. 6, 193 ἐπὶ ἀλίαν.

βυσσός, ἴων, δ'· βυθός, βάθος τῆς θαλάσσης
Ἰλ. ω, 80, Ἡρ. καὶ Ἀριστοτ. πρὸς βύσσα.

Βύσσος, ἡ· κατά Πολυδ. 7, 75 εἶδος λεπτο-
λίνου κτερίνου ἢ βάμβακος τῆς Ἰνδίας καὶ τὸ
ἐξ αὐτοῦ ὕψωμα Περσ. 5, 5, Θεόκρ. 2, 73·
βάμβαξ Στραβ. καὶ μετγ.
Βυσσο-φάρης, 2' ὁ φορεῖν βύσσινον φάρος ἢ
βύσσινον φορέματα Ἡσυχ. 8, γρ. βυσσοφάρης.
Βυσσο-φρων, ὁ, γιν. ονος, 2' βαθύφρων,
κρυφίνους, πανοῦργος Αἰσχ. Χο. 641.
Βύσσωμα, τό· βύσμα ἐπὶ δικτύων, τὰ ὅποια
κλείουσι τὸν ὄρμον τῶν θύνων Ἀνθ. 6, 33.
Βύσταξ, ακος, ὄμρ. δ' μύσταξ Ἀθην. 4, 143 πλ.
Βύστρα, ἡ· βύσμα, στούπωμα, βλωμός Πολυδ.
10, 172.
Βυτίνη, πυτίνη παρὰ τοῖς Ταρναντίνοις Ἡσυχ.
Βύω, μόν. μετγ. Ἀριστοτ. φυτ. 2, 9, ἄλλ. βυ-
νίω, μελ. βύω, π. παρ. βέβυσμαι· στουπώνω,
γεμίζω· νήματος βέβυσμένος· Ὁδ. 8, 134· «τὸ
στόμα ἐβέβυστο» = ἐστουπώσκειν, ἐγέμισεν Ἡρ. 6,
125· «ὄλκος βέβυσμένος ἐνίης» Νον. Δ. 9, 298·
«ἵππος ἀριστήσας βέβυσμένος» Τρυφ. 308, 150·
«τινὶ, διὰ τίνος»· «χυτρίδιον σπογγίω βέβυσμέ-
νον» Ἀριστ. ἤλ. 439· «παῖδιον κηρίω», Θερ.
506· «βέβυσμένος τὴν ῥίνα» Ἀθην. 7, 290· «τὰ
ὅτα = βαρύκοις Ἀνακ. κατάπλ. 5.
Βῶ, βῆς, βῆ, ὄμρ. 6, ὅπου. τοῦ βῆινω.
Βῶδιον, ὄμρ. τό· βοδῖον Ἡσυχ.
Βωθέω, ἰων. ἀντὶ βοθῆω.
Βωκαλλίς, ἰδός, ἡ· εἶδος ἰνδοῦ πτηνοῦ Αἰλ.
Γ. 2, 13, 25.
Βώκαρος, ὁ· ποτ. τῆς Σαλαμίνος ὑπερὶ Βω-
καλίας κληθεὶς Λυκόφ. 451, Στραβ. 9, σ. 394.
Βωκολιάσσω, ὄμρ. ἀντὶ βωκολιάζω.
Βωκολιαστῆς, ἄ, ὄμρ. ὁ· βωκολιαστής.
Βωκολικός, ὄμρ. ὁ· βωκολικός.
Βωκόλος, ὄμρ. ὁ· βωκόλος.
Βῶκος, ὄμρ. ὁ· βοῦκος.
Βωλά, ἄς, ὄμρ. ἡ· βουλή.
Βωλάζω· σκαλεύω, σκαλίζω, ἀνασκάπτω μετγ.
Βωλάχιον, τό, ὅπου. τοῦ βωλαξ Ἡσυχ.
Βωλάχιος, 3' ἡ ἔχουσα βωλάχας, παχέια· γῆ-
Πίνδ. Π. 4, 228.
Βωλαξ, ακος, ἡ· βῶλος, κοιν. σῶλος Πίνδ.
Π. 4, 37· ἐν γένει χώρα, γῆ Θεόκρ. 17, 80.
Βωλάριον, τό· βωλάχιον, ὅπου. τοῦ βῶλος Στραβ.
Βωλήδον, ἐπίρ. ἐν εἰδὲ βῶλου, ὡς βῶλος ἀρ-
λεξ.
Βωλήτινος· ἄρτος τις, ὅστις σκευάζεται ὡς ὁ
βωλήτης Ἀθην. 3, 113.
Βῶλινος, 3' ὁ κατεσκευασμένος, συγχείμενος
ἀπὸ βῶλους, πλίνθους· καλῖα, οἰκία Ἡσυχ.
Βωλίον, τό, ὅπου. τοῦ βῶλος Ἀριστοτ. σφ.
203, 8, γρ. βῶλιον Ἀριστοτ.
Βωλίτης, ου, ὁ· φαγώσιμος μύκης (μανητά-
ριον Γαλην. Παῦλ. Αἰγ. 1, 77, boletus.
Βωλίτις, ἰδός, ἡ· βωλοειδής, πεπισμένη βω-
ληδόν, στρογγύλος· στυπηρία Διοσκ. 5, 123.
Βωλο-ειδής, 2' ὁμοίος μὲ βῶλον Θεόφρ.
Βωλο-κοπέω· συντρίβω τὰς βῶλους Πολυδ.
7, 141, Ἀριστ. εἰρ. 558.
Βωλο-κοπία, ἡ· τὸ βωλοκοπεῖν, σβάρνισμα
τοῦ χωραφίου, occasio.
Βωλο-κόπος, 2' ὁ συντρίβων τὰς βῶλους·
σῦρα = σβάρνα, βωλοκόπι Στ. Βυζ. ἐν λ. Δω-
θῶν Πολυδ. 1, 243.

Βωλο-ποιέω· σχηματίζω βῶλους Ἱπποκρ.
Βῶλος, ου, ἡ, κατὰ τοὺς γραμμ. καὶ ὁ Ἀριστοτ.
ὄμρ. 46 καὶ μετγ. πρβλ. Λοβέκ. Φρύν. 51
(βάλλω)· τεμάχιον χώματος, κοιν. σῶλος,
Ὁδ. σ. 374· «ὄγρως ἀροῦρθε 6.» Σοφ. Αἴ. 1286·
«βῶλον ἀνίστανται» ἐπὶ τοῦ ἀρότρου Πλούτ.
Ῥωμ. 10' συνεκδ. γῆ, χωράρι, γῶρα Νικ. Ὀμρ.
174· ἐν γέν. κομμάτι· «μολίβδου Δ. Σικ. 3,
14· «χρυσίου Στραβ. 3, 2, 8' μετγ. ἐπὶ τοῦ ἡ-
λίου Εὐρ. Ὀρ. 986· ὁ τύπ. «τὸ βῶλος», ἐξ οὗ
βῶλες Ἀνθ. 7, 719 εἶνε ἐβλαμμένος, gleba, massa.
Βωλο-στροφῆ· στρέφω τὰς βῶλους, ἀνα-
σκαλεύω, διδοῦναι γαῖαν. pastino, occo.
Βωλο-στροφῆα, ἡ· διδόσιμα, δεύτερον ὄρ-
γμα μετγ. repastinatio.
Βωλο-τομέω· βωλοκοπέω, σχίζω, κόπτω τὰς
βῶλους μετγ.
Βωλο-τόμος, 2' βωλοκόπος, ὁ κόπτων τὰς
βῶλους· μῶμνηκας Ἀνθ. 9, 438.
Βωλ-ὠδήτης, 2' βωλοειδής ἢ γεμάτος ἀπὸ βῶ-
λους Θεόφρ.
Βωμῖκευμα, ἴσος, τό· βωμολόχημα, παρα-
λογισμός, πανοῦργημα κολακευτικόν Ἡσυχ.
Σχόλ. Πλάτ. πολ. 10, σ. 487.
Βῶμαξ, ακος, ἡ, ὅπου. τοῦ βωμός Β. Ἀν. 35.
Βῶμαξ, ακος, ὁ· βωμολόχος μετγ.
Βωμίσις, 3, Σοφ. ἀποσι. ἀντὶ
Βῶμις, 3 καὶ 2' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν, ὁ κα-
θήμενος, κείμενος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Σοφ. Ἀντ.
1301· «βωμία ἐσημένη» Εὐρ. ἰκ. 105· ἐπιστή-
ται, Γ. Γ. 1284 καὶ συχνὰ καὶ παρὰ μετγ. π.
Βωμίς, ἰδός, ἡ, ὅπου. τοῦ βωμός· βαλμός, κολα-
κωπάτι· βωμός Ἡρ. 2, 125.
Βωμίσκος, ὁ, ὅπου. τοῦ βωμός μετγ. πρβλ.
Πολυδ. 2, 93.
Βωμίστρια, ἡ· ὑπηρέτης βωμοῦ, ἱέρεια Νικ.
ἄλ. 217, Σχόλ.
Βωμο-ειδής, 2' ὁμοίος βωμῷ Πλούτ. Θερ. 32.
Βωμο-λόγευμα, τό· λόγος καὶ πράξις τοῦ βω-
μολόγου, βωμολογία Ἀριστ. ἱππ. 899, Σχόλ.
«κολάκευμα, βωμολόχα σῶματα»
Βωμο-λογεῖσθαι· κάμνω βωμολογίαν, εἶμαι
βωμολόγος, φλυαρῶ Ἀριστ. νεφ. 956, ἀντὶθ.
σεμνύνομαι· «τοῦς γε βωμολογευομένους καὶ
σκόλπειν καὶ μμεῖσθαι δυναμένους εὐφροεῖς κα-
λοῦσι» Ἰσοκ. 7, 49 καὶ μετγ. scurrant agn.
Βωμο-λόγῃ· βωμολογεῖσθαι Συνέπ. ἐπαιτῶ
Πολυδ. 3, 111.
Βωμο-λογία, ἡ· ἐπαιτεία Πολυδ. 3, 111· τὸ
ἔργον καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ βωμολόγου Πλάτ.
πολ. 10, 606, ἀντὶθ. εἰρωνεία Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 18.
Βωμο-λογικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς βωμολόγον,
βωμολόγος ἴδιος Λουκ. Ἐρμ. 58.
Βωμο-λόχος, ου, ὁ· «ὁ λογῶν καὶ κρυφίως
ὑποκαθήμενος περὶ τοὺς βωμούς ἐπὶ τῷ ἀρπά-
ζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα»· «οἱ ἐπὶ τοῖς βω-
μοῖς λοχῶντες, ὅ ἐστι καθεζόμενοι καὶ μετὰ κο-
λακείας προσαυτύντες» ἀρ. λεξ.· καὶ ἀγορεύει
Λουκ. ἰδ. δὲ οἱ διὰ κολακείας καὶ φλυαρίας ζη-
τούντες νὰ ἀρπάσῃσι θεῖον Ἀριστοτ. ἡθ. 2,
7, 4, 14· παρὰ τοῖς Ἀριστ. ἱππ. 1355· ἐπὶ
Βατρ. 358· «βωμολογῶν τι· ἐξαιρε· = πανοῦρ-
γον, ληστρικὸν Ἀριστ. ἱππ. 1190, Σχόλ. ἐν γέν.
πανοῦργος· καὶ ἀντίσχυοντες καὶ πατραλοῖας

ριστ. γερ. 900. «καὶ πανουργός καὶ ψευδολόγος», βάρτ. 1517 καὶ μετν. π. sacrilegus, impostor, sceleratus.

βωμο-λόγως, ἐπὶρ. βωμολογικῶς, μὲ τρόπον βωμολογικόν μετν.

βωμο-νίκης, ου, δ' 1) ὁ νεανίας ὁ νικήσας τοὺς ἄλλους νέους κατὰ τὴν υπομονὴν εἰς τὰς περὶ τὸν βωμόν τῆς ὁρθῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σπάρτῃ ματαγωγίσεις Ὑγίν. μυθ. 269 2) ἀρχὴ τις ἐν Σπάρτῃ Ἐπιγρ.

βωμός, ὁ (βαίνω) πᾶν ὄψωμα, ἐφ' οὗ τίθεται ἄλλο τι ἢ εἰς ὃ ἀναβαίνει τις. «κτίσμα τι ἀπλῶς καὶ ἀνάστημα, ἀφ' οὗ ἐστὶ βῆναί τι καὶ τεθῆαι» Εὐδοκ. θέσις, βάσις, κρηπίς, κάθισμα τῆς μάξης Ἰλ. θ. 441, Ὀδ. καὶ μετν. ἡ βάσις τῶν γαλματῶν Χριστόδ. ἐκφρ. 1, ἰδ. δὲ θυσιαστήριον. - ἱεροὶ Ἰλ. 6, 306 καὶ συχνὰ παρὰ μετν. ἀπέφερε τῆς ἐσχάρας, ἐπειδὴ εἶχε βαθύδας καὶ τοὺς ὤφηλός. «βωμοὺς ἰδρύεσθαι» Πλάτ. συχνὰ. ἢ ποιηταὶ καὶ ἰδ. οἱ τραγ. μεταχειρίζονται συχνὰ τὸν πλ. ἀντὶ τοῦ ἐν Σοφ. τραγ. 238, 752.

βωνός, λόφος, τάφος, τύμβος Ἀνθ. Ἀππ. 62, βάσις, ἀγα, tumulus.
βωρ, ἀντὶ βωτῶν αἰτ. τοῦ βοῦς, ἀλλ' ἐν Ἰλ. 238 συνείρ. τοῦ βοῦν.

βωνίτης, ου, δ' βούτης καλλ. ἀποπ. 157, 8. γρ. Βῶξ, βωκός, ὁ, συνηρ. ἀντὶ βόαξ Ἀθην. 8, 358. Βωρεὺς, ἕως, ὁ εἶδος ἰχθύος, κοιν. βοῦρος Ζενοκρ.

Βωρίδιον, τό ὄψοι. τοῦ βωρεὺς.

Βῶρος, ου, δ' κύρ. ὄν. Ἀπολδ.

Βῶς, ὄωρ. ἀντὶ βοῦς.

Βῶσαι, ὄωρ. ἀντὶ βοῆσαι.

Βῶσας συνηρ. μετχ. ἀορ. ἀ. ἐνερ. τοῦ βοᾶω, ἀντὶ βοῆσαι.

Βωσί, ὄωρ. ἀντὶ βουσί, δοτ. πλ. τοῦ βοῦς.

Βῶσι, γ' πλ. πρόσ. ἀορ. 6'. ὄψοι. τοῦ βαίνω.

Βωστρέω (βοᾶω) βοᾶω, κράζω εἰς βοήθειαν Ὀδ. μ. 124, Ἀριστ. εἰρ. 1112 καὶ συχνὰ ἀπώτ. καὶ μετὰ αἰτ. Θεόκρ. 5, 64. - τινί τι=διατίσσω Ὀππ. κυν. 4, 288.

Βωταλῆς, ἴδος, ἡ νυκτερίς Ζωναρ. σ. 414.

Βωτήρ, π. ἀντὶ βοτήρ Εὐδοκ. Ὀδ. σ. 1739, 45.

Βώτης, ου, δ' βούτης, βοσκός, βοσκός Θεόκρ.

Βωτ-άνειρα, Φθ. ἡ ἡ τρέφουσα ἄνδρες, ἔρωα; Ἰλ. α. 155 - γῶν Ὀμ. ὅμν. Ἀπολ. 363.

Βῶτις, ἴδος, ὄωρ. ὀηλ. τοῦ βούτης βοσκοπούλα Θεόκρ.

Βώτωρ, ὄρος, δ' βοτήρ, βοσκός Ἰλ. μ. 302 καὶ συχνὰ ἐν Ὀδυσσεῖα.

Γ.

Γ.

γ, γάμμα, τρίτον στοιχείον τοῦ Ἑλλήν. ἀναβήτου. ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον γ' = 3, γ = 3,000. Τὸ αὐτὸ στοιχείον δεῖκνύει καὶ τὸ ἔρριον ν (πρὸ τῶν γ, κ, χ καὶ ξ) ἡ μεταβάσις ἀπὸ τοῦ αἰολικ. δίγαμμα εἰς τὸ γ περιώρισθι εἰς τοὺς βωμοτούς Giese π. αἰολ. διαλ. σ. 189. εἰς δὲ τὸ γαῖα = αἶα τὸ γ εἶνε ριζικόν. Πρὸ τοῦ λ καὶ ν φαίνεται συχνὰ ὡς εὐφωνικόν, ἰδ. ὅμως εἰς τοὺς φραγμ. σχηματισμούς, ὡς λιύσσω καὶ νοέω, ἐξέλιπε. Μετὰ τοῦ δ ἀνταλλάσσεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς τὸ δνόφος, δᾶ, μετὰ τοῦ ε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἰς τὸ βλήχων, ἐπίσης ὡς καὶ μετὰ τοῦ λ εἰς τὸ μόλις.

α, ὄωρ. ἀντὶ γε Ἀριστ. Λυσ. 205.

ᾶ, ὄωρ. ἀντὶ γῆ.

ᾷ, ὄωρ. ἀντὶ γαῖα, γῆ, ἐξ οὗ τὸ ποίημα τοῦ Ἐπυλάριου Γᾶ καὶ Θάλασσα Ἀθην. 3, 106.

αἶα, αἶ, καὶ Γάβα, ἡ πόλις. α) ἐν Ἰουδαίᾳ, εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὴν Ἰώσ. 6) ἐν Γαλιλαίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου, κατ. Γαβαθηνοί.

αἶαθ ἡ, ἡς, ἡ, Στ. Βυζ. Γαβάζη Ἰώσ.

αἶαθα, αἶ, ἡ Γαβαθα, ὅτε μὲν ἀλλ. ὅτε δὲ τᾶ, γεν. - ὦν, πρὸς δὲ, Γαβαθαθων, ἡς, ἡ, καὶ Γαβαθῶ Γαβαθσαούλη, ἡς Ἰώσ. 1) πόλις ἐν Ἰουδαίᾳ = Γαβᾶ, κατ. Γαβαθηνός. 2) τόπος τῶν Φιλισταινῶν ἐν Παλαιστίνῃ.

αἶαι, Ἰώσ. Γαβαί 1) πόλις εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Περίσας μὲ βασιλικά ἀνάκτορα, κατ. Γαβαίος καὶ Γαβηνός. 2) Γαβᾶ ἐν Ἰουδαίᾳ Ἰώσ.

Γαβίνιος.

Γάβαιον, τό Γόδαιον, ἀκρωτ. δοτ. τῆς Γαλλίας.

Γαβαίος, δ' ἄρχων τῆς Μικρᾶς Φρυγίας Ξεν.

Γάβαλα, ὦν, τὰ πόλις παραθαλασσία τῆς Συρίας, νοτιώτερον τῆς Λαοδικείας, Στράβ. τανὺν Δοχεβιλέ, κατ. Γαβαλεὺς καὶ Γαβαλίτης, ὀηλ. - τας.

Γαβάλη, ἡ πόλις εἰς τὰ δυτικὰ ὅρια τῆς Μηδίας Πτολ.

Γαβαούπολις, ἡ πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ = Γαβαῶ, κατ. Γαβαουπολίτης Στ. Βυζ.

Γάβαρχ, ὦν, τὰ πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ Ἰώσ. κατ. Γαβαρηνός.

Γαβαρώθ, χωρίον ἐν Γαλιλαίᾳ, ἀκλ. Ἰώσ.

Γαβαῶ, δοτ. ὦ, αἰτ. ὦ καὶ ὦν, καὶ Γαβαούπολις Στ. Βυζ. πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, 50 περίπου στάδια ἀπέχουσα τῆς Ἱερουσαλῆμ, κατ. Γαβαωνίτης Ἰδε καὶ Γεβωνίτης Σουτδ.

Γάββα Γαβᾶ, πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ (τῆς Συρίας) Στ. Βυζ. κατ. Γαββηνός Παυσ.

Γάβηνα, πόλις ἐν Μηδίᾳ Πτολ. 6, 2, 13.

Γαβίνιος, δ' ὄν. Ρώμ. Gabinius.

Γαβηνοί ἴδε Γάβα.

Γαβιτηνῆ, ἡ καὶ Γαβιανῆ, χώρα ἐν Περίσῃ (Ἑλυματῆς) Δ. Σικ. κατ. Γαβηνοί.

Γαβινία, ἡ, ὁδός, via Gabina, ἡ ἀπὸ τῆς porta Esquilina πρὸς Γαβίους ἄγουσα.

Γαβίνιος, δ' γένος ἐν Ρώμῃ δημοτικόν, ἐξ οὗ κατ' ἐξοχὴν ἀναφέρονται. 1) ἄλλος Γαβίνιος, ἐξ οὗ ὁ Γαβινιακὸς πόλεμος Ἀθην. 2) Πούπλιος

Γάβιος, στρατηγός ἐπὶ Καίσαρος Κλαυδίου Δ. Κάσ. 3) Ῥωμ. συγγραφεὺς Στράβ.
 Γάβιοι, οἱ, λατ. Gabii 1) πόλις ἐν Λατίῳ, λεγόμενη καὶ Γαβίων πόλις, διότι οἱ κατ' ἐκαστόντο (οἱ) Γάβιοι Δ. Ἀλ. ἔτι δὲ καὶ Γαβίται 2) = Ἀβιοι Στ. Βυζ.
 Γάβιος, ὁ 1) ἀρχηγός τῶν Λυδῶν Νον. 2) Μάρκ. Γάβιος Ἀπίκιος, ὁ Ῥωμ. Apicius Δ. Κάσ.
 Γάβου κληθεῖς ἄνθρωποι, ὁ ἄνθρωπος. ὄν. νομισμ. Κολοφων.
 Γάβρος, πόλις τῆς Περσίδος Πτολ. ἴσως ἢ νῦν Καδάρ.
 Γαβραντοῦ κίων, ὁ καὶ εὐλίμενος λεγόμενος κόλπος ἐν Ἀλδουῶνι, Πτολ.
 Γαβρητὰ καὶ Γαβρητὰ, ἡ, ὅλη· μέγα ὄρεος τῆς Γερμανίας (Βοημικὸς ὄρυξ) Στράβ.
 Γαβριήλ Ἑβρ. (= Θεοῦ δυνάμις) 1) ὁ ἀρχάγγελος· Γαβριήλ Ν. Δ. Λουκ. 1, 19 2) ὄν. κύρ. Fabr. b. g. 11, 624.
 Γαβρητῆλας· Γαβριήλ Σουῖδ.
 Γαβριήλτιος, κλ. -ήλις, ὁ πολιτάρχης ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ποιητὴς τῆς Ἀνθ.
 Γαβρίας· πόλις ἐν Μηδίᾳ Πτολ.
 Γάγαι καὶ Γαγαία· πόλις, ἐν Λυκίᾳ Διοσκ. κατ. Γαγαίος· ἐπιθ. Γαγάτης, ἐξ οὗ Γαγάτης λίθος = καυστικός, μαῦρος, πικρῶδης Γαλην.
 Γαγγάτης, οὐ, ὁ, καὶ Γαγγίτης, ἰδὸς, ἡ· ὁ, ἡ ἐκ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ.
 Γαγγαλίξω, μετν. τύπ. γαγγαλίξω Λοδ. εἰς Φρόν. 97· ὁ δὲ Ἡσυχ. καὶ γαγγαλιῶ.
 Γαγγαμεύς, ὁ (γάγγαμον) ἄλιός· ὁ τῷ γαγγάμῳ ἐργαζόμενος καὶ σαγηνευτὴς τῶν ὀστρεῶν Ἡσυχ.
 Γαγγαμή, ἡ· μικρὸν ἀλιευτικὸν δίκτυον διὰ τὰ ὀστρεὰ μέλιστα Στράβ. 7, 307.
 Γάγγαμον, τό· τῷ ἄνωτ. Ὅππ. ἀλ. 3, 81 παρὰ δὲ Πολυδ. 2, 169 λέγεται καὶ μεταφ. γάγγαμον ἢ γαγγαμῶν, τό ἐπιπλοῦν «τὸ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον» καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμῶν· ἐπὶ νεύρων ἐστὶ πλέγμα καθάπερ τὸ δικτυώδες, ὃ καλεῖται σαγηνή· μεταφ. αἵτης Διογ. ἀγ. 369, rete.
 Γαγγαμο-υλκός, ὁ (ἐλκω) γαγγαμεύς, ὁ τὸ τῶν ὀστρεῶν δίκτυον σῶμα.
 Γαγγαμῶν, ὄνος, ὁ γάγγαμον Πολυδ.
 Γαγγανοί, οἱ 1) ἔθνος τῆς Ἰρλανδίας εἰς τὴν δυτ. περὰ τὴν, Γαγγανῶν ἄκρον ἐν Ἀλδουῶνι 2) ἔθνος ἐν Ἰνδία Πτολ.
 Γάγγαρα ἢ Γαίταρα· πόλις ἐν Ἀλδουῶνι Πτολ.
 Γαγγαρῖται· Γανδαρῖται, Ἰνδικὸν ἔθνος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου Πλιν.
 Γάγγας, ὁ· Γάγγης, ποταμὸς Ἰνδίας.
 Γάγγη, ἡ 1) ἱμφορεῖται εἰς τὸ στόμιον τοῦ Γάγγου 2) πόλις μεσογαίᾳ τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Γάγγου Στράβ.
 Γάγγης, οὐ καὶ ἡ, ὅτ. ἡ, αἵ. εα 1) ποταμὸς Ἰνδίας, Ἑβρ. Φουζών, Ἑλλην. ἀργαῖος. Χλιαρὸς Πλουτ., καὶ ὁν διηγεῖται ἡ Ἰνδικὴ εἰς ἐντὺς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδιαν, ἐξ οὗ Γαγγητις, ἰδὸς, χώρα 2) πόλις (ἴδε Γάγγη) 3) υἱὸς τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τῆς Κιλαυρίας, εἰς τὸν Χλιαρὸν πεσὼν, ἐξ οὗ καὶ Γάγγης ὁ ποταμὸς ἐκλήθη (Πλουτ. π. ποτ. 4, 1 4) βασιλεὺς τῶν Διόλων Φιλοστρ.

Γαγγητις πέτρα· γαγάτης μετν. ἰδ. κύρ. ὄν.
 Γαγγλίον, τό· πρῶτον τῶν τεσσάρων, ἀποστήματι τι ἄπρον ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· «ἐνέστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν θερμώδες, ἡ τριχία, ἡ ἀλμυρὸς» γίνεται δὲ περὶ τὰ ἄρθρα καὶ κεφαλὴν Πολυδ. 4, 197· «γάγγλιόν ἐστι νεύρου παρὰ φύσιν συστροφή σωματοποιούμενη» Γαλην. κατὰ δὲ Ἡσυχ. γαγγλίον, ganglion.
 Γαγγλι-ώδης, 2· ὁμοίος μὲ γάγγλιον Ἰπποκρ.
 Γάγγρα, ὢν, τὰ, καὶ Γάγγρα, αἱ, ἡ· πόλις εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Παρλαγονίας, νῦν Χαγκρέλ, κατ. Γαγγρηνός Στ. Βυζ. καὶ Γαγγραιός.
 Γάγγραινα, ἡ (γράω, γραῖνω, γαγγραίνω) ἀποστήμα, καταπύοντα τὰ περὶ αὐτὸ μέρη, ἀποστήματα καὶ πύοντα· πρὶν δὲ τὸ ἀποστήματος ἡ φλύγωσις, ἀδελφεία καταπύοντα εἰς ἔμπροσθεν, ἐν ὅσῳ καὶ τὰ περὶ νεκρωμένα μέρη ἔχουσιν ἀσθησὶν κατὰ μετὰ δὲ ταῦτα, καλεῖται σφάκαλος· τὰ δὲ Γαληνὸν ἡ λέξις γάγγραινα ἦν ὁ καὶ αὐτὸ τεχνικὸς ὄρος, σφάκαλος δὲ ἡ συνήθης ἔκφρασις· μεταφ. ἐπὶ κολακείας Ν. Δ. καὶ Πλουτ. προσετι καρκίνωμα Πλουτ. διακρ. κολ. καὶ φιλ. 30.
 Γαγγραϊνικός, 3· ὁ εἰς τοιαύτην ἀνέκτων γάγγραιναν Διοσκ.
 Γαγγραϊνόςμας, οὐμαί· ὑπὸ γαγγραϊνῆς κυριεύουσα Ἰπποκρ.
 Γάγγρα ν-ώδης, 2 (εἶδος) ὁμοίος μὲ γάγγραιναν Ἰπποκρ.
 Γαγγραῖνωμα, τό· πάθος γαγγραϊκόν, ἡ γάγγραινα.
 Γαγγραῖνωσις, ἡ· ἡ ὑπὸ γαγγραϊνῆς κυριεύουσα Ἰπποκρ.
 Γαγιανός, ὁ· ῥήτωρ Σμυρναῖος· Φρόν. 418 = Γαγιανός.
 Γάδ· Γάδας = Γάδης, υἱὸς τοῦ πατριάρχου Ἰσάκ· ἰδ. καὶ Γάδος, εἰς προφήτης Ν. Δ.
 Γαδγάλη, ἡ· πόλις Αἰθιοπίας.
 Γαδμάρις, ὢν· χώρα πρὸς νότ. τῆς Μηδίας.
 Γαδανώπιδες· ἔθνος Καρμανίας Πτολ.
 Γάδρα ὢν, τὰ 1) πόλις ἐν Περσίᾳ τῆς Κιλικίας Συρίας, ἥτις κατὰ Στ. Βυζ. καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκαλεῖτο, ἡ χώρα Γαδαρίς, κατ. Γαδαρεὺς καὶ Γαδαρηνός 2) τόπος ἐν Μακεδονίᾳ Στ. Βυζ.
 Γαδάσηνα· πόλις Καππυδοκίας Πτολ.
 Γαδάτας, ὁ· εὐνοῦχος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Ξεν.
 Γάδδα, ἡ· τόπος Ἀραβίας, κατ. Γαδδηνός Στ. Βυζ.
 Γάδαιρα, ὢν, τὰ, καὶ ἡ Γάδαιρος καὶ ἰων. Γάδαιρα· πόλις ἐν τῇ Βαίτικῇ Ἰσπανίᾳ, νῦν Cadix ὡς νῆσος (Gades, νῦν Λουα)· Εὐρώπεια Στράβ. ὡς δύο νῆσοι, Αἰδικὴ καὶ Εὐρωπαϊκὴ Σκύλαξ, ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἐξώτατον ὄριον τῆς γῆς πρὸς ἐκεῖνα τὸ μέρος· ὅθεν καὶ παροιμία· «τα γὰρ Γαδερῶν οὐ περὶ τὰτα», ἐπὶ πραγμάτων ἀδυνάτων Ἀποστόλιος, κατ. Γαδερῆτης, Γαδερηνός, Γαδερῆτος Στράβ.
 Γάδερθα· τόπος ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Πτολ.
 Γαδηνός· ἔθνος ἐν Βρετανίᾳ.
 Γαδιάς· ἐπὶ τῶν Ἀντιπάρου.
 Γαδιτανός, ὁ· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, οὗτινος ἦτο ἐν Γαδερῶσι περίφημος ναὸς Φιλόστρ.

Γαδός, ὁ ἑχθρός, ἀλλως καλούμενος ὄνος Ἀθην.
7, 315.

Γάδρα· πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, κατ. Γαδρηγός
Στ. Βουλ.

Γαδρωσίαι καὶ Γαδρωσίαι· κατ. τῆς Γαδρω-
σίας, ἥτοι Γαδρωσίας, τοῦ νῦν Βελουτχιστάν Ἀρρ.
αδωρ· πόλις ἐν Περσίᾳ (Κόλη Σορία) Πτολ.
ἀέτη, ἡ κωρ. ὁ γυναικὸς Ἐπιγρ.

Δ. Σικ. ἐν γέν. ποσότης χρημάτων Πολυδ. 22,
16, ἐν δὲ τῷ 26, ὁ συνημμένος ἡ γὰρ καὶ τὰ
χρήματα σημαίνει καὶ ἄλλα πολὺ τιμα πρᾶγ-
ματι, καὶ ἐν τῇ Ν. Δ. Γαδρωσίαιον, aerarium.

Γάδα, ἡς ἡ πόλις α) τῆς Παλαιστίνης κα-
λούμενη καὶ Μίνωα, καὶ ἄρα καὶ ἡ τῶν Γα-
δαίων πόλις, κατ. Γαδίται, Γαδαίων β) τῆς
Βορρηνῆς γ) τῆς Αἰθιοπίας ἐπὶ τῆς Εὐφράτης θα-
λάσσης δ) τῆς Σογδιανῆς Στ. Βουλ., Πτολ.

Γάδακα πόλις α) τῆς Αἰτωπίας τῆς Μηδίας,
κατ. Γαδακηνός β) ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Παραπα-
μαδών.

Γαδακηνή, ἡ χώρα τοῦ Γαλατικοῦ πόντου
Στράβ.

Γαδαρα, ὡν Γάδαρα.

Γαζηλῶν, ὄνος ἡ πόλις τοῦ Πόντου Στράβ.

Γαζηνα· πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας Πτολ.

Γαζιουράι, τὰ πρῶτ. τοῦ Γαλατικοῦ Πόντου
Στράβ.

Γαζον, τῆς καὶ Γάζος δ' πόλις Ἰνδίας Στ. Βουλ.

Γαζο-φυλακίω· εἶμαι γαζοφυλάξ, φυλάττω
τὴν θησαυρὸν Δ. Σικ. 17, 74.

Γαζο-φυλάκων, τὸ θησαυρὸς Ν. Δ. ταμείον
Στράβ. 7, σ. 319.

Γαζο-φυλάξ, ὁ φυλάκτων τὸν θησαυρὸν Ἀθην.
6, 261.

Γαζωρος, ἡ πόλις 1) τῆς Μακεδονίας, κατ. Γα-
ζωρος Στράβ. 2) τῆς Παλαιστίνης Πτολ.

Γαζαρ· πόλις Ὑρακνίας Ἰσίδ.

Γαζίω, ὄνος ἀντὶ γαζέω, παρ. γέγαθα, μετ.
γέγαθω.

Γαζέαιων πόλις Ἀρκαδίας, κατ. Γαζεῖται Πaus.

Γαζέαιος, ὁ παραποτάμιον Ἀλφειοῦ Πaus.

Γαζεῖρθα· Γαδερθα.

Γαζέω, γέγαθα, ὄνος ἀντὶ γαζέω, γέγαθα.

Γαζοῖδας· ὄνος ἥρωος, σώζοντας τοὺς εἰς αὐ-
τὸν καταφεύγοντας καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου
Πaus.

Γαία, ἡς ἡ ἰων. καὶ π. γῆ, ἔδαφος γῆς Ὁμ.
Πιν. τραγ. καὶ μετ. οὔτινες καὶ γὰρ ἡ ἔλεγρον.

Ἐπ. 737 (153) ἀντὶ τῶν πόντων, ἡ χώρα Ὁδ.
147, ὡς ὠρισμένη χώρα, ἰδ. συχνά πατρὶς γατα
ἡ πατρικὴ γῆ, ἡ πατρίς· καὶ πλ. Ὁδ. μ. 404,
1077.

Γαία, ἡ 1) τέκνον τοῦ Κάου, γεννησασα ἀφ'
ἐκτῆς τὸν Πόντον, τὰ ὅρη καὶ τὸν οὐρανὸν ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἑκατόμχειρας, τοὺς Κά-
κλωπας καὶ τοὺς Τιτᾶνας Ἡσ. θε. 116, 126, 135.

2) νῆσος τῆς ἐπαρχίας Ἀρρικῆς, Γαία ἡ Γαία
ἡσος 3) Γαία, πόλις Ἀραβίας Πτολ. Tellus.

Γαία· Ῥωμαϊκὸν προνόμιον γυναικῶν, Cajo,
ὡς π. γ. Γαία Καικιλία, καὶ εἰς τὴν τυρκικὴν
γλῶσσαν, τὴν λέγουσαν, ἐν ἡ ὁμοίᾳ εἰσέχεται
ὡς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ὁποῦ σὺ Γαίος,
ἰδὲ Γαία· Πλουτ. Ζ. Ῥωμ.

Γαϊανός, ὁ λόγιος Ἀραβ. μαθητὴς τοῦ Ἀφ-
ων Σουῖδ.

Γαϊάχορος, ὄνος ἀντὶ γαϊάχορος Πινδ.

Γαϊάχορος, ὁ ἑπών. Ποσειδῶνος, ὁπὸ τὸ ὄν.
τοῦτο ἐν Σπάρτῃ τιμωμένου Σεν. Πaus.

Γαϊερος· ὄνος κωρ. Σουῖδ.

Γαϊζήται, καὶ Γαϊζῆται, καὶ Γαϊσῆται Γαλλ-
κὸν ὄνος Εὔστ.

Γαϊη-γενής· γηγενής Ἀπολ. Ρ. 3, 1186.

Γαϊηθεν· ἀπὸ τῆς γῆς Ὁπ. ἀλ. 1, 39.

Γαϊήτιος, ὁ ὄν. υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Τιτωῦ
Ἡρόκ. Ὁδ. η. 324, terrauius.

Γαϊήτις, ἰδος, ἡ Φοῖβη Ἡού.

Γαϊή-οχος, ὁ 1) ὁ κρατῶν, περιέχων τὴν γῆν,
παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ τὸν τοῦ Πυριδῶνος καὶ
μετ. π. 2) γῆν τινα κεκτημένος, προστατεύων
«-Αρτεμῖς» τῆς Βοιωτίας Σοφ. Οἰ. τ. 160,
terrae iutrix.

Γαϊηόχος, ἑπ. ἀντὶ γαϊάχορος.

Γαϊη-φάγος, 2) ὁ τὴν γῆν τρώων Ἀθην. 7, 305.

Γαίο-δότης, ἡ ὁρμή, ὡς ἡ ἀναμνηστὴς,
καλλ. ἀποσπ. 158 μετρητὴς γῆς Ἐτ. Μ.

Γαίο-μέτρης, ὁ γεωμέτρης Μανθ. 4, 210.

Γαίομαι· γίνομαι γῆ μετ.

Γαίος, ὄνος ἀντὶ γαίος ὁ ἐν τῇ γῇ ὡν Αἰσχ.
1κ. 806.

Γαίο-τρεφής· ὁ ὑπὸ τῆς γῆς τρεφόμενος μετ.

Γαίο-οχος· γαϊάχορος.

Γαίος, καὶ Γαίος, ὁ ὁ παρὰ Ῥωμαῖοις Gaius,
συνηθεῖς, προων. ὅπερ ἐχρησίμευε γενικῶς εἰς
τοὺς νομικοὺς ὡς καὶ εἰς τὴν νόμην (ἴδε Γαία)

ἀπαντᾷ δὲ οὐκ μόν. μετ' ἄλλων συνημμένων
καὶ διὰ τοῦ «δέ τις» χωριζόμενον ὡς Πλουτ. Ἡρ.
26, ἀλλὰ καὶ μόν. Πομπ. 46, Ν. Δ. πρᾶξ. 20, 4.

Γαίος· ναὸς Γῆς ἐν Ἠλίδι καὶ Ἀχαΐᾳ Πaus.

Γαίο-φάγος· γαϊηφάγος Νικ. ἠερ. 784.

Γαίο-φανής, 2 (φαινομαι) ὡς ἡ γῆ φαινόμε-
νος, τῆς γῆς ἔχων τὸ χροῖμα μετ.

Γαίσα· πόλις ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ.

Γαίσσεται, οἱ οἱ περὶ τὸν Ῥοδανὸν Γαίσσεται
Γαλάται βορείως τῶν Ἀλπεων Πολύδ. ὅδε Γαι-
ζήται καὶ Γεσῆται.

Γαίω· κάμνω ὡς γῆν· παχύνεται καὶ γεοῦ-
ται· γίνεται ὡς γῆ Σουεσ. ἔνσην.

Γαίω, ὁ, καὶ γαιός· ἀκόντιον, - Ἰβυρικόν
Δ. Σικ. - Φοινικιανόν, - Λευκὸν Πολυδ. Πολυδ.

Γαίσυλος, ὁ Σπάρτιάτης τις Πλούτ. Αἰών 49.

Γαίσων, ὄνος, ὁ ῥυτίς εἰς τὰ δὲ παρὰ τῆς
Μυκάλης παρὰ τῶν Τρωγίλλας ἀκρωτ. Πρ

Γαίταρ· Γάγγαρ.

Γαίτιανός· ἀνδρὸς ὄν. Φώτ. κοιν. Γεντιανός,

Γαίτουλικός, ὁ α) Γαίτουλικὸς Λέντουλος
Δ. Κασ. 6) ποιητὴς τῆς Ἀνθ.

Γαίτουλος· ἡ Γαίτουλος· ἡ Γαίτουλος ἔθνος
εἰς τὰ ΝΔ. τῆς Ἀφρικῆς, ὡν ἡ χώρα Γαίτου-
λῆα, Πτολ. Στράβ.

Γαίω (ΓΑΓ πρὸλ. gaudeo, γάνυμαι, γάω, γάω,
ὅθεν γαυρός, γαυρία) ὑπερφανεύομαι εἰς τι,
χαίρω διὰ τι Ὁμ. μόν. «ὅδε γαίων» Πλ. α. 405,
θ. 51· ἐπὶ Βριάρεω, Ἄρεος καὶ Διός, ἐν τῇ εὐ-
φροσύνῃ συνασπληντὴς τῆς δυναμείας τῶν, gaudio,
gaudeo πρὸλ. Ἐμπεδ. 24.

Γαί-ώδης, 2· γεώδης Πολυδ. 2, 15.

Γαίων, ὄνος, ὁ κληρονομικὸς λόφος, τινος ἀφ' οὗ
ἐκείνη

ων λόφος Πιν. Ὑρακλ. 1, 88. καὶ Κοση, Γρ. Κορ. σ' 224.
 Γαίων, ὄνος, ὁ ποτ. καθ' Ἡσύχ. = Νεῖλος Γά-
 νιος. 2, 13. ἴδε Γιών.
 Γαίωνας. ἄτος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Γαϊωρύχος· γιωρύχος· Ἐπιγρ.
 Γακίαι· Γλυκίαι, πηγή ἐν Πελλήνῃ Ἡούχ.
 Γακίνας, ὁ, ἔδωτ. γάκινος καὶ γάκιννα, τὰ
 σισιμάς, κινῶν τὴν γῆν ἀρ. λειξ.
 Γάλα, αἱτός, τὸ (κατ' ἔδωτ. καὶ γάλατος καὶ
 δωτ. γάλατι Ἀθην. κατὰ Κούρτ. ἐκ βίξ. γάλα,
 εἴτε γαλήνη· πρὸλ. ἱσς, γλάρος) 1) γάλα ζώων
 καὶ ἀνθρώπων, λευκὸν Ἰλ. 8, 434, Πίνδ. Ν. 3,
 75. -- γάλα ἔχων, γάλα δοῦναι, ἐν γάλακτι τρέ-
 φοῦναι, ἐπὶ νεογνῶν, θηλαζόμενον Πλάτ. Τιμ.
 81 μεταφ. ἡ τροφὸς Καλλ. 43, (7, 458) 2) ὁ
 γυλὸς τῶν φυτῶν = ὄπρος ἱατρ. 3) ὁ γαλαξίας
 κύκλος· -- οὐράνιον· Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 8·
 4) ὀρνίθων γάλα·, ὁ παρ' Ἀθην. 9, 371 = φυ-
 τόν τι, παροιμ. -- ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων,
 ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων καὶ δυσκέρειων ἀγαθῶν
 Στράβ. 14, 1, 15, Διογ. 3, 92.
 Γαλαᾶδ, ἴωσι. ὄρος, καθ' Ἡούχ. πόλις ἐν Πε-
 ραίᾳ ἴδε Γαλαδηνή.
 Γαλαᾶθα· πόλις Μεσοποταμίας· ἐπὶ τοῦ Εὐ-
 φράτου.
 Γάλαθα, Γαλαδηνή, Γαλαδίτις· μέρος τῆς
 Περσίας, ἀπὸ τοῦ ὄρους Γαλαᾶδ.
 Γαλαδίτις· ἴδε Γάλαξ.
 Γαλα-δοτή· δίδω γάλα Χρ. Σιδ.
 Γαλαδρα· πόλις Μακεδονίας, κατ. Γαλαδραῖος
 καὶ Γαλαδρικός Πολύδ. παρὰ Στ. Βυζ.
 Γάλαδρας· 1) ὄρος Μακεδονίας· 2) υἱὸς τοῦ Π-
 μαθίου, θεμελιωτῆς τῶν Γαλαδρῶν Στ. Βυζ.
 Γαλαθηνός, 2' ὁ ἐκὶ θηλάζων, νέος τρυφε-
 ρός· -- νεβροί· Ὁδ. 2, 336· -- βρέφη· Ἀθην. 9,
 396, lacteus, tenellus.
 Γαλατκή, ἡ χώρα ἐν Θράκῃ, ἡ μετέπειτα Βρι-
 αντικὴ Ἡρ. κατ. Γαλατοί· Ἐπίγρ.
 Γαλασιμένης· ἀδελφὸς Σαρδαναπάλου Δ. Σικ.
 Γαλαῖτος, ὁ ποτ. παρὰ τὸν Τέραντα Πολύδ.
 Γαλακτιάς· πολὺ γάλα δίδω Πολύδ. 3, 50.
 Γαλακτίξω· ὡς τὸ λευκόν εἶμι γάλα, ἐπὶ χρω-
 μάτων Φίλων. Παθ. θηλάζομαι μτγν.
 Γαλακτικός, 3' ὁ ἐκ γάλακτος, ὡς γάλα λευ-
 κός Διοσκ.
 Γαλακτίνος· τῷ ἀνωτ. -- στήθεα Διοσκ. 9 (5,
 198).
 Γαλακτίον, τό, ὀπκ. τοῦ γάλα· ὀλίγον τι γάλα
 Μ. Ἀντων. 5, 4· τρυφὴ γαλακτώδης Ἀλκίφρ.
 ἀποσπ. 20.
 Γαλακτὶς πέτρα· τῷ ἔπομ. Ὀρφ. λιθ. 11.
 Γαλακτίτης, λίθος· λίθος ὅστις βεβρεγμένος
 τριβόμενος ἐκδίδει γαλακτώδη γυλὸν Διοσκ.
 πρὸλ. γαλαξίας.
 Γαλακτίων, ὁ ἄνδρ. ὄν. Σουδ.
 Γαλακτο-δόχον, (γάλα δέχομαι) ἀγ-
 γεῖον, γάλα δεγόμενον, ἐμπεριλαμβάνον, ἢ τὸ
 εἰς τοῦτο ἐπιτηδεῖον ἀγγεῖον Σχολ. Θεοκρ. 5, 58.
 Γαλακτο-εἰδής, 2' ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γά-
 λακτος Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν.
 Γαλακτούσα, ἔσφ. ἀντὶ γαλακτουχούσα, ἴδε
 γαλακτουχίω.
 Γαλακτο-θρέμμων, 2' μὲ γάλα τρεφόμενος·

Ἀθην. 10, 449· Ἀντιφ. Ἀθην. 10, ἐνθα τινὲς
 χάρντο τοῦ μέτρου γαλακτοθρέμμων νεκάουσι.
 Γαλακτο-κάμος, 2' ἐπιμελητὴς τοῦ γά-
 λακτος, ποιμὴν Ἡούχ.
 Γαλακτόμα· γίνομαι γάλα, μεταβάλλο-
 μι εἰς τὸ χρώμα τοῦ γάλακτος Θεοφρ.
 Γαλακτο-πάγης, 2' (πλήνυμι) χρώς· ὡς
 πληγμένον γάλα φαινόμενος Ρουφιν. 6 (5, 60).
 -- ἄρνα· τρυφερόν, ἐπὶ παιδός Ἀνθ. 46 (12, 204).
 Γαλακτο-ποιῶ· κάμνω γάλα, παράγω ἀ-
 φθονον γ.
 Γαλακτο-ποιητικός, 3' ὁ συντείνων εἰς τὸ
 νὰ γίνη τὸ γάλα καλόν, ἢ νὰ πληθυνθῇ γραμ-
 μα γαλακτο-ποιᾶ, ἡ τὸ ποιεῖν ἢ πληθύνειν τὸ
 γάλα γραμ. Φασαρ. ἐν λ. ἀνάλυκτος.
 Γαλακτο-ποιός, 3 (ποιῶ) ὁ κάμνων γάλα
 Σχολ. Νικ. θηρ. 944.
 Γαλακτο-ποσία, ἡ (γαλακτοπότης) τὸ πό-
 νων γάλα Ἰπποκρ.
 Γαλακτο-πότης, πίνω γάλα Ἰπποκρ. πρὸλ.
 Ἀθην. 2, 46.
 Γαλακτο-πότης, ὁ ὁ πίνων γάλα Ἡρ. 1, 216.
 Γαλακτο-τροφίω· μὲ γάλα τρέφομαι Φίλων.
 καὶ μτγν.
 Γαλακτο-τροφήσις, ἡ τὸ τρέφειν μὲ γάλα
 Σχολ. Σοφ. αἰ. 506.
 Γαλακτο-τροφία· τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Γαλακτό-τροφος, 2' ὁ θηλάζων, *γαλακτό-
 τροφὰ βρέφη· λειξ. Γαζ.
 Γαλακτο-υργέω· ἐτοιμάζω τι ἀπὸ γάλα-
 κτος, τυρὶ Πολυδ. 1, 251.
 Γαλακτο-υργός, 2 (ἐργω) ὁ γαλακτερὲς φε-
 γγὴ παρασκευάζων Ἀθην. 13, 608.
 Γαλακτο-υχέω, (γαλακτούχος) ἔχω γάλα, θη-
 λάζω Πολυδ. 3, 50· *γαλακτούχαις γυναιξί· *γα-
 λακτεραῖς βυζάστραις. Πλουτ. συμμ. 2, 6, 3, ἐν-
 θα ἔσφ. γαλακτούσαις ἀντὶ γαλακτουχούσαις.
 Γαλακτο-υχία, ἡ τὸ θηλάζειν Κλ. Ἀλ. =
 γαλουχία.
 Γαλακτο-υχός, 2' ἔχων γάλα θηλάζων Πο-
 λυδ. 3, 50.
 Γαλακτο-φαγέω· τρώγω γάλα Φιλόστρ. 6,
 σσφ. 2, 7.
 Γαλακτο-φάγοι, οἱ ἔθνος ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σκυ-
 θία Στράβ. 7, σ. 296, Ἰλ. ν, 5.
 Γαλακτο-φάγος, 2' ὁ τρώγων, τρεφόμενος
 μὲ γάλα, Σχολ. Ἰλ. ν, 6· πρὸλ. γλακτοφάγοι.
 Γαλακτο-φόρος, 2' γάλα φέρων, ἔχων· -- τι·
 ὀνηται· Νικ. θηρ. 554.
 Γαλακτό-χρως (χρώς, χροά)· οἱ τὸ χρώμα
 τοῦ γάλακτος ἔχοντες, ἐπειδὴ δὲ ὁ στίχος δὲν
 εὐδοῦται ἢ γλακτόχρως ἢ γαλακτόχρως Ὀπκ.
 κυν. 3, 478.
 Γαλακτό-χρως, ὡτος, 2' τῷ ἀνωτ. Ἀθην.
 3, 110, καὶ 7, 330.
 Γαλακτώδης, 2' ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γάλα-
 κτος Ἀθην. 3, 91· -- τροφή· Ἀριστοτ. π. ζ. μ.
 4, 11, παρὰ ἱατρ. γλακρὸν ὡς τὸ γάλα.
 Γαλακτώσις, ἡ τὸ γίνεσθαι γάλα, ἢ εἰς γά-
 λα μεταβολὴ Θεοφρ.
 Γαλακώ· πηγὴ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐλευθερολα-
 κῶνων Πλουτ. 3, 247.
 Γαλαλά· Γαλαλά· Ἡούχ.
 Γαλάνα, γαλάνος· γαλήνη, γαλήνιος ὕδωρ.

(Γάλαξ) γάλακτος, αἱ λείον τι κογχύλιον Ἀριστοτ. ἱ. ζ. 4, 4 = γαλάδες.

Γαλαξίας, 3' θηλέων Νον. Δ. 3, 389 λευκός ὡς γάλα 6, 538.

Γαλαξίης, 3' λευκός ὡς γάλα Νον. Διον. 22, 18.

Γαλάξια, τὰ ἑορτὴ γάλακτος, ἐν Ἀθῆναις τελούμενη πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέλης Β. Ἀν. 229 Γαλαξία, ἡ δὲ γάλακτος κρίθινος πόλτος, ὃν μεταχειρίζοντο ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Β. Ἀν.

Γαλαξίας, δ' (δηλ. κύκλος, μεθ' οὗ συνήθως εὑρίσκεται συνάμα) 1) ὁ γαλακτώδης ὁρόμος Δ. Σικ. 5, 23, ἡ πολυάστρος ἐν τῷ οὐρανῷ λευκὸς κύκλος, ὅστις καὶ γάλα τῆς Ἀφροδίτης λέγεται Δ. Σικ. 2, 23 2) λίθος = γαλακτίτης Πλάτ. 37, 10.

Γαλαξίδωρος 1) Θηδαῖος Ξεν. 2) Θηδαῖος ἱερίστος Πλούτ.

Γαλάξιον, τὸ ἑρὸν Ἀπόλλωνος ἐν Βοιωτίᾳ, οὗτοι κληθέν, ὡς φαίνεται. Ἐκ τινος πηγῆς αὐτόθι Γαλαξίου λευκῆς Πλούτ. δαμ. Σωκρ. 9, 11.

Γαλαρία, Γαλαρίνα καὶ Γαλαρίαί· πόλις Σικελίας, δυν. τῆς Ἀττικῆς, τανὺν Γαλίου, κατ. Γαλαρίνος, - ἰνῃ καὶ Γαλαρινάτος· καὶ ἡ χώρα Γαλαρία.

Γάλας, ὁ (γάλας = γῆ Ἡσυχ.) υἱὸς τοῦ Παλφῆμου καὶ τῆς Γαλατίας, πρόγονος τῶν Γαλατῶν Ἀπκ. Ἰλλυρ.

Γαλατία, ας, ἡ 1) θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριόδος, ἐρωμένη τοῦ Παλφῆμου Ἰλ. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυτίου γυνὴ τοῦ Δάμπρου ἐκ Κρήτης 3) αὐλητρίς, ἱερὰ τῇ Διονυσίῳ τοῦ νεωτέρου 4) ὁν. πλοίου Ἀττικῷ Ἀθῆν.

Γαλατῆ, π. ἡ Γαλατία, ὅθεν Γαλατῆς ῥόδος = Γαλατικός κόλπος Στ. Βυζ.

Γαλατῆς, ου, δ' υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, πρόγονος τῶν Γαλατῶν.

Γαλατῆται, οἱ 1) κατ. τῆς ΒΔ. Εὐρώπης, βραχύτερον Γάλλοι, ὅθεν Ἑσπεριοί, - Τολισταίοι, ἡ ἀπὸ Κελτικῆς, οἱ ἐν τῇ Κελτικῇ - οἱ ἐν τῇ τῶν Ἀλπεων, Cisalpinii - οἱ κατὰ τὰς Ἀλπεὶς καὶ τὸν Ῥοδανὸν ποταμὸν κατοικοῦντες 2) οἱ ἐν Ἀσίᾳ καὶ Θράκῃ οἱ καὶ - ἑσπεῖοι· καὶ - οἱ πρόσφατοι. οἱ ὅπερ τὸν Πόντον, οἱ ἐν Ἀσίᾳ ἔστε Γαλαταικοί 4) κομψοὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ Ποσειδῆπου.

Γαλατία, ἡ 1) ἐπαρχία τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Φρυγίας, = Γαλλογαυρία, καὶ - ἡ Ἑλληνική, - ἡ ἑσπεῖα 2) γενικῶς λεγόμενη, ἡ Κελτικὴ Γ. - ἡ ἐν τῇ τῶν Ἀλπεων, Gallia cisalpinia, περιλαμβάνουσα κυρίως τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας ἡ δὲ ἐπικείμενα τῶν Ἀλπεων Γαλατία ἔκαλετο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, Gallia transalpinia, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν Γαλλίαν, Στραβ., Πλούτ.

Γαλατίας, δ' ὁν. κῆρ. Σουλδ.

Γαλατικὸς, 3' α) ἐπὶ τῆς Γαλατίας, ἡ εἰς τὴν Γαλατίαν ἀνήκων - κινήματα, - περίστασις, - ἐκπῶματα καὶ σκηναί, - στρατεύματα, - φρούριον· Πλούτ. - χώρα Ν. Δ. - κόλπος, - πέλαγος - sinus Gallicus = ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, τανὺν κόλπος Διών 2) ὁδοι. α) Γαλατικοί = Γαλλικὸν ἔθνος 6) ἡ Γαλατικὴ = ἡ Γαλατία γ) τὸ Γαλατικόν = ὁ Γαλατικός στρατός 8) τὰ Γαλατικά = εἰς τὴν Γα-

λατίαν ἀφορῶσαι ὑποθέσεις Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ = τίτλος συγγράμματος Ἐρατοσθένους Στ. Βυζ.

Γαλατικῶς, ἐπὶ τῷ τρόπῳ Γαλλικὸν Πλούτ.

Γαλάτις, ἡ, αἶτ. ἐν Γαλατίᾳ, ἐν Πυλῷ.

Γαλατο-θρέμμων· γαλακτοθρέμμων.

Γαλατο-κράς· γαλακτοκράς, μετὰ γάλακτος

μειγμένον Ἀρκάδ. σ. 21, 5

Γαλατονίχης, δ' ἑσπεῖον τοῦ Ἀττίλου Σουλδ.

Γάλατος, δ' βασιλ. τῶν Βοιωτῶν Πολυβ. 2, 21.

Γαλατῶν, δ' ζωγράφος Ἀλεξανδρινός, οὐκ ἄνερπεται· μία εἰκὼν παριστάνουσα τὸν Ὀμήρου, καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς περὶ αὐτὸν

συνάγοντας ἐπιτηδεύει· τὰ ἱερτάματα ἀπὸ τοῦ στόματός τοι Λουκ. Αἴλ. II. 13, 22, ἔσφ. 8

εἶναι τὸ Γελάτω.

Γαλατό-χρος· γαλακτόχρος.

Γάλαυρος, δ' βασιλ. τῶν Ταυραντῶν Πολύβιν.

Γαλαφά· πόλις Μαυριτανίας· Τριγτανῆς Πτολ.

Γαλαφά· τόπος ἐν Ἰουδαίᾳ Ἰωδ.

Γάλας, α, ὁ, ῥωμα. Galba 1) Σεισθένης Σουλπίκιος, Γάλας, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς 4 π. Χ. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλαύδου

Νήρωνος, ὅστις ὀλίγον χρόνον βασιλεύσας κατεκόπη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῶν του τοῦ 89 μ.

Χ. 2) πρεσβυτής τοῦ Σύλλα, καὶ ἄλλ. Πλούτ.

Γάλαλα, ὡν τόπος Ἰουδαία· παρὰ τὴν Ἰεριχὼ Ἰωδ.

Γαλαγκών, ὄνος, δ' γαλαγγών, Ἀριστοτ. φυσιογ. 3, 6 (α. 8 3, 12 Β.) παρὰ δὲ Πλούτ.

πολυκρ. 10 γαλαγκῶνες καὶ ἀκνημοὶ καὶ ὁμοίαι τετρατογονίαι.

Γαλε-άγρα, ἡ παγίς, δ' ἡ συλλαβάνοντα γαλαί Πολυβ. 10, 155.

Γαλέη, συνηρ. ἡ, ἡ γάτα, κυρ. δὲ γαλή ἔλεγετο ἡ νυφίτις, ὡς δηλονότι γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου Γαλῶν (Γαλῶν) ὅς μετὰ 9, 321,

καὶ ἐκ τοῦ χιτῶν προκοτῶ· Ζηνόδ. παροιμ. 2, 93, τὰ ὅποια ἀποδίδονται εἰς τὴν γαλήν·

«ὀρμύτερον βδέουσα γαλῆς» = ζῶον ἄλλο, τὸ ὅποιον βρωμῇ μεγάλῃ, «γαλῆ Ἀργία ἡ Λιδική· ἡ ἱκτίς» 2) εἶδος ἰχθύος· διαφέροντος τοῦ γαλεοῦ

Αἴλ. I. Ζ. 15, 11 3) εἶδος πλοίου ληστρικοῦ, ἡ Γαλέρα Ἑσπερ. mustela μετγ. γάτα.

Γαλεόδολον· ἴδε βδόλος.

Γαλεοειδής, 2' γαλεώδης Ἀριστοτ. I. Ζ. 6, 10.

Γαλεοί, οἱ (Στ. Βυζ. Γαλεῶται) γένος τι ἐν Σικελίᾳ, μάντις Ἡσυχ.

Γαλεο-μοο-μαχία, ἡ (γαλῆ, μῦς, μάχη) πόλεμος γατῶν καὶ ποικίλων, ἐπιγραφὴ κομι-

κοῦ ποιήματος Θεοδώρ. Προδρόμ.

Γαλεός, ὁ εἶδος κήτους· ἰχθύος κηλιδωτοῦ, ἐκ τῆς γαλῆς ὀνομασθέντος Ἀριστοτ. I. Ζ. 5,

10, galeus mustellus.

Γαλερία, ἡ Ῥωμ. ὄν. Galerius Fundana, γυνὴ τοῦ Βιταλλίου Δ. Κασ.

Γαλέριος, ὁ Ῥωμ. Κάισαρ, G. Galerius Maximianus (+ 311) ἴδε Γαλλήριος.

Γαλερός, 3' εὐθυμός, ἱλαρός, χαρούμενος· «πίνωμεν γαλερῶς» = εὐθýmως Ἀνθ. 12, 50.

Γαλερῶς· ἐπὶ τοῦ γαλερός ὁ ἴδε.

Γαλερωπός, 3 (ὥψ) ἱλαρὸν, χαρούμενον ἔχων πρόσωπον Β. Ἀν. συγγεν. τ. γαλήνη, hilarius.

Γαλ/ε/ης, δ' ἄνδρ. ὄν. ἐρωμένος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου ΔΙΔ.
 Γαλε-ώδης 2' ὁμοιος μὲ γαλεὼν Ἀριστοτ. 1. ζ. 2, 13, 5, 5.
 Γαλεώδης, 2' ἴδε γαλεοειδής.
 Γαλεώφυμος, δ' εἶδος ἰχθύος, ἐξ ἀντιπαθείας διώκτου τοῦ φαρμακερωτάτου, ἰχθύος, τοῦ καλουμένου τρυγῖνος Πλίν. 32, 2.
 Γαλερ-ωπός, 3' ὁ ἔχων πρόσωπον γαλήνιον καὶ ἰσπρόν, Μ. Ἐτ.
 Γαλεώτης, δ' 1) εἶδος παραδολῆς γουστέρως, stellio, ἀσκαλωδῆτος Ἀριστ. νερ. 174-2) ὁ εἰφίας ἰχθύς Πολ. 34, 2, 12, ἣν δὲ καὶ μαντικῆς σύμβολον Πανσ. 6, 2.
 Γαλεώτης, δ' 1) υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τῆς Θημιστοῦς, ἐξ οὗ κατὰ Στ. Βυζ. κατήγοντο οἱ Γαλεῶται, γένος μαντικῶν ἐν Σικελίᾳ ἢ Ἀττικῇ ἢ πόλεις Ἰβλα, ὅπου κατοικοῦν, ἐλέγγοτο Γαλεῶτες ἢ Γαλεῶτες Θουκ.
 Γαλή, συνερ. ἐκ τοῦ γαλέη.
 Γαληναία, π. ἢ γαλήνη Ἀπολ. Ἰ. 1, 1156, καὶ μτγν.
 Γαληναίος, 3' γαλήνιος π. χ. κόπρις Ἀνθ. 16, 21' tranquillie ἐπὶ γαληναίως Σχολ. Ὁδ. η. 3, 9, tranquillie.
 Γαληνάω γαληνιάω Σουῖδ.
 Γαλήνεια, ἢ γαλήνη Εὐρ. 1' Α. 546.
 Γαλήνιος, 3, ὡς Ὀμήριος καὶ Ἰνπάρχειος, Γαλήνιον τὸ ἐκ Γαλήνους τοῦ ἱατροῦ δορυμένον φάρμακον Παυλ. Αἰγ. σ. 292, 48, galenicus.
 Γαλήνη, ἢ (τῆς αὐτ. ὀξ. μὲ τὸ γάλ, γάλα) ἢ παύσις ἀνέμου καὶ μάλιστα θαλάσσης παρ' Ὁμ. ἡνωμένος μετὰ τοῦ νηνεμία *γαλήνην λαύμεν* = πλέειν ἐν καίρῳ γαλήνης Ὁδ. ε. 452, η. 319' μεταφ. ἡσυχία, ἡσυχίας, φαιδρότης τοῦ προσώπου *γαλήνην ἡσυχίαν τε ἐν τῇ ψυχῇ ἀπεργάζασθαι* Πλάτ. νόμ. 7, 791-2) ὁ μολυβδός, ὅστις ἐκβαίνει, χωριζόμενος εἰς τὴν μεταλλικὴν ἀνάλυσιν τοῦ χρώματος τοῦ ἀργύρου, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἀσημόγωμα, ἢ ἄλλως λεγομένη μολυβδαίνα, galena, s. plumbago Πλίν. 12. Φ. 33, 6. Θεόφρ. Ἐκ τούτου τοῦ καυνοῦ χρώματος τῆς γαλήνης, εἴτε τῆς ἀτμοσφαιρας, εἴτε τοῦ μεταλλοῦ προέκυψε τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ γαλανὸν (δωρ. = γαληνόν) χρώμα καὶ τὸ γαλιζιον 3) εἶδος ἀντιφαρμάκου Γαλην. tranquillitas.
 Γαλήνη, ἢ 1) θυγ. τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωριίδος Πρ. 2) Ἀθηναία ἑταίρα Ἀθήν. 13, 587-3) συγγραφεὺς ἐκ Σαύρων Ἀθήν.
 Γαληνός, 2' γαλήνιος Ἀριστοτ. φυσιογ. 6' (σ. 811, 38), - *γαλήνιος τὸ μέτωπον ἔχουσι* Β. Ἀν. σ. 1408.
 Γαληνιάω τῷ ἐπομ. Ἰπποκρ. καὶ μτγν.
 Γαληνιαίος, 3' γαλήνιος Σχολ. χρῆσμ. Καλδ. σ. 104, serenitas.
 Γαληνιάω εἶμαι εὐδίας, ἔξασταρος, ἐπὶ ἀτμοσφαιρας, ἀνέμων καὶ μάλιστα θαλάσσης Ὀπικυν. 1, 115' εἶμαι ἡσυχος, φαιδρός τὸ πρῶτον, τὸν νοῦν.
 Γαληνίδιον, τό, γρ. ἱσφ. ἀντὶ γαληνιατον.
 Γαληνίζω κάμνω γαληνόν, εὐδιον, ἡσυχον, ἐπὶ ἀνέμων καὶ κυμάτων Ἰπποκρ. Στοβ. Ἀνθ. 113, 6' αἶς. εἶμαι γαλήνιος, ἡσυχος, σιωπηλός - καὶ χαίρειν Πλούτ. οὐδὲν ἡδ. ζ. 4' πρὸς Β. Ἀν. 32.

Γαλήνιος γαλήνιος Λουκ. Ἀλκ. 2.
 Γαληνιάω = γαληνιάω, Ἐτ. Μ.
 Γαληνίσμος, δ' ἡσυχία Δ. Λαέρ. 10, 83.
 Γαληνιώσις, ἢ τὸ εἶναι τινα ἢ τι γαλήνιος ἐκκλ., serenitas.
 Γαληνο-λίμην, δ' ὄνομα τόπου κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ = Γαληνολίμην μτγν.
 Γαληνός-μορφος, 2' ὁ γαληνίαν ἔχων μορφὴν μτγν. ἐκκλ.
 Γαληνοποιός, 3' ὁ γαλήνην ποιῶν Ἡσυχ.
 Γαληνός-ώδης, 2' γαληνώδης Boissot. anacard. 5, 383.
 Γαληνός, 3' ἡσυχος, εὐδίας, ἡρεμος, ἐπὶ θαλάσσης ἔν γέν. ἡσυχος, ἡλαρός Εὐρ. Ὁρ. 279 - προσφθέγματα Εὐρ. Ἐκ. 1160' - εἰς τινα, Α. 32, placidus.
 Γαληνός, δ' 1) Τρώς, ὑπὸ Νεοπτολέμου φονευθεὶς Κ. Σμ. 2) ἱατρός ἐκ Περνέμου γεννηθεὶς 131 μ. Χ. Ἀθήν.
 Γαληνιαίος, 3' εὐδίας, ἡλαρός.
 Γαληνός-μορφος, 2' ὁ γαλήνης μορφὴν ἔχων ἡλαρός Ὑμνῶδ.
 Γαλην-ώτης, ἢ 1) ἡσυχία, εὐθυμία Σερ. Ἐμ. κ. μαθ. 14, 141' 2) τίτλος αὐτοκρατορῶν Γαληνὸν γαληνός, γαλήνην ποιῶ, ἡσυχάζω Πλούτ. Κατ. 22.
 Γαλην-ώδης, 2' (εἶδος) γαλήνιος ὡς ἡ θάλασσα ἐν γαλήνῃ Σχολ. Αἰσγ. Πρ. 139.
 Γαληνός, κατὰ τρόπον ἡσυχον, γαλήνην Δ. Λαέρ. 9, 45.
 Γαληρός, 3' γαληρός Ἡσυχ.
 Γαληρ-ωπός, 3' γαλερωπός Μ. Ἐτ.
 Γαλήσιον ὄν. τόπος Σουῖδ.
 Γαλήσιος, δ' ἄνδρ. ὄν. ἐκ Σόρου Ἐπιγρ.
 Γαληψός, ἢ πόλις 1) Θράκης εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παγγαίου Στ. Βυζ. 2) παρὰ τὴν Θοράν, Ἡρ. οὐ μακρὰν τοῦ Στρυμόνος Θουκ. δ' κάτ. Γαλήψιος 3) υἱὸς τοῦ Θάσου καὶ τῆς Τηλέφας, ἱδρυτῆς τῆς πόλεως Σουῖδ.
 Γάλι, ἱκανὸν Ἡσυχ. = ἄλις.
 Γαλίς ἴδε γάλεον, γαλίς γαλίαι οἱ οὐνίσκον (ἰγνός) Ἡσυχ.
 Γαλί-άγων, ἡρώδης. γαλία γαλίων (ἀγκών). ὁ τὸν ἕνα βραχίονα ἐκτετατόν ἔχων, ἢ ἐκ γενετῆς ἢ διὰ συμβάν πρὸςθελς, ὡς καὶ τὸ γονυ-άγων Ἰπποκρ. Πλούτ. 1σ. καὶ Ὁσ. 22.
 Γαλι-άγρα ἴδε γαλεάγρα.
 Γαλι-άω ἐκραιτῆς καὶ φιλήδονός εἰμι Ἡσυχ. ὁστις τὸ γαλιώτης ἔχει ἀκολαστικὴν φύσιν, ἴσως παρὰ τὸ γαλή, τοῦτο γὰρ τὸ ἔθνος ἀκολαστικὸν ἐστίν Εὐρ. Στω. ἐν λ.
 Γάλ(δα) α) ἄκρα Ταπρόβανης 6) ὄρη Ταπρόβανης Πτολ. οἱ κάτ. Γάλιδου.
 Γαλιδανός, ἀντὶ Γαλίνδου.
 Γαλιδεύς, δ' ὁ σκόμνος τῆς γαλῆς Κρατίν. Β. Ἀν. 88, calidus.
 Γαλινός ἢ Γαλινός, Γαλινός.
 Γαλίνδαι ἢ Γαλιδανοί ἔθνος τῆς ἐν Εὐρώπῃ Σαρματίας Πτολ.
 Γαλινη, ἢ ὄν. ἐταίρας Ἡσυχ.
 Γαλινθιάς, ἢ θυγ. τοῦ Ἡσίοτου ἐν Θηβαίς, πρὸς τὴν τῆς ὀφείας ἐτελεύσας ἢ θηβαίος τὸ Γαλινθιάς.
 Γαλινθός, ὁδονόμος Ἡσυχ.

ἄλλιο-βραχίων γαλιέων Γαλήν, καὶ
 ἄλιον, τὸ εἶδος βοτάνης Διοσκ. 3, 153.
 ἄλιος ἀπαράδεικτος Ἡσίοτ. Horius. 153.
 ἄλις γάλιος γαλ. Ἡσίοτ. mustela.
 ἄλλος γάλιος γρ. ἀμφ. τὸς γάλιος.
 ἄλι-οφίς, ἡ βοτάνη ὅμοια τῇ κνήδῃ Διοσκ.
 ἄλιλαία, ἡ (καθ' Ἡσίοτ. = κατακλιστή) βο-
 ρεία ἐπαργία τῆς Παλαιστίνης μεταξὺ Μορδάνου
 καὶ Μεσογείου θαλάσσης διηρεῖται εἰς δύο, ἀνω
 Γαλιλαίαν, καὶ Γαλιλαίαν τὴν ἐνθὺν λεγομένην,
 καὶ εἰς κάτω Γαλιλαίαν, κατ. Γαλιλαῖοι Ἰωσ.
 ἄλλα 1) πόλις τῆς Μηδίας 2) γυνὴ τοῦ Θεο-
 δωτοῦ Ζώσιμ.
 ἄλλα, αἱ πόλεις Ἀθιοπίας Πλίν.
 ἄλλαζον Κυβέλης ὁλόθυμα Ἰαν. 9 (6,
 173), ὅπου τὸν Ἰάλλον μετὰ κραυγῆς γινόμε-
 νον, 7, 315.
 ἄλλαριαι, ὁ ἐχθρὸς θαλάσσιος, ἀντὶ γελ-
 ῆσθαι Ἰωσ.
 ἄλλαρος φρυγικὸν ὄνομα γέλαρος, παρὰ Λα-
 κωνίαν = ἀδελφὸν γυνὴ Ἡσίοτ.
 ἄλλατις, ὁ Γαλλάτιος, Χαιρωνεύς Ἐπιγρ.
 ἄλλερθε, ὁ γαλλάσιος.
 ἄλλερθε, ὁ γαλλάσιος.
 ἄλλήθον ὄρος εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας
 πλησίον τῆς Ἐρέσσου, καὶ πόλις ἐν τῇ περιοχῇ
 τῆς Ἐρέσσου.
 ἄλλια, ἡ Γαλατία διεικρίνοντο δέ, Γαλλία
 Ἰουστινιαν. - Βελγική. - Λουγδουνησία. - Ναρ-
 βωννία. - Τογάτα Πτολ. Gallia.
 ἄλλιας τὰ πόλινδρα ἐν σκοτεινῷ χωρίῳ
 Ἰωσ. 9, 399.
 ἄλλια-καμεικὸν αἵτρον, ἐκ τῶν Γαλλίων ὀ-
 νομασθέν Ἡρ. 18.
 ἄλλιονός, ὁ Ρωμ. Καίσαρ, Gallienus (259
 — 268).
 ἄλλια πόλις 1) ἐν Βιθυνίᾳ 2) ἐν Ἰσπανίᾳ
 Πτολ., Ἰσως ἡ νῦν Praga.
 ἄλλικανός, ὁ Ρωμ. Gallicanus, χιλιάρχος
 ἐν Ρώμῃ, γεροντοπατὴς Κερχρηδόνιος Ἡρωδ.
 ἄλλικός, 3) α) - θάλασσα = Γαλατικὴ καλ-
 ῶς 5) - στρατόπεδον Δ. Κάσ. Ἰδε Γαλάται.
 ἄλλικος (Ἰούλιος) Γάλλ, ὁ Ρωμ. Gallicus,
 ὁ καὶ τῆς ἐν Ρώμῃ Δ. Κάσ.
 ἄλλια, (καθ' Ἡσίοτ. Ἡσίοτ. κερκωμένον) ὄρος ἐν
 Ἰουδαίᾳ Ἡσίοτ.
 ἄλλικαρία, ὅλη πτωχὴν δάσος ἐν Καπα-
 νία Στράβ.
 ἄλλιας, ἡ πόλις ἄλλιας.
 ἄλλιας, ὁ Ρωμ. Gallias, δημοτικὸν τι γένος.
 ἄλλιας, ὁ Ρωμ. Gallio 1) Ἀστικός.
 Ἰουδίας Γαλλίων, ἀδελφὸς τοῦ Σενέκας 2)
 Ἡσίοτ. ἀνδρ. ἐν ἐπὶ Ἀθηναίων νομισματος Μισνέτ.
 ἄλλιας, ὁ ἀσκαλαδῶται παρὰ Νάασι, εἰ-
 δος σιδήρεος Ἡσίοτ.
 ἄλλιογρ. αἱ ἡ, Ἀσιατικὴ Γαλατία Στράβ.
 ἄλλιογρ. αἱ, ὁ Ἀσιατ. Γαλάται Ἀππ.
 ἄλλος Εὐρώπ. Γαλάται - Βοιωτ. ἄλλος Πτολ.
 ἄλλο-μάνετ, ὁ μανιόμενος δις ὁ ἄλλος
 Μανέθ. 4, 22.
 ἄλλος, ὁ εὐνοῦχοι, ὅτι κληθέντες κατὰ
 τοὺς ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ὅτι τότε εὐνοῦχιζον ἐ-
 αὐτοὺς, καὶ ἀνυμνοῦντο ὅτις ἀπὸ τοῦ ἐν

Φρυγίᾳ Ἐλλίου ποταμοῦ, ἀρ. λεβ. καὶ αἰγν.
 Γαλοπαρ. ποταμός, 2 ὁ γάλα παρήγαν ποτ. Ἰακλ.
 ἄλλος εἶδος δροῦπακος Ἰδε Ἡσίοτ.
 ἄλλος, 1) ἐπὶ 0. = Γαλατικός 2) ὅσοι α) =
 ἄλλοι 3) ἡσίοτ. ἴσως, (ὡς παρὰ τὸ γάλα,
 γαλήνη), παραπόταμος τοῦ Σαγγαρίου ἐν Ἰου-
 θυνίᾳ γ) ποταμὸς Φρυγίας, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα
 τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης 3) ὄν. τῶν εὐνοῦχοι-
 μένων ἱερῶν τ. Κυβ., spado 3) ὄν. δι-
 φώρων Ἰωσ. 4) ποτὴς τῆς Ἰων.
 ἄλλων, γρ. ἀδελ. ἴδε Κήλων.
 ἄλλωνιανός, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Γαλο-υργέω γαλακτοουργέω Ἡρωδ. 1, 251
 Γαλο-ύργιον, τὸ ἔργον γαλακτοῦν = τὸ γάλα
 κτοφαγεῖν Πτολ. Σικ. σ. 52.
 Γαλο-υργός γαλακτοουργός.
 Γαλο-υγέω γαλακτοουργέω Ἰωσ. καὶ μτγ.
 Γαλο-ύχσις γαλαυχία Ἀναστ. Σικ. Ὡστ.
 264, 20 Hase.
 Γαλο-υχία, ἡ γαλακτουχία γινω.
 Γαλο-υχός γαλακτουχός μτγ.
 Γάλωσις, ὡς, ἡ, ἀπ. γάλοις, ὡς ἰσίοτ. τοῦ
 ἀνδρός, ἀνδρ. ἀδελφός, ἐπὶ δὲ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀ-
 δελφοῦ, Ἰλ. γ. 122, ὄν. πλ. γάλοις γ. 173,
 γεν. γάλων 3, 378, ὁ καὶ οἱ Ρωμ. κτο-
 φαγεῖν ἐρύλασαν, εἰος.
 Γαλύθη πόλις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀφρική Πτολ.
 Γαλῶδιον, μετὰ τὸν ὄνομα καλῶμενον καὶ
 στρώδιον μνημονεύει Κωνστ. Ἀποκ. ἐνθα πρὶ
 τῶν εἰς ἴδιον ὄνομα ἀναφέρει Ἀνδρόρ.
 Γαλῶσις ἴδε γάλοις.
 Γαλῶσις, ἡ εἶδος φορέματος παρὰ τοῖς Ο.
 Γαλ-ωνίς γράμμα ἱππων, τὸ ὄνομα εἰς Ἡσίοτ.
 Γάλωρον πόλις ἐν τῇ Ἀσιατ. καὶ Γαλατίᾳ Πτολ.
 Γάλωσις ἴδε γάλωσις.
 Γαμαβριόσις γερμανικὸν ἔθνος Στράβ.
 Γαμαλα, ἡ, καὶ ἄλλ. ὄνομα πόλις ἐν Συρίᾳ
 παρὰ τῇ θαλάσσῃ Γενησαρέτ, κατ. Ἐπιγρ.
 Γαμαλίως, ὁ ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσματι Ἡρωδίου.
 Γαμαλίθα πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Ἰάγγω ἐν-
 δίας Πτολ.
 Γαμαλίη, ἡ Ἰουδαίος νομοδιδάκτας Ν Δ.
 Γαμάσος, ὁ ἡγεμὼν τῆς Συρίας Στράβ.
 Γαμβουα ἡ Γαμμασῶσα πόλις Φρυγίας Πτολ.
 Γαμβρετον, τὸ πόλις Μυαία ἐν, εἰς Γαμ-
 βρετίς.
 Γαμβρετίς, (γαμβρός) γάμον συζύγω, διὰ
 γάμου συγγενὴς γινώμεν, συμπεθερεῖται Ο' Ἡσίοτ.
 ἐγελάμβρετο ἴδε 14.
 Γαμβρή, φυτόν τι ἀπὸ τῆς ῥίζης, καλὸν καλόν,
 οὖν τὸ φυτόνον καὶ πηγανον Θεόφ. 1, 11,
 ἴσως ἡ γρ. ἐφθ.
 Γαμβρήσιον γαμβρίον.
 Γαμβρήτα, ὅλη μέγα δάσος ἐν Γερμανίᾳ Πτολ.
 Γαμβρίον, τὸ ὅθεν γαμβρία ὄνομα καὶ συμ-
 πεθερεῖται Ἡσίοτ.
 Γαμβρίον, τὸ 1) τρυβλίον 2) ὄνομα ὁδοῦ
 Ἡσίοτ. ἴδε Ραγάβρετον.
 Γαμβρίος, 3) εἰς τὸν γαμβρόν ἀνακλ. - σι-
 λή Ἀθην. 1, 30 καὶ - βρετος Σαίε.
 Γαμβρο-κτόμας 2 (κτείνω) ὁ κτείνων τὸν
 γαμβρόν Ἀνδρόρ. 161.
 Γαμβρο-ποιέω κτείνω γαμβρόν Ἰσίοτ. καὶ
 10, 191.

nupta 5) καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς παράνομος συνουσία μετὰ γυναϊκῆς, περὶ δὲ ἱεροῦ γάμου ἴδε Ἄναξανδρ. Ἀθην. 6, 242, connubium, coitus.
 Γαμο-στολέω (γαμοστολόος) διευθετῶ, ἐτοιμάζω τὸ τοῦ γάμου Σχολ. Πινδ. Ν. 3. 97.
 Γαμοστολία, ἡ παραγ. τοῦ γαμοστολόου ὁ ἴδε Γαμο-στολόος, 2 (στεῖλλω) ἐτοιμάζων, στολίζων τὰ διὰ τὸν γάμον * - Ἀφροδίτη, Ἡρα. Ἄνθ. 6, 209, Σχολ. Εὐρ. Φων. 1748 - Νῦξ Μουσ. 282 - ὁμιναῖος (7, 188) - ἄρμα Νόν. 4, 11, 275.
 Γαμο-τελέω ἐπιτελῶ τὸν γάμον Ἡσυχ.
 Γαμο-χαίρων, ὁ ἐπὶ γάμοις χαίρων, ὄν. παροῦτος Ἀλκίφρ.
 Γάμπω, πρωτότ. τοῦ γαμφήλ. Ἐτ. Μ. 221, 15.
 Γαμφαί, αἱ γαμφηλαὶ Λυκόφρ. 152 (γόμφος).
 Γαμφηλαί, αἱ (πρόβλ. γαμφός, γναμπτός) διαγόνες, τοῦ λέοντος Ἰλ. π. 489 - τοῦ ἱπποῦ. τ. 394, masillae - ὀρνίθων = τὸ ῥάμφος Εὐρ. Ἰων rostrum avium.
 Γάμφηλα ἴδε γαμφήλος.
 Γαμφός, 3 (κάμπω) καμπύλος, κυρτός, ἐπικαμπής - κέρατα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 45 * - ὀρέπανον, 4 6, 85) - ἀχιστρον Ἀργ. 10 (6, 192) - οἶνοιο (ἴδε γαμφώνος) Ἀριστ. νεφ. 336 ἔκ τούτου καὶ τὸ τῆς συνθηλαῖς γάντζος, aduncus Γαμφότης, ἢ κυρτότης, καμπυλότης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 33, curvatura.
 Γαμφώω καμπυλῶνω. Μέσ. καμπυλόνομαι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 32.
 Γαμφωλή γαμφόσης Β. Ἄν. 1365, curvatura Γαμφώνω, ὅχος. 2 (ὄνως, γαμφός) κυρτοῦς ἔχων ὄνυχας - αἰγυπιοὶ Ὀδ. γ. 302 - οἱ ὡοὶ Αἰσχ. Πρ. 486 - παρθένος = ἡ Σφιγξ Σοφ. Οἰ. τ. 1192 - παρὸς = τοῦ ἀέτος Ἄνθ. 12, 221.
 Γαμφ-ώνυχος, 2* τῶ ἀνωτ. Ἀθην. 3, 105.
 Γάμω, ἄδρ. ἄ. ἐκ τοῦ γαμῶ, ὅθεν τὸ γῆμαι, γῆμασθαι λεξ. Γαζ.
 Γάμωσις γάμησις = νύμφεσις γλῶσσ. nuptio.
 Γάνω, ὁμρ. γυνή ἴδε γάνη, ἔτι δὲ = ἀγγεῖον σκύφω παραπλήσιον Ἡσυχ. γλῶσσ. ἴδε Γρηγ. Κορ. π. ὁμρ. διαλ. σ. 315.
 Γαναιέντες (ὡς ἐκ τοῦ γανάεις = γανάνοντες) ὁμοῖ δοξαζόντες Αἰσχ. Ἰκ. 997.
 Γανάζω ἴδε γανάω.
 Γάνωι περιπτύσαι = περιπτύξαι Ἡσυχ.
 Γανάω (κατὰ Κούρτ. γαν, γάνος, γαίω, γέγηθα, λατ. gaudeo, ἀ-γαυός ἀ-γανός, ανσφρ. gan) λάμπω, στίλλω, ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ μετάλλου τῶν ὀπλῶν * θωρήκας λαμπρὸν γανώνοντες Ἰλ. ν. 265 * κούρθεας λαμπρὸν γανώσας, τ. 359 ἐπὶ ἀνθους Ὀμ. Ὀμν. Δημ. 10 τέρπονται, εὐφραίνονται, ἁδίσιν νότω γανῶσπορητός Αἰσχ. Ἀγ. 1395 - μεταβ. * γανόντες οὐδαμοὶ = λάμπειν παρέχοντες Ἄρατ. 190. fulgeo, hincendo.
 Γανδάνω ἀρίσκω Ἡσυχ. hincere.
 Γανδάραι, οἱ γένος Ἰνδικῶν Στ. Βυζ.
 Γανδαρικός ἴδε Γανδάρας Στ. Βυζ.
 Γανδαρίς τῶ ἀνωτ.
 Γανδαρίοι ἔθνος Ἰνδικῶν, ἡ χώρα Γανδαρίτις Στράβ.
 Γανδῶω λάμπω Ἡσυχ. splendeo.
 Γάνδωσαν ὄν. τόπου, ἤτοι Σουδῶ.

Γάνδιον κιδώτιον Ἡσυχ. arcula.
 Γανδός, 3* ὁ πολλὰ εἰδώς καὶ πανούργος Ἡσυχ.
 Γάνδροι Παρθικὸν ἔθνος Στ. Βυζ.
 Γάνδωμα πυροί, ἄλευρα Ἡσυχ.
 Γάνεα κόπουι Ἡσυχ. ἴσως ἔγραψε γανεικόπους = πορνοκόπους ἴδε Λοβ. Φρὺν. 656.
 Γανεῖν λευκαίνειν Ἡσυχ.
 Γανεῖν λευκάναι Μ. Ἐτ. 223, 44.
 Γανερός, 3* λαμπρός, λευκός Ἐτ. Μ. 223, 46.
 Γανίτης δάπανος καὶ ἄσωτος Ἡσυχ.
 Γάνειον τό πορνοστάσιον ὅθεν γανίται, ὁ ἄσωτος Ἡσυχ.
 Γανερός, 3* λαμπρός Ἐτ. Μ.
 Γανίς καὶ γανίς ἴδε γάνος.
 Γάνδιον κιδώτιον Ἡσυχ. arcula, cistula.
 Γάννα ἡ Κελτικὴ παρθένος Δ. Κάσ.
 Γανναρία ἄκρα ἄκρωτ. εἰς τὰ δυτ. παράλιος τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.
 Γαννίκιος ὁ Καννίκιος Πιντ. Νικ. 11.
 Γάννος ὄν. κύρ. μετν.
 Γαννύκτωρ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμου, βασιλεὺς τῆς Εὐβοίας Ἡσ. Ἀγών καὶ Ὀμ.
 Γάννυς, γαν. 5, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Ἠλιόγαβόλου Δ. Κάσ.
 Γαννύσκομαι γάννυμαι Θεμιστ. 21.
 Γανόδουρον τόπος τῆς Ἐλβετίας παραρρήνιος Πτολ.
 Γανο-ποιέω γανυτελέω Ἡσυχ.
 Γάνος, ὁ ὕαινα παρ' Ἑρεσίους Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5, ἴσφ. γρ. γλάνος.
 Γάνος, τό λάμψις, κόσμημα, * λάφυρα-ἀρχαῖον, Αἰσχ. Ἀγ. 565, decus, ἀναφυγή, δροσιτικὴ πόσις, - κρηναῖον Περσ. 475 - ἀμπέλου, 667 - βότρυος Εὐρ. Βακ. 261 - Διονύσου, Κυκλ. 414 * - ἀνθεμόρρυτον μελίσσης = μέλι, Ἰ. Α. 633 παρὰ Λυκόφρ. τὸ ἐκ πηγῆς ὕδωρ, 709, splendor.
 Γάνος, ἡ καὶ τό κόλιν ἡ προύριον τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, νῦν Γάνος καὶ Γανόχωρα Ξεν.
 Γανώω (γάνος) 1) στιλπνῶνω, λαμπρὸν ποῶ, ἐπιτελείω, γυαλίζω Πλουτ. διακρ. καλ. καὶ φ. 52, illuminio, piteo, ἔξαιρ. δὲ ὡς ἐν τῇ συνθηλαῖ γανῶνω τὰ χάλκινα ἀγγεῖα καὶ μὴ ἄλλο τι λαμπρὸν μέταλλον καὶ ἴδ. με κασσίτερον, τὰ δὲ τοιαῦτα λέγονται γεγανωμένα 2) ἰλαρὸν, φαειρὸν τινα ποῶ Ἀνακρ. 48, 12. Περ. εὐφραίνωμαι, * - ὑπὸ τῆς φθῆς Πλάτ. πολ. 3, 411, laetor.
 Γανῶν, μετοχ. τοῦ ἀγρ. γανῶω ἔξ ὁ δ' μέστ. μελ. γανύσομαι Εὐστ. 998, 60.
 Γανύκτωρ, ὁρ. ὁ υἱὸς τοῦ Φηγίως ἐκ Ναυπάκτου Ἡσ. ἄγων. καὶ Ὀμ.
 Γάνωμα ἴδε γανυρμα.
 Γάνωμαι, ἀποθ. μέσ. μελ. γανύσομαι μόν. ἐν. καὶ παρ. παρὰ δὲ Ἀνακρ. καὶ π. παρκ. * γεγανωμένος λυσιπ., 35, 3* χαίρει, εὐφραίνωμαι, ἡδύνομαι * οὐδὲ δάμαρ ἀνδρὶ φίλῳ ἔλθοντι γανύσασται Ἰλ. ξ. 504* καὶ * γάννυται φρένα = χαίρει ἐγκαρδίως, ν. 493* καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ χερσὶ κολακευδῶν κυνῶν τοὺς δεσπότας των, gannio, laetor.
 Γανυμῆδα, ἡ ὄν. τῆς Ἰδῆς παρὰ Φλιασίους Παντ.
 Γανυμτδείη, ἡ Γανυμῆτις Μαρκελ. Ἄνθ. Παλ. 51, 39.

Γάνθ· ἡ ῥησις, ὁ, γεν. υος, αἰτ. - δη καὶ ἴδην·
1) υἱὸς τοῦ Τρωῆς ἢ τοῦ Δαρδάνου, τὸν ὅποιον
οἱ θεοὶ ἢ ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Τάνταλος, ἢ ὁ Μίνως ἤρ-
πατε καὶ ἐκρησόμενον ὡς οἰνογούτος τοῦ Διός·
2) ἐπιστάτης τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου· 3) ἀστε-
ρισμὸς, ὑπὸ τὴν μορφήν ὑδρούλου· 4) ἐπιγραφή
κωμῆς· Ἀλκαίου, Ἀντιφάνους καὶ Εὐδούλου.

Γάνυξ· ὅδε δανύκτωρ.

Γανυρός, 3' ἱερὸς Ἡσυχ. ὄθεν = γανερός.

Γάνυρμα· ἄρμα· Ἡσυχ. condimentum.

Γανυαχομαί· γάνυμαι· ἐπιστ. Σωκρ. 18, μτγν.

Γάνυσμα, τὸ γάνος Πάβλ. Σιλ. 74, 6.

Γανυ-τελέω· ἑρδύματα ποιῶ Ἡσυχ.

Γανώδης, 2' στίλβων, ὠρατός· - γη Ὡδωρ.

Γάνωμα, τὸ (γανών) λάμψις, στίλβωμα.

Πλούτ. κ. τ. ἀκ. Ἐκ. Μ. 10, μανυδus.

Γάνωσις, ἡ κόσμησις, λάμψις Πλούτ. ζ' Ρωμ.

48 καὶ γάνωμα, exornatio.

Γανωτής, ὁ ὁ γανώνων, γλωσσ. διαφαντωρ.

Γανωτός, 3' ὁ γανωμένος Δουκῆγ.

Γαῦς, ὡς ὅδε Γαῶ.

Γάπαχοι· ἔθνος τῶν ἐνδοτέρῳ τῆς Ἀφρικῆς.

Πολ.

Γά-πεδον, ὥρ. τὸ ἀντὶ γήπεδον.

Γα-πετής, γαπίνας, γάπατος, ὥρ. ἀντὶ γη-

πέτης κ. ε.

Γαπελεῖν· ἀμελεῖν Ἡσυχ. negligere.

Γα-πόνος γηπόνος.

Γάπος· ὄχημα παρὰ Τυροσηνοῖς Ἡσυχ.

Γά-ποτος γηπότος.

Γάρ (γέ, ἄρα), σύνδ. αἰτιολ. ἀπὸ Ὁμ. ὁ συνυθέσθαι.

πᾶσι διττην ἔχων σημ. αἰτιολ. καὶ ἐπεξηγ. ἐ-

πιτασσόμενος πάντοτε, οὐδέποτε δὲ ἐν ἀρχῇ τῆς

περιόδου. 1) ἐπει· ἐπειδὴ ἔφη. ἐν τῇ πρώτῃ

κρίσει α) μάλιστα εἰς τὰς προσηγορίας, ὅτε τὸ

αἴτιον προσηγορεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου· ὅλ-

τρεῖς τε καὶ ἄλλοι ἀριστοὶ Πανταχῶν, πολ-

λοὶ γὰρ τεθνήσκον Ἀχαιῶν, τῷ τε γὰρ πόλεμον

παῦσαι· = ἐπειδὴ πολλοὶ Ἀχ. ἀπέθανον, διὰ

τοῦτο πρέπει κτλ. Ἰλ. η. 328· Ζεὺς τεαί γάρ

ᾠραι. (6), ἀλλ' ὦ Κρόνου πατήρ· Πινδ. Ὀ. 4,

1· ὦ πατήρ Καμβύσεως, - οἱ γὰρ θεοὶ ἐπαρέεσι-

-σὺ νῦν· Πρ. 1, 124· μάλιστα εἰς παρακει-

λεύσεις καὶ προτροπὰς, ὡς· εἰεν οὐ γὰρ τοῦ

των ἐπιστήμων - τί γὰρ ποιεῖν; Πλάτ. Φαῖδ.

117· καὶ ἔγω· ἔγνω γὰρ ὅτι οὐκ ἤρεσεν· ἀλ-

λά τοι, ἔφη· Πρωτ. 335, ἀκούσατε καὶ τὰδε

ἐπὶ λείην γὰρ ἐκπορεύονται ὁμῶν τινες· οἴομαι

οὖν βέλτεον εἶναι· Σεν. Ἀν. 5, 1, 8· οὕτω καὶ

μτγν. ἐνίοτε παραλαμβάνεται διὰ τινος εἰδους

ἐλκεως· τὸ ὑποκείμενον τῆς αἰτιολογουμένης προ-

τάσεως εἰς τὴν αἰτιολογούσταν· τῶν δὲ πᾶν γὰρ

ην τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἐδέκοντο τοὺς λό-

γους· = οἱ δὲ, πᾶν γὰρ, ἢ τῶν δὲ πᾶν τὸ πλῆθος,

ἢν γὰρ Πρ. 4, 200· τῶν δὲ Ἀθηναίων εὖγε

γὰρ προσβέλα· παροῦσα, καὶ ὡς ἦσαν τῶν

λόγων, εἰδοῖεν αὐτοῖς· Θουκ. 1, 72· ὁμοίως

οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρῶτον μὴ θελήσαντες, - εἰχὸς

ἦν οὕτως εἶναι, ἀντὶ οὗδ' γὰρ, εἰ 6) ἐνίοτε λέγεται

ἢ ἀπόδοσις καὶ ἐκ τῆς συνεχείας πρέπει ὡς α

πληρωθῇ καὶ τότε ἐκφράζονται μόν, τὰ αἴτια

γνώμενης ἢ ἰδέας, καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ναὶ

ὅθ' ἡ δὲ δὲ, οἷός γάρ· = ἡξέρω δὲ, συνυθέσθαι.

ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν, ἀλλὰ τὴν μὲν ταῦτα εἰ-

λος διελέξατο θυμῶς· οἷός γάρ· Ἰλ. λ. 408·

καὶ δὴ· ἐτόλμας τοῦδ' ἀπερβαίνεν, νόμου,

οὐ γὰρ τί μοι· Ζεὺς ἦν ὁ κρητῆς τὰδε = ναὶ βέ-

βαια, διότι δὲν ἦτο ὁ Ζεὺς ὁ παραγγέλλας τοῦτο

Σωκρ. Ἀντ. 400· οὕτω πολλὰ γὰρ παρὰ Πλάτ.

ἔστι γὰρ οὕτω = πάντως οὕτως ἔχει· τὸ πρῶ-

γμα, καὶ εἰς ὑποθετικὰς προτάσεις· οὐ γὰρ ἐν

ποτε πρώταισιν αὐτῶν ἀντέκυσσα· Σωκρ. Οἱ. κ.

98, (ἐν τούτῳ δὲν ἦτο) βεβαίως δὲν θά σῃς ἀ-

παντοῦσα· οὕτως οὐ γὰρ ἐν με ἐπεμποιον πάλιν

πρὸς ὑμᾶς· Σεν. Ἀν. 7, 6, 33, Κυρ. 8, 2, 21

καὶ ἐν ἐντελογίαις, τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε =

μὴ τοῦτο βεβαίως οὐδὲν θά κατορθώσετε Ἀριστ.

βατρ. 254· παρὸ. Εὐκ. Κόκλ. 585· καὶ εἰρων

οὐ γὰρ ἐν ἀνδρός λόγῳ = ναὶ βέβαια· οὐ

ἦρ. 3, 120· συνῆδον γὰρ τοὺς παιᾶνας Φι-

λίπῳ· Δισκίν. 2, 162· ἢ ἐνίοτε ἡ μετὰ τοῦ γάρ

ἐκπεριμένη πρότασις δὲν περιέχει τὴν κυρίαν

εἰσίαν, ἀλλὰ τὴν ἀφορμὴν τῆς προσηγορίας

προτάσεως· οἱ δ' οὐδέ· εἰσὶ τούτῳ γὰρ αἰετῇ

ἔστι· Εὐκ. Μτδ. 137· καὶ οὕτως ἰδ. παρὰ π.

συχνὰ (ὅτι οὕτω)· τούτῳ γὰρ α' ἔχω μόνον

πραεπειν· Σωκρ. Οἱ. τ. 1071, παρὸλ. 167· ἐφύ-

κει νιν ὡς ἤσαντα, τούτῳ γὰρ λόγῳ πολλὰς

καλῶς λεχέντας ἤσαντον κλῆσιν, Πρ. 288· ὡ

δηλαδὴ, τ. ε' διακρίσθαι καὶ ἐπεξηγ. τῶν προ-

ηγουμένων· ἐφύστα, θέλω σοι πρώτα εἰπεῖν·

τοῦ τὸ γὰρ πρῶτον οὐτ' ἔδρασα· Σωκρ. Ἀντ.

238· συνυθ. δὲ τίθεται μετὰ τῆς ἐπεξηγ. ταύτης

σημασ. τὸ γάρ, ὅταν προεξηγῇ αὐτῶν, ἢ ἐ-

πὶρ. δεκτικῶν· ἀλλὰ τοῦδ' αἶνον ἄχος κραδίην

καὶ θυμὸν ἰκάνει· Ἐκτωρ γὰρ ποτε φήσει· Ἰλ.

η. 148· ἐπὶ μὲν τὴν τοιάδ' ἐπέστη ἀνὴρ γὰρ

Σωκρ. Οἱ. τ. 719· ὡς δὲ γνώσῃ ὅτι τὰληθὴ

λέγω· εὐφρασκε γὰρ· Πλάτ. Πρωτ. 349· ἐκ

τῶνδε δὲ ἀκούει· εἰ γὰρ· Φαῖδ. 67· εἰς δὲ τοὺς

ῥήτορας· ἐνὶ συνυθέσθαι μετὰ τὰ δηλονότι, ῥα-

νερὸν δὲ τεκμήριον δὲ, σημειῶν δὲ· ὁμοίως· ὁ δὲ

δαινότατον πάντων, ὁ Ζεὺς γάρ· Ἀριστ. ὀρν.

514· τὸ δὲ πάντων σχετικώτατον οὐς γὰρ·

Ἰσ. 8, 53· 3) ἐν ἐρωτήται· λοιπόν, ἀρὰ γὰρ μά-

λιστα μετὰ τὸν· ὡς Κίρκη, τίς γὰρ ταῦτον ὁ

δὲν ἡγεμονεύσει; = ἐκεῖ ἐν ὁπῶν ἐν δυνάμει

ἐπειδὴ τίς Ὁδ. κ. 501 κτλ. τίς γὰρ σὲ ἡκέν; =

καὶ πότις λοιπὸν σὲ ἔστειλε· Ἰλ. σ. 182, καὶ Ὁδ.

κ. 303· πῶς γὰρ νῦν εὐδουσι; = πῶς λοιπὸν

κοιμῶνται κατὰ τὸ παρόν; Ἰλ. κ. 424· εἰς δὲ

τοὺς ἀπ. ἢ γὰρ; οὐ γὰρ; τί γὰρ ἔλλο; τί γὰρ

οὐ; πῶς γὰρ οὐ; καὶ χωρὶς τῶν ἐρωτ. μορ.

πομπῆν γὰρ ἴσθαι; = ἦσαν λοιπὸν πομπῆν;

Σωκρ. Οἱ. τ. 1029· ὅλως γὰρ δὴσπῆντες; Οἱ.

κ. 1599· δοκῶ γὰρ σοι παίζειν; Πλάτ. Φαῖδ.

234· οὐ γὰρ ἀπέχεται αὐτὸν οὗτος ὁ ἔμψ; πα-

τήρ;· Σεν. Κυρ. 3, 1, 38· πολλάκις τὸ τί γὰρ

χρησιμεῖ ὡς μεταδόσις εἰς ἄλλον τινὰ ἐρωτή-

σιν· οὐ γὰρ μέμνηται = βεβαίως, τὸ ὄντι δὲν

ἐνθυμούμαι· Σεν. Κυρ. 3, 1, 38· ὅμ. ἐπὶ εὐχῶν

καὶ καταρῶν, οὕτως Ὁμ. αἰ γὰρ, εἰ γὰρ· εἰ γὰρ

ᾠφελοῖν Πλάτ. πολ. 4, 432, καὶ ἐπὶ παρακλει-

σεων· ἀφ' γὰρ, ἔφη, πρῶτος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου ποί-

ῆσον δημοκρατίαν· Πλούτ. Λυχ. 19· ἐνὸρτι ὁ

γὰρ καὶ μετ' ἄλλων μορίων προσηγομ. ἡ ἐπομέ-

νων αὐτοῦ· ἀλλὰ γὰρ, ἢ πρὸς περισσοτέρων ἐπὶ

Γάρρις· κόμη, τόπος ἐν Ἰουδαίᾳ.
 Γαρίς, αἶψ. ἐν πόλιν Ἰουδαίας· ἰώσ.
 Γαρίσκος· ἴδε γαρίνος.
 Γάρρα, καὶ γάρρα· ἡ βλάβος παρὰ Μακεδ. Πι-
 σούχ. vinga.
 Γάρκον· τὸ ἴσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν
 ἄξονα τριβῆς Μ. Έτ. 221, 44.
 Γαρθωνία (ἴσ. Ἀργανθώ)· βασίλισσα τῆς
 Αἰγύπτου, μήτηρ τοῦ Νεῖλου Πλούτ.
 Γαρμάνες, οἱ· σοφοὶ Ἰνδοὶ Στράβ.
 Γαρμαφών· λευκότης, λαμπρότης.
 Γάρμοι, ὁ· βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνος Φωτ.
 Γαρνάνη, ἡ· πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.
 Γάρνον· ἴδε γάρκον.
 Γαροίας, ὁ· ποτ. Ἰνδίας Ἀρρ.
 Γάρον, τό, συνηθ. γάρος, ὃ ζωμός τις ἡ ἐμ-
 δαγμα ἐκ μικρῶν ὀσπρίων καὶ ἁλατος κατεσκευ-
 ασμένος· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ γάρος λέγεται τὸ ἐν
 ταριχευτοῖς ὀσπρίοις ἄλμυρον ὕδωρ πρὸς δια-
 τήρησιν αὐτῶν, ἐπὶ δὲ καὶ τὰ τῶν ἰχθύων ἁλα-
 τισμένα ἐντόσθια, τὰ ταριχευτὰ ἐντόσθια τῶν
 σκόμωρων Ἀθην. 2, 67, Σοφ. ἀποσπ. 531.
 Γαρο· πώλη, ὃ ὃ πωλῶν τὸν γάρον γλωσ.
 Γάρος, ὁ· ἀνδρ. ὀν. ἐπιμ. γν. νομισμάτων, garum.
 Γαρούρη, ἰδοι, ὁ· στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν
 Πολυδ. οἱ περὶ Γαρούρητιν = αὐτὸς καὶ οἱ ἀν-
 θρωποὶ του, 3, 5, 73.
 Γαρούνας, ὁ, καὶ Γαρούνας, γεν. α, ὁ· εἰς
 τῶν ἐπισημοτ. ποταμῶν τῆς Γαλλίας Στράβ.
 γὰν Garonne, Garumna.
 Γάρρα· πόλις ἐν Μαυριτανίᾳ Πτολ.
 Γάρρης· ἄγρης Ἰσούχ.
 Γαρίαι· γάμοι Ἰσούχ.
 Γαρριώμεθα· λο· δοροῦμεθα Ἰσούχ.
 Γάρρον καὶ γάρρος, γρ. ἔφθ. ἴδε γάρρον.
 Γάρσανα φρύγανα (οἱ Κρήτες λέγουσιν) Ἰσούχ.
 Γαρσαύρα, τὰ· γῆρα τῆς Καππαδοκίας.
 Γαρσίς, ἀλλ. πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ Ἰώσ.
 Γαρτύδας, ὁ· Κερτύδας, Πυθαγόρειος Κρωτ-
 νιάτης Ἰαμβλ. 6. Πυθαγ. 36.
 Γαρύμεν καὶ γαρύμεν, ὄωρ. ἀντί χρύσειν.
 Γαρύνας· Γαρούνας· Ἰαμβλ.
 Γαρυνθάνεις· ἔθνος ἐν τῇ δυτ. παραλίᾳ τῆς
 Ἀραβίας Δ. Σικ ἴδε Γαρινότατοι.
 Γάρυτας (γῆ, ἀρώ) ὁ ἀροτριῶν βοῦς κατὰ
 Διονύσιον Ἀθην. 3, 98.
 Γάρω, ὄωρ. γῆρως· μεγάλως φωνάζω· ἐπὶ φω-
 νῆς τοῦ ὄνου, γαρώζω ἐν τῇ συνηθείᾳ, gairiu.
 Γαρνώδης, 2· ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ γαρούσιου.
 Γά· ἴδε γατα.
 Γασάνοι· ἔθνος ἐν τῇ δυτ. παραλίᾳ τῆς ἐν-
 δαίμονος Ἀραβίας Δ. Σικ.
 Γά σπκ τον (γασπκτον)· ναὸς τῆς γῆς παρὰ Λα-
 κεδαιμονίους Πaus.
 Γασσινγαβέλ· ναυπηγεῖον Σολομώντος παρὰ
 τῇ ἑρυνθρ. θαλάσῃ Ἰώσ.
 Γάσκαρα· πόλις Μαυριτανίας Πτολ.
 Γαστροπλήξ, ἡγος, 2 (πλήσσω) γαστρίμαρ-
 γος, ὁ εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς γαστρός ἢ τοῦ βέλ-
 χου ἔχδτος Εἰστ. Ὀδ. α. 1837, 39.
 Γαστερό· χειρ, ὁ· δι' ἐργασίαν πληρῶν τὴν
 γαστέρα, ἡτιζὼν καὶ ἐσθίων ἐκ τῶν ἐργῶν τῶν
 χειρῶν του Στράβ. 8, 373.
 Γαστήρ, ἔρος, καὶ συγχ. γαστρός, δυτ. πλ.

γαστράσι, Ἰπποκρ. γαστήραι, ἡ (σπκ. ga-
 tharas, λατ. venter ἴσ. ἀντί gventer κατὰ
 Κούρτ.) 1) κοιλία, ὀσπαστρίον, καὶ μεταφ.
 - ἀσπίδος, τὸ κοίλον τῆς ἀσπίδος Turc. 2,
 24· συνηθ. ὁ στόμαχος αὐτὸς καὶ ἐπομ. ἡ ὄρε-
 ξις καὶ ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν - κακουργός Ὀδ.
 σ. 53· «κλέται δι' ἐ γαστήρ», ζ. 133· «γαστρί
 δουλεύειν», «-δελεάζεσθαι» = διὰ τῆς ἐπιθυμίας
 τοῦ φαγεῖν πίνεσθαι εἰς τὸ δόλεον Ξεν. ἀπομν.
 2, 6, 1· «γαστέρι νέκυν πενθήσαι» = μαυροπορεῖν δι'
 ἀποθάνοντα διὰ τοῦ στομάχου, ἡτοι τροφῆς ἀ-
 πεχόμενον καὶ ποτοῦ Ἰλ. τ. 225· 2) μήτρα,
 κοιλία τῆς μητρός «γαστέρι φέρειν» Ἰλ. ζ. 58·
 «ἐν γαστρί φέρειν» = ἔγκυν εἶναι, ἔγκυμονα εἶ-
 ναι, ἔγκυμονεῖν· «ἐν γαστρί λαθεῖν» = συλλαμ-
 βάνει Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 50· παρὰ Φιλοστράτῳ
 = καρπὸς τῆς κοιλίας· 6. Ἀπολ. 3, 39· ἐν δὲ
 τῇ Λακεδαιμονίᾳ = γογγυλὶς Ἀθην. 9, 369·
 ἴδε γαστράται.

Γαστροίς· ἴδε γαστήρ.

Γάστρᾳ, ἡ, ἰων. γάστρη· ἡ κοιλία ἀγγείου τι-
 νός· - τριπόδος Ἰλ. σ. 348· περὶ γαστρός τοῦ
 πλοίου Θουκ. Σχολ. 1. 50, Πολυδ. 1, 50.

Γαστράϊα, ἡ· καθ' Ἰσούχ. καὶ Ἀθην. 9, 369,
 Λακων. γογγυλὶς ἴδε γαστρά.

Γαστρ-αφέτης, (γάστρη, ἀφέτης)· εἶδος μη-
 γανῆς ῥιπτοῦσης βέλη μαθ.

Γαστρίδιον, τό, ὄπκ. τοῦ γαστήρ Ἀριστ.
 νεφ. 391.

Γαστρί-δουλος, 2· κοιλιόδουλος· ἔκκλ.

Γαστρίζω· 1) κτυπὼ εἰς τὴν γαστέρα, παλαι-
 στρια ἐκφρασις Ἀριστ. οἱ ἀττικισταὶ ἀποδο-
 χίμ. τὴν σημ. ταύτην 2) πληρῶ τὴν γαστέρα.
 Μέσ. γεμίζω τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν ὑπὲρ τὴν
 γῆραν Ἀθην. 3, 96, 6.

Γαστρι-μαργέω· λαίμαργῳ, εἰμι γαστρίμαρ-
 γος Ἰσούχ. Χρυσόστ.

Γαστρι-μαργία, ἡ· τὸ μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας
 καὶ ἀχορτασίας τρώγειν Πλάτ. Τιμ. 73· «ἡ
 γαστριμαργία ἐστιν ἀκρασία περὶ τὴν τροφήν»
 ὡς δὲ καὶ τοῦνομα περιέχει, μανία ἐπὶ γαστέρα·
 ἐπεὶ μάρχος ὁ μεμηνός· Εἰλ. Ἀλεξ. Παῖδ. 2, 1,
 heluatio.

Γαστρί-μαργος, 2· ὁ τῇ κοιλίᾳ μαινόμε-
 νος, ἀπληστος Ἰσούχ. λαίμαργος, κοιλιόδο-
 λος, πολυφαγὸς Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 11 καὶ μετγν.
 gulosus.

Γαστρίον, τό· 1) ὄπκ. τοῦ γαστήρ, παρὰ δὲ
 τοῖς μετγν. καὶ τοῦ γάστρα 2) εἶδος τι φαγη-
 τοῦ ἐκ σπασμίου ἐν χρήσει κατὰ Βέλκ. π. τοῖς
 Κρησὶ ἀρ. λεξ. Β. Ἀν. 230, aqualiculus, ven-
 triculus.

Γάστρις, ἰδοι, ὁ· γαστρίμαργος Ἀριστ. Θεσ. 816,
 gulosus, lurca· - πῖθος = ἔχων μεγάλην κοιλίαν
 Αἰλ. 1. Ζ. 14, 26 καὶ συγχρ. παρὰ Πολυδ.
 2. 175 γαστρίστερος· παρ' Ἀθην. καὶ εἶδος
 πλοκοῦντος, 14, 647.

Γαστρισμός, ὁ (γαστρίζω)· τὸ γεμίζειν τὴν
 γαστέρα, πολυφαγία Ἀθην. 3, 100, ingluviens.
 Γαστρίστερος· ἴδε γάστρις.

Γαστρο-βαρής, 2 (βαρύνω)· με βαρεῖαν κοι-
 λίαν, ἔγκυν Ἀνθ. Σωσιπ. 1 (5, 54), gravidus.

Γαστρο-δύρος, (βορά), 2· γαστρίμαργος Πο-
 λυδ. 2. 168. 175, ventrivorus.

γαστρό-δουλος, 2' δούλος τῆς κοιλίας Δ. Σικ. ὅπου γαστρίδουλος κείται λέξ. Γαζ.
 γαστροθάρη, ἡ γυναικὸς ὄνομα Ἀθην.
 γαστρο-εἰδής, 2 (εἶδος) ἔχων τὸ εἶδος τῆς
 γαστρός, κοιλώδης - ναὺς = γαστρώδης, κοιλ-
 ωδὴς Πλουτ. Περικλ. 26, ventuosus.
 γαστροειδής, κύλικες (οἰδῶδες) γαστρώδεις,
 ὀγκώδεις παρ' Ἀθην. Φερειρ. 11, 481.
 γαστρο-κνήμη, ἡ τῷ ἔπομ. Γαλην.
 γαστρο-κνήμια, ἡ καὶ γαστροκνήμιον, τὸ
 (κνήμη) τὸ παχὺ καὶ σαρκώδες τῆς κνήμης, τὸ
 ὀπίσθιον τοῦ ὅσπου τῆς κνήμης, τὸ δὲ πρόσθιον
 τούτου ἀντικνήμιον Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 15 καὶ
 Πολυδ. 2, 190, sura.
 γαστρο-λαγία, ἡ ποιήματα περὶ θεραπείας
 τοῦ στομάχου, περὶ γαστρίμαργίας. Τὸ τοῦ
 Ἀρχεστράτου ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. 3, 104.
 ἴδε γαστρονομία.
 γαστρο-λόγος (λέγω), 2' ὁ λαλῶν περὶ τοῦ πῶς
 δεῖ περιποιεῖσθαι τὸν στομάχον Ἀθην. 7, 278.
 γαστρο-μαντεία, ἡ τὴν διὰ γαστρός μαντεύειν
 ἴδε ἔγγαστρίμυθος, ventre divinatorio.
 γαστρο-μαντεύομαι ἔκ τῆς κοιλίας μαν-
 τεύω Ἀλκίφρ. 2, 40, ventre divino.
 γαστρο-νομία, ἡ (νόμος) πρόγραμμα, εἴτε
 κανόνες πρὸς τροφήν καὶ θεραπείαν τῆς κοιλίας
 ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀρχεστράτου ἴδε
 γαστρολογία Ἀθην. 2, 56.
 γαστροοειδής ἴδε γαστροειδής.
 γαστρο-πίων, ὠνος, 2 (πίων) παχεῖαν ἔχων
 κοιλίαν Δ. Κάσ. 65, 20.
 γαστρο-όπτως (γάστρα, ὀπτάω) σκευὸς μα-
 γειρικὸν Πολυδ. 10, 105.
 γαστρο-ρραξία (ράπτω) τῆς κοιλίας τὸ ρά-
 ψμον, σχισθείσης ἐκ πληγῆς ἱατρ.
 γαστρο-ρροία, (ρίω) τῆς κοιλίας καταρροή
 ἰωίν. Αυδ. βροντοσκαπ. 254 (130).
 γαστρο-τόμος, 2 (τέμνω) τὴν γαστέρα τέ-
 μνων Μανθ. 4, 267.
 γαστρο-φίλος, 2' φίλος τῆς γαστρός, φαγῆς,
 gulae deditus.
 γαστρο-φορέω φέρω ἐν γαστρί, ἐπὶ ἐγκυμο-
 σύνης Φιλπ. 58 (9 232) καὶ - χάριτας Βακ-
 χιακὰς ἐπὶ λαγίνον.
 γαστροφῶν γαστρίμαργος.
 γαστρο-γάρυδεις, ἰος, 2' φαγῆς εἰς τὴν
 γαστέρα, καταπίνων πάντα ἐπὶ τῶν κατεσθιόν-
 των εἰς κομικῶς ὁ Κρατῖνος Β. Αν. 33, νοτα.
 γαστρο-χειρ, καὶ χειρογαστρο διαφθ. γρ.
 ἀντὶ γαστροχέειν Στράβ. 8, 373.
 γαστρώδης, 2' γαστροειδής.
 γάστρων, ὠνος, 2' γαστρί, κοιλαράς Ἀριστ.
 βίαιρ. 202, iurco.
 γάστρων, ὁ Ἀκεδαμῶνιος Πολύαιν.
 γαστρωνία, γραφή ἐφθ. ἀντὶ γραστωνία Στ.
 Πυρ.
 Γάτος, υἱὸς Παφλαγονικὸν ὄν. Στράβ.
 Γάτωρος πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, νῦν Ἀλιστα-
 γῶρι Πτολ.
 Γάτις, ἰδὸς βασιλίσσα τῆς Συρίας Ἀθην. 8, 316
 Γα-τομέω ἴδε γητομέω.
 Γαυάνης, ὁ ἀπύγονος τοῦ Τημένου ἐξ Ἀρ-
 ρους Ἡρ.
 Γαυανόουρον πόλις ἐν Νωρικῷ Πτολ.

Γαύαρα πόλις ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβία Πτολ.
 Γαύας, ἄνθρωπος, ὁ ἔπων τοῦ Ἀδωνίδα παρὰ
 τοῖς Αἰγυπτίοις.
 Γαυγάμηλα, τὰ τόπος ἐν Ἀσσυρίᾳ, ὅπου ὁ
 Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τὸν Δαρτεῖον Πλούτ. Ἀ-
 λείξ. Στράβ. τὰ νῦν Karmelis.
 Γαυδάς, ὁ ἔγγονος τοῦ Μασσανάστου Δ. Κάτ.
 Γαυδέντιος, ὁ, λατ. Gaudentius μεταγενέστερος
 Ἑλλήνων γράψας περὶ μουσικῆς Φαβρ. βέλ. Ἑλλ.
 Γαυδός, ἡ νῆσος παρὰ τῇ Κρήτῃ, κατὰ Καλλ.
 ἡ νῆσος τῆς Καλυψίδος Στράβ.
 Γαυζάντις, ἡ χώρα ἐν Μισοποταμίᾳ Πτολ.
 Γαυλάνη, ἡ πόλις ἐν τῇ βορείῳ Περσίᾳ, ἡ δὲ
 χώρα Γαυλάντις.
 Γαυλικός, 3' ἀνήκων εἰς γαυλὸν - χρήματα
 = αἱ ἀπὸ τῶν φορητῶν πλοίων πραγματεύεται
 Ξεν. Ἀν. 5, 8, navibus vectus.
 Γαυλῖς, ἰδὸς, ἡ γαυλός, καλαθίσκος πρὸς τὸ
 φέρειν ὀπώρας Ὀππ. κυν. 1, 126.
 Γαυλίτης, ὁ (τ. ἔ. πλοῖον φορητὸν) 1)
 Καρικὸν Θουκ. 2) Σάμιον Ξεν. Ἀν. 1, 7.
 Γαυλίτικος, ἔμφ. γρ. ἀντὶ γαυλικός, πρὸλ.
 Β. Ἀν. 230.
 Γαυλός, ἡ νῆσος πλησίον τῆς Μελῖτης ἐν τῇ
 Σικελικῇ θαλάσῃ Δ. Σικ. νῦν Gozzo, κατ.
 Γαυλῆς.
 Γαυλός, ὁ 1) ποικιλικὸν σκευὸς εἰς τὸ ἀ-
 μέλειν χρήσιμον, καρδάρ. Ὀδ. 1, 223 mulctra
 2) κάδος πρὸς ἀντήσιν, κουδᾶς Ἡρ. 6, 119,
 situla 3) κυψέλη τῶν μελισσῶν Ἀνθ. 29 (1,
 404) ἐν γέν. στάμνα, ἀγγεῖον Ἀθην. 11, 500.
 Γαυλός, ὁ ἡ αὐτὴ λέξ. διάφορον ἔχουσα τὸν
 τόνον (συγγεν. τῷ γάσῳ, κοῦλον γερμ. Kubel,
 ουσκρ. golas) ἐμπορικὸν Φοινικικὸν πλοῖον μὲ
 κοιλίαν στρογγύλην Ἡρ. 3, 136, navis oneraria.
 Γαυρᾶξ, ἄκος, ἰων. γαυρήξ μεγαλήγορος,
 ἀλαζὺν, καυχηματίας Ἡσυχ. καὶ Δ. Λαερ. 1,
 81, superbus.
 Γαυρίαι, τὸ καύχημα, φρύγμα Ἡσυχ.
 Πλουτ. 11, 11μ. 27.
 Γαυρίαι ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἴδ.
 ἐπὶ ἱπποῦ ὑπερήφανος καὶ χαμαρωτὰ βαδίζον-
 τος μεταφ. χεῖρον ὑπέμετρα, εἶμαι προπέτης,
 θαρραλέος - τινὶ Δημ. 18, 241 - ἐπὶ τινὶ
 Πλουτ. Λυκ. 30. Μέσ. «ἐπὶ σφίσι γαυρίζοντο»
 Θεόκρ. 25, 133, oxulto, effloror.
 Γαυρικός, 3' γαυρός.
 Γαυρίαν ὀχυρά θέσις ἐπὶ τῆς Ἀνδρου μὲ λι-
 μένα Γαυρίαν Αἰδ. νῦν Γαυρίο.
 Γαυρίότης, ἡτος, ἄμφ. γρ. ἀντὶ γαυρότης.
 Γαυρόν, τὸ ὄρος Αἰθιοπίας Πτολ.
 Γαυρός, 3 (Γαφ, γαίω, λατ. gervare, ουσκρ.
 garvas) γηθόσυνος, παῖδρός, ἱλαρός συνήθ.
 ὑπερήφανος, ἐπαίρομενος - ὅλβιος Εὐρ. τκ. 862
 - φρονήματι Πλουτ. Ρωμ. 18 - καὶ μετῴρους
 Λουκ. Νιγρ. 5, πολλὰ τοῦ τῆς Ἀνθ. «μὴ γαυρὰ
 φρυάσσου» Μελ. 22 (12, 33) - αὐγλήν - Νέμε-
 σις, ἡ τὰ γαυρὸν ἐποπτεύει Βιάδρ. 43, 6' ἐπὶ
 δὲ καὶ ἐν καλῇ σημ. ἀξιοέτιμος, αἰδῶ καὶ σέβας
 ἐμποίων Δ. Κάσ. 68, 31, elatus.
 Γαυρότης, ἡτος, ἡ παραφορὰ, θυμοειδὲς τοῦ
 ἱπποῦ Πλουτ. Πελοπ. 22' - ὄνου Μαρ. 38, su-
 perbia, fastus.
 Γαυρόω γαυρὸν ποιεῖν τινα καλ. = γαυρίζω.

κομπάζω = ἐπὶ τῷ Σεν. ἱέρ. 2, 15, suberbio, glorior.

Γ α ὤ ρ ω μ α, τὸ (γαυρόν) τὸ ἐπ' ᾧ τισέταίρεται, κομπωρηχοσύνη Εὐρ. Τρ. 12, 50, gloriolitia.

Γ α υ σ α π η ρ ε, ἡ ταύσας οὐ μάλλινον ὄφασμα φλοκάτων, ὡς ἡ παρ' ἡμῶν κάππα Στράβ. 5, 434, gausara.

Γ α ὤ σ α φ ο ν α πόλις ἐν Νουμιδίᾳ Πτολ.

Γ α ὤ σ ε, ἴδε ὑπόχυτος Δ. Α. 4, 3, 20.

Γ α υ σ ὄ ς (κατὰ Γαλην. καὶ γαῦσος) 3: κυρτός, καμπύλος ἱπποκρ. κυγύς, tortuosus.

Γ α υ σ ῶ γ α γ αῖος, κυρτὸν ποῦδ, γαυσῶσαι=καμψαί καὶ προσελᾶσαι Ἡσδ. incuere, intorquere.

Γ α σ α γ α ς = ἀκόλῃς ὑπὸ Συρακουσίων, ὃ ἡμεῖς γῆς ἑντερὸν λέγ. ῥετ. α. 230, 29, Iambrius terrester.

Γ α σ υ τ ο ν, δωρ. ἀντὶ γήφυρας=γηγενὲς Ἡσδ. ὅς ἐπείγει ἐκ γῆς.

Γ α ρ α ρ α, τὰ 1) γωρίον τῆς Μαρμαρικής Πτολ. 2) ἀκρωτ. ἐν τῇ Συρική γαῖᾳ ἴδε Γάραρα.

Γ α ψ ῖ α ς, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἑπύρο.

Γ α ω, ἄχρ. ὀσμάτι, γανθῶν γράμ. ἔξ αὐτοῦ παρ. γεγά, ἀπαρ. γεγάμεν ἐν συνθ. μόν. ὡς Ἰλ. ε, 248, ἴδε γέγα καὶ γίγνομαι.

Γ α ω καὶ Γ α ῶς στρατηγὸς τῶν Μερσῶν κατὰ Εὐαγόρου Δ. Σικ. ἴδ. Γλωτ.

Γ α ὠ π ο ς, γδωπῶν, π. ἀντὶ δοῦπος, κλ. ἐπὶ ῥ. ἐγδοῦσαν Πλ. λ. 4, 45, πρὸλ. ἐρίγδοπος.

Γ ε, δωρ. γῆ, μόρ. ἐγγλ. διακρίνουν καὶ ἐπιτείνον τήν σιμ. τῆς λέξ. μεῖν τῆς συνάπτεται καὶ ἐξηγεῖται διὰ τῶν, τοῦλάχιστον, μάλιστα, βέλβαια, ὀρθῶς, ὁμῶς, πολλάκις ὁμῶς μόνον ἀν. ἐξήγητον ἀναπληροῦται μόνον δι' ἐντονωτέρως προφορὰς τῆς συνάπτεμένης λέξεως Παρ' Ὁμ. δ. ἔξαρ. ἐπιτείνει τὰς ἀντων. διὰ τῆς ἀντιθέσεως, ὅτι ἡ ἄλλα τι ἐμφράττει γάρ ἀντιθέτως· «εἰ σὺ γε σὺ θυμῷ θοέλοισι κέλομαι γὰρ ἔγωγε» Ἰλ. ψ, 891· «ἀλλή-ῃδε γε» α, 425 καὶ ἀλλήγῃσιν συχνά, ἴδ. ὁ γε καὶ μετ' οὐδ. «ἔσθῃς γούρε» ἀτὰρ σιάλους γε σούας μνηστήρας ἔδουσι· Ὀδ. ε, 81· καὶ μετὰ μόρ. πρὶν γε Ἰλ. ζ, 465 συχνά ὁπίσω νῦν γε, α, 123. Ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν ἐπόμενον «ἐνθ' οἱ γε-ἔχον νέας», κ, 91, ὅπου ἀκολουθεῖ «ἀλλὰ ἐγὼν», 95, ἡ κατὰ διάνοιαν ἡ ἀντιθέσις ἀναπληρωθεῖσα «οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετραλὴ χυνεύς περ ἔων εἰς ὧπα ἰδέσθαι»· «εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον ὄγι, ἂν καὶ εἰς ἄλλους» Ἰλ. α, 372· «οὐκ ἂν τις τούτων γε θύρουρον ἢ πᾶσι τοῖσι ἄλλοις ἴσους, οὕτως ὁμοῦ τοῦλάχιστον ὄγι» Ὀδ. ρ, 497. Πολλάκις χρησιμ. μεῖν μόν. πρὸς ἐπαναλήψιν τοῦ ἤδη ὀνομασθέντος ὑποκειμένου, ἀντιπαραβέβηκεν πρὸς ἄλλας σχέσεις καὶ ἐνέργειαν, μάλιστα εἰς διασκευτικὰς προτάσεις· «εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων, ἡ δ' ὅγ' ὑπὸ μνηστήρων σαρμείη» Ὀδ. δ, 789 «ῥώμῃ ὅγ' ἡ τέλλῃσιν» ὅπου μόν. διὰ τοῦ αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ· «εἰ δέ τις ἀμφοτέρω τὰ μέλη» ἡ σέ γε Μοῦσα-ἐδίδαξεν, ἡ σέ γε Ἀπόλλων, θ, 488 ὅθεν, «ἀλλὰ σὺ γε», προτροπὴ τοῦ πράξει ἄλλο τι, π. χ. Ἰλ. τ, 31· «εἰ δέ καὶ ἦεν τοιαύτης ἀντιθέσεως ἁπλῶς μόν. γάριν ἐμφράττει λίαν σύνθηθ. πρὸς ἐπαμάλ. τοῦ ὑποκειμένου» πάντες ἄρ' οἳ γ' ἔβηλον πολέμικέμεν = πάντες οἱ λεγόμενες, καὶ πολλάκις οὕτως

οὕς οἱ γε, ἡ σὺ γε· ἴδ. ὁ γε εἰσεται πρὸ τοῦ ὀνόματος· «ἴως δ' γε Φαίηκεσσιν» ἡ γαίῃ Διωγενὴς Ὀδυσσεύς· Ὀδ. α, 387 σπανιότερον πρὸ τοῦ προσγορευοῦ «εἰ δὲ τούτων γε κρομέειν ἀνδρα γέροντα» α, 80. Ὁμοίαν εἰσταν ἔχει καὶ παρ' ἄλλ. «οὐ γὰρ δὴ σὺ γ' ἴσθα καυδάντης» Σοφ. Φιλ. 246· «γούροις ἂν εἴσω· καὶ σέ γ' εἰσάξω», 670· «ὀλεῖς με· οὐκ οὐκ ἔγωγε», 1375· «Τί δὴ τ' ἂν ἡμεῖς δρώμεν εἰ σέ γε πείσιν δυνησόμεθα», 1379· «πλείστοι· ἐνὶ γε πρόσθα· ἐπιθύμησαν χρήματα» Σεν. Ἀν. 1, 9, 12· «εἰ δ' ἡ ἀντιθέσις ισχυρότερα· οὐ λέγεις γε, ῥετ. δέ=δὲν λέγεις μὲν Εὐρ. Ἀνδρ. 239· ἐπικρατεῖ ὁμῶς παρ' αὐτοῖς, ἴδ. ἐν τῷ περὶ ὁ ἐκ τῆς ἀντιθ. ἐπόμενος περιορισμός· «φρόνῳ γε, εἰ μὴδὲν μετὶν παρὰ σπῆν» = φρόνῳ τοῦλάχιστον Πλάτ. νόμ. 7, 806· οὕτως συχὰ παρὰ Πλάτ. ὡς γ' ἐμοὶ ἔδοξε = Σωκράτει γε οὐδὲν χαλεπόν, συμμ. 201· «ταύτης γε μετέχιν τῆς ἀρετῆς», Πρωτ. 313· «καλοτέον ἄρ' ἂν εἴη, κατὰ γε τὸν σὺν λόγον, τὸν πατέρα» = τοῦλάχιστον κατὰ τὸν λόγον σου, Σεν. Κυρ. 3, 1, 18· ἴδ. εἰς τὸ ἐπὶ. τοῦ ὅπου λόγου· «εἰ πρὸς τοῦτο σιωπᾶν ἥδιόν σοι ἢ ἀποκρίνασθαι, τότε γε εἰπέ» = ἐξηγήσου τοῦλάχιστον περὶ τούτου Σεν. Κυρ. 5, 5, 20. Μετὰ τοῦ καὶ, μάλιστα, ὡς «παρῶναι τινας καὶ πολλοὺς γε» καὶ μάλιστα πολλοὺς, ἔνθα τὸ προσηγορευμένον ἔγγιστον ὀρίζει· Πλάτ. Φαῖδ. 58, ὁμοίως εἰς ἀποκρίσεις «καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ», Γοργ. 470· «πολλοὺς γε δεῖ οὕτως ἔχειν», Πρωτ. 341· «αὐτὰς γὰρ ἀπογνοῖς τεταί· = κοιναί γε πατρός ἀειλαρεῖ» Σοφ. Οἰ. Κ. 540· «μάλιστα γε», Οἰ. τ, 991· Ἐνταῦθα ἀνήκει ἴδ. παρὰ Πλάτωνι ὁ συνθῆ. τύπ. «καλῶς γε ποῖων, εἰ γε σὺ ποῖων», ὅπου τὸ κύριον ῥῆμα ἐκ τῆς προηγούμεν. προτάσεως ἀναπληρωτέον Πλάτ. πολ. 1, 351· «εἰ δέ καὶ μόνον, πάνυ γε, ὀρθῶς γε, σφόδρα γε μετ' ἐμφράσεως καταπάρων σηματοῖν· οὐδὲν γε» = παντάπασιν, τὴν δὲ σημασίαν τοῦ δὴ λαβὴ ἔχει ἐν ταῖς συμπλοκαῖς· «εἰ γε σὺ ἀληθῆ λέγεις» = ἂν σὺ ἄλλως λέγῃς ἀληθῆ Πλάτ. Φαῖδρ. 242· «ἂν δέ γε βούλῃ», Γοργ. 448 οὕτω καὶ ἐν ἀκρουσ. καὶ μετοχ. «ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόσθα γιγνώσκεις» Πλάτ. πολιτ. 1, 343, quippe qui· «οὐκ ἴσθός γε ὦν» = ἂν καὶ δὲν ἡμᾶς ἱστούς Γοργ. 459· «ἔγνωον γε» = ἐπειδὴ βέβαια δὲν γνωρίζω, Ἐν τῇ ἀπαρθεμένη πολλῶν ἐφαίρεται μάλιστα ἐν, ὥστε καὶ οἰκτοῖ μοι εἰσι, καὶ οὐκ εἰς γε» Πλάτ. ἀπολ. 34· τὸ γε τάσσεται ἀέποτε κατόπιν τῶν ἐπιτετιμένων λέξ. μόν. δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου καὶ τῶν πρὸθ. ἐφαίρεται οὕτως ὥστε τάσσεται πρὸ τοῦ οὐκ καὶ ἀπὸ γε τῆς ἡμετέρας· καὶ «ὁ γε σὺς πατήρ» Σεν. Κυρ. 7, 1, 6, καὶ 2, 1, περὶ τὸν σὺν ματ. τοῦ μετὰ τῶν ἄλλων μορίων· ἀρὰ γε, ἴδ. ἀρὰ, ἀπαρ. γε=ἀλλὰ τοῦλάχιστον Ἀριστ. Λχ. 448 γε μὴν=τοῦλάχιστον ὁμοῦς, τῷ ὄντι, καὶ ἄλλα, μεθ' ὧν συμπλέκεται, καὶ φυλάττει τὴν ἰδιαίτησιν αὐτῷ σημ. quidem, saltem, vero. Γ ε α' πόλις ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ Στ. Βυζ. Γ ε α, ἡ γῆ γέει, γέων Ἠρ. 4, 198. Γ ε α ρ' ἴδε ἔαρ. Γ ε α - ρ γ ῆ ς, δωρ. γανήσχος Πίνδ. Ο. 13, 81.

Γεάτης ἰδε γαίτης, γέα.
 Γεάδερ, Ἀραβικὸν Ἰόνος. Πλίν. 1.
 Γεάλα 1) τόπ. ἐν Ἰσπανίᾳ 2) γῶρα τῆς Πα-
 ρατίας Ἀραβίας, κατ. Βεβαλινός Στ. Βυζ.
 Γεβελήτις, αἰτ. ἰν. δαίμων πᾶν Γετῶν
 ὁρμῶν) Πρ.
 Γεβωνίται Γεβωνίται Στ. Βυζ.
 Γεβους, ζυγά Ἡούχ. ἔβρ.
 Γεζα, γεγάκειν ἰδε γίγνομαι.
 Γεζέω, δωρ. ἀντὶ γηέω Ἀθην. 4.
 Γεζέω, δωρ. γεγάκειν γερονέναι Πινδ.
 Ο. β. 83.
 Γεζήμαι ἰδε γαλέω.
 Γεζμέν, π. σφγκεκ. ἀπαρ. παρκ. τοῦ γίγνο-
 μαί ἀντὶ γερονέναι.
 Γεζνία, ἡ ἱστορία τοῦ Ταρκινίου Δ. Ἀλ.
 2) ἱστορία ἐπὶ Νουμά Πλουτ.
 Γεζνίται Ῥωμαῖκόν τι πατριτικὸν γένος, ὁ-
 περ ἐπὶ τοῦ Τύλλου Ὀστίλιου φαίνεται, ὅτι
 μετακλήσθη εἰς Ἀλβας εἰς Ῥώμην, ἐξ οὗ Τίτος
 Λεύκιος, Μάρκος, Πόπλιος καὶ λοιποὶ κατή-
 γοντο Δ. Ἀλ.
 Γεγγεῖ βρέχει Ἡούχ. ὅπου τέγγει διορθ.
 Γεγίος, (συγγεν. τῷ γῆ) ἀρχαῖος, Καλλ.
 ἀποσπ. 103, briscus
 Γεγένημαι, π. παρκ. τοῦ γίγνομαι.
 Γεγηθε, γ'. ἐν. παρκ. τοῦ γηέω Ἰλ. θ. 599.
 Γεγηθῆσις, ἡ χαρὰ λεξ. Γαζ.
 Γεγηθόταις (γηέω) ἀσμέγως, χαρμῶντος
 Ἠλκιδ. 7, 5.
 Γεγιώτας ἰδε γενεήτης.
 Γέγγις, τέγγις Ἀρχαῖο. 29, 20.
 Γέγωνα, ὁ. παρκ. τοῦ γίγνομαι.
 Γεγυμνωμένως (γυμνώω) ἔσχεπα, γυμνῶ Ἰώσ.
 Γεγυνῶς, παρκ. ὁ. 6, μέ σπμ. ἐν. γεγυμένως,
 γεγυνῶς Ἰλ. θ. 223, προστ. γέγωνε Σοφ. Φιλ.
 238, γεγωνεῖν ἀπαρ. ὡς ἀπὸ ἐν. γεγωνέω Ἰλ.
 μ. 337, γεγωνητέον Πινδ. Ο. 2, 6, παρὰ. ἐγ-
 γῶνους, προστ. γεγωνεῖται Ἐν. κυν. 6, 24,
 ἀφρ. γεγωνῆσαι Ἀλχ. Πρ. 992, κράζω με-
 γαλοφῶνως, (Σχολ. ἀκουστὸν οὐγγεγομαι) «ὅ-
 σον τε γέγωνε βούδας» = ὅσον ἐδύνατο φω-
 νάζειν νὰ ἀκουσθῇ, ὅσον ἐβόων ἡ φωνὴ τοῦ
 Ὁδ. α. 400, «γέγωνε τε πᾶν κατὰ ἄστυ» = εἰς
 ὅλην ἡκούσθη τὴν πόλιν ἡ φωνὴ τοῦ Ἰλ. ω.
 703, «ὅσῳ πᾶς οἱ ἐξη βούσαντι γεγωνεῖν» = ἡ
 φωνὴ τοῦ δὲν ἡδύνατο νὰ ἀκουσθῇ Ἰλ. μ. 337,
 «ἐς οὓς γεγωνήσομαι» = εἰς τὸ οὓς θὰ φωνάζω
 ἔβρ. Γ. 676, παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. = ἔμνω,
 ἐπαίνω μὲ αἰτ. προσώπου καὶ αἰτ. πράγματος
 «Πυθονίκα, Θήρινα» = ἐγκωμιάζειν Πινδ. Π. 9,
 3, «νοκτεράν» οὐνεράτα. Ἀλχ. Πρ. 660, καὶ
 τινὶ τι 780, οὕτω καὶ π. Ὀμ. ἀν καὶ τὸ Ἰλη-
 λεμάχῳ ἐγεγώνουν ὡς νόον ἐρμην. καὶ «οἰ-
 μῶδες μετὰ θεοῖσι» Ὁδ. μ. 370, ἐπὶ δὲ ἀφύχων,
 ἤλω, ἀντηχῶ Ἀριστοτ. π. ψ. 2, 8, acciatio.
 Γεγώνων ἰδε γέγωνα.
 Γεγώνων ἰδε γέγωνα.
 Γεγώνω, ἀφρ. ἐκ τοῦ γέγωνα.
 Γεγωνή, ἡ ὁμιλία Ἡούχ.
 Γεγωνήσις, ἡ τὸ μεγαλοφῶνως κράζειν, φω-
 νάζειν Πλουτ. συμπ. 8, 3, 6, vaciferatio.
 Γεγωνητέον, ἐκ τοῦ γεγυνέω πρέπει νὰ ὁ-
 μῆται τις ἡ ἀναγγελία μετ' αἰτ. Πινδ. Ο. 2, 9.

Γεγωνίσκω (γέγωνα) (γεγωνέω μόν. ὁ ἐν.
 λέγω, διηγοῦμαι) Θουκ. 7, 76.
 Γεγωνο-κώμη ἡ ἐτέτρα ἡ πόρνη, περὶ ἧς κα-
 ταβῶ ὅλη ἡ κώμη Ἐδοτ. 1921, 80.
 Γεγωνός, 2 (γέγωνα) μεγαλοφῶνως κράζων,
 ἐξακοστικῶς = ἐπη Ἀίσχ. Ἐπιτ. 435, βοή Ἀ-
 ὄλν α. 450, πὸ γεγωνόν τῆς προφορᾶς κλή-
 μης καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων = ἀνὴρ = πλούσιος κατὰ
 τοὺς πότους Ἀνθ. -δοῖδος Μέλ. 123 (7, 428)
 καὶ συγκρ. «γεγωνότεροι κύκνων τέττιγες» Ἀνθ.
 9, 30 (9, 92).
 Γεγώς, ὡσα, ὡς ἀπὸ γεγωνός ἰδε γίγνομαι.
 Γεδέοντες, οἱ, ἰσως διερθ. τύπ. ἀντὶ Γελόν-
 τες Πλουτ. Σόλ. 23 = γεωκλήμονες.
 Γεδεών, ὁ κριτὴς τῶν Ἰουδαίων Ἰώσ.
 Γεδνη, ἡ πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀφρικῆς.
 Γεδρωσία γῶρα τῆς Ἀσίας νῦν Μεκράν ἐν
 τῷ Βελουσιστᾷ, κατ. Γεδρωσίαι ἡ Γεδρωσοί.
 Γέσιος ἰδε γέγειος.
 Γέσνα, λεξ. ἔβρ. ὁ τάρταρος, ὁ ἄβυθος Ν. Δ.
 Γεζτόριξ, ἰγας, ὁ ἡγεμὼν ἐν Παρλαγονίᾳ
 Στραβ.
 Γεζέριχος, ὁ ἡγεμὼν πᾶν Βανδάλων Ἰβ.
 Γεζόρχος.
 Γεζίτης ἰδε Γαζίται.
 Γεη-πονέω, -πονία, -πωνικός, μτγν. ἀντὶ
 γεωπονέω κατ.
 Γεη-πόνος γεωπόνος Λουκ. φιλοπατ. 4.
 Γεηρός (τῆ) γήρως Πλάτ. πολ. 14, 612.
 Γέθον, αἰολ. ἀντὶ Ἰθεν. λεξ. Γαζ.
 Γεήσιος ἰδε γέα.
 Γεθσημανή, κτήμα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ
 ὄρους τῶν Ἑλαίων Ν. Δ.
 Γει-αροτήρ, ἦρος, ὁ (ἀρώ) ὁ δργάνων τὴν
 γῆν Ἰζέτξ. Ἀνθ. 202.
 Γει-αρότης τῷ προηγ. Ἀνθ. 9, 47 (9, 23).
 Γειγνοῦσα γείτονα Ἡούχ.
 Γεῖδιον ἰδε γήδιον.
 Γεῖθρον ἔνδυμα Ἡούχ. indumentum.
 Γεῖνασθαι, μ. ἀφρ. ἂ ἀπαρ. τοῦ γίνομαι.
 Γεῖνα το ὄριστ. γ'. ἐν. πρόσ. μέσ. ἀφρ. ἂ τοῦ
 γίνομαι Ἰλ. α. 280.
 Γεῖνόμενος, μετγ. μ. ἀφρ. ἂ τοῦ γίνομαι
 Ἰσ. θε. 1, 120 καὶ πεζ. Σεν. ἀπ. 1, 4, 7.
 Γεῖνεα γεννήσαι Ἡούχ.
 Γεῖνεαι, π. 6, ἐν. πρ. ἀπαρ. ἀφρ. ἀντὶ τοῦ γεί-
 νηαι ἐκ τοῦ γίνομαι Ὁδ. α. 302.
 Γεῖνετο, π. ἰγνέτο.
 Γεῖνομαι (Γεν.) 1) γεννώμαι, μόν. ὁ ἐν.
 καὶ παρὰ. γεννόμενος, ὁ γεννηθεὶς πολλὰ-
 κς παρ' Ὀμ. καὶ μετγ. π. nascor 2) ἀφρ.
 ἐγενάμην γεννᾶω ἐπὶ μητρός καὶ πατρός, gi-
 gno, πατὴρ καὶ παρὰ πεζ. ἡ γενναμένη = ἡ γῆ-
 τερ Πρ. 4, 10, Σεν. ἀπομν. 1, 4, 7, οἱ γεννό-
 μενοι = οἱ γονεῖς Ἰσ. θε. 1, 120, καὶ μετγ.
 ἐπὶ πατρίδος ἔβρ. Φοιν. 1003, πρὸλ. γίγνομαι.
 Γεῖνος ἰδε γήινος.
 Γεῖνω ἰδε γίγνομαι.
 Γει-όθεν γῆθεν Καλλ. ἀποσπ. παρ. Σχόλ.
 Ἀπολ. Ρ. 2, 375.
 Γει-οκόμος γεωργός Ἡούχ.
 Γει-ό-λοφος, ὁ ἰδε γεώλοφος.
 Γειομόρος γεωμόρος, ὁ εἰς ἀγρὸν πρὸς καλ-
 λιεργίαν ἐγκαθιστάμενος Ἀπολ. Ρ. 3, 1387.

- μέσσητες = οἱ ἐν τῇ γῇ οἰκούντες Ἀπολλών.
4, 1433. - βότρυς πολυγλεύκου = δ κτήτωρ,
κύριος μεγάλης ἀμπελίου B. A. 133. - ἄροτρον
Δ. Περ. 190.

Γειο-ποίησης ἴδε γεωποίησης.

Γει-οπόνος γεωπόνος Ἀνθ. 30 (6, 41).

Γει-οτόμος (τέμνω) γεωτόμος - ἄροτρον
Ὀπκ. κυν. 1, 137.

Γειο-φόροι, σκαφίδες σκαφίδες φέρουσαι γῆν
Ἀνθ. 4 (6, 297).

Γείρ, ὅς, δ' ποτ. ἐν Γαιτούλῃ Πτολ.

Γειση-ποδας, γεισηποδίσματα, γειση-
ποδίζων, ἀντί γεισιπ. Πολυδ. 7, 120.

Γείσιον, τό, ὅποι. τοῦ γείσου Ἰώσ. Ἐβδ. (ὁ
δε τονισμός γείσιον εἶνε παρὰ τὸν κανόνα).

Γεισι-ποδίζω διὰ τινος γείσου στηρίζω,
θέτω γείσουν τι B. An. 231, ἐκ τούτου.

Γεισι-πόδισις, ἡ ἢ διὰ τοῦ γείσου θεμελιώ-
σις, suggestio.

Γεισι-πόδισμα, τό διὰ γείσου στήριγμα
Πολυδ. 7, 120, 1, 71.

Γεισι-πους, τό ἔχον τῆς δοκοῦ, ἐρ' οὐ τό
γείσουν ἴσι Ἀρτοκρ.

Γείσουν, τό ἅπαντα τὰ ἔχοντα τῶν τοίχων
B. An. 33, μάλιστα τὸ προέχον στέγης ἐπὶ τοῦ
θριγκοῦ στηριζόμενον, ἐτι δε καὶ θριγκός Εὐρ.

Ὀρ. 1569, Σχολ. λίθοι ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δω-
μάτων ἐκτεταμένοι, χρησιμεύον καὶ πρὸς ὑπερά-
σπισιν καὶ σκέπῃ ἀπὸ τῆς βροχῆς, 1620 μεταφ.

τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου Ἐτ. M. 229, 40,
suggunda.

Γείσομαι, παθ. τοῦ γείσω.

Γείσος, ὁ τῷ γείσουν Ἰώσ. Ὁ.

Γείσος ἡ γείσος γείσουν ποῖω, σκέπῃ διὰ
τὴν βροχὴν Ἐτ. M. 229, 40.

Γείσωμα ἡ γείσωμα γείσουν, στέγασμα σκέ-
πον Ἀριστοτ. Πολυδ. 1, 76.

Γείσωσις, ἡ σκέπαις, προεξοχή στέγης.

Γείτας, ὁ ἄνθρωπος ἐν ἐπὶ νομίσματος.

Γείταινα, ἡ γειτονίσσα B. Ἀν. 1199.

Γείτη ἴδε γέλη.

Γειτνεύω γειτονεύω Γεωργ. Ἀλλξ. σ. 246, 8.

Γειτνία γειτονία Ἰπποκρ.

Γειτνιάζω, μετρ. γειτνιάω.

Γειτνιάξω, 3 γειτονικός Ἰώσ.

Γειτνιάμα γειτονήμα Ἡσυχ.

Γειτνιάσις, ἡ γειτονία καὶ πάντες οἱ γείτο-
νες Ἀριστοτ. πολ. 1, 9, vicinitas.

Γειτνιάω εἶμαι γείτων Ἀριστ. ἐκκλ. 327,

μεταφ. συγγενεύω, ὁμοιάζω Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 56.

Γειτόνευμα, τό γειτόνημα Ἀρετ.

Γειτονάω ἴδε γειτνιάω.

Γειτονεύω γειτνιάω Ξεν. προσδ. 1, 8.

Γειτονέω τῷ προηγ. Αἰσχ. Περσ. 309.

Γειτόνημα, τό γειτονία, ἐπὶ τόπου Πλάτ.
νόμ. 4, 705.

Γειτόνησις, ἡ τῷ ἐπομ. Λουκ. συμπ. 33.

Γειτονία, ἡ ἐγγύτης, πλησιότης Πλάτ. νόμ.
7, 843.

Γειτονί-αρχος ἄρχων τῆς γειτονίας μετρ.

Γειτονιά γειτνιάω Bv. Ἀ. 86.

Γειτονόεις γητόνοος, γειτονικός λεξ. Γαῖ.

Γειτοσύνη, ἡ γειτονία Στράβ. 13, 561, vi-
cinia.

Γειτόσυνος 2 γειτονικός - καλὸν Ἄντ.
Σιδ. 103 (9, 407) ἡ γειτοσύνη = γειτονία Στράβ.
13, 591.

Γείτων, 2 (ὡς γῆ, γαῖα, γηίτης, οὕτως γείτων,
γήνιος, γηίτης, συγγενὲς τὸ ἡ τῷ εἰ, ὡς μεσο-
γεία, λειτουργός καὶ λήϊτον, σπασκ. παυ-ς).

Γείτονας, πλησιόχωρος παρὰ περὶ - καὶ ὁ πλη-
σίον καὶ σύνοικος καὶ ὁμορος - πόντος, πόλις

Πινδ. N. 9, 43, χώρα. Αἰσχ. Πέρσ. 67 - τινὲς
σπανίως - τινός, Εὐρ. Κύκλ. 281 - ἐκ γειτό-
νων = ἀπὸ τῶν γειτονίων Πλάτ. πολ. 7, 531.

«ἐκ γειτόνων» καὶ ἐν γειτόνων κατοικεῖν = εἰς
τὴν γειτονίαν Ἀθην. 13, 571 - μεταφ. συγγι-
νής, ὁμοιος Λουκ. ἱκαρομ. 8, vicinus, affinis.

Γείτωρ, ὁ Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Γείω - πείνης, ὁ γεωπείνης Γρ. Κορ. 5, 18.

Γειώρης, ὁ ἐπὶ ἡλίου, ἔξος, ὁ ἐξ ἄλλου ἔθνους
προερχόμενος, προσήλυτος Ὁ., Σουῖδ.

Γειωρίσαι, Σουῖδ. γλωσσ. ἀνεῖν ἐρμηνείας παρὰ
Κυρί - γεωρησαι.

Γεκαθά ἐκούσα Ἡσυχ.

Γέκαλον ἑκαλον = ἐκλον ἥσυχον Ἡσυχ.
quiete.

Γέλα, ἡ πόλις ἐπὶ τῶν νοτίων παραλίῶν τῆς
Σικελίας, ἀποικία τῶν Ῥοδίων, διαρρομένη ὑπὸ
τοῦ ποταμοῦ Γέλα, πατρὶς Γέλωνος, τανυ Τεττα

Νουνα, κάτ. Γέλως Δ. Σικ. ἴδε Γέλλα.

Γέλαν αὐτὴν ἡλίου = ἔλην Ἡσυχ.

Γελάδας, ἀντί Ἀγελάδας Σουῖδ.

Γελάζω γελάω γραμ.

Γελαίμι ἴδε γελάω.

Γελαίος ἴδε γέλα.

Γελαίμι ἴδε γελάω.

Γελαίος γέλως Ἡσυχ. ἀμφ.

Γελάμιος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμασίου, βασιλ. τ.
Ἀρμενίων.

Γέλαν ἔλην αὐτὴν ἡλίου Ἡσυχ.

Γελανδρόν ψυχρόν Ἡσυχ.

Γελανίων, ὁ ἄνθρωπος. Σχολ. Ὀδ. 8, 22.

Γελαῖνός 2 (γελάω, γαλήνιος) γαῖνός - καρ-
διά, - θυμός, Πινδ. Ὀ. 5, 5, hilaris, ridens.

Γέλανος ἡδὸς ἱππῶν θυγενῶν καὶ εἰς πόλε-
μον οὐκ εὐθέτων Ἡσυχ.

Γέλανος πόλις ἐν Αἰδίῳ Πτολ.

Γελάνωρ (λακ. λ. ἀντί ρ, = Γεράνωρ) υἱὸς
Σθενέλου, βασιλ. Ἀργούς Πανσ.

Γελαρής γαλήνη, λακ. Ἡσυχ. πρβλ. γαλερός.

Γέλαρος ἴδε γάλλαρως.

Γέλαρχος, ὁ Ἀθηναῖος τις Δημ.

Γέλας, α, ὁ ποτ. πλησίον τῆς Γέλας Θουκ. νυν
Fium di terra Nuona.

Γελασίω (τοῦ γελάω ἐφετ.) ἔφασιν, ἐπιθυ-
μῶν ἔχει νὰ γελάω, ridere gestio.

Γελασηνός ἴδε γελαστικός.

Γελάσιμος, ὁ παράσιτος τις Πλούτ.

Γελάσιμος, 2 γέλωτος ἄξιος, οἱ ἀπ. ἀντί
τούτου ἔλεγον γελοῖος κατὰ Φρυν. 226.

Γελαστικός (γελάω) ὁ 1) οὕτως ἐκλήθη ὁ Δι-
μόκριτος ὡς πάντοτε γελῶν Αἰλ. Π. Ἰ. 4, 20.

καὶ γυναικὰ τινα γελασίην ἔχει ὁ Ἀναξανδρ.
παρὰ B. Ἀ. 87. 2) οἱ γελαστικοὶ ὀδόντες,

οἱ ἄλλως τομεῖς λεγόμενοι, διὰ τὸ φαίνεσθαι
ὅταν γελῶμεν Πολυδ. 2, 91. 3) αἱ γλυκεῖαι
κοιλότητες ἢ αὐλακαί, αἱ γινόμεναι εἰς τὰ

μύγουλα, ἔταν γελῶμεν Μαρσάλ. 24. 7.
 «γραμμάι αἱ ἐκ τοῦ γελῶν γιγνόμεναι» Σουῖδ.
 εἰ δὲ καὶ αἱ αὐλακεῖς αἱ εἰς τοὺς μηρούς τῶν
 παγίων σωματίων γινόμεναι Ἀλκίφρ. 1, 39,
 καὶ Ῥουφιν. 2 (5, 35) πρὸλ. γέλωσι.
 γέλωσιος, ὁ μτγν. ἀνδρ. ὄν. Φώτ.
 ἔλασις, ἡ τὸ γελῶν Ἐπ. Μ ἐν λ. φρύγμα.
 ἔλασκω γελῶν Ἐπ. εἰς 643 (7, 621).
 ἔλασμα, τό 1) γελῶν 2) μεταφ. - κυμάτων,
 τὸ κάλκασμα τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης ἐν
 γαλήνῃ Δίσχ. Πρ. 90.
 ἐλασσόντι, μέλ. ὄν. τοῦ γελῶν Εὐστ.
 1557, 40.
 ἔλασος, ὁ μακροίκανος (ἑποψ) Πούχ. υπρμ.
 ἐλαστέος, 3 ὁν ἡ δὲ πρίκει νὰ γελῇ τις Τζετ.
 εἰς Ἑρμογ. καὶ Λογγιν. 3, 2 α. 236, rideendus.
 ἔλαστος, ὁ ὁ γελῶν, περιγελαστος Σοφ. Οἱ.
 τ. 1422, ιγισορ.
 Γελαστικός, 3 γελῶν δυνάμενος, πρὸς τὸ γε-
 λῶν ἐπιρροπῆς Σίξτ. Ἐμπ.
 ἔλαστον, 3 γελῶντος ἄξιος, γελοῖος Ὁδ. η, 307.
 Γελαστρία, θηλ. τοῦ γελαστής Σχολ. Ἀριστ.
 θεο. 1059.
 ἔλαστος, ἰων. ὄος, ἡ γέλωσις Καλλ. Δηλ. 326.
 ἔλαω, συνηρ. γελῶ, μέλ. γελᾶσθαι μόν. παρὰ
 μτγν. ὡς Ἀθάνιος κλ. γελᾶσθαι, ἀνρ. ἐγέλᾶσσα,
 ἐγέλαις Θεόφρ. 200, 1 πρὸλ. καταγελᾶω γελῶ,
 ἐκ χαρᾶς ὡς καὶ ἐκ περιφρονήσεως περιγελῶ,
 καταγελῶ - ἀπαλόν, - ἡδύ, - σαρόδιον, - ἀλ-
 λοτρίσις γναθμοίς· 3 ἔδε καθ' ἑκαστον - ἐπὶ
 τὸν καὶ ἐπὶ τινος· ἔιν. συμπ. 2, 18, καὶ - τινί,
 μόν. ἐπὶ πραγμάτων Ἀριστ. νεο. 552 ἄλλως
 «δὲ οὐδεὶς γελᾷ μοι» = προσγελᾷ Εὐρ. Ἰ. Ἀ.
 912 ὅταν ποτ' ἀνθρώποισιν ἡ τύχη γελᾷ·
 Φιλῆμ. ἐν συγρ. Μεν. καὶ Φιλ. α. 357 - τι-
 νός· καὶ μετὰ γεν. ἀπολύτου Πλάτ. Θεαιτ. 175
 «καὶ τί τοῦτο γελᾷς» Γοργ. 473 - ἐς τινα Σοφ.
 Αἱ. 79 ἐν τιτι Λουκ. Νίγρ. 21 - «ἡ δὲ γέ-
 λᾷτε εἰ βούλομαι» ἡ γελᾷτε διὰ τοῦτο, ὅτι
 ἔγωγε ἔιν. συμπ. 2, 19. Μεταφ. «ἐγέλᾳσσε φί-
 λων κηρ» ἐπὶ ἀφύγων «ἐγέλᾳσσε δὲ πᾶσα περὶ
 γλῶν» Ἰλ. τ, 362 - δώματα Ἡσ. θ. 40 ἰδ. ἰδ.
 ἐπὶ θαλάττης γαλήναις Ἀλκίφρ. 3, 1. Β. Ἀν.
 6 γελᾶσθαι παθ. Ἀνθ. 6, 241, rideo, arrideo.
 Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἀπατῶ, μὲ ἐγέλᾳσι μὲ ἡ-
 πάτῃς, διότι δὲ ἀπατῶν γελᾷ ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ μου.
 Γελῶσι· ὄρος ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσ.
 Γελοσ-πωλεῖν ῥωποπωλεῖν Πούχ. ἔδε γελ-
 οπωλεῖν.
 Γέλῃ, τὰ μικρά, λιανικὰ πραγματεῖται = ῥω-
 ποῖ Πολυδ. 9, 47 ὁ τύπ. ἡ γέλῃ ἐπὶ πάλμ. καὶ
 τὰ γλυκύματα παρὰ Λουκ. προσεῖται καὶ ὁ τόπ.
 ἐνταῦθα πωλοῦνται Λουκ. Λεξιφ. 3, scruta.
 Γελλῃθεύω ἀπατηλογαί, πέρομαι μὲ ἀπατη-
 λούς λόγους, ὡς ὁ γελοσ-πώλης.
 Γελλῃθόσμαι, ἐπὶ σκορρόδου, ὅπότεν ἐν τῇ βίᾳ
 φῶνται οἱ κόκκοι ἢ πυρρῆς Θεόφρ.
 Γέλλῃα, τὰ ἔδε γέλῃ.
 Γέλλῃς, ἴδος ἡ ὄρθ - ἴδος, παρ' Ἀρχαδ. γέλλῃς,
 κλ. Θεόφρ. γέλλῃς· κόκκος ἡ πυρρὴν ἢ σκελλί-
 δεσ ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ σκορρόδου· «πότιμοι γελ-
 ῖ» προ-λαύεται πότιν ἐκ τῆς γλυκύτητός
 των, ἥτοι κατόπιν τῶν ὁπίων πίνει τις κα-
 λῶν ἀνθ. Ἀριναγ. 6. (6, 232).

Γέλῃο-πωλεῖν ῥωποπωλεῖν, πωλῶ μικρά,
 λιανικὰς πραγματεῖται Πολυδ. 7, 198, scruta
 vendo.
 Γέλῃο-πώλης, ὁ λιανικῶς μικρὰ καὶ εὐτε-
 λῆς πωλῶν πραγματεῖται Πολυδ. 7, 198.
 Γέλῃο-πώλης, ἴδος, θηλ. τοῦ προηγ.
 Γέλῃος ἔδε γέλῃ.
 Γέλῃα πόλις Ἀθανίας Πτολ.
 Γελέας, ὁ Τεγεάτης τις Ἐπιγρ.
 Γελέοντες, οἱ ἡ πρώτη τῶν τεσσάρων δο-
 χαίων ἰων. φυλῶν α) ἐν Ἀττικῇ Στ. Βυζ.
 ἔδε Γελέοντες καὶ Τελέοντες· 6) ἐν Τέμῃ καὶ
 Κυζίκῳ Ἐπιγρ.
 Γελέω λάμπω, ἀνθῶ Πούχ.
 Γελέων, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Ἰωάνου, ἀρχηγῆτος τῶν
 Γελεόντων Πρ. 2 ἰων. Διὸς ἐν Ἀθῆναις Ἐπιγρ.
 Γελήνη ἔδε γαλήνη.
 Γελλίος, ὁ Φωκαεὺς Πολύδ.
 Γέλλῃα, ἡ 1) τόπ. ἐν Ἰσπανίᾳ τῇ Ταρρακωνί-
 τιδι 2) Γέλα.
 Γέλλας, ὁ ποτ. Γέλας Σχολ. Πινδ.
 Γελλιανός, ὁ Ῥωμ. Gellianus φίλος τοῦ
 Νουμίδιου Πλούτ.
 Γελλίος, ὁ Ἀκραγαντίνος Δ. Σικ.
 Γελλίω ἔδε ἐλλίω.
 Γέλλιος Σαμνιτικὸν γένος εἰς Ῥώμην μετοι-
 κῆσαν - Ποπλικόλας, - Μάριμος κλ. ἰδ. δι ὁ
 συγγραφεὺς Γνατος καὶ ἀπλῶς Γέλλιος Δ. Ἀλ.
 Γέλλῳ, οὗς, καὶ παρὰ Σαπφ. ὡς, ἡ 1) παρ-
 θένος· τις παρὰ τοῖς Λεσβίοις, ἀποθανούσα κατὰ
 τὸν τοκετὸν καὶ ὡς μορμολύκειον ἢ φάντασμα
 ἐπιφανομένη, ἐπέφερε πρόωρον θάνατον εἰς τὰ
 παιδία Ζηνόδ. 3, 3 ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «Γελ-
 λῶς παιδοφιλώτερά» ἐπὶ τῶν ἀώρων τελευτη-
 σάντων, ἥτοι ἐπὶ τῶν φιλοτύκων μὲν, τραγῇ
 δὲ διαφθειρόντων αὐτὰ Ζηνόδ. Παροιμ. 3, 3 2)
 λάμεια Σχολ. Θεόφρ. 3) ἔμπουσα Ἡσ.
 Γελμῶν, ὄνος· τόπ. ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσ. κατ.
 Γελμωναῖος.
 Γελοιάζω λέγω πράγματα γελοῖα, χαριεντι-
 ζομαι καὶ σκώπτω Ἀθῆν. 2, 39 κατὰ Μοῖρ.
 ὁ τόπ. εἶνε τῶν Ἑλληνιστῶν.
 Γελοισμός, ὁ χαριεντισμὸς ἀρ. λεξ.
 Γελοιστής, ὁ γελοῖα πράττων ἢ γελωτα
 κίνησι, βωμολόχος, γελωτοποιὸς Ἀθῆν. 6, 246.
 Γελοιστικός, 3 παιγνιώδης, γελοῖος Εὐστ.
 Γελοιστρία, ἡ γυνήσκειπτικὴ Ἀθανά. 1, 828.
 Γελοῖα, ἐπ. γελῶν, μόν. γελοῖων ἀντὶ ἐγέ-
 λων Ὁδ. υ, 347 γελοῖωντες, υ, 390, ὅπου ὁ
 Bek. γράφει γελοῖωντες ἀντὶ γελῶντες = γε-
 λῶντες γελοῖσσαις Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 49.
 Γελοῖος, ἐπ. γελοῖος Ἰλ. 6, 215.
 Γελοιο-λογία, ἡ γελοῖωδης ὑμῖλια Ἀθανά.
 1, 408.
 Γελοιο-μελέω (μέλος) χαροποιᾷ μέλῃ ποιῶ
 Ἀνθ. 7, 719.
 Γελοιο-ποιέω γελοῖον ποιῶ «ὁ γέρον γε-
 λοιοποιεῖ τὸ δράμα» Ἀριστ. σφ. κατ' ἄλλους
 ὁ ὄρθος γελοιοποιεῖ Στ.
 Γελοιο-ποιός, 3 γελωτοποιός.
 Γελοῖος, 3 κατὰ Μοῖρ. ἀττ. γελοῖος, ἔλλοι
 ὡς ὁ Θωμ. Μάγ. διακρίνεται γελοῖος = ὁ κατε-
 γέλαιος γελοῖος δι ὁ γελωτοποιός, ὁ δ' Ἀκ-
 μῶνιος τοῦναντίον ὁ Ὁμ. ἔχει μόν. γελοῖος

Πλ. 6, 215 καὶ Ἡρ. 8, 25, συγκρ. γελοιοτερον εἶπεν Πλάτ.-γελοτός, ἀπόλ. 30. «εἰμί σοι λέγειν ταῦτα=εἶναι γελοῖον νὰ σοὺ λέγω ταῦτα, Χαρμ. 22 ἐπερ. ὁ διαγέγων τὸν γέλωτα Ἀθην. 14, 613. γελοτον, γελωτα=χαριεντισμοί. Ξεν. Κυρ. 2, 3, 1. ἀντίθ. κτῆ καταγέλαστα, σπουδαία Πλάτ. συμπ. 189, ridiculius.

Γελοιοτής, ητος, ἡ τοῦ γελοίου ἰδιότης Ἀθην. 11, 497.

Γελοιο-ωδής, ὁ γελοῖος, μτγν. εὐτράπελος, Γελοιοωδῶς δόσειως Πούχ. σ. 584, ridiculose, facete.

Γελοίων, γεν. πλ. τοῦ γελοῖος· γέλωτα προσενῶν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 566.

Γελοίωντες ἴδε γελοῖω.

Γελοῖως, ἐκτρ. κατὰ τρόπον γελοῖον Πλάτ. πολ. 7, 527, ridicule.

Γέλος, αἰολ. γέλως, ὡς ἔρος, ἔρις Γρ. Κορ. σ. 608.

Γελῶν, γελῶντες, κατ. ἐπῆκτ. ἀντὶ γελαίων, -άοντες λεξ. Γαζ.

Γελο-ωμῆλῖς, ἡ γέλως διὰ συναναστροφῆν τοῦναντίον κλαυμυλῖα Ἀμμικ. 25 (9, 573).

Γελοῖον, ὁ (εὐμενής θεός) ἑπων. παρὰ Κρησίν Ἡρόκλ.

Γελοῖ ἴδε Γελλῶ.

Γέλων, ὠνος· 1) υἱός τοῦ Ἀγνῶς Στ. Βυζ. 2) υἱὸς τοῦ Διονυσίου, τυράννος τῶν Συρακουσῶν, σοφὸς καὶ ἀγαθός, ζήσας ἐπὶ Ξέρξου υἱοῦ τοῦ Δαρείου· οὗτος ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους καὶ ἐνησχολήθη εἰς εἰρηνικὰς τέχνας, ἐμφυζώνων καὶ τὴν εὐθυμίαν τῶν ὑπηκόων του, μετὰ δὲ ἐπταετὴ βασιλείαν ἀπέθανε διάδοχόν του ἀφῆρας τὸν ἀδελφόν του Ἰέρωνα Ἡρ. 3) υἱὸς τοῦ ἀνωτέρου Ἰέρωνος, τυράννου τῶν Συρακουσῶν 4) ὑπειρώτης τις Πλούτ. 5) στρατηγὸς τῶν Φωκίων Πaus. 6) Πελληνεύς τις Ἐπιγρ.

Γελωνοί, οἱ Ἕλλην. ἔθνος ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ ἀνευ φρασιμένου ὀρίων Ἡρ. Στ. Βυζ.

Γελωνός, ὁ υἱὸς τοῦ Ἠρακλέους, πρόγονος τῶν Γελωνῶν 2) πόλις τῶν Βουδίνων Ἡρ. 4, 108.

Γέλως, ὡτος, ὁ αἰτ. γέλω καὶ ἐν πεζῷ γέλωτα, γέλων, ὁστ. γέλωτι καὶ γέλω· «γέλως, ἐστὶν (κατὰ Βασίλ. π. εὐχαρ.) ὁ διὰ τῶν παρειῶν ἐκκίπτων φόρος ἐν τῷ τοῦ αἵματος ἀναδρασμῷ· τόσον ἐκ χαρᾶς ὅσον καὶ χάριν σκώματος» ἐπὶ γέλωτι=πρὸς χαριεντισμόν· «γέλωτα παρέγειν=διεγείρειν γ. Ὁδ. υ, 8· κατέχειν=καταπαύειν, κατακρατεῖν Πλάτ. Δίχ. 184· πολὺς γ.=ισχυρὸς, πολυχρόνιος· «μέγας, ισχυρὸς γ.» Πλάτ. πολ. 295· «γέλως ἐστίν=εἶναι διὰ γέλωτα Διμ. 4, 25· «γέλως· γίγνεσθαι τι» = γίνεσθαι εἰς τινα γέλωτος ἀντικείμενον Σοφ. Οἶ. Κ. 902· μεταφ. ἐπὶ θαλάσσης, γαλήνῃ, ἰλαρότητι Ὁππ. ἄλ. 4, 334, risus, iudibrium.

Γέλως, ὡτός, ὁ 1) ὡς θεὸς ἐν Σπάρτῃ τιμώμενος Πλουτ. Κλεομ. 9, risus 2) ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Γελωτο-ποιέω· προσενῶ, γέλωτα, κάμνω χορηγῶν Πλάτ. συμπ. 189.

Γελωτο-ποιία, ἡ τὸ νὰ κάμῃ τις γέλωτα πράγματα ἵνα διεγείρῃ τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων Ξεν. συμπ. 4, 50, καὶ μτγν.

Γελωτο-ποιίως· μετὰ τρόπον γελωτοποιῶ Πλουτ. 9, 149.

Γελωτο-ποιός, 2 (ποιῶ) ὁ γελωτῶν πράγματα ποιῶν, ἵνα τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα κινήσῃ Πλάτ. πολ. 10, 620, scurrā, sarrifō.

Γελωτο-πόνοος· γελωτοποιὸς Θεόδωρ. Πρώδρ. 8, 2, 195.

Γελωτοπύες ἴδε γελοῖοντες.

Γεμέλλα, ἡ Gemella 1) γυναικὸς ὄν. 2) πόλις ἐν τῇ Βαϊτικῇ Ἰσπανίᾳ.

Γεμέλλινον ἴδε Κακίλια.

Γεμέλλος ὄν. ἄνδρ. Gemellus, φίλος τις τοῦ Ἠρώδου Ἰώσ.

Γεμέω, ἰων. τύπ. τοῦ γέμω Ἐτ. Μ. 224, 50· γεμῶμεν γεμῆτε γεμῶσι, καὶ πλεονασμῷ ποιητ. τοῦ ε γεμῶσι Ἠρωδίδ.

Γεμήνιος, ὁ Ῥωμ. ὄν. Geminius 1) φίλος τις τοῦ Πομπηίου 2) ὁπαδὸς τοῦ Ἀντωνίου 3) γεροσιστὴς ἐπὶ Τιβερίου καὶ ἄλλοι Πλούτ.

Γεμίζω, μελ. ἰων καὶ ἄττ. γιῶ (γέμω) ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ γεμίζω, ἰδ. πλοῖον, -τινός· «πλοῖον χρημάτων» «ναῦς αἵτου» Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 11, Διμ. 34, 36· «-ναὺς στρατιωτῶν» Πλουτ. 1, 18, 9· «γεμίζειν ὕδωρ» «ἐγγεῖτον ὕδατος» πληρῶν Πaus. 3, 13, 2. Παθ. εἰμῆι πλήρης γεμᾶτος· «γεγεμιαμένης τῆς νῆος» Διμ. 34, 10, impleto, onero.

Γεμίνος, ὁ 1) ἑπων. τοῦ Ἰαννοῦ 2) ἑπων. ἀνδρῶν Ῥωμ. α) Τίτος Οὐλετόριος συγγραφεὺς Τίριος 6) Ἕλλην δορυρῆμος Ῥόδιος Δ. Κάσ.

Γέμισμα, τό γέμος· γόμος Δίσχ. Ἀγ. 1232· «τὰ ἄντρα, ἐντὸς θῆλα, τὰ γεμίζοντα τὸ σῶμα.

Γεμιστός, ὁ μτγν. ὄν. γνωστός ὡς gemistius Pletho.

Γεμιστός, 3· πληρωμένος, φορτωμένος Ἀθην. 9, 381, impletus.

Γέμμα, τό 1) γάμμα 2) αἰολ. ἀντὶ εἶμα, γέματα=εἰμάτια Πούχ. καὶ γῆμα=εἰμάτιον ὁ αὐτ.

Γεμμαρῶνις· πόλις Ἰδομαχίης Πτολ.

Γέμος, τό γόμος, Δίσχ. Ἀγ. 1194, τὰ τὴν κοιλίαν πληροῦντα σπλάγγνα.

Γεμπός· κοῖλος Ἡρόκλ. = γεννόν.

Γέρω, μόν. ἐν. καὶ παρτ. εἶμα· γεμᾶτος, πλήρης, φορτωμένος· μάλιστα ἐπὶ πλοίων· τινός καὶ μεταφ. «κομπος τῆς ἀληθείας γέμων» Δίσχ. Ἀγ. 613· «πόλις θυμιαμάτων γέμα· καὶ στεναγμάτων Σοφ. Οἶ. τ. 4· «χεῖλος γέρον πειθοῦς» Ἀνακρ. 16, 24· καὶ ἐν πεζ. «-λιμὴν πλοίων» Πλάτ. Κριτ. 117, μάλιστα μεταφ. ἐκπίδων, Φιλ. 39· «φόβου Γοργ. 522· «ἀδικημάτων σπανιὸς ἐπὶ πραγμάτων χαλκῶν» φροσδοκῆς, συμπ. 216· «οἶτον γέμουσα πόλις, χώρα» ἀφρονία ἀποστῆ χυσοῖα Πλουτ. 2, 34, 10.

Γέρμων, ὁ τῶν Σατύρων τις, ἀκολούθησεν τὸν Διόνυσον εἰς τὰς Ἰνδίας Ναν. 14, 108.

Γέννα, ἰων. γένη, ἡ γέννα, γένος λεξ. Γαζ.

Γενάθῃ μιν· τόπ. ὄνρ. παθ. ἄ· ἀπαρεμ. = τῷ παρ' Ἐπιχάρμω γεννηθῆναι Θωμ. Μαγ. 189· καὶ Γαλην. 674.

Γεν-αρχέω· εἶμαι γενάρχης Ἰάμβλ.

Γεν-αρχῆς, ὁ ὁ πρῶτος γένους· τινός, ἀρχηγέτης τοῦ γένους· Λυκοφρ. 1307, gentis auctōr.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γεν-αρχία, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ γένους· τινός· Φώτ. βεβλ. 29, 11.

Γενάρχηως· ἑπὶ τοῦ γενάρχους κατὰ τὸν ἀρχαῖον Μ. Βασίλ. 3, 461, principaliter.

Γενάρχος, ὁ γενάρχης.

Γέναιον· Ῥαιτικὸν ἔθνος ἐπὶ τῶν Ἰλλυριανῶν Στράβ. Geaunoi.

Γενεά, ἡ· 1) θυγ. τοῦ Γένου· παρὰ τοῖς Φοίνικι· 2) Γενεά ἡ ὁρμή. Γενεά, χωρίον τῆς Κορινθιακῆς χώρας Στ. Βυζ.

Γενεά, ἡ, ἰων. γενεή (γένος) ἡ γένος, καταγωγή· «γενεὴν Διὸς εὐρύομαι εἶναι» Ἰλ. φ. 187.

«Λιτωλὸς γενεὴν» κατὰ τὸ γένος, ψ. 471· «ἔμοι γενεὴν ἔκ τινος» μάστιγα γένος· εὐγινεός, φ. 157.

«γενεὴς καὶ αἵματος» = ἐκ γένους καὶ συγγενείας, ζ. 211· «γενεὴ ὑπέρτερος» = ἐκ γενεῆς, κατὰ γέννησιν καὶ τάξιν εἰτε βαθμὸν ὑπεροχῆς, κ. 68· τόποι· γεννήσεως, καὶ· πατρίδος ἀφουρά· Ὀδ. α. 407· «γενεὴ ἐπὶ λίμνῃ» Ἰλ. υ. 390· ἐπὶ φωλεῖς τοῦ αἵματος Ὀδ. ο. 175. Παρά·

πεζ. «τίς ὁ γενεάν» Σεν. Κυρ. 1, 1, 6, γενούς· 6) γένος, συγγένεια Ἰλ. υ. 300. Παρ' Ὀμ. πολλὰ οἰκογένεια Ὀδ. π. 117, ἀπόγονοι Ἰλ. φ. 191· «μὴ ἀπερμος γενεὴ καὶ ἀφαντος· ὀλιγαί, υ. 303· πολλὰ τοῦ Πινδ.

Περσὶν Ἀισχ. Περσ. 612· Τιτάνων ἔθρ. Ἐκ. 472 οἱ μὲν. «γενεὰς ἔχειν» = ἀπογόνους Πολύβ. 20, 6· «χρήματα καὶ γενεὰν ἀποδοῦναι» = καὶ τέκνα Ἰλλου. Τιμόλ. 31, progenies·

«ἀνδρῶν γενεή» = τὸ ἀνδρῶν γένος Ἰλ. 6, 116, ὅπου συνάπτεται· οἷα περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν γ) γέννησις, ἡλικία, νεώτερος, ὁπλοότερος τὴν γενεήν, «πρεσβύτατος, προγενέστερος γενεή» = νεώτερος κατὰ γέννησιν, καθ' ἡλικίαν Ἰλ. 6, 707· ἐπὶ δὲ γέννησις Ὀμπ. ἄλ. 471· 8) γενεά, ἀνθρώπινος ἡλικία, ὡς προσδιορισμός· «ὅσοι γενεὰ μερόπων ἀνθρώπων» Ἰλ. α. 250. Γενεὰ 3 ἀνδρῶν ἑκατὸν ἑκαὶ ἑπτὰ καὶ ὅ· Ἦρ. 2, 142, κατὰ δὲ τὸ 1, 7, πᾶν οὖν 22 γενεὰ 505 ἔτη· καθ' Ἡράκλειτον παρὰ Πλούτ. π. τ. ἐλλείπει Χρηστ. 11, = 30 ἔτη, generation· ἐν γέν. ἀνθρωπότητι λεγομένη γενεά = ἡ ἱστορικὴ ἀντιθ. τῇ ἡρωικῇ ἡ μυθικῇ, 3, 122, Θουκ. 1, 14· γενεαὶ δὲ σημαίνει καὶ μέγα χρόνον διάστημα· «ὅπου Εὐμαφορῶν πολλὰς γενεὰς πεζόμενοι» Θουκ. 2, 68· «ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς» = ἐπὶ τοῦ αἵματος ἡμῶν, ὅσον ἐνθυμούμεθα Δ. Ἀλ. 3, 15, aequalis, aequum.

Γενεά-λογεῖω (γενεαλόγος), ἰων. γενεολογέω· λογαριάζω τὴν γενεάν, κάμνω κατ' ἀλογον τῆς γενεᾶς· «τὴν πατρίην τὴν Κύρον» Ἦρ. 3, 73· «τινὰ γενεάσιν τινός» = εὐλογοῦμαι ἢ παράγω τὴν καταγωγὴν τινος, ἀπὸ τινος· Πλούτ. Δικ. 2.

Γενεά-λόγιμα, τό· ὁ κατάλογος τῆς γενεαλογίας, ἡ παραγωγὴ ἢ καταγωγὴ γένους, τινός· Εὐστ.

Γενεά-λογία, ἡ· τὴν ἀντων. Πλάτ. Κρατ. 396.

Γενεά-λογικὸς, 3· εἰς τὴν γενεαλογίαν ἀνήκων Πολύβ. 9, 1, 4.

Γενεά-λόγος, 2 (λέγω)· ὁ ποιὼν κατάλογον γενεαλογίας ἀνθ. Δ. Ἀλ. 1, 13.

Γενε-ἀρχῆς· γενάρχης Ἀπολ. 2, 1, 4.

Γενεαίτις, ἰδοὺ· γενεαίτις Ἀθήν. 7, 324.

Γενεή, ἰων. γενεά.

Γενεήδην, ἑπὶ τοῦ (γενεή) ἀπὸ γεννήσεως, ἀ· ἀρχῆς Ἀρατ. 100.

Γενεη-λογεῖω· σειρὰν γένους κατὰ γω, λέγω, ἀποσημασιολογῶ· «γενεηλογέουσι αὐτῶν τὴν γένεσιν» Ἦρ. 2, 146· καὶ «γενεαλογήσας αὐτῶν = τοῦ γένους αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν δι' ἀναγραφῆς ἐξετάσας, 2, 143· καὶ μετὰ τὴν «γενεαλογὴν Θεόμαντος» = ἀπὸ Θεόμαντος τὸ γένος κατὰ γω Ἀθήν. 7, 296.

Γενεήρι, ἑπ. ὅς· τοῦ γενεά.

Γενέθλιος, ἰων. γενεθλῖος· γενέθλιος μὲν π. π.

Γενέθλη, ἡ· γέννησις, ἀρχή, καταγωγὴ· «οἱ οἷς ἐξ αἵματος εἰσι γενέθλης» = οἵτινες κατὰ τὸ αἷμα ἐκ τοῦ γένους σου κατὰγονται Ἰλ. τ. 111· ἐπὶ Ἰκπιων, φύλη, ε. 270· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, οἷον μετὰ τῶν, ἀρχή, πηγὴ, ῥίζα· ἐπὶ δὲ ἰσοδύναμον τοῖς γενεά, ἐποχή, χρόνος· «ἐπ' ἡμετέρῃ γενέθλῃ» Ὀμπ. ἄλ. 5, 459· «ἐκ γενέθλης» = ἀπὸ γεννήσεως Δ. Περ. 1044.

Γενεθλῖος, ἰων. ἀντὶ γενέθλιος.

Γενέθλια, τὰ· ἵδε γενέθλιος.

Γενεθλιάζω· ἐορτάζω τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως Ἀππ. Β. C. 4, 134.

Γενεθλιακός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς γενεθλῆς ἢ γεννήσεως Ἀνθ. 9, 353.

Γενεθλια-λογεῖω (γενεθλιαλόγος)· ἀστρολογεῖω καὶ προλέγω τὰ μελλούσας τύχας· τινός ἐκ τῆς τῶν ἀστέρων στάσεως ἐν τῇ ὥρῃ τῆς γεννήσεως τοῦ καὶ ἐν γένει προλέγω τὴν γέννησιν τινος Στράβ. 16, 739 καὶ ἑκκλ.

Γενεθλια-λογία, ἡ· τὴν προλήγειν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν τινός ἐκ τῆς τῶν ἀστέρων στάσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ ἴσου.

Γενεθλια-λογικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν ἴσω μὲν.

Γενεθλια-λόγος, 2 (λέγω)· ἀστρολόγος, ὁ περὶ τὴν γενεθλιαλογίαν καταγινόμενος Φωτ. βιβλ. 172 καὶ μὲν.

Γενεθλιάς, ἄδος· θηλ. τοῦ γενέθλιος Ναν 115, 2.

Γενεθλίδιος, 3· γενέθλιος, «θυγατρίδας» Διοδ. 2 (6, 243)· «ἄδρα» Ἀνθ. 6, 325.

Γενεθλιο-λόγος, 2· γενεθλιαλόγος· Ἡσυχ.

Γενεθλιο-λογία· γενεθλιαλογία.

Γενέθλιον, τό· κώμη Ἀργολίδος, ὅπου ὁ θεοσεύς ἐγεννήθη Πάυσ.

Γενέθλιος 1)· α) ἰπών. τοῦ Ποσειδῶντος, ὅς· ὁπὸ τὸ ὄν. τοῦτο εἶχεν ἱερὸν ἐν Σπάρτῃ β) θαλαμῶν γενέθλιος· ἥτοι προστάτης τῆς ὥρας τῆς γεννήσεως Πινδ. Ὀ. 13 γ) τοῦ Διὸς ὡς προστάτου καὶ ἀρχηγέτου οἰκογενείας· 2) κύρ. ὄν. α) Ἀθηναίου· Ὁμήρ. Ἔπηρ. 6) πατρὸς Διονύσου· τινός ἐκ Π· ἱραϊῶς· γ) ῥητορικῆς διδασκαλίας· ἐκ Παλαιστίνης οὐδὲ· Γενεθλίου τινός· Σουτ.

Γενέθλιος, 3 καὶ 2· α) ἀνήκων εἰς γέννησιν ἢ γένος· δόσις Ἀισχ. Εὐμ. 7· «βλάσται Σοφ. Θι. Κ. 976 καὶ μάλιστα ἡμέρα τῆς γεννήσεως ἡμᾶρ Κριναιγ. 8 (6, 261)· καὶ ἀπὸ τούτου γενέθλιος Πλούτ. συμπ. 89· «τὰ γενέθλια» = ἡ κατ' ἔτος ἐορτὴ τοῦ γεννηθέντος Πλάτ. συμπ. 203, Ἀλκ. 1, 121· «ἀγων καὶ θύειν γ· Εὐρ. Ἰων. 673· «ἐορτάζειν γ· Λουκ. Ἑρμῶς. 11. «ἐστὶν γ· θεοὶ οἱ προστάται τῆς γεννήσεως, πατρίδας· 6) ὁ εἰς τὴν γέννησιν, τὸ γένος, τὴν οἰκογένειαν ἀνέκων· «Ζεὺς ἀρχηγέτης, γ· θεοὶ = βασιλεῖς καὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ γεννηθέντος Δ. Ἀλ. 1, 67, Ρωμαῖοι· «ἀπὸ γενέθλιος κατάρται»

- αίμα=τὸ αἷμα τῆς μητρὸς· γ) ὁ γεννῶν, πα-
ράγων Αἰσχ. Εὐρ. 283, natalis, natalitia.

Γενεθλίωμα, τὸ γέννημα Σχολ. Ψα. θε. 459.

Γένεθλον, τὸ καταγωγή, βλαστὸς γέννημα·
Ἀτρεΐς, Ἀηδᾶς Αἰσχ. ix. 287· «τὰ θνητῶν γέ-
νεθλα=τὸ ἀνθρώπινον γένος Σοφ. Οἱ. τ. 1425,
καὶ μτγν. π.

Γενειάζω (γένειον)· ἀποκτῶ γένειον· «ἀρτι
γενειάσθων» Θεοκρ. 11, 9· «φθάνω εἰς ἀνδρι-
κήν ἡλικίαν» Ἰδὲ γενειάω.

Γενειάς, ἄθος, ἡ τὸ γένειον καὶ αἱ τρίχες τοῦ
γενείου, ἥτοι τὰ γένεια Ὀδ. π. 176, barba· 2)
ἡ κάτω σιαγὼν Αἰσχ. ἀποσπ. Γλαῦκ. 25· καὶ
ἐπὶ ἵππων. ἔτι δὲ ἡ παρὰ Εὐρ. Ἐκ. 344· ὡς
ἐπιθ. Ὀηλ. τὸ ἀνήκον εἰς τὴν σιαγὼν Πολυδ.
1, 147, mentum.

Γενειάσκω ἀποκτῶ γένειον Πλάτ. συμπ.
181, pubesco.

Γενειάτης, ὁ, ἰων. γενειήτης (καὶ Θεοκρ. 17,
33)· ὁ ἔχων γένεια· τραγὸς Ἀντιπ. Σιδ. 61
(11, 158), barbatus.

Γενειάω γένειον ἀποκτῶ· γενειήσαντα Ὀδ.
σ. 176· γεγενειάσκει Φιλημ. Β. Ἀν. 87, ὁ παρὰ
τὸ γενειάζω παράγεται· «οἱ μηδέπω γενειών-
τες» οἱ μὴ ἀποκτήσαντες ἀκόμη γένειον Πλάτ.
πολ. 270.

Γενειήτης, ἰων. ἀντὶ γενειάτης.

Γενεiu-λάθος, 2· ὁ τοῦ γενείου ἐπιλαμβανό-
μενος μτγν.

Γένειον, τὸ (γένος)· ἡ σιαγὼν μόνη καὶ μετὰ
τῶν τριχῶν, καὶ μόνον αἱ τρίχες Ὀμ. τραγ.
Πίνδ. Ὀ. 1, 68· «πρὸς γενεiu», τύπος ὄρκου
Σοφ. Ψλ. 1208· «γένειον καὶ χέρτα» παροι-
μιώδης περὶ θυμῶτος, πατοὶ καὶ κόκκαλα, με-
γίστης ἰσχυρότητος Ἀριστ. ὄρν. 901. Οἱ μτγν.
λέγουσι γ. τὸ κατωσπῆγον μετὰ τοὺς ὀδόντας·
«πρίην γ. ἀφρίδην» Ἀνθ. 7, 531· «λέοντες»,
ἡ χαίτη Λουκ. κυν. 14· καὶ πλ. ἀντὶ ἐν. Πλουτ.
Ἀντων. 1, barba, mentum.

Γενεiu-συλλεκτάδας, ἄνδρες, (γ. συλλέγω),
λέξ. κωμ. ἐπὶ τῶν ἑνωτικῶν συλλέγων, περι-
ποιούμενος διὰ τῆς χειρὸς τοῦ τὰ γένεια τοῦ
Ἀθην. 4, 157.

Γένεiu, ἐπ. ἀντὶ ἐγένου.

Γενέση, ἡ πόλις Λακωνίας, κατ. Γενεσαῖος ἡ
Γενεσάτης Στ. Βυζ.

Γενεσία, ἡ γυν. ὄν. Γενέσια, τὰ, = δημοσία
τελετὴ νεκρικὴ ἐν Ἀθῆναις Πολυδ. 3, 9.

Γενεσιακός, 3· γενεθλιακὸς Θωμ. Μ.

Γενεσια-λόγος, 2· γενεθλιαλόγος Ἀρτεμίδωρ.
2, 69.

Γενεσι-ἀρχης, ὁ γενάρχης μτγν.

Γενέσιον, τὸ τὸν παραθαλάσσιος παρὰ τῇ
Λέρνῃ Πλουτ. 2, 38, 4.

Γενέσθαι, μ. ἀόρ. 6· τοῦ γίγνομαι.

Γενέσιος, ὁ 1) ἐπων. Ποσειδάωνος ὡς τοιού-
τος ἐχόντος ἱερὸν παρὰ τῇ Λέρνῃ 2) ἱστορι-
κὸς ἐπὶ Κωνσταντινίου τοῦ Πορφυρογενεῖ τοῦ
Φαδρικ. βιβλ.

Γενέσιος, 2· γενέθλιος· α) ἀνηκῶν εἰς τὴν ἡ-
μέραν τῆς γεννήσεως - Ποσειδῶν Πλουτ. 2, 38·
β) γενέσια, τὰ=ἡ ἐορτή, ἡ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν γε-
νεθλίων μνήμη τοῦ ἀποθανόντος Ἡρ. 4, 26· ὁ
ὅθεν διαφέρει τοῦ γενέθλια ἐν χρόνῳ ἐπὶ τῶν ζώον-

των Β. Ἀν. 86, natalicius.

Γενεσιu-υργέω κατασκευάζ· μτγν.

Γενεσιu-υργία, ἡ γέννησις μτγν. καὶ
στα ἑκκλ. παρὰ τὸ

Γενεσιu-υργός, 2· ὁ γένεσιν ἀπεραγζόμε-
νος κατασκευάζων Στοδ. ἑκκλ. 2, σ. 962 καὶ

Γένεσις (γεν, γα, ἔ-γεν-ό-μην, γέν-
-ος, γεν-ε-τήρ, ὀηλ. γεν-ε-τεῖρα, γ-

-γνή-σιu-ς, σνσκρ. gan, gan-us, gan-itā,
gen-us, gen-itor, gen-i-trix, gen-er, gen-

na-tura)· πρώτη ἀρχὴ διάρξεως, προεστ.

«Ὡλεκὼν θεῶν γένεσις» Ἰλ. Ε. 201· «π-

μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρώτου» Σοφ. Τρ. 379
τὸ. τῷ φθορᾷ Πλάτ. Παρμ. 136· συγν-

γένεσθαι ἀντιπθ. τῇ οὐσίᾳ· «-ἡ ἐκ τοῦ ἔρω
Ἡρ. 298, καὶ -ἡ τοῦ ἀφροῦ», αὐτ. 406· ἐν

δημιουργίᾳ καὶ κόσμῳ. Τίμ. 29· τὸ γ
«τὴν γένεσιν ἄκρων εἶναι», πολιτ. 261

τῶν προγόνων γ. οὐκ ἐπὶ πλὴν οὐσα», Μ.

287· «-τῶν βιολίων», νόμ. 3, 691, ὡς
προσδ. «ἐν πολλαῖς γενέσεσιν», πολιτ.

«καὶ ἐπὶ γενεᾷς πολλῇ», ἀντ. παρὰ δ. Φ.

248, generatio· εἰς δὲ ἐπὶ προϊόντων τῆς
νῆς· «ἡ τῶν ματιῶν, ὀργάνων καὶ ἔργ-

πολιτ. 281· κατὰ δὲ Δαμασκηνόν· «ἡ
τῇ πλάσις γένεσις»· εἰς τὰ γεννητικὰ μόρ-

λιπ. 34 (9, 311)· «καλεῖται καὶ οὗ γέν-

γένεσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐκ θεοῦ πρώτη, πλ-

γέννησις δὲ ἡ ἐκ καταβολῆς τοῦ θανάτου δι-

παράδωκιν ἐξ ἀλλήλων διαδοχὴ», οἷτος.

Γενέσκετο, ἐπ. μέτ. ἀόρ. 6· τοῦ γίγ-
νεσθαι Ἰλ. λ. 208.

Γενετ-ἀρχης, ὁ ὁ τοῦ ἀνθρώπινου γ-

δημιουργὸς ἐπὶ θ. τοῦ θεοῦ Ἀρεθαι. σ. 96

Γενέτειρα, ὀηλ. τοῦ γενετήρ· ἡ γεννή-
τις Πίνδ. Ν. 7, 2, ἡ γεννηθεῖσα θυγάτηρ Εὐ-

ἀποσπ. 47, genetrix, nata.

Γενετή, ἡ γέννησις· ἐκ γενετῆς· Ἰλ. ω.,
«ἐκ γενεῆς» Ἡρ. 8, 23· ἀπὸ γεννήσεως Ἀρι-

ῆθ. 6, 13.

Γενετήρ, ἥρος, ὁ γέννησας, πλ. σὶ γ
Μουσ. 185, genitor.

Γενετήριος, 3· ὁ παράγων, ὁ γεννῶν Σ

ὅμν. 2, 41· ἴδε γενετήριος.

Γενετήρ, ὁ 1) γονεὺς, πατήρ Εὐρ. Ὀρ. 1
genitor· 2) υἱὸς Σοφ. Οἱ. τ. 470, filius

ἐπὶ θ. = γενέθλιος· θεοὶ = ὁμόγονοι, τοῦ γ

ἀρχηγέτα· Αἰσχ. ix. 77, progenitores.

Γενετήριος, ὁμήρ. ἡ πρὸς τὸ γεννᾶν,
εἶναι γυναικὶ Ἀνθ. 15, 12.

Γενετήριος, 3· γεννητικός· ἴδε γενετήρ

Γενετιάς, ἄθος, ἡ ἐπὶ θ. Ἀθηνᾶ· Μαιετ. 1

Γενετικὸς· ἴδε γεννητικός.

Γενέτλη· ἴδε γενέθλη.

Γενετυλῖς, ἴδος, ἡ ἡ ἐφορεύουσα καὶ βο-

σα εἰς τὴν γέννησιν θεᾷ Ἀφροδίτῃ Ἀριστ.

53, καὶ πλ. θεσμ. 130=ἰδιαίτερα· θεότη-

νύμφη, τὴν Ἀφροδίτῃ συνοδεύουσαι, πρὸ

μὴν τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες ἐν Ἀθῆναις

ταζόν, θυσίαν προσφέρουσαι Πλουτ. 1, 1,

Γενέτωρ, ὁρος· ἴδε γενετήρ Εὐρ. Ὀρ. 9

ἔδδομος = πρόγονος· ἔδδομος Ἡρ. 8, 137

ἐπὶ θ. πατήρ Εὐρ. Ἰων 136, genitor.

Γενέτωρ, ὁρος, ὁ υἱὸς τοῦ Λυκάου· Ἀπ

γενή, ἢ τὸ γένος Μ. Ἐτ.
 γενής, ἴδος, ἢ γένος, ἀκωχή τοῦ πελέκειος, ὁ
 πέλεκυς, συνηρ. γενήδος Σοφ. Ἀντ. 249.
 γενητικός ἴδε γεννητικός.
 γενήτης, ὁ ἴδε γεννήτης.
 γενήτης, οὐ, ὁ ποταμός, λιμὴν καὶ ἀχρεῖο
 τοῦ Πόντου Στ. Βοζ. γενήταιος ἑπών. τοῦ
 Διὸς ἔχοντος ἑκατ ἱερὸν κατὰ δὲ Πλίν. ἔθνος ἐν
 τῇ γῶρᾳ ταύτῃ ὁ Γενήται.
 γενήτης, 3° γενόμενος Πλάτ. Τιμ. 28, ἀντίθ.
 τοῦ ἀδίκου Ἀριστοτ. Οὐρ. 1, 10, genitus* πρόβλ.
 γεννητός.
 ἐνέκος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν Πολυδ.
 ἐνέκος, 3° ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος· καθολικός.
 ἀντιθ. τῶν εἰδικῶν καὶ ἐπὶ γενικῶς Μ. Ἀν-
 τίων. 5, 55, generalis* - ἐπὶ δὲ ἀνέκων εἰς τὰ
 Ῥωμαϊκὰ γένη, gentis Δ. Αλ. 4, 14° φυ-
 λαί, gentilis* πτώσις γραμ. casus genitivus.
 ἐνέκοσ-φάνης, 2° ὁ γενικῆ ὁμοιοσ. δ. γρ.
 ἐνικῶς καὶ ἀορίστως· 1) ἀντίθ. εἰδικῶς Εὐστ.
 47, 37· 2) γενναίως, ἰσχυρῶς Σουίδ. genera-
 liter.
 ἐννάδω, π. ἢ γένος, σύνθη. μάλιστα παρὰ
 τραχ. καὶ Ἰοαί. Πολυδ. 3, 6.
 ἐννάδας, ὁ (μόν. ὄν. καὶ κλ. αἰε. δόρον π.
 ἴσ. γρ. 9 παρὰ Λουκ.)· εὐγενής, ἔξ εὐγενούς
 καταγόμενος Ἀριστ. βαντ. 179· ἐπὶ δὲ γ. τὸ
 ἴδιος = φύσιν ἔχον καὶ φρόνημα εὐγενές Πλάτ.
 Φαιδρ. 243, generosus.
 ἐνναδία, ἢ γυναικός· ὄν. Ἐπιγρ.
 ἐνναδίας, ὁ· 1) χειρονομή· 2) πατριάρχης
 ἡμισταντινουπόλεως Σουίδ.
 ἐνναδότειρα, ἡ (γέννη, δοτήρ)· γεννήτατα
 καὶ ἡ αἰτία τῆς γεννήσεως ἢ τῆς διαδόχης τοῦ
 γένους Οὐρ. λεί Γαζ.
 ἐννάθ· πόλη τις ἐν Ἰερουσαλὴμ Ἰωστ.
 ἐνναία· ὄν. πλοίου Ἀθηναίου Ἐπιγρ.
 ἐνναϊάζω· φαινόμενα ὡς γενναίως Σχολ. Εὐρ.
 Ἰππολ. 206.
 ἐνναίδες, θεαί· εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ γένους
 βοηθοῦσαι ἴδε Γενετυλλίς.
 ἐνναϊό-οὐμός, 2° γενναϊόψυχος Κ. Μαν.
 χρον. 117.
 ἐνναϊό-καρδίας, 2° ὁ γενναῖον καρδίαν ἔ-
 χων, μεγαλόψυχος Κ. Μαν. χρον. 42.
 ἐνναϊο-πρεπής, 2° γενναῖος, εὐγενής, οὗ τὸ
 ἔξῃ· ἐπὶ. εὐχρηστον.
 ἐνναϊο-πρεπὺς ὁμοί· ὡς· ἀμύζει εἰς γενναῖον
 ἀπόφθνον ὅλην σαυτὴν γ. τότεν ἐρασταί·
 Ἀριστ. εἰρ. 988.
 ἐνναίος, ὁ· 1) θεός τῶν Ἠλαιοπολιτῶν ἐν μορ-
 φῇ λέοντος, τιμωμένος ἐν τῇ ναῷ τοῦ Διὸς
 Δαμασκ. ἐν β' Ἰσιδώρ. 203· 2) Θεσταλός τις
 Ἐπιγρ.
 ἐνναίος, 3 καὶ 2 π. (γέννη)· ἐν τῷ γέ-
 νει· κείμενος· τοῦ μοι· γενναῖον = οὗ μοι· π. α-
 γονικόν = δὲν εἰνέ μοι· ὁρμὴν ἐκ γεννήσεώς,
 μου Ἰλ. ε, 253, σημ. συγγενούς μετὰ εὐγενή·
 συνήθως εὐγενούς καταγωγῆς ἀνὴρ, γυνή, τέ-
 κνα· «γενναῖός τις ἐστὶ πάμπανος ἔχων πλου-
 σίους» Πλάτ. Θεαίτ. 174· πολλάκις ἡνωμέν.
 μετὰ τοῦ πλούσιος· ἐπὶ δὲ-ἴππος· Ἡρωδιαν.
 2, 9, 6· ἀκύλαξ, κύων Πλάτ. πολ. 2, 375,
 ἀπὸ εὐγενικῆν γενεάν γεννημένος· ἀλεκτρούων =

μαχητικός Μεν. Στοβ. ἀνθ 106, 8 (σ. 12)
 κατ' Ἀριστοτ. βητ. 2, 15 διακρίνεται τοῦ εὐ-
 γενούς «κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι ἐκ τῆς φθ-
 σεως» μεταρ. ὁ φρονήματα καὶ πράξεις ἔχον
 εὐγενικός, ἀνδρείος, ἰσχυρός, διαφέρων, μέγα
 λαύρατος, λιμνα Πινδ. Π. 8, 46 «τῆσι γεν-
 ναῖσι ται· τὸ τ' αἰσχρὸν ἐλθρόν» Σοφ. Φιλ.
 173 - ἔπος, 1338· «καὶ τὸ ἀγαθόν» Πλάτ.
 Γοργ. 512· «καὶ καλὸν πράγμα», 485· «καὶ
 ἀπλοῦς ἀνὴρ» Πλάτ. πολ. 2, 361, συνηθ. εἰς
 τὰς προσωνύσεις· «ὦ γενναῖε, ὦ βέλτιστε»·
 «γενναῖος εἰ», ὅταν μετὰ φιλοφροσύνης εὐγε-
 νούς ἀνώνμεθα Ἀριστ. Θεσ. 220· ἐνίστα δὲ καὶ
 εἰρων, ἔ καλὲ δά, ὅταν ἀπατάται τις καὶ ὁ-
 ρῆζῃ ἐπὶ ἀλμύρας· ἐπὶ δὲ ἐπὶ πραγμάτων 5, τ.
 εἰς τὸ εἶδος τοῦ εἶναι ἐξαίρετον, ἐπιτήδειον κα-
 λὸν-σταφυλὴ Πλάτ. νόμ. 8, 844, σῆκα, ἰγθύς,
 καὶ τείχος = ἰσχυρόν, Αἰλ. Ἰ. Ζ 16, 41 Ἡρω-
 διαν. 3, 1, 14· πώγων-μακρός Πλωτ. Λυσ.
 1· στόμα = μέγα - γῶρα = καρποφόρος Πολ.
 4, 45· δῶλη = ἰσχυρά, δυνατὴ στενοχωρία, δυ-
 στοχία Σοφ. Αἰ. 918· «πολλὰ καὶ ἄλλα γενναῖα
 ἐποίησεν ὁ ἀνέμος σημεῖα τῆς δουλειῆς τοῦ»
 = ζήμια· ἐπέφθρεν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 17, ἐπὶ.
 γενναῖος· «τὰ προσπίπτοντα γενναῖοι· μέ-
 ρειν» Μεν. μονοστ. 13· «γενναῖότητα καὶ καλ-
 λότητα» Ἡρ. 1, 37· «γενναῖότητα ὁδοίτε» = ἰ-
 σχυρῶς Εὐρ. Κυκλ. 652· γενναῖοτ' ὦρα· Πλάτ.
 Θεαίτ. 106, γενναῖοτάτων Εὐστ. Ὁδ. 1441,
 18, ingenuus, nobilis.
 Γενναῖότης, τις, ἢ ἡ ἰδιότης, ὁ χαρακτηρ
 τοῦ γενναίου, εὐγένεια, φρόνημα εὐγεν. κόν Εὐρ.
 Φοιν. 1694· ἐπὶ δὲ γῆς = καρποφορία Ξεν. Κυρ.
 8, 3, 38, generositas, fertilitas.
 Γέννασις, ὁμορ. γέννησις.
 Γέννατο, μ. ἀορ. α. γ'. ἐν. πρόσ. τοῦ γί-
 γνομαι· ὁ ἴδε = γένεατο = ἐγένεατο Χρ. Σιδ. 1,
 37 = ἐγένεατο Ἰωαν. Ματθ. 109, 19.
 Γενναῖό-φρων, 2° γενναῖόψυχος, εὐγενὴ ἔ-
 χων αἰσθητά Εὐστ.
 Γενναῖό-ψυχος, 2° ὁ εὐγενὴ ψυχὴν ἔχων
 Εὐστ. ἔρ.
 Γενναῖς, ἴδος, ἢ γενετυλλίς Παντ. 1, 1, 5.
 Γενναῖως ἴδε γενναῖος.
 Γενναῖρχης, ὁ· ἔξ οὗ τὸ γένος ἀρχὴν λαμβά-
 νει· οὕτω γ. λέγονται ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ὕψι-
 κουμ. Σουίδ.
 Γέννας, ὁ· ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός· Πούχ.
 (παρὰ. νέινος), ανουεῖνις.
 Γενναῖω, ὡ (γέννη)· γεννῶ, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ
 μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, ὡς ὁ γεννήτης πατήρ
 Σοφ. Ἠλ. 1404, σπαν. ἐπὶ μητρὸς ἀντὶ τοῦ
 τίκειν· οἱ γεννησαντες = οἱ γονεῖς Πλάτ. καὶ
 παθ. «ὅθεν γεννημένοι» Πινδ. Π. 5, 74· ἐντ.
 Πλάτ. πολ. 7, 538· ἐν γένει, παρὰ γ. «ἄνδρα
 χρῆ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν περὶν
 ἀν» = φύη, ἀν' ἔχῃ τις μέγα σῶμα Σοφ. Αἰ.
 1056· λόγους καλοῦς Πλάτ. συμπ. 210· ἔρωτα,
 Τιμ. 91· «νοῦν καὶ ἀληθειαν», πολ. 6, 490, ὅστις
 καὶ τὸ μέσον μεταχειρίζεται. Τιμ. 91 = καὶ τῷ
 ἔνερ. Τιμ. 34, καὶ Μενέξ. 238, genero, pario
 Γεννη· δότειρα· γενναδότειρα ἀμφ. γρ.
 Γέννημα, τό· 1) γεννηθὲν, παρὰ γέν, τέκνον,
 progenies, proles Σοφ. Οἰ. τ. 1167· ἔρχον

Θεοῦ Πλάτ. σοφ. 266, ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν ὁ καρπός, Πολυδ. 3, 87, i. fructus = γεννήματα ἐχιδῶν· Ματθ. 3, 7· 2) ἐνερ. τὸ γεννᾶν, παράγειν Αἰσχ. Πρ. 852, procreatio.

Γεννηματιζω βλαστάνω Ψαλμ. 91, 15, germinio.

Γεννηματικός, 3· ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ δύναμιν τοῦ γεννᾶν Ἰωσ. 4, 8.

Γέννησις, ἡ τὸ γεννᾶν, παράγειν Εὐρ. Ἰ. Α. 1065· καὶ πολλαχόθεν μετὰ τοῦ κύησις Πλάτ. συμπ. 206· «τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννῶντος προάγεισθαι τὸ γεννώμενον ὁμοίον κατ' οὐσίαν» Δαμασκ. procreatio.

Γεννησιο-υργός, 2· δημιουργός· Ἡσυχ. σύνθ. γενεσιουργός.

Γεννητεία, θηλ. τοῦ γεννητῆς Πλάτ. Κρατ. 410, genitrix.

Γεννησαρτίς, ἰδός, ἡ 1) ἐν τῇ Ν. Δ. Γεννησαρτί, μετὰ τοῦ λίμνης καὶ θάλασσης τῆς Τιβερίδος καὶ θάλασσης τῆς Γαλιλαίας λεγομένη 2) - γῆ = ἡ περὶ τὴν λίμνην χώρα Ν. Δ.

Γεννητή· γενετή = γέννησις, generatio, ἱερ. γρ. Γεννητήρ, ἄρος, ὁ· γεννητής.

Γεννητής, ὁ (ἡ γρ. γενηται φαίνεται ἱερ.) ἐν Ἀθήναις οἱ κατὰ γένος συγγενεῖς, ἦτοι οἱ πολῖται οἱ συναποτελοῦντες ἐν γένος, οἱ καὶ συγγενεῖς λεγόμενοι Ἰσ. 7, 27, ὡς παρὰ Πλάτ. νόμ. 9, 878 γεννηται καὶ συγγενεῖς ἡνωμένοι. Τὰ τέκνα τῶν Ἀθηναίων πρῶτον ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς γεννητῆς καὶ φράτορας· εἰς τοὺς γ. ἐγγράφοντο (ὅδε τὴν περιγραφὴν τῆς ἐγγγραφῆς Ἰσ. 7, 16, ὅτε ὁμόγονοι ὠνομαζοντο· εἶχον δ' οἱ γεννηται καὶ ἰδία· οὐσίαι, εἰς αὐτῶν ἱερεῖς ἐκλέγοντες, οἵτινες «γεννηται τῶν Θεῶν» ἐκαλοῦντο Πλάτ. Ἀξιοχ. 371, παρὰ Δημ. 59, 59 τονίζεται γεννητής, genitilis.

Γεννητής, ὁ (γεννώ) ὁ γεννῶν Σοφ. Οὐ. τ. 1015, genitor.

Γεννητικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς τὸ γεννᾶν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5, 14, genitilis.

Γεννητο-αγέννητος· ἡ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ θεότης Θεοδώρ. 5, 1001, genitioingenitus.

Γεννητός, 3 (γεννώ)· γεννημένος, ὁ υἱός, ἀντίθετ. ποιητός Πλάτ. νόμ. 11, 923, ὅθεν θνητός λαοκ. Ἰκαρομ. 2· πρὸλ. γεννητός, genitulus, mortalis.

Γεννητεία, θηλ. τοῦ γεννητῆς Β. Ἀν. 35, μετν. genitrix.

Γεννητῶρ, ὁρος, ὁ· σύνθ. πατήρ· Ζεὺς γεννητῶρ = τὸν γεννητῶν φορέας Αἰσχ. ἱκ. 206, genitor.

Γεννητῶς, ἐπίρ. κατὰ τρόπον γεννητοῦ.

Γεννητός, 3· γεννητός, μεταφ. «ἡθός· γεννητῶς» = ἐξαιρετον Πλάτ. Μεαίτ. 144· «ὡς γεννητῶς καὶ κρέας» Ἀριστ. ἱκπ. 457 = εὐωχίαι· Ἀθην. 8, 317.

Γεννητῶς· εὐγενής, ἀνδρείως, δραστηρίως Ἀριστ. Λυσ. 1071, eugenus, ingenue.

Γεννο-δότειρα, ἡ· δότειρα τοῦ γένους, ἐπίθ. Ἀφροδίτης Ὁσμ. ὅμν. 54, 12.

Γενο-γῆθις, ἡ· «γενογηθῆς γουόν» = τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀνακύπτουσαν = αὐθις γεννησάν· Γμνμδ. εἰς παρβ. 4.

Γεννό-θεός, ἡ· τὸν Θεὸν γεννήσας Ἀδων ὁμν. Θεοδ. 4.

Γεννοί, οἱ γυμνασιῶται Ἡσυχ.

Γεννόν, κοτλον ἰοε γαμπός Ἡσυχ.

Γέννο· λάβε προστ. Κυπρ. (γέντο = λαβε) Ἡσυχ.

Γενόα· ἴδε Γένουα.

Γενοατοί· φυλὴ Μολοσσῶν, ἐκ τοῦ Γενός, βασιλείας τῶν ὀνομασθέντες Στ. Βυζ.

Γενόδοχος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίμ. Φρυγ.

Γένοια το, ἰων. ἀντὶ γένοντο· Ὀμ. εὐκτ. μετ. ἀορ. β'. κλ. γ'. προσ.

Γένος, τὸ (γεν. γίγνομαι ἀνσφρ. genus λατ. genus), καὶ ποιητ. γέννα· 1) γένος, καταγωγὴ καὶ μάλιστα εὐγενική· «ἐκ μὲν Ἡρητῶν γένος εὐχεται» = ἐκ τῆς Κρήτης λογάται (κωχάται) οἱ κατάγεται Ἰλ. ξ. 199 ὡς· «πατὴρ ἐξ ἀγαθοῦ» Ε. 113· «ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστὶ», ε. 895· «γένος βασιλῆϊον εἶναι» Ὀδ. δ. 63· «θεῶν γένος εἶναι» = ἐκ θεῶν γένους. Οἷας καταγωγῆς Ἰλ. ζ. 180· «ἔξ Ἰθάκης γένος εἰμι» = κατάγομαι Ε. 10. Ὀδ. ο. 267· «ὅθεν παρὰ μετν. ἐπ. = πατὴρ Δ. Περ. 213»· «γένος μιν εἰμι τῆς περὶ ῥότου Σκύρου» Σοφ. Φιλ. 239· «τὸ γένος ἐξ Ελέας» Πλάτ. σοφ. 216· «τὸ γένος δ' ἐξείνων» Θουκ. 1, 126· «οἱ γένει, πολιταί» κατὰ γένος, ἀντιθ. τῷ ποι. τοῖ Δημ. 21, 21· ὡς, ὁδ. 14· ἐν γένει = σὺμ· πάντες οἱ συγγενεῖς· «οἱ ἐν γένει» Σοφ. Οὐ. τ. 1430· «οἱ ἐξ αὐτοῦ γένους» Σοφ. Ἀντ. 656· «ἐγγύτατα γένους εἶναι» πλησιέστατοι συγγενεῖς Αἰσχ. ἱκ. 383· «ἐγγύς τοῦ γένους· εἶναι» = συγγενῆ Σεν. Ἑλλ. 4, 2· ὡς· «γένει ἐγγυτάτη εἶναι τινι» Δημ. 41, 3· «γένει προσήκειν τινι», Σεν. Ἀν. 1, 6, 1· ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο γένος ἀπορρομα ἢ ἑνωσις πολιτῶν ἴδε γενήται (30 γένη ἀπετέλουν μίαν φρατρίαν ἢ τριτῶν, καὶ τούτων τρεῖς μίαν φυλὴν) καὶ χωρὶς νὰ ᾔνε συγγενεῖς· 2) γόνος, ἀπόγονοι· «ἡ γίμαρ αὖ ἐν θεῶν γένος ὁδ' ἀνθρώπων» = ἦτο θείας καταγωγῆς Ἰλ. τ. 124· 3) ἀπὸ τοῦ Ἡρ. καὶ Ε. φυλῆ, ἔθνος· «τὸ Δωρικὸν γένος» Ἡρ. 1, 56 ἰδ. ἐπὶ γενῶν εὐγενικῶν, 1, 101· ἐν γένει = εὐγενεία τοῦ γένους, genus, proles, gens· «καὶ ποῦτος καὶ κάλλος», Πλάτ. Γοργ. 523· «οἱ ἀπὸ γένους» = οἱ τῆς οἰκογενείας Πλουτ. Ρωμ. 21· 4) γένος, ὡς ἑνωσις πληθῶς· γένος ἀνθρώπων Ὀμ. καὶ· βοῶν Ἰλ. μ. 23, καὶ παρὰ τραγ. «θεῶν γένος» Σοφ. Αἰ. 392· «τὸ μαντικὸν γ.» = οἱ μάντις, Ἀντ. 1042· «ἐκπεῖον» 341· «φιλόσοφον, χρηματιστικόν» Πλάτ. πολ. 6, 501· «τῶν γεωργῶν» = ἡ τέξις Πλάτ. Τιμ. 17· «ὅθεν ὡς πρὸς τὸν χρόνον» ἀνθρώπων γένος· ἀνθρώπων ἡλικία Ὀδ. γ. 245· «γρό· νεον» Ἡσ. «γένει ὑστερος» = νεώτερος Ἰλ. γ. 214· 5) γένος, ὡς φυσικὴ ὑποδιαίρεσις, sexus· οὕτω καὶ «γ. λέξουν» γραμ. 6) γένος ἀντιθ. τῷ εἶδει, genus, species παρὰ φιλοσόφους· «γένει μὲν ἐστὶ πᾶν ἐν, τὰ δὲ μέρη» Πλάτ. Φιλ. 12· ὅθεν καὶ = τὰ στοιχεῖα ἦτοι αἱ πρῶται ἀρχαὶ καὶ αἰτίαι, Τιμ. 54.

Γένουα καὶ Γενόα, ἡ· πόλις τῆς παλαιᾶς Λιγουρίας, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰταλίᾳ νῦν Γένουα, κατ. Γενοάτης Στ. Βυζ.

Γενούκιος· Ρωμαϊκὸν τι πατρικίον γένος Ἰδ. Γενούκιος. Ὅθεν Γενοῖος Γεν. Μάρκος Γ. κτλ.

γαγρηκῶς ἄνθρωπος, παλαιόγητος Ἀνθ. 9, 233
 Ἀριστίν. 2, 1, arbor annosa, senex.

Γεράνεια, ἡ 1) πόλις ἐν Μεγαρίδι· πλησίον
 τοῦ νῦν Πόρτου Γερμανὸς ἐστὶ δὲ ὄρος καὶ ἀρωγὴ
 μεταξὺ Μεγαρίδος καὶ Κορινθίου, τανῶν Μακρὰ
 Πλάγι, κατὰ Γερμανοὺς καὶ Γερμανιάτης· 2) πό-
 λις ἐν Φρυγίᾳ Στ. Βουζ. κατὰ δὲ Πλιν. ἐν τῇ
 Ἐλάσσονι Σκυθίᾳ.

Γερανείδαι· οἱ τὴν Φωκικὴν οἰκοῦντες Ἰσχύ.
 Γεράνοθραι, ὀρθοί. Γερνόθραι Ἰσχύ. κατοικ.
 Γερανοθραῖα Παις.

Γερανίας, ὁ· ὁ μακρὸν ἔχων τὸν λαμὸν ὡς τὸν
 τοῦ γεράνου Β. Ἀν. 31· ἐστὶ δὲ καὶ αὐτοῦ ὁ λαί-
 μος τοῦ γεράνου Φρύν. Β. Ἀν. 31, 15.

Γεράνιον, τό· 1) εἶδος φυτοῦ Διοσκ. 1, 131·
 2) τροχαλία, μηχανὴ πρὸς ἀντήλησιν ἢ μεταφέ-
 ρειν Πολυδ. 4, 130, Ἐτ. Μ.

Γεράνιος· Γερήνιος, ἐστὶ δὲ ποταμὸς ἐν Ἡλίδι
 Στράβ.

Γερανίς, εἶδος, ἢ ἐπιδεσμός, δέμα, φασκί· Γαλην.
 Γερανίτης, ου, ὁ λίθος παρονομασθεὶς ἐκ τοῦ
 λαμίου τῶν γεράνων Πλιν. Ἰ. Φ. 37, 11.

Γερανο-βοσκία, (βόσκειν)· πρὸς βοσκὴν στά-
 σις, καὶ κοπήδι βοσκόντων γεράνων Πλάτ. πο-
 λιτ. 264, γράσσεται καὶ

Γερανοβοσκία καὶ-βοσιτὶ Πολυδ. 9, 16.

Γερανο-μαχία, ἡ τῶν γεράνων μάχη Στράβ.
 11, 70.

Γέρανος, ἡ, (Πλ. γ, 3) καὶ ὁ (Αἰλ. 7, 21
 κατὰ δὲ Μ. Ἐτ.) καὶ τὸ (πρὸς τὸ ἄγρ. γέρω
 ἴδε γηρύμμαι)· ὁ γέρανός, εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος
 πολὺ μακρὸν λαμὸν· 2) μηχανὴ ἐκ μετεώρου
 καταφερομένη ἐφ' ἀρπαγῇ σώματος ἢ πρὸς ἀ-
 νόψωσιν ἀρ. λαβ. 3) εἶδος χοροῦ κατὰ μίμησιν
 τῆς τακτικῆς πηήσεως τῶν γεράνων, (ὁ νῦν λε-
 γόμενος σαρτός, καὶ) ὅν ὁ εἰς κρατῶν τοῦ Ἀλ-
 λου τὴν χειρὰ ἐν στήματι κύκλου χορεύουσι
 Πλουτ. ἴσπ. 21· 4) ἔχθρος θαλάσσιος Αἰλ. Ἰ.
 Ζ. 15, 9, grus.

Γερανο-υλκός· ἴδε γέρανος.

Γεραν-ὀφθαλμοί, 2' ἔχων ὀφθαλμοὺς γε-
 ράνου Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 1, 386.

Γεραντες, πῶαν. ἐσφλ. ἐκ τοῦ Γερδάντες, Γα-
 ρίμαντες, Αἰθιοπες Ἰσχύ.

Γεραν-ώδης, 2' ἔχων τὸ εἶδος, ὁμοιότητα
 γεράνου Φρύν. Β. Ἀν. 31.

Γεράνωρ, ὄρος, ὁ· Σπαρτιάτης πολέμαρχος
 Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 25· πρὸλ. Γελάνωρ.

Γεράδος, π. ἀντὶ γεραῖος Σοφ. Οἰ. Κ. 238.

Γερά-οχος, 2' τιμὴν ἔχων Σχολ. Πλ. κ. 430.

Γέραρα, ὡν, τὰ πόλις εἰς τὸ νοτιώτατον τῆς
 Ἰουδαίας, ἡ γῶρα Γεραρεῖτις, ἴδος Ἰώσ.

Γεραρεῖδες ἴδε γεραρός.

Γεραρός, 3 (γεραῖροι)· ἀξιώτιμος, σεβάστιμος
 «βασιλὴν γὰρ ἀνδρὶ εὖκεν» Πλ. γ, 173 ἐν γέ-
 νει Διογ. Αἰγ. 704· γεραῖος, = τὸ εἶδος = σε-
 βάστιμος Πλουτ. Ἀλέξ. 26· οἱ γεραροὶ = οἱ ἱερεῖς,
 αἱ γεραραὶ = αἱ ἱερεῖαι ἴδε γεραῖραι, καὶ ἐπὶ
 προαγματῶς = κομψὸς μεγαλοπρεπής, = τράπεζα
 Ξενοφάν. Ἀθην. 9, 162 «τὸ γεράρον τοῦ ἡ-
 θους» Μ. Ἀντ. 1, 15, venerandus.

Γέρας, αος, τό, πλ. γέρα (Ὁμ. ἰων. γέρεα)
 τιμὴς ἀμοιβή, μάλιστα δὲ τῶν λαυρῶν τὸ
 μέρος, ὅπερ προσεπαλάμβανον οἱ ἡγεμόνες

πρὶν τῆς κληρώσεως καὶ διανομῆς· «μὴ
 καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων» Ὀδ. λ, 531· «πρὸν
 δ' ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρας πατρικαὶ
 λείαι» Θουκ. 1, 13· ἐν γέν. τιμὴ, τιμὴς
 δαίτης· «γέρας θανόντων» = τελευταία
 τοῦ θανόντος τιμὴ, ὡς ἐκαλεῖτο τὸ τὴν κ-
 ἀποκείρεσθαι τοὺς πανθούοντας, καὶ ἡ τῶν
 ἱερουσίων Ὁμ. «τὰ τῶν προγόνων, τῶν β-
 λῶν» Πρ. 4, 162· ἐστὶ δὲ ἀξίωμα, δύν-
 αμις ἀπώληψις Πλ. υ, 182, Ὀδ. η, 150 = κρι-
 Ἀριστ. Βάτρ. 1118 ἱερά = ἱερατικὸν ἀξί-
 ον Δ. Αἰλ. 1, 48· καὶ· τιμαί· Πλάτ. πολ-
 ιτ. 160 «καὶ ἀόλα» 5, 460· ἐν γέν. δῶρον· «
 θεῶν, Μουσῶν», Φαιδρ. 259, honos.
 Γέρασσα, τὰ 1) πόλις τῆς Κοίλης Συρίας
 ραίας), κατὰ Γερατήν· Ἰστολ. 2) τόπ. ἐν
 Περσίᾳ Ἀραβία Πτολ.

Γερασσιμος, ὁ ἀνδρ. ὄν. μετγ.

Γεράσιμος, 3' 1) τιμὴ, γέρας περιέχων
 ὅμν. Ἑρμ. 122· 2) ἐντιμος, ἀξιοτίμητος
 ὕμν. 613, μάλιστα δὲ δὴ τὰ γηρατεῖα
 τιμὴς, γερωντὸς· «θρήξ, -όσας» Ἑρμ. 4
 930, honorificus, honoratus.

Γεράσιτος, ὁ ἀνδρ. ὄν. ὡς ἐπίγρ.

Γεράσιτος, ὁ μὲν ἐν Λακεδαιμονίᾳ αὐτὸς
 Ἐλεγεθόλουσι Πτολ. 4, 119· ἴδε Γεραίστος

Γεραστός, ὁς Γεραστός.

Γεράστρατος, ὁ ἀρετῆς, δικαιοσύνης τῶν
 ῥίων Ἰώσ.

Γερασ-φόρος, 2 (γέρας, φέρον)· ὁ τιμὴς
 ῖν γέρας ἀποφαιρμένος· ἡ ἀπολαμβάνων Π
 11, 2, 43.

Γερά-φρονέω, (γέρας, φρονέω)· ἀρχαίως
 ἀξίως φρονέω Διογ. λα. 356.

Γεράσση, ἡ χημελίον, φυτὸν παρ' Αἰγ.
 Ἀπουλῆος π. φυτ. 25 (1, 56).

Γερδῶ, χωρίον τῆς Αἰθιοπίας ἐπὶ τῆς ἀν-
 τὴς ὁχλῆς τοῦ Νείλου Πτολ.

Γέργαννα· ἴδε ἔργαννα.

Γεργέλοψ γεργέροψ, ζῷον Ἰσχύ.

Γέργαννα πολλὰ Ἰσχύ. πρὸλ. γάργαννα.

Γέργαρα ἴδε γέργαννα.

Γεργέριμος, αἰ· κατ' Εὐδτ. αἱ πεπλημέ-
 ναι διὰ τὴν ὀρμώτητα τῶν ἀφ' αὐτῶν ἐκ-
 θένδρου καταπεσούσαι ἑλαται, κατὰ δὲ Ἀ
 καὶ -όσκα 2, 56, drupae.

Γεργέρινος· ἴδε γεργίτος.

Γεργερός· βρόχος, ὁ καὶ γαργυριῶν Ἰσ-
 χύ.

Γεργεσαίος· ἀπὸ τόπου καὶ Γεργεσην
 κατὰ Παλαιοστῆνης Σουῖδ καὶ Ν. Δ. π.

Γάρρα.

Γέργιθες, ὡν, οἱ 1) πόλις τῆς Τροίας οὐκ ἐν-
 ρω τῆς Λαμψικῆς 2) ἡ κατωτέρα καὶ ὑπε-
 ρίως τῆς τοῦ λαοῦ ἐν Μελήτι· 3) Γερ-
 γίτις, τοπ. ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς μικρᾶς Συρίας

4) Γεργίθιος, εἰς τῶν κοιλίων τοῦ Μ. Ἀ-
 ξάνδρου, καὶ ἐπιγραφὴ συγγράμματος τοῦ
 ἀρχον. 5) ὁ Γέργις, Πέρσης τις στρατηγός

Ξέρξου Πρ. 7, 82.

Γέργινα· ἀρχαῖος. ὄν. τοῦ Γεργίθου, ἡ π-
 χωρος τῶν Γεργίθων, Γεργίνοι δὲ, κύλας

σαν καθ' Ἰσχύ. τῶν κυρίων ἡγεμόνων,
 κήρυκες τοῦ λαοῦ.

Γεργίνος, διαφορὸς, διαβολὸς Ἰσχύ. γε

νοι δὲ παράσιτοι τῶν βασιλέων τῆς Κύπρου
 Ἀθην. 6, 255, 256 ἴδε καὶ Γέργιναι.
 Γέργεις, ἴσως, ἢ ἴδε Γέργιναι.
 Γεργούσα, καὶ Γεργούβια· πόλις θυγατρὸς τῆς
 Ἀκωϊτάνης Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀ-
 ρουέρνων, νῦν Κλαρομόντιον Στραβ. καὶ Δ. Κάσ.
 Gergonia.
 Γεργυπες· νεκροὶ Ἰουδ.·
 Γέργυρα, ἢ γόργυρα Β. Ἀν. 233.
 Γέρδης, καὶ γέρδιος, ὁ ὑφαντής, ὅθεν τὸ
 λατ. gerdius (ἐκ τοῦ αἰολ. ἐρδω ἀντὶ ἔργω
 προσθ. τοῦ βασίος γ) Ἑτ. M. iextor.
 Γέρει, ἰων. πλ. τοῦ γέρας.
 Γερσαί ἴδε γεραϊαί.
 Γερθέω ἀγρεύω γραμ.
 Γερεῖαι, ἢ, ὁδοὶ. Παλαιῶτες· ἐπων. τῆς πό-
 λιος· Ἰδὲ· ἐν Σικελίᾳ Πλουτ.
 Γερείσσα· πόλις ἐν Ἀφρικῇ Ν. Δ. τῆς μεγάλης
 Σούτως Πτολ.
 Γερείπα· πόλις τῆς Μηδίας Πτολ.
 Γερέστας· Γεραιὸς Ἰουδ.
 Γέρην, ηνος, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἰδου-
 ρῆς τῆς Γερήνης· 2) πόλις τῆς Λέσβου, κατ. Γε-
 ρήν, ὁλ. Γερήνις Στ. Βυζ.
 Γέρην· ἐντιμὸς Ἰουδ.· ἴδε γέρανος.
 Γέρην, καὶ ἡ θῆλειά γέρανος Ἑδοτ. 331, 35
 Γερηνία, ἡ, τὸ Γερήνιον καὶ τὰ Γέρηνια Ἑδοτ.
 1) πόλις Λακωνικῇ ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλ-
 που κατὰ Πλουτ. ἢ Ὀμ. Ἐνὸπη, νῦν Ζακύνθα·
 2) τόπος ἐν Ἠλλοδί, ἐξ οὗ τὸ τῶν Νεστορῶν
 ἔπων. Γερήνιος Στραβ. 8, 340.
 Γέρης, ητος, ὁ 1) πένης τις φαλακρός ἐν Ἀθήναις
 ὡς Ἀριστοφάνους ἐμπαιζόμενος· 2) Βοιωτὸς·
 3) Λεοβαδὺς Ἑπιγρ.
 Γερητηρία· ἐπωνύμια Ἰουδ.· = ἔρημη-
 τήρια μετὰ τοῦ δίγαμα· πρὸλ. γερῶ ἐν λ. Ἑρ. Στέφ.
 Γερητο-θεόδωρος, λέξις πλατυστα καμι-
 κῶς· ἀνθρωποὶ ὡς ὁ Γέρης καὶ Θεόδωρος, οὐ-
 πιδανοὶ Ἀριστ. Ἀχ. 605 καὶ Ἑτ. M.
 Γερη-φορία, (γέρας φέρω) ἢ 1) τὸ ἔχειν ἐντι-
 μὸν ἄξιαν, τιμὴν Δ. Ἀλ. Ρ. Δρ. 2, 10· 2) τιμὴ,
 ἡonor.
 Γερηφόρος· γερκφόρος=ἀδελματικός· Ἰουδ.
 Γερθυρεὺν ἑλαρὸν Ἰουδ.· ὅς ἐμοῖος καὶ γε-
 ραῖον ἐξηγεῖ.
 Γέριναι ἴδε Γέριναι.
 Γέρμα, ἡ πόλις ἐν Γαλατίᾳ Πτολ.
 Γερμανία, Germania κατὰ Πτολ.· κτῆς Γ.
 τὴν μὲν δυσμηκὴν πλευρὰν ἀφορίζει ὁ Ῥήνος
 ποταμὸς, τὴν δὲ ἀρκτικὴν ὁ Γερμανικός ὠ-
 κειανός, τὴν δὲ μεσημβρινὴν πλευρὰν ὀρίζει τοῦ
 Δανουβίου ποταμοῦ τὸ δυσμηκὸν μέρος· τὴν
 δὲ ἀνατολικὴν ὀρίζει ἡ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπι-
 στροφῆς πρὸς τὰ ὑπερκείμενα Σαρμάτια ὕψη
 διαστάσεις, 2, 9, 14· ταύτην δὲ τὴν χώραν
 ὀνόμαζον οἱ ἄρχαιοι ἰδ. Γερμανίαν τὴν μεγάλ-
 λην, Germania magna ἑκαλεῖτο δὲ οὕτω ἀπὸ
 τοῦ Ῥωμαικοῦ ὀνόματος, germanus, ὅπερ ση-
 μαίνει ἀδελφός, διότι ἀδελφοὺς ἐκάλεον οἱ Ῥω-
 μαῖοι τοὺς κατοικοῦντας πέραν τοῦ Ῥήνου πο-
 ταμοῦ, θέλοντες νὰ παραστήσωσι τὴν μετὰ τῶν
 Γάλλων συγγένειαν αὐτῶν Στραβ. 7. Οἱ ἄρ-
 χαιοὶ κάτοικοι τῆς Γερμανίας ἀναφέρονται ὡς
 ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ὡς

αὐτόχθονες, κατοικοῦντες δηλ. ἐξ ἀρχῆς καὶ
 ἀνέκλθεν τὴν αὐτὴν χώραν, καὶ οὐχὶ ἐλθόντες
 ἐξ ἀλλοτρίας γῆς· ἐσχημάτιζον δὲ οὗτοι πολ-
 λούς κατ' ἰδίαν λαούς καὶ φυλάς, ἔχοντες ἰδίαν
 ὀνομασίαν ἑκαστὸς· ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ Γερμα-
 νία ὑπῆρχε πάντῃ ἀγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους
 Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, ὅψθ' δὲ καὶ περὶ τὰς
 ἀρχὰς τῆς τελευταίας π. Χ. ἐκκλονταστηρίδος,
 ἤρχισεν αὐτὴ νὰ γίνηται ὁπωσὶν καὶ κατ' ὀ-
 λίγον γνωστὴ ἐκ τῶν κατ' αὐτῆς διαφόρων ἐκ-
 στρατειῶν τῶν Ῥωμαίων Πτολ., Στ. Βυζ.
 Γερμανίαια, ἢ 1) πόλις τῆς ἡομαινηνῆς
 εἰς τὰ ὅρια τῆς Καππαδοκίας, (ἐπὶ δὲ τῶν νο-
 μισμάτων Καισαρεία Γερμανική), κατ. Γερμα-
 νικίως· 2) τὴν ἀγώνος πρὸς τιμὴν τοῦ Γερμα-
 νικοῦ (ἴσ. τοῦ Τραϊανῶ) Ἑπιγρ.
 Γερμανιάς, 3) 1) ἐπὶ 0. ὁ ἀνίκων εἰς τοὺς Ἰερ-
 μανούς· -ἔθνη, -ἄκρα ὄρη, - ὠκεανός, - πόλι-
 μος, -στράτευμα, -τάγματα· Στραβ. 2) οὗς. α) ἄρ-
 χήθεν ἔπων. τοῦ Δροῦστος καὶ τῶν τέκνων του,
 ὁ Δροῦστος ὁ Γ. καὶ ὁ Τιβέριος Στραβ. ἰδ. ὁμοῦ
 ἀποκλειστικὸν ὄνομα τοῦ αἵος τοῦ Δροῦστος, ἀ-
 δελφοῦ τοῦ Κλαυδίου· β) τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ τοῦ
 Καίσαρος Κλαυδίου, Κλαυδίου Γ. Καίσαρ·
 γ) ὁ υἱοτετρίτης ὀνό τοῦτοῦ Γ. Νέρων· δ) ὁ
 Καίσαρ Κόμοδος· ε) ὁ Θυτίλλος· ς) ὁ Καλι-
 γύλας, καὶ τοῦ Περτιναξος ἔπων. Δ. Κάσ. 3)
 Γερμανικός καὶ -οί Γ.=Γερμανοί· 4) ἡ Γερμα-
 νική=Γερμανία· 5) τὸ Γερμανικόν=ὁ στρατός
 ἡ τὸ ἔθνος τῶν Γερμανῶν· τὰ Γερμανικά=αἱ ἐν
 Γερμανίᾳ ὑποθέσεις, κ.τ.λ. ταρχαί Στραβ.
 Πλουτ.
 Γερμανίαι, οἱ ἔθνος ἀρχ. τῆς Περσίας· ἐν τῇ
 νῦν Καρμανίᾳ, ὑπερὶον δὲ ἰδ. Καρμανοὶ κλη-
 θέντες Ἠρ. 1, 125.
 Γερμαν-ολέτης, ὁ (ὄλλ. μι) ὁ φονεὺς τῶν
 Γερμανῶν Νρ. Στ. 14, 45.
 Γερμανόν, τό τόπος, παρὰ τῇ Ἀλδῇ, τὸ βρα-
 χύτερον Κερμαλὸν Πλουτ. Ῥωμ. 3.
 Γερμανόπολις, ἡ πόλις Παρλαγονίας Πτολ.
 Γερμανός, ὁ πατήρ τοῦ Ἰουστινίου Μένανδρ.
 Γέρμαρα (ἴσ. Γερμέρα)· Κελτικὸν ἔθνος Στ. Βυζ.
 Γέρμη, ἡ, καὶ ἐπὶ Γέρμη· πόλις τῆς ἐλάσσου-
 νος Μυσίας, βραχύτερον τοῦ Ἑλλησπόντου,
 παρὰ τῇ νῦν Γερμασίᾳ Πτολ. κατ. Γερμηνός.
 Γερμ(μ)ίαν· πόλις τῆς Μαυριτανίας Πτολ.
 Γερο-άκται· οἱ δῆμαρχοι παρὰ Λάκωνιν Ὑ-
 σού, κατὰ Σαλαῦστον γερωάκται.
 Γερο-δοσία, ἡ διανομὴ τιμῆς Ἰωάν. μοναχ.
 Γέροια· ἴδε γέρας.
 Γεραίτα· ἴδε γεροντίας.
 Γερο-κόμος· ἴδε γεροκόμος.
 Γέρον· ἴδε γέρον.
 Γερώνθραι· πόλις τῆς Λακωνικῆς Πλουτ. 3, 27,
 νῦν Γεράκι· ἴδε Γερώνθραι.
 Γερωνίων· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίμ. Λακεδ.
 Γεροντ-αγαγέω· ὁδηγῶ, περιποιῶμαι γέ-
 ροντα Σοφ. Οἱ. Κ. 349, ἀνατρέφω γέροντα, ὡς
 παιδαγωγέω Ἀριστ. ἱπ. 1095.
 Γεροντ-αγαγός, ὁ ὁ γέροντα ἐκπαιδεύων.
 Γεροντάρειον· γερόντιον γλωσσ.
 Γερώντειον, τό ὄρος Ἀρκαδίας Πλουτ.
 Γερώντειος, 2· εἰς τὸν γέροντα ἀνῆκων -πα-
 λαιστρα Πολυδ. 2, 13, senilis.

Γερωντεύω· εἰμαι γεροντιστής· Ἐπιγρ.
Γερωντία, ἡ τῶν γερότων συνέλευσις· ἐν Σπάρ-
τῃ = γεροῦσία· Ξεν. Λακ. 10, 1, senatus.
Γερωντιάδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Γερωντίατος· γερόντιος· Εὐστ.
Γερωντίας, δ'· παππος πρὸς πατρός παρὰ Λα-
κεδ. Σχολ. ἰλ. ξ, 118.
Γερωντιάω· γίνομαι γέρων, μεταφ. γίνομαι·
παιδιακὸς ἐκ τοῦ γήρατος· «οἱ λόγοι σου γε-
ροντιάω» = οἱ λόγοι σου φέρουσιν ἰσχυρὰ ἀδυνα-
μίας γεροντικῆς, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἤρχισες νὰ
γίνεσαι· μωρὸς πάλιν ὡς παιδίον, καὶ φλυαρεῖς
ὅτι φθάνεις Δ. Αλεξ. 3, 18.
Γερωντίζω· γεροντιάω· «γεροντίζων οἶνος» =
παλαιὸς οἶνος Ἀλ. Τραλλ. 0. σ. 524.
Γερωντικός, 3· γερόντιος Πλάτ. νόμ. 6, 761
«τὸ γ· = ἡ ἐν Καρχηδόνι γεροῦσία Πολ. 6, 51,
2, ἐστ. γρ. γερόντιον.
Γερωντικῶς· ὡς γέρων Ἀριστ. θεσμ. 1127.
Γερόντιον, εἰπὲν ὁ Σκύθης Ἀριστ. θεσ. 1199, ἀντί
Γερόντιον, τὸ· ὅπου· τοῦ γέρων Ἀριστ. Ἀχ.
917, vetulus.
Γερόντιος, δ'· στρατηγὸς ἐπὶ Ὀνωρίου Ὀλυμπ.
Θηθ. ἀποσπ. 16.
Γεροντο-γράφειον, γεροντο-πύργιον· γέρων ὡς
μακροχρόνιος, κυμ. Σκύθου Ἀριστ. θεσ. 1212.
Γεροντο-διδάσκαλος, δ'· διδασκαλὸς τῶν
γερότων Πλάτ. Εὐθύδ. 272.
Γεροντο-εἰδήξ, 2· γέροντι ὁμοίος· Εὐστ.
Γεροντο-κομεῖον, τό· τόπος ἡ οἰκία, ἐν ᾗ
τρέφονται καὶ περιποιῶνται ἀπολαύουσιν οἱ γέ-
ροντες, νοσοκομεῖον μὲν.
Γεροντο-κομέω· εἰμαι γεροντοκόμος.
Γεροντο-κομικά, ἡ· ἡ εἰς τοὺς γέροντας ἀ-
νήκουσα θεραπεία Σχολ. Πλάτ. Φαίδ. 28.
Γεροντο-κόμος· ὁ γέροντα περιποιούμενος·
Σχολ. Πλάτ. συμπ. 453.
Γεροντο-μανία, ἡ· γέροντος τρέλλα Ἐπιγρ.
κωμωδ. Ἀλεξανδρίδου Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 11.
Γεροντό-ποιος, αἶδος, δ'· γέρων υἱὸς· Εὐστ.
49, 45.
Γεροντο-ποιῶ· γέροντα ποιῶ Πούχ.
Γεροντο-πώγων, δ'· ὁ γηραιὸν πώγων ἔχων,
εἶδος βοτάνης ἐν εἴδει τριχῶν ἐχούσης πύλλα
μακρὰ Ἀθήν. 15, 684.
Γερόντιον λιμήν· γήρας τοῦ Χίου λ. Αἰλ.
Γερόντιον· πόλις Ἰσπανίας Πολ. νῦν Gerona.
Γερόντιον, τό, καὶ Γερυνία, ἡ· πόλις τῶν Σα-
μνιῶν, κάτ. Γερωνίνος Στ. Βυζ.
Γερόντος, ὄντος· πόλις Ἰλλυρίας Πολ.
Γέρουσα· Γάργαλα Πολ.
Γερούσια, ἡ· 1) βουλὴ γερότων (γέροντες),
«γ. Φρυγῶν· Εὐρ. Ῥῆσ. 401» = Σπαρτιατῶν
Δημ. Λεπτ. 107· καὶ τῶν Ἀχαιῶν Πολυδ. 38, 5
καὶ Καρχηδονίων, 1, 21, 6· 2) = πρεσβεία Εὐρ.
Ῥῆσ. 936, senatus, legatio.
Γερούσιάζω· κάλλομαι ἐν τῇ γερούσιᾳ, εἰμαι
γερούσιαστής μὲν.
Γερούσιακός, 3· συγλητικὸς, βουλευτικὸς·
Ἐπιγρ. 20, senatorius.
Γερούσιαστής· δ'· μέλος τῆς γερούσιᾳς Πολ.
ῥῥ. 7, 9, 1, senator.
Γερούσιος, 3· ἀνήκων, ἀρμόζων, πρέπων εἰς
γέροντας ἢ γερούσιαστές· «γ. οἶνος» = ἱεραίρε-

τος, ὃν οἱ γέροντες καὶ ἐγκρίτοι τοῦ λαοῦ πί-
νουν· παρὰ τῇ βασιλεῖ· ἰλ. δ, 259· ὄρκος = τῶν
ἐγκρίτων καὶ πρεσβυτέρων, χ, 119.
Γέρρα, ἡ πόλις· 1) τῶν Χαλδαίων εἰς τὰ ἀνα-
τολικὰ παράλια τῆς Ἀραβίας κάτ. Γερρατός,
Γερραία καὶ Γερραῖς Στ. Βυζ. 2) τῆς Βατα-
ναίας· 3) (τά), τῆς Κοίτης Συρίας· 4) τὰ, τῆς
Διγίπτου μεταξύ Πηλουσίου καὶ ὄρους Κασσίου·
5) τῆς μικρᾶς Σύρως τῆς Ἀφρικῆς Πολ.
Γερράδεια, τὰ· σκεπάσματα ἢτοι προφυλακὰ
ἀπὸ γέρων ἀρ. λεξ.
Γέρραι· ἔθνος νοτίως τοῦ Δουναβίου Δ. Περ.
Γερραῖ· δ'· λιμὴν τῶν Τηλέων Στράβ.
Γερραῖος, Γερραῖς, Γερρηνός· ἴδε Γέρρα.
Γέρρη· πόλις τῆς Κοίτης Συρίας· ἴδε Γέρρα.
Γέρριος· ἴδε γέρρος.
Γερρό-δερμον, τὸ στέγαστρον, διφθέρα, στέ-
γασμα Κορ. εἰς Πλούτ. Κράσ. 428, sequestrium.
Γέρροι· 1) Γέρρος· Ἦρ. 4, 71· 2) ἔθνος τῆς Ἀ-
σιατικῆς Σαρματίας Πολ.
Γέρρον· ὄριον, Γέρρα Πολ.
Γέρρον, τὸ (ἐῖρων) πᾶν τὸ μὲν βάδους, βίργης
πεπλεγμένον· α) τετραγώνος (βομβοειδὲς Στράβ.
15, 3) ἀπὸς ἑκατὰ μὲν ὠμὸν βυθὸν δὲ ῥα
περισκεπασμένην, ὅπου ἐλθόν οἱ Πέρσαι καὶ
Θράκες Ἦρ. 7, 61, Σεν. Κυρ. 1, 2, 13, seu-
ium· β) κορίνθι διὰ φόρτωμα τῶν ἀμαζῶν Στράβ.
7, 294· γ) περιφραγμάτων περιδμήματα πλε-
τά, εἰς προφύλαξιν ἀπὸ ἐπιδρομῆς· «πρὶν τοὺς
ἐξόνους εἰσελθεῖν καὶ τὰ γέρρα ἀναπρεῖν» Δημ.
18, 169, serpes· δ) γεροχελώνη Δ. Ἀλ. 6,
92, vincae· ε) αἰδοῦν, κυμ. ἀρ. λεξ. ς) = ζαυ-
ρὸς Εὐπολ. ζ) δίστος· Ἀλκμ. Κερταῶ.
Γέρρος, δ'· 1) α) ποτ. ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Σαρματίας
Ἦρ. 6) ποτ. παρὰ τοὺς εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλ-
βανίας Πολ. 2) ὁ Γέρρος· χώρα ἐν τῇ Εὐρώπῃ.
Σαρματίας ἀνω τοῦ Δνιπείρου Ἦρ. 4, 53 Στ.
Βυζ. κάτ. Γέρριοι.
Γερρο-φόροι, οἱ· ἑκατὼς ὀπλισμένοι στρα-
τῶνται μὲν ἀπὸ τοῦ πλεπέτος Ξεν. Ἀν. 1, 8, 9.
Γέρρο· χελώνη, ἡ· σκέπασμα στρατιωτῶν ἐξ
ἀσπίδων, ἐν καιρῷ πολιορκίας χρήσιμον μα-
θημ. testudo viminea.
Γέρριμον, τό· ἴδε κέρριμος.
Γερτός, ὄντος· Γερός Πολυδ.
Γέρρῳ ἀπώλωλα Ἰσούγ. = ἔρω μετὰ διγᾶ.
Ἦρ. 6, 10, π. μ. λεξ. 43, 16.
Γέρτυλλος, (Ἰσ. Τέρτυλος)· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νο-
μισμ. μὲν.
Γέρτυλλος, δ'· Ἀργεῖος Ἐπιγρ.
Γερυνία· ἴδε Γερωνίνος.
Γέρυνος, ὁ· γυρίνος Νικ. Θηρ. 920.
Γέρυς καὶ γερύτας· γέρων Πούχ. πρὸλ. γε-
ροντίας· ἴδε ἐπώμ.
Γέρω· ἴδε ἐπώμ.
Γέρω-ἀκτα· ἴδε γερόνται.
Γέρωτα, ἡ· γερωπία.
Γέρων, ὄντος, δ'· 1) ποτ. ἐν Ἠλίδι Στράβ.
2) Ἀθηνάιος, υἱὸς Ἀρίστωνος Ἐπιγρ. 3) παρὰ
Ρωθεῖταις = Νηρεὺς Πηλεὺς.
Γέρων, ὄντος, δ'· 1) γέροντας, ἀπὸ τοῦ (ἰλ.
πανταχοῦ· ἀνὴρ γέρων· ἰδ. οἱ κομικοί· οἱ
γέροντες = οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, οἱ ἐπι-
σημότεροι τοῦ ἔθνους, μὴ λαμβανόμενης παν-

τε ὅπ' ὄψιν τῆς ἡλικίας, οἱ τοῦ ἔθνους
τὴν προέδρην τοῦ βασιλέως βουλευόμενοι
ἦν. ὅθεν ὀφειότερον, μάλιστα ἐν Σπάρτῃ, οἱ
πρωτασπαί: καὶ ἐπὶ τῶν - τῶν ἰχθύων Ἀ-
σπας. ἰ. Ζ. 8, 30' ὡς ἐπὶ. «γέρον σάκος»
παλαιόν Ὀδ. χ. 184' σ. οἱ μετέπειτα ὅμοι
σημαίνει μόν. ἀσπ. - λόγος, - φόνος Ἀισχ. Ἀγ.
30' - ἔπος Σοφ. Ἠλ. 25 - οἶνος Ἀθην.
1' - πέπλος, 28' - λῆμδος Θεοκρ. 7, 7' σπα-
σπώτ. ἐν περ. Πλούτ. καὶ μετγ. = major, ὁρ-
μαιοτέρως, ἵνα διακρίνωσι τινα κατὰ χρόνον
πρῶτον ἄλλον μεταγενέστερον ὁμωνύμου.
Χ. Πλούτ. Πελοπ. 2. 2) τὸ ἐργαλεῖον καθ' οὗ
πλῶν. ἑκατόντες τὰ στυπία Πολυδ. 7,
3, senex, vetulus.

Γερωνία, ἡ πόλις ἐν Ἰαπωνίᾳ Ἀππ.

Γερωνία ἡδε γεροντία.

Γερωνίδες' μικρῶν γεράνων εἶδος γλῶσσ. νι-
νους.

Γερωνίον' ἡδε γερόνιος.

Γερωνία, ἡ ἡγεμονία, γεροντία λακων.
πρωτία γεροντία Ἀριστ. Ἀνα. 980, senatus.

Γερωνία, οἱ Γερωνίαι: Πλούτ. Μαρκελ. 3, 7
σπας. δ' ἱατρός περίφημος ἐκ Πετρῶν ἐπὶ Ζή-
νωνος Σουδ. ἡδε Γερωνίαι.

Γερωνίαι, ὁ, Καρχηδόνιος' 1) υἱὸς τοῦ
Ἀμλκκα' 2) τοῦ Ἀννωνος' 3) στρατηγός τ.
αρχιδ. ἐπὶ Αἰλυδαίου Πλούτ. Τιμολ. 30, 37'
ἐπὶ Ἀλκων.

Γερωνία ἡδε γερόνιος.

Γερωνίαι, οἱ, δ' ἡγεμονία' 1) Γ. Φλώρος Κλαυ-
δίου, διοικητὴς Ἰουδαίας Ἰωδ. 2) Σύριος Δ.
ἰσ. 3) ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Γερωνίαι, ὁ, ἔθνος παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις Ἰωδ.
ἰσ. 3) ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Γερωνίαι ἡδε γεροντία.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

Γερωνίαι, ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.
ἡδε γερόνιος, μάλιστα ἡγεμονία Ἰσχυρ.

ε, 87· πάντου γ.· ποντίας· = ὁ Κορινθιακὸς ἰσθμὸς Πίνδ. Ν. 6, 40· 2) τὸ μεταξὺ δύο πολεμίων τάξεων διάστημα, δι' οὗ διαχωρίζονται οἱ στρατοί, ὡς διὰ τινος γεφύρας μέχρις ἐνάρξεως τῆς μάχης· «ἀνὰ πολλήμοιο γεφύρας» Ἰλ. δ, 371· καὶ πολλὰχοῦ τῆς· Ἰλ. πάντοτε πλ. τὸ πεδῖον τῆς μάχης· 3) γέφυρα εἴτε διὰ πετρῶν εἴτε διὰ ξύλων· «γεφύραν ζευγνύναι» = γεφύραν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ πηγνύνειν, Ἠρ. 4, 97, ἀντιθ. τῷ λύειν = ὀρᾶν· μόν. μτγν. τὸ ὄ, ροῖς, Γεφυρεῖς· ὁ δῆμος Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἱερᾶς ὁδοῦ, ὅπου οἱ μύσται διέδκινον τὴν ὑπὲρ τὸν Κηφισὸν γέφυραν, σκωπτόμενοι ὑπὸ τῶν γεφυριστῶν Ἠσχύ. καὶ τὸ μέρος τοῦτο τῆς τελευτῆς ἐκαλεῖτο ἐκ τούτου γεφυρισμός.
Γεφυρερ-γάτης, ὁ ὁ τὴν γέφυραν κτίζων Τρέτ. 2, 82.
Γεφύρια· ξύλα, γεφυρόβυλα Ἰωάν. Λοβ. π. μετρ. σ. 118.
Γεφυρισμός, ὁ ἴσος γεφυρισμός.
Γεφυρίζω (ἐν Ἐλευσίνῃ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μαθηταῖς καθέζομενοι ἔσκαπτον τοὺς περιόντας ἀρ. λέξ.)· ἐν γέν. ἀθάωτος καὶ ἀμετρώς, ἀνεκδίξι, σκόπτω, λέγω τὰ ἐξ ἀμάξης Πλάτ. Σόλ. 6, 13, δειδίω, δανίλλω.
Γεφύριον, τό, ὅπου τ. γέφυρα μικρὰ γέφυρα Ἀλ. Η. 1, 84.
Γεφυρίδα, ἴσος, ἡ πόνη τις ἐπὶ γεφύρας Ἠσχύ.
Γεφύρισμός, ὁ (γεφυρίζω) τὸ περιγελᾶν. ὁ χλευασμὸς μτγν. Στράβ. 9, σ. 400, δειδίω.
Γεφύριος, ὁ (γεφυρίζω) ὁ χλευαστής, σκόπτῃς Πλάτ. Σολ. 2, 113, ἱρρίω.
Γεφύρω-ποιεῖν· γέφυραν ποιεῖν, συνάπτω, πηγνύμι γέφυραν, προσχύνω, μολώνω Πολ. 3, 64, 1, εὐχριστόν· τὸ γεφυρῶν.
Γεφυρω-ποιός, ὁ· 1) κτίζων γεφύρας· 2) = τῷ λατ. pontifex = ἱεράρχης Πλάτ. Νουμ. ὁ.
Γεφύρος· ἀνδρ. ὁ. Ἀπολ. Ρ.
Γεφυρώτης, γρ. ἱερ. ἀντὶ γεφυρωτῆς.
Γεφύρωσι (γέφυρα) κατασκευάζω πρὸς χῶμα· προκυμαῖαν ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἐκχείρισιν τοῦ ποταμοῦ· «τὴν δ' οὕτ' ἄρ' τε γέφυρα ἱερημένην ἱγ' ἰνὸν» Ἰλ. ε, 87, καὶ ἐπομ. «γ. κέλευθον» = ἱσθμὸν δρόμον διὰ τινος προκυμαίας (α, 337), μεταφ. «Ἀτρεΐδας νόστον» Πίνδ. = κατὰρῆσεν ὁ Ἀχιλλεύς διὰ τῆς ἀνδρείας του ὥστε τὰ νῆα θάλασσῃ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα καὶ οἱ Ἀτρεΐδαι, Ἰλ. 7, 51· «πυρὴν, «διὰ δασιν ποῖον» Ἠρ. 2, 107· «τὰ δάσμορα» Λουκ. Δημ. 1 συνθ. ἐπιζευγνύω ποταμόν Ἰλ. φ, 215, μὲ δένδρον στέλεχος ἀποτελοῦν γέφυραν Ἠρ. 7, 21· «τοὺς τῆς θάλασσης τροχούς» Πλάτ. Κριτ. 115· «τοῖς ποταμίοις πλοῖσις τὴν διέξασιν» Πολ. 3, 66, 6· «τὸ στόμα γεφυρόμενον», 16, 29, 11, pontem strao.
Γεφύρω-οργία, ἡ ἐκ τῶν γεφυρῶν κατασκευὴ Τρέτ. 2, 82, χιλ. 1, 931, 4, 501.
Γεφύρωμα, (γεφυρόω), τό· τὸ γενόμενον διαβατὸν διὰ γεφύρας ἢ προκυμαίας καὶ ἡ γέφυρα Γεφύρωσις, (γεφυρόω) ἡ κατασκευὴ γεφύρας, ἀπόρρωσις Στράβ. 1, 3, 18, pontis exstructio.
Γεφυρώτη· πόλις Λιθίας, κέτ. Γεφυρωτικός· Στ. Βυζ.
Γεφυρωτής, ὁ· κατασκευάζων γεφύρας Πλάτ.

Δουκούλ. 26, pontem extruere,
Γεώρους, ὁ· Ἠρακλῆς Ἠσχύ. ἴδε Γεγών.
Γεω-γραφείω· περιγράφω τὴν γῆν· «τὰ γεωγραφούμενα», καλεῖται τὸ βιβλίον τοῦ δυνάου Ἀθην. 14, 657.
Γεω-γραφία, ἡ· περιγραφή τῆς γῆς· γάρτης γεωγραφικός Πλάτ. Θεσ. 1, 1.
Γεω-γραφικός, 3· εἰς τὴν γεωγραφίαν· «θεωρία, μαθήματα» Στράβ. 3, 1.
Γεω-γραφικός, ἐπὶρ κατὰ τὸν τρόπον γεωγραφικός.
Γεω-γράφος, ὁ· ὁ τὴν γῆν περιγραφῶν.
Γεωγράφος = ὁ Στράβων παρὰ γραμ.
Γεω-δαίσις, ὁ (δαίω) διανομή τῆς γῆς· ριστοτ. μεταφ. 2, 2.
Γεω-δαίτομαι· διαιρῶ τὴν χώραν, διανέμω Εὐστ. σ. 1619.
Γεω-δαίτης, ὁ· γῆς διανομέας, Villoisson 2, 211.
Γε-ώδης, (εἶδος), 2· γῆ ὁμοιος, γεοειδής· Φασδ. 81 καὶ μτγν. ἴδε γαιώδης, terreneus.
Γεω-λόφια, ἡ· λόφος· ἐκ γῆς ἢ ἄμμου Στ. 5, 4, 3.
Γε-ώλοφος, ὁ (γέα, λόφος)· ἐκ γῆς ἢ ἄμμου λόφος· ὡφόμενος, ἡ ἐκ γῆς ἐξέχων Πολ. 1, 13, μτγν. tumulus, collis.
Γεω-μετρεῖν τὴν γῆν ἢ χώραν μετρῶν, γεωμετρῶν, ἐν γέν. ἀναμετρῶν· «τὰ τὸ ὑπὲρθε καὶ τὰ ἐπίπεδα» Πίνδ. παρὰ Θεσιτ. 173, metior.
Γεωμέτρης, ὁ· ὁ τὴν γῆν ἢ τὸν ἀγρὸν μετρῶν, τὴν γεωμετρίαν ἐννοῶν Πλάτ. 113, geometra.
Γεω-μετρία, ἡ (τῆς γῆς) τέχνη τοῦ μετρεῖν γῆν, ἥτοι τὰ μήκη, τὰ πλάτη αὐτῆς Θεσιτ. 146, geometria.
Γεω-μετρικός, 3· ἀνήκων, ἐμπειρος εἰς τὴν γῆν ἢ ὅπου τέχνη, geometricus.
Γεωμετρικός, ἐπὶρ, μὲ τὸν τρόπον γεωμετρῶν ἐν ἴσῳ ἀριθμῷ Κικ. Ἀττ. 12, 5, καὶ Πλάτ. 113, 160.
Γεωμέτρεις· ἴδε γεωμέτρος.
Γεωμέτρον, τό· ἴδε Πολύδ. 4, 166.
Γεω-μετρία, 2 (γῆ, μέγεθος)· μὲ γῆν· γεωμετρικός Στράβ. 13, 571.
Γεω-μορέω· καταγίνομαι εἰς τὴν γεωμετρίαν, προπ. εὐαγ. 427.
Γεω-μορία, ἡ (γεωμόρος)· διανεμημένη ἀγρὸς πιστάτη Νικ. ἀλ. 10· «λιπαρὰ γῆ», 238, ἐνθα ἐξηγεῖται, θεωρίαι, συγκλ. 6· «μοριακός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν γεωμετρίαν» γ. νόμος, ὁ ἐνεκεν τῆς διαιρέσεως τῆς γῆς γεωργίαν Δ. Ἀλ. 10, 39, lex agraria.
Γεω-μόριον, ὅπου τ. γεωμορία· τὸ γεωμόριον = γεωργίον Ἠσχύ.
Γεωμόριος, ὁ· ἴδω τις ἐν Ἀθήναις κατὰ κλάσιν Πλάτ. Θεσ. 25 καὶ ἐν Συρακούσαις.
Γεω-μόρος, 2, δωρ. γεμόρος (μείρο μτγν. ἐπ. γεμόρος) 1) ὁ εἰς τὴν διαίρεσιν τῆς γῆς μερίδιον λαδῶν, κληρονομία, ἀπὸ κτηματίας· ὁ Δίσχ. ἱκ. 608 καλεῖ γ. τοῦ λίτας τοῦ Ἀργεῖος· ὁ Ἠσχύ. προσθέτει· ἐπὶ τῶν ἐγγείων τιμημάτων (κτημάτων

κοινὰ διέπων = ὁ κύριος τῶν ἀγρῶν, ὁ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων ὀφείλων νὰ συνεισφέρει εἰς τὰς δημοσίας δαπάνας, τὰς λειτουργίας λεγομένης· καὶ καθόλου γαμβροὶ = οἱ εὐγενεῖς, οἱ πρῶτοι τῆς πολιτείας ὡς ἐν Σάμῳ καὶ Συρακούσαις ἤρ. 5, 77 ἐν δὲ Ἀθήναις ἡ τάξις τῶν γεωργῶν κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ θησαυροῦ Πλούτ. ἤρ. 25· 2) ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, π. γ. βοῦς Ἀπολ. Ῥ. 1, 1214· 3) οἱ τὴν γῆν μερίζοντες καὶ δίδοντες ἐκαστῶ Σχολ. Θουκ. 8, 21, divites, optimates.

Γεῶν' ἴδε γῆων.

Γεῶν' ἴδε γεωγῶν.

Γεω-νόμος, ὁ· ὁ ἐν ταῖς ἀγροικίαις διατάσσων κληρονομίας καὶ διανεμὼν τὴν γῆν Φρυγ. π. Β. Ἀν. 32.

Γεω-νόμος, ὁ· ὁ διανεμὼν ἐν ταῖς ἀποικίαις ἐκαστῶ τὸν κληρὸν Δ. Κάτ.

Γεω-πέδον, τό, ὅπου. τοῦ ἔπομα. ἤρ. 7, 28.

Γεω-πέδον, τό· γῆπεδον, τμήμα γῆς, κτήμα, χωρὶς ἐντός τῆς πόλεως ἤρ. 7, 28, γρ. εἰσι praedium.

Γεω-πέτινος, ὁ (γέα, πένομαι)· ὁλίγην ἔχων γῆν, ἀγρὸν ἔχων μικρὸν, πτωχὸς εἰς χωράτια, οἷον ἐπὶ πενόμενος ἤρ. 2, 6.

Γεω-πονέω· ἐργάζομαι, καλλιεργῶ γῆν Φιλ. Γεω-πονία, ἡ ἢ γῆ· γῆς καλλιεργεῖα Φωκυλ. 149 καὶ μτγν. agricultura.

Γεω-πονικός, 3 εἰς τὴν γεωπονίαν ἀνήκων «τὰ γ.» ἐπιγραφῇ συγγραμματος περὶ γεωργίας ἐπιτομὴς περιέχοντος ἐξ ἀρχαίων συγγραφέων γεωπ.

Γεω-πόνος, 2· ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, ὁ γεωργός Ἀνθ. 7, 175, agricola.

Γεω-πορέω-ω· γεωπόρος εἰμί, περιέρχομαι γῆν τινα.

Γεω-πορία, ἡ ἢ περιήγησις.

Γεω-πόρος, 2· ὁ περιερχόμενος γῆν τινα, ταξιδιωτής.

Γεω-πός· γεωγός Σουῖδ.

Γεω-πους· γεώπεδον ἤρ. 7, 28, agricola.

Γεώραι, ἴδε γεωῖραι.

Γεωργέω· εἰμί γεωργός, καλλιεργῶ τὴν γῆν τὸ μὲν ἀμετά, ὡς ἐν τῇ Νίσῳ Πλάτ. Εὐθ. 4, «ἐν τῇ γῇ» Ἀνδρ. 1, 92, Ξεν. οἰκ. 14, 2 τὸ δὲ μετὰ. «τὴν γῆν», «πολλὴν δηλ. γῆν» Ἀριστ. ἔκκλ. 502 «τὴν γῆν», «πολλὴν δηλ. γῆν» ἤρ. 2, 25 ἐν γένει «γ. ἐλαίαν, οἶνον, φυτεῖαν, καλλιεργῶ» γεωπ. ἐπὶ ποταμῶν «ὁ Νεῖλος γεωργεῖ τὰς ἀρούρας» ποτίζει, καθιστὰ καρποφούς Ἡλιδ. 2, 28· μετὰ «τέχνην, φιλίαν» = φιλοπόνοσ ἀνάλ, ἐπιμελούμαι Πλάτ. καὶ μτγν. «γ. ἐκ τίνος» = ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι Διμ. -λίκην Ἀθην. 7, 304, «ταῦτα γεωργεῖ, ταῦτα ἐργάζεται», 25, 82, coloi.

Γεωργήμα, τό· γεωργημένον καὶ ἐσπαρμένον χωράριον «τὰ γεωργήματα τῶν ἀνθρώπων» = τὰ φυτευθέντα ὑπ' αὐτῶν Πλάτ. νόμ. 674, cultum.

Γεωργήσιμος, 2· καλὸς, ἐπιτήδειος πρὸς γεωργίαν, -τόπος, χώρα Πολυβ. 1, 6, 56, fertilis.

Γεωργία, ων, τὰ· τύπ. ἀπέχων 40 στάδια ἀπὸ τῆς Σελευκείας ἐν τῇ κοίλῃ Συρία.

Γεωργία, ἡ· 1) ἡ τῆς γῆς καλλιεργεῖα, χώρας,

χερσονήσου Θουκ. 1, 11· 2) γῆ καλλιεργουμένη, ἡ καλλιεργηθεῖσα «γεωργίας ἐκδοόμεναι δοῦλοις» Πλάτ. νόμ. 7, 806· «γεωργίας ἐργάζεσθαι» Ἀριστ. ἴ. Ζ. 6, 37· παμπληθεῖς Διμ. 19, 145· «ἡ γ. ἐξεσκαυθή», 30, 30, agricultura, agrum, πλ. γεωργίαι, culturae.

Γεωργικός, 3· εἰς τὴν γεωργίαν ἀνήκων, ὡς «σκεῦη» Ἀριστ. εἰρ. 541 βίος Πλάτ. Φαῖδρ. 248· νόμοι, νόμ. 8, 842· «ἡ γ. τέχνη» = τέχνη τῆς γεωργίας, Φαῖδρ. 276, «ὁ γ.» = πείραν γεωργίας ἔχων, «περὶ γῆν φρόνιμος», Γοργ. 490· «λεῶς» Ἀριστ. εἰρ. 887· ἐπὶ, Κλ. Ἀλ.

Γε-ώργιον, τό· 1) ἀγρός Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 21· 2) γεωργία Φίλων· 3) ὁ ἐκ τῆς γεωργίας καρπὸς μτγν. αγει, agricultura.

Γεώργιος, ου, ἐπ. οἰα, ὁ· διάκονος καὶ ἀρχιερέως ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὸ 630 μ. Χ. Σουῖδ. Γεωργίος· Κοροδοσκός, γραμματικὸς Στ. Βυζ. καὶ ἄλλ. συγγρ.

Γεωργίτης, ὁ γεωργός.

Γεωργαί, οἱ Σαυθικῶν Ἰθνος ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ.

Γεωργός (γῆ, ἔργον), ὁ· τὴν γῆν ἐργαζόμενος, ζευγίτης «ῥοδίαν γεωργόν» = ῥώδι· ζευγίτην Ἀριστ. Ἀγ. 1036 «γ. ὄχλος» Δ. Ἀλ. 10, 54· συνηθ. ὁ γ. = ὁ χωρικός ἤρ. 4, 18· ἐπὶ δὲ φυτοκόμοις, ἀμπελοκόμοις Ἀλκ. ἴ. Ζ. 7, 28, agricultor· ἐπὶ γεωργός π. ἔκκλ. ὁ θεός, καὶ γεωργοί = οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ.

Γε-ωργώδης, 2· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γεωργοῦ Πλάτ. π. ἀγ. 10.

Γεώρες· ἴδε γεωῖραι.

Γεωρτίθιδες· ἴδε γεωρτίθες.

Γε-ωρτίθεις (γεωργός) ὑποσκάπτω τὴν γῆν ὥστε νὰ ἔλθῃ ἄνω, ἀναποδογυρίζω σκάπτων ἤρ. 5, 200, -χρυσίον = ἐκσκάπτω Κλ. Ἀλεξ.

Γε-ωρυγία, ἡ σκάψιμον τῆς γῆς ἄνω καὶ κάτω «μυρμήκων γεωρυγία» Ἐπιγρ. 93.

Γε-ωρυγός, ὁ (ὁρύσσω) ὁ ὑποσκάπτων καὶ λάκκους, τρύπας εἰς τὴν γῆν ποτῶν Ἠσδ. γ. λαγυδαί· Στράβ. 3, 2, 6.

Γεω-τομία, ἡ (γῆ, τέμνω)· ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου σχίσις τῆς γῆς, γεωργία Μάξιμ. κατὰρχ. 400.

Γεω-τόμος, 2· τὴν γῆν διατρίχων, ἀροτριῶν «ὄπλον» Ἀνθ. 10, 101.

Γεω-τραγία, ἡ (γῆν, τρώγω)· ἡ τροφή ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς Ἰπποκρ. π. ἀθ. 1, σ. 513.

Γεω-φανής, 2 (γῆ, φαίνομαι)· ὁ φαινόμενος ὡς γῆ, χῶμα, ὅπου φαίνεται γῆ, ἀνασκάπεται Θεόφρ.

Γε-ωφάνειον, τό· τόπος. ἐνθα διάφορα γῆς εἶδη ἀνασκάπτονται, ἴδ. ἐν Σάμῳ, ἀρ. λεξ.

Γε-ωφύλαξ, ακος, ὁ· γῆς, χώρας φύλαξ, ἐπιτηρητής Σουῖδ.

Γεω-χαίρης, 2· ὁ χαίρειν, ἀγαπῶν νὰ κατοική ἀγροῦς Εὐστ. -ταπεινός, χαμηλός, ὡς τὰ μικρὰ φυτά, καὶ μὴ ἀνυψούμενα, ὡς ἡ γ. ἰσάλη, ἐπάνω τῆς γῆς κείμενος, χαμερπής Διοσκ. Εὐστ.

Γῆ, ἡς, ἡ· 1) ἀρχαία θεοῦ, μετὰ τοῦ οὐρανοῦ πολλὰ γεννήσασα τέκνα παρὰ τοῖς Σκύθαις, Πέρσαις, Φοίνι· ἐτιμᾶτο, ναὸν ἔχουσα καὶ βωμὸν ἐν Ἀττικῇ, Σπάρτῃ, Ἠλιδί, Τεγεί, Δελφοῖς, Ὀλυμπίᾳ, ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀγάλματα ἐν Πάτραις· ἔθιον εἰς αὐτὴν ὡς ἐπὶ Ὀμ. καὶ ἐπὶ

Ἀλεξάνδρου, καὶ δυνάστες ἐπεκαλοῦντο, ὅτιν
·ὦ Ζεὺ τε καὶ Γῆ, Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, ὦ Γῆ μη-
τερ, ὦ Γῆ καὶ ἡλια·, ·ὦ Γῆ καὶ θεοί, ῥήτ·. 2)
δυν. γυναικὸς ἀπελευθερωθείσης Orelll.

Γῆ, ἡ (συνηρ. τοῦ γῆα), (προσωποποιούμενον
ἀλλ. μόν. γατα, συνηρ. γατ-α) 1) γῆ, terra.
α) ἡ γῆ, αἶμα, τὸ σῶμα συνολον τῆς γῆς· «γ.
καὶ ἡλιος καὶ ἄστρα» Πλατ. νόμ. 10, 886·
«πότερον πλατεῖα ἐστὶν ἢ στερογγύλη», Φαιδ.
97· παροιμιώδως, «οὔτε γῆς οὔτε οὐρανοῦ ἀ-
πιοῦμαι», ἐπὶ χρημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν
ἀποβαίνει· Λουκ. Ἀλεξ. 54· «γῆτε κοῦραν
λέγει» Εὐρ. Μηδ. 56· 6) γῆ ἀντιθ. τῇ θα-
λάττῃ· «κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν» = διὰ
ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης· «κατὰ γῆς στέλλεσθαι»
= ταξιδεύειν διὰ ξηρᾶς· «γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν
καὶ διδόναι», ὡς σημεῖον ὑποταγῆς· Ἰερ. 5, 17
καὶ ἀλλοι, ἀντιθ. τῷ Ἀδρ· «εἰ ὁ θανὼν γὰρ τε
καὶ οὐδὲν ὦν κείσεται» Σοφ. Ἰλλ. 237, humus.
2) μέρος γῆς, ἐν γέν. γῶρα· «γῆν πρὸ γῆς ἐ-
λαύνεσθαι, διώκειν» ἀπὸ τόπου εἰς τόπον φε-
ρεῖν Αἰσχ. Πρ. 685, Κικ. Ἀττ. 14, 10· παρὰ
τραγ. καὶ ἐπὶ περιοχῆς πόλεως καὶ ἐπὶ αὐτῆς
τῆς πόλεως· 3) γῆς ἑδάρος, ἑγρός· «γῆν ἐργά-
ζεσθαι, ἢ θεραπεύειν» = καλλιεργεῖν οὐκ. ἔχει
ἡ Αἰσχ. Περσ. 722, πλ.* ὁ Στράβ. 2, 5, 26,
tellus, ager.

Γῆ-εοσπον, τὸ· σκόροδον Διοσκ. 2, 182,
allium.

Γῆγάσιος, ὁ· πρόγονος τοῦ Πώρου Πλουτ.

Γῆ-γενέτης, ὁ· τῷ ἑπομ. Εὐρ. Φοιν. 130.

Γῆ-γενής, 2 (γεν.)· ὁ ἐκ γῆς γεννηθείς, ἐκ
γῆς λαδὼν τὴν ὑπαρξίν του, τὴν αὐξησίν του·
-βολῆς Ξεναρχ. παρ' Ἀθην. 2, 63·-μύκτης
αὐτ. 60 «πρὸ γ· Στράβ. 3, 628· ὁ ἐκ
τῆς γῆς γεννηθείς, κατ' ἐξοχὴν ὁ υἱὸς τῆς γῆς,
Τιτάν, ὁ Γίγας Σοφ. Τραγ. 1058· ὁ ἄργος
Αἰσχ. Πρ. 570 ὁ Κρεχθεύς = αὐτόχθων Ἰερ.
8, 55· ἐν γένει, γῆνιος· «οὐδὲν γὰρ γηγενές
ὀκνηπῶν ἐντιμώτερον» Πλάτ. νόμ. 5, 727·
60. Γῆγενεῖς = οἱ γίγαντες, καὶ οἱ Πιλαργοί· ἐν
Θεσσαλίᾳ, σκωπτικῶς δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι Ἀριστ.
ναρ. 853, indigena.

Γῆγγήλις καὶ γῆγγήλις καὶ γῆλιγρος, ὁ· ὁ
ἄγριος μῦς Πλούτ. mus agrestis.

Γῆγυρίδας· οἰκτροί Πλούτ. miseri.

Γῆδεῖρα· ἴδε Γᾶδεῖρα.

Γῆδιον, τὸ, ὕποκ. τοῦ γῆ· χωράφιον μικρὸν
Ξεν. Κυρ. 8, 3, 38, agellus.

Γῆθαλέος, 3· περιχαρὴς μετν. laetus.

Γῆθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς γῆς τραγ.

Γῆθεύς, ὁ κυνὸς ὄνομα Ξεν. κυν. 7, 5.

Γῆθῶν, μῆλ. γηθήσω, παρκ. γέγηθα (γαίω,
λατ. gaudeo)· εὐφραίνομαι· «κῆρ γῆθε» Ἰλ.
ξ, 140 καὶ παρκ. μὲ σημ. ἐν. «γέγηθε φρένα»
= ἔγκαρδιως χαίρεται, θ, 559· «γηθήσιν κατὰ
θυμὸν», 416· «γ. τι», «γ. τινα» = διὰ τι καὶ
μετν. «ἰδόντες γῆθησαν» = ἔχαρσαν διότι εἶδαν
Ὁδ. ο, 165· «γέγηθε ζῶν» Σοφ. Φιλ. 1021·
-πίων Εὐρ. κύκλ. 167 τραγ. «γ. ἐν ἀρεταῖς»
Πίνδ. Ν, 3, 32· «ἂν περὶ ψυχάν», Π, 4, 122·
«γ. ἐπὶ τίνι» Δημ. 18, 323· ἴδε γῆθω.

Γῆθια· ἡθῆ Πλούτ. = Γῆθη· Ἀλβέρτ. ἡθ.

Γῆθω, τὸ· τῷ ἑπομ. Λουκ. Ερ. 9, μετν. laetitia.

Γῆθοσύνη, ἡ· χαρὰ Ἰλ. φ, 390, gaudium.

Γῆθοσύνη, ἡ· ὅν φίλης τῆς Βερηνίκης Πολυαν.

Γῆθόσυνος, 2 (γηθῶν)· εὐθυμος, καλοκαρδῆς
σῆμνος· χάρις Ἰλ. ν, 82, καὶ μετν. laetus.

Γῆθοσύνης· μετὰ χαρῆς Ἰπποκρ. ἔπιστ. α,
1285, 46, laetabundus.

Γῆθοῦσα· πόλις τῆς Λιδίας, κατ. Γῆθου-
σατος, καὶ Γῆθοῦσσιος καὶ Γῆθουσίτης.

Γῆθυλλίς, ἴδος, ἡ ὕποκ. τοῦ γῆθου.

Γῆθω· γῆθουον Ζωναρ. 435· ἴδε γῆθειον.

Γῆθουον, τὸ· ἀμπελόπρατον, πράσσον Ἀθην. 9,
371· ἴδε γῆθειον.

Γῆθω, μόν. π.=γηθῶν, γῆθοντι, γῆθοντα Ὁρρ.
μεν. 15, 10 καὶ γηθόμενος Κ. Σμ. 11, 92·

·ῥθονται καὶ γῆθονται· Σεξτ. Ἑμπ. κατ. μα-
θημ. 11, 107.

Γῆνιος, 2· ἐκ γῆς γενόμενος, χωματένιος·
·πλίνθοι, γῆνος, σῶμα· Ξεν. Ἀν. 7, 8, 14, καὶ

Πλάτ. πολ. 272, terrenus.

Γῆϊος· τῷ προηγ. Ἀνθ. 39.

Γῆϊος· Γᾶϊος.

Γῆϊτης, ὁ, συνηρ. γῆτης· γεωργός Σοφ. Τρ.
32, agricola.

Γῆι-φαγέω· ἴδε γηφαγέω.

Γῆκινος ἢ γᾶκινος, ὁ, ὅμοιος τῇ γῆν σείων
εἴτε κινῶν ἴδε γακίνας.

Γῆλαι, οἱ (Δ. Περ. Γῆλοι)· ἔθνος ἐν Μηρίᾳ
(Καδοῦσις) Πτολ. Gelae.

Γῆλακα ἢ Γῆλακα· πόλις τῆς Παλατίας Πτολ.

Γῆ-λαχῆς, 2 (λέχος)· στρωμένους, καίμενος
κατὰ γῆς Κάλλ. Διλ. 286.

Γῆλιᾶσθαι· κατέχεσθαι, γηλούμενος = συνει-
λχόμενος, γηλιώμενος = κατεχόμενος, ἐν οἷς
γλωσσῇ φαίνεται τὸ ἔλας μετὰ τοῦ δίγαμ.

Γῆλιγρος· ἴδε γηγγήλις.

Γῆ-λαφορ, ὁ· γεώλοφος Ξεν. Ἀν. 1, 5, 8·
ἐπὶ θ. βουνώδης γεωπ. tumulus, collis.

Γῆλοι· ἴδε γηλός.

Γῆλός· ἴδε γῆλαι Πλουτ. Πομπ. 36.

Γῆμα, ἡ· χωρίον ἐν Σαμαρείᾳ Ἰώδ.

Γῆμα καὶ γέμμα, τὸ 1) γάμμα 2) αἶολ.=εἶ-
μα, γέμματα = ἱμάτια, γῆμα = ἱμάτιον Πλούτ.

Γῆ-μετρία· ἴδε γαμετρία.

Γῆμητηρ καὶ Γῆμητρα, ὅμοιος=Δημήτηρ Γραμ.

Γῆ-μόρος, ὁ· γεωμόρος.

Γῆνεια· τὰ ἐκ τῆς γῆς ὠφέλιμα Πλούτ.

Γῆνεσθαι· κατέχεσθαι = γηλιᾶσθαι Πλούτ.

Γῆουά· πόλις ἐν Γαλιταίᾳ Πτολ.

Γῆου νοί· ἔθνος ἐν τῇ Εὐρ. Σαρματίᾳ ἐπὶ τοῦ
Ταναΐδος Πτολ.

Γῆ-ουχέω· κίττοχο· εἰμὶ γῆς, παρὰ τὸ

Γῆ-οὔχο· γαιήχοχο· ἀρ. λεξ.

Γῆόρας· ἴδε γεώρα.

Γῆ-οχέω, ἰων. = γηουχέω Ἰερ. 7, 190.

Γῆ-παίδες, ὡν, οἱ Γατοπὸν ἔθνος, Ἰερ. ἐν
Μ. Ἐτ.=Λογγιβάρδοι Σοαδ.

Γῆ-παδικός, ὁ· ἰων. τοῦ Ἰουστινιανοῦ Ἀ-
γαθιαν. 21, 15.

Γῆ-πάσταλος, ὁ· πάσταλος γῆς Λουκ. λεξ. 7,
2· «σκόροδά τε εὐρον καὶ γηπαττάλους τινὰς ἰ-
νορύδας», ἐνθα ἔνοοντο, ὡς φαίνεται, τὰς βαρ-
βάρους διὰ τὸ ἔχειν βίβλας ἐπιμήκεις.

Γῆ-πεδον, τὸ· γεώπεδον, χωράφιον, κῆποι ἢ
οἰκόμενον Πλάτ. νόμ. 5, 741· «τὰ ἐν ταῖς κῆ-
ποις»

λεσι προκαίμενα τὰς οἰκίαις· Σχολ. 'Ιλ. 8, 2.
 ἡ-πατής, 2 (πίπτω)· πίπτων, πεισὼν ἐπὶ τῇ
 γῇ Εὐρ. Φοιν. 672.

ἡ-πονέω, ὥρ. γαπονέω· γεωπονέω.
 ἡ-πονία· γεωπονία μτγν. agricultura· ἔτι γη-
 πόνος = γεωπόνος Εὐρ. Ρῆσ. 75, agricola.

ἡ-πονία· ἴδε γεωπονία, -νία, -νός.
 ἡ-πονικῶς, ἐπὶρ. μὲ τρόπον γηπονικὸν Εὐστ.
 σ. 742, 23.

ἡ-πόνων, τό· γεώργιον Μ. Βασίλ. Σιλευκ.
 σ. 11, 18.

ἡ-πόνωμον, τό· εἶδος βοτάνης Δημ. Ιερικο-
 σοφ. σ. 113.

ἡ-πόνος· γεηπόνος, γεωπόνος· ἴδε ἄνωτ. =
 γεωργός, γεωμόρος· Ἡσὺχ. Εὐρ. ἔκ. 420, agri-
 cola.

ἡ-ποτος, 2, (πίνω)· ὑπὸ τῆς γῆς ποθεῖς, ὥρ.
 γάπ. -Αίσχ. Πέρ. 613.

ἡ-ρα-γάθῃ, ἡ· θυγ. Πέτρου τινός πατριχίου
 Κωνσταντινουπόλεως χρόν. Κωνσταντίνου σ. 36.

ἡ-ραῖός, 3, (2, 'Ανθ. Αντιφάν.)· γέρον, προ-
 βεβηκώς τὴν ἡλικίαν γ. πατήρ, πούς Εὐρ. «γ.
 τελευτάν» = εἰς πολλὰ προχωρημένην ἡλικίαν
 Πλάτ. συμπ. 179· πρόβ. γεραίός, senex, senilis.

ἡ-ραλῆος, 2· τῷ ἄνωτ. «γ. προσδύται» Κρα-
 τίν. Β. 'Αν. 371 καὶ μτγν. π. «γ. σάνις» 'Αν-
 τίφ. 41 (9, 242)· -βυτίδης Ἀδτ. 3 (5 129).

ἡ-ραλῆος, 3· τῷ ἄνωτ. Ἡσὺχ.

ἡ-ράμα, τό· γῆρειον Σχολ. Ἀρατ. 921.

ἡ-ράναι· ἴδε γηράσκω.

ἡ-ράνισον, τό· γῆρας· Ἡσὺχ. senectus.

ἡ-ράνισος, ἡ· ἡ βάδις ἐπὶ τὸ γῆρας, τὸ γη-
 ράσκειν Ἀριστοτ. μετ. 10, 9.

ἡ-ράντεσσι τοκεῖσιν· γηρῶσι· ὁτ. πλ. τῆς
 μτγ. γηράς, ὡς περ ἱστέμι ἱστίς, τὸ δ' ἀπα-
 ρέμ. γηράναι ὡς ἱστέναι, ἡ γέν. γηράντος ὡς
 ἱστέντος, καὶ ἡ ὁτ. γηράντεσσι τοκεῖσιν ἀντὶ
 τοῦ τοῖς γηρῶσι Ἡσ. ἔρ. 188), καὶ ἡ αἰτ. γη-
 ράντες τιμᾶν Εὐστ. 1101, 73, senescentibus.

ἡ-ράός, 3· γηραιός· Ἀνθ. ἔπ. 708 (147).

ἡ-ράς, 'Ιλ. ρ, 197 καὶ γηράναι ἄδρ. τοῦ γη-
 ράσκω.

ἡ-ρας, τό, γ. γήρως, ἄττ. γῆρως, ὁτ. γῆραϊ.
 ἄττ. γῆρα (πρόβ. γῆρος, σνακρ. garas, garan)·

1) ἡ γεροντικὴ ἡλικία, ἀπὸ τοῦ 'Ομ. παν-
 τηχοῦ ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἐπὶ ἀψύχων μεταφ.
 «οὗκ ἔστι γῆρας οὐδὲ τοῦ μιάματος» = τὸ
 σάλημα τοῦτο δὲν ἡμπορεῖ ποτὲ νὰ ἐξαλειφθῇ,
 Αἰσχ. Ἐκπ. 682· 2) τὸ παλαιὸν δέρμα, ὅπερ
 οἱ οὖρεϊ ἀπεκδύνονται Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 5, 17· «τὸ
 γῆρας ἱκδύσθαι, ἀποδύεσθαι» Ἀριστ. εἰρ. 336·
 «ἐπὶ γῆρας οὐδὲ» = εἰς τὸν δρόμον τοῦ γῆρα-
 τος· 'Ιλ. χ, 60 «τὸ γῆρας λήθης γῆρας» = τὸ εὐκό-
 λως λησμονοῦν γῆρας, senectus.

ἡ-ρας· ἴδε γηράναι· Ἀμμόν. σ. 37, senescentia.

ἡ-ράσκω καὶ γηράω, 3 ἐν. ἄδρ. β. ἐγήρα·

μτγ. γῆρας, ἄπαρ. γηράναι, ἄδρ. ἄ. ἐγήρα-
 σα, ἄπαρ. γηράται, παρκ. γαγήρακα, μ. μιλ.

γηράσκω· ἐνεργ. κάμνω τι νὰ γηράσῃ· «γ.
 τινὰ τροφῇ» Αἰσχ. ἔκ. 871, ὡς καὶ ἡ συνή-
 θεια «μ. ἐγήρασαν τὰ πάθη» Ἀμσταθ. γίνωμαι

γῆρων· τὸ δὲ γηράσκειν μὲν. μόν. παρ' Ἡσ.
 ἐν Πλούτ. ἔκλ. μυστ. 11, senesco.

ἡ-ράω· γηράσκω· 'Ιλ. ρ, 197.

ἡ-ραία· πόλις Ἰνδίας· ἴδε Γάγος, κάτ. Γηρεϊ-
 ὄης Στ. Βυζ.

ἡ-ρείον, τό· τὸ λευκὸν ἄνθος, ὅπερ ἔστιν ὡς
 χνοῦδι ἐπὶ τῆς στεφάνης τινῶν φυτῶν, τὸ πί-
 πτον εἰς τὸ φύσημά τινος, τὸ ἄλλως λεγόμενον
 παππος· Ἀρατ. Νίξ, ἀλ. 126, pappus.

ἡ-ρείον· τόπ. Σουτῷ. ἴσ. = ἡ-ραία.

ἡ-ρεῖ καὶ γῆ-ρεῖ, ὡς οὐδεὶ· γῆραϊ = γῆραφ
 ὁτ. τοῦ γῆρας = γῆρας Σχολ. 'Ιλ. γ, 150 Β.
 'Αν. 1, 23.

ἡ-ρείος, 3· γεροντικός· «γῆρειον ἔτος» = τὸ
 παλαιὸν Σουτῷ. senilis.

ἡ-ρέω· ἴδε γηράσκω.

ἡ-ρήμι· γηράσκω.

ἡ-ρίνειος· ἴδε Γηρυόνοιος.

ἡ-ρο-θαρεῖς· ἐν γῆρατι βραχεῖς Αἰλ. 'Ι. Ζ. 6, 61.

ἡ-ρο-θοσκάω (γηροθοσκάω)· τρέφω, περιποι-
 οῦμαι γέροντα ἢ εἰς τὰ γηράματα, ἔξαιρ. τοῦς
 γονεῖς Εὐρ. Μένανδρ. μόνοςτ. 270. Παθ. λαμ-
 εῖναι περιποιῆσαι, τρέφομαι εἰς τὰ γηράματα
 Ἀριστ. Ἀχ. 685.

ἡ-ρο-θοσκία, ἡ· τὸ τρέφειν, ἐπιμελεῖσθαι
 γέροντας ἢ εἰς τὰ γηράματα Πλούτ. ἔκ. τοῦ
 παρμυθ. 'Ιουλ. σ. 343.

ἡ-ρο-θοσκάς, (βόσκω), 2· ὁ τρέφων γηραλέ-
 ους, μάλιστα γονεῖς· «τῇ μητρὶ ἀποδοῦναι γη-
 ροδοσκούς χάριτας» Δ. Ἀλ. 8, 47· -ἑλπίδες
 τοῦ γηροκομηθῆναι εἰς τὰ γηράματα, 8, 51.

ἡ-ρο-κομέων, τό· γηροτροφεῖον Σουτῷ.

ἡ-ρο-κομέω· γηροδοσκέω· Ἀνθ. 7, 458· «-τοῦς,
 πατέρας» Αἰλ. Φ. 'Ι. 10, 16.

ἡ-ρο-κομία, ἡ (γηροκόμος)· γηροδοσκία
 Πλούτ. Κάτ. πρ. 5 καὶ μτγν. cura senis.

ἡ-ρο-κομικός, 3· εἰς τὴν τροφὴν καὶ θερα-
 πείαν τῶν γερόντων ἀνέκων Γαλην. 6, 146.

ἡ-ρο-κομίτης, ὁ· ὁ διὰ τὸ γῆρας τρεφόμενος,
 Ἰνδοὺς γέρον Τζέτζ. χιλ. 11, 27, ogeus senex.

ἡ-ρο-κόμος, 2 (κομέω)· γηραλέους περιποι-
 οῦμενος Ἡσ. θε. 605 καὶ Ὀπτ. ἀλ. 5, 85.

ἡ-ρόλας· ἴδε γεροντίας.

ἡ-ρό· γινώσκω· Ἡσὺχ. = ἡρίων.

ἡ-ρος, τό· γῆρας ἀρ. λεξ. μτγν. ἰδ. ἐν πλ. πτώσ.

ἡ-ρό-στρατος, ὁ· βασιλεὺς τῶν Ἀραβίων Ἀρατ.

ἡ-ρο-τροφεῖον, τό· τόπ. ἐνθα τρέφονται γέ-
 ροντες, νοσοκομεῖον μτγν.

ἡ-ρο-τροφέω, (γηροτρόφος)· γηροδοσκέω,
 τρέφω, περιποιοῦμαι· τινὰ Πλάτ. Μενεξ. 248,
 πάππον, πατέρα ἴσ. 1, 39, παθ. Αὐσ. 13, 45.

ἡ-ρο-τροφία· γηροδοσκία Πλούτ.

ἡ-ρο-τρόφιον· ἴδε γηροτροφεῖον.

ἡ-ρο-τρόφος, 2 (τρέφω)· προβεβηκώς, ἐν
 τῷ γῆρατι αἰτέων Εὐρ. «γ. ἑλπίς» Πινδ.

ἡ-ρο-υχέω· 1) ὑπὸ γῆρας ὀχοῦμαι· 2) = γέρας
 τῆς ἀρχῆς ἔχω Ἡσὺχ.

ἡ-ρο-φορέω (φέρω)· βαστάζω γέροντα, ἐπὶ
 ἄλκυονος· «ὅταν δὲ διὰ γῆρας ἀσθενὴς ὁ ἄρην
 γέννηται συνέπειθαι καὶ βαρὺς, ὑπολαβούσα γη-
 ροφορεῖ καὶ γηροτροφεῖ» Πλούτ. ἡθ. σ. 985.

ἡ-ρο-γόνη, (γῆρυς, γένω)· φωνήν, ἔχον προ-
 ξενοῦσα, ἐπὶ τῆς ἡχούς Θεοκρ. Συρ. 6, (5, 21).

ἡ-ρύμα, τό (γηρώμα)· φωνή, τόνος Αἰσχ. Εὐμ.
 539, πλ. ἐπὶ ζῶντι Πλούτ. ποτ. Ζ. φωνή. 19.

ἡ-ρύνειος, καὶ Γηρυόνοιος, 3· ὁ εἰς τὸν
 Γηρυόνην ἀνέκων Σουτῷ Geryoneus.

Γηρυονεύς ἴδε γηρυών.

Γηρυονεύς, ἦος υἱός τοῦ Χρυσόπορος καὶ τῆς Καλκρόνης, βασιλ. τῆς νήσου Ἐρυσίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅστις διὰ τὴν τερατώδη ἀνδρείαν τοῦ ἐπλάττειτο τρισώματος, μὲ ἐξ χεῖρας καὶ ἐξ πύδας καὶ ἐξ πτέρυγας ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ τοῦτον τοῦδεῖας ὁ Ἑρακλῆς ἤρπασε τὰς βοῦς καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκῆνας πρὸς τὸν Εὐρυθέα Ἥσι. Ἀπολλῶ.

Γηρυονήϊς, ἴδος, ἡ ποιήμα Στισιγόρου Πaus. 8, 3, 2, γεγυονεῖς.

Γηρυόνης, ὁ, ου, ἰων. εω, καὶ Γηρυών, ὄνος, ἐπ.

Γήρυς, υός, ἡ (σικκοτ. gar, λατ. garrio) φωνή, τόνος, ἤχος Ἰλ. 2, 437, vox.

Γηρυτάδης ἐπιγραφὴ κωμῶδ. Ἀριστοφάνους.

Γηρύω, ὄωρ-γῆρύω ἐκδίδω φωνήν, ψάλλω-γῆρύωμιν τοιαῦτα Πινδ. Π. 4, 94, *γλυκύ τι γαρύμενον, Ν. 3, 31, *ἀέθλα, κλέος, Ὀ. 1, 3, *ὅσα γηρύσαντος ἤκουσα Ἀριστ. εἰρ. 777, σκηθεῖται. μέν. ἀπολύτ. γηρύει Ὀμ. ὕμν.

Ἑρμ. 426, ὡς καὶ *γηρύει ἀνθρώπων ἀδίκων νόον Ἡσ. ἐρ. 258, *ὅμοια μορφή γλῶσσαι σοι γηρύεται Αἰσγ. Πρ. 78, ἐπὶ βοῆς τοῦ βοῆς.

*ἀδὲ γὰρ μόζος γαρύεται Θεόκρ. 8, 77, *γαρύσσομαι αἶσαν Πινδ. Ι. 1, 34, *οὐ μὴ τάδε γηρύσῃ Εὐρ. Ἰππ. 213, μετὰ π. ἀόρ. *τὴν αὐγὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔχει Αἰσγ. Ιξ. 455, καὶ μ. ἀόρ. *εἴθε φέμεθα γηρύσσομε μοι Εὐρ. Ἰππ. 1074, τινὶ ἢ πρὸς τινα = συνερίζομαι, ἀμιλλώμεαι κατὰ τὸ ψάλλειν *σκόπεος ἀηδόσι γαρύσαιντο Θεόκρ. 1, 136 (τὸ Ὀμ. καὶ Ἡσ.) εἰς τὸν ἐνεστ. γαρύει.

Γηρυών, ὄνος, ὁ γίγας τρικέφαλος εἶπε τρίκρανος, ὑπὸ Ἑρακλέους φονευθεὶς Πaus.

Γηρω-δοσκέω, καὶ -κομέω, ἔσφ. γρ. ἀντὶ γηροδοσκέω Λοδ. Φων. 692.

Γηρωπίζεται γερωνεύεται Ἡσγ.

Γήσανδρος ἀνδρ. ὄν. Οὐαλ. Φλίχκ.

Γησόδουρον πόλις ἐν Νορικῇ Πτολ.

Γησορία, ἡ πόλις Μωρινῶν ἐν τῇ Βελγ κῇ Γαλλίᾳ Πτολ. καὶ ἐπίνειον τὸ Γησοριακόν.

Γῆπειον ἴδε γῆπειον.

Γῆταυρος, ὁ εἶδος πτηνοῦ Δουκάγ.

Γῆπειον, τό γρ. ἔσφ. ἀντὶ γῆτιον, ἀττ.=Γῆ-πυον Ἀριστ. Ἰππ. 675, τὸ πρᾶσον Πολυδ. 6, 66.

Γῆτης, ὁ γῆτης.

Γητομέω τέμνω τὴν γῆν, ἀροτριῶ, ὄωρ. γατ-Ἀπολλ. Ρ. 2, 1006, παρὰ τὸ

Γῆ-τόμος τὴν γῆν τέμνων, δίκελλα Αἰσγ. ἀποστ. 187, -ὁ γ.=ὁ γεωργός Ἀνθ. Παλ. 6, 95, terram scindens.

Γῆ-τρεφής, 2' ἐκ γῆς τρεφόμενος Εὐρ. Ιξ. 217.

Γῆ-φάγος γῆν τρώγω Ἀριστ. π. Ἑτ. Μ. 22, παρὰ τὸ

Γῆ-φάγος, 2' ὁ γῆν τρώγων Καλλ. π. Ἡσγ.

Γῆφεις ἔθνος ἐν Ἀφρικῇ Πτολ.

Γῆ-φυτον ἴδε γάφυτον.

Γῆ-χυτον, τό τὸ ἀπάλυν τῆς γῆς, τὸ μὴ πε-τρῶδες ἐξωτερικὸν αὐτῆς μέρος Ἡσγ.

Γῆων 1) ποτ. τοῦ παραδείσου, = Νεῖλος Ἰώσ. 2) πηγὴ ἐν Ἰουδαίᾳ.

Γῆωρη, ἴδε γεωργός.

Γία ἡθῆ Ἡσγ. = γὰ σύν τῷ δίγαμ.

Γιάδων, ἔσφ. γρ. ἀντὶ Γιάδων ὠκισμ.

Γίαι δόναι Ἡσγ. αἶολ. = λαί.

Γίαιες ἔαρ Ἡσγ. γίαιος=ἔαρ πρῶλ. γίαιος Ἰδάλων, τό ὄρος Σαμαρείας Ἰώσ.

Γιγαλία γῆ Ἡσγ.

Γιγάμαι ἴδε γιγίγαι.

Γιγάνειον ἴδε Γιγάνειον.

Γιγάνταιος (καὶ γιγανταίος), 3' τῶν Γιγάντων ἴδιος ὅθεν γιγάντης, πρόσωπον, κάρηνα μορφή, βέλεμα, χάρις Νόν. giganteus.

Γιγάντειος, 3' ἀνῆκων εἰς γιγάντα Λουκ. φιλοφ. 23.

Γιγάντες, οἱ, Γιγᾶνι καὶ Γιγάντεσσιν (γίγαντις, καὶ γῆ) 1) γένος ἀνθρώπων ἄγρον πρῶτος, 2) οἱ Σπαρτοί 3' τέκνα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ τερατώδη μὲ ὄντων κεφαλὰς Ἡσ. γνωστοὶ διὰ τὸν κατὰ τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ἑρακλείου ἀγῶνά τω. Ὁα. κατὰ τὴν Μακεδ. ἢ Θρακικὴν Πελλήνην ἐτάχθησαν ὑπὸ νήσους ἡρακλῆος, οἶον τὴν Μύκονον, βράχου καὶ ὁρη Κολχίδος, Βακτρίας ὡς Γιγ. θεωροῦνται ὁ Ἀθως, ὁ Ἀλκυονεύς, Ἑγέλαδος, Καπαυνεύς, Ὀρίων καὶ ἄλλ. οἵτινες ἀπεικονίσθησαν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ 4) ποτ. ἐν Πελλήνῃ.

Γιγαντία, ἡ Λυκία Ἡσγ.

Γιγαντία, ἡ ὁ πόλεμος τῶν Γιγάντων Φιλόστο.

Γιγαντίατος, 3' γιγάντειος Αἰσγ. ἀρ. λῆς.

Γιγαντίας, ἄδος, ἡ ποιήμα Διονυσίου Στ. Βυζ.

Γιγαντιάω, ὦ, μέλ. -ιάω εἰμαι ἡ πρῶτος τῶν γίγας, ἡ φρονιμὴ τῶν γιγάντων Σουλ.

Γιγαντικός καὶ γιγάντιος γιγάντειος ἴδος.

Γιγαντίς, ἴδος, ἡ ἀρχ. ὄν. Ἀρακίδης Στ. Βυζ.

Γιγαντό-γενήσας, 2' γιγάντειος.

Γιγαντό-κτιστος, 2' ὁπὸ γιγάντων κτισθεὶς, ὡς πύργος.

Γιγαντο-ολέττωρ, ἡ τοὺς γιγάντας φονεύσας Σουλ.

Γιγαντο-ολέτης, ὁ καταστροφὴς γιγάντων, Ζεὺς Λουκ. φιλ. 4' καὶ ὁ Βάκχος καὶ Ἄβδλων Ἀνθ. 9, 524, 525.

Γιγαντο-ολέτης, ἴδος, ὁλ. τ. ἀνωτ. ἐπὶ τῆς Ἀθηνῆς Σουλ. Λουκ. φιλοφ. 8.

Γιγαντο-ολέτωρ, ὁ (ἄλλωμ) γιγαντολέτωρ, Λουκ. Τιμ. 4.

Γιγαντο-μαχία, ἡ πόλεμος τῶν γιγάντων Πλάτ. Συμ. 246.

Γιγαντομαχία 1) ποιήμα (πρωτόν) τοῦ Ἡγήμονος Ἀθῆν. 2) ζωγραφία ἐν Ἀθήναις Πλουτ. καὶ Κωνσταντινουπόλει Θεμίστ.

Γιγαντο-μίμητος, 2' ὁ γιγάντας μιμούμενος Γε. Συγγελλ. σ. 79.

Γιγαντό-ραϊστος, ὁ (ραῖω) ἐξολοθρεῖ τῆς τῶν γιγάντων Λουκ. 63.

Γιγαντο-πάλαμος, 2' ὁ γρόνθους γιγάντων ἔχων, ἀνδρείος Κ. Μαν. χρον. σ. 115, 127.

Γιγαντώ-σωμος, 2' ὁ σῶμα γιγάντιον ἔχων Κ. Μαν. χρον. 127.

Γιγαντο-φθόρος, (φθέρω) Σχολ.

Γιγαντο-φόνος (φονεύω) φονεύς τῶν γιγάντων Εὐρ. Ἦρ. μ. 1192.

Γιγαντο-φόντης, ὁ γιγαντοφόνος.

Γιγαντο-φόντης, ὁλ. τοῦ ἀνωτέρου Κορνοῦ.

Γιγαντό-φάρτος, ἴδε γιγαντοφάγος.

Γιγαντό-χειρ, 2' ὁ χεῖρας ἔχων γιγάντας Κ. Μαν. χρον. σ. 106.

Γιγαντ-ώδης, 2· τὸ εἶδος ἔχων γίγαντος, ὅμοιος μὲ γίγαντα μετν.

Γίγ᾽ ἄρτιον, τό· ὁ πυρὴν τῆς σταφυλῆς γλῶσσιν.

Γιγ᾽ ἄρτις, ἴδος, ἡ· σταρὶς Ἡσυχ.

Γίγ᾽ ἄρτιον, τό· ὁ σπῆρος (τὸ κουκούτσι) τῆς σταφυλῆς Θεοφρ. πλ. = στέμνυλα Ἄριστ. εἰρ. 617.

Γίγ᾽ ἄρτιον· πόλις ἐν Φοινίκῃ Στράβ.

Γιγ᾽ ἄρτι, ἡ· 1) μία τῶν Βακχῶν· 2) πηγὴ ἐν Σάμῳ Πλίν.

Γιγ᾽ ἄρτι-ώδης, εἶδος, 2 (εἶδος)· πλήρης ἡ ὁμοίως μὲ γίγαντα.

Γίγ᾽ ἄς, ἄνθος, ὁ, συν. πλ. γένος ἄγριον, ἔλασιον μεγέθους καὶ ἀνδρείας φρικώδους, ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξολοθρευθῆν Ὀδ. η, 59· τέκνα τῆς Γῆς, ὅθεν γηγενεῖς Ἑβδ. καὶ ἔκκλ. καλοῦσι τὸν Καπανέα ἄγριον γίγαντα Χρ. Σιδ. εἰκας.

Γίγ᾽ ἄρτις, Γίγ᾽ ἄρτις, ὁ· ὁ κῆρ. Σουδ. πρόλ. Γίγ᾽.

Γιγ᾽ ἄρτιον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. gingindium.

Γιγ᾽ ἄρτις, ἴδος, ἡ· γαγγύλη, γαγγυλὶς Ἄλ. Τρολ. 8, σ. 140, 9.

Γιγ᾽ ἄρτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἔπομ. Β. Ἄν. 88.

Γιγ᾽ ἄρτις, ὁ· Αἰγυπτιακὸς τις ἀλλὸς Πολυδ. 4, 82.

Γιγ᾽ ἄρτι· γυν. ὄν. Φωτ.

Γιγ᾽ ἄρτι· «ἐκλύμματα κεφαλῆς ἔρεον τι» Ἡσυχ.

Γιγ᾽ ἄρτι· ἀπειλὴ «γιγ᾽ ἄρτι» τὸ ἀπειλεῖν οἱ ἰδιῶται λέγουσιν· ἀντιστ. 88, 5.

Γιγ᾽ ἄρτις, ὁ· κηλίσμος, γαργαλισμός, ἀπὸ γεῶν γέλωτος Ἡσυχ.

Γιγ᾽ ἄρτις, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γίγλυμον, (τῆς θύρας) τὸν στρόφιγγα γλῶσσ.

Γιγ᾽ ἄρτι· ἴδε γίγλυμος.

Γιγ᾽ ἄρτις, τό· μικρὸς στρόφιγγς Τζέτζ. χιλ. 2, 122.

Γιγ᾽ ἄρτις-εἰδής, 2 (εἶδος)· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γίγλυμου Ἱπποκρ.

Γιγ᾽ ἄρτις, ὁ (κακ. τὸν γίγλυμος)· κλειδωτός, ἥτοι ἐμβολὴ ἔσχατος εἰς τὴν κοιλότητά, οἷα ἡ τοῦ πήχεως εἰς τὸν βραχίονα Ἄριστ. π. ψ. 3, 10, ginglymias· ἔτι κοκαλίων ἀμογή εἴτε διαθροσισ ἱατρ. ἱπ. 12, 6, ἡ διαθροσισ τοῦ θώρακος Σεν. ἔτι ἐπὶ θυρῶν, ὁ στρόφιγγς ὁ στρεφόμενος γόμφος, ἡ ριζίδα Ἡσυχ.

Γιγ᾽ ἄρτις· συναρμολογῶμαι, διαθροσίζω· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γίγλυμου Ἱπποκρ.

Γιγ᾽ ἄρτις-ώδης, 2· γίγλυμοειδής Ἄριστ. 1. Ζ. ἡ γρ. γιγλ. ἱσφ.

Γιγ᾽ ἄρτις· πόλις ἐν Φοινίκῃ Στ. Βυζ.

Γιγ᾽ ἄρτις, 3· κατὰ γίγλυμον συνηρμωμένος καθ.

Γίγ᾽ ἄρτις, οἱ· γένος Λιδυκὸν Ἀγαθῆμ. 2, 5, 40.

Γίγ᾽ ἄρτις· ἴδε γίγγρας.

Γιγ᾽ ἄρτις, 2· ὁ ἀνήκων εἰς γίγγραντα· αὐτοὶ = γίγγρα Ἀθῶν 4, 174.

Γιγ᾽ ἄρτις, 3· εἰς τὴν γίγγραν παύσεις ἡ φάλας-μέλη Ἀθῶν. 4, 174.

Γιγ᾽ ἄρτις, μελ. ἀνθ. παῖζω τὴν γίγγραν.

Γίγ᾽ ἄρτις, ἄνθος, ὁ, καὶ γίγγρας, ὁ, καὶ γίγγρα, ἡ· 1) μικρὸς τις Φοινικτικὸς ἀλλὸς (συρῶν) ὀρηνητικῶς ἔχων Πολυδ. 4, 76, ἰδ. Ἀμ-

φίς. 2) παιγνίδιον μὲ τοῦτον τὸν αὐτὸν Ἀθῶν. 16, 618· 3) ὁ μὲ τοῦτον τὸν αὐτὸν συνοδεύμενος χορὸς Πολυδ. 4, 102.

Γίγ᾽ ἄρτις· ὁ· ὁ ἔχων τοῦ ὄργανου τοῦτου Ἡσυχ.

Γίγ᾽ ἄρτις, ὁ· ἐπὶ θ. Ἀδωνίδος παρὰ Φοινίξ.

Γίγ᾽ ἄρτις· ἐπιρὼνιμα τι ἐπὶ καταμικτήσι λεγόμενον Ἡσυχ. ἀνθ. ὁ γὰρ ὁ Εὐστ. 1880.

Γιγ᾽ ἄρτις, γίγ᾽ ἄρτις, γίγ᾽ ἄρτις· ἴδε γίγγρας.

Γιγ᾽ ἄρτις· ἴδε γίγαν.

Γίγ᾽ ἄρτις, ὁ· κῆρ. ὄν. Ἰωναρ. διορθ. γίγ᾽ ἄρτις Σουδ.

Γίγ᾽ ἄρτις· πόλις Ἰσπανίας Πτολ.

Γίγ᾽ ἄρτις, τό· ὄρος ἐν Ἀφρικῇ Πτολ.

Γίγ᾽ ἄρτις, ἴδος· θεράπεια τῆς Παρουσάτιδος Πλουτ.

Γιγ᾽ ἄρτις ἡ Γιγ᾽ ἄρτις· 1) πόλις Μαυρ. αἰ. Πτολ.

Γιγ᾽ ἄρτις· εἶδος κροθῆς (βρόμης) Ἡσ. ἀντὶ ἀγρίου.

Γιγ᾽ ἄρτις καὶ γίγλυμωδής· ἴδε γίγλυμος καὶ γίγλυμοειδής.

Γιγ᾽ ἄρτις, ὁ· ἡγεμόν τῶν Ἀραχωτῶν Νον.

Γιγ᾽ ἄρτις· ἴδε γίγρι.

Γιγ᾽ ἄρτις, γίγ᾽ ἄρτις· ἴδε γίγρι.

Γιγ᾽ ἄρτις καὶ Γίγ᾽ ἄρτις καὶ Γίγ᾽ ἄρτις· 1) Αἰγυπτιακὸς Ἡσυχ. 2) Αἰγυπτιακὸς, ἡ δαίμων τις περὶ τὴν Ἀσποδίτην Εὐστ. 3) βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπῶν, ὑπὸ Διόνυσου ἡττηθεὶς Στ. Βυζ.

Γιγ᾽ ἄρτις, πέτρα, ἡ· βράχος (ἐν Αἰθιοπίᾳ) παρὰ τῷ ὠκεανῷ Πτολ.

Γιγ᾽ ἄρτις, ἡ· πόλις ἐν τοῖς μεθορίαις τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας· Ἡσ. καὶ Γίγ᾽ ἄρτις.

Γιγ᾽ ἄρτις, καὶ Γίγ᾽ ἄρτις· πόλις καὶ ἄκρως Μακεδονίας παρὰ τὸν Θερμαῖον κόλπον, κατὰ Γίγ᾽ ἄρτις· Ἡρ.

Γίγ᾽ ἄρτις, ἰων. καὶ ἀπ' Ἀριστοτ. συνηθ.

γίνομαι· ὅπερ ὁ Μοῖρος ἀποδοκιμαζει, μελ. γενήσομαι, ἀορ. ἐγενόμην, συγκ. ἐντο· Ἡσ. 0ε. 705, γέντο μετν. ἱπ. πρ. γεγέννημαι καὶ γέγονα καὶ οἱ συγκ. τῶν. γέγαμεν, γεγάσσι, γεγάστε Ὁμ. β. 143, ἀπαρ. γεγάμεν, μετ.

γεγάσσι, γεγάσσι, τραγ. συνηθ. γεγάσσι, γεγάσσι Ἄριστ. Λυσ. 641, Ν. Δ. ἐγενόμην ἀντὶ ἐγενόμην, ὡπερ κατὰ Φρόν. σ. 108 οἱ Ἀστωεῖς ἐγρῶντο, ὡς ἐξεγενόμην, καὶ παρὰ Πλάτ.

μελ. γενήσομαι, Παρμ. 141, ὁ Πίνδ. Ὁ. 6, 49, γέγηκα ἀπαρ. γεγάσιν ὡπερ. γεγάσιν, Ἡσυχ. ἀορ. ἐγενάμην, (ἴδε ἐτομ. ΓΕΝΟΣ)

1) γίνομαι = ποδοῖας μεταλαβάνω· Πλάτ. Παρμ. 150 ἀντὶ θ. τῷ ἀπολλομένῳ, 163, τῷ εἰμί, Φαῖδ. 102· «τὸ γεγονόσιν», ἀντὶ θ. τῷ «κατὰ ταῦτα καὶ ὡπαύτως ἔχον» Πλάτ. Τιμ. 29· α) γεννᾶμαι, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων ὄντων (σπανιῶν. ἐπὶ φυτῶν Ὀδ. α. 51 Ἀριστοτ. ῥήτ.

2, 15· «τὰ κατὰ τὰς γῆρας γινόμενα»· ἀντὶ θ. τῷ ἐκ τῆς χώρας γινόμενος σίτος·) ἀντὶ θ. τῷ θυήσκω Ἡσ. ἔρ. 173· «γ. ἐκ τινος» Πλ. ε. 548· «πατὴρ ἐκ ταύτου γεγάσιν» Εὐρ. Ἰ. Δ. 407· «ἐξ ὧν γίνονται πάντα» Πλάτ. Φιλ. 27· «οἱ ἐξ ἡμῶν γεγονόσιν» Ἡσ. 5, 136· γ. κινος· «πατὴρ - κύριος γενέσθαι» Σεν. Κυρ. 1, 2, 1· «γ. ἀπὸ τινος», κατὰ γομαι Ἡρ. 8, 22· «καλῶς γεγονόσιν» = καλῶς καταγωγῆς Ἡσ. 7, 37· «ἕτερα τρία καὶ δέκα γεγονόσιν» = δεκατρίων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν Ἡρ. 1, 119 (πρόλ. «τὰ ἅλλα ἀπὸ τεττάρων ταλάντων ἐγενόσιν» = φέ-

ρουσι τέσσαρα τάλαντα Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 7)·
 «κακῶς γίγονας» = κακῆς, κοινῆς καταγωγῆς
 Ἀριστ. ἱππ. 218· «καλῶς γεγενῆσθαι» Δημ.
 60, 3· «ἀλλίον, εὖ Ἦρ. 1, 146· «ἀπὸ γε-
 νεᾶς» Ξεν. Κυρ. 1, 2, 13· «τέταρτον καὶ ὀγδο-
 ηκαστὸν ἴσος γεγονώς» Λουκ. μακροβ. 22· 6)
 ἐν γέν. γίνεσθαι καὶ γεγονέναι = εἶναι, πρὸς ἐν-
 δείξειν τοῦ παρελθόντος, παρόντος καὶ μέλλον-
 τος· «γεγονότα ἢ ὄντα ἢ μέλλοντα» Πλάτ. πολ.
 3, 392· «τὸ γενησόμενον» = τὸ ἀποτέλεσμα
 Θουκ. 1, 138· «γ. ἢ ὄντα ἢ ἐσόμενα» Πλάτ.
 νόμ. 10, 896· «τι· γεγόμενον καί», Φιλ. 65·
 γ) συμβαίνει· «ἄχος ἐγένετο αὐτῷ» = ἐλυπήθη
 Ὁμ. καὶ «ἀγορὴ γίνετο» = συνέλευσις, «ὁβρι-
 σμα ἐκ τῶν Σαρμίων γεγόμενον» Ἦρ. 3, 48· «τὰ
 ὅ· αὐτοὺς γιγνόμενα καλὰ γίγνεται» Πλάτ.
 Θεαιτ. 200· «κακῶς γίγνεται τινι» Ἦρ. 1, 8·
 «γένοιτό μοι λαβεῖν» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 11· «ὅσα
 γίνονται ἐπὶ χθονὶ» Ὀδ. μ, 189· «γάμοι γί-
 γνονται, ὅρκοι» καὶ τὰ ὅρ. «πνεῦμα γίγνεται»
 = ἄνεμος ἐπύρεται Θουκ. 2, 84· «γίγνεται
 εὐρίπ» = συμβαίνει νὰ εὐρῇ τις Ἦρ. θε. 639·
 καὶ ἱπομ. ἀπαρ. «πολλάκις γέγονεν, ὥστε
 καὶ τοὺς μεζῶν δυνάμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀ-
 σθενεστέρων κρατηθῆναι» Ἰσ. 6, 40· «εἰ δὲ
 καὶ ἔστιν, ἔστι δυνατόν» «θαυμάζω εἰ τῷ
 γίγονεν, ἂν τὰ παρόντα ἀναλώσῃ, εὐκορησά-
 ῃ» Δημ. 3, 19· «τὰ γιγνόμενα λέγειν» = τὴν ἀλή-
 θειαν, ὅπως εἶνε πραγματικῶς Ἦρ. 2, 28·
 «γενομένης τῆς ἀπειλῆς» = ἐκπληρωθείσης Δημ.
 24, 141· δ) ἐπὶ χρόνου εἰς τὴν ἰδιαιτέραν σημ.
 «ἡμέρα, δεῖλη γίγνεται», (ἡλιος, ἢ σελήνη,
 ἐπὶ ἀνατολῇ αὐτῶν Πλάτ. ἱππ. 985), καὶ
 εὐθὺς ἀφ' οὗ φάσκει· «ὥς δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ τῷ
 παιδίῳ ἐκκειμένη ἐγένετο» = ἀφ' οὗ ἐφύετο ἢ
 τρίτῃ ἡμέρᾳ, τὴν τρίτην ἡμέραν ἀφ' οὗ τὸ παι-
 δίον ἔζητει, ἀφ' οὗ ἢ τρίτῃ ἡμ. ἐπύρετο Ἦρ.
 1, 113· «χρόνου γενομένου» = μετὰ περὶλευ-
 σιν χρόνου τινός Δ. Σικ. 20, 109· «ὥς γὰρ
 διετὴς χρόνος ἔγεγονε ταῦτα πρῆσαντι» Ἦρ.
 2, 2· «πρὶν ἑξ μηνῶν γεγενῆσθαι» Πλάτ. Πρωτ.
 320· ε) ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ λογαριασμῶν = συμ-
 ποσοῦσθαι, ἱσαζόμενον ἀποδιδίνειν· «ὃ γεγο-
 νώς ἀριθμός» Πλάτ. ἀπολ. 36· «ἐγέναντο μύ-
 ροι» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 1· «τούτων πλήρωμα
 τάλαντ' ἔγγυς διασχίλια γίγνεται ἡμῖν· τὸ γ.
 γόμενον = τὸ ἱσαζόμενον λογισμοῦ τινός Ἀ-
 ριστ. σφ. 660· μτγν. καὶ μεταφ. τὸ ἀποτέλε-
 μα ἱερούνης τινός ζ) ἐπὶ εἰσπραττομένων φό-
 ρων καὶ χρημάτων, -δασμὸς Ξεν. Ἀν. 1, 1, 8·
 «τὸ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων γιγνόμενον ἀργύ-
 ριον» = τὸ ἐκ τῆς πωλίσσεως τῶν αἰχμαλώτων
 εἰσπραχθὲν Ξεν. Ἀν. 5, 3, 4· «χρήματα μοι
 γίγνεται», 7, 8, 3· «τὰ αὐτοῖς γεγόμενα» =
 προσήκοντα Δημ. 6, 9· «τὸ γιγνόμενον κατὰ
 τὴν οὐσίαν τιθέναι» = ἐρανον, συνεισφοράν, 18,
 104· «τὸ γιγν. κατὰ τὴν συγγραφήν», ὃ εἰπα-
 τα ἱρηγίται διὰ τοῦ ὃ· δὲ γενέσθαι τοῖς δα-
 νίσασιν, 35, 11, 12· πρὸλ. «καρποὶ οἱ ἐκ τῶν
 ζώων γιγνόμενοι» = τὰ ἐκ τῶν ζώων εἰσδη-
 ματα Ξεν. Κυρ. 1, 1, 2· 2) μεταβολὴν καταστά-
 σεως· «ἐκ πλουσίου πένητα» Ξεν. Ἀν. 7, 7,
 28· «πάντα γ.» = πάσας τὰς δυνατὰς μορφὰς
 λαμβάνειν Ὀδ. δ, 417· ὡς «παντοῦ γ.» =

πάντα τρόπον μηχανῶμαι Ἦρ. 3, 124· «εἰ δ-
 λιγαρχικοῦ δημοτικοῦ γεγονός» Πλάτ. πολ.
 9, 572· «γάρμα, φῶς τινὲς» - χαρὴν, σωτηρίαν
 Ἰλ. ζ, 82· «τὴ γένωμαι» Ἀίσχ. Ἔπτ. 297·
 «οὐκ ἔχοντες ὅ, τι γένωνται» Θουκ. 2, 52· «ἐλ-
 λους παραδείγματι» Πλάτ. Γοργ. 525· καὶ
 περιφραστικῶς· «καλωτὴς τινὸς γίνομαι» = «καλῶς
 τι Θουκ. 3, 23· «μηνυτὴς γ.» - μηνύω 3, 2· «αλο-
 πεύς γ.» Σοφ. Φιλ. 78· «μὴ προδοὺς ἡμᾶς
 γένῃ», Ἀλ. 585· «μὴ στυγὸν θ' ἅμα καὶ κτεί-
 νας γένῃ», Φιλ. 762· «μὴ ἀπαρνηθεὶς γίγῃ»,
 σοφ. 217· ἐνταῦθα ἀντὶ γ. α) φράς. α) μετὰ
 γεν. «γεγόμενος τῶν βασιλῆων δικαστέων»
 = εἰς τὸν ἀριθμὸν τ. βασιλ. δικαστ. παρο-
 ληφθῆναι Ἦρ. 5, 25· «τῆς βουλῆς γίγνεσθαι»
 = βουλευτὴν γ. Δ. Κάσ. 36, 11· «τινὸς γίγ.»
 = εἰς τὴν ἱερασίαν τινός Ἰργ. Σοφ. Οἰ. Κ.
 865· «αὐτοῦ γ.» = κύριον αὐτοῦ Πλάτ.
 Φαίδρ. 250, «τῆς ἐπιθυμίας γ.» = παθαρ-
 γεῖν τῇ ἐπιθυμίᾳ Δ. Κάσ. 61, 14· 6) μετὰ
 δοτ. «ἡδομένοισιν ἡμῖν οἱ λόγοι γεγόμενοι» =
 χαίρομεν διὰ ταῦτα Ἦρ. 9, 46· «οὐκ ἂν εἴοι
 γε ἱλομένῳ τὰ γέγοντα» Ὀδ. γ, 228· «τὰ
 ἱερὰ γίγνεται» = ἀποδίδουσι καλὰ Ξεν. Ἀν.
 6, 2, 9· «τὰ σφάγια ἐγίνετο (χορηγία)» Ἦρ.
 9, 61· «τὰ διαβατήρια ἐγένετο» Θουκ. 5, 55·
 γ) μετὰ προθ. «ἐν μεγάλῃ ἱερασίᾳ, ἐν ἡδο-
 νῇ» Πλάτ. Γοργ. 256· «ἐν ἀκρίᾳ περὶ τινος»,
 9, 858· 3) ἀπέρχομαι, φθάνω, ὑπάρχω μετὰ
 τῶν προθέσεων ἐν, πρὸς, ἐπὶ, κίνησαν σημα-
 νουσῶν· «εἰς τι» Ἦρ. 5, 86· «ἐν τινι» Ξεν.
 Ἀν. 4, 3, 29· «ἐπὶ τόποις», 3, 4, 49· «πρὸς
 τοὺς γεγενημένους» Πλάτ. Ἀλγ. 191· «πρὸς ἡ-
 δονῇ, ἐπὶ τέλει», 7, 532· «πρὸς τὸ ἱσθῆναι», 10,
 603· «ἐνταῦθα λόγου γεγόμενα», 9, 588· «κατὰ
 τὴν λίμνην», Φαίδρ. 111· μεταφ. «ἐν αὐτῷ ἐ-
 γένετο» = ἔλθεν εἰς τὸν αὐτὸν του, εἰς τὰς
 φρένας του καὶ ἐσυλλογίσθη Ξεν. Ἀν. 1, 5,
 17· οὕτω καὶ «ἐντός αὐτοῦ γίγνεται» Ἦρ.
 1, 119· Ὅθεν περιφραστικῶς· «ἐν ποιήσει, ἐν
 πείρᾳ γίγνεσθαι» = ἐναπολιθεῖν εἰς τι· καὶ
 «περὶ το συμβουλευεῖν» Ἰσ. 3, 12· «αὐτὴν
 γ.» = πρὸς τὸ μέρος τινος· εἶναι Πλάτ. ἀπολ.
 32· «ὅπῃ τινι γ.» = ὑποτάσσασθαι τινι Θουκ.
 6, 86· «εἰ ἀνθρώπων γ.» = ἀποθνήσκειν Ἦρ.
 1, 1, μτγν. πρὸλ. καὶ διὰ 4) κοστίζει· «αἱ
 τριχίδες εἰ γενοῖτο ἑκατὸν ὀβολοῖ» = ἂν 100
 ἀξίωσιν ἓνα ὀβολόν Ἀριστ. ἱππ. 662· «ὃ εἴ-
 τοι· ἐγίνετο ἐκκαίδεκα δραχμῶν» Δημ. 34, 39,
 10, nascor, obvenio, accedo

Γιγνώσκω, ἰων γινώσκω, μελ. γνωσκειν,
 εὐκτ. πλ. γνωσίοιτο, παθ. γνωσθήσεται, ἀφρ.
 ἔγνω, μετγ. γνωύς, ὅποι. γνώ, ἐπ. μ' ἐπειτ.
 γνώω, γνωομεν, γνωώτι, εὐκτ. γνωίην, προτι.
 γνώθι, ἀπαρ. γνῶναι, ἐπ. γνῶμεναι, παρὰ ἑ-
 γνωκα, π. παρὰ ἔγνωμαι, β. ἐπίθ. γνωσίοι
 (βίβ. γνο. νοέω, λατ. gno-sco παν). συναρ.
 gn-a) γνωρίζω, εἰδύρω, καταλαμβάνω (ἐπι-
 στήμην λαμβάνω, ἀντίθ. τῷ δοξάζω Πλάτ.
 Θεαιτ. 209)· «εὐ νῦν τις αὐτὸν γινώσκει» = πρὸς
 βλάβην του θὰ τὸν γνωρίσῃ Ἰλ. σ, 270· «τοὺς
 αἰτίους» Πλάτ. Φαίδρ. 116· «τὴν φωνήν» = ἀ-
 ναγνωρίζειν, Πρωτ. 310· «γ. οἶους αὐτοῦ» =
 θέλει γινώσκει ὥσταν ποῖοι τινες ἄνθρωποι εἴ-
 ναι

Γλαγο-πήξ, -γαυλός, ἄγος, 2 (πήγνυμι) ὁ δι' οὗ ἢ ἐν ᾧ πήγνυται τὸ γάλα Ἀνθ. 34 (6, 35).
 Γλάγος, τό· γάλα Ἰλ. 6, 471 καὶ μτγν.
 Γλαγύ-τροφός, 2 (τρέφω) ὁ μὲ γάλα τρεφόμενος Λυκούρ. 1260.
 Γλαγο-φόρος, 2 γαλακτοφόρος.
 Γλαγύ-φρων, ἔσφ. γρ. ἀντί ἀγανόφρων Ὁρφ. λιθ. 301.
 Γλαγύ-χρους ἴδε γλαυδοχρῖος.
 Γλαγύων ὁρλάζων. μήπω ἀπογαλακτισθεῖς Ἀνθ. Παλ. 9, 384, lactescens.
 Γλάζω· κλάζω Πίνδ. ἀποσκ. 64· «γλ. μέρος» = ἐκδίδω φωνὴν ἐξ ἐμαυτοῦ, φωνάζω Θεοκρ. 1, 1.
 Γλαίνος, ὁ, γλαῖνοι· «τὰ λαμπρόματα τῶν περιεσφαλμένων, αἰὼν ἀστέρες» Ἡσύχ. ἀνθ' οὗ γλαῖνοι Ἐτ. Μ. 232, 40.
 Γλακάζω ἴδε κλαγγάζω.
 Γλακάζω, ὅθεν γλακῶντες = μεστοὶ γάλακτος, ὡς ἐκ τοῦ γλαγῶ, γλαγῶν Ἡσύχ.
 Γλακκός· γλασθηνός αὐτοῦ ἴδε γαλα-τουχέω.
 Γλακτο-φάγος, 2 γαλακτοφάγος, γάλα τρώων.
 Γλακτο-δοτέω ἴδε γαλαδοτέω.
 Γλακτο-φόρος 2 γαλακτοφόρος μτγν.
 Γλακτό-χρους γαλακτοχρῖος.
 Γλάματα ἀστράγαλοι Ἡσύχ. τσι.
 Γλάμα, γλάμας· λήμη, λημάω Ἡσύχ.
 Γλάμα· λημάω κατὰ τοὺς ἀπὸ ἱππίου.
 Γλάμη· λήμη Πολυδ. 2, 65, hippitudo.
 Γλάμια πόλις, Κρήτης Ἡσύχ.
 Γλάμα, παρὰ τὸ γλάπτω, γλάφω, ὦ, γράμμα παρὰ τὸ γράφω γραμ.
 Γλάμος· μύξα Ἡσύχ. πρβλ. γλάμυξ.
 Γλάμπειν ἢ γλάπτειν· πίνειν ἢ πίνειν Ἡσύχ. πρβλ. λάπτω.
 Γλαμυξιάω· γλαμάω ἀρ. λεξ.
 Γλάμυξος, 2 ὁ λήμας ἔχων εἰς τὰ ὀμμάτια (συμπίλινξ) Ἐτ. Μ. 232, 42, hippus.
 Γλαμυρός, 3 τὸ ἄνωτ. Σχολ. Ἰλ. ω, 192.
 Γλαμυρός ἴδε γνάμπος.
 Γλαμ-ώδης, 2 (γλάμα) ὁ λημών τοὺς ὀφθαλμούς καὶ διύγρους αὐτοὺς ἔχων (Σουῖδ. ἔξ Ἀριστ. βατρ. 588)· «καὶ μεστοὺς ἀκαθαρσίας», ἐκκλ. 254, Σχολ. gramiosus, hippus.
 Γλάμων, 2 τὸ ἄνωτ. Ἀριστ. ἐκκλ. 254, 398.
 Γλανδόμειρον πόλις Ἰσπανίας Πτολ.
 Γλάνις, ἴδος καὶ τοῦ, ὁ καὶ ἡ εἶδος ἰχθύος κωμ. Ἀθην. 7, 311, καὶ γλάνις γραφόμενον.
 Γλάνις, ἴδος· 1) ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος, προφήτης· 2) ποτ. Καμπανίας (λατ. Silurus), νῦν Garigliano· 3) ποτ. Ἐξουρίας· 4) ποτ. Ἰσηρίας Στ. Βυζ.
 Γλανδὸν πόλις τῆς Ναρδωνικῆς Γαλλίας, κατ. Γλανικοί Πτολ.
 Γλάνος, ὁ ἢ θύνα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5.
 Γλάξ, ἡ· πυλὸν μὲ γαλακτώδη χυλὸν ἀρ. λεξ.
 Γλάπτω ἴδε γλάφω.
 Γλάρις ἴδος, ἡ ἐργαλίον, δι' οὗ κοιλᾶνους καὶ τορεῖσους πτῖα καὶ ἐύλα οἰκοδόμοι καὶ λιθοῦσι ἀρ. λεξ. s. lprum.
 Γλαρό-πους ἀνθρωπ. τῆς νήσου Δέλου.
 Γλάρος λίθος Ἰερικυτοῦ. 96, lerus.
 Γλάσσα με γλώσσα.
 Γλάσσειν· μωρός, ἀνούστατος Ζωναρ. 439.

πρβλ. γράσος, silius, insipidus.
 Γλαυγανίκα· Ἰνδικὸν ἔθνος μεταξὺ Ὑδάσπους καὶ Ἀκεσίνοιο Ἀρρ. 486 Γλαύσαι.
 Γλαύκα ἴδε γλαυός.
 Γλαύκειος· Ρωμ. Glaucius, Glaucis, Λαυκίος Γλ. Οὐγγρος· ἀνδρ. ὄν. ἐκ Πλακεντίας.
 Γλαύκειος, 3· ἐκ τῆς γλαυκός Ἀρκάδ. 44, 15.
 Γλαυκέτης, ὁ· 1) Ἀθηναῖος· α) θησαυροφύλαξ καὶ πρεσβυτεὺς· β) Κηφισοεὺς· 2) Δεκελιεύς· 3) Χαλκιδεύς Αἰσχίν. Ἐπιγρ.
 Γλαύκη· 1) μία τῶν Νηρηίδων· 2) νόμῃ τις ἐν Ἀρκαδίᾳ· 3) μήτηρ τῆς τρίτης Ἀρτέμιδος· Κικ. 4) Δαναὸς τις· 5) θυγ. τοῦ βασιλ. Κρέοντος ἐν Κορίνθῳ, γυνὴ τοῦ Ἰάσονος. ἔξ ἧς καὶ κρήνη ἐν Κορίνθῳ· 9) θυγ. τοῦ Κυγρέως ἐν Σαλαμῖνι· 7) θυγ. τοῦ Κικνού, βραχὺτ. αἰχμάλωτος τοῦ Τελαμωνίου Ἀλάντος· 8) Ἀμαζών τις· 9) κυβερνήτης ἐκ Χίου· 10) Ἀῖψα αἰα Ἐργαῖς· 11) ἄλλαι ἐν Ἀθ.· 12) ναύσταθμος ἐν Ἰωνίᾳ παρὰ τὴν Μυκλήν.
 Γλαυκή-πόρος, 2 (γλαυκός πορεύομαι) ὁ κυματῶν γαλάζια κύματα· «κλύδων» Ἐμπεδ. 142, Φαέρ. βιβλ. 1, 478.
 Γλαυκία· 1) θυγ. Σκαμάνδρου· 2) πόλις ἐν Ἰωνίᾳ, κατ. Γλαυκίους καὶ Γλαυκίαντες Στ. Βυζ.
 Γλαυκίας, οὐ, ὁ· 1) Ἀθηναῖος, Ἐλευσίνιος ῥήτωρ· 2) χωνευτὴς μετάλλων ἀρχαιοστοιχός· ἐξ Αἰγίνης· 3) Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης· 4) βασιλεὺς τῶν Ταυραντῶν· 5) ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ἀλέξανδρου καὶ ἄλλοι.
 Γλαυκιάω, (ἐκτός τοῦ Ὀπ. κιν. 3, 70, μόν. ἐν μτγ. ἀπαντᾷ) γλαυκιδῶν ἐπὶ λέοντων παλαιόντων = πυρῶδες καὶ καταπληκτικὸν βίβων = ἀγριομένος Ἰλ. υ, 172· ἐπὶ ἀνθρώπων Ἰλλ. 7, 10· μεταφ. στίλβων ἐπὶ λίδων Δ. Περ. 1121.
 Γλαυκίδης· 1) Ἀθηναῖος ἄρχων· 2) Ἀδουήνης· 3) ἱατρός καὶ συγγραφεὺς Ἀθην.
 Γλαυκίδιον, ὄπκ. τοῦ γλαυκός· ὀαλίσσιος· ἰχθύς Ἀθην. 7, 295, ὄρβ. γλαυκινίδιον.
 Γλαυκίξω· φαίνομαι γαλάζιος Στράβ. σ. 222.
 Γλαυκινίδιον, τό· ἴδε γλαυκίδιον.
 Γλαύκινος, 3 γλαυκός Πολυδ. 4, 117, glaucus.
 Γλαύκιον, τό· 1) πυλὸν γαλάζιον Διοσκ. 2) ὁ δάτιον πτηνὸν μὲ γαλάζια μμάτια Ἀθην. 9, 355.
 Γλαύκιος· γλαυκός Διοσκ. 2, 211· γλαυκίος· «ὁ τὸ γλαυκὸν ἔχων ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, παρὰ τὸ γλαυτός, ὅ ἐστι λάμπω» Ἐτ. Μ. 233, 26.
 Γλαυκίπη· ἡ· μία τῶν Δαναίδων Ἀπολλ.
 Γλαυκίππος, ὁ· Ἀθηναῖος· α) ἄρχων· β) πατήρ τοῦ Ὑπερίδου, υἱὸς Διομαντοῦ τινός· γ) υἱὸς τοῦ Ὑπερίδου, ῥήτωρ· 2) ῥήτωρ ἐκ Καππαδοκίας καὶ ἄλλοι.
 Γλαυκίς, ἴδος, ἡ· μήτηρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου· Ἀπολλ. ἴδε Γλαυκοθέα.
 Γλαυκίσκος, ὁ· 1) ἰχθύς γαλάζιος τὸ χρῶμα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 30· 2) πυλὸν τι Ἀθην. 2, 62 ἴδε γλαυκίον.
 Γλαυκίω, ὁ· ζωγράφος ἐκ Κορίνθου, διδάσκαλος τοῦ Ἀνθεμίου Πλίν.
 Γλαυκο-εἰδής, 2 γαλάζιος τὴν ὄψιν Σχολ. Ἰλ. π, 31.
 Γλαυκοθέα, ἡ· 1) Λευκοθέα Μ. Ἐτ. 2) μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου, τομπακίστρια Ἀθην. 18, 130.
 Γλαυκοθή ἴδε γλαυκονόμη.

λαυκ-όματος, 2 γλαυκούς, γαλαζίου; ἔχων ὀφθαλμούς· Ἀνθ. 908 (309).

Γλαυκόν, τό 1) ἄκρωτ. ἐν Αἰγύπτῳ· 2) πόλις εἰς τὰ μεσογειότερα τῆς Αἰγύπτου πρὸς δυτμάς Πτολ.

Γλαυκονόμη, ἡ Νηρηΐς· Ἡσ.

Γλαυκόπιον· ἴδε Γλανκώπιον.

Γλαυκός, ὁ Ἀ'. 1) ὁ ἐπικαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνθηρόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀνθηρόνου καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἀδελφὸς καὶ ἐπιτόμιος κολυμβητῆς, πεσὼν δὲ εἰς τὴν Θάλασσαν, συγκατετάχθη μετὰ τῶν λοιπῶν θαλασσίων θεοτήτων, γενόμενος ἑμπερος· μάντις, παρ' οὗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν· Ἀθην. 2) υἱὸς τοῦ Σισύφου, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, σπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἱππῶν, οὗς ἔτρεφεν ἐν Πυτυαίς, κώμη τῆς Βοιωτίας· 3) υἱὸς τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πατιφῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πατὴρ τῶν καὶ μὲν δώκων εἰς μέλιτος· πίθων ἔπεσε καὶ ἐνύγη· 4) υἱὸς τοῦ Ἰππολόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Ἀρκίων καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων εἰς τὴν ὑπὸ Πριάμου 6) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος φονευθεὶς ὑπὸ Ἀίαντος τοῦ Τελαμωνίου· 7) ἀγαματοποιὸς Χίος σύγχρονος τοῦ Ἡροίου, ὅστις λέγεται· ὅτι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ τοῖθρου εἰς διάφορα τεχνικά ἔργα· Ἡρ. 8) ἀδελφὸς τῆς Ἑρμίας, δις νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ὁκτάκις εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς Παισ. καὶ ἄλλοι· Β'. ποτ. 1) τῆς Κογχίδος Ἰστρίας· 2) τῆς Καρίας ἐκβάλλον· 3) ὁ Γλαυκὸς κόλπος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας νῦν κόλπος τοῦ Μάκρι· 4) ἐν Πάτραις Παισ. Γ'. ἱππος τοῦ Ποσειδῶνος Σχολ. Ἰλ.

Γλαυκός, (γλαυτός, λεύσσω), ὁ· κυάνεος, σπείδων, ἐπὶ λάμπει, αὐρανόθινος· ἔλεον τὸ γλαυκὸν χρῶμα συνίσταται· ἔκ κυανοῦ κε· ρινυμένω· Πλάτ. Τιμ. 68 ὅπως λέγεται ἡ θάλασσα Ἰλ. π. 34 ἡ λίμνη Σοφ. ἀποσιπ. 341, 423· ἄλς, οἶδμα ἔλιον Εὐρ. Ἠλ. 407. 1517· κῶμα Ἀριστ. θεο 45· δρᾶκοντες Πίνδ. Ὀ. 8, 37, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ, φοβεροὶ φοβερόφθαλμοι· πρὸλ. γλαυκῶπις καὶ γλαυκὴ Ἀθήνα Εὐρ. Ἠρ. 754 ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν Ἠρ. 4, 108, καὶ μετγ. ἐπὶ κυανοπραπίτου χρώματος· ἑλλάξ Σοφ. Οἶ. Κ. 707· ὀπώρα, Τρ. 700· γλόη Εὐρ. Ικ. 258 ἀπλῶς λέμπων, φωτεινός· ἡὼς θεόφρ. 16, 5· Σελήνην Διονυσ. 2· ἀστέρεις ἱμερ. ἐκλογ. 237 θεοκρ. causius, lucidus, splendidus.

Γλαυκός, ὁ· γαλάζιος ἐδώδιμος θαλάσσιος ἰχθύς Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2, 17 καὶ Ἀθην. πολλαχού ἐκ τῶν κομ.

Γλαυκότης, ἥτος, ἡ· ἡ γαλάζιος ἦτοι ὑπόλευκος βαφή, καὶ ἡ τοιαύτη ὄψις λεξ. Γαζ. Γλαυκ-ὀφθαλμος, 2· γαλανομάτης ἡ γαλαζομάτης Διοσκ.

Γλαυκ-φεγγής, 2· ὁ γλαυκὴν λάμπειν παύων Νικητ. εὐγεν. 8, 110.

Γλαυκ-φόρβιδας· ἱππους εὐγενεῖς Ἡσυχ.

Γλαυκ-φωτός, 2· γλαυκοφειγής· ἀσκήνη ἡ γλαυκ. καὶ φασφῆρος παρὰ σιρριγγίς Κ. Μαντα· χρον. 67.

Γλαυκ-χαίτης, ὁ (χαίτη) ὁ χαίτην γλαυκὴν, γλαυκὰς τρίχας ἔχων Χοιροδοσκ.

Γλαυκ-χρῶς, ὁ (χρῶς) 2, (χρῶς) γλαυκὸν ἔχουσα χρῶμα, καὶ τὰ φύλλα τῆς Πινδ. Ὀ. 8, 13 καὶ ἐπὶ ὀφθαλμῶν μετγ.

Γλαυκὴ γλαυκὸν ποῦδ' Ἐτ. Μ. - γλαυκὸς γίνομαι, μάλιστα ἐπὶ ὀφθαλμῶν· περιπίπτει εἰς τὸ πάθος γλαυκῶμα Ἱπποκρ.

Γλαυκ-ωδής, 2 (γλαυξ, εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ χρώματος τῆς γλαυκῆς· ὄρνιθες Ἀριστ.

Γλαυκῶμα, (γλανκῶμα)· πάθος καὶ σκότισμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ δι' ἐπιδερμίδος ἡστίγματος γαλαζίου (πανάδα) Ἀριστ. οἱ μετγ. εἶπον οὕτω καὶ τὴν σκότισιν τοῦ χρυσταλλώδους φακοῦ (τοῦ ἀπράδοι), ἀλλὰ τοῦτο λέγεται ὁπόχους Π. Αἰγν. glaucoma.

Γλαυκῶμα, ἄνθος, ὁ ὄν. ἀνθῶν αὐθηθέστατον Ἡρ.

Γλαυκώπιον, τό ἡ ἔδρα τῆς γλαυκώπιδος Ἀθηνᾶς, ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν Στράβ. 7, 299 καὶ ἱρ. λεξ.

Γλαυκώπιον, ὁ· ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀκροπόλει κατὰ δὲ Ἐτ. Μ. καὶ ὁ Λυκαεῖτης· «Γλ. ὄρος».

Γλαυκῶπις, ὁδος (γλαυκὸς ὄψ) ἡ γλαυκὸς, σπείδοντας, λαμπροὺς ἔχουσα ὀφθαλμοὺς Ἀθηνᾶ, γλαυκὸφθαλμος, πολέμικος καὶ καταπληκτικὸς ὀφθαλμὸς ἔχουσα Σχολ. Ἰλ. 4, 485· ὁ Ἴδωνος καλεῖται οὕτως τὴν Κασσάνδραν, Ἀνθ. 9, 189 ὁ δ' ἑμπεδοκλῆς τὴν σελήνην Πλούτ. κ. σελήν. 21.

Γλαυκ-ωπός, 3· γαλανομάτης.

Γλαυκῶπις (γλαυκῶμα) ἡ διὰ γλαυκώματος τυφλότης.

Γλαυκ-ὄψ, ὄπος, 2· γλαυκῶπις· ὄφεις, δρᾶκοντες· Πίνδ. Π. 4, 249· Ἀθηνᾶ Ὀρφ. ὕμν. 13, 14.

Γλαυκός· εἶδος χιτῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυξ ἔτε· καὶ Ἀρχαῖ. καὶ ἄλλως γλαυξ, -κός· τὸ νυκτερινὸν πτηνόν, ἡ κοκκουδάτις, ἐκ τοῦ γλαυκοῦ, γαλαζίου, χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τῆς (ἀπὸ τοῦ γλαυκῶμα Σχολ. Ἰλ. ρ. 172)· ἔτε δὲ καὶ νόμισμα τῶν Ἀθηνῶν μὲ σκύδαλον γλαυκὰ Ἡσυχ. Ἀριστ. ὄρν. 1106· «Γλαυκὴ Ἀθήνα», γλαυκὴ ἔς Ἀθήνας· παροιμ. ἐπὶ τῶν ματῶν ἐπιταρρυμένων τινὰ τοῖς προῖκ-ἀρχουσιν, ἡ περιετὸν· πρασιότιον, ὥσπερ εἰς γλαυκὰς Ἀθήνας ἄγει· πληθύνουσι γὰρ ἐνταῦθα αἱ γλαυκαί· ἦν δὲ ἡ γλαυξ ἀνέμολον τῆς προσοχῆς, καὶ ἀμειωμένη τῇ Ἀθηνᾷ Ἀριστ. σχολ. ὄρν. 1106· ὥπερ τὴν λαβὰ ὀφθαλμῶν, ἐπὶ τῶν εὐτελέει τὴ χιτῶνόν παροιμ. 1, 36· «ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ δεδοικαμεν» Στράβ. 98, 8, ποστια, uula· ἔτι φυτὸν τὶ Διοσκ. καὶ· χορὴς Ἀθην. 14, 629.

Γλαυσαί· Γλαυγανίαι Πτολ.

Γλαύσσω (πρὸλ. λεύσσω)· φέγγω, λάμπω ἀρ. λεξ. γλαυδόν· λαμπρόν Ἡσυχ. ἡμερόφω.

Γλαύω· ἴδε γλαύσσω.

Γλαφίς· ἴδε γλαυφίς τραμ

Γλάφυ, τό κοίλωμα, σπήλαιον 'Περ. 531' caverna.

Γλάφυρα, ας, ἡ ὄν. γυν. μέλαινα ἐν Καππαδοκίᾳ (α)μύη. Ἀρχαίου, βασιλείας τῆς Καππαδοκίᾳς 6) θυγ. τοῦ Ἀρχαίου ἐκ Καππαδοκίᾳς, θυγατρὶ τοῦ Ἡρώδου Ἰωσ. καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Γλάφυρ' αἰ τῇ Γλαφυραί: 1) πόλις τῆς Θεσσαλίας 'Ιλ. 6, 712; κατ. Γλαφυραῖς: 2) τόπ. ἐν Κιλικίᾳ θυγ. τῆς Τάρσου Στ. Βυζ.

Γλαφυράς: ἴδε γλαφυράι.

Γλαφυρία, ἡ (γλαφυραῖς) Λεπτότης, λεπτότης, ἐπὶ μαρμαρίου Πλουτ. Πυρρ. 8, καὶ μεταφ. πικρῶς, κατ. Στωϊκ. 14, elegantia.

Γλαφυρο-λῦταιρα: ἀρμόδιος εἶπε κομῶδες λόγους, ἀντιπαραστήσειν. ἑβδόμον Ὀμήρου Τρέτ. ἔργ. εἰς 'Ιλ. 3, 1.

Γλαφυρός: ὄν. κύρι. θαλάσσιος 'Ανθ. Πάλ. 9, 266.

Γλαφυρός, καὶ Γλαφύρας, α, δ' 1) υἱὸς τοῦ Μαγνήτος, Θεσσαλὸς καὶ ἰδρυτὴς τῶν Γλαφυρῶν Στ. Βυζ. 2) ἀλλήτης 'Ανθ.

Γλαφυρός, 3 (γλίσω) βαθυλόος, κυτλός: στέος; βραχέως σπλάγιον-ναῦς 'Ιλ. 6, 516 -φόρατ' -καμπρωτῶς κοιλωμένη 'Οδ. 6, 257.

ἡ μὲν βαθεία καίμενος, ὑπὸ βράχων ὑψηλῶν περιγεμένους 'Οδ. μ, 305 -ἀρματα Πινδ. Ν. 9, 28' -χ. 0 ὡν 'Ανθ. 7, 578; ἐν γένει:

ἔξισμένος, τεταρνευμένος, θαλιότερός, κυρτός -κηρίον Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 4, 11' μεταφ. «ὡ γλαφυρόταται καὶ σφοδράταται» Ἀριστ. ὄρν. 1292.

ἡ βίος γλ. καὶ δόξατος; Πλουτ. Μαρ. 3, «εἴτε κομψόν, ἢ γλαφυρόν ἢ σφοδρὸν οἶσθα τῶν σπουδῶν πραγμάτων» Διον. κωμ. 'Αθην. 8, 381.

«σοφῶς ταυτ' οἰκονομήσω καὶ γλαφυρῶς καὶ ποικίλως» Ἀλέξ. αὐτ. 3, 107' «γλ. χεῖρ» = ἐπιτηδεία, τεχνήσεσθαι Θεοκρ. ἐπ. 7, (8, 337).

«τὸ γλαφυρόν» = ἡ χάρις, ἡ ἡδονή, ἡ λεπτότης Πλουτ. Μαρ. 14, elegantia «γλ. δειπνίσαν» Ἀθην. 4, 156 «γλ. ἐμβαμμάτια» Ἀναξίππ. 9, 404 (5. 35) καὶ ἑτέρ. π. χ. -ἐχ. εἰν Ἀριστοτ. πολ. 2, 10, elegans.

Γλαφυρότης, ἡ γλαφυρία, μεταφ. Λουκ. Δημ. 6:

Γλαφυρο(γλίσω), γλαφύρος, λατ. glaber, στερ. glabro Κούρς) κοιλῶν, κοίλωμα ποῖω *δ λέων ποτὶ γλάφειν = κοιλῶναι τὴν -τὴν, σκάπτει με τοὺς πόδας τοῦ τὴν γλῆν (ὑπ' ὀργῆς) 'Περ. 431, σκάλλω, σκάπτω με τὴν γλαφίδα ἢ δ' ἄλλου ἐργαλείου πέτραν ἢ εὐλόν, περιστῶν ἐπ' αὐτῶν εἰκόνων τινά σφ. λεξ. προβλ. γλῶφω, γλῶφω, σκαπ. scalpro.

Γλαφύ, γλίσω, γλίσω, ἴδε βλήχων.

Γλίσω, δ' ἴδω.

Γλεύς = ἄγων, γλῆς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλεύκω, ὡς (γλεύκος, ἄγων), 2' ὁ γλεύκος ἄγων, ἄγων - βύρσα Φερεκρ. παρὰ Παλ. 7, 193.

Γλωττισμα, τὸ (γλωττίζω) φίλημα διὰ

καὶ γλίχρον ὄρνον, ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλοιῖνα
ἢ λοίγδα 2) ἱπποφ. λεξ. μοχθρός, ῥοπαρὸς
πεισματώδης Ἀριστ. αὐτόθ. viscum, sordes.
Γλοιός, 3' νοσθός, ἀσθενής, invalidus Ἡσυχ.
= ῥοπαρὸς Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 419, sordidus.
Γλοιόδομαι, παθ. γίνομαι κολλώδης, γλιστε-
ρὸς Διοσκ.
Γλοιόω, μελ. ὥσω γλοιὸν ποιῶ τι, ἔτσι κολ-
λώδες, γλυστερόν.
Γλοιόωδης, 2 (εἶδος) ὁ τὸ εἶδος ἔχων τοῦ
γλοιού, ὡς γλοιὸς ὢν Ἱπποκρ. Θεοφρ.
Γλοιωδῶς, ἐπίρ. (γλοιόζω) νυστακτικῶς λεξ.
Γαζ.
Γλουκοῦ ἴδε γλυκός.
Γλούρεα γούρεα, γλουρός = χρυσοῦς Ἡσυχ.
Γλους, οὗ 1) υἱὸς τοῦ Ταμῶ Αἰγύπτιος Ξεν.
2) Κόρ Ἀθην.
Γλουτίαι, τὰ δύο ἔξοχα τοῦ ἐκπεφάλου Γα-
λην. pates, κυρ. δὲ ὕπακ. τοῦ ἱπομ.
Γλουτός, ὁ τὰ κωλομέρια, pates, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων καὶ κτηνῶν, ἅπαρ ὑστερον ἐκλήθησαν πυ-
γαί, ὡς ὁ Εἰός. Ῥούφος λέγει· «πυγαὶ τὰ
μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη καὶ ἐφ' ὧν ἔχον
καθίζομεν ἄλλοι δὲ γλουτὸς καλοῦσιν»
Ἠλ. ε, 66 τὰ γλουτὰ Σχολ. Θεοκρ. 6, 30.
Γλῶζω χάντω, καταπίνω, glutio.
Γλυκάδιον, τό θρεῖδιον Ἐτ. Μ. acetum.
Γλυκάδιος, ὁ ὄν. κόρ. ἀνδ. ἐκκλ.
Γλυκάζω 1) γλυκὺ ποιῶ *τὸ μέλι οὐ γλυκάζει
τοὺς θυμαίνοντας = γλυκεῖαν γεύσιν χορηγεῖ
Σεξτ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 211 καὶ παθ. ἡ γεύ-
σις γλυκάζεται, αἰσθάνεται γλυκύτητα, 2, 51.
2) συνηθ. ἔχω γεύσιν γλυκεῖαν - οἶνος Ἀθην.
1, 26 καὶ μετγ. dulco, dulcesco.
Γλυκαίνω, (ἀναδιδῶν ἀπεγλυκασμένος) γλυκὺ
ποιῶ *αἱ σταφυλαὶ γλυκαίνονται ὑπὸ τοῦ ἡ-
λίου Ξεν. οἶκ. 19, 19 καὶ μεταφ. «φωταί
τὴν ἀσπὴν, ἐπὶ λόγῳ ἀντιθ. τῷ πικραίνω Δ.
Ἄλ. Π συνθ. λεξ. 15.
Γλυκαίος, 3' γλυκός Συνας. 62, 190.
Γλυκάνισσον, τό τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλυ-
κάνισσον ἴδε ἄνισσον Σχ. Θεοκρ. 7, 63.
Γλύκανσις, ἡ (γλυκαίνω) τὸ γλυκὺ ποιεῖν
Θεοφρ. dulcedo.
Γλυκαντικός, 3 (γλυκαίνω) ὁ γλυκὺ ποιῶν
τι Ὀκελλ. Α. καὶ μετγ.
Γλύκας, ὁ συγγρ. Βυζ. Μιχαὴλ Γλυκᾶς.
Γλυκασία, ἡ γλυκύτης ἐκκλ. dulcedo.
Γλύκασις γλυκασία.
Γλύκασμα, τό γλυκύτης ἄρ. λεξ.
Γλυκασμός, ὁ τῷ ἀνωτ.
Γλυκέα, τὰ χολή, πικραὶ ἴδε γλυκός.
Γλῦκεα 1) γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 2) τόπ. ἐν
Ἰλῶ Βουδ.
Γλυκετα, ἡ ἡ γλυκύρροπος Ἡσυχ. «γλ. δὲ καὶ
ἡ Σκυθικὴ βίβα, ἐνίοι δὲ καλοῦσιν αὐτὴν εὐθὺ
γλυκεῖαν διὰ τὸ εἶναι γλυκυτάτην» Θεοφρ. π.
Φ. 9, 13, 2 ἔτι δὲ καὶ γλυκύμη λεξ. Ἱπποκρ.
452 παρὰ δὲ Ἡσυχ. = γάλα καὶ χολή «οἱ Ἀ
θηναῖοι τὴν χολὴν γλυκεῖαν ἐκάλουν» Φωτ.
βέλ. 535, 8.
Γλυκεταὶ πηγαὶ ἐν τῇ Πελλάνῃ τῆς Ἀγρίας
Γλυκεῖδιον ἴδε γλυκάδιον.
Γλυκ-ἔλαιον, τό γλυκὺ ἔλαιον Γαλην.

Γλυκεο-πράτης, ὁ ὁ γλυκύσματα κατα-
σκευάζων, πεμματοουργός γλως. dulciarius.
Γλυκείρα, ἡ ὄν. γυν. 1) Ἀθηναίς 2) Σι-
κυωνίς 3) ὄν. διαφ. ἱταρῶν.
Γλυκερία, ἡ μάρτυς τῆς χρίστ. ἐκκλησίας ἐν
τῷ μηναλογίῳ τὴν 13 Μαΐου μνημονευομένη.
Γλυκέρειον, ἡ ἱταίρα τοῦ Μεγαπένθους Λουκ.
καὶ ἄλλαι = Γλυκέραι.
Γλυκέρους, ὁ ἐπὶ χρόνον βραχὺν Καίσαρ τοῦ
δουτ. Ῥομ. κράτους Ἰωαν. Ἀντισχ.
Γλῦκερος, ὁ Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Γλυκερός, 3' γλυκός Ὁμ. μέθυ Ὀδ. ξ, 194
-φάος, ρ, 41, -νόστος, εὐναί Πίνδ. Π. 4, 32.
-βίσιος Ἀνακρ. 60, 4 -ἀνθος Στραβ. 4 (12, 4)
«-βυβοὶ Νεῖλου» = καρποφόροι, ἐπ. εἰς 63 (11, 386).
Γλυκερο-στάφυλος, 2 (σταφυλή) γλυκεῖας
φέρων σταφύλας Ὁππ. κυν. 1, 465.
Γλυκερό-χρως, ὡτος, 2 (χρῶς) γλυκὺ καὶ
χρῶν ἔχων δέμα *γλυκερόχρως Φανίων
Μελέαγρ. 120 (7, 207).
Γλυκέριος, ἐπὶ τοῦ γλυκοῦ Πολυδ. 4, 24, dulciter.
Γλύκη, ἡ γυν. ὄν. ἐν Ἀθήναις Ἀριστ. Ἀθην.
Γλυκή, ἡ ἴδε γλυκός.
Γλυκήρατον, τό γλυκύρριζα Διοσκ. 3, 7.
Γλυκία, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Γλυκίδιον, τό γλυκάδιον.
Γλυκίζω γλυκὰ προσφέρω Ἐπιγρ. Βοικχ. 1,
791, 57.
Γλυκίνας, ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλάκους
παρὰ Κρησὶν Ἀθην. 14, 645.
Γλῦκίνα, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Γλῦκινος, ὁ Πυθαγόρ. Μεταποντινός Ἰάμβλ.
Γλύκιος γλυκός, ὁρθ. ἐν Σοφ. Φιλ. 146 εἰς
τὸ λῦκος μετεβλήθη ἄλλα πρὸς Ἀριστοτ. ἡθ.
Εἰδ. 7, 2, «ὥσπερ 28, 1328» ἐπὶ τοῦ πόμπτου
καλοῦσι γλύκιον *γλυκίστερος· παράγεται ἐκ
τοῦ γλυκίου Ἐπ. εἰς 727, (προσθ. 153).
Γλυκισμός, ὁ γλυκύτης Ἀθην. 5, 200.
Γλύκιστος γλυκίων ἴδε γλυκός.
Γλύκκα γλυκύτης, καὶ γλυκκόν = γλυκὺ Ἡσυχ.
Γλυκδεῖς, 3' γλυκός Νικ. ἀλ. 444.
Γλυκο-κάλαμον, τό γλυκυκάλαμον, ὄν. λω-
τοῦ δουκάγ.
Γλυκο-καλάμων, ὁ τόπ. κατάφυτος ἐκ γλυ-
κυκάλων Ὀνειροκρ. 212, δουκάγ.
Γλυκο-ποτέω πίνω γλυκὰ.
Γλυκο-πότης, ὁ ὁ πίνων γλυκὰ ἴδε γλυκυ-
πότης.
Γλυκο-ρρήμων, 2 ὁ γλυκὰ λαλῶν Ἀντισχ.
1049, suavisloquus.
Γλυκό-ρρυτος, 2 (ῥέω) ὁ στάζων, ῥέων ὁ-
γρὸν γλυκὺ - βότρυς Χρυσ. ὅμ. 99, τ. 1, 547.
Γλύκος, τό γλυεύκος, οὕτω καὶ γλύκεος, γλύ-
κει κατὰ Σνείθερ. Νικ. ἀλ. 386, ἀντὶ γλυκὺ
γλυκέος, γλυκεῖ.
Γλύκος, ὁ ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀγγεῖου πηλίνου Ἐπιγρ.
Γλυκο-τροφέω γλυκεῖας τροφὰς λαμβάνω
Ἰερόφιλ. σημ. χειρ. 11, 2, 224.
Γλυκο-φύρος, 2 ὁ φέρων, στάζων γλυκὰ
-βότρυς Χρυσ. 5, 729, 11, dulcifer.
Γλυκό-φυλλον, τό βοτάνη τις Γαλην. 13, σ.
968, glycyphyllum.
Γλυκό-φως γλυκός, γλυκοχάρμα Εὐστ.
Γλυκύ εἶδος οἴνου γλυκέος, οἶνος γλυκῶν

Θεοφρ. π. Φ. 6, 17, 2, dulco, passum: γλυκύ
δε κατ' ἀντίφρασιν καὶ ἡ χολή, τοῖς ἴδε γλυκύς.
Γλυκυ-αχής, 2' γλυκυαχής.

Γλυκύ-δακρυς, 2ος, 2 (δάκρυ) γλυκά (χα-
ρῆς) δάκρυα προξενῶν - ἔρωι Μελεάγρ. 45, 91.
Γλυκυ-δερκής, 2 (δέρμα) ἡδὺ ἔχων τὸ βλέμ-
μα ἐν τῷ δερματι, γλυκυκυττάων Χρ. Σιδ.

Γλυκύ-δωρος, 2 (δωρον) γλυκά καὶ χαρίεντα
δίδων δώρα, ἔρωι: «νίκης γλυκύδωρον κράτος»
= γλυκύ δῶρον Ὀππ. ἀλ. 4, 105.

Γλυκυ-ηχής, 2 (ἡχέω) Μώρτις γλυκέως ἡ-
χῶν Ἀνθ. ο. 23 (9, 26).

Γλυκυ-θήρατος, 2' ὁ διὰ τῆς γλυκύτητος
συλλαβισθῆναι ἔχων 1, 313, 13.

Γλυκυ-θυμέω (γλυκύθυμος) γλυκαίνω τὴν
καρδίαν· βρώματα γλυκυθυμῶντα = τὰ νόστι-
μα, τὰ τὴν ψυχὴν εὐφραίνοντα καὶ οὐδ. εἰμαι
ἐν καλῇ, εὐφροσύνῃ διαθέσει Ἑροκλ.

Γλυκυ-θυμία, ἡ (θυμός) γλυκεῖα, ἱλαρὰ διά-
θεσις ψυχῆς Πλουτ. πότερ. τ. ζῶων φρονιμῶν.
14' συνήθ. μετ' σημ. ψεκτ. «γλ. πρὸς τὰς ἡδο-
νὰς, ὥστε τις ἔχη κλίσην ἢ διότην· ὅπως εἰς τὰς
ἡδονὰς, χωρὶς νὰ φοβῆται τὰ ἐξ αὐτῶν κακά,
καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ εἰσέρῃ τὰ ἐξ ἀμετρίας αὐ-
τῶν ἀποτελέσματα Πλατ. νόμ. 1, 635' «γλ. τῆς
ψυχῆς πρὸς τὸ ἡδίστον ἀναχωροῦσα» = ἐγκρά-
τεια τῆς γλυκυθυμίας = γαλινάχνη γαλινάχνη τῶν ἐπιθυ-
μιῶν πρὸς τὰς ἡδονὰς, γλυκυθυμία Στοδ. 2)
γλυκεῖα καρδία, διάθεσις, ἀγάπη πρὸς τι· «ἀπὸ
τῶν ἡμερῶν ζῶων ἐπικλῶσα γλυκυθυμία μετ'
ᾠρᾶς καὶ πόθου συμπαθεύοντων» Πλουτ.
θεμ. 10.

Γλυκύ-θυμος, 2 (γλυκύς, θυμός) ὁ ἔχων γλυ-
καῖαν, μαλακὴν, φιλικὴν διάθεσιν ψυχῆς, ἱλα-
ρός, εὐμενής Ἰλ. υ, 467' «οὐ γλ. οὐδ' ἀγανά-
φρων, ἀλλὰ μάλ' ἡμεμαδός» = ὁ τὴν εὐχολίαν
καὶ εὐπρόνοιαν ἀγαπῶν Λουκ. Ἐρμότ. 16, περὶ
τῶν Ἐπικουρεῶν 2) ὁ προξενῶν τοιαύτην διά-
θεσιν, εὐφραίνων τὴν καρδίαν, εὐάρεστος - ἔ-
ρωι, ὕπνος Ἀριστ. Λυσ. 551' «μέλος βίων, suavis.
Γλυκυ-κάλαμον, τό ἴδε γλυκοκάλαμον.

Γλυκυ-καρπῆς, 2ος γλυκεῖς καρποὺς Θεοφρ.
Γλυκύ-καρπός, 2' παράγων γλυκεῖς καρποὺς
= ἀμπέλος Θεοφρ. 11, 46.

Γλυκύ-κρεως, 2' γλυκύ κρέας ἔχων Ἀθην. 3, 86.
Γλυκυ-λύγος, 2' ἡδυλόγος Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 129.

Γλυκύ-μαλόν' ἴδε γλυκύμηλον.

Γλυκυ-μαρίς, ἴδος, ἡ εἶδος ὀστρέων Ξενοκρ.

Γλυκυ-μελίχρος, 2 (μελίχρος) γλυκὺς καὶ
πρὸς τὴν καρδίαν, γλυκά χαϊδεύων - Ἀφροδίτη
Ὀμ. ὕμν. 5, 19, suaviloquus.

Γλυκύμηλον, τό ἴδε γλυκύ.

Γλυκύ-μηλον, τό μῆλον γλυκύ, ἰδιαίτερόν τι
εἶδος μῆλων μετ' γλ. παρὰ δὲ Θεοφρ. 11, 39 γα-
δευτικὴ πρῶσφώνησις ἑραστῶν πρὸς ἑρωμένας.

Γλυκύ-μορφος, 2 (μορφή) γλυκὺς τὴν μορ-
φήν, τό εἶδος, χαρίεις μετ' γλ.

Γλυκυ-μοῦθος, (γλυκύμοθος) γλυκομιλῶ Ἀνθ.
23 (12, 122).

Γλυκύ-μοῦθος, 2 (μοῦθος) ὁ γλυκὰ ὀμιλῶν
= ἔπος Ἀνθ. 89 (5, 195), dulciloquus.

Γλυκύ-νοσος, 2 (νόσος) γλυκύθυμος Πολέμ.
ποισιγν. 1, 6.

Γλυκύ-νω' γλυκαίνω, παθ. γλυκύνομαι γλως.

Γλυκύ-ξύλον, τό γλυκὺν ξύλον Κ. Μαν.
χρον. σ. 104.

Γλυκύ-παῖς, αἰδός, 2' ἔχων ἡ γεννῶν γλυκὰ
παῖδια· «Ῥόδος γλυκύπαῖς» Ἀνθ. 7, (12, 52).

Γλυκυ-παρόθενος' γλυκεῖα παρόθενος· ὥραι
Μελ. 54 (11, 16).

Γλυκύ-παστον (πάσσω) γλυκοπασπαλιστὸν
γλως. dulcadium.

Γλυκύ-πικρός, 2' ὁ γλυκὺς καὶ πικρὸς - ἔ-
ρωις Σαπφ. 37' «βέλος ἔρωτος» Μελ. 76 (12,
109), Πλουτ. συμπ. 5, 7, 2.

Γλυκύ-πνός, 2' ὁ γλυκὰ πνέων Θεοδ. πρ.
Ἐπ. σ. 102.

Γλυκυ-πότης, ὁ γλυκεῖα πίνων Ὀρεδ. 60.

Γλυκυ-ρόδιον γλυκυρρόδιον.

Γλυκύ-ρριζα, ἡ, καὶ τὸ γλυκύ-ρριζον
γλυκόριζα γεωπ. 7, 24 καὶ μετ' γλ. glycyrriza.

Γλυκυ-ρριζίτης οἶνος, ὁ οἶνος ἐκ γλυ-
κορρίζης Κολοῦμ. 1, 35.

Γλυκύ-ρριζον, γλυκυρρίζος ἴδε γλυκόςριζα.

Γλυκυ-ρρόδιον, τό γλυκύ (ἔλαιον) ρόδιον
Ῥοδρ. σ. 222.

Γλυκύ-ρρος, 2 ὁ γλυκὰ ῥέων Κ. Μαν. 1,
68, dulcifluus.

Γλῦκῦς, 3 (σασκρ. gul-ja-m, λατ. dulcis)
γλυκός, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν· «νέκταρ Ἰλ.
α, 598, συνήθ. μεταφ. εὐάρεστος, νόστιμος»
= ἡμερος, ὕπνος Ἰλ. γ. 446' «αἰὼν Ὀδ. ε,
152' «= πατρίς καὶ τοκήες, θ, 34, ἀντιθ.

τῷ πικρὸς Σοφ. ΑΥ. 966' «γλ. φρήν» = καρπὸς
φρενός Πινδ. Π. 6, 52' «θυμὸς Ἀνακρ. 55,
13, ἐπὶ ἀνθρώπων συνήθ. μετὰ σημασίαν κα-

λῆς, χαρίεις, ἑλκυστικός, ὁ γινώσκων ν' ἀπο-
κτῇ τὴν οἰκειότητα καὶ εὐνοίαν τινος, γλυκά-
θυμος, καλῆς καρδίας ἦτοι ἀπόνηρος Σοφ. Οἰ.
Κ. 106' καὶ εἰς προσωπῳήσεις θαυπευτικάς· «ὦ
«γλυκύτατε» Ἀριστ. Λγ. 443, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
μομφῆς = ἀπλοῦς Πλάτ. Ἰππ. μετ' 388' ὁ
γλυκὺς οἶνος Ἀριστοτ. προδλ. 21, 19, vinum,
passum' «τὸ γλυκύ» Θεοφρ. grucidatum' προδλ.

γλῶκος, συγκρ. γλυκίων, γλῶκιστος καὶ συνήθ.
γλυκύτερος ἔτι δὲ συγκρ. γλῶσσων καὶ γλυ-
κίστατος ἴδε γλῶκιστος «οὐκα γλῶσσων» = γλυ-
κώτερα Ἐτ Μ. σ. 235, 4, dulcis, suavis.

Γλυκυσίδη, ἡ εἶδος φυτοῦ, ἡ παῖονία Θεοφρ.

Γλῦκυσμα, τό γλυκύτης καὶ τὸ ζαχαρικόν
Λιδαν.

Γλυκύ-στρυφνος, 2' ὁ γλυκεῖαν στρυφνότητα
ἔχων, γλυκόστυφος Θεοφρ.

Γλῦκιστος, ὑπερθ. ἀνωμ. τοῦ γλυκὺς = γλυ-
κώτατος καὶ περιγλῶκιστος Διλ. 1, Ζ. 15, 7.

Γλυκύτης, ἡ (γλυκύς) γλυκάδα Ἡρ. 4, 177,
μεταφ. ἡ γλυκύτης τοῦ ἥθους Πλουτ. διάκρ.
κάλ. καὶ φίλ. 38' ἡ ἐρασιμότης τοῦ ὕψους, τῶν
ἔργων κλ.-λέξεως Δ. Ἄλ. π. συνθ. λέξ. 11.
σ. 53, 13, ἰδιὸν τι σχῆμα ἀποτελοῦσα.

Γλυκυ-τράχηλος, 2' ὁ γλυκὺν, μαλακὸν
λαιμὸν ἔχων.

Γλυκυ-φαγία, ἡ τὸ τρώγειν γλυκὰ φαγητά
μετ' γλ.

Γλυκύ-φαιον, τό τὸ ἐρυθρόδανον παρὰ Κρη-
σίν Ὑσυχ.

Γλυκυ-φανής, 2 (φαίνωμαι) ὁ γλυκὺς φα-
νόμενος Νείλ. ἐπ. 2, 186, σ. 210.

Γλαυδ-φραγος, 2' δ γλαυκὸν φράγγον ἔχων Σχολ. Πινδ. Ὀ. 5, 162.

Γλυκυ-φραγός, 2' (φράζω) ὁ γλυκὰ ἐκφραζόμενος Θεός. Ήρκ. σημ. χειρ. τ. 16, α, 7.

Γλοκ-φραγος, 2' αὐτὸ ἐν οὐκ φρουρούμεν καὶ ἐνδον μέλτος ὄντες. Ήρκ. ὅπερ διορθ. δ. Ρορτοκ. ἐνδον μένοντες. (= οἱ γλυκὺ τοῖσιν οἰκοῦνται).

Γλυκ-φραγος, τό γλυκύφρων Διοσκ.

Γλυκυ-φρωνία, γλυκὰ ἤλιθ' ἔσχαρ. 15, 146, κάλλιον κειχωρισμένως.

Γλυκυ-φρωνία, ἡ γλυκεραφρωνία, ὁμιλία Δ. Σικ. 3, 68, Πολυδ. 2, 113.

Γλυκ-φρωνος, 2' γλυκῆσαν φωνήν ἔχων μετν. Πολυδ. 2, 113.

Γλυκ-χολος, 2' γλυκὺν χολὸν ἔχων Ήποκρ.

Γλοκ-χολος, 2' τὸ ἄνωγ. Γαλν.

Γλ-χλ, ὡ κλητ. Ἀριστ. ἔκλ. 985. καλακευτική προσωνυμία, ὡς καὶ τὸ «ὁ γλυκύτατος» συνοπακούσται ὡς καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀπλοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ ῥόδῳ.

Γλ-κων, ὡνος, δ' 1) ὁράκων καὶ νέος θεὸς παρὰ τοῖς Ἀδωνεταγίταις μακταῖον ἔχων, ὁ νέον Ἀσκληπιὸν ὀνόμαζον Δουκ. (Ἀλεξ. 2) λυρικὴ ποιητὴς ἐφευρέτης τοῦ γλ-κωνίου μέτρον. 3) ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. 4) περιπατητικὸς φίλος. ἐκ Τροίας. 5) Ἀθηναῖος ἐπὶ Περικλέους. 6) Θεσπιεύς. Ήπειρ. 7) ῥήτωρ Γλ-κων Κοιντλ. καὶ ἄλλ.

Γλυκωνίς, ἡ γυν. ὄν. Ήπειρ.

Γλυκωνίς, δ' Ὀρχομενίς τις Ήπειρ.

Γλυκωνίς, 3' εἶδος μέτρον καὶ στίχου, ἐκ τοῦ ἐφευρέτου Γλ-κωνίος Ήφαιστ. 10, α. 56.

Γλ-κία, τὴ γλ-κία τὸ γεγλυμμένον, ἡ σκαλισμένη εἰκόνα Πολυδ. 7, 179, sculpture.

Γλυμπίς, φρούριον ἐν τοῖς μεθορίαις τῆς Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας Πολυδ.

Γλ-ξίς, ἡ γλεξίς, γλεξὺς Δ. Ἀερ. 4, 20.

Γλ-ππί, κόμη Λακωνίας Πάου.

Γλυπ-ήρ, ἥρος, δ' τῷ ἔπομ. - σιδήρεος Ἀνθ. 11 (6, 68).

Γλ-π-ής, δ' (γλ-φω) ὁ σκαλίζων εἰς μέταλλα ἡ πέτρας, ἡ ἔσχαρ-γλ-φω ἡ κόπτων μετὰ τὴν σμίλην ἐν γένει ἑταλματοποιῶν Ἀνθ. Πλαν. 142, 145, sculpture.

Γλ-π-κός, 3' σκαλίζων, γλ-φω, ἐγκόπτων Πολ. 7, 209.

Γλ-π-ός, δ' ὄν. ἀνδρ. Ήπειρ.

Γλυπ-ός, 3' (γλ-φω) ἐν λίθῳ, μέταλλῳ, ὄλῳ γεγλυμμένος ἀρ. λεξ. - λίθος=εἰς τὸ σκαλίζειν, ἐγκόπτειν ἐπιθέσεις Θεοφρ. π. λίθ. 5.

Γλ-σων, 2' ὅδε γλυκὺς (ἀνόμ. συγχρ)

Γλυ-ός, ἡ ὄν. ἱεροῦ Γαλν.

Γλ-φ-ή, γλ-φ-ή ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὸ Νυμφαῖον Παύγ.

Γλ-φ-ων, γλ-φ-ων Βασ. Σελευ. 16, 11.

Γλ-φ-ων, τὸ (γλ-φω) τὸ ἐργαζέσθαι, δ' ὅσ' σκάπτουσι καὶ σκαλίζουσι τὰ εἰκόνας καὶ ἀγάλματα, τὸν χαλκόν, τὰς πέτρας καὶ τὰ ὄλῳ. Ὁμ. Ἔρμ. 41. «γλ-φ-ων καλὰ μου»=κυν-δυλομάχαιρον Δαμοσχρ. 2 (6, 63).

Γλ-φ-ων, 3' γλ-φ-ός.

Γλ-φ-ειον, τό γλ-φ-ειον Λουκ. Ἐνύκν. 13.

Γλ-φ-εύς, δ' γλ-φ-εύς Σχολ. Ἰλ. ω, 281.

Γλ-φ-ή, ἡ τὸ γλ-φ-ειν καὶ τελειοῦν σκαλι-

σμένον ἔργον, καὶ αὐτὸ τὸ σκαλισμένον Δ. Σικ. 5, 44, sculpture.

Γλ-φ-ειον καὶ Γλ-φ-ειον, τό ἄντρον τι καὶ ὅρος, ἐξ οὗ τὰς Νόμους γλ-φ-ειν ἐκάλουν Ήσυχ.

Γλ-φ-ειν, δ' ἀνδρ. ὄν. ἔσχαρ.

Γλ-φ-ειν, 3' γλ-φ-ειν νόμους ὅδε γλ-φ-ειν.

Γλ-φ-εις, ἴσας, ἡ 1) ἡ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βέλους χαραγματιά, ὅπου ἐντίθεται ἡ νευρά (κόρδα) τοῦ τόξου Ἰλ. 8, 122, ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ βέλος Εὐρ. Ὀρ. 274. 2) γλ-φ-ειν, ὄργανον τῶν γλ-φ-ειν, καὶ κουνδυλομάχαιρον καὶ ἡ τρίγλ-φ-ος Ἀπολ. Ρ. 2, 218 ἐπὶ τῶν ζωρικῶν κίωνων.

Γλ-φ-ειν (πρόβ. γλ-φ-ειν, ἐγλυμμένους Πλάτ. συμπ. 216, λετ. giubio, giuba, γλ-φ-ειν, scalpro) καὶ λαῖνας, σκαλίζω εἰς πέτρας, μέταλλα, ὄλῳ= νῦν Ἀριστ. νεφ. 879. σφραγίδας, δακτυλίους Ὀρ. 8, 60. ἔρωτα, ἐπὶ ἀγαματοποιῶν Στράβ. 9, 410. «γλ-φ-ειν εἰκόνας ἐν σφραγίδι» Πλουτ. πολ. παρ. 12. «τόκους=σημειῶ, ἀκριβῶς γράψω Ἀνθ. Παλ. 86 (11, 289) ὅδε τοκογλ-φ-ος.

Γλ-φ-εις, δ' ἥρος ἐκ Σικελίας Δ. Σικ.

Γλ-φ-ειν ὅδε γλ-φ-ειν.

Γλ-φ-εις, δ' ὄν. κόρ. Σουδ.

Γλ-φ-εις, ἡ μόν. γλ-φ-εις ὁ ἀδελφ., τὸ γένειον τοῦ στάχους Ὑσ. ἀστ. 398.

Γλ-φ-ειν χρονίζει Παύγ.

Γλ-φ-ειν, δ' Πυθαγόρειος ἐκ Σάμου Ἰάμβλ.

Γλ-φ-ειν νομὸν Παύγ. ὅθεν=γλ-φ-ειν.

Γλ-φ-εις, δ' Αἰγύπτους Ἡσ. κατ' Ἐτ. Μ. ἥρος ὅδε Γλ-φ-εις καὶ Γλ-φ-εις.

Γλ-φ-εις, ἡ ἀστ. γλ-φ-εις (ῥως συγγ. τῇ γλ-φ-εις) 1) ἡ γλ-φ-εις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων «γλ-φ-εις τάντων, ἐν πυρὶ βάλλειν»= τὰς γλ-φ-εις τῶν πρὸς θυτίαν ζώων Ὀδ. γ, 332, τὸ ὅπου ἐγίνετο ἐν τέλει τοῦ θείνου εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἐφόρου τοῦ λέγειν ἔθυσαν ὅς τὰς γλ-φ-εις τῶν θυμάτων, ὅνα λάβωσι καλὴν φημὴν. «γλ-φ-εις γλ-φ-εις»=διὰ περιττὴν τῆς γλ-φ-εις ὁρμήν, διὰ τὴν εἶν αὐτῆς Ἡσ. ἔρ. 707. «ἐκβέγχετο ἀπὸ γλ-φ-εις»=διὰ στόμα, τὸ ἐστὶν, ἀπὸ μνήμης καὶ ἐκ τοῦ προχείρου Πινδ. Ὀ. 6, 13. φράσω Κρατίν. Ὑ. Ἀν. 436. - εἰπεῖν Ὀρ. 1, 123. ἀντίθ. τῷ ἑγγράφω. «οἷκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλ-φ-εις θεοὶ κλύοντες»=οὐ μόν. τὰς λέξεις ἀκούοντες, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀληθὲς Δίσχ. Ἀγ. 787. πρόβ. καὶ τὸ τοῦ Λουκ. «οὐ τὴν γλ-φ-εις ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐκτάζειν ἄξιον» π. προσγ. πταισμ. 18 ὡς ὁ Εὐρ. «ἡ γλ-φ-εις ὁμώμαχ' ἡ δὲ πρὴν ἀνόμα-τος», Ἰσπὸλ. 612 «ὅ, τι κεν ἐπὶ γλ-φ-εις ἐλθῇ»=εἰς τὸ στόμα Λουκ. Ἰ. Ζ. 32. προσέτι, διὰ-λεκτος Ἰλ. 6, 801. «γλ-φ-εις ἔναι»=ὁμιλεῖν γλ-φ-εις τινα Ὀρ. 1, 57. «τὴν αὐτὴν γλ-φ-εις μετανομίζουσι»=μετανευρίζονται Ὀρ. 1, 142. - χρῆσθαι, 4, 109. - παρὰ δὲ γραμ. λέγεται καὶ λέξ. ἀποφανεμένη, ἀσυνήθης καὶ πεπαιτωμένη, ἡ ὅπου ἐξηγεῖται διὰ γνωστοῦ τινος γλ-φ-εις-ματος Ἀριστ. ποιητ. 42. «κατὰ γλ-φ-εις γράφειν»=κατὰ φωνῆς καὶ ἰδιώμα ἀσυνήθης καὶ πεπαιτωμένον γράφειν Λουκ. Ἀεξφ. 25. - καὶ ἐπὶ ῥήτωρ. πολυφραδοῦς. «γλ-φ-εις τῶν Ἑλληνίδων μεγίστην» ἀνόμαζε τὸν Περικλῆ δ' Κρατίν. Ἀθῆν. 2. σ. 23. ἐπὶ δὲ «πᾶσαν

νησιο-πόθητος, 2^ο γνησίως, τῷ ὄντι ποθη-
τός Reisk. εἰς Κωνστ. Τελετ. σ. 285.

νησίος, 3 (γεν. γέν-ος, γενέσιος, συνκρ. γαι-
μα-ς, λατ. genūpius) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος,
δ κατὰ νόμιμον γάμον γεννηθείς, δημοπατριός
τε καὶ δημομήτριος υἱός, ἀντιθ. τῷ ὑνόθος Ἰλ.
102, ὁ δὲ Δημοσῶς. ἔχει καὶ τὴν προσθήκην·

«-γόνω γεγονότες», 44, 49, πρὸς διάκρ. τῶν
υποθετομένων τέκνων· καὶ ἀδελφός Ἄριστ.

ἄρν. 1664· ἐν γέν. συγγενής, γνήσιος· Ἀ-
γαθ. 68 (11, 352), νόμιμος· γυνή, ἀντιθ. τῇ

παλλακίδι Ξεν. Κυρ. 4, 3, 1· -νυμφεύματα
Εὐρ. Ἀνδρ. 193· -μήτηρ Λουκ. Ἑρωτ. 19·

μεταφ. ἀληθινός, ὅ, τι εἶνε ὅπως καθ' αὐτὸ
πρέπει νὰ ᾔνη· ἀρεταί Πινδ. Ὀ. 2, 12· «-αὐ-
τόχθων ἀρετή» Λυσ. 2, 43· «ἀδολος φύσις»

Φιλημ. Στοδ. ἀνθ. 9, 22· ἀετός Ἄριστ. Ἰ.
Ζ. 9, 32· ὁδωρ, ἐν τῇ φυσικῇ του καταστά-
σει Δίλ. Ἰ. Ζ. 14, 26· βέβηρον· τὸ κύριον,

τοῖς ἀνδρ. Δ. Ἀλ. 1, 79· ἐπὶ γνησίως, εἰλικρι-
νῶς, ἀληθινῶς· «ἐφικέσθαι ἀρετῆς» Ἰσ. 1, 5· «τὰ

ἀπὸ τῆς τύχης φέρειν δεῖ γνησίως» = εὐγενώς, γεν-
ναίως Στοδ. ἀνθ. 178, 45, germanus, legitimus.

νησιότης, ἡτος, ἡ ἡ καρία, καθ' αὐτὸ κα-
ταγωγῇ τοῦ γένους, ἡ τῆς γεννήσεως· «ἀπ' ἀμ-
φοτέρων» ἐκ πατρὸς τε καὶ μητρὸς Ἀριστοτ. ρητ. 1, 5.

νησιόχοι, ὁ Μεγαρέως τις Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
νησιππος, ὁ 1) Ἀθηναῖος Ξεν. 2) Δωριεὺς

ἑρωτικῶν ποιητῆς Ἀθην.

νησίως 1) νομίμως οὐχὶ μοικτικῶς Εὐρ. Ἀλκ.
678, 2) ἀληθῶς, εἰλικρινῶς Δημ. Ἐπιστ. σ.

1482, 14· 3) οἰκτικῶς Δ. Ἀλ. Ῥ. ἀρχ. 1, 79,
germane, sinceriter.

νίδος καὶ γνίδος· ἴδε ἐνίδος.

νίς· γέρας· παρὰ Τυρρηνοῖς Ἡσυχ. ἄλλ. γρ.
ἴδε καὶ γινίς.

νίφων, υἱος, ὁ 1) φιλάργυρός τις 2) παρὰ-
σιτός τις Λουκ.

νιφωιδής, ὁ Ἀθηναῖός τις Ἀνθ. 1, 15.

νιόω· ἴδε νοίω.

νύθορος, ὁ Σκόθης, πατήρ τοῦ Ἀναχάρσιδος
Ἡρ. 4, 76.

νύφαλλον· ἴδε κνύφαλλον.

νυφερός· δνοφερός, durbidus.

νυφερός, ἡ γνοφώδης, 2 (γνώφος) 1) σκο-
τεινός 2) ἀνεμώδης, χειμωνώδης· «θέρος γνο-
φώδες» = με φουρτούναις καὶ κακοκαιρίαις γεωπ.

νυφῶω, ὦ, μελ. ἴσως· γνοφώω.

νυφίος, ὁ ἄνεμος τις, εἶδος τι ἀνεμοστροβί-
λου Λυσ. π. ἀνέμ. 280.

νύφος, ὁ δνύφος, σκότος, ζόφος, πληθ. Ἀ-
ριστοτ. Κόσμ. 2, tenebrae, turbo.

νύφος σκότος δι' ὀμίχλης προσέβη, oblenebro.

νυφ-ώδης, 2 (εἶδος) σκοτεινός· «φωσμήματα
αἰθέρος» Εὐρ. Τρ. 79, tenebrosus.

νύω, ἰων. γνώω ἄρχ. (ἀντὶ δὲ τούτου ἐχρ-
γινώσκω), ἔξ οὗ μέλ. γνώσμαι· γινώσκω

(παρὰ ἐκ τοῦ νόω, ὅθεν νόστος συνηρ. νόσκω
ἀνευ ἰώτα υπογεγρ. αἰολ. γνώσκω, ὡς ἐκ τοῦ

νόω γίνεται γνωέω, ἔξ οὗ τὸ ἄγνοέω, καὶ
ἀναδιπλ. γινώσκω, ἐπειδὴ τὸ γ πολλὰκις

προστίθεται, ὡς ἐν τοῖς γδοῦσιν ἀντὶ δουπέως
καὶ γνώφος ἀντὶ νέφος, καὶ τοῦτο μάλιστα εἰ-
δίαιτο παρ' Ἰππειώταις, οὕτως ἐκ τοῦ νόω γί-

νεται γνώω, ὁ μέσ. τούτου τύπος ἀπαντᾷ καὶ
ἐν τῷ μέλ. π. γ. «γνώσσετ' ἔπειτα, γνώση

(= γνώσσαι) ἔπειτα» Ἰλ. θ, 17, 6, 389.

Γνώ, γ'. ἐν. ὁρ. ἄδρ. 6'. τοῦ γιγνώσκω, ἰων.
ἀντὶ ἔγνω Ὀμ. καὶ ἄ. ἐν. ὁποι. πλην τὸ γνῶ

ἔστι γ' ἐν. ὁποι. ἐνερ. 6'. Ἰλ. τὸ δὲ γνώωι προστ.
Γνώ· ἴδε γνῶξ.

Γνώθος, ὁ· λάκκος, κοίλωμα, σπηλαῖον Λυ-
κοφρ. 485, ὁ Ἡσυχ. ἔσφ. γνάθος.

Γνῶξ, ἐπὶρ. γονατιστὶ, μετὰ τὸ γόνυ κεκλιμένον·
«γνῶξ δ' ἔριπε» = ἔπεσεν ἐπὶ γόνυ Ἰλ. ε, 68,

«ἔστη γνῶξ ἔριπών» = ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα μετὰ
τὸ λοιπὸν σῶμα ὀρθιον, ε, 309.

Γνυπέω, (γνῶψ)· γονυπετέω Ἡσυχ.

Γνῶ-πετος, 2 (γόνυ, πῖπτος)· ὁ πῖπτων εἰς
τὰ γόνατα, ἀσθενής, ἀδύνατος ἄρ. λεξ. ἀλλὰ

καὶ γνυπετός, καὶ γνυπετός γράφ. καὶ ἔληγ.
Ἑτ. Μ. 236, 39, ἐκλυτος, δειλός, κατηφής.

Γνυπόω, γνυπέω, γνυπέω· εἶμαι ἀσθενής, ἀ-
δύνατος, ἐκλυτος, κατηφής.

Γνύπω· ἀσθενῶ Ἡσυχ.

Γνυπῶνες· ἀτολμοί, μαλακοί, κατηφείς, ἀπὸ
τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι Ἡσυχ. γνυπετός.

Γνύρος, ὁ· πατήρ τοῦ Ἀναχάρσιδος Σουῖδ.
ἡ Γνοῖρος καθ' Ἡρ. 4, 76, Gnyrus.

Γνυφῆ, ἡ, γνυφαί· νάπαι Ἡσυχ. valles.

Γνώ· ἴδε γνῶπω.

Γνώ, γνώμηναι· ἴδε γινώσκω.

Γνώδαξ· ἴδε κνώδαξ.

Γνώδεις, ὁ· ἀνδρ. 6ν. καθ' οὗ ὁ Δειναρχος Γ-
γραψε λόγον Δ. Ἀλ.

Γνώθης, ὁ· Θεσσαλός τις Παιρ.

Γνώθουρις καὶ γνωτέρα· βαλλωτή, εἶδος
βοτάνης Δισκ. 3, 117.

Γνώμα, πτος, τὸ (γνώμαι) 1) γνώμων καὶ γνώ-
ρισμα, ἀπόδειξις Ἡρ. 7, 52, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ.

6, 23 = γνώμων, ὡς καὶ κυρ. παρ' Εὐστ. 1404,
61· 2) γνώσις Σοφ. Τρ. 590· 3) γνώμη Δισκ.

Ἀγ. 1325· 4) ὄργανον γεωμετρικὸν Σουῖδ.
gnoma· ἔτι καὶ τὸ κέντρον τοῦ περιχαρᾶ κμῆ-
νου στρατοπέδου, ratio, sententia.

Γνώμα· τόπ. ἐκτὸς τῆς σκηνῆς τοῦ αὐτοκρά-
τορος, ἐνθα ἡκροῦτο τοὺς πρέσβεις Σουῖδ.

Γνωμάτευμα, τό· ἀπόφασις, κρίσις, γνώμη
μετν.

Γνωματεύω (γνώμα), κυρ. «οἰκίς γνωματεύω»·
1) διακρίνω τὴν σκίαν εἰς τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον

διὰ τοῦ γνώμονος Πλάτ. πολ. 7, 516, ἐν γέν.
διορθῶναι, βάλλω εἰς τάξιν· «τὸ πρακτεῖον τῶν

δικαίων γνωματεύειν» = διακρίνειν κλ. Ἀλ. 2)
ἀποφαρίζω, κρίνω ἐκφωνῶν τὴν γνώμην μου·

3) ὁμιλῶ μετὰ γνωμικά ἀποφθεγμάτα.

Γνώμηναι, ἐπ. ἀντὶ γινῶναι ἴδε γινώσκω.

Γνώμη, ἡ 1) ἐπαίρη Ἀθην. 2) γνώως ὄν. Ξεν.
3) Ἀθηναϊκὸν πλοῖον.

Γνώμη, (γινῶναι), ἡ 1) δόξα τοῦ γινώσκοντος,
νόος, λογικόν, ἐν γέν. πνεῦμα Πινδ. Ν. 10,

89· «γνώμης σύνεσις» = φρόνησις τοῦ πνεύμα-
τος Θουκ. 1, 75· «καὶ γνώμαι δεδολωμέναι
ἦσαν ἀπάντων ἀνθρώπων» Πλάτ. Μενεξ. 210·
«γνώμαις καὶ σώμασι σφαλλόμενοι» Ξεν. Κυρ.
1, 3, 10· «εἰ γνώμην ἔχεις» = ἂν ἦσαι λογι-
κός, νοουεχής Ἀριστ. Ἀγ. 395· «τὴν γνώμην
προσέχειν τινί» = προσέχειν εἰς τι Ἡρ. καὶ οἱ εἰ-

«πρὸς ἑτέρω τινὶ τὴν γνώμην ἔχειν» τὸ πνεῦμα τοῦ εἰς ἄλλο τι διεσθάνειν. Δισχ. 3, 192. «πρὸς τὴν» = προθυμεῖσθαι. Θουκ. 2, 25. «ἐν γνώμῃ γίγνεσθαι τινός» = γίγνεσθαι γνωστὸν τινος, καὶ ἀπολαβεῖν τῆς εὐνοίας τινός. Ἡρ. 6, 374. «ἢν Μιλτιάδης Ἡρότων ἐν γνώμῃ γεγονώς» = ἦτο γνωστός καὶ ἐτιμῶτο. Ἡρ. «οὐ γνώμῃ διπλοῦν θέτο βουλάν» = δὲν ἐδίττατο πολλὸν καιρὸν Πινδ. Ν. 10, 67. «ὅστις γνώμῃ μὴ καθαρῶν» Ἀριστ. βiatr. 355. «εὐδοκεῖ γνώμῃ πολάσσοντες μακάρων τέλειτάς» = μετ' εὐσεβοῦς διαθέσεως Πινδ. Ο. 3, 41. «2) κρίσις, σκέψις (ἡ τοῦ ἐπικρινοῦς κρίσις ὀρθή) Ἀριστοτ. ἦθ. 6, 11) «γνώμην ἱκανός» = πλήρης συνέσεως. Ἡρ. 3, 4. «πᾶσι τῇ γνώμῃ» = σπουδαίως· μετὰ πάντας περιβαλὼν. Θουκ. 6, 45. «γνώμῃ ἐκόλαζε» = λογασιμῶς, διεδικατολογημένως. Σεν. Ἀν. 2, 6, 9. 3) κρίσις, ἀποφασίς· μάλιστα ἐπὶ ἀποφάσεων τῆς βουλῆς, ὡς καὶ τῶν δικαστῶν. «γνώμην ἔχειν περὶ τινός» μετ' ἐπομένου ἀπαρ. νομίζειν, πιστεύειν. Θουκ. 7, 15. μετὰ μετγ. «ὡς ἦδη κεκρατῆκός» Σεν. Κυρ. 6, 2, 4. «γνώμην ποιῆσθαι» = ἀποφασίζειν ἢ προτείνειν. Θουκ. 1, 128. «κοινῇ γνώμῃ γροῦμενοι» = κατ' ἀποφασιν κοινῇ. Ἡρ. 5, 63. γνώμην ἀποδείκνυσθαι, ἀποφανεῖσθαι, θέσθαι = γνωστὴν ποιεῖν, εἰδέναι τὴν αὐτοῦ γνώμην. Πλάτ. Γοργ. 446. «γν. εἰσφέρειν» = προτείνειν. Ἡρ. 3, 80. «γνώμῃ προκρίναι» Ἡρ. 3, 83. «γν. τινός ἐμπιπλάνα» = ἐκπληρόν. Σεν. Ἀν. 1, 7, 8. καὶ «γν. ἐκμπιπλάνα» Σεν. Ἑλλ. 6, 1, 15. «τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχοντες» Θουκ. 1, 140. «ἀπὸ γνώμης» = κατὰ πεποιθὲν Δισχ. Εἰμ. 611. «ἐπὶ τοιαύτῃ γνώμῃ» Θουκ. 3, 92. «ἀπὸ αὐτοῦ γνώμης», 4, 681. «κατὰ γνώμην τινός» = κατὰ θέλησιν τινός. Ἡρ. 5, 3. «παρὰ γνώμην» = ἐναντίον τῆς θελήσεως. Ἀλγ. Ικ. 451. καὶ παρὰ προσδοκίαν. Θουκ. 4, 40. «ἐκ μετῆς γνώμης» = συμφώνως. Δισχ. 10, 51. «μετὰ γνώμην» Θουκ. 6, 17. τὸ αὐτὸ δὲ· καὶ τὸ «εἰς μετῆς γνώμης εἶναι» Ἰουκ. 4, 138. «ἐς τοῦτ' αἱ γνώμαι συνεδραμον» Ἡρ. 1, 53. «κατὰ τοῦτ' αἱ γνώμαι συνεξέπικτον» = συνεφώνουν, 1, 206. «ἐπὶ τὸ αὐτὸ φέρουσιν αἱ γνώμαι» Θουκ. 1, 79. «συμφερέσθαι γνώμῃ», 4, 65. «ἄλλοις γίγνομαι τὴν γνώμην» = ἀλλάζω τὴν γνώμην μου, 4, 106. «ἡ τέχνης γνώμη» = ὁ σκοπός, δι' ὃν τὸ τέχνης ἡγέρθη, 8, 90. «ἐπὶ δὲ ἡ ἐπαρμένη δόξα, πλάνη» Σεν. Ἀλ. 51. 4) γνώμῃ διὰ βραχέων στίχων ἐκπεπραμέναι, συγασμοὶ καὶ βουλευματα σοφῶν ἀνδρῶν, καθολικῆς περιέχοντες συμβουλῆς περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον ἀισχιν. 3, 135, Ἀριστοτ. καὶ μετγ. 5) γνώμῃ = σημείον διακριτικόν, χαρακτηριστικόν. «οὔτε κακῶν γνώμης εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν Θεογ. 60. ὁ τῆς ἡλικίας διακριτικὸς ὁδοῦ» (ἐπὶ ἱππων) Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 6, 22, animus, sententia.

Γνώμη δόν, πονθάνεσθαι· γνώμην πρὸς γνώμην, ἦτοι ἐνδὸς ἐκείνου τὴν γν. Κητείν Δ. Ἀλ. 8, 43. Γνωμίδιον, τὸ ὄπλο τοῦ γνώμῃ Ἀριστ. νεφ. 320. Γνωμὶ-διώκτης, ὁ δὲ γνώμης ἐπιζητῶν Κρατείν, Σχολ. Πλάτ. σ. 330. Γνωμικός, 3 (γνώμη) ὁ εἰς γνώμης, ἀποφάσματα ἀνέκων· τὸ γν. = τὸ ἀποσπῆμα

τῶν» γράμ. «ποιητὴς γν. καὶ ποιητὴς γν. = ἡ τοῦ Σόλωνος θεογνωσίας καὶ ἀλλ. Ἀθην. 6, 191, gnomicus, sententiosus. Γνωμικός· γνωμολογικός. Γνωμὸ-διώκτης· ὁ δὲ γνώμης διώκτης. Γνωμὸ-δοτέω, ὁ γνώμην δίδωμι Σουδ. Γνωμὸ-δότης, τὸ ἡ δοθῆναι γνώμην. Γνωμὸ-δότης, ὁ δὲ δίδων γνώμην, συμ-δοτήν, καταπέθων. Γνωμὸ-δότης, ὁ δὲ γνώμης δοτῆς. Γνωμὸ-λογέω, (γνωμολόγος) διὰ τὴν γνώμης, ἡ ἀποσπῆματα Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 21. Γνωμὸ-λογητέον· γνωμολογῆσαι χρηστὸν Ἀριστοτ. ῥητ. πρὸς Ἀλ. 33. Γνωμὸ-λογίς, ἡ (γνωμολογία) τὸ μὲ γνώμης ἡ ἀποσπῆματα διὰ τὴν Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 21. «ἐπὶ δὲ συναθροίσις αὐτῶν Πλάτ. Κρατ. 2. Γνωμὸ-λογικός, 3 ὁ ἀνέκων, ἡ ἔχων κλί-σιν εἰς τὸ λέγειν γνώμης ἡ ἀποσπῆματα· τὸ γν. = γνωμολογία μετγ. Γνωμὸ-λογικός· γνωμοτυπικός Σουδ. Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 67, sententiose. Γνωμὸ-λόγος, 2 (γνώμη, λέγω) ὁ μὲ γνώμης διέκρινε, ἡ γνώμης συνάγων. Γνωμὸ-λόγος· γνωμολόγος Πλάτ. εἰς Τιμ. λιζ. Γνωμολογικός, 3 (γνώμων) 1) ἐπιτηδῆτος εἰς τὸ διακρίνειν καὶ ἀποφασίζειν, ἐμπειρος, εἰδη-μων, ἐπιστήμων, φρονίμος Σεν. ἀπ. 4, 2, 10. «τῶν στρατιῶν» = ἐπιτηδῆτος τὸς στρατῶν Πλάτ. πολ. 5, 467. 2) ἀνέκων εἰς τὸν γνώμην, ἦτοι εἰς τὸ ἡλ. ὠρολόγιον· ἡ γνωμολογία = ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἡλικία ὠρολόγια βιτρούδ. Ἀθ. 14, 139, peritus. Γνωμολόγιον, τὸ ὄπλο τοῦ γνώμων Πτολ. Γνωμολογία, ἡ (γνώμων) δυνάμις διακριτικῆς, γνωστῆς, κατὰ τῆς Σόλ. π. Κλ. Ἀλ. σ. 803. Γνωμο-τυπία· τὸ πρὸς τὴν γνώμην, κατασκευάζω γνώμης Ἀριστ. περ. 55, κομ. = γνωμολογία. Γνωμο-τυπία, ἡ ἀκριβὴς γνωμολογία Πλούτ. Γνωμο-τυπικός, 3· κομ. γνωμολογικός Ἀριστ. ἱπ. 1376. Γνωμο-τύπος, 2· γνώμης κατασκευάζων· ἄνδρες Ἀριστ. βiatr. 876· μέγιστοι, νεφ. 940. Γνώμων, ὁ (γνώμη) 1) ὁ γνώστης, ἐρευνῆ-της· θεωρῶν Δισχ. Ἀν. 1128. «τῶν παρα-γορῶν δι' ἐλαχίστης βουλῆς» Θουκ. 1, 138. «γλῶττα τούτων (τῶν ἀποδείξεων) γνώμων ἐν-εργάσθη» Σεν. ἀπομν. 1, 4, 5. ἐν Ἀθῆναις ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἐλεῖων Β. Ἀν. 228, Ἀντ. 7, 25. 2) ὁ δεικτὴς τῶν ἡλικιῶν ὠρολόγιον Πλούτ. καὶ αὐτὸ τὸ ὠρολόγιον Ἡρ. 2, 109, καὶ ἡ κλεψύδρα Ἀθην. 2, 42. 3) ὁ δεικτὴς δι' ὃν γνωρίζεται ἡ τῶν ἱππων καὶ ὄνων ἡλικία Πολύδ. 1, 182. ἐν γέν. 4) καὶ στάβλος Θεογ. «καὶ κανὼν τοῦ βίου» Λουκ. Ἑρμ. 76. «ἐπὶ γωνίαιτρον, Ἀριστοτ. κατηγ. 14, 4 ποτῆρα» «πάντες παραλληλογράμμοι χωρίως τῶν περὶ τὴν διάμετρον αὐτοῦ παραλληλογράμμοι» ἐν ὁποιοῦσιν σὺν τοῖς δυοῖ παραλληλοῖσι γνώ-μων καλεῖσθαι Εὐκλείδ. 2, 1. γνώμονες καὶ οἱ περιττοὶ ἀριθμοί, 3, 5, 7, 9, ὡς καὶ δυνά-μενοι καὶ τεθῶσιν εἰς ἐν ὁρθογώνιον τετράγωνον ὡς ἰσοσκελὴς γνώμων Βουκχ. φιλολ. 144, 80. μου, ἱπποκ.

λίαι, ἢ ἁλλὰ ἀρ. λεῖ γε γλαῖ· ἴδε γλοιός·
glutinosus.

Γλίσαι καὶ γλίσαι· παλ. Εὐ. Μ. 234, 24·
γλίσαι· τὸ παίζειν ἢ προθυμεῖσθαι· Εὐστ.
1550, 32· γλίσαι· παίζειν, ἀπατᾷ· Πούγ. λυδο.
λίτος· ἴδε λίγδος.

Γλίσαι, ἢ γλίσαι ἀρ. λεῖ·
λίτος καὶ γλίσαι, ὁ εἶδος πελέας (σφέν-
δαρου) Θεόφρ. ἀγρ.

Γλίσαι· δίδωμι· δαλματικὸν ἔθνος Πλίν. οὐρεσις·
λίαν ὠδης, 2· πελιδνός, σφενδαμίνος γεωπ.

λίαν· εὐτονόν, ἱσχυρόν· Εὐστ. 1560, 32.
Γλίσαι, ἀντὶ· πόλις τῶν Θηβῶν ἐπὶ τοῦ ὁ-
ρίου Ὑπάτου, κατὰ Γλασάντιος Πάου.

Γλίσαι· πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Πτολ.
λίσιον· ἴδε Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

Γλίσαι, γλίσαι· ἀντὶ· ἴδε γλίσαι.
Γλίσαι, ἢ ἀνδράχλη (δοτᾶν)· ἀνδρ. = ἡ
κοινὴ γλίσαι· Νικ. Γρηγ. ἐν Mailb. Aueod
1, 6, portulaca.

11· μεταφ. ἀφ' ἀφθής φειδωλία, φιλαργυρία,
πολ. 7, 5· 6) μικρολόγος, εἰς παραμικρὰ πράγ-
ματα ἐξέτασις καὶ μικρολογία Πλάτ. Θεμιστ.
5, anaritia, ienacitus.

Γλίσαι· γλίσαι, 2 (γλίσαι, γλίσαι)· με-
γάλῃ ἀνακατωμένος καὶ γλίσαιος ἱπποκρ.

Γλίσαι· γλίσαι, 2· γλίσαιος ὁμοίος, κολλώ-
δης ἱπποκρ.

Γλίσαι· γλίσαι, ὁ· ὁ μετὰ φειδωλίας, στενο-
χωρίας τῶν ἰδ. ὁλαφῶν τῶν ἀναγκαίων Ἀριστ.
ἐπρ. 193, ienacis, anaritia.

Γλίσαι· γλίσαι· κατὰ τρόπον γλίσαιος· γλ. προ-
θυμεῖσθαι· λιπαρός καὶ παρανομίαις ἄφρον·
Β. Ἀν. 32, 8· γλ. = δόλιθρος· Πούγ. λυδο.
ἰτα ἐπιτήδεια γλ. τῇ ἀπράτῃ ἐπαρῶντο· =

φειδωμένος Πλάτ. πολ. 8, 553, rantes· γλ.
ἀντίθ. τῷ προηλθός· συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν
ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν β-

λίγην, ὥστε τὴν γλίσαιος· = εὐτελώς, μόλις
Ἀριστ. πολ. 2· εἰς μετ' ἀκριβολογίας καὶ
λεπτολογίας· γλ. εἰκάζω· Πλάτ. Κρατ. 104,
rutidu.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γλίσαι· γλίσαι, ἀντὶ· ὁ θεμελιωτής τῆς
Γλίσαι· Στ. Βυζ.

Γόσας γόης, γοητικός· «τὰ εἰς ος τριούλ· ἀπλᾶ, τῶ α μόνον παραληγόμενα, δξύνεται, εἰ μὴ ἢ τρίτῃ ἀπὸ τέλους φύσει μακρὰ εἴη ἢ κατὰ διάστασιν σύμφωνον ἔχοι, ἀγλαός, ἀλαός, θα- ναός· τὸ δὲ γόσας ἐκ τοῦ γόης γέγονεν» Ἀρ- κάδ. 38, 11.

Γοάρεια ἴδε γοαρηνή.

Γοαρηνή καὶ Γοάρεια· χώρα τῆς Παλμυρη- νῆς Η. Ἀν. τῆς Δαμασκού Στ. Βυζ.

Γοαρία, ἡ πόλις Παλμυρηνῆς Πτολ.

Γοάρις, ιος, ὁ· ποτ. εἰς τὰ δυτ. παράλια τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ.

Γοάω, (συνκρ. gu, λατ. gemo) ἀπαρ. Ὁμ. γο- ἤμεναι Ἰλ. Ε, 502, γόοιεν Ὀδ. ω, 189, ἀόρ. ἔσαν Ἰλ. ζ, 500· κλαίω, θρηνώ· «γ. τινὰ» ἔνερ. = πλᾶν, θρηνώ τινα Ἰλ. π. 857 καὶ μτγν. καὶ μέσ. γοήσεται Ἰλ. φ, 124. Τῶν πι- ζῶν μόν. ὁ Ξεν. γοωμένη, Κυρ. 4, 6, 9. Παθ. γοηθεῖς=θρηνημένος Κρίναγ. 43 (7, 371)· οὕτω καὶ γοῖται Αἰσχ. Χο. 623, deploro.

Γόβα· εἶδος ἀκρίδων Αεὺτ. 11, 22, locusta.

Γόβαιον, ἄκρον, τὸ· ἀκρωτ. εἰς τὰ δυτ. τῆς Αουγδοῦν. Γαλλίας ἐγγὺς τῆς Βρετάνης Πτολ.

Γόβαλα ἴδε γόνατα.

Γοβολίτις, ἡ· χώρα τῆς Τσουμαίας Ἰώσ. ἴδε Γίβαλα καὶ Γομολίται.

Γόβαρας, ἱπών. Στεφάνου· τινὸς Φώτ.

Γοβρία, φανοί, λαμπτήρες Ἠσυχ.

Γόγγα, ἡ· ῥίξα τις φαγώσιμος φουμένη περὶ τὴν Βαθυλιανίαν ἐν τοῖς ἔλαισι = τῇ κριθῇ Γ. Πύγγ. α. 28.

Γογγάλαι· ἔθνος τῆς ἐνδοτέρω Αἰδύης Πτολ. Ἰσ. ἡ νῦν Gondsara.

Γογγίζω, γογγισμός· ἴδε γογγύζω.

Γογγύριον, τὸ· γόγγρος Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 1, 113.

Γογγυρο-εἰδής, 2· ὁμοιος μὲ θαλάσσιον ἔγ- γελον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 14.

Γογγυρο-κτόνος, 2 (κτείνω)· ὁ φονεύων τοὺς γόγγυρους Πλουτ. πῶτ. τ. ζω. φρον. 9.

Γόγγυρος, ὁ· 1) θαλάσσιος ἐγχεύς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2, conger 2) ἡ ἐν τοῖς δένδροις ἑκφυσις, ῥόζος Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1, 8, 6.

Γογγυρίζω κατὰ τὰς ὡς φωνῶ, κατὰ τινὰς = γογγυλίζω, γυλλίζω Ἠσυχ. «γογγυρίζω ὡς γοῖτος φωνῆσαι» Ἐτ. Μ. σ. 237, 40, grunnio.

Γογγυρώδης, 2· γογγυροῦδης Ἠσυχ.

Γογγυρώνη, ἡ· ἑκφυσις εἰς τὸν λαμόν, βρογ- χοκλήη, γοῖρας Ἰπποκρ. εἰς τὰ δένδρα, ῥόζος· ἴδε γόγγρος.

Γογγύζω μουρμουρίζω, δυσχερεστοῦμαι Ν. Δ. τουρτουρίζω, ἐπὶ περιστερῶν Πολυδ. 5, 89, murmurare, musso.

Γογγύλα, ἡ· γυν. ὄν. ἐκ Κολοφώνος Σουῖδ.

Γογγυλάτος, 3· ἐπιθ. παρὰ τὸ γογγύλη οἰ- νεῖ στρογγυλάτος παρὰ τὸ στρογγύλη Στ. Βυζ.

Γογγυλάτης, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διὸς (Λυκοφρ. 435) Ἰσ. ὡς συστρίφοντος καὶ ἐκσφενδονίζοντος τὸν κεραυνόν.

Γογγύλεμα, τὸ· στρογγυλευτόμενον τι σῶμα, στρογγύλεμα ἐκ τοῦ ἐπομ.

Γογγυλέω καὶ γογγυλεύω· συστρίφω Ἠσυχ. τὰ γογγυλεῦμα πα=στρογγυλεῦματα Ἠσυχ.

Γογγύλη, ἡ, καὶ γογγυλῖς, εἶδος, ἡ· εἶδος λαχάνου μὲ στρογγυλοῦδῃ τῇ ῥίζαν, γογγύ-

λι Διοσκ. Τὸ δὲ «γογγυλῖδος· τὸ γεωχαρὲς καὶ τὸ ἀναδιδόμενον ἄνω καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενον» Ἄιν.=ραπανολάχανον.

Γογγυλῖδιον, τὸ, ὄσκα. τοῦ γογγύλη· κόκ- κος, καταπότιον ἱατρ.

Γογγυλίζω (γογγύλος)· στρογγυλεύω, στρογ- γύλον τι ποιῶ Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 56, rotundō.

Γογγυλῖον, τὸ γογγυλῖδιον· ἴδε γογγύλος.

Γογγύλιος· γογγύλος Γαλην.

Γογγυλῖς, ἡ· γογγύλη.

Γογγύλω· γογγυλίζω Ἀριστ. θεσ. 56.

Γογγυλο-εἰδής, 2 (εἶδος)· στρογγύλον ἔχων σχῆμα Σχολ. Νικ. θηρ. 855.

Γογγύλος· στρογγύλος· «γογγύλας μάζας δι' ὅλης ἡμέρας τετριμμένας καὶ μεμαγμένας» = σπικτὰ ζυμωμένους κριθίνους ἄρτος ὀλοστρογγύ- λος Ἀριστ. εἰρ. 28, rotundus.

Γογγύλος καὶ Γόγγυλος, ὁ· 1) Ἐρετριεύς τις ἐπίσημος Θουκ. 1, 128· 2) Κορίνθιος Θουκ. 3) Ἀγίος Ἀθῆν.

Γογγυλό-σκηνος, 2 (σκηνή)· στρογγύλην ἔχων τὴν σκηνήν, τὴν κατοικίαν Ἀρ. λεξ.

Γογγυλο-σπάραγον, τὸ· ῥαπανοσπάραγον, ἀνάμικτον ἐκ ῥαπάνου καὶ ἀσπαράγου, σπρω- νον οὐκ ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ σπύρου ἀλλ' ἐκ τέχνης καὶ σκευασίας τινὸς γεωπ. 12, 1, 8.

Γογγυλώδης, 2· στρογγυλοεἰδής Σχολ. Ἀ- ριστ. εἰρ. 789.

Γογγυλο-ωπός, 3 (ὥψ)· ὁ στρογγύλον τὸ πρόσωπον ἔχων λεξ. Γαζ.

Γογγύσις, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἀρ. λεξ.

Γογγυσμός, ὁ (γογγύζω)· μουρμουρίσμα, δυ- σαρλόχεια Ἀναξανδρ. Β. Ἀν. 87, murmur.

Γόγγυσος· γογγυστής, ψιθυριστής γλωσ. θ. παροιμ. 16, 28, murmurator.

Γογγυστής, ὁ· ὁ γογγύζων, δυσχερεστοῦμενος ἐκκλ. murmurator.

Γογγυστικός, 3· ὁ εἰς τὸ γογγύζειν ἐπιρρε- πής, ἀγανακτικὸς ἐκκλ.

Γογγυστικός· κατὰ τρόπον μουρμουρίζοντος καθάπερ ἡ τρυγὼν Ἐτ. Μ.

Γόγγων· μωρός Ἠσυχ.

Γογγωτά, βέλη γλωχινωτά Π. Αἰγ. 6, 88· ἴδε γλωχίν.

Γόδα· ἔντερα παρὰ Μακεδ. Ἠσυχ. intestina.

Γοδᾶν· κλαίειν π. Κυπρίους Ἠσυχ. Ἰσ. γοῖαν, ἀλλ' ἴδε γοδόν.

Γοδᾶνα· πόλις ἐν Ἀρίᾳ Πτολ. 6, 17, 5.

Γόδασα· πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἀνατολῆ- κως τῆς Σεβαστείης Πτολ.

Γόδατος· θήρα, Ἰσ. λ. Ἑβραϊκῇ venatio.

Γοδολίας, ὁ· 1) ἐπαρχος τῆς Ἰουδαίας Ἰώσ 2) μὴνὸς ὄν. Σουῖδ.

Γοδόν· γόητα Ἠσυχ. πρὸλ. γοσιόδοος.

Γοδοῦλος· λάλος Ἠσυχ. Ισομικ.

· ἀείδων καὶ γοιδὸν (ὡς μακεδανὸς καὶ μακε- δονός)· ἀξιοθρήνητος, γοερὸς Αἰσχ. ἔκ. 69, lugubris, ἰσέρρος, 3 (γόςος, γοῶω)· 1) κλαίειν. θρηνῶν μετ' ἀναστεναγμῶν· «νόμον ἱεῖσα γοιρόν» = θρηνώδῃ Εὐδρ. Ἐλ. 188· δάκρυα Φοιν. 1567· μέλος, Ἐκ. 84 καὶ μτγν. πεζ. «γοιρόν φλέγ- γεσθαι» Λουκ. Θουκ. 12· 2) ἀξιοθρήνητος· Αἰσχ. Ἀγ. 1149· ἐπὶρ. γοιρῶ· Σχολ. Αἰσχ. Περσ. 1049, flebilis, miserabilis.

γοιρώς, ἐπὶ τοῦ γοιρώς Σχολ. Λισχ. Πέρο.
149, Hebliller.

οἶον, ὦ, ἰών. καὶ γόημι (ὄθεν γοιρώς καὶ γο-
μῆναι παρ' Ὀμ.) γοῶν ἴδε γόω.

οἷα λήντ καὶ Γοῦλινη, πόλις Πόντου Πτολ.
οἷνας, εἶτε γοῖνας ὅν, κύρ, Ἐπιγρ.

ὄη γόος, θρήνος.

οἷμῃναι ἴδε γοῶν καὶ γοῶν.

οἷμῃ γοῶν, ὄθεν γοῆμῃναι Γλ. Ξ, 502 (κυρ-
τὸ γοῆμῃναι ἀπαρ. ἐν. τοῦ γοῶν, συγχ. γοα-
μῃναι, ὡς πεινῆμῃναι ἐκ τοῦ πεινῶν).

οἷμιαν, 2· γὰρ ἀνωτ. φωνή Νον. Δ. 1, 127 = γοιρά.
οἷ-πλανής, 2· ἀπατεῶν ἀμφ.

οἷρδ' γοιρώς Λυκοφρ. 1057.

ὄης, ητος, δ (γοῶν) 1) θρηνώδης, κλαψιδ.
Λισχ. Χο. 809· 2) «ὁ μετὰ γόου ἐπὶ δῶν» Εὐστ.

μάγος, ὅστις μὲ μαγικὰς φωνὰς καὶ ἄσματα
ἔξαπατᾷ καὶ σαγηνεύει τὸν κοινὸν λαόν, ἀλλὰ

συνήθ. ἐν κακ. σημ. «-καὶ ἐπωδός» Εὐρ. Ἰππ.
1038 «γόροι καταειδόντες τῷ ἀνέμῳ» Ἡρ.

δ, 105· «ἄττικῶτ. τοῦ μάγος» Β. Ἀν. 31 ἐν
γίν. πλάνος, ἀπατεῶν κατὰ Μοῖρ. Ἀττικόν,

ἀντὶ τοῦ Ἑλλήν. κόλας Πλάτ. συμμ. 203· «ὁ
γ. καὶ φαρμακεύς» Δημ. 18, 276· «ὁ γ. καὶ

σοφιστής», σοφ. 285· «ὁ γ. καὶ μισρός» Δειν.
1, 92, Δημ. praestigiator, incautator

οἷσι δὲ ὁδός, ἀπατεῶν Ἡσύχ.

οἷσι τε, ἡ (γοητεύω) ἀπάτη, ἀγυρτεία· «ἐ-
πωδὸς καὶ μαντεία πᾶσαν καὶ γ.» Πλάτ. συμμ.

202· καὶ μαγεία· «ἐπὶ τῷ ἀνάγειν νεκρὸν δι'
ἐπιλήσεως, ὅθεν ἐφρήται ἀπὸ τῶν γόων καὶ

τῶν θρηνῶν τὸν περὶ τοὺς τέλους γενομένων»
ἀρ. λεξ. πρὸλ. μαγεία καὶ φαρμακεία Πολ.

15, 17, 2· «ἐπάτη καὶ ψευδολογία» Λουκ.
Νιγγ. 15· «ἡ τῆς φύσεως γ.» ἐνθα ὁ ἀνθρω-
πος πράττει μετ' ἀμυδρᾶς συναειδήσεως Πλωτίν.

ἐν Villosis Ἀν. 2, 236· μὲ σημ. καλὴν, «ἡδον-
ὴς τῷ μὲν δι' ὧτων ὄνομα κλησὶς ἐστί, τῷ

δὲ δι' ὀσμᾶν γοητεία» Πλουτ. ποτ. ζ.
φρον. 3, 143, incantamentum.

Γοητευμα, τὸ ἔργον γόητος, ἀγύρτου, ἀπά-
τη, ἀντιθ. τῇ ἡδονῇ Πλάτ. Φιλ. 44, praestigiae.

Γοητεύσεις, ἡ ἀπάτη, ἀγυρτεία· «ψυχὴ ἀπα-
θεῖς εἰς γοητεύσιν» Πλωτίν. 2, 285.

Γοητευτής, ὁ ὁ γοητεύων Συνοφ. κανον.

Γοητευτικός· γοητικὸς μὲν. Πολυδ. 4, 84.

Γοητευτικός, ἐπὶ τοῦ γοητευτικὸς Πολυδ.
Γοητεύτρια, ἡ μαγεύτρια, ἔξαπατῶσα Εὐστ.

Γοητεύω εἶμαι γόης, ἔξαπατῶ τινα διὰ μα-
γείων, σύρω πρὸς ἑαυτὸν, δελεάζω «διὰ τῶν

ὧτων τοῖς λόγοις» Πλάτ. σοφ. 234· «καὶ
κατεπάδω», Ρογγ. 484· «γοητευθεὶς καὶ φενα-
καθεὶς» Δημ. 19, 102 καὶ μὲν. Incanto

Γοήτης, συ, ὁ γοητευτικός, πλανητικός, ἀ-
πατηλὸς λ. Γαζ.

Γοητιάς, δ· γόης Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 183.

Γοητικός, 3· ἀνέκων εἰς γοητείαν, θαυματο-
ποικὸς μὲν.

Γοητικός· ἐπὶ τοῦ γοητικὸς Πολυδ. 4, 21.

Γοήτης, ἴδος, θηλ. τοῦ γόης· «μορφή» Στρατ.
34 (12, 192), praestigiatix.

Γοητό-στομος, 2· ὁ ἔχων στόμα γοητευτι-
κόν· «τί μοι καρπὸν παγιδευτικὸν προσήγαγες
γύναι γοητόστομος» Ψευδογρύς. 8, 7, 259.

Γόθου ἴδε Γόθοι.

Γοθολία, ἡ μήτηρ Ὀγοζίου, Βασιλ. 4, 11.

Γοθονίη λ. ὁ κριτής Γοδαίων.

Γοτ, γοτ, (πρὸλ. καί)· μέμνησις τοῦ γυλλισμοῦ
τῶν χοίρων Ἀπρ. Θ. 4 (11, 327).

Γο(δ) κήριον, κορίανδρον, φυτὸν τι Διοσκ. 455.

Γοτδ' αὖ οἶδα Ἡσύχ. σιοι.

Γοίδημι· ἐπίσταμαι, ἀντὶ εἶδημι αἰολ. τὸ
δασὺ πνεῦμα εἶτε τὸ δίγαμμα ὡς ἐν τοῖς γοτ,

γοτδ, γοίνος καὶ τῶν ῥηματ. ἡ κλίσις εἰς μι
τῶν αἰολέων ἐστί Κωπ ἐν Γογγ. σ. 619

Γοιδουλος· λάλιος = λάλος Ἡσύχ.

Γοιδύες· βλατῆρες Ἡσύχ. Iota, habenas.

Γοτναξ· βλαστός ἀμπέλου Ἡσύχ. ἴδε γοτνός,
rampinus.

Γοιν-ἀρυσσις· οἶναρχή = οἶνηρυσσις = ἀγγεῖον ὡς
κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσι L. Dindorf.

Γοινέες· κόρακες Ἡσύχ. canvi.

Γοτνός· οἶνος μετὰ διγὰμ. ἴδε γοινάρυσσις.

Γοττος, ὁ· γοτσαν ἡ γοττον, ῥόπον Ἐτ. Μ.
51, 17, sordes.

Γοισώ καὶ γοισοῦται· πλατύνεται, ἐλαύνεται,
χαλκεύεται, κάμπτεται, κοιλαινεται Β. Ἀν. 233.

Γοττα· οἷς Ἡσύχ.

Γοττα· κριθαί, γράσσις Ἡσύχ. ἴδε γοττος· καὶ
γοτταί, hordeum, gramea.

Γοττος· ἴδε γοττος.

Γοιράθα· πόλ. εἰς τὰ ἐνδοτερά της εὐδ. Ἀραβίας.

Γοιτόσυρος, ὁ· ἐπὶ θ. Ἀπόλλωνος παρὰ Σκύ-
θαις Ἡσύχ.

Γολαμός· διωγμός Ἡσύχ. διαφ. «
οὐλαμός, ὡς θρανός = αὐρανός, persecutio.

Γόλανα· ἀγκύλη, ἀντ' λαθεῖς Ἡσύχ. amentum.

Γολγητίς, ἡ ἔθν. τοῦ Γόλγοι Στ. Βοζ. Goltis.

Γόλγιοις, 3· ἴδν. τοῦ Γόλγοι Στ. Βοζ. Goltis.

Γολγοθᾶ καὶ Γολγοθᾶ· τὸ βλ. της Ἱεροῦ-
σαλήμ καίμενον ὑψιπέδιον Ματθ. 27, 33.

Γόλγοι, ὧν, αἰτ. δωρ. οἱ· πόλις της Κύπρου,
ἐνθα ἐλατρεῖτο ἡ Ἀφροδίτη Θεοφρ. κατ. Γόλ-

γιοις, ἰα καὶ ηῖς, ὅθεν τὸ ἐπών. της Ἀφροδίτης
Γολγία Στ. Βοζ.

Γόλγον· Γόλγοι, καὶ Γόλγιον οὐδ. Θεοφρ. 15, 100.

Γόλγας, ὁ· ἡγεμὸν της τῶν Σικυωνίων ἀποι-
κίας καὶ ἱδρυτής τῶν Γόλγων Στ. Βοζ. κατὰ

Σχολ. Θεοφρ. 15, 100 υἱὸς Ἀδωνίδος καὶ Ἀ-
φροδίτης.

Γόλησις· κακοδαμονία Ἡσύχ. miseria.

Γολιάθης καὶ Γολιάθ, ὁ· γίγας ἀγωνιστής
ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσ.

Γόλλακα· λάκκον (x. διὰ λ. αὐλάκα) Ἡσύχ.
Iovcam.

Γόλμις· ψάρ, τὸ ὄρνιν Ἡσύχ.

Γολμοί· στολμοί Ἡσύχ. ἴδε γυλλός, vestimenta.

Γολδή καὶ Γολόν· ὄν. τόπ. Σουδ.

Γολοινά· χλωρὰ Ἡσύχ. virida.

Γολομείη· βοτάνη Ἡσύχ. herba.

Γολύσσης καὶ Γολύσσης, συ, ὁ υἱὸς Μασσ-

νάσσου, βασιλέως της Ναυμαδίας Δ. Σικ. 32, 24.

Γολύριον· κίλινος, οὐκ εἶναι Ταραντίσιος Ἡσύχ.

Γομαδαίων, νῆσοι δύο· δύο νῆσοι ἐν τῷ Ἀρ-

δικῷ κόλπῳ Πτολ.

Γόμαρα· πόλις ἐν Ἀσσυρίᾳ Πτολ.

Γομαρεῖς· οἱ καὶ Ἑλλήνας Γαλάται ἐν Ἀσίᾳ
Ἰώσ.

Γόμνη· ὀρίανον καὶ γονώνη· ὀρίανος· Ἡσυχ.
Γομαλίσαι· ἴδε Γοδολίτης Στ. Βυζ.

Γόμον· ἴδε γόμορ.

Γομὸρ ἢ γόμορ· μέτρον τῶν κρητῶν, τὸ κα-
λοῦν. ὁκελὶς ὡς ἐν τῷ προφήτῃ Ὡσηΐ· «με-
θύνους ἐγὼ». Ἐπιφάν. π. μετρ. καὶ βίβρ. 2, 178.

Γόμορ· ὄν. κύρ. Πρωδ.

Γόμορρα· μέτρον τῶν ἴδε γομῶν.

Γόμορρα, ας καὶ Γόμορρα· καταστρεφείσα
πόλις τῆς Παλαιοῦς Ν. Δ. Ρωμ. 9, 29.

Γόμος, (γέμω)· τὸ φορτῶμα τοῦ πλοίου, πραγ-
ματίζεται· Πρ. 1, 194, ἐν γέν. σκεύη· Ἐβδ.

Γομο-φόρος, 2· ὁ βάρη, φορτώματα φέρων.

Γομόω· πληροῦν· Ἡσυχ. μετὰ διπλῆς αἰτ. «ὅσα
εὐρεῖ πλοῖα ἐκρίτης, καὶ ἐγδύωσιν αὐτὰ ὀνι-
κῇ καὶ Γομικῇ γαῖρα»· Ἰ. Μαλαχ. 404, 12.

περὶ τῆς συντάξεως· αὐτῆς ἴδε γομίζω καὶ γέμω.

Γομφάριον, τὸ, ὅπου· τοῦ γόμφου· Σχολ. Ὀππ.
ἀλ. 1, 112.

Γομφεύς, ὁ· ἀγαματοποιεῖς τῆς Τατιάνας.

Γομφηλῆ, ἡ· ἡ ὑπὸ τὰς γνάθους σιαγὼν Πα-
λυδ. 2, 73, maxilla.

Γομφιάζω· αἰσθάνομαι πόνον ἐν τῷ ἐκφύεσθαι·
τοὺς γομφίους δόντας· Ἐβδ.

Γομφιάσις· τῷ ἐπομ. Δίστακ.

Γομφιασμός, ὁ· ὁ ἐν τῷ ἐκφύεσθαι τοὺς γομ-
φίους δόντας πόνος· Ἐβδ.

Γομφιδ-δομπος, χαλινός (γύμπος, δομπος)
· ὁ διὰ τῶν δόντων ἡγῶν, κτυπῶν Κοῖν. Μακκ.
6 (6, 233).

Γομφίος, ὁ, δηλ. δόδους· τραπέζιτης (ἐκ τοῦ
γόμφου ὡς ἐκ τοῦ σχήματος)· Πρ. 3, 83· ἀ-
παντας τοὺς γομφίους ἐξέκοψεν· ὥστε δὲν δύ-
ναμαι ἀνεντρίβω τὰς ἀμυγδαλὰς Φρόν. Ἀθην.
2, 52· ἐπὶ δὲ ἡ γλῶσσα τοῦ κλειδίου «τὰ
λακωνικά (κλειδιά)· τρεῖς ἔχοντα γομφίους»·
Ἀριστ. θια. 423, molitoris.

Γομφό-δετος, 2· μὲ ἥλους δεδεμένος· - δόρυ
= πλοῖον Ἀισχ. ἱκ. 826.

Γόμφοι· πάλ. 1) τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑστιάω-
τιδος, ὁ γόμφοι κατὰ τῆς Ἡσυχίου Στράβ.
κάτ. Γόμφοι καὶ Γομφεύς Στ. Βυζ. 2) οἱ ὕστε-
ρον Φίλιπποι ἐν Θεσσαλίᾳ Στ. Βυζ.

Γομφό-παγῆς, 2 (πῆγναι)· ὁ διὰ καρφίων
στερεὰ συνδεόμενος· ῥήματα· τὰ τοῦ Ἀισχ.
λου τολμηρῶς πολυσύνδετα· Ἀριστ. βίβρ. 823.

Γομφίον, τὸ· γομφωτήριον, ξύλον εἰς γόμφον
· Ἡσυχ. clavivulus.

Γομφίος, ὁ, δηλ. δόδους (ἐκ τοῦ γόμφου διὰ τὴν
μόρφην του)· μολίτης, τραπέζιτης· Πρ. 9, 83·
«τοὺς γομφίους ἀπαντας ἐξέκοψεν», ὥστε δὲν δύ-
ναμαι ἀνεντρίβω ἀμυγδαλὴν Φρόν. κωμ. Ἀ-
θην. 2, 52.

Γομφίτης, ὁ· γομφίος δόδους· Ἡρωδ. ἱερ. 16.

Γομφό-δετος, 2· μετὰ γόμφων συνδεόμενος·
- δόρυ = πλοῖον Ἀισχ. ἱκ. 826.

Γόμφος, ὁ· σπῆν· Σχολ. Ἀριστ. ἱερ. 461·
«σπῆναι σπένειν» τὰς σανίδας· ξύλινα δηλ.
καρφία, δι' ὧν σπένονται καὶ συναρμολογῶνται
ἐλλήλας τὰς τρυπημένας σανίδας τὰ πρὸς οἰκο-
δομήν τοῦ πλοίου Ὀδ. ε, 248· ταῦτα δ' ἴσαν
καὶ ἐκ ξύλου καὶ ἐκ γὰλλου ἢ αἰθέρου· γόμ-
φος δ' ὁ πλοῖον γαλῶς ἐν ὁλοσύνῃ οὐδὲ σιδήρος,
ἀλλὰ λίθου τοίχων ἀρμονίᾳ δίδεται· πρὸλ.

Ἀντιφλ. 27, (9, 306), Πολ. 13, 7, 9 (πρὸλ.
ἥλος)· ἐπὶ καρφίον τοῦ δρόστρου Ἡσ. ἐρ.
429· ὁ δὲ Ἀριστοτ. τὰς τρεῖς εἰδῆς, δι' ὧν
συνδέονται τὰ σκάφη πρὸς ἄλληλα, κόλ-
λιν, γόμφων, συνδεσμένων, Μεταφ. 9, 1· ὁ Λουκ.
Γαλλ. 24, γόμφους· ἥλους, μοχλοὺς. Περὶ δὲ
Ἡρ. 2, 96, ὅπου περιγράφεται ἡ Αἰγυπτιακὴ
πλοῖον κατασκευὴ· γόμφοι = ξύλινα καρφία,
σπῆναι, πᾶσαι, συνάπτοντες τὰ σανιδώματα
τοῦ πλοίου. Ὁ δὲ Ἀριστοτ. π. Ζ. μορ. 2, 9·
«οἷον γόμφοι» καλεῖ τὸν σύνδεσμον καὶ τὴν
διάρθρωσιν δύο κολλῶν δαστέων διὰ τοῦ μεταξὺ
αὐτῶν κειμένου ἀστραγάλου καλουμένου, ele-
vus, junctura.

Γομφό-παγῆς, 2· γόμφοις συνηρμοσμένοι
· Ἡσυχ. καὶ μεταφ. ῥήματα γομφωπαγῆ· συν-
θετα Ἀριστ. βίβρ. 824.

Γομφό-τομός, 2 (τέμνω)· ὁ μὲ γόμφους, ξύ-
λινα καρφία διατρυπημένος Νόν.

Γομφῶν, (γόμφοι)· διὰ γόμφων συνδένω, ἴδ.
ἐπὶ πλοίων· Ἰσίδωρ Νόν. 40, 448· ἀλλ. δὲ μόν.
πρὸ. «γεγόμφωται σκάφος» Ἀισχ. ἱκ. 435·
«ναὺς γομφωθεῖται» Ἀνθ. 9 (11, 248) ἐπὶ συν-
δέσεως, συμπήξεως καὶ ἀποτελειώσεως τοῦ
πλοίου, τοῦ ὁποῖου τὸ σκελετὸν ὅλον ἵσταται·
μεταφ. «μὲν οὐκ ἐλάνθανεν τεκταινόμενα τὰ πρᾶ-
γματ', ἀλλ' ἠπιστάμην γομφώμεν» αὐτὰ καὶ
κολλώμενα· Ἀριστ. ἱερ. 461· καὶ «γάλα γομ-
φῶν» = πηγνύνα· Πλουτ. 193, compingo.

Γομφώδης, 2 (εἶδος)· ὁ γόμφοι εἶδος· ἔχων.

Γομφώμα, τὸ (γομφῶν)· τὸ διὰ γόμφων συν-
ηρμοσμένον καὶ συνδεμένον, ὅλον πλοῖον καὶ
ἂ καὶ αὐτὴ ἡ σύνδεσις καὶ ἀρμολογία· «ναὺς γομ-
φώματα» Ἀισχ. 2, 26· ἐπὶ «τοῦ ζεύγματος
γόμφωμα» = γέφυρα· Πλουτ. Μεταφ. 15, καὶ =
γόμφοι, Τυχ. Ρωμ. 9, compages.

Γομφώσις, ἡ· ἡ διὰ γόμφων σύνδεσις καὶ στε-
ρώσις Σχολ. Θεοκρ. 7, 105· ἐπὶ ἡ συνάρθρω-
σις, ὡς ἡ σφηνώσις τῶν δόντων ἐν ταῖς σια-
γῇσι Γαλιν. compactura.

Γομφωτήρ, ἥρος, ὁ· ὁ ναυπηγὸς Ἀνθ. 9, 31.

Γομφωτήριος, 3· τῷ ἐπομ. μετγ. «τὰ γ.» =
τὰ πρὸς τοῦτο ὄργανα· οἰήσοι Σχολ. Ὀδ. ε, 246.

Γομφωτήριον, τό· ἥλος Ἡσυχ. «πάντα τὰ
διατρητὰ δυνάμενα (τέρετρα), γομφωτήρια
καὶ τρύπανα» Σχολ. Ὀδ. ε, 246, conagmenia-
torium.

Γομφωτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διὰ γόμ-
φων συναρμολογίαν· ἡ γ. = ἡ τέχνη τοῦ διὰ γόμ-
φων συναρμολογεῖν Πλατ. πολ. 280.

Γομφωτός, 3 (γομφῶν)· συνδεόμενος μὲ ξύ-
λινα καρφία· «πλοῖα γομφωτά» = διὰ πασσά-
λων ἠνωμένα, ὥστε νὰ δένωνται καὶ νὰ διαλύ-
ωνται πάλιν Στράβ. 16, 741.

Γόμων, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Μαυριτανῶν Δ. Σικ. 36, 1.

Γοναγόν, τό· κώμη 40 μίλια τῆς ἐν Συρίᾳ
Ἀπαμείας ἀπέχουσα Μοσχ. 1151.

Γονα Διὸς δαίμων· ἴδε γονά.

Γόναν καὶ γονάς, ἡ μήτηρ Λακων. Ἡσυχ.

Γονάτας, ὁ· ἱππῶν. Ἀντιγόνη βασιλεὺς τῆς
Μακεδονίας ἴδε Ἀντιγόνη.

Γονατίζω (γόνυ)· 1) «τῷ γόνυτι κλῆται» ἢ
Ἀν. 31· 2) πίπτω ἢ ἵσταμαι εἰς τὰ γόνατα·
λεξ. 3) βάλλω τι εἰς τὰ γόνατα.

Γονάτιον, τό, ὀπὸκ. τοῦ γόνου· καί=βουδών
 Σχολ. Νικ. Θερ. 541· «ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονα-
 τίου» ἔκφρασις ἐκ τῶν τῆς παλαιστρας Λουκ.
 δν. 10· μέρος τι τοῦ ἀρότρου· Ἐτ. Γουδ. 130, 34.
 Γονάτις, ἡ· τὸ γόνου τοῦ καλάμου καὶ τῶν
 ἄλλων φυτῶν· «ρίζαι καὶ βάσεις, καὶ καλάμη,
 καὶ αἱ γονατίδες»· Ἐπιφάν. 1, 599.
 Γονάτισις, ἡ· ἡ τοῦ γονατίζεω ἐνέργεια γραμ.
 Γονατό-δεσμός· ὁ τοῦ γόνατος δεσμός.
 Γονατόν, τό· γόνου, βαρβ. τύπ. Ἡρώδ. Ἐπίμ. 16.
 Γονατόμαι, παθ. γόνατα, ἦτοι κόμβους ἀ-
 ποκτῶ, ὡς αἱ καλαμιαὶ τῶν σπαρτῶν, ἐπὶ στα-
 γῶν καὶ καλάμων θεόφρ.
 Γονατ-ώδης, 2 (γόνου, εἶδος)· ὁ ἔχων γόνα-
 τα, ἦτοι κόμβους, ὡς τὰ καλάμια καὶ αἱ κα-
 λάμια τοῦ σίτου Θεόφρ.
 Γονάω· γεννῶ Ὑπόγ. gigno.
 Γόνδην· τὸ ἐκ τοῦ σπέρματος τήριχον παρὰ Παφλα-
 γῶν αἰτ. τοῦ γόνδης Σχολ. Λουκ. Γαλλ. 22.
 Γονδοβάνδης· ἀδελφός τοῦ Ῥεκμήρου.
 Γόνδρα· Ἑλληνικὸν ἔθνος Στ. Βυζ. δὲ καὶ ἑνὶ ὄρῳ
 καὶ Ῥύνδρα καλεῖται Ἡρώδ. Ἰδε Ῥυνδαίοι.
 Γονεῖα, ἡ (γονεῖα)· γέννησις Σουδ. generatio.
 Γονεῖς, καὶ Γονεῖς· πόλ. ἐν Ἑλλάδι, ἥς οἱ
 κατ. Γονεῖς, Ἀστυνοπόλιν μετέπειτα ὠνο-
 μίσθησαν Στ. Βυζ.
 Γονεο-κτονία· ἴδε γονοκτονία.
 Γονεὺς, ὁ (γονεὺς)· γεννητὴρ, πατήρ, ἰδ. ἐν
 πλ. οἱ γονεῖς Ὁμ. ὕμν. Διμ. 230· «ὁ πέμπτος
 γονεὺς=πρόγονος, προπάτωρ»· οἱ γεννήσαντες
 καὶ οἱ ἔσθωθεν γονεῖς· Ἡρ. 1, 91 Ἀριστοτ. 1.
 Ζ. 7, 6· καὶ ἐπὶ ζώων Ἡρ. 3, 109, genitor.
 Γονεὺς, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ Κυρηναϊκῷ νομίσματι.
 Γονεῦσι, (γονή)· βέλλω (γονήν) σποράν, ἵνα
 γεννηθῇ τι, ἐπὶ φυτῶν Θεόφρ. ἐπὶ ὀστρίων θέτω
 γονήν· ἐπὶ πτηνῶν, = νεοσσάν, κλωσσά, γεννῶ
 Πλούτ. πότ. ζ. φρον. 30, genero, gigno.
 Γονή, ἡ (GEN, ἴδε γόνος)· 1) γέννησις Πλάτ.
 νόμ. 12, 967· «ἀλόγον μετῆλθεν Ἑρακλείδης
 γονατὶς Πινδ. 1. 6, 7· τὸ γεννᾶν, ἡ γέννα, ἡ
 δὲ ὄδωσις Εὐρ. Φοιν. 355· «ἄνθρωπος ἐν γο-
 νατὶ ὁρώμενος» Πλούτ. «γονή περὶ τῶν γε-
 νιτῶν» = πρεσβύτερος Σοφ. Οἰ. Κ. 1296· ὅθεν
 τὸ γένος, ἡ γενεά· «ὡ γονή γενναίε» Σοφ. Οἰ.
 τ. 1469· «ματὴρ ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν»,
 Ἀντ. 966· «ὁ ἀπὸ τῶν γονατῶν» κατωτέρως
 γενεάς, Αἴ. 1073· «τὴν οὐκ Ἀθηναίος» = ἐκ
 γενετῆς, τὸ γένος Ἀθηναίος Αἰῶν. 8, 335· 2)
 τὸ γεννηθῆναι, οἱ ἀπαρῶναι Ἰλ. ω. 539· «γονή
 τέκνον διέτυχος» = διδόναι Εὐρ. Μήδ. 1136·
 ἐπὶ ζώων· «γονάς ποιησάμεν» = κατ' εὐχὴν τινα
 Αἴσχ. 1, 111· ἐπὶ φυτῶν, Πλάτ. Ἀξίολ. 371·
 ὅθεν καὶ τὸ γένος, γενεά Πινδ. Π. 4, 148· «τρί-
 τος γε γέναν πρὸς δέκα ἑλλασιν γονατὶς» Αἴσχ.
 Ἡρ. 776· 3) τὸ γεννᾶν, τὸ σπέρμα Ἡσ. Ἐρ. 531·
 «γονή τὸ ἀπὸ τοῦ γεννητῆρος καλεῖται αἷτιον»
 Ἀριστοτ. γ. Ζ. 1, 18· ἔτι τὸ ἀνδρῆσιον καὶ γο-
 νατικὸν γεννητικὸν μῆριον Ἰπποκρ. semeugo-
 nitale.
 Γονή· νάρκισσος, τὸ φυτὸν Ὑπόγ.
 Γόνθος· κόγχη Ἀρχαῖ. 49.
 Γονίας, Αἴσχ. Χο. 1063· «ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐ-
 ρίας κινήθῃ χαλεπὸν πνεῦμα» Σχολ. Ἰσ. παρὰ
 τὸ γόνιος = γόνιμος.

Γονικεῦσι· κτήματα περικάλει κατέχευ Γ.
 Παχ. 2, 33.
 Γονικός, 3· ὁ εἰς τὴν γέννησιν ἀνήκων =
 σπέρματος κένωσης Ἀριστ. προβλ. 4, 26· 2) εἰς
 τοὺς γονεῖς ἀνήκων, πατρικός μετρ.
 Γονιμο-ποιός· ὁ ἀπογόνους γεννῶν Δ. Ἀ-
 ρεοπ. π. οὐρ. ἱερ. 15, prolificus.
 Γόνιμος, 2 καὶ 3) ἐπιτήδειος εἰς τὸ γεννᾶν,
 δυνατός γεννᾶν, καρποφόρος· «φλέψ = γεννη-
 τικὸν μέλος Ἀνθ. 6, 218· «ἀτεκνοὶ καὶ γόνι-
 μοὶ γυναῖκες» Ἀριστοτ. προβλ. 4, 2· «γόνιμος
 ὢν», γ. Ζ. 2, 5· ἀντίθετ. τ. ὀπνῆμα· ἐν
 γέν. εὐκαρπός· γύαι Πλάτ. ἐπιν. 1, 310· καὶ
 τινός, π. χ. «νέφος ὕδατος γόνιμον» Ἀριστοτ.
 κοσμ. 4· «ἡ γῆ πολλῶν θηρίων γόνιμος» Αἴλ.
 1. Ζ. 7, 5· μεταφ. «ἡ γόνιμος ἀπάσις ἡδονῆς
 ἀκολασίς» Πλούτ. δεισιδ. 1· 2) ἐμβρυον, παι-
 διον, εἰς γέννησιν ὥριμον παιδίον, πύξιμον
 ἔντελός Ἀριστοτ. Ζ. 1. 7, 4, 5, 6· 3) ἡμέρα,
 μῆν, ἔτος, περιτὰ, μὴ ἔρτια Ἰπποκρ. εἰς τὰς
 ὑποίας αἱ ἀσθένειαι συνήθ. κάμνοντες τὴν κρίσιν
 τῶν ὄντων μεταφ. κρίσιμοι, διαγνωστικοὶ ἀντίθ.
 τῶν ἄγονος· 4) ὡς γνήσιος πραγματικός· γό-
 νιμον καὶ ἀληθές, ἀντίθ. τῶν «εἰδωλον καὶ ψευ-
 δος» Πλάτ. Θεαιτ. 150, genitilis, secundus.
 Γονιμότης, ἡτος, ἡ· 1) καρποφορία Σχ. Ὑσ.
 θεσμ. 178· 2) ἀκμή, ὥριμότης γεννήσεως νεο-
 γεννητοῦ παιδίου Θεολ. ἀριθμ. σ. 39, secunditas.
 Γονιμώδης, 2 (εἰδός)· καρποφόρος· Αἰγῶ-
 πτου λουτρά Ὁρφ. ὕμν. 54, 19, fecundus.
 Γονίμως, ἐπὶρ. κατὰ τρόπον γόνιμον.
 Γόνιος· γόνιμος· ἴδε γονίας.
 Γόνιος· ἴδε γόνου.
 Γονναπατός, ὁ· ἑπών. Ἀπόλλωνος παρὰ Λε-
 σβίοις Σχολ. Ἀριστ. νερ. 45.
 Γοννεῖς· ἴδε γονεῖς.
 Γόννιος· κατ. τῶν Γόννων Στ. Βυζ.
 Γόννοι, ὡν· πόλ. Περραιβίας Στ. Βυζ.
 Γοννο-κόνδυλον· πόλ. Περραιβίας Αἰδ. 44, 6.
 Γονο-κόνδυλος· πόλ. Θεσσαλίας, ἔρ' ἥς οἱ
 Περραιβοὶ εἶχον ἀξιώσεις Αἰδ. 29, 25.
 Γοννονία· ἴδε γονονία.
 Γόννος· γόννιος Στράβ. 9, 440.
 Γόννος καὶ Γόννον· πόλ. τῶν Περραιβῶν ἐπὶ
 τοῦ Πηνειοῦ, κλεῖς τῶν Τεμπῶν Ἡρ. κατ. Γού-
 νιος καὶ Γόνιος Στ. Βυζ.
 Γοννοῦσα· πόλ. Περραιβίας, κατ. γοννοσα-
 στας Στ. Βυζ.
 Γονο-γεῖνες· μανδραγόρας, φυτὸν Διοσκ. 4, 76.
 Γονο-εἰδής, 2 (γονή, εἶδος)· ὅμοιος τῇ σπο-
 ρᾷ Ἰπποκρ.
 Γονόεις, 3· καρποφόρος Νικ. ἀλ. 101, fertilis.
 Γονο-κτονέω, (γονή, κτείνω)· παιδοκτονῶ Πλούτ.
 Γονο-κτονία· γονοκτονία γλωσσ. πατροκτο-
 νία L. Dindorf.
 Γονομάνοι, οἱ· Γαλατικὸν ἔθνος Παλ. ἴδε Κε-
 νόμανοι.
 Γονόμα· ἐκλιπαρῶ, ἱκετεύω, προσπίπτω εἰς
 τὰ γόνατα γραμ.
 Γονο-ποιέω· τεκνοποιῶ γεωπ. Ἐδδ. gigno.
 Γονο-ποιία, ἡ· παιδοποιία, εὐκαρπία μετρ.
 fetura.
 Γονο-ποιός, 2· γόνιμος· ὕδαρ Ἰουστ. Μ.
 Ἡροστ. 8, fecundus.

Γονο-πότης, δ' σπέρματοποτης Μανθ. 4, 311.
 Γονό-ρροι·α, ἡ (βίω)· σποράς βέβαις γεωπ.
 ἱατρ. gonorrhea.
 Γονο-ροϊκός, 3· πάσχων γονόρροιν ἱατρ.
 Γονό-ρροιος· τῷ ἀνωτ. ἰωσ.
 Γονο-ρρυέω· ἔχω ἢ πάσχω γονόρροιν Εἰδ.
 Γονο-ρρυής, 2· ἔχων, πάσχων, γονόρροιν Εἰδ.
 Γονός, καὶ ἰων. γουνός· καρποφόρος, γόνιμος,
 -θιεύς· οὐσ.-τόπ. καρποφόρος Σχολ. Ήσ. 0ε. 54.
 Γόνος, ὁ (ἴδε γονή) 1) γένος, καταγωγή, γε-
 νεά Ὡδ. λ, 233· - ἄρρην Ήρ. 6, 135· «πρε-
 σβύτατος παντός τοῦ γόνου», 7, 2· 2) τὸ
 γεννημένον, οἱ ἔκγονοι Ἰλ. υ, 409, Ήρ. 7, 2·
 «ἔπαις ἔρνεος γόνου», 1, 109 καὶ ἐπὶ ζῶων τὸ
 μικρὸν τέκνον Ὡδ. μ, 130· ἐπὶ ζῶων Ἀρχεστρ.
 Ἀθην. 7, 285· καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁ μικρὸς βλα-
 στός· «γ. ἀμπέλου» Ἀνακρ. 3) ἡ γέννησις,
 Ἀισχ. Ικ. 163· «ὃ γόνω γεγονώς» = σωματικός,
 φυσικός τοῦ υἱὸς = γνήσιος Δημ. 44, 49· «ὅθεν
 καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς σπέρμα» Ἀριστοτ. Ἱπποκρ.
 «ὅστις τὸ μεταχειρίζ. καὶ = γεννητικὸν μόριον»
 πρὸλ. καὶ γουνός, proles, soboles.
 Γονο-τοκέω· νεοτοποῦν, τίτω γλῶσσ. foetifico.
 Γονο-τόλη, ἡ· τὸ τετυλωμένον τῷ γόνωτι·
 τόλας γὰρ λέγουσιν ὁ ἡμεῖς τυλώματα Ἡσυχ.
 Γονοῦσσα· ἡ· πόλ. Περραιβίας = Γόννοι Σχολ.
 Λυκάορ. 870.
 Γονῶν (γόνος)· γεννῶ Συνέσ. σ. 317.
 Γοντίαν·α· πολ. μεσογεία τῆς Τιγγιτανῆς
 Μαυριτανίας Πτολ.
 Γόνυ, τό· γόνατος, ἰων. καὶ π. γούνατος, ἐπ.
 καὶ γουνός, γουνί, πλ. γούνα γεν. γούνων,
 δοτ. πλ. ἐπ. γούνεσιν, αἰολ. πλ. γόνα ἢ γόν-
 να Σαπφ. ἀποσπ. 25 (λατ. genu, σνσφρ. genui,
 κατὰ Δαιδερλ. οὐδ. τοῦ γένους = γένυ) 1) τὸ
 γόνυ, γόνατον τοῦ ποδός, ἐπὶ ἀνθρώπ. παρ' Ὁμ.
 πανταγοῦ· ἐπὶ ζῶων, π. χ. καμήλων Ήρ. 3,
 103. Ξεν. ἱππ. 1, 6 τῶν γονάτων τὸ πιάσμον
 καὶ ἡ προσέγγις· ἦτο σημεῖον σπουδαίας ἰκε-
 σίας, «ὅθεν· ἀψιδοῖν γούνων, λαθεῖν γούνων,
 γούνατα» Ὁμ. «λαβομένη τῶν γονάτων» Ήρ. 9,
 76, καὶ ἐν πεζ. προσπίπτειν πρὸς τὰ γονάτα
 «νίος» = τὸ ἐν τῇ συνθειῇ, εἰς τοὺς πόδας τι-
 νός. Τὸ γόνυ θεωρεῖται ἐν γένει ὡς ἡ κυρία
 ἰδρα τῆς τῶν ποδῶν ταχύτητος καὶ τῆς σωμα-
 τικῆς ἰσχύος· «ἐν δὲ βίῃ ὥμοισι καὶ ἐν γού-
 νεσσιν ἐθῆκε» Ἰλ. ρ, 569· «ὡς οἱ ἐπ' ὤμους μένος
 λαψήρατ' ἐ γούνα», χ, 204· «ὅθεν, γούνατα
 λύειν νίος» παρ' Ὁμ. = ρονεῖν = ὑπολβεταί
 μοι τὰ γόνατα· Ἀριστ. Λυσ. 216· «γόνυ πάλ-
 λεται γερόντων», = εἰς ἀτονίας τρέμουνσι, βατρ.
 355· «γ. κάμνει» Εὐρ. Φοιν. 834· ἀντίθ. «ὡς
 γόνυ γλῶσσιν», ἐπὶ νεανικῆς ἡλικίας· «θεῶν ἐν
 γούνασι κείται»· ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν θέλη-
 σιν τῶν θεῶν Θεόκρ. 14, 07· «νόμωι ἐπὶ γού-
 νου κοσρον ἔχουσιν», 13, 53· μεταφρ. «ἐς
 γόνυ βάλλειν, κλίνειν, ῥίπτειν, πίπτειν» καὶ
 ἐπὶ ἰθύνων καὶ πάλειν, ὑποκειμένων εἰς πα-
 ρακμήν καὶ πῶσιν Ήρ. 6, 27· «Ἀσία γούων
 αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται» Ἀισχ. Περσ. 930·
 «γόνυ κνήμης ἔγγιον» παρομφ. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς
 μάλλον ἀγαπώντων Θεοκρ. 2) τυλώματα, ῥά-
 ζοι, κόμβοι τῶν ἀσταγῶν καὶ καλῶν, geni-
 culum· «κάλαμοι κρήνιοι γόνατα οὐκ ἔχοντες»

Ήρ. 3, 98· πρὸλ. γῶνος, genu.
 Γονυ-αγκών, ὁ (ἀγκών)· ἀγκῶν γόνατος,
 τετυλωμένον τῷ γόνωτι, τὸ καυκίον τοῦ γό-
 νου, ὡς τὸ γαλιαγκῶν Ἡσυχ.
 Γονυ-αλγής, 2· ὁ ἀλγὼν τὰ γόνατα Ἱπποκ.
 Γόν-υγρος, ἑρπός, ἄκαρπος· ἢ μεταφρ. ἀ-
 τῶν γερόντων μηκέτι σθένειν δυναμένων
 γόνασιν· Ἡσυχ. γρ. ὑποπ.
 Γονυ-καμψ-ἐπίκυρτος, 2, κομ. ἐπὶ 0. ὁ
 γόνυ διὰ κάμψεως κάμνων πάντη κυρτόν· «π.
 δάγρα γ.» Λουκ. τραγ. 202.
 Γονυ-κλαυσ-ἀγρ-υπνα, ἡ ὀρθότης.
 Γονυ-καυσ-ἀγρ-υπνα, «ποδάγρα»· ἡ ποδ.
 γρα ἡ ἀνεκδοτὴς διὰ τῆς καύσεως ἀποδιδού-
 τον ὑπνον Λουκ. τραγ. 200.
 Γονυ-κλινέω· γονατίζω Εὐστ.
 Γονυ-κλινής, 2· ὁ τὸ γόνυ κλίνων, γονα-
 τίζων Σχ. Ἰλ. ε, 502 ἐκκλ.
 Γονυ-κλίσια, ἡ· τὸ γονατισμα, τὸ νά παρ-
 καλῇ τις γονατισμένος ἐκκλ. supplicatio.
 Γονυ-κλιτέω· κάμπτω τὸ γόνυ Ἰωάν. μονα-
 χικῶν. 115.
 Γονύ-κροτος, 2 (κροτέω)· ὁ ἔχων τὰ γόνα-
 τα κεκλιμένα εἰς τὰ ἔνδον πρὸς ἄλληλα καὶ συ-
 κρούμενα ἐν τῇ περιπατεῖν, οἷα τὰ τῶν γυναι-
 κῶν· «τὰ θῆλια τῶν ἀρρένων γονυκροτώτε-
 ῖσι» Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 4, 11· σημεῖον δὲ ἀδυν-
 μίας ἢ δειλίας, ἡ τοῦ κιναιδίου τὸ τρέμειν
 γόνατα.
 Γονύ-κρουσος· γονύκροτος = πλαισιὸς Φώτ.
 Γονυ-κρώτερος, ἰσ. ἀντί συγκρ. γονυκρο-
 τέρος· ὑμάλως ἐκίπεδος· καὶ ὑγροσαρκότερος
 γονυκροτώτερος καὶ αἱ κνήμαι λεπτότεροι· Ἀ-
 ριστοτ. Ἰ. Ζ. 4 ἐν τέλει.
 Γόνυον· γονάτιον γλῶσσ. geniculum.
 Γονυ-πεσέω· γονυπετέω Ἠλίοδ. 9, 453.
 Γονύπεσος· ἑπών. Δημητρίου γραμματικοῦ
 Γονυ-πετέω· πίπτω εἰς τὰ γόνατα ἔμπροσθ.
 τινος καὶ τὸν παρακαλῶ Πολ. 15, 29, 9·
 τινί ἡ τινα· Ν. Δ.
 Γονυ-πετής, 2 (πίπτω)· ὁ γονατιστὸς παρ.
 καλῶν τινα· «γονυπετεῖς ἔδρας προσπιτῶν
 ἀναβ.» Εὐρ. Φοιν. 300.
 Γονυ-πέττησις, ἡ· κάμψις γονάτων Θεοκ.
 Προδρ. ἐπ. 152.
 Γονύπετος· ἴδε γνυπετός καὶ γνύπετος.
 Γονυ-πετώ, ἐπὶρ. τοῦ γονυπετῆς Σχολ. Εὐρ.
 Φοιν. 300.
 Γονώδης· γονοειδής Ἱπποκρ.
 Γονώνη· ὀρίγανον Ἡσυχ. origanum.
 Γόον, ὁρ. τοῦ γοῶν καὶ γοῶν, ἐπ. = γοῶ, ἀν.
 ἔχων Ἰλ. ζ, 500.
 Γοο-πλανής, 2· ὁρῶν ὑποκρινόμενος, ὑπο-
 κριτοῦ ἐπιθετοῦ· Φαρισαῖος Νόν. Ἰω. 27, 6.
 Γόος, ὁ· κλαυθμός, παράπονον, μετὰ θυχρῶν
 θρήνων καὶ στεναγμῶν ἴδ. ἐπὶ θανάτῳ Ὡδ. δ.
 103· «γόους ὁσομέθ' ἀ πάσχομεν» = ὅα πα-
 ραπονευόμεν δι' ἀ πάσχομεν Εὐρ. Ὁρ. 1118
 gemitus.
 Γοο-φόρος, 2· ὁ ὀρῶν φέρων γλῶσσ. lactiferus.
 Γόρα· γυμναστοῦ τινος ὄν. Ὁρείδ.
 Γόραμα· χώρα Ἀραβίας, κατ. Γοραμῶν
 Στ. Βυζ.
 Γοράπιες· ῥάρανοι Ἡσυχ. garhani.

ὁρδαθα ἢ Γάρδαθα· πόλ. Μεσοποταμίας, Πτολ.

ὁρδοθε. οὐντος· κόμη Φρυγίας Στραβ.

ὁρδορα· τόπ. ὄν. Σουίδ.

ὁργα, ας, α· τόπ. ἐν τῇ Περιοκῇ Πρισκίαν. ὁργάδες, αἱ (ἴδε Γοργώ) α) ἢ Ἡρα ἢ Ἀθηνά· β) παροιμ. Πλόκιον Γοργάδος, ἢ Μέδουσαν Σουίδ.

ὁργάς, ἄδος, ἢ Γοργῶ Ζων. γοργάδες = αἱ δέσποναι Ἡούχ. = ἢ Ἡρα καὶ ἡ Ἀθηνά, ἢ ἐπὶ τῷ στήθεσ ἔχουσα τὸ γοργόνειον Λυκούρ. 1349· ἔτι γοργάς = γοργόν· καὶ γοργάδων, = γοργάων Πλιν. Φ. 1. 6, 31. Γοργάδες ἔτι αἱ νῆσοι, αἱ κατέναντι τοῦ ἄκρωτος Ἐσπερίου τῆς Ἀσσυρίας ἀπέχουσαι πλοῦν διήμερον τῆς Ἡπείρου Σεν. Λαμψ.

ὁργάσας, δ· υἱὸς Μαχάονος καὶ Ἀντικλείας, ἱερὸν ἔχων ἐν Φαραῖς Παισα. ἴδε Γοργώ.

ὁργεῖα, τὰ προσωπεῖα καὶ μορμολύκεια Ἡούχ. μορμολύκειά φασὶ τὰ τῶν ὑποκριτῶν πρόσωπα, ἃ δωρεῖς γόργεια καλοῦσι· Σχολ. Πλάτ. σ. 464.

Γοργεῖα ἴδε γοργονία.

Γοργεῖος, 3· α) εἰς τὴν Γοργῶ ἀνήκων, π. γ. - κεφαλὴ, κάρηνα, χαίτη, πλόκαμοι, ὄμμα Ὅρρ. - τύποι Δισχ. Εὐμ. 49· ἢ Γοργόνειος κεφαλὴ εὐρέθη ἵνα τοὺς ἐχθροὺς τρομάξῃ ἐπὶ τῇ ἀσπίδος τοῦ Διὸς ἣν ἔφερεν ἡ Ἀθηνά Ἰλ. ε. 741, καὶ Ἡρακλείους Ἱο. ἀσπ. 237· 2) ὁρδοθε. Γοργεῖα (ἴδε Γοργίας) ἀπὸ Γοργίων προερχόμενα· ῥήματα, σχήματα Δ. Ἀλ. Πλάτ. 3) Γόργεια ἢ Γοργεῖα παρὰ τοῖς Δωριεῦσι πᾶσι τῶν τραγῳδιῶν προσωπεῖα Πολυδ.

Γοργένης, δ· ἡγεμὼν Ἰδῶρων Φώτ.

Γοργεῖω, μέλ. εὔσω (γοργός) ταχύνω, σπεύδω Πούχ. Συμμ. ἔκκλ. ε. 10, 10.

Γοργή καὶ Γοργή, ἢ θυγ. Οἰνέως, μήτηρ τοῦ Τυδείως καὶ Θάαντος· 2) θυγ. Δανταῦ Ἀπολδ. 3) θυγ. Μεγαρέως, γυνὴ τοῦ Κορίνθου, ἐξ ἧς καὶ ἡ λίμνη Γοργωπὶς Ἡούχ.

Γοργή, ἢ εὐκίνησις, εὐστροφία γλωσσ.

Γοργήνος, δ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομ. Δυρραχίου.

Γοργιάδας, δ· 1) Σπαρτιάτης· 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος Ἐπιγρ.

Γοργιάς, μέλ. ἄσω· πρίττω, ὁμιλῶ ὡς ὁ σοφιστὴς Γοργίας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σωκράτους, ὃς διδάσκων τὸ ῥήτορ. μετεφ. πολλὰ ποιητ. σχήματα καὶ ὁ ἀντιθέσεις, μεταφ. ἐν γέν. τὴν ῥητορικὴν γυμνάζομαι ἢ μετέφρασαι Φίλοστρ. σ. 493 καὶ 501, ἐξ οὗ καὶ τὸ γόργιον σχῆμα παρὰ Σχολ. Θουκ.

Γοργίας, ὁ (γεν. ου, κλητ. α) 1) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων (280) Πλούτ. 10 ῥητ. β) συγγραφεὺς περὶ ἑταίρων Ἀθην. γ) ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ τοῦ Κικέρωνος· δ) Σουινεύς, υἱὸς Ἰππερακλείδου τινος Σουινεύς Ἐπιγρ. ε) ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς Ἐπιγρ. 2) Σικελιώτης, ὅτε μὲν σοφιστὴς ὅτε δὲ ῥήτωρ, ὁ καλὸς τε καὶ χρυσοῦς καλούμενος, καὶ θαυμαζόμενος διὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ τὴν φυσικὴν εὐφράδειαν του, ὥστε καὶ χρυσοῦν ἀνδριάντα ἐν Δελφοῖς τοῦ ἀνήγειραν· 3) ἀδελφὸς τοῦ Περιάνδρου Πλούτ. 4) στρατηγὸς τοῦ Εὐμένους Πλούτ. 5) ἀγαλματοποιὸς Ἀπαιδαμυνίος καὶ ἄλλ.

Γοργίδας, δ· Θηβαῖος τις Πλούτ.

Γοργίδες Γοργάδες Ἡούχ·

Γοργίειος, 3· Γοργιάκος· ῥήματα· γοργεῖναι· Σεν. συμμ. 2, 26· «τῶν γοργεῖων σχηματῶν Σχολ. Θουκ. 1, 2, καὶ 144, gorgiacus.

Γοργίνιον ἴδε γοργόνειον.

Γοργίον, τό· κόμη Σικελίας ἴδε Γόργος.

Γοργίπεια καὶ Γοργίππια· πόλ. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τοῦ Εὐξείνου, θεμελιωθεῖσα τῇ 350 π. Χ. ὑπὸ Γοργίππου, κατ. Γοργίππεος.

Γοργίππη, ἢ πόλ. ἐγγυτάτῃ τῇ Σκυθίᾳ Στ. Βυζ.

Γοργίππια ἴδε γοργίππεια.

Γοργίππιδας, δ· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Γόργιππος, δ· 1) υἱὸς τοῦ Σατύρου ἐν Βοσπόρῳ· 2) τραγῳδὸς ἐκ Καλκίδος καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Γοργίς· ὠκεανίς, γοργίδες = ὠκεανίδες Ἡούχ. ἔτι δὲ = σύζυγος τοῦ Οἰνέως, ἡ ἀνωτέρω Γόργη Ἰγν. μύθ. 97.

Γοργίων, ὠκος, δ· 1) Ἐρετριεὺς ἐπίσημος· 2) Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Γόργινος, ὁ υἱὸς τοῦ Οἰνείδου, ἐπών. ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν ἔφημ. ἀρχαιολ.

Γοργολέων, ὁ Σπαρτιάτης τις Πλούτ.

Γοργό-λοπος· ἴδε γοργόλοφος.

Γοργολόφα, ἢ ἡ Ἀθηνά, ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργούς τὴν περιεσπάλαιαν ἔχουσα Σουίδ.

Ἄριστ. ἱππ. 1181 ἴδε Γόργασος.

Γοργό-λόφας, δ· ὁ τὴν Γοργῶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἔχων Ἄριστ. Ἀγ. 1124.

Γοργό-λοφος· γοργολόφος = ἐπιθετικὸς Ζων. 851

Γοργόνα, ἡ, ἢ ἑταῖρα· ὄν. Λουκ. π. μισθ. 1, 1

Γοργόνειος· γόργειος· πεδία Κισθίνης Δισχ. Πρ. 794. Τὸ ὄνομα τοῦτου Γοργόνειον· α) ἢ αἰγίς μετὰ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, ἣν ἡ τοῦ Φαιδίου Ἀθηνά ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἔφερε Ἰσοκ.

β) τὸ προσωπεῖον τῶν τραγῳδιῶν Σουίδ.

Γοργόνη, ἡ, ἢ 1) νῆσος παρὰ τὴν κάτω Ἰταλίαν Πτολ. 2) = Γοργώ.

Γοργονία, ας, ἢ μήτηρ Ἀμφιλόγου τινός.

Γοργονιάς, ἢ βοτάνη, φωτὸν τι Δαμασκ.

Γοργόνιος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Αἰδάν.

Γοργονίτης, δ· ἑκὼν. Ἰωάννου τινός Ἰώα.

Γοργονοειδής, 2· α) Γοργόνι ὁμοῖος· -κεφαλῇ ἄγων. Κίλειος ἀργ. Βανδρ. 1, 7· β) γοργο-νώδης Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 146.

Γοργό-νωτος, δ· τὴν Γοργῶ ἐπὶ τῶν νώτων ἔχων Ἄριστ. Ἀγ. 1124.

Γοργόπας ἴδε Γοργώπις.

Γοργόφραι, ὀβμῆ, μελ. ὥσεται· γίνονται ἔργους, ἀδάμακτος, ἐπὶ ἱπποῦ, ὅστις ἵσταται ὀρθῶς εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας Σεν. ἱππ. 10, 4, serocio.

Γοργό-πλους, 2· ταχέως· πλέων Ζων. 1712· γοργοπλῶν = ταχυπλῶν, νηδὸν Κ. Μαν. χρόν. 82.

Γοργό-πους, 2· ὁ ταχύν, εὐστροφὸν ἔχων πόδα Μαν. Φιλισ. 6, 1, 236, veloci.

Γοργόρηχος· βοτάνη ἀκανθώδης, ἢ καὶ ἡ φύγγιον λέγεται Ἀρπύρ. π. φυσ. θυν. 7, 8,

γοργόρυγχος κατὰ L Dind

(Γοργώ), γοργόφραι· γίνονται γοργός = ζωηρότερον καὶ εὐκίνητότερον προσφέρειμαυτόν τοις ἄλλοις = ἀγροαίνονται, θρασύνομαι· ὅταν δ' ἔλθῃ παρὰ θηλείας, τότε αἶρει τὸν αὐγένα καὶ κυρτοὶ μάλιστα τὴν κεφαλὴν γοργοῦμενος· Σεν. ἱππ. 10, 4, serocio.

Γόργος 1) υἱὸς Χέρσιδος, βασιλ. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνος 'Ηρ. 5, 104 2) Σικελιώτης α) πατὶ τοῦ Κυψέλου 6) υἱὸς Κυψέλου γ) ἀδελφὸς Κυψέλου, ἰδρυτὴς τῆς Ἀρθρακίας 3) Μεσσηνίος, α) υἱὸς τοῦ Ἀριστομένου 6) υἱὸς τοῦ Εὐκλείτου, Ὀλυμπιονίκης 4) Κῆρς τις Πλουτ.

Γοργός (πρόλ. Γοργώ) φρικτός, φοβερός — Ἄρης Ἀντιπ. Σιδ. 84 (6, 495), ἀετὸς αὐτ. 92 (6, 161), ὀπλίτης Εὐρ. Ἀνδρ. 458 «γοργὸς ἰδεῖν», οὐκ οὖν τρόμος προξενεῖ τὸ βλέμμα. Σεν. Κυρ. 4, 4, 3, ἐνθα μεταπίπτει εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ζωηροῦ, ὅθεν ὁρῶντος ὀφθαλμοῦ «γοργὸν ἀναδλέπειν» ἀποδίδεται εἰς τὴν «φοβερὸν βλέμμα εἰς τι ῥίπτειν Λουκ. Ἑρμοτ. 1 ἐν γέν. ζωηρός, ὁρμητικὸς, ἰδ. ἐπὶ ἰππῶν Σεν. συνημμένον μετὰ τοῦ θυμικὸς Πλουτ. συμμ. 2, 8.

Γοργόσας, δ' ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Γοργασθένης, ους, δ' ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Γοργότης, ητος, ἡ' τὸ φοβερὸν τῆς ὀφείας, ὁρμητικότης, ζωηρότης ἐν τῷ βλέμματι καὶ ἐν τῇ ἐκφράσει ἀρ. λεξ. ferocia, acritas, agilitas.

Γοργα-τομία, ἡ (γοργοτόμος) ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῆς Γοργόνας Στράβ. 8, α. 379.

Γοργ-ὀφθαλμός γοργωπὸς Σουῖδ.

Γοργο-φόνη, π. Γοργοφόνη, ἡ 1) θυγ. Δαναοῦ 2) θυγ. Περσείως, ἥς ὁ τάφος ἐν Ἀργεῖ παρὰ τὴν μνημεῖον τῆς Γοργούς Ἀπλὸ. 3) ἔπον. Ἀθηναίς «ἴστω Γοργοφόνη» Εὐρ. Ἰων 1498.

Γοργο-φόνος, ὁ καὶ γοργο-φόνῃ ὁ τὴν Γοργόνα φονεύσας υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρυόνης βασιλεὺς Ἐπιδαυρίων Πλουτ.

Γοργυθίων, ὠνος υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἰλ.

Γόργυθος ἄνδρ. ὄν. κωμωδία Ἀντισθέτους Ἀθην.

Γόργυια, ἡ κώμη ἐν Σάμῳ Στ. Βυζ.

Γοργυιεύς, δ' ἔκων. Βάχχου ἐν Γοργυιά τῆς Σάμου τιμωμένον Στ. Βυζ.

Γόργυλον ἴδε γορδύλον.

Γοργύλος, δ' 1) φίλος τοῦ φιλοσόφου Στράτωνος Δ. Ἀλερ. 2) παραποτάμιον τοῦ Εὐρώτα Πολυδ.

Γοργύνη ἴδε γόργυρα.

Γοργύρα, ας, ἡ καὶ Γόργυρα καὶ Γόργυρον 1) γυνὴ Ἀχέροντος, μήτηρ Ἀσκαλάρου, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Πλούτωνα Ἀπλὸ.

Γοργύρη, ἡ, καὶ Γόργυρα ὑπόγειος εἰρατὴ, δεσμοκτήριον Ἦρ. 3, 146 ἔτι ὑπόνομος δι' οὗ τὰ ὕδατα τὰ βορρορῶδη ὑπεξῆει ἀρ. λεξ.

Γόργυραν, τό' δεσμοκτήριον Β. Ἀν. 234.

Γόργυρος ἴδε γοργυεύς.

Γοργώ, ους, οἷ, ὦ, κλ. οἷ, ἡ καὶ Γοργῶν ὄνας, καὶ ὄνα, πλ. Γοργόνες παρὰ περ, καὶ τισι τῶν ποιητῶν 1) θυγ. τῆς Ἥρας (Εὐρ. Ἰων 989), ἡ αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Φορκυος καὶ τῆς Ἥρας, ἡ Σθενώ, ἡ Εὐρυάλη καὶ ἡ Μέδουσα Ἦσ. Ὁμ. ἀναφέρει μίαν μόνην Γοργόναν, τέρας καταχθόνιον Ὁδ. λ. 633 παριστάνοντο δὲ αὐτὰ ὀπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβερά καὶ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀντὶ τριῶν ὄψεαι, καὶ κατοικοῦσαι καὶ Ἦσ. πρὸς τὸν οὐτ. ὠκεανὸν πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίδων καὶ τῆς Νυκτός· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐν τῇ Λιβύῃ, ἡ ἐπὶ τῶν λεγομένων Γοργονείων νήσων. Αἱ κεφαλαὶ τῶν εἶχον τὴν δύναμιν ὡς ἀπολιδιώνουσαι

πάντας ὅσους τὰς ἐλάπον. Τούτων ἡ ἐκ μάλιστα καὶ γνωστότερα εἰς τὴν παλαιὰ μυθολογίαν ἦτο ἡ Μέδουσα, ἣν ἐξορυσσάντων οὐ σέως συνεργεῖα τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ καὶ ἀπλωγῶ ἀναφέρεται 2) τετράποον τέρας ἐν Ἀθῇν. 3) τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐπλευσεν ὁ σέως 4) ἡ εἰκὼν τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ αὐτὴ ὀφθαλμὸν παρὰ τοῖς Κυρηναίοις, ὅπου ὁ Παλῆτος μετέθεσεν ἐν γέν. τὰς Γοργόνας 5) ἡ σά τις, μεταβληθεῖσα εἰς λίθον Πλουτ. 6) Ἀσπίς ποικίλη, ἀντικειμένη τῆς Σαμαθί. Τυρ. 7) Σπαρτιάτης α) θυγ. Κλυταίνας, γυνὴ τοῦ Λαωνίδου Ἦρ. 6) ἄλλ. Ἦσ. 8) Ἀθηναία τις 9) Συρακουσὰ θεοκρ. ὄν. κρημνὴς τινος κυνός 11) κύων τῆς Ἀκταίωνος 12) κώμη τῆς Σογδιανῆς Ἰγν.

Γοργώδης ἴδε γοργονώδης.

Γόργων, ὠνος, δ' υἱὸς Ἐχίδνης καὶ Τυφ.

Γόργων 2) Ἀθηναῖος τις πολιτευογράφος Ἐπ.

3) συγγραφεὺς τις περὶ Ῥόδου Ἀθην.

Γοργών ἴδε γοργώ.

Γοργώπης, α, δ' Σπαρτιάτης τις Σεν.

ὄν. ἄνδρ. ἐπὶ Θεσσαλ. καὶ Ἑσθ. νομισμ.

Γοργώπης, δ' Ἰοργώπης.

Γοργώπης, ἰδοι, ἡ, αἰτ. ἡ 1) ἑπὶ ὠν.

νᾶς 2) λίμνη πλησίον τῆς Κορινθίου πρὶν Ἑταιρίαι λαομένη, εἰς ἣν ἔκειτο μία τῶν Γοργῶν Ἀσπ. 3) ὄν. πλοῖον ἀπικτῶ.

Γοργώπης, ἰδοι, τῷ ἴσοι. Ἀθηνᾶ Σορ.

Γοργ-ὠπός, 3 (Γοργώ, ὠπ) ὁ φοβερίων, καταπληκτικὴν ὄψιν ἔχων *σέλας γ. ὠπ. 336

*κράει Εὐρ. Ἦρ. μ. 868 *βλέπει γ. ὠπ. ἔτι δὲ ἀλέκτωρ Μελ. 123 (7, 4)

Γοργῶς ὁδῶς, δραστηρίως Κλ. Ἀλ. στρ. 4, 562 ἐπὶ λόγον = συντόμως *πάνω δὲ

εστραμμένως, ὁ ἐστὶ γοργῶς, εἰρηται τό,

πρὶν γὰρ ἔγγε' ὄσε Εὐστ. Ἰλ. σ. 1082, 5, στρ.

Γοργ-ὠπ, ὠπος, 2' τῷ ἄνωι. Εὐρ. Ἦλ. 19

Γοργώπτισθαι, ἀρ. γοργώψατο γοργῶν

φοβερὸν δρᾶν Ἠσθ.

Γόρδα πύλ. τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας Π.

Γορδελίχην ἀδελφίστην Ἠσθ. πρόλ. γοιδοῦ

Γορδηνία ἡ Γορδωνία ἴδε Γορδωνία Π.

Γορδηνίος, 3' ἴδων. τοῦ Γόρδου.

Γορδίς πύλ. Κύπρου Στ. Βυζ.

Γορδιάνος, δ' Ῥωμ. Κισσαρ α) πατὴρ

Antonius Gordianus Africanus) βωμ. Κατὰ

τὸ 238 μ. Χ. Ἦρδν. 6) ὁ υἱὸς αὐτοῦ 3)

τοῦτου καὶ ἔγγονος τοῦ α. Ἦρδν.

Γορδιάνεια, τὰ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Γ.

διανοῦ ἐπὶ νομισμ. τῆς ἐν Καρίας Ἀφροδισίας

Γορδίας, ους, δ' ὄν. βασιλεὺς τῆς Φρυγίας

Μίδα, πατὴρ καὶ υἱὸς Ἦρ.

Γορδίστιον, τό καὶ Γορδίστιον καὶ Γόρδιον π.

μεγάλῃς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ

ὕστερον Ἰουλιούπολις, κατ. Γορδίου Στ. Π.

Γορδιεύς, ἴδων. τοῦ Γορδίστιον Στ. Βυζ.

Γορδισθῆς ὄν. κύρ. Σουῖδ. ἴδε Γορδιανός

Γόρδιοι ἴδων. τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας Στ. Π.

Γορδιοσπριλάριος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Γόρδιος, ου, ἡ Γορδίας δ' Ἦρ. γ. Γορδίστιον (Γ.

δης) πατὴρ 1) τοῦ Ψαμμητιχῶν ἐν Κερνίῳ

2) πατὴρ τοῦ Μίδα βασιλεὺς τῆς μεγάλης Φ.

γίας ἰδρυτὴς τοῦ Γορδίου 3) υἱὸς τοῦ Μ.

παιλός της Φρυγίας (Πρ. 4) στρατηγός τοῦ Ἀρτιάτου Πλούτ. 5) ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ. 6) ὁ ὀρδίας ἐπὶ νομισμ. Θεσσαλίας καὶ Χίου.

Γορδίο-τειχίτης ὄν. τοῦ Γορδίου εἰχίτου.

Γορδιανόν ἄκρον ὀρετικόν ἄκρωτ. τῆς Σαρδηνίας Πτολ. τανὺν capo di monte Falcone.

Γορδίου Τετχος, τό· τόπ. ἐν τῇ Καρίᾳ εἰς τὰ ἐσθάρια τῆς Φρυγίας, κατ. Γορδιοτειχίτης.

Γορδός· πόλ. 1) Τρωάδος· 2) Λυδίας Σωκρ. τ. ἐκκλ. νῦν Gordiz.

Γορδου κώμη Ἰουλιόπολις, πόλ. Βιθυνίας Στράβ.

Γορδους καὶ γορδόχους· Γορδουίους Στ. Βυζ.

Γορδουίος, γορδουίος· ἔθνος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, ἡ δὲ γῶρα Γορδουία ὡς καὶ ἡ πόλις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τεγρίδου Στράβ.

Γορδουηνή, ἡ Γορδύνη καὶ Γορδουία· γῶρα Ἀρμενίας, κατ. Γορδουίος Στράβ. νῦν Κορδοί. Γορδουλον· ἴδε Γορδύλιον.

Γορδονία· πόλ. Μακεδονίας, κατ. Γορδονιάς Στ. Βυζ. ἴδε Γορτονία καὶ Γορδηνία.

Γορδονιάτης· ὄν. τοῦ Γορδονία Στ. Βυζ.

Γορδός, οὗς, ὁ· υἱὸς Τροποκλήμου ἐν Ἀρμενίᾳ μετανοστήσας Στράβ. ἴδε Γορδουία.

Γορδονία· Σαρκεντία αἰρετός Ἰπποκρ. Δοκίμα, πρ. ἡ· πόλ. ἐν Βυζαντινῇ τῆς Ἀσικῆς Πτολ. 1. 74.

Γορδύλλαι· πρῶται γυναικες ἐν Λιβύῃ, κατ. Ἰλλ. Ὀδυσσεύς, πύθων γένος Ἀνωκεύς, 18.

Γορδύνας· ἴδε γόρυνος.

Γορδανόν ἢ (Β)όρμανον· πόλ. Δακίης Πτολ. νῦν Borsod.

Γορδός· κυρτός Ζων. 447, gibbus.

Γορδιαίος, ὁ μῆν' μηνός ὄν. (Ἀγρουστός, Σεπτέμβριος) ἐν Κύπρῳ, Μακεδονίᾳ καὶ τῷ Κιλικίῳ Βοσπόρῳ Πλούτ. Σουλδ.

Γορδιόδας, α' πατὴρ Λιοφάντου ἐξ Ἐφέσου.

Γορδύνος· ἴδε γόρυνος.

Γόρτυν, οὗος, αἰτ. Γόρτυνα καὶ Γόρτυν, ἡ καὶ Γόρτυς, καὶ Γόρτυνα· 1) πόλ. διορ. Κρήτης, παρὰ τοὺς Ἄγιους Δέκας, κατ. Γορδύνιος Στ. Βυζ. 2) πόλ. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν Πaus.

Γορτυνία, ἡ· 1) πόλ. Τυρρηνίας· 2) ἡ περιουσία τῆς Γόρτυος ἐν Κρήτῃ Θεοφρ.

Γορτυναίος, 3' Γορτύνιος, Γορτυνάς· α) γῶρα παρὰ τὴν Γόρτυναν τῆς Κρήτης Θεοφρ. β) γῶρα τῆς Ἐπικουρίας Λυκούρ. 805.

Γορτύνη, Γόρτυνα, Γόρτυν, Γόρτυς, Γορτυνία (ἴδε Γόρτυν), ἡ· πόλ. Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἄνω κοιλάδος τοῦ Ἀξιοῦ Θουκ. ἴδε Γορδηνία καὶ Γορδυνία.

Γορτύνιος καὶ Γορτύνιος, 3' ὄν. τοῦ Γόρτυν Ὁδιδ.

Γορτύνιος καὶ γορτύνιος.

Γορτύνιος, ὁ· παραπότ. Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ παρὰ τῇ Γόρτυνι Πaus.

Γορτύνιος, 3' ὄν. τοῦ γόρτυνος Γορτυνία· ἡ παρὰ τὴν Γόρτυνα γῶρα Στράβ.

Γορτύς, ὁ· ὀρτύς Μούχ. ὡς γιτίτα = ἰτέα μετὰ δίγαμ. columbix.

Γόρτυς, οὗος καὶ Γόρτυος, ὁ· 1) Γόρτυν· 2) υἱὸς τοῦ Τεγιάτου ἐν Ἀρκαδίᾳ, εἴτε κατὰ Κρήτας τοῦ Ραδαμάνθους, θεμελιωτῆς τῆς Γόρτυνος ἐν

Κρήτῃ, ἥρως τῆς Κρήτης Πaus. 3) υἱὸς τοῦ Στυμφέλου, θεμελιωτῆς τῆς Γόρτυνος ἐν Ἀρκαδίᾳ Πaus. 3) ὄν. νήσου Σουλδ.

Γορδανδεις, ιος, ἡ· πόλ. ἐν Ἰνδία Nov. Γόρυνος· ἴδε γόρυνος.

Γορτύς· ἴδε γορτύς.

Γορρίον, τό, ὅθεν γορρία = ἐξόλα ὡς ἔτυγε κοπέτα ἀπὸ τῶν κατωτάτων βίβων, τὰ λεγόμενα παρὰ Σύροις γορρία· γεωπ. 9, 5, 12.

Γόσανδρος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ. Φρυγίας.

Γοσορμής, ὁ· βασιλ. Αἰγυπτίων Ἐρατοσθ.

Γοσταί· αἱ κρηαὶ Θεογονίας χειρ. Βαροου. 50.

Γοτάν· ὄν. Μακεδόνες Μούχ.

Γοτθία, ἡ· ἡ χώρα τῶν Γότθων Τζέτζ.

Γότθοι, ὡν, καὶ Γόττοι καὶ Γοτθοὶ καὶ Γοτθοὶ καὶ Γότθοι λέγονται, ἡ δὲ γῶρα τῶν Γότθων, ἐπὶ θ. Γοτθικός· ἔθνος τῆς ἀρκτικής Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαίῳ περὶ τὸν Ὀυίστοῦλαν οἱ καὶ Γέτζι Στ. Βυζ. Πτολ.

Γοῦάναξ· ἀναξ Β. Ἀν. 1168.

Γοῦβθα· πόλ. Πετραίας Ἀραβίας Πτολ.

Γοῦέλενα· Ἐλένη, «προστίθεται δὲ καὶ τὸ γ παρ αἰολ. ἴωσι. θωρεῖται, οἶον ἀναξ γοῦάναξ, ἔλενα γοῦέλενα» ἀπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ἔξῃς γοῦρῆς· Σχολ. Διονυσ. Β. Ἀν. 778.

Γοῦθος, ὁ· στρατηγός τῶν Γότθων Ἐτ. Μ.

Γοῦλος ποταμός, ὁ ποτ. Μαυριτανίας Πτολ.

Γοῦμάρ· πόλ. ἐν Ταυροδάνῃ Πτολ.

Γοῦν, (γε, οὔν)· 1) τοῦλάχιστον δὲ, περιορίζον καὶ ἐπόμενον, ἀλλὰ συνήθ. ὥστε ὡς τε ἡ ἀκολουθία ὀλίγον πρόδηλος προέρχεται, τοῦλάχιστον, ἐκφραστικώτερον τοῦ γε Ὁμ. μόν. δις Ἰλ. ε, 258 καὶ π, 30, συγνὸν δὲ παρ' αὐτ. «τὴν γοῦν φλόγα αἰδέσθ' ἀνακτος Ἥλιου» Σοφ. Οἰ. τ. 1425. «κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν» Πλάτ. πολ. 10, 613. «ὡς γοῦν ὁ λόγος σημαίνει», 1, 331.

2) συχνὰ πλησίον ἀντων. προσωπ. ἡ δεικτ. 2) = γε, τῷ ὄντι, μάλιστα εἰς ἀποκρίσεις· «πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; - δόξη γοῦν ἐμῇ» Σοφ. Τρ. 725. «φαίνεται γοῦν ἐκ τῶν εἰρημένων» Πλάτ. συρ. 219· εἰρων. Εὐρ. Φων. 627· 3) εἰς τὴν προσαγομένην ἀποδείξιν· τινος, παραδείγματος, τοῦλάχιστον· «τὴν γοῦν Ἀττικὴν - ἀνθρωποι ὥκουν οἱ αὐτοὶ αἰετ· Θουκ. 1, 2· παρὰ τοῖς ὑστερον ἀντὶ τοῦ γὰρ ἡ τοῦ δέ - καὶ χωρισμὸν εὐρίσκεται γέ - οὔν» γ' ἂν οὔν· Εὐρ. Μηδ. 504, Θουκ. 1, 70· «τὸν μὲν γε οὔν» Πλάτ. πολ. 257, quidem, certe, igitur.

Γοῦνα, π. γούνατα· ἴδε γόνο.

Γοῦνάζομαι, ἔσοθ. μέσ. (γόνου)· πίνω τὰ γόνάτα τινος, πασμένος εἰς τὰ γόνάτα ἰκτεῖν· τινά Ἰλ. α, 427· κατὰ μέλ. ἄλλ. δὲ συνηθ. ἐν. καὶ μετ. ἐπ. «μὴ με γούνα γοῦνάζω μηδὲ τοκῶν» Ἰλ. χ, 345· «ὅπῃ ψυχῆς καὶ γούνοιο σὼν τα τοκῶν», 338 - πρὸς τινος Ὁδ. ν, 321· «ὅπῃ τινος = ἀντὶ τινος Ἰλ. ο, 666, ἀπολ. λ. 130.

Γοῦνατῆς· ἴδε γούνας.

Γοῦν-αλῆης, 2' γοῦναλῆης.

Γοῦνας, γόνου Στράβ. 13, 601.

Γοῦ, αἰοι, πλ. δοτ. τοῦ γόνου = γόνου κυρ. ἐκ τοῦ γόνα· Ὁδ. π, 443· καὶ γούνασι Ἰλ. α, 488, ἐνθα ἄλλ. γρ. γούνασι.

Γοῦνασμα, τὸ (γοῦνάζομαι)· τὸ παρακαλεῖν

γονυκλιτῶς Λυκοφρ. 1243.
 Γουνασμός, ὁ τῷ ἀνωτέρω· δύνανται διδ. φασι,
 τὸ ἐπὶ γούνασι νοσηθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
 γουνασμοῦ καὶ ἱκετεῖα· Εὐστ. 'Ιλ. σ. 627, 9.
 Γουνόμοι· ἱκετεύομαι· Πουχ.
 Γονεύς, ὥς, ἐπ. τοῦ 1) ἀρχηγός τῶν Αἰ-
 νιάνων καὶ Περραιῶν ἐν Τροίᾳ 'Ιλ. 2) πα-
 τὴρ τῆς Αἰονόμης, μητὴρ τοῦ Ἀμφιτρώωνος
 Πάου.
 Γουνόμοι, μόν. ἵεναι· γουνάζομαι· γου-
 νοῦμαι σ' Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μ' ἀίδεο καὶ ἱλή-
 σον· 'Ιλ. φ. 74 καὶ συχνόν.
 Γουνο-παχής, 2· ὁ ἔχων φουσκωμένα, πα-
 χέα γόνατα 'Ησ. ἀσπ. 266, ἀγγύς, κατ' ἀλ-
 λους γουνο-παχής, ὁ τὰ γόνατα ξηραίνων,
 χαλαίνων.
 Γουνός, ὁ (γόνος)· καρποφόρον πεδῖον, ἀ-
 γρός, ὁ 'Ομ. συνδέει συχνόν. «γουνός ἀλωγής»,
 'Ιλ. σ. 57. Ἀλλὰ ἐν «γουνός Ἀθηναίων» 'Οδ.
 λ. 322· «γουνί Ἀθηναίων» Πινδ. 'Ι. 3, 43·
 «γουνί Ἐλευθέρους» 'Ησ. θι. 54· Νεμείης,
 329· «γουνός Σουναχός» 'Ηρ. 4, 99, ὅπου
 δὲν πρόκειται περὶ καρποφόρων πεδίων, ἱε-
 γείται διὰ τοῦ ὄντος, συγγ-τῷ γόνου, δηλ.
 ὕψωμα γῆς· ἐλέγεται δὲ γουνός ὁ ὑψηλὸς
 τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γο-
 νάτων ὁ ἔχει· 'Ετ. Μ. σ. 233, 5.
 Γουνός, ἱων. δ' γόνος, σπόρος· Ἀρατ.
 Γουρατός, οἱ· Ἰνδικὸς λαὸς παρὰ τὸν πο-
 τερὸν Γουρατὸν Ἀρρ.
 Γουρατός· παραπόταμος Ἰνδοῦ Ἀρρ.
 Γουράνιοι, οἱ· λαὸς τῆς Ἀρμενίας, Στραβ.
 Γούρας· ἀδελφὸς τοῦ Τιγράνου Πλουτ.
 Γουράσιον, τό· φρούριον ἐν Ἐτρουρίᾳ Δ.
 Σικ.
 Γουργός· ἀνδρ. ὄν. ἱππ.
 Γουρίαννα· πόλις ἐν Μηδίᾳ Πτολ.
 Γουριανή, ἡ· πόλις ἐν τῇ Μαργιανῇ Πτολ.
 Γούρος, ὁ· γλύκισμα, εἶδος πλακοῦντος Σολ.
 ἐν Ἀθην. 14, 645.
 Γουτθοί· Γότθοι· 'Ετ. Μ.
 Γούτος, ὁ· ληκῦθον εἶδος· 'Ετ. Μ.
 Γούτ-άτον, τό guttatum, γλύκισμά τι· Ἀ-
 θην. 14, 647.
 Γουάδης, 2· ὁ παραπονιάρης, θλιβερός· «γω-
 δέσεται ἀρμονίαι» Πλάτ. νομ. 7, 800, lu-
 gabris.
 Γραατοί, οἱ· παιονικὸς λαὸς Θουκ. 2, 96.
 Γραβάν· σκαφίον, βόθρον· Πουχ.
 Γράβδην· τσουγγρανιστά, εὐκόλως τσουγ-
 γρανίζων Εὐστ. 'Ιλ. 852, 8, dupictim,
 scriptim.
 Γραβδίζ, ἴδος, ἡ· γράβιον· 'Ετ. Μ. σ. 239, 28.
 Γράβιον, παρ' Ἀθην. 15, 699· «τὸ πρίννον
 ἢ δρόννον ξύλον, ὅπερ τεύλασμένον καὶ κατε-
 σχισμένον ἱεραπεύσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὁδοι-
 ποροῖσι», εἶδος λαμπάδος, ἀρχ. λεξ.
 Γράβιον, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀθην. ἀντὶ
 Γράβιον, τό· γραιδίον, ὅπερ ἴδε.
 Γραῖα, ἡ (γραιά)· ἡ γρηά, γρατα γυνή· «καὶ
 τὸν μὲν γραιῆς πυκμηδέος ἐμβαλε χερσίν»
 'Οδ. ε. 438· «χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γρατα ση-
 μαίνουσα τι» Σοφ. Τρ. 870, Ἀριστ. Θεσμ.
 1024· ὁ Εὐρ. συχνόν· ὡς Πλάτ. Αὐσ. 205·

ἐπὶ, «τὴν τ' ἰσὺν γρατὰν δόμων τι-
 τρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην» Εὐρ. Ὀρα-
 «γρατὰν τε μητέρα», Φοιν. 1443· -
 'Εκ. 323· «γραταὶ παλαιαὶ παῖδες»
 Εὐμ. 68· πρὸλ. Θουκρ. 6, 40, 7, 1
 μτρ. «γρ. ἐρείκη» Διοχ. Ἀγ. 290·
 Σοφ. ἀποσκ. 748· πρὸλ. ὄν. κυρ.
 anus, vetula.
 Γραῖα, ἡ· 1) μετὰ τοῦ πόλις, γρ.
 ἐν Βυσιτία μετὰ τοῦ Ὀρειοῦ καὶ τῆς
 ἐπὶ τῆς παραλίας 'Ιλ. κατ. Γραῖος·
 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀσσοῦ Πάου.
 τῆς ἀμητρός· Πουχ. 4) Γραῖα·
 γλώσσα γῆς καὶ λιμῆν ἐν Μαργαρί-
 5) Γραῖος γάλα τόπος ἐν Φρυγίᾳ
 χρόν.
 Γραῖται, αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρ-
 τῆς Κητοῦς, ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων
 φρειδῶ, Κητώ, Ἰαινῶ ἢ Δεινῶ 'Ησ.
 κίδες.
 Γραῖδιον, τό· τὸ ὄνομα τοῦ γραβ-
 λα· «καὶ γραιδίον κολοσυρτόν» Ἀρ-
 536, Σεν. Ἀν. 6, 1, 22· γράβδιον
 18, 260.
 Γραῖζειν (γραβς)· ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα
 ζεῖν· «γραῖζειν, ὅταν τὸ συναγόμενον
 γύτρας καὶ ἐπαφρίζον ἐκχέωσιν» Ἀ-
 Β. Ἀν. 88.
 Γραῖται, οἱ καὶ αἱ, ἐν. Γραῖξ ('
 Στ. Β.)· π. Σουῖδ. Γραῖξ· 1) αἱ μη-
 ῖ Ἑλλήνων Ἀλκμ. καὶ Σοφ. ἐν Στ. Β.
 Αἰολίς κατ. τοῦ Παρίου Στ. Βυζ.
 Γραικίω ὁμιλῶ ἑλληνιστὶ· Πρωδ. ἐ.
 Γραικίς θηλ. τοῦ γραικός Στ. Βυζ.
 Γραικιστὶ, ἐπὶ. κατὰ τὸν ἑλληνισ-
 μόν, 'Ετ. Μ. 239, 19.
 Γραικίτης, οὐ, δ'· Γραικός, ἑλληνισ-
 Μ. σ. 239, 19.
 Γραικός, ὁ· ὁ Ἕλλην, Graecus ἀρχ.
 τῶν Ἑλλήνων πηθ. ἀπὸ ἀρχηγῶ
 προγενεστέρου τοῦ Ἑλλήνος· «ὁ καὶ
 ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμῷ περὶ
 ληνικὸν ἰγένετο μάλιστα τόπος καὶ
 περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. Αὐτὸς
 ἡ περὶ Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῶνα
 γὰρ πολλὰ τοῦ τῆς βεβημένης μεταβέβη-
 κουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα καὶ οἱ
 μενοὶ τότε μὲν Γραικοί, νῦν δὲ Ἕλλη-
 ριστοὶ μετεωρ. 1, 14· «αὐτὸς (Ἕλλην)
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ καλούμενου Γραικοῦ
 γήγεναι» Ἑλλήνας· Ἀπολδ. 1, 7, 3
 Αὐκ. 532· ἐν τῇ κοινῇ συνήθειᾳ ἅ-
 παντὰ πάλιν κατὰ πρῶτον παρὰ Στ.
 Εὐστ. 'Ιλ. μ. α. 890, 14, Στ. Βυζ. καὶ
 τῶν Ἀλεξανδρινῶν πολλὸν ἐν χρήσει.
 μεταγενεστέρω περὶ λόγῳ, ὡς Πολυδ.
 καὶ ἄλλ. τὸ Γραικός ἔχει περιφρονη-
 μάστιαν ὡς τὸ λατ. graeculus ὡς, ἐ.
 ἑπαρχος καὶ ὁ μ. Πολυδ. Πλουτ.
 Γραικός· υἱὸς Θεσσαλοῦ Στ. Βυζ.
 Εὐσεβ. πατὴρ Θεσσαλοῦ, ἀπ' οὗ ὄνο-
 σαν οἱ Γραικοὶ Σουῖδ. 'Ετ. Μ.
 Γραικός, 3· ὁ ὁμοῖος, ἀρμόζων γρ.
 Ἀλ. παιδ. 3, 4.

Γραῖνω· γράω, βοκάνιζω, ἐξ οὗ γάγγραινα· Πούχ.

Γραῖξ, 2° γραϊκός.

Γραῖ-ολέας· πονηράς, ὀλεθρίας γραῖας· Πούχ.

Γραῖ-όμαι· γίνομαι γραῖς, γηράσκω Σχολ.

Θεοκρ. 5, 121.

Γραῖος, 3 (συγχ. γεραῖος), ἰων. γρήιος· πα-

λαιός· *γρήιον εἶδος· Καλλ. ἀποσπ.· σταφυλή

γραῖα· = σταφίς Φιλπ. 10 (6, 231) καὶ ἐπὶ

πραγμάτων Θεοκρ. 15, 19· ἄλλοτε μὲν γραῖησι

νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὐτὴ ὀπλοτέρησι γρήϊς ἐ-

ρίσταται ἀμπλακίησι· Στοδ. ἀνθ. 4, 34, vultusius.

Γραῖοῦδιον, τό· σταφυλή γραῖα, οἱ παρ' ἡμῶν

ἐρβοὶ ὀμφακὲς γραῖοῦδια Σουδ.

(Γραῖ-όω) γραῖομαι· γίνομαι γραῖα, γηράσκω·

«ὅν οὕτω γραῖομαι»· Ἀνθ. Παλ. 9, 261·

«τὰς γεγραμμένας καὶ παλαιὰς σκίλλας»· Σχολ.

Θεοκρ. 5, 121, senesco.

Γραῖοῦσαι· ἴδε γρασοῦσαι.

Γραῖς, ἡ· γραῖς Χαρτ. καὶ ἄλ. μτγν.

Γραῖ-στωνία, ἡ· Γρηστωνία Ἀθην. 3, 77.

Γραῖ-τῖα· ἴδε γραῖτῖα.

Γραῖ-ωπίας, ὁ· ὁ γραῖα ἑμπερής, γραῖς ὕψιν

ἔχων· Πούχ.

Γράκινος, ὁ· Ρωμαῖός τις Πλάτ.

Γράκουρις· πόλ. ἐν Ἰσπανίᾳ τῇ Ταρρακηνῇ Πτολ.

Γρά-χ-ος, ὁ· Ρωμαῖόν τι πρῶτον μόνον τοῦ γένους

τῶν Σεμπρονίων καὶ τῶν Κλοιδίων· οἱ ἀδελφοὶ

Γάιος καὶ Γιβέρνιος· Γράκχειος νόμος· καὶ Γράκ-

χαια ἔργα· Πλάτ.

Γράμεια· ἴδε γραμῖα.

Γράμμα, τό (γράφω) 1) τὸ χαρπυμένον, ἰδ.

τὸ πρῶτον τοῦ ἀλφαριθμοῦ Ἀριστ. Επτ. 734,

καὶ ἄλλα σημεῖα, π. γ. μουσικὰ Λουκιλ. 18

(11, 78) ὁ νόμος Ετ. Μ. 240, 42· γράμματα

διδάσκειν· Θεοκρ. 24, 103· μανθάνειν θεωριλ.

κομ. ἀποσπ. 1° τὰ πρῶτα διδάγματα, στοι-

χειώδεις διδασκαλίαι εἰς τὴν ἀναγνώσιν καὶ γρα-

φήν Πλάτ. νόμ. 7, 810· γράμματα χρὴ τὸ

μέχρι τοῦ γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν δυνατόν

εἶναι διακονεῖν· «οἱ τὰ γράμματα φαῦλοι»,

Φαῖδ. 212 2) πᾶν γεγραμμένον, βιβλίον, σύγ-

γραμμά· γράμματα πολλὰ ποιητῶν τε καὶ

σοφιστῶν· συγγράμματα Σεν. ἀπομν. 4, 2,

1° ἐπιστολῇ, συνήθ. πλ. «παρὰ τοῦ βασι-

λέως γράμμαθ' ἤκει· σοι» Φιλημ. ἀποσπ. 30

«τέχνην ἐν γράμμασι καταλιπεῖν» = γραπτήν

Πλάτ. Φαῖδρ. 275 «λόγῳ καὶ γράμμασι νομο-

θετεῖν», πολιτ. 4, 425· ἐν γράμμασι λέγειν»,

νόμ. 12, 968 καὶ ἐπιστήμῃ· γράμμάτων ἀ-

πειρον εἶναι», ἀπολ. 26 καὶ μτγν. αἱ ὑψηλό-

τεροι ὅμως ἐπιστήμαι συνήθ. ἐκαλοῦντο «μαθη-

ματα» = ἐπιγραφῇ Πρ. 1, 187· γράμματα ἐν

στίλῃ γεγραμμένα Πλάτ. Κριτί. 119· σπαν. ἐν

ὧς Σεν. ἀπομν. 4, 2, 24· ἔτι = εἰκόνες Θεοκρ.

15, 81· μαθηματικὰ σχήματα (διαγράμματα)

Δ. Λαερ. 8, 12· «δημόσια γράμματα» = πρα-

κτικὰ, καὶ = κατὰστιχα, σημειώματα πολυειδῆ

3) βέρος τι, τὸ 1/24 οὐγγίας γεωπ. 4) «γράμ-

μα Δελφικόν», τὸ ἐπὶ τοῦ προπολίου τοῦ ἐν

Δελφοῦ ἱεροῦ γεγραμμένον «γνώστῳ σκεῦός» 5)

ὁτι ἀνήκει εἰς τὰ συγγράμματα = φιλολογία,

Γραμμάξω· ποικίλλω, χρωματίζω μτγν. ῖνγο.

Γραμματῖητά· γραμματεῦτά· Πούχ. ἴσ. γραμ-

ματίται, κλ. τοῦ γραμματίτης Binsdorf.

Γραμμαρίον, τό· τὸ εἰκαστὸν τέταρτον τῆς

οὐγγίας μτγν. scrupulum.

Γραμματάτος· γραμματεὺς· Ετ. Γουδ. 129, 9.

Γραμματεία, ἡ· 1) τὸ τοῦ γραμματίτου ἀξί-

ωμα Πλάτ. Εὐμ. καὶ Σεπτ. 1° 2) ἡ περὶ τὰ

γράμματα ἐπιστήμη δρ. λεξ. litteratura.

Γραμματεῖδιον, τό· γραμματίδιον· Ετ. Μ.

Γραμματεῖον, τό· πινακίδιον ἐφ' οὗ γράφοντι

Πλάτ. Πρωτ. 326· ἐγγραφον, ἰδ. δικαστικόν

τεκμήριον, ἔλεγχος Ἀντιφ. 5, 54, ὅπου τὰ

χειρόγρ. ἔχουσι γραμμάτιον· μαρτυρεῖν ἐν

γραμματοίῳ· Δημ. 45, 64· διαθήκη, «ἐπει-

δὲν ἀνοιχθῇ τὸ γρ.», 44, 37, ἰδ. λογιστικόν.

βιβλίον· «εἰς γρ. γράφειν Λυσ. 4, 3· «εἰς τὸ κοι-

νὸν γρ. γράφειν» Ἰσοκ. 7, 16· «γραμματοῖα

ληξιαρχικά» = πολιτικοὶ κατάλογοι ἐν Ἀθήναις

ὑπὸ τῶν δημάρχων κρατούμενα, εἰς τὰ ὅποια

ὁ νέος, αὐτεξούσιος γινόμενος, ἐνεγράφετο, ἵνα

δύνηται ν' ἀπολύῃ τὰ πολιτικά του δικαιώ-

ματα Ἐρμάν πολιτ. δρ. τ. Ἑλλ. 2, 123, 5·

· στοιχειώδεις σχολεῖον Πολυδ. 9, 41, tabula.

Γραμματεὺς, ὁ· ὁ γραφεὺς Θεοκρ. 7, 10, ἰδ. ὁ

γρ. τῆς πολιτείας, δημόσιος, ἐν Ἀθήναις διαφό-

ρου ἀξιώματος Βουκχ. πολιτ. οἰκ. 1, σ. 194·

κομ. ἡ γραμματεὺς Ἀριστ. Θεσ. 439· ἐπειδὴ δὲ

ὁ γραμματεὺς ὤφειλε καὶ τοῦ δικαστηρίου τὰ

πρακτικά ν' ἀναγινώσκει = ἀναγνώστης Β. Ἀν.

183, 226, scriba.

Γραμματευτής· ἴδε γραμματίτης.

Γραμματεῦω· ἔχω τὸ τοῦ δημοσίου γραμμα-

τεῦς ἀξίωμα Θεοκρ. 4, 118.

Γραμμάτη-φόρος· γραμματοφόρος δρ. λεξ.

Γραμματίης· λίθος πολυτελής, ὁμοίος σμα-

ράγῳ Πλιν. 37, 9, 37.

Γραμματίης· περισπασμένους, περισστιγμέ-

νους· Πούχ.

Γραμματίδδω· ἴδε γραμματίζω.

Γραμματίδιον, τό, ὅποκ. τοῦ γραμμάτιον 1)

πινακίδιον, μικρὸν γράμμα Ἀθην. 2, 49 2)

γραμματίδιον, δικαστικὸν ἐγγραφὸν μαρτυρικόν,

ἀποδεικτικὸν Ἀντιφ. 5, 54, tabella.

Γραμματίδιο-ποιός, 2° ἐτοιμάζων γραμ-

ματίδιον· οὕτως ἐκαλεῖτο τεράχιον τι τοῦ Α-

πολλοδωροῦ Ἀθην. 7, 280, παρὰ δὲ Πολυδ. 4,

19 γραμματεῖδιοποιός.

Γραμματίζω· διδάσκω τὰ γράμματα δρ. λεξ.· ὁ

γεγραμματισμένος = ὁ γινώσκων τὰ γράμματα

δηλ. τὸ ἀναγινώσκειν, γράφειν καὶ ἀρ. θμεῖν =

εἶμαι γραμματεὺς ἐπιγρ. βρῖσται. γραμματίδω.

Γραμματικέομαι, ἀποθ. μέτ. εἶμαι· γραμ-

ματεὺς, διδάσκω τὰ γράμματα Ἀνθ. 9, 161.

Γραμματικο-μάστιξ, ἡ· ἡ μάστιξ τῶν γραμ-

ματικῶν, ἥτοι ὁ καταδωκτικὸς αὐτῶν οὕτως ἐπι-

γράφεται Ἀδων. ἰδ. 12.

Γραμματικός, ὁ· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. ὧς καὶ

Γραμματικός, 3° 1) ὁ εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ

ἀλφαριθμοῦ ἀνήκων, ἰδ. ὁ ὁρθῶς ἀναγινώσκων

καὶ γράφων, ὁ τὰς στοιχειώδεις γνώσεις καλῶς

δεξιόχρῶς Πλάτ. Νεετ. 207, ὅπου ἀντιθ. τῷ

ἀγράμματος· περὶ τοῦ ἐκπαιεῖν γραμ. ἰδ. Ἀθην.

167 2) ὁ ἀναγινώσκων εἰς ἑρμηνείαν· ἰδ. ἰδ.

καὶ πραγμάτων τῶν ἀρχαίων συγγραφεῶν, καὶ τοὺς νέους εἰς ταῦτα ἐκπαίδευον ὅθεν εἰδήμων καὶ ἐρευνητὴς τῆς γλώσσης, 18. παρ' Ἀλεξανδρ. στοιχειωδῶν δι' γνώσεων διδάσκαλος Πλουτ. διακρ. πολ. καὶ φιλ. 25. — ἡ γραμματική, δηλ. τέχνη = ἡ γνώσις τοῦ ὁρθοῦ ἀναγνώσκειν καὶ γράφειν Πλάτ. Κρατ. 431. ἐν γέν. ἡ ἐπιστήμη τοῦ γραμματικοῦ, grammaticus.

Γραμματικὴ γυνή προσωποποιημένη Ἀνθ. 7, 588. καὶ ἐν εἰκόني παριστανομένη, 9, 711.

Γραμματικῶς· κατὰ τρόπον γραμματικόν Ἀριστοτ. 70. Νικ. 2, 3.

Γραμματίον, τό, ὅποι. τοῦ γράμμα· γραμματίκι (πρὸ λ. γραμματίειν) Λουκ. μισθ. συνόντ. 36 καὶ μτγν. libellus.

Γραμματισμός· στολίς, παρυσή, κράσπεδον ἄλως. L. Dind.

Γραμματιστής, ὁ· γραματοδιδάσκαλος, ὁ διδάσκων τὰ παιδία τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν Πλάτ. Εὐθυδ. 279. «περὶ γραμμάτων γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως»· «ἐν γραμματιστοῦ τὰ γράμματα γράφειν» = ἐν τῷ σχολείῳ, Χαρμ. 159. παρ' Ἰερ. 3, 123 = γραμματεὺς.

Γραμματιστικὸς, 3· γραμματικὸς Θεμιστ. 43, σ. 297. ἡ γρ. = γραμματικὴ Σέξτ. Ἑμπ.

Γραμματι-φόρος· ἴδε γραμματηφόρος.

Γραμματο-διδασκαλεῖον, τό· τὸ σχολεῖον Πλουτ. συμπ. 7, 8, 3.

Γραμματο-διδασκαλίδης, ου, ὁ· τῷ ἐπομ.

Γραμματο-διδάσκαλος, ὁ· γραμματιστής Πλουτ. Ἀλκ. 7 καὶ μτγν.

Γραμματο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων εἶδος, ὁμοιότητα γράμματι, στοιχείῳ τοῦ Ἀλφραδέτου Σχολ. Ἰλ. φ. 169.

Γραμματο-εἰσ-αγωγεῖς, οἱ· οἱ ἐπιστά-τοντες καὶ εἰσαγόντες τινα εἰς τῶν γραμμά-των τὴν μάθησιν Εἰδδ.

Γραμματο-εἰσ-αγωγική, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ γραμματοεισαγωγέως Boiss. An. 3, 132.

Γραμματο-πομιστής, ὁ· 1) ὁ γράμ-ματα, ἐπιστολὰς φέρων· 2) ὁ ἐξευρέτης τῶν γραμμάτων, ὡς ὁ Παλαμήδης.

Γραμματο-τόκον, μέλασμα· τὸ γεννῶν, κατασκευάζον γράμματα ἢ γραμμάς, Δημοχ. 2 (6, 63)· κατὰ Λορέν. ὁμοῦς ὁρθό· γραμ-μοτόκον, Φρόν. 669.

Γραμματό-κυφος· γραμματοκύφων Με-θοδ. σ. 416.

Γραμματό-κρυφον, ὠνος, ὁ· κύπτων ὅ-λως εἰς τὰ γράμματα, ὁριστ. = γραμματεὺς Δημοχ. 17, 209.

Γραμματο-λειτουργός, οἱ· οἱ τῶν γραμμάτων διαστροφεῖς Λουκῖλ. 28 (11, 140).

Γραμματο-πῖναξ, ὁ· πίνακογράφος Σχολ. Διον. Περ.

Γραμματο-τόμω· μελάσματι, ξέπιγράμμα-τος, ὁ· γρ. βαφὴ μελαίνῃ, δι' ἧς γίνονται γράμ-ματα = γραμματοτόκω, vitamentum ἴδε γραμ-ματόκον.

Γραμματο-φορέω· φέρω ἐπιστολὰς Στράβ. 5, σ. 251.

Γραμματο-φόρος, 2· ὁ ἐπιστολὰς φέ-ρων, Πολύβ. 2, 61, tabellarius καὶ γραμματη-φόρος Λοβ. Φρόν. 682.

Γραμματο-φυλάκτης, τό· τόπος, ἐν ᾧ φυλάττονται τὰ ἔγγραφα, ἀρχεῖον Πλουτ. πολ. λυτρ. 10 καὶ μτγν. archivum.

Γραμματο-φυλάκτιον, τό· τῇ ἀνωτ. Πλουτ. Ἀριστ. 21.

Γραμματο-φύλαξ, ἄκος, ὁ· ὁ φύλαξ γραμμάτων, ἐγγράφων, ἀρχεῖον Ἐπιγρ. καὶ ἔκκλ. archivarius.

Γραμμή, ἡ (γράφω) 1) τράχημα κονδυλίου κατὰ μήκος Πλάτ. Πρωτ. 326, 18. με σημ. μαθηματ. = περιγραφὴ διαγράμματος Πολύβ. 2, 14, 8. «πῶσαι τὰς γραμμάς ἀπληκρίω-μένη εἰκὼν» Λουκ. εἰκ. 16. 2) σημεῖον ἢ σχοινίον ἐπὶ γῆς χαράχμενον, ἢ τεκνωμένον, τοῦ ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους δεικνύον τοῦ δρό-μου τῶν δρομέων Σχολ. Πινδ. Π. 9, 122, ὁ-σσις ἐκ τούτου παρτάγει τὴν παρομίαν· «μὴ κί-νειν γραμμὴν» ὅθεν τὰ ὅρια Ἀριστ. Ἀγ. 483, lines ὁ σκοπὸς, τὸ τέλος Πινδ. Π. 9, 122. «πρὶν ἐν πέλει γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κί-νη βίου» Εὐρ. Πηλ. 955. «ἀπὸ γραμμῆς» = ἀπὸ ἀρχῆς Η. Ἀν. 426. 3) αἱ γραμμαί, ἀδάκνιον, εἰς τὸν μὲν γραμμάς σφαιρωμένη, ἐφ' ἧς ἑ-παίζον = πεσσοί Πολύβ. 9, 98. «τὸν ἀπὸ γραμ-μῆς κινεῖ λίθον» Θεοκρ. 6, 18 = τῇ πληρέστι-ρον ἐκπεπονημένη παροιμίᾳ· «τὸν ἀπ' ἱερῆς γραμ-μῆς λίθον ἡ πεσσοὶ κινεῖν» = τὰ ἔσχατα τολ-μᾶν Ἀριστ. ἔκκλ. 987. ἴδε καὶ διαγραμμίζω.

«διὰ γραμμῆς παίζειν» Πλάτ. Θεαῖτ. 181 = διελευστίδης Πολύβ. 9, 112. 4) γραμμὴ μα-κρά, ἣν ἔσθον οἱ δικασταὶ ἐπὶ τῷ πινυκτίῳ ὡς σημεῖον καταδείξης Πολύβ. 8, 16.

Γραμμίζω· παίζω μετὰ τὰς γραμμάς ἐπὶ τοῦ ἀ-δακτίου ἴδε διαγραμμίζω.

Γραμμικός, 3· ὁ εἰς γραμμάς ἀνήκων, με γραμ-μάς καμωμένος· «ἀποδείξεις, ἐροδοσ» = γεωμε-τρικὴ ἀποδείξεις, μέθοδος Πλουτ. καὶ ἄλ. μτγν.

Γραμμικῶς· ὡς διὰ γραμμῆς· «ὁποῖον γὰρ ἀν' ἡ τοῦτο, γρ. δεῖται ἀποδείκνυσθαι» Σέξτ. κ. γεωμ. 92, linealiter.

Γράμμιον, τό· πόλ. Κρήτης, κατ. Γραμμί-ται καὶ Γραμμίσιοι Στ. Βυζ.

Γραμμίς, κλ. γραμμή, ἡ· ἑταίρας ὄνομα Λουκ. π. μισθ. 13, 4.

Γραμμίσιον· ἴδε Γράμμιον.

Γραμμισμός, ὁ· παιδιὰ τῶν γραμμῶν, πλη-σιάζουσα τῷ παιγνιδίῳ, τῷ καλουμένῳ πλινθίῳ Πολύβ. 9, 99, ἐνθα τινεὶ γράφ. διαγραμμισμός.

Γραμμιστής, ὁ· οἱ περὶ τῶν γραμμῶν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ φροντίζοντες· γραμμὴ γάρ ἐστιν ἀρχὴ ἀφαιρέσεως, ἡ λεγομένη βαλὲις Σχολ. Ἀ-ριστ. Ἀγ. ἐτι = ζωγράφος Εὐστ. Ἰλ. σ. 852, 12. «σὺν ἐκείνοις δὲ καὶ ὁ κατάγραπτος, ἔχουν ὡς ἡ κοινὸν ὁμιλία λαλεῖ γραμμιστὸς» Δουκῆγ. lineator.

Γραμμο-διδασκαλίδης, ὁ· γραμματοδ.

Γραμμο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων εἶδος γραμ-μῆς Ἀριστοτ. κοσμ. 4.

Γραμμο-εἰδῶς· ἐν εἰδὲι γραμμῆς· «τὸν κεραυνὸν οἱ μὲν αἰθαλώδεις ψολόεντες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διάττοντες ἀργήτες, ἱλικίαι δὲ οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι» Ἀριστοτ. κοσμ. 4, σ. 395, 27.

Γραμμο-ποιήλος, 2· ὁ ποιήλας ἔχων γραμ-μάς, πεποικιλμένος μετὰ γραμμάς Ἀθην. 7, 319.

Γραμμο-τόκος, 2' ἴδε γραμματόκος.
 Γραμμο-ώδης, 2' ἴδε γραμμοειδής Θεόδωρ.
 Γρανθῶνα γέροντα Πλούτ. senem.
 Γρανιχὸν ἄκρω, τό' ἀκρωτ. εἰς τὰ νότια τῆς Κορινθίας Πτολ.
 Γρανιανός, δ' ὀλυμπιονίκης Σικωόνιος Πaus.
 Γρανίκος, (ὁ ποταμός) 1) ποτ. ἐν Τροίᾳ ἐκβαλλόμενος εἰς τὴν Προποντίδα Στράβ. νῦν Korschia 2) ποταμὸς τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τοῦ Ὀκεανοῦ Πto. 3) Πελαγονός, πατὴρ τῆς Θήβης, ἱδρυτὴς τοῦ Ἀδραμυττίου Σχολ. Πλ. ζ, 396.
 Γράνις, ἴδος ποτ. Περσίας Ἀρρ. τανὺν Kishit.
 Γράνος ἀκρωτ. ἀνατολικὸν τῆς Κρήτης Σκύλαξ.
 Γρανό-σολον κέχρητος ἡλίου Μυρεφ. π. ἀντιδιδ. 27, Δουκαγ.
 Γρανουάς, δ' ποτ. τῶν Κουάδων ἐν τῇ μεγάλῃ Γερμανίᾳ Μαρκ. Αἰθρλ. τανὺν Gran.
 Γραο-λογία, ἡ (γραῖς, λέγω) λόγια, μυζαίται τῶν γραῖων Σειζ. Ἐμπ. κ. γραμ. 141.
 Γραο-πρεπίης, 2 (πρέπω) ὁ εἰς γραῖας ἀρμόζων Ἰουλιαν.
 Γράος γάλα ἴδε γραῖα.
 Γραο-σάβης, ὁ (γραῖς, σάβω) ὁ γραῖας διώκων, μετ' ἡραίας συκοφαντίας ἐπὶ ἀσχετοῦ πατρίᾳ Ἀριστ. εἰρ. 812, ὡς σάβας = πόρνος.
 Γραο-συλλέκτρια, ἡ (συλλέγω) ἡ γραυολογία συλλέγουσα γραῖα, σκαπτικὸν ἔκριν τοῦ τιμίου Σουῖδ.
 Γραότης, ἡ γραῖας ἰδιότης, γλωτ. απίτας.
 Γραο-τρεφής, 2' ὁ γραῖας τρέφων Εὐστ.
 Γραουίσκοι, ὡν, καὶ Γραυίσκαι, τὸ δυν. Grunivscas πόλ. Ἐτρουρίας Στράβ. 5, 235.
 Γραό-φίλος, 2' φίλος τῶν γραῖων Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 812.
 Γραπίνης οἶνός τις τραγῆς Ἐτ. Μ. α. 293, 32.
 Γραπίς, ἴδος, ἡ τὸ ἀπεχόμενον δέρμα τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ὀρεῶν ἀρ. λεξ.
 Γραπτεύς, ὁ ὁ γραφὴς Σχολ. Ἀριστ. θεα. 1102.
 Γραπτὴρ, ἄρος, δ' ὁ γραφὸν Μανέθ. 1, 132.
 Γραπιδός Π. Σιλ. 52 (6, 66).
 Γραπτῆς, δ' ὁ δοτιδὸς ἔχων.
 Γράπτος, δ' ἄνδρ. ὄν. Orelli 4, 610' καὶ Γραπτή γυν. ὄν. ἔξ Ἀδιαθηνῆς Ἰώτ.
 Γραπτός, 3 (γράφω) α) γεγραμμένος, μετ' ἡραίας σκαλισμένος ἢ μετ' ἔσματα, ζωγραφιστός *γρ. λόγος, νόμος Γρ. Ναξ. ὅθεν γρ. α. π. α. = γράμματα, οἱ νόμοι β) ὁ δυνάμενος νὰ γραφῇ γ) ζωγραφημένος, ὡς εἰχὼν, πίναξ, καὶ γραπτός = ἀγάλματα θεῶν λεξ. Γαξ.
 Γραπτός, ὅς, ἡ (γράφω τὸ ξῶ) 1) ζωγράφημα, πλῆγμα τῆς ἐπιδερμίδος, π. γ. δι' ἀκανθῶν Ὁδ. ω, 229 2) τὸ γεγραμμένον, τὸ σύγγραμμα Ἀπολ. Ρ. 4, 297, laceratio, scriptum.
 Γράς, δ' υἱὸς ἡ ἔγγονος τοῦ Πενθίλου, ἱδρυτὴς τῆς Λέσδου Στράβ.
 Γράσος, δ' ἄγρος παρὰ τῇ Τροίᾳ Νix. θηρ. 669.
 Γράσος, ἡ γράσος ἡ γράσος, δ' οὐσσομία τῶν τράγων Σουῖδ. ἡ οὐσσομία τοῦ ἱδρωτός ὑπὸ τὴν μασχάλην Πολυδ. 2, 77' ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ βρώμα ἡ εἰς τὰ μαλλία τῶν προβάτων Σωνέσ. ἐν γέν. ἀκαθαρσία Μ. Ἀντ. 9, 36, hircus πρὸλ. γράσων.
 Γράσση, ἡ κώμη 350 στάδια ἀπὸ τῆς Εὐαρχηδύνης, Προκίπ. νῦν Paradise.

Γράσσοις ἀλλοτρίοις, κραυγὴ στρατιωτῶν ἐν συμπλοκῇ μάχης Πλουτ. ἡθ. σ. 180.
 Γραστίζω μετ' ἡραίας, γλωτ. χορτάρι τρέφω = τοὺς ἔκπους γειοπ. 16, 1, 11.
 Γράσσιλλος, δ, καὶ Πράσιλλος πόλ. Μακεδονίας Στ. Βοξ.
 Γράστις, εἰς, ἡ, καὶ γράτις τὸ τρυφερόν χόρτον, ἡ γλῶσση ἀρ. λεξ. ἀττ. κράτις, gramen.
 Γραστισμός, ὁ χορηγία γλωτ. χορτοῦ μετγ.
 Γράστος ἄνδρ. ὄν. Στ. Πού. ἴδε Γρηστονία.
 Γραστῶνες ἴδε Γρηστονία.
 Γράσων, ὠνος, δ' ὁ ἐκπέπων ὁμοίαν τῇ τοῦ τράγου οὐσσοδίαν ἡ ἱδρωτός Ἀθην. 13, 585, ἐν γέν. ἀκαθαρσίαν Μ. Ἀντων. 8, 37, hircosus.
 Γρατιανός, δ' Ῥωμαίων Καίσαρ (ἀπὸ τοῦ 375 — 383 μ. Χ.) Θεμιστ. Σουῖδ.
 Γρατίς ἴδε γράτις.
 Γρατίων ὠνος, δ' εἰς τῶν γιγάντων Ἀπολδ.
 Γραυδής ἴδε Γραδών.
 Γραυδὸν ἀφίον κώμη Γαλλικῇ πλησίον τῆς νῦν Kissingen Πτολ.
 Γραυδός, ἴδος, ἡ γραῖς Καλλ. Ἐτ. Μ. 240, 5.
 Γραυδίσκος ἴδε Γραυδίσκος.
 Γραυκάλας ὄρνις τεφρὸς (χρῶματος στακτώδους) Ἡσύχ.
 Γραυκένιος ἔθνος παρὰ τῷ Ἰστροῦ Ἀπολ. Ρ.
 Γραυκώμη, ἡ πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.
 Γραυός, ἡ ἰων. γρηός, γρηός καὶ γρηός κλ. γρηός, γραῖα λέγει ὁ Σκῶδης Ἀριστ. θεα. 1222 (γραῖς πρὸλ. γραῖα) 1) γραῖα, παλαιὰ τὴν ἡλικίαν γυνή, γεροντοκορίτισσα *γρηὺς παλαιή Ὁδ. τ. 346 *γρηὺς γυνή = γεροντίσσα γυναῖκα Εὐρ. Τρ. 490, καὶ γραῖς ἔκπους κομ. = ὁ γραῖς, γέρων τις μεταμεμορφωμένος ὡς γραῖα Ἀριστ. θεα. 1214 2) τὸ ἐπαφρόν, εἴτε ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ γάλακτος, τοῦ πούλου καὶ ἄλλων, ὅταν βρίζωσι καὶ κρούωσι, καὶ ὁ ἀφρός εἰς τὸ βράζον ὕδωρ Ἀριστ. πλ. 1206 3) εἶδος καρκίνου θαλασσοῦ Ἀρτεμίδ. 2, 14.
 Γράφαρα, ὡν, τὰ πόλ. εἰς τὰ νότια τῆς μαρμαρικῆς Σκύλαξ ἴδε Γάραφα.
 Γράφει, τὰ γράμματα Ἐπιγρ. 11.
 Γράφεισιν, καὶ γραφίδιον, τὸ ὅσον τοῦ γραφεῖν ἀρ. λεξ.
 Γραφεῖς εἰς ἡς ἴδε γραφισιδής.
 Γραφεῖον, τὸ (γράφω) πᾶν τὸ δι' οὗ γράφει καὶ ζωγραφίζει τις, γραφίς, κονδύλι Μαχίων παρ' Ἀθην. 13, 582 καὶ μετγ. παρ' ἑκκλ. = ἀγιογράφα, panecillus, stilus.
 Γράφεις, εἰς, ὁ γραμματικὸς ζωγράφος *ἀνδρες γραφεῖς ἀναθήματα ποικιλλοῦσι Ἐμπειδ. 82, ἰδ. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων Σεν. Ἑλλ. 4, 1, 39, scriba, pictor, secretarius.
 Γραφεύω ἴδε γραφεύω.
 Γραφῶ, ἀττ. γράφω, ἔξ οὗ γεγράφηκα Σουῖδ. καὶ παρασυγεγράφηκα Βουτμαν. γραμ. 2, 99.
 Γραφῆ, ἡ 1) τὸ γεγραμμένον *δυστέκνιτος ἐκ δέλτου Σοφ. Τρ. 685 ἐπιστολὴ Θουκ. 1, 129 *γραμμάτων = τὸ γράψιμον Πλάτ. Εἰσοδ. 279 *γραφεῖ τιθέναι νόμους, νόμ. 7, 788 παρὰ δὲ γραμ. = ἡ γεγραμμένη λέξις *γέγονε διὰ περὶ τὴν γραφὴν ἀμαρτημα Εὐρ. Φοιν. 682, scriptura, scriptura 2) ἐν τῇ ἀττ. δικαστικῇ

γλώσσῃ, ἢ ἔγγραφος κατηγορία κατὰ τινος προδότην τῆς πατρίδος ἢ πατρίστου κατὰ τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς πολιτείας· «γραφὴν γράφεσθαι κατὰ τινος» Πλάτ. Εὐθύδ. 2, 18. παρὰ ῥήτορσιν ἐν χρῆσει μετὰ τῆς γεν. τοῦ ἀμαρτηματος· «δοτριεῖας, λειποταξίου, παρανόμων κ. ἄ. πρὸς δ. διώκειν, εἰσφέρειν, εἰσέρχεσθαι» ἐν γέν. ἔγγραφος ἐνδείξει, τεκμήριον· «ψευδεῖς γραφαί» Δημ. 18, 55· κατάλογος, πίναξ Δ. Σικ. 1, 64, accusatio 3) ἰχθυογραφία, ζωγραφία, εἰκὼν Ἡρ. 2, 73· «εἰκὼνα ἑαυτοῦ, γραφὴ εἰκασμένη» 3, 182· «ζῶα ὑπὸ γραφῆς εἰργασμένα» Πλάτ. Τιμ. 19· «ὡς περ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι», συμπ. 193 = ἐν καταγραφῇ ἐπὶ πινάκων· καὶ ἐπὶ ποιημάτων Δισχ. Χο. 231· «ἀπὸ κεκρίδους» Φιλόστρ. καὶ μτγν. καὶ ἐπὶ καλλωπισμοῦ Φιλόστρ. delineatio, pictura,

Γράφημα, τὸ (γράφω) τὸ γράμμα, σύγγραμμα, γράψιμον Ἡ. Ἀν. 787, scriptum.

Γράφικος, 3· ὁ εἰς τὸ γράφειν ἀνήκων ἀρμόδιος· μέλλαν Θεοφρ.· λέξεις = ἔγγραφος ἔκφρασις, ἀντιθ. τὸ ἀγωνιστικὴ = οὐχὶ τόσον ἐκλεκτὴ στοματικὴ ἔκφρασις τῶν συνηγόρων Ἀριστοτ. δῆλ. 3, 12· ἀμαρτημα· Πολύδ. 34, 3, 11 = σφάλμα τοῦ ἐγγράφου· «δύναμις γρ.» = ἡ δύναμις τοῦ παριστάνειν ἔγγραφοι, τὸ ὅρος Λουκ. ἄλεξ. 3, stylus· «ὁποῖος γρ.» = ὅλη πρὸς γραφὴν Πλούτ. Ἀλεξ. 17· 2) εἰς τὴν ζωγραφίαν ἐπιτηδεύων Πλάτ. Θεαίτ. 144 ἡ γραφικὴ, δηλ. τέχνη = ἡ ζωγραφικὴ, Γοργ. 450. «εἰκαστὰ τῶν ὁραμένων» Σεν. ἀπομν. 3, 10, 1· «πρόσοψις = ζωγραφικὴ Δ. Σικ. 2, 53· «γραφικῶς κεκοσμημένη» = ζωγραφικῶς Πλούτ. Ἀντ. 26· καὶ ἐπὶ ὅρους Δ. Ἀλ.· «γραφικοί ἔρωτες = ζωγραφισμένοι Πλούτ. Ἀντ. 26, pictorius.

Γράφικος, 8· Ἀθηναῖος· Ἰούλιος Γρ. Κηφισαῖος καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Γράφικος, 8· ὁ ἄνδρ. Ἀνθ.

Γραφισοδής, 2· ἀπόρους ὅπου πετρώδους, ἥτις ἄλλως λέγεται καὶ στυλοειδὴς καὶ βελονοειδὴς Γαλν. π. χρῆσ. μορ. 11, 4.

Γραφισοδής, 8· ἡ γραφισοδὴς γλῶσσ.

Γραφισόν, τὸ ἄδωκ. γρ. ἀντὶ γραφείων.

Γραφίς, ἴδος, ἡ· τὸ πρὸς γραφὴν κονδύλιον Πλάτ. Πρωτ. 326· κονδύλιον πρὸς ζωγραφίαν Ἀριστ. βατρ. 1545· βελόνη πρὸς ποικίλσιν, κέντησιν Ἐπιγρ. 423 (Πλυν. 324) καὶ τὸ ποικίλμα, κέντισμα Ἀγάθ. (5, 276), stilus.

Γραφίσκος· Διοκλέους· ἐργαζόμενον χειρουργικὸν ὑπὸ Διοκλέους ἐδρεθὲν Κελο. 7, 5.

Γράφον· γράμμα· «αἱ δὲ τῆς τὰ γράφειν καὶ καδαλεῖται» ἀν δὲ τις τὰ γράμματα ταδε βλάψῃ Ἐπιγρ. Ἐλεσι. Βοικχ. 1, 26.

Γράφω (Κουρτ. πρὸς γοθ. graba = σκάπτω καὶ graba = ὄρυγμα, βόθρος) παθ. ἴδρ. καὶ μελ. γραφῆναι, γραφήσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 271, μτγν. ἔγραψθην, καὶ γεγράφην, π. παρ. ἐγραμμένοι Ἐπιγρ. 11, ὡς «κατὰ ἔγραπται» Ὀππ. κιν. 3, 2, 74· 1) ἔγραψα, εἶπα· «αἵματι γράψαν οἱ ὀνείων ἄχρισ» ἐπέκεισε τὸν ὄμον ἕως εἰς τὸ κόκκαλον Ἰλ. ρ, 599· «σημεῖα γράψας ἐν πίνακι» = σημεῖα ἐν πίνακι χράσας, ζ, 169, ἴδως τι σημειογραφίας, χρησιμευούσης πρὶν

τῆς δι' ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων γραφῆς ἔλ-
λαχού δι' τοῦ Ὀμήρου δὲν ἀπαντᾷ τὸ ῥημα.
ὅπου καὶ νόμισμα Πολύδ. 9, 83· 2) γραμ-
μας, σχήματα ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα μετὰ τὴν
γραφίδα ἢ τὸ κονδύλιον κάμνω, γράφω, ζω-
γραφίζω ἀπὸ Ἡρ. καὶ Πινδ. ἐν γέν. «ἐς διφθέ-
ρας, εἰς σκυλά» Ἡρ. 5, 58· «γράμματα ἐν φλοιῳ
γεγράφεται» Θεοφρ. 18, 47· εἰς στήλην Δημ.
9, 41· παροιμ. «εἰς ὕδωρ γράφειν» ἐπὶ πραγ-
μάτων μὴ ἐκτελούμενων Β. Ἀν. 55· «ἐν ὕδατι»
Πλάτ. Φαῖδρ. 276· «καθ' ὕδατος» Λουκ. κα-
τάπλ. 21· καμ. «εἰς ὄνον γρ.» Σενάρχ. Ἀθην.
10, 441· «εἰς τὰ ἱερὰ γράφοντα ἀναθεῖναι»
Πλάτ. νόμ. 12, 943· «ἐν χρυσῷ πίναναι»,
Κριτ. 620· «εἰς ὄνον γρ.» Φιλ. 39· ἡ πλάτ-
τειν, σοφ. 235· «τὰ ζῶα γράφειν», Γοργ.
453, ἐξ οὗ τὸ ζωγραφεῖν ἀνδριάντας,
πολ. 4, 420 = ποικίλλειν, ἐγχρίναι, βελίον,
ἐπιστολὴν γρ. «πρὸς τινα, περὶ τινος»· «τι γρ.»
= περιγράφειν τι· νόμους ἐπὶ νομοθέτου
ἔτι καὶ ἀνευ τοῦ, νόμους, π. χ. «παρὰ τὴν
γραφέντα δρᾶν», πολ. 295· «τὰ γεγραμένα»
= οἱ νόμοι Δημ. 58, 24· «πότμος ἔγραψε»
= ἡ μοῖρα ὥριστε Πινδ. Ν. 6, 5· ὅθεν γρ.
ζημίαν, κληρονόμον, ἐπιτροπὸν Πλάτ. νόμ.
7, 790, = προσδιορίζειν = γνώμην = γνώμην
τινὰ καταγράφειν, τινὰ δοκιμάσαντες ἐγχρίνω-
σιν αὐτήν· «ἐς τὸν δῆμον» Πλούτ. Ἀριστ. 3·
ἐπίσης «νομον, ψήφισμα» Σεν. Ἑλλ. 1, 7, 37,
καὶ «πόλεμον εἰρήνην, πρεσβείαν» = παραγί-
ναι εἰσπράττειν Δημ. 10, 55· καὶ πολλαχού παρὰ
ῥήτ. μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. ἔγραψεν ἐξέναι
βοηθήσαντας Ἀθηναίους = ἵνα ἐξέλθωσι Δεί-
ναρχ. 1, 39· 3) μέσ. σημειοῦμαι, καταγράφω-
μαι Ἡρ. 2, 82, ζωγραφίζομαι, 4, 88· γρά-
φω δὲ φρενῶν εἶσω Σοφ. Φιλ. 1325· «γρ. νό-
μους», ἐπὶ δήμου παραγγέλλοντος ἵνα γραφῶ-
σιν ἑαυτῶ νόμοι· ὁ νόμος νήματα Πλάτ. Θε-
αιτ. 142· «τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα καταγράφειν», νόμ.
8, 850· εἰς κλάσιν τινὰ καταριθμεῖσθαι· «ἐν
τῶν μαθητῶν καὶ ἐμὲ γράφω» = κάμει νὰ γρα-
φῶ, Κρατ. 428· οὕτω καὶ ἑνερ. «ἐμὲ γράφει
τῶν ἱππέων ἐπιθυμούντων» Σεν. Κυρ. 4, 3,
21· ὅθεν «ὁ Κρέωντος προστάτος γεγράφωμαι»
= ὡς πελάτης τοῦ Κρέωντος Σοφ. Οἰ. τ. 411·
«πρόσδοον γράφωμαι πρὸς τὴν βουλὴν» = ἐγ-
γράφω ἀδειαν ζητεῖν παρουσίας εἰς τὴν
βουλὴν Θεοφ. 24, 48· 4) εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν
ἀττ. δικαστηρίων· «γράφωμαι τινὰ τινος» =
ἐγκαλεῖν τινὰ δι' ἐγκλήμα πολιτικόν εἰς τὸ δι-
καστήριον, π. χ. «παρανοίας, ἀστροτείας, πα-
ρανόμων» καὶ ἄ. Πλάτ. καὶ οἱ ῥήτορες ἐν γέν.
«τὴν τῆς παρανοίας γράφωμαι δίκην ἡ γραφὴν»
Πλάτ. νόμ. 11, 929· «γραφὴν σέ τις γέγρα-
πται», Εὐθύδ. 2 καὶ μετὰ μτγ. ὡς «καίνους
ποιοῦντα θεοὺς ἐγράφω, 3· «γράφωμαι ψή-
φισμα, δωρεάν» = εἰς δίκην ἐγκαλεῖν, κατηγο-
ρεῖν ἐπιφέρειν κατὰ ψήφισματος, ἢ τινος δω-
ρεᾶς, ὡς παρανόμου Δημ. 20, 146, σπανίως.
μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. Ἀριστ. εἰρ. 107, ὅστις
ἐν ὄρν. 1053 μτγ. καὶ εἰς τὸ ἑνερ. μετὰ ταύ-
της τῆς σημασίας, ὅπου οἱ ἀττικ. ἀπορρί-
πτουσι (πρὸς καὶ Ἀντιφ. Ἀθην. 2, 66· «στρε-
βλὺν γράφωμαι τοῦτον ὡς κατατάσσων», ἴδ.

καταγράφουσιν αὐτὸν ὡς πρὸς τοῦτο) ὄθεν παθ. «ἐλ σοι γράφοιτό τις δίχη», νεφ. 758. «γραφ-ις τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀπέφρον» Δημ. 18, 103. «τὸ γεγραμμένον» = τὸ ἀμφισβητούμενον χρηματικὸν ποσόν, δι' ὅπερ κατηγορεῖται τις Δημ. 24, 83. «τὰ γεγραμμένα» = τὰ ἐγκλήματα, 18, 56, *scilicet*, «sciro, accuso». Γραφῆται, οἱ κάρθοι Ἀθην. 3, 106. Γραφείω, ἔρετ τοῦ γράφω ἐπιθυμῶ νὰ γράψω, *scripturio*. Γράω, τρώγω, γριτζανίζω Καλλ. ἀποσπ. 200, *comedo*. Γραῶδης, 2' γραϊκὸς Στραβ. 1, 16 καὶ μετν. Γραῶδωδ'· κατὰ τρόπον γραῶδῃ Ὀρίγιν. 2, 499, *amilliter*. Γρεῦς ἔδε γραία. Γρηγοράς, ὁ ἀνδ. ὄν. Γρηγορία, γυν. ὄν. μετν. Γρηγορέω· ἐγείρω, ἐκ τοῦ γρήγορα Ἑβδ. Ν. Δ. ἐγρηγόρησε Ματθ. 24, 43, *surgō*. Γρηγόρησις, ἡ ἐγρηγόρησις Ἑβδ. Γρηγορητέον· δεῖ γρηγορεῖν, *vigilandum*. Γρηγορία· ὄν. γυν. Μαλαλ. Γρηγορικὸς, 3' ἐγρηγορικὸς μετν. Γρηγόριος, οὐ, ἐπ. οἶο, ὁ 1) υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Ἐρμεῖου Δαμ. Σουῖδ. ὁ 2) Ἰσίδ. 75. 2) Ναζιανζηνὸς μετὰ τοῦ ἔπων. Θεολόγος, υἱὸς καὶ πατὴρ Γρηγορίου τινὸς Ἀνθ. 3) ὁ Νύσσης, ἀδελφὸς τοῦ Μ. Βασίλειου, συγγραφεὺς Σουῖδ. 4) ὁ Νεοκαισαρείας ἐν Πόντῳ, ὁ καὶ θαυματουργὸς ἐπιλεγόμενος καὶ Θεόδωρος Σουῖδ. 5) ὁ Κορίνθιος, Θεολόγος καὶ γραμματικὸς Φαβρ. 6) ὁ Κύπριος, παροιμιᾶν συλλέκτης Παροιμ. Γρηγόριον, τὸ τὸ κάμνον τὸν ἀνθρώπον νὰ νὰ μὴ νυστάξῃ Εὐστ. Γρήγορος, 2' ἄγρυπνος «γρήγορος αὐτὴ προσφορμένη, ἐγρηγορᾶσιν ὅμιν» Εὐστ. ἐργ. σ. 158, 47, *vigil*, συγχερ. γρηγορώτερον, 1, 23, *vigilantius*. Γρηγόριον, τὸ ἐγερτικόν, ὅπερ οὐκ ἐξ κατακοιμηθῆναι Εὐστ. Ὀδ. σ. 1493, 50, *expefficitum* ἔδε ἐγρηγόριον. Γρήνη· ἄνθη σύμμικτα Ἑτ. Μ. σ. 241, 14. Γρήνος καὶ γρήνους· ἔνδυμα δικτυοειδές, ὁ περιτίθενται οἱ βαρκινοῦντες Διονύσιω Ἡσυχ. Γρησίνη, ἡ πόλις Χερρονήσου, χάτ. Γρησίνιος Στ. Βυζ. Γρήγορσις, ἡ γρηγόρησις Ἑβδ. Γρηθῖον, τὸ γραθῖον. Γρήτος, 2' γέρων παλαιός ἔδε γραία. Γρήνικος καὶ Γρήνιος ἔδε Γράνικος. Γρηστανία, ἡ χώρα τῆς βορείου Μυθδονίας ἐν Μακεδονίᾳ Θεου. ἔδε Κρηστανία. Γρηῦς, ἰων. ἡ γράψ, *anus*. Γρήλον, τὸ ἵπποσέλινον, οἱ μὲν γρήλον, οἱ δὲ ἄγριοσέλινον, οἱ δὲ σμύρνον καλοῦσιν Διοσκ. 3, 78. Γρίνος, ἀπολ. ὁ ῥινὸς ἀρ. λεξ. δέρμα Εὐστ. εἰς Ὀδ. καὶ Ἑτ. Μ. 241, 48, *cutis*. Γρίνιος, βασιλεὺς ἐν Θήρᾳ Ἡρ. Γρίνιος Ἑπύρ. Γρίον, τὸ ὄρος Ἰωνίας καὶ Καρίας Στραβ. Γρίος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ. καὶ ἐπὶ νομ. Σμυρν. Γρίντης, οὐ, ὁ, καὶ γρίντις=γριπῆς Εὐστ. Ὀδ. σ. 1026.

Γριπάω· συνέλω· «τὰ (παρ' Ἰπποκρ.) χροῖνα ἀλγήματα γριπώμενα, συνέλωμενα καὶ σπασμωδῶς συμπαθούμενα» ἐρμηνεύει ὁ Ψούχ. Γριπεύς, ὁ ἀλιεύς Θεοκρ. 1, 39, *piscator*. Γριπεύω· ἀλιεύω, φαρεύω μετν. Γριπηῖς, τέχνη· ἀλιευτική, φαρικὴ, τέχνη τοῦ γριπῆως Β. Ἀν. σ. 9. Γρίπιζω· γριπῶν ἀρ. λεξ. Γρίπιον, τὸ ὄπλο. τοῦ γριπῆος· μικρὸν δίκτυον γλωσ. *reticulum*. Γρίπισμα, τὸ τὸ ψάρευμα, ἡ ἄγρα ἀρ. λεξ. Γρίπον· ἔδε γριπῖον. Γρίπος, ὁ τὸ δίκτυον τῶν ἀλιέων, συρτικόν Ὀππ. ἀλ. 380, ἀδεια τοῦ ἀλιεύειν Δ. Λαερ. 1, 32. Γρίπος, ὁ δίκτυον, ἀλιεύς Πλατ. Γρίπων, ὥνος, ὁ γριπῆς Λεων. Ταρ. 93. Γρίπων, ὁ Ὀλομπιονίκης Ψούχ. ἔδε Κρίσων. Γρίσων· ἔδε γρίσων. Γρίτῃ· πάγος, κρύσταλλος Λιδάν. Ἑπ. 1594. Γρίτῃς· ἔδε γριτῆς. Γριφάω, λακων. γράφω Εὐστ. Γριφεύω (γρίφος)· προτείνω γρίφους, αἰνίγματα· «γρ. παρὰ πότους» = ἀστεισμοὺς ποῶ μετ' αἰνιγμάτων ἐν συμποσίοις Ἀθην. 10, 451. Γριφο-εἰδής, 2' ὁ γρίφου εἶδος, τρόπον ἔχων· γριφοειδὲς=δυσάριστον Ψούχ. ἡ κατ' εἰκασίαν=δυσεύρετον Καστερ. Γριφο-λογέω· γριφεύω, λαλῶ δι' αἰνιγμάτων Νικητ. χρόν. 3, 3. Γριφο-εἰδῶς· αἰνιγματωδῶς, περιπελεγμένως Ζαχ. Μιτυλ. διαθ. 495, ὁ, *aenigmatice*. Γρίφον· ἔδε γρίφος. Γριφο-πλόκος, 2' ὁ αἰνίγματα συστρέφον σκοτεινὰ λαλῶν Τζετζ. εἰς Ἠσ. ἐρ. 588. Γριφο-ποιέω· αἰνίγματα ποῶ Εὐστ. Γρίφος, ὁ 1) γρίπος Ὀππ. ἀλ. 3, 80. 2) πᾶν τὸ τεχνικῶς πλεκτὸν καὶ συνηρμοσμένον, ἰδ. αἰνίγμα, τεχνικὸς πρὸς παγίδευσιν ἄλλου λόγος, ἀσαφὲς λόγος καὶ δυσνόητος καὶ δύσλυτος, μετ' ὧν ἡδέως εἰς τὰ συμπόσια συνδιελογοντο Ἀριστ. σφ. 20, *aenigma*. Γριφότης, ἡ ἀσάρεια, οἷα ἐστὶν ἡ τῶν γρίφων Ἡρώδης. ἐπμ. 16, *obscuritas*. Γριφ-ώδης, 2 (εἶδος)· δροῖνος γρίφω, αἰνιγματώδης Λουκ. Ζ. τραγ. 28, *aenigmaticus*. Γρίφωσις, ἡ γριφότης Τζετζ. εἰς Ἠσ. ἐρ. 412 σ. 222. Γρόμφαινα, ἡ ἡ ὅς ἡ θήλεια γλωσ. *scrofa*. Γρομφά, ἄδος, καὶ γρομφίς, ἰδὺς, ἡ σκρόφα, γουρούνα ἀρ. λεξ. *scrophia*. Γρόμφης, ὁ χοῖρος, γρομφά· = ἡ ὅς Σουῖδ. 447, *sus*. Γρομφίς καὶ γρομφίς, ἡ ὅς ἡ παλαιὰ Ἠσυχ. *scrofa*. Γρονθῆριον, τὸ ἀντηρὶς μαθημ. πρὸλ. γρόνθος. Γρόνθος, ὁ κύνδουλος, γρόθος, συγκεκλισμένη τῆς χειρὸς ἡ παλάμη καὶ πωγμὴ ἀποτελουμένη μετν. κατὰ δὲ Μοῦρ. ἀντὶ τοῦ πύξ πρὸλ. Εὐστ. 1322, 40. 2) ἡ θαλαττὴ περὶ τὴν ἐν ταῖς μηχαναῖς=χελώνιον μαθημ. 31, ἔνθα καὶ γρονθῆριον ἐξ οὗ τὸ λατ. *grunda* 3) ἐπέχουσα γωνία ἢ κλίμαξ ἐφ' ἧς πατεῖν τις δύναται 4) παρὰ δὲ Ἡρώδης = παλαιστή, μέτρον μήκους.

Γρονθονεύεται· θυμοῦται, Ἡσύχ. βρονθεύεται.
Γρόνθων, ὠνος, δ' ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ.
Γρόνθων, ὠνος, δ' τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ
μυθώσαντος νὰ παίξῃ τὸν αὐλόν, ἦτοι ἡ ἀνά-
ψυσις τῶν χειλῶν καὶ τῶν δακτύλων κίνησις
Πολυδ. 4, 83.
Γρόσυνον· τάρταρον Ἡσύχ. (= ὄρσυνον γλωσ-
σῆς καὶ δρώρεται = τέρταραται) ὁρσολοπεῖται =
τάρτασεται, excitat, turba.
Γροσφο-μάχος, 2 (μάχομαι)· ὁ μετὰ γρό-
φου μαχόμενος Πολυδ. 1, 33, 9, 6, νηλες.
Γρόσφος, δ' εἶδος λόγγης, Πολυδ. 6, 22, 1 καὶ
4, ἐνθα περιγράφεται Πλουτ. Σὺλ. 18, pilum.
Γροσφο-φόρος, 2 (φέρω)· 1) ὁ φέρων γρό-
σφον, ὁ μετὰ γρόσφου ὠπλισμένος Πολυδ. 6, 31,
9· 2) γροσφομάχος.
Γρόσχος· ἴδε γρόσφος.
Γρούτοι· ἔθνος τῆς Ταρρακινῆς Ἰσπανίας Πτολ.
Γρούμεντον καὶ Γρουμεντόν, τό· πόλ. Λευ-
κανίας Πτολ. τὸ νῦν Ριβατα.
Γρούμος· στρόβιλος· Ἡσύχ. turbo.
Γρουνός, δ'· γρουνός ἀρ. λεξ.
Γρούσσειται· μηρύεται, ἐκτείνεται· Ἡσύχ. tra-
xitur, extenditur.
Γρούτα καὶ γρούτη, ἡ· ἀθήρα, ἄλευρον ἐψη-
μένον Ζων. σ. 60.
Γροφεύς, γροφεύω, γρόφω, δωρ. ἀντὶ γρα-
φεύς (ζωγράφος), γροφίω (εἰμαι γραμματεὺς),
καὶ γράφω (γλύφω) λεξ. Γαξ.
Γροφεύς, δωρ. δ'· γραφεύς, ζωγράφος Ἡσύχ.
pictor.
Γροφεύω, δωρ. ἀντὶ γραφεύω εἰμὶ γραφεύς
Βοιχ. ἐπιγρ. Ἀργ. 1, 581.
Γρόφω, δωρ. ἀντὶ γράφω· γλύφω, ἐγχαράττω
ἐπὶ στήλης βαδωντῆς Βοιχ. 1, 5, sculptor.
Γρῶ (οὐχὶ γρῶ, ἴδε Ἀρκάδιον)· ὁ γρουλλισμός,
(ἡχος φωνῆς) τῶν χοίρων Σχολ. Ἀριστ. πλ.
17· ἔτι ὁ ἐν τοῖς ὄνυξι βραχὺς ῥυθμός· Β. Ἀν.
228· «οὐδὲ γρῶ ἀπεκρίνατο» = οὐδὲ φωνὴν ἔ-
βγαλεν Ἀριστ. πλ. 17· «μηδὲ γρῶ λέγει» Μέν.
π. Ἀμμων. σ. 67· καὶ μὴν· «οὐδὲ γρῶ» = οὐδὲ
παρὰ μικρὰν = οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην φωνὴν Δημ.
19, 39· «ὄψου μηδὲν εἰσπλεῖν μηδὲ γρῶ» Ἀθην.
8, 343· «φροντίζειν Λουκ. λεξ. 19.
Γρουδός· ἐπικαμπής αἰολ. Ἐτ. Μ. 242, 2,
Gryps· ἴδε καὶ γρουπός.
Γρυγμός· γρουλλισμός· «κρυαὶ ὀνάγρων, συ-
ριγμοὺς ὄφειον, χοίρων γρυγμοὺς καὶ παντικῶν
κλαγγάς» Ζαχ. παπ. διαλ. 3, 4, grunnitus.
Γρυγῆς, οἱ· οἱ κάτοικοι τῆς Σύρου, νῦν λι-
μὴν Marca.
Γρύζω, μέλ. γρύζω Ἀριστ. ἱππ. 294 καὶ γρύ-
ζομαι Ἀλκ. κωμ. παρ' Ἀθην. 9, 396, ἀόρ.
ἐγρυζα Πλάτ. Εὐθύδ. 301· 1) γρουνίζω, ἐπὶ
χοίρων γρουλλίζω, μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων μουρ-
μουρίζω, ἀσημὸν τινα φωνὴν ἐκφωνῶ, ἴδ. ὡς
οὐδὲ γρῶ ἐκ τοῦ στόματος ἐκβάλλειν, π. χ.
«οὐδὲ ἐτόλμησε γρύζει τὸ παράπαν οὐδὲν» Ἰσ.
8, 27· ἔτι δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων φωνῶν μικρῶν
παιδῶν Ἀριστ. νεφ. 963· 2) διαλύω «οὐτε ὁ-
μοίως γρύσει ἡ θερμότης» = διαλύσει Ἀριστοτ.
προβλ. 4, 2, ἀν ἡ γρ. δὲν εἶναι ἐσφ. grunnis.
Γρυήλιον· ῥωσμην ὄρυς Ἡσύχ.
Γρυκτός 3 (γρύζω)· περὶ οὗ τίς ἔλαμιν ἡ δού-

ναται· νὰ κἀμὴ μοῦκα ἄρα γρυκτόν ἔστιν ὄρυς,
= καὶ τολμάτε καὶ νὰ γρύζετε; = νὰ εἰπῇτε
γρῶ Ἀριστ. Αὐστ. 656.

Γρυλάζω καὶ γρυλλίζω· ἴδε γρουλλίζω.

Γρύλλη, ἡς, ἡ· γρουλλισμός Ἡσύχ.

Γρύλλησις, εως, ἡ· τὸ ἀνοῖ.

Γρυλλίδειον· χοιρίδιον Τζέτζ. Ἰσ. 12, 418.

Γρυλλίζω, ἡ ὁρθότ. κατὰ Β. Ἀν. 33 καὶ Πο-
λυδ. 5, 87 γρυλλίζω (γρύλλος)· φωνάζω ὡς ὁ
χοῖρος Ἀριστ. πλ. 307, δωρ. γρυλλίζετε, Ἀχ.
711· ἴδε γρύζω, grunnis.

Γρυλλισμός, ὁ, ὁρθότ. γρουλλισμός· ἡ φωνὴ
τοῦ χοίρου Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 9, grunnitus.

Γρυλλίων· ὁ χοῖρος Ἡσύχ.

Γρυλλίων, ὠνος, ὁ, ὁποκ. τοῦ γρύλλος Ἡσύχ.
Γρυλλίων, ὠνος, ὁ (ὁρθότ. Γρυλλίων)· 1) Ἀ-
θηναῖος Ἀρεοπαγίτης καὶ παρσίτος Φρόνης
Ἀθην. 2) Βοιωτός· α) Πλαταιεύς· β) Ζωγράφος
ἡ ἀναμάκτοπος Δ. Αεαρ. γ) Πτῆσις· Ἐπιγρ.
Γρυλλίω-ειδής, 2· ἔχων τὸ εἶδος, τὴν μορ-
φὴν γρύλλου Ἰωάν. Νηστεύτ. εἰς Ἰω. Κρυς.
7, 654, porciformis.

Γρύλλος, ου, ὁ (ὁρθότ. Γρύλλος)· 1) Ἀθηναῖος·
α) πατὴρ τοῦ Ξενοφάντος Α. Αεαρ. β) υἱὸς Ξε-
νοφάντος Πλουτ. 2) Χαλκιδεύς Δ. Σικ. 3) πρό-
σωπον διαλόγου π. Πλουτ. καὶ ἄλλ.

Γρύλλος, ὁ, ὁρθότ. γρύλλος Β. Ἀν. 33 1) χοῖ-
ρος, γρουννίαι ἀρ. λεξ. καὶ ὁ θαλάσσιος ἔγγυ-
λος Νικ. Ἀθην. 7, 288· 2) χορὸς Διγυπτικῶς
Β. Ἀν. 33, porcus.

Γρυμαῖα, ἡ ὄν· ἐταίρας Ἀθην.

Γρυμαῖα, ἡ· 1) σακκούλα, βαλάντιον, τσέπη
μην. 2) γράτ. ἀρ. λεξ. παρὰ δὲ θεμιστίω
«συρρατός· καὶ γρυμαῖα» = πλήθος ποταπῶν ἀν-
θρώπων, 23, σ. 293, grumena· 3) «τὴν λοιπὴν
γρυμαῖαν ἐψώ» = τὰ ἐπιλοιπα μικρὰ ὀψάρια
Σωτὰδ. παρ' Ἀθην. 7, 293, res vilis.

Γρυμαῖο-πώλης, ὁ· γρυτοπώλης Λουκ. λεξ. 3.
Γρυμαῖω· ἴδε γρύπτω.

Γρυμαῖα, ἡ, ἡ γρυμαῖα· τὰ ἐπιλοιπα ἱχθύδια,
ἀρχαῖα, καὶ ὀρθότ. γρ. γρυμαῖα Β. Ἀν. 33.

Γρυμο-ο-πώλης· ἴδε γρυμαῖο-πώλης.

Γρυμπάνειν· γρυπυθῆναι καὶ συγκάμπεσθαι
Ἡσύχ.

Γρυναῖοι, ὁρθότ. τοῦ Γριναῖοι· Σκύθαι, ἔθνος
ἐν τῇ γῶρᾳ τῶν Σαυῶν Πτολ.

Γρυνεῖον, τό· πόλ. Αἰολίδος μετὰ τῶν τοῦ Ἀ-
πόλλωνος Ξεν. κατ. Γρυνεύς, Γρύνιος καὶ Γρυ-
νικός Στ. Βυζ.

Γρυνεύς, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Τουλλ. Λαυρ.

Γρύνη· λιθανωτός Θεογνωστ. thus.

Γρυνίων, ὁ· Ἀθηναῖος, υἱὸς Καλλιπίδου ἐκ
Κηφισσίας· ἐφημ. ἀρχ.

Γρυνὸν· οἶκος ἄγριος Διοσκ. νοθ. 4, 154.

Γρυνός, ὁ, καὶ ἀρ. λεξ. καὶ γρουνός· ἐφρὼν
ἡ ἀναμμένος ἐβλόν, θαλὸς Λυκόφρ. 294, taeda.

Γρύνος· γρύψ Ἡσύχ. ἴδε γρυός.

Γρύψ· ὁ· ῥύπος τοῦ κύνος Ἡσύχ.

Γρυπαῖ· αἱ νεοστραῖ τῶν γυπῶν Ἡσύχ. vultu-
rum nidi· ἴδε καὶ γυπή.

Γρυπ-αίετος, ου, ὁ (γρύψ)· ἀετὸς καμπου-
ρωτὴς (μυθολογ.) κωμ. λεξ. Ἀριστ. βᾶτρ. 929.

Γρυπαίνω, (γρυπός)· κυρτύνω, ἀγκύλον τι ποῶ
ἀρ. λεξ. καὶ οὐδ. γρυπυθῆναι Ἀρποκρ. ἰουμην.

Γρυπάλιον καὶ γρυπάνιον γερόντιον Ἡσύχ.
 Γρυπ-αλώπηξ, ἡ σκυπτ. ἐπόν. πά-
 ροντος κῦρτωμα κατὰ τὴν ῥάχιν· «Σάμιος ἐν
 θάσῳ παρυνόμεον ἐκαλεῖτο γρυπαλώπηξ» περὶ
 ἔκτα ἔων πάντα καὶ εἰκοσιν ἐξωνέμεναι πολλὰ
 κίς· γενόμενος δὲ περὶ ἑτα τριάκοντα, φθινύ-
 θης ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν· Ἰπποκρ. σ. 121.
 Γρυπανίζω· διασείω, κυρτῶν ἄρ. λέξ.
 Γρυπάνιος, 3 (γρυπάνω)· ὁ ἐκ τῆς ἡλικίας
 κυρτωμένος, καμπούρης, γέρον· Ἀντιφ. παρ'
 Ἀρποκρ. κυρναίος.
 Γρυπαρία, ἡ· εἶδος πλοίου Εὐγενικός Τραπε-
 ζουσι. σ. 370, 50.
 Γρυπαρίον, τό· τῆς γρυπολέων.
 Γρυπιζω· γριπιζω.
 Γρύπισμα· τῆς γρυπιζω.
 Γρυπὸν· στῦγνόν, κατηφές Ἡσύχ. triste.
 Γρυπο-λέων, οντος, ὁ· ζῶν ἐκ γρυπὸς καὶ
 λέοντος· σύνθετον, ἔπειτα = ἐσθής, ἐφ' ἧς εἰσιν
 ἐνυαζόμεναι μορφαὶ γρυπῶν καὶ λεόντων μετγν.
 Γρυπ-όναγρος· ζῶν ἐκ γρυπὸς καὶ ὀνά-
 γρου, ἐπὶ δὲ ἐσθῆς ἔχουσα τὰ ζῶα ταῦτα ἐν
 υφασμένῃ μετγν.
 Γρυπο-πώλης, ἀδόκ. τῆς γρυποπώλης.
 Γρυπό-ρυγος, 2· ὁ γρυπὴν, γρυπὴν ἔχων
 τὴν ῥίνα Ἰ. Μαλαλ. 258, 10 Γάλα, aduncus.
 Γρυπός, 3· κυρτωμένος, καμπουρισμένος μετγν
 «γρυπώτατος στέφανος» Εὐδουλ. Ἀθην. 15,
 679, ὅπερ ὁ Μαζιέκ. ἔσφ. θεωρεῖ ἰδ. ὁ ἔχων
 κυρτὴν, ἀετώδη μύτην, γρυπαμύτης Σεν. Κυρ
 8, 4, 21, ἀντιδ. τῷ σιμός 2) μεταφ. = πε-
 ριλόκος· 3) = γρύψ Ἠλίοδ. αἰθ. 10, carinus.
 Γρυπός, ὁ· ἐπόν. Ἀντιόχου Ἀθην.
 Γρυπότης, ἡτος, ἡ· κυρτότης, ἰδ. ἡ καμπω-
 λότης τῆς ῥίνος τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων Σεν.
 Κυρ. 8, 4, 21· «δυνύων Ἠλίου. συμκ. 2, 7,
 2'· χείλους, π. κρεωφ. 1, 5, aduncitas.
 Γρυπώω, (γρυπός)· γρυπαίνω, κυρτόν, ἀγκύ-
 λον τι ποῶ Ἰπποκρ. καὶ μετγν. ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ
 ἀντι τοῦ γρύπτω ὁδ. = καμπουριάζω τὸν ἐαυ-
 τὸν μου· 2) γονυπετῶ.
 Γρύπτω· γρυπαίνω, κυρτοῦμαι, συγκαμπτομαι·
 Ἡσύχ. incurvor.
 Γρύπτω· κυρτῶσι, κάμψις μετγν. incurvatio.
 Γρυσμός, οὗ, ὁ (γρύζω)· γρυλισμός Ἀγα-
 θεοκλ. Ἀθην. 9, 376.
 Γρύσσων, ὁ· χοῖρος Εὐστ. Ὁδ. σ. 784.
 Γρύτα· τῆς γρύτης.
 Γρυτάριον, τό, ὅσοκ. τ. γρύτης Ζηνοβ. 5, 54, scruta.
 Γρυτεύω· διερευνῶ, ἐξετάζω γλωσσ. scrutor.
 Γρυτεύεται· παρυσταίνεται Ἡσύχ.
 Γρύτη, ἡ· 1) οὐτιάου καὶ ἄχρητον πρᾶγμα
 ἐκ παλαιότητος Σακφῶ π. Β. Ἀν. 34' 2)
 «ἀκνή, λεπτὴ σκευῆς» οἰκιακῆς χρήσεως δι-
 δόμενα πρὸς πώλησιν, τὰ ὅποια καὶ γρυμέα
 λέγονται· πρὸς Φρον. Β. Ἀν. 31.
 Γρύτο-δόκη, κοιτίς, ἡ· δοχεῖον παλαιῶν καὶ
 ἀχρηστών Μυριν. 2 (6, 254).
 Γρύτο-δόκη, κιδότιον πρὸς φύλαξιν λιανι-
 κῶν πραγμάτων.
 Γρύτο-πώλειον, τό (πώλιω)· τόπ. ἐνθα πω-
 λούνται τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα.
 Γρύτο-πώλης, ὁ (πώλιω)· ὁ πωλὼν παλαιὰ
 καὶ μεταχειρισμένα πράγματα.

Γρύττος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἀριστ.
 Γρύττω· γρύζω.
 Γρύψ, ἀναφέρεται μετὰ τῶν μηχανόντων
 οὐράκ. σ. 117, 3.
 Γρύψ, γρύψος, ὁ· πτηνὸν κυρτοῦ ῥάμφους (πρὸς
 γρυπὸς ἐκ τοῦ ῥάμφους κληθέν) μυθώδης μί-
 μονεῦόμενον ὡς φύλαξ μεταλλείων χρυσοῦ
 ἀγωνιζόμενον· ἀεὶ μετὰ τῶν Ἀριμασπῶν Ἰ.
 Σ. 116, grys, gryphus.
 Γρυφο-λέων· τῆς γρυπολέων.
 Γρυφός· τῆς γρυπολέων.
 Γρυφὸς· προσφών (γρυφῶ) Ζων. 456, inclan-
 Γρυθῦλοι· γωλιόι, σπῆλαια Ἡσύχ. spreitunc.
 Γρυθῶν· σαπρὰ γραῖς Ἡσύχ. τῆς γρυθῶν
 καὶ = παλαιὰ ὄνος, vetula asina.
 Γρυῶν· τῆς γρυῶν.
 Γρυῶν, ἀδος, ἡ, γρυῶν· ἀδός· θήλειαι σύ-
 τῆς γρυῶν· ἀδός, serofas, rursae.
 Γρυῶν, ἡ· κοίλη καὶ τετραμήνη πέτρα, ἡ δεχ-
 μένη τὰ χυονία πρὸς σταθιν τῶν νεῶν Ἡσύχ.
 ἔτι = τοῦ θέρου τοῦ κοίλου, οὐ λόγχα· κεν-
 Εὐστ. Ὁδ. 1307, 22.
 Γρυῶν, ἡ· πόλ. Φωκίδος, κατὰ Γρυῶν· Στ. Β.
 Γρυῶν (γρυῶ)· καταφρυγμένος, κατατρυ-
 μένος· πελλίδες Νικ. ἀλ. 77· «πέδον, βέρβηρος»
 Λυκοκρ. 631, ἰδ. θηλ. ὡς οὗς ἐξυπακ. πῖς =
 βαθυλωτὴν, τρύπα βρέχου, σπῆλαιον ἀ-
 λεί. - ἔτι = σωλὰς, τρύπα, ἐνθα οἰκοῦσι πο-
 τικοί Λεον. Ταρ. 55 (7, 736), ephanaus, c-
 verpa.
 Γύα, π. καὶ ἰων. γύη, ἡ (πρὸς γύης, ἡ γ-
 γύης ἔσφ.) γεωργημένη γῆ, ἀγρός Εὐ-
 Βάκ. 18· «κυροφόροι τε γύαι» Θεοκρ. 25, 3.
 γύα· κατὰ δὲ Ἡσύχ. καὶ = μέτρον χωραφίαν ἡ γ-
 πλέθρον, ὀργυῖα· μεταφ. ἐπὶ μήτρας Σοφ. Ἰν.
 569· 2) = γῆ συγγεν. τῇ γύης, γύον, γύαλ-
 (γύα -, ἰάκ. ἀνθ. Π. 517), argum, jugerum.
 Γύαια, τὰ· προμνήσια, χυονία, δι' ὧν προσ-
 νοῦσι τὴν πρῶταν τοῦ πλοίου εἰς τὴν θηρ-
 λειν. Ταρ. 57 (10, 1).
 Γυάλα, ὡν, αἰ· ποτήρια, λέξ. Μεγρικῆ.
 Γυάλας, ὁ· ποτήριον τι παρὰ Μεγαρέσους, συ-
 γενές τῶ γυάλου Ἀθην. 11, 467.
 Γυαλ-οθῶρηξ, ἡτος, ὁ· τῷ ἔσφ. Πaus. 10, 2.
 Γυάλον, τό (πρὸς κοίλος)· κοιλότης, τό κ-
 μαρῶν, κυρτόν παρ' Ὀμ. Ἰλ. πάντοτε = ὁ-
 ρηκος γ.· καὶ ἐστὶν ἡ πλατεῖα κοιλότης τῆς
 θώρακος, συνισταμένη ἐκ δύο κομματίων, τ-
 μὲν τὸ στήθος, τοῦ δὲ τὴν ῥάχιν ἀσπάζοντα
 προσδεόμενον διὰ λωρίων, καὶ τὸν γυαλοθῶ-
 ρα ἀποτελούντων· «θώρηκα γυάλουσιν ἀσπ-
 ρα»· προσσηροσμένον εἰς τὰς κοιλότητας Ἰλ.
 530· πρὸς καὶ χρῆταις-γυάλος. Μεθ' Ὁ.
 ἰδ. ἡν ἐν χρήσει ἐπὶ βασιδῶν κοιλάδων, φασά-
 γων· - Παρηνόστιο = κοιλάδες τοῦ Παρν. Ἰ.
 θε. 499· -- Πυθῶνος, Θεοῦ Πινδ. Π.
 66· «γυάλα πέτρας» = βράχων βαθυλώων·
 σπῆλαια Σοφ. Φιλ. 1081· - λύδια = κοιλά-
 πεδιᾶδες τῆς Λυδίας Λισχ. ἰκ. 345 (πρὸς γύ-
 «Ναυκράτιδος, γυάλων ναέται» Ἀρχ. 5 (γ-
 207)· «αἰθέρος γυάλα» = οὐράνιος ὁδός Ὁδ.
 5μν. 18, 16, ὡς αἰθέρια Ὀσκ. κυν. 1, 28.
 Γυσι-φάγος, 2 (φαγεῖν)· ὁ κατατρώγων
 μέλη = γυσιφάγος.

Γυίο-χαλκος, 2 (χαλκός): ὁ ἔχων χάλκινα μέλη-ούρος Ἀνθ. 15, 26.

Γυίο, (γυός): τὰ μέλη χωλὰ ποιῶ, πηρόν: Γρηγορ. Ἰλ. θ, 402: γυωθεὶς Ἡσ. θε. 857 ἐν γέν. ἐξαδυνατίζω, καταλῶ τὴν δυνάμιν, βλάπτω Ἰσοκρ. ἐπὶ πηλώων Νικ. Θηρ. 731, οὐκ ἐννο.

Γυία, ἡ: θυγ. Λαμάρου Κερσοννησίτου.

Γυλάχεια, ἡ: ἡ Ἀπολλωνία τῆς Ἰλλυρίας, κατ. Γυλαχεὺς Στ. Βυζ.

Γύλαξ, ἄκος, ὁ: Κορινθίος τις Στ. Βυζ.

Γυλάριον, τό: μυστίνος (ἔχου): Ὀππ. ἄλ. 1, 111.

Γύλειον, τό: ἀγγεῖον Περσικὸν Φιλημ. 297.

Γύλι-αὐχην, ενος, 2 ὁμαχόν: καὶ λεπτόν λαχμόν: γων Ἀριστ. εἰρ. 78 ἑπὶ τὸ γύλιος ἡ γυλός:

Γυλίσας, ὁ: Δελφός τις Σχολ. Πινδ.

Γύλιον: ὅδε γύλειον.

Γύλιος, ὁ: ἑπών. Πραχλῆους.

Γύλιος, ὁ καὶ γυλός κατὰ Β. Ἀν. 228: «εἰδος πῆρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾗ ἦν ἀκόροθα καὶ κρόμματα, ἐπιμήκης καὶ στενωτότομος» Ἀριστ. εἰρ. 519: «γυλίων τιν' ἀρ: ὑπομάζων» μετέταλιν εἰς γύλιον ὁ Κασαύς. Φιλημ. π. Ἀθην. 8, 231: πρὸλ. γάσλος.

Γύλιππος: 1) Σπαρτιάτης: α) υἱός: Κλεανόριδου, στρατῆρος Θουκ. 6) πατήρ Ἀγιάτιδος.

Γύλις καὶ Γύλλης, ὁ: Σπαρτιάτης τις Σεν.

Γυλιο-τράχηλος: γυλιαχην Σουίδ.

Γυλίσκος, ὁ: ἔχθρος: εἶδος Ἰσχυρ.

Γύλλας: ὅδε γυλάς.

Γύλλινος: ἐρεῖσματα Ἡσ.

Γύλλισκος: ἔχου: ὅδε γυλίσκος.

Γύλλος: κώδος ἡ τετραγώνος λίθος.

Γύλλος: ὅδε γέλλος.

Γύλων, ωνος, ὁ: 1) Ἀθηναῖος, πάππος Δημοσθένους: 2) Σάμιος Ἀισχ.

Γυμνάδωμαι: ὅδε γυμνάζω.

Γυμνάσιον (γυμνός), (λαχών, γυμνάδωμαι Ἀριστ. Αὐσ. 82), παρὰ γεγυμνάσθαι Ἀισχ. Πρ. 588: διδάσκω τινὰ γυμνὸν εἰς τὴν παλαιστον σωματικὰ γυμνάσιον: «γυμναστής γυμνάζων» Πλάτ. νόμ. 4, 720: καὶ μέσ. γυμνάζωμαι: Θουκ. 1, 6: «ἐν ταῖς παλαιστοῖς» Πλάτ. πολ. 5, 452: συνηθ. μεταφ. γυμνάζω, ἐπιτήδειον ποῶ τινὰ εἰς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν: «ἐαυτὸν καὶ τοὺς ἱπποὺς» Σεν. Ἀν. 1, 2, 7: τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν Ἰσ. 2, 11: «τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν» Σεν. Κυρ. 1, 6, 32: καὶ τινὶ: «δοκιμασίαν καὶ δρόμους», 1, 2, 10: συνηθέστ. παθ. Ὑπρ. 7, 208: «πρὸς τὴν γεγυμνασμένην» Πλάτ. πολιτ. 266: «πρὸς τοὺς πόδας», νόμ. 1, 648: ἐν τινι, 1, 635: «καὶ γυμνάσθαι τὴν τέχνην», Γοργ. 514: «τὸν πόλεμον γυμναστέον», νόμ. 8, 829: γυμνασθῆναι καὶ γυμνασμένους: Παρμ. 436: καὶ γεγυμνασμένοις τινός: ἡ γυμνάζω, ὅδε γυμνάζω, exerceo.

Γυμνασίον, οἱ: ἔθνος τῆς Μαυριτίας Ὀρφ. Ἀργ.

Γυμνάς, ἄδος, ὀηλ. τοῦ γυμνός: Εὐρ. Τρ. 463: ἱπποὶ ποδὶ γυμ., Ἰππ. 1135: γυμνάς καὶ καλιστατικὴ συνημμένως: «γυμνάδος ἔργα» = τὸς τῆς γυμνάσεως, τὸ γυμνάσιον Ἀνθ. Παλ. 103: ἡ γυμνάς = ἡ παλαίστρα Ἀνθ. παραρτ. 171, nuda

Γυμνάσεως καὶ γυμνάδης: ὁν. ἀνδρ. Ἰσοκρ.

Γυμνασία, ἡ: Γυμνιάς Δ. Σικ.

Γυμνασία, ἡ: ἄσκησις Πλάτ. Παρμ. 135: «ἡ περὶ ταῦτα γυμ., Θεαιτ. 169: «ἡ ἐν ὅλοις», πολ. 4, 7: ἐπὶ ῥητορ. ἀσκήσεως Ἀριστ. τοπ. 8, 5: «παιδεία καὶ γυμνασία πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις», πολ. 1, 1, 2: «γυμνασίας ποιεῖσθαι», νόμ. 8, 830: ἔτι δὲ σπουδῇ: «ἡ γυμ. μᾶλλον ἢ ἀργία προηγεῖσθαι» Γαλην. exercitatio.

Γυμνασίον-ἀρχέω: εἶμαι γυμνασιάρχος: «εἰς Προμηθεῖα» = διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην Αὐσ. 21, 3: «λαμπάδι» = διὰ τὴν λαμπαδηδρομίαν, 6, 60: «ἐν ταῖς λαμπάδι» Σεν. π. προσ. 4, 52: «τοῖς Ἀθηναίοις» Πλουτ. Ἀντ. 33: «γεγυμνασιάρχικότης» Αἰσωπ. 9.

Γυμνασίον-ἀρχης, ὁ: τῷ ἑπομ. ἐν τινι νόμῳ (τοῖς Ἑρμαίοις) Αἰσχ. 1, 12 καὶ μετ.

Γυμνασίον-ἀρχία, ἡ: τὸ ἀξιωματ. τοῦ γυμνασιάρχου, λειτουργία τις Δημ. 20, 125: ἐπιστάσις γυμνασίου τινός Πλάτ. Ἀξ. 367.

Γυμνασίον-ἀρχος, ὁ: ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀσκήσεων διὰ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας, τοῦ τόπου τῶν γυμνασίων, χορηγῶν τὴν δαπάνην τῆς διατηρήσεως τῶν διδασκάλων καὶ τῶν γυμναζομένων νέων Ἀνδοκ. 1, 132: πρὸς τοῦτο δ' ἐξελίχοντο οἱ πλουσιώτατοι τῶν πολιτῶν ἐξ ἐκάστης φυλῆς, ἰδ. δ' ἐρρόνιζον περὶ τῶν λαμπάδων ῥημάτων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Προμηθεῖος, Ἠφαίστου καὶ Πανός Β. Ἀν. 228: ὑπερῶν ἐπιστάται τῶν γυμνασίων Πλάτ. Ἐρωτ. 339.

Γυμνασίον-ἀρχικός, 3: ὁ εἰς τὸν γυμνασιάρχον ἀνήκων: «βάδους» Πλουτ. Ἀντ. 33.

Γυμνασιδιδίων, τό, ὅποι. τοῦ ἑπομ. Ἄρρ. ἐπὶ κτ.

Γυμνάσιον, τό: ὁ τόπος ἐνθα αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις μετὰ γυμνῶν σωματῶν ἐγίνοντο Πινδ. ἀποσμ. 9: «Ὑπρ. 9, 33: ἐν γέν. ὁ τῆς ἀσκήσεως τύπος καὶ αὐτὴ ἡ ἀσκήσις τοῦ σώματος: «τὰ περὶ τὸ σῶμα γ.» Πλάτ. πολ. 7, 539 καὶ μεταφ. «τῆς ἀρετῆς» Λουκ. νιγρ. 19, gymnasion, exercitatio» πρὸλ. παλαίστρα.

Γυμνάσιον, ἡ: γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 1211.

Γυμνάσιος ὁ: σοφιστῆς Σιδώνιος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ. Σουίδ.

Γύμνασις, ἡ: γυμνασία Πολυδ. exercitatio.

Γυμνασι-ώδης, 2 (εἶδος): ὁ εἰς γύμνασιν ἀρμόζων, ornamenta κτ. Ἀττικ. 1, 6.

Γύμνασμα, τό: τὸ ἐκ τῆς γυμνάσεως, ἡ τὸ διὰ γυμνάσιον γινόμενον, καὶ ἡ γύμνασις αὐτὴ Λουκ. γυμν. 8: τῆς ἑρτορικῆς Δ. Ἀλ. exercitatio.

Γυμναστέον, ῥ. ἐπὶ ὁ. πρέπει νὰ γυμνάζη τις: «νὰ γυμνασθῇ» Σεν. ἀπομ. 2, 1, 8.

Γυμναστήριον, τό: γυμνάσιον Ἀριστ. Αἰν. 2, 3.

Γυμναστήριος, 3: ὁχὼν, βαστάζων Εὐστ. ἔργ. α. 211, gestor.

Γυμναστής, ὁ (γυμνάζω): ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις διδάσκαλος, ἀθλητικὸς διδάσκαλος Πλάτ. πολιτ. 267, Σεν. ἀπομν. 2, 1, 10 ἰδ. ὁ τοῦ ἀθλητῆς διδάσκων, διάφορος τοῦ παιδοτρίβου Ἀριστ. πολ. 3, 6, 7, lanista.

Γυμναστικός, 3: ὁ εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις ἀνήκων, ὁ γ. εἰς αὐτὰς ἐξησκασμένος=γυμναστής Πλάτ. Πρωτ. 313, ἰδ. - γυμναστική (δηλ. τέχνη): «ἡ τέχνη ἡ ποιητικὴ σωματικῆς ἐδεξίας» ἔστ: ὁ παιδεία, ἡ μὲν ἐπὶ σώματι, γυμναστική, ἡ δὲ ἐπὶ ψυχῇ, μουσική, πολ. 2: ἰπρ. γυμναστικῶς Ἀριστ. σφ. 1212.

Γυμνηλός, 3' ἀπειστερημένος, ἐνδεής ἀρ. λεξ.
 Γυμνής, ἥτος, ὁ γυμνός - βίος Δ. Σικ. 3, 8.
 ἰδ. ἐλαφρῶς ὠπλισμένος στρατιώτης = γυμνή-
 της, ὅπερ καὶ ὡς ἐστ. γρ. ἐν τῷ πλ. συχνάκις
 ἀπαντᾷ Ἡρ. 9, 63, Εὐρ. Φοιν. 1147.
 Γυμνήσαι, αἱ αἰῶνες τῆς Ἰσπανίας Βαλεαρί-
 δες νῆσοι, ὡς ἐσφ. τῶν ἀρχαίων τινὲς ἐπὶ
 ἱποῖον, δηλ. Μαγιόρκα καὶ Μινόρκα Στραβ.
 κατ. Γυμνήσιος - ἰα καὶ - σίς.
 Γυμνήσιοι, οἱ δοῦλοι ἐν Ἀργεῖ Στ. Βυζ. ἴδε
 Κυνήσιοι.
 Γυμνήσιοι, οἱ γυμνήτες Μειν. Εὐφορ. σ. 142.
 Γυμνήσις, ἴδος, ἡ ἐν. τοῦ γυμνήσαι Στ. Βυζ.
 Γυμνήσις, ἡ γυμνότης μτν. ἴδε γυμνήσις.
 Γυμνηταῖω 1) γυμνός εἰμι Ν. Δ. ἀπειστερη-
 μένος - τινός μτν. 2) ἐλαφρῶς ὠπλισμένος
 στρατιώτης εἰμι Πλουτ. Αἰμιλ. 16, pudus sum.
 Γυμνήτης, ὁ 1) γυμνός, ὡς γυμνής, = βίος
 Ἄντ. Σιδ. 80 (7, 65) - ὀρχησταί Λουκ. βακ. 3.
 2) ἰδ. ἐλαφρῶς ὠπλισμένος, στρατιώτης,
 πολλάκις μετὰ τοῦ γυμνήτης, ἐν τοῖς χειρογρ.
 συγχεῖν. Σεν. Ἄν. 4, 1, 6, pudus.
 Γυμνήτις, ἡ τὸ ἐλαφρῶς ὠπλισμένον περ-
 κὸν Θουκ. 7, 37.
 Γυμνητῆδες νῆσοι αἱ Βαλεαρίδες καὶ Κιλλι-
 ρίδες Δ. Σικ. 5, 16.
 Γυμνητικός, 3' ὁ εἰς τοὺς ἐλαφρῶς ὠπλισμέ-
 νους ἀνήκων - ὅπλα Σεν. Κυρ. 1, 2, 4 τὸ γ.
 = γυμνητία Στράβ. 7, σ. 306.
 Γυμνήτις, θηλ. τοῦ γυμνήτης, γυμνός, - σο-
 φία = ἡ σοφία τῶν γυμνοσφοιστῶν τῆς Ἰνδίας
 Πλουτ. τύχ. Ἄλεξ. 1, 10.
 Γυμνιάς, ἡ πόλις Σκυθίας τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σεν.
 νῦν Κομαναζ' ἴδε Γυμνασία.
 Γυμνικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὰς γυμνικὰς ἀ-
 σκήσεις - ἀγῶνες Ἡρ. 2, 91, ἀντίθ. τοῖς μω-
 σκαῖς, ἱππικαῖς ἀγῶσι, εἰς οὓς ἀγωνίζεται
 τις, τὸ πνεῦμα ἐξασκῶν Ἡρ. 1, 167' ἔτι = ἀ-
 ὀλητής Πολυδ. 3, 143, gymnicius.
 Γύμνις, ἴδος, ὁ δν. κύρι. ἴδε Γύμνις Σουῖδ.
 Γυμνίτης, ὁ καὶ θηλ. γυμνίτης, ἴδος, π. γυ-
 μνής, καὶ = γυμνήτης Διουσκρ. 387.
 Γυμνο-δερχέομαι φάνομαι γυμνός Λουκ.
 κυν. 1.
 Γυμνο-δερχής, 2 (δέρκομαι) ὁ φαινόμενος
 γυμνός, ἄλλοι ἀναγ. γυμνοδερχής Λουκ. κυν. 1.
 Γυμνο-δέρκομαι γυμνοδερχέομαι.
 Γυμνοί, οἱ ἔθνος παρὰ τῷ Εὐβαίῳ Ὀρρ. Ἄργ.
 Γυμνό-καρπος, 2' ὁ γυμνὸν ἔχων τὸν καρ-
 πόν, χωρὶς φλοῦδων Θεοφρ.
 Γυμνο-κοχλίας γυμνοκοχλίας γλωσ. ἱμακ.
 Γυμνο-κριθ' κριθή χωρὶς φλοῖον Μυρψ. π.
 Ἄντιδ. σ. 449.
 Γυμνό-κριθον κριθή γεννωμένη ἄνευ φλοῖου,
 σπόρος ἐν Καππαδοκίᾳ οὕτω γεννώμενος Ὀρεῖδ.
 συλλογ. ἱατρ. 1.
 Γυμνό-λοπος, ὁ τὸ στεροῦμενον λεπίου κάστα-
 νον ἡ κάρνον Σχολ. Νικ. ἀλ. 271.
 Γυμνο-παιδεία ἴδε γυμνοπαιδία.
 Γυμνοπαιδία, ἡ γυμνοπαιδίαι πλ. Ἡρ. 6,
 67 (ἡ γρ. παιδία ἐσφ.) γυμνική ἐορτὴ τοῦ
 Καρνίου Ἀπόλλωνος, ἐτησίως ἐν Σπάρτῃ πα-
 νηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἐν θυρῇ πεσόν-
 των, μετὰ χορῶν καὶ ἀκλήσεων ποματικῶν γυ-

μῶν παίδων Β. Ἄν. 234, gymnopaediae.
 Γυμνο-παιδική, ἡ ὀρχησις, ἥτις καὶ ἀναπ-
 ἔλέγετο «ἔιδος σφοδροῦ χοροῦ γυμνῶν χορευ-
 τῶν ἢ ὁράται τὸ βαρὺ καὶ αἰσινόν» Ἀθην. 14, 6.
 Γυμνο-ποδεῖα, ἡ γυμνοποδία.
 Γυμνο-ποδεῖω περιπατῶ με γυμνοῦς πό-
 ῖν. Ναζ. καὶ Σωκρ. ἐπιστ. 13, ἐκ τοῦ
 Γυμνο-πόδης, ὁ γυμνόπους ἀρ. λεξ. ἀνυ-
 δητος.
 Γυμνο-ποδία, ἡ τὸ γυμνοποδεῖν, τὸ περιπα-
 τῆ με γυμνοῦς πόδας, ἑκπολυσία.
 Γυμνό-πόδιον, 1' εἶδος γυναικείας ὀπο-
 σίας Πολυδ. 7, 94.
 Γυμνο-ποιός, 3' ὁ γυμνὸν τι ποιῶν
 γὰρ καὶ ψυχῆς καὶ σώματος ὑπάρχει ἡ μοιγε-
 Ψ. Χρυσ. ὁμ. 83, 7, 479.
 Γυμνό-πους, ὁδος, ὁ γυμνοπόδης Στράβ.
 204 καὶ μτν.
 Γυμνο-ρρύπαρος, 2' ὁ ἐξασκίμενος καὶ
 παρὰ φορῶν Δ. Αλεξ. 7, 16.
 Γυμνός, 3 (ἐκ τοῦ γυμνός = ἐκδυνός = ἐκ-
 μινός) γυμνός, ἄνευ ἐνδυμάτων Ὀδ. ζ, 1.
 ἰδ. δέ 1) ἀσπλος Ἰλ. π. 815, ἄνευ ἀσπί-
 Ὀπίρ. εἰς 456 (9, 61) 2) δίχως ἐπαινε-
 τικῶν, μὴ ἔχων «ἐν τῷ χιτωνίσκῳ» Δ.
 21, 216' ἐν γέν. 3) καταμόναχος, ἀπογε-
 μνωμένος, ἐπὶ πραγμάτων «γ. τόξον»
 διστός = τόξον ἐκβαλλόμενον ἐκ τῆς τοξο-
 κῆς, ἡ βέλος ἐκ τῆς φαιέρας Ὀδ. λ, 61.
 -ξέρος ἀπομν. 1, 1254' «γυμναὶ ἐν χειρὶ μάχ-
 ραι» Θεοφρ. 22, 146' «κολεοὶ γυμνὸν φάσ-
 γον» = ἐκτός τῆς θήκης Πινδ. Ν. 1, 52' ἀλ.
 «στάδιον γ.» = ἐνθα γυμνοὶ τρέχουσι, 1, 1.
 π. 11, 49' ἀγέμενος Ἀπολ. Ρ. 2, 707' «δ-
 ὄρων κάπος» Πινδ. Ὀ. 3, 25' - προπομπή.
 Αἴσχ. Πέρτ. 1037' - ὅπλων Ἡρ. 2, 141'.
 ψυχὴ γ. τοῦ σώματος = ἄνευ τοῦ σώμα-
 Πλάτ. Κρατ. 403' «τὰ γυμνά», χρῆται ὁ θν.
 ἐπὶ τῆς παρατάξεως = ἀσκεψή, ἀνυπεράσπισ-
 3, 23' «γυμνά τὰ ὄντα παρέχειν τινὶ» = τὰ νῦν
 μόνον Πλούτ. Φ. Μαξ. 11' «γυμνὸν τὸ ἐρ-
 διηγησάμενον» = γυμνήν τὴν ἀληθειαν Λουκ.
 τόξ. 42.
 Γυμνο-σφοισταί, οἱ 1) ἡ ἀνωτέρα τάξις τῆς
 Ἰνδῶν = Βραχμᾶνες, ὡς γυμνοὶ ᾤοντο Πλουτ.
 Ἄλεξ. 64' 2) ἰδιαίτερον ἔθνος τῆς Ἰνδίας Πλουτ.
 Γυμνο-σκέλειω εἶμαι γυμνός τὰ σκέλη, τὸ
 πόδας λεξ. Γαζ.
 Γυμνο-σοφιστεῖα, ἡ διδασκαλία ἡ γνώ-
 γυμνασφοιστῶν Σουῖδ.
 Γυμνο-σοφιστεύω εἶμι γυμνοσοφιστής Εὐδ.
 Κρ. σ. 330, 13.
 Γυμνο-σοφιστής ἴδε γυμνοσοφισταί.
 Γυμνο-σοφιστία ἴδε γυμνοσοφιστεία.
 Γυμνο-σπέρματος καὶ γυμνόσπερμος, 2'
 γυμνὸν ἔχων, ἄνευ λεπόρου, καλόμενος τὸ
 σπέρνον Θεοφρ. Φ. 1, 7, 3.
 Γυμνότης, ἡ γυμνότης, πτωχεία, ἐνδεΐα Ν.
 Γυμνο-φανής, 2' φαινόμενος γυμνός,
 καρδιά.
 Γυμνό-χρους, 2' γυμνὸν ἔχων τὸ δέρμα,
 σῶμα Νόν. Δ. 7, 124.
 Γυμνώω, ὡ (γυμνός) ποιῶ τινα γυμνόν. Μ.
 γυμνῶν ἱματίων, ἐκβάλλω τὰ φορέματά μ

08. 7, 222, Θουκ. 1, 6. Παθ. Κοπλος εἰμι ἡ
 ἰστέπατος ἐπὶ πολεμιστῶν "τεγος ἔγυμνώ-
 ῃ" = ἔμεινεν ἄνω ὑπερμάχων Ἰλ. μ. 399.
 ἔγυμνώθη βαλέων = ἀπέριψε τὸ ἐκ τοῦ βάλου
 ὀδ. γ. ε' "ἔξρος γυμνωθὲν" = αὐρὸν ἀπὸ τῆς
 ὀφθῆς Ἡρ. 3, 64 ἐν γέν. ἀποκαλύπτω, ἀπαλ-
 λῶ, ἀποσπῶ "τὰ δὲ τέα τῶν κρεῶν" Ἡρ.
 4, 61 "ἐπιβῆν γυμνωθῇ τοῦ σώματος" Πλάτ.
 Ὀργ. 524 "γυμνωτέος πάντων", 2, 361 pudor.
 γυμνώς· κατὰ τρόπον γυμνὸν Σχολ. Αἰσχ.
 Ἡρ. 740 γυμνώς = φανερώς Ν. Δ.
 γυμνωσας, αὐς, ἡ· στέρσις, γυμνότης Θουκ.
 6, 71 παρὰ δὲ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἡ αἰδώς, pudatio.
 γυμνωτέος, 3· ὁ χρεωστὴς νὰ γυμνωθῇ Θε-
 ομ. σ. 291.
 γυμνωτής, ὁ· ὁ γυμνωτὴν γλῶσσ. pudator.
 γυμπαίνω· σέω καὶ αἰγῶ Β. Ἀν. 228.
 γυμπάνειν· ἴδε γυμπάνειν.
 γυπαῖα· ὁ ἐστειρημένος γυναικὸς Γραμ. Ἀνών.
 κωδ. Βαρκ. 216 ἴδε ἀγύναις.
 γυναικ-αδελφῆ, ἡ· τῆς γυναικὸς ἡ ἀδελφῆ,
 Λβ. Φρον. α. 304.
 γυναικ-αδελφός, ὁ· ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός.
 Σχολ. Σοφ. Ὀϊ. τ. 70.
 γυναικ-άνθρωπος, ὁ· ἄνθρωπος (ἀνὴρ) γυναικώδης.
 ἔκτεθλημένος· γυναικάνδρεσσι Ἐπιχαρμ.
 Σχολ. Ἰλ. θ. 527, effeminateus.
 γυναικ-ἄφρον, τό, ὅποι, τοῦ γυνὴ Διοκλ. κωμ.
 Β. Ἀν. 87· μικρὰ γυναικᾶ, λέγεται καὶ κατα-
 φρονητικῶς = ποταπὴ Μ. Ἀντων. 5, 11.
 γυναικεία, ἡ· Ῥωμ. Bona dea = ἡ γυναικεία
 θεὰ Πλουτ. Εἰκ. 19.
 γυναικείον, τό· 1) τόπος ἐνδότερος ἐν ταῖς
 οἰκίαις, ἐν ᾧ διέτριβον αἱ γυναῖκες· 2) μεταλλι-
 κῇ τις μέλαινα βαφὴ εὐχρηστος παρὰ γυναικῶν
 εἰς βαφὴν τῶν ὀφρύων Πολυδ. 5, 101.
 γυναικεῖος, 3 καὶ 2 Αἰσχ. Χο. 878· ὁ ἀνὴρ-
 κων, ἀρμόζων εἰς γυναῖκας, ἴδιος γυναικῶν.
 -βουλαί = διανοήματα γυναικῶν Ὀδ. λ. 436.
 -στράτος Πίνδ. Ὀ. 13, 86· "εἰς γυναικεῖας
 γούδας ἀπώλετο" Ἀριστ. βᾶτρ. 1143· δόλος,
 ἐσθῆς, ἔργα Ἡρ. 1, 91· γένος Πλάτ. πολ.
 10, 620· κόσμος, 2, 373· ἡμέτερος ἔξω ἀπομν.
 2, 7, 5· συνήθ. καταφρονητικῶς· αἰ. καὶ σμι-
 πρὸ δίνοντα Πλάτ. πολ. 5, 469· μάθημα, Ἀλκ.
 1, 126· δρᾶμα Ἀριστ. Θεσ. 151· "ἐπὶ φά-
 λῳ καὶ γυναικίῳ πρίγματι" Λουκ. χορ. 1.
 τὸ γυναικεῖον, δηλ. σῆχημα = κατοικία, δωμά-
 τιον μετγ. καὶ ἡ -γυναικῆ Ἡρ. 5, 20· "τὴ
 γυναικεία" = αἱ κατὰ μῆνα συμβαίνουσαι τῶν
 γυναικῶν καθάρσεις Ἰπποκρ. ἐπὶρ. γυναικείως
 π. χ. πεκραίνονται Πλάτ. νόρ. 5, 731.
 γυναικ-εραστέω· ἀγαπῶ γυναικας, ἐραστής.
 εἰμι τῶν γυναικῶν Πολυδ. 3, 68.
 γυναικ-εραστής, ὁ (ἑρώ)· ὁ τῶν γυναι-
 κῶν ἐραστής Πολυδ. 3, 70.
 γυναικῆ· ὁς, 3· γυναικεῖος· Ἡρ. 1, 91, mu-
 liebris.
 γυναικῆ· ὁς, γυναικεῖος Φρον. Β. Ἀν. 31, 14.
 γυναικῆς, ὁ· γυναικώδης, ὁμοπρεπὴς Λουκ.
 ἄλ. 31 καὶ μετγ.
 γυναικίῳ, μελ. ἰσώ, ἀττ. ἰώ· κάμνω τ.
 γυναικῆσιον, γυναικώδες· "γυναικίῳ τὸν τρῖ-
 χλον" = κλίνω ἢ στρέφω τὸν λαμὸν ὡς αἱ γυ-

ναῖκες, φέρομαι ὡς γυνή, γυναικώδης ἐπὶ Διοκλ.
 κωμ. Β. Ἀν. 31· "γυναικῶν τρόπῳ διάγειν
 τῷ φθίγματι" = ὡς γυνὴ δμῶδ' Ἀριστ. Θεσ.
 268· "γυναικίῳ καὶ ἐκκεκιναιδιστῇ Δ. Κάσ.
 50, 27· καὶ παθ. Ἰπποκρ. ἔτι = ἔχω τὰς μη-
 νιαίας καθάρσεις Ἡσυχ.
 γυναικῆς, 3· μαλακὸς ὡς γυνή, γυναικώ-
 δης Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7, 1.
 γυναικῆς· κατὰ τρόπον γυναικὸς Σουΐδ.
 muliebriter.
 γυναικῆσιον, τό, ὅποι, τοῦ γυνὴ Λογγ. 3, 6,
 15· γυναικῆσιον, muliercula.
 γυναικῆσις, ἡ (γυναικίῳ)· τὸ γίνεσθαι γυ-
 ναῖκα, μίμησις τῆς γυναικὸς Ἀριστ. Θεσ. 863.
 γυναικῆσιον, τό, ὅποι, τοῦ γυνὴ Ἡσυχ.
 γυναικῆσιος, ὁ· τὸ γυναικεῖον φέρειμον, ἡ πρὸς
 τὰ πύθη κλίσις, εἰς ἃ αἱ γυναῖκες ὑπόκεινται,
 οἷον φόβον, ἔρωτα, κολλητικὴν Πλουτ. Κασ. 63.
 γυναικῆσις· μετὰ τρόπον, συνθηθεῖς τῶν γυ-
 ναικῶν Ἀθην. 12, 528.
 γυναικῆτις, ὁ· στατὶ τῶν γυναικῶν ἐν ταῖς
 Ἑλληνικαῖς ἐκκλησίαις Ἀνών. π. ναῶν.
 γυναικῆ-αδελφῆ, γυναικῆ-αδελφοί· ἴδε γυ-
 ναικαδελφῆ.
 γυναικῆ-αφρονομία, ἡ· ἀφρων τῶν ἀφ-
 ρένων πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωσι Ἰωάν. νηστειν.
 ὁμ. σ. 93.
 γυναικῆ-βουλοῖς, μητίδες φρονῶν· γυναικεῖα
 βουλεύματα, παραινέσεις Αἰσχ. Χο. 622.
 γυναικῆ-διδάκτος, 2· ὁ ὑπὸ γυναικῶν δε-
 δισκούμενος Ὀλυμπ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. σ. 136.
 γυναικῆ-δουλος, ὁ· τῶν γυναικῶν δούλος
 ὑπὸ μεγάλῳ ἔρωτι Χρυσοτ. ὁμ. 62.
 γυναικῆ-εὐδής, 2· γυναικώδης Σχολ. Ἀριστ.
 νερ. 288.
 γυναικῆ-ἡθής, 2· ὁ ἡθὺς ἔχων γυναικῆς Ἡσυχ.
 γυναικῆ-θαίνεις, ὁ· ὁ ὑπὸ γυναικῶν ξενε-
 μένος, δι' οὗ Σουλδ. χειρογρ. γυναικοθαίς Πλουτ.
 8, 48.
 γυναικῆ-θαίνεις, ὁ· ἔπων. "Ἀρεῖς παρὰ Γε-
 γαστάτις Πλουτ.
 γυναικῆ-θῆμος, 2· ὁ ἔχων φρόνημα καὶ ψυ-
 χὴν γυναικεῖαν μετγ. ἐπὶρ. Πολυδ. 2, 8, 12.
 γυναικῆ-ἱεράς, αἰος, ὁ· ὁ παθὼν τῶν γυναι-
 κῶν, ὡς ὁ ἱερεὺς τῶν δυνάμεων Σουΐδ. Λογγ.
 γυναικῆ-καρδίας, 2· ὁ καρδίαν ἔχων γυ-
 ναικὸς Κ. Μαν. χρον. 35, 417.
 γυναικῆ-κῆρυκτον, κλέος, τό· ὑπὸ γυναι-
 κῶν περήμενός, κεκρυμμένος Αἰσχ. Ἰγ. 487.
 γυναικῆ-κλώψ, αἰος, ὁ (κλώψ)· ὁ τὰς γυ-
 ναῖκας κλέπτων, ὁ μοιχὸς Λυκόφρ. 771.
 γυναικῆ-κοσμοί, οἱ· γυναικονόμοι Πολυδ.
 γυναικῆ-κράσια, ἡ· γυναικοκρατία Πλουτ.
 Ἀν. 10.
 γυναικῆ-κράτεια, ἡ· τῷ ἐπὶρ. Πλουτ.
 Λουκ. 14, εἰ μὴ καὶ ἐνταῦθα -κρατία γραπτέον.
 γυναικῆ-κρατέομαι· ἐξουσιάζομαι, διοικῶ-
 μαι ὑπὸ γυναικῶν Ἀριστ. πολ. 2, 9.
 γυναικῆ-κρατής· ἴδε γυναικοκράτης.
 γυναικῆ-κράτεια, ἡ· ἡ ἐξουσία, τὸ κράτος
 τῶν γυναικῶν Ἀριστ. πολ. 5, 11· ἴδε γυ-
 ναικοκρασία.
 γυναικῆ-κρατούμεναι, οἱ· Σαυροματικόν τι
 ἔθνος Σχόλ. 885.

Γυναικο-κτόνος, 2' φόνους τῶν γυναικῶν Φιλ.
Γυναικο-λιμενίτης, ἴδε γυναικῶν λιμήν.
Γυναικο-λύπως, βαρέως καὶ χαλεπῶς, κατὰ
τὸ ἥθος τῶν γυναικῶν.
Γυναικο-μανέω, γυναικομανής εἰμι Ἀριστ.
Θεσ. 576.
Γυναικο-μανής, 2' ὁ τρελινόμενος, ἐκ τοῦ
πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωτος = φιλόγυνος Ἀθην.
11, 464' - φλόξ Μετ. 3 Γ' αλλ. 1 (5, 49).
Γυναικο-μάνια, ἡ παρὰφρων ἔρως πρὸς τὰς
γυναῖκας Χρυσ. Πικ. Ἀθην. 11, 464 καὶ μετγ.
Γυναικο-μασθος, ὁ ὅτε γυναικεῖους μαστοὺς,
ἐξωγαμνένους ὡς αἱ γυναῖκες Π. Αἰγιν. 6, 46.
Γυναικο-μάχος, ὁ ὅτε τὰς γυναῖκας μιμούμε-
νος, γυναικώδης * ὑπὸ πλάσμα χειρῶν Ἀισχ.
Πρ. 1005' - στολή Εὐρ. Βάκχ. 980' - ἐσθῆμα
Σοφ. ἀποσπ. 706' ἐπὶ γυναικομίας τραγ.
Γυναικο-μόρφος, 2' ὁ τὰς γυναῖκας μορ-
φήν, σχῆμα, ἥθος, φέρσιμον Εὐρ. Βάκχ. 855.
Γυναικο-νόημα, 2' ὁ νόστος ἔχων γυναι-
κὸς Τετραβ. σ. 163, 1.
Γυναικο-νομέω, γυναικονόμος εἰμι Ἀρτεμίδ.
Γυναικο-νομία, ἡ ἀρχή, ἐπιστοσία τῶν γυ-
ναικονόμων Ἀριστοτ. πολ. 6, 5.
Γυναικο-νόμος, οἱ (νέμω) ἄρχοντες ἐν Ἀ-
θήναις, τὴν ἐπιστοσίαν τῶν γυναικῶν ἔχοντες
γυναικῶν, καὶ τῶν συμποσίων τὴν διευθύνειαν Ἀ-
ριστοτ. πολ. 4, 15.
Γυναικο-παθεῖω, (παθεῖν) ἔχω πάθος, κλι-
σεις γυναικείας Ἀθην. 12, 523.
Γυναικο-πάτωρ, ὁ πατήρ γυναικὸς, πενθερός
Κ. Μαν. χρον. 113 (= 24, 529).
Γυναικο-παῖδα, τὰ γυναῖκες μετὰ παι-
δίων Θεοφάν. σ. 345.
Γυναικο-πάτωρ, ὁ πατήρ τῆς γυ-
ναικὸς Κ. Μαν. χρον. 113 (94, 529).
Γυναικο-πειθής, 2' ὁ τὰς γυναῖδας παιδο-
μενος Χρυσ.
Γυναικο-πέτης, ὁ (δουκίτω) ὁ πρὸς τὰς
γυναῖκας μετὰ θάμβους ἀποβλέπων Εὐστ. Ἰλ.
σ. 851, 54.
Γυναικο-πληθής, 2' ὁ πλήρης γυναικῶν
- σὺλλογος Ἀισχ. Περσ. 122' - ὁμιλος Εὐρ.
Ἄλκ. 955.
Γυναικο-ποινός, 2 (ποινή), πόλεμος, ὁ πρὸς
ἐχθρὴν ἔνεκα γυναικὸς πόλεμος, ὁ Τρωϊκὸς
Ἀισχ. Ἄγ. 225.
Γυναικο-πολις, ἴδε Γυναικῶν πόλις.
Γυναικο-πρεπής, 2 (πρέπω) ὁ εἰς γυναῖκας
ἀρμόζων Πλουτ. παρμ. Ἀπολλ. σ. 318.
Γυναικο-πρεπῶς, ὅπως ἀρμόζει εἰς γυναῖκας.
Γυναικο-πρόσωπος, 2' ὁ γυναικὸς ἔχων
πρόσωπον Σχολ. Ἰλ. α, 131' ἔτι γυναικοπρο-
σωπίας Κ. Μαν. χρον. 13.
Γυναικο-πολις, ἴδε γυναικὸς πόλις.
Γυναικο-τραφής, 2' ὁ ὅτε γυναικῶν τρεφ-
μένος Ἐβδ.
Γυναικο-τροφός, 2' ὁ ὑπὸ γυναικῶν τρα-
φεύς Σουφ.
Γυναικο-φίλος, ὁ ἴδε γυναικοφίλος.
Γυναικο-φίλης, ὁ (φιλέω) ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν
τὰς γυναῖκας ἡ τὰ τῶν γυναικῶν Θεοφ. 8, 60.
Γυναικο-φίλης, λεγ. κακῶς, ἐκ τοῦ Πηλοζήλ.
καμ. Πολυδ. 6, 166.

Γυναικο-φρονό-ληπτος, 2' οὐτινος ἡ κα-
θὰ κυριεύμενη ἐστὶν ὑπὸ τοῦ πρὸς τὰς γυναῖ-
κας ἔρωτος.
Γυναικο-φρών, ὁνος, ὁ ὁ γυναικὸς ἔχων
φρόνημα ἢ στοχασμοὺς Εὐρ. ἀποσπ. 34.
Γυναικο-φύης, 2 (φυή) ὁ φύσις ὡς γυναι-
κείας Ἐμπεδ. 217.
Γυναικο-φώνος, 2 (φωνή) ὁ γυναικεῖαν
φωνήν Ἀριστ. Θεσ. 192.
Γυναικο-ψύχος, 2' ὁ ψυχὴν καὶ καρδίαν
τῶν γυναικῶν Πρόκλ. παρὰφρ. εἰς Πτολ. σ. 22.
Γυναικῶν, παθ. γυναικόμεαι γίνεσθαι ὡς γυ-
νὴ, γυναικώδης Ἰπποκρ. σ. 759.
Γυναικ-ώδης, 2' μαλακὸς ὡς γυνή καὶ ἀγ-
νὴς Πολυδ. 2, 56, 9' - ἀνάνδρος Πλουτ. Σού-
21 καὶ μετγ. ἴδε γυναικοειδής.
Γυναικῶν, ὁνος, ὁ ὁ γυναικεῖος θάλαμος,
ὁ πρὸς γυναικῶν οἰκούμενος μέρος τῆς οἰκίας Σα-
Κυρ. 5, 5, 1' τὸ δὲ παρὰ Πλουτ. εἰς ἡ
μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοῦ * Ἑλλήνων
ἐστράτευσαν = μετὰ τῶν γυναικῶν, τῶν σκλα-
νῶν, τῶν ὠρισμένων εἰς κατοικίαν τῶν γυ-
ναικῶν, Πλουτ. κακοθ. Ἦρ. 35.
Γυναικῶν, 1) - λιμήν ἐν Πεδρωσίᾳ, κατὰ γυναι-
κοφιμένης Στ. Βυζ. 2) γυναικῶν πό-
λις καὶ γυναικὸς πόλις α) πρωτεύουσα τοῦ νο-
μοῦ γυναικοπολιτῶν ἐπὶ τοῦ Νεῖλου) 6) πόλις
ἐν Φοινίκῃ, κατὰ γυναικοπολίτης Στ. Βυζ.
Γυναικωνίτις, ἴδε γυναικωνίτης.
Γυναικωνίτης, ὁ, δηλ. οἶκος 1) γυναικῶν Λουκ.
1, 9, ἀντίθ. τῷ ἀνδρῶν, mulieris, concubini
- αὐτῇ Δ. Σικ. 17, 50' 6) ὁ τῶν γυναικῶν ὅ-
λος, τὸ χεῖρμι Πλουτ. Κατ. Ν. 30.
Γυναι-μανέω, γυναικομανέω Νον. Δ. 2, 12.
Γυναι-μάνης, 2' γυναικομανής Ἰλ. γ, 35.
Ἰλ. Φ. 1. 15, 14, mulierosus.
Γυναι-μανία, ἡ γυναικομανία Εὐσέβ.
Γύναιε, ἴδε γυνή.
Γύναιον, 2' ὅπου, τοῦ γυνή μικρὰ γυναι-
κοκούλα, σόζυγος Ἀριστ. Θεσ. 792 πολ.
λαῖς καταφρονητικῶς, ἀχρεῖα, ποταπὴ γυν.
Δημ. 25, 57, muliercula.
Γύναιος, 3' γυναικεῖος, ὁῶρς Ὁδ. λ, 521, σ.
247, muliebris.
Γύν-ανδρος, 2' ὁ ἀνὴρ καὶ γυνή ἐν ταύτῃ, ἐπὶ
μαρτύροιο Σωφρ. ἀποσπ. 865, 18. ἀνδρόγυνος.
Γύναιε, ὁ γύναιος Ἦρωδ.
Γυνδάνης, ου, ὁ Σκύθης Λουκ.
Γύνδης, ου, ἰων. εω, ὁ παραποτάμιον Τ.
γρῖδος.
Γύνη, γ. γυναικός, κλ. γύναι, δυῖκ. τὸ γυ-
ναῖ (ῥίζ. γέν. ἱε οὗ γύνα καὶ fix = εἰκὼν, γυ-
ναικός, εἰκὼν, ὁ δὲ Κούρτ. τὸ Κι θεωρεῖ ὡς
παρεπλήρη κατὰ τὸ ἰνδογερμ. ganski συγκρι-
σάντι ἀρχ. περ. gana καὶ βοιωτ. δάνα, λατ. gēni-
genetrix γενετήρις, παρὰ κωμ. καὶ αἰτ. γυναι-
κὴν, καὶ ὄν. γυναι ἀρ. λεξ. τὸν τύπον γύναι-
λοιστος. Λοβ. παρ. 278, ἡ ἡ γυναικα α) ὁ
ἀντίθ. τῷ ἀνδρῇ Ἰλ. σ, 683, ἀσκέτως πρὸς
τὴν ἡλικίαν καὶ πρὸς τὸ εἶναι ὑπανδρὸν ἢ με-
τὰ ἐν δὲ περιληπτικῶς τὸ γένος τῶν γυναικῶν
Ἦρ. 7, 39 Ἐν Ὁδ. συγγένειας σημ. τὰ κοράσια
τὰς δούλας, τὰς γυναικίμιας οἰκίας * ὁμοῦ γυ-
ναῖκες καὶ πολλὰς μετ' ἄλλου οὐσιαστικῶς

συννημμένον· ἀδελφίνα γ*, η, 347· ταμίη = οἰκοδόμος· Ἰλ. ζ, 390· 6) ἡ θυγάτηρ γ. ἀντιθ. τῷ θεῷ Ἰλ. ε, 315, Ὀδ. κ. 228· γ) ἡ ὑπανόρος γυνή, αὐτοῦ; οἰκοδόμος· Ἰλ. ζ, 160, Ὀδ. θ. 523· ἐτι καὶ παλλακίς Ἰλ. ω, 497, ἀλλ' ἀντιθ. τῇ ἐταίρᾳ Ἰσ. 3, 13· ἀντιθ. τῇ παρθένῳ Σεν. Ἀν. 3, 2, 25, Θεοκρ. 27, 24· τῷ κόρῳ Σεν. Ἀν. 4, 5, 9· ἐτι δι' ἐκὶ ζῶντων τὸ θηλυκὸν Ἀριστοτ. πολ. 2, 3· ἐπιθετικῶς δὲ· «γυναῖκά τε θήσατο μαζόν», ἔνθα τὸ μαζόν ἐτίθη ὡς ἐγγύτερος προσδιορισμὸς τοῦ γυναικα = ἰδούσα· γυναῖκα ὅσον κατὰ τὸ βυζί, δηλ. ἀνθρώπινον βυζί Ἰλ. ω, 58, Ioviana, mulier, uxor.
 Γύννις, ἰδοῦ (γύννις, ὄννις), δ' ὁ θηλυδρία· Ἀριστ. Θεσ. 136, 11· πρὸς γυνός.
 Γύννις, ἰσοφ. ἀντι γίνος.
 Γύννα· μανῶ, δόξα. ἀντι γυναικομανῶ Ζων.
 Γύνναν, ἡ' ἱπποῦρις (φυτὸν) Διόσκ. 4, 47.
 Γύνον, κέρρον γῆς Σχολ. Ὀδ. σ. 374.
 Γυντιάριος, δ' ἡγεμὼν τῶν Βουργουνδίων Ὀλυμπ. Θ. 6.
 Γυπ· αἰετός (γύψ, ἀετός), ἰσοφ. ἀντι ὑπάετος.
 Γυφ· ἰδε γυφός.
 Γυπαίεύς, ἰω, δ' ἱππῶν. Ἀπόλλωνος Φώτ.
 Γυπαίνειν· τὸ σείεσθαι τὴν γῆν παλλομένην, καὶ ὥσπερ, ἄλλεσθαι ὑπὸ σεισμοῦ = γρυπαίνειν Ἑτ. Μ. 211, 18.
 Γυπανὼν καὶ γυπαρίων· ἰδε γύπη.
 Γυπαρίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ γύπη Ἀριστ. ἱστ. 790, Iugurium.
 Γύπειος, ἰδε γήπειος.
 Γύπειος, γύπινος, γυπώδης Βασίλ. 2, 780, vulturinus.
 Γύπη καὶ γυπή (γύψ) ἡ' ἡ φωλεὰ τῶν γυπῶν ἐν γέν. τρούπα, σπηλαίον ἀρ. λεξ.
 Γυπίατης, 3' γύπειος Τζετζ. Ἰστ. 12, 439, vulturinus.
 Γυπιάς· κίτρα· βράχος, ἐφ' οὗ καθήκοντι γυπες Ἀισχ. Ικ. 809.
 Γυπίνος, 3' ὁ ἐκ γυπός· πτέρυξ· Λουκ. Ἰακ. 11, vulturinus.
 Γυπο· γίγας, ἀντος, δ' ὁ ἐκ γυπός· καὶ γίγαντες αὐξήσας· Μαριν. Πρακ. 15, 35.
 Γυπο· εἰδής, 2' συνήρ. γυπώδης· ὁ ἔχων εἶδος· γυφός· Ἀριστοτ. φυσιογ. 3 καὶ μετν.
 Γυπὼν· μακρὸν Ἰσούχ. Iouguum.
 Γυπώδης· γυκοειδής.
 Γύπωνες· χορευταί τινες, «οἱ ἐυλίνων κώλων ἱππεύοντες, ὠρχοῦντο διαφανή Ταραντινίδι ἀμπεχόμενοι» Πολυδ. 4, 404, saltatores.
 Γύπτιος, δ' Πυθαγόρειος Λοκρός Ἰαμβλ. χ.
 Γυπτιῶν, ἄνω, δ' εἰδός τι χοροῦ Πολυδ. 4, 104.
 Γυπτιῶς, ἡ' θυγ. τοῦ Νάνου, βασιλέως τῶν Σεγοδριῶν Ἰουστιν.
 Γύρα καὶ Γυρά· Ἀθηνα ἑγχώριος, ἐν θήβαις = Ὀρεα καὶ Γυρά Θεογν.
 Γυρά, αἰ, δοτ. γυρᾶν (κίτραι)· βράχοι παρὰ τῇ ἀκρῷ. τῆς Εὐβοίας· Καρφαί κατὰ δὲ Εὐστ. παρὰ τῇ Μυκόνῳ.
 (Γυράτις), πτέρην γυραῖν Ἰλ. ν. 505.
 Γυραλός· γυρός, κυρτός, στραγγύλος, τοξοειδής Ὀσκ. κιν. 1, 57· 176, inflexus, curvus.
 Γυρανῶν· ἰδε γυρός.

Γοαίς· ἰδε γυαί.
 Γόρας, ὁ ὄρος Τήνου, ἔξ οὗ Γουραίης, οἱ = φυλή ἐν Τήνῳ Ἐκίγρ.
 Γοράφιος· ἱππῶν. Διό· Λυκοφρ. 537.
 Γόργαθον, τό· σκευὸς πλεκτόν, ἐν ᾧ βίβλουνται τὸν ἄρτον οἱ ὀρτυκόσοι· Ἠσούχ.
 Γόργαθος, ὁ κύβινος ἐξ ἱππείας πεπλεγμένος Ἀθην. 1, 4, καὶ φερομένην Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 27, rebe, canistrum e vimine.
 Γοργίται, ἰσοφ. ἀντι Μυργίται· Ἠρωδ.
 Γοργαθώδης, 2' κατὰ τὸ εἶδος τοῦ γοργάθου Ἠ. 7.
 Γορεία, ἡ· τὸ σκάπτειν τριγύρω, τὸ σπάμμα ἔνδο· γύρου δλόγυρα.
 Γορευτής, ὁ περιπλανώμενος, πλάνος.
 Γορεύω (γυρός)· περιέρχομαι κύκλῳ ζητῶν Πλούτ. δεισιδ. 7, καὶ περιπλανῶμαι.
 Γόρης· ποτ. Ἀρμενίας Κεδρην.
 Γορή· τόμος, ἀλλὰ δ' ὁ κυκλοειδὲς πεγαργμίνος, ἐπειδὴ τὸ ἔροτρον φθάνον εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ ἀγροῦ, στρέφεται κυκλοειδῶς Ἐκίγρ. (Ἀνθ. Παλ. 9, 274).
 Γορ, τόμος, ἀλλὰ δ' ὁ τήμων κύκλον, γύρον περιγύρων Φιλίππ. 50 (9, 274).
 Γορέα· πάλῃ καὶ στολὴς Ἠσούχ. Iucta.
 Γορέδας, ὁ· Σπαρτιάτης τις Πολ. 4, 35.
 Γορέζω· γυρίζω, στρίβω ἢ στρίφομαι Μ. Ἑτ.
 Γορίνη, ἡ· εἰδος πλακοῦντος· Λουκ. τραγ. 157.
 Γορινῶν, ὡς, ἰσοφ. πάλῃ τῆς Σαπροῦς Λογγιν.
 Γορίνος· καὶ γόρινος, ὁ βίτραχος Πλάτ. Θεαιτ. 161· Ὀρίνος, βίτραχοι γυροὶ τὸ σχῆμα, μήπω πόδας ἔχοντες· ἦτοι ἀελεῖ· Εὐστ. σ. 1864.
 Γορίνω· ἰδε γορίνω.
 Γορίν· ὠδής, 2' ἐκ τοῦ εἶδους ἢ τῆς ὀψίως τοῦ γορίνου Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6, 13.
 Γόρος, 3' περιφέρει, σχῆμα γύρου φέρων, στραγγύλος, περιτρέγων εἰς κύκλον ἀρ. λεξ.
 Γόρος, ἰω, ἡ· τὸ λεπτότατον, ἡ ἔχνη, ἡ πασπάλῃ, τοῦ ἀλευροῦ Ἀθην. 3, 115, polikon.
 Γόρυσμα· ἰδε γορίζω.
 Γορυσσινοί, ὧν 10· ὡς ἡ κοινότης τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Καταλωνίᾳ Πλουτ.
 Γορυστήριον· κοσκινὸν γλῶσσ.
 Γορίτης, ὁ, δηλ. ἄρτος· ὁ τοῦ λεπτοτάτου ἀλευροῦ, τῆς ἔχνης ἄρτος γεωπ.
 Γοριστός, 3' γορισμένος, χαμψυλωτός· -βίς Σχολ. Φιλοστρ. ἡρ. σ. 579.
 Γόρο· ὁρόμος, πτέρυξ (δραμῖν)· ὁ κάμων γύρον δλόγυρα, ὡς ἡ μυλόπετρα Β. Ἀν. 98.
 Γορο· εἰδής, 2' κυκλικὸς μετν.
 Γορόθεν καὶ Γοροειδῶς (γυρός)· κυκλικῶς, γύρωθεν, δλόγυρα, τριγύρω Ἀιδάν.
 Γορό· μαντις, ὁ ἀλευρόμαντις, ὁ ἐκ τοῦ ἀλευροῦ μαντιῶν Ἀρτεμίδ. 2, 69.
 Γόρον· ὄρος· Νιολίδος· τὸ μετέπειτα Καλυδῶν Ψ. Πλουτ. π. το: 1162.
 Γορο· νομ. εἰν γορίζω διὰ κοσκίνου γλῶσσ. rollinere.
 Γορό· νομ. ὡς, λεξ. ἀδοκ. ἰδε τυρόνωτος.
 Γορός, 3' κυρτός, χαμψύλος· εἰς τὰ ἔσω· ἐν ὧ μοισιν = χαμψούρης Ὀδ. τ, 246 καὶ μετν. π. «γυρὰ νῶτα σφαίρα» Σουετ. 1 (92)· «γυρὰ χελιδὼν οἰκία πλάσις» Ἀντιπ. Σιδ. 37 (10, 2)· «ἐλῆρας ταύρου»· Μουκ. 3 (6, 255)· «κόας

ετόμος Ἀπολλωνιάδ. 29 (7, 180) δδόντες
 Αἴλ. Ἰ. Ζ. 4, 31, gyrus, convexus.
 Γύρος, ὁ κύρτωμα, κύκλος Πολυδ. 29, 11, 5,
 18. λέκκος δλόγυρα πρὸς τὸ φυτεῖν δένδρα,
 τὸ τῆς συνθηθείας λαγούμι Θεοφρ. Αἴλ. Ἰ. Ζ.
 9, 32. ἔτι δὲ εἶδος πλακούντος μαστοειδούς, ὃ
 ἔχρυντο οἱ Λάκωνες εἰς ἐστιασίας γυναικῶν.
 Γύρόςσε, ἑπῖρ, εἰς τὸν κύκλον Σχολ. Ἰλ. ρ, 58.
 Γύρῳ (γυρός)· κυρτῶν, καμπυλῶν - αὐχένι
 Ὀππ. Αἴλ. 2, 333, καὶ ἄ. μτγν. γύρω περικυκλώ-
 νων Ὀππ. Αἴλ. 4, 159 καὶ Ἐβδ. στρογγύλον λάκ-
 κων περίξ τῶν φυτῶν κάμνω γεωπ. 4, 3, 1
 ὁθεν «πυτὰ γυροῦν» = εἰς τοιοῦτον λάκκον φυ-
 τεῖν Ἀρσ. 9, rotundo.
 Γυρ-ὠδης· κοσκινώδης γλῶσσ. pollinarius.
 Γυρτεύς· ἀνακρωτίζων Ἰωδ. = κυρτεὺς
 καὶ ἄγκιστρον L. Dind.
 Γυρτόν· σκυρόν, κυρόν, κυρτόν Ἰωδ.
 Γυρωτέος· ἴδε γυρῶ γεωπ. 5, 21, 2.
 Γυρωθεν· ἴδε γυρῶν circum.
 Γύρωμα, τὸ (γυρῶν) τὸ εἰς γύρον ἀποτελε-
 σμένον, κύκλος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 5, 2.
 Γυρτιάδης, ὁ· Ἰρτίος Ἰλ. ξ, 512.
 Γυρτιάς, ἄδρος, ἡ Σπαρτιάτις Πλουτ.
 Γύρτιος· πατήρ Ἰρτίου Εὐστ. Ἰλ. ξ, 512.
 Γυρτών, ὄνος, ἡ πόλ. τῆς Πελαγονίτιδος
 Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, νῦν Σαλαμβρία
 Στράβ. κατ. Γυρτινίος, ἰδρυθεὶς ἀπὸ Γυρτιά-
 νος, ἀδελφοῦ τοῦ Φλεγύου Στ. Βυζ.
 Γυρτώνη, ἡ θυγ. Φλεγύου Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
 Γύρωσις, ἡ τὸ περιεσκαμμένον γεωπ. ἴδε γύρος.
 Γυρωτέον, ὁ ἐπὶθ. δεῖ κάμπτεσθαι, γυροῦσθαι
 γεωπ. 5, 21, 2.
 Γυστάτη· πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.
 Γύτης· πόλ. ΝΔ. τῆς Λιβύης Ἀν. Περ.
 Γύψ, γυψός (τὸ ὃν ἐν ταῖς διευλλ. πλαγ. πτώσ.
 μακρόν δοτ. πλ. γύπεσσι ἐκ τοῦ γύψ ἢ γύψ
 = ἔχων κυρτόν ῥάμφος) τὸ ἀρπακτικὸν ὄρ-
 νεον, εἶδος ἀετοῦ, ὁ Αἰγυπῖος Ἰλ. χ- 42,
 gyrus, vultur.
 Γυψάρα ἢ Γυψαρία· λιμὴν καὶ πολ. εἰς τὰ
 δυτ. τῆς Μαυριτανίας ἢ Μαυρουσίας Κτισ.
 Γυψαρία, ἡ πόλ. Πετραίας Ἀραβίας Πτολ.
 Γυψε-μπλάσσειον, ὁ· ὁ ἀλείφω, καπλατί-
 ζων με γύψον Ζων. σ. 1651.
 Γυψ-εμπλάστικος, 3· ἐπὶθ. τοῦ ἀνωτ.
 Θωμ. Μ. σ. 588.
 Γυψήϊς, ἡ, Γυψίτις ἢ Γυθίτις νῆσος· νῆσος
 εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου Στ. Βυζ.
 κατ. Γυψήτης.
 Γύψινος, 3· ὁ ἐκ γύψου Β. Ἀν. 272.
 Γυψο-πλασσία, ἡ· τὸ ἐκ γύψου πλάττειν
 γλῶσσ. plasteum.
 Γύψος, ἡ· 1) κιμωλία γῆ Ἦρ. 7, 69· 2) εἶ-
 δος ἀδυσκώδους γῆς μετὰ ὀξέος χαλκάνθου
 μειγμένης· «οἶνος τὴν γύψον ἔχων» Διοσκ.
 5, 9· «πρὸς γύψου πόσιν καὶ παλαγγίον δηγ-
 ματα πίνεται», 1, 187.
 Γύψῳ· ἀλείφω τι ἔξωθεν με κιμωλίαν γῆν ἢ
 γύψον Ἦρ. 3, 24.
 Γύψ-ὠδης, 2· ὁ ὄσιος με γύψον Εὐστ.
 Γύψωσις, ἡ· με γύψον περιάλειψις γεωπ.
 Γυψωτής, ὁ· ἴδε γύψω Ἐτ. Μ. 811, 36,
 dealbator.

Γυψωτός· λευκόχρους Ἰωδ. albus, gyratus
 Γύω ἐκ τοῦ γῶ παράγωγον γῶω, ἀρ' οὐ καὶ
 γῶρος Ἐτ. Μ. 309, 31.
 Γῶρος,
 Γῶ· ἐαυτῷ, ἴδιῳ, καὶ σῶ Ἰωδ.
 Γῶ· χωρῶ, λαβράνῳ, δέχομαι, γεννῶ, φωνῶ Ἐτ. Μ.
 Γῶ· α, ἀλλ. δ· Ἀλάνος τις Ὀλυμπ. Θηδ.
 Γῶ· τῶς ἡ βασιλ. τῶν Λαζῶν Πρισχ.
 Γῶ· α ρ η ν ῆ· ἴδε γωγαρηνή.
 Γῶ· δ ἄ ρ ης, οὐ· υἱὸς Ὀρυάστου Πέρσης Λουκ.
 Γῶ· δ α ρ ις· ὄν. κυρ. Σουῖδ.
 Γῶ· δ ι ας, δ· ὄν. ἀνδρ. Ἦρωδ.
 Γῶ· δ ρ ὠ ας, οὐ, ὁ, κλ. Γῶδρῶ Πέρσης· α
 Ἀσάριος· παραδοθεὶς εἰς τὸν Κερὸν Ξεν. 6.
 Μάγος Πλάτ. γ) πατήρ Μαρδονίου Ἦρ δ
 στρατηγὸς Ἀρταξέρξου Ξεν.
 Γῶ· δ ρ ος, κλ. Γῶδρῳ, δ· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
 Γῶγ, ἀλλ. ἡγεμὼν τῆς Μιτέχ καὶ Θουδάλ Ν. Δ.
 Γῶγανα, τὰ· κώμη ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Περ-
 σίδος Ἀρρ.
 Γωγαρηνή, ἡ· χώρα τῆς Μ. Ἀρμενίας Στράβ.
 κατ. Γωγαρηνός Στ. Βυζ.
 Γωγγάμη· ἴδε γωγγάμη.
 Γῶγης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ζων.
 Γωγιδίσκος· ἀνδρ. ὄν. Ζων.
 Γωγώνη· φάρυγξ Ἰωδ. fauces· γογγρώνη
 ἀπόστημα ἐν φάρυγγι γλῶσσ. Ἰωδ. γῶ
 καὶ γωγαρηνή.
 Γῶ· δ ας, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ζων. σ. 461.
 Γῶλειά, γῶλειόν καὶ γῶλεός, γῶλεα (τὸ γῶ-
 λειά· καὶ γῶλεα μεταπλ. τοῦ ἀρσ. γῶλιός·
 γῶλιος) σπλήν· καὶ αἱ πρὸς θάλασσαν κατα-
 ὄσεις Ἰωδ. ὁ δὲ Νικ. ἔχει γῶλεα, Θηρ. 125
 Γῶλεός· φῶλεός· Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 20.
 Γῶλεός, οὐ, ὁ, πλ. καὶ τὰ γῶλεα Νικ. Θηρ.
 125· γῶλεα Λυκόφρ. 376, φῶλεός, κρησφύτε-
 τον, ἴδ. κοίτη τῶν ἀγρίων θηρίων Ἀριστοτ.
 Ζ. Ἰ. 8, 20.
 Γῶν, ἰων. ἀντὶ γῶν, ὡς καὶ ὦν = οὖν Ἦρ.
 Γωνία, ἡ (παρὰ τὸ γόνυ κόμω· οὐσπρ. γόνυ
 λκτ. genu) ἀγκωνή Ἦρ. 1, 51, ἴδ. ἐν τῇ γεω-
 μετρικῇ Πλάτ. Μέν. 84 καὶ πολλὰ γῶν· Εὐκλείδ.
 ἔτι μέτρον γωνίας Πλάτ. Φίληβ. 51· ἔτι = γῶ-
 νιώδης στύλος Δ. Σικ. 2, 8 = ἀπόκρυφον μέ-
 ρος καὶ σκοτεινὸν Ἀριστ. σφ. 910, Ν. Δ. πρὸς
 20, 26, angulus.
 Γωνιάζω· εἰς κορυφὴν γωνίας ἐπαναγῶ τι Ἦρ.
 ῥωδ. ἐπῖμ. 17.
 Γωνιάτις, 3· γωνίος ἔχων· στυλὶς Δ. Ἀλ.
 3, 21· ῥῆμα Πλουτ. ἀποσ. 2, angularis.
 Γωνιακός· ἴδε γωνιάτις.
 Ἰωνίαμα, τὸ· αἱ τρύπαι, τὰ κελλία τῶν κη-
 ριῶν τοῦ μέλιτος Εὐστ. 309, 89, cella, mellis.
 Ἰωνιασμός, ὁ· τὸ διευθύνειν, προσαρμόζειν
 κατὰ τὸν γνώμονα μεταφ. ἐπῶν-τεχνικὸν Ἰωδ.
 αἱ μέτρημα τῶν ἐκφράσεων Ἀριστ. βᾶτρ. 950.
 Ἰωνιάται, οἱ· ἔθνος τῶν ἐνδοτέρω τοῦ Με-
 σσηνίου νομοῦ Πτολ.
 Ἰωνιδίον, τό· ὄπακ. τοῦ γωνία Λουκ. νεκροῦ.
 17, μεταφ. = μικρὸς καὶ ἀπόκρυφος τόπος Μ.
 Ἀντων. 3, 10, angululus.
 Ἰωνιο-βόμβυξ, ὄκος, ὁ (βόμβυξ) ὁ ἐν ταῖς
 γωνίαις βομβῶν, σκωπτικὸν ὄν., τῶν γραμμα-
 τικῶν Ἀθήν. 5, 222, umbraticus.

γωνιο-ειδής, 2 (είδος)· ὁ τὸ σχῆμα γωνίας ἐ-
χων Θεοφρ. *Ι. Φ.* 1, 10, angulosus.

γωνιο-ποιέω εἰς γωνίαν τι κάμπτω Γαλην.
γωνιό-πους, ὁδός, ὁ κύριος τοὺς πόδας Δ.
λαερτ. 9, 116, curvipes.

γωνιό-φυλλος, 2· ἔχων φύλλα γωνιώδη
Θεοφρ. *Ι. Φ.* 1, 10, 5.

γωνιόω· γωνιώδεις τι ποιῶ, παθ. γωνιόομαι,
ὅθεν γεγωνιωμένος = γίνεσθαι ὅλως γωνιώδης
Διοσκ. Διοσκ. 3, 9.

γωνίππος, ὁ· Μεσσηνίος τις ἐξ Ἀνδανίας Πανσ.
γωνιώδης, 2· γωνιοειδής Θουκ. 8, 104 καὶ
μεγν. ἐπίρ. γωνιωδώς = γωνιοειδώς.

γωνίωμα, τό· κύρτωμα, καμπή Εὐστ. 1082,
28, curvatura.

γωνιώσις, ἡ· «καμπή οὖν» ὡς κύκλου περιφέ-
σις, ἀλλ' ὡς τριγώνου κορυφή· Γαλην. 8, 275.
γωνοειδής, γωνοποιέω· ἴδε γωνιοειδής,
-ποιέω.

γωνορ, λακων. ἀντὶ γώνως Ἡσύχ.

γωνος, ου, ὁ· γωνία, κυρτότης, καμπυλότης·
πινυθ. ἐν τοῖς συνθέτοις ὡς τρίγωνος κλ.

γωνυμός, 2· φερώνυμος Ἡσύχ.

Γῶος· μνημεῖον Ἡσύχ. monumentum.

Γῶπα· ἵνα εἴν' ἴδε γυπαίνειν.

Γῶπας (αἴτ. πλ. τοῦ γώψ)· τοὺς κολοῦσας
λέγουσιν οἱ Μακεδόνες Ἡσύχ.

Γῶρι· ἄω, λακων. χλευάζω, σαρκασμοῦ· ποιεῶ
Ἡσύχ.

Γῶροῦται, λακων. σαρκοί Ἡσύχ. carnibus
replet.

Γῶρυ· πολ. ἐν Παροπαμίσῳ Πτολ.

Γῶρυσι· ἡ· χώρα τῶν Γουραίων ἐν Ἰνδία Πτολ.

Γῶρυς, ὁδός, ἡ· πόλ. Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Χαά-
σπιδος Στράβ.

Γῶρυτῶσσα, ἡ· Ἀμαζόνος ὄν. Τζέτζ.

Γῶρυτος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐκ Πάρου Ἐπιγρ.

Γῶρυτός, ὁ· ὠλάκος, τοξοθήκη Ὁδ. φ. 54
καὶ ἡ γ. Ῥιαν. Ἀνθ. Παλ. 8 (6. 34), rhabdo-
tia, sacculus.

Γῶσγλῶάνιον, κροῦστον· εἶδος κλακοῦν-
τος Ἀθην. 14, 647.

Γῶσιθρας ἡ θρητς ὁ Πέρτης, ἀδελφός τοῦ
Ἀρταξέρξου Λουκ.

Γῶυνος ὄν. κύρ. Ζων.

Γῶψ· ἴδε γῶπας.

Δ.

Δαδο-υργέω.

Δ, δ, δέλτα, τό· ἑκκλ. τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ
Ἑλλ. ἀλφάβητου· ὡς ἀριθμός δ' = 4, δ = 4000.

Ἐν τοῖς διαφ. διαλέκτοις καλεῖται 1) δωρ. καὶ
αιολ. ἀντὶ ε, ὁδελός ἀντὶ ὀδελός· 2) δωρ. ἀντὶ
γ, π. γ. δα=γα, γη, ἀμέργω καὶ ἀμέργω· ἀλ-
λά γνόφος δωρ. = δνόφος· 3) δωρ. ἀντὶ ἀρχι-
καὶ ζ π. γ. Δεύς=Ζεύς καὶ δδ, ἀντὶ ζ π. γ.
μελίσσω=μελίζω, ἀλλ' ἰων. ζ ἀντὶ δ· 4) αιολ.
ἀντὶ θ ἀνδθρον=ἀνθρον· ἀλλὰ καὶ θ ἀντὶ δ
ἴδε Boisson εἰς Γρηγ. Κορ. σ. 614· 5) ἰων.

ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. σ, δαμή ἀντὶ δαμή, ἴδμεν
(συγκεκ. ἀντὶ οἰδαμεν) ἀντὶ ἴσμεν. Ἐναλλάσσε-
ται δὲ καὶ· α) μετὰ τοῦ γ γλυκὺς ἀντὶ δλυκὺς
(ἐκ τοῦ δευκός· πρβλ. dulcis)· β) μετὰ τοῦ κ,
δαΐω, ἀντὶ καΐω, δνόφος καὶ κνέφος· γ) μετὰ
τοῦ λ, δάκρυα καὶ λατ. lacryma, δαυός καὶ
λάσιος· δ) μετὰ τοῦ τ, γδοῦπος καὶ κτύπος,
δαίρος καὶ τίμορ, δαΐδες καὶ ταεδας· ἐνίοτε πα-
ρεντίθεται τὸ δ εὐφρων. χάριν ἀνέρ, ἀνέρος καὶ
ἀνδρός, ἴδ. πρὸς σχηματ. τῶν ἐπιρρημάτων
μίγα καὶ μίγδα, κρύφα καὶ κρύβδα, σπανιώτ.
δὲ πρὸ τῶν καταλήξ. μοι, μῆ, μὴ· ἴδε Λοδ.
παρὰλ. σ. 393. Ἐν ἀρχῇ τινων λείψ. προτίθε-
ται καὶ παραλείπεται τὸ δ, ὡς δαίλη καὶ
εἰλη, δῆ καὶ ἡ, δαίω καὶ ἰώω, δαΐω καὶ αΐω
Βουτμ. λεξ. 2, σ. 191.

Δδ, δωρ. = γα, γη, κλ. «φεδ δα» Εὐρ. Φοιν.
1304· οὕτω λέγει ἡ λακιδαιμονία παρ' Ἀριστ.
Λυτ. 198· «οὐ δαν=οὐδὲ μὰ τὴν γῆν Θεοφρ. 4, 17.

Δα-, προταχτ. ἀχώρ. μόρ. = διά, ζα, ὡς δα-
φοινός, δάτκιος.

Δάα, οἱ· Σκυθικὴ φυλὴ Πολύδ.

Δαγκάνω· δάκνω ἀρ. λεξ.

Δάγμα, τό· δῆγμα Νικ. Θηρ. 119.

Δαγμός, ὁ· δῆγμα Εὐστ.

Δαγός, ὁδός, ἡ· κοῦκλα ἐκ κροῦ τοῦ μέ-
του Θεοφρ. 2, 110 (ἡ γραφὴ δατός τοῦ Ἡσύχ. ἡ-
τον ὀρθή)· φαίνεται ὅτι εἶνε Θεσσαλικὴ λεξ.
πρβλ. κοροκόσμιον.

Δαδάκης, ου, ὁ· Πέρσης τις Λίσχ.

Δαδίκαι, οἱ· Περσικὴ φυλὴ Πρ.

Δάδινος, 3· ὁ ἐκ δαδίου καμωμένος Γαλην.

Δάδιξ, ἵκος ἡ ἱκος, ἡ· μέτρον ἐξαχοϊνικόν Ἰσο-
λυτ. 4, 168, καὶ δ γρ. ἀντὶ ἀδιξις (μέτρον
τετραχοϊνικόν Εὐστ. Μ. Ἐτ.)

Δαδίον, τό, ὅποκ. τοῦ δαίς· δαδί, μικρὰ λαμ-
πὰς ἐκ δαδίου Λουκ. Νεκρομ. 7· συνεκδ. φτίλι
διὰ πληγὰς Ἰπποκρ. σ. 597.

Δαδίς, ἴδος, ἡ· λαμπροφωρία (ἐορτή) ἡ ἡ φέ-
ρουσα δαδα Λουκ. Ἀλεξ. 39.

Δαδίτης, ου, ὁ καὶ δαδίτης ἴδος, ἡ· ὁ τοῦ δα-
δίου μεγν.

Δαδιώδης, 2· δαδῶδης Θεοφρ. *Ι. Φ.* 9, 2.

Δαδο-κοπέω· κόπτω ἡ σχίζω δαδας· «δαδο-
κοπούμενη» σώζεται ἡ πεύκη Θεόφρ.

Δαδόομαι, παθ. γίνομαι δας Θεόφρ.

Δαδο-υργέω· δαδοοκπέω Θεόφρ. «πέυκη δα-
δουρούμενη» = πέυκη κοπτομένη ἵνα ἐκρεῖσθαι ἡ

ρητίνη Θεόφρ. 'Ι. Φ. 1, 19.
 Δαδο υργός, 2' δαπάνων, κρύπτων τὸ δαδὶ Θεόφρ.
 Δαδο υχίω' κρατῶ δάδας ἀναμύχνας· καὶ φέγ-
 γω προπορευόμενος Εὐρ. Τρ. 343' ἐντ. δι' ἐορ-
 τάζω διὰ δάδων - μυστήρια Θεμιστ. Παθ. φω-
 τίζομαι διὰ δάδων Ἀθην. 4, 148.
 Δαδο-υχία, ἡ· τὸ κρατῆν δάδας καὶ φωτίζειν·
 - καὶ ἱεροφαντία Πλουτ. συμπ. 1, 4, 3.
 Δαδο-υχος, 2' α) ὁ κρατῶν δάδας, καὶ φωτι-
 ζῶν δαδοφόρος· οἱ Δαδουχοί· οἱ ἱερεῖς τῆς
 Ἑλευσινίας Δήμητρος, οἵτινες κατὰ τὰ μυστή-
 ρια ἔφερον δάδας Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 3· μεταφ.
 - τῆς σοφίας Πλουτ. ἡθ. α. 10· 6) λυχνία Ψούχ.
 Δαδο-φορέω 1) φέρω (παρίγω) δαδὶ· «οὐχ
 ἄμα δὲ καροποροῦσιν αἱ πεύκαι καὶ δαδοφο-
 ροῦσι» Θεόφρ. 'Ι. Φ. 9, 2· 2) φέρω, κρατῶ
 δάδα, δαδουχέω Λουκ. Περειγρ. 36.
 Δαδο-φόρος, 2' δαδουχος, ὁ φέρων, κρατῶν
 δάδα Πλουτ. ἡθ. σ. 1123.
 Δαδὼν ἴδε δαδομέος.
 Δαδῶδης, 2' ὁμοιος μὲ (περιέχων) δαδὶ Θεόφρ.
 Δαδῶσις, εως, ἡ· ἡ εἰς δαδὶ μεταβολὴ τῆς
 πεύκης Θεόφρ.
 Δαίειρα, συνηρ. δαίτρα, (δαήναι), ἡ· δαήμων,
 ἔμπειρος Δίσχ. ἀποσπ. 260, ἐπίθ. Περσεφόνης
 Λυκοφρ.
 Δαειρίτης, ου, ὁ· ἱερεὺς τῆς Περσεφόνης Πυ-
 λωδ. 1, 35.
 Δαίειν, εὐκτ. καὶ
 Δαίεις, εἴπα, ἐν μτχ. καὶ
 Δαίειν, ὑποτ. π. ἀορ. 6' τοῦ ΔΔΩ ἀντὶ δαῶ' Ὀμ.
 ἡ δὲν ἀντὶ δαήσαν, γ' πλ. π. ἀορ. 6' τοῦ ΔΔΩ
 ἡ διδάσκω.
 Δαερὸν μέλαν, καίόμενον Ψούχ. πρὸλ. δατρὸν.
 Δαζομαι, ἀφρ. ἐξ οὗ παράγονται τινεὶ χρόνιοι
 τοῦ δαίω=μοιράζω, διανέμω.
 Δαήμεναι, ἐπ. ἀντὶ δαήναι, ἀπαρ. π. ἀορ. 6'
 τοῦ ΔΔΩ, ἐξ οὗ δαίω.
 Δαημοσύνη, ἡ· γνώσις, ἔμπειρία Ἀπολ. 'Ρ. 4,
 1273, πλ. 2, 175, 1260· πολέμων Ὀππ.
 ἀλ. 2, 327, peritia, scientia.
 Δαήμων, ον, γεν. ονος, 2' εἰδήμων, ἐπιστή-
 μων, ἔμπειρος· δέθλων Ὀδ. 6, 159· «ἐν πάν-
 τισι ἔργοισι» Ἰλ. φ. 671· «ἐν καλῆμοι, υ,
 411· καὶ ἐν περὶ Πλάτ. Κρατ. 398 πρὸς ἐξή-
 γησιν τοῦ δαίμων· παρὰ Ξεν. Ευρ. 1, 2, 12,
 ὑπερθ. δαημονέσταισι καὶ μετ' ἀπαρ. Ἀερ.
 Ἄν. 7, 28, 5.
 Δαήναι ποιητ. π. ἀορ. 6' ἀπαρ. τοῦ ΔΔΩ ἡ δι-
 δάσκω.
 Δαήρ, ἔρος, ὁ (κλ. δαερ), ὁ ἀνδράγαλος Ἰλ.
 7, 180· δαέρων ὡς διούλλαδων, ω, 769, Iuvig.
 Δαηρός, 3' θερμός, λαμπρός, προσηγής, ζή-
 ρος, καυματηρός Μ. Ἑτ. σ. 244, 42.
 Δαής, ου, ὁ· συγγραφεὺς τῆς Στραβ.
 Δαήσσει, π. 6' ἐν. πρὸς. μ. μέλ. ὕριστ. τοῦ
 διδάσκω.
 Δάηται, π. γ' ἐν. πρὸς. μέσ. ἀντὶ πλθ. ἀορ.
 6'. ὑποτ. τοῦ δαίω (καίω).
 Δαητός· ἔμπειρος ἀμφ. γρ. ἀντὶ δαίκτης.
 Δαί, (ἐπιτετρ. τὸν. τοῦ δῆ)· ἔρωτημ. μὲρ.
 σὺνηθ. μὲν παρὰ κωμ. σπανιώτ. δὲ παρὰ
 τραγ. καὶ ἐν γέν. σὺνηθ. ἐν περὶ καὶ ἐν δια-
 λόγοις, εὐχρ. ἰδ. εἰς τὰς ἐρωτήσεις τί δαί

πὼς δαί· ἐκπλήξιν, θαυμασμόν καὶ ἀπορία-
 τοῦ ἐρωτῶντος δηλοῦν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀποδοκί-
 μασιν μετὰ περιφρονησέως·=τί δέ; τί λοιποῦ;
 πὼς ἄρα γε; παρ' Ὀμ. Ἰλ. κ, 408. Ὀδ. α.
 225 διωρῶσθ' ὑπὸ τοῦ Ὀδολφίου. Ἀχρηστοί
 παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Σοφοκλεῖ, σὺνηθὸς ἐν τῇ
 ποιῇ γλῶσση (διελόγῳ καὶ κωμωδίᾳ).
 Δαί, ἐπ. δὲ. τοῦ δαίς ἀντὶ δαδὶ Ἰλ. (ω-).
 Δαίγμος, ὁ· διαίρεσις, διανομή Μ. Ἑτ.
 Δαίδαλειος, ὁ· ἐκ τοῦ Δαίδαλου Εὐρ. Εὐ-
 ρωθ. ἀποσπ. 9, Λουκ. Ἰκαρομ. 2.
 Δαίδαλδ-οδμος, 2' ὁ ἔχων (ἀποδίδων) τεχ-
 νικὴν δαμῆν· - μύρον Ἑμπεδ. 309.
 Δαίδαλειος, (δαίδαλλω) 3 καὶ 2' τεχνικῶς κατε-
 σκευασμένος, τεχνικός, ποικίλος, πολυποικίλος·
 τέχνη Ἀνθ 9, 755· «ῥωστήρ Ἰλ. δ. 125· ἐντα-
 ζ, 418· θώρηξ, θ, 195· οἶκος, τ, 380· φέρ-
 μαξ, θ, 187 (πρὸλ. Πινδ. Π. 4, 296)· «χρῆ-
 Ἰλ. π, 222· ἀρματα, ρ, 448· οὐατα τρίπα-
 δος, σ, 379· ὕρνος Ὀδ. κ, 315, καὶ α, 13·
 ἐνθα δὲν συνδέεται μετ' αὐτοῦ τὸ λίτα, κα-
 μτγν. π. ἐπὶ ὑφαντικῆς καὶ ποικιλιτικῆς· κα-
 λῶπτηρ Ἠσ. θε. 575· «πηναι Εὐρ. Ἑκ. 470·
 ἐν γέν. ποικίλος· ἑλαφος Νύν. δ. 5, 391·
 καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ τεχνίτου· χεῖρ Ἀνθ.
 9, 826, αιηιαιος, variegatus.
 Δαίδαλειος, ἄρος καὶ δαίδαλειότης, οὗ, ὁ·
 τεχνίτης(ι) Σα. Νύξ.
 Δαίδαλειστρία, ἡ· τεχνίτης, ἡ παρασκευά-
 ζουσα, ἐτοιμάζουσα· γλῶστο Λυκοφρ. 578.
 Δαίδαλειώ· δαίδαλλω Φιλ.
 Δαίδαλλω, μ. αλῶ, (ΔΔΩ)· κατασκευάζω,
 δουλεύω τεχνικῶς, ποικίλλω, πλουμίζω, στο-
 λίζω παρ' Ὀμ. ἐπὶ ἀσπίδος καὶ κλίνης πο-
 κίλλομένων δια χειρὸς, ἀργύρου καὶ ἐλεφάντος
 Ἰλ. α, 479 Ὀδ. φ, 200· ἐν γέν. κοσμέω, στο-
 λίζω· «πλοῦτος ἀρεταῖς δαίδαλμένος» Πινδ. Ο.
 2, 58· «πλὴν εὐνοῦρπαισι», 5, 21· «δαίδα-
 λος· αὐτοῦ», π, 4, 296· «μυθοὶ φύδεσι ποικί-
 λους δαδ», Ο. 1, 29 καμτγν. artificiosae facie
 Δαίδαλμα, ατος, τό· τεχνικὸν ἔργον, τεχ-
 νούργημα πεποικιλμένον μὲ πολλὴν τέχνην Θε-
 οκρ. 1, 32· Λουκ. Ἑρωτ. 13.
 Δαίδαλδ-γλῶσσος, 2' ὁ ἔχων τεχνικὴν γλῶσ-
 σαν, ἡ ὁμιλίαν, συφιστής, δόλιος Συνακ.
 Δαίδαλδεις, εσσα, ἐν· δαίδαλδεις· βροῖται· χρῆ-
 σθ' δαδ· Ἀνθ. 10, 332· τεύχεα Κ. Σμ. 1, 141.
 Δαίδαλδ-εργός, 2' ὁ ἐργαζόμενος· τεχνικὸν
 ἔργα μτγν.
 Δαίδαλον, τό· τεχνικὸν ἔργον Ὀδ. τ, 227·
 σὺνηθὸς. πλ. ἐπὶ ἀγαλμάτων ἐκ μετάλλου
 Ἰλ. σ, 482· «τεκτόνων δαίδαλα» Πινδ. Π. 5,
 36· καὶ ἐπὶ τῶν ἐνυφασμένων ἐν τοῖς ὑφίστα-
 σιν εἰκόνων Ἰλ. ε, 179.
 Δαίδαλος, 2' δαίδαλειος· μάγιστρα Πινδ. Ν.
 4, 59· κέντρος Δίσχ. Εὐμ. 605· ποικίλος
 Ὀππ. πλ. 3, 317.
 Δαίδαλος, ὁ· περίφημος ἀγαλματοποιός· Ἰ-
 Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, σύγγραφος τοῦ Μίνου· Ἰ-
 οὶ μεταγενέστεροι Κρητῆς ἔλεγαν Δαίδαλο-
 κλαστοῖν ἢ μαρμάρου ἔργον Πλουτ.
 Δαίδαλο-υργία, ἡ· τεχνικὴ ἐργασία μτγν.
 Δαίδαλδ-φωνος, 2' ὁ ἔχων εὐστροφον καὶ
 τεχνικὴν φωνήν.

αἰδάλω-χειρ, εἶρος, ὁ, ἡ δ' ἔχων ἐπιτη-
θείας χεῖρας μὲν.

αἰδάλω δαιδάλω· «ὑμῶν πτυχῆς» Πίνδ.
Ο. 1, 105· «νεοσσούς πελλήϊάδεσσιν» Όππ.
κυν. 1, 361.

αἰζω, μὲλ. δαῖζω, μτγ. παρκ. παθ. δεδαῖ-
γμένος, ὁρ. παθ. δαῖγθεις (δεδαῖγμένος; Πίνδ.
Π. 8, 87· δαῖσθεις Ἑδρ. Πρακλ. 914 ἀμρίθ. ἰδ.
Βούτμαν.) κομματίζω, κατακόπτω, ξεσχιζω,
σπαράττω, φονεύω· «γυῖων ἀγαλῶ» Ἰλ. 6, 416·
«κόμην» τραβῶ, ἀποσπῶ, ρ. 27· «κάρνα δαῖ-
ξα» Αἰσγ. Χο. 396 καὶ μτγν. φονεύω· «ἵππους
τε καὶ ἀνέρας» Ἰλ. λ. 497· «χαλκῶ δεδαῖγμέ-
νος», κ. 72 καὶ συγνή καὶ ἀνεν τοῦ χαλκῶ·
«δεδαῖγμένος ἦτορ» = μὲν τρυπημένον καρ-
δίαν, ρ. 535· «ἐκ βελῶν δαῖγθεις» Πίνδ. Π.
6, 33· «τέκνον δαῖζω» Αἰσγ. Ἀγ. 205· «ἐξ
ἐμῶν δαῖγθεις χειρῶν» Ἑδρ. Ἰ. Τ. 873· «πό-
λιν» ἐρημώσω Αἰσγ. ἰκ. 680 συγνή μεταρ-
ρῶν· «δαῖξετο θυμός ἐνὶ στήθεσσι» = ἦτο χωριζέ-
ται ἡ καρδία ἐν τῷ στήθει, ἦτο διηρημένη Ἰλ.
ι. 8· «δαῖζόμενος κατὰ θυμόν διγυθῶδισι» = ἦτο
= ἦτο ἀναπορεύσας· ἦ· ἦ, 20· «φρεσὶν ἔ-
χων δεδαῖγμένον ἦτορ» = ἔχων ξεσχιζμένην,
σπαρηνζομένην καρδίαν Όδ. ν. 320 (ἡ συλ-
λαβὴ δὲ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου μακρά, Ἰλ. λ.
194 ἄλλως βραχέα).

αἰθ, π. κατ' ἀποκοπὴν πρὸ φων. δασ. ἀντί-
δαιτί, δοτ. τοῦ δαῖς.

αἰθμός, ἡ δαιθμός διανοή, μοῖρασμα Ἐπιγρ.
ἔθους, ὁ· Σπαρτιάτης τις Θουκ. 5, 19.

αἰχλός, ἔους, ὁ· Μεσσηνίος τις Ὀλυμπιονίκης
Δ. Ἰλ. ἀγ. 1, 71.

αἰκτάμενος· ὁ ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς Ἰλ.
φ. 116· καὶ συγνή· κατὰ Σχολ. Ἰλ. φ. 301
καλλίων διερ. ἡ λείξ.

αἰκτῆρ, ἦρος, ὁ, γόος· ὁ σπαράσσων, ξεσχι-
ζὼν τὴν καρδίαν Αἰσγ. Ἐπτ. 899.

αἰκτῆς, ὁ· δαῖκτῆρ· «φθόνος» Ἀνακρ. 42, 10,
αἰκτός, 3· ὁ θυνάμενος σπαράτθῃναι, φονεύ-
σθαι Όρφ. Ἀργ. 919.

αἰκτωρ, ὁρος, ὁ· δαῖκτῆρ Αἰσγ. ἰκ. 779.

αἰμαχός, ὁ· Ἕλληνας τις Θουκ. 3, 20.

αἰμένης, οὐς, ὁ· υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ Παι-
δ. καὶ ἄλλος τις Διοδ. Σικ.

αἰμονάω· κυριεύομαι ὑπὸ δαίμονος· κερταί
ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δαίμονος· «δαίμονα δύ-
πως κακότες» = ἡ οἰκία διὰ τῆς θελήσεως τῶν
θεῶν εἶναι ἐν δυστυχίᾳ Αἰσγ. Χο. 566· «δαίμο-
νόντες ἐν αἵα», Ἐπτ. 902· ἐν Ἑδρ. Φοιν. 895
«δαίμονόντες» ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ.
«ἀλλήρω δαίμονι καὶ ἀπηνυθρόφι γράμμενοι» ἐν
γέν. «λαμπρὴν ἀχὴν δαίμονων» = βασιανζόμε-
νος ὑπὸ ἀλλήρῳ δαίμονι Ἀριστ. Θεσ. 1054· κατέχο-
μαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, εἶμαι μανιακός· Ξεν.
ἀπομν. 1, 1, 9· «καὶ παρκαρνεῖν Πλούτ.
Μάρκ. 23.

αἰμονιζαός, 3· ὑπὸ τοῦ δαίμονος ἐμπνευσμέ-
νος, (ς).

αἰμονιάω· δαίμονιάω μτγν.

αἰμονίζομαι, παθ. = δαίμονιάω· «ἄλλος κατ'
ἄλλην δαίμονιζεται τύχην» = «δαίμονα τύχης
λέλαχε», ἕκαστος ἐξαρτάται ἐκ τῆς θελήσεως
τῶν θεῶν Στοδ. ἐκλ. φος. 1, σ. 196· δαίμο-

νάω, κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος Ν. Δ.
πρόβλ. Πλούτ. συμπ. 7, 5, 4· ἀποθεοῦμαι· Συμφ.
ἀποσπ. 180.

Δαίμονικός, 3· ὁ ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος
παράφρων Πλούτ. Ἰσ. καὶ Όσ. 30· ὁ ὑπὸ δαί-
μονος προερχόμενος, πεμπόμενος· «καὶ ἐρινυ-
ώδης Πλούτ. ἡθ. 996 ἀντιθ. θετος.

Δαίμονιό-ληπτος, 2· ὁ ὑπὸ δαίμονος κατε-
λημμένος, κατεχόμενος· Ἰουστιν. ἀπολ. σ. 28.

Δαίμόνιον, τό, οὗδ. τοῦ δαίμονος· τὸ δαιμό-
νιον σημεῖον, ἡ ἐνέργεια τοῦ θεοῦ, ἡ ἐν τῷ
ἀνθρώπῳ ἐνυπάρχουσα, ἐνοικοῦσα φωνῇ τοῦ

θεοῦ, ἥτις παρὰ Πλάτωνι εἶναι ἀπορρητική,
ἀποτρέπουσα τὸν Σακράτη ἐν ταῖς ἐνεργείαις

αὐτοῦ, Θεαίτ. 151, Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 2· ἐν
γέν. θεός· «δαίμονια ἔτερα καὶνὰ νομίζω»,
ἀπολ. 21· «δαίμονια καὶ θεῖα», κατ' ἀντιθ. «δαί-
μονες καὶ θεοί», ἀπολ. 27. Κατὰ τὸν Πλάτ.

συμπ. 202· «πάν τὸ δαίμονιον μεταξὺ ἐστὶ
θεοῦ τε καὶ θνητοῦ»· «οἱ θεοὶ ἔσονται καὶ τὸ
δαίμονιον» Δημ. 19, 239· ἐν γέν. = θεός· Ἰουκ.

1, 13 καὶ ἰδ. μτγν. ἐν τῇ Ν. Δ. ὁ κακὸς δαί-
μων, διαβολός· π.χ. «δαίμονια ἐκβάλλειν» Μιθθ.

10, 8· παρὰ Ἀνακ. ὅν. 21 = φάντασμα.

Δαίμονιό-πληκτος, 2· ὁ ὑπὸ δαίμονος πε-
πληγμένος, ἐκστατικός, δαίμονισμένος· μτγν.

Δαίμονιο-πληξία, ἡ· ἐκστασις, ἐνθουσιασμός
προερχόμενος ἐκ τοῦ δαίμονος· πρόβλ. παρίγρ.

Πτολεμ. σ. 233, 19.

Δαίμόνιος, 3 καὶ 2 Αἰσγ. Ἐπτ. 873, Αυσ. 6,
32 καὶ μτγν. Ἠρώδ. 1, 9· α) παρ' Όμ.

προσφώνησις ἐν κλητικῇ ὡς ἐκφρασις τῆς ἐκ-
πλήξεως διὰ τὴν ἐκτακτον, ἀνώτερον τῆς ἀν-

θρωπίνης φύσεως, καὶ ἐμφαντὸν θεῖαν ἐνέργειαν,
συνηθ. ἐπὶ κατῆς σημασι. τυφελ, δυστυχῆς, κα-

κόμοιρε, καπνότυχε Ἰλ. ζ. 326, ι. 40 καὶ ἄλλ.

οὕτω προσφωνεῖται ἡ Ἠρα ὑπὸ τοῦ Διός, τῆς
Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἑλένης Ἰλ. α. 561. β. 31,

γ. 399· «δαίμονιες εἰσίνων» Όδ. ε. 443· «δαί-
μόνιος ἀνδρῶν» Ἠρ. 7, 48· ἡ τελευταία ἐκφρα-

σις καὶ παρ' ἀλλ. συγγὰ εἰρων. παράδειξ. ὕψι-
μαστέ, περιέρχεται καὶ ὡς κολακεία· προσφώνη-

σις Ἀριστ. Αυσ. 883 πρόβλ. Πλάτ. Γοργ. 489·
β) ἀπὸ τοῦ Πινδάρου καὶ ἑξῆς σημ. τὸν κατε-

χόμενον, ἐξαρτώμενον, προσερχόμενον ἐκ τι-

νος θεοῦ, τὸν εὐτυχῆ ἢ καὶ δυστυχῆ π. χ. =
πότης = εὐτυχῆς πότης Πίνδ. Ό. 6, 8· «κίων =

θεῖος, 8, 27 καὶ συγγὰ καὶ παρὰ τραγ. = ἄχῃ
Αἰσγ. Ἠέρο. 573· «τέρας Σοφ. Ἀντ. 372·

ὁρμή Ἠρ. 7, 18· «φέρειν χρεὶ τὰ τε δαίμονια
ἀναγκάτως, τὰ τε ἀπὸ τῶν πολυερίων ἀνδρώεως»

Θουκ. 2, 61, ἀντιθ. τὰ ἀνδρώεα· Ξεν. ἀπομν.
1, 1, 12· σοφία Πλάτ. Κρατ. 396· «μηχανή,

σοφ. 266· «πρίγματα, ἀπυλ, 27· «τύχη = δυ-
στυχῆς, Ἰππ. Μ. 301 ἀνέγκη Αυσ. 6, 32· «δαί-

μονία τινὲ καὶ θεῖα ἐνερgetic· Δημ. 2, 1· «δαί-
μονία = διὰ υἱας· τύχης Πίνδ. Ό. 9, 110 ὡς

τὸ «δαίμονιως», ἀντιθ. «ἀνθρωπικῶς» Αἰσγίν.
3, 139· «δαίμονιώτατα θνήσκει» = εὐτυχέστατα

Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 3· γ) ἐν γέν. ἐκτακτός = «σο-
φός, δαίμονιος ἀνὴρ» Πλάτ. συμπ. 203· «δαί-

μόνιος τὴν σοφίαν» = ὑπεράνθρωπος Αὐσκ. Φι-
λόφ. 32· οὕτως ἰδ. τὸ ἐπὶ «δαίμονιως» Πλάτ.
Τίμ. 25· «ἐκπαιδευκῶς περὶ τὴν Αἰσγίν. 1, 41.

καὶ τὸ δαίμονια Ἀριστ. σίρ. 585, divinus.
 Δαίμονις, ἴδος, ὅλγ. τοῦ δαίμων ἡτν.
 Δαίμονιῶδης, 2' ὁμοίος δαίμονι, ὁ ἀποδίδω-
 πων τοὺς δαίμονας ἡτν.
 Δαίμονιως, ἐπίρ. 1) ἐκ θεοῦ, διὰ θείας ἐνεργεί-
 ας, κατὰ τύχην Αἰσχίν. κ. Κτησ. σ. 72' 2) καθ'
 ὁπερ ὁλγν, παρὰ πολλοῖς, ἐκτάκτως Ἀριστ. κλ. 675.
 Δαίμονο-βλάβεια, ἡ' θεοβλάβεια, θεία ποι-
 νή, μανία προσρχομένη ἐκ θεοῦ Πολύβ. 28, 9, 4.
 Δαίμονο-βλάβης, 2' θεοβλαδής(ς).
 Δαίμο-νο-λάτρησι, οὐ' ὁ λατρεύων τοὺς δαί-
 μονας, εἰδωλολάτρησι.
 Δαίμονό-ληπτος, 2' ὑπὸ δαίμονος κατε-
 λημμένος, δαιμονιζόμενος ἔκκλ.
 Δαίμονο-μανία, ἡ' ἔρως (λατρεία) μανιῶ-
 δης πρὸς τοὺς δαίμονας ἡτν.
 Δαίμονο-μαχέω' μάχομαι κατὰ τῶν δαιμό-
 νων (θεῶν) Εὐστ.
 Δαίμονο-πρόσωπος, 2' ὁ ἔχων πρόσωπον
 (μορφὴν) δαίμονος Βυζ.
 Δαίμονο-φιλῆς, 2' ἀγαπητὸς εἰς τοὺς δαίμο-
 νας (θεοὺς) Εὐστ.
 Δαίμονο-φόρητος, 2' θεοφόρητος, ὁ ὑπὸ δαί-
 μονος ἑλαινόμενος Εὐστ.
 Δαίμονώδης, 2' δαιμονιώδης.
 Δαίμων, ὄνος, ὁ, ἡ' θεός, θεὰ (κατὰ Πλάτ.
 Κρατ. 398' καὶ ἄλλ. ἐκ τοῦ θαμῶν, ἔμπειρος,
 ὡς Ἀρχιλ. ἀποσπ. 50 λέγει· «δαίμονες εἰσι
 μάχης» κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ δαίω = διαμοιρά-
 ζω, εἰσὶν ὁ διανεμὼν τὸν τοῦ βίου κληρὸν)
 πρόβ. Ἰλ. α, 222, γ, 420, τ, 188 καὶ τραγ.
 Παρ' Ὀρ. συνηθέστατα σημαίνει θεῖαν οὐσίαν,
 θεῖον ὄν, ὅταν δὲν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ ὡ-
 ρισμένον θεὸν καὶ ὅμως ἐκ φαινομένων καὶ γε-
 γονότων συμπραίνει περὶ θυνάμειος ὑπὲρ ἄν-
 θρωπον ἐνεργούσης, ἰδ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων,
 τὰ ὅποια δὲν ἀποδίδονται εἰς θεόν· «συγερὸς
 οὐ ἔχρας δαίμων» Ὀδ. ε, 396' «κακὸς δαίμων»,
 κ, 64' ἐντ. πεπωμένον, δυστυχία· «δαίμονος
 εἴσα κακῆ», λ, 61' «πρὸς δαίμονα» = κατὰ τοῦ
 πεπωμένου Ἰλ. π, 98' «σὺν δαίμονι» = διὰ τῆς
 θείας βοηθείας ἢ προστασίας, λ, 792, ὡς τὸ
 «κατὰ δαίμονα» Ἰπποκρ. «δαίμονα δώσω» =
 τὸν θάνατον Ἰλ. ο, 166' καὶ παρὰ τραγ.
 «ὡς δαίμων τις κατέβηκε στρατὸν» Αἰσχ.
 Πέρσ. 345' «ἀλάττω, κακὸς δαίμων», 346'
 «δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιπνών», Ἀγ. 1148' δυ-
 στυχία Αἰσχ. Ἐπτ. 794' εὐτυχία, Πέρσ. 811
 «ὥμῳ δαίμων» Σοφ. Οἰ. τ 828' «πλὴν τοῦ
 δαίμονος» = πλὴν τῆς δυστυχίας, τῆς τυφλότη-
 τος, Οἰ. Κ. 76 καὶ ἄλλ. «δαίμονων κατάστα-
 σις» = κατάστασις τῆς εὐτυχίας Εὐρ. «κατὰ
 δαίμονα» = τυχαίως Ἰπρ. 1, 111' «κατὰ τύχην
 τινὰ καὶ δαίμονα» Δημ. 48, 24' «κατὰ δαί-
 μονα καὶ κατὰ συντυχίαν ἀγαθὴν ἦκεις» Ἀ-
 ριστ. ἄρν. 544' «ἀεψάσθε τὸν δαίμονα καὶ
 τὴν τύχην» Αἰσχίν. 3, 115' «τύχην καὶ δαίμο-
 νας» Πλάτ. πολιτ. 10, 619' «δαίμονας τύχην»
 Πίνδ. Ὀ. 8, 67' μετὰ τοῦ θεοῦ σημαίνει κα-
 τ' ὅτιον θεῶν, πρόβ. Πλάτ. νόμ. δ, 739' «τοῖς
 δὲ μέρεσιν ἐκείστοις θεῶν ἡ δαίμονα ἡ καὶ τινὰ
 ἥρωα ἀποδοτέον» «εἰ δ' αὖ οἱ δαίμονες θεῶν
 παῖδες εἰσι νόθοι», ἀπολ. 27' «θεῶν καὶ τῶν
 ἐπομένων θεοῖς δαιμόνων», νόμ. 8, 848' ἐν

Ν. Δ. καὶ ἔκκλ. σημ. κακὸν δαίμονα, διὰ
 βολαν' καθ' Ἰπρ. 121 δαίμονες εἶνε ἀνθρώ-
 πιναι ψυχαὶ ἐκ τοῦ χρυσοῦ αἵματος, οὔτινα
 μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς διαμένουσι καὶ ἱπποκρ.
 ποδοὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, μέσοι ἱστα-
 μένοι μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ θεῶν, παρὰ Πλάτ.
 Φαῖδ. 107, πνεύματα ἀγαθοποιᾶ, προστατεύ-
 οντες κατὰ τὸ τέλος τοῦ δαίμονος ἐσπένδοντες
 «ἀγαθῶ δαίμονι», διὸ καὶ «ἡ τὰγαθοῦ δαίμο-
 νος φίλη» Σενναρχ. Ἀθην. 15, 693' «δαίμο-
 νος ἀγαθοῦ μετάνιπτρον» 11, 486' ψυχαὶ τῶν
 τελευτῶν Λουκ. καὶ ἐν πνεύμα, ψυχῇ, σκιά
 Αἰσχ. Πέρσ. 620, deus, fortuna.
 Δαίμων, ὄνος, ὁ, ἡ' δαίμων' ἴδε προηγ.
 Δαίνω, ὁ, ἐν. προσ. παρὰ τοῦ μέσ. δαίνωμαι
 ἀντὶ ἐδαίνωσο, ἐδαίνω Ἰλ. ω, 63.
 Δαίνωμι, καὶ δαίνω, μελ. δαίω, ἀορ. ἐδαίω
 (δαίω) κυρ. διανεμῶ, μοιράζω, κάμνω τρα-
 πέζω, φιλέω ἡ κατὰ Σουῖδ. «εὐωγῶ» «δαίνω
 δαίτα γέροντι» = δὸς δαίπνον εἰς τοὺς γέροντας
 Ἰλ. ι, 70' «τάρον = τράπεζαν κηδείας ἡ (κοιν.)
 μακαρίαν, ψ, 29' «γάμον, τ, 291' «γάμον
 δαίσαντα» Πίνδ. Ν. 1, 72' «γάμους ἐδαί-
 σαν» Εὐρ. Ἰ. Α. 707' «ἐλαπίνας Καλλ. Δημ.
 85' «δαίσομεν θμεναίους» Εὐρ. Ἰ. Α. 123 καὶ
 ἡτν. καὶ Δ. Σικ. 5, 49' «τινα = φιλοξενῶ, τρ-
 λέω» «ἀνόμω τραπέζῃ» Ἰπρ. 1, 162' «ζῶν
 με δαίσεις» Αἰσχ. Εὐμ. 305' τρώγω Ἀθην.
 12, 530. Μέσ. δαίνωμαι, ὑποτ. δαίνω Ὀδ.
 θ, 243, εὐκατ. δαίνωτο Ἰλ. ω, 665, δαίνωτο
 Ὀδ. σ, 248, παρὰτ. δαίνω Ἰλ. ω, 63, ἐδαί-
 νωμαι Ἀθην. 2, 63' εὐωγῶμαι Ἰλ. ο, 99 καὶ
 συχνά Ἰπρ. 1, 211, 2, 160, Πίνδ. Ἰ. 5, 36
 «δαίτα» Ὀδ. γ, 86 καὶ συχνά «ἐκατόμβας» Ἰλ.
 ι, 535' «ἐλαπίνην, ψ, 201' «κρέα Ἰπρ. 3, 18
 «γάμον Ἀρχιλ. ἀποσπ. 84' «τράπεζαν δαίνον-
 το» Θεόκρ. 13, 38' μεταρ. «ἐχίδνης ἰδὸς ἐδαί-
 νυτο» Σοφ. Τρ. 782' «δαίσασθαι ἡμερον τέ-
 κνων» Ἰλ. 543' ἀπολαύω «πυρὰ δαίσαντο
 πρῶτας» Πίνδ. Ν. 9, 24, epulor, comedo.
 Δαίωμαι ἴδε δαίω 1.
 Δαίω, ἰων. δαίω, 3 καὶ 2, Εὐρ. Τρ. 1301.
 Ἰπρ. μ. 915' 1) ἐγέρως ἐχθρικός, πολέμιος,
 πολιμικός, καταστρεπτικός' σὺν ὁ ἐν ἰλ. οὐχ
 ὁ καὶ ἐν Ὀδ. «πῦρ = τὸ καυστικὸν καὶ φθορο-
 ποῖον Αἰσχ. Ἐπτ. 222' «μάχαι Σοφ. Αἰ.
 365' «ἐγγέμον φοβήμα δαίων», Οἰ. Κ. 597' =
 ὁδός Ἀριστ. βάρτ. 897' δαίω = ἐχθρός Πίνδ.
 Ν. 8, 28' 2) δυστυχής, ἀόλιος καὶ ἐν τριμέ-
 τρῳ Αἰσχ. Πέρσ. 274' 3) (ἐκ τοῦ δαῖναι) ἐπὶ
 δῆμων, ἔμπειρος· «δαίε τεχνίται» Ἀνθ. Πλάν.
 119' «δαίως καὶ μεγαλοπρεπῶς» Πλούτ. ἡθ.
 ο. 1097, hostilis, miser, peritus.
 Δαΐφρων, οὐ' ὁ δυστυχίας, ἀολιότητος ἡ ἐχ-
 θρικός σκεπτόμενος, ἀόλιος· γῶος Αἰσχ. Ἐπτ.
 901, δίδρω. ἀντὶ δαίφρων.
 Δαΐππος, ὁ ἀγαλματοποιὸς τις Παισ.
 Δαίρα, ἡ' Δαίρα.
 Δαίρω (πρόβ. δέρω), ἀπαρ. ἀορ. δῆραι' δέρω
 μαστιγῶν Ἀριστ. νεμ. 442, δ. γρ. δέρω.
 Δαίς, ἴδος, συνηρ. δαίς, ἡ' 1) δαίς, λαμπρά·
 «φλόξ Ὀδ. η, 101 καὶ συχνά ἐν πλ. Ἰα. ἀποσπ.
 275' 2) ἐν δαί = ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ ἀγῶνι
 Ἰλ. ν, 286, αἰε. - δαῖν Καλλ. ἀποσπ. 243.

δαίς, δαίτος (δαίνυμι), ἡ α) εὐωχία, συμπόσιον, κυρ. μερίδιον κρέατος, συχνά παρ' Ὁμ. ἀντιπαραβολῆς «δαίς ἔσθ» ἐν ᾧ πάντες οἱ σύνδαινοί τινος τῶν τῶν μερῶν - πείρα = πλουσία εὐωχία λ. τ. 180 - θάλασσα, ἡ, 475 καὶ ἡ εὐωχία τοῦ θύματος, ω, 69' καὶ ἐπὶ τροφῆς τῶν ἀγρίων ὠφίων, ω, 43' ἐπὶ δαίτα, πρὸς δαίτα Πλάτ. Συμπ. 174, Ξεν. Κυρ. 4, 2, 18' 6) τροφή, φαγητόν Ὁδ. φ, 279' - χοιρία Ἐρ. Ἰων 505' δαίτες = φαγητά Ὁδ. π, 220' - προκειμένη ἰρ. 1, 211, ορύλατ, ἐρυλαε.

δαίσιμος, 2' ἐδωδισμός, φαγώσιμος ἀρ. λεξ. δαίσιος, δ' 1) μακεδονικὸς μὴν μεταξὺ Μαΐου καὶ Ἰουνίου Πλούτ. 2) κύρ. ὄν. Ἀθην. 10, 24, ἐνθα ἡ γενική δαίστου δυνατόν νά ᾔηε ἐκ τῶν δαΐσις.

δαίσις τιτάται, αἶ' φυλή Παννονίας Στραδ. δαΐ-σφαλτος, πάλῃ ἡ ἐν πολέμῳ σφαλλομένη, ἔχου ἡ ἐτερορρηπὴ μάχη Λυκορ. 170. δαΐ-σταλάσμαι' δειπνῶ, τρώγω - ὠμόστα Λυκορ. 652.

δαΐ-σταλέως, ὅς, ὁ θιζώτης, συμπότης, δαΐ-σμων Ἀισχ. Πρ. 1024 ἐπὶ τοῦ αἵτου, ὅστις κατατρώγει τὸ ἵππαρ τοῦ Προμηθεύς' πρὸλ. Ἀθην. 6, 270, σονίνα, ἐρυλο

δαΐ-σταλευτήης, ὅς, ὁ δαΐσταλέως, δαΐτωμών, ἀγρίους Βυζ.

δαΐ-σταλέως μαγειρεύω Βυζ. σερμο.

δαΐ-σταλο-οργέω παρασκευάζω τὸ δειπνον, μαγειρεύω Λυκορ. 199.

δαΐ-σταλο-οργία, ἡ τὸ ἔργον τοῦ δαΐσταλέως, μαγειρικὴ τέχνη Λυκορ. 199.

δαΐ-σταλόω ἐστιώμαι, ἐφαχούμαι, τρώγω Λυκορ. 651, ἐρυλοτ.

δαΐ-στή, ἡ δαΐς, δειπνον, τράπεζα, συμπόσιον Ὁδ. λ. x, 217 καὶ συχνά μτγν. καὶ ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν ζώων Νικ. ἀλ. 379.

δαΐ-στήθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ τοῦ δειπνου, συμπόσιου Ὁδ. x, 216, Θεόκριτ. 17, 28.

δαΐ-στήριον, τό' μεριστήριον ἀπὸ τοῦ δαΐσαι ὁ μερίσαι· Ζων. σ. 70' «τόπος ἐν Ἰλιάδι καταβίου ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καλόμενον Πρακλέα ἐπὶ τὸν πρὸς Ἀδύαν πόλεμον τὸ λάφυρα τοῦ ἐπιμαχίους δαΐσαι» Μ. Ἐτ. σ. 251, 52.

δαΐ-στής, οὐ, ὁ ἦρως τις Τρώες Ἀθην.

δαΐ-στής, ἰδός, ἡ (κυριολ.) δέμα δαδίων ἀναμ-βασίαν, λαμπάς, καὶ (ἐκ τῆς ομοιότητος) κε-ραλὴ ἀκόρου Γαλην. πρὸλ. δετή.

δαΐ-στρία, ἡ τόπ. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ κρέας, μα-γειρεία, μαγειρικὴ τέχνη Πρωδ. ἐπιμ. σ. 19, 6.

δαΐ-στρευμα, ατος, τό' μαγεῖσμα Ἐδστ.

δαΐ-στρεῦσαι, εὐς, ἡ μαγεῖσμα Βυζ.

δαΐ-στρεῦσθαι, ἐπὶρ. μεριστῶς Ζων.

δαΐ-στρεύω μερίζω ὡς δαΐτρος Ἰλ. λ, 704, διανέμω, μερίζω εἰς τεμάχια Ὁδ. ξ, 433' ἀπὸ τῆς μτγν. π. ἐκ τῆς κατασχίζοντων ἀγρίων καὶ μέσ. Ὁππ. ἀλ. 1, 545' σφάζω Ν.

δαΐ-τρον, τό' τὸ μεμερισμένον (ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κρέατος μερίζοντος δαΐτροῦ), μερίδιον - πίνειν τὸ ὠρισμένον μέτρον πίνειν, ἀντιθ. τῷ πλεόν

ἔσθαι Ἰλ. δ, 262.

δαΐ-τρο-πόνας, 2' αἰτοπόνας, αἰτοποῖός, δαΐ-τρος, μάγειρος Ἰσούχ.

δαΐ-τρος, ὁ' τραπέζοκός, μάγειρος (κυριολ.) «ὁ διανέμων τὰ κρέα», «ὁ ἴσων ἐκάστη μοῖραν δαΐόμενος» «ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαΐνυρέ-νοισι», Ἐδστ. Ὁδ. α, 141 καὶ συχνά Πλούτ. συμπ. σ. 644, Ἀθην. 1, 12.

δαΐ-τροσύνη, ἡ ἡ τέχνη τοῦ δαΐτροῦ, τὸ μερί-σμα τοῦ κρέατος ἐπὶ τῆς τραπέζης Ὁδ. π. 253.

δαΐ-τρομενός, ὅς, ὁ δαΐτρομῶν, ὁ ξενιζόμε-νος, προσκεκλημένος εἰς δειπνον, σύνδαινος Νόν. Δ. 2, 666.

δαΐ-τρομῶν, ὄνος, ὁ' 1) ὁ ἀπλῶς δαΐνόμενος, ὁ εἰς τράπεζαν προσκεκλημένος σύνδαινος, ὁ-μοτράπεζος, ὁ ξενιζόμενος· «ἄνδρες δαΐτρομῶ-νες» Ὁδ. χ, 12, Ἰρ. 1, 73' - τῶν ξένων Ἐρ. Κύκλ. 605' 2) ἐστιατῶρ, ὁ τῆν δαίτα ἐτοιμάζων Ὁδ. δ, 620, ἐνθα δρῶντ. = ὁμοτράπεζος, ἐρυλο.

δαΐ-τρος, ὄνος, ἡ' δαΐς, δειπνον, συμπόσιον Ἰλ. χ, 496.

δαΐ-τωρ, ὄρος, ὁ' ὄν. ἀνδρ. Ἰλ. θ, 275.

δαΐ-φρων, ὄν, γεν. ὄνος (δαΐς ἡ δαήσις, φρήν), 2' «ὁ δέδασε φρεσὶ», «ὁ δεδαημένος φρονεῖν», «ὁ ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος», ἐμπειρὸς Ὁδ. α, 48' ἐν Ἰλ. ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, ὁ περὶ τὸν πόλε-μον συνετός, πολεμικός, πολεμικὰ φρονῶν (ἐκ τοῦ δαΐς)· μόνον ἐν Ἰλ. ω, 235 σημαίνει φρό-νιμος, συνετός, ἦν σημασίαν ἔχει πάντοτε ἐν Ὀδυσσεΐα καὶ παρὰ Πινδ. Π. 9, 87 περὶ Ἀλκ-μήνης, καὶ περὶ Περσεφόνης Ὁμ. ὕμν. Ἀήμ. 360, περὶ τῆς Πενθεσείας Κ. Σμ. 1, 47, καὶ περὶ τῆς μητρὸς τοῦ Ὀδυσσεύς Ὁδ. σ. 356' - ἀλλή Κ. Σμ. 1, 218 = ὁδοῖς ἀλλή' Ὁμ.

δαΐω διαίρεται εἰς δύο, κυρ. σμ. ἀνάπτω, καίω καὶ διαίρω, μοιράζω, αἵτινες κατὰ Πασόβιον κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἡνωμένοι ἐν τῇ ση-μασίᾳ τοῦ καταστρέφειν, ἀφανίζειν δρ-ῶντ. καὶ Ἐρμάννον ἀρχική σημασία θεωρεῖται ἡ τοῦ διαίρεσθαι, κατατέμνειν ἐκ ταύτης παράγονται ἡ λέξις δαΐς δαΐτρος = εὐωχία, δειπνον, οὐ μετέχουσι πάντες οἱ σύνδαινοί τινος, τὸ ῥῆμα δαίνυμι δαίνυμαι πρὸλ. Ἀνθ. 1. σ. 12, ἡ λέξ. δαΐς = ἡ μάχη (εἴτε ἐκ τοῦ δι-αίρεσθαι, γωρίζεσθαι, εἴτε ἐκ τοῦ ἀποκτείνειν φονεύειν πρὸλ. δαΐζω, interficio), καὶ τέλος ἡ λέξ. δαΐς, ἥτις σμ. ἐσχισμένον τεμάχιον ἐύ-λου, σχίζαν, ἐπομένως ὁδῶν ἐντ. δαΐω = φω-τίζω, ἀνάπτω καὶ παθ. καίωμαι.

1) Δαΐω (= γωρίζω), μόν. μέσ. καὶ παθ. δαΐο-μαι α) μέσ. γωρίζω, διαίρω, μοιράζω «πολ-λά δαΐόμενος κρέα μνηστήρσιν» = μεταξὺ τῶν μνηστήρων Ὁδ. ρ. 331, μ. δάσσομαι, ἀρ. ἔθα-σάμην, ἐπ. δάσασθαι· «ἄνδρα πάντα δάσα-σθαι» = πάντα διαίρεσαι εἰς δύο μέρη Ἰλ. σ, 511' - μοῖρας, κτήματα κτλ. «τιμὴν δάσα-σθαι» Πινδ. Π. 4, 148 καὶ Ξεν. Κυρ. 4, 2, 43' «κἂν δάσωνται» ἀναφέρειται πρὸς τὸ προ-ηγούμενον «νεύμαι» εἰς δὲ κομματίζω, κατα-τρώγω· «ὥσιν κυσὶν ὦμα δάσασθαι» Ἰλ. ψ, 21' καὶ ἀντὶ τοῦ δαΐομαι = δαίνυμαι, τρώγω Ἀθην. 4, 136' πρὸλ. δαΐεσθαι β) παθ. «δαΐ-εται ἵππος» = κόπτεται, σχίζεται ἡ καρδιά Ὁδ. α, 48, 3, 661, παρκ. δέδασθαι Ἰλ. α, 125' δεδαΐσται = εἶνε διηρημένος Ὁδ. α, 23' «ἡ ἱε-ρική κατὰ τάγε σμ. δέδασται» Ὑρ. 2, 84, dividio, partior.

2) Δαίω = καίω, ἐνερ. μόν. ἐν. καὶ παρ. = ἀνάπτω - πῶρ 'Ιλ. ι, 211 - φλόγα, σ. 206
 Δίσχ. 'Αγ. 496 - πῶρ καὶ φῶς, Χο. 864
 μεταφ. «δαίει δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸν πόθον»
 'Απολ. 'Ρ. 4, 114, 7' ἐν περὶ μόν. Δημ.
 ἐν τῷ ψιφισματι τῶν Πυζαντίων, 18, 90 «γῶ-
 ραν δαίοντος καὶ δεινδροκοπέοντος» συνθησ-
 τ. παθ. δαίωμαι = καίωμαι, ἐκπέπω φλόγας, λάμ-
 πω «δαίεται ὅσπερ» λαμπρύνει οἱ ὀφθαλμοί
 'Οδ. ζ, 132 «ἐδαίετο φλόξ» Σοφ. Τρ. 762
 «λύγνοις ἅμα δαίωμεν» Θεοκρ. 24, 51
 «ὅπου» ἐν Τροίῃ πυρὶ δαίται 'Ιλ. υ, 316
 μεταφ. ἰδ. ἐν παρκ. δέδηκα καὶ ὑπερ. ἐδεδήειν
 «Ὅσσα δεδήει» 'Ιλ. 6, 93 «πόλεμος» ἤναφεν
 ὁ πόλεμος κτλ. ι, 253 «οἰμωγὴ δὲ δέδηε» = δι-
 εδόθη, ἐπεδείχθη ὡς πῦρ ἢ οἰμωγὴ, 'Οδ. υ, 353.
 'Ο Σιμωνίδης παρὰ Μ. 'Ετ. εἶπε καὶ δεδαυμέ-
 νος, ὅπερ ἐκ διορθώσεως κείται καὶ παρὰ
 Καλλ. 'Επ. 53, comburo, incendio.

Δαίω, (δαίος), ἐπρ. φοδερὰ, δραστηκῶς, ἐνε-
 γῶς, φιλοπόνηος Πλούτ. ἦθ. σ. 1097, strenue.

Δακάρ, τό' εἶδος κασσίας 'Απκ. Εἰρχ. 41, ὁ
 γρ. δάκκα.

Δάκε, ἀντὶ ἔδακε γ'. ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ δάκνω.
 Δακέ-θυμος, 2' ὁ δάκνων (πληγῶνων, πι-
 κρατῶν) τὴν καρδίαν - ἄτη Σοφ. Φιλ. 699

«δακίθυμα λέγειν» 'Ανακρ. 35, 9.
 Δάκειν ἀπαρ. ἀορ. 6'. τοῦ δάκνω.

Δακετόν, τό' δηκτικὸν καὶ φαρμακερὸν ἔρπε-
 τόν, ζῶον ὅδε δάκος «ἐρπετὰ τε καὶ δακετὰ»
 'Αριστ. ὄρν. 1069, ἑσφ. τόνισμ. δακετόν 'Ιαν.
 'Ανθ. Παλ. σ. 451.

Δακνάζω, δάκνω, ἀπαξ μόν. ἐν τῇ σημ. τοῦ
 κεντῆν, πικραίνειν Δίσχ. Πέρσ. 571' ὁ Μαίνειν
 ἀντικατέστησε τὸ ἐνερ. ἐν ἀποσπ. κωμ. παρὰ
 Πλούτ. Περικλ. 7 ἀντὶ τοῦ δάκνει.

Δακνηρός, 3' δηκτικὸς, ἐγγικτικὸς, πειρακτι-
 κός, μικρός Στοδ. ἐκκλ. ι, σ. 964.

Δακνάς, ἄδος, ἡ, καὶ
 Δακνίς, ἴδος, ἡ' εἶδος πτηνοῦ 'Πούχ.

Δακνύτης, ἡτος, ἡ' ἰδιότης τοῦ δηκτικοῦ ἐκκλ.
 Δάκνω, μ. δέχομαι, ἀορ. ἔδακον, παρκ. δέδη-
 χα Βάτρ. 77, 1, δέδακε 'Ανθ. 12, 15, δέδηχ-
 μαί δαγκάνω παρ' Ὀμ. μόν. ἐν 'Ιλ. ἐν ἀορ.

ἐπὶ κυνῶν σ. 585 κεντῶ, ἐπὶ μυῶν. ρ, 572
 καὶ μεταφ. «μῦθος δάκε φρένας» = ἔκαψεν ὁ λό-
 γος τὴν καρδίαν, ε, 493 καὶ τραγ. καὶ περ.
 «στόμιον» δαγκάνω τὸν γαλινὸν Δίσχ. Πρ.
 1008' καὶ ἐπὶ καπνοῦ, ττούζω, ἐρεθίζω «ἔδακε
 τὰ βλεφάρα» 'Αριστ. πλ. 822' καὶ μεταφ. «ἄλ-
 γος δάκνει» Σοφ. Φιλ. 1342' - ὀνειδίζει, Τρ.
 253' ἐπὶ ἔρωτος Εὐρ. 'Ιπκ. 696' ἐρεθίζω Πλάτ.
 πολ. 5, 471' «πληγῆς καὶ δαχθῆς ὑπὸ τῶν ἐν
 φιλοσοφίᾳ λόγων», οὐμπ. 218' «δάκνω ἔμαυ-
 τόν» 'Αριστ. βάτρ. 43' «δάκνειν τὴν καρδίαν»,
 σφ. 374' «οὐ δάκνει σε τοῦτο» δέν σὲ πειράζει,
 δέν σὲ λυπεῖ, σφ. 253' ἐν παθ. ἐρεθίζομαι, πι-
 κραίνομαι, ἐπὶ λύπης καὶ βαρυθυμίας «δε-
 δηγμαι τὴν καρδίαν», 'Αγ. 1' «δάκνεσθαι ὑπὸ
 τῆς δαπάνης», νεφ. 12' - ἐπὶ τινι Ξεν. Κυρ.
 4, 3, 3' «ἀκούσας ταῦτα ἐδήχθη», Κυρ. 1, 4,
 13 ἐπὶ ὀνόνω κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ἐλαρούς
 ποιεῖν», 'Αθ. 2, 36' «ὁ λυμὸς τοῦτον δακνών»,
 'Αθ. 12, 552, πικρῶ.

Δακνώδης, 2' δηκτικὸς, ἐρεθιστικὸς Γαλην.

Δάκος, εὖς, τό' 1) «θηρίον τοῦ δόλου ἐρπετόν»
 Σουδ. Νικ. οὕτω καλεῖται ὁ Δίσχ. ('Αγ. 798)

τὸν δοῦρην ἱππον, δι' οὗ ἐκυριεύθη ἡ Τροίη·
 2) δῆγμα, δάγκαμα - κακαγορίαν Πίνδ. Π.
 2, 53' - θηρῶν Εὐρ. 'Ιπκ. 646.

Δάκρυ, υος, π. τό' δάκρυον 'Οδ. ξ, 129, ἐν.
 ὄν. καὶ Σοφ. Τρ. 1189, ἐν. αἰτ. 'Οδ. δ, 111

καὶ συγνά δοτ. πλ. δάκρυσι 'Ιλ. ι, 566, καὶ
 γεν. δάκρεος, πλ. δάκρη Πίνδ. ἀποσπ. 87.

Δακρυ-γέλως, ὠτος, ὁ, ἡ' ὁ κλαίων καὶ γελῶν.
 Δακρυδίων, τό, ὅπ. τοῦ δάκρου' ατρ. lacrymula.

Δακρυηρός, 3' δακρυοῖς ἐκκλ. lacrimosus.
 Δάκρυμα, ατος, τό' τὸ δακρύνειν, δάκρυα,
 κλαύσιμον Δίσχ. Πέρσ. 134, ἀντικείμενον δα-
 κρύων Πρ. 7, 169.

Δακρυντός, 3' δακρυτός 'Ιώσ. ἀρχ. 4, 8, 48.
 Δακρυο-γόνος, 2' ὁ γεννῶν (προξενῶν) δά-
 κρυα - 'Αρης Δίσχ. ἔκ. 681.

Δακρυοῖς, εσσα, ἐν' πλήρη δακρύων' α) πο-
 λὺ κλαίων 'Ιλ. ρ, 506 καὶ συγνά - γόος 'Οδ.
 ω, 322' 6) ἄξιος δακρύων ἢ πρόξενος πολλῶν

δακρύων - πόλεμος, μάχη 'Ιλ. ε, 737' - ἀλ-
 γεια 'Πρ. θ. 227' «πύκνη ἰλίω δ.» Εὐρ. 'Ελ.
 234' - κόνις, ὄμιλος 'Ανθ. 'Απκ. 9, 35' 260,

lacrymabundus, lacrymosus.

Δάκρυον, τό' 1) δάκρυ ἀπὸ Ὀμ. συγνός. «δά-
 κρυα γέειν, λείπειν, βάλλειν» Ὀμ. «μετὰ πολ-
 λῶν δακρύων» Πλάτ. ἀπολ. 34' 2) ἀντικείμε-
 νον δακρύου 'Ανθ. 7, 527' 3) πᾶν τὸ ἀνακλύ-
 ζον, στάζον ὡς σταγὼν «μέλιται φέρονται

τῶν τῆ ἑλλων ἀνθῶν καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ
 δάκρυα» = τὸ ὑγρόν, ἡ κόλλα, ἡ ῥητίνη τῶν
 δένδρων 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9, 40' παρατίθ. πρὸς
 τὸ ὅπως Διοσκ. ἀμπέλου 'Ανθ. 11, 298.

Δακρυο-πετής, εὖς, 2' ὁ κάμνων νὰ πί-
 πτωσι (σταῖζω) δάκρυα, ὁ διεγείρων εἰς δά-
 κρυα Δίσχ. ἔκ. 112.

Δακρυο-ποιός, 2' ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) δά-
 κρυα μτγν.

Δακρυό-τμος, 2' ὁ μὲ δάκρυα τιμῶμενος
 'Ορρ. ὕμν. 55, 6.

Δακρυοῖν δακρύων, π. γεν. πλ. τοῦ δάκρυον.
 Δακρυο-πλώω, πλώω (εἰμαι βουτημένος) εἰς
 τὰ δάκρυα, ἐπὶ μεθύσει, τοῦ ὁποῦ δακρύνου-
 σιν οἱ ὀφθαλμοί 'Οδ. 2, 122.

Δακρυο-ροεῖω 1) γύνω δάκρυα, κλαίω, πνίγο-
 μαι εἰς τὰ δάκρυα Σοφ. Τρ. 325' - τινὰ = κλαίω
 τινὰ (Φίλων). 2) ἐπὶ ρυτῶν, γύνω ὑγρὸν θεῶν.

Δακρυό-ρρος, 2' ὁ γύνων (βουτημένος) εἰς τὰ
 δάκρυα, ὁ κλαίων Εὐρ. ἔκ. 172.

Δακρυο-στακτός, 2' ὁ στάζων δάκρυα
 Δίσχ. Πρ. 399.

Δακρυο-σταγός, 2' δακρυοστακτός μτγν.
 Δακρυοστῆς, 3' ὃν πρέπει τις νὰ κλαίῃ μτγν.

Δακρυτός, 3' ἀσπιδάκρυτος Δίσχ. Χο. 236.
 Δακρυο-χαρής, 2' ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος)
 εἰς τὰ δάκρυα - Πλούτων 'Ανθ. 'Απκ. 98' - κλῖ-
 σματα, 5, 166.

Δακρυο-γέμων, ὄνος, 2' γύνων δάκρυα μτγν.
 Δακρυο-γέωω, οὔσα, ὄν' ὁ γύνων δάκρυα, ὁ
 κλαίων 'Ιλ. ω, 714 καὶ συγνά Δίσχ. 'Επ.
 917, καὶ μτγν. οὔτινες ἔχουσι καὶ δακρυο-
 γέειν καὶ δακρυόεσκε Νόν. πρδλ. 'Ανθ. 12, 72.

Δακρυθω, μ. ὄστω, παρὰ Τρωϊκοῦ. 391 Δακρύσσομαι· 1) κλάω, χύνω δάκρυα καὶ ἐπὶ χαρὰς Ὀμ. καὶ μετγ. - ἐπὶ τινὶ Ἰσοκ. 4, 168, δεδάκρυμαι· εἰς εἰς τὰ δάκρυα, κλαυμένος· Ἰλ. π. 7, Πλάτ. Ἀφ. 361· καὶ «δακρύειν βλεφάρων» = βρέχειν μετὰ δάκρυα Ἐρ. Ἰλ. 918· γόους = ὀρνεῖν μετὰ δάκρυον Σοφ. Ἀφ. 576· 2) μεταβ. κλάω· - τινὰ Σοφ. Οἴ. τ. 1486 καὶ συχνὰ τραγ. - τὴν τύχην Δημ. 18, 287· καὶ παθ. Ἀισχ. Ἐπι. 811· καὶ «δακρύνοντα συμφορὰς τινος» = διὰ τινος συμφορῆς (τὸ μόνον παρὰ μετγ. π. εἶναι ἐνὶ τῇ βραχύ), lacrymos.
 Δακρυώδης, 2 ὅμοιος δάκρυσι Θεοφρ. πλήρης δακρύων, ἀφιδάκρυτος Λουκ. - ἔλαος = ἐξ οὗ ἱερὲς ὧς δάκρυον τὸ πύον Ἰπποκρ. σ. 767.
 Δακτυλεύς, ἴσως, ὁ· εἶδος κεστρώσεως, θαλάσσης Ἰχθὺς ἔχων μόλις δύο δακτύλων πλάτος Ἰσθμ. 7, 307.
 Δακτυλῆθρα, ἡ 1) τὸ γνωστὸν στέπασμα τῶν δακτύλων κατὰ τὸ βίβημον Ξεν. Κυρ. 8, 8, 9· 2) εἶδος βασιανιστικοῦ ὄργανου, κολαστήριον τῶν μαρτυρίων τῆς Ἐκκλησίας· «δακτυλῆθρα καὶ ποδοστράβην καὶ πιστήριον καὶ βυλαβόδα καὶ ὠτάγγρα καὶ γειλοστρόφιον» Συνεστ. Ἰστο. 58· 3) ἡ σφραγὶς τοῦ δακτυλίου γλωτ. Δακτυλιώτης, 3· ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος ἢ πῦρος· ἐνός δακτύλου Ἰπποκρ. (κατὰ τὰ παλαιολογιστά).
 Δακτυλίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ δάκτυλου· ἡ δακτύλος· δακτυλίαι· ἡ δακτυλίδαι· Ἀριστ. Αὐτ. 417, Λουκ. annulus, digitulus.
 Δακτυλίτης, δακτυλοδείκτεω Ὑπόχ. παρ' ἑστ. σχηματίζω δακτύλιον (πόδα).
 Δακτυλικός, 3· α) ὁριζόμενος διὰ τοῦ δακτύλου· ψῆφος = ὁ λίθος τοῦ δακτύλου Ἀνθ. 11, 290· ὄργανον = παίζόμενον διὰ τῶν δακτύλων Πολυδ. 4, 66· αὐτοὶ Ἀθην. 4, 176· 2) ὁ ἐκ δακτύλων (ποδῶν) συγκείμενος· - ρυθμολογία.
 Δακτυλικῶς, ἐπὶρ. κατὰ τὸ δακτυλικὸν μέτρον.
 Δακτυλίο-γλυφία, ἡ· τέχνη τοῦ γλύφειν δακτύλους ἢ σφραγίδας Πλάτ. Ἀλκ. 1, 128.
 Δακτυλίο-γλύφος, ὁ· ὁ γλύφων (σκαλίζων) τὰς πέτρας τῶν δακτύλων Δ. Ἀζερ. 1, 57.
 Δακτυλίο-θῆκη, ἡ· θῆκη σφραγιδόλιθων ἢ σκαλισμένων λίθων μετγ.
 Δακτυλίον, τό· εἶδος ποτοῦ Διοσκ. scamptonia.
 Δακτυλίος, ὁ· 1) δακτυλίδι, σφραγὶς Ἡρ. 2, 38, Πλάτ. Θεαίτ. 191 καὶ συχνά· - φαρμακίτη· «ὅν οἱ φαρμακοποῖαι εἰσβάται πιπράττειν ἀπὸ φαρμάκου» Ὑπόχ. Ἐν γέν. πᾶν τὸ ἔχον σῆμα δακτύλου ἢ κύκλου, τροχίσκος, κυκλίσκος· «τροχὶ δακτύλοι» = «οἱ τετροχήμενοι λίθοι, ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἐξάπτεται καὶ τῇ θύρᾳ τὸ ἐπισπατρὸν» Ὑπόχ. 2) σφραγιστὴρ, κωλοτροχίσκος Λουκ. πρὸλ. Πολυδ. 2, 110, annulus.
 Δακτυλίο-υργός, ὁ· ὁ κατασκευάζων δακτύλια Πολυδ. 7, 179.
 Δακτυλῖς, ἴσως, ἡ· θηλ. τοῦ δακτυλίσκου, ἐν τῷ πλ. εἶδος σταφυλῆς Πλίν. Ἰσ. Φ. 14, 3, καὶ παρὰ Σκ. Βωζ. τὸ λεγόμενον κοινῶς ἀκτονόχι.
 Δακτυλίτης, οὐ, ὁ· ὅμοιος ἢ ἴσος μετὰ δάκρυον Σκ. Βωζ. (ι) ὅθεν τὸ

Δακτυλίτης, ἴσος, ἡ· εἶδος ποτοῦ Διοσκ. 3, Aristolochia.
 Δακτυλιώτης, οὐ, ὁ· ὁ τίτλος δακτύλος πλησίον τοῦ μικροῦ, ὁ φέρων σφήθω· τὸ δακτυλίδι ἀρ. λειξ.
 Δακτυλο-δείκτης, ἐπὶρ. δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου Ἡρώδ. Ἰπμ. σ. 257.
 Δακτυλο-δείκτης, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου· - τινὰ μετγ. συνήθ. εἰς περιφρόνησιν ἢ καὶ ὀχυρισμόν· καὶ παθ. καὶ εὐφημισθὰς Διον. Ἰλ. βήτ. 4, σ. 273, 12 - ἐπὶ τινὶ Δημ. 25, 67.
 Δακτυλο-δείκτης, οὐ, ὁ· ὁ δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου Πολυδ. 2, 155.
 Δακτυλό-δεικτος, 2· ὁ δακτυλοδεικτούμενος, περίφημος Ἀισχ. Ἀγ. 1305.
 Δακτυλο-δείξις, ἡ· δείξιμον μετὰ τὸν δάκτυλον ἑκκλ.
 Δακτυλο-δόχη, ἡ· παλαιστή, μέτρον πλάτους τεσσάρων δακτύλων Πολυδ. 2, 157.
 Δακτυλο-εἰδής, 2· ὅμοιος δακτύλῳ, ὁ ἔχων σχῆμα δακτύλου Ἀθην. 11, 468.
 Δακτυλο-καμψύδωνος, 2· ὁ προξενῶν ὀδὸν διὰ τῆς κάμψεως· τῶν δακτύλων· - ψήφος· Ἀνθ. Πλυν. 18.
 Δάκτυλον, τό, μόν. πλ. Θεοφρ. 19, 3.
 Δάκτυλος, ὁ· 1) δάκτυλον τῆς χειρὸς Ἡρ. 6, 63 καὶ μετγ. - μέγας· = καὶ ἀντίχειρ καλούμενος Αἰλ. Π. 1, 2, 9· μνημονεύονται δὲ καὶ «ὁ σμικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος» Πλάτ. πολ. 7, 523 καὶ κατὰ τινὰ ἀνων. γραμ. «ὀνομάζεται δὲ ἕκαστος αὐτῶν οὕτως· ἀντίχειρ ὁ τῶν ἄλλων πεγωρισμένος· ὁ μετ' ἐκείνων λιγανός· εἴτα σφάκελος· ὁ μετ' αὐτὸν ἐπιδάτης· καὶ ὁ πίντων ἔσχατος καὶ μικρότατος· μωφ· 2) ὁ δάκτυλος· τοῦ ποδὸς· Ξεν. Ἀν. 4, 5, 12· 3) τὸ μικρότατον Ἑλληνικὸν μέτρον ἐκτάσεως, δύο ποδῶν πλάτος ἔχον, μεταφ. ἐπὶ βραχίος χρόνου Ἀθην. 10, 430· «δάκτυλος ὥς»· Ἀνθ. 12, 50· 4) βέλανος (κουρμῆς) Ἀριστ. μετεωρ. 1, 4, 10· 5) ὁ δακτυλικός· ποῦς (—) Ἀριστ. νεφ. 651, καὶ τὸ δακτυλικὸν μέτρον Πλάτ. πολιτ. 3, 400· 6) δάκτυλοι Ἰδοίται· ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, digitus.
 Δακτυλό-τευστον, μέλος, τό· τὸ διὰ τῶν δακτύλων παραγόμενον Ἀισχ. ἀποπ.
 Δακτυλό-τριπτος, 2· ὁ διὰ τῶν δακτύλων τετριμμένος· - ἄτρακτος· Ἀνθ. 6, 217.
 Δακτυλιώτης, 3· ὁ ἔχων (χωρισμένους εἰς) δακτύλους, ἡ ὁ ἔχων σχήματα δακτύλων ἢ χειρῶν δι' ὧν εἰσέρχονται οἱ δάκτυλοι ἢ ἐπὶ περιελίπτει τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις· - ἱαπωνία Ἀθην. 2, 468.
 Δάλα, ὄψω. ἀντί δηλη.
 Δαλέσμα, ὄψω. ἀντί δηλίσμα.
 Δαλερός, 3· κινετικός, Οἰρμός· Πλουτ. σικπ. 4, 1, 3.
 Δαλίον, τό, ὑποκ. τοῦ δαλῶς· Ἀριστ. εἰρ. 939.
 Δάλις, ἴσως· πόλ. ἐπὶ τῆς νήσου Παγκρατίας Διόδ.
 Δαλίων, ὁ· ποτ. Ὑλιδος Στράβ.
 Δαλματῖς, Πολυδ. Στράβ. καὶ Δαλμάται, οἱ Ἀπκ. οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Δαλματίας παρὰ τὸ Ἀδριατικὸν πλάγος Στράβ. ἐντ.
 Δαλματικός, 3· ἡ Δαλματικὴ = ἐσθὴς τῶν ἱερῶν ἑκκλ.

Δάλμιον, τό πολ. πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας Στραβ.

Δαλός, (δαίω), ὁ α) *λαμπάς ἡ ξύλου ἀποκαυμα, ἡ δαδίων ἡμίφλεκτον· *Μούχ. δαυλί *Οδ. ε, 488· 1) ἐσθεσμένοις δαλός Δουκ. Τιμ. 2· 2) παρηλίξ, οἶον· ἐσθεσμένοις γέρων *Ανθ. 12, 41· 3) ὄρε, πυρός *Ανθ. 9, 675· μεταφ. ἐπὶ ἀστραπῆς *Ιλ. ν, 320 οἱ διαθέοντες ἀστέρες *Αριστ. μετεωρ. 165, titilio, toris, funalia.

Δαμά καὶ δαμάα, π. ἀντί δαμάζει· ἡ δαμάσει· γ. ἐν. προσ. ἐν. ἡ μέλ. τοῦ δαμάω.

Δαμάγητος, ὁ, ὄωρ. ἀντί Δημάγητος· 1) ὄν. *Ροδίου Πινδ. 2) Σπαρτιάτου τινός Θουκ.

Δαμάγων, ὁ Σπαρτιάτης τις Θουκ. 3, 92.

Δαμάω· δαμάω ἐν τῷ ἐν. εἶνε μεθου. Αἰσχ. Νο. 321, Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 10, ὄωρ. δαμάσει· Θεόκρ. 4, 55· δαμάζεται *Αθην. 10, 455· ὅδε δαμάω.

Δαμάτος, 3· δαμαστικός· πατήρ, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος Πινδ. Ο. 13, 96 (πῶ. ἐν τοῦ δαμάω).

Δαμαλίδιον, τό, ὄποκ. τοῦ δαμάλη ἡ δαμαλὶς Φιλῆμ.

Δαμάλη, ἡ δαμάλα Εὐρ. Βάκχ. 738.

Δαμαλή-βοτος, ἄκρη, ἡ ὅπὸ δαμάλεων βοσκομένη *Ανθ. Πλαν. 230.

Δαμάλης, ου, ὁ· 1) ὁ (κατα)δαμάζων· - ἔρω· *Ανακρ. ἀποσπ. 2) δαμάλη *Αριστοτ. Ι. 2, 9, 50.

Δαμαλή-φάγος, 2 ὁ τρώγων δαμάλει ἐπίθ. *Πρακλέους, ὅστις καὶ ταυροφάγος λέγεται *Ανθ. 9, 237.

Δαμαλίζω, π. ἀντί δαμάζω Πινδ. Π. 5, 121.

Δαμάλις, εως, ἡ, ὄποκ. τοῦ δαμάλη 1) μικρὰ δαμάλη, μικρὰ θηλεία βοῦς Αἰσχ. ἰκ. 350· 2) κόρη, κοράσιον *Ανθ. 5, 292.

Δαμαλο-πόδις, τὰ πόδες δαμαλεῶν *Αλ. Τραλλ. 7, 6. 362.

Δαμαλος, ὁ τὸ δαμάλι *Αρκάδ. σ. 54.

Δάμαρ, ατος, ἡ (δαμάω, ὡς καὶ ἡ παρθένος ἀδμής καλεῖται)· ἡ γυνή, ἡ σύζυγος *Ιλ. γ, 122, καὶ τραγ. συχνὰ Αἰσχ. Πρ. 836.

Δαμαρέτη, ὄωρ. Δημαρέτη γυνὴ Γέλωνος τοῦ Συρακουσίου Διοδ. ἐπίθ. Δαμαρέτιος, 3· νόμισμα Πaus.

Δαμάρετος, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Πaus.

Δαμάμενος, ὁ, ὄωρ. ἄνδρ. ὄν. Πaus.

Δάμαρχος, ὄωρ. ἀντί Δημάρχος· *Αρκάδιος τις Πaus.

Δάμας, ατος, ὁ· 1) ἦρος τις Κ. Σμ. 2) πατήρ τοῦ *Αλκμῆνος Welck. ἀποσπ. *Αλκμ. σ. 7.

Δαμασάνδρα· μῆτηρ τῆς νεωτέρας Λαίδος *Αθην.

Δαμάστω, ὄωρ. ἀντί δαμάζω Θεόκρ. 4, 55.

Δαμασίας, ου, ὁ· 1) ὄν. ἀθλητοῦ Δουκ. 2) *Αθηνάϊου τινός ἄρχοντος Διόν. *Αλ. καὶ ἄλλ.

Δαμασί-θυμος· βασιλεὺς τῶν Καλυνδίων *Πρ.

Δαμασί-μυθροτος, 2· ὁ καταδαμάζων τοὺς βοροτούς, ὁ φονεύων· - αἰχμὰ Πινδ. Ο. 9, 85· οὕτως ἐκάλε· ὁ Σικωνίδης τὴν Σπάρτην Πλούτ.

*Αγασ. 1.

Δαμάς-ιππος, 2 ὁ δαμάζων ἵππος Σχολ. *Αριστ. νεφ. 961.

Δαμάς-ιππος, ὁ· Ἑλλ. κυρ. ὄν. ἰδ. ὁ πατήρ τοῦ Δημοκρίτου Δ. Λαερ.

Δάμασις, εως, ἡ τὸ δαμάζειν, καταδάμασε Σχολ. Πινδ. Ο. 13, 98.

Δαμασίστρατος, ὁ· 1) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Πλαταιῶν *Απολλδ. 2) πατήρ Θεοπόμπου Πaus.

Δαμασίθων, ὄωρ. ὁ· μυθ. ἀρσ. ὄν. *Απολ.

Δαμασκός, ἡ πόλ. καὶ πρωτεύουσα τῆς Συρίας. κατ. Δαμασκηνός, 3, Στραβ. τὸ δαμ-

σκηνόν· ὁ καρπὸς τῆς δαμασκηναίας *Αθην. 2, 4.

Δαμασμός, ὁ· δάμασις μὲν.

Δάμασος, ὁ· ἐπίσημος Τρώς *Ιλ. καὶ ἄλλ. σὺνήθ. Ἑλλ. ὄν. *Πρ. 6, 127.

Δαμαστήρ, ἦρος, ὁ· ὁ καταδαμαστής μὲν Δαμαστήριον, τό· βασανιστήριον ἐκκλ.

Δαμαστήριος, 3· ὁ δαμάζων, δαμαστής ἐκκλ.

Δαμασί-φρων, χροσός, ὁ· ὁ δαμάζων τῆς καρδίας Πινδ. Ο. 13, 75.

Δαμασί-φως, ὡτος, ὁ· δαμασίφωτος, καὶ Σικωνίδης ὁ ὕπνος Σχολ. *Ιλ. ω, 6.

Δαμάστης, ὁ· 1) Προκρούστης Πλούτ. 2) στοριογράφος ἐκ Σιγείου, σύγχρονος τοῦ *Πρ. οὗτος Στραβ.

Δαμαστικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν Σχολ. *Οδ. δ, 244.

Δαμαστός, 3· ὃν δύνανται τις νὰ δαμάσῃ γλωσσ.

Δαμαστορίδης, ὁ· υἱὸς τοῦ Δαμάστορος ποταμῶν. *Ομ. παρὰ Κ. Σμ. 10, 211 οὐχὶ πατρωνομικόν.

Δαμαστρία, ἡ, γραμ. ἐξήγ. τοῦ δημίτι· *Ετ. Μ.

Δαμασώνιον, τό· φυτὸν τι, τὸ καὶ ἄλισμα· ἀκυρον καὶ λῆρον καλούμενον. Διοσκ. 3, 106.

Δαμάστρια, ἡ· δαμάστρια, ἡ δαμάζουσα *Ανθ. 11, 403.

Δαματήρις, π. ὁ δαμαστής Σκ. Βυζ.

Δάματερ, ὡ Δάματερ ὄωρ. κλ. τοῦ Δημήτηρος, καὶ παρ' αὐτ. ὡς ἔκφρασις ἐκπλήξεως.

Δαμάστρια, ἡ, ὄωρ. ἀντί Δημήτρια· *Ελλ. θηλ. κύρ. ὄν. Πλούτ.

Δαμάτριος, ὄωρ. 1) Δημήτριος Πaus. 2) ὁ μνηστὴρ παρὰ Βοιωτοῖς, ὁ Πυκνιφίων τῶν *Αθην. ναίων Πλούτ. ἡδ. σ. 378.

Δαμάτωρ, ὄρος, ὁ· δαμαστής Σκ. Βυζ.

Δαμάω, ἀρχαῖος. τύπ. τοῦ δαμάζω (ἀν καὶ τὸ δαμάα *Ιλ. χ, 271 καὶ δαμά, α, 61 καὶ δαμάωσιν, ζ, 368, ἐρμηνεύονται ὡς πρόσ. τῷ μέλ. καὶ οὐχὶ τοῦ ἐν. δαμάω) μελ. δαμάσσει, ἄρ. ἐδάμασσα, π. δαμάσσω, δαμάσσει, καὶ ἐπ. δαμάα, δαμάωσιν, ἐδάμασθη.

ἄρ. 6', ἐδάμων, παρὰ. δέδμηκα, δέδμημαι καὶ μέλ. δεδήμησμαι *Ομ. ὕμν. 1, 543 ἄρ. π. ἐδήμηθην καὶ ἐδάμην (δαμήμεναι *Ιλ. υ, 312, φ, 291)· δαμάζω, καταδάμαζω, καταπονῶ· α) δαμάζω, ἡμερώνω ζωὴν ζευγνύω πὸ ζυγόν *Ιλ. ψ, 655, *Οδ. δ, 637· αἰ ἐκ νέων δαμασθεῖν· Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 3.

6) δίδω εἰς γάμον παρθένον (λέτω πὸ τὸν ζυγόν)· ἄνδρ. *Ιλ. σ. 432 καὶ ἄνευ τῆς ἐννοίας τὸ γάμον, μεταγεμίζομαι ὡς γυναῖκα, συγκοιμῶμαι, γ, 302· πῶ. ὑπανδρεύομαι ἐπὶ γυναικός· *ἐτέρω λέγει δαμαζομένα· Πινδ. Π. 4, 24· γ) καταδαμάζω, νικά ἐν πολέμῳ, πολεῖν· *πόλεμος· τὸ δαμά καὶ λοιμὸς· *Αρχαῖος· *Ιλ. α, 61· τὸν δ' οὐ βέλος οὐκ ἐδάμασεν, ε, 106· *βῆ καὶ χερεὶ δαμάσας· *Πρ. θε, 400· ἀμηνεῖς· νεκροί· Εὐρ. Τρ. 175· ὁπὸ χερσὶ τῶν

νος ἢ τινὶ δαμάσσω τινά» = ὅα φονεύσω διὰ τινος, ὅα ὑποτάξω ὑπὸ τὴν χεῖρά του 'Πλ. π., 138' ἐν γέν. κατατικῶ παθ. ὑπακούω 'Πλ. γ, 83'. «δέδομητο λαὸς ὑπ' αὐτῶ» εἶνε ὑποτεταγμένοις' ἐξαντλῶ τὰς δυνάμεις μου καταπολεμῶμαι «αἰθρῶ καὶ καμάτω δέδομημένος» 'Οδ. ε, 318' - ὑπνω, ο, ὅ' καὶ μέσ. «ἐπεὶ μ' ἔδα-υζασσας οἶνω», ι, 516' καὶ ἐπὶ τοῦ θυμικοῦ, πρὸ ἀγάπης καὶ δειλίας 'Πλ. ζ, 74, ε, 316, Ισοπ., subigo, occido.

αμείην, παθ. ἄορ. ὅ'. εὐκτ. καὶ ἄμεν, π. ἀντὶ ἐδάμνησαν, γ'. πλ. πρόσ. ἄορ. ὅ', ὅριστ. καὶ

ἀμειμέναι, π. ἀντὶ ἀμῆναι, παθ. ἄορ. ὅ'. ἀπαρ. τοῦ δάμνημι. ἀμιο-υργός, ὅ. δωρ. ἀντὶ δημιουργός. ἀμία, ἡ θεὰ τῶν Ἐπιδαυρίων, ἰο. ἡ Δημήτηρ 'Πρ. 5, 82.

ἀμειάλης, ου, ὅ. Ἀρχαί τις Πaus. ἀμεις, ἰδός, ὅ. Ἑλλ. ἀρσ. ὄν. Πολυδ. ἀμειπός, ὅ. Σπαρτιάτης τις Πολυδ. ἀμίσκος, ὅ. Μεσοσύνιος τις Paus. ἀμναγόρας, ὅ. Ἑλλ. ἀρσ. ὄν. Ἰπποκρ. ἀμνάω, μόν. ἐν. καὶ παρ. = δαμάζω «κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα» 'Πλ. φ, 52' «χαλῖπός δ' ἐδεσμός ἐδάμνα» ε, 391 καὶ συχνά καὶ Θεογν. 1388' ἐδάμνασκε, Ὀμ. Ὀμν. Ἄορ. 252.

ἀμνᾶ, π. ἀντὶ δάμνασαι, ὅ'. ἐν. πρόσ. παθ. ἐν. τοῦ δάμνημι 'Πλ. ε, 199.

ἀμνημι δάμνάω 'Πλ. ε, 893 καὶ συχνά παθ. λ. 309, Αἰσχ. ἰκ. 882' μέσ. δάμνεται 'Οδ. ε, 488, καὶ ἀλλαχόθι.

ἀμνητεις, ἰδός, ἡ δαμάζουσα 'Πούχ. ἀμνη-επρος, ὅ. 1) ὁ δαμάζων ἱππος 'Ὀρφ. Ἄργ. 758' 2) κύρ. ὄν. Λυσ. σ, 121.

ἀμμοσφάδας, ὅ. Λεπράτης τις Paus.

ἀμμοσφίτας, α, ὅ. ποιητὴς Θεόκρ. 6, 1' ἀμμοκλειδάς, ὅ. δωρ. ἀντὶ Δημοκλείδης

Θηβαῖός τις Paus.

ἀμμοκλήης, ἑούς' Σπαρτιάτης τις Πολυδ.

ἀμμοκράτης, δωρ. ἀντὶ Δημοκράτης' ἥρωϊς τις Πλούτ. καὶ ἄλλων ἀνδρῶν ὄν. Γαλην.

ἀμμοκρατίδης, δωρ. ἀντὶ Δημοκρατίδης' βασιλεὺς τις τῶν Ἀργείων Paus.

ἀμμοκρίτα' Λακεδαιμονία τις Πλούτ.

Δημόκριτος, δωρ. ἀντὶ Δημόκριτος' Ἑλλ. ὄν. Πολυδ.

Δημόνικος, δωρ. ἀντὶ Δημόνικος' Ἑλλ. ὄν. Paus.

Δημοξενίδας, ὅ. Μαιναλῖός τις Paus.

Δημοξένος, δωρ. ἀντὶ Δημόξενος' ἀρσ. ὄν. Πολυδ.

Δημόσιος, 3, δωρ. ἀντὶ δημόσιος μόν. ἐν τῇ φράσει «οἱ περὶ δημοσίαν (δηλ. σκηνήν)» = οἱ σύσκηνοι δημόσκηνοι τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν ἐν πολέμῳ Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 8.

Δημόστρατος, δωρ. ἀντὶ Δημόστρατος' Ἑλλ. ὄν. Δημ.

Δημοτέλης, ους, δωρ. ἀντὶ Δημοτέλης' Ἑλλ. ἄορ. ὄν. Πολυδ.

Δημότιμος, ὅ. Σικυνώλης Θεοκ. 4, 119.

Δημόφαντος, δωρ. ἀντὶ Δημόφαντος' Πηλείδης Πλούτ.

Δαμόφιλος, δωρ. ἀντὶ Δημόφιλος' Ἑλλ. ὄν. Πίνδ.

Δαμοφῶν, ὠντος, δωρ. ἀντὶ Δημοφῶν' Ἑλλ. ὄν. Paus.

Δαμόχαρις, ἰδός, δωρ. ἀντὶ Δημόχαρις' Ἑλλ. ὄν. Ἄνθ.

Δᾶμος, δωρ. ἀντὶ δῆμος.

Δαμότας, δωρ. ἀντὶ δημότης.

Δαμοῦχος, δωρ. ἀντὶ δημοῦχος.

Δαμόω' ἴδε δαμάζω.

Δαμόωσιν' ἴδε δαμάω.

Δαμυρίας, ὅ. ποτ. Σικελίας Paus.

Δᾶμώματα, τὰ «τὰ δημοσίᾳ ἀδόδεμα» Ἄριστ. αἴρ. 798 ἐκ τοῦ Στρωγ. ἀποστ. 39.

Δάμων, ὠνος, ὁ σύνθηες ἀρσ. κύρ. ὄν. ἰδ. σοφιστῆς τις καὶ μουσικός, διδασκαλὸς τοῦ Περικλέους Πλάτ.

Δαμωνίδας, ὅ. Σπαρτιάτης τις Πλάτ.

Δᾶν, δωρ. ἀντὶ δᾶν, γῆν - οὐ δᾶν = ὄρκος, ὅχι μὴ τὴν γῆν θεύκρ. 4, 17.

Δᾶν' αἴ, θυγ. Ἀκρισίον. ἐρωμένη τοῦ Διός, μήτηρ τοῦ Περσέως, κατὰ πρῶτον ἐν 'Πλ. ε, 319' ἐντ. Δᾶν' αἴ' ὅνης, ὁ = υἱὸς τῆς Δανάης, ὁ Περσεύς 'Πο. ἀστ. 229.

Δαναΐδας, ὠν, οἱ, Δαναΐδες, αἱ' ἴδε Δαναός.

Δανάκη, ἡ μικρὸν περισκόν νόμισμα, ἀνώτερον ὀλίγον τοῦ ὀβολοῦ γραμ. 2) ὁ ὀβολός, τὸν ὑποστὺν ἐθετοῦ εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ στόμα

πρὸς πληρωμὴν τοῦ ναύλου τοῦ Χάρωνος 'Πούχ.

Δαναός, ὁ υἱὸς τοῦ Βηλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγυπτοῦ, θεμελιωτὴς τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀργεῶς περὶ τὸ 1500 π. χ. 'Πρ. 2, 91' ἐντ. οἱ Δαναοὶ

= οἱ κατοικοὶ τοῦ Ἀργεῶς = Ἀργεῖοι 'Ὀμ. ἰδ. ἐν 'Πλ. ἐντ. «οἱ Δαναοὶ, ὧν» κυρ. οἱ ἄμεσοι ἀπογονοὶ τοῦ Δαναοῦ, ἐπομένως = Δαναοὶ καὶ

ἐν γένει = οἱ Ἑλληνες Εὐρ. - Δαναΐδες αἱ = αἱ γνωσταὶ 50 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ' ἐντ. «ἐς τὸν Δαναῖδων πῖθον ὄροφονορ» = γούνατ' ὕδαρ τὸν πῖθον τῶν Δαναῖδων = ματαίως πονεῖν Δουκ.

Τιμ. 18.

Δανδαλῖς, ἰδός καὶ δανδαλῖς, ἡ' «δανδαλίδες, κάρυνες, κριθαὶ ἡ σίτος πεφυγμένης» 'Πούχ.

«μάζαι μεμαγμέναι πεφυγμένων κριθῶν» Πολυδ. 6, 76, 77' εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἄλευρον κηχαλισμένης κριθῆς.

Δᾶν δαμεις, ἰδός' Σκύθης φίλος Ἀμιζόκου Λούκ.

Δανειακός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς δάνειον μτγν.

Δανείζω δίδω δανειακά χρήματα' - ἐπὶ τόκῳ = εἰς τόκον, τοκίζω χρημάτων Πλάτ. νόμ. 5, 742 καὶ μτγν - ἐπὶ σώματιν Πλούτ. Σολ. 15.

Παθ. «δεδανεισμένον ἐπὶ δραχμῇ» Δημ. 27, 9' καὶ μεταφ. «ἐπιμελείας δανεσθείσας» Πλάτ. νόμ. 4, 717

«συνέπραξεν ἐκαστὸν τάλαντα αὐτοῖς δανεισθῆναι» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 28. Μέσ. δανείζομαι, λαμβάνω χρήματα μετ' τόκον «δα-νείσασθαι οὐδαμῶθεν ἐστὶν ἀργύριον» Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 2' «δεδανείσθαι παρὰ τινος» Ἑλλ. 6, 5, 19' «ἐπὶ μεγάλοις τόκοις» Δημ. 1, 15' «ἀπὸ τοῦ κόσμου» Πλάτ. Τιμ. 42' «ἐγγείων τό-κων» Δημ. 84, 23' μεταφ. «ἄρ' οὖν ἀποδώ-σατέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ» Πλάτ. πο-λ. 10, 612, suenego.

Δανείων, (δάνει), τὸ τὰ δανείζοντα ἡ λαμβανον-

μενα με τόκον χρήματα Ἀριστοτ. ἡθ. 9, 2.
 -ἀπαίτειν, ἀποδοῦναι· Δημ. 34, 12· ἀπο-
 λυεσθαι τοῦ δανείου· Διόδ. 1, 79, *foenus*
 εἰς δάνεισμα, ατος, τὸ δάνειον Πλάτ. νόμ. 4,
 17· ποιεῖσθαι = δανείζεσθαι Θουκ. 1, 121.
 Δάνεισμός, ὁ τὸ δανείζειν χρήματα, δάνει-
 σμα Εὐρ. Πηλ. 858· δανεισμοῦ χρήματα συμ-
 βάλλειν Πλάτ. νόμ. 11, 921.
 Δανειστής, οὗ, ὁ· δανίζων χρήματα ἐπὶ
 τόκῳ Δημ. σ. 885 *foenerator*· χρηστής κυ-
 ρίως μὲν ὁ δανεισμένος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ
 δανειστής· Πολυδ. 3, 85.
 Δανειστικός, 3· ὁ ἀνήκων, πρόθυμος εἰς τὸ
 δανείζειν· οἱ πλούσιοι καὶ οἱ δανειστικοί·
 Πλούτ. Ἀγ. 13· δανειστής Λουκ. συμπ. 5.
 Δανειστρίξ· θηλ. τοῦ δανειστής ἑκκλ.
 Δανίζω, ἀόκ. τύπ. τοῦ δανείζω Ἀνθ. 11, 309.
 Δάνος, εὐρ. τό· δῶρον Μ. Ἑτ. σ. 247, 16.
 τὰ εἰς τόκον διδόμενα χρήματα, δάνειο· Καλλ.
 ἐπ. 50 (ἐκ τούτου ἀγγλ. *lat. danus=donus, do*).
 Δανός, 3 (δάνω)· ξηρός, καύσιμος· δανά·
 ξηρά, καύσιμα ξύλα, τὰ καύσιμα, τὰ εἰς καυ-
 σιν ἐπιτήδεα, εὐκαστα· Μ. Ἑτ. Ὀδ. σ. 321,
 ὑπερθ. δανότατα=ξηρότατα Ἀριστ. εἰρ. 1134.
 Δανούδιος, ὁ ὁ ποτ. Δούναξις Στραβ.
 Δαξ, (δάκω), ἐπὶ δάξ, μέ τὰ δ'ντία, μοι-
 ρικός, ὡς τὰ γνός, πύξ, λὰξ Ὀπκ. ἀλ. 4, 60.
 Δαξασμός, ὁ δαξαμός, δαξασημός, φαγοῦρα,
 τρυφίμων Τιμ. Λοκρ. σ. 103, *morisio*.
 Δαος, εὐρ. οὐς (δάνω), τό· δαξ, δαλός, εὐρ.
 φέγγος, αὐγή, δαξ, φλόξ, πῦρ (ἀναμμένον),
 λαμπρός Ὀμ. κ. Σμ. 9, 454.
 Δάνος, ὁ δν. δούλων (Danus) σὺνθη παρὰ κυμ.
 Δανόχος, ὁ Πέρσης τις Σεν. Κυρ. 6, 3.
 Διόχος, ὁ Θεσσαλός τις Δημ.
 Διόω· δηῶ.
 Δάπανά, μ. ἤσω· ἐξοδεύω, κατεξοδεύω· ἀ-
 πώτ. Θουκ. 3, 46· καὶ μετὰ αἰτ. -χρήματα
 πολλά· 7, 47· -πολλά εἰς τι, 8, 45, Σεν.
 Κυρ. 8, 3, 17. Μία· ἐξοδεύειν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ
 Ἑρ. 2, 37· τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενοι·
 Λυσ. 21, 3· ἐδαπάνησθε εἰς τὸν πόλεμον·
 Δημ. 1, 27· καὶ ἐπὶ κακῇ σμῇ διασπαθῶ,
 ἀσωτεύω, ἐξαντλῶ, φθείρω· ὁ δαπανηθεὶς· Ἰσ.
 5, 43· τὴν πόλιν δαπανᾶν· Θουκ. 4, 4. Παθ.
 φθείρομαι, ἐξαντλοῦμαι· κατεσθαι νοσοῦντα καὶ
 δαπανώμενον· Λιδά. -ὅπο νόστο Πλούτ. Γάλλ.
 17, *absumo, consumo, impendo*.
 Δαπάνη (πρὸλ. δάπτω), ἡ· ἐξοδὸν Ἑρ. 721
 ἐπὶ κακῇ σμῇ. Πίνδ. Ἰ. 3, 47· καὶ σὺν γὰρ
 καὶ πλ. Θουκ. 1, 83· καὶ μέσον πρὸς ἐξοδεύειν·
 δαπάνας ἐξεύρισκε· Πλάτ. πολιτ. 8, 550·
 ἰδ. διασπάθους, ἀσωτεία· ἡ ἐν τῇ φύσει δα-
 πάνη=ἡ φυσικὴ κλίσις πρὸς ἀσωτεϊάν Διοχίν.
 3, 218, *sumptus, impendium*.
 Δαπάνημα, ατος, τό· 1) δαπάνη Σεν. Κυρ. 8,
 1, 3· τὰ καθ' ἡμέραν δαπανήματα· Στοδ. ἀνθ.
 97, 18· 2) τροφή, ἐπιτήδεα Πολυδ. 9, 42, 4,
impensa.
 Δάπανηρός, 3· α) ἐπὶ ἀνθρώπῳ, ὁ κάμων δα-
 πάνας, ἐξοδα, πολυέξοδος, δαπανηρὸς ὢν, μὴ
 αὐτάρκης ἰατὶ· Σεν. ἀπομν. 2, 6, 2· 6) ἐπὶ
 πραγμάτ. ὁ ἀπαίων δαπάνην· πόλεμος, Δημ.
 σ. 58, 6· -λιτοργία Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 8

ἰπὶρ. δαπανηρὸς Σεν. Ἑλλ. 6, 5, 4, *sumptuosus*
 Δαπάνησις, εὐρ. ἡ τὸ δαπανᾶν, κατανάλω-
 Ἀριστοτ. Εὐσεβ. προπ. Εὐαγ. σ. 372.
 Δαπανητής, οὗ, ὁ· ὁ δαπανῶν, ἐξοδευτής Μ. Ἑ.
 Δαπανητικός, 3· ὁ ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν
 πρὸς τὸ δαπανᾶν, ἀναλωτικός, ὁ καταναλ-
 σκων, καταστρέφων· φάρμακον δαπανητικόν
 θυμῶν· Ἀετ. σ. 14· ἰπὶρ. -κός Σ. Ἑμπ.
 Δάπανος, 2· ὁ δαπανῶν, δαπανηρὸς, πολυ-
 πανός, ἐξοδευτής· ἑλλης Θουκ. 5, 103· -ρὸς
 θυμία Λογγίν. ὁ καταναλίσκων, κατατρώγων
 -τινός· Πλούτ. ἡθ. 5, 624.
 Δά-πεδον, τό (δωρ. ἀντὶ γήπεδον (δᾶ=δωρ. γή-
 πεδον) ἐπὶ πᾶσι· ἐκ τοῦ διὰ πεδον (πρὸλ. δαφ-
 νός) ἐπὶ πεδον· κατὰ τὸν Σχολ. Ἰλ. δ, 2=ὄμ-
 λον χωρίον) Ἰσάφης (γῆ) Ὀδ. λ, 577. ἡ
 γέν. γῶρα, τόπος· τὸ καλὸν Συρίας δ· Ἀν.
 12, 131· ἰδ. πλ. Πίνδ. Ν. 7, 31· γῆς δ· -γῆ-
 πεδον Ἀριστ. πλ. 515· σὺνθη. τὸ πάτωμα τῶν
 δωματίων Ἰλ. δ, 2, Ἠρ. 4, 200· πρὸλ. Ἰσάφ.
 (ὅπου τὸ αἶμα μακρὸν γράσσεται κάλλιον γῆ-
 πεδον), *pavimentum, solum*.
 Δαπίδιον, τό, Ἀθῆν. 11, 477, ὅπου. τοῦ
 Δάπης, ἰδου, ἡ· ταπης, ταπί, γαλί, κυλίμη Σεν.
 Κυρ. 8, 8, 16, ἐκ τοῦ ἀγγλ. δάπος (= ἑσάφος)
 ἰδ. οὐ ἀλλοδαπός, ποδῶς κτλ.
 Δάπος, λίξ. ἀγγλ. ἰδ. ἡ τὰ ἀλλοδαπός, π.
 δάπος.
 Δάπτειρα· θηλ. τοῦ δάπτης Σα. Βυζ.
 Δάπτης, οὗ, ὁ· ὁ δάπτων (τρώγων, δαγκά-
 νων), θεῖνος Ἑσῶγ. διόρθ. δασπλής.
 Δαπταί, αἰ· ἔντομα δηκτικά, ἐκμυζῶντα αἷμα
 Λυκόφρ. 1403.
 Δάπτρια, νοδός, ἡ· ἡ κατατρώγουσα, κατα-
 ναλίσκουσα μύγ. ἐκ τοῦ
 Δάπτω, μ. δάρψω (πρὸλ. δαρδάπτω, *darpo*
 δαπάνη)· μετὰ σπαργαμοῦ ἰατῶν Σουίδ. ξ.
 σγ(ζω, κατακόπτον ἐπὶ ἀγρίων θηρίων Ἰλ. λ, 48,
 ἐπὶ αὐτοῖς Πίνδ. ἀπομν. ἰπὶ πυρός Ἰλ. φ, 18
 (πρὸλ. πυρὶ δάψατε παντοφάγῳ δέμας Ἀνθ.
 213), ἐπὶ ὕπλυν ξυγαλόντων τὸ σῶμα, ἐπὶ
 κοινήν· χρόα δάψα· Ἰλ. μ. 8· 1· ἐν γέν.· κατ.
 στρέφω, φρονέω Πίνδ. Ν. 8, 23· ποταμοὶ κ.
 ρός· δάπτοντος Σικελίας, λευροῖς γῶρας· Ἀισ.
 Πρ. 368· μετρ. δάκνω, ἀνίω, βασιλίζω· σ.
 νοῖ· δάπτομαι ἑσῶρ· Πρ. 435· δάπτεται δὲ κ.
 τὸ μὴ ἐνδιόν· Σοφ. Ὀϊ. τ. 681 καὶ μετρ. νοῖ.
 Δάραψαι, τὰ πόλεις τῆς Βακτρίας Στραβ.
 Δαπτῶς, ἰπὶρ. μετὰ τῶν δάπτοντα (δηκτικά)
 καταδρωτικόν) Ἀρετ.
 Δάρδαξ, ἀκος, ὁ ποτ. Συρίας Σεν. Ἀν. 1, 4, 1.
 Δάρδατος, 3· εἶδος ἀχέου ἀφ' οὗ παρὰ Θεσσα-
 λούς· Ἀθῆν. 3, σ. 110.
 Δαρδανίδης, οὗ, ὁ· υἱὸς ἡ ἀπόγονος τοῦ Δαρ-
 δάνου Ἰλ. καὶ Δαρδανίωνες, οἱ=οἱ ἀπόγονοι
 τοῦ Δαρδάνου Ἰλ.
 Δαρδάνιος, 3· Τρωϊκός Ἰλ. καὶ τραγ. καὶ Δαρ-
 δάνιος 3, Πίνδ. θηλ. καὶ Δαρδανίς, ἰδου
 ἡ Ἰλ. σ. 122.
 Δάρδανος, ὁ· υἱὸς Διός, θεμελιωτής τῆς
 Τροίας, ἥτις καὶ Δαρδανία καλεῖται Ἰλ. ἐπὶ
 Δάρδανος· ἀνὴρ Τρώες Ἰλ. σὺνθη. οἱ Δάρδ-
 νοι=οἱ Τρώες Ἰλ. ἐντ. ἐπὶ θ.
 Δάρδανος, ἡ· πόλις παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον

Ἡρ. κάτ. δ Δαρδανεύς, θηλ. Δαρδανίς Ξεν. ἀρδάρπτα (ἐπιτ. τόπ. τοῦ δάρπτω Ἀοβ. παρ. α. 15)· ἑσχυζώ, κατακόπτω Ἰλ. λ, 479, Ἀριστ. νερ. 710· μεταφ. ἀνιῶ, δάκνω· «τοῖς οὐτοῖς πόθος Εὐριπίδου με δαρδ.», βάτρ. 66· διασπαθῶ, δαυτεύω· «κτῆματα Ὀδ. ξ, 92· «χρήματα, π, 315 καὶ μτγν. π. Ἀνθ. 12, 220· παρ' Ἡούχ. παρκ. δαδάρδαρε.

ἄρρειάν· ἴδε Δαρτεῖος.

ἄρρειός, δ· περσιτικὸν χρυσὸν νόμισμα, φέρον εἰκόνα τοῦτότου ἀπὸ τινος Δαρείου κληθέν οὕτως, ἰσότητος, πρὸς 20 ἀττικὰς ἀργυρὰς δραχμὰς (4 περίπου πρῶσι καὶ τάλληρα), ὥστε δ Δαρειὸν ἀπέτελλον 1 μνάν, 300 δὲ ἐν τάλει τὸν) Θουκ. Ἀρρ.

ἄρρειο-γενής, 2· ὁ υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρείου Αἰσχ. Πέρσ. 6, 141.

ἄρρετος, δ· γνωστὸν ὄνομα βασιλέων τῆς Περσίας, κατὰ τὸν Ἡρ. 6, 98 ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἐρξείης· παρ' Αἰσχ. Πέρσ. καὶ Δαρειάν πρὸλ. Ἀοβ. παρ. α. 100· 1) υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, πατὴρ τοῦ Ξέρξου, βασιλεύσας ἀπὸ 521—485 π. Χ. Αἰσχ. 2) Δαρτεῖος ὁ Νύθος ἢ Ὀχος, υἱὸς Ἀρταξέρξου Α', πατὴρ τοῦ Ἀρταξέρξου Β', καὶ τοῦ νεωτέρου Κύρου (423—405) Θουκ. 3) Δαρτεῖος ὁ τελευταῖος (338—331) δ νικηθεὶς ἀπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. Δαρτεῖται, οἱ· φυλὴ τις παρὰ τὴν Κασπίαν ὁμάσσαν Ἡρ. 3, 92.

ἄρρης, ἥτος, δ· 1) Τρώς τις Ἰλ. 2) ποιητής τις ἐκ Φρυγίας Αἰλ.

ἄρρις εἶσα, ἐν, μετγ. παθ. ἄρρ. 6· τοῦ δέρω. ἄρρησμαι, παθ. μέλ. 6· τοῦ δέρω.

ἄρρῶναι, παρ' Ὀμ. μόν. ἄρρ. 6· ἔδαρθον, π. ἔδαρθον, μέλ. δαρῆσμαι· κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι Ὀδ. υ, 143 σύνηδες ἐν τοῖς συνθετοῖς, καταδαρθῶναι κτλ. δορμιο.

ἄρκα· ἴδε Δάκαρ.

ἄρρ-6-τος, δωρ. 2, δηρόδιος Αἰσχ. Ἐπτ. 524.

ἄρρς, 3, δωρ. ἀντὶ δηρὸς καὶ παρ' ἄττ.

ἄρρις, εως, (δέρω), ἢ γάρρριμον Ἰαλιν.

ἄρρς, 3· α) ὁ ἐπὶ τὸ δέρω γδάρμενος.

Γαλην. 2) τὰ δαρτά, εἶδος ἐχθρῶν, οἵτινες ἐγδέρνοντο ἐν τῷ μαγειρίῳ, ἐπειδὴ εἶχον τραχεῖαν τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος ὡς αἱ βετίδες.

καὶ ῥῖναι Ἀθην. 8, 357· 3) δαρτὸς χιτῶν· εἰς τὴν περιελκιδόντων τοὺς ὄρχεις χιτῶν ἱατρ.

ἄρς, δαδός, ἢ, ἄττ. συνήρ. ἐκ τοῦ δαῖς (δαῖω).

1) κυρ. σχίζω, δεξιὸν ἀναμμένον καὶ μὴ ἡμμένον Ἀριστ. πλ. 1194· οὗχ ἡμμέναι Ἀππ.

Ἐκρ. 24· «ἐπὶ τὴν δεξιὰ· μέχρ' ἵης νεκρῆς λαμπάδος, μέχρ' ὀνόματι Πλουτ. ἡθ. α, 788· ἐν γένει, δεξιὸν Θουκ. 7, 53, πλ. σχίζω ἐκ δεξιῶν Αουκ. Περειγρ. 35· 2) ἀσθένεια τῶν δένδρων χυνόντων πολλὴν ῥητίνην Θεοφρ. ταeda.

Δασάμην, ἀντὶ ἐσασάμην, μ. ἄδρ. ἄ. τοῦ δαῖομαι.

Δάσας, δωρ. ἀντὶ δῆσας, μετγ. ἄδρ. ἄ. τοῦ εἶω (δένω).

Δασάσκετο, ἀντὶ ἐδάσκετο παρ. καὶ

Δασαθεῖναι, ἀπαρ. ἄδρ. τοῦ δαῖομαι (δαῖομαι).

Δασκα, ἢ πόλ. Ἀρχαδίας Πaus.

Δασάτας, α, δ· υἱὸς Λακόνου Πaus.

Δασεῖται, δωρ. ἀντὶ δάσειται μέλ. τοῦ δαῖομαι.

Δασέως, ἐπὶρ. (ἐκ τοῦ δασός)· πυκνὸς μὲ πνεῦμα δασό, ἀντίθ. φίλως Ἡούχ. Δ. Ἀλ. περ. σ. λεξ. α. 84· ἔχω· εἶμαι δασός, μαλ' ἰσχυρὸς Ἀριστοτ. φυσικῶν. σ, 812, 15.

Δάσκιλλος, δ· ἰσχύς τις Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2.

Δά-σκιος, 2· πολύσκιος, σκιερὸς· Ὑλη Ὀδ. ε, 470· ὄρη Εὐρ. Βακχ. 218· μεταφ. πυκνός·

γενεῖος Αἰσχ. Πέρσ. 316.

Δασκύλης, οὐ· πατὴρ Ἰύλου βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἡρ.

Δασκύλιον καὶ Δασκύλειον, τὸ· δν. πολλῶν πόλεων ἰδ. μᾶς ἐν Βιθυνίᾳ Ἡρ. κάτ. Δασκυλίτης· ἐντ. ἐπὶθ. Ὑλη. «ἢ Δασκυλίτης σατραπεία»· ἢ περὶ τὸ Δασκύλιον γῶρα Θουκ. 1, 129· «ἢ Δ. λίμνη»· ἢ παρὰ τὸ Δασκύλιον ἐν Βιθυνίᾳ λίμνη Στραβ.

Δάσπων, ὠνος, δ· 1) τόπος πλησίον τῶν Συρακουσῶν Θουκ. 2) Συρακούσις τις Θουκ.

Δάσμα, ατος, τὸ· διαμέρισμα, μερίδιον Ἡούχ.

Δάσμευσις, εως, ἢ διανομή, μοίρασμα Ξεν. Ἀν. 7, 1, 37.

Δασμο-λόγος, συλλέγων δασμούς, φορολογῶ· παρὰ τινων τι Δημ. 59, 31· τινά· φορολογῶ

τινα· «τοὺς νησιώτας» Ἰσοκ. 4, 132. Παθ. = λαμβάνεται παρ' ἑμοῦ δασμός Πλουτ. Σερτ. 25.

Δασμολογία, ἢ· τὸ δασμολογεῖν, φορολογία Πλουτ. Ἀντων. 23.

Δασμο-λόγος, δ· ὁ συλλέγων τοὺς δασμούς (τὰ δασμάτια), φορολόγος Στραβ. 10, σ. 476.

Δασμός, (δαῖω), δ· 1) διανομή, μοίρασμα Ἰλ. α, 166· 2) φόρος (δασμῖον), δ κατ' ἀναλογίαν

τῆς περιουσίας ἐπιβαλλόμενος· Σφίγγος Σοφ. Οἱ. τ. 36· τίνειν, Οἱ. Κ. 635· ἀποφέρειν ἀποδιδόναι, ἀποπέμπειν = πληρώνειν Ξεν. Κυρ. 2, 4, 14, καὶ μτγν. divisio, tributum, vectigal.

Δασμο-φορέω· φέρω (πληρώνω) δασμὸν (φόρον), εἶμαι δασμοφόρος Αἰσχ. Πέρσ. 586· παθ. Ξεν. Κυρ. 8, 6, 4.

Δασμο-φόρησις, εως, ἢ· τὸ δασμοφορεῖν, τὸ πληρώνειν δασμὸν μτγν.

Δασμο-φόρος, 2· ὁ πληρώνων δασμὸν, φόρου ὑποτελής· γῶρη Ἡρ. 3, 97· πόλις, 6, 18·

εἶναι τινι, 7, 51, καὶ συχνά Ξεν. Κυρ. 7, 5, 79.

Δάσμων, ὠνος, δ· Κορινθίος τις Πaus.

Δάσμοι, μέλ. τοῦ δαῖομαι.

Δάσος, εος· οὐς, τὸ· δασύ χωρίον, σύνδενδρος τόπος, ὁλῶδες κοιν. λόγος Στραβ. ἐν γένει

δασύτης· ὕλων, κλημάτων Αἰλ. Ἰσ. Ζ, 7, 2, 3, 10· σώματος Ἀλκιφρ. 3, 28· οἱ ἄττικ. ἀποδοκ. τὴν λέξ.

Δασό-φρος, υ, γεν. υας, 2· ὁ ἔχων δασείας (πυκνὰς) ὄρους Ἀδαμάντ. φυσ. 2, 26.

Δασο-πλῆς, ἥτος, δ, ἢ· δασυπλής· παρὰ Σιμωνίδῃ ἐπὶθ. τῆς Χαρίδωτος· Εὐμενίδης Εὐφωρ. παρὰ Σχολ. Σοφ. Οἱ. Κ. 681· δασόντες

Νοῦν. Δ. 4, 400· πέλκευς, μάχαιρα 21, 63· καὶ συχνά· δασάσας Ἀνθ. 5, 241.

Δασο-πλήτης (δασο-πλάζω = δυσπλάστοις, ἢ κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ δασο-πλήσσω)· φοδερὸς, φρικώδης· ἐριννύς Ὀδ. α, 234· Ἐκάτα Θεόφρ. 2, 14.

Δάσασθαι, π. ἀντὶ δάσασθαι, ἄδρ. ἄ. τοῦ δαῖομαι.

Δασο-γένεῖος, 2· ὁ ἔχων δασύ, πυκνὸν γένειον Τζετ. εἰς Λυκοφρ. 307.

Δασυ-γραφῆω· γράφω μετά δασέος πνεύματος· Ἐρωδ.

Δασύ· θριξ, τρίχος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων πυκνάς καὶ τραχείας τρίχας· -σῶμα Πολέμ. φυσιογν. 1, 5· -τραγίον Θεόφρ. 7, 15· -αἶξ Ἀνθ. 6, 113· -μήλα, 9, 136.

Δασύ· κερκυς, 2· ὁ ἔχων πυκνότερον οὐρανόν (κέρκον)· -ἀλώπηξ Θεόφρ. 5, 112.

Δασυ-κνήμις, ἴσος, ὁ· δασύκνημος· -Πάν. Nov. Δ. 14, 81.

Δασύ· κνήμη, 2· ὁ ἔχων δασείας (μαλλιαράς) κνήμας· -Πάν. Ἀνθ. 6, 32· -Σείληνες Nov. Δ. 13, 45.

Δασυ-κνήμων, ὄν, ὄνος, 2· δασύκνημος· -Πάν. Ἀνθ. Πλυν. Δ. 233.

Δασύλλιος, ὁ· ἐπιθ. Διονυσίου· -παρὰ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους· Μ. Ἐτ. Πανσ. 1, 43, 5.

Δασυλλίς, ἴσος, ἡ· δασεῖα ἄρκτος Μ. Ἐτ. Δάσυμα, τό· τρίχωμα Ἀστ. σ. 131.

Δασύ· μαλλος, 2· μαλλιάρος· -ὅτις Ὁδ. ι, 5· -αἰγίς Εὐρ. Εὐκλ. 360.

Δασυ-μέτωπος, 2· ὁ ἔχων δασύ (μαλλιαρόν) μέτωπον· -κρύς γεωπ.

Δασυντέον, ῥ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ γράφῃ ἢ προσφέρῃ μὲ δασεῖαν γραμ.

Δασυντής, ὁ, ὁ· ὁ μεταχειριζόμενος εὐχαρίστως καὶ συνήθως τὸ δασύ πνεῦμα· ἐπιθ. τῶν ἁγίων· «δασυνταὶ γὰρ οἱ Ἀγιοὶ, τοὺς λίσκουσι λίσκους λέγοντες» Τζέτζ. εἰς Ἡσ. ἔρ. 156 (ἐκ τοῦ δασύνω, 3).

Δασύνω, μ. ὠν· 1) κάμνω δασύ (πυκνόν, μαλλιαρόν) Διοσκ. παθ. γίνομαι, εἰμαι τριχυντός, μαλλιάρος· «σῶμα ἑδασύνθη» Ἰπποκρ. «ἵνα δασυνθῇ» Ἀριστ. ἐκκλ. 66· «ἡ κνήμη δασύνεται» Ἀνθ. 12, 30· «δασύνονται αἱ δ' ὀφρύες» Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 3, 11· 2) «κόρυς δασυνόμενη θριξί» Ἀνθ. 6, 81· 2) πυκνώνω, σκεπάζω, ἐπὶ ἀνέμου· «νέοσι τὸν οὐρανὸν» Θεόφρ. «βῶα δασύνεται»· καλύπτεται μὲ φύλλα ὡς. 3) γράφω, προσφέρω μὲ δασύ πνεῦμα γραμ. Ἀθην. 9, 397· «πνεῦμα δασυνόμενον» Ἀνθ. 11, 382, dense.

Δασυ-πόδιος, 2· ὁ τοῦ δασυπόδου, λαγοῦ· -γάλα Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 6, 20.

Δασύ· πους, πόδιος, ὁ· ὁ ἔχων δασεῖς (μαλλιάρους) πόδας, ὁ λαγὺς Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. Πολυδ. 5, 68· προβλ. Πλιν. ἱ. Φ. 9, 57, διακρίνοντα τὸν δασύπουον (dasypus) τοῦ λαγωῦ.

Δασύ· πρωκτός, 2· μαλλιάρωκλος Πλάτ. κωμ. παρ' Ἀθην. 10, 456.

Δασύ· πυγός, 2· δασύπρωκτος· Σχολ. Θεόφρ. 5, 112.

Δασυ-πυκνότερις, τρίχος, ὁ, ἡ· κωμ. ἀντὶ δασύτριξ Σκ. Βυζ.

Δασυ-πύγων, ὠνος, ὁ· δασυγύνειος, μὲ πυκνὸν πύγων· Ἀριστ. θεσ. 33.

Δασύς, εἶα, (ἱων. ἐπ. Ἡρ.) υ, 3· (συγγ. τῷ λίσκος)· 1) πυκνός, τριχυντός, μαλλιάρος· «-δέρμα αἰγός», Ὁδ. ξ, 51· «μασχάλα, λόγματος δασύτεραι» Ἀριστ. ἐκκλ. 61· «γέροντα δασεῖν βοῶν καὶ βοῶν δασεῖα»·

ἐξ ἀκατεργάτων δερμάτων· ἔν. Ἀν. 4, 7, 22· -χειρῖδες, Κυρ. 8, 8, 17· «τὴ σῶμα τα δασεῖς» Ἀρρ. Ἰνδ. 24· ἐντ. δασεῖς = γενομάρις· Δ. 12, 26· δῶ· «δασεῖς καὶ προ-

δεδηκότες» ἀντιτίθενται πρὸς τὸ νεώτερον.

Στοβ. Ἀνθ. 6, 29· καὶ πρὸς τὸ λετός Ἀθην. 10, 449· -ἱμάτιον Δ. Ἀερρ. 6, 87· 2) σύνδεστος, δασώδης· «γῆ δασεῖ ὅλη παντοίη» Ἡ. 4, 21· «χωρίον δασύ» = ὁλῶδες Θουκ. 4, 2· «χωρίον δασύ πίτυσι, ποταμὸς δασὺς δένδρεσσιν» Ἀν. 4, 7, 6, 8, 2· «παράδεισος δασύ παντοίων δένδρων», 2, 4, 14 καὶ μετν. -τὰ δασεῖα = πυκνοὶ θάμνοι, 4, 7, 7 καὶ συγν. -στέφανος Πλάτ. συμπ. 212· «ῥώπας ἐπέχει δασεῖα» = σωρηδὸν ἡ ἐχούσα· φύλλα Ὁδ. 49· ἐπὶ νεφελῶν Διοδ. 3, 44· 3) πνεῦμα δασεῖα = δασεῖα γραμ. καὶ «δασεῖα προσώδια» Ἀθην. 9, 398· τὰ δασεῖα = τὰ μὲ δασύ πνεῦμα προσφωρμένα σύμμετρα, ρ, χ, ζ, aspiratae, ἐπίρ. «δασεῖς ἔχειν» Ἀριστοτ. φυσιογν. 6, 39.

Δασύ· σκίος, 2· δάσκιος γραμ.

Δασυσμός, ὁ· τὸ δασύνειν, πυκνότης· -φωνή Διοσκ. 1, 79.

Δασύ· στερεός, 2· ὁ ἔχων τριχυντὸν (μαλλιαρόν) στήθος· -Θηρ. Ἡσ. ἔρ. 512· -Νέσσος Σοφ. Τρ. 557 καὶ μετν. Λαίνα Νόν. Δ. 44, 918.

Δασύ· στήθος, 2· ὁ ἔχων δασύ (μαλλιαρόν) στήθος Προκλ.

Δασύ· στομας, 2· ὁ ἔχων δασύ στόμα, χονδρὸν προοράν, δασύστανος Γαλην.

Δασύτης, ἡτος, ἡ· 1) τὸ ἔχειν· τρίχας, πυκνότης· «ἡ δασύτης ἡ περὶ τὴν κοιλίαν λαλιά» σημαίνει· Ἀριστοτ. φυσιογν. 2, σ. 806, πρὸς Δ. Σικ. 3, 35· 3) ἡ διὰ δασέος πνεύματος προσφορὰ τῶν συμφώνων, ἀντιθ. φιλόττης Πρ. 106, 10, 47.

Δασύ· τονός, 2· ὁ ἔχων δασύ πνεῦμα Εὐσταθίου.

Δασυτρίχης, 2· δασύτριξ Πολέμ. φυσ. 1, 5.

Δασύ· τριχός, 2· δασύτριξ· Ἐπίφρ. μετν.

Δασύ· τρωγίλος, 2· δασύπηγος, δασύπρωκτος Ἀνθ. 12, 41.

Δασύ· φλοιός, 2· ὁ ἔχων δασύ (τραχύ) φλοιόν· -κάστανον Νικ. ἀλ. 269.

Δασύ· φυλλός, 2· πυκνόςφυλλος μετν.

Δασύ· φωνός, 2· χονδρόφωνος, τραχύφωνος Ἐκκλ.

Δασυ· χαίτης, ου, ὁ· ὁ ἔχων δασεῖαν χαίτην· -τράγος Ἀνθ. 6, 32.

Δασώδης, 2· γεμάτος ἀπὸ δάσῃ· -τόπος μετν.

Δατάμης, ου, ὁ· 1) Πέρσης τις Ἀρρ. 2) Κασπὰ πόδιος τῆς Διόδ.

Δαταφέρνης, ου, ὁ· Πέρσης ορατηγός Ἀρρ.

Δατέομαι (πρὸς δάσιον), μόν. ἐν. καὶ παρ. 1) διαίρω, διανέμω· -ἡ· ἱλ. ι, 280· «κρέα Ὁδ. λ, 112»· -χθόνα Πινδ. Ὀ. 7, 55 καὶ Ἡρ. 1, 216· μεταφ. «ἡμίονοι χθόνα ποσσὶ δατέοντα»·

ἐβαινον, ἀφῆνον διὰ τῶν ποδῶν τὸν δρόμον ἀπὸ πρὸς ἱλ. ψ, 121· «μένος Ἀρης δατέοντα»· «μοιράζουσι μετὰ τῶν τῆν μανίαν τοῦ Ἀρεος, ὅλη, ἐμάχοντο μὲ ἱσθν λύσαν, σ, 26»· 2) διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω εἰς κομμάτια· ρ, 394, καὶ δόρ. δατέασθαι Ἡσ. ἔρ. 603.

Δατήριος, 3· ὁ διαμοιράζω· - χρημάτων Διοσκ. Ἐπτ. 711.

Δατήσις, εως, ἡ· διανομή, διαίρισις, μερὴς Πολυδ. 8, 136.

Δατητής, ὁ, ὁ· διανομητής, μοιραστής, διαμοιράζων· -χρημάτων Διοσκ. Ἐπτ. 915.

Δάτις, ἴδος· Πέρης· σπαράγης νικηθεὶς ἐν Μα-
ραθῶνι Ἰπρ.

Δάτις-μῦθος, ὁ· εἶδος βαρβαρισμοῦ, εἰς ὃν περι-
έβλεπεν ὁ Πέρσης Δάτις, ὅστις λέγεται ὅτι
ἐπεσφύρισε πολλὰς συνωνύμους λέξεις λέγων·
«ἤδουαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι ἀντὶ χαί-
ρω Ἰπρ. 6, 91· τὸν δατισμὸν τοῦτον καλεῖ ὁ
Ἀριστ. «Δάτιδος μέλος», εἰρ. 289.

Δάτον, τό, Ἰπρ. καὶ Δάτος, ὁ Στραβ. πύλ.
Ἡρῆνης.

Δάυκαλις, εἰς, ἡ· ποῦς ἀλεκτόρειος ἀμφ. γρ.
ἀνυκατόν, τό, Νικ. Θηρ. 858 καὶ

Δάυκος, ὁ· εἶδος φυτοῦ, οὗ αἱ ρίζαι καὶ ὁ
σπόρος ἐχρησίζετο ὡς φάρμακον, κοιν. δαυκί
ἢ κασοῦρι. Κατὰ Νικ. Θηρ. 94 (δ. γρ. δαυγ-
μος) καὶ ἀλ. 199 φαίνεται ὅτι εἶνε εἶδος δάφ-
νης, ἡ δ. δαύχνη· πρὸς ἀρχαῖον ἡμετέρον.
Δαυλίς, ἄθος, ἡ· ἡ κάτοικ. ἡ βασιλεῖσα τῆς
Δαυλίδος, ἰδ. ἡ Φιλομήλα· ἐπιθ. καὶ τῆς ἀφού-
ρου εἰς ἣν μετεβλήθη ἡ Φιλομήλα Θουκ. 2, 29.
Δαυλὶς, ἴδος, ἡ· πύλ. καὶ χώρα ἐν Φωκίᾳ οὗ
μακρὰν τῶν Δελφῶν Ἰλ. μτγν. - ἡ Δαυλία
Θουκ. κατ. Δαυλίας Ἰπρ. 8, 35· ἐπιθ. Δαύ-
λιος, 3· ὀηλ. καὶ Δαυλὶς· ἐπὶ τῆς χελιδόνης·
Πλουτ. 70, σ. 727.

Δαυλός, καὶ δαυλος, 2· θαυός, πυκνός· Πασ.
10, 4, 7· γένεια Νόν. Δ. 6, 160· μεταρ.
ἐπὶ κυρίων σχεδίων· «δαυλοὶ γὰρ πρᾶσιδον δὲ
σκηλοὶ τε τείνουσιν πόροι» Αἰσχ. ἰκ. 97· πρὸς
«πυκνὰ φρένες».

Δαυνία, ἡ· ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀπουλίας χώρα
ἐν Ἰταλίᾳ Πολύδ. ἐπιθ. Δαύνιος, 3, καὶ ποί.
Δαύνιος· οὐα. Στραβ. καὶ ποί· Δαυνίται· Λυκοφρ.

Δαυρίσσης, οὗ γαμβρὸς Δαρτείου τοῦ Ἰστα-
σπούς Ἰπρ.

Δαυρῶν· ἰαῶν, κοινώματι Σαπφ. παρὰ Μ. Ἐτ.
250, 10.

Δαφναγόρας, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ξεν.

Δαφναῖος, 3· δάφνης, ὁ ἐκ δάφνης· - στέμ-
μα Ἀνθ. 2, 260 καὶ δαφνηφόρος, ἐπιθ.
Ἀπόλ. Ἀνθ. Νόν. καὶ τῆς Ἀρτεμίδος· Πασ.
Καὶ ὡς κύρ. ὄν. «ὁ Δαρναῖος» Ἀριστοτ.

Δαφν-ἐλασιον, τό· δαφνύλαδον, κατασκευαζό-
μενον ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς δάφνης, δάφνινον
ἐλασιον μτγν.

Δάφνη, ἡ· 1) τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ δάφνη
Ὁδ. ι, 184, Ἠσ. Θε. 30· ἦν ἱερὰ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, εἰς ἣν λέγεται ὅτι μετεβλήθη ἡ ἑρω-
μένη αὐτοῦ Δάφνη· διὸ «πυλὴ δάφνη» κα-
λεῖται Ἀριστ. πλ. 213, μεταρ. ἐπὶ προφητικῆς
καὶ ποιητικῆς ὁμιλίᾳ· 2) δάφνη Ἀλεξάν-
δρου· ἐφ' ὃν τὸ ὅμοιον δάφνη, ἐξ οὗ ὁ Ἀλέ-
ξανδρος· ἔφεραν αὐτῷ, τὰ στέμματα αὐτοῦ
Διοσκ. 4, 147.

Δάφνη, ἡ· 1) ὀυγ. Πηνειοῦ ἡ Λάδωνος καὶ
Γῆς, μεταμορφωθείσα εἰς τὸ ὄριον· φυτόν· (ἡ
προηγ. λέξ.) 2) ὄν. πολλῶν πύλων ἰδ. ἡ ἐν τῇ
κάτω Αἰγύπτῳ, ἥτις «δάφνη» αἱ Πηλοῦσαι·
ἐκαλεῖτο Ἰπρ. 2, 39, 107, κατ. Δαρνίτης, οὗ
δ. Στ. Βυζ.

Δαφνηεῖς, εἶσα, εν, 2· πλήρης δαφνῶν, πλου-
σίαι εἰς δάφνας Νόν. Δ. 13, 76.

Δαφνη-ρεφής, 2· σκεπαζόμενος δάφνη μτγν.
Δαφνή· ἡντας, ὁ, συνήρ. ἀντὶ δαφνηεῖς

Δαφνη-φαγῶν· τρώγων (μασσῶν) δάφνην ὡς
δάφνηφάγος μτγν.

Δαφνη-φαγία, ἡ· τὸ τρώγειν δάφνην· «ἐλ-
λά ταῦτα μὲν τὰ μυθοπλαστούμενα περὶ τῆς
Ἡσιόδου δαφνηφαγίας» Τζέτζ. Ἠσ. ἔρ. α. 13.

Δαφνη-φάγος, 2· ὁ τρώγων (μασσῶν) δάφ-
νην, ἐνθουσιασμένος, χρησμολόγος, μάντις· -
λαῖμοι· Λυκοφρ. 6.

Δαφνη-φορεῖον, τό· ναὸς τοῦ δαφνηφόρου
Ἀπόλλωνος Ἀθην. 10, 424.

Δαφνη-φορέω· φέρω (κρατῶ) δάφνην Πλουτ.
Αἰμίλ. 34.

Δαφνη-φορία, ἡ· τὸ φέρειν δάφνην, ἐσοτὴ
πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπώλωνος· Πρ. κλ.
παρὰ Φωτ.

Δαφνη-φόρος, 3· Ἐπιγρ. 1595 καὶ

Δαφνη-φορικὸς, 3· ὁ ἀνήκων εἰς δαφνηφό-
ρους· «τὰ δαφνηφορικὰ» μετὰ ἡ καὶ ἄντι τοῦ
μέλῃ-ῥήματα ἀδόμενα ἐν χορῷ ὑπὸ χορευτῶν
ἐχόντων ἐν χειρὶ κλάδους δάφνης Πολύδ. 4, 38.

Δαφνη-φόρος, 2· α) ὁ φέρων (φύων) δάφνην
- ἄλσασ· Πρωτῶν. 1, 12, 3· 6) ὁ κρατῶν ἀλῆ-
δον ἡ στέφανον ἐκ δάφνης· τιμαί. Αἰσχ. ἰκ.
706· κλώνες Εὐρ. Ἰων 422, ἰδ. οὗτος καλεῖ-
ται ὁ Ἀπόλλων Ἀνταρ. 11, 6.

Δαφνιακός, 3· ὁ ἀνήκων ἡ ἔγχε· ἀντὶ-κείμενον
τὴν δάφνην· «τὰ Δαφνιακὰ»· βιβλίον ἐπιγραμ-
μάτων Ἀνθ. 6, 80.

Δαφνικὸς, 3· δαρνικὸς μτγν.

Δάφνινος, 3· ἐκ δάφνης· - ἔλαιον Ἰπποκρ. -
χρίσμα, οἶνος Θεοφρ.

Δάφνιος, 3· δάφνης· - Ἀρσ. μίς Σ. ραβ. 8
σ. 313.

Δάφνις, ἴδος, ἡ· ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαρνι-
ον· κοινώματι Ἰπποκρ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1, 118.

Δάφνις, ἴδος, 1) ὁ· α) Ἀδουλή τις Ἰπρ. 1, 133·
6) ὄν. ποιμένο· Θεοφρ. Ἀνθ. 2) ἡ· Νύμφη τις
Πιουσ.

Δαρνίτης, οὗ, ὁ· ὁ ἐκ δάφνης· δάφνης· - οἶ-
νος γεωμ. 8, 8· 2) ὁ ἐσπεριμένος διὰ δάφνης
ἐπιθ. Ἀπόλλωνος· παρὰ Συρακούσιος ἀρ. λξ.

Δαρνίτης, ἴδος, ἡ· φυτὸν τὸ Διοσκ. 1, 12.

Δαρνο-γηθής, 2· ὁ γεγηθώς (χαίρων) ἐπὶ τῇ
δάφνι, ἐπιθ. Ἀπόλλωνος Ἀνθ. 11, 525, 5.

Δαρνο-ειδής, 2· α) ὅμοιος δάφνι Θεοφρ. 6)
τὸ δαρνοειδές = εἶδος φυτοῦ, γαμψοδάφνη
εὐπέταλον, πέπλιον, ἔχον φύλλα δάφνης ὁμ-
οῦτα, δάφνοντα καὶ πυροῦντα τὸ στέμ-
μα καὶ φαρύγγα Διοσκ. 4, 118.

Δαρνό-κοκκον, τό, καὶ

Δαρνό-κοκκος, ὁ· δαρνίς ἱατρ.

Δαρνο-κόμης, Φοῖβος, ὁ, Ὀππ. κοιν. 1,
365 καὶ

Δαρνό-κομος, 2· ἐστεφανωμένος, στολισμέ-
νος· με δάφνην· τρίποδες Φοῖβου Ἀνθ. 9, 505, 11.

Δαρνο-πώλης, οὗ, ὁ· ὁ πωλὼν δάφνην·
Ἀπόλλων· Βουχ.

Δάφνος, ὁ· 1) ποτ. Δοκρίδος Πλουτ. 2) Ἐφέ-
σιος ἱατρός Ἀθην.

Δάφνος, ὁ· δάφνη Δοσκ.

Δαρνό-σκιος, 2· κατασκίος ἀπὸ δάφνης·
ἔλαιος Ἀθην. 14, 636.

Δαρνο-σ, ὁ· ὅςτος, ἡ· πύλ. Φωκίδος Θουκ.
Δαρνο-φάγος, 2· δαρνηφάγος μτγν.

Δαφνο-φορέω, δ. γρ. ἀντι δαφνηφορέω Δ.
Κάσ. 57, 21.

Δαφνο-φόρος, 2' δαφνηφόρος Δ. Κάσ.

Δαφν-ώδης, 2' δαφνωειδής Θεόφρ. - γύαλα
=κατάφυτα ἀπὸ δάφνης Εὐρ. Ἰων. 76.

Δαφνών, ὄνος, δ' τόκ. κατάφυτος ἀπὸ δάφνης
γρῶμ.

Δαφνωτός, 3' ὅμοιος τὴν γεύσιν ἢ τὸ σχῆμα
μετ' δάφνην γεῦσι.

Δα-φοινεύς, 2' δαφοινός· εἶμα δ. αἵματι·
Ἰλ. α, 538.

Δα-φοινῆεις, εἴσα, ἐν δαφοινός Νόν. Δ.
1, 425.

Δαφρινός, 2 καὶ 3 Ὀππ. κυν. 3, 440' λίαν
φόνος· Ήμυ. καὶ καταμειωμένος, αἰμοδύ-
ρος· Κῆρες Ἰσ. ἀσπ. 250' - πῆμα Ὀμ. Ἰμν.
Ἀπ. 304' - ἄγρα Πίνδ. Ν. 3, 77' - αἰετός
Αἰσχ. Πρ. 1024' - λόχοι Ὀππ. κυν. 3, 393'
καταδύκνους· δαλός Αἰσχ. Χο. 606' κοκκι-
νοκίτρινος· ὅως Ἰλ. λ, 473' - δέρμα λέοντος,
α, 23' - ὀρέκων, 6, 368.

Δαφίλεια, ἡ δαφνία, μεγαλοδωρία Πολύδ.
Δαφίλειομαι· ἔγω δαφνίαν, δίδω, ἐξοδεύω
μετ' δαφίλειαν (δαφνίαν) - τινί=εἰς τι μετ'·
καὶ παθ. δαφνίως δαπανώμαι Ἀριστοτ. ἤθ. 6.

Δαφίλης, (δαίτης), 2' δαφνός, πλούσιος, πλου-
σιοπαρῶς· δωρεά Ἰπρ. 3, 130' - δειπνον
Πλάτ. Κάτ. μεζ. 25' - πηγαί, παρασκευὴ
Πλούτ. Νουμ. 15' εὐφορός· - χώρα, 16' ἐπὶ
φυτῶν, ὁ τρυφερώς αὐξάνων Δ. Σικ. 5, 13' ἐπὶ
ἀνθρώπων ὁ πολλὰ δαπανῶν, ἐλευθέριος Στοβ.
Ἀνθ. 69, 17' - χορηγός Πλούτ. Περικλ. 16.

Δαφίλος, 3' δαφίλης· αἰθρ = ἄμετρος Ἑμ-
πίδ. 180.

Δαφίλος καὶ δαφίλειος, ἐπὶ μετ' δαφίλειαν, δα-
φνίως, πλουσιοπαρῶς Θεόφρ. 7, 145' - ζῆν
Ξαν. ἀπομ. 2, 7, 8' - δαφιλίστατα ζῆν, Κυρ.
1, 15, 14' - δαφίλης ἠπειλήσεν· Καλλ. Δηλ. 125.

ΔΑΙΩ, ὅμ. ρίζ. τοῦ διδάσκω 1) δόρ. 6'
δίδω=ἐδιδάκει - τινά τι Ὀδ. η, 233' καὶ συ-
χνά μετ' ἀπαρ. υ, 72' - ἔδασεν Θεόφρ. 24, 27'
- ὅς ἐστιν Ἀπολ. Ρ. 1, 724' 2) παρ. δαδάτκα=ἔγω
μάθη, γνωρίζω Ὀδ. 6, 61' δαδάσιν, Καλλ.
Ἀπ. 46' μετ. 'δεδάως ἐκ τίνος' Ὀδ. ρ, 519'
- δαδάωτε δόλους· Ἀπολ. Ρ. 1, 52' - Ἀρεός
εὐ δαδῶτες· Διον. Π. 204' - ἐδάην = ἐμαθον,
ἐπληροφρήθην, γνωρίζω Αἰσχ. Ἀγ. 123' δα-
ήναι Ὀδ. β, 193' - πολέμου δαήμεναι = ἐμ-
πειραν εἶναι τοῦ πολέμου Ἰλ. φ, 487' - ὄφρα
δαίω, α, 425 καὶ συχνά - δαίεις Πίνδ. Ὀ.
7, 91' - πόλλ' ἐδάη φάρμακα Θεόφρ. 28, 19,
μελ. δαήσονται Ὀδ. γ, 187' - ἔμευ δαήσεται
= ὁ αὐτὸς παρ' ἐμοῦ, ε, 325' παθ. παρ.
δε δαήμενος - τίνος Ἀπολ. Ρ. 1, 147'
μετ' ἀπαρ. Θεόφρ. 8, 4' ἐκ τοῦ δέδαα ἱσχυ-
μασίθη τύπ. ἐνστ. δαδάσθαι = μανθάνειν,
ἐρυνάειν - γυναῖκας Ὀδ. π, 316.

Δε (ἀπλῶς, τύπ. τοῦ δὲ ὡς τὸ μὲν τοῦ μήν)
μήριον ἀπὸ Ὀμ. συνθέσθαι συνθεῖν μέρη προ-
τάσεις ἢ ὁλοκληρώσει προτάσεις οὕτως, ὥστε
τὸ προσημειωμένον περὶ τὰς ὡς ἄλλοι τι ἀντί-
θετον, ἐρμηνεύεται ὡς τοῦ ἀλλὰ, ἀπὸ τοῦ ἄλ-
λο μέρους, τοῦ ἀντικειμένου, πολλάκις δὲ καὶ διὰ
τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἂν δὲ ἡ ἀντίθεσις ᾗ ἐνταυτοῖς

διὰ τῆς προσημειωμένης ἀρνήσεως ἐρμηνεύεται διὰ
τοῦ ἀλλὰ. Μόνον καίτοι παρ' Ὀμ. συνθέσθαι ἐπὶ
χαλαρᾶς συνθέσεως τῶν προτάσεων ὡς δὲ ἐκ
κεχέμεν ὥρνυτο - αἱ δὲ οὗτοι θωκόνδε καθί-
ζανον· ἐν δ' ἄρα τότεν Ζεῖς, τοῖσι δὲ Ἀθη-
ναῖη λέγει πῆδεα· Ὀδ. ε, 1' εἴκοσι δ' ἐκβαλε
δοῦρα· πέλεκυος δ' ἄρα χαλκῶς, ἔσσε δὲ
- τόφρα δ' ἐνεικε τέρετρα Καλυψώ - τέρερην
δ' ἄρα πάντα - γόμοισι δ' ἄρα τὴν γε ἄρην·
244. Παρ' ἀπ. 18. ἐν περὶ ἡ μοιδαία ἀνι-
φορὰ τῶν συνθεμένων προτάσεων δηλοῦται ἐν
ὠρισμένῳ διὰ τῶν μὲν - δέ. Ἡ συνέχεια
τοῦ λόγου διδάσκει πολλάκις πῶς πρέπει νὰ
ἐνοηθῶμεν τὴν ἀντίθεσιν· ἦν χειρὸς, ἦν δὲ
τόξων πάταγος· Σοφ. Τρ. 515' τοῦ τότε βα-
σιλέως, πατὴρ δὲ τοῦ νῦν· Ξαν. Κυρ. 4, 3, 8'
οὕτω συχνά ἐν ἀντιθέσει· μήτηρ βασιλέως,
βασιλεία δ' ἐμὴ Αἰσχ. Πέρο. 148' - τὴν νῦν
Βοιωτῶν, πρότερον δὲ Καδοχίδα γῆν καλο-
μένην· Θουκ. 1, 12, καὶ 18. ἐν παρενθ. προ-
τάσεσιν· ἦ ῥα νῦ μοι τι πῆθοιο; - εἰρήνης
δὲ τοῖς εἶμι· Ἰλ. η, 48' εἰλκε μὲν ὁ Σάτυρος,
εἰλκον δὲ οἱ ὑπὸ ἡρώεσσιν· Ξαν. Ἐλλ. 2, 3, 55'
συνῆθ. ἐπὶ ἀπαριθμήσεων· πρῶτον μὲν - δέ,
ἔπειτα δὲ ἐντονώτερον· ἐτίθηκεν ἀνδρός οὐ-
δενός· θεοῦ δ' ὑπο· Σοφ. Φιλ. 334' καὶ ἐμ-
φαντικῶς· οὐ μόνον - δὲ· Πλάτ. νόμ. 5, 747'
τοῦναντίον· τὸ δὲ ὅλον ψευδὸς ἐστὶ· Πλάτ.
νόμ. 6, 751' μάλλον, Γοργ. 519, συμπ. 216'
ἐμφαντικῶς ἐν ἐρωτήσεσι καὶ προσφωνήσεσι
παρὰ τίνος δ' αἰνιγμέναι· Σοφ. Οἰ. ε, 934'
πρῶτην, ἔργον ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι· Πλάτ.
Πρωτ. 310' - ἤφραστε σοὶ δὲ χορὴ μέλαιν ἐπι-
στολῆς· Αἰσχ. Πρ. 3' οὕτως 18. τί δὲ; ἐν
ταῖς συνθέσεσιν ὥδε δὲ λέγει· Πλάτ. Γοργ.
509, ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει· Φαίδ. 67, ἰσοδου-
ναμί πρὸς τὸ δηλᾶν, δηλονότι. Μετὰ
τοῦς συνθεσμούς εἰ, ἔάν, ὅτι, ἐπεὶ καὶ ὁ-
μοίους μετὰ ἀναφορικᾶς ἀντωνυμίας καὶ μετο-
χᾶς συνάπτει τὴν ἐπομένην πρότασιν οὕτως
ὥστε ἡ ἀντίθεσις ἐν ἡ αὕτη πρὸς τὴν πραγμα-
μένην κεῖται, ἐμφαντικώτερον ἐξάφραται· καὶ
τὸ μηδὲν ἔξωθεν, φράσαι δ' ὅμως· Σοφ. Ἀντ.
234' πρὸς. Οἰδ. Κ. 1011' - εἰάν τ' αὖ λέγω,
ὅτι - τοῦτο δ' ἐπὶ ἤττον πείσεσθε μοι λέγοντι·
Πλάτ. ἀπολ. 38. Οὕτω 18. ἐνθα δεικτικὴ ἀν-
τωνυμία ἐμφαντικῶς ἀναφέρεται εἰς προηγου-
μένην ἀναφορικὴν πρότασιν· αὐτὸ δ' ἐστὶν ἴδια
καὶ τῆς ἡγεμονίας ἀξία, - ταῦτα δ' ἐμὸν ἔργον
ἐστὶν εἰπεῖν· Ἰσοκ. 4, 98' - ὁ δὲ περὶ πλείους
τοῦ σώματος ἡγετῆ, τὴν ψυχὴν - περὶ δὲ τούτου
ἐπικρινόμενος· Πλάτ. Πρωτ. 313' - ὅτι ταῦτα
ἀγαθὸς ἕκαστος ἡμῶν, ἄπρ σοφός, αὐτὸς δὲ ἀμα-
θής, ταῦτα δὲ κακοί, Ἀλκ. 194' - ὅστις ἦν θα-
κὼν ἀταρβής τῆς θεᾶς, ὁ δ' ἂν λέγοι· Σοφ.
Τρ. 23' - καὶ πρὸς ὅντος πάγου, οὗτος δὲ ἐξήκει·
Πλάτ. συμπ. 220' ἐνταῦθα ἀνακτεῖα καὶ χωρία
ἐν οἷς συνάπτονται αἱ σχετικαὶ ἀντωνυμιαί·
οἷς περὶ πολλῶν γενεῶν, τοῖς δὲ καὶ ἀνδράσιν· Ἰλ.
ζ, 146' - τοιαύτη ἐξ ἄλλου μέρους· εἰ δὲ κε μὴ
δοῦναι, ἰὼν δὲ κεν αὐτὸς ἐλαίμαι· Ἰλ. α, 135'
καὶ ἀλλὰ γού· εἰ δ' ἐγένετο κακὴ γυνὴ Μή-
δεια, Πηνελόπειά δὲ μέγα πρῶτα· Ἀθην.
13, 659' καὶ μετὰ τὸ ἐπὶ Ἰλ. α, 57, η, 149'

μετά τὸ Εως, α, 193, 'Οδ. δ, 120' μετὰ τὸ τόφρα 'Ιλ. κ, 507, ε, 424' μετὰ τὸ εὔτε, μ, 373, 'Οδ. υ, 56, 73. 'Η ἐπομένη πρότασις οὕτως εἰσάγεται ὥς εἰ μὴ ἦτορ προηγουμένη. Ἐνίοτε κεῖται ἐν ἀρχῇ λόγου τινός, ὅτε δύνανται τρεῖς νὰ ἀνακληθῶσι πρότασιν τινα Σοφ. 'Αντ. 527. Μετὰ πολλὰς ἐν μέσῳ προτάσεις ἀναλαμβάνει πάλιν τὸν λόγον καὶ ἐξημενεύεται τοῦ λοιποῦ Πλάτ. Πρωτ. 313' προηγουμένου τοῦ μὲν ἀκολουθοῦσι 2 καὶ περισσότεροι δὲ Σοφ. Οἱ. τ. 732' οὐδέποτε δὲ κεῖται ἐν ἀρχῇ προτάσεις, ἀλλὰ συνθ. μετὰ μίαν ἢ καὶ πολλὰς λέξεις Σοφ. Φιλ. 614' «ἀνευ σοῦ δέ», Οἱ. Κ. 1347' «ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶν», Οἱδ. τ. 485' «τὰ μὲν ἄλλα - τὴν οἰκίαν δέ» Δημ. 27, 6. Ἐκ τῶν μετ' ἄλλων συνδέσμων συνδέσεων αὐτοῦ ἄξια σημειώσεις εἶνε αὗται. «καὶ δέ» = ἀλλὰ καί, καὶ ὅμως ἐπίσης 'Ομ. καὶ παρ' αὐτ. συχνά, ἀλλ' ὅμως οὕτως, ὥστε παρεμπίπτει ἐν μέσῳ λέξεις Κριτ. 32. 'Αν. 1, 1, 2' «δ' ἄλλὰ» = ἀλλ' ὅμως, ἀλλὰ τοῦλάχιστον - «δὲ ἄρα» = λοιπὸν ἀλλὰ - «δὲ γάρ» - «ἀλλὰ-γάρ» 'Ηρ. Θουκ. καὶ ἄλλως «δὲ δὴ» = ἀλλ' ὅμως, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρος «ὅ, τι» = καὶ προσέτι, καὶ ἐπίσης 'Ομ. καὶ ἄλλοι 'Επ. «μὲν τε δὲ τε» 'Ιλ. ε, 139, αὐτὴν, νοτο, sed.

Δε, ἀγῶρ. ἐγκλ. μόρ. α) ἰδ. προσκολλᾶται εἰς τὴν αἰτ. ὀνομάτων, δηλοῦν τὴν κίνησιν ἢ διέσθηναι πρὸς τινα τόπον π. χ. παρ' 'Ομ. Οὐλυμπόνδε, οἰκόνδε, ἀλαδὲ-πρὸς τὸν 'Ολυμπον, εἰς τὸν οἶκον, πρὸς τὴν ὀλυσσαν «ὦνδε δαμονδε» = εἰς τὸν ἐκυτοῦ οἶκον μετὰ τῆς εἰς προθέσεως 'Οδ. κ, 351' τὸ δ τοῦ δε μετὰ τοῦ τελικοῦς τῆς προηγ. λέξ. γίνεται ζ, π. χ. Ὀρᾶζε (=ὀραε) δὲ, 'Αθήναζε, Θήβαζε' τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ παρὰ τοῖς αὐτ., οἵτινες ἐν γένει τὴν πρὸς ὀγκον τοῦ δε μόνον εἰς ὀνόματα πόλεων θέτουσιν ἢ φράσαι 'Αἰδοῦδε εἶνε ἱλλεπτική σημαίνουσα εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ 'Αδου' β) προστινόμενον εἰς δεικτικὰς ἀντων. ἐπιτείνει τὴν δεικτικὴν αὐτῶν δύναμιν π. χ. ὅδε τοσοῦτος οὐ τοσοῦτος, ὅδε τοσοῦτος συγγραφῆς ἀκριβολόγος μετὰ χειρὶζονται τὰς ἀντωνυμίας ταύτας πάντως οὕτως ὥστε ἀναφέρονται εἰς τὰ ἐπόμενα. Δὲ παρ' ὀδοῖ, μόν. ἢ γέν. δὲ πατος Σοφ. ἀποστ. 305.

Δέ πατο, ὁ μόνος σωζόμενος τύπος. Ἐκ τίνος ἀχρ. ῥήμ. Δέ πασι = δοκῶ, φαίνομαι' «ἀεικέλιος δέ πασι» εἶναι 'Οδ. ζ. 242. Κατὰ τὸν Βούτμαν λξ. 2. σ. 104 ἐκ τοῦ ΔΑΩ, δέδασα παραγόμενον συνταυτίζεται πρὸς τὸ δοῦσατο.

Δέ γυμνος, ἐπ. μτχ. ἀπορ. συγχ. ἔκ τοῦ δέχομαι 'Ομ.

Δεδάσθαι, ἀπαρ. ἐν. παθ. τοῦ ΔΑΩ 'Οδ. π. 316' ἴδε ΔΑΩ ἐν τέλει.

Δέδασε, γ. πρόσ. ἀπορ. β'. ἐνερ. τοῦ ΔΑΩ 'Οδ. θ, 448.

Δεδάχηκα, ας, ε, παρκ. τοῦ ΔΑΩ 'Ομ.

Δεδάχηκός, μτχ. παρκ. δεδῆκα τοῦ ΔΑΩ 'Οδ.

Δεδάχμενος, μτχ. παρκ. παθ. τοῦ ΔΑΩ 'Ομ.

Δεδάσεται, γ. πλ. παθ. παρκ. τοῦ ΔΑΩ

Δεδάχμενος, μτχ. παθ. παρκ. τοῦ δαίω 'Ομ.

Δέδασται, γ. ἐν. παθ. παρκ. τοῦ δαίω 'Ομ.

Δεδουμένος, ἴδε δαίω ἐν τέλει.

Δεδάσας, μτχ. παρκ. τοῦ ΔΑΩ 'Οδ. 'Ομ. θυγ. Δεδάσται, γ. πλ. παρκ. τοῦ δαίω δέοντα 'Ιπρ. Δεδεγμένος, μτχ. παρκ. τοῦ δέχομαι 'Ιλ. προστ. δέδετο 'Ιλ. ε, 228 καὶ μέλ. δεδέχομαι, ε, 238.

Δεδεῖκελος, αἰφ. φοβούμενος; 'Πούχ.

Δεδειπναμέν (ἐξ οὗ τὸ ἀπαρ. δεδειπνάναι) ἰων. ἀντὶ δεδειπνήκαμεν γ. πλ. προσ. τοῦ παρ.

τοῦ δειπνέω.

Δέδεμαι, παθ. παρκ. τοῦ δέω.

Δεδέξομαι, μετ' ὀλίγον μέλ. καὶ

Δεδέχεται, ἰων. πλ. γ'. προσ. παρκ. τοῦ δέχομαι.

Δέδης, δεδήκει, γ. ἐν. προσ. παρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ δαίω.

Δεδήσομαι, η, εται. αὐτ. ἀντὶ δεθήσομαι, παθ. μέλ. τοῦ δέω (δένω).

Δεδήσομαι, μετ' ὀλίγον μέλ. καὶ

Δέδηχα, παρκ. τοῦ δάκνω,

Δεδήωμαι, παθ. παρκ. τοῦ δηῖω.

Δέδισα, παρκ. μέλ. ἐν. τοῦ δέδω' φοβόμενος πλ. δέδμεν, δέδισα 'Θουκ. 3 πλ. δεδίσαι 'Ιλ. ω, 663 καὶ ἐν γένει καὶ ἐν πεζῷ, προστ. δεδίσαι.

Δεδίσασα, δεδίσασμαι, π. χ. τοῦ διδάσκω.

Δεδιήκηκα, παρκ. τοῦ διατίω.

Δέδοι, προστ. τοῦ δέδω.

Δεδότω, ἐπὶ. ἐκ τῆς μτχ. δεδῶς = ἐκ φόδου

Δ. 'Αλ. ἀρχ. 11, 47.

Δεδίσκομαι, 1) δεδιττομαι 'Οδ. σ, 150 2) δεδίσσομαι 'Ομ. θυγ. 'Ερμ. 163.

Δεδίσσομαι, αὐτ. δεδιττομαι, ἐπ. δεδίσσομαι 1) ἐκφοβέω, φοβίζω, φοβερίζω - τινὰ 'Ιλ. σ. 167, ἀποδιώκω - ἀπὸ τίνος, σ. 464' δεδίσ-
ζόμενος Δημ. 19, 291' 2) ἀμετ. φοβόμαι, τρομάζω 'Ιλ. β. 190' - πρὸ τίνος 'Ορρ. 'Αργ. 55.

Δεδιόκηται, ἀντὶ διακίηται, γ. ἐν. παθ. παρκ. τοῦ διακίω.

Δέδωκα, ὁδ. κατ' ἀπορ. καὶ

Δεδμήχεται, δεδμήατο, ἰων. ἀντὶ δέδμηται, ἐδδμηατο.

Δεδμημένος, μτχ. π. παρκ. τοῦ δαίω καὶ δαίω.

Δεδμημέν, ητο, ήατο, ὑπερσ. τοῦ δέμω καὶ δαίω 'Ομ.

Δέδοιγμεν, ἀντὶ δεδοίκαμεν, α. πλ. πρόσ. τοῦ Δέδοικα παρκ. ἀντὶ ἐν. τοῦ δεῖδω, οὗ καὶ εὐχρη-
στατος = φοβόμαι, μτχ. δεδωκώς ἴδε δεῖδω.

Δεδεκούτως, δεδιότως ἐπὶ. μέλ. φόδου Φι-
λοστρ. 6. 'Απ. 4, 20.

Δεδόικω, εἰς, ἐν, δωρ. ἐν. ἀντὶ δεῖδω, δέδισα 'Θηάκρ. 15, 57.

Δεδόικω ης, η, ὑποτ. τοῦ δεδόικα.

Δεδουκόμενος, ἀνώμ. μτχ. παρκ. μέλ. ἐνερ. τοῦ δέχομαι = δέχομαι 'Ιλ. σ, 730.

Δέδορκα, παρκ. τοῦ δέρω 'Ομ.

Δεδουπώς, ἐπ. μτχ. ἐνερ. παρκ. τοῦ δουπέω 'Ιλ.

Δεδραγμένος, μτχ. παθ. παρκ. τοῦ δρᾶσ-
σω 'Ιλ.

Δέλας, η, ον, ἐπ. ἀντὶ δηλός 'Ιλ. κ, 466.

Δέημα, τὸ παράκλησις - δεῖσθαι 'Αριστ. 'Αχ. 1059.

Δεδόνατο, ἴδε δύνωτο, γ. ἐν. π. ὑπερσ. τοῦ δύνω.

Δεδράμηκα, παρκ. τοῦ τρέχω.
 Δείδραται, δέδραται, γ' ἐν. π. παρκ. τοῦ δέρω.
 Δέδρομα, παρκ. β'. τοῦ τρέχω.
 Δέδουκέιν, ἀντὶ δεδουκέναι: παρκ. ἀπαρ. τοῦ
 δωμαί.
 Δεδύνημαί, παρκ. τοῦ δύναμαι.
 Δέδωκα, παρκ. τοῦ δίδωμι.
 Δέει, δοτ. τοῦ δέος.
 Δεῖλη, ἡ, ἰων. ἀντὶ δέλη.
 Δεινός, 3, ἰων. ἀντὶ δεινός.
 Δέη, ὅποι. τοῦ δεῖ, καὶ δέομαι.
 Δέησαν, μτγ. ἀορ. α. τοῦ δεῖ.
 Δέσις, ὡς, ἡ 1) παρακλήσις Πλάτ. συμπ. 183
 καὶ συγνὰ «δέσις δεόμενος» Ἰλ. τ. 34, Δημ.
 29, 4. 2) ἐρωτησις Πλάτ. Παρμ. 126. 3) ἐνδεα,
 ἀνάγκη, Πλάτ. Ἐρμ. 405. 4) ἀναφορά μτγν.
 Δεῖσόν, μτγ. μέλ. τοῦ δεῖ.
 Δεῖ τέον· πρέπει τις νὰ δέχεται μτγν.
 Δεητήριος, 3 μτγν καὶ
 Δεητικός, 8' ὁ ἀνήλων, ἐπιτηδεύς εἰς δέσιν,
 παρακλητικός, ἱερατικός — περὶ τινος Ἀριστοτ.
 ἦθ. 4, 3' — λόγος Πλάτ. Κορ. 18.
 Δεθεῖς, εἰσα. ἐν, μτγ. π. ἀορ. α. καὶ
 Δεθῆναι, παθ. ἀορ. α. ἀπαρ. τοῦ δέω (δένω).
 Δετ, ἀπρόσ. βῆμ. ἴδε δέω β.
 Δετ ἀντὶ δέει γ'. ἐν. τοῦ δέω (δένω).
 Δετγμα, τό· τὸ δεικνύμενον ὀλίγον μέρος τοῦ
 πωλουμένου πράγματος πρὸς δοκιμήν, παρά-
 δεγμα Πλάτ. Φαῖδ. 110' — τῆς φύσεως Ἰσοκ.
 1, 11' «δείγματα παρέρειν» Πλάτ. νόμ. 4,
 718' — παρέγειν Δ. Ἀλ. — ἐκφέρειν Δημ. 18,
 291 καὶ συγνὰ — ἐκτίθεσθαι: Ηολύβ. 4, 21, 9'
 «δείγματος ἕνεκα» Δημ. 23, 65' «δείγμα ποι-
 εῖσθαι» = συμπεραίνειν, τεκμαίρεσθαι: 2) ἐν Ἀ-
 θήναις καὶ ἐν Ρόδῳ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐθέτεον τὰς
 πραγματείας τινος εἰς θέαν Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 21,
 ἰνδισίον, documentum.
 Δειγματίζω, ἐκθέτω εἰς δείγμα, πρὸς ἐπίδει-
 ξιν, δεκτρίζω, παραδειγματίζω Ν. Δ. ἐκκλ.
 Δειγματίον, τό, ὅποι. τοῦ δείγμα γλωσ.
 Δειγματίσμος, ὁ τὸ δειγματίζειν, ἐκθεσις
 πρὸς ἐπίδειξιν μτγν.
 Δείδεκτο, γ'. ἐν. πρὸς. ὕπερ. τοῦ δεικνύμαι,
 ἐν τῇ σημ. τοῦ δεῖσθαι: Ἰλ. καὶ δειδέχεται
 γ'. πλ. μέτ. παρκ. Ὁδ. δειδέχεται, γ'. πλ.
 ὕπερ. Ἰλ. Ἄλλοι ἐορ. ἀναφέρουσι τοὺς τύπους
 τούτους εἰς τὸ δέχουμαι.
 Δειδῆμων, ὄν. ἰων. ὄνος, 2' δειλός Ἰλ γ, 56.
 Δείδω, αἰ, ε, ἐπ. ἀντὶ δέδια, παρκ. με σημ. ἐν.
 τοῦ δέδια, πλ. δέιδωμι, δέιδετε, προστ. δέιδωμι
 (-ω), μέλ. παρκ. Νικ. ἀλ. 1143 — ω), παρ'
 Ὁμ. μτγ. δειδώς, δειδύτες δέιδωσαν γ'. πλ.
 ὕπερ. Ἰλ. ρ, 652' γ'. ἐν. παρκ. ἀντὶ παρτ.
 δέιδω Ἰλ. σ, 34. Καὶ παρὰ Κ. Σμ. παρ' ὧ
 καὶ ὁ πύθ. δέιδω, 10, 450, δέιδωμι, 5,
 282, δέιδω Ν. Δ. 2, 608.
 Δεῖδω-ω δέδια, φοδοῦμαι μτγν.
 Δεῖδω: δέδω: προστ. τοῦ δέδια.
 Δεῖδμεν, δέιδετε, ἀντὶ δέιδμεν, δέιδετε πλ.
 τοῦ δέδια.
 Δειδίσκομαι (πρόλ. δεικνύμι), μόν. ἐν. καὶ πα-
 ρτ. 1) δεῖσθαι, χαίρετω — «δεῖτε τὴν χεῖρ»
 Ὁδ. σ. 197 ἐν γέν. πῖνον εἰς ὕγιαν· δέπαί, σ.
 121 ἴδε δειδίσκομαι 2) δεικνύμι Ἀπολ. Ρ. 1, 558

Δειδίσσομαι δειδίσκομαι, φοδρίζω, φοδοῦμαι.
 Δείδοικα, π. ἀντὶ δέδοικα.
 Δεῖδωτα, π. ἀντὶ δεῖδωτα μτγ. τοῦ
 δέδω (Δ.) ἐν. ἐν. μόν. Ἰλ. ο, 299, καὶ συ-
 γνὰ· δέιδετε Ἀνθ. 9, 137' «δεῖδωμεν» Δ.
 Ἀλ. 6, 32' συνήθως παρκ. ἐν σημ. ἐν. δέδοι-
 κα καὶ δέδια, ἐπ. δέιδωτα, δέιδωτα,
 δέιδωμι, μόν. Ἰλ. ω, 663 δειδέτες Θεόκρ.
 22, 93, ὅστις ἔχει καὶ ἐν. δέδοικα, 15, 58'
 παρ' αὐτ. ἀπαντῶσι 18. δέδοικα, δέδιμεν,
 δέδωκεν, ὅποι. δέδω, δέδωκεν Ξεν. Ἀθ.
 1, 11, προστ. δέδωκε, δέδωκε Θουκ. 4, 126'
 ἐπ. δέιδω: Ν. Δ. σ. 827 (παρὰ Νικ. ἀλ. 113 δέ-
 ιδω) καὶ δέδια Κ. Σμ. 7, 299, 305 (ἀλλὰ
 δέδια ὡς παρτ. Ἰλ. σ. 34 ω. 358, ἀνθ' οὗ καὶ
 δέδια Κ. Σμ. 10, 450 καὶ Νόν. δέιδω Κ. Σμ.
 5, 282) ἀπαρ. δέδωκεν καὶ δέδοικέναι, δέ-
 δοίκεσθαι καὶ ἐδέδωκεν Πλάτ. Φαῖδρ. 251
 εἰς συνηθιστ. δέδωκεν Εὐδουλῆ Β. Ἀν. 90 καὶ
 Πλάτ. Φαῖδρ. 251' καὶ δεῖδωτα Ἀπολ. Ρ. 3, 753
 Πλάτ. νόμ. 3, 685 καὶ δέδωκεν, ὅποι. ὁ Φρό-
 νιμος 186 μέμεται, ἀπαντᾷ παρὰ Θουκ. Α, 55
 καὶ συγνὰ· ἀλλὰ εἰς. δέδιμεν, δέδιμεν μτγν.
 μέλ. δειδίσκομαι Ἀριστοτ. 2, α. 168, καὶ δέδια,
 ἀορ. δέδια ἐπ. ἐδέδωκα φοδοῦμαι, φροντί-
 ζω (πρόλ. φοδοῦμαι) συνηθ. ἀκολουθεῖ μὴ Ἰλ. φ.
 455 — ὅπως μὴ Σοφ. Θέ. τ. 1074' «τὴν θεὸν ὁ-
 πως λάθω δέδοικα» Σοφ. Ἰ. Τ. 995' σπαν. μετ'
 ἀπαρ. συστηλλομαι, διατάζω Ἰλ. ζ, 93, Θουκ.
 1, 136' «περὶ τίνος Θουκ. 1, 75' — ἐκ πῶν ὕμων
 = ἐνεκα ἐνυπνίου Πολυδ. 5, 52' — τὴν θορόδην =
 τρομάζω διὰ τοῦ θορόδου Πλάτ. Δερ. α' 2)
 μετ' αὐτ. φοδοῦμαι, εὐλαδοῦμαι ἀπὸ Ὁμ. σύνθ.
 — τοῦ θεοῦ Ὁδ. ζ. 389 γ, 39 (ἐνθα ἀκούσθαι εἰ-
 ποτα αὐτ. μετ' ἀπαρ. πρόλ. ἑστ. Ἰων. 1564)
 — σημειώσας Ἰλ. δ. 431' «πρὶν αἰσγάνεσθαι
 μήτε δέδινα· τοὺς γονέας» Πλάτ. πολιτ. 8, 62'
 διακρον τοῦ αἰδέομαι, Εὐδουλῆ Β. 92 καὶ
 Φαῖδρ. 254' — τὸ δέδιος = ὁ φόδος Ἰλ. 1, 36,
 νερεος, μετῴ.
 Δειελίω (δείελος) προτῖναι ἡ τρώγω τὸ δει-
 λινόν μόν. ἐν τῇ τύπῃ «δειελήμας» Ὁδ. ρ,
 599 κατὰ τὸν Εὐστ. «ἔως δειλὴς διατρίβας» ἡ
 τὴν δειλὴν ἦται τὴν ἐσπερινὴν ὥραν διατρί-
 βας ἡ (πρὸς) τὴν δειλὴν ὥραν παραγνόμε-
 νος. Κατὰ τὸν Παύλ. «δειελήμας = πληρωθῆ-
 ναι τοῦ δειλινού»
 Δειελινός, 3, Θεόκρ. 13, 33 ἀντὶ
 Δείελος, 2' ὁ ἀνήλων εἰς ἡ γινόμενος περὶ
 τὴν δειλὴν, βραδυλός «δείελος ἤμαρ» = δειλή, ἐ-
 σπέρα Ὁδ. ρ, 606' — ὥρῃ Ἀπολ. Ρ. 3, 417' «ὁ
 δείελος ὁψὲ δύνων» = βραδυλός, ἡ κλῆγουσα ἐσπέρα
 Ἰλ. ρ, 232' «ὁπὸ δειλινού» = περὶ τὴν δειλὴν
 περὶ τὴν ἐσπέραν Ἀπολ. Ρ. 1, 1180' «τὸ δει-
 λον» δηλ. βρώμα τὸ δειλινόν (παχέτον) Καλ.
 ἡμ. ἀποστ. 190, ἐνθα ὁ Εὐστ. ἀνέγνω δειλή.
 Δεικανόμαι (δεικνύμι): δειδίσκομαι, δεῖδω-
 μι, χαίρετω — ἐπεσι, δέπασσαι Ὁδ. σ, 141,
 Ἰλ. ο. 86. Τὸ ἐνερ. δεικανάω = δεικνύμι Ἀ-
 ρτ. 203' «δεικανάσκειν» Θεόκρ. 24, 56.

εἰκάζων, τό' δεικελον. Παρὰ Μ. 'Ετ. «δεί-
κανα τὰ ποικίλα ὀφίσματα καὶ μορφὰς ἔχοντα»
καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα δεικάνη καὶ δεικίληα».

εἰκίλον, τό' δεικίλον, ὁμοίωμα, εἰκὼν, προσ-
ώπειον 'Ανθ. 9, 153.

εἰκίληον, τό' ἡ παράστασις = τῶν παθόντων
Πρ. 2, 171· εἰκὼν, μίμημα, εἰκασμα 'Απολ.
Ρ. 4, 1672.

εἰκαλίκτης, ου, ὁ, θεωρ. ἀντὶ τοῦ ἔττον δρθοῦ
εἰκηλίστης, ὁ, ὁ μίμος, ὁποκιτής θεάτρου,
ὁ παριστάνων ταπεινὸς κωμικοὺς γράμματα
Πλάτ. 'Αγασ. 21 "οὗτοι λακεδαίμονιοι τοὺς
αἰμῶσι καλοῦσι", Λακ. ἀπορρήγμ. 186.

εἰκάνω, δεικνῶ παρὰ. ὁριστ. ἡ ἐν. προστ. τοῦ
εἰκάνωμι (Δίκ. in-tio-are), δείξω, δέξω, δέ-
δειχα, δέδειχαμαι, ἰων. δέξω, δέξα, δέδεγμα·
Παρ' Ὁμ. (ὡς ἐκ τοῦ δειδωμαι), γ'· πλ. παρὰ.

δειδέχαται ὡς ἐν. 'Οδ. γ' ἐν. ὑπερτ.
δειδέκτα 'Ιλ. ι, 224, ὡς πλ. ὑπερτ. διδέ-
χατο 'Ιλ. γδ. μέσ. 2, 1) δεικνῶ, δέκνω, φέρω

οἷς τὸ φανερόν· τὸ δείξει λέγω εἰς τὴν τὸν ὁφ-
θαλμῶν ἀσθησιν καταστήσει· Πλάτ. Κρατ.

430· οὕτως 'Ομ. «θεοὶ ἦμιν δέξιν τέρας» 'Οδ.
γ, 174· σήμα 'Ιλ. ν, 244· ἡ δὲ εἰλαίς πρω-
τόν ἰδεῖς κλάδον 'Αθήνα· = ἐποίησεν ὁράτον,

ἔκαμε νὰ βλαστήσῃ Εὐρ. Τρ. 799· = φάσμα γυ-
ναϊκὸς Πλάτ. σύμπ. 179· = ὁδωλα, σοφ. 234·

ἐπὶ τεγνητῶν, παριστάνων, κατασκευάζω· «Φει-
δίας δέδεικε τὸν Δία» Λουκ. ἐνύπν. 8 καὶ μὲν

«τοῦλοῦς δεικνύει»· κάμνει· τοῦλοῦς Στob. ἀνθ.
93, 21· 2) διὰ λέξεων φανερόν· γνωστοποιῶ

καὶ ὁ δείξει· «εἰλαστο» 'Ιλ. τ, 332· ὁδόν 'Οδ.
μ, 26· «ἡλίον τοῦνον» Σοφ. 'Ιλ. 217· «θεοὶ ἐρ-
γόν», Τρ. 1240· διδάσκω, μετ' ἀπαρ. Εὐρ. Ἀνδρ.

707· «ὁ λόγος ἀφείλεται δέξει» Πλάτ. Φίλ. 20·
= τὴν ἀλλοθίαν Κρατ. 438· ἀπόκρισις = ἀποκρίνω·

μολιτ, 1337· δέδεικαται = εἶνε φανερόν
ἀποδείχμενον· Φαίδ. 66· ἔχουσι δέξει ὁπόθεν

ἔμεινον τάρτα· Σεν. ἀπομν. 3, 5, 21. Καὶ ἐπὶ κα-
ταγγελητῶν, καταγγέλλω, μνησθῶ, τινά 'Αριστ.

ἱππ. 278· πρὸλ. 'Αντιφ. 2, 2, 1, ἐνθα «δύναμις»
σθῆναι καὶ δειγθῆναι· ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐλέγ-
χασθαι. Πολύβ. ἀκολουθεῖ ἡ μετοχὴ «δεικνύ-
σθω ἐνταῦθα ἐὼν πολέμιος» 'Ιπ. 3, 72· «δείξαν

ἐπιμοιόντες» Θουκ. 4, 73· «ταῦτα οὕτω ἔχοντα»
Πλάτ. νόμ. 7, 822· «παρ' ὅν δὲ δέξω φίλος»·

Εὐρ. Ὀρ. 802· «ἐκπνεύοντα δέδεικαται ἡ ψυχὴ
ἀγῆ· γέννησεν» Πλάτ. νόμ. 10, 896· «οὐ δέξον

πύλλ' ἀναλωτὴς» Δημ. 24, 22 καὶ συγνὰ ἀλ-
λως ἔπεται ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν ὅτι, ὡς, εἰ Θουκ. 1,

76· «= οἷος ἦν» Σεν. ἀπομν. 1, 3, 1· 3) ὁδηγεῖ,
δεικνύει εἰς τινά 'Πρ. 4, 150· «εἰς τι, 5, 49· καὶ

μέσ. 'Ομ. ἔρν. 'Ερμ. 367· 3) ἀρετ. δέξει· =
ὅα ἀποδεχθῇ 'Αριστ. βέτρ. 1250. Μέσ. 1) δει-
κνῶ 'Ιλ. φ, 701· 2) δεικνύμαι, χαίρειν· «τινά

ι, 196· ἐνταῦθα ἀνέχουσι οὐ τὸν τοῦ παρὰ·
καὶ ὑπερτ. δειδέκτα 'Ιλ. ι, 224, «δείχατο»

«δείχεται» μέθοδος· 'Οδ. η, 72, δειδέχατο
«τοὺς μὲν κωμικοὺς δειδέχατο» 'Ιλ. ι, 671·

πρὸλ. δειδίσκωμαι, ὀστανδῶ, μοιήτρο.

Δεικνύω· δεικνῶμι 'Ψα. ἔρ. 419· = δεικνύει
Στob. ἀνθ. 93, 21· καὶ ἐν παλαιῇ ἐνισχυῶ «δει-
κνύουσι» Σεν. Ἀν. 6, 2, 2· 88· ἐπιδεικνύω.

Δεικτέον, ὅ· ἐπὶ ὁ. πρόκειται πρὸς τὸ εἶναι·

Δεικτερίδας, ἄδης, ἡ· γυνὴ ὁποκρινομένη ἐν
τῷ θεάτρῳ, γυνὴ κοινῇ, δημοσίᾳ 'Αθην. 13, 576.

Δεικτερίον, τό' 1) «τόπος τῆς Σάμου, ὅτι ἐν
αὐτῇ ἡ 'Αθηνᾶ διέγραψε τὴν κεφαλὴν τῆς Γορ-
γύως δεικνύουσα τῷ Περσέϊ, ὅτε αὐτὸν ἀπέστα-
λεν ἐπὶ τὴν γοργοπολίαν παρὰ τὴν δειξίν οὖν

δεικτερίον» Μ. 'Ετ. σ. 261, 9· 2) λέγεται δὲ
οὕτως ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐπιδεικνύνται οἱ λέγοντες,

τοῦτο ἐστὶν ὁ ἄμβων ἥτοι τὸ ἀκροατήριον·
Βασίλ. Σάλευκ. περὶ ἀγ. θέλ. 2, 27.

Δεικτής, ου, ὁ· ὁ δεικνύων, παριστάνων τι·
= δικαιοσύνης 'Ορφ. ὕμν. 7, 16.

Δεικτικὸς, 3· ὁ χρησιμεύων πρὸς δειξίν ἢ ἀπὸ
δειξίν μὲν. γρ. οὐδενισιν, demonstrativus.

Δεικτικῶς, ἐπὶ. μετ' ὅσον δεικτικόν· «δεικτι-
καὶ ἀντων.» καὶ δεικτικῶς προεργάζεσθαι· Φώτ.

Δεῖλα, θεωρ. ἡ· δειλῆ.

Δειλαίνω· δειλιῶ, εἶμαι δειλὸς 'Αριστ. ἡθ. 2,
6, 5, 13 καὶ μὲν.

Δεῖλατος, 3· δειλός, ἀναλκῆς, δυστυχής, ὁ-
φλιος Δίσχ. Νο. 517· = νόσος Σοφ. Τρ. 1022·

«δειλαται Θεόκρ. 4, 13· «δειλατε, 4, 60·
«δειλαίη φρένες» Στob. ἀνθ. 8, 10 καὶ Δίσχιν.

1, 172, ὑπερθ. Λυσ. 24, 23. Σύνθεσις ἐν μὲν.
παλαιῶς Λουκ. (ἡ παραλλήλως ἐνίστη βραχεῖα

'Αριστ. ἱππ. 139), miser, infornatus.

Δειλασιότης, ητος, ἡ· ἀθλιότης, δυστυχία Σχόλ.
'Αριστ. ἱππ. 1148.

Δειλακρινός, ὁ, 'Ετ. Γ. ἀντὶ

Δειλ· ακρίων, ὠνος, ὁ· ἀθλιώτατος, ἀθιοθρή-
νητος, ἐπὶ πρωτονήτειος, μετὰ συμπαθητικῆς

ἐκφράσεως· 'Αριστ. ἐρ. 193, ἐρ. τοῦ

Δειλακρος, 3· λίαν δειλός, ἀθλιώτατος· 'Αριστ.
πλ. 973, τὸ θηλ. 'Αθην. 15, 697.

Δειλ· ανδρῶν· εἶμαι δειλὸς· ἴως.

Δειλ· ανδρία, ἡ· δειλία, ἀνανδρία μὲν.

Δειλ· ανδρος, 2· δειλός· ἀνθρωπος, ἀνανδρος
'Αρχιδ. 1, 74, 24.

Δειλαρ, δειλατος, τό' δειλαρβήλλ, ἀποσπ. 458.

Δειλατο· οὕτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος ἐν 'Οδ.
η, 289 ἀντὶ δόξατο = ἔκλιπε πρὸς τὴν δειλῆν.

Δειλη, (συγγ. τῷ εἴλη τῆς Βουτμ. λεξ. 2, σ.
191), ἡ· ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος τῆς ἡμέρας,

ὅτε «ἡ εἴλη τοῦ ἡλίου ἐνδέει» Εὐστ. ὅτε δια-
δίδεται ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, αἱ πρῶται μετὰ

μεσημβρίαν ὥραι, ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος
μέχρι τῆς ἀρχομένης ἑσπέρας· «ἔσπειται ἡ ἡμέρα

ἡ δειλὴ ἡ μέσον ἡμαρ» 'Ιλ. ο, 111· διακρίνεται
δεῖλη πρῶτα καὶ δεῖλη 'Πρ. 8, 6, 7, 167·

καὶ πρῶτα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὴν 12 ὥραν
τῆς μεσημβρίας (μετὰ ἑκτὴν ὥραν Μοτ.)· ὅλῃα

δὲ ἡ ἀμφὶ τὴν ἐνῆτην καὶ δεκάτην, ἡ ὥρα
3—4 μετὰ μεσημβρίαν Β. 'Αν. σ. 54· πρὸλ.

Θουκ. 8, 26, Δημ. 27, 9. Παρὰ τοῖς ἀπὸ καὶ
ἰδ. μὲν. δειλὴ λέγεται ὁ περὶ τὴν ἑσπέραν χρό-
νος καὶ αὐτὴ ἡ ἑσπέρα· «δειλὴ ἡ ἡμέρας μελεῖται»

Πλάτ. «δειλὴ ὁλῖα ἡ περὶ δούαν ἡλίου» Πασχ.
«περὶ δειλῆν» = πρὸς τὸ ἑσπέρας Θουκ. 4, 103·

— ὅλῃαν, 3, 71· «περὶ δειλῆν ἑσπέραν» 'Ηρωδ.
3, 12, 16· δειλῶν Θεόκρ. 10, 5· «μέχρι δειλῆς
ἐξ ἑωθινῶν» Σεν. 'Ελλ. 1, 1, 3· ὁ Σύνεσιος·
λέγει καὶ «δειλὴ ἑω» = πρῶτα.

Δειλήμων, ὠνος, ὁ, ἡ· δειλός, 3· γρ. δειλῶ-
μων, εἰδήμων 'Ψαχ. γλωσ.

Δελία, ἡ φόδος, ἀνδρογία Θουκ. 1, 112, ἀντίθ. ἀνδρεῖα, καὶ θρασυῖς Πλάτ. Τιμ. 87.
 Δελιαίνω· ἐμπνέω δελίαν, κάμνω δελόν, φοβίζω ἄρ. λεξ.
 Δελιάσις, εἰς, ἡ τὸ δελίαν, δελία· μέλ-
 λησις καὶ δελιάσις· Πλούτ. Φάβ. 17.
 Δελιάσω· εἶμαι δελός, αἰσθάνομαι δελίαν Δ.
 Σικ. 20, 78· πρόβλ. ἀποδελιάω.
 Δελινός, 3· ὁ ἀνηκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ)
 τὴν δελίαν, ἐσπερινός, βραδυνός Σχολ. Σοφ.
 Αἴ. 255· «δελινὸν ὡς κατέδραρον» Θεόκρ. 21,
 39· «τὸ δελινὸν δηλ. βρώμα» = τὸ μεταξὺ ἀ-
 ρίστου καὶ δείπνου, (merenda), promeridianus.
 Δειλο-καρδίας, 2· δειλὸς τὴν καρδίαν, ἀναν-
 δρος, ἀτολμος Βυζ.
 Δειλο-καρδίως, ἐπὶ, μετ' δελίαν καρδίαν Βυζ.
 Δειλο-κορμπεύω Σουΐδ. ἡ δροβότ. δειλοκοπέω
 «ἐξαπατῶ σκίφ καὶ κόμην» Πούχ. - δειλοκο-
 πῆτας = ὁ τοῖς ἑαυτοῖς κόμπους δελιάντας Σουΐδ.
 ὁ διὰ τῆς κομπορρημοσύνης του φοβίζων, ἐμ-
 πνέων φόβον.
 Δελόομαι· δελίω, γίνομαι δελός ἄρ. λεξ.
 Δειλο-ποιός, 2· ὁ κάμνων δελόν Σχολ. Σοφ.
 Τρ. 1028.
 Δελός (δελῶ) 3· α) φοδητάρης, ἀνάνδρος, ἀν-
 τίθ. ἔλκιμος Ἰλ. ν. 278· συχνὰ παρὰ Πλάτ.
 καὶ ἀττ. ἀντίθ. καὶ θρασυῖς Ἀθην. 3, 35· καὶ
 μετὰ γεν. «σμίμβος-οὐδὲ μισγῆς δελός» Ἀνθ.
 11, 410· κατὰ Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 2, 7· δελός =
 ὁ πάντα φεύγων καὶ φοδούμενος καὶ μηδὲν ὑπο-
 μένων· - πρὸς τι Πλούτ. καὶ μετ' ἄπαρ. Ἀνθ.
 8, 232· καὶ ἐπὶ πραγμάτων· - λόγοι Εὐρ. - φό-
 βος, βίος Πλάτ. «τὸ δελόν» = ἡ δελία Εὐρ. 6)
 οὐδένος φότος, οὐτιδανός (κατὰ τὸν Nitzsch Ὀδ.
 9, 351 κερ. ἀδύνατος καὶ ἐπομένως ἔξιος περι-
 φρονήσεως)· «δελός καὶ οὐτιδανός» Ἰλ. α. 243·
 «δελὰ δελῶν ἐγγυῖ» Ὀδ. 9, 351, ἀντίθ.
 ἐπὶ λῶδς, ἀγ' αἰθός, ἀμείνων Ἡσ. ἀποστ. 55·
 «δελὰ κέρδη» Σοφ. Ἀντ. 328· - ἔργα Θεογν.
 γ) δυστυχής, ἀθλίος, δελίσιος, δόλιος ἐπὶ συμ-
 παθητικῆς ἐκφράσεως· - γῆρας Ἡσ. ἔρ. 113·
 «ὦ μοι ἐγὼ δελός» Ὀδ. ν. 299· «δελὸι βρο-
 τῆς» Ἡσ. ἔρ. 684· «ἃ δελὲ, ἃ δελιοὶ» συνήθεις
 προσωπῆσεις Ὀμ. «ἃ δελὲ ξεινων» = πτωχὴ
 ἔνεε Ὀδ. 5, 361· - νέκυες Θεόκρ. 16, 43, timi-
 dus, ignavus, miser.
 Δειλότης, ἡτος· ἡ δελία Ἡσυχ.
 Δειλό-φθονος, 2· δελός καὶ φθονερός Πο-
 λέμ. φυσιογν. σ. 210.
 Δειλο-ψυχέω· εἶμαι δειλόψυχος Ἡρ. 7, 229,
 ἀμφ. γρ.
 Δειλό-ψυχος, 2· μικρόψυχος, δειλός Ἰώσ.
 Δειλόω· κάμνω δελόν· - δελιωθεῖς = δελιάσας,
 φοβηθείς Διοδ. 20, 78, ἀμφ. γρ. ἴδε δελίομαι.
 Δελίως, ἐπὶ, μετ' δελίαν, μετ' φόβον Πολύβ.
 Δεῖμα, (δεῖω), τό· φόβος, τρόμος, ἐκπληξίς
 Ἰλ. ε. 682· «φόβοι καὶ δέματα» Θουκ. 7, 80·
 φόδητρον Ὀρφ. Ἀργ. 929· ἀνδράσι Ἀνθ. 6,
 220· - τέρας Αἰσχ. Χο. 481, metus, pavor.
 Δειμαίνω, μ. ανώ· 1) φοδοῦμαι, ἀδμονῶ
 Ὀμ. 5 μν. Ἀπολ. 404, Ἡρ. 3, 51· - τι Αἰσχ.
 Ικ. 70· - περὶ τινι Ἡρ. 8, 99· - ὑπὲρ τινος, 8,
 140· ἀμφὶ σοί Σοφ. Οἰ. Κ. 492· - μὴ Ἡρ.
 1, 165· μετ' ἄπαρ. Εὐρ. Ῥήσ. 933· «πῶτος

δειμαίνει» Ἀνθ. 9, 143· 2) φοβίζω Αἰσχ. Πέρσ.
 592· παθ. Κ. Σμ. 2, 499, timere.
 Δειμαλέος, 3· α) ὁ φόβον αἰσθάνομενος, ὁ
 φοδούμενος· - αὐτὸς Μοσχ. 2, 20· - πτωχὸς Ὀπ.
 6) ὁ φόβον ἐμποῶν, φοβερός· - κεραυνός Βάτρ.
 289· - μαχρός Θεόγν. 9, 1128.
 Δειμαλέως, ἐπὶ, μετ' φόβον Χρ. Σιδ. 1, σ. 176.
 Δειμάτιος, δ' ἐπὶ τοῦ Διός, ὅστις ἐμπνέει
 φόβον Δ. Ἀλ. ἀρχ. 6, 90.
 Δειμασθαί, μ. ἀορ. ἀπαρ. τοῦ δέμομαι.
 Δείματο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. α. τοῦ δέμω Ὀδ. 5, 8.
 Δειματηρός, 3· φοβερός Ἀπολλ. π. συντ. σ. 181.
 Δειματῶεις, εἰσα, εν, 3· περίφοβος, φοβισμέ-
 νος· - ἔλαφος Ἀνθ. 9, 244.
 Δειματο-ποιός, 2, Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 69, ἀντί
 Δειματο-σταγής, 2· ὁ ἐνστάζων, ἐμπνέων
 φόβον· - ἄρκτος Αἰσχ. Χο. 819 δ. γρ.
 Δειματόω· ἐμπνέω φόβον, φοβίζω Ἡρ. 6, 3,
 Ἀριστ. καὶ μετγν. Παθ. φοδοῦμαι, τρομάζω
 Αἰσχ. Χο. 832, terrifico, pesterrefacio.
 Δειματώδης, 2· φοβερός, ἐμπνέων φόβον
 Πούχ.
 Δειματώσις, εἰς, ἡ· φοβέρισμα, φοβερισμός
 Σχολ. Λυκόφρ. 1182.
 Δειμωμεν, π. ἀντί δειμωμεν ἀορ. ὑποτ. τοῦ
 δέμω.
 Δειμός, δ'· φόβος ἐν τῇ Ἰλ. προσωποποιη-
 μένος ὡς ὑπέρτης τοῦ Ἀρεος Ἰλ. λ. 37· κατὰ
 δὲ Ἡσ. θε. 934 υἱὸς αὐτοῦ.
 Δεῖν, ἀπαρ. (ἡ καὶ ἀττ. μετ.) τοῦ δεῖν.
 Δεῖνα, δ, ἡ, τό, γεν. δεινός, δοτ. δεινί, αἶτ.
 δεινα, πλ. δεινές, ἐνίστα ἄκλ. Ἀριστ. θεσ. 622,
 ἕνας κάποιος, ὁ τὰδε (λατ. quidem), ὃν δὲν θέ-
 λει τις νὰ ὀνομάσῃ Ἀριστ. βάτρ. 918· καὶ παρὰ
 ῥήτορας «οἱ δεινές» Δημ. 24, 280· - τὸ δεῖνα
 = τὸ τέτοιον, τὸ δεῖνα πρᾶγμα εἶναι ἐκφρασίς
 κοινῇ, ἣν μεταχειρίζοντο οἱ Ἕλλ. ὅτε αἰφνίς
 ἐλεγόν τι ἵνα μὴ λησμονήσωσιν αὐτὸ ἡ δὲ ἐν
 ἐνεθυμῶντό τι Ἀριστ. Λυσ. 921. Κατ' εὐφημ.
 σημαίνει καὶ πένος, εἶρ. 867, Ἀχ. 1149.
 Δεινάζω· δεινοπαθεῖν, ἀγανακτῶ ἄρ. λεξ.
 Δειναρχος, δ'· γνωστός ἀρχαίως ἀττ. ῥήτωρ
 ἀκμάσας 360—319 π. Χ. καὶ σύνθηρ. κύρ. ὄν.
 Δεγεύειν· καλεῖν βουλευέσθαι Ἡσυχ. ἔσφ.
 γρ. ἀντί δινεύειν.
 Δεινέω· δινέω Ἡσυχ.
 Δείνη· δίνη, «ἡ τῶν ὑδάτων συστροφή» Ἡσυχ.
 Δεινιάδης, ὄμρ. Δεινιάδας, ου, δ'· Σπαρτιά-
 τής τις Θουκ.
 Δεινιάς, ου· Ἑλλ. ἀρσ. ὄν. Θουκ. Ιδ. συγ-
 γραφεὺς τις Πλούτ. καὶ Εὐστ. σ. 1207, 10 ὁ
 ἐφευρετὴς τῆς Δεινιάδος.
 Δεινιάς, ἄδος, ἡ· εἶδος ὑποδήματος ἀνδρῶν
 Ἡσυχ. κατ' ἄλλ. = δεινός, εἶδος ποτηρίου Ἀ-
 θην. 11, 476.
 Δεινίς, ἰδος, δ'· νικητὴς τις ἐν τοῖς ἐν Νεμέῳ
 ἀγῶσι Πίνδ. Ν. 8, 26.
 Δεινο-εῖης, ου, δ'· δεινός, ὁ φοβερὰ ἰσχυ-
 ρὸς Ὀρφ. Ἀργ. 63, διόρθ. αἰνείτης.
 Δεινο-επής, 2· ὁ δεινός (σκληρὸς) λόγους
 λέγων Σχολ. Ἰλ. 9, 209.
 Δεινο-κοπέτης, δ'· ὁ κατὰ πράγματα ἐργαζό-
 μενος, καλοποιὸς Μοσχ. 7, 7.
 Δεινο-κ' ἔθεκτος, 2· ὁ δυσκόλως ἢ μετὰ θυ-

νάμειος κρατούμενος, δυσκάθεκτος· φύσις Ὀρφ.
Ὀμν. 9, 6.

Δεινο-κράτης, ου, δ' Ἑλλ. κῆρ. ὄν. Πολύδ.
Δεινο-λεχτής, 2' ὁ δυνάστης ἐν τῷ γάμῳ του
Ὀρφ. Ἀργ. 904, διδρβ. αἰνολεχτής.

Δεινός-λινος, δ' ὁ δεινὴ εἰκαρμένη ἐφορμή-
ντος, διδρβ. αἰνολίνος Ἀνθ. Παλ. 7, 527.
Δεινο-λαγέσμαι· μ. ἥσονται, μέσ. ἀποθ. κά-
μνω, παριστῶ τι φοβερόν (δεινόν) διὰ τῶν λό-
γων, ἐλκενολογῶ τὴν κατάστασίν μου, παρα-
πονοῦμαι πικρὰ Ἦρ. Πλούτ. ἐδεινολογουν·=ἐ-
σχετλιάζων, δεινὰ πεπονθέναι· ἔλεγον· ἀρ. λεξ.
Δεινο-λογία, ἡ· σφοδρὸν παράπονον, ἐλκενολο-
γία·=δεινολογίαν διατίθεσθαι·=δεινολογη-
σις Πολύδ. 33, 5, 3.

Δεινομάχη, ἡ· ἡ γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτ.
τοῦ Ἀλκιβιάδου Πλούτ.

Δεινο-λόγος, δ'· μεγάλωνος, υπερβολικός
εἰς τοὺς λόγους ἀρ. λεξ.

Δεινό-μαχος, ὁ· Σταϊκός, φιλόσοφος Λουκ.
Δεινο-μίνης, ους, δ'· πατήρ τοῦ Ἰέρωνος καὶ
Γέλωνος ἐκ τῆς Αἰτίας τῆς Σικελίας Πίνδ.
Ἦρ. καὶ σύνθ. Ἑλλ. κῆρ. ὄν. Παντ.

Δεινό-μαρτος, 2' ὁ ἔχων δεινὴν (φοβεράν)
μορφήν Βυζ.

Δεινο-πάθεια, ἡ· βιὰ πῦθος καὶ τὸ ἐπὶ
τοῦτου παράπονον ἀρ. λεξ.

Δεινο-παθῶν ὑποφέρει δεινὰ, παραπονοῦμαι
διὰ τὴν πῦθός μου πικρὰ Δημ. 40, 53' ἐπὶ τινὶ
Δ. Σικ. 19, 75, indigne patior.

Δεινο-παθής, 2' ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων
καὶ πικρὰ διὰ τοῦτα παραπονοῦμενος.

Δεινο-πάθησις, εως, ἡ· πικρὸν παράπονον
Σχολ. Λουκ. Μακρόδ. 23.

Δεινο-πενθής, 2' δεινῶς πενθῶν Σχολ. Ἰλ.
ω, 721.

Δεινοποιῶ· μεγαλοποιῶ τι ἐπὶ τὸ ἔλεεινότερον
ἢ φοβερώτερον, παριστῶ τι φοβερόν· τι Δ. Ἀλ.
Δεινοποίησις, εως, ἡ· ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον
μεγαλοποιήσις ἑκάλλ.

Δεινό-πους, πουν, γεν. ποδός, 2' ὁ ἔχων δει-
νός, φοβερούς πόδας· ἀρὰ Σοφ. Οἰδ. τ. 418.
Δεινο-προσ-ωπέω· κάμνω φοβερόν (ἀγρι-
εῶν) τὸ πρόσωπον ὑποθ. Εὐρ. Φοιν.

Δεινός, 3 (δείδω)· ὁ υπερβαίνει τὸ σύνθηρος
μέτρον καὶ ἐμπνέων ἐκπλήξιν καὶ φόβον (Πλάτ.
Λάχ. 198' δεινὰ ἡγοῦμεθα ἃ οὐκ ἐπάρ-
γει) 1) φοβερός, φοβητός, ἀγριος συχνὰ Ὀμ.
ιδ. ἐπὶ τῶν ἀναπερσόμενων εἰς τὸν πόλεμον·
πάλωρα Ἰλ. 6, 321' ἡῖσε δεινόν, λ. 10'
· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευσεν· κτλ.· πό-
λεμος, στάσις Πίνδ. Π. 2, 64'· καὶ φοβερόν
Ἦρ. 7, 120'· πόλεμος Πλάτ. Μενεξ. 242' καὶ
ἐπὶ καλῆς συμ. ὁ ἐμπνέων σέβας καὶ τιμὴν
δεινὴν καὶ αἰδοίην θεός· Ἰλ. σ, 394' 2) ἀπὸ
Ὀμ.· τὸ δεινόν·=ὁ κίνδυνος·=δεινὸν γίγνεται
ἢ ἐστὶ μὴ·=εἶνε φόβος μήπως Ἦρ. 7, 157'· δει-
νότερον τῷ δήμῳ μὴ· Ἀνδοκ. 3, 11'· οὐ δεινὸν
ἐστὶ μὴ·δὲν εἶνε φόβος μήπως Ἦρ. 1, 84' ἀνα-
φέρεται καὶ εἰς τὸ ὄπκ.· δεινοὶ ἔσονται μὴ ἀ-
ποστείωσι·=εἶνε φόβος μήπως ἀποστατήσωσι, 1,
135'·=δεινὸν τι ἡγεῖσθαι·=νομίζειν τι δυνά-
στιαν·=δεινὸν ποιεῖσθαι·=θεοσέειν κακόν, 8, 16'
καὶ συχνὰ καὶ μετ' ἀπαρ. (καὶ ἐνεργ. 3, 14, 5,

41)· δεινὰ ἐποιούντα πάσας τὰς ὀρχήσεις ἐν
ὄπλοις εἶναι·=ἐπομάχων Σεν. Ἀν. 5, 9, 11'
καὶ μετὰ τοῦ εἰ Πλάτ. Ἰππ. μετ' 363' οὕτω
καὶ τὸ «δεινὰ πάσχειν» Δημ. 51, 19' «δεινῶς
φέρειν»· «δεινῶς ἔχειν»·=εὐρίσκεισθαι ἐν δεινῇ
ὁσέτι Σεν. Ἀν. 5, 2, 23'· «δεινὸν καὶ χαλεπὸν
πῦθος» Πλάτ. πολιτ. 308'· «δεινὰ πάσχειν»,
Ἰοργ. 519 καὶ ἄλλως 3) ἔκτακτος, ἰσχυρός,
σφοδρὸς, βίαιος·=σάκος Ἰλ. η, 245'· ἀγορή,
η, 316'· ἔμερος·=σφοδρὰ ἐπιθυμία Ἦρ. 9, 3'
· ἔμερος Πλάτ. Θεαίτ. 169'· ἐπιθυμία, πολιτ.
9, 573'· ὀφρευτής, συμπ. 203'· «δεινὸν ἂν εἴη»
·=ἦτολκεν εἰναι φοβερόν, παράδοξον· Θεαίτ.
181 καὶ συχνὰ παρ' ἄλλοις· καὶ ἄλλογον, Θε-
αίτ. 203'· «δεινὸν πρᾶγμα λέγεις εἰ», Εὐδοκ.
298'· «ἀνὴρ δεινός καὶ ἀτίσθαλος» Ἦρ. 7,
116'· «σοφός καὶ δεινός», 5, 23' ἐντ. δὲ ση-
μαίνει· ἐξαιρέτος· καὶ ἐπὶ καλῇ· σιμασίας Ἰδ.
παρὰ Πλάτ.· ἀκοντιστής, Π. τ. 112'· φύλαξ,
πολιτ. 1, 334'· ἱατροί, ῥήτορες, ἱππεῖς·=οἱ
ἱκανοὶ καὶ ἐνεργητικοὶ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῶν Ἰδ.
δὲ «δεινός καὶ σοφός (ἐπὶ τῶν σοφιστῶν)» περὶ
τινος, Κρατ. 421'· πολλάκις μετὰ ἑλαφρῆς εἰρω-
νίας, ἀντὶ τοῦ φρόνιμος, Φιλ. 39'· καὶ πα-
νοῦργος, πολιτ. 10, 613' ἀντὶ τοῦ ἰδιώτης Δημ.
4, 35'· μετ' ἀπαρ. ἐμπειρός, ἱκανός εἰς τι·
· λέγειν κτλ.· «δεινός· χρηστὸς τοῖς πράγμα-
σιν» Δημ. 1, 3' καὶ μετ' αὐτ.· «τὰ τοιαῦτα δει-
νός» Πλάτ. συμπ. 198'· τοὺς λόγους, τὴν
τέχνην, Εὐδοκ. 301'· «περὶ τὸ δεινόν», πολιτ.
3, 405'· «περὶ Ὀμήρου ἢ περὶ Ὀμήρου»·=ἐμ-
πειρός, γνώστης τῶν Ὀμ. ἐπὶ Πλάτ. Ὑμν 638'
· δεινός ἐν λόγῳ·=ἄογος, 8, 311'· κατὰ χειρὸς
· γίαν Αἰλ. Π. Ἰσ. 31' ἐπὶ ἡθικῆς σημ. ἀντίθ.
τοῦ πανοῦργος· Ἀριστοτ. ἠθ. Εὐδ. 5, 12'
τὸ ἐπὶ δεινῶς σημαίνει· πολλάκις μόνον λίαν,
παρὰ πολὺ· καὶ μετὰ ἐπιθ.· «δεινῶς μέλαινα»
Ἦρ. 2, 76, terribilis, horribilis, formidabilis.
Δεινοθένης, ους· Σπαρτιάτης τις Παντ.
Δεινός, γεν. τοῦ δεινα
Δεινός, ὁ, δ. γρ. ἀντὶ δεινός.
Δεινότης, ητος, ἡ· ἡ ιδιότης τοῦ δεινός, τὸ
φοβερόν, ἡ σκληρότης Θουκ. 3, 59, 64'· εἰρ-
γμοῦ Πλάτ. Φαίδ. 82'· Συνηθ. σημαίνει· ἱκανό-
τητα, ἐπιτηδεύματα, φρόνησιν· «δεινότητες
καὶ σοφίας» Θεαίτ. 176' Ἰδ. ἐπὶ ῥήτορος, ἱκα-
νότης ῥητορικῇ Θουκ. 3, 37 καὶ ἀλλοχοῦ· ἀ-
κριβέστα· ἡ περὶ τοὺς λόγους δεινότης· ἡ· ἡ ἐν
λόγοις δεινότης· καὶ «δεινότης λόγου» Πλούτ.
Πομπ. 77' περὶ Δ. Ἀλ. κρίσις Θουκ. 23, αἰρωσι-
τας, acrimonia, eloquentia.
Δεινο-φύρος, 2' ὁ δεινὰ φέρων Βυζ.
Δεινο-φρων, 2' ὁ δεινὰ φρονῶν, συλλογιστό-
μενος Βυζ.
Δεινοψία, ἡ· δυσκολία εἰς τὸ βλέπειν Ἰπποκρ.
Δεινώ· δεινοποιῶ, κάμνω φοβερόν, μεγαλο-
ποιῶ, μεγαλύνω· ἐπὶ τὸ μέγαν πάντα Θουκ.
8, 74.
Δεινώ, ους· θυγ. Φόρκυος, μία τῶν Γραι-
ῶν Ἀπολλῶ.
Δεινών, ωνος· Σπαρτιάτης τις Σεν. ἱστορικός
εἰς τὴν Φιλίππου ἀμύκτας καὶ συγγραφὰς Περ-
σικῆν ἱστορίαν Ἀθην.
Δεινωπός, ὄν, 2' δεινωπὸς Πα. Σεν. 250.

Δεινός, ἐπὶ ρ. ἢ φοδερὰ, θαυμασίως, καλ' ὕπερ-
βολήν· ἴδε δεινός ἐν τέλει.

Δεινώσεις, εἰς, ἢ· δεινολογία δεινοποιήσεως, με-
γαλοποιήσεως ἐπὶ τοῖς φοδερῶτερον, ὕπερβολῇ, Πλάτ.
Φαίδρ. α. 272· εἰδός λευτικοῦ σχήματος· Ἀρι-
στοτ. βῆτ. 2, 21, 25, exaggeratio.

Δεινώτός, 3· δεινωτός· πεποικιλμένος ἐν κύκλῳ,
τατορνευμένος, κυκλωτερής· Ἡσυχ.

Δεινωπικός, 3· ὁ χρησιμεύων πρὸς δεινοποίη-
σιν, ὁ μεγαλοποιῶν τι· ἐπὶ ρ. -κός.

Δεινώψι, ὥπος, ὁ, ἢ (ὥψ)· ὁ ἔχων φοδερὸν
βλέμμα,· φρικώδη ὄψιν, ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων
Σοφ. Οἰ. κ. 84.

Δείξεις, εἰς (δείκνυμι), ἢ· δείξιμον· -δοῦ Πο-
λυδ. 3, 95· -παρέχεται τινας = ἐπιδείξιν παρ.
τ. Ἡρώδ. 1, 15, 5· -καὶ πίστις, 2, 3, 12· -λό-
γων ποιεῖσθαι = δημοσίαν διδασκαλίαν ἢ ἐπι-
δείξιν λόγ. π. 2) ἀπαγγελία καὶ συγὰ ὡς τὸ
ἐπιδείξιν· Ἀθην. 3, 98, ostensio, ostentatio.

Δείξω, μέλ. τοῦ δείκνυμι, ἀόρ. ἀ' δείξα.

Δείος, τό, ἐπ. ἀντὶ δέος· φόβος, μόν. γεν.
δείους· Ἰλ. α, 4 (ὡς τὸ κλέος ἀντὶ κλέος).

Δειπάριον, τό, ὅπου τοῦ δεῖπνον· Ἀθην. 4, 156.

Δειπνίως, εἰς, ὁ· θεὸς τῶν μαγείων ἐν Ἀγαίᾳ
ἀπὸ τῶν δεῖπνων σχῶν τὴν προσηγορίαν· Ἀ-
θην. 2, 39.

Δειπνεῖας, αἰολ. ἀντὶ δειπνήσεως, ὅ· ἐν.
κρίσι. ἀορ. ἀ' εἶπ. τοῦ

Δειπνέω, μ. ἦσα καὶ ἦσομαι Διοδ. Σικ. 11, 9,
παρκ. δεδειπνηκα, συγκκ. δεδειπναμεν, δεδει-
πνάμαι· Ἀθην. 10, 422· δειπνεῖας(;)· 11, 479·
1) προγευματικῶν - -αῖμα δ' ἦοι φαινομένην·
Ὁδ. α, 396· ἐν γέν. τρώγω, ε, 95· δε δειπνή-
κει, ρ, 359· 2) τρώγω τὸ κύριον δεῖπνον, ὅ-
περ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις παρεῖθετο τὴν ἐσπέ-
ραν (ἄλλ. δόρπον καλούμενον Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ.
497, 511), Θουκ. 3, 112· μετ' αὐτ. -εἶπον
Ἥσ. ἐρ. 440· ἀλλότρια Σεν. συμπ. 1, 11· ἀρι-
στον, Κυρ. 1, 2, 11· δεῖπνα Λουκ. νεκρ. 8, 10,
11· ἀπό τινας· Ἀριστ. πλ. 890, coeno, comedio.

Δειπνησεῖω· ἔχω ὄρεξιν νὰ δεῖπνήσω.

Δειπνηστος, ὁ· ὁ κερὸς τοῦ δεῖπνου, τοῦ
φαγ. τοῦ, γραμ. καὶ τὸ δεῖπνον αὐτό· Ὁδ. ρ,
170· δειπνητὸς ὄντων. Νικ. ἤθρ. 761· αἱ
γραμ. τὸ μὲν προταρῦτονον ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ
καιρὸς τοῦ φαγ. τοῦ, τὸ δὲ ὄντων διὰ τοῦ
καιρὸς τοῦ δεῖπνου Σχολ. Ὁδ. ρ, 170, παρὰ
μτγν. δειπνητός, δειπνιατός (ὡς τὸ δαρπιστός).

Δειπνηστέος, ὅς, ἢ· δειπνηστος· Ἡσυχ.
Δειπνητήριον, τό· ἡ ἀλυσία τοῦ δεῖπνου, ἐ-
στιατόριον Πλούτ. Ασκάουλ. 41 καὶ μτγν.

Δειπνητής, οἱ, ὁ· ὁ δεῖπνῶν, ὁ σύνδειπνος
Πολυδ. 3, 57, 7.

Δειπνητικὸς, 3· ὁ ἀνήκων εἰς δεῖπνον· - ἐπι-
στολά· Ἀθην. 4, 128· ὁ ἔχων ὄρεξιν διὰ δεῖ-
πνον, 9, 401· ἐπὶ ρ. -κός· Ἀριστ. Ἀγ. 1015.

Δείπνω, οἱ, μτγν. ἀντὶ δειπνηστος.

Δειπνώσιον, τό, ὅπου τοῦ δεῖπνον, coenula.

Δειπνίζω, μ. ἴσω· δίδω δεῖπνον, φιλεῖω· -τι-
νά· Ὁδ. δ. 555, Σεν. Κυρ. 4, 5, 5· -δειπνόν-
τινα· Ἀθην. 4, 131.

Δειπνίζω, τό, ὅπου. τοῦ δεῖπνον· Ἀριστ. παρ'
Ἡσυχ. ἐν λείξ· οὐ γὰρ ἀκνωθεῖ.

Δειπνιστός, ὁ· δειπνηστός· Μ. Ἐτ.

Δειπνῆτες, ἴδος, ἢ· ἡ ἀνήκουσα εἰς (ἢ χρησιμεύ-
ουσα κατὰ τὸ δεῖπνον)· στολή Δ. Κῆτ. 60, 28.

Δειπνο-θήρξ, οἱ, ὁ· ὁ θηρεύων (κυνηγῶν)
τὰ δεῖπνα, παράσιτος· Φίλων. ἴδε δειπνολόγος.

Δειπνο-κλήτῃριον, τό· προκλητήριον εἰς
δεῖπνον ἔσται. ἔκ. τοῦ

Δειπνο-κλήτῃριος, ὁ· ὁ προσκαλὼν εἰς
δεῖπνον· Ἀθην. 4, 171.

Δειπνο-λογία, ἢ· λόγος, διάλογος, πόνημα περὶ
δεῖπνον· Ἀθην. 1, 4· οἱ περὶ δεῖπνον λόγοι· Ἡσυχ.

Δειπνο-λόγος, 2· ὁ φιλοῦν περὶ δεῖπνου
· Ἀθην. 1, 29.

Δειπνο-λόγος, 2· ὁ λογιῶν (ἐνδερεῖον) τὰ
δεῖπνα, παράσιτος· Ἥσ. ἐρ. 702· δειπνολόγη-
γυνή = ἡ ἀπλῶς ἐνδερεῖουσα τοῖς βρώμασι
ἔσται· Ὁδ. σ. 1508.

Δειπνο-μανής, 2· ὁ μανίαν ἔχων διὰ τὰ δεῖπνα
ὁ μανιακὸς ἐπιθυμῶν τὰ δεῖπνα· Ἀθην. 4, 162·

Δείπνον, τό· 1) παρ' Ὀμ. τὸ πρῶτον τακτι-
κὸν δεῖπνον, συνήθ. τὸ πρόγευμα· κατὰ τοὺς
γραμ. = πρῶτον ἐμδρωμα· πεδλ. Μ. Ἐτ. οὐ-
τως· Ἰλ. 6, 371, Ὁδ. ι, 311 (ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὸ δόρπον = ἐσπερινὸν δεῖπνον· Ὁδ. ι, 291,
311)· ἐν γένει φαγητὸν, τραπέζι· Ὁδ. ρ, 170·
ὁ Nitzsch ἐν Ὁδ. α, 124 ὁρθῶς παραδέχεται
τὴν λέξιν σημαίνουσαν παρ' Ὀμήρῳ τὸ κύριον
δεῖπνον. Καὶ ἐπὶ τροφῆς τῶν ἱππῶν· Ἰλ. 6, 283·
· ὄρνισιν δεῖπνον πέλει· Αἰσχ. Ικ. 801· 2) παρ'
ἀττ. τὸ παρατιθέμενον τὴν ἐσπέραν φαγητὸν
ἢ κύριον δεῖπνον· παρ' Ἀθην. 1, 11 κεῖνται
κατὰ σειράν· ἀριστον, δεῖπνον, δόρπον·
δεῖπνα = δεῖπνον· Ἐρ. Ὁρ. 1008 καὶ μτγν. π.
ἀπὸ δεῖπνον = μετὰ τὸ δεῖπνον ἴδ. πρὸθ. ἀπό·

Δειπνο-πίθηκος, οἱ, ὁ· ὁ δειπνῶν ἐνικα-
πιθηκίζων καὶ ὑποθηκεύων κύλακος τρόπος·
Φρόνιγ. Β. Ἀν. σ. 34, 29· παρσιτος.

Δειπνο-ποιεῖω· ἐτοιμάζω δεῖπνον· Ἀλκίφρ.
2, 1. Μέσ. κάμνω, διατάσσω νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ
δεῖπνον μου, δεῖπνῶ Θουκ. 4, 103, Σεν. Κυρ.
5, 2, 6 καὶ συγνά.

Δειπνο-ποιεῖα, ἢ· ἐτοιμασία τοῦ δεῖπνου Δ.
Σικ. 17, 35.

Δειπνο-ποιός, 2· ὁ τὸ δεῖπνον περὶσκευάζων.

Δείπνος, ὁ· δειπνον μτγν.

Δειπνο-σφοιστής, οἱ, ὁ· ὁ ἐν καιρῷ δεῖπνου
εἰρησοφῶν, ἡ σοφὸς διαλόγος διεξάγων· δει-
πνοσφισται = ἐπιγραφὴ συγγράμματος τοῦ Ἀθη-
ναίου.

Δειπνοσύνη, ἢ· δειπνον· Ἀθην. 4, 131.

Δειπνο-φορία, ἢ· τὸ φέρειν (προσφέρειν,
κουβαλεῖν) τὰ δεῖπνον Πολυδ. 6, 102.

Δειπνο-φόρος, 2· α) ὁ φέρων (προσφέρων, κου-
βαλῶν) τὸ δεῖπνον, ἴδ. ἐν Ἀθήναις αἱ μητέρες
τῶν ἱετῶν παίδων τῶν διὰ τὴν Μινωτάουρον
ἀριστευμένων· δειπνοφόρος· δ' ἐπαλοῦντο καὶ αἱ
παρθένοι αἱ ὡς ἐνδεσθόμενοι νύκτι ἐν τῇ τῶν ἀγα-
φορίων ἑορτῇ Ὑπερείδ. καὶ Λυσ. παρὰ Πo-
λυδ. 6, 102, Πλούτ. Θερ. 23, Β. Ἀν. 239·
β) ὁ περιέχων τὸ δεῖπνον· ἡ κίστη ὀφθαλμῶν
ἢ κίστη δειπνοφόρος· Πολυδ. 6, 13· γ) δει-
πνοφώρα κα' οὐνται καὶ τινα πτηνά· τῶν
δ' ἐρωδιῶν ὁ μὲν πέλλος, ὡς περ εἴρηται ὁ-
χεῖς μὲν χαλεπῶς, εὐρηχάνος δὲ καὶ δειπνο-
φόρος καὶ ἐπαγρος· Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 18· ἢ

δὲ καλουμένη φήγη ἐστὶν εὐτεχνος καὶ εὐδοτος· καὶ δειπνοφόρος καὶ ἥπιος· 34. coenae ferens.

Δειρά, ἡ δειρή, τράχηλος· Ἡσυχ.

Δειρ-αγγής, 2' ὁ σφίγγων τὸν λαιμὸν· Ἀνθ. 6. 179, διόρθ. Bruncck.

Δειράδιον, τό· δέμα τοῦ λαιμοῦ Πολυδ. 2. 235.

Δειρατός, 3' ὁ ἔχων πολλὰς δειράς, βουνώδης· ἄκρα Λουκοφ. 994.

Δειράς, ἄδος, ἡ 1) ῥάχις, περὶ ὁρέων ὡς τὸ αὐχὴν· ἔξοχή, κορυφή, αὐχὴν τραχυλοειδῆ τοῦ ὄρους· Ἡσυχ. Ὀμ. βυν. Ἀπόλ. 281' - πετραία Σοφ. Αἴ. 683, πλ. Ἀντ. 826' 2) = δειρή, τράχηλος Ὀππ. κυν. 1, 180.

Δειράς, ἄδος, ἡ τόπη τῆς Κορινθίας Πaus. 2. 24, 1. 25, 1.

Δείρας, μετ. ἄ. τοῦ δέρω Ὀδ.

Δειρ-αχθὲς ἄμμα ἔδωρον· τὸ βερύνον, ἐνοχλοῦν, σφίγγον τὸν λαιμὸν, τὸ τὴν δειρὴν ἀλγύνον· Ἀνθ. παλ. 6, 179, διόρθ. Δειραγγής.

Δειρή, ἡ 1) λαιμός· Πλ. λ. 26, καὶ συχνά ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων Ὀδ. φ. 458' τοῦ ταρτάρου· Ἡσ. 727' πρὸλ. δέμα 2) = δειράς· συνηθ. πλ. ῥάχις ὁρέων Πίνδ. Ὀ. 3, 28, cervix, collum, iugum montis.

Δειρή, ἡ πρὸλ. καὶ ἀκρωτ. Αἰθιοπίας, καὶ πρὸλ. Ἀθηναίων συμμαχία Στράβ. Στ. Βιζ.

Δειρήτης, ου, ὁ στρουθὸς παρ' Ἠλείοις Ἀθην. 9. 392.

Δείρο-κύπελλον, τό· ποτήριον μὲ μακρὸν λαιμὸν Λουκ. Λεξίφ. 7.

Δειρό-παις, αἰδός, ὁ, ἡ ἡ γεννώμενος ἐκ τοῦ τραχήλου Γοργώ, καθάπερ αἱ γαλαὶ Λυκόφ. 813, 18 Σχολ.

Δείρο-πέδη, ἡ βρόχος ἡ δεσμός τοῦ τραχήλου μετ. torques, collare.

Δείρο-τομέω· ὦ, μ. ἤσω λαιμοτομέω, ἀποκεφαλίζω· τινά· Πλ. φ. 555.

Δείρω· ἐπὶ τόπ. τοῦ δέρω Ἡρ. 2, 39 - δειρε Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 364.

Δείς, δέν, γεν. δένος· τίς, ἐν τῷ οὐδ'. Ἀλκίτας παρὰ Μ. Ἐτ. σ. 639, 3' καὶ κ' οὐδὲν ἐκ δένος γίνονται· Πλουτ. 29 σ. 1109'· μὴ μᾶλλον τὸ δέν ἢ τὸ μηδὲν εἶναι, ἐνθα δέν μὲν σημαίνει σῶμα, μηδὲν δὲ τὸ κενόν.

Δείσζ, ἡ ὕγρασία καὶ κόπρος, ἀκαθαρσία Σουίδ. Κῆστ.

Δείσαλος, 3' βοσκός, βορβορώδης, ἀκάθαρτος. Δυσώδης, βρωμερὸς Κλ. Ἀλέξ.

Δείσ-ζώνω, ὄρος, ὁ, ἡ 1) ὁ φοβούμενος καὶ τιμῶν τὸν ἄνδρα Λίχ. Ἀγ. 154' 2) κύρ. ὄν. Γρύς τις· Πλ. ρ. 217.

Δείσι-δαιμονέω· εἶμαι ἡ γίνομαι δεισιδαίμων, φοβούμενος τοὺς θεοὺς καὶ τὰ θεὰ σημεῖα καὶ μηνύματα Πολυδ. 9, 19, 2.

Δείσι-δαιμόνημα, ατος, τό, ἐκκλ. ἀντὶ τοῦ Δείσι-δαιμονία, ἡ εὐλαδία, φόδος πρὸς τοὺς θεοὺς, ἐν καλῇ σημ. - καὶ θεοφιλὴς βίος Δ. Σικ. 1, 70 - θεῶν, 11, 89' συνήθ. ἐπὶ κακ.

σημ. φόδος ἡ εὐλαδία δεισιδαίμονος πρὸς τοὺς θεοὺς· Πλουτ. Ἀλέξ. 75 καὶ τὸ βέλ. αὐτοῦ παρὶ δεισιδαιμονίας· - πρὸς τὰ ζῶα Δ. Σικ. 1, 83' - ἀγεννὴς Πολυδ. 12, 24, 5' καὶ ἡ στενοχωρία τῆς κακῆς συνείδησεως, superstitio.

Δείσι-δαιμόνας, ἐπίρ. μὲ δεισιδαιμονίαν, ὡς δεισιδαίμων Λουκ.

Δείσι-δαίμων, ὄν. γεν. ὄνας, 2' ὁ φοβούμενος τοὺς θεοὺς· α) ἐν καλῇ σημ. εὐλαδὴς πρὸς τοὺς θεοὺς Ξεν. Κυρ. 3, 3, 58' = φροντίζων τῶν θεῶν· Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11' 6) ἐν κακῇ σημ. ὁ τιμῶν καὶ σέβουσιν δουλικῶς καὶ ἐκ φόδου τοὺς θεοὺς· πρὸλ. Θεόφρ. Χαρ. 23' εἰς δεισιδαίμονα διὰ τοῦ τινος ἐμβάλλειν· Δ. Σικ. 4, 51.

Δείσι-θεός, 2' δεισιδαίμων Πολυδ. 1, 21.

Δεῖται, γ'. ἐν. προσ. τοῦ δέομαι.

Δέκα, οἱ, αἱ, τὰ, ἀκλ. ἀριθ. 10'· οἱ δέκα = οἱ ἄρχοντες οἱ συνήγοροι ὑπὸ τῶν Ἐπαρχιατῶν ἐγκαθιστάμενοι εἰς τὰς ὑποτασσόμενάς· ὅτ' αὐτῶν πόλεις, 18. δὲ οἱ ἀντὶ τῶν 30 τυράνων ἐν Ἀθήναις διοριζόμενοι Ξεν. Ἰσοκ.· οἱ τὰ δέκα (δηλ. ἔτη) ἀφ' ἧδης = λαχόν. ὁράτις πρὸς δόλῳσιν τῶν ἀπηρετησάντων στρατιωτ. ὑπηρεσίαν 10 ἔτη ἀπὸ τῆς ἧδης ἦτοι ἀπὸ τοῦ 20 ἔτους, ὅτε συν.θ. ἐκείνη ἤρχετο Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 23. Δεκά-βαθμος, 2' ὁ ἔχων δέκα βαθμοὺς (σκαλοπάτια) Φίλων.

Δεκα-δάμων, ὄν, 2' ὁ ἔχων δέκα διαστήματα· - τάξις, ἐπὶ τῆς λύρας Ἰων Χίτος ἀποστ. 56.

Δεκά-δαίσιος, 2' ὁ ἀξίων δέκα βόας· Πλουτ. Θεμ. 25.

Δεκά-γλώσσος, 2' ὁ ἔχων 10 γλώσσας Βοζ.

Δεκα-γωνία, ἡ δέκατος βαθμὸς γενεαλογίας, δέκα γενεαὶ κατὰ σειράν Λουκ. Ἐρμῆ. 77.

Δεκα-γράμματος, 2' ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα γραμμάτων Ἀθην. 10, 455.

Δεκά-γωνον, τό· σχῆμα ἔχον δέκα γωνίας Πτολ.

Δεκά-δακτυλῖος, 3' ὁ δέκα δακτύλους μήκος ἔχων Ὀρεϊάτ. σ. 130.

Δεκα-δακτύλος, 2' α) ὁ ἔχων δέκα δακτύλους· γαίρας Δ. Κῆστ. 47, 40' 6) ὁ 10 δακτύλους πλατὺς Ἰνποκρ. Δ. Αἰέρ.

Δεκαδ-αρχέω· ὦ Ἡσυχ. εἶμαι δεκαδάρχικος.

Δεκαδ-άρχης, ου, ὁ σπαν. τόπ. ἀντὶ τοῦ δεκάδαρχος 10. μετ.

Δεκαδ-αρχία, ἡ 1) ἡ διοίκησις (ἀρχηγία) ἐπὶ 10 ἀνδρῶν Ἀρρ. τακτ. 2) ἀξίωμα τοῦ δεκαδάρχου, διοίκησις τῶν δεκαδάρχων Ἰσοκ. 4, 110, Πλουτ. Νικ. 12.

Δεκαδ-αρχικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δεκάρχον ἡ τὴν δεκαδάρχειαν(ς) Σκ. Πουζ.

Δεκαδ-αρχος, ὁ ὁ ἀρχηγός 10 ἀνδρῶν, λατ. decurio Ξεν. Κυρ. 8, 1, 14' ὁ παρὰ Ῥωμ. decemvir Δ. Ἀλ. 10, 60' πρὸλ. δέκαρχος.

Δεκά-δέλτος, 2' ὁ περιεχόμενος, γεγραμμένος εἰς 10 δέλτους (πίνακες, πλάκας)· - γνήσιος Δ. Ἀλ.

Δεκαδέψ, ἐως, ὁ ὁ ἀνήκων εἰς μίαν δεκαδάρχειαν, (decuria) Ξεν. Κυρ. 2, 2, 30.

Δεκαδικός, 3' ὁ διαριζόμενος κατὰ (συγκείμενος ἀπὸ) δεκάδας· - ἀριθμὸς ἐκκλ.

Δεκαδο-όχος, ὁ δέκαδάρχος· οἱ δεκαδοόχοι· οἱ δέκα Ἀρποκρ. decemvir.

Δεκαδύω, ὦ· δωδέκα, δωκαίδεκα, δωδέκα Πίν. Ἡρακλ.

Δεκά-ζωρος, 2' ὁ ἔχων 10 δώρων (παλαιστών) πλάτος· - ἄματτα Ἡσ. ἔρ. 124.

Δεκα-εννέα, δεκα-έξ, δεκα - εκτά μετρ. ἀντί
 ἑννα-καί-δεκα καλ.
 Δεκα-ετηρίς, ἴσας, ἡ' ἢ περιλαμβάνουσα
 χρόνιον διάστημα 10 ἐτῶν· πανήγυρις Δ.
 Ἰ. 57, 24, θηλ. τοῦ
 Δεκα-ετηρὸς, 2' δεκαετής· χρόνος = ἐκ 10
 ἐτῶν Ἰλάτ. νόμ. 6, σ. 772.
 Δεκα-ετής, 2' δεκαετηρὸς· πατρ. Ἰ. 1, 114·
 πόλεμος· Θουκ. 8, 25, 26· ἐπὶρ. - τῶς Τζέτζ.
 Δεκα-ετία, ἡ' χρόν. διάστημα 10 ἐτῶν Δ.
 Ἰ. 1, 71.
 Δεκαετώρ, ἐπὶρ. εἰς διάστημα 10 ἐτῶν, διὰ 10
 ἔτη Τζέτζ.
 Δεκάζω (κατὰ ἀρ. λεξ. ἐκ τοῦ δέχαμαι ἡ
 δέκα, πρόβλ. decuriare) δωροδοκῶ ἰδ. δικάστην
 Ἰσοκ. 8, 50. Παθ. δωροδοκούμεν Ἀυσ. 29, 12.
 Δεκάκις, ἐπὶρ. δέκα φορές· Ἰλ. ι. 137 καὶ
 ἄλλ. συγγρ.
 Δεκα-κέφαλοι, οἱ' οἱ ἔχοντες 10 κεφαλὰς,
 μυθικὴ φυλὴ Τζέτζ.
 Δεκακίς· χίλιοι, αἱ, α' 10 χιλιάδες· Πούχ.
 Δεκά-κλινος, 2' ὁ χωρῶν 10 κλῖνας εὐχου-
 μένων· στέγη Σελ. οἶκ. 8, 13· οἶκος Πολυδ.
 1, 79. Παρ' Ἀριστοτ. Θaum. 58 «κρήνη δ. =
 ἡ ἔχουσα μῆκος 10 κλινῶν.
 Δεκα-κότυλος, 2' ὁ χωρῶν 10 κοτύλας
 Στράβ. 3, 2, 7.
 Δεκα-κύμα, ἡ' δέκα ἀλλήλληλα κύματα,
 Ἀουσ. πρόβλ. τρικυμία.
 Δεκά-κύβητος, 2' ὁ συγκείμενος ἐκ 10 κύβων
 (μελῶν).
 Δεκά-λιτρον, τό· νόμισμα 10 ὀβολῶν, ὡς ὁ
 Κορινθιακὸς στατήρ Πολυδ. 4, 175.
 Δεκά-λογος, ὁ καὶ ἡ' αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ
 Ἑβραϊκοῦ νόμου ἑκαλ.
 Δεκά-μετρος, 2' ὁ συγκείμενος (στίχος) ἐκ
 δέκα μέτρων Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 496.
 Δεκα-μηνιαίος, 3'· χρόνος· Πλούτ. Νομ.
 12 καὶ
 Δεκά-μηνος, 3' ὁ 10 μῆνας διαρκῶν ἡ γινό-
 μενος, δεκαμηνήτικος· ἀνάλαικος Ξεν. Ἰων. 7, 6·
 τὸ κατὰ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 14 ὁ ἐν τῷ δεκά-
 τῳ μηνὶ ἐγρηθὺς καὶ δεκάμηνος· Γέλλ. 3, 16·
 πρὸ δέκα μηνῶν· «δεκάμηνος ἦν ἡ ἀφ' ἧς εἰς τὴν
 ἑπιστρατηγὴν» πρὸ 10 μηνῶν καλ. Ἰ. 9, 3.
 Δεκα-μία Πλούτ. Νομ. 3'· πρὸ δεκαμῖας κα
 λανδῶν Μαίων = ante diem XI Cal. Mai.
 Δεκα-μνατός, 3, Πολυδ. 13, 2, 3, καὶ
 Δεκάμνατος, οὐς, οὐν-οὐν, 2, Ἀθην. 5, 207· ὁ
 ἔχων βάρος, ἀξίαν 10 μνῶν Ἀριστ. εἰρ. 1190.
 Δεκα-μοιρία, ἡ' ἀπόστασις 10 μοιρῶν Πτολεμ.
 Δεκα-μόφορος, 2' ὁ περιέχων 10 ἀμφορεῖς
 Εὐρ. Κύκλ. 386.
 Δεκα-ναῖα, ἡ' στολίσιος ἐκ 10 νηῶν Πολυδ.
 23, 7, 4.
 Δεκα-ανδρικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς δεκάρ-
 χους, decemviralis· ἀρχὴ μετρ.
 Δεκανεία, ἡ' δεκάς Ἀρρ. ταχτ. decuria.
 Δεκανικόν, τό· τὸ μέρος ἐν ᾧ ἴσταντο οἱ δε-
 κανοί, ὅπερ ἦν καὶ εἶδος φυλακῆς Βυζ.
 Δεκανός, οὐ, ὁ 1) ραβδοῦχος, δωροφόρος· 2)
 τίτλος· ἐκκλησιαστικὸς «ἵνα καλῇ τοὺς ἱερεῖς εἰς
 τὰ αὐτῶν δικαίωματα καὶ προτεφείματα» Βυζ.
 Δεκα-οκτώ, οἱ, αἱ, τὰ 18.

Δεκά-παλαι, ἐπὶρ. καιρ. ἀντί τοῦ πρόκαιου,
 πρὸ πολλοῦ, ἰπταίος τοῦ πάλαι Ἀριστ. Ἰππ.
 1150, Ἀθην. 1, 23.
 Δεκα-πέντε, οἱ, αἱ, τὰ 15.
 Δεκα-πενταετής, 2' ὁ 15 ἐτῶν ἑκαλ.
 Δεκα-πηχνατός, 3, γεωμ. καλ.
 Δεκά-πηχυς, εὐς, ὁ, ἡ' ὁ ἔχων μῆκος· ἡ ὕψος
 10 πήγων Ἰ. 9, 81, Πολυδ. 17, 16.
 Δεκα-πλασιάζω· κάμνω τι δεκαπλάσιον μετρ.
 Δεκα-πλάσιος, 3' δέκα φορές· τόσος Ἀυσ.
 19, 35· ἀληθοδόνες δεκαπλάσιαι· Πλάτ. πο-
 λιτ. 10, 615· τὴν δεκαπλάσιον (δὴλ. τιμὴν) κα-
 ταδικάζειν· Δημ. 24, 1051· «δεκαπλάσιον τῆς
 τιμῆς ἀποτινέντω» Πλάτ. νόμ. 11, 914· τινός·
 δεκάκις· μέγιστον τινός· Πολυδ. 22, 5, 15, decuplus.
 Δεκα-πλασίω, οὐος, ὁ, ἡ' δεκαπλάσιος· Σχολ.
 Ἰλ. 6, 488.
 Δεκα-πλασίως, ἐπὶρ. δέκα φορές· τόσον Ἰπ-
 ποκρ. decupliater.
 Δεκά-πλεθρος, 2' ὁ ἔχων ἑκτασίον 10 πλε-
 θρῶν· προτείχισμα Θουκ. 6, 102.
 Δεκά-πληγος, ἡ' αἱ 10 πληγαὶ τῆς Αἰγύπτου
 Κλ. Ἀλεξ. καὶ «τὸ δεκάπληγον» Ἰώα.
 Δεκά-πλοκος, 2' ὁ ἔχων 10 κλωσταίς, 10 φα-
 ρὰς πεπλεγμένους Παῦλ. Αἰγ. 6, 65.
 Δεκα-πλῆξ· οὐς, οὐν-οὐν, 2' δεκαπλήξιος·
 Δημ. σ. 726.
 Δεκά-πολις εὐς, ἡ' ἡ περιέχουσα (συγκείμενη
 ἀπὸ) 10 πόλεις μετρ.
 Δεκά-πορος, οὐν, γεν. ποδός, 2' ὁ ἔχων μῆ-
 κος ἡ πλάτος 10 ποδῶν Ἀριστ. ἑκαλ. 652.
 Δεκα-πρωτεία, ἡ' τὸ ἀξίωμα τοῦ δεκαπρώτου,
 decemprimatus, δημογεροντία.
 Δεκά-πρωτοι, οἱ' οἱ 10 πρῶτοι βουλευταὶ
 πόλεως· τινος κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν εἶδος τῆς διοι-
 κήσεως, δημογεροντες· Ἐπιγρ. 2264 decemprimi.
 Δεκα-ἄρχης, οὐ, ὁ' ὁ ἀρχηγός· 10 ἀνδρῶν Ἰ. 9,
 7, 81· ἴδε δεκάρχος, δεκάδοχος.
 Δεκα-αρχία, ἡ' δεκαδουχία Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 2.
 Δεκα-αρχικός, 3' δεκαδουχικός· γλωσσ.
 Δεκα-αρχος, οὐ, ὁ' ὁ δεκάδοχος, Δ. Ἀλ. 2, 14
 συχνὰ ὡς ὁ γρ' τοῦ δεκαδάρχου, decemvir.
 Δεκάς, ἀδός, ἡ' ἀπόστασις ἐκ 10 ἀνδρῶν, ἰδ.
 στρατιωτῶν Ἰλ. 6, 126, Ἰ. 9, 25, decuria·
 μεταφ. ἐπὶ θεῶν Εὐρ. ἰκ. 219· ὁ ἀριθμ. 10 καὶ
 ἐν γένει ἀριθμός· Ἀνθ. 5, 282· «ἡ ἀττική δε-
 κάς» = 10 ἀττ. ῥήτορες Ἀουσ.
 Δεκά-σωμος, 2' ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ 10
 πρώτους βραχέας) χρόνος· Ἀριστ. Κοίντ.
 Δεκά-σκαλμος καὶ· ἡ' ἔχουσα 10 σκαλμούς
 (συνεκδ. κοπιὰ) Σουῖδ.
 Δεκασμὸς, ὁ' δωροδοκία Δ. Ἀλ. 7, 6, 4, πλ.
 Πλούτ. Κικ. 29.
 Δεκά-σπορος, 2' δεκαετής· χρόνος = ἐν ᾧ
 δεκάκις ἔσπειραν Εὐρ. Τρ. 20.
 Δεκα-στάσιον, (τὸ) χρυσίον τοῦ ἀργυρίου·
 δέκα φορές· τόσον βαρύνον Πολυδ. 9, 76, ὁ.
 γρ. δεκαπλάσιον.
 Δεκα-στάτηρος, 2' ὁ ἔχων ἀξίαν 10 στατή-
 ρων ἡ λαμβάνων μισθὸν 10 στατήρων· Ἀρρ. Ἀν.
 7, 23, 3.
 Δεκά-στέγος, 2' ὁ ἔχων 10 στέγας (πατώ-
 ματα) Στράβ. 15, σ. 730.
 Δεκά-στίχος, 2' ὁ συγκείμενος ἐκ 10 στίχων

ἡ δεκάστιχος = βιβλίον τι τοῦ Ἀγωνος Σχολ.
Πλ. 8, 101.

Δεκά-στυλος, 2' ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς)
10 στύλους Βιτροῦδ. 3, 2, 8.

Δεκά-σύνταξις, 2' ὁ ἐκ 10 συντάξεων συγ-
γείνων Ἡρακλ.

Δεκά-σύνταξις, 2' ὁ ἐκ 10 σχήματα ἔχων Πλούτ.
- στίχοι Δράκ.

Δεκά-σχοίνος, 2' ὁ ἔχων 10 σχοίνων (30
σταδ.) μήκος.

Δεκαταίος, 3' ὁ 10 ἡμερῶν - βρέφος Δουκ. ὁ
γινόμενος τὴν δεκάτην ἡμέραν - ἀναϊρεθέντων
δεκαταίων τῶν νεκρῶν Πλάτ. πολιτ. 10, 614.

Δεκα-ταλάντια, ἡ ποσότης 10 ταλάντων
Πολυδ. 9, 52.

Δεκα-τάλαντος, 2' ὁ δέξιν ἢ βάρος 10 τα-
λάντων ἔχων - λίθος Πολυδ. 9, 53' - δεκατά-
λαντον καταφαγών, 9, 76' - δίκη Αἰσχίν. 2,
99' - θωραὶ Δουκ. Τιμ. 12.

Δεκατεία, ἡ δεκάτεσις, τὸ λαμβάνειν καὶ φο-
νεύειν ἓνα ἐκ τῶν 10 ἀνδρῶν Πλούτ. Ἀντ. 39.

Δεκα-τέσσαρες, α' οἱ 14 μὲν.

Δεκά-τεωμά, τό' τὸ ληρθὲν ἢ δοθὲν ὡς δέ-
κατον Ἀνθ. 13, 25' - ἐξ εὐνῆς, 6, 290.

Δεκάτευσσις, εἰς, ἡ τὸ λαμβάνειν τὸ δέκα-
τον μέρος, ἓνα ἀνδρα ἐκ 10, δεκάτισις Δ. Ἀλ.
1, 24' - χρημάτων, 1, 40, decimatio.

Δεκα-τευτήριον, τό' δεκατολόγιον, ὁ τύπος
ἐν ᾧ πληρώνονται τὰ δέκατα, τελωνεῖον Ξεν.
Ἑλλ. 1, 1, 22.

Δεκατεντής, οὐ, ὁ' δεκατολόγος, τελωνῆς, ὁ
τὴν δεκάτην ἐκλέγων Πούχ. decimatio.

Δεκατεῦω 1) δεκατίζω, λαμβάνω, τὸ δέκα-
τον ὡς μέρος ἢ τέλος (ἐν γένει ἐπὶ αὐτῆς φό-
ρων, ὅστις ἐνομιζέτο μισθός) τινά=λαμβάνω τὸ
δέκατον παρὰ τινος Δημ. 22, 77' 2) λαμβάνω
τὸ δέκατον μέρος ἐν ἀφαιρώμεν αὐτὸ εἰς θεόν
τινά' - δεκατεῖσαι, φησὶν (Δίδυμος), ἐλέγετο
κυρίως τὸ καθιεροῦν, ἐπειδήπερ εἶδος ἦν Ἑλλη-
νικὸν τὰς δεκάτας τῶν περιγινόμενων τοῖς θεοῖς
καθιεροῦν Ἀρποκρ. τοῦτον δὲ δεκατεῖσαι τῷ
θεῷ Πρ. 7, 132' - τὰ χρήματα δεκατεῖσθαι
τῷ Διὶ, 1, 89' - τὰ ἐξ ἄγρου τῇ θεῷ Ξεν.
Ἀν. 5, 3, 9' - τοὺς Θηβαίους τοῖς θεοῖς Πολυ-
δ. 9, 39' - τὰς οὐσίας Ἀθην. 6, 225. Παθ.
τοὺς Θηβαίους δεκατεῖσθαι = νὰ τιμωρηθῶ-
σι, νὰ δώσωσι τὴν δεκάτην Ξεν. Ἑλλ. 6, 3,
20' 3) λαμβάνω ἐκ 10 ἐνόχων ἓνα, ἓνα τὸν τι-
μωρήσω, φονεύσω, δεκατίζω Δ. Ἀλ. ἀρχ. 9,
50, decimatio 4) ἀρκεῖν Πούχ. 1, 24' δεκάξω
B. Ἀν. 235' 6) (ἀστρον.) ἐπιδεκατεῖω Μανθε-
6, 279.

Δεκάτη, (δηλ. μερὶς ἢ μοῖρα) 9ηλ. τοῦ δέ-
κατος 1) τὸ δέκατον μέρος, δέκατον, δεκατία
- τὴν δεκάτην τῶν ἐπιπερδίων ἐξελόντες Πρ.
4, 152' - δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ
ἀπέτισε Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 27' - ἡ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος δεκάτη, 3, 5, 5' τελωνιακὸς φόρος Δημ.
20, 80' 2) ἐσπρὴ τελουμένη τὴν δεκάτην ἡμέ-
ραν μετὰ τὴν γέννησιν παιδὸς τινος, ὅπερ τότε
ἐλάμβανε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ' - τὴν δεκάτην
ἐστίαται ὑπὲρ υἱοῦ = ἐσπράττει τὸ βῆπτισμα
τοῦ υἱοῦ διὰ συμποσίου Δημ. σ. 1016' - θύειν Ἀ-
ριστ. ὄρν. 922' - τὴν δεκάτην ὁ πατὴρ ἐμὸς

ποιῶν τοῦνομα τοῦτο ἔθετο Δημ. 39, 20' - δα-
κὰτῃ προτέρᾳ, ἢ πρὸ εἰκάδος, ὡς ὑστέρᾳ ἢ
μετ' εἰκάδα Πούχ.

Δεκατη-λογέω' δεκατεῖω, δεκατίζω Σχ. Βυζ.
Δεκατη-λογία, ἡ' ἡ εἰσπραξίς τῶν δεκάτων
Πολυδ. 1, 169.

Δεκατη-λόγιον, τό' δεκατευτήριον, τελωνεῖον,
ἐν ᾧ εἰσπράττονται τὰ δέκατα Πολυδ. 9, 38.

Δεκατη-λόγος, ὁ' ὁ συλλέγων, εἰσπράττειν
τὰ δέκατα Δημ. 23, 177.

Δεκατη-μόριον, τό' τὸ δέκατον μέρος, πρά-
γματός τινος Πλάτ. νόμ. 11 σ. 924.

Δεκατη-φόρος, 2' ὁ φέρων τὸ δέκατον μέρος
- ἀπαρχαὶ Καλλ. Δηλ. 278' - Ἀπόλλωνος = ὁ
λαμβάνων τὸ δέκατον μέρος Πανσ. 1, 42, 3.

Δεκατία, ἡ δεκάτη, τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπράτ-
τειν τὸ δέκατον ἐκλ.

Δεκατικός, 3' ὁ περιέγων δέκα' - τετράς δε-
κατικὴ χιλιάς = 40000 ἴσως denarius.

Δεκατισμός, ὁ' δεκατισμός, θημιστ. congruio.

Δέκατος, ἡ, αν, 3' ὁ μετὰ τὸν ἑνάτον ἀπὸ
Ἰου. συνθηστὸς ὡς ἀποροῦντος ἀριθμοῦ εἰς δέ-
κωσις τῆς πληθύνους Ἰου. π. 18' ὅδε δεκάτη.

Δεκατό-σπορος, 2' ὁ δέκατος ἀπόγονος ἐν
τῇ δεκάτῃ γενεῇ - υἱὸς Ἐπιγρ. παρὰ Στράβ.
10, σ. 464.

Δεκατόω' δεκατεῖω, δεκατίζω, ἐπιβάλλω εἰς
τινα δέκατον - τινά Ν. Δ.

Δεκα-τρεῖς, τρεῖς, γεν. ὦν' ὡς καὶ τὰς ἡμῶν
δεκατρία Δημ. καὶ μὲν.

Δεκατ-ώνης, ου, ὁ' ὁ ἀνοούμενος ἢ ἐνοικιά-
ζων τὰ δέκατα Πολυδ. 9, 29, ὡς τὸ τελώνης.

Δεκατ-ώνιον, τό' δεκατευτήριον, δεκατηλό-
γιον Πολυδ. 9, 29.

Δεκα-φύτος, 2' δεκαπλάσιος Καλλ. ἀποσπ. 167.

Δεκά-φυλος, 2' ὁ εἰς 10 φυλὰς διακρούμενος
Πρ. 5, 66.

Δεκά-χαλκον, τό' τὸ βωμικήν δηνάριον, νό-
μισμα συγκείμενον ἐκ 10 χαλκῶν Πλούτ. Κί-
μυλλ. 13.

Δεκαχῆ, ἐπὶ, εἰς δέκα τμήματα - τεταγμέ-
νοι Δ. Κάσ. 55, 24.

Δεκά-χιλοι, αι, α, 3' δεκαχιχίλιοι Πλ. ε, 860.

Δεκά-χορδος, 2' ὁ ἔχων 10 χορδὰς - λύρα
Ἰων. παρ' Εὐκλείδ. ἄρμον. σ. 19' πρὸς δε-
κάδωμον.

Δεκέδαλος, ὁ' βασιλεὺς τῶν Θρακῶν Δ. Κάσ.

Δεκέλεια, ἰων. Δεκελή, ἡ' δημοὶ καὶ χωρίον
Ἀττικῆς Πρ. κάτ. Δεκελεύς, ὁ, Πρ. 9, 73'
ἐπὶθ. Δεκελικός, 3' - πόλεμος = τὸ τελειοῦται
μέρος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου μετὰ τὴν
δωρύωσιν τῆς Δεκελείας (413 π. Χ.) Ἰσοκ.
ἐπὶθ. Δεκελεῖσθαι Πρ. Δεκελεῖσθαι=ἐκ Δεκελείας
Δεκελεῖσθαι λυσ. = εἰς Δεκέλειαν Δεκελεῖσθαι = ἐν
Δεκελείᾳ Ἰσοκ. Στ. Βυζ.

Δεκέλος, ὁ' πῶαν. ὁ θεμελιωτὴς τῆς Δεκελείας
Πρ. 9, 73.

Δεκ-ἐμβόλος, 2' ὁ ἔχων 10 ἐμβόλους Αἰσχ.
ἀποσπ. 129.

Δεκ-ετηρίς, ἰδος, ἡ' δεκαετηρίς, χρονικὸν
διάστημα 10 ἐτῶν Δ. Κάσ. 53, 16.

Δεκ-ετηρὸς, 2' δεκαετηρὸς, ὁ 10 ἐτη διαρκὼν
- μάχη Ἀνθ. 9, 474.

Δεκά-έτης, ὡς, ὁ' δεκαετής, 10 ἐτῶν τὴν ἡλ.

κίαν Πλάτ. Τίμ. 21· «χρόνῳ δεκέται» Πλάτ. νόμ. 3, 682· «πῶνι δεκέταις» Εὐδ. Ἀνδρ. 307. Δεκ-έτις, ἰδὸς θηλ. τοῦ δεκέτης· ἀλτρίς Ἀριστ. Δυσ. 643· - παιδοποιία Πλάτ. νόμ. 6, 784.

Δέκευ, ἰων. ἀντὶ δέχου, προστ. τοῦ δέχομαι. Δεκ-ήτης, εὐρ. ἀντὶ δέχου, 2' ναὺς ἔχουσα 10 πειρὰς κρηπῶν ἢ καθισμάτων κοιμηλατῶν Πολυδ. 16, 3, 3.

Δεκίηται, οἱ φυλὴ τῆς Αἰγυπτιακῆς Στραδ.

Δέχομαι, ἰων. ἀντὶ δέχομαι.

Δεκ-όργυις, 2' ὁ ἐκ 10 ὀργυῶν Ξεν. κυν. 2, 5.

Δεκτέος, 3' ῥ. ἐπιθ. τοῦ δέχομαι Στραδ. 10, σ. 160.

Δεκτήρ, θρασ. δ' δέκτης ἀρ. λεξ.

Δέκτης, οὐ, δ' δεχόμενος, ἐπαίτης Ὁδ. δ, 248.

Δεκτικός, 3' ὁ δυνάμενος, κατάλληλος· νά-βροθῇ, κωμικὸς, ἐπιδεκτικός· τινὸς Ἀριστοτ. πολ. 4, 4, καὶ συχνά καὶ Πλάτ.

Δέκτρο, π. γ' ἐν ἀφρ. ὀριστ. συνηκ. τοῦ δέχομαι ἀντὶ ἐδέξατο Ἰλ.

Δεκτός, 3' ῥ. ἐπιθ. εὐπρόσδεκτος, εὐάρεστος Ἰάμβλ. Ν. Δ. accipit.

Δέκτρια, θηλ. τοῦ δεκτῆρ ἢ δεχομένη· - ξείνων Ἀθην. 13, 594.

Δέκτωρ, ὁρος δ' δεκτῆρ, ὁ ἀναδεχόμενος τ' «δ. νέου αἵματος»· ὁ ὑπερασπιστὴς νεωστὶ χυθέντος αἵματος Αἰσχ. Εὐμ. 195.

Δελαστρεύς, εὐρ. π. δ' δελαστρεύς, ὁ ἀγρεύων μὲ δέλεαρ Νικ. θηρ. 793.

Δέλκαστρον, τό· δέλκαστρον.

Δελαστρεύς, δ' δελαστρεύς.

Δελεάζω, μ. ἄσω (δέλεαρ)· βάλλω τι ὡς δέλεαρ, δολῶναι τὸ ἀγκίστρον· «ῶτον ὡς περὶ ἀγκίστρον δελεάζει» Ἦρ. 2, 70· «τὸ ἀγκίστρον ἰσχυρὰ» = δολῶναι τὸ ἀγκίστρι μὲ σκον Λουκ. - ἐπὶ τινα = μεταχειρίζομαι τι ὡς δέλεαρ κατὰ τινος Λουκ. - τινὰ = δελεάζω, ἐλκύω τινὰ Ἰσοκ. 8, 34· μεταφ. ἀπατᾶ, συλλαμβάνει Πολυδ. 6, 9, 6 καὶ μετγ. καὶ παθ. ῥαστώνη καὶ σχολή δελεάζεσθαι Δημ. 18, 45· - χάριτι Πολυδ. 38, 3, 11· - γαστρί Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4.

Δέσ. ἐλκύω εἰς ἐμαυτὸν Αἰσ. μύθ. 195, inescio.

Δελέαμα, τό· δέλκασμα Σουλδ.

Δέλεαρ, ατος, δοτ. δέλητι Ἰσχυ. (πρβλ. δόλος), τό· δόλωμα, θέλητρον, μεταφ. ἀπάτη Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4· «ἡδονὴ μέγιστον κακῶν δέλεαρ Πλάτ. Τίμ. 69· - σοῦ = διὰ σέ Εὐρ. Ἀνδρ. 263.

Δελε-άρπαξ, ἄρος, δ, ἢ ὁ ἀρπάζων ἀπὸ τοῦ ἀγκίστρον τὸ δέλεαρ· - πέρκη Ἀνθ. 7, 504.

Δελέασμα, ατος, τό· δέλεαρ Ἀριστ. ἱερ. 789.

Δελασμάτιον, τό, ὅποκ. τοῦ δελέσμα Ἀθην. 4, 147.

Δελασμός, δ' τὸ δελεάζειν, συλλαμβάνειν μὲ δέλεαρ, μεταφ. ἀπάτη μετγ.

Δελαστικός, 3, καὶ ἐπρ. - κῶς ὁ πρὸς τὸ δελεάζειν ἐπιτήδειος ἢ χρησίμος, ἀπατηλὸς Κλ. Ἀλ.

Δελεάστρα, ἢ παγίς, δέλεαρ Πολυδ. 10, 166, καὶ

Δελεαστρον, τό· δελεάστρα παγίς Νικοφ. παρὰ Πολυδ. 10, 166.

Δελέιαρ, ατος, π. τό· δέλεαρ Ἀθην. 8, 305.

Δέλετρον, τό· α) δέλεαρ Ὁππ. ἀλ. 2, 431· 2) φανός, ὃν οἱ διωνυκτερεύοντες νέοι ἔχουσιν· Εὐστ. νυκτοφάναρν, κλιπτοφάναρν Ἀθην. 15, 699.

Δελήτιον, τό, ὅποκ. τοῦ δέλεαρ Μ. Ἐπ.

Δελχανός, δ' εἶδος ἰχθύος, ἴσ. ἢ λεβιάς Ἀθην. 3, 118.

Δελλῖτον, τό· ἡ φωλεὰ τῆς δέλλιθος· Πούχ.

Δέλλης, ἰδὸς, ἢ εἶδος σφηκός, ὁμοίως μέλλουσα Πούχ.

Δελματεύς· Δελματεύς Πολυδ.

Δέλος, εὐρ. τό· δέλεαρ Ὁππ. ἀλ. 3, 437.

Δέλιτα, τό, ἄλκ. 1) τὸ τέταρτον στοιχεῖον τοῦ ἔλλ. ἀλφαριθμητικῶν Πλάτ. γεν. δέλτατος Λοδ. Παρ. σ. 30· 2) γυναικίον αἰδοῦν Ἀριστ. Δυσ. 151· 3) εἶδος νήσου καρποφόρου ἢν σχηματίζει ὁ Νετλος κατὰ τὰς ἐκβολὰς του, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ τριγωνοειδούς αὐτῆς σχήματος Ἦρ. 4) χώμα θρήνης ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου Ξεν. Ἀν. 7, 1, 33· 5) νῆσος ἐν τῇ ἐκβολῇ τοῦ Γάγγου, ἥτις καὶ Πατταληνὴ καλεῖται Στραδ.

Δελτάριον, τό, ὅποκ. τοῦ δέλτος Πολυδ. 20, 11.

Δελτία, τό, ὅποκ. τοῦ δέλτος Ἦρ. 7, 239.

Δελτο-γράφος, 2' ὁ γράφων τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) δέλτον μεταφ. - φρήν Αἰσχ. Εὐμ. 272.

Δελτο-ειδής, 2' ὁ ὁμοιάων, ἔχων σχῆμα τοῦ Δ. τριγώνου ἀρ. λεξ.

Δελτόμασι· σημειῶν, γράφω εἰς δέλτον Αἰσχ. ἱκ. 176.

Δέλτος, ἢ 1) πίναξ πρὸς γραφὴν, πινακίδα· ἐκλήθη οὕτως ἐκ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς-τριγωνίου σχήματος· γαλλικὴ Σαρ. Τρ. 683· «-πινάκων ἑστών δέλτοι» Ἀριστ. Θεσ. 778· μεταφ. «μνήμονες δέλτοι φρενῶν» Αἰσχ. Πρ. 791· 2) γραφὴ, γράμμα, ἐπιστολὴ Πλάτ. ἐπ. 2, 312· διαθήκη Λουκ. Τίμ. 22· ποίημα Ἀνθ. 12, 2, 7, 36, pugillares, tabellae.

Δελτόν, ἴδ. δελτόμασι.

Δελτωτός, 3' ὁ ἔχων (πυλωμένος διπλωμένος) σχῆμα Δ., τριγώνου· «τὸ δελτωτόν» = τριγώνον Ἀρχαδ. 123, 26, Ἀρατ. φαιν. 2, 4.

Δελφάκειος, 2' ἐκ δέλφακος, χοιρινός· «πλευρά Ἀθην. 6, 269.

Δελφάκιον, εἶμαι ὁμοιος δέλφακι μετγ.

Δελφάκινη, ἢ δέλφαξ Ἀθην. 7, 277.

Δελφάκιον, τό, ὅποκ. τοῦ δέλφαξ· γουρουνάκι Ἀριστ. Θεσ. 237.

Δελφακίσματι· ἀπὸ δέλφακος (γουρουνάκι) γίνονται μέγας χοῖρος Ἀριστ. Ἀγ. 751.

Δέλφαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ Ἀθην. 9, 874· χοῖρος Ἦρ. 2, 70 καὶ συχν. κομ. Ἀπὸ Ἀριστοτ. = γουρουνάκι, I. Ζ. 6, 18.

Δελφικός, 3, ἴσ. Δελφός.

Δελφίν· δελφίς μετγ. Αἰλ.

Δελφίνη καὶ ἤτιον ὄρν. Δελφόνη, καὶ

Δελφίνης (Δελφόνης), δ' ὁ ὅρις Πύθων, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων Ἀπολ. Πρ. 2, 706.

Δελφίνηρος, 2' ὁ ἀποθλέπων τὸν δελφίνα· δ. πείδιον πόντου· «κατοικούμενον ὑπὸ δελφίνων Αἰσχ. κατὰ διόρν. Ἐρμάν. ἔργ. 5, σ. 151.

Δελφινίω· βουτιά, κολυμβῆ με τὴν κεφαλὴν ὡς δελφίς· - κάρα Λουκ. Λεξίφ. 5.

Δελφίνιος (Δελφίν), δ' ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος Ὁμ. ἔμν. Ἀπ. 495· ἐκ τούτου δὲ Δελφί-

νιον, τδ' 1) ναός τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ δικαστήριον ἐν αὐτῷ τὸ «ἐπὶ Δελφινίῳ» καλούμενον Διμ. 2) εἶδος βοτάνης ἐχούσης «φυλάκρια ἱπποχρίστη, λεπτά, ἐπιμήκη, δελφίνο-εἰδή» Διοσκ. 3, 84' 3) γέωγρ. ὄν. α) φρούριον ἐπὶ τῇ Χίου Θουκ. 6) τόπος τις ἐν Βοιωτίᾳ Στράβ.

Δελφίνας, τὴ ὄν. ἄγωνος Ἐπίσου, ἐπιγρ. ἐλφινίς, ἴδος, ἡ, τράπεζα Δουκ. Λεξίφ. 7, κατὰ Σχολ. «οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπος τοὺς πόδας ἔχειν» ὁ Κοραῆς διορθοῖ δελφίς = δελφίς.

Δελφινίσκος, ὁ μικρὸς δελφίς Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 48 δελφινulus.

Δελφίνο-εἰδή, 2' ὁ ἔχων εἶδος, μορφήν δελφίνος, δελφινόμορπος, Διοσκ.

Δελφινό-σημος, 2' ὁ ἔχων ὡς σημεῖον δελφίνα Λουκασ. 658.

Δελφίνο-φύρος, 2' α) ὁ ἔχων, παράγωγον δελφίνος, πόντου πεδίον Διοσκ. ἀποσπ. 140' β) κεραία ὠπλισμένη μὲ μολυβδίνους δελφίνους (2) Θουκ. 7, 41.

Δελφίς, ἑκας, ἡ δελφινίς τράπεζα = τρίπους, ἡ ἔχουσα πόδας σχήματος δελφίνου Πλούτ. Γ. Πράξ. 2.

Δελφίς, ἴνας, ὁ, μετν. Μύσχ. 3, 37 καὶ Πλούτ. καὶ Δελφί. 1) τὸ γνωστὸν δελφίνι τῆς θαλάσσης ἀπὸ Ὁμ. συνηθέος. 2) πολεμιστήριον μηχανήματα ἐν ναυμαχίαις Ἡσίο. «σιδηροὺν κατασκευάσμα ἡ μολυβδίνον εἰς δελφίνα ἐσχηματισμένον» τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἰστοῦ αἰ ναυμαχοῦσαι ἤρπασαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων καὶ καταδύοντο Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 762' ἐν γένει βίρος ἐκ μολυβδίνου Ὀπκ. ἀλ. 3, 290' «ὁ δελφίς, ὁ καλούμενος κεραίας, ἔστι μηχανήμα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρτάται τῆς νῆος, ὅταν ἡ ἀνεμος πρὸς τὸ ἀντίκειναι ἔλθῃ. Ἰλ. σ. 1221, 20' 3) ἀστερισμὸς τις Ἀρατ.

Δελφίς, ἴδος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Θεόκρ. παρὰ Δελφός.

Δελφίων, ὄντος, ὁ Φιλίστιος Ξεν.

Δελφοί, ὄν, αἱ 1) τὰ περιφραγμένα μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φωκίᾳ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρθναοῦ, πρότερον Πυθῶ καλούμενον Ἰλ. κύρ. πλ. τοῦ Δελφός κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. ὄν. 27, 14 λέγεται Δελφοί, εἴτα δὲ παρὰ Πινδ. Ὁρ. Θουκ. τραγ. καὶ γενικῶς - Δελφοί = Ἰν. Δελφοίς Θουκ. 1, 143' ἐπὶ. Δελφί-κός, 3' - Ἀπόλλων Πλάτ. - ἐστὶν - ἀθλῶς - τὰ διδόμενα ἐν τοῖς πυθικτοῖς ἀγῶσι βραδέτα Σοφ. Ἰλ. 682' - ξίφος = Δελφῶν ξίφος Εὐρ. Ὁρ. 1650' ὁ τύπος Δελφίτης Ὁμ. ὄν. Ἀπολ. 496' 2) πόλις Φωκίδος ὅπου τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν.

Δελφός, ὁ ὁ κάτοικος τῶν Δελφῶν Ἡρ. καὶ ἐπὶ. «Δελφὸς ἄνθρωπος» Εὐρ. Ἀνδρ. 1075' - λαὸς Κελλ. Ἀπ. 98' ὁ γλ. «Δελφίς, ἴδος» Εὐρ. ἐπὶ. - Βίχη καὶ Ἀριστ. Σοφ. - παρθένοι - πύτρα γῆ Εὐρ. 2) κύρ. ὄν. υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Παν-κατ' ἄλλ. τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μαλα-υῆς κληθεὶς οὕτως ἐκ τῶν Δελφῶν Διοσκ. ἀποσπ. 140' 3) πονηρὸς Ἡρ. Μ.

Δελφός, ἡ, ὄν. = δελφὸς Ἡρ. Κορ.

Δελφύνη, ἡ, καὶ Δελφύνης, ὄν, ὁ γὰρ Δελ-υῆς.

Δελφός, ὄν, ἡ ἡ μήτρα τῆς γυναίκος Ἰπποκρ. καὶ μετν.

(ΔΕΛΩ) ἄχρ. θέμ. ἐξ οὗ δέλαιον, δελεῖζω, δό-λος, δηλέομαι.

Δέμα, ἄτος, τὸ, δεσμός, δεσίμων, ταινία, σχο-νίον Πολύδ. 6, 33.

Δέμας, τὸ μόν. ὄν. καὶ αἱτ. 1) τὸ ἀνάστημα (κορμὴ) τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἐκ τοῦ δέμου καὶ οὐχὶ τοῦ δέω κατὰ Πλούτ. παρὰ Στράβ. «ὡς δεδεμένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς βίαν» - καὶ φυῆ Ἰλ. α, 115' - καὶ εἶδος, ω, 376' - συνήθ. μετὰ ἐπὶ. «μικρὸς δέμας» = μικρὸς, κοντὸς τὸ ἀνάστημα. «Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐθῆν» Ὁδ. συνήθ. ἐπὶ ζώων ἀνθρώπων, σπαν. ἐπὶ ζώων, α, 240' ρ, 307' «ἀκέντητον δέμας» Πινδ. Ὁ. 1, 20' ἐπὶ ἰχθύος Ἀλφ. 8, 295' ἐπὶ νεκροῦ Σοφ. Ἀντ. 205' 2) ἐν γένει τὸ σῶμα ἴδ. παρὰ τραγ. περιγραπτικῶς «μη-τρώων δέμας» = μητέρα Διοσκ. Εὐμ. 84' «Δα-νίας δέμας» Σοφ. Ἀντ. 936' «αἰσέτων, Γρ. 904 καὶ συχνά παρ Εὐρ. π. γ. Ὁρ. 107' καὶ μέλιστα «τὸ ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας» ἀποσπ. «ὕλης δέμας» Ὁρρ. λιβ. 266' 3) ὡς ἐπὶ. κατὰ τὸν τρόπον, καθὼς, ὡς λατ. instar «οἱ μὲν μάργαντο δέμας πυρὸς αἰθουμένους» Ἰλ. λ, 596' καὶ συχνά Σοφ. ἀποσπ. 239' 4) τὸ ἀνδρι-κὸν μόριον Ἀθην. 1, 5, corpus, statura.

Δεματικόν, τὸ δεμάτι, δεσμός γέωπ. fasci-culus, vinculum.

Δεμάτιον, τὸ, ὅπου. τοῦ δέμας μετν.

Δέμνιον, τὸ σύνθ. πλ. στρώμα, στρωμνὴ, κατὰ κρεββάτι ἐν Ἰλ. μόν. ω, 644' πολλάκις ἐν Ὁδ. Πινδ. Ν. 1, 3.

Δεμνιο-τήρης, ὄν, ὁ τῆρῶν (φυλάττων, διαμείνων εἰς) τὰ δέμνιά του (κρήνην του), κλι-νῆρης, ἔγκοιτος Διοσκ. Ἀγ. 1424' - πόνος ὀρ-ταλίων, 53.

ΔΕΜΩ, σπαν. ἐν ἐν. Ὁμ. ὄν. Ἐρρ. 87, πα-ρατ. Ὁδ. ψ, 192 καὶ συχνά ὀρρ. εἰδικῶς, δε-μας Εὐρ. Ῥησ. 232 καὶ μέσ. παρὰ πᾶσι δέμα-μαί, παρὰ Θεοκρ. 15, 120 δέμας ἄνθ' - δέμα-ται 25, 24' κτίζω, οἰκοδομῶ - πύργους Ἰλ. η, 337' - τεῖχος, ἡ, 436' - πόλιν, καὶ Ἡρ. β, 10' - ὁδὸν - στρώμα ὁδόν, 2, 124' 7, 200. Μέσ. ὡς ἐνεργ. - οἴκους Ὁδ. ζ, 9 καὶ συχνά - ἄστη, τέμενος Πλάτ. Ἀξ. 367 καὶ μετν. Δ. Ἀλ. 1, 55, extruere, edificare.

Δέν, ἴδα δέλε.

Δενδάλις, ἴδος, ἡ δανδαλῖς, μόν. πλ. = Ieral κρηναί Β. Ἀν. 241.

Δενδύλλω, μόν. μετν. ἐν. Κατὰ τὸν Πολύδ. 2, 52 = ὀφθαλμοὶ παραβάλλειν κατὰ τοὺς γραμ- = δίνειν τοὺς ὀφθαλμοὺς (= ὀφθαλμοῦς), στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου πλαγίως, ρίπτω μματῖς, ἀγριοκυττάζω, στραβοκυττάζω - ὅσα Ἀπολ. Ῥ. 3, 281' Σχόλ. περιδιδέκειν ὅπως καὶ ὁ Σοφ. μετεχειρίσθαι τοῦτο.

Δενδράς, ἄδος, ἡ ἡ ἔχουσα (συγκαμμένη) πολλὰ δένδρα - ὕλαι Νόν. Δ. 3, 252' - χαίτη, 2, 639' - λάχμη 13, 390.

Δενδρεῖον, τὸ, π. δένδρεον Ἀρατ. Φαιν. 1007.

Δενδρεό-Θρεπτον, βέμμα τὸ θρέπτον δένδρα Δ. Δαρ. 8, 52.

Δένδρεον, τό ποιητ. και αρχαιοτ. τόπ. ἀντὶ δένδρον παρ' Ὁμ. εὐχρηστ. μόν. ὁ α. τύπ. - δένδρεον ἢ γ. 152' - δένδρεον, τ. 50 εἶνε δὲ διὰ συνίζήσεως διούλλ. παρ' Ἡρ. συνηθέστ. δένδρεον ἢ δένδρον καὶ Πίνδ. ἰδ. πλ. καὶ παρ' Ἀττ. π. Εὐρ. Βάκχ. 563.

Δένδρεον, ἀντὶ δένδρον, ὅτ. πλ. τοῦ δένδρον. Δένδρῆεις, εσσα, ἐν' πλήρης (σχεπασμένος) ἀπὸ δένδρα, θαυώδης - ἄλσος Ὁδ. ι. 200' - νητος, α. 51 καὶ μτγν. π. - ἄλσαι Θιόκρ. 25, 30 - ἄλσαι Ὀρφ. Ἀργ. 431' - πόθος = πόθος πρὸς τὰ δένδρα Ὀππ. ἄλ. 4, 276.

Δένδριαχός, π. 3' δένδριχός - θυσιή Ἀνθ. 6, 22. Δένδριζω, γίνομαι ἢ ὁμοιάζω μὲ δένδρον, arborresco.

Δένδριχός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δένδρα - καρπὸς Θεόφρ. arboris.

Δένδριον, τό, ὕποκ. τοῦ δένδρον δένδριον Ἀθην. 14, 649, arbuscula.

Δένδριτης, ου, ὁ ὁ ἀνήκων εἰς δένδρον - καρπὸς Θεόφρ. - βάτραχος Ὑσυχ. ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὡς προστάτου τῆς δένδροφυτίας καὶ ἀπειλοῦργας Πλούτ. συμπτ. 5, 3, 1.

Δένδριτις, ἰδος, θηλ. τοῦ δένδριτης - νόμισμα Ἀνθ. 9, 665' ἀμπελος = περιπλεκόμενη εἰς τὰ δένδρα Στράβ. 5, 3, 5 (πρὸς ἀναδένδρις) - γῆ κατέλληλος εἰς δένδροφυτίαν Δ. Ἀλ. 1, 37.

Δένδρο-δᾶτέω ἀναβαίνω εἰς τὰ δένδρα Ἀνθ. 11, 348.

Δένδροδᾶτης, ου, ὁ ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰ δένδρα ἐκκλ.

Δένδρο-εἰδής, 2' ἔχων εἶδος (σχῆμα) δένδρου, ὁμοῖος δένδρῳ μτγν.

Δένδρ-καρπός, 2' καρπὸς δένδρου μτγν.

Δένδρο-κολάπττης, ου, ὁ γλῶσσ. καὶ Δένδρο-κόλωψ, ὁ εἶδος πτηνοῦ, ὅπερ πορεύεται διὰ τῶν τοῦ ὄρου ὕλων, καὶ τῶν προμυκτηρί παῖσι καὶ τοῖς ὥσιν ἀκροῦται Ἐπιφ. φυσιολ. τ. 2, c. 222' ὄρουκολάπττης, ξυλοφάγος, μυρμηκοφάγος καὶ ἄλλως ταυμπλιτάρα.

Δένδρο-κόμης, ου, ὁ δένδρόκομος Ἀνθ. 5, 19.

Δένδρο-κομικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς δένδροκομίαν - σοφία Αἰλ. Ἰ. Ζ. 13, 18.

Δένδρ-κομος, 2' ὁ ἐσθιασμένος, στολισμένος μὲ δένδρα - ὀρέων κορυφαί Ἀριστ. νεφ. 280' - ἐναύλεια Εὐρ. Ἐλ. 107.

Δένδρο-κοπέω δένδροτομέω, κόπτω δένδρα Σεν. ἀπομν. 2, 1, 13' - χώραν = ἐρημίων Δημ. σ. 256' ἴδε δένδροτομέω.

Δένδρο-λάχανα, τὰ λαχανικά αὐξάνοντα ὑψηλὰ ὡς δένδρα Θεόφρ.

Δένδρο-λίβανος, ἢ δένδρον ἐξ οὗ γίνονται τὰ λίβανι γωπ.

Δένδρο-μᾶλ' ἤ, ἢ εἶδ. φυτοῦ, ἢ δένδρο-μολόχα γωπ.

Δένδρον, τό, τὸ κειν. δένδρον ἐν Ἀττ. πεζ. καὶ π. καὶ παρ' Ἡρ. Παρ' Ὁμ. ὅμως Ἡσ. καὶ Πίνδ. πάντοτε δένδρεον πρὸς δένδρος.

Δένδρ-ομαι, μέ. γίνομαι δένδρον Θεόφρ.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρος, τό, ἱων. ἀντὶ δένδρον Ἡρ. 6, 79' ἴντ. (δένδρεα) δένδρη Εὐρ. ἀποστ. Μελανίππ.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

ἡλίστερον ἢ δένδρος ὅπου 2, 75, Πλάτ. Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρ-ομαι, ον, γιν. ονος, 2' ὁ βλέπων τὰ δένδρα - βλάστη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δεξι-Θέα, ἡ νόμος τις, μήτηρ τοῦ Εὐξανθίου
Ἀπολλοῦ. Ἡ. 1. κατὰ τινὰς μήτηρ τοῦ Ῥωμύ-
λου Πλούτ. Ῥωμ. 2.

Δεξι-Θεός, ὁ ποιητὴς τις ἐν Ἀθήναις Ἀριστ.
Ἀγ. 14 ἄρχων τις ἀκριάσας Ὀλ. 98, 1.

Δεξι-μήλας, 2' ὁ δεξιόμενος ὡς θυσίαν πρό-
βασα· ὅμοιος, ἰσχυρά, ἀγάλατα Εὐρ. Ἀνδρ.
129. Φοίν. 632.

Δεξι-νίκος, οὐ, ὁ παράσιτός τις ἐν Ἀθήναις
Ἀριστ. πλ. 800.

Δεξι-ο-δόλος, 2' ὁ βάλλων, ῥίπτων μὲ τὴν
δεξιάν Ν. Δ. 3. γρ. ἀντὶ δεξιολάας.

Δεξι-ό-γυιός, 2' ὁ ἔχων ἐπιδέξια τὰ μέλη τοῦ
σώματος Πίνδ. Ὀλ. 9, 111.

Δεξι-όθεν, ἰσχυρ. ἐκ δεξιῶν Πυθ.

Δεξι-ο-κάθεδρος, 2' ὁ ἐκ δεξιῶν καθήμενος
ἔκκλ.

Δεξι-ο-καπέω· κόπτω τὴν δεξιάν χειρά τινός
Ἰωναν. Μάλ. α. 488.

Δεξι-ο-λάβας, 2' τοξότης, τοξοφόρος, παρα-
φύλαξ, δορυφόρος Ν. Δ. σπῆλαι, satellites.

Δεξι-όμαι· 1) ὁψώνων τὴν δεξιάν εὐχομαι·
ὅσοις Δισχ. Ἀγ. 826· «τὸν δικαστὴν καθ' ἑνα
δεξιουμένην» Ἀθην. 13, 591· 2) τινα· χαίρειν
τινα πᾶν τὴν δεξιάν αὐτοῦ Ξεν. Κυρ. 7, 3,

8, 12. ὑποδέχομαι τινα ἐκτείνων τὴν δεξιάν,
2, 4, 8 καὶ συχνά· καὶ δασπάζεσθαι Ἀριστ. πλ.

573· «στόματι Δουκ. Ἀλεξ. 41 καὶ μὲν
«τις ἡμῶν ἰδὼν τοιοῦτον» ἐπαίνει οὐχὶ δεξιόσε-

σεται» Σοφ. Ἠλ. 965· ἐπὶ ἀποχαρτισμοῦ
Ξεν. Κυρ. 3, 2, 14· «δεξιόσθαι πυκνὴν ἀμυστίν»

= προσφέρειν ποτόν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο Εὐρ.
Ῥησ. 416. Παθ. δεξιόσθαι Πλάτ. πολ. 5, 468.

Δεξι-ός, (συγγ. τῷ δέχομαι, δέχομαι, δέκνυ-
μι, 3) α) ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ δεξιὸν μέρος,

εἰς τὰ δεξιά, κοιν. δεξίς, ἀντὶ ἀριστερός, λαϊκός
Ὀμ. καὶ μὲν πάντες· «αἰετός δεξιός· ἀίψας»

= πετάξας πρὸς τὰ δεξιά Ἰλ. ω, 320· «ἐπὶ δε-
ξιά καὶ ἐπὶ δεξιόφιν» = πρὸς τὰ δεξιά, η, 238

· τὸ Ἐλλησπόντιον Ἡρ. 6, 37· «ἐπὶ τὰ δεξιά»,
2, 36· «τὰ ἐπὶ δεξιά» Πλάτ. συμ. 177· «ἐκ

τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά» Τιμ. 77, εἰ, δε-
ξιά, 43· «εἰς τὰ δεξιά χειρὸς» Σοφ. ἀποσπ.

527· «ἐπὶ δεξιῇ χειρὸς» Θεόφρ. 25, 18·
«κατὰ δεξιά χειρὸς» Ἀριστ. φαιν. 706 καὶ·

δεξιά Πολύβ. 3, 82· τὸ θηλ. -δεξιά· ἄνευ τοῦ
χειρ Ἰλ. κ, 542 καὶ μὲν· «ἐκ δεξιάς» Ἀριστ.

ἡπ. 631, Πλάτ. Εὐθὺδ. 271· «ἐν δεξιά» Ἡρ.
7, 217· «τὰ ἐν δεξιά» Πλάτ. Φαίδρ. 266· καὶ

συχνά, ἰδ. εἰς ὁρισμὸν τόπου· «ἐν δεξιά ἔχουν
Θουκ. συχνά· λαβεῖν, 7, 1· «πορεύεσθαι τὴν

εἰς δεξιά» Πλάτ. πολ. 10, 614· ἐπὶ δεξιά
Ἀριστοτ. ἰδ. ὡς σημεῖον ὁμολογίας, ἐπιβε-

βαιώσεως· «δεξιάν διδόναι καὶ λαμβάνειν» =
δίδειν καὶ λαμβάνειν ὑποσχέσεις, κλείειν πρὸς

ἀλλήλους συνθήκας Ξεν. Ἀν. 1, 6, 6· καὶ
συχνά· φέρειν = μεταφέρειν ὑποσχέσεις, 2, 4,

1· «ἀμύνειν Ἀγης 3, 4· δεξιά = αἱ διὰ χει-
ραφίας ἐπιθεβαίνοντα συνθήκαι Ἰλ. 6, 341·

2) ἐπειδὴ τὰ δηλοῦντα εὐτυχίαν πτηνά καὶ θη-
σχημα ἤρχοντο εἰς τὸν Ἑλληνα μάντιν πρὸς

βορρᾶν ἱστραμμένον (Ἰλ. ν, 239) λέγεται· «ὅριος
δεξιός». ὁ αἰσίων, ὁ εὐτυχίαν ἀναγγέλλων Ὀδ.

α, 160 καὶ συχνά πρόβ. Ἀισχ. Ἡρ. 489, Εὐρ.

Φοίνια. 1189· «ἀετός Ξεν. Κυρ. 2, 1, 1·

βροντή, Κυρ. 7, 1, 3· πρόβ. ἐνδεξίος καὶ ἐπι-
δέξιος· 3) ἐπιδέξιος, ἄσιος, ἐπιτήδειος, ἀγχι-

νους, φρόνιμος, πρακτικὸς, προκομμένος· «δε-
ξίος νότω ἀντίπαλος» Πίνδ. Ἰ. 4, 61· «δεξιό-

τατος ἀρετῶν ὑπαδός», Ν. 3, 8· «ἔθνος δεξιό-
τερον» Ἡρ. 1, 60· «οἱ πολλοὶ κακούργοι ὤ-

τες δεξιοὶ κέκληνται» Θουκ. 3, 82· «δεξιοὶ καὶ
χρηστοί» Ἀριστ. πλ. 387· «δεξιὸς ποιητής,

θεατής», βατρ. 71· «λέγειν δεξιὸν τι» = εὐφρεῖς,
φρόνιμον τι, ἡπ. 96· «δεξιότατα εἰπεῖν» ἔκκλ.

159· «δεξιά καὶ κομψή», νόμ. 1, 634· «περὶ
τὰς δίκας», ἡπ. 225· «τὴν πρὸς τι» = βοήθης

τινος, πρὸς τι Δουκ. νεκρομ. 13, doctus, faustus.

Δεξιό-σειρος, 2, ἱππος· ὁ πρὸς τὰ δεξιά τοῦ
τεθρίππου δεδεμένος παράσειρος ἱππος, ὅστις

δὲν ἦτο ἐξευγμένος ὡς οἱ ὄθο μέσοι ἱπποὶ εἰς τὸν
ζυγόν, ἀλλ' ἔξω αὐτοῦ εἰς σχοινίον (σειράν).

Ἐλαμβάνοντο δὲ ὡς τοιοῦτοι οἱ ἀρίστητοι ἱπ-
ποι, διότι ἐν τῷ σταδίῳ περὶ τὸν χαμπήτρα

διέτρεχον μέγιστον τόσον, χαμπτήμενοι πρὸς
τὰ ἀριστερά· οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Ἀρης Σοφ.

Ἀντ. 140 ὡς ἀνδρείος καὶ ῥωμαλέος σύντροφος.

Δεξι-ο-στάτης, οὐ, ὁ ἐστάμενος πρὸς τὰ
δεξιά, ὁ δὴγός τοῦ ἀριστεροῦ ἡμιχορίου Πο-

λυδ. 2, 161.

Δεξι-ο-στροφῶ· στρέφω καὶ ῥίπτω πρὸς τὰ
δεξιά μὲν

Δεξιότης, ἡτος, ἡ· 1) ἐπιδεξιότης, ἀξιότης,
ἱκανότης· καὶ σοφία Ἡρ. 8, 124, ἀντὶ ἀμα-

θία Θουκ. 3, 37· 2) δεξιότης· καὶ φιλιότης
Πaus. 7, 7, 5, solertia.

Δεξιό-τοιχος, 2' ὁ κωπηλατῶν εἰς τὸ δεξιὸν
μέρος τοῦ πλοίου· ὁ ἐν τῷ δεξιῷ ἑρπύσσων·

Β. Ἀν. σ. 91, 2.

Δεξι-ο-φανής, 2' ὁ ἐκ δεξιῶν φαινόμενος· Πλούτ.
ἡθ. 930.

Δεξιόφιν, ἐπὶ δεξιόφιν· δεξιῶς, δεξιάς Ἰλ.
ν, 308.

Δεξι-ο-φύλαξ, ακος, ὁ ὁ τοῦ δεξιῦ κέρατος
φύλαξ, οὐραγός· Πaus.

Δεξιόχειρος, 2, ὁ. γρ. ἀντὶ δεξιόσειρος Σοφ.
Ἀντ. 140.

Δεξιόκωντος, π. ἀντὶ ἑδεξιόκωντος παρὰ τοῦ
δεξιόσθαι.

Δεξιππος, ὁ· 1) Σπαρτιάτης τις Ξεν. 2) Ἀ-
θηναῖος ἱστοριογράφος τῆς γ' ἑκατονταετ. μ. Χ.

Δεξι-πυρος, 2' ὁ δεξιόμενος τὸ πῦρ· θυμέ-
λαι Εὐρ. ἰκ. 64.

Δέξις, εως, ἡ· δέξιμον, ὑποδοχή· «δέξιν δέχε-
σθαι τινα» Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 1182.

Δεξιτερός, π. 314· 3' δεξιός Ἰλ. α, 501, Πίνδ.
Π. 4, 96· «δεξιτερή» μετὰ ἡ καὶ ἄνευ τοῦ χειρ

= δεξιῇ χειρ Ὀδ. υ, 197.

Δεξι-ώμας, ατος, τό· 1) τὸ προθύμιον δεξιὸν
γενόμενον Εὐρ. Ήκαλερ. ἀποσπ. 15· 2' δεξιό-

σις, χαίρεισμός, φιλικὴ ὑποδοχή Σοφ. Οἰ. Κ.
625, Δ. Κασ. 58, 5.

Δεξι-ώνυμος, 2' ὁ ἔχων δεξιὸν (αἰσίον) ὄ-
νομα· ἀλλὰ παρ' Ἀισχ. ἰκ. 607 = δεξιός· «χει-

ρει» πρόβ. εὐώνυμος.

Δεξιώς, ἐπὶρ. εὐτυχώς, αἰσίως, ἐπιτηδεύως Ἀ-
ριστ. ἔκκλ. 159, Δουκ. Ἀλεξ. 57· «ἔχων πρὸς

τι» = εἶμαι ἐπιτήδειος· Πλούτ. σύμπ. σ. 660.

Δερμάτινος, 3' ὁ ἐκ δέρματος - τροποὶ Ὁδ. 2, 782 - ἀσπίς Ἡρ. 7, 79 - σισύρα Πλάτ. Ἐρωτ. σ. 400.

Δερμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ δέρμα· δερμα-
τάκι Πλάτ. Ἐρωτ. 400.

Δερματίς, ἴδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ δέρμα Φωτ.
ἐπιστ. 241.

Δερματο-μαλάκτης, ου, ὁ· σκυτοδεψός,
βυρσοδέψης Σχολ. Πλάτ. Γοργ. σ. 357.

Δερματο-υργία, ἡ· ἡ κατεργασία, τὸ ἄρ-
γασμα τῶν δερμάτων.

Δερματο-υργικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς δερμα-
τοουργόν - θεραπεία Πλάτ. πολ. 280.

Δερματο-υργός, ὁ· ὁ παρασκευάζων δερ-
ματα, βυρσοδέψης γλωσσ.

Δερματο-φαγέω· τρώγω δέρματα Στραβ.
16, σ. 776.

Δερματο-φορέω· φορῶ δέρματα ὡς ἐνδύ-
ματα Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 324.

Δερματο-φόρος, 2' ὁ φορῶν δέρματα ὡς ἐν-
δύματα Στραβ. 16, σ. 776.

Δερματο-χίτων, ὡνος, ὁ· ὁ φορῶν δερμά-
τινον χίτωνα Σχολ. Λυκόφρ. 634.

Δερματώδης, 2' ὅμοιος δερματί - κάλυμμα
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 13.

Δερμαστῆς, οὗ, ὁ· εἶδος σκύληκος, τρώγοντος
τὰ δέρματα καὶ τὰς σισύρας Σοφ. ἀποστ. 397.

Δερμό-πτερος, 2' ὁ ἔχων δερματώδη πτερά
ὡς ἡ νυκτερίς Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1, 5.

Δερμάλλω· σῶω ὅπως τὸ δέρμα τοῦ πόνου
καὶ ἐκβάλλω τὴν βίλην, ἐκδέρω, Σχολ. Ἀρ. τ.
νεφ. 724, ἴδε δέρω.

Δέρξω, εὖως, ἡ· κύτταγμα Πλουτ. ἡθ. σ. 432.

Δέρον, παρτ. ἀντὶ ἔδερον τοῦ δέρω Ὅμ.

Δέρος, εὖως, τό· δέρος, δέρμα Σοφ. ἀποστ. 16.

Δέρριον, τό, Ἡσίο· καὶ δερρίδιον, τό, Ἀρ-
ποκρ. ὑποκ. τοῦ δέριος.

Δέρριον, τό, (Στ. Βυζ. Δέρρα), τύπος τῆς Λα-
κωνικῆς μένων τῆς Ἀρτίμιδος, ἥτις καὶ Δερ-
ριάνης καλεῖται Πλουτ. 3, 20, 7.

Δέρρις, εὖως, ἡ, καὶ δέρις Διογ. 2, 235 πρὸλ.
δέρρα, δέρος, δέρμα 1) δέρμα Λυθ. 12, 33 2)

δερμάτινον σκέπασμα, ἐπανωφόριον, ἀρ. λεξ.
"γυνὴ μέλαινα δέριν ἡμφιεσμένη" Μ. Ἐτ. 3

δερμάτινον ἢ λινοῦν σκέπασμα ἢ παραπέτασμα
ρίπτομενον ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ μά-
λαστα ἐν πολιορκίαις πρὸς ἐξασθένησιν τῶν

ρίπτομένων βολῶν Θουκ. 2, 75, πελλίς, corium.

Δέρρις, εὖως, ἡ· ἀκρωτ. Θράκη· Πτολ. Ἐπτερον
ἐν Ἀφρικῇ Πτολ.

Δερσάτιον, οὗ· φυλὴ Θρακικὴ Ἡρ. 7, 110.

Δέρτρον, τό· ἐπίπλουν, ἤτρον, περιτόναιον, τὸ
στασιῶδες σκέπασμα τοῦ ἥπατος καὶ τῶν ἐν-
τέρων τῆς κάτω κοιλίας Ὁδ. λ. 5, 49 δερμά-
τινον σκέπασμα = Ἀντρυγ. ἀποστ. 73 - παρὰ

Λυκόφρ. 880 «δέρτρα ὀυλλίγμάτων» = ὄζα
ὀρύμματα, τιμάχη.

Δέρω, ἴων. δέρω, μέλ., δερῶ, ἔδερα, πρὸ.
δέρωμαι, ἔδερα μετ. καὶ δαρβίης Β. Ἀν. 89,

παθ. παρ. δέδαρμαι Ἀριστ. Λυσ. 158 1)
ἐκβάλλω τὸ δέρμα, γδέρω· «μήλα καὶ
βοῦς» Ἰλ. φ. 167 καὶ συχνά 2) δέρνω «ἀσπὸν

δέρναι τινά» = δέρνειν σκληρῶς. Ἀριστ. βίαι.
618 - πρὸλ. δαίρω· «ὁ μὴ δαίρει ἐνδωκεὶς οὐ

(ΕΛΛΗΝ. ΛΕΞΙΚ.)

παιδεύεται· Μένανδρ. μονόστ. 422· πρὸλ.
Πλάτ. Εὐδοκ. 285.

Δέσις, εὖως, ἡ· τὸ δένειν, ἡ σύνδεσις Πλάτ.
Κρατ. 418. ἐν τῇ τραγῳδ. ἡ περιπλοκή, συμ-
πλοκή ἀντὶθ. λόγος Ἀριστοτ. ποιητ. 18.

Δεσμά, τά, ἀνώμα. πληθ. τοῦ δεσμοῦ,

Δέσμα, ατος, τό· δεσμός· πάντος. ἐν πλ. 1)
δέματα, δεσμά Ὁδ. α. 204, θ. 278 2) δέμα

τῆς κεφαλῆς ὡς κόσμημα ἐπισήμων γυναικῶν
Ἰλ. χ. 468.

Δεσμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ δέσμα· μικρὸν δέ-
μα, μικρὰ ταινία Σχολ. Θεοκρ. 4, 18.

Δέσμευσις, εὖως, ἡ· τὸ δεσμεύειν μετγ.

Δεσμευτής, οὗ, ὁ· ὁ δεσμεύων Σχολ. Ὅππ.
ἐλ. 3, 373.

Δεσμευτικός, 3' χρήσιμος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ
δεσμεύειν Πλάτ. νόμ. 8, 847.

Δεσμεύω, δένω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά Εὐρ.
Βίηχ. 616. κάμνω δευάτια ἐκ σταγῶν Ἰσο.

ἔρ. 479· λαμπάδας Πολύδ. 3, 93.

Δεσμεύω· δεσμεύω Ν. Δ. καὶ μετγ. ὡς Ἰλιόδ.
8, 9, οἱ ἄνθρωποι ἀποδοκ. τὴν λῆξ.

Δεσμὴ (καὶ δέσμα), ἡ· δερμάτι Δημ. 35, 34·
«θῶμαι δέσματι τινός» Ἀθην. 14, 652, ἴδ. ἐπὶ
δερματίων σταγῶν Ν. Δ.

Δέσμαμα, ατος, τό· δέμα, δερμάτι Τζέτζ.

Δεσμίδιον, τό, μετγ. ὑποκ. τοῦ

Δέσμιον, τό, ὑποκ. τοῦ δέσμη ἢ δεσμός πλ.
Ἀνθ. 9, 479.

Δέσμιος, 2 καὶ 3 Σοφ. ἀποστ. 217· 1) δερμ.
νος εἰς τὰ δεσμά, δεσμευμένος, αἰχμάλωτος Σοφ.

Ἰσο. Διόδ. 2) ἐνερ. ὁ δεσμεύων, δεσμευτικός·
φρενῶν Αἰσχ. Εὐμ. 296.

Δεσμίς, ἴδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ δέσμη Θεόφρ. Ἰ.
Φ. 9, 16, 2.

Δεσμό-εργος, ὁ, ἡ· δεσμός καὶ βράχος
Μανθ. 5, 133.

Δεσμολύτης, οὗ, ὁ· ὁ λύων τὰ δεσμά μετγ.

Δεσμολύτος, 2' ὁ λευόμενος (ἐλευθερωμέ-
νος) ἐπὶ τὰ δεσμά ἐκκλ.

Δεσμός, ὁ πλ. δεσμοί Ὁδ. Αἰσχ. Πρ. 523, συ-
γχνότερ. δεσμά Ὅμ. ὕμν. τραγ. Ἀριστ. καὶ Ξεν.

1) δέμα, πᾶν δι' οὗ στερεοῦται, δένεται τι στε-
ρεά, τὸ σχοινίον, δι' οὗ δένεται ὁ ἵππος ἐν τῇ

ψάτῃ Ἰλ. ζ. 507, τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύρας
Ὁδ. ν. 100· «ἄγκυρα δεσμός ἀέλλης» Ἀνθ.

6, 27· ὁ ἱμάς τῆς θύρας Ὁδ. ψ. 241. Καὶ ἐν
πεζῇ Πλάτ. Κρατ. 402, καὶ συχνά «δεσμοί

φύλλας συναγωγοί», Πρωτ. 322, ἴδ. τὰ δεσμά,
αἱ ἀλύσεις, τὸ δεσμοκράτειον «οὐδὲν ἄξιον δε-

σμῶν» Ἡρ. 3, 147· «ἐν δημοσίῳ δεσμῷ δε-
θεῖς» Πλάτ. νόμ. 9, 864, καὶ πλ. «ἐν τοῖς δε-

σμοῖς δῆσας», Κρατ. 404· «πληγαὶ καὶ δεσμοί»,
νόμ. 6, 764· «δεσμοὶ γρονθοὶ καὶ ἐμφανέσι κό-

λάζειν» νόμ. 9, 855· «δεσμός καὶ δουλεία»
Ξεν. Κυρ. 3, 1, 24· «δεσμὸν καταγιγνώσκειν»

= καταδικάζειν εἰς δεσμά Δημ. 24, 152· «ὁ
ἐπὶ τῶν δεσμῶν» = δεσμοφυλάξ, ὁ φύλαξ τοῦ

δεσμοκράτειου Λουκ. Τύξ. 29· «ὁ πλ. δεσμός
εἶνε ποιητ. Ὅμ. ὕμν. Ἐρω. 157, Αἰσχ. Πρ.

32· σπανίως. ἐν πεζῇ Πλάτ. Εὐθ. 9· ἀλλὰ
συνήθ. μετγ. Λουκ. Τόξ. 6, Δ. Σικ. 14, 103.

Δεσμό-τριχον, τό· δέμα, ταινία τῶν τριχῶν,
καφίον, καμφοδέσμιον, vitta Ἡσίο.

Δεσμο-φύλαξ, ακος, ὁ φύλαξ τῶν δεσμῶν, τοῦ δεσμοτηρίου Ν. Δ. Λουκ. Τόξ. 30 καὶ μτγν. Δεσμο-χειρ, κίρος, ὁ, ἡ ὁ δεδεμένος τὰς χεῖρας μτγν.

Δεσμός, δεσμεύω, δένω μτγν. ἰδ. ῥίπτω εἰς τὸ δεσμοτήριον Λουκ.

Δέσμιος, τὸ δεσμός, δεσμὸς Αἰσχ. Πέρσ. 731. Δεσμωτήριον, τὸ φυλακὴ (διὰ τοὺς δεσμίους) - ἀνδρῶν Ἑρ. 3, 23. *εἰς τὸν ἀπάγειν Πλάτ.

Γοργ. 486 - εἰσάγειν Δημ.

Δεσμώτης, ου, ὁ 1) οὗτος δεσμιός Ἑρ. 3, 113 καὶ παρ' ἀντ. ἀπὸ Θουκ. 2) ἐπιθ. δεσμευμένος Αἰσχ. Πρ. 119. 3) δεσμοφύλαξ Κρατίν. παρὰ Σουῖδ.

Δεσμοτικός, 3' δεσμευτικός, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ δεσμεύειν, ἑκκλ.

Δεσμώτης, ἰδος, ὁ θηλ. τοῦ δεσμώτης οὗς. Στραβ. 6. σ. 265 ἐπιθ. - ποίμνη Σοφ. ΑΥ. 203 - Μελανίππη Εὐρ.

Δεσπόζω, ὅσω 1) ἐξουσιάζω ὡς ἀπόλυτος ἄρχων - τινός Ὁμ. Ὀμν. Δημ. 365 - θρόνων Σοφ. Τρ. 362 καὶ ἐν κεῖθ' Ἑρ. 3, 142 καὶ ἀπώτ. *ἄρχειν καὶ δεσπόζειν Πλάτ. Φαιδ. 80. ἰδ. ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότου Πολυδ. 2, 73, ἀντιθ. δουλεύειν Πλάτ. πολ. 9, 576. σπανιῶτ. - τί - πόλιν Εὐρ. Ἑρ. μ. 28 καὶ παρ. ὑποτάσσομαι, ὑπακούω *πόλεις δεσποζόμεναι καὶ δουλεύουσιν Πλάτ. νόμ. 4, 713. - ὑπὸ τινος Δ. Σικ. 18, 60. 2) γίνεσθαι κύριος πράγματός τινος - ἱππων Εὐρ. Ἀλκ. 486 - λόγους ἐννοῶ τὸν λόγον Αἰσχ. ΑΥ. 543, dominiot.

Δέσποινα, ἡ 1) οἰκοδέσποινα, οἰκοκυρὰ ἀντίθ. πρὸς τοὺς οἰκέτας, ὑπερέτας τοῦ οἴκου Ὁδ. 5, 127 καὶ συγνὰ - ἄλοχος, γ. 403 - γυνή, η, 317. *δέσποινα ἐν οἴκῳ Πλάτ. νόμ. 7, 808. 2) κυρία, βασίλισσα, ἡγεμονίς *Κόλχων γυνὸς Πινδ. Π. 4, 11, 9, 7 καὶ ἐπὶ θηλ. θεῶν - Ἀρτεμὶς Σοφ. Ἠλ. 616 - Κυβέλη Ἀριστ. ὄρν. 876 - Ἀθηναίη, ἱππ. 763, ἰδ. ἐν Ἀθήναις προσων. Περσεφόνης *ἡ παρ' ἡμῖν πόρι καὶ δέσποινα Πλάτ. νόμ. 7, 796, Πaus. 8, 37, καὶ μτγν. ἡ αὐτοκράτειρα, domina, hera.

Δεσποινικός, 3' αὐτοκρατορικός Εὐστ.

Δεσποσιοναύται, οἱ εἶδος ἀπελευθέρων εἰλωτῶν, ὑπηρετούντων ἐν τῷ ναυτικῷ Ἀθην. 6, 271.

Δεσπότης, 2 δεσπότης - ὕβρις Αἰσχ. ἑκ. 825.

Δεσποσμία, ατος, τὸ ἀρχή, δεσποτική ἐξουσία Μανθ. 4, 38.

Δεσποτής, οὗ, ὁ δεσπότης Β. Ἀν. 500, 545.

Δεσποτικός, 3, ῥ. ἐπιθ. τοῦ δεσπόζω δουλικός, ὁ δυνάμενος νὰ διοικηθῇ δεσποτικῶς Ἀριστ. πολ. 3, 11.

Δεσποσύνη, ἡ δεσποτεία, δεσποτική ἐξουσία Ἑρ. 7, 102.

Δεσπότης, 2, καὶ *δεσποῦναι κίονες Πινδ. Π. 4, 267. 1) ὁ ἀνέχων εἰς τὸν οἰκοδεσπότην - λόγος Ὁμ. Ὀμν. Δημ. 144 - μέλαθρα Ἀριστ. θα. 42 - χρήματα Ξεν. οἰκ. 9, 16. *τὴ δεσποῦναι = ἡ ἰδιοκτησία τοῦ δεσπότη, 14, 2. ἰντ. δι. *ὁ δεσπότης = ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότη Ἀθην. 6, 131, filius herilis καὶ ὁ κύριος αὐτὸς Paus. 4, 14, 5. *παρὰ δεσποῦναις τοῖς ἡμετέροις Ἀθην. 6, 131, Πλάτ.

Λουκ. 28, ἐνθα ἡ γραφή εἶνε ἀμφίβολος μεταξὺ *τοὺς δεσποῦνους καὶ ἰδ. δεσποῦναις. 2) βασιλικός - ἀνάγκαι Αἰσχ. Πέρσ. 587, herilis.

Δεσποτεία, ἡ ἀπεριόριστος ἐξουσία, ὅποιαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν διό - βαρβαρικὴ Ἰσοκ. 5, 154, ἀντιθ. δουλεία Πλάτ. Παρμ. 133 καὶ μτγν. dominium, dominatus.

Δεσποτείας, 3' δεσποῦνους, δεσποτικός - ὠλέναι Λυκόφρ. 1183.

Δεσποτεία, ἡ *δεσποῖνα Σοφ. ἀποσπ. 868.

Δεσποτεύω, δεσπόζω τινός Ἰώσ. καὶ μτγν.

Δεσποτέω, μ. ἡσώ *δεσπόζω - τινός Πλάτ. Τιμ. σ. 44. παρ. δεσπόζομαι ἄρχομαι *δεσποτοῦμαι πρὸς ἄλλης χειρὸς Αἰσχ. Χο. 104 - χερὶ Εὐρ. Ἑρ. 884.

Δεσπότης, ὁ, αἰτ. δεσπότης Ἑρ. 1, 11, 91, πλ. δεσπότης 1, 111 καὶ ὁ γρ., κλ. δεσποτα συγνὰ παρὰ κωμ. 1) ὁ δεσπόζων, ὁ οἰκοδεσπότης ὡς πρὸς τοὺς δούλους - ὁρμών Αἰσχ. Εὐμ. 60 - οἰκίας Πλάτ. νόμ. 12, 951 = οἰκονόμος, πολιτ. 259, ἀντιθ. δουλος Πλάτ. Παρμ. 133 καὶ συγνὰ *ἐξ οἴκετος δεσπότης προῖον Λουκ. διό οἱ δούλοι προσεφώνουν αὐτόν *ὦ δεσποτὶ ἀναξ, ὦναξ δεσποτα Ἀριστ. σφ. 875. καὶ συγνὰ 2) ἰδιοκτήτης, κύριος πράγματός τινος - ἱππων Πινδ. Ὀ. 1, 22 - μαντευμάτων Αἰσχ. Ἑκτ. 27. *Ἡρακλείων ὄπλων Σοφ. Φιλ. 262 - τῆς δυνάμεως Ἀριστ. πλ. 201, Ξεν. ἀπ. 2, 7, 13 καὶ μτγν. 3) ἀπεριόριστος ἄρχων, ἐπὶ τοῦ βασιλείως τῶν Περσῶν Ἑρ. 3, 89. οἱ Ἕλληες ὀνομάζουσιν αὐτὸν τοὺς θεοὺς Εὐρ. ἱππ. 88 - Οὐλύμπου Πινδ. Ν. 1, 13. - ἔρως Πλάτ. Φαῖδρ. 265. *παρ' αὐτοῖς δὲ *ἐλευθερία καὶ *τὸ μηδὲνα ἔχειν δεσπότην εἶνε τὸ αὐτὸ Δημ. 18, 296, δεσπότης δὲ εἶνε ὁ νόμος Ἑρ. 7, 104. *ὁ δῆμος δεσπότης καὶ κύριος πάντων Δημ. 13, 31. Μεταφ. - ὕπνος Ξεν. Ἀγης. 5, 2. - ἡδοναί, ἀπομν. 4, 5, 4, dominus, herus.

Δεσποτίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ δεσπότης *μικρὸς δεσπότης Ἀριστ. 1, 24.

Δεσποτικός, 3' α) ὁ ἀνέχων, ἀποβλέπων εἰς τὸν δεσπότην - συμφορὰ Ξεν. Κυρ. 7, 5, 61. - δίκαιον = τὸ ὁ. τοῦ δεσπότη Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 5, 6. 6) ὁ ἐπιτηδεύς, ἐπιπρεπής εἰς τὸ δεσποῦναι - τῶν ἀνθρώπων = ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων Ξεν. οἰκ. 13, 5. αὐθεντικός, ἐπιτακτικός ἀντιθ. *τὸ ἐλευθερον Πλάτ. νόμ. 3, 697. *δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης Πλάτ. πολ. 1, 344. *δεσποτικῶς διακτεῖσθαι Δημ. 17, 17. ἄρχειν Πολυδ. 10, 36, herilis.

Δεσποτικῶς, ἐπὶ μὲ τρόπον δεσποτικόν, τυραννικῶς ἴδε δεσποτικός.

Δεσποτίας ἰδος, ὁ θηλ. τοῦ δεσπότη Σοφ. Τρ. 406. Πλάτ. Τιμ. 35.

Δεσποτίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ δεσπότης Εὐρ. Κυκλ. 267, dominulus.

Δεσποτρία, ἡ *δεσποῖνα Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 394.

Δεσποτικός, 3, ὁ γρ. ἀντὶ δεσποτός Ἀριστ. πολ. 7, 2, 9.

Δεστρον, τὸ *τὸ ἐντὸς τῆς πλῆμνης σιδήριον, ὃ τρίβει τὸν ἄξονα Πολυδ. 1, 145.

Δετέον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ δένω πρέπει τις νὰ δεσποῖται, 12, 16, ligandum.

Δατή, ἡ (θλ.) τοῦ δετός θηλ. λαμπάς) ὁ δὲ συνδεμένη ἐκ πολλῶν δαδίων· «δεσμοὶ δαδων, τοῦτέστι λαμπάδων» Εὐστ. «καίημεναί τε δεταί» 'Ιλ. λ, 533, ρ, 663· κατὰ Σχολ. Ἀριστ. σρ. 1361 «ἡ συνδεμένη ἐκ πατόρων».

Δετός, 3, ρ. ἐπιθ. τοῦ δέω· ὁ δεόμενος, συνδεόμενος.

Δέτις, ἰδος, ἡ ἰδος, ἡ, ἔσφ. ἀντὶ δατίης.

Δέτρον, τό· δέτρον ἀρ. λεῖ.

Δεύσαν, π. γ. πλ. ἀορ. ἀντὶ ἔδυσαν καί.

Δεύσεσκον, π. ἀντὶ ἔδυσον παρὰ τοῦ δέω.

Δευήσεσθαι, π. μέλ. ἀπαρ. τοῦ δέομαι (δέομαι).

Δευκαλίδης, ἀντὶ Δευκαλιωνίδης· ὁ υἱός τοῦ Δευκαλίωνος· Ἰομενέος, πατρων. τοῦ Δευκαλίων· 'Ιλ. μ, 117, πλ. «οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεσσαλοῦ Δευκαλίωνος» Ἀπολ. 'Ρ.

Δευκάλων, ὠνος, ὁ 1) υἱός τοῦ Μίνως, βρασιλεὺς τῆς Κρήτης 'Ιλ. 2) Τρώς τῆς 'Ιλ. 3) υἱός τοῦ Προμηθέως, πατὴρ τοῦ Ἑλλήνος, βρασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας· Πρ. πλ. οἱ Δευκαλίωνες· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος Θεόκρ. 15, 141.

Δευκῆς, ἑός, 2) παλαιός, πικρὺς Νικ. ἀλ. 328 κατ' ἄλλ. = ἀδευκέϊ = γλυκεῖ· καί· ὁπῶ ἐν πευκέ· 202, ἐνθα κατ' ἄλλ. = ἐμπευκέϊ.

Δευκος, τό· γλευκος Σχολ. Ἀπολ. 'Ρ. 1, 1037.

Δεῦμα, ατος, τό· μούσγευμα, βρέξιον· «δεύματα κρεῶν» = Πινδ. Ὀλ. 1, 50 «τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι» Σχολ. = εἶδος τεχνικοῦ φαγητοῦ.

Δεύνυσος, ὁ, ἰων ἀντὶ Διόνυσος· Ἀνακρ. ἱποπ. 2, 11.

Δευσίατο, π. ἀντὶ δεύονται γ. πλ. εὐκτ. ἐνεστ.

Δεύσμαι, π. ἀντὶ δέομαι (στερουμαι, χρειάζομαι) ἴδε δεῦν (2) 'Ιλ.

Δεῦρί, ἄττ. ἐπιτετα. τύπ. τοῦ δεῦρο Ἀριστ. ἐκκλ. 1074, καί Δημ. 18, 231.

Δεῦρο καὶ δεῦρω Ἠσύχ. καί Β. Ἀν. σ 943, 3, ἐπὶ 1) ἐπὶ τόπου ἔδω, μετὰ ῥημ. κίνησιν δηλούτων ἀπὸ ὅμ. συνήθ. καί ἐπὶ ῥημ. στάσιν μὲν δηλούντων, ἀλλ' ὑπονοούντων προηγουμένην κίνησιν, π. γ. «δεῦρο παρέστης» 'Ιλ. γ, 405· «πῶς ἐστὶν δεῦρο» = ἔξωθεν, εἰς ἔδω Σοφ. Οἶ. κ. 1255· «ἐπιδήμεν δεῦρο» Ἀριστ. Αυσ. 62· παρὰ μτγν. ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα Δ. Ἀλ. συνθ. λῆξ. σ. 321· ἐκτείνεται διὰ τοῦ μέχρι π. γ. «μέχρι οὗν δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἔχοι» Πλάτ. σύμπ. 217· «τό μέχρι δεῦρο ἡμῖν εἰρησῶν», νόμ. 7, 814· καί μετὰ τοῦ ἄρθρου· κακίως καὶ τό δεῦρο· Εὐρ. Φοῖν. 272· «τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο» Ἰριστ. Θεσ. 666· ἴδ. ἐπὶ προστ. ὡς παρακλεισματοῦς· «ἄγε δεῦρο» 'Ιλ. ρ, 685· «δεῦρ ἄγε» Ὀδ. θ, 145· «δεῦρ ἴθι» 'Ιλ. γ, 130· «δεῦρο τόδε», Ε, 309· καί μόν. «δεῦρο» Ὀδ. θ, 292· καί μετὰ ἄλλων προστακτικῶν· καί μοι δεῦρο εἰπέ· Πλάτ. ἀπολ. 24· «δεῦρο αὐ συνεπίσχεψι», Κρατ. 422· καί μετὰ ὅποι. «δεῦρο σου στέψω χάρα» Εὐρ. Βάκχ. 341· 2) ἐπὶ χρόνου, ἕως τῶρα Πλάτ. Θεαιτ. 143· «δεῦρ αἰεὶ» Αἰσχ. Χο. 596· «μέχρι τοῦ δεῦρο» = ἕως τῶρα Θεοκ. καί μτγν. «μέχρι θεῦρο» Πλουτ. Νομ. 4. Κατὰ τὰ Β. Ἀν. 241 ἡ χρῆσις αὐτῆς τοῦ δεῦρο εἰς ἀσυνήθους εἰς τοὺς ῥήτορας.

Δεῦρο· δεῦρο Β. Ἀν. 1341, 1361.

Δεῦρω, ἰων. ἀντὶ δεῦρο ἐκ τοῦ Ἡρώδ. π. μόν. λ. 26, 33 καί Σχολ. 'Ιλ. γ, 240.

Δεύς, αἰολ. ἀντὶ Ζεὺς Ἠσύχ. καί Β. Ἀν. σ. 1194.

Δεῦσιμος, 3· ποτιστικός· τόπος Σχολ. Ὁμ. 'Ιλ. μ, 21.

Δεῦσις, εως, ἡ· τὸ δεῦν, βρέξιμον, μούσγευμα.

Δεῦσο·ποιέω· βάρω, ἀλείφω· τὰς παρειάς· Ἀλκίφρ. 3, 11.

Δεῦσο·ποιεῖα, ἡ· ἡ βαρική τέχνη, τὸ ἔργον τοῦ δεῦσοποιούντος, βάρφιμον Πολυδ. 1, 49.

Δεῦσο·ποιός, 2· ὁ βάρων, ἴδ. στερεὰ καὶ ἀνεξίτηλα, ὁ ἔχων «ἔμμονον καὶ δυσἀπόπλυτον τό ἄνθος τῆς βαρῆς» Σουῖδ. ὁ βαρεὺς, ἡ βαρὴ καὶ ἴδ. ἡ ἀνεξίτηλος· «δεῦσοποιῶ χρωζομεν» Ἀθην. 3, 124· «τοῦτο δὲ ἀνωτέρω λέγεται» «ζομόν μέλανα μηχανώμεθα» πρὸς Ἀρποκρ. «χρῶς δ. καὶ δυσκίνητος» Δίλ. 'Ισ. Ζ. 16, 1· «φάρμακα» Ρούγγιος εἰς Τιμ. σ. 76 τὸ βαρὲν Πλάτ. πολ. 4, 429· μετὰρ. -δόξα, 4, 430· «πονηρίᾳ Δείναρχ. 2, 4 = ἔμμονος, ἀνίστατος κατὰ Β. Ἀν. 237· -δέας Πλουτ. Ἀλεξ. 74.

Δεῦτάτιος, π. 3· δεύτερος· Π. Σιλ. ἔκφρ. 419.

Δεῦτατος, 3 (οἶνεῖ ὑπερθ. τοῦ δεύτερος)· τελευταῖος 'Ιλ. τ, 51.

Δεῦτα, ἐπὶρ. καί πλ. τοῦ δεῦρο (ἴσως ἐκ τοῦ δεῦρ' ἴτε) ὡς παρακλ. μόρ. μετὰ πλ. ἑλᾶτε, ἑλᾶτε ἔδω, ἄς «δεῦτ' ἔομεν πόλεμόν δε» 'Ιλ. Ε, 128· «δεῦτε φίλοι», ν. 481· «δεῦτ' ἄγετε» Ὀδ. η, 350· «δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες», 0, 11, μτγν. π. καὶ Ν. Δ. ἐνθα ὡς καὶ τὸ δεῦρο δὲν σημαίνει πάντοτε πρόσκλησιν.

Δευτερ·αγωνιστέω· Πολυδ. 4, 124· εἶμαι Δευτερ·αγωνιστής, οὗ δ' ὁ ὑποκρινόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ τὰ δεύτερα πρόσωπα, ὁ δεύτερος ὑποκριτής καὶ ἐν γένει ὁ ἐπὶ δικαστηρίου ἡ ἄλλως· δεύτερος ἀγωνιζόμενος, ὁ παίζων τὸ δεύτερον πρόσωπον Δημ. 19, 10, Λουκ. Περερ. 36.

Δευτεραίος, 3 ὁ γινόμενος ἡ πράττων τὴν δευτέραν ἡμέραν· «δ. ἦν ἐκ τοῦ ἀστέως ἐν Σπάρτῃ» Ἡρ. 6, 06· «δευτεραῖοι ἤλθον» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 1· «τῇ δευτεραίᾳ ἤλθε» Ἡρ. 4, 113.

Δευτερεῖον, τὸ, ἐν. μόν. Δ. Α. 2, 133 καί μτγν. συνήθ. πλ. = τὸ δεύτερον ἄθλον, βραβεῖον Πλάτ. Μενέξ. 240· ἐν γένει ἡ δευτέρα θέσις ὁ δεύτερος βαθμός· «δ. τῆς εὐδαιμονίας τιθεόμενιν» Ἡρ. 1, 32.

Δευτερ·αρχατος, 2· ὁ δεύτερος πρὸ τοῦ ἐσχάτου, ὁ προτελευταῖος μτγν.

Δευτερεῦμα, εἶμαι δεύτερος τὸν βαθμόν ἢ τὴν ποιότητα, ἔγω τὰ δευτερεῖα· τινὶ = ὑποτάσσομαι εἰς τινὰ ἢ εἶμαι δεύτερος μετ' αὐτὸν Πλουτ. Εἰμ. 13· «τινος = εἶμι κατωτέρος τινος μτγν.

Δευτερία, ἡ· ἡ δευτέρα θέσις ἴσως.

Δευτεριάζω, εἶμαι δεύτερος, καίω τὸ δεύτερον πρόσωπον Ἀριστ. ἐκκλ. 634.

Δευτερίαις, ὁ, οἶνος Πολυδ. «δ. μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχυθῆναι εἰς τὰ στίμφυλα οἶνος· κοιν. λάχρηρ.

Δευτερίον, τό· τὸ ὑστερον (ἀκόλουθον) τῆς γενέας ἱατρ. ἐνίοτε «τὰ δευτέρα» Διοσκ. 3, 69, secundinae.

Δευτέριος, 3· ὁ ἀνῆλκον εἰς δεύτερον, ὁ δεύτερος, κατωτέρως τὴν ποιότητα μτγν.

Δευτερο-βόλος, 2^{ος} δευτέρων φορὰν ἀλλάσων τοὺς ὀδόντας Πολυδ. 1, 182.

Δευτερο-γαμέω· ἐναπανθρεύομαι Πολυδ. 4, 41.

Δευτερο-γάμος, ἡ· δευτέρος γάμος μετν. Δευτερο-γάμος, 2^{ος} εἰς δευτέρον γάμον ἐρχόμενος μετν.

Δευτερο-γενής, 2^{ος} δευτερογενής, ὁ δευτέρων φορὰν γενόμενος, ὄψιμος· Ἄντιγ. Καρύστ. 118.

Δευτερογόναος, 2^{ος} δευτερότοκος, ὄψιμος μετν.

Δευτερο-δεκάτη, ἡ· τὸ δευτέρον δέκατον, ἦσαν τοῦ διδομένου εἰς τοὺς λευτάς δεκάτου τὸ δέκατον, ὅπερ οὗτοι· ἐδιδον εἰς τοὺς ἱερεῖς Ἑξεκ. 45.

Δευτερο-οδεύμαι· ἐρχομαι δευτέρων φορὰν, ἐπαναλαμβάνομαι· Ἰαμβλ. ἀριθμ. σ. 124.

Δευτερο-οδία, ἡ· δευτέρωσις, ἐπανάληψις Θεολογ. ἀριθ. σ. 124.

Δευτερο-ζυγος, 2^{ος} ὁ τῆς δευτέρας συζυγίας γραμ.

Δευτερο-κλιτος, 2^{ος} ὁ τῆς δευτέρας κλίσεως γραμ.

Δευτερο-κοιτέω· κοιμοῦμαι· ὁμοῦ μὲ ἄλλον Ἀθην. 13, 584.

Δευτερο-λογέω· ὁμιλῶ, δικηγορῶ δευτέρος, παίζω τὸ δευτέρον πρόσωπον, παρ' ἀρ. λεξ. ἐπαναλαμβάνω.

Δευτερο-λογία, ἡ· τὸ δευτερολογεῖν, ὁ λόγος τοῦ δευτέρου ὁμιλοῦντος Αἰεὶν ὑπόθ. Δημ. Δεπ.

Δευτερο-λόγος, 2^{ος} δευτεραγωνιστής, δεύτερος ὑποκριτής, ὁ δεύτερος ῥήτωρ Στοδ. ἀνθ. 5, 67.

Δευτερο-νόμιον, τὸ· ὁ δεύτερος νόμος, ἐπιγραφὴ τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς πεντατεύχου τοῦ Μωυσέως ἀρ. λεξ.

Δευτερο-πάθεια, ἡ· τὸ πᾶθος (αἰσθάνομαι ἢ νοῆσαι) τις ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ πάθος ἢ αἰσθάνομαι Γαλην. τόμ. 7, σ. 388.

Δευτερο-παθέω· πάσχω ἢ αἰσθάνομαι ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ πάθος ἢ αἰσθάνομαι Γαλην.

Δευτερο-ποτμος, 2^{ος} δευτερόποτος, ὁ νομισθεὶς νεκρός καὶ πάλιν ἀναφανείς Ψαύχ.

Δευτερο-προσωπείω, παρὰ γραμ. εἶμαι

Δευτερο-πρόσωπος, 2^{ος} ὁ δευτέρου προσώπου (ῥῆμα ἢ ἀντωνυμία) γραμ.

Δευτερο-πρωτός, 3^{ος} ὁ δεύτερος μετὰ τὸν πρῶτον· «δευτεροπρωτὴ κυριακή» = ἡ δευτέρα μετὰ τὸ πάσχα κυριακή Εἰδστ. ἐν β. ἀγ. Εὐτυχίου· σάββατον Λουκ. κεφ. 6.

Δευτερος (δύο, πρῶτ. δεῦα καὶ δεύτατος), 3^{ος} ὁ μετὰ τὸν πρῶτον ἀπὸ Ὀμ. ὅστις μόν. ἐν Ἰλ. ἔχει τὴν λέξιν πολλαχῶς καὶ μάλιστα 1) κατὰ τὸν χρόνον, ἀντίθ. πρόσθε Ἰλ. ε, 355· «ὅνα μὴ τις φθαίη, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι» Ἰλ. κ. 368· «δευτέρῳ χρόνῳ» Πινδ. Ὀ. 1, 43· «ἐμεῖο δευτερος» = ὁ μετ' ἐμὲ ἐπὶ τῶν Ἰλ. ψ, 248· «μετ' ἐμὲ δευτέρος» = ὁ ἐμὲ σὺ μετ' ἐμὲ Ξεν. Κυρ. 2, 2, 4· 2) ὁ δεύτερος κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἀξίωμα, ἰδ. ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐπόμενος μετὰ τὸν πρῶτον Ἰλ. ψ, 265· «οὐδενὸς δευτέρος» = δευτερος, ὑπολειπόμενος Ἦρ 1, 23· καὶ δευτερος Πλατ. Φιλ. 59· «δευτέρα ἦν τῶν ὑπολειπόμενων προσδοκίων καὶ τῶν ἐλπίδων» Δημ. 19, 24·

«ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει» πρὸς δευτέρα ἦν μετὰ τὴν Σκυθῶν» Θουκ. 2, 1· «μετὰ Πάνα τὸ δευτέρον ἄσλον ἀποισῆ» Θεόδ. 1, 1· «ἐμοὶ μὲν μετὰ τὸ πλουτεῖν δευτέρου» Ἀθην. 6, 258· οὕτω «ἀγειν, ἰγχεῖσθαι, ποιεῖσθαι» τινὰ δευτέρον τινος» Σοφ. Οἰ. Κ καὶ μετν. «ἐν δευτέρῳ καὶ γονεὶς καὶ παῖς τῶν τῆς πατρίδος καλῶν τίθεσθαι» Πλουτ. Φιλ. 24· «ἐν δευτέρᾳ τάξει τινὸς ποιεῖσθαι» Δημ. 1, 3) ὁ ἕτερος μετὰ τοῦ ἑτέρου· «δευτέρος αὐτὸς = μόνος μετὰ τοῦ ἑτέρου Ἦρ. 4, 113· «δὲ τέρῳ ἔται τοῦτων» = τὸ δευτέρον ἔτος μετὰ ταῦτα Ἦρ. «δευτέρῃ ἡμέρᾳ ἀπ' ἧς ὁ χειμὴς ἐγένετο» Ἦρ. 7, 192· παρὰ μετν. = ἕτερος, καὶ δευτέρος Δ. Ἀλ. συνθ. λ. σ. 174· «δευτέρου» οὐδ. «Ὀμ. καὶ μετν παρ' Ἦρ καὶ ἀπ. συνθ. «τὸ δευτέρον» = δευτέρων φορὰν, πάλιν πολλαχῶς μετὰ τῶν αὐτῶν κτλ. «δευτέρον πάλιν» Πλατ. πολιτ. 260· «δευτέρα» Ἰλ. ψ, 53· «τὰ δευτέρᾳ» Θουκ. 6, 78· «ἐκ δευτέρου» = δευτέρων φορὰν Αἰσώπ. Ν. Δ. «τὰ δευτέρᾳ» = δευτέρον βραδείον Ἦρ. 8, 104· «τὰ δευτέρᾳ φέρεσθαι» Λουκ. παρ' ἱατρ. τὸ δευτέρον (ἀκλουθὸν τῆς γέννας) ἐπὶρ. δευτέρως Πλατ. Τίμ. 56, secundus.

Δευτερο-στάτης, ου, δ· ὁ δεύτερος μετὰ τὸν πρῶτον ἰστάμενος, ὁ κατέχων δευτέρου θέσιν, ὁ δευτέρας τοῦ χοροῦ θέμιστ. λογ. σ. 17.

Δευτερο-σχέτος, 2^{ος} δευτεροσχός· ὁ τὸν δευτέρον ἐχόμενος μετν.

Δευτερο-τάγης, 2^{ος} δευτεταγμένος, τοποθετημένος εἰς τὴν δευτέραν θέσιν Νικομ. ἀριθμ. σ. 1.

Δευτερο-τετραόο-παρασκευή, ἡ· δευτεροπαρα, τετραόο καὶ παρασκευὴ τῆς ἐβδομάδος ἑκκ.

Δευτεροτύτης, ητος, ἡ· τὸ εἶναι δευτέρον ἑκκ.

Δευτερο-τόκος, 2^{ος} α) ἕνερ. ὁ γεννῶν γεννήτας δευτέρων φορὰν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 1· 2) παρὶ δευτερότοκος, ον = ὁ γεννηθεὶς εἰς δευτέρον γένναν μετὰ τὸν πρωτότοκον Χρυσ.

Δευτερο-τυχεῖν, δ. γρ. Ξεν. Κυρ. 2, 2, 4.

Δευτερο-υργής, 2^{ος} ὁ ἐκ δευτέρου εὐργατμένος, καλοδοκούμενος, ἐπιγναφός = χλαῖν Πολυδ. 7, 77.

Δευτερο-υργός, 2^{ος} 1) ὁ τὴν δευτέραν θέσιν κατέχων, δευτέρος· «κινήσεις σωματῶν» Πλάτ. νόμ. 10, 897, κατώτερος· «τέχνη = βανανική Πολυδ. 7, 6· 2) ὁ ἐκ δευτέρου ἐργαζόμενος καὶ καθιρύων τὰ φορέματα Πολυδ. 7, 77.

Δευτερο-υγος, 2^{ος} ὁ τὰ δευτέρᾳ ἔχων, κατέχων τὴν δευτέραν θέσιν Λυκοφρ. 203.

Δευτερο-φανής, 2^{ος} ὁ δεύτερος τὴν τάξιν φαινόμενος· ἐπὶρ. δευτεροφανής = ἐν δευτέρᾳ ἡ φανίσει Δ. Ἀρεοπ. σ. 62, ἐν δευτέρῳ τόπῳ αὐτόθ. σ. 33.

Δευτερο-φωνός, 2^{ος} ὁ ὁμιλῶν δύο φορές, ἀντιπρῶτος· ἡχώ Nov. Δ. 2, 119.

Δευτερώω, μ. ὥσω· 1) πράττω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω ἀρ. λεξ. καὶ ἑκκλ. = ἀγρόν = γεωργῶ τὸν ἀγρόν δις iterare agrum· πρόλ. = τρίτος· 2) διδάσκω παραδίδωμι, ἀς ἐδιδάσκω οἱ σοφοὶ τῶν ἑβραίων τοὺς ἀπλουτέρους· ἑβραίων. ἑπιστ. εἰς Ἀγγ.

Δευτέρωσις, ατος, τὸ δευτέρωσις, ἐπανάληψις Εἰδστ.

Δευτέρως, ἐπίρ. κατὰ δεύτερον λόγον, κατὰ δεύτερον τάξιν, ἐκ δευτέρου, πάλιν Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 5, Πλάτ. νόμ. 3, σ. 696.

Δευτέρως σις, εως, ἡ 1) τὸ δευτεροῦν, ἐκανάληψις ἀρ. λεξ. 2) αἱ παραδόσεις καὶ τὰ κατ' αὐτὰς ὁρισμένα ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων ἐκκλ.

Δευτερω τῆς, οὐ, ὃ ἔβρηνευτῆς τῶν παραδόσεων, ὃ βραδύνει ἐκκλ.

Δευτήρ, ἥρος, ὃ· «καὶνὸν ἀρτοποιῶ καὶ μαγειρῶ σκεύος» Πολυδ., 10, 105.

Δεῶν, μ. εἰσὼν· βρέχω, ὀφθαλμοὺς, μουσκεῖω, βίβω παρ' Ὀμ. μόν. ἐν. καὶ παρὰτ. «αἷμα δεῶν γατάν» Ἰλ. ν, 655· «εἴματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον» Ὀδ. ζ, 260· «πικρὰ περὶ δεύεται ἄλμη», ε, 53· «ἔντεσθεν δὲ ὥρη, ὅτε τὰ γλάφυρα ἄγγρα δεύει» ὅτε τὸ γλῆνι μουσκεῖται ἄγγρα δὴλ. ὅτε πληροὶ αὐτὰ Ἰλ. β, 471· μετὰ γεν. «αἵματος δ' ἔδευσε γατάν» Εὐρ. Φαίν. 674· καὶ ἐν πεζῶν· «μέλιτι καρποὶ δευομένιοι» Πλάτ. νόμ. β, 782· καὶ ἐπὶ τῆς σποδοῦ· «σποδὴ δευόμενοι πλόκαμον» Ἀνθ. 7, 10· καὶ ἐν ἀορ. «δεύσαν ἀρρῶν» Κ. Σμ. 4, 511· μεταφ. α) «ἔρεμνὸν αἷμα ἔδευσαν» ἔχουσιν Σοφ. Αἰ. 369 β) παρὰ Ξεν. Οἰκ. 10, 11· λέγεται «δεύσαι καὶ μάχεαι» = καταδρεῖσαι καὶ ζυμῶσαι· «-ἀρτον δεύει» Ξεν. Κυρ. β, 2, 28· «εἰ μὴ ἡ ῥῆ δεύσει τοὺς σταίς» Εὐπολ. ἀποστ. ἀδελφ. 40· «μάττω, δεῶν, πέττω» Πολυδ. 7, 21· «γῆν δεύει» ἀναιμιγνύν τὴν γῆν μετὰ τοῦ δεύει, ἐν κατασκευαῖς κίραμους Πλούτ. ἡλ. σ. 99. Παρὰ Σουλῶ· «δεύει» = πεφύρακε γ' ἀλείφω· «δῶκεν πίσση καὶ ῥητίνῃ δευομένω» Πρωτ. 8, 4, 30.

Δεῶν, μ. δευήτω αἰσλ καὶ ἐπ. ἀντὶ δέω· ἔχω ἐλλειψίν, ἀνάγκην· ἐκ τοῦ ἐνερ. μόν. ὃ ἀόρ. «δεύησεν δ' αἰθήρ» ἔκρον ἰκέσθαι» Ὀδ. ε, 510· πρὸλ. 103· σμῆνέσθαι· «δεύομαι, μ. δευήσμαι» α) ἔχω ἀνάγκην, στεροῦμαι, ἔχω ἐλλειψίν τινος· β) ἀπάρ. Εὐρ. Τρω. 276· «θυμοῦ δευόμενος» = στεροῦμενος τοῦ βίου Ἰλ. γ, 291· «οὐ ποθὶ πολέμοιο δευόμενος» = μὴ στερεῖσθαι πολέμοιο, πάντοτε πολέμειν Ἰλ. ν, 310· ἀπώτ. δευόμενος· ἔχων ἀνάγκην Ἰλ. ρ, 492· «τετρακίς εἰς ἑκατὸν δευοτό κεν» = νὰ ἔλλειπιν τίσσας εἰς τοὺς ἑκατὸν Ἀπολ. Ρ. 2, 974· μετ' ἀπαρ. ἀπαιτῶ, 3, 1138· β) ἔσχατοι κατόπιν, εἰμαι ὀπίσω· «τινος» μάχης ἔδευσε πολλόν» ἐν τῇ μάχῃ ἥσιν πολλὸ ὀπίσω Ἰλ. γ, 294.

Δεῶν, μ. ψω· κυρ. μαλακίζω, χειρομαλίζω· πρὸλ. δέλω μόν. ἐπὶ αἰσχρῆς σημ. ἀποδέρω τὸ αἰδοῦν, μαλακίζομαι, masturbari· -ἐαυτὸν «δέρεσθαι» Ἀθην. 1, σ. 25· «τὸν δεσπότην δέρειν, ὅν τὸν δεσπότην δέρεσθαι» Ἀρτεμίδ. 1, 78.

Δεχ-ἀμματος, 2· ὃ ἔχων δέκα ἄμματα (θηλειᾶς, κόμπους)· -ἀρχυς Ξεν. Κυρ. 2, 5, Δέχεται· δεδέχεται ἰων. γ'. πλ. παρκ. τοῦ δέχομαι.

Δεχ-ἡμέρος, 2· ὃ 10 ἡμέρας διαρκῶν Θουκ. 5, 26· «τὸ δεχήμερον» = χρόν. διάστημα 10 ἡμερῶν Πολυδ. 1, 63.

Δέχθαι, π. ἀντὶ δεδέχθαι παρκ. ἀπαρ. καὶ Δέχθε· δέχεσθε ἡ δέχθητε ὁ· πλ. ἐν. ἡ ἀορ. προστ. καὶ

Δέχμενος, η, ον, μτχ. ἐν. τοῦ δέχομαι· ἀντὶ δέχομενος.

Δέχνομαι, π. ἀντὶ δέχομαι· Ὀρφ. Ἀργ. 556.

Δέχομαι, ἰων. δέχομαι, μ. δεξομαι καὶ δεδέχομαι Ἰλ. ε, 238, ἐδεξάμην συγκε.

δέγμην, δέκτο καὶ ἔδεκτο Θεόκρ. 7, 78, καὶ

δέξο, δέχθαι, δέγμενος, παρκ. δεδέγμα, γ'.

πλ. δεδέχεται, δεδέχασθαι Ἰλ. χ, 435· καὶ

δέχεται, μ, 147· «δεδοκήμενος» δεδεγμένος,

σ, 730· παίρων· κατ' Ἀμμώνιον «δέχεσθαι τὸ

διδόμενον ἐκ χειρὸς, λαμβάνειν τὸ κείμενον ἀν-

ελεσθαι» ἀμφοτέρω παρατιθενται· «οὐκ ἔδεξαντο

οὐδ' ἔλκον ταῦτα» (ἀ ἡβούλετο δοῦναι) Δημ.

19, 139· πρὸλ. Ξεν. Κυρ. 1, 4, 26· δὲν 1)

δέχομαι, παίρων τὸ διδόμενον· «δεκόμενα τὰ

διδόεις» Ἡρ. 8, 137· «ἀρχὴν διδομένην» Θουκ.

1, 176· «τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ

σοῦ» Πλάτ. Γοργ. 499· -ἡνία, ἀποινα Ἰλ. ε,

226· «παρακαταθήκην Πλάτ. πολ. 4, 412·

-τί ἐν παρακαταθήκῃ Πολυδ. 33, 12· «μ-

σθὴν τῆς φυλακῆς» Πλάτ. πολ. 3, 416· -φύ-

ρον Θουκ. 1, 96· «χάριν, ὅρκον διδόναι καὶ

δέχεσθαι» πολλὰ γὰρ· «δικὴν Ὀμ. Ὀν. Ἐρμ.

312· «δικαία Θουκ. 1, 37· «πῶς Πλάτ.

Φαῖδρ. 256· Σονήθ. παρὰ τινὸς τὴν Ἰλ. τ, 10·

«μνήμη παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένος» Θουκ.

1, 9· «ἐκ τινος» «τὸ διδόμενον ἐξ ἐκείνου» Ἡρ.

8, 114· «λόγον ἐκ τινος» Εὐρ. Μῆδ. 911·

καὶ μετ' ἀπλῆς γεν. «κύπελλον ἐδέξατο ἡ

λόχοιο» Ἰλ. ω, 305· «δέχου δὲ χειρὸς τῆς

ἐμῆς βέλη τάδε» Σοφ. Φιλ. 1271· «ἀλλὰ χρυσὸν

ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα» ἐδέξθαι χρυσὸν

διὰ τὸν ἀνδρα τῆς Ὀδ. λ, 237· «τίνι = παρὰ

τινος· «Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας» Ἰλ. ο, 83·

2) φιλικῶς ὑποδέχομαι, φιλοξενῶ, συχνά ἀ-

πώτ. «νοστήσαντα ἐν μεγάροισι» Ἰλ. σ, 331·

-κόλπω, ἔρ, 483· -γάρω Εὐρ. Μῆδ. 713·

-δόμοις Σοφ. Οἰ. τ, 818· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ

Ἄδου, ὅστις δέχεται τοὺς νεκροὺς Σοφ. Τρ.

1075· «πόλει Θουκ. 4, 103· «εἰς στέγους Σοφ.

Ἡλ. 1156· «εἰς τὴν πόλιν Θουκ. 3, 28· εἰς»,

β, 44· μεταφ. «εἰς τὸ σῶμα πίνοντα καὶ φε-

γόντα» Πλάτ. Πρωτ. 314· καὶ μεθ' ἑποῦ.

προσδιορισμῶν· «ἀγαθὸν νόμ» Ἡρ. 1, 60·

-διωρήματι Σοφ. Οἰ. Κ. 4· «-φιλικῶς τινά»,

Τρ. 625· «λαμπροὶς δειπνοὶς δεδόμεθ' ὁμῆς»,

Ἀθην. 4, 131· «-φιλοφρονῶς, ἴλω» Πλάτ. νόμ.

5, 747· «ἐκέτην Σοφ. Οἰ. Κ. 44· παρὰ Μεν.

ἀποστ. ἀδελφ. 230· καὶ ἐπὶ γυναικὸς· «ἐδεξά-

μην, ἔτικτον» 3) εὐμένως δέχομαι, ἀποδέχο-

μαι, περὶ τῶν θεῶν· «ἱερὰ Ἰλ. β, 420· «πρό-

φρων, ψ. 617· «-σφάγια - εὐανέης» Ἀρ. στ.

Λυσ. 201· ἐντ. «λιτὰς οὐ δέχεσθαι» = ἀπορρί-

πτειν Σοφ. Ἀντ. 1007· «δέγει δὲ τοῦτον τὸν

νυν διδόμενον λόγον» = καλῶς ἀποδέχεται Πλάτ.

Φιλ. 11· «-μυθον χαλεπὸν» = ὑπομένειν Ὀδ. σ,

271· «τοὺς λόγους» ἐπιδοκιμάζω Δισχ. Ἀγ.

1090· «ἐπαινέσαι καὶ δέξασθαι τὴν προθυμίαν»

Πολύδ. 1, 45· καὶ ἐν γένει ἀκούειν· «ὥτιν ἡ-

χλῆν» Εὐρ. Βακχ. 1086· «-ρήμην μύθων ὁμ-

φάν» Ἰ. Τ. 1496· παραδέχομαι· «τὰ συμμέ-

ροντα τῶν λόγων, σύμβουλον» Σοφ. Φιλ. 131·

-νόμον Πλάτ. συχνά· «τεκμήριον, Μενέξ 238·

- τα παραγγελλόμενα Θουκ. 2, 11. «τὰς ἀ-
κοὰς ἀδοξασάντων δ. = 1, 20. - οἰωνόν. Ήρ. 9,
91. - τὸ βῆθιν Σοφ. Ήλ. 658. καὶ ἀνευ ἀντι-
κειμ. Ξεν. Ἀν. 1, 8, 17. «χαίρετον ἄμφοι-
δεγόμεθα» Ἀριστ. ὄρν. 615 σημαίνω, δηλω. ἰδ.
Σχολ. Μεταφ. «μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀν-
δρα» = μὴ πιστεῖς ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος ὅς σοι
ἦνε συμφορὰ Σοφ. Αἴ. 68. - κῆρα = ὑπομέ-
νειν Ήλ. σ. 155. - δαπάνην = ἀναλαμβάνειν
Πολυδ. 13, 14. 4) ἐπὶ ἔχθρ. σημ. ἀνίσταμαι
κατὰ τινος, ἀναδέχομαι τὸν μετ' αὐτοῦ ἀγῶνα
«πῶντα δοῦρι δεδέχομαι» Ήλ. ε. 238. - πολε-
μίους Ήρ. 3, 54. - τὴν ἐφοδὸν Θουκ. 4, 126
μεταφ. - τὴν πρώτην ἐφοδὸν τοῦ λόγου Πλάτ.
Φαιδ. 95. «δέχεσθαι εἰς γαίρας» Ξεν. Ἀν. 4,
3, 31. 5) ὁ παρκ. παρ. Ὀμ. = περιμένω (μόν.
ἐν Ήλ. λ. 124 δεδεγμένος = ὑποδεχόμενος), ἐπὶ
ἔχθρ. σημ. περιμένω «πέτρης ἐκβαίνοντα δε-
δεγμένος ἐν προδοχῇ» Ήλ. δ. 107. «τὸν δ'
Αἴας οὐτάσκε, δεδεγμένος ἔρχετο μακρῷ» ο.
745. - δέδεξο = περιμένω, χ. 340. «ἀνδρῶν
καὶ κυνῶν κολοσυρτὸν δέχεται», μ. 147. ἐν
γίγει περιμένω μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ὀδ. ι.
513. «δεδεγμένος εἰσέεικεν ἑλθης» Ὀδ. κ. 62.
«δέγμενος ὀππὸ ἀφορμηθεῖν» Ήλ. ε. 794.
«δεδεγμένος ὅποτε ἵκοιτο» Θεοκρ. 25, 228.
«ἐδέγμην, δέγμενος» πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1217.
«παρθένον δέχου πόδα» = περιμένω τὴν ἑλευσιν.
τῆς παρθένου δ) ἐκ τῆς τρίτης σημ. ἔπεται, συνήθ.
μετὰ τοῦ μᾶλλον, ἡ σημασία τοῦ προτιμῶ, προ-
κρίνω τι ἀντὶ τινος. «μᾶλλον ἢ τὸ δαρείου χρυ-
σίον κτήσασθαι» δεξιμὴν πολὺν πρότερον ἐταίρον.
Πλάτ. Λυσ. 211. «μὴν οὐκ ἂν δέξαισθε οἰκεῖν
μετὰ φρονήσεως ἀπάσης ἢ χωρὶς τοῦ φρονεῖν»
Πλάτ. Φιλ. 63. 7) ἀμεταδ. «ὡς μοι δέχεται
κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεῖ» ἀκολουθεῖ ἐν κακῷ μετὰ
τὸ ἄλλο Ήλ. τ. 290. «ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέ-
γεται χαλεπώτερος ἄλλος» Ψτ. θε. 800. «ἐκ
δὲ τοῦ σταινοῦ τὸ Ἀρτεμίσιον δέκεται αἰγι-
αλός» Ἡρ. 7, 176, accipio, excipio.
Δέψα, ης, ἡ (δέψω), ἡ «βύρσα ἡ δεδεψμένη»,
δέμμα εἰργασμένον Σουτ. pellis.
Δεψέω, ἡσω μαλάσσω, χειρομαλάζω. «κνήρην
δεψήσας» Ὀδ. μ. 48.
Δεψώω δεψέω, ἀργάζω Ήρ. 4, 64.
Δέψω, μέλ. τοῦ δέψω.
Δέω, δοῦμαι, δοῦσα (=δεσμεύουσα) Πολυδ. 8, 72,
μ. δῆζω, δῆζω, δέδεκα, δέδεμαι καὶ δέδεσμαι.
Ἰπποκρ. μ. παθ. δεδήσομαι Πλάτ. πολ. 2, 361,
καὶ σπανιώ. δεθήσομαι Δημ. 24, 126, παθ.
ἀδρ. ἐδέθη (πρὸλ. διδῆμι) 1) δένω, ἰδ. δεσμεύω
Ήλ. α. 406 καὶ συγν. «καρτερὸν ἐνὶ δεσμῷ»
Ήλ. ε. 386. καὶ ἐν πεζῷ Πλάτ. Κρατ. 404.
«- ἐκ διφροῦ» Ήλ. χ. 398. - πρὸς τι Θουκ. 3,
103. «δεδεμένοι πρὸς ἄλληλους», 4, 47. «- πρὸς
αἰὶνα» Σοφ. Αἴ. 108. - ζῶνι, 240. - πρὸς τι.
Αἴσχ. Πρ. 15. - ἐς πίδαα δῆσαντες, ἐν πίδααι
ἐδεδαίτο Ήρ. 5, 77. «ἐν μακαρίᾳ ἀνάγκῃ»
Πλάτ. πολ. 8, 567. ἰδ. ῥίπτω εἰς τὸ δεσμοκτῆ-
ριον «ἐν δημοσίᾳ δεσμῷ δεθῆι» Πλάτ. νόμ. 9,
364. καὶ συγν. ὡς παρὰ ῥήτορ. Λυσ. 6, 23.
- ἐν τῷ ἐξῆλθ. Δημ. 24, 146. «δεδεσθαι ποδοκάκῃ
τὸν πόδα», 24, 105, ἀντίθ. ἀναλθεῖν Πλούτ.
Περικλ. 16. Μεταφ. «πῶς ἂν ἐγὼ αὖ δεόμι» =

πῶς δύναιμι νὰ σὲ δέσω, νὰ σὲ κρατήσω Ὀδ.
θ. 352. «κέρδει καὶ σοφίᾳ δέδεσται» Πινδ. Π. 3,
54. «λύπη Εὐρ. Ἰππ. 160. «τὸ στόμα μου δέ-
δεσται» Ἀνθ. 11, 133. 2) κρατῶ, ἐμποδίζω. «ἐ-
δησέ μου κελεύθου» Ὀδ. δ. 380, 469. Μίσ. προσ-
δένω τι εἰς ἑμαυτὸν, ποδαῖνομαι. «ὅπῃ ποσὶ
πέδιλα» συγν. παρ' Ὀμ. «ὅπλα ἀνὰ νῆα» Ὀδ.
6, 430, ligo, vincio.

Δέω (Δῖ, κυρ. δέω τδ. μέσ.), μ. δεῖω, ἀδρ.
ἐδέησα. Ὀμ. δεῖω Ήλ. σ. 100, καὶ ἐδέησε συν-
ήθ. = λείπω, στεροῦμαι. «δεῖω ἐμεῖο» = ἔστε-
ρήθη ἑμοῦ Ήλ. σ. 100. «ἐδέωσεν δ' οἴητον ἄκρον
ἐξέσθαι» = ὀλίγον ἔλειψε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πηδῆ-
λιον Ὀδ. ι. 540. «παραδείγματα αὐτὸ τὸ πα-
ράδειγμα δεδέηκεν» Πλάτ. πολ. 277. «ἡ βουλὴ
δεῖ διανοομένων» Αἴσχ. 184. ἴδε δεῖω. Συνήθ.
α) «πολλοὺς, ὀλίγου δέω» μετ' ἀπαρ. = χρειάζ-
εσθαι πολὺ, ὀλίγον ὥστε νὰ, μοὶ λείπει πολὺ,
ὀλίγον ὥστε. «πολλοὺς δεῖς τὸ εἶδος ἀγνοεῖν τῶν
πειθῶν» Πλάτ. Λυσ. 201. «ὥστε πολλοὺς δέω
μὴ οὐ δύο γὰρ πείγειν», Εὐθὺδ. 297. «πολλοὺς
μοὶ δοκῶ δεῖν τὰ ὑμῖν ἔχειν» Ξεν. Ἀν. 7,
θ. 18. «οὐ πολλοὺς δέοντας ἴσους τὸ πλάτος καὶ
τὸ μήκος εἶναι» = σχεδὸν εἶναι τόσον πλατεῖς ὅ-
σον καὶ μακροί, 5, 1, 32. καὶ ἀπτόως. ὡς ἀργ-
σις ἐμφαντικὴ «πολλοὺς γὰρ δέω» = πολὺ ἀπείχω,
αὐθόλως. Πλάτ. Φαίδρ. 228. Δημ. 20, 58.
«τὸς παντὶ δέω» Αἴσχ. Πρ. 1008. «τοσοῦτον
δέουσιν ἔλπειν ὥστε μᾶλλον» = Ἰσοκ. 4, 168.
Isautum abest. πρὸλ. 11, 5, ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκ-
κέρου ἔκειτο τοσοῦτον, Σπανιώ. κείταται καὶ ἡ
αἰτ. «τοσοῦτον δέω δέοναι» Πλάτ. Μεν. 71.
«ὀλίγον, μικρὸν δέω τοῦ ποιεῖν» Πλούτ. Πυρ.
17, 30 καὶ συγν. Κατὰ τὴν πρώτην σημ. λέ-
γεται «μικροὺς δέοντα τέτταρα τάλαντα» = σχε-
δὸν ὀλίγον ἔλειπε νὰ ἦν 4 τάλαντα Δημ. 27,
29. ἰδ. δὲ ἡ μετ. εἶνε εὐχρ. εἰς ἐκφραξιν
τῶν ἀριθ. 18, 19, 28, 29 κτλ. «οὖτοι δέοντα
τεσσαράκοντα» = 38 Ήρ. 1, 14. ἰδ. παρ' αἰτ.
«ἐνὸς δέον εἰκοστὸν ἔτος» = 19ον Θουκ. 8, 6,
25. «πεντήκοντα οὖτοι δέοντα ἔτη» = 48 Θουκ.
2, 1. «μῆς δέοντι ἐξήκοντα» Πλάτ. νόμ. 5,
738. καὶ ἀπολ. «ἐξήκοντα ἐνὸς δέοντος, ἔτη»
Πλούτ. Πομπ. 79. 6) συνήθεα. εἶνε τὸ ἀ-
πρόσ. δεῖ, ὅπου. δέη καὶ δῆ ἰδ. Αἰνθ. Ἀριστ.
βᾶτρ. 264, μ. δεῖται, ἀδρ. ἐδέησε εἶνε ἀνάγκη,
χρεῖα, πρόπει, γὰρ ἀξέται. Παρ' Ὀμ. ὅστις με-
ταχειρίζεται πάντοτε τὸ γρῆ εἶνε εὐχρ. μόν.
ἐν Ήλ. ι. 337. «τί δεῖ πολεμίζεσθαι Ἀργεί-
ους» μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Πινδ. Ὀ. 6, 28.
ἐπὶ τοῦ περνομένου, εἶνε περνομένων «οὐ γὰρ
εἶνε Ναξίους ἀπολείπειν», 5, 33. «κατὰ τὸ θεομ-
πρόπιον», 8, 53. «δεῖ γενέσθαι τι» Θουκ. 5, 26.
Σπαν. γίνεται ἐφελξιν «ἡγοῦμένη αὐτὸς περιέ-
ναι δεῖν αὐτῶν, καὶ μεγαλοφυχότεροι φαίνε-
σθαι» Δημ. 19, 295. σπαν. κείταται ἡ δοτ. «δεῖ
ἐπιστάται τὸν ἵππον Πέρση ἀνδρὶ» Ξεν. Ἀν. 3,
4, 35. «δεῖ σ' ὅπως δείξεις» Σοφ. Αἴ. 553. ἀ-
νευ ἀπαρ. «εἰτε δεῖ», «ἐάν τι δέη» = ἐάν ἦν
ἀνάγκη Ξεν. συγν. Συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ
πράγ. «δεῖ τινος» = ἔστιν ἐνδεῖα (ἐλλείψις),
χρεῖα τινός. «εὐδουλίας δεῖ» Σοφ. Ἀντ. 1083.
«ἀγαθοῦ δημιουργοῦ δεῖ» Πλάτ. συμμ. 187.
καὶ μετ' ἀπαρ. «σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι

των ἀρχόντων· Πλάτ. πολ. 5, 459· «οὐδὲν ἔτι αὐτὸν δεῖ»· Θουκ. 5, 55. Τὸ πρόσωπον. ὅπου ἔχει ἀνάγκη τινὸς τίθεται συνήθ. κατὰ δοτ. «ἔδει γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλης»· Ἡρ. 5, 38· «ἔν δει μόνον μοι»· Εὐρ. Ἰκ. 594· «τέχνης δει τῶ μέλλοντι δρᾶν»· Πλάτ. Σοφ. 255· «δεῖ μοι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως», Μεν. 79· σπαν. κατ' αὐτ.· «αὐτὸν σε δεῖ Προμηθέως»· Αἰσχ. Ἀγ. 810· «ποῖας με δεῖ φροντίδος»· σὺφ. Ἠλ. 602, καὶ μετγν. παρ. κατ' Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 13· γ) εἰς τὴν πρώτην σημ. ἀνάγονται· «πολλοὺ, ὀλίγου, μικροῦ δεῖν»· λέγειται πολὺ, ὀλίγον· ἐπετα· δι' αὐτ. μετ' ἀπαρ. «πολλοὺ γε δεῖ οὕτως ἔχειν»· Πλάτ. Πρωτ. 341· «ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοῦ διασθεῖραι (τὸ πῶρ) = ὀλίγον ἔλλειψεν νὰ διασθεῖρῃ κτλ.· Θουκ. 2, 77· «πολλοὺ γε καὶ δεῖ»· ὡς ἐμφαντικῇ ἔκφρασις ἐν τῇ τέλει τῆς προτάσεως, παρὰ πολὺ λείπει· Δημ. 18, 300 ἀπὸ τῶ. «πολλοὺ, ὀλίγου δεῖν» = σχεδὸν Πλάτ. ἀπολ. 22· «ὀλίγου δεῖν φορήματι· ἀλλὰ προσθήματι· εἰκόμας»· Σεν. ἀπομν. 3, 10, 13· «μικροῦ δεῖν»· Ἰσοκ. 4, 141· «ὅνα εἰδότε πολλοὺ δεῖν ἔχον ὄντα» = ὅτι πολλὸ λείπει νὰ ἦν εἰς· Δημ. 23, 7. 2) Μῆς, δέομαι. Ὅμ. δεύομαι, μ. δεύομαι, ἀδρ. ἐδεύθην, πρ. δεδέμηκα· Σεν. Ἀν. 7, 7, 11· ἔγω ἀνάγκην, χρειάζομαι, στεροῦμαι· τινός· «Θυμὸς δεύεινος» = στεροῦμενος τῆς ζωῆς· Ἠλ. γ, 294· «οὐ ποθὶ πολέμοιο δεύομαι»· ἐπὶ παντὶ πολέμῳ, ν. 310· «δεύοις» = ἔχων χρειάν, ἐνδεής, γ. 492, Ἀπολ. Ρ. 1, 908· «μακρότερος· τινός· Ἠλ. ψ, 482· «μάχῃς ἐδεύετο πολλοὺ» = ἦτο κατώτερος ἐν τῇ μάχῃ· τὸ δεύω. Σύνθθ. παρ' καὶ ἀττ.· «οὐδὲν ἔμοῦ δέονται»· Πλάτ. Θεαιτ. 151· καὶ συγν.· «εἴ τι ἄλλο ἢ τῆς οὐσίας δέονται», συμπ. 218· «ἦν δέ τι δέονται τοῦ βασιλέως»· Θουκ. 8, 37· «οἱ δεόμενοι» = οἱ ἔχοντες ἀνάγκην· Ἰσοκ. 6, 67· «οἱ μάλιστα βίου δ.», 4, 35· ἀπολύτ. «τὸ δεύειν»· Σεν. Ἀν. 2, 6, 13 ἐντ. 6) ἐπιθυμῶ, ἐχθρομαι· τινός· Ἡρ. 9, 35 καὶ μετγν. συγν.· μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 2, 173· «δέομαι αὐτὸ ποῦτο μαθεῖν»· Πλάτ. Φαίδρ. 73· περικαλῶ· «Πολυκρίτερος πέμψαι ἐαυτοῦ στρατὸν»· Ἡρ. 3, 41· «τῶν ἱερῶν πάντα διελθεῖν»· Πλάτ. Τιμ. 23· καὶ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ.· ἐδεύθην Δαρείου ἔνα αὐτῶ παῖδα καταλειρθῆναι· Ἡρ. 4, 84· «δέομαι ὑμῶν τοῦτοις τὸν νοβὴν προσέχοντα· ἀναμνηστικῶς»· Ἀνδρ. κ. 37, ἀλλὰ καὶ· ἐδέοντο Κρόνου ὡς προθυμοτάτου γενέσθαι· Σεν. Ἑλλ. 1, 5, 2· ἐπονται δὲ καὶ τὰ ὥστε, ὅπως· Θουκ. 1, 119, Πλούτ. Ἀντ. 84· «τοῦτο δρᾶν δέομαι δικαίον»· Πλάτ. ἀπολ. 18· «ὅπου ἐδεόμεθα σου», σύμπ. 173· «σύμφορα δέονται»· Θουκ. 1, 32· «δυνατὶ Πλάτ. Πρωτ. 335· «δικαία καὶ μέτρια»· Δημ. 38, 2· «ἐδεύθην ἔμοῦ τινα ἰσχυρὸν δέησιν»· Αἰσχ. 2, 43· «δέημα, δ. δείτα· μου σφόδρα»· Ἀριστ. Ἀγ. 1059· τινὸς παρὰ τινος· Λουκ. καὶ μετγν. Περιέργον εἶναι τὸ «ἐδέοντο βοιωτοὺς ὅπως παρεδώσι»· Θουκ. 5, 36, ἐνθα ὁ Κρόγερος· εἰκάς· ἤτοι οὐκ, absun, desum, indigeo, oro. Δ) (ΔΑ, δαῖναι· πρὸ δα·) κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ δηλοῦ, δηλ. κατὰ Κούρτ. ἐκ τοῦ σντρε. ja, djā, ἔς οὐ τὸ λατ. jain) οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσε. κλῆν τοῦ «δὴ τότε. δὴ γὰρ, δὴ πάμ-

παν»· κατ' ἀρχάς· ἦδη· α) χρονικῶς, τώρα δὲ, ἦδη· πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μετγν. ἐπ. ἐν ταύτῃ τῇ σημ. καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσε. μετ' ἄλλ. μορίων· «δὴ γὰρ»· Ἠλ. ρ, 546· «δὴ πάμπαν», τ. 342· «δὴ ποτε», ε, 234· «δὴ τότε»· Πινδ. Ὀ. 3, 22· καὶ παρὰ τραγ. Αἰσχ. Ἑπτ. 196· «οἰσθα δὴ τὸ πᾶν» = γινώσκεις τώρα πλέον (ἦδη) τὸ πᾶν Σοφ. Φιλ. 241· ἰδ. ὡς προσδιορισμὸς ἀριθμῶν· «ὅκτω δὴ προέηκα δίστους»· Ἠλ. θ, 297· «πολλάκι δὴ» = ἦδη· Ἠλ. τ, 85· «ἔκτον δὲ δὴ τὸδ' ἤμαρ»· Εὐρ. Ὀρ. 39· «ὅσας δὴ μάχας νενικήκατε»· Σεν. Ἀν. 6, 5, 23· «πάλαι δὴ Σοφ. Φιλ. 795· καὶ συγν.· «καὶ δὴ»· Ἠλ. ο, 251, Σεν. Ἀν. 1, 10· ἦδη. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμέσως ἐλλομένου, εὐθὺς μετ' ὀλίγον, ἀμέσως, παράτα· μετὰ μέλ. Σεν. Κυρ. 4, 4, 11· «χωρῶμεν δὴ πάντες· ἀόλλεε»· Σοφ. Φιλ. 1455· «ἐν δὲ σὺ δηλώσεις»· Σεν. Κυρ. 4, 1, 23· «δὴ νῦν»· Σοφ. Ἠλ. 935 καὶ μόν. δὴ = πρὸ μικροῦ, ἐπὶ τοῦ ἀμέσως παρελθόντος· καὶ μετὰ ἐν. Ἀριστ. Λυσ. 146· «καὶ μετ' ἄλλων χρόν. μορίων· ὅφε δὴ, ὑστερον δὴ, πρὶν δὴ, νενεστὶ δὴ, (ἔξ οὐ δὴ, ἐξ ὅ δὴ)· Ἡρ. «ὅποτε δὴ, ὅτε δὴ» καὶ μετ' ἀνρ. «οὐκέτι δὴ, οὐ δὴ» = οὐκέτι πλέον· «οὐ μὲν γάρ ἔστι· πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δὴ»· Εὐρ. Ὀρ. 1069· 5) ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα ἐνίστα πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ἐπομ. προτάσεως, καὶ μετὰ τὰ «εἰ, ἐπεὶ» καὶ πολλάκις πρὸς ἐξακολουθήσιν τοῦ διὰ παρεμπιπτούσων προτάσεων διακοπτομένου λόγου, ὅτε ἐρμηνεύεται· διὰ τοῦ λοιποῦ, ἐν συντόμῳ· «ἔστιν ἄρα ταλλήδωδην ὁ ἔρω· τοῦ τὸ ἀγαθὸν αὐτῷ εἶναι· ὅτε δὴ τούτου ὁ ἔρω· ἔστι»· Πλάτ. συμπ. 206· οὕτω λέγεται· «μὲν δὴ» ὅταν τὸ πρᾶγμα παρίσταται ὡς τετελειωμένον· Αἰσχ. Ἀγ. 1184· «τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα»· Αἰσχ. Πρ. 500· καὶ συγν. παρὰ Πλάτ. Σεν. καὶ ἄλλοι ἀττ. «καὶ - δὴ» = καὶ τέλος· «καὶ τὸ μέγιστον δὴ» καὶ ἐπὶ τέλους· «καὶ δὴ καὶ»· Ἡρ. 1, 30. Καὶ ἐπὶ ἔρωτ. «τοῦ δὴ ἐνεκα ταῦτα λέγω»· Πλάτ. Πρωτ. 313· πρὸς δὴλωσιν δυσταρεκείας· Σοφ. Ἀντ. 899 καὶ ἐπὶ παρακλειύσεως· «ἀκούε δὴ»· Αἰσχ. Πρ. 633· «λέγε δὴ»· Πλάτ. Πρωτ. 312· «ἔγε δὴ, εἰα δὴ, ἦ δὴ»· 3) πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ βαθμοῦ ἢ τοῦ μέτρου λέξεώς τινος (πρὸλ. δῆτα), ἴσα - ἴσα, μάλιστα· 1) μετὰ ἀντων. καὶ μάλιστα μετὰ τὰς προσωπ. πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ὀνομαζομένου ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημ. Σοφ. Ἀγ. 1205· καὶ ἰδ. μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀπὸ Ὅμ. συνηθέστ. «τρώτου δὴ ἐνεκα» = ἴσα - ἴσα ἐνεκα τούτου· «διὰ τούτου δὴ», «τὸ λεγόμενον δὴ τούτου» = κατὰ τὴν γνωστὴν μάστιγα παροῦσαν· καὶ μετὰ τὰς ἀναφ. «οἷος δὴ σὺ»· Ἠλ. ω, 376· «οὐ δὴ ἐνεκα», «ὅστις δὴ»· ἐπαυξάνει τὴν ἀριστίαν = ὅστις καὶ ἂν ἦν· Σεν. Ἀν. 4, 7, 25· οὕτω καὶ· «δὴ τις, ἄλλοι δὴ» = οἵτινες καὶ ἂν ἦν, οὕτως, «δὴ τ.», «ἄλλοι δὴ», «οὕτω δὴ τ.», ὡς δὴ τ.· Ἡρ. 3, 108, Πλάτ. Τιμ. 26· «πολύ δὴ τι» = δὲν εἰς ξέωρ πῶσον Πλούτ. Κερ. 1· 2) μετὰ ἐπιθ. ἐπιτατ. «πολύς, πᾶς, μέγας· δὴ», καὶ ἰδ. μετὰ τὰ ὑπερθετικὰ· «ἡμψιστόμενον θαυμαστὰ δὴ ὅσα» = τίς εἰς ξέωρ πῶσον Πλάτ. συμπ. 220· 3) μετὰ ῥημ. εἶνε βεβαιωτικόν, τῷ ὄντι, ἀλλ' ὅως· ἢ ἐκφρασίς αὐτῇ τοῦ βεβαίου καὶ πραγμ.

τικοῦ διὰ μορίων εὐρηται ᾗδ παρ' Ὁμ. καὶ εἶνε συνηθ. καὶ παρ' ἀττ. «ἡ δὴ, ἡ μάλα δὴ», «οὐ δὴ, μὴ δὴ» = βεβαιῶς ὅχι· «ἴνα δὴ» = ἵνα ἴσῃ ἰλ. ψ. 207, Πρ. 1, 32· «ἀλλὰ δὴ»· πολλὰκις παρὰ Πλάτ. jam, certe, igitur.

Δῆ, σπαν. ἀντὶ δέη ὑποτ. τοῦ δεῖ.

Δηάλωτος, 2· συνηρ. ἀντὶ δηάλωτος Δίσχ. ἔπτ. 72.

Δηγμα (δάκνω), τό δάγμασμα Ξεν ἀπομν. 1, 3, 12. Μεταφ. λύπης Δίσχ. Ἀγ. 765· ἐρωτος Σοφ. ἀποσπ. 721.

Δηγματίζω· κάμνω τραχύ, σκληρόν Συνέσ.

Δηγμός, οὗ, δ· τό δάκνειν, ἰδ. ἐπὶ σώματος κοψίμων τῆς κοιλίας Ἰπποκρ. Θεοφρ. μεταφ. ἐγ γίγμα, πείργημα· «δηγμόν ἔχειν, φέρειν τινί» = βλάπτειν τινά Πλούτ. «δηγμός» = δαχτικὰ μέσα Πλουτ. Περικλ. 15.

Δηθᾶ = δῆν, ἐπίρ. δηρόν = μακρόν, πολὺν χρόνον ἰλ. ε. 104· «δηθᾶ καὶ δολιχόν» ἰλ. κ. 51· «δηθᾶ μάλα» ἰλ. ε. 587· «οὐ μετὰ δηθᾶ» = μετ' οὐ πολὺ Ἀπολ. Ρ. 2, 651.

Δηθ· αἰών, ὥνος· μακρόβιος· Ὑπόχ.

Δηθάκι· καὶ δηθάκις· δηθά, πλειστάκις, πολλὰκις Νικ. δλ. 215.

Δῆθεν καὶ δῆθε Εὐρ. Πλ. 268 (δῆ-θην ἐπιτετ. δῆ) 1) δηλαδὴ, τρόπον τινά, τάχα· «προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύνανται δὲ ψεύδους» Σουίδ. «οἱ μὲν ἡθέλησαν ἀπολέσθαι δῆθεν» Πρ. 2, 59· «ὡς κατασκόπους δῆθεν ἔδοντας», 3, 136· «οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμῃ παρανέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο» Θουκ. 1, 92, συνηθ. εἰρων. Λουκ. Ἀλεξ. 17, 39· «δῆθεν μὲν - τό δ' ἀληθές» Πλάτ. 1, 14· 2) = ἐντ. Ἀνακρ. 1, 16, Δ. Λαερ. 4, 2, ἴσως δὲ καὶ παρ' Ἡρ. 6, 138 «τί δὲ ἀνδρῶνθέντες δῆθεν ποιήσουσι», videlicet.

Δηθύνω· βραδύνω, χρονοτριβῶ, ἀργοπαρῶ ἰλ. α. 26 καὶ μτγν. π. Ἀπολ. Ρ. 2, 74.

Δηθᾶσσκον, ὡς ἐκ τοῦ δηθᾶ = δηθῶ· κακῶς ἔσχημ. παρτ. Ἀπολ. Ρ. 2, 142.

Δηθάλωτος, 2· αἰγμάλωτος Εὐρ. Ἀνδρ. 105.

Δηθάνειρα θυγ. τοῦ Οἰνέως, γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους Ἀπολδ.

Δηθάρης, οὗ, δ· ὄν. ἀνδρ. Δίσχιν.

Δηθῶ· δηθῶ· ἴδε δηθᾶσσκον.

Δηθάνειρα, ἡ 1) θυγ. τοῦ βασιλείως τῆς Σκύρου Λυκομήδους, μήτηρ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύς Ἀπολ. δ. 2) θυγ. τοῦ Πύρρου, βασιλείως τῆς Ἠπείρου Πaus. 3) ἀδελφὴ τοῦ Πύρρου τούτου Διοδ.

Δηθῶ· δηθῶ· Τρέτ.

Δηθῶων, ὡντος· 1) υἱὸς Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρης Paus. 2) υἱὸς τοῦ Περγᾶσου, Τρώας τις ἰλ.

Δηθῶων, ὄντος, δ· Ἀργοναυτὴς τις Ἀπολ. Ρ. 2, 74· 1) πενθερός Αἰόλου Ἀπολδ. 2) υἱὸς Νηλέως Ἀπολ. 3) πατὴρ Αὐτολύκου κτίστου τῆς Σινώπης Ἀπολ. Ρ.

Δηθῶτης, οὗ, ἰων. εἰ, δ· ὁ ἰδρυτὴς τῆς βασιλείας ἐν Μηδίᾳ Πρ.

Δηθῶνός· ἴδε Δηθῶν.

Δηθῶνίδης, δ· πατρὸν. ὁ υἱὸς τοῦ Δηθῶντος Κέραλος Καλλ. εἰς Ἀρτ. 209.

Δηθῶπη, ἡ· μήτηρ τοῦ Τριπολέμου Paus.

Δηθῶπιτης, οὗ, δ· Τρώας τις ἰλ. (-ου-)- Δῆθος, ἡ, ὄν, ἐπ. καὶ ἰων· ἀντὶ δᾶτος· ἐχθρικός, φονικός· ἀνὴρ ἰλ. ω. 684· πόλεμος, δ. 281· πῦρ, 6, 415· καὶ οὐσ. δ' ἐχθρός, δ. 373, καὶ δῆος Δίσχ. Χο. 619· καὶ ἐν ἰλ. 6, 544 ἤθελον νᾶ ἀναγνώσωσιν οὕτως κατ' Εὐδοκ. ἀλλὰ τό ἡ εἶνε πανταχοῦ παρ' Ὁμ. βραχέ, ὅπου ἡ λήγουσα τοῦ δῆος εἶνε μακρά· ἀλεξέμεναι δῆθον πῦρ· ἰλ. ε. 347· ἀπωσαμένου δῆθους, μ. 276· «πυρὸς δῆθους», 6, 415· τό ἡ εἶνε μακρόν ὅταν ἡ λήγουσα εἶνε βραχεῖα· «δῆθου ἐκ πολέμοιο» ἰλ. ζ. 119· «δῆθω ἐν πολέμῳ», ε. 117, hostilis, infestus.

Δηθῶταρος, δ· ἡγεμῶν τις τῆς Γαλλίας Στράβ. Πλουτ. Dejotarus.

Δηθῶτης, ἦτος, ἡ· συμπλοκὴ, μάχη, πόλεμος· «καὶ πόλεμος» ἰλ. ε. 384· «μαγέσασθαι ἐν αἰνῇ δηθῶτητι», γ. 20· «δηθῶτητα φέρειν» Ὁδ. ζ. 203· κίνδυνος θανάτου, μ. 257, pugna, bellum.

Δηθῶχος, δ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἰλ. ε. 341.

Δηθῶω, συνηρ. δηθῶ μόν. μτγ. ἐν. δηθῶν ἰλ. ρ. 65, ἀλλὰ παρτ. δηθῶν ἰλ. ε. 452, δηθῶσαντες, π. 158, δηθῶντες Ὁδ. 1, 66· φέρονται ἐχθρικός, φονεύω· «ἐσθλοὺς χαλκῶ δηθῶν» ἰλ. ψ. 176· «δηθῶντο λαοὶ ὑπ' Ἀργείων», ν. 675 καὶ συγὰ ἐν ἰλ. καὶ ἐπὶ λυκῶν· «ἔλκρον = ἐσθλῶν», π. 158· «ἐργεῖν περὶ τινος» = μάχεσθαι περὶ τινος δι' ὅπλου, σ. 195· ἐπὶ προμάχων· ἀπιδᾶς = κατακόπτω, ε. 452 = ἰδ. ἐρημῶν χωρῶν· «τὰ παραθαλάσσια» Πρ. 5, 89· «ἄστυ περὶ» Σοφ. Οἰ. Κ. 1321· «γῶραν Ἀριστ. Λυσ. 1146· κωμικῶς· «δεδηρωμένοι» ἄρτι τὸν πόλεμον» Λουκ. Ν. διαλ. 10, 11.

Δηθῶύλη, θυγ. Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Τυδεῖος, μήτηρ τοῦ Διομήδους Ἀπολδ.

Δηθῶυλος· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἰλ.

Δηθῶυρος· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἰλ.

Δηθῶ, ἴδος, ἡ· δᾶς, δηθῶτης μάχη Εὐδοκ.

Δηθῶρος, δ· 1) υἱὸς Ἰππολύτου ἐν Ἀμφύκλειαι Ἀπολδ. 2) υἱὸς Πριάμου ἰλ.

Δηθῶρος· μάντις τις ἐξ Ἀπολλωνιάς Πρ.

Δηθῶντης, οὗ· υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου μετὰ τὸν Τῆμενον βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος Πaus. Ἀπολλδ.

Δηθῶν· δηθῶν· ἐδῆθον Ἀπολ. Ρ. 3, 1394.

Δηθῶν ἡ Δηθῶν, ὄνος· 1) υἱὸς Αἰόλου καὶ Ἐνπρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος, πατὴρ τοῦ Ἀκτορος, Φυλάκου καὶ Κεφάλου Πaus. λέγεται καὶ Δηθῶνς Ἀπολδ. 2) υἱὸς Εἰρύτου ἐξ Οἰχαλίας Ἠσ. παρὰ Πλουτ. Θησ. 8 Δηθῶνς· 3) υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Μεγάρης Ἀπολδ.

Δηθῶκτα, ἡς, ἡ· νερόν βρασμένον καὶ ἔπειτα κρυμμένον διὰ πόσιμον Ἀθην. 3, 121.

Δηθῶτε ἡ δὴ κοτε ἰων. ἀντὶ δῆποτε Πρ. 1, 157.

Δηθῶτηριος, 2· δαχτικός, ἑγγικτικός· «καρδίας δαχτηρία» Εὐρ. Ἑκ. 239.

Δηθῶτης, οὗ, δ· δάκνω, δαχτικός· «στόμα Ἀνθ. Πλαν. 4, 266· λόγος Πλουτ. ἡθ. σ. 55.

Δηθῶτικός, 3· δάκνω, ὁ ἔχων διαθέσιν, κλίσιν εἰς τὸ δάκνειν, δαχχανίρης· «παλάγγια Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9, 39· κολίας Ἀθην. μεταφ. δριμύς, ἐρεθιστικός, πειραχτικός· «τὸ εἰρημένον δ· καὶ ἀστέον» Λουκ. Δεμον. 50· ἐπίρ. δαχτικός = δᾶς Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 937.

ΚΩ. ὡς ὅμως τοῦ δάκνω ἀρ. λεξ.

λα· δὴ (= δῆλα δὴ ἐστὶ) κυρ. ὀλοκλήρως. ὁστ. = εἶνε ὅλως φανερά· οὕτω κεῖται ἐπὶ τοκορήσεων Ἀριστ. σφ. 140· ὡς ἐπὶρ. φυσικὰ, βραχίως, ἐννοεῖται, πολλάκις εἰρυν. Σοφ. Οἶ.

1591· ὅταν ἐκηται· τὸ ὅτι γράφεται δῆλα δὴ λαίνω· δηλέομαι Ὑσυχ.

λαΐστος· ἐλαεινὸς ἀρ. λεξ

λέομαι (δαΐω = daico), μέτ. μ. ἵσταμαι· π.θ. βλάπτω, φθείρω, ἀφανίζω, φονεύω· Ἄλ-

αὐδὸς δηλῆσασθαι· Ἰλ. β. 67· βλάπτω, ἀν. θ. δυνήμ· Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 541· - γαλήνῃ, ὦ. φ. 278· ζημιώ, προξενῶ ζημίαν Ἰλ. ε.

Ὀδ. 2· - καρπὸν, α. 156· - ὄρνια = παρα- αίνω τὸν ὄρνον· ὑπερδασίη, γ. 107· ληλα-

σας, ἀρπάζω Ὀδ. ο. 444· - γῆν πυρραμίδας, ἐρατὴν Ἰπρ. 4, 115, 2, 12, 7, 51, Θεοκρ.

36· - ποτῶν διὰ μαγικοῦ ποτοῦ καθιστῶ ὑπὸν πρὸς Παρθέν. 29, π. παρ. διδῶν·

ἐπὶ Ἑδρ. Ἰπρ. 175· τὸ ἔνερ. ἔν. οἶκ. 10, 3

νε δ. γρ. λαοί, ἑλ-
λέομαι -εῖμαι δηλόμαι, βούλομαι· Θεοκρ.

36.
λῆγεις, εσσα, ἐν· δηλῆμων, βλαπτικὸς, δῆ-

λῆτος Ὀρφ. Ἀργ. 921.

(λῆμα (δηλέομαι), τὸ βλάβη, φθορά, ζη-

μία, πάντος· ἔνερ· βροτοῖς δηλῆμα ἵσταται· Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 364· «δηλῆματα νηῶν» ἐπὶ

ὅσον καταγίνωσκ. Ὀδ. μ. 286· «ὄνειδον, ἃ τοῖς

ὄνειδοις ἵσταται δηλῆματα» Σοφ. Οἶ. τ. 1405

ὁδοπορῶν δηλῆμα χωρίτης ὁράκων· Αἰσχ.

ποισσ. 106, documentum, metropolis.

δηλῆμων, ὄν, γεν. ὄνος, (δηλέομαι)· βλα-

πτικὸς, φθοροποιός, δῆλῆτος Ὀδ. ε. 118· ὅ-

σοις ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλῆμονες· Ἰπρ. 2, 74·

ὑμνεῖται, ἐξολοθρευτής· «ἔχεται βροτῶν δι-

ηλῆμων» Ὀδ. σ. 85.

δηλῆσθαι, ἀντὶ δηλέσθαι· ἀπαρ. τοῦ δηλέ-

ομαι· εἶμαι = βούλομαι.

δηλῆσις, εως, ἡ βλάβη, βλάβη, κακο-

ποιήσις· ἐπὶ δηλῆσι· Ἰπρ. 1, 41, 4, 112.

δηλητήρ, ἕρος, ὁ φθορὸς, κακοποιός· Ἰπρ.

5· Ὀμ. 32.

δηλητήριον, τὸ· παρὰ Πλουτ. συμμ.

4, 1, 3.

δηλητήριος, 2· βλαπτικὸς, φθοροποιός· φάρ-

μακον Ἡρώδ. 3, 5, 9.

δηλητηρίωδης, 2· ὁμοῖος δηλητηρίῳ, φαρ-

μακόν· Ἀριστοτ. φυτ. 1, 7, Θεοφρ.

δηλία, τὰ (ἱερὰ δηλ.)· ἡ ἐρτὴ τοῦ Ἀπόλ-

λωνος, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνὰ τέσσαρα ἔτη εὐρ-

ταζόν ἐν Δήλῳ Ἰδε Δηλιάς (2).

δηλιάδης, ου, ὁ υἱὸς Γλαύκου, ἀδελφὸς Πελ-

εοφόντου Ἀπολλδ.

δηλιακός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νῆσον Δήλον,

ἢ ὁ ἐκ τῆς Δήλου θουκ.

δηλιάς, ἄδω, ὁτλ. τοῦ Δήλιος· 1) ἡ Δηλία,

ἡ ἐκ τῆς νήσου Δήλου· - κοῦραι· αἱ Δ. Νύμφαι·

Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 157· καὶ μετὰ οὐδ. «Δη-

λιάων γυάλοις» Ἑδρ. Ἰ. Τ. 1202· 2) ἡ Δηλία

νάυς, ἐφ' ἧς ὁ Θησεύς ἐπλευσεν εἰς Κρήτην, φο-

νεύσας τὸν Μινωτάυρον καὶ ἐλευθερώσας τοὺς

Ἀθηναίους τοῦ φόρου τῶν πεμπομένων παιδῶν

εἰς ἀνάμνησιν ἡ ναὺς αὕτη ἀνὰ τέσσαρα ἔτι,

ἐπέμκετο πανηγυρικῶς εἰς Δήλον μετὰ πρεσβευ-

τῶν, οἵτινες ἐκαλοῦντο Δελιασταὶ ἡ δὲ ναὺς

ἐλέγετο καὶ Θεωρίς.

Δηλιαστής, οἶ, ὁ Ἀθηναῖος πρεσβευτής, πεμ-

πόμενος εἰς Δήλον ἀνὰ τέσσαρα ἔτη Λυκοῦργ.

ἔποσι. Ἰδε Δηλιάς.

Δηλίον, τό· 1) πόλις κατὰ τὰ παράλια τῆς

Βοιωτίας ἔχουσα καὶ ναὸν Ἀπόλλωνος, περὶ-

ρῆμος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γενομένην μάχην Ἰπρ.

2) τύπος ἐν Λακωνικῇ Στραβ.

Δήλιος, 3 καὶ 2 Ἑδρ. Τριμ. 89· ὁ ἐκ τῆς νή-

σου Δήλου· ὁ Δήλιος = ὁ ἐπὶ τῆς Δήλου γεν-

νηθεὶς Ἀπόλλων θουκ. ἡ Δηλία = ἐπὶ 0. τῆς

Ἀρτέμιδος· αἱ Δηλῖαι = αἱ ἐπὶ τῆς Δήλου

λατρευόμεναι θεαὶ Ἀρτεμις, Δημήτηρ καὶ Ἀ-

φροδίτη Ἀριστ. Θεο. 334 «ἡ Δηλία, δηλ.

ναὺς» = Δηλιάς (2) ἔν. ἀπομν. 3, 8, 2· «οἱ

Δηλῖοι» = οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Δήλου Ἰπρ.

Δηλόμαι, ὥρ. βούλομαι Θεοκρ. 5, 27.

Δήλον· ὅτι· δηλον· ὅτι, δηλαδὴ φανερά, βε-

βαίως· πολλάκις διαιρεῖται εἰς δύο λέξεις· ἰλ-

λά οὐ δηλον· ὅτι ἐπεκδιδοῖς· Πλάτ. Εὐθύδ.

7· καὶ ἀν' ἐπηκται μετὰ τὸ ῥῆμα μετέγινον ἀν

τοῦ ἐνός δηλον· ὅτι· ἔλλω ὅν ἡ ἐν = δηλον· ὅτι

ἔλλω ὅν ἡ ἐν μετέγινον ἀν τοῦ ἐνός Πλάτ. Περμ.

158· καὶ ἀνευ ἔγκματος ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν

Ἀθην. 14. 650· παρὰ γραμ. εἰσάγει τὴν ἐξή-

γησιν = τουτέστι, δηλαδὴ, videlicet, nimirum.

Δηλονο· τὴ ἡ δηλον· ὅτι· ἐπίτασις τοῦ δηλον·

ὅτι Ἀριστ. πλ. 48.

Δηλο· ποιέω· ποιῶ δηλον (φανερὸν), φανε-

ρῶν, γνωστοποιῶ Πλουτ. Περικλ. 33.

Δήλος, ἡ· 1) μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἔχουσα

ὁμών πρωτεύουσαν, τύπος τῆς γεννησέως Ἄ-

πόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ ἱερὰ αὐτῶν

Ὀμ. ἐκαλεῖτο καὶ Ὀρτυγία· ἄλλοις ὥστε

εἰς Δήλον πλέων· Ζηνοδ. παροιμία ληφθεῖσα

ἐκ τῶν πανηγυρικῶν χορῶν τῶν πεμπομένων

εἰς Δήλον εἰς τὴν ἐρτὴν τοῦ Ἀπόλλωνος =

τῆς εὐφροσύνης βίον· 2) ὁ Δήλος· ὄρος τῆς

Βοιωτίας Πλουτ. Πελου. 19· (πιπλάνος ἐκ τοῦ

ἐπ. 0. δηλός· ὅτι ἐξ ἀδελφου βίττει· ἐρριζώθη).

Δήλος (δέελος) Ἰλ. κ. 460, δαήνα) 3 καὶ 2

Ἑδρ. Μήδ. 1191· φανερός, ὁρατορηνός, γινώ-

στός Ὀμ. μόν. Ὀδ. α. 333· «δηλον (ἐν. ἐστὶ)

ὅτι, ὡς» Ἰπρ. 1, 117· «δηλον ἔμοι, ὡς» Σοφ.

Φιλ. 162· «δηλον τοῦτο καὶ παῖδι ὅτι» Πλάτ.

σύμπ. 204· Συνηθ. παρ' αὐτ. ἀναφ. εἰς τὸ

ὁποῖόν τῆς ἐξηγ. προτάσεως εἰς ἐπίθετον καὶ

τὸ ῥῆμα προστίθεται κατὰ μετοχὴν μετὰ τοῦ ὡς·

«δηλός ἐστιν ὡς τὶ δρασίμων κακόν» = δηλόν ἐστι

ὅτι δρασίμων κακόν τὶ Σοφ. Αἴ. 319· καὶ

ἔνευ τοῦ ὡς «δηλός ἐστιν ἀλγυνὸς φέρων»

Σοφ. Φιλ. 999· «δῆλος εἰ καταφρονῶν μου»

Πλάτ. Θεαίτ. 189· «δῆλον ὦν ὅτι ἀμυνεῖται»

σύμπ. 221· «δῆλος ἦσαν ὅτι ἐπικείσονται»

ἔν. Ἀν. 5, 2, 26· καὶ μετ' ἀπαρ. «δῆ-

λος ὁράσθαι» Ἑδρ. Ὀρ. 544· τὸ δι' οὐ εἶνε φανερὸν

τίθεται κατὰ ὅτ. «ὡ καὶ δηλον» ἐκ τι-

νός ἔν. ἀπομν. 1, 2, 16· ἀπὸ ταύτων Δημ.

34, 11· - πανταγώθεν, αὐτ. 10· «δῆλον ποιεῖν»

δηλοῦν ἔν. Ἑλλ. καὶ μετὰ μετ. «δῆλον ἐ-

ποίησατε μόνοι αὐ μερίσαντες» θουκ. 3, 64.

Παρά Πλάτ. Κριτ. 41· «αὐτὰ δὲ ὅλα τὰ κα-

ρόντα, ὅτι οἱ αὐτοὶ τ' εἰσὶν οἱ πολλοὶ» ἐσαλμέ-
νως ἐλαμβάνεται ὡς ἔνερ. κείται δὲ καὶ ἀπο-
λύτως «ὄχλον δὲ» = γίνεται φανερόν ἐκ τῶν ἐπο-
μένων Θουκ. 1, 11, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ πρότασις
μετὰ τοῦ γάρ. Παρ. ἀρ. λεξ. οἱ ὄχλοι = ὁ-
ράσεις, ἐνύπνια. Τὸ ἐπὶρ. ὄχλος ἀποδοκ. ὁ Πο-
λύδ. 6, 207, manifestus, perspicuus.

Δηλο-φανής, 2' προφανής, ὁρθαλοφανής
Στοδ. ἀνθ. 9, 51.

Δηλώω, μ. ὥτω μ. παθ. ὥτομαι· σπαν. δη-
λωθήσομαι Θουκ. 1, 144' 1) φανερώνω, ἀ-
ποδεικνύω, κάμνω γνωστόν· «δήλωσε οὐδὲν»
Ἡρ. 1, 11' «ὄμμα πατρί» Σοφ. Ἀντ. 457'
- τὰ δόξαντα, Πλ. 29' - οἷα φρονῶ 328' «ἡ
σὴ προσφορά δηλώσεται, Κ. Κ. 587' - γνώ-
μην, προθυμίαν Θουκ. 3, 37' 6, 47' - τί τινα
συνὰ τί εἰς τινα Θουκ. 1, 90' «τί πρὸς τινα»
Ξεν. Κυρ. 7, 3, 12' - ὅπερ τινας = ὁμιλῶ Πο-
λύδ. 2, 22' - ὅτι, ὡς Ἡρ. 2, 78' σπαν. αἰτ.
μετ' ἀπαρμ. «εἴτε - εἴτε» Ξεν. ἀπομν. 2, 2,
23' ἡ μετὰ μετ. «δηλώσω πατρί, μὴ - ἀ-
σπλαγγυν· γεγώς» = ὅτι δὲν ἐγεννήθην δειλὸς
Σοφ. Αἴ. 468' «ὄχλοισι ὡς τι σημερινῶν νέον»
Σοφ. Ἀντ. 242' «ἀδύη δηλοῖ ἐκαστὴν ἐοῦσα
περίρρυτος» Ἡρ. 4, 42' ἐνίοτε ἐννοεῖται ἡ μετγ-
ῶν «ὡς σὲ δηλώσω κακὸν δηλ. ὄντα» Σοφ. Οἰ.
Κ. 787' καὶ μετ' ἀπαρμ. πλεονάζοντος· ὡς γέ-
νος ἀπληγὸν ἀνθρώποισι δηλώτοισι ὄραν» Σοφ.
Οἰ. τ. 792' 2) ἀμετάδ. δηλοῖ=δηλόν ἵστι, εἶνε
φανερόν, ἀποδεικνύεται· οὕτω δύναται νὰ ἐκλη-
φθῇ τὸ τοῦ Σοφ. Ἀντ. 20 «ὄχλοισι γάρ τι καλ-
χαίνουσ' ἔπος» «ὄχλοισι ἐμοί, ὅτι» Ἡρ. 2, 117'
«τότε δηλώσει ὅτι Πλάτ. πολιτ. 6, 497' «ἐ-
δήλωσε δὲ» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 32, παρκο.

Δηλώμα, τό· φανερώμα, γνώρισμα, γνωστο-
ποίησις «τοὺς παῖδας τὸ δηλώμα ὦν ἐρᾷ καὶ
μισεῖ κλυτομοναὶ καὶ βουτὶ» Πλάτ. νόμ. 7, 792'
καὶ πλ. Πλούτ.

Δηλώσεις, εὐς, ἡ· φανερώσεις, δηλοποιήσεις,
γνωστοποιήσεις Πλάτ. καὶ μετγ. «δήλωσιν ποι-
εῖσθαι» δηλοῦν» Θουκ. 4, 10' ἀρχόντων=δια-
ταγῇ Πλάτ. νόμ. 12, 942' προκηρύξεις Ἡρωδ.
Δηλωτέον· β. ἐπιθ. τοῦ δηλῶν· πρέπει τις νὰ
καταστήσῃ δηλόν, φανερόν Πλάτ.

Δηλωτικός, 3' ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος πρὸς δη-
λωσιν· «τινὸς Ἱπποκρ. Πλούτ. συμπ. 9, 15, 2.

Δηλωμα, τό· δέμα Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 2, 535.

Δημ-αγωγέω· ὁδηγῶ τὸν ἄνθρωπον· καλῶς Ἰ-
σοκ. 2, 16, ἀντίθ. τυραννέω, 10, 37' συνήθ. ἐπὶ
κακ. σημ. κερδίζω, ἐλκύνω εἰς ἐμαυτὸν τὸν λαόν
διὰ τεχνικῶν λόγων καὶ κολακειῶν καὶ ὁδηγῶ
κατὰ τὴν θέλησίν μου, μετέρχομαι τὸν ἡμα-
γωγὸν ὁδηγῶ, ἀπατῶ Ἀριστ. βᾶτρ. 419' «τοὺς
ἀνδρας = τοὺς στρατιώτας Ξεν. ἀν. 7, 6, 4' 2)
κάμνω εὐχάριστον, ἀγαπητὸν παρὰ τῷ λαῷ»
- τινὰ Ἀππ.

Δημ-αγωγία, ἡ· ὁδηγία τοῦ λαοῦ Ἀριστ.
ἱππ. 191' ἰδ. ἡ κτήσις τῆς εὐνοίας τοῦ λαοῦ
διὰ τεχνικῶν λόγων Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 6.

Δημ-αγωγικός, 3' ὁ φερόμενος ὡς δημαγωγός,
ὁ ἐπιτήδειος εἰς δημαγωγίαν Ἀριστ. ἱππ. 217.
Δημ-αγωγικός, ἐπὶρ. μέ τρόπον δημαγωγι-
κόν Σχόλ. Ὀδ. 6, 410.

Δημ-αγωγός, ὁ· ὁ ὁδηγὸν τὸν λαόν, ὁ σύμ-

βουλος τοῦ δήμου. ἐπὶ καλ. σημ. π. γ. ὁ Πε-
ρικλῆς Ἰσοκ. 8, 126' ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ
Κλέωνος ἐπὶ κακ. σημ. ὁ γινώσκων διὰ κολα-
κειῶν καὶ ἄλλων ἀναξίων λόγου τεχνισμάτων
νὰ κερδίζῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ὄχλου, καὶ μετα-
χειρίζεται αὐτὸν πρὸς ὄφελος αὐτοῦ Θουκ. 4,
21, Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 25' - καὶ ὁχλοκόπος,
Πολύδ. 3, 89, contionator.

Δημάδης, οὐ, ὁ· περίφημος· ῥήτωρ καὶ πολιτι-
κὸς ἐν Ἀθῆναις, σύγχρονος καὶ ἀντίθετος τοῦ
Δημοσθένους· καὶ ὁπαδὸς τῆς Μακεδονικῆς με-
ρίδος Δημ. ἐπιθ. Δημάδειος Δημ.

Δημαινέτης· θηλ. ὄν. Ἱπποκρ.

Δημαίνετος, ὁ· Ἀθηναῖος στρατηγός Ξεν.
καὶ ὡς κύρ. ὄν. Ἱπποκρ.

Δημ-αίτητος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ζητούμε-
νος, λαοπόδητος Συνασ. σ. 174.

Δημακίδιον, τό· κωμ. ὕποκ. τοῦ δήμος Ἀ-
ριστ. ἱππ. 823.

Δημ-ἀράτος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπιθυμητός,
ὁ κατ' εὐχὴν τοῦ λαοῦ γινόμενος Εὐστ.

Δημάρατος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Ἀριστάνου, βασι-
λεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Κλεομένηος· διω-
χθεὶς ὑπὸ τούτου ἔξῃ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Δαρείου
καὶ Σέρξου Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος ἀρχὼν Θουκ. 3)
Κορίνθιος τῶς ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλε-
ξάνδρου Δημ. 4) πατήρ τοῦ Λευκίου Ταρκυ-
νίου Πρίστου Πολύδ. 5) συγγραφεὺς τῆς Ἀπολδ.
Δημαρέτης, ἡ· ποιητρία τῆς Ἀθῆν. 15, σ. 685
πρόλ. Δαμαρέτης.

Δημάρετος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ. ἰδ. Ὁ-
λυμπιονίκης τις Παισ.

Δημαρίστη, ἡ· μήτηρ τοῦ Τιμοκλέοντος Πλούτ.

Δημάρμενος, ὁ· λακεδαίμονιός τις Ἡρ.

Δημ-αρχεὺς· εἶμαι δημαρχός Δημ. σ. 1306,
22' παρὰ Ρωμ. εἶμαι tribunus Πλούτ.

Δημ-αρχία, ἡ· τὸ ἔργον καὶ τὴ ἐξουσία τοῦ
δημάρχου Δημ. σ. 1318, 18.

Δημ-αρχικός, 3' ὁ ἀνήκων, ἀποδίδων τὸν
δημάρχον· ἐξουσία=tribunatus Δ. Κ. 51, 28'

Δημ-αρχος, ὁ· ὁ ἀρχὼν τοῦ δήμου ἔπον. 1)
ἀρχὼν διοικητικῶς· τινας ἐν Αἰγύπτῳ Ἡρ. 3, 6,
6' 2) ἐν Ἀθῆναις ὁ προϊστάμενος δήμου τινός· ἡ
κοινότητος, πρὸ τοῦ Κλεομένηος ναύκρατος,
ὅστις ἐν τῷ δήμῳ ὥριζε τοὺς φόρους καὶ εἰσ-
έπραττε τὰ χρήτ. Δημ. 43, 57, Ἀρποκρ. - 3)

παρὰ Ρωμ. tribunus plebis, Διον. Ἀλ. - 4) Συ-
ρακούσιός τις στρατηγός Θουκ. καὶ κύρ. ὄν. Ἀρρ.

Δημέας, οὐ, ὁ· Ἀθηναῖος τις Θουκ. καὶ ἄλ-
λος τις Ξεν. καὶ ἄλλ. ὡς Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλούτ.

Δημ-εγέρτης, οὐ, ὁ· ὁ διεγείρων εἰς ἐπανά-
στασιν τὸν ἄνθρωπον, ταρχοποιός ἐκκλ.

Δημετον, τό· δήμιον Πλάτ. πολ. 4, 439, δ. γρ.

Δημ-ελέητος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐλεούμενος·
ἀρ. λεξ.

Δημ-εραστέω· ἀγαπῶ τὸν λαόν Β. Ἀν. 1361.

Δημ-εραστής, οὐ, ὁ· φίλος τοῦ λαοῦ Πλάτ.

Ἀλλ. 1, 172.

Δημ-εραστία, ἡ· ἀγάπη πρὸς τὸν λαόν Πο-
λύδ. 3, 65.

Δημ-εραστικός, 3' ἔχων κλίαιν πρὸς τὴν ἀ-
γάπην τοῦ λαοῦ μετγ.

Δήμευσις, εὐς, ἡ· εἰς τὸ δημούσιον μεταδίδ-
αι τῆς περιουσίας τινός καταδικασθέντος εἰς ἀ-

τιράν - χρημάτων Πλάτ. Πρωτ. 325, Δ. 17, 15.

Δημεύω (δημος) κάμνω δημοσίαν τὴν περὶ οὐσίαν δημόσιον τινός· καὶ κηρύττω αὐτὸν ἄτμον· τὰ χρήματα θουα. 5, 60· ἀγροῦς Δ. 11, 50· «τὰ ὄντα δεδήμευται» Δημ. 23, 45· καὶ ἐπὶ προσώπ. «μήτε ἀκρίτον τινα φρονεῖν θέσθαι ἢ δημευθῆσθαι»· Πρωτ. 2, 14, 2) δίδω εἰς τὸν λαόν· τὸ κράτος δεδήμευται· ἐδόθη εἰς τὸν λαόν Εὐρ. Κόκλ. 119· «τὰ δεδμευμένα» = τὰ δεδημοσιευμένα, τὰ γενικῶς γνωστὰ Πλάτ. Φίλ. 14, publico.

Δημ-εχθής· δημευθῆς· Παύλ.

Δημ-εχθής, 2· μιστὸς εἰς τὸν λαόν Β. Ἀν. 1188.

Δημ-ηγορέω· εἶμαι δημηγόρος, ὁμιλῶ εἰς τὸν λαόν Ἀριστ. Ἰππ. 951· καὶ συχνά· «πρὸς παῖδας καὶ γυναῖκας» = ὁμιλῶ δημοσίως πρὸς κτλ. Πλάτ. νόμ. 7, 817· καὶ συχνά παρὰ ῥήτορ. Ἀνδοκ. 4, 22· λόγους Δημ. 19, 15· «τὰ δεδμευμένα»· 19, 9· πρὸς χάριν, 3, 3 καὶ ἀνευ προσδιορισμοῦ, λέγω εὐχάριστα τοῖς ἀκραταῖς καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ καὶ ὠφέλειᾳ, ὡς οἱ ῥήτορες, ἵνα διὰ τεχνικῶν λόγων ἀποπλῆνῃσιν καὶ ἀπατήσω τὸν λαόν πρὸς Πλάτ. Γοργ. 482.

Δημ-ηγορία, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου Πλάτ. Φαίδρ. 261· «δημηγορίαν ποιεῖσθαι ἐπὶ τινι» Δημ. 24, 161· ἰδ. λόγος εὐχαριστῶν τὸν λαόν, ἀλλ' ἀπατῶν καὶ μὴ ἀληθείας περιέχων Πλάτ. Θεαιτ. 162· ἀλλὰ καὶ ἡ ποιητικὴ τέχνη Πλάτ. Γοργ. 502, σοφία.

Δημ-ηγορικός, 3· ὁ ἀνέκων, κατέλληλος εἰς δημηγόρον Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 12· τέχνη Πλάτ. Σοφ. 222· σοφία, πολιτ. 2, 365· λόγος· λόγος λεγόμενος ἐνώπιον τοῦ λαοῦ Ἀριστοτ. Νικ. 10, 10· «τὰ δημηγορικά» = ἡ δημηγορία, ῥήτ. 1, 1· ἐπίρ. «ὡς Πολυδ. 4, 26, concionalis.

Δημ-ηγορός, ὁ· 1) ὡς ἐπὶ 0. ὁ ἀνέκων εἰς τὸν ῥήτορα τοῦ λαοῦ, ὁ τοῦ δημηγόρου· στροφαί = ἐστροφαί τοῦ ῥήτορος τοῦ λαοῦ Αἰσχ. Ἰκ. 623· «τιμὰ Εὐρ. Ἐκ. 251· 2) οὗτος ὁ ῥήτωρ τοῦ λαοῦ Πλάτ. νόμ. 10, 908 καὶ μετν. καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. ὁ ῥήτωρ ὁ κολακεύων καὶ χαριζόμενος τῷ δήμῳ καὶ ἐξαιπῶν διὰ τῆς τέχνης τοῦ λόγου Πλάτ. Γοργ. 482· «ὄρκος ὁ ἐταίρος ταῦτό καὶ δημηγόρου» Στοδ. ἀνθ. 28, 4.

Δημ-ηλασία, ἡ· ἔξορις Αἰσχ. Ἰκ. 6, exilium. Δημ-ηλαστὴς, 3· ὁ καταδικάζων εἰς ἔξοριαν(ς) Σκ. Βούζ.

Δημ-ηλατός, 2· ὁ διωχθεὶς ἀπὸ τὸν δήμον τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος Αἰσχ. Ἰκ. 609.

Δημητήρ, τῆρος καὶ τρὸς· παρὰ τραγ. καὶ πεζ. μόν. Δήμητρος, ἡ· θεὰ προστατεύουσα τὴν γεωργίαν καὶ γεωργούς, μήτηρ τῆς Περσεφόνης, ἔχουσα καλοῦς καὶ χρυσοκίτρινους βύστροντας Ἰλ. ἐν Ὁδ. μόν. ε, 125· ἐν Ἰλ. σπαν. πηγὴ τοῦ μύθου αὐτῆς εἶνε ὁ Ὀμ. ὕμν. εἰς Δήμητρα «Δημητέρος ἀκτὴ» Ὀμ. Ἦτο. Εὐρ. «Δημητρος καρπός» Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 6· οἶτος· σιτηρὰ Μέν. = ἄριστος Ὀππ. ἀλ. 3, 463· «Δημητρα, α»· ἰδ. ἐν τῇ αἰτ. Πλάτ. Κρατ. σ. 404 καὶ συχνὰ μετν. (πιθαν. = γῆ μήτηρ κατ' ἄλλ. = δῆμου μήτηρ).

Δημητρία, ὀηλ. κύρ. ὄν. Ἀριστ. νεφ. 678. Δημήτρια, τὰ (δηλ. ἱερὰ) 1) ἑορτὴ τῆς Δημητρος ἐν Ἐλευσίνῃ Σχολ. Πινδ. Πυλυδ. 2) ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ Πλούτ. Δημ. 12.

Δημητριάδες, 3· Δημήτριος, ὄν· «καρπὸς Ἀλέξ. Ἀρρ. γεωπ.

Δημητριάς, ἄδος, ἡ· 1) πόλ. Θεσσαλίας κτισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου πολιορκητοῦ, κάτ. Δημητρίου Πολυδ. 2) πόλ. Ἀσσυρίας οὐ μακρὰν τῶν Ἀρδελίων Στραβ. 3) ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός· καὶ μία φυλὴ ἐκλήθησαν οὕτως ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ Πλούτ.

Δημήτριον, τὸ· νῆος τῆς Δήμητρος Πλούτ. Δημήτριος, 2· ὁ ἀνέκων εἰς τὴν Δήμητρα, ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος· «καρπός = οὐκ ἐπὶ ἐπιγρ. - βίος Αἰγ. ἀποσπ. 38.

Δημήτριος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἰδ. περίφημος εἶνε· 1) Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου ἐν Ἀσίᾳ· ἐκυρίευσεν (294 π. Χ.) τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ μετὰ 7 ἔτη ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Πύρρου Πολυδ. 2 καὶ 3) ὁὗτος βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὡς ὁ πρῶτος Σιωτὴρ ἐπονομαζόμενος, ἐβασίλευσεν ἀπὸ 161—150 π. Χ. ὁ δὲ Νικάτωρ ἐπικαλούμενος, ἀπὸ 145—126 διδ. 4) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως διδ. 5) Δημ. ὁ Φαληρεὺς, περίφημος ῥήτωρ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ὑπὸ τὸν Κάσσανδρον τοπάρχης τῆς Ἀθηνῶν διδ. 6) ὁ Φάριος, τοποτηρητὴς τῆς ἐν Ἰλλυρίᾳ βασιλείας· ἐυτὴς ἐν Κερκύρα Πολυδ.

Δημητρίουλος, (Δημητῆρ· ἱουλος), ὁ· ὄν. ὕμνος εἰς Δήμητρα Εὐστ.

Δημητρίων, ὄνος, ὁ· ὄν. τοῦ μηνός Μουνυχιῶνος ἐν Ἀθήναις, κληθεὶς οὕτω πρὸς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ Πλούτ.

Δημίδιον, τὸ· κωμ. ὄνομα τοῦ δήμου· Ἀριστ. Ἰππ. 723.

Δημίζω· εἶμαι μὲ τὸ μέρος τοῦ δήμου, ἀπατῶ τὸν δήμον κάμνων τὸν δημοτικὸν Ἀριστ. σπ. 699. Δημιο-εργεῖται, ἡ· δημοτικὸν ἔργον Πρόκλ. Δημιο-εργός· ἴων. καὶ π. = δημιουργός Ὀδ. Ἦρ. - ὄρθρος = ὁ παρακινῶν εἰς ἔργασιν ὄρθρος Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 98.

Δημιο-πληθής, 2· πολυπληθής, ὅ, τι ἔχει ὁ λαὸς ἐν ἀφθονίᾳ· κτήνη Αἰσχ. Ἀγ. 128.

Δημιοπρασία, ἡ· πρῶσις (πώλησις) δημοσίων ἢ δημευθέντων πραγμάτων(ς) Σκ. Βούζ.

Δημιό-πρᾶτος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ἢ δημοσίου πωληθεὶς, μόν. «τὰ δημιόπρατα» = τὰ δημευθέντα καὶ δημοσίᾳ πωληθέντα κτήματα Ἀριστ. Ἰππ. 103· εἰς ταῦτα ἀνήκουν τὰ οἰκὸς καὶ σκευὴ τῶν ὁποίων κατάλογος ἐξετίθετο δημοσίᾳ ἐπὶ λιθίνων πινάκων Βοιχ. οἰκ. Ἀθην. 1, 212, 423.

Δήμιος, 2 καὶ παρ' ἄλλ. ἔνιοτε 3· 1) δημόσιος, ἀποδλέπων τὸν λαόν, τὴν πολιτείαν· οἶκος Ὀδ. υ, 261· «πρῆξις, γ, 82, ἀντιθ. ὕ· διο», δ, 314· αἰσυνμῆται = ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεχθέντες διαιτηταί, θ, 259· «δήμια πίνειν» = πίνειν μὲ δημόσια ἕξοδα Ἰλ. π, 250· ἱερὰ Αἰσχ. Ἑπτ. 177· «τὸ δῆμιον» = ὁ δήμος, τὸ κοινόν Αἰσχ. Ἰκ. 365· 2) «ὁ δήμιος» (ἐνν. δοῦλος) = ὁ

ἐκτελὼν τὰς θανατικὰς ποινὰς, δῆμιος (τουρκ. τζελλάτης, μπόγιας) Ἀριστ. ἔκκλ. 91· ἴδε δημιουργοῖς· νεκροὺς παρὰ τῷ δῆμῳ κειμένῳ· Πλάτ. πολ. 4, 439.

Δημιουργέον, τό· ἐργαστήριον (τεχνίτου), χαλκεῖον Ἀππι.

Δημιουργοί· εἶμαι δημιουργός, μετέρχομαι ἔργον τι, ἐργάζομαι, κατασκευάζω τι· τινί· οὐκείται τινί δημιουργοῦντες· ὑπὲρ τινος Πλάτ. νόμ. 8, 846· «τέχνας δημιουργοῦσθαι», πολιτ. 281· «θεός, σοφ. 265· «σύνθετα ἐκ μὴ συντιθεμένων εἶδη», πολιτ. 288· «δεδημιουργημένη φύσις», Τιμ. 80· «τὸν υἱὸν εἰς ἀρετὴν» Πλουτ. κατ. μ. 20· μετέρχομαι δημόσια ἔργα Ἀρτεμίδ. 2, 22.

Δημιουργημα, ατος, τό· τὸ ἔργον, ἐργόχειρον· χειρῶν Δ. Ἀλ. συνθ. λ. ἐν ἀρχ. Ἀθην. 11, 497.

Δημιουργία, ἡ· τὸ δημιουργεῖν, κατασκευὴ, παραγωγή, γέννησις· ζῶων Πλάτ. Τιμ. 41, Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 13· «τῶν εἰδῶν Πλάτ. πολιτ. 10, 599· «ἐκ τῶν λίγων, πολιτ. 280· «τεχνῶν» τὸ μετέργεσθαι, ἀσκεῖν τέχνας, συμπ. 197· ἡ τέχνη, τὸ ἔργον, ἐπιτηδεύμα· γραφικὴ καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία», πολιτ. 4, 401· «αἱ τῶν περὶ τὰ πέμματα δημιουργίαι» Ἀθην. 1, 18· ἡ διοίκησις τῶν τῆς πόλεως, πολιτικὸν ἀξίωμα Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 10.

Δημιουργικός, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς δημιουργόν, τεχνίτην· βίος Πλάτ. Φαίδρ. 248· τέχνη, ἀρετὴ, Πρωτ. 322· ἔθνος, Γοργ. 455· «πλήθος δ. καὶ βάνυσον» Πολυβ. 10, 8· 2) ὁ ἀποδίδων τὰ πολιτικὰ ἔργα Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 4· «οἱ δημιουργικοί»· οἱ μετερχόμενοι ἐκ τοῦ λαοῦ πολιτικὰ ἔργα Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 3, 14· ἐπίρ.· κίωξ, ροῦξ· ὡς ἔμπειρος τῆς τέχνης λέγει Ἀριστ. εἰρ. 421.

Δημιουργός, 2, ἐπ. καὶ ἰων. δημιουργός· 1) ὁ μετερχόμενος ἔργον ὠφέλιμον εἰς ὅλον τὸν λαόν, δημόσιος· οὕτως καλοῦνται ἐν Ὁδ. ρ. 383, ὁ μάντις, ἱατρός, τέκτων καὶ αἰσιδός· καὶ ἐν τ. 135 οἱ κήρυκες· σημαίνει δὲ καὶ τεχνίτην Ἰσ. 6, 33, ἴδ. τὸν κατασκευάζοντα ζυμαρικά Ἡρ. 7, 31, Ἀθην. 4, 172· «καὶ ἡ δημιουργία» Πολυβ. 3, 41· «ἀποδημάτων Πλάτ. Γοργ. 467· ἱατρός, Γοργ. 455· «τέχνης Αἰσχίν. 1, 97· ὁ ἐννοῶν, ἔμπειρος τέχνης ἀντιθ. ἰδιώτης Πλάτ. πολιτ. 298· γλύπτης, ἀγαλματοποιὸς Πλάτ. πολιτ. 7, 529· «πειθοῦς δ. ἡ βῆτορικὴ», Γοργ. 453· «ὠφελείας, Χαρμ. 175· σοφίας, Θεάγ. 125· ἀρετῆς Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 8· ὁ ποιῆσα, παραγωγὴν· «θεὸς κόσμου δημιουργός» Ἐν. ἀπομν. 1, 4, 7· 6) παρὰ Πελοπόν. καὶ Δωρ. τὸ ἀνωτάτην πολιτικὸν πρόσωπον, ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ Θουκ. 5, 47, Δημ. 18, 157· δημιουργός ἐπιγρ.

Δημιωστί, ἐπίρ. μὲ δημόσιον τρόπον Δράκ. σ. 37, 5, ὡς τὰ ἱερωστί, μεγαλωστί.

Δημο-δόητος, 2· δημόληπτος, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπαυνοῦμενος· Ἡσδχ.

Δημο-δορέω· εἶμαι δημοδόρος Εὐστ. Ἰλ.

Δημο-δόρος, 2· ὁ τρώγων, κατατρώγων τὰ δημόσια· βασιλεὺς Ἰλ. α, 231 ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἐπὶ τοῦ Καλιγούλα Φίλων 2, σ. 561, 16.

Δημο-γέρων, οντος, ὁ· ὁ γεραντότερος καὶ ἔπομ. ἐντιμώτερος τοῦ δήμου μετὰ τὸν ἡγεμόνα ἡ βασιλεῖα Ἰλ. γ, 149· καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς Ἰλ. λ, 372· δωρ. δαμο γέρων Εὐρ. Ἀνδρ. 300· «θεός = deus minorum gentium.

Δημοδάμας, αντος, ὁ· ποιητὴς τις ἐκ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἡ Μιλήτου Ἀθην.

Δημο-διδάσκαλος, ὁ· ὁ διδάσκων τὸν λαόν ἱεροκλῆς Συνέσ.

Δημο-δίωκτες, 2· γραμ. ἐξήγ. τοῦ δημόσους.

Δημοδόκη, ουγ. τὸ Ἀγῆνορος Ἡσ.

Δημόδοκος, ὁ· 1) ὁν. τυφλὸς τινος αἰσιδὸς παρὰ τοῖς Φαίαισιν, κυρ. ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου δεκτός γενόμενος, καὶ ἐπομένως τιμώμενος Ὁδ. 2) Ἀθηναῖος στρατηγὸς Θουκ. 3) Ἀθηναῖος· τις πατήρ τοῦ Θεάγου Πλάτ.

Δημο-ειδής, 2· δημῶδης, κοινός· «κιδηλῆς Ἰπποκρ. σ. 837.

Δημόθεν· ἐπίρ. 1) ἐκ τοῦ λαοῦ, δι' ἐξόδου τῆς πολιτείας Ὁδ. τ. 197, ἀντιθ. οἰκοθεν Ἀπολ. Ρ. 1, 7· 2) παρὰ ἀπ. ἐκ τοῦ δήμου, ἐκ τῆς κοινότητος (καταγόμενος) Ἀθ. Παραρτ. 308.

Δημο-θαινία, ἡ· συμπόσιον διδόμενον εἰς τὸν λαόν Ἀριστοτ. Λομ. Φάλαρ. 1, 3.

Δημό-θροος, -ους, οον -ουν, 2· κυρ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ θρολούμενος, πασίγνωστος, περιδύπτος· φήμη, ἀραὶ Αἰσγ. Ἀγ. 912, 1383· ἀναρχία, 857, = καθ' ἣν ὁ λαὸς κυριάζει.

Δημο-κατάστασις, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ κατηραμένος Ἑκκλ.

Δημο-κηδής, 2· ὁ φροντίζων περὶ τοῦ λαοῦ, Πλουτ. Πομπ. 10, publicola.

Δημοκλήτης, έος, ὁ· περίφημος ἱατρός· ἐκ Κρύτωνος Ἡρ.

Δημο-κήρυξ, υκος, ὁ· δημόσιος κήρυξ. δ. γρ. δημοκλήτης Αἰσχίν. περὶ Παραρτ. 130.

Δημο-κλειδής, ους, ὁ· 1) συγγραφεὺς τις Ἀθην. 2) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἄρχων Ὁλ. 116, 1, Διοδ.

Δημοκλής, έους, ὁ, ποιητ. «κλήεις Θεογν. Ἑλλ. κῆρ. ὄν. ἴδ. 1) ῥήτωρ Ἀθηναῖος κατὰ τὸν Runcck hist. or. σ. 92 = Δημοκλειδής (2)· 2) ἱστορικός τις ἐκ Φυγαλλίας Στράβ.

Δημό-κοινός, 2· «δημῖος, ἦγον ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φωνεῖν κληρωθεῖς» Μ. Ἐτ. (μυθ. γίαις, τζελλάτης) Ἀντιρ. 1, 4, 20· ὡς ἐπὶ ὁ κοινός εἰς τὸν λαόν· «θερμός Λυκόφρ. παρ' Ἀθην. 10, 420.

Δημο-κόλαξ, ακοί, ὁ· ὁ κόλαξ τοῦ δήμου, δημαγωγός Δ. Ἀλ. ἀρχ. 6, 60.

Δημο-κοπέω· ζητῶ τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ διὰ κολακείων καὶ τεχνικῶν λόγων Πλουτ. 1.

Γραχχ. 9 καὶ μτγν.· εἰς τινα = δεικνύω (φέρω·μαι μὲ) κολακείαν εἰς τινα Ἀππ. Συρ. 16.

Δημο-κόπημα, τό· πρᾶξις (σκειωρία) δημοκόπου Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 42.

Δημο-κοπέα, ἡ· ἡ διαγωγή, τὸ φέριμον τοῦ δημακόπου Δ. Ἀλ.

Δημο-κοπικός, 3· ὁ ζητῶν τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ, κολακεύων αὐτὸν Πλάτ. Φαίδρ. 248· περὶ ἀνθρώπους Μ. Ἀντων. 1, 16.

Δημο-κόπος, 2· ὁ κόλαξ τοῦ λαοῦ, ὁ παντοιοτρόπως ζητῶν τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ, ἴδ. διὰ τεχνικῶν λόγων καὶ αἰσχροῦν μέσων, δημαγωγός Δ. Ἀλ. 5, 65 καὶ μτγν.

Δημοκράτων, ὠντος, δ' υἱὸς Πριάμου Ἰλ.

Δημό-κραντος, 2' δ' ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπικυρωμένος Δίσχ. Ἀγ. 445.

Δημο-κράτ-εομαι' διοικῶμαι δημοκρατικῶς, ἔχω δημοκρατικὸν πολίτευμα Ἡρ. 6, 43' - πόλις Θουκ. 5, 29 καὶ συχνὰ παρὰ μτγν. εὐχρ. τὸ ἔνερ. ἐπὶ τῶν διαιρέσεων τοῦ ἐκποδρόμου (δῆμοι).

Δημο-κρά-της, ους, δ' ὄν. ἀνδρῶν ἔεν Πλάτ. 1) Ἀθηναῖος δημογωγός Δημ. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Τενέδου Πaus.

Δημο-κρά-τις, ἡ' τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύματος, καθ' ὃ τὸ κράτος ἔχει ὁ δῆμος, δημοκρατία' περὶ τῆς σημασίας αὐτῆς Θουκ. 6, 89, 4, 41.

Δημοκρατί-της, ου, δ' Ἀθηναῖος τις Δημ. Δημο-κρατί-ζω' ἔχω δημοκρατικὰ φρονήματα, κλίνω εἰς τὴν δημοκρατίαν Ἀππ.

Δημο-κρα-τικός, 3' δ' ἀνήκων εἰς τὴν δημοκρατίαν - νόμος Πλάτ. πολ. 1, 338' - πολιτεία Ἀριστ. πολιτ. 3, 17' - συμμαχία = συμ. μετὰ δημοκρατουμένης πόλεως Πολύδ. 10, 23' ὁ ἔχων δημοκρατικὰ φρονήματα Πλάτ. πολ. 9, 571' - δημοκρατικός Στράβ. Διόδ. καὶ «τὸ δημοκρατικὸν ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς δημοκρατίας Ἀριστ. βασιλ. 952.

Δημόκριτος, δ' 1) ἐπίσημός τις Νάξιος Ἡρ. 2) περίφημος φιλόσοφος Ἀδελφίτης, σύγγρονον Σωκράτους δ' ἐπικαλούμενος Ἡελαστίνος Ἀριστοτ. Δημοκρίτειος = μαθητῆς Δημοκρίτου Πλουτ.

Δημό-κρά-τος, δ. γρ. ἀντὶ δημοκράτους. Δημο-λάλητος, 2' δ' ὑπὸ τοῦ λαοῦ θρυλούμενος, γνωστότατος ἀρ. λεξ.

Δημό-λευστος, 2' δ' ὑπὸ τοῦ λαοῦ λιθοβοληθεὶς Λυκοφρ. 331' - φόνος = ὁ διὰ λιθοβολήσεως φόνος Σοφ. Ἀντ. 36.

Δημολέων, ὠντος, δ' υἱὸς Ἀντήνορος Ἰλ. ἄλλος τις Πλουτ.

Δημο-λογέω' δημογορέω, ὁμιλῶ ἀρεστά τῷ δήμῳ - μελίγμαι = ἀστείζομαι Ἀνθ. 7, 410.

Δημο-λογικός, 3' δ' ἐπιτήδειος εἰς δημογόρον Πλάτ. σοφ. 268.

Δημο-λογο-κλέων, δ' χωμ. ὁ διὰ δημογορίων περίφημος δημογωγός Ἡλέων Ἀριστ.

Δημο-λόγος, ου, ὁ δημογόρος, ῥήτωρ τοῦ λαοῦ Συνέδ.

Δημο-μήλης, -ους, αἰε. ἡ καὶ ἡν' συγγενῆς τις τοῦ Δημοσθένους Δημ.

Δημόνησοι, αἱ καθ' Ὑσυχ. δύο νῆσοι ἐν τῇ Προποντίδι ἡ Χαλκίτις καὶ ἡ Πιτυουσα, νῦν νῆσοι τῶν Πρηγγίων, κατὰ Ἀριστοτ. θαύμ. 59 καὶ Στέφ. Βυθ. μόν. μίᾳ ἡ Δημόνησος.

Δημο-νέκη, ἡ' θυγ. Ἀγχινορος Ἀπολδ.

Δημό-νικος, δ' ὢν δύο Ἀθηναίων Δημ. ἑνὸς κωμικοῦ Ἀθην. 9, α. 410' καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰπποκρίτου, πρὸς ὃν ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε τὴν σωζομένην παραίνεσιν.

Δημόμας' δημοκοπῶ, ὁμιλῶ πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ δήμου, ἀστείζομαι - γλυκὺ τι Πίνδ. 1, 7, 8' τὸ ἔνερ. δημός = δημοσιεύω (1) Μ. Ἐτ. «λόγος ἐδημώθη» = ἐγένετο γνωστός εἰς τὸν δῆμον Δ. Κασ.

Δημο-πίθηκας, δ' ὁ ἀπατῶν μετὰ τὰς κολακείας τοῦ Ἀριστ. βῆτρ. 1085.

Δημο-πληθής, 2' δημοπληθής (ς) Σκ. Βυθ. Δημο-ποίητος, 2' δ' πολιτογραφηθεὶς εἰς τὸν δῆμον, ὁ πολίτης γενόμενος, ἐπὶ ξένων καὶ ἀπελευθέρων, οἵτινες ἐκ γένεθός δὲν ἦσαν πολῖται Πλουτ. Σολ. 24' «ὁ κατὰ ψήφισμα δήμου γεγονώς πολίτης, ξένος ὢν» Ὑσυχ.

Δημό-πολις, ιός, δ' υἱὸς Θεμιστοκλέους Πλουτ. Θερμ. 32.

Δημό-πρακτος, 2' ὁ πραχθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου Δίσχ. ἔκ. 932.

Δημό-πρακτα, τὰ' δημόπρακτα Πολυδ. 9, 10.

Δημο-προβλητός, 2' ὁ προβληθεὶς (ἐκλεγθεὶς) ὑπὸ τοῦ δήμου μτγν.

Δημο-πύλεμος, δ' εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης Ὁδ. γ. 242.

Δημο-ρριφής, 2' ὁ ὅπῳ τοῦ δήμου βίφθεις, σπενδονισθεὶς - ἀραὶ Δίσχ. Ἀγ. 1599.

Δῆμος (κατὰ τὸν Δεδερλαῖν. ἐκ τοῦ δάματος δάμνημι - ὁ ὑπῆκοος λαός' κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ δαίω = δηλ. διαίρεσις, ἡ δὲ γῆ, κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ δέω = δένω) = τὸ συνδεδεμένον πλῆθος' 1) ὁ λαὸς μίᾳ πόλει, ἡ κοινότης ἀπὸ Ὁμ. συνηθέας. «πῆμα πόλιν τε παντὶ τε δήμῳ» Ἰλ. γ. 50' - Τρώων = οἱ Τρῶες Ὁδ. α. 237' - Ὑπερβορέων Πίνδ. Ὁ. 3, 17' - δατών, 9, 14' καὶ παρ' αὐτ. 18. «δήμου ἀνὴρ» = ἀνὴρ ἐκ τοῦ λαοῦ, κοινός, ἀνθρωπος, ἀντίθ. βασιλεὺς ἡ ἔξοχος ἀνὴρ, 6, 188' «δῆμος ἰδὼν = κοινὸς ἄνθρωπος ὢν, μ. 213' παρ' Ἡρ. ἀντίθ. πρὸς τὸ «εὐδαίμονες παχέες», 1, 196, ε. 30' καὶ πρὸς τὸ δυνάτοί Θουκ. 5, 4' «δῆμος ἰόντες» = ἐπειδὴ ἀνέγκουσιν εἰς τὸν δῆμον, 8, 73' «ὁ δῆμος τῶν στρατιωτῶν» = οἱ κοῖνοι στρατιῶται ἔεν. Κυρ. 2, 2, 14' «δῆμος γυνή» = κοινὴ γυνὴ Ἀρχ. 1. 2) ἑλευθέρος λαός' Ἡρ. 1, 170' παρ' αὐτ. ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις ὁ λαὸς ἦν τὸ κύριον τῆς πολιτείας, πάντοτε ἐπὶ καλ. σμ. πολιτεία, ἑλευθέρη πολιτεία, δημοκρατία Ἡρ. 1, 170, Θουκ. καὶ μτγν. διὸ 18. ἐν Ἀθήναις «ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος» «οἱ δῆμοι» = αἱ δημοκρατούμεναι πολιτεῖαι Δημ. Λεπτ. 15, ἀντίθ. πρὸς τὸ «οἱ ὀλίγοι» Ἡρ. 3, 82, Θουκ. 3, 47' «δῆμον καταπαύειν», 1, 107' - καταλύω Ἀνδοκ. 3, 4' - καταργῶ τὴν δημοκρατίαν ἵνα ἰδρῶσω ἀριστοκρατίαν' «δῆμου κατάλυσιν» Θουκ. 1, 115' ἐκκλησία, συνέλευσις τοῦ δήμου' «λέγειν ἐν τῷ δήμῳ» = λ. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου Πλάτ. πολιτ. 8, 565' «εἰς τὸν δῆμον παρελθεῖν» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 105' 3) ἡ χώρα, περιοχὴ, ἐν ἣ κατοικεῖ λαὸς τις' «Βοιωτοὶ μᾶλα πλῆθος δῆμον ἔχοντες» Ἰλ. ε. 710' «Ἰθακῆς ἐνὶ δήμῳ» Ὁδ. «κατὰ δῆμον» = ἐν τῇ χώρᾳ' «λαοὶ ἀνὰ δῆμον», γ. 214' «δῆμος ὀνείρων» = τὸ βασίλειον τῶν ὀνείρων, ω. 12, Ἡσ. θα. 477' 18. ἐν Ἀθήναις αἱ κατὰ μέρος κοινότητες, αἱ 174 ὑποδιαίρεσις τῶν φυλῶν' «ἐκ τοῦ δήμου δεκελεθῆν» Ἡρ. 9, 73, καὶ ἀπροθῆτως, 3, 55' «ἔστι δὲ τὸν δῆμον Πιτθεὺς» Πλάτ. Εὐθ. 2' «ὅθεν φρατρίδας καὶ δῆμους καὶ κώμας δεῖ τὸν νόμον διατάττειν» Πλάτ. νόμ. 6. 746' παρὰ μτγν. ἐν γέν. πλῆθος, καὶ ἐπὶ ἑφών Ἀλκιφρ. 3, 20, populus, vulgus, plebs, contio, civitas.

Δημός (δαίω), δ' «τὸ κίπαι, ὁ ἐπὶ πλοῦς τῶν

Ιερώνων· Πούχ. ἀλλεῖμα, ζόγγι, ἰδ. βοῶν καὶ προβάτων· Πλ. ψ. 750· τοῦ ἐγγέλλου· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· Πλ. θ. 380.

Δῆμος· υἱὸς τοῦ Πυριλάμπους· Ἀριστ. σφ. 98
Δημο-σάτωρος, οἱ· ἐπιγραφὴ κομψοδίας τοῦ Τιμοκλέους· Ἀθην. 4, 165.

Δημο-σθένης, ους αἰτ. ην, Θουκ. καὶ ἡ Δημ. ὄν. κύρ. ἰδ. 1) υἱὸς Ἀλκιθέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον· Θουκ. 2) υἱὸς Δημοσθένους, ὁ περίηρμος· Ἀθηναῖος ῥήτωρ· Αἰσχίν. 3) ποιητὴς τις ἐκ Πιθυνῆς· Στ. Βούρ. ἐπιθ. Δημοσθένης, 3· Λογ. γιν. καὶ· Δημοσθενικός· 3· Λοκκ. Δημ. 15.

Δημοσθενίζω· μιμοῦμαι τὸν Δημοσθένη· Πλούτ. Κικέρ. 24.

Δημοσίε (Δημόσιος)· ἐπὶ δημοσίῳ, ἀντιθ. ἰδίῳ· Θουκ. 1, 128· συνήθ. = ἀποφάσει, ἀπάναις τοῦ δήμου· Ἡρ. 1, 20· = ἀποκτινύναι· τινά· Πλάτ. Φαίδ. 58· = ἀποθνήσκειν = διὰ τῆς χειρὸς τοῦ δήμου· Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 2.

Δημοσίακος· δημόσιος μετγν. Σχολ. Λυκόφρ. 470.

Δημοσίευσις, εως, ἡ· γνωστοποίησις, ἐπὶ δημοσίων πλειστηριασμῶν, δήμευσις μετγν. popularis, publicatio.

Δημοσίεω· κάμνω φανερόν, γνωστόν, δημόσιον α) = δήμεω· - χρήματα = κάμνω δημόσια, δημοπρατῶ· Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 10, μετγν. 6) διαδίδω εἰς τὸν λαόν· = τὰ δεδημοσιευμένα, οἷον τὸ Γνωθὶ σεαυτὸν· Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 22· μεταφ. «τὴν τοῦ σώματος ὥραν»· Δ. Ἀλ. 1, 84, προσλι tuere· γ) μετέρχομαι πολιτικὸν ἔργον ἀντιθ. ἰδιωτεύω· Πλάτ. ἀπολ. 32· ἔγω δημόσιον ἔργον ἐπὶ ἱατροῦ πολιτ. 250· τροπ. «ταῖς φροντίαι· δ.» = σκέπτομαι τὸ καλὸν τῆς πολιτείας· Πλούτ. ἡθ. π. 823. Καὶ ἐπὶ πραγμ. γρησιμεύω εἰς δημοσίαν χρῆσιν· = βλαβεῖον· Πλούτ. Φωκ. 4.

Δημόσιος 3 καὶ 2 μετγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, ἡ τὴν πολιτείαν, κοινὸς ἀντιθ. ἰδίος· ἀγρός· Ἡρ. 5, 29· πλοῦτος· Θουκ. 1, 80· «γῆν δημοσίαν ποιεῖν» = δήμευειν· Λυσ. 18, 14· «δημόσιον γίνεσθαι, εἶναι»· «ἀφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι»· Θουκ. 2, 13· «δημόσιον γίνεσθαι» = δημοσίεω· πωλεῖσθαι· Πλάτ. νόμ. 5, 742· «τὰ δημόσια» = οἱ δημόσιοι πόροι, τὰ δημόσια εἰσοδήματα· Ἀριστ. σφ. 554· «οἰκοδομήματα κτλ. Πλάτ. νόμ. 12, 952· ἀγών = διὰ δημοσίας δαπάνης τελοῦμενος, 11, 865· - εἰκαί, ἀγῶνες = πολιτικαὶ δίκαι· Αἰσχ. 1, 2, Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 3· - ὁ δημόσιος· α) πᾶς δημόσιος ὑπηρέτης ἐν Ἀθήναις· Ἡρ. 6, 121· = ὁ τῆς πόλεως δοῦλος· Β. Ἀν. 234. Οὗτος καὶ Ἀριστ. Λυσ. 436, ἐνθα περὶ φύλακος τῆς πόλεως ὁ λόγος, δημόσιος γραμματεὺς· Δημ. 2, 19· Ἀππ. ἔμφ. πολ. 3, 14· 6) ὁ βασανιστής, ὁ δῆμιος, ὁ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐκτελεστής· Αἰσχίν. 2, 36. Καὶ ὁ κακοῦργος, ὁ φονευόμενος πρὸς ἱλασμόν τῆς πολιτείας· Ἀριστ. ἱππ. 1144· πρὸλ. φαρμακός (2)· - τὸ δημόσιον = ἡ πολιτεία· Ἡρ. 1, 14, ἀντιθ. βασιλεύς, 6, 59· ἡ κοινότης· «ὅταν τὸ δημόσιον ὑπὸ τῆς τῶν πολιτῶν ἡγήται· τις ἀδικεῖσθαι»· Πλάτ. νόμ. 6, 767· «πρὸς τὸ δημόσιον

προσίναι» = ἀναλαμβάνειν δημοσίαν λειτουργίαν· Δημ. τὸ δημόσιον ταμεῖον· «ὁ ἐκ δημοσίου μισθός»· Θουκ. 6, 31, Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 10· «ἡ ἐκ δ. τροφή»· Πλάτ. πολιτ. 5, 465· «δημόσιον δεσποτήριον»· Θουκ. 5, 18· «δημόσιον ἀργεῖον»· Δημ. 18, 124· «τὰ δημόσια» = τὰ δημόσια οἰκοδομήματα· Πλούτ. 6, 13, 3· - ἡ δημοσία, ὥρ. ἡ δημοσία δηλ. σκηνή = ἡ σκηνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης· Ξεν. Λακ. 13, 7. Παρὰ Πλάτ. Φιλ. 31· «δημοσία καὶ περιφανή» = γνωστότητα, publicus. Δημοσίω· 1) κάμνω γνωστόν, δημοσιεύω· Πλάτ. σοφ. 232· 2) δήμεύω, κάμνω τι δημοσίαν περιουσίαν· - γῆν· Θουκ. 3, 68· μεταχειρίζομαι πρὸς δημοσίαν ὠφέλειαν· Δ. Ἀλ. ἀρχ. 8, 74, publico.

Δημοσί-ωνής, ου, ὁ· ὁ ἀγοράζων ἐνοικιάζων τὰς δημοσίας· προσόδους· Στράβ. 4, 6, 7, Διόδ. Σικ. publicanus.

Δημοσί-ωνία, ἡ· ἐνοικίαις τῶν δημοσίων προσόδων Μέρμων παρὰ Φωτ. κώδ. 224, σ. 232, 38.

Δημοσί-ωνιον, τό· ἡ ἐνοικιάζομένη δημοσία πρόσδος ἢ τὸ κατὰστημα (γραφεῖον) τοῦ δημοσίου Πλούτ. ἡθ. σ. 820.

Δημοσ-σίως, ἐπὶ. εἰς τὸ δημόσιον, φανερά, μετγν. τοῦ δημοσίου· Στράβ. 12, σ. 562, Β. Ἀν. 561, 11.

Δημο-σός, 2· ὁ σώζων τὸν δῆμον· Πούχ. Δημόσ-σος, 2· ὁ δημοδιώκτης, ἐξόριστος· Πούχ.

Δημό-στρατος, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρ. τοφῶντας, ῥήτωρ· Ἀθηναῖος ἐπὶ τοῦ Πελοποννητικοῦ πολέμου· Ἀριστ. Λυσ. 391.

Δημο-στροφέω· ἐν δήμῳ ἀναστρέφω, διαμένω· Πούχ. in populo versor.

Δημο-τελέω· διὰ δημοσίας δαπάνης· ἐκτελῶ· Δημ. 31, 53, ἐνθα ὁ Βουτμαν. διώρῳσε «δημοτελῆ ἱερὰ τελεῖν» ἀντὶ τῆς γραφῆς δημοτελεῖ ἱερεῖον· τελεῖον· ἐν ὅμας χειρόγρ. ἔχει ὁρθὸς δημοτελεῖν.

Δημοτελής, 2· ὁ τελοῦμενος δι' ἐξόδων τοῦ δήμου, δημόσιος· - θυσία· Ἡρ. 6, 57· ἐορτή· Θουκ. 2, 15· ἱερὰ· Δημ. 58, 85, Αἰσχίν. κατὰ Τιμόκρ. σ. 47· = εἰς ἀθήματα δίδωσιν ἡ πόλις· Πούχ. publicis expensis factus.

Δημοτελῶς, ἐπὶ. διὰ δημοσίων ἐξόδων· Σουῖδ. Ζωναρ.

Δημο-τέλης, ους, ὁ· ὄν. κύρ· Θουκ. 4, 25. Δημότερος, 3· π. 1) = δημοτικός· ἀστας, - γυναῖκες· Ἀπολ. P. 1, 738· 2) = δημόσιοι, κοινός· - γράμματα· Ἀνθ. 9, 693· ἀντιθ. ἰδία· Κόπρις· Ἀνθ. 9, 415, popularis, publicus.

Δημο-τερπής, 2· ὁ τέρπων, εὐχαριστῶν τὸν δῆμον· Πλάτ. νόμ. 321.

Δημο-τεύομαι· μετέχω δήμου καὶ πολιτείας· κάμνω νόμον· Πούχ. ἀνήκω εἰς δῆμον· «ὕποθεν δημοτεύει»· Πλάτ. νόμ. 6, 753, ὡς ἀπόκρισις· «δημοτεύεται δεκελεύθεν»· Λυσ. 22, 2. Κατὰ Β. Ἀν. 186· «τὸ ἐγγράφειν εἰς ἐνα τῶν δῆμων», popularis, municipis supi.

Δημό-της, ου, ὁ, δηλ. δημόσιος, ἰδός, ἡ· 1) εἰς ἐκ τοῦ ὄχλου (τῶν πολλῶν), ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον, κοινὸς ἀνθρώπος, ἀντιθ. βασιλεύς

Ἡρ. 2, 172, τύραννος, 5, 11· «ἀνὴρ δημο-
της» Σοφ. Αἴ. 1050· ὡς ἐπὶ θ. - λείως Ἀριστ.
εἰρ. 921, πλ. - δημόται = ὁ λαὸς Εὐρ. Ἀλκ.
1057· παρτιόθ. πρὸς τὸ - πένητες = οἱ κοινοὶ
ἀνθρώποι Εὐν. ἀπομν. 1, 2, 58· 2) δημοτής,
πολίτης ἐνὸς δήμου· «τοὶς ἰνθαδ' αὐτοῦ δη-
μοταῖς» Σοφ. Οἰ. Κ. 78· «οἱ ἐμοὶ δημόται» =
οἱ συνδημόται μου Ἀριστ. νεφ. 210, tribules,
plebejus, popularis, tribulis

Δημοτικὸς, 3· 1) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κοινὸν
ὄγκον, κοινός Εὐν. Ἀθ. 1, 4· ἐνθα παρα-
τίθενται «πονηροὶ καὶ πένητες» Ἀριστ. ὄρν.
1584· «νέος καὶ ἀπεινός καὶ δημοτικὸς ἀγω-
γῆς τετευχώς» Πολυδ. 25, 8, 1 καὶ μετγν.
παρ' Ἡρ. 2, 36 τὰ «δημοτικὰ γράμματα»
ἀντιτίθενται πρὸς τὰ ἱερά· 2) ὁ εὐνοῶν, ἀγα-
πῶν τὸν δήμον, τὴν δημοκρατίαν, δημοκρατι-
κός, ἀντιθ. ὁλ. γαργυλός Πλάτ. πολ. 9,
572· «ὁ δημοτικός» = ὁ φίλος τοῦ δήμου Δημ.
παρὰ Δειναρχ. 1, 44· «ἀόρισμα δ. καὶ χρή-
σιμον» Ἀριστ. νεφ. 205· «δημοτικόν τι πρᾶτ-
τειν» Εὐν. Ἑλλ. 2, 3, 39· ἐν γένει «φιλάνθρω-
πος - καὶ πρῶτος ἐν τοῖς λόγοις» Πλάτ. Εὐ-
θύδ. 303· καὶ φιλάνθρωπος Εὐν. ἀπομν. 1,
2, 60· «τὸ δημοτικόν» = τὸ δημ. φρόνημα,
ἡ φιλανθρωπία Πλούτ. Ρωμ. 20· «τὰ δημο-
τικά» = τὰ δημόσια πράγματα Ἀλκιφρ. 1, 4·
χρήματα Δ. Ἀλ. 7, 63, συγχρ. Λυσ. 20,
13, καὶ μετγν. Πολυδ. 10, 26· 2) ὁ ἀποβλέ-
πων εἰς τὸν δήμον· δεῖπνα Ἀθην. 5, 185·
«ἱερά» θυσίαι, εἰς αἷς συνέφερον οἱ δημόται δη-
μου τινός Δημ. 43, 71, plebejus, popula-
ris· παρὰ Βυζ. δημοτικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ ἀνέ-
κοντες εἰς τοὺς ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ τῆς Κων-
σταντ. δήμους (πολιτ. κόμματα) Θεοφ. Σμ.
8, 10, σ. 211· «τὸ δημοτικόν» = ὁ δήμος Σωζ.
ἐκκλ. ἱστ. 4, 7, popularis, plebs.

Δημοτικῶς, ἐπὶρ. μὲ τρόπον δημοτικόν, φι-
λανθρωπῶς, ὡς δημότης Δημ. σ. 707, 23, po-
pulariter.

Δημότις, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ δημότης· 1) κατ'
ἀντιθ. πρὸς τὸ βασιλίσσα Πολυδ. 23, 18· 2)
ἡ ἀνήκουσα εἰς δήμον Ἀριστ. Λυσ. 332· ἐν γέ-
νει συντοπίτις Θεόφρ. 28, 22.

Δημοτῶν, ὠνος, ὁ· κύρ. ὄν. Δημ. Ἀριστοτ.
Δημοτῶς, 2· ὁ ὁδηγός, ἄρχων τοῦ δήμου, ὁ
κάτοικος τοῦ δήμου· γθονός Σοφ. Οἰ. Κ. 1350
περὶ Θησέως· - θεαί = αἱ Εὐμενίδες, αἱ ἐγγύριοι
ἐν Ἀθῆναις, ἐνθα ἰδίως ἱλατρεῖοντο Σοφ. Οἰ.
Κ. 459, ἐν γένει κάτοικος· - γὰς αὐτόθ. 1089.
Κατὰ Διόδ. 4, 29 δημοτῶν ἐκαλοῦντο ἐπὶ τὰ
παῖδες τοῦ Πρακλέους ἐν Θεσσαλίᾳ, τῶν ὁ-
ποίων οἱ ἀπόγονοι εἶχον τὴν ἀρχὴν τῆς πό-
λεως ταύτης.

Δημοτῶς, ὁ· ὄν. κύρ. Τρώς τις, υἱὸς τοῦ
Φιλήτορος Ἰλ. υ, 459.

Δημο-φάτος, 2· δημοδόρος, τύραννος Θεόγν.
1181.

Δημο-φάνης, ους, Μεγαλοπολίτης τις Πολυδ.
Δημο-φανής, 2· φανερός εἰς τὸν δήμον Β'
Ἀν. 36· εὐρητὴ Φίλων.

Δημό-φαντος, ὁ· ὄν. κύρ. Δημ. Ἀνθ.

Δημό-φαντος, 2· φανερός, γνωστός εἰς τὸν
δήμον, δημόσιος Πλούχ.

Δημο-φθόρος, 2· ὁ φθείρων τὸν δήμον Καλ-
λίστρ.

Δημό-φίλος, ὁ· κύρ. ὄν. ἰδ. 1) ὁ στρατηγός
τῶν Θεσπιέων ἐν Θερμοπύλαις Ἡρ. 2) Ἀθη-
ναῖός τις Δημ.

Δημοφῶν, ὠντος, ἄττ. ὦν, ὦντος, ὁ· 1)
υἱὸς Κλεοῦ καὶ Μεταναίρας, ἀναγραφείς ὑπὸ
τῆς Δημήτρος ἐν Ἐλευσίνι, Ὀμ. ὕμν. Δημ. 234·
2) υἱὸς Θησέως καὶ Φαίδρας Εὐρ. 3) υἱὸς Δη-
μῶνος καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους Δημ. καὶ
Ἑλλ. σύνθητ. κύρ. ὄν. Διόδ.

Δημο-φωντὶ δαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δημοφῶν-
τος Πλούτ.

Δημοχάρης, ους, ὁ· 1) ἀνεψιὸς ἐπὶ ἀδελφῇ
τοῦ Δημοσθένους, Ἀθηναῖος ἐξ ὧς καὶ πολιτι-
κὸς Δημ. 2) ἱστοριογράφος τις Λυσ.

Δημο-χάρης, 2· ὁ χαροποιῶν (τρέσκων εἰς)
τὸν δήμον μετγν.

Δημόχαρις, ἴδος, ὁ· ποιητής τις Ἀνθ.

Δημο-χάριστις, οὔ, ὁ· ὁ χαρίζομενος εἰς
(κολακεύων) τὸν δήμον Εὐρ. Ἑκ. 143

Δημο-χαριστικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ
κολακεύῃ τὸν δήμον, δημαγωγικός· - κῶς ἐπὶρ.
καταλλήλως πρὸς· κολακεῖν τοῦ δήμου Σχόλ.
Βεν. Ἰλ. 6, 350.

Δημόω, ῶ· κάμνω δημοσίως γνωστὸν Δ. Κίε.
παρὰ Σουδ. ὅστις τὸ «ἐδημώθη» ἐξαγεί διὰ
τοῦ «ἐν τῷ δήμῳ διεδόθη» συνήθ. ἐδημόμα.

Δημόωλος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Παιστ.

Δημῶ, ὄας, οὔ· 1) θυγ. Κλεοῦ καὶ Μετα εἰρας
ἐν Ἐλευσίνι Ὀμ. 2) ἡ Κομμία Σιβύλλῃ Παιστ.

Δημώδης, 2· 1) ὁ τὸν δήμον, συνήθη· - μου-
σική Πλάτ. Φαίδ. 61· - σωφροσύνη νόμ. 4,

710 καὶ μετγν. ἐπὶ προσώπ. ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν
δήμον μετγν. κοινός, ἐπὶ ἡθ. σημ. ἐπὶ γυναί-
κῃ Ἀνθ. θ, 343· 2) γυναικὸς γνωστός· Πλούτ.

Σχόλ. 8· στιχίδις Πλούτ. Περικλ. 30· ὁ-
νόματα Λογγίν· γράμματα Διόδ. - λόγος Αἰλ.

Π. Ἰ. 3, 15, vulgaris.

Δημώματα, τὰ (παίγνια ἀρ. λεξ.)· «τὰ δη-
μοσίᾳ ἀδόμενα» Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 772· τὰ
τέρποντα τὸν καὶ ὁ δασεῖα ἄσματα.

Δήμων, ὠνος, ὁ· 1) συγγενὴς τις τοῦ Δημο-
σθένους Δημ. 2) συγγραφὴς ἀγνώστου ἐπεὶ/ης
Ἀθην. 3, σ. 96, δωρ. Δάμων.

Δημῶναξ, ακτος, ὁ· 1) Μαντινέως τις, τακτο-
ποιήσας τὴν πολιτείαν τῶν Κυρηναίων Ἡρ. 2)
Κύπριος τις φιλόσοφος, ᾧ ἐν Ἀθῆναις τὴν
β'. ἐκκοντ. μ. Χ., τοῦ ὁποῦτον τὸν βίον καὶ
τοὺς τρόπους περιέγραφεν ὁ Λουκιανός.

Δημῶνασσα· θυγ. τοῦ Ἀμφιαράου καὶ ἐκ τοῦ
Θερσάνδρου μήτηρ τοῦ Τισσαμενῶς Παιστ.

Δημονίδης, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλούτ.

Δημ-ωφέλει· ὠφελῶ τὸν δήμον Ἰπύχ. εἰμαι,

Δημ-ωφέλης, 2· ὁ ὠφέλιμος εἰς τὸν δήμον,
κοινωφελής· - λόγος Πλάτ. Φαίδρ. 227· - ἡγε-
μὼν Πλούτ. Σχόλ. 30 καὶ μετγν. «τὸ δημωφε-
λές» = ἡ κοινὴ ὠφέλεια Ἦφειστ.

Δημωφελῶς, ἐπὶρ. πρὸς ὄφελος τοῦ δήμου,
κοινωφελῶς.

Δην (πρόβ. δῆ, θηθά, δηρός) ἐπὶρ. 1) πολλὸν
καιρὸν «οὐτε μάλα δὴν» Ἰλ. ν, 573· «οὐδ' ἄρ'
εἴη δὴν ἔν» = δὴν ἐξ ἡ πλείον πολλὸν χρόνον Ἰλ.
ζ, 139· «ἐπὶ δὴν» = ἐπὶ πολλὸν χρόνον Ἀπαλ.

Ῥ. 1, 516. 4, 740. 2) πρὸ πολλοῦ χρόνου, πρὸ πολλοῦ *Οδυσσεὺς δὴν οἰχόμενος* Ὀδ. σ. 313, τίσι.

Δηναίος, 3. α) ὁ πολλὸν χρόνον ζῶν Ἰλ. ε, 407. ἀθάνατος. - κλέος Θεοκρ. 16, 54. ἐν γένει πολυχρόνιος. - γήρας, χρόνος Ἀπολ. Ῥ. 2, 183. - βίος Ἀνθ. 6, 39. δηναῖον ἐπὶρ. = πολλὸν χρόνον Ἀπολ. Ῥ. 3, 590. 6) ὁ πρὸ πολλοῦ ἀκρίτως, ἀρχαίως, παλαιῶς *Φορκίδες δηναῖαι κόρυι* Ἀισχ. Πρ. 794. - ὁρόνοι, τοῦ Κρόνου 912. - ἀόδοι Κελλ. Ζεὺς 60. γ) ὁ μετὰ πολλὸν χρόνον, ἀργά ἔλθων *δηναῖοι ἀφίκοντο* Ἀπολ. Ῥ. 4, 645. Παρ' Ἑμπεδ. 1 = ὡς κύρ. ὄν. *Θύωσα καὶ Δηναῖη* = ἡ ταχέως καὶ ἡ βραδύτης. Δηναῖριον, τό. βωμ. νόμ. Ἰσον 3 1/2 ὀβολ. Πλούτ. Κάμιλλ. 12, denarius.

Δήνεα, τὰ (δῆνω) ἢ ἐν. ὄνομα. δὲν εἶνε δῆνεον ὡς λέγει ὁ Σουῖδ. ἀλλὰ δῆνος καθ' Ὁμόχ.) βουλή, σκέψις, φροντίς, συλλογισμὸς ἐπὶ καλ. σμ. - Θεῶν Ὀδ. ψ. 82. - ἦσια Ἰλ. δ, 361. *οὐδὲ καὶ ἦσια* Ἡσ. θε. 236. ἐπὶ κακ. σημ. τέγνασμα, πανουργία. - ὀλορώτα Ὀδ. κ, 289. - Κίρκης Ἀπολ. Ῥ. 4, 559. *παναίοιλα τέχνης ἰχθυοδόλου* Ὀππ. ἀλ. 3, 1.

Δηνέματα, τὰ, ἱπποῦ ἢ κακοτροπία, δυστροπία τοῦ ἱπποῦ Ξεν. ἱππ. 3, 11. κατ' ἄλλ. δῆνεύματα ἢ δινεύματα.

Δήξ θελός (δένων), ὁ· σκόληξ τῶν ξύλων, σάρακας Τζέτζ. ἐν Ἡσ. ξρ. 418.

Δηξί-θυμος, 2. δακέθυμος, ὁ κατατρώγων τὴν καρδίαν. - ἔρωτος ἄνθος Ἀισχ. Ἀγ. 722. - ἄλμη Ἀθην. 3, 101.

Δήξιος, εὖς, ἡ δάγκασμα Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 9, 39 καὶ μετν. μεταρ. ἐγγύμμα, παῖραγμα. καὶ μετὰ παιδείας καὶ σκουμμάτων δῆξιος Πλούτ. Λυκ. 14.

Δήξι-χερής, 2. ὁ δάκνων τὴν χεῖρα Σκ. Βυζ(ι) Δῆξω· συνηρ. ἐκ τοῦ δηῖω.

Δῆπερ, ἑλαττωτ. μόρ. κἂν τοῦλάχιστον ἴδε δη.

Δῆπη, βεβαιωτ. μόρ. δῆπου.

Δῆ-ποθεν, μόρ. ἀριστοτ. *ὁπόθεν δῆπουθεν* = ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν Ἀισχ. Χο. 269, δι. γρ. ἀντὶ δῆπουτε Δημ. 75, 7.

Δῆ-ποκα, ὥρ. ἀντὶ

Δῆ-ποτε ἢ ὁρθότ. δῆ ποτε· μίαν φοράν ποτὲ Ἰλ. α, 40. Εὐρ. Ἐκ. 40. συνηθ. ἐν ἐρωτήσεσιν *τί δῆ ποτε;* = διατί ἀρά γε; Πλάτ. Γοργ. 450.

Δῆ-ποτ-οὖν, = δῆ ποτε οὖν, μετὰ τῶν ὥρ. ἀντανομῶν καὶ τῶν ἐν πλαγ. ἐρωτήσεσιν ἐρωτ. ἀντων. ὅστις κτλ. *ὄντινα δῆ ποτ' οὖν τρέπον* Δημ. 46, 8 = ὅπως καὶ ἂν· οἷος δῆ ποτ' οὖν Διοσκ. 5, 20.

Δῆ-που, ἡ ὁρθότ. δῆ που· βεβαιωτ. μόρ. βέβαια ἀναμφιδόλως Ἰλ. ω, 736. *οὐ γὰρ δῆ που* Ἀισχ. Πρ. 1064, Πλάτ. Πρωτ. 399. πολλάκις εἰρων. *ἴστε γάρ· οὐ δῆ που;* = δὲν εἶνε ἀληθές Ἀριστοτ. βάρ. 526.

Δῆ-πουθεν, δῆπου ἴδ. πρὸ φωνηέντων Λυσ. 6, 36. καὶ δῆπουτε Στοβ. ἀνθ. 6, 29.

Δῆραινός, ἐπὶθ. Ἀπόλλωνος Λυκ.

Δηρείτης, ου, δ· υἱός Ἀρπάλου Παυσ.

Δηρίδης, ου, δ· βασιλεὺς Ἰνδίας, ὅτε ὁ Βάκχος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν ταύτην Στ. Βυζ.

Δηρίαι· ἀμειλῶμα, συνερίζομαι, Πινδ. Ν. 11,

26. *δηριῶντων ἀντιπάλων* Θεόκρ. 25, 82. *δηριῶντες* Ἀπολ. Ῥ. 1, 752. Μέσ. ἀποθ. *δηριόμαι* = μάχομαι. - περὶ τινος Ἰλ. ρ, 734 καὶ μετν. ἴδ. φιλονεικῶ διὰ λόγων Ἰλ. 0, 78. π, 96.

Δηριόμαι· δειριῶς, φιλονεικῶ *δηρίσαντο ἐπέσσι* Ὀδ. θ, 76. *δηρινθήτην* ὡς ἴδ. ἀόρ. παθ. Ἰλ. π, 756. *δηρινθήμαι* Ἀπολ. Ῥ. 2, 16. πρὸλ. ἰδρυθήναι ἐκ τοῦ ἰδρύω. Ἐν. παρὰ Πινδ. Ὀ. 13, 43. - τινὶ περὶ τινι Πινδ. Ὀ. 13, 63. - ἐπὶ τινι (δέσλῳ) Θεοκρ. 22, 70. ἴδε δηρίω, rixor, contendere, rugno.

Δῆρις, ιος, ἡ (ἴσ. συγγ. τοῖς δαίς, δαίω), ἐπ. καὶ ποιητ. μάχη, πόλεμος, ἀμιλλὰ, φιλονεικία. Ὀμ. μόνον αἰτ. *δῆριν* Ἰλ. ρ, 158. καὶ συγχαῖ. καὶ πόλεμον Πρ. ξρ. 14 καὶ μετν. ποιητ. *δῆρις* Ἀισχ. ἰκ. 412. *δῆριος* Ἀισχ. Ἀγ. 942. καὶ δῆριως Σουῖδ. contentio, rixa, pugna.

Δηρίφαιτος, 2. ὁ ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς Ἀνθ. Δῆρις δηρίομαι, φιλονεικῶ = τινὶ περὶ τιμῆς ἐδῆριεν Θεοκρ. 25, 82.

Δηρόβιος, 2. μακρόβιος, ὥρ. θαρόβιος Ἀισχ. Ἐπτ. 506.

Δηρός (δῆν), 3. δηναίος, ὁ πολλὸν χρόνον δι-αρκῶν, μακροχρόνιος· *δῆρὸν χρόνον* Ἰλ. ε, 208, ἴδ. - δῆρὸν ἐπὶρ. - μένειν Ἰλ. 6, 296. ἐπὶ κακ. σημ. παρὰ πολὺ Ἰλ. μ, 302. *ἐπὶ δῆρῶν* = ἐπὶ πολλὸν χρόνον Ἰλ. ι, 415. Παρὰ Πινδ. Ν. 9, 30. *ζαρόν*, ὅστις τόπ. εἶνε μόν. παρὰ τραγ. εὐχρ. Ἀισχ. Πρ. 651, Σοφ. Τρ. 65.

Δηρουσάτοιοι, οἱ φυλὴ τις Περσικὴ Ἡρ.

Δῆρος, οὖς, ἡ Νηρηΐς τις Ἀπολλ.

Δῆσαι ἀόρ. ἀπαρ. καὶ

Δησάσκετο ἐπ. γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. ἄ. ἀντὶ ἐδῆ-σάτο τοῦ δέω Ἰλ. ω, 15.

Δῆσασκον, ποιητ. ἀντὶ ἐδῆσα ἀόρ. ὥρ. τοῦ δέω (δένω).

Δῆσε, π. ἀντὶ ἐδῆσε ἀόρ. τοῦ δέω (δένω), ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐδῆσε τοῦ δει Ἰλ. σ. 100.

Δῆσθε, πλ. 6'. προσ. τῆς ὑποτ. τοῦ δῆμαι.

Δῆτα, ἐπὶρ. βεβαιώτ. ἐμφαντικώτερον τοῦ δῆ· τῶ ὄντι, πραγματικῶς ἴδ. α) ἐν ἀποκρίσει μετὰ ἐπαναληψίν λήξεως βεβαιωτικόν· *γινώσκουσθ' ὅμεις ἦτις ἐσθ' ἦδ' ἡ γυνή· γινώσκουσθ' ὅμεις δῆται* Ἀριστ. Θεα. 605. *οἰκτρὸν δῆτα* = τῶ ὄντι οἰκτρὸν Πλάτ. Φαῖδ. 90. καὶ ἄλλως ὅταν λέξῃ ἐμφαντικῶς ἐπαναλαμβάνεται Ἀισχ. Ἐπτ. 817. *ἀπόλλεσας, ἀπόλλεσας δῆτα* Σοφ. Ἰλ. 1164. ἵνατις εἰρων. 605. *δῆτα* = ὅλως διόλου Ἀριστ. ὄρν. 1391. 6) ἐν ἐρωτήσεσιν *τί οὖν δῆτ' ἂν εἴη ἐπιστήμη;* = τί τάχα Πλάτ. Θεαιτ. 164. *ἄρα δῆτα* Ἀριστ. σφ. 463. καὶ πολλάκις παρὰ τραγ. πρὸλ. Ἀισχ. Πρ. 627. *τί δῆτ' ἐπειδάν;* = τί θὲ εἴπητε ἄρα ὅταν Ἀριστ. Ἀγ. 1101. καὶ συγχαῖ. γ) ἐπὶ εὐχῆς καὶ διαταγῆς ἐμφαντικόν, δηλοῦν δυσἀρεσκεῖαν ἀπόλοιο δῆτ' ὡς πολέμεν, νεφ. 6. *σκόπει δῆτα* = παρατρίβει ὅμως Πλάτ. Γοργ. 452. *μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτο μ' ἐργάσῃ* Σοφ. Ἢλ. 1206. *ἡ δῆτα* Ἀισχ. Ἐπτ. 670. *καὶ δῆτα* Θουκ. 6, 38.

Δῆτε αἰολ. ἀντὶ δῆ αὐτε Ἀνακρ. ἡ κατὰ Βουτρ. λεξ. 2, σ. 230 ἀντὶ δευτε.

Δῆω (Δλ δῆναι) μόνον ἐν. μελλοντικῶς πάν-

τοτε· ὅα εἶρω 'Πλ. ν, 260. 'Οδ. ζ, 291 καὶ
μτγν. 'Ανθ. 7, 870. 'Ομ. Ὀμν. Δημ. 47.

Δηλῶ· ὅς, οὗς, ἡ Δημήτηρ· Δηοῦς καρπός· =
πιπρῶ· Ἀριστ. πλ. 515· ἐντ. Δηώης 3, ἐπιθ.
τοῦ Γριόπου 'Ανθ. ἀπκ. 50· Δηώη θείαντα· =
Δηώ Νόν. Διον. 6, 3.

Δημιῖν, ἡ· θυγ. Δηοῦς Περσεφόνη Καλλ. (1).
Δί, π. ὅστ. τοῦ Ζεῦς σύνηρ. ἐκ τοῦ Διὸς Πινδ.
Διὰ (ἐν ἀρχῇ ἐξαμέτρ. διὰ, ἐν ἄρσει πολλὰ-
καὶ διὰ, ῥιζ. αὐτ. δι. συγγεν. τῷ δύο,
δις, λατ. duo, viginti, bis, sanxto. vi) ση-
μαίνει κυρίως τὸ χωρίζειν τι εἰς δύο· ὡς
ἐπρ. ἡ λέξ. διὰ· πέρα πέρα καὶ μετὰ τῆς
προθ. πρὸ γίνεται διὰ πρὸ, ὅπερ κάλλιον
εἰς πρὸ νὰ γράφηται.

Ὡς· πρόθεσις ἡ διὰ συντάσσεται.

Α) μετὰ γεν. 1) ἐπὶ τόπου, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
ποιεῖται· καὶ μάλιστα α) διὰ μέσου πέρα πέρα·
δι' ὧμον, δι' ἀπιδος· κτλ. ἡλθεν ἐγγυς·
'Ομ. «ἐπαξε διὰ φρενῶν ξίφος» Πινδ. Ν. 7,
26· «τιτρώσκειν διὰ θώρακος» Ξεν. ἄν. 1,
8, 56· «φαίνεται πρὸ διὰ τοῦ ὁρόρου», ἄν. 3,
4, 16· «διὰ τοῦ ὁράου ὁρᾶν» ἡλθον· Πλάτ.
Φαίδ. 109· «διὰ τέλους·=μέχρι τέλους, πέρα
πέρα Αἰσχ. Πρ. 270· «διὰ πᾶσιν (δηλ. χω-
ρῶν)·=εἰς ὅλων τῶν χωρῶν, τῶνων, ἐντελῶς
Πλάτ. πολ. 4, 432, ἰδ. ἐπὶ τῆς μουσικῆς κλί-
μακος· β) διὰ μέσου, οὐχὶ ὁμῶς πέρα, πέρα,
ἰδ. μετὰ ῥήμ. κινήσ. σημ. «διὰ νήσου ἰών»
'Οδ. λ, 335· καὶ συχνά· «διὰ θαλάσσης πέ-
ταται» Πινδ. Ν. 6, 50· «ἐλῶσι διὰ ἡπείρου
μακρῆς» Αἰσχ. Εὐμ. 75· «οἴκου δι' οἴκων
ἡμιωμένον» Σοφ. Τρ. 861· «ῥέων δι' Εὐρώπης»
'Πρ. 2, 23· «διὰ τῶν νεκρῶν διεξήλθ. 7, 238»
«διὰ πυρὸς ἵεναι» Ξεν. συμμ. 4, 16· «διὰ
πολλῶν τε καὶ θειῶν πραγμάτων σετισμένοι»
Ξεν. ἄν. 5, 5, 8· «διὰ πάντων ἐλθεῖν», Κυρ.
1, 2, 15· «ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι
τῆς τελευτῆς· διεξηλθον» Δημ. 28, 179· «πα-
νιῶτ. γ) πλησίον, κατὰ μέτρον· «παρήκει διὰ
τῆς τοῦ θαλάσσης ἡ ἀκτῆς» 'Πρ. 4, 39· «παρὰ
τὴν γῆλιν διὰ τῆς θαλάσσης» Θουκ. 1, 63, συ-
χνά μτγν. «παρίεναι διὰ μερακίον» Ἀριστὰ-
ν. 1, 13. Παρ' 'Πρ. 3, 103· «διὰ τῶν ὁπισθίων
σκελῶν»·=διὰ μέσου. 'Εκ τῆς β) ἔπειτα δ) «ὅ
δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων»·=οὗτος δὲ διεπρεπε
καὶ μεταβῆ, πρὸ πάντων 'Πλ. μ. 104· «τετίμακε
δι' ἀνθρώπων» Πινδ. Π. 3, 55· «εὐδοκίμειν
διὰ πάντων βασιλείων» 'Πρ. 6, 63· «διὰ πάν-
των θέης ἄξιον», 1, 25· «ὅμιν διὰ πάντων
ἡκιστα», 8, 142· «ὅ· οὐδενὸς ποιεῖσθαι» Σοφ.
Οἰ. Κ. 590, ἐνθα Β. 'Αν. 35· «οὐδενὸς ποι-
εῖσθαι· ε) «διὰ μάχης ἔλθεν τινι» Εὐρ. Ι.
Α. 1415· «ἵεναι» 'Πρ. 6, 9, Θουκ. 4, 92· «ἀπι-
χεῖσθαι διὰ τῆς μάχης, δηλ. μάχεσθαι μετὰ
τοῦ ἵεναι καὶ ἄλλων ῥημάτων τοῦ ἔχειν,
εἶναι παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. σημαίνει τὴν
ἐπιμονὴν, σταθερότητα πράξεως· τινος ἡ κατα-
στάσεως καὶ χρησιμεύει πρὸς περιγραφήν ἀ-
πλοῦ ῥήματος μετὰ τὴν σημασίαν τῆς διαρκείας,
ἵναι τε δὲ ἰσοδυναμῇ πρὸς ἐπίρρημα· «δι' ἀγ-
πῆς, ἀμελεία, ἐπαίνου, φόβου, μνήμης, ἔχειν·
ἀγαπᾶν, ἀμελεῖν, ἐπαινᾶν, φοβεῖσθαι, μνησθῆναι»

Εὐρ. Ι. Α. 1000· «δι' αἰτίας· ἔχειν·=αἰτίας· αἰ-
θουκ. 2, 60· «δι' ἀκρίβειας· ἐλθεῖν, ἐπισταθεῖν
= ἀκριβῶς Πλάτ. πολ. 3, 40· «δι' ἀπεργασίας
γίγνεσθαι»·=ἀπαγορεύεσθαι Ξεν. ἑρ. 9, 1 διὰ
γλώσσης· ἵεναι·=λαλεῖν Εὐρ. Ικ. 114· «διὰ μῆ-
γνῶμης γενέσθαι»·=δοσοφρονεῖσθαι 'Ισοκ. 4, 138·
«διὰ δικαιοσύνης ἵεναι»·=βαλίζειν τὴν ὁδὸν τῆς
δικαιοσύνης Πλάτ. Πρωτ. 323· «διὰ δικῆς ἵε-
ναι τινι» Σοφ. 'Αντ. 738· «δι' ἐλπίδος ἔχειν»
'Πρωτ. 2, 1, 16· «δι' ἐπιθυμίας ἵεναι Πλάτ.
Φαίδ. 82· «δι' ἐλθοῦς γενέσθαι» Ἀριστ. βάρτρ.
1112· «δι' ἡδονῆς ἔχειν» 'Πρωτ. 4, 6, 4· «διὰ
μάχης ἐρχεσθαι» 'Πρ. 6, 9· «διὰ πολλῶν μα-
θημάτων γενόμενος» Λουκ. Μακ. 22· «διὰ μνη-
μης ἔχειν», κατὰ πλ. 9· εἶναι, φέρειν 'Πρωτ. 2,
2, 19· «δι' οὐραίου ἔχειν, λαθεῖν» Εὐρ. 'Εκ.
851· «δι' ὄργης ἔχειν»· ἔχειν·=ὀργίζεσθαι Σοφ.
Οἰ. Κ. 908, Θουκ. 2, 37· «δι' ἡσυχίας εἶναι»
'Πρ. 1, 205, Σοφ. Οἰ. τ. 307· «δι' ὄχλου
εἶναι»·=ὄχληρόν· Θουκ. 1, 73· «διὰ πολέμου·
διὰ φιλίας ἵεναι» Ξεν. ἄν. 3, 2, 8· «διὰ φι-
λημάτων ἵεναι» Εὐρ. 'Ανθ. 416· «διὰ στο-
ματος ἔχειν» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 25· «διὰ τιμῆς
ἔχειν, ἀγειν»·=τιμᾶν Πλούτ. Δημ. καὶ 'Αντ. 4·
«διὰ τύχης τοιαῦτά ἵων» Σοφ. Οἰ. τ. 775· «δι'
ὀποφίας φροντίδας ἔχειν» Πλούτ. 'Ρωμ. 15·
διὰ φόβου ἔρχεσθαι, εἶναι· Εὐρ. 'Ορ. 747·
«διὰ φυλακῆς ἔχειν» Θουκ. 7, 8· «διὰ βρα-
χέων», «διὰ βραχυτάτων» Λυσ. 16, 9· «διὰ
πάντων» Πλούτ. Γ. Γρ. 6· «διὰ κεφαλῶν
ἐναμνησὼ ὁμᾶς» Αἰσχ. Ι. 2, 25· «διὰ τῶν»
Θουκ. 2, 18· «διὰ ταχέων»·=ταχέως Ξεν. ἄν.
1, 5, 9· «διὰ χειρὸς ἔχειν»·=ἔχειν ἐν χειρὶ
Σοφ. 'Αντ. 1213· «ἡνίας·=μεταχειρίζεσθαι
Πλούτ. Νομ. 6· «διὰ στέρνων ἔχειν»·=στέ-
νπτεσθαι Πλούτ. 'Αντ. 630· ζ) «διὰ ποταύτου»
= διὰ τότου μεγάλου διαστήματος· Θουκ. 2,
29· «διὰ πολλοῦ, δι' ὀλίγου»· 3, 94· ἐνθα
ἐννοεῖται διαστήματα τοῦ· «δι' ἄλλων εἰκοσι
σταδίων ἄλλος ποταμός ἐστι» 'Πρ. 7, 194· «δι'
ἐλίσσοντος»·=πλησιέστερον· Θουκ. 2, 51· «καὶ ἄ-
νωθεν καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστον» 3, 145· «δι'
ἐγγυτέτον», 8, 96· «διὰ δέκα ἐπιπλείων πόρ-
γαι ἦσαν», 3, 21· «ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ»·
'Πρ. 8, 127· 2) ἐπὶ χρόνου ἀπὸ 'Ομ. ἰδ. παρ'
αὐτ. εἰς δὴλῶσιν συνεχοῦς διαρκείας· «δι' ἡ-
μέρας, διὰ νυκτὸς»·=καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν,
τὴν νύκτα π. γ. δικάζειν 'Πρ. 1, 97· καὶ
μετὰ τοῦ ὅλης Ξεν. ἄν. 5, 2, 4· «δι' ἔτους»
=καθ' ὅλον τὸ ἔτος· 'Πρ. 2, 32· δι' αἰῶνος·
= πάντος Αἰσχ. γο. 26· «διὰ παντός τοῦ
αἰῶνος» Ξεν. Κυρ. 2, 1, 19· «διὰ παντός»
Σοφ. ΑΥ. 691· «δι' ὅλῃ οὐ»·=ἐπὶ ὅρῳ ἡμέ-
ρον· Θουκ. 1, 77· «διὰ βίου» Πλάτ. Φαίδ.
75· «διὰ παντός βίου», συμμ. 203· «διὰ τε
τοῦ ἔρωτος· καὶ ἔως γενόμενος»·=διαρκούντος
τοῦ ἔρωτος, Φαίδρ. 236· «διὰ τέλους»·=μέχρι
τέλους· Σοφ. ΑΥ. 670· διαρκῶς· 'Ανδοκ. 1, 6
καὶ συχνά παρὰ ῥήτ. Ὅτε καὶ τὸ παρὰ Ξεν.
Κυρ. 7, 2, 24· «πρώτον μὲν ἐκ θεῶν γενομένων
ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυλώς»·=διὰ σειρά
βασιλέων ἐκ τῶν θεῶν καταγενομένων· β) πρὸ
δὴλῶσιν χρόν. ἀποστάσεως ἀπὸ, μετὰ· «δι'
χρόνου»·=μετὰ τινα χρόνον, μετὰ χρόνον

χρόνον *Λυσ.* 1, 12. «διὰ πολλοῦ χρόνου» *Ἀριστ. κλ.* 1045. «διὰ μακρῶν χρόνων» *Πλάτ. Τιμ.* 22. καὶ μόν. «διὰ μακροῦ» *Ἄρρ.* *Ἀν.* 5, 2, 8. «δι' ἐτῶν δέκα» *Πολύβ.* 22, 26. «διὰ προγόνων» = ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν προγόνων, 22, 4. Μετὰ τακτικῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἡ ἐπανάληψις πράξεώς τινος μετὰ τι ὁρισμένον χρονικὸν διάστημα. «διὰ τρίτης ἡμέρας» = ἀνὰ τρεῖς ἡμέρας *Ἡρ.* 2, 37. «διὰ πενταετηρίδος» = ἀνὰ 5 ἐτη, 3, 97. (ἀλλὰ δι' ἐνδεκάτου ἔτους = μετὰ παρέλευσιν τοῦ 11ου ἔτους 1, 62). «δι' ἔτους πέμπτου συνάγειν» *Ἀριστ. κλ.* 584. «δι' ἐνάτου ἔτους» *Πλάτ. νόμ.* 1, 624. 3) διὰ, διὰ μέσου, κατὰ πρῶτον τοπικῶς. «φθόγγος με βάλλει δι' ὧτων» *Σοφ. Αἴ.* 1073. «δι' ὁματός λείβειν δάκρυον» *Σοφ. Οἰ. Κ.* 1252. «δι' ὁσίων χειρῶν θίγειν», 471. «διὰ χειρῶν κομίζειν» *Πλούτ.* *Εἰρ.* 5. «διὰ χειρὸς ἄγειν» *Σοφ. Ἀντ.* 916. «δι' ὀλίγου πόνου κεκτημένοι» *Θουκ.* 7, 70. «αἱ αἰσθήσεις αἱ διὰ τῶν ῥινῶν» *Πλάτ. Πρωτ.* 334. «διὰ τοῦ στόματος», *Φαίδρ.* 250. «τῶν ἡδυσῶν αἱ διὰ τοῦ σώματος εἰσιν» = αἱ σωματικαί, *Φαίδρ.* 65. «πάντα διὰ στόματος ἤδεα» *Ξεν. ἀπομν.* 1, 4, 5. ἐν γένει διὰ μέσου. «δι' ἐρμηνέως λέγειν», *Πν.* 2, 3, 17. «δι' ἀγγέλου λέγειν» *Ἡρ.* 7, 203. «ἀφικνεῖται οὐκέτι δι' ἀγγέλου ἀλλ' αὐτός» *Αἰσχίν.* 3, 95. «πέμψας διὰ τῶν μαθητῶν» *Ματθ.* 11, 2. «γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου», 2, 5. «τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου», 1, 22. «εἶδον δι' ἐκείνων» *Ἡρ.* 1, 113. «πεσεῖν ἀλλοτρίας διὰ τυναϊκῶς» = διὰ τοῦ ἐγκλήματος *Αἰσχ.* *Ἀγ.* 442. «δι' ὧν περ χειρῶν ὤλετο» *Σοφ. Οἰ. τ.* 822. ἔστιν προσοχῆς τὸ τοῦ *Πλάτ. Θεαιτ.* 184. ἔνθα τὸ «ὡ ὁρώμεν» διακρίνεται τοῦ «δι' οὗ ὁρώμεν» «διὰ λόγων συγγενέσθαι», *πολιτ.* 272. «δι' ἐκόντων ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιέσθαι», *Φῶλ.* 58. «οὐ δι' αἰνιγμάτων ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται» *Αἰσχίν.* 3, 121. «διὰ μέλανος γράφειν» *Πλούτ.* *Σόλ.* 17. «διὰ ποιήματος λόγων ἐξενεργεῖν» αὐτόθι. 26. Παρὰ μὲν. εἰς ὁλκῶσιν τῆς ὕλης. «βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος» *Ἀθην.* 14, 646. «δι' ἀλείφτου πεποιημένα ὄντα» *Πλούτ.* *νόμ.* 8. «εἰδὼλα κατασκευάζειν δι' ἐλέφαντος καὶ γρασοῦ» *Δ.* *Σικ.* 17, 115. «κυράθων δι' ἀργυρίου» *Πολυδ.* 6, 105. «διὰ τοιοῦτων αἰτιῶν» *Πλάτ. Τιμ.* 57. «δι' ἐμοῦ γινόμενα», 11. «δι' ἐκυτόθ» = μόνος αὐτὸς ἄνευ ξένης βοήθειας. «κτᾶσθαι τι» *Ξεν. Κυρ.* 1, 1, 4. «διέλυε τὰ χρήματα» = δι' ἰδίων μέσων *Δημ.* 38, 42. «ποιέσθαι τι» *Δημ.* 51, 22. «ἀπολογίαν διὰ σαυτοῦ ποίησαι» *Αἰσχίν.* 3, 242. «δι' ἐαυτοῦ ἔχειν» = ἔχειν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ. «πόλιν, βουλευτήριον» *Δημ.* 15, 14. «ὅπως δι' ἐαυτὸν ἔσονται ἡ οὐσία» *Ἰσ.* 6, 36. Παρὰ γραμ. πρὸς δεξιὴν ὀρθογραφίας. «γράφεται διὰ τοῦ α, ω κτλ.» *Β.* Μετὰ αὐτ. 1) τοπ. μόν. ποιητ. διὰ, κατὰ μέτρος, κατ' ἔκτασιν, πρὸς ἡλικίαν τοῦ περιβάλλοντος τόπου. «δι' ἄκρας ἔρχεται, διὰ θώμα βῆ» *Ὀδ.* *κ.* 287. «διὰ σέλαματα νηὸς» *Ἀργιλ.* 5. «φεύγειν διὰ κύμα ἄλιον» *Αἰσχ.* *Ικ.* 15. καὶ ἄλλως μόν. ἐν χοροῖς. «ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντον βέβακεν»

Πινδ. *1.* 3, 59. «διὰ στόμα ὅσον ἴσους» *Ἡσ.* *θε.* 65. «διὰ στόμα ἔχειν» *Ἀριστ. Λυσ.* 855. «διὰ στόμα ἄγεσθαι» *Ἡρ.* 4, 91. Πολλῶς ὡς ἡ διὰ μετὰ γεν. «ἔξ δὲ διὰ πύχας ἦλθε χαλκός» *Ἰλ.* *η.* 247. «διὰ τάρρον ἐλαύνειν», *μ.* 63. ἔνθα εἶνε τμήσις τῆς προδόσεως ὡς ἐν τοῖς «διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔσπευ», *ε.* 858. «διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσεν» *Ἰλ.* *ν.* 508. 2) ἐκὶ χρόνου «διὰ νύκτα» π. χ. «ἦλθε μοι ὄνειρος», *6, 57.* «ἔρχεται οἷος νύκτα δι' ὀρνυαίνην», *κ.* 83. καὶ συχνά. «διὰ γλυκύν, ὕπνον» *Μόσχ.* *ἐντ.* 3. «διὰ δρυμὰ καπνὸς εἰσάτο» = διὰ τῶν ὁσίων *Ὀδ.* *κ.* 150. «διὰ κρατερὰς ὁμίνας» *Ἡσ.* *θε.* 631. «δι' ἄλλος ἀλίσκουτον» *Αἰσχ.* *Ικ.* 848. «νόμοι δι' αἰθέρα τεκνωθέντες» *Σοφ. Οἰ. τ.* 866. 4) διὰ μέσου. «Ἀθηναίης διὰ βουλᾶς, διὰ μητιν» *Πλ.* *κ.* 497. «νικήσαι δι' Ἀθηνῶν» = διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς *Ὀδ.* *θ.* 520. καὶ συχνά. «δι' ἀρετὴν οὐ διὰ τόχην νικᾶν» *Ἰσοκ.* 4, 91. «ὅσους σώζεσθαι μὲν ἤρκει δι' ὅρας» = ἔνεκα, χάριν ὧν *Ξεν.* *Ἀν.* 5, 8, 13. «διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην» *Δημ.* 24, 7. «λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γενέσθαι» *Πλάτ. Γοργ.* 515. «ταχὺς γινόμενος διὰ τὸν παιδοτρίβην», 520. «πλείω διὰ σὲ ἐλθῃκα», *Θεαιτ.* 210. Μᾶλλον διὰ σημαίνει τὸ δι' οὐ. «διὰ τίνα ἄρχει ὁ Ζεὺς;» *Ἀριστ. κλ.* 130. ἡ ἀπόκρισις «διὰ τὸ ἀργύριον» «εἴ τι ἔστι λαμπρόν - διὰ σὲ γίνονται» αὐτόθι. 145. «διὰ τοὺς εὐ μαχομένους αἱ μάχαι κρίνονται» *Ξεν. Κυρ.* 5, 2, 32. ἴδ. σημασιῶν τὸ ἐλλειπτικόν. «εἰ μὴ διὰ τίνα» π. χ. *Μιτιτιάδην* εἰς τὸ βίβαθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρότασιν, ἐνέπεσαν ἄνα = εἰ μὴ ἐκωλύετο διὰ τὸν πρότασιν *Πλάτ. Γοργ.* 516. «εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνων μέλλειν» *Θουκ.* 2, 18. 5) συνηθέστατα σημαίνει τὸ ἔνεκα ἀπὸ *Ὀμ.* «δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν» *Ὀδ.* *ψ.* 97. καὶ ἴδ. ἐν τῷ πεζῷ. «διὰ τίς» «διὰ ταῦτα» «διὰ τὸ» μετ' ἀπαρεμφ. καὶ αὐτ. *Παρ' Ἀριστοτ. Νικ. ἡθ.* 10, 2, 2. πρὸς τὸ «δι' ἕτερον μὴδὲ ἑτέρου χάριν ἀρετῆσθαι τι» ἀντιστοιχεῖ τὸ «τίνος ἔνεκα». Κατὰ τοὺς γραμματικῶς ἡ διὰ αὐδύποτε καίται ἐν ἀναστροφῇ, ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ μετὰ τὴν συντακτικὴν πτώσιν «ὄντε διὰ» *Ἡσ.* *Ιρ.* 3. «φρυκτοῖσιν διὰ πεισθεῖσαι» *Αἰσχ.* *Ἀγ.* 576. «ἦν διὰ πολλὰ παθὼν» *Ἀθην.* 13, 597. Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ διὰ. 1) κίνησιν καὶ διάδοσιν ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ π. χ. διαγίγνεσθαι, διαφαίνειν, ἴδ. τὸ ἄγειν μέχρι τέλους π. χ. διατελεῖν, διαπράττειν. 2) χωρισμὸν π. χ. διαίρειν, διαλύειν, διαγιγνώσκειν. 3) ἀμύλλαν ἀμοιβαίωσιν, π. χ. διαλέγεσθαι, διαδικάζεσθαι, διαφιλοτιμεῖσθαι καὶ ἐπομ. ὑπεροχὴν, διακρίσιν π. χ. διαφέρειν διαπρέπειν. 4) μίξιν π. χ. διαλέπουσιν, διακρούουσιν (τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου *Παρ' Ὀμ.* ἰνίστο εἶνε μακρόν *Ἰλ.* *γ.* 357, 8, 135. *η.* 251. *λ.* 435. τὸ α ἐν τῇ ἀρσει τοῦ στίχου εἶνε μακρόν διὰ *Παρ' Αἰσχ.* *λφ* *δια* *ε*).

Δία. αἰτιατ. τοῦ ἀρχήστου δις ἀνθ οὐ δν. ὁ Ζεὺς (—).

Δία. ἡ δν. πολλῶν τόπων καὶ νήσων *Στορ. Βυζ.* *Ἡσ.* 1) ἀρχαῖον ὄνομα ἀντὶ Νέστος *Ὀδ.*

ὁ Ἄρετ. σ. 52, καλεῖ αὐτὸ «σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὐρον ζυγνῆσθαι». Κατὰ τὸν Παύλ. Νικ. κωδ. Ῥωμ. 54' «διαβήτην καλοῦσιν, οἱ δὲ διάβριον οὐρων, ἔνιοι δὲ διψακον ὀνομάζουσι διὰ τὴν ἀμικτρον τοῦ πάσχοντος ἐνεδρεύουσιν διψάν» ἐκλήθη δὲ οὕτω ἐπειδὴ ὁμοιάζει πρὸς τὸν διαβήτην (σίφωνα)· οὐνεκεν ἐν τῷ σκῆπῳ τὸ ὕγρον οὐ μίμνει, ἀλλ' ὅπως διαδύσθη τῷ ἀνθρώπῳ εἰς ἔξοδον χρίεται Ἄρετ. αὐτὸθ. libella, circiusus.

Δια-βιάζομαι· βιάζω καθ' ὑπερβολὴν Ἑβρ. Ἰ. Τ. 1565· τὴν γῆν, ἐπὶ τῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα διασχίζουσι τὴν γῆν Θεόφρ.

Δια-βιάζω· μεταφέρω τι ἀπέναντι· «τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας» Ἡρ. 1, 75' «-τοὺς ὀπλίτας εἰς τὴν νῆσον» Θουκ. 4, 8' «τὸν ποταμὸν Πλάτ. νόμ. 10, 900' τὸ στρατεύμα τὸν ποταμὸν Πλούτ. Πειλοπ. 24' «λόγον εἰς πέρας Ἰπποκρ. 2, 4· Παρὰ μὲν καὶ ἐπὶ χρόνου, διέρχομαι, διὰ τὸν καιρὸν, transduco, transigo.

Δια-βιάσθω, ὅπου, ἀντὶ διαδιδάσκω = διαδύσκω Ἰπποκρ.

Δια-βιάσμαι, δ'· τὸ διαδιδάσκω, μεταδιδάσκειν Ἀπολλ. δὴν. ἀντων. 404.

Δια-βιάστικος, 3' μεταβιαστικός· διαδόσεις Ἀπολλων. περὶ συντ. σ. 294, 11, transilivus.

Δια-βιβρώσκω· τρώγω τι ἐσωθεν, κατατρώγω· διαβιβρώσθαι Πλάτ. Τιμ. 83.

Δια-βίωω, μ. ὡσομαι, ἀδρ. 6' διεβίων, ἀπαρ. διαβιώναι· διαίγω, ζω διερχόμενος πολὺν χρόνον· «ὡς πλείστον χρόνον» Πλάτ. νόμ. 5, 730' «βίον, Μέν. 81' καὶ συχνὰ ἀπῶτ' διερχομαι· ὅλον τὸν βίον» - δικαίως, Γοργ. 526' μετὰ μετ. «δοκῶ τοῦτο μελετῶν διαβιβρώσκειν» Ξεν. ἀπολ. 3' «διαβιβάσκον παιζόντες» Πλάτ. νόμ. 7, 803' «ἀφ' ὧν διαβιβάσονται φεύγοντες» Πλούτ. Ποπλ. 3.

Δια-βίωσις, εως, ἡ· τὸ διαβιῶν, ὁ βίος ἐκκλ.

Δια-βλαστάνω· ἐκβάλλω βλαστὸς, φυτῶν ἀναμεταξύ τινος Θεόφρ. germino, pullulo.

Δια-βλάστησις, εως, ἡ· τὸ διαβλαστάνειν, ἐκφυτρύνω.

Δια-βλέπω· βλέπω ἀσκαρδαμυκτῇ, ἀτενίζω, εἰσδύω διὰ τοῦ βλέμματος Πλάτ. Φαίδ. 86, ἐνθα πρότερον ἔκειτο διαβλεψάμενος νῦν δὲ διαβλέψας· βλέπω μὲ ὅθ' βλέμμα Ἀριστοτ. περὶ ζῴων. 3' «εἰς τινα Πλούτ. Ἀλέξ. 14' «-πρὸς ἀλλήλους», ἡθ. 548' «τί αὐτοῦ.

Διαβλέψις, εως, ἡ· τὸ διαβλέπειν, τὸ βλέπειν μὲ προσοχὴν ἢ ὁλοσκόπου.

Διαβλήμα, τος, τό· πᾶν ὅ, τι περὶ ἀνέμετα (διαβλάττεται).

Διαβλήτεον· πρέπει νὰ διαβάλλω.

Δια-βλήτικός, 3' διαβολικός, ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς διαβολὴν Πολυδ. 5, 118.

Δια-βλήτωρ, ορος, ὁ· ὁ διαβάλλων Μα-νελ. 4, 236.

Δια-βλύζω· ἀναδύω Νον. Δ. 22, 21.

Διαβλώσκω, μ. διαμολοῦμαι, ἀδρ. διέμολον· ἀναχωρῶ.

Δια-βλάω, μ. ἤσω Ἡρ. καὶ ἤσομαι ἀττ. φωνάζω θύνατά, φωνάζων γνωστοποιῶ τι· «ἀγὴ διαβλάω» Αἰσχ. Πέρσ. 630' «κατ' ἀλλήλους = φωνάζω θύνατά δι' ἐνὸς εἰς ἄλ-

λον· -ὡς Θουκ. 8, 78' γνωστοποιῶ «κατὰ διαβλάσθαι» Πλάτ. ἐπ. 2, 312' κάμνω περιφνημον ἰδ. παθ. Δουκ. Νεκυσμ. 5' «διαβλάσθαι πρὸς τινα» Πλούτ. Περικλ. 19' «ἐπὶ τινι Πλούτ. Θεμιστ. 3' παρὰ Δημ. 26, 19' «διαβλάσθαι = ἀμιλλῶμαι φωνάζων, divulgo.

Δια-βόησις, εως, ἡ· ἡ θύνατὴ φωνῇ Πλούτ. ἡθ. 445, clamor.

Δια-βόητος, 2' ὁ διαβεδομημένος, περιβόητος, πολυβόητος, γνωστότατος· «χρήσιμος Πλούτ. Δουκ. 5' «τοῦ φόνου διαβόητος γενομένου» Ἰπποκρ. 4, 4, 19' ἰδ. περιφνησις, σπαν. δυσφημισμένος· ἐπὶ τινι Πλούτ. Δούκουλ. 6, Δουκ. Ἀλέξ. 4, divulgatus.

Δια-βουλεύς, εως, ὁ· ὁ διαβάλλων, διάβολος γλῶσσ. calumniator.

Δια-βουλή, ἡ· τὸ διαβάλλειν, ἡ ψευδὴς καὶ κρυφίως γινόμενη κατὰ τινος κατηγορία Ἡρ. 7, 10' «διαβούλας ἐνδέξασθαι, προσέειπαι» Θουκ. 3, 80' 6, 123' «καὶ φθόνος Πλάτ. Ἀπολ. 28' «εἰς διαβούλας καὶ κινδύνους καταστῆσαι» Ἀπολ. 13, 17' «διαβολὴν καθ' ἑαυτοῦ παρέσχε» Πλούτ. Θεμιστ. 4' ἡ κακὴ ὑπόληψις ἣν τις ἔχει παρὰ τοῖς ἄλλοις· πρὸς τινα = μίσος κατὰ τινος Πλούτ. Ἀπολ. 20, calumnia.

Δια-βουλία, ἡ· διαβολὴ Πίνδ. Π. 2, 76.

Δια-βουλικός, 3' 1) διαβλητικός Κλ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. μετν. 2) ὁ ἀνέχων εἰς τὸν διάβολον ἐκκλ.

Δια-βούλιον, τό· διαβολὴ Θουκ. 8, 91, δι. γρ. διαβολὴ μόνον.

Δια-βούλος, 2' ὁ διαβάλλων (κατηγορῶν ψευδῶς καὶ κρυφίως) ἄνθρωπος Πίνδ. ἀποσπ. 270' «εἴτε μὲν διαβόλον τι ἐν τῇ γνώμῃ παρέστηκεν» Ἀνδοκ. 2, 24' «διαβόλωτας Ἀριστ. ἰππ. 45' «ὁ διαβόλος» = ὁ συκοφάντης Ἀθ. 11, 508' ἐν τῇ Ν. Δ. ὁ σατανᾶς, ὁ δαίμων.

Διαβούλιος, ἐπὶρ. μὲ διαβλητικὸν τρόπον, διαβλητικὸς Θουκ. 6, 15.

Δια-βουδέω· 1) βορῶ (βοδύω) διὰ μέσου τινος ἢ θύνατῃ καὶ ἀποκρίτως· «διαβουδεύσαι λέγειν περὶ τὰ χεῖλη καὶ τὰς ἀκοὰς» Δ. Ἀρεοπ. 2) διαβόσκω, διαβρυλλῶ Ἄννα Κομν. 1, σ. 7.

Δια-βορδορύζω· διακορκορυγῶ, ἔχω γουρ-γουρητὰ Ἰπποκρ.

Δια-βόρειος, 2' ὁ πρὸς βορρᾶν ἐκτεινόμενος, ἀποβλέπων· «μερίδες Στρατ. 2, 1, 33.

Δια-βόρος, 2' ὁ κατατρώγων «νόσος διαβόρος πόδας» Σοφ. Φιλ. 7. Παθ. διάβωρος = ὁ κατατρώγων· πρὸς τινος Σοφ. Τρ. 673.

Δια-βόσχω· τρέφω ἐντελέως, βόσκω· τὴν γαστέρα Ἀλκίφρ. 3, 7 καὶ μετν.

Δια-βοστρυγέω· χωρίζω εἰς βοστρύχους (πλεξίδας, πλοκάμους) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς· «διαβεδοστρυγμένος» Πολυδ. 2, 27.

Δια-βου· «ἐλεῖν» ἀπῶτ' τελείως, ἐξαπατῶ διὰ λόγων κενῶν Δουκ. Ν. διὰλ. 5, 2. Παθ. θελγομαι· «τινὶ = εἰς τι Θεμιστ. 21, σ. 225, permulceo, decipio.

Δια-βουλεύομαι· διαγινώσκω, εἰς ἴππομαι κατ' ἑμαυτὸν, συλλογίζομαι Θουκ. 2, 5, 7, 50' «εἴτε· εἴτε» Πλάτ. πολιτ. 204' μετ' ἀπαρ. Δουκ. delibero, discerno.

Δια-βουλία, ἡ· σκέψις, στοχασμὸς ἀρ. λέξ. consilium.

Δια-βούλιον, τό διαλογισμός, στοχασμός· Πολύβ. 3, 93, 2, ἐπιδρασίς, 5, 42, συμβούλιον, σύσκεψις 24, 4, 2 ἀρ. λεξ. διελθισσίν.

Διδ-βούλιος, 2' διδούλος· Ήρως.
Δια-βραδεύω· δίδω βραδεύον ἢ ἀμοιβήν Αἰ-σώπ. 38.

Διδ-βρεξίς, εως, ἡ τὸ διαβρέχειν, κατὰ-βρεξίς, μούσκευμα.

Διδ-δρεγής, 2' διάδροχος, κάθυγρος Λουκ. τριγυδ. 303.

Διδ-δρέχω, ἔω θρέχω ὅλως διόλου, μούσκει-κίω, καταδρέχω· Ήποκρ. - τάρτοματα Αἰσχ. ἀποστ. 306' - ἄλφρα Αἰλ. μεταφ. «διαβε-δρεγμένος» = μεθυσμένος· Πλάτ. 5, 31' «δια-δραγέντων» Βάβρ. 111, 19.

Διδ-δριθής, 2' ἐμδριθής, ἰσχυρός ἐκκλ.

Διδ-δριθώ· καταδριθώ· Ήρως. πρᾶν, οὐρο-Διδ-δριθώμαι, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ -δριθώ-μαι· Θραστ. 21, 261.

Διδ-δρωχί, ἡ διδρέξις, μούσκευμα, ἀπο-δισχί γλῶσσ.

Διδ-δραχός, 2' καταβεδρεγμένος, μούσκευ-μένος· -ἀγκος ὕδατος· Εἰρ. Βαγκ. 1049' - ὄμμα, Πάλλ. 503' - τόπος· Πολύδ. 5, 22, 6 ἐπὶ πλοίων τὰ ὅπου κἀννοῦσι νερὰ· Θουκ. 7, 12' μεταφ. - ἐρωτῶ = κατεληγμένος, πληγωμέ-νος, ὑπὸ τοῦ ἐρωτός· Λουκ. Τόξ. 15' - τῇ μέλῃ = μεθυσμένος· Λουκ. οὐλὴν Σουδ. maditus· Αἰνους.

Διδ-δρωμα, τό φάγωμα, κομφάλα, τὸ ὑπὸ σπῆτος ἢ σκώληκος καταφαγωμένον μέρος· Στραβ. 13, σ. 609.

Διδ-δρωσις, εως, ἡ τὸ διαδιδρώσκειν ἱατρ.

Διδ-δρωτικός, 3' ὁ διαδιδρώσκων ὁ κατα-τρώγων, σπηπτικός, καταναλωτικός· μὲν.

Διδ-δυνέω· διαδύω, στουπύνω· Παθ. «πρὸς-δύω»· Πλάτ. 503' - τόπος· Πολύδ. 5, 22, 6 ἐπὶ πλοίων τὰ ὅπου κἀννοῦσι νερὰ· Θουκ. 7, 12' μεταφ. - ἐρωτῶ = κατεληγμένος, πληγωμέ-νος, ὑπὸ τοῦ ἐρωτός· Λουκ. Τόξ. 15' - τῇ μέλῃ = μεθυσμένος· Λουκ. οὐλὴν Σουδ. maditus· Αἰνους.

Διδ-δύω, δι' ἐπὶ στουπύνω μέσα, στου-πύνω· Ήποκρ.

Διδ-γαληνίζω· γίνωμαι ὅλως διόλου ἱλαρός· - πρόσωπα· Ἀριστ. ἱππ. 646.

Διδ-αγανακτέω· ἀγανακτῶ καὶ ὑπερβολὴν Πλούτ. 50. σ. 74, δι. γρ. Δημ. 27, 63.

Διδ-αγανάκτησις, εως, ἡ μεγάλη ἀγανά-κτησις· Πλούτ. Μάρ. 16.

Διδ-αγγελία, ἡ ἢ δι' ἀγγελιοφόρου γνωστο-ποίησις· Ἰώσ.

Διδ-αγγέλλω· μνηνύω, ἀγγέλλω, δι' ἀγελιο-φόρου, γνωστοποιῶ ὡς ἀγγελιοφόρος ἢ ἀπο-σταλμένος· τινὶ· Θουκ. 7, 73' - πρὸς τινα· Δημ. 12, 16, «Ὁ γένει γνωστοποιῶ πανταχοῦ Πίνδ. Ν. 5, 3' ἢ ῥῆμα διαγγέλλουσα τὴν πράξιν εἰς τὰ πόλεις»· Πλούτ. Κάμιλ. 24. Μέσ. προσ-φώνειν τι πρὸς ἀλλήλους· Ξεν. Ἀν. 3, 4, 36, ἀναμνισίς.

Διδ-ἀγγέλλω, τό τὸ διαγγελλόν, μνηνύω, ἰσχυρῶς ἀρ. λεξ. ciannun.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Διδ-ἀγγελοῦς, ὁ 1) ἐξέγγελος, ὁ ἀπεσταλμέ-νος· 7, 73, Ιοιουαννῆς 2) ὁ γνωστοποιῶν τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασιπαστὴς· Ψαδ. Γάλλ. 24.

Δια-γλαύσσω· λάμπω, διαφαίνομαι, φαίνομαι· καθαρά 'Απολ. 'Ρ. 1, 1281.

Δια-γλάφω· σκάπτω λάκκον (κοιλίωμα)· κοιλάινω· κενός ἐν ψαμάθοισιν διαγλάφασα· 'Οδ. δ, 438.

Δια-γλυμμα, τό· σμίλευμα· 'Ήσυχ. τό διαγεγλυμμένον μέρος, γλυφή, τόρευμα.

Δια-γλυπτός, 2· διαγλυπτός, ἐσκαμμένος (σκαλισμένος) μετ' τὴν γλυφίδα· 'Ανθ. β, 227.

Δια-γλύφω· σκάπτω, σκαλίζω, δουλεύω μετ' τὴν γλυφίδα πέτρην ἢ ξύλον, κοιλαίνω ἀντίθ. ἀναγλύφω Δ. Σικ. 1, 66· -διέγλυπται· 'Αθην. 3, 93, sculpro, persculpro.

Δια-γνάπτω· ξύω, ξέω· 'Οδ. δ, 438, δι. γρ. ἀντὶ τοῦ διαγλάφω.

Δια-γνώμη, ἡ· διαγνώσις, σκέψις, συζήτηση, ἀπόφασις· -τῆς ἐκκλησίας· 'Θουκ. 1, 84· -περὶ τίνος, 3, 42· -ποιεῖσθαι = διαγιγνώσκειν, 3, 67.

Δια-γνώμων ἐώ· διαγιγνώσκω, διακρίνω.

Διαγνώμων, ονος, 2· διαγνώστης, κριτής· 'Αντιφ. 3, γ, 3.

Δια-γνώριζω· διαγιγνώσκω μετ' γν. κάμνω γνωστὸν Ν. Δ.

Δια-γνώσις, εως, ἡ· τὸ διαγιγνώσκειν, διακρίνειν, Πλάτ. σοφ. 267, ἰδ. ἱατρ. κρίσις, ἀπόφασις νόμ. 11, 936· -περὶ τίνος βιβλίου ποιεῖν· 'Ισακ. 1, 21· «διαγνώσει ποιεῖσθαι» = διαγιγνώσκειν 'Θουκ. 1, 50· «ταχίστην ἔχει διαγνώσιν»· 'Ισοκ. 1, 34· ὁρισμός· -τῆς δέξις, Πλάτ. νόμ. 9, 865, dignatio, dijudicatio.

Δια-γνώστης, ον, ὁ· ἐπὶ τῷ διαγιγνώσκω· δεῖ διαγιγνώσκειν.

Δια-γνώστης, ου, ὁ· ὁ διαγιγνώσκων, διακρίνων, ἀποφασίζων περὶ τίνος· 'Ισοκ.

Δια-γνώστικός, 3· ὁ ἐπιτηδευὼς πρὸς διαγνώσιν 'Λουκ. ὄρχ. 74· -καὶ διακριτικός· 'Ερμ. 69.

Δια-γαγγύζω· ἐπιτετα. τόπ. τοῦ γογγύζω Ν. Δ. -διαγογγύσας· 'Ήλ. 7, 27.

Δια-γόνάτος, 2· ὁ ἔχων κατὰ μήκος πολλὰ γόνατα (κόμποις), Ἰσ. ἔσφ. ἀντὶ διγόνάτος.

Δια-γόρευσις, εως, ἡ· ἐντολή, προαγγελία, ὁρισμός· -νόμον Πορφυρ. παρὰ Στοβ.

Δια-γορεύω· 1) καθαρῶς καὶ ὠρισμένως ἐκφορίζομαι· 'Ήρ. 7, 38, ὀρίζω, προσδιορίζω· «ἐν ἴσας τιμαῖς διαγορευόμενος»· Πλάτ. νόμ. 6, 757· ἐπὶ νόμον Δ. 'Αλ. 1, 78· «διογορευμένον ἐν τοῖς νόμοις»· 'Λουκ. τυρανν. 12· διατάττω, ἀπαγορεύω Πλούτ. Φάβ. Μ. 8· 2) κατὰ σιγρὸν ἀγορεύω Δ. 'Αλ. 11, 19· 3) τινὰ κειδῶς = κακολογῶ 'Λουκ.

Δια-γράμμα, τό· πᾶν τὸ διὰ γραμμῶν περιγεγραμμένον α) σχέδιον Πλάτ. πολιτ. 7, 529· β) γεωμετρικὸν σχῆμα, Θεαίτ. 169· μουσικὸν σχῆμα· 'Αθην. 8, 452· γ) κατὰστικόν, σημειώσις, ἱταλ. ταρίφα, φατοῦρα· -σκευὸν Δημ. 14, 21· προσταγὴ ἔγγραφος, διάταγμα, πρόνοημα Πλούτ. Μάρκ. 24.

Δια-γραμμίζω, κατὰ Μοῖριν ἀντὶ τοῦ ἀττ. πεττεύω Πολυδ. 7, 206· παίζω τὸ παιγνίδιον τὸ ὀνομαζόμενον

Δια-γραμμισμός, ὁ· «κυδείας εἶδος διὰ τῶν ἐν πλυνθίοις ψήφων ἐξήκοντα λευκῶν τε ἄμα

καὶ μελανῶν»· Εὐστ. σ, 633, Πολυδ. 9, 99, 'Ήσυχ. εἶδος δάμας.

Δια-γραφεύς, 2· ἐσθυμένος ἀπὸ τοῦ κατὰστικόν ἢ ἀπὸ τὸν κατὰλογον· -δίκη = ἡτῆς καὶ ἐξουμένη λέγεται· 'Ήσυχ.

Δια-γραφάριος, 2· ἀπακτὸν δημόσια· 'Ήσυχ.

Δια-γραφεύς, εως, ὁ· ὁ κάμνων διάγραμμα, ἐν 'Αθήναις ὁ καταστρώνων τὸ διάγραμμα τῶν πολεμικῶν ἢ καὶ ἄλλων δοσιμάτων Βοίεχ.

Οἰκ. 'Αθην. 1, σ. 169, 2, 70.

Δια-γραφή, ἡ· 1) τὸ διαγράφειν, σχεδιάζειν διαγραφάματος, σχῆμα ἐπὶ ζωγραφικοῦ πίνακος Πλάτ. πολ. 6, 501· 2) διαίρεσις· 'Αθην. 7, 292· 3) διαταγή Δ. 'Αλ. 3, 36· 4) πληρωμή, ἐξόφλησις (δολογίας)· τοῦ τραπέζιτου ποιούντος τὴν διαγραφὴν ἑκατέρω τῶν κέ ταλάντων· 5) -δίκης = «ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος ἢ κατὰ διαγνώσιν τοῦ ἔρχοντος καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλεῖται, διαγραφὴ δίκης λέγεται»· Σουῖδ. 6) διαγραφὴ = «ἡ διατύποισις τῶν πιπρασκόμενων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέγρι πόσου πέρατος πιπράσκειται»· 'Αρποκρ. Σουῖδ. 7) περιγραφὴ, διαίρεσις εἰς γένη· 'Αριστ. ἡθ. Ν. 2, 7· 8) συνθήκη· «διαγραφαί, συνθήκαι»· 'Ήσυχ. 9) αἱ γραμμαὶ τῶν φύλλων· «ἐντα δὲ καὶ μονόφυλλα φέρεται, διαγραφὴν ἔχοντα μόνον τῶν φύλλων»· Θεόφρ. 'Ι. Φ. 1, 13, 2, descriptio.

Δια-γραφικός, 3· ὁ ἀνήκων, χρησιμεύων εἰς διαγραφὴν· -διαγραφικὴ = ἡ τέχνη τοῦ διαγράφειν (ἐγνογραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν) Πλάτ. 'Ιστ. Φ. 35, 10.

Δια-γράφω· 1) χωρίζω μετ' (τραβῶ) γραμμὰς, σχεδιάζω ἐγνογραφῶ κάμνω σχέδιον, ἐπὶ ζωγράφου Πλάτ. πολιτ. 6, 500· -πλυνθία Πλούτ. 'Ρώμ. 22· -τὶ λόγῳ = περιγράφω Πλάτ. νόμ. 6, 778· 2) καταγράφω Πλούτ. Νικ. 23· -νόμον Δ. 'Αλ. 6, 88· «τῶν συνθηκῶν διαγραφῶν»· Πολύδ. 1, 62, 7· -στρατιώτης = περὶ εἰς τὸ κατὰστικόν Πολύδ. 6, 12, 6, conscribo· 3) διανέμω, διαμοιράζω· -καὶ καταναλῶ Πλούτ. 'Αλέξ. 15· 4) συνήβ. σβύνω (τραβῶν γραμμῇ), ἐξάλειψω, ἀκυρώσω, ἀναιρῶ, ἀθετῶ, καταστρέφω· 'Αριστ. Λυσ. 676· πρὸλ. Εὐρ. 'Ήλ. 1072· -τὸν βίον Πλάτ. 'Αξ. 366· «δίκη διαγράφεται»· 'Αριστ. νεφ. 764· = ἀπεριφθῆναι, δὲν ἐδικάσθην· πρὸλ. Δημ. 58, 8· τὸ μὲν διαγράφειν, λέγεται ἐπὶ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, τὸ δὲ διαγράφεσθαι ἐπὶ τῶν ἀντιδίκων, οἵτινες ἀναβάλλουσιν ἢ ἀκυροῦσιν τὴν δίκην Δημ. Λεπτ. 145· 5) ἀρποκρ. ἐξηγεῖ· «ἀνελεῖσθαι τὸ ἐγκλημα»· -τὸ δόγμα Πλούτ. Μαρ. 4· 5) κατὰ τὸν 'Αρποκρ. «διὰ τραπέζης ἀριθμεῖν» = πληρώνειν χρήματα ἐξοφλεῖν (δολογίαν), ἐν γένει πληρώνω· «τοῖς στρατιώταις τοὺς ὀφωνισμούς»· Δ. 'Αλ. 5, 28· 6) τινὰ τίνος = ἀποκλείω τινὰ τίνος, perscribo, eximo, deleo.

Δια-γραφορέω· διεργαγορέω, ἀγρυπνῶ μέχρι τέλους (δι' ὅλης τῆς νυκτός) 'Μωδῶν. 3, 4, 8, vigilo.

Δια-αγριαίνω, ἐπιτετα. τόπ. τοῦ ἀγριαίνω,

ἑαγρυπνέω ἢ ἑαγρυπνέομαι Πλούτ. Ἀντών. 87.
Δια-γρυπνέω· ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα,
μὴν ἄδουποι Ἀριστ. βάρ. 931· τὴν νύκτα,
Δ. Σικ. 14, 105, pernoctare.

Δια-αγρυπνητής, οὗ, ὅ· ὁ ἀγρυπνῶν, μένων
ἄδουπος ὅλην τὴν νύκτα Σχολ. Ἀριστ. ἱκπ. 277.

Δια-γυμνάζω· γυμνάζω καλῶς διὰ κινήσεως,
ἐπὶ σωματικῆς ἀσκήσεως· τὸ σῶμα Πολύαιν.
6, 1. Μίσ. ἀσχοῦμαι πολὺ σωματικῶς Γαλην.

Δια-γυμνασία, ἡ· σύντομος γυμνασία, ἐξ-
άσκησης μτγν. exercitatio.

Δια-γυμνῶ· ἐγυμνῶνω, ἐσκεπάζω μτγν.
Δια-ἀγχω, ἐπιτετ. τῶν. τοῦ ἀγχω· πνίγω διὰ
βρόχου Λουκ. Γυν. 31.

Δια-ἀγω (ὁ ἀγῶ)· 1) ὁδηγῶ διὰ μέσου ἀπέ-
ναντι, διαδιδῶν Ὁδ. υ, 187· τὴν στρατιάν
Θουκ. 4, 78· διὰ τῶν ἐξέδων Πλάτ. Τιμ. 79·

- αἰῶνα Ὁμ. Ὀμ. 19, περὶ τὸν καιρὸν μου,
ζῶ· βίον Ἀριστ. νεφ. 462· τὰ ἐτη Σεν. Κυρ.
1, 2, 13· καὶ ἀπώτ. περὶ τὸν βίον μου,

ζῶ μετ' ἑπὶ· πρεπόντως Πλάτ. νόμ. 2, 657·
ὡς ἤθιστα, Κριτ. 43· ἀθυροτέρως Ἰσ. 4,
116· σωφρόνως Σεν. Κυρ. 1, 2, 8· σιωπῇ
1, 4, 14· ἄριστα Σεν. ἀππομν. 4, 4, 15·

κεῖ διαγίνομαι· χαίρειν, ὡς χαριετισμός· Ἐπί-
κουρ. - ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ· ἐν τῇ σπουδῇ τῆς
φιλοσοφίας Πλάτ. Φαίδρ. 259· ἐν τοῖς σκευο-
φόροις· ὡς ἀχθοφόρος Σεν. Κυρ. 7, 149· (-ἐν
προσστείῳ· διαμένω, διατρέφω, Ἡρωδ. 1,
12, βραδύνῃ Θουκ. 1, 90· τὸν χρόνον διὰ

γίνομαι Πλούτ. Τιμολ. 10)· καὶ συνηθέσθαι μετὰ
μτγ. ἀντὶ τοῦ διατελεῶ, ὁλοῦν διαρκῆ κατὰ

στάσιν· ἐξετάζοντα δι. Πλάτ. ἀπολ. 41·
«οἷς λέγω παίζειν διάξει», Φαίδρ. 276· «μα-
γόμενος διάγειν τὸν βίον», πολιτ. 579· «ἐλ-
πίδας λέγων διήγε»· ἀδιακόπως ἔλεγεν εἰς αὐ-
τοὺς ἑλπίδας Σεν. Ἀν. 1, 2, 11· 2) διεξάγω,

ἐκπληρῶ, φέρω εἰς πέρας· «καλίστα πάντα»,
πολιτ. 273· ἐντ. διοικῶ, κυβερνῶ· πόλεις
Ἰσοκ. 3, 41· Ἀθην. 8, 353· 3) κάρνω γὰ ζῆ,

διατηρῶ, τρέφω· «τραγῆμασι καὶ λαγμένοις
τὸν στρατὸν» Φιλόστρ. περὶν. «τέταρτον ὁδο-
λοῖς ὡσπερ ἀσθενούντα τὸν δῆμον διαγούσιν»

Δημ. προσία. σ. 1459· οὕτως ἐρμηνεύεται
καὶ τὸ τοῦ Δημοσθένους, 18, 89· «ἐν πᾶσι τοῖς
κατὰ τὸν βίον ἀφρονιτέροις καὶ εὐνοσιτέροις

διήγαγεν ἡμᾶς» 4) παρὰ μτγν. ἀποχωρίζω
ἀπ' ἀλλήλων, ἀπομακρύνω· τοὺς ἐδόντας
Ἀρετ. σ. 4· «διήγαγες τὰ σκέλη σου» Ἐξεκ.

17 (16, 25), traduco, transigo, rego, diduco.
Δια-αγωγεύς, ὅς, ὁ· διακομιστής· «διακο-
νῶν καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν» Μ. Ἐτ. σ.
268, 23.

Δια-γαγῆ, ἡ· 1) τὸ πέρασμα· βίου· ὁ τρό-
πος τοῦ ζῆν Πλάτ. πολιτ. 1, 344· καὶ ἄνευ
τοῦ βίου, Θεαίτ. 177· «ἐν τῇ σχολῇ» Ἀ-
ριστοτ. πολ. 8, 15· τοῦ συζῆν· ὁ τρόπος

τῆς συμβιώσεως, 3, 5, 14 καὶ μτγν. «διαγω-
γὴν ποιῆσθαι» ζῆν· ἀπὸ τίνος Πολύδ. 5,
75, 6 καὶ μτγν. 2) ὁδηγί, διοικήσις· πραγ-
μάτων Δ. Κασ. 48, 5· 3) βραδύτης, ἀνα-
βολή Δ. Κασ. 57, 3· 4) τόπος διαμονῆς, ἰδ.

ὁ δόμος τῶν πλοίων Πρωδ. 4, 2, Πολύαιν.
5, 2, 6.

Δια-αγωγεύς, 3' ὁ χρησιμεύων ἀνθρώπῳ εἰς
διαγωγὴν (διεκπεραιώσιν)· τέλος = διαγω-
γιον, δικαίωμα διαβάσεως ποταμοῦ Στραβ.
4, σ. 192.

Δια-αγώγιον, τό· τέλος πληρωνόμενον διὰ
τὸ πέρασμα, διὰ τὴν διάβασιν πλοίων ἢ πραγ-
ματειῶν Πολύδ. 4, 52, 5, portorium.

Δια-ἀγωνιάω· εἶμαι ἐν μεγάλῃ ἀγωνίᾳ, ἀνη-
συχία, φοβοῦμαι· μή Πολύδ. 4, 10· «τοὺς
Ῥωμαίους μὴ κύριοι γένωνται» Πολύδ. 3, 102.

Δια-ἀγωνίζομαι· 1) ἀγωνίζομαι, συνερίζο-
μαι, φιλονικῶ· τινὶ Ἀλκ. 1, 123, Σεν.
ἀπομν. 3, 9, 2· πρὸς τοὺς πολεμίους Σεν.
Κυρ. 1, 6, 26 καὶ συχαῖ· λόγῳ Πλάτ. Γοργ.
456· ἐν γένει μετὰ γήλου ἀγωνίζομαι ἀμύλῃ·
λῶμενος· μάχῃ Θουκ. 5, 10· «ὅπερ τινος =
ἵνα κατορθώσω τι Διοσχ. 3, 206· 2) ἀγωνίζο-
μαι μέχρι τέλους· ἀγῶνα Λουκ. μτγν. decerta.

Δια-γῶνις, 2' ἀπὸ μιᾶς γωνίας εἰς ἄλλην,
ἡ διαγωνίος γραμμὴ ἡ χωρίζουσα δύο ἀπέ-
ναντι γωνίας παραλληλογραμμοῦ μτγν.

Δια-γωνιστέον· δεῖ διαγωνίζεσθαι.

Διαγωνίως, ἐπὶρ. μετὰ γωνίων γραμμῆν.

Δια-αγωνο-θετέω· θέτω ἀγῶνας ἐπομ. παρα-
κινῶ εἰς μάχην δύο ἀντιζήλους, φέρω δύο ἀν-
τιζήλους εἰς ἐρίδα· «τὰ κατὰ τοὺς Ῥοδίους
καὶ Λυκίους» Πολύδ. 26, 7, 7.

Δια-δαίω (ἴδε δαίω), μόν. ἀόρ. διαδάσασθαι·
διαμοιράζω ἐν τμήσει Ἰλ. ι, 333, Πινδ. Ὀ.
7, 75· «διεδάσαντο τὴν λήπην» Ἡρ. 8, 121·
- ἐς φυλάς, 4, 145· δέματα χρυσῶν Πίνδ.
Ὀ. ι, 51.

Δια-δάκνω· καταδαγκάω, μεταφ. - Ἀλλ-
ξανδρον Πολύδ. 4, 87. Μέσ.· τινί, δαγκάνομαι
μετ' ἄλλον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τῷ Κερδέρῳ
Πλούτ. ἡθ. σ. 1105.

Δια-δακρύνω· δακρύνω, κλαίω ἐν τῷ μεταξὺ
Δ. Ἀλ. 10, 171.

Δια-δάπτω· κατασεγίζω, κατακόπτω, κατα-
πληγῶν· «διὰ δὲ χρῶα καλὸν ἔδασας» ἐν
τμήσει Ἰλ. φ, 398.

Δια-δατέρομαι· διαμοιράζω Ἰλ. ε, 158 καὶ
ἐν τμήσει Ἡσ. θε. 606· «γῆς διαδοταμένης».

Παθ. Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 1.

Δια-δειγματίζομαι· θεατρίζω δημοσίᾳ,
παραδειγματίζω ἐκκλ.

Δια-δείκνυμι· 1) δείκνύω, παριστάω, ἀκρι-
βῶς, ἀποδείκνω Ἦρ. συνῆθ. μετὰ τοῦ ὅτι
καὶ ὡς καὶ μτγ. «διαδείξάτω τις κηδόμενος»
= ὡς ἀποδείξῃ τις ὅτι φροντίζει Ἦρ. 8, 118·
«τὴν ἀλήθειαν ἀπρόσμακον οὖσαν» Πλούτ. Ἀ-
ρατ. 9· καὶ παθ. «διαδεικνύσθαι πόλεμος ὢν»
Ἦρ. 3, 72· 2) ἀμετ. - διέδειξεν = ἐγένετο φα-
νερὸν, εἰδείχθη Ἦρ. 2, 164.

Δια-δεκτῆρ, ἥρος, ὅ· ὁ διαδεχόμενος· «δια-
δεκτῆρας εἶναι τῶν ἀειρομένων σημείων» τοὺς
δεχομένους τὰ σημεῖα καὶ περαιτέρω μεταδί-
δοντας αὐτὰ Διελ. Τακτ. 6, excerptor.

Δια-δέκτωρ, ἥρος, ὅ· 1) ὁ διαδοχικὸς διὰ
κληρονομίας, ὁ κληρονομικός· πλοῦτος Εὐρ.
Ἰων 478· 2) ὁ δεχόμενος τι· καμῆτου Μαν.
4, 223.

Δια-δέξις, 2' ὁ λίαν δεξιός, αἰσιος Ἦρ.
7, 180, dexter.

Διά-δεξις, -εως, ἰων. ἡ διαδοχή· -τῶν ὑπο-
χονδρίων Ἰπποκρ. σ. 1170· -γένεας Ἀριστ.
σ. 181, 15, successio.

Δια δέρκομαι, ἀδρ. διέδρακον· διοράω, βλέπω
διὰ μέσου τινος· Πλ. ζ. 314.

Δια-δεσμεύω διαδέω Ἰωάν. Λυδ.

Διά-δεσμος, ὁ· δέμα, δέσιμον, ταινία διε-
χόμενη δι' ἄλλου τινος Ἰπποκρ. vinculum.

Δια-δεσμός· διαδέω, δένω πέρα πέρα στε-
ρεά Παλιν.

Δια-δεσμός· ὅτε τοῦ διαδέω Ὀρεϊδ. σ.
157, 14.

Διά-δετος, 2· ὁ διὰ τινος στερεῶς δεδεμέ-
μνος· πυχάλνοι διαδέτοι γενύων Ἰππείων·
Αἰσχ. Βακτ. 422· «καίθετος ταινίας τὰς κό-
μας» Λυσίδ.· «κόχλος ἡλέκτρον διαδέτος» Ἠ-
λέκδ. 5, 13.

Δια-δέχομαι· δέχομαι τι παρ' ἄλλου
κατόχου· βραδείαν Ποῦδ. 2, 4, 7· «τὰ
πράγματα τινος»· διαδέχομαι τινα ἐν τῇ ἀρ-
χῇ, 9, 29, 1· «τὴν ἀρχὴν παρὰ τινος», 9,
23, 8· «οἱ διαδεχόμενοι» = ἰδ. οἱ διαδοχοὶ τοῦ
Ἀλεξάνδρου, 9, 34, 11· «οἱ διαδ. στρατη-
γοί» Λυσίδ. 13, 62· «νόμον παρὰ τινος» Ἀν-
τιφ. 1, 3· «τὴν Λυσ. 21, 6· λόγον λαμβάνω
πᾶν λόγον μετὰ ἄλλον τινά Πλάτ. πολ. 9, 576·
καὶ ἄνθρωπος τοῦ λόγου» Ἡρ. 8, 142· «τὴν
νῦν τινα»· παραλαμβάνω παρὰ τινος τὸ
πλοῦτον Δημ. 50, 38· «ἐν γένει γίνονται διά-
δοχοι Πλάτ. νόμ. 6, 758· «τινὶ Σεν. Κυρ. 8,
1418· «τινὰ λαμβάνω τὴν θέσιν τινος Στράβ.
17, 745· «τοὶ ἔπαισι» = διὰ τίνος ἵππων Σεν.
Ἀντ. 1, 5, 2, successio.

Δια-δέω· 1) δένω ἀμφοτέρωθεν, περίε καὶ
στερεά· «πλοῦτον ἀμφοτέρωθεν» Ἡρ. 2, 129·
«τὴν ψυχὴν διαδεμένην ἐν τῷ σώματι» Πλάτ.
Φαίδρ. 82, 12· ἐπὶ διαδήματος· «διαδήματι κε-
φαλὴν διεδέδοτο» Λουκ. ν. διαλ. 12, 3· «μέ-
τρα Δ. Σικ. 4, 4· «διαδησάμενος» ἐπιθεὶς ἐπὶ
τῇ κεφαλῇ· τὸ διαδέμα Πλούτ. Δημήτρ. 41·
2) ὑποδόν· Ἀριστ. revincio, redimio, cingo.
Δια-δηλέομαι· βλέπω καθ' ὑπερβολὴν,
ἐσθλίζω, ἐπὶ κινήσει Ὀδ. ε. 37 καὶ μετν.
Θεοκρ. 24, 83, laudo.

Διά-δηλος, 2 καὶ 3 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 97·
πρόδηλος, κατάδηλος, ὁλοκρίνους Θουκ. 4,
68· «ὥστε διάδηλος εἶναι· εὐτακτῶν» Σεν.
ἀπολ. 4, 4, 1.

Δια-δηλώω· κάμνω τι διαδήλον, φανερώω
ἐντελῶς Πλούτ. Καίσι. 7.

Διά-δημα, ατος, τό· ταινία περιδένουσα τὰς
πρὶν τῆς κεφαλῆς. Παρὰ Σεν. Κυρ. 8, 3,
13· ταινία περὶ τὴν τιάραν τοῦ βασιλέως
Σεν. 3, 3, 19· 2) ἐν γέν. τὸ συμβολὸν τῆς βα-
σιλείας, ζῆλιας, τὸ στέμμα (κοιν. κορώνα), Ἠ-
ρακλ. 1, 3, 7, Πλούτ. κ. μετν. 3) στέφανος
(στεφάνη) παρὰ Στ. Βυζ. (ἐρμην. Δουκαγγ. 4,
redimicium).

Δια-δηματέχομαι· περιβάλλομαι, περιτυ-
λίσσομαι· διαδήματι·

Δια-δημάτας, ὁ· Ῥωμ. κύρ. ὃν Λεύκτιος Δ.
ἐξελλησθὲν ἐκ τοῦ diadematus, ἢ vittatus,
Πλούτ. τόχ. Ῥωμ. 4.

Δια-δηματο-φάρει· φορῶ διαδέμα (ται-
νίαν ἢ στέμμα), ἰωρ. ἀρχ. Ἰουδ.

Δια-δηματο-φύρος, 2· ὁ φέρων ἢ ἔχων
διαδέμα· καυσία Πλούτ. Ἀντων. 54· πρόδ.
Ἀρρ. Ἀν. 7, 22 κ. Ἀλφ. 12, 336.

Δια-διδάσκω· διδάσκω τι ἀκριβῶς· ἐδι-
δασκε Πλάτ. Πρωτ. 1, 327.

Δια-διδράσκω· ἐκφεύγω, διαφεύγω, τινά
Ἡρ. 8, 75 καὶ συχνά Ἀριστ. Ἀγ. 601, Θουκ.
7, 58 καὶ μετν. ἄλλα καὶ ἀμεταδ. ἢ «ἐπὶ τὰ
ἐαυτῶν· εἰς τὴν πατρίδα· ἢ ἐκ τινος», diffugio.

Δια-δίδομαι τί τισι· 1) δίδω τι δι' ἐνός εἰς
ἄλλον (ἀπὸ χερί εἰς χερί), παραδίδω· «λαμ-
πὰδα ἀλλήλοισι» Πλάτ. πολιτ. 1, 328· «ἀρχὴ
διαδιδόμενη» Θουκ. 1, 76· ἰδιαίτερος, δια-
δίδω λόγον, ῥῆμην Πολυβ. 5, 39 καὶ συχνά·

«λόγος διεδόθη» (ἀπὸ στόματος εἰς στόμα)
Σεν. Κυρ. 4, 2, 11, Πλούτ. Σολ. 8· καὶ ἀμε-
ταδ. = διαδίδεται, ἐξαπλοῦται τι ἀφ' ἐαυτοῦ,

«τὸ πνεῦμα διαδίδωται εἰς τὰ κοῖλα μέρη» Ἀ-
ριστοτ. Φ. Ἰ. 1, 18· καὶ Ἰπποκρ. = ἐνδίδωμι,
ἥτοι ὑποχωρῶ, ὀλιγοστεύω, καὶ 2) διακομ-
ρᾶω τι εἰς πολλοὺς Πλάτ. Τιμ. 64, καὶ
συχνά· «τὴν λείαν ἵστω· τοῖς στρατιώταις»

Πολυβ. 3, 76· 3) ἐκβάλλω (ἐπὶ ἐκρύψεσιν κοι-
λῆς, Ἰπποκρ.

Δια-δικάζω· δίκην (ἴδε δικάζω) ἀποφασίζω
δίκην τινά ὡς δικαστής. (iudicio), ἢ ἀπλῶς
ἐξισάζω Ἀνδοκ. 1, 28, Πλάτ. πολιτ. 10, 614·

«τὰς κρίσεις», νόμ. 9, 876, Σεν. πολ. Ἀθ.
3, 4· πρόδ. τὸ τοῦ Πλάτ. «μέχρι ἑκατὸν
βραχυμόν», = εἰς πρόστιμον, νόμ. 6, 764·

«τὸ μὲν διαδικάζομαι περὶ τινος» = ἔχω δίκην
διὰ τι Πλάτ. νόμ. 11, 296· τινὶ Δειναρχ. 2, 1,

Δημ. συχνά· δικάζομαι πρὸ τοῦ δικαστηρίου
(iudicium subeo), Πλάτ. Παίδρ. 113· ἀλλὰ
διαδικασθῆναι = διαδικάσασθαι Δ. Λαερ. 1, 74.

Δια-δικαίω· θεωρῶ τινα ἔχοντα ὅλα τὰ δέ-
καια, θεωρῶ καὶ ὑπεραπίζομαι τι ὡς πολὺ
δίκαιον· τι Θουκ. 4, 160· «τὸ τοῦ Καίσαρος
διαδικῶν» Δ. Κάσ. 40, 62· «ὑπὲρ αὐτοῦ διε-
δικαίουν, 39, 60.

Δια-δικαίω· 1) ἀποκλειστικῶς αἱ δίκαι,
(διαδικάζομαι), «ἐν αἷς περὶ τινος ἀμφισβήτη-
σις ἐστίν, ὅταν προσήκει μᾶλλον» Β. Ἀν. 236,

ἥτοι δίκαι, καθ' ὅς διεριλονικεῖτο ὑπὸ τῶν
διαδικαζομένων, τίς ὁ ἀρμοδιώτερος ἢ ὁ τὰ
πλείοντα προσόντα καὶ τὴν ἱκανότητα ἔχων
εἰς τὸ νὰ λάβῃ ἐπίτιμόν τινα δημοσίαν θέσιν
ἢ λειτουργίαν· «τὴν τῶν ἀριστείων» Πλάτ.

νόμ. 12, 952· 2) ὅταν δικάζηται τις πρὸς τὸ
δημόσιον διὰ δημογεῖταις περιουσίας, ἐξ ἧς τῷ
οφείλονται χρήματα Λυσ. 17, 1, Δημ. 28,
17· 3) δικαστικὴ ἀπόφασις, (διαδικάζω)· «τὴν
διαδικασίαν ἀναβάλλεσθαι» Σεν. Κυρ. 8, 1, 18.

Δια-δικασμα, τό· τὸ ἀντικείμενον τῆς δια-
δικασίας, τῆς δίκης Λυσ. 17, 10.

Δια-δικασμός, ὁ· ἡ πράξις τῆς δικαστικῆς
ἀποφάσεως, ἰδ.

Δια-δικέω· ἐπίτασις τοῦ «ἀδικέω» Δ. Κάσ.
58, 16.

Δια-δίκηω· 1) ἐκδίδω ὡς δικαστὴς τελεσάμε-
νον ἀπόφασιν δίκης Δ. Κάσ. 40, 55· 2) δικά-
ζομαι, (χριστολογουμαι) Πλούτ. ἡθ. 196.

Διά-δικος, ὁ· ὁ δικαζόμενος μετὰ τινος, ὁ
ἀντιδίκος, Ἠσυχ.

Διά-διπλος, (διπλούς) 2 ὁ ἀπὸ διπλῆ μέ-

ρη συνταθεμένος, διπλοσύνθετος, ἑπίτασις τοῦ διπλοῦς Δίωσις. 3, 105, duplex.

Δια-διφρεῖω (διφρεῖω)· διαγωνίζομαι εἰς διφρηλασίαν (ἀμαξοδρομίαν), διφρηλατῶ, (ἀμαξοδρομῶ εἰς διφρηλατικὸν ἀγῶνα· «Πέλοψ διεφρέουσε πελάγας· Μυρτίλου φόνον»· ἦτοι ὁ Πέλοψ διεγωνίσθη μετὰ πελάγην εἰς τὸν θάλατον τοῦ Μυρτίλου· κρημνίσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν δίφρον εἰς τὴν θάλασσαν Εὐρ. Ὀρ. 984. Δια-διώκω· ἑπτ. τόπ. τοῦ διώκει· καταδιώκω τινά ἀνευδότως, persequor.

Δια-δοιδυκίζω· κυρ. κατασυντρίβω, καταλειπῶν τι μετὰ τὸν δοιδυκα (γούδογέρ)· ἀλλὰ μεταφ. ἔρμην. διαφύρουε ὑπὸ τῶν λέξεσιν.

Δια-δοικεῖν· διὰ πείραι. δοικεῖς διακρίνω· «τὰ καλὰ τε καὶ κέδνηλα ἀφγύρια· Ξεν. Πλάτ. 19, iustitiae gloria.

Δια-δοικεῖσθαι· 3· ἐπιτήδειος εἰς πειραματικὴν δοικίαν.

Δια-δοικίς, ἴδωσι, ἢ· πλαγία δοικίς· Πλούτ. 1, 1, 1.

Δια-δομα, τό· τῇ διανομοῦσθαι, δωρεάν χωρίσθαι δ· Ἐπιγρ. 1625, distributio.

Δια-δονέω· σείω δυνατά, ἀνατινάσσω, concutio.

Δια-δοξάζω· δοξάζω (νομίζω) Πλάτ. Φιλ. 38, opinor.

Δια-δορατίζομαι, μέσ. ἀποθ. διαγωνίζομαι, μάχομαι· μετὰ τινά διὰ τῆς λόγῃς Πολύδ. 5, 84, hasta dimico.

Δια-δορατισμός, ὁ· διαγωνισμός, μάχη διὰ τῆς λόγῃς Μ. Ἀντ. 7, velutatio.

Δια-δοσιμος, 2· ἐπιτήδειος νὰ δοῇ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, μεταδόσιμος· Ξεν. ἑπτ. 58.

Δια-δοσις, εὐς, ἢ· δόσις ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, μετάδοσις, διανομή· δωρεάν εἰς τὸν λαόν· Ἀθην. 44, 37· «χωρὰς Πολύδ. 2· «ἐκ θεῶν εἰς ἀνθρώπους· Ἀρρ.· μετὰ διὰ τῶν = ἦτοι ἀμοιβὰς προσιεῖσθαι Πλούτ. Σὺλ. 35, traditio, distributio.

Δια-δοτέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ διαδοῇ, Πλούτ. Τιμ. 19.

Δια-δοτεῖς, 3· διαδοτέες, μέγν.

Δια-δοχή (διαδέχομαι), ἢ· 1) ἀναδοχή· ἔργον τινός, λειτουργίας κτλ.· νεώς· κυβερνήσεως πλοίου Ἀθην. 50, 1· 2) διαδοχή· τινος εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, μεταλλαγή· λαμπρὴ νόρος· Ἀγ. 304· πρὸς διαδέχομαι· ἐνιαυτοὶ ἐν μέρει διαδοχαί· Εὐρ. παρὰρ. 423· «ἐκ διαδοχῆς· Ἀντισαν. ὅπερ κατὰ Βέκκ. πέντε μέρει· ποιεῖσθαι τὴν ἐργασίαν· Πολύδ. 6, 7, β· ὅθεν· διαδοχῆς, διαδοχῆ· ἐκ διαδοχῆς, κατὰ διαδοχὴν, κατὰ διαδοχὰς = διαδοχικῶς, κατὰ σειράν, ἐναλλάξ· ἀλλὰ «κατὰ διαδοχὴν χρόνου» = κατὰ συνέχειαν χρόν. 3) ὅθ. οἱ ἀπόγονοι, ἢ γενεαλογικὴ, ἢ κληρονομικὴ διαδοχή· τῶν ἐπιγιννομένων Θουκ. 2, 36· τοῦ γένους· Ἡρώδ. 1, 2, Πολύδ. 6, 7· ἢ διαδοχὴ τῶν φιλοσοφ. σχολῶν, Ἀθην. 4, 162· 4) διαδοχή, κληρονομία· ἀρετῆς, μανίας, successio, hereditas.

Δια-δοχικός, 3· ὁ κατὰ διαδοχὴν ἀνέκων, κληρονομικός, ἐν Πλάτ. Ἀλκιβ. 141, successorius.

Δια-δοχος (διαδέχομαι), 2· α) ὁ ἀναδεχόμενος τι ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθιστῶν τινά εἰς τὴν θέσιν, τινὲς τι, τινὲς τι· «τῶν πᾶν πόνων· Ἀισχ. Ἡρ. 1029· «ἔργουσι δ' ἔργα διαδοχῶν· ἀντιλήφεται· Εὐρ. Ἀνδρ. 804· 2) ὡς οὗτος ὁ διαδεχόμενος· τινά· εἰς δημοσίον θεοῦ ἔργον· καὶ ἵδ. στρατιωτικ. Ἡρ. 5, 20· 18· οἱ διαδοχ. 3) Μ. Ἀλεξάνδρου· 3) ὅθ. = διαδέχτωρ, (κληρονομός)· «δομῶν τ. οὐσίας, οἰκίας, λόγων (ἐπὶ τ. μαθητῶν τοῦ Ἐπικούρου· μέγν.), successor.

Δια-δραμάτιζω· παριστάω ὡς ἡθοποῖός· δράμα τι μέχρι τέλους Μ. Ἀντ. 3, 8· καὶ ἐν γένει· «ἐν τῇ τραγωδίᾳ· Δ. Λαέρ. 3, 56.

Δια-δραστήριοι, ἰων. διαδραστή· οἱ πολλοὶ οἱ ἐκτελούντες· νὰ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πολιτικῶν ἔργων τῶν ἄριστ. βάρ. 1014 Π. Ἀν. 34, effugientes.

Δια-δραστή, εὐς, (διαδιδράσκω), ἢ· ἔκφυγῃ, διαφυγῇ, ὑπεκφυγῇ· ἴδωσι, ἀρχ. 18, 5, effugium.

Δια-δραττομαι, -τινός· προσβάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι· κατὰ τινος Πλούτ. 1, 58, proheudo.

Δια-δραστηριότης, ἰων. δ, διαδραστήριότης.

Δια-δραστεύω, ἰων. διαδιδράσκω· «διεφρήστευσε», κατὰ διορθ. «διεφρήστευσε»· Ἡρ. 4, 79· ἀλλ' ὁ Πλάτος· «διεφρήστευσε, διεφρήστευσε», Πλάτ.

Δια-δρομέω· ἀντιδρόμος, τρέχω τὸν ἐναντίον δρόμον· Ἀισχ. ἀστρολ. 12.

Δια-δρομος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Φωτ. κώδ. 201, ἀκρόδον (κύρ), ἢ· πόλ. ἐν Ἀσσυρίᾳ· ὑπὸ μακρὴν τῆς Κτησιφάντος· (ὡν· Ἑλ· Μαδανί), κατὰ Διαδοχὴν· Στ. Βυζ.

Δια-δύω· 1) (διαδύωμαι), ἢ· 1) τρέξιμον ἔδω· ἢ· ἔκ· Ἀισχ. Ἡρ. 351· 2) (πέτασις)· ἐξάπλωσις (ἐπὶ ἀσθεν.)· «ἔχειν Πλάτ. πολιτ. 3) διαδύωσις, ἦτοι μέρος, δι' οὗ δύναται τις νὰ διαδράμῃ· Ξεν. Κύρ. 10, 8· 4) διωρὺς (κανάλι), Πλούτ. Λούκουλ. 39, discursus.

Δια-δρομας, ὁ· δῖος, πέρασμα· Ἀισχ. ἑπτ. 6, transitus.

Δια-δρομος, 2· διασταυρούμενος, συγχέομενος, ἀσταθής· «φυγὰ Ἀισχ. ἑπτ. 191· «κίον· ἐμβολαί», ἦτοι φύρδην μίγδην συγκαταπίπτουσαι· ὅσοι κίονες Εὐρ. Βάκχ. 592· λέγος· ὡς μεταπεσόν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἀτρεΐδου, Ἡλ. 1156, discursus.

Δια-δύω· διαδύομαι· Ἱπποκρ.

Δια-δωτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς διάδοσιν, διαπεραστικός, penetrabilis.

Δια-δωτός (διαδύω), ἀόρ. διέδω, ἀπαρ. διαδύω· 1) διέρχομαι διὰ τινος, διαπερῶ, εἰς· δόμα· (τροπῶν)· «διὰ τινος· Θουκ. 4, 110· «τὸν κισσόν διαδύς»· Θεόφρ. 3, 44· 2) διαφύγω, ὑπεκφυγῶ, ἤμας· Πλάτ. Λύκ. 216· τὸν λόγον, σοφ. 231· «καὶ πάντα ποιῶν»· τὰ πάντα μετέρχεσθαι Ἀθην. 42, 23, impetio, effugio.

Δια-δύσις, εὐς, (διαδύομαι), ἢ· 1) διέλευσις, διαπέρασις· «ἐξ τῶν πόρων»· Πλάτ. Τιμ. 100· 2) ἔκφυγῃ, πλ. τεχνάσματα πρὸς ἀποφυγὴν πονηρῆς, ὑπεκφυγὰ· Θεόφρ. «διαδύσεις καὶ κακούργια· τῶν πονηρῶν· Ἀθην. 24, 14· «διεχρήματα αὐτοῦ· χ· μέγν. 3) ἀπὸ τῆς ἐξόδου, ἐκτάσις ἐν μεταλλωρῶν· «καὶ διαδύ-

σεις· Δ. Σικ. 5, 36· ὁπόγειος βοή ποταμοῦ, Στραβ. perneatio, effugium.

Δι-ᾄδω· 1) ἐνερ. διαγωνίζομαι μέ τινα εἰς τὸ ᾄδειν· τινί· Ἀριστοτ. ποιητ. 26· καὶ μέσ. Β. Ἀν. 37 (ἴδε διαείδω)· 2) ᾄδω ἐν τῷ μεταξὺ κ. ἐκ διαλειμάτων π. χ. εἰς τὸ δῶμα ὃ χορὸς ἔψαλλε κατὰ τὸ διάλειμμα τοῦ διαλόγου· Ἀριστοτ. ποιητ. 10· 3) διαφωνῶ, παραφωνῶ ᾄδων, ἀντιθ. τῷ συνᾄδει (συμφωνῶ, ᾄδω ἁρμονικῶς)· Ἡράκλ. ἐν κόσμ. Ἀριστοτ. 5, certalim canto.

Δι-ᾄδω· 4) διαμοιράζω, διῶρα, χαρίζω, Σεν. Κύρ. 3, Ἀθήν. 4, 154, dono.

Δι-ᾄδω = δι-ἄδω = διαλέγω.

Δι-ᾄδω· εἰδομαι, μέλ. -είσομαι· 1) μεταβ. ἀφ' ἑνὸς πρὸς διδόν τι, διδόν τι σαφές, (conspiciendum praebeo)· ἢν ἀρετὴν διαείσεται· = τὴν ὁποίαν θά φανερώσῃ· Ἰλ. θ, 535· 2) ἀμεταβ. κ. ἀπρως. φανεροῦνται· ἢ ἀρετὴ διαείσεται, γ. 277, καὶ ἐν τμήσ. Ἀπολ. Ρ. 2, 579, conspiciat.

Δι-ᾄδω· διᾄδω, ἦτοι διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ ᾄδειν· διαπίστωμαι θεοῦ· 5, 22.

Δι-ᾄδω· εἰμένος, μτχ. παθ. παρκ. τοῦ δι-ἔμμι· τινάσσω τι ὁρμητικῶς διὰ μέσου.

Δι-ᾄδω· εἰπεῖν· δεικνύν (συνομιλεῖν) Ὁδ.

Δι-ᾄδω· αἰρίτος, πρῶλ. διήριος, 2· α) ὃ διὰ μέσου τοῦ αἰρός διερχόμενος, ἐναίριος· -ρυτή Λουκ. 42· 2) μάταιος, ἄσκοπος· «διαίρια καὶ μετέωρα λέγειν» = κεν. λόγια τοῦ αἰρός, Ἰακρ. ἢ καὶ μτγν. peritus.

Δι-ᾄδω· ὁρμήτης, συ. ἰων. ἐν. ὃ· ἐπὶ τοῦ θεο-πίως Ἀπολλοῦ· Ἰρ. 7, 222.

Δι-ᾄδω· ἐκθέτω· ἐκ τὸν αἶρα νά ἀερίσθῃ, ἀερίζω, ἀερόθ. Ὑνατέρ. Πλουτ. συμκ. 6, 7.

Δι-ᾄδω· ζῶω, (ζάω)· ζῶ τὴν ζωὴν μου, διαβιῶ· τὸν βίον, -εὐαίωνα ἔδν. Ἰ. Α. 923· ἢ μέρας Πλουτ. Κατο. 23· κ. οὐδ. = διάγω· -ποιηταγόντες· ζῶσιν ἀπὸ γούρα Ὑρ. «ἐκ τινος, ἀπὸ τίνος» Σ. Ἐμπ. Ἀριστ. ὄρν. 1134.

Δι-ᾄδω· ζῶμα, τό· πᾶν ὅ, τι διαχωρίζεται ἀπὸ τινος, τὸ ἀπὸ τι. χωρίον· «διατάραγμα ἀνατομ.». Πλούτ. 10, 7, disjunctio.

Δι-ᾄδω· ζεύγνυμι, (ζεύγνυμι)· 1) λύω τινά, τὸ ἀπὸ τὸν ζυγόν, ξελεύω, χωρίζω τὰ συνευγμένα· «ἀδελφοὶ διαζυγνύσιν ἑμὸν» Αἰσχίν. 2, 179 κ. μτγν. «διεζεύχθαι ἀπὸ τῶν ἄλλων» Σεν. Ἀν. 4, 2. Μέσ. διαζεύγνυμι = χωρίζομαι ἀπὸ τὴν σύζυγόν μου Πλάτ. νόμ. 784· 2) ἐπὶ μουσικ. «τετραγχορδα διεζυγμένα» = δύο τοιαῦτα σύμφωνα μὲν ἢ σύνηχα, οὐδένα δ' ἐν τῷ μεταξύ κοινὸν τόνον ἔχοντα καὶ ἐπομένως κλίμακα ἀποτελούντα Πλουτ. ἢθ. 1029, disjunctio.

Δι-ᾄδω· ζεύξιν, εως, (διαζεύγνυμι), ἢ 1) ἐξεύξιν, χωρισμός τινος ἀπὸ τι, χωρισμός τῶν συνευγμένων (ἀνδραγόνου), ἀντίθ. -σύνζευξιν Πλάτ. 11, 930· -σώματος, Φαίδρ. 58· 2) ἐπὶ μουσικ. -τετραγχορδων = δύο τοιοῦτων, τὰ ὅποια οὐδένα ἐν τῷ μέσῳ κοινὸν ἔχουσι τόνον, ἀντίθ. -συναρτή, Εὐκλείδ. ἁρμ. στοιχ. 540, disjunctio.

Δι-ᾄδω· ζεύκτικος, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχω-

ρίζειν γραμ. -σύνδεσμος, ἱππ. -ως, disjunctivus.

Δι-ᾄδω· ζηλεύομαι, μέσ. ἀποθ. -τινί, ἀλλήλοισ· διαγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι μέ τινα, ἢ ἀμιλλώμεθα μεταξύ μας Ἰπποκρ. νοσητορ.

Δι-ᾄδω· ζηλο-τυπίζομαι, μέσ. ἀποθ. εἶμαι ζηλοφθόνος, ζηλιάρης πρὸς τινα, ζηλεύω τινά· πρὸς τινα Πλούτ. ἀποστ. 61· -τινί Ἀθήν. 13, 588, invidio.

Δι-ᾄδω· ζήμιον, τό· πρόστιμον, ζημία μτγν.

Δι-ᾄδω· ζῆσις, εως, ἢ ἡ ζῆσις τῆς ζωῆς, ὃ τὸν πρὸς τὸν ζῆν, Πορφύρ. Στόβ. ἐκλ. φυσ. 2, 378.

Δι-ᾄδω· ζήτησις· 1) ἀναζητῶ, ἦτοι ἐξετάζω τι ἀκριβῶς, ἀναζητῶ· «τὸν πολιτικὸν ἄνδρα» Πλάτ. πολ. 258· 2) ἐφευρίσκω· -λόγους Ἀριστ. θεα. 439, perquirio.

Δι-ᾄδω· ζῆμα, (ζῆμα -κατὰ Λόδεα)· ἐτοιμάζω τὸ στήμον· διὰ τὸν ἐργαλειόν, διασταυρῶν τὰς κλωστὰς μὲ τὸ πέραςμα καλαμῶν = ἀπ. ἀντομαί, Β. Ἀν. 146· πρῶλ. σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 4· -τὸν στήμονα· ἀλλ' οὐχὶ κατὰ Πλούτ. (7, 32) = στήσαι τὸν στήμονα· διότι κ. στήμον λέγομεν «ἐστὶν τὸ στήμονι, ἢ τὸν ἐργαλειόν», = στήσαι τὸν στήμονα, ὅταν δεῖσασμένον ἦδῃ τὸ στήμονι περᾶται εἰς τὸν ἐργαλειόν, ἐντείνεται καὶ ἐτοιμον εἶνε εἰς ὕψιν· ὥστε διαζῶμαι καὶ «ἐστὶν τὸν στήμονα», δύο διάφορα ἐν τῇ ὕψει, διασώθησαν παρ' ἡμῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῶν σημασίᾳ.

Δι-ᾄδω· ζυγῆ, ἢ διαχωρίσις, χωρισμός μτγν.

Δι-ᾄδω· ζύγαια, ἢ τῷ ἀνωτ. -μουνολεχῆς Ὑρ. φιν. 25, disjunctio.

Δι-ᾄδω· ζύγιον, τό· χωρισμός ἀνδραγόνου, ἰδίως τὸ ἐκ. τοῦτω ἔγγραφ. μτγν. πρῶλ. -ἐξασιν γυναικὸς Ἦρ. 5, 41, divorcium.

Δι-ᾄδω· ζωγραφία· ζωγραφῶ καὶ ὁλοκληρίαν, τελειώνω ζωγραφίαν τινά Πλάτ. Τίμ. 55 κ. μτγν. Αἰλ. Η. Ἰσ. 12.

Δι-ᾄδω· ζω-γράφῃσις, εως, ἢ· τελειωμένη, ἐντελής ζωγράφῃσις μτγν.

Δι-ᾄδω· ζωμα, (κ. διάζωμα μόν. Ἀθήν. Πλουτ.), τό· 1) ζώνη· 2) περιζώμα· τὸ περὶ τὰ αἰδοῦσα, ὅπερ ἐφόρουσι οἱ ἀγωνιζόμενοι Θουκ. 1, 6, Λουκ. Ἀλεξ. 13· 3) διάφραγμα Ἀριστοτ. 2· Ἰσ. Ζ. 3, 10· ἢ μέση, ὅπου ζώνονται τις, αὐτὸς.

Δι-ᾄδω· 4) πᾶν ὅμα, ὡς Πλουτ. στενὸν χωρίον ἐν τῷ θεάτρῳ Βιτρούδ. 5) ἡ συνένοσις ἄνθρωπων καὶ κτήτων ἐν σειράς στήλων, ἢ στεφάνη, ἦτοι τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ θρησκευτ. αὐτῶν (κορονίζα)· 6) ὁ ζωφόρος, ἦτοι τὸ μεταξύ τοῦ ἐπιστυλίου καὶ τῆς στεφάνης τῆς στήλης μέρος, ἐφ' οὗ παρίσταντο διάφορα ἀνάγλυφα (ζῶναι), ὅθεν καὶ τὸ ἐπώνυμον, Ἀθήν. 5, 205, cinisium.

Δι-ᾄδω· ζωμάτιον, τό, ὅποκ. τοῦ διαζώμα, Γλωσ. cineticulus.

Δι-ᾄδω· ζωμέω· βράζω τὸ μέχρις οὗ μεταβληθὴς εἰς ζῶμα, πολυδράζω Ἰπποκρ. δεοσοῦ.

Δι-ᾄδω· ζώννυμι, (κ. διαζώννυμι)· 1) ζώνω τι ὀλόγυρα καὶ μέσ. ζώνομαι τι περὶ τὴν μέσην οἶον -ἐσθῆτα, ἀκινάχη κτλ. Λουκ. ἐνὸπ. 6, Θουκ. 1, 6· ἐν γέν. περικυκλῶν· «πρὸς διαζώσασα πανταχόθεν τὴν πόλιν» Πλουτ. Βροῦτ. 81· 2) συσφίγγω διὰ ζώνης· -γαστέρα Ἡ-

λιδό. 10, 32' διαχωρίζω τι ως διὰ ζώνης ἀπὸ τελευτῆς τὸν ἀγῶνα διαζώσας ἐρόμαι καὶ προδύλασαι ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν» ἀπέκλεισε τὴν γῆνιν γλῶσσαν διαχωρίσας μετ' ὁχυρώματα καὶ προμαχάνας ἀπὸ τὴν μίαν θαλάσσιον πλευρὰν ἐκ τὴν ἄλλην Πλουτ. Περικλ. 19, 3) διαχωρίζομαι, εἶμαι κεχωρισμένος, * Ἀττικὴ μέση διέζωσται ἀρεσιν ἐρυμνοῖς Ξεν. ἀπολ. 3, 4, cingro.

Διαζώσις, ὥς, ἡ ζώσιμον, διαχωρίσμο.

Διά-ζωσμο, τό διαζώμα.

Δια-ζωστήρ, ἥρος, ὁ ὁ 12ος σπόνδυλος τῆς σπονδυλωτῆς στήλης Πολυδ. 2, 179.

Δια-ζώστρα, ὁ ταυτόσημο. τῷ διαζώστρα.

Δια-ζώστρα, ἡ εἶδος ποδῆς, ἣν ἐφόρουν αἱ γυναικες χορεύουσαι ὀρχηστρίδες πρὸς κάλυφον τῆς αἰδοῦς τῶν Ἀθῶν. 13, 607, subligaculum.

Δια-ζώω διαζάω διαζέωσκον ποιηφαγέοντες Ήρ. 3, 25.

Δι-ἀήμι (ἀήμι), μόν. γ. ἐν. παρ. διέει ἡ διάν, μέλ. διαήσει διαπνέει, διαπερῆ (ἐπ. ἀνέμ.) Ὀδ. ε, 479 - τινός Ήρ. ἐρ. 514 - διέ τινος, 517, perflo.

Δια-θαλασσεύω περὶ θάλασσαν, παθ. διαχωρίζομαι τινος ὑπὸ θαλάσσης Ἀλκυον. 2, 3

Δια-θάλλω διαθίδω θερμότητα εἰς ὅλον τὸ σῶμά τινος, ζεσταίνω ἐντελῶς Πλουτ. πολιτ. 3, calefacio.

Δια-θαρρέω ἐπιτ. τύπ. τοῦ θαρρέω Διλ. Ἰσ. 41, 14.

Δια-θεάσμαι παρατηρῶ ἀκριβέστατα Πλάτ Κρατ. 424, contemplor.

Δια-θείω καπνίζω τι καλῶς μεθεὶν, θεάφι, καθαρίζω μεθεὶν, κοιν. θεαφίζω Ὀδ. 22, 494.

Δια-θέλω θέλω Σουτ. perpulceo.

Δι-θέμα, τό ἡ προσάλληλος τῶν ἀστέριων θέσις, ἥτοι ἡ σχετικὴ μεταβολὴ τῆς θέσεως τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον Σ. Ἐμπ. 5, 53, constellatio.

Δια-θερίζω 1) διέρχομαι τὸ θέρος Λαυρ. Λυδ. 2) ἀποκόπτω, θερίζω Πτόλ. aestivo, meteo.

Δια-θερμαίνω διαθάλπω Πλάτ. Τιμ. 65. Μέσ. κ. παθ. γίνεσθαι ζεστός, ζεσταίνεσθαι Δημ. 19, 165 κ. μετν. calefactio, calefio.

Δια-θερμάσσεια, ἡ ὑπερζέστασις, πύρωσις, ἄναψις ὑπὸ τοῦ οἴνου Πλουτ. Ῥίκιουρ. calefactus.

Δι-θέρμος, 2) α) ὑπέρζεστος Ἰπποκρ. 2) ἀκαθόκτος, ὀρηκτικός, ζέων - οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως Ἀριστοτ. ῤητ. 2, 10' καὶ θαρραλέοι 27, 3, fornidus.

Δια-θέρω διαθερμαίνω.

Δι-θέσις, ὥς, (διατίθημι), ἡ 1) ἡ κατὰ χώραν κατὰ τάξιν πράγματος, κατὰλληλος τοποθέτησις, διάταξις, * τοῦ ἔχοντος μέρη τάξις ἡ κατὰ τόπον ἡ κατὰ δύναμιν ἡ κατ' εἶδος Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 19' - τῶν ἐξῶν τῆς πολιτείας Πλάτ. Τιμ. 2' 2) διαθήκη, νόμος. 11. 922' διάταξις τῶν προσώπων εἰκόνας Ἀθῶν. 5. 210, καὶ αὐτὰ τὰ παριστάμενα πρὸς ἡ ἀντικείμενα Πλουτ. Βροῦτ. 23 κ. συχνά 3) ἡ διὰ λόγου, χρώματος κ. τόπου (ῤητ. ζωγραφικὴ γεωγραφικὴ) περὶ τῆς πόλεως

Πλάτ. νόμ. 1, 924, Στράβ. 1, 4, 10' 4) ἐκθεσις εἰς πᾶσιν Ἰσοκ. 11, 14' * διαθέσθαι τῶν ἔργων οὐκ ἔχειν = νὰ μὴ ἡμικορῇ νὰ τὰ καταλήσῃ Πλουτ. Λυκ. 9' 5) κατὰστασις σῶματος, ψυχῆς, διανοῆς - νοσῶδες Γαλ. - αὐτὰ περὶ τὰ σῶματα Πολυδ. 3, 7, 5' * καὶ ἐξ ψυχῆς Πλάτ. Φιλ. 11' κ. ἀπολύτ. κατὰστασις, * οὐκ ἀμύμων, ἀλλ' ἀχμαλώτων Πολυδ. 10, 38' * ὁ μάγειρος ἐστὶν ὁ τέλειος ἐτίρα διὰθεσις Ἀριστοτ. ἥθ. Νικομ. 6) γραμ. γένος ῥήματος Ἀπολλων. δῶσ. σύντ. 210, 18, dispositio.

Δια-θεσμο-θετέω διατάσσω, ὁρίζω τι διὰ νόμου - πάντα Πλάτ. Τιμ. 42 lego, desiguo.

Δια-θετήρ, ἥρος, ὁ διαθέτης - χωρὶν Πλάτ. νόμ. 6, 765.

Δια-θέτης, ου, (διατίθημι), ἡ μ. μετν. ὁ διατάκτης, διευθέτης, ἐπιστάτης - * χρησμοῦν τῶν Μουσαίου, ἥτοι συλλογῆς καὶ διατάκτης = διασκευαστής Ήρ. 7, 6, disponens.

Δια-θετικός, 3' α) ἐπιτήδειος νὰ διαθέσῃ τινὰ οὕτως ἢ ἄλλως, νὰ φέρῃ εἰς τοιαύτην ἢ τ. κατὰστασιν 2) γραμ. ῥήματα οὐδέτ. ἡ κατὰστατικά.

Δια-θέω (θέω) 1) τρέχω ἰδῶ κ' ἐκεῖ, περιτρέχω - ἐν τῷ ὄρει Θουκ. 8, 92' 2) διατρέχω, τρέχω διὰ μέσου - διὰ τινος Πλουτ. Κασ. 26' ὁδ. * διαθέοντες ἀστέρες = διέφτοντες, Ἀριστοτ. μετεωρ. μεταφ. διαθίδεται τι ταχέως - φόδος, λόγος, θόρυβος κτλ. 3) διακρούω (ἐπ. λόγ.) Ξεν. Οἰκ. 20' 4) διαγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς τὸ τρέξαι - τινὶ Πλάτ. Θεαιτ. 148' - πρὸς τινὰ Πλουτ. 23' * τὴν ἱερὰν λαμπάδα = εἰς λαμπαδοδρομίαν Σόλ. 1, discuro.

Δια-θίγω διαθιγγάνω.

Δια-θήκη, (διατίθημι), ἡ 1) διάταξις ἐν γέν. κ. ἰδίως ἐνδιάθηκος ἥτοι διὰ διαθήκ. Πλάτ. νόμ. 11, 922 κ. μετν. 2) κατὰστασις φυσικὴ * κατὰ σῶματος διαθήκη Δημόκρ. Σ. Ἐμπ. 7, 136' 3) ἐν γέν. συνθήκη, συμφωνία - διαθ. διατίθεσθαι τινὶ Γο. Ν. Δ. testamentum.

Δια-θελώνω ἐκγυναικίζω, κάμνω τινὰ ὅπως γυναικώδη, ἀδύνατον ὡς γυναικα θεώρ. effemino.

Δια-θηράω ἀνιχνεύω, κατασκοπεύω τινὰ ὡς ὁ κυνηγὸς τὸ θήρμα Φιλόστρ. pervestigio.

Δια-θηρεύω διαθιράω Πλάτ. Φιλ. 31, ἀλλὰ γρ. * διαπορευθῆναι ἀντὶ * διαθιρευθῆναι.

Δια-θριόω εξαγριώνω, παροργίζω τινὰ Πλουτ. Ἀλέξ. 1, 8, irritio.

Δια-θιγγάνω, (θιγγάνω) ἐγγίξω τὴν ἐπιφανείαν τινος εἰς τὴν ἐπιφ. ἐτέρου, φέρω τινὰ ἢ τι εἰς ἐπαφὴν μετ' ἑτέρου διὰ τῶν ἀκρῶν Ἀριστοτ. Φ. 1, 10, 1, tangio.

Δια-θιγῆ, ἡ ἐγγίξις ἐφ' ἀφ' ἧς τινὸς εἰς τὴν ἐπιφ. ἐτέρου, ἐπαφὴ τινος εἰς ἑτερον διὰ τῶν ἀκρῶν Ἀριστοτ. 1, 2, tactio.

Δια-θλάω κατασυντρίβω τι διὰ συνθλίψεως ἡ συγκρούσεως - λίθον τὸν Αἰλ. Π. Ἰσ. 4, 21' Ἐλκεα διαθλασθέντα, ἥτοι πληγαὶ ἐκ κτυπήματος, ἀντιθέτ. τῶν ἐκ κοψίματος Γαλ. pot-fringo.

Δια-θλέω 1) ἀγωνίζομαι εἰς ἀγῶνα ἢ ἔργον μέχρι τέλους, ἐγκατεροῦ ἀγωνιζόμενος ἢ ἐργαζόμενος - βίον Πλάτ. 7, 5' 2) διαγωνίζομαι

μαί μετὰ Κόνων 12· πρὸς τινὰ Αἰλ. Π. 1.
δ, 6, concerto.

Δια-θλίβω 1) κατασυντρίβω τι διὰ συνθλί-
ψεως, κοιν. κατασυντρίβω 2) μετὰ - φάτα,
ἀνταί Καλλ. μεταφ. τμ. 67, perfringo.

Δια-θολύω· καταθολύνω, καταμαυρίζω· θά-
λασσα (ἐκ. σπησίας) Πλουτ. Σόλ. 16, infuso.

Δια-θορυβώω 1) καταταράττω, κατασυγ-
χίζω· Θουκ. 5, 29· 2) καταθορυβώ, κάμνω
δυνατὸν θόρυβον Πλουτ. "Οθ. 19, conturbo.

Δια-θραύω, εὐς, ἢ ἡ πράξις τοῦ συντρί-
βειν, κατασπᾶν μγγν.

Δια-θραύστος, (διαθραύω), 2· εὐπύνητος,
εὐθραύστος· Θερσ. fragilis.

Δια-θραύω, (θραύω), καταταρακίζω, κατα-
κομματιάζω· Πλάτ. Τιμ. 57· κατὰ μικρά, σοφ.
246 κ. μγγν. confingo.

Δια-θρέω, (ἀθρέω) 1) ἀπολύτ· περιβλέπω μὲ
προσοχήν, βλέπω παντοῦ ὁλόγου· Ἀριστ. νεφ.
690· 2) ἀνεκρινῶ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· τοῦ·
ἀνέμου, Ἰκπ. 539· τὰς διόδους, Θερ. 658·
παρὰ τῶν τι προσεκτικῶς· τοῦ· ἀγροῦς Αἰλ.
Π. 1ο. 3, 28, dispicio.

Δια-θρησις, εὐς, ἢ ἡ πράξις τοῦ περιβλέ-
πειν μετὰ προσοχῆς, ἀναζητεῖν τι διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν, μγγν. dispectio.

Δια-θριμύεω· τελέω θρίμνον, κάμνω θρι-
μνοῦσιν, παρὰ τῶν ἐκὶ νίκῃ· Ἰκπ. Καρ. 135
Διαθρίζω· διαθρίζω κατὰ συγκοπ. λυντιλ.
λόγ. 8, 322.

Δια-θριέω· διαθρίδω σφῆκν τινὰ πανταχοῦ,
Θουκ. 6, 46, Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, divulgo.

Δια-θροίζω· πριμαζέω, συνάζω· βραχὺ τι
σχεῖν τῆς διαθροισμένης οὐσίας· Παλήρ. 251,
ἐκδρ· Δίνδορφ. Παλ. colligo.

Δια-θρύλλω, ὀρθότ. ὀλέω· διαθρημίζω, δια-
κωδωνίζω σφῆκν τινὰ ὁμίλῳ παντοῦ. κ. πάν-
τοτε περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματι. κ. 18. παθ. 1)
διαθρημίζεται, διακωδωνίζεται· ὅπου τινος Ξεν.
ἀπομ. 1, 1, 2· 2) ξεκουφαίνονται ὅπου τινος διὰ
τοιοῦτον ἀδιακόπων διακωδωνισμῶν· «διατε-
θρολημένοι τὰ ὄντα» Πλάτ. πολιτ. 2, 358·
«δ. αὐτοῦ» Λυσ. 205· πρὸλ. Λουκ. Ἰκαρ. 33,
Δια-θρυμμάτιδες, αἱ· εἰδὸς πλακοῦσιν (πῆγες)·
«αὐτὸς» Ἀντιφ. Ἀθην. 1, 8, 601·
πρὸλ. θρυμματίς (θρύπτω).

Δια-θρύπτω, μέλ. - ὤφω, π. δόρ. 5· «εὐρύ-
πτη» (3) 1) συντρίβω, κάμνω τι θρύμματι·
«ἔγας, τριγὰ τι καὶ τετραγὰ διατρυπῶ»
Πλ. γ, 363· «ἀσπίδες διατρυπόμεναι» Ξεν.
Ἀγης. 2, 14 κ. μγγν. 2) ἀδυνατίζω, ἐκθη-
λύνω τινὰ διὰ τ. τρυφῆς, κάμνω κενόσπουδον,
κενόδοξον· καὶ γαυνῶν Πλάτ. Λυσ. 210· «σώ-
ματα ἱκανῶν μεταβολαῖς» Ξεν. Λακ. 2, 1·
καλίστου τρυφῶν Αἰλ. Π. 1ο. 9, 3· «παλ.
ἐκθελόνται, διαφθεύονται» διὰ τὸν πλοῦτον·
Ξεν. ἀπολ. 4, 2· «ὡς δώσω»· «διατρυπῶν
τὸν βίον» Αἰλ. Π. 1ο. 13, γίνεται ὀρεοῦσης,
σπινθιδίας· «πλοῦτος Αἰσχ. Πρ. 891· «κολα-
καίει τὰ ὄντα διατρυπόμενος» Πλουτ. Διον.
8. Μέσ. κομφεδομαι, 18. ἐπὶ φιλαρέσκον γυ-
ναϊκός, (κοινῶς τακίζομαι, κ. τακίστρα ἡ
τοιαύτη) πρὸλ. ἀκκίζομαι· τινὲς θεός, 16,
ὁποῦ κατὰ τινὰ, χλωάω· ὡσαύτ. ἐπὶ τοῦδου
(τραχυδίστρας), ἥτις πρὶν ἢ ἀρχῇ νά φῃ

λαμβάνει· τὴν κατάλληλον ἐπὶ τούτῳ ὀλόν·
Διά-θρυψίς, εὐς, ἢ 1) ἐκθελόνσι, ἐκνεύ-
σις 2) κόμψισις, κοιν. τακίσμα, μγγν. πρὸλ.
ἀκκισμός, effeminitas.

Δια-θρώσκω, (θρώσκω) διατρώ, διασπίζω,
Ἰκπ. δλ. 1, 548, dissulto.

Διά-θυρον, τό, ἐν. τοῦ διαθύρα ἐκ. διαφύ-
ρου σημασι. ἦτοι χονδρὸς ἀόρης θύρας ἐκ στε-
ρεῆς ὕλης, ὅστις περιέκλειεν ἐν τῇ προῆτῳ
τῆς οἰκίας ἀμάξας καὶ ἱπποὺς.

Διά-θυρα, τὰ· ὁ μεταξὺ δύο θυρῶν χώρος·
Ἡτροδ. 6, 10.

Δι-αθύω· καταθύω.

Διαί, ποιητ· διὰ Αἰσχ. Ἀγ. 448 κ. συννά.

Δίαίος, ὁ· κόρ. ὅν. δύο Μεγαλοπολιτῶν δυνά-
ματα Ἡολύβ. Ἡερο.

Δι-αίτηθην, (διαίτω), ἔπρ. τροπ. καθ' ὅν
τρόπον εἰσορμᾷ τις διὰ μέσου τινός· Ἰκπ.

Δίαιτις, ἴδιος, ὁ· Πέρση τις ἴσθ. Πέρσ. 996.

Δι-αίθροιάζει, ἀπρὸς τ. εἰσπύρεται, ξεκαθα-
ρίζεται, ἐκνοίγεται (ἐπὶ τοῦ αὐρ.) Ξεν. Ἀν. 4, 4,
dissertuascit.

Δι-αίθρος, (αἶθρα), μγγν. 2· ἀνέφελος, ἡ-
τοί ὅλος διόλου αἰθέρος, ἑσπερος, κοιν. κα-
θαρός· ὅσιν γυαλί, ἐκ. τοῦ οὐρανοῦ Πλουτ.
Σόλ. 7, purus, serenus.

Δι-αίθρῳ κάμνω τι διαίθρον, διαφωτίζω,
διασπίζω.

Δι-αίθροσσω 1) τρέχω διὰ μέσου, διέρχο-
μαι ταχέως· 2) διαπρίττω· ἀντιζῶ ὡς διὰ
ῥηπιδίου (μυατοῦ τῆροῦ)· «ἄλλοι ἄλλοι αὐ-
ραὶ» Πινδ. Ὀ. 7, 95· μεταφ. «ἐλπίς διαίθροσ-
σι φρένας» Βακχ. Ἀθην. 6, 39, pernechi.
Δι-αίθρομαι, μέσ. τ. (αἶθω)· διακαίωμα
κατακαίωμα, exardesco.

Δι-αίθρος, (κ. αἶθρος) σχολιαστής τις τοῦ Ὀ-
μήρου Σχολ. Ἰλ.

Δι-αίθω, (αἶθω), ἔγρ. 1· διαίθωμαι, ἀνάπτω,
φλογίζω (ἐκ. πληγ.) μγγν. Ἀρεταί. 40, 19,
succendo.

Δι-αίμος, μγγν. 2· μεμιγμένος μὲ αἷμα·
πύσμα Πολύβ. 8, 14· γεμάτος αἷμα· ὁ-
νός· Ἑρ. Ἑκ. 656· «διαίμον ἀναπτέειν» αἷμα
πύειν, Πλουτ. Ἀρετ. 52, sanguinolentus.

Δι-αίμων, δόρ. εἰδηγ. (κατὰ τὸν παλ. λεξικ.
ἔσφ. ἐκ τοῦ «αἷος», πρὸλ. διαίρος, δέω) 1)
ὕγραίνω, βρέγω τι· «διαίνει δὲ μιν μέλαν ὕ-
δωρ» Ἰλ. 21, 20, καὶ συγγὰ μγγν· «διαίνε-
ται (βρέγεται)» 2) βρέγω μὲ δάκρυα, κλαίω
τινὰ, τι· πῆμα Αἰσχ. Πέρσ. 1038· ὡσαύτ.
μέσ. ἀπολύτ. 258, καὶ μετ. πτωτ. ἀντ.· ὡσαύτ.
1064· ὅμα Ἡλιδ. Στρεφ. rigo.

Δι-αίω, (ἴσ. αἰών) ἐπὶ 0. Ἦρξ παρὰ τοῦ
Δωδωναίου Σχολ. Ὀδ. 3, 91.

Δι-αίωλλω, (αἰώλλω) 1) ποικίλλω, ἦτοι
κάμνω τι ποικίλον (παρβαλόν, παρβαλίζω)
πλοοῦμαι· 2) μετὰρ. ἔξπατον Ἦουγ.

Δι-αίρεσις, εὐς, (διαίρεω) ἢ 1) διαχωρί-
σις, ἀπόφραξις· τῶν φῶν Αἰσχ. Ἑρμ. 749
διαπρίσις (μαθητ.), ποίρασις· λαγύρων
γῶρας, χρημάτων κτλ Ξεν. Κυρ. 4, 5, Πο-
λύδ. 3, 40 κ. ἄλλοι διαπρίσις, ὡρετὶ γῶ-
μάτων Ἦρ. 113· 2) διορισμός (λογικ.)· «τῶν
γινῶν κατ' αἶθρ» Πλάτ. σοφ. 267, ἐνέθεται
· συναγωγὰ Φωτῆρ. 206· διαστολή· «τῶν

ὀνομάτων». Πρωτ. 358· διαφορά· σοφ. 267, 'Αριστοτ. κ. μετν. ἀνάλογος λόγου (ρήτορι).
*κατὰ διαίρεσιν», ἀντιθ. *κατὰ συνθετόν» 4-
θ' 11, 494' 3) διάλυσιν δύο ρωηθέντων γραμ.
divisio.

Δι-αίρε-τός, 3' φ. ἐπιθ. τοῦ διαίρεω· ἐν
γέν. ὄντινα ἢ ὅ, τι πρέπει νὰ διαίρεση τις (κ.
ἀριθμ.), dividendus.

Δι-αίρε-τήρ, ἡρος γ' δε Μ. 'Ετ. ὁ =
Δι-αίρε-της, ὁ' ὁ χωρίζων, διαμερίζων, μετν.
divisor.

Δι-αίρε-τικός, 3' ἐπιτήθεος εἰς τὸ χωρίζειν,
διαστέλλειν Πλατ. σοφ. 223' *— πῶρ ὁ καὶ
διαστατικὸν Πλουτ. κ. μετν.

Δι-αίρε-τικός, (διαίρετικός), ἐκίρ. τροπ. κατὰ
τρόπον διαίρεσιν, διηρημένος, χωριστά.

Δι-αίρε-τός, 3' α) διηρημένος, ἀντιθ. *σύν-
θετος» Σεν. Κυρ. 4, 3 3) διαίρεσιμος, ἀντιθ.
συνεχῆς 'Αριστοτ. *πλοῖα = διαίρεσιμος εἰς τὰ
μέρη των καὶ συνθετός Δ. Σικ. 2, 16· *λόγοι
= ἐξηγήσιμος Θουκ. 1, 84, divisibilibs.

Δι-αίρε-τός, ἐκίρ. τροπ. ἀδόκ. τοῦ ἀνωτ.

Δι-αίρε-τος, (αἰρέω) 4) χωρίζω ἀερίων τι εἰς
τεμήματα, διαμερίζω *διὰ ὅ' ἀμφοτέρους ἐλε-
χόλους ἀσπίδος» Πλ. υ, 280 *οὐδὲ μύρας
λυδῶν» Πρ. 1, 94' 2) κατακόπτω, ἀποκόπτω,
διασχίζω, διασπῶ *παῖδα κατὰ μέγεθος διελών»
Πρ. α, 119, 123' *— γέφυραν σταυρούς» Σεν.
'Αν. 5, 2' *— πολίδα Θουκ. 4, 51 *κατεδραζέω,
2, 75' 3) ἐκχωρίζω, ὅπως τι χωρίζω Πλατ.
Φιλ. 23' *ἀκρόθινα διελών» Πινδ. 'Ο. 11, 59
γυρίζω εἰς δύο, ἡ δύο ἴσα μέρη· — διχα, διχῇ
Πλάτ. σοφ. 225, ἀντιθ. συντ. ὁνομ. Πολιτ. 616
κ. μετν. 5) διαστέλλω, διακρίνω *— αἰδῶ καὶ
συνπροσύνην» Σεν. οἰκ. 7, 26' 6) λέγω τι ὡ-
ρισμένως, ὀρίζω Πρ. 7, 47, κ. μετ. 7, 50 7)
ἀποραζέω (ἐπὶ δικαστ.) — διαποράς, ἀλλή-
λων ἐγκλήματα, ψέφοι περί τινος· κτλ. Πρ. 4,
23, Πλάτ. πολιτικ. 305, Ἀλχ. Εὐμ. 630. Μέσ.
διανεμόμαι τι μετὰ τινος Πλάτ. Θε. 112' *τὸ
ἔργον Θουκ. 7, 19' *διελομένοι τὴν πόλιν πε-
ριετείχισαν» 5, 75, κ. μετν. *διαστέλλω *— τοὺς
ἀμείνους καὶ τοὺς γέροντας» Πλάτ. νόμ. 12,
950' ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω τι *— τέρας Δ. Ἀλ. 4,
60' *ὅψιν Πλουτ. κίμ. 18, dividu.

Δι-αίρε-τος, (αἰρέω) 1) σκῶνών τι ἐπάνω, ἀνο-
ψῶν *ἄνω τὸν αὐχένα» Σεν. πολιτ. 10, 3
— βακτηρίαν Πλουτ. Ἀσφ. 15 κ. συχνά μεταφ.
ἀνοίγω τὸ στόμα, ἀψῶνών τὴν φωνήν *— οὐδὲ
τὸ στόμα διαραίω *— χωρὶς οὐδὲ γὰρ νὰ εἴπῃ Διμ.
19, 112' *προσωπίδα διηρημένα τὸ στόμα = με-
ἀνοικτὸν στόμα Δουκ. 2) ἀμετῶ σκῶνόμεναι,
ἀπέρχομαι *— ἐς Σικελίαν Πολύδ. 1, 39 κ. συ-
χνά περὶ ἀντίπερα, διαπερῶ *— τὸν πόρον,
κόλπον, 1, 37' πρὸλ. αἰρω. Μέσ. ἀνυψοῦμαι,
μεταρροῦμαι *— πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν» 'Α-
ριστοτ. κόσμ. 1' παρκ. μετ. διηρημένος *ὄψη-
λός, μεγαλοφύης (ἐπὶ ὄρ. συγγρ.), tollu.

Δι-αἰσθ-άνο-μαι, (αἰσθάνομαι) ἀντιλαμβάνε-
σθαι σαφῶς, διακρίνω Πλάτ. σοφ. 253 κ. συ-
χνά *τὰς διαφορὰς τῶν ὁρωμένων» 'Αριστοτ.
1, Ζ. 5, 1, percipio.

Δι-αἰσθ-άνο-σις, εὐς, ἡ ἀντίληψις, κατανόη-
σις διὰ τῶν αἰσθήσεων μετν. sensus, perceptio.

Δι-αἰσθ-άνω, (ἰων. κ. ποιητ.)· διαίτω, ἦτοι
τρέχω, τινάσσομαι διὰ μέσου τινὸς ὁρητικῶς.

Δι-α-ἰσθ-άνω καταστρέφω ἐξ ὀλοκλήρου, ἀ-
φανίζω, θανατώνω Σοφ. Γρ. 878, deleo.

Δι-αἰσθ-άνο-μαι· ἐντρέπομαι παρὰ πολὺ, κα-
ταιδούμαι Δουκ. ἀλεκτρ. 2, erubesco.

Δι-αἰ-τα, (κατ. Κούρτ. ἐκ τοῦ διαώ = ζῶω, λατ.
zeta) ἡ 1) τρόπος τοῦ ζῆν, ζωῇ Πινδ. 'Ο. 2, 71'
*ὁδῶν τῆς ζῆς μετέβαλον» Πρ. 1, 157' *ἡ
κατ' ἀνθρ. ὁ *— ἡ ἐπ. ἀνθρώπων, ἦτοι μεγίστη εὐ-
ζωία πρὸλ. *ἐπὶ κλίνῃ ρόδων» *δ. διαἰτῶ-
σθαι» ἱδ. ἡ λατρικ. 8, 2) ἡθικ. φιλοσοφ. δι-
αἰ-τα Πλάτ. Φαίδρ. 256' 60. μεταφ. 1) ἡ τῆς
ζωῆς συντήρησις, αἱ τῆς ζωῆς ἀνάγκαι *— πτωχῇ
Σοφ. Οἰ. κ. 571' *εὐτελὲς Σεν. Κυρ. 1, 3' *ἐπὶ
διαίτη, παρὰ τὴν διαίτησιν = ε' τὸ τραπέζι 'Α-
θην. 12, 519' 2) ὁ τῆς διαμονῆς, κατοικίας
τόπος *— ἡ οἶκος δ. *— οἶ. ἔχεν ἐν τινι, παρὰ
τινι *— διαίτην ἡ *τὰ τῆς δι. ποιεῖσθαι· ἐν τινι·
Πρ. 2, 68' *— δωμάτιον Πλουτ. Ποπλκ. 15' 3)
τὸ ἐξίωμα τοῦ διαιτητοῦ, ἡ διαιτητικὴ ἀπόφα-
σις Πλατ. νόμ. 6, 766' *— ἐπιτρέφαι τινί, ὁ-
ρεῖν *— εἶμαι καταδικασμένος Διμ. 59, 45,
ἱδ. παρ. ῥήτορις, villa.

Δι-αἰ-τῶ, περτ. διητώμεν, ἀόρ. ἐδιαίτησα κ.
διήτισα (ἐν συνθ. κατ-ἐδίτησα), παρκ. δε-
διήτημα, ἀόρ. παθ. διήτηθήν 1) δίω τινι τὰ
πρὸς τὸ ζῆν, τρέφω, μέσ. (ἐπ. λατρ.) θερα-
πεύω τὸν ἀσθενῆ δι' ὠρισμένην διαίτην, ἦτοι
τοῦ τι καὶ πῶς νὰ τρώγῃ 'Πποκρ. 2) με-
τριάζω, πράνω. Μέσ. μετὰ παθ. ἄφρ. ζῶ κατὰ
τινα διαίτην, τρόπον *— ἀνεμίνω» Θουκ. 2, 39'
*ὡς ἀν. διατρώμενοι ὑγιαίνουσιν» Πλάτ. Γοργ.
449' *— ἐν δόμοισιν, ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐπ' ἀγροῦ,
ἐν τῇ οἰκῇ Σοφ. Οἰ. Κ. 769' *— πολλὰ ἐς θε-
οὺς νόμιμα δεδιήτηται *— πάντῃ νομίζω ἐξῆσα
Θουκ. 7, 77' 3) εἶμαι διαιτητής, ὡς τοιοῦτος,
ἐκδίδω ἀπόφασιν *— τινί, τινά, νείκη, παρὰ φι-
λήματα Διμ. 21, 47' *— τινά τινι *— συνοικα-
λῶσθαι (συμφιλίωσιν). 'Εν γέν. ὀδῶν, κυβερ-
νῶ *— λαὸν Πινδ. 'Ο. 9, 66' *κείνα κείν' ἄμαρ
διαίτασε *— ἐτελείωσε, 9, 68' διατάσσω, μετν.

Δι-αἰ-τῶ, ἰων. ἀντί διαίτῶ.
Δι-αἰ-τῆ-μα, τὸ 1) τρόπος τοῦ ζῆν, τὸ πῶς ζῆ-
ται, κατ. πληθ. π. Θουκ. 1, 6' 2) συντήρησις τῆς
ζωῆς, τροφή *— τὰ ἐμὰ διαιτήματα» Σεν. ἀ-
πομν. 1, 6' 3) κατοικία Πλούδ. 2, 26.
Δι-αἰ-τῆ-σι-μο-ς, 2' ἀνθρώπων εἰς διαίτησιν ἡ
δυνάμενος νὰ διαιτηθῇ Πολυδ. 8, 84, arbi-
trarius.

Δι-αἰ-τῆ-σις, εὐς, ἡ τρόπος τοῦ ζῆν ὡς πρὸς
τὸ φάγητόν καὶ ποτόν.

Δι-αἰ-τῆ-τέ-ον, τὸ (3), β. ἐπιθ. τοῦ διαίτῶ
ὄντινα πρέπει τις νὰ θρῆψῃ

Δι-αἰ-τῆ-τή-ρι-ον, τὸ κατοικητήριον, δωμάτιον,
ὅπου τις οἰκεῖ, domicilium, cubiculum.

Δι-αἰ-τῆ-τή-ρι-ος, διαιτητικός

Δι-αἰ-τῆ-τής, ὁ δικαστής, τὸν ὅποιον ἐλλέ-
γουσι καὶ παραβέγονται ἀμφοτέρωι οἱ ἀντίθι-
κοι Πρ. 5, 59, Πλάτ. Πρωτ. 337 κ. συχνά
παρὰ τοῖς ῥήτορι. 'Εν Ἀθῆναις ἐπὶ ἰδῶν ὑπο-
θέσ. οἱ διαιτηταὶ ἐξελέγοντο ὅτε μὲν ὑπὸ τῶν
ἀντιδίκων, ὅτε δὲ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀπετίλουν·
ὅμως πάντοτε τὴν πρώτην δικαστικὴν ἀρχήν.

μεθ' ἢν ἡδυνάτο τις νά κάμει ἔφασιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Ἑλλασσάν. Δημόσιοι δὲ διατηταὶ κατὰ τινα Ἑπιγρ. ἀπὸ τῆς Ὀλ. 113, 4, 325 ἦσαν τοὺλάχιστον 104 καὶ ἄριστοι· ἀλλ' ὅπῃ τε τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου ἐπληρώοντο δραχμὴν διὰ τὴν παράστασιν καὶ ἐκάστην αἵτησιν προθεσμίας ἄρπακρ. Κουδδαλλερ «περὶ διαιτητῶν». τῶν ἐν Ἀθήναις Χέρτερ * Ἀθηνάων δικαστικὸν σύνταγμα. * 277, arbiter.

Διατητικός, 3' α) ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν διαίταν τῆς ζωῆς, ἡ διατητική = τέχνη, ἥτοι διδασκαλία περὶ ἱατρ. διαίτης (σημ. ὕμιν) Ἱπποκρ. 2) εἰς διατησίαν - λόγος Στράβ. 6, 461, arbitralis.

Διατινίζω, (αἰωνίζω) 1) μεταβ. διατηρῶ τινα ἥτοι αἰώνιον· 2) διαρκῶς αἰώνιος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, ἀτελευτήτως μετν.

Διατινίος, 3' εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, ἀτελευτήτως· φύσις Πλάτ. Τίμ. 39 κ. μετν. sempiternus.

Διατινέομαι· κινεῖσθαι διὰ τινος ἐδὼ κ' ἐκεῖ, κρέμαμαι μετέωρος (κοιν. ὅς τὸν ἀέρα)· διὰ τινος Πλάτ. Τίμ. 78, ὁ ἐνερ. τόπ. ἀδόκ. perveni.

Διακαής, 2' α) ποροκόκκινος, ἀναμμένος, ὡς ὁ σιδήρος εἰς τὴν φωτίαν, καυστικός· ἀήρ ξηρὸς καὶ δ. Ἀουκ. γυμνοσ. 16' 6) μετ. ἀναμμένος ἀπὸ ζηλοτυπίας, ἔρωτα· *ζήλω δ. Ἀουκ. οἰκ. 31' ἐπὶρ. *διακαῶς ἔρην· Ἀλκίφρ. 3, 8, perustus.

Διακαθαίρω 1) καθαρίζω τι ἐντελῶς, κοιν. κάμνω γυαλί, λαγάρα Πλάτ. πολιτ. 3, 411 κ. συχνά· - τὰ τῶν γυναικῶν τρυβλία, (ἐπὶ ἀνθ. σημ.) Ἀριστ. ἐκκλ. 847· 2) τὰ δένδρα περικόπτω ἢ κλαδεύω τοὺς ξηροὺς κλάδους Θεοφρ. purgo.

Διακαθαρίζω· διακαθαίρω· *διακαθαριεῖ τὴν ἀλωνα· Ματθ. 3, 12.

Διακάθαρσις, εἰς, ἡ· 1) ἐν γέν. ἐντελὴς καθάρισις, Πλάτ. νόμ. 5, 735· 2) δένδρων, κλάδευσις, Θεοφρ. purgatio.

Διακαθεύω (ἐξομαι)· κάθημαι κατὰ χώραν, ἥτοι κ. εἰς τὸν τόπον μου χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους· ὡς ἀνέμιχθῃμεν διακαθεύομενοι· Πλουτ. ὄρισ. χρησμ. 7, persideo.

Διακάθ-ημαι (ἡμαι)· κάθημαι· ἐπὶ τῆς θυρίδος Πλουτ. Κικ. 47· τοποθετοῦμαι, καταλαμβάνω ὄχυν ὅσιν (ἐκ. στρατ.) Ἰώσ. ἀρχ. 14, 16, persideo.

Διακαθ-ίζω· διακαθίζω (Φίλων, ὁ)

Διακαθ-ίζω, (ἔχω)· καθίζω ἥτοι κάμνω νά καθῇσι τις, τινές, χωριστὰ ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον· διακαθίσας Ξεν. οἰκ. 6, 6 κ. μετν.

Διακαίω, (καίω) 1) κατακαίω, κάμνω τι καυστικῶν Ἡρ. 2, 26· *διὰ θερμὸς καὶ διακαυόμενος· Ἀριστοτ. προβλ. 2, 12· 2) καίω (ἐκ. τοῦ ἡλίου)· *διακαυόμενος εἰς τὸ μελάντατον· ἥτοι ἡλιοκαυόμενος κ. μαυρισμένος, Αουκ. Πρακ. 1' 3) μεταβ. ἀνάπτω, διαφλέγω (ἐπὶ ἔρωτ. ὄργ. κτλ.) Πλουτ. Κράσ. 6, κ. παθ. *διακκαυται· Αουκ. διαβολ. 14, peruro.

Διακαλλωπίζω· κατατολιζω, καθωραίζω, Ἡσυχ. perorno.

Διακαλο-καθαρίζομαι· διακαθαίρωμαι, ἀ-

μιλλῶμαι μὲ τινα εἰς τὴν καλοκαθλίαν Στοβ. ἀνθ. 4, 112.

Διακαλύμματα, τό, (διακαλύπτω)· σκέπασμα πέρα πέρα ἢ ἀνάμεικτα, tegimuntum.

Διακαλύπτω· ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω τι, ἀνοίγω, ἀνασηκώνω (ἐκ. ἐνδύμ.)· ἀμαρτίας Δημ. 11, 13· *διακαλύψαμενος τὸ ἱμάτιον· Ἀλκ. Ἰσ. 5, 19, detego.

Διακαμπύω· λυγίζω τι εἰς τὰ ἐντὸς (ἐγκάμπω), λυγίζω, κάμνω καμπύλον (κοιν. καμπύοικον) Ὁ, inflecto.

Διακαμπύσις, εἰς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ λυγίζειν (ἐγκάμπειν), λυγισμα μετν. inflexio.

Διακαπνίζω· διέρχομαι μετὰ θυρόδου, κλωγμοῦ (κοιν. κλοῦ - κλοῦ), ἴδ. ἐκ. βυστῶν, ὅταν γίνηται ἡ πόσις πολλὰ καὶ βιαστική, ἡ ὅταν ἦνε στενὸν τὸ στόμιον τῶν ἀγγείων, καθὼς τῆς πλώσας κ. στενολαίμων τινῶν θερμῶν παρθαίων, *μὲν τὸν λάρυγγα διεκάζετον καλῶς, μήπως καλὰ σου ἐκλούετο τὸ λάρυγγι Εὐρ. Κύκλ. 157· προβλ. κλώζω, κ. Ἰουκ. ἐρμ. *διείσετον.

Διακαπνίσω· καπνίσω μεταπωλῶ ἢ πωλῶ λειανικῶς ὡς οἱ κάπηλοι, cauponor.

Διακαπνίζω· κατακαπνίζω, καπνίζω τι ὁλότετα μετν. fumigo.

Διακαρᾶ-δοκίω· περιμένω, ἀναμένω τινὰ μέχρι τέλους· *τὴν νύκτα διακαρδοκίσαμεν· Διφιλ. Μ. Ἐτ. 490, 42, Πλουτ. Ἀντ. 56.

Διακαρδία, (καρδία), 2' ὁ τὴν καρδίαν διαπερῶν, (κοιν. κατὰκαρδία) πόνος, θλίψις· ὁ δὲ δύνῃ Ἰώσ. ἐν Εὐσεβ. Ἰσ. 2, 10.

Διακαρπείω· καρτεῖω κατ. Αὐθ. ἥτοι καρποφορῶ δις τοῦ ἔτους (ἐπὶ δένδρ).

Διακαρπόμαι, (καρπόμαι)· ὠφελοῦμαι τοὺς καρποῦς τινος (κυρ. καί μετ.) ὁλότετα, decerpo.

Διακαρτερέω· ἐμμένω εἰς τὴν ἐκτέλεισιν ἔργου ἢ σκοποῦ μετὰ μεγίστη ἐπιμονῇ, ἐγκατερῶ μέχρι τέλους· - ἐς τὸ ἔσχατον Ἡρ. 7, 107· - εἰς τὴν πατρίδα Λυκοβργ. 85, = διὰ τὴν πατρ. - πολεμοῦντα Σεν. Ἑλλ. 7, 4· *μὴ λέγειν τὰ λήθη· Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 15· *τὴν κακοπάθειαν· Πολύδ. 73, 3, persevero.

Διακαρτέρησις, εἰς, ἡ· ἐγκαρτέρησις, ἐπιμονὴ μετν. perseveratio.

Διακαταβάλλω· διακατάβω;

Διακατα-δαρβάνω, ἡ ὁρὸς. ἐπικαταδ. (κατ. Πασσοδ. ἐγκαταδ.)· παρακοιμῶμαι, κοιμῶμαι πλησίον τινός (ἔδεδαρβάνω) Πλουτ. συμμ. 6, 2, obdormisco.

Διακατα-σχέσις, εἰς, ἡ· διακατοχή.

Διακατα-χράομαι· διαχράομαι, ἥτοι μετὰχειρίζομαι ἀδιακόπως Δ. Κίς. 61, 14.

Διακατ-ελέγχομαι· ἀνασχεάζω τινὰ ἢ τι ἐξ ὁλοκλήρου, ἀποδεικνύω πάντη ἀνυπόστατον Ν. Δ.

Διακατ-έχω, (έχω)· κατέχω 1) ἔχω τι ὅπῃ τὴν κατοχὴν μου, κατοικῶ - ἀρχὴν Παλῶδ. 2, 17· προβλ. 4, 55· 2) ἀνατέλλω, ἐμπόδίζω - τὰς ἐπιβολὰς τινος Πολύδ. 2, 51· *τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, 6, 55 κ. μετν. *ἐπὶλεμον=κατὰ περισσότ. καιρὸν τὸν πόλεμον Δ. Σικ. 15, 82, possideo.

Διακατ-έχω, εἰς, ἡ· ἐκ τοῦ ἐκατ-ε=διακατα-

Δια-κατ-οχή, ἡ ἡ σταθερά κράτησις τινος, ιδιοκτησία, μτγν. possessio

Δια-κατ-οχος, ὁ κάτοχος, ιδιοκτήτης τι-
νός, μτγν. possessor.

Δια-καυλέω = διακαυλίζω.

Δια-καυλίζω, ἡ -καυλέω· αὐξάνω εἰς τὸν καυλὸν (βοταν. ἑπ. φυτ.) κάμνω καυλόν, πρὸλ. φυτ. κ. δένδρ. καυλός κ. στέλεχος, πρέμων, κορμός Θεόδωρ. Ἰσ. Φ. 7, 2, 4, ὅπου κατὰ Σινάδην καὶ Πάπην διορθοῦν τὸ - διακαυλίσαι, διακαυλίσαντα - διακαυλίσαι, διακαυλίσαντα, decaulesco.

Δια-καυμά, τό· φλογώδης καύσις (κάψα) μτγν.

Δια-καυνιάζω, (καυνός, καυνιάζω) ἀφῆνω τιν' ἀποραστῶς ἢ λαχνός, ἡ τύχη, ἔκταρτ' ἀπὸ τὴν τύχην Ἀριστ. εἰρ. 1047, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει· = διακληρώσαι βάλλειν τι εἰς τὸν λαχόν (κλήρον), διαμοιράζειν διὰ λαχνοῦ.

Δια-καύσις, εὖς, ἡ· διακαύμα· ἀστέρος Πλουτ. § 892.

Δια-καυστέον, κ. -καυτέον, τό, (3), ῥ. ἐπιθ. τοῦ διακαίω (δύνανται) ἢ ὅ, τι πρέπει νὰ κατα-
καύσῃ τι, perurendum.

Δια-καῶς, τροπ. ἐπὶ τοῦ διακαῆς· διαπύρως, σφοδρῶς, ardentem μτγν.

Δια-καῖζω, (καῖζω) διασχίζω, σχίζω βλο-
τελῶς, μόν. ἐν τμήτῃ Ὀδ. ο. 322, Ἀπολ. Π. 4, 392, diffindo.

Δια-καίμαι, (καίμαι) 1) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην σωματικὴν ἢ πνευματικὴν κατάστασιν = διατίθεμαι· ἴδε διατίθημι, πρὸλ. «ὅτι οὕτως διακρίνεται οἱ λακεδαίμονιοι, ὥσπερ τοὺς Ἀθηναίους διέθεσαν» Σεν. Ἑλλ. 6, 5· ὡς· «οὐδ' ἐπὶ διακειμένους καὶ βήτορας τὰς ἡγεμονίας παρα-
λαμβάνομεν», ἥτοι μὲ ὅρους προταθέντας καὶ βήτορας Ἡρώδ. 4, 8, μετακίπτειν εἰς τινα κατάστασιν (σωμ. ἢ πνευματικ.)· ὡς διακίμαι ὑπὸ τῆς νόσου = πῶς ἔγεινα ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν Θουκ. 7, 77· «σῶμα μοχλοθρῶς δ.» Πλάτ. Γοργ. 504 κ. συγγν. ὁ. εἰς ἀπαρ. μετ' ἐπὶ κ. συγγν. = εἶνε μετ' ἐπὶ. ἥτοι καθαρὰν κα-
τηγορηματ. ἔνοιαν («μαντικὴ αὐτοῖσι ὡς διακίεται» Ἡρ. 2, 83)· ἀλλ' ἐκφράζει καὶ διακρίνειν καταστάσεις, συγγν. δὲ καὶ τὸ ἐξ οὗ ἢ δι' οὗ αὕτη προήλθεν, ὅποτε συνοδεύεται πολλὰκις· «ὅπο τινας» πρὸλ. ἐπιφθόνως τινὶ διακίεσθαι, ἥτοι φθονεῖσθαι ὑπὸ τινας Θουκ. 1, 75· λόγῳ διακ. = λυπαίνεσθαι Ἡρ. 2, 162· γαλεπῶς διακίεσθαι πρὸς τινα Πλάτ. πολιτ. β. 500· ὡς μανικῶς, Φαίδρ. 249· ὁσίως Ἀντιφ. 5, 82· ἀνοήτως Λυσ. 10, 14· ἀη-
δῶς, ἀπόρως, 16, 2· πιστότερον πρὸς τινα, 18, 15· «οὕτω δ. τὴν γνώμην» Ἰσοκ. 2, 13· «εὐσεβέστατα πρὸς τοὺς θεοὺς», 4, 33· ἐπιτη-
δεῖως τινὶ Ἰσακ. 1, 30· «ἀμεινον ὅμην διακί-
εσται», ἥτοι ὅα ἦνε καλλίτερον δι' ἑαῶς Σεν. Ἀν. 7, 3· ἀπλήστως πρὸς τι, ἥτοι δὲν χορ-
ταίνω τι, Κύρ. 4, 1· φιλικῶς τινι, ἥτοι εἶμαι φίλος τινός, Ἀν. 2, 5· ὀνόπως τῷ πληθί, ἥτοι υποκίπτω εἶμαι παρὰ τῷ λαῷ Θουκ. 8, 68· 2) διακίμαι, ἥτοι εἶνε ὑφαιρόμενον διατε-
ταγμένον, ἢ ὁρίζεται, διατάσσεται διὰ, ὑπὸ τοῦ νόμου Ἡσυχ. 20· «νόμῳ διακίεται» Πυθ. χρυσ. ἐκτ. 1· τὰ διακίμενα - συμφω-

νύαι, ὅροι· «μουνομαχῆσαι ἐπὶ διακειμένοις» Ἡρ. 9, 26, κ. μτγν. constitutus sum.

Δια-καίρω 1) κατακουρεύω, κατακόπτω· «τὰ σκευάρια διακαερμένους» = κουρεσμένους εἰς τὰ φορέματα, ὅστις δηλονότι ἔχασεν ἢ ἐπώ-
λησεν πᾶν ὅ, τι εἶχε Ἀριστ. σφ. 1313· «διακει-
ρομένης» διόρθ. διακουρεύω Πλάτ. Τίμ. 83, καὶ πολλὰ αὐτόθ. 2) ἀκουρῶ, μηθενίζω, παρα-
βαίνω τι· «ἔπος, ἥτοι λόγον, διαταγὴν Ἰλ. η, 8, Iondeo.

Δια-κεκριμένος, ἐπὶ τροπ. τῆς μτγ. δια-
κεκριμένος· διαπεχωρισμένος, ἰδιαίτερος Ἀρι-
στοτ. I. Z. 8, 16 κ. μτγν. discreta.

Δια-κελαδέω, (κελαδέω) διαβρυλέω.

Δια-κέλευμα· διακίλευσμα, διαταγή, διόρθ. κατὰ Βέκκ. Πλάτ. νόμ. 7, 805.

Δια-κελεύσμαι (κελεύω), μέσ. ἀποθ. προ-
τρέπω, παρακινῶ τινα νὰ κάμῃ τι· τινὶ ποι-
εῖν τι Ἡρ. 1, 36 κ. συγγν.· «τοῖς θεοῖσι = παρ-
ορμῶ τοὺς τρέχοντας Πλάτ. Φαίδρ. 61· τινὶ
περὶ τινας Ἰσοκ. 9, 78· καὶ ἀνευ πτώσ. συγγν. ὅσων 8, 97, Πλάτ. μτγν. μετ' ἀπαρ. Θεαίτ. 168· ῥ. ἐπιθ. διακίλευστέον = δέον, δεῖ δια-
κελεύεσθαι = πρέπει νὰ παρακινήσωμεν Πλάτ.
νόμ. 1, 631, adhortor.

Δια-κέλευσμα, τό· ἴδε διακίλευμα.

Δια-κελευσμός, ὁ· προτροπή, παρακίνησις, Θουκ. 7, 71 κ. μτγν. adhortatio.

Δια-κενῆς, ἐπὶ γενικοῦ κυρ. διὰ κενῆς (κατ. παρὰ λ.) πράξεως, εἰς μάτην, ἀτελεσφό-
ρως, ἀνωφελεῖα Θουκ. 4, 126, Εὐρ. Τρω. 753· «δ. ἄλλως» Ἀριστ. σφ. 979· «μάτην Πλάτ. κωμ. π. Ἀθην. 6, 442· «δ. προτεσθαι
τὸν χρόνον» Πολύβ. 3, 70, frustra.

Δια-κενός, 2° α) κενός (ἴδιος) ὅλως διόλου, κατὰ κενός (κατάδειος), μὴ ἐμπεριέχων τίποτε, Πλάτ. Τίμ. 60· β) κενός εἰς τὰ μεταξὺ μέρη, ἴδ. «τὸ διακενός» = δ' κενός ἐν τῷ μεταξὺ χώ-
ρος Θουκ. 5, 71, ἀφύλακτος ἐν τῷ μεταξὺ θέ-
σις, 4, 135, Ἀριστοτ. πρὸλ. 23, 8· ὡς· «δια-
κενον δεδορκέναι» βλέπειν θεολωμένῳ βλέμ-
ματι, (χοιν. θολὰ ἐπὶ πασχόντι. ἐκ πείνης ἢ
ἀρρωστίας) Δουκ. νεκυομ. 15· 3) λεπτός· «κι-
ονες, πέρα τοῦ καλοῦ δ.» Πλουτ. Πολιτικ. 15· «δ. ἔξις» λεπτὴ κρᾶσις (ἐπ. ἰσχνῶν), Λυκ. 17· γ) ὁ. ἀκυρὸς· «ἵνα μὴ διακενα ἦ τὰ τῶν νόμων» Πλάτ. νόμ. 12, 820, vacuus.

Δια-κενός 1) κάμνω τι δόλοτα κενόν, ἐκ-
κενώνω, ἀδειάζω Ἰπποκρ. 248, 9, exinanio.

Δια-κεντέω 1) διατρύπω, τρυπῶ τι, ἢ τινα, πέρα πέρα Ἰπποκρ. 406, 43· 2) κεντῶ, πλου-
μίζω τι ἢ τινα πέρα πέρα μὲ κεντητὰ στολί-
δια (πλουμῖδια), Μ. Ἑτ. 506, 53, perungo.

Δια-κέντησις, εὖς, ἡ ἢ πράξις, διατρύπη-
σις Ἰπποκρ. 267, 32, perungotio.

Δια-κένωσις, (κένωσις), ἐπὶ τροπ. μετφ. μὲ
πολύλεπτόν τρόπον, πολὺ λεπτῶς (ἐπ. ὕψος),
vacue.

Δια-κένωσις, εὖς, ἡ· δλοτελής κένωσις, ἐκ-
κένωσις Ἡσυχ. evacuatio.

Δια-κέρωμαι, ἰων. ἀντὶ διακίμαι.

Δια-κεράννυμι (κεράννυμι)· ἀναμεινῶ πολ-
λὰ πράγματα (ἴδ. ἐπ. βουστῶν) μαζί εἰς ἓν
μίγμα Φιλόστρ. 592, permiscuo.

Δια-κερματίζω· ἀνταλλάσσω, μεταβάλλω μεγάλα νομίσματα εἰς μικρά, (κοιν. χαλνῶ, χαλνῶ λεπτὰ, λειανῶ) Ἀριστ. σφ. 789, κ. μτγν.
 Δια-κερ-τομέω· 1) ἐπίτασις τοῦ κερτομέω, (κέρτομος, κέρω, τέμνω) κατακαρδίκοπῶ, κόπτω, διαπερῶ· τινος· τὴν κατέβην μὲ πολλὰ χλευαστικὰ λόγους, καταχλευῶμαι, περιπαίζω Δ. Κῆς. 48, 20.
 Δια-κεχλιδῶς, ὅτος, ποιητ. παρ. μτγ. τ. διαχλιδῶ, κυρ. ἀναλειμμένος ἀπὸ τὴν τρυφήν, καταχυνωμένος, mollitie diffusio.
 Δια-κεχυμένος, ἐπὶρ. τροπ. τῆς μτγ. δια-κεχυμένος· ὅπως γίνετι τις τι· γελάω, μετράω, ἀπέρχεται· Πούχ. offusio.
 Δια-κεχωρισμένος, ἐπὶρ. τροπ. χωριστά, ξεχωριστά Σχολ. Ὁπ. 1. 1, 502, discrete.
 Δια-κηπεύω, κηπεύω· 1) κυρ. ἄγριον τι φυτὸν φυτεύω εἰς κήπον· 2) κάμνω κηπευτὸν (ἡ-μερ.), μεταφυσικῶς μτγν.
 Δια-κηρύσσω· διαπραγματεύομαι μετὰ τοῦ ἔχρου διὰ κήρυκος περὶ ἀναγκῆς ἢ εἰρήνης· «διακηρύσσεται πρὸς τινὰ» Θουκ. 4, 38, μτγν. κ. ἐνερ.
 Διακήρυξις, εως (διακηρύττω), ἡ κοινοποιήσις διὰ κήρυκος, διακήρυξις, κλειστήριαις μτρ. licitatio.
 Δια-κηρύττω· 1) κηρύττω τι διὰ κήρυκος, εἰδοποιῶ πανδημῶς· ἐνδιακηρυγμένους, εἰς φανερόν· πόλεμον Πλουτ. Ἀριστ. 10· 2) κηρύττω τι εἰς δημόσιον πλειστηριασμόν, πλειστηρίῳ δημοσίως· Φιλότης· Πλουτ. Κικ. 33. Μέα. «διακηρύσσεται πρὸς τινὰ» Δ. Σικ. 18, 7.
 Δια-κιδεθλεύω, (κιδεθλεύω), μτρ. ἀπὸ τῶν νομισμάτων νοθεύω τι, διαφθείρω, παριστῶ πρόσωπον τι· ψευδὲς μτγν. adulterio.
 Δια-κίχλω· κινῶ τὸ σώμα μου ἰδῶ κ' ἐκεῖ ὡς· δ' κίχλας (ἡ σείσωπις, κοιν. σου θυράδα)· ὁσφύν Ἀριστ. ἀποσπ. 94, Ἰπποκρ.
 Δια-κινδυνεύω· 1) βυφοκινδυνεύω μετὰ δ. ἐνερ. μάχην· Θουκ. 8, 27 κ. συχνά· «ἡ χρηστὸν γενέσθαι ἢ πανήρην»· κινδυνεύω νὰ γείνω ἢ καλὸς ἢ κακὸς Πλάτ. Πρωτ. 313· 2) προκινδυνεύω τινός, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον διὰ τινά· «πρὸ τοῦ βασιλεύειν» Ξεν. Κυρ. 8, 8· ὁπέρ τις Πλουτ. Θησ. 9· 3) κατατολμῶ ἐπικινδυνὸν ἀγῶνα, μάχην, ἢ νὰ ἔλθω εἰς α. μ. μετὰ τινός· «πρὸς τινὰ» Θουκ. 1, 142, κ. μετ. ἀπερ. «εἰσπλεῖσαι»· τολμῶ μὲ κίνδυνον νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν λιμένα, 7, 1· «δ' ἀκινδυνεύτον φάναι»· πρέπει νὰ κατατολμήσῃ τις αὐτὸ Πλάτ. Τιμ. 72· 4) «δ' ἀκινδυνεύμενα φάρμακα»· ἱατρικὰ εἰς τὴν ζωὴν ἐπικίνδυνα, θανατηφόρα Ἰσοκ. 11, 22.
 Δια-κίχλω· 1) κινῶ τι σφοδρῶς καὶ φέρω εἰς ἀταξίαν, ταραχήν· τὰ πεπραγμένα Θουκ. 5, 25· 2) συνταράττω, συγχινῶ· τὰ συμμαχικά Πλουτ. R. Gr. 10· 3) ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι ἀκριβῶς· νοῦν Ἀριστ. νεφ. 477· πληροφορῶ τινα διὰ τι· τινὰ περὶ τινος Σώπ. π. Ἀθην. 9, 378· 4) κινῶ τι· Πλάτ. Ἰων. 1, 108, permovco.
 Δια-κλήρωμα, τό· Πλάτ. ὁσφύς· μετατόπιαις Ἰπποκρ. permotio.
 Δια-κλήρωσις· τῶ ἀνωτ. Γαλῆν. 450.

Δια-κινῶ· κινῶ, (κινῶμαι), τῶ, καὶ διακίνησης· κινῶ· Πούχ. = τόπος κινήσεως, ἥτοι ὅπου κινεῖται τις, ambulacrum.
 Δια-κινῶ· διακερύνωμι· Ἰπποκρ. 361.
 Δια-κίχρημι, (κίχρημι)· δανείζω εἰς πολλοὺς· «τάλαντον διακεκρημένον» Δημ. 27, 11, καὶ Ἀρποκρ. = κατὰ μέρος δανεισθέν· Δια-κλάζω (κλάζω)· κάμνω τι νὰ ἴχνηται, ἄνω μεγαλοφώνως (ἐπ. ἔσματ.) Ὁρφ. Ἀργ. 1274.
 Δια-κλάσις, εως, ἡ· διακοπὴ, διακοπή, ἀδυναμία· φωνῆς μτγν. coispectio.
 Δια-κλάω, (κλάω)· 1) διασπῶ, κατασυντρίβω· τόξα Ἰλ. ε. 216· 2) συνθ. μεταφ. καθιστῶ τινα ἀδύνατον, μαλθακόν, οὐλυνδρίαν (πρόβλ. διαθρόνη)· «δυσκλῶς»· ἐπικλῶνται ὡς οἱ Ἴωνες, δηλ. ἐχόμενον τοὺς οὐλυνδρίαις τῶν Ἰών· χοροὺς Ἀριστ. Θεσ. 163· «οὐλυνδρίαι καὶ διακεκλωμένοι»· οὐλυνδρίαι καὶ κατακομψυμένοι (κοιν. τοσκήστροι) Λουκ. Δημ. 18· πρόβλ. διαθρόνηται· «δυσκλῶνται»· οὐλυνδρίαι Δ. Ἀλ. ἐπὶρ. Θουκ. 43, frango.
 Δια-κλείω, εως, ἡ· 1) ἡ διὰ φραγμῶν ἢ ἄλλου τινὸς ἐμφραξις τῆς εἰσόδου τόπου, ἀπαγόρευσις τῆς εἰσόδου πρὸς τινὰ Ἰωφ. ἀρχ. 18, 6, interclusio.
 Δια-κλείω, (κλείω)· 1) ἀποκλείω, ἐμφράττω μέρος τι· καὶ οὕτω καθιστῶ ἄετον· ἀλγίνα = ἰσθμὸν Πολύδ. 4, 56· 2) χωρίζω τινὰ ἀπὸ τινά· τινὰ ἀπὸ τινός, 18, 6· ἐμποδίζω τινὰ νὰ προσέλθῃ πρὸς τινὰ· «τὴν εἰσόδον» Δ. Ἀλ. 11, 14· τῆς ἐπαύριον, ἥτοι ἀποκρίτω τὴν ἐπιστροφήν, ὁπισθοχώρησιν στρατ. Πολύδ. 5, 51· Παθ. «τὴν τὰς χορηγίας» τῇ ἀποκρίτῳ, ἐμποδίζω τὴν προμήθειαν προύθη-ποτε πρῶτατοι, 1, 82, disculdo.
 Δια-κλέπτω· 1) κλέπτω, παίρνω τι κρυφά, ἐπιτελέω Πλουτ. Ἀντ. 84 κ. συχνά· 2) ἀποκρίτῳ ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον κινδυνεύω τινός· κρυφίως (κοιν. ξεκλέπτωμι κ. ξεκλέβω τινὰ δηλ. φευγατίζω κρυφά)· «Μετέλλα μάλιστα διακλέψασα ἐαυτὴν καὶ τοὺς παῖδας» Πλουτ. Σόλ. 22, Ἰπρ. 1, 38· «τό μὲν οὖν ἀθροισθὲν τὸ ἀπράγματον»· τὸ δὲ διακλαπέν· ἥτοι κατ' ἀντίθ. τὸ ὅλον τοῦ στρατ. καὶ τὸ κρυφίως ἀποχωρήσαν· Θουκ. 7, 85· κλέπτω τινὰ ἥτοι φέρω κρυφά πονηρὰ· «τῶν δ' αἰχμαλώτων οἱ μὲν πολλοὶ διεκλήπησαν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν» Πλουτ. Νικί. 27· καταχρῶμαι (ἐπ. χρημ.)· «ὅσα διακλέπεται» Δημ. 27, 12· 3) οὐ, ξεκλέπτω τὴν ἐλπίδα, ἥτοι προσπαθῶ νὰ κἀλύψω αὐτήν· «τὴν καταγορίαν ἀπολογία» Λυσ. 28, 3· «λόγους τὴν ἐλπίδα τῶν πεπραγμένων» Δημ. 29, 5.
 Δια-κλήρω· διανέμω, διαμοιράζω τι διὰ κλήρω (κλήρω), Δημ. ἀποσπ. 978. Παθ. «διακλήρωσθαι τὰ μορία τῆς χώρας ἕκαστα ἕκαστοι» Πλάτ. νόμ. 760· «διακλήρωσεν αὐτοὺς»· ἥτοι τοὺς ἄφρακ νὰ ῥίξωι κλήρωι· Ξεν. Κυρ. 6, 3. Μέα· διαμοιράζωμι τι, λαμψ.

δάνω διὰ λαγνὸς Θουκ. 8, 30 κ. μετν. «πρός σφας αὐτοὺς» Δημ. 593, 103.

Δια-κλήρωσις, εὖς, ἡ 1) διανομή διὰ κλήρου, κληρώσεις μετν. 2) ἐκλογὴ διὰ κλήρου Δημ. Ῥωμ. πόλ. 1, 35, distributio.

Δια-κλήρωσις (κλήμας) καταπαλαίω τινὰ διὰ κλήμα σπών, ἐκκλίνω (κοιν. ἐκκλίνω).

Δια-κλίνω, (κλίνω) 1) κλίνω εἰς τὸ πλάγι μὴ θέλων νὰ συναντήσω τινὰ ἢ τι 2) ἀποφεύγω τινὰ ἢ τι - τὴς καταγραφῆς Πολύδ. 85, 4 - τὸ εἶλημα Πλουτ. Ἀλέξ. 51 3) ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι Πολύδ. 7, 11 (ἀποκλ.) - τῆς ἀγορᾶς, 11, 9 - «ἀπὸ τῶν πυλῶν, 6, 41, declino.

Δια-κλίσσις, εὖς, ἡ ἐκκλίσσις (κοιν. ἐκκλίμα), ἀποφυγὴ Πλουτ. Πόρ. 21.

Δια-κλονέω τινάσω τινὰ ἢ τὸ πέρα πέρα, ἀνατινάσσω, καταταράττω, μετν. concutio.

Δια-κλύνω ἐκπλύνω (κοιν. ἐκπλύνω), ἀποπλύνω τι ἥτοι πλύνω καλῶς ὅπως ἄντρα νοτίδι διεκλυνε Εὐρ. Ι. Γ. 107. Μέσ. ἐκπλύνω τὸ στόμα μου, colluo.

Δια-κλύσσω, τό· τὸ δι' οὐ τις ἀποπλύνει τι Διοσκ. 1, 53.

Δια-κλύσμος, ὅ· ἡ πράξις τῆς ἐκπλύνσεως, ἐκπλυσμός, κοιν. ἐκπλυσμός μετν.

Δια-κλύσσειον, τό· ἀγέτιον τῆς ἐκπλύνσεως, ὅπου εἶχε μέγα μέγεθος καὶ ἐγρησμένον εἰς πλύσιμον διαφ. πραγμάτων Σουτῶ.

Δια-κλώθω, π. μετν. ἐπ. τύπ. τοῦ κλώθω· κλώθω, στρίψω καλά μετν δάκκων.

Δια-κλώπῃω διακλέπτω.

Δια-κναίω, (κναίω, κνάω) καταξίανω, φθείρω, ξεσπάζω, κομματίζω τι ἐξὸν δυνατό· ὅ, ὁ γέν. καταστρέφω, ἀφανίζω - ὅψιν Εὐρ. Κύκλ. 487 - «διακναίωμένης καμακός» Δισχ. Ἀγ. 66 - «ἡ πόλις διακναίωσθαι» (Σχολ. ἐρμ. διαφθαρήσεται) Ἀριστ. ἐρ. 251, «τὸ χρώμα διακναίωσθαι» Ἰερίτλας, ξεδαμμένος, νεφ. 119 - «πόθος μ' ἔχει διακναίωσας» μ' ἔφαγεν ὁ πόθος ἐκκλ. 956, corrumpo.

Δια-κνήθω, π. μετν. ἐπ. τύπ. τοῦ κνήθω· ξύω θανάτῃ ἢ κατὰ συνέθειαν, rudo.

Δια-κνήζω, (κνήζω) 1) ὀρύπτω τινὰ ἢ τι μετὰ τοὺς ὄνυχας κοιν. στυγγρανίζω, ξεσπάζω Ἀριστ. κ. μετν. «βαίει διακνήζων ἄνθρωποι» ὅλγια ἄνθη μαδίω ἢ ἀποκόπτω (μετφ. Ι. Μελέαγρ. παρ' Ἀντιφ. 1, 32 (δ, 1) 2) ὅ, μεταφ. προσβάλλω, χλευάζω τινὰ μετὰ λόγους Δ. Ἀλ. πρὸλ. διακερτομέω.

Δια-κοιλαίνω (κοίλος, κοιλαίνω) κάμνω τι ὁλότελα κοίλον βαθυλόον κοῦφον, καταθαυλαίνω Σχολ. Ὁδ. δ, 438 πρὸλ. διαγλάφω, excano.

Δια-κοίλος, 2° διακένος, ὁλότελα κοίλος κενός Δ. Σακ. 17, 115 canus.

Δια-κοινο-ποιέω κοινοποιῶ τι διὰ μέσου τινὸς ἢ πανταχοῦ (κατ. Σχολ. Πινδ. Πυθ. καθιερωτὶ ἀπὸ τοινοῦ).

Δια-κοιρανέω (κοίρανος, νῦν κεχωρσέν. κατὰ τὸν Βόλφ. διὰ κοιρανέω) εἶμαι αὐτεξούσιος κυριάρχης, μάλιστα ἀρχηγὸς ἐν πολέμῳ, καὶ ὡς τοιοῦτος κυβερνῶ παρ' Ὀμ. ὅτι μὲν ἀπόλ. Ἰλ. δ, 250, ὅτι δὲ μετὰ ἐμπροθέτ. πτωτικῶν «πολέας διὰ κοιρανέοντα» = κυριάρ.

χον πόλειον, δ, 230· «Μάκην κατὰ κοιρανέουσι» Ὁδ. α, 247.

Δια-κολακείω· κολακείω τινὰ. Μέσ. ἀμειλῶμαι μετὰ τινος εἰς τὴν κολακείαν προσόπου τινός, ἥτοι τίς τῶν δύο νὰ κολακεύσῃ αὐτὸν περισσότερο· «πρὸς τὸν ἐκείνου πλουτιον» Ἰσοκ. 12, 159, adulor.

Δια-κολλάω, (κολλῖω) συγκολλῶ, συναρμύζω τὰς ἐπιφανείας δύο σωμάτων στερεῶς διὰ κόλλας, κολλῶ· «διὰ ἔμπορος λίθου διακεκολλημένοι» πέρασμα στρωμένον ἀπὸ λίθ. συγκεκολλημ. Λουκ. Ἰππ. 6, conglutinor.

Δια-κόλλημα, τό· κόλλα, gluten.

Δια-κολλητικὸς, (διακολλῶ), 3 μετν. ἐπιτήθειος εἰς τὸν ἀνὰ συγκολλήσῃ, συναρμύζῃ διακολλητικὰ ἔργα = αἱ μηχαν. τέχναι Παλῶ. (7, 200).

Δια-κόλλος, 2 μετν. καταποτισμένος, καταβρεγμένος ἀπὸ κόλλαν· ἴδε κόλλα καὶ θυελλίον.

Δια-κολοδῶ· κάμνω ὁλότελα κολοδόν, κατακολοδώνω.

Δια-κολουθέω· ἀκολουθεῶ Σ. Ἐμπ. π. μαθ. 7, 275, sequor.

Δια-κολυμβάω διαπερῶ τι κολυμβῶν Παλῶ. 5, 46 κ. μετν. trampo.

Δια-κομίζω, ἡ μεταδίδωσις πρὸς ἡ πρὶν εἰς τὸ ἀντιπέρα μέρος· «ἡ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν νῆσον» Θουκ. 3, 76, transportatio.

Δια-κομίζω μεταδίδω, διαπερῶ τινὰ ἢ τι εἰς τὸ ἀντιπέραν κοιν. περνῶ, «σταθὺς πέντε» Ἦρ. 1, 31 - εἰς τὴν νῆσον Θουκ. 3, 75. Μέσ. μεταδίδω τινὰ ἢ τι εἰς τὸ μέρος μου· νεκρὸς Θουκ. 1, 80. Παθ. μεταδίδωμαι ὅπου τινος εἰς τὸ ἀντιπέραν, διαπερνῶμαι Θουκ. 1, 136· ἐν γέν. διαδίνω τι Θουκ. 3, 23· «εἰς ἀγριώτερον τόπον διακομισθεὶς» Παύτ. νόμ. 10, 905, καὶ «βίον ἀριστον διακομισθῆσθαι», 7, 803 transporto.

Δια-κομιστής, ὅ· ὁ φέρων τι ἐκ τινος πρὸς τινὰ, ἐπιδότης μετν.

Δια-κομῖα, τό· πληγὴ ἐκ κοψίματος (κοιν. κοψίμων) Ἰπποκρ. 100.

Δια-κομπέω, ἐπ. τύπ. τοῦ κομπέω κομπάζω, καυχῶμαι πολὺ δι' ἀνύπαρκτα προτερήματα μου, κοιν. λέγω μεγάλη λόγια Πινδ. ἀποπ. 128, Ποσειδών. π. Ἀθην. 4, 212.

Δια-κονέω· ἀκονίζω τι πολὺ, κάμνω πολὺ κοπτερόν, perasco.

Δια-κονέτω (διακονέω), μετν. τό· 1) τὸ ἱερὸν, ὅπου δὲν ἦτο συγχωρημένη ἡ εἰσοδος τῶν ἐκκλ. ὑποδιακόνων 2) τόπος, ὅπου συνάζονται οἱ διάκονοι = διακονικόν, diaconium (sacerarium π. Λατ.).

Δια-κονέστερος, 3° συγχρ. τοῦ διακόνος, ἡ τοι προθυμότερος ἢ ἀξιώτερος εἰς ὑπηρεσίαν.

Δια-κονέω, ἰων. ἀκονέω, παρ. ἐδιακόνουν, ἀφρ. ἐδ' ἀκόνισα, παρ. δεδιακόνηκα, γ' πλ. π. ἀφρ. ἰδιακονήσαν Δημ. 50 2, παρ. μετ. δεδιακονημένοι, (51, 7), κατὰ Μοῖσ. ἀδοκιμῶν. σχημ. διακόνουν (Ματθ. 4, 11. Εὐρ. Κύκλ. 406), δεδιακόνηκα ὑπηρετῶ, διακονεῖω περιποιεῖμαι, ὡς θεράπων, ὑπηρετῶ «οὐδὲν διαφερόντως τῶν δούλων» Πλάτ. νόμ. 7, 805· «ὡς βλακικῶς δ.» Ἀριστ. ὅν 1323.

δεσπότη Δημ. 19, 69. «-τινὶ δ, τι ἀν δεσπότη»
τῷ κάμῳ ἐκδούλευσιν, βοηθῶν. «-τὰ τοιαύ-
τε ἤμην. Πλάτ. πολιτ. 290. «-αὐτῷ τοσαύ-
τα». Ἀνακρ. 14, 17. «-μέθῃ ἔμοι, 30, 6. «καὶ
ὀπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον» = ἐκτε-
λεῖν ὅλα τὰ τοῦ πολέμου Πλάτ. πολ. 466.
«μηδὲν ἐπὶ δώροις», νόμ. 12, 955. γάμους =
ἐκτελεῖν, διατάσσει τὰ τοῦ γάμου (ἐπὶ μαγεί-
ρῳ) Προβ. π. Ἀθην. 4, 377. Μέσ. ὀπρε-
τῶ ἑαυτὸν, ὀπρετοῦμαι μόνος μου. - ἑαυτῷ
Σοφ. Φιλ. 287, Πλάτ. νόμ. 6, 763. καὶ ἐν-
ερ. «οἱ τὰ ἐρωτικά διακονοῦμενοι» = βοηθοί,
εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος (ἐρωτικ. ὑποθέσεις) Λουκ.
ἐπ. μισθ. συνόντ. 27. «οἰνόν τινα χρυσίον» =
κέρωρ, ὄν. 53, minister.

Διακόνημα, τό 1) ὑπηρεσία δουλική - δου-
λικὸν Πλάτ. Θεαιτ. 175. 2) οἰκιακὰ σκευή
Ἀθην. 6, 274.

Διακόνσεις, εως. ἡ ἐκδούλευσις, βοηθεία
- ὡς κατὰ γένος καὶ οὐχὶ κατὰ χρέος Πλάτ.
νόμ. 1, 633, ministratio.

Διακονητέον, τό, 3, β. ἐπὶ τοῦ διακο-
νέω (δόντικα) ὅτι πρέπει νὰ ὑπηρετήσῃ τις.

Διακονία, ἡ 1) ἔργον, ἐπάγγελμα κοιν. δου-
λειά. «ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν δ. ταύτην τάττουσι»
Πλάτ. πολ. 2, 371. «-αὶ πρὸς τὸν βασιλέα
δ.» Θουκ. 1, 133 καὶ μετγ. ἰδ. ὑπηρεσία ἐν
καιρῷ τραπέζης Ξεν. οἰκ. 7, 41. «-ἡ περὶ τὸ
δεῖπνον Πλουτ. Λουκ. κ. Νομ. 2. ἐν τῇ Ν Δ
τὸ ἔργον τοῦ διακόνου. 2) οἰκιακὰ σκευή π.
Ἀθην. 5, 208. παρὰ Πολυδίω οἱ ὀπρεταί,
15, 25, ministerium.

Διακονίζω, διακονέω.

Διακονικός, 3. ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ὑ-
πηρεσίαν. Ἀριστ. πλ. 1170. «τέχναι δ. καὶ
δουλοπρεπείαι» Πλάτ. Γοργ. 518, καὶ διακονι-
κώτερος, 517. «-πράξεις = ὑπηρετικαὶ ἐργασίαι
Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 4. - ἔργα, 7, 14. ἐπὶ δι-
ακονικῶς» - προεληλυθὺς ἐξ ἡλθες ταχὺς ὡς ὑπη-
ρέτης, Μέγαν. Ἀθην. 4, 172 ministeriorius.

Διακόνιον, τό εἶδος πλακοῦντος (πότητος),
ἰδ. τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ, ἢ βάσις Ψερεερ.
π. Ἀθην. 14, 645, diaconium.

Διακον, τό γωρίον τῆς κάτω Μυσίας ἢ Μοι-
σίας (νῦν Βουλγαρία) παρὰ τὸν Δούναβιν,
Πτολ. γεωγρ. 3, 10, 10, ἐπὶ Δ. Διακός. Ἰδ. Διοι.

Διακονίς, ἰδος, (διακονίζω = διακονέω), ἡ
στόλισμά τι. Πούγ. Ἰδ. διακόσμησις, καὶ ἀ-
ραιὸν ἰδὼν κ' ἐκεῖ ὑσάρμα, μετγ. adornatio.

Διακόνισσα καὶ διάκονος, (διακονέω), ἡ ἢ
διακόνισσα, ἑκκλ. μετγ. diaconissa.

Δια-κονίω κοινῶ, κονίζω. 1) πασπαλίζω ἢ
περιγύνομαι τινά, τί μὲ κόνιν ἢ ἄμμον (κοιν. σκον-
νίζω κ. κουριαντίζω παρὰ τοῖς νῦν Μακεδ. =
ἀρχ. κονιορτίζω) μέσ. πασπαίζομαι μὲ κόνιν ἢ
ἄμμον, (ἐπ. ζῶων, κυλιόμαι εἰς τὴν κόνιν), ὅ-
πως ἔπραττον οἱ παλαισταὶ μετὰ τὸ ἄλειμμα
τοῦ βλασίου. 2) παρασκευάζομαι, προετοιμά-
ζομαι εἰς μάχην Πλουτ. ἡθ. 970.

Διακόνος, ὁ, ἰων. διήκονος ὑπηρετής, θερά-
πων - τυράννου Αἰσχ. Πρ. 944. παρὰ Σοφ. =
ἐγγελοῦς (μενηντής) Φιλ. 497, Ἠρ. 4, 71 καὶ
μετγ. ἰδ. ὑπηρετής τῆς τραπέζης Ἀθην. 7,
291. ἢ διάκονος (ὀπηρετρία, θεραπευτική) παρὰ

Δημ. 24, 197. καὶ ὡς ἐπὶ 2. - ἐπιστήμη
Πλάτ. πολιτ. 290, τὸ συγκρ. διακονέστερος
«Φυρὲς ἀνὴρ πλαγίως ἀμείνων καὶ διακονέστε-
ρος» Ἐπίχαρμ. π. Σουδ. Κατὰ τὸν Βουτ-
μάν. λεξιλ. 1, 219 ἔτυμ. ἐκ τοῦ διήκω, διακίω
ἰδ. ἐν συγκρ. διώκω = τρέχω καὶ συγγ. τῷ διά-
κτορος. Εἰς τὴν ἀρχ. ἔτυμ. ἐκ τοῦ διά-κόνω
ἡτοῖ ὁ τρέχων σκονισμένος ὡς ἐκ τῆς βιαίας
κινήσεως, ἢ ἀνακατώνων τὴν σκόνην, ἀντιλέγει
ἢ προσομδία, minister.

Δια-κονερίζω, ἀκονερίζω, ῥίπτω καὶ διατρο-
πῶ τινα μὲ τὸ ἀκόντιον μετγ. Μέσ. μάχομαι
μετὰ τινος δι' ἀκοντίου Ξεν. Κύρ. 1, 4, 4. «κα-
ὄδια τοῦ εἶναι πρὸς τινα» Θεοφρ. Χαρ. 27
jaucolor.

Δια-κόνντισσις, εως, (διακονερίζω), ἡ δια-
τρύπημα, διαπέρασμα διὰ τοῦ ἀκοντίου μετγ.
iaculatio.

Δια-κόντωσις εως ἢ κόντωσις Ἰδ. αὐτόθι
Δια-κοπή ἢ τὸ διακόπτειν, κομμάτισμα
βαθὺ κόψικον, πληγὴ κοψίμ. καὶ τομὴ ἱατρ.
«καὶ τραύματα» Πλουτ. Μάρ. 19, intercisio.

Διακοπήνῃ, ἡ χώρα εἰς τὰ ΝΔ. τοῦ Πόν-
του (Βάνταλ. τ. Μ. Ἀσία) Στράβ. 12, 561.

Δια-κοπρός, 2. κατακοπρισμένος ἐπ. ἀγρ.
γεωπ. Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 4 (12, 3), stercoratus.

Δια-κοπτικός, (διακόπτω), 3. ἐπιτήδειος νὰ
διακόψῃ, ἀποκόψῃ μετγ.

Δια-κόπτω 1) κόπτω εἰς δύο ἢ πέρα πέρας
κατασπῶ - μογλὸν Θουκ. 2, 4. «-ταῖς ἀξίαις
τὰ κλειθεῖα» Ξεν. Ἀν. 7, 1 καὶ συγγά. 2) ὁδο-
διασπῶ, διασχίζω τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, - τὰ
τάξεις, Ἀν. 1, 8. «-τοὺς πολέμιους» Πλουτ.
Πελοπ. 17. «-συνμυχίαν, συνθήκας», ἡτο-
παραβαίνειν Πολύβ. 4, 36 κ. συγγά. διακό-
πτω τὰς ἀγέσεις κτλ. ἐν γέν. πληγῶν, κα-
μάλιστα ἐπὶ βαλέων πληγῇ, ἢ τομῶν ἱατρ.
«μηρούς καὶ βραχίονας διακεκομμένους» Πλουτ.
Εὐμ. 7. 3) ἀποχωρίζω τινὰ ἀπὸ ἄλλων ἢ ἀπὸ
τις καὶ διόττω Πλουτ. Ρομπήτ. 19. 4) γραμ-
μαριζῶ λόγους καὶ κόμματα, ἀμετβ. ἐκφυγῶν
διακεκοφύτα Ξεν. Κύρ. 3, 3. «βέλος διακό-
ψαν ἄχρι τοῦ διελευθῆναι» = συντριβέν πρὸ τοῦ ν.
διέλθῃ Λουκ. Νιγρίν. 37.

Δια-κόρευσις, εως, ἡ ἀφαίρεσις τῆς παρθε-
νίας κόρης, ἐκπαρβένευμα (κοιν. χάλασμα)
Σχολ. μικρ. Ἰλ. 6. 493, stuprum.

Διακορευτής, ὁ παρθενοφορεὺς, ἀδόκ.

Δια-κορεύω ἀφαίρω τὴν παρθενίαν κόρης
ἐκπαρβένουσα τινὰ Ἀριστ. Περ. 480 Πολυδ.
ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἀριστ. διακορεῖσθαι, 3, 42.

Δια-κορεύω διακορεύω Λουκ. διὰ 13. Ἰδ. 13.

1. «διεκόρησας τὴν παῖδα» Αἰλ. Π. Ἰστ. 11, 16.

Δια-κορής, 2. διάκτορος, ὅπως διόλου χορ-
τασμένος, κοιν. χορτάτος, γεμάτος ἀπὸ τι-
-νὸς Πλάτ. νόμ. 1, 629. - τινὶ Πλουτ. Λουκ.
15, salur.

Δια-κόρησις, εως, ἡ διακόρευσις Ἰώσ. ἀρχ.
7, 8, 1.

Δια-κορίζω διακορεύω, μέσ. παρατηρῶ μ.
ἱσταστικόν, δεῦρ βλέμμα Ἠσυχ.

Δια-κορδύγγω, (κορκορδύγγω), ἀμεταβ.
γουργουρίζω, (ἰδ. ἐπὶ κοιλίας) - τὴν γαστρί-
δα.

ρα = γουργουρίζει ἡ κοιλία Ἀριστ. νερ. 386.
Διά-χορος, 2' διακορής· «ἐάν ἡ γῆ δ. γένηται
πισσα τὸ ὕδωρ» Ἡρ. 3, 117· «ἀλλήλων = ἐ-
χόρτασεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον (κοιν. βαρέθηκε)
Ξεν. Λακ. 1, 5' ἐπὶρ. - ως, Δ. Κᾶς. 68, 7.

Δια-κόρως, (διακορός) ἐπὶρ. τροπ. παρὰ πο-
λὴ χορταστικά, καὶ ὁπερδολήν = διακόρως
ἔχω = διακορής ἡ διακορός εἰμί, = εἶμαι κατα-
χορτασμένος· «τοῦ δὲ οἴνου δ. ἔπινε» Δ. Κᾶς.
68, 7, abundo.

Διακοσιάντες· εἰς διακόσια Σουῖδ.

Δια-κοσι-άχους, 2' διακοσιοντάχους (διόρ-
θωσις Τύρβχίττ. κ. σύνθεσ. διακοσίοι - χόος,
γέω Πασσαδ.

Δια-κόσιοι, 3' ἀριθμ. ἰων. διακοσίοι = 100 + 100
(κοιν. διακοσίοι), καὶ ἐν. «ἴππους διακοσία» =
200 ἵππους Θουκ. 1, 62' πρόλ. Ξεν. Κύρ. 4,
6, 2 ducenti.

Δια-κοσιοντά-χους, ὀρθότ. διακοσιόχους·
2' ἀριθμητ. πολλαπλασιαστικὸν διακοσιον-
ταπλάσιοι, ἦτοι διακοσίας φορές μεγαλύτεροι
τῆς μονάδος· ἀριθμ. 2X100 πολλαπλάσιοι· τῆς
18ος κ. 2X10 τῆς 108ος, centuplex.

Δια-κοσιοστός, 3, ἀριθμ. τακτικόν· ὁ τὴν
σειρὰν καὶ θέσιν τοῦ 200στοῦ ἔχων ἀριθμού-
μενος κατὰ τάξιν ἀπὸ τοῦ πρώτου Δ. Ἀλ. 8,
83, ducentessimus.

Δια-κοσιο-τεσσαρακοντά-χους, 2' ἀ-
ριθμ. πολλαπλασιαστικόν = 240 ταπλάσιοι, ἦ-
τοι 240 φορές μεγαλύτεροι· τῆς 18ος.

Δια-κοσμέω· 1) κατατάσσω, τοποθετῶ πολ-
λὰ πράγματα κατὰ τάξιν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο,
κατατάσσω εἰς ἰδιαίτερα τμήματα, κλάσεις·
ἐς δεκάδας = παρατεταγμένοι· ἐν τάξει, (στρα-
τιωτ.) Ἰλ. 6, 126, «-διὰ τρία κοσμηθέντες»
= εἰς τριπλὴν τάξιν παρατεταγμένοι, 6, 655·
2) ἐν γέν. θέτω τι εἰς τάξιν, διατάσσω, τοπο-
θετῶ καταλλήλως Ἡρ. 1, 100' τὴν πύμην
Θουκ. 1, 20, «-τὰ ἄλλα διεκόσμησε τὰ κατὰ
τὸν πόλεμον, ὅλοις καὶ ἱπποῖς καὶ τῇ ἄλλῃ
παρασκευῇ», 2, 100' - τὰ πράγματα Πλάτ.
Φαῖδρ. 98' - πόλεις, νόμ. 3, 685' - λόγον,
Πλάτ. 277 καὶ μετγν. τὴν πολιτείαν, τὰς ἱερω-
σύνας· Πλούτ. Θου. 24· 3) κοσμῶ, στολίζω τι
εἰς ὁλοκλήρου (κοιν. πέρα πέρα)· «-μέγαρον
Ἰδ. γ. 457.

Δια-κόσμησις, εἰς, ἡ· κατὰ τάξιν πραγμά-
των κατὰ σειρὰν, τάξιν, ἀρμόδιος τοποθέτη-
σις, διάταξις· «τῶν νόμων Πλάτ. νόμ. 9, 853·
- καὶ σύνταξις, Τίμ. 24' «-πόλειον καὶ οἰκί-
σεων», συμπ. 209 κ. μετγν. ordinatio.

Δια-κοσμητικός, 3' ὁ ἀνήκων τῇ ἐπιτήδεωσι
εἰς κατὰ τάξιν, τακτοποίησιν, διατάξιν, ἐν γέν.
τακτοποιῶν, διατάσων Ἰάμβλ. μυστ. 177,
exochians.

Δια-κόσμος, ὁ· διακόσμησις - βίου Ἀριστοτ.
κόσμ. 6 καὶ μετγν. παράταξις στρατ. Θουκ. 4,
93' παρὰ Στράτ. 12, 542 κ. γραμ. ὁ κατὰ
λόγους τῶν πλοίων ἐν Ἰλ. 6, 470.

Δια-κορυφίζω· 1) κἀμνω τι ἐλαφρὸν εἰς τινα,
ἐλαφρόνως, διευκολύνω, ἀναπύω τινὰ ἀπὸ τι-
βέρος, δυσκολίας· 2) ἀμεταβ. ἐλαφρύνει βελ-
τιοῦται ἔπ. ἀσθεν. γίνεται ἥπιωτέρα ὁ ἀσθενέ-
ναι Ἰπποκρ. 1093, alleno.

Δι-ακούω, (ἀκούω)· 1) ἀκροάζομαι τινα, τί,
μέχρι τέλους· «-τελέως τινός» Ξεν. οἰκ. 11,
1' «-ταῦτα πάντα», Ἰέρ. 7, 11' - τινός
Πλάτ. πολιτ. 264' - τῶν λόγων, Παρμ. 126·
- τὸν λόγον, πολ. 1, 336· 2) μανθάνω τι
παρὰ τινος· «παρὰ τινος Θεοφρ. π. Ἀθην.
13, 595· 3) ἀκροάζομαι, ἀκούω μαθημ. παρὰ
τινι· «- τινός Πλούτ. Κικ. 4' «-τὰ γεωμετρικά
τοῦ Ἀρχύτα» Δ. Λαέρ. 8, 86· «-μαγικὰν λό-
γων» Πλούτ. Θεμ. 29· 4) εἰσακούω, ἐδγαμῶ
τὴν παράκλησιν τινος, audio.

Δι-ακούψις, εἰς, ἡ· γαρίσμα εἰς δύο, διάσχι-
σις Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 5, 9, intercisio.

Δι-α-κραδαίνω· διασκορπίζω τινὰ ῥίπτων ἐ-
δῶ καὶ ἔκει, quasso.

Δι-α-κράζω· φωνάζω συγκεχυμένα, ἐξ ἄλλης
συγκεχυμένης καὶ ἀνάρθρου φωνῆς· «διακ-
κραγύτης Ἀριστ. ὄρν. 307' ἀμειλίχως καὶ πρὸς
κραυγὰς μετὰ τινα, ἦτοι φωνάζω περισσότερο
ἀπὸ αὐτῶν ὡς ἐάν διηγωνίζομαι εἰς τοῦτο·
«-τὴν διακραγύνει» Ἀριστ. ἱππ. 1400.

Δι-α-κρανύω, ἰων. διακρηνύω, (κρήνη)· κά-
μνω τι ν' ἀναδύσῃ (ἀναδύσῃ)· «πῶμα διε-
κρανώσατε Νόμους Θεόφρ. 7, 154, ἔσφ. δὲ
κατὰ Μ. Ἐτ. ἐκ τοῦ κᾶρα.

Δι-α-κρατέω· 1) κρατῶ τι δυνατόν, εἰς τι
εἰς τὸ κράτος μου (τὴν ἔξουσίαν), διατηρῶ
«-καὶ συνέγων πάντα θεός· Φύλαρχ. π. Ἀ-
θην. 15, 693· 2) ἐμποδίζω Δ. Ἀλ. Ῥωμ. ἀρχ.
(ἐμφ. πόλ.) 1, 79· 3) ἀμετῶ. - ἐπιπόνως =
συντηρῶ ἔμμετον, συντηροῦμαι, διατηροῦμαι
Πλούτ. Σερτ. 7.

Δι-ακρία, διάκρια (Βέκκ. Ἀν. 242), διακρί-
σις (Πολυδ. 8, 189), ἡ ὁρίσις σειρὰ τῆς Ἀττι-
κῆς ἀπὸ τοῦ Πάρνητος (ὡν Νότια ἡ Κᾶζα)
μέχρι Βραχυῶνος ἡ Βραχέωνος· πόλ. τῆς Ἀτ-
τικ. ἐπὶ τῆς νοτ. παραλίας, ὡν Θράκον ἡ
Βράνα, καθ' Ἡσυχ. Στ. Βαζ. Πολυδ. κ. Ἐλ.
χωρίον, φυλὴ, οἱ κατ. Διακριεῖς (Στφ. Βούζ.)
ἐξ αὐτῆς ἀπαιλεῖτο τὸ δημοκρατικὸν κόμμα
ἐπὶ Σόλωνος οἱ Διακριοὶ Ἀριστ. 2) ὄρος τῆς
Εὐβοίας Μ. Ἐτ. - παρὰ Λυκοφρ. τὰ Διακρία,
375 ὄθ. Διακριεῖς κ. Διακριοὶ κατ. τ. Εὐβοίας.

Δι-α-κράτησις, εἰς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ κρα-
τεῖν τι δυνατόν, συντήρησις, διατήρησις μετγν.
retentio.

Δι-α-κρατητικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ
κρατῇ, ἡ ὁ κρατῶν τι δυνατόν· «- τινός Ν.
Ἐμπ. 568.

Δι-α-κρέω· κτυπῶ, παίζω τι μουσ. ὄργανον,
- χέλυον, κιθάρην Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. Πλαν.
4, 307· πρόλ. κρέω, ὅπο· κρέω.

Δι-α-κρημνίζω· κατακρημνίζω Ἰώσ. Ἰουδ.
πολ. 1, 2.

Δι-ακρηνύω, δωρ. ἀντὶ διακρηνύω.

Δι-α-κρίβάζω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι πολὺ ἀ-
κριβῶς Ἰώσ. ἀρχ. Ἰουδ. 10.

Δι-α-κρίβο-λογέομαι· ἀναδιδῶ καὶ ἐρηγ-
νύω τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν· «περὶ τινος,
Πλάτ. Τίμ. 38, Σοφ. 245' - πάντα Δ. Κᾶς.
44, 32.

Δι-α-κρίβω· ἐξακριβῶ, κατασκευάζω τι μὲ
πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπιμέλειαν, ἀπεικονίζω τι
μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πρωτοτύπου, ἀκρί-
βως.

- μω, παρόμοιον. (ἐπὶ ἱσχυρ.) = Πραξιτέλης, ἀν
 επαγε, διακρίδωσιν. ἔρως. Σαμηνίδ. 84
 (παρὰ Πλαν. 204) ἑσταῖος καὶ μανθάνω τι
 ἢ περὶ τίνος, μετὰ πολλῇ ἀκρίβειαν, ἐξακριβώνω.
 ἐκτίθει τι λεπτομερῶς = τὰς τάξεις Σεν. Μόρ.
 2, 1, 27. Παθ. παρκ. μετ. - διακρινόμενος.
 μὴ μερίστη ἀκρίβειαν διατηρημένους, ἀπὶ =
 ἀκριβέστατος, λεπτομερέστατος. Πλάτ. νόμ.
 12, 965, Ἰλλουτ. Καίτ. 30, καὶ παγκύβ. Μέν.
 ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ τι ἀκριβέστατα, λεπτομερί-
 στατα Πλάτ. Θεαιτ. 184, ἐρευνῶ περὶ τίνος
 μετὰ ἀκριβοῦς λεπτομερείαν = Ἰσοκ. 4, 18.
 Δι-κρίδωσι, εὖ, δὲ ἀκριβῶς, λεπτομερῶς
 διερευνῶν τινος ἢ περὶ τίνος, accuratio.
 Δι-κρίδᾶ, ἐπίρ. τρόπ. = διακρίδων Ὅσπ. κόν.
 2, 496.
 Δι-κρίδων, ἐπίρ. τρόπ. κεχωρισμένως, χω-
 ριστᾶ, μετὰ τρόπον διακεκριμένον, ἔξοχον, ἀρι-
 στον = ἀριστά, ἐξῆχος = ἀριστος, Ἰλ. γ. 103,
 Ἥρ. 4, 53 καὶ μετὰ. ὁ γὰρ δὲ ἡσυχμένην =
 κόμην μετὰ φιλοδοξίας κεχωρισμένη δούκ. ἐ-
 ρωτ. 3, ἐκδιώκει.
 Δι-κρίνω, μετ. ἰσὺν, διακρινέω ἀντὶ διακρί-
 νῶ, ἀφ' ὧ, δ. παθ. διακρίθην [ἐ]πὶ. διακρίθην,
 ὅς. ἀπαρ. διακρινήμενοι, ὁμοί. Διακριθῆ-
 μεν ἀντὶ διακρίθηναι ἀπ' ἡρώδους. Διαχωρίζω
 τι ἢ τὴν ἀπὸ τι, ἐξαχωρίζω τινὰς ἢ τινὰ ἀπ'
 ἄλλῳ. = ἀπὸ τῶν ἐπὶ καὶ νομῶ μεγέθυν. Ἰλ.
 6, 475 = φιλονεύ. 102, 8, 119 = μένος.
 ἀνδρομέτ. Ἰλ. 6, 387 = αὐδένει. Ἥρ. 3, 39 = δια-
 κρινόμεν στρατῇ ἐσχίζετο, 8, 34 = ἀρσεν.
 1, 11 = στήμονας συγκεχυμένους = Πλάτ.
 Κρατ. 388 = τινὰ ἀπὸ τίνος Ἀπολ. Ρ. 3, 1129
 = τὴν πόλιν = χωρίζω τὰ μαλλὶ καὶ κόμην κάρυν
 (χωρίστραν) Πλάτ. Ρωμ. 15 = διαστῆλιν (δι-
 ακρίβης) τινὰ ἀπὸ τίνος, ἡ. τ. ἀπὸ τι. = φίλην
 καὶ ἐχθρὰν Πλάτ. πολ. 2, 376, ἀντὶ θεῶ.
 τῶ συγγενέων κατὰ γένος, σπ. 263, Μέν.
 ὅς. = διακεκριμένα χωρὶς τὰς τε καὶ τὰς ἡ-
 θυνὰς καὶ τὰς ἀκαθάρτους, Φιλ. 32 = ἀπο-
 φασίζω τι ὡς δικαστὴς ἢ ἀπλῶς ἐκφράζω τὴν
 γνώμην μου, κρίνω τι = τὴν ὅλκην Πλάτ. νόμ.
 11, 937 καὶ συχνὰ = λόγον ἀνθρώπων ὁρθῶς
 διακρίνειν φρενὶ Πινδ. Π. 1, 68 = Ἀιδης δια-
 κρίνει τοῦτο = Ἀριστ. σφ. 763 = διέκρινε καὶ
 διεψήει τὰ ἐρωτάμενα Πλάτ. Πρωτ. 315 = δ-
 πότερος ἀληθὴ λέγειν, Ἀλά. 186 κ. μετ. 59.
 μέσ. μετ' ἀφ' οὗ. παθ. κ. μελ. ἀποφασίζω ἢ ἐ-
 ξισάζω τι μετὰ τίνος κατ' ἴδιαν = διακρινόμε-
 να νεκροί = ἀς ἐξισάσωμεν μετὰ τὴν φι-
 λωνικίαν Πτο. ἐρ. 35 = διακρινόμενα Ἰλ. γ.
 98 = διέκρινεν, 6, 815 = πόλεμος διακρίθησ-
 ται = ὁ ἀποφασισθὴς πόλεμος Ἥρ. 7, 206 περὶ
 τίνος Πλάτ. Εὐθύφ. 7 = ὅπλοισι ἢ λόγοις Ἀθη.
 ἐπιστ. Φιλίπ. 12, 17. Παθ. καὶ μάλιστα κατ'
 ἀφ' οὗ διακρίθην = χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι δι-
 αλύομαι ἢ διασκορπίζομαι ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλ-
 λων Ἥρ. 7, 219 = ἐκ τῆς ναυμαχίης, 8, 18 = ἀπ'
 ἄλλῳ. Ἰσ. 105, ἀλλὰ = οὐδὲν ἐστὶ διε-
 κέρτις = οὐδεμία πλέον = διαστολή (διακρίσις)
 γίνετο, 1. 49 = ἔργομαι εἰς διαμάχην μετ' ἑνὶ
 = μάχῃ πρὸς τινὰ Ἥρ. 9, 58 = περὶ τὸν ὅλκον
 Πολύδ. 3, 111 = ἀπολύω, ἐρίζω, φιλονεύω,
 Ἀδόν. 12, 56 = 3 = ἀντιβάλλω Ν. Δ. discerno

Διακρίσις: ἴδε διακρίσις.
 Δια-κρίσις, εως, ἡ: 1) χωρισμός, διαχωρίσις: 1- διαλύσις Πλάτ. Φιλ. 32, ἀντιθέτ. τῷ σύγκρισι, Τιμ. 61· τὸ μεταξὺ διάστημα τόπου Ξεν. κυν. 4, 1· "μάχη πρὸς ἀλλήλους" Πολυδ. 18, 11, 3· διαστολή (διακρίσις) τινὸς ἀπὸ τινος ἢ ἀπὸ τι Πλάτ. νόμ. 10, 908· 2) διακριτική ἀπόφασις ἢ ἐν γέν. ἐκφράσις γνώμης, κρίσις-ψευδοκαρτερῶν νόμ. 11, 937· τοῖς ἀμειλωμένοις τὴν διάκρισιν ἀποδοῦναι, 6, 765, Ξεν. Εὐα. 8, 2, 21· 3) ἐξηγήσις, ἐρμηνεία-διερῆται Πλουτ. 1, 34, 5 σημείων Δ. Σικ. 17, 11· divisio, distinctio.
 Δια-κρίτεον, (3), ρ. ἐπιθ. τοῦ διακρίναι· πρέπει νὰ διακρίνῃ τις τι Δ. Λαέρτ. 9, 92, καὶ πλ. διακριτέα=πρέπει ν' ἀποφασίσῃ τις ἐξισότη τινά· Θεοκ. 1, 86, discernendum.
 Δια-κριτέηριον, τὸ, κατ' Ἀπολ. 'Ρ. σύντ. 108, 18 ἐσφ. λέξ. κατ. Βέκκ. διόρθ. διακριτικόν· τὸ χωρακτηριστικὸν καὶ ἡ δύναμις τοῦ διαστέλλειν (διακρίναι) μὲν.
 Δια-κριτικῆς, ὁ· ὁ διαστέλλων, ἀπορροίζων τι μὲν, diiudicator.
 Δια-κριτικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαστέλλειν (διακρίναι) τι· ἡ διακριτικὴ εὐς οὐα. (μετὰ ἢ ἀντὶ τοῦ τέχνη) = τέχνη τοῦ διακρίνειν Πλάτ. πολιτικ. 282 (πρόβλ. κριτικῆς), ἀντίθετος συγκριτικὸς Πολιτικ. 282 κ. μὲν. 58. τὸ κοιν. παρ' ἡμῖν διακριτικός (μετ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου) = ὅστις διακρίνει καλῶς τὸ ὄρις τῆς ἀρμοδιότητος καὶ οὐδέποτε υπερβαίνει αὐτὸ ὥστε νὰ γείνη ὀλγλήρως τοῖς ἄλλοις· ἐπιρ. -κάς=διηρημένως Δ. Βάπτ.
 Δια-κρίτος, 2· διακριμένος, ἔφορος θεῶν. 22, 163· πρόβλ. τὸ παρ' ἡμῖν ἀδιακρίτος, ἀντίθ. τῷ διακριτικός, ἦτοι πρόσταχος, κοινός, distinctio.
 Διάκριτος, ὁ: 1) Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Ἑλληνιστικοῦ Θεοκ. 2) Ἀθηναῖος, Ἀνδοκ. 3) Κερκυραῖος τῆς ἑπιγρ. 4) Δευκάδιος, νομίτου.
 Δια-κροάμεν· διακροάω 3) σση. παρὰ Σουτ. Δι-ακρο-βολίζομαι, (ἀκροβολίζομαι)· ἀρχίζω τὴν μάχην δι' ἀκροβολισμῶν (ἦτοι βολῶν ἀπὸ τῶ ἄκρου καὶ μακρόθεν, ἴδε ἀκροβουλισμός, ἀκροβολιστῆς), πολεμικὸν ἀκροβουλιστικὸν, ἀψιμαχίαν Ἰώσ. Ἰουδ. 4, 7, 1, vellitor.
 Δι-ακρο-βολισμός, ὁ, ἢ πρόξενος τοῦ πολεμῆν δι' ἀκροβολισμῶν, ἀκροβολισμός, ἀψιμαχία Στρατ. 3, 155, vellitatio.
 Δια-κροτέω 1) διασπῶ, διατρύχω, συντρίβω· ἐδοξέ· μὲν πεδῶν τοὺς κρίκους διακροτέωσαι Πλουτ. ἡθ. 304· ἐπὶ ἀνθ. σση. = "διασποδῶ τὴν νεάνιν", = πλαγιάζω τὴν νέαν Εὐδ. Κώκλ. 180· 2) ἀντίθ. τῷ συγκροτέω, ἦτοι διαμερίζω, διαχωρίζω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συγκρίνεται μέρος διαλύω εἰς τὰ ἀρκετὰ αὐτοῦ στοιχεῖα. Πλάτ. Κρατ. 421, discutio.
 Διάκρουσις, εως, (διακρούω), ἡ: 1) ἀπομάκρυνσις ἀπόκρουσις κινδύνου κτλ. Πλουτ. ἡθ. 400· 2) χρονοτριβή, ἀναβολή, ἀπάτη· "προκαλοῦνται ἐπὶ διακρούσει, καὶ τῷ μὴ σημανθῆναι τοὺς ἐλπίδους, ἦτοι ἐγκαλοῦνται διατριβὴν δι' ἀπάτην (κατ. οὐχὶ ἀναβολὴν) καὶ τὸ ὅτι δὲν ἐπαράγιναν τοὺς ἐλπίδους (τὰ ἀγγεῖα

παρεμποδίζειν τι, παρεμποδίζεις Πλάτ. πολιτ. 469, impedio.

Δια-κωλύω, δ' ὁ ἐμποδίζων, παρεμποδίζων τι, Ἦρ. 6, 56, Πλάτ. Φαίδρ. 239.

Δια-κωλύω τις, 3' ἐπιτρέπει: εἰς τὸ ἐμποδίζειν τι· Ἔργα Πλάτ. πολιτ. 280, prohibere.

Δια-κωλύω· ἐμποδίζω τι ἢ τινά ἀπὸ τι, ἀποτρέπω Σοφ. Οἰ. Κ. 1771· τινά θοοκ. 8, 92' ἀπαρ. μετὰ αὐτ. Πλάτ. ἀπολ. 31 κ. μτγν.· ταῦτα σι. ἔπ. 3, 315· «τινὰ τῆς εἰσόδου» Δ. Σκ. 17, 40, impedio.

Δια-κωμ-ωδέω· σκαίω τι (ἐν δράματι ἢ κωμῳδίᾳ)· τι Πλάτ. Γοργ. 402' καὶ μτγν.

Δια-κωμ-ωδέω, (κωμῶν καὶ κωμῶν)· χρίω ἢ συγκάλλω τι μετὰ πῖσαν, πικρῶν ἢ ὀξῶν.

Δια-κωμ-ωλάτω, (κωπηλατίω, κώπη ἐλπίων)· διαβιβάζω τινά ἀντιπέραν κωπηλατῶν, κοιν. τραδῶν κοινῇ.

Δια-κωμ-ωχῇ ἢ ἀνακωχῇ, διάλειμμα χρόνου, ἀνάπαυλα, ἐλάττωσι· τοῦ λοιποῦ θοοκ. 3, 87' πρόσκαιρος παύσις πολεμ. ἐχθροπραξιῶν Δ. Κέσ. συγνά, intermissio.

Δια-λαβῇ, ἢ ἀγκύλισμα, κράτημα Δ. Ἀλ. 19, 12, prehensio.

Δια-λαγχάνω (λαγχάνω)· διαμοιράζω τι διδύλλου (λαχνοῦ)· γράμματα Ἦρ. 4, 68'· γῆν κατὰ τὸν τοποῦς οἱ θεοὶ Δ. Πλάτ. Κριτ. 109'· ἐν γένεσι καὶ ἐν τεράχαι, κομματίζω Ἀλέγ. Ἐπιτ. 816' κατασπαράσσω (ἐπὶ θηρ.) Ἐδρ. Βάκχ. 1290.

Δια-λατίζω· τρέφω 1) κόπτω τὸν λαμὸν μου ἢ τινός 2) καταδουλοῦμαι (καταπίνω λαμπρότης, ταχέως) τεράχαι κράτος κτλ. τέμνω οἰονεῖ δι' αὐτῶν τὸν λαμὸν Μησίμ. παρ' Ἀθην. 9, 403.

Δια-λατίζω, ἀρετῶ. σίχομαι ἀφ' ἑαυτοῦ βλαῖω καὶ μετὰ τινος κρότου, κοιν. σκάζω ἐπὶ φουσκωμένῳ ἢ ἐντεταμ. σωματί καὶ πραγμάτων Ἀριστ. νεφ. 410, distumpor.

Δια-λατίζω, πλινθίζ. τύπ. (Πλουτ. συμπ. 3, 2, 1)· τοῦ

Δια-λατίζω· λατίζων (κοιν. μετὰ τὰς κλωταῖς) διασπῶ, διασπίζω τι· «ποσὶ χλατῶν» Θεόφρ. 24, 25, calidito.

Δια-λατίζω· βραδύ μετὰ τινος πρὸς διασκέδασιν, ἀδολεσχῶ, κοιν. κόπτω ῥάφτω γιὰ νὰ περάσῃ ἢ ὥρα· τινί τι Ἐδρ. κυκλ. 175'· τινὲς περὶ τινος Πλουτ. 1, 85, 2'· πρὸς τινα, 23, 9'· ἐν ἀλλήλοις, 6, 32, divulgo.

Δια-λάλησις, εὖσι, ἢ· βραδύ πρὸς διασκέδασιν (γιὰ νὰ περάσῃ ἢ ὥρα), ἀδολεσχία, Σχόλ. Πινδ. 7, 17, colloutio.

Δια-λάλησις, (λαλητός), 2' περιλάλητος, πανταχόθεν ἔκαστος μτγν. celebratus.

Δια-λαμάνω (λαμάνω)· 1) λαμβάνω τι χάρη ἀπὸ ἄλλου, ἐν γέν. διαχωρίζω, διαμερίζω· «τὸν ποταμὸν ἐς διώρυχας» Ἦρ. 1, 202'· «ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχόσ», 3, 117'· «τὸν ἀριθμὸν πάντα διχα διειλημμένα» Πλάτ. πολιτ. 147, καὶ συγνά· αἱ πολιτεῖαι τοὺς Ἑλλήνας διειλήφασιν Ἰσοκ. 4, 16'· εἰς εἶδη Ἀριστ. ῥητ. 1, 4' 2) ὁ. κἄνω παύσιν, διάλειμμα, διακοπὴν· «ἐνταυθα δεῖ ἐν τῷ ἔκον

διαλεθεῖν λέγοντα» Πλάτ. Πρωτ. 346' διακόπτω· «χώρα χαράδραις διειλημμένη»· διακομμένη ἀπὸ χαράδρας Δ. Σκ. διαιρῶ, διαμοιράζω τι· «θώρακις διειλημμένοι τὸ βάρος ὅπῳ τῶν τοῦ σώματος μερῶν»· «θώρακες, ὧν τὸ βάρος εἶνε δισημμένον εἰς τὰ καθέκαστα μέρη τοῦ σώματος» Σεν. ἀπομ. 9, 10, 13' διακρίνω τι διὰ τινος, στολίζω· «χρῶμασι Πλάτ. Φαίδρ. 110'· «λειμῶνες φωτοὶς διειλημμένοι»· «λειβάδια φωτοστόλιστα ἢ κατάφυτα θοοκ. 2) λαμβάνω τὸ ἀνάλογον μερίδιόν μου ἐκ τινος διαμοιρασίας»· «κατ' ὁβολὸν τοὺς ἀρτους» Ἦρ. 34, 37, δι. γραφ. ἐλάμβανον» πρὸλ. Αὐσ. 12, 7' 3) λαμβάνω τι μετὰ τῶν χειρῶν μου, κρατῶ τι δυνατὰ καὶ μετὰ τὰς δύο χεῖρας καὶ ἰδ. (ἐπὶ παλαιστικῶν) ζῶνω μετὰ τὰς δύο χεῖρας τὸ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου, περισφίγγω· «διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχηλίζων», ἥτοι περιζώνων μετὰ τὰς χεῖρας τοὺς νέους ἔρριπτε κατακέφαλα Πλουτ. Ἀντων. 33'· ἐν γέν. ἀρπάξω, συλλαμβάνω τινά ἢ τι, κρατῶ δυνατὰ Ἦρ. 1, 114, 4, 94', Ἀριστ. ἱππ. 262, (ἐνθα ἢ γραφ. διαλέλημμα) Πλάτ. πολιτ. 10, 615' 4) περικυκλώνω, περιφράττω· «τόσσην καὶ γάραι μετὰ τῶν στρατοπέδων» Πολύδ. 5, 99, 9'· «φωλακαὶ τὰς δόδας», 4, 67'· τύπον, πύργον Δ. Ἀλ. ὁροστέω, ἀρίζω τὰ ὄριζ· χώρας Ἦρ. 18, 154' 5) ὁ. μεταφ. ἀντιλαμβάνομαι τι, κατανοῶ, διακρίνω· τοῖς διανοήμασι Πλάτ. νόμ. 6, 777' σταθερίζω, σκέπτομαι τι Ἐδρ. Ἠλ. 373'· τι δεῖ ποιεῖν Πολύδ. 4, 25'· περὶ τινος, 18, 28, ὁπρὶ τινος, 2, 42'· τὸν κριτὸν, προσδιορίζω, 15, 5'· ἀποστέλλειν, 30, 9 κ. μτγν. 6) ὁ. μιμῶ, διηγοῦμαι περὶ τινος ἐρμηνεύω, διασαφίζω μτγν. capio, comprehendo.

Δια-λαμπής, (διαλάμπω), 2' πολὺ λαμπρός, ἀκτινοδόλος, μτγν. splendens.

Δια-λαμπρός, 2, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ λαμπρός, μετρ. πολὺ καθαρὸς μτγν. splendidus.

Δια-λαμπρύνω, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ λαμπρύνω· κἄνω τι πάντῃ καθαρὸν, λαμπρὸν, σαφές (μετφ.)· «ἐκκαθαίρειν λόγον τινά παλαιόν, ὥσπερ ἐκ καπνοῦ καθελὼν ἡμαυρωμένον» Πλουτ. συμπ. 8, 10, 2.

Δια-λάμπω· 1) ἀμείβω. λάμπω διὰ μέσου τινὸς ἢ λάμπω ὅλως δι' ὅλου, ἐκπέμπω λαμπρὸν φῶς· «ἔως διέλαμψεν ἡμέρα»· «ἐφείξεν ἢ ἡμέρῳσε καλὰ, Ἀριστ. πλ. 744'· διαλάμποντες»· «ὅτε ἐφείξε καλὰ Πλουτ. Πυρ. 32' 2) μετφ. διακρίνομαι ἐξόχως εἰς τι, διαπρίνω· «ἰδεῖν ἐν ταῖς ῥητορείαις» Ἰσοκ. 12, 2' διακρίνομαι εἰς τὴν φωνὴν ἢ (μετφ.)· «περικύκλω τινά φωνάδιον, ἥτοι καταπνίγω διὰ τῆς φωνῆς μου τὴν ἰδικήν του Ἀριστοτ. πρὸλ. 14' 45' 3) μετφ. κἄνω νὰ διαλάμψῃ τι, φωτίζω τινα ἢ: λαμπρῶς Πλουτ. ἡθ. 390, oluceo Διά-λαμπής, εὖσι, ἢ· τὸ λάμπειν τι διὰ μέσου τινὸς ἢ λάμπειν λαμπρῶς Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 9, fulgor.

Δια-λανθάνω· μένω ἢ εἶμαι ἐντελὴς κεκρυμμένος, ἀφανής, ἄγνωστος Ἰσοκ. 11, 25'· διαφεύγει τι τὴν γνώσιν τινος· «ὅτε τοῦτο διαλάλησθαι»· αὐτὸ διέφυγε, δὲν τὸ ἐν-

νόησις. Πλάτ. Εὐθύφρ. 278 καὶ μτγν. μετ. μτχ. «διαλῆσαι χρηστὸς ὢν» = θ' ἀγνοῆς ὅτι ἀσαι χρηστὸς (τίμιος). Ἰσοκ. 3, 16-4, 84· καὶ ἀντιθέτ. «διαλαθὼν εἰσέρχεται» κυριώως, χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ τις εἰσήλθε Θουκ. 3, 25, λατο.

Δια-λαγαίνω, (λαγαίνω) διασχιζώ, διαυλακίζω τὴν ὁδὸν γὰρ τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, καὶ ἐν τμήσ. - διὰ κῶμα λ. Ὀπκ. ἀλ. 5, 264, sulco.

Δι-αλγέω, ἔπιτ. τύπ. τοῦ ἀλγέω· πονῶ ἢ λυποῦμαι καθ' ὑπερβολήν· - ἐπὶ τινι Πολύδ. 4, 4, 2 κ. μτγν. perdoleo.

Δι-αλγής, 2· α) ὁ ἐπιφύων σφοδρὸς πόνος· - ἄτα λίσχ. Χο. 66· β) ὁ πάσχων σφοδρὸς πόνος Πλούτ. Ἀλφ. 75.

Δια-λεαίνω· ἐντελὼς λεαίνω, ἐξομαλίζω, ἱσοπεδώνω· «τῇ ἀφελείᾳ τὸν ὄγκον μειγνύς τε καὶ διαλεαίνων εὐφωδῶ» Φωτ. βιβλ. 116, 38, mollio.

Δια-λεγδόν· διαφερόντως Ἦουχ.

Δια-λέγω 1) συλλέγων τι διαχωρίζω, ἐκλέγω, κοιν. διαλέγω· «-της· στρατιῆς τοὺς βούλεται» Ἦρ. 8, 107· διακρίνω· «-τά τε ὕμνῳ καὶ τὰ μῆ· Πλάτ. νόμ. 5, 735· παρ' Ἀριστ. (Λυσ. 720) ἔρμην. διακρίπτω ἢ ὁρθῶς ἀνερπνῶ» 2) μέσ. μετ' ἀορ. παθ. διελέχθην κ. μέλ. διαλεγθήσομαι Δημ. 18, 152· πεδλ. δι. γρ. διαλέξομαι, παρκ. διελέγμαι Πλάτ. ἀπολ. 37, παθ. ὅμως εἶνε· διελέκτο Λυσ. 9, 51· α) κυρ. διαλογίζομαι τι κατὰ νοῦν, σταθμίζω· «ταῦτά μοι φίλος διελέξατο θυμῷ» Ἰλ. ια, 507, (ἄλλως ὁ μέσ. ἀδρ. εἶνε μόν. μτγν. οὕτως κατὰ Δ. Κάσ. = διελέχθην, κ. Πολυδ. 2, 125, Β. Ἀν. 58 ἐξ Ἀριστ. ἐπ. ἀνθ. σημ. Ἰδε 4)· β) ὁμιλῶ μετὰ τινος ἢ διασκεδάζω μετὰ τινος· ὁμιλῶν, συχνά παρα τοῖς Ἄττ. (κατ. Σεν. ἀπομ. 4, 5, 12 διαλέγειν κατὰ γένη τὰ πράγματα) κ. συνθ. - τινὶ παρ' ἄσας. ἀφ' Ἦρ. 3, 50· - πρὸς τινα Ἰσοκ. 3, 8, 11· - παρὶ τινος Θουκ. κ. - πρὸς τινά τι παρ. Πλάτ. συχνά· γ) διαπραγματεύομαι μετὰ τινος· - τινὶ Δημ. 10, 33, ὥς κ. μετ' ἄσας. «Ἀγιδι διελεγέσθην μὴ ποιῆν μάχην» = διαπραγματεύοντο οἱ δύο μετὰ τοῦ Ἀγίδος νὰ μὴ συγκροτήσῃ μάχην Θουκ. 5, 59· ἀπὸ τοῦ Πλάτ. ἐπεκράτησε καὶ ἱδ. ἐν τῇ διαλεκτικῇ τῶν Σωκρατικῶν ἢ σημ. τοῦ διασατρίζειν τι δι' ἱρωταποκρίσεως· 60. εἶμαι ἔμπειρος, ἐπιτηδεύω εἰς τὸ λέγειν, καὶ ἐνίοτε = ἀπλῶς εἰπεῖν (εἰς τὸ ὁμιλεῖν)· κατ. Β. Ἀν. 88 καὶ ὁ Ἑρμπαπ. μετεχειρίζετο ἐπ' ὁμοίαις σημ. τὸ ἔπειρ. δ) ὁμιλῶ γλῶσσάν τινα ἢ διαλέκτον· «κατὰ ταῦτα διαλεγόμεναι οὐσίᾳ» Ἦρ. 1, 142· «φοινικιστὴ διαλέγεσθαι» Πολύδ. 1, 80, 6· ε) παρ' ἄττ. = συνομιλῶ, κοιν. (πλαγαίζω γυναῖκα), διαλεγθῆναι γυναῖκα Ἰπερείδ. παρ. Πολυδ. 2, 124, Ἀριστ. κλ. 1082, Πλούτ. Σόλ. 20, selio, loquor.

Δια-λεῖδωμαι, (λεῖδω) χύνομαι· ἔξω ἢ βῶ ἀνάμεσα, καταβρέχεται, καθυγραίνονται, διορθ. Βύττενβ. ἐν Πλούτ. ἡθ. 136, restagno.

Διά-λειμμα, (διαλείπω), τὸ 1) τὸ μεταξὺ

διάστημα ἦτοι τὸ μεταξὺ κενὸν τόπου, ἀντιθ. τῷ συνεχέι. Πλάτ. Τίμ. 59· 2) χρόνου, 60. διακοπή, παύσις, κατ. γεν. ἔμπροσθ. πρὸ συνεχέος φεύγων καὶ τὸν χρόνον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν· = κατὰ χρονικὰ διαστήματα, κοιν. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν Πλούτ. Περιχλ. 7, κ. μτγν. intervallum.

Δι-ἀ-λείπτος, (δι-ἀ-λείφω)· 2· ὁ ἡλειμμένος (;) ἢ δυνάμενος νὰ ἀλειφθῇ ὥσως διόλου, τὸ δι. (ἐνν. φάρμακον) ἱατρικὸν εἰς ἐπαλοιφὴν Ἰπποκρ. 635, 17.

Δια-λείπω 1) μετ. ἀφῆκα ἐν τῷ μέσῳ καὶ νὸν τι διάστημα τόπου· - διελλείπτο Ἦρ. 8, 40, 41· 2) χρόνου, ἦτοι ἀφῆκα νὰ παρέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις· «διαλείπων χρόνον αὐτοῖς ὠρμάτο εἶναι» = ἀφ' οὗ ἄρσῃ νὰ παρέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις πάλιν ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ, Πλάτ. Θεαγ. 129· «ἐνταυτὸν διαλείπων ἕκαστος λειτουργεῖ» = ἔτος παρ' ἔτος ἕκαστος λαμβάνει δημοσίον ἀπηρεσίαν Δημ. 20, 8· «χρόνον οὐδένα διαλείποντες» = ἀμέσως Πολύδ. 5, 107· «μῆας ἡμέρας διαλείπων» Ἦρωδ. 7, 8, 22· 60. πυρετὸς διαλείπων, κοιν. θέρημ ἡμέραν παρ' ἡμέραν Ἰπποκρ. κ. μετ. μετχ. παύω, παραλείπω νὰ πράξω τι· «οὐκ ὀκνῶτα διελλίπον καὶ ζητιῶν καὶ μανθάνων» = ποτε δὲν ἔπαυσα κτλ. Σεν. ἀπολ. 16· «οὐδένα διαλείπων χρόνον διαβαλλόμενος» = ποτε δὲν ἐλείψα, πάντοτε διελλήθην Ἰσοκ. 12, 5· 3) ἀντιθ. λείπω ἐκ τοῦ μέσου, παρέρχομαι ἐν τῷ μεταξὺ· «διαλείπουσιν ἡμέρας» = μετὰ μίαν ἐν τῷ μεταξὺ ἡμέραν Θουκ. 3, 74· «διαλείπουσιν τριῶν ἡμερῶν» = μετὰ 3 ἡμέρ. 1, 112 ἀπῆλθον· «διαλείπουσαι τὰς ὁκάδας ὅσον δύο πλῆθρα ἀπ' ἀλλήλων» = ἦτοι ἀπείχον τὰ φορητὰ πλοῖα κτλ. 7, 38· «πίτους διαλείπουσαι» = ἀπέχουσαι Σεν. Ἀν. 4, 2, 6· τὸ διαλείπων = διαλείμμα, διάστημα, Ἀν. 4, 8, 13, ὥς κ. μτγν. intermitto, intermittere.

Δι-αλείτης, (ἀλείτης, ἀλειτῶν, ἀλειτῆς, δ' κατὰ τὸν σχολ. Δίδου, ἔνετι κῶδ. Ὀμ. Ἰλ. τ. 90)· ἡ διὰ ἐπιτατ. = ὁ πολὺ ἐγκληματίας, ἀμαρτωλὸς, κατὰ τὸν Ἀσκαλ. ἡ διὰ πλεονασμ. = ἀλείτης ἐγκληματίας, ἀνοσιβέρτος. Ἀπανιᾶ καὶ ἡ γραφὴ διελίτης, διαλίτης Σχόλ. Βάλλ. ψυχ. π. Ἀμμων. 249.

Δι-ἀλείφω, (ἀλείφω, ἄ)· ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, κυρ. σβύνω τι δι' ὄργανο δακτύλου, σὺν γραμμῇ διὰ μέσου τινός, διαγράφω (ἐπὶ γραφ.) Πλούτ. Ἀρατ. 13· «βρέτας πόν δακτυλον ἐκ τοῦ στόματος διήλειψε τὴν δίκην τοῦ ἡγεμόνος» = τὴν δικαστ. ἀπάφασιν Ἀθῆν. 9, 407, deleo.

Δια-λείγω· γλῶσφων τι διὰ τῆς γλώσσης ἀπαλείφω ἐκ τοῦ μέσου ἢ ὁλόκληρα, κοιν. ἐξαγλύσω· - χύτρας, καὶ κωμ. - κήσους Ἀριστ. σφ. 904, lambo.

Δι-ἀ-λείψις, εἰς, (διαλείπω), ἢ διακοπή, παύσις τινος ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπὶ χρόν.) Ἰπποκρ. καὶ μτγν. ἀδόκ. ἢ γραφ. π. Ἰπποκρ. - διάλυψις, διάλειμμα, intermissio.

Δι-α-λε-κ-έ-ο-μ-αι, ἔσφ γρ. ἴδε δια-λη-κόμεαι.

Δια-λεχτέον, (3), τὸ (διαλέγω) (ἄντιπα) δ' τι

πρέπει νά ἐκλέξη, κοιν. διαλέξη, ἡ διήλεκση
τε, διαλέγεσθαι, colloquendum.

Δια-λεκτικεύομαι, μέσ. ἀποθ. εἶμαι δια-
λεκτικός, ἐμπειρός τῆς διαλεκτικῆς, ἐπαγγέλ-
ομαι τὴν διαλεκτικὴν τέχνην Μ. Ἀντων. 8,
18, ἐπὶ τοῦ

Δια-λεκτικός, 3' ὁ ἀνέκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς
τὸ διαλέγεσθαι, συζητεῖν τι Πλάτ. Κράτ. 398,
10' διαλεκτικῶς (κατ' ἐρωταποκρίσιν), 390
ἀπὸρ. ἔσθ. ἀπορ. 4, 5, 12' - διαλεκτική =
ἐπιστήμη, τέχνη (τοῦ διαλέγεσθαι, συζητεῖν)
Πλάτ. σοφ. 253 - τὸ διαλεκτικόν, σοφ. 253
ἐπὶ τροπ. - ως Πλάτ. Φαίδ. 17 σοφιστικῆς.

Δια-λεκτική, ἡ διαλέξις φιλοσοφ. σύστημα Δ.
Λαέρτ. προοίμ. 13, καὶ - διαλεκτικοί = οἱ τοῦ-
το ὁπαδοί, ἐπὶ νομαχόντες καὶ - ἐριστικοί,
Μεγαροί ἀπὸ Ἐκλείδου τοῦ Μεγαρέως.

Δια-λεκτός (διαλέγειν), ἡ 1) διάλογος, συν-
ομιλία - ὁσὲς πρὸς ἀνθρώπου, Πλάτ. συμπ.
203' ἐν γὰρ ἔκφορσι, διήλκτο, λόγος, κοιν.
γλώσσα, Θεαιτ. 183, Ἰσοκ. 15, 283 - ἐν τῇ
διαλέκτῳ = εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν, Ἀ-
ριστοτ. ποικη. 22' «εἰσὺντα δ.» = εἰς τὴν συν-
ελευσμένην γλῶσσαν, ῥήτ. 3, 2' «περὶ τοῦ ἐ-
μὸς βραδύματος ἡ τῆς διαλέκτου» = περὶ τοῦ
περιπάτηματός μου παρὰ περὶ τῆς γλώσσης
μου Δημ. 37, 55 καὶ μετ. 2) «φωνῆς χα-
ρακτήρ ἔθνικος» = γλῶσσα ἔθνους τινὸς ἀντι-
θέτ. ἄλλης Πλουτ. Ἀλλέξ. 31 καὶ συχνά γραμ.
αὐτὴ διαλέκτοι (ἰδιαίτεροι κλάδοι) τῆς Ἑλλην.-
ἱας, Ἀπολλ. Δωροί, Αἰολίς (Ἰωνική, Ἀττική,
Δωρική Αἰολική) καὶ κοινή = καθομιλουμένη
δὴ καὶ αὐτὴ διαλέκτοι πάσης Ἑλλῆς γλώσσης.

Δια-λελυμένος, ἐπὶ τροπ. τῆς μετ. δια-
κελυμένος, μετ. τροπ. διαλυτικόν, χωριστά
γραμ. χωριστά ἀπ' ἀλλήλων προφερόμενα φω-
νήματα πρὸς Ἀθην. 15, 676, absolute.

Δια-λεξίς, εἰς, (διαλέγω), ἡ 1) συνομιλία,
συνδιάλεξις, 10, ἐπιστημονική Πλουτ. συχνά
κατὰ πλ. π. Πλάτ. ἐπιστ. 7, 350' εὐχέ-
ρεια λόγου Ἀριστ. νεφ. 316, κατὰ τοὺς Σχολ.
- λόγος ἐμπειρία 2) γραμ. = διάλεκτος (ἰδι-
αιτέρως κλάδος γλώσσης Δ. Εἰς. 60, 17,
σημειοποιήσις).

Δια-λεπίδιον, τὸ εἶδος ἱατρικῆς κατα-
σκευαζομένου ἐκ τοῦ χυμοῦ τοῦ λεπίδιου ὅτε
λεπίδιον, dialepidium.

Δια-λεπίζω, ἐκβάλλω τὰ λέπη ἢ φολίδας,
κοιν. λέπια ἢ φλέττα ἐπὶ ἐχθρῶν κ. τ. δι-
τὴν φλοιδὸν δένδρου (κοιν. ἐφλοιδίζω, τὸν
ἐπίπαχυν ἄρτου (κοιν. κόραν ψωμοῦ), ἐν γέν.
ἐκδέρω, ἐφλοιδίζω, καθαρίζω τι γλῶσσαν delibro.

Δια-λεπτο-λογέομαι, διημιλῶ, συζητῶ μετὰ
τινὸς ἀνωφελεῖ λεπτολογία ζητήματα, κατα-
γένομαι εἰς ἀνωφελεῖς λεπτολογίας - τινὶ Ἀ-
ριστ. νεφ. 1479.

Δια-λεπτός, 2, ἐπιτετ. τοῦ λεπτός, πολὺ λε-
πτός Ἀριστ. νεφ. 102, λεπτός ἐπεξεργασμένος.

Δια-λεπτοσυργέω, (λεπτοσύργω - λεπτός -
ἐργάζομαι) ἐπεξεργάζομαι τι πολὺ λεπτά,
δουλεύω λεπτά μετ. λεπτολογῶ τι, μετ.

Δια-λεπτόνω, κάμνω τι λεπτόν ἢ ἐπεξεργά-
ζομαι πολὺ λεπτόν Ἰπποκρ. 759, Σχολ. Εὐρ.
Φαιν. 1160 (1159), αἰσθητο.

Δια-λεσχαίνω, διαλέγομαι Β. Ἀν. 21.

Δια-λευκαίνω, 1) ἀναμεινύνω τι με λευκόν,
κάμνω λευκὸν Φιλόσοφ. εἰς 12' 2) κάμνω τι
λαμπρόν, καθάρω, σαφές, διασαφίζω ἢ ἐξηγῶ
σαφὲς Διοσχ. Θεραπ. 419.

Δια-λευκός, 2' με λευκὸν μεμιγμένος, λευ-
κοποιήσας = ἡμίλευκός Ἀριστοτ. προδλ. 23,
6, Πλουτ. Ἀλλέξ. 51, distinctus.

Δια-λήγω, λήγω, τελειώνω ἀμείβ. Χρ. Σδ.
2, 274, desino.

Δια-ληκάομαι, καθ' ἑσθ. διαλεχάομαι =
διασύρω, διαμυκάομαι, γλεναῖω, περιπαῖω
Γλωσσ. Δίνδορφ. ἔσθ. ἀλλοθ. 1208, 41.

Δια-λημμα, τὸ διαλεμμα, διερῶ π. Ἡσύχ.

Δια-ληγίς, εἰς (διαλαγγάνω), ἡ διανομή,
διακοσμοῦσα τινὸς διὰ λήγου (λαγνοῦ), Σουῖδ.
Ἡσύχ. κ. Ο'. partitio.

Δια-ληπτέον, 3, τὸ (διαλαμβάνω) (δυ-
τινὰ), ὅ, τι πρέπει νά διαλέξη, διήλεκση ἢ δια-
πραγματεῖται τις ἰδιαιτέρας καὶ ἐν ἑκτάσει
- περὶ Πολύδ. 6, 44, μετ. pertractandum.

Δια-ληπτικός (διαλαμβάνω), 3' ἐπιτήδειος,
εἰς τὸ διακρίνειν ἐξετάζειν τι ἐπιμελῶς, ἐν γέν.
ὁ διακρίνων ἐξετάζων τι ἐπιμελῶς Μ. Ἀντων.
10, 8.

Δια-ληπτός, 3 (διαλαμβάνω) ὁ δυνάμενος
νὰ διακριθῇ ἢ ἐρμηνευθῇ, διακριτός, ἐρμηνευ-
τός Ἐπικ. π. Δ. Λαερ. 10, 27.

Δια-ληρέω, ἐπιτετ. τοῦ λήρω, καταφλυαρῶ,
κοιν. λέγω ὅτι φθίσω μετ. deliro.

Δια-ληφίς, εἰς, (διαλαμβάνω), ἡ 1) χω-
ρισμός, διάστημα τόπου ἢ χρόνου Ἀριστοτ.
ἐρμηνεύειν - καὶ μέγεθος τῆς γῶρας Δ. Σικ.
3, 37' «ἐκ διαλήψεως τύπτειν» = ἐκ διαλεμ-
μάτων Πολύδ. 16, 33, 4, 11, 18, 4' ἀντι-
θέτ. «ἐκ καταφορῆς γροῦμένοι ὁρθεῖς» ταῖς
μαχαίραις = μεταχειριζόμενοι τὰς μαχαίρας
μηχητά, (σουδιστά) καὶ οὐκ σκαθιστά (εἰς
σκαθισμοῦς), 2, 23, 6' 2) ἀντίληψις, κατα-
νόησις, γνώμη, κρίσις, ἀπόφασις, ἡ περὶ Θεῶν
δ. Πολύδ. 6, 55, 6, καὶ συχνά - διάληψιν
ποιεῖσθαι περὶ τίνος, 3, 61, 5' - καὶ κρίσεις,
3, 6, 7' «τοιαύτην ἔχων δ.», 6, 10, 7 καὶ
πολλάχου, interceptio.

Δια-λίθος, 2' ἀδαμαντοκόλλητος, ἀδαμαν-
τοτολλίτος, Στράβ. 15, 709' - 8, λαβρόνι =
ἀδαμαντοστ. ποτήρια (μετ' αὐτὰ) Ἀθην. 11,
48 (Μεν. π. Ἀθην.) καὶ συχνά, gematus.

Δια-λικμάς, (λικμάς) σκορπίω τι διὰ τοῦ
λικμοῦ (κοιν. λικνάρι ἢ διακράν) εἰς τὸν ἀέρα,
ἐν γέν. διασκορπίζω Βασσων. Ἀν. 10, dissipo.

Δια-λιμπάνω, διαλείπω Γαλ. π. Ἰπποκρ.
ἐπιδ. 1, 3 καὶ μετ. intermitto.

Δια-λιμπάνω, διαλείπω Γαλ. π. Ἰπποκρ.
ἐπιδ. 1, 3 καὶ μετ. intermitto.

Δια-λίγναι, διέρχομαι διὰ τοῦ λίνου (κοιν.
βρόχι), ξεφεύγω ἀπὸ τὰ βρόχια ἐν γέν. δια-
φύγω Β. Ἀν. 36.

Διάλις Φλάριν, δ' ὁ τοῦ Διὸς ἱερεὺς παρ'
Ἑλλήνων, ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Ῥωμ. flamen
Dialis ὁπὸ Πλουτ. ὡς - ἱερεὺς ὁ διάλιος.

Δια-λιχμάομαι, διαλίχω ἡμέτερος Σαρ. π.
Φωτ. μυσ. 74, 4.

Διάληκτος, ὁς, ὁ Μαντινέως τις Πανσ.

Διά-λογος, δ' συνδιάλεξις, συζήτης, ἰδ. 1-πιστημονική· αὐτῆς πρὸς αὐτὴν ψυχῆς δ.· Πλάτ. σοφ. 264 κ. μτγν. dialogus.
 Διά-λογος, δ' ἑλλ. κώρ. ὄν. ἀνδ.
 Δια-λοιδορέω,, ἐπιτετ. τ. λοιδορέω· καθυ-δρῆζω· τινά διδόν. 587, 26 (ἐνερ. τότε σπα-νιώτ. μτγν.) συνηθ. μέσ. μετ' ἀορ. παθ. ἐρί-ζω, μαλῶν μετ' τινά σφοδρά· Ἡρ. 2, 121, 4· = διαλοιδορηθεὶς καὶ ἀπειλήσας· Δημ. 21, 86.
 Δια-λοιδορήσις, εὐς, (διαλοιδορέω), ἡ· λοιδορήσις, καθυδρήσις, σφοδρά ἐρις, Ὁ· μτγν. paledictio.
 Δια-λοιπος, (διαλείπω), 2' ὁμίνας ἐν τῷ μέσῳ ἀπλόπος (τὸ οὐδ. ἀδὸκ. ἡ διορθωτ. διαλείπον κατὰ Δινδάρφ.)· Ἀριστ. Φεῖδ. Μιλησ. 199, 13.
 Δια-λοφεύω· λοφεύω· Λιδ. 1072, 11.
 Δια-λοφός· λοφός· Λιδ. 1071, 14.
 Διάλος, 3, μτγν. καθ' Ἡσύχ. δῆλος, φα-νερὸς.
 Δια-λούω· πλύνω, ξεπλύνω μτγν. γλωσ.
 Δια-λυγίζω· καταλυγίζω· Ἡσύχ.
 Δια-λύγισμα, τό· καταλύγισμα· Ἡσύχ.
 Δια-λύμισμα, μέσ. ἀποδ. 1), κακοποιῶ· τινά, κακῶνω, μεταχειρίζομαι· ὁδριτικῶς· γυναικα· Ἡρ. 9, 112,· διαλελυμασμένη (αὐ-τόν.) ἐν παθ. σημ.· ὁμερός με δ.· Ἀριστ. βάρ. 59· = τὴν πατρίδα διαλυμηγμένη· Ἰ-σοκ. 4, 110· Ἑλλάδα Εὐρ. Ὀρ. 1515 καὶ συ-χνά κ. Πλούτ. 2) κεδηλίδω ἡ κάμνω κεδη-λὶ κα μέτρα καὶ σταθμά (κοιν. ἑστικα ζύγια)· = τὸ νόμισμα τῶν κοτυλῶν = τὸ νομισματικόν μέτρον τῶν κοτυλῶν (ἐκάστη βάρους κ. χω-ρητικ. 2 οὐγγ. οἷν. καὶ 10 οὐγγ. ἑλπί.)· Ἀ-ριστ. Θεοδ. 348· ὅθ. ἐξαπατῶ τινά διὰ κεδη-λῶν μέτρον καὶ σταθμῶν· τινά τας κοτυλῶν· Πλ. 436, μετφ. νοθεύω τὴν ποίησιν Βατρ. 1060· παραμυθῶμαι τὴν διὰ ψευδῶν εἰδήσεων· Πλούτ. Ἀντ. 24, ποσειδ.
 Δια-λύσις, ἐπίστασις. τ. λυπέω· καταλυπῶ, κάμνω τινά νά λυπηθῇ πολὺ Πλούτ. γεν. Σωκ. 6, contristo.
 Δια-λύσις, εὐς, (διαλύω), ἡ· 1) ἡ πράξις τῆς διαλύσεως, χωρισμοῦ τῆς κοινότητος· Πλάτ. πολ. 1, 343· καὶ διακρίσις, Φιλ. 32· τῆς ψυ-χῆς καὶ τοῦ σώματος, Γοργ. 524· τοῦ σώμα-τος, Φαῖδ. 88· ἀποκοπή, γεφυράς· Θουκ. 1, 137· ἀπάλειψις, πληρωμὴ χρέους· Πλάτ. νόμ. 3, 684· δανείων Πλούτ. Κικ. 41, καὶ ἀπολύτ. Ἀρατ. 12, 50· εὐχαριστία, ἐκφρασίς· εὐχάριστος· καὶ χάρις, Δημήτρ. 6· διὰ τῆς ἀνδρογόνου, γάμου Σόλ. 35· διαλύσις συνεδριάζεως, συλ-λόγος κτλ. ἀντιθ. τὸ σύλλογος = σύναξις, συγ-κρότησις, σύστασις· Πλάτ. νόμ. 6, 758· ὥς· διαλύσις ἀντιθ.· συνδρομαί· Πλούτ. Πομπ. 19· διαλύσις ἀγορῆς· καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄνθρωποι συνήθως ἀπέρχονται τῆς ἀγορᾶς (φεύγουσιν ἀ-πὸ αὐτῆς καὶ πύουσι αἱ δολιχῆσαι)· Ἡρ. 3, 104· πρὸς τὸ ἀντιθ. περὶ πληθούσαν ἀγοράν, λύειν ἀγοράν, συναγαγεῖν δ. (Ξεν.)· ὅθ. παθεῖς, τέλος τινός· κακῶν Εὐρ. Φοῖν. 438· 2) κατάπτωσις ἐγθροπραξιών, εἰρήνευσις· Πο-λύβ. 5, 29· πολέμου· Θουκ. 4, 19· ἐξουσίας, συμφορῶν μετὰ τινος, πρὸς τινά Δημ. 21, 119, dissolutio.

Δια-λύσις-φιλος, 2' διαλύων, παύω τὴν φιλίαν· Ρουφιν. ἐν Ἀνθ. 32 (5, 21).
 Δια-λυτέον, (3), (διαλύω)· τό, πρέπει νά διαλύσῃ τις, Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 9, 3, dissolvendum.
 Δια-λύτης, δ' ὁ διαλύων, καταργῶν, κατα-στρέφω τινά, καταλύτης, καταστροφῆς τινος· ἑταιρίας· Θουκ. 3, 82, dissolutor.
 Δια-λύτικός, 3' ἐκτελής· ἡ ἀποκλίνων ἐκ διαλύσεως τινος, ἐν γέν. ὁ διαλύων τινά· Ἰπποκρ. 1247, Πλάτ. Τίμ. 60.
 Δια-λύτος, 2' διαλελυμένος, καταστραμμένος· Πλούτ. ἠθ. 136, dissolutus.
 Δια-λύτος, (διαλύω), 3' πᾶς ὁ δυνάμενος νά διαλυθῇ, καταργηθῇ, καταστραφῇ· Πλάτ. Φαῖδ. 80· ὅθ. μετφ. πλοῦτα, κλίμακες κτλ. δυνάμενα νά συντεθῶσι καὶ διαλυθῶσι εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται μέρος, συνθέσιμα καὶ ἀποσυνθέ-σιμα· Στράβ. 16, 741, Πλούτ. Ἀρατ. 6.
 Δια-λύτρωσις, εὐς (λυτρώω), ἡ· ἀμοιβή· ἐξαγορά, ἀπελευθέρωσις· αἰχμαλώτων (κοιν. ξεσκαλῶσις)· Πολύβ. 6, 58.
 Δια-λύω, (λύω)· 1) διαλύω, ἀντὶλύω τινά· τὰ ἐξ ὧν σύγκειται μέρος· ἐξ ἑνὸς εἰς πολλὰ· Πλάτ. Τίμ. 68· ὅθ. διαχωρίζω, ξεχωρίζω τινά· = νῦν διέλυσεν τοὺς ἀγωνισμένους· Ἡρ. 8, 11· καταλύω, τὸν πλεονασμόν· Θουκ. 8, 46· τὰς ἐγ-θρας 4, 19· ἐγθραν, διαφοράν· Ἰσοκ. 4, 15· παραχρῆν Πολύβ. 5, 15, κ. συχνά· μάχας· Ἰ-ρωδ. 4, 15, 10· ὅθ. διαλύττω, συμφορῶν· τινά μετὰ τινά· τινά πρὸς τινά· Δημ. 21, 122· διαλύσασθαι πρὸς τινά = συνδιαλυτῶμαι, 30, 22 κ. μτγν. Πλούτ. Σόλ. 13, παθ. Πολύβ. 4, 9, 5· = ἐν φίλοις διαλύσασθαι· περὶ τινος = συνεν-νοθεῖν· φιλικῶς μετὰ τινος· διὰ τὴν Ἰσοκ. Παν. 40· ἐξηνήν· Ἡρ. 4, 154· σινοδὸς· Θουκ. 5, 1, 36· = τὴν φιλίαν πρὸς αὐτοὺς διαλύσασθαι· Πλούτ. πολ. 13· ὅθ. α) διαλύω, κηρύττω διαλελυμένην συνθήκην· τινά ἀνθρώπων, ἡ συμματῆς· τὸν ἐύλογον, τὸ ναυτικόν· Θουκ. 2, 12, 93· τὰς δυνάμεις Πολύβ. 8, 99· πύου, τελειώνω· συν-ουσίαν = συναναστροφήν· Πλάτ. Ἀδσ. 223 καὶ μέσ. Γοργ. 457· τὴν πανήγυριν· Ξεν. Κύρ. 6, 1, 7· τὸ συμπόσιον· Πλούτ. συμμ. Περ. 2, δια-λύομαι, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ ἀπὸ τινος· διαλύεσθαι ἐκ τοῦ συλλόγου· Ἡρ. 3, 73· ἐκ τοῦ συνεδρίου διαλυθέντες· 8, 56· ἀπ' ἀλ-λήλων Πλάτ. Γοργ. 524 καὶ ἀπ' αὐτοῦ· ἐμελλε διαλύσεσθαι· Θουκ. 2, 12· παρὰ Πολύβ. ἐν-τόσημ. τὸ ἐνερ. διαλύσαν εἰς τὰς ἰσθμίας· ἐκ-αστοὶ πόλεις = διελύθησαν, ἀπὸ ἡλθον, 23, 9, 14· 6) ἐν γέν. διαλύω τινά, καταργῶ, ἀκυρώνω· καὶ ἀπόλλυσι· Πλάτ. πολ. 10, 609, ἀντιθ.· βεβαιώνω· Ἀδσ. 18, 15· Μέσ. διαλύομαι· ἀπονήσκω· διαλυομένην δὲ ἀνθρώπου· Ξεν. Κύρ. 8, 7, 3, καταστρέφω· διαλύειν τὰς οὐ-κρίσεις· Πολύβ. 4, 65· γ) ἀνασχευάζω τινά, ἀ-ναίρω· ἐγκαλῆματα· Θουκ. 1, 140· διαβόλην, 1, 131· = τοὺς λόγους τῶν κατηγορούντων· Ἰσοκ. 6, 33· = περὶ τῶν ἐγκαλημάτων· Θουκ. 1, 145· ὅθ. παθ. διαπεύγω τινά· διαλύεσθαι τῆς τιμωρίας· Δ. Σικ. 14, 110· ἀφῆναι τινά, ἀ-ποβάλλω· νέκους· Εὐρ. Ὀρ. 1679· καὶ ἐν παθ. σημ.· ὅθ' ὁμῶν διαλυθῆναι· καὶ ἐν ἀντιθ.

νεόμεν· Αυσ. 685' ὡς. ἀμετέ. ἀναλύνω, φθείρομαι, = -μοίως ἔκείνῳ διαλυθῆναι· Ἀθην. 9, 401' 2) ἔξωθεν τὸ χρέος μου· - τὸ χρέος Πολύδ. 32, 13' - τὴν φερνήν, 32, 8 καὶ συχνά· ἐν γέν. πληρώνω τι· - τὴν διαπάνην Ἦρ. 5, 30' - χρήματα Δημ. 20, 13' - πάντα διαλύσας· = ἀφ' ὧν ἐπλήρωσεν ὅλα, 36, 3' - τὸν ναυκλῆρον = κοιν. τὸν πλοίαρχον, εὐχαρίστησε καλὰ (ἐπλήρ. καλὰ) 49, 29' 50. μέσ. πληρώνομαι, λαμβάνω τὴν πληρωμὴν μου, μετγν. 3) χαλαρώνω τι· - ἵνας Ἀριστ. ἐρ. 85' - τὰ σώματα Ἰπποκρ. 4) Ἀλκωνικ. ἔκφρ. βραχυλ. - -λίξας διαλελυμένη· Δ. Ἀλ. ἐν Πλάτ. Αυσ. 9, dissolvo.

Δι-αλφριτώ· γεμίζω τι μετ' ὀνδραλισμένον κρηόρι, κοιν. φάρον, Ἀριστ. νεφ. 659.

Δι-αλωδίζομαι, μέσ. ἀποθ. περικόπτω ὅλως διόλου τὰ ἄκρα τινός, (προσ. ἡ πράγμ.), κολοδώνω - ἀναθήματα Πολύδ. 11, 4, μετγ. διαλελυδωμένος = διεφθαρμένος· = -σῶμα πληγῆς· Πλουτ. Κατο. 68, mutilo.

Δι-αμῆγεύω· καταμαγεύω, θέλω τινα παρὰ πολὺ διὰ τῆς ὠριότητος ἢ τῶν τρόπων, στολίζω τὸ σῶμα μου ἢ τινα μετ' ὀνδρ. θελκτικὰ στολίζω· - τινα τινα, τί τινα· - σῶμα κάλλει· Λουκ. ἐρ. 41, fascino.

Δι-αμαθῶ· διαθέρω, νοτίζω τι Σουίδ. ἰγρίο.

Δι-αμαζός· διάμαστος κατὰ τὸν Βόσσο.

Δι-αμαθύνω, ἐπιτασ. τοῦ ἀμαθύνω· κατεργαζώμαι, καταστρέφω, ἐξοντώνω Δίσχ. Ἀγ. 798, vasto.

Δι-αμάλαξις, εἰς (διαμαλάσσω), ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ μαλακύνειν τι ὁλότελα Γαλ. 13, 116, emollitio.

Δι-αμαλάσσω· κάμνω τινα ἢ τι ὅλως διόλου μαλακόν, μετγ. καταπραύνω τινα Λουκ. Πρ. 13, emollio.

Διαμαλέος· ὅδε δευμαλέος.

Δι-αμανθάνω· ἐρευνῶν ζητῶ νὰ μάθω τι· Φιλόστρ. τὰ εἰς Ἀπολλ. 1, 16 καὶ μετγ. sciscitor.

Δι-αμαντεύομαι· 1) χρησιμοδοτῶ, μαντεύω, προφητεύω τι διὰ χρησμοῦ Πλάτ. νόμ. 3, 696' 2) ἐρωτῶ μαντεῖόν τι περὶ τινος· Πλουτ. Καμ. 32 καὶ συχνά· μαντεύω, εἰκάζω τι, κοιν. ἀπεικάζω (= ὅταν μὴ ποιεῖς ἀπεικάζω το· = συμπεριανέ το) Πλάτ. Σίσ. 387, vaticinor.

Δι-αμαρῆρος, 2 (πρόβλ. διάλθος, διάχρυς) μετγ. μαργαριτοκόλλητος, μαργαριτοστόλιστος Ἀννα Κομ. 1, 11.

Δι-αμαρτάνω (ἀμαρτάνω)· ἀποτυγχάνω τι ὁλότελα, (κοιν. δὲν τὸ πιτυχάνω, δὲν τὸ πέτυχα) - τινός Θουκ. 1, 151' - τοῦ ἐταίρου = εἰς τὴν περὶ τοῦ φίλου κρίσιν μου Πλάτ. Φαίδρ. 257' - τῶν ἀνθρώπων, πολ. 1, 334' - πολλὰ διημαρτημένα = ἐσφαλμ. = νόμ. 1, 639, aberror.

Δι-αμαρτήμα, τὸ· πλήρης ἀποτυχία, σφάλμα Ἀριστοτ. ποιητ. 25, aberratio.

Δι-αμαρτία, ἡ· πλήρης ἀποτυχία· - τινός = εἰς τι· - ἡμερῶν = παραριθμησίς, λάθος τῶν ἡμερῶν Θουκ. 4, 89' - τοῦ Ἀννιβίου Πλουτ. Φαίδ. Μ. 6' - τῶν ἱερῶν = ἡ μὴ λήψις, παραλαβὴ τῶν σπαγίων Λουκ. Θυσ. 1' ἐν γέν. σφαλῆρα ἰδέα, κρίσις, λάθος Πλουτ. Ἀρατ. 28 καὶ μετγ. aberratio.

Δι-αμαρτυρέω, ἀμετέ. παρουσιάζομαι ὡς μάρτυς (κατὰ τὸ ἀττ. δίκαιον) εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου (ἐνάντιον) ὡς ἀρμοδίας τῆς κατηγορίας (εἰσαγωγίμου τῆς δίκης - νὺν μάρτυς τῆς ἀρμοδιότητος τῆς κατηγορίας), εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου (ἐναγομένου) ὡς ἀναρμοδίας τῆς κατηγορίας (ὅκ εἰσαγωγίμου τῆς δίκης - νὺν, μάρτ. τῆς ἀναρμ. τῆς κατ.) Δημ. 44, 27' Ἰσοκ. 3, 3' παρουσιάζω τοιοῦτον μάρτυρα Δεῖν. παρ' Ἀρποκρ.

Δι-αμαρτυρία, ἡ· κατάθεσις μαρτυρίας εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς ἀκύρου τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεως τοῦ κατηγορουμένου, εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ὡς ἐγκύρου Σχεμάνν. ἀττ. δίκ. 639 - 644, Ἰσακ. 3, 5' - ποιεῖσθαι πρὸς τῷ ἔρχοντι· Δημ. 44, 1, contestatio.

Δι-αμαρτύρομαι, μέσ. ἀποθ. 1) ἐπιμαρτύρομαι, ἐπικαλοῦμαι θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων μάρτυρας κατὰ τῆς ἀδικίας ἢ ψευδοκατηγορίας, ὁμνῶν ἐνώπιον θεῶν καὶ ἀνθρ. περὶ τῆς ἀλυστήτος μου συχνά μετ' ἀπαρ. καὶ τοῦ μὴ παρὰ Δημ. 33, 20' - ὅπως μὴ φανήσονται· 42, 28' 2) μαρτυρῶ τι ὡς μάρτυς Πλάτ. Φαίδρ. 260' 3) ἐξορκίζω τινα, παρακαλῶ μετ' ὅρκων Ξεν. Κυρ. 7, 1, 33' - μὴ ποιεῖν = νὰ μὴ τὸ κάμῃ Πολύδ. 1, 37' - καὶ κωλύειν = νὰ τὸ ἐμποδίσῃ, 3, 110, contestor.

Δι-αμαρῦνάζομαι, μετγν. ὅδε μνησκάζομαι, μετγ. ἀναμασῶ τι, λέγω συχνά τὰ ἴδια πράγματα, remando.

Δι-αμασάομαι (μασάομαι)· μασῶ τι ἐντελῶς, καταμασῶ Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 6, καὶ παθ. διαμασηθεῖς, commanduco.

Δι-αμάσημα, (αἰ), τό· καταμασημένον, ἰδ. ἱατρικὸν προσμάσησιν Διοσκ. 1, 125, mansum.

Δι-αμάσησις, εἰς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ μασᾶν τι ἐντελῶς, καταμάσησις, μετγν.

Δι-αμάσητός, 3' ὁ δυνατόν· νὰ καταμασηθῇ, ἐν γέν. καταμασημένος Ἰπποκρ. 517, 9.

Δι-αμάσσω, (μάσσομαι, νεοαττικ. μάττω)· ζυμώνω τι ἐντελῶς, καταζυμώνω, (= διαπύρην τὰ ἄλλα πρὸς τὸ ποιῆσαι μάζας· Ἠσὺς· «μαζίσκαι διαμεμαγμένα» Ἀριστ. ἱππ. 1101, μετγ. - λόγον = ἐπεξεργάζομαι ἀκριβῶς, ὅρ. 463.

Δι-αμαστιγδῶ· μαστιγώνω, δέρω τινα καλῶς διὰ τῆς μαστίγος, καταμαστιγώνω Πλάτ. Γοργ. 524, flagello.

Δι-αμαστιγώσις, εἰς, ἡ· ἡ πρᾶξις τῆς καταμαστιγώσεως Πλουτ. Λακ. 254' πρόβλ. περὶ τῆς ἐν Σπάρτῃ μέχρις αἵματος μαστιγώσεως τῶν παίδων ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος· Πaus. 3, 16, 7.

Δι-αμαστιγῶ· διαμαστιγῶ π. μετγν.

Δι-αμάστος, 2' καὶ διάμαζος (διάμαζος κατὰ Βόσσο.) ἐν συνδ. - θεός, = ἡ σφριγώντις καὶ ἐσωγκωμένους μαστοὺς ἔχουσα, ἐπὶ θ. τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδ. κατ' Ἰσακ. Ἠσὺς. mamosus.

Δι-αμαστροπεύω, ἐπιτασ. τοῦ μαστροπεύω· παρασύρω, ὡς μαστροπὸς (ζεμυλίστρος, ζεμυλίστρα) γυναῖκα τινα εἰς τὴν ἐσχάτην ἀτιμίαν (ζεμυλίζω)· «ἡγεμονία γάμοις - ὁμνῶν» = ἀρχηγία προσφερομένη διὰ γάμου Πλουτ. Κατο. 14' πρόβλ. προαγωγέω, produco.

Δια-μασχαλίζω ἀρπάζω τινά ἀπὸ τὴν
μασχάλην, φορτώνομαι μετ' ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τὴν
μασχάλην «διαμασχαλίσας αὐτὸν θυγίστην»
μετ' αὐτοῦ Ἀριστ. π. Αθην. 11, 57.

Δια-ματός· διαμάστος δυνάτω.

Δια-μάττω ἴδε διαμάσσομαι, διαμάσσω.

Δια-μαχετέον καὶ διαμαχητέον β. ἐπ. δ, τι
πρέπει νὰ πολεμήσῃ, καταπολεμήσῃ τις Πλάτ.
πολ. 2 (380), ἀπορρηγνάνδω.

Δια-μαχέω διαμάχομαι.

Δια-μάχη, ἡ πρῆξις τοῦ πολεμεῖν κατὰ τι-
νός, ἐν γέν. πολεμος, ἀγὼν κατὰ τινός· «πρὸς
φόνους καὶ λύπας» Πλάτ. νόμ. 1, 663.

Δια-μάχομαι 1) πολεμῶ πολεμῶν τινά με-
χρὶ τέλους, κατατολμῶ ἀποφασιστικὴν μάχην,
συγκροτῶ μάχην 2) μάχομαι μετ' ἑνὶ, πολε-
μῶ κατὰ τινός Εὐρ. ἀποπ. 678· τινὶ Πλάτ.
σοφ. 260· πρὸς τι Δημ. 17, 18· πρὸς τινά
Πολύβ. 1, 51, 9· περὶ τινός λόγῳ καὶ ἔργῳ
Πλάτ. Μέν. 86 κ. συγγνώμῃ. ἐν γέν. ἀνδιόστα-
σαι, ἀποποιεῖσθαι νὰ πράξῃ τι, τὸ μὴ θανεῖν
Εὐρ. Ἄλκ. 697· ἀσπίδα μὴ φέρειν Σεν. Ἄν.
5, 8· μὴ μεταγνώσθαι=ἀπαγορεύω Θουκ. 3.

40, καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ
ἐπιτύχω, ἀπολαύω τι· ὁπως Πλάτ. Πρωτ.
325, ὁποσπορῶ ἰδεῖν τινά κατὰ τινός ἢ δι-
ψοχωρῶμαι, συνήθ. μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. Θεαίτ.
158· ὅτι, Φαίδ. 106, ἀπαρῶ.

Δια-μάω θερμῶς ἡ κόπῃ τι πέρα πέρα, δια-
σχίζω· χιτῶνα Ἰλ. γ. 359· λευκὴν παρ' ἴδε
= λευκ. παρειᾶν, ἀπὸ τοῦ μάγουλον Εὐρ. Ἰλ.
1023, κατατρυγαννίζω τινά ἢ τι μετ' οὗς ὀ-
νύχας· «ἀπὸ τοῦ δακτύλου γόνυ» Βάκχ.
708 κ. μετγν. Μέσ. διασχίζω ἢ ἀνσκαλίζω τι
μετ' οὗς ὄνυχας τρυπαρῶν εἰς ἐν μέρος· «ἀ-
χλῆκα=χέλκα, κοιν. χαλκί» Θουκ. 4, 26·
χίονα Πολύβ. 3, 35 καὶ μετγν.

Δια-μεβλῶται· κάμνω ἐμβαλίσσω, ἐξέμ-
βλωμα (ἐπὶ γυν.), γέννω πρὸ τοῦ καιροῦ, κοιν.
ἀποβάλλω Εὐρ. Γουδ. 43, 50 π. Δίνωρος.

Δια-μεβ-ι-μῇ ἀσπίνω, ἐγκαταλείπω τι, λῶω·
«ἔξω, μόλις Εὐρ. Βάκχ. 635, dimittit».

Δια-μεβ-ω 1) ἀναταλλάσσω, κάμνω ἀνταλ-
λαγὴν δίδωμι τι καὶ παίρνω ἄλλο, ἀνταλλάσ-
σω κατὰ λάθος· τινὶ τι Πλούτ. Σόλ. 3· τι
πρὸς τι Πλάτ. πολιτ. 289· 2) ἀναισθησι· ἀσπίν-
τις γὰρ ἔστιν Ἑβραϊστῆς· «νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὴν
Ἑβραϊσὴν εἰς τὴν Ἀσίαν Εὐρ. Ἰ. Τ. 398, Μέσ.
μεταβίλλωμαι Ηρ. 9, 108· «ἔνερ. - τι ἀντί-
τίνος Πλάτ. νόμ. 11, 973· «ἐξ ἀγορᾶς=δια-
πραγματεύομαι τὴν τιμὴν τῶν διτηρῶν, ἐμπο-
ρεύομαι τὰ σιτηρὰ Δ. Ἄλ. 5, 98, ἀνταπαντῶ,
ἀνταποδίδωμι Δ. Κῆρ. 56, 6· τὰ ἡμέτια πρὸς
τινα=ἀνταλλάσσω τὰ φορέματα μου μετὰ τι-
νός, Πλούτ. Κῆρ. 10· 2) διερχομαι, διαπερῶ
χώρῳ τινά ταξιδεύων, «δοματῶν στρυγερὰν
ὁδόν» Διογ. Ἐπὶ 334 κ. μέσ. «-βροτῶν φῶ-
λα», ἀποπ. 543, permuto.

Δια-μεβ-ω 2) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 3) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 4) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 5) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 6) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 7) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 8) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 9) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 10) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 11) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Δια-μεβ-ω 12) ἀναισθησι, ἀναισθησι, ἀναισθησι
τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subridere

Στεφ.) μέσ. ἀποθ. ἔρομαι πρὸς τινά (ἢ ἀ-
πλῶς) ὡς μετράκιον, ἔχω τρόπους ἢ φρονή-
ματα μετράκιον, παιδιάρζω, φιλονεικῶ μετὰ
τίνος παιδαριώδης· τινὶ Πλούτ. Δημ. κ. κ. 2.

Δια-μεστῆς, ὁ ἴδε Διαμεδῶ.

Δια-μεΐ (ψί)ς, εἰς, ἢ ἡ πρῆξις τῆς ἀνταλλα-
γῆς, ἀνταλλαγὴ ἀνταλλάττων Πλούτ. Φάβ. 7,
κ. συνγνῶ-ὁπλων, Πύρ. 17, permutatio.

Δια-μελαίνομαι ὁπως διόλου μελανιώνω, μαυρί-
ζω τινά ἢ τι· «ἀπὸ Πλούτ. Φλαμίν. 8 καὶ ἀμετῶ.
«ἀέρος διαμελαινόντος» φάσ. σιλ. 5, denigro.

Δια-μελεῖσσι (διαμελεῖς) καταμελεῖσσι,
ἐπὶ τροπ. κοιν. κομμάτια κομμάτια· «ὁ τα-
μῶν» Ὁδ. 1, 291 [ἀ ἐνεκα τῆς ἀρσεως]· πρὸς
μελῆδον, membratim.

Δια-μελεῖς, δια-μελεῖς 2) καταμελεῖς, ἐπὶ-
πείθεις· «διαμελεῖς, οἰκείται» = εὐπειθεῖς, δου-
λοὶ Ἰσοχ. συμπετα.

Δια-μελεῖσσι σπουδάζω ἢ ἐξασκοῦμαι εἰς
τι, ἐπιτελῶ, ἀκρίβειά τι ἐπισταμένως· «λο-
γούς Πλάτ. Παρμ. 126, meditator.

Δια-μελίσσεται διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς
τὸ ζῆναι, τὸ ἄσφα Πλούτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίσσεται κόπῃ κομμάτια κομμάτια,
κατακόπῃ μετγν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μελίσσεται διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς
τὸ ζῆναι, τὸ ἄσφα Πλούτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίσσεται κόπῃ κομμάτια κομμάτια,
κατακόπῃ μετγν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μελίσσεται διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς
τὸ ζῆναι, τὸ ἄσφα Πλούτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίσσεται κόπῃ κομμάτια κομμάτια,
κατακόπῃ μετγν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μελίσσεται διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς
τὸ ζῆναι, τὸ ἄσφα Πλούτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίσσεται κόπῃ κομμάτια κομμάτια,
κατακόπῃ μετγν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μελίσσεται διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς
τὸ ζῆναι, τὸ ἄσφα Πλούτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίσσεται κόπῃ κομμάτια κομμάτια,
κατακόπῃ μετγν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μελίσσεται διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς
τὸ ζῆναι, τὸ ἄσφα Πλούτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίσσεται κόπῃ κομμάτια κομμάτια,
κατακόπῃ μετγν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μελίσσεται διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς
τὸ ζῆναι, τὸ ἄσφα Πλούτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίσσεται κόπῃ κομμάτια κομμάτια,
κατακόπῃ μετγν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μελίσσεται διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς
τὸ ζῆναι, τὸ ἄσφα Πλούτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίσσεται κόπῃ κομμάτια κομμάτια,
κατακόπῃ μετγν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μερισμός, ὁ 1) διαμοιρασία, διανομή, Δ. Σκ. 14, 47 κ. μτγν. 2) χωρισμός, ἀνομι-
φονία, ἀντιθ. εἰρήνη (ἁμόνοια) Ν. Δ. partitio.
Δια-μεσολάβειω ἐμβαίνω ἢ εἶμαι ἐν τῷ μέ-
σῳ δύο πινῶν, ἀνάμεσα εἰς δύο ἴσω ἀργ. 55.
Δια-μεσός, 2' ὅστις ὅτι, εἰσίσταται ἐν τῷ
μέσῳ δύο πινῶν, ἀνάμεσα μτγν. Δ. Κασ. 46, 35.
Δια-μεστός, ὁ 1' ὅς ἐστι διαμενών.
Δια-μεστός, 2' ὅλως διόλου γεμάτος ἀπὸ
τι ἄντιφ. π. Ἀθην. 11, 45, ἄριστος. πρβλ.
19, 50, plenus.
Δια-μεστός, πληρῶ, γεμίζω τι μέ τι μέχρι
στομίου ἄριστος. πρβλ. 25, 8, impleo.
Δια-μετρέω 1) καταμετρέω τι μέ τι μέτρον
ἐντελῶς, ὁλότελα - γάρον τὸ πιδίον τῆς μά-
χης ἴλ. γ. 315 - σχοίνω γάριον (μέτρ. ἐκτ.
λίγυς = 30-120 σταδ. ἴπρ. πάντο 60 σταδ.).
ἴπρ. 1, 68 - ῥύμας ῥόρυμος Πολύδ. 6, 41, 3,
κ. μέσ. αὐτῶν. καλλ. Ἀπολλ. 55 - διαμεμε-
τρημένη ἡμέρα = ὁ κατὰ τὴν κλεισθόραν ὁρι-
σμένης τῆς ἡμέρας καθὼς εἰς τὰς ἐν δικαστη-
ρίῳ ἀγορεύσεις Δημ. 53, 17, Ἀλογ. 2, 1261
2) δίδωμι εἰς τινα τὸ κατὰ μέτρον ἀνέκον, πω-
λῶ κατὰ τὸ ὅριον μέτρον - διμετρήσαμεν
ὅμιν τῆς καθιερωμένης τιμῆς τὸν μέσθονον = σὰς
ἐπολήσαμεν εἰς τὴν προεπιωρισμένην τιμὴν τὸ
καλὸν Δημ. 34, 39 διανέμω, διαμερίζω τι
ἐν Ἀν. 7, 1, 40 ὅθι μέσ. ἀγοράζω τι κατὰ
τὸ ὅρισμένον (ἐν ἰσχύϊ) μέτρον Δημ. 34, 37,
39 3) εἶμαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος ἢ τῇ; ἐναν-
τίας γνώμης; εἰς τι - τινὶ Πανελ. 4, 74, dimetior.
Δια-μέτρησις, εἰς, ἢ - ἡ πράξις τοῦ κατα-
μετρῆναι, καταμετρήσις - ἀλείτων Πλουτ.
ἡθ. 785, dimensio.
Δια-μετρητός, 3' ὁ δυνάμενος νὰ καταμε-
τρηθῇ, καταμετρημένος ἴλ. γ. 344, dimensus.
Δια-μετρικός, 3' ὁ ἀνέκων ἢ ἐπιτηδεύων εἰς
καταμετρήσιν, καταμετρικός Θεολ. ἀριθμ. 3,
dimetiens;
Δια-μετρός, ἡ 1) - ἡ κατ' εὐθεῖαν καὶ ὀρι-
ζαντίως διὰ τὸ κέντρον σφαίρας τῆς κύκλου δι-
ερχομένη γραμμὴ (μαθῆμ.) καὶ εἰς δύο ἴσα μέ-
ρη διαιροῦσα αὐτήν - κατὰ διάμετρον ἀλλή-
λους κείμενα = πάντα ἀντιθέτως ὅπως τὰ δύο
ἄκρα τῆς διαμέτρου Πολύδ. 4, 39, 1 - ἐκ διαμέ-
τρου (ἀντιθέτ. ἐναντίον) Λουκ. κατάφ. 14, 2)
διαγωνίως, ἦτοι γραμμὴ εὐθεῖα ἀπὸ μιᾶς γω-
νίας εἰς ἄλλην διερχομένη καὶ ἐξ ἰσῶν αὐτὰς
τέμνουσα, μαθῆμ. «ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεί-
νουσα» Πλάτ. Μέν. 85 κ. συγνὰ π. Πλάτ. Εὐκλ.
2) τὸ ὄργανον, δι' οὗ τις δύναται νὰ ἀγάγῃ ἢ
κατασκευάσῃ διάμετρον ἐπὶ τινος σώματος
ἄριστ. βάτρ. 801 3) ἡ διασταύρωσις τῶν
ποδῶν τῶν τετραπόδων, ὁκλι. ἢ εἰς σχῆμα χ.
ἀντίκρουσις ἐκάστου ἐμπροσθίου ποδὸς μετὰ τὸν
ὀπίσθιον, ἐν ᾧ κινεῖται τὸ ζῶον, - κατὰ ὁ.
κινεῖσθαι ἄριστος. ἴ. Ζ. 1, 14, 4) πᾶν διὰ
μέτρου ὠρισμένον, οἷον μισθός, τροφὴ κτλ.
τῶν στρατιωτῶν Πλουτ. Δημήτρ. 40.
Δια-μέτρως, ἐπὶ, κατὰ τὸν τρόπ. τῆς δια-
μέτρου, ἦτοι διὰ μέσου καὶ εἰς ἴσην ἐκ τῶν
πλάγιων ἀπόστασιν, μτγν. ἄδύκ. Τζέτζ. ἐρμ.
Πα. ἐρ. 361.
Δια-μεύω 1) διζμεῖω καὶ 2) Πούχ. ἀμείδω =

ἐναλλάσσω, συναλλάσσω, μεταβάλλω, κα'
μέσ. ὅθι. 88, διαμεταί; (b) διαμεύω, δια-
μέττης, διαμεττής (αἰολ.), διαμείστης = ὁπε-
ρήσανος, ψεύστης, ἀπατεῶν.
Δια-μεύομαι 1) μεύομαι ὅθι. ἐπ. 8, 12.
Δια-μεύω 1) εἶμαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος,
ἐδρίσκομαι εἰς ὅθιν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον,
ἐναντίον, μτγν.
Δια-μεύω, διαμύω, εἶω.
Δια-μεύω, εἶω, ἢ εἰδοποιῶ, ἀγγεῖα,
ἰδ. ἐλαφρὰ ἐπιπλήξῃς ἢ παραίνεσις ἀποστελ-
λομένη παρὰ τινος πρὸς τινα διὰ γραφῆς ἢ
μηνυτοῦ, μτγν. admonitio.
Δια-μεύω 1) ἀναγγεῖα, εἰδοποιῶ τι πρὸς
τινα Στράβ. 11, 528 κ. μτγν. indicio.
Δια-μεύω 2) ἀνοίγω, τεκνῶν τὰ σέλη τι-
νός, μετρ. πλάγιάζω (ἀνθθ.) - παῖδας ἄριστ.
ῥβ. 706 - γυναικά, 1254, 2. Ἐπτ. 11, 190.
Δια-μεύω, εἶω, ἢ πλάγισμα (ἀνθθ.) Ζήν.
π. Πλουτ. συμμ. 3, 6, 1.
Δια-μεύω 1) ἀναμίσσω τὴν τροφὴν
(ἐπὶ τῶν μικροκωμῶν) 2) μτγν. ἐπανα-
λέγω τι πολλὰς κ. συχνὰ, κοιν. ξαναμίσσω
τὸ ἴδιον, σκέπτομαι, σταθμίζω προσεκτικῶς
τὰς ἰδέας μου, μτγν.
Δια-μεύω 1) ἐκτελέσω τι, κοιν. ἐτελέγω
ἴπρ. αὐτοματ. 260, revolvio.
Δια-μεύω 2) ἀναμίσσω, μέσ. ἀποθ. 1) ἐφεύρισκω
τι διὰ τοῦ νοῦ μου 2) μτγν. κατορθώνω τι
διὰ παντοίων ἢ ἐπιτηδεύων μέσων, μετ' ἀπαρ.
Πλάτ. συμμ. 179 - ὅπως 213 κ. συχνὰ ἄριστ.
ἴπρ. 917 κ. μτγν.
Δια-μεύω 1) ἀναμίσσω, τὸ πρέπει νὰ ἐφεύρῃ τις
διὰ τοῦ νοῦ του ἢ νὰ κατορθώσῃ Πλουτ. ἡθ. 131.
Δια-μεύω 2) ἀναμίσσω, ἀνακατένω μαζί
πολλὰ πράγματα, κάμνω αὐτὰ ἐν μίγμῃ Ἀ-
θην. 10, 441, Πλουτ. ἡθ. 1132, permisceo;
Δια-μεύω 3) ἀναμίσσω, μέσ. ἀποθ. εἶμαι
πολὺ μικρόλογος, μικροπρεπής εἰς τι ἢ - περὶ
τινος πρὸς τινα Πλουτ. Σόλ. 30, admodum.
Δια-μεύω, εἶω, ἢ ἀπομύω, μτγν.
Δια-μεύω 1) ἀναμίσσω, μέσ. ἀποθ. μετ' ἀπαρ. παθ.
προσπαθῶ ὡς ἐν διαγωνισμῷ νὰ φανῶ ἀνώ-
τερός τινος εἰς τι, φιλονικῶ μετὰ τινος εἰς τι
- ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις Πλάτ. πολ. 8, 563
- τινί, 7, 516, - περὶ τινὸς αὐτόθι - λαιότε-
ρας ὁδοῦ νόμ. 8, 833 - πρὸς τινα Πολύδ.
16, 21, 5 - τινὶ περὶ τι Πλουτ. Θεμ. 5.
Δια-μεύω 2) ἀναμίσσω, πρέπει νὰ διαγωνισθῇ τις
Πλουτ. ἡθ. 817, decertandum.
Δια-μεύω 3) ἀναμίσσω.
Δια-μεύω 4) ἀναμίσσω, ἀμύω. ἔχω τι ἐντεταπωμέ-
νον εἰς τὴν ἐνθουσίαν μου, ἐνθουσιῶμαι πάν-
τοτε τι - διαμύωμαι Ἐν. ἀπομ. 1, 4, 13
- τὰς εὐεργεσίας Δ. Ἀλ. 4, 7, reosdior.
Δια-μεύω 5) ἀναμίσσω, ἀμύω. ἀμύω, ἀμύω,
τραγουδῶ μετ' ἀπαρ. τόνον, κλαψάρικα
ἄριστ. Θεο. 100.
Δια-μεύω 6) ἀναμίσσω, ἀμύω. ἴπρ. ἀμύω.
Δια-μεύω 7) ἀναμίσσω, ἀμύω. τὸν τοῦ μισθῶ
μισθῶ καὶ τι κατὰ βάθος, ὑπερβαλικά ἄριστος.
πολιτ. 2, 12 κ. μτγν.
Δια-μεύω 8) ἀναμίσσω, ἀμύω. μισθῶ, μτγν. κάμνω
τι ἐπὶ μισθῷ ἢ δωροδοκίᾳ - ὅτι διαμύω

νοῦντας ἀποφέρειν (διδρθ. Ἀλεμάν. ὅτι δὴ μισθαρνοῦντας) Προκ. Λν. 61.

Δια-μίσθω παραχωρῶ τι εἰς τινα ἐπὶ μισθῷ, ἐνοικιάζω, κοιν. πακτώω Ἀππ. Ῥωμ. (ἐμφ. πόλ.) 2, 10, eloco.

Δια-μιστύλλω χωρίζω εἰς κομμάτια, κοιν. λειανίζω «-ἱρήιον κατὰ μέρεα» Ὁρ. 1, 132.

Διά-μιτρος, 2' περιτυλιγμένος τὴν κεφαλὴν με μίτραν (εἶδος κεφαλοδέσμου, -ἰδ. μίτρα) - ἑταῖρα Πολυδ. 4, 151.

Δια-μίχην, τό πῦρ κατὰ τοὺς Φοίνικας.

Δι-αμμάτιζω ἀμμάτιζω, συγκολῶ τι με ἄλλο, συναρμώζω μτγν. necio.

Δι-αμμος, 2' ἀμμώδης, γεμάτος ἀπὸ ἄμμου - γῆ Πολυδ. 31, 10, Στραδ. 1, 3, 7, agrosus.

Δια-μνημονεύω, μετέδ. ἐπαναφέρειν τι εἰς τὴν ἐνθυμήσιν πινος, ἐνθυμίζω τι εἰς τινα - τινὶ τὴν Πλάτ. ἐπιν. 97δ, ἀμετδ. ἐνθυμοῦμαι τι, Τιμ. 22 καὶ ἀπώτ. Ὁρ. 3, 3' - τινός Πλάτ. συμμ. 180' - τι Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 1' ἀναφέρω τι Ἀντιφ. 3, 54' «διαμνημονεύεται ἔχων» = ἀναφέρουσι ὅτι εἶχε Ξεν. κόρ. 1, 2, 2, μτγν.

Δια-μνημονικός, 3' ὁ ἐπιτηδεύων τὰ ἐνθυμή- ται· καλῶς, μνήμων, κοιν. ἐνθυμητικός Σουδ.

Δι-αμοιβή, ἡ ἐναλλαγή, μεταβολή, ἀνταπό- δοσις Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 33, permutatio.

Δια-μοιρασία, ἡ, μτγν. ἀδόξα.

Δια-μοιράω κόπτω εἰς κομμάτια (εἰς μοίρας, κάμνω τινὰ μοίρας π. τοὺς νῦν Μακεδ.), κομ- ματιάω, φασιζέω Εὐρ. Ἑκ. 1079, μέο. ὦσ. «ἐπταγα πάντα διεμοιράτο» Ὁδ. ξ, 434 - γράα Εὐρ. Ἑκ. 717' «πάλω διεμοιράσαντο» Ἀπολ. Ρ. 1, 395' κοιν. μοιράζω, διαμοιράζω.

Δια-μοιρηδᾶ, ἐπίρ. τροπ. κομματιασά Ἀ- πολ. Ρ. 3, 1028, [αμ].

Δια-μοιρία, ἡ, διδρθ. διμοιρία Πολυδ. 4, 176.

Δια-μοιριστής, ὁ, διδρθ. διμοιριστής Πο- λυδ. 4, 176.

Δια-μολεττε, διδρθ. «διὰ μ' ὀλεῖτε» Ὁδ. μ' ἀφανίστε, Εὐρ. Ἑκ. 1045.

Δια-μολύνω καταρρυπαίνω, λερώνω τινὰ ἢ τι πέρα πέρα με ἀκαθαρσίαι· μτγν. inquino.

Δια-μόλυσμα, τό καταρρυπανοίς, καταλέ- ρωμα μτγν. Ὀντο. στρατ. 5, inguinatio.

Δια-μονή, ἡ 1) διαρκής, σταθερὰ διατριβή τινος εἰς τι μέρος· 2) ἐκμονή, ἐγκατερίσκει εἰς τι μέχρι τέλους - σπέρματος Θεόδωρ. ἱ. Φ. 7, 5, 5' «αἰώνιος πυρομέδων» Δ. Σικ. 1, 63' - ὁμολογίων, 12, 13' - σταθερότης Πλουτ. Νομ. 14, permansio.

Δια-μονομαχέω μονομαχῶ, μάχομαι μό- νος κατὰ τινος διὰ τι - πρὸς τινα ὑπέρ τινος Πλουτ. ἡθ. 482' - τινὶ Ἡλιόδ. 7, 16.

Διά-μενον, τό συνών. τοῦ μανδραγόρου (ναρκ. φυτ.) Διοσκ. 4, 76.

Δια-μορφάω δίδω εἰς τι μορφήν, σχῆμα, μτγν. conformo.

Διά-μορφος ὁ ἔχων ἢ κατεσκευασμένος κατὰ τινα μορφήν, σχῆμα Ἐμπεδ. 74, formatus.

Δια-μορφο-σχοπέομαι διαγωνίζομαι, πρὸς τινα κατὰ τὴν ὁρατότητα τῆς μορφῆς ἢ κατασκευῆς τοῦ σώματός μου, ἀμιλλώμαι με- τὰ τινα εἰς τὴν ὁρατότητα Ἀθήν. 5, 188.

Δια-μορφύω δίδω εἰς τι μορφήν, σχημα-

τίζω, διαπλάττω τι «-δρὺν ὥσπερ τρέπαιον» Πλουτ. Ῥωμ. 17, informo.

Δια-μόρφωσις, εὖς, ἡ ἡ πράξις τοῦ δίδειν εἰς τι μορφήν, σχῆμα, σχηματισμός «-καὶ διατύπωνις ἀνδρείκελος Πλουτ. Ἀλέξ. 72 μτγν.

Δια-μορφωτικός, 3' ἐπιτηδεύων εἰς τὸ δι- δειν εἰς τι μορφήν, σχῆμα, ἐν γέν. ὁ σχημα- τίζων τι μτγν.

Δια-μοτώω γεμίζω, κοιν. στουπκῶνω πλη- γήν τινα με μοτὸν (ξαντόν), ὅπως διατηρῶ αὐτὴν ἀνοικτὴν μέχρις ὅτου καθαρῶς ἱατρ. ὅθ. διαμότησις, ἡ τοιαύτη πράξις ἱατρ.

Δια-μοχλίεω σπᾶ τι ἀνατινάσσω διὰ τοῦ μοχλοῦ μτγν. dimoveo.

Δια-μοχλίζω, διάφ. τόπ. τοῦ ἀνωτ.

Δι-αμ-περονάω δι-αμ-περονέω Ἡσὺς, Δι-αμ-πάξ (διά, πῆγνυμι), ἐπίρ. τροπ. πέρα πέρα «δι' αἶψα λάττει δ.» Αἰσγ. ἀποσπ. 546' «λαμῶν δ. ἴτω» Εὐρ. Βακχ. 992' συχνὰ π. μτγν. μετὰ - διὰ τινος διαμπαξ Ἀρρ. ἀν. 2, 27, 3, Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 23, peritus.

Δι-αμπείρω διατρύκω, διαπερῶ τι δλότιλα Κυντ. λόγ. 1, 614.

Δι-αμ-περὲς καὶ διαμπερείς (δι-αμ-πείρω), ἐπίρ. αἰτιατικοφ. 1) πέρα πέρα Ἰπποκρ. Θεόδωρ. ἐν τμήσ. «διὰ δ' ἀμπερὲς» Ἰλ. κ, 377' «ὀυ- τίζοντο διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς» = ἐπληγώ- νοντο διατρύκοντες καὶ αὐτὴν τὴν ἀσπίδα Ἰλ. κ, 429' «δ. πετράων» Ἀπολ. Ρ. 4, 1253 25, 120' «διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς» = τετρυπημένον πέρα πέρα διὰ μέσου ὅλης τῆς γῆς Πλάτ. Φαῖδ. 111' «αἵματι-ἐκ κεφαλῆς ἐί- λυτο δ. εἰ πόδας ἄκρους» = πέρα πέρα κεκα- λυμμένος ἀπὸ αἵμα ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἔως ε' τὰ πόδια Ἰλ. π, 640' «σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἐ- λασσε δ. ἔθθα καὶ ἔθθα» = διεπέρασε σταυροει- δεῖς πασσάλους, Ὁδ. ξ, 88' «ὅν πέρι πέτρῃ ἡλίκας τετύχηκε δ. ἀμφοτέρωθεν» = τὸν ὁ- ποῖον βράχος ἀπότομος περιέκλειε φυσικῶς εἰς δύο πέρα πέρα χωρισμένος καὶ ἀφῆκων ἐν τῷ μέσῳ διάδοσιν, κ, 88' 2) ἀκαταπαύστως (ἐπὶ χρόν.) «-ἤματι πάντα δ.» Ἰλ. π, 499' «διαμπερὲς αἰεὶ», ο, 70, proisus: οὐδ. τοῦ

Δι-αμ-περής, (διαναπείρω), 2) διαπεραστικός· «ὀδὸν-εἰς τὴν κεφαλὴν» Ἰπποκρ. καὶ μτγν. ἱατρ.

Διαμπερὲς, τό μία τῶν πῶλων τοῦ Ἀργουί. Δι-αμ-μυδᾶλέος, 3' διάδροχος, κατάδροχος· ἡ ὁ κατάδροχος τι, καταδρεκτικός· «διὰ μυ- θαλέας δάκρυσι κόλπους τέγγουσι» = ποτί- ζουσι με ἄφθονα (ἡ καταδρεκτικὰ περιγραφικ.) δάκρυα τοὺς κόλπ. Αἰσγ. Πέρσ. 531, διαμυδα- λέος κατὰ Πέρσων, madidus.

Δια-μυδάω σήπομαι ἐκ τῆς ὑγρασίας, σα- πίζω Ἰπποκρ.

Δι-αμ-μύεομαι μύεομαι παθ. μέσ. π. σχο- λιαστ. ἐφεύρισκω τι διὰ τοῦ νοῦ μου «-ἄνδρος ἐφεύροιν ἄν» = διαμυθεῖν περὶ τινος σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 480.

Δι-α-μύζω, κατὰ Γκένερ διαψύχω Στοφ. ἀνθ. 325, (547).

Δι-α-μυθόεομαι ἀπατῶ;

Δι-α-μυθῶσις, εὖς, ἡ ἡ πράξις τοῦ πείθειν ἢ ἀπατᾶν τινα Ἡσὺς, deceptio.

Δια-μυθο-λογέω ὁμιλῶ, ἐκφράζω τι «ὅς

πρῶτος ἐν γνώμῃ τὸδ' ἰδίασσε καὶ γλώσσα διερμολόγησε· Ἀισχ. Πρ. 871· συνομιλῶ μέ τινα· περί τινος Πλάτ. Φαίδ. 70· πρὸς τινα, ἀπολ. 39 (ὡς π. μετν.) καθιστῶ τι ἀντικείμενον, θέμα συνομιλίας ἡ ὁμιλίας, νόμ. 1, 632, μέσ. π. μετν. confabulor.

Δια-μυθο-λογικῶς, ἐπίρ. τροπ. μετ τὸν τρόπον μυθολογικὸν (συνομιλικόν.)

Δια-μυκτηρίζω· χλευάζω τινα, σκώπτω, περιπαίζω, περιγελῶ Δ. Λαέρ. 9, 113, ἱππιδῶ.

Δια-μυλλάειν· χλευάζω τινα μετ διασεσσυρμένα χεῖλη, στραδοστομαίζω· Ἀριστ. σφ. 1315, πρὸλ. *τῷ στόματι διασηματίζοντα διαγέλων· Β. Ἀν. 36· διακινεῖν τὰ χεῖλη Πολυδ. 2, 90.

Δι-αμ-φάθην, καὶ δια-φάθην, ἐπίρ. τροπ. 1) παρῶν, εὐκρινῶς· 2) πειστικῶς, εὐγλώττως.

Δι-αμφίδιος, 2) διηρημένος, διαφορετικὸς· μέλος Ἀισχ. Πρ. 554.

Δι-αμφίς, (διὰ - ἀμφί), ἐπίρ. τροπ. ἀμφοτέρωθεν, ἀπὸ τὰ πλάγια, χωριστὰ· οὐ μὴν πᾶσα (γῶν) διαπρὸ περιόριστος, ἀλλὰ δι-αμφί· ὁσύτερη βεδοαῖα πρὸς ἡέλιου κελεύθους· οὐχὶ ὅλη ἡ γῆ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον σφαιροειδής, ἀλλ' ἐκ ὁσῶν πρὸς ἀνατολῆς ὁσύτερη κατὰ τὰ πλάγια Δ. Περ. 5, 903, utrimque.

Δι-αμφι-θάλλω· συζητῶ τι διαφιλονικιούμενον, ἀμφιβαλλόμενον, διαφιλονικῶ τι ὡς ἀμφιβολον μετν. discerpo.

Δι-αμφισ-βητέω· φιλονικῶ μετὰ τινο· διατί, διαγυρίζομαι τι, ὑποστηρίζω τὴν γνώμην μου κατὰ τῆς γνώμης ἄλλου, ἐν γέν. διαφιλονικῶ τι· πρὸς ἄλληλους περί τινο· Δημ. 18, 185 (ἐν ψηφίῳ.)· πρὸς τινα Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 16· περί τινο· 3, 13 καὶ μετν.· τινί τινο· Πλουτ. ἡθ. 787· ἀπρὸς, διαφιλονικεῖται, ἀμφιβάλλεται Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 8, 1· «τὰ διαμφισθητούμενα» = τὰ διαφιλονικ. ἀντικείμενα Δημ. 44, 57, controversor.

Δι-αμφισ-βήτησις, εἰς, ἡ· ἀμειβαία φιλονικία τινὸς μετὰ τινος διὰ τι, ἀμφιβολία· ἔχειν Ἀριστοτ. πολ. 1, 8, altercatio.

Δι-αμφ-οδέω· περιπλανῶμαι ἐπὶ τῆς τριόδου, ἔς τὸ τρίστατον, ἐν γέν. ἀποπλανῶμαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ Ψούγ. deviare.

Δι-αμφ-οδῶσις, εἰς, ἡ· 1) ἀποπλάνησις τῆς εὐθ. ὁδοῦ· 2) μετν. πλάνη σφάλμα Εὐστ.

Δια-μωκάομαι, ἔπιτε· τύπ. τοῦ μωκάομαι, μέσ. ἀπολ. καταχλευάζω τινά κοιν. περιγελῶ, ἀναγελῶ Ἰαμβλ. 6. Πυθ. 460 καὶ μετν.

Δι-αμώκησις, εἰς, ἡ· καταχλεύασις, κοιν. περίπαιγμα Ἀθην. 5, 220, illudo.

Δι-αμωκίζω, μετν. ἀδῶ.

Δι-αμωκόμαι, ἔπιτε· τοῦ μωκάομαι κατηγορῶ, ψέγω τινα καθ' ὑπερβολήν, αὐστηρῶς Σχολ. Πινδ. Ὀ. 6, 124, reprehendo.

Δι-ανα-βάλλομαι, (βάλλω)· ἀναβάλλω τι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐν γέν. ἀργοπορῶ τι παρὰ πολὺ ἰώσω. καὶ μετν.

Δι-ανα-βολή, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀναβάλλειν τι ἀπὸ ἡμ. εἰς ἡμέραν, ἐν γέν. βραδύτης, ἀργοπορία Μ. Ἰστ. intermissio.

Δι-ανα-γι-γνώσκω· ἀναγινώσκω τι ἐν-

τελῶς, κοιν. διαβάσκω πέρα πέρα· λόγον Ἰσοκ. 12, 201· «Δημόκριτον πάντα διανεγνῶσκω» Δαμόξ. π. Ἀθην. 3, 102 καὶ μετν.

Δι-ανα-γιάζω· περῶ τι διὰ μέσου ἄλλου μετ τὴν βίαν, εἰσάγω ἀναγκαστικῶς, ἐν γέν. διέρχομαι τι ἡ διὰ μέσου τινός, κοιν. περῶ τι ἀνέμεσά· τοὺς πόρους Ἰπποκρ. καὶ ἔπιτε· τύπ. τοῦ ἀπλ. «διηγνάσθαι φάναι» Πλάτ. Φίλ. 14, καὶ συχνά.

Δι-α-νάγκασσις, εἰς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ διαπερᾶν τι διὰ μέσου ἄλλου ἀναγκαστικῶς, ἐν γέν. βίαία πράξις, κοιν. ἀνάγκασμα Ἰπποκρ. 511, 6, coactio.

Δι-αναγκασμός, ὁ· χειρουργικ. ἡ εἰς τὴν φυσικ. θέσιν τοποθέτησις τοῦ μετατοπισθέντος ἡ ἐκδηθέντος ὁστού, κοιν. ταίριασμα τοῦ βγαλίσματος, ὡς καὶ ἐπὶ ὄργανου Ἰπποκρ.

Δι-αν-άγω· φέρω τὴν κινῶν τι εἰς τὰ ἄνω διὰ μέσου· «τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος πρὸς τὰς πλευράς»· κινῶ διὰ μέσου τῆς ἀρθρώσεως τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος εἰς τὰ ἴνα καὶ πρὸς τὰς πλευράς (ἐκ τῶν κάτωθεν εἰς τὰ ἄνω δεξιόθεν τῶν πλευρῶν καὶ οὐχὶ ἀριστερόθεν, ὅπερ θὰ ἦν «διακατάγω πρὸς τὰς πλευράς ἡ διανάγω ἀπὸ τῶν πλευρῶν» Γαλ. 328, adduco.

Δι-ανα-καθίζω· ἀνακαθίζω Ἰπποκρ. 670, 8.

Δι-ανα-καλύπτω· ἀνακαλύπτω ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν, ἐπιτηδείως, (κυρ. καὶ μετρ.) κοιν.

ἔσκεπάζω ἐπιτήδεια, ἔστρωκῶν, μετν. γενεο.

Δι-ανα-κάμπτω· λυγίζω τι διὰ μέσου εἰς τὰ ἄνω, ἡ εἰς τὴν πρώτην θέσιν τοῦ ἐπαναφέρω μετν. reflecto.

Δι-ανα-κλάω· διασπῶ τινα ἡ τι κατ' ἐπανάληψιν, ἀποκρούω σῶμά τι δι' ἄλλου, ἀντανάκλω (ἐπὶ φωτ.) [-ᾶσω], reflecto.

Δι-ανα-κύπτω· διακύντω Φίλων 383, 4.

Δι-αν-ᾶλίσκω· φθίρω τι παντελῶς Δ. Ἡέσ. ἐκλ. 188, absumo.

Δι-α-νά-παυμα, τό· ἡ ἐν τῷ μεταφθ. ἀνά-πauσις, παύσις, διακοπή, Β. Ἀν. 1167, intermissio.

Δι-ε-νά-πauσις, εἰς, ἡ· διανάπαυμα Ἀριστοτ. ἀνέμ. πνευ. 8, nequies.

Δι-ανα-παύω, ἀμτθ. παύω ἐν τῷ μεταφθ. ἀπὸ τι, ἡσυχάζω, μετθ. κάμνω τινὰ εἰς παύσιν, ἡσυχάζω· τινὰ Πλάτ. πολιτ. 257· δύναμιν, πολ. 5, 6· στρατὸν Πλουτ. Μάρκελ. 6· «τὸ συνεχές τοῦ πλοῦ» Λουκ. ἐρ. 7. Μία· ἀναπαύομαι ἀπὸ τι, συνέρχομαι ἀπὸ τοῦ κόπου, τῆς ἐργασίας Πλάτ. συμπ. 191.

Δι-ανα-πείρω· δι-αμ-πείρω, διαπείρω.

Δι-ανα-πέρθω· διαπέρθω.

Δι-ανα-περανάω· διαμπερονάω Ψούγ.

Δι-ανα-πνέω· ἀναπνέω, ἀνασπνέω, παίρω τὴν ἀνάσπασιν, τὴν ἀναπνοὴν μετν. respirio.

Δι-ανα-πνοή· ἀναπνοή, κοιν. ἀνάσα μετν. respiratio.

Δι-ανα-πηθάω· διαγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς τὸ ἀναπηθᾶν, πηθᾶν εἰς τὰ ἐπάνω ἡ εἰς τι ἐπ' ἄνω· ἐπὶ τοῦς Ἰππους Ξεν. Κύρ. 1, 4, 4.

Δι-ανα-πνέω, ἀμτθ. εὐρίσκομαι εἰς διαρκὴ νάρκην, εἶμαι ἀπονεκρωμένος· καὶ ἰδ. ὅλον τὸν χειμῶνα (ἐπὶ τοῦ) θεοφρ. oltorpesco.

Δι-αν-αρμ-ο-στέω· ἀναρμοστέω [α στέρ]

ἀπὸ ἀν συμφωνῶ μέ τινα εἰς τι. (κνρ. καὶ μετρ.) Πολυδ. 4, 63.

Δι-αν-αρτάω ἀναρτάν, κρεμᾷ τι ἀπὸ ἄλλου εἰς αὐτόν τι. Ἰαμβλ. πρὸτ. λόγ. 13, 208.

Δια-νάρσω πληρῶ, γεμίζω κενόν τι ἐν τῷ μεταβῷ. ἀραιώματα (νέων) βρύσις = μετ' ἀκρόδου Στρατ. 4, 4, 1, referre.

Δι-αν-άρσας, (διὰ-ἀναρσας), ἢ, ἔσφ. τῶς Δι-ωνρσας.

Δι-αν-άρσας, ἢ, ὁ φανείς εἰς τὸν Δαβὶδ ἀγγε-λος κατὰ τὴν ἑλθονα Ὁρνά.

Δι-ανάρτες, ἔων, οἱ λαὸς τῆς Γαλατίας (νὺν Γαλλί.).

Δι-άνιον, τό Ἀρτεμῖσιον, ἐκ τοῦ λατ. Δια-αίμα ἴδε Ἀρτεμῖσιον.

Δι-άνιος, ὁ Ῥωμ. κνρ. ἦν. ἄνδρ. ἐκ τοῦ λατ. Diama (= Ἀρτεμῖς).

Δι-αν-α-στᾶσις, εὐς, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἐγει-ρεσθαι καὶ ἀναχωρεῖν, ἀναχώρησις, κοιν. κί-νημα Πολυδ. 3, 55, surrectio.

Δι-αν-α-μ-α-χ-έω συγκροτῶ ναυμαχίαν, κοιν. χάμας πόλεμ. διὰ θαλάσσης Ἡρ. 5, 86, Θουκ. 8, 78. — πρὸς τινα ἱσικ. 4, 97. ἐν γέν. μά-χομαι κατὰ τινος. — τῇ φθόνῳ = κατὰ τοῦ φθό-νου Πλουτ. 70, 787.

Δι-αν-α-φύχω ἀναφύχω τινα διὰ ψυχροῦ πο-τοῦ, κοιν. θροσίζω, μετ. ἀναπαῦν τι ἀπὸ τοῦς κόπους τοῦ μετν. γάμο, refrigeresco.

Δια-νάω ἀναβλύω καὶ βέω διὰ μέσου (ἐπὶ πηγ. ποτ. καὶ ῥευστῶν), Πλουτ. Αἰμῖλ. 14.

Δι-αν-δύξ, 2, πολυχρόνιος, πολυκαιρινός Πλουτ.

Δι-αν-δύχα, (διὰ-ἀνὰ-δύχα), ἐπὶ τροπ. — ἐπὶ δύο, εἰς δύο κομμάτια. — δι-αν-δύχα μερμή-ριζε = ἐταράχθη καὶ ἦτο ἡ τὰ δύο, ἐταλάντευ-ετο εἰς δύο γνώμας, ἦτο εἰς ἀμφιβολίαν Ἰλ. α, 189 καὶ συχνά. — δι-αν-δύχα κληθῆρα κλίνεται δό-μων. — ἐς τὰ δύο ἀνοίγεται (ἢ κλείεται) ἡ θύ-ρα, ἴδ. ἡ κληθονία τῶν θαυμασίων Εὐρ. Ἡρ. 1029, ἀλλὰ — σοὶ δὲ δι-αν-δύχα δώκε = εἰς ἐπὶ ἔδωκεν ἐν μόνον ἐκ τῶν δύο Ἰλ. ι, 37. — νῆα δι-αν-δύχα ἔαζε = ἔσκαψε τὸ πλοῖον ἐς τὰ δύο Ἀπολ. Ῥ. 2, 1109. ἐν τμήσ. — διὰ δ' ἄν-δύχα — θυρόν ἔχουσι. Ἡσ. ἔρ. 13.

Δια-νεύσομαι διανύσομαι.

Δι-αν-εχῆς διηνεχῆς.

Δια-νέμησις, εὐς, ἡ ἡ πράξις τοῦ διανεμῆν. διαμοιράζειν τι, διανομή, διαμοιρασία Πλουτ.

Ἄντ. 54 καὶ μετν. distributio.

Δια-νεμητέον, (διανέμα) πρέπει τις νὰ δια-νέμῃ τι. Ξεν. οἰκ. 7, 36, distribuendum.

Δια-νεμητής, ὁ διανομέυς, μοιραστής Μ. Ἐσ. distributor.

Δια-νεμητικός, 3. α) ἐπιτήδειος εἰς τὸ δι-ανέμειν τι, ἐν γέν. ὁ διανεμῶν τι ὅλον εἰς ἴσα μέρη Πλάτ. Τίμ. 55. — δ. εἶναι τινος = εἶμαι πρόθυμος νὰ διανεμῶ τι Πολ. 6, 6. 6) ὁ δι-ανέμενος διαμερεθῆναι, διαιρετός Πλουτ. 70, 1033, distributivus.

Δι-ανεμόσομαι διαπνέομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, περυνγίζω ἐς τὸν ἀνέμον (μετρ. ἐπὶ χαλαρῶς συνδεδεμένον πραγμ. τὰ ὅποια οὕτω κινου-νται ἐς τὸν ἀέρα) Λουκ. εἰκ. 7. — ἔθειραι δι-αν-εμῶμεναι = μαλλίᾳ κυματίζοντα ἐς τὸν ἀέρα Φιλίπ. ἀνθ. 50 (9, 777).

Δια-νέμα 1) διαμοιράζω τι εἰς πολλοὺς Πλάτ. καὶ μετν. = τινί τι. — τὰ δίκαια καὶ τὰ ὀρθῶς πάσι. πολιτ. 301. — ἐπὶ τὰ ἐαυτοῦ ἕκαστα ἐκμαχία = ἀντίτυπα εἰς ἕκαστον τὸν πραγμάτων των Θεαίτ. 194. — τριχῇ τὸ σπ-τενμα. Γοργ. 464. — ἡ χώρα κατὰ ὁδὸς μέρη διανεμένηται = διεμερίσθη νόμ. 6, 7. — γῆ τι καὶ οἰκίσεις τὰ αὐτὰ μέρη διανεμή-ται = γαίαι καὶ οἰκίαι διαμευρασθήσασιν ἐξ-σου Τίμ. 5, 737. 2) κυβερνᾷ διοικᾷ. — ἀσ-ναὺν Πινδ. Π. 4, 261. Νέσ. διαμοιράζομαι μετὰ τινος Πλάτ. Γοργ. 523 καὶ μετ' αὐτοπαθ. διαχωρίζομαι, διχονομῶ. — διανεμ-μενοι δὲ, ἐαυτοῦς Πλάτ. κομ. ἐν Σχολ. Πλάτ. 314, distribuo.

Δια-νεμετημένως, ἐπὶ τροπ. τῆς μετ' διανεμημένων. διαμοιραστὰς Κλ. Ἀλ. στρω-800, distribuite.

Δια-νενησμένως, μετ. παθ. παρκ. τοῦ νέ-δι-αν-ενησμένως, ἐπὶ τροπ. τῆς μετ' διανενησμένων. ἱσκαμμένως, φρονίμως, Σχολ. — ἐπιπραδῶς Ἀπολ. Ῥ. 1, 1336, cogitate.

Δια-νέμοις, σνηρ. διανέσθαι. διέρχομαι. — ἀναγινώσκων ἡ ἱερῶν. — δι-ανέμενος ἐρ-σαστροσύνης Χριστόδωρ. ἐν ἀνθ. 2, 34, pervas-Δια-ν-έρομαι ἐν. ἄρ. ἐρωτῶ ἐπαγγελίην-νως, ἔκταρωμαι, Μαρκ. Αἰτων 3, 4, interrogo.

Διανέστην, πόρ. ὁ τοῦ διανέστημι.

Δια-νεύμα, τό νεύμα διὰ τῆς κεφαλῆς ἡ τ' ὀφθαλμοῦ, κοιν. γέμμα. γνέψωμαι. — διανεμ-μα τὰ χαρίτων. — δι-ανέματα (δι-ανέμοις) τινος κα-εἶν. — γορεύματα Ἀριστ. θεα. 182, nutus.

Διανευτήριον, τό κώμη τῆς Κύπρου Ἐπι-Δια-νευρῶν, ἐπιτετ. τοῦ νευρῶν. ἐντείν-τινὰ διὰ νεύρων ὅπως διόλου, ἐν γέν. καθιστ-πολύ δυνατόν μετν. confirmo.

Δια-νεύω, ἀμτθ. 1) νεύω πρὸς τινα διὰ τ' κεφαλῆς ἡ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς σημεῖον συγκ-ταθέσθαι, εὐνοῖαι ἡ δυσσασκεῖαι, κοιν. γνέ-ἐπὶ ἐρωτοτροπῇ. — ἐμοὶ λαλῶν ἅμα διανέω. — Ἀλεξ. π. Ἀθην. 2, 60 καὶ μετν. 2) μετ' ἀπορεύω τινα. — ἐξέκλινον καὶ διένευσον τ-τῶν ὀργάνων ἐπιβόλος. Πολυδ. 1, 23, innu-

Δια-νέω 1) διὰ πέραν θάλασσαν ἡ ποταμ-κολυμβῶν καὶ ὁθάνω ἀντικρυ, διακολυμβῶ-εἰς Σαλαμίνα Ἡρ. 8, 89. — ποταμὸν Αἰλ. 1. — Ἰσ. 3, 6. 2) μετ. διέρχομαι τι, ἐπεξεργάζ-μαι. — τοσοῦτον πληθὺς λόγων. (Σχολ. π-κατωθῆναι). — ἀνέπαλιν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγ-διανέειν Πλάτ. Φαῖδρ. 264. — ταῦτα μόγις δι-ανέοικαμεν = ὑπερ-νῆκαμεν πολ. 4, 44, trano.

Δια-νέω ἴδε διανήθω.

Διαν-εωγῶς, 3 μετ. 6. πρκ. τοῦ διανοί-Δι-αν-νήμα, τό νῆμα, κλωστή Πλάτ. πολιτ. 309, stamen.

Δι-αν-νήξις, εὐς, ἡ ἡ πράξις τοῦ διαπερ-ποταμῶν, μεταβαίνειν ἀντικρυ διὰ κολυμβῆ-ματος Ἑρμῆς Στοδ. ἐκλ. 1, 52, natatio.

Δια-νηστεύω 1) δέν τρώγω διόλου, νηστεύ-ἀπὸ κρέας καὶ τ. ὁμοία. 2) εἶμαι νηφάλιος. — καλῶν νοσθῆναι πνεύμα. Ἰπποκρ. 523, 2, temperare. — Δι-αν-νήθω, (νέω, νήθω) κλωθῶ τι καλῶς τελετώνω πλώθων, ἀποκλώθω.

Δι-αν-οίγω' 1) ἀνοίγω τι ἐν τῷ μεταξύ ἢ δόλῳ· 2) ἐν γέν. ἀνοίγω τι κλειστόν· -δοξαλομὸς Πλάτ. Ἀποτ. 210' 3) ὁδ. ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ Ν. Δ. adaperio.

Δι-αν-οικίζω' ἐπανορθῶ, ἀποκαθιστῶ τι εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν τοῦ Φιλῶστρ. 583, instauro.

Δι-ἀν-οίξις, εὖς, ἢ' πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν τι κλειστόν ἢ τυλιχτόν, apertio.

Δια-νομεύς, εὖς, ὁ' διαμοιραστὴς Πλουτ. Κίμ. 9, καὶ μτγν. distributor.

Δια-νομή, ἢ' 1) διαμοιρασία, διαν. δώρων Πλάτ. Τιμ. 73, ἰδ. εἰς τὸν λαὸν Πλουτ. Περικλ. 9, Κοριοχ. 16' 2) διευθύνσις, ἐπιστάσις· -πραγμάτων Πλουτ. παραμυθ. πρ. 'Απολλ. 318, distributio.

Δια-νομία, ἢ' διανομή μτγν.

Δια-νομο-θετέω' ὀρίζω, θέτω, καθιερῶ νόμους Πλάτ. νόμ. 1, 628' ὡς μέσ. ἀνευ πτώσ. 8, 833 καὶ μτγν. κατορθώνω νὰ κυρωθῇ νόμος τις (νῦν νομοσχεδίων εἰς νόμον).

Δια-νοστέω, ἀμτθ. ἀσθενῶ ἐπὶ μακρόν, ζοῖν εἶμαι ἄρρωστος πολὺν καιρὸν Ἰπποκρ.

Δια-νοστέω' ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω μτγν redeo.

Δια-νοσφίζω' χωρίζω τι ἀπὸ ἄλλου, διαχωρίζω Δ. Περ. 19 ἐν τμήσ. 2) σφετερίζομαι χρήματα Δ. Σικ. 19, 71, dislingo.

Δι-ανταίος, 3 καὶ 2' ὁ κατ' εὐθεῖαν διερχόμενος διὰ μέσου τινὸς ἢ διαπερὼν τι· -δούνα Εὐρ. Ἰων 766' -πληγῇ Ἀσχ. Ἐπτ. 894' -βέλος Χο. 184' -μοῖρα Εὐμ. 334, ὡς. ἀνευ οὗτο· -διανταία· Χο. 640.

Δι-άντεια' γυν. ἑλλ. ὄν.

Δι-αντι-βάλλω κρατῶ τι ἐμπρός, προτείνω μτγν. objicere.

Δι-αντικός, (διαίνω), 3' ἐπιτηδεύς εἰς τὸ διατρέχειν, ὑγραίνειν, ποτίζειν τι.

Δι-αντλέω' 1) ἀνασύρω ὕδωρ διὰ τῆς ἀντλίας μέχρις οὗτο τελειώσῃ, ἐξαντλῶ 2) ὁδ. μετφ. ὑπομένω, ὑφίσταμαι τι· μέχρι τέλους, ἐγκρατέω εἰς τι· -νοῦσον Πινδ. Π. 4, 293' -πόνους Εὐρ. Ἀνδρ. 1218' -πάσῃ τῇ πόλει διηγετλήθη ὁ πόλεμος· = ὅλη ἡ πόλις ὑπέστη Πλάτ. Μενέξ. 242 -πάθος Πλουτ. Ἀρατ. 51.

Δι-αντλίζομαι, μέσ. ἐξαντλῶ κάθε μῆσον εἰς τὸ ν' ἀντλήσω εὐτελῆ τινα μισθόν· -δι-αντλίζονται περὶ μισθαρίων· (δυσερμῆν. τὸ χωρ.) Ἰπποκρ. 27, 29.

Δι-αντός, 3' ὁ δυναμένος νὰ βραχῇ ἢ ὑγρανῇ, βρεκτὸς Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.

Δι-ανυκτέρευσις, εὖς, ἢ' ἀλλισμός, καθ' ἡσυχ. ἀγρύπνησις δι' ὅλης τῆς νυκτός, ξενυκτέρευμα· πρὸλ. νυκτέρευμα, pervigilatio.

Δι-ανυκτερεύω' ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα, 'ξενυκτίζω'· -ἐκείνην τὴν νύκτα· Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 3 καὶ μτγν. Ἡρώδ. 5, 8, 15' -τινὶ Φαλαρ. ἔπ. 14.

Δι-ανυκτέριος, 2' συνήθ. οὗτο· = παννυχίς, ἀγρυπνία ὁλονύκτις· ἑλλ. μτγν.

Δι-αν-υμνέω' δοξολογῶ ἐκκλ. decanto.

Δι-άνυσις, εὖς, ἢ' ἐκτέλεσις ὁδοιπορίας, καὶ ὁδοιπορία Πτολ. γεωγρ. 19, Her. [υυυυ].

Δι-άνυσμα, τό' τὸ ἐκτελεσθὲν ταξίδιον Πολύδ. 9, 13, 15, Her.

Δι-ανύττω' ἀνύττω Ἀριστοτ. 1, 19.

Δι-ανύτω' διανύω Ξεν. ἀπομ. 2, 4, 7.

Δι-ανύω, (ἀνύω)· φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ κοιν. τελειώνω· -κακότητα διήγυσεν ἀγορεύων· = διηγήθη μέχρι τέλους τὰς δυστυχίας τοῦ Ὁδ. ρ. 517 ἰδ. -κείμενον Κερκιδ. μελίαιμ. 380' -ὁδὸν Ξεν. Κύρ. 1, 4, 28· «πολὺν πόντον ἀνύσας» = ἐκτέλεσας τὸ διὰ θαλάσσης ταξίδιον τοῦ Ἡσ. ἔρ. 633' «διαύλους ἱππίους» = ἱππικ. σταδιοδρομίαν (ἀπὸ τῆς ἀφειρημένης μέτρ. τοῦ χαμπτῆρος καὶ τάνταπλιν) Εὐρ. Ἥλ. 825' 2) ὁδ. περιηγόμεναι τόπους Πολύδ. 3, 86, 9, φθάνω εἰς τι μέρος· -ἐς τὰς ὑπερβολὰς = τὰς κορυφαίας, 3, 53, 9' -πρὸς τὴν πύλιν 2, 54, 9' -ἢ εἰς μυρίους πότους διδοῦσα διερρεῖ διήγυσεν· = ἦτις μοιλοῦσι εἰς μυρίους κόπους· σὲ ὑπέβαλεν ἰθὺς ὅμως σὲ ἔκαμε νὰ τελειώσῃς τὴν ζωὴν σου Εὐρ. Ὀρ. 1663.

Δι-ανυτέον, τό' πρέπει νὰ φέρῃ τις εἰς πέρας κοιν. νὰ τελειώσῃ, perficiendum.

Δι-α-ξάνω' ξαίνω' 1) ξεκαθαρίζω τὸ μᾶλλον διὰ τοῦ ξανίου, λαυαρίζω μὲ τὸ λανάρι· -ἐριόδιοσχ. -ἐσθλῆτας Στραβ. 11, 529, μετρ. πικρ. «μερίμνη καρδίαν» Ἀριστ. Αὐσ. 679

«-θάλασσαν πτερόγυσι» = διαορίζω διέρχομαι ταχύτατα Ὀκπ. ἄλ. 5, 306' 2) καταξοφίζω· τινὰ ἢ τι μὲ τοὺς ὄνους· καὶ τοὺς ὁδόντας· διασκορπίζω Ἀλλ. Π. Ἰσ. 54, carmino.

Δι-α-ξέω, (ξέω)· κάμνω σῶμά τι ὁμαλὸν εἰς τὴν ἐπιφανείαν διὰ τοῦ ξύστρου ἢ τῆς βουκάνης (μὲ τὸ βουκάνι βουκανίζω), στιλδώνω τι διὰ βαζυλῆς καὶ τοῦ λίστρου ἢ ὁμοίου λείου ὄργανου Πολύδ. 1, 13, perrodio.

Δι-α-ξηραίνω' κάμνω τι ὅλως ξηρόν, ἀποξηραίνω, καταξηραίνω Δ. Σικ. 1, 10, persicco.

Δι-α-ξηρός· κατάξηρος· -ἄμμος γεωπ. 6, 2, 4, persicus.

Δι-ἀξίμος, 2' ὁ δυνάμενος νὰ ἀχῇ, περὶ πούποτε μτγν.

Δι-α-ξίφίζομαι καὶ διαξίφίζω' μάχομαι μετὰ τινος διὰ τοῦ ξίφους, ξιφομαχῶ· -τινὶ περὶ τινος Ἀριστ. ἱππ. 781, digladior.

Δι-α-ξίφισμός, ὁ' ξιφομαχία Πλουτ. ἡδ. 597, digladiatio.

Δι-α-ξύλον, τό' 1) ἐγκάρσιον ξύλον, πλαγίον ξύλον 2) ἀσπάλαθος Διοσκ. 1, 19 μτγν.

Δι-α-ξύρομαι· ξυρίζομαι· διαξύρηται, ὁ διαξύρηται Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 2, 29.

Δι-α-ξύσμα, τό' 1) ἀπόκομμα κουρεύματος Χρυσίπ. π. Πλουτ. Π. εὐγ. 12' 2) διαξύσμα, αἱ ἐλὶ τοῦ σκάτους τῶν Δωρ. καὶ Ἰων. στιλῶν ἀπὸ τοῦ κιονοκράνου μέχρι τῆς κρηπίδος ἐγγεφυλωμέναι δίκην ἀλάκων· «ραβδωμοί» ἢ «ράβδοι» Δ. Σικ. 13, 82, ramentum.

Δι-α-ξύω' ἀποξύω τι, ἀποτριβῶ· -τὰ περὶ τὸ πρόσωπον διεξυσμένα· = τὰ λεία τοῦ προσώπου μέρη Ἀριστοτ. φυσιογν. 3, (808, 18) ὁδ. διὰ ξύσματος ἀπαλείφω τι = διαγράφω Ὀ.

Δι-α-π-αγ γέλλω' ἀναγγέλλω, μηνύω τι πρότινα μτγν. nuncio.

Δι-α-πᾶγ-κρατεῖζω' ἀγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς τὸ παρέρχον (πάλην συνάμα καὶ πυγμὴν) Πλουτ. ἡδ. 811.

Δι-α-παιγμός, ὁ' παιγνίδιον μτγν. perlusio.

Δια-παιδ-αγωγέω' 1) ὁδηγῶ παιδία διὰ μέσου τόπου τινὸς εἰς τὸ ἀντιπεραν, ἐν γέν. ὁδηγῶ, διευθύνω Πλάτ. Τίμ. 89, 3' 2) ἀπαγωγῶ τινα εὐαρέστως, διασκεδάζω· «τὴν πόλιν οὐκ ἀμύσεισι ἡδοναῖς» Πλουτ. Περικλ. 11, διέρχονται τὰς ὥρας, περνῶ τὸν καιρὸν Σερτ. 16, Δια-παιδεύω' ἐκπαιδεύω, διδάσκω τινὰ τι ἐντελῶς, Παθ. εἰς τὸν κατέλληλον καιρὸν ἀνατρέφομαι καὶ διδάσκομαι Ξεν. Κύρ. 1, 2, 15, instituo

Δια-παίζω' 1) παίζω παιγνιδίον τι ἕως τέλους· «παιδιὰ μέχρι δαυρο διαπαισμένη» Πλάτ. νόμ. 5, 769' 2) περιπαίζω, σκώπτω· «τὸν Αἰσχύλου διαπαισίζω ὄγκον» = ὅστις περιπαίζει τὴν κομπρημυσίνην τοῦ Αἰσχ. Πλουτ. ἡθ. 252 καὶ μτγν. illudo.

Δια-παλαίω' παλαίω, μάχομαι (ἔνευ πτώσ.) Ἀριστ. ἱππ. 571' - τινι = μετὰ τινα Πλουτ. Εὐμ. 7' - πρὸς τινα Φιλόστρ. καὶ μτγν.

Δια-παλαμάομαι' μάχομαι κατὰ τινος μετὰ τὰς χεῖρας, ἐκ τοῦ συστάδην μτγν. perliuto.

Δια-πάλη, ἡ διαγωνισμός μετὰ τινος εἰς τὴν πύλιν, ἀνταγωνισμός Πλουτ. Κοριολ. 2, lucta

Δια-πάλλω' 1) σείω τι σφόδρα, τινάσω ἔδω κ' ἔκει· «περὶ κέρκου λαπαργου» = περὶ κερκινεῖου ἀσπροθερού Ἀριστοτ. ἱστ. Ζ. 9, 49' 2) διαπυράζω τι διὰ λαγνός· «γλῶσσα νάει» = νὰ καυχήσῃ τὴν λαγν. Ἐπτ. 731, quasso.

Δια-παλύνω' καθαυτενίδω τινὰ ἢ τι κοινὰ μύνη θρόμματα, Εὐρ. Φοίν. 1170, dispergo.

Δια-παν-νυχίζω' ἀγρυπνῶ δι' ὅλης τῆς νυκτός Πλουτ. ἡθ. 775.

Δια-παν-νυχισμός, ὁ δλονύκτιος ἀγρυπνία, νυκτερινὴ ἐορτή Δ. Ἀλ. 2, 19' πρὸς παννυχίς, ἀλυσμός, διανυκτερεύσεις, pernyctium.

Δια-παν-αντάω' ἔρχομαι εἰς ἀπάντησιν τινος, ἀπαντῶ τινα μτγν. occurro.

Δια-παντὸς ἡ ὁρβότης διὰ παντός, ἐπὶ πέρα πέρα, πάντοτε Ἀριστ. Ξεν.

Δια-παπταίνω' βλέπω πέρα βλεῖν, βλέπω τριγύρω δειλῶς· «πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων» Πλουτ. Φάδ. 11.

Δια-παρ-άγω' φέρω τι εἰς τινα κατὰστασιν, εἶμαι ἡ ἀρχὴ τινος, παράγω τι, μτγν. aduco.

Δια-παρ-δοχὴ' παραδοχὴ Λουκ.

Δια-παρ-κύπτω' κύπτω διὰ μέσου τινός, παρακύπτω ἀνάμεινα· «διαπαρυπτομένα θυρίδας» = παρὰ θυρα δικοτωτὶ, καρστωτὰ, μτγν.

Δια-παρ-λαμβάνω' παραλαμβάνω.

Δια-παρ-σιωπάω' σιωπῶ τι βλύτεια Ἰωσ. ἀρχ. 9, ruticeo.

Δια-παρ-σύρω' παρσύρω τὰς ἡμέρας τῆς προησιμίας, παραβαίνω τὴν προησιμίαν Σχολ. Λουκ. 796, μτγν. protraho.

Δια-παρ-τηρέομαι' παρατηρῶ τινα μετὰ τενίς, ἐταστικὸν βλέμμα μτγν.

Δια-παρ-τριβή, ἡ μάταιος, ἀνωφελὴς ἐνασχολήσις εἰς τι μτγν.

Δια-παρθένευσις, εἰς, ἡ ξεπαρθένευμα· πρὸς διακρήσεις, διακρήσεις.

Δια-παρθένευσις, ὁ ὁ ξεπαρθένευον κέρην πρὸς διακρήσεις.

Δια-παρθένευσίω' ξεπαρθένευον ἐργον Ἡρ. 4, 108, Πλουτ. Ῥώμ. 74' διαπεπαρθένευσίω

κωμ. Πολυδ. 3, 42' πρὸς διακορεύω, διακορεύω, διακορίζω.

Δια-παρθένεια, τὰ τὰ ὑπὸ τοῦ νυμφίου εἰς τὴν νύμφην δῶρα διὰ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν παρθενίαν τῆς Ἀμρις π. Πολυδ. 3, 36.

Δια-παρμα, (διαπείρω) διατροφήμα, διαπέρμα μτγν. γλωσσ. traiecius.

Δια-παρ-οξύνω' παροξύνω Ἰωσ. ἀρχ. 10, 7, 5.

Δια-παρσις, εἰς (διαπείρω), ἡ ἡ πράξις τοῦ διατροπῆν τι πέρα μτγν. transisio.

Δια-παρρησιάζομαι' παρρησιάζομαι, δηλώω μετὰ πολλῆς παρρησίας, ἐλευθεροστομίας, ὁρβή κοφτὰ μτγν.

Δια-πάσμα (διαπάσσω), τό' ὅ, τι χρησιμεύει εἰς πασπάλισμα, σκόνις πασπαλισματος Θεοφρ. ἰδ. εὐώδης τις κόκκος.

Δια-πασπαλεύω, ἰών, καὶ μτγν. (πασπαλεύω, ἀττ. πατταλεύω) διαζεύγω ἢ γαλαρώνω τι καὶ καρπώνω, ἰδ. σταυρῶν τινά (ἐπὶ θανάτ. ποιν.) Ἡρ. 7, 33, Πλουτ. Ἀρταξ. 17' καρπώνω δέρμα Ἀριστ. ἱππ. 369.

Δια-πάσσω, ἰών, πάσσω, ἀττ. πάττω' πασπαλίζω τι ἀνάμεινα, ἐν γέν. πασπαλίζω, πασπίζω· «ἐς τὰς τρίγας τοῦ ψήγματος» = τὰ μάλλιν μετὰ χρυσῆν κόκκιν Ἡρ. 6, 125' «τοὺς δαυπόδας ἄλλο» = τοὺς λαγνούς μετὰ ἄλλας Ἀλκ. κωμ. π. Ἀθην. 8, 339' «διαπεπασμένους μέλανι» = παρὰ δὲ μετὰ μύρας κηλίδας ἢ στίγματα Ἀριστοτ. ἱστ. Ζ. 4, 2, conspergo.

Δια-πασών, ἡ κορ. ἡ διὰ πασῶν συμφωνία, ἡ δι' ὅλων τῶν ὁκτὶ χορδῶν διερχομένη διατονική συμφωνία, ὁκτάχορδος διατονική κλίμαξ (μουσ.) ὡς. τὸ διαπασών, τὸ διάπεντε, τὸ διατεσσάρων διάστημα = ἡ ὁκτάχορδος, πεντάχορδος, τετράχορδος κλίμαξ Μπαρόδ. π. Δ. Ἀλ. συνθ. ὁν. 130.

Δια-πατάω, ἔπιτ. τοῦ ἀπατάω Πλάτ. νόμ. 5, 738, καὶ μτγν. fallo.

Δια-πατέω' καταπατῶ, τσαλαπατῶ - τὴν γλῶσσαν Πολυδ. 3, 55, 2, concutio.

Δια-παύμα, τό' ἡ ἐν τῷ μεταξὺ παύσις, ἀνάπαυσις - πόρων Πλάτ. νόμ. 7, 284' πρὸς διανόημα, intermissio

Δια-παύσις, εἰς, ἡ ἡ ἐν τῷ μεταξὺ παύσις, ἀνάπαυσις πρὸς διανόημα, intermissio.

Δια-παύω' ἐν τῷ μεταξὺ ἢ κατ' ἐνναλλαγὴν ἀφῆνω τινὰ ν' ἀναπαύθῃ Ξεν. ἱππ. 7, 18. Μία ἀναπαύομαι εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα Πλάτ. Τίμ. 78' παθ. «αἱ στρατιαὶ διεπείπαντο» = τὰ στρατεύματα διελύθησαν, ἀπελύθησαν Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 14.

Δια-παφλάζω' 1) ἀμετῶ. φουσκῶνω ἐπάνω ὡς τὸ κοχλάζω ἢ κυματίζω ὕδωρ' 2) ὀπ. ἀνίπτω ἀπὸ θυμόν, φουσκῶνω, κορῶνω - χόλος Νον. Δ. 31, 24, aestuo.

Δια-πεζεύω' διέρχομαι ἡ περιηγούμαι γύρω τινὰ πεζὸς μτγν. peragro.

Δια-πέζος, (πέζα), 2' ὁ μέχρι τῆς πέζης (ποδός) φθάνων, ἰδ. «διάπεζον ἱμάτιον» πολυτελὲς γυναικεῖον ἐνδυμα μακρὸν μέχρι ποδῶν ὡς τὸ ποδῶρον, ὡς ὁ ποδῶρος χιτὼν Παλλ. Ξεν. π. Ἀθην. 5, 198' πρὸς Πολυδ. 7, 62.

Δια-απειλέω' ἀπειλῶ τινα σφόδρα, φ. διερίζω

πολύ 'Ηρ. 7, 15' - ἀποσφραζιν Πλουτ. 'Ου.
10' συνήθ. μέσ. - τινί Δισχίν. 1, 43' - «διη-
πειλεῖτό σοι» Ἀλεξ. ἐν Β. Ἀν. 82, μετά τε-
λικ. ἀπαρ. Πολυδ. 1, 78, 14 interterminor.

Δια-πεινώω' πεινώ πολύ ἢ διαγωνίζομαι μέ-
τινα εἰς τὴν πεινᾶν, συνερίζομαι τῆς τῶν δύο
πλειότερον νὰ πεινᾷ Ἀριστ. Ἀγ. 751.

Διά-πειρα, ἡ' δοκιμὴ Πινδ. 'Ο. 4, 20' -
τῶν χρηστηρίων 'Ηρ. 1, 47' - «εἰς διαπειρὰν
τινος ἀπικέσθαι» = ἐρχομαι εἰς γνωριμίαν μετὰ
τινος, τὸν γνωρίζω, 2, 28' - «εἰς διαπειραν καθο-
ρίστηκε καὶ λόγον» = τὸν ἐδοκίμασα διὰ λόγου
Δισχίν. 1, 184' - «διαπειραν λαμβάνειν τινός»
= δοκιμάζω τινά Δημ. 50, 18 καὶ μετγ. πρὸλ.
ἀπόπειρα, tentamen.

Δια-πειράζω' διαπειράω 'Ιωσ. ἀρχ. 15, 4, 2.

Δια-πειράω' δοκιμάζω τινά. ὑποβάλλω εἰς
δοκιμήν - δωροδοκίαι Πλουτ. Πομπ. 51' συν-
νήθ. μέσ. μετά γεν. - «αὐτοῦ τῆς ψυχῆς» = τὴν
ψυχὴν του, τὴν καρδίαν του - Παροίων = πῶς
πηγαίνει ὁ πόλεμος μετὰ τοὺς Πέρσας 'Ηρ. 3, 14'
ὥσ. μετά παθ. ἀορ. Ἀντικρ. 5, 53' «διαπει-
ραθῆναι τῶν δικαστῶν ὅ, τι γνώσκουσιν» = δο-
κιμάζω τὴν γνώμην τῶν δικαστῶν Δημ. 48,
46' «διαπειρώμενος ἄρα» = δοκιμάζων ἄρα γε
Πλάτ. ἀπολ. 27, tento.

Δια-πειράω, διάφ. τύπ. τοῦ διαπειρώ
Μανεθ. 2, 106, μετγ.

Διά-πειρας, 2' ἀπειρος ὅλως μετγ. ignotus.

Δια-πεῖρω' διατρυνῶ, διαπερῶ τι ὁλοτελᾶ (ὡς
τμῆς. θεωρητ.) 'Ιλ. π. 405' «σφυρῶν κέντρα
διαπείρας μέσον» = διατρυνήσας ὁλοτελᾶ τὰ
σφυρά, ἀστραγάλους κόσσις Εὐρ. Φοίν. 26'
- «τὴν γλῶτταν βελόναις» Πλουτ. Ἀρταξ.
14, transfigo.

Δια-πελάζω, ἐπιτετ. τοῦ πελάζω (κατὰ
Σχολ. Θεοκρ. 2, 14), διαπερῶ τινα ἢ τι ἀπὸ
τι μέρος εἰς ἄλλο, διεκπεριάζω μετγ. transseo.

Δια-πελεκίζω' κατακομματίζω τινά ἢ τι
διὰ τοῦ πελέκειος, πελέκω μετγ.

Δια-πέμπω' 1) ἀποστέλλω ἀνθρώπους εἰς
διαφόρους τόπους ἢ πρόσωπα - ἄλλον ἄλλῃ
Θουκ. 8, 64' - «ὡς ἐκασταχόσε ἔδε» = καθὼς
ἐπρεπε εἰς τὸ καθὲν μέρος 4, 55' πρὸλ. Ξεν.
Εὐρ. 1, 5, 3, παθ. 'Ηρ. 1, 67, 81 καὶ μέσ. -
χρησμοὶν Λουκ. 2) ἀποστέλλω τι ἀντικρὺ ἢ
πρὸς τινα καὶ ἰδ. μηνυτὰς ἢ πρέσβεις - πρὸς
τινα Ἀριστ. πλ. 398' - τινί τι Θουκ. 4, 123
καὶ μετγ. πρὸλ. ἐπιστέλλω - «ἀγγέλους πρὸς
τινα» Πλουτ. Πύρ. 10, καὶ ἄνευ πτώσ. Θεμ.
31' ὥσ. μέσ. - ἀλλήλοισι, συμπ. 13, transmittio.

Διά-πεμψις, εως, ἡ' ἢ πράξις τοῦ ἀποστέλ-
λειν τινὰς ἢ τινα εἰς διάφορα μέρη ἢ πρὸς
ἀποστολὴν μετγ. transmissio.

Δια-πενθέω' πενθῶ, ἔχω λύπην, πένθος διὰ
τινα ἐπὶ πολλὸν καιρὸν - «ἐνιαυτὸν ὄλον - πέν-
θος ἐνταίμεν» Πλουτ. Πομπ. 23, lugeo.

Δια-πεντ-αθλέω' ἀγωνίζομαι τὸ πέντα-
θλον (δρόμον, ἄλμα, πάλην, δίσκον, ἀκόντιον)
Λυκόφρ. π Τζέτζ. 860.

Διά-πεντε, ἡ' ἢ διὰ πέντε χορδῶν συμφω-
νία, πεντάχορδος συμφωνία ἢ κλίμαξ μουσ.
πρὸλ. διαπασών.

Δια-πεπαρμένος, μετγ. παθ. πρ. πάσσω.

Δια-πεπαρμένος, μετγ. παθ. παρ-
πείρω.

Δια-πεποννημένος, ἐπὶρ. τροπ. τι
διαπεποννημένος' ἐπεξεργασμένος, ἐν
'Ισοκ. ἐπ. 6, 6, elaborate.

Διά-πεπτος (διαπέπτω), 2' ὁ ἐντελὴς
οὐκ (ἀμφ. γρ. π. Θεοφρ. αἰτ. φυτ.

Δια-πέπτω' μαγειρεύω ἢ βράζω τι
Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1' πρὸλ. διαπέσσω, περ-

Δια-περαίνω' 1) φέρω τι εἰς πέρας
λειώνω - λόγους Εὐρ. Ἀνδρ. 333,
Γοργ. 510 καὶ συχνά - ἀπόκρισιν,
451 - ὁδόν, νόμ. 1, 625 2) ἰδ. διηγο-

ἐντελὴς Εὐρ. Ἀνδρ. 1057 - παθήματα
Φιλ. 52 καὶ συχνά, ὥσ. μέσ. - λόγον,
263' «σπλήνη ἐν μηνί τὸν ἐκυτῆς διαπα-

ται κύκλον» = τελειώνει τὸν κύκλον τη-
σοῦ. κόσμ. 6.

Διαπεραντέον' πρέπει νὰ τελειώσῃ τις
νόμ. 4, 715.

Δια-περατῶω' 1) διαπερῶ τινα ἢ τι
(ἐπὶ θαλάσ. ποτ.), μεταβιβάζω
στρατιώτας Πλουτ. Σὺλ. 27' πρὸλ. 8

ὁμείω, διαπεράω, ὥσ. παθ. ἀμετθ. δι.
ἄντικρ. 'Ηρ. 8, 25, Θουκ. 3, 33' 2)

σύρω τὸ ξίφος, ξεσπαθώνω» «ξίφην
ριπιδίῳ κολεῶν» = τοῦρθσαν τὰ ξίφη ἀ-
θήκας Σοφ. Αἴ. 730. Μέσ. διαβαίνω θαλά-

«διαπεραιώσασθαι πελάγη» Πλάτ. Ἀλ.

Δια-περαίνωις, εως, ἡ' ἢ πράξις τοῦ
περᾶν τινα ἢ τι ἀντικρ. καὶ ἀμετθ. π.

μετγ. transvection.

Δια-περάμα καὶ διαπέρασμα, τό' 1) ἡ
τοῦ ἀνωτ. 2) πορθμός, στενὸν θαλάσσης

'Ηούγ. traieclus.

Δια-περάσμιος, 2' ὁ ὁδύς, διαπερ-
(ἐπὶ ἤχου) μετγ. Σχολ. 'Ιλ. μ, 439

διαπρῦσις, penetrans.

Δια-περασμός, ὁ ὁροθετικὴ γραμμὴ
ὑέσις μετγ. definitio.

Δια-περάω, (περάω) 1) ἀμετθ. περῶ
σου τινὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, περνώ

ἰδ. ἐπὶ θαλάσ. καὶ ποτ. Εὐρ. 1, Τ. 39
λαγός 'Ισοκ. 1, 19' - ὁρὴν. = κοιν.

ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀριστ. ὀρ. 1265' - βίω-
ντὴν τὴν ζωὴν μου Ξεν. οἰκ. 11, 7' - μ

= ἐπέρασσα πολλὰ βάσανα Εὐρ. 'Ηρ. 1
2) μετθ. κατορθώνω, τελειώνω τι Πλάτ.

261' 3) μετθ. περνώ τινα ἀντιπέραν,
βάζω Λουκ. νεκρ. 8, 20, 1' καὶ ἀμετθ.

τι μέρος εἰς ἄλλο - εἰς νῆσον Πλουτ.

24, pertransseo.

Δια-περδίκιζω' διαφεύγω ἀπὸ τοῦ
χους ὡς κέρδιξ, ἐν γέν. διαφεύγω, ξεγλ-

ξεφεύγω, Μεν. κωμ. 4, 634' πρὸλ. 8
δικίζω.

Δια-περθώ, (πέρθω) κατεκκίω, κατα-
τι εἰς ἐλοκλήρου, κατερτημύνω, ῥημάζω

ἄστρ. διεπράθμεν, διαπραθέειν 'Ιλ. α,
η, 32. Παθ. - διεπράθετο 'Οδ. ο, 384, δ

Δια-περι-βόητος, 2' ὁ ἀείποτε καὶ
χοῦ μετ' εὐφημίας ἀναφερόμενος μετγ.

Δια-περι-πάτέω' περιέρχομαι πα-
'Αθην. 4, 157, obambulo.

Δια-περισεύω· διηγουμαι τι με ἄπειρον πολυλογίαν Ἡρ. 4, 72 = διαδρησεύω κατά Ράϊτο.

Δια-πενάω· ἐντελῶς τρωπῶ τινα ἢ τι με περόνην ἢ βελόνην διατρύπῳ, - τὰ σφυρὰ σιδήρῳ, σανίφῳ = με σίδηρον, λόγχην Δ. Σικ. 4, 64, transmitto.

Δια-πέρχομαι· διέρχομαι διὰ μέσου τινός καὶ φεύγω, αυτομολῶ εἰς τοὺς ἐχθρούς (στρατ.) Δημ. 49, 14, 50.

Δια-πεσεύω καὶ δια-πετεύω· παίζω μετὰ τινος ἐπὶ τοῦ ἄδικου τοὺς πεσοὺς ἢ κύβους, κοιν. ζάρια (πεττοῖς ἀποπαῖται Ο') - τὴν ἐλπίδα = νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τοὺς πεσοὺς, ἢ τὸ ταβλί, ἢ τὰ ζάρια Λουκ. ἐρ. 16.

Δια-πέσσω καὶ διαπέττω (πέσσω) 1) βράζω τι ἐντελῶς ἢ πολυδράζω ἕως νὰ λυώσῃ 2) ὀλοοῦμαι - τροφὴν Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 1.

Δια-πετάζω· διαπετάννυμι μτγν.

Δια-πετάμμι, τοὺς παρακαμῶ, ἀπικισμ. διὰφ. τόποι τοῦ διαπέτομαι.

Δια-πετάννυμι· κυρ. ἀνοίγω τὰς πτέρυγας εἰς πτήσιν (ἐπὶ πτην.), ἐξελίγω τι, ἀπλώνω, ἀνοίγω Ἀριστ. Αὐσ. 732 - τὰς πλεκτάνας = τὰ πλοκάμια Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 5, 6 - πτέρυγας Δ. Σικ. 17, 115 καὶ μτγν. mandu.

Δια-πέτασμα, τό· πᾶν τὸ ἐξηπλωμένον, παραπέτασμα μτγν. velum.

Δια-πετασμός, ὁ· διαπέτασμα μτγν.

Δια-πέττειν, (διαπετῆς), ἢ ἑλλειψίς, ἔνδειξις, μετο. ἀπὸ τῆς ἀποπτέσεως τῶν ψυχ. τῶν φανελλόμενων μνηστητῶν ἐν Εὐστ. σχόλ. Ὀδ. 1842.

Δια-πετῆς, 2· με ἀνοικτὰς πτέρυγας, ἐξηπλωμένος, ὅπως ἀνοικτὸς Ἱπποκρίτης expanseus.

Δια-πέτομαι, γ. ἐν. διαπέταται, δι. γρ. π. Σοφ. Οἶ. τ. 1310, ἄφο. διέπειτο Ἰλ. σ. 83, καὶ διέπειν Λουκ. Ἑρμ. 9, 4 1) πετὸν διὰ μέσου τινός· - διὰ τῆς πόλεως Ἀριστ. ὄρν. 1217· ἐπὶ θέλους Ἰλ. ε, 99· ἐπὶ κεραυνῷ Εὐρ. ἀποσπ. 860 2) διαδίδεται φήμη Ὑμέν. 2, 8, 12 3) γίνονται ἄφρονες· ταῦτα ταχὺ διέπειτο = ὀγλίγωρα πέταξαν, ἔγειναν ἄφροντα Πλάτ. νόμ. 3, 686.

Δια-πεύθομαι· διαπυθάνομαι Αἰσχ. Ἀγ. 808, sciscitor.

Δια-πεύστας, ὁ· διαπνεύστας.

Δια-πέφλοισα, ἔνερ. 6· παρκ. τοῦ διαφλύω.

Διά-πεψίς, εὐς, ἢ· χώνευσις - τροφῆς Ἱπποκρ. 344, 26, percoclio.

Διά-πηγα, τὰ· διαπήγνυμι.

Δια-πήγιον, τό· διάπηγμα.

Διά-πήγμα, τό· τὸ ἐν τῷ μεταξὺ συναρμοσθέν, παρενθέν, πλαγία δοχὸς ἢ ὕλον, ἐν γέν. πᾶν τὸ χρήσιμον εἰς στερεάν συγκράτησιν ἢ σύσφιγξιν δύο καὶ πλειοτέρων πραγμάτων Φίλων μαθ. 74· πρὸλ. διάφυλον.

Δια-πήγματιον, τό· ὅπκ. τοῦ ἀντα. Φίλων μαθ. 64.

Δια-πήγνυμι· θέτω τι στερεῶς ἀνάμεσα εἰς δύο πράγματα, ἐν γέν. συναρμύζω στερεῶς· - σκελετὸς Λουκ. νεκρ. δ. 12, 5, μέσ. compingo.

Δια-πηδᾶω· πηδῶ διὰ μέσου τινός ἢ ἀντιπέραν· - τᾶρρον Ἀριστ. Ἀγ. 1178, Σεν. ἱππ. 3, 7, ὡς· ἀμετβ. Ἱππος διαπηδῶν = κάμων

πηδήματα Εὐρ. 1, 4, 8, καὶ μτγν. μετφ. Δημ. 24, 80· ἐκρέω με δρμήν ἐπὶ αἵματος καὶ βουτ. παρ' ἡμῖν πηδᾶ τὸ αἷμα, Γαλ. 6. transilio.

Δια-πήθησις, εὐς, ἢ· ἡ ἐκ χαλαρώσεως τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων προερχομένη αὐτόματος ἑκροὴ τοῦ αἵματος ἱατρ. Ἱπποκρ. Γαλ. 7, 4.

Δια-πηνκίζω· πηνικίζω, ἐξαπατῶ τινα· πρὸλ. φανακίζω - λόγον = δμῖλῳ ἢ κάμων λόγον πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀκροατῶν Κρατίν. ἐν Μ. Ἑρ. 269, 31.

Διά-πηξ, ηγός, 2· διάπηγμα μαθ. τὰ διάπηγα Ο' - διαπήγεις Φίλων Ἑπτ. θαύμ. 4.

Διά-πηξις, εὐς, ἢ· στερεὸν συνάρμοσμα· σωματικὴ Ἑρμῆς. π. Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, 1094, compages.

Δια-πήρωμα, τό· κολόδομα.

Δια-πιάνω· κάμνω τινὰ ἢ τι πολὺ παχύ, καταπαχύνω· ἐμάλων χιλιάδες βοτάναις διαπινθεῖται· Θεόφρ. 16, 91, pinguefacio.

Δια-πίδωσις, εὐς, ἢ· διαπήγεις καὶ Σναΐδερ.

Δια-πιδύω 1) διωλίζω, καθαρίζω τι ὡς δι' ἡθμοῦ ἢ σκελλίου, λαγαρίζω ἢ ξελαγαρίζω, κάμνω λαγάρ· οἱ δι' ἡθμοῦ τόποι διαπιδύουσι τὸ ὕδωρ Ἀριστοτ. μετρωρ. 1, 13· πρὸλ. διηθῶ, διασκαλλίζω 2) ἀμετβ. διασταλάζω, ξεσταλάζω· - διὰ τῶν φλεβῶν Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 6.

Δια-πιδέξω· θλίβω τι ἀνάμεσα εἰς δύο τινὰ, καταξυλῶ, Λουκ. Λεζιφ. 11, interpremo.

Δια-πιθανεύομαι, ἐπιτετ. τοῦ πιθανεύομαι Σ. Ἑρμ. 8, 324.

Δια-πιθηκίζω· παίζω μετὰ τινος ὡς πύθης, μιμνῶμαι τὸ τοῦ πύθους, ἐν γέν. μιμούμαι τινα ἢ τι πύθους δίκην Μ. Ἑρ. 519.

Δια-πικραίνω· παροργίζω τινὰ πολὺ ἢ προξενῶ μεγάλην λύπην, φαρμάκι ποτίζω. Παθ. εἶμαι παρωργισμένος, κοιν. ἔχω πίκρα - πρὸς τινα Πλουτ. ἡθ. 457, exacerbo.

Διά-πικρος, 2· κατάπικρος, πικρὸς φαρμάκι (κυρ. καὶ μετφ.) Δ. Σικ. 2, 48, amarus.

Δια-πίμελος, (πίμελῃ), 2· κατάπαχυς, μτγν. praepinguis.

Δια-πίμπλημι· γεμίζω τι με τι ὀλίγελα, μέχρι στομίου μτγν. μετὰ γέν. Παθ. «διεπλήσθη Σικελία αὐτῶν» Θουκ. 7, 85· ὅλ. «διαπλησμένος τινός» = χορτάτος ἀπὸ τι μετὰ ἀνδίας Ἀνδοκ. 1, 125 impleo.

Δια-πίμπρημι 1) καίω τι ὀλίγελα, κατακαίω· «διαπρήσαι ναὺς» Πολυδ. 22, 26 καὶ μτγν. 2) μετφ. παθ. φλογίζομαι (ἐπὶ πληγῇ)· «-νηδὺς διαπμπρηταί» = φλογίζεται καὶ φουσκώνει ἡ κοιλία Νικ. ἄλ. 341, perurgo.

Δια-πίνω 1) ἀμιλλώμαι μετὰ τινος εἰς τὸ πίνειν, τίς τῶν δύο νὰ πῇ πλεονέτερον Ἡρ. 5, 18· καὶ εὐαγεῖσθαι Πλάτ. πολ. 4, 420· ὡς· μέσ. - τινὶ Ὑδρ. π. Ἀθην. 11, 486 2) πίνω ἐκ διαλειμάτων Ἀριστοτ. προδλ. 3, 12, perpero.

Δια-πιδράσκω· πωλῶ τι λειανικῶς· «-οὐσίαν τιμῆς τῆς τυχεύσεως» με οἰανδήποτε τιμὴν Πλουτ. Αὐσ. καὶ Σόλ. καὶ μτγν. divendo.

Δια-πίπτω 1) ἀποτυγχάνω· α) ὡς στρατιώτης· - ἐν τῇ μάχῃ = διαπερῶν ἀπὸ τὴν μάχην Σεν. Ἑλ. 3, 2, 3· - πρὸς τοὺς ἐαυτῶν = δια-

σχιζώ τοὺς ἑχθροὺς καὶ διαπύζομαι πρὸς τοὺς ἰδιούκους μου, 4, 3, 11 κ. συχνά. Πολύβ. 1, 84, 6' χάνομαι (ἐπὶ πραγμ.) μὲν, ὅ) = διαμαρτεῖν τῆς ἐλπίδος (Σουίδ.), ἀποτυχάνω εἰς τὰς ἐλπίδας μου, εἶμαι ἀτυχῆς Ἀριστ. Ἰνπ. 692' ἔχω λάθος, ἀπατώμαι Δ. Λαέρ. 5, 6' ἐν γέν. ἀποτυχάνει· πράξις τις· «τὸ συκοφάντημα αὐτῷ διέπτεν» Αἰσχίν. 2, 39' «τὰ κατὰ τὴν βοήθειαν διέπεσε τοῖς βασιλεῦσιν» Πολύβ. 29, 10' - τὸ βούλευμα Δ. Ἀλ. 3, 28 κ. μὲν. «διαπύπτειν τῆς δόξης» = ἐκπίπτειν τῆς δόξης, χάνει τὴν δόξαν μου, ξεπέρω Αἰσχίν. 3, 200, 22' ἐκπίπτει οὐκ ὑποκρίνομαι προσώπου (ἐπὶ ὑποκρ.) 2) πίπτει τι κάτω ὡς ταθρόν (ἐπὶ οὐκ.), ἐρεπύονται· καὶ διαλύονται· Πλάτ. Φαίδρ. 80' 3) διαδίδεται φήμη, λόγος· «λόγος διαπεσόντος εἰς τὸ σπράττωμα» Πλούτ. Γάλλ. 22, intercido.

Δια-πιστεύω· 1) ἐμπιστεύομαι τι εἰς τινα· - τινὶ τι Αἰσχίν. 3, 8' 2) ἔχω ἐμπιστοσύνην πρὸς τινα, ἀντίθ. ἀπιστώ· «- τινὶ περὶ τῶν μερίστων» Αἰσχίν. 1, 188, Ἀριστοτ. Ζ. 3, 10 ὡς παθ., ἐρεπύονται = ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην, ἀντίθ. ἀπιστος ἦν = δὲν ἔχαμεν ἐμπιστ. Δημ. 10, 51, credo.

Δια-πιστεύω ὅπως· δυσπιστώ πρὸς τινα, δὲν ἔχω καμμίαν ἐμπιστοσύνην· ἀλλήλους Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11, καὶ μέσ. δὲν ἐμπιστεύομαι τινα, δὲν ἔχω πρὸς τινα ἐμπιστοσύνην Πολύβ. 18, 29, 7' (ὁ Βέλ. διορθ. ἀπιστεύω π. Δημ. 30, 25), diffido.

Δια-πλακῶν· στρώνω με πλάκας, λιθοστρώνω μὲν. σiero.

Δια-πλανῶ· ἀποπλανῶ τινα ἀπὸ τὴν εὐδοσίαν ὅδον (κυρ. κ. μετρ.). κοιν. ξεπλάνω Πλούτ. ἡθ. 917 καὶ μὲν. Παθ. περιπλανῶμαι· ἔδω κ' ἔκει Δ. Σικ. 17, 116, seduco.

Δια-πλασιάζω· διπλοῦμαι·

Δια-πλασιάζω· εἰς, ἢ 1) ἡ πράξις τοῦ διδῆναι εἰς τὴν μορφήν, σχῆμα, ὁμορφῶσαι (κυρ. κ. μετρ.) μὲν. 2) ἡ ἀποκατάστασις τοῦ συντριβέντος ἢ συνθλιβέντος μέλους Γαλ. formatio.

Δια-πλασμο· τό 1) πᾶν τὸ ἐσχηματισμένον, μορφοῦμενον Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 614' 2) διάπλασις μὲν. conformatio.

Δια-πλασμος, ὁ· διάπλασις Πλούτ. ἡθ. 877.

Δια-πλάσσω· 1) διδῶ εἰς τὴν μορφήν, μορφοῦμαι, σχηματίζω· ἄρτους, μελ. πηκτον Πλούτ. 2) μετὰ μορφοῦμαι τὸ πνεῦμα, τὴν καρδίαν τινός· 3) πλάττω τι ἀνυπαρκτον, μυθολογῶ· «μῦθος διαπλασθεὶς τέτταρσι προσώποις» Ἡροδοτ. 47 (9, 542)' «ἀπαρτίζωμεν τῷ λόγῳ καὶ διαπλάττομεν» Μιλ. Π. Ἰσ. 3, 1' 4) ἀλείφω τι μετ'· - πηλῷ Θεόδωρ. Ἰσ. Φ. 4, 15, 2' 5) προσαρμόζω εἰς τὴν προτέραν θέσιν τοῦ τὸ στραμβουλισθῆναι ἔχοντος μέλου Γαλῆν. fingo.

Δια-πλαστικός, 3' ὁ ἐπιτήδειος· εἰς τὸ νὰ μορφοῦται σχηματίζω κυρ. καὶ μετὰ.

Δια-πλαστος, 2' διαπλαστικός μὲν.

Δια-πλάτνω· κάμνω τι πολὺ πλατύνω Ἀθην. 14, 648' «-τὰ σώματα οἷα» = παχύνω Ξεν. Λακ. 2, 6, dilato.

Δια-πλέγμα, τό· πᾶν τὸ μετὰ τινος συμ-

πεπλεγμένον Εὐστ. 1571, 56, textum.

Δια-πλέκω, (παρκ. διαπλέοχε Ἰπποκρ.) πλέκω τι διὰ μέσου ἄλλου, συμπλέκω· πολλὰ πράγματα εἰς ἓν· «θασματὰ ἐργα πλεκτὰ ἔργα Ὀμ. ὕ. Ἑρμ. 80' - τὴν ἡμετέραν φλαμουριάν Ἑρμ. 4, 87' 2) δὲν, ἐξομαί, ῥαδιουργῶ· «τὴν διαπλέκω» = συνάξω κομμάτια Πινδ. Π. 2, 52' «θρήνον διαπλέκω» = συκοφαντῶ ἐλεγεῖόν τι ἐντέχνως 12, 8' τον λιπαρὸν γῆραι· Νόν. 7, 99. Μέσ. π. τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου ἢ ἄλλου· πλεξυμένη τὰς κόμας· Ἀριστοτ. 1, 23' ζῶ τὴν ζωὴν μου, περὶ τὴν ζωὴν μου· ριστ. ὄρν. 751, Πλάτ. νόμ. 7, 806' π. τὴν εὐαίτελως, τελειῶναι πλέκω· Ἡρ. 5, 4) ξεπλέκω τι, ἐκτείνω· «ἐκ μέσου ἐς ἄστρον» διαπλέκω Πλάτ. Τιμ. 36, σπῶν, διαχωρίζω· «τὸν στρατὸν διαπλέκω» διατάττω τὴν τάξιν (ἀμρότοι συνών.) Π. Ἀντων. 16, intertexo.

Δια-πλέω, 2' καὶ 3' ὅπως διόλου γεμίζω· «κακὴν διαπλέω· πλεῖρα» Πλούτ. Τιμολ. Θεόδωρ. αἰτ. ρυτ. 2, 4' «τὰς διαπλέω» = ἀνὰ πλεῖστον, ἀνὰ πλεῖστον, πληθύνω.

Δια-πλέω· 1) διαπερῶ ἢ πλέω ὅλως διὰ πλοῦτος· «τελασσοπορῶ» διαπλέω· Ἡρ. 1, 25 - Μυγαράδ. Ἀντ. 12, 17' - τὸν γαίον Λουκ. Ἑρμῶν. 28' - τὰς λίμνας Ὑδρ. 6, 11' 2' μετὰ διέχομαι· τὸν βίον· «εὐρὺ τὴν ζωὴν μου Πλάτ. Φαίδρ. 85 καὶ Ἰπποκράτην.

Δια-πλέω, ἀντ. 2' διαπλέω· κρατῶ Ἀθην. 2, 67, Πλούτ. ἡθ. 551.

Δια-πλήθω, ἐπιτείνω τὸν πληθύνω, ἀντ. 2' πολλὰ γεμᾶται· ἀπὸ τι πρὸς, βελόνω, ἐκπληθύνω.

Δια-πληκτίζομαι· μέσ. ἀποθ. φιλονικεῖν, μάχομαι κατὰ τινος, μάχομαι δι' ἀποβολισμῶν· ἀποδοβολισμῶν Πλούτ. Φλακ.

- τοῖς ἐπεθετο Λούκου. 31' - τοῖς σκόμω· «συνερίζομαι μετὰ τινος· τίς νὰ περῶν τὸν λόγον με περισσύτερα ἀντεῖται, Σόλ. 2' - γυν. = ἀντερίζομαι μετὰ τὸς γυναῖκες, κοιν. μετὰ τῶν καὶ τὴν περῶν, Τιμολ. 14' - νευμάτων πρὸς τὸν τόναν· = ἐργολαβῶν νευμάτων, ἐρωτοτροπῶ με νεύματα ἐπὶ τικὰ, ἔρωτ. 16, 34, concubito.

Δια-πληκτίζω· εἰς, ἢ 1) ἡ πράξις τοῦ λοιπὸν εἰς τὴν μάχην· εἰς τινα δι' ἀποβολῆς Σχόλ. Ἰλ. α, 138' 2) ἀντεῖται, velitatio.

Δια-πληκτισμός, ὁ· φιλονικία, ἀντεῖται.

«πρὸς τὸν Σωκράτην» Πλούτ. συμπ. 7, 7.

Δια-πληρόω· γεμίζω τι ὁλόκληρον ἀντ. τακτ.

Δια-πληροῦμαι, ἀπαρ. π. ἀπαρ. α. τοῦ πληρῶμαι.

Δια-πλήσσω· σπῶν τι διὰ κτυπήματος, σχίζω· - ὄρες Ἰλ. ψ, 120 (δι. γρ. διαπύοντες, διαπύσσοντες). Παθ. ἐκπλήσσω· μένω ἐκστατικός διὰ τι, θαυμάζω· «ἐκπλήσθαι πρὸς τι» Ἐπικτ. ἔγγ. 33, 13, diffuso.

Διαπλῶ, ὁ(ς)· ἑλλ. ὄν. ἐπὶ Καρκίος νορ.

Δια-πλίσσω· ἀνοίγω ὅπως διόλου τὰ ἢ στέκομαι με ὅπως διόλου ἀνοικτὰ π. «τὸν διαπλίσσω» = μετὰ γάσκον, ἀνοίγω Ἰπποκρ. 662. Παθ. περιπλάττω μετὰ

κτὰ σέλην· «ὁ φίλος μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλεγμένον» = μετὰ μεγάλα βήματα, ὑπερήγαντα βαδίζοντα Ἀρχιλ. 33, discendo.

Δια-πλοκή, ἡ ἢ πράξις τοῦ πλέκειν τι διὰ μέσον ἄλλου, σύμπλεξις, συναρμογή, μετγν.

Δια-πλόκιος, 2' διάπλοκος Στραβ. 17, 818.

Δια-πλοκος, 2' πεπλεγμένος μετὰ τὴν ἀπό τι, ἐν γέν. πλεκτός Ἡλιδ. 2, 3, 55, implicitus

Δια-πλοκος, συνηρ. διάπλους, ὁ διάπλους, διαπέρασις θαλάσσης, ποταμοῦ διὰ πλοῦ οὐ Αἰσχ. Πέρσ. 380, Θουκ. 3, 93, καὶ μετγν. ὡς διαπέρασις διὰ τινος τόπου (κατὰ Στράβ.) Πλάτ. Κριτί. 118, trajectory.

Δια-α-πλόω· ἀπλώνω, εξαπλώνω τι μετγν. = διαπνεύω· Σεν. συμπ. 2, 25, expleo.

Δια-πλόωτος, 2' εξαπλωτός Μ. Ἐτ. 407.

Δια-πλόων, ἐπίτ. τοῦ πλόων Ἀριστ. π. Πολυδ. 6, 49, perflo.

Δια-πλοῦμαι καὶ πλοῦμαι (ἐνερ. ἀδύκ.) διαπλέω μετγν. Φρον. π. Αἰσκά. 614.

Δια-πλώσις, εὐς, ἡ διάπλους· μετγν.

Δια-πλοῦσθαι, ὁ διάπλους μετγν.

Δια-πλώω, ἰον. διαπλέω· «ἄλλος κλέουσα» Ἀπολ. Π. 2, 629 = περιβόησι Νικ. Ἰκ. 671· ἔβον Ἄντ. 216 72 (7, 238).

Δια-πνεῖω· διαπνέω Νόν. Δ. 29, 201

Δια-πνεύω, τὸ τὸ πνεῦν διὰ μέσου τινός, ὁ ἄνεμος Ἰπποκρ. 291, 32, flatus.

Δια-πνεύω, εὐς, ἡ 1) ἡ πράξις τοῦ φυσῆν διὰ τοῦ στόματος· ἀναπνέω εἰς τοὺς δακτύλους, ἐν γέν. ἐκπνοή, ἀναπνοή Κελλ. 2' ἐξαπνέω, στέγνωσις Γαλην. 3) μετγν. ἀναπνέω τινά ἀπὸ κόπον, στενοχωρίαν Γεωμ. 5, 38, 1, halitus.

Δια-πνευστικός, 3 1) ἐκπνέων εἰς τὸ θεῶν κολλῶν τὴν ἀναπνοήν, ἐξαπνέω τὸ σώμα· τὸς ἱατρ. Ἀριστ. 71, 43

Δια-πνέω 1) ἀμφί, πνέει (ὁ ἄνεμος) διὰ μέσου τινός ἢ δυνατὰ, κοιν. φυσῆ· παύραις διαπνέσθαι· Σεν. συμπ. 2, 25 κ. μετγν. 2) διασκορπίζω ἀπὸ προσώπου ἄνεμος, ἰδ. παθ. «διαπνέσθαι καὶ διαπνέειν καὶ διαπνέσθαι» Πλάτ. Φαίδ. 80, γάνυ τὴν εὐωδίαν, περιρρίψω (ἐπὶ ἀνθ.) Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 14, 5 ἐν γέν. ἐξαπνέωμαι διὰ τὸν πόρον, ἀναπνέω διὰ τῆς ἀσπύλου διαπνοῆς ἐπὶ σώμ. ἱατρ. 3) μετγν. διασκορπίζω, εξαφανίζω τι μετγν. 4) ἀναπνέω ἐκ διαλειμμάτων, ἀναπαύομαι ἀπὸ τινος κόπον σωματικῇ, ἡ πνευματικῇ· «ἐκ δυσχερείας» = ἀπαλλάττομαι, ἐκ δυσκολίας, στενοχωρίας Πολυδ. 31, 16, ὡς ἀπτόω Πλουτ. Κίμ. 12.

Δια-πνέω· ἰκναίω Σχόλ. Θεοφρ. 15, 88, καταπνέω, affoco.

Δια-πνέω, ἡ 1) ἡ πράξις τοῦ πνέειν διὰ μέσου τινός, κοιν. φύσκη (ἐπὶ ἀνέμ.) Ἀριστοτ. μετγν. 2, 8 2) ἀναπνοή, ἐξαπνέωσις ἱατρ. Πλουτ. perflatus.

Δια-πνέω, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Πολυδ. 2, 219.

Δια-πνέω, συνηρ. διάπνευσις, ὁ, ὡς Ἰπποκρ. Δια-πνέω· ἀποβλέπω μετγν. perspicio.

Δια-ποδίζω 1) μετρώ τι μετὰ τοὺς πόδας 2) μετρώ τι ἀκριβῶς, καταμετρώ Μ. Ἐτ. 269, 25.

Δια-ποδισμός, ὁ· πῆδημα ἰδὸν κ' ἐκεί, εἰδος ὀρχήσεως (χοροῦ) Παύλ. Πολυδ. 4, 99.

Δια-πο-ζεύω· χωρίζω, ξεχωρίζω τινά

ἢ τι ἀπ' ἄλλου ἐντελῶς Φύλων 255, 38, divello.

Δια-απο-θνήσκω· ἀποθνήσκω, πεθαίνω Πολυδ. 16, 31, emorior.

Δια-ποιέω· κάμνω τι ἐτοιμον, τελειώνω Δ. Ἀλ. 5, 45, 1, officio.

Δια-ποικίλλω 1) κάμνω τι ὅπως διόλου ποικίλον, στολίζω τι μετὰ διάφορα πράγματα, χρώματα κτλ. (ζωγρ. ἀρχιτ. βαπτ.), κοιν.

παρβαλίζω, πλουμίζω, ἰδ. «ἀργύρεον θυρεοῦς» = μετὰ δέσμη τὰς ἀσπίδας (τετραγώνους ὡς ὁὐρας βαρβαρ. σκουτάρια) Πλουτ. Σερτ. 14 2) μετγν. «πᾶσι τοῖς εἰδοσι τὴν ποίησιν διαποικίλλαι» Ἰσοκ. 9, 9' «ἀπᾶσι τὰ πολλὰ τοῦ πολέμου» Πλουτ. Λοκ. 7' ἐν γέν. συνθέτω, κατασκευάζω τι ἐκ διαφόρων πραγμάτων· ἐκ τούτων διαποικιλιζόμεναι· Πλάτ. νόμ. 3, 693.

Δια-ποικίλλω, τὸ, ζωγρ. γρ. Στραβ. 1.

Δια-ποικίλος, 2' ποικίλος, ἐκ πολλῶν πραγμάτων συνθετός, πολυποικίλος (ζωγρ. ἀρχιτ. βαπτ.) «μέλασι δ.» Ἰπποκρ. 219, Ἀριστοτ. Ἰσ. 2, 4 1 μετγν. ἐνδύματα μετὰ ποικίλα ἐνδύματα Λουκ. νεκρομ. 12, variegatus.

Δια-ποιμαίνω 1) κυβερνῶ κράτος, χώραν κτλ. 2) διερχομαι τὸν βόν μου, περνῶ τὴν ζωὴν μου Πλουτ. 4, 419.

Δια-ποιπνέω· ἐξικολοῦμαι ἐργασίαν τινά ἐπιμελῶς· «ὅργια Δήμητρος» Ἑρμῆσιαν. π. Ἀθην. 13, 507.

Δια-πολεμέω 1) τελειώνω, ἀποπερατῶ πόλεμον· «ἔστ' ἂν διαπολεμήσωμεν» Ἰπρ. 7, 158, Θουκ. 6, 37 «πάντα τὸν πόλεμον» Πλάτ. Κριτί. 108, Δ. Ἀλ. 11, 9, ὡς παθ. «διαπολεμήσεται αὐτοῖς» = παθ. μέλ. (δι. γρ. διαπολεμήσεται) Θουκ. 7, 14, 25' ἐν γέν. ἐκπολεμῶμαι ἐπὶ τινά καθ' ὅσον εἰς πολέμους Πλουτ. Φαίδ. 19 2) ἀδικόπως πολεμῶ κατὰ τινος· τινί· Σεν. Ἀν. 3, 3, 3' πρὸς τινά Πολυδ. 3, 2.

Δια-πολέμωσις, εὐς, ἡ ἀποπερατῶσις πολέμου Θουκ. 7, 42, derognatio.

Δια-πολι-ορκέω· πολιορκῶ τινά ἢ τι ἀδικόπως· Θουκ. 3, 17, obsideo.

Δια-πολιτεία, ἡ διχόνοια εἰς τὸ κυβερνᾶν τὰ τῆς πολιτείας, ἀντιπολιτευσίς Πλουτ. ἡθ. 510 «στᾶσις» αὐτόθι.

Δια-πολιτεύομαι· ἀντιπολιτεύομαι πρὸς τινά εἰς τὴν κυβερνήσιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, εἶμαι ἀντιπολιτευόμενος πρὸς τινά Αἰσχ. 3, 194· τινί, πρὸς τινά μετγν.

Δια-πολιτεύτης, ὁ· ἀντιπολιτευόμενος, πολιτικός ἀντίπαλος Ἀππ. Ἰσπ. 8.

Δια-πο-όλλω· καταστρέφω τινά παντελῶς, καταρῶνίζω Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 8, 10, 3, perdo.

Δια-πομπεύω· τελειώνω πομπήν, παράταξιν· «εἰς τέλος» Λουκ. νεκρομ. 16' ἐν γέν. διαμοιράζω τι εἰς ὅλους τοὺς πέριξ, περιφέρω τι κύκλῳ εἰς διανομήν· ὡς Κριτί. π. Ἀθην. 13, 600.

Δια-πομπή, ἡ πτάσιμον πράγματος πρὸς τινά ἢ ἀπέναντι, ἀπόλυσις τινος τῆς ὑπηρεσίας Ἀππ. Ἰμφ. πόλ. 5, 71' ἀποστολή πρέσβειαν· πρέσβεια· πρὸς τινά Θουκ. 2, 41, transmissio.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ. Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πόμπησις, εὐς, ἡ τῷ ἀνθρώπ. Κλ. Ἀλ.

Δια-πινδαρίζω· διαπινδαρίζω.

Δια-πινείω· 1) ἐργάζομαι τι ἐντελῶς καὶ ἐπιμελῶς, ἀποκροῦμαι μετὰ κόπου - καὶ ἐξεργάζομαι Ἰσοκ. 5, 85· ἀπολ. ἐργάζομαι συντόμως 1, 47· 2) ὁ. ἐνασχοῦμαι εἰς τι ὥρισμένως, ἐπαγγέλλομαι τέχνην ἢ ἐπιστήμην - περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα = εἶμαι χειροτέχνης Πλάτ. νόμ. 13, 864· - περὶ τὸ σῶμα = σωμασκῶ ἢ εἶμαι δολητής, γυμναστής, παιδοτρέτης Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 8· - τῷ σώματι καὶ τῇ διανοίᾳ = σωματικῶς κ. νοερῶς, πολ. 8, 4· ἀμτῶ. ἐνασχοῦμαι εἰς τι - τὰ γράμματα = εἰς τὴν γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν Πλάτ. νόμ. 7, 810· - τὰ τοῦ σώματος = γυμνάζομαι εἰς τὴν σωματικὴν, γυμναστικὴν πολ. 7, 535· 3) μετῶ. γυμνάζω τινά εἰς τὴν γυμναστικὴν - τὰ σῶματα Ξεν. κυν. 4, 10· - τοὺς νέους Λουκ. Ἀνάγ. 18· - τὰ σῶματα δρόμοις καὶ πάλαις· Πλουτ. Λυκ. 11· - στρατὸν διαπινεῖν ἢ γυμνάζειν ὁδοιπορίαις· Ἀππ. Συρ. 43· 4) καλλιεργῶ τὴν γῆν - τὴν χώραν Πολύδ. 4, 45, 7· ὡς. παθ. «τὸ πεδὸν διπεπνῆντο» = ἡ πεδιάς ἦτο καλλιεργημένη, δουλευμένη Πλάτ. Κριτί. 108, Μέσ. (παθ. ἀορ. μόν. Πλουτ. Περιχλ. 4) καταγίνομαι· ἢ γυμνάζομαι εἰς τι ἐπιμελῶς Πλάτ. Φίλ. 15 κ. συχνά, «-δύο τέχνας ἀκριβῶς» μαθηθῆναι διὰ τῆς ἐπιμελείας - περὶ τινά Ἀριστοτ. 1, 2, 3, 10· - εἰς τι Πλάτ. ἔπιν. 7, 326, καὶ ἀπολύτ. ὡς τὸ ἐνερ. ἀμτῶ Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 17· ὑποφέρει τι μετὰ δυσχερείας, εἶμαι δυσχερستهμένος πρὸς τινά π. Ν Δ. ελαβορο.

Δια-πινύω, τὸ τὸ ἐργασθῆναι ἔργον, ἐργασία Πλάτ. Κριτί. 114, γύμνασις, νόμ. 7, 813.

Δια-πινυρέομαι, μέσ. ἀποθ. φέρουμαι πρὸς τινά κακῶς, κακентραχῶς - πρὸς τινά Δ. Ἀλ. περὶ Ἰσαί. 3.

Δια-πίνωσις, εἰς, ἢ ἐπιμελής καὶ ἀκριβὴς ἐργασία, γύμνασις, κατασκευὴ Πλουτ. μετγν. λαβορ.

Δια-πινυτέον, τό· β. ἐπιθ. πρέπει νά ἐργασθῇ τις ἀκριβῶς καὶ ἐπιμελῶς, εἰς ὅ, τι πρέπει νά γυμνασθῇ, μετγν. laborandum.

Δια-πινύω, 2· ἐπίμονος εἰς τοὺς κόπους, σκληραγωγημένος εἰς τὴν ἐργασίαν· «τὰ σώματα διάπινωσι» Πλουτ. Μάρ. 26· - πρὸς τι, ἡθ. 135· ἐπίρ. τροπ. - ὡς· «διάπινωσις καὶ βραδείως» μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἀργα Πλουτ. 1, laboriosus.

Δια-πινύωσις, 2· α) ὁ πέραν θαλάσσης κείμενος, ὑπερθαλάσσιος· - γὰ Αἰσχ. Χο. 347· πόλεμος = μετ' ὑπερθαλάσσιων ἐχθρῶν Θουκ. 1, 111· - στρατεία Ξεν. Ἑλ. 2, 6, 9, ἀρχή, σύμμοχον κτλ. Δ. Ἀλ. 7, 71, κ. μετγν. 2) πέραν θαλ. διευθυνόμενος (ἐπικρινήσ.)· «διάπινωσις πέτεται» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 4, 165· «πλευροῦμαι διαπινύωσις» Θεόφρ. 14, 55 κ. μετγν.

Δια-πορεία, ἢ 1) ἡ πράξις τοῦ διαβαίνειν, διάβασις· περιόδος ἢ τροχία ἀστέρος (ἀστρουν.) Πλάτ. ἔπιν. 982· 2) ὁδ. διανέμωσις, ἐρμηνεία· λόγον Πλάτ. Κριτί. 106.

Δια-πόρευσις, εἰς, ἢ διάβασις, περιήγησις χώρας τινὸς Σουίδ.

Δια-πορεύω 1) διαπερῶ, μεταβιβάζω τινά ἢ τι ἀντιπέραν Ξεν. Ἀν. 2, 5, 18· συχνῶ. παθ. μετὰ μέτ. μέλ. διαβαίνω, περιηγοῦμαι χώρας,

ἀνθ. διαπεράω (διὰ θαλάσ.) - Πελοπόννησον τῇ στρατιᾷ· Θουκ. 5, 52· - ὁδοὺς Πλάτ. νόμ. 8, 845· - τὴν πόλιν Πολύδ. 4, 20· - διὰ τῆς χώρας· (ἂν. ἐτέρ. προσδ.) Ξεν. κ. μετγν. 2) μετφ. διέρχομαι τὸν βίον μου - ἐπὶ βεβαιότητος ὁδήματος· Πλάτ. Φαῖδ. 85. ἐρμηνεύω τι, ἐξιστορῶ, ἱστορῶ, Πολύδ. 16, 26, ἱναυσεο.

Δια-πορεύομαι, 2· διαπεραστικός, δῆς (ἐπὶ ἤχου) = διαπύσιος Σχόλ. Ἰλ. 0, 227, pertransiens.

Δια-πορευτός, 3· β. ἐπ. ὁ δυνάμενος νά διαπερασθῇ· ὁδ. - πλατεία = ἀμαξίτη ὁδὸς Σχόλ. Ξεν. Ἀν. 1, 2, 21, Πούχ.

Δια-πορεύω 1) ἀμνηστῶ, εὐρίσχομαι εἰς μεγάλην ἀμνηστῶν, δὲν εἰσέρχων, «-τί δὲ ποιεῖν» - πὶ αὐτὸν Πλάτ. νόμ. 6, 777· - ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν· Πολύδ. 4, 71· - περὶ τινος, 4, 20· παθ. ταυτὸς κυρ. ἔπειτα φέρομαι ὑπὸ τινος εἰς ἀμνηστῶν, ἀγωνίαν· «τί περὶ αὐτῶν διαπορθηθέντες ἀν' ἀγώνων» Πλάτ. Τίμ. 49· «φοβούμενη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας καὶ διηπορημένη» Αἰσχίν. 2, 148· 2) ὑποβάλλω τι εἰς ἐρευναν, ἐρευνῶ· «διαπορθεῖται, πῶς λέγεται» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 61 καὶ συχνά, ὡς π. Πλουτ. Παθ. εἰνέ τι ἀμφιβολον, ἀμφιβάλλεται περὶ τινος «τοῦτο κείσθω διηπορημένον» = ὡς μείνῃ ἀδύριστον ἢ ἀνερευνήτοιν ὡς ἀπορῶν Πλάτ. σοφ. 250· «τὸ διαπορευόμενον» = τὸ ἀμφιβαλλόμενον, νόμ. 7, 799· 3) ἐλκεῖται, εἶμαι ἐλλειπῆς κατὰ τι Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 38, dubito.

Δια-πορεύω, τὸ ἀπορία, ἀμφιβολία Ἀριστοτ. ἀναλ. βυσ. 2, 8, ἀγωνία, ἀμνηστῶ π. Ἰπποκρ. dubitatio.

Δια-πορήσις, εἰς, ἢ ἀμνηστῶν, ἀμφιβολία Πολύδ. 28, 3 κ. μετγν.

Δια-πορήσις, ἢ ἀμφιβολία Δ. Λαέρ. 10, 27, 119, Πλουτ.

Δια-πορητέον, τό· πρέπει τις ν' ἀγωνιᾷ, ν' ἀπορῇ, ἀμφιβάλλῃ, μετγν. querendum.

Δια-πορητής, ὁ· ὁ ἀμφιβάλλων περὶ τινος γλωσ. cunctator.

Δια-πορητικός, 3· ὁ ἀνέχων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀπορίαν ἀμφιβολίαν, ἀπορηματικός, ἀμφιβολός Πλουτ. Πυθ. χορη. 1· ἐπίρ. τρόπ. - ὡς = ἀμφιδύλως μετγν. dubitans.

Δια-πορεύω 1) καταστρέφω τι ἐξ ὁλοκλήρου Ἰλ. 6, 691· «διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματα» = ἐξηφανίσθη ἡ δύναμις τῶν Περσ. Αἰσχ. Πέρσ. 702· - πόλις Εὐρ. Ἥλ. 111· ἐπὶ ἀνθρώπ. «ὁλόκληρα, διαπεπόρθηται» Σοφ. Αἴ. 880 κ. μετγν. περὶ ὡς Δ. Ἀλ. 8, 50, devasto.

Δια-πορεύομαι, εἰς, ἢ ἀντιπέραν διάβασις, μετγν. trajectio.

Δια-πορεύω 2) διαπορθεύω γλωσ. μετγν. transfreto.

Δια-πορεύω 3· ἐπιτήδειος ἢ ἀνέχων εἰς τὸ μεταβιβάζειν τινά ἢ τι διὰ πλοίου ἀντιπέραν ἐπίρ. τροπ. - κῶς = μεταβιβαστικῶς μετγν.

Δια-πορεύω 1) μεταβιβάζω, διαπερῶ τινά ἀντιπέραν διὰ πλοίου - στρατιὴν Ἰερ. 4, 141· ἀγγελίην = φέρω εἰδήσιν ἀφ' ἐνός εἰς ἄλλον 9, 4· - τοῖς θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων

Δια-πορεύω 2) μεταβιβάζω, διαπερῶ τινά ἀντιπέραν διὰ πλοίου - στρατιὴν Ἰερ. 4, 141· ἀγγελίην = φέρω εἰδήσιν ἀφ' ἐνός εἰς ἄλλον 9, 4· - τοῖς θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων

Δια-πορεύω 3) μεταβιβάζω, διαπερῶ τινά ἀντιπέραν διὰ πλοίου - στρατιὴν Ἰερ. 4, 141· ἀγγελίην = φέρω εἰδήσιν ἀφ' ἐνός εἰς ἄλλον 9, 4· - τοῖς θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων

Πλάτ. συμπ. 202' π. Ἰάμβλ. ἀμετβ. διαβαίνω ἀντιπέραν 2) μεταφράζω τι ἀπὸ γλώσσης εἰς γλώσσαν μετγν. translatio.

Δια-πορθευτής, ὁ ὁ μεταβιβάζων τινὰ ἢ τι ἐπὶ πλοῖον ἀντιπέραν· πρβλ. πορθόμενος, μετγν. portitor.

Δια-πορθευτικός, 2' διαπορθευτικός μετγν.

Δια-πορπακίζω· διαπερῶ τινος χεῖρα ἢ ἄλλο τι διὰ τοῦ πόρπακος (τῆς λαθῆς)· Πούχ.

Δια-πορπαῶ· συναρμώζω τι ὡς διὰ πόρπης συνθέτω λόγον μετγν. infibulo.

Δια-πορριπτεύω· ρίπτω τι μακρὰν καὶ διὰ μέσου τινός, ρίπτω ἀνακαταμεινόμενον Πολυδ. 5.

Δια-πόρφυρος, 2' ἀνέκμετος μέ πορπύραν πρβλ. ὑποπόρφυρος, ἡμιπόρφυρος π. Διοσκ.

Δια-πο-στέλλω· στέλλω (πρὸς διαφόρους ἢ εἰς διάφορα μέρη) ἀποσταλλόμενος, ἴδ. ἀγγέλου (μηνυτάς), πρὸς τοὺς Πολυδ. 28, 4.

Δια-πο-στολή, ἡ· πράξις τοῦ ἀποστέλλειν (πρὸς διαφόρους ἢ εἰς ὁδοὺς μέρη) ἀγγέλου, πρὸς τοὺς Πολυδ. 5, 37 κ. πολλὰ.

Δια-πο-σώζω· σκώζω τι ἐκ τοῦ μέσου καὶ διατρώω σῶον, σώζω τινὰ ἐκ τοῦ μέσου κινδύνου, ἐλθόντων Ἄρρ. Ἰνδ. 37.

Δια-πο-σώζω· ἀποσώζω τι ἐκ τοῦ μέσου ἀμετβ.

Δια-ποτίζω· ἐπιτο. τοῦ ποτίζω μετγν.

Δια-ποτίσις, εὖως, ἡ ἐπιτο. τοῦ ποτίσις γλώσσ.

Δια-πο-σώζω· συνουλόω ἐντελέω, κοιν. αἰεὶ πέρα (ἐπὶ πληγῇ) Διοσκ. 5, 79' πρβλ. καταυλόω, συνουλόω, ἐπουλόω.

Δια-πραγματεύομαι, μέσ. ἀποθ. 1' ἀναθίσκω, ἀνερευνῶ τι ἀκριβῶς Πλάτ. Φαίδ. 77' 2) ἐπεξεργάζομαι τι Δ. Ἄλ. 3, 72, περὶ τοῦ.

Δια-πραθεῖν, συνηρ. διαπραθεῖν, ἀόρ. 5. τοῦ διαπέρθω.

Δια-πρακτέω, ἀμετβ. δὲν πράττω τίποτε, κήνημαι ὅλους ἀργούς Ἰώσ. ἀργ. 34.

Δια-πραΐς, εὖως, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἐργάζεσθαι τι ἀκριβῶς, ἐπεξεργάζεσθαι, τελειώσις, κατέργωσις πράξεως, ἐν γέν. δουλεία· πολιτικῇ Πλάτ. συμπ. 184, confectio.

Δια-πραΐσις, εὖως, ἡ· ὁλοτελής πώλησις πράγματος, ξεπούλησις Δ. Ἄλ. 7, 29, venditio.

Δια-πράσσω, ἀττ. διαπράττω, ἰων. διαπρῶσσω 1) τελειώνω τι, ἀποπερατῶ, κατορθώνω· ἡμῶν δ' αἱματόεντα διέπρησαν πολέμῳ· δολοκλήρους αἱματηρὰς ἡμέρας ἐπέπρασα πολέμῳ Πλ. 1, 236' «οὐ κέ μοι διαπρῶσσω κέλευθον»· οἱ ὅποιοι μαζί μου ἦθελον κάμει ὅλον τὸν δρόμον· Ὁδ. 6, 213-229.

«καὶ εἰς ἐναιετὸν ἅπαντα οὐτὶ διαπρήξαιμι λέγων ἑμὰ κήδεα»· καὶ χρόνον ὁλοκλήρην δὲν ὅς τελεῖσθαι διηγουόμενος τὰ ἀνδραγαθήματα μου 5, 197' ἀττ.· «τὶ Ἄριστ. ἱππ. 93' «τινὶ ὡν δέεται» Σεν. Κύρ. 1, 4, 13 Συνήθ. μέσ. κατορθώνω τι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἢ δι' ἄλλον, ὡς π. Πλάτ. ὅτε μέν ἀκρωτ. Φαίδρ. 256, διέ μετ' αὐτ.· «πάνανλον πράγμα», συμπ. 183' «τὰ πάντα», Γοργ. 151, καὶ μετ' ἀπαρ· «μὴ δίδοναι δίκην», αὐτόθι 479, μετ' ἀπαρ καὶ τοῦ ὥστε Σεν. Κύρ. 7, 4, 9, κατὰ μετγν. «διαπραγμαμένους τι» Δείν. 1, 97' «διαπράττει»· κατέργωσεν Ἰσοκ. 4, 137, ἄλλ.

Δια-πρῶσσω, ἀττ. διαπρῶσσω, ἰων. διαπρῶσσω 1) τελειώνω τι, ἀποπερατῶ, κατορθώνω· ἡμῶν δ' αἱματόεντα διέπρησαν πολέμῳ· δολοκλήρους αἱματηρὰς ἡμέρας ἐπέπρασα πολέμῳ Πλ. 1, 236' «οὐ κέ μοι διαπρῶσσω κέλευθον»· οἱ ὅποιοι μαζί μου ἦθελον κάμει ὅλον τὸν δρόμον· Ὁδ. 6, 213-229.

«καὶ εἰς ἐναιετὸν ἅπαντα οὐτὶ διαπρήξαιμι λέγων ἑμὰ κήδεα»· καὶ χρόνον ὁλοκλήρην δὲν ὅς τελεῖσθαι διηγουόμενος τὰ ἀνδραγαθήματα μου 5, 197' ἀττ.· «τὶ Ἄριστ. ἱππ. 93' «τινὶ ὡν δέεται» Σεν. Κύρ. 1, 4, 13 Συνήθ. μέσ. κατορθώνω τι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἢ δι' ἄλλον, ὡς π. Πλάτ. ὅτε μέν ἀκρωτ. Φαίδρ. 256, διέ μετ' αὐτ.· «πάνανλον πράγμα», συμπ. 183' «τὰ πάντα», Γοργ. 151, καὶ μετ' ἀπαρ· «μὴ δίδοναι δίκην», αὐτόθι 479, μετ' ἀπαρ καὶ τοῦ ὥστε Σεν. Κύρ. 7, 4, 9, κατὰ μετγν. «διαπραγμαμένους τι» Δείν. 1, 97' «διαπράττει»· κατέργωσεν Ἰσοκ. 4, 137, ἄλλ.

Δια-πρῶσσω, ἀττ. διαπρῶσσω, ἰων. διαπρῶσσω 1) τελειώνω τι, ἀποπερατῶ, κατορθώνω· ἡμῶν δ' αἱματόεντα διέπρησαν πολέμῳ· δολοκλήρους αἱματηρὰς ἡμέρας ἐπέπρασα πολέμῳ Πλ. 1, 236' «οὐ κέ μοι διαπρῶσσω κέλευθον»· οἱ ὅποιοι μαζί μου ἦθελον κάμει ὅλον τὸν δρόμον· Ὁδ. 6, 213-229.

«καὶ εἰς ἐναιετὸν ἅπαντα οὐτὶ διαπρήξαιμι λέγων ἑμὰ κήδεα»· καὶ χρόνον ὁλοκλήρην δὲν ὅς τελεῖσθαι διηγουόμενος τὰ ἀνδραγαθήματα μου 5, 197' ἀττ.· «τὶ Ἄριστ. ἱππ. 93' «τινὶ ὡν δέεται» Σεν. Κύρ. 1, 4, 13 Συνήθ. μέσ. κατορθώνω τι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἢ δι' ἄλλον, ὡς π. Πλάτ. ὅτε μέν ἀκρωτ. Φαίδρ. 256, διέ μετ' αὐτ.· «πάνανλον πράγμα», συμπ. 183' «τὰ πάντα», Γοργ. 151, καὶ μετ' ἀπαρ· «μὴ δίδοναι δίκην», αὐτόθι 479, μετ' ἀπαρ καὶ τοῦ ὥστε Σεν. Κύρ. 7, 4, 9, κατὰ μετγν. «διαπραγμαμένους τι» Δείν. 1, 97' «διαπράττει»· κατέργωσεν Ἰσοκ. 4, 137, ἄλλ.

Δια-πρῶσσω, ἀττ. διαπρῶσσω, ἰων. διαπρῶσσω 1) τελειώνω τι, ἀποπερατῶ, κατορθώνω· ἡμῶν δ' αἱματόεντα διέπρησαν πολέμῳ· δολοκλήρους αἱματηρὰς ἡμέρας ἐπέπρασα πολέμῳ Πλ. 1, 236' «οὐ κέ μοι διαπρῶσσω κέλευθον»· οἱ ὅποιοι μαζί μου ἦθελον κάμει ὅλον τὸν δρόμον· Ὁδ. 6, 213-229.

«καὶ εἰς ἐναιετὸν ἅπαντα οὐτὶ διαπρήξαιμι λέγων ἑμὰ κήδεα»· καὶ χρόνον ὁλοκλήρην δὲν ὅς τελεῖσθαι διηγουόμενος τὰ ἀνδραγαθήματα μου 5, 197' ἀττ.· «τὶ Ἄριστ. ἱππ. 93' «τινὶ ὡν δέεται» Σεν. Κύρ. 1, 4, 13 Συνήθ. μέσ. κατορθώνω τι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἢ δι' ἄλλον, ὡς π. Πλάτ. ὅτε μέν ἀκρωτ. Φαίδρ. 256, διέ μετ' αὐτ.· «πάνανλον πράγμα», συμπ. 183' «τὰ πάντα», Γοργ. 151, καὶ μετ' ἀπαρ· «μὴ δίδοναι δίκην», αὐτόθι 479, μετ' ἀπαρ καὶ τοῦ ὥστε Σεν. Κύρ. 7, 4, 9, κατὰ μετγν. «διαπραγμαμένους τι» Δείν. 1, 97' «διαπράττει»· κατέργωσεν Ἰσοκ. 4, 137, ἄλλ.

Δια-πρῶσσω, ἀττ. διαπρῶσσω, ἰων. διαπρῶσσω 1) τελειώνω τι, ἀποπερατῶ, κατορθώνω· ἡμῶν δ' αἱματόεντα διέπρησαν πολέμῳ· δολοκλήρους αἱματηρὰς ἡμέρας ἐπέπρασα πολέμῳ Πλ. 1, 236' «οὐ κέ μοι διαπρῶσσω κέλευθον»· οἱ ὅποιοι μαζί μου ἦθελον κάμει ὅλον τὸν δρόμον· Ὁδ. 6, 213-229.

παθ. «διαπέρπεται ὁ πόλεμος»· ἀπεπερατώθη Πλουτ. Κατο. 52' 2) ἐν γέν. διαπραγματεύομαι τι· «-δι' ἐρμηνέων» Ἰπρ. 4, 24' πρὸς τινὰ Σεν. Ἄν. 7, 4, 12' 3) μετφ. φονεῦν π. τοῖς τραγ. «στονερῶ θανάτω διαπράχθης»· ἐφονεύθη ἀνοσιῶς Ἀισχ. Χο. 1008' «διαπέρπεται»· τετελείσθαι τὰ καθ' ἡμᾶς, εἰμὲθα ἡφανισμένοι Εὐρ. Ἠλ. 864, ὡς. μετγν. «διαπέρπεται τὰ τὸν Καρχηδονίαν»· ἡφανίσθησαν οἱ Καρχηδ. Πλουτ. Φάσ. Μ. 5, conficio.

Δια-πράτης, ὁ· ἀργυρομυθός, κολλυβιστής· πρβλ. μεταπράτης γλῶσσ. distractor.

Δια-πράδω· καταπράδω, καθύσυχάζω τινὰ Φιλίστρ. 251, demulceo.

Δια-πρέπεια, ἡ· 1) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξέχειν, ὑπερέχειν τῶν ἄλλων, καταφανεσθαι = τὸ ἐξοχεῖν, ἡ ὑπεροχή 2) μεγαλοπρέπεια, πολυτέλεια Ο'. magnificentia.

Δια-πρέπης, 2' ἐξοχος, ὑπερέχων, ἐπίσημος· νῆσος Πινδ. Ἰ. 4, 49' «ἐφύχθη τὴν θῆαν Εὐρ. ἀποστ. 341' ἀρετὴ Θουκ. 2, 34' «τὸ διαπρέπης» = τὸ ἐξοχεῖν 6, 16 καὶ μετγν. ἐπὶ τροπ. «ὡς ἐξοχῶς, ἐπισημῶς, excellens.

Δια-πρεπότης· διαπρεπῶς Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 1483, eximius.

Δια-πρέπω, ἀμετβ. ἐξέχω, ὑπερέχω, καταπείνωμαι, ἀσφαίνωμαι Ὀρ. 5, 351.

«γρυπὸς διαπρέπει νυκτὶ πλούτου» Πινδ. Ὀ. 1, 2, συχνὰ ἀπώσθαι· ἡ μετὰ ὅσ.· ἀφύχθη Εὐρ. Ἄλκ. 612' «ἐπὶ τινὶ Δουκ. χορ. 9 καὶ μετγν.

«-θράμασιν ἐν πολλοῖσι» Ἄρην. 9, 513' «φύσιν ψυχῆς γενναίαν ἀπρέπεις μορφώματι» = κοσμεῖς μετβ. (ἐν ὄρ. ἡ γρ.) Εὐρ. π. Πλάτ. Γοργ. 483.

Δια-πρεσθεῖα, ἡ· ἀουθεῖα ἀποστολῇ πρὸς τοὺς πρβλ. ἀντιπρεσθεῖα Πολυδ. 5, 67.

Δια-πρεσθεύσις, εὖως, ἡ ἀποστολὴ πρὸς τοὺς Ἀππ. Γαλην. 18, legatio.

Δια-πρεσθεύομαι, (ἐνερ. ἀδόκ.) ἀποστέλλω πρὸς τοὺς ἀμοιβαίως, ἀνταποστέλλω πρὸς τοὺς πρβλ. ἀντιπρεσθεύομαι· «πρὸς τὰς πόλεις» Σεν. Ἐλ. 3, 2, 24 κ. μετγν.

Δια-πρήσσω, ἰων. διαπρῶσσω.

Δια-πρήστεύω, διόρθ. ἰων. διαδιόρθωσκω, διαδιόρθωσκω, ἀόρ. 6. διέδρη ἰων. «διέδρη πιστώσας τῶν τις θυροσθενεῖται πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων»· ἐφυγε κρυφίως πρὸς τοὺς Σκύθας καὶ τοῖς ἐπιστοποιῇσας λέγων Ἰπρ. 4, 49, ὡς. ἀδόκ. αἱ γρ. διεπίστευσε, διεδρήσθησε, διεπρήσθησε. ὡς. διόρθ. διαδρήσκω, διαδρήστεύω.

Δια-πρίζω· διαπερῶ, διατρυπῶ Πούχ.

Δια-πρίστος, 3' καταπριονισμένος· -θύρα Πολυδ. 10, 24, dissectus.

Δια-πρίτω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912' «διαπριονισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας»· «κολοσώμενοι Πλάτ. συμπ. 193' «ἀπολομένη καὶ διαπρισθῆναι»· «νὰ χαθῶ καὶ νὰ πριονισθῶ Ἄριστ. ἱππ. 762' «διαπριονισμένα ἡμίσεις» Εὐδούλ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 610' 2) μετφ. τρίζω τοῦ; ὁδόντας ἀπὸ ὄργ. κοιν. ἀπειλῶ «διαπρίειν τοὺς ὁδόντας» Δουκ. διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίζω τοὺς ὁδόντας μου ἀπὸ θυμῶν· καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίω· 1

μενος νά πριονισθῇ, ἢ κατακοπῇ διὰ πρίονος, Ἰπποκρ. 912.

Δια-πρό κ. διὰ πρό, (πρόβλ. π. Σπίτζερ παρ. 6. Ἰλ. τ.) ἐπὶ ἀνάμεσα καὶ πέρα, πέρα· πρόβλ. διαμπερές, διαμπερώς Ἰλ. ο, 342, Θεόκρ. 22, 201, πενίτις.

Διά-πρόβλ. τῷ ἀνωτ. Νικ. 2λ. 3.

Δια-προ-στατεύω 1) προστατεύω τινά 2) προτείνω τι· διαβούλιον = σκέψιν, πρότασιν Πολυδ. 4, 13, 7.

Δια-πρόσιος, 3 καὶ 2 Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 19 (ἐκ τοῦ παρώς; πρόβλ. διαμπερές, Ήρουχ. διαπορεύσιν, μακρὸν, διὰ πάντων δεξιόν) 1) διαπεραστικός, ὄξύς, τρανώφρων; (ἐπὶ ἤγ.) *ἦν-σε διαπύσιον = ἐξῆλθε δύνατά, διαπεραστικὰ Ἰλ. ο, 227 καὶ συχνά, *διαπύσιον κ. θαυρίζων Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 80 *διαπύσιος ὁ-τοβός = κεραυνός, κατὰ λέξ. διαπεραστικός κρότος Σοφ. Τρ. 781· κέλαδος Εὐρ. Ἰλ. 1324· *διαπύσιον ὁλοκαύστη· Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 19 καὶ μὲν οἱ ὅποιοι μεταγερῶνται ὡς τὸ τροπ. ἐπὶ διαπύσιος 3) περίφημος, ἔακου-στός· *διαπύσιος κεραυνός = περίφημος, ἐρημωτής Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 336 σφοδρός· πόλεμος Δ. Λαέρ. 2, 143 3) ἐκτεταμένος (ἐπὶ τόπ.)· *πρὶν πεδίοιο διαπύσιον τετυγχεῖς = λόφος ἐκτενόμενος διὰ μέσου πεδίου Ἰλ. ρ, 748· ἡπειρος = πολλή Σχολ. Πινδ. Ν. 4, 51.

Δια-πτάτω 1) ἐπικτετὸς τοῦ πταίω προσκρούω, πολὺ, πολὺ σκοντάπτω 2) μετ. τραυλίζω, ψευδίζω, βαρβαρίζω + καὶ βαρβαρίζειν· Λουκ. ἐνὸν. 8, titubo.

Δια-πτάσθαι καὶ διαπτεσθαι μέσ. ἀόρ. 6. τοῦ πέτομαι, ἢ ἀόρ. τοῦ ἵπταμαι τοῦ παραμ. ἀτ.

Δια-πτημι ἢ διπτημι ἀμρ. σχημ. π. μτγν.

Δια-πτερινιστής, ὁ πτερινιστής κλ. Ἀλ. 982.

Δια-πτερόω· εὐρύω, ἀνοίγω τι ὡς τὰ πτε-ρά, καθαρίζω τι μὲ πτερόν Ἰπποκρ. 393, 48.

Δια-πτερύσσομαι, μέσ. ἀποθ. κινεῖσθαι ἔς τὸν ἀέρα ἔδω κ' ἐκεῖ ὡς τὰ πτερυγίζοντα πτηνά (ἐπὶ χαλαρῶς συνδεδεμένων ἢ κρεμα-μένων πραγμάτων) Ψευδοπλουτ. περὶ ποταμ. 6, 4.

Δια-πτέρωσις, εὐρύς, ἢ· πλάτυσμα, ἀνοίγμα, καθάρισμα διὰ πτεροῦ ἱατρ.

Δια-πτοάω, διαπτοάω π. Ὁμ. κ. Ἀπολ. Ρ. 3, 1345 1) τρομάζω τινά ἑξάφνης καὶ τὸν κάμνω νά φύγῃ, διασκορπίζω τινὰς διὰ τοῦ τρόμου· ἐπέσει διαπτοήσας γυναῖκας Ὀδ. σ 340 *δείσαντες διαπτοήθημεν Πλάτ. πολ. 1, 336· *· ρόδος στρατόν· Εὐρ. Βάκχ. 304 2) ἀμετβ. ἐκπνέωμαι ἐπὶ ἵππου, ἐν γέν. ἐπὶ ζῴ. Πολυδ. 3, 51, perterrefacio.

Δια-πτόησις, εὐρύς, ἢ· τρύμαγμα, ἐκπνοή, σφοδρὰ ἐκπνοή· ἀφροδισίων Πλάτ. νόμ. 6, 783.

Δια-πτοίω· διαπτοίω.

Δια-πτύζω· διασκορπίζω τι ἔς τὸν ἀέρα, διὰ τοῦ πτόου, μὲ τὸ φουάρι· πρόβλ. λικμῶ, πτυ-άζω Σουῖδ.

Διά-πτύξις, εὐρύς, ἢ· ἀνοίγμα, ἐκδιπλωμα διπλωμένου πράγματος μτγν. explicatio.

Δια-πτύσσω, ἀτ. διαπτύττω 1) ἀνοίγω τι, ἐκδιπλώνω, ἀντιθ. συμπύττω, συμμύω *δια-πνυθόντες ὠφθησαν κακοί· = ἀνακαλυφθέντες Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 705· *συμμεμυκός, διαπτύ-

γμένον· Θεόκρ. Ἰ. Φ. 4, 9 (7, 8)· 2) μετφ. ἀναπτύσσω τι, ἐρμηνεύω Πλάτ. νόμ. 9, 858 καὶ μτγν. 3) τυλίσσω τι δι' ἄλλου, περιπλέκω· τὰς πλεκτάνας Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 15, telego.

Δια-πτύσσειν, ἢ· διπλά, διπλωσις· ἀποτι-νάσσειν τὸν χαλινὸν ἵππος μτγν. tesruens.

Διά-πτυστος, 2' ἀξιος πτυσίματος, ἀπο-στροφῆς, βέλγυρός· πρόβλ. κατάπτυστος.

Δια-πτύχη, ἢ· διπλά, διπλωσις· δέλτου, γραμμάτων Εὐρ. Ἰ. Α. 727, plica.

Δια-πτύω 1) πτύω τινά Αἰλ. Π. Ἰσ. 4, 22· πρόβλ. καταπτύω 2) μετφ. ἀποστρέφομαι τινα πολὺ, περιφρονῶ Δημ. 18, 258· δὲν δέχομαι τὸν χαλινὸν ἐπὶ ἵππ. Φιλόστρ. 816, despuo.

Δι-άπτω· ἀνάπτω τι, κοιν. ἀνάπτω, Φαλαρ. ἐπ. 208, 52, accendo.

Δι-ά-πτωμα, τό· πέσιμον, μετφ. πλάνη, σφάλμα, ἀμάρτημα Ἀθην. 11, 516, lapsus.

Δι-ά-πτωσις, εὐρύς, ἢ· πέσιμον, σφάλμα· καὶ ἀμάρτια Πλουτ. 70, 1125.

Δια-πύω, ἀμετβ. γίνομαι πύον μεταβάλλο-μαι εἰς πύον, ἀμειβίζω Ἰπποκρ. 1252, suppurgo.

Δια-πύημα, τό· ἐμπύωσις Ἰπποκρ. 39, 6.

Δια-πύησις, εὐρύς, ἢ· ἐμπύωσις Ἰπποκρ. 38, 44, suppuration.

Δια-πύησις, 3' ὁ διευκολύνων τὴν ἐμ-πύωσιν Ραλην.

Δια-πυθέσθαι, ἀπαρ. μέσ. ἀόρ. 6. τοῦ δια-πνυθάνομαι.

Δια-πυθῶμαι, ἀμετβ. σήπομαι ὀλότελα (ἐν Θησ. Στ. II μετφ. κάμνω τι ὀλότελα σαπρόν, κοιν. κατασαπίζω).

Δια-πυέσκει· κάμνω τι νά ἐμπύσῃ· πρόβλ. ἐμπύσκει Ἰπποκρ. Παθ. μεταβάλλομαι εἰς πύον, γίνομαι ἐμπύος Μ. Ἀντων. 4, 39, mu- trefacio.

Δια-πυεύω· διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὴν πυγμὴν· τινὶ Ξεν. Κύρ. 7, 5, 53· ἐν γέν. μάχομαι, φιλονεικῶ μέ τινα· τινὶ Λουκ. ἀλεκτρ. 22.

Δια-πύλιον, τό· ὁ κύριος τῆς πόλεως ἰ ὄργ. τὸν ὅποτον οἱ συγγενεῖς καὶ κληρονόμοι τοῦ ἀποθανόντος ἐτέλλουν ἐν Ἀθῆναις εἰς τὸ δη-μόσιον ταμεῖον διὰ τὴν διὰ τῆς πόλεως τῆς πό-λεως ἐκφορὴν τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 14, portorium.

Δια-πυνθάνομαι 1) ἀνερευνῶ τι ἐπιμελῶς ἢ ἐρωτῶ ἄλλον νά μάθω· τι Πλάτ. συμπ. 172· *· τοῦ Θεοῦ πῶς γιγνέται, πολ. 469, ζητῶ παρὰ τινος· ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τινος Ξεν. Ἐλ. 5, 4, 2, intelligo.

Δι-ά-πυος, 2' γεμάτος ἐκ πύου, ἐμπυωμένος Ἰπποκρ. suppuratus.

Δια-πύω· κάμνω τι νά ἐμπύσῃ μτγν. suppurgo.

Δια-πυριά· θερμαίνω τι δυνατό, καταζε-σταίνω Ἰπποκρ. foveo.

Δια-πυρίζω· τῷ ἀνωτ. παθ. = ὀργίζωαι Ἡσίο. exandefacio.

Διά-πυρος, 2' α) ὅλως ἀναμμένος, πυροκαυμέ-νος, πυροκόκκινος· δαλός Εὐρ. Κόλλ. 627, Πλάτ. Τίμ. 88, κ. μτγν. 6) συνθῶ μετφ. σφοδρῶς, φλογερῶς, ἐκπαθῶς, ἑλμυανῶς· ὅπως ἄγριος διαπύρος ἔστιν Πλάτ. πολ. 10,

815, υπερθ. νόμ. 6, 783 συχνά π. μτγν. ἰδ. Πλουτ. π. χ. - ἤθη Λυκ. 9 ὡς ἐπὶ πραγμ. καὶ πράξεων - ἔργον Λουκ. - μίσος Πλουτ. "Αρατ. 3 ἐπὶ τρ. - πύρος = μετὰ πολὺ πῦρ, πάθος, φλογερῶς, ἐμπαθῶς.

Δι-α-πυρώω 1) κατακαίω τι, ὡς μέσ. Τροίαν διεπυρώσμεν" Εὐρ. Κυκλ. 690. 2) παθ. ἀνάπτω ἀπὸ θυμῶν "τῷ θυμῷ διεπυρώστω" Πλουτ. Φωκ. 6, accendo.

Δι-α-πυρσάινω φωτίζω τι ὡς πυρσός, κατα φωτίζω "τὸν ἥλιον διαπυρσάινοντα τοῦ οὐρανοῦ" Φιλώστρ. 74.

Δι-α-πυρσεύω τῷ ἀνωτ. - τὰ πρὸς τὴν δόξην εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους" Πλουτ. Δη. 8, Μέσ. κάμνω πρὸς τινα σημεῖον διὰ πυρσῶν, ἀναγγέλλω τι διὰ πυρσῶν συμβολικῶς πρὸς τινα Πολυδ. 1, 19.

Δι-α-πυστός, 2) πείνηστος "Ἠρωδ. 2, 12, 1. Δι-α-πυτίξω ἀποστῶμαι πρὸς τι ἀπ' ἐμοῦ "διαπυτίξω σῖνον χαμαί" Ἀρχεβ. κωμ. π. Ἀθην. 7, 292. κερμαίω.

Δι-α-πύω κάμνω τι νὰ ἐμπύσῃ.

Δι-α-πυλῶ πωλῶ λαμπρῶς Σεν. Βλ. 1, 6, 6 καὶ μτγν. πρὸλ. διαπυλάωμαι, divedendo.

Δι-α-πυρῶω τέλει τι, ὡς τὴν ἰσχύος καὶ κλέους οὕτως τοῦς πόρους τοῦ οὐλοῦ, κάμνω νὰ πληρωθῇ τέλει. Παθ. τελευτάω, πλῆναι εἰς τέλος. γινώσκω ἀπὸ τέλους, ἰσχυρ.

Δι-α-πύρος, 2) ὕψος διόλου ἄριστος μτγν.

Δι-α-παίρηται διασπῆται, λαμβάνει παθ. τοῦ διαίρειν.

Δι-α-πύσσει, μέσ. ἀποθ. καταπύσσει τινα, ἢ ἀπολύν. μτγν.

Δι-α-πύσσω, ἀπ. - πύω διασπῶ τι διὰ κτυπημάτων, ἐν τῇ π. Ἠσ. ἀπ. 364, δι. γρ. π. Ἠρ. 3, 12, pertundo.

Δι-α-πύσσει, 2) ὁ ἔχων λευκά στήγματα, λευκοποικίλος Βάβρ. γωλίαν. 85, 15.

Δι-α-πύρῶω περιβάλλω τι μετὰ ἄργυρον, ἀσημένιον μτγν.

Δι-α-πύω καταποτίζω τι "Ἰωσ. Ἰουδ. Ἰε. 3, 10, 8.

Δι-α-πύρῶμαι καὶ δια-πύρῶμαι διέρχωμαι τι, περιέρχωμαι γλῶστ. periragor.

Δι-α-πύρῶμαι συναγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς τὴν δόξην, τίς τῶν δύο νὰ γείνη μάλλον ἐνάρτεος Συνέσ.

Δι-α-πύρῶ, τὸ λέμδος, πλοῦσιον μτγν. Iombus.

Δι-α-πύρῶ, οὐ, ὁ μολιθὲς ἐπὶ τὸν λευκὸν Ἀριστοτ.

Δι-α-πύρῶω 1) συναρμῶν μέλος μετὰ μέλος "Ἰπποκρ. πρὸλ. συναρμῶν 50. συντάσσω τι, ἀναπτύσσω, μορφώνω" διηρρωμένους ἔχει καὶ χωριστοὺς δακτύλους" Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 12.

2) "τὰ στήθη διηρρωμένα" Πλάτ. συμπ. 191.

"ἵππος ὀρθὸς καὶ διηρρωμένος" = εὐπλάστος, καλοκαμωμένος, ἀντίθ. "καὶ συμπεφυκομένοις" = οἰονεὶ ζυμωμένοις, ἄμορφος, Φαῖδρ. 253.

2) σκιαγραφεῖν, ἔχον γραφῶν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 7, 17.

3) διαχωρίζω τι ἀπ' ἄλλο, διακρῶ, διακρίνω καθαρῶς "φωνὴν καὶ νόματα διηρρωσάτο τῇ τέχνῃ" Πλάτ. Πρωτ. 322.

4) πρὸς τὴν ἀπαγγέλλω καθαρῶς, ἀντίθ. τρυσίζω, διασαφῶς τι, = διορίζομαι, νόμ.

12, 963 καὶ μτγν.

Δι-α-πύρῶω, εἰς, ἢ 1) συμμέλεις, συναρμῶν μέλος πρὸς μέλος "Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 3 πρὸλ. συναρμῶν ἀνάπτυξιν τῶν μελῶν, ἐδρυμένα, εὐκαμπῆ Πλουτ. Λυκ. 17.

2) ἐκρινῆς προφορὰ, καθαρὰ ἀπαγγελία Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 9.

Δι-α-πύρῶω, ὅτι ἐπ. πρέπει νὰ συναρμῶν τις, ὁρίσθαι σαφῶς Ἐπικτ. ἔγγ. 4 - ἀπαγγέλλῃ καθαρῶς, articulandum.

Δι-α-πύρῶω, 3) ἐπιτήδειος εἰς συναρμῶν, συναρμῶν, μορφωτικός Σχόλ. Ἠπ. θε. 139 - εἰς διασάφειν = διασαφηνικός Ἐπικτ. ἔγγ. 52, 1.

Δι-α-πύρῶω, 3) ἐπιτήδειος εἰς συναρμῶν, συναρμῶν, μορφωτικός Σχόλ. Ἠπ. θε. 139 - εἰς διασάφειν = διασαφηνικός Ἐπικτ. ἔγγ. 52, 1.

Δι-α-πύρῶω, 1) διακρίνω πολλὰ ἀπ' ἄλλων ἀριθμητικῶς, μετρῶ ἀνὰ ἐν. ἀριθμῶ (δια-λογίζομαι Σουτῶ.) - ψήφους Εὐρ. Ἰ. Τ. 566 - ἀργυρίων Ἀριστ. ὕμν. 1622 ὡς μέσ. "ὡς περ ψήφους διαριθμησόμεθα τὰ νόματα" Πλάτ. Κρατ. 437 καὶ συχνά 50. παθ. χωρίζω τι ἀπ' ἄλλο, διαχωρίζω Ἀισχίν. 3, 207.

2) ἀριθμῶν καὶ διαλογίζομαι εἰς εἶδη Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 4.

3) μέσ. κρίνω τι, σταθμίζω ἀναλογίζομαι Πλάτ. Γοργ. 501 dinumero.

Δι-α-πύρῶω, εἰς, ἢ 1) πρὸς τὸ μέτρον ἀνὰ ἐν πολλὰ πρᾶγματα, μέτρομα, ἀριθμοῖς Πλουτ. ἡθ. 27, dinumeratio.

Δι-α-πύρῶω διακρίνω Ἀριστ. θεσ. 665.

Δι-α-πύρῶω, 2) ἀγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ πρόγευμα, τίς τῶν δύο πλεονέκτερον νὰ φάγῃ.

"τὴν βοῦν - πρῶγῶς πρῶγευμα πρῶς ὁλόκληρον διαγωνιζόμενος πρὸς τινα Ἀθην. 10, 412.

Δι-α-πύρῶω, 3) ὅλον καὶ μετὰ τινα περὶ πρωτείων, τίς τῶν δύο ὁ πρῶτος, λογγίν. 13, 4.

Δι-α-πύρῶω, ἢ ἀσθενία - τροφῆς Θεόφρ. αἰτ. φασ. 1, 11, 6 συνέλεια, παράτασις χρόνου.

Δι-α-πύρῶω, ἀμετὰ ἀρκῶ εἰς τινα ἢ τι ὁλόκληρον, κοιν. εἶναι ἀρκετόν, ῥῥάνειν "τρία ἐτη διαρκέσει" Πινδ. Ν. 7, 48, Ἀισχ. Ἐπ. 824.

"ὁ οἶνος εἰς τὴν ὁδὸν οὐ διαρκέσει" = δὲν θὰ ῥῥάσῃ Σεν. Κύρ. 6, 2, 26.

παρέγω εἰς τινα διακτέδασιν Πλουτ. Σόλ. 22.

ἔμειναι εἰς τι μέχρι τέλους, βαστάω "διὰ δὲ χρόνον οὐ διήρκεσε δεῦρο ὁ λόγος" = δὲν ἐβαστάειν ἔως ἐδῶ Πλάτ. Τίμ. 21.

"διαρκεῖ ἵππος" = βαστάει, ὑποφέρει Σεν. Κύρ. 8, 6, 17.

ἐξαρκεῖ εἰς τινα τὸ ἀργύριον Ἰσοκ. 2, 19.

ὑποφέρει μέχρι τέλους παλινορκίαν Σεν. Ἑλλ. 5, 3, 21.

ἐπὶ τῷ πολέμῳ τέλει = δὲν ἐπέστησε τὸ τέλος Πλουτ. Φάβ. Μάξ. 27 καὶ συχνά μτγν.

Δι-α-πύρῶω, 2) ἀρκετός - χώρα Θεοκ. 1, 15.

"-χρήματα καὶ σίτος" 6, 90 καὶ μτγν. - εἰς τι Πλουτ. Φάβ. Μάξ. 11.

1) - πρὸς τι Δι. Ἀλ. 4, 23.

2) συνέλεια, πολυχρόνιος - δευτοί Πλουτ. ἐπὶ τῷ γῆρας Σεν. ἀπομ. 2, 8, 6, sufficiens.

Δι-α-πύρῶω, ἐπὶ τῷ τροπ. διαρκῶς, ἐκ τῆς μτγ. διαρκῶν, ἀρκετὰ μτγν. sufficienter.

Δι-α-πύρῶω, τὸ 1) ὕψους, ὕψηλον ὕψος (ἐπὶ συγγραφ.) λογγίν. 12, 1, Πλουτ. παρ. φ.

2) ὕψος ἐπιδεικτικόν, Ἀριστοτ. Μέν. - τῆς ψυχῆς Δ. Λαέρ. 9, 5.

3) θαλασσοπορία, ταξίδιον διὰ θαλάσσης Πολυδ. 10, 8.

4) τόπος μεταβιβά-

σεως, κορομμετον Στραβ. 4, 199, elatio δὲ Ἄρματος, τόπος ἐν Πάρνηθι τῆς Ἀττικῆς Ἰδε ἄρμα.

Δι-αρμένιος, (ἄρμενον), 2· πλοῖον με δύο ἄρμενα, ἱστία, δικάταρτον Συναρ. ἐπ. 4, 161.

Δι-αρμύζω καὶ -ότιω· 1) χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου, διαχωρίζω Εὐρ. Ὀρ. 1452· 2) συναρμύζω τι ἐν τῷ μέσῳ, ἐν γέν. ἐροδιαζω τινά ἢ τι μεῖο τὰ ἀναγκαῖα, καθοπλίζω, κοιν. ἀρματόνων Πολύβ. 8, 7, 1· «σώμα ὀργανικὸν καὶ διηρμοσμένον μέρεσι λογικοῖς» Πλούτ. Κορ. 38· ὡς ἐπὶ μουσ. Ἀριστ. Κόιντ.

Δι-αρνέομαι, ἐπ. τετ. τοῦ ἀρνέομαι· ἀρνεομαι· διότιστα μὲν. περνογο.

Δι-αρπαγή, ἡ λεηλασία, κοιν. γδύσιμον Ὑρ. 9, 42, Πολύβ. 10, 16, 6, direptio.

Δι-άρπαγμα, τό· πᾶν τὸ ἐξ ἀρπαγῆς, ἀρπαγμένον μὲν.

Δι-αρπαγμός, ὁ διαρπαγῆς μὲν.

Δι-αρπάζω· 1) ξεσχίζω, κρουρογῶ Ἰλ. π. 355, Πλάτ. πολιτ. 274, μέσ. μέλ. πολ. 1, 336· 2) λεηλατῶ, γδύω Ὑρ. 9, 42, Θουκ. 8, 31· «πολλὰ τῶν ὁμιτέρων» Δημ. 21, 2, diripio.

Δι-άρπαξις, εὖς, ἡ διαρπαγῆς Β. Ἀν. 438, 4.

Δι-αρραγία, ἡ ἢ πράξις τοῦ διαρραγίζεν τινά ἢ τι, ξεσχίσμα Ἀρποκρ. 148, σπασίσιμον (ἀφ' ἐαυτοῦ ἐπὶ ἀγγ. τοῦ σώματος) ἐπὶ σκευῶν, diruptio.

Δι-αρραίνω· φαντίζω τινά ἢ τι ὅ· διακορπίζω, διασπῶ, ὡς παθ. π. Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3· 50. «κρουνοὶ διαρραίνοντο κρηναίου ποτὶς» = διεχωρίζοντο κατακρύνοντες, κατέρρεον ἔδω κ' ἔκει Σοφ. Τρ. 14, aspergo.

Δι-αρραῖω, (ῥαῖω)· ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω τινά ἢ τι παντελῶς· στρατὸν Ἰλ. ι, 78· (ἐπὶ παθ. σημ. διαρραῖσθαι ω, 355)· καὶ μὲν ἐποπ. Ὀπκ. ἀλ. 5, 168, Παθ. «διαρραῖσθαι εἰς Ἄιδου μόλιν» = καταστραφέντες νὰ ὑπάγωσι εἰς τὸν Ἄιδον Αἰσχ. Πρ. 236.

Δι-αρραγμα, τό· ῥαφή Πλούτ. 70, sulura.

Δι-αρραντίζω· καλὰ φαντίζω τινά ἢ τι μὲν.

Δι-αρραπίζω· καταρραπίζω τινά, ῥαπίζω δυνατά, δίδω μπάτους Ἠλ. 7, 7, caedo.

Δι-αρράπτω· ῥάπτω τι μεῖο ἄλλου, συρράπτω· ῥάπτω πέρα πέρα· τραῦμα Πλούτ. Κᾶτ. νεώτ. 70 καὶ συχνά, consuo.

Δι-αρραπτεῖν· ῥ. ἐπὶ 0. πρέπει νὰ συρράψῃ ἡ διαρράψῃ τις Ὀρεῖδ. 157, 13, consuecundum.

Δι-αρραφή, ἡ· ἡ πράξις τοῦ συρραπτεῖν τι μεῖο ἄλλου, αὐτὴ ἡ ῥαφή, πρὸς. διαρραγμα.

Δι-αρραχίζω· ξεσχίζω, κάμνω κομμάτια· «διερραχίστα· κρέα» Εὐδουλ. π. Ἀθην. 14, 642, dissecō.

Δι-αρραφώδω· συρράπτω, ἰδ. ἀποσπ. φεμάτων, πλάττω τι ἀνυπαρκτον, μυθολογῶ μὲν. recito.

Δι-αρρέμβομαι· διαρέμβομαι,

Δι-αρρέπω· 1) κλίνω ἔδω κ' ἔκει ὡς ἡ πλάστιγξ· 2) ὅθεν ἀμφιρέπω, ταλαντεύομαι μεταξὺ δύο γινωμῶν τὴ νὰ πράξω Ἰπποκρ.

Δι-αρρέω, (ῥέω)· 1) ῥέω διὰ μέσου τινός (ἐπὶ ῥευστ.) Ὑρ. 7, 108· «ῥέω διὰ τῶν ἀκτύλων διαρρέει» Λουκ. νεκρ. 8, 17, 1·

χώραν Ἰσοκ. 11, 14, παίρνω νερά (ἐπὶ πλοῖου) Λουκ. νεκρ. 8, 10, 1· διαρρέω, κοιν. ξεγλιστρῶ· «ἐκ τῆς στρατοπεδείας» Πολύβ. 1, 74, 10· «τῶν χειρῶν» Λουκ. γυμν. 28· 2) ἀναλίσκω ἀπὸ ἰσχύος, περιγύνομαι ἀπὸ ἰσχύος· διερεῖται· Ἠλ. 10, 13· 50. «φθίρομαι, χάνομαι, ἀφανίζομαι»· «ἡ χάρις» Σοφ. Αἴ. 1267· «ὑπὸ μαλακίας, ὑπὸ θρύψεως» Πλούτ. Ἀγστ. 14, Λουκ. νεκρ. 8, καὶ πολλὰ ἄλλα· Ἀριστ. σφ. 1156· «ὑπὸ νόσου» Δ. Δαέρ. 14· ἐξοδεύομαι· τὸ ἀργύριον Δημ. 37, 54· ζῶ ἀσώτως· «διαρρέω τῷ βίῳ» Αἰλ. Π. Ἰσ. 9, 21· «χέλεις διερρηχόσι» = μεῖο ἀνοικτὸ χεῖλη Ἀριστ. νεκρ. 863, perfluō.

Δι-αρρήγμα, τό· ξεσχίσμα, σπασίσιμον Ὑρ. 9, 42, fragmentum.

Δι-αρρήγνυμι· ξεσχίζω, διασχίζω, διασπῶ· ἐπ' αὐτῶν = τοῦ προμαχῶνα (ἐν τμησ.) Ἰλ. μ. 308· «πλευρὰν φασγάνω» Σοφ. Αἴ. 834· «χορδὰς Πλάτ. Φαῖδ. 86 καὶ μὲν παθ. σκάω, σκάω Σεν. Κύρ. 8, 2, 11· «διαρρήγνυμαι ὑπὸ φθόνου» Λουκ. Τίμ. 40· «ψευδόμενος Δημ. 18, 87, π. Ἀριστ. συχνά, π. χ. διαρραγίης ὄν. 2, πλ. 279· «διαρραγίη» Ἀναξίλ. π. Ἀθην. 10, 416, διαρραγίσομαι Ἀλξ. αὐτ. 6, 258, diffringo.

Δι-αρρήγνυμι, ἐπὶ τρ. τροπ. ῥητῶς, Ὀρ. 5, 313, συχνά π. ῥήτορι· γέγραπται· Ἀνδοκ. 3, 11· «ῥηται Λουκ. 190· «λέγει δὲ νόμος» Ἰτατ. 3, 68, explicate.

Δι-αρρήκτης, ὁ διασπαστής, μετρ. ἐπίδουλος· Ἠσδ. insidiator.

Δι-αρρήξω, εὖς, ἡ διάσχιξις, διάσπαισις, ξεσχίσμα, σπασίσιμον Ἰωσ. ἀρχ. 18, 9, 1, fissio.

Δι-αρρήσις, εὖς, ἡ ῥητή, ὁρισμένη ἔκφρασις Πλάτ. νόμ. 11, 932.

Δι-αρρήσω· ἴδε διαρρήγνυμι Λουκ. Πλούτ.

Δι-αρρήζω· ἀμείβομαι, ῥιζῶν καλῶς, μὲν.

Δι-αρρήκω, -ομαι· συνηθ. καμπουρώνω ἐμαυτὸν, λυγίζομαι, σουφρώνω καὶ ῥαρώνω (ἐπὶ ἐπιδερμίδι) Κρατίν. ἐν Μ. Ἐτ. 270, 5.

Δι-αρρήμα, τό· πᾶν τὸ ἔδω κ' ἔκει, ἄνω καὶ κάτω, ἀτάκτως πᾶν Σεν. κυν. 4, 4, disiectio.

Δι-αρρίνέω· ῥινίζω τι ὁλότελα, διχοτομῶ διὰ τῆς ῥίνης Ἀριστοτ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1147, μὲν. peritmo.

Δι-αρρίνησις, εὖς, ἡ διχοτόμησις τινος διὰ τῆς ῥίνης.

Δι-αρρίπίζω· 1) ἀνέμίζω τι διὰ τῆς ῥιπίδος (μυαστηρίου) δυνατά ἢ διαρκῶς, μὲν. 2) διασκορπίζω τι, ψαθὸ πρὸς τινά· «εἰς τινά» Ἠλ. 9, 14, disjicio.

Δι-αρρίπτω, μόν. ἐν. καὶ παρ. Αἰσχ. 1, 59 καὶ π. ἀττ.

Δι-αρρίπτω· 1) ῥίπτω τι διὰ μέσου τινός πέρα πέρα· «διαρρίπτασκεν ὁσίων» Ὀδ. τ. 375· 2) ῥίπτω τι ἔδω κ' ἔκει· «ὅμμα πανταχῇ διάρριπον» Ἀριστ. θεο. 605· «ὅψιας Ἰπποκρ. 153· «βλέμμα διέρριπται» = εἶχεν ἀσταθές, ἀνίσχυον βλέμμα Ἠλ. 9, 14, disjicio. τὰς οὐρὰς διαρρίπτεσθαι κύνας = ἔδω κ' ἔκει κινύσθαι Σεν. κυν. 6, 23· 3) διασκορπίζω· «τὸ σκεῦε διέρριπται» Σεν. Ἀν. 5, 8, 6· «διέρρι-

δῖλλον εἰς ταρεχὴν· - τὴν πόλιν Λουκ. Ἀλέξ. 31. «διασεσαλευμένους τὸ βᾶσιμα» = ἀσταθείς, ῥητ. διδάσκ. 11. - τὸ βλέμμα, περίμθο. συν. 33. καταστρέφω Δ. Ἀλ. π. συνθ. 23, 180, concutio.

Δια-σαλπίζω· φηρίζω τι πανταχοῦ ὡς διὰ σάλπιγγος μτγν. percutio.

Δια-σαπείς, μτγ. ἀπορ. 6'. τοῦ διασηπόμεναι.

Δια-σαρδωνίζω· σαρδωνίζω καὶ σαρδανώω, γελῶ Σαρδώνιον γέλωτα, ἦτοι σαρκαστικὸν καὶ φιλελευθιτικὸν Μ. Ἐε. 273, 45.

Δια-σάττω· γεμίζω, στουπνώνω τι πέρα πέ-
ρα - τινὶ Γαλην. «ἀφύς διασεσάτμενος» = γε-
μᾶτος ἀπὸ σμαρίδας Ἀθην. 6, 244, infarsio.

Δια-σαυλόομαι· σαυλόομαι, κινεῖσθαι τρυ-
φερώς, ξετσακίζομαι Ἀριστ. ἀποκτ. 522.

Δια-σαρπνέω· κάμνω τι σαφές, ὁληπτόν, ἐρ-
μηνεύω, ὀρίζω σαφώς· «-τάς ἐλπίδας οὐσας
κενάς» Εὐρ. Φοίν. 401. - τί Πλάτ. νόμ. 5,
733 καὶ συγνὰ μτγν. Πολυδ. Δ. Σικ. declaro.

Δια-σαρηνέω τῷ ἀνωτ. Ἰπποκρ.

Δια-σαφηνίζω· τῷ ἀνωτ. Ξεν. ἀπομ. 6, 1,
11 καὶ συγνὰ μτγν.

Δια-σαφηνίσαι, εως, ἢ ἐξηγήσεις, ἐρμηνεύει
μτγν. declaratio.

Δια-σάφηςαι, εως, ἢ τῷ ἀνωτ. Ο'.

Δια-σαφητέον, τό· β. ἐπ. πρέπει νὰ κάμῃ
τις σαφές, νὰ ἐρμηνεύσῃ, declarandum.

Δια-σαφητικός, 3' ἐρμηνευτικός, ἐξηγητι-
κός· σύνδεσμος Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 825, ex-
plicativus.

Διά-σεισεις, εως, ἢ σεισίμον ἐκ βάθρων, δυ-
νατὸν κλόνισμα μτγν. concussio.

Δια-σεισμός, 6' τῷ ἀνωτ. μτγν. ἰδ. ἢ
κατάχρησις τοῦ ἀξιώματος δημοσίου ὑπαλλή-
λου πρὸς ἐκδίσαιν χρημάτων ἢ ἄλλης ἀπάτης
Σχόλ. Ἀριστ. ἐπ. 1079, concussio.

Διά-σειστος, 2' κατακλονισμένος, κατατε-
ταραγμένος, ἀναποδογορισμένος Δισχίν 1, 59,
concussus.

Δια-σεῖω· σείω τινά· ἢ τι δυνατὰ, ἀνατινίσσω,
κάμνω τι νὰ σαλεύῃ, μετφ. κατατρέττω
Πλάτ. Τιμ. 85' γόμφωμα Πλουτ. Μάρκ. - τοὺς
ἀκούοντας Πολύδ. 18, 282, φοβίζω, 10, 26,
4' «-τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονήματα» Ἡρ. 6,
109' συνταράσσω, συγχίζω, ἀνακατάνω «-
τὰ παρόντα» Πλουτ. Κικ. 10' κινῶ τὴν αὐρὴν·
«-ταῖς οὐραῖς» διασαίνω Ξεν. κυν. 6, 15, καὶ
μτγν. ἐπὶ ὑπαλλήλων, οἵτινες καταχρῶνται τὸ
ἐξέλιμα τῶν εἰς ἐκδίσαιν χρημάτων, δώρων ἢ
ἄλλης ἀπάτης, concutio.

Διά-σεμνος, 2' σεμνὸς ἐπιγρ.

Δια-σεμνώνω· τιμῶ τινά, προσφέρω εἰς τινα
σέβας τιμὴν Ἰώσω. honoro.

Δια-σεσπρά, 6. παρκ. τοῦ διασαίρω.

Δια-σεύω καὶ διασεύομαι· κινεῖσθαι διὰ μέσου
τινός· ταχέως· διέσσυτο = ἐρώρητος διὰ μέσου·
-λαὸν = διὰ μέσου τοῦ λαοῦ Ἰλ. 6, 450' -
τάφοιο, κ. 194' διέρχεται διὰ τινος· -αἰχμὴ·
= ἡ λόγχη διήλθε Ἰλ. ε, 681' - στέρνοιο, σ,
542' «-ἐκ τινος» Ὁδ. θ, 37' ὡς. μτγν. ἐπ.
«οἶωνοι βοῆσι διεσσύμενοι πτερύγεσσιν» = ὄρεα
διαπετόμενα ταχέως Κ. Σμ. 3, 641.

Δια-σέθω· κοσινύω τι καλῶς κοσινίζω

Διοσκ. 5, 26, ornare

Δια-σηκνῶ· ἀνασηκνῶ «καὶ δοκιμάζω τὸ
βάρος του»· πρὸλ. ἀποσταθμῶ, ἐξουκίζω.

Δια-σημαίνω· ἐκφράζω τι σαφῶς, ὀρίζω ἐά-
τρεκέως διασημαίνω· Ἡρ. 5, 86 «ὅ, τι ποιῶσι
οὐ διεσημάνε» Ξεν. Ἀν. 2, 1, 23' εἶδον τὸ ση-
μαῖον ἢ ἀναγγέλλω διὰ τῆς σάλπιγγος· «-ταῖς
σάλπιγξιν τὸν καιρὸν τῆς ἐπιβολῆς = τὴν ἐφα-
δὸν Πολύδ. 10, 12, 4 καὶ μτγν. δεκνύω εἰς
τινα τὴν ὁδόν· «-τὴν ἀτραπὴν» Λουκ. νεκυσμ.
10 π. ἱπποκρ. ἀμετφ. φανεροῦμαι. Νέσ πη-
μειῶ τι πρὸς ἰδίαν διακρίσιν, διακρίνω διείση-
μείω Ἀριστ. 1. Ζ. 5, 17, ἐγκρίνω, ἐπαίνω
Δ. Σικ. 19, 15.

Δια-σημασία, ἢ ἐκφρασις καθαρὰ, περιγρ-
φὴ Πτολ. γεωγρ. 455, descriptio.

Διά-σημος, 2' α) καταρνήσις, ὁλοφάνερος· β)
μετφ. ἐπίσημος, περίφημος· «-καὶ λαμπρός»
Πλουτ. Διον. 541, μεγαλοπρεπής· «-κρίνος»
= περικεφαλαία, Τ. Γράκχ. 17 καὶ μτγν. γ) ἐυ-
κρινής, διαπερατικός (ἐπὶ λήγ.) «διείσημα θροεῖ»
= θοροθεῖ δυνατὰ Σοφ. Φιλ. 209, clatus.

Δια-σήμως, ἐπὶ τροπ. τοῦ ἀνωτ. ὁλοφάνε-
ρα, ἐπίσημως, clare.

Δια-σήπω· κάμνω τι ὅλως διόλου σαπρόν,
κοινὰ κατασπίζω, συγνὰ παθ. «τὴν ὁλοκληρὴν
διασπέντων» Λουκ. πίνθ 18, ὡς. ε. ἐνερ.
πρ. μετὰ σημ. οὐδ. ἀνείσηπα=εἶμαι ὅλως διό-
λου σαπρὸς, σάπιος, ὡς «διασαπείς τὸν πό-
δα» αὐτοῦ. 18, putrefacio.

Διασταί, οἱ τῶς Διον.

Διάστα, τὰ ἑορτὴ τοῦ μετεγίου Διὸς ἐν Ἀ-
θήναις.

Δια-στέγω· διασπινάω δι. γρ. Πινδ. Ὁ.
13, 87.

Δια-σίζω· διαουρίζω, διὰ συριγμῶν ἀποδο-
κιμάζω τινά· ἢ προσβάλλω· πρὸλ. ἐκσυρίττω,
Ἀριστ. ῥητ. 3, 15, exsibilo.

Δια-σιλλαίνω· χλευάζω τινά, σατυρίζω
Λουκ. Λεῖψ. 24 καὶ μτγν. irrideo.

Δια-σιλλῶ, (Β. Ἀν. διασπρά καὶ χλευά-
σαι) τῷ ἀνωτ. «καὶ διαμωκάσθαι» Δ. Κίσ
59, 25.

Δια-σιμόω· πρὶν τὴν μῆτην μου με χλευά-
στικὸν τρόπον πρὸς τινα, χλευάζω Ἡσυχ.

Δια-σπία· δημόσιος διατροφή, διατροφή δι'
ἐξόδων τοῦ κοινοῦ Ἰπποκρ. ἐπ. 1293, 47.

Δια-σιωπάζω· κάμνω τινά νὰ σιωπήσῃ, δια-
τάσσω τινὶ σιωπὴν· πρὸλ. κατασιγάζω.

Δια-σιωπάω· σιωπῶ ἢ εἶμαι σιωπηλὸς πάν-
τοτε, σιωπάω Ξεν. ἀπομ. 3, 6, 4' μετφ. ἀ-
ποσιωπῶ τι· αὐτὰ Εὐρ. Ἰων 1566 καὶ μτγν.

Δια-σκαίρω· διασηκνῶ τι ἑλαφρώς, ἰδ. ἐπὶ
ἰχθ. «-ὄργα κέλευθα» Ἀπολ. Ρ. 1, 574' πρὸλ.
διασκιρτάω, persulto.

Δια-σκαλεύω· σκαλίζω ἢ σκάπτω τι πέρα πέ-
ρα Πλουτ. ζῷ. 980.

Δια-σκάλλω· τῷ ἀνωτ. «-τὸν ὄνθον» = τὴν
κόπρον Πλουτ. ζῷ. 981.

Δια-σκανδικίζω· διευριπίζω, διαλαχανίζω,
ὁμιλῶ ὡς ὁ Εὐριπίδης, τοῦ ὑποίου ἢ μητρηρὴν
σκανδικωπώδεις (λαχανωπώδεις) Σχόλ. Ἀριστ.
ἐπ. 19' πρὸλ. σκανδίζω κυριολ. τρώγω σκάν-
δικας (αὐρώνια) Τηλεκλειδ. π. Ἀθην. 2, 50.

Δια-σκάπτω· σκάπτω τι πέρα πέρα, κατα-

σκάπτω, καταστρίψω ἐκ θεμαλίων· «τὰ μακρὰ πείγῃ» Αυσ. 13, 14 καὶ μτγν. π. χ. - τάφον Χαρίτ. 8, 7· «τείχους=μέρους τοῦ τειχοκλάστρου Πλουτ. Πύρρ. 33, perfradio.

Δια-σκαριφάομαι, μέσ. ἀποθ.=τοῖς ὄνοι σκαλεῖν τὴν γῆν Μ. Ἐτ. 60, μετρ. καταστρίψω τι, φθείρω, χαλῶ· «καὶ διελύσασιν τὰς εὐτυχίας» Ἰσοκ. 7, 12.

Δια-σκατῶ· ὅπως διόλου σκατῶναι τι «τροφή δισκατωμένη» = καταμαγαρισμένη Διογ. π. Κλ. Ἠλ. στρωμ. 2, 492.

Δια-σκαεῖδάω, διασκεδάω, διασκεδάννυμι, διάφ. μετρ. τύπ. τοῦ.

Δια-σκαεδάννυμι, (σκαεδάννυμι) 1) διασκορπίζω, ὅπως ἄλλο ἔδω κ' ἄλλο ἔκει (ἐπὶ ἀνέμ.) «ἄλλους ἄλλῃ» Ὀδ. ε, 369, «-νῆα διασκεδάσαι», η, 275, «-ἀγλαίας τινί» = ἀπαλλάττω τῆς ὑπερφίας, ρ, 244, Θουκ. 1, 51, - τὸν στρατὸν=ἀπολύω, διαλύω Ἡρ. 1, 77· «τὸν κάδω διασκεδῶ» = ὁ ἀ συντρίβω Ἀριστ. ὄρν. 1053· «διασκεδᾷτε τὸ νέφος ἐπὶ τοῦ προσώπου» = ἐξασφινίστε τὴν κατῆρξιν Ἀνδριανόρ. π. Ἀθην. 1, 34· «-τὴν ψυχὴν» Πλάτ. Φαῖδ. 77, 2) ἐν γέν. καταστρέφω, ἀφανίζω «-γῆν καὶ νόμους» Σοφ. Ἀντ. 287. Μέσ. «διασκεδάννυται ἡ ψῆμη» = διαδίδεται Ἡρωδ. 7, 6, 21· «ψυχὴ ὡς περ πνεῦμα διασκεδασθεῖσα» Πλάτ. Φαῖδ. 70.

Δια-σκαεδασμός, ὁ· διασκορπισμός Ὁ. dissipation.

Δια-σκαεδαστής, ὁ· διασκορπιστής, μτγν. dissipator.

Δια-σκαεδαστικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασκορπίζειν τι, διασκορπιστικός, διαλυτικός (ἐπὶ φαρμ.) Διοσκ. 3, 94.

Δια-σκαεδαστός, 3· ἄν. ἐπ. ὁ θυνάμενος νὰ διασκορπισθῇ Ἀθην. 3, 52, dissipatus.

Δια-σκαεδάω-ω, αὐτ. μέλ.=διασκεδάσω, πρβλ. διασκεδάννυμι.

Δια-σκαλίζω· ἀνοίγω τὰ σκέλη Μ. Ἐτ. 502, 39, praenavigo.

Δια-σκαπάζω· σκαπάζω τι καὶ οὕτως ἔμπο- δίζω· ἀγῆν Δ. Κῆρ. 60, 26.

Δια-σκαπτικός, (διασκαπτομαι), 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκαπεῖσθαι, συλλογίζεσθαι, σκαπτικός Πολυδ. 1, 178, considerativus.

Δια-σκαπτομαι, μέσ. ἀποθ. 1) σκαπτομαι, συλλογίζομαι τι ἀκριβῶς, σταθμίζω Εὐρ. Κύκλ. 554· «λόγον Πλάτ. Θεαιτ. 158 καὶ συγν. «-πρὸς αὐτόν» = κατ' ἑμαυτόν, μὲ τὸν νοῦν μου Χαρμίδ. 160. Παρ. «πάντα διεσκέφθαι» Ἀριστ. Θεο. 687· βλέπω ὁλόγυρα, ἔδω κ' ἔκει Ἐν. κων. 9, 3· πρβλ. διασκοπῶ, dispicio.

Δια-σκαπτόω, τό· ἄν. ἐπ. πρέπει νὰ σκαυθῇ τι ἀκριβῶς Πλάτ. νόμ. 9, 859, dispreiendum.

Δια-σκαυάζω· 1) κατασκευάζω τι, κοιν. φιλ.- ἄν. καταρτίζω, ἐτοιμάζω «-τὰ πρὸς τὰς βε- σπύρας ὄργανα» Πολυδ. 15, 27, 9 καὶ συγν. ἐνδύω τινὰ ἐντελῶς, στολίζω· «γυναικες πολυτελῶς διασκευασμέναι», 31, 3, 18· «-βασι- λικῶς τινα» Λουκ. νεκυομ. 16· «ἄνδρες εἰς διακρίσεις καὶ Πάνας διασκευασμένοι» = ἐνδε- δωμένοι ὡς Σάτυροι κτλ. Πλουτ. Ἀντων. 24· ἔπιτεργάζομαι ἔργαζομαι, σύγγραμμα, ἐπι- διορθῶν, προσθέτω ἢ παρεμβάλλω εἰς αὐτὸ

ξένα χωρία Δ. Σικ. 1, 5. Μέσ. ἐτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι «-ὡς ἐς πλοῦν» Θουκ. 4, 38· «-ὡς ἐς μάχην» Ἐν. Ἑλλ. 4, 2, 19 καὶ μτγν. «-πρὸς τοὺς δικαστὰς» = μὲ στρεψόδικα ἐπι- χειρήματα στρεψόδικας Ἐν. π. Ἀθην. 3, 7· 2) κατασπαταλῶ τι, κατεφθεύω, κοιν. τρώω «οὐσίαν διασκευασμένο» Δημ. 29, 3, adornari.

Δια-σκευασία, ἡ· ἐπεξεργασία μτγν. ar- ratiatio.

Δια-σκευαστής, ὁ· κριτικός· ἐπεξεργαστής συγγράματος Σχολ. Ἠλ. ζ, 441· πρβλ. Ἀρισ- ταρχ. (ἐκδ. Δερ.) 349, Ὀδ. γ, 310 (ἐκδ. Νιτς.), corrector.

Δια-σκευαστικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς κατα- σκευὴν ἢ ἐπεξεργασίαν· «σχημα διασκευαστι- κόν» τὸ ἐκθέτον τὰς ἀποδείξεις Εὐστ. 169, 31.

Δια-σκευή, ἡ· 1) κατασκευή, ἐνδομασία· «νο- μάδική Πολυδ. 8, 31, 7, καλλωπισμός λόγου, ὑπερβολή «-καὶ τερατεύεται», 15, 34· 2) ἐπεξε- ργασία Ἀθην. 3, 100· παρείσας, προσθήκη ξένων χωρίων Σχολ. Ἠλ. π, 197, adornatio.

Δια-σκευώρῃω· κατασκευάζω τι, ἐτοιμάζω Πλάτ. ἔπ. 3, 316, Μέσ. «-τὴν ἐκυτῶν πόλιν», πολ. 7, 510.

Δια-σκεψίς, εἰς, ἡ· σκέψις, ἔρευνα Πλάτ. νόμ. 3, 697 καὶ πλ. Πλουτ. Τιμολ. 38, consi- deratio.

Δια-σκέω· στολίζω τινὰ ἢ τι καλῶς, καταστο- λίζω «οἰσηκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ» Ἀθην. 12, 526· ἐνασκολοῦμαι εἰς τι ἐπιμε- λῶς - τὰ ῥητορικά Δ. Λαέρ. 4, 40, exornatio.

Δια-σκηνέω· διασκηνέω· διανέμω τινὰς εἰς διάφορα καταλύματα, κατασκηνώνω (ἐπὶ στρατ.) «-κατὰ τὰς κόμας» Ἐν. Ἀν. 4, 4, 8-5, 29 καὶ μτγν. πρβλ. καταλῶ, (κατὰ τι- νας) ἀπέρχομαι τῆς σκηνῆς Κύρ. 3, 1, 38.

Δια-σκηνητέον, τό· ἄν. ἐπ. πρέπει νὰ κατα- λῶ, κατασκηνητέον (κατὰ τάγματα, στρατ.) Ἐν. Ἀν. 4, 4, 14· πρβλ. καταλῶν.

Δια-σκηνίπτω· καταθροῶν τι, κατασπῶ, διασκορπίζω Νικ. Θερ. 193, ringo.

Δια-σκηνώ· διασκηνέω Ἐν. Ἀν. 4, 4, 10, στήνω σκηνάς κατὰ διαστήματα· «τὰ καπνέα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνωθῆναι» = στῆθαι κατὰ διαστήματα Ἀλ. Π. Ἰσ. 3, 14.

Δια-σκηρίπτω· ὑποστηρίζω τι Φιλίπ. ἄνθ. 9 (6, 203), suffulcio.

Δια-σκιάζω· ἐπισκιάζω τι, ἀποκρύπτω διὰ τῆς σκιάς Σουλδ. obumbro.

Δια-σκιδνῆμι· διασκεδάννυμι, γ. πλ. δια- σκιδνέω, σκορπίζω τι ἔδω κ' ἔκει (ἐπὶ ἀνέμ.) Ἠλ. ε, 526· διασκιδνάντες Ἡρ. 2, 25 καὶ μτγν. «διασκιδνῆμι» Πλουτ. Φαῖδ. Μᾶξ. 12· μέσ. «ἡ κνίσσα ἐς τὸν οὐρανὸν διασκιδνᾷται» = διασκορ- πίζεται Λουκ. Θυσ. 13, dissipatio.

Δια-σκιρτάω· σκιρτῶ ἀπομακρύνομαι, ἀπο- σκιρτῶ, σκιρτῶ, πηδῶ ἀσφρῶς ἔδω κ' ἔκει (ἐπὶ ἰχθ.) Πλουτ. Εὐμ. 11, persulto.

Δια-σκοπέω· διασκέπτομαι Θουκ. 7, 48, Πλάτ. Φαῖδ. 61 καὶ μτγν. ὡς. μέσ. «γρή διασκοπεῖσθαι», Φαῖδ. 70, dispicio.

Δια-σκοπήσις, εἰς, ἡ· διάσκεψις μτγν. consideratio.

Δια-σκοπιόομαι· ἀναζητῶ τι ὁλόγυρα καὶ

Δια-σποράδην, ἐπὶ τροπ. διασκορπιστά ἐδωχ' ἐκτ' ὑγν. sparsim.

Δια-σπορεύς, εὖς, ὁ διασκορπιστής Πολυδ.

Δια-σπουδάζω 1) καταγινομαι εἰς τι μετὰ ζήλου, ἐπιμελείας. Παθ. τόπ. κ. σημασ. π. Δημ. «τί μάλιστα ἐν ἅπασιν τοῖς νόμοις διεσπούδαται, ὅπως μὴ γένηται», 20, 157, μετὰ ἐνερ. σημ. «διεσπούδαται μὴ λαβεῖν ὑμᾶς», 23, 182' ὥσ. μέσ. π. Ἀρρ. «ἐν μεγάλοις μεγάλως διεσπούδατο» εἰς μεγάλα μεγάλους ἀγῶνας κατέβαλλε, Ἀν. 7, 23 13. 2) ἀμιλλῶμαι μετὰ τινος διὰ τινά δημοσίαν θέσιν, προσπαθῶ τίς τῶν δύο νὰ προκαταλάβῃ αὐτήν Δ. Κασ. 36, 21, expele.

Δι-ῥισσω διίστημι.

Δια-σταδόν, ἐπὶ τροπ. χωριστά, ὅπως τις κατὰ διαστήματα ἀπέχει ἄλλου Ἀπολ. Π. 2, 67, ὥσ. τοπ. ἀπέναντι - ἀλλήλοισι 4, 942.

Δια-στάζω 1) ἀμετρ. σταζῶ, τρέχω (ἐπὶ ἔκτασιν, ἀγγεῶν ἢ πηλίνων ὤλων, ἀντιδῶ των) 2) μετρ. σταλίζω τι διὰ μέσου ἄλλου, ἢ ὑλότητα, μτγν. destillio.

Δια-σταθμάσκειν 1) μετρεῖ τι διὰ σταθμῶν, ζυγίζω 2) διατάσσω, τακτοποιῶ, ρυθμίζω «βίον ἐκπαρφυμένον καὶ θηριώδους» τὴν πρῶην συγκεχυμένην καὶ θηριώδη ζωὴν Εὐρ. ἴπποισι 213, μοιτρο.

Δια-στατεν, γ'. πλ. 6' ἀορ. εὐκτ. τοῦ δι-στημι.

Δια-σταλάζω, -σσω 1) κάμνω τι νὰ σταλάξῃ 2) στάζω διὰ μέσου τινός μτγν. destillio.

Δια-σταλήσκειν, π. μέλ. 6' τοῦ διατελλῶ.

Δια-σταλμα, τό' χωρισμός, διαμοιρασία Κλ. ἢ distributio.

Δι-σταλαίσις, εὖς, ἡ συμμαχία, συνθήκη (ἢ), foedus.

Δια-σταλτέον πρόει τις νὰ διαστείλῃ διαχωρίσας Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. 6, 3, distinguendum.

Δια-σταλτικός, 3 ἐπιτήδειος εἰς τὸ χωρίζειν τι, διακρίνειν, διακριτικός' ἐπὶ τροπ. - ὥς = χωριστά, διακεκριμένα.

Δια-στάς, μτγ. ἀορ. 6' τοῦ διίστημι.

Δια-στασιάζω 1) διεγείρω, ἐπαναστατῶ τινα κατὰ τινος - τινά πρὸς τινα Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 4' - τὴν πόλιν Πλουτ. Κοριολ. 36' 2) ζῶ ἐν διγνοσίᾳ μετὰ τινος «πρὸς σφᾶς» Πολύδ. 1, 82, 4 καὶ μτγν. - τινί Δ. Κασ. 54, 17.

Δι-σπᾶσις, εὖς, ἡ 1) χωρισμός, διάσθημα - ὁρῶν Ἦρ. 7, 129' ἀπόστασις, Πλάτ. Τιμ. 36' - τόπων Πολύδ. 1, 18, 4 διαστολή, διαφορά, Πλάτ. πολ. 2, 360' «-τῆς γῆς» = χαράζω, χάσμα Ἀριστοτ. διαζύγιον «αὐτὴ συμτέθηκε διάστασις πρὸς τὸν ἄνδρα» μόνη τῆς διεζεύχθη Πλουτ. Σύλ. 35' 2) διγνόσις, ἀ-συνφωνία «-τοῖς νέοις εἰς τοὺς πατετρύτους» Θουκ. 6, 18' «-καὶ στάσις» Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 17' π. Θεοφρ. μεταβολὴ τῶν γένους, διανό-ουσις τῶν φυτῶν ἱατρ. μετατόπισις ὁστού κοιν. βγάλλωμον, distantia.

Δια-στατέω ἵσταμαι χωριστά, μακρὰν τι-νος, διγνῶν πρὸς τινα, disto.

Δια-στάτης, ὁ διόρος Ἠσυχ. ὁ διαστέλλων τι, διακρίνων, distemtor.

Δια-στατικός, 3' α) διχωριστικός 7' α)

Λοκρ. 100' 6) ἐπαναστατικός, παραίτιος διγ-νοσίας - λόγοι Πλουτ. Πομπ. 53' γ) καθαρὸς, εὐκρινὴς ἐπὶ ἀπαγγελίας, προφῶρς «ἐν τῇ λα-λῆ διαστατικός ἦν τῶν ὀνομάτων» ἐπρόφωρον εὐκρινῶς Δ. Λιέρ. 4, 33' ἐπὶ τροπ. - ὥς = χωριστά, διηρημένως Β. Ἀν. 560.

Δια-στατός, 3 καὶ διάστατος, 2 (διαστάτῃ Ἰ. Λυδ. 4, 52) β. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ σταθῇ μακρὰν τινος ἢ χωριστά, ἐν γέν. ἀπέχων τι-νός, κεχωρισμένος Πλουτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τινος, συγκεχυμένος, τεταρ-χμένος «τὴν πόλιν βῶαν ποιεῖται διάστατον» = διαστασιάζω, ἢ ἐπαναστατήσῃ Μέν. π. Ἀρποκρ. ἐπὶ τροπ. - ὥς = μακρυστεμένα, χω-ριστά Ἰαμελ. Πλουτ. distans.

Δια-σταυρῶν ὀχυρώνω τι διὰ προχώματος ἐν τῷ μέσῳ ἐξ ὁρίων παρὰ τῶν, ὀχυρώνω δι' ὁδοπαγμάτων Δ. Κας. 41, 50. Μίσ. - τὸν ἰσθμὸν Κίρκ. 6, 97' πρὸς διασταυρῶν.

Δια-σταγάζω καλῶς τι διὰ στέγης, σκε-πίζω μτγν. contego.

Δια-σταίω βιβλίζω διὰ μέσου τινός Πινδ. ἀ-τοπ. 242, καταπατῶ τινα Νόν. Δ. 36, 230 pervado.

Δια-σταίχω ἀπέρχομαι διὰ μέσου τινός «πλοῦ-τον διαστείχω» πλουτέω Πινδ. Ἰ. 3, 17' «πόλιν β. Εὐρ. Ἀνδρ. 1091' ὥσ. μετὰ γεν. Νόν. 6, 75 καὶ μτγν. ἐν γέν. βιβλίζω, ἀναχωρῶ Μελ. 20 (12, 85) - διεστίχε Θεοφρ. 27, 68, pervado.

Δια-στέλλω ἀπομακρύνω τινά ἢ τι ἀπ' ἄλλο, χωρίζω «διχα δ. Πλάτ. πολιτ. 265, ἀνοίγω «-τὸ στόμα» Λοκρ. ἀναξίω, πρὸς γυγανίζω' «-τόπον ταῖς ὕνυσι» Πλουτ. Θησ. 36' ἀμετρ. διγνῶν - πρὸς τινα Πολύδ. 18, 30, 11' 59. γράμ. διαχωρίζω δι' ὑποδιαστολῆς (κόμματος) πρότασιν πρότασιν, προσδιορίζω Ὁ. Μίσ. κρίνω τι, ὀρίζω σαφῶς Πλάτ. πολ. 7, 735' «-ὕπερ τινος ῥητῶς» Πολύδ. 2, 23, 5 καὶ συ-χνα. Ἐν Ν. Δ. προστάζω, «τὸ διαστελλόμε-νον» = διαταγή.

Δια-στενός, 2' κατάσθενος Γαλην. angustus.

Δι-στέρος, 2' κάταστρος, μετρ. καταστό-λιστος «στεφάνω λίθοις διάστερος» Λοκρ. ἔρωτ. 41, stellatus.

Δια-στεφανῶν περιβάλλω τινά ἢ τι διὰ στεφάνου ἢ στεφάνης, ἐν γέν. περιβάλλω μέ-κυλωτέρης τι μτγν. coronio.

Δια-στεφής, 2' περιβεβλημένος στεφάνου ἢ στεφάνης, κατάστροφος μτγν. coronatus.

Δια-στηλόω θέτω ἢ κολλῶ τι ἐπὶ στη-λῃς Ἰώτ.

Δι-στήμα, τό' 1) κενόν τι ἐν τῷ μέσῳ, ἀπόστασις Πλάτ. Τιμ. 36 καὶ μτγν. ὥσ. ἐπὶ χρόν. διάλειμμα τετραετίας Πολύδ. 9, 1' ἐπὶ ἡγού' «-τῆς φωνῆς ὀξύτητος ἐπὶ πέρη καὶ βα-ρύτητος» τὸ περιεχόμενον μεταξὺ δύο φλόγ-ων ἀνομοίων ὀξύτητι καὶ βαρύτητι (μουσικ.) Πλάτ. Φίλ. 17' ὕψους, ἀνύψωσις Λογγίν. 40, 2, intervallum.

Δια-στηματίζω κατασκευάζω ἢ ἀρῶν εἰς τι κενά ἐν τῷ μεταξύ διαστήματα, μεταφ. κά-μνω διαλείμματα, διακοπὰς Ἰώτ.

Δια-στηματικός, 3' ὁ ἀνηκων ἢ ἔχων δια-στήματα (ἐπὶ τόπ. χρόν.), μουσικ. ὁ κατὰ

ῥητὸν στοιχεῖον ἢ μέρος ληφθεὶς φθόγγος ἀντιθ. συνεχῆς, intervallicus.

Δια-στηματικῶς, ἐκτ. τρ. τοῦ ἀνωτ. κατὰ διαστήματα.

Δια-στηρίζω· ὑποστηρίζω τι στερεῶς, καὶ μέσ. στηρίζομαι Ἰπποκρ. καὶ μετν. Φίλων 9 (6, 203), εἰαβίλλιο.

Δια-στήτην· διεστήτην ὁ. δοῦκ. πρσ. δορ ὁ. τοῦ διαστήματος.

Δια-στή, ἐκτ. τροπ. κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Διός· - διαλέγομαι = διμῶλ θείαν γλῶσσ. Δ. Χρυσ. (τινὲς διορθ. ἱατρί = ἱωνικῶς).

Δια-στήζω, (στήζω) 1) χωρίζω λέξιν ἢ φράσιν δι' ὑποδιαστολῆς Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 5 ἐν γέν. διαστῆλιν, διακρίνω Στοβ. 2) κάμνω τι διάστικτον, παρδαλίζω.

Δια-στικτός, (διάζομαι), 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὁρατικὴν ὁθ. ὡς οὗτος διαστικὴ (ἐνν. τέχνη) Θεοδόσ. γραμ. 53, 26.

Δια-στικτόν, τό β. ἐπ. πρέπει τις νὰ διαχωρίσῃ, διακρίνῃ μετν. distinguendum.

Δια-στίλβω· στίλβω, ἀστράπτω, λαμπροκοπῶ Ἀριστ. εἰρ. 567· «-πάντα τῆς ἐξωμίδος» = τοῦ ὑπερδύτου ἀποσκ. π. Πολύδ. 10, 116, pelluceo.

Δια-στίξιν, εως (διαστίξω), ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διατερεῖν δι' ὑποδιαστολῆς, λέξιν, φράσιν κτλ. γραμ. μετν.

Δια-σπιδάζω· σπουδπαίνω τι μέ τι ἀνάμεσα· τί νινος Ἡρ. 1, 179, instipo.

Δια-στοιχίζομαι, (ἐνερ. σπάν.)· διαμοιράζω τι καθ' ὁρισμένην τάξιν ἢ κατὰ σειράν, κατατάσσω· ἀρχὴν Αἰσχ. Πρ. 230.

Δια-στολεός, εως, ὁ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἀνοίγει τις πληγὰς ὑποφύλους (πρὸς τὸ φαινόμενον κλεισμένης) καὶ ἰδ. συριγγώδη οὐδὲν ἱατρ.

Δια-στολή, ἡ· 1) ἐντασίς τινος, ἔκτασις κοιν. τίνωμα, ἰδ. τῆς καρδίας, τῆς σφυγματώδους ἀρτηρίας, τοῦ πνεύματος Γαλην. ἀντίθετ. συστολή Πλούτ. ἀπορθ. φιλ. 4, 22· ἡ ἔκτασις ἢ ἡ ἐκτεταμένη προφορὰ φασὶν βραχέος φωνηέντος ἢ συλλαβῆς γραμ. 2) χάρισμα, ἐντομή· «ἐν τῷ πέρατι τῆς βίνος διαστολὴν ἀμύλειαν εἶχεν, ἱερεινῶν διαφυγῆν» Πλούτ. Κικ. 1· γραμ. ἡ ὑποδιαστολή καὶ ἡ στίξις 3) ὁθ. σαφὲς ἐρμηνεία, ἀκριβὲς ἀφήγησις, ἐξιστόρησις Πολύδ. 3, 7 καὶ συχνά· «μετὰ διαστολῆς ποιεῖσθαι τὴν ἀφήγησιν» = ἐν ἔκτασει, ἀντίθ. - ἐπικεφαλαιουσαί = ἐν συντομῇ, 2, 40, distinctio.

Δια-στόλιον, τό· διαστολεὺς μετν. ἱατρ.

Δια-στομαλίζομαι· λοιδορῶ Ἡσυχ. convilior.

Δια-στόμιον, τό, συνθ. τὰ διαστόμια· τὸ σιδηρὸν μέρος τοῦ χαλινοῦ, ὅπερ ἐμβάλλεται ἢ διέρχεται διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἵππου κτλ. «διαστόμια χαλινῶν» Αἰσχ. Ἐκτ. 189· πρὸλ. ὑποστόμια (τινὲς διορθ. διὰ στόμα).

Δια-στομόω· ἀνοίγω τι κεκλεισμένον ὡς στόμα, κοιν. κάμνω εἰς τι στόμα = ἀνοιγμα Ἀριστοτ. 1. Ζ. 10, 2.

Δια-στόμωσις, εως, ἡ· ἀνοιγμα κλεισμένου τινὸς· μετν.

Δια-στομωτρίς, ἐνν. μήλη, ἡ διαστολεὺς Γαλην.

Δια-στορέννυμι· διαστρέφω.

Δια-στοχάζομαι· εἰκάζω, συμπεραίνω, νομίζω Ἡσυχ. conjector.

Δια-στράπτω· ἀστράπτω διὰ μέσου τινός, ἀστράπτω ἀνάμεσα ἐν τῇσ. Μοσχ. 2, 86, fulguro.

Δια-στράτευομαι· τελειώνω τὸν νόμιμον ὁρισμένον χρόνον τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας μου ὁθ. «ὁ διαστρατευσάμενος» = ὁ ἐξυπηρετήσας ὡς στρατιώτης καὶ ἤδη ἀποστρατός ἢ ἐν ἀποστρατείᾳ Δ. Κία. 58, 18.

Δια-στρατ-ηγέω· 1) ἐξυπηρετῶ ὡς στρατηγὸς μέχρι τέλους, καταθέτω τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ Δ. Κία. 54, 33· «-τὴν ἀρχάν» Πῶλ. Στοβ. ἀνθ. 9, 54· 2) ἐκτελῶ πόλεμον ὡς στρατηγὸς Πλούτ. Σούλ. 24· 3) ἐξαπατῶ τὸν ἐχθρὸν διὰ στρατηγήματος· «-τοὺς Ῥωμαίους» Πολύδ. 22, 22, ἐκτελῶ πολεμικὴν τινα πρᾶξιν μετὰ πανουργίας, 16, 37· π. Πλούτ. «ἀλλὰ γὰρ ἄλλος διαστρατῆγουν» = ἀνεμιγνύοντο εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀρχιστρατήγου, Φωκ. 23· πρὸλ. παραστρατηγῶ.

Δια-στρεβλῶ· ἐκτετ. τοῦ στρεβλῶ Αἰσχίν. 3, 224.

Δια-στρεμμα, τό· μετατόπισις ὁστος, βγάλλισμον, στρεμβούλισμα Ἰπποκρ. distortio.

Δια-στρέφω· στρεφωγυρίζω, στρεβλώνω, ἀναποδογυρίζω· «-τοὺς ὀφθαλμούς» = «-τὰ μέλη» = στρεμβούλιζω Ἰπποκρ. Πλάτ. Γοργ. 524· ὁθ. παθ. «διαστρέφεται ὁ ὀφθαλμός»· «διαστρέφεται τὸν ὀφθαλμόν» = γίνονται ἄλλοιῶρος καὶ κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπω ἄλλοιῶρος Ἰπποκρ. - διαστραφῆσομαι Ἀριστ. ἱππ. 175, στραδῶν τὸν λαίμον, στραδομαιμίζω, ὁρν. 178· «διαστρέφην ἰδῶν» = στρέδωσα τὸν λαίμον ἵνα ἴδω, Ἀγ. 15· «ἐξὺλον διαστρεφόμενον» = στρεβλυνόμενον, στρεφωγυριζόμενον Πλάτ. Πρωτ. 325· τὸ τιμωρητικὸν ξύλον (ποτέ π. τοῖς Τούρκοις τομπροῦκι)· «διαστρέφω τὸ πρόσκονον» = παρασπῶ (ἰδὲ σφοδ. ψυχικ. πάθος ἢ πόνο) Πλούτ. ἡθ. 535· «διαστραμμένος τοὺς πόδας» = διπλοπόδι, σταυρωτὰ καθήμενος Πλουτ. 5, 18, 1· μετρ. «ἔχον» τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέφω φρενός· «δὲν ὁ ἀλλάξω τὴν προσητερινὴν γνώμην μου Αἰσχίν. ἱπποκ. 995· «διαστρέφω νόμον» Ἰσακ. 11, 4· «-τὰ ληθές» 18, 140· «-τὸν δικαστὴν» = διαφθείρω, δωροδοκῶ Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1· «κανὼνα ποιεῖν στρεβλόν» αὐτῶθ. ὁθ. παθ. μετρ. διαστρεφόμεναι, γίνονται διαστραμμένοι· «διαστρέφετο ὑπὸ κόλακος» Πολύδ. 8, 24, 1· μέσ. - φάλαγγα = ἐνέβαλεν εἰς ταραχὴν, ἀταξίαν, 12, 20, 6· «αστραπείας διαστρέφεται καὶ ἀφίστασθαι», 5, 41, 1· ὁθ. παθ. διαστρέφεται ὁ νοῦς τινος, κοιν. στρίθει ἡ βίβλα του· «διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν» Λουκ. Βί. πρᾶσ. 24, distortio.

Δια-στρεπτόν, τό· ὅ, τι πρέπει νὰ στρεφῶ.

γυρίσας τις, στρεβλώσῃ μετ' αὐτὸν. *distorquendum*
 Δια-στροφεύς, ἑως, ὃς ὁ διαστρεβλῶν τι,
 διαστρεβλωτής· μετ' αὐτὸν. ὁ νοθεύων τι, παραχα-
 ράτης, κιβδηλοποιός. Ἰσοχ. *adulator*.

Δια-στροφή, ἡ 1) στρεφουργισμός, ἀλλοι-
 ώδισμα· ὁμαζήτων· Ἀριστοτ. *προβλ.* 41, 7·
 βγάλλειν, στρεφουργισμός. ἰατρ. στρίψιμον
 τοῦ νοῦ = παραφροσύνη Δ. *Λαέρ.* 2, 89· 2)
 μετ' αὐτὸν στρεβλώσας τῶν ἡθῶν, διαφθορά· «ὁ
 τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ γέρον» Πολύδ. 2, 21, ἀν-
 τιθ. διόρθωσις Πλάτ. *Μουσ.* 31, *distortio*.

Διά-στροφος, 2) στρεφουργισμένος, στρε-
 βλωμένος, ἀναποδογυρισμένος· «μορφή καὶ πρέ-
 νει» Αἰσχ. *Πρ.* 668· ἴδ' ἐπὶ ὀφθαλμ. «διάστρο-
 φον ὀφθαλμὸν ἄρας» = ὀφθαλμ. ὁλερὸν, ἐπι-
 θανάσιον βλέμμα, Σοφ. *Τρ.* 791· ἀλλοιω-
 ρος· «διάστροφος τῶν ὀφθαλμῶν» Ἀθην. 8,
 339· *προβλ.* παραβλῶν, λοξός, στρεβλός· «ὥς
 διάστροφα» = ἀνέπρηξ, γυλῶν Ἰπρ. 1, 167·
 «κύνες διάστροφοι τοὺς πόδας» = γυλῶντες,
 κουτσάθεντες Πολυδ. 5, 62· ἐπὶ τροπ. -οὐς·
 στρεβλός, ἀντιστροφός, ἐναντίος, *distortus*.

Δια-στρώννυμι· διαστρωννύω, ἐξαπλώνω τι
 κάτω, στρώνω· = κλίσαν = στρώμα Λουκ. -
 πεντάκλινον = βαλλὼν τράπεζαν διὰ πέντε Ἀ
 ὀην. 4, 142, *sterno*.

Δια-στυνάξω· λυποῦμαι· ὑπερβολικῶς, ἔχω
 ὑπερβολικὴν λύπην Εὐν. *βί. φιλ.* 190 *tristior*

Δια-στέλλω, τό· τὸ μεταξὺ δύο ἢ τριῶν
 σημείων διάστημα ἀρχιτεκτ. μαθημ. *προβλ.*
περιστόλιον, intercolumnium.

Διά-στέλλω, 2) ὁ ἔχων τρίστηλον διάστημα
 = τῷ πλάγι ἢ τῇ διαμέτρῳ 3 τετλῶν Βιτρούβ.
 3, 2.

Δια-στέλλω· στηρίζω τι με στέλλους, ὑπο-
 στηρίζω Πολύδ. 5, 1, 100· «κλίσαν» Δ. *Σικ.* 20, 23

Δια-συν-χέω, (χέω)· γύνω πολλά πράγ-
 ματα (ἴδ. ἐπὶ βουτ.) εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἀνα-
 κατών Πλάτ. ἡθ. 1018, *confundo*.

Δια-συν-φάν-τέω, ἵπτεται τοῦ συκοφαν-
 τέω Ἰωάν. *calumniari*.

Δια-συστάω· ξεγυμνῶναι τινά, γδύνω ὡς λη-
 στής, ἐν γέν. ἀρπάζω, μετ' αὐτὸν. *depraeator*.

Δια-συν-ίστημι· ἐξηγῶ τι σαφῶς Δ. *Λαέρ.*
 3, 79 καὶ μετ' αὐτὸν. *constituo*.

Δια-συν-τηρέω· διατηρῶ, φυλάττω τι ἀ-
 βλαβῆς μετ' αὐτὸν. *retineo*.

Δια-συρ-ιγμός, ὁ δι. γρ. διασυρμός Δ.
Σικ. 14, 109.

Δια-σφρίζω· ἀποδοκιμάζω τινά ἢ διὰ συ-
 ριγμῶν, σφουρίζω· *προβλ.* διασφίξω, ἐκουρίττω,
 σφουρίζω μετὰ πολλῶν συγκεχυμένων μετ' αὐ-
 τὸν. *sibilo*.

Δια-σφρμός, ὁ· σύρσιμον τῆς γλώσσης ἢ
 στρέβλωμα τοῦ στόματος εἰς περιγέλωλ τινος·
 ὅθ. περιγέλωλ, περίπαιγμα· τῶν ποιητῶν Δ.
Σικ. 14, 109· καὶ κατάγελος Ἀρτεμίδ. 3,
 24, *distractio*.

Διά-σφρσις, ἑως, ἡ τῷ ἄνωτ. Κλ. Ἀλ.

Δια-σφρτικός, 3) χλευαστικός, περιπαικτι-
 κός· = ψόγος Κλ. Ἀλ.

Δια-σφρτός, καὶ διάσφρτος 3) ὁ ἐπ. ὁ δυ-
 νάμενος νὰ συρῇ, νὰ διαχωρισθῇ, διαχωρι-
 στός, διαίρετός, μετ' αὐτὸν.

Δια-σφρτέον, τό· ὁ ἐπ. πρέπει νὰ διασφρ-
 τῇ, περιπαίξῃ Ἀριστοτ. *distrahendum*.

Δια-σύρω 1) σύρω ἢ τραβῶ τι καὶ τὸ σχί-
 ζω, ἐν γέν. ξεσχίζω, διαλύω· «τὴν σύνοδον»
 Πολύδ. 10, 42· 2) σύρω τὸ στόμα ἢ τὴν
 γλῶσσαν εἰς χλευασμὸν τινος, κοιν. στραβο-
 στομαίζω, περιπαίζω· «διασέσσυρε τὴν τέχ-
 νην» Δίφιλ. π. Ἀθην. 6, 247, Αἰσχίν. 1,
 132· «καὶ λοιδορεῖσθαι» Δημ. 18, 180 καὶ
 συγνά· «-λόγους, χωρίαν» κατηγορῶ, συκο-
 φαντῶ· «χλευάζων διασύρω» Πολυδ. 4, 3·
 τί τινος Λουκ. Νιγρ. 31, *distraho*.

Δια-σύ-στασις, ἑως, ἡ ἐπιβεβαίωσις, ἐπι-
 κύρωσις, Φίλων· σύστασις Κλ. Ἀλ. *conciliatio*.

Δια-συ-στατικός, 3) ἐπιτήδειος εἰς σύστα-
 σιν, συστατικός Κλ. Ἀλ. *commendatorius*.

Δια-σφαγή, ἡ διασφάξ, μετ' αὐτὸν.

Διά-σφαγμα, τό· σχίσμα, σχισμάδα, χα-
 ραμίδα Ἰππ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. βῆτ. 4,
 521, *scissura*.

Δια-σφάζω, ἀττ. -ττω κύπτω τὸν λάουγ-
 γά τινος· πέρα πέρα, κοιν. σφάζω ὅαν ἀρνί,
 κατακόπτω· *προβλ.* ἀποσφάττω μετ' αὐτὸν.

Δια-σφαιρίζω· ῥίπτω τινά ἢ εἰς ἑδῶ κ' ἔκει-
 ῶ· σφαίρειν, μετ' αὐτὸν. καταξέσχίζω· «σάρκα
 Πενθέως» Εὐρ. Βίχ. 1131, *disjicio*.

Δια-σφακτῆρ, ὁ· ὅστις ἢ δι' οὗ (ἄργ.) σφά-
 ζει τις, φονεὺς, σφάκτης, κοπίδι· = σίδηρος,
 Ἀντ. Σιδ. 84 (7, 493).

Δια-σφαλίζωμαι, (ἵνερ οὐχὶ σύνθεσις) 1)
 = ἀσφαλίζω Πολυδ. 5, 69, 2) 2) ὀχυρῶναι τι
 ἐν τῷ μέσῳ τινός Φίλων.

Δια-σφάλλω, ἵπτεται τοῦ σφάλλω· τὴν τέχνην
 Λουκ. βί. πρῶτ. 17. Παθ. ἀποτυχάνω· «δια-
 σφάλλειναι τῆς συμπαγῆς» Αἰσχίν. 3, 91· «τῆς
 ἀληθείας» Δ. *Σικ.* 20, 10.

Δια-σφάξ, ἄγος, ἡ· σχισμάδα βράχου ἢ
 βράχος σχισμένος· φράγξ, χάσμα Ἰπρ. 2,
 158· κατὰ Γρ. Κορ. διάσφαγες (ἡμαρτημ.
 διασφάγες) = αἱ διαστῶσαι πέτραι, κατὰ Σουλδ.
 π. κωμ. = τὸ γυναικεῖον αἰδοτόν.

Διά-σφαξις, ἑως, ἡ τῷ ἄνωτ. Ἰπποκρ.

Δια-σφενδονάω· ῥίπτω τινά ἢ διὰ σφεν-
 δόνης ἢ ὡς διὰ σφενδόνης, πετῶ μακράν, ξε-
 σφενδονίζω· μετ' αὐτὸν. σπῶ καὶ τινάσσομαι
 μακράν· «λίθοι φερόμενοι πρὸς τὰς πέτρας διε-
 σφενδονόντο» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 3· «διασφενδονί-
 ζω τὰ μέλη» = διασπῶ Δισδ. 17, 83, *disjicio*.

Δια-σφενδονίζω· τῷ ἄνωτ. Πλάτ. Μάρ-
 κελλ. 15.

Δια-σφετερίζω, ἵπτεται τοῦ σφετερίζω-
 μαί Φίλων.

Δια-σφηκώω 1) σφίγγω τινά ἢ ἐν τῷ μέ-
 σῳ καὶ στενεύω εἰς σχῆμα σφηκός· ὅθ. παθ.
 μετ' αὐτὸν. -διασφηνκός· Ἀριστ. σφ. 1072, σφίγ-
 γω ἢ δένω σφηνκῶ Νόν. Δ. 189.

Δια-σφηνώω· διασφίζω τι διὰ σφηνός Σουλδ.
discuneo.

Δια-σφίγγω· σφίγγω τινά ἢ ἐν τῷ μέσῳ,
 δένω δυνατὰ Γκέλλ. Ἀττ. Ν. 16, 3, *per-
stingo*.

Διά-σφιγξις, ἑως, ἡ· σφίγιμον, δέσιμον δυ-
 νατὸν ἰατρ. *constrictio*.

Διά-σφυξις· ἡ σπασμωδικὴ κίνησις τῆς σφυ-

ματιόδους ἀρτηρίας, τὸ κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ, ὁ σφυγμός· - τῶν φλεβῶν ἰατρ. pulsatio
Δια-σχάζω φλεβοτομή, παίρνω αἷμα μτγν. incido.

Δια-σχηματίζω· δίδω εἰς τι μορφήν ἢ σχῆμα, διαπλάττω Πλάτ. Τιμ. 50 καὶ μτγν. Μέσ. κομῶ τινα ἢ τι, στολίζω αὐτ. 53, figurō.

Δια-σχιδής, 2' σχισμένος· ἐς τὰ δύο, ἐν γέν. σχισμένος· - εἰδδου· Ἀθην. 11, 488.

Δια-σχιζέω, ἐπίρ. σχιστά, ξεχωριστά Σχόλ. διον. Θρ. ἐν Β. Ἀν. 783, 2 (788, 13), divisum.

Δια-σχίζω· σχίζω τινά ἢ τι εἰς κομμάτια, κατασχίζω Ἰλ. π. 316· «κάλαμος διασχισθείς» Θουκ. 8, 24· - θοιμάτιον Πλάτ. Γοργ. 469, ἀντίθ. συγχρίνω, νόμ. 10, 893. Παθ. χωρίζομαι, διαχωρίζομαι Ξεν. Κύρ. 4, 5, 13, διχονοῶ πρὸς τινα Χαρίτ. 6, 1, diffindo.

Δια-σχίς, ἴδος, ἢ χωρισμός, διαμερισμός ἱατρικ. descissio.

Διά-σχίσις, εως, ἢ τῷ ἄνωτ. Ἀθην. 11, 488.

Διά-σχισμα· τὸ ἀποκεκομμένον τι, ἀπόκομμα, ἀπόσπασμα μτγν. μουσικ. τὸ ἡμῖσις τῆς διέσεως· ὅτε διέσει.

Δια-σχοινίζω· διασκορπίζω Ἡσύχ. dissipō.

Δια-σχολεύω, ἐπιτετ. τοῦ ἀσχολεύω. Παθ. ἀσχολεῖσθαι, καταγίνομαι εἰς τι· - πρὸς τι Ἡρωδ. 7, 6, 15.

Δια-σώζω· σώζω τινά ἢ τι ἐκ τοῦ μέσου, ἐξάγω ἐκ τοῦ μέσου κινδύνου ἢ ἐξ ὁρῶν ἀδελαθῆ, φυλάττω ἀκέραιον, σῶν· - τὰς νέας· Ἡρ. 7, 49· «-τὸν εἰκότα μῦθον, τὴν βασιλείαν» Πλάτ. Τιμ. 68, καὶ συγνά, «-ἐκ τῆς ἀπορίας», Τιμ. 22· «-εἰλῶν ἐκ κινδύνου» Ἰσοκ. 1, 23· μένω πιστός εἰς τινα· «-τὴν πίστιν τινί» Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 17, διατηρῶ εἰς τὴν ἐνδύμῃσιν μου, ἀπομ. 5, 5, 22· «-διασωκῶς» Ἑλλ. 7, 2, 20· διατηρῶ, ἐμμένω εἰς· «-τὰ παλαιὰ· ἦθη καὶ ἔθνη» Ἰσοκ. 10, 63. Μέσ. σώζω ἐμαυτὸν, κρατῶ τι, διατηρῶ ἐμαυτῷ· «κατέχω» Ξεν. Κύρ. 8, 8, 15, καὶ ἄλλοι· σώζομαι· εἰς τι μέρος, φθάνω πού σῶς· «διασωθῆναι βουλόμεθα πρὸς τὴν Ἑλλίδα» Ἀν. 5, 4, 5· «-διὰ τὴν Αἰδύνην ἐξ Κυρήνην» Θουκ. 1, 118. Παθ. σώζομαι ἐκ κινδύνου, ἰδ. ἐξ ἀδυνείας Ξεν. ἀπομ. 2, 10, 2, seruo.

Διά-σωσις, εως, ἢ ἡ πράξις τοῦ σώζειν τινά ἢ τι ἐκ τοῦ μέσου, διατηρεῖν ἀκέραιον, ἀδελαθῆ μτγν. conductus.

Δια-σωπάσσομαι· διασωπάω Πινδ. Ὀ. 13, 78, δι. γρ. διασιγάσσομαι Βοιχχ. ἐπιγρ. σωπαίνω.

Δια-σωστέον, τό· ῥ. ἐπ. πρέπει νά σώσῃ τις, διαφυλάξῃ τινά ἢ τι ἀκέραιον, ἀδελαθῇ Πλάτ. ἔπιστ. 13, 360, servandum.

Δια-σωστής, δ'· ὁ σώζων τινά ἢ τι ἀδελαθῇ ἐκ κινδύνου, ὁ σωτὴρ μτγν. ductor.

Δια-σωστικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ σώζειν τινά ἢ τι ἐκ κινδύνου κτλ. διατηρεῖν ἀδελαθῇ, σῶν μτγν.

Δια-σω-φρονίζομαι· διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὴν σωφροσύνην, φιλοτιμοῦμαι εἰς τῶν τῶν δύο νά φανῇ σωφρονέστερος· - τινὶ Συνέσ.

Δια-σώχω· κἀμῶν τι τρέμματα διὰ τῆς τριβῆς, κατατρέβω Νικ. Θερ. 696, contero.

Δια-τάγ' εἶναι· ἐπιτάσσω τι, διατάζω, προστά-

ζω Ξεν. Κύρ. 8, 33 (οἱ νεῶτ. διαρ. διατά-σαι), ordino.

Δια-τάγῃ, ἢ· προσταγή Ν. Δ. ordinatio.

Διά-ταγμα, τό· τῷ ἄνωτ. Πλουτ. Μάρκ. ἁλ. 24 καὶ μτγν.

Δια-τάκτης, ὁ· προστάκτης Ἑρμῆς π. Στοῦ. ἔκλ. 1, 1081, ordinator.

Δια-τακτικός, 3' ἐπιτακτικός, προστακτικός· ἐπίρ. -ὼς τροπ. προστακτικῶς μτγν.

Δια-τάκτωρ, ὁ· τῷ ἄνωτ. Σχόλ. Ἰλ. α. 16.

Δια-ταλαίπωρ'· ὑποφέρω κόπους, μτγν.

Δια-ταλαντώω· σείω, κινῶ τι ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Παθ. σείομαι, κινούμαι, κλίνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ (ἐπὶ πλοῦ.) Ἀχ. Τάτ. 3, 1, libro.

Δια-ταμείδω· διαχειρίζομαι· «χοήματα Πλάτ. νόμ. 7, 885, καὶ μέσ. Κριτ. 111.

Δια-τάμνω, ἰων. καὶ ἐπ. διατέμνω Ἡρ. 2, 139.

Δια-τανύω· ἀπλώνω τι, τανύω, τανύζω Ἀπολ. Ρ. 4, 601. Μέσ. «διατανύομαι μετὰ γάσσης», κοιν. γαστροπορίζομαι καὶ τανύζομαι, ἐηροτανούομαι Σχόλ. Λουκ. 346, extendo.

Διά-ταξις, εως, ἢ· κατάταξις, τακτοποίησις· - τῶν στοιχείων Πλάτ. Τιμ. 53· «-τῆς πολιτείας» Πλουτ. ἰδ. στρατ. παράταξις Ἡρ. 9, 26· «-τῶν φυλάκων Διμ. 18, 248 διαταγῇ π. μτγν. συγνά· διαθήκη Πολυδ. 1, 87, 15· «-συνθήκη, 8, 18, 12, dispositio.

Δια-ταράσσω, ἀττ. -άττω· κἀμῶν ἔνοι κἀτω τινα, ἢ τινά, ῥίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀνακαίγνῳ ἀτάκτως, μετ. ἐμβάλλω τινά εἰς μεγάλην ταραχήν, ἐκπληξιν, καταταράττω· «-τινὰ Πλάτ. Θεαγ. 121, Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 40· «-πόλιν Πλουτ. Σόλ. 12. Παθ. καταταράττομαι, ἐκπληττομαι, κοιν. τὰ γάνω ἀπὸ τῆς ταραχῆς· «-ἐν τινι»· «-διὰ τι» Ἰσοκ. 2, 39, τρέπομαι εἰς ἀτάξιν Πολυδ. 1, 40, perturbor.

Δια-ταραχῇ, ἢ· ταραχῇ, σύγχυσις, ἀνακαταστασία Πλουτ. ἦρ. 317, perturbatio.

Διά-τασις, εως, ἢ ἔντασις, ἔκτασις, τέντωμα· - τῶν σπαιρῶν· αὐξήσις Ἀλκιφρ. 2, 7· «κεφαλῆς· διανοητικὸς κύβος» Πλάτ. πολ. 3, 407· «-τὰς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ κλαυθμῶν· «-τὰ ἐν τῷ κλαίειν τενωμάτα τῶν μελῶν, Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 17· «-τοῦ πνεύματος διατάσεις»· ψυχικὴ ταραχῇ, Πλουτ. Κοριούλ. 21, extensio.

Δια-τάσσω, ἀττ. -άττω· 1) κατατάσσω τινά ἢ τι, τακτοποιοῦ τοποθετῶ ἐν τάξει Πλάτ. Φαίδρ. 271· «-τὰ κατὰ τὴν Ἱδρήν Πολυδ. 11, 33, 8' ἐν γέν. ὀρίζω τι θετικῶς»· νόμον· «θεμοποιοῦ» Ὁσ. ἔρ. 274· «-πάντα ταῦτα ἔμμετρα δεῖ τὸν νόμον διατάττειν» Πλάτ. νόμ. 5, 746 καὶ συγνά· «διαταγθέντες φόροι»· «-ὠρισμένοι Πολυδ. 3, 33, 6' 2) παρατάσσω· «-στρατὸν Ἡρ. 7, 81, εἰς μάχην, 6, 112· ὁδ. παθ. παρατάσσομαι ὑπὸ τινος π. ἱστορικ. συγνά· διατάσσομαι, προστάζομαι, διορίζομαι εἰς τι· «διατεταγμένοι ἑπορών»· «-διορίσθην νά ἐπιτηρῶ Ἡρ. 1, 100· ὥσ. ἀπώτ. π. μτγν. «-τοῖς μαθηταῖς» Ματθ. 11, 1. Μέσ. παρατάσσομαι εἰς μάχην Ἀριστ. σφ. 360, Ξεν. συγνά· 3) ὀρίζω τι διὰ θαλάσσης Λουκῆλλ. 77, (11, 133), ordino.

Δια-τατικός, 3' 1) ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐντά-

νειν τι, έντατικός, ταυυστικός Σ. Έμπ. 2) μετρ. έντονός, έντακτικός Πολύδ. π. Σουφ. έπίρ. -ώς = κατά τάξιν Σχόλ. Όμ. ρ. 203.

Δια-ταφρεύω' όχυρώνω τόπον διά τάσου εν τώ μεταξύ - τόν μεταξύ τόπον Πολύδ. 3, 105, 11 - πόλιν Πλουτ. Πομπ. 62.

Δια-τάχους, και διαταχών ή όρθός, διά τάχους, διά ταχίων, έπίρ. γενικοφ. άντί ταχέως, ριαστικά.

Δια-τέγγω' βρέχω τι πέρα πέρα, διαβρέχω, μουσκεύω έν τμήσ. Αίσχ. Πέρο. 531.

Δια-τεθρυμμένος, έπίρ. της μτχ. διατεθρυμμένος' γυναικώδης, κομφουσμένος, μαλθακός Πλάτ νόμ. 11, 922.

Δια-τεύσθαι, άπαρ. π. πρ. διαθύω μτγν.

Δια-τείνω' 1) έκτείνω - τας χείρας επί τά λεκάνια, κιν. ξαρόνω Σεν. Κύρ. 1, 3, 4, 'επιπλώνω' - - τινά ύπέρ λεγέων = επάνω 'ς τώ χρεβάτι Σόσιπ. 2 (5, 55) συνήθ. άμετβ.

και τριτπρ. 2) έκτείνεται τι, επί τόπ. - τώ όση διατείνεται από της οαλίτης εις την θ. κτλ. Πολύδ. 3, 37, 9 και συχνά - μία ιδέα πάντη διατεταμένη = έκτεταμένη Πλάτ σοφ. 253' - καθ' άπαν σώμα' Άριστοτ. 1. Ζ. 2, 11' επί χρόν. διαρκός μέγχι τέλους' διατείνει

ταύτα διά παντός του βίου, Νικ. 10, 1, 00, άναφέρεται τι εις τι, συσχετίζεται μετά τινός = - πρὸς τι Πολύδ. 8, 31, 6' - πρὸς οὐδέν έτι διατείνει = δεν ώρλελει δόλου πλέον, 40, 12, 2 και μτγν. ώς σκοπὸς εις τι' κοδὸς εις έργα διατείνων ο υμῶς = ή καρδιά του δεν έπιθῶμαι Πλουτ. Φλαμ. 17' - διατείνει πρὸς τὸν Σαλπύωνα = έζητε μέγχι Σαλπύωνα, Κάτ. πρ. 15' 6) φθάνω, ύπάρω που, διατείνω οδόν - πρὸς τι, εις τι Πολύδ. 5, 86' και συχνά 2) παρ' αὐτ. μόν. μετ. εύχρ. έκτείνω έμαυτόν, άγωνίζομαι, προσπαθῶ - ποιεῖν Άριστοτ. Νικ. 9, 8' - πρὸς τι Σεν. άπομ. 3, 7, 9' - σφοδρῶς = διασχυρίζομαι τι έντόνως Διδ. 18, 142 (Σουφ. διαβεβαιώσθαι) - ώς μετ' άπαρ. και αἰτ. Άντισθ. 5, 46 (Άρποκρ. διά συντόνου σπουδῆς άπρηνήσαντο) ιδ. παθ' πρ. μτχ. διατεταμένος = παντί σθένει, με όλας τὰς δυνάμεις Πλάτ. πολ. 5, 474' - δει διατεταμένους φεύγειν = άνά κράτος Σεν. άπομ. 4, 2, 23' - διατείνοντο τά μέλας = εκράτουν τά βίλη έντεταμένα Ήρ. 9, 18' 00. - διατεταμένον στήνη = νά σταθῇ έτοιμος εις τόξουμα Σεν. Κύρ. 1, 4, 23' - τά παλτά, τά τόξα - - τὰς μάστιγας = με ύψωμένας μάστιγας, έτοιμούς εις κύπνημα Πολύδ. 15, 28, pretendo.

Δια-τενέζω' διαχωρίζω τόπον άπ' άλλον διά τεύχους ή όχυρώματος έν τώ μεταξύ, όχυρώνω διά τεύχους έν τώ μεταξύ - Ισθμόν Αυσ. 2, 44' - - τὴν πόλιν από της άκρας = από την άκρόπολιν Πολύδ. 8, 34' διαχωρίζω τι κατ' εύθειαν γραμμήν - ή ρίς διατετήχικα τά όματα Σεν. συμμ. 5, 6' τὸ αὐτὸ κ. = διορίζω Αυσκ. 10. συγγρ. 7.

Δια-τείνω, τό. τῷ κατωτ. Δ. Σικ. 16, 12.

Δια-τείσσισμα, τό. τεύχος, όχυρωμα έν τώ μεταξύ δύο τόπων Θουκ. 3, 34, και συχνά' μετρ. πᾶς φραγμός έν τώ μεταξύ, μεσούτοχον Αυσκ. έτ. διακ. 11, 4.

Δια-τεκμαίρομαι' όρίζω και διαμοιράζω' - έργα τινί Ήσ. έρ. 400' όρίζω τι εξ άστροικών φαινομένων, άστρομαντεύω Δ. περίπλ. 1172.

Δια-τεκταίνωμαι' μηχανῶμαι, έφευρίσκω, κατασκευάζω μηχανήν Ήσυχ. fabricor.

Δια-τελευτάω' τελειώνω τι όλότελα, άποτελειώνω, έν τμήσ. Ήλ. τ. 90, perago.

Δια-τελέω, μετβ. τελειώνω τι όλότελα, άποτελειώνω, άντιθ. άρχομαι Σεν. Έλλ. 7, 3, 4' - χείρην Εύρ. Ήρακλ. 435' συνήθ. άμετβ. διαρκῶς - τὰ δέκα έτη Σεν. Κύρ. 1, 5, 4' συχνά μετά μτχ. - τὸ λοιπὸν της ζῆς διατελείν έντα τυφλόν Ήρ. 6, 117' - - τὸν λοιπὸν βίον καθεϋδόντες Πλάτ. άπολ. 31' - - δια τοῦ βίου, συμμ. 192. 700. μετά μτχ. διαρκῶς διακόπως' διατελέσας πευρώμενος = πάντοτε έξοκίμαζε Πλάτ. Θεαίτ. 206, συχνά π. κωμ. και μτγν. - διατελεί χρώμενος Πλουτ. Θεσ. 8' - ώς και μετά έπιθ. (άναπληρωτέου ένίστε διά της μτχ. ών) - διατελοζόντως μου προβόμου = ένώ έγὼ ήμην πάντοτε πρόθυμος Θουκ. 6, 89' - άσφαλέστατος άν διατελοή, 1, 34' - άνομιέστητοι διατελοῦσι = εξακολουθοῦσι νά ήνε Ήσυχ. 2, 4' πρόλ. διάγν. διαγίγνομαι 49. συχνά π. Άριστοτ. επί πραγμ. μένω άμετάβλητος' οὐ πῆννται αλλά μαλακὸν διατελεῖν, 1. Ζ. 62, absolvo.

Δια-τελής, 2' διγενχής, άδιάκοπος - βρονταί Οιδ. κ. 1514' επί πραγμ. κιν. βασταχερός άντιθ. - μεταξύ διασθειρόμενος = όλίγον βαστών Πλάτ. πολ. 10, 618' 5000 = τὸ διακόπως βέων, άντιθ. στερειών Διδ. Π. 10. 3, 1, perpetuus.

Δια-τέμνω κόπτω τινά ή τι διά μέσου, κατακόπτω, διαμοιράζω έν τμήσ. Ήλ. ρ. 522' - διχῆ γαίαν Αίσχ. άποσπ. 545' διαχωρίζω τινά από τινά ή τι από τι - - διχα έκαστον Πλάτ. συμμ. 100' - - χωρὶς τὰ τέ μέγιστα και τά, νόμ. 3, 697' βάλλω τινά εις διχόνοιαν - - τὴν πολιτείαν Αίσχίν. 3, 207, disseco.

Δια-τενέζω, 2' έκτεταμένος, άναφορικός - πρὸς τι Θεοφρ. pertendens.

Δια-τερσαίνω' έπιτετ. τοῦ τερταίνω Ήσυχ.

Δια-τεσσάρων, ή και τό' πρόλ. διαπασών.

Δια-τεταμένος, έπίρ. τροπ. μετά σπουδῆς, έντόνως Άριστοτ. ήθ. 9, 4' - εἰπεῖν Πλουτ. Κάτ. νε 26, magnopere.

Δια-τέταται, γ'. έν. π. παρ. τοῦ διατείνω.

Δια-τετηρημένος, (διόρθ. Βερχαρδ.)' έπίρ. τροπ. μτχ. διατετηρημένος' προσεκτικῶς Σχόλ. Δ. Περ. 1, 318, 21, prudenter.

Δια-τετρημένος, έπίρ. τροπ. της ιτχ. διατετρημένος' χωριστά μτγν. divisim.

Δια-τετραίνω, μέλ. 6'. διατετρανέω Ιων. = - τρανώ, εἰκτ. διατετρανέομαι - οἷς = - τρανέομαι - οἷς, μέσ. άύρ. 4. διατετρημένην τροπῶς τι πέρα πέρα, διατρυφῶ - διατετρανέεις Ήρ. 3, 12' - διατετρήνατο Άριστ. Θεσ. 18, perforo.

Δια-τήκω' αναλύω τι έντελῶς διά πυρός ή θερμότητος, μεταδίδω από στερεόν σώμα εις βυστόν, κιν. αναλῶ, λύνω - κηρόν Άριστ. νεφ. 179' και μτγν. Αυσκ. Άλέξ. 21. Παθ. αναλῶ, επί χιόνος Σεν. Άν. 4, 5, 6' πρόλ. άποτήκω, liquofacio.

Διά-της, εως, ἡ ἀνάλοις, μεταβολή σώματος ἀπὸ στερεοῦ εἰς βρευστὸν γλῶσ. tabes.
Διά-τηρέω 1) διαφυλάττω τι, κρατῶ «τὴν τάξιν» Δημ. 18, 37' νόμους Λισχιν. 3, 6' «τὴν πατρίδα τὴν εἰρήνην» Πολύβ. 7, 8, 4' καὶ συγνά' Ξενοκλουθῶ τι - πόλεμον Πλουτ. Διον. 33' 2) ἐπιτηρῶ προσέχω - Πλάτ. νόμ. 8, 836, conservo.

Διά-τήρησις, εως, ἡ φύλαγμα, κράτημα, ἐπιτήρησις Δ. Σικ. 2, 50, conservatio.

Διά-τηρητέον, τό ρ. ἐπ. πρέπει νὰ διαφυλάξῃ τις, κράτησις μτγν. conservandum.

Διά-τηρητικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς διαφύλαξιν, κράτημα' «τὸ διατηρητικὸν τῶν φίλων» Μ. Ἀντων. 1, 16.

Διά-τιθημι 1) θέτω πράγματα χωριστά, τοποθετῶ «τὸ μὲν ἐπὶ δεξιᾷ, τὸ δὲ ἐπ' ἀριστερᾷ» Ἡρ. 7, 31' 2) διατάσσω, διευθετῶ «τὰ τὸ πολέμου» Θουκ. 6, 15' «θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα» Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 27, id. «ἀγωνεῖ, πανήγυριν» Ἑλλ. 6, 4, 30-7, 4, 29, καὶ μτγν. ἐπὶ ὀποκριντῶν καὶ βαψωδῶν ἀπαγγέλλω «τὰ ποιήματα Πλάτ. Χαρμ. 162, π. Πλουτ. «διατίθεναι καὶ συντάττεσθαι τὴν ἱστορίαν» = πιστῶς περιγράφω, λοῦκουλ. 1, Στρατ. 1, 9 καὶ συγνά' 2) μεταβάλλω τινὰ εἰς τινα κατὰστατον καλὴν ἢ κακὴν, σωματικὴ ἢ ἡθικὴν μετὰ ἐπιρ. «-ἀπόρως τινὰ» Λυσ. 13, 11' «ὥδε ἀνηκίστως» Πρ. 3, 155' «τὸ λουτρον ὡς διέθηκε με» Ἀθην. 1, 18' «ἀπίστωσι τινὰ» = κάμνω ὀυσιπτον Δημ. Λεπτ. 22, Ξεν. καὶ ἄλλ. Παθ. «δεινῶς διατίθηται» Διοκ. 3, 27' «εὐμενῶς διατίθεται πρὸς τινὰ» Ἰσοκ. 4, 28, 43' «τῷ τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς» Νέν. π. Στοβ. ἀνθ. 93, 14 καὶ μτγν. «πῶς οἶσι τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι» Λουκ. Νιγρίν. 14' «ἔρωτικῶς τῇ; ἑλπίς διατίθηται» = ἐρωτικῶς τὴν Χ. Λογγ. 1, 15' πρὸλ. Πλάτ. συμπ. 207, καὶ διακείμεαι. Μέσ. βάλλω εἰς τάξιν ἢ διαθέτω τὰ τῆς ἰδιοκτησίας μου' α) ἰδ. διὰ διαθήκης - διαθήκας Ἰσοκ. 1, 3, 20' «τὰ ἑαυτοῦ, 6, 5' «μὴ διαθέμενος» = ἀφῆσας ἄνευ διαθήκ. 7, 19, π. τ. ἀττ. ῥήτορι συγνά' «τὴν οὐσίαν τινὶ» = ἀφῆναι κληρονομίαν 6) διαχειρίζομαι τι ὡς ἰδιοκτησίαν μου' «τὴν θυγατέρα ἐπιτρέπω διαθεσθαι, ὅπως ἂν σὺ βούλῃ» Ξεν. Κύρ. 5, 2, 7' γ) ἐκθέτω πραγματείας εἰς πᾶσι, παλῶ - φόρον Ἡρ. 1, 1' (Σχολ. διαπραξίῳ) πρὸλ. Ἰσοκ. 4, 42' δ) διατάσσω, ρυθμίζω «τὴν ἀποδημίαν» Ἀνδοκ. 4, 30' «λόγους = ὁμιλῶν, ἐκφωνῶν Πολύβ. 3, 108, 2' «δημηγορεῖν Δ. Ἀλ. 11, 7' κάμνω συνθήκας, συμφωνίας μετὰ τινος» «διαθήκην τινὶ» Ἀριστ. ὅρν. 439' «τὴν σχολὴν εἰς καλὸν» = μεταχειρίζομαι καλῶς τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως μου Λουκ. μισθ. συν. 25' ὥσ. «τὴν ὥραν καλὸν» Ξεν. ἀπομ. 1, 6, 13 καὶ μτγν. «ἔριν = καταπαύω φιλονικίαν Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 13, dispono.

Διά-τιλάω τσιλῶ, ἔχω τσίρλαν = διάρροια μτγν.

Διά-τίλλω καταμαθῶ π. Σοφ. Αἴλ. Π. Ἰο. 11, 18, perello.

Διά-τιλμα, τό καταμαδῆμενον, καταμά-

θημα - φύλλον = καταμαδῆμενα φ. Παῦλ Σιλ. 41 (6, 71).

Διά-τιμάω ἐπιτετ. τοῦ τιμάω Αἰσχ. Ἐπτ. 1047. Μέσ. ἔκτιμῶ τι ὡς ἐκτιμητῆς - οὐσίᾳ Δ. Σικ. 4, 21' «-ἀδίκημα ταλάντων πεντακοσίων», 16, 29, censuo.

Διά-τιμήσις, εως, ἡ ἐκτίμησις, κοιν. ζετίμησις Ἀθην. 6, 274, censio.

Διά-τιμήτης, ὁ ἐκτιμητῆς, κοιν. ζετιμητῆς μτγν. censor.

Διά-τιμητικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκτιμᾶν ἐκτιμητικός = δοκιμαστικός Σουῖδ. censualis.

Διά-τινάσσω ὅλως διόλου τινάσσω τι ἔδωκε' ἔκει' - ἄνω κάτω Ἑρ. 1. Τ. 282' - δῶμα, Βάκχ. 606' «διατινάσσει Αἰσώπ. 43' διασκορπίζω τι διὰ τινάγματος, συντρίβω ἢ τμήτ. - σχεῖν Ὀδ. ε, 363' «μάλιστα διατινάσσει» Ἑρ. Βάκ. 587, discutio.

Διά-τινθαλέος, 3 τινθαλέος - κεραυνὸς Ἀριστ. σφ. 329.

Διά-τιτραίνω διατετραίνω Θεόφρ.

Διά-τιτρώω μτγν. «διετίτρω» Ἀππ. Ῥωμ. (Καρχεδ.) 8, 122' διατετρίντες Δ. Κάσ. 69, 12, ὥσπερ ἐκ τοῦ διατίτρω.

Διά-τιτρώω μτγν. διατρυπῶ, πληγῶναι Ἰπποκρ. Δ. Κάσ. 63, 3.

Διά-τλάω καὶ διὰτλημι ὑπομένω, καρτερῶ, κακοπαθῶ Ἡσῶ. perpetior.

Διά-ατμέω, αὐτῶ. ξεατρίζομαι Ἰπποκρ.

Διά-τμήμα, τό διαχώρισμα, ἀπόκομμα μτγν.

Διά-τμήγω καὶ διατμήσω διατέμνω - λατρεῖα = πλάγος Ὀδ. ε, 409, χωρίζω τινὰ ἢ τι ἀπ' ἄλλο Ἰλ. φ, 3 καὶ μτγν. «διέτμασεν» Θεόφρ. 8, 24, Ἀπολ. Ῥ. 3, 1047' «διέτμασεν» διατμήσσαν = διαχωρίσθησαν Ἰλ. α, 531' «-ἐν φιλότῳ» = διεσκέδαζον, η, 302.

Διά-ατρίζω, μετῶ. ξεατρίζω Θεόφρ. ἀμετῶ. ξεατρίζομαι Ἀριστ. μετεωρ. 1, 7 περιήρητο.

Διά-τοιχέω κατὰ τὸν ὅρον λέγειν. ὁρθῶς τοῦ ἀνατολέως κλίνας ἀπὸ τῆς μίας πλευρῆς εἰς τὴν ἄλλην, κοιν. κάμνω βόλταις (ἐπὶ πλοῖ.) ἴδε Φρον. ἐκκλ. π. Λοδεκ. 161.

Διά-τοιχοι, πλ. 2' οἱ ἀπὸ τοῦχοι ἐπὶ τοῖχοι = τὰ μετὰ δύο τοίχων διαστήματα, ὡς διάτοιχον, τὸ Ἡσῶ.

Διά-τομή, ἡ κόψιμος ἢ χώρισμα εἰς δύο Αἴλ. Π. Ἰο. 13, 20' πρὸλ. κατατομή, χωρισμός, διχόνοια πλ. Αἰσχ. Ἐπτ. 935, divisio.

Διά-τομος, 2' κατακεκομμένος, διηρημένος μτγν. dissectus.

Διά-τονέω ἐπιτετ. τοῦ ἀτονέω (κατὰ ἤθ. Στ. ἔφρ. = διτονέω) Ἰώσ. ἀρχ. 4.

Διά-τονθορύζω, ἐπιτετ. τοῦ τονθορύζω Δ. Κάσ. 73, 8.

Διά-τόνεια, ἡ διατόνεια (ἐν ἀσύνηθ.) τὰ ἴσοι τοξοειδῆ τινα μὲν ταῦ κενὰ διαστημάτων διαζώματα, ἀπ' ὧν ἐξηρτῶντο παραπετάσματα Καλλιξ. π. Ἀθην. 5, 205' ὁ α. σχηματισμ. π. Πουχ. = κρίκοι.

Διά-τονικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸ διατονικὸν γένος ἰδ. τὸ οὐσ. ἐν τῇ μουσικῇ Ἀριστεῖδ. Κυντ. Μουσ.

Διά-τονός, 2' ἐντεταμένος, ἀφοδρὸς Θεόφρ. αἴτ. φωτ. 2, 3, 1' ἐν τῇ μουσικῇ «τὸ διάτονον

γίνος ἢ μέλος = ἡ κατὰ σερῶν καὶ οὐχὶ καθ' ὁπέρδασιν ἀλληλουχία τῶν ἐθόγγων ἢ διασημάτων τῆς σατινικῆς κλίμακος Ἄλκιφρ. 1, 18· πρβλ. «ἐναρμόνιον, χρωματικὸν γένος ἢ μέλος», *distentus*.

Δια-τοξεύσιμος, 2' δυνάμενος νὰ διατοξευθῇ ἢ τοξευθῇ· «χώρα διατοξέυσιμος» = ἐν τῷ βολῆς τόξου Πλουτ. Λούκουλ. 28.

Δια-τοξεύω· 1) διατρύπω τινα μὲ βέλη, ῥίπτω βέλη διὰ τοῦ τόξου, μετῶ. λόγους κατὰ τινος, κοιν. τὸν σατινικὸν μὲ λόγια Ἡλιόδ. 5, 32· 2) Μέσ, διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ τοξεύειν Ξεν. Κύρ. 1, 4, 4.

Δια-τόρευναι, τὸ σφρηλατημένον ἢ γε-λυμένον ἔργον, σφρηλατῆμα, γλύψιμον Ὁ'. Δια-τορεύω· τορεύω, σφρηλατῶ, γλύφω Ὁ'. «διαγλυφέντες καὶ διατορευθέντες» Αἰλ. Π. Ἰσ. 14, 7.

Δια-τορεύω· τρυπῶ τινα ἤτι περὰ περὰ, δια-τρύπω Σουίδ. *perforo*.

Δια-τορῖα, ἡ διαπερστική, ἡ χηρὰ φωνὴ (Σουίδ).

Δια-τορνέω· τορνέω Λιδαν. Πλουτ. ἡθ. 1083.

Δια-τορῶς, ἡ ὁρμάς, διατόρως, 2' α) διαπερστικός, διατρύπητικός· πέδος Αἰσχ. Πρ. 76· φῶδος 281, 10. ἐπὶ σάλπιγγος· «σάλπιγξ, Εὐκ. 567· μέλος Αἰλ. Π. Ἰσ. 2, 44, 1' κατὰ τοὺς λεξικ.· «δύτονον» β) παθ. σημ. διαπερσμένος, διατρύπημένος Σοφ. Ο. Τ. 1031, *penetrans*.

Δια-τραγεῖν, ἀπρ. ἄδρ. 6', τοῦ διατρώγω.

Δια-τραγ-φιδέω· ἀπαγγέλλω τι μετὰ κομπορημοσύνης καὶ ὑπερβολῆς ὡς οἱ τραγοῖται π. Δημ. 61 γρ. τοῦ τραγιφδέω, 18, 22.

Δια-τραμῖς, ἴδας, 2' λισπόφυγος Στράτ. π. Πολυδ. 2, 184.

Δια-τράνωσ, 2' πολὺ καθαρὸς, εὐκρινὴς ἰδ. ἐπὶ ἡχῶν· πρβλ. περίτρανος μτγν. *clarus*.

Δια-τράνώω· ἀπαγγέλλω ἢ ἐξηγῶ τι μετὰ τρανῆς φωνῆς, σαφέστατα Ἰαμβλ. καὶ μτγν. *declaro*.

Δια-τράνωσις, εἰς, ἡ· σαφειστάτη ἐξηγήσις Σχόλ. *declaratio*.

Δια-τράχηλίζω· κρημνίζω τινὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἢ κατακέφαλα, ἰδ. ἐπὶ ἱππ. «εἰς ναυάγιον» Πλουτ. ἡθ. 501, *praecipito*.

Δια-τράχυνω· κάμνω τι ὅλως διόλου τραχύ, ἄδρομερές, μετῶ. ἐρβίζω τινὰ, ἐξαγριώνω, πρβλ. ἐκτραχύνω Πλουτ. ἡθ. 979, *exaspero*. Δια-τράω· διατετραίνω, διατρήσας Αἰλ. Π. Ἰσ. 9, 17.

Δια-τρεμέω· εἶμαι πολὺ ἡσυγος, γαλήνιος ἐπὶ θαλ. Ἄρρ. Περίπλ. 6.

Δια-τρεπτικός, 3' μετατρεπτικός, ἀποτρεπτικός· λόγος Πλουτ. ἡθ. 788· ἐπὶρ. ὑπερβ. κώστατα Κλ. Ἀλ. *dehortatorius*.

Δια-τρέπω· μεταστρέφω τινὰ καὶ οὕτως ἀποτρέπω τινὸς ἢ τοῦ σκοποῦ του, μεταπέθω «μηδὲ πώποθ' ὕπειρε μηδὲ διετράπη» Δημ. 25, 95, συχνά π. Πολυδ. «-τοὺς νεανίσκους τοῦ μὴ τελεσιουργήσαι», 5, 1, 10 καὶ μτγν. Παθ. ὡς· ἔνωσι π. Δημ. μεταβάλλω γνώμην, σκοπὸν, ἐν γέν. ἐντρέπομαι Δ. Σικ. 17, 114,

Πλουτ. συχνά· καταταράττομαι Πολυδ. 3, 86, 6 καὶ συχνά· διατετράφθαι, 3, 108, 3 ἐν-τρέπομαι τινα, φεδοῦμαι· Ἐπίκτ. π. Στοδ. ἀνθ. 46, 86, *averto*.

Δια-τρέφω· τρέφω τινὰ καθ' ὁλοκληρίαν, ἡ-ται ὁσπινθὸς εἰς τροφήν, ἐνδύματα κτλ.· στρα-τιῶν Ἰσοκ. 4, 153· «οἰκίαν ἀπὸ τινος» Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 6 καὶ μτγν. Ἀθην. 6, 237· «διε-τρέφοντό τινα» Θουκ. 4, 39, *nutrio*.

Δια-τρέχω· 1) τρέχω διὰ μέσου τινός, διέρ-χομαι τι ταχ. «κέλευθα, ὅδωρ διέδραμε» = τὸ πλοῖον διέπλευσε Ὁδ. γ, 177· «τὸ στρατόπε-δον διαδραμών» Θουκ. 2, 25· μετῶ. τὸν λό-γον Πλάτ. Φαῖδρ. 237· «ἀπαντα τὸν βίον», νόμ. 7, 82· «τὰ ἡδέα» = ἀπολαύς πάσης ἡ-δονῆς Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 31· «πληγὴ διαδρα-μοῦσα μέχρι» = φθάνουσα Πλουτ. Πύρ. 24· 2) ἐδῶ κ' ἐκεῖ· «ἀτρεμίζων καὶ μὴ δ.» Ἀντιφ. 3, 2, 5· «ἀστέρες» Ἀριστ. εἰρ. 838· «ἐνδοθέν-τις ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαργαλισμός»· Π-γῆσιπ. π. Ἀθην. 7, 290 (5, 16)· «ἡ τῆς διέδραμε» = διεδύθη Ἰωρδάν. 3, 2, 13 καὶ συχνά· ὡς νεωτερισμός Πλουτ. Ἀλέξ. 68· «θροὺς διέδραμε τῆς ἐκκλησίας», Πύρ. 13 (ἀδρ. διέθρεξα Καλλ. λ. Παλλ. 23), *discutro*.

Δια-τρέω· φουδοῦμαι καὶ ψύγω ποθὲν, δια-σκορπίζονται πολλοὶ ἀπὸ φῶδον Ἰλ. λ, 481, καὶ ἐν ταῖς. «διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλοις ἄλλοις», ρ, 729, Πλουτ. Μίρκελ. 29, *intremisco*. Δια-τρήμα, τὸ διατρυπημένον, τρύπα Σχόλ. Λουκ. ἀλ. 10, *foramen*.

Δια-τρήσις, εἰς, ἡ· διατρήσιμα, ἀνοιγμα Ἰπποκρ. *perforatio*.

Δια-τρήσις, 2' κατατρυπημένος· μτγν. *perforatus*.

Δια-τριβάσσομαι· διατρίβω μτγν.

Δια-τριβή, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ τρίβειν τι εἰς λειανὰ κομμάτια, τριψιμον, ἰδ. ἐπὶ χρήσεως τοῦ χρόνου. α) χρονοτριβή, ἀργητά· «διατρίβην χρόνον ἐμποιεῖν» Θουκ. 3, 38· «ἐμβάλλειν Πλουτ. Ν. κ. 20· «διατρίβης ἐγγινόμενης» Θουκ. 8, 9· ὡς. ἐπὶ πραγμ. καιρὸν ἀπαιτούν-των· «διατρίβην ἔχειν» Πλουτ. Περικλ. 12· «διατρίβην ποιεῖσθαι» = χρονοτριβῶ, βραδύνω, ἀντιθ. σπεύδω Ἰσοκ. 4, 164· ὅθ. αἰτίας ἐπὶ βραδύτητι Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 39· τόπος· διαμο-νῆς Πλάτ. Χαρμ. 153· 6) ἐνασχόλησις εἰς τι, σπουδὴ· «διατρίβας ποιεῖσθαι περὶ τι» Λυσ. 16, 11· «ἡ περὶ ταῦτα διατρίβη» Πλάτ. σοφ. 225· «ὦ περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα ἡ διατρίβη», συμμ. 177· «οὐκ ἀφανεῖς δια-τρίβας διατρίβω» Αἰσχίν. 1, 121 καὶ μτγν. «ἐπὶ τινι» Ἀριστ. βᾶτ. 1498· «οἱς ἡ δια-τρίβη ἐπὶ ταῖς τῶν πέλας ἀμαρτίαις» = οἱ κω-μικοὶ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 6· ἐν γέν. τρῶ-πος τοῦ ζῆν Ξεν. ἀπολ. 30· «ἐν ᾧ αἵτε» = ἐν-τὸς· βίος μτγν. συνέντευξις, συνομιλία Πλάτ. Φαῖδρ. 227· «διατρίβας μετ' ἀλλήλων διέτρι-βον» = συναναστρέφοντο Αἰσχίν. 1, 147· δι-δασκαλία Ἰσοκ. 12, 19· ἐκφώνησις λόγου, προφορικ. διδασχὴ Λουκ. Νικητ. 25· γ) δια-σχέδασις, ἐδῶμα· «διατρίβην καὶ γέλωτα παρέχειν τινὶ Αἰσχίν. 1, 175· «διατρίβην παρέχον εἰ» (κατὰ εὐκτ.) Πλουτ. Τιμολ. 11·

• συμποσίον διατριβὴν ἐξεδρα • Ἀλεξ. π. Ἀ-
θην. 14, 612 τόπος διασκεδάσεως Πλουτ.
Φλαμ. 3, 8) ἐχθρική σύγκρουσις, διχόνοια
= πολιτικά Δ. Ἀλ. 10, 15.

Δια-τριβικός, 3' σχολαστικός, μωρός • καί
μειρακιώδης = παιδαριώδης Πολυδ.

Δια-τρίβω τρίβω τι λειανά λειανά, κατα-
τρίβω Ἰλ. λ, 847 • «-τὴν γῆν ταῖν χερσὶν»
Πολυτ. 4, 3, 5' σπώ - θύραν Ἀριστ. βίτ.
462' 59. δαπανῶ - χρήματα Θεογν. 921
ιδ. καιρὸν «τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρί-
βοντα παρὰ Περιάνορον» Ἡρ. 1, 24' «ἐξέτη
διατρίβει» Ἰσοκ. 3, 141' «ἐναυτὸς οὐ δια-
τρίβη» = δὲν ἐδαπανήσῃ, δὲν παρήλθῃ Θουκ.
1, 125' «χρόνος διατρίβει περὶ τὸν λόγον»
Ἰσοκ. 4, 14' 59. α) διαμέλει που ἡ παρὰ τινι
Ἡρ. 1, 21 καὶ μετγ. ἀμετέ. χρονοτριβῶ,
κοιν. ἀργῶ Ἰλ. τ, 150, «ὅνα μὴ τὰ καθ' ἑκα-
στα λέγων διατρίβω» Δημ. 1, 9' β) περὶ τὸν
καιρὸν μοι αἶ τι, ἐνασχολοῦμαι εἰς τι • «ἐν
γυμνασίῳ» Ἀριστ. νεφ. 1002' • «ἐν τῇ ζητή-
σει» Πλάτ. ἀπολ. 29 καὶ συγνὰ μετγ. • περὶ
τοῦ λόγου» Πλάτ. Φαίδρ. 90' «περὶ ποιήσιν
καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότες» Αἰσχίν. 3, 108
καὶ ἄλλ. • «πρὸς τοῖς ἔργοις» Ἀριστοτ. πολ.
5, 8 καὶ μετγ. • «ἐπὶ τοῖς ἔργοις» Δημ. 2, 10
καὶ ἄλλ. συνδιαλέγομαι μετὰ τινος Πλάτ.
ἀπολ. 33' «διατρίβειν διατρίβειν», νόμ. 7,
820, ἴδε διατρίβῃ μετὰ μετγ. «διατρίβουσι
μελετώσας» Ξεν. Κύρ. 1, 2, 18 γ) μετέ. ἀνα-
βάλλω τι, ἀργοπορῶ • «χόλον, γάμον» Ἰλ.
8, 42' • «Ἀχαιοὺς γάμον» ἐξέπατὰ τοῦς Ἀ-
Ἀχαιοὺς μετὰ τὸν γάμον, 6, 404' «ὡς οὐδ' ὧν
ἡμῶν διατρίβειν ἀριστον εἴκει» = ὥστε ὁ ψω-
νιστὴς ἐνόμιζε κάλλιστον νὰ μᾶς ἀργοπορῇ
(ἐξέπατᾷ;) Ἀριστ. π. Ἀθην. 4, 171' «μὴ
διατρίβωμεν ὁδοὺς» = μὴ ἀργοπορῶμεν ἀπὸ τὸν
δρόμον μας Ὀδ. 6, 404 Μίσ. «μὴ τι διατρι-
βώμεθα πείρης» = μὴ χρονοτριβώμεν εἰς δοκι-
μὰς Ἀπολ. Ῥ. 2, 883. Παθ. καταστρέφωμαι,
γάνομαι • «ναὶ διατρίβω» Θουκ. 8, 78' •
«κάκις πάντων ἀνθρώπων διατρίβηναι» =
κακῶς κακῶς νὰ γὰρ ἦ Ἡο. 7, 120, altero.

Δια-τρίβω ἐκβάλλω ἑλαφὸν ἥχον, τριγμὸν
ὡς ἐκείνον δύο ἑλαφροὺς συνθιλομένους σωμά-
των, ὡς τὸ βῆγμα τῶν ζώων κτλ.

Δια-τριμμά, τὸ λειανά λειανά τριμμένον,
κατατριμμένον • πληγὴ μεταξὺ τῶν μηρῶν προ-
εληθούσα ἐκ προστριβῆς αὐτῶν κατὰ τὸ βᾶ-
δισμα • μηρῶν γλωτ. intertrigo.

Δια-τριπτέον, τὸ ῥ. ἐπὶ θ. ὅ, τι τρίβεται
τρίβῃ τις ἑλαφρῶς μετὰ ἄλλο Ἰπποκρ. 7, νὰ
χρονοτριβῇ εἰς τι • «περὶ τὸ δημολογούμενον
οὐ διατριπτέον» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 16, tenendum.

Δια-τριπτικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ δια-
κρίβηται καὶ διατρίβεται τι, διαφθορικός • καὶ
διατρητικός συνάμα, ιδ. • 8 ατριπτικὸν μύρον»
Ἀριστ. Αυσ. 943, moratorius, conservatorius.

Δια-τριπτός, 2' ἐνν. πυρετός, ἔχων 3 ἡμερῶν
περίοδον, κάθε τρίτην ἡμ. ἐπανέρχόμενος ἱατρ.
πρόλ. τριταῖος, τετραταῖος, triduarius.

Δια-τρίχξ, «οὐδ' ἀτρίχξ» Ἰλ. 6, 655 γρ.
Βολοῖ. κ. Βεκ. πρόλ. Σπίστενερ), ἐπὶρ. μεριστ.
εἰς 3 κομμάτια Ὀρ. Ὀμ. Δῆμ. 80, καὶ μετγ.

Ἀπολ. Ῥ. 2, 997' πρόλ. τριχῆ, trisarium.
Δια-τροπή, (διατρέπω), ἡ μετατροπή, μετα-
βολὴ φρονήματος' 50' παραχρή, καταπληξίς •
«εἰς τοσαύτην ἤγαγε διατροπὴν» Πολυδ. 8,
7, 3' «εἰς διατροπὴν ἐμπίπτειν», 16, 8, 10' •
«καὶ φόβον παρέχουν» Δ. Σικ. 17, 41' ἀτι-
μία Κικ. Ἀττ. 9, 13, pudor.

Δια-τροπός, 2' ὁ κατὰ διαφόρους διευθύν-
σεις τρεπόμενος ἀσταθής, ἰδιότροπος • τρέ-
ποις Εὐρ. Ἰ. Α. 559.

Δια-τροπή, ἡ τῆς ζωῆς ἐαυτοῦ ἢ ἄλλου
συντήρησις, θρέψιμον. Ξεν. προσδ. 4, 49, Ν. Δ.
Δια-τροχάζω, κατὰ τὴν • «τὸν αὐτορροπὴ
δρόμον» = τὸ φυσικὸν τρέξιμον Ξεν. ἱππ. 7,
11, percurrere.

Δια-τρογίος, 2' καρποφόρος, ἐμπεριέχων
καρπούς (ἐγκαρπος διὰ τὸ τρύγην ἔχειν •
Ἀπολ.) ἐν συνδ. μετὰ τοῦ -όργος = κατ' Εὐστ.
καὶ Ἡσυχ. διπλῇ σειρᾷ ἀμπελοκλήματων (ἢ
δένδρων Εὐστ.) μεταξὺ τῶν ὀφίων σπείρου-
ται σπαρτὰ Ὀδ. ω, 342' ἡ ἀμπελος ἢ αἱ
καρποί ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαινόνται •
Σχολ. Εὐστ. Ὀδ. ω, 124.

Δια-τροπῶν, τρυφῶν τὴν πέρα πέρα Ἀριστοτ.
Ἰ. Ζ. 4, 4, π. Λουκ. ἐπὶ στήτι (μύλτος)
ἐπ. Κρον. 24, perterebro.

Δια-τροπήσις, εἰς, ἡ ἢ πρόξις τοῦ τρυ-
πᾶν τι πέρα πέρα.

Δια-τροπήσις, 3' ῥ. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ
τρυπῇ πέρα πέρα, κατατρυπημένος.

Δια-τροφάω τρυφῶ (κυρ. καταστρέφωμαι ἐκ
τῆς τρυφῆς) • «παίδεα διατρυφώσα» = τρυφῇ
ἀνατροφῇ Πλάτ. νόμ. 3, 695.

Δια-τροφέας, π. ἀορ. 6' μετγ. τοῦ διαθρύπτω.
Δια-τρώγω κόπτω τι διὰ θαγκασμάτων,
τρώγω μετὰ τὸ δένει • «διατρώγομαι τὸ δι-
κτυόν» Ἀριστ. σφ. 164' - διατραγεῖν, 368 καὶ
συγνὰ • «τῆς βοτάνης» = βόσκω χορτάρια Αἰλ.
Π. Ἰσ. 10, peredo.

Δια-τρώγω ἀττ. = διασώω • κοσινίζω τι κα-
λῶς Πλάτ. Τιμ. 73, καὶ ὡς συνών. τοῦ διη-
θεῶ σοφ. 226' «εἰς εὐδωρ διατρώσθαι» Πολυδ.
31, 9, 10, Θεόδρ. πρόλ. διασώθω, perscribo.

Δια-τρώγος, εἰς, ἡ ἢ οὐτὸν διορθοῦσα • δια-
τρώγεις Πλουτ. συμμ. 6, 7, τινὲς διήθησις.

Δια-τρώγος, ὁ κόσινον Ἠσυχ. cribrum.

Δια-τρώγος ἀττ. = διασώω, διασώω • ἐφορῶ ἡ
τρέχω διὰ μέσου τινός • «Λόκισ Ἰση» Σοφ.
Οἱ. τ. 208, διαπερῶ ἐπὶ πόδι • «σπαρῶς διήξῃς
πλευρῶν», Τρ. 1073' • ἀχῶν - ἀντρον μυθόν •
Ἀσχ. Πρ. 133' «ἀστῆρες διατρώγουντες» = κοιν.
πεινῶντα, πίπτοντα ἄστρα Ἀριστοτ. προελ.
26, 23, Πλουτ. Αυσ. 12' αἱ μετγ.

Δια-τρώσσω ἐκτρίβω τι, ἐκτριβίω, ἀν-
κῶ. τὴν τρώσσω, μετγ. ἀνατρίβω τι • «τῇ
ποίησιν» Σ. Εὐμ. κ. μαθ. 1, 281, ενόητο.

Δια-τρώσος, 2' γυμνάσιον ἀπὸ τούλους (βόλους,
κάλους), τὴν δὲ μετγ. callosus.

Δια-τρώσος, 2' διδω εἰς τι σχῆμα, μορφήν,
σχηματίζω, μορφώνω (κατὰ τοὺς λεξ. δια-
τίθεσθαι, διακρίβησθαι) Δ. Σικ. 4, 11' θεο-
μορφεῖν (ὅν ἐκικρῶ νομοσχέδια εἰς νόμους) •
νόμους Λουκ. δι. φων. 5' μετγ. σχημα-
τίζω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι Λουκ. Ἀλλ.

Δια-τρώσος, 2' διδω εἰς τι σχῆμα, μορφήν,
σχηματίζω, μορφώνω (κατὰ τοὺς λεξ. δια-
τίθεσθαι, διακρίβησθαι) Δ. Σικ. 4, 11' θεο-
μορφεῖν (ὅν ἐκικρῶ νομοσχέδια εἰς νόμους) •
νόμους Λουκ. δι. φων. 5' μετγ. σχημα-
τίζω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι Λουκ. Ἀλλ.

Δια-τρώσος, 2' διδω εἰς τι σχῆμα, μορφήν,
σχηματίζω, μορφώνω (κατὰ τοὺς λεξ. δια-
τίθεσθαι, διακρίβησθαι) Δ. Σικ. 4, 11' θεο-
μορφεῖν (ὅν ἐκικρῶ νομοσχέδια εἰς νόμους) •
νόμους Λουκ. δι. φων. 5' μετγ. σχημα-
τίζω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι Λουκ. Ἀλλ.

Δια-τρώσος, 2' διδω εἰς τι σχῆμα, μορφήν,
σχηματίζω, μορφώνω (κατὰ τοὺς λεξ. δια-
τίθεσθαι, διακρίβησθαι) Δ. Σικ. 4, 11' θεο-
μορφεῖν (ὅν ἐκικρῶ νομοσχέδια εἰς νόμους) •
νόμους Λουκ. δι. φων. 5' μετγ. σχημα-
τίζω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι Λουκ. Ἀλλ.

Δια-τρώσος, 2' διδω εἰς τι σχῆμα, μορφήν,
σχηματίζω, μορφώνω (κατὰ τοὺς λεξ. δια-
τίθεσθαι, διακρίβησθαι) Δ. Σικ. 4, 11' θεο-
μορφεῖν (ὅν ἐκικρῶ νομοσχέδια εἰς νόμους) •
νόμους Λουκ. δι. φων. 5' μετγ. σχημα-
τίζω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι Λουκ. Ἀλλ.

Δια-τρώσος, 2' διδω εἰς τι σχῆμα, μορφήν,
σχηματίζω, μορφώνω (κατὰ τοὺς λεξ. δια-
τίθεσθαι, διακρίβησθαι) Δ. Σικ. 4, 11' θεο-
μορφεῖν (ὅν ἐκικρῶ νομοσχέδια εἰς νόμους) •
νόμους Λουκ. δι. φων. 5' μετγ. σχημα-
τίζω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι Λουκ. Ἀλλ.

Δια-τρώσος, 2' διδω εἰς τι σχῆμα, μορφήν,
σχηματίζω, μορφώνω (κατὰ τοὺς λεξ. δια-
τίθεσθαι, διακρίβησθαι) Δ. Σικ. 4, 11' θεο-
μορφεῖν (ὅν ἐκικρῶ νομοσχέδια εἰς νόμους) •
νόμους Λουκ. δι. φων. 5' μετγ. σχημα-
τίζω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι Λουκ. Ἀλλ.

4) «τῇ φαντασίᾳ» = ἔχω τι εἰς τὴν ψ. Λιβ. Ἡρωδ. 4, 3, 16, infortuna.

Δια-τυπωτέον, τό' ρ. ἱπθ. πρέπει νά σχηματισθῇ τις, προσδιορίσῃ Δ. Ἄλ. ῥητ. 2, 6, infortunandum.

Δια-τύπωμα, τό' στοχασμός μετγν. confusio, malitia.

Δια-τύπωσης, εως, ἡ σχηματισμός, διαμόρφωσις. «ἐκ τῶν σκολιῶν εἰς τὴν διατύπωσιν ἦλθον αἱ μέλειται» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 19. 2) στοχασμός μετγν. 3) ῥητορ. ἀκριβὲς παράστασις. «ὅταν μὲν τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνεργήματα καὶ τὰ πάθη» - καὶ τὰ ἦθη διατυπώσῃ π. Ἀλεξ. ῥητ.

Δια-τυπωτικός, 3' διαμορφωτικός, μορφωτικός Θεολόγ. φθ. 34' διασηπτικός, παραστατικός Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 834.

Δια-τύπων, ἀπινύζω τι ἐντελώς μετρ. «ψυχὴ ἔχουσι πλῆτα καὶ διατετυμμένη» (γρ. Πολύδ.) Λιβ. ἐν. 68, δι. γρ. διατετυμμένη ἐκ τοῦ διατύπου. Δια-τυωάζω, γλυκάζω τινά περιπαίζω Ἀλ. φθ. 2, 4, sublimo.

Δι-αυάϊνω, καταξηραίνω τ. Σουίδ. perassellacio.

Δι-αυαζέω, ἀμετρ. λάμπω διὰ μέσου τινός· ἡ = λάμπω Πλουτ. ἦθ. 893' 60. «διαυαζέει ἡμέρα» = γλυκοχαράζει, ἔξημερώνει Πολύδ. 3, 104, φέγγω ἀμυδρῶς πρὸς ὑποφώσκω. «ὥς ἡμέρα διαυαζέει» = ὥς ὅπου ἀνατείλῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας Ν. Δ. illustro.

Δι-αυασμα, τό' λάμπω διὰ μέσου τινός· ἡ ἀμυδρὰ 60. γλυκοχαράγμα, ἔξημερωμα γλωσσ.

Δι-αυασμός, ὁ' τῷ ἀνωτ. Πλουτ. ἦθ. 893.

Δι-αυαζώ, διαυαζέω, ἐν οὐχί «ἡμέρας διαυαζέει» = διαυαδύει διαορθνύει Δ. Ἄλ. 5, 49.

Δι-αύγεια, ἡ' 1) διαυασμός Θεμιστ. λόγ. 13, 175' 2) ἀνοίγμα, δι' οὗ εἰσέρχεται φῶς Δ. Σικ. 17, 82' πρὸς φανόσπη.

Δι-αυγέω, διαυαζέω «ἡμέρας ἤθ' διαυαζέουσι» Πλουτ. Ἀρατ. 22' πρὸς διαυαζώ.

Δι-αυγή, ἡ λάμψις διὰ μέσου τινός, φέγγος ὕλημα, ἀστραπή Ἀριστ. 1, 4, 1, fulgor.

Δι-αυγής, 2' 1) λάμπων διὰ μέσου τινός· 60. λαμπρός, φεγγοδύλος - ἀστρα Ἀπολ. Ῥ. 2, 1004' «πτερόγας χρυσεῖαις φολιδόσαις διαυγέας», 1, 221' 2) διαφανής, πέρα πέρα διαπερνώμενος ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ θεατοῦ - ἔληη Βιβλ. 3 (9, 227) - νῆμα Ἀντίφ. 31 (9, 277) - ἀμύβυστος, 113 (5, 205) «πηγά-ζι τὸ διαυγές ἐν ὕμασι» Δαυόχαρ. 4 (Παν. 310) «-ποταμός, ὕδωρ Θεμιστ. 3) 60 = χαλκός (καθρέπτης) Καλλ. Ἄ. Παλ. 21' ἐπὶ - ὡς = λαμπρῶς, φεγγοδύλος Φίλων, pellucidus.

Δι-αυγία, ἡ' διαύγεια μετγν.

Δι-αύγιον, τό' ὄψος τοῦ διαύγεια 2) μετγν.

Δι-αυθαίρετος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκλέγων τι δι' ἑαυτοῦ, οἰκονομ. 3' ἑαυτὸν ἐκλέξιμος Στοβ. 100, ἐκλ. 264.

Δι-αυθεντέω, γυνρίζω ἡ διασχυρίζομαι τι δι' πεποιθήσει Σ. Ἐμπ. κ. μ. 7, 425.

Δι-αυλακίζω, γυροῦ καὶ σχηματίζω διὰ τοῦ ἀρότρου αὐλακας, persulco.

Δι-αύλειον, τό, Σουίδ. διαύλιον Ἡρόδ. Σχολ. Ἀριστ. β. 271' παίξιμον αὐλοῦ με-

ταῖς τῶν διαλεμμάτων τοῦ χοροῦ, μονῶδιά αὐλοῦ. «ὅταν ἡσυχίας πάντων γενομένης, ἐνδον ὁ αὐλητὴς ἄσῃ (ἱσφ.=διωδία Ἡρόδ. κ. Μ. Ἐτ. Δι-αυλέω) φθεῖρω τι ὥς τὰς γλωσσίδας τῶν αὐλῶν ἐκ τῆς συγνῆς αὐλήσεως. Παθ. ὡς. Ἡ-συχ. Μ. Ἐτ. 269, 30.

Δι-αυλίζω, βαθύνω, μακρύνω Σουίδ. Παθ. διαφθείρομαι, κατὰ διόρθ. διαβαίνω, διαπερῶ.

Δι-αυλο-δρομέω, ἀγωνίζομαι ἐν τῷ σταδίῳ τὸν διαύλον, τρέχω τὸν διαύλον Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 293, μετρ. ἐπιστρέφω «διαυλο-δρομεῖ καὶ ἀνελέττεται ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἡ φύσις» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 2, 5.

Δι-αυλο-δρόμος, διαυλοδρόμος, δωρ. ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ διαύλου Πινδ. Π. 10, 9.

Δι-αυλο-δρομία, τὸ τρέξιμον τοῦ διαύλου Λαυρ. Λυδ. ῥητ. 8.

Δι-αυλο-δρόμος, ὁ' διαυλοδρόμος κοιν. π. Ἀρτεμιδ. «διαυλοδρόμος ὁ ἀλεκτροῦν γίγνε-ται» διὰ γὰρ τῆς αὐλῆς τρέχει» 4, 24.

Δι-αυλος, ὁ' 1) τὸ διπλὸν σταδίον, ὅπερ συνέστη ἀπὸ τῆς 15' (ἰλ. 720 καὶ ἐν ᾧ στα-διοδρόμος ἀπὸ τῆς βαλβίδος μέχρι τῆς εἰς τὸ

τέρμα στήλης ἡ χαμπήρος ἔτρεχε καὶ ἐντεῦ-θεν πάλιν ὅπως = 1200 ποδ. 250 βρμ. 200

δογ. ἑκτασιν Παν. 5, 8, 3' ἴσα σταδίων. 2) ὁ, ἡ διπλὴ σταδιοδρομία ἐν τοιοῦτῳ σταδίῳ

Πινδ. Ὀ. 13, 36' «δρόμοιον διαύλων τε» Σοφ. Ἥλ. 681' «τὸν διαύλον ἀμύλλαοι» Πλάτ.

νόμ. 8, 833' συνήθ. μεθ' ὀπλων «ὀπλίτης δρόμος» Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 293 ὡς ἐπὶ ἐκ-ποδρομίας «δρομὸς δις τοῦ διαύλου ἱππῖους διήνυσαι» Εὐρ. Ἥλ. 824 καὶ μετγν. περὶ τῆς ἐν

τῷ Ῥωμαίῳ. ἀφιεθάρτω. «Ὁ, ἐν γέν. δι-πλὸς δρόμος» «ὅτι γὰρ πρὸς οἴκον νοτίονον σωτηρίας κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πει-λιν» = πρέπει νά κάμψωμεν καὶ τὴν ἄλλην

πλευρὰν τοῦ μακροῦ ἡμῶν δρόμου, ἥτις ἐστὶ ἡ αἰσία εἰς τὰ ἴδια ἐπιστροφῇ ἡμῶν Λιβ. Ἀγ. 340' «διαυλοὶ κυμάτων» = μακρὰ σειρὰ

ἀλλεπαλλήλων κυμάτων Εὐρ. Ἐκ. 29' μετρ. «τὸν ὑστατον τρέγων διαύλον τοῦ βίου» = βε-

ὑστατον γῆρας Ἀλεξ. π. Στοβ. ἀνθ. 99, 15' 3) στενὴ διόδος, κοιν. τὸ στενόν, τὰ στενά

«στενόν διαύλον πέτρας» = πορθμός Εὐρ. Τρ. 435' «στενοὶ τόποι, ὁδοί» Ἡρόδ. 69, ἐν γέν. ὁδός Ἀριστ. 1, 27' οἱ ῥόδοι τῆς γῆς

Ὀπ. κυν. 2, 181' μέτρο, ἑκτάς = 369, 94 μ. = 0, 050 μίλ.

Δι-αυλος, ὁ' 1) σταδιοδρόμος τις Ἑλευσίνιος· 2) Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Δι-αυλιταί, οἱ' φυλετικὸς κλάδος τῶν Ἀυλέρ-κίων ἡ Ἀυλικίων ἴδε Ἀυλικίαι.

Δι-αυλωνία, ἡ' στενὸν πέραμα μεταξὺ ἀπο-τόμων ὁρίων, στενὸν Εὐστ. 1917, 32.

Δι-αυλωνίζω, ῥέω διὰ μέσου στενοῦ τινός· «διὰ στενοῦ ῥεῖν» Σουίδ. «θάλαττα διαυλωνί-ζει ὑπὸ τὴν γῆν» = ῥεῖ ὑποκάτωθεν τῆς γῆς δι' αὐλώνων, (φυσικ. διαρρῶν κοιν. κανα-λίων) Ἀριστοτ. μεττωρ. 2, 8' π. Ἀθην. ἐπὶ

τόπου προσανέμου ἡ διαπερνώμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων, 5, 189' πρὸς Εὐστ. 1483.

Δι-αυλωνισμός, ὁ' τὸ πρᾶν διὰ μέ-σου αὐλώνων, στενῶν καὶ ὀμαλῶν τόπων

ἐπὶ ἀντρί. «πνευμάτων ἀνακαμπτικὸς» Εὐστ.
Δι-αυχενίζομαι· ὁψώνω τὴν κεφαλὴν καὶ
κλίνω τὸν αὐχένα εἰς τὰ ὀπίσω ὡς ὁ ἵππος·
μετρ. κομπάζω, γαυρίζω Σουλδ. Πολυδ. 1, 218.

Δι-αυχενίος, 2· ὁ διὰ τοῦ αὐχένου διερχό-
μενος· μυελὸς = νωτιαίος Πλάτ. Τιμ. 74.

Δια-φαγεῖν, ὁρ. 6· τοῦ δι-εσθίου.

Δια-φάδην ἢ διαφάνδην, δι. γρ. ἀφανδόν
π. Βεκ. ἐπὶ. ὁλοφάνερα Πολυδ. 6, 207· πρβλ.
διαμράδην, ἀμφιδά, ἀμφιδίην, ἀμφιδόν, κ.
ἀφανδόν, diserte.

Δι-α-φαίνω· 1) μετῶ. κίμνω τι νὰ φανῇ ἐκ
τοῦ μέσου, ἐκφαίνω, φανερώνω· «τὰς ἐαυτῶν
φύσεις» Πολυδ. 12, 24, 1, Θεόφρ. 18, 26.
δεικνύω· ἄλλην Πλούτ. Θησ. 6· 2) ἀμετῶ.
ὡς καὶ τὸ παθ. «τὸ μεγαλοπρεπὲς διὰ τῶν
σχημάτων διαφαίνει» Σεν. ἀπομ. 3, 10, 5·
«διαφαίνοντα ἱμάτια» = διαφανή Φιλῆμ. π.
Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2, 90· γλυκοχαρίζει, φέγγ-
ει ἐπὶ ἡμέρ. «ἥδη διαφανοῦσθι, τῆς ἡμέρας»
Ἡρ. 7, 219· «ἥδη διαφαίνει» = ἀνέτελλεν ἡ
αὐγὴ 8, 38· «καίοντα διεφαίνει πυρὰ» Πινδ.
Π. 3, 44. Παθ. φαίνομαι διὰ μέσου τινός,
βλέπομαι, εἶμαι ὁρατός· «νεκρῶν διαφαίνεται
χώρος» Ἰλ. θ, 491, σπινθηροβολῶ, εἶμαι πυ-
ροχόκκινος· «μοχλὸς ἐλατίνος διαφαίνεται δ' αἰ-
νῶς» Ὀδ. ι, 379· καταφαίνομαι, δηλοῦμαι
«ἐν πείρᾳ τέλος διαφαίνεται» Πινδ. Π. 3, 44,
Θουκ. 1, 19 καὶ μετγ. ostendo.

Δι-α-φάνεια, ἡ· τὸ φαίνεσθαι ἐκ τοῦ μέσου ἢ
διὰ μέσου, ἰδιότης τοῦ διαφανοῦς, τοῦ διαπε-
ραμένου πέρα πέρα ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ
θεατοῦ, ἰδ. ἐπὶ ἀόρατον, ὅσατι κτλ. Πλάτ.
Φαίδ. 110· πρβλ. διαύγεια, ostentatio.

Δι-α-φάνεια, ἡ· Ἑλλ. ὄν. γυν.

Δι-α-φανής, 2· α) ὁ φαινόμενος· τοῦ μέ-
σου β) ὁ πέρα πέρα διαπερνώμενος ὑπὸ τοῦ
βλέμματος τοῦ θεατοῦ, καθάρος, διαυγής·
ὕψος Ἀριστ. νεφ. 767· ὁδία Πλάτ. Φαίδρ.
229· «τὰ ἴσα τοῖς αὐτοῖς τῆς ὥψους μέρεσιν
(ἢ ἀνακρίντα)» Πλάτ. Τιμ. 67, καὶ μετγ. -
λίθος Ἀουκ. Ἀλέξ. 21 ὡς καὶ ἐπὶ μὴ ἐντε-
λὴς διαφανῶν, οἷον λεπτῶν ἐνδυμάτων ὕψο-
ματ. κλ. γινώσκω Ἀριστ. Λυσ. 48 (δι' ὧν
διακρίνεται τὰ σώματα Σουλδ.)· «λίθος ἐκ πυ-
ρὸς διαφανής» Ἡρ. 4, 73· «κλίβανος = πυρο-
κόκκινος, 2, 92· ψω. σῶμα, δι' οὗ διέρχονται
αἱ ἀκτίνες τοῦ φωτός, ἀντίθ. μέλαν, δι' οὗ
δὲν διέρχονται ἄλλ' ἀντανάκλῳνται καὶ ἐν μέ-
ρει ἀπορροφῶνται» 3) μετρ. καταφανής, ὁλο-
φάνερος· «τάς ἡδὴ διαφανῆς» Σοφ. Οἰ. τ, 754·
«ὁμοίως Πλάτ. ἐπιν. 990, περιφρῆμας, περι-
δόητος» ἢ δύναμις εἰς ἀπαντὰς ἀνθρώπων·
διαφανής ἀρετῇ ἱγνέτο» Τιμ. 25· «διαφα-
νεῖς ἐν τοῖς ἄλλοις» = διακρίνεις, ἐξέχοντες
μεταξὺ τῶν ἄλλων, πολ. 10, 800· ἐπὶ. «ὡς
ἀριστοί» = ἐξόχως ἀρ. νόμ. 1, 634· «ὁ θεὸς
διαφανῶς σημναίνει» = ὁλοφάνερα Σεν. Ἀν. 6,
1, 24, perucidus.

Δι-α-φάνης, οὐς, ὁ Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Δι-α-φανία, ἡ· διαφάνεια Εὐστ.

Δι-α-φανσις, εὐς, ἡ· διάφρασις.

Δι-α-φρακκῶν· κατὰ τὸν τὸν διὰ φαρμά-
κων (ιατρικῶν)· «καμνοντάς Πλούτ. συμμ. 14.

Δι-α-φασις, εὐς, ἡ· τὸ φαίνεσθαι διὰ μέσου,
διαπέρασις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός διὰ τινος
σώματος, τὸ διὰ διαφανοῦς σώματος διαπι-
πτον ἵνδαμα, τὸ διὰ διαφαν. σώματ. διορώ-
μενον ἀντικείμενον ἀντίθ. ἔμφασις Θεόφρ. π.
λθ. 30, interlucens.

Δι-α-φυλίζω· κίμνω τι κακόν, διαφθείρω,
μετρ. περιφρονῶ, παριστῶ τι εἰς τινα ὡς εὐ-
τελές, μηδαμινόν Πλάτ. νόμ. 7, 804 καὶ μετγ.

Δι-α-φασσις, εὐς, ἡ· λάμψις διὰ μέσου τι-
νός, ἐν γέν. λάμψις· ἡλίου Πλούτ. ἡθ. 929,
illustratio.

Δι-α-φάσσω, ἀμετῶ. φέγγω ἀνάμεσα, φέγγω,
ἐπὶ ἡμέρ. γλυκοχαρίζει, ἔημερώνει· «ἀρτι
διαφάσκοντος» = διαφωσκοντος διορθοῦσι Που-
λιδ. 31, 22· ἴδε διαφωσκω.

Δι-α-φάσσω, 2· φατεινός, λαμπρός· «ὄλου
διαφειγέστερον ἀστράπτει» Λουκ. Ἰωστ. 26,
persplendens.

Δι-α-φερόντως, ἐπὶ. τῆς μετ. διαφέρων· 1)
διαφορετικῶς, κατ' ἄλλον τρόπον· «δ. ἢ ἐν τῷ
ἐμπροσθεν χρόνῳ» ὅχι καθὼς προτῆτερά Πλάτ.
Φαίδ. 85· «δ. ἔχει» = διαφέρει, πολ. 5, 455·
2) κατ' ἐξαιρετικὸν ἢ ἰδιαίτερον τινα τρόπον,
ἐξαιρετικῶς, ἐξόχως· «δ. ἀδικούμενοι» = ὑπερ-
βολικῶς Θουκ. 1, 38· ἰδ. ἐπομ. ἐπὶ. «δ. εὐ-
δαίμων» = εὐτυχέστατος Πλάτ. πολ. 4, 420·
«δ. ἦττον» = πολλὸ ὀλιγώτερον, νόμ. 9, 862
καὶ συγγ.· «δ. σῶφρων» = σωφρονέστατος Ἀ-
ριστοτ. Νικ. 10, 2, 1· «δ. τῶν ἄλλων» =
περισσότερον ἀπὸ τῶν ἄλλων· ἢ τὰ ἄλλα
Πλάτ. Κρίτ. 53, aliter.

Δι-α-φέρω· 1) φέρω τι διὰ μέσου ἐπὶ τῆς σημ.
α) μεταθεδῶζω τινὰ ἢ τι ἀντιπέραν, διαπερῶ
διὰ πλοίου· «τινὰ ἐς Σικελίαν» Ἀππ. Ῥωμ.
(ἐμφύλ. πόλ.) 4, 48· «ναὺς Θουκ. 8, 8 πρβλ.
διακομίζω αὐτόθ. φέρω τι ἀπὸ τόπου εἰς τὸ
πρὸς ἢ ἐκ τινος πρὸς τινα»· κηρύγματα Εὐρ.
ἀποσπ. 398 ἀγγελίας Λουκ. θε. διάλ. 24,
1· «τὸ ἡλεκτρον εἰς τοὺς Ἑλλήνας» Ἀριστοτ.
π. οὐραμα. ἀκουσμ. 115· ἔχω ὕψος ὀμιλίας,
ὀμιλῶ κατὰ τινὰ τρόπον· «γλώσσας Σοφ. Ἰρ.
323· 6) διέρχομαι μέχρι τέλους τὸν αἰῶνα,
βίον Ἡρ. 1, 74, Ἰπποκρ. καὶ μετγ. «διοίσει
ἄπαις» = θά μείνῃ διὰ παντός ἄτεκνος Εὐρ.
Ῥησ. 982· διοίσειται Σοφ. Αἰ. 511· γ) φέρω
ἐμβρυον, ἐγκυμονῶ ἐπὶ γυν. «γαστρός ὄγκον»
Εὐρ. Ἰων 15, Σεν. ἀπομ. 2, 2, 5· δ) υπο-
φέρω τι, ὑπομένω Σοφ. Οἰ. τ. 321· «ῥῆστα
τοῦτον πότμον δάκρυσι» Εὐρ. Ἰππ. 1143·
«χαλεπῶς ι.» Ἡρώδ. 2, 5, 15· «φέρω, δια-
φίρω ψῆφον» = ψηφοφορῶ, ἱκφέρω γνώμην κατὰ
τὴν ὑπέρ, περὶ τινος· Ἡρ. 4, 138· ὡς. ἐπὶ δια-
φόρῳ γνώμῃ καὶ διαφύρῳ γνωμοδοτῶν Εὐρ.
Ὀρ. 49, Δημ. 25, 83· «ἀνγκάσαντες τὸν δῆ-
μον ψῆφον φανεράν διενεγκεῖν» ἐπὶ τῆς ἐνοσίαι
ὑπὲρ κ. κατὰ Θουκ. 4, 74· «σχηπτρα = βασι-
λεῦμα, κυβερνῶ Εὐρ. Ἰ. Α. 1195· 2) φέρω καὶ
τοποθετῶ τι χωριστῶς, κατατάσσω»· «ἐκαστα
εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας» = τὸ καθὼν
ἐν τὸν τόπον του Σεν. Οἰκ. 9, 8, φέρω πρᾶγ-
ματα ἰδὼν κ' ἐκεῖ, διασκορπίζω· «διαφερόμε-
νοι ἀπορράδας» Πλούτ. Θησ. 24 καὶ μετγ.
μετρ. διασπῶ, κατασκορπίζω· «ἄτα διαφέρει

τὸν αἴτιον» = κατασπαρίσσει· Σχολ. Αἰσχ. Νοη. 62· «ἄνω καὶ κάτω διαφέρω»· Εὐρ. Βακ. 753· - αλλοῦς Πολύδ. 30, 13, 8 ὅδε διαφέρω· Ὁδ. διαδίδω τὴν δόξαν τινός, εὐφημῶ πανταχοῦ· «διαφέρω τινά»· Πινδ. Π. 11, 60· - ἀγ. γέλλας Λουκ. θε. διάλ. 24, 1· «διενεχέσθαι διὰ πρεσβειῶν τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δὲ ἐκεῖσε» = διαφημίσασθαι· Ἀριστ. Αὐσ. 570 ὥσ. «φήμη διαφέρεται» = διαδίδεται· «ἡ φήμη διηγήθη»· Πλούτ. συμπ. 20· «διαφέρεται τὸ φορεῖον θεοῦ πο κακεῖσε» = τινάσσεται· Γάλλ. 26· ῥίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ βλέμματα· «- τὰς κύρας»· Εὐρ. Βάκχ. 1085· «διασκηδάζω τινά, ἢ κάμνω εὐθυμον»· «- τινά λόγους»· Εὐρ. - πόλεμον = τελεῖσθαι ἢ παρατείνειν· Πρ. 1, 25, 74, Θουκ. 1, 11· πληρώνω, συνάξω συνδρομὰς, χρεῖν· - ἐρίνοισι· Λουκ. 22, ἀντιθ. εἰσφέρειν· 3) ἀπρ. διαφέρει, εἶνε διαφορὸν π. ἀπ' ἄλλοι· «οὐδὲν διαφέρει» = εἶνε ἀδιαφορὸν· Σεν. Κυρ. 2, 3, 4· «πολύ διαφέρει ἀλλεξασθαι ἢ μάχεσθαι» = τὸ νὰ ὑπερασπισθῇ τις ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιτεθῇ· Σεν. Ἀν. 3, 4· 33· συχνὰ μετὰ προσ. ἀντικ. «τὸ δ' αὖτὸν διαφέρει» = τί σὰς ἐνδιαφέρει, τί σὰς μέλει· Δημ. 4, 11 καὶ συχνά· «οὐδὲ ἴ οὐ διαφέρει» - ληγόντων ἀποθανόντων = δὲν τῶ ἐμελεῖ ἐάν πληρωθῇ καὶ καὶ ἀποθάνῃ· Πρ. 1, 85, 69· εἶναι τὸ εἶδέν μου μέλημα, φροντίς· ἰδίᾳ· «ἀπὸ διαφέρει»· Ηὐκ. 3, 42· «- τὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα» = δι' ἃ τις ἐνδιαφέρεται, τὰ σπουδαῖα Πλούτ. Κιστ. 65· ὥς μετὰ γεν. πράγμα· «εἰ μὴδὲν αἰσέσει τῆςδε τῆς πόλεως ἐμοί» = εἰάν ἐγὼ διόλου δὲν ἐφροντίζον κτλ. Ἀντιφ. 5, 13, ἐπομ. - διαφέρων = συμμέρων, 5, 13 ἐν Β. Ἀν. 89· 4) διαφέρω ἀπὸ τινος, διακρίνωμαι· «πολύ διαφέρουσι οἱ ὁρῶντες καὶ οἱ μὴ ὁρῶντες»· Σεν. οἰκ. 20, 19· «οἷς διαφέρει τὰ τοῦ ἐρῶντος ἢ τὰ τοῦ μὴ»· Πλάτ. Φαῖδρ. 228, συχνά μετὰ γεν. προσ. «- τῶν κακῶν»· Εὐρ. Ὀρ. 251, Σεν. Κύρ. 8, 2, 21 ὥς. μετὰ δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ πράγμ. καὶ γεν. τοῦ προσ. - τινί τινος Πλάτ. ἀπολ. 35· «οὐδὲν τινος»· Ἀριστ. σοφ. 20· «τί διαφέρει μανία ἡμαθία»· Σεν. ἀπομ. 1, 2, 50 καὶ μτγν. «- τίνος διαφέρει τὰ ἄρρα των θηλειῶν»· Ἀριστοτ. 1 Ζ. 4, 8· «ὅπως ἀλεκτρονὸς μὴδὲν διοίσει τοὺς τρόπους» = δὲν θὰ διαφέρῃς διόλου κατὰ τ. τρόπον ἀπὸ τὸν πετεινόν· Ηὐκριν π. Ἀθην. 9, 373 καὶ κωμ. «- ὅλην καὶ παντί» = ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν Πλάτ. «τοσοῦτον διαφέρει, ὅσον»· Σεν. οἰκ. 20, 20 καὶ συχνά· «ὅτω διαφέρει σῶκα καρτάμων»· Παροιμ. = κοιν. ἄλλα τὰ εὖκα κ' ἄλλα τὰ καρόαμα· Πίνυχ. π. Ἀθην. 9, 408 ὥς. «ὁδ. Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν»· Πλάτ. ἀπολ. 35· «- εἰς τὸ πείθην»· Ἰσοκ. 5, 25· «- εἰς τὸ ἀρχεῖν»· Σεν. Κύρ. 1, 1, 6· «ὁ δυσκορᾶντης καὶ ὁ σόμβουλος ἐν τούτῳ πλεῖστον διαφέρουσιν»· Δημ. 18, 189· μετ' ἀπαρ. «ὁ. ἰδεῖν» = διάφορος τὴν ὁψίν Πλάτ. πολ. 8, 495· ἰδιάζον ὅμως τὸ χωρ. «νὺν οὐδὲν διαφέρει τὰ ἀργυρεῖα ἢ ἃ οἱ πρόγονοι ὄντα ἐμνημόνευσαν» = τὰ νῦν μεταλλεῖα δὲν διαφέρουσι διόλου τῶν ἀρχαίων κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν ἡμετ. προγόνων· Σεν. προσδ. 3, 25· «μόνη τῇ μορφῇ μὴ πρόβητα εἶναι διαφέροντες»· Λουκ. Ἀλέξ. 15· ἐξέχω, πρωτεύω·

«ἀνὴρ πρὸς δικαιοσύνην διαφέρων» = ἐξοχος· Αἰσχίν. 1, 181· «- κατὰ τι»· Σεν. Δακ. 1, 10 καὶ μτγν. «- ἐπὶ τίνι»· Ἰσοκ. 10, 12· «- ἐτέρων τὴν ὄψιν»· Αἰσχίν. 1, 75· «χρῆν Μυτιληναίους καὶ παῖλαι μὴδὲν διαφέροντας τῶν ἄλλων ὑφ' ἡμῶν τετιμῆσθαι» = διαπερῶντος Θουκ. 3, 37· ὑπερτέρῳ τινι εἰς τι· «διαφέρειν πνὴ ὁμότητι»· Πολύδ. 1, 88, 7· 5) Παῦ (κυρ. γίνονται ὑπὸ τινος διάφορος, ἀλλοιοῦμαι)· διχονοῶ· Ὁμ. Ὀμ. Ἑρμ. 255· φιλονικῶ μέ τινα· - περὶ τινος· Πρ. 1, 173· - ἀλλήλοισι Πλάτ. Εὐθύφρ. 5· - ἐαυτῷ = διαφωνῶ πρὸς ἐμαυτὸν· Ἀντιφ. 5, 50· «μὴ δὲν διαφέρων περὶ σκελοῖν»· Ἀριστ. Αὐσ. 1172· - διενεχθῆναι = μάχεσθαι ἐν Β. Ἀν. 89· «- ἐν τίνι»· Σεν. οἰκ. 17, 4· «- ἀμφὶ τινος», ἀν. 4, 5, 17· «- πρὸς ἀλλήλους»· Αὐσ. 18, 17, καὶ μτγν. ὅθ. τὸ διαφέρων = τὸ διαφιλονικιούμενον, τὸ ἀντικείμεν. τῆς φιλονικίας· Θουκ. 1, 70 καὶ μτγν. «οὐ διαφέρονται - φάσκων» = δὲν ἀντιλέγω· Δημ. 9, 8· «ἐμοὶ οὐ διαφέρει» αὐτ. «- διενεχθῆναι» = προσπαλεῖν· Τελεκλείδ. ἐν Β. Ἀν. 91, differo.

Δια-φεύγω· φεύγω ἐκ τοῦ μέσου ἐπιτηδεύσεως, ἐκφεύγω, ἀντιπ. ἀντικείμεν. Θουκ. 1, 110· «- ἐκ τῆς Μηλοῦ»· 8, 39· «- ἐκ πόγων εἰς ἀγαθὰ»· Πλάτ. νόμ. 7, 815, καὶ μετ' ἀντικ. «- τινά, τί, τοὺς διώκοντας, δουλοσύνην πρὸς Περσέων»· Πρ. 3, 19· «- κίνδυνον, συμφορὰν»· Ἰσοκ. 2, 6, καὶ πολλὰ· - χρεῖα· Ἀριστ. νεφ. 442· «- τὰς εὐθύνας»· Πλάτ. νομ. 12, 957· - νόσημα· Ἀριστ. 1 Ζ. 8, 21· ὥς ἀπολύτ. αὐθῆμαι ἀπὸ ἐσθνείαν· Θουκ. 2, 49, μετ' ἀπαρ. «οὐ διαφεύγει τὸ σωθῆναι»· Πλούτ. Ἡροδ. 31· διαφεύγει τί τινα, παρέρχεται ἀπαρατήρητον, κοιν. ξεφεύγει· «διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος»· Πλάτ. πολ. 284· «εἴ τι με αὐτῶν διαφεύγειν», Τίμ. 26· «διαφεύζεται σε ἡ ἀλήθεια», Παρμ. 135· «μὴ διαφύγῃσιν αἱ πράξεις αὐτόν»· Πλούτ. Τιμολ. 7, effugio.

Δια-φευκτικός, 3· ἐπιτηδεύσεως εἰς τὸ διαφεύγειν, ἐκφεύγειν κοιν. γλαυκώφαρος· ὀδισσῆρος καὶ δουκῆκετος καὶ ὁ· Λουκ. Τίμ. 29· Δια-φεύξις, εἰς· ἡ ἢ πράξις τοῦ διαφεύγειν, ἐκφεύγειν, διεκφυγή· γίνεταί· Θουκ. 3, 23 καὶ μτγν. Δ. Κάσ. 40, 32, effugium.

Δια-φ-έψω· βοᾷς τι ἐντελῶς, πολυδρίζω μτγν. ὅδε ἐψω, pectocoquo.

Δια-φημίζω· διαδίδω τι διὰ τῆς φήμης· Ἀρσ. φαν. 221, Δ. Ἀλ. 11, 46· - λόγον Ν. Δ. Μέν. - διεφημίζαντο Δ. Περ. 26.

Δια-φθάνω· προκαθάνω τινά εἰς τι, προφθάνω προτῆτερα Πλούτ. Δημήτρ. 7, πρηνενίον, Δια-φθαρτικός, 3· φθοροποιός, καταστρεπτικός, θανατηφόρος· φάρμακον Πολύδ. 5, 132.

Δια-φθείρω, (ἐπ. μέλ. διαφθέρω· Ἰλ. γ. 625, παρκ. διέφθαρκα Εὐρ. Μήδ. 226, Πλάτ. ἀπολ. 33 καὶ ἄλλ. κατὰ Μοῖρ. ἀδοκιμώτερος τοῦ ὁ· παρκ. ἀμετῶ, διέφθορα = ἐξάθην· Ἰλ. ο. 128, Σχόλ. διέφθαρται, πρέλ. Λουκ. Νιγρίν. 15 καὶ Φρόνιχ. π. Λοβεκ. 160) 1) καταστρέφω τι, ἀφανίζω· - πόλιν· Ὁμ. Ἰλ. γ. 625· «ὅπως διαφθείρεσκε τὰ ἔργα» = τὸν ἀγρόν· Πρ. 1, 36· ὥς. μετ. καὶ παθ. χάνομαι, κατα-

στρέφονται - διαφθαρίονται 'Ηρ. 9, 42* «λι-
τὴν ἢ στρατὴν διαφθαρείται», 8, 108* «νῆες
διαφθάρσαν», 1, 166* - διαφθαρέατο = διε-
φθάρμενοι (κατεστραμμένοι) ἦσαν, 8, 90* «στρα-
τὴς διεφθάρται» Αἰσχ. Πέρσ. 702* ἀντίθ. τοῦ
φύω π. Σοφ. Οἶ. τ. 438* - Ἀλπίδας, 'Ηλ. 298*
«διεφθάρμαι δίμας, τὸ πᾶν», Τρ. 1045* καὶ
συνγὰ· «διεφθάρμαι τῷ σώματι» Λουκ. θε.
διὰλ. 13, 2) Θουκ. καὶ λοιπ. παρ. - διεφθα-
ρμένος = οσηπῶς Πλάτ. πολ. 10, 614* ὅθ. ἐπὶ
γυν. ἐξαμβλῶν δια τεχνητ. μέσων, ῥίπτω τὸ
καὶδὶ ἀντίθ. ἀποβάλλω ἀμετέ. 'Ιπποκρ. 'Ισαϊ.
8, 36* 2) κάμνω τὴν χειρότερον, ἀντίθ. βέλτιον
ποῶ Πλάτ. ἀπολ. 24* α) ἐπὶ σώματι, κατα-
στᾶσις· «τὴν ἀκοὴν διεφθάρμενος» = κωφός
'Ηρ. 1, 38* πρβλ. «διεφθάρμενος τὰ ὄμματα»
= τυφλός Πλάτ. πολ. 7, 517* - διεφθάρτο =
ἀνάπηρος ἦν 'Ηρ. 1, 34* «οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ
διαφθάραι· οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προ-
σώπου» = χωρὶς νὰ φαῖσθῃ οὐδὲ ν' ἀλλᾶξῃ
(κυρ. γαλάση) τὸ χρῶμα ἢ τὸ σχῆμα τοῦ
προσ. Πλάτ. Φαῖδ. 117* σπαν. «διεφθάρμενος
τῷ σώματι» Λουκ. θε. διὰλ. 13, 2* «διαφθείρω
γυναικα» = μοιχεύω Λυσ. 13, 66* «τὴν κόρην
διεφθάρεις» (6* παρκ. κυρ. π. ἀττ. μετέ. =
διεφθάρεις) = ἐκπαρθεύσας, ἀποπλανήσας Μεν.
'Αδελφ. ἀποσπ. 6* «τὸν νεανίσκον συνὼν διέ-
φθαρεν» Εὐπολ. βάπτ. ἀποσπ. 51* π. μετγν.
ἀμετέ. «διεφθάρεις ἄσμα, γάλα» κτλ. = διεφθα-
ρμένος, ἀλλὰ σόλοικον κατὰ Φρύν. ἐκλ. 160*
6) ἐπὶ ἡθ. καταστάσει· - τὴν γνώμην Αἰσχ.
'Αγ. 1239* «τὴν φρόνησιν διαφθαρέντες» =
ὑπερῆρπον γενόμενοι Ἰσοκ. 12, 196* «λύπη
σὲ διεφθάρει φρένας» = τῷ πῆρε τὸν νοῦν
Εὐρ. 'Ελ. 1208* «ὁ νοῦς ὑπ' οἴνου» Ἰσοκ. 1,
32* «τὸ διαφθάρειν φρενῶν» = φρενοβλάβεια
Εὐρ. 'Ηρ. 297* διαφθείρω τὰ ἡθ. τινός, ἀπο-
πλανῶ 'Ηρ. 5, 51* - τούς νέους Πλάτ. Εὐ-
θύρ. 2 καὶ συγνὰ, ἰδ. ἑωροδοκῶ -- καὶ ὡ-
νεῖσθαι τινα» = τὸν ἀγοράζω Δημ. 9, 45*
«διεφθάρμενος καὶ πεπραχὸς ἐκυτόν» = δωρο-
δοκῆ. καὶ ἀγοραζόμενος, 19, 13* «νομὴ χρη-
μάτων τὸν δῆμον» Αἰσχίν. 2, 76* - ἀργυρίω
Ἀριστοτ. πολ. 2, 6, 14, καὶ δορίστω· 'Ηρ.
5, 51* ὡς. ἐπὶ πρ. μίτων· «τὸ γραμμα-
τεῖον» = πλαστογραφῶ Ἰσοκ. 17, 23* - νόμος
= νόθεύω, διαστρέφω, 18, 11, corruptor.
Δια-φθινέω, (Θηρ. Στ. διαφθίνω)· φθειρο-
μαι βαθμυδῶν μέχρι τελείας καταστροφῆς
Σχολ. Θεοκρ. 10, 18, tabesco.
Δια-φθινέω· φθονῶ - τινὶ μετγν. ὡς. μέσ.
τὶ τινὶ μετγν. invidio.
Δια-φθορά, ἢ 1) καταστροφή, ἀφανισμός·
«ἐφ' ἧκεν ἰχθυῖον» Σοφ. Αἴ. 1297* - ὁμίτων =
τύλωνσις, Οἶ. Κ. 552* - Ἀλφου = φύνος, Οἶ. τ.
573* - διαφθοράς πολεμεῖν· Πλάτ. Μενέξ.
242* 2) τὸ ποιεῖν τι χειρόν· «-τῆς μορφῆς»
Αἰσχ. Πρ. 643, Πλάτ. σοφ. 228* - νέων = ἡθ.
δ. Σεν. ἀπολ. 19* - κριτῶν = δωροδοκία Ἀρι-
στοτ. ῥητ. 1, 12* ἀτίμασι γυν. 'Ηρώδ. 1,
11, 12* 3) ἐξαμβλῶσις διὰ τεχνητ. μέσων
ἱατρ. corruptio.
Δια-φθορεύς, κος, ὁ ὁ φθείρων τινὰ ἢ τι,
ἀφανίζων ὁλικῶς ἢ ἡθικ. (κυρ. κ. μετγν.) - εὐ-

μῶν Πλάτ. Κρίτ. 53* - νέων Θεμιστ. - ἱερῶν
Στράβ. 12, 575, corruptor.
Δια-φθορέω· διαφθείρω· «ὑπὸ πυλῶν δια-
φθορεύμενος» (καλλίτ. γρ. διαφορεύμενος, ὡς
διαφορέω) 'Ηρ. 7, 10, 8.
Δια-φ-ίημι· ἀφῆνω τινὰ νὰ διέλθῃ καὶ ν'
ἀπέλθῃ, ἀπολύω, διαλύω - τὸ στράτευμα
Σεν. 'Ελλ. 4, 4, 13* «-ἐπ' οἴκου» Πολύβ. 2,
54 καὶ συγνὰ, dimitto.
Δια-φίλο-νικέω· διαγωνίζομαι μετὰ τινος
εἰς τι ἢ διὰ τι· «-καὶ ἀγωνίεσθαι ἐν τοῖς λό-
γοις» Ἀριστοτ. σοφ. ἑλέγχ. 3* «-πρὸς τινα»
'Ἰμβλ. βί. Πυθ. 22, contendit.
Δια-φίλο-νικία, ἢ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαγωνί-
ζεσθαι μετὰ τινος εἰς τι, ἢ ἀπλῶς φιλονικεῖν
μετγν. contentio.
Δια-φίλο-σοφέω· φιλοσοφῶ ἀκριβῶς, ἐρευ-
νῶ τι ὅθ' ὅλας τὰς ἐπὶ φύσει ὡς φιλόσοφος· 'Η-
ρακλῆδ. Ποντ. 166.
Δια-φίλο-τιμίεομαι, μέσ. ἀποθ. διαγωνί-
ζομαι πρὸς τινα εἰς τὴν φιλοτιμίαν, ἀγωνίζο-
μαι νὰ ὑπερβῶ αὐτὸν εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῆς
ἀποκτίσεως ἀνωτέρας τιμῆς Θεοφρ. - τινὶ ὑπέρ-
τινος Πλουτ. Ἀριστ. 16.
Δια-φλέγω καὶ τινὰ ἢ τι ὁλοτελῶς, κατα-
καίω, μετγν. ἀναφλέγω, ἐρεθίζω σφοδρῶς
Πλουτ. ἄλλ. 39* - τὰς ψυχὰς, Μάρ. 16 καὶ
συγνὰ πρβλ. ἐκκαίω.
Δια-φλύξω, εἰς, ἢ· ὑπερβολῆσις, ξεχειλίσμα
Γαλην. λεξ. 'Ιπποκρ. 456.
Δια-φλύω, διαφλύω· διαχέω, ὑγραίνω·
«διαφλυθεῖσα = διαχυθεῖσα, ὑγρανθεῖσα»
«διαφλυθέν=ὑγρανθέν» «διαφλύοντα=ὑγραί-
νοντα» Γαλην. λεξ. 'Ιπποκρ. 456* ὅς φλύω,
φλυδάω, φλύζω - φλέω φλόγω (ἐξ οὗ κατὰ Γ.
Κούρτιον διαφλέω· διαφλέγεται) 'Ησυχ. ἀλλὰ
φλόω καὶ φλύω ὁμών. τόν.) effundo.
Δια-φοβέω, 2* πολὺ δειλός, φοβησιάρης
Γλέτζ. π. Λυκόφρ. 1242, meticulousus.
Δια-φοβεῖω παροργίζω τινὰ εἰς ἄκρον,
καθιστῶ μακροῦ· «τὸν ἄνδρα διαπεφοβεῖσθαι
κακοῖς» = ἐκμετηνέβαιναι Σχολ. Σοφ. Αἴ. 315.
Δια-φοινέω κατακακινέω τι ἀπὸ αἵμα,
βουτῶ εἰς τὸ αἷμα, κάμνω ὅλον αἷμα· 'Ιπ-
ποκρ. rubefacio.
Δια-φοιτέω, ἰων. διαφοριτέω· ἀπερχομαι ἐκ
τῆς συνελείσεως πολλῶν, διεκλυόμεθα, ἀπροσ-
διαδίδεται τι πανταγῶς, περιέρχομαι ἐδῶ κ'
ἐκεῖ 'Ηρ. 1, 60, Σεν. Κυρ. 6, 2, 12* «-διὰ τῆς
γῶρας» Ἀριστ. ὄρν. 557* «-τῆς Ἰταλίας»
Πλουτ. Κατὰ. 33* «μεθός, λόγος διεφοιτήσε»
Λουκ. Νιγρῆν 7, 10, καὶ μετγν. divagor.
Δια-φοιτήσις, εἰς, ἢ· διάδοσις μετγν. discursus.
Δια-φορά, ἢ 1) ἡ διαφορὰ προσώπ. ἢ πράγμ.
ἀπ' ἄλλο «ἀνύχημα κ' ἀδικημα διαφορὰν ἔ-
χει» = διαφέρει Μέν. π. Στοδ. φασ. ἐκλ. 3,
341 καὶ κυμ. «τῶν γραμμάτων πολλὰς ἐχόν-
των διαφορὰς οὐ μόνον παρὰ τὰ μέλη», Δ.
'Αλ. π. συνθ. ὄνομ. 89, 11* ὅθ. εἰδος, κλά-
σις Θεοφρ. 'Ισ. Φ. 6, 4, 5* «γένη καὶ διαφο-
ραὶ» Πλουτ. ἡθ. 667* 2) τὸ ἐξαιρετὸν, τὸ ἐξ-
σπον Πλάτ. Τιμ. 23* 3) συνήθ. διχόνοια, ἐ-
ρίδες κατὰ πλ. π. 'Ηρ. 7, 9, 2, Θουκ. 1, 81*
φιλονικία, ἐρίς· «διαφορὰν ἔχειν τινὶ» Εὐρ. Νῆδ.

75. «ἐν διαφορᾷ καταστῆναι τινι» ἐρχομαι εἰς φιλονικίαν, δίκην, (νομ.) ἀντίθ. «διαφορὰ φιλοπορία τε καὶ ποιητικῇ» Πλάτ. πολ. 10, 607, differentia.

Δια-φορέω διαφέρω 1) φέρω καὶ τοποθετῶ τὴ χωρίστᾳ, διαλύω σωρὸν, ἀντίθ. «διαφορὰ Διορίλ. π. Στοβ. ἀνθ. 15, 3' 50. α) διαφημίζω - κλέος Ὁδ. τ. 333. β) ἀπάγω Θουκ. 6, 100' διαρκάζω, - γράμματα Ἡρ. 1, 88. «διαφουρμένους τῆς χώρας ἀπὸ τῶν ληστῶν» Διμ. 19, 315' διασκορπίζω Πλάτ. νόμ. 3, 645, ἀντίθ. συμφορὰς = συσσωρεύω» ὡς «τὴν οὐσίαν» Ἰσαί. 6, 39—11, 31 καὶ μετγ. μετφ. «ἐν ἀγῶσι καὶ παλαιοῖς διαφορηθεῖς» = περιπληνθεῖς Πλουτ. Τιμολ. 13' γ) καταξισχίζω, κατασπαράσσω «-δαμάλας σπαράγμασι» Εὐρ. Βάχχ. 738. «ὅπου κινῶν διαφορεύμενος» Ἡρ. 7, 10, διαλύω ἐξοίδημα, φῶμα, σκίονισιν κτλ. γυνεύω, ἐξατρίζω, κυρ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ σώματος δι' ἐκρύσεως τὴν ληφθεῖσαν τροφήν Ἀριστοτ. προβλ. 1, 67' ὡς δι' ἀποδρώσεως ἱστρ. π. Πλουτ. ἀμετβ. ἀμυχανῶν, εἶμαι εἰς ἀμυχανίαν περὶ τινος differo.

Δια-φορήματα, τό' ἐδοθ' α' ἐκεί' ῥιπτόμενον, παίγιον Ὁ. ludicrum.

Δια-φύρησις, εἰς, ἢ διασκορπισμός «-καὶ ἀρπαγαὶ χρημάτων» Πλουτ. Κοριολ. 9 καὶ συχνά' διάλυσις Γαλην. dissipatio.

Δια-φορητικός, 3' ἐπιτηδεύς εἰς τὸ διασκορπίζειν, ἐκβάλλειν ἱστρ.

Δια-φορία, ἡ διαφορά, διαστολή - λέξεως Δ. Ἀλ. ῥητ. 11, 10, differentia.

Δια-φορο-γενής, 2' ὁ ἐκ διαφόρων λατῶν συγχεόμενος ἢ σύμμιχτος μετγν.

Δια-φορος, 2' α) ὁ ἔχων διαφορὰν ἀπ' ἄλλων, διάφορον εἶδος π. Ἡρ. ἀντίθ. «οὐ κατὰ ταῦτό ἐστᾶσι», 2, 83' «-ἕτερον ἑτέρου» Πλάτ. Παρμ. 141' «διαφύρω καὶ δύο», νόμ. 11, 964' «πολλά πολλοὶς ὁ» Εὐρ. Μηδ. 579' 6) 59, ἀσύμμετρος, ἐχθρικός καὶ ὡς οὗτος ὁ ἐχθρός, ἀντίπαλος - τινὶ Ἡρ. 2, 30 (ὡς ἀορίστως 5, 75—6, 23)' «-ἐαυτοῖς γίγνεσθαι» Πλάτ. νόμ. 3, 679' «τὸν ἑαυτοῦ διάφορον» Δημ. 29, 15' «-τινὸς εἶναι» Ἰσαί. 1, 9' «διαφύρωσις ἔχειν τινὶ» Δημ. 33, 18' «τὸ διάφορον» = ἡ ἐχθρική, ἡ ἐναντία μερὶς Δ. Ἀλ. 6, 36' γ) ἀριστος, ἔξοχος - τινὸς = ἀνώτερος Πλάτ. νόμ. 947' «πολὺ γ' ἐστὶ πάντων τῶν ποιητῶν διάφορος» Ἀντισφ. π. Ἀθην. 14, 643' «-πρὸς ἀρετὴν» = εἰς τὴν ἀ. Πλουτ. Κλεομ. 16 καὶ ἄλλοι, χρήσιμοι «-πρὸς σωτηρίαν» Πλάτ. νόμ. 6, 779' «διάφορον ἐδόκει τὸ χωρίον ἑτέρου μᾶλλον» = ἡ θέσις ἐπικαιροτέρα, σπουδαιότερα πύσης ἄλλης Θουκ. 4, 3 τὸ διάφορον = ἡ διαφορά α) ἡ ἰδιότης τοῦ διαφέρειν τὴ ἄλλω Ἡρ. 2, 7, 10, φιλονικία Θουκ. 7, 55, τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλονικίας, 1, 56 καὶ συχνά' 6) κέρως Θουκ. 4, 86' γ) θαπάνη, ἔξοδα Ἀριστοτ. π. Δ. Ἀλ. 5, 63, καὶ συχνά' ἐπὶ - ρως τροπ. διαφορετικά, χωριστά, ἐξαιρετά, differens.

Δια-φορότης, ἡτος, ἢ διαφορά Πλάτ. Θεαιτ. 209 καὶ συχνά' μετγν. Ἀλ. Π. 1, 3, 32, differentia.

Δια-φύρημα, τό' διαχωρισμός, μεσότηχον

Θουκ. 1, 133 καὶ μετγν. 50. ὁ ὁμῆν ὁ διαχωρίζων τοὺς πνεύμονας καὶ τὸ ἦπαρ τῶν λοιπῶν ἐντοσθίων τῆς κοιλίας Πλάτ. Τιμ. 70, 84.

Δια-φράγνυμι διαφράσσω, φράζω «διεφράγγοντο ξύλοις τὸ στρατόπεδον» = περιέφρασαν, Πλουτ. Κμήλ. 34, intersepio.

Δια-φραδέως, ἐπὶ ῥητῶς, σαφῶς Ἰπποκρ. liquido.

Δια-φραδής, 2 ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινής, liquidus.

Δια-φράζω ἐκφράζω τὴ ῥητῶς, ὀρίζω σαφῶς Ἰλ. σ, 9, συχνά, ἀλλ' αἰέποτε κατ' αὐρ. διεφράδα' ὡς μετγν. ποιητ. Ἀπολ. Ρ. 6, 818.

Δια-φρακτέον, τό' ἢ. π. π. πρέπει νὰ χωρίτη τις διὰ φραγμοῦ ἐν τῷ μέσῳ, ἐν γέν. νὰ φράξη μετγν. intersepiendum.

Δια-φραξίς, εἰς, ἢ φράξιμον ἐν τῷ μέσῳ, ἐν γέν. φραγμός λεξ. intersepio.

Δια-φράσσω, ἀττ. -ττω χαρίζω τὴ διὰ φραγμοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἱστρ. ἐν γέν. κλείω τὴν διάδασιν, κοιν. φράζω «χωρίων πάντοθεν διαπεφραγμένων ἐρύμασι καὶ προτείγμασι» Πλουτ. Λίμ. Π. 13, περιφράσσω - διεπέραντο = ἦτο προφυλαγμένοι, ἐν ἀσφαλείᾳ, Δημήτρ. 21 καὶ μετγν. intersepio.

Δια-φρέω, (προβλ. εἰς -φρέω) ἀφῆναι τινὰ ἢ τὴ νὰ διέλθῃ, ἐπιτρέπω τὴν διάδασιν «ἐκίσαν διὰ τῆς πόλεως οὐ διαφρήσετε» Ἀριστ. ὄρν. 193, Θουκ. = δι. γρ. - διαφρήσουσι, 7, 32, transmittō.

Δια-φρίσσω, ἀττ. -ττω ἀνατριχάζω (ἐπὶ σῶμ. καὶ ψυχ. καταστάσ.) 50. κατατρομάζω ἀμετβ. Πολυδ. 1, 107, inhorresco.

Δια-φρονέω διανοοῦμαι, ἐν διαφορᾷ τινι γίνομαι=συλλογίζομαι, ἐρχομαι εἰς φιλονικίαν μετὰ τινος Ἡούχ. Μέσ. ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω μετγν.

Δια-φροντίζω σκέπτομαι τὴ ἀκριβῶς, σιθ. μίζω Ἰπποκρ. - τινὸς Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 1, ἀορίστως Ἐπικράτ. π. Ἀθην. 2, 54 (5, 22), ἐπινοῶ - δράμα Ἀλκ. Π. 1, 2, 21, cuio.

Δια-φρῶς, 2' ἀφρώδης Γαλην. srumans.

Δια-φρουρά, ἡ ἢ πράξις τοῦ διαφυλάττειν τόπον ἢ πρός διὰ φρουρᾶς, φρουρήσις στρατ. μετγν. custodia.

Δια-φρουρέω κρατῶ τὴν θέσιν μου ὡς φρουρᾶ μέχρι τέλους στρατ. ἐν γέν. προφυλάττω προστακτικώτατα «διαπεφρουρήται βίος» Ἀισχ. ἀποστ. 248, custodio.

Δια-φρύγω, ἀττ. -ττω ἐξηραίνω τὴ ἐπὶ τοῦ πυρός, ψήνω μετγν. frigo.

Δια-φρυκτώω ψηροφροῶ εἰς τὰς ἐκλογὰς διὰ ψήτων κουκκίων (φρυκτοῖς κυμαῖς) λεξ. ὡς. «διάφρυκτος=κλήρος» Ἡούχ.

Δια-φρυκτώω φυλάττω μετγν. φυλάττω μετγν. φυλακτῶς (νῦν φύλαξ φάρος) ἴδε φρυκτώριον, πυρός' 50, μετφ. φυλάττω ἀγρόνως μετγν.

Δια-φυσίς, ἄδος, ἢ τῷ κατωτ. Δ. Σικ. 1, 47, δι. γρ. 1, 5, 22.

Δια-φυγάνω, μόν. ἐν. καὶ παρτ. διαφεύγω Θουκ. 7, 44' - ἐκ τῶν δικαστηρίων Ἀισχίν. 3, 10.

Δια-φυγή, ἡ τὸ φεύγειν ἐκ τοῦ μέτου διαφεύγειν, κοιν. ἐξελίσσασθαι - κινδύνου Πλάτ.

νόμ. 8, 836, ὡς. ἐν συνδ. μετὰ πλ. - ἐκ τῶν παρόντων Πλουτ. Ἀλκ. 25, effugium.

Δια-φύη, ἡ 1) βλάστημα ἐν τῷ μέσῳ, ἡ συναρμογή τῶν ἔσθρων καὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδ. 98. 2) κόμπος καλῆς μου Λογγ. π. καλῆς. 1, 10. 3) ἐντομή ἐπὶ τινων ὑσπρίων, ἐριδίνθου, φασήλου, κυάμου πλ. Πλουτ. Κικ. 1. ὡς. ἐπὶ καρῶν Ξεν. Ἀν. 5, 4, 29. 4) τὰ ἀνίματα τῶν ὀδόντων διαστήματα Πλουτ. Πύρρ. 3. φλέψ μετὰλλου Θεόφρ. π. λιθ. 63, 703.

Δια-φυλακτικός, 3. β. ἐπ. τὸν ὅποιον πρέπει νὰ φυλάξῃ τις καλῶς ἢ μέχρι τέλους Ξεν. Κύρ. 5, 3, 43, conservandus.

Δια-φυλακτικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυλάττειν καλῶς ἢ μέχρι τέλους, τινὰ ἢ τι σῶον, ἐν γέν. ὁ συντηρῶν, προφυλάσσων Πλάτ. Ὀρ. 412, Πλουτ.

Δια-φυλάσσω, ἀττ. -ττω φυλάττω τινὰ ἢ τι καλῶς, μέχρι τέλους, ἐν γέν. προφυλάσσω, διατηρῶ σῶον Ἦρ. 2, 121. - τὸ μὴ σπουδάζειν = νὰ διαμένῃ Πλάτ. πολιτ. 261 καὶ συγνῆ. Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 4. - εἰρήνην Δημ. 18, 78. - πιστὸν Πολύδ. 1, 18, 8. ἐνθυμούμαι Λουκ. X. ἡ ἔπισκ. 7. ὡς. μέσ. Εὐρ. I. A. 369. π. Ἰσοκ. = διασώζω, 6, 55 custodio.

Δια-φύεις, εὖς, ἡ διατρέφεις Πλουτ. Τιβ. Γρ. 5, ἀμφ. γρ.

Δια-φύεω ζυμώνω τι ἐντελῶς Ὑσυχ. subigo.

Δια-φυσάω φυσῶ καὶ σκορπίζω τι, ἐν γέν. διασκορπίζω. ὁ ἔνευσι τὴν ψυχὴν Πλάτ. Φαίδ. 77, ὡς. παθ. 80. Πισθ. ἐκδύλλω τι διὰ φουσημάτων ἢ ἀμετῶ. φυσῶ εἰς τὰ ἔξω Πλουτ. ἡθ. 950. 2) ἀμετῶ. φυσῶ, πνέω ἀνίματα Λουκ. Ἑρμ. 68, flatu dispergo.

Δια-φύσησις, εὖς, ἡ φύσημα διὰ μέσου τινός, ἐξάτμισις κατὰ πλ. Ἀριστοτ. προβλ. 13, 4, perflatio.

Δια-φυσικεύομαι ἀνερευνῶ τὰ τῆς φύσεως, φυσιοδιφῶ μετγν.

Δια-φυσίς, εὖς, ἡ 1) αὔξημα, βλάστημα ἐν τῷ μέσῳ, ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ βλαστοῦ, τὸ ἀνάδομα, σπᾶσμον ἐπὶ κάλυκ. ἀνθ. Θεόφρ. Ἰσ. Φ. 8, 1, 6. 2) = διαφυή 1) Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. I. Z. 6, 3.

Δια-φύσσω ἀντλῶ τι μέχρι τέλους, ἐξεντλῶ κοιν. ἀδιδάξω. - οἶνον Ὀδ. π. 110, ἀποσπῶ. - σὺς πολλὸν διήφυσε σαρκὸς δόδοντι, τ. 450. - διὰ δ' ἐντερὰ χαλκὸς ἤφυσεν = ἐξέβαλε Ἰλ. v. 507, exhaustio.

Δια-φουτεύω μεταφουτεύω Θεόφρ. Ἰσ. Φ. 4, 4, 3. ἐν γέν. φουτεύω. - ἐν ἀγορῇ πλάτταναν Ἀριστ. ἀποσπ. π. Ἠρ. 73. καθιστῶ τόπον κατὰφουτον. - νησὸν δένδροις Φιλίστ. 304.

Δια-φύω, ἀλλ' εὖχρ. μόν. διαφύομαι. ἀόρ. 6'. διέφυον, παρχ. διαπέρυκα καὶ πλέον οὐ' ἀμετῶ. βλαστάνω ἐκ τοῦ μέσου, ἀναβλαστάνω, ἐπὶ βλαστ. κοιν. ἀναβῆθαι Θεόφρ. 2) ἐν τῷ μέσῳ = ἀνίματα Θεόφρ. μετρ. περιέρχονται ἐν τῷ μεταξῷ, ἐπὶ γρῶν. - χρόνος διέφυ' Ἦρ. 1, 61. 3) αὐξίαν καὶ γωρίζομαι ἀπ' ἄλλο, ἐπὶ φωτ. γίνονται διαφορετικοί, ἀλλοιοῦμαι. - διέφυ πλέον ἐξ ἐνός· εἶναι. Ἑκπεδ. 35. ὅθ. εἶμαι φουσι διάφορος, διακρίνομαι. - διαπέρυκα ἀλ-

λῆλων Φιλοστρ. εἰκ. 2, 33. συμφύομαι μετὰ τινος. - τῆς τυραννίδος Πλουτ. Διον. 12. ἐπισταμαί τι, εἶμαι ἐπιδήμων. - τινός Δ. Κάσ. 55, 11 καὶ συγνά, internascor.

Δια-φωνέω 1) ἐκδύλλω ἤχον διάφορον ἄλλου, ἀσυμφωνῶ ἐπὶ φων. ἢ ὄργαν. παραφωνῶ μου. - καὶ ἀναρμωστῶ Πλάτ. Γοργ. 482. ἀντιθ. συμφωνέω, Φαίδ. 101. - συνέπεσθαι, νόμ. 9, 859. διχονοῶ μετὰ τινος εἰς τι, φρονῶ τοῦναντίον. - τῷ ῥηθέντι ἐμμενοῦμεν ἢ διαφωνήσομεν Πλάτ. πολιτ. 292, Ἀριστοτ. καὶ συχνὰ μετγν. ὡς. μέσ. διαφιλονικῶ τι πρὸς τινα, ἡ εἶναι διαφιλονικούμενον. - πρὸς τινα. - διαφωνεῖται Δ. Σικ. - διαπεφώνηται ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος Δ. Ἀλ. 1, 45. 2) ἀπρὸς. ἐλ-λείπει κοιν. λείπει. - διαφωνεῖ τι τὸν χρημά-των Πολύδ. 22, 26, 23. ὅθ. μετγν. ἐν γέν. σφάλλω. 3) ἐξαρκούμαι εἰς τι, πορεύομαι μετὰ τι, περὶ ἰδ. Ὀ'.

Δια-φώνησις, εὖς, ἡ διαφωνία, μετγν.

Δια-φωνητικός, 3' πρόξενος διαφορᾶς, διχονομίας μετγν.

Δια-φωνία, ἡ παραφωνία μου. ἀσυμφωνία, διαφορὰ Πλάτ. νόμ. 3, 689 dissensio.

Δια-φωνός, 2' παρίφωνος, μου. ἀσύμ-φωνος, διάφορος Δ. Σικ. 4, 55 καὶ μετγν. - τινὶ Λουκ. κυν. 16. κατὰ Πολυδ. ἀδόκ. 2, 116. ἐπίρ. - ὡς = παραφώνως, ἀσυμφώνως μετγν.

Δια-φωσκώ διαφασκώ. - ἀμ' ἡμέρᾳ διαφωσκούση = ἡμέρα γλυκογράφε Ἦρ. 3, 86. - ἡμέρας διαφωσκούσης Δ. Σικ. 18, 72.

Δια-φωτίζω φωτίζω τι ἐντελῶς, καταφωτίζω Λουκ. Ἰκαρ. 21. μετρ. πληροφορῶ τινα σαφῶς, ἐρμηνεύω τι σαφῶς. - ψυχὴν Πλουτ. ἡθ. 76. - βίβ' διαφωτίζει τόπον = καταλαμ-βάνω θέσιν διὰ τῆς βίβας, Κάτ. πρ. 20.

Δια-φωτίσις, εὖς, ἡ ἐντελὲς φώτισμα, σαφῆς πληροφορία μετγν.

Δια-χάζω ὑποχωρῶ εἰς τὰ πλάγια καὶ ἀφῆν ἐν τῷ μέσῳ. κενόν, ἐν γέν. νικῶμαι, διασκορπίζομαι Ξεν. Ἀν. 4, 8, 18, ἀλλὰ. πάντοτε μέσ. Κύρ. 7, 1, 13, permeo.

Δια-χαίνω ἔχω ἐν τῷ μέσῳ κενόν, εἶμαι ἀνοικτός εἰς τὰ δύο, ἔχω ἀνοικτὸν τὸ στόμα, χάσκω. - διακεχνηνῆ, διαχανόντες Πλουτ. ἡθ. 976, hio.

Δια-χάλασις, εὖς, ἡ χαλάρωσις, πλάτυν-σις Ἰπποκρ. laxatio.

Δια-χάλασμα, τό· χαλάρωμα, κενόν ἐκ χαλάρωσις Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὄνομα. 198.

Δια-χαλάω 1) χαλάρωνω τι, διαλύω, ὅθ. κοιν. χαλῶν. - τὰς ἀρμονίας τοῦ σώματος Ἐπικράτ. π. Ἀθην. 13, 570. κινῶ τι ἐλαφρῶς Ξεν. π. ἰππ. 7, 11. ὅθ. ἀνοίγω. - μέλαθρα Εὐρ. I. A. 1340. 2) ἀμετῶ. χαλαροῦμαι ἀπ' αὐτοῦ, πλατύνομαι, διαλύομαι Ἰπποκρ. dissolvo.

Δια-χάλεω ἐργάζομαι τι ὡς ὁ χαλκεύς τὸν χαλκόν, κατασκευάζω μετγν. fabrefacio.

Δια-χάραξις, εὖς, ἡ ἡράξις τοῦ διαχ-ράττειν μετγν. Μ. Ἑτ. 170, 13.

Δια-χαράσσω, ἀττ. -ττω κόπτω ξίω ἢ σκαλίζω τι βαθύως, διακόπτω Πλουτ. 2, 3, 2 καὶ μετγν. μετρ. περιγράφω.

Δια-χαρίζομαι· διανεμὸν χάρισμα εἰς πολλοὺς Δ. Σικ. 19, 20.

Δια-χάσκω· διαγαίνω Ἀριστ. Ἰκπ. 533· ἐπὶ ὤψι· καρπὸν σκάζω Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 3 (9, 1).

Δια-χαινώ· γαιώνω, καθίστω τινα γαιώνον, εἰς ναρκωτικὴν κατάστασιν μτγν. διίσχο.

Δια-χειμάζω· χειμαζῶν εἰς χειμερινὰ καταλύματα στρατ. Θουκ. 6, 74.

Δια-χειρ-αγωγέω· ὁδηγῶ τινα ἀπὸ τῆς χειρὸς Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2, 506.

Δια-χειρία· ἡ μεταδόσις ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, διανομή Δίσχ. Ἐπτ. 709 ἀμρ. γρ.

Δια-χειρίζομαι 1) ἔγωγε εἰς χεῖρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω Πλάτ. Γοργ. 526· χρήματα Ἀνδοκ. 1, 147· πράγματα 2, 17· τὴν οὐσίαν Ἰσακ. 4, 20· ὑπὲρ τινος Λυσ. 9, 12 ὥς. μέσ. Ἰπποκρ. κυβερνῶ τι ἐπιτηδεύω· πάθη Πλουτ. Περικλ. 15· 2) ἐπιβállω τινὶ τὰς χεῖρας, φονεύω Πολύβ. 8, 23, 8 καὶ συχνὰ μτγν. (φονεύω τινὰ Ν. Δ.) administratio.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρισμός, ὁ τῷ ἀντ. Ἰπποκρ. administratio.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρισμός, ὁ τῷ ἀντ. Ἰπποκρ. administratio.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

Δια-χειρίσις, εἰς, ἡ μεταχείρισις, διευθύνσις, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μτγν.

καὶ καταπράννουσι Πλουτ. ἡ0. 74· «διαχειμένοις τοῖς προσώποις» = μετ' αὐτῶν πρόσωπα Πλουτ. Κἀτ. νι. 1· «διαχειμένω προσώπῳ», Ἀλέξ. 19· 5) μεταγίγλω· Ἡρ. 6, 119, perfundor.

Δια-χλαινῶ· χλαινῶ Νόν. Δ. 2, 166.

Δια-χλευάζω· χλευάζω· τινὰ Δημ. 50, 49, Πολυβ. καὶ συχνὰ Ἀθην. 15, 694.

Δια-χλιαίνω· κάρνω τι ἀρετὰ χλιαρὸν Ἰπποκρ. 674, 21, terrefacio.

Δια-χλιδῶ· χλιδῶ, ὁθ. «διακεχλιδῶς βαδίζει» Ἀρχιππ. κωμ. π. Πλουτ. Ἀλκ. 1 = διατρέων ὑπὸ τρυφῆς Ἡσυχ.

Δια-χλωρός, 2' ἔδωκ' ἐκεῖ κτηρινόχλωμος, πρασινοκίτρινος Φίλων ἑπτ. θαύμ. 7, viridis.

Δια-χορεύω· διέρχομαι, περιφέρομαι ἔδωκ' ἐκεῖ ἀνενοχλήτως ὡς ὁ χορευτὴς ἐν τῇ αἰθούσῃ μτγν. persalto.

Δια-χῶ· σχηματίζω ἐν τῷ μέσῳ πρόχωμα· «χῶμα ἐς Σαλαμίνα διαχῶν» Ἡρ. 8, 97, Στρατ. 5, 4, 6 καὶ συχνὰ.

Δια-χράομαι, ἰων. διαχρέομαι, γ'. πλ. ἐν. διαχρέωνται· 1) χρειάζομαι τι ἀδικήσας, ἐν γέν. χρειάζομαι συχνὰ Ἡρ. - ἐσθῆτι, 4, 43· - οὖν 1, 71· - ὀνόματι, 1, 171· «τῷ αὐτῷ τρόπῳ», 7, 9, 2· «τῇ ἀληθείᾳ», 3, 72, ὡς.

«συμφορὴ μεγάλη, μῶρον, ὀλέθρον» = περιπίπτω εἰς μεγ. δυστυχίαν, θάνατ. καταστροφὴν, 3, 117· ὡς. - νόμος Ἀριστ. ἑκκλ. 609· «λιμὴ ὥστερ' ὄψω» Ξεν. Κύρ. 1, 5, 12· 2) μετὰ αὐτ. καταχρῶμαι, θανατοῦναι Ἡρ. 1, 24, Ἀντιφ. 1, 23, Θουκ. καὶ συχνὰ μτγν. καταστρέφω· «νόσος διαχρωμένη σάμα» Πλουτ. Περικλ. 38. π. μτγν. μεταχειρίζομαι, κακομεταχειρίζομαι· «-τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας = καθ' ὅλως ἀντίθ. τρόπον» Λουκ. κυν. 1· «ἀνομώτατα αὐτοὺς διεχρήσατο» Στράβ. 6, 1, 8, uxor.

Δια-χρησέσθαι, δωρ. ἀντὶ διαχρήσεται γ'. ἐν. μέλ. τοῦ ἀντ.

Διά-χρηστας, 2' παρὰ πολὺ ἄριστος Λυγκ. π. Ἀθην. 3, 109, perbonus.

Διά-χριστις, εἰς, ἡ ἡράσις τοῦ χρίεν τινὰ δι' αἰοφῆς, ἑλαίου κτλ. αἵμαμα Γεωπ. 6, 9, 2, iunctio.

Διά-χρισμα, τό· αἰοφή, πᾶν εἰς ἐπαλοφὴν χρῆσιμον μτγν.

Διά-χριστός, 2' κεχρισμένος, ἡλειμμένος μτγν. τὸ διάχριστον καὶ ἡ διάχριστος ὡς οὐσ. = αἰοφή, χρίσμα Γαλην perunctus.

Δια-χρίω· αἰεῖω, γρίω μετ' αἰοφῆν κτλ. Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 6, 40, perungo.

Διά-χρυσος, 2, χρυσοῦ διψασμένος χρυσόφαντος· «-ἐσθῆς, ἱμάτιον» Δημ. 21, 22· - στολὰ Πολυβ. 31, 3, 13· καὶ πολλὰχ· ὑποδήματα Πλουτ. ἡ0. 142.

Δια-χρώνομι· ἐπιχρίω, χρωματίζω μετ' αὐτῶν.

Διά-χυλος, 2' πλήρης χυμοῦ· σὰρξ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 21, succosus.

Διά-χῦμα, τό· γέλασμα Σχόλ. Δίσχ. Ἡρμ. 90, diffusio.

Διά-χῦσις, εἰς, ἡ χύσις ἐδωκ' ἐκεῖ, διαχύρσις· «-τῆς ὁδοῦ Πλάτ. Κρατ. 419· «ποταμοὶ δὲ ληρωδῆς» Πλουτ. Μέρ. 37·

καὶ καταπράννουσι Πλουτ. ἡ0. 74· «διαχειμένοις τοῖς προσώποις» = μετ' αὐτῶν πρόσωπα Πλουτ. Κἀτ. νι. 1· «διαχειμένω προσώπῳ», Ἀλέξ. 19· 5) μεταγίγλω· Ἡρ. 6, 119, perfundor.

Δια-χλαινῶ· χλαινῶ Νόν. Δ. 2, 166.

Δια-χλευάζω· χλευάζω· τινὰ Δημ. 50, 49, Πολυβ. καὶ συχνὰ Ἀθην. 15, 694.

Δια-χλιαίνω· κάρνω τι ἀρετὰ χλιαρὸν Ἰπποκρ. 674, 21, terrefacio.

Δια-χλιδῶ· χλιδῶ, ὁθ. «διακεχλιδῶς βαδίζει» Ἀρχιππ. κωμ. π. Πλουτ. Ἀλκ. 1 = διατρέων ὑπὸ τρυφῆς Ἡσυχ.

Δια-χλωρός, 2' ἔδωκ' ἐκεῖ κτηρινόχλωμος, πρασινοκίτρινος Φίλων ἑπτ. θαύμ. 7, viridis.

Δια-χορεύω· διέρχομαι, περιφέρομαι ἔδωκ' ἐκεῖ ἀνενοχλήτως ὡς ὁ χορευτὴς ἐν τῇ αἰθούσῃ μτγν. persalto.

Δια-χῶ· σχηματίζω ἐν τῷ μέσῳ πρόχωμα· «χῶμα ἐς Σαλαμίνα διαχῶν» Ἡρ. 8, 97, Στρατ. 5, 4, 6 καὶ συχνὰ.

Δια-χράομαι, ἰων. διαχρέομαι, γ'. πλ. ἐν. διαχρέωνται· 1) χρειάζομαι τι ἀδικήσας, ἐν γέν. χρειάζομαι συχνὰ Ἡρ. - ἐσθῆτι, 4, 43· - οὖν 1, 71· - ὀνόματι, 1, 171· «τῷ αὐτῷ τρόπῳ», 7, 9, 2· «τῇ ἀληθείᾳ», 3, 72, ὡς.

«συμφορὴ μεγάλη, μῶρον, ὀλέθρον» = περιπίπτω εἰς μεγ. δυστυχίαν, θάνατ. καταστροφὴν, 3, 117· ὡς. - νόμος Ἀριστ. ἑκκλ. 609· «λιμὴ ὥστερ' ὄψω» Ξεν. Κύρ. 1, 5, 12· 2) μετὰ αὐτ. καταχρῶμαι, θανατοῦναι Ἡρ. 1, 24, Ἀντιφ. 1, 23, Θουκ. καὶ συχνὰ μτγν. καταστρέφω· «νόσος διαχρωμένη σάμα» Πλουτ. Περικλ. 38. π. μτγν. μεταχειρίζομαι, κακομεταχειρίζομαι· «-τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας = καθ' ὅλως ἀντίθ. τρόπον» Λουκ. κυν. 1· «ἀνομώτατα αὐτοὺς διεχρήσατο» Στράβ. 6, 1, 8, uxor.

Δια-χρησέσθαι, δωρ. ἀντὶ διαχρήσεται γ'. ἐν. μέλ. τοῦ ἀντ.

Διά-χρηστας, 2' παρὰ πολὺ ἄριστος Λυγκ. π. Ἀθην. 3, 109, perbonus.

Διά-χριστις, εἰς, ἡ ἡράσις τοῦ χρίεν τινὰ δι' αἰοφῆς, ἑλαίου κτλ. αἵμαμα Γεωπ. 6, 9, 2, iunctio.

Διά-χρισμα, τό· αἰοφή, πᾶν εἰς ἐπαλοφὴν χρῆσιμον μτγν.

Διά-χριστός, 2' κεχρισμένος, ἡλειμμένος μτγν. τὸ διάχριστον καὶ ἡ διάχριστος ὡς οὐσ. = αἰοφή, χρίσμα Γαλην perunctus.

Δια-χρίω· αἰεῖω, γρίω μετ' αἰοφῆν κτλ. Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 6, 40, perungo.

Διά-χρυσος, 2, χρυσοῦ διψασμένος χρυσόφαντος· «-ἐσθῆς, ἱμάτιον» Δημ. 21, 22· - στολὰ Πολυβ. 31, 3, 13· καὶ πολλὰχ· ὑποδήματα Πλουτ. ἡ0. 142.

Δια-χρώνομι· ἐπιχρίω, χρωματίζω μετ' αὐτῶν.

Διά-χυλος, 2' πλήρης χυμοῦ· σὰρξ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 21, succosus.

Διά-χῦμα, τό· γέλασμα Σχόλ. Δίσχ. Ἡρμ. 90, diffusio.

Διά-χῦσις, εἰς, ἡ χύσις ἐδωκ' ἐκεῖ, διαχύρσις· «-τῆς ὁδοῦ Πλάτ. Κρατ. 419· «ποταμοὶ δὲ ληρωδῆς» Πλουτ. Μέρ. 37·

-ἐπέρματος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 4, 7. μετρ. δια-
σκέδασις, εὐθυμία Πλουτ. κατ. νε. 46, diffusio.
Δια-χυτικός, 3' διασκορπιστικός, ἀναλυτι-
κός Πλάτ. Τίμ. 60.
Διά-χυτος, 2' γοένος ἑδω κ' ἔχει, διασκορ-
πισμένος μετν. diffusus.
Δια-χώννυμι διαχώνω Στράβ.
Δια-χωρέω 1) διέρχομαι, περὶ διὰ μέσου
τινός. «-δι' ὕδατος καὶ γῆς» Πλάτ. Τίμ. 68.
ἰδ. γόνωμαι ἔξω, ἐκρέω «κάτω διαχωρεῖν»,
Φαίδ. 268. ἔγω διαρροῖαν-τινὶ Ξεν. Ἀν. 4,
8, 20. ἴδε διαρροῖα Ἀριστοτ. Ζώ. 3, 14,
καὶ ἱατρ. ἀποδίδει τι κατ' εὐχὴν, κατορθοῦ-
ται Πολύβ. 18, 23, 3 καὶ μετν. ἐπὶ νομισμ.
ἔγω κῆρος κυκλοφορίας, κυκλοφορῶ «τὸ νό-
μισμα διαχωρεῖ παρὰ τινι»=πηγαίνει Λουκ.
πένθ. 10' 2) διαλύομαι, χωρίζομαι Ἀρρ. Ἀν.
1, 1, 11 καὶ συχνά, pervado.
Δια-χώρημα, τό-τὸ διαλθόν, ἐκκένωσις τῆς
κοιλίας, ἀπόπατος ἱατρ. καὶ πλ. Στράβ. ex-
crementum.
Δια-χώρησις, εἰς, ἡ τῶν ἀνωτ. Ἰπποκρ.
κατὰ διαστολὴν=διαρροῖα Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 14,
Δια-χωρητικός, 3' εὐκόλως διερχόμενος,
εὐχώνευτος, πρὸλ. εὐπετος ἱατρ. ὡς. πρόξενος;
διαρροῖας πρὸλ. Ἀριστοτ. πρὸλ. 21, 12.
Δια-χωρίζω, ἐξωρίζω, θέτω τι ἐξώρη
Ἀριστ. Θεσ. 14, διαστέλλω, διακρίνω «τό-
τε διαλεκτικῶς διακρίνω καὶ τὸ ἐριστικῶς
λόγους ποιεῖται» Πλάτ. Φίλ. 17' «κατὰ γέ-
νη», Τίμ. 58. ἀπὸ τινος, πολιτ. 262 καὶ γυ-
χνά «τὴν δύναμιν ἀπ' ἀλλήλων» Δ. Σικ.
20, 42, disrugo.
Δια-χωρίσις, εἰς, ἡ τὸ διαχωρίζειν τι
ἀπ' ἄλλο Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 18, separatio.
Δια-χώρισμα, τό-τὸ ἐν τῷ μεταξὺ κχω-
ρισμένον, διάστημα, χώρισμα Λουκ. ἀλ. ἴσ.
2, 43, intervallum.
Δια-χωρισμός, ὁ διαχωρίσις ἴσως. ἀρχ.
Δια-χωριστικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ δια-
χωρίζειν τι ἀπ' ἄλλο μετν.
Διά-χωροί, ὁ, πλ. τὰ διαστήματα τῶν λό-
γων, ἐν γέν. ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα Βαλκ.
πρὸλερ. Ἡσυχ. 4.
Διά-χωσις, εἰς, ἡ ὁ γύρωσις διὰ προχώρα-
τος (βαρδ. μύλος) Δ. Σικ. 13, 47.
Δια-ψάλλω καὶ δια ψάλλω αἰτ. -ττω
διαχωρίζω καὶ ἐρευνῶ, ψάλλω ἔχει, ψέγω,
φθίρω, ἀφανίζω Ἡσυχ. Σουδ.
Δια-ψαίρω τρίβω τι ἀνάμεικτα, κατατρίβω,
πνέω συχνά διὰ μέσου, διαπερὶ ἰπὶ ἀέρ. «αὐραὶ
διεψαίρουσι πλεκτάνην κεννοῦ=διαπερῶσι τὴν
πυκνότητα τοῦ κ.» Ἀριστ. Ἀγ. 1717. σκαλίζω
«ὄρνιθες πόδες δι.» Ἰππ. ἀλ. 2, 116 ἀμείβω,
«οἱ τὴ γῆρας διεψαίρουσιν δέλλαις»=ὡς αἱ
κορυφαὶ τῶν δένδρων κλωνίζονται ἀπὸ τῆς ἀνε-
μοταραχῆς Νικ. ἀλ. 127.
Δια-ψαλίζω κόπτω τι διὰ ψαλίδος, ψαλ-
δίζω μετν.
Δια-ψάλλω ψάλλω, παίζει μουσικ. ὄργανον
καὶ τραγῶδ' ἐν τῷ μεταξὺ-τριγώνοις Εὐπολ.
π. Ἀθην. 4, 183 δοκιμάζω τι ὄργανον καλῶς
πρὶν ἄρξαι νὰ παίξω πρὸλ. προαναερῶμαι.
Διά ψαλμα, τό-παίξιμον ὄργανον καὶ ὁ παί-
ξιμος ἐν τῷ μεταξὺ, τὸ Ἑβραϊκ. σελά=λα (μία)
ἡ σὺπα Ο'.

Δια-ψάωω ἐράπτομαι τινος, ψηλαῶ, κοιν.
ψάγω πρὸλ. διαθιγγάνω Πλουτ. ἡθ. 1080.
Δια-ψάω στήζω μὲ τοὺς ὄνυχας, σκαλίζω
Σουδ. tergendō.
Δια-ψέγω, ἐπιτετ. τοῦ ψέγω Πλάτ. νόμ. 1, 639.
Δια-ψεύδω, ἐπιτετ. τοῦ ψεύδω Δημ. ἐπ. 33.
Συνθ. παθ. ἀπατώμαι, πλανώμαι Πλάτ. ἐπ.
7, 351, Δημ. Ἀριστοτ. καὶ πολλὰ. «λογισ-
μοί Πολύβ. 3, 16, 5' «τῆς τῶν λόγων συ-
νέμεως»=ὡς πρὸς τὴν δύναμιν Ἰσοκ. 5, 21'
«τῆς ἀληθείας Πολύβ. 3, 21, 5' τῶν ἐλπίδων,
20, 12 καὶ συχνά «τῶν λογισμῶν»=εἰς τοὺς
ὁπλοισμούς μου Πλουτ. Λουκ. 29' ἐπὶ ἐνερ-
σῃ «ὡν (ἐλπίδων) τὴν πατρίδα μὴ διαψευσθῇ-
ται» μὴ διαψεύσῃτε κτλ. Πολύβ. 3, 109, 12.
Μέσ. ψεύδομαι λέγω ψεύματα, ἀπατώ τινος
διὰ ψευμάτων Ἀνδοκ. μυστ. 1, 42, fallo.
Διά-ψευσις, εἰς, ἡ ψεύδος, ἀπάτη Στοδ.
φυσ. ἐλ. 2, 220, mendacium.
Δια-ψευστός, 3' ῥ. ἐπὶ. ψευδής=ἐπὶ. -ὡς=
ψευδής «διαψευστῶς λέγειν τὸ ψεύδος»=ἐν
γνώσει ψεύδεσθαι Στοδ.
Δια-ψηλαφάω ψηλαφῶ τι πέρα πέρα, δοκι-
μάζω ἀκριβῶς μετν. metrectio
Δια-ψηρίζομαι, μέσ. κατὰ σιναρὶν δίδω τὴν
ψηφὸν μου, ψηφοφορῶ ὑπὲρ ἢ κατὰ (ἐπιψηφί-
ζομαι, ἀποψηφίζομαι) Ἀντιφ. 5, 8' «πέρα
τινος» Πλάτ. νόμ. 11, 937-ταῦτα Λουκ. 26, 1.
Δια-ψηφισίς, εἰς, ἡ ἡ πράξις τοῦ δοῦναι
τὴν ψηφὸν ὑπὲρ ἢ κατὰ, ψηφοφορεῖν Πλάτ.
νόμ. 9, 855' «προτίθημι τὴν διαψηφισίς»=δ-
φῆναι τινὰ νὰ ψηφοφορήσῃ Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 14.
Δια-ψηφισμός, ὁ τῷ ἀνωτ. Ἀθην. 5, 218.
Δια-ψηφιστής, ὁ ὁ καθύπνωσιν τὰ λογιστι-
κά βιβλία ἰδιωτῶν ἢ τοῦ κοινοῦ, καταστιχάρης,
γραμματικὸς, μετν. πρὸλ. λογιστής, calculator.
Δια-ψηφιστός, 3' ῥ. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκ-
λεχθῇ διὰ ψήφων, ἐν γέν. ὁ οὗτος ἐκλεχθεὶς «
ἀρχάς» Ἀριστοτ. ῥητ. π. Ἀλέξ. 3.
Δια-ψιθυρίζω ψιθυρίζω τι εἰς ἕνα κ' ἄλλον,
διαδίδω διὰ ψιθυρισμοῦ, ἐν γέν. ψιθυρίζω κοιν.
μουρμουρίζω Πολύδ. 15, 26, 8' «πρὸς ἀλλή-
λους» Λουκ. ἐνὸκ. 25, susurro.
Δια-ψυχτικός, 3' ἀναψυχτικός, ὁροιστικός;
Ἰπποκρ. 364, 27, refrigeratorius.
Διά-ψυξις, εἰς, ἡ ὁρύσιμα Πλουτ. ἡθ. 967,
refrigeratio.
Δια-ψύγω, μετν. ὁρῶ-ζω, ἀερίζω, ἐκθέτω
τι εἰς τὸν ἀέρα νὰ καθύρσῃ, ἡ στεγνώσῃ Ξεν.
Κύρ. 8, 2, 21' 60. στεγνώνω=τὰς νὰς θοοκ.
7, 12. «τὸ σκαφίδον Λουκ. Χάρ. 23' «ὁ ἀρ-
θὸν πάντος διαδύομενος διαψύγει»=πανταγώ-
θεν εἰσπυρόμενος «στεγνώναι Ἀριστοτ. ἀνέμ-
θες. 15' μετφ. ἐξαπνεῖν τινα=δύναμις Πλουτ.
Λούκ. 23, perfrigo.
Δι-άω διάγω.
Δι-δάμος, 2' δίπους κοιν. δίποδος Ἑδρ. Ὑψ.
215, bipes πρὸλ. μετν. διδάμων, οὐρανότα-
μον ἐκλ.
Δίδωμαι, τὰ ἴδε Διδόμαι.
Διδουτάδης, ὁ Σικυωνίης τις Πλίν.
Δίδα. κτ. ἡ καὶ Ἡσυχ. ὅρις ἐν τῇ Ἑρμ. δια-

λέκτ. κατά Κούστερ. Καλδαϊκή ἢ Συριακ. λέξ. χιδάν, ἴδε διφάτον π. Δαλέρω.

Διά-βαρος, 2' δις βεβαμμένος (πρῶτον διὰ κοκκίνου χρώματος ἐκ τῶν κόκκων τοῦ πρίνου, κοιν. πρινοκόκκι, ἔπειτα διὰ πορφύρας) κοκκινοπορφυρόβαρος, γνήσιος πορφυροῦς ἐπ. οἰκογεν. Καίλ. π. Κικ. 2, 18' πρβλ. μετγν. διδαφής. Δι-βαλία, ἡ 1) ὅπλον μὲ δύο ἀκμάς, χρήσιμον πρὸς διφίλον λόγχη Ἀριστ. π. Πολυδ. 7, 33, 157, Ἡρώδ. 2, 13, 4' ἴδε τὸ κατωτ. 2) = διβόλος γλαῖνα (κατὰ τινες «διβόλος περόνη») Πλουτ. ἡθ. 754.

Δι-βόλιον, τό τῷ ἀνωτ. 1) π. Γερμανοῖς Πλουτ. Μάρ. 25' ἀλλὰ «διβόλια» διόρθ. «διβόλια». Δι-βόλος, 2' α) διπλοῦς - γλαῖνα = ἱπανωφόριον δύο φορές τυλιχτόν περὶ τὸ σῶμα Πολυδ. 7, 47' 6) ἀκων = μὲ δύο ἀκμάς ἀκόντιον Εὐρ. Ῥῆσ. 351' - περόνη Θεοδώρ. 3 (6, 282), duplex.

Δι-βουλίος, 2' διπλοῦς, διγνῶμος (κατὰ τινες ἀμφίβ.) Ἡσύχ.

Δι-βραχυς, 3' ἐκ δύο βραχειῶν συλλαβῶν συγκείμενος γραμ.

Δι-βροχος, 2' δις βρεγμένος, ποτισμένος - ἑλκίον = τὸ ἐν τοῖς ἐλαιοτριβείοις ἐκ τῆς δευτέρας πίσεως ἐξαγόμενον ἔλ. Διοσκ. 1, 65.

Δι-γαμίω, τὸ δευτέρον νομφεῖσθαι ἐπὶ ἀνδρ. δευτεροῦ πανδρεύσθαι ἐπὶ γυν. ἑκκλ.

Δι-γαμία, δεύτερος γάμος ἐπὶ ἀνδρ. γυν. ἑκκλ.

Δι-γάμμα, τό, ἀκλ. τὸ διπλουν γάμμα (F) ἴδ. εἰγρ. π. Αἰολοῦσι γραμ.

Δι-γαμμιον, τό τῷ ἀνωτ. - αὐτοῖσιν Ἀλλύπ.

Δι-γῆμα ἢ Δίσμα, τό πόλ. ἐν τῇ Εὐδαίμ. Ἀραβία Πτολ.

Δι-γάμος, 2' δευτερόγαμος ἐπὶ ἀνδρ. γυν. Σητολχμρ. ἐν Συολ. Εὐρ. Ὀρ. 243.

Δι-γένειος, 2' διόρθ. μαθηγένειος (Θησ. Στ. μαθιγένειος)

Δι-γενής, 2' α) ἀρσενικοθήλυκος πρβλ. γύ-νανδρος 5) ὁ εἰς ἀμφότερα τὰ γένη (ἀρσ. θηλ.) ἀναφύμενος Σουδ. Εὐστ.

Δι-γῆροι, οἱ λαὸς Θρακίᾳ (δὶ γῆρες καὶ δη-γῆρες = στρουθοί Ἡσύχ. 1 Πολυδ.

Δι-γλήνης, 2' ὁ ἔχων δύο γλήνας (κώρας δ-ψαλμοῦ), δυσόψαλμος - ὡς Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6.

Δι-γλωφός, 2' ὁ ἔχων διπλὰς ἐγγλωφάς ἢ ἐντομάς μετγν.

Δι-γλωσσεῖα καὶ -ττώα γνωρίζω, ὁμιλῶ δύο γλώσσας μετγν.

Δι-γλωσσος, ἀττ. -ττος, 2' α) ὁ ἔχων δύο γλώσσας - «στόμα τέτιγος» Βιάν. 3 (9, 273) 6) εἰδήμων δύο γλωσσῶν Θουκ. 8, 85' ὁ ἐρμηνεύων τι ἀπὸ γλώσσης εἰς γλώσσαν, διερμηνεύς «ὁ διγλωσσος» Πλουτ. Θεμ. 6' γ) δόλιος, κοιν. ὁ λέγων ἄλλα ἐμπρός κ' ἄλλα πίσω χρησθ. Σιδ. Ο'.

Διγλάθ' ἑπωνυμία τοῦ Τίγρητος ποτ. π. Ἰωσ.

Δι-γνώμια, ἡ ἀμφιβολία μετγν.

Δι-γνώμος, 2' ἀμφιβόλος Σιμπλ. π. Ἐπεικ.

Δι-γόνατος, 2' ὁ ἔχων δύο κόμους, δύο ἄρτρα (κλειδώσεις) μετγν. πρβλ. δίγνοις.

Δι-γονία, ἡ τὸ ἐκ δευτέρου ἢ διδύμα γενεῖν Ἀριστοτ. γέν. Ζ. 1, 11' πρβλ. διτοκία.

Δι-γονος, 2' δις γεννηθείς, ἐπιθ. τ. Βάχχου

ἐν Ἀνθ. 9, 524' ἐν γέν. διπλοῦς «διγόνα σῶματα» Εὐρ. Ἥλ. 1179' δι-γόνος = ὁ δις τοῦ ἑ-τους γεννῶν, ὁ διδύμα γ. Ἡσύχ. πρβλ. διδό-κος, διδυμοτόκος.

Δι-γράμματος καὶ διγράμμος, 2' ὁ ἐκ δύο γραμμάτων, στοιχείων συγκείμενος, πρβλ. τρί-γράμμος, μονόγραμμος μετγν.

Δι-γυῖος, 2' ὁ δύο γυῖα (κλειδώσεις ἔχων).

Δι-γυος, 2' ὁ δύο γυῖας περιλαβάνων, = 200 ποδῶν ἑκτασίον ἴδε γύη.

Διδάγμα, (ἐκ τοῦ διδάσκω) τό διδασκαλία, ἐν γέν. ἐκπαίδευσις Ἀριστ. νεφ. 668, Πλάτ. Κρίτ. 409 καὶ μετγν. τὸ διδασκόμενον. δι' οὗ τις διδάσκειται «χρόνος δ. ποιικιλώτατος» Εὐρ. ἀποστ. 13, documentum.

Διδασκῆριος, 2' τῷ κατωτ. τὸ διδασκῆριον ὡς οὗτ. = ἀπόδειξις Ἰπποκρ. 390, documentum.

Διδασκτικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς διδασκαλίαν, ἐκπαίδευσιν Φίλων, Ν. Δ.

Διδασκτικός, ὁ Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.

Διδασκός, 3' α) ὁ δυνάμενος, τὸ δυνάμενον διδάσκειν «διδασκὸν ἢ ἀρετὴ» Πλάτ. Εὐ-θύδ. 274 τεχνιτὸς, ἀντίθ. φυσικός «ὅσους δι-δασκὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τοῦ σωφρονεῖν εἰληγεν εἰς τὰ πάντα ὅμως» Εὐρ. Ἰππ. 79' 6)

τὸ ὑπὸ τινος διδάσκειν «νοουτήματα κινήσε διδασκὰ» = ὅπ' ἐκείνης ἐδιδάχθησαν Σοφ. Ἥλ. 344' ὁ διδάσκεις τι ὑπὸ τινος Ο'. ἐπιρ. - ὡς μετγν. doctus.

Διδάκτρια, ἡ διδάσκαλος, κοιν. δασκάλα μετγν. magistra.

Διδάκτρον, τό, συνήθ. πλ. ὁ μισθὸς τῆς δι-δασκαλίας Πολυδ. 6, 186.

Δι-δακτυλίας, 3' δύο δακτύλων μακρὸς ἢ πλατὺς Σ. Ἐρμ. κ. μαθ. 10, 156.

Δι-δακτύλος, 2' τῷ ἀνωτ. Θεόφρ. Ἰσ. Φ. 9, 5.

Δίδαξις, εὐς, ἡ ἢ ῥαξίς τοῦ διδάσκειν τινά τι, ἐκπαίδευσιν, διδασκαλία, ἐκπαίδευσις Εὐρ. Ἐκ. 600, doctrina.

Δίδαξις, εὐς, ἡ μετγν. = διδάχῃ

Δίδας, α. ὁ Αἰγυπτίος τις πύκτης ἐξ Ἀρσι-νόνης, (πόλεως τῆς μέσ. Αἰγύπτου παρὰ τὴν λί-μνην Μοίριδα) νικῆσας Ὀλ. 226, 129, Πaus.

Διδασκαλεῖον, τό κυρ σχολεῖον παίδων, ἀντίστοιχον τῷ νῦν δημοτικ. σχολεῖον - παί-δων Θουκ. 7, 29, Πλάτ. καὶ ἄλλ. «εἰς διδα-σκαλεῖον εἶμι» = πάγω 'ς τὸ σχολεῖον Αἰσχίν.

1, 9' πρβλ. γραμματοδιδασκαλεῖον, γραμμα-τιστής, γραμματικός ἐν γέν. σχολεῖον Σωκρ. π. Ἀθην. 9, 378 (5, 13) schola.

Διδασκαλία, ἡ 1) τὸ διδάσκειν τινά τι, ἐκ-παίδευσιν, δὴ γὰρ «Χεῖρωνας Πινδ. Π. 4, 102,

Πλάτ. Κρατ. 428, καὶ συχνά, - δημιουργία, σοφ. 229 καὶ μετγν. «διδασκαλίαν ποιούμεν» Θουκ. 2, 42' - παρέχω = διδάσκω, 2, 87' π.

προσφορικὴ διδασκαλία Ἀριστοτ. ποιητ. 19' 2) προγόμενα καὶ παλάστας δράματος ἢ χο-ροῦ ἐν τῷ θεάτρῳ - χορῶν Πλάτ. Κορρ. 501' «τὸ παριστάμενον δῶμα» Πλουτ. Κίμ. 8' τε-τραλογία Περικλ. 5' «διδασκαλία», ἴδ. κατὰ-λογοὶ τῶν παρασταθέντων δραμάτων, τῶν ποιητῶν αὐτῶν, τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐπιτυχίας τῆς παραστάσεως ὡς ὁ Ἀριστοτ.

συνέγραψε κατὰ Δ. Δαίρ. 5, 26 doctrina.

Διδασκαλίας, αἱ γὰρ λέξ. Ἀρκοκρ.

Διδασκαλικός, 3' ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ διδάσκειν τινά τι, ἐκπαιδεύειν Πλάτ. Γοργ. 755' «ἢ ἐν τοῖς λόγοις διδασκαλική» = τέχνη (ἴν.) σοφ. 229' «λόγοι Σεν. ἀπομν. 1, 2, 21, Ἀριστοτ. καὶ μτγν. «τόπος διδασκαλικός» = κλασικός Σχολ. Ἰλ. η, 857' ἐπὶ. -ως Πλάτ. Κρατ. 388, doctōrius

Διδασκάλιον, τό 1) τὸ διδασκόμενον, ἢ ἐπιστήμη Ἡρ. 5, 58' 2) συνήθ. πλ. = διδασκτρον Πλουτ. Ἀλέξ. 7, doctōrina.

Διδασκαλός, δ, (καὶ ἡ Ὀμ. ὕμ. Ἑρμ. 556, Ἑδρ. Ἀνθρ. 684, Λουκ. Τιμ 35) ὁ ἔχων ἐπάγγελμα τὸ διδάσκειν Πλάτ. ἀπολ. 33 καὶ συγνά, «εἰς διδασκάλου φαιτῶ» = πᾶν ἔς τὸν δάσκαλον καὶ ἔς τὸ σχολεῖο Ἀλλ. 1, 109' «εἰς διδασκάλων πέφυκα» = στέλλω ἔς τὸ σχολεῖο Πρωτ. 325' «ἐκ διδασκάλων ἀπαλλάττομαι» = ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ σχολεῖο, σχολάζω αὐτοῦ. «ἐν διδασκάλων ἦκουον» = ἤμην εἰς τὸ σχολεῖον, ἐμαθήτευον, Ἀλλ. 4, 110' «δ. χοροῦ» = προγυμναστής χοροῦ, δρώμετος· εἰς παράστασιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς· λυρικὸς ἢ τραγικὸς ποιητής, 60' = ποιητής Ἀριστ. ὄρν. 909, magister.

Διδασκαλῶνδας, ου, δ' Κρής τις Πολύδ.

Διδάσκω, (ἐκ ῥίξ δα πρβλ. δέδεξε), μελ. διδάξω, ἀδρ. ἐδίδαξα (ἐδιδάσκησα Ἡσ. ἔρ. 64, Ὀμ. ὕμν. Διὶ 144), πρκ. δεδίδαχα, παθ. δεδιδάχμαι Ἡρ. 4, 22' α) διδάσκω τι διδάσκω σὺ φωνῇ ἀπὸ Ὀμ. π. ἀπαι. μτγν. Ἰλ. ι. 412' «-τάλαθῃ» Πλάτ. Φαιδρ. 276' «τέχνην κτλ. μαθάνω τινά τι ἀπὸ Ὀμ. π. ἀπαι. «ἵπποσύντας σε ἐδίδαξαν» Ἰλ. ψ, 307, Ὀδ. 0, 481' «-ἐμὲ τὰ ἔρωτικὰ» Πλάτ. συμπ. 201' «-σὲ τὴν ἐπιστήμην», Εὐθὺδ. 293' «-τινὰ περὶ τίνος» Ἀριστ. νεφ. 382' πρβλ. Θουκ. 3, 71, μετ' ἀπαρ. «θεοὶ σε διδάσκουσιν ὑψιγόρην ἔμεναι» Ὀδ. α, 384' «-τοῦτον γεωμετρεῖν» Πλάτ. Μέν. 85' «τινὰ Ἰλ. λ, 832, καὶ πολλὰχ. «τούτους» -ἵππεις ἐδίδαξεν οὐδενὸς γείρους» Πλάτ. Μέν. 94' «Ἐν γέν. ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ, ἀποδεικνύω. Παθ. «διδασκόμενος πολέμοιο» = εἰς τὴν πολεμικ. τέχ. Ἰλ. π. 811' «ἐφάρμακα πρὸς τίνος ἐδιδάχθαι» = νῦν διδάσκειται βοτανικὴν, φαρμακοποιεῖται Ἰλ. λ, 831' μαθάνω παρὰ τίνος τι Ἡρ. 3, 81. Μέν. διέμεσ. διδάσκω τινά διὰ τοῦ διδασκάλου, στέλλω τινά ἔς τὸν δάσκαλον νά μάθῃ γράμματα» «διδάσκειται τοὺς υἱαί» Πλάτ. Πρωτ. 325' «τὸν υἱὸν ἵππεα ἐδιδέξατο ἀγαθόν», Μέν. 93, γρβλ. Σεν. ἀπομ. 4, 4, 5 σπουδάζω, μαθάνω» «αὐτὸς διδάσκει» = ὁ ἴδιος θά σπουδάζω Ἀριστ. νεφ. 127, ὡς = ἐνερ. Πλάτ. Μενέξ. 238' 6) ὁ ποιητὴς δρώμετος ἢ διδυράμβου γυμνάζω καὶ διευθύνω ὑποκριτὰς εἰς τὴν παράστασιν αὐτοῦ Ἡρ. 1, 23' ἐπὶ τοῦ Ἀρίονος Πλάτ. Πρωτ. 327, ἐπὶ χορηγῶν Ἀντισφ. 6, 11' «κτίων ῥ. ἐπ. πρέπει νὰ διδάξῃ τις, doceo.

Διδάσκει, οἷ γὰρ Διδακται.

Διδασχῆ, ἡ διδασκαλία Ἡρ. 5, 58, Θουκ. 1, 120 καὶ συγνά, «διδασχὴν ποιῶμαι» = διδάσκω, 4, 126, Πλάτ. καὶ μτγν.

Δίδημι, παρασχ. τοῦ δέω, παρατ. «δίδῃς μὴ σχοῖσι λόγοισιν» = δίδωμι μὴ τρυφεροῖς κλάδους

Ἰλ. λ, 105, γ'. πλ. πρσ. ἐν «διδόντων» κατὰ Βεκ. = δέοντων Βολφί. ἦτοι ἀς δένωσι Ὀδ. μ, 54, γ'. πλ. ἐν. «διδάσει» Σεν. Ἀν. 5, 8, 24, ἐκ ῥίξ. δε, δεσ' γὰρ δέω, ἴσο.

Διδάσκειν, δ' κύρ. ὄν. ἐκ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Didici μτγν.

Διδίαις, ου, δ' κύρ. ὄν. ἐκ τοῦ Ῥωμ. Didici Σουῖδ.

Διδράσκει, μελ. δράσκειν, ἀδρ. δ'. ἔδραν, ἀπαρ. δρᾶναι, μτγ. δρᾶς, ἰων. διδρήσκω, συν- ἡθ. σύνθετ. μετὰ τῶν προθ. ἀπὸ, διὰ, ἐκ, τὸ ἀπλοῦν ἀποκαθιστᾷ ὁ Σχίζφερ. π. Πλουτ. Λού- κουλ. 8, fugio.

Δι-δραχμάτος, 3' τῷ κατωτ. Κριτί. π. Πολυδ. 4, 165. π. Γαλλν. καὶ διδραχματος, 3.

Δι-δραχμοί (δραχμή), 2' δύο δραχμῶν ἕξιοι Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 36 καὶ μτγν. «διδραχμοὶ ὁπλῖται» = 2 δρχ. ἡμερησί. μισθὸν λαμβάνοντες Θουκ. 3, 17' «τὸ διδραχμον ὡς οὐδ. = διπλὴ δραχ. Πολυδ. Ν. Δ.

Δίδυμα, (τά) (κατὰ Λουκ. π. ἀστρολ. 23 ἀπὸ τοῦ ὅμων. γρβόλου) 1) τόπος τις ἐν Μιλήτῳ, γνωστός διὰ τὸν ἐν αὐτῷ ἀρχαῖον ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, 60. Διδύμοι, ἐν Δ. ἡ Διδύμοισι = εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δ. Ἡρ. Πaus. 2) α) δύο νησοῖς ἐν τῇ Αἴγυπτ. θαλάσσῃ· 6) δύο νῆσοι παρὰ τὴν Σύρον γ) ὡς. παρὰ τὸν Φοινικιστὰν, λιμένας τῆς Μαρμαρικῆς (Βλ. παραλλ. τῆς Ἀφρικ.). 3) ὄρη, σειρὰ ὄρεων α) ἐν Θερσσίᾳ «διδυμοὶ ἱεροὶ κολωνοί» 6) ἐν τῇ Δ. παραλλ. τῆς Ἀφρικ. γ) τῆς ἐπὶ τῷ Λύκῳ Λαοδικείας (νῦν Ἑσκή χισσάρ) 4) -τείχη, τόπος ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας γρ. τοῦ νῦν Δερβ. Καπὶ 5) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ.

Δι-δυμ-άνωρ, ορος, 1' εἰς δύο ἀνδρ. ἀναφε- ρόμενος. -κατὰ Λισχ. Ἐπτ. 849.

Δι-δυθημα-τοκίω, δωρ. = διδυμητοκίω = διδυμοτοκίω.

Δι-δυμᾶ-τόκος, δωρ. = διδυμητόκος = διδυμ- μοτόκος Θεόκρ. 1, 25, Ὀρφ. ὕμν. 34, 1.

Δι-δυμᾶων, ονος, 1' εὐχρ. θυῖα. καὶ πλ. δι-δυμοὶ ἀδελφοί, κοιν. διδυμάρικα, διπλάρια Ἰλ. π, 672, ζ, 26, gumini.

Διδύμων, ονος, δ' καλλιτέχνης τις ἐν Βιργ. Δίν.

Δι-δύμη, ἡ διδυμῖον, ὄρχις, εἶδ. φυτοῦ Γα- λην. λεξ. Ἰπποκρ. 456.

Διδύμη, ἡ μία τῶν Λιπαράων νήσων ἢ Ἰπάρ- ρων (νῆσ. τοῦ Αἰόλου) μεταξὺ Φοινικιστῆς καὶ Εὐδωνίου ἐν τῷ Σικελικ. κόλπῳ.

Δι-δύμιον, τό, πλ. αἱ δύο ἐκατέρωθεν τοῦ πόρου προμήκεις ἱσοχ. τοῦ ἑγκεφάλου Γαλλν. 502' πρβλ. γλουτίν.

Διδύμεια, τὰ πανήγυρις καὶ ἀγῶνες «τὰ με- γάλα Διδύμεια Κομδεια» εἰς τιμὴν τοῦ Διδυ- μαίου Ἀπόλλωνος Ἐπιγρ.

Διδυμίας, ου, δ' κύρ. ὄν. δύο Ἀθηναίων καὶ ἐνὸς δημότου Λευκονόης δήμου τῆς Ἀττικῆς, τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

Διδυμίων, ωνος, δ' Ἑλλ. κύρ. ὄν.

Δι-δυμῶν ἔγω διδυμα τέκνα Ὀ.

Δι-δυμη-τοκίω διδυμοτοκίω ἔκστατ. π. Στ. Βιζ.

Δι-δυμνος, 3' διδυμός Πινδ. Ὀ. 3, 35.

Δι-δυμογενής, 2^ο δίδυμος γεννηθείς, κοιν. διδυμάρκιο; Εὐρ. Ἐλ. 205, geminus.

Δι-δυμογενεία, ἡ γέννα διδύμων τέκνων μτγν.

Δι-δυμό-ζυγος, 2^ο διπλῶς ζευγμένος, με δύο ζυγούς, ἐν γέν. διπλοὺς Νόν. Δ. 15, 21, bijugus.

Δι-δυμό-ζυξ, 1^ο τῶ ἀνωτ.-δίφρος=με δύο ζυγούς, με δύο ἵππους Νόν. Δ. 21, 210.

Δι-δυμό-θροος, 2^ο διπλῶς ἡχών, διπλοὺν ἡχόν ἐκπέμπων=ἡχὼ Νόν.

Δι-δημό-κτυπος, 2^ο διπλῶς θορυβῶν, διπλοὺν ποιῶν κρότον, κτύπον=πολέμου=ἡχὼ Νόν. Δ. 36, 12.

Δι-δυμός, 3^ο κ. 2, (καὶ δίδυμοι=Πινδ. Π. 4, 209, Πλάτ. νόμ. 3, 691) διπλοὺς, διπλωχός Ὀδ. τ. 227. «χειρὶ διδύμα» Πινδ. Π. 2, 9 καὶ συγνά, ὡς. μτγν. Πλάτ. Τίμ. 77 καὶ πολλὰ. «δίδυμος κασίγνητος»=κοιν. ἀδελφός διδυμάρκιο Πινδ. Ν. 1, 36. «ἀδελφός Δημ. 25, 79. «δίδυμοι Ἰλ. ψ. 641 καὶ συγνά π. ἀττ. «γενέσεις διδύμους γεννησάμενοι» Πλάτ. Κριτί. 113 ὡς. «δίδυμα» κοιν. γαμήλια, διδυμάρκιο Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 7, 4. «οἱ δίδυμοι»=οἱ δύο ὄρχεις π. Γαλην. Φιλόδημ. 8 (5, 126) ὡς καὶ νῦν π. ἡμῖν.

Δίδυμος, ὁ Ἀλεξανδρίνος γραμματικὸς, ὁ ἔνεκα τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του ἐπικληθεὶς «βιβλιολάθας»=βιβλιολησμονητής, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος.

Δίδυμοι, οἱ, ἡέριοι=τὸ ζῶδιον τῶν Διδύμων Ἀσκ.

Διδυμον (τό), 1) ὄρος ἐν Γαλατίᾳ Πτολ. 2) Διδυμον ἡ Δίνδυμον πετρεὸς, πόλις ἐν Καρίᾳ, ὁ κατ. Διδυμοταίχης.

Διδύμων, ὠνος, ὁ αὐλητὴς τις Δ. Λαέρ.

Δι-δυμότης, ητος, ἡ τὸ διπλοῦν, διπλάσιον Πλάτ. Φιλ. 57 κ. μτγν.

Δι-δυμο-τοκέω γεννῶ διδύμα τέκνα, διδυμάρκιο, διπλάρκιο Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 18.

Δι-δυμο-τοκία, ἡ γέννα διδύμων τέκν. Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 4.

Δι-δυμο-τόκος, 2 ὁ διδύμα γεννῶν Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 19.

Δι-δυμό-χροος, 2^ο διπλοχρώματος, δύο εἰδων χρώματα ἔχων, εἰς διττον χρώμα ἀνήκων=ρόδον Μουσ. 59. καὶ συνηρ. -ους Νόν. Δ. 21, 214, bicolor.

Δι-δυμόω κάμνω τι διπλοῦν, διπλασιάζω μτγν. gemino.

Δίδωμι, (ἐκ βίξ. δο), μελ. δῶσω, ἀόρ. ἔδωκα (ἐν τῇ ὀριστ. εὐχρηστ. ἰδ. ἐν.) ἀορ. 6^ο. ἔδων (ἀπαρ. δοῦναι, μτγ. δοῦ-, εὐκτ. δοῖην καὶ δοῖν, κατὰ Θωμ. Μάγ. π. Ἰρ. 9, 14), πρκ. δέδωκα, παθ. δέδομαι, π. ἀορ. 6^ο. ἔδδοην, μ. ἀορ. ἰδύμην, 6^ο καὶ γ^ο. ἐν. ἐνερ. ἐν. ὀριστ. συνηρ. διδό-ις, διδοῖς (διδοῖσθα Ἰλ. τ. 270), διδό. 3, διδοῖ=δίδως, δίδωσι Ἰλ. ε. 164, Πινδ. Ἰ. 3, 51, Ἰρ. προστ. δίδωθι=δίδω Ὀδ. γ. 380, ἀπαρ. ἐν. δίδουσαι=διδόσαι Ἰλ. ω. 425, μελ. διδώσομεν=δώσομεν, ἀπαρ. διδώσειν=δώσειν Ἰλ. ω. 314, Ὀδ. ν. 358, προστ. ἐν. δωρ. καὶ ἰων. δίδω Πινδ. Ὀ. 1, 85 καὶ συγνά, ἀπαρ. ἐν. δίδων=διδόσαι Θεόκρ. 29, 9, ἀπαρ. ἀόρ. 6^ο. δόμεναι, δόμεν=διδόσαι,

ἀόρ. 6^ο. δόσκων ἐπ.=ἔδων, ὀποτ. γ^ο. πλ. δόσμεν=δόμεν Ὀδ. π. 181. δίδω τι ἰδουσίως καὶ οὕτως ἀναγκαστικῶς ἀπὸ Ὀμ. π. ἀπασί μτγν. «-ἱερά, ἐκτόμβας»=προσφέρω, ἀφιερῶ Ὀδ. α. 67, Ἰλ. μ. 6^ο ἰδ. α) ἐπὶ θεῶν παρίχω, χαρίζω «-πύδος, εὐχός, νίκη», καὶ τὰ ἑναντία προσρίζω εἰς τινα, =ἀλγεα, ἄτας, κήδια, δαίμονα Ἰλ. α. 96, θ. 167, τ. 270, Ὀδ. η. 242. «πυμονάς=παθήματα, δυστυχίας Ἀισχ. Πέρσ. 292 ἰδ. ἐπὶ εὐχ. μετ' ἀπαρ. «Ζεὺς ἄνα, δὸς τί-σασθαι»=εἰσάκουσον, κάμε ὥστε νὰ ἐκδικηθῶ Ἰλ. γ. 351. «δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμεν» Ἀἰδός, εἴσω»=ὥστε νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ καταβῇ ὁ τὸν Ἀθην. γ. 322. πρβλ. Ἀισχ. Σοφ. συγνά Πλάτ. Ξεν. ὡς. ἀπρος. «ὄμην ὡς εἴκοι δέδοτα: ἐκχομία: τοῦ: ἀνδρά:»=κοιν. εἰς ἑσᾶς ἐδόθη κτλ. Ξεν. Ἀν. 6, 4, 36. «ὡ Ζεὺ διδοίης τοῖσιν εὐ»=νὰ τοῖς χαρίσῃς εὐτυχίαν Σοφ. Οἰ. Κ. 648. «τῆς τύχης εὐ διδοῦσης», Οἰ. τ. 1081. «Θεῶν διδόντων» Ἀισχ. Πέρσ. 293. «ἦν ὁ θεὸς εὐ διδοῖ» Ξεν. Κύρ. 3, 1, 31 καὶ μτγν. συγνά ὁ παρτ. ἰδ. ὀλω νὰ δώσω τι «δηήρους οὐκ ἔδιδουσαν»=δὲν ᾔθελον νὰ δώσωσιν ἀνθρώπους εἰς πίστωσιν τῶν συμφερόντων Ξεν. Ἀν. 6, 1, 9. «δὸ. ἀνάλογον τὸ διδόμενον δέχεσθαι» Ἰρ. 8, 114, Πλάτ. Γοργ. 499. 6) παραδίδω τι εἰς τινα, διδάσκω «-τέχνην ῥητορικὴν» Φαίδρ. 271. «μουσικὴ ἐκείνου ἐδόθη», πολ. 5, 452 καὶ μτγν. γ) ἐν γέν. ἐπιτρέπω, παραχωρῶ «δίδωμι ὅμην βουλευσάσθαι»=κοιν. σὺς ἀφήνω νὰ σκεφθῇτε Ξεν. Κύρ. 3, 2, 13. «εἰ μοι δίδως καὶ συγχορεῖς εἶναι ταῦτα» Πλάτ. Φαίδρ. 100. «ὁ νόμος αὐτῶ δέεωκε προλαμβάνειν, οὐ; εὐέλαι», νόμ. 7, 813. «δέδοτα: ὑπὸ τοῦ νόμου ἔνευ ὀνειδίζου: πράττειν», συμπ. 183. «δότε αὐτῷ τοῦτο»=ἐπιτρέψατε Δημ. 18, 139 ὡς. κατὰ γεν. ἀπόλ. «δόντων αὐτῶ τῶν νόμων» Ἰσακ. 7, 2. 8) δίδω τι ἢ τινα εἰς τὰς χεῖρας τινος, εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἐγχειρίζω, ἀφῆνω τινὰ εἰς τὴν τύχην του, ἀπροστάτευτον. «-τὴν καὶ πυρὶ Ἰλ. ψ. 21. «-ἀχέσαι, δδύνηται»=εἰς λύπας, δδύνας Ὀδ. τ. 157. «-θηρας φόβω»=ἐκτρέφω Πινδ. Π. 5, 60. 9) τὴν θυγατέρα εἰς ἄνδρα, ὑπανδρεύω «-θυγατέρα ἀνδρὶ» Ἰλ. γ. 192. «-δίδω κόρη ἄνδρα» Πινδ. Π. 9, 121 καὶ ἀορίστ. «Σάμηνδε ἔδωσαν αὐτῇ»=δπάνδρευσαν εἰς τὴν Κερκαλληνίαν Ὀδ. ο. 367. «ὁ δούς, ὁ γῆμας» Εὐρ. Μήδ. 288. «ὁ διδοῦς»=ὁ πενήτερος, ἀντιό. ὁ λαμβάνων Ποσειδίππ. π. Ἀθην. 9, 377 (5, 20). Ὡς. π. κεξ. ἀλλὰ σπανιῶς, ἀπλοῦς πρβλ. ἐκδίδωμι «ταύτην Μήδων οὐδενὶ δίδω γυναίκα» Ἰρ. 1, 107. «ἐδίδωσαν καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων»=ἔδιδον κ' ἐπαιρνον ἀναμαξαῖς τῶν γυναικας, 5, 92, 2, Ξεν. Ἀν. 7, 2, 38, Δημ. καὶ μτγν. «δοῖναι πρὸς γάμον» Πλουτ. Ἰώμ. 2. 5) ἀπολύω τινὰ πρὸς χάριν τινός, χαρίζομαι τινὶ τὴν ποιήν, δίδω χάριν «δόντα: δοῦναι σφίσι τῷ ἄνδρι καὶ μὴ κατακαίνειν»=παρακαλοῦσι νὰ τοῖς χαρίσῃτε τοὺς δύο ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴ τοὺς φονεύσῃτε Ξεν. Ἀν. 7, 2, 38. «τὰ Ἑλλάδας ὀνειδῇ Φρυγῖν οὐκ ἰδούμεν»=δὲν τοῖς τὰ χάρισκαμεν, ἰσυγχωρήσαμεν Εὐρ. Κύκλ. 296. Ὡς. π. Πολυδ. «ὁ μέθυρος καὶ αὐ-

θρῶν Μινάνδρῳ δεδοσθαι = ἡ χρῆσις τῆς λέξ.
 μέθ. ἐπιτραπήτω τῷ Μ. 6, 25' ζ) τὸν ἑαυτὸν
 μαρ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδομαι, κα-
 ταφεύγω εἰς τὴν προστασίαν του· «δόξ μοι σε-
 αὐτόν» = ἀφένθητι εἰς ἐμὲ Σοφ. Φιλ. 84' «οὐκ
 οἶθ' ὅτ' μ' ἔδωκας εἰς χειράς ποτε» = εἰς τί-
 νος χειράς με παρέδωκας, ἐνεπιστεύθης, Ήλ.
 1348' «διδάσιν ἑαυτοὺς Ἀκαρῶσι» Θουκ. 2,
 68' «διδωμί σοι ἑμαυτὸν θούλῳ» Ξεν. Κύρ.
 4, 6, 2' «τοῦτον ἔδωκεν ἐμοὶ ὀψήσαν εἶναι»,
 Ἄν. 1, 6, 6 καὶ μτγν. μετφ. καταγίνομαι
 εἰς τι ἐπιμελῶς, ἀπειροδομαι, - εἰς τι Δημ. 18,
 197, 18. π. Πολυδ. «διδόναί ἑαυτὸν εἰς ἐντευ-
 ξιν, εἰς κινδύνους» = ἐρχομαι εἰς συνομιλίαν,
 ριψοκινδυνεύω, 3, 15, 4' «-εἰς τρυφήν, ἐπὶ
 τὴν ἑμπορίαν» Δ. Σικ. 17, 108' «-εἰς ἐρη-
 μίας» = ὑπάγω 'ς τὴν ἐρημίαν, 5, 59. Ὡς. ἀ-
 πολύτ. = ἀμετρί. «ἡδονὴ διδόναι» = τρυφᾶν Εὐρ.
 Φοίν. 21 καὶ 18. μτγν. «δρόμῳ δούς» = κινή-
 σαι εἰς ὁδοπορίαν Ἀλκίρρ. 3, 47' τὴν 18. σημ.
 τῶν φράσ. «διδόναί ἀκοήν, δίκην, λόγον, πετ-
 ραν, πίστιν, χάριν, ψῆφον, ἴδ' ἐν ἐκάστῃ αὐτῶν
 τῶν λέξ. «ὄρκον διδόναι» = ἐπάγω τινὶ ὄρκον,
 ὁποῖόν τι εἰς ὄρκον Ἰσακ. 9, 24, Δημ. 39, 25.
 Διδώ, οὗς, (ἡ) Φοινικ. κύρ. ὅν. γυν. ἴδ. θυγάτ.
 τοῦ Τυρίου ἢ Βήλου, ἢ Ἀγχιόρος, σύζυγος τοῦ
 Σιχαίου καὶ ἰδρυτῆς τῆς Καρχηδόνας.
 Δί-δωρος, ὁ· Διδώρορ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους·
 Πολύδ. Ἰώσ.
 Δίε, ἐν. κλ. τοῦ διος 3' ἴδ' αὐτόθ.
 Δίε' ἔδιε, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ δίω (φοβοῦμαι)
 ἴδ' αὐτόθ. [—].
 Δι-εγ-γελᾶω· περιγελῶ, περιπαίζω Ἡούχ.
 irrideo.
 Δι-εγ-γύα, ἡ· ἐγγύησις Σχόλ. Θουκ. 3, 70,
 fidejussio.
 Δι-εγ-γυάω· ἐλευθερῶ τινα διὰ καταθέσεως
 ἐγγυήσεως «-τὸν παῖδα πρὸς τὸν Πολέμαρ-
 χον» Ἰσοκ. 17, 14' αὐτόθ. ἔπει. μέσ. «Πα-
 σίων αὐτὸν ἑπὶ τὰ ταλάντων διηγγυῆσάτο» = ὑ-
 πεσῆθη νὰ τὸν ἀπολύσῃ «-τριάκοντα τα-
 λάντων» = ἡγγυήθη διὰ 30 τάλ. Πλουτ. Κτισ.
 11' θέτω τι ὡς ἐνεχυρον, ἐνεχυράζω «-τὰ σώ-
 ματα χρημάτων» Δ. Ἀλ. 7, 12' ὡς. παθ.
 «ὀκατωσίων» τάλαντων τοὺς προξένους διηγ-
 γυημένοι· = ἀκολουθῶντες ἐπὶ ἐγγυήσεϊ τῶν προ-
 ξένων δι' 800 τάλ. Θουκ. 3, 70' «διεγγυήεσσα
 ὁπὸ τίνος» Δημ. 59, 41.
 Δι-εγ-γύημα, τὸ· τὸ ποσόν, δι' ὃ ἐγγυᾶται
 τις ὑπὲρ τίνος ἢ διδοί μτγν. fidejussio.
 Δι-εγ-γύησις, εὖς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἐλευθε-
 ροῦν τινα διὰ ἐγγυήσεως Δημ. 24, 73' π. Ἀρ-
 ποκρ. ἡ κατάστασις τῶν ἐγγυητῶν, ἐνεχυρία-
 σις «-τοῦ σώματος» Δ. Ἀλ. 11, 32.
 Δι-εγείρω· σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐυ-
 πνὸν Ἰπποκρ. μετφ. ἐρεθίζω, παραινῶ «τὴν
 ψῆσιν διεγείρας» Ἀνάξικπ. π. Ἀθην. 9, 404
 (5, 47)' «ἐξ ὕπνου διέγρετο» Παύλ. Σιλ. 12
 (5, 275)' «διεγερθεὶς Λουκίλλ. 99 (11, 171).
 Δι-εγερσις, εὖς, ἡ· τὸ ἐξυπνᾶν τινα, μετφ.
 ἐρεθίζειν, παραινέειν μτγν. excitatio.
 Δι-εγερτήριοις, 2' τῷ κατωτ. τοῦ οὗδ. ὡς
 οὗδ. ἐρεθιστικόν, παρορμητικόν μέσον Εὐστ.
 Δι-εγερτικός, 3' ἐπιτιμικός εἰς τὸ ἐξυπνᾶν,

ἐρεθίζειν, ἐρεθιστικός, παραινητικός - τινός·
 Ἀθην. 2, 64 καὶ μτγν.
 Δι-εγ-καλέω· κατηγορῶ τινα ἐνώπιον δικα-
 στηρίου, ἐνάγω, ἐν γέν. μέφομαι, κατηγορῶ
 «-τινὶ περὶ τίνος» Ἰώσ. καὶ μτγν. accuso.
 Δι-εγκαρτερέω· μένω πού ἢ εἰς τι μέχρι
 τήλους, μετφ. ὑπομένω τι καρτερικῶς μτγν.
 Δι-εγ-κολπίζομαι· δέχομαι τι εἰς τοὺς
 κόλπους, ἐν γέν. παραδέχομαι μτγν.
 Δι-εγ-κόπτω, ἐπιτετ. τοῦ ἐγκόπτω Στοδ.
 ἐκκλ. 1, 632, ipoutio.
 Δι-εγρηγορέω· διαγρηγορέω.
 Δι-εγρόμενος, μτχ. μέσ. ἀόρ. 6' τοῦ ἐ-
 γείρω ἴδ' αὐτόθ.
 Δι-εγ-χειρέω· ἐγχειρέω μτγν.
 Δι-εγχεῖρησις, εὖς, ἡ· πράξις Θεόφρ.
 Δι-εδ-σάμην· διεδασάμην, μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ
 διαδάσσομαι Ἡσ. θε. 606.
 Δι-εδαφίζω· κατεδαφίζω μτγν.
 Δι-έδην, (δίζην), ἐπίρ. τροπ. διὰ μέσου =
 δια τέλους Ἡούχ. perperuo.
 Δι-έδεξε, ἰων. γ'. ἐν. πρόσ. ἀ. ἀόρ. τοῦ δια-
 δέκνομαι Ἡρ.
 Δι-έδομαι καὶ διεδομαι -εἰ-εἶται (κατὰ τὸν
 ἀπ. σχημ.) μέσ. μέλ. τοῦ διαθίω.
 Δι-έδρα, γ'. ἐν. 6'. ἐνερ. ἀόρ. τοῦ διαδι-
 δράσκω.
 Δι-έδραμον, ἀόρ. 6'. τοῦ διατρέχω.
 Δι-εδρία, ἡ· ἀσυμφωνία, ἐχθρικότης ἀντιθ.
 συνέδρας, ἐκφρασις τῶν μάντεων Ἀριστοτ. 1.
 2, 9, 2, dissidium.
 Δι-έδριον, τὸ· διέδρον, διπλὸν κάθισμα.
 κάθισμα διὰ δύο Σουῖδ. bisellium.
 Δι-έδρος, 2' χωριστὰ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καθή-
 μενος, ἐχθρικός ἀντιθ. συνέδρας, ἴδε διεδρία
 Ἀριστοτ. ὁ διέδρος ὡς. οὗς. = διέδριον Ἀ-
 θην. 5, 197, dissidens.
 Δι-έδωκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ διαδίδωμι, εὐχρ. ἐν
 τῇ ὁριστ. ἴδ. ἐν τῷ ἐν.
 Δι-έεργον, ἐπ. παρατ. τοῦ διείργω, ἰων. δι-
 έργω.
 Δι-εzeugμένως, ἐπίρ. τῆς μτχ. διεzeugμένος·
 χωριστὰ, διηρημένως μτγν. disjunctim.
 Δι-έχλωσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ διαχλῶνναι.
 Δι-εθεῖς, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ διήμι,
 διέμαι.
 Δι-εθίζω· ἀμτβ. γίνομαι συνήθης, ἀνεκτός
 διὰ τῆς πολυκαιρίας, πολυκαιρίζω μτγν.
 Δι-εθισμός, ὁ· συνήθεια πολυκαιρινῇ μτγν.
 consuetudo.
 Διέθως καὶ Διάθως, ὁ Σχολιαστής τις τοῦ
 Ὁμήρου.
 Δι-ετρυφήν, π. ἀόρ. 6'. τοῦ διατρώπτω.
 Δι-ἔθι, προστ. ἐν. τοῦ δι-εἰμι (διέρχομαι).
 Δι-ἔσθι προστ. ἐν. τοῦ δι-εἰμι (διέρχω διὰ
 παντός).
 Δι-εἰδέναι, ἀπαρ. ἐν. τοῦ διδοῦα.
 Δι-εἰδής, 2' διαφανής, διαυγής - ὕδωρ
 Θεόφρ. Λουκ. Διών. 6, perspicuus.
 Δι-εἰδόμενος, μέσ. ἀόρ. 6' μτχ. τοῦ διδοῦα.
 Δι-εἰδον, διδελν, ἀόρ. 6'. ἐνερ. ὁριστ. καὶ
 ἀπαρ. τοῦ διδοῦα ἴδε αὐτ.
 Δι-εικάζω· κάμνω τι παρόμοιον, παρομοιάζω
 μετφ. π. Φιλόστρ. ἀμφ. γρ.

Δι-εἰλεγμαι, ἀττ. διαλέλεγμαi παθ. παρκ. τοῦ διαλέγω.

Δι-εἰλέω· ἐκτυλίσσω, κοιν. ξετυλίγω, ξεδιπλώνω· βιβλία Πλουτ. Στωϊκ. πολ. 14, ἐνολίνο.

Δι-εἰλημμένως, ἐπὶρ. τροπ. τῆς μετχ. δι-εἰλημμένος· πεχωρισμένος, ὠρισμένος, ἀκριβώς Σεν. οἶκ. 11, 25, 2. γρ. divisim.

Δι-εἰλησις, εὖως, ἡ ἡ πράξις τοῦ διασκορπίζειν, ἀνεμοστροβίλος Πλάτ. νόμ. 5, 747, ὅπερ ὅμως ὁ Βέκ. ὀρθῶς διορθ. δι' εἰλήσεις, ἴδ. εἰλήσεις.

Δι-εἰληφα, ἔνερ. παρκ. τοῦ διαλαμβάνω.

Δι-εἰλῶν, ἔνερ. ἀόρ. 6'. τοῦ διαίρῶ.

Δι-εἰλῶν· ἐκτυλίσσω. Μέσ. διαφεύγω ἐκ τοῦ μέσου, ξεφυγὼν ἐπιτηδεύω· «διεἰλνοθεῖσα δόμοιο» Ἀπολ. Ρ. 4, 35, ἐνολίνο.

Δι-εἰμι (εἰμι) 1) διέρχομαι διὰ μέσου τινὸς = τὸν δρόμον Πλάτ. Ἀεί. 370. «δι' αὐτῶν μέσων διήσαν» Θουκ. 4, 78 καὶ ἀπολύτ. παρέρχομαι Ἀριστ. Ἀγ. 845 2) διέρχομαι λόγον, σύγγραμμα κτλ. διηγούμεi τι ἀκριβῶς· πάντα Πλάτ. Κρίτ. 47· τὸ λόγῳ, Γοργ. 505 κ. συχνά· τὸν αἶρα Ἀριστ. ὕμν. 1392 καὶ μετγ. «ἐκαστα διείσομαι» Νικ. ἠθρ. 494· τοιαῦτα περὶ τίνος Φιλόστρ. transpo.

Δι-εἰμι, (εἰμι) ὑπάρχω διὰ παντὸς λεξ. ὡς συνθ. μετὰ μετχ. μονάδ. «διείσι σκοπούμενος» = διὰ παντὸς θά σκέπτεται Σεν. ἀπομ. 2, 1, 24, ὅπερ ὅμως ὁ Δινδῶρ. διορθ. «διείσει». ὡς π. γραμ. πρὸς ἐξήγ. τοῦ ἐπιθ. ἀδίσω· δὲ διῶν.

Δι-εἶπον, ἀόρ. 6'. ἔνερ. ἀρρήτου ἐν. (διαλέγομαι, διαγορεύω), ἀπαρ. διειπεῖν, ἐπ. διαειπέν, παρκ. διείρηκα καὶ παθ. διείρημαι, μελ. διέρω 1) διωλὶν καὶ ἡ γράφω μέχρι τέλους· διέρω ἀκριβῶς, διηγούμεi Ἰλ. κ. 425· τὴ Σοφ. Τρ. 13 (ἐρμηνεύω τι σαφῶς ἐπὶ χρησμ. Οἶ. τ. 854, ὡς ἐπὶ αἰνίγμα.), Πλάτ. πολιτ. 275, ὁρίζω τι ῥητῶς· διείρηται ἱκανῶς παρὰ τοῦ νομοθέτου, νόμ. 7, 809 2) συνδιαλέγομαι· «διαειπέν ἀλλήλοισι» Ὀδ. δ. 215 ὡς μέσ. διειπάμην ἄ. ἀόρ. «διειπάσθαι» Ἀριστοτ. οἶκ. 2, 29.

Δι-εἶργω, ἐπ. διέργω· διαχωρίζω· «τοὺς διέργον ἐπάλλεις» Ἰλ. μ. 424, ἀορίστ. κεῖται ἐν τῷ μέσῳ καὶ διαχωρίζω Σεν. Ἀν. 3, diduco.

Δι-εἶρηκα· ἴδε διείπον.

Δι-εἶρομαι καὶ διέρω· ἴδε διέρωμαι.

Δι-εἶρω 1) ἀραδιάζω τι ἐν τῷ μέσῳ, ἐμβάλλω ἐν τῷ μεταξύ· «διειρκότες (δι. γρ. διερκότες) τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανθῶν» Σεν. Κυρ. 8, 3, 10· «διὰ τῶν ὀδόντων τοὺς δακτύλους» Λουκ. Τόξ. 43· «εἰς τὸ ποτήριον τοὺς δακτύλους διείρειν ἐκατέρωθεν» Ἀθην. 11, 468 καὶ μετγ. περὶ τὴν διὰ μέσου ἄλλου, διαπερῶ· «ὡς περ βέλωνας διέρουσι» Δμν. οὐπερ ὅμως μέμμεται Δισχ. 3, 166 2) ἀραδιάζω, συναρμολογῶ· «λόγος διειρόμενος» Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὅν. 26· πρὸλ. εἶρω.

Δι-εἰρωνό· ξένος, 2) ἑξαπατῶν τοὺς ξένους δι' εἰρωνίας Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 623.

Δι-εἰς, ἀόρ. 6', μετχ. τοῦ διήμι.

Δι-εἰς-δύνα· διαπερῶ καὶ εἰσχωρῶ εἰς τι = τι μετγ.

Δι-εἰσομαι, μ. μῖλ. ἄ. τοῦ διήμι (διέρχομαι, διεβέρχομαι) καὶ διόοιδα.

Δι-ἐκ καὶ διέ· πρὸ φων. διὰ μέσου κ' ἔγω· = προθύρου, μεγάρου Ἰλ. ο. 124, Ὀδ. ρ. 61 καὶ συχνά, ὡς μετγ. ποιητ. καὶ ἀκαλύτ. πέρα πέρα Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 432.

Δι-ἐκ-βαίνω, ἀμετβ. περὶ διὰ μέσου τινὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, μετβ. διαπερῶ τι πέρα πέρα· τὰ ὅρη Στραβ. 7, 536.

Δι-ἐκ-βάλλω, μετβ. ἐξάγω τι ἐκ τοῦ μέσου καὶ ῥίπτω ἐξω Γαλην, διέρχομαι, περιηγούμεi γῶραν Πολύδ. 4, 68, 5· τὰ στενά Πλουτ. Πειλοπ. 17· τὸν κορμῶν, Σερτ. 8.

Δι-ἐκ-βάσις, εὖως, ἡ τὸ περὶ διὰ μέσου τινὸς ἀπ. ἄκρου εἰς ἄκρον, διαπερῶν τι πέρα πέρα, διεκπέρας Εὐστ. egressus.

Δι-ἐκ-δατέω προάγω μετγ. προμνοῦ.

Δι-ἐκ-βλήτεον, τό β. ἐπ. 6, τι πρέκει καὶ ἐξαγάγῃ καὶ ῥίψῃ τις ἔξω, μετγ. καὶ διελθῇ μετγ. trajiciendum.

Δι-ἐκ-βολή, ἡ τὸ ἐξάγειν ἐκ τοῦ μέσου καὶ ῥίπτειν τι ἔξω, μετγ. διάβασις διὰ τινος στανοῦ Πολύδ. 3, 40. 1 καὶ συχνά = διόδος Δ. Σικ. 17, 68.

Δι-ἐκ-βόλιον, τό ἱατρικὸν πρὸς ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου Ἰπποκρ. 634, 9.

Δι-ἐκ-δίδωμι· διαδίδωμι Ἰπποκρ. 612, 32, distribuo.

Δι-ἐκ-δικέω· ἐκδικέω Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 1029.

Δι-ἐκ-δίκησις, εὖως, ἡ ἐκδίκησις, ἐπιβολὴ ποινῆς, ποινὴ μετγ.

Δι-ἐκ-δρομή, ἡ ἐξοδος πολιορκουμένων κατὰ τῶν παλιωρητῶν, περιπόλεις, κατασκόπεναι στρατ. μετγ. exeursus.

Δι-ἐκ-δύσις, εὖως, ἡ διεκφυγὴ κυρ. καὶ μετγ. κοιν. ἐφευγμα Πλουτ. Σερτ. 13· τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον κοιν. π. τ. νῦν Μακ. κρυφύνας· μυῶν = ποτικωφωλεῖα Ἀθην. 3, 98, perflugium.

Δι-ἐκ-δύω (καὶ διεκδύω ἤσο. Στ.)· ἐξέρχομαι διὰ τινος κρυφῆς ἐξόδου, ἐκφεύγω, διαφεύγω Ἰπποκρ. Λουκ. Ἐρμότ. 65· «τὸν ὄχλον διεκδύς» Πλουτ. Τιμόλ. 10· πρὸλ. δύω κ. δύω. Μέσ. μόνον ἐν συνθ. οὐχὶ δ' ἐν παρασυνθ.

Δι-ἐκ-θερμαίνω· ζεσταίνω τινὰ ἢ τι ἐντέλει Εὐστ. percalefacio.

Δι-ἐκ-θέω· τρέχω διὰ μέσου ἔξω, διεκτρέχω Ἀριστοτ. κόρα. 4, Πλουτ. Πειλοπ. 17 καὶ μετγ.

Δι-ἐκ-θρῶσκω· πηδῶ διὰ μέσου ἔξω, διεκπηδῶ μετγ. ἀόρ. 6. «διεκθρορῶ» Ὀππ. ἀλ. 4, 674.

Δι-ἐκ-κλίνομαι, μέσ. κλίνω· ἐκ τὰ πλάγια καὶ οὕτως ἀποφεύγω τινὰ ἢ τι Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 70, ἔνερ. παρσύνθ. ἐδύκ.

Δι-ἐκ-κύπτω· κύπτω διὰ μέσου ἔξω, προβάλλω τὴν κεφαλὴν διὰ τινος ἀνοήματος, ὅπως ἴδω Εὐστ. πρὸλ. προκύπτω, proscipio.

Δι-ἐκ-λάμπω· πέμπω λάμψιν διὰ μέσου ἔξω, εἶμαι ὀλόφωτος, λαμπρὸς πέρα πέρα, μετγ. λάμπω ἀπὸ εὐμορφίαν Ἠλιδ. 2, 31, perluco.

Δι-ἐκ-λύω· ἐξάγω θεαγμένα Γαλην. dissolvo.

Δι-ἐκ-μειλίσσομαι· καταπραίνω, καθηγουχάω τινὰ διὰ τινος μετγ.

Δι-ἐκ-μηρύομαι· τραβῶ τι ἔξω, ἐξάγω, ἐξέλω μετγ. ὑνολίνο.

Δι-εκ-μ'ζάω· βυζάνω τι και άποροροφά δλο-
 τήλως γινωπ. 7, 13, 2, exauro.
 Δι-εκ-παίω, άμετβ. Ιφορω διά μέσου τινός·
 βιαίως 'Αρρ. 'Αν. 4, 14, 7, Λουκ. Τ65. 61·
 «-τούς πολέμους· 'Αππ. Ρωμ. (εμφ. πόλ.)
 5, 34. Μίσ. ώσ. «-τάς πόλεις· «-διά τών θυ-
 ρών Δ. 'Αλ. 11, 17· «-τούς πολεμίους· «-διά
 τών έχθρών Πλουτ. Σερτ. 21, μετβ. διασπώ,
 διασχίζω, prorumpo.
 Δι-εκ-περαίνω· φέρω τι εις πέρας, τελειώνω
 έντελώς Ξεν. οίκ. 6, 1· «δ βίος παντελώς δι-
 εξαπεράνθη· Σοφ. άποσπ. 572· 'Ιδε διεκπερώ.
 Δι-εκ-περαιόμαι· περαιόμαι, περὼ διά
 μέσου έξω, έκβάλλω έπ' ποτ. κοιν. χύνομαι
 Στράβ. 12, 536, ένερ. άδδκ.
 Δι-εκ-περάω, μετβ. 1) διαπερὼ τι πέρα πέ-
 ρα «-την άνυδρην· 'Ηρ. 3, 4, περὼ «-τόν
 ποταμόν», 5, 52· «-τάς· 'Ηρακλίας στήλας· «-
 υπερβαίνω, 4, 152· άμετβ. «-εις χθόνα· «-ίπο-
 δαίνα, άποδιβάζομαι Αίσχ. Πέρσ. 485, μετρ.
 -βίον Ελρ. άποσπ. 978, άπολύτ. έπ' τροφής,
 κοιν. πορεύομαι, 'Ιω Πλάτ. Τιμ. 73, 3· «διά
 μέσον τών ποταμών» Δ. Σικ. 12, 43, 2) πα-
 ραβλέπω τι, παρατρέχω 'Αριστ. Πλούτ. 283,
 transeo.
 Δι-εκ-περδιχίζω· έκφύγω ώς· περδιχίζω Σουδ.
 Δι-εκ-πετάννυμι· άνοίγω τι, άπλώνω ώς
 τό πτηνόν τας πτέρυγας Μίσ. άνοίγω έντε-
 λώς· έπ' άνθ. Θεόφρ. αϊτ. Φωτ. 2, 19, 1, άμφ. γρ.
 Δι-εκ-πηδᾶω· έκπιδᾶω, πηδᾶω, τινάσσομαι
 έξω μετν. 'Αριστάν. 2, 13, exsilio.
 Δι-εκ-πίπτω· πίπτω διά μέσου έξω, Ιφορω
 διά μέσου βιαίως, φεύγω εκ του μέσου τών
 έθρών, έκφύγω Πλουτ. 'Αντών. 67· «-εις
 τούμπροσθεν· Πίλοπ. 17 κ. συχνά· «-εις Θή-
 βας· Δ. Σικ. 4, 54· ώτ «-τόν περίβολον»·
 διά του φραγμού 'Ηλιδό. 10, 28· πρόλ. διεκ-
 παίω, excido.
 Δι-εκ-πλέω, άμετβ. πλέω διά μέσου έξω· έν
 γέν. διαπερὼ, διαπλέω θάλασσαν, ποτ. κτλ. -
 'Ελλησποντον 'Ηρ. 7, 147, 'Ιδε διεκπλέω, 'Ιδ.
 έκπλέω βιαίως διά μέσου του έχθρικού στόλου
 έπ' ταχυπλόων πλοίων, άπερ ταχέως παρα-
 πλέοντα τὰ έκείνου βλάπτουσι κατά τό δυνατόν
 και έπιστρέφουσιν εις την 'Ιδιαν αὐτῶν τάξιν
 'Ηρ. 6, 12, Θουκ. 1, 50-7, 36.
 Δι-εκ-πλόος, συνήρ· πλοος, δ' διαπλευ-
 σις, διάδασις έπ' πλοίου 'Ηρ. 4, 179· έπ' τόπ.
 διάστημα έν τῷ μεταξύ πρὸς έκπλευσιν, 7, 36·
 'Ιδ. τῷ ναυτικῷ στρατήγημα τοῦ διεκπλέειν 8,
 9, Θουκ. 1, 49-7, 36 κ. μετν. pernavigo.
 Δι-εκ-πλώω· πλώω, «-διεκπλέω, έν γέν. δια-
 πλέω 'Ηρ. 2, 29 και συχνά.
 Δι-εκ-πνεύσις, εως, ή, μετν. «-διεκπνοή.
 Δι-εκ-πνέω, άμετβ. φουά s τὰ έξω και διά
 μέσου τινός, έπ' άνήμ. 'Αριστοτ. κόσμ. 1, 15.
 Δι-εκ-πνοή, ή· έκπνοή, έξάτμισις Θεόφρ.
 Πλούτ. persflatus.
 Δι-εκ-πορεύομαι· όπάγω διά μέσου έξω,
 έξέρχομαι και διεργομαι, διεξέρχομαι Δ. 'Αλ.
 9, 26· «-διά τινος· Μ. 'Αντων. 7, 19, egredior.
 Δι-εκ-πτύω· πτύω, άποπτύω Φίλοστρ. ειχ.
 2, 23, exseruo.
 Δι-εκ-πτύμα, τό· τό πύπτον εκ της θέσεως

του ή διά μέσου κάτω, μετρ. παρακμή μετν.
 Δι-εκ-πτωσις, εως, ή· πσίσιμον διά μέσου
 Γαλην.
 Δι-εκ-πυρδᾶω· άνάπτω τι πέρα πέρα, θερ-
 μαίνω τι όπερβολικά Εδστ. inflammo.
 Δι-εκ-ρέω· χύνομαι διά μέσου έξω, έκρέω
 διά μέσου Εδστ. persfluo.
 Δι-έκριθεν, κατά συγκοπ. Βοιωτ. «-διεκρίθη·
 σαν γ'· πλ. π. άορ. 4. του διακρίνω· 'Ιδ' αὐτόθι.
 Δι-έκ-ροος, συνήρ. -οος, δ'· χύσιμον διά μέ-
 σου έξω, έν γέν. έκροή 'Ηρ. 7, 129.
 Δι-εκ-ροφείω, μετν. άντί έκροφείω.
 Δι-ε-σείω· έπιστετ. του σείω μετν. excutio.
 Δι-έκ-τασις, εως, ή· ή πράξις του έκτείνειν
 (τεντώνειν) τι διά μέσου τινός μετν. extensio.
 Δι-εκ-τείνω· έκτείνω (τεντώνω) τι διά μέ-
 σου τινός 'Ιπποκρ. 683, extendo.
 Δι-ε-κ-τελέω· εξακολουθῶ νά πράττω τι μετν.
 perago.
 Δι-εκ-τέλλω· άναδαστάνω, αὐδάνω δι' μέ-
 σου τινός Νικ. π. 'Αθην. 15, 683, propignoro.
 Δι-εκ-τέμνω· κόπτω τι πέρα πέρα, άποκό-
 πτω 'Ιώσ. 'Ιουδ. πόλ. 3, 10, 7, dissecō.
 Δι-εκ-τίθ' ημι· κόπτω τι εις τμήματα, μοι-
 ρίζω μετν. divido.
 Δι-εκ-τιτράω· τρυπῶ τι· πέρα πέρα, κατα-
 τρυπῶ μετν. perforo.
 Δι-εκ-τετρημένος, π. παρκ. μετν. του ά-
 ναντε. τρυπημένος πέρα πέρα.
 Δι-εκ-τρέχω· τρέχω διά μέσου έξω, έξέρχο-
 μαι διά μέσου βιαίως μετν. excurrō.
 Δι-έκ-τρησις, εως, ή· ή πράξις του τρυπᾶν
 τι πέρα πέρα, τρύπα Γαλην. 536, perforatio.
 Δι-εκ-τρυπάω· διεκπύπτω, διεκτρέχω άμετβ.
 Σουδ. πρόλ. έκτρυπάω 'Αριστ. έκκλ. 337· πί-
 πτω διά μέσου τινός έξω, άποβάλλω «-διεκπέ-
 σαντες, διεκτρώσαντες» 'Ηούχ.
 Δι-εκ-φαίνω· έκφαίνω Εδστ.
 Δι-εκ-φανής, 2 μετν. άντί διαφανής, tran-
 sparens.
 Δι-εκ-φέρω· έκφέρω 'Ηούχ.
 Δι-εκ-φεύγω, άμετβ. άπολ. έκφύγω· ώσ.
 μετά πτωτ. «-τόν κίνδυνον Πλουτ. Κάμειλλ. 47.
 Δι-εκ-φορέω· έκφορέω, φέρω τι έξω μετν.
 Δι-εκ-χέω· έκχέω 'Αρετ. 105, 27, effundo.
 Δι-έκ-χύνω, εως, ή· χύσιμον έξω Εδστ. effusio.
 Δι-ελασία, ή, διόρθ. διηλασία· είσοδος 'Ηούχ.
 Δι-έλασις, εως, ή· ή πράξις του διαπερᾶν τι
 διά μέσου άλλου, έπ' ήλου κτλ. Πλουτ. συμπ.
 3, 10, 3· διππασία, νδν παράταξις και παρέ-
 λασις του ίππικ. στρατ. Ξεν. 'Ιππαρχ. 3, 4.
 Δι-ελαύνω· 1) μετβ. διαπερὼ τι διά της βίας,
 διώκω τούς 'Ιππους κοιν. διώκων τάλογα·
 «-ίππους τάφοισι· 'Ιλ. κ, 564· «-έγγχος λα-
 πάρης»· «-διεπέραιε διά της λόγγης τον κενεώ-
 να, π, 318· ώσ. «-έζλον· 'Ηρ. 4, 72· διατρυ-
 πῶ «-τινά λόγχη διά τών πλευρῶν· Πλουτ.
 Μάρκειλλ. 29· «τινά θορατίη διλάσας· Λουκ.
 νεκρ. Δ. 14, 3· 2) διαπερὼ τι διά μέσου· «ίπ-
 πους τε και άρμα διήλασαν· Εύρ. άποσπ. δια-
 τρέχω· δδδν Ξεν. Κυρ. 4, 4, 18. διερχο-
 μαι έριππος έν στρατιωτ. παρατάξει, διελαύ-
 νει τό ίππικ. Ξεν. 'Ιππαρχ. 3, 6· «είσοδος που
 διά της βίας, είσβάλλω, 'Αν. 2, 3, 19· οὐ· «ή-

μέρα διήλυσεν = ἐξημέρωσε Εδρ. Ἡρακλ. 788, ιταλίσιο.

Δι-ελεγκτικός, 3' ἀναιρετικός, ἀνασκευαστικός Κλ. Ἄλ. 785.

Δι-ελέγχω ἀποδεικνύω τι ἐντελῶς μὴ ὀρθῶν, ἀναίρω, ἀνασκευάζω Πλάτ. Γοργ. 457 Μέσ. φιλονικῶ - μετὰ τινος Ο'. redarguo.

Δι-ελεῖν, ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ διαιρέω.

Δι-ελευθερώ, ἐπιτετ. τοῦ ἐλευθερώω μτγν.

Δι-ἐλεῖς, εὐς, ἡ' διὰ δασίς μτγν. pergenio.

Δι-ελεύσομαι, μ. μέλ. 4. διεληλυθα ἀττ. παρκ. διελεῖν ἀόρ. 6. ἀπαρ. τοῦ διέρχομαι.

Δι-ἐλύνω ἢ -ἐλινύω, ἐπιτετ. τοῦ ἐλινύω Ἰπποκρ.

Δι-ἐλίσσω, ἀττ. -ττω' ἐκτυλίσσω, κοιν. ξε-τυλίγω, μετφ. ἀναπτύσσω, φανερώω «-τὴν ἀλαζονείαν τοῦ λόγου» Πλουτ. ἡθ. 411, ἐνολίνο.

Δι-ἐλκός, ἐλκός Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 5, 9, 3.

Δι-ἐλκυσμός, ὁ' σύρσιμον ἐδῶ κ' ἐλεῖ, διαχωρισμός· τὸ σύρειν καὶ λαμβάνειν τι μεθ' ἐ-αυτοῦ Ἄλ. π. συνθ. ὄν. 20.

Δι-ἐλκυστίνδα ἐπὶρ. αἰτιατικός. -παίζειν = παίζει τὸ παιγνίδιον τοῦ συρσίματος, ἐν ᾧ ἐ-κάτερος τῶν παίζοντων προσπαθεῖ νὰ σύρῃ τὸν ἄλλον πέραν ὁροθετικῆς τινος ἐν τῷ μέσῳ γραμμῆς Πολύδ. 9, 112 ὥσ. «διὰ γραμμῆς παίζειν» Πλάτ. Θεαίτ. 181.

Δι-ἐλκῶ καὶ δι-ἐλκω' 1) σύρω τι μακρὰν ἀπ' ἄλλο, παρασύρω - δρθαλμούς Πλάτ. πολ. 4, 440' 2) περὶ τὴν διὰ μέσου ἄλλου «-διὰ δακτυλίου» = περὶ ἀπὸ τὸ δακτυλίδι Ἄριστ. πλ. 1036' τοποθετῶ «-ναὺν εἰς τόπον» Δ. Σικ. 4, 56' -βίον = ζῶ Πλουτ. Στωϊκ. πολ. 2' σύρω τί που Ἄριστ. εἰρ. 1131, ἐνθα ὅμως ὀρθῶς. -συμποσιάζω' πρβλ. ἀποστ. 163' ἐπὶ χρόν. βραδύνω τι, ἀργοπορῶ Πολύδ. 31, 26, 4, diduco.

Δι-ἐλόντο, π. = δι-εἰλοντο γ'. πλ. μ. ἀόρ. 6'. ὀριστ. τοῦ διαιρέω.

Δι-ἐλών, ἀόρ. 6'. μτγ. τοῦ διαιρέω.

Διερμαῖ ἴδε διώ.

Δι-εμ-βάλλω' ῥίπτω, θέτω, κοιν. βάλλω τι διὰ μέσου τινός· μέσα εἰς τι Ο'. Γαλην. injicio.

Δι-έμενος, μ. ἀόρ. 6'. μτγ. τοῦ διήμι· «-εἴξει διέμενος» = βρέξας ἢ ἀναλύσας με' εἴδει Ἄριστ. πλουτ. 720.

Δι-εμμένω' μένω ἐν τινι τόπῳ πάντοτε, ἐπι-μένω εἰς τι διὰ παντός Θεόφρ. ἱσ. Φ. 4, 11.

Δι-ἐμπίλος, 2-κεφαλῇ = πολλοὺς πῖλοις περιτεβμένῃ Σχόλ. Λουκ. Λεῖφι. 13.

Δι-εμ-πίπλημι, καὶ διεμπιπλάω, (πίμπλημι)· γεμίζω τι πέρα πέρα μτγν. impleo.

Δι-εμ-πίπτω' πίπτω μέσα εἰς τι, περιπίπτω εἰς τι ἢ τινα κατὰστασιν, κοιν. καταντῶ Πολύδ. 38, 1, 4, incido.

Δι-εμ-ποδίζω' κυρ. πεδιχλώνω, μετφ. ἐμ-ποδίζω μτγν. impedio.

Δι-εμ-πολάω' πολῶ Εὔρ. Βάκχ. 512' προ-δίδω (ὀρθῶς. ὥς ἀπατῶ, ὅπως τὸ κοιν. «τὸν «πώλησε») Φιλ. 579' ἀγοράζω Σχόλ. Ἄριστ. Ἄλ. 973, mercor.

Δι-εμ-φαίνω φανερώω, ἐκφράζω τι σαφῶς «ὀφθαλμοὶ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες» Δουκ. Ἀλέξ. 3.

Δι-εμ-φανίζω' τῷ ἀνωτ. Ἄριστ. 2, 10.

Δι-εμ-φύομαι' φυτεύω, γεννῶμαι μέσα εἰς τι Πρύκλ. π. ἱσ. ἱρ. 412, inascor.

Δι-ενεγκεῖν, ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ διαφέρω.

Δι-ενένωντο, ἰων. ἀντὶ διενένοντο (οἱ ἰων. συνήρ. τὸ ση-ω) γ'. πλ. ὅτερο. τοῦ διανοέομαι ἴδε αὐτόθ.

Δι-εν-εἰλέω' περιτυλίσσω τι πέρα, πέρα' ὅθ. μετφ. περιπλέκω, συγγέω, ἐμπεριέω «μέγαν - ἐμπορημένον λόγον ἀπὸ πολλὰς ὁδοὺς διενειλημένον» = ἀπορρ. καὶ πολυτρόπως συγκεχυμένον Δουκ. Φιλόπατρ. 1, ἐνθα δι-γρ. «διενειλημμένον» ὥς ἐκ τοῦ δι-ελ-λαμ-βάνω Δινδὸρφ. ἰνολίνο.

Δι-εν-εἰργῶ' ἐγκλείω τι ἐντελῶς. μετφ. ἐμ-ποδίζω Γαλην. 179, includo.

Δι-ενεκτέον, τό, β. ἐπ. τοῦ διαφέρω' πρέπει νὰ ἐκέρῃ τις Σχόλ. Εὔρ. Μῆδ. 1129, ν' ἀρι-στεύσῃ Δουκ. π. ἀστρολ. 1, profectendum.

Δι-ένεξις, εὐς, ἡ' διαφορὰ, φιλονικία, ἔρις μτγν. dissidium.

Δι-εν-εργέω. ἐπιτετ. τοῦ ἐνεργέω Κριτ. π. Στοβ. ἀνθ. 3, 75, operor.

Δι-ενεχθεῖς, π. ἀόρ. 4. μτγ. τοῦ διαφέρω.

Δι-ενήνοχα, ἀττ. παρκ. ὀριστ. τοῦ ἀνωτ.

Δι-εν-ηγέω' κάρνω δυνατόν ἤχον, πρότερον μέσα εἰς τι. Παθ. ἀκούω, ἀκροάομαι μτγν. πρβλ. ἐνωτίζομαι, insono.

Δι-εν-ὀσμέομαι' στοχάζομαι, σταθμίζω τι ἀκριβῶς μτγν. cogito.

Δι-εν-ισπύττω' διέρχομαι ἐν ἔτος τῆς ζωῆς μου, γίνομαι ἐνὸς χρόνου Ἡρ. 4, 7' κάρνω π δι' ὅλου τοῦ ἔτους Πολύδ. 1, 58, peranno.

Δι-εν-ίτημι' κυρ. ῥίπτω τι διὰ μέσου τινός μέσα, διεμβάλλω, διαπερῶ. Παθ. διενίεμαι ὥτ. μτγν. immitto.

Δι-εν-ίσταμαι' ὑποστηρίζω ἐναντίαν γνώ-μην, διςχυρίζομαι τὸ ἐναντίον μτγν.

Δι-ενος, 2' διετής, κοιν. δύο χρόνων' -σπερ-ματα Θεόφρ. ἱσ. Φ. 7, 5, 5, biennis.

Δι-εν-οχλέω' ἐνοχλῶ τινα ἀδικοῦμαι, πολῶ. -τινὰ Δημ. 19, 329, π. μτγν. συγλ. -τινί.

Δι-εν-όχλησις, εὐς, ἡ' ἡ πράξις τοῦ ταρατ-τεῖν, ἐνοχλεῖν τινα μτγν. molestia.

Διενταί γ'. πλ. ἐν. τοῦ διερμαῖ ἴδε διώ.

Δι-εν-σκήπτω' ἐπὶ καταγίδ. ἐπερχομαι ἐξ-αίφνης, πίπτω διὰ μῆς' -ὀύελλαι Ἰώστ. μετφ. ἐπιπίπτω κατὰ τινος ὥς καταγίς, ingruo.

Δι-εν-τέλλομαι' παραγγέλλω τινα τι -ὀφέ-ως Ἰώστ. mando.

Δι-εντέρευμα, τό, κυρ. λέξ. διόρασις, διέ-ρυντα τῶν ἐντέρων, δξύνοια Ἄριστ. νεφ. 167.

Δι-έξ' ἴδε διέκ.

Δι-έξ-άγω' φέρω τι διὰ μέσου ἔξω, ἐκτελῶ «-βίον ἀπὸ τινος» = ζῶ ἀπὸ τι Πολύδ. 1, 71, 1' «-τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν», 1, 4, 6' ὥσ. «δι-εξάγεται πάντα τὰ γεγενημένα» Πλουτ. π. εἰ-μαρμ. 1' «-τὸ δίκαιον, τὴν ἀμφισβήτησιν» κτλ. = τελειώνω τὴν δίκην ὑπὲρ τοῦ δικασ-τος, ἐξ-εάζω τὴν διαφιλονικίαν Πολύδ. 4, 73, 8' κυδερῶ, μεταχειρίζομαι τινα καλῶς, κακῶς, κτλ. «-τοὺς θυμάρχους φιλανθρωπῶ», 3, 72, 4, traduco.

Δι-εξ-αγωγεύς, εὐς, ὁ' ἐκτελεστής, διεν-

δυνάτης Σχολ. Πινδ. 'Ο. 14, 13, director.
 δι-εξ-αγωγή, ἡ τὸ φέρειν διὰ μέσου ἔ-
 τω, ἐκτελέσει· «-τοῦ βίου = συντήρησις τῆς
 ζωῆς Δ. Σικ. 4, 30, 18. ἐξίστασις διχῆς, δια-
 φιλονικίας κτλ. ἐκδοσις ὑποθέσεως Πολύδ. 4,
 26, 3 καὶ συχνά, traductio.

Δι-εξ-αίρω· ἐξαίρω Δημ. Φαλ. 8, 323,
 eximo.

Δι-εξ-αίσσω, συνηρ. -φάσω, ἀττ. φάτω· ἐξ-
 ὁρμῇ διὰ μέσου, ἐπὶ ἀνέμ. διεκπνέω ταχέως,
 σφόδρα Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 8, 1, εὐκωπο.

Δι-εξ-ἀνθήμα, τό· ἐξάνθημα Ἀρετ. 7, 35,
 passiva.

Δι-εξ-ανθίζω· στολίζω τι μὲ ἀνθή· «στεφά-
 νου διασηνομένοι· διανθημένοι· διορδοῖσι.

Δι-εξ-αν-ίστημι· κυρ. σηκώνω τινά ἐκάνω·
 ὅθ. μετφ. διεγείρω τινά κατὰ τινος, ἐκπα-
 στατά. Παθ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι· ἴδε δι-
 αυανίζομαι Σουίδ. origo.

Δι-εξ-ανέω· ἐξανέω, φέρω τι εἰς πέρας, ἐκ-
 τελέω μετφ. absolvo.

Δι-εξ-άπτω, μετφ. ἀνάπτω τινά, ἐραθίζω
 ὑπεροδικά· ἴωτ. accendo.

Δι-εξ-ατμίζω, μετφ. κάμνω τι νά ἐξατμι-
 σθῇ ἐντελῶς, ἐξίγω ὅλον τὸν ἀτμόν· ὅθ. στε-
 γνώνω Ἰπποκρ. 506, 27, enarogo.

Δι-εξ-εἰμι, (εἶμι)· 1) διέρχομαι τι ἢ διὰ μέ-
 σου τινός ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον· πεδίωνδε Ἰλ.
 7, 393· «-διὰ τινος· Ὑρ. 2, 26-7, 238·

«-πάσαν τὴν Μιλησίην», 5, 29, Πολύδ. 4, 25,
 4· «-τὰς πόλεις»· διὰ τῶν κ. Ξεν. ἀπομ. 3,

9, 7· 2) διαπραγματεύομαι τι ἐντελῶς, διέρ-
 χομαι τι διὰ λόγου, διηγοῦμαι Ὑρ. 7, 77,

Πλάτ. Φαίδ. 84 καὶ συχνά· «-περὶ τινος» Ἰ-
 σοκ. 5, 8 καὶ μετφ. «-ἐν ἀγορᾷ ἐγκώμιον»

Πλουτ. Ἄντων. 14, pertransso.

Δι-εξ-εἶργω, ἰσφ. γρ. = διέξ· εἰώσι Ἀπολ.
 'Ρ. 4, 409.

Δι-εξ-έλασις, εὐς, ἡ διάσπασις, διάσχισις,
 διέκασις Πλουτ. Σόλ. 18' πρδλ. διέλασις per-
 tario.

Δι-εξ-ελαύνω· διαπερῶ τι πέρα πέρα, διώκω
 ἢ ὁδηγῶ τινά διὰ μέσου· ἴππον, στρατόν· δι-
 ἐρχομαι διὰ μέσου τινός πέρα πέρα, περιηγοῦ-
 μαι ἐντελῶς· «-πάσαν τὴν χώραν» Ὑρ. 5, 29·

-πόδας 5, 52· «-ἐπὶ ἄρματος παρὰ ἔθνος· ἑ-
 καστον», 7, 100· «-κατὰ τι», 3, 86· «-ἴππῳ

τὸν πόρον» Πλουτ. Ποπλ. 19 καὶ συχνά· «-τῆς
 'Ρώμης», Κάμ. 7, transso.

Δι-εξ-ελέγχω· ἀνακρῶ, ἀνασκευάζω τινά
 ἐντελῶς Λουκ. Ἀλέξ. 61 καὶ μετφ. redarguo.

Δι-εξ-ελέγχις, εὐς, ἡ ἡπαρξίς τοῦ ἐλέργε-
 σθαι διὰ μέσου, «-διήλυσις» Σχολ. Ἀπολ. 'Ρ.
 4, 1573, exitus.

Δι-εξ-ελεύσομαι, μ. μέλ. α. τοῦ διεξέρ-
 χομαι.

Δι-εξ-ελλίσσω, ἀττ. -ίττω· ἐκτυλίσσω τι
 πέρα πέρα, ἐκτυλίζω, ἀντιθ. συνειλέω· -φα-
 κίλους Ὑρ. 4, 67, dissolvo.

Δι-εξ-εναγκαλῖν, ἑνερ. ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ
 διεκφέρειν.

Δι-εξ-εργάζομαι· ἐκτελέω τι ἐντελῶς, τε-
 λειώνω, ἀποσώζω· -κατὰ Πλάτ. νόμ. 7, 798,

μετφ. καταστρέφω Δ. Ἀλ. 6, 35, perficio.

Δι-εξ-ερδομαι· ἐρωτῶ τινά περί τινος ἀκρι-
 βῶς· «ἐμὲ ταῦτα» Ἰλ. κ, 432, interrogo.

Δι-εξ-ερευνάω· ἐρευνῶ τι ἀκριβῶς, ἐν τῇσ.
 «-τεναγέωυ βράς» Πινδ. Ν. 3, 23. Μέσ. ὦσ.

-χώραν Πλάτ. νόμ. 7, 763.

Δι-εξ-ερευνητής, ὁ· ὁ ἐρευνῶν τι ἀκριβῶς
 λαβ. perinvestigator.

Δι-εξ-εργάζω· διεκδῶ, ἀμετφ. εἰσέρχομαι
 καὶ ἐξέρχομαι ποθεν κρυφίως· «εἰς νομοῦς δι-
 ἐρπύσει» Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 16.

Δι-εξ-έρπω· τῶ ἀνωτ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἀριστοτ.
 κόσμ. 6, 20.

Δι-εξ-έρχομαι· 1) μετφ. διέρχομαι τι ἀπ'
 ἀρχῆς μέχρι τέλους· «διὰ πάντων ἀγρί τῆς τε-
 λευτῆς δ.» = διηγέται Δημ. 18, 179· «ἐπ' ἑ-
 σχατον τὸν δέρα δ.» Πλάτ. Φαίδ. 109' ὦσ.

μετ' αὐτ. -δδόν, νόμ. 7, 822· -διεξόδου· πολ.
 3, 405 καὶ ἄλλ. -πόλεις Ὑρ. 1, 196' μετφ.

ὑποφέρει· -πόνους Σοφ. Φιλ. 1419· «-πάντας
 φίλους» = ἀποτείνομαι κτλ. Εὐρ. Ἀλκ. 15,

διηγοῦμαι λεπτομερῶς -ἀδικήματα Πλάτ.
 πολ. 3, 409 διέρχομαι, ζώ· -βίον, Φαίδ.

108' -ἔτος, 8, 760 -φυγὴν = διερευνῶ, 8, 832·

«-διὰ τινος» Ὑρ. 3, 11, κ. συχνά· «-διὰ πα-
 σῶν τῶν ζημιῶν» = ὀφίσταμαι ὅλας τὰς ποιῶνς

Θουκ. 3, 45· «πάντα διεξελήλυθεν, οἷς πρό-
 τερον ᾔδῃ» = ἐδοκίμασε, μετέλθε κτλ. Δημ.

2, 5, ὅπερ ὅμως ἐρμηνεύουσι καὶ κατὰ τὴν 3)·

2) διέρχομαι τι διὰ λόγου, διηγοῦμαι λεπτο-
 μερῶς, περιγράφω «-πολιτεῖαν, δίκην» κτλ.

Πλάτ. νόμ. 5, 783· -περὶ τινος, 9, 857' καὶ
 ἀοριστ. 11, 699· ὦσ. «-βεβλίον, γραφὴν» =

ἀναγιγνώσκω Δημ. καὶ μετφ. Πλουτ. Κάτ. νε.
 70' 3) ἀμετφ. διαδίδωμι, παρέρχομαι «πάντα

διεξελήλυθε» = ὅλα· πέραςαν Δημ. 21, 81' ὦσ.
 ἐπὶ χρόνον Πλουτ. Ἀριστείδ. 16, pertransso.

Δι-εξ-ετάρχω· ἐπιτετ. τοῦ ἐξετάζω Ἰωσφ.
 perquiro.

Δι-εξ-ετασις, εὐς, ἡ ἐρευνα ἀκριβῆς, ἀνά-
 κρις. νόμ. μετφ. inquisitio.

Δι-εξ-ηγέομαι, μέσ. ἀποθ. ἐξηγοῦμαι· τι λε-
 πτομερῶς, σαφῶς Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 12, ex pō.

Δι-εξ-ἤμεν, ἰων. = διεξήμεν, α. πλ. τοῦ
 διεξίμεν.

Δι-εξ-ίασι, γ'. πλ. ἐν. ὄριστ. τοῦ ἀνωτ.

Δι-εξ-ιείς, ἐν. μετφ. τοῦ διεξίμην.

Δι-εξ-ίημι, μετφ. ἐκβάλλω τινά διὰ μέσου
 τινός· «διεξήσαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄστεος» Ὑρ.

4, 203' καὶ ἀμετφ. ἐπὶ ποτ. «διεξίεις ἐς θά-
 λασσαν» = γυνώσκοντες Θουκ. 2, 102, transitum do.

Δι-εξ-ιθί, 6'. ἐν. ἐν. προστ. τοῦ διεξίμην (εἶμι).

Δι-εξ-ικνέομαι· διαδίδωμι καὶ φθάνω που·
 -εἰς τι Πολύδ. 10, 29, 3, peruenio.

Δι-εξ-ιταίην, ἰοις, ἰοί' α', 6', γ'. ἐν. ἐν. εὐκτ.
 τοῦ διεξίμην (εἶμι).

Δι-εξ-ικπάζομαι· διῆκπνέω, διέρχομαι κ-
 φηπος διὰ μέσου τινός Πολυαίν. 5, 16, 5,

persequo.

Δι-εξ-ικπεύομαι· τῶ ἀνωτ. μετφ.

Δι-εξ-ιστορέω· διηγοῦμαι τι λεπτομερῶς
 Ἰωσφ. parago.

Δι-εξ-ιτέον, τό, ρ. ἐπ. τοῦ διεξίμην· πρέπει
 νά διέλθῃ, νά διηγήσῃ τις περί τινος Ἀριστοτ.
 ῥητ. Ἀλέξ. 3, 170, pertranssumum.

Δι-εξ-ίτητος, 2' διαβατός, διαπορεύσιμος
μτγν. *meabilis*.

Δι-εξ-ίω, ἐν. ὅποι. τοῦ διεξιμι (εἶμι).

Δι-εξ-ιόν, μτγ. ἐν. τοῦ αὐτ.

Δι-εξ-όδευσις, εως, ἡ ἐξήγησις Εὐστ. *per-*
tractatio.

Δι-εξ-οδευτικός, 3' ἐπιτηδευσις εἰς ἐξοδὸν
(ἐξάσμα) Μ. Ετ. 692, 52.

Δι-εξ-οδεύω 1) ἀμετῶ. διαβαίνω καὶ ἐξέρ-
χονται Ἰπποκρ. 2) μετῶ. διέρχομαι τι, ἀνα-
πτύσσω ἐν ἐκτάσει, πραγματεύομαι Σ. Ἐμπ.
συγνά, ὡς. «περὶ τίνος» ὁδηγῶ τινα εἰς ἐ-
ξοδὸν Εὐστ.

Δι-εξ-οδικός, 3 α) ἀνήκων εἰς ἐξοδὸν ὡς.
ὅσο. «τὸ διεξοδικόν» = τὸ μέρος τοῦ σώματ.
δι' οὗ ἐξέρχονται τὰ περιτώματα Ἀριστ. 1.
Ζ. 1, 13' β) ἐκτεταμένος - ἱστορία Πλουτ.
Φάβ. 6 καὶ ἄλλ. μτγν.

Δι-ἐξ-οδος, ἡ εἰσόδος καὶ ἐξοδος, ἐν γέν. διά-
ταξις, πέρασμα Ἰπρ. 4, 140' «τοῦ ὕδατος» 13,
117 καὶ μτγν. ἐπὶ τοῦ ἡλ. ἡ περίοδος, καθ' ἣν
διατρέχει ὁλόκληρον τὴν τροχίαν του' «τρεῖς
φαιενὸς ἡλίου δ.» Εὐρ. Ἀνδρ. 1087' ὡς. ἐν
συνδ. μετὰ τοῦ «φορὰ» Πλάτ. ἐπιν. 986' «πλα-
νητῶν = περιόδους Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἀνάλογ.
«ἀνέμων διεξοδοί» = αἱ περιοδικαὶ ἐναλλαγαί
Σοφ. ἀποσπ. 424' «διεξοδοὶ ὕδατων» = ὄχγετοί
δὲ. «διεξοδοὶ ὕδατων κατέδυσαν οἱ ὀρθαλμοί
μου» = κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα, Π. Δ.
φαλμ. 118, 135. Ἐκστρατεία, ἐν γέν. στρατ.
γύμνασμα «τακτικαὶ διεξοδοί» = ἐξελίγμοι Πλάτ.
νόμ. 7, 813' πολιτικά Δ. Κασ. 74, 5' μετῶ.
«τῶν βουλευμάτων τὰς διεξόδους» = τοὺς σκο-
ποὺς τῶν σκέψεων του' Ἰπρ. 3, 156' «διεξό-
δους πάσας διεξελλῶν» = πᾶσαν διεκφυγὴν με-
ταχειρισθεὶς Πλάτ. πολ. 3, 405, 10. ἐκτετα-
μένη ἐξήγησις, περιγραφή «-τοῦ λόγου» Κριτί.
109, καὶ Πρωτ. 626, ἐνθα ἐπὶ τῆς δηγή-
σεως περιγραφαὶ πρὸς τοῖς «ἐγκώμια, ἐπαινοί»,
καὶ μτγν.

Δι-εξ-οίγνομαι ἀνοίγω Κυντ. λόγ. 13, 41.

Δι-εξ-οιδέω, πρήσκομαι ὀλόγυρα, φουσκώ-
νω Φιλοστρ. εἰκ. 1, 13, *intumescō*.

Δι-εξ-ουρέω, κατοῦρῶ ἐντελῶς Ἰπποκρ.
539, 36.

Δι-εξ-οφαίνω, ὁραίνω τι μέχρι τέλους, τελει-
ῶναι ὕφασμα, ἱστὸν Πλουτ. Ρωμ. 2, *per texo*.

Δι-εξ-ωδῆκώς, παρκ. μτγ. τοῦ διεξοιδέω.

Δι-εξ-ωίξα, ἄδρ. ἀ. τοῦ διοίγνυμι μτγν.

Δι-εορτάζω, ἐορτάζω μέχρι τέλους - τὰ
ἱοθμία Θεου. 8, 9 καὶ μτγν.

Δι-επιέρᾶδον, ἄδρ. β'. μετὰ διπλασ. δια-
ρράζω.

Δι-επι-φώσκω, ἐπιτετ. τοῦ ἐπιφώσκω - ἡ
ἡμέρα Δ. Ἀλ. 9, 63, *illucesco*.

Δι-ἐπράθον, ἄδρ. β', τοῦ διαπράθω.

Δι-ἐκτάμην καὶ διεκτόμην μ. ἄδρ. β'. τοῦ
τοῦ διαπέτομαι καὶ μτγν. διπταμαι.

Δι-ἐπτην, ἄδρ. β'. ἀγρήσι. ἐν τοῦ μτγν.
διπταμαι 18. π. τραγ.

Δι-ἐπομαι ἐνασχολοῦμαι εἰς τι ἀδιακόπως
- γόους Εὐρ. Ἰλλ. 146, καὶ

Δι-ἐπω, ἐπιστατῶ, διοικῶ λεξ. - ἑκαστα Ὁδ.
μ. 16' «-χεῖρες τῶ πλείον πολέμοιο» Ἰλ. α,

165' ὥσ. - πολέμους Ἀίσχ. Πέρσ. 106' «-ατρε-
τὸν Ἰλ. 6, 207' - πόλιν Πινδ. Ο. 6, 93' «-ἀ-
γώνων μοῖραν», Ν. 10, 23' π. Ἰπρ. ἐν συνδ.
μετὰ τοῦ «ἐπορᾶν», 3, 53' π. μτγν. ὥσ. μό-
νον - πάντα Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 15, Πλουτ.
Περικλ. 13' - ἀρχὴν Αὐκ. 3. Ἀλλὰ «-ἀνέρας
σκηπανίω» = διέτρεγε καὶ δίδασκα, ἥτοι διεσκόρ-
πιζε μὲ τὸ σκηπτρον, ἡ ὁρβή. ἐκμελεῖτο, κατε-
δίδωκε κτλ. Σχόλ. Ἰλ. ω, 247.

Δι-ἐράμα, τό' γωνίον (ἐρὸς τὸ διαχίρειν οἰ-
νον), σακχέλιον (ἀνάλογ. τῷ παρ' ἡμῶν τρυ-
πητόν) Πλουτ. κατ' Ἐπικ. 4, column.

Δι-ἐράω, ἐπὶ βρυστ. περὶ τι διὰ διεράματος
(σακχελίου) πρὸς καθαρσιν Πλουτ. ἡθ. 692,
percolo.

Δι-εργάζομαι, ἐργάζομαι τι μέχρι τέλους,
τελειῶναι ἔργον τι - γην = καλλιεργῶ Θεοφρ.
αἰτ. φ. 5, 13, 1' - κακὰ Πολύδ. 3, 73, 7'
δὲ. καταστρέφω, παθ. ὥσ. «διεργαστο ἂν τὰ
Περσέων πρήγματα» Ἰπρ. 7, 10' φονεύω Εὐρ.
Ἐκ. 369 «μή σέ τι αὐτόν καὶ πόλιν διεργά-
σῃ» Σοφ. Οἰ. Κ. 1419, Πλάτ. νόμ. 9, 865
καὶ μτγν. *conficio*.

Δι-ἐργῶ, ἴδε διεργῶ

Δι-ερεθίζω, ἐρεθίζω τινα ἀδιακόπως Πολύδ.
9, 18, 9 καὶ μτγν. *irrito*.

Δι-ερεθίσμα, τό' σφοδρὸν ἐρεθίσμα Ἀππ.
Ρωμ. (ἐμφ. πόλ.) 5, 53, *irritamentum*.

Δι-ερεθισμός, ὁ' σφοδρὸς ἐρεθισμός μτγν.
irritatio.

Δι-ερεῖδω, στηρίζω δι' ὑποστηρίγματων
τείχος κτλ. στηλώνω Πλουτ. ἡθ. 529. Μέσ.
στηρίζομαι μετ' ἡ ἐπάνω εἰς τι, ἐπακουμβῶ - σκί-
πωνι = μετ' ἑαυτὸν Εὐρ. Ἐκ. 66' - βακτηρία
Ἀριστ. ἐκκλ. 150' μετῶ. ἀνθίσταμαι, ἀντιτε-
κομαι, φιλονικῶ = περὶ τίνος Πολύδ. 5, 84,
3' - πρὸς κῆρα Πλουτ. Φίλοπ. 17, *infigo*.

Δι-ερεῖκω, ἐπιτετ. τοῦ εῖρεκα, ἄδρ. 6. δι-
ήρικον Εὐφορ. ἀποσπ. 92, *discindo*.

Δι-ερείσμα, τό' στηρίγμα, ὑποστηρίγμα ἴδε
Φωτ. λεξ. *xenitia*, *fulcimentum*.

Δι-ερέσσω, ἀττ. - ἔττω' κοπηλατῶ διὰ μέ-
σου τινός - χερσὶ Ὁδ. ξ, 351' καὶ ἀδιακόπως
Ἡσύχ. μετῶ. τινάσσω τι ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν
ἄερα' «φλογέας δαλοῖσι χεῖρας» = φλογεράς χει-
ρας μετ' αὐλοῦς Εὐρ. Τρω. 1258, *remigo*.

Δι-ερευνῶ, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ τι ἀκριβῶς,
ἐξηγιάζω Πολύδ. 14, 3, 7' «καθὼς περ κυσὶν
ἰχθυνοῦσας διερευνήτεον» = πρέπει ν' ἀνιχνεύ-
σωμεν ὡς λαγωνικά Πλάτ. νόμ. 2, 654, καὶ
παθ. Θεαίτ. 168. Μέσ. συχνός. - χώραν Πλάτ.
Μενέξ. 240, καὶ μτγν. *persecutor*.

Δι-ερευνήσις, εως, ἡ' ἐρευνα ἀκριβής Στοβ.
persecutio.

Δι-ερευνήτεον, τό' β. ἐπ. πρέπει νὰ ἐρευ-
νήσῃ τις ἀκριβῶς Πλάτ. νόμ. 2, 654, *pers-*
crutandum.

Δι-ερευνήτης, ὁ' ἐρευνήτης ἀκριβής «- καὶ
σκοποὶ Σεν Κύρ β, 3, 2' - καὶ κατόπται =
κατάσκοποι Δ. Ἀλ. 4, 43, *persecutor*.

Δι-ερευνητικός, 3' ἐπιτηδευσις εἰς ἀκριβῆ
ἐρευνα, ἀνιχνεύσις Πτολ. 3, 18' ἐπὶ - ὥς =
κατ' ἀκριβῆ ἐρευνα Πτολ.

Δι-ερίζω, φιλονικῶ πρὸς τινα, μαλῶναι - περὶ

τινος Ἰάβδλ. Μέσ. - τινὶ Πλουτ. Κάτ. πρ. 15, contendo.

Δι-ερμηνεύσις, εως, ἢ ἑρμηνεία, ἑξηγήσις σχολιάσμα Πλάτ. Τιμ. 19, interpretatio.

Δι-ερμηνευτής, ὁ μόν. μετγν. ἑξηγητής, σχολιαστής, ἑρμηνευτής Ν. Δ. interpres.

Δι-ερμηνευτικός, 3' ἑξηγητικός Πρόκλ.

Δι-ερμηνεύω ἑξηγῶ, ἑρμηνεύω σχολιάζω Πολ. 3, 22, 3, interpres.

Δι-ερίξις, ἰδος, ὁ Μαθαίνονός τις.

Δι-ερώσαι, ἐπ. διεύρομαι ἑρωτῶ τινά τι λεπτομερώς *μή με ταῦτα διεύρω* Ὀδ. δ, 402, Ἄπολ. Ρ. 4, 730, ἰδρ. 6' διεύρωμην, ἀπαρ διερεῖσθαι καὶ πλῆον οὐ Πλάτ. Φιλ. 42, interrogatio.

Δι-ερώξω, 3 (πρόβλ. διαίνω) *οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερώξω* ἴδων καὶ ἱκμάδος μετέχων (ἀντίθ.) ἄλλιδας Σχόλ. Ἀριστάρχ. Ὀδ. ξ, 201' π. τοῖς λεξ. = ὕψος *οἱ γὰρ ζῶντες ὕψος* Ὀδ. δι' ὕψος ζωτικῶς χυμῶ, ζωτικός ἢ κατὰ Νίτο. ζωηρός, εὐκίνητος *διερω ποδὶ = με ταχυκίνητον ποδῶ

*Ὀδ. ι, 43' ὁ Αἰρίος (μελέτ. Ἀριστάρχ. 59) παράγει τὴν Ὀμηρ. ταύτην λεξ. ἐκ τοῦ *διώ*

καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῶν χωρίων ἑρμην. *καταδιώκτες*, ἐν δὲ τῷ δευτ. *φυγὰς*, π. τραγ. καὶ μετγν. ποιηταῖς = φευστός Αἰσγ. Εὐμ. 258'

*μέλη = κοιν. κλαψιάρικα τραγουδία Ἀριστ. ὄρν. 212, ἐπὶ τῶν ταχυπτερίων ἐν τῷ αἰετι πτηνῶν *Νεῖλος διερὼν βύλακα θρύπτει* = κάρνει τὴν γῆν ὑγρὰν καὶ μαλακὴν Θεόφρ. 17, 80 -

λίθος Καλλ. ὕμ. Ἀπολ. 23' - κέλευθος = κυρίως ἢ ἐκ Αἰδὸς καθύπερος γῆ Σχόλ. Ἄπολ. Ρ. 1, 184' - χαίλη, 4, 1457' οὐτω καὶ Νόν. τὰ μέλη τοῦ σώμ. Δ. 5, 314' πρόβλ. ὑγρός κ. *

ποιγων διατρέου Ἀντίφιλ. 22 (9, 86)' *διερόν τὸ ἔχον ἄλλοτριαν ὑγρότητα ἐκπολῆς* = ὑγρὸν τὸ ἔχον ζέον ὑγρότητα ἐπὶ τῆς ἐπιφαν. Ἀριστοτ. π. γέν. καὶ φθωρ. 2, 2' π. Λουκ. *διερόν βλέπειν* ἐν συνδ. μετὰ τοῦ *λημαλίοι δοθαλμοί* = τομαπλιάρικα μμάτια Λεξερ. 4, liquidus.

Δι-ερπύζω ἔρπω, σύρομαι ὡς ἐρπετόν διὰ μέσου τινός *ἀκτὴς ἀκρά διερπύζων* Ὀμπ. ἄλ. 2, 261' - ῥοζών Νόν. 46, 336, perrepto.

Δι-έρπω τῷ ἀνωτ. - πῶρ Σοφ. Ἀντ. 265' - διὰ τινος Πλουτ. ἦρ. 516.

Δι-έρραγκα, ἔνερ. α. παρκ. τοῦ διαρραίνω.

Δι-εραρμίνωσι, ἐπὶρ. σκορπιστὰ ἑδῶ κ' ἐκεῖ, ἐν παρόδῳ - ῥητίον Πολύδ. 3, 58, 3, interpretatio.

Δι-ερρύηκα, ἔνερ. παρκ. ὁριστ. τοῦ διαρρύω. μετγ. διερρυήσις.

Δι-έρρωγα, 6'. ἔνερ. α. παρκ. ὁριστ. τοῦ διαρρηγνυμι, μετγ. διαρρωγῶσι.

Δι-έρσαι, ἔνερ. α. ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ διεῖρω, μετγ. διεῖρας ἱπποκρ.

Δι-ερισίς, εως, ἢ τὸ παρὰν τι διὰ μέσου τινός, ἐμπήγειν ἀνάμεσα Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8, Γαλην. insertio.

Δι-εσθραίνωμαι κατακοκινίζω μετγν.

Δι-εσθρῶς, 2' ἐσθρῶς, κοκκινιστικός Διοσκ.

Δι-ερύκω κρατῶ τι μακρὰν ἐπ' ἄλλῳ ἐμποδίζω Πλουτ. Λυχ. 2, inhibeo.

Δι-έρχωμαι περὶ διὰ μέσου, διεβαίνω 1) ἐπὶ τῶν. *ἄστου, πῶν* = διὰ τῆς πόλ. τοῦ ποιμνίου Ἰλ. ζ, 392' - πύλας Εὐρ. ἀποσπ. 753' *τὴν χώραν* Πλάτ. Μενέξ. 240 καὶ συ-

χνά π. τοῖς ἱστορ. *τὴν κοκκινίαν* Θουκ. 7, 64' - τὰ ὅρη Σεν. Ἀν. 4, 1, 3, ὡς. ἐπὶ λα-

ῶν, 3, 5, 17' - ὁδὸν Πλάτ. νόμ. 3, 685' *

τρεῖς σταθμούς Σεν. Ἀν. 2, 4, 12 καὶ συ-

χνά, ἐνθα ἐπικρατεῖ ἡ ἐννοια τοῦ εἰς τὸ τέμα φθάνειν ὁδ. μετφ. *τὸ βίου τέλος* = ἐπὶ τὰς τὴν ζωὴν μου Πινδ. Ἰ. 3, 23' *

ἐπὶ τὰς περιδρομάς ἑτῶν Εὐρ. Ἐλ. 776' *

τὸν βίον δι-καίως Πλάτ. Γοργ. 523' - χρόνον Πλουτ. Τ. Γράχ. 11' ὁδ. - πόνους = ὑποσέρω βάσανα Εὐρ. Ἠρακ. μ. 1226' ἐν γέν. διεξέρχομαι, τε-

λειώνω - παιδεύω Σεν. Κύρ. 1, 5, 1' καὶ τριτοπρ. διαδίδεται φῆμη, λόγος κτλ. *βάβις δι-

ηλθ' Ἀγαίους πάντα* Σοφ. Αἰ. 978' *λόγος διηλθὼς* Θουκ. 6, 46, Πλάτ. Ἐπ. 7, 329, Σεν. Ἀν. 1, 4, 7 καὶ συχνά *

εἰς τινὰ Πλουτ. Ἀλκ. 2' π. Ὀμ. μετὰ γέν. - μεγάρωσι = διὰ τοῦ θαλάμου Ὀδ. ξ, 304' ὡς. μετφ. διαπερῶ, ἐπὶ τῶν. κτλ. *πρὶν χροὸς διελθεῖν* Ἰλ. ο, 100, ἐπὶ πόν. Σοφ. Φιλ. 733, ἐπὶ δηλητ. *ἰὸς στρα-

γῶν διελθὼν* = τὴν πληγὴν, Τρ. 714, ἐπὶ ἐρωτ. *ἡμεῖρος Ἠρακλῆ* - 477' *διηλθὲ μέ τι* = μοὶ ἦλθε ὅς τὸν νοῦν Εὐρ. ἀποσπ. 300' *

διὰ τινος Πλάτ. Σοφ. 355' *

διὰ τινος Ἠρ. 6, 31' 2) μετφ. διεξέρχομαι - λόγον Πινδ. Ν 4, 72' ἐξιστορῶ τι ἐν ἐκτάσει *

*χρησθὼν Ἀἰσγ. Πρ. 876' ὡς π. τοῖς περὶ ἀοριστ. ἰδ. π. Πλάτ. *

τὸν ἥλιον, Κρατ. 408. *ἀπερ, ὅσα διηλθον μεν*, *

περὶ τίνος, Πρωτ. 347' *ἐπὶ πρὸς τινὰ* Πλουτ. Αἰγ. 31' 3) ἐπὶ χρόν. παρέρχομαι *διελθόντος χρόνου*

*Ἠρ. 1, 8' *ὁ χρόνος διεληλθεν* Δημ. 2, 25, καὶ συχνά *

*πανηγώρεως διεληλθούσης Πολύδ. 18, 30' *αἰ ἀνοχὰ διεληλθούσαν ἦδη* = ἡ ἀναχωρῆ τῶν δ-

πλων Δ. Ἀλ. 3, 59, transseo.

Δι-ερώ, μελ. 6'. συνήρ. ἐκ τοῦ διερέω, παρκ. διεῖρωκα, ἀόρ. 6' διεῖπον, ἐν. ἐλλείπειν) λῆγω τι σαφῶς, ὁρίζω ῥητῶς *ὁ νόμος διεῖρηκε*

Δημ. 20, 28. Παθ. παρκ. *διεῖρηται ἱκανῶς* παρὰ τὸν νομοθέτου Πλάτ. νόμ. 7, 809.

Δι-ερωτῶ ἑρωτῶ τινά τι ἀκριβῶς - τινὰ Πλάτ. ἀπολ. 22' *

τινὰ τι, Πρωτ. 315, Σεν. καὶ μετγν. ἰδ. διακόπτω τινὰ δι' ἐρωτήσεων Δημ. 3, 22, interrogatio.

Δι-εσθίω, 3' ὁ ἐκ τεταρτημορίου 1) ὡν, τόνου συνιστάμενος, ἰδ. *τὸ διεσθίον λεῖμμα*

= ἔλασσον ἡμιτόνιον θέων. Σμορν. ἰδε διεσις, διασθημάτα μου.

Δι-έσιον, τὸ διαζύγιον, διαχωρισμός ἀνδρῶν γόνου μετγν.

Δι-εσις, εως, ἢ 1) τὸ ἐπιτρέπειν τὴν διαχώρησιν, διέλευσιν τινος, τὸ διαπερᾶν τι δι' ἄλλου Ἀριστοτ. γέν. Ζώ. 1, 15' ὁδ. ἀπόλυσιν ἀντίθ. *σύλληψις* Πλουτ. Ἀρταξ. 3' 2) ὁ γρᾶνός τινος κατ' ἐπιφάνειαν, ἀνάλυσιν στερεοῦ σώματος εἰς ὑγρὸν Διοσκ. 3) μουσ. μικρὰ τινα διαστήματα α) τὸ ἐλασσον ἡμιτόνιον (ἑλλ. λεῖμμα) Φιλῶλ. καὶ ἄλλ. Πυθαγ. 6) - χρωματικὴ = τριτημόριον, 1) 4, τόνου Ἀριστοξ. 25' γ) ἑνακομόριον = τεταρτημόριον, 1) 4, τόνου

ἥτις συνήθ. «δίσαις» ἀπλῶς ἀπεκαλεῖτο Ἀριστοίδ., καὶ ἄλλ. «Ἰλαγίστη δ.» = ἰλαγίστη τοῦ τοῦ διαφορά Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὄν. 130, transmissio.

Διέσται, οἱ Μακεδονικὸς λαὸς Στ. Βυζ. ἴδε Πιάσται, Δτον.

Δι-εσκαμμένως, ἐπὶρ. σκεπτικῶς, προσεκτικῶς Ξεν. οἰκ. 7, 18 καὶ μτγν. considerate.

Δι-εσπαρμένως, μτγν. ἐπὶρ. σποράδην, sparsim.

Δι-εσπασμένως, ὡς ξεσχιστά, σκορπιστά Ἰπποκρ. divisim.

Δι-εσπουδασμένως, ἐπιμελῶς Δ. Ἀλ. 1, 18, ἐν συνθ. μετὰ τοῦ ἀκριδῶς, diligenter.

Δι-εσταλμένως, μτγν. διακριτικῶς, χωριστά, distincte.

Δι-εστραμμένως, στρεβλά, ἀντίστροφα Ἡλίοδ. 2, 19, perverse.

Δι-εσφαλμένως, σφαλῶς, κατὰ λάθος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 23, 2, perperam.

Δι-ετηρίς, ἴδου, ἡ διέτις, 2 ἐτῶν διάστημα Ο'. biennium.

Δι-ετηρός, 2 τῷ κατωτ. Βελκί. συλλ. Ἐπιγρ. 183, 21.

Δι-ετής, 2 (ἡ διέτις κατὰ Κοιροβ. Β. Ἀν. 1375, ὡς π. Ἡρ. Ἰσοκ. καὶ Δημ. «ἐπὶ διέτις», Ἀρποκρ. «ἐπιδιέτις» = ἐπὶ διέτις, κατὰ Πασσόβ. διέτις συνήθ. ἐπὶ ἡλικ.) ὁ περιλαμβανών 2 ἐτῶν διάστημα - χρόνος Ἡρ. 2, 2 καὶ μτγν. «ἐπὶ διέτις ἡδὼν» Ἰσακ. 8, 31, Δημ. νόμ. 46, «τὸ γενέσθαι ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα» = 2 ἐτὶ ὑπὲρ τὴν ἡδὼν (ἡδὴ = 16 ἐτῶν) Β. Ἀν. 255, π. ἀττ. ἐπὶ ἐνηλικίων, προβλ. Ἀρποκρ. 79, biennis.

Δι-ετήσιος, 2 ἐν ἔτος διαρκῶν, κατ' ἔτος γινόμενος «ἀγῶνες καὶ θυσίαι» Θουκ. 2, 38, ὡς ἐπὶρ. -ίως Θουκ. καὶ Ἀριστ. = δι' ἔτους, καθ' ἕκαστον ἔτος Β. Ἀν. 35.

Δι-ετία, ἡ 2 ἐτῶν διάστημα Ν. Δ.

Δι-ετίξω, διέρχομαι ἐν ἔτος, κοιν. βγάλλω τὸν χρόνον, τὴν χρονίαν Ἀριστοτ. I. Ζ. 5, 33, ξεγυμνάξω ἐπὶ φωτ. «ἐπέτειον εἶναι» = χρονίζω, γίνομαι ἐνός χρόνου Θεόφρ. π. Ἀθην. 11, 62.

Δι-ετμάγεν, ἐπ. γ'. πλ. π. ἀορ. Ε'. τοῦ διατμήγω = διετμάγησαν Ἰλ. διέτμαγον ἄ. ἐν. ἐνερ. ἀορ. Ὀδ.

Δι-ευδίζω, μτγν. κυρ. εἶμαι ὅλως διόλου γαλήμιος, ἐπὶ θαλάσ. μετφ. ζῶ ἐν ἄκρῃ γαλήνῃ, εὐθυμία.

Δι-ευεργετέω, εὐεργετῶ τινα ἀδιαλείπτως Σχόλ. Δισχ. Πέρο. 856.

Δι-ευ-ημερέω, περὶ ὅλην τὴν ἡμέραν καλῶς, εὐαρέστως μτγν.

Δι-ευ-οετέω, τοποθετῶ, κατατάσσω τι καλῶς, συγυρίζω, διοικῶ, διαχειρίζομαι Ἰώσ.

Δι-ευ-θέτησις, εὐς, ἡ κατάταξις καλῇ Εὐστ.

Δι-ευ-θετίζω, διευθετέω μτγν. Εὐστ.

Δι-ευ-οηνέω, (παρὰ. ἀδελφ.) μτγν. κυρ. ἔχω εὐθύνειαν, μετφ. εὐτυχῶ. Παθ. ὡς.

Δι-ευ-οομέομαι, ἐπιτετ. τοῦ εὐθυμέομαι μτγν. pergaudeo.

Δι-ευθυντής, ἦρος, ὁ διευθυντής, ἐπιστάτης - οὐκων Μανέθ. 3, 106, gubernator.

Δι-ευθυντής, ὁ τῷ ἀνωτ.

Δι-ευθύνω, κυρ. στρέφω τινὰ ἢ τι πρὸς τι μέρος, ὁθ. διατάσσω, διοικῶ μτγν. Μανέθ. 4, 90, ὡς συνών. τοῦ διελέγχω, ἐπιτιμῶ, διορθῶν τὰ λάθη τινὸς Λουκ. Πρ. 19, dirigo.

Δι-ευ-κρινέω, διακρίνω ἀκριδῶς τὴν διαφορὰν τινος ἀπ' ἄλλου, ξεχωρίζω, κατατάσσω ἀκριδῶς «τίς οὐκ ἂν πολεμικοῦς φοβηθεῖν, ἰδὼν διευκρινημένους, ὀπλίτας, ἱππέας, πελταστὰς» Ξεν. οἰκ. 8, 6, ἡ σημ. τοῦ διαχωρίζω ἐπικρατεῖ π. Λουκ. Ἐρμῶτ. 7, 69, κρίνω τι ἢ περὶ τινος ὁρθῶς Πολύβ. 3, 22, 3 καὶ συγχά. ἰδ. κρίνω - διαφορὰς, 24, 4, 7, «τινὶ περὶ τινος», 31, 9, 7. Μία. κρίνω, ἀποφασίζω π. τοῖς νεωτ. Πλάτ. Παρμ. 135, distinguo.

Δι-ευ-κρίνης, 2' σαφῆς Σουῖδ. distinctus.

Δι-ευ-κρίνησις, εὐς, ἡ ἀπόφασις Β. Ἀν. 390, 28.

Δι-ευ-κρίνητέον, τό' πρέπει νὰ διακρίνη τις ἀκριδῶς Θεόφρ. distinguendum.

Δι-ευ-λαβέομαι, μ. ἀποθ. ἀορ. α. παθ. διευλαβήθην Πλάτ. νόμ. 8, 843, εἶμαι πολὺ προσεκτικός, προφυλάττομαι πολὺ «τὸ ἔσπον», νόμ. 7, 797, «πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον», πολ. 7, 536 καὶ μτγν. Πολύβ. 14, 2, 7, - τινὸς Πλάτ. νόμ. 8, 843, «μὴ παθεῖν», ἐπιστ. 7, 351, μεθ' ὅπου. - μὴ. νόμ. 7, 798, metuo.

Δι-ευ-λαβητέον, τό' ῥ. ἐπὶο. πρέπει νὰ προφυλαχθῇ τις πολὺ Πλάτ. πολ. 7, 536, cavendum.

Δι-ευ-νάω, κυρ. φέρω τινὰ εἰς τὴν εὐνὴν, τὸν βάλλω νὰ πλαγιάσῃ ὁθ. κάμνω νὰ ἡσυχάσῃ, ν' ἀναπαυθῇ, τελειώσω τὴν ζωὴν ἐν τῇς. - βίοτον Εὐρ. Ἰππ. 1377.

Δι-ευνάω, πλαγιάζω γυναῖκα Μ. Ἐτ. 280, 4, concumbo.

Δι-ευ-πράγέω, εἶμαι πάντοτε εὐτυχῆς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου Ἰωσ. ἀρχ. 6, 10, 2.

Δι-ευ-ριπίδ-ίζω, διασκανδαλίζω.

Δι-ευ-ριπίζω, πνέω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ ἀνέμ. Ἀριστοτ. προβλ. 25, 22, κινεῖται ἀντιθέτως ὡς αἱ παλῖρροι τοῦ Εὐρίπου ἴδε Εὐρίπος.

Δι-ευρύνω, πλατώνω, φαρδύνω Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. I. Ζ. 8, 17 καὶ μτγν. dilato.

Δι-εύς, εὐς, ὁ ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Ἀθην. ἀνθ.

Δι-ευ-στοχέω, ἐπιτυγχάνω τὸ σημάδι, πέρα Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὄν. 11.

Δι-ευ-σχημονέω, τηρῶ ἀκριδῇ εὐσχημοσύνην Πλουτ. Ἀγης. 29.

Δι-ευ-ταχτέω, διατηρῶ τὴν τάξιν ἀκριδῶς Ἰάμβλ.

Δι-ευ-τελίζω, θεωρῶ τι εὐτελές, περιφρονῶ ὡς τοιοῦτον Αἰλ. Π. I. 14, 49.

Δι-ευ-τονέω, ἐπιτετ. τοῦ εὐτονέω - πρὸς τι Πολύβ. 4, 43, 8 καὶ μτγν.

Δι-ευ-τρεπίζω, εὐτρεπίζω τι καλῶς, ἱσάζω ἴδε Σεμίραμις Σουῖδ.

Δι-ευ-τυχέω, εἶμαι πάντοτε εὐτυχῆς «ἄχρι γήρως διευτυχῆς» Ἀπολ. κωμ. π. Στοδ. ἀνθ. 53, 4, «συνεχῶς τῇ οὐσίᾳ» Δημ. 42, 4, καὶ μτγν. συγχά. ὡς. - τινὸς Αἰλ. Π. I. 17, 27, «περὶ τι» Θεόφρ. π. Ἀθην. 12, 531.

Διευτυχίδας, ὁ ἱστορικὸς Πλουτ. Λυκ. 32, 10, 10.

Διεύχης, ους, δ' ἱατρὸς Ἀθῆν.

Διεύχιδας, δ' ἱστορικός Μεγαρέας, πολλάκις συγχομένων ἐν χειρὶ τοῦ Διευτυχίδου.

Δί-εφθος, 2' καταβρασμένος, πολυβρασμένος. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 15 ἱπποκρ. κωμ. «ἐκ τοῦ βραλευμένου διέφθορος ἐρχομαι» Φερεικρ. π. Ἀθην. 11, 481, discocius.

Δι-εφ-ικνέομαι, μέσ. ἀποθ. φθάνω που διὰ μέσου τινός, ἐκτείνωμαι διὰ μέσου μέχρι τινός μετ' ἐν. peruenio.

Δι-έφυ' ἴδε διαφύω.

Δι-έχθεια, ἡ' διαχωρισμός, διάστημα ἐν τῷ μέσῳ Ἀριστοτ. Κυντ. disjunctio.

Δι-εχθή, 2' ὁ μακρὰν ἄλλου κεκρατημένος, διακεχωρισμένος, ἀντίθ. συνεχῆς Πλουτ. παραμυθ. Ἀπόλλ. 353' πρὸς δὲ διμερὲς Ἡσυχ. disjunctus.

Δι-εχθραίνω' ἐπιτετ. τοῦ ἐχθραίνω' - τινί Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 1, 49.

Δι-εχθρεύω' ὅπως διόλου ἐχθροικῶς διακέμμαι πρὸς τινά - τινί Δ. Ἀλ. 4, 70' τὸ διεχθρεύον, ἀντίθ. τὸ φιλικόν Ἀλκιφρ. 2, 3.

Δι-έχω' 1) κρατῶ τι μακρὰν ἄλλου, διαχωρίζω «ὁ ποταμὸς σχιζόμενος» - διέχων τὰ βέεθρα ἀπ' ἀλλήλων τρία στάδια» Ἡρ. 7, 51' - τὴν σάλαγγα Ἀρρ. Ἀν. 1, 1, 13' ἐκτείνω - τὰς χεῖρας Πλουτ. Ἀντων. 20' ἐξισάζω ἔριν Πολύδ. 4, 52, καὶ μετ' ἐν Πλουτ. ἐν συνδ. «διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀνείργειν» = ἐμ-ποδίζω, Τ. Γραγχ. 18' 2) διατρυπῶ τινά ἢ τι πέρα πέρα «ἀντικρὺ δὲ διέσχε» (διόστος) = ἐτρυπῆσε κ' ἐξήλθεν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους Ἰλ. ε, 99' «διὰ τοῦ ἡπαιτος διέχει ἡ' μεγάλη φλέψ» = διέρ-γεται Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 17, 80' ἐκτείνωμαι ἀπ' ἐνός εἰς ἄλλο μέρος Ἡρ. 4, 142' 3) ἀμετ' μακρὰν, χωριστὰ τινος εἰμί, ἀπέχω θέσιν. 970' «ἀπ' ἀλλήλων» Θουκ. 2, 81' - ἀλλήλων, Ξεν. Ἀν. 1, 10, 14' καὶ ἀπολύτ. «ὅταν διασχῇ τὰ κέρατα» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 20' 80. «ὁ Ἑλλησποντος σταδίους ἕως πεντεκαίδεκα διέχει» = ἔχει πλάτος 15 σταδ. = 2774, 55 μ. = 00,875 μίλ. Ἑλλ. 2, 1, 21' ὁμοί. «ὁ ποταμὸς εἰς πλάτος διέσχε» Ἀρρ. Ἀν. 6, 5, 6' «ἡ γῆ διέσχε σεισμός» = διεργάθη Φιλόστρ. ἐν γέν. χωρίζομαι Πλουτ. Πομπ. 20' συχνὰ ἐπὶ χρόν. παρέρχομαι ἐν τῷ μεταξὺ «οὐ διέσχον ἡμέρα τρεῖς» Σοφ. Οἶ. τ. 7, 717' διαφύω, πρωτεύω, ἐξέχω κατὰ τι «τόλμη διέχειν» Ἀππ. Καρχ. 132.

Δι-εφευσμένως, ἐπὶρ. ψευδῶς Μ. Ἀντων. 2, 17, falso.

Δι-έψω' βράζω τι ἐντελῶς ἱπποκρ. percoquo.

Δι-εωθούμην, παρατ. τοῦ μέσα διωθέω.

Δι-εωσάμην, π. ἀόρ. ἀ. ὁριστ. τοῦ αὐτ.

Διζάδουλος, ὁ ἀργηγὸς τῶν Τούρκων ἐπὶ αὐτοκρ. Ἰουστινίου Μένανδ. ἴδε Διλιζίδουλος κ. Σιλιζίδουλος.

Διζάας, α, δ' Παροικοπολίτης τις ἴδε Παροικόπολ.

Διζάτης, ου' κοινὸν ὄνομα Παροικοπολιτῶν.

Διζήμαι, μέλ. διζήσομαι, ἀόρ. ἐδιζήσαμην Ἡ-ράκλειτ. π. Πλουτ. τῷ 1118 (πρὸς δὲ διζώ, διφάω) ἐνερ. οὐχ' ὀνόμ. κατὰ Πασσώδ. μέσ. ἀποθ. ἀναζητῶ, προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι Ἰλ. 8, 88 κ. συχνὰ κατ' ἐν «νύστων διζήται» =

προσπαθεῖ νά ἐπιστρέψῃ Ὀδ. λ, 101' «νύ-στων ἐταίροις διζήμενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ» = προσπαθῶν νά κατορθώσῃ νά ἐπιστρέψωσιν οἱ φίλοι μου κ' ἐγὼ Ὀδ. ψ, 253, κατὰ μέλ. π, 238' συχνὰ π. Ἡρ. - ἀκτα 1, 94' ἱπποκρ. ζη-τῶ, νά μάθω τι διὰ πλυσίμων ἐρωτήσεων «τὸ μαντήλιον» 4, 151' «σὲ διζήμαι ἐκείνους εἶ-ναι ἀντάξιον» = ἀπὸ σὲ ἀπαιτῶ ν' ἀξίξῃς ἵσον μὲ 20 ἄνδρας, 7, 103, ὡς. «λαθεῖν διζήνται» Δίσχ. ἀποσπ. 821, quæro.

Διζήμων, ὄνος, 2' ἀνερευνητικός, ἐρευνῶν

Νόν. παράφρ. Εὐαγ. Ἰω. 8, 21, quæstor

Διζήρος, ὁ, καὶ Διζήρδης π. Δυσόφρ. ποτ. τῆς

Ἰλλυρίας ὁ παροικῶν Διζήριος, Διζήριτης.

Διζήρης, οἱ Ἀσιατικ. λαὸς (δι. γρ. Διζήνης καὶ Βύζηνης) Ἐκατ. π. Στ. Β.

Διζήσις, εως, ἡ ζήτησις, ἐρευνα, ἀνάκρισις

Πλάτ. σοφ. 237, perscrutatio.

Διζυός, ἔσφ. λέξ. = δι-οζός, ἴδ' αὐτ.

Δι-ζυγής, 2' διζυς μετ' ἐν.

Δι-ζυγία' ζευγός, κοιν. ζευγάρι ἐν γεωμ. = 2

ζευγάρια βωδ. = 4 βωδ. 2, 23, 14.

Δι-ζυγός, 2' μετ' ἐν. = διζυς.

Δι-ζυγός, ὄνος, 2' ὁ ἔχων δύο ζυγούς, ζευγαμέ- νος μὲ δύο ἱπποὺς, βόους κτλ. - ἱπποὶ Ἰλ. ε, 197, κ, 473' ἐν γέν. διπλοὺς Ἀγαθί. προοίμ. 85 (1, 3).

Διζυφον, τό' ἀσφαρὲς λέξ. ὁ Τούπιος διορθ.

«ζωφίον», ἀλλ' ὀρθότ. ἴσ. «ζιζυφον» κοιν.

τοῖς τούτοις Παλδ. 109 (9, 503).

Διζύω' εἶμαι ἀδέσῳ, ἀμυβιάλλω' «διζέ, ἡ

μάχουσι τὴν - θυοκλήσεις» Ἰλ. π, 713 (ζητῶ,

ἐδιζῆσα, ἐζήτησα Ἡσυχ.). Μέσ. διζομαι = δι-

ζήμαι Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 385 (Παν. 146) - δι-

ζεαι Θεοκρ. 25, 37' - διζεσθαι Ἡσ. Ἑρ. 601, Δη-

μόκρ. π. Στοδ. ἀνθ. 1, 40 = διζησθαι, Ἀπολ.

Ῥ ὡς δι. γρ. π. Ἡρ. συχνὰ Κυντ. λόγ. 10, 447.

Διζώος, 2' διπλῶς, διπλὴν ζῶην ἔχων

Δοσιᾶδ. ἀπρ. 2, 17 (15, 26).

Δίη, ης, κ. Δία, ας (ἡ) Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν.

νῆς. πόλ. ἐπὶ τοῦ τῆς Ἥρας καὶ δαμών. ἱερὸν ἐν

Σικυωνί Στραβ. ἡ νῆς. Νῆτος ἐν Κρήτῃ.

Δι-ήγαγον ἴδε διαγῶ.

Δι-ηγέομαι, μέσ. ἀποθ. ἐξηγῶ τι, ἱστορῶ

Ἀριστ. ὄρν. 198, Θουκ. 6, 54, Πλάτ. καὶ ἄλλ.

«- τινί περί τινος» Δουκ. ἐνάλ. δ. 5, 1, narro.

Δι-ήγημα, τό' διήγησις, ἱστορία Πολύδ. 1,

14, 6. Κατὰ Θουκ. Μάγ. διαφ. τοῦ διήγησις,

μέρους ἐκτεταμένης διήγησεως, narratio

Δι-ηγηματικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ διη-

γεσθαι, ἐν γέν. διηγούμενος - μίμησις Ἀρι-

στοτ. ποιητ. 24' ἐπὶρ. - ὡς Δ. Λαέρ. 9, 103,

narrativus.

Δι-ηγημάτιον, τό' μικρὸν διήγημα ἢ διήγη-

σις Στραβ. 14, 651, narratiuncula.

Δι-ήγησις, εως, ἡ' τὸ διηγεσθαι, ἱστορεῖν τι

Πλάτ. πολ. 3, 392 καὶ Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 16'

«διήγησιν ἀποδοῦναι» Πλουτ. Λυκ. 1, narratio.

Δι-ηγητέον, τό' ῥ. ἐπ. πρέπει νά διηγηθῇ

τις μετ' ἐν. narrandum.

Δι-ηγητής, ὁ' ὁ διηγούμενός τι Ἀχιλ. Τέτ.

4, 15, enarrator.

Δι-ηγητικός, 3' φιλόμυθος, ὁ ἀγαπῶν νά

διηγῆται Ἀριστοτ. τῷ 3, 10

Διήγεις, ἴδιος, δ' προσευτὴς τοῦ δεκεδάλου, βασιλέως τῶν Δακῶν Δ. Κάσ.

Διήγυλις, ἴος, ἰν, (δ') βασιλ. τῶν Καινῶν, θρακικοῦ τινος λαοῦ Δ. Σικ.

Δι-ηέριος, 3, ἰων. ἀντὶ διήριος, ἀερῶδης Ἀπολ. Ρ. 2, 227, Κυντ. λόγ. 11, 456.

Δι-ηθέω· περὶ τὴ διὰ τοῦ ἡθρητοῦ (ἀνάλ. τροπῆτος), στραγγίζω, διυλίζω Πλάτ. σοφ. 226· ἀποπλύνω τι· οἶνῳ Ἡρ. 2, 86· ἀμετῆ. ξεσταλάζω· «διηθέοντος τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ», 2, 93, ἐνσταλάζω· οἶνόν τι· Πλουτ. ἀρετ. κ. 61.

Δι-ηθῆσις, εἰς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ διηθεῖν τι, στραγγίσμα Πλουτ. συμπ. 6, 7, 2, percolatio.

Δι-ηθῆτέον, τό· ὅ ἐπ. πρέπει νὰ στραγγίσῃ τι διόσκ. percolandum.

Δι-ηθμεύω· διηθέω, διυλίζω Ἡσυχ.

Δι-ηκανέω, διηκύνωσι, ἰων. ἀντὶ διακάνω, διακύνωσι.

Δι-ηκριβωμένως, ἐπὶρ. πολὺ ἀκριβῶς Πλάτ. νόμ. 12, 965, exacte.

Δι-ηκώ· διέρχομαι· διὰ μέσου διένω, διέρχομαι δυναστικῶς, ἐκτείνωμαι διὰ μέσου τινός, διαδίδωμαι· «-πάλιν στόνος» Αἰσχ. Ἔπτ. 900· «βᾶξις, Ἀγ. 476· «τὸ σὸν ὄνομα· πάντα» Σοφ. Θί. Κ. 307· «ἐκ θαλάσσης τῆς βορρῆς εἰς νοτίην» Ἡρ. 6, 32· «μέγρι, 4, 185· «ἡ οἰμωγὴ εἰς ἄστυ διήκεν» Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 3· «διὰ πάντων» Ἀριστοτ. κόσμ. 5, 6, καὶ συγνᾶ· πρὸς, ἐπὶ τι μετν. pervado.

Δι-ηλασία, ἰων. ἡ· διελασία, διέλασις.

Δι-ηλιδῶ· ἡλιζῶ Θεόφρ. insolo.

Δι-η-λιφής, 2· ἡλειμμένος πέρα πέρα Σοφ. ἀποσπ. perunctus.

Δι-ηλλαγμένως, ἐπὶρ. διαφοροτρόπως Στράβ. 13, 582, diverso.

Δι-ηλόω· διατρύπω τινα ἢ τι δι' ἡλων, καρφών με καρφίᾳ στερεῶς, προσηλώνω Θ'.

Δι-ηλυσις, εἰς, ἡ· διαδοσις, ἐξοδος Ἀπολ. Ρ. 4, 1573.

Δι-ηματορημένως, ἐπὶρ. ἐσφαλμένως, κατὰ λάθος Πολυδ. 6, 205.

Δι-ημέρεσις, εἰς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ διήρεσθαι, περὶ ὅλην τὴν ἡμέραν μετν.

Δι-ημερεύω· διέρχομαι, περὶ ὅλοκληρον ἡμέραν Ξεν. Κύρ. 7, 5, 53· «ἐν τῷ κυβεῖν Αἰσχίν. 1, 53 καὶ μετν.

«ἐν καλοῖς ἐπιτηδεύμασι» Ξεν. Κύρ. 7, 5, 86, Δ. Σικ. 19, 8, παρ' ὧ ἐν συνδ. μετὰ δοτ. μόνης 12, 51-18 34.

Δι-ήμερος, 2· ὁ περιλαμβάνων διάστημα δύο ἡμερῶν, τοῦ οὐδ. ὡς οὐδ. τοῦ διήμερον μετν. γλωσσ.

Δι-ημερόω· κάμνω τινὰ ἢ τι ἡμέρον, ἐκπολιτίζω, καλλιερῶ· γῆν Θεόφρ.

Δι-ημι, ἔσφ. παρασχ. τοῦ διήμι μετν.

Δι-η νέκεια, ἡ· παντοτεινὴ διάρκεια, συνέχεια Θωμ. Μάγ. ἴδε αἰ, perpetuitas, ἐκ τοῦ,

Δι-ηνεκής, ἀττ. διανεκής, 2, (ἡνεγκον, διαφέρω) συνεχής, ἀδιάκοπος· «χρυσεῖς ῥάβδοι· αἱ διηνεκῆσι περὶ κύκλον»· με χρυσᾶς στεφάνας μέγρι τοῦ ἀκροτάτου κύκλου (τῆς ἀσπίδος) Ἰλ. μ. 297, ἴδ. ἐπιμήκης, ἐκτεταμένος (ἐκτεταμένα, μεγάλα Ἰσχυλ.) «ἀτραπιτοὶ τε διηνεκῆς»· μονοπάτια ἐκτεταμένα Ὀδ. ν. 193· «ναῶς δ.· «ὅλη κατὰ μή-

κος ἡ ῥάχης Ἰλ. η. 321· «ῥίξῃσιν διηνεκῆσ' ἀραρυῖαι» Ἰλ. μ. 134· «ὄλα διηνεκῆς»· αὐ-

λακα Ὀδ. σ. 375· «διανεκὴ σώματος μέρη» Ἀνακρ. π. Ἀθην. 10, 455· «λόγος Πλάτ.

Ἰπκ. πρ. 381 καὶ μετν. Ὀσ. ἐπὶ χρόν. παντοτεινός, διαρκής· νόμος Πλάτ. νόμ. 8, 839·

«νῦξ Λουκ. ἀλθ. Ἰσ. 1, 19· «διηνεκῆς αἱ δ-πῶραι» Ἀθην. 14, 653· «ἐς τὸ διηνεκῆς» Ἀπ. π. Ρωμ. (ἱμνολ. πόλ.) 1, 4· ἐπὶρ. -ίως, ἀττ.

«ὡς καὶ διανεκῶς = συνεχῶς, ἀδιάκοπως»· ἀγορεύειν = ἐν ἐκτάσει Ὀδ. η. 241· «σαφῶς, ὠ-

ρισμένως, δ. 831· «καταλέγειν Ἡσ. θε. 627· πρὸλ. Αἰσχ. Ἀγ. 319 καὶ μετν. continuus.

Δι-ηνεκής, εἰς, ὁ· Σπαρτιάτης τῆς Ἡρ.

Δι-ήνεμος, 2· προσήνεμος, ἐκτεταμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ἀνεμώδης· Ὀρχαλία Σοφ. Τρ. 327· «ταρσοὶ Ἀνακρ. 53, 3, ventosus.

Δι-ηνός, 2 καὶ Αἰθρ. ἴδε Διόν.

Δι-ηνέχθην· ἴδε διαφέρω.

Δι-ηνυκέναι· ἴδε διανύω.

Δι-ἦξε· ἴδε διήκω.

Δι-ἦξε· ἴδε διαίσσω, διάσσω -ττω.

Δι-ἡπειρώθλασσαν· κάμνω τὴν θάλ. ἡπειρὸν (ἡπειρον) Φίλ. 74 (9, 708).

Δι-ἡρεσα· ἴδε διερέσσω.

Δι-ἡρεφής, 2· ἐπηρεφής, σκεπασμένος· σίμ-βλος Κυντ. λόγ. 6, 325.

Δι-ἡρημένως, ἐπὶρ. χωριστά, ξεχωριστὰ συγνᾶ ἐν Σχόλ. καὶ Μ. Ἀντων. 11, 16, divisim.

Δι-ἡρης, 2· διπλῶς συνδεόμενος· α) διήρης (ἐνν.) ναὺς = με δύο σειρὰς κωπηλατικῶν θρανίων λεξ. καὶ μετν. 6) «τὸ διήρης μελῶδων»

= τὸ ἐπὶ ἀνωμῆτάτωμα μεγάρων, οἰκίς Εὐρ. Φοίν. 90, ὡς. Πλουτ. ἡθ. 77 (Πολυδ. διατεγία, π. τοῖς ἀττικῇς ὑπερῶν)· «τὸ διήρης ὑπερῶν»

Πλουτ. κωμ. σχόλ. Ἀριστ. βᾶτ. 1190.

Δι-ἡρθρωμένως, ἐπὶρ. συνηρμοσμένως Θεολ. ἀριθμ. 49, 6, articulatum.

Δι-ἡται· ἴδε δῖω.

Δι-ηυκρινημένως, ἐπὶρ. σαφῶς, ἀκριβῶς Δ. Σικ. 1, 93, distincte.

Δι-ηχέω· ἀφῆνω νὰ διέλθῃ ὁ ἦχος (καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἤχου, τὸ ὅδω κτλ. φυσ.) Πλουτ. ἡθ. 901· διασημίζω· «ἡ Ἑλλὰς διήκει τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος» Πλουτ. Τιμολ. 21, persono.

Δι-ηχέω· ἀφῆνω νὰ διέλθῃ ὁ ἦχος (καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἤχου, τὸ ὅδω κτλ. φυσ.) Πλουτ. συμπ. 8, 3, 3, personans.

Δι-ηχημα, τό· παραφωνία μουσ. τινὲς διορθ. διάστημα, dissonantia.

Δι-ηχής, 2· ὁ ἀφῆνων νὰ διέλθῃ δι' ἑαυτοῦ ὁ ἦχος, μεταδίδων τὸν ἦχον (καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἤχου φυσ.) Πλουτ. συμπ. 8, 3, 3, personans.

Δι-ηχητικῶς, ἐπὶρ. τροπ. κατὰ διάδοσιν τοῦ ἤχου, ἀντηχητικῶς μετν. personanter.

Δι-θαλασσοί, ἀττ. -ττος, 2· ἐπὶ δύο θαλάσ-σων κείμενος (ὡς ἡ Κωνσταντ. δ. καὶ διήπει-ρος) Πρᾶξ. Ἀποστ. 27, 41· δύο θαλάσσας σχη-ματίζων - πόντος Στράβ. 2, 5, 22, bimaris.

Δι-θαλος, ἡ διθάλλος κατὰ Βέκ. 2 = αἰγω-λιός (νυχτερ. πτην.) Ἀριστοτ. I. Ζ. 2, 16, 5, ἀλλ' ἡ σημ. ἀμφίβ.

Δι-θεῖα, ἡ λατρεία δύο θεῶν ἐκκλ. Διθεῖται, οἱ = οἱ δύο θεοὶ λατρεύοντες αὐτῶν.

Δι-θεῖα, ἡ λατρεία δύο θεῶν ἐκκλ. Διθεῖται, οἱ = οἱ δύο θεοὶ λατρεύοντες αὐτῶν.

Δι-θεῖα, ἡ λατρεία δύο θεῶν ἐκκλ. Διθεῖται, οἱ = οἱ δύο θεοὶ λατρεύοντες αὐτῶν.

Δι-θεῖα, ἡ λατρεία δύο θεῶν ἐκκλ. Διθεῖται, οἱ = οἱ δύο θεοὶ λατρεύοντες αὐτῶν.

Δι-θεῖα, ἡ λατρεία δύο θεῶν ἐκκλ. Διθεῖται, οἱ = οἱ δύο θεοὶ λατρεύοντες αὐτῶν.

Δι-θηκτος, 2' διστομος, με δύο κόψεις· -ξίφος
Λισχ. Πρ. 863.

Δι-θρονος, 2' ἔχων δύο θρόνους· -κράτος
= Ἀγαμέμν. καὶ Μενέλαος Λισχ. Ἀγ. 103.
«διθρονος καὶ δισηκπτος τιμή», 43.

Δι-θροος, συνηρ. -ου, 2' ὁ δύο ἔχους ἐκπέ-
μων· -αλλός Νόν. Δ. 1, 40.

Δι-θυμία, ἡ ἀσυμφωνία, διχόνοια λεξ.

Δι-θυμος, 2' ἀσύμφωνος, διχογνώμων μετγν.

Διθυραμβέω· ἔδω βακχικά, λυρ. ἄσματα
Ἀθην. 14, 628.

Διθυραμβικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς
βακχικά, λυρ. ἄσματα· φράσις Δ. Ἀλ. «τὰ
διθυραμβικά» = διθυραμβοὶ Ἀριστοτ. ποιητ. 1,
13' ἐπὶρ. -κώς.

Διθυραμβιστής, ὁ, μετγν = διθυραμβοποιός.

Διθυραμβο-γενής, 2' ἐπὶθ. τοῦ Διονύσου
Ἀνθ. (9, 524, 5) ὅτε διθυραμβος (ἢ ἔνεκα τοῦ
μέτρ.).

Διθυραμβο-γραφέω· διθυραμβοποιέω

Διθυραμβο-διδάσκαλος, ὁ· ὁ ποιῶν διθυ-
ράμβους, λυρικ. ποιήματα, καὶ γυνάζων εἰς
παράστασιν αὐτῶν τοὺς χορούς Ἀριστ. εἰρ. 829.

Διθυραμβο-ποιέω· ποιῶ, στιχουργῶ διθυ-
ράμβους, λυρ. ποιήματα.

Διθυραμβο-ποιητική, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ποι-
εῖν, στιχουργεῖν διθυράμβους, λυρ. ποιήματα,
Ἀριστοτ. ποιητ. 1, 2.

Διθυραμβο-ποιῖα, ἡ· τῶ ἀνωτ.

Διθυραμβο-ποιός, ὁ· ποιητής διθυράμβων,
λυρ. ποιημάτων Ἀριστοτ. ρητ. 3, 3 καὶ μετγν.
Δ. Σικ. 15, 6.

Διθύραμβος, (αἰτ. διθύραμβας Πινδ. ἀποσπ.
56), ὁ· 1) ἐπὶθ. τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βάκχ. 526,
κατὰ τοὺς ἀρχ. ἔνεκα τῆς διπλῆς γεννησιῶς
τοῦ (εἰς θύρας βαλνέιν, ἐνθα τὸ ἰ παράδοξ.),
κατ' ἄλλους συγγενὲς τῷ θρίαμβος· 2) ἔσμα

πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, εἶτα καὶ ἄλλ. θεῶν,
οὗ. λυρικὸν ποίημα, ἢ λυρικὴ ποίησις, τὸ μάλ-
λον ἐλευθεριάζον εἶδος τῆς ποιήσεως εἰς τὸλ-
μην ἰδεῶν καὶ ὕψος λόγου, ὅστις ὁμως συχνά
παρεξτερέπτετο εἰς κενὴν κομποφακιστορημο-
σύνην· μετὰ φρυγικοῦ δὲ μέλους (Ἀριστοτ.
πολ. 8, 7) ἐπευρέθη ὑπὸ τοῦ Ἀρίωνος Ἦρ. 1,
23, Πλάτ. ἀπολ. 22 καὶ μετγν. Συχνά ὡς χα-
ρακτήρ κομπῶδους ὕφους Πλάτ. Ἰππ. πρ. 292.

Διθύραμβος, ἡ· ὁ Θεσπιεύς τις Ἦρ.

Διθυραμβο-χῶνα (Μοῦσα)· ἡ διθυράμβους
γῶνονσα, στιχουργοῦσα Θεωρίδ. 8, (13, 21).

Διθυραμβ-ωδέω, μετγν. ἀντὶ διθυραμβέω.

Διθυραμβώδης, 2' ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν
διθυράμβων (βᾶχ. λυρικ. ποιημάτων), ἐν γέν.
κομπῶδης - ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 409, συχνά
ρητ. ἐπὶρ. -ὡς Σχολ. Πινδ. Π 12, 45.

Δι-θυρτής, ὁ· ἀντρον, σπηλαιον μετ' 2 θύρας
-χολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1131.

Δι-θυρος, 2' ὁ ἔχων δύο θύρας· -νεώς = ὁ να-
ὸς τοῦ Ἰανθοῦ Πλουτ. Νομ. 20' ὡς οὐδ. τὰ
διθύρα = θεωρεῖτον μετ' δύο θύρας, ποδετον· «κατ-
έφυγεν ὑπὸ τὰ διθύρα τῶν Ῥωμαίων» Πολύδ.
27, 1, 6, ἐνθα ὁρθότ. ἴσως = τὰ διθύρα τοῦ
ναοῦ τοῦ Ἰανθοῦ τῶν Ῥωμ. ἢ τὰ ποδεῖτα (τὰς
ἰμβάδας) τῶν Ῥωμ. ὅπως καὶ νῦν «κατέφυγε
τὰ πόδια του» ἐπὶ φ. τὰ ἔχον δύο φλοι-

οὺς, δύο ἱπικαλύμματα ὡς τὰ ὄσπρια Θεόφρ.
Ἰσ. Φ. 8, 2, 2. κατὰ τοὺς λεξ. «γραμμα-
τεῖον διθύρον» αἰτ. = θαλαττιὸν διπτυχόν· πρὸλ.
Λουκ. Νέρ. 7, bisforis.

Δι-θυρσος, 2' ὁ ἔχων δύο θύρσους (βάδους
τυλιγμένους μετ' κισσόν) οὗς. τὸ διθύρσον = δι-
πλοῦς θύρσος Ἀγαθ. 31 (6, 172).

Δι-τάμβος, ὁ· διπλοῦς τάμβος Σχολ. ὅτε τάμβος
Διτάς, ου, Διάς, αντος, ὁ· εἰς τῶν Ἰταίων Μ. Ἐπ.

Δι-τῶμεναι, ἐπ. ἀντὶ εἰδέναι ὅτε εἶδον, οἶδα.

Δι-τῶρος, 2' καθιδρωμένος, ἐν γέν. καθυ-
γρος Ἰαλην.

Δι-τῶρώ, ἀμτθ. ἰδρώνω πέρα πέρα· ὅθ. μετθ.
κάρμυ νά ἰδρώσω Ἰαλην.

Δι-τῶων, ἑνερ αὐρ. 6. μετγ. τ. ὁ διτῶω.

Δι-τῶναι, ἐν. ἀπαρ. τοῦ διέμει (εἶμ).

Δι-τῆμι· 1) ῥίπτω τι διὰ μέσου, κάρμυ ἢ
ἀρήνω τινὰ διὰ διέλοη· «στράτευμα διὰ τῆς
γῶρας» Σεν. Ἐλλ. 2, 4, 28, ἐνθα «διήσοιεν»

ὁρθότ. = «διαίοιεν» = ἐν. διαφέρω, ἤθελον ἐπι-
τρέψει τὴν διόδον· «ξίφος λαμπρὸν διήκε» = δι-
επέρασε μετ' τὸ σπαθί τὰ λαμπρά Εὐρ. Φοίν. 1029,

ὡς ἐν τμήσ. «διὰ δι' ἤκε σιδήρου» Ὀδ. ι, 177·
μετθ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος, λέγω, ἀνα-
φέρω· «τὸ στόματος φόνους» Σοφ. Οἰ. κ. 963·

2) διαλύω συνάλειυσιν, στρατὸν κτλ. - στρατεύμα
Σεν. Ἐλλ. 3, 2, 29 καὶ συχνά· - διεκμένος = ἀπο-
λυθεῖν, ἀποκερθεῖν τοῦ ἔργου, ἀξιώματος κτλ.

Πλουτ. Δημήτρ. 39' ὅθ. μαλακῶν, διαλύω τι
ἐν· ὅξει Ἀριστ. πλ. 720' «τρίμη» εὐρύθμους

διεμμένον ὅξει Ἀλεξ. π. Ἀθην. 4, 170. - ἐλαίω
Ἀριστοτ. 1, Ζ. 8, 3, ὡς. «ἐλαίω διεῖς» Σω·

ταδ. π. Ἀθην. 7, 293 (5, 27) καὶ συχνά ἱατρ.
πρὸλ. Φρόνυχ. 27 καὶ Λοδέκ.

Δι-τῶντήρ, ἦρος, ὁ· διευθυντής, διατάκτης·
-ἀέθλων Μανέθ. 4, 40' διῶντής = διοικητής

Ἡσυχ.

Δι-τῶνω· στρέφω τι διὰ μέσου, ὁδηγῶ διὰ
μέσου, διευθύνω· «-ἄτρομον εὐπλόη» Ἀεων.

Ταρ. 48 (9, 107) καὶ ἄλλ. μετγν.

Δι-τρυμάζω· καθυγραίνω τι, καταδρέχω Θεοφρ.
αἰτ. φ. 3 (4, 3), humecto.

Δι-τρυόμαι· 1) ἀμετθ. διέρχομαι, περὶ διὰ
μέσου ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον, ἐπὶ ἔχου· «δι-

ῶτων ποτὶ τὰν ψυχάν» Πλάτ. Τίμ. Λοκρ.
101' -εἰς, πρὸς Θεόφρ. «διέκτο πείρατ' ἀέθλων»

= διέστειτος Ἀπολ. Ῥ. 2, 411' ὡς. ἀορίστ. «δι-
ετχο ἡ δόξα μέχρι βασιλείας» = ἐφύλασεν ἡ ἐγ-
μητο κτλ. Πλουτ. Δημ. 20' ἀλλὰ «διεικνύντο

ῥᾶν οἱ ἄνωθεν» = ἐσκόπευον καλλίτερα Θουκ.
7, 79' 2) μεταθ. διέρχομαι τι ἐν τῷ λόγῳ,

ἐκθέτω, διηγούμεαι Πλ. ι, 61, τ, 186, pertrado.

Δι-ιχτικός, 3' διαπεραστικός Ἀριστοτ. πρὸλ.
11, 58, ἐνθα ἀρχ. δι. γρ. διεικτός, permeabilis.

Δι-ιχίς, εως, ἡ· τὸ διέρχεσθαι ἀμετθ. διη-
γεσθαι Πρὸλ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. 115, permeatio.

Δι-ίσις, 2' ὁ ἐκ τοῦ Διὸς, θεὸς Πλάτ. Φαίδρ.
252 καὶ μετγν. (κατὰ Πασσόβ. ~ ~ ~), jovialis.

Δι-ι-πετής, 2' διοικητής, ὁ ἐκ τοῦ Διὸς πεσών,
ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πεσμένος, οὐρανοκατέβας

Πλ. π, 174, καὶ συχνά· «ποταμός = ὁ ἐκ τῆς
βροχῆς πλημμυρίσας Ἦσ. ἀποσπ. ἐν Σχολ.

Ἀπολ. Ῥ. 1, 757, ὡς. Πλουτ. Μαρ. 21' «ὑδα-
τα διοικητῆ» = βρόχινα· - ἄνιμοι Νόν. Δ. 5,

220· ἐν συνδ. «αἰθὴρ λαμπρότερος καὶ διυπε-
τέστερος» Εὐρ. Βακ. 1266 = διαυγέστερος,
καλαριώτερος, το. ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς κεραυ-
νοὺς, οἱ ὅποιοι ὥσ. «διυπετέτε» ἀποκαλοῦνται.
Μ. Ἐτ. πρὸλ. «διυπετὴ νεὼν σταθμὰ» (πυρραῖς
πυραῖσι στρατὸς) = καίε· ὁ στρατὸς μὲ πυρ-
ραῖς τὸν λαμπρὸν σταθμὸν (κατὰ Πασσόδ.
καίε· ὁ στρατὸς πυρὰ, λάμπει δ' ἐκ τούτων ὁ
ναύσταθμος) Εὐρ. Ῥῆσ. 43.

Δι-ἰπέτης, 2, (πέτομαι)· αἰθεροδρόμος, ὁ διὰ
τοῦ οὐρανοῦ, ἐν τῷ αἰθέρι πετών· οἰωνοὶ Ὀμ.
ὕμν. Ἀφρ. 4.

Δι-ἰπόλεια καὶ διυπόλεια, συνηρ. διπόλεια, τὰ
ἄρχ. ἐορτὴ τοῦ πολιεύς (πολιούχου) Διὸς ἐν
Ἀθήναις Ἀντιφ. 2, 8, 9, Ἀριστ. εἰρ. 420.

Δι-ἰπολι-ώδης, συνηρ. διπολιώδης, 2' ἐκ
τῆς ἱποχῆς τῶν Διπολίων, παμπάλαιος Ἀριστ.
νεφ. 971.

Δι-ἰππάζομαι μτγν. ἀντί διυπείω.

Δι-ἰππασία, ἡ τὸ διέρχεσθαι τινα ἔριπον,
ἱππικ. γύμνασμα = ἀνθιππασία Σουῖδ. Μ. Ἐτ.
33' διὰ τινος Δ. Σικ. 55, 1, persequo.

Δι-ἰπταμαι, μτγν. ἀντί διαπέτομαι· πετώ,
διὰ μέσου τινός· «διεπτατο τινος» Εὐρ. ἀποστ.
884, ἐπὶ χρόνον παρέρχομαι ταχέως Εὐρ. Ἦρ.
μ. 507' ὥσ. συχνά ἐπὶ ταχ. κινήσεων· δια-
πομένη Πλάτ. Φαῖδ. 79' «διπταμένη ἡ σή-
μη» Ἡρώδ. 2, 8, 12 καὶ ἄλλ. μτγν. πρὸλ.
διαπέτομαι, pernolo.

Δι-ἰπύλη καὶ Διἰπύλη, ἡ θυγ. τοῦ Ἀδράστου,
σύζυγος τοῦ Τυδεΐως.

Δι-ἰσθμίζω ἢ δι-ἰσθμέω· διαπερῶ τινα ἢ τι,
πέραν ἰσθμ. «λῆμδους διαισθμίσαντα (εἰκ. δι-
ισθμίσαντα) Πολύδ. 4, 19, 7.

Δι-ἰσθμος, 2' ὑπὸ ἰσθμοῦ διαχωριζόμενος
Χρ. Σιβ.

Δι-ἰστάνω μτγν. = διίστημι, Δ. Σικ. 19, 46,
Ἀριστ. Νικ. 2, 29.

Δι-ἰστέον, τό, β. ἐπιθ. τοῦ δίδω· πρέπει
νὰ γνωρίσῃ τις καλῶς Εὐρ. Ἰππ. 491, discri-
ciendum.

Δι-ἰστέμι· θέτω τι μακρὰν ἄλλου, τοποθετοῦ
χωριστά, παρατάσσω χωριστά στρατ. «-τοὺς
λόγους» Θουκ. 4, 74' διαχωρίζω, κατατάσσω·
κατ' εἶδη, ἐν τάξει Πλάτ. Φίλ. 23' «εἰςμέρη Δημ.
18, 61 καὶ μτγν. συνών. τοῦ διακόπων Πλουτ.
Πομπ. 19 = χωρίζω - τι ἀπὸ τινος, συμπ. 4,
3, 1' «-ἡμᾶς ἀλλήλων», Ἀντων. 84' διαστέ-
λω, διακρίνω τι ἀπ' ἄλλου - τι τινος Ἀθην. 7,
303 (ὥσ. μέσ. εἰς ἐν. καὶ ἀφρ. - γέννη Πλάτ.
Τίμ. 63' «-τόν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικώ-
τατον», πολ. 2, 360) ὅθ. κάμνω τινὰ νὰ δι-
χονοήσῃ μὲ ἄλλον Ἀριστ. σφ. 41' «-τὴν Ἑλ-
λάδα» Ἦρ. 9, 2, Ξεν. Ἑλλ. 2, 35' «-τινὰ
τινος» Θουκ. 6, 77, Συχνότ. μέσ. παρχ. καὶ
ἐνεργ. ἀφρ. α. θέτω τι χωριστά ἀπ' ἄλλο, ξε-
χωρίζω ἀντιφ. τοῦ συνάγεσθαι Πλάτ. Τίμ.
Δοκρ. 101' «θάλασσα διίστατο» Ἰλ. ν, 29,
(«διαστὰν γὰς βάθρον» = χαίνον, χάσκον Σοφ.
Οἶ. Κ. 1653' «τὰ διεσπείωτα ὑπὸ σεισμοῦ» Ἦρ.
7, 129), ἰδ. γίνομαι ἐχθρὸς· διαστήτην ἐρί-
σαντες Ἰλ. α, 6' χωρίζομαι ἀπ' ἄλλου, δια-
λυόμεθα ἑκαστος· ε' τὰ τοια μετὰ μάχην κτλ.

«διέστησαν χωρὶς» Ἦρ. 8, 16—1, 76 Ἰσοκ.
5, 38' «πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν» Πλάτ. πολ.
8, 850' «κατὰ πόλεις διέσταμεν» = εἰμεθα κε-
χωρισμένοι Θουκ. 4, 61' «διέστησαν κατὰ δι-
ακούς» = παρετάχθησαν ἀνὰ ὁμάδας ἐκ 200,
4, 32' «πολύ διαστῶσας τὰς τε - καὶ τὰς -
γνώμας εὐρήσασεν» Ἰσοκ. 1, 1' «ἡ Πελοπόν-
νησος διειστήκει» = διηρέθη εἰς κόμματα Δημ.
18, 18' «-εἰς δύο», 10, 4' «-ἐς συμμαχίαν
ἐκατέρων» Θουκ. 1, 15' «πόλεως διαστῶσης»
Πλουτ. Νομ. 17' «-πρὸς ἄλληλα» Ἀριστοτ.
Πολύδ. 1, 8 καὶ μτγν. dirimo.

Δι-ἰστορέω· διηγοῦμαι τι μέχρι τέλους, ἐν
γέν. διηγ. Ἰώτ. καὶ μτγν.

Δι-ἰσχύανω, π. = διέγω· ἄστρα = λάμπουσι
διὰ μέσου Ἀπολ. Ῥ. 4, 1696.

Δι-ἰσχυαίνω· κάμνω τινὰ ἢ τι κατάξηρον,
μετφ. ισχύον Ἰπποκρ.

Δι-ἰσχυριζέω· τῷ κατωτ. Ἰπποκρ.

Δι-ἰσχυρίζομαι· βασίζομαι εἰς τι - λόγῳ
Ἀντιφ. 5, 33' «-τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγοις»
Ἀισχίν. 1, 176' «νόμῳ Στράβ. συνηρ. ἐπιμέ-
νω εἰς τινα γνώμην, ἐπιβεβαιώνω ὡς ὀρθὴν
Πλάτ. Φαῖδ. 63 καὶ συχνά. «-περὶ τινος»
Ἀνδοκ. 2, 4, assevero.

Δι-ἰσχυριστέον, τό, β. ἐπιθ. πρέπει νὰ ἐπι-
μείνῃ τις εἰς τι, ἐπιβεβαιώσῃ ὡς ὀρθὴν «οὐδὲ
ἡμῖν δισχυριστέον περὶ αὐτῶν» Στράβ. 6, 3, 8,
asseverandum.

Δι-ἰσχυρὸν διέγω Θεοφρ. ἀμρ. γρ.

Δι-ἰσώτῃρια, τὰ ἐορτὴ τοῦ Σωτήρος Διὸς ἐν
Ἀθήναις Ἐπιγρ.

Δι-ἰτέον, τό, β. ἐπ. τοῦ δίδωμι (εἰμι)· πρέ-
πει νὰ διέλθῃ τις τι, διμλήσῃ Πλάτ. πολ. 8,
545, percurrendum.

Δι-ἰτικός, 3' διαπαρασκευάζω, δι. γρ. δικτικός.

Δι-ἰτρέφω, ους καὶ δι-ἰτρέφης, δι-ἰτρέφης,
(ὁ)· πλοῦσις τις Χυτρεῖς, Ἰππαρχος καὶ φύ-
λαρχος ἐν Ἀθήναις, κῆρς καὶ οὐχὶ γνήσιος
Ἀθηναῖος (κατὰ Πλάτ.), ὅστις συχνά ὑπὸ τῶν
κωμ. ἐσκώπτετο, ἐξ οὗ καὶ αἱ παροιμ. «δι-ἰτρέ-
φης ἀνεπτέρωνεν», ἐπὶ αὐτεπαγγέλτων συμβού-
λων Ἀριστ. ὅρν. 798' «δι-ἰτρέφης πυνιναῖα
ἔχων πτερὰ» (= πτερὰ ὡς τῆς βυτινῆς τὰ γε-
ρούλια) ἐπὶ πολυπραγμόν. καὶ ὀχληρ. ἀνθρώ-
πων, ὅρν. 1442.

Δι-ἰχνεύω· ἀναζητῶ τι ἐπιμελῶς ὡς ὁ κύων
τὰ ἵχνη Πολυδ. 4, 68, 3, per vestigo.

Δι-ἰχνέω· τῷ ἀνιστ. μτγν.

Δίκα' ας, ὄρω, juv' ἔδε Δίκη.

Δεκαγῶρα, (διόρω. Κουρτ.), ἡ Ἑλλ. κύρ.
ὄν. γυν.

Δικάζω, (ἐκ τοῦ δίκ. ἢ ῥίζ. δικα) ἐκ τοῦ σα-
νικρ. dikajá-mi, ὅπερ ἢ ὡς ὁ ἀποβάλλεται
ἢ σμίγεται εἰς ἑ μέτα τὸς α τῆς καταλ. - σω
Κουρτ. ἑτ.) μέλ. δικά'σω, ἰων. δικῶ Ἦρ. 1,
97 καὶ δικά'ω, ὄρω, δικαῖω, ἀφρ. ἐδικασα,
παρχ. δεδιδασκα Ἀθην. 12, 517' α) κρίνω, ἀπο-
φασιζῶ ὡς δικαστής, ἀπολύτ. Ὀδ. λ, 546,
Πινδ. Ὀ. 2, 65, μετὰ δοτ. «Τρωσὶ τε καὶ Λα-
ναστοὶ δικαζέτω» = ὡς κρίνῃ μεταξὺ κτλ. Ἰλ.
9, 431' «ἔς μέσον ἀμφοτέρωσι δικάσασατε» =
κρίνατε ἀμερολήπτως μεταξὺ τῶν δύο, ψ, 574,
Πλάτ. νόμ. 6, 761' ἐκέρω δικαστικὴν ἀπό-

φασιν περί τινος· «δίκην δίκων δίκασαι» Ἡρ. 5, 25' - τινί, 3, 31' - δίκας Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 10' - πάντα, Κύρ. 1, 2, 14 («δικάζουσι καὶ ἐγκλήματος» ἔκδοσις). Δίκην Κύρ. 1, 2, 7' - εὐθύνας Δημ. 19, 132' - γὰρ δὲ Λουκ. 7 - ἀγῶνα Δείν. 1, 46. ὡς. «τὸ αὐτὸ ἐκείνους περὶ τῆς καταψήφισις δικάζετε» Ἀντιφ. 1, 3' 60. «κατοικάζω» - συγγέν τινι· «εἰς ἱερὸν Ἀισχ. Ἀγ. 1421. Παθ. «δίκαι δικασθεῖσαι» Πλάτ. Κρίτ. 50' «ὅπου τέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν» Θουκ. 1, 28' «οἱ δικασθέντες» = καταδικασθέντες· Πλάτ. πολ. 8, 558, ἀλλὰ «οἱ δικαζόμενοι» = οἱ κατηγορούμενοι, ἐναγόμενοι· Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 51' «αἰσγρὰς δίκας δεδίκασμαι» Αὐσ. 21, 18' ἐν γέν. ἀποφασίζω, ἐκέρω· «κατὰ τὴν γνώμην» «κρυπτάδια προνέοντα δικαζόμεν» Ἰλ. α, 542' 60. προσδιορίζω «δικας διδόναι, ὡς Ἀθηναῖοι ἂν αὐτοὶ δικάσωσι» Ἡρ. 6, 139, καὶ ἐπὶ χρησμ. 1, 84, ὡς. «αὐτὸς ἐαυτοὶ δίκασαι» = ἐπὶ προσδιορίσει Δημ. 43, 5' «δίκασα ἐγὼ τούτω καὶ οὗτος ἐμοί» = συναρτησάμεν, 48, 8' 6) Μέσ. δικάζομαι, κρίνομαι ἐν δικαστηρίῳ, κριτολογεῖσθαι Ὁδ. λ, 544, καὶ παρ. Ἡρ. 1, 96, Θουκ. 1, 77' «-πρὸς τινα», 3, 44' «συνήλθον μετὰ σοῦ» Ἰσακ. 5, 1' «-τίνι περί τινος» Δημ. 33, 25' «ἐδεδίκαστο ἂν μοι τῆς ἐγγύης» = ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει 27, ὡς. «κακῆγορίας δικάζεσθαι» = ἐπὶ ὑπερολογίᾳ Αὐσ. 10, 2' «-τῆς οἰκίας τοῖς ἔχουσιν» = ἐπὶ κατακρατήσῃ τ. οἰκ. 17, 5' ὡς. ἀργυρίου, 49, 43' - φόνου, 9, 44' «-δίκην τινί», 55, 31' «εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δίκαια δικάσω» = ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ ἀποφασίζω ὡς δικαστὴς Ἰλ. ψ, 579, ὅπερ Ἰσο. ἐρμηνεύουσιν = μέσ. ὡς. «ἀμοιβῆδης δὲ δικάζων» = κατ' ἐναλλαγὴν οἱ γέροντες ἦσαν δικασταί, σ, 506' «φόνον δικάζων» = συνηγορῶν ἐν δικαστηρίῳ Εὐρ. Ὀρ. 580, iudico.

Δικαία, π. ἢ δίκη Μ. Ἐτ. 24, 48.

Δίκαια, (ἡ) πόλ. τῶν Βιστόνων Θρακῶν ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Θράκης πλησίον τῶν Ἀβδηρῶν, νῦν Κορινθ. Ἡρ.

Δικαι-ά-δι-ος 2' καὶ δίκαιος καὶ ἀδικος Φιλ. Ἰουδ. 346, 8.

Δικαι-αργία, ἡ ἀρχὴ δικαία = κυβερνήσις δ. Ἡούδ. Σουῖδ.

Δικαιάρχεια, (ἡ) παράλιος πόλ. τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ Δ. Σικ. νῦν Pozzuoli.

Δικαίαρτος, δ' ἱστορικός τις, γεωγρ. καὶ φιλόσοφος Πολύδ.

Δικαιέω, ἰων. ἀντιδικαίω, ἀπαρ. δικαίειν = δικαιοῦν, παθ. δικαίεσθαι = δικαιοῦμαι Ἡρ. 1, 133-3, 79 καὶ συγνά.

Δικαιικός, (δικαιικός Εὐστ.), 3' δίκαιος Μ. Ἄντ. 5, 34.

Δικαιίδης, δ' Ἀθηναῖος τις (Ῥαμνοῦσιος), κατὰ Ῥόσοι δημοτὴς τῆς Ἀττικῆς Ἐπιγρ.

Δικαιο-θεσία, ἡ 1) ἡ πράξις τοῦ δικάζειν, τὰ δικαστικά, ὁ δικαστικ. κλάδος Πολύδ. 40, 10, 5' «ταχθεὶς ἐπὶ δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης» = δικαστήριον, ἀφ' οὗ δὲν ἐπετρέπετο ἔρεσις εἰς ἄλλο Στράβ. 13, 610' 2) «ἡ κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσία» = σύμβολος μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν, καὶ ἡν πᾶς ὑπὸ ἡσυχίας αὐτῶν ἐπὶ ἐμπορικ. ἀδι-

κία ἐγκαλούμενος δικάζεται κατὰ τοῦς ἰδίους νόμους ἢς ἀνήκει ἐπικρατείας Πολύδ. 24, 1, 2

Δικαιο-δοτεῖν εἰμαιδικαστῆς, δικάζω Στράβ. 11, 501 καὶ συγνά Πλούτ. 70, 779.

Δικαιο-δότης, δ' δικάζων, δικαστῆς Στράβ. 17, 797 καὶ μετγ.

Δικαιο-δοτικὸς, μετγ. 3' ἀνήκων τῇ νομοθεσίᾳ ἐπικρατείας τινός, π. γ. τῆς Βυζαντινῆς

Δικαιο-χρῖσις, ἡ δικαία χρίσις, δικαία δικαστικ. ἀπόφασις Ν. Δ.

Δικαιο-κρίτης, δ' ἐκαίσιος κριτής, δικαστὴς Χρ. Στ. 6, καὶ ἄλλ. μετγ.

Δικαιο-κτύπος, 2' (Θησ. Στ.) φονεὺς τοῦ δικαίου Ἰω. Χρυσ.

Δικαιο-λογέομαι λέγω τὰ δικάζα μου, ὁ περαιοῖς ἐμαυτὸν, ἐν γέν. δικάζομαι πρὸς τινα' «-περὶ τινος» Αὐσ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 209' ἀπολύτ. Δισχίν. 2, 21' «-πρὸς τινα» Πολύδ. 4, 3, 12' «-τίνι ὑπὲρ τινος» Λουκ. Πρ. 4, 13, ἐνερ. «οἱ δικαιολογούντες» = οἱ δικηγόροι, συνηγοροῦ Λουκ. Τίμ. 11.

Δικαιο-λόγημα, τὸ δικαιολογία Εὐστ.

Δικαιο-λογητόν, τὸ β. ἐπὶ ὁ. ὅτι δύναται νὰ δικαιολογηθῇ γλῶσσ. allegandum.

Δικαιο-λογία, ἡ τὸ λέγειν καὶ ὑπερασπίζειν τὰ ἐαυτοῦ δίκαια, ἀπολογία Δημ. 2, 209' Πολύδ. 3, 21, 3, Πλούτ. Ῥωμ. 19 καὶ συγνά πρὸς τῷ «πίστι», ἀποδείξει Ἀριστοτ. ῤητ. 1, 13, 32, 30, 32, «= δικολογία, λόγος ἐν δικαστηρίῳ αὐτοῦ 1, ἀντίθ. τῇ «δημηγορία» 18, ἐάν μὴ κατὰ Σπέργελ. ἀμφότερα τὰ χωρὶς διορθωτέα.

Δικαιο-λογίζομαι, δι. γρ. τοῦ -λογέω Λουκ. Πρ. 4.

Δικαιο-λογικός, 3' ἀνήκων εἰς δικαιολογίαν, ὑπερασπιστὴν, ῤητορ. ἐπίρ. -ως, συγκρ. δικαιολογικῶν Σχολ. Σοφ. Οἱ. Κ. 237.

Δικαιο-λόγος, δ' ἀπολογητῆς καὶ ὑπερασπιστῆς τῶν ἐαυτοῦ δικαίων Ἀρχαῖδ. 89, 13, causidicus.

Δικαιο-μέτρια, ἡ δίκαιον μέτρον, μετὰ ἀκριβῆς δικαιοσύνην, δικαιοκρῖσις μετγ.

Δικαιο-μέτρος, 2' ἔχων ἢ συγκείμενος ἐν δικαίῳ, ὀρθοῦ μέτρου, τὸ αὐδ. ὡς οὐδ. ἀγγεῖον πρὸς καταμέτρησιν Ἡρών πνευμ. 195.

Δικαιο-νομέω δικαιοδοτῶ Φιλ.

Δικαιο-νομία, ἡ δικαιοδοσία Φιλ. iustitia.

Δικαιο-νόμος, δ' δικαιοδοτῆς Δ. Κασ. 71, 22, iudicibus.

Δικαιο-πολις, εἰς, 1, «νόμος» ὁ κατὰ πόλιν δικαστῆς Πινδ. Π. 2, 23.

Δικαιοπόλις, εἰς, ἡ πόλ. ἐν τῷ θερμοῦ κώλῳ, κατ. Δικαιοπολίτης.

Δικαιο-πολις, ἰδός, ἡ πόλ. Δικαιοπόλις Ἐλ. κῆρ. ὅν. ἀνδρ. Ἀριστ. Ἀγ.

Δικαιο-πράγῃ πράττω δίκαια, ἀντιθ. ὁ δικῶν Ἀριστοτ. ῤητ. 1, 23, καὶ συγνά ὁ μετγ. «-πρὸς τινα» Πλούτ. 70, 135, ἀντίπαρνον ἐν Σόλ. 5.

Δικαιο-πράγμα, τὸ δικάζα πράξις Ἀριστοτ. 70, 5, 7, iustitiae factum.

Δικαιο-πράγῃ, 2' δικάζα πράττων Σουῖδ.

Δικαιο-πράγῃ, 2' δικάζα πράττειν, κατὰ Ἀριστοτ. «3. μέσον ἵσται τοῦ ἀδικεῖν καὶ δὲ

καταβαίει = πράξις μεταξὺ αὐτοῦ κατὰ 17. 5, 5, 17.

Δίκαιο-πραγμοσύνη, ἡ τῷ ἄνωτ. Ἡράκλειτ. π. Δ. Αἰερ. 9, 24.

Δίκαιο-πράξις (α. ἡ τῷ ἄνωτ. Ἰουστ. Μάρτ. Δίκαιος, 3, (ἐνίοτε 2 Εὐρ. Ἡρακλ. 902, πρὸς Δίσχ. Ἐπτ. 626 καὶ μτγν. Δ. Σικ. 5, 72, ἐκ τοῦ δίκης) ὁ πρᾶττων κατὰ τὰ 40η καὶ 40 μζ (πρὸς Δίσχ.) τὰ πατροπαράδοτα νόμιμα οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μεταβαίνει. Ὁδ. 5, 90) συνήθ.

ὁ τὰ πρὸς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους καθήκοντά του ἐκπληρῶν ἀπὸ Ὁμ. καὶ π. Ἀπαισι, ἀντιθ. τῷ «ὕστερος» Δίσχ. Ἐπτ. 580 καὶ συνών. τῷ σῶφρωνι, ἀγαθῷ, εὐσεβεῖ 592. «Χείρων δικαιοσύνη τῶν Κενταύρων» = φιλοξενιάτος Σχολ. Πλ. λ, 332, διότι τὸ «δικαίος» περι- ἐλάμβανεν ἰδ. τὰ πρὸς τοὺς ξένους καθήκοντα, τῶν ὁποίων ἡ ἐκπλήρωσις ἀποκαθίστα τὸν ἀν- ὁρῶπον χρηστόν πρὸς ν. 6, Ὁδ. μ, 322 π.

Πλάτ. «δικαίος» πρὸς ἀνθρώπους, «ὅσις» πρὸς τοὺς θεοὺς, Γοργ. 507. «-περὶ τὴν πόλιν» Ἀ- ριστ. πλ. 568. Κατ' Ἀριστοτ. «διωρίζεται τὸ τε δικαίον τὸ τε νόμιμον καὶ τὸ ἴσον», 99. Νικ. 5, 2, 8 εἶνε α)

«οὐτε καλὸς, σύμμετρος, ἀρ- μα δικαίον ἀδίκων ἔκτων συνεζευγμένων» Ξεν. Κύρ. 2, 2, 26, ὅπερ ἐρμην. μήτε ἀμαξία «εὐ- πειθής» = συμμέτρως κινουμένη, καλὰ ἀμαξία ὅταν οἱ ἔκτοι δὲν ᾔη καλοὶ Β. Ἀν. 344 ὡς ἐπὶ πραγμ. καλόν, χρησίμον, ἐν γέν. ὅ, τι εἶνε ὅπως τὸ θέλει τις = βούς, ἴππος» Ξεν. ἀπομ. 4, 4, 5. «ἔπος δ. τὴν γνῶσιν = ἔχων τὰς γνῶ- σεις ἐξ ἴσου ἐλαστικῆς, μαλακῆς Πολυδ. 1, 190, ἀντιθ. τῷ «ἐτερόγνητος» ἐπὶ ἀγροῦ εὐκαρπὸς ἀντιθ. «πονηρὸς» Ξεν. Κύρ. 8, 3, 38. ἐπὶ ἀριθμῷ ἀρίστου, σωστός «καὶ ἐκόντων ὀργάνων δικαίαι εἰσι σταδίον ἐξάπλεθρον» = αἱ 100 ὄργ. ἰσαριθμοῦσιν ἀκριβῶς μὲ 1 σταδ. ἐξ 6 πλέθ. = 600 ποδ. Ἡρ. 2, 140 ὡς ἰκανὸς-ἰητρός

ἴππ. κρ. - συγγραφεὺς Δοκ. πῶς ἴο. συγγρ. 39. 6) κανονικός, νόμιμος τέλειος» = πηδᾶ- λιον Πινδ. Π. 1, 86. - λόγος Δίσχ. ἀποσπ. 168. - ψῆφος, Εὐμ. 675. - γνώμη Σοφ. Πλ. 551. - μέμφει Ἀριστ. πλ. 10. ὁρθός, σωστός. - λογισμὸς Δημ. 60, 32. «-καὶ ὁρθὸς δόξ» = ἀ- ληθής, εὐθετα, 18, 15. «-καὶ ὁρθὸς καὶ ἀδιά- φθορος ψυχὴ», 18, 298. «-καὶ προσήκουσα ἀ- πολογία», 19, 202 καὶ συγχά. «-κρίσις, αἵ- τία» πλ. 18. π. τ. βήτ. «-χαρίν παρασχεῖν» = τὴν ἀνήκουσαν Σοφ. Οἱ. Κ. 1494, Δημ. 38, 25. «δικαία λέγειν, πράττειν» Σοφ. Οἱ. τ. 280, Πλάτ. Γοργ. 460 καὶ ἄλλ. Τὸ ὁδ. ὡς ὁδ.

«τὸ δικαίον» = ἡ δικαιοσύνη Δίσχ. Πρ. 187, Ἀριστ. Ἀχ. 645. «τὸ δικαίον οὕτως ἔφερε» = τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ἐπὶνέγκει Ἡρ. 7, 137. «μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου» Πλάτ. ἀ- πολ. 32. καὶ συγχά π. τ. βήτ. ὡς. δικαίωμα

«δικαία, ἀ ἔχομεν» Θουκ. 3, 51. «ὕπάρχει μοι καὶ τοῦτο τὸ δικαίον» Δημ. 12, 21. «τὰ τοῦτου τοῦ ἀγῶνος δικαία» 25, 1. «τὰ τῶν προγόνων καλὰ καὶ δικαία» = ἡ τιμὴ καὶ τὰ δικαιώματα, 18, 63. «τὰ παρ' ἑμοῦ δικαία» = τὰ δικαιώματά μου Δίσχιν. 1, 196. «δικαία λόγῳ» = ἔχω δικαίον Σοφ. Οἱ. τ. 280, Θουκ. 2, 72. ἄλλα «τὰ δικαία πράττουντι τινα» =

ἐπιβάλλω τινὶ τὴν πρέπουσαν ποινὴν Ἀίσχ. Ἀγ. 812. ὡς ἐπὶ. «τὸ γε δικαίον» = καὶ δι- καίως Πλάτ. Κρατ. 412. ὡς γε τὸ δι- καίον», νόμ. 181. «ὡςπερ τὸ δικαίον» = καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη, Δίσχ. 181. «τῶν δικαί- ων τυγχάνειν» = εὐρίσκει τὸ δικαίον μου Δ.

Ἀλ. 5, 66. «τὸ δικαία ἔχω, λαμβάνω» = τὸν κατ' ἀξίαν μισθὸν Ξεν. Ἀν. 7, 7, 14. «τὰ δικαία τοῖς ξένοις ποιεῖν» Πλουτ. Διον. 40. ὡς. «πάντα τὰ δικαία ποιεῖν τινα» = ἀποδοῖν πᾶν ὅ, τι δικαίον νὰ ἐλπίσῃ Ἀρατ. 48. Ἄμοι- βατα δικαιώματα, συνθήκαι «τὰ πρὸς τινα δ.» Πολύδ. 3, 21, 10. «τὰ πρὸς Σύλλαν δ.» Πλουτ. Λούκουλ. 3. «ἐπὶ συγκαίμενοις τισὶ δι- καίοις» Δ. Ἀλ. 3, 51. Τὰς σημ. ἔκ τοῦ δι- καίου, σὺν τῷ δικαίῳ, κατὰ καὶ παρὰ τὸ δι- καίον ἴδ' ἐν ταῖς προθέσει ταύτ. Συνηθεστ. ἡ σὺνδ. μετ' ἀπαισι. «δικαίον ἔστι τὸν σέοντα» εὐεργετῆν = πρέπει, ὀφείλει κτλ. Δίσχ. Εὐμ. 695. «-ἐμὲ φράζειν» = δικαιοῦμαι νὰ εἶπω Ἡρ. 1, 39, Πλάτ. καὶ ἄλλ. ἄλλ' ἔτι συνηθεστ. ἡ φράς. «δικαίος εἰμι τῶνδ' ἀπληλῆχθαι κακῶν» = δικαιοῦμαι κτλ. Σοφ. Ἀντ. 390. «δικαίος εἰμι τοῦνομα τοῦτο φέρεσθαι» = ἐπαξίως φέρω Ἡρ. 1, 32 κ. ἀπ. Θουκ. 1, 40. «δικαίοι εἰσιν ἀπιστότατοι εἶναι» = δικαιοῦνται νὰ ᾔη, 4. 7. «δικαίοι ἔστε γνῶμην ἔχειν, εἰσὶν» Ἀνδοκ. 1, 3. «δικαιοτάτος γὰρ εἰ τοὺς λόγους ἀπαγ- γέλλειν» = σὺ εἶσαι ὁ καταλλήλοτατος κτλ. Πλάτ. συμπ. 172, ὡς. π. Ξεν. «οὐς ἰδὸ- κουν δικαιοτάτους εἶναι» Ἀν. 5, 9, 3. ἔ- νε ἡ ὁρθ. γρ. «τούτου τὴν αἰτίαν ἔχειν οὕτως ἔστιν δ.» = ὀφείλει ἵνα κτλ. Δημ. 18, 14 καὶ μτγν. Π. συνέχ. τοῦ λόγ. ὁδηγεῖ εἰς τὴν κα- τάλληλ. ἐρμηνείαν = ἀξίζει, δικαιοῦνται, ὀφεί- λει» ἐπὶ. - ὡς = κατὰ δικαίον τρόπο. λόγον «δικαίως ἑμὸς» = ἐπ' ἀληθείας ἰδικός μου Σοφ. Ἀγ. 456. Συγχαρ. συνήθ. δικαιοτέρως, κατὰ Μ. Ἐτ. 31, 8 καὶ Εὐστ. 1441 καὶ δικαιοτέτε- ρος. - ἐπὶ. δικαιοτέρως Ἰσοκ. 8. ἀντιθ. § 181, δικαιοτάτα Ἀριστ. ὄρν. 1222, justus.

Δίκαιος, ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐξ οὗ, λέ- γουσιν, ἔπωνομάσθη ἡ ἐν Θρᾷκη πόλις Δίκαια Στ. Βυζ.

Δικαιοσύνη, ἡ προσωπ. θεὰ δικαιοσύνη Ὀρφ. ὕμν. προσῶμ.

Δικαιοσύνη, ἡ ἰδιότης καὶ ἡ πράξις τοῦ δι- καίου, χρηστότης. «δικαιοσύνη ἐστὶ τὸ τὰ ἀδ- τοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν» Πλάτ. πολ. 4, 433, ἀντιθ. ἀνομία Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 24. «εὐεργεσία, ἐπιγρ. 101. «-εἰς τοὺς θυμῶ- τας», 102. συνών. τῇ ἐλεημοσύνῃ Ν. Δ. Ματθ. 6, 1, 2 καὶ πολλὰ. justitia.

Δικαιοσύνης, ὁ ἑπών. τοῦ Διὸς, προστάτου τῆς δικαιοσύνης Β. Ἀν. 34.

Δικαιοτέλης, οὗς, ὁ. Ἀργεῖός τις Λεων. Ἀ- λέξ. ἀνθ.

Δικαιοτής, ἡτος, ἡ δικαιοσύνη Πλάτ. Πρωτ. 331, Ξεν. καὶ ἄλλ.

Δικαιο-φανής, 2 μτγν. ὁ θελὼν νὰ φαίνεται δικαίος, ὁ πρὸς τὸ θεαθῆναι δικαίος.

Δικαιο-φύλαξ, αἰκός, ὁ φύλαξ τοῦ δικαίου, τῆς δικαιοσύνης.

Δικαιοῶ, μέλ. δικαιοῦσθαι Θουκ. 3, 40. ὁ-

ἐν τῷ τι θρόνῳ καὶ δίκαιον· γίνονται πλοῦς, ὅποι ποτὲ θεὸς δίκαιοι· Σοφ. Φιλ. 770· «δικαιῶν τὸν βλαπτόμενον» Πινδ. ἀποσπ. 151· πρὸς Πλάτ. νόμ. 4, 714· ὡς παθ. «δικαιοσύνη» = ἀποδεδειγμένη ἀληθεία, πραγματικός λόγος· Ἀγ. 382. Ὁ. α) = ἀξίω, κρίνω τινά ἢ τι δίκαιον, ἀπαίτω, θέλω· «οὐ γὰρ δικαιοῦς κλύειν» = δὲν θέλεις νὰ μάθῃς· Σοφ. Τρ. 1234· «νεκροῦς θάψαι δικαίω» Εὐρ. ἀποσπ. 526, Θουκ. 4, 122 καὶ μτγν. β) δικάζω, τιμωρῶ, καταδικάζω· Ἡρ. 1, 100, Πλάτ. νόμ. 11, 934· δικαιοῦμαι ἀντίθ. ἀδικοῦμαι· Ἀριστοτ. ἥθ. Νικ. 5, 9.

Δικαιριος, 2 ἢ 3, κατ' Ἀλ. δίκαιρον = εἶδος πτηνῶν, τὸ ὅποιον οἱ μὲν Ἰνδοὶ οὕτως ὠνόμαζον, οἱ δὲ ἡμέτ. πρόγονοι «δίκαιον»· Π. Ἰσ. 4, 41.

Δικαίωμα, τό· ὁρθός ἢ δικαίως πεπραγμένον· α) δικαία πράξις· Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 13, ἀντίθ. ἀδίκημα, ἥθ. Νικ. 5, 7· «ἐπανόρθωμα ἀδικήματος», κατὰ διαστολήν «δικαιοπράγημα»· ὁθ. ποιήθ. Πλάτ. νόμ. 9, 684· β) δικαία ἀπαίτησις, εἰς πλ. Θουκ. 1, 41, γ) τὸ δίκαιον, τὸ ὑπὸ τοῦ νόμ. ὁριζόμενον Ν. Δ. justefactum.

Δικαίωσις, εἰς, ἢ τὸ δικαίως πράττειν· α) συνηγορία ἐν δικαστηρίῳ· Λυσ. π. Ἀρποκρατίων, ἐρμηνεύοντι «δικαιολογία» καταδίκη, τιμωρία· Θουκ. 8, 66· «-ὑπὸ θεοῦ» Πλουτ. ὁρ. χρῆσμ. 21, Δ. Κάσ. 40, 43· β) δικαία ἀπαίτησις, δικαίωμα· Λυσ. 9, 8· ἀξίωσις, ἀπαίτησις· Θουκ. 1, 141· γ) ἐν γέν. γνώμη, κρίσις· περὶ δικαίου Δ. Ἀλ. 3, 10 καὶ συγνὰ· Θουκ. «τὴν εἰσθεῖσαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντιθέλλαν τῇ δικαιοσύνῃ, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος ἀνδρεία φιλόταιρος ἐνομήθη» = τὴν συνήθη σημασίαν τῶν ὀνομάτων πραγματικῶς διὰ τῆς γνώμης τῶν μετέβαλον, ἥτοι πράγματι δοκῶντες τομητικῶς ἀντὶ σκεπτικῶν ἐφάνησαν θεωρήσαντες τὴν ἀσκεπτον τόλμην κτλ. 3, 82.

Δικαιοσύνη, τό· δικαστήριον, κολαστήριον· Πλάτ. Φαίδρ. 249, Στοδ. ἀνθ. 121, 35 λεξ.

Δικαιοσύνης, ὁ· δικαστής, τιμωρητής· Πλουτ. Ἀρταξ. 23, iudex.

Δικαίω, ὁ, ἢ Θεσσαλὶς τις.

Δικᾶν, μιλ. 6. ἀπαρ. τοῦ δικάζω· Ἡρ. 1, 97.

Δικανίος· ἔχω δίκας, δικάζομαι πρὸς τινά· Εὐστ.

Δικανικός, 3· ὅτε ἀφορᾷ τὸ δίκαιον καὶ τὰς δίκας· ῥηματῖα· Ἀριστ. εἰρ. 526· «τὰ δικανικά» Πλάτ. ἀπολ. 32· «λόγοι δ.» Ἰσοκ. 13, 20 καὶ συγνὰ· συνηγορία ἐν δικαστηρίῳ, αἱ ὁποῖαι διὰ τὸ τυπικὸν καὶ τὴν λεπτομερείαν τῶν συγνὰ ἐκτεταμέναι καὶ ὅλῃν ἀπέβαινον, ὁθ. ἐν τῷ ἄνωτ. χωρ. «καὶ φορτικά»· «σοφία δημογραφικὴ καὶ δικανικὴ» Πλάτ. πολ. 2, 365 καὶ συγνὰ «ἢ δικανικὴ» (Ἰν.) τέχνη = ἢ τ. τοῦ δικηγορεῖν, Γοργ. 514· «τέχνη» Πλουτ. Θιμ. 2· κατὰ διαστολήν «τὰ δικανικά» τὰ δημογραφικά = δικανικ. ἐγλωττίει, ὡς· Ἀριστ. ῥητ. 1· «ὁ δικανικός» = πεπειραμένος, δεινός ἐς τὸ δικηγορεῖν Πλάτ. Γοργ. 512, Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 48 ἐπίρ. -ὡς· -λέγειν = ὁμιλῶ ὡς πανορθῶς συνηγορῶς· Χαρίτ. 5, 4 (δικανός = συνηγορός· Ἰσοκ.), judicialis.

Δικανίχιον ἢ δεκανίκιον, τό· ῥάβδος ἢ σκηπτρον, ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου ἐκράτουν εἰς χεῖρας ἐν ἐπιστάσει

τελεταὶ ὡς σύμβολον τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας· ὡς ἡ ποιμαντορικὴ ῥάβδος τοῦ Πατριάρχου, ὁθ. καὶ τὸ κοιν. δικανί· δουκαγ.

Δι-κάρδιος, 2· ὁ ἔχων δύο καρδίας· Ἀριστοτ. 1. Ζ. 11, 40.

Δι-κάρηνος, 2· δικέφαλος· Βατρ. 300· «δικάρανος ἀλότηρις»· Ἀριστοτ. 1 (6, 308), διερμ.

Δι-καρπέω, εἰς τοῦ ἐτους καρποφορῶ Θεόφρ. αἴτ. φυτ. 3, 13, 9.

Δι-καρπος, 2· εἰς τοῦ ἐτους καρποφορῶν· Στράβ. 17, 831.

Δικασία, ἡ· δίκη, φιλονικία λεξ. litigatio.

Δικάσιμος, 2· ἐνδίκος· -μήνης = καθ' οὗς γίνονται δίκαι· Πλάτ. νόμ. 12, 958, Φιλέταιρ. κωμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ὅρν. 1047.

Δίκασις, εἰς, ἢ τὸ δικάζειν, κρίνειν· Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 277, iudicium.

Δικασμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Φιλ.

Δικασ-πολῆς, εἰμαι δικαστής, δικάζω Στοδ. ἀνθ. 48, 61.

Δικασ-πολῆς, ἡ· τὸ δικάζειν, κρίνειν· «πᾶσι δικασπολῆς ἀναρτῶνται»· Ὀρφ. Ἀργ. 379.

Δικασ-πόλος, ὁ, ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὰ τοῦ δικαίου ἢ δίκας, νομικός, δικαστής· Ἰλ. α, 238, καὶ μτγν. ἐπιθ. «σκηπτρον δικασπολόν»· Ἀπολ. Ρ. 1178.

Δικαστεία, ἡ· τὸ δικαστήριον· Ἐπιγρ. 3184.

Δικαστήριον, τό· ῥ. ἐπιθ. πρέπει νὰ δικάσῃ τις γλῶσσ. conferendum.

Δικαστηρίδιον, τό· ὅποι. τοῦ κατωτ. Ἀριστ. σφ. 803.

Δικαστήριον, τό· ὁ τόπος ἢ τὸ οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἐκτελοῦντο δίκας, δικάζοντι· «ὁπὸ δικαστήριον ὑπάγειν»· Ἡρ. 6, 72· εἰς δ. ἄγειν, ἀναδίνειν, ἐμπεσεῖν Πλάτ. Φαίδρ. 273· «ἐπὶ δικαστήριον ἐλθεῖν»· Ἰσοκ. 1, 1· «τὸ δ. συγκαλείειν»· Ἀριστ. ἱππ. 1314 καὶ ἄλλ. = δικαστεῖα (αὐτοὶ οἱ δικάζοντες· Θωμ. Μάγ.)· «ἐὰν τὸ δ. τιμῇ τὴν δίκην»· Πλάτ. νόμ. 9, 880, tribunal.

Δικαστής, ὁ· κρίνων κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸν νόμον· πρὸς. κριτής· Ἀγ. 1395 καὶ συγνὰ· Ἡρ. 3, 31 καὶ μτγν. ἐκδικητής· αἵματος· Εὐρ. Ἡρ. μ. 1150, iudex.

Δικαστικός, 3· ἀνήκων εἰς δικαστήν· -μισθός = τριώβολον ἡλιαστικόν = νῦν 54, 6 λεπτά, λεπτά τὰ ὅποια ἕκαστος ἔνορκος ἐλάμβανε κατὰ τὴν ἐνδίκον ἡμέραν· Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 299, Λουκ. Δημ. ἔγκωμ. 25, ὡς, ἡ ἡμέρα = τὸ δικαστικόν· Πλουτ. Περικλ. 9, Ἀριστοτ. Πολύδ. 6, 5 καὶ ἄλλ. -νόμος· Πλουτ. Γ. Γράχ. 5· ὁ δικαστικός = δικανικός, ἔμπειρος τοῦ δικηγορεῖν Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 38· ἡ δικαστικὴ (ἐνν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ ἐποπτεύειν ἐπὶ τῶν νόμων, δικηγορεῖν (πρὸς. δικανικὴ) Πλάτ. Γοργ. 520· ἐπίρ. -ὡς· κατὰ τὸν τρόπον τῶν δικαστῶν· Λουκ. Ἐρμόδ. 47, iudicialis.

Δικαστρία, ἡ· ὀηλ. τοῦ δικαστῆς· Λουκ. ἀλ. 9.

Δι-κατά-ληκτος, 2· ὁ ἔχων δύο καταλήξεις, μίαν διὰ τὸ ἀρ. κ. ὀηλ. καὶ ἄλλην διὰ τὸ ὁδ. γραμ. Μ. Ἐτ. π. Ἠφιστ. τὸ ἐκ δύο καταληκτικῶν μέτρων συγκείμενον μέτρον· «τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον», 101· «τὸ ἐκ τῶν λαμβδικῶν ἐπὶ μέρων δικατάληκτον», 102.

Δικάτας, ου, δ'· Διλόφος τις Ξιγρ.
 Δικέτας, ου, δ'· Θεβατός τις Πολυδ.
 Δι-καυλός· Έγω διπλοῦν καυλόν (χορμόν),
 δύο καυλοὺς· Θεοφρ. Ή. Φ. 6, 6, 8
 Δικεῖν, λόρ. 6'. άπαρ. τοῦ δίκαω ἴδ. αὐτ.
 Δι-κελλὰ, ἡ· διγλήλον γίωρ. ἔργαλειον, κοιν.
 δικέλλι Αἰσχ. άποσκ. 181, 4, Σοφ. Άντ. 250
 καὶ μτγν. πρβλ. μάκελλα, *mastrum*.
 Δι-κελλίτης, δ'· ὁ σκάπτων ἡ κόπτων (παρ'
 ἡμῖν τὸ πρῶτ.) μετ' δικέλλαν Λουκι. Τιμ. 8.
 Δι-κελλο-ειδής, 2'· ἔχων σχῆμα δικέλλης
 Σχόλ. Πλάτ. πολ. 2, 370.
 Δι-κέντρος, 2'· ὁ ἔχων δύο κέντρα· σοροπί-
 ων Αἰλ. Π. 1, 6, 40.
 Δι-κέραιος καὶ δι-κέρτος, 2'· ὁ ἔχων δύο κέ-
 ρατα, ἀκωκάς· στόρυγς· ἀκωκή διγλήλος· Άν-
 τιφ. Σίδ. 19 (6, 111), *bicornis*.
 Δι-κέρας, ατος, τό· διπλοῦν κέρας· Καλλιξ.
 κ. Άθην. 5, 202· εἶδος πατηρίου Πολυδ. 6, 97, *bicornu*.
 Δι-κέρατος, 2'· μτγν. = δικέραιος.
 Δι-κερκός· ὁ ἔχων δύο οὐράς Αἰλ. Π. 1, 2, 1.
 Δι-κερος, 2'· τῷ κατωτ. Σουίδ.
 Δι-κερως, ατος, 2'· δικέραιος· Άριστοτ. 1. Ζ. 2, 1'· Πάν· Όμ. ὕμν. 18, 2, ὁ τράγος· Άγαθ. 29 (6, 32).
 Δι-κίφαλος, 2 ὁ ἔχων δύο κεφαλὰς· Άριστοτ. 1. Ζ. 3, 4 καὶ μτγν. *biceps*.
 ΔΙΚΗ, ἡ, (ῥίζ. δικ, δεικ. ἐν τῷ δεῖμνυμι, λατ. *dic* ἐν τῷ *iudex*)· τὸ δίκαιον· 1) ἐπὶ τῆς ἀρ-
 χικ. σμ. ἦτορ, ἔθ. μόν, συνήθεια πατροπαρά-
 δοτος· ἥ· ἵστί δική βασιλέων· Όδ. 6, 691·
 «αὐτὴ δική ἵστί βροτῶν»· τοιαύτη εἶναι ἡ συν-
 ἦθος τύχη τῶν θνητῶν, λ, 218 καὶ συχνά·
 «δική θμῶων, γερόντων, μνηστήρων»· ὁ ἀνέ-
 κειν, ἰδιῶτων τρόπος τῶν δοῦλων κτλ. σ, 275
 ἡ γὰρ δική, ὁκότε· = οὕτω συνήθως·
 συμβαίνει, όταν, τ, 168· ἥπερ ἵππομαχίας
 δικῆ· Άρρ. Άν. 3, 15, 2· Όδ. ἐπὶρ. δικήν·
 κατὰ τὸν τρόπον, ἴδ. ἐπὶ συγχρή. ἐμφύων·
 «Λόκοι δικῆ»· σάν λόκος Πινδ. Π. 2, 84·
 «Φιλοκτῆταο δικῆν ἐφίπων ἱστρατεῦσθαι»· Φ.
 τρύπον μετερχόμενος· Σχόλ. αὐτῶ. 1, 50· «κυ-
 νός, ἀγγέλου, ναυτίλων δ· Αἰσχ. Άγ. 3·
 πῶλός δ· Σοφ. άποσκ. 587· «πολεμίων δ·
 Εὐρ. Έκ 1162· «ὄρνιθος, βοσκημάτων, τό-
 ξου δ· Πλάτ. Φαίδρ. 249· σπανιώτ. ἐπὶ
 ἀφύχ. ὕδατος, οὐραίων, κύματος δ· Αἰσχ.
 ἥκτ. 85· «ἱγγέου δικήν· πετληρ ὄσθαι»· Πλάτ.
 Φαίδρ. 235· «κράτηρος δ·», νόμ. 6, 773· «τυμ-
 πῶνων δ· Στράβ. 6, 506· «κατὰ γε δικήν»·
 πρόσηκόντως· ἵκκορ. 2) δικαιοσύνη, (θεὰ τῆς
 δικαιοσύν. θυγ. τοῦ Διός· καὶ τῆς Θέμιδος· Ήσ.
 902 κ. ἀλλ. ἴδ. ττογ.), τὸ θεῖον καὶ ἀνθρω-
 πινον δίκαιον· = θεῶν, δαιμόνων· Σοφ. Άντ. 386,
 912, ἀντίθ. βία· ἡλ. κ, 388· «δικῆς ἐπι-
 δοῦς»· ἡστέρημῖνον δικαιοσύνης· ἡλ. τ, 180·
 «δικήν ἰδόντα εἰπὶν»· δικάζει εὐθότατα, δι-
 καιότατα, σ, 508· «δικας λαοί· εὐδύνειν»· Πινδ.
 Π. 4, 153· «περαίνειν»· περαίνω, ἡλ. 7, 21·
 «δικήν παρδβαίνειν, μαιίνειν»· Αἰσχ. Άγ. 763·
 «ἔω τῇ· δικῆς βαίνειν»· ἡκαθὶν ἀπὸ τοῦ δι-
 καῖον, ἀδικῶ Πλάτ. νόμ. 9, 876· Ὡ· ἐπ'ρ. δι-
 θεωρητ. τὴν μετὰ προθ. σύνδεσ. «ἐν δικῇ»· δι-

καίω· Σοφ. Τρ. 1958, Πλάτ. Φαίδρ. 266·
 «οὐν δική· Αἰσχ. Έκτ. 426, Πινδ. Π. 9, 99,
 ὥσ· «δική»· ἡλ. φ, 542, Πλάτ. Κριτί. 112· «με-
 τὰ δικῆς», νόμ. 1, 643· «κατὰ δικήν»· Εὐρ.
 Τρω. 887, Πλάτ. νόμ. 3, 696· «διὰ δικῆς πᾶν
 ἔπος ἔλαχον» (ἐν λάσκω)· = δικάως· κάθε λδ-
 γον ἔλεγαν Αἰσχ. γο. 786· «πρὸς δικας»· Σοφ.
 ἡλ. 1202, ἀντίθ. «παρὰ δικήν»· Πινδ. Ό. 2,
 18· «ἄνευ δικῆς· Αἰσχ. Εὐμ. 554· «ἄτερ δι-
 κῆς»· άποσκ. 703· «βίς δικῆς», 430· «πέρα
 δικῆς»· Σοφ. ἡλ. 511· «δίχα δικῆς»· Πλουτ.
 Άγρο. 32. Παρ· Όμ. εἰς πλ. = τὰ δικαστι-
 κά, ἡ δικαιοδοσία· «Λυκίην αἴρωτο δικῆσι τε
 καὶ σθένει ὦν» (ἐν ἱρώω) ἡπροστάτωρ τὴν
 Λυκίαν μετ' δικαιοδοσίαν καὶ τὴν δύναμιν του
 ἡλ. κ, 542· «Νέστωρ περίοιδε δίκαις ἡδὲ φρό-
 νιν ἔλλων»· Όδ. γ, 244· «δίκαι· σχολιαί»·
 «δικος· δικαιοδοσία· Ήσ. Έρ. 217· 3) δική,
 κρίσις· «δικήν κρίνειν»· Αἰσχ. Εὐμ. 411. Σοφ.
 καὶ ἀλλ. «δικήν δικάζειν»· ἡρ. 3, 31 καὶ
 μτγν. «δικήν κατ' ἄλλων ἀνδρῶν ἐψήφισαν»·
 Σοφ. Αἴ. 444· «διὰ δικῆς τῷ πατρί»· ἔγκα-
 λων, Άντ. 738· τὰς σμ. ἐς δικήν ἄγειν, δ.
 λαγχάνειν, αἰρεῖν, διώκειν, πρῶγειν, ἐκπέφυγε-
 σθαι ἴδ. εἰς ταῦτα τὰ ῥήμ. «δικήν ἔχειν»· ἔγω
 κρίσις, ἔγκαλοῦμαι Πλουτ. Μάρ. 6· «δίκαις
 «τῇ προτερίᾳ τῆς δικῆς»· Πλάτ. Φαίδ. 58·
 «πρὸ δικῆς»· πρὸ τῆς δικαστ. ἀπορρίψεως· ἡ-
 σοτ. 5, 10· ὥσ· «μετὰ τὴν δικήν», 5, 9· «δική
 γίνεταί»· ἀπορρίπτεται δικαστικῶς· Θουκ. 2,
 53· «δικήν μακρὰν λέγειν»· ἀπολογουμαι,
 συνηγορῶ ἐν ἔκτασι· Άριστ. σφ. 777, ὥσ· συ-
 γνά π. ῥήτ. ὥσ· «δικήν ἀκρίβει»· Σεν. άπομ. 4,
 8, 1. Κατὰ τὸ αὐτ. δίκαιον δική· ἐπὶ ἰδιωτικ.
 ὑποθέσει· ἀντίθ. γραφή ἐπὶ δημοσ. πρβλ.
 Σχαμάννου αὐτ. δίκ. 165· 5) δικαστική ἀπό-
 φασις, ποινή, πρόστιμον, συνηθιστ. «δικήν δοῦ-
 ναι»· ὑφίσταμαι τὴν ποινήν, ἀποτίνω τὸ πρό-
 στιμον, Αἰσχ. Πρ. 9 ὥσ· «ὕφειν Σοφ. Οι. τ.
 552· «τίνειν, ἡλ. 290· «ἐκτείνει ἡρ. 9, 94,
 Πλάτ. Φαίδρ. 219 καὶ πλ. «τίνας· πατρός· δι-
 κας· Αἰσχ. Όρ. 530· «δικήν δίδουσι ὑπὸ τινος»·
 = τιμωροῦμαι Πλάτ. Γοργ. 525· ἐν γέν. «δικήν
 δίδουσι καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων»· «δίδω
 καὶ παίρνει τὸ δίκαιόν μου· ἡρ. 5, 83· ἴδ. ἐπὶ
 τῶν Ἀθηναίων συμμάχων, οἱ ὅποιοι ἐν Ἀθῆ-
 ναις ὤφειλον νὰ διεξαγάγῃσι τῆς δικῆς τιν'
 «δίκας δίδουσι ἤθελον πα ἂ τινες»· ἤθελον νὰ
 δικαιοθῶσιν ἐν τινι δικαστηρίῳ· Θουκ. 1, 28·
 ὥσ· «δίκας τῶν διαφορῶν ἀλλήλοισ· δίδουσι καὶ
 δέχονται», 1, 140· ἀλλὰ π. ἡρ. «δικήν ἔλα-
 βε»· ὑπεβλήθη εἰς ποινήν, 1, 115· «αἰτεῖν δι-
 κήν τῆς ἀρπαγῆς, φυγῆς, τοῦ φόνου»· «δικήν
 ἐλέσθαι, ἔχειν»· ἱκανοποιῶμαι, λαμβάνω ἱκα-
 νοποίησιν, 1, 2, 4· «δικήν ἐπιθεῖναι, ὀρλεῖν»·
 κτλ. ἴδ. εἰς ταῦτα καὶ τὰνάλογα ῥήμ.
 Δικ-ηγόριω· συνηγορῶ ἐν δικαστηρίῳ, νῦν
 ἐπαγγέλλομαι· τὸν δικηγόρον καί.
 Δικ-ηγόρις, ἡ· συνηγορία ἐν δικαστηρίῳ· Εὐστ.
 Δικ-ηγорику, ἐπὶρ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ
 δικηγόρου· Εὐστ.
 Δικ-ηγόρος, ὁ· συνηγορῶς ἐν δικαστηρίῳ, ὁ
 ἐπαγγελλόμενος· τὸν δικηγόρον μτγν. *causa-*
diuus.

408· — ἀμαξιδός = με δύο τροχιάς, 'Ηλ. 775· συνθ. ἐπὶ πλοίου = διήρης, με δύο σειρὰς κωπηλ. οὐρανίον εἰς ἐκαστὴν πλευρὰν, ἀλεπαλλήλων κειμένων Μ. 'Ετ. (πρβλ. διήρης Πολύδ. 6, 7) καὶ «μονόκροτος» Ξεν. 'Ελλ. 2, 1, 18, 4, Λουκ. ἔρ. 6. ὁ Πολύδ. παραθέτει «τρίηρης, δίχροτα, κέλητες», 5, 62, 3 καὶ συχνὰ μτγν. Δί-κρουος, 2· ὁ ἔχων δύο πηγὰς, σωλήνας Δαμόφ. π. 'Αθην. 11, 469.

Δικταμνίτης, δ· — οἶνος, συρθείς ἐκ ληνού, ἐμπεριέχοντος δικταμνα, με δ. μυρισμένους.

Δικταμνον, τό, καὶ δικταμνος, ἡ, ὡς, δικταμνον καὶ δικταμος· βοτάνη, φυομένη ἐπὶ τῆς Δίκτης τῆς Κρήτης, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα, περὶ τῆς ὁποίας ἐπίστευον οἱ ἄρχαιοι, ὅτι εἶχε τὴν διότιον τὸν ὡδὴν ἐκ πληγῶν βέλῃ 'Αριστοτ. I. Ζ 9, 6. Κατὰ Διοσκ. καὶ 'Ψούχ. τὸ δικταμνοειδὲς ἢ ἡ γλήχων κοιν. φλησκόδιον εἶνε ὁμοία τῷ δικταμνῷ βοτάνη, dictamnium.

Δικταμνον ἢ Δίκατον· πόλις, ἐν τῇ βορ. παραλίᾳ τῆς Κρήτης Πτολ.

Δίκτη, (ἡ)· ἡ κορυφή τῆς πρὸς Α. σειρᾶς τῶν ὄρεων τῆς Κρήτης, καθιερωμένη τῷ Δίῳ, ὡς Λαοίβ. 60. ἐπὶ 0. Δικτατος, αἴτη, αἴων ἢ Δικταίος Μ. 'Ετ.

Δικτάτωρ, ὁρς, δ· ἐξελληνισμέν. λέξ. τοῦ 'Ρωμ. dictator Πολύδ. 3, 87 κ. ἄλλ. π. Δ. 'Ἄλ. συχνὰ ἡ γεν. δικτάτωρος, ἴδ. λεξ. ῥητ.

Δικτατωρεῖω· εἰμαι δικτάτωρ, ἀρχὴ δικτατορικῶς, ἀνυπευθύνως Δ. Κάσ. 43, 1 καὶ συχνά.

Δικτατωρεῖα, ἡ· Πλούτ. Φάβ. καὶ δικτατωρεῖα· τὸ ἀξίωμα τοῦ δικτάτορος, τὸ ἄρχον δικτατορικῶς, ἀνυπεύθυνος ἀρχὴ Δ. 'Ἀλ. 12, 43. dictatura

Δίκτη, τό· δίκτυον κατ' ἀποκοπὴν Μ. 'Ετ. 275, 27.

Δίκτη-αγωγός, ὁ, 2 (Θησ. Στ.) ὁ φέρων δίκτυα, ψαρᾶς Πολύδ. 5, 17, tellarius

Δίκτη-άλωτος, 2· με δίκτυον πιασμένους Συνέσ.

Δίκτη-βολέω· βάλλω τὸ δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν. κτλ. ψαρεύω Διοκλ. 2 (6, 186) ἀμφ. γρ.

Δίκτη-βόλος, δ· ὁ βάλλων τὸ δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν. κτλ. ψαρᾶς 'Απολδ. 7 (6, 105).

Δικτύδιον, τό· ὕψος. τοῦ δίκτυου Πολύδ. 7, 179.

Δίκτυεα καὶ δίκτυα, ἡ· τὸ ψαρεύειν διὰ δίκτυου Δίλ. II. 'Ισ. 13, 43.

Δίκτυες, οἱ· ἄγνωστον εἶδος ζώων ἐν Λιθύῃ 'Πρ. 4, 192.

Δίκτυός, ὡς, δ· δικτυοψαρᾶς Δίλ. II. 'Ισ. 1, 12.

Δικτυεύω· ψαρεύω διὰ δίκτυου μτγν.

Δικτυννα, ἡς, ἢ κυνηγέτις φέρουσα δίκτυον (βρόχον), ἐπὶ 0. τῆς 'Αρτέμιδος.

Δικτυννα, ἡς, καὶ Δίκτυνα, Δικτύνη· ἔανούχ) ἐκ τοῦ Δίκτης, ἐπὶ 0. τῆς 'Αρτέμιδος. καὶ τῆς Βριτομαρτίδος Κρητικ. θεότητος, συνημμένων μετὰ τοῦ 'Αρτεμις, ἥτις ἴδ. ἐτιμᾶτο ἐν Κρήτῃ καὶ ναὸν ἴδιον Δικτύνναιον ἢ Δικτυνναῖον εἶχε.

Δίκτη-βόλος, δ· δικτύβόλος Πολύδ. 7, 137.

Δίκτη-ειδής, 2· δικτυωτός, ἔχων σχῆμα δίκτυου· πλέγμα Γαλην. telliformis.

Δίκτη-θήρας, δ· δικτυβόλος Σχόλ. Θεοκρ. 1, 40.

Δίκτη-θηρευτικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸ ψαρεύειν διὰ δίκτυου· ἢ δικτυοθηρευτικός· οὗς. (ἐνν.) τέχνη=δικτυοψαρευτική Πολύδ. 7, 139.

Δίκτη-δ-κλωστος, 2· κλωσμένος ὡς δίκτυον· «δικτυδ-κλωστοι σπείραι»=δικτυοπλέκτοι κύκλοι, πλεκτὸν δίκτυον Σοφ. 'Αντ. 346.

Δίκτη-ον, τό· (καὶ οἱ ἀρχ. παρῆγ. ὁρθῶς ἐκ τοῦ δίκω=βάλλω, ῥίπτω)· α) ψαροδύκτη 'Οδ. χ, 386· «καὶ κυρτοί» Πλάτ. σοφ. 220, ἴδε τὰ ἐκ τούτου σύνθ. β) κυνηγιόδύκτη 'Πρ. 1, 123·

βρόχια μεγάλα ἀντίθ. ἄρκυς=μικρὰ δ. Ξεν. κυν. 2, 5, 'Αριστ. καὶ ἄλλ. γ) μετφ. «εἰς ἀπεραντὸν δίκτυον αἴτης ἐμπλεχθήσασθε» Αἰσχ. 'Πρ. 1080· «ἐπὶ Τροίᾳς πύργους ἔβαλες δ.» 'Αγ. 349· «δίκτυα δυσόρατα ἐνεπατάννυες» Ξεν. Κύρ. 1, 6, 19· δ) π. 'Ψούχ. κατατρυπόμενος πάτος κοσκίνον, πυκνάδας, πέλης σίτας, reite.

Δίκτη-πλόκος, δ· δικτυοπλέκτης Πολύδ.

Δίκτη-ποιός, δ· κατασκευαστής δικτύων;

Δίκτη-ούλος, δ· (ἐλκω), δικτυοσύρτης, ψαρᾶς, Πολύδ. 1, 96, 'Ἄμδλ. «οἱ δικτυοῦλκοι» τίτλος ἀπολεσθέντος ποιήματος τοῦ Αἰσχ. ὅπερ καὶ «δικτυοῦργοι» ὀνομάζεται Δίλ. II. 'Ισ. 7, 47.

Δίκτη-φάρος, 2· δικτυαγωγός γλωσσ.

Δίκτη-ώ· κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα δίκτυου, δικτυωτὸν λέξ. 60. «δικτυωταὶ θύραι»=κιγκλιδωταί, βαρβ. καφασωταὶ θύραι (πρβλ. ὁρσοθύρα) Πολύδ. 15, 30, 8· «ὕψανος=κροσσός δικτυωτός, κοιν. φούντα καφασωτή Δ. Σικ. 18, 26 κ. μτγν.

Δίκτηπος, 2· διπλοῦν ἦγον ἐκπέμπων, ἀντηγών· ἡγώ Νόν. Δ. 10, 225.

Δίκτης, υος, δ· ἑκτὸς λακων. = ὁ λευκὸς ἀρνινοφάγος ἱέραξ 'Ψούχ.

Δίκτης, υος, δ· υἱὸς Μάγνητος· καὶ ἀδελφὸς Πολυδέκτου, βασιλεὺς τῆς νήσου Σαρίφου.

Δίκτη-ώδης, 2· δικτυοειδής Σχόλ. 'Αριστ. σφ. 99.

Δίκτη-ωτός, 3· ἴδε δικτυώ.

Δί-κυκλος, 2 ὁ ἔχων δύο κύκλους, τροχούς, δίτροχος· — σχῆμα Λιδάν. «τὸ δίκυκλον» Δ. Κάσ. 76, 7, ἐνθα οὖσ. κατὰ Θησ. Στ. bicytus.

Δί-κυμος, 2· διδυμοτόκος Σουῖδ. π. Ζων. «τὰ δίκυμα»=διδύματα κατὰ τέλη καὶ δ.

Δί-κυρτος, 2· ὁ ἔχων δύο κυρτώματα, ὕδους, καμπούρες· — κάμηλος γεωπ. 16, 22, 1136.

Δί'κω, μόν. ἀόρ. 6'. ἔδικον, ἀπαρ. δικεῖν, μτγ. δικών, (βίξ. δικ.)· βάλλω, ῥίπτω· — πύργω Πινδ. 'Ο. 11, 72· στεφάνους II. 9, 123· — τεύχος Αἰσχ. Χο. 97· «πέδους σῶματα» Ἐδρ. Βάχχ. 601· κ. ἐν. «τόξα δίκαι» 'Αριστ. 2, 1, ἐνθα κατὰ Πασσδ. ἔσρ. γρ. =διέπει· πρβλ. δίσκος, δίκτυον jacio.

Δί-κω, ἡ, (ὡς Μικκὼ ἐκ τοῦ μικρός Μ. 'Ετ. οὕτως αἰολ. Δίκω=δίκρῳ)· ἔλλ. ὅν. γυν. 'Επιγρ.

Δί-κωλος, 2· ὁ ἔχων δύο κόλκους, μέλη τοῦ σώματος διμελὲς· — σφενδύνη Λυκόφρ. 636, γρμ. κ. ῥητ. κῶλα=μέρη προτάσεως, 60. δίκωλος=πρότασις διμερής, bimembris.

Δί-κων, υνος, δ· Συρακοῦσιος, υἱὸς τοῦ Καλ-ληδρότου, Ὀλυμπιονίκης κ. Πυθιονίκης Δ. Σικ.

Δι-κωπέω· ἔχω, κωπηλατῶ με δύο κώπας 'Αριστ. ἐκκλ. 1091.

Δι-κωπία, ἡ τὸ ἔχειν ζεύγος κωπῶν, δύο κώπας Δουκ. Χάρ. ἱπικ. 1.
 Δι-κωπος, 2' ὁ ἔχων δύο κώπας· = σκάφος, ἱλάτης· Εὐρ. Ἀλκ. 252, Πολύδ. 34, 32.
 Δι-λέκτιος, 2' - φών· ἔχων, δύο κροκάδια Σγῶλ. Εὐρ. Ὀρ. 455.
 Δι-λήκθον, τό· δύο μικραὶ φιάλαι μὲ αὐτιά, ζεύγος τοιούτων συγκεκολλημένων ἴσ. Ἀθην. 4, 129.
 Δι-λημμα, τό· εἶδος συλλογισμοῦ π. μτγν. καθ' ὃν ὁ ἀντίπαλος εἶτε καταφάσκων εἶτε ἀποφάσκων συλλαμβάνεται, ἡττάται λογικ.
 Διλεμνίται καὶ διλεμνίται, οἱ, ὡς. Διλεμνὸν ἔθνος· Περσικὸς τις λαὸς πέραν τοῦ Τίγρητος· Ἀγαθί. Σουῖδ.
 Δι-λήμματος, 2' ἐκ δύο προτάσεων συγκείμενος, τὸ διλήμματον οὖσα. = τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Δι-ληπτος, 2' κατὰ δύο τρόπους· λαμβανόμενος, ἰννοούμενος = διφορούμενος Σγῶλ. Ἰλ. 6, 642.
 Δι-λιτριάτος καὶ διλιτριάτος, 3 καὶ διλιτρός, 2' ὁ ἔχων βάρος δύο λιτρῶν μτγν. bilibralis.
 Δι-λογέω, λέγω δις τὸ ἴδιον Σεν. ἱππαρχ. 8, 2 κ. μτγν.
 Δι-λογία, ἡ δις ταῦτο λέγειν, ἐπανάληψις τοῦ ἴδιου λόγου Σεν. ἱππαρχ. 8, 2 κ. μτγν.
 Δι-λογίζω, ἀμφ. γρ. = διλογέω, κατ' ἀόρ. Σγῶλ. Σοφ. Αἴ. 773.
 Δι-λογος, 2' ὁ δις ταῦτο λέγων, ἐπαναλαμβάνων Πολύδ. 2, 118, διγλωσσος, δόλιος Ν. Δ.
 Δι-λογχος, 2' λόγχος ἔχων· = ἔτη = διπλὴ ἢ πολὺ θλιπτικ. δυστυχία Δίσχ. Ἀγ. 629.
 Δι-λουρῶν ἢ Αἰλουρῶν, ὄνος, ὁ· χωρίον τῶν βασιλευσάντων ἐν τῇ Ταρρακωνησίᾳ Ἰσθρία(ς), τῇ Βασιτικῇ· Πτολ.
 Δι-λοφος, 2' δύο λόφους ἔχων· -πίτρα = Παρνασσός Σοφ. Ἀντ. 1113.
 Δι-λοχία, ἡ δύο λόχοι = 200, 400 στρατ. π. Δακ. (ἴδε λόχος) Πολύδ. 10, 21, 4.
 Δι-λοχίτης, ὁ· ἀρχηγὸς διλοχίας Ἀρρ. τακτ. 13.
 Δι-μακρος, 2' λίξ. ἔχουσα δύο μακρὰς σὺλας Δράκ. 59, 10.
 Διμάλη, ἡ πόλ. τῆς Ἰλλυρίας (νῦν Ἀλβανίας) ἴσ. τὸ νῦν Τεπελένι Πτολ. Dimalum Διδ.
 Δίμαστος, ἡ νησὶς τις παρὰ τῇ Ῥόδῳ Πλιν.
 Δι-μάχαιρος, 2' ὁ πολεμῶν μὲ δύο μαχαίρας, ξίση· ὁ διμάχαιρος· οὖσα. = μονομάχος τῆς Ῥώμ. Ἀρτεμίδ. 2, 32.
 Δι-μάχης, ὡς, ὁ, πλ. εὐχρ. στρατ. ἱκανοὶ νὰ πολεμῶσι περὶ καὶ ἀφ' ἑκποῦ Ἡσὺ.
 Δι-μέδισμος, τό· μέτρον σιτηρ. = δύο μέδοι = 103,06 λίτρ. καθ' Ἡσὺ. = 2 μέδοι, μέδια = 46,46 λίτρ. ἴδε μέδισμος, μέδιος.
 Δι-μερής, 2' ἐκ δύο μερῶν συνιστάμενος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 14· ἐπὶ. -ὡς γενοπ.
 Δι-μετρητός, 2' ὁ χωρὶν δύο μετρητάς = 78,78 λίτρ. = κώθωνες Ἀθην. 5, 199· ἴδε μετρητής.
 Δι-μετρος, 2' σίγχος συνιστάμενος ἐκ δύο μέτρων ἢ μετρικ. ποδῶν γραμ. μετρικ.
 Δι-μέτ-ωπος, 2' ὁ ἔχων δύο προσώψεις, ἐπὶ ὄχυρωμ. Ἀππ. Ῥωμ. ἐμφ. πόλ. 5, 33, bifrons.
 Δι-μηνιαίος, 3' δύο μηνῶν ἱπποκρ. καὶ μτγν. bimestris.

Δι-μηνος, 2' τῷ ἀνωτ. = σίτος μισθοφορὰ Δ. Ἀλ. 9, 17, καὶ συχνά· τὸ διμηνον οὖσα = διμηνία, 2 μην. Δ. Σικ. 17, 48· ὡς. ἡ διμηνος· Πολύδ. 6, 34.
 Δι-μήτριος, ὁ τῷ κατωτ. Ἐτ. Γουδ. 446, 27.
 Δι-μήτωρ, ὁρος, ζωρ. διμάτωρ, 1' ὁ ἔχων δύο μήτρας, ἱπθ. τοῦ Βάκχου Ἀλεξ. π. Ἀθην. 2, 39, Δ. Σικ. 3, 62, bimater.
 Δι-μήτωρ, 2' ὁ ἔχων δύο κλωστής, ἴδ. ἐπὶ ὄρασματων, τῶν ὁποίων τὸ στημόνι ἐξυφάνθη μὲ διπλῶς κλωσμένας κλωστής μτγν.
 Δι-μήτριος, 2' τῷ κατωτ. λίξ.
 Διμήτρος, 2' ὁ ἔχων δύο μήτρας· = -καυσίαις διμήτρος = μὲ πύλους ἔχοντες διπλὰ περιδέρματα Πλουτ. Δημ. 4 ἀμφ. γρ.
 Δι-μνατός, 3' ἄξιος δύο μνῶν Ἀριστοτ. οἴκ. 2, 5 ὡς. διμναστος Θεμιστ. 23, 351, 26.
 Δι-μνέως, ἴων = «διμναίους ἀποτιμήσασθαι» νὰ ἔκτιμησῶσι δύο μνάς = 52, 4 τάλ. Ἡρ. 5, 77· ἴδε μνά.
 Δίμνος, ὁ· φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Δ. Σικ.
 Δι-μοιρία, ἡ διπλὴ μερίς Σεν. Δακ. 15, 4, ἴδ. διολέως στρατ. μισθός, Ἑλλ. 6, 1, 4 καὶ μτγν. = ἡμιολογία Αἰλ. Τακτ. 21.
 Δι-μοιρίαίος, 3' 1/2 τινός, τριμηνιαίος = 1/3 κτλ. Ἀπολλ. πολιορκ. 26' μετφ. προδεδηκώς. Ὡς. διμοιρίας Πούχ.
 Δι-μοιρίτης, ὁ· στρατιώτης διπλάσιον μισθὸν λαμβάνων Ἀρρ. Ἀν. 7, 23, 5, ἀρχηγὸς ἡμιολογίας.
 Διμοιρος, 2' διπλῶς διηρημένος, διπλοῦς, (ἐν γέν. διηρημένος Πασσόδ.) Δίσχ. Ἐπτ. 832· «τὸ διμοιρον» οὖσα = 1/2 ἀρχ. = 5 δόλ. = νῦν 91, 0 λεπτ. Πλάτ. Ἀξ. 356' = 1/2 λίτρ. Ῥωμ. Πλουτ. Γ. Ῥάγχ. 17.
 Διμοίτης, (ὁ)· ἀδελφὸς τοῦ Τροϊζήνης Φύλαρχ. Παρθέν.
 Διμυλός, ὁ, ἔσφ. γρ. π. Δ. Λαερ.
 Διμορφος, 2' ἔχων δύο μορφὰς Λυκόφρ. 111, 892· ἐπὶ ἐμφαροῦδι τοῦ Δ. Σικ. παρὲξ 519, 8.
 Δι-μόρφωτος, 2' τῷ ἀνωτ. Μανθ. 4, 452.
 Δι-μύξος, 2' λύχνος ἔχων δύο μύξας κυμ. = δύο θρυαλλίδας, φυτίλια π. Ἀθην. 1', 700.
 Δίνα, ἡ· δίνη Ἀθην. 8, 333.
 Δινάεις· ἴδε δινείς.
 Δινάιος, ὁ· Ἀθηναῖος τις ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς Ἐπιγρ.
 Δινάξω· δινέω Ἀρτεμίδ. π. Ἀθην. 8, 333· «δινάσαστο» Πινδ. ἀποσπ. 70, καίτοι ἀμφ. γρ.
 Δινάκιον, τό· παῖς τις Πλαῦτ.
 Δινδρόμη, ἡ πόλ. τῆς Μακεδον. κατ. Δινδρόμαρος Στ. Βυζ.
 Δινδρόμη, ἡ· οὖζ. τοῦ Μαίονος ἢ Μήονος, μήτηρ τῆς Κυβέλης Δ. Σικ.
 Δινδύμον, τό, τὸ Δ. ὄρος ἢ ἄκρον· ἡ ὕψη· λοτάτη κορυφὴ τῶν ὀρέων τῆς Κυζίκου, ἐν ᾗ καὶ ἱερὸν τῆς Κυβέλης Ἀπολ. Ῥ.
 Δινεῦμα, τό· κυκλικὴ κίνησις, περιστροφή· «δινεύματα Χαρίτων» = χοροῦματα, χοροὶ Ἀριστ. θεσ. 122, Σεν. ἱπκ. 3, 11 καὶ μτγν.
 Δινεύω, μὲν. ἐν κ. παρὰτ. = τῷ κατωτ. Ἰλ. σ, 543, ω, 12, Εὐρ. Φοίν. 798 καὶ συχνά μτγν. ποιητ. Ἀπολ. Ῥ 1, 1184.
 Δινέμεν· δινεῖν Σγῶλ. Ἡσ. Ἐρ. 595.

Δινέω· περιστρέφω τι κυκλικῶς, στροβιλίζω, στροφογυρίζω ἑς τὸν ἀέρα ταχέως ὡς ὁ ῥίπτων τι μακρὰν· ὁ δὲ αὖ· σιδηρὰν σφαίραν Ἰλ. ψ, 840· ζεύγεα = ζεύγος βοῶν, α, 543· «μογλὸν δ.» Ὀδ. ι, 388· «ἵππους, ἀπείδαδ.» Αἰσχ. Εὐπ. 444, Θεοκρ. 24, 10· «ὄμμα δ.» Εὐρ. Ὀρ. 1459· «λίον δ.» = τὴν κλωστὴν τοῦ ῥιπίδιου Στράτ. 22 (12, 180), ὡς μτγν. πεζ. Δ. Ἀλ. ι, 15. Παθ. περιστρέφομαι κυκλικῶς, περιέρχομαι· «νῆσον θαυμάζοντες ἰδιδόμεσθα κατ' αὐτὴν» Ὀδ. ι, 153· «πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι πλαζόμενος», π, 63· «κατὰ τριόδων ἰδιδάσθην», Πινδ. Π. 11, 38· περιστρέφω ἰδὼ κ' ἔκει τοὺς ὄφθαλμούς· «ὅσας δινείσθην» Ἰλ. π, 792· «ἐπὶ τροχῷ δινείσθαι» Πλάτ. Εὐθ. 04δ. 291· χορεύω κυκλικῶς, νῦν τὸν αὐτὸν χορὸν Ξεν. Ἀν. 5, 9, 9, ὡς ἔνερ. Ἰλ. 6, 494 κ. ἐπὶ τῶν ἐν δινέῳ προεκτεθέντ. χωρίων· «ἀνὰ νῆσον ἰδιδέου» Ἀπολ. Ρ. 2, 695· «βλεφάροις δ.» = ῥίπτω περίεψ ἀπαθῆ βλέμματα, βλέπω μὲ παραχῇν, δειλίαν Εὐρ. Ὀρ. 837· πρβλ. δίνω, εἰρουμαῖο.

Δινέωσ, εὼ, (ὁ)· Μεγαρεύς τις, τοπάρχης τῆς Χαλκηδόνης, νῦν Σκουταρι, Ἰουχ.

Δίνῃ, ἡ (πρβλ. δίνω, δονέω)· κυκλικὴ περιστροφή, γῶνος στροβίλος, ἰδ. ὑδατοστροβίλος κοιν. μάλιστα τῆς θαλάσσης καὶ συνηθ. εἰς πλ. Ἰλ. φ, 354, Αἰσχ. Εὐμ. 329, Εὐρ. Ὀρ. 1310, Πλάτ. Κρατ. 439· «Τυρηνίς δ.» = ἡ Τυρηνική. Ὁάδ. Βιάν. 8 (9, 308), ἐν γέν. ἡ πρᾶξ. τοῦ ταχέως περιστρέφειν τι μετέωρον, στροβιλίζειν· «ἀτράκτου δ.» Πλάτ. πολ. 10, 520· «ἀνεμώκης δ.» = ἀνεμοστροβίλος· Ἀριστ. ὅρν. 697· «οὐρανίαι δ.» = ἀνεμοστροβ. Εὐρ. Ἀλκ. 244· μετεφ. «ἀνάγκης στερραὶ δ.» Αἰσχ. Πρ. 1054, τιμω.

Δίνῃ, ἡ· γλυκεῖα πηγὴ ὕδατος, ἀναβλύζουσα ἐκ τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν ἐν Ἀργολίδι Τροίχηνα Πaus.

Δινῆεις, 3' ποτ. στροβιλώδης, ῥέων στροβίλου δίκην, βαθύς· Ἰλ. ε, 379, Ὀδ. ζ, 89, Εὐρ. Κύκλ. 46 καὶ μτγν. Μόσχ. «τάλαρος δινηεῖς» = καλᾶθι στρογγύλον, 2, 53, νοτιοκοιν.

Δινηθμός δ'· δίνῃσις.

Δινημα, τό· δίνεσμα Μανεθ. 4, 553.

Δινησις, εὼς, ἡ· κυκλικὴ περιστροφή, στροβιλισμός· Ἐπικούρ. π. Δ. Λαερ. 10, 90 καὶ μτγν.

Δινητός, 3' ῥ. ἐπίθ. δυνάμενος νὰ περιστραφῇ κυκλικῶς, γυριστός, στροβιλιστός· πέτρος = μύλος κοιν. μυλωνόπετρα Φιλίπ. 76 (7, 394).

Δινία, ἡ· πόλ. τῶν Σιντιῶν ἐν Ναρδωνήϊα τῆς Γαλλίας Πτολ. νῦν Digne.

Δινίαις, ου, βοιωτ. αὐ, καὶ Δεινίαις, ὁ· Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ.

Δινο-βία, ἡ· ἐμβολὴ ὕδατος ἐπομβρίου Διδαν. δίνῃ βιαία, τυφών, καταιγίς.

Δίνος, ὁ· 1) = δίνῃ, στροβίλος· αἰθέριος· Ἀριστ. νεφ. 379· «λιγὲς σκοτοδινίαις» κοιν. ζάλη ἵπποκρ. πρβλ. σκοτοδινία· χορός τις Σχόλ. Ἰλ. γ, 391· 2) ἐρ. αἰετὸν τῶν πορευτῶν, Εὐστ. Μ. ἐτ. 80, μέγαλον στροφογυριστὸν τι ποτήριον = ἀγγεῖον τι κερᾶμενον οἶνου, στρογγύλον κατὸν Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 618, πρβλ. «δεῖνος» Ἀθην. 11, 467, 11. τ. Κυρηναίους τὸ αὐτὸ καὶ «ποδοδιπτήρ» 3) ἄλως κοιν. ἄλων· Ἀθην.

πολλὰχ. Ξεν. οἰκ. 18, 5, ἐνθα «δεῖνος» γρῖρ. ἀντὶ «δεῖνός» διότι π. τ. λεξ. δινέω καὶ τὰ ἐκ τούτου συχνὰ δεινέω ἔνεκα τοῦ ἰ.

Δίνος, ὁ· κοιν. ὁ Ζεὺς ὡς κυβερνήτης τοῦ οὐρανοῦ Ἀριστ. νεφ.

Δινύττας, α, ὁ· Ἀρχαδίης τις ἐκ Παρρᾶσις Πaus.

Δινύω· δινέω λεξ. ἰδ. τορνεύω, στυλιδώνω, ὁθ. ῥ. ἐπ. δινωτός = στρογγύλος «δινωτὴ ἀσπίς» Ἰλ. ν, 405· ἰδ. ἐκ τορνεύσεως στρογγύλης· λέχος, γ, 391· «κλισίῃ δ. ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ» = κάθισμα στρογγύλως τετορνευμένον κτλ. (στρογγύλος, τορευτός, πεποιικιμένος Σχολ.) Ὀδ. τ, 56 καὶ μτγν. π. - θρόνος Ἀπολ. Ρ. 3, 43, torro.

Δινώ, οὖς, ἡ· ἴδε Δεινώ.

Διν-ώδης, 2' δινῆεις Δ. Κάσ. 68, 13· «τὰ δινώδη τοῦ ποταμοῦ» Πλουτ. Κάτ. πρ. 20, τυθίπνευς.

Δινωτός, 3' ἴδε δινώ.

Δίνων, ὁ· Δένων ἑλλ. ὄν. ἀνδρ.

Διξας, ἄντας, ὁ· χαλκοῦν Σικελικὸν νόμισμα = 2 χαλκοῦς = νῦν 2, 338 λεπτ. Ἀριστοτ. π. Πολυδ. 9, 81.

Δί-ξαστον, τό· μέτρ. χωροῦν δύο ξέστας = 1, 094 λίτρ. ἐπὶ βυσσ. καὶ στερ. Σχόλ. Ἀριστ. θεσμ. 317.

Δί-ξος, οὐδέ οτε, συνηρ. 2' ὁ ἔχων δύο ἐντομάς, σχισμάς, ἢ τὰ δύο σχισμένοις θεοῖς. Ἰσ. Φ. 1, 13 (8, 3).

Διξός, 3, ἴων. = διασός πρβλ. τριξός.

Διδ'· δι' ὁ, διὰ τοῦτο, τούτου ἔνεκα Πλάτ. Γοργ. 518 καὶ μτγν. quapropter.

Διο-ελητής, ἥτος, ὁ· ὑπὸ τοῦ Διὸς κτυπηθεῖς, κεραυνόπληκτος, κοιν. ἀτραποκαυμένος· Τυφώ· Σχόλ. Πινδ. Π. 8, 22.

Διό-ελητης, 2' τῷ ἀντί. Αἰλ. Π. Ἰσ. 6, 62.

Διδόλητος καὶ τὸ ὄμ. ἴδε λεξ. ῥητ.

Διό-εολος, 2' ὑπὸ τοῦ Διὸς ῥιφθεῖς· κτύπος = βροντὴ Σοφ. Οἰ. Κ. 1463· «πλάκτρον πυρός κεραυνίου» Εὐρ. Ἀλκ. 125.

Διοδούλειον καὶ Διοδουλεῖον, τό· πολίχνιον τοῦ Πόντου, κατ. Διοδουλεῖος καὶ Διοδουλεύς. Διο-γενέτωρ, ὁ· γεννήτωρ τοῦ Διὸς, εἰς πλ. «διογενέτορες ἑναυτοί» = παρ' οἷς ὁ Ζεὺς ἔγεννηθῇ ἡ ἀντερίχη Εὐρ. Βάκχ. 122.

Διο-γενής, 2' ἐκ τοῦ Διὸς καταγόμενος, ἐκ τοῦ γένους τοῦ Δ.· Ἀμφίων Αἰσχ. Ἐκτ. 510· «τέκνον» Παλλὰς Σοφ. Αἰ. 91, Αἰσχ. Ἐκτ. 120· «θεοί, Ἐκτ. 203· αἶμα, φάος Εὐρ. Ἀνδρ. 1196, Μῆδ. 1258 π. Ὀμ. σύνθηες ἐπίθ. τῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλέων, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἐκ τοῦ γένους τοῦ Διὸς καταγόμενοι ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐνοργανωθέντες ἀπολαύουσι τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ προστασίας, [ἰ. ἐπ.] λεξ. ῥητ. Διογένης, οὗς, ὄμρ. εὐς, ὡς, οὐ, ἡ καὶ ἡν, κλ. Διόγενης, ὁ· α) κυνικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, οὗς τοῦ τραπέζου Ἰκσιόου· 6) ὁ Λαέρτιος ἢ Λαερτιάδης, ἐκ Λαέρτης πόλ. τῆς Κιλικίας συγγραφεὺς καὶ ἐπιγραμματοποιός· πιθανῶς ἐπὶ τοῦ Ρωμ. αὐτοκρ. Σεπτιμίου Σεβήρου 193-211 μ. Χ. καὶ ἄλλ. Ἑλλ. ἀνδρ. ὄν.

Διογένειαι, ἡ· ἑλλ. ὄν. γυν. Τὰ Διογένεια· ἐφετὴ ἐν Ἀθήναις Ἐπιγρ.

Διογενειανός και Διογενιανός, (b) γραμμα-
τικός ἐξ Ἑρακλείας τοῦ Πόντου ἐπὶ Ἀδριανού
(117-138 μ. Χ.) συλλογὴς παροιμιῶν λεξ.
Διογέλειον, τὸ γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις Ἐπιγρ.
Διογέλειος και Διογένης, ὁ σύγχρονός τις
τοῦ Πλουτ. συμπ.
Διογενίδαι, οἱ γένοι· Ἀθήνησιν ἰθαγενῶν
Ποῦχ.
Διογενίσταται ὁπαδοὶ τοῦ φιλοσοφικ. συστή-
ματος καὶ τοῦ βίου τοῦ Διογένηος.
Διογίτων, ονος, ὁ Βοιωτὸς τις Ἐπιγρ. ἴδε
Διογείτων.
Δι-ο-γ-ῶ, φασὶ καὶ φουσκῶν τι, ἀμετβ.
πρήσσομαι ἱατρ. κ. ἄλλ. Παθ. φουσκῶν ἐπὶ
θαλ. ποτ. Πλουτ. Κάμ. 3' ἐπὶ φύματος, κοιν.
ἀπόστημα Ἀγρ. 27, tumefacio.
Δι-όγκωσις, εως, ἡ πρήξιμος, φύμα κοιν.
ἀπόστημα Πλουτ. ἡθ. 771, tumefacio.
Διό-γνητος, (διογένητος κατὰ συγκοπ.), 2'
διογενής Ἡσ. θ. 340. μετφ. εὐγενής, γενναῖος.
Διόγνητος, (δ) Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ.
Διογνίς, ιδος, ὁ Θεόγνις Ἑλλ. ὄν. ἀνδ.
Διό-γανος, 2' διογνήτος, διογενής Εὐρ.
Ἰππ. 580 (t).
Διόγονος, ὁ ἴδε διότονος.
Δι-οδεία, ἡ τὸ διαβαίνειν, ταξιδεύειν διὰ
μέσου τινός Ἀριστοτ. καὶ μετφ. transitus.
Δι-οδεύσιμος, 2' διαπερίσιμος, διαβατός,
peritus.
Δι-οδεύσις, εως, ἡ διοδεία Ἰπποκρ.
Δι-οδεύω διέρχομαι, ὁδοιπορῶ διὰ μέσου,
περιηγοῦμαι - τὴν χώραν Πολύβ. 2, 15, 2
καὶ μετφ. Παθ. "διοδευομένη ὑπὸ ναύταις" Φί-
λιπ. 74 (9, 708), peritio.
Διόδημος, ὁ Ῥαμνοδόσις τις Ἐπιγρ.
Δι-οδοι-πορέω διοδεύω Ἡρ. 8, 129 καὶ μετφ.
Δι-οδο-ποιέω κάμνω διοδόν, ἀνοίγω ἐν
τῷ μέσῳ δρόμον Θεόφρ.
Δι-όδος, ἡ ὁδός διὰ μέσου, διόδοσις, πέ-
ρμα Ἡρ. 7, 201, Θουκ. 2, 4. διάδοσις, πο-
ρεία - ἀστρων Διοχ. Πρ. 1052. "οἰοδὸν τινα
αἰετῶσαι" = ζητῶ παρὰ τινος τὴν ἀδειαν νὰ
διαβῶ Ἀριστ. ὄρν. 189, Διοσχίν. 3, 151 καὶ
ἄλλ. ὁ πρωκτός.
Διόδοτος, ὁ Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ.
Δι-όδοτος, οστος, ὁ ἔχων δύο ὀδόντας γλωσ.
Δι-οδωρομαι ὁρῶν τινα ἢ τι πολὺ, λυποῦ-
μαι διὰ τι πολὺ - τὴν συμφορὰν Δημ. 53, 7.
Δι-οτδομαι, μέσ. διαπορεύμαι εἰς δύο κλά-
δους ὡς δένδρον Ἰπποκρ. ἔνερ. ἀμφί.
Δι-οττος, 2' ὁ ἔχων ἢ διηρημένους εἰς δύο κλά-
δους, δίκλιον Θεόφρ. Ἰσ. Φ. 1, 8, 3.
Διόθεν, ἐπὶρ. ὑπὸ ἢ διὰ τοῦ Διός - βλαφθέν-
τα βέλεμνα Ἰλ. ο, 489, Ἡσ. τραγ. κ. μετφ.
"ἐκ Διόθεν" Ἡσ. ἔρ. 763.
Δι-οίγωμι ἀνοίγω τι - τὰς γνάθους·
Ἀριστ. ἐκκλ. 852 - τὸ στόμα Ἀριστοτ. 1.
Ζ. 9, 7 = διοίγω, ἀνοίγω τι κ. ἀπὸ τοῦ ἀνοι-
κτόν, χάσκον, ἐπὶ ὅρ. κτλ. Σοφ. Αἴ. 339. -
κλῆθρα, Οἱ. τ. 1287, Πλάτ. συμπ. 215, aperio.
Δι-οίδα γινώσκω τι ἐντελῶς, ἀκριβῶς Σοφ.
Οἱ. Κ. 296, Εὐρ. Μήδ. 518, Πλάτ. νόμ. 1,
626 ὁ διακρίνω - τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν
ἀνομοιότητα Φαίδρ. 262.

Δι-οιδάινω, ἀμετβ. πρήσσομαι ὅπως διόλου
ἱατρ. μετφ. ἐπὶ ψυχῇ. πῶθ. - αἱ ψυχαί·
Ἡρωδ. 7, 3, 16, irumescere.
Δι-οιδέω τῷ ἀνωτ. ἐπὶ θαλ. Στράβ. 3, 5,
8' ἐπὶ σώμ. Δ. Σικ. 2, 12, Λουκ. νεκροῦ. 18'
μετφ. ὀργίζομαι, θυμῶν Ἡλιδ. 7, 7.
Δι-οιδής, 2' φουσκώμενος, πρησμένος - μα-
ζός Νικ. ἀλ. 90, tumidus.
Δι-οιδίσσομαι διοιδέω Ἑλλην.
Δι-οικέω, (π. ἀπ. παρ. ἰδιώκουν, παρ.
δεδιόχημαι, ἴδε Μάχων κατωτ.) 1) κατοικῶ
χωριστὰ "οἰκήσεις ἰδίας διοικηκῶς" Πλάτ.
Ἰμ. 19, Μίσ. ὡς. - κατὰ κόμας - εἰς χω-
ριὰ χωρία Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 5' 2) συνθ. δι-
ευθύνω τὴν οἰκίαν, κυβερνῶ τὰ τῆς πολιτείας
- τὰς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις Πλάτ. Μέν.
91 καὶ συγχ. ὡς μετφ. - τὴν πόλιν καὶ τὴν
βασίλειαν Ἰσοκ. 2, 2' - τὰ τῆς πόλεως·
Ἀριστ. ἐκκλ. 305 - πολέμους Δείν. 1, 69' -
τὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὰ πολιτικά Δημ. κ. ἄλλ.
"πόλις διοικεῖται νόμοις καὶ ψηφίσμασι" Δημ.
24, 152' - ὁ πᾶς τῶν ἀνθρώπων βίος φύσει καὶ
νόμοις διοικεῖται, 25, 15' γενικῶς. διευθετῶ.
διατάσσω - τὰ ἀνθρώπινα Πλάτ. νόμ. 7,
713' - ταπεινῶς τὸν βίον Ἰσοκ. 1, 10' βῆτ.
κατατάσσω τὴν ὕλην τοῦ λόγου Δ. Ἀλ. ὡς.
μέσ. διαχειρίζομαι χρήματα Δημ. 20, 33' -
τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ = διευθύνω τραπέζικ.
κατάστημα, 45, 33 ὡς. φροντίζω, προμηθεύω
τάναρχα εἰς τι "εἴ τις ἐνδεὶ πρὸς τὰ Πα-
ναθηναῖα διοικηθῇ" 24, 27' "δεδικηκται πό-
λαι" = ἀπεδόθησαν Μάχ. π. Ἀθην. 8, 341'
"τὴν ἀδελφὴν καλῶς διοίκησε" = ἀποκατέστησε
Δημ. 24, 202. Ἐν γέν. μεταχειρίζομαι "οἶα
με δ." Ἀλκιρ. 2, 2, διατηρῶ, τρέφω "τὰ
ὑποτίθω γάλακτι διοικεῖται" = κοιν. τὰ βο-
ζανάρια κτλ. Ἀθην. 2, 46' "αὐτὸν εὐτελῶς
διοικῶν" = ζῶν λιτῶς Πλουτ. Κλεομ. 32 ἱατρ.
χωρῶν τι Δ. Αἰσρ. 6, 34. Μία, διατάσσω
τι δι' ἑμαυτὸν, ἴδ. π. Δημ. ἐντελῶ τι, καὶ μα-
λιστα δι' ἀπάτης καὶ βραδύργειας μετὰ πλεί-
στης ἰσχυρίας πίνθ' ὅσα βουλεύεται Φίλιππος
διοικῶνται, 18, 13' "ἵνα ἂ βουλόμην ὥσιν
διοικημένοι", 18, 178' - ἀδίκους πλεονεξίας,
44, 38' - πρὸς τινα = συμφωνῶ τι μετὰ τι-
νος, 58, 19.
Δι-οίχημα, τό διευθύνσις, ἐπιστάσις λεξ. ad-
ministratio.
Δι-οίχης, εως, ἡ διευθύνσις, κυβερνήσις -
οἰκίας καὶ πόλεως Πλάτ. Χαρμ. 172 καὶ συ-
χνά ἴδ. δ. τῶν τῆς πολιτείας "τὴν δ. κα-
ταλύειν" Δημ. 24, 102' "τὴν ἄλλην δ. οὕτω
κατασκευάσαντο" Ἰσοκ. 4, 41. Ἐν γέν. διά-
ταξις - καὶ παιδεία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμά-
των Πλάτ. νόμ. 10, 606' δ. τοῦ ταμείου τῆς
πολιτείας, τὸν οἰκονομ. τοῦ κράτους Δημ.
59, 4' "ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως στρατηγός", 18,
38, 115 (ἀμφότες τὰ χωρ. ἐν τοῖς ψηφίσμασι)
ἔξοδους κοιν. ἔξοδον "ἢ καὶ ἡμέραν δ." =
ἡ καθήμερινή καταναλωσις, 45, 31' - συγχ. =
πολυεξοδεία, 59, 42, πρβλ. Σεν. ἀπομ. 4, 6,
14' π. μετφ. ἐπαρχία Στράβ. 13, 629, ad-
ministratio.
Δι-οικητής, ὁ διευθυντής, κυβερνήτης, ἐπὶ

στάτης Πολύδ. 27, 12, 2, Πλουτ. Κράς. 2.
 ἰδ. ἐπὶ τῶν Ῥωμ. αὐτοκρ. οἱ ἐξ εὐγενῶν ἐπι-
 μεληταί (procuratores, μὲν γν. rationales) τοῦ
 ἰδ. αὐτοκρ. ταμείου (fiscus), administrator.

Δι-οικητικός, 3' ἀνέκων εἰς διεδύθηναι, δι-
 εϋθυνητικός, κυβερνητικός - συνάμεις Κλ. Ἀλ.
 - τινός Πλούτ. καὶ ἄλλ. μὲν. ἱατρ. εὐπεπτος,
 κοιν. χωνευτικός, administrativus.

Δι-οικητρία, ἡ - διευθύντρια, κυβερνητρία
 Σχολ. Ἀριστ. ἔκκλ. 212, dispensatrix.

Δι-οικητῶρ, ὁρος, δ' διοικητής μὲν. ποιητ.

Δι-οικίζω' μετοικίζω τοὺς κατοικοὺς κατακτη-
 θέσης πόλεως εἰς χωριστάς κατοικίας (καταρ-
 γῶν τὴν πολιτικ. ἀνεξαρτησίαν τῆς) «-τὴν Θη-
 βαίων πόλιν» Δημ. 5, 10 καὶ ἄλλ. «ἐκ τοῦ
 ἄστεος ἐλαύνειν κ. δ.» Ἀριστ. πολ. 5, 9

«Μαντινεῖς ἐκ μίας πόλεως εἰς πλείους» Πολύδ.
 4, 27' «Μαντινεῖα διωκίσθη τετραχῇ» Ξεν.
 Ἑλλ. 5, 2, 7. Ἐν γέν. διασκορπίζω Πλάτ.
 συμμ. 193' διαχωρίζω Δ. Ἀλ. 6, 36. Μέσ.
 μετοικῶ «ἐν Κολυττοῦ εἰς τὴν Φαίδρου οἰκί-
 α» Ἀνακ. 32, 14.

Δι-οικισίς, εἰς, ἡ μετοικισίς, μετοικεσία
 Ἀνακ. 32, 14, κατὰ διόρθ. Ῥαισίου «διοίκησις».

Δι-οικιστός, δ' μετοικισίς τῶν κατοικ. τα-
 κτηθεῖσης πόλεως κτλ. εἰς χωριστάς κατοι-
 κίας (κατάργησις τῆς πολιτικ. ἀνεξαρτησίας
 τῆς) Δ. Ἀλ. 6, 81, Πλουτ. Κάμ. 9.

Δι-οικο-δομέω' κτίζω ἐν τῷ μέσῳ, διὰ κτι-
 σίματος διαχωρίζω τ' «τοῦ Πύρακος τὸ κύ-
 τος δ.» Ἰσθμόν δ. τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ
 στήθους» Πλάτ. Τιμ. 69' - ἀπὸ τινός τι Δ.
 Σικ. 14, 7' ἐμφράττω, κλείω διὰ κτισίμα-
 τος Θουκ. 8, 90' ἰδ. δούξ Δ. Σικ. 13, 56'

Δι-οικο-δομή, ἡ κτίσιμον ἐν τῷ μέσῳ,
 διαχώρισμα κτιστόν, κτίσιμον μὲν. structura

Δι-οικο-νομέω' διευθύνω τὴ καθ' ὁλοκλη-
 ρίαν, ἔχω ὅλην τὴν ἐπιστάσιν τινός Πολύδ.

Δι-οινο-χοέω' διαμοιράζω οἶνον κτλ. διὰ
 τοῦ οἰνοχόου, παθ. π. Ἀθην. 4, 153

Δι-οινοδός' γεμίζω τινὰ μὲ πολλὸν οἶνον, μεθ-
 ὤσκω. Παθ. γεμίζομαι μὲ πολλὸν οἶνον, μεθ-
 ὤσκομαι Πλάτ. νόμ. 7, 775, inebrio.

Δι-οινοδός, εἰς, ἡ ἄνοξις τινος ἀρ' ἑαυτοῦ ἢ
 δι' ἄλλου, ἀντιθ. σύμμιξις Θεόφρ. αἴτ. Φυτ.
 1, 19, 3, apertio.

Δι-οιστέον, τό ρ. ἐπιθ. τοῦ διαφέρω Εὐρ.
 Φοίν. 272, perferendum.

Δι-οίστεώω' τοῖς αὐτοῦ βέλος διὰ μέσου τινός
 «-διὰ πελέκειον, αἰθήρου» Ὀδ. τ. 578, καὶ
 συχνά' «τόντου ἀπόστασις, ὅσον μακρὰν ῥά-
 νει βέλος» «καὶ κεν διοίστασθαι», μ. 102.

Δι-οιστρέω' ἐπιτετ. τοῦ οἰστρέω Διοδ. 4, 12.

Δι-οίσω, μέλ. τοῦ διαφέρω

Διοίτας, (δ') στρατηγός Ἀχαιοὺς Πολύαιν.

Δι-οιχνέω' διέρχομαι διὰ μέσου τινός, δια-
 περῶ, μετρ. -αῖωνα Ἀισχ. Εὐμ. 305' «-ἐν
 πέτρῃσιν» - περιέρχομαι Ὀμ. ὕμν. 18, 10.

Δι-οιχόμεαι' παρέρχομαι, διαβαίνω, ἐπὶ καιρ.

«αἱ ἡμέραι διοίχονται» Ἡρ. 4, 136' χάνομαι,
 ἀφανίζομαι «Ἄλως διοίχεται» Σοφ. Αἴ. 952.

Ἀριστ. θεσ. 809' «τάμια διοίχεται» = τετέ-
 λεσται τά κατ' ἐμὲ Ἀισχ. ἀποσπ. 120' τελεώ-
 νω - λόγος Σοφ. Οἰ. κ. 580' «δίκη δ.» Εὐρ.

ἀποσπ. 542' διαλύομαι Πλάτ. Φαῖδ. 87.

Διόκληια, ἡ Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν. καὶ πόλις
 τῆς Δαλματίας παρὰ τὴν Σάλωνα, πατρίς τοῦ
 αὐτοκρ. Διοκλητιανοῦ.

Διοκλείδης, ου, καί -ας, ου, δ' κατήγορος
 τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν τῇ περὶ ἀποκοπῆς τῶν Ἑρ-
 μῶν δίκη Ἀνδοκ.

Διοκλῆς, ἔους, δ' περίφημος Καρύστιος ἱατρός
 καὶ συγγραφεὺς ἱατρ. συγγραμμάτων Ἀθην.

Δι-οκλάζω' γονατίζω Ἰώσ.

Δι-οκνέω' βραδύνω πολύ, ἀναβάλλω Ἀθην.
 13, 607.

Δι-όκτυπος' διοβλής Ἀισχ. ἀποσπ. 146, δι.
 γρ. = ἡλιόκτυπος.

Δι-οκωχῆ, ἡ δι. γρ. = διακωχῆ, ὅπερ Ἰδι.
 Δι-οκλέσω καὶ -οκλῶ, μέλ. ἀπ. τοῦ διόκ-
 λου.

Δι-οκισθαίνω, διοκισθάνω Πολύδ. καὶ ἄλλ.

μὲν. κυρ. γλιστρώ διὰ μέσου τινός, ξεγλι-
 στρώ «-ὅπῃ τοὺς βακτύλους» Ἰπποκρ. «-τῶν
 κυμάτων» = πλεῖν ταχέως ἀνωθεν τῶν κυρ.

Λουκ. π. τ. οἴκ. 12' ὅθ. διαφεύγω «-καὶ
 διαδύεσθαι τινα» Πλάτ. Φαῖδ. 87 συχνά,
 Πολύδ. καὶ μὲν. συνών. τοῦ πταίω = σκον-
 θάπτω, γλιστρώ καὶ πίπτω Ἡρώδ. 5, 6, 18.

Δι-ολκῆ, ἡ σύρσιμον διὰ μέσου τινός, ἰδ.
 διαστροφή, στρεβλή ἐρμην. λόγ. προτ. Σ.

Ἑμπ. κ. μαθ. 8, 322, distractio.

Δι-ολκός καὶ διοκλός, δ' σύρσιμον διὰ μέ-
 σου τινός' ἐκώνομας ὁδὸς τοῦ στενωτέρου
 μέρους τοῦ Κορινθ. Ἰσθμοῦ, ἐν ᾗ δι' ἀμα-
 ξῶν ἐσύροντο καὶ μετεκομίζοντο πλοῖα ἀπὸ τοῦ
 Σαρωνικοῦ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ
 τινάπαλιν Στράβ. 8, 335, π. Πτολ. θέσις τις
 ἐπὶ τινος τῶν ἀσπίων τοῦ Ναύλου 4, 5.

Δι-ολκῶω' κυρ. (διαυλακίζω, διασχίζω), ὅθ.

ἔχω χρονίαν πληγὴν ἐκ μαχαίροκτυπήματος ἢ
 ἐκ τοῦ αὐτομάτου Ἑτ. Γουδί. 182, 34 ἀμφ.

γρ. = διελλκωμένη, sulco,

Δι-όλλωμι' καταστρέφω τινὰ ἢ τι ἐντελές,
 ἀφανίζω κατὰ κράτος' «σ' ἡ τύχη διώλεσεν»

Σοφ. Οἰ. τ. 442' «κἀλλος τὸν βίον δ», Γρ.
 465' «δ. δόλοισι σὸν παῖδα» Εὐρ. Ἰππ. 1311'

«νόσος τὸ σῶμα διόλλυσιν, ἀντιθ. σώζω Πλάτ.
 πολ. 10, 600' «πᾶμπαν διώλεσαν», πολιτ.

308' ὅθ. μετρ. χάνω τι εἰς τῆς μνήμης μου,
 λησμονῶ, ξεχνῶ, ξεχνῶ Σοφ. Οἰ. τ. 318.

Συχνά, μέσ. καὶ ἑνερ. δ' παρκ. εἶμαι ὁλό-
 τελα ἡφανισμένοις, κατὰ κράτος χαμένος

«στρατὸς διώλλυτο, διόλλυντο Ἰσχυρὸς Ἀισχ.
 Πέρσ. 475' «ἀνδρὸς ἐκ τινος διώλετο» Σοφ.

Οἰ. τ. 225 καὶ πολλάχ. «διόλλωμεν, διαχά-
 μεθα» Εὐρ. Ἀνδρ. 1177' καὶ περ. «διόλλυν-
 ται τὸν κίνδυνον ὑφορήμενοι» = χάνονται διὰ
 τὴν δειλίαν των, μὴ τολμῶντες ν' ἀνέντασιν

εἰς τὸν κίνδυνον Θουκ. 3, 40, disperdo.

Δι-ολολύζω, ἐπιτετ. τοῦ ὀλολύζω Ἰώσ.

Δι-όλου, ἐπέρ. = δι' ὅλου Ἰδε ὅλος.

Δι-ολοφύρομαι, ἐπιτετ. τοῦ ὀλοφύρομαι

«-πρὸς ἑαυτὸν» Πολύδ. 22, 9, 11, lamentor.

Δι-ομαλίζω' κυρ. ἐπιτετ. τοῦ μεταδ. ὁμα-
 λίζω, ἔπειτα ἀμετβ. διαμένω καθόλου ἴσως,

εἶμαι ἐαυτὸς πάντας Πλουτ. Κάτ. πρ. 4, καὶ
 μὲν. συμπίπασθαι

Δι-ομάλις, εως, ἡ κυρ. ξεομάλυνσις, ξείσασις, μετφ. καταπράυνσις, ἡμέρωσις, π. μετν. complanatio.

Δι-ομαλισμός, ὁ ἡ κατάστασις τοῦ νὰ μένη τις πάντοτε ὁ ἴδιος, ἴσος Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11, 206, aequabilitas.

Δι-ομαλύνω· κάμνω τι ἐντελῶς ἴσον, ἰσόμετρον· καὶ διαχέειν μέχρι τῶν ἄκρων Πλουτ. 2, 130.

Διο-μανής, 2· ὑπὸ τοῦ Διὸς τρελλαθεὶς Ἰσούχ. Διομᾶς, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Δι-ομβρός, 2· πέρα πέρα ὑπὸ τῆς βροχῆς βεδρεγμένος, κοιν. καταμουσκεμένος Ἀριστοτ. προβλ. 2, 41, madens.

Διομαι-αλαζών, ὄνος, ὁ· κομπορρήμων τις ἐκ τοῦ δήμου Διόμεια Ἀριστ. Ἀχ. 605.

Διόμεια, ὦν, τᾶ, καὶ Διομεία, ας, ἡ· δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγυλίδος φυλῆς, ἐν ᾧ ὁ πῆρξ νᾶος καὶ ἑορτὴ ἐτελεῖτο εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους Ἀριστ. κατ. Διομειεύς, εως Στ. Β.

Διομήδεια καὶ Διομήδης, ἡ· Ἀεσβία θυγ. τοῦ Φόρβαντος, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου Διομήδης ἐκτανεν ἀνῆρ, ὁ Ἀχιλλεύς, ἄνθ.

Διομήδης, ους, ει, ἡν καὶ ἡ μετν. ὁ· α) υἱὸς τοῦ Ἀρεος, βασιλεὺς τῶν Θρᾶκῶν, συνήθ. ὁ Θρᾶξ ἀποκαλούμενος, διαδόχτος διὰ τὰς ἀνθρωποφάγους ἡπους του· 6) υἱὸς τοῦ Τυδεΐδου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς, εἰς τῶν ἐπισημωτέρων ἡρώων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἰς ὃν ἐπιγράφεται Διομήδους ἀριστεία· τὸ καὶ ζ' Ἰλ.

Διο-μηνία· ἡ· ὁργὴ τοῦ Διὸς Ὀρρ. περί σαισμων λεξ. ῥητ.

Διο-μήτωρ, ορος, ὁ· μήτηρ. τοῦ Διὸς Θεολ. ἀριθμ. 12.

Δι-ομίλῳ· συναναστρέφωμαι μετὰ τινος, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι ἐκκλ. converſor.

Διόμιλος, ὁ· Ἀνδρὶός τις Θεου.

Δι-ὀρνθμι· ὀρκίζομαι (ἐντελῶς, ἐπισήμως), καταθέτω ὄρκον (τέλειον, ἐπίσημον)· ὄρκον Σοφ. Τρ. 354· ἀπολύ. «διομώμοκα» Λυκ. 127, Φιλόστρ. ἄλλωγ. μόν. μέσ. Σοφ. Τρ. 327, κ. συχνὰ πεζ. Πλάτ. ἀπολ. 27· «-τοὺς θεοὺς»· ὀρκίζομαι εἰς κτλ. Δείν. 1, 47. ἰδ. ὀρκίζ. πολιτ. δικαστικ. ὄρκον Λυσ. 3, 1· «-ὕπὲρ τινος»· Ἀντιφ. 1, 28· «ἐν τῷ δήμῳ διωμώσατο, μὴ εἶναι ἐαυτοῦ ἐφρόδια» Δημ. 49, 67. «-καὶ μαρτυρεῖται» 57, 22, 39. Ὡς. μετν. «διωμώσατο τὸν Ῥώμυλον ἵδεν» Πλουτ. Νομ. 2, dojoro.

Δι-ομο-λογέω· συνομολογῶ, ὑπόσχομαι· «διωμολόγησεν ἀποστήσασθαι βασιλείας» Ξεν. Ἀγρο. 3, 5. Συνήθ. μέσ. συνεννοοῦμαι μετὰ τινος περί τινος, συμφωνῶ ἐπὶ ἐπιστημονικ. νομικ. ζητημάτων Πλάτ. Φαίδρ. 237· «-περί τινος», Θεαίτ. 179, Ξεν. κ. μετν. «-περί τινος» Ἰσακ. 3, 39· ὥς. εἰς αἰτ. «-σμεῖρά ἄντα» Πλάτ. Φίλ. 20· «δεῖ λόγον ἡμᾶς διομολογήσασθαι τί ποτ' ἐστίν»· «νὰ ὀρίσωμεν, σοφ. 260· «-τοὺς τόκους» Δημ. 56, 5· «-πρὸς τινα», 28, 14, ὁ παρκ. διωμολόγημαι εἰς παθ. σημ. συχνὰ π. Πλάτ. «-ἡμῖν, ἔμοι τε καὶ σοι», σοφ. 264· «-παρ' ἡμῶν» Ἰσακ. 4, 137· παθ. ὁδρ. Πλάτ. πολ. 5, 456· τὸν ἐν. παθ. μεταχρηστέται Πολύδ. 31, 27, 1, confiteor.

Δι-ομο-λόγησις, εως, ἡ συμφωνία, συνήχη· «-γίνεται πρὸς τινα» Πολύδ. 3, 27, 9, pactio.

Δι-ομο-λογητέον, τό· ῥ. ἐπ. πρέπει νὰ συνομολογήσῃ τις, συμφωνήσῃ Πλάτ. πολ. 7, 527.

Δι-ομο-λογία, ἡ· τῇ ἀνωτ. «-ποιεῖσθαι περί τινος» Ἰσακ. 11, 21.

Δίον, ποιητ. = ἔδιον παρὰ. τοῦ δίω.

Δίον, (τό)· 1) πόλ. Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Κηναίου, νῦν Ἀγιά. κατ. Διεύς, ἀττ. Διής· 2)

πόλ. ἐν Ἀθωνί τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Πλατεῖος ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Ἐρισσοῦ, κατ. ὡς ἀνωτ. 3) πόλ. τῆς νοτίου Μακεδονίας (Πιερίας) εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου, κατ. Δίος, Δίω.

Διόνιχος, (ὁ)· δύο ἱατροὶ Λουκ. συμμ.

Δι-ονεϊδίζω· ἐπιτιμῶ τινα κοιν. μαλῶν, μετν. exprobro.

Δι-ονομάζω· δίδω εἰς τινα ἢ τι ὄνομα, ὀνομάζω Πλάτ. πολιτ. 263· καθιστῶ τινα ἢ τι εἰς ὅλους γνωστόν· ὁθ. «οἱ διωνομασμένοι» = περιφρο· ἀντιθ. τοῦ «ἄδοξοι» = ἀσημαντοὶ Ἰσακ. 20, 19, κατὰ Βέκ. = δι. γρ. ὀνομασμένοι ὥς. καὶ «γνωρῶμεν εἶναι» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 16, συχνὰ Στράβ. καὶ μετν. denomino.

Διονύς, ὕποκ. τοῦ Διόνυσος, ὁ· γυναικίας, πίν-θηλος Ἰσούχ. Διονύς, γυναικεία ἐνδυμασία Εὐστ.

Διόνυσος, ὁ· υἱὸς Διὸς (ἡ Ἀμμωνος, ἡ Ἥλιου) καὶ Σεμέλης (ἡ Δήμητρος, ἡ Ἥρας, ὁς τῆς ἀμπελοουργίας καὶ ἐν γέν. τῆς παραγωγῆς δυνάμεως τῆς γῆς. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Αἰθιοπία ἡ ἀτρενέτα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀσιρις = Πλούς, ἐν Ἀραβίᾳ Σάραπις, ἐν Φρυγίᾳ Σαβάκιος καὶ ἐν Ἰνδοίᾳ μέχρι τῶν ἀπωτάτων ὀρίων. Κατ' ἀρχὰς ἐν Ἑλλάδι διὰ θυσῶν ὡμοῦ κρέατος ζῶων καὶ ἀνθρώπων, ἐξ οὗ· ἰδμεσότης· καὶ ἡ παρμ. «ὠμητὴς Διόνυσος» ἐπὶ ὠμοτάτ. ἀνθρώπ. μετέπειτα διὰ ζωοθυσιῶν μόνον καὶ οἴνου ἐν τοῖς συμποσίοις, τοῦ πρώτ. καὶ δευτ. ποτηρίου αὐτῶν καθιερυνόμενον. Συχνὰ = οἶνος.

Διονύσια, ἡ· Ἑλλ. ὄν. γυν.

Διονύσια, (τὰ) καὶ ἡ τῶν Διονυσίων ἑορτή· τετραπλὴ ἑορτὴ τοῦ Διόνυσου ἐν Ἀθῆναις· α) τὰ ἀστικά ἢ τὰ μεγάλα· β) τὰ κατ' ἀγροὺς ἢ τὰ μικρά· γ) τὰ κῆναι ἢ τὰ ἀρχαιότερα· δ) τὰ ἀνθετήρια. Λήναι τὰ μὲν α) ἑωρτάζοντο τὸν Ἑλασθηβολίωνα (17 Μαρτ. - 15 Ἀπρίλ.) ἐν τῇ πόλει αὐτῇ ἐπὶ δύο ἡμέρας μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ περιτάξεως, συρρέοντων αὐτοὺς πολλῶν ἐγγυρῶν καὶ ξένων, καθ' ἣν τὸ ἀρχαῖον ἐξ Ἑλευθερῶν κομισθὲν ἐξέλιον ἑσάκον τοῦ θεοῦ μεταφέρτετο ἀπὸ τοῦ Ἀγναίου εἰς τινα κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἀκαδημίας ναῖακον, ἐν ᾧ πρότερον ἴσως εἰρσάκετο· ἐπὶ τούτῳ δὲ στυγαυρημένοι διθύραμβοι τῶν περιφημωτέρων ποιητῶν ἐφάλλοντο ὑπὸ χορῶν εἰς τιμὴν τοῦ Ἑλευθερίου Διόνυσου καὶ κωμῳδαί καὶ τραγωδαί, μάλιστα νᾶαι («καινοὶ τραγωδοί»)· παρίσταντο ἐν τῷ δμῶνί μιν εἰς τὴν νύκτα ὑπάρειαν τῆς ἀκροπόλεως θεάτρῳ. Τὰ δὲ ε) ἐν τῇ περιόχῃ τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ποσειδεῶνα (22 Δεκεμ. - 15 Ἰανουαριῶν) ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐτελεῖτο πομπή, καὶ θυσίαι καὶ ἐστιάσεις παρηκολούθουν οἰκογενεακαὶ ἐν μέσῳ χορῶν, ἀσπετῶν καὶ παντοίων διασκεδάσεων, ὧν ἡ

κυριωτέρως τὰ «Ἀσκυλία», ἥτοι ἐπὶ γεμάτων καὶ μὴ ἔλατον ἡλειμμένων ἀσκήων ἐκροπήδων παῖδες μὲν ἕνα πόδα κοιν. ἔς τὸ κοῦστόν, κινουμένους οὕτως τὸν γέλωτα τὸν θεατῶν. Τὰ γ' ἐν τῇ πόλει τὸν Γαμηλιώνα (φθίνοντος Ἰανουαρίου - μεσοῦντος Φεβρουαρίου), καθ' ἃ ἐτελείτο πάνδημος ἐστίασις, τοῦ κοινοῦ δωρεάν παρέχοντος τὸ κρέας, καὶ πομπή, καθ' ἣν ἐρ' ἀμαζῶν διήρχοντο ὅλην τὴν πόλιν ἀκώπτοντες τοὺς πάντας, ἐξ οὗ καὶ τὰ «ἐξ ἀμαζῶν» ἢ ἐξ ἀμάξης προσετί τραγωδοῖαι καὶ ἰδο. κωμωδοῖαι παράστατον. Καὶ τὰ δ' τὸν Ἀνθεστηριώνα (φθίνοντος Φεβρουαρίου - μεσοῦντος Μαρτίου) ὡς. ἐν τῇ πόλει ἐπὶ 3 ἡμέραις. Εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν ἐτελοῦντο τὰ «Πιθοίγια» τὸ πανηγυρικὸν ἀνοιγμα τῶν πύλων τοῦ νέου οἴνου· τὴν δευτέραν οἱ «χόρες», καθ' ἣν ἐν πανδήμῳ ἐστίασις διηγωνίζοντο εἰς τὸ πίνειν καὶ ὁ πρῶτος ἐκπῶν τὸν «ἑαυτοῦ χόρον» (τὴν κανάταν του) ἐβραβεύετο, τὸ σπουδαϊότερον δέ, ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως ἄρχοντας προσήνεκε τῷ Διονύσιῳ ἐν τῷ Ἀγναίῳ, ἰδίῳ αὐτοῦ ἱερῷ, μυστικὴν θυσίαν καὶ ὑπανδρεύετο μετ' αὐτοῦ τὴν τρίτην οἱ «χῦτροι», καθ' ἣν προσήνεγκον τῷ «χρονίῳ» ἑκάμην· καὶ τοὺς τεχνεῖσι θυσίαν ὅσπρια. Κατὰ τινες Ἀθήναι καὶ Ἀνθεστηρία μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐορτὴ θεωρεῖται· Ἐν γέν. τὰ Διονύσια ἦσαν ἡ καλλίστη τῶν ἐορτῶν καὶ πανηγύριον τῆς ἀρχ. Ἑλλάδος· ἐν οἷς συναντιμύνοντο πᾶσα πνευματικὴ κ. ὁλικὴ ἀπόλαυσις, ἐξ οὗ καὶ αἱ παροιμ. «μηδὲν ἢ οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον», «τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον», «οὐκ ἄνευ τοῦ Δ.» «ἡ Ψύρα τὸν Δ.», ἐπὶ εὐτελεως πρὸς πολυτελή, διότι μικραὶ νῆσοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐορτάσωσιν οὕτω μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐορτὴν αὐτοῦ.

Διο-νυσιάζω· Διονύσια ἐορτάζω M. Ἐτ. 50. «αἱ Διονυσιάζουσαι» ἐπών. κωμωδοῖα τοῦ Τιμοκλέους, ἥτις δὲν διεσώθη.

Διο-νυσιαῖκός, 3' ὁ ἀνήλικος εἰς τὸν Διόνυσον ἡ συνήθ. εἰς τὴν ἐορτὴν αὐτοῦ, bacchicus.

Διο-νυσιαῖς, ἄδος, ἢ α) ἐπὶ θ. «Διονυσιαῖς ὁπώρα» = Διονυσιακὴ Πλάτ. νόμ. 8, 244' 6) οὗς. εἰς πλ. αἱ Διονυσιαῖδες, ἐν Σπάρτῃ 11 παρβένοι, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἐορτ. τοῦ Διονύσου διηγωνίζοντο εἰς τὸν δρόμον (τρέξιμον) Πaus. 3, 13, 7.

Διονυσιασταί, (οἱ) οἱ ἐορτάζοντες τὴν ἐορτὴν τοῦ Διονύσου, Dionysiasiae.

Διονύσιον, τό· ναὸς ὁμών. τοῦ Διὸς ἐν Ἀίμναις, Σικυωνί· Ρόδω κλ.

Διονυσιο-κόλακες ἢ ὀρθότ. Διονυσιοκόλακες, οἱ· οἱ κόλακες τοῦ τωράννου Διονύσιου, τοῦ νιοτέρου, ὁμών. κωμωδία ποιήμα Εὐδούλου, μὴ διασωθὲν Ἀθῆν. 10, 435.

Διο-νύσιος, 3' Διονυσιακός· νηδὺς Ἀνακρ. 29 (15)· «Διονυσίοισι δώροισι» Βακχυλ. ἀποσπ. 26.

Διο-νύσο-μᾶν(ω)· ἔχω μανίαν Βακχυλῆν, εἰμαι ἐνθουσιασμένος Φιλόστρ. 214.

Διονυσόπολις, εἰς, ἢ· πόλις τοῦ Πόντου, νῦν Βαλτοῖχ· Ἀρρ. περ. Πόντ. Εἰδ.

Διονυσιοφάνης, οὗς, ὁ· Ἐφέσιος· τις Ἦρ.

Δι-ὄνυχος, ἰσφ. γρ. ἀντὶ διώνυχος 2' ἔφον

ἔχον δίχληλον ὀπλήν, διεσχισμένην M. Ἐν. 811, 15· ἢ = δι' ὄνυχος, ἴδε ὄνυξ.

Δι-ὀρεῖται, ἢ, κ. δι' ὀρεῖται, δι' ὀρεῖται· οὕτως ὀνόμαζον οἱ Πυθαγόριοι τὴν πεντάχορδον κλίμακα (τὸ πεντάχορδον) Νικομ. ἄρμον. Πορφυρ. πρὸλ. διαπασών.

Δι-ὀπαι, αἱ· εἰδος ἐνωτίων, σκουλαρηκίων, Ἀριστ. π. Πολυδ. 7, 95, ἴσως ἐκ τοῦ διόπος· Πλούτ.

Διό-παις, αἶδος, ὁ υἱὸς Διός, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀ· πόλλωνος Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ. (9, 525).

Διό-πεμπτος, 2' ὑπό Διὸς ἀπεσταλμένος Εὐστ.

Διό-περ' διό, σύνθ. συλλογιστ. τοῦτου ἕνεκα, διὰ τοῦτο Θεοκ. 1, 71 καὶ μετν. διὰ τοῦτο, διότι Ξεν. ἀπομ. 4, 8, 7.

Διο-πετής, 2' διπλῆς· ἀγαλμα Εὐρ. 1. Τ. 947 π. μετν. πεζ. ὁ συνθ. σχήμ. - κέλτη Πλουτ. Νομ. 13· παλλαδίον Δ. Ἀλ. 2. 66· - λίθος Ἐρωδ. 5, 3, 11.

Διόπη, ἢ· πόλ. Ἀρκαδίας Φερεκύδ. π. Στ. Β. κατ. Διοπέυς ἡ Διοπίτης.

Διο-πομπέομαι, ἔνερ. οὐχὶ σύνθ. ἀλλ' ἀποδοτικῶς ἀποδοισομπέω - εἶμαι B. Ἀν. 7, 20, λέξ. προσέτ. «διοπομπή» = πέμψις Ἐτ. Γουδ. 147, 55· ἴδε ἀποδοισομπέω, ablego.

Διο-πόμπησις, εἰς ἢ ἀποδοισομπήσις, ablegatio.

Διόπομπος, ὁ· Θεσσαλός τις σταδιοδρόμος Πλάτ. νόμ.

Δι-όπος, 2' δίτροπος, ὁ ἔχων δύο τρούπας, ἀμφοτέρωθεν τρυπημένος· αὐλοὶ Ἀθῆν. 4, 176.

Δι-όπος, (διέπων), ὁ ἐπιστάτης, ἀρχηγός· βασιλεὺς Διοχ. Πέρο. 41· στρατάρχης Εὐρ. Ῥῆσ. 741 καὶ μετν. πεζ. - καὶ ἐπιστάτης Πλουτ. Ῥωμ. 6. π. Ἰπποκρ. ἐπιστάτης πλοίου, ἀνώτατος φορτωτῆς φορτηγῶν πλοίου, ἐμπορικ. πρὸλ. Ἀρποκρ. καὶ διοπτῶν, gestio.

Δι-οπτεία, ἢ· κύτταγμα διὰ μέσου διοπτρᾶς μετν. perspectio.

Δι-οπτάνω· βλέπω διὰ μέσου τινός, ἀνάμεινα ἀπό τι. Μέσ. Εὐστ. perspectio.

Δι-όπτειρα, ἢ, θηλ. τοῦ διοπτῆρος Ἰώσ. ἴδε αὐτό, speculatrix.

Δι-όπτεισις, εἰς, ἢ μετν. = διοπτεία.

Δι-οπτέω· παρατηρῶ διὰ μέσου τινός, ἰδοὺ κ' ἐκεῖ, κατασκοπεύω Ἰλ. κ. 451· - καὶ ὠτακουστέω Δ. Κάσ. 52, 37· παρατηρῶ τι ἀκριβῶς Σοφ. Ἀλ. 300· εἰμαι ἐπιτηρητής· διοπτέων τὴν ναὺν· = διοπός Δημ. 35, 20.

Δι-οπτῆρ, ἦρος, ὁ· κατὰσκοπος· στρατοῦ Ἰλ. κ. 562· «διοπτῆρες καὶ διάγγελοι» = οἱ π. Ῥωμ. ὑπακούουσι τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ διαγγελεῖς τῶν συνθημάτων, παρὰ Σουῖδ. = διοπτρα, speculator.

Δι-όπτῆς, ὁ· τῷ ἀνωτ. - στρατάρχης Εὐρ. Ῥῆσ. 234· - καὶ ἐρευνητής Δ. Κάσ. 78, 14· ὁ τὰ πάντα διορῶν, ὁ Ζεὺς, Εὐρ. π. Ἀριστ. Ἀχ. 435.

Δι-οπτικά, τά, δι. γρ. ἀντὶ διοπτρικά· Πλουτ. ἴθ. 1093.

(Δι-οπτομαι, εὐχρ. μόν. οἱ ἐξ αὐτοῦ χρόν. εἰς συμπλήρωσιν τοῦ διορᾶν).

Δι-όπτρα, ἢ· πᾶν τὸ διαφανές ἢ δι' οὗ τι βλέπει, ὡς ὀφθαλμὸς, καθρέπτης κτλ. α) ὅπτι·

κὸν ὄργανον, ἔχον διόπτρας πρὸς καταμέτρησιν ὕψων, ἰσομετρουμένων πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδροστάθμης Σουλδ. Πολύδ. 10, 46, 1^ο 6) γυαλομμάτι ἐξ ἀργυρολίθου (ἀργιλλώδης τις λίθος, εὐσχιστος ὡς σχιστόλιθος καὶ διαφανὴς ὡς ὕελος) Στράβ. 12, 2, 540^ο γ) = ὁ γυναικῶν διαστολεύς, καθρέπτῃς τῆς μήτρας, χειρουργ. ὄργαν. Γαλην.

Δι-οπτρεία, ἡ τὸ διὰ διόπτρας καταμετρεῖν ὕψος τι κατ' ἰσομέτρησιν πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδροστάθμης μτγν. ἴδε ὑδροστάθμη.

Δι-οπτρικός, 3^ο χρήσιμος εἰς τὸ νὰ διδῇ τις τι, εἰς διόπτρυσιν, ἀνήκων εἰς διόπτραν^α) «διοπτρικά ὄργανα» Στράβ. 2, 1, 35^ο 6) «ἡ διοπτρική» (ἐνν. τέχνη) Πρόκλ. εἰς Εὐκλείδ. ὡς. «τὰ διοπτρικά» Πλουτ. ἡθ. 1097, δι. γρ. διοπτρικά.

Δι-όπτριον, τό^ο ὑποκ. τοῦ διόπτρα μτγν.

Δι-όπτρισις, εἰς, ἡ κύτταγμα διὰ μέσου τινός, ἐν γέν. παρατήρησις μτγν. perspectio.

Δι-οπτρισμός, ὁ τὸ ἀνοίγειν τι διὰ τῆς μήλης, τοῦ καθετήρος Παῦλ. Δίγ.

Δι-οπτρον, τό^ο διόπτρα, καθρέπτῃς^β) «οἶνος διόπτρου ἀνθρώποις» Ἀλκαῖ π. Τέτζ. Λυκάρ. αὐτόθι, ἐνθα = διὰ τοῦ οἴνου ἀνακαλύπτονται οἱ κρυφοὶ διαλογισμοὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Δι-οπωπεύς, εἰς, ὁ^ο δίοπος Μ. Ἐτ. Β. Ἀν. 237, ἐνθα καὶ διοπωπεύω = διοπτεύω λεξ. βήτ.

Δι-όρᾱσις, εἰς, ἡ τὸ βλέπειν διὰ μέσου τινός, ἀνάμεσα ἀπὸ τι Εὐστ.

Δι-ορᾱτικός, 3^ο ὁ θανάμενος νὰ διδῇ τι, ὁξυδερκής, κυρ. καὶ μετφ. Λουκ. π. ὄρχ. 4 καὶ μτγν. perspicax.

Δι-οράω^α) βλέπω διὰ μέσου τινός, ἀνάμεσα ἀπὸ τι Ξεν. Ἀν. 1, 2, 30^ο κυρ. βλέπω τι νὰ διαυγάζῃ, β. ἀνάμεσα Πλουτ. Κρίστ. 25 συνήθ. μετφ. διαδλέπω, κατανοῶ τοὺς σκοπούς, διαλογισμοὺς κτλ. τινός «- τὸ ἀληθές» Πλάτ. Παρμ. 136^ο δθ. διακρίνω «διόρα καὶ τοὺς - καὶ τοὺς» Ἰσοκ. 3, 28, transhicio.

Δι-οργανύω^β) δίδω εἰς σῶμά τι ἐμφυχον ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, μετφ. ἀναπτύσσω, τακτοποιῶ μτγν.

Δι-οργάνωσις, εἰς, ἡ ἀνάπτυξις, τάκτοποίησις μτγν. = κατασκευὴ Ἠσὺχ.

Δι-οργίζομαι, μέσ. ὀργίζομαι σφοδρῶς Πολύδ. 2, 8, 13 καὶ μτγν. Πλουτ. Ἀγῆσ. 6^ο ἐνερ. οὐχὶ σύνηθ. irascor.

Δι-όργυις, 2^ο μακρὸς δύο ὀργυίων = 3,70 μ. Ἡρ. 4, 195, Ξεν. κυν. 2, 5.

Δι-οργυιῶ^γ) ἔκτεινω τι κατὰ τρόπον ὀργυιάς μτγν. Β. Ἀν. 1364.

Δι-ορθεύω^δ) τῶκατωτ.-λόγους Εὐρ. ἀποσπ. 433.

Δι-ορθόω^ε) κυρ. στήνω τι ὀρθιον, εἰς κάθετον γραμμὴν δθ ἰσάζω τι, παρεκκλίναν τῆς εὐθείας, ἀρχικ. θέσειώς του^ο «- τὰ ἐγκλιθέντα» Ἰπποκρ. - λόγον Πινδ. Ὀ. 7, 21, ἐνθα ὁ Σχολ. ἔρμην. ἐκφράζω τι ὀρθῶς^ο καταπαύω «- ἔριν λόγοις» Εὐρ. Ἐλ. 1174^ο ἐν γέν. διορθώνω πᾶν κακόν, ἐσφαλμένον Ἰσοκ. 9, 47^ο «- τὰ ἀδικήματα» Πολύδ. 4, 24, 4^ο ἐξοφλῶ χρέη, 11, 28, 5^ο διορθώνω βιβλίον Πλουτ. Ἀλκ. 7, 8. Μέσ. συχνότερ. «τὰ μέλλοντα διορθώ-

των ὁρίων· «τὸν ἐνθύνει πόλεμον εἰς τὴν ἡπει-
ρον διορισμένον» Ἰσοκ. 4, 174· «ἐκ γῆς πό-
δα, στράτευμα Τροίαν ἔπει» Εὐρ. Ἐλ. 401,
834· «ὕπερ θυμέλας δ'» = ἀπ' αὐγῶν ἐκ τοῦ βω-
μοῦ Ἴων 46. Ὁδ. ἑξορίζω = τὸ ὄψλον ἔξω
τῶν ὁρίων· Πλάτ. νόμ. τ, 873· πρὸ βλ. ἑξορίζω,
distinguo.

Δι-όρισις, εἰς ἣν διαχωρίζεις δι' ὁρίων, ὁρο-
θέτησις, διακρίσις Πλάτ. νόμ. 7, 777, di-
stinctio.

Δι-όρισμα, τὸ δι' ὁρισμὸς, ἐξήγησις μετ'ν. de-
finitio.

Δι-ορισμός, ὁ διαχωρίζεις δι' ὁρίων, προσ-
διορισμός, διακρίσις Πλάτ. Τίμ. 38, Ἀρι-
στοτ. ἰδ. ἐξήγησις Δ. Λαέρ. δ, 43, distinctio.

Δι-οριστέον, τὸ ἔ. ἐπ. πρέπειν δι' ἀποκρίσεως,
διακρίσιν Πλάτ. νόμ. 9, 874, determinandum.

Δι-οριστικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχωρί-
ζειν τι ἀπ' ἄλλο δι' ὁρίων, διαχωριστικός, δια-
κριτικός· τοῦ τε ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψευδοῦς·
Σ. Ἐμπ. κ. μ. 7, 64. — ὡς ἐπὶ μετ'ν.
distinguens.

Δι-οριστικός, ὁ ἑνορκος διαδοχάζωσις, ἡ μετ'
ὅρκου δ. Πολύδ. 16, 20, 6.

Δι-ορκισίς, εἰς ἣν ἐξορκισίς ἴδιος.

Δι-ορκισμός, ὁρμὴ διὰ μέσου τινός, διέρχεται
διὰ τῆς βίβης Σχόλ. Πινδ. Π. 3, 178, per-
tumpo.

Δι-ορκίζω, φέρω πλοῦτον εἰς λιμένα, ἀράζω,
ἀφῆλυν τινά· ἀράζην Ἀγγ. 2, 25, μετ'ν. ἡτο-
γάζω τινά, ἀναπαύω· διορκίζεται ὁ βίος·
Ἱεροκλ. Στοδ. 5, 15.

Δι-ορνύμαι, μέσ. σπεύδω διὰ μέσου τινός,
διαβάνω βιαστικά· «δι' ὁρίων» = ὁρέων Ἀι-
σχ. ἀποσπ. 547, ἑνερ. οὐχὶ σύνθηθ.

Δι-ορός, ὁ διαχωριστικός, διαχωρίζων τι
ἀπ' ἄλλο Ἡσυχ. — λίθος Πολυδ. 9, 119, dis-
terminator.

Δι-όροφος, ὁ ὅδε διώροφος.

Δι-όρφοον, τὸ ὅρος Ἀρμενίας παρὰ τὸν Ἀρά-
ξην, ἐπικληθέν ἐν τοῦ.

Δι-όρφορος, ὁ υἱὸς τοῦ Μίθρα, θεοῦ τῶν Περ-
σῶν Πλούτ.

Δι-ορρόω καὶ διορόω· μεταβάλλω τι ἐντε-
λὲς εἰς ὁρρόν, Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 19 seresco.

Δι-ορρωδέω· ἐπιτετ. τοῦ ὁρρωδέω Δ. Χρυσ.

Δι-ορρωσίς, εἰς ἣν μεταβολή τις εἰς ὁρ-
ρόν Ἰπποκρ.

Δι-ορυγή, ἡ τέρφος μετ'ν ὅδε διωρυγή.

Δι-όρυγμα, τὸ τὸ διασκαφέν, ἡ διασκαφή,
— τοῦ ὄρους Ἀθωνος Θουκ. 4, 109 perfossio.

Δι-ορυκτής, ὁ ὁ διασκάπτων τι, διασκαπτής·
ὄηλ. διορυκτής, ἴδος μετ'ν.

Δι-ορυκτός, ὁ διώρυξ ἐν Πελοποννήσῳ, ἥτις
τὴν Λευκάδα ἐσχημάτιζεν εἰς νῆσον (ἡ χερσύν-
νησον) Δ. Σικ. Πολύδ.

Δι-όρυξις, εἰς ἣν διασκαφή, διασκαφίς Σχόλ.
Θεοκρ. 1, 67, perfossio.

Δι-ορύσσω, ἀττ. — ὕπτω· διασκάπτω, σκά-
πτω ἀνάμεσα, π. Ὁμ. μόν. ἐν τῇσι. «διὰ τά-
φρον ὁρύσας» Ὁδ. μ, 120· — τοίχους Ἀριστ.
πλ. 565, τοιχωρυχέω Θουκ. 2, 3, Δημ. 54,
37 καὶ Ν. Δ. «— τὴν οἰκίαν» Ξεν. συμπ. 4, 30·
— Ἀθων Πλάτ. νόμ. 3, 699· — χερσύννησον Δημ.

6, 30· «— τὸ διασωτήριον», 25, 56, ὡς. — τοί-
χους καὶ μετ'ν. παρακλίνω Δ. Σικ. 4, 43·
μετ'ν. ὁπισθοκρίνω, καταστρέφω τινά· ὁλίως,
διαίρω τινὰς εἰς κόμματα διὰ δολιότητος καὶ
βραδυσυρίας· «κακῶς διακείμεθα καὶ διορρω-
γμεθα κατὰ πόλεις» Δημ. 9, 28· «κακοεργή-
σαι καὶ διορρῶσαι πράγματα», 45, 30· συνών.
τῇ διερυνάομαι, ἐρευνᾶ ἀκριβῶς Πλουτ. 70.
87, perfodio.

Δι-ορυγή, ἡ ὅδε διωρυγή.

Δι-ορχέομαι 1) χορεύω διὰ μέσου, χορ. δ-
λόγους, τινάσσομαι ἰδίῳ κ' ἐκεῖ· «ἐνὶ πόντῳ»
Ὁππ. ἀλ. 5, 440· 2) διαγωνίζομαι πρὸς τινά
εἰς τὸν χορὸν — τινί Ἀριστ. συ. 1499, persallo.

Δι-ορρωσίς, εἰς ἣν διόρρωσις.

Δίος, 3, συνήρ. ἐκ τοῦ δίος, ὄηλ. δία, ἀττ.
δία [i] Εὐρ. Ἐρσ. 226, Ἡσ. Θ. 260, οὐδ.

δίων, ὡς 2 Εὐρ. Βάκχ. 598· ἐκ τοῦ Δίος κα-
ταγόμενος, αὐτῷ ἀνήκων — βούλευμα Ἀισχ.

Πρ. 622· «— ὄμμα, στόμα» 657, 1035 καὶ
συχνά ἐν τοῖς ἀποσπ. — παῖς = Ἡρακλῆς, Εὐρ.

Ἴων 200· — γάμοι Βάκχ. 245· ὡς Εὐρ. Ἐκ.
460 ὁ Σχαιέρος γραφ. δικαίως Δίος· Ἀπὸ

Ὁμ. καὶ ἐπέκεινα συνήρ. σμ. θεός, ὥστε ἡ
πρὸς τὸν Δία σχέσις πιθανὴ μὲν τοῦ λοιποῦ,

οὐχὶ δὲ καὶ ἀναγκαία, οἷον ἐπὶ τῇ Ἀρτέμιδος,
ὀνομαζομένης «δίων γένος» Ἰλ. ε, 538· ὄηλ.

ὁμ. ἐπὶ θεῶν π. Ὁμ. μόν. ὄηλ. «δία θεῶν» Ἰλ.
κ, 290· «δὲ Ἀφροδίτη», 6, 280 καὶ συχνά·

ἰδ. «δία θεῶν» = ἡ θεία μεταξὺ τῶν θεαινῶν,
ἡ διαπρεστώσα· οὕτως ὀνομάζεται ἡ Ἥρα,

Εἰ. 184, ἡ Ἀθηνᾶ, σ, 205 (ὡς Σοφ. Αἴ. 744,
Εὐρ. Φοῖν. 670 καὶ συχνά), ἡ Χίρις, σ, 288,

ἡ Θέτις, π, 6, ἡ Καλυψὼ κ. ἡ Κίρκη συχνά ἐν
Ὁδ. «δὲος δαίμων» Ἡσ. Θ. 991· 6) ἐπὶ ἀν-

θρώπων ἐχόντων ἐκ θεῶν, εὐγενῆ, τὴν καταγω-
γὴν, οἷον τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἰλ. 6, 221, τοῦ

Ἀχιλλ. συχνά αὐτόθι, τοῦ Ὀδυσ. ἐν Ὁδ. Σοφ.
Φιλ. 344 καὶ πολλὰ ἄλλ. ἡρώων, π. χ. τοῦ

Ἀίχου Πινδ. Ἰ. 7, 22· καὶ ἐπὶ ἀνθρ. ἥθικ.
ἀξίαν ἐχόντων, οἷον «δ. συμφορῶς, Εὐμείας»

Ὁδ. συχνά· Φιλοτίτιος, ρ, 240· ὡς. ὁλοκλή-
ρουν ἔθων· «δ. Ἀχαιοί, Πελασγοί» Ἰλ. «δὲ

Πελασγῶν» Ἀισχ. ἀποσπ. 945· «δὲοι ἐταῖροι
Σαρπηθίδος» Ἰλ. ε, 692· «δὲα γυναικῶν» = ἡ

ἀρίστη τῶν γυν. Ὁδ. ρ, 240, παράλληλ. τοῦ
«δὲα θεῶν» γ) ἐπὶ ζώων εὐγενῶν, ἐξαιρέτως,

οἷον τοῦ πολεμικοῦ ἱπποῦ τοῦ Ἀχιλλ. Ἀδρι-
στου Ἰλ. θ, 185 γ) ἐπὶ ἀφύχ. ὦν τὸ μέγεθος,

ἡ ἰσχὺς ἐνεποιεῖ εἰς τοὺς φυσικ. ἐκείνους ἀν-
θρώπους τὴν ἰδέαν τῆς ἀμέσου ἐπενεργείας,

παρουσίας τοῦ θεοῦ, π. χ. «ἄλς, χόλων, αἰ-
θήρ» Ἰλ. π, 365, Ἀισχ. Πρ. 68· πρὸ Εὐρ.

Ἰλ. 5· — λίμνη, Ἰππ. 288. ἡ πρὸς ἑκφρασίαν
τῆς θείας καταγωγῆς τῶν καὶ θ. ἡς ἀπῆλθον

προστασίας· «ποταμὸς δίος» Ἰλ. μ, 21, ὁμοί-
ον τῷ «οὐκεπείθεις» «δ. ἄλσος» Ἀισχ. ἀποσπ.

553· ἰδ. ἐπὶ χωρῶν, πόλεων, σεβαστῶν διὰ
τὴν ἀρχαιότητά των· «δ. Ἥλιος» Ἰλ. 6, 615

καὶ συχνά· «δ. Ἀρίσθη», 6, 836· «δ. Ἀλκε-
δαίμων» Ὁδ. γ, 326· «δ. Πυθῶν» Πινδ. Π.

7, 11· «δ. Ἑλλὰς» Ἀισχ. Πέρσ. 263, joniatis.
Δίος, κ. Δεῖος, ὁ Μακεδονικὸς μὲν = Πυανέ-
σιον (400 μ. π. ἀττ. ἔτους) Συρικὸς μὲν

= Νομάριος· Σιδώνιος καὶ Λυκισκός μ. = 'Ια-
 νουάρ. Βιβλόνος μ. (= 21 Φεβρ-23 Μαρτ.) Γαλην.
 Διός-δοτος, 2' ὑπὸ τοῦ Διὸς δεδομένος (=
 θεοδότης)· ἀγγλ. Πινδ. Π, 8, 100· ἀρχή
 ἀποσκ. 102· «σκηπτρα, ἀρχή» Λισχ. Εβρ. 596.
 Διο-σημασία, ἡ τῷ κατωτ. 'Ι. Λυδ. διοσημ.
 Διο-σημεία, ἡ τὰ ἐκ τοῦ δότος σημαία Μ.
 ἐτ. σημεῖον τοῦ Διὸς, τὰ μετεωρολ. φαινόμε-
 να, ἰδ. βροντὴ καὶ κεραυνός Πλουτ. Γάλλ. 23
 καὶ συχνά· «διοσημεία», ὡς ἐπιγράφεται τὸ
 ποίημα τοῦ Ἀράτου εἰς δμρ. γρ. ἀλλ' ἡ γυν.
 κλ. π. 'Ιαμβλ. πάντοτε «διοσημείων» βί. Πυθ.
 124, Πολύαιν. 1. 32, 2' π. Δ. Σικ. 2, 19
 ὡς. δμρ.
 Διο-σημία, ἡ τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. Ἀχ. 171.
 Διόθυος, δ' μὴν τῶν Ῥωδίων Ἐπιγρ.
 Διὸς ἱερὸν· α) πόλις παράλιος τῆς Ἰωνίας με-
 ταξὺ Λειδίου καὶ Κολοφώνος Θουκ. κάτοικ.
 Διοσυρίτης· Στ. Β. 6) Διὸς πόλις, Διότοπις·
 πόλ. τῆς Παλαιστίνης, πρότερον Λύδδα ὀνομα-
 ζομένη καὶ νῦν Λύδδα ἢ Λούδ.
 Διοσκεία, κατὰ διόρθ. Βεργίου· ἀνευρενὼν τρι-
 γύρω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· τινά Ἀνακρ. 81.
 Διόσκουροι, ἡ ὀρθότ. Διόσκοροι· Εβρ. Ξεν. κ.
 ἄλλ. ὡς. Διὸς κόροι, οἱ ἡμίθεοι ἥρωες, Κά-
 στωρ. καὶ Πολυδεύκης, υἱοὶ τοῦ Διὸς ἡ τοῦ
 Τυνδαρέω καὶ τῆς Ἀλφας, ὅθ. καὶ Τυνδαρίδαι·
 κατὰ τὴν μυθολογίαν τῶν Φοινίκων υἱοὶ τοῦ
 Σιδῶνα ἢ Σάδουκος. Ἐλατρεύοντο πρῶτον ἐν
 Σπάρτῃ, καθὼ Σπαρτιάται, ἔπειτα ἐν ἀπάσῃ
 τῇ Ἑλλάδι καὶ Ἱταλίᾳ, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς
 Κελτοῖς ὡς· «σωτήρες, οἱ μεγάλοι θεοί, Διό-
 σκουροι υἱοὶ» διὰ θυσιῶν, σπονδῶν ἐν τῇ τραπέ-
 ζῃ, εὐχῶν, ἑορτῶν, χορῶν· ὅθ. πανταχοῦ εἶχον
 ἱκανόν. βωμόν, ναοὺς καὶ ἀγάλματα, ἰδ. δ'
 ἐν Σπάρτῃ καὶ Μεσσηνίᾳ. Ἐλατρεύοντο ὡς
 βοηθοὶ ἐν ταῖς μάχαις, εἰς αἷς συχνά· ἐνεφανί-
 ζοντο, ἀλλ' ἰδ. ὅπῃ τῶν ναυτικῶν ὡς· ἀγαθοὶ
 δαίμονες, σωτήρες· ἐυελεῖσιν νεῶν· Ὅθ. καὶ
 πλοῖα ἐξ αὐτῶν ἐκπορεύοντο καὶ ἐμβλήματα
 πλοίων παρίσταντο Ὅμ. ὕμν. Πaus. Στράβ. 10
 Διόσκουρος· μὴν τῶν Κρητῶν (= 21 Φεβρ. -
 23 Μαρτ.).
 Διοσκούρειον, Διοσκορεῖον, Διοσκορίον, τό-
 ναὸς (καὶ χωρίον) τῶν Διοσκουρῶν παρὰ τῇ
 Τορὼν τῆς Σαλκιδικῆς, Φεράς, ἐν Φλιασίᾳ κλ.
 Διοσκορίδης, οὗ ἡ Διοσκουρίδης, βοιωτ. Διο-
 σκουρίδης, σο, δ' Ἀλεξανδρινὸς ποιητὴς τῆς
 ἀνθολ. (ἐκὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου 247
 π. Χ.) κ. πολλ. ἄλλ. Ἑλλ. ὄν.
 Διοσκουριάς, ἀδός, (ἡ) πόλ. καὶ νῆσος τῆς
 Κολχίδος (μὲν. Λαζίκης, νῦν Μιγγρελίας),
 πρότερον Αἶα, μὲν. Σεβαστόπολις παρὰ τῷ
 νῦν Ἰστανβούλ Στράβ. κατ. Διοσκουριεύς Στ. Β.
 Δι-σμορος, δ' διαπέραις ὁσμῆς, κοιν. μυροῦδις
 Σουίθ. (συγγιν. τῷ κοιν. ὁδοσμορος) κ. ἐκίθ. 2
 μὲν. εὐδοσμος, μυροῦδάτος.
 Διόσπυρος, δ, διόσπυρον, τό· δῶρα τις ὁμοία
 μὲ τὸ βρίσκειν κερταῖον θιάσρ. 'Ισ. Φ. 3, 13, 3.
 Δι-όστεις, 2· δ' ἔχον δύο κόκκαλα Ἀριστοτ.
 Δι-οσφραίνω· κάρων τὴν εὐδοσμον, κοιν. μοσ-
 χομυρίζω μετ. Σχόλ. Ἀριστ. βέτρ. 1107.
 Δι-όστι, συνδ. αἰτιατ. = διὰ τοῦτο, ὅτι· Ἡρ. 3,
 74, Θουκ. 1, 52 κ. συχνά Πλάτ. κ. ἄλλ. ὡς.

ἐπὶ πλαγίων ἐρωτ. «ἴαν τις μοι λέγῃ, διότι κα-
 λὸν ἔστιν ὀτιοῦν» Πλάτ. Φαῖδ. 100, Ἡρ. Θουκ.
 καὶ ἄλλ. «ὀφηρεται τὸ διότι», Κρατ. 392·
 ὅτι· Ἡρ. 2, 50, Πλάτ. Ἰπ. 1, 309 καὶ ἰδ. μὲν.
 Π. 'Ισοκ. ὁ Πάκκι ἀποδέχεται «ὅτι» δ, 48
 π. Δημ. μόν. ἐν τινι πρακτικῷ, 18, 167· μετ.
 ἀπαρ. ἔποια. ἐξηρητημένη πρότας «τῷ πατὴ-
 ρι τὸν ὄνομα τεθῆναι, ὅτι οἱ δ πατήρ-ἐλεύτησε»
 Ἡρ. 3, 55, Πολύδ. 31, 20, quamobrem.
 Διο-τρεφής, 2' ὑπὸ τοῦ Διὸς τεθραμμένος
 ἀνατρεφάμενος, π. Ὅμ. σύνθεσις ἐκ τῶν βα-
 σιλέων, ὡς· ὅτ' αὐτοῦ ἐγκαθιδρυμένων καὶ ἐκ
 τὴν αὐτοῦ προστασίαν διατελούντων· πρὸς
 Διογενίης ὡς. ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου ποτ. 'Ιλ.
 φ, 223· ἐν γέν. ἐπὶ ἱπποσῶν. ἀνδρῶν Ὅθ. ε.
 378, ὡς. Θεμιστ.
 Διοτρεφής, οὗς, η, δ' 1) Ἀθηναῖος ἄρχων
 Ὅλ. 99, 1, 384, Δ. Σικ. 2) σοφιστὴς Ἀντισ-
 χεύς Στράβ. 3) χρηστιάς τις Ν. Δ.
 Δι-ουρέω, μέσ. διουρίζομαι συνηθέστ. διευκο-
 λύνω τὸ οὐρόν, ἐπὶ φαρμ. Ἰπποκρ. π. παθ. 528
 Δι-ουρητικός, 3' ἱππυθίδιος εἰς τὸ διευκο-
 λύνειν τὸ οὐρόν· φάρμακον ἱατρ.
 Δι-ουρίζω, ἰων. = διορίζω Ἡρ.
 Διούρ, δ πατ. Μαυριτανίας τῆς Τγγιτάνης τῆς
 πρὸς δυσμᾶς, (διότι Α. καὶ Δ. Μαυριτανία
 τὸ νῦν Φεζ, Μαρόκκον καὶ ἡ Δ. Ἀλγερία).
 Δι-οχέομαι· ἱππεύω ἰώω.
 Δι-οχετεία, ἡ τὸ μεταφέρειν ποθὲν που ὕδωρ
 δι' ὀχετῶν, μετοχάττω· ὕδατος Στράβ. 10
 458, aqueductus.
 Δι-οχετεύω· μεταφέρω ποθὲν που ὕδωρ δι'
 ὀχετῶν, μετοχάττω καὶ διανέμω Πλάτ. Τιμ.
 77. κ. μὲν. μετ. ὕδωρ. κ. ποτίω· «ὅτι
 ὠρεῖ ἡ χώρα διωχέτεται» Στράβ. 5, 1, 5
 Δι-οχλή, ἡ τὸ μεταξὺ διάστημα τόπου, ἀπό-
 στασις Μαθημ.
 Δι-οχλής, 2' δι. γρ. ἀντὶ «διωγής», ὅπερ ἔδε
 Διοχίτης· κώμη Αἰγυπτου, κατ. Διοχίτι,
 Στ. Β.
 Δι-οχλίω· ἱεροχλῶ τινα πολὺ, ἀνησυγῶ· πό-
 λεις Ἀπο. 6, 6· τινὶ Πλουτ. Κίμ. 18, turbo
 Δι-οχλήσις, εως ἡ· παρενόχλησις, ἀνίσχυρι-
 σις μὲν. obtrusio.
 Δι-οχλίω· ἀνοίγω τι διὰ μοχλῶν βιάω·
 Νικ. ἄλ. 226 ἐν τῇσ. dimoveo.
 Δι-οχυρός, ἔστιν. τοῦ ὀχυρώς Πολύδ. 5
 Δι-οχύρωσις, εως ἡ· ὀχυρώσει στρατ. ἰωσ.
 ἀρχ. 30, munio.
 Δι-οψ, οπος, δ, ἡ· ὀψοπος· Ἰππύχ.
 Δι-οψις, εως, ἡ· ὀψοψις· κώταγμα ἀνέμω
 σα ἀπὸ τὴ Πλουτ. ἡθ. 948· γωνιμ., ὁμοιο-
 Πλάτ. Τιμ. 40 κ. μὲν. transpectus.
 Δι-οπία, ἡ πολυχίον Ἀρκαδίας Ἰσοκ.
 Δι-οπία, παιδός, δ, ἡ· δ' ἔχον δύο παιδας, τέ-
 κνα· Βηλός Ἀσχ. ἀποστ. 314· ἄλλα· ὁ· ἔχον
 δ. = ὁ· ἔχον, τὸν ὁποῖον κέμνουσι δύο παῖδες·
 Χρ. 331.
 Δι-οπαλιστικός, 3' τῷ κατωτ. γινώσκ.
 Δι-οπαλιστός, 2' δύο παλαιστῶν πλάτος·
 ἔχων = 154, 2 χιλιομέτρ. Ξεν. κυν. 2, 4, ὅθ.
 παλαιστή·
 Δ'-οπαλτος, 2' διπλῶς ὀφωμένος· «πᾶς στρα-
 τὴς ὀπαλτος· ἄν με χειρὶ φονεύει» = ἀμφοτέρω

ραϊς γεραί, παντὶ σθένει, ἢ λαβὼν τὰ δέπαιλα δοράτα Σχολ. Σοφ. Δι. 402' κατὰ τὴν 6' σημ. καὶ μετν. μὲ δύο δόρατα ὀπλισμένος· ἀλλ' ὁρθόν. ἴσ. τὸ διπλῶς ἐλαυνόμενον στρατεύμα ἀναφορικῶς τῶν δύο Ἀτρεϊδῶν, οἱ ὅποιοι βέλους δίκην ἔρριψαν τὸ στρατεύμα κατὰ τὸν Ἀγαντόν· - εἶση = μὲ δύο χεῖρας, ἡ ὀπὸ τῶν δύο (Ὁρίστου καὶ Πυλάδου) ὀψωμένα σπαθία Εὐρ. Ἰ. Τ. 323' - πορ = ὁ μὲ δύο χεῖρας δυνατὰ ἐκσφενδονοῦναι κερυνός, Τρω. 1104. Δι-πηχυατός, 3' τῷ κατωτ. Θρόφρ.

Δι-πῆχυς, 2' δύο πῆχυν μακρός = 924, 8 χιλιομέτρ. Ἡρ. 2, 78, Πλάτ. Φαῖδ 96, ὅδε πῆχυς, cubitalis.

Δι-πλάδιος, 3' διπλάσιος· - ἔσθος = ἐσθημα, ἐσθής, ἰνδυμασία Ἀντπ. Σιδ. 61 (11, 158). Δι-πλάζω διπλασιάζω Ἀλεξ. ἐν Β. Ἀν 89' «τιμὰ διπλαῖται» Εὐρ. ἀποτπ. 803' ἀμτβ. «τὸ διπλάζον» = τὸ διπλοῦν Σοφ. Αἴ. 261.

Δι-πλάξ, ακος, ὁ, ἡ διπλῶς συμπτυσσόμενος, διπλαστέπλωτος· - δημός = λίπος, κοιν. πᾶχος Ἰλ. φ, 243' ἐν γέν. διπλοῦς - θεσμός Ὀρρ. ἀποτπ. 2, 37' συνθθ. οὐα. ἡ δ. = μέγαν διπλαστέπλωτον ἱπτανωφόρι, διπλοῦς μανδύας Ἰλ. γ, 126, ἐνθα οἱ Σχολ. ἐρμην. διπλοῖς, ἦν οἷον τε διπλὴν περιβαλέσθαι, γ, 441, Ὀδ. τ, 241' πρβλ. Ἀντπ. Σιδ. 62 (7, 413), ἐνθα ἀντὶ «διπλοῖς» ἄλλοι τὸν ἀρχαῖον ἐρμην. «διμῶν» = μὲ διπλοῦν ἢ διπλοχρῶματον φάδι, ποικιλοχρῶματον ἔνδυμα· «πλαγχοῖς ἐν διπλάσειον» = τὸ πλοτον, τὸ ἔχον διπλὰ ἀλλεπάλληλα καταστρώματα Δίσχ. Πέρος, 269.

Δι-πλασιάζω· κάμνω τι διπλοῦν Ἀνδοκ. 4, 11, Πλάτ. μετν. ἐπὶ πλοίου, φωρῶναι διπλασιῶν Δυσ. 32, 25' ἀμτβ. εἶμαι διπλῶς μεγαλειότερος ἄλλου - τινός Δ Σικ. 4, 84, duplico.

Δι-πλασιᾶσις, εως, ἡ τῷ κατωτ. Νικομ. ἀριθμ. 1, 13 κ. μετν. duplicatio.

Δι-πλασιασμός, ὁ τὸ διπλασιάζειν τι Πλάτ. Σισ. 388' ὁ διπλασιασμός καὶ ἐν γέν. διπλασιᾶσις συμφώνου γραμ. χ. ὅτι Γρ. Κορ. 463. Δι-πλασιαστικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς διπλασιᾶσιν μετν.

Δι-πλασι-επι-δί-μοιρος, 2' τῷ κατωτ. Γουδῶν εἰσχωγ. ἄρμον. 13.

Δι-πλασι-επι-δι-μερής, 2' μέγας ἢ ἰσάριθμος 2 2/3 Νικομ. ἀριθμ. 1, 23, π. χ. ὁ 8 τοῦ

Δι-πλασι-επι-δί-τριτος, 2' τῷ ἀνωτ. Νικομ. ἀριθμ. 1, 3, ὁ 16 τοῦ 6.

Δι-πλασι-επι-εκτος, 2' μέγας ἢ ἰσάριθμος 2 1/6 Νικομ. ἀριθμ. 1, 22.

Δι-πλασι-επι-πενττος, 2' μέγας ἢ ἰσάριθμος 2 1/5 Νικομ. ἀριθμ. 1, 22.

Δι-πλασι-επι-τέταρτος, 2' μέγας ἢ ἰσάριθμος 2 1/4 Νικομ. ἀριθμ. 1, 22.

Δι-πλασι-επι-τετρα-μερής, 2' μέγας ἢ ἰσάριθμος 2 4/5 Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.

Δι-πλασι-επι-τετρα-πεμτος, 2' τῷ ἀνωτ. αὐτόθι.

Δι-πλασι-επι-τρι-μερής, 2' μέγας ἢ ἰσάριθμος 2 3/4 Νικομ. ἀριθμ. 1, 23' ἴδε παλ. λαπλασιεπιμερής.

Δι-πλασι-επι-τρι-τέταρτος, 2' τῷ ἀνωτ. αὐτόθι.

Δι-πλασι-επι-τριτος, 2' μέγας ἢ ἰσάριθμος 2 1/3 Νικομ. ἀριθμ. 1, 22, π. χ. ὁ 14 τοῦ 6.

Δι-πλασι-επι-ήμισις, 2' μέγας ἢ ἰσάριθμος 2 1/2 Νικομ. ἀριθμ. 1, 22.

Δι-πλασι-επι-λογία, ἡ τὸ λέγειν τι δις, ἐπανάληψις λόγου Πλάτ. Φαῖδρ. 287, ἐνθα ἐρμηνεύουσι, σύνθεσις λέξεως· πρβλ. διπλοῦς.

Δι-πλασιό-πλευρος, 2' ὁ ἔχων διπλὰ πλευρά, πλάγια Ἀριστοτ.

Δι-πλάσιος, ἰων. διπλήσιος, 3' δις μεγαλειότερος ἄλλου, ἐπὶ ἀριθμοῦ (διπλοῦς ἐπὶ μεγέθους κατὰ Ἀμμόν. 42) ἑορίστ. Θεοκ. 2, 76 καὶ μετν. - τινός Πλάτ. Χαρμ. 168 καὶ πολ. λαχ. ὡς ἐπομένον τοῦ συγκρ. συνδ. ἦ, Ἰσοκ. «διπλασίαν ἐκτίενιν» = πληρώων διπλασίαν ζημίαν Πλάτ. νόμ. 6, 762' τὸ διπλάσιον οὐα. = δις· μεγαλειότερον ποσόν Ἡρ. 7, 103' διπλασία τιμὴ Θεόκρ. 12, 26. ἐπὶρ. - ἰω· Ἀριστ. ὄρν. 1258 κ. μετν. duplo major.

Δι-πλατιώ· διπλασιάζω γραμ. Παθ. Θεοκ. 1, 69, duplico.

Δι-πλασιών, ονος, 2' μόν. μετν. = διπλάσιος· πρβλ. Λοῦξ. Φρόν. 411.

Δι-πλασιμός, ὁ διπλασιασμός Εὐστ. 1396, 53.

Δι-πλεθρία, ἡ μέτρο. ἑκτάς. ἐκ δύο πλεθρῶν = 200 ποδ. Ἐπίκρ. 1840' ἴδε πλεθρον.

Δι-πλεθρος, 2' δύο πλεθρῶν = 200 ποδ. μέγας· Σεν. Ἀν. 4, 3, 1' τὸ διπλεθρον οὐα. = διπλεθρία Πολύβ. 34, 12, 5.

Δι-πλευρος, 2' ἔχων δύο πλευρά, πλάγια Ἀρρ. τακτ. 66.

Δι-πλή, ἡ, κυρ. θηλ. τοῦ διπλοῦς 1) σημειών, (εἰς σχῆμα πλαγίου = ἡ λατ. > ἔσω νευκυτά, ἔξω βλεπούσα = <, ἀπερίστικτος =, διπλῇ περιστοιχισμένη =), τὸ ὅποσον οἱ παλαιοὶ κριτικοὶ ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ κειμένου παρέθετον ὅτε μὲν παρὰ κριτικὴν τινα σημειώσιν, ὅτε δὲ παρὰ δι. γρ. ὅτε παρ' ἐξοβελιστέον στίχον, ὅτε παρ' ἰδιόχουσαν πλοκήν ἢ σημ. λέξεως καὶ ἄλλοτε παρὰ μετρικὴν τινα σημειώσιν (ἴδε Σχολ. Ἀριστ. πλ. 253) πρβλ. διπλόη 2) χορὸς τις Πολυδ. 4, 102' «διπλῇ χορείᾳ» Ἀριστ. θεο. 982.

Δι-πλή, ἐπὶρ. δοτικῶς διπλῶς, ἀμφοτέρωθεν, καὶ ἀπὸ τῶν δύο μέρη· - εἰρηται Σοφ. Ἀντ. 721' δις - θανειν Εὐρ. Ἰων 760' ἐπομ. τοῦ συγκρ. συνδ. ἦ = δις μεγαλειότερον ἢ πλεόντερον ἄλλου Πλάτ. πολ. 1, 330' συχνὰ ἀντίθ. τοῦ «μοναχῇ», νόμ. 4, 720' - ζημιοῦσθαι, 11, 928' «τὸ βλάδω· ἐκτίενσθαι», 9, 868, dupliciter.

Δι-πληγίς, ἴσος, ἡ διπλοῖς, Πολυδ. 7, 47.

Δι-πλήθης, 2' κυρ. διπλὰ γεμάτος, μετφ. διπλάσιος Νικ. ἀλ. 153, δι. γρ. διπλήρης, duplicatus.

Δι-πλήρης, 2' τῷ ἀνωτ.

Δι-πλήσιος, ἰων. ἀντὶ διπλάσιος.

Δι-πλ-οδῆ· κάμνω διπλοῦν δρόμον, κοιν. δύο δρόμους, ἐπαναλαμβάνω τι μετν.

Δι-πλό-δρομος, ὁ διπλοῦν τρέψιμον μετν.

Δι-πλο-είματος, 2' διπλὰ ἰνδυμένος Κερκιδ. π. Δ. Λαερ. 6, 76.

Δι-πλόη, ἡ 1) πτυχή, διπλή, ζαρωματιά ἐπὶ σιδήρου· «εἴτε ὕγις, εἴτε διπλὴν ἐπ' ἔχων» Πλάτ. σοφ. 267· κατὰ λέξ. Τιμ. «ἀπὸ τινος ἐνώσεως ἀπόλουςις εἰς παράθεσιν μάλλον ἢ ἐνωσιν», σχισμάδα, λύγισμα ἐν τῷ χαλυδόνῳ στόματι μαχίρας κτλ. πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 11· 89. ἐν γέν. ἔλκειται, σφάλμα, βλάβη· ψυχῆς Πλουτ. συμπ. 7, 10, 2 κ. ἄλλ. μτγν. πρβλ. διπλῇ διπλῇ, διάφορος, ἀμφίβολος, σημασία Πλουτ. ἡθ. 407, 408· 2) ἀνατομ. ῥαφίς τοῦ κρανίου, ἐν γέν. ἐντομή, συναρμογὴ ὀστέων π. Αἰλ. κοίλωμα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ σκορπίου, ἐμπεριέχον τὸ δηλητήριον Π. Ἰσ. 9, 4, duplicitas.

Δι-πλό-ορις, ὁ, ἡ ἔχων διπλὰς τρίχας· πί-
τυς=κουκουναριὰ ἔχοντα διπλὰς βελόνας (ὡς
χνοῦδι φώλων δένδρων) Ὀππ. ἱξ. 1, 23.

Δι-πλοῖδιον, τό, ὕποκ. τοῦ διπλοῦς Πολυδ.
Δι-πλοῖζω, διπλοῖζω· διπλασιάζω τε, διπλώ-
νω Αἰσχ. Ἄγ. 809, Πούχ. duplico.

Δι-πλοῖς, ἴσος, ἡ π. γραμ. = διπλαῖς, διπλῶς
περὶ τὸ σῶμα περιτυλισσόμενος· μανθῶας, σύ-
νηθες ἔνδυμα τῶν κινικῶν Ἀντιπ. Σιδ. 80 (7,
65)· π. Ἰπποκρ. = διπλόη 2).

Δι-πλο-κ-ος, 2' διπλεκτός, διπλοῦς· μτγν.
duplex.

Δι-πλοκιδόνιον, τό· θέσις παράλιος τοῦ Πέρα τῆς
Κωνσταντινουπόλεως· μεταξὺ Δολμᾶ-Μπαχτοῦ κ.
Τεραγᾶν, νῦν Βεσικ-Τὰς Δούκ. Ἰσ. Βυζ. 159.

Δι-πλόος, 3, συνηρ. διπλοῦς, (ὅη - ἡ, ὄν -
οῦν)· διπλάσιος, διπλοῦς· -θωρή· Ἰλ. δ. 133·
«χλαῖνα διπλῇ» = διπλάς, διπλοῖς, κ. 134 κ.
μτγν. ποιητ. κ. πεζ. «καίτοι διπλῆν» = κτύπη
ἀκόμη μίαν Σοφ. Ἠλ. 1407· ἀντιθ. τοῦ εἰς
Πλάτ. πολ. 8, 554, καὶ τοῦ ἀπλοῦς, Αἰσχ. 188·
ὡς. διπλάσιος τὸν χρόνον, διπλοῦς τὸ μέγε-
θος· -βίος, Τιμ. 75· «τῆς δευτέρας διπλῆν»
35, ὡς. Δ. Ἀλ. 3, 33 κ. πολλὰ. «διπλοῦν
ὀρεῖται ὅσον ἂν καταβάψῃ» = ὀρεῖται μὲν ὡς
ἀποδύωμεν διπλοῖαν ἀποζῆμαισιν Δημ. 23,
28. Ἐν γέν. σύνθετος· -οικίδιον = δίωρον, κοιν.
δίπτον Αἰσχ. Πρ. 952, Σοφ. Φιλ. 782·
«ἀδελφῶν μὲθ' ὁμόνων ἡμέρα διπλῇ χε-
ρί», ἐνθα συνάμα ὄηλοι τὴν ἀλληλοκτονίαν
τῶν δύο ἀδελφῶν Ἀντ. 14. Μετρ. ἀντιθ. τοῦ
ἀπλοῦς=διπλοπρόσωπος, κίβδηλος, δόλιος Εὐρ.
Ῥῆσ. 395· πρβλ. Πλάτ. πολ. 3, 397 -- καὶ
ποικίλος Δ. Ἀλ. ῥητ. 11, duplus.

Δι-πλόος, 3' τῶ ἀνωτ. μόνον. διπλᾶ = διπλόα
Ὀππ. κυν. 2, 449 κ. ἄλλ. ἔδ. Αἰσχ. Φρόν.
235· «διπλὸς δὲ κυρίως, ἐξ οὗ καὶ διπλοὶ ὀξύ-
χοναν» Σχόλ. Αὐτοφρ. 521, ὅπως κ. π. ἡμῖν
διπλός· -ἡ ὅν ἀντι διπλοῦς - ἡ - οὔν.

Δι-πλο-σημαντος, 2' διπλῆν σημασίαν ἔχων
Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 225.

Δι-πλό-σημος, 2' τῶ ἀνωτ. Εὐστ.

Δι-πλο-σύν-θετος, 2' Βοασσ. Ἀν 453, bi-
compositus.

Δι-πλότης, ἦτος, ἡ τὸ διαφοροῦμενον, ἡ δι-
φορομένη ἐκνοια λέξεως, λόγ. duplicitas.

Δι-πλόω· διπλασιάζω = τὴν ψάλλω Σεν.

Ἑλλ. 6, 5, 19, Ν. Δ. 50. διπλῶνω, διπλώ-
περιτυλίσσω· τρίτωνα Δ. Αἰσχ. 6, 22· «αἱ
μάχαιραι διπλοῦνται» = ἀμειβόμεναι, δὲν ὑ-
πτουν, κάμνουν δόντια Πλουτ. Κάμ. πρβλ.
διπλόη, duplico.

Δι-πλωμα, τό· τὸ διπλοῦν Ἀριστ. μετε-
ωρ. 1, 8· διπλωμένον, ἰδ. ἀνοικτὴ ἐπιστο-
λή, συστατικόν, διαβατήριον κτλ. διπλωμα
Ἑπιγρ. κ. μτγν. ἱατρ. ἀγγεῖον ὅπερ ἐν ἑτέρῳ
μεγαλειτέρῳ καὶ πλήρῳ ζέοντος ὕδατος ἐντί-
θεται, ὅπως βροσθὴ Γαλην. 13, 535.

Δι-πλωσις, εἰς, ἡ διπλασίωσις α) σύνθε-
λέξ. Ἀριστ. ῥητ. 3, 3· 6) διπλωσις ἐνδύ-
ματος, διπλῇ περιτύλιξις Παύχ. duplicatio.

Δι-πνός, 2' ἔχων δύο ἀερίους ὁπὰς Γαλην.
Δι-πνόης, ἡ διπνός, 2' δύο ποδῶν μακρὺς·
«διπνῶν πένον» Σεν. οἰκ. 19, 3, bipedalis.

Δι-ποδία, ἡ 1) ἰδιότης τοῦ ἔχειν δύο πό-
δας Ἀριστ. Ζώ. 1, 3, (643, 30)· 2) ἡ ἐνω-
σις δύο (δισυλλάβων) μετρικῶν ποδῶν (ἡ δύο
ἀναπαιστών) εἰς ἓν μέτρον Λογγίν. μετρικ.
ἀποσπ. 3, 7· πρβλ. συζυγία· 3) Λακωνικὸς
τις χορὸς π. Πολυδ. 4, 101 κ. Κρατίν. ὡς
Δι-ποδιάζω· χορεύω τὸν Λακων. γασόν
-ποδιάζω Ἀριστ. Αἰσχ. 1243, μέλ. διποδιάζω
Δι-ποδιάτος, ἱερ. γρ. ἀντι-διπόδης Σεν.
κ. ἄλλ.

Δι-ποδισμός, ὁ· ὁ Λακων. χορὸς «διποδία»
Πούχ. ἐνθα εἰκαστοῦσι «διποδιασμός».

Διπόλεια καὶ Διπόλεια, συνηρ. ἐκ τοῦ
Διπόλεια, τὰ ἑορτῇ τοῦ Πολιέως Διὸς ἐν Ἀ-
θήναις κατὰ τὸν μῆνα Σκιροφοριῶνα (φθινό-
τος Ἰουν - μεσ. Ἰουλ.) Ἀριστ. εἰρ.

Δι-πολῆς, ἴσος, ἡ διπολῆς Μανέθ. 4, 376.

Δι-πολῆς, εἰς, 1' πόλ. ἐκ δύο πόλεων συγκε-
μένη, δύο πόλεις ἔχουσα Στράβ. συγνᾶ.

Δι-πολῆς, ἡ ἐπὶ τῆς Ἀθήνας, ὡς ἐκ δύο πό-
λεων συγκεμένη τῆς Ἑρασιτίας καὶ Μυρινῆς

Δι-πολῆς, ἡ ἐπὶ τῆς Ἀθήνας, ὡς ἐκ δύο πόλεων Μανέθ.

Δι-πολι-ώδης, 2' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τρόπον
τῶν διπολίων, παμπάλαιος Ἀριστ. νεφ. 971.

Δι-πολῆς, 2' δις ἐστραμμένος, ὁ ἡστρονομί-
κος κοιν. δύο φορές ὀργωμένος Πολυδ. 1
122. Ἐν ἀποσπ. Αἰσχ. = διπλόος, 191.

Δι-πορος, 2' ὁ ἔχων δύο διαβάσεις, ὁ δρό-
μος Εὐρ. Τρω. 1097.

Δι-πορὶς διπλοῦς ἱάμελ. βί. Πυθ. 300.

Δι-πόταμος, 2' πόλ. ἐπὶ δύο ποταμῶν, α
Θηβαί, Εὐρ. ἀποσπ. 641.

Δι-πους, οὗτος, 2' ἔχων δύο πόδας· «λέεινα
ὄφεις» Αἰσχ. Ἄγ. 1231· ποτιχὸς τις τῆς Λι-
θύης (Ἀφροδίτης) - μῦς Ἡρ. 4, 192· ἀγέλ-
Πλάτ. πολιτ. 276· -ζῶα Ἀριστ. συγν.
δύο ποδῶν μακρὺς Πλάτ. Μέν. 83, bipes.

Δι-πρόσ-ωπος, 2' ἔχων δύο πρόσωπα· ἄ-
γαλμα, τοῦ Ἰανθοῦ Ἡρώδ. 1, 16, 6· ὁρίζω
δύο πρόσωπα Ἀπολ. δῶσκ. π. ἀνωτ. 411
μετφ. διαφοροῦμενος, κατὰ δύο τρόπους ἐξη-
γούμενος· -χρησμός Λοιχ. Ζ. τραγ. 43.

Δι-πρυμνός, 2' πλοῖον ἔχον δύο πρύμνας
-ναῦς Ἀθην. 5, 204.

Δι-πρωρος, ὁρότ. -ωρος, 2' πλοῖον ἔχον δύο
πρώρας, ἦτοι δύο πρῶτα, τὸ μὲν εἰς τὴν
πρῶταν, τὸ δὲ εἰς τὴν πρῶτην.

Δί-περος, 2' ἔχων δύο περὰ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 5 καὶ συγνά - ναός, περιστασιοισιόμενος ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς κινῶνων Βιτρούβ. *bi-reppis*.

Δί-περύγος, 2' τῷ ἀνωτ. *κνώδαλα, Πόθοι· Μελεάγρ. ἀνθ. Παλ. 5, 151 *τὸ διπτέρυγον*, ἔνδυμα, ἔχον δύο κρεμαστὰ ἄκρα Εἰπύρ. 155, 6.

Δί-περύξ, 2' διπτερος.

Δί-πτύξ, δ' διπτυχία, μοναδ. *διπτυχα λώ-πην* = μανθῦαν Ἀπολ. Ρ. 2, 32.

Δί-πτυν, τό μέτρον Κυπριακόν κατά τινας = τὸ ἡμιμέδιμνον, ἢ ἔσφ. γρ. = διίπιον.

Δί-πτυχίς, 2' τῷ κατωτ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3.

Δί-πυτος, 2' διπλῶς διπλοῦμενος - λώση Ὀδ. ν, 224 - δελτίον Ἡρ. 7, 239 - ὀύρι· Ἡσυχ. *διπτυχα ποιεῖν* = περιτυλίσσει μετὰ λίπους τεμάχιον κρέατος ἐκ τῶν θυσιῶν Ἰλ. α, 461, 6, 474, ἔνθα κατὰ τοὺς Σχολ. *δι-πλώσει τὴν κνίσσαν*· πιθανόν τὸ *διπτυχα* αὐτ. τοῦ διπτύξ (ἐνν. κνίσαν) διπλῶς π. Σοφ. ἀποσπ. 164, Εὐρ. συγνά = ἄμφω Ἀριστ. π. Ἀθην. 9, 154, *duplicitas*.

Δί-πτωτος, 2' ὄνομα ἔχον διπλᾶς, διαφόρου κλίσεως πτώσεις γραμ.

Δί-πυλος, 2' διθύρος, δύο θύραι ἔχων· *σχήμα πέτρας* Σοφ. Φιλ. 940 *τὸ τοῦ Ἰανθοῦ διπυλόν* = ὁ διθύρος ναὸς τοῦ Ἰ. Πλουτ. ἡθ. 322 ὡς. *τὸ διπυλόν* ὠνομάζοντο αἱ θριάσεις πύλαι τῶν Ἀθηναίων Πολύβ. 16, 25, 7.

Δί-πυρηνος, 2' ἔχων δύο πυρήνας. κοιν. κοιν. καύται αὐτ. τὸ δ. πυρηνον, χειρουργ. ὄργανον ἐν εἶδει μήλης ἱατρ.

Δί-πυρτής, δ' ἄρτος· δις ἐψημένον ψωμί, κοιν. παζιμάδι Ἰπποκρ.

Δί-πυρος, 2' α) ἔχων διπλὸν πῦρ - λαμπάδες = διπλὰ Ἀριστ. βιάτρ. 1357' 6) δις εἰς τὸ πῦρ ἐμβληθεὶς - ἄρτος = διπυρτής Εὐδουλ. π. Ἀθην. 3, 110, Πολυδ. 7, 23.

Δί-πυρος, 2' εὐαφές ἔχουσα δύο πώλους, ἐν γέν. διζυγος· πρόλ. ξυνωρίς Ἡσυχ.

Δί-ραβδος, 2' δις ραβδωτός, διὰ δύο γραμμῶν σεσημειωμένος Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 7, 305.

Δί-ρκτη, δωρ. Δίρκτη, ἢ 1) θυγ. Ἰομνηστὴ καὶ σύζυγος Δύκου, μεταμορφωθείσα εἰς τὴν ὁμῶν. παρὰ τὰς Θήβας πηγὴν ὀθ. ἐπὶ θ. Διρκαίος 2) ὁμών. πηγὴ πλησίον τῶν Φαρῶν, πόλεως τῆς Ἀχαΐας καὶ μιᾶς τῶν 12 τῆς Ἀχαΐας. συμμαχίας ἐπὶ τοῦ Πιέρου ποτ.

Δί-ρρυθμος, 2' στίχος ἐκ δύο ῥυθμῶν συγκαίμενος = δίμετρος, ἐκ δύο ποδῶν ἢ δύο διποδίων Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 665 καὶ συγνά.

Δί-ρρυμία, ἢ τὸ ἔχειν δύο ῥυμοὺς Δίσκ. ἀποσπ. 331.

Δί-ρρυμος, 2' ἔχων δύο ῥυμοὺς - τελεη = τέ-οριπκα ἄρματα Σχόλ. Δίσκ. Πέρσ. 47.

Δίς, (ἐκ τοῦ δύο, ταῦτ. τῷ δυϊκῷ) ἐπὶ. ποσότη. διπλάσια, δύο φορές τόσον Ὀμ. καὶ μετγ. *δὲς τόσον* Ὀδ. ι, 491, Σοφ. Αἴ. 270 καὶ ἄλλ. Ἐν συνθ. πρὸ τῶν συμφωνῶν, ἐξαιρέσ. τοῦ σ, καὶ ἐνίοτε πρὸ τοῦ θ, τ, μ, φ, χ ἀποβάλλει τὸ τελικ. ε, *bis*.

Δίς, δ' ἄφρ. ὄνομα τοῦ θεοῦ (= Δι-εὐς), ἐν γρησεί π. Ῥινθωνι κατὰ Χαιροδοσκ. Ἰδε Ἡρώων. π.

μον. λέξ. 6, 15 - δις, κατάληξ. σημαίν. κίνη-σιν εἰς τι, ὡς ἡ - δε, ὅλον, ἄλλοις, χαμαὶς = ἰδὼ κ' ἰκεῖ, εἰς τὰ κάτω.

Δίς - ἄβος, (ἡβη), δωρ. 2' δισήβος, δύο φορές νέος, Ἐξανειώτας Δοσιᾶδ. ἀρὰ 2 (15, 26).

Δίς - ἄρπαγος, 2' δις ἀρπαγῆς Δυκόφρ. 513.

Δίς - δέκατος, 2' ἀριθμ. τακτ. = εἰκοστός Βοασσ. Ἀν. 186, 263, *vigesimus*.

Δίς - ἐγ-γονος, δ, καὶ διαεγγόνη, ἢ υἱὸς θυγ. τοῦ πρώτου ἐγγόνου κοιν. ἀπὸ ἐγγόνι ἐγγόνι, δεύτερον ἐγγόνι, *adnepos, adnepis*.

Δίς - εκτος, ἢ καὶ τὸ δις-εκτον ἐξελληνισμένη Ῥωμ. λέξ. = δις ἑκτη, ἢ 24 Φεβρ. (6 Καλ. Μαρτ.), ἀνὰ πᾶν ἐμβόλιμον ἔτος διπλῶς ἀρι-θμουμένη μετγ. *bis sextus*.

Δίς - ἐξ-ἀδελφος, ὁ, καὶ δις-ἐξ-ἀδελφή, ἢ τέκνα ἐξαδελφῶν Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 3, 359.

Δίς - ευνος, 2' ἔχων δύο γυναῖκας Δοσιᾶδ. ἀρὰ 2 (15, 26).

Δίς - εφθος, 2' δις βεδορασμένος, δίφυκος μετγ.

Δίς - ηβος, 2' δισαβος.

Δί - πημος, 2' δίχρονος, ὁ ἐπιτεχόμενος δύο σημεία ποτὲ μὲν τοῦ μακροῦ, ποτὲ δὲ τοῦ βραχέος χρόνου, α, ι, υ γραμ. Β. Ἀν. 801, 4.

Δίς - θανής, 2' δις ἀποθνήσκων Ὀδ. μ, 22.

Δί - σκαλμος, 2' μετὰ δύο κώπας Σύντα. *biremis*.

Δί - σκελής, 2' δίκαλος μετγ.

Δίσκειμα, τό δισκοβολία, ρίψιμον δίσκου Τζέτζ.

Δίσκεύς, ἑως. δ' διορθωσ. Συναϊζέρον ἀντὶ δι-σκειος (δισκοειδής).

Δίσκειυτής, δ' δισκοβόλος, ρίπτων δίσκον Θωμ. Μάγ.

Δίσκειω· τῷ κατωτ. ἐν γέν. ρίπτω. τινάσω τι μακρὰν Εὐρ. Ἰων 1268 *δισκειυθεὶς* Ἀν-τίφιλ. 23 (9, 14), ἴδε δισκηθεὶς. Παρὰ μετγ.

πέξ. ὁ συνήθ. σχημ. Λουκ. Δ. Θε. 14, 2.

Δίσκω· δισκοβόλῳ, ρίπτω τὸν δίσκον *ἐδί-σκειον ἄλλήλοισι* = ἔρριπον ἢ διηγωνίζοντο δ' εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ἐν τῇ δισκοβολίᾳ Ὀδ. θ, 188, ἴδε δίσκος· μετγ. ἐπὶ ἄστματ. *μακρὰ δισκή-σι* = ὑπερτερῶσι· Πινδ. Ἰ. 2, 35 *ὁ δισκῆ-θεις* ἰχθύς· ὑπὸ τοῦ ψαρὸς διὰ τοῦ ἀγκίστρου ἐκσφενδονισθεὶς βιάν. 2 (9, 227) ἴδε τὸ ἀνωτ.

Δίσκημα, τό δίσκειμα Σοφ. ἀποσπ. 69, πᾶν δίσκου δίκην ριπτόμενον· - πύργων = τὸ ἀπὸ τῶν πύργων καταρριφθὲν Εὐρ. Τρω. 1121.

Δί - σκηπτρος, 2' ἔχων δύο σκηπτρα· τιμὴ = ἀρχή, δύο κρατῶν ἄρχουσα, αἱ δύο Ἀτρεΐ-δει Λίσκ. Ἀγ. 43 ἴδε σκηπτρον.

Δίσκο - βολίω· ρίπτω δίσκον Ἡσυχ.

Δίσκο - βολία, ἢ ρίψιμον δίσκου.

Δίσκοβόλος, 2' δίσκον ρίπτων, ρίπτουσα Λουκ. Φιλοφ. 18.

Δίσκο εἰδής, 2' δίσκῳ ὁμοιος· Πλουτ. ἡθ. 891.

Δίς - κόραξ, δ' διπλοῦς κόραξ. π. Λουκ. ἀνα-φορ. τοῦ ρήτ. Κόρακος κ. τοῦ ἀρπακτικοῦ τῶν κοράκων, Ψευδολ. 30.

Δίσκος, (δίκειν ἀφρ. 6), δ' σφαίροειδὴς πλάξ, λιθίνη, σιδηρὰ ἢ ξυλίνη, ἐξωγαμμένη ἐν τῷ μέσῳ καὶ μετὰ ἢ ἄνευ ὀκῶν καὶ λαβῶν, ἐρ-ρίπτεται κατὰ σκοποῦ τινος Ἰλ. 6, 774, Εὐρ. Ἰ. Α. 200 κ. ἄλλ. *δίσκῳ προφερέστατος* = ἄριστος εἰς τὴν δισκοβολίαν Ὀδ. θ, 190, ἔνθα

πρόλ. Νίσιον, Πινδ. 1. 1, 25, ὡς. σόλος·
 κωμ. π. 'Ρουρίν. «νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον»
 = τὸν παῖδα (τὸν παίζοντα δίσκον) ἀντὶ τοῦ
 κορασιῦ ἀντήλλαξαι 14 (5, 19)· οἱ δίσκοι, συ-
 νών. τοῦ γυμνάσιου, ὁ τόπος, ἐν ᾧ εἰς τὸν δι-
 σκον ἐγυμνάζοντο Σχόλ. Ἀπολ. 'Ρ. 4, 1217.
 ἐν γέν. πᾶν τὸ δισκοειδές, οἶον, παροφίς, πα-
 τάνη (ἀπλάδα) κτλ. Πολυδ. 6, 84' - λιμορο-
 ρεῖς Παλλάδ. 27 (11, 371)· καθρέπτει μετὰ λ-
 λινος 'Ιουλ. Αἰγ. 4 (6, 18). ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου
 Πλουτ. 30. 891 κ. μτγν. ὡς. ὁ δ. τῆς σελή-
 νης· φυτόν τε Ἀλέξ. Τραλλ. πρόλ. τὰ ἐκ τοῦ
 δίσκου σύνθετα π. μτγν. δισκοποτήριον (ὁ δι-
 σκος ὁμοῦ κ. τὸ ἀγ. ποτήριον), δισκοκάλυμ-
 μα κτλ. discus.
 Δίσκος, ὁ ἑλλ. ὅν. ἀνδρ. ἐπὶ δύο ὠτίων 'Ροδίων
 ἀμφορέων τοῦ μουσ. τῆς ἐν Ἀθῆν. ἀρχ. ἐταιρ.
 Δίσκ-αυρα, τὰ τὸ ὄριον, ἀπόστημα βολῆς
 δίσκου 'Ἰλ. ψ, 523, ἐνθα καὶ «δίσκου οὐρα»
 431. Δισκοῦρία 'Ψούχ.
 Δισκο-φόρος, 2' φέρων δίσκον Λουκ. Φι-
 λοψ. 18, discifer.
 Δισκῶν μεταβάλλω, μετασχηματίζω τε εἰς δι-
 σκον μτγν.
 Δις-μυρί-ανδρος, 2, -πόλις· πόλις. ἔχουσα
 20000 κατοίκ. Στράβ. 12, 7, 570.
 Δις-μυριοί, 3' 20 χιλιάδες Πλάτ. 'Ἰων 535
 κ. ἄλλ. εἰς ἐν. μόν. περιληπ. «ἡ ἑπὶ» = 20
 χιλιάδ. ἱππέων Λουκ. Ζεῦξ. 8.
 Δις-παππος, ὁ' πρωτόπαππος, πάππος· ὁ'.
 γενεᾶς, κοιν. ἀπὸ δευτέρου ζωνάρι, atavus.
 Δι-σπιθαμῆτος ὀρθότ. δισπιθαμῆτιος 3' τῷ
 κατωτ. Δισσπ.
 Δι-σπίθαμος, 2' μακρὸς δύο σπιθαμῶν Δισσπ.
 Δι-σπόνδειος, 2' πούς συνιστάμενος ἐκ δύο
 σπονδίων = 4 μακρ. συλλ. — — — γραμ. μετρ.
 Δι-σπορέω' σπείρω δις τοῦ ἔτους Στράβ.
 Δισσάκις, ἐπὶρ. δισάκι' διπλάσια, δύο φορές
 'Αρατ. 968' «διττάκι» Κυντ. λόγ. 2, 56 bis.
 Δισσ-ἀρχης, ὁ, 18. πλ. «δισσάρχαι βασι-
 λεις» οἱ δύο βασιλεύοντες ἑ. οἱ Ἀτρεΐδαι
 Σοφ. Αἴ. 389.
 Δισσάς, ἄδος, ἡ' «ἱερὴς ἐπὶ δισσάδος» ἔσφ. γρ.
 Ἰσ. κατ' Ἰακώδ. λισσάδος Ἀρχιλ. ἔπ. (10, 10).
 Δισσαχῆ, ἐπὶρ. κατὰ δύο τρόπους, διπλῶς Ἀρι-
 στοτ. Ζώφ. 1, 3, bifariam.
 Δισσαχοῦ, ὁ, 2' διταχοῦ, ἐπὶρ. τῷ ἀνωτ.
 Θεόφρ. π. λ10. 25, 692.
 Δισσαχῶς κ. διταχῶς. ἐπὶρ. διπλῶς 'Ψούχ.
 dupliciter.
 Δισσεῖω' εἶμαι διττός, διπλοῦς μτγν.
 Δισσο-γλωττία καὶ διττογλωττία, ἡ' τὸ
 ὁμιλεῖν δύο γλώσσας.
 Δισσὸ-γλωσσος, διττόγλωσσος, διττόγλωτ-
 τος 2' διγλωσσος, εἰς δύο γλώσσας μτγν.
 Δισσο-γονέω' γεννᾷ διπλᾶ ἢ δις τοῦ ἔτους
 Ἀριστοτ. γέν. Ζώφ. 1, 11.
 Δισσο-γραφέομαι ἢ διττογραφέομαι παθ.
 συνηθέστ. ἡ ἑνερ. γράφομαι διτῶς· «τὸ δις-
 σογραφούμενον» = ἡ λέξ. ἡ τὸ χωρίον, περὶ
 οὗ διάφοροι γραφαὶ ὑπάρχουσι Σχόλ.
 Δισσο-γραφία, ἡ' διπλ. ἡ δι. γρ.
 Δισσὸ-κέρως, ατος, 2' ἔχων δύο κέρατα, ὁ
 Πάν Εἰσοτ.

Δισσο-λογίω' λέγω δις, ἐπαναλαμβάνω Συ-
 νέν. ὅτε δις τὴν αὐτὴν λέξ. Σχόλ. Ἀριστ.
 πλ. 585.
 Δισσο-λογία, ἡ' ἐπανάληψις λέξεως, λόγ.
 Σχόλ. Ὁδ. α, 406.
 Δισσο-λόγος, 2' διγλωσσος, ὁμιλῶν δύο
 γλώσσας Μανερθ. 5, 291.
 Δισσο-ποιός, 2' συνών. τῷ ἀμφιβολος Σχόλ.
 Σοφ. 'Ἠλ. 645.
 Δισσὸ-πούς, ὁ, ἡ' δίπους, δύο πόδας ἔχων
 Εἰσοτ. bipes.
 Δισσός, ἄττ. διττός, ἡ' διττός, (δὲς, δίχα),
 3' διπλάσιος, διπλοῦς 'Ἠσ. Πλάτ. κ. ἄλλ. π.
 18. τραγ. ἐν γέν. δύο - στρατηγοὶ Δισχ. Ἐπτ.
 801' - χεῖρες Πινδ. Ν. 1, 44, Ξεν. συμπ. 8,
 9' «δύο ἡμίσει δισσοὶ Ἀτρεΐδαι» = κατὰ τὴν
 θέλῃσιν δύο, διγῶνοι Δισχ. Ἀγ. 121' π. Σοφ.
 «φάσματα δισσῶν οὐερῶν» = διπλοσημάτων,
 ἀμφιβόλων 'Ἠλ. 615, ὡς. π. Λουκ. «χρησμοὶ
 δισσοὶ καὶ ἀμφιβολοὶ» Ἀλέξ. 10. δισσῶς ἐπὶρ.
 ἐκ δευτέρου Εἰρ. Φοίν. 1347' κατὰ δύο τρό-
 πους μτγν. διτῶς Σουτθ. duplex.
 Δισσο-τόκος, 2' δις γεννῶν - νηδὺς Ἀπολινδ.
 4 (7, 742) - μήτηρ Νόν. Δ. 5, 199. Ἀλλὰ δις-
 σότοκος, δις γεννῶνθεις, Διδνυσος Νόν. Δ. 1, 4.
 Δισσο-φύης, 2' διπλὴν φύσιν, διπλὴν μορ-
 φὴν ἔχων Νόν. Δ. 10, 97 κ. συχνά.
 Δισσὸν' διπλασιάζω μτγν.
 Δις-συλ-λαβῶ' ἄμτθ. εἶμαι δισύλλαβος γραμ.
 Δις-συλ-λαβία, ἡ' τὸ ἔχειν δύο συλλαβὰς
 γραμ.
 Δις-σύλ-λαβος, 2' δύο συλλαβὰς ἔχων Λουκ.
 ἄλεχ. 29, γραμ.
 Δις-συμ-φωνῶ' ἄμτθ. εἶμαι δισύμφωνος γραμ.
 Δις-σύμ-φωνος, 2' μετὰ δύο συμφώνων
 γραφόμενος ἢ προφερόμενος γραμ.
 Δισταγμός, ὁ ἀμφιβάλλειν, ἀμφιβολία Πλουτ.
 ἀποθρ. Λακ. πολ. 191 καὶ μτγν. dubitatio
 Δι-σταδίοις, 2' δύο σταδίων μακρὸς Ἀπκ.
 Ἀννίβ. 37.
 Διστάζω, (δὲς) ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀδέβαιος,
 ἀπολύτ. Πλάτ. Θεαίτ. 190' - ὅτι, 'Ἰων 534
 «εἰ ἐτέρως ἔχει», νόμ. 10, 897' «μὴ - τυγ-
 χάνοι», σοφ. 235' «- πῶς γραπτέον» Ἀρι-
 στοτ. 30. 3, 5. Παθ. ὡς. ἀμφιβάλλομαι «πρ-
 οσμία δισταζομένη» Δι. Σικ. 17, 9, dubito.
 Διστακτικός, 3' εἰς ἀμφιβολίαν ἀνήκων, 18
 σύνδ. δηλῶν ἀμφιβολίαν Ἀπολ. Δύσκ. συντ.
 264 ἐπὶρ. - ὡς Σχόλ. Ἰλ. α, 100, dubitativus.
 Διστάξιμος, 2' ἀμφιβολος Σχόλ. Ἰλ. α
 116, dubitativus.
 Δι-στάσιος, 2' ἔχων διπλάσιον βάρος, ἀξί-
 αν' - χρυσίον Πλάτ. Ἰνπαρχ. 231.
 Δίστασις, ἔσφ. γρ. ἀντίσυστασις Δημ. 57, 62.
 Δι-στασις, 2' πεντάμυθος, δίσκαφος Ἠούχ.
 Δίστα' πολ. τῆς ΒΔ. Ἀρείς, νῦν Ῥομπάτ-
 Δέστ Πτολ.
 Δις-ταφής, 2' δις ταφείς.
 Δι-σταγής, 2' διστεγος Μ. Ἐτ.
 Δι-στεγία, ἡ' ἡ ἰδιότης διωρόφου, διπύτου,
 οἰκίας Πολυδ. 4, 129, ἐκ τοῦ
 Δί-στεγος, 2' διωρόφος, διπύτος - πύργος
 Στράβ. 15, 730, μτγν.
 Δι-στιχία, ἡ' διπλὴ σειρὰ Σχόλ. Ἰλ. ε, 31'

ιδ. περί στίχων = διστίχον, Σχολ. - Παρ' ἑατρ. ἢ ἄλλως καλουμένη διστίχιασις, δηλ διπλή σειρά βίεραρίδων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς.
 Δι-στίχιον, τό διστίχον Σχολ. Ἀριστ.
 Δι-στίχος, 2' ὁ ἔχων δύο στίχους, δύο σει-
 ράς - κριθαί Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 10' ὁ ἔχων
 δύο στίχους (ἐν τῇ ποιήσει) - ἐπιγράμμα
 Κόρην. ἐν Ἀνθ. 9, 369. 89. τὸ διστίχον,
 εἰς ἐξάμετρος καὶ εἰς πεντάμετρος στίχος Λεων.
 Ἄλ. ἐν Ἀνθ. 6, 329 καὶ ἄλλαχοῦ.
 Δι-στοιχία, ἡ διπλή σειρά Θεόφρ. Φ. Ἱ. 4, 8, 6, Ἄλ. Ζ. Ἱ. 9, 40.
 Δι-στοιχος, 2' ὁ δύο σειρὰς ἔχων, κατὰ δύο
 σειρὰς ὑπάρχων - ὁδόντες Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 2,
 1' - κριθή Θεόφρ. Φ. Ἱ. 4, 2' ἴδε διστίχος.
 Δις τοκος δι-οκος.
 Δι-στυλοὶ ἀδελφεαί τὸ ζευγος τῶν ἀελφῶν
 Σοφ. Οἶ. κ. 1058' πρὸλ. μονόστολος.
 Δι-στομος, 2' ἔχων διπλοὺν στόμα - πέ-
 τρα=ἡ ἔχουσα δύο ἐξόδους Σοφ. Φιλ. 16 -
 ὁδοὶ = διπλαῖ ὁδοὶ εἰς μίαν συμβαλλούσαι,
 Οἶ. τ. 904' - περὶ παταμῶν Πολύδ. 34, 10, 5
 -διωρὺς Στράβ. 17, σ. 809' καὶ ὁ ἔχων δύο
 κόφεις - ἔξιος, πράσανων Εὐρ. Ἑλ. 989, Ὀρ.
 1303 - μάχαιρα Κ. Δ.
 Διστράλιον, τό, «ἡμιπέλεκτον τὸ ἥμισυ τοῦ
 πελέκεως, ὃ καὶ διστράλιον καλοῦσιν» Σχολ.
 Ἰλ. ψ, 851.
 Δι-στροφος, 2' δις ἐστροφόμενος Γρ. Ναζ.
 Δι-σουλ - λαβέω, - βία, - βος δις-σullaβέω,
 -βία -βος.
 Δι-σύν-απτος, 2' δις συνημμένος, διπλο-
 κος - στέφανος Φλόξεν ἐν Ἀθην. 15, 685.
 Δις-ὑπαρχος, ὁ ὁ δύο ἐπαρχίας διοικῶν
 Γρ. Ναζ. σ. 404, δι γρ. διαύπατος.
 Δις-ὑπατος, ὁ ὁ δύο ὑπάτους γενόμενος Σουῖδ.
 Δις-χειροτόνητος ὁ δις χειροτονηθείς;
 Ἄλ. Ἀριστ.
 Δι-σχιδής, 2' ὁ εἰς δύο ἐσχιζόμενος, περὶ τῶν
 ζώων τῶν ἐχόντων σχιστόν ὄνυχας Ἀριστοτ.
 Ζ. Ἱ. 2, 1' - ὁδός = ἡ δύο ἐκτροπὰς ἔχουσα Β.
 Ἀν. 35 - κόμη = κεχωρισμένη Καλλιστ. 7.
 Δι-σχιδὼν, ἐπὶ τοῦ προσηγ. Β. Ἀν. σ. 1171,
 ὅπου καὶ δι-σχιδῶς λέγεται Δοσιθ.
 Δις-χιλίας, ἡ δύο χιλιάδων ἀριθμός, Ο'.
 Δις-χιλίοι, αἱ, α' δύο χιλιάδες Πλάτ. Κριτί.
 118' ἐπὶ ἀθροιστικῶν καὶ καθ' ἐν. ἀρ. π. χ.
 «διεχιλίη ἱππος» Ἠρ. 7, 158.
 Δι-σχιστος, 2' δισχιδής Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 16.
 Δι-σχοινος, 2' ὁ ἔχων μῆκος δύο σχοίνων,
 = 60 στάδια Στράβ. 12, 3, σ. 558.
 Δις-χῶλος, 2' χῶλος ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.
 Δι-σώματος, 2' ὁ ἔχων δύο σώματα - θή-
 ρες Δ. Σικ. 4, 12, Ὀρφ. ὕ. 70, 5.
 Δι-σωμας, 2' τῷ προηγ. - ζῶον Μανιθ. 6,
 233 καὶ μετν.
 Δις-ὠνυμος, 2' διώνυμος Σχολ. ὕδ. μ. 22.
 Δι-σωτήριον, τό ὁ ναὸς τοῦ Διὸς Σωτήρος
 ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν Η. Ἀν. 91.
 Δι-τάλαντον, τό δύο τάλαντα, Ο'.
 Δι-τάλαντος, 2' δύο τάλαντων βάρους ἔχων,
 ἢ δύο τάλ. ἀξίων «ἡμιπλίνθια σταθμὸν δι-
 τάλαντα» Ἠρ. 1, 50 2, 95' οἶκος Δημ. 27, 64.
 Διτίωνες ἔθνη Παννονίας Στράβ.

Δις-τοκίω τῷ ἐπομ. ἀδρ. Ἀθην. 9, 395.
 Δι-τάγιον, τό ἡ δις προσφορμένη τοῖς
 ζώοις τροφή Κ. Παρρ.
 Δι-τοκέω τίτω εἰς, ἡ διδύμα Ἀριστοτ.
 Δι-τοκος ἡ δις τίκτουσα ἡ τεκοῦσα Ἀνακρ.
 ἐν Πολυδ. 4, 49.
 Δι-τόνεω ἔχων διπλοὺν τόνον Ἀπολλ. ἀντ.
 σ. 336.
 Δι-τόνιατος, 3' διτόνος Ἀριστοτ. ἄρμον.
 3, σ. 66.
 Δι-τόνιζ - προσφέρω μὲ δύο διαφόρους τόνους
 (π. χ. ἡμῖν καὶ ἡμῖν) Γρικλ. εἰς Σοφ. Δί. 734.
 Δι-τόνος, 2' ἔχων δύο ὁλοκλήρους τόνο-
 υς Πλούτ. ἡθ. σ. 430' αὐτ. σ. 1021.
 Δι-τορμία, ἡ ὁ ἔχων διπλὰς τὸρμας Φιλ.
 ἐν μαθημ. ἀρχ. σ. 63' ἴδε τὸρμη.
 Δι-τρίτον, τό δύο τρίτα Νικ. Γρηγ. ἱστ. 7, 12.
 Δι-τριχία, «διτριχίαν δὲ λέγεται ὁ ὀφθαλ-
 μός, ὅταν ὑπὸ τὰς κατὰ φύσιν τρίχας ἄλλαι
 ὑπάρξωσι νόστωσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ βρωμα-
 τίζωσι» Γαλην. τ. 2, σ. 391.
 Δι-τροπος, 2' ὁ ἔχων διπλοὺν τρόπον, χα-
 ρακτῆρα Διογεν. 4, 32.
 Δι-τρόχαιος, ὁ ὁ διπλοὺς τροχάιος - - - -
 Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 802.
 Δι-τροχος, 2' ὁ ἔχων δύο τροχοὺς, μετν.
 Δι-ττακίς διςτάκεις
 Δι-ττακίον πολ. ἐν Λουγδουνησίᾳ Γαλλίᾳ
 Πιολ.
 Δι-τταμένον ἀννούμενον, Κρήτες Ἡούχ.
 Δι-ττός διστός.
 Δι-τύλας, ὁ δόλου ὄν. Ἀριστ.
 Δι-τύλος, 2' ὁ ἔχων δύο τύλους, ὕδους, κοιν.
 χαμπύρας - κάμηλοι Δ. Σικ. 2, 54.
 Δι-υβρίζω ἐπὶ τοῦ ὕβριζω Ἰώσ. ὁφθμ.
 σ. 73.
 Δι-υγγαίνω εἶμαι διαρκῶς ὀγιγῆς διυγγαντι
 Ἰάμελ. βί. Πλούτ. 22.
 Δι-υγγαίνω ποιῶ τι ὅπως διόλου ὀγρὸν Ἰπ-
 ποκρ. σ. 362, Θεῖφ. ρ. αἰτ. 1, 13, 5.
 Δι-υγρος, 2' ὅπως διόλου ὀγρός, Ἰπποκρ.
 σ. 537 καὶ ἐπ. νεύμα Μελ. ἐν Ἀνθ. 12,
 69. Μετφ. «διυγρὰ τριπάλτων πημάτων»
 Λισχ. ἐπ. 372, «διυγρὰ πῆματα, χεόμενα
 καὶ πολλὰ» Σχολ.
 Δι-υδατίζω ποτίζω μὲ ὕδαρ Σχολ. Ἰλ.
 6, 317.
 Δι-υδρος, 2' διυγρος Ἰπποκρ. σ. 546.
 Δι-υλάζομαι, μόν. ἐν Πλάτ. Τιμ. 67' «εἰς
 τίκτουσιν ἡμῖν παράκειται τὰ τῶν αἰτιῶν γένη
 διυλασμένα», τὰ ἐν τῇ ὁλῇ διεσκορημένα,
 μετ' αὐτῆς συνδεδεμένα ὡς αἱ γίνονται.
 Δι-υλίζω διηθῶ, καθ' ἀρίζω - ὅπως Πλούτ.
 συμμ. 6, 7, 1' καὶ μετφ. «ἀρετὰ διυλισμέ-
 να» Θεῖφ. ἐν Σουῖδ. ἀνθ. 1, 73 μετὰ τοῦ
 εἰλικρινήος.
 Δι-ύλισις διήθησις Σουῖδ.
 Δι-ύλισμα, τό τὸ διυλισθῆναι, ἐκ διυλισμοῦ
 προελθὼν Γαλην. τ. 13, σ. 468.
 Δι-υλισμός διύλισις, μετφ. ἐν Κλ. Ἄλ.
 παιδ. 1, σ. 117.
 Δι-υλιστήρ, ἦρος, ὁ ὀλιστήρ, ἡ ἡμὸς, μετν.
 Δι-υλιστήρ, ὁ ὄργανον πρὸς διύλισιν «ἡ»
 μῆριον διυλιστήριον» Πούχ.

Δι-υλιστός, 3' ρ. ἔκ. ὁ δυνάμενος νὰ στραγγισθῇ, λαγαρισθῇ, ἐν γέν. στραγγισμένος Γαλην. percolatus.
 Διυλλός, δ' Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος ('Ολ. 112-122.-332-292).
 Δι-υπ-ηρετίζομαι' ὀπηρετῶ Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 1435 κ. ἄλλ. μὲν famulor.
 Δι-υπνίζω' ἐξυπνίζω Αἰλ. Π 1. 7, 45' «δι-υπνισθεὶς Παλλὰδ. 139 (9, 378) ταυτοῖς. «διυπνισας» Λουκ. Εὐκλ. 108, exprogefacio.
 Δι-υπνώσσω, -ώττω' κοιμῶμαι μὲν. dormio.
 Δι-υφαίνω' ὑφαίνω τι διὰ μέσου, μέχρι τέλους, ἐξυφαίνω Λουκ. ἀληθ. 1. 15, pertexo.
 Δι-υφή, ἡ ὑφανσις, ὑφανσις μὲν. textura.
 Δι-υφ-ιημι' ἀποκίμνω, ἀπολύω τινὰ τῆς ὑπηρεσίας, ἀφῆνω λυτόν, ἐλκύθωρον Φιλ. dimitto.
 Δι-φαλαγγ-άρχης, ὁ ἀρχηγὸς δύο φαλάγγων = 8192 στρατ. Σουδ. ἴδε φαλαγγ.
 Δι-φαλαγγ-αρχία, ἡ ἀξίωμα φαλαγγάρχου Αἰλ. τακτ. 40.
 Δι-φαλαγγία, ἡ διπλὴ φαλαγγὶς Πολύβ. 2, 66, 9, Αἰλ. τακτ. 40.
 Δίφαις, ἡ εἶδος ὄψεως Ἀρτεμίδ. 2, 13' «δι-φατον, ὄφιν, κρήτας» Πούχ. ἐνθα διόρθ. διφαν.
 Δι-φασία, ἡ διλογία Σουδ.
 Δι-φάσιος, ἰων. 3' διπλάσιος, διπλοῦς Ἡρ. 2, 36' - δύο, 1, 18' [~~~~~]
 Δίφατος, 2' τῷ ἄνωτ. Πούχ.
 Δι-φάω' (δια-φάω) ἀναζητῶ τι λίαν ἀνερευνῶ, διφῶν Ἰλ. π. 747' «τεὴν καλὴν διφῶσα» = τὴν φωλεὰν ζητοῦσα νὰ εὕρω Ἡσ. ἔρ. 374' «- ἐν οὐρεσι λαγῶν» Καλλ. ἔκ. 33' ζητῶ, θῆλω ἀποσπ. 193, quero.
 Δι-φάω, ἰων. = τῷ ἄνωτ. Κρινυχ. 24 (9, 559).
 Δι-φήτρια, ἡ ἀναζητήτρια, ἐρευνητήρια μὲν. indagatrix.
 Δι-φήτωρ, ορος, ὁ ἀναζητητής, ἀνερευνητής' - βυθῶν Ὀπκ. ἀλ. 2, 435' ἐπὶ ἀλίῳ; αὐτόθι, quesitor.
 Διφθέρα, (δέρω; συνήθ. ἐκ τοῦ δέω), ἡ δέρμα ζώου κατεργασμένον, κοιν. πετὰ Πλάτ. Κρίτ. 53, Θουκ. 2, 75 κ. ἄλλ. Κατ' Ἀμμών. ἰδ. δέρμα αἰγός, γίδος' ὅθ. πᾶν τεχνητὸν ἐκ δέρματος' α) ἀκατέργαστος τις Περغامνῆς, εὐργ. πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ χάρτου, καὶ βιβλίον ἐκ τοιαύτης Ἡρ. 5, 58' «αἰ βασιλικαὶ 2.» = τὰ 6 πρωτότυπα, ἐξ ὧν ὁ Κτησίας ἠρύσθη τὴν ἱστορίαν τοῦ Δ. Σκ. 2, 32' «ἱεραὶ = ἡ ἀγ. γρ. (τῶν Κορινθίων) δ.» Πλουτ. ἡθ. 942' παρ-οιμ. «ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις» Διογεν. 3, 2, διότι κατὰ Ζηνόδ. «Ζεὺς κατέβη χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας» 4, 11, οἱ ἀρχ. ἐπίστευον ὅτι ὁ Ζεὺς κατέγραψεν ἐν διφθέραις ὅλας τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις' πρὸλ. Σχόλ. Ἰλ. α, 175' 6) ἐνδομα δερμάτινον, ὅποια συνήθως ἐφόρουσιν οἱ πτωχοὶ καὶ ἰδ. οἱ ἀγρόται Ἀριστ. νεφ. 72, Λουκ. Τίμ. 38' γ) δερμάτινον ἐπικάλυμμα σκηνῆς, σκηνῆς Ἀθην. 12, 539, Ξεν. ἀν. 1, 5, 10, ἐνθα ὡς καὶ ἐν Ἀρρ. ἀν. 3, 29, 8 ἀσχοὶ δερμάτινοι εἰς δα-ε-α-τιν ποταμοῦ δ) δερματίνη πῆρα, κοιν. ταγάρι Ξεν. ἀν. 5, 2, 12, pellis.
 Διφθερ-ά-λοιφας, ὁ γραμματοδιδάσκαλος

τῆς ἐπὶ Περγαμνῆς γραφῆς π. Κυπρίους Πούχ. Διφθερίας, ὁ ὁ ἐνδομαίνων αἰγίαν διφθε-ραν, ἐνδομα ἐκ κατεργασμένου δέρματος, γί-δας Λουκ. Τίμ. 8, Πασίδιπ. π. Ἀθην. 10, 414' κατὰ Πολύβ. σκλάβος π. τραγ. 4, 137' κατὰ Βάρρ. πρόσωπα γερόντων π. τραγ. κα-κωμ. ἐνδομαίνων οὕτω Γεωρ. 2, 11.
 Διφθέριος, 3' δερμάτινος, πέτσινος' - σχε-δαίει Ξεν. ἀν. 2, 4, 28' - πλοτα Στράβ. 3, 3, 7, pelliceus.
 Διφθέριον, τό, ὅποκ. τοῦ διφθέρα Β. Ἀν. 1264, pellicula.
 Διφθερίς, ἴδος, ἡ διφθέρα γ) Ἀντίφιλ. 4 (9, 546).
 Διφθερίτις, ἴδος' ὅηλ. τοῦ διφθερίας' - γρατ- Πολύβ. 4, 138.
 Διφθερο-πώλης, ὁ δερματοπώλης, δερμα-τέμπορος Νικοφ. κομ. π. Ἀθην. 2, 126.
 Διφθερώ' περιβάλλω, περικαλύπτω τι μ- δέρμα Στράβ. 17, 831.
 Δι-φθογγίζω' γράφω ἢ προφέρω συλλαβ- λῆξ. διὰ διφθόγγου γραμ.
 Δι-φθογγ-ο-γραφίω' γράφω συλλ. λῆξ. δι- διφθόγγου, συγὰ ἐν Σχολ. π. γ. Ὀδ. λ. 68
 Δι-φθογγος, 2' διπλῶς ἐκφωνῶν, διπλόφω- νος' οὗς. ἡ διφθογγος καὶ τὸ δ. ἡ ἔνωσις κα- ἡ συνάμα ἐκφωνήσεως δύο φωνηέντων, μετὰ δι- φθόγγου γεγραμμένης γραμ. φλοιὸς φιλόρ- Γρηγ. Κορ. 34, geminosonus.
 Δι-φθογγόω' διφθογγίζω Ἡρωδ.
 Διφίλος, ὁ α) Ἀθηναῖος ἀρχ. Ὀλ. 84, 3 443' 6) Σινωπεὺς κομ. ποιητής, σύγγραφο- τοῦ Μενάνδρου Στράβ.
 Δι-φορέω' φέρω τι δις, καρποφορῶ δις το- ῖτους θεῖον. Γράφω τι καὶ προφέρω κατὰ δύο- τρόπους. Παθ. διφοροῦμαι, ἔγω διπλὴν σημ- ἡ σχημ. ἰδ. ἐπὶ λῆξ. ὡς. ἐπὶ τῶν διχρόνων φωνηέντων κ. συλλαβῶν, αἱ ὁποῖαι οὕτως με- μακρῶς ὅτε δὲ βραχέως γράφονται καὶ προ- φέρονται' γραμ.
 Δι-φορησις, εως, ἡ διπλὴ γραφὴ ἢ προφορ- λῆξ. εως. Εὐστ.
 Δι-φορος, 2' δις τοῦ ἔτους καρποφορῶν' - συ- κη Ἀριστ. ἐκκλ. 708, Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 3, 77, Θεόφρ. biferus.
 Δι-φράξ, ἀξος, ἡ διφρος, κάθισμα Ὀμ. ἐν. 15, 8, Θεόφρ. 14, 41.
 Δι-φράς, ἀξος, ἡ τῷ ἄνωτ. Ἡρ. βι. Ὀμ. 33' ἀμφ. γρ.
 Διφρεῖων, ὡνος' ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἄνδρ. ἐν- νομῖς.
 Διφρεΐα, ἡ διφρηλασία, τὸ ὀχεῖσθαι ἐφ' ἀμά- ξης, Ξεν. Κυρ. 6, 1, 27 κ. μὲν. aurigatio.
 Διφρ-ε-λάτιρα, ἡ ἀμαξήλατρα Ἐπιγρ. ἀνδριάντ. ἀλφ. 30 (Πλυν. 359).
 Διφρεύς, εως, ὁ διφρευτής μὲν.
 Διφρευσις, εως, ἡ διφρεΐα, Θωμ. Μάγ.
 Διφρευτής, ὁ ἀμαξήλατης Σοφ. Αἴ. 34, auriga.
 Διφρευτικός, 3' ἀνέμων, ἐπιτήδεος εἰς ἀμα- ξηλασίαν' οὗς. ἡ διφρευτική (ἐνν. ἐπιστήμη) ἡ τέχνη τοῦ ἀμαξηλατεῖν, διοικεῖν ἀμαξί- Ἐφορ. π. Στ. Β. ἴδε Βοιωτία.
 Διφρεύω, ἀμ-ε- δχεῖσθαι ἐφ' ἀμάξης Εὐ.

ἄνδρ. 108 κ. συγνά. Μετβ. διέρχομαι ἔποχον· «- αἰθέρος νότα· Ἄριστ. ὅσ. 1067, ὅπερ κωμ. παρωδία τοῦ Εὐριπίδου ἐν τῇ αἰγλαν ἰδιόφρυν· Ἄλιος·, ἀποστ. 991.

Διφρηλασία, ἡ ἀμαξηλασία, τὸ ὄχεσθαι ἐφ' ἀμάξης Πινδ. Ὀ. 3, 10, aurigatio.

Διφρηλάτης, ὁ ἀμαξηλάτης, ἑλαύνων ἀμαξάν ἢ ἐφ' ἀμάξης, ὄχουμαι ἐφ' ἀμάξης· «- τὸν οὐρανόν· = διέρχομαι τὸν οὐρανόν ἔποχος Σοφ. Αἴ. 832· ἔποκος Εὐρ. Ῥῆσ. 781 aurigior Διφρηλάτης, ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ δισικὸν ἀμαξάν Πινδ. Ἰ. 1, 17, Αἰσχ. Εὐμ. 151, Λουκ. Δ. Θε. 25, 1, αὐριγα.

Διφρηλάτος, 2' ὄχουμένος ἐφ' ἀμάξης, ἔποχος Εὐρ. ἀποστ. ἐν ἀποδείξ. Ῥῆσ.

Διφρηφόρος, διφροφόρος Σουῖδ. ἔσφ. γρ. Διφριδας, α' στρατηγὸς Λακεδαιμονίων Ξεν.

Διφρίων, τὸ ὄπκον τοῦ δίφρου· καθισμάτων Τιμ. Λεξ. Πλάτ. 233 273, eullula.

Δίφροις, 3' ἀνήκων εἰς δίφρον, ἀλλὰ μοναδ. «δίφρια συρόμενος» = ἐκ τῆς ἀμάξης συρόμενος ἔπιγρ. ἀδ. 389 (7, 152).

Δίφρισκος, ὁ ὄπκον τοῦ δίφρου, ἀμαξάκι Ἄριστ. νεφ. 31, curriculum.

Δίφρον, τὸ μόν. πλ. τὰ δίφρα ἀντὶ δίφρου μὲν. Καλλ. Ἀρτ. 135, Νόν. Δ. 27, 238.

Δίφροντες, ἰδοὶ· ὑπὸ διπλῆς φροντίδος βασιανόμενοι, ἀμείβομαι Αἰσχ. Χο. 124.

Διφρο-πηγία, ἡ ἀμαξοποιία Θεόφρ.

Διφρο-πηγός, ὁ ἀμαξοποιός.

Δίφρος, ὁ (κύριος) δίφρος, ὁ δὺς φέρων, διπλοῦν καθίσμα πολεμικῆς ἀμάξης, ἐν ᾧ δ' ἡ νόστος (ἀμαξηλάτης) καὶ ὁ «παραβάτης» (πολεμιστὴς) ἵσταντο ἢ ἐκάθηντο («ἐστατό» ἐν δίφρῳ· Ἡσ. ἀστ. 61)· «δύω λάβε εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντα» Ἰλ. ε., 160' ἡ κίστη τῆς ἀμάξης καὶ ὅλη ἡ ἀ. πολεμικὴ ἐν Ἰλ. (πρὸς. ἀρμα), ὁδοπορικὴ ἐν Ὀδ. γ. 324' «δύσω γὰρ δίφρον τε δῶν τε ἑριδιγενεας ἱππους» Ἰλ. κ. 305' ἐκονομάζεται δὲ - εὐεργής, ε., 585' - εὐξέστας, κ. 402 (- εὐξέσ· Ὀδ. δ. 590) - κολλητός, τ. 395' «- ἐπλεκτός, ἐπλεκτῆς» ψ. 335, 436. Ὁ δίφρος (κίστη) τῆς πολεμικ. ἀ. ἦν καθ' ὅσον στρωγγύλος, περιβρακτός δι' ἀπλῆς ἢ διπλῆς «ἀντιγῶς» (γύρου), ἀνοικτός ὑπὸθεν πρὸς εὐκόλον ἀνάβασιν καὶ κατάβασιν τοῦ πολεμιστοῦ (ἄλλ' ἢ κοινὴ ἀ. μονόζυγος καὶ ἀνοικτὴ ἔμπροσθεν, ἴδε ἀμαξία) καὶ ἐπὶ δύο μικρῶν τροχῶν δι' ἱμάντων (λωρίων) προσδεμένος Ἰλ. ε. 727 πρὸς. «ἀρματίεις δίφρος» Ξεν. Κύρ. 6, 4, 9' «ἀρματίεις δ'· κριτί. π. Ἀθην. 1, 28' ὅλη ἡ ἀμαξία π. τραγ. κ. παρ. «ξυνωρὶς χωρὶς δίφρου» Πλάτ. Κριτί. 119. Ἐν γέν. καθίσμα, κ. ἰδ. πυκτόν, ὡς τὰ νῦν εἰς σχῆμα. Χ μετ' ἱσφατομένης ἀνωθεν Ἰλ. γ. 424, ζ. 354, Ὀδ. συγνά κ. ἄλλ. ποιητ. Θεόφρ. 15, 2' «ἐκείντο δίφροι» Πλάτ. πολ. 1, 328, ἰδ. μὲν. «δ. ἡγεμονικός» = τῶν π. Ρωμαίοις τιμητικῶ πυκτῶ καθίσματι τοῦ ὑπάτου, προαίτορος καὶ τῶν πατρικίων αἰδ' ἑαυτῶν ἀρχῆς ἐπιμελουμένης τῶν θεατρικῶν Πλούτ. Πολύδ. - ἀργυρόπους Διμ. 24, 129' σκαυὶ τοῦ ἀποπάτου Ἀριστείδ. - πρὸς. ὀκλαδίας.

Δίφροι· πόλ. Φοινίκιος, κατ. Δίφρος Στ. Β.

Διφρο-στάτης, ὁ ἀμαξηλάτης, μὲν. αὐριγα. Διφρο-υλκίω· σύρω δίφρον, ἀμαξάν, Φιλπ. 29 (9, 285).

Διφρο-υλκία, ἡ· σύριμιον δίφρου, ἀμάξης μὲν.

Διφρο-υργία, ἡ· τὸ κατασκευάζειν δίφρους, ἀμαξας Θεόφρ.

Διφρο-υργός, 2' ὁ ἔχων ἀμάξης καθίσμα· ἀρματα Μελαν: πινδ. π. Ἀθην. 13, 651.

Διφρο-φορέω· φέρω δίφρον, κουβαλῶ ἀμάξι· «- τὸν δίφρον Ἄριστ. ὅρν. 1552, ἐνθα τὸν διφροφόρον ὑπερέτην ἐννοητέον» πρὸς. Ἀθην. 6, 259, ὅστις εὐτελὴ τὴν ὑπερέτην ταύτην θεωρεῖ φέρω τινὰ διὰ φορείου Δ. Κάσ. 47, 10. Παθ. φέρομαι διὰ φορείου Ἡρ. 3, 116 μὲν.

Διφρο-φόρος, ὁ· φορειοφόρος Ἀθην. 12, 514, Πλουτ. ἰδ. 348' ἰδ. ἐν Ἀθῆναις· «αἱ διφροφόροι παρθέναι», α' τινες ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων καὶ ἄλλ. πανηγυρικαῖς πομπαῖς ἔφερον κατόπιν τὰ σκαυία τῶν «κανηφόρων παρθένων» Ἄριστ. ἐκκλ. 734' πρὸς. Σχόλ. Ἄριστ. ὅρν. 1552.

Δι-φρυγία, 2' δις φρυγανισμένος, τηγανισμένος· οὗτος τὸ φρυγῆσαι· εἶδος καθέμειας, χαλκάνθη Γαλην. 13, 261, Διοσκ.

Δι-φρυγία, 2' δις φρυγῆσαι, ὁ ἔχων διπλὴν φύσιν, μορφήν δύο διαφόρων ὄντων, διπλόσχημος· «Ἐχιδνα Ἡρ. 4, 9' ἐπὶ δύο Κενταύρων Σοφ. Τρ. 1085, Ἰσοκ. 10, 26' - Εἰκρόφ· = διπλοῦς τὸ γένος Δ. Σικ. 1, 29' - Πάν Πλάτ. Κρατ. 408' - Ἐρως = ὁ ἀμοιβαίως ἀρρέωντες καὶ θηλέων Ὀρν. Ἀργ. 14. Ἐν γέν. διπλοῦς, διπλάσιος· - κόρας Ἰων. π. Φιλ. 2, 466' «- ὀφρύες, στηθος διφυῖς μαστοῖς» Ἀριστ. 1. Ζ. 1, 9, 12' ἱμάτια διττά καὶ διφυῖ· Πλουτ. ἰδ. 1083.

Δι-φυαία, ἡ· διπλῆ φύσις μὲν. σχίσμιον, διαιρέσις Ἀριστ. Ζφ. 3, 5.

Δι-φυαίος, 2' ὁ ἔχων διπλὴν μορφήν, διπλόσχημος· «διφυῖς σῶμα» Ἀντιγόρας π. Δ. Λεερ. 4, 26' - Τανταλίδαι· = οἱ δύο Τανταλίδαι, Ἀτρεΐς καὶ Θέσπετης Αἰσχ. Ἀγ. 1447.

Δι-φυλλος, 2' δύο φύλλα ἔχων μὲν. bifolius.

Δίφυλλα, ἡ· Ἑλλ. ὄν. γυν. Θεόγνωστ.

Δι-φωνία, ἡ· διπλοφωνία, τὸ ἔχειν δύο φωνάς.

Δι-φωνος, 2' διπλόφωνος, δύο γλώσσας ὁμιλῶν Πολύδ. 2, 111' δύο φωνήεντα Μ. Ἐτ. 331, 41.

Δίχα, (δύς)· ἐπὶ αἰτιατὶ σφ. α) εἰς δύο μέρη «δίχα πάντας ἡρίθμεον» = διήρουν ὅλους εἰς δύο μέρη Ὀδ. κ. 203' ὡς. «δίχα πάντα διέδασται» υ. 412' «δίχα κείται» Πινδ. Π. 5, 93' «δίχ. ἀνεργήνουν» Σοφ. Αἴ. 232' «δίχα διασπᾶται» Ἡρ. 4, 180' δ. ποιητ. διαλαβεῖν, διατέμεναι, διελθεῖν, ποιεῖν σπιν. Πλάτ. Ξεν. ὡς. «τὰ δίχα τμήματα» Πλάτ. νόμ. 5, 745, μετφ. εἰς δύο γνώμας, διχογνωμόνους «δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλὴ» Ἰλ. σ. 510' «δίχα θυμὸν ἔχοντες», υ. 32' «δίχα βάξιν» ἀντὶ τοῦ «ἕνα θυμὸν ἔχειν» Ὀδ. γ. 127' «δίχα μοι νόος» Πινδ. ἀποστ. 232' «εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω» = οὐκ κατὰ τὴν γνώμην σου Σοφ. Πλ. 537' «δίχα αἰ γνώμαι ἐγγίνοντο» Ἡρ. 6, 109 κ. συγνά· «δ. ψηφίζεσθαι» Ξεν. ἀπομ. 4, 4, 8 κ. πολλάχ. «δ. πέφυκε τοῦ εἰρῶσθαι

φύσει πεχωρισμένον, διάφορον Θουκ. 4, 61.
 «ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν διγα» =
 ὅποια διαφορά μεταξὺ κτλ. Αἰσχ. πρ. 927 6)
 χωριστά, ξέχωρα - οἰκεῖν Σοφ. Οἶ. Κ. 608.
 πρβλ. «ἐκ πάντων διγα ὑμᾶς ἐστὶν ἰκέσθαι» =
 πρὸ πάντων, Ἀντ. 164. «οἷος Ἀτρεΐδων δι-
 γα» Αἰ. 737. «διγα τινός» = χωρὶς κανένα, πλήν
 τινος Αἰσχ. Χο. 767, «κενὴ οἰκίῃσι ἀνθρώπων
 διγα» = ἀνευ Σοφ. Φιλ. 31. «πολεως διγα» =
 ἀνευ τῶν πολιτῶν, τῆς διαταγῆς αὐτῶν Οἶ.
 Κ. 48 κ. συγνὰ π. π. ἰδ. κατόπιν γεν. «διγα
 ὀηλείων» Θεόφρ. 25, 107. πρβλ. Δ. Ἀλ. 7,
 19, dupliciter.

Διγάδε, ἐπίρ. δι. γρ. ἀντὶ «διγα διαγθέντες»
 Πλάτ. συμπ. 215.

Διγάδεια, ἐπίρ. ἀντὶ διγα Β. Ἀν. 1364.

Διγάζω διαμερίζω, χωρίζω Πλάτ. πολιτ.
 264. μετὸ κινῶ τινα εἰς διχόνοισιν κατὰ τινος,
 κἀμω ἐχθρόν τινας τινος. «τινὰ κατὰ τινος»
 Ματθ. 10, 35. ἀμτὸ. χωρίζομαι «διχαζούσης
 τῆς ἡμέρας» = περὶ μεσημέριαν Σουτδ. diduco.
 Διγαίος 2. «ὅτι διγα ἐστὶν» γραμ. λέξ. εἰς
 ἐρμηνείαν τοῦ δικαίου Ἀριστοτ. ἤθ. Νικ. 5,
 4, 9, bipertitus.

Διγαίω διγάζω Ἀρατ. 495, 807.

Δι-χαλκον, τό. δύο χαλκοί, 114 τοῦ ὀβολοῦ
 = 04, 62 νὺν λεπ. Δουκίλλ. 90 (11, 163),
 Πολυδ. 9, 65.

Δι-χᾶλος, ὄμρ. = διχῆλος, συνήθ. σχημ. μετγν.
 Ἀδοεκ. Φρόνιχ. 639.

Διχᾶς, ἄδος, ἡ τὸ ἡμισυ Ἀρατ. 78, divisio.

Διχᾶσις, εὐς, ἡ τὸ χωρίζειν τι εἰς δύο μέρη,
 διαίρεσις Ἀρατ. 737.

Διχασμός, ὁ τῷ ἀνωτ. μετγν.

Διχαστήρ, ἥρας, ὁ εἰς πλ. «διχαστήρες ὀδόν-
 τες» = οἱ τομαῖς, ἄλλως κτίνες, γελασίνοι Πολυδ.
 2, 91.

Διχαστής, ὁ διαμοιραστής, εἰς διγα μερί-
 ζων, γραμ. λέξ. εἰς ἐρμηνείαν τοῦ δικαστήρος
 Ἀριστοτ. ἤθ. Νικ. 5, 4, 9.

Διχᾶω διγαίω Ἀρατ. 512, 609 καὶ συγνὰ.

Διχῆ διγα - διατέμνειν Αἰσχ. ἀποστ. 539.
 «διαλαμβάνειν, διαίρειν» Πλάτ. Φιλ. 23.
 «διπλάς Πλάτ. πολ. 4, 445, Δημ. 1, 18.

Δι-χηλεύω εἶμαι διχῆλος, ἔχω ὀπλᾶς (ῥ-
 νυχας) διχῆλους, εἰς δύο φύσει διεσχισμέναις
 μετγν.

Δι-χηλέω τῷ ἀνωτ. Ο'.

Δι-χηλος, 2. ὁ ἔχων δύο χηλᾶς, ἰδ. ζῶον
 ἔχον ὀπλὴν (ὄνυχα) εἰς δύο φύσει διεσχισμένην,
 οὖν ὁ πούς τῆς ἐλάου - ἔμβασις Εὐρ. Βάκχ.
 733 - ζῶα Ἀριστοτ. 1, 2, 2, 1 καὶ μετγν.
 ἐπὶ καρπίνου Φιλᾶκ. 3 (6, 196) ἐπὶ πυράγρας
 Φιλπ. 16 (6, 92) πρβλ. διχᾶλος bisulcus.

Διχ-ήρης, 2. διαίρων τι εἰς τὰ δύο - μηνός =
 διαίρειται τοῦ μηνός, ἐπὶ θ. τῆς σελήν. Εὐρ.
 Ἰων 1471.

Διχῆ, ἐπ. = διγα. «διχῆ δεδαίτα» = εἶνε
 εἰς δύο διηρημένοι Ὀδ. α', 23. «διχῆ δέ μοι
 κρηδὴ μέμονε» = ἡ κρηδία μου εἰς τὰ δύο ἐ-
 κλίνε, διχογνώμουν κατ' ἑμαυτὸν Ἰλ. π,
 435, dupliciter.

Διχῆδιος, 3. διπλοῦς, εἰς δύο διηρημένος
 μέρη Ἰλ. ι', 414, ε', 21 καὶ μετγν. π. - κώλον

= ἀμφοτέροι οἱ πόδες Ἐπ. ἀδ. 412 (Πλαν. 15).

Δι-χόας, ἄδος, ὀηλ. τοῦ ἀνωτ. Μουσ. 298.

Δι-χ(των, ὀνος, 1. φορῶν δύο χιτῶνας μετγν.

Δι-χό-δουλος, 2. ὁ ἔχων διάφορον βου-
 λήν, γνώμην, ἐπὶ θ. τῆς Νειμέσεως, ὡς ἀντι-
 κειμένης ἀείποτε εἰς τὰ βουλευματα καὶ τὰς
 ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων Πινδ. Ὀ. 8, 86.

Δι-χό-γνώμειω τῷ κατωτ. Πολυδ. 2, 229.

Δι-χο-γνώμονέω εἶμαι διχογνώμων, ἔχω
 εἰς δύο διηρημένην, ἀμφίβολον γνώμην Εὐν.

Δι-χο-γνώμωνός ἐπίρ. τροπ. τοῦ διχογνώ-
 μων, Πολυδ. 8, 154.

Δι-χο-γνώμασύννη, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ διχογο-
 νειν ἡ ἀμφίβολον ἔχειν γνώμην Πολυδ. 8, 153.

Δι-χο-γνώμων, 2. α) διχόνους, διάφορον ἢ ἐ-
 ναντίαν γνώμην ἔχων β) εἰς δύο διηρημένην,
 ἀμφίβολον Πλουτ. ἡθ. 11, Πολυδ. 8, 153.

Δι-χόθεν, ἐπίρ. τοπ. ἀπὸ τὰ δύο μέρη, πλά-
 για «πεζονόμοις ἐκ τε θαλάσσης» Αἰσχ. Πέρσ.
 76, Θουκ. 2, 44, κ. μετγν.

Δι-χό-θυμος, 2. ὁ ἔχων διηρημένην γνώμην,
 ἀμφίβολον Δ. Αἰσρ. 1, 78, ἐνθα ὅμως εἰκά-
 ζουσιν ἀντὶ τοῦ διχομήτου.

Δι-χολίνκος, 2. ὁ ἐμπεριλαμβάνων δύο χοί-
 νικας (μέτρ. τῶν σιτηρῶν) = 2, 188 λίτρ. Ἀ-
 ριστ. νεφ. 640.

Δι-χολός, 2. ὁ ἔχων δύο γολᾶς Αἰλ. Π. Ἰσ.
 11, 29, μετρ. πικρότατος, ἔχθιστος - γνώμαι
 Ἀχαιοί π. Ἡουχ.

Δι-χόλωτος, 2. διπλῶς ὠργισμένος Παλ. 9,
 ἐνθα (9, 168) διόρθ. κατὰ Βατ. κωδ. τριχό-
 λωτος.

Δι-χό-μην, ἦνος, ὁ ἡ διχόμηνος, ἀνθ' οὗ εὐ-
 χρηστοί, ἡ δοτ. κ. αἰτ. «διχόμηνι σελήνῃ»
 Ἀρατ. 78, 471. «διχόμηνι» = διχομηνίαν 736.
 ἴδε Ἀδοεκ. παρὰ λ. 771.

Δι-χο-μήνη, ἡ τῷ κατωτ. γεωπ.

Δι-χο-μηνία, ἡ ἡ πανσέληνος, ἥτις τὸν παρ'
 Ἑλλήσι μῆνα διήρει εἰς δύο ἴσα μέρη. «ἡ σε-
 λήνη διχομηνίαν ἤγειν» Πλουτ. Διον. 23.

Δι-χο-μηνιατός, 3. ὁ ἀνέχων εἰς τὸ μέσ. τοῦ
 μηνός οὐδ. ἡ διχομηνιαία = ἡ μεσαιτάτη τοῦ
 μηνός ἡμέρα = τρ. π. Ῥωμ. ἰδus λεξ.

Δι-χό-μηνις, ἰδus τῷ κατωτ. - Μῆνα = μήνη,
 πανσέληνος Πινδ. Ὀ. 3, 20. «ἐσπέρας, 1, 7,
 44» - σεληναῖ Ἀπολ. Ῥ. 1, 1231. ἡ Ῥωμ.
 Idus Δ. Ἀλ. 1, 38.

Δι-χό-μηνος, 2. ὁ ἀνέχων εἰς τὸ μέσ. τοῦ
 μηνός, εἰς τὴν πανσέληνον (διχομηνία ἀνωτ.)
 Ὀμ. ὕμν. 32, 11. «σελήνη» = πανσέληνος Πλουτ.
 κ. ἄλλ. πρβλ. διχομήνη.

Δι-χό-μηνις, ἰδus ὁ ἔχων διηρημένην γνώ-
 μην, ἀσύμφωνος - ἔρις.

Δι-χό-μυθος, 2. ὁ διπλοῦς λόγους λέγων, δι-
 πλοπρῶσποι, δόλιος. «διχόμυθον ἔχουσα
 (γλώσσα) κρηδὴ νύμφη Σόλ. π. Δ. Αἰσρ. 1,
 61. «ἔλεξε διχόμυθα» Εὐρ. Ὀρ. 888 κ. μετγν.

Δι-χο-νοέω διχο-γνώμονέω Πολυδ. 2, 228.

Δι-χο-νοητικός, 3. ἀμφίβολον δεικνύων Εὐδοκ.

Δι-χό-νοια, 3. διάφορος γνώμη, ἀσυμφωνία.
 «καὶ στάσις» Πλουτ. ἡθ. 701.

Δι-χό-νοος, συνερρ. - νοός, 2. ἀσύμφωνος, δό-
 λιος, βεβούργος Φιλ. 663, discors.

Δι-χορδος, 2. δύο χορδαί ἔχων Ἀθην. 4,

183' οὐσ. τὸ διχορρεῖον, μουσ. ὄργανον μὲ δύο χορδὰς Εὐερ. π. Ἀθην. 7, 380.

δι-χόρειος, ὁ *8. (Inv.) πούσ., διπλοῦς τροχάτος (-ω-ω) Λογγίν. 41, 1, Ἡρακλ.

δι-χόρια, ἡ διπλοῦς χορδὴ Πολυδ. 4, 107, Σχόλ. Ἀριστ. Βάτρ. 357, ἐνθα ἀπαντᾷ «διχορεῖα».

δι-χοριάζω ἄδω κατὰ δύο χορούς Ὑπόχ. διχορραγής, 2' διπλῶς ἐσχημασμένος, σκαμμένος - κίων Εὐρ. Ἡρ. μ. 1008.

δι-χόρροπος, 2' ἀμφιρροπής, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, πλάγια, κλίνων, ἀμφιβολος, ἀδέδαιτος - γνώμη Β. Ἀν. 37' ἐπὶ. «διχορρόπως ψήφους ἔκτεον» Διοχ. Ἀγ. 789' - ἔδοξεν, ἀποσπ. 600 κ. συγνώ.

δι-χο-στασία, ἡ διαχωρισμός, ἀσυμφωνία, φιλονικία Ἡρ. 5, 75, Σόλ. π. Δημ. 19, 255, (37), διαίρεσις Δ. Ἀλ. 8, 72, ἡ πρὸς ἑαυτὸν διχογνωμία, ἡ καθ' ἑαυτὸν ἀμφιβολία, ἀδεδιότης Θίογν. 78, dissensio.

δι-χο-στασιῶ διαχωρίζομαι, διίσταμαι ἐχθρικός πρὸς τινα Διοχ. Ἀγ. 314' «πρὸς τινα» Εὐρ. Μήδ. 15' - λόγος Σοφ. ἀποσπ. 746, Πλάτ. πολ. 465 διχονοῦν πρὸς ἑαυτὸν, εἶμαι εἰς ἀδεδιότητά μετν. dissideo.

δι-χό-στομος' διστόμος Σοφ. ἀποσπ. 146.

δι-χο-τομέω χωρίζω τι εἰς δύο μέρη, διαίρει Πλάτ. πολ. 302, Ἀριστ. προελ. 18, 4' κατακόπτω 10, 15' σιζῶ Πλουτ. Πύρ. 21' «σελήνη διχοτομοῦσα» = διχότομος, ἡ8. 929.

δι-χο-τόμημα, τό' εἰς τὰ δύο κοιχομένον, ἀποκομμα, κομμάτι, πρὸλ. τμήμα, κλάσμα Νικομ. ἀριθμ. 1, 78 καὶ Ο'.

δι-χο-τόμησις, εἰς ἡ' τὸ κόπτειν τι εἰς δύο μέρη, διαίρειν, ἀποκόπτειν Σ. Ἐρπ. κ. μαθ. 9, 284, dimidiatio.

δι-χο-τομία, ἡ τῶ ἀνωτ. Ἀριστοτ. Ζώμ. 1, 3.

δι-χο-τομιατός, 3' διχότομος μετν.

δι-χο-τομιάω διχοτομέω μετν.

δι-χό-τομος, 2' εἰς τὰ δύο κεκομμένος, διηρημένος - μυκτηρ Ἀριστ. 1. Ζ. 1, 11' «σελήνη» ἡμετέλης, Ἀριστ. προελ. 15, 6, διχοτόμος, διαίρειν εἰς δύο Ἀρμάν. 43, dimidiatus.

δι-χό-τος, ἐπὶ. ἀντὶ δίχα Ἡρ. 4, 120, bifariam.

δι-χούς, 2' ὁ χωρὼν δύο χοῦς (μέτρ. ὕγρων) = 6, 566 λίτρ. - ποτήριον Ἀθην. 11, 495' οὐσ. τὸ δίδουν, μέτρον δύο χοῶν Διοσκ. 3, 59.

δι-χο-φορέω τῶ κατωτ. Πλουτ. ἡ8. 447.

δι-χο-φρονέω εἶμαι εἰς ἀδεδιότητά, ἀμφιβάλλω Πλουτ. ἡ8. 763.

δι-χο-φροσύνη, ἡ διχόνοια, ἀσυμφωνία - καὶ ταραχή Πλουτ. Θησ. 12 discordia.

δι-χό-φρων, 2' (διχόγνωμος), ἀσύμφωνος, ἐχθρικός - πότμος Διοχ. Ἐπτ. 881.

δι-χο-φύτα, ἡ διφυῖς, χωρίζουσα τῶν τριχῶν τῆς κορυφῆς Γαλην. π. δυν. φαρμ. 267.

δι-χο-φωνία ἀσυμφωνία Ἰάμβλ. π. Νικομ. Γερα. 103, dissono.

δι-χο-φωνία, ἡ ἀσυμφωνία Ἰάμβλ. βί. Πυθ. 7, 36 (26), discordia' ἐκ τοῦ

δι-χό-φωνος, 2' (διπλόφωνος), ἀσύμφωνος, dissonus.

δι-χῶ, π. ἀντὶ δίχαια Ἀρατ.

Δι-χρoια, ἡ διπλοῦν χρῶμα Ἀριστοτ. γέν. ζώ. 3, 1.

Δι-χρονέω εἶμαι δίχρονος, ἔχω διπλοῦν μέτρον χρόνου, διπλοῦν χρ. γραμ.

Δι-χρονία, ἡ διπλοῦς χρόνος, ὁ ἀριθμὸς 6 Θεολ. ἀριθμ. 37.

Δι-χρονο-γραφέω γράφω λέξ. ἢ συλλαβ. διὰ διχρόνου φωνηέντος γραμ. Βουασ. Ἑλλ. Ἀν. 355, 291.

Δι-χρονο-κατέ-ληκτος, 2' ὁ λήγων εἰς δίχρονον συλλαβὴν ἢ φωνήεν γραμ.

Δι-χρονος, 2' ὁ ἔχων δύο χρόνους, ὅτε μὲν μακρόν, ὅτε δὲ βραχύν, οἷον τὰ φωνήεντα α, ι, υ Δ. Ἀλ. κ. ἄλλ.

Δι-χρους, συνηρ. -ους, 2' δύο χρώματα ἔχων Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 5, bicolor.

Δι-χρωμος, 2' τῶ ἀνωτ. Λουκ. Πρ. 4,

Δι-χρως, 2' (ἀντ. κλ.) τῶ ἀνωτ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 6, 10.

Δι-χῶς, ἐπὶ. ἀντὶ δίχα, εἰς τὰ δύο, διπλῶς Διοχ. Χο. 902, dupliciter.

Δίψα (ἐκ τοῦ ἵπτω, βλαπτω ἵψα, δίψα Μ. Ἐτ. 279, 55), ἡ ἡ δίψα Ἰλ. τ, 186' «δίψη τε ληψή τε» Διοχ. Πέρο. 483 κ. π. ἀπασ. π. μεταρ. σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς τι' «αἰδοῦν δίψαν ἀκείνου» = θεραπεύω, ἐκπληρῶ τὴν πρὸς τὸ ἔργον ἀποδορὴν ἐπιθυμίαν μου Πινδ. Π. 9, 108' «ἡ δίψη» Διοχ. Χο. 745, sitis.

Διψακέρως καὶ διψήρως, 3' διψαλῆος Μ. Ἐτ. 801, 40, siticulosus.

Δίψακος, ὁ 1) ἀσθενεὶς τις, ἄλλως διαδότης, συνοδευομένη ὑπὸ ἀσθεντοῦ δίψης ἱατρ. 2) ἡ π. Ἀθην. δίψακος κναρέων, εἶδος ἀκάνθης, ἥς τὴν κορυφὴν μετεχειρίζοντο ποτε ἐν Εὐρώπῃ οἱ κναρεῖς καὶ αἱ γυναῖκες ὡς ξάνιον (λανάρι) εἰς κάθαρσιν ἑρίου Διοσκ. Γαλην. 169, ἐνθα προπαροξύνονον, ἀφύτονον δὲ ἐν λέξ. βοτ. Βουασ. 396.

Δίψακος υἱὸς τοῦ ἐν Κολυβίδι Φύλλιδος Ἀπολ. Ρ.

Διψαλῆος, 3' γεμάτος ἀπὸ δίψαν, καταδίψασμένος Βατρικ. 9' - χοῖρος Πάλ. 23 (9, 487) καὶ ἄλλ. μετν. - δδύν = πόνος ἐξ σφοδρᾶς δίψης Λουκ. διάλεξ. 14. Ἡσ. 6' μετρ. ξηρός - θρυαλλίδιον, Τιμ. 14, siticulosus.

Διψαλόεις, τιμ. 3' τῶ ἀνωτ.

Δίψας, ἄδως, 0ηλ. τοῦ δίψιος' πόρνη διψασμένη εἰς συνουσίαν Φιλόδημ. 22 (11, 31)' - σποδὴ Ἀντίφ. 39 (9, 549)' - γαῖα Ἰων. κν. 4, 322' οὐσ. φαρμακέρως ὕψις, τοῦ ὁποῦ τοῦ δῆγμα ἐπιφέρει σφοδρὰν δίψαν Νικ. Ὑερ. 334' - ἐχίδνη Ἀντ. Σιδ. 7, 172' ἀκανθώδης βοτάνη Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 4 (7, 1), siticulosus.

Δίψας, ἡ μέγιστος τῶ 06. μεταμορφ.

Δίψαω, (πρὸλ. διψάω), ἀπαρ. διψῶν κ. εἰς 0λ. τοὺς συνηρ. χρόν. ἢ ἀντία, ἀλλὰ «δίψας» Ἀθην. 3, 122 κ. μετν. Ν. Δ. διψῶ Ὁδ. λ, 584 κ. μετν. μετὰ γεν. ἐπιθωμῶ τὸ σφοδρὸς Πινδ. Ν. 3, 6' - ἐλευθερίας Πλάτ. πολ. 8, 562' - φόνου π. Ἀθην. 10, 433' - τιμὴς Πλουτ. Κάτ. νε. 11' σπαν. μετὰ αἰτ. Τέλης κ. Στοδ. ἀνθ. 5, 67' - φόνον Φιλπ. 42 (Παν. 137), Ν. Δ. μετ' ἀπαρ. - χαρίζεσθαι Ξεν. Κύρ. 5, 5, 1. Μέσ. «διψώμεθα» Ἑρμιππ. π. Ἀθην. 4, 426, sitio.

Διψέω, ἰων. = τῷ ἄνωτ. Ἀρχιλ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 10, 433.
 Διψηλός, 3* καταδιψασμένος μετγν.
 Διψηρής, 2* τῷ ἄνωτ. Νικ. Θερ. 371.
 Διψηρός, 3* διψίος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 10, 2.
 Διψηρής, εως, ἡ τὸ διψῆν Ἀθην. 1, 10, sititio.
 Διψηρτικός, 3* διψαν προξενῶν Ἀριστοτ. Ζῷ. μορ. 3, 8* διψῶν ἐκκλ. συγκρ. *διψηρτικώτερος* Πλουτ. συμμ. 2, 2.
 Διψίος, 3 (καὶ 2 Νικ. Θερ. 147)* διψασμένος* συνήθ. μετφ. ἐπὶ ἀψύχ. ξηρὸς* - κόνις Αἰσχ. Ἀγ. 481* - γῶν Εὐρ. Ἀλκ. 563* *διψίον πῦρ θεοῦ* = ζέστη, καύσων, Ῥῆσ. 417* *εἰς ὁμάτων δὲ διψίον πίπτουσι μοι σταγόνες* Αἰσχ. Χο. 183, ἐνθα ἀνοικείας διορθοῦσι *διψίων*, ὥς. οὐδὲμία σγέλις τοῦ ἐν Σχολ. *διψίον, βλαπτικόν* *διψίος σήψ* = διψάς (ἄνωτ.) Νικ. Θερ. 147, aridus.
 Διψο-ποιός, 2* διψαν ἐπιφέρων Σχολ. Θεοκρ. 7, 66.
 Δίψος, τό, κατὰ τοὺς Σχολ. Ἰλ. τ, 166 ἀττ. = δίψα, δι. γρ. π. Αἰσχ. Πέρσ. 476, 483, Ἀριστ. ἱκπ. 431, Θουκ. 4, 35, Ξεν. Κύρ. 8, 1, 12, παρὰ Πλάτ. συγγλ. διψός κ. δίψα, σπαν. π. μετγν. π. χ. Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 28.
 Διψοσῶν, ἡ τῷ ἄνωτ. χρησμ. π. Εὐσεβ. εὐαγγ. προπαρ. 6, 237.
 Διψοφαπαυσίλυπος (ι), δ' παράσιτός τις Ἀλκίφρ.
 Δι-ψυχέω* ἔχω διηρημένην ψυχὴν, εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν μετγν. ἰδ. ἐκκλ. dubito.
 Δι-ψυχία, ἡ ἀδεδαιότης, ἀμφιβολία, μόν μετγν.
 Δι-ψυχός, 2* ὁ ὢν ἐν ἀδεδαιότητι, ἀμφιβολία Ν. Δ. ἐκκλ.
 Διψώδης, 2* α) διψασμένος* - σῶμα Πλουτ. τῷ. 129* οὗς τὸ διψῶδες = ἡ δίψα Κοριολ. 4 κ. συγγλ. 6) διψαν διεγείρων Ἰπποκρ. 392, 25, Ἀθην. 11, 71, siticulosus.
 Δίω, (ῥίξ. δι) μόν. ἐπ. α) ἔνερ. τύπ. μετ' ἀμτῆ. σμ. ἀφῆνω γὰ με διώξωσι, φεύγω --περὶ ἄστυ Ἰλ. γ, 251* φοβούμαι περὶ τίνος, ἐννοι-άζομαι *ὅτι νηυσί* = ἐφοβεῖτο περὶ ι, 483, λ, 557* -- ποιμένοι λαῶν, μή τι πάθοι* ε, 566* 6) Μέσ. δίωμαι, ὑποτ. δίωμαι Ὀδ. φ, 370* διωνταί Ἰλ. ρ, 110, εὐκτ. γ' ἐν. δίωτο Ὀδ. ρ, 317* συνήθ. ἔνερ. φοβίζω, ξεπάζω, ἀποδιώκω ἐχθρούς κτλ. Ἰλ. μ, 276* ὅθ. καταδιώκω *διόμενος* Αἰσχ. Εὐμ. 337, 363, ἀποσπ. 799* *μητέρα ἀπὸ μεγάρου διεσθαι* = ν' ἀποβάλω τῆς οἰκίας Ὀδ. υ, 343* ἀμαξηλατῶ κοιν. διώκων τάλογα Ἰλ. ο, 681* κυνηγῶ τὸ θήραμα διὰ κυνῶν Ὀδ. ρ, 317* *ἀπὸ ναυφί μάχην διέται* = ἀποκρούει τὴν μάχην ἀπὸ τὰ πλοῖα Ἰλ. π, 246, ἀλλὰ *σταθμοῖς διεσθαι* ἐρμηνεύουσι, ἀποδιώκομαι ἀπὸ τὸν σταυλὸν φεύγω, μ, 304* *διενταί πεδίοιο* = τρέχουσι διὰ τῆς πεδιάδος, ψ, 475* πρὸλ. διώκω, expello.
 Δι-ωδελία καὶ διωδελία (ἐν ἐπιγρ. Πειραι-ῶς), ἡ δύο ὁδοὶ = νῦν 36, 4 λεπ. τὰ ὅποια πᾶς πτωχὸς Ἀθηναῖος ἐλάμβανε παρὰ τοῦ κοινού ταμεῖον γάρνι τοῦ θεάτρου* πρὸλ. θεω-ρικός Βοιωτικὸς πολίτ. οἶκον. 1, 228* ὥς. διω-δελία Ἀριστοτ. πολ. 2, 7, Ἐπιγρ. Β. Ἀν 237.
 Δι-ωδελίατος, 3* βαρὺς δύο ὁδῶν = 1, 456

γρμ. ἱατρ. ἴδε Λοδεκ. Φρύν. 551, diobolatis.
 Δι-ωδελίον, τό* ὅποι. τοῦ διωδελίου Ἀρι-στοτ. πολιτ. 2, 5.
 Δι-ωδελόν, τό διπλάσιος ὁδῶς Ἀριστ. π. Πολυδ. 9, 63* ἴδε διωδελία.
 Διῶγμα, τό α) τὸ καταδιωκόμενον, θήραμα κοιν. ἀγρίαι Ξεν. Κύρ. 1, 4, 21* 6) = διώξεις, τὸ καταδιώκειν, κυνηγεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 134* *τὰ πλοῦτων καὶ δυνάμεων διώγματα* Πλάτ. πολιτ. 310 Πολύδ. 1, 34, 9, persecutio.
 Διῶγμός, δ' καταδιώξεις, κυνήγημα Αἰσχ. ἀποσπ. 1031* *κυναγεῖται τέκνων διωγμὸν* Εὐρ. Ἡρ. μ. 986, μετγν. πεζ. Δ. Σικ. 3, 38, persecutio.
 Δι-ώζει, γ' ἐν. παρὰ τοῦ διώδω.
 Δι-ωδῆκει, γ' ἐν. ὑπερ. τοῦ ἄνωτ.
 Δι-ωδῆκος, μετγ. παρ. τοῦ διώδω.
 Δι-ώδυνος, 2* πολυώδυνος, πολλὸν πόνον προ-ξενῶν* - σπαργμός Σοφ. Τρ. 774.
 Δι-ωθέω* ὠθῶ, σπρώχνω τι διὰ μέσου, ἀπο-σπ. *ἡ πελὴ ἐκ ῥίζων ἐριποῦσα κρημνὸν ἅπαντα διώσων* = ἡ πελὴ βιζόθεν πεσοῦσα ἀπέσπασε κτλ. Ἰλ. φ, 244* διασκορπίζω* - στρατὸν Αἰσχ. ἀποσπ. 182* διασπῶ *διωσά-μενοι διὰ γέρας* Ἡρ. 9, 102* -- τὰς τῶν ὀ-φθαλμῶν διεξόδους* Πλάτ. Τίμ. 67 κ μετγν. *δι' ὧν (τρημάτων) διωδόντες τὰς σαρίσσας* = διαπερνόντες τὰς λόγχας (Μακιδ. 24 ἐλλ. ποδ. μῆκ.) Πολύδ. 22, 11, 17* -- τὴν αἰχμὴν ἐπὶ ὀάτερα* Πλουτ. Φιλπ. 17 Μέσ. ἀπωθῶ τινα, ἀποκρούω, καταφρονῶ - κῆδος Εὐρ. Ἀνδρ. 870* -- τὸν Δαρεῖου στρατὸν ἰθυμαγίη* Ἡρ. 4, 109* - τὸν ὄχλον = ἀπωθῶ καὶ διέεργοναι Ξεν. Κύρ. 7, 5, 39* ἀντίο. στέργω Ἡρ. 7, 104* -- τὴν ἐπικουρίαν* Θουκ. 2, 84* ἀπο-ρίπτω 4, 108* ἀναιρῶ -- ψευδὴ λόγον καὶ συ-κοφαντίαν* Δημ. 21, 124* -- τὰς χάριτας* Πλουτ. Ἀλξ. 39* -- τὴν ἀρχήν, Νικ. 39, dispello.
 Δι-ώθησις, εως, ἡ τὸ ὠθεῖν τι, σπρώγναι διὰ μέσου Ἡρ. πνευμ. 166, 7, percussio.
 Δι-ωθίζω* τῷ ἄνωτ. Ἀπκ. ἐμφ. πόλ. 2, 117.
 Δι-ωθισμός, δ' ἀπώθησις, σπρώξιμον Πλουτ. Κάμλλ. 29.
 Δι-ωκάθω* διώκω Ἀριστ. σφ. 1203, Πλάτ. Γοργ. 483* -- τινὰ φόνου*, Εὐθύμ. 15, ἐνθα ἴσως ἀνρ. 6' καὶ ἀπαρ. διωκαθῆναι.
 Δι-ωκτῆρ, ἥρος, δ' διώκτης, καταδιώκτης Βαβρ. 6, persecutor.
 Διώκτης, δ' τῷ ἄνωτ. Ο', ἐκκλ.
 Δι-ωκτικός, 3* ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδιώκειν* -- καὶ ταχὺς* Μ. Ἐτ. 468, 23.
 Δι-ωκτός, 3* β. ἐπὶ 0. α) ὁ δυνάμενος ἡ ἄξιος καταδιωχθῆναι, φυγὰς Πολυδ. 9, 158* 6) ἐ-πιδιώξιμος, ἄξιος τοῦ ἐπιτευχθῆναι Ἀριστοτ. τῷ. Νικ. 1, 5.
 Δι-ωκτρία, θηλ. τοῦ διώκτης* καταδιώκτρια Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 201 κ. μετγν. persecutrix.
 Δι-ωκτός, ὅος, ἡ καταδιώξις Καλλ. Ἀρτ. 194, persecutio.
 Δι-ωκτωρ, ὅρος, δ' διωκτῆρ, ἀντὶ δι-ακτωρ εἰ-κάξει Βουτηράνος ἐν Βιάν. ἔπ. (10, 101).
 Δι-ώκω, (ῥίξ. δι) μόν. ἐπ. α) συνήθ. ἐν. καὶ πα-ρατ. μὴλ. διώξω Πινδ. Ὀ. 3, 45, Ἀριστ. θεσ. 1224, Ξεν. Κύρ. 6, 3, 13, Δημ. κ μετγν.

ἄλλως διώξομαι Ἀριστ. ἱππ. 368, Πλάτ. Θεαίτ. 168, Ξεν. Κύρ. 4, 1, 19 α) κινῶ ταχέως π. Ὅμ. ἐπὶ πλοῖον ῥίμψα διώκοντες = ταχέως κινούμεντες τὸ πλοῖον εἰς τὰ ἐμπροσθεν διὰ κωπηλασίας Ὁδ. μ., 182 ἐπὶ ἀνέμ. ε, 332 * νῆες ῥίμψα διωκόμεναι, ν, 162 ἐπὶ ἡνιόχου διώκων (ἐνν. διώκων) = τρέχων τάλογα Ἰλ. φ, 344 * Σύριον ἄρμα διώκειν Ἀισχ. Πέρσ. 84 * ἔνθεν διώκοντες ἦλθον ἄντρον πόδα = μὲ ταχὺ καὶ ἀκάματον πόδα Εὐμ. 403 * διώκω τὸν ἐμὸν ἐς δόμους πόδα Εὐρ. Ὀρ. 1344 * τρέχω κατὰ τινος ἐπὶ πόλιν διώκων Ἀισχ. Ἔκτ. 89, Ξεν. Ἀν. 7, 2, 20 καὶ Ἀριστ. ἀνακηθήσαντες διώκων = ἀπῆλθον ταχέως * δρόμῳ διώκων = τρέχῳ δρομῷ, δ, 3, 25 ἐπὶ ἱππέως, καλπαῖω Πλούτ. Εὐμέν. 7 ἑλάνων ἐφ' ἀμάξης Χάρης π. Ἀθην. 13, 575 ἀποδιώκω Ὁδ. σ, 409 * ἐν ἐκ τῆς γῆς Ἡρ. 9, 77, Μέμ. τρέγω = πεδῶ = διὰ τῆς πεδιάδος Ἰλ. φ, 602 - δόμοι Ὁδ. σ, 8. Συν-χθ. 6) καταδιώκω κυνηγῶ, ἐπὶ πολέμου κ. κυνηγίου ἀπὸ Ὀμ. π. ἔπειτα π. καὶ πεζ. ἀντίθ. τῷ φεύγω * διωκόμεν ἦδη πρέσβευαι = νὰ διώκω καὶ φεύγω Ἰλ. ε, 223, Πλάτ. Γοργ. 507 * σπύδω εἰς ἐπίτευξιν τινος ἐπιζητῶ τι = ἐρῶ αἰματηράν Ἀισχ. Χο. 467 - ἀκίχητα = ἐπιζητῶ ἀνέφικτα Ἰλ. ρ, 75 - ἀρετὰς Εὐρ. Ἰων 440 - τὰς τιμὰς Θουκ. 2, 63 * - τὴν ἡδονὴν ὧς ἀγαθὸν ὄν Πλάτ. Πρωτ. 354 κ. συχνά. - τὴν ἀλγέθειαν, Γοργ. 482 * - τὸ ἀγαθὸν καὶ καλόν*, 480. Μέμ. ὡς. * διώκομαι τὸ πλεόν ἔχειν Δ. Ἀλ. 1, 87, κ. παθ. * εὐρ' ἡδονὴν διώκομαι Σοφ. Ἠλ. 859. ἀκολουθῶ τινος εἰμαι ὁπαδός, φίλος τοῦ διώκειν καὶ φιλεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 168, πρὸς Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 6-4, 4, 21 ὡς. ἐπὶ ἀνθρώπων φεῖται διώκοντα τοὺς ξηρούς τόπους * ἐπιζητοῦντα Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 1, 7 (4, 2) * ἐξακολουθῶ, παροκολουθῶ τὴν ἔρευναν * τὸν λόγον Πλάτ. σοφ. 251, πρὸς Πλάτ. 5, 454 διηγόμαι, περιγράφω * - τὴν ὁπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 34 ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω - ἀοιδὸν Κόλουθ. 110 * - τὰ συμβαίνοντα = ἔχω ὁδηγὸν τῶν σχεδίων μου τὴ συμβαίνει Δημ. 4, 39 ἀποβάλλω Ὁδ. σ, 409. δλ. γ) κατὰ τὸ ἀπαιτ. δικαίον ἐγκαλῶ τινος, καταδιώκω δικαστικῶς, ἰντίθ. φεύγω Πλάτ. Εὐθύρπ. 3, ῥήτορ. συχνά ἰθ. διώκων = ὁ ἐγκαλῶν Ἀισχ. Εὐμ. 553 κ. ἄλλ. * διώκειν τινὰ τυραννίδος Ἡρ. 6, 104 * - τῆς ἀπάτης εἵνεκεν, 6, 136 * - τινὰ περὶ θανάτου Ξεν. Ἑλλ. 7, 3, 6 * περὶ ὧν διώκομεν Δημ. 18, 9 * - γραφάς, δίκην Ἀντιπ. 2, 5 * ἦν (γραφήν) ἰδὼνκε Στέφανον Δημ. 59, 69 * φρόνῳ διώκω = ἐκδιώκομαι φ. Εὐρ. Ὀρ. 1534. Παθ. διώκομαι, ἐγκαλοῦμαι, κατηγοροῦμαι, ἀλλὰ συννηθείς. φεύγω, expello. Διωκτέος, 3' ρ. ἐπὶθ. ὅστις πρέπει νὰ ἐγκαληθῇ * διωκτέος εἶσι, Ἡρ. 9, 58. Διωκτός, 3' ρ. ἐπὶθ. φεγάζ, ἐξόριστος Σοφ. π. Πολυδ. 9, 158, ὅστις πρέπει νὰ καταδιωχθῇ Χρύσιππ. π. Ἀθην. 1, 8, Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 5. Δι-ωλένης, 2 καὶ 3 Ἀρατ. 202 ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας ἔχων Ἀντίπ. Σιδ. 98 (7, 711). Δι-ωλόγιος, 2' ἐκτεταμένος, μακρός = μήκη

Πλάτ. νόμ. 10, 890 * ἐπὶ ἡχου, ἡχηρός, βροντόφωνος - φλυαρία, Θεαίτ. 161 - αὐλός Ἀντίφ. 17 (7, 641) * δ. πράγματα = ἀπὸ ἀπὸ λειπὸν ἀν τοὺς περιπεσόντας αὐτοῖς Β. Ἀν. 238. Δι-ωμοσία, ἡ' δ ὄρκος, ὃν ἐγκαλῶν τε καὶ ἐγκαλούμενος ἑστῆλουν ἐν δικαστηρίῳ πρὸς βαδίσαι τὴν δὴλθεῖαν τῶν καταθέσειων τῶν Ἀντιφ. 5, 58 πρὸς ἀντωμοσία καὶ Β. Ἀν. 239, dejeratio. Δι-ωμοτος, 2' ἔνορκος λέξ. δι' ὄρκου ὑποχρεωμένος Σοφ. Φιλ. 589. Δίω ν, ὠνός, κλ. Δίω, δ' 1) ὁ ἐπινομασθεὶς Χρυσόστομος, ῥήτωρ ἐπὶ τοῦ αὐτοκρ. Δομιτιανοῦ (81—96 μ. Χ.), Προυσαεύς, υἱὸς τοῦ Πασικράτους 2) ὁ Κλάσιος, ἱστορικός ἐπὶ τοῦ αὐτοκρ. Σεπτιμίου Σεβήρου (193—211 μ. Χ.) υἱὸς Κασίου Ἀπρωνιανοῦ ἐγγονοῦ τοῦ Ιου. Διωνάσσα, ἡ' μήτηρ Λυκοῦργου Πλουτ. Λυκ. Διωνάδας, οὐ' Ἀθναίος τις Δημ. Διωνή, ὠρη. Διωνά, ἡ, 1) = Ἡρα 2) θυγ. τοῦ Ὀδρικοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἡ τοῦ Ὀδρ. καὶ τῆς Γῆς, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Διόνυσου, Πριάπου, ἡ κατὰ τὴν Φοινικικὴν μυθολ. τοῦ Πόθου καὶ τοῦ Ἑρωτος. Ἐκατρεύετο μετὰ τοῦ Διὸς ἐν ἰδίῳ ναφὶ ἐν Δωδώνῃ. Διωνία, ἡ' πόλ. τῆς Κύπρου Θεόδ. Διωνιοῦσις, δ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δι-ωνιμίς, ἡ' διελθὼν ὀνομασία γραμ. Μα-νεθ. 4, 376, binominialis. Δι-ώνυμος, 2' διπλοῦν ὄνομα ἔχων - θεαὶ Εὐρ. Φοίν. 689 καὶ μετ. Πλουτ. Τιμολ. 30, π. Ἀππ. (συνθ. ἐκ τῆς δια) περίφθορος, περιδότης ἔμφ. πῶλ. 4, 54 ἱπρ. - ὡς μετὰ δύο ὀνόματα μετ. binominis. Διωνυμος, δ' Παῦλος Ἀγλιος Δ. συγγραφεὺς Κερωνάτος Βουτ. Ἐπιγρ. Διωνυσος, ἑπ. ἀντὶ Διόνυσος. Διωνυσί|ει|ος Διόνυσος, ἐπὶθ. τοῦ Θηβαίου Σιμίου Ἐπιγρ. Διωνύσιον, ἡ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν. Δι-ώνυχος, 2' δίχλος, Μ. Ἑκ. 811, 15. Διωξι-κέλευθος, 2' τὸν δρόμον ἀκολουθῶν - δρόμος Νον. Δ. 5, 233 * ὁ ἐπισπεύδων τινὰ εἰς τὸ βᾶδισμα - κέντρα Φιλὸδ. 27 (6, 246). Διωξίππη, ἡ' 1) θυγ. Δαναοῦ 2) πόζυγος Ἀγηνόρος καὶ μήτηρ Σικύλου. Διωξίππος, 2' ἱππῆλατης, κοιν. ἄλλως διώχων - Κυράνα = Κυρήνη Πινδ. Π. 9, 4 - μύωφ = κέντρον, φτεριννῆδος Κόνιν. Μέτι. 6 (6, 233). Διωξίππος, δ' 1) κοιν. ποιητ. Ἀθναίος Σουδ. Ἀθην. 2) πύκτης Ὀλυμπιονίκης, μετέπειτα ἀκόλουθος τοῦ Μ. Ἀλέξ. Δ. Σικ. Διωξίς, εὐς, ἡ' καταδούξας, καταδρόμῃ Θουκ. 3, 97 * διώξιν ποιεῖσθαι, 8, 102 ὁδ. α) ἐπιζητήσαι, συνάειν. τοῦ ἱππομαί Πλάτ. συμπ. 192 ἀντίθ. τοῦ φυγῇ Ἀριστοτ. ἡθ. 6, 2' 6) ἐγκλησις, κατηγορία, Δημ. 47, 70 * - τὸν ἀδικούντων Πλουτ. Περικλ. 10 * - τῆς κλαπῆς αὐτόθι 31, persecutio. Διώρας, οὐ, δ' υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγέως, ἀρχηγὸς τῶν Ἑκείων ἐπὶ Τροίαν Ἰλ. 6, 622. Δι-ωρία, ἡ (ὄρα) 1) διορία, προθεσμία ἀναβολῇ Ἰώσ. 2) ὥρα δύο ὥρων διάστημα μετ. Δι-ωρισμένος, παρκ. μετ. τοῦ διορίζομαι

ἐχωρισμένος «καὶ χωρὶς» Ἀριστοτ. I. Z. 3, 19 ἀκριβῶς προσηλωμένος Πλουτ. «ὡς ἐπὶ ῥητῶς, εὐκρινῶς μὲν».

Δι-ώροφος, 2' διπλόστεγος, διπλὴν στέγην ἔχων Ἀπκ. Καρχ. 95 κ. ἄλλ. μὲν. δεικνύει.

Δι-ωρυγή, ἡ διασκαφίς, διατρύπησις Πλουτ. Φάβ. 1' ὡς δι. γρ. ταυτὸν τῷ «διωρυγή, διωρυγή», ἅπερ ἴδε κατωτ.

Δι-ώρυγμα, τό· διόρυγμα δι. γρ.

Δι-ωρυκτής, ὁ διασκαπτής, διατρυπητής.

Δι-ωρυξ, υἱος, κατὰ τοὺς δοκιμῶς. συγγραφ. Ἦρ. Πλάτ. Θουκ. -υγος π. Πολυδ. κ. μὲν.

ἡ τάφος, χανδακί, ὑπόνομος Ἦρ. 1, 75, Θουκ. 1, 109 «διωρυξες ἐλθεῖναι τετιμημένοι» Πλάτ. Κριτ. 118 κ. ἄλλ. fossa.

Δι-ωρυχή, ἡ, ὁ δοκιμῶς σχημ. = διωρυγή, Δημ. 7, 40' πρὸλ. διωρυξ καὶ Λοθεκ. Φρόν.

Δι-ώρεα, γ'. ἐν ἄορ. α. τοῦ διωθέω.

Δι-ώρεα, εως, ἡ τὸ ὠθεῖν τι μακρόν, διὰ μέσου τινός, ἀπώθησις, διώθησις Ἀριστοτ. προελ. 31, 8' ἀποσυγὴ πονηρῆς ῥητ. 1, 12, derulsio. Δι-ωσμός, ὁ ἀπωθισμός, διωθισμός ἱατρ. Σχόλ. Ἰλ. ε, 112.

Δι-ωστήρ, ἥρος, δ' 1) ὄργανον ἐπιτήθειον εἰς εἰσώθησιν καὶ ἐξώθησιν ἱατρ. 2) βέβδος ἡ κάμαξ, τὸν ὅποιον ἐισώθει τις πού καὶ οὕτως ἀναρτᾷ ἐπ' αὐτοῦ Ο'.

Δι-ώστρα, ἡ μηχανὴ ἐπιτηδεῖα εἰς τὸ εἰσώθειν τι μαθήμ.

Δι-ωτογένης, ους, ὁ Πυθαγ. φιλόσοφος Σουφ.

Δι-ωτος, (οὐς), 2' δύο αὐτιά ἡ χερσὺν ἔχων - χύτρας Πλάτ. Ἰππ. πρ. 280, 473.

Δι-ωχίς, 2' χωρὶν δύο, δύο ἐπὶ δύο φέρων - δι-ωχοι Φερεικ. π. Πολυδ. 10, 47 δι. γρ. διοχίς: (Ρίξ. Δ Μ Α, ἐξ ἧς οἱ σχημ. δημηθείς, α. παθ. ἄορ. μτχ. δημηθῆτω ὡς. προστ. κτλ. τοῦ δαμάω).

Δι-ωσάγορας, ὁ πατήρ τοῦ Ὁμήρου Καλλιχλ.

Δι-ωσις, εως, ἡ τὸ δαμάζειν, ἐξημερώνειν Ἰπ-πους Ἰλ. ρ, 476, domatio.

Δι-ωστειρα, ἡ ἡ Δημήτηρ Μ. Ἔτ.

Δι-ωστειρα, ἡ· δαμαστειρα, ἐξημερωτρια ἱππ. Ἰλ. ε, 259, θηλ. τοῦ κατωτ. domitrix.

Δι-ωστήρ, ἥρος, ὁ δαμαστής, ἐξημερωτής ἱππ. Ἰμ. ὕμν. 21, 5, Ἀλκμ. ἐν Σχολ. Πινδ. domitor.

Δι-ωτρός, 3' ὁ θυνάμενος δαμασθῆναι, ἀναγκα-στός, οἰκοδομητός Ἡσύχ. domitus.

Δι-ωή, ἡ κυρ. ἡ δαμασθεῖσα, γυνὴ πρὶν ἐλευ-θεῖν ἐν πολέμῳ δ' αἰχμαλωτισθεῖσα κοιν. σκλάβ-α Ἰλ. σ, 28, ω, 643. Ἐν γέν. ὑπηρετρια, συγνὰ π. Ὁμ. πάντοτε εἰς πλ. ἐν συνθ. «ὁμοαὶ γυναῖκες», ὡς κ. μὲν. π. εἰς ἐν. Κυντ. λ. 5, 560, σπαν. ἐν πεζ. Ξεν. Κυρ. 5, 1, 6, serua.

Δι-ωῖας, ἄδος, ἡ τῶ ἀνωτ. Κυντ. λ. 3, 684.

Δι-ωῖς, ἴδος, ἡ τῶ ἀνωτ. Αἰσχ. Ἐπ. 345.

Δι-ωῖς, ἴδος γεν. -ιος ἡ πόλ. Αἰγύπτου Κραμ. Ἀν. 5, 428.

Δι-ωῖτος, 3' ἀνήκων εἰς σκλάβον, σκλαδικός - βρέφος Ἀντ. Σιδ. 103 (9, 407) servilis.

Δι-ωῖος, ὁ τῶ κατωτ. Ἡσύχ. Β. Ἀν. 1181.

Δι-ωῖς, θμῶς, ὁ δαμασθεῖς ἐν πολέμῳ, δο-ριάλωτος, ὁμοι. σκλάβος Ὁδ. α, 398. Ἐν γέν. ὑποκείμενος τινι, ὑποχείριος, ἀντιό. ἀναξ (ἐλευ-θερός) «δμῶες» = ὑπηρεταί Ἰλ. τ, 333 κ. συ-

γνὰ ἐν Ὁδ. πάντοτε εἰς πλ. ἐν συνθ. «δμῶες ἀνδρες» Ὁδ. κ, 305. ὡς. Σοφ. Ἀντ. 574, Εὐρ. Ἰλ. 628 κ. συγνὰ εἰς ἐν. π. Ἦρ. Ἦρ. 428, Εὐρ. Φοῖν. ἀποστ. 4, 2, servus.

Δι-ωῖς, ὡς, ὁ πόλ. Λυκίας, ἰθα ἀνετράφη ἡ Χίμαιρα κατὰ Λοθεκ. γενεαλ. ὅν. προελ-θὼν ἐξ ἄρχ. παροιμ. «μὴ Δι-ωῖς Χίμαιραν ἱκτρέ-φω» ὁφλῃς βλάβῃ = μὴ ἀντρέφῃς τὸ κακὸν σου.

Δι-ωπαλίζω, μέλ. δι-ωπαλίζω (πρὸλ. δι-ωπῶ)· τινάσσω τι εἰς τὸν ἄερα ἱδῶ κ' ἔκει, κατασείω, ῥίπτω, καταβάλλω τινὰ ἐν πολέμῳ «ἀνὴρ ἄν-δρα δ.» Ἰλ. δ, 472. «τὰ σὰ ῥάκεα δι-ωπαλί-ζεις» = θὰ τινάσῃς, θὰ φορῇς τὰ κουρέλια σου

Ἰδ. ε, 512. Παθ. «γυῖα δι-ωπαλίζετα» = τρέ-μουντι τὰ μέλη Ὁπκ. ἄλ. 2, 295, parcello.

Δι-ωπαλίζεις, εως, ἡ κατὰ τῆς, ἀνατίνιζεις Σχόλ. Ὁπκ. ἄλ. 2, 295 λεξ.

Δι-ωφός, ὁ θνός, γνός, 3' τῶ κατωτ. Ἡσύχ.

Δι-ωφερός, 3' σκοτεινός, μαύρος - νύξ Ὁδ. ν, 269, Πινδ. ἀποστ. 95, Σοφ. Ἰλ. 91 - 5-δωρ Ἰλ. ε, 15 - ἀχλύς = σκοτός τοῦ θανάτου

Αἰσχ. Εὐμ. 357 - γῆ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1265 - «δύμος Ἀχέρωντος» Ἀνδρόνικ. (7, 181) - ὀύελλα Ὁρφ. Ἀργ. 1187. ὡτ. μετφ. - κάδος = κῆδος, δυ-στυχία Πινδ. Π. 4, 112. - πένθος Αἰσχ. Πέρτ. 528 - ἰνύτη. 13' οὐα. τὸ θνοφερόν = ἔθνοφερό-της, σκοτεινίζω, μαυρίζω Ἰπποκρ. Ienebratus.

Δι-ωφός, ὁ τῶ ἀνωτ. - ὁμῆρος Ἑμπεδ. 72, Ἀνδρόφ. ὁ (συγγ. τῶ γνός, ὡς κνέας τῶ νέρος, πρὸλ. βουτμάν. λεξ. 11, 266) σκο-τεινότης, σκοτάδι, Αἰσχ. Κο. 52, Σιμωνιδ.

Δι-ωφ-ώδης, 2' θνοφερός Ἰπποκρ.

Δι-ωζω (ἐκ τοῦ θνός κατὰ πλεονασμ. τοῦ εἰ-δοῖς Ἑτυμολογ. 281, 18) δι-ωζω.

Δι-ωίν, δωρ. = δῆν (δῖξ. δι-ω, ἡμέρα, αἰτ. δι-ω = συντεταμ. ὀφάν, ὀφάν, δῆν) ἐπὶ αἰτιατικῶν κυρ. ἐπὶ μὲν ἡμέραν Ἀλκμ. ἐν Β' Ἀν. 949 ἴδε δῆν.

Δι-ωῖναι, οἱ· λαὸς τοῦ δυτ. μέρους τῶν Ἰν-διῶν Πτολ.

Δι-ωῖναι, α, δ' ποτ. τοῦ δυτ. τῶν Ἰνδ. Πτολ. νῦν Ἰραδαδδύ.

Δι-ωῖστος (ἡνοῦδ. ἄορ. κατὰ Βουτμάν. λεξ. 11, 2, σελ. 100 τοῦ ἑλλιποδὸς δέσμαι καὶ = δέσμο, πρὸλ. δι-ωῖζω, ἐξ οὗ παράγει αὐτὸ Ἀπολ. Ρ.

ἐρμηνεύων, ἀμφιβάλλω, διατάξω 3, 770) τῷ ἐφάν, ἐνόμισα, π. Ὁμ. πάντοτε ἐν συνθ. «ὥδε δὲ οἱ φρονέοντι δι-ωῖστος κέρδιον εἶναι», Ἰλ. ν, 458. ἄλλαχ. εἰς συντεταγμένον σχημ. ὑποτ.

«ὡς ἂν τοι πλήμνη γει δι-ωῖστος (ἀντὶ δι-ωῖσ-σεται) «ἄχρον ἰκέσθαι» = ἔως οὗ ὁ ἡμετέρος τοῦ τροχού δὲν σοὶ φανῇ ὅτι προσήγγισε τὴν στεφάνην τοῦ Ἰλ. ψ, 339, visum est.

Δι-ωῖστος, πλ. χωρίον τῆς Καρίας, (νῦν Ἀλιδι-νέλλα καὶ Μεντεσιέ Σελί).

Δι-ωῖμα, τό 1) γνῶμη, φρόνημα «τῶ τῶν πολ-λῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι» Πλάτ.

σοφ. 265 κ. συγνὰ - - περὶ δικαίων καὶ κα-λῶν πολ. 7, 538. συνθ. 2) ἀπόφασις, δια-ταγή - πόλεως Πλάτ. νόμ. 1, 644 Δημ. 18, 154. «δόγμα ποιέσθαι» = ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν.

3, 3, 5 κ. πολλὰχ. συγνὰ Πολυδ. κ. μὲν. εἰς πλ. φιλοσοφικὰ ἀξιώματα Πλουτ. Δ. Λαίρ.

3, 52. ὁ ὅροι τῆς πίστεως, τὰ μυστήρια τῆς ἐκκλησίας ἐκκλ. placitum.

Δογματίας, δ' πλήρης αξιωμάτων, αποφθεγμάτων Φιλότηρ. 502.

Δογματίζω 1) αποφασίζω, κρίνω Δ. Σικ. 4, 83' «ἰδοματίσιν ἐμὲ καλῆν» = ἐκρίνεν ὅτι εἰμαι ὥραϊα Νίκαρχ. 11 (9, 576) 2) αποφασίζω, δογματίζω, διδάσκω τοὺς ὄρους, τὰ μυστήρια τῆς πίστεως ἐκκλ. Μέσ. δογματίζομαι, δέχομαι νόμους, νομοθετοῦμαι μετ'.

Δογματικός, 3' ὁ ἀνάγων ἢ στηρίζων τι ἐπὶ δεδομένου αξιωματος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου διδάσκων, ἀντίθ. ἐμπειρικός· πᾶν τὸ τιθέμενον κατὰ τὸν ἀκριβῆ ὁρισμὸν αξιωματος Σ. Έμπ. Γαλην. κ. μετ'ν. ἐπίρ. -ὡς κατὰ δόγματος τρόπον, ἐκκλ.

Δογματισμός, δ' τὸ δογματίζειν, διδασκαλία τῶν δογμάτων, τ. ὅρων τῆς πίστεως ἐκκλ.

Δογματιστής, δ' διδάσκαλος φιλοσ. αξιωμάτων, δογματὸν τῆς πίστεως ἐκκλ.

Δογματο-λογία, ἡ διδασκαλία, ἐρμηνεία φιλοσ. αξιωμάτων Σ. Έμπ. κ. μαθ. 8, 307' δογμάτων τῆς πίστεως ἐκκλ.

Δογματο-ποιῶ δογματίζω Πολύδ. 1, 81, 4. Δογματο-ποιία, ἡ ἰδρυσις, διδασκαλία φιλοσ. αξιωματος, ἰδ. ἐκκλ. δόγματος μετ'ν.

Δοθῆν, ἦτος, δ' ἐξάνθημα, σπυράκι· Ἀριστ. σφ. 1172, ἴαντα· πρβλ. ἰονθα καὶ ἱερῶν. π. μ. λξξ. 17, ἐνθα ἐν τῷ ἐκ τοῦ Τελεκλιδ. «δοθιῆνος ἔχων τὸ πρόσωπον» ἀδόκ. θεωρεῖ τὸ «δοθῶν» furunculus.

Δοθιηνικός, 3' ἀνήκων εἰς δοθῆνα, οὗς. τὸ δοθιηνικόν (ἐνν. φάρμακον), ἱατρικόν τοῦ ἀνωτ. Περύλ. Δίγ. 142, 48.

Δοιδάω, (δοιοί=δύο, δῖξ. δF-ιο, ὡς δῖς, δFίς, δι-σός Κουρτ. Έτ. 2, 146, Μ. Έτ. 281, 31) κάμνω τι διπλοῦν, δθ. ἀμφιβολῶν, ἀμετῆ. δι-στάζω, ἀμφιβάλλω «βουλὰς δοιδάσκε»=ἐμπεδῶντες εἰς τὰς ἀκέφεις τοῦ Ἀπολ. Ρ. 3, 819. Μέσ. διστάζω, εἰκάζω, νομίζω «λεῦσιν οὐραε δοιδάκοντο»=ἐνόμιζον ὅτι 93 ἡώσας· τὰ ὄρη Ἀπολ. Ρ. 4, 578' «δοῖσαστο»=ἐδίστατε, 3, 770' «ὅποτε δοῖπον ποδὸς ἡ ἀνέμοιο παραθρέαντα δοῖσασα»=ἐδύον ἀκούειν παραδραμόντα Σχόλ. 3, 955, dubito.

Δοιδάνειον πεδίον, τὸ πεδία τοῦ ἐν Φρυγίᾳ θερμώδοντος ποτ. νῦν Τερμέ, ἐκ τοῦ ἥρωος Δοιδαντος, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀκμονος.

Δοιδόκο-ποιός, δ' κατασκευαστὴς γουδο-χερίων Πλουτ. Φωκ. 4.

Δοιδόκο-φός, ἡ κωμ. ἡ ποδᾶγρα ὡς ροβουμένη τοὺς δοιδυκας, ἦτοι πολεμία τῇ εὐκηνσίᾳ τῶν ποδῶν Λουκ. Τραγωδοποι. 200.

Δοιδυξ (ἔσφ. δοῖδυξ, θυός, δ' γουδοχέρι· --σμηκρός καὶ στρογγύλος· Ἀριστ. ἱππ. 979, πλ. 711' --τριεύς Β. Ἀν. 239, Πολυδ. 10, 104, rustillum.

Δοιή, (βῖξ. δF-ιο), ἡ ἀμφιβολία, δισταγμός «ἐν δοίῃ (ἐνν. εἶναι) δὲ σκωσάμεν ἡ ἀπολέσθαι νῆας»=εἰς τὰ δύο εἶνε ἔαν θά σώσωμεν ἡ θά χάσωμεν τὰ πλοῖα Ἰλ. ε, 230, dubium.

Δοιοί, 3, π. ἀντὶ δύο, (δFοιοί) ἀμφότεροι, εἰς πλ. μέν. ἐπὶ ποσὸς Ἰλ. ε, 206, Ἦσ. ἔρ. 430' «δοῖα»=ἐπὶ διπλῷ σκοπῷ Ὁδ. 6, 46, ambo.

Δοιός, 3 (θῆλ. -ή) δισός, δισταγμός, διπλός Σμμί. 1 (6, 113), δοῖκ. δοῖω, ἄλλ. =δύο

Ἰλ. γ, 236, ω, 608 κ. συχνά, duplex. Δοιο-τάκος, 2' διδυμα γεννήσασα, εἰκάζουσιν ἀντὶ δυοτόκος· ἴδε διςστοτός.

Δοκάζω δοκέω, ἐπιτηρῶ, παραμονεύω Σώφρ. π. Δημ. Φαλ. 151.

Δόκωνα, τὰ κατὰ Πλούτ. κ. Εὐστ. «καλαῖα τῶν Διοσκούρων ἀφ' ὁδῶματα», 1125, 59, δύο παράλληλα ξύλα, ἡνωμένα ἀνωθεν καὶ κάτωθεν διὸ δύο ἐφαπτομένον Π, ὅπερ καὶ νῦν ἀστρονομικὸν σημεῖον τοῦ ζωδίου τῶν Διδύμων. Δοκάνη, ἡ 1) = θήκη, ἐν ᾗ διαφυλάσσεται τι Ἰπύχ. 2) = στάλις, βιβδος ἡ καλὰ μὲν εἰς στήσμον τοῦ στατοῦ δικτύου (πολυγύρι π. τ. νῦν Max.) Ἰπύχ.

Δοκᾶω τῷ κατωτ. καθ' Ἰπύχ. γα. ὁμως ἔσφ. γρ. = δεδοκήμενος = ἐπιτηρῶν λῖξ. Ἰλ. σ, 730, Ἦσ. ἀσπ. 214 ἀνήκει εἰς τὸ δέχομαι, δέχομαι=δεδεγμένος· πρβλ. δοκέω.

Δοκῶω (σφγγ. τῷ δέχομαι) ἐπιτηρῶ τινα, παραμονεύω ὡς ὁ κύων τὸ θήραμα, ὅπως τὸν συλλάβω ἡ φωνέωω Ἰλ. θ, 310' «μεταστρεφέντα δοκέωσας οὐκασ' ἐπαίξας», ν, 545' «λόχμασι δοκέωσας ἰδάμενοι αὐτοῦ» Πρακλῆς Πινδ. Ο. 11, 30, Εὐρ. καὶ μετ'ν. π. Θιόκρ. Ἀπολ. Ρ. καὶ ἄλλ. παρ' οἷς ἐπὶ τῆς σημ. νομίζω, παρητηρῶ, βλέπω, πρβλ. Ἰουλ. Αἰγ. 38 (9, 763) καὶ συχνά Χριστόδ. observo.

Δοκέω, (βῖξ. δέκ. δέχομαι, δοκῆδικ, δείκνυμι), μέλ. δόξω, ἀόρ. δόξω (μόν. Ὁμ. ὕμν. 2, 208), π. δοκῆσω Αἰσχ. Πρ. 386, Ἀριστ. νεφ. 554' δοκῶσας Θεόκρ. 1, 150' = ἐδόκησα Ὁδ. υ, 93, Πινδ. Ὀλ. 6, 60—13, 54, Ἀριστ. βάτρ. 1485, Εὐρ. ἀποστ. 141 κ. ἐνιαχ. π. μετ'ν. παρκμ.

δεδογμαί καὶ δεδόκησα Αἰσχ. Εὐμ. 299' δεδόκημαι Πινδ. Ν. 5, 19, Ἀριστ. σφ. 726, Ἦρ. 7, 18' ἐδοκήθην Εὐρ. Μῆδ. 1417' φαίνονται ὅτι εἰμαι, ἀντίθ. τῷ πραγματικῶς εἶμαι «οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος ἄλλ' εἶναι θέλει» Αἰσχ. Έπτ. 574' — μὴ ὄντες ἄλλὰ δοκούντες Πλάτ. πολ. 4, 421 καὶ συχνά π. Ξεν. = εἰ, τῷ δοῖται μὲν μέγαν καὶ καλὸν φανῆναι τὸν ἕρην», Κύρ. 8, 3, 14, ἐνθα ὁμως τὸ «φαίνεσθαι» ἐμφαντικώτερον, φαίνομαι πανερὰ ὡς π. Πλάτ. «οἱ θεοὶ ἡμῖν ποιοῦσι δοκεῖν σφά· παντοδαποὺς φαίνεσθαι»=οἱ θεοὶ κάμνουσι νὰ μᾶς φαίνηται ὅτι ἐμπαρλίζονται ὑπὸ διαφόρου μορφῆς, πολ. 2, 381. Ἡ μετ' ἀπαρ. σύνταξ. ἡ συνθεστέρα ἀπὸ Ὁμ. παρ' ἀπαρ. τ. μετ'ν. π. «ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα Ἰλ. μ, 215' «ἄλλοι μοι δοκέουσι προῖτεροι ἔμμενοι ἱπποί»=μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἔμπροσθιόντεροι», φ. 459, Αἰσχ. ἀποστ. 320 ὡς. πεξ. «ἐδόκει δὲ θεῖον εἶναι καὶ σαφῶς ὑποχωρήσαι τὸν ποταμόν» Ξεν. Ἀν. 1, 5, 19' «οὐδὲ δρᾶν ἐδόκει»=προσποιεῖτο ὅτι δὲν τὴν ἐβλεπε, Έλλ. 4, 5, 6, Ἦρ. 1, 10, Ἀριστ. ἱππ. 1143' μοὶ φαίνεται, νομίζω, πιστεύω, σκοπεῖω «εἰ σε αὐτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν» Σοφ. Ἦλ. 1044' «οἱ δοκούντες πεπαιδευμένοι» Πλούτ. Θησ. 2' ὡς ἐν ταῖς συνθέσει σχεδὸν ρᾶς.

«δοκέω νηκῆσμεν Ἐκτορα»=δοκεῖτε δηναῖν ἀπενθῆ πέργαμα»=νομίζετε λοιπὸν ὅτι κατοικεῖται ἀπορρήτους ἀκροπόλεις Αἰσχ. Πρ. 957, Σοφ. Φιλ. 1033' αὐτῇ γὰρ ὁμῶν ἐνεκά

μοι λείπει δοκῶ = σκοπεύω νά δοκῶσιν κτλ. Ἀριστ. ἐκκλ. 170' «ἐγὼ μὲν μοι δοκῶ κατακείσθαι» = σκοπεύω Πλάτ. Φαίδρ. 230 καὶ συγνά' «ἔδοξα ἀκούσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἄγαθωνα» = κάποιον ἤκουσα ὅτι τὸν ὀνομάζουν Ἀ. Πρωτ. 315' πρβλ. τὴν μετ' ἀπαρ. ἔν. καὶ ἀπορ. σύνταξ. «εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἔξαγειν δοκῶ» = θὰ ἐκβάλω κτλ. Ἀριστ. σφ. 177' «αὐτὴν καὶ φιλήσαι μοι δοκῶ» = θὰ τὴν φιλήσω, ὄν. 671' «ἡδέως ἂν μοι δοκῶ κοινωνήσαι» = εὐχαρίστως θὰ συγκαινωνήσω Σεν. Κυρ. 8, 7, 25, 18. ἐπὶ ὀνείρων' «τεκεῖν ὀράκοντ' ἔδοξε» = τὴν ἐφάνη ὅτι ἐγέννησε δρ. Αἰσχ. Χο. 520, Ἀριστ. Πλάτ. Θεαιτ. 158, ἄλλ. ἐν πολλοῖς, αὐτὴ ἡ σημ. παραπλησία τῇ εἰς ἀπαρ. καὶ αἰτ. φράσει νομίζω ὅτι, μοι φαίνεται ὅτι «Τροίαν ὄνιν πεπορθῆσθαι δοκεῖ» = σοὶ φαίνεται τώρα μοι ὅτι ἐκρίνεται κτλ. Αἰσχ. Ἀγ. 577' «δοκῶ μοι οὖν σπε μὴ δὲ προσβαλεῖν πύλαις», Ἐπτ. 597' «τὴν δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σε» Πλάτ. Πρωτ. 340, Σοφ. Οἰ. Κ. 753' «ἔδειξεν νιν ἔδοξα» = ἐνόμισα ὅτι κοιμήσεται Εὐρ. Ὀρ. 169, 856' συγνά καὶ μετν. «περὶ τίνος» Ἠρ. 9, 65' 60. «καὶ τούτους τί δοκεῖτε» = τί νομίζετε τούτους; πῶς τοὺς θεωρεῖτε; Σεν. Ἀν. 5, 7, 26. Παθ. ὡς π. Πλάτ. νομίζομαι, θεωροῦμαι «περὶ τούτων δοκεῖσθαι», πολ. 10, 612' «τὰ δοκούμενα» = τὰ νομιζόμενα, θεωρούμενα 4.490' «δεδοκῆσαι παρ' ἡμοῖ γενναῖος ἀνὴρ» = θεωρεῖται ὑπ' ἡμῶν εὐγενὲς ἀνὴρ Εὐρ. Μήρ. 763. Συνηθέστ. αἰ παρενθετικαὶ φράσ. «ὡς ἡμοῖ δοκεῖ, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ» Αἰσχ. Ἐπτ. 351, Σοφ. Οἰ. τ. 435 κ. π. τοῖς περὶ, 18. Πλάτ. συγνά, οὐ μόν. ἐπὶ διατακτικῆς ἄλλὰ καὶ μετρίσθηνος ἑκκρίσταις, ἔαν δὲν λανθάνωμαι, δὲν ἀπατάμαι κτλ. Πλάτ. συμπ. 173' σπαν. «τῷ πατρὶ, δοκῶ, Πυρρίλμπης ὄνομα», Παρμ. 126' «ὡς μὲν τοῖς πλείστοις ἔδοκουν» Σεν. Ἀν. 1, 4, 7' ὡς εἰς ἀπόλυτ. ἀπαρ. «δοκεῖν ἡμοῖ» = κατ' ἡμῶν γνώμην, ἰδέαν Σοφ. Πλ. 401, Ἠρ. 1, 172 καὶ συγνά, ὡς μετν. Πλάτ. Εὐθύδ. 273' «ἀληθὴ ἡμοῖ γε δοκεῖν», Νέμ. 81. Ἐκταθὰ ἀνέχει ἡ σημ. α) κατὰ τὸ αὐτ. δίκαιον «δοκεῖν» = εἶναι φανῆ τις ὅτι ἐπράξε δι' ὅπερ ἐγκαλεῖται, ἔαν ἐξελεγχθῇ «ἐν δ' ἄλλῳ καὶ δοκεῖ εἰργασθαι» Δημ. 23, 71, (ὡς) τὸ π. Ῥωμα. «ἐάν φανῇ ὅτι τὸ ἐπράξε», videtur (scisse), 69. «δεδογμένοι καὶ ἐκλωκότες ἀνδρόφονοι» = περὶ φανῶ; ἀποδειγμένοι δ. αὐτόθι 28' καὶ ἡπιώτερον, εἴν τις εὐρύθρ' «ἂν παρὰ τοὺς νόμους δόξῃ πείθην νόμους» Πλάτ. πολιτ. 299' 6) «δοκεῖ μοι», μοι φαίνεται εὐλογον, ἀποφασίζω, ὀρίζω, 18. ἐπὶ ἀποφάσεων τοῦ δήμου καὶ τῆς βουλῆς, φησὶν «Ἐταρλέα μὲν θάπτειν ἔδοξε» Αἰσχ. Ἐπτ. 993' «τοιούτ' ἔδοξε τῷδε Καθμείων τέλει» 1016' «τίνα πέμπειν δοκεῖς», 632' «τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ» Πλάτ. Φαίδρ. 258' «δοκαὶ πορευτόντων εἶναι» Σεν. Ἀν. 4, 5, 1 καὶ συγνά 18. ἐπὶ ἐπιφρήσεων «ἔδοξε ταῦτα» 60. εἰς μετν. «δοκούντων καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρῆ» = τάποραζόμενα καὶ ἀποφασισθέντα, τὰς ἀποφάσεις κτλ. Αἰσχ. Ἐπτ. 996, Σοφ. Πλ. 29' ὡς. «κατὰ, παρὰ τὸ δο

κούν, τὰ τῷ πλήθει δόξαντα» = κατὰ, παρὰ τὴν θέλῃσιν, αἱ ἀποφάσεις τοῦ λαοῦ Πλάτ. πολιτ. 298' «ζημιούσθω τῇ δόξῃ πάσ· κοιμῇ ζημία» = ὡς ζημιωθῇ, τιμωρηθῇ διὰ τὴν κοινήν δρ' ὅλων ἀποφασισθείσας ποινῆς, νόμ. 12, 960' «δεδογμέν' ὡς ἔοικε τήνδε καταβῆναι» = ἀποφασίσθῃ, ὡς φαίνεται, κτλ. Σοφ. Ἀντ. 752' ὡς. «δήμου δέδοκται φηφίσματα Αἰσχ. ἀποστ. 596' ὡς εἰς αἰτ. ἀπόλυτ. «δὲ δόξαντα» = ἀφού, ὅτε ταῦτα ἀποφασίσθησαν Πλάτ. Πρωτ. 314, Σεν. Ἀν. 4, 1, 13' «δὲ δόξαντα ταῦτα» Ἀνδοκ. 1, 81, Σεν. Ἑλλ. 3, 2, 19' ὡς. «δεδογμένον αὐτοῖς» Θουκ. 1, 25' σπαν. εἰς γεν. ἀπόλ. «δὲ δόξαντα δὲ τούτου» Σεν. Ἑλλ. 1, 1, 36' «δὲ δόξαντα δὲ καὶ τούτων», 5, 2, 24. Σημειωτέον δὲ τὴν θαυμαστικὴν ἐκφράζουσαν παρενθετικὴν πρότασιν «πῶς δοκεῖ» = τί στοχάζεσθαι δι' αὐτό; τὸ νομίζεις; στοχάζομαι ἔχει Εὐρ. Ἰππ. 446, Ἀριστ. πλ. 742' «οἱ δοκούντες εἶναι τι» = οἱ νομίζοντες ὅτι εἶναι καίτι, συνώνυμ. «οἱ σεμνοὶ δ.» Πλάτ. Εὐθύδ. 303' «οἱ δοκούντες» = οἱ ἐπιφανεῖς αὐτοῖ. «οἱ ἀδοκούντες» = ἀφανεῖς Εὐρ. Ἐκ. 298, videor.

Δοκῆ, ἡ α) = δόκησις, ὀνόνοια Ἀρχαδ. 106, 21, ἄλλ' ὁ Ἑρμάν. γράφει «δόξαι» Αἰσχ. Ἀγ. 421' 6) = δοχῆ Πλούτ.

Δόκημα, τό φάσμα, φάντασμα «-νυκτερικῶν πόν ἑνύχων ὀνείρων» Εὐρ. Ἠρ. μ. 111' φανόμενον, τὸ πρὸς τὸ θεαθῆναι «τὰ σεμνὰ καὶ δοκίματι σοφῶν», Τρω. 411, visio.

Δοκῆσι-δέξις, 2' ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν ἐπιδεδεῖσθαι Φερειοκ. π. Ἀθην 3, 122.

Δοκῆσι-νοσι, συνηρ. -ουσι. 2' ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν συνετὸν Καλλίας καμ. π. Πολυδ. 4, 9.

Δόκησις, εως, ἡ α) τὸ μὴ ὄν. νομιζόμενον δι' οὗτοδ' γνώμῃ ἀδύνατος «δόκησιν εἰπεῖν αὐτῷ. Ἐξακριδῶσαι λόγον» Σοφ. Τρ. 426 Ἠρ. 7, 185' 6) «δόκησις ἀληθείας» περιφραστικῶς; ἡ ἀλήθεια, Θουκ. 2, 35' «δόκησι παρέχειν» = φαίνεται ὅτι, ἐλπίζεται, προσδοκᾶται Πλούτ. Τιμολ. 10' ὑπόληψις, φήμη «ἔχον δεσιυδαίμονος ἀγαστείας δόκησιν» = ὑπολαμβάνοντο ὡς ἀφωτισμένος τις εὐλαβὲς Λουκ. ἔρωτ. 15' γ) «δῶρον δόκησις» = δῶρον λήψης δωροδοκία Σχολ. Θουκ. 5, 16, ἐνθα ὁμῶς ἐστ' αὐτὶ «δοκῶσαν», oratio.

Δοκῆσι-σοφῆω φαίνομαι, φαντάζομαι ὅτι εἶμαι σοφὸς μετν.

Δοκῆσι-σοφία, ἡ τὸ νομίζειν ἑαυτὸν σοφόν ἡ κατὰ φαντασίαν σοφία Πλάτ. π. Πολυδ. 4, 9.

Δοκῆσι-σοφός, ὁ ὁ νομίζων ἑαυτὸν σοφόν κατὰ φαντασίαν σοφός Ἀριστ. εἰρ. 41 καὶ μετν.

Δοκῆς, ὁ δοκός 6) Σουῖδ.

Δοκῆδιον, τό ὕποκ. τοῦ δοκός ὕδα στρωτὶ Ἀρποκ. trabacula.

Δοκιμάζω, (δόκιμος) ἔξετάζω τὴν γνησιότητα πράγματος ἢ προσώπου «τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυτὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν Ἰσοκ. 12, 39' «δοκιμάζει τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας», 1, 25' 60. συνών. τοῦ βατάνιζω, ἔξετάζω ἀκριβῶς «-τοὺς μὴ νοτὰς» Θουκ. 6, 53 «-τοὺς ὄνους» Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 13' καὶ δέχομαι τὸ δοκιμαζόμενον

παραδέχομαι - τι ξεν. άπομ. 1, 2, 4. «δεδο-
κιμασμένοι» παρ' έμοι» Πλάτ. έπ. 3, 316.
«επειδή δε τούς πάλας ούτως έδοκιμάσθη, ταύ-
τα καλώς έχουσιν» = έκριθη Σχολ. παραδέχθησαν
ώς καλὰ θουκ. 2, 35 και μτγν. συχνά. 'Εν
'Αθήναις' α) εξέταζω τινά, εάν στρατεύσιμος
ή μη στρατεύσιμος εν τῷ ίππικῷ «δεδοκι-
μασμένοις ίππεύειν» Λυσ. 14, 22. «δοκιμά-
ζοντες τινά ή τι δοκιμον, εκλέγω» «ίπποι και ίππείς
έδοκιμάσθησαν εις πεντήκοντα» β) εάν διά κλή-
ρου εκλεχθείς ύποψήριος δημοσίας τινός θάσεως
έξεπλήρωσε τάς περί καταγωγής κτλ. διατά-
ξεις του νόμου, και ίπικυρώ την εκλογήν του
«δοκιμάζουν τον δει λαγχάνοντα, πρώτον μὲν
δλόκληρον και γνήσιον» κτλ. Πλάτ. νόμ. 6,
579. «δοκιμασθείς άρξτω», 765. «δοκιμάζον-
ται οί στρατηγοί» Λυσ. 15, 6 και συχνά άλλ.
«ή εν 'Αρείω πάγῳ βουλή εκ των δεδοκιμα-
σμένων καθίσταται» ξεν. άπομ. 3, 5, 20. γ)
εάν τις έχη τὰ νόμῳ προσόντα του πολίτου
και κατατάσσω αὐτόν εν τοίς «ἐφέδοις» (τοίς
άνδράσι), κηρύττω ἐνήλικα «εις άνδρας δοκι-
μάζω» Λυσ. 32, 9. «ὥς άνήρ είναι δοκιμα-
σθείη» = άναγνωρισθῶ ἐνήλιξ Δημ. 27, 5. «δο-
κιμασθείς» = εις άνδρας έγγραφείς 'Αρποκρ.
Μίσ. Μένανδρ. Στοδ. άνθ. 72, 2, explorato.
Δοκιμασία, ή εξέτασις, έρευνα («ή κατά
των στρατηγών και των άρχόντων και των
βητόρων εξέτασις», Ιαν συμφωνίας των περί
καταγωγής, περιουσίας κλ. διατάξεων του
νόμου κατέγρωσι την θέσιν των Β. 'Αν. 235).
δ) εν 'Αθήναις' α) ή των νέων έγγραφή εν
τού καταλόγῳ των πολιτῶν Δημ. 57, 42.
Κατά Β. 'Αν. δοκιμάζονται οί ἐφ' ηλικίας όρ-
φανοί, εἰ δύνανται τὰ πατρώα παρὰ των επι-
τρόπων λαμβάνειν β) ή εξέτασις των δημοσίων
υπαλλήλων, άμα εκλεχθέντων, πρὸς άπόδειξιν
της γνησιότητος των πολιτικῶν δικαιωμάτων
και του άνευθύνου έγκληματικῶν κατηγοριῶν
βλουτων «-των στρατηγῶν» Λυσ. 15, 2. «ὅ περί
δοκιμασιῶν νόμος», 26, 9. «δοκιμασίαν επαγ-
γέλλειν τινί» Αισχίν. 1, 2, όπερ = καταγγέλ-
λειν δικήν έκαίρησέως τινα Β. 'Αν. 185, 241.
γ) ή των ίππέων, της β'. τάξεως των πολι-
τῶν, οτινες απέτελουν τὸ ίππικόν ξεν. οίχ.
9, 15. δ) στρατ. παράταξις, exploratio.
Δοκιμαστικός, 3. ῥ. επίθ. πρέπει νά δοκιμα-
σθῇ τις, παραδεχθῇ Λουκ. εὐν. 8.
Δοκιμαστήρ, ἥρος, δ' δοκιμαστής Πολύδ.
25, 8, 5, explorator.
Δοκιμαστήριος, 2. εις δοκιμασίαν άνήκων
οὐς, τὸ δοκιμαστήριον = δοκιμαίον 'Αρτεμίδ.
4, 27, Λιδάιν.
Δοκιμαστής, δ' εξέταστής, άνερευνητής Πλάτ.
νόμ. 7, 802. «του πράγματος» Δημ. 58. ὥς
δοκιμώτερον του άργυρογνώμων Β. 'Αν. 89
(πρόβλ. «ἵνα εἰ τάργυριον καλόν έστι δοκιμα-
στής Ιδθ» Μένανδρ. Στοδ. άνθ. 72, 2) δ) δοκι-
μαστής μέτρων και σταθμῶν αὐτόθι 238, 60. δ
παραδεχόμενος, έχρινον τι εν συνδ. π. Δημ.
«ὁ μόνον συνήγοροι άλλα και δοκιμασται των
τούτων πεπραγμένων», 21, 127, explorator.
Δοκιμαστής, 3. δοκιμαστήριος Σουίδ. έ-
πίρ. -ως μτγν. exploratorius.

Δοκιμαστός, 3. ῥ. επίθ. δεδοκιμασμένος, δό-
κιμος, άλλθής Δ. Ααέρ. 7, 105, probatus.
Δοκιμεταν, τό' μέσον, δι' οὗ τις εξέταζει,
δοκίμαζι τι Πλάτ. Τιμ. 65, 'Επιγρ. 1570.
Δοκιμή, ή δοκιμασία, εξέτασις Ν. Δ. Διοσκ.
4, 186, probatio.
Δοκιμία, ή και Σύνναδα - Δοκίμεια, Δοκί-
μιον, Δοκίμαιον' τόπος Φυγίας περιφέρως
διά την λατομίαν, εξαίρετου μαρμάρου, γυν έ-
ρείπια Σαῖδ-ελ-άρ, κάτ. Δοκιμαίος' επίθ. Δοκι-
μαίτης, Δοκιμαίος, Δοκιμηνός.
Δοκίμιον, τό' δοκιμαίον Δ. Αλ. ῥητ. 11.
Δόκιμος, (ῥίξ. δοκ, δοκῶ, δέχομαι),
2. παραδεκτός, ιδ. επί νομίσμ. καλόν, γνή-
σιον, κυκλοφοροῦν - άργύριον Λουκ. 'Ερμότ.
68. εν γέν. δεδοκιμασμένος, άλλθής, πραγμα-
τικός, άμειντος - υἱος Πινδ. Ν. 3, 11' μετφ.
έπ' φανής, έπίσημος. «δοκιμώτατος 'Ελλάδι»
Εὐρ. άποσπ. 277. «Αλκυονος των Σπαρτια-
τιῶν δοκίμος άνήρ» 'Ηρ. 1, 65. «εν τοῖσι δ-
στοῖσι δ», 3, 143, Πλάτ. και μτγν. Ν. Δ.
ὥτ. επί πατ. 'Ηρ. 7, 129' έπίρ. -ως=έλληθως,
πρίματι «καλὸς καγαίως δοκίμως γενέσθαι»
ξεν. Κύρ. 1, 6, 7, probatus.
Δόκιμος, (δ) α) Ταραντίνο: στρατηγός επί
Φιλίππου Πολύαιν. β) Μακεδῶν στρατηγός του
'Αντιγόνου Δ. Σικ. γ) στρατηγός του 'Αλ-
κέτα Πλούτ.
Δοκιμότης, ή ή ιδιότης της δεδοκιμασμέ-
νης, πραγματικῆς αἰτίας Χρυσ. probitas.
Δοκιμώω δοκιμάζω Φερει. π. Δ. Ααέρ. 1, 122.
Δοκίμωμι, αἰολ. αντί δοκιμάω γραμ. Ιδθ
Βεργκί. 'Εμπεδ. προοίμ. 24.
Δόκιον, (δοκίον έσφ.), τό' όποκ. του δοκός
'Αριστοτ. 1. Ζ. 4, 7, Δ. Σικ. 18, 42.
Δοκίς, ίδος, ή' όποκ. του δοκός 'Ιπποκρ. κ.
άλλ. δθ. βαβδόδιον, ξεν. κυν. 9, 15, trabecula.
Δοκίτης, δ' δοκός β) μτγν.
Δοκο-ειδής, 2. όμοιος δοκῶ 6) Τζέτζ.
Δοκός, ή, δ, Λουκ. δλ. 'Ισ. 2, 1, (δέχομαι)
α) ιδ. τὰ μικρά και χονδρά τεράγωνα φύλα,
τά όποια τίθενται πλαγίως επί της κορυφῆς
οίκίας κτλ. και αποτελοῦσι μετὰ του έπιστε-
γίσματος την στέγην αὐτης. «κίον' άν ύψη-
λήν έρῶσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν» 'Οδ. χ. 176,
και άλλα όμοια πλάγια φύλα 'Αριστ. σφ. 201,
Λουκ. 'Ηρ. 5, παροιμ. «ὅ την δοκὸν φέρων» 'Α-
ριστοτ. ῥητ. 3, 12, κατά Φωτ. λεξ. επί των
ταύτῃ ποιούντων και μηδὲν περαινόντων β)
πυρώδες μετέωρον όμοιον δοκῶ (μικρῶ πλά-
γῳ φύλῳ) λεξ. Δ. Ααέρ. 5, 81, trabes.
Δόκος, δ' δόκησις Ξενοφάν. π. Σ. 'Εμπ. κ.
μαθ. 7, 110. Κατὰ τὰ Κραμέρ. 'Αν. 1, 223
τάνακλιν γραπτέον, ήτοι τοῦτο «δοκός», τὸ
δ' άνωτ. «δόκος».
Δοκός-φρων, 2. έπίβουλος Νικ. Χων. insidiosus.
Δοκῶω στεγάζω οἰκοδομήν με δοκούς γλωσσ.
tigno.
Δοκῶ, οὐς, ή' δόκος (δοξασία, γνώμη) - κενή
Εὐρ. 'Ηλ. 747.
Δοκ-ώδης, 2. δοκῶ σχήμα έχων, μεγάλος
ὥς δοκός γλωσσ. trabalis.
Δόκωσις, εως, ή' δόκος, στέγη Ο'. tignatio.
Δοληρός, 3. πανούργος, δόλιος, άπειθήλης.

-μήτηρ, φρήν Σοφ. Ήλ. 123, Ἄριστ. ὄρν. 451· «εἰματα=ἐνδύματα τὰ ὅποια σχηματίζουσιν ἀπατηλὸν ἱξωτερικὸν» Ἡρ. 3, 22 καὶ μὲν. ὁμών. τῷ «ἐπίδουλος καὶ κριφίνους» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 27· ὡς. - ποταμὸς Ἡρ. 7, 35. Ἐπὶ πράγμ. νοθευμένος Πλούτ. ἐπὶρ. - ὡς Πολυδ. Δολία, ἡ κώνειον, κοιν. τσικουδιά Διοσκ. 4, 79, cicuta.
 Δολίεσμα, τό· δόλος, ἀπάτη μὲν. fraudulentia.
 Δολιεύομαι, μέσ. ἀποθ. κἄνω τι δολίως Ὁ· «λόγος δεδολιευμένος» = δόλος, δολοποιήσας Σ. Ἐμπ. Πυρ. ὑποτυπ. 2, 229.
 Δολίζω· νοθεύω τι Διοσκ. 79, adulterio.
 Δολιδό-δουλος, 2· δολομητὴς λεξ.
 Δολιδό-γνώμος, 2· τῷ ἀνωτ. Ἡσυχ. ὡς. δολιο-γνώμων, 2 μὲν.
 Δολιο-θήρας, ὁ· δολίως; θηρεύων τι, ἐπὶθ. τοῦ διαδόλου μὲν.
 Δολιδό-μητις, ἰδοίς, ὁ, ἡ· δολιόφρων, πανουργός Διοσκ. ἀποσπ. 731 κατὰ Βελλανούριον.
 Δολιο-πλόκος, 2· δολοπλόκος Χερ. Σιβ.
 Δολιδό-πους, ποδός, ὁ, ἡ· δολίως, κρυφίως· εἰσδύων που Σοφ. Ήλ. 1354.
 Δόλιος, 3, ἀττ. 2 (π. γ. «δόλιος ἀκούει» Εὐρ. Ήλ. 166· «τέχνη» Ἄλκ. 34 καὶ συχνά) ἀπατηλός, πανουργός, ἐν Ὁδ. οὐδέποτε ἐπὶ ἀνθρώπ. - τέχνη, δ, 455· ἔπεια, α, 282· - πύλος; βρόχι, δ, 792· ὅμα Διοσκ. Πρ. 569· ἐπὶθ. Ἐρμ. Ἄριστ. πλ. 1157· «-Ὀδυσσεύς, ἀγύρτης» Σοφ. Φιλ. 604· ἐνίκα. καὶ Σεν. Ἄν. 1, 4, 7, Πολύδ. «δολιώτατος ἀνὴρ» Ἰώσ. ἐπὶρ. - ὡς Ὁ· Ἰώσ. doliosus.
 Δόλιος, ὁ δόλος; Ἀερίτου ἐν Ἰοίῃ Ὁδ. δ, 735.
 Δολιότης, ητος, ἡ· ἀπατηλότης, πανουργία Ὁ· Σχόλ. Ἄριστ. ἱερ. 331, fraudulentia.
 Δολιδό-τροπος, 2· τῷ κατωτ. μὲν.
 Δολιδό-φρων, ονος, 2· δόλια φρονῶν, στοχαζόμενος· - ποινα Διοσκ. Χο. 935· - Κύπρις Εὐρ. Ἰ. Α. 1301, fraudulentus.
 Δολιδό· ἀμετός, εἶμαι ἀπατηλός, ὑπουλος λεξ. μεταβ. ἀπατῶ τινα μὲν.
 Δολίων, ὄνος, ὁ· ὠδός; Σελίνου καὶ Μελίας· ὅθ. οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Δολιόνες, λῆος Ἑρμεικός, κατοικῶν ἐν τῇ περιοχῇ Κυζίκου μεταξὺ ποτ. Αἰσέπου καὶ Ῥυνδάκου Ἀπολ. Ἰ. Ρ.
 Δολιχάων, ονος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Βιργ. Ἰν.
 Δολιχαῖον, ονος, 2· μακρόδοις, πολυχρόνιος· - θεοὶ Ἐμπεδ. 79, 89, Iougaenus.
 Δολιχ-άσρος, (ἄσρ), 2· μακρὸ ἕϊφος ἔχων· Ἀθηναῖη Φιλότη. ἐν Σχολ. Ἰλ. ξ, 385, φ. 179.
 Δολιχ-αυλος, 2· μακρόκορμος, μακροβύλος, ἰδ. δόρυ ἡ λόγχη θηρευτική, ἔχουσα μακρὸν τὸ ξύλον ἡ καὶ τὴν σιδηρᾶν αἰχμήν, εἰς τὸν κοῖλον κάτωθεν καυλὸν τῆς ὁποίας ἐμπήγνυνται ἐκεῖνον· αἰγανέη Ὁδ. ἡ, 156.
 Δολιχ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ· μακροάκμιος· «κύκνος, πτεῖνα» = πτηναί, πτηνά Εὐρ. Ἰ. Α. 791, Ἑλ. 1503.
 Δολιχ-εγγής, 2· μακρὰν λόγχην ἔχων· - Παιόνες Ἰλ. φ, 155.
 Δολιγεύω· δολιχοδρομεῖν Νικαρχ. 13 (11, 82)· - δρόμον Φιλ. δθ. μετρ. «πολλοὺς πλοῦς»

= κἄνω πολλὰς καὶ πολλὰς θαλασσοκορίας Ἀλ. π. Σουδ.

Δολιχ-ή, ἡ· ἡσος τοῦ Αἰγαίου πρὸς Δ. τῶν Κορρασίων νήσων μὲν. Ἰκαρία, νῦν Νικαρία Κάτ. Δολιχεύς.

Δολιχ-ήπους, ποδός, ὁ, ἡ· μακρόπους, μακροπόδης Νουμῖν. π. Ἀθην. 7, 305.

Δολιχ-ήρετρος, 2· π. Ὁμ. ἐπὶθ. τῶν πλοίων, μακρόκωπος Ὁδ. δ, 499 καὶ συχνά· ὡς. τῶν Φαιάκων, 0, 191· μακρόκωποι, ναυτικοὶ Ἡσυχ. ὡς. - Αἴγινα Πινδ. Ὁ. 8, 20.

Δολιχ-ήρης, 2· μακροσνάρματος, μακρὸς Νικ. Ἡερ. 183· - ἵστοι Ὁππ. ἄλ. 1, 408· - αἰγανέη 2, 497, longus.

Δολιχ-ογραφέα, ἡ· μακρογραφία Παῦλ. Σιλ. 51.

Δολιχό-δεῖρος, 2· μακρόλαιμος Ἀγσωπ. 144· «δολιχόδεῖρος κύκνος» Ἰλ. 6, 460.

Δολιχο-δρομέω· τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ τὸν δόλιχον, διαγωνίζομαι τὸν δολιχοδρομον Αἰσίν. 3, 91· - στάδιον Πολυδ. 3, 146.

Δολιχο-δρόμος, ὁ· ὁ τρέχων, διαγωνιζόμενος τὸν δολιχοδρομον Πλάτ. Πρωτ. 335.

Δολιχοίς, π. 3· δολιχός, μονάδ. δολιχόεις· Ἄων. Ταρ. 24 (6, 4), longus.

Δολιχό-καυλος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν καυλὸν (κορμόν) ἡ ἑσπτόν (ξύλον).

Δολιχό-συρος, 2· μακρόσυρος, ἰδ. ἐπὶ στίχ. οἱ ὅποιοι καταλήγουσιν εἰς μίαν συλλαβὴν πλεονάζουσιν Εὐδοκ. πρὸς μείζους.

Δολιχό-πους, ποδός, ὁ, ἡ· δολιχέπους;

Δολιχός, 3· μακρὸς, ἐκτεταμένος, ἐπὶ τόπ. - ἔγχος, δόρυ Ἰλ. δ, 533, ν, 102 καὶ συχνά, ὡς. μὲν. π. ἐπὶ χρόν. - νύξ, νύσος Ὁδ. ψ, 243, λ, 172· ὅθ. καὶ «πλόος, ὁδός γ, 169, δ, 393· «δολιχῆς τέρμα κελεύθου» Διοσκ. Πρ. 284, ἐνόα = πλοῦς καὶ ὁδός. Ἐπὶρ. δολιχόν, ἐπὶ μακρὸν, πολὺν καιρὸν Ἰλ. κ, 52, longus.

Δόλιχος, ὁ· α) στάδιον (χωρὸς σταδιοδρομίας) μήκους 24, 21, 12, 7 σταδίων (ἰνὰ 600 ἑλ. πδλ.), κατὰ Σουδ. καὶ Σχόλ. Σοφ.

Ἰλ. 686, 20 σταδ. τὸ ὅποιον ὁ ἀγωνιζόμενος ὤρεται νὰ διατρέξῃ ἦτοί τρίς ἀπὸ τῆς ἀφαιτηρίας· εἰς τὸν καμπτήρα καὶ ἀπὸ τῆς μέγρι τοῦ καμπτήρος (τῶν 2 στηλῶν ἡ σημείων) = 1 1/4 γωγρ. ἡ γεωμ. μίλιον (140 στάδ.) = 3 1/2 γωγρ. μιλ.) πρὸς Σχόλ. Ἄριστ.

νεφ. 28· «δολιχὸν θεῖν» Ξεν. Ἄν. 4, 8, 27· «ὁ τὸν δόλιχον ἀμυλλοσόμενος» Πλάτ. νόμ. 8, 833· «δολιχὸν νικᾶν» = νικᾶ ἐν τῇ δολιχοδρομίᾳ Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 50 καὶ ἀπαξ· «δολιχὸς ἵππος Ἐπιγρ. 15· 5. Μετρ. «δολιχὸν τοῖς ἑστέοι τρέχειν» Ἐπικράτ. κωμ. π. Ἀθην.

13, 570· 6) ἀσπιδιὸν τὴν ἐπίμηκες Θεοφρ. Ἰσ. φ. 8, 3, 12.

Δόλιχος, καὶ Δολιχός, Δολίχος, ὁ· ἡγεμὼν Ἑλεσίνος Ὁμ. ὕμν. Δῆμ.

Δολιχ-όσκιος (ἀντὶ δολιχοσχίος ἐκ τοῦ ὁσ-χίος, συνήθ. δολιχό-σκιος ἐκ τοῦ σκιά, μακρόσκιος), 2· μακροβύλος· ἔγχος Ὁμ. Ἰλ. γ, 346 καὶ συχνά. Μετρ. μὲν. ἐπ. - οὐρή Ὁππ.

κυν. 1, 140· - δόμη Νόν. Δ. 11, 499.

Δολιχ-ούατος, 2· μακρόωτος Ὁππ. κυν. 3, 186.

Δόλιχος, καὶ Δολιχός, Δολίχος, ὁ· ἡγεμὼν Ἑλεσίνος Ὁμ. ὕμν. Δῆμ.

Δολιχ-όσκιος (ἀντὶ δολιχοσχίος ἐκ τοῦ ὁσ-χίος, συνήθ. δολιχό-σκιος ἐκ τοῦ σκιά, μακρόσκιος), 2· μακροβύλος· ἔγχος Ὁμ. Ἰλ. γ, 346 καὶ συχνά. Μετρ. μὲν. ἐπ. - οὐρή Ὁππ.

κυν. 1, 140· - δόμη Νόν. Δ. 11, 499.

Δολιχ-ούατος, 2· μακρόωτος Ὁππ. κυν. 3, 186.

Δολιχό-φρων, ονος, 2' ὁ πολὺ μακρὰν ἐκτείνων τὰς σκέψεις του, βαθύνοος, διορατικός· μέρεται Ἐρμπεδ. 109.

Δολό-δουπος, ἑσφ. γρ. Ὀφρ. ὁμν. 64, 3, ὁρβότερ. ὁπλοδουπος, ἐπὶθ. Ἄρεος.

Δολόεις, 3' δόλιος, πανούργος, πολυμήχανος· «-καλυψά, κίρη» Ὀδ. η, 245· μετφ. «-τροίαις ἐδῆ»· αἱ δόλιαι κατοικίαι, οἱ δ. κατ. τῆς Γρ. οἱ δ. Γρωαδίται· Εὐρ. Ἰ. Α. 1527· ἀρωγή Ἀπολ. Ρ. 2, 423· δόσματα = δολίως ἐπιβληθέντα δασυὰ Ὀδ. θ, 281.

Δολο-εργός, 2' τῷ κατωτ. Μανθ. 4, 394. Δολο-εργός, 2' ὁ ποιῶν τι δολίως, ἀπατηλός· Μανθ. 4, 57, 243.

Δολο-ήτωρ, ορος, δ, ἡ' δολοκάρδιος, δολίαν καρδίαν ἔχων Ἄρ. Σβ. 1, 67.

Δολο-φονέω· δολοφονέω Ἰδ. Μ. Ἐτ. 633, 28.

Δολο-κτασία, ἡ' δολοφονία Ἀπολ. Ρ. 4, 179.

Δολο-ληψία, ἡ' δολία ληψίς, πᾶρσιμον Φαδρικ. 524, διόρθ. δολοληψία.

Δολό-μέτρος, ὁ' δόλιος μετρητήτης, δολίως μετρῶν τι μετγν.

Δολο-μήδης, 2' δολόδουλος, δολίως σκεπτόμενος ἡ συμδουλεύων τινα, ὁπουλος Σμωνίδ. ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 26.

Δολομηνή, ἡ' χώρα Ἀσσυρία Σιράδ.

Δολο-μήτης, ὁ' τῷ κατωτ. κλ. δολομήτα Ἰλ. α, 540, γεν. δολομήτω· Ἠτόχ.

Δολό-μητις, ιος, ὁ, ἡ' πλήρης πανούργων σχεδίων, μηχανορραφῶν, πολυμήχανος, ἐπὶθ. Ὀδυσ. ἐν Ὀδ. συχνά· ἀπίτη Αἰσχ. Πέρσ. 93· Κύπρις Κόλουδ. 81.

Δολο-μήχανος, 2' πλήρης πανούργων τεχνεμάτων, ραδιουργῶν Σμωνίδ. ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 26.

Δολό-μοθος, 2' δολομήτης, δολίως ὁμιλῶν Σοφ. Τρ. 836.

Δολ-οπεύω· ἐπιδουλεύω, ἐνδρεύω Ἠσύχ.

Δολο-πλάνης, 2' δολοπλάνης, ἐξαπατῶν τινα διὰ δόλου Νόν. Δ. 8, 126.

Δολο-πλόκημα, τό' τῷ κατωτ. μετγν.

Δολο-πλοχία, ἡ' τὸ πλέκειν δόλους, ραδιουργίας, δόλιον τέχνημα Θίογν. 226.

Δολο-πλόκος, 2' ὁ πλέκων, ὁραῖων δόλους, ραδιουργίας, μηχανορραφίας· Ἀπρονόητης Σαπφώ 1, 2, ποιητ. π. Ἀριστ. ἡθ. 7, 7· «Ἐρως Ἄλφ. 3 (Πλαν. 212)· γέρον Τρυφίδ. 264. Δολο-ποιός, 2' δολοτέχνης, πανούργος Σοφ. Τρ. 829.

Δολο-ρραφέω· συρράπτω δόλους, ραδιουργίας Κησ. π. Φωτ.

Δολο-ρραφής, 2' δολίως συνερραμμένος, ἐσχεδιασμένος Ὀππ. δλ. 3, 84.

Δολο-ρραφία, ἡ' συνερραμμένος δόλος, ραδιουργία, τέχνημα Παλ. Σλ. 30 (5, 286).

Δολο-ρράφος, ὁ' δόλους, ραδιουργίας συρράπτων μετγν.

Δόλος, (συγγ. δέλος, δέλεαρ, ὁ' α) δόλωμα, ἰδ. ἰχθύν Ὀδ. μ, 252· μέσον ἀπάτης καὶ συλλήψεως, π. γ. ὁ' «δουραῖος ἱππος» = ξύλινος τ. Ὀδ. θ, 512· τὰ λεπτοφυῆ δασυά, δι' ὧν ὁ Ἥφαιστος συλλαμβάνει τὸν Ἀρην, θ, 276· «ξύλινο; δ.» = μυστρί, ποντικοπαγίδα Βατραχ. 116· β) ἐν γέν. ἀπάτη, ραδιουργία

Ὀμ. καὶ μετγν. «-καὶ μήδια» Ἰλ. γ, 202· «-καὶ πολυμηχανίη» ψ, 321· «-καὶ μηχαναί» Πλάτ. πολ. 8, 548· ἀντιθ. βία· «δόλῳ ἢ βίῃ» Ὀδ. ι, 406· «ἔπεινε δόλῳ οὐτι κράται» Ἰλ. η, 142· «κατ' ἰσχύον» Αἰσχ. Πρ. 213· «πρὸς βίαν» Σοφ. Φιλ. 91· ὡς ἀντιθ. «ἀπλοὶ τρόποι» Ἀριστ. Πλ. 1159 καὶ περ. dolus.

Δολο-φονέω· φονεύω τινα δολίως, ἐξ ἐνέθρας, παθ. Δημ. 19, 164 καὶ συχνά καὶ ἄλλ. μετγν. Δολο-φόνησις, εως, ἡ' τῷ κατωτ. Ἀππ. Συρ. 69.

Δολο-φονία, ἡ' ὁ δόλιος, ἐξ ἐνέθρας φόνος Ἀριστ. Νικ. 5, 5.

Δολο-φόνος, 2' ὁ φονεύων δολίως, ἐξ ἐνέθρας Αἰσχ. Ἀγ. 1100.

Δολο-φραδής, 2' δόλους, ἀπάτης σκεπτόμενος, ἐφευρισκων, δόλιος Ὀμ. ὁμν. Ἐρμ. 282· πᾶρσις = παραίσις, παρακίνησις Πίνδ. Ν. 8, 33.

Δολο-φράδμων, ονος, 2' τῷ κατωτ. λεξ.

Δολο-φρονέων, μετγ. (τὸ ρ. οὐδαμῶς ἀπαντᾷ)· δολοφραδής Ἰλ. γ, 405.

Δολο-φροσύνη, ἡ' ἡ ιδιότης τοῦ δολοφρονος, δόλιον τέχνημα, ἀπάτη Ἰλ. τ, 97, 112.

Δολό-φρων, ονος, 2' δόλους, ἐπινοῶν, δόλιος Ἀριστ. Ἐπιγρ. 3, 6 (7, 145 τῷ Ἀσκληπιᾷ ἀποδιδόμενα).

Δόλωψ, οπος, ὁ' ἐνεδροτής, κατάσκοπος λεξ. Δόλωψ, οπος, ὁ' 1) υἱὸς Κρόνου καὶ Φιδόρας· 2) υἱὸς Ἑρμοῦ, ἥρως ἔχων μνημεῖον περὶ τῇ ἐν Θεσσαλίᾳ Παιδείᾳ (νῦν Βλοχὸς) καὶ Μαγνησίᾳ Ἀπόγονοι τούτου οἱ Δόλοπες, Θεσσαλικὸς λαός, (βραδύτ. Ἠπειρωτικὸς) κατοικῶν ἐκτετάρθεν τῆς Πίνδου. Ἡ χώρα αὐτῶν Δολοπίς.

Δολόω· ἐξαπατῶ Ἠσ. θε. 494· «μή δολωθῆς κέρεσσι» Πινδ. Π. 1, 62· «Μοῖραι δολώτας» Εὐρ. Ἰλκ. 12· «ὧς ἀγρίου πλέγμασι δ.» = συλλαμβάνω Ξεν. Κύρ. 1, 6, 28 καὶ μετγν. Ὀδ. μετφ. νοθεύω· ὁλον Λουκ. Ἐρμότ. 59· «ἔρια = βάπτω καλλία Πολυδ. 7, 69 καὶ ἐπὶ φημυθίου μετεμυρίζομαι Σοφ. Φιλ. 129.

Δόλωμα, τό' δόλος, ἀπάτη Αἰσχ. Χο. 997 καὶ μετγν. dolus.

Δόλων, ωνος, κλ. Δόλων, ὁ' υἱὸς Εὐμήδους, ἤρως κατάσκοπος, πεμφθεὶς εἰς τὸν Ἕλληνα στρατὸν καὶ φανευθεὶς ὑπὸ Διομήδους· καὶ Ὀδυσσεὺς ὅθ. ἐξ αὐτοῦ «Δολώνεια» τὸ α' Ἰλ.

Δολ-ῶπις, ἰδος, ἡ' δολοπρόσωπος, δόλιον, πανούργον πρόσωπον ἔχοντα Σοφ. Τρ. 1039.

Δόλωσις, εως, ἡ' τὸ ἐξαπατᾶν, (ἰδ. δόλω) ἐξαπάτησις Ξεν. Κύρ. 1, 6, 28, deceptio.

Δόμα, τό' τὸ δοῦν, δῶρον Πλάτ. ἡθ. 182 καὶ μετγν. Ν. Δ. donum.

Δόμαι· νῆτος παρὰ τὴν παραλίαν Γεδρωσίας, τῆς νῦν Μεκράν ἐν Βαλκονιστάν.

Δομαῖος, 3' κτιστικὸς, θεμέλιος· λίθος Ἐπιγρ. δδ. 304 (Πλαν. 279) καὶ ἄλλως «οἱ δομαῖοι» = θεμέλιοι λίθοι Ἀπολ. Ρ. 1, 737.

Δόμεναι, δόμεν, ἱκ. ἀορ. 6'. ἀπαρ. τοῦ διδωμι ἀντι δαδναι.

Δομῖος δέμας μτγν. Ἀρρ. Ἀν. 7, 22, 2. Μέσ. ὡς. Λυκόφρ. 593.

Δομή, ἡ 1) κτίσις, λεξ. 2) δέμας Ἀπολ. Ρ. 3, 1395 καὶ ἄλλ. μτγν. π.

Δόμημα, τό κτίσμα, κτίριον Εὐσεβ. structura.

Δόμησις, ὡς, ἡ ἢ πράξ. τοῦ κτίζειν, κτίσις μτγν. structura.

Δομήτωρ, ορος, ὁ ἀρχιτέκτων μτγν. conditor.

Δόμονδε, ἐπίρ. οἰκᾶδε, ὅς τὸν οἶκον - δονδε δόμενδε = ἐόνδε, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὁμ. συγνά, domum.

Δόμος, (ἴδ. δέμας), ὁ κτίριον α) οἰκία, κατοικία ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, συνήθως ἐπὶ τῶν 6'. εἰς ἐν. «Διὸς δόμος» Ἰλ. θ, 375. «Θύρας ἱεροῦ δόμοιο» = ναοῦ ζ, 89, κατ' ὁρμή. τῶ «δυναί» δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δῶμα» Ὀδ. η, 81. - Δίκας = Δίκης, ναὸς τῆς θ. Δικαιοσύνης, Αἰσχ. Εὐμ. 516. - Ἀρτέμιδος Ἀριστ. βίβρ. 1283. - Στύγιος Σοφ. Οἰ. Κ. 1560 (ἄλ. ὡς π. Σοφ. πάντοτε εἰς πλ.) - Ἀἶδοι Ἰλ. γ, 322, ὡς καὶ τὸ συνήθεστ. ἐν Ἀἶδοι δόμοις = εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἄδου, τὸν κάτω κόσμον. «δόμος Περσεφόνδας» Πινδ. Ὀ. 14, 20. πρὸς τοῦτοις συνήθ. εἰς πλ. ἴδ. Σοφ. Παρ' Ὁμ. καίθουσας, ἔρχεαι δόμοις = τιμήματα, δωμάτια θάλαμοι τοῦ οἴκου + δώματος (οἴκου) Ὀδ. θ, 57, πρβλ. «ἐρέστασαν οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ - οἱ δ' ἔντροσθε δόμων», γ, 204. «χρόσιος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ διδμηται» Θεόκρ. 17, 17. ἴδ. ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἐστιάτοριου, ἐπὶ ζώ. μάνδρα Ἰλ. μ, 301. σφηκία, σίμβλος, μ, 169. φωλεὰ ὄφειος Αἰλ. Π. ἴσ. 2, 9. ἱματιοκίστη, κιβώτιον ἐνδυμάτων Εὐρ. Ἀλκ. 161. 6) μετφ. οἶκος, οἶκος γένεα, τὰ τοῦ οἴκου, συνήθ. εἰς πλ. π. τραγ. καὶ συγνά. «ὦ Παλλὰς, ὦ σώσασα τοὺς ἑμους δόμους» Αἰσχ. Εὐμ. 750. «τὸν σὸν ἄθλιον δόμον» Σοφ. Οἰ. Κ. 371. «νοσοῦντα δόμοις» Εὐρ. Ἰ. Τ. 930. πατρίς Αἰσχ. Πρ. 660. γ) ἐν γέν. κτίσμα, κτίριον, οἰκοδόμη. «δόμοι κλίθων» = σείραι ἢ ἀποθήκαι π. Ἰπρ. 1, 170. Πηλόδ. 10, 22, 7 καὶ μόν. οὕτω πεζ. domus.

Δομο-σφάλης, 2' οἶκον σείων, οἰκοειστής. «-δμόρου κτύπος» Αἰσχ. Ἀγ. 1515.

Δονακεῖον, τό δονακῶν, δίσκος δονάκων (καλάμων), arundinetum.

Δονακεῖς, οἱ γῆνια φυλὴ Ἐπιγρ.

Δονακεύομαι, ἰων. καὶ ἐπ. δονακεύομαι σὺλ. λυμδίνω τι δι' ἱωμένων καλάμων Ἀπολλωνός. 25 (9, 264).

Δονακῶν, ὁ 1) δονακῶν, δίσκος δονάκων (καλάμων) Ἰλ. σ, 256. Ὀππ. ἄλ. 4, 506. 6)

ἑστῆς, ὁ θορεύων πτηνὰ δι' ἱωμένων βράδων Ὀππ. κυν. 1, 73. γ) δονάξ (καλάμος) Παυλ. Σιλ. 50 (6, 64), arundinosus.

Δονάκη-δόν, ἐπίρ. δόνακος (καλάμου) δίκην, ὅσιν καλάμ. Β. Ἀν. 611 arundine.

Δονακ-ίσκος, ὁ καλάμος, κονδύλι μτγν. calamus.

Δονακτίς, ἰδος, ἡ ψήκτρα (βούρτσα) καλαμίνη Φανί. 6 (6, 307), arundinea.

Δονακ-γλύφος, 2' ὁ γλύφων, σμιλεύων κα-

καλάμους, καλαμοσμιλευτής - σμίλα = σμίλη, κοιν. σμίλι Φανί. 3 (6, 295).

Δυνακο-δῖφης, ὁ καλαμοκτεττής ἴδε δονακοφίτης.

Δονακός, 3' γεμᾶτος ἀπὸ δονάκας (καλάμων) - Εὐρώτας Εὐρ. Ἐλ. 210. «δονακός» δόλος καλαμίνη μνάγρα, ἱερατικὴ βράδος Βιάν. 3 (9, 273), arundinosus.

Δονακο-τρεφής, 2' ἐν καλάμοις ἢ ἐκ καλάμων τρεφόμενος Νόν. Δ. 10, 207.

Δονακο-τρός, 2' ὁ τρέφων, ἔκφρων καλάμων - Εὐρώτας Εὐρ. Ἰ. Α. 179.

Δονακο-φοίτης καὶ δονακο-φοίτης ποιητ. ὁ ἱερατὴς μετ' ἱερατικ. βράδων περιεργόμενος Βιάν. (10, 22) κατὰ διόρθ. Ὀδυσκίου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Βατ. κωδ. «δονακοδηρατον» καὶ «δονακοδῖφης» κατ' εἰκασ. Ἰακωβίου.

Δονακό-χλωος, συνηρ. -όχλους ἐν. αἰτ. ἀρσ. δονακόχλωα χλωάζων ἐκ καλάμων, πράσινοι - Εὐρώτας Εὐρ. Ἰ. Α. 400. «δονακὶ χλωρός», Ἐλ. 355.

Δονακ-ὠδης, 2' γεμᾶτος ἀπὸ καλάμων Βακχύλ. π. Ἀθην. 1, 20, arundinosus.

Δονακῶν, ὄνος, ὁ δίσκος καλάμων, καλαμών Πaus. 9, 31, 7, carectum.

Δονακῶν, ὄνος, ὁ τμήμα γῆς παρὰ τὰς Θεσπιάς τὰς νῦν Ἐρημόκαστρον.

Δοναξ, ακος, ὁ, ὥρ. δῶναξ, ἰων. δῶναξ (ἐκ τοῦ δίνω, στρέφω, δονέω, ἀνεμοκυκλῆτος Μ. Ἐτ. 283). 1) καλάμος ἴδ. ἐνδορος καὶ Κῦπριος ἱππομαχόμενος Διοσκ. 1, 15, κοιν. καλάμ. Ὀδ. 5, 467 καὶ μτγν. κορυμὸς καλάμου μετὰ φύλλων «δονάκας καλάμοις» Ὁμ. Ὀδ. Ἐρμ. 47. «στρεφὶ ἐαυτὸν δῶναξ» Αἰσχίν. Ἐπιγρ. 10, 4. Πάν ἐκ καλάμου τεγνητόν, α) βέλ. Ἰλ. λ, 584, Δ. Λαέρ. 1, 103. 6) αὐλός. ἴδ. ποιμεινικός, σφρίγς, Αἰσχ. Πρ. 574, Θεόκρ. 20, 29 κ. ἄλλ. π. γ) μαγὰδιον λύρας «δονακὸς δῶναξ» Ἀριστ. βίβρ. 233. 8) γραφικὸς καλάμος, κονδύλι συγνά ἐν Ἀνθ. 2) ὁ σωλὴν ἀρσ. τοῦ θηλ. σωλῆν, τὸ γινώσκον θαλάσσης, ὁστρακόδερε. ἡ σωλῆνα Ἀθην. 3, 90, arundis.

Δοναξ, ακος, ὁ 1) Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ νομ. Ἀπολλωνίας. 2) δοῦλος Θεοφράστου Δ. Λαέρ.

Δονέω (πρβλ. δινέω) κινῶ, κλονῶ ἴδ. ἐπὶ ἀνέμ. Ἰλ. ρ, 55 (πρβλ. «ἀνέμῳ δεδονημένος» ἄνεμος = ἀγριαπιδιὰ κεκλονημένη ὑπὸ τοῦ α. Θεόκρ. 24, 88, Ἀπολ. Ρ. 3, 1376 κ. Λουκ. γυν. 20) ὡς διασκορπίζω τὰ σύννεφα, μ, 157. οἰστρηλατῶ τινα, ἐπὶ οἰστρου (σχυλομοίγας) Ὀδ. χ, 300, μετφ. ἐρεθίζω, ταρασσῶ. «ἔρως με δονεῖ» Ἀριστ. ἔκκλ. 954, Σαφφ. ἀποσπ. 10. πάλω, τινάσσω τι ἴδω κ' ἐκὶ μετέωρον. «παλάμῳ δονέων ἄκοντα» Πινδ. Π. 1, 44. «θρόνον δυνων» = κάμω ν' ἀντηχῆσθαι θύνοι, ψάλλω δ. Ν. 8, 81. πρβλ. «ἀνὰ δάρβιτον δονήσω» = θὰ παλῶ βγίωλ. Ἀνακρ. 59. «ἐπ' ἀτὴν πληκτροῖσι» = παίζω τὴν ἀνωτάτην ὑψίστην χορδὴν μὲ τὰ πληκτρα αὐτόθι, Ἀγαθί. 68 (11, 352) συγνά π. ἐπὶ ψυκί. καθ. ὡς ἀνωτ. ταρασσῶ, ἀνησυχῶ. «αὐρὴ ἱμάς φρένας δονεῖτω» Διονυσ. Ἰ. ἰδίαζόν τὸ ὁσμὴ μυκτῆρα δονεῖ. Μνησίμ. π. Ἀθην. 9, 403 (60), Σπανιώτ. π. πεζ. «δονεῖται τὸ

γάλα» = ἀνακατώνουσι. Ἦρ. 4, 2, Ξεν. συμπ. 2, 8, 1. Παθ. ὡς. «δοξαθεῖσα φρήν» Πινδ. Π. 6, 36. «νός ἐρωτι δονεόμενος» Βίων 4, 5, κινούμαι, κλονούμαι, ταρασσόμεαι, κυρ. κ. μεταφ. Θεόκρ. 3, 135. «ἡ Ἀσίη ἰδυνέτο» Ἦρ. 7, 1 καὶ μετγν. Ἀππ. ἐμφύλ. πολ. 4, 52, agitō.

Δόνημα, τό· κίνημα, κλόνημα, ταραγμα ἁουκ. π. ἀρχ. 19, agitatio.

Δόνησις, εὖς, ἡ· κίνησις, κλόνησις, ταραχή.

Δονητός, 3. ῥ. ἐπιθ. κλονητός, ἐν γέν. κλονούμενος Παύλ. Σιλ. 142, 508, concussus.

Δόξα, (δοκέω), ἡ· 1) ἰδέα, στοχασμός, γνώμη, προσδοκία, ἐλπίς· «ἐπὶ δόξης» = οὐδὲ παρὰ τὴν δόξαν (γνώμην) ἦν περί ἐμοῦ ἔχεις Σχολ.

Ἰλ. κ, 324, Ὀδ. λ, 344 π. πεζ. «παρὰ δόξαν» = παρ' ἐλπίδα Πλάτ. Φαίδρ. 95. «παρὰ δόξαν ἡ ὡς αὐτὸς κατεδόκει» = ἄλλως ἢ ὡς αὐτὸς ἤλπιζε Ἦρ. 1, 79. «δόξης ἀμαρτία» Θουκ. 1, 32. «κατὰ δόξαν» = κατὰ προσδοκίαν, κατὰ γνώμην Πλάτ. Γοργ. 469. «κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν» = κατὰ τὴν γνώμην μου, κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, Φιλ. 32. «δόξη γούν ἐμή» Σοφ. Τρ. 715. «ὡς ἡ ἐμή δόξα» Πλάτ. πολ. 4, 435 π. τοῖς φίλοις. ἰδ. τοῖς ἀκροῦσι. ἰδέα, γνώμη, ἀντιθ. «ἐπιστήμη, γνώσις» (γινώσκειν τι ἀληθῶς, πραγματικῶς)· ἀντί δόξης ἀληθείαν· Πλάτ. συμπ. 218. «δόξη καὶ μὴ ἀληθεία τὴν κρίναι ποιήσασθαι» Ἀντιφ. 3, 2, Πλάτ. πολ. 478. ὁ. πρόληψις, φαντασία.

Δοξ. Χο. 1053. ὄνειρον Εὐρ. Ῥῆσ. 780. «κλήθους δόξαν παρέγειν» = φαίνονται ὅτι εἶνε πολλοὶ Ξεν. Κυρ. 6, 3, 30. «μὴ ἀμαθίας δόξαν παρὰ τρωμαί» = μὴ φανῶ ὅτι εἰμαι ἀμαθὴς ἁουκ. π. ἀρχ. 33. «Ἐν γέν. γνώμη περί τινος»· «ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς δόξαι» Πλάτ. Φιλ. 37. «δόξαν παρῆγε τοῖς πολέμοις μὴ ποιήσασθαι μάχην» = ἔκαμνε τοὺς ἐχθρούς νὰ νομίσωσιν ὅτι δὲν θὰ πολέμησιν Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 21. «ἔστιν οἷς δόξαν παρὰ τρωμαί» ἄν, ὡς μακρινὰς ἔχοντες = μερικὸς ὅς ἔκαμνε νὰ νομίσωσι κτλ. Πλάτ. σοφ. 216 καὶ ἄλλ. ἀπόφασις· «δόξα κείται» Εὐρ. Τρω. 179, ἰδ. φίλος, ἀξιώματα Ἀριστοτ. μεταφρ. 3, 6. «πὶ κύριαι δόξαι» τοῦ Ἐπικούρου Κικ. π. ὅρισμ. καλ. καὶ κακ. 2, 7. 6) φήλη, φέδμενον Εὐρ. Ἑκ. 119. ὁ πρόληψις, μάλιστα «δὲ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος, εὐκλεία ἡ δόξα παρὰ τῶν ἀγαθῶν» Β. Ἀν. 242. δόξα, φήλη, τιμὴ, σεμνὰ Διογ. Εὐμ. 351. «ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων δ.» Πλάτ. Φαίδρ. 232. «σεμνὴν δ. λαβεῖν» πολιτ. 290. «δόξαν εἶχον ἄμαχοι εἶναι» = ἐφημέριοι ὡς ἀνίκητοι, Μενέξ. 241, Πλουτ. Θηρ. 3. «δόξαν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοί» Δημ. 2, 17. σπαν. ἐπὶ κακῆς σημ. «δόξα φαύλη» 24, 205. «δ. αἰσχρὰν περιάπτειν τῇ πόλει», Λεπτ. 10, oratio.

Δόξα, ἡ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν. Ἑρμ. ἀρχ. Ὀνομα Ἀθηναῖκ. πλοῦτον ἀττ. ναυτικ.

Δόξαι, = Δόξα Ροσσὶ. δῆμ. Ἀττ. 193.

Δοξάζω, νομίζω, συμπεραίνω, ἀντιθ. τῷ «γινώσκω» Πλάτ. πολ. 476. ὡς. τῷ «εἰδέναι» Ξεν. ἀπομ. 3, 9, 6. «δοκαίτέ μοι ὡρμηθεῖ» οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις Πλάτ. πολ. 1,

327. «περί τινος», Γοργ. 461. «δόξας δοξάζειν» Κρίτ. 46. «δ. βελτίους ἑαυτοῦς, οὐκ ὄντες» = φρονούσιν ἑαυτοῦς καλλιτέρευσ παρ' ὅσον πράγματι εἶνε Φιλ. 48. ὡς. «ἀλογίστως ἐπὶ πλέον τι αὐτὸν ἐδόξασεν Θουκ. 3, 45. θεωρῶ, νομίζω τινά, εἰς αἰτ. Πλουτ. ἡθ. 167. Παθ. θεωροῦμαι, νομίζομαι = ἔδικος Πλάτ. πολ. 2, 363 καὶ συχνά, Ξεν. Κύρ. 5, 5, 46. δοξάζομαι, φημίζομαι, τιμῶμαι· «ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι» Πολύδ. 6, 53, 10 καὶ ἄλλ. μετγν. Ἀππ. ἐμφύλ. πολ. 2, 97. εἰς ἡ διὰ τι· «ἐν τινι» Δ. Σικ. 16, 82, oratio.

Δόξαν, οὐδ. μετγ. ἄ. ἀπορ. τοῦ δοκέω.

Δόξανδρος, ὁ· Μυτιληναῖος τις Ἀριστοτ. πολιτ.

Δοξάρεως, εὖς, ὁ· Ἰνδὸς μονάρχης Ἀρρ. Ἀν. Δοξάριον, τό, ὅπκ. τοῦ δόξα· ἐπὶ τῆς δόξαι, τιμῆ, μακροδοξία Ἰσοκ. ἔκ. 10, 1, gloriola.

Δοξασία, ἡ· γνώμη, φρόνημα, φαντασιώδης ἰδέα Δ. Κασ. 53, 19, oratio.

Δόξασμα, τό· 1) = τῷ ἀνωτ. Πλάτ. Θεαίτ. 158 καὶ συχνά· δόγμα, ἀξίωμα φιλ. Θουκ. 2) φαντασία, φαντασιώδης γνώμη· κενά Εὐρ. Ἥλ. 383. δόξα, τιμὴ Ὀ.

Δοξασμός, ὁ· δοξασία λεξ. oratio.

Δοξαστής, ὁ· ὁ νομίζων, φανταζόμενος τι Ἀντιφ. 3, 94 π. Πλάτ. ἀντιθ. τῷ «ἐπιστήμωνι», Θεαίτ. 208. διατετήης· οἱ διαγινώσκοντες πότερος εὐδοκεῖ τῶν κρινόμενων Β. Ἀν. 242, orator.

Δοξαστικός, 3. ὁ ἀνέχων εἰς δοξασίαν ὁ κατὰ δοξασίαν, ἀντιθ. τῷ «ἐπιστημονί» Πλάτ. Θεαίτ. 207. ὁ οὗτος, «ἡ δοξαστική» (ἐν. ἐπιστήμη) = ἡ σοφιστικὴ σοφ. 268. δοκασισοφία, ἡ πρὸς τὸ φαινόμενον γνώσις, 233 π. Ἀριστοτ. ἀφηρημέν. «τὸ δοξαστικὸν ψυχῆς μέρος» = τὸ λογιστικόν, τὸ κριτικόν, ἡθ. Νικ. 6, 5 καὶ «φρόνησις, δεινότης» ὁδο εἰδῶ αὐτοῦ 13, 2. ἐπὶρ. -ὡς Σ. Ἑμπ. κ. μεθ. 11, 156, orinabilis.

Δοξαστός, 3. ῥ. ἐπιθ. 1) δυνάμενος νὰ στοχασθῇ, στοχαστός, νομιστός Πλάτ. πολ. 578. εἰκαστικός, φαντασιώδης 2) περίφημος Ὀ.

Δοξικός, 3. ἔνδοξος, λαμπρὸς μετγν. gloriosus.

Δόξις, εὖς, ἡ· δόξα Δημόκρ. π. Σ. Ἑμπ. κ. μεθ. 7, 137.

Δοξο-θηρέω· θηρεύω, ἐπιδιώκω δόξαν, εἶμαι φιλόδοξος μετγν.

Δοξο-καλία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ φαντάζεσθαι ἑαυτὸν ὡραῖον, φανταστικὴ ὡραιότης Πλάτ. Φιλ. 49.

Δοξο-κομπέω, ἔαρ. ἀντί δοξοκοπέω, ὡς. δοξοκομπία ἀντί δοξοκοπία.

Δοξο-κοπέω· ἐπιζητῶ δόξαν, πράττω φιλοδόξως Πολυδ. παρέκθ. Βατ. 391, Πλουτ. Περικλ. 4 καὶ ἄλλ. μετγν.

Δοξο-κοπία, ἡ· φιλοδοξία ἁουκ. Περιγρὶν. 2, ostentatio.

Δοξο-κοπικός, 3. ὁ ἀνέχων εἰς δοξοκοπίαν, φιλοδοξικός· ἐπιτηδεύμα Στοβ. ἀνθ.

Δοξο-κόπος, 2. ὁ ἐπιζητῶν δόξαν, φιλόδοξος Τέλης Στοβ. ἀνθ. 97, 31, Φιλ.

Δοξο-λογέω· ὁμολογῶ, δοξάζω τὸν Θεὸν διὰ λόγων, ὕμνων, ψαλμῶν ἔκκλ.

Δοξο-λόγημα, τό· δοξολογία ἐκκλ.
 Δοξο-λογητικός, 3· δοξολογικός ἐκκλ.
 Δοξο-λογία, ἡ δοξάζειν τὸν Θεὸν διὰ λό-
 γων, ὕμνων κτλ. ἐκκλ. celebratio.
 Δοξο-λογικός, 3· εἰςδοξολογίαν ἀνήκων ἐκκλ.
 Δοξο-λόγος, 2· ὁ δοξάζων τὸν Θεόν διὰ λό-
 γων, ὕμν. κτλ. ἐκκλ. celebrator.
 Δοξο-μανέω, ἀμετβ. εἶμαι φιλόδοξος μέχρι
 μανίας, τρελλαινόμεναι διὰ ὄξαν Φιλ.
 Δοξο-μανής, 2· φιλόδοξος μέχρι μανίας, μα-
 νιώδης διὰ ὄξαν· σπαν. = φιλόδοξος Ἀθην.
 11, 484, Ἰάμβλ.
 Δοξο-μανία, ἡ· μανιώδης φιλοδοξία Πλουτ.
 Σόλ. 7.
 Δοξο-ματαιό-σοφος, 2· ὁ μάτην ἐαυτὸν
 ἀσπὸν φανταζόμενος, ὁ κενοδοξὸς ἐπὶ φαντα-
 στῇ σοφίᾳ, ἰδ. ψευδοφιλόσοφος Ἐπιγρ. ἀδ.
 110 (Ἀπ. 288).
 Δοξο-μῆμητις, ὁ· μιμούμενός τινα, τὴν κατὰ
 φαντασίαν ἢ κατὰ τὰς ἐαυτοῦ ἰδέας Πλάτ.
 σοφ. 267. Ἐξ αὐτοῦ
 Δοξο-μῆμητικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς δοξομι-
 μητήν οὖς. «ἡ δοξομιμητική» (ἐνν. τέχνη)
 Πλάτ. σοφ. 267.
 Δοξόμας, παθ. φημίξομαι, ὑπολήπτομαι, ἐν
 συνδ. μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 7, 135, existimor.
 Δοξο-ποιδευτικός, 3· ὁ διδάσκων ψιλὰς ἰδέ-
 ας, ἀλλ' οὐκ ἀκριβεστῶς Πλάτ. σοφ. 223.
 Δοξο-ποιέω· ἐμπνέω τινὶ ἰδέαν, φαντασιώδη
 γνῶμην. Παθ. γημίξομαι ἀπὸ φαντασιώδεις
 ἰδέας· δεδοξοποιημένος = γεμάτος ἀπὸ φ. ἰδ.
 Πολύβ. 17, 15, 16. Κατὰ Θησ. Στ. ἐσφ. γρ.
 ἀντὶ δοξοκοπέω.
 Δοξο-ποιία, ἡ· φαντασιώδης γνῶμη Κλ. Ἀλ.
 Δοξο-σοφίον· φανταζόμεναι οἰεῖσθαι σοφὸς μετγν.
 Δοξο-σοφία, ἡ· δοκίσησοφία, ἡ κατὰ τὸ φρι-
 γόμενον σοφία, ψευδοσοφία Πλάτ. Φίλ. 49.
 Δοξό-σοφος, 2· δοκίσησοφος, φανταζόμενος
 οἷοι εἶναι σοφός, ψευδοσοφός Πλάτ. Φαίδρ. 275.
 Δοξο-φαγία, ἡ· πείνα, ἀκόρεστος ἐπιθυμία
 δόξης Πολύβ. 6, 9, 7.
 Δοξο-χαρής, 2· ὁ χαίρων ἐπὶ ὁδῇ μετγν.
 Δοξο-φόρος, 2· ὁ φέρων, προξενῶν δόξαν
 Μανιθ. 4, 514.
 Δορά, (δέρω), ἡ· γδαρμένον δέρμα ζώου κοιν.
 τομάρι Αἰσχ. ἀποσπ. 96, Εὐρ. Πλάτ. Εὐθύδ.
 285 καὶ ἄλλ. ὡς· γδ. δ. ἀνθρώπ. Πλουτ.
 Πελοπ. 21 καὶ ἀπλῶς δ. ἀνθρώπ. Ἑλλ. 3,
 8—9, 18· δαχὸς κατὰ τὴν Κρητικ. διάλεκτ.
 Μ. Ἑτ. 284, 13, excoctatio.
 Δοράθ· πόλ. Μαυριτανίας τῆς Τίγγιτανης (τοῦ
 νῦν Φέζ.) παρὰ τὸν ποτ. Διούρ Πτολ.
 Δοράκινον, τό· εἶδος δορακίνων (καὶ νῦν π.
 Μακεδ. δοράκινα τὰ βοδάκινα) Ἀλέξ. Τραλλ.
 Δορατιαίος, 3· ἰσχυρὸς μετ' ὄξου·
 Δορατίζομαι, μέσ. ἀποθ. μάχομαι μετ' ὄξου,
 λόγῃν λεξ.
 Δοράτιον, τό· ὑποκ. τοῦ δόρυ Ἡρ. 1, 34,
 Θουκ. 3, 31, hostile.
 Δορατισμός, ὁ· μάχη διὰ δοράτων, δορατο-
 μαχία Πλουτ. Τιμολ. 28, Λιβάν.
 Δορατο-γλύφος, 2· α) δορατογλύπτης· 6)
 δορατογλύφος, π. δορατογλύφος, ὁ ἐκ ξύλου
 ξειργασμένος Λουκαρ. 361.

Δορατο-θήκη, ἡ· θήκη δοράτων Ἰσούχ.
 Δορατο-μαχέω· δορατίζομαι λεξ.
 Δορατο-ξός· δορυξός Νικ. Θηρ. 170.
 Δορατο-παχής, 2· ἰσοπαχής μετ' ὄξου Ξεν.
 κυν. 10, 3.
 Δορατοφόρος, 2· δορυφόρος Δ. Ἀλ. συνθ.
 ὁν. 107, 1.
 Δόρει· ἴδε δόρος.
 Δορεῦς, ἑως, ὁ· κυδοβολία, βίψιμον κύδων Εὐ-
 δουλ. π. Πολύβ. 7, 205.
 (Δόρος, τό, ἐξ οὗ πλ.) δόρη, τὰ = δόρατα
 Εὐρ. Ῥῆσ. 254· «οὐν δόρει» γρ. Χοιροδ. ἀντ.
 «οὐν δορί» Ἀριστ. εἰρ. 354.
 Δορήσις· δούριος, ξύλινος Θεοφάν. Ἐπιγρ.
 (15, 14).
 Δορί· ἴδε δόρυ.
 Δορί-αλυσία, ἡ· κυρίως διὰ δόρατος,
 αἰχμαλώτισιν ἐν πολέμῳ, λάφυρον Ἀπ. ἐμ-
 φῶλ. πόλ. 4, 52, πρβλ. τὰ ἐκ τοῦ δόρι καὶ
 δόρυ συνθ. Λοβεκίος Σοφ. Αἴ. 210 καὶ τὰ
 ἐκ τοῦ δόρι καταγεγραμμένα ἐνταῦθα.
 Δορι-άλωτος, 2· διὰ δόρατος ἐν πολέμῳ
 συλλαμβόμενος, αἰχμαλώτος Εὐρ. Τρω. 518, Ἡρ.
 8, 74, Ἰσοκ. 4, 177 ἀνευ δι. γρ. Δημ. 18, 181
 ἐκ τῶν ἀρίστ. χειρογρ. πρβλ. Δ. Σικ. 16, 20.
 Δορί-γαμβρός, ἡ· ὁ πόλεμος διὰ τῆς ὑπαν-
 δρείας τῆς διεγείρασα, ἐπιθ. Ἑλένης Αἰσχ.
 Ἀγ. 672.
 Δορί-θήρατος, 2· διὰ δόρατος, ἐν πολέμῳ
 θηρευθεὶς, πιασθεὶς Εὐρ. Ἑκ. 105· «σεύλα =
 λάφυρα, Τρω. 574.
 Δορι-κάνης, 2· διὰ δόρατος φονευθεὶς· «δ.
 μόρος» = δορατοθάνωντος Αἰσχ. ἀποσπ. 965
 κατὰ διόρθ. Πόρσωνος.
 Δορι-κέντωρ, ὁρος· ἴδε δορυκέντωρ.
 Δορι-κμήεις, ἡτος, ὁ, ἡ· διὰ τοῦ δόρατος
 καταπονηθεὶς, φονευθεὶς· λεώς Αἰσχ. Χο. 360.
 Δορι-κός, 3· δερματίνος, πέτσινος «δορικά
 ἱμάτια» = διφθέρινα, κοιν. φορέματα ἀπὸ γού-
 νων (καὶ γυναικῶν = κατεργασμένα δέρματα)
 Ἰπποκρ. 243, 39, pellicens.
 Δορί-κτητος, 2· διὰ τοῦ δόρατος ἀποκτη-
 θεὶς, ἐν πολέμῳ λαφυραγωγηθεὶς· «-γυνή,
 χυθάν» Εὐρ. Ἀνδρ. 155, καὶ μετγν. Διον.
 περιγ. 1050, Δ. Σικ. 3, 55 καὶ συχνὰ συγ-
 γέστα μετὰ τῆς γρ. «δορύκτητος» πρβλ.
 Πλουτ. Ῥωμ. 26, 2· π. Τρωϊκοῦ. καὶ 3· «δο-
ρυκτητῆ», 630· ἴδε δορύκτητος.
 Δορί-κτυπος, 2· ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν
 λογχῶν ἀντιχῶν, λογχόκρυπος, λογχόκρυ-
 πος· «δ. ἀλαχά» = ἀλαχάγη, ἀλαχάγμος Πινδ.
 Ν 3, 57· «δ. Αἰαχίδαί», 7, 9.
 Δορί-ληπτος, 2· δοριάλωτος Σοφ. Αἴ. 146,
 878 (ἐνθα «δοριλήπτος» ἀπαντᾷ), Εὐρ. Ἑκ.
 476 καὶ μετγν.
 Δορίλλος, ὁ· Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἀρχάδ.
 Δορίλλος κ. Δορίαλλος, (δέρω), ὁ· τὸ γυ-
 ναικεῖον αἰδοῦτον κοιν. π. Ἀριστ. ἐπὶ ὕβρει
 τραγηδοποιτοῦ Δοριλλοῦ λεξ. Μ. Ἑτ. 283, 40
 Δορι-λύμαντος, 2· διὰ τοῦ δόρατος κατε-
 στραμμένος, ἡφανισμένος· «δ. Δαναῶν μό-
 χθοι» Αἰσχ. Μυρμιδόν. ἀποσπ. 115· ἴδε Ἀρ-
 ποκρ. προπεπυκότες.
 Δορι-μανής, 2· ὁ λυσσώδης διὰ τοῦ δόρα-

τος ἀφνίζων, σφόδρα φιλοπόλεμος, ἀρειμανής. Εὐρ. ἀποσπ. 501 ὡς δορυμανής Στοδ. πρὸς δορυμανή.

Δορί-μαργος, 2' σφόδρα φιλοπόλεμος, ἀρειμανής· «δ. ἄτα» = ἄτη Δίσχ. Ἑπτ. 669.

Δορί-μαργος, 2' διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος· ἴδε δορύμαχος καὶ δορυμάχος.

Δορίμαχος, ὁ 1) υἱὸς Νικοστράτου, Τριχωνεύς, στρατηγὸς Αἰτωλῶν Πολύδ. 2) ἴδε Δωρύμαχος.

Δορί-μήστωρ, ὁ· διευθυντὴς τῶν μαχῶν, ἐπὶ τοῦ Ἑνναλίου Εὐρ. Ἀνδρ. 1016.

Δορί-ος, (ὁ), ποταμὸς· Δούριος.

Δορί-πάλτας, 2' τὸ δόρυ πάλλων, τὸ δ. ἰδὼν· ἐκεῖ μὲ βίαν σείων· «δ. χεῖρ» = ἡ δεξιὰ Δίσχ. Ἀγ. 116, ἄλλ' ἐν τοῖς δοκιμαστέροις χειρογρ. «δορύπλτας».

Δορί-παις, 2' διὰ τοῦ δόρατος ἐν πολέμῳ πεσών· «δ. πατήματα» Εὐρ. Ἀνδρ. 654· «δ. ἀγωνία» = μάχη σπονική, κυρ. ἐν ἣ πολλοὶ διὰ τοῦ δόρατος ἔπεσαν, Τρω. 1003.

Δορί-πληκτός, 2' δορικτύπος, λεξ. τῶν Σχολ. ἀντὶ «δορικτύης» Εὐρ. Ἀνδρ. 654.

Δορί-πινος, 2' διὰ τοῦ δόρατος κατεστεινωχωρημένος, πεπολιορημένος, ἐπὶ πόλ. = πόλις Δίσχ. Ἑπτ. 153· κακά, 610· «-ἀσπίδες, ἄνδρες» Εὐρ. Ἰ. Α. 771, Ἠλ. 479, ἐνθα πύθων καὶ ἡ γρ. δορικίνος, διὰ τοῦ δόρατος ἐργαζόμενος, μαχόμενος.

Δορί-ποταμός, 2, π. = δορικτύπος, δορικτύπος, διὰ τοῦ δόρατος ἀποδιωχθείς, διασκορπισθείς ἐν τῇ μάχῃ Φιλύστρ. 2 (7, 297).

Δορίς, ἴδος, ἡ· μαχαίριον χρήσιμον εἰς τὸ δέριον (γδέρειν) τὰ εἰς πύλωνα ἢ θυρίαν σφαιζόμενα Ἰωρ. Πολύδ. 8, 89· «μάχιμα μαχητική» Ἀναξίππ. π. Ἀθην. 4, 169. Κατ' Εὐστ. καὶ τὸ «θυσιαστήριον, ἡ ἐρὰ τράπεζα» (ὅπως καὶ νῦν «ἡ ἀγία τράπεζα» ἔκκλ.).

Δορί-σθενής, 2' λοχουδύναμος, κονταροδύναμος· «δορισθενέες βασιλῆες» Ἐπιγρ. ἀδ. (9, 475)· πρὸς δορυσθενή.

Δορίσκος, (ὁ)· πεδία μετ' ὀχυρὰς πόλεις ἐν Θράκῃ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου νῦν ἡ μὲν Ρωμυγία, ἡ δὲ Ταύζλα Ἠρ. 7, 59.

Δορί-στέφανος, 2' περιστεφανωμένος, περιπικυλωμένος μὲ δόρατα, λόγχαις, λογχιστέφανος· «δ. Σπάρτα» Ἐπιγρ. ἀδ. 507 (9, 596).

Δορί-τίνακτος, 2' δορυτίνακτος.

Δορί-τμητος, 2' διὰ δόρατος διεσχισμένος, διατετρυπημένος Δίσχ. Χο. 346.

Δορί-τολμος, 2' τολμηρὸς εἰς τὸ δόρυ, τὴν λόγχην, λογχότολμος Βυζ. ἀνθ. 30 (Πλαν. 46).

Δόρκα, θωρ. ἀντὶ δόρκη.

Δορκάδειος, (δορκάς), 3' ὁ ἀνήκων εἰς δορκάδα, κοιν. Ζαρκαδένιος (ἴσ. τὸ ἀρχ. παρεφθ. Ζορκαδηνός)· «δ. ἀστράγαλοι» Πολύδ. 26, 10, 9.

Δορκάδίζω· πηδῶ ὡς ἡ δορκάς, κάμνω μετὰ στυγμιατῶν διάλειμμα καὶ δεύτερον πῆδημα ἀνέλπιστον καὶ ταχύτερον τοῦ πρώτου· «δ. μετρ. «δορκάδίζων σφυγμός», ὅστις ἐν ᾧ ἡ ἀρτηρία φαίνεται ὅτι εἶνε ἀλλὰ δὲν εἶνε παντελῶς διωσπάρην μεταπρόσθ' αὐτῆς εἰς

ἄλλην πρὶν ἢ αὐτὴ φανῇ ὅτι συνεστάλη καὶ οὕτω τὸν δ'· παλμὸν καθιστᾷ δυνατώτερον Ἰαλὴν. π. θυνάμ. φαρμ. 259 ὁ αὐτὸς καλεῖται καὶ «διπλασιάζων Μαρκελ. ἔμπ. π. σφυγ. 19.

Δορκάδιον, τό, ὄπκ. τοῦ δορκάς· «δορκάδι Ο'.

Δορκάδω· δέσκομαι, περιδίδωμι· Ἰούλ.

Δορκάδεις, ἴδος, ἡ· δορκάς Ὀππ. κυν. 1, 440· «παίγνια δορκάδων», τὰ ἄγιστα κείμενα δόρατα (κατὰ Πασσάδ. κῶδοι ἐξ ἀστραγάλων δορκάδος) Ἀγαθ. 92 (7, 758)· μετρ. κορίσιον αὐτόθι 25 (5, 292). Κατὰ Σουῖδ. βασιανιστήριον, μάστιξ ἐκ δορκάδων λυομένων.

Δορκάς, ἄδος καὶ δόρξ, -κός, (δέρκομαι), ἡ· ὡς. ζόρξ, κός, ζορκάς, ἄδος, ἐξ οὗ ἴσως τὸ κοιν. ζαρκάδι, ζῶ. τοῦ γεν. τῶν ἐλάφων ἐπονομασθὲν οὕτω διὰ τοὺς ὠραίους διαιγεῖς ὀρθαλμούς του Εὐρ. Βαχ. 698, Ἠρ. Σεν. πρὸς.

Αἰλ. Π. Ἰσ. 14, 14, ἐνθα ἀντὶ τῆς ἀντιλόπης, dorcas, caprea.

Δορκάς, ἄδος, κλ. Δορκάς, ἡ 1) αἰγμάλωτος τις Μελαίγρ. Ἐπιγρ. 2) ἐκείνα Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 3) πιστή τις, Ταβιθᾶ Ἐβραϊστὶ ὀνομαζομένη Ν. Δ.

Δόρκειος, 2' δορκάδιος Θεόγνωστ. 185, 29, caprinus.

Δορκεία, ἡ· πηγὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐπονομασθεῖσα ἐκ τοῦ Δορκέως, υἱοῦ Ἰπποκρόντος Πανσ.

Δόρκη, ἡ· δορκάς Εὐρ. Ἠρ. μ. 376.

Δορκίς, ἴδος, ἡ· τὸ ἀνὰ.

Δορκίς, ἴδος, ἡ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν. Ἐπώνυμος κωμῶδια Ἀλέξιδος Ἀθην. 3, 104.

Δόρκος, ὁ· δορκάς Ὀππ. κυν. 2, 324.

Δόρκος, ὁ 1) Κρήσις· Ἐπιγρ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀφροχρονος, Πειραιεύς Ἐφημ. ἀρχ. 2066.

Δόρκων, ὠνος, ὁ· δορκὸς Ἀθην. 9, 397, ἀδόκ.

Δόρκων, ὠνος, (ὁ) 1) υἱὸς Ἀρκαδίου· 2) ποιμήν τις· 3) Ἀργεῖος τις Ἐπιγρ. 4) κόμη τις Σουῖδ.

Δόρξ, κός, ἡ· δορκάς Ὀππ. κυν. 2, 315, Λουκ. ἔρωτ. 16.

Δορο-δόκη, ἡ· δορυδόκη.

Δορο-εργής, 2' ξυλουργός· οὐα. «ὁ δοροεργής», λεπτοεργός, ξυλουργός Μανειθ. 4, 320.

Δορός, (δέρω), ὁ· ἀσκός, ἀσκή (π. τ. νῦν Μακεδ. καὶ Μικρὰς. τοιοῦται), δερμάτινος σάκος κοιν. ταγάρι Ὀδ. 6, 354, 380, αἰτερ.

Δορός, ἐν. γεν. συγκεκομ. π. = δόρατος ἴδε δόρυ.

Δορπεῖον, ἰων. τὸ· δορπήιον Νικ. δλ. 166.

Δορπέω· δειπνῶ Ὀδ. θ, 539, coeno.

Δόρπη, ἡ· ἴσως = δόρπον.

Δορπήτον, τὸ· δόρπον Νικ. δλ. 166.

Δορπηστός, ὁ· ὁ καιρὸς τοῦ δειπνοῦ, τὸ δειπνον Ἀριστ. σφ. 103, ἡ δι. γρ. «δορπιστός» Σεν. Ἀν. 1, 10, 17, καὶ «δορπηστός» ἀδόκ.

Δορπίη, ἰων. ἡ· δόρπια.

Δορπία, ἡ· ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουριῶν, καλ' ἦν ἐτελεῖτο καὶ δειπνον Ἠρ. 2, 48. Παρὰ Σουῖδ. ἔσφ. δόρπια.

Δόρπιστος, ὁ· ἴδε δορπιστός.

Δόρπον, (κατὰ τοὺς ἀρχ. παραδόξως ἐκ τοῦ «παρὰ τὸ δόρυ παθεῖν», ἀλλ' ἴσ. συγγ. τῷ δρέπω), τὸ· τὸ δειπνον, τὸ νυκτερινὸν φαγητόν· πρὸς.

«δειπνον, ἄριστον» ἐν Σχολ. Ὀδ. 6, 20, ἐνθα

«τρισι δὲ τροφαῖς ἔχρωντο» καὶ τὴν μὲν πρῶ-
την ἐκάλουν ἄριστον, τὴν δὲ δευτέραν δεῖπνον,
τὴν δὲ τρίτην δόρπον· «Οὐ, ἅμα δ' ἡελίω
καταδύνει τεύξεσθαι μέγα δόρπον» Ἰλ. τ, 207.
«δόρπον θ' ὀπλισσάμεθ' ἐπὶ τ' ἤλυθεν νύξ» Ὀδ.
δ, 429, πρβλ. Αἰσχ. ἀποσπ. 168 καὶ Ἀερίου
Ἄριστος. ποιτ. 132. Παράμην. π. ἐν γέν. ὥρα
φαγητοῦ Κ. Σμ. 4, 277· πρόγευμα Ὀμ. ὕμν.
Α. 511, φαγητόν ἐν συνδ. «δ. καὶ ποτὴς» =
φαγητόν καὶ ποτόν Ἀπολ. Ἰ. Ρ. 3, 301, Ὀρφ.
καὶ Νίκ. συγνά, coena vespertina.

Δόρυπος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Κατὰ τοὺς λεξ. κύρ. ὁ
ἐν. ἀπαντᾷ π. Κ. Σμ. 9, 401, Νικ. ἀλ. 66.

Δόρυ, (ἐκ τοῦ δέρου, ὡς ξύλον Εὐστ. συγ-
γεν. τῷ δρυς, δένδρου), γέν. δόρατος, ἰων.
καὶ ἱπ. δούρατος καὶ δουρός, π. ἀττ. π.
συνῆθ. δορός κτλ. τό, δοτ. «δορὶ εἰλεῖν» κ.
π. πεζ. δούρατος Πινδ. Π. 4, 38, δουρὶ Ὀ.
6, 17, δορεῖ, Ἰ. 4, 17, π. τραγ. συνῆθ.
δορός, δορὶ, δούρατι Σοφ. Φιλ. 712, δόρει
Ὀππ. κυν. 626 κατὰ διόρθ. Ἑρμάν. πρὸς
ὁ πρβλ. πλ. δόρη Εὐρ. Ρῆσ. 274, δοτ. πλ.
ἐπ. «δοῦρατος, δούρατος» Ἰλ. φ, 162, Ἡρ. 1,
172, δοράτεσσι Κ. Σμ. 6, 363, δούροις
Ὀππ. ἀλ. 3, 573, π. Ἀντιφλ. ὄνομ. δούρας 9
(6, 97)· κορμὸς δένδρου Ὀδ. ζ, 167· συνῆθ.
α) δοκὸς πρὸς οἰκοδομήν, ξύλον, ξυλικὴ Ἰλ.
γ, 61, μ, 36 καὶ πόλλαχ. ἱδ. «δούρου νῆσον,
δοῦρα νεῶς» = δοκοὶ ἢ σανίδες πλοίου, τρόπος
πλοίου 6, 135, ο, 410 «ἐπὶ ζυγῷ δορός» = εἰς τὸ
κάθισμα τοῦ πηδαλίου Ὀδ. πλοῖον Αἰσχ. Πέρσ.
403, Ἀγ. 1601· «δ. ποτυρόνον» Σοφ. Φιλ.
712· «δ. ἀμφήρες» Εὐρ. Κύκλ. 14 καὶ μτγν.

6) λογχόξυλον, ἱδ. δόρυ (κοντάρι) τὸ κυριώ-
τερον ἐπιτετακὸν ὄπλον τῶν πεζῶν, ὅπερ συν-
έκειτο ἐκ τοῦ «ξυστοῦ» (μακροῦ λεπτοῦ ξύ-
λου) καὶ τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς, ἀποληγούσης
κατὰ τὸ μὴ κοπιτερὸν αὐτῆς ἄκρον εἰς σωλῆνα,
ἐν ᾧ ἐνεπύκνυτο τὸ ξυστόν· ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας
τοῦ ξυστοῦ ἦν ὁ «σαυρωτήρ», δξύ ἄκροισι-
ρον χρῆσιμον εἰς τὸ πῆξαι κατὰ γῆς τὸ δόρυ.
Εἶχε μήκος 12—16 ποδ. καὶ ἐγερθεῖσιν εἰς
τὸ πῆξαι ἐκ τοῦ πλοῖον ἢ διὰ βολῆς· «δ.
μεῖλιον» = μέλιον ἐκ ξύλου μελίας Ἰλ. φ,
178· «χαλκοδαρές, χαλκεον κτλ. ἐν Ἰλ. καὶ
Ὀδ. συγνά· ὡς. θρησκευτικὸν δόρυ Ἰλ. μ, 203
ἢ αἰχμὴ τοῦ δόρατος· «εὐ μὲν τις δόρυ θηξά-
σθω» = ἀς κινήσῃ καλὰ τὸ κοντάρι του, τὴν
κόψιν τοῦ κ. 6, 282· «λόγχη π. Πινδ. τραγ.
καὶ πεζ. παρ' οἷς συγνά· «ἀσπίς καὶ δόρυ»
ὄπλα τῶν ὀπλιτῶν Θουκ. 6, 58· «εἰς δόρυ»
ἀρικνεῖσθαι = ἐντὸς βολῆς δόρατος Ξεν. Ἑλλ.
4, 3, 17· πληρέστ. «εἰς δόρατος πληγὴν» 8,
10· «ὡς ὀπλαστικὰς διαταγῇ»· «ἐπὶ δόρυ» = δε-
ξιὰ, διότι διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτουν τὸ δ. πρβλ.
ἀσπίς· «ἀνατρέψαντες ἐπὶ δόρυ» = ἐπιστροφῇ
δεξιᾶ Ξεν. Ἀν. 4, 3, 29· ὡς. «παρὰ δόρυ»,
Λακ. 11, 10· «εἰς δόρυ», Ἑλλ. 6, 5, 18·
«ἐκ δόρατος» = δεξιῶθεν Πολύδ. 3, 115, 9·
μετὰ τὴ δύναμις τῶν ὀπλων, πόλεμος· «δου-
ρὶ πόλιν πέρθαι» Ἰλ. π, 708 καὶ συγνά
τραγ. «ἐν τροπῇ δορός» = ἅμα ἐνικλῆσαν
«δορός ἐν χειμῶνι» Σοφ. Ἀντ. 666· «δορὶ
εἰλεῖν» = αἰχμαλωτίζω, σκληδῶνω Θουκ. 1,

128· στρατός «ξυμμάχῳ δορὶ» Αἰσχ. Εὐρ.
743· «Υπὸ δόρυ πωλεῖν» Δ. Ἀλ. 4, 24 (= τῷ
Ῥωμ. sub hasta vendere)· ὅθεν «καὶ τὸ δόρυ
καὶ τὸ κηρύκειον πέμπειν πρὸς τινα» = πόλεμον
καὶ εἰρήνην προτείνω Πολύδ. 4, 52, 3, Iguumt.
Δόρυ, τό· χώρα τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου,
νῦν Κριμαία, κατοικοῦμένη ὑπὸ χριστιανῶν.
Τετρασιτῶν Γόθων Προκόπ.

Δορυ-αλωσία, ἡ· ἴδε δοριαλωσία.
Δορυ-άλωτος, 2· δοριαλῶτος Ξεν. Κύρ. 7,
3, 35.

Δορυ-δόλος, 2· κονταρορρίπτης Ἰώσ.
Δορυόδιον, τό· ὕποκ. τοῦ δόρυ Ὀρεῖδ.

Δορυ-δρέπανον, τό· α) λογχόδρέπανον, λόγ-
χη τῆς ξύσου δρεπανοειδῆ αἰχμὴν Πλάτ. Λάχ.
183, Ἐπιγρ. ἀδ. 100 (11, 89)· 6) κάμαξ μα-
κρὸς μὲ δρεπανοειδῆ αἰχμὴν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ
κατακόψαι τὰ ἐξάρτια ἐχθρῶν πλοίου Στραβ.
4, 4, 1· πρβλ. κοράξ· γ) πολιορηκτικ. μη-
χανή, εἰς διάρκειν τείχεος ἢ κατακρημνισί-
των ἐπ' αὐτοὺς ἐχθρῶν Πολύδ. 22, 10, 4.

Δορυ-θραστής, 2· λογχότομος, γενναῖος·
Παλλὰς Ἑρμῆδ· Ἐπιγρ. (Πλαν. 170).

Δορυ-θραστής, 2· τῷ ἀνωτ. Νόν. 21, 162.

Δορυ-κέντωρ, ὁ, ἡ· λογχοτροπητής· Ἰδ-
θηνᾶ Φουρτούτ.

Δορυκλείδας, οὗ, ὁ· γλύπτης Λακεδαιμόνιος
(Ὀλ. 58, 548) Πaus.

Δορυκλείσι· ἐξόριστοι Μεγαρεῖς Πaus.

Δορυ-κλυτός, 2· δουρικλυτός Σουῖδ.

Δορυ-κνίον, τό· οὐρακέρων ἐντὸν Αἰσχ.

Δορυ-κοίρανος, ὁ· λογχοκράτης, διὰ τῆς
λόγχης ἔρχων Χρ. Σιδ.

Δορυ-κράνης, 2· λογχοκράτης· «δ. λόγχη»
= ἔχουσα ἀνωθεν ὀξεῖαν αἰχμὴν Αἰσχ. Πέρσ.
144, δι. γρ. δορίκρανος.

Δορυ-κτητός· ἴδε δορικτητός.

Δορυ-ληπτός· ἴδε δορίληπτος.

Δορυλλίον, τό· ὕποκ. τοῦ δόρυ· ἴδε ξυστόν
Σουῖδ.

Δορυλλεῖον, Δορυλλεῖον, Δορυλλεῖον, τό· πόλ.
Ἐπικτιτοῦ Φρυγίας Στραβ. νῦν Ἑσκή-Σείχρ.

Δορυ-μαχοῖ· δουρῖμαχος Πλουτ. ἦδ. 32.

Δορυ-μήσιτωρ· δουρῖμήτωρ.

Δορυ-ξενος, ὁ· λογχόξυλος, κατὰ Πλούτ. ὁ
ἐν πολέμῳ εἰς φίλον μεταβληθεὶς ἐχθρός, ἦδ.
295· οἷλος ἐν πολέμῳ, σύμμαχος καὶ ἐπίμα-
χος Αἰσχ. Ἀγ. 854· καὶ ἐπὶ θ. 2· «δ. δόμου»
Αἰσχ. Χο. 901· «δ. ἐστία» Σοφ. Οἰ. Κ. 638.

Δορυ-ξύος, συνηρ. δορυξός, ὁ· λογχόξυ-
λος, λογχόξυλος, κατασκευαστὴς λογχόξυ-
λων Πλουτ. Πελοπ. 12.

Δορυ-παγῆς, 2· δοκοσυνάρμοστος, ξυλοσυν-
άρμοστος, ἐκ δοκῶν ἢ ξύλων συνηρμοσμένος·
νῆες Αἰσχ. ἀποσπ. 724· πρβλ. δουροπαγῆς.

Δορυ-πετής· ἴδε δοριπετής.

Δορυ-πληκτός· ἴδε δορίπληκτος.

Δορυ-πτύχτης· ἴδε δοριπτύχτης.

Δορυ-παλτός· ἴδε δορίπαλτος.

Δορυ-σθενής, 2· δορισθενής Αἰσχ. Χο. 158,
Ὀμ. ὕμν. Ἀρ. 3.

Δορυσσα, ἡ· ἀρχ. ὄν. τῆς Σάμου Παύλ.
Δορυς-σός, (σεύω), 2· λογχόπαλτος Ἡσ.
ἀποσ. 54· ἄγλος Αἰσχ. ἀποσπ. 179· «σάγαι

= ὄπλα, Επτ. 118, ἐνθα ἔνεκα τοῦ μέτρου «δορυφόρος», Ἰσχυρ. 987, Θέωρ. 22, 136, συνηρ. δορυφόρος Σοφ. Οἶ. Κ. 1315.

Δόρυστος, ὁ υἱὸς Λεωδότου (καὶ Λεωδότου) βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἡρ.

Δορυύσσω μάχομαι διὰ τοῦ δόρατος «δορυσάντων μάχων» = κῆποι τοῦ πολέμου Σοφ. Αἴας 1167 = πολεμικῶν Σουῖδ. ὡς. «δορύσσοντα στρατὸν» = πολεμικὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 774 παρὰ Σοφ. δι. γρ. «δορυσσήτων», ἐξ ἧς ὁ Πέργκιος καὶ π. Εὐρ. εἰκάζει «δορυσσήτων» ὡς ἐκ «δορυσσοῦ».

Δορυ-στέφανος ἴδε δοριστέφανος.

Δορυ-τίνακτος, 2' δοριτίνακτος, λογαρχὸς νητοῦ, λοχοτάρακτος - αἰθὴρ Αἰσχ. Ἐπτ. 140.

Δορυ-φόνος, ὁ διὰ λόγχης φονεὺς, λογαρχόνος κωμ. π. Ἡσυχ.

Δορυ-φορέω, ἀμετβ. εἰμαι δορυφόρος τινός, συνοδεύω καὶ προστατεύω τινά ὡς σωματοφύλαξ τοῦ, ἐν γέν. προστατεύω α) - τινά Ἡρ. 2, 168, Θουκ. 1, 130 - τύραννον Πλάτ. πολ. 9, 575. «ἀλλήλους ἐπὶ τινά» Ξεν. Ἰέο. 4, 3' μετφ. «τὴν σωτηρίαν» Δημ. 23, 123, Παθ. ὡς. «ὕπο μανίας» Πλάτ. πολ. 9, 573. «τοὶ στρατοπέδοις» Δημ. 17, 12. «τῇ τῶν πολεμίων εὐνοίᾳ» Ἰσοκ. 10, 37. 6) μετὰ δοτ. εἰμαι σωματοφύλαξ τινός Ξεν. Κύρ. 7, 5, 84.

«παιδαρχοῦντες αὐτὸν καὶ δορυφοροῦντες» Πολύβ. 32, 23, 6, stirpe.

Δορυ-φόρημα, τό σωματοφύλαξις, σωματοφυλακή, σωματοφύλακες Πλουτ. Ἀλέξ. 77 κωφὸν πρόσωπ. ἐν θεάτρῳ ὡς οἱ δορυφόροι τῶν βασιλέων κτλ. Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 4 «ὁ δὲ ὡς περ ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα κωφὸν ἦν ὄνομα βασιλέως Πλουτ. ἡθ. 791.

Δορυ-φόρησις, εἰς, ἡ ἡ πράξις τοῦ δορυφορεῖν, συνοδεία σωματοφύλακων Μ. Ἀντων. 1, 17, satellitium.

Δορυ-φορέα, ἡ τῷ ἀνωτ. Ξεν. Κύρ. 2, 2, 10.

Δορυ-φορικός, 3' εἰς σωματοφυλακὴν ἀνήκων - οἰκιστὴς Πλάτ. Τιμ. 70' ὡς. «τὸ δορυφορικόν» = οἱ σωματοφύλακες Λουκ. Ἀλεξ. 24.

Δορυ-φόρος, 2' λογαρχός «ὁπῶν (γεν. -ονος)» = ὁπαδός, συνοδεύτης Αἰσχ. Νο. 758' συνήθ. ὡς ὁ δορυφόρος = ὁ λογαρχός Ἡρ. 1, 50 καὶ μετφ. ἰδ. σωματοφύλαξ, διότι οἱ σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ τύραννων ἦσαν ὡπλισμένοι διὰ δόρατων (λογχῶν) «-βασιλικῆς σκηνῆς» Ξεν. Κύρ. 8, 5, 3' ἴδε Εὐρ. Ἡλ. 616, Ἀριστ. ἱπ. 448' ἰδ. οἱ Ῥωμα. Πραιτωριανοὶ Ἡρώδ. 5, 4, 14, καὶ ἄλλοι Πλουτ. Γάλλ. 13' μετφ. «δοῦλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνισκίει» Πλάτ. πολ. 9, 587' πρὸς.

«δ. τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν Λουκ. τυρανν. 4. Κωφὸν πρόσωπ. ἐν θεάτρῳ Μ. Ἐτ. Πούχ. ἴδε δορυφόρημα, spiculator.

Δορυ-φόρος, ὁ 1) υἱὸς Δορυφόρου Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Λιαντίδος φυλῆς Ἐπιγρ. 2) γραμματεὺς Νέρωνος Δ. Κάσ. 61, 5.

Δορυύχιον, τό δορυχίον.

Δόσα· πῶλ. Ἀσσυρίας Πτολ.

Δοσιάδας, α, ὁ 1) πατὴρ Ἐπιμενίδου 2) Ῥόδιος ποιητὴς Ἀνθ. 15, 26' 3) γραμματικὸς

τις ἐν τοῖς Ὁρ. Σχολ. ἴδε Δωσιάδης, Δοσιάδης, Δωσιάδας.

Δοσι-δικος, 2' δωσιδικος Ἡρ. 6, 42.

Δόσις, εἰς, ἡ α) τὸ δοῦναι - φαρμάκου Ἀντιφ. 1, 18' - χρημάτων Θουκ. 1, 137' - ἐπιστήμη αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῦ Πλάτ. Εὐθύφρ. 14' 6) δεδομένον, δῶρον Ἰλ. κ. 213.

«τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν» Σοφ. Οἶ. τ. 1518, Ἡρ. 1, 90 καὶ μετφ. «θεῶν εἰς ἀνθρώπους δόσις» Πλάτ. Φίλ. 16' ἱατρ. μερίς, δόσις, πρὸς.

Λουκ. ἀποκρ. 4' ἰδ. ἐν τῇ διαθήκῃ δώρημα πρὸς μὴ ἔχοντας κληρονομίας δικαιοῦματα «δόσιν γράφειν ἐν διαθήκῃ» δωροδοκεῖται ἐνδιαθήκως Ἰσ. 6, 28 καὶ συχνά «κατὰ δόσιν» = κατὰ κληροδοσίαν ἀντιθ. τῷ «κατὰ γένος», 9, 8' τῷ «κατ' ἀγγιστέαν», 5, 16' «κατὰ δόσιν ἀμφισβητεῖν» Ἰσοκ. 19, 45' π. Δ. Σικ. «ἐμβολῶν δόσεις» = ἐμβολαὶ πλοίων 13, 10' «δόσιν ποιῆσθαι» = φρονεῖν Δ. Ἀλ. βί. Δημ.

Δοσιθεός, ὁ 1) Ἰουδαῖος, στρατηγὸς τῶν Ἀιγυπτίων Ἰώσ. 2) Ἰουδαῖος, τὸν ὅποιον ἐθαύνασαν Ἡρώδης 3) πατὴρ Ἡγησιάντακος ἴδε Δωσιθεός.

Δόσκον' ἴδε δίδωμι.

Δόσχοι· λαὸς παρὰ τὴν Μαυριτανίαν Στράβ.

Δοσο-ληψία, ἡ 1) δοῦναι καὶ λαβεῖν, συναλλαγὴ, λογαριασμός 2) δωροληψία μετφ.

Δοσιάδης, ὁ Ἑλλ. κῆρ. ὄν. ἀνδρ. ἴδε Δωσιάδης.

Δοσιάμας, ὁ Πέρσης τῆς Αἰσχ.

Δότειρα, ἡ ἡ δίδουσα Ἡσ. ἔρ. 354, datrix.

Δοτέον, τό β. ἐπιθ. πρέπει νὰ δώσῃ τις Πλάτ. νόμ. 4, 715, dandum.

Δοτέος, 3' β. ἐπιθ. ὅστις πρέπει νὰ δοθῇ Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 5, 10.

Δοτήρ, ἡρος, ὁ ὁ δίδων Ἰλ. τ. 44 κ. μετφ. «πυρὸς βροτῶς δοτήρ» Αἰσχ. Πρ. 615, Δ. Ἀλ. 7, 72' διανομέτης, μοιραστής, δωρητὴς Ξεν. Κύρ. 8, 1, 9, dator.

Δότης, ὁ τῷ ἀνωτ. Ο'.

Δοτικός, 3' μεταδοτικός, εὐμετάδοτος Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 2 ὅς ἡ δοτικὴ (ἐνν. πτώσις) γραμ. - ὡς ἐπὶρ. εἰς δοτικ. γραμ. «δοτικῶς ἔχω» = δωσέτω Ἰσχυρ.

Δοτιχο-φανής, 2' ὅμοιος δοτικῇ εἶναι φαινόμενος γραμ.

Δοτίς, ἴδος, ἡ δότειρα Ἀρχαῖ. 35, 3.

Δοτός, (δέδομαι Μ. ἔτ. 284, 29), 3' β. ἐπιθ. ὁ δυνάμενος δοθῆναι.

Δοῦ, δόρ. 6' προστ. τοῦ δίδωμι.

Δουλ-αγωγία, ἡ ἀπάγω τινά αἰχμάλωτον, δ-ποδουλώνω Δ. Σικ. 12, 24' ὡς μετφ. «τὸ καλῶς τὴν Ἰωνίαν δουλαγωγῆσιν» Χαρίτ. 2, 7' ἐν γέν. ὑποτάσσειν ἱκκλ.

Δουλ-αγωγία, ἡ ὑποδούλωσις μετφ.

Δουλ-απατία, ἡ ἑξαπατῶν, ἀπάγειν δούλον, σκλάβον Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 5.

Δουλάριον, τό ὄπκ. τοῦ δούλη (βητῶς ἐν Λουκ. Λεφίρ. 25) Ἀριστ. Θεσ. 537, μετφ. Πολυδ. 3, 76, servula.

Δουλεία, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

Δουλειά, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

Δουλειά, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

Δουλειά, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

Δουλειά, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

Δουλειά, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

Δουλειά, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

Δουλειά, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

Δουλειά, ἡ ὑποδούλωσις κοιν. σκλαβιά, ἡ τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας τυχεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. «δουλείας γάγγαμον» = σκλαβιάς δίκτυον Ἀγ. 351 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 924, ὡς παρὰ Πλάτ. δόσιθ.

τῇ δεσποτεῖα = κυριαρχία Παρμ. 135. «δου-
λείαν δουλεύειν», συμμ. 184. ὑποταγὴ ὑπὸ
ξένην κυριαρχίαν «ὕπερμον τὴν τῶν κραιττό-
νων δουλείαν» Θουκ. 1, 8, ὅπου ἀνάλογ. τῷ
ἀλλ. ἀπὸ τοῦ, ὁπλοκράτης περιληπτικ. δου-
λοῖ, ἀπὸ τοῦ, Θουκ. 5, 23, servilis.

Δούλειος, 3 (καὶ 2 «δούλειος ἡμέρα» Εὐρ.
Τρω. 1331) δουλικός, σκλαβικός. Ὁδ. ω, 252.
«τῷ Πινδ. ἀποσπ. 244» - ζυγὰ Αἰσχ. Ἐπτ.
15, Πλάτ. νόμ. 6, 770 - ἡμάρ Εὐρ. Ἐκ. 56,
πρόβλ. δουλίος, servilis.

Δουλό-εικ-δουλος, δ' ἔρμην. τοῦ π. Ἀθην.
«σινδρυν» = δούλος ἐκ δούλων καταγόμενος,
6, 267.

Δούλεισμα, τό· δούλου τάξις, ὑπηρεσία δου-
λική. Ὁδ. κοιν. δουλεία Εὐρ. Ὀρ. 221. περι-
φρασητικῶς δούλος - γυναικός. Σοφ. Ἀντ. 752.
«ἰστών τῶν ἐμῶν καὶ κεφαλίδος δ. πιστόν» = τῶν
ἐργαλειῶν μου καὶ τῆς σάφτας (βλ. βλ.) πισταὶ
δούλοι Εὐρ. Ἰων 748, servitium.

Δούλεισις, εὐς, ἡ δουλικὴ ὑπηρεσία πολὺ
μην. servitus.

Δουλεωτής, δ' δούλος, ὑπηρετής. Εὐστ. fa-
mulator.

Δουλεύτρια, ἡ θηλ. τοῦ ἀνωτ. κοιν. δουλεύτρα
Σχόλ. Βασιτίου εἰς Γρ. Κορ. 260, famulatrix.

Δουλεύω· εἶμαι δούλος ὑπηρετῶ ὡς δ. ἀντίθ.
ἄρχω Αἰσχ. Πρ. 929 συνών. τῷ ἄρχεσθαι
Πλάτ. Φαίδ. 79 κ. μὲν. «καὶ ὑπηρετεῖν»,
Κούρτ. 282. ἐν γέν. ὑποτάσσομαι, ὑπόκειμαι
«ταῖς ἡδοναῖς» Ἰσοκ. 1, 21 - γαστρί=εἶμαι
κοιλιδούλος. Ξεν. ἀπομ. 1, 6, 8. «τῷ θυ-
μῷ» = εἶμαι θυμώδης. Πρωτ. 1, 17, 14. «καί-
ρῳ» = ὑπόκειμαι εἰς τὰς περιστάσεις Δημ. 19,
153. «δουλείαν δουλεύειν» Πλάτ. νόμ. 3,
698, servio.

Δουλεωτέον, τό β. ἐπιθ. πρέπει νὰ δου-
λεύῃ τις.

Δούλη, ἡ· αἰγμάλωτος Ὀμ. κ. μὲν. «δούλας
τε καὶ δούλους» Πλάτ. πολ. 3, 395. πρόβλ.
δούλος, serva.

Δουλητή, ἡ· δουλεία Ἠρ. 6, 12.

Δουλητός, ἴων. 3· δούλειος Ἠρ. 3, 14.

Δουλίαι, ἡ· δουλεία Πινδ. Π. 1, 75.

Δουλιδίων, τό, ὑποκ. τοῦ δούλης· δουλιόριον
Παύλ.

Δουλικός, 3· ἀνήκων εἰς δούλους ἢ δουλείαν,
σκλαβικός· γένος Πλάτ. πολιτ. 309. «δια-
κονήματα, Θεαίτ. 175 - δ. ἔργον» Ἀραῶς π.
Πολυδ. 3, 75. «καὶ ταπεινά πράγματα» Δημ.
57, 45. «ἐργασία» Ἀριστοτ. πολ. 1, 11 κ.
μὲν. «πόλεμος» πόλεμος πρὸς δούλους. Πλουτ.
Κράσ. 10. ἐπίρ. «δουλικῶς καθησθαι» Ξεν. οἰκ.
10, 10, servilis.

Δούλιος, 2 καὶ 3 «δουλίαι φρήν», δουλοφρο-
σύνη, ποταπὸν φρόνημα Αἰσχ. Ἀγ. 1054. «ἡ-
μάρ» = δουλείας ἡμέρα, καθ' ἣν ἐλευθερός τις
ὑπεδουλώθη Ἰλ. ζ, 643. «ζυγόν» = ζ. δουλείας
Αἰσχ. Πέρσ. 5 κ. συγχν. - αἴσα = δουλικὴ τό-
χη, Χο. 75. «τροφή» = ψυμὴ δουλείας Σοφ. Αἴ.
494, Εὐρ. Ἠρ. καὶ μὲν.

Δουλίς, ἴσος, ἡ· δούλη Ρουφίν. 1 (5, 18).
ἀδύκ. καθ' Ὑπερίδ. π. Πολυδ. 3, 71.

Δουλίς, ἴσος, ἡ· μέγ. Κενταύρων Σχόλ. Ἰλ.

Δουλίχιον, τό· νῆσος καὶ πόλ. τοῦ Ἰωνίου
πελάγους, καθ' Ὀμ. μία τῶν 9 Ἐχινάδων,
καθ' Ἑλλάνικ. π. Στράβ. = Κεφαλληνία, εἰς
τὴν ὅποιαν ὅμως μόν. κυριαρχικῶς ὑπῆγετο·
καθ' ἡμᾶς δὲ τοὺς νεωτέρους ἡ καταποντισθεῖσα
νῆσ. Κακάδα, ἐν τῷ δ. ἀργ. Δ. Ἰσ. νῦν ἀπα-
τελεῖ μέρος τῆς ξηρᾶς Ὀδ. α, 246, τ, 131.
Κάτ. Δουλιχίους καὶ ἐπίρ. Δουλιχίονδε.

Δουλίχιος, δ' υἱὸς Τληπολέμου, ἐξ οὗ ἴσως
καὶ Δουλίχιον Στ. Β.

Δουλιχό-δειρος, 2· ἴδε δολιχόδειρος, δου-
λιχόεις, δολιχόεις.

Δουλό-βοτος, 2· ὁ ὑπὸ δούλων βοσκηθείς,
καταφωραθείς, κατασπαταλιωθείς Φίλοστρ. βί.
σοφ. 1, 21, 4.

Δουλο-γενής, 2· ἐκ δούλου γεννηθείς = «δου-
λος γεγονώς ἄλλῳ σὺ δουλεύειν φοβού» ἀπό-
φθεγ. Μενάνδρ. π. Δοσιθ. ἐν Ποσειδ. Ἀν 28.

Δουλο-γέννητος, 2· τῷ ἀνωτ. Τζέτζ.

Δουλο-γνώμων, ὄνος, 2· δουλικὴν γνώμην,
ποταπὸν φρόνημα ἔχων Β. Ἀν. 393, συνών.
τῷ δουλοπρεπής.

Δουλο-γραφεῖον, τό· ὑποδουλωτικὴ γραφή,
δι' ἧς γίνεται τις ἐξ ἐλευθέρου δούλος Εὐμαθ.
Ἰσμην. ἔρωτ. 7, 249.

Δουλο-γραφία· καταγράφω τινὰ ἐν τῷ κα-
ταλόγῳ τῶν δούλων, καθιστῶ δούλον Εὐμαθ.
Ἰσμην. ἔρωτ. 2, 53.

Δουλο-γράφειον, τό· δουλογραφεῖον.

Δουλο-διδάκκαλος, δ'· γραμματοδιδάσκα-
λος· δούλων ὁμών. καμφθία Φερεκράτους
Ἀθην. 6, 262.

Δουλο-κρατέομαι, παθ. ἐξουσιάζομαι ὑπὸ
δούλων Δ. Κάσ. 60, 2· μετφ. ἄγομαι καὶ φέ-
ρομαι ὑπὸ τινος ὡς δούλος Λιδάιν.

Δουλο-κρατία, ἡ· κυριαρχεῖσθαι ὑπὸ δούλων,
δουλοκυριαρχία Ἰωσ. δι. γρ. δουλοκρατεῖα.

Δουλο-μαχία, ἡ· ὁ ὑπὸ δούλων πόλεμος Ἰ.
Λυδ. π. διοσημ. 134.

Δουλο-μίκτης, δ'· ὁ μιγνυόμενος, νομφεύ-
μενος δούλας, σκλάβους Τζέτζ.

Δουλο-μείζια, ἡ· σμίξις μετ' δούλας, ἐπιγα-
μία μετὰ δούλων Τζέτζ.

Δουλό-μορφος, 2· δουλοπρόσωπος, δουλικ.
μορφὴν ἔχων ἔκκλ.

Δουλο-ποιός, 2· ὁ ποιεῖν τινα δούλον Σχόλ.
Εὐρ. Ὀρ. 489.

Δούλων πόλις καὶ Δουλόπολις, ἡ· 1) πόλ. Λι-
θύης (Β. Ἀφρικ.). Ἐξ αὐτῆς ἡ παροιμ. «ἔστι
καὶ δούλων πόλις», κατὰ Πλάτ. «οὐκ ἔστι
δούλων π.» 2) πόλ. Κάριας· 3) πόλ. Κρή-
της (γρ. Δουλόπολις)· 4) πόλ. Αἰγύπτου (γρ.
ὡς.), κατ. Δουλοπολίτης.

Δουλο-πόνητος, 2· κακὸς ὡς δούλος Τη-
λεκλειδ. π. Πολυδ. 3, 75.

Δουλο-πρέπεια, ἡ· δουλικόν, ποταπὸν φρό-
νημα Πλάτ. Ἀλκ. 1, 135, ἀντίθ. μεγαλόψυ-
χία Δ. Κάσ. 51, 15.

Δουλο-πρεπής, 2· ὁ πρέπων εἰς δούλον·
πόνος Ἠρ. 1, 126. δουλόφρων, ποταπὸν φρό-
νημα Πλάτ. Ἀλκ. 1, 135, ἀντίθ. μεγαλόψυ-
χία Δ. Κάσ. 51, 15 καὶ ἄλλ.

Δούλος, (δούλος = δούλος, ἀμφίβ. κατὰ Κούρτ.), ὁ ἀνδράποδον, ὑποδουλωθεὶς ἐν πολέμῳ, σκλάβος, ὑποτεταγμένος, ἀντιβ. ἐλεύθερος Ὀμ. καὶ μὲν. δῆλτος ἀπολύτου μονάρχου, ὡς οἱ Πέρσαι, τοὺς ὑποίους οἱ ἀρχ. αἰετοῦ ὡς «δούλους» ἐξαπακτίζον, πρὸλ. Κρυγ. εἰς Ξεν. Ἄν. 2, 8, 4. Περὶ τῆς γεν. σμ. οὐλοῦν δέδουλωμένοις ὑπὲρ τῆς οἰκίας, κατὰ διαστολὴν τοῦ «οἰκέτης» καὶ περὶ τῶν ἄλλ. συνων. τῷ δούλῳ πρὸλ. Ἀθην. 6, 267. ἐπιβ. συγνῶ, ἰδ. τραγ. «ἀνὴρ δούλος» Σοφ. Οἰ. τ. 764. «πόλις δούλη», Οἰ. Κ. 921. «δ. βίος, γυνῆμαι», Τρ. 53, 301. «δ. γυνή, πούς, ζυγός» Εὐρ. Ἄνδρ. 328. οὐδ. «τὸ δούλον» = ἡ δουλεία, Ἰων 556, ὡς Δ. Ἄλ. 4, 14. 68. «τὸ δούλον ἀσθενής» = οἱ δούλοι Εὐρ. Ἰων. 983. ὡς. περ. Ἀριστοτ. πολ. 1, 4. καὶ συγκ. «Ἀγυπτον πολλὸν δουλοτέρη ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν Ἡρ. 7, 7. μετρ. «φύχῃ δούλου» Πλάτ. νόμ. 6, 776. «γνάθου δούλος» Εὐρ. ἀποστ. π. Ἀθην. 10, 413. «τὴν χρημάτων γὰρ δούλος ἐστὶν ἡ τύχη», Εὐκ. 856, Ξεν. ἀπομ. 1, 1, 11, servus. Δουλόσ-σπος, 2. ὑπὸ δούλου σπαρείς, δουλίσσπαρος, δουλογέννητος Νον. Δ. 1, 73. Δουλοσύνη, ἡ δουλικὴ κατὰστασις, δουλεία Ὀδ. γ. 423, Πινδ. Ἀισγ. Ἦρ. συγνῶ, ἰων. σχημ. κατὰ Πολυδ. 3, 75, servitus. Δουλόσσυρος, 2. δουλικός, ὑποχείριος = τινὶ Εὐρ. Ἐκ. 452 καὶ μὲν. Δουλόσ-τροπος, 2. δουλογνώμων μὲν. Δουλο-φανής, 2. δούλος φαίνόμενος, δούλου ἐξωτερικὸν ἔχων Ἰώσ. Δουλό-φρων, ὄνος, 2. δουλογνώμων Εὐστ. Δουλό-ψυχος, 2. δούλου ψυχὴν ἔχων, δειλόψυχος, ἀνανδρος Πρόκλ. Δουλόω, (δούλος) κάμνω τινὰ δούλον, ὑποδουλῶν, σκλαβῶν «-τινὰ, τὴν πόλιν» Αἰσχ. Ἐπτ. 254 καὶ ἄλλ. τραγ. Παθ. «-ὑπὸ τινος» Ἡρ. 1, 174. ὑπὸ Πέρσῃ ἐδουλώωντο, 1, 94. τινός Ἐπιγρ. ἀδ. 618 (Ἀπ. 342) ὑποτάσσω Θουκ. 1, 98. ἀντιβ. τῷ «αὐτόνομος» Ξεν. Ἑλλ. 4, 802. Μέσ. ὑποτάσσομαι εἰς τινὰ - τινὰ Εὐρ. ἀποστ. 493, Πλάτ. πολ. 1, 351 καὶ ἄλλ. ὡς. δεδουλωμαι Δ. Ἄλ. 11, 35. Μετρ. «δουλοῦ τὸ φρόνημα τὸ αἰνιδιον» = διαμεύει, καταβάλλει Θουκ. 2, 61. «τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι» 4, 34—7, 71. ὡς. «γνώμῃ δεδουλωμένοι» Πλάτ. Μενέξ. 240. Δούλων, ὄνος, ὁ ὄν. τοῦ Κυθερίου μουσικοῦ Φιλοξένου μετὰ τὴν αἰγυπιαστίαν του Ἠσυχ. Δούλωσις, εὐς, ἡ ὑποδούλωσις, ὑποταγὴ Θουκ. 3, 10, Πλάτ. καὶ μὲν. Δουναί, ἀόρ. 6. ἀπαρ. τοῦ δίδωμι. Δουνακ-φοίτης, δούναξ κτλ. ἰων. καὶ ἐπ. ἀντιδουνακφοίτης, δούναξ. Δουπέω, (γδουπέω), παρκ. 6. δέδουπα ἐκθάλλω ὑποκωφον δούπον, βαθὺν ἤχον, ἀντηχῶ ὑποκωφῶς, κροτῶ, θορυβῶ «δούπησεν δὲ πρῶτον» Ἰλ. ε, 42 καὶ συγνῶ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων, κατὰ τοὺς Σχολ. «διὰ τὸν παρακλουθήσαντα φόρον ἐκ τῶν ὀπλων» Ἰλ. π, 822 ἢ ἐν γέν. διὰ τὸν κρότον τῆς γῆς τὸν ἐκ τοῦ βάρους καὶ τῶν ὀπλων τοῦ πίπτοντος. Ἄνευ τοῦ «πρῶτον» πίπτει ἐν τῇ μάχῃ,

φονεύομαι, Ἰλ. ν, 426. «δεδουπότος Οἰδιπόδου» = πεπτωκότος, ψ, 679. 68. «δεδουπεν ὁ» Ἡρακλῆος» Ἀρχι. 27 (Παν. 24) καὶ συγνῶ πίπτω κάτω π. μὲν. π. ἰδ. Νον. Καὶ παθ. «οἱ δ' ἄρα δούπησαν ἀλλήλους» = κατεβλήθησαν, ἐφονεύθησαν ὅλοι δοῦδ. Κριναγ. 28 (9, 283) ἐν Β. Ἄν. δούπησεν ἀπέθανεν κατὰ τὴν Κυπρ. διὰλ. 1095. Ἄλλως σπάν. «δουπέει χεὶρ γυναικῶν» Εὐρ. Ἄλκ. 104 ἐπὶ ὀρηνοῦντων καὶ τὸ στήθος μετὰ τὴν χεῖρα κτυποῦντων «ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν» Ξεν. Ἄν. 1, 8, 18, καὶ «ἐκρούσαν» 4, 5, 18. «τοῖς δόρασι δούπησαι πρὸς τὰς ἀσπίδας» Ἀρρ. Ἄν. 1, 6, 7. «τετχος ἐδούπησε» Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 22. ὡς. ἐπιδουπέω, γδουπέω, strepitum edo.

Δούπημα, τό. δούπος Χρ. Σιδ.

Δουπήτωρ, ὄρος, ὁ κροτῶν ἢ θανατώνων = χαλκός Ἀγαθ. προλ. 59 (4, 3), ἱταγοται.

Δούπος, (γδούπος ἀνομτ.), ὁ ὑποκωφός ὀδυρβός, κρότος, πολεμικ. ταραχὴ π. Ὀμ. «δοῦπος ἀκόντων» = κρότος ἀκόντων Ἰλ. π, 361. ἐπὶ κρότου βημάτων «ποδῶν ὑπὸ δούπον ἀκούω» Ὀδ. π, 10. ἐπὶ θαρόδου πολυκυνάμου πλήθους κ, 556. ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων, ε, 401. τοῦ φλοίσβου βυάων Ἰλ. δ, 455. ὀρηνητικὸς στηθοκοπήματος διὰ τῆς χειρὸς «χειρόπλεκτοι δούποι» Σοφ. Αἴ. 621. «πυλὼν δούπος» Εὐρ. Ἰων 516, Θεόκρ. 25, 69. «δ. ἄκμονος» Καλλ. Ἀρτ. 54. Σπαν. περ. «θόρυβος καὶ δούπος» Ἄν. 2, 2, 19. Περὶ τοῦ «γδούπος» ἴδε Εὐστ. 1722, 42, ὁ Δινδύρριος θεωρεῖ τὸν σχημ. αὐτὸν ἔργον τῶν γραμ. sonitus.

Δούπων, ὄνος, εἰς τῶν Κενταύρων Δ. Σικ.

Δούρα, τὰ δούρατα, τὰ ἰων. καὶ π. ἀντιδούρατα πλ. τοῦ δόρου ὑπὸ τῶν μὲν. ἐσχηματίσθη καὶ ὄν. δούρας Ἀντίφιλ. 9 (6, 97), Ἡρωικ. ἀδ. 8.

Δούρα, τὰ πόλ. Μεσοποταμίας παρὰ τὸν Εὐφράτην, καταστρατεῖται ἐπὶ Ἰουλιανῷ, Πολυδ. Ἰσ. τὸ γέν. Ἑλ.-Χαίρ.

Δουράτειος, 3 καὶ δουράτειος Σουῖδ. Ἑλλινός. «δ. ἱππος» = ὁ ξύλιν. Τρωϊκ. ἱππος Ὀδ. θ, 493, 512. ὡς. «δουρατέα παγί» Ἀγαθ. 63 (9, 152). «δ. πύργος» Ἀπολ. Ρ. 2, 1017 καὶ ἄλλ. μὲν. ἱππος.

Δουρατό-γλυφος, 2. ξυλοτέχνητος, ξυλοποιήτος - στήγῃ Λυκάφρ. 361.

Δουράχτιον, τό. Δυρράχτιον Πτολ.

Δούρε ἴδε δόρυ.

Δούρετος, 3 (2 Θησ. Στ.) δουράτειος - ἱππος Εὐρ. Τρω. 14. ὁ ξύλιν. Τρωϊκ. ἱππος Ἀθην. 14, 610.

Δουρία, ὁ παραποτάμιον Πάδου ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ Στραβ. νῦν Δόρια Βάλτεα.

Δουρ-ηνεκής, 2. ισόμακρος μετὰ δόρυ ἐπὶ δούρηκες ἀπείσαν ἀπείχον δόρατος βολὴν Ἰλ. κ, 357.

Δουρι-αλής, 2. αἰγυπιακός Ἠσυχ.

Δουρι-άλωτος, 2. δουράλωτος Σοφ. Αἴ. 210, ὅπερ τοῦ μέτρου ἕνεκα ὁ Πλούκιος μετέλλαξε.

Δουρι-κλειτός, ὁ περιφνητός δομακτῆς. ἐν γέν. ἐνδοξος πολεμιστής - Μενέλαος Ἰλ. ε, 55.

μουρι-κλυτός, δ' τῷ ἀνωτ. Ἰλ. 6, 650, συνὰ ἐπὶ ἡρώων, ἐξόχων παλεμιστῶν Ἀργιλ. ἀποσπ. 50' «δ. ἄνδρες» Αἰσχ. Πέρσ. 85, ἐνθα παροξύνεται· «δορυκλύτοις ἀνδράσι» πρὸλ. Βουτυρ. λεξ. 2, 254.

Δουρί-κτητος, 2 καὶ 3 δουρικτητός, δορί-κτητος Ἰλ. 1, 343.

Δουρί-ληπτος, ἰων. καὶ π. 2' δορίληπτος, ὅπερ ἴδε' ὦσ. Ἡλιδ. 3, 2.

Δουρί-μανής, 2' δοριμανής, ὅπερ ἴδε' Δουρί-μαχος, 2' δοριμαχος γρησμ. ἐν Σχολ. Ἰλ. 6, 543' πρὸλ. Στράβ. 10, 449.

Δούριος, π. 2' δοῦριος - ἴσπος Ἀριστ. ὄρν. 1128, Δ. Ἀλ. 1, 46.

Δούριος, δ' ποτ. Ἰσπανίας, Στράβ. νῦν Δουέρο.

Δουριπετής, 2' δοριπετής

Δουρί-πληκτος, 2, ἰων. καὶ π. = δορίπληκτος - λάφυρα Αἰσχ. Ἐπτ. 278, ἐνθα κατὰ Πόρσωνος εἰκασ. «δουρίληπτα» = διὰ τοῦ δορός σκυλευθέντα Σχόλ.

Δούρις, ἴδος, αἰτ. ἰν. (δ') 1) Σάμιος ἱστορικός (324 π. χ.), κατ' Ἀθην. καὶ ἡγεμὼν Σάμου, μαθητ. Θεοφράστου. 2) ποιητ. ἐξ. Ἑλαιοῦς τῆς ἐν Αἰολίδι (Μυσίᾳ).

Δουρί-τυπής, 2' δοριτυπής, ξυλοκόπος, ὁ κτυπὼν, κόπτων ξύλα - σφύρα Φίλιππ. 15 (6, 103).

Δουρί-φατος, 2' δορικητός, διὰ δόρατος φωνεῖς Ὀππ. Ἀλ. 4, 556.

Δουρο-δόκη, ἡ δораτοθήκη Ὀδ. α, 128.

Δουρο-θήκη, ἡ τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 1, 136.

Δουρο-μανής, 2' δοριμανής - πόλεμος Ἀντιπ. Θεσ. 33 (9, 553).

Δουρο-παγής, 2' δορυπαγής - ἔργον Ὀππ. ἄλ. 1, 358' - ἄρμα θαλάσσης Nov. Δ. 45, 192.

Δουρο-τόμος, 2' ξυλοκόπος (ἐπίθ.) ξυλοτόμος (ὦσ) - πέλκευς Πέρσ. 7 (7, 445) ὡς. «ὁ δουροτόμος» = ὁ ξυλοκόπος, ξυλοσχίστης Ὀππ. ἄλ. 5, 198.

Δουρο-φόρος, 2' δορυφόρος Χρ. Σιδ.

Δούρων, γεν. πλ. ἀντὶ δοράτων.

Δούς, ἀδρ. 6'. μτγ. τοῦ δίδωμι.

Δοχατός, 3' χρήσιμος εἰς τὸ δέχεσθαι χωρεῖν, δεκτικός, χωρητικός Νικ. Θηρ. 518, carax.

Δοχεῖον, τό ἀγγεῖον μτγν. «δ. γραφικοῖο βέιβρον» = καλαμάρι Δαμόχαρ. 2 (6, 63), receptaculum.

Δοχεύς, εὖς, δ' δέκτης μτγν. acceptor.

Δοχή, ἡ δέξις· α) ὑποδοχή, φιλοφενία συμποσίων Μάγων π. Ἀθην. 8, 348, Ν. Δ. 6) ἀγγεῖον τοῦ σώματ. «δ. χολῆς» Εὐρ. Ἰλ. 828, Πλάτ. Τιμ. 71.

Δοχήτων, ἰων. καὶ π. τό δοχεῖον «δ. μέλανος σταθεροῖο» = μελανοδοχεῖον, καλαμάρι Παυλ. Σιλ. 52 (6, 66).

Δογματικός, 3' δογματικός, δι. γρ. δόκ.

Δοχμή (δέχομαι), ἡ σπιθαμή, μέτρον ἐκτάσ. = νῦν 77, 1 γίλιόμετρο. Ἀριστ. ἱππ. 318 κατὰ λεξ. Φωτ. ἐκ Κρατίν. (ἐνθα ἡ γρ. δόχη κατ' Ἀρίσταρχ.) καὶ «τὸ δεκτικὸν τῆς χειρὸς» Μ. Ἐτ. παλαιστὴ Σχόλ. Ἀριστ. δακτυλοδοχμή = 4 δακτ. πλὴν κατὰ Πολυδ. «τοὺς τέσσαρας δακτύλους συγκλισθέντας», 2, 157.

Δοχμαῖζω· εἶμαι ἡ πορεύομαι εἰς τὸ πλάγιονό μτγν. πρὸλ. πλαγιάζω

Δοχμαϊκός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς πλάγιον, εἰς δόχμιον στίχον ἡ δ. μετρικ. πόδα. Ἡρακλ. 55 καὶ Σχολ. μετὰ δι. γρ. δοχμαϊκός, dochimicus.

Δοχμαϊκός, 3' τῷ ἀνωτ. Αἰσχ. Σχόλ. Ἐπτ. 129.

Δόχμιος, 3, (δέχομαι) πλάγιος, λοξός, ὁδ. πλ. ἐπίρ. «δόχμια ἤλθον» = ἀπὸ τὰ πλάγια Ἰλ. ψ, 116, ὡς. Εὐρ. Ὀρ. 1258' «δοχμία κέλευθος» Ἀλκ. 1003' «δόχμιον νῶτον ἱρ»

«σάμην» Ἀγαθ. 3 (5, 294) «δόχμιος πέσεν» Ἀπολ. Ρ. 1, 1169' μετρικ. ὁ δόχμιος πού· - - - - - ὅστις εἰς 30 διάφορα εἶδη ἀπαντᾷ, obliquus.

Δοχμ-όλοφος, 2' ὁ ἔχων εἰς τὰ πλάγια κλίνοντα λόφον περικεφαλίας «δ. ἄνδρες» Αἰσχ. Ἐπτ. 109 κατὰ τοὺς Σχολ. «ἐν γὰρ τῇ κινήσει συμβαίνει πλαγιάζεσθαι τοὺς λόφους» αὐ δι. γρ. δοχμύλοχος, δοχμύλοχος ἀδὸκ.

Δοχμός, 3 καὶ 2 (δέχομαι)· δόχμιος· «δοχμὴ εἴσονται» = πλαγίῳθεν ἐφορμῶντες οἱ δύο Ἰλ. μ. 148, ἱπποκρ. καὶ μτγν. Ὀππ. ἄλ. 2, 353' ἐπίρ. δοχμὰ 294, obliquus.

Δοχμῶ· κλίνει τι εἰς τὰ πλάγια, καμπύλωνει, κοιν καμπουράνω. Παθ. καμπύλωνομαι, ἰδ. ἐπὶ ἀγροχοῦρου, ὅστις κυρτώνει τὴν ῥάχιν του καὶ ἐφορμᾷ «θῆγει δὲ τὴ λευκὸν δόνοντα δοχμῶνεις» Ἰα. ἀσπ. 388' πρὸλ. «Ἐρμῆς δοχμῶνεις μεγάροις διὰ κληῖθρον ἔδυνεν» = συμκαμπύλωνεις, κυρτωθεὶς εἰσεδυσεν εἰς τὸ μέγαρον Ὀκ. ἱμν. Ἐρμ. 146 καὶ μτγν. «δὲν κέραις δόχμωσεν» Nov. Δ. 42, 182, incurvo.

Δοχός, 2' δεκτικός, χωρητικός - τινός Θεόδωρ. αἰτ. φυτ. 2, 6. π. Πσυγ. ὡς. ὁ δοχός = δοχεῖον, carax.

Δρά, 6'. ἐν. προστ. τοῦ δράω.

Δρά, γ'. ἐν. ὄριστ. τοῦ δράω.

Δράβη, ἡ βοτάνη τις Διοσκ. 2, 187, draba.

Δραβήσκος, Δράβησκος, = (Δραμῆσκος), ἡ πόλ. Θράκης (νῦν Μακεδ.) πρὸς δυσμὰς τοῦ Νέστου, νῦν Δράμα.

Δράβος, (ὁ) παραποτ. Νοάρου, ποτ. Πα- νωνίας (= νῦν Βουλγαρίας), Στράβ. νῦν Δράβον.

Δράγδην, (δράσσω) ἐπίρ. φουκτωτά, ἀρπακτά, «χειρὶ δράγδην ἔχοντες» Κ. Σμ. 13, 91.

Δράγμα, (δράσσω, κοιν. δράχνω, ἀδράχνω), τό· κατὰ γρ. Βεκ. δράγμα Πολυδ. 2, 147,

χοῦφτα, δραξιά, ὅσον δύνανται τις νὰ δράξῃ μὲ ἀπλωμένον χεῖρ, ἀπλοχεριά «δ. ψαιστῶν ὁ- λίων» = δραξιά ὀλίγης χονδρασσεμένης κρι- θῆς ἡ κρηθαλευρού Γαιτούλικ. 3 (6, 190) ἰδ.

ἀγκυλιά, ἥτοι ὅσους στάχυς μὲ τὴν ἀριστερ. χεῖρα δύνανται ν' ἀγκυλιάσῃ καὶ θέρσῃ ὁ θερι- στής ἡ καθ' Ἰσούχ. ὁ ἀμυλλοδότηρ (σταχυο- δότης), ἀμυλλα (σταχυόδεμα) π. Πλουτ. = ἀ- μυλλα Ποτλίκ. 8, πρὸλ. Ἀθην. 14, 618' «τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει» = πυκνὰ πίπτουσι Ἰλ. λ, 66, σ, 552 κ. μτγν. π. ὡς Ξεν. Ἑλλ.

7, 2, 8, ἀδρεπτος στάχυς, λήθον (σπαρτόν) «μηδὲ χαλὰξ ἄκρον ἀποδρωφθὲ δράγματος δρυνόμενος» Ἀγαθ. 71 (11, 365), manipulus.

Δραγματεύω· δραγμαῖον Εὐδοτ.

Δραγματεῖον· δραγμαῖον Εὐδοτ.

Δραγματεῖον· δραγμαῖον Εὐδοτ.

Δραγματεῖον· δραγμαῖον Εὐδοτ.

Δραγματεῖον· δραγμαῖον Εὐδοτ.

Δραγματο-φόρος, 2' ὁ φέρων σταχυοδέματα, σταχυοδεματοφόρος Αἴσωπ. 379.

Δραγματώ· συλλέγω στάχυς καὶ κάμνω ἐξ αὐτῶν δέματα 'Ιλ. σ, 555.

Δραγματή, ἡ δ' ἀράγμα Μ. 'Ετ. 285, 32, συχνά δι. γρ. τοῦ δραγματή, manipulus.

Δραγμαίς, ἴδος, ἡ τῶ ἀνωτ. ἱατρ. ὅσον δύναται τις νὰ λάβῃ μὲ τὰ τρία δάκτυλα βραβ. πρέξια, pugillus.

Δραγμός, ὁ δ' ἀράξιμον, ἀραγμα Εὐρ. Κόκλ. 169, Κ. Σμ. 1, 350, prehensio.

Δραγμός· πῶλ. Κρήτης Σεν. κατ. Δράγμιος, ὁδός. Δραγμίτης Στ. Β.

Δραθεῖν· δαρθεῖν, ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ δαρθένω. Δρατήν, ἄ. ἐν. ἀόρ. 6'. εὐντ. τοῦ διδράσκω.

Δραίνω· δρῶ, πράττω, κάμνω 'Ιλ. κ, 96, κατὰ τοὺς ἀρχαίους «δραστικῶς ἔχειν, facio».

Δράκαινα· θήλ. τοῦ δράκων 'Ομ. ὕμν. Ἀπόλ. 300' π. Αἴσχ. αἱ Εὐμενίδες, Ἐρινύες, Εὐμ. 128, Εὐρ. Βίτκχ. 1355 κ. συχνά· ἰχθύς τις, dracaena.

Δρακαινίς, ἴδος, ἡ ἰχθύς τις 'Αθην. 7, 322. Δράκ-αυλος, ἡ ὁ κατοικίῳ δράκοντα ἢ κατοικῶν μετὰ δρακόντων Σοφ. ἀποσπ. 569 Μ. 'Ετ. ἐπὶ 0. Ἀθηνῶν.

Δρακεῖν, ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ δέρομαι. Δρακέεσσι, ὅστ. πλ. τοῦ δράκος.

Δρακεῖς, ἀόρ. 6'. μτγ. τοῦ δέρομαι. Δρακονθ-όμλος, 2' μετὰ δρακόντων συνανκιστρεφόμενος, πλήρης δρακόντων· «δ. ξυν-οικία» Αἴσχ. ἀποσπ. 264 κατὰ διόρθωσιν.

Δρακόντειος, 2' ὁ ἀνήκων εἰς δράκοντα, δρακοντοειδής, ὁμοειδής· - κορημόν = δεῖ νοεῖν ἕως τῶν τεχνῶν τὸν σηκὸν τοῦ δράκοντος εἶναι Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 1325· - νῶτα = ὁμοειδής βῆξις Μελέαγρ. 129 (12, 257)· - πούς Λουκ. Φιλοφειδ. 24, anguinus.

Δρακονταίος, 3' τῶ ἀνωτ. μτγν. Δρακόντεον, (δρακόντειον Θησ. Στ.), τό δρακοντόμαμα, κοκκίνη βαφή ἴδε δρακόντιον.

Δρακοντοειδής, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Μάρκελ. π. Ἀθην.

Δρακοντίς, ὁ· α) δρακόντειος Μ. 'Ετ. 6) εἶδος σίτου· - πυρὸς Θεοφρ. 'Ισ. Φ. 3, 26' γ) εἶδος ἀγγουρίου· - σίκου· Ἀθην. 9, 395.

Δρακοντιάς, ἄδρος, ἡ· εἶδος περιστερῆς· - πελιδίας Νικ. π. Ἀθην. 9, 395.

Δρακόντινος, 3' δρακόντειος· - ἄρμα = δρακοντομάξα Σχόλ. Εὐρ. Μήδ. 1316, anguinus.

Δρακόντιον, τό ὄποκ. τοῦ δράκων, ὅπερ ἴδε ἰδ. α) ἰχθύς τις Ἰπποκρ. 6) ἱατρ. λεπτὸν καὶ μακρὸν σκυλήκιον, γεννιόμενον ἐν τῷ σώματι ἔκ τινος ἀσθενείας καὶ διακείμενον ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, ἡ ἥς πολλάκις προκύπτει Πλουτ. συμμ. 8, 0, 3' γ) εἶδος σίκου Ἀθην. 3, 78' δ) βοτάνη τοῦ εἶδους τῆς ἐχιδνορίξης ἢ φειδορίξης, ἐπονομασθεῖσα οὕτω διὰ τὴν κοκκίνην καὶ ὁμοειδῆ ῥίζαν τῆς, κοιν. δρακοντί· Ἀθην. 9, 371, Θεοφρ. 'Ισ. Φ. 7, 12, 2, κ. b. braccunculus.

Δρακόντιον, τό ὁμών. κωμωδία Τιμοκλέους Ἀθην. 6, 237 (αὐτόθι 'Ισ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν.).

Δρακόντιος, ὁ· 1) Σπαρτιάτης τις Σεν. 2) νῆσος εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, Πτολ. νῦν Κάνι.

Δρακοντίδης, ου, κλ. ('Αριστ. σφ. 438) Δρακοντίδῃ 1) εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων, Ἀθηναίος Ἀριστ. 2) Ἰάσιος τις ἐκ Κιρίας Θουκ. 8, 28) ('Ιάσος, νῦν Ἀζύν-Καλεσιό).

Δρακοντίς, ἴδος, ἡ· πτηνόν τι Ἀντωνίν. Ἐλευθ. 9.

Δράκοντις, ὁ· Παλαιστίνος τις Ἐπιγρ.

Δρακοντιό-βοτος, 2' ὑπὸ δρακόντων, ὄφειν, βοσκόμενος, δρακοντοτρόφος· - Δίρκην Ναν. Δ. 4, 356 κ. συχνά.

Δρακοντο-γενής, 2' ἐκ δρακόντων καταγόμενος, ἐπὶ 0. Θηβαίων Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 126, draconigena.

Δρακοντογενής ἢ Δρακοντομένης, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπὶ τῶν ὠτων ἀμφοτέρως τῆς ἐν Ἀθην. ἀρχ. ἐταιρίας.

Δρακοντο-γνώμων, ὄνος, 2' δρακοντόγνωμος, ὁριδόγνωμος μτγν.

Δρακοντο-εἰδήρα, ἡ· δρακοντόμαλλος, ὁριδόμαλλος, ἡ ἔχουσα ὄφεις ἀντὶ μαλλίων, ἐπὶ 0. Γοργόυς Ὀρφ. λιθ. 536.

Δρακοντο-εἰδής, 2' ὁ ἔχων μορφήν δράκοντος, ὁμοειδής μτγν. ἐπὶ 0. δρακοντοειδῶς καὶ σκολιῶς βεῖν· ἐπὶ ποι. βέοντος ὄφειος δίκην, μετὰ πολλῶν περιστροφῶν Στράβ. 9, 424.

Δρακοντο-κέφαλος, 2' ὁφιοκέφαλος ἐπὶ 0. Ἐκάτης Σουίδ.

Δρακοντό-κομος, 2' ὁριόπλοκαμος, ὁριόμαλλος, ἐπὶ 0. Πιγάντων Ναν. Δ. 1, 18' ὡς. Μεδοῦσης, 47, 552.

Δρακοντο-κτονία, ἡ· ὁριόκτονία, θανάτωσις δρακόντων, ὄφειν Σχόλ. Πινδ. Π. 485.

Δρακοντο-ολέτης, ὁ· ὁριόκτόνος, φειδοθανατωτής, ἐπὶ 0. Ἀπόλλωνος ἐν Ἀνθ. 9, 525, 5.

Δρακοντό-μαλλος, 2' ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ βοστρύχων, ὁριόπλοκαμος, ὁριόμαλλος, ἐπὶ 0. Γοργόνων Αἴσχ. Πρ. 801.

Δρακοντό-μίμος, 2' δράκοντας, ὄφεις ἀπομιμούμενος, παριστῶν· - τορεύματα = ἀναγλυφα δρακόντων, ὁρ. παριστῶντα Ἀθην. 6, 230.

Δρακοντό-μορφος, 2' δράκοντας, ὄφειος, μορφήν ἔχων, ὁριόμορφος, ὁριόσχημος Λυκούρ. 1042.

Δρακοντό-πους, ὁδός, 2, οὐδ. - πουν γεν. - ποδός· ὁριόπους, πόδας ὄφειος ἔχων Τζέτζ. κ. ἄλλ. μτγν.

Δρακοντο-τριχέω· εἶμαι ὁριότριξ, ἔχω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὄφεις ἀντὶ τριχῶν Τζέτζ.

Δρακοντο-φόνος, 2' δράκοντας φονεύων, ὁριόκτόνος· Ὀρφ. λιθ. 156.

Δρακοντο-φόντης, ὁ· τῶ ἀνωτ. μτγν.

Δρακοντό φρουρος, 2' ὑπὸ δρακόντων φυλαττόμενος· ἀγρόπνως, δρακοντοφύλακτος; Λυκούρ. 1311, δι. γρ. δρακοντοφύρος, ὁ φέρων δράκοντας.

Δρακοντο-ώδης, 2' ὁμοίος μὲ δράκοντα, ὁφιώδης· - κόραι = Ἐρινύες διὰ τὸ ὁριόπλοκαμον αὐτῶν Εὐρ. Ὀρ. 249'· - καὶ ἄγριοις τύραννοις Πλουτ. ἡ 0. 551' - φέλια = ὁμοειδῆ βραχιόλια· ἴδε δράκων.

Δράκος, (δέρκομαι), τό· α) ἀρθαλμός Νικ. ἄλ. 581· 6) = δράγμα Μιχαῆλ. 3, 5, 2.

Δράκων, ὄνος, (δέρκομαι, 60, ἡ τῶν ἀρχ. ἐρμην. «ὅτι βλέπων, ὅψις καταπλήττω»), ὁ

μουθικ. θηρίον ὡς ὁ νῦν τετράπους περωτὸς ὅ-
φιν κοιν. ἡ λάμια τοῦ Ἀγ. Γεωργίου (ὁ νῦν
δράκων = Πύγας τεράστιος) Ἰλ. 6, 308, λ. 40.
π. τραγ. ἰδ. ἡ Λερναία Γέρα καὶ ὁ Πύθων
δράκων, τὸν ὁπρὸν ἐφόνευσεν Ἀπόλλων, ἐν γέν.
ὅφιν, ὅφιν παλαιὸς κατὰ τὴν ζωολογίαν, Ἰλ.
μ. 202 καὶ ἄλλα. στρατιωτικ. ἐμβλημα Λουκ.
ἱσ. αὐγγ. 20 κόρημα ἐπὶ τοῦ θώρακος Πο-
σειδίπ. κωμ. π. Ἀθην. 9, 376· οἰοειδῶς ἐπε-
ξεργασμένοι, οἷον περιδέρκια, φέλια· κοί περὶ
καρπὸς καὶ βραχίονι δράκοντες· Λουκ. ἔρωτ.
41, πρὸλ. Ἀντ. Στ. 21. Ἀρχ. 5 (6, 206—
207) ἡμῶν. ἰχθῦς· Ἀριστοτ. 1 Ζ. 8, 13, draco.
Δράκων, ὄντος καὶ ὠνος. ὁρθότ. Ἰσ. ὄνος, (ὁ)
1) υἱὸς Ἀρεος, βασιλ. Θηδῶν καὶ πατήρ Ἀρ-
μονίας Παλαρ. Ἄλλως τεράστιος ὄφιν, λάμια,
ἀγροικὸς φύλαξ τῆς ἐν Θήβαις πηγῆς, ὃν Κάδ-
μος ἐφόνευσεν· 2) ὡς δύο ἑτέροι, ὁ μὲν ἄ-
γρυπνος φύλαξ τῶν μῆλων τῶν Ἑσπερίδων, ὁ
δὲ τὸς χρυσοῦ δράκτος· ἐν Κολχίδι· 3) Ἀθη-
ναῖος· ἀρχὸν καὶ νομοθέτης Ὀλ. 39, 4. 624
γνωστὸς διὰ τὴν σκληρότητα τῶν νόμων του,
οἷ παροιμ. «Δρακόνταιοι νόμοι» Ξεναρχ. π.
Ἀθην. 4) ἀστεριζοῦς τοῦ βορείου ἡμισφαι-
ρίου, ὁ καὶ «οὐράνιος ἀρκτῶς» Λουκ. ἀστρ.
Νόν. 5) Δράκοντος νῆτος· ἴδε δρακόντιος
κάτοικ. Δρακοντονήσιος· Δρακοντονησίτης
Δρακοντῶν, ἡ Ἑλλ. ἄρ. ὄν. γυν. Ἐπιγρ. ἀπὸ
Δρακῶν, ἄρ. 6. μτγ. τοῦ δερκομα·
Δράμα, (δράω), τό πεπραγμένον, πράξις Αἰσχ.
Ἀγ. 533 ἔργασία, ἐπιχειρήσεις κοιν. δουλεία
Πλάτ. Θεαιτ. 150, ἰδ. ποίημα, βιωτικὴν πρά-
ξιν παριστῶν καὶ ἐν θεάτρῳ παριστάμενον, ὅθ.
«δράμα ποιεῖν» = δραματοποιῶ, κάμνω ποίημα
δραματικόν, δραματοποίημα, παριστῶν μίαν
τοῦ βίου πράξιν Ἀριστ. βῆτρ. 1021· «σταυ-
ρικὴν Πλάτ. συμπ. 222 καὶ ἄλλ. ἰδ. ὅμως
τραγικὸν δράμα, τραγωδία» μετρ. θέαμα· «τά
ἐλευνὰ ταῦτα δράματα εἰσάγειν» ἐπὶ τῶν κα-
τηγορουμένων, οἵτινες ἴνα τὸν ἔλιον τῶν δι-
καστηρικῶν, παρηγαγοναῖτο· τὰ γυναι-
κας καὶ τὰ τέκνα των, ἐκτεθόντα καὶ ὀρηνόντα
Πλάτ. ἀπολ. 35 καὶ μτγν. συχνά, factum.
Δράματιζω· παριστῶ βιωτικὴν τινα πράξιν
ἐν δράματι, ἐπεξεργάζομαι εἰς δραματικὸν
ποίημα, δραματοποιῶ, ἴδε διαδραματίζω.
Δράματικός, 3 εἰς δράμα ἀνήκων· μιμή-
σις Ἀριστοτ. ποιητ. 4, 13 καὶ μτγν. ἐπίρ.
— ὡς μτγν.
Δράματιον, τό, ὅποι. τοῦ δράμα· δραματο-
ποιημάτων Πλουτ. Δημ. 4.
Δράματο-ποιεῖν· στιχουργῶ δραματοποίημα,
παριστῶ βιωτικὴν τινα πράξιν ἐν δράματι· «τό
γέλῳτον Ἀριστοτ. ποιητ. 4.
Δράματο-ποιία, ἡ· στιχουργία, κατασκευὴ
δράματος, δραματοποιήματος Φιλ. πρὸλ. δρα-
ματοουργία.
Δράματο-ποιός, δ' ποιητὴς δραμάτων Λουκ.
φιλοφ. 13, Πλουτ.
Δράματο-υργεῖν· στιχουργῶ δράμα, δρα-
ματοποίημα Ἀλκίφρ. 2, 3· παριστῶ βιωτικ.
πράξιν ἐν δράματι, κατασκευάζω τι ἐν εἰδῶ
δράματος, παριστῶ εἰς δραματικ. ὕψος· διὰ-
λογον Ἀθην. 1, 1 καὶ μτγν. οἶον

Δράματο-ύργημα, τό· δραματοποίημα, δρα-
ματ. ἔργον μτγν.
Δράματο-υργός, ἡ· δραματοποιὸς Λουκ. π.
ἄρ. 68 κ. μτγν. μετρ. «-τοῦ βίου» Σωφ.
Στοβ. ἀνθ. 46, 52.
Δράματο-υργός, δ' δραματοποιὸς μτγν. ἰ.
γέν. ἐφευρετῆς, πρωτοουργός Ἰώσ.
Δραμεῖν, δραμοῦμαι, ἄρ. 6. καὶ μέλ. 6.
τοῦ τρέχω.
Δράμημα, τό· τρίξιμον Ἡρ. 8, 98, Σοφ. Οἰ-
κ. 193· πρὸλ. δρόμημα κ. Λοδ. Φρόν. 618.
Δραμητέον, τό· β. ἐπιθ. πρέπει νὰ τρέξῃ τ.
Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 271, 509, currendum.
Δράμις, ἰδὸς ἡ δράμις, ἱκος, αἶτ. δράμιν· εἰ-
δος ἀργύρου Μ. Μακεδῶν καὶ Ἀθαμῶν. (Θεο-
δοῦς ἐν Ἡπ.) Ἀθην. 3, 114.
Δρανής, 2· δραστηκός, δραστήριος, Ἡσυχ. Κ.
ἀδρανής.
Δραναί, ἄρ. 6. ἀπαρ. τοῦ διδράσκω.
Δράνος καὶ δρανών, (δραίνω), τό· ἐνεργὸς δύ-
ναμις, ἔργον, πράξις Ἡσυχ.
Δραξ, ἀκός, ὁ καὶ ἡ· δράγμα, ἀπολογεῖα, γού-
ρτα Βατρ. 240, πρὸλ. Πολυδ. 2, 144, Ὁ· κ.
μτγν. παλάμη Ἡσυχ. «τοῦ· δράμας· σφίγγας»
Στοβ. ἐκλ. 968.
Δράος, δ'· Δράδος Μενάνδρ. Προτίκτ. ἀποσπ. 25.
Δράπετα-αγωγός, ὁ· ὁ ἐπαναφέρων δραπέ-
τας δούλους ὁμών. κωμῶδια Ἀντιφάνους Ἀ-
θην. 4, 161.
Δραπετεία, ἡ· τὸ ἐκφεύγειν, φυγὴ κρυφία Ἡ-
συχ. fuga.
Δραπέτευμα, τό· τῷ ἀνωτ. Διοκλ. Β. Ἀν-
88, aufugium.
Δραπέτεταις, ἰως, ἡ· τῷ ἀνωτ. μτγν.
Δραπετεῖα· ἐκφυγὴ κρυφίως, ἰδ. ἐπὶ δούλῳ
Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 16· συνών. τῷ ἀποδιδρά-
σκω Πλάτ. Μέν. 97· «-καὶ φεύγον αὐτόν»
συμπ. 216· «-ἐκ φιλοσοφίας» Πλουτ. π. δ.
κωμ. 9, fugio.
Δραπέτης, (διδράσκω), δ' ἐκφυγὼν δούλος
ἐν γέν. φυγάς, λιποτάκτης Πινδ. ἀποσπ. 99.
Ἀριστ. Ἀγ. 1187, Εὐρ. Ῥῆσ. 69· ἐπὶ θ. «ὁ
ποιός» Εὐρ. Ὀρ. 1498, Αἰσχίν. κ. Κτησ. 75.
13· «ἀνθρωπος Πλάτ. Μέν. 97· «κλήρος Σοφ.
Ἀγ. 1285· «βίος = βραχύβιος βίος Ἀνθ. 10.
17, fugitivus.
Δραπετίδης καὶ δραπετίδης, διωρ. δ' πατρὸς
νομικοσχημάτιστον τοῦ ἀνωτ. φυγάς Μόσχ. 1, 3.
Δραπετικός, 3· εἰς φυγάδα δούλον ἀνήκων
φυγ. δ. ἀφωρῶν· θρίαμβος = θ. κατὰ φυγ. δού-
λων Πλουτ. Πομπ. 31· ἐπίρ. «ὡς Ἡσυχ. 13.
κατωτ. fugitivarius.
Δραπετινὸς, (παίξιν, παιδιά), ἐπίρ. παιδιά
κχθ' ἢν εἰς δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπα-
θεῖ νὰ συλλάβῃ τοὺς περὶ αὐτὸν συμπαίκτηρας
φωνάζων «τηροῦ, φυλάττω» πρὸλ. χαλκ.
μυθία, μυθία λ. εἰς. fugative.
Δραπέτης, ἰδὸς, θηλ. τοῦ δραπέτης Μελέαγρ.
55 (22, 80)· «αἱ δραπέτιδες» κωμῶδια Κρα-
τίνου Σουῖδ.
Δραπέτισκος, δ, ὅποι. τοῦ δραπέτης· δούλι-
σκος φυγάς Λουκ. δραπ. 33.
Δραπετο-ποιός, 2 (ὁ, Θεσ. Στ.)· φευγατίζων
ἡ διεκφυγὼν τὴν φυγὴν φυγάδων Ἰω. Ἀρσ.

Δραπέτρια, ἡ δραπέτης ἴω. Χρυσ.

Δράπων, ὠνος, ὁ δραπέτης Ἀρχιδ. 14, 19.

Δράπων, ὠνος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Σουδ.

Δράσιω, (δράω), ἔχω κλίαν, ἐπιθυμίαν εἰς

τὸ δρᾶν, ἐνεργεῖν δραστηρίως Σοφ. Αἴ. 326,

Εὐρ. καὶ Ἀριστ. facturio.

Δράσιμος, 2* δυνάμενος πράττειν, πρατέος

ἢ νῆρ ἔκομπος, γείρ δ' ὄρε τὸ δράσιμον = πο-

λεμικώτατος ἐστὶ Σγολ. Αἴσχ. Ἑπτ. 536.

Δράσις, εως, ἡ πράξις, τὸ πράττειν λεξ. ἑ-

νέργεια - φαρμάκου, ἱατρικοῦ Λουκ. Τραγυδο-

ποδ. 275, actio.

Δρασκᾶζω ἑκφύγω, φεύγω κυρσίως ἀποδι-

δράσκω Λυσ. ἐκ τῶν νόμ. Σόλ. 10, 17 ἢ ἄλλω

δρασκᾶζεις = ἐν ἄλλω κρύπτῃ, ἐπὶ τῶν μὴ δυ-

ναμένων λαθεῖν Ζηνὺς. 3, 74 παροιμ. ἀνάλογ.

τῇ νῦν ὅποιος κρύπτεται πίσω ἀπὸ τοῦ δά-

κτυλόν του, φαίνεται ὅλος.

Δράσκασις, εως, ἡ τὸ ἐκφεύγειν, κυρσία

φυγή Πλούτ. Πούχ. fuga.

Δρασμὸς, δρησμός ἰων. (διδράσκω), ὁ τῷ ἀ-

νωτ. Αἴσχ. Πέρι. 552, 562, ἔτι Εὐρ. Ἰ. Τ. 892,

Ἦρ. 6, 70 καὶ ἄλλ. «δρασμὴ χρησθῆναι»

= φεύγω κυρσίως Αἰσχίν. 3, 21.

Δράσσω, ἄττ. δράττω Πολυδ. 3, 155, Μ. Ἑτ.

ἄλλως μόν. μτγν. Συνήθ. μέσ. δράττομαι,

δράχνω ἀδράχνω, πίνω τι δρημτικῶς, ἀρπά-

ζω, ἰδ. «πάρνω τι ὅσον χωρεῖ ἐν τῇ παλάμῃ

μου (ἴδε δραγμῖς)» ὁ κόνιος δερματίνος αἵμα-

τοέσσης = ἔλαψε «ματωμένον χῶμα, ἐπὶ τοῦ

πίπτοντος καὶ ἀγωνιῶντος αἵματορροῦ πο-

λεμιστοῦ Ἰλ. ν. 393, π. 486 ἢ ἐλπίδος δερμα-

τίνος = ἔχων σταθερὰ ἐλπίδα Σοφ. Ἀντ. 235

«- τῶν ἀλῶν» = «πάρνω μίαν χούφταν

ἑλᾶς Πλάτ. Λυσ. 209 «τί μου δέδραξαι χερσὶ

κάντεται πέπλων;» Εὐρ. Τρ. 745 «δρατμένους

αὐτοὺς τῶν τριχῶν» Πλουτ. Ἀλέξ. 74 κ. μτγν.

- καιροῦ = ἐπιλαμβάνομαι τῆς ἐκκαιρίας, Δ. Σικ.

12, 67 ὥσ. μετὰ αὐτ. Ἦρ. 3, 13 - κόν. ν. Κ

Σμ. 1, 350, Ὁ, prehendō.

Δραστέος ἴδε δρᾶν.

Δραστειρα δρηστειρα, ἰων. καὶ ἑπ. ἡ,

δραστήρ, ἥρος, λεξ. δρηστήρ ἰων. καὶ ἑπ. ὁ

ὅπερ ἴδε.

Δραστηρίομαι πράττω δραστηρίως, τολ-

μηρῶς Εὐστ.

Δραστήριος, 2* ἐνεργητικός, ἐπιχειρηματι-

κός Εὐρ. Ἑλ. 998 «-εἰς τὰ πάντα» Θουκ. 4,

81 οὗτ. «τὸ δραστήριον» = ἡ δραστηριότης,

τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, ἀντίθ. τῷ «ἀπράγ-

μον» 2, 63 ἐν συνδῆς. «τὸ δραστήριον καὶ τὸ

γαδρὸν» Πλουτ. Φάβ. 19 ἐνεργητικός, ἐπὶ

πράγμ. μηχανῇ Αἴσχ. Ἑπτ. 1032 - φάρμα-

κον Εὐρ. Ἰων 1185 - ῥήματα = ἐνεργ. ῥήματα,

ἀντίθ. παθητικά Δ. Ἀλ. εἰς Θουκ. 24 καὶ

συχνά ἐπὶρ. - ὡς Φιλ. - ἔργα = ἐργασίαι ὑπε-

ρήτου, Νόν. promptus.

Δραστηριότης, ἥτος, ἡ ἡ ιδιότης τοῦ δρα-

στηρίου, ἐνεργητικότης Εὐστ. strenuitas.

Δράστης, (δράω), ὁ δραστήρ Πινδ. Π. 4,

287, ἀντίθ. τῷ «θεράπων», εὐτελής ὑπηρετής,

δοῦλος, πρὸς Βοιωκίου ἔρμην. καὶ δρηστής,

Δράστης, (διδράσκω), ὁ δραπέτης, φυγάς

Πινδ. Π. 4, 511, Χρ. Σιδ. 4, 520, fugax.

Δραστηκός, 3* δραστήριος - σχήματα Πλάτ.

νόμ. 7, 815 «-ὁ θυμούμενος» Πλουτ. Κοριούλ. 21

ἐπὶρ. - ὡς, ἐνεργητικῶς, ταχέως Πούχ. officia.

Δραστιο-εργός, ὁ δρᾶστιον ἐργαζόμενος.

Δράστις, ιος, ἡ βύσσις, λεπτὴν καὶ ἄριστον

λινὸν ὕφασμα Πούχ. byssus.

Δράστις, ἴδος, ἡ δρηστής

Δράστοκα, τὰ πᾶσι τῶν Ἰνδιῶν Πτολ.

Δραστοσύνη, ἡ δρηστοσύνη.

Δρατός, (δέρκομαι) ὁ ὀρθαλμός «δρατοί» =

ὀρθαλμοί Μ. Ἑτ. 287, 4, 7.

Δράτῃς, 3, β. ἐπὶθ. τοῦ δαίμονος, (ἰων. ἀντὶ δι-

ρω), δαρτός, γδαρμένος - σώματα Ἰλ. ψ. 169,

excoriatas.

Δράττει, οἱ κώμη Καππαδοκίας Πτολ.

Δραῦκος, ὁ Φιλαδέλφους τις Καίλου συλλ.

Δραγάμα, πόλ. Ἀρίστ. τοῦ Α. μέγας τοῦ

νῦν Χορσάν Πτολ. Στράβ.

Δραγματός, 3* δραγμῆ ἱσομεγέθης ἡ ἱσοδρα-

μῆς Νικ. Θερ. 519, 665.

Δραγματός, 3* δραγμῆς ἄξιος Β. Ἀν. 90.

Δραγμή, (ἐκ τοῦ δρᾶσσομαι, κατὰ Κούρτ. ἐκ

δίζ. δρακ, ὅθ. δράξ, ἀκός = παλάμη χειρὸς

Πούχ.), ἡ κυρ. πατρίων, «παρμένον, ὅσον

δύναται τις νὰ πιάσῃ μὲ τὰ δάκτυλα» πρὸς

δραγμῖς α) ἡ Ἀττικὴ δραχ. σταθμός, ζύγιον =

82 1/7 παρὰ γραμ. (κατὰ Βενσέλερον = 4,

366 γραμ.) = 1 1/2 δκ. 62 δρ. καὶ τι πλέον, (ἡ

δκ. 1278, 48 γραμ.) ἡ Αἰγιναια δραχ. = 2 1/3

ἑττ. δραχ. = 1 1/2 δκ. 11 δρ. 6) ἡ Ἀττ. δραχ.

νόμισμα ἀργυροῦν = 1 1/100 τῆς μνάς, 6 ὀβολ. νῦν

110, 6, λεπτ. ἡ Αἰγ. δραχ. = 10 ἑττ. δδ. = νῦν 183,

3 λεπτ. καθ' ἑαυτὴν ὕλη καὶ χρυσὴ δραχ. =

10 δραχ. ἀργ. Συνήθ. ἀναλογία τοῦ χρυσοῦ πρὸς

τὸν ἀργυρὸν ἦν 11 1/2 : 1 ἐνίοτε ὁμοῦς ὑπερετι-

μίτο ὁ χρυσός. Προσέτι τὰ πρὸ τοῦ Σόλωνος

νόμισμα ἦσαν βαρύτερα, π. χ. 100 δραχ. νῆαι

= 72 - 73 παλαιαί, 100 δραχ. Ἑδοδαί = 138

8 1/2 Σολωνικαί, ἡ ἄ. συλλεξ. τῆς λέξ. μακρὰ

π. Ἀριστ. σφ. 689, καὶ ἐν τισιν ἀποσπ. κωμ.

ἔνθα ὁ Βέργκιος προτιμᾷ τὴν π. Πούχ. γρ.

δραγμῆ, drachma.

Δραγμήτιος, 3 (- ἡ θηλ.), ἰων. = δραγματίος

δραγματός Νικ. Θερ. 604.

Δραγματίας, 3 δραγματός, δραγμῆς ἄξιος

Πλάτ. Κρατ. 384.

Δραγματίον, τὸ ὅποιον τοῦ δραγμῆ μτγν.

Δραγμῖς, ἴδος, ἡ ἀδδκ. γρ. τοῦ δραγμῆς.

Δράψακα, τὰ πᾶσι Βακτριανῆς Ἀρρ. νῦν

Κούδους.

Δράω, μέλ. δρᾶσω, παθ. παρκ. δέδραμαι Εὐρ.

Ἀνδρ. 800 κ. ἄλλαχ. ἄλλα μτγν. συγχ. δέ-

δρασμαι καὶ π. Θουκ. δι. γρ. 3, 51, ὥσ.

ἀδρ. δρασθεῖς 6, 53, δέδρασθαι Πολυδ. 9, 156.

ἴδε κατωτ. β. ἐπὶθ. κάμνω τι, α) ἀμετβ. ὑπερ-

ρετώ, διακονῶ «αἰψά κεν εὐδρώοιμι μετὰ σφί-

σι» = ταχέως θά τοὺς ὑπηρετοῦν καλῶς Ὀδ.

ο, 317 ἐνεργῶ ἀντίθ. τῷ παθεῖν, ἰδ. π. Δω-

ριεῦσιν ὡς π. ἀττ. πράττω Ἀριστοτ. ποιητ.

3, 6 «εὐδρώσαν, εὐπύουσαν» Αἰσχ. Εὐμ.

830 «ὅστις γὰρ εὐδρᾶν εὐπαθὼν ἐπίσταται»

Σοφ. Φιλ. 668 π. Πλάτ. ἐν συνδῆς. «ποιεῖν

καὶ δρᾶν» = πράττω καὶ ἐνεργῶ, σοφ. 233 6)

μετβ. ἰατελῶ, τελεῶμαι τι, μεγάλην τινα

πράξιν, ἐπὶ καλ. καὶ κακ. σημ. τραγ. καὶ πεζ.
 «οὐδὲν δράσεις» = δὲν θὰ κατορθώσῃς, δὲν θὰ
 κάμῃς τίποτε Ἀριστ. ἐκκλ. 704' «οἱ δὲ δρακόν-
 τες» = οἱ πράκτοντες, οἱ ἐνοχοὶ Δ. Ἀλ. 2, 52'
 πρὸς Σοφ. Οἱ. τ. 246, ὡς. «ὁ δράσας» Πλάτ.
 νόμ. 9, 878' «τὰ δρώμενα» = τὰ πραττόμενα,
 αἱ πράξεις σοφ. συχνά· κάμνω τι τινα, «τοί-
 αυτ' Ἀτρεΐδαι με δεδράκασι» = τοιαῦτα μ' ἔκα-
 μαν οἱ Ἀ. Σοφ. Φιλ. 315' «ὅσιον θεοῦς δρᾶν»
 Εὐρ. ἀποσπ. 40' «τί ποτ' ἀγαθὸν ἂν δράσειεν
 ἡμεῖς;» Πλάτ. νόμ. 1, 641' «τί ἂν δράσειεν
 αὐτοὺς; οὐκ ἂν μείζον ἀντιπάθουσι;» Θουκ.
 6, 35' «πάν δέ σοι δρώμεν ἄν» = τὰ πάντα
 θὰ ἐπράττομεν πρὸς χάριν σου, πρὸς βοήθειάν
 σου Εὐρ. Κύκλ. 162' «μὴ δρᾶ τοὺς τεθηγκό-
 τας κακῶς» Σοφ. Αἴ. 1133 κ. ἄλλ. «τὰ εὖ
 δεδρασμένα» = αἱ εὐεργεσίαι Θουκ. 3, 54' τί
 κατὰ τινος «δρᾶν εἰς τινα» Σοφ. Οἱ. Κ. 980,
 Δ. Κάσ. 71, 3' «ταῦτά δρᾶν περὶ τι» = π. τὰ
 γὰρ διὰ τὴ Πλάτ. πολιτ. 279' «τὰ περὶ τοὺς
 ἔρμους δρασθέντα» = ἀναφορικῶς τῶν Ἑ. Θουκ.
 6, 53' «πάντα δρᾶν» = μετέρχομαι τὰ πάντα,
 καταβάλλω πάντα προσηπάθειαν τραγ. κ. πεζ.
 «τί δρῶ» = τί νὰ πράξω; τραγ. «τὸ δρῶν» =
 ἡ ἐνέργεια, ἡ βοήθεια Σοφ. Οἱ. Κ. 1600'
 «οἷθ' ὁ δράσας» = εἰς οὐρανὸν τί πρέπει νὰ κά-
 μῃς; Ἀριστ. εἰρ. 1061 κ. συχνά· «τουτὶ τί
 δρᾶ τὸ ποτήριον;» τί κάμνει ἰδὼ αὐτὸ ποτήρι;
 πρὸς τί εἶνε ἰδῶ; ἰππ. 237. Κατ' Ἀθην.
 π. τοῖς ἀρχαιοτέρ. συνών. τῷ ἔρδω, προσ-
 φέρω θυσίαν 14, 660 ρ. ἐπιθ. δραστήος, 3'
 ὅστις πρέπει νὰ ποιεῖ, δραστήον, ὅ, τι πρέπει
 κλ. «ἐκλαθεῖν τι δραστήον» Σοφ. Οἱ. τ. 1443'
 «ὅποια δραστή ἐστίν;» Τρ. 1194, facio.
 ΔΡΑΨΩ, βίβ. τοῦ διδράσκω, δρᾶναι.
 ΔΡΨΩ, δωρ. ἀντι δρᾶ, συγγ. τῷ «ὑπόδρα, δρα-
 κειν» (ἀδρ. 6' δέρκομαι) Μ. Ἐτ. καὶ Β. Ἀν.
 549, 24.
 Δρέκωνον, (βίβ. δρακ, δρεκ, δρεπ, δρέπω Κουρτ.
 ἔτυμ. 2, 79) τὸ ἄρχ. σχημ. τοῦ δρέπανον.
 Δρέκωνον, τὸ Δ. ἀκρωτ. τῆς νῆς. Κω Στραδ.
 Δρεπάνη, (δρέπω), ἡ ὄργαν. δι' αὐτὴς σπαρ-
 τὰ καλ. κόπτει, κοιν. δρεπάνι· - ὄρεται Ἰλ. σ.
 551' εἰς κλάδεμα ἀμπέλων, κλάδευτήρι Ἰσο.
 ἀπ. 292 καὶ ἔνταχ. π. μτγν. π. Ὀππ. ἄλ.
 5, 257' π. πεζ. σπαν. «δρεπάναις καὶ μάχαι-
 ραις» Πλουτ. Κλεοκ. 26' γδε δρέπανον, dre-
 pana.
 Δρεπάνη, ἡ 1) ὡς. Φιλικία, Σχερία ἡ με-
 τέρπειτα Κέρκυρα 2) χωρίον τι θηβαικῆς ἐπὶ τῆς
 νοτίου παραλίας τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, νῦν
 Χερσέκ. Στ. Β. Κάτοικ. Δρεπανεύς.
 Δρεπανητής, ἴδος, ἡ ἑσών. Ζήγκλης καὶ ἄλ-
 λων πόλ. διὰ τὸ δρεπανοειδές σχῆμα τῶν Νίκ.
 π. Στ. Β. γδε Ζήγκλη· πρὸς. Θουκ. 6, 4.
 Δρεπανη-φόρος, 2 ὁ φέρων, ἔχων μεθ'
 ἑαυτοῦ δρέπανον, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἄρμα.
 πολλ. δρεπανομάχαι, ἔχουσα στερεωμένα καὶ
 εἰς τὰ ἔξω τεταμένα κοπτερά δρέπανα ἐπὶ τοῦ
 ἄξονος καὶ τῆς στεφάνης τῶν τροχῶν Ξεν. Ἀν.
 1, 7, 10.
 Δρεπανοίος, ὁ Γάλλος τις ῥήτωρ ἐν Λουγδοῦ-
 νω, νῦν Λυών, τὸν 4ον αἰῶνα Μ. Χ. Βασιλεῖου
 Ἰσα. τῆς Ῥωμ. γραμματέως.

Δρεπάνιον, τό' ὕποκ. τοῦ δρέπανον Ἀθην.
 4, 155.
 Δρεπανικός, 3' δρεπανηφόρος· «δρεπανικά ἄρ-
 ματα» = δρεπανηφόρα, ἡ' δι. γρ. Δ. Σικ. 17,
 58, falcarius.
 Δρεπανίς, ἴδος, ἡ' πετροχειλιδόνι νῦν, διότι
 κάμνει τὴν φωλεάν του ἐπὶ τειχῶν καὶ κατὰ
 γῆς· π. τοῖς ἀρχ. δὲ δ. διὰ τὰ δρεπάνης δίκην
 ποικίλα πτερά του Ἀριστ. 1. Ζ. 1, 1.
 Δρεπανιστής, δ' δρεπανίτης μτγν.
 Δρεπανίτης, δ' δρέπανον φέρων, θειριστής
 μτγν. messor.
 Δρεπανο-ειδής, 2' σχῆμα δρεπανίου ἔχων· -
 χωρίον Θουκ. 6, 4 καὶ μτγν.
 Δρεπανο-μάχαιρα, ἡ ξιφομάχαιρα, καμ-
 πυλωτὴ μάχαιρα, χρησιμεύουσα ὡς ξίφος εἰς
 διατροφήσιν, «μηκτὴν πληγὴν, καὶ ὡς μάχαι-
 ρα εἰς κόψιμον Σχόλ. Ἀριστ. θεσ. 1127.
 Δρέπανον, (δρέπω), τό' δρεπάνη, συνήθ. σχημ.
 π. πεζ. καίτοι κατὰ Μοττ. ἡ δ. ἀττ. Ὀδ. σ.
 368, Ἡσ. 162, Ἡρ. 1, 125 καὶ μτγν. ἐν
 γέν. καμπύλον ξίφος, σπαθί· ἀρπη Ἡρ. 5,
 112 κ. ἄλλαχ. ἡ καμπύλη κόψις τοῦ δορυδρε-
 πάνου Πολύδ. 22, 10, 5, drepanum.
 Δρέπανον, τό' 1) Δ. ἀκρωτήριον τῆς νῆς.
 Κύπρου 2) ἀκρωτ. τῆς Μ. Σύρτωσης παρὰ τὴν
 Κυρηναϊκὴν, νῦν Ρὰς καὶ Μίρσα Καρκόρα.
 Δρέπανα, (τὰ) ΒΔ. λιμὴν καὶ πόλ. Σικελίας;
 ἐπὶ δρεπανοειδοῦς γήϊνον γλώσσης Πολύδ. νῦν
 Τραπάνι, κατ. Δρεπανεύς.
 Δρεπανο-υργός, ὁ' δρεπανοποιός, Ἀριστ.
 εἰρ. 548, Φερεικρ. π. Ἀθην. 6, 269.
 Δρεπαν-ωδής, 2' δρεπανοειδής Μ. ἔτ. 219,
 2, falcatus.
 Δρεπανωτός, 3' τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Δρεπεύς, ἑως, ὁ' τρυγητής Ἠσυχ. δρεπεύς
 Μ. ἔτ. 287, 30, vindemiator.
 Δρεπτός, 3' ρ. ἐπιθ. ὁ θυνάμενος κοπῆναι·
 ὡς, «τὸ δρεπτόν» = εἶδος διηγεοῦς ἡ ἀρπα-
 κτοῦ φιλημάτος Τηλεκλείδ. π. Ἠσυχ.
 Δρέπτω, π. δρέπω Μόσχ. 2, 69. Μέσ. Ὀππ.
 κυν. 2, 38, Ἀνότη 3 (Πλιν. 231) κ. συχνά.
 ΔΡΕΨΩ, (πρὸς. δρύπτω) σπῶ, ἀποσπῶ, κό-
 πτω, συλλέγω, ἰδ. ἄνθη καὶ καρπούς· - ἄν-
 θεα Ὀμ. ὕμν. Δῆμ. 425' «τὴν κασίην» = τὸν
 ἀρωματικ. φλοιὸν τῆς κασίας, (εἶδ. κανέλλας)
 Ἡρ. 3, 110' «καρπὸν Πλάτ. Τίμ. 91' μετρ.
 ἀπολαύω «εὐζωῶς ἄωτον δρεπάνω» Πινδ. Π.
 4, 130' «-σφίαις καρπὸν ἀποσπ. 227' «-κο-
 ρυφαῖς ἀρετῶν ἄπο», Ὀ. 1, 13' - τιμᾶν, Π. 1,
 49' - ἦδαν· «-λειμῶνα Μουσῶν» ἐπὶ ποιητ.
 Ἀριστ. βiatr. 180. Μέσ. συνήθεσ. κόπτω,
 μαζεύω τι δι' ἐμκαυτὸν «φύλλα δρεψάμενοι
 τέρενα δρυὸς» = τρυφερά Ὀδ. μ. 357, Εὐρ. Ἐλ.
 250' «πολλὰ ἀπὸ πολλῶν δρεσκόμενοι τε καὶ
 νεμόμενοι» Πλάτ. πολ. 3, 401' μετρ. «ἰσο-
 μιᾶσιν δρεψέσθαι ἄωτον» = ἀπολαύω τὸ ἐκ-
 λεκτότερον τῶν ἰσθμιακ. ἑορτῶν, ἀγώνων Πινδ.
 Ν. 2, 9' «στεφάνως δρεψέμενοι» = στεφάνους
 δρεψέμενοι Θεόδωρ. 13, 40' «ἀπὸ κρηνῶν δρε-
 πόμενοι τὰ μέλη» = ἐκ τῆς ἀγνῆς φύσεως ἀνυ-
 μένοι τὰ ἄρματα, τὴν ποιήσαν Πλάτ. Ἰων.
 354' «σοφίαν Διονύς. 9, (7, 716) «χάριτα;
 Ἀποδοτὴν» Ἀντ. Σιδ. 83 (7, 218) ὡς. «αἱ»

μα δρέψασθαι = γεύομαι αἵματος, χύνω αἷμα
Αἴσχ. Ἐπτ. 700 «βάτοι ἱερὸν αἷμα δρέπον-
ται» = ἀπολαύουσιν, ἐντρύφουσιν εἰς κτλ. Βίων
1, 22 ὥσ. μετὰ γεν. - ἐρώτων Πινδ. ἀποστ.
88, Φιλόστρ.

Δρῆς, γεν. Δρῆ καὶ Δρῆς ὄνομα. π. Σουῖδ. οὗτος
Ὀρφέως καὶ πατὴρ Εὐχλοῦς, Χάραξ π. Σουῖδ.
Ἰδε Ὀμηροῦ.

Δρησμός, ἰων. δρασμὸς, Ἦρ. Ἰδε δρασμός.

Δρημοσύνη, (δράω), ἡ ὑπηρεσία θυσιῶν, ἱερο-
τελεστία - ἱερῶν Ὀμ. Ἑμ. Δῆμ. 476 π.
μτγν. = δρασμός, ministerium.

Δρηστειρά, ὀηλ. τοῦ κατωτ. ὑπηρετρία «ἀμ-
είπολοι ἐνὶ μεγάροις πένοντο τέσσαρες, αἱ οἱ
δωμά κατὰ δρηστειράς ἐσσι» = τέσσαρες ὁπα-
μῆπόλοι ὑπηρετοῦν εἰς τὰ μέγαρα, αἱ ὁποῖαι
ἦσαν ὑπηρετρίαι τῆς αἰθούσης Ὀδ. κ, 349.

Δρηστήρ, ἦρος, (δράω), ὁ ἐργαζόμενος «διά-
κονος, θεράπων, ὑπηρετής» Ἡσυχ. Ὀδ. π.
248 καὶ συγνά, ὥσ. μτγν. πρβλ. δρᾶστης.

Δρηστής, ἰων. καὶ ἑπ. ὁ δρᾶστης, δρηστήρ
Ἀρχιλ. ἀποστ. 96 π. Μανεύ. συνών. τῷ
βλαύς = δραστήριος.

Δρηστῆς, ἰδοῦς, ἡ δραπέτης, φυγὰς Καλλ.
ἑπιγρ. 4 (12, 73).

Δρηστοσύνη, ἡ δρημοσύνη, τὸ ὑπηρετεῖν
«διακονία» Ἡσυχ. Ὀδ. ο, 320, εἰς πλ. Ἑπιγρ. 939.

Δριτίς, (δρίαν), 3 κατάφυτος, χλωρός
«χλωρός» Ἡσυχ.

Δριτῶν, βλαστίνων, ἀναβλαστίνων, ὅλλω Ἡσυχ.
Δριτῶν, ὧν κλάδος τῶν Σάνων ἡ Τζάνων
(νῦν Δανίη), ὁρεῖντο λαοὶ ἐπὶ τῶν ὕψηλοτέρ.
ὁρέων τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Κολχίδα Ξεν. Ἀν.
Δριτῶν, ἀκρὸς βδέλλα Ἡσυχ. hirudo.

Δριτλος, ὁ ὑετοσκόλλης λιποδερμὸς ἐρμη-
νεύουσι π. Λουκιλλ. 8 (11, 197), fellator.

Δριτλων, ὠνος, ὁ ποτ. Δαλματίας καὶ Ἰλλυ-
ρίδος τῆς βαρβαρικῆς (Ἰλλυρίας, νῦν Ἀνω
Ἀλβανίας), νῦν Δρίνο-Βιάνκο Στραβ.

Δριμαί, αἱ ψῆχες Ἡσυχ. ὥσ. εἰς ἐν. δρίμα,
δρίμη = ψῆχος, παγετός Κύριλλ. frigus.

Δριμῶς, ἑπὶ τροπ. τοῦ δριμύς, δέξω, δια-
περαστικῶς, σφόδρα ὥσ. συγγ. «δριμύτερον
γαλῆς βδέουσα» = κορυφαίνουσα, βρωμοῦσα
δυνατώτερα καὶ ἀπὸ γάταν Ἀριστ. πλ. 693,
acriter.

Δριμυμός, ὁ δέξτης, πικρία - θυμοῦ Τρέτζ.
acerbitas.

Δριμύλος, 2, ὁποκ. σχημ. τοῦ δριμύς «ὑπο-
ξυς, κοιν. ὀλίγον ἀψύς, διαπεραστικός» - ὁμ-
ματα Μόσχ. 1, 8, actiusculus.

Δριμύμωρος, 2, ὁψιμωρος Γαλην. 9, 65.

Δριμύς, 3, δέξ, κοιν. ἀψύς, διαπεραστικός,
ἰδ. ἐπὶ γεῦσι. πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 66 «-βέλος
Εὐλειθυίας» = τῆς Θ. τῆς γέννας, σφοδρὰ ὠ-
δίνες τοκετοῦ Ἰλ. λ, 270 - ἀλγυδὼν = σφο-
δρὸς πόνος Πολέμ. 1, 25 - καπνὸς Ἀριστ.
σφ. 146 ἐπὶ γεῦσι - χυμὸς Ἀριστοτ. Ζῷ. 2,
18 - οἶνος Λουκ. μισθ. συν. 13 ἐπὶ σφρή-
σεις Ἀριστ. πλ. 693, Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 5
ἐνθα «τὰ γλυκεῖα» ἀντιθ. τῷ «δριμύ» καὶ συγ-
νά, πικρὸς, στυφός, (συγγ. στρυφνός) Θεόφρ.
διαπεραστικός ἐπὶ βλεμματι. «δριμὺ βλέπειν»
Ἀριστ. βῆτρ. 562 «δ. ἀποβλέπειν, ἐνορᾷ»

= βλέπω τινὰ μὲ δριγίον, ἔχθρ. βλέμ. Λουκ.
ψευδολ. 32 «δριμὺ βλέμμα» Ἡρων. 4, 5,
17. Μετρ. συγνά, σφοδρὸς, δυνατός - μίχην
Ἰλ. ο, 696, Ἡσ. ἀστ. 261 «-γῶλος, μένος»
Ἰλ. σ, 322, Ὀδ. ω, 319 - ἄχος = λύπη Ἡσ.
ἀστ. 457, πρβλ. Αἴσχ. Χο. 386 - ἀλίστωρ
= πικρὸς, ἀκαμπτὸς, Ἀγ. 1482, ὑπερθ. δριμύ-
τατος, σφοδρότατος, ἐκπαθέστατος Ἀριστ. σφ.
277 κ. συγνά - γολή Θεόφρ. 1, 18 «δριμύ
καὶ ὑβριστότατον θηρίον» Πλάτ. νόμ. 7, 80
- Πλάτ. Ἑπιγρ. 6 π. Δ. Λασρ. 3, 31, ἐν Ἀνθ.
«γλυκεὶς ἔρω» (7, 217) «-ἔρω» εἰρήνης
Πλουτ. Νομ. 16 σφοδρῶς ἐπιθυμῶν τι, λυγ-
τερῶν διὰ τι Αἴλ. Π. Ἰσ. 10, 14 ἐπὶ πνεύ-
ματι. δέξονους, πανουργοὺς, δόλιους (acutus)
«-Σισύφου γένος» Εὐρ. Κόκλ. 104 «-καὶ ἐν-
τονόιν Πλάτ. Θεαίτ. 173 «-καὶ δικανικός»,
175 πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 255 κ. μτγν. acut.
Δριμύσωα, δριμύτως ἐρεθίζω τὴν γεῦσιν τι-
νος δι' ὀξέων, ἀψῶν ποτῶν κτλ. μτγν. μετρ.
ἐρεθίζω πολὺ, παροργίζω Σγῶλ. Ἀριστ. σφ.
62. Μέσ. «δριμύξω» μ. ἀδρ. = σπεινάπικε,
ἔβαλε σιναπισμοὺς Εὐστ. 1061, 5.

Δριμύτης, ἦτος, ἡ δέξτης τῆς γεύσεως Ἀρ-
χιδίκ. π. Ἀθην. 7, 292, Θεόφρ. Πλουτ. Κί-
μιλ. 29 ἐπὶ καπνοῦ Πολύβ. 22, 11, 20 μετρ.
«δ. σκωμμάτων» δη. κτικτῆς περιπαιγμοῦ, δη-
κτικὸν σκῶμμα Λουκ. Πρμ. 2 σφοδρότης
Πλάτ. πολιτ. 311 δέξονοια, δέξαι κρίσεις
«πρὸς τὰ μαθήματα» = τὰ γράμματα, ἰδ. τὰ
μαθηματικά, πολ. 7, 535 πανουργία, δολιό-
της Λουκ. Ἀλέξ. 4 «-καὶ πανουργία» Πλούτ.
ῥητορ. ἡ μετ' ἀκριθείας καὶ δέξονοια ἀνάπτυ-
ξις θέματος τινος, acrimoniam.

Δριμύ-φαγέω, τρώγω δέξα, ἀψὲ τὴν γεῦσιν
φαγητὰ Παῦλ. Αἰγ. 4, 131, 40.

Δριμύ-φάγος, ἡ τὸ φαγεῖν δέξα τὴν γεῦσι.
φαγητὰ ἱατρ.

Δριμύ-φαγία, 2, ὁ τρώγων δέξα τὴν γεῦσι.
φαγητὰ.

Δριμύ-χυμος, 2, ὁ ἔχων δέξες, ἀψοῦς τὴν
γεῦσι. χυμοῦς.

Δριμύ, ἡ θυγ. Νηρείας καὶ Δωρίδος Βιργ.
γεωργ. 4, 336.

Δρίος, ὁ ἡ τὸ ἀμφιδ. τὸ γέν. ἦν καὶ π. τοῖς
ἀρχ. «δ. ὕλην, εὐδενδρον» Σιμμ. 4, 6 (7, 203
- 193), - ἅπαν Ὀμπ. ἀλ. 4, 588, ἀλλ' εἰς
ἀναρθρον ὄνομα. «δρίος ὕλης» = λόχη δάσους,
δάσος Ὀδ. δ, 353 εἰς πλ. ὄν. καὶ αἰτ. «τὰ
δρία» Ἡσ. ἔρ. 5, 28, Σοφ. Τρ. 1008, Ἀριστ.
βῆτρ. 4, 970, ἀλλ' οἱ γραμ. παρεξέχθησαν
καὶ ἐν. δρίον καὶ δριάω πρβλ. δρύς.
Δρίος, τὸ α) ὄρος Ἀχαιῶν β) Λοκρίδος καὶ
Φρίκειον ἢ Φρίκειον γ) τῆς νήσ. Νάξου Δ. Σικ.
Δρίον, τὸ λῦφος ἐν Δανίῳ (ταίχῃ), χωρίον
Θράκης.

Δροίτη, ἡ εὐλίνας λουτήρ, ἐν γέν. λουτήρ
Αἴσχ. Εὐμ. 603 (παρ' ὧ καὶ ἐπὶ τῆς σημ.
σφοδρῶς, νεκροθήκη Ἀγ. 1521), Νικ. ἀλ. 462,
Λυκόφρ. 1108 ἀπαντᾷ συγνά καὶ γρ. δρύτῃ
(ἐκ τοῦ δρύς).

Δρομάσκει Ἰδε δρομάω.

Δρομ.-αγετώ, εἶμαι ἀρχηγὸς δρόμου, διαγω-
νιστικὸς τρεξίματος Βοικχ. ἑπιγρ. 46.

Δρομάδην, ἐπὶ τρεχάτα Ἡού.
 Δρομάδης, ὁ· Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἱπποκρ.
 Δρομάτος, 3 καὶ 2 Εὐρ. Ἄλκ. 248· τρέγων
 κοιν. τρεχάτος· «δρομαία βῆσα» Σοφ. Τρ.
 923· «δεμνίων ἀπο πηδᾶ δρομαίος» = πετιέται
 ἀπ' τοῦ κριδᾶτι Εὐρ. Ὀρ. 45· «οἶασι δρο-
 μαίοι», Βάχχ. 136 κ. συχνά· «ἐρ' ὅς ἐγὼ
 δρομαίων ὁμήσω πόδα» Ἀριστ. Βάτρ. 478· ὡς.
 περ. π. Σεν. «τὰ ἔχνη δρομαία» = ἔχνη τρέ-
 γοντος ὁράματος, ἀντίθ. τῶ «εὐναία» = εὐνα-
 ζομένου, καθημένου κυν. 3, 8· «δρομαίος ἔ-
 στο» Λουκ. Ἀλέξ. 14· μετφ. «δρομαία τῆς
 ψυχῆς ὁρμή» Ἀλκιδ. π. Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3·
 ἐπὶρ. αἰώς, τρεχάτα, ταχέως μετν. currens,
 Δρομάς, αἶος, ὁ· τῶ κατωτ. - κάμηλοι γεωπ.
 Δρομάς, αἶος, ἡ· συνήθ. θηλ. ἀλλὰ καὶ οὐδ.
 εἰς δοτ. «δρομάσι βλεφάροις» = μετ' ὀφθαλμοῦ
 ματα Εὐρ. Ὀρ. 835· - Φρύγες Ὀρ. 1416·
 «δρομάς κώλωψ», Ἑλ. 1317, τρέχουσα, περι-
 τρέχουσα· - ἀμψύς = ὁ τρέγων τροχὸς Ἰεῖονος
 Σοφ. Φιλ. 674· - κύνες Εὐρ. Βάχχ. 730·
 πρὸλ. ἀποσπ. 1000, ἐνθα οὐς. «ὁ δρομάς» =
 ροιδάς, ἡ ἐνθουσιώσα, ἐμπνευσμένη προφητις,
 Τρω. 42· «δρομάδες ὀλκάδες» = ταχύπλοα φορ-
 τηγὰ Ἀριστ. π. Πολυδ. 1, 83· - κάμηλοι = αἱ
 δρομάδες, γοργοκάμηλοι Πλουτ. Ἀλέξ. 31,
 π. Ἀριστοτ. ἐπὶ ἰγθύου I. Ζ. 1, 1—δ, 17·
 ἐπὶ λῆγνου γυν. Φρόν. κωμ. π. Πολυδ. 7,
 203, πρὸλ. κάμηλοι cursoria.
 Δρομάς, ὄν. θηλεία· κυνὸς τοῦ Ἀκταίονος Ὁδιδ.
 (Δρομάω, μόν. παρ. δρομάσκε = ἔτρεχε
 Ἡτ. ἀποσπ. 2, κυρ. δρώμασκε πρὸλ. Λοδεκ.
 Φρον. 583, ἀνθ' οὗ φοίτασκε· ἔντε. Σχόλ.
 Ἰλ. υ, 227, cursa.
 Δρομάς, εὐς, ὁ· ὁρέκτης, τρέγων Εὐρ. Ἥλ.
 824, Πλάτ. νόμ. 7, 822· «δρομάσι» ἐκ Καλλ.
 Β. Ἀν. 1185, cursa.
 Δρομάς, ὁ· 1) Μαντινέως Ὀλυμπιονίκης (Ὀλ.
 75, 480) Πaus. 2) Στυμφαλίου· Περιδοδίκης
 Πaus. ἴδε Περιδοδίκαι.
 Δρομή, ἡ· τρέξιμον (κανονικῶς θρέξιμον) διότι
 τὸ δασὺ τῆς ἀκολούθ. συλλαβ. ἔλπει) Ἀρ-
 κάδ. 110, cursa.
 Δρομήτος, ὁ· μὴν τῶν Πριαννείων Κρητῶν
 (Πριαννίων χωρ. Κρήτης) Κουρτ. Ἐπιγρ. 2.
 Δρομήμα, τό· δρομήμα, δι. γρ. Αἰσχ.
 Πέρσ. 243, Ἀριστοτ. I. Ζ. 9, cursa.
 Δρομίς, ὁ· εἶδος καρκίνου Αἰλ. Π. Ἰσ. 7,
 24, ἰγθύς τις Ἀθην. 7, 284, cursa.
 Δρομικός, 3· ἱππιδεῖος εἰς τὸ τρέχειν, τα-
 χυδρόμος, δρομωγελιπαρότος Αἰσχίν. 2, 130.
 Δρόμος, (ἴξ. δρομ. ἴδε τρέχω), ὁ· α) τὸ τρέ-
 χειν, τρέξιμον Ἰλ. θ, 281 κ. π. ἀπαρ. μετν.
 π. Ὄμ. ἐπὶ τε ἱππ. καὶ ἀνθ. καὶ ἐπὶ δια-
 γωνισμοῦ τρέξιματος Ὀδ. θ, 121 καὶ τραγ.

ὡς. εἰς πλ. Αἰσχ. Πρμ. 838, Ἱπποκρ. κίνη-
 σις, περιφορά, τροχὸς ἀστέρος Πλάτ. 370·
 «δρόμῳ χωρεῖν, ἵνα, ἔρκεσθαι, θέν κτλ.
 = βαδίζω ταχέως, τρέγω Θουκ. 3, 4· ἈΕ.
 στρατ. βῆμα ἱερόδου Σεν. Ἀν. 1, 8, 18·
 «ἀπαντι γρηθῆναι τῷ δρόμῳ» = τρέγω με-
 ὅλας τὰς δυνάμεις μου Λουκ. π. τ. οἶκ. 10·
 π. Ἡρ. «περὶ τοῦ παντός δρόμον θεῖν» = δια-
 γωνίζομαι περὶ τῶν ὅλων, κρίσιμον ἀγῶνα, 8,
 74· «τόν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν» = δια-
 γωνίζομαι τὸν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ἀγῶνα
 Ἀριστ. σφ. 376, Πλάτ. Θεαιτ. 174· 6) ὡ-
 ρισμένη πλατεῖα τοῦ τρέξιματος, στάδιον (πρὸλ.
 ἱπποδρόμιον μετν.) Ὀδ. θ, 605, Σοφ. Ἥλ.
 703 καὶ μετν. Ὡς. π. Πλάτ. τόπος περιπά-
 του· «τὸν ἐν τοῖς δρόμοις περιπάτων», Φαίδρ.
 227, καὶ ἱστασάμενος· «περιπατεῖται ἐν τῷ
 καταστήγῳ δρόμῳ», Εὐθὺδ. 273· ἔν τῷ ἔξω
 δρόμῳ (στοῖς) ἡλειφόντο», Θεαιτ. 144· 60.
 «δ. Ἀκαδήμου» = ἡ Ἀκαδήμεια Εὐπολ. π.
 Δ. Λαερ. 3, 7· πρόστων, πρόναος ναοῦ Στράβ.
 17, 805· καθ' Ἡσίο. ὡς. ὁρχήστρα ἡ τὸ μέ-
 ρος αὐτῆς, δι' οὗ εἰσέρχεται ὁ χορός. Μετφ.
 «ἔξω δρόμου φέρεσθαι» Αἰσχ. Πρμ. 885· «ἐκ
 δρόμου πεσὼν τρέγων» = παρεκτρέπομαι τῆς
 τροχιάς, τῆς ὁδοῦ, τοῦ σκοποῦ πρὸλ. Χο.
 1018· «οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου» = οὐδὲν ἄσκο-
 πον, ἄνευ σκοποῦ 507· ὡς. «ἐκτὸς δρομου
 φέρεσθαι» Πλάτ. Κρτ. 414, cursa.
 Δρόμος, Ἀγ(γ)εῖος· καὶ Ἀγ(γ)εῖος δρόμος, ὁ·
 μακρὰ καὶ στενὴ γῆνιν γλῶσσα ὀλίγον ἀπο-
 τέρω τοῦ στομίου Βορυσθένης (Δανάπρεως,
 νὺν Δνείπρου), ἐνθα λέγουσιν ὅτι ὁ Ἀγ(γ)εῖος
 ἀγῶνας ἐτέλεσε Ἡρ. 4, 55.
 Δρόμων, ὠνος, ὁ· ὁρέκτης, τρέγων α) θη-
 λίσσιος· τις ταχύπους καρκίνος Ἡσίο. πρὸλ.
 δρομίας· 6) εἶδος ταχύπλου πρὸλ. Λιθυρίης.
 Δρόμων, ὠνος, κλ. Δρόμων, ὁ· 1) Ἀθηναῖος
 τις· 2) κωμ. ποιητ. Ἀ. ὡς. 3) Ἐρμιόνης· 4)
 ὄν. δούλ. Λουκ. μισθ. συν.
 Δροπίσκος, ὁ· κάλαθος, ἐν ᾧ δρέπονται οἱ
 καρποὶ Ἡσίο.
 Δροπά, τό· δροπά, τὰ κοπιόμενα, μαζευό-
 μενα Σοφ. ἀποσπ. 428.
 Δροπικός· Περσικ. νομαδικὴ φυλὴ Ἡρ.
 Δροσσαλλίς, ἴδος, (Δροσσαλλίς Θησ. Στ.),
 ἡ· εἶδος σταφυλῆς Γεωπ. 5, 17, 353.
 Δροσίλλα· Ἑλλ. ὄν. γυν. Νικητ. Εὐγενειαν.
 Δροσπερός, 3· εἰς ὅσον ἀνήκων, ὑγρὸς ἐκ
 ὁδού, δροσιπένιος, ἐν γέν. ὁ· ῥός· «κρήναι,
 πηγαὶ» Εὐρ. Ἑλ. 1351 ὡς. «δ. λιδοῖς» Ἀντ.
 Σοδ. 59 (6, 291)· «αἰὶμα, Βάχχ. 863· «νε-
 ρέλαι» Ἀριστ. νεφ. 338· μετφ. μαλακός, τρυ-
 φερὸς· «στόμα Πάλλ. Σιλ. 2 (5, 244)· «λί-
 γανα» Ἀριστ. πλ. 298· «γένετον Ὀρφ. Ἀργ.
 229, roscidus.
 Δρόσπερος, ὁ· Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἀττ. Ἐπιγρ.
 Δροσπερὰ καὶ Δροσπερὴ, ἡ, ἐπ. ἡ· κρήνη·
 Νύμφη καὶ ὁμών. κρήνη Νόν.
 Δροσίαν, ἡ· κοιν. ὀνυχοῦς· δροσίαν Ἀλκμ. Ὀ-
 νεοκρ. 201, 33, ros.
 Δροσίζω· ὁ· ῥακίον μετ' ὀφθαλμοῦ, ὁ· ῥακίον, κοιν.
 νοτίζω· ῥακίον μετ' ὀφθαλμοῦ· «δροσίζω» = δροσί-
 ζομαι τὸ σῶμα μετ' ὀφθαλμοῦ Ἀριστ. Βάτρ.

1312. «- μύροις στεφάνους» = βαντίζοντες μέ
μυρα Πασιδών. π. 'Αθην. 15, 692, Πλουτ. 30.
913. δροσισμένους = δροσερός, rosa aspergero.
Δρόσιμος, 2' δροσερός Πλουτ. 30. 918, ros-
cidus.

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).
Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δροσίς, 3' τῷ ἄνωτ. «χειρὶ δροσιναις μύ-
ρον» = με τρυφερὰ χεῖρας Φλόδ. 32 (9, 570).

Δρόσυλα = Δρόσιλλα. 'Ελλ. ὄν. γυν. ἐπὶ Ὀδυ-
σειῳ ἀγγεῖου.

Δρόακες, αἱ δρόαχοι, ὡς ἐρμήν. καὶ τὸ «δρυ-
άδες» Πλουτ. 30. 321, ἐνθα μεταβάλλουσιν
εἰς «δρυῶν, δρυόχων»

Δρυάριον, τὸ ὕψος τοῦ δρύος Εὐστ.

Δρύας, ἄδος, ὁ, κλ. Δρύας, ἡ νύμφη κατοικοῦ-
σα ἐν δένδρῳ, δενδρονύμφη, εἰς ἐν. ὅτε μὲν ἐν
συνδ. Δ. νύμφη, ὅτε δὲ μόνον Δ. ὡς. εἰς πλ.

Δρυάδες αἱ, καὶ Ἀμαδρυάδες, κατώτεραι θεό-
τητες, νύμφαι διαμένουσιν ἐκάστη ἐν ὑρισμένῳ
αὐτῇ δένδρῳ πρὸς. Ναϊάδες, Ὀρειάδες.

Δρυη-κόπος, 2' ξύλα κόπων, οὐς. ξυλοκό-
πος Λυκάφρ. 1379.

Δρυῖται, (οἱ) οἱ σοφοὶ τῶν Γαλατῶν (ἱερεῖς
κλ.) Druidae.

Δρυῖνας, ὁ εἶδος ὕψους, ἐν κοίλοις κορμοῖς
πεπαλαιωμ. δρυῶν ἐμφωλεύων Νικ. 471.

Δρύονος, 3' ἐκ δρυὸς προερχόμενος, ἐκ ξύλου
δ. κατεσκευασμένος κοιν. δρένιος Ὀδ. φ. 43,
Εὐρ. Βάχχ. 1101. - πύρ = φωτιά ἀπὸ δένδρινον
ξύλα Θεόφρ. 9, 19. - μέλι = δρυόμελι, μέλι
ἐκέρχον ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς δ. Ἀντίφ. ἀνθ. Παλ.
28 (9, 72), quernus.

Δρυῖτης, ὁ, - λίδος. εἶδος λίθου Θεόφρ. αἴτ.
φωτ. 1, 2, 2, Πλίν. 37, 11.

Δρυῖται λαὸς Μαυριτανίας τῆς Καισαρηνσίας,
ὡς Ἀλγερίας Πτολ.

Δρύ-καρπον, τὸ δενδρόκαρπον, ἡ φαγώσι-
μος βάλανος τῆς τροφιδόρου δρυός, εἰς πλ. π.
Λυκάφρ. 83, Εὐστ. πρὸς ἀκρόδρουα.

Δρυ-καλάπτης, ὁ δρυοκαλάπτης, Ἀριστ.
ὄρν. 480, 979.

Δρυμά, ὡς δρυμός.

Δρυμάσσω δρύπται, ἐπὶ ἀνθρώκ. σημ. κωμ.
π. Πολύδ. 5, 93, Πούχ.

Δρυμίδες νύμφαι, αἱ δρυάδες Κραμ. Ἀν. 1, 224.

Δρυμόνιος, (δρυμών), 3' ὁ ἀνήκων εἰς δάσος,
δασώδης. «δρυμονία Ἀρτεμῖς» = φιλόδοσος, ἡ
φιλοῦσα τὰ δάση Ὀρρ. ὕμν. Ἀρτ. 35, 12.

Δρυμός, (δρύς), ὁ δάσος δρυῶν, ἐν γέν. δά-
σος Σοφ. Οἱ. τ. 1399. - ὄρειος Εὐρ. Ἰππ. 1127.
«δρυμοί» = βοσκαί ἐν δάσει Ἀντιφάν. 6 (9, 84),
ὅπερ ἀπαντᾷ π. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 49 ἐξ ἀποσπ.

Δρυμός, 300, Πλουτ. Περικλ. καὶ Φάβ. 1' συ-
χνότ. δι' ἐτερόκλητος πλ. τὰ δρυμὰ (ὁ βραχὺ πάν-
τοτε π. Ὀμ.) Πλ. λ. 118, Ὀδ. κ. 150 καὶ μετῶν.
π. ἀλλὰ καὶ δρυμὰ Δ. Πέρ. 492, quercetum.

Δρυμός καὶ Δρύμος, (ὁ) 1) = Δρυμῖα, Δρυ-
μῖα, πόλ. Φωκίδος 2) τόπος μεταξὺ Ἀττικῆς
καὶ Βοιωτίας 3) τόπος Εὐβοίας 4) τόπος τῆς
Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου.

Δρυμο-χαρής, 2' τὰ δάση ἀγαθῶν Ὀρρ.
ὕμν. 50, 12 κατὰ διόρθωσιν. κρυμοχαρής.

Δρυμῶ, ἡ θυγ. Νηρέως καὶ Δωριόδος Ἡφ. γεωργ.

Δρυμώδης, 2' δασώδης Δ. Σικ. 3, 25, siluosus.

Δρυμῶν, ὄνος, ὁ δρυμός Ὀπκ. κύν. 2, 78.

Δρυμῶν, ὄνος, ὁ 1) Πυθαγόρειος τις Κελευ-
νιάτης 2) ἀρχαῖος συγγραφεὺς Εὐσέβ.

Δρυο-βάλανος, ὁ βάλανος δρυὸς Στοάδ. 3, 153.

Δρυο-βαφής, 2' με φλοιὸν δρυὸς βεβαμμένος
Ἡσυχ.

Δρυο-γόνος, 2' δρύς παράγων - δρῆ Ἀριστ.
βέτρ.

Δρυο-γόνος, 2' δρύς παράγων - δρῆ Ἀριστ.
βέτρ.

Δρυο-γόνος, 2' δρύς παράγων - δρῆ Ἀριστ.
βέτρ.

Δρυο-γόνος, 2' δρύς παράγων - δρῆ Ἀριστ.
βέτρ.

Δρυο-γόνος, 2' δρύς παράγων - δρῆ Ἀριστ.
βέτρ.

Δρυο-γόνος, 2' δρύς παράγων - δρῆ Ἀριστ.
βέτρ.

Δρυεῖς, 3' γεμάτος ἀπὸ θεός Στράβ. 18, 626.
 Δρυο-κοίτης, ὁ ἐπὶ δρυός, δένδρου κοιμώ-
 μενος, φυλεῖων - τίτλις Ἀνότη 14 (7, 190).
 Δρυο-κολάπτης, ὁ δένδρουκαλίστης, φυλο-
 φαγᾶς Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 3' ἴδε δρυκολάπτης
 καὶ πρὸλ. δένδρουκολάπτης, κραυγός.
 Δρυο-κόλαψ, σπος, ὁ τῷ ἄνωτ. Εὐτεκνί. 15.
 1, 12.
 Δρυο-κόπος, 3' δένδροκόπος, οὗς. εἶδος πτη-
 νόυ = τῷ ἄνωτ. Ἀριστοτ. μορ. Ζῴ. 3, 1.
 Δρυο-καγής, 2' φυλοσυγής, φυλοποιήτος -
 στόλος (ῆ) στόλος Σοφ. ἀποστ. 629 = ὁ δρυός
 πάσσαλος λεξ.
 Δρύο-πες, (οἱ) ἄρχατος λαός, κατ' ἀρχὰς κα-
 τοικῶν ἐκατέρωθεν τῆς (Ἰ)ῆς καὶ νοτίως μέ-
 γιστος ἄνω τοῦ Παρνασοῦ ἄλλ' ἐξωστῆς ὑπὸ τῶν
 Μελίτων καὶ εἰς τῶν Δωριέων εἰς Πελοπόν-
 νησον, ἐκείθεν δ' ἐξ Ἑρμιόνης καὶ τῶν λοιπῶν
 μερῶν ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ἐγκατέστη ἐν τῇ
 Μεσσηνιακῇ Ἀχίνῃ, Εἰδοίᾳ (Καρύστῳ), τῇ
 Ἰωνικῇ νήσῳ Κῦθῳ, Ἰωνίᾳ, Ἀδύδῳ καὶ Ἡ-
 περίῳ Ἡρ. 1, 146.
 Δρύοπη, Δρύπα, ἡ θυγ. Δρύοπος ἡ Εὐρυπό-
 λου, σύζυγος Ἀνδράιμονος καὶ μητὴρ Ἀμ-
 φίσσου, 15 ἡς ὠνομάσθησαν οἱ Δρύοπες Ἀν-
 τῶν. Ἐλευθ. 32.
 Δρυο-πετρίς, (ἰδος, ἡ) βρυώδης βοτάνη, φυ-
 ομένη ἐπὶ δρυός καὶ ὁμοία μὲ πτέριν (φτέρι),
 ἀλλὰ μικροσχιστότερα φύλλα ἔχουσα Διοσκ.
 4, 189.
 Δρύος, ἴσφ. γρ. τοῦ δρύος.
 Δρύος, ὁ Ἑλλ. ὄν. ἄνδρ. Θεόγνωστ.
 Δρύος κεφαλαί ἑπωνυμία Ἀθηναίων τοῦ με-
 ταξὺ Ἀθηναίων καὶ Πλαταιῶν στενοῦ Κιθαιρώ-
 νος διὰ τὸ δεσφάδες τῶν ὑπερκειμένων αὐτοῦ
 κορυφῶν Ἠρ. ἴδε Τρεῖς κεφαλαί.
 Δρυο-τομία, ἡ κόψιμον ξύλων, κόπτειν ξ. π.
 Πλάτ. κομμένα ξύλα νόμ. 3, 678.
 Δρυο-τομικός, 3' τὰ τῆς φυλοτομίας ἀφο-
 ρῶν οὗς. ἡ δρυοτομική (ἐνν. τέχνη) τοῦ
 κόπτειν ξύλα Πλάτ. πολιτ. 288.
 Δρυο-τόμος, 2' δένδροκόπος, φυλοκόπος οὗς.
 φυλοκόπος κοιν. φυλάς Αἴσωπ. 175, [ἐνθα οἱ]
 ἴδε δρυτόμος.
 Δρυο-φόνον, τό βοτάνη ὁμοία τῇ δρᾶδῃ
 Διοσκ. 2, 187.
 Δρυο-φύρος, 2' ὁ φέρων, παράγων δρύς Δ.
 Περ. 371, 23.
 Δρύσχον, τό, δι. σχημ. τοῦ
 Δρύσχος, ὁ 1) «δρύοχος», δρύνα ὑποστηρίγ-
 ματα ναυπηγουμένου πλοίου = «στηρίγματα
 τῆς κηνημένης νῆδος» Τιμ. λεξ. Πλάτ. Εὐστ.
 εἰς Ὀδ. τ. 574, ἐνθα τὴν πρὸς δρύοχους πα-
 ρομοῶσιν τῶν κατὰ σειρὰν θετιμένων πελέ-
 κων (τοὺς πελέκεις ἱστασθ' ἐξείης δρύοχους
 ὡς) ἐρμηνεύει «πάσσαλοι, (δρύνοι), ἐφ' ὧν
 στοιχῆθον διατεθειμένων ἡ τρώπεις ἱσταται τῶν
 καινουργημένων πλοίων δι' ἰσότητα» ἦτοι ξύ-
 λα ἱσομήκη, τὰ ὅποια τὸ ναυπηγούμενον πλοῖον
 εἰς εὐθείαν γραμμὴν ὑποδραστήζουσι» πρὸλ.
 Ἀθην. 5, 209 π. Πολυδ. «δρύοχον», μέρος
 τοῦ πλοίου, 1, 85' τοὺς «δρύοχους» τοῦ ἄνωτ.
 Ὁμ. χωρ. οἱ λεξ. συνεταύτισαν μὲ πελέκεις
 «καὶ τὰ τρίγωνα αἶον ἐκ δρύοχων» = ἐκ θε-

μελίων Πλάτ. Τιμ. 81' «δρύοχους τιθέναι δρύ-
 ματος ἀρχὰς» = θέτω τὴν βάσιν δράματος, ἀρ-
 χομαι Ἀριστ. θεσ. 52' κυρ. «ἐκ τῶν δρύοχων
 ναυπηγεῖσθαι σκάφη» = ναυπηγῶ ὁλοκαιουργή-
 πλοια Πολυδ. 1, 38, 5' «κατὰ δρύοχων ἐπάγη
 σάνις» Ἀρχιμήδ. 1 (Ἀπ. 15) ὅθ. ἡ παροιμ.
 «ἄλις τῶν δρύοχων» Ἀπ. παροιμ. 1, 15'
 πρὸλ. Σχόλ. Ἀριστ. θεσ. 52 ἐπὶ ἀνθρώπων,
 οἱ ὅποιοι ἀρχίζουσιν ὁμιλίας ἀλλ' οὐδέποτε τὰς
 ἀποτελεῖουσιν 2) π. Ἀρχι. δρύοχοι = δρυ-
 μοί, δάση 7 (6, 16). ὡς π. Εὐρ. ἀλλ' ἐτε-
 ροκλή. «τὰ δρύοχα» Πλ. 1164, ναυα.
 Δρύοψ, σπος, ὁ πτηνόν τι Ἀριστ. ὄρν. 304.
 Δρύοψ, σπος, ὁ 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Δίας,
 πατὴρ Δρυόπης καὶ Κραγαλῆς Ἀντών. Ἐλευθ.
 2) υἱὸς Λυκάωνος καὶ Δίας, 137' ὡς καὶ ἄ-
 συνδέτ. «δρυπεπεῖς» Ἀθην. 2, 56, Ἀριστ. Λυσ.
 564 (ἐνθα «δρυπέπεις» γρ. Βεακ.) Θεόφρ. κ.
 ἄλλ. - μάλα = ψομαί ἐπὶ τῶν δένδρων αὐτο-
 μάτως φύεσθαι, ὡς ἐν τῇ μυθῳδῇ τοῦ Κρύ-
 νου ἐποχῇ Κρατῖν. π. Ἀθην. 6, 267' πανταχ.
 ὁ ἀπαντᾷ ἡ δι. γρ. δρυπετής.
 Δρυ-πετής, 2' ἐκ τοῦ δένδρου πίπτων καρ-
 πός, ἴδ. ὁ ἀρ' ἔστωτος π. διὰ τὸ ὑπερῶριμον,
 δι. γρ. τοῦ ἄνωτ. εἰ καὶ ἐν τοῖς καλλιτέρ.
 χειρογρ. ἀπαντᾷ «δρυπετής». Κατὰ Μνηρ.
 δρυπετής ἀτ. καὶ συνώνυμ. τῷ πέπειρος ἀνι-
 λογ. καὶ συνηγορον τοῦ σχημ. - τῆς τὸ π.
 Λουκ. «χαμαπετεῖς ἐλαίαι» λεξ. 13, πρὸλ.
 Ἀλκίφρ. 1, 21' ὡς. κωμ. «ἐτατραί δρυπετεῖς»
 = αἱ ὑπερῶριοι, παρὰ κλάσας Ἀριστ. π. Ἀ-
 θην. 4, 133.
 Δρυπετίνα, ἡ θυγ. τοῦ βασιλ. Μηθριδάτου
 Ἀμμ. Μάρκελ.
 Δρυπητής καὶ Δρύπητης, ἡ θυγ. Δαρπίου Δ.
 Σικ.
 Δρύ-πεψ, πεπος, ἡ δρυπετής «τὴν ἀλίπ-
 στον δρύπεπα» = τὴν ἀλοτοπασσισμένην, τὴν
 ὑπερῶριμον καὶ ἀλτισμένην ἐλαίαν Λογγ.
 Ἐπιγρ. 1 (6, 191).
 Δρυπίς, (ἰδος, (δρύπτω), ἡ εἶδος ἀκάνθης Ηε-
 σφ. Ἰσ. Φ. 1, 16 (10, 6).
 Δρύπιδ, ἡ δρύπεψ. ὑπερῶριμος καὶ σουρω-
 μένη, ζυφισσμένη ἐλαία Φανί. 5 (6, 209)
 «Ῥωμαῖοι δρυπετεῖς ἐλαίας δρύπιδας λέγουσιν»
 Ἀθην. 2, 56, ὑπερὶ Πλίνιος ἐπιβεβαιῶσι Φυσ.
 Ἰσ. 15, 1, 2, drupida.
 Δρύς, δρύος, (ῆξ. δρυ), ἡ καὶ ὁ π. Πελοπον-
 νησίους κατὰ Σχόλ. Ἀριστ. νερ. 401 ὡς π.
 μιν. κυρ. δένδρον, ὡς ὁλοῦσι τὰ παράγωγα
 δρύμας, δρύου, δέν-δρε-ον (δένδρον), Δρύαι,
 Δρύοψ, δέλα κτλ. πρὸλ. δάρυλλος (ἡ δρύς ὑπὸ
 Μάκεδ. (Πούχ.). ἰσως καὶ δαυρίς = δένδρῶτος;
 Κουρ. ἐτ. 2, 204, Σχόλ. Ἰλ. λ, 86, Μ. Ἐτ.
 288, 50' ἔπειτα τὸ δένδρον ἡ δρύς π. Ὁμ. κ.
 μιν. Ἀδύτη ἡ καθιερωμένη τῷ Διὶ, ὅστις ἐπι-
 τεύετο ὅτι ἐλάλει διὰ τοῦ φιθυριστικοῦ ἡχοῦ
 τῶν φύλλων τῆς ἐν Δαδῶνῃ δ. Ὀδ. ε, 328,
 τὴν ὁποίαν ὁ Σοφ. πολὺ γλωσσῶν ἀποκαλεῖ, Γρ.
 1158 καὶ Δίσχ. «αἱ προσήγοροι δρύες», Πρμ.

834' παροιμ. ἡ φράσ. «οὐκ ἀπὸ θρυός ἐστι οὐδ' ἀπὸ πέτρης» = ταῖς νῦν δὲν εἶμαι ἀπὸ πέτρας μήτε ἀπὸ ξύλου, δὲν ἔπασ' ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὴδ' εἰς τὴν κοιλίαν μ' εὐρέσαν 'Οδ. τ. 163' ἀνάλογοι. ἡ τοῦ Πλάτ. «ἡ οἶε ἐκ θρυός ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι», πολ. 8, 544' «οὐκ ἐστὶ ἀπὸ θρυός οὐδ' ἀπὸ πέτρης ὁρίζεσθαι» = δὲν εἶνε καιρὸς ἡσυχία ἀπὸ τὸ δένδρον ἢ ἀπὸ τὴν πέτραν (ὡς οἱ ποιμένες) νὰ θρῖλῶμεν περὶ ἀέρος καὶ ὕδατων, νὰ ἐρωτολογώμεν οἰκίαις, ἐπὶ ἐρωμένων, χ. 126 ὡς. «ἀλλὰ τί μοι ταῦτα περὶ θρῦν ἢ περὶ πέτρην»; 'Ησ. Θε. 35' «θρυός καὶ πέτρης ἀκούει» Πλάτ. Φαίδ. 275' «οὐκ πέτρης καὶ διὰ θρυός θρῦν» Πλουτ. Στωϊκ. ἐναν. 44' ἡ παροιμιᾶ. περὶ 'Ορρ. φράσ. «θρύας καὶ πέτρας ἔχειν» 'Αντ. Σιδ. 67 (7, 8). 'Επὶ τῆς σημ. δένδρον ἐρμηνεύουσι καὶ τὴν πύον π. Σοφ. Τρ. 763, τὴν ἑλαίαν π. Εὐρ. Κύκλ. 615' «θρῦν φέρειν διὰ τῆς ἀγορᾶς» = ἐξέω κλάδον δένδρου, ὅπερ οἱ ἀπελευθεροὶ ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Παναθηναίων ὤρελλον νὰ πράξωσι Β. 'Αν. 242 Μετφ. γέροντι (πρὸς γερῶνθρον) Μυρτίν. 2 (6, 254), πρὸς. 'Αρτεμίδ. 2, 25, αἰ. θρύα ἀντὶ θρῦν Κ. Σμ. 3, 280 [θρυός ἀπαξ π. 'Ησ. ἐρ. 434 ἐν ἀρχῇ].

Δρύπτω, (πρὸς, δρέπω, ἀποδρύω) ἀδύσω. σχίζω μὲ τοὺς ὄνυχας τὴν ἐπιδερμίδα τινός, τσουγγρανίζω, κατατσουνγγρανίζω π. 'Ομ. μόν. μίτ. «δρυνάμενος δ' ὀνύχῃσι παρειάς» = ἀφ' οὗ οἱ εἰς τοὺς ἄλλους τὰ μάγουλα κατατσουνγγρανίζετο 'Οδ. 6, 153' καταξέομαι, καταμαδοῦμαι ἐπὶ πένθους καὶ πόνου «δρύπτε καὶ» Εὐρ. Πλ. 150' «μάτηρ δρύπτεται παρειάν» 'Εκ 655' «αἱ γυναῖκες ἀναδύσασαί ἐδρύπταντο» Σεν. Κύρ. 3, 1, 13' καταξέγχιζω - βλέφαρον 'Απολ. 'Ρ. 2, 109' «ἔκτορα πώλῃσι ὅστ' ἐτα δρυπτόμενον» = κατασυντριβόμενον 'Αντ. Σιδ. 69 (7, 2) Κατὰ τοὺς γράμ. κυρ. ἀπορροῖαν, ἀφαιρῶ τὸν πλοῖον δένδρου, ξεωλουδίζω, ἱσσορο.

Δρυῖς, θρυός, ἡ πόλ. Θρᾶκ. παρὰ Μεσημβρίαν Δημ. κατ. Δρυεὺς, θηλ. Δρυήϊς 2) τόπος: 'Ιωνίας, ἐν ᾧ οἱ Πριηνεῖς ἡγήθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Σαρμίων, 60. αἱ Πριηνίδες ὠρρίζοντο καὶ μετέπειτα «τὸ περὶ Δρῦν σκότος» ἢ «ὃ παρὰ τῇ θρῦν σκότος» Ζηνοῦ.

Δρύττω, ἡ δι. γρ. τοῦ δροῖται, ἔπερ ἴδε.

Δρυ-τομέω ἴδε δρυστομέω.

Δρυ-τόμος, 2' δρυτόμος, ξυλοκόπος 'Ἰλ. λ. 86 καὶ μτγν. π. [δρυτόμος Κ. Σμ. 13, 56].

Δρύφακτον, (δρύ-φακτος, ὀνύ-φακτος; Κουρ. ἐτ. 2, 267), τὸ καὶ ὁ δρύφακτος 'Αριστ. ἱππ. 673 καὶ Λιδαν. συνήθ. εἰς πλ. (ἐν. 'Αριστ. σφ. 830), ἐκ τοῦ θρύς ἡ δρυφάσσω ἔξλητος; φραγμός, ἴδ. δικαστήριον, βουλευτηρίου ἐν 'Αθῆναις 'Αριστ. σφ. 386, 552' «ἐπιστήναι τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις» Σεν. 'Ελλ. 2, 3, 50' κατὰ Μοῖρ. «ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου» περίφραγμα κλίμακος Πολύδ. 1, 22, 6' ἐξω-στεγον οἰκίας «τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα» 'Αριστ. σφ. 386, ὡς π. Λιδαν. cancelli (60) τοῦ νῦν βαρβ. κάγγελα, καγγελλάρους).

Δρυ-φακτώω - περιφράσσω τι διὰ φραγμοῦ Πο. λῶδ. 8, 6, 4.

Δρυ-φάκτωμα, τό. τόπος περιπεφραγμένος; Στράβ. 13, 621.

Δρυφάς, ἄδος, (δρύπτω), ἡ ἔσχιμα δι' ὀνύχους, κατάξυσμα 'Πούχ. unguis.

Δρυφάσσω - περιφράσσω τι καὶ προστατεύω οὕτω Λυκόφρ. 758.

Δρυφή, ἡ τὸ ἀδύσσειν, ἀμυχή, καταξυσμὴ κοιν. τσουγγρανίσμα 'Πούχ.

Δρύφος, ὁ ξέσμα, ἀπόξυσμα, κοιν. ξύσμα λεξ. Δρύφω δρύπτω ἴδε ἀποδρύπτω.

Δρύψελα, τὰ ξύσματα, θρίμματα, θρύφαλα (ἐκ τοῦ θρύπτω); ρλοιός λεξ.

Δρύψια, τὰ ἀποξύσματα-τυρῶν Φανί. 5 (8, 239), ramentum.

Δρυψο-γέμων, ὄντος, ὁ ἐκ τῆς ἀκολασίας ξυσμένος γέμων, ἐλεονογέμων, παληόγηρος 'Ησύχ. πρὸς. σοροδαίμων.

Δρυψό-παις, παῖδος, ὁ ἐκ τῆς ἀκολασίας ξυσμένος παῖς, πρωῶως παρηκμασμένος, ἐλεονόπαις, παληόπαις 'Πούχ.

Δρυ-ώδης, 2' δρυόσχημος, ὁμοιος μὲ θρῦν, γεμάτος ἀπὸ θρύς, γούρως.

(Δρυμάω ἄχρ. = τῷ ἄχρ. δρυμάω, ὅπερ ἴδε) Δρώντων, ἀττ. ἀντὶ δρίττωσα, γ'. πλ. τοῦ δρίτω.

Δρώσι' Ὀρφικός λαὸς Θουκ.

Δρώομαι, ἐπ. ἀντὶ δρώμι, ἀν. εὐκτ. τοῦ δρώω.

Δρωπίζω βλέπω Β. 'Αν. 549' πρὸς δρώω.

Δρωπικίζω μαδῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου διὰ δρωπάκος, πιστωμένης σκούφιας Σουτδ. Λουκ. Δημῶν. 50' πρὸς. πεττώω.

Δρωπάκιος, 3' ἀνήκων εἰς δρωπάκα μτγν. dioracius.

Δρωπακισμός, ὁ τὸ μαδῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς διὰ δρωπάκος Διοσκ. 7, 4.

Δρωπακίστρια, ἡ ἡ μαδῶσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, τριχομαδίστρια μτγν.

Δρωπάξ, ἀκος, ὁ πιστωτὴς σκούφια, χρήσιμος εἰς τὸ μαδῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἱατρ. πρὸς. Μαρτιάλ. 3, 74-10, 65.

Δρώπτης, ὁ πλανήτης, πτωχὸς Σουτδ.

Δρωπτός, 3' ὁ, ἐπὶ 0. δρεπτός Σουτδ.

Δρώπτω (δρέπω) διακόπτω Αἰσγ. ἀποσπ 259.

Δρωπίων, ὁ βασιλ. παιδίων Πάου.

Δρώψ (δρωω, βλέπω), ὁ ἄνθρωπος Κλ. 'Αλ. στρωμ. 5, 674.

Δύ, ἐπ. = ἐδυ γ'. ἐν. ἀορ. 6' τῆς δριστ. τοῦ δύω.

Δύ', ἐπ. ἀντὶ δύο.

Δυσάδικος, 3' εἰς δύο ἀνέκων - μερὶς Πλουτ. 30. 1025, binarius.

Δυάξω 1) κάμνω τὴν δύο, διπλασιάζω 2) ἐκφράζω θυϊκῶς, μεταχειρίζομαι θυϊκ. ἀριθ. Εὐσετ. 3) συνών. τοῦ διχοτομέω, διαιρῶ εἰς δύο ἴσα μέρη, ἡμισυ καὶ ἡμισυ Θεολ. ἀριθμ. 12, 28.

Δυάκις, ἐπὶρ. δύοφορὰς 'Αριστ. Β. 'Αν. 942, bis.

Δυάς, ἄδος, ἡ ἡ ιδιότης τοῦ ἀριθ. δύο, τὸ διπλάσιον Πλάτ. Φαίδ. 101.

Δυσασμός, ὁ συνένωσις δύο, ζευγάρισμα, σύγχυσσις, συνταχτισμα Εὐσετ. 205, 30, copulatio.

Δυάω, (δύη) καθιστῶ τινα δυστυχή, μοναδ. «δύοσι» (γ'. πλ. ἐν. δριστ. ἰων.) ἀνθρώπους 'Οδ. υ, 195. Κατὰ Βενσέλερον δύω, γ'. πλ. δύοσι, ἀντὶ δυοῖσι.

Δυσεῖν ἴδε δύο.

Δυνερός, 8' δυστυχής, ἄθλιος λεξ. κ. μτγν.
 Δύη (ἐκ τῆς ῥίζ. δαψ, δαίω ἴδε λεξ. Βενσελέ-
 ρου), ἡ' δυστυχία, ἀθλιότης 'Οδ. ν, 215.
 «πῆμα δύνῃ» = πάθημα δυστυχίας, 5, 338. «καὶ
 πῆμα καὶ Δύη» Περμ. 511. «ἀμήχανοι, Εὐμ.
 532 κ. συγνῶ» «δειλαίφ' συγκέραμαι δύνῃ» Σοφ.
 'Αντ. 1295. «χωρεῖ πρὸς ἡπαρ γενναία δύνῃ»,
 ΑΥ. 918 κ. μτγν. π. Νικ. δλ. 19, μικτεία.
 Δυη-παθεῖα, ἡ' ἡ κατάστασις τοῦ πάσχον-
 τος δυστυχίαν, κακοπάθεια, δυστυχία Μ. 'Εσ.
 291, 10.
 Δυη-παθία, ἡ' τῷ ἀνωτ. 'Ιουλ. Αἰγύπτ. 27
 (Πλυν. 113).
 Δυη-παθίω πάσχω δυστυχίαν, ὀλίφεις, πό-
 νους Nov. Δ. 26, 113.
 Δυη-παθίη, 2' δυστυχίαν πάσχων, ἄθλιος.
 «δύνται = δύναι, βουτῇτα! 'Οππ. δλ. 2, 436.
 Δυή-παθος, 2' τῷ ἀνωτ. 'Ομ. ὕμν. 'Ερμ.
 486 ἀμφ. γρ.
 Δυομή, ὄνομα, ἡ' δυσμή.
 Δυῖος, 3' εἰς δύο ἀνήκων μτγν. οὖο. «δ' δυϊ-
 κός» (ἐνν. ἀριθμός) γραμ. ἐπίρ. -ώς, εἰς τὸν
 δυϊκ. γραμ. dualis.
 Δυῖος, 3' δυερός. - βοή Αἰσχ. ἀποσπ. 800.
 Δύναμαι, δύνασαι δ' ἐν ὅριστ. ἀττ. πῶποτε,
 διότι ὅποι. δύνῃ, ἀλλὰ καὶ δύνῃ δ' ἐν ὅριστ.
 ἀπαντᾷ π. Σοφ. Φιλ. 287, ἐνθα γράρουσι δύνα,
 ὡς ἐν Θεοκρ. 10, 2, πρὸλ. Σχολ. 'Ιλ. 5, 199,
 ἐνθα καὶ ἀλλὰ καὶ ἀναλογ. τοῦ ἐπίστα.
 ὡς π. μτγν. πεζ. Αἰλ. Π. 'Ισ. 13, 32, ἀλλὰ
 π. Εὐρ. 'Εκ. 257 κ. 'Ανδρ. 239 δυνατὴ καὶ
 ἡ ὅποι. δύνῃ, μέλ. δυνήσομαι, ἀόρ. ἀ. πρὸ
 ἡδυνάσθη Σεν. Κύρ. 1, 1, 15, ἡδυνάσθη παν-
 τοτε π. 'Ομ. καὶ συνήθ. π. 'Πρ. π. δοκ. ἀττ.
 π. γ. Σοφ. Οἶ. τ. 1212 καὶ Εὐρ. 'Πλ. 860
 ('Ισ. ἡδυνάσθη) ἀμφιβολον ἀλλ' ἀπαντᾷ π. Σεν.
 'Αν. 7, 20 κ. ἀλλὰ ὡς μτγν. - μέσ. ἀόρ. ἀ.
 ἡδυνάσμεν 'Ομ. 'Ιλ. ε, 621 κ. συγνῶ μτγν.
 'Αράτ. φαινόμε. 375, ἐπιγρ. ἀδ. 618 (7, 148)
 κ. πολὺ μτγν. πεζ. παρκ. δεδυνῆμαι Δημ. 4,
 30, ἡ χροῖον αὐτῆς ἡδυνάμην π. ἀττ. καὶ ἀτ-
 τικιστ. π. γ. 'Πρ. 1, 10, ἀλλὰ π. 'Αριστ. ἔκκλ.
 306, Θουκ. καὶ Σεν. συνήθ. (μοναδ. ἡδύνατο
 Κύρ. 7, 2, 4) καὶ Πλάτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
 ἡδυνάμην α) ἡμπορῶ, εἰμαι εἰς κατὰστασις,
 ἔχω τὴν δύναμιν νῦν πράξω τι π. 'Ομ. καὶ
 ἀπασι π. καὶ πεζ. συνήθ. ἐν συνθέσ. μετ' ἐν.
 ἡ ἀόρ. ἀπαρ. σπαν. δὲ μετὰ μέλ. ἀπαρ. «εἰ
 σὲ γὰρ πεῖσαι δυνήσομαι» Σοφ. Φιλ. 1380.
 Συγνῶ ἐνν. ἡ ἀπαρ. ἐκ τῆς σειρ. τοῦ λόγου,
 ἀλλὰ καὶ ἀσυνδέτ. «ἀλλὰ σὺ εἰ δύνασαι γε,
 περίσχεο παιδὸς ἔθους» (ἐὺς = ἦς) «ἀν ἡμπα-
 ρῆς, βοήθησον τὸ ἀνδρεῖον παιδί σου, τὸ ἄξιον
 προστασίας», 'Ιλ. α, 393. «ταῖς δ' εὐπορμῶς
 (γενεῶ) εἰ δύναται» Σοφ. Οἶ. τ. 697. «ἐγὼ τοι
 ταῦτα μεταστήσω, δύναμαι γάρ» 'Οδ. δ, 612,
 ὡς. «δύνασαι γάρ, δύναται γάρ» Καλλ. 'Απόλ.
 29. 'Ως μετὰ αἰτ. «δύναται γάρ ἀπαντα» =
 δύναται, κατορθώνει τὰ πάντα 'Οδ. δ, 237.
 «ὅσων δύναμαι χερσὶ τε ποσὶν τε» 'Ιλ. υ,
 360. «ὁ μέγα δυνάμενος» = μεγαλοδύναμος, παν-
 τοδύναμος 'Οδ. α, 275. π. Αὐσ. «ὁ δυνάμε-
 νος» ἀντιθ. τῷ ἀδύνατος 24, «τῷ σώματι
 δύνασθαι» 4, ἐπὶ σωματικῇ δυνάμει· ἡ δύναι-

μας, πρὸλ. Αἰσχίν. 2, 95 ἀντιθ. τῷ ἀδυνα-
 σία καὶ Σεν. 'Αν. 4, 5, 11. ἐπὶ τῆς σημ.
 ἰσχυρός, παντοδύναμος, ἐπιφανής ἰδ. ἡ μτγ.
 πρὸλ. «δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστος τῶν
 Περσέων» 'Πρ. 7, 5. «δυνάμενος ἐν τοῖς
 πρώτοις» Θουκ. 1, 105 κ. ἀλλὰ γ. «οἱ μέγι-
 στον δυνάμενοι ἐν ταῖς πόλεσιν» Πλάτ. Φαίδρ.
 257. «οἱ δυνάμενοι ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν»
 Πρωτ. 317. «οἱ τὸ μέγιστον δυνάμενοι» Σεν.
 'Αν. 7, 6, 37. «δυνάμενος τῷ τε πράττειν τῷ
 τε λέγειν» Δημ. 49, 9 καὶ οὕτω μτγν. Δ. Κῆρ.
 44, 33. 'Εν συνδ. μεθ' ὑπερθετ. ἐπομένου ὡς,
 ὅπως, ἡ ἀναρ. ἀντων. καὶ ὑπερθ. σημαίνει τὸν
 ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ δύνασθαι. «ὡς ἡδυνάμεθα
 ἀρίστην» Πλάτ. πολ. 1, 434. «ὅτι ἤξει ἔχων
 ἐπὶ αὐτῷ ἐν δύνῃται πλείστους» Σεν. 'Αν. 1,
 6, 3. «ὡς ἡδυνάτο τάχιστα» = ὅσον δυνατόν
 ταχύτατα, «προθυμολύμενος πράξει ὅποσα πλεί-
 στα ἡδυνάμην», Κύρ. 5, 5, 26. «δὲ ἐπιμε-
 λείας ἡς ἡδυνάντο πλείστους» Δ. 'Αλ. 1, 69.
 «οὕτως ὅπως δύναμαι» = ὅπως ἡμπορῶ Πλάτ.
 Φαίδρ. 228. «οὕτως ὅπως ἀν δυνάμεθα» 'Ι-
 σοκρ. 14, 4. «ὡς ἡδυνάτο» = ὅπως ἡμπορεῖ
 Σεν. 'Αν. 2, 6, 7. 5) ὑποφέρω, ἀνέχομαι, ὀέ-
 λω ἰδ. μετ' ἀντ. τῆς μορίου «σὲ - σὺ δύναμαι
 περιλπεῖν δύστηνον ὄντα» δὲν ὑποφέρω νᾶ σ'
 ἐγκαταλείψω ἐν ᾧ εἶσαι δυστυχής 'Οδ. ν, 331.
 «οὐ δύναμαι βροτέειν» = δὲν ὑποφέρω πλέον
 τοιαύτην ζοῇην Θουκ. 1, 30 κ. ἀλλ. ὡς. ἐπὶ
 ἱρωτῆς, εἰς τὴν ἀναμένεται ἀπορατικ. ἀποκρι-
 σις «τὸ δ' ἀβ' ἐνοικεῖν τῆς δ' ἡμοῦ τίς ἀν γυνή
 δύναται;» Σοφ. Τρ. 846. ὡς. «οὐ δύναμαι μὴ
 γελᾶν» = πρέπει μὴ γελᾶν 'Αριστ. βάτρ. 42.
 γ) ἀξίω, ἰδ. ἐπὶ νομίμῳ «ὁ σίγλος δύναται
 ἐπὶ δούλους καὶ ἡμιδούλους Ἀττικούς» = κά-
 μνει ἀξίει 7112 ἀττ. δούλ. = νῦν 1, 39 λεπτ.
 Σεν. 'Αν. 1, 5, 6. «ὁ Κυζικηνός, (ἐνν. στατήρ)
 ἡδυνάτο ἐκεῖ κῆ δραχμῆς» = νῦν 33, 77 λεπτ.
 Δημ. 34, 28. δθ. «καὶ δύναται παρ' ἑκείνους»
 'Αττικὸς δούλος» = κυκλοφορεῖ, περναῖ Λουκ.
 π. πρὸ 10. συμποσοῦμαι «τῇρκόσται ἀνδρῶν
 γενεαὶ δύναται μύρια ἑτα» = 10,000 ἑτ. 'Πρ.
 2, 142. σημαίνω, ἔχω σημασίαν, ἰδ. ἐπὶ λέξ.
 («τί δύναται ἡ λέξις» Β. 'Αν. 89 καὶ ἐπὶ τῆς
 σημ. ἀξίω «ὁ στατήρ πόσους δούλους δύνα-
 ται;») «δύναται τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἡδῇ
 εἶναι» Θουκ. 7, 58. «τὸ καλᾷζειν τί ποτε δύ-
 ναται» Πλάτ. Πρωτ. 324. «τοῦτο γὰρ δύναται
 ὁ λόγος», Εὐθύδ. 286. «τοῦτο δύναται αἰ-
 ἀγγεῖλαι» Θουκ. 6, 36. «τί δύναται τὸ τριώ-
 νιον;» 'Αριστ. πλ. 842. «ἦν δὲ αὕτη ἡ στοκ-
 τηγία οὐδὲν ἄλλο δυναμένη ἡ ἀποφυγεῖν» Σεν.
 'Αν. 2, 2, 13, ὅπερ ὁ Κρύγερ. παραβάλλει πρὸς
 τὸ «τὴν αὐτὴν δύναται δούλων ἡγεμῶν καὶ
 ἐλαχίστη δικαίωσις» Θουκ. 1, 141. ἰσοδυναμῶ
 «λόγους ὡς ἔργα δυναμένους», 6, 60 κ. οὕτω
 μτγν. μαθῆναι, ἰσοῦμαι, εἶμαι ἴσος «τριγώνου ὁρ-
 γωνίου ἡ τῇ ὀρθῇ γωνίᾳ ὑποτείνουσα ἴσον
 δύναται ταῖς περιεχούσαις» = τὸ τετράγωνον τῆς
 ὑποτείνουσας εἶναι ἴσον τῷ ἀθροίσματι τῶν τε-
 τραγώνων τῶν δύο καθεύων (τὸ Πυθαγόρ. Θε-
 ώρ.) 'Αθην. 10, 418. δ) ἀπρσα, δύναται = δύ-
 νατόν ἐστι, εἶναι δ. «δύναται ἀρετὴν γενέσθαι
 καὶ μένειν ἄβυλον» Πλουτ. ἡθ. 440, ἐνθα μετ-

δαλον «δρεττή» «τοῖσι Σπαρτιήτεσι καλλίρη-
ται θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο» = οὐκ ἔ. καλῶ γε-
έσθαι τὰ ἱερὰ, τοῖς ἥτο προαιρημένον νὰ μὴ
πιτόχῃσι καλῶς θυσίας, προσωμνυζήσας αἰ-
νάων ἔκδοσιν ἥρ. 7, 131, [δυναμένοιο π. Ὀμ.
δ, π. γ. Ὀδ. =, 276, λ. 414], ποσειδη-
ναμικός, 3 ὁ γυνὸν δύναται, ἐνεργιστὶς, δυνα-
τός «πρὸς τὴν θεότητα. Πολύδ. 22, 21, 4, ναυτο-
δυναμίας, εως, ἢ 1) δύναμις 2) δυναμικὴ
ἐνέργεια ἢ ἀναμνηστική, εἰ μὴ δύναμις γε παρέρη-
Οδ. 6, 62 «ὅτι δύναμις γε παρέρη» ἥλ. 9,
294 «ἐν αἰσὶς αὐτῇ ἔρη δύναμις καὶ χεῖρας ἐπνο-
ται» = ὅτι γνωρίζῃ πόσον χειροδύναμις ἔχει·
Ὀδ. υ, 237 «καὶ τοῦτο αὐτὴς δύναμις» Πλάτ.
Θεαίτ. 185 «εἰ ἐν ἐν δύναται ἢ τοῦ παρε-
σθαι» = ἐν εἶγόν εἰσέτι τὰς δυνάμεις μου, πολ.
1, 328 6) πνευματικὴ, εὐαγγελία, ἱκανότης, ἐπι-
τηδεύτης «ἢ τὰς αὐτῶν δυνάμεις, ἢ σοφιστικὴ
δύναμις» Πλάτ. Φλ. 64, Σοφ. 233 «ἡγεμονικὴ
δ = στρατηγικὴ ἱκανότης, τὸ στρατηγικόν. Πολ-
ύδ. 10, 22, 4 κ. παλαιὰ ὥς ἐν συντά-
ξεσιν καὶ ὁμοκαλῶς «στ. καὶ πνευματι-
καὶ δ. 6, 7, 3 «ἢ τῶν λεγόντων δ. = ἢ εὐ-
γλωττία Δμ. 22, 11 κ. ἔλλ. «ἢ τῶν λόγων
δ. = ἐπὶ διττῇ σημ. = ἢ δύναμις τοῦ λόγου, ἢ
ῥητορικὴ ἐκδήσις» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1 «δύ-
ναμιν ἔχειν πρὸς τὴν ἴσασιν 2, 12 γ) ἐν γέν.
δυνασθῆναι, δύναμις «εἰς δύναμιν» = τὸ κατὰ δύ-
ναμιν Πλάτ. πολιτ. 273 συγὰ κ. μὲν ὥς
«εἰς δύναμιν ἐν μάχῃσι» = μὲ ὅλας τὰς δύ-
νάμεις» Πλάτ. πολ. 5, 458 «κατὰ δύναμιν»,
Φαίδρ. 249 («κατὰ δύναμιν» ἥρ. 334) «κατὰ
δύναμιν ἐν μάχῃσι διὰ βραχέων, πολιτ. 279
«πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὐτὴν» «κατὰ τὰς δύ-
νάμεις τὸν, Φαίδρ. 231, ἀντίθ. «πρὸς δύναμιν»
= ὑπὲρ τὴν δύνασθαι, ὑπὲρ τὰς δυνάμεις ἥλ. ν.
787 «ὑπὲρ δύναμιν» Δμ. 18, 103 2) ἐπιση-
μότης καὶ ἐπιρροή ἐν τῇ πολιτείᾳ, πολιτικὴ
δύναμις «τὴ δύναμις πρώτοι» Ἡσυχ. 7, 21 κ.
συγὰ π. ῥήτορ. «ἐν δύναμει εἶναι γίγνεσθαι»
= ἐμφύσειναι, ἐποληήσασθαι Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 5
κυβερνῆται, διουρῆμα Ξεν. 3) στρατιωτ. δύ-
ναμις, στρατός, εἰς ἐν. καὶ πλ. «ἐξείμνηται τὴν
τῶν βαρβάρων δύναμιν» Πλάτ. Μενέξ. 240
«δ. ναυτικὴ, πεζικὴ, ἱππικὴ» Ξεν. Ἄν. 1, 2, 12
κ. συγὰ π. ἱστορικ. 4) ἱατρ. ἢ θεραπευτικὴ
δύναμις τῶν φαρμάκων (ιατρικὴν) καὶ αὐτὰ
τὰ φάρμακα «δυνάμεις τὰ τῶν ἱατρῶν φάρ-
μακα» Β. Ἄν. 91, Δ. Σικ. 4, 97, Πλούτ. κ.
ἔλλ. 5) ἀξία, τιμὴ νομισμάτων Ἡσυχ. 6, 46 κ.
μὲν. «δύναμιν ὀλίγην τῶ νομισματι ἔστω»
Πλούτ. Λυκ. 9. Ὀδ. σημ. λέξ. «δυνάματα τὴν
αὐτὴν δύναμιν ἔχοντα» = συννόμισμα Λυσ. 10,
7, Πλάτ. Κρατ. 394 κ. συγὰ «οὐκ εἰδότες
τίνα δύναμιν ἔχει τὰυτα» = τί σημαίνει αὐτὰ
Πολύδ. 3, 20, 5 «ὅμοιον «τὸ εὐσεβὲς καὶ τὸ
δικαίον ἂν ἐπὶ μικροῦ ἂν ἐπὶ μεγάλῳ πα-
ραδείκῃ, τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει» = εἶνε ἐν καὶ
τὸ αὐτό, τὸ ἴδιον κάμνει Δμ. 9, 16 τὸ δυ-
νατόν ἀντίθ. τῷ «ἐνέργεια, ἐνδελέχεια» Ἀρι-
στοτ. συγὰ 6) μαθημ. ἢ δευτεροβάθμιος δύ-
ναμις ἢ τὸ τετράγωνον ἀριθμὸς, γραμμῆς κτλ.
π. γ. 5 γ δ = 25 τετράγ. ἢ 5² Πλάτ. Θεαίτ.
198, potentia.

Δύναμις, ἢ 1) Ἑλλ. κύρ. δν. γυν. 2) δν. Ἀ-
θην. πλοῖον ἀπ. ναυτ. 4, 31.
Δυναμο-δύναμις, εως, ἢ τετράγωνον τε-
τραγώνου ἢ τετραποδῶθιμος δύναμις Διοφάντ.
ἀριθμ. 1, 2, biquadratum.
Δυναμο-δυναμοστός, 3' οὐδ. «τὸ δυναμο-
δυναμοστόν», τετραποδῶθιμος δύναμεις ἀρι-
θμὸς Διοφάντ. ἀριθμ. 1, 3.
Δυναμὸ-κύβος, ὁ τὸ τετράγωνον τοῦ κύβου
Διοφάντ. ἀριθμ. 2, 3, 4, 6, quadratocubicus.
Δυναμο-κύβοςτός, 3' οὐδ. «τὸ δυναμοκυ-
βόστον», ἑκτῆς, ἢ ἐκτοδῶθιμος δύναμεις ἀ-
ριθμὸς Διοφάντ. ἀριθμ. 1, 3.
Δυναμο-ποιός, 2' ὁ δύναται ποιῶν, προξ-
νῶν, δυναμωτικός, μὲν potentificus.
Δυναμοστός, 3' οὐδ. «τὸ δυναμοστόν», ἀ-
ριθμὸς τετραγώνου Διοφάντ. ἀριθμ. 1, 3.
Δυναμὸν κάμνει τὸ δυνατόν, δυναμῶναι, δχυ-
ρῶναι μὲν
Δυναμ-ωνυμία, ἢ δύναμεις ὀνομασία μὲν.
Δυναμωσις, εως, ἢ ὀχυρῶσις, ἰσχυροποίη-
σις μὲν.
Δυνάσις, εως, π. ἢ δύναμις Πινδ. Π. 4, 238
κ. ἔλλ. Σοφ. Ἄντ. 600
Δυναστεία, ἢ δύναμις, κυριαρχία, ἐξουσία,
ἰδ. τοιαύτη, τὴν ὅποιαν πολλοὶ συνάμα κατέ-
χουσι καὶ ἐξασκῶσι παρανόμους, κατ' ἀντιδια-
στολήν τοῦ «τυραννίης», ἢ ὅς ἐνός μόνου, πρβλ.
«ὅταν παῖς ἀντὶ πατρός εἰσὶν (διαδοχικῶς) καὶ
ἄρχῃ μὴ ὁ νόμος ἀλλ' οἱ ἄρχοντες» Ἀριστοτ.
πολ. 4, 5, ἐνθα ὡς ὀλιγαρχία τις παριστάται
ὡς «δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶνε τὰ πρα-
γματὰ» Ἡσυχ. 3 62 «τὴν ἀπὸ τῶν ὀλίγων δυ-
ναστείαν» Πλάτ. πολιτ. 291 «ἀρχὴν τινα ἢ
τυραννίδα ἢ δ.», Γοργ. 439 «δ. ἢ βασιλεία»
(ὅ ἢ συνδετικ.) πολ. 5, 429 «δ. εἰς ἀριστοκρα-
τίαν μεταποιεῖται» Πλάτ. νόμ. 3, 681 «οἱ τὰς
δυναστείας ἔχοντες» Ἡσυχ. 2, 8, πρβλ. 4, 5 κ.
μὲν. ἢ ἀνωτάτη ἀρχὴ πόλεως Πολύδ. 3, 18,
1. Ἐν γέν. ἐξουσία Σοφ. Οἰ. τ. 593, συνών.
τῷ «ἀρχῇ» καὶ ἀντίθ. τῷ «τυραννίς» «δ. Φιλίπ-
που, Ἀλεξανδρου» Δμ. 18, 270, potentia.
Δυναστεύμα, τὸ ἱεραρχία, ἱεραρχία Ὀ.
Δυναστευτικός, 3' εἰς δυνάστην ἀνήκων, ἀ-
φορῶν Ἀριστοτ. πολ. 2, 10 κ. μὲν.
Δυναστεύειν εἶναι δυνάστης, κυριαρχεῖν, πρω-
τεύειν ἐν τῇ πολιτείᾳ εἰς δύναμιν καὶ δόξαν «οἱ
δυναστεύοντες ἄνδρες ἐν ταῖς πόλεσι» ἥρ. 9,
2, Πλάτ. πολ. 6, 498 «δυναστεύουσιν ἐν τοῖς
Ἑλλήσιν» οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι τὴν ἡγεμονίαν
τῶν Ἑλλ. Ἡσυχ. 1, 178 μετὰ γέν. Ποσειδών. π.
Ἀθην. 5, 213 «τὴν Ἀθῆν. 14, 624. Μετφ.
ἐξουσίᾳ, ἐπικρατίᾳ» πάθος = ἐπικρατεῖ τὸ
πάθος Πλάτ. πολιτ. 273 «νότος ἱπποκρ.
Ἀλλὰ τὸ «αὐξήσεις δυνάμειναι τε καὶ δυναστεύ-
μεναι» φαίνεται ἀντίθ. σημ. τῷ τετραγωνίζω
Πλάτ. πολ. 8, 546.
Δυνάστης, ἢ Ὀυγ. Θεαίτ. Ἀπολδ.
Δυνάστης, ὁ ἰσχυρός, πρωτεύων ἐν τῇ πολι-
τείᾳ «ἄνδρες ἥρ. 5, 32 «ἀγῆρως χρόνῳ δ.
= Ζεὺς Σοφ. Ἄντ. 604 «λαμπροὶ δ. φέροντες
χειμα καὶ θέρος βροτοῖς» = οἱ ἀστέρες, ὁ ἥλιος
καὶ ἡ σελήνη Ἀισχ. Ἀγ. 6, 18, δυνάστης, πλοῦ-
ς καὶ ἐπικρατὴς, οἰκονόμης, κατέχεται τυ-

παννικῶς (παρὰ τοὺς νόμους καὶ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ) τὴν κυβέρνησιν. ἔξουσίαν, πρὸς δυνάστηται· ὡς ἐν συνδ. «τυραννῶν καὶ βασιλείων καὶ δ.» Πλάτ. Γοργ. 525. Παρὰ Πολύδ. 18. μικροὶ ἡγεμόνες, ἡγεμονίσκοι, dynastes. Δυναστικός, 3' εἰς δυνάστην ἀνήκων, δεσποτικός, τυραννοκρατικός «τῇ δυναστικῷτάτῃ καὶ τυραννικῷτάτῃ τῶν ὀλιγαρχικῶν» Ἀριστοτ. πολ. 6, 6, τῶς δυναστείας ἐπὶ. - ὡς, διὰ τῆς βίας, ἀποβιρέτως μὲν.

Δυνάστης, ἴδος· ὁ γλ. τοῦ δυνάστη Δημήτρ. Φιλ. § 311.

Δυνάστωρ, ὁρῶς, δ' δυνάστης Εὐρ. Ἰ. Α. 280. Δυναστεύω, ἀμτῶ. εἶμαι δυνάτης Ν. Δ. ἀντίθ. ἀσθενέω, εἶμαι ἀδύνατος.

Δυνάτης, δ' δυνάστης Αἰσχ. Πέρσ. 661.

Δυνάτης, 3, β. ἐπὶ 0. τοῦ δυνάμι· α) ὁ δυνάμενος νὰ πράξῃ τι, ἐπὶ τε, σωματ. δυνάμειος «τὸ σῶμα δ. πρὸς ταῦτα φύσει» Ξεν. οἰκ. 7, 28 καὶ ἐπὶ πνευμα. «λύσαι δυνάτης ὄρεϊν ἐπιμορφάν» Πινδ. Ὀ. 10, 8. «δυνάτης εἰ ἐπισκέψασθαι» Πλάτ. Θεαίτ. 185. «χεροὶ καὶ ψυχῆ δ.» Πινδ. Ν. 9, 39. «δ. καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς» = εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 19. ἐν γέν. ἰσχυρός, ἔχων δυνάμιν «τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐρίστα πλάθειν» Σοφ. Ἰλ. 213. «χρήματα δ.» Θουκ. 1, 13. «τοῖς Ἑλλήνων δυνατωτάτους» = τοῖς ἰσχυροτάτοις. Ἦρ. 1, 53. ἱκανὸς «λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατωτάτος» Θουκ. 1, 139. «δυνατωτέρων καὶ ἰσχυρότερον ἢ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης» Πλάτ. πολ. 1, 351. ὡς ἐπὶ πράγματος = προτέλεισμα Πολύδ. 10, 31, 8. ἐπὶ τῆς γῆς, εὐφορος, καρποφόρος Γεωπ. 2, 21, 148. β) τὸ δυνατόν γενέσθαι «λέξασθαι» ὅτι καὶ δυνατόν καὶ θέμις αἰνεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 97. «ποῦ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν» Σοφ. Αἴ. 163 καὶ οὕτω συνήθ. π. περ. προσδιορισμὸς τοῦ υποκειμένου «ὁδὸς δυνατὴ καὶ ὑποζυγίοις παρεῖσθαι» = τὴν ὁποίαν καὶ ὑποζύγια δύνανται νὰ πορεύωνται Ξεν. Ἀν. 4, 1, 24. «ὡς δυνατὰ ταῦτα γίνεσθαι» Πλάτ. πολ. 5, 472. «τὸ δυνατόν» = τὸ ἐνυπάρχον τῆς δυνάμειος, τὸ δυνατόν Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 1. «εἰς τὸ δυνατόν» = τὸ κατὰ δυνάμιν «εἰς τὴν δυνάμιν» Πλάτ. Φαῖδρ. 252 κ. συχνά «κατὰ τὸ δυνατόν», Κρατ. 422. «εἰς ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατόν μάλιστα» = ὅσον ποτὲ ἄνθρωπος δύναται νὰ πράξῃ, Φαῖδρ. 277. ὡς. «ὅσον οὖν δυνατόν, πειρατέον», σομπ. 196. «καθ' ὅσον μάλιστα δ. θυγῶ γίνεσθαι», Τίμ. 90. «ὡς δυνατόν ὁρμήματα», νόμ. 2, 640. «ὡς δ. ἀριστα» = ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα 4, 710. «γνώμη ὡς δ. δικαιοτάτῃ» Δημ. 24, 13. «ἐκ τῶν δυνατῶν» = κατὰ τὸ ἐνόν Ξεν. Ἀν. 4, 2, 23. ἐπὶ. - ὡς, δυνατὰ, ἱκανῶς, πολὺ Πλάτ. κ. ἄλλ. «δυνατῶς ἔχει μοι» = δυνατόν ἐστίν Ἦρ. 7, 11.

Δυνατῆ, ἡ' δν. Ἀθην. πλοῖον ἀττ. ναυτ. 2, 97.

Δυνέσται, ἰων. ἀντὶ δύνανται γ'. πλ. ὀριστ. τοῦ δυνάμι· ὡς. ἐδυνέατο ἀντὶ ἐδύναντο γ'. πλ. παρ. τοῦ αὐτοῦ.

Δύνηαι, ἰων. ἀντὶ δύνη, β'. ἐν. ὑποτ. τοῦ δυνάμι.

Δυνηρός, 3' ἰσχυρός, γεμᾶτος ἀπὸ δυνάμιν μὲν. potens.

Δυνητικός, 3' εἰς τὸ δυνατόν ἀνήκων γραμ. - σύνδεσμος = ὁ δηλῶν τὸ δυνατόν γενέσθαι Σχόλ. Θεοκρ. 1, 4, potentialis.

Δύνω, μόν. ἐν. καὶ παρ. ἀντὶ δύσμαι, πρὸς δύνω, ἀλλὰ π. μὲν. καὶ ἀδρ. ἄ. «ἡλίου δύναντος» Πολύδ. 9, 15, 9. «δύνει δὲ πόντον ἰών» Ἰλ. ο. 219. - δόμον Ὀδ. η. 81. - τεύχεα Ἰλ. ρ. 202 κ. συχνά. «δύνει ἀλοιφῇ» = εἰσδύει τὸ ἵππος, ρ. 392. «πρὸς δύνοντος ἡλίου» Αἰσχ. ἀποσπ. 252. ἐν νόμ. Αἰσχίν. 1, 42, Ξεν. Ἀν. 2, 2, 3 κ. συχνά.

Δυνώ, ἡ, γραμ. σχημ. εἰς ἔρμην. τοῦ Ἰνῶ Μ. ἐτ. 471.

Δύο, δυοῖν, (συγγ. τῶδε, δέ, διὰ) δύο· «ἔνα καὶ δύο» = εἰς ἡ δύο, εἰς ἡ ἄλλος, ἀσημαζον ποσὸν Ἰλ. 6, 346. «δύο καὶ τρεῖς» Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 20. «σὺν δύο» = ἀπὸ δύο δύο Ἰλ. κ. 221. «εἰς δύο» = ἀντὶ δύο Ξεν. Κύρ. 7, 5, 17. «δύο ποιεῖν τὴν πόλιν» = διχοστατῶ, στασιάζω τοῦ; πολιτὰς καὶ χωρίζω εἰς δύο κόμματα Ἀριστοτ. πολ. 5, 9. «τὰ δύο μέρη» = τὰ δύο τρίτα Θουκ. κ. ἄλλ. ἐπὶ ἀορίστου μικροῦ ποσού, ὡς τὸ κοιν. δύο, τρία, π. γ. «δὸς μοι δύο, τρία πούλουδα» Θεοκρ. 15, 45, οἱ ἑποιοὶ κ. ἱαμβοποιοὶ μεταχειρίζονται «δύο, δύο» κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου· τὸ δύο ἀπαντᾷ μὲν π. λυρικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ π. Πινδ. οὐδὲ τραγ. καὶ περ. περὶ οἷς ἀείποτε δύο, ὡς καὶ π. Ἦρ. γεν. κ. δοτ. δυοῖν πανταχ. - μονοσυλ. λάβ. μόν π. Σοφ. Οἰ. τ. 640, δυοῖν ἀττ. κατὰ τοὺς γραμ. καὶ ὅτε μὲν γεν. ὅτε δὲ τοῦ ὁγλ. ἰδ. ἄλλ' ἐν ὀλίγοις χωρίοις βέβαιον, ἰδ. π. Πλάτ. ἐνθα δ' ἐνείδεο. τὸ τῆς πολ. 2, 92 πρὸς τὴν δοτ. Θουκ. 1, 20, ὁ δὲ Κρύγεω. δυοῖν, ὅσκι ἀντὶ δυοῖν Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. κ. μὲν. συνήθ. ἀλλὰ π. Θουκ. 8, 101 ἀμφίβ. Τὸ δυοῖν, δυοῖσι π. Ἦρ. καὶ ἴσως οὐχὶ ἀρκούντως βέβαιον, ἀλλ' ἴδε Βερασελίγ. Ἦρ. 7, 106. Ἀκλιν. π. Ὀμ. Θουκ. Ξεν. (Ἀν. 1, 2, 23, ἐπὶ οὐ Κρύγεω. παραθέτει πολλ. χωρία) Πολύδ. κ. ἄλλ. Τὸ υποκείμεν. καὶ τὸ ῥήμα ἀπαντᾷ συχνά εἰς πλ. ἰδ. τὸ δύο π. μὲν. πρὸς περὶ τοῦ σχημ. τοῦ γραμ. καὶ Λοβέκ. εἰς Φρόν. 210, δυο.

Δυστόν, τό· λέξις γραμ. εἰς ἔρμην. τοῦ ζυγός Πλάτ. Κρατ. 418.

Δυό-δεκα· περὶ τῶν τοιούτ. συνθέα. καὶ παραγωγῶν ἴδε διώδεκα.

Δυο-εἰσής, 2' διπλοσχημος, διπλούς· τὸ εἶδος μὲν. bifortis.

Δυο-καί-δεκα· περὶ τῶν τοιούτων συνθέα. ἴδε διώδεκα.

Δυο-καί-εικοσί-πηγυς, 2' εἰκοσιδύο πήγυν μακρὸς Μ. Ἑτ. 459, 5.

Δυο-καί-πεντηκοστός, 3' ἀριθμ. τακτ. πεντηκοστός δεύτερος Ἀρχιμήδ. 127.

Δύο καράκων λιμήν· λιμ. ἀκταινίου τινός χώρας Στράβ. 4, 198.

Δυο-παιός, 2' ὁ παράγων δύο Ἀριστοτ. μεταφ. 12, 7, 8.

Δυσπτόν, τό· τὸ δεύτερον μέρος Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 32.

δός· ἴδε Δοδος.

υο-τοκίω· γεννᾷ δύο τέκνα, νεογνά, ἐπὶ ζῳί.
ἀμφί. γρ. τοῦ διτοκίω Ἀριστοτ. γέν. Ζ. 3, 1.
ὑπτης, δ' ὀπτης, βουλευτής, Καλλ. ἐν Μ.
ἔτ. 291, 19, Ὀππ. ἀλ. 2, 436, Λουκρόφ. 387.
ὑπτω, μετθ. βουτῶ τι «κεφαλᾶς εἰς ὄθωρ»
Ἀπολ. Ρ. 1, 1008, καὶ ἀμτθ. 1, 1326.
ὑρμαι· ἴδ' ὀύρομαι.

υο-ἀγώριστον συνθ. λέξ. μόριον, σημαίνον
τὸ δυστυχές, δύσκολον, ἀτυχές, κακὸν ἢ
μᾶλλον τὴν μὲν καλὴν σημασίαν τῶν λέξ.
ἀνατροῦν, τὴν δὲ κακὴν ἐπιτεῖναι, ἐν γέν. ἀν-
τιθ. τῷ εὐ καὶ ἀνάλογον τοῖς γερμαν. μορίοις
un, miss, παρὰ π. καὶ ἐν συνθ. κυρ. ὄν. οἶον
Δύσπαρις κτλ. καὶ ἀντιθέτ. λέξ. τῆς αὐτῆς
ρίζ. οἶον, γάμος δύσγαμος· συγνώστα παρὰ
πες. ἐν συνθέσει. ῥ. ἐπιθ. Τὸ τελικόν εἰς ἐν συνθέ-
σει πρὸ τοῦ στ, σθ, σπ, σφ, σχ, ἀποβάλλεται.
Δύς· ἴδε δύω.

Δυσ-ἀγγελος, 2' μνηστὴς κακῶν Νον. Δ.
Δυσ-αγής, 2' ἐνοχος μεγάλου ἐγκλήματος,
ἐναγής, μικρὸς Μανθ. 5, 179.

Δυσ-αγκάλιστος, 2' δυσκόλως ἢ μὴ δυνατό-
μενος ἀγκალίσθαι, μετρ. δύσληπτος, δυσκο-
λυνόητος, ἀκατανόητος μετρ.

Δυσ-ἀγκαλος, 2' τῷ ἀνωτ. ἦ = δύσφορος
(δυσκολοκουδάλητος) μετρ.

Δυσ-αγ-κρόμιστος, π. 2' δυσανακρόμιστος,
δυσανακλήρωτος Ἀίσχ. Εὐμ. 252.

Δυσ-ἀγ-κρίτος, π. 2' δυσανακρίτος, δυ-
σκολοδιακρίτος Ἀίσχ. ἀποσπ. 119, δυσδιέγνω-
στος Σχόλ.

Δυσ-αγνός, 2' ἀναγνός, μεμολυσμένος, δι-
εφθαρμένος· φρένες Ἀίσχ. ἀποσπ. 732· «κοί-
ται Λουκ. Ἀλέξ. 54.

Δυσ-αγρέω· εἶμαι ἀτυχής· εἰς τὸ ἀλειτουργεῖν, ἐν
γέν. εἰς τὸ συλλαμβάνειν, πίναντι Πλουτ. Ἀν-
τόν. 29.

Δυσ-αγρής, 2' κακῶς ἀγρευθεὶς, ἀτυχῶς
συλληρθεὶς (ἴδ. ἐπὶ ἰχθ.) Σχόλ. Ὀππ. ἀλ. 3,
272.

Δυσ-αγρία, ἡ· ἀτυχὲς κυνήγιον Πολυδ. 5, 13.

Δυσ-ἀγῳγος, 2' δυσκολοῦργητος· «καὶ δυσ-
πεθής» Λουκ. Ἀλέξ. 3.

Δυσ-ἀγων, ὠνος, ὅ, ἡ· ὁ συνεπάγων δυσκό-
λου· ἀγῶνας· καὶ πολέποντος Πλουτ. Τιμολ. 36.

Δυσ-αγώνιστος, 2' δυσκόλως δ' ἀγῶνας
ἀποκτενόμενος ἢ δυσκολονίκητος (Παταρδ.) Πω-
λυδ. 3, 141.

Δυσ-ἀδελφός, 2' δυστυχὴς ἀδελφός, δυστυ-
χεὶς ἀδελφοὺς ἔχων, καὶ υπερθετικῶς ἐπὶ τῆς
ἀντιγ. κ. Ἰσμήνης «δυσἀδελφύταται πασῶν»
Ἀίσχ. Ἐπτ. 852.

Δυσ-ἀέθλος, 2' κοπώδης, πολέποντος Εὐστ.
Δυσ-ἀερία, ἡ· κακός, μεμολυσμένος ἀήρ
Στράβ. 5, 1, 7.

Δυσ-ἀερος, 2' ὁ ἔχων κακόν, μεμολυσμένον
ἀέρα, ἐπιδολαθὴς τῇ ὕψει, νοσηρός· τύπος
Στράβ. καὶ μετρ.

Δυσ-αής, 2' α) ὁ πνέων ἐναντίως ἢ σφοδρῶς·
«Ζέφυρος» Ἰλ. ψ. 280 καὶ συχνά Ὀδ. (δυσ-
αῖον γέν. πλ. Ὀδ. ν. 99)· π. μετρ. ἐπὶ θ.
τοῦ θρυμῶς φύχου· Καλλ. Ἀρτ. 115· «καῦμα
Κ. Σμ. 13, 134· «κῦμα Φαίδ. 4 (7, 739)· ὅ

δύσσομος, δυσώδης»· φάρμακα Ὀππ. κυν. 3, 114.

Δυσ-ἀθλιος, 2' πολὺ ἄθλιος, δυστυχὴς· τρυ-
φαί Σοφ. Οἱ. Κ. 331 καὶ μετρ.

Δυσ-αἰάκτος, 2' πολὺ οἰκτρὸς, ἀξιοθρήνη-
τος μετρ.

Δυσ-αἰανής, 2' ὀρηκώδης, ὀρηνητικός· «βοᾷ
=δυσθρήνητος Σχόλ. Αἰσχ. Πέρσ. 273.

Δυσ-αἰθριος, 2' δυσκόλως αἰσθιάζων, συν-
ερωδής, θαλωμένος· ὄφρη Εὐρ. Ἡρακλ. 806.

Δυσ-αἰμο-ρράγῃτος, 2' ὀλίγον αἱμορροῶν,
αἱματῶνων· Εὐρα Ἀέτ. 14, 5.

Δυσ-αἰνήτος, 2' δύσφημος, δυσφημισμένος,
κακωνοματεσμένος Ὀρφ. Ἀργ. 1337, ἐνθα
Ῥούγκιος· εἰκάσει· «δυσάντητος», illaudatus.

Δυσ-αἰνίγμα, τὸ· δύστυχον αἰνίγμα Σχόλ.
Εὐρ. Φοῖν. 45.

Δυσ-αίρετος, 2' δυστίλιτος, δυσκολοκυρίε-
τος Πολυδ. 1, 170.

Δυσ-αἰσθησία, ἡ· ἀνασθησία Τίμ. Λουκ.
102, μετρ. νωθρότης.

Δυσ-αἰσθητικῶ· ἱατρ. δυσκόλως αἰσθάνομαι,
εἶμαι ἀναισθητός, δὲν αἰσθάνομαι· μάλιστα δ-
σμήν, ἐπὶ ὁσφύρεως Εὐστ.

Δυσ-αἰσθητός, 2' α) ἴδ. ἱατρ. δυσκόλως αἰ-
σθανόμενος, μετρ. β) δυσκολοδιακρίτος = ἱγνη
ἀναισθητός Πολυδ. 5, 12.

Δυσ-αἰτιο-λύγητος, 2' δυσκολοαπόδεικτος
εἰς τὸ διατί· Φίλ.

Δυσ-αἰών, ὠος, 2' δυστυχῇ, ἀθλίαν ζωὴν
ζῶν Σοφ. Οἱ. Κ. 149 καὶ μετρ. π. «αἰών
δυσαἰών» Εὐρ. Ἑλ. 214· «βίος δ.» = δυστυ-
χησμένη ζωὴ ἀποσπ. 960.

Δυσ-ἀκής, 2' δυσήκης.

Δυσ-αλγής, 2' σφοδρῶς πόνους προξενῶν,
πολυδύονος· τὴν Ἀίσχ. Ἀγ. 1137, Πλουτ.
ἡθ. 106 καὶ· ἀτυμπαθής, ἀσπλαγχνος Ἰσίδ.

Δυσ-ἀλγῆτος, 2' α) δυσκόλως αἰσθανόμενος
πόνους, μὴ εὐαίσθητος Σοφ. Οἱ. τ. 12· β) ὁ-
δυνηρός, σφοδρῶς προξενῶν πόνους Εὐπολ. π.
Πολυδ. 3, 130.

Δυσ-ἀλθής, 2' δυσίατος κοιν. δυσκολογιά-
τρευτος Ἰπποκρ. 807, Πλάτ. Ἀξ. 367· «δ.
γῆλα» = φαρμακουργόν γ. Πολύβ. 4 (9, 1)
«δ. στόνου» = φαρμακουργία αἰγμῇ, κόψις, δύ-
ρατος, ξίφους κτλ. Λουκρόφ. 976· ἐπὶ π. ὦ· =
δυσίατος, δυσκολοθεραπεύτως μετρ.

Δυσ-ἀλθητος καὶ δυσάλλετος καθ' Ἰσίδ. 2'
τῷ ἀνωτ. μετρ. π. Μανθ. 6, 624· «δύναται
Κ. Σμ. 9, 388.

Δυσ-ἀλτιος, ὄρος = δυσήλιος Εὐρ. Ἡρσ. 247.

Δυσ-ἀλκῆς, 2' ἀντὶ δυσαλγῆς Κ. Σμ. 7, 625.

Δυσ-ἀλλοίωτος, 2' δυσκολομετέβλητος ἱατρ.

Δυσ-ἀλυκτος, 2' δυσκολοαπόσεικτος Νικ. ἀλ.
251. 550 καὶ μετρ.

Δυσ-ἀλευτος, (ἀλεύω, ἀποφύγω), 2' τῷ
ἀνωτ. Ἀπολλιν. ἀνθ. 14, 11.

Δυσ-ἀλωτος, 2' δυσκολόπιαστος, δυσκολο-
κυρίετος· ἀρχὴ Ἀίσχ. Πρ. 196· ἄγρα 1721,
μετρ. δύσληπτος, δυσκολονόητος Πλάτ. Τιμ. 51.

Δυσ-ἀμ-βατος, π. = δυσανάβατος· πέτραι
Σιμωνίδ. ἀποσπ. 32.

Δυσ-ἀμερία, ὄρος, ἡ· δυσσημερία.

Δυσ-ἀμ-μορος, 2' πολὺ δυστυχῆς, κακῶ-
μοιρος Ἰλ. χ. 428, 485 καὶ μετρ.

Δυσ-ανά-βατος, 2' δύσβατος, δυσκολαναί-
 βατος, μετγ. ἴδε δυσάμβατος.
 Δυσ-ανα-βίβαστος, 2' δυσκολαναβίβαστος,
 3. ἐπαναφερόμενος εἰς τὴν πρώτην ὑψηλὴν θέ-
 σιν τοῦ ἑκά.
 Δυσ-ανα-βλάστω· εἶμαι δυσκολοβλάστητος,
 δυσκολοβήτος Πλουτ. συμμ. 6, 2, 2, ἐνθα εἰ-
 κάζουσι «δυσανατχέτω».
 Δυσ-ανά-γαγος, 2' δυσκολαναγίγναι, δυσ-
 απόβλητος, δυσκόλως ἀποβαλλόμενος Διοσκ.
 1, 1' δυσκολοδήγητος μετγ.
 Δυσ-ανά-δοτος, 2' δύσπεπτος, δυσκολογώ-
 νευτος Ἀθην. 3, 91.
 Δυσ-ανα-θυμίατος, 2' δυσκολοεξάτιστος; Ἀρ-
 τειδ. 1, 1.
 Δυσ-ανά-κλητος, 2' δυσκόλως ἀνακαλού-
 μενος, 3. ὀπίσω φωναζόμενος, δυσκολεμπό-
 διςτος, δυσκολοκράτητος Πλουτ. ἡθ. 74 καὶ
 μετγ. δυσκολοπαρηγόρητος Μελ. Γερ. Ιστρ.
 «δυσανακλήτως ἔχειν», δυσκόλως ἀναλαμβάνων
 ἐκ βαρείας ἀρρωστίας Διοσκ. 32, 16 ἐν γέν.
 δυσκολοφρετος «3. πρὸς τὴν Πλουτ. Θυσ. 24.
 Δυσ-ανα-κρίσιςτος, 2' δυσκολοεπαινερε-
 τος, ἀνακληρωτός, ἀντικατατίστας Πλουτ.
 Ῥωμ. 28 ἴδε δυσαγκόμιστος.
 Δυσ-ανά-κράτος, 2' δυσκολόμικτος, δυσ-
 κολέντως - κοινωμία Πλουτ. ἡθ. 102.
 Δυσ-ανά-κρίτος, 2' δυσδίκαιος, δυσκο-
 λοδίακτος Διοσκ. ἀποσπ. 126.
 Δυσ-ανά-ληπτος, 2' δυσεπανέμβωτος, δυσ-
 κολοδιόρθωτος μετγ. δύσληπτος, δυσνόητος,
 δυσκολονόητος - μάλιστα π. σοφιστ.
 676, 34 καὶ μετγ. ὡς «3. ἀρρωστία» = βα-
 ρεῖα, ἐξ ἧς δυσκόλως τις ἀναλαμβάνει ἰουλίαν.
 Δυσ-ανά-λυτος, 2' δυσδιάλυτος, δυσεξη-
 γητος, δυσκολονόητος ἑκά.
 Δυσ-ανάλυστος, 2' δυσκολοφάγτος, δυσ-
 κολοξόδευτος;
 Δυσ-ανά-πειστος, 2' δυσκολοκατάπειστος
 Πλάτ. Παρμ. 135.
 Δυσ-ανά-πλουτος, 2' ποταπὸς δυσκολόπλε-
 υτος πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγὰς Στράβ. 4.
 Δυσ-ανά-πλωτος, 2' τῷ ἄνωτ. Στράβ.
 Δυσ-ανά-πνευστος, 2' δυσκολανέπνευτος,
 δυσκόλως ἀναπνεόμενος Ἀριστοτ. αἰσθ. 5 δυσ-
 εξάτιστος, δυσκολοεξάτιστος Γαλην. 11
 Δυσ-ανα-πόρευτος, 2' δυσδιέδωτος, δυσ-
 κολοπέραστος Φίλ. 672, 30.
 Δυσ-ανα-σκεύαστος, 2' δυσἀπόβλητος ἢ
 δυσεπανόρθωτος, δυσκολοδιόρθωτος ἱατρ.
 Δυσ-ανά-σπαστος, 2' δυσκολανίσχυτος,
 δυσκολοάνικτος, δυσκολοεξίχυντος μετγ.
 Δυσ-αντί-σφαλτος, 2' δυσκόλως ἀναλαμ-
 βάνων Ἰπποκρ. 382, 12.
 Δυσ-ανα-σχετέω 1) θεωρῶ τι κακόν, ἀνυ-
 πόφορον «-τὰ γινόμενα» Θεοκ. 7, 71 2)
 δυσαρρεστοίμαι, ὀργίζομαι - ἐπὶ τινι Νικ. Δα-
 μασκ. 53 «-πρὸς τὴν Πλουτ. ἀποσπ. 6, 3 καὶ
 «-περὶ τινος» μετγ. - τινὶ Κλ. Ἀλ. 2.
 Δυσ-ανά-σχετος, 2' δυσκολοὑπόφερτος, ἀ-
 πόρητος, ἀνυπόφορος Πολυδ. 3, 130 κ. μετγ.
 δυσανασχέτως ἔχω=δυσανασχετῶ Πολυδ. ἑκά.
 Δυσ-ανά-τρεπτος, 2' δυσκολοαναποδογύρι-
 στος - δύναμις Πλουτ. Κισσ. 4.

Δυσ-αναφορικός, 2' δυσκόλως ἀναφέρων τι
 ἢ ἀναφερόμενος κυρ. καὶ μετγ. Πούχ.
 Δυσ-ανά-φορος, 2' δυσδίατατος, δυσπό-
 ρητος, δυσκολοὑπόφερτος μετγ.
 Δυσ-ανδρία, ἢ λειψανδρία, ἁλλειψίς ἀνδρῶν
 Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 1, 7.
 Δυσ-ἀν-έκτος, 2' δυσανάσχετος Ξεν. ἁπομ.
 2, 2, 8.
 Δυσ-άνεμος, 3ωρ. 2' δυσάνεμος Σοφ. Ἀντ. 587.
 Δυσ-ανθής, 2' δυσκόλως ἀνθῶν, δυσκολάν-
 θητος Πολυδ. 1, 231.
 Δυσ-άνιος, 2' καταλυπημένος, καταβεβλημέ-
 νος Ἰπποκρ. π. Ἀριστοτ. φυσιογνομ. 1' ἀν-
 τίθ. τῷ εὐθυμῷ = ἰδὲ ἐπὶ παντὶ ἀνιόμενος, κἄν
 μικρὸν ἢ «Ἀντιφ. π. Ἰπποκρ.
 Δυσ-αν-έκων. μετγ. (ὡς ἐκ τοῦ δυσανείας)
 καταλυπῶν, βαρύνειν προξενῶν λύπην Πλουτ.
 ἡθ. 106.
 Δυσ-αν-όδευτος, 2' τῷ κατωτ. μετγ.
 Δυσ-αν-όδους, 2' δυσανάδατος, δυσκολαναί-
 βωτος - τύπος μετγ.
 Δυσ-αν-οικτος, 2' δυσκολάνοικτος μετγ.
 Δυσ-αν-όλθος, 2' πολυδύστητος, καταδύ-
 σταγισμένος Ἑκκεδ. 332.
 Δυσ-ἀν-όχετος, 2' δυσανάσχετος Ἀπολ.
 Ῥ. 2, 272.
 Δυσ-αντ-ανώνιστος, 2' δυσκολοπολίμη-
 τος Δ. Λαέρ. 2, 131.
 Δυσ-άντης, 2' τῷ κατωτ. μετγ. π. Ὀμπ.
 κυν. 2, 360 κ. ἄλλαχ.
 Δυσ-άντητος, 2' δυσάρεστος εἰς συνάντησιν,
 ἀπεχθής, ἀχλήρως, ἀπαιστος εἰς συνάντησιν
 - θεῶμα Λουκ. Τιμ. 5 κ. ἄλλ. μετγ. δυσκο-
 λανίστατος, δυσκολονίκητος - πῶθ. Πλουτ.
 ἡθ. 118.
 Δυσ-αντί-ἐλεπτος, 2' 1) δυσκολοκύντα-
 τος κατὰ πρόσωπον (διὰ τὸ φοβερόν αὐτοῦ),
 φοβερός Πλουτ. Μίρκελ. 23 καὶ ἄλλ. μετγ.
 2) δυσκολοσύγκριτος μετ' ἄλλου.
 Δυσ-αντί-λεκτος, 2' δυσαναίρετος, δυσ-
 κοῖνασκόμινος «τεκμήριον, μαρτυρία» Δ.
 Ἀλ. 5, 18 ἀρεστος, ἀνίκητος - ἐπὶ θ. μῖα ἰδὲ.
 Δυσ-αντί-ρητος, 2' τῷ ἄνωτ. λεξ. ἐπὶ.
 -ως, δυσαναίρετος Πολυδ. 9, 31, 7.
 Δυσ-αντ-οφθαλμητος, 2' δυσκολανέικρυ-
 στος εἰς τὸ βλέμμα, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποῖου
 ν. κατὰ τὴν, δεκάζεται, ἐπὶ χρημάτων Πολυδ.
 23, 8, 13.
 Δυσ-άνωρ, ὁ, ἢ δυστυχὴ καθιστῶν τὸν ἄν-
 ὄρα· γάμος Διοσκ. ἀποσπ. 1049.
 Δυσ-αξίωτος, 2' δυσκολοπαρκαλέστος Σχόλ.
 Σοφ. Οἰ. τ. 334.
 Δυσ-απ-ά-λειπτος, 2' δυσκολοεξάλειπτος,
 δυσκολοδύστος Σχόλ. Σοφ. Τρ. 696.
 Δυσ-απ-άλλακτία, ἢ δυσκολία τοῦ ἀπαλ-
 λαγνῆναι τινος, τοῦ νὰ ἐξακμή τίς τινα, ἀπο-
 τινῆθαι Πλάτ. Φίλ. 46 πρὸλ. δυσπαλλαξία.
 Δυσ-απ-άλλακτος, 2' δυσκολοεξχώριστος,
 δυσκολοκρίσιςτος, ἀνένδοτος, ἐπὶ μόνος - ὁ-
 δύναμις = δύναμις Σχόλ. Σοφ. Τρ. 955 «-ἀφ'
 ἐκείνου λόγου» Πλάτ. Θεαίτ. 195' συγχρ.
 Τιμ. 85' «δυσπαλλάκτως προστάγματα» Ἰ-
 σοκ. 10, 28' «τὸν ἐμδρόμῳ 3. γίνονται» =
 δυσκολογέννητα Ἀριστοτ. Ζῷ. 7, 10 καὶ μετγ.

Δυσ-απ-αλλάξια, ἡ κατὰ Δοδεκ. Φρόν.

509 δοκιμῶν. γρ. τοῦ «δυσπαλλακτία».

Δυσ-απ-άντητος, 2' δυσάντητος λεξ.

Δυσ-απάτητος, 2' δυσκολαπάτητος;

Δυσ-α-πιστέω· εἶμαι δυσπίστος Η. Ἀν. 1285.

Δυσ-ά-πιστος, 2' λίαν ἀπειθής, σκληροτρά-

χῆλος Στράτ. 21 (12, 179).

Δυσ-απο-εἶδαστος, 2' δυσκολοκαταεἶδαστος, δυσκολοξεφύρτωτος; δυσπαόβλητος; δυσκολο-

ξετίνακτος Ἰάλην. 327.

Δυσ-από-βλήτος, 2' δυσπαόβριπτος, δυσ-

κολαόβριπτος, δυσκολοαπομάκρυντος μτγν.

Δυσ-από-δεϊκτος, 2' δυσκολαπόδεικτος;

Πλάτ. πολ. 6, 487.

Δυσ-από-διδάκτος, 2' δυσκολαποδιδάκτος;

Ἰώκ. 41, 8.

Δυσ-από-δοτος, 2' δυσκόλως διδόμενος ὁ-

πίστω, ἀναιταπόδοτος μτγν.

Δυσ-από-θετος, 2' δυσπαόβλητος, δυσκο-

λάρητος μτγν.

Δυσ-απο-κατά-στασις, εἰς, ἡ δυσκο-

λαποκατάστασις, δυσκολοκαπνόρθωσις; Ἰάλην.

Δυσ-απο-κατά-στασις, 2' δυσκολοκα-

τάστασις, δυσκολοκαπνόρθωσις Μ. Ἀντ. 41, 8.

Δυσ-απο-κίνητος, 2' δυσκολομετακίνητος μτγν.

Δυσ-από-κριτος, 2' δυσκολαπόκριτος Λουκ.

Ἐρμῆς. 33· ἐνερ. δυσκόλως δίδων ἀποκρίσιν,

δ. ἀποκρινόμενος Παῦλ. Δίχ. ἐπίρ. -ίως,

δυσκολαποκρίτως.

Δυσ-απο-λόγητος, 2' δυσκολαπολόγητος,

δυσκολοὑπερπίστος, δυσκολαυῶτος Πολύδ.

1, 10, 4· ἐπίρ. «δυσπαολογήτως ἔχουσι»=δυσ-

κόλως δύνανται ν' ἀπολογηθῶσι Εὐστ.

Δυσ-από-λυτος, 2' δυσκολόλυτος, δυσκο-

λοξεκόλλητος, δυσκολογυρίστος ἱατρ. Ἐπίρ.

«δυσπαολύτως ἔχω»=δυσκόλως δύναμαι ξε-

χωρισθῆναι, ξεκολλῆσαι Ἐρωτ. 104.

Δυσ-από-νιπτος, 2' δυσκολόνιπτος Σχόλ.

Σοφ. Τρ. 688 κ. μτγν.

Δυσ-από-παυστος, 2' δυσκολόπαυστος, δυσ-

κολοτελείωτος;

Δυσ-από-πλυτος, 2' δυσκολόπλυτος· ἴδε

δυσένιπτος.

Δυσ-από-πτωτος, 2' δυσκόλως πίπτων

κάτω Θεόφρ. αἴτ. φυτ. 1, 11, 8.

Δυσ-από-ρρυπτος, 2' δυσένιπτος, δυσ-

απόπλυτος, δυσκολόπλυτος μτγν.

Δυσ-από-σπαστος, 2' α) δυσκολοξε-

χώριστος, δυσκολοξεκόλλητος Ποσιδ. π. Ἀ-

θην. 4, 152· «δυσπαοσπασίως ἔχειν»=εἶμαι

δυσκολοξεκόλλητος Πλάτ. Ἀξ. 365· 6) δυσ-

κόλως ἀπὸ τινος ἀποχωριζόμενος Χαρίτ. 5, 8.

Δυσ-απο-στατέω· εἶμαι δυσαπόστατος, δυσ-

σκόλως ἀπομακρύνωμαι μτγν.

Δυσ-από-σχετος, 2' δυσεγχεάτετος,

δυσκολοεγχεάτετος, ἀφ' οὗ, δυσκόλως τις

ἐγχεατεῖται Σ. Ἐμ. κ. μαθ. 9, 153.

Δυσ-απο-τέλειστος, 2' δυσκολοτελείωτος

Εὐστ.

Δυσ-από-τρεπτος, 2' δυσκολομετάτρε-

πτος, δυσκολαπόκρυντος, δυσκολαπέφρυντος

Ξεν. ἀπομ. 4, 1, 4 κ. μτγν. Πλούτ.

Δυσ-από-τριπτος, 2' δυσέκριπτος, δυσκο-

λοξέτριπτος, δυσκολοξεκάμωτος, δυσκόλως δ-

πομακρυνόμενος Πλούτ. ἡθ. 55 καὶ μτγν.

Δυσ-άπ-ούλος, 2' τῷ κατωτ. μτγν.

Δυσ-απ-ούλωτος, 2' δύσκειστος, δυσκολό-

θρεπτος, δυσκολογιάτρευτος, ἐπὶ πληγ. ἱατρ.

Δυσ-από-φορος, 2' ἀνυπόφορος ἐκ τῆς θυ-

σώδιας κτλ. Εὐστ.

Δυσ-αρέσκει· ἀπαρέσκει· Ἡσυχ. ἡ ἐστ.

γρ. τοῦ δυσαρεστοῦμαι ἴδε Δοδεκ. Φρόν. 620.

Δυσ-άρεστος, 2' δι. γρ. τοῦ δυσάρετος; Δί-

φιλ. π. Ἀθην. 6, 247.

Δυσ-αρεστέω· εἶμαι κακοδιόθετος ἡ δυσηρε-

στημένος, δυσαρεστοῦμαι ἔνεκα ἔλλου Ἀριστοτ.

1. Ζ. 6, 2· «καὶ φοβεῖται τινα» Πολύδ 5, 56.

4· «-τοῖς γιγνομένοις»=διὰ τὰ γινόμενα 4,

23, 9 κ. συγγκ. ὡς. μτγν. ἀλλὰ «τοῖς ἴω-

μαίοις δ.»=γίνομαι δυσάρετος, ἀπαρέσκει

εἰς κτλ. 7, 5, 6. Παθ. εἰς μ. μέλ. «δυσαρ-

εστοῦμαι τῷ ἀνδρὶ»=δὲν μοι ἀρέσκει ὁ ἀνὴρ

Πολύδ. 5, 94, 2.

Δυσ-αρέστημα, τό δυσάρεστον συνάντημα,

τὸ δυσάρεστον Ἀντυλ. Στόβ. ἀνθ. 101, 15.

Δυσ-αρέστησις, εἰς, ἡ δυσαρέσκεια, μὴ

εὐχαρίστησις Πλάτ. Ἀξ. 366· «-καὶ προσκο-

πῇ»=δυσαρέσκεια καὶ προσβολή Πολύδ. 27,

6, 10· «-τοῖς πραττομένοις»=δ. διὰ τὰ κτλ.

4, 21, 7· «-ἐπὶ τινι» 21, 7, 5.

Δυσ-αρεστία, ἡ τῷ ἀντ. μτγν. Κλ. Ἀλ.

Δυσ-αρεστικός, 3' τῷ κατωτ. μτγν.

Δυσ-άρεστος, 2' δυσκολοπαύωντος, ἀσυν-

διέλλικτος, ἀσυνμύλιωτος, ἀνείλιπτος ἴδ. ἐπὶ

θεῶν· θαύμονες Δίχ. Εὐρ. 888, δημοσθετη-

μένος διὰ τ. συγγκ. Ξεν. ἀπομ. 3, 13, 3· μὴ

εὐχαρίστημένος, κακοδιόθετος «-καὶ φιλόσο-

φος» Εὐρ. Ἰλ. 904, Ἰσοκ. 1, 31, Λουκ. πλοτ.

ἡ εὐχ. 46· οὗς, τὸ δυσάρετος=δυσαρέστησις

Πλούτ. Σόλ. 25 ἐπίρ. «δυσαρέτως ἔχω πρὸς

τινα»=εἶμαι δυσηρησθημένος μτγν.

Δυσ-αριθμητος, 2' δυσλόγιστος, δυσκολο-

γάργιστος, ἀμέτρητος Ἀπκ. ἔμφ. πόλ. 2, 73.

Δυσ-ἀριθμος, 2' τῷ ἀνωτ. μτγν.

Δυσ-αριστο-τόκεια, ἡ δυστοχῆς μήτηρ

ἀρίστου υἱοῦ, ἡ θίσις Ἰλ. σ, 54· καθ' Ἡσυχ.

«ἐπὶ κακῷ ἀρίστου τεκοῦσα ἡ τὸν δι' ἀριστείαν

δύστηνον».

Δυσ-ἀρκτιος, 2' δυνατὰ ἀπὸ τῆς ἀρκτου (τοῦ

ἑπταστέρου ἀστρου «ἡ ἄμαξα» τοῦ πολικοῦ ἀ-

στέρος) πνέων, δυνατὸς βύρειος μτγν.

Δύς-αρκτος, 2' δυσκοῦβερνητος, δυσεξουσία-

στος, δυσκολοκυβέρνητος Δίχ. Χο. 1020, συγγκ.

Πλούτ. Λούκουλ. 2 ὑπερθ. Ἀπκ. ἔμφ. πόλ. 2, 149.

Δυσ-αρμωστία, ἡ ἀσυνφωνία, δυσαρμονία

Πλούτ. Λιμίλ. 5.

Δυσ-ἀρμωστος, 2' κακοσύνθετος, κακοσυνάρ-

μωστος Ἀπκ. Μιθριδ. 34· ἀσύνφωνος Πλούτ.

Εὐρ. 13.

Δυσ-ἀρπαγος, 2' δισάρπαγος δι. γρ. τοῦ

Λυκόφρ. 513.

Δυσ-αρχία, ἡ ἀπειθαρχία, ἀταξία Ἀπκ. ἔμφ.

πόλ. 5, 17.

Δυσ-ἀσχετος, 2' διόρθ. δυσάνοχτος=δυσ-

νάσχετος, ἀνυπόφορος Ἀπολ. Ἰ. 2, 272.

Δυσ-αυγής, 2' δυσλαμπής, κακῶς φωτίζων,

ἀλαμπής, μὴ λάμπων μτγν.

Δυσσύλητος, ου' αὐτόθωον Ἐλευσίνιος, πατήρ Τριπολέμου καὶ ἀδελφὸς Θηλέως Πάου.

Δυσ-σὺλ-ια, ἡ κακῶς καταλύειν ἐν ὑπαίθρῳ, ἔχειν κακὸν κατάλυμα ἐν ὧ. Αἰσχ. Ἀγ. 541.

Δύσ-σουλ-ιος, ἴδιος, ἡ κακὸν κατάλυμα, κακὴ κακοκία Στ. Β. 16' αὐτῇ.

Δύσ-σουλ-ος, 2' κακοδιανυκτερευτικός, τόπος, ἐνῷ κακῶς ξενουκτῇ τις· «δυσσούλων πάγων αἰθρία» = δυσάρεστος αἰθριοποιεῖται διὰ τὸ ψῦχος τῆς πάχνης Σοφ. Ἀντ. 354' ὥς. «ἔρις δύσσυλος» = δυστυχὴς αὐτῶν διαγωνισμὸς Ἀντ. Θεσ. 29 (9, 260).

Δυσ-σὺξ-ης, 2' δυσκόλως αὐξάνων Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 1, (8, 4).

Δυσ-σὺξ-ητος, 2' τῷ ἀνωτ. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 1, 8, (2)·

Δυσ-συχ-ής, 2' ἐπαυθῆς, ὀχληρῶς καυχώμενος, ἀδῶς καυχητικῆς Ἀπολ. Ῥ. 3, 976.

Δυσ-σφ-αίρετος, 2' δυσκολαφαίρετος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 34.

Δυσ-σφ-ής, 2' τραχὺς τὴν ἀρῆν, τραχύαπτος· κοιν. ἄδρος μετν.

Δυσ-σφ-ής, ὥρ. 2' δυστηής.

Δυσ-σφ-ής, (ἄχος), 2' δυσκολοθήρητος, πολυθρήνητος· πόθος Αἰσχ. Εὐμ. 140.

Δυσ-σφ-οίω· ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι Νικήτ.

Δυσ-σφ-οίης, 2' πολὺ βαρὺς, ἀνυπόφορος, ἐπαυθῆς, δι. γρ. τοῦ δυσσφῆς Τρυφιδ. 42 κ. ἄλλ. μετν.

Δυσ-σασάνιστος, 2' δυσρεύνητος, δυσκολερέννητος Χρ. Σιδ.

Δυσ-σάστακτος, 2' δυσκολοδάστακτος, μετ. ἀνυπόφορος Πλουτ. ἡθ. 915, Ν Δ. Ἐπίρ. -ως = δυσφύρως, ἀνυπόφορος Σχόλ. Σοφ. Αἰ. 51.

Δυσ-βάτο-ποιέομαι ἡ δρῶν. δύσβατον ποιέομαι, μετ. ἀποθ. καθιστῶ μέρος τι δύσβατον Σεν. ἱππαρχ. 8, 9.

Δύσ-βάτος, 2' δυσδιάβατος, ἀδιάβατος, ἀδιὰ-πράστος, μετρ. ἀκατανίκητος· -ἀμηνανίας Πινδ. Ν. 7, 97· -τόπος Πλάτ. πολ. 4, 432 κ. συγνὰ μετν. οὗς τὸ δύσβατον = τὸ ἄβατον, τὸ ἀπείτητον μέρος Σεν. Κύρ. 2, 4, 27.

Δυσ-βά-υκτος, 2' δυσθρήνητος, πολυθρήνητος Αἰσχ. Πέρσ. 566, ἀλλ' ἐν 1026 καὶ 1030 προτιμητέα ἡ γρ. «δύσβατος αἶα» = γῆ πρὸς δυστυχίαν ἀνταπομνήνη, κατωκυμένη, lamentabilis.

Δύσ-β-ιος, 2' τῷ κατωτ. Β. Ἀν. 323.

Δυσ-βί-ος, 2' ἀδύωτος, ἀζητος, ἐλεεινῶς βιοῦμενος· -πενίη Λεωνίδ. Ταρ. 64 (7, 618).

Δυσ-βλαστέω, ἀμτβ. δυσκόλως βλαστάνω, αὐξάνω.

Δυσ-βλαστῆς, 2' δυσταυξής, δυσκόλως βλαστάνων, αὐξάνων.

Δυσ-βοήθητος, 2' δυσκόλως βοηθούμενος, δυσκολοβοήθητος Δ. Σικ. 3, 47.

Δύσ-β-ολος, 2' ἀτυχῆς ἐν τῇ κυβείᾳ, εἰς τὸ κυδομαίνετον Πολυδ. 9, 94.

Δυσ-βούλευτος, 2' α) ἀκούσιος, μὴ θέλων· β) κακῶς σκεπτόμενος Μ. Ἐτ. 3, 51.

Δυσ-βουλία, ἡ κακὴ σκέψις, ἀσκηψία, (κακοβουλία, ἀφροσύνη λεξ.), Αἰσχ. Ἐπτ. 784, Σοφ. Ἀριστ.

Δύσ-β-ούλος, 2' κακῶς σκεπτόμενος καὶ = δυσβούλευτος α).

Δυσ-δράκανος, 2, δυσδάρνακος Μ. Ἐτ. καθ' Ἡσὺ. ἐρμην. δυσχερής, δυσκατανόητος (δυσκολονόητος) Κρατίν. ἀποστ. 58.

Δύσ-δρω-τας, 2' μὴ φαγώσιμος Πλουτ. συμπ. 4, 4, 2.

Δύσ-δ-ωλος, 2' κακὸς σβώλους ἔχουσα γῆ, ἄκαρπος Ὀμ. ἐπιγρ. 7· -χθὼν Κριναγ. 37 (7, 401).

Δυσ-γ-αμέω· κακονομεύομαι, ἐπὶ ἀνδρ. κακοῦπανδρεύομαι ἐπὶ γυν. μετν.

Δυσ-γ-αμία, ἡ· δυστοχῆς γάμος, κακονόμ-φουσις ἐπὶ ἀνδρ. κακοῦπανδρεία ἐπὶ γυν. Μα-νεθ. 1, 19 κ. συγνὰ.

Δύσ-γ-αμος, 2' δυστοχῆς ἐν τῇ συζυγίᾳ· -γάμος = δυστοχῆς συζυγία Εὐρ. Φοίν. 1054'· -αίσχυνή, αἰσχος· = θνητὸς δυστοχοῦς συζυγίας Ἐλ. 693'· -βυστάγματα = δυστοχοῦς συζυγίας κακοποιήματα Λυκόφρ. 1089.

Δυσ-γ-αργαλ-ος, 2, οὐδ. -λι· πολὺ γαργαλούμενος, εὐγαργαλίστος· -ἱππος Σεν. π. ἱππ.

Δυσ-γ-αργαλίστος, 2' τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 1, 197.

Δυσ-γ-αργαλ-ος, 2' τῷ αὐτ. -ἱππος Β. Ἀν. 37, Διδαν. ἐπιστ. 236.

Δυσ-γ-ένεια, ἡ· τὸ μὴ ἐξ ἐπισήμων, καλῶν γονέων κατὰγεσθαι, ἔσθμος καταγωγῇ, ἀγένεια Σοφ. Οἰ. 1, 1079, Πλάτ. πολ. 10, 618' μετρ.

ἀγένεια, ποταπὸν φρόνημα Πλάτ. ἱερ. 1, 1010b.

Δυσ-γ-εν-ής, 2' α) ἐκ μὴ ἐπισήμων, ποταπὸν γονέων κατὰγεσθαι Εὐρ. Ἰων. 580, Ἀριστ. βίαιρ. 1217, Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 9' β) ποταπὸς τὸ φρόνημα, μικρόφρων Εὐρ. Ἐλ. 1225'· -ἡθός· Ἠλ. 363 καὶ μετν. ignobilis.

Δυσ-γ-έρων, ὁ ἐλεεινογέρων, καχύγερος· μετν. πρβλ. δυσφογέρων.

Δυσ-γ-εφ-ύρωτος, 2' δυσκολογεφύρωτος, δυσκόλως γεφυρούμενος Στράβ. 4, 3, 3.

Δυσ-γ-εώρ-η-τος, 2' δυσκολοκαλλιέργη-τος Στράβ. 17, 840.

Δύσ-γ-λ-ω-τος καὶ δύσγλωσσος, 2' βρα· δύγλωσσος, ψευδύγλωσσος μετν.

Δύσ-γ-νο-ια, ἡ λάθος, ἀμφιβολία Εὐρ. Ἥρ. μ. 1107, ἱερογαντία

Δυσ-γ-νώμ-ων, 2' ὁ ἀγνώων τίς ὁ ἴδιος ὀλέ-λει, ὁ ἀγνώων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέλησιν Σουδ.

Δυσ-γ-νώ-ρι-στος, 2' δυσκολογνώριστος, δυσκολοδιάκριτος Πολυδ. 5, 150' ἐπίρ. -ίστως, δυσκολογνώριστος Πολυδ. 160.

Δυσ-γ-νώ-σι-α, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκόλως γνωρίσαι, ἐννοησαί τινα, δυσκολογνώρισις, δυσκολονόησις Εὐρ. Ἠλ. 767.

Δύσ-γ-νώ-στος, 2' δυσκολογνώριστος, δυσκολοδιάκριτος Πλάτ. Ἀλκ. 2, 147' ἐπίρ. -ως Νεῖλ. ἐπιγρ. 3, 327.

Δυσ-γ-ο-ή-τε-υ-τος, 2' δυσκαπότητος, δυσκολαπότητος Πλάτ. πολ. 3, 413.

Δύσ-γ-ο-ν-ος, 2' ἐπὶ κακῇ γεννηθείς· -Πάρω, Δύσπαρις Τυζέτ.

Δυσ-γ-ράμ-μα-τος, 2' α) δυσκολογράφος· Ἀριστ. 360' β) ἀγράφματος Φιλόστρ. βί-σσυ. 2, 1, 558.

Δυσ-γ-ρ-ι-π-τος, 2' πλεονέκτης, φιλάρ-γυρος Διδαν.

Δυσ-δ-αι-μ-ον-έ-ω, ἀμτβ. δυστυχῶ Λογγιν.

Δυσ-δ-αι-μ-ον-ία, ἡ· δυστυχία Εὐρ. Ἰ. Τ. 1120, Ἀνδοκ. 2, 7, infelicitas.

Δυσ-δαίμων, 2' κακότυχος, δυστυχής, κα-
κόμοιρος τραγ. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ πραγμ. Λίσχ.
Ἐπτ. 809' ἀκτὴ Πέρσ. 915' -μοῖρα Σοφ.
Οἰ. τ. 1302, Πλάτ. νόμ. 10, 905, συγκρ.
Ἀνδοκ. 2, 9' ἐπὶρ. δυσδαίμονως Εὐστ. 1084.
5, infortunatus.

Δυσ-δάκρυτος, 2' α) ἄξιος πολλῶν δακ-
ρύων, πολυδάκρυτος, ἀξιοδάκρυτος· «βαρὺ
ψῆγμα» Λίσχ. Ἀγ. 430' 6) πολὺ κλαίων,
κλαυθμώδης -φυγὴ Μελέαγρ. 55 (12, 80) -δά-
κρυα = ἄφθονα ἢ πικρὰ 109 (7, 476).

Δυσ-δάμαρ, αρτος, ὁ ἐκ τῆς γυναικὸς δυσ-
τυχής, γυναικαδύστηχος Λίσχ. Ἀγ. 1292.

Δυσ-δάμαστος, 2' κυρ. δυσκολοσημέρευ-
τος ἐπὶ τῷ ἐν γέν. σκληρός, ἀκαμπτος «δυσ-
μάλακτος καὶ 8. (λθόν)» Σχόλ. Ἡσ. θε. 122.

Δυσ-δεεικτος, 2' δυσκολοδείκνυς, δυσκο-
λαποδείκνυς Κλ. Ἀλ. στρωμ. 5, 695.

Δυσ-δέρεκτος, 2' τῷ κατωτ. Ὀππ. κυν.
Δυσ-δερεκτής, 2' δυσειδής, εἰδεχθής, αι-
χαμερὴν ἔχων πρόσωπον Ὀππ. κυν. 3, 263,
cocciliens.

Δυσ-δηλεις, (δηλέομαι) 2' πολὺ ἐπιβλα-
θής, κακοποιὸς «δυσδηλίδες» κακόντες» Ἡσ. Ὀδ.
Δυσ-δηνίαις, (δῆνα, σέφει, ἀπαρτίζω), ὁ
κακόνους, κακὰ σκεπόμενος, ἐπιβουλος Ἡσ. Ὀδ.
Δυσ-δηρις, ιος, 2' δυσκολοπολεμητός, δυσ-
κολονίκτος Νικ. θηρ. 738.

Δυσ-διά-6ατος, 2' δυσκολοπέρατος, δυσ-
κόλως διαπερῶμενος -τόπος Πολύδ. 1, 39, 13'
-ζεύγμα = γέφυρα Δ. Σικ. 17, 93.

Δυσ-διά-γνώστος, 2' δυσκολοδιάκριτος
Δ. Ἀλ. 2, 71.

Δυσ-δι-άγωγος, 2' δυσκολοκυβέρνητος,
δυσκολοδιοίκητος· πόλις Στράβ. 16, 757.

Δυσ-δι-άθετος, 2' α) δυσκολοδιάτακτος,
δυσκόλως τακτοποιούμενος Πλουτ. Κατ. 11
καὶ μτγν. 6) δυσκολοὑπάνδρευτος, Μένανδρ. π.
Ἀθην. ἀνθ. 77, 6.

Δυσ-δι-αίρετος, 2' δυσκολομοίρατος,
δυσκολοχώριτος Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 7, 11, 3'
ἀνυνδιαίρετος Θεολογ. ἀριθμ. 1.

Δυσ-διαίτητος, 2' δυσασφάιστος, -κρίσις
Πλουτ. Κίμ. καὶ Λούκουλ. 3' -σκέψις Κυρίολ. 35.

Δυσ-δια-κρίσις, 2' δυσκολοδιαπέ-
ρατος, δυσμετακρίσις Ἡσ. Ὀδ.

Δυσ-δι-ακύντιστος, 2' δυσκολολογ-
χοτρόπητος, δυσκόλως διὰ τῆς λόγῃς διατρο-
πώμενος -δέρμα Αἰλ. π. Ἰσ. 17, 44.

Δυσ-δι-ακρίτος, 2' δυσκολοκρίτος, δυσκο-
λοδιάκριτος Στράβ. καὶ μτγν.

Δυσ-δι-άλλακτος, 2' δυσκολοφιλίωτος,
δυσκολοσυμβέβαστος λεξ.

Δυσ-δι-ά-λυτος, 2' α) δυσκολόλυτος,
δυσκολοχώριτος, δυσκολοδιάσχιτος - τάξις
Πολύδ. 1, 28, 16' 6) δυσκολοφιλίωτος Ἀρι-
στοτ. ἥθ. 4, 5, 11' γ) ἐπὶ φαγ. δυσκολανάλυ-
τος, δυσκολοκλινέτης Ἀθην. 2, 53.

Δυσ-δι-α-νόητος, 2' δυσκολοεννόητος Σχόλ.
Εὐρ. Φοίν. 30.

Δυσ-δι-άνακτος, 2' δυσκολάνοικτος μτγν.

Δυσ-δι-ά-πλάστος, 2' κακοπλασμένος κοιν.
κακοκαμιμένος, ἄσχημος ὡς «τὸ δυσδιά-
πλαστον τοῦ προσώπου» ἢ ἀσχημάτω τοῦ π.

Ἰω. Χρυσ. 284, 16.

Δυσ-δι-ά-πνευστος, 2' α) δυσκόλως
διαπερῶμενος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, δυσκολαέριστος
Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 2, 4' 6) δυσκολοξάτρι-
στος, δυσκόλως ξατριζόμενος Διοσκ. 5, 9'
δυσκόλως ἀφ' ἑαυτοῦ ξατριζόμενος κοιν. ξα-
θυμνίων, ἐπὶ οἴνου κτλ. Ὀρειδ.

Δυσ-δια-πόρευτος, 2' δυσκολοπεριήγητος
μτγν.

Δυσ-δι-ά-σπαστος, 2' δυσκολοδιάσχι-
στος, ἀδιάσχιτος - τάξις Πολύδ. 15, 15.

Δυσ-δι-ά-τηκτος, 2' δυσκολανάλυτος, δυ-
σκόλως ἀναλυόμενος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 15, 2.

Δυσ-δι-ά-τμητος, 2' δυσκολοκόπτος, δυσ-
κολοδιαχώριτος Ἰω. Χρυσ. 76, 40.

Δυσ-δι-α-τύπωτος, 2' δυσκολομόρφω-
τος, μετρ. δυσκολοπροσδιόριστος μτγν.

Δυσ-δι-ά-φρευκτος, 2' δυσκόλως δυνάμε-
νός διαφυγεῖν, ἄγνωστος μέναι ἐκκλ.

Δυσ-δι-α-φωρησίαι, ἢ ἰδιότης τοῦ δυσκό-
λως ξατριζέσθαι, δυσξάτρισις ἱατρ.

Δυσ-δι-α-φύρητος, 2' α) δυσκολοχώνευτος,
δυσξάτριστος ἱατρ. β) ἐπὶ ἐνερ. σημ. δυσκό-
λως ξατριζὼν Γαλην. π. ἀνατ. ἔγγ. 20 (·).

Δυσ-δι-ά-φωκτος, 2, ὀρθός γρ. τοῦ «δυσ-
διάφωκτος».

Δυσ-δι-α-φύλακτος, 2' δυσκολοφύλα-
κτος Ἡσ. Ὀδ.

Δυσ-δι-α-χώρητος, 2' α) δυσκόλως ἀπο-
πατῶν 6) ἐνερ. δυσκόλον ἀπόπατον προξε-
νῶν ἱατρ.

Δυσ-δι-θακτος, 2' δυσκολοδιδάκτος Ἰπ-
ποκρ. ἐπιστ. 1283, 12.

Δυσ-δι-έγερτος, 2' δυσεξύπνητος, δυσ-
κόλως ἐξυπνόμενος μτγν.

Δυσ-δι-έξ-άγωγος, 2' τῷ κατωτ. μτγν.

Δυσ-δι-έξ-ακτος, 2' δυσκολοποτελείω-
τος μτγν.

Δυσ-δι-έξ-ιτος, 2' τῷ κατωτ.

Δυσ-δι-έξ-ίτητος, 2' δυσδιέξοδος, δυσ-
κολοδιαπέρατος, δι' αὐτὴς δυσκόλως ἐξέρχεται
Συνέσ.

Δυσ-δι-έξ-όδευτος, 2' τῷ κατωτ. μτγν.

Δυσ-δι-έξ-οδός, 2' α) δι' οὗ τις δυσ-
κόλως ἐξέρχεται Δ. Σικ. 5, 34' 6) δυσκόλον
ἀπόπατον προξενῶν Γαλην.

Δυσ-δι-ερεύνητος, 2' δυσκολοερευνήτος,
δυσκόλως ἐρευνώμενος -τόπος Πλάτ. πολ. 4, 432.

Δυσ-δι-ήγητος, 2' δυσκολοδηγήτος Ὁ. ἐκκλ.

Δυσ-δι-ήλυτος, 2' (διέρχομαι διελεύσομαι),
2' τῷ κατωτ. Ἡσ. Ὀδ.

Δυσ-δι-όδευτος, 2' τῷ κατωτ. μτγν.

Δυσ-δι-όδος, 2' δυσκολοπέρατος· «πο-
ρεῖα, πέρους» Πολύδ. 3, 613.

Δυσ-δι-οίκτητος, 2' α) δυσκολοδιοίκητος,
δυσκολοκυβέρνητος Πολύδ. 5, 105, δι. γρ. τοῦ
δυσδιακτικῶς 6) δυσκολοχώνευτος ἱατρ.

Δυσ-δι-όρατος, 2' δυσκόλως διαβλεπό-
μενος, δυσκολόβλεπτος.

Δυσ-δι-όρθωτος, 2' δυσκολοδιόρθωτος μτγν.

Δυσ-δι-όριστος, 2' δυσκόλως ὁρίζόμενος,
δυσκολοπροδιόριστος Σ. Εμπ. κ. μαθ. 1, 416.

Δυσ-δίωκτος, 2' δυσκολοκυνήγητος Σχόλ.
Θευκρ. 4, 45.

Δυσ-δοκίμαστος, 2' δυσκολοδοκίμαστος.
 Δύσ-δωρος, 2' ἄδωρος Ὀππ. ἄλ. 3, 303.
 Δυσ-έγερτος, 2' δυσκολεξήνητος ἱατρ.
 Δυσ-εγ-καρτέριος, 2' δυσκολοὑποφέρτος
 Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 9, 152.
 Δυσ-εγ-χείρητος, 2' δυσκολοπρόσβλητος ἰώσ.
 Δυσ-εγ-χωστος, 2' δυσκολοπαράχωστος, δυσ-
 κολοστοῦπλωτος Στράβ. 16, 740.
 Δύσ-εδρος, 2' α) κακοκάθιστος, ἐπὶ κακῷ
 καθήμενος· Ἐρινός = κακὰ συνεπάγουσα ἐνθα
 καὶ ἂν διαμείνη Αἰσχ. Ἀγ. 726· β) δυσκολο-
 ταίρητοςτος, ἀκατάλληλος Δ. Ἀλ. ἔμφ. πολ. 10.
 Δυσ-εἰδεια, (δυσειδής), ἡ· δυσμορφία, ἀσχη-
 μάδα, καὶ ἰδ. τοῦ προσώπου μτγν. deformitas.
 Δυσ-εἰδής, (εἶδος, μορφή), 2' δυσμορφος, ἄ-
 σχημος· ὥμα Σοφ. ἀποσπ. 109, Πλάτ. σοφ.
 228 καὶ μτγν. deformis.
 Δυσ-εἰκαστος, (εἰκάω), 2' α) δυσκολοσυμ-
 πέραστος «καὶ ἀσφαῖ» Δ. Ἀλ. π. Λυσ. 4· β)
 ἀσχημος Σουῖδ.
 Δύσ-εικτος, (εἰκω), 2' δυσκόλως ἐνδίδων,
 ὑποχωρῶν, ἐπίμονος μτγν. periclit.
 Δυσ-ειματέω, ἀμτθ. κακένδουμαι, φερεῖ ἄ-
 σχημα, ξεσχισμένα, παλαιὰ κτλ. φερέματα
 Πλουτ. ἡθ. 299.
 Δυσ-εἰμαστος, 2' κακένδουτος, κακένδουμέ-
 νος Εὐρ. Ἠλ. 1107.
 Δυσ-ειμονία, ἡ· δυσχλαυνία ἐρμην. Σχολ.
 Εὐρ. Ἐκ. 140, τὸ κακῶς ἐνδύεσθαι.
 Δυσ-εἰμων, 2' δυσείματος Ἀθήν. 3, 116.
 Δυσ-ειρεσία, ἡ· «τὸ κακῶς ἐρέσειν», κακὴ
 κωπηλασία Σουῖδ.
 Δυσ-εἰσ-βολος, 2' τόπος, εἰς ὃν δυσκόλως
 τις εἰσέρχεται, δυσκολοπρόσβλητος, ἀπρόσβλη-
 τος, ὀχυρὸς Εὐρ. ἀποσπ. π. Στράβ. 8, 366
 καὶ μτγν. «δυσσεβόλωτάτη Λοκρίς» = δυσκολο-
 πρόσβλητοτάτη, ὀχυρωτάτη Θουκ. 3, 101.
 Δυσ-εἰσ-πλους, 2' δυσκολοεἰσπλευστος λι-
 μὴν, εἰς ὃν δυσκόλως εἰσπλέει τις, εἰσέρχεται
 Στράβ. 4, 1, 8.
 Δυσ-εἰσ-πλωτος, 2' τῷ ἄνωτ. Σχολ. Θουκ.
 Δυσ-εἰ-βατος, 2' τόπος, ἐξ οὗ τις δυσκόλως
 ἐξέρχεται Δ. Κράτ. 56, 19· ἐπὶ «δυσσεβά-
 τως ἔχω» = δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω λίαν μτγν.
 Δυσ-εκ-εἰστος, 2' δυσκόλως ἐκβαλλόμενος
 ὑπ' ἄλλου, ἀφ' οὗ δυσκόλως τις διὰ τῆς βίας
 ἀφαιρεῖ τι Πλουτ. Ἀγῆσ. Ἐν γέν. ἀνίκητος.
 Δυσ-εκ-εἰδαστος, 2' δυσκόλως ἐκδιδαζό-
 μενος, μεταφερόμενος ἀπὸ πλοῦτος εἰς τὴν ξηρίαν.
 Δυσ-εκ-δεκτος, 2' ἀνυπόφορος Γαλην. 916,
 intolerabilis.
 Δυσ-εκ-δοτος, 2' δυσκολοενδοκίμαστο, δυσ-
 κολοὑπάνδρευτος;
 Δυσ-εκ-δρομος, 2' δυσέκρευκτος, δι' οὗ δυσ-
 κόλως τις ἐκφεύγει Νικ. ἄλ. 14.
 Δυσ-εκ-θέρμαντος, 2' δυσκόλως ζεσταίνό-
 μενος· Ἔρις Πλουτ. συμπ. 1, 7.
 Δυσ-εκ-θυτος, 2' δυσκόλως διὰ θυσιῶν ἀπο-
 τρεπόμενος, ἀποφενγόμενος, δυσκολαπύρευ-
 κτος· σημεῖα Πλουτ. Κράτ. 18.
 Δυσ-εκ-κάθατος, 2' δυσκόλως ἐντελῶς
 καθαριζόμενος, δυσκολοξεκαθάριστος Δ. Ἀλ.
 1, 24 καὶ συγνέ.
 Δυσ-εκ-κλήτος, 2' δυσκολεβγαλτος διὰ

προσλήψεως μτγν.
 Δυσ-εκ-κόμιστος, 2' δυσκόλως φερόμενος
 ἔξω, δυσκολοεβγαλτος λεξ.
 Δυσ-εκ-κριτος, 2' α) δυσκολοδιαχώριτος·
 β) ἐπὶ φαγ. δυσκολογώνευτος, δυσκολοεκκνώ-
 τος εἰς ἀπόπατον Ἀθήν. 2, 69, 87.
 Δυσ-εκ-κρουστος, 2' δυσέβγαλτος διὰ κτυ-
 πήματος, δυσεκκτύπητος· φυλακὴ Σ. Ἐμπ. κ.
 μαθ. 7, 23.
 Δυσ-εκ-λάλητος, 2' δυσκολοπρόφερτος, δυσ-
 πρόφερτος Δ. Ἀλ. π. Λυσ. 11.
 Δυσ-εκ-λειπτος, 2' δυσεξάλειπτος, ἀνεξά-
 λειπτος, ἀκατάπαυστος Πλουτ. ἡθ. 829.
 Δυσ-εκ-λύγιστος, 2' δυσυπολόγιστος, δυσ-
 κολολογάριστος Σουῖδ.
 Δυσ-εκ-λυτος, 2' α) δυσκολόλυτος, δυσδιόλυ-
 τος λεξ. ἐπὶ. δυσεκλύτως Αἰσχ. Πρ. 60· β)
 δυσεξήγητος μτγν.
 Δυσ-εκ-μύγλευτος, 2' δυσκόλως διὰ μογ-
 λῶν ἐκβαλλόμενος, δυσασπαστος Ἀντυλλ.
 π. ἡρεῖβ. 329.
 Δυσ-εκ-νευστος, 2' δυσκολοδιᾶπλευστος, δυσ-
 κόλως διαπερνώμενος κυλισμένη· πέλαγος Μάξ.
 Τύρ. 17, 10.
 Δυσ-εκ-νιπτης, 2' δυσκολόνιπτος, δυσ-
 οπλύτος, ἀνεξάλειπτος Πλάτ. πολ. 2, 378 καὶ.
 Δυσ-εκ-πέρωτος, 2' δυσκολοτελειώτος, μετα-
 δυσπέραντος «κακόν, πάθος» Εὐρ. Ἰππ.
 670, ἡ γρ. δυσεκπέραντος.
 Δυσ-εκ-πλευστος, 2' δυσκόλως ἐκπλεόμε-
 νος, ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐκπλέει, ἐξέρχεται
 ἐπὶ. «δυσεκπλεύτως ἔχω» = δὲν δύναμαι νὰ
 ἐκπλεύσω Εὐστ. 166, 7.
 Δυσ-εκ-πληκτος, 2' δυσκολοτρόμακτος,
 δυσκολοφρόντος Ἀριστοτ. 1250, 7.
 Δυσ-εκ-πλους, 2' δυσέκπλευστος· τόπος
 Πολύδ. 34, 2, 5.
 Δυσ-εκ-πλευστος, ἡ ὀρθή. δυσέκπλευτος, 2'
 δυσκολόπλευτος, Πλουτ. ἡθ. 488.
 Δυσ-εκ-πλωτος, 2' δυσέκπλους, ἔσφ. γρ.
 τοῦ δυσείσπλωτος.
 Δυσ-εκ-πνευστος, 2' δυσκόλως ἐμπνεόμε-
 νος, δυσανάπνευστος Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 1442.
 Δυσ-εκ-πύρευστος, 2' ἀφ' οὗ τινος δυσκό-
 λως τις ἐξέρχεται ἰώσ.
 Δυσ-εκ-πύητος, 2' δυσκολοεμπύωτος, δυσ-
 κόλως ἐμπνυόμενος Γαλην.
 Δυσ-εκ-ρυπτος, 2' δυσ-ἐκρυπτος Ξενοκρ. 58.
 Δυσ-εκ-τεκτος, 2' δυσκολοἀνέλκτος, δυσ-
 ἐλκτιστος ἡ δυσεκκένωτος ἐπὶ ἀποπάτους, Ἰπ-
 ποκρ. 383, 12.
 Δυσ-εκ-φενκτος, 2' δι' οὗ τινος δυσκόλως
 τις διαφεύγει, δυσἀπφενκτος· ἀπορία Πολύδ.
 1, 77, 7 κ. ἄλλ. μτγν.
 Δύσ-εκτος, 2' «δυσκάθεκτος» = δυσκολοκρί-
 τος, ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος Σουῖδ.
 Δυσ-εκφορος, 2' δυσέβγαλτος μτγν. ἰδ. δυσ-
 πρόφερτος Δ. Ἀλ. Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 271·
 ἐπὶ. «δυσεκφόρως καὶ τραχέως λαλεῖν» = ὀμι-
 λῶ βραδύγλωσσα (ψευδῆ) καὶ χονδρὰ Στράβ.
 14, 662.
 Δυσ-εκ-φραστος, 2' δυσκόλως ἐκφραζό-
 μενος, λεγόμενος μτγν.
 Δυσ-εκ-φυκτος, 2' δυσέκφυκτος· ἐπὶ. «δυσ-

εκφάντος σφιγγθαις = εἰς τράπον, ὥστε διαφυγῇ ἀδύνατος Μαίικι. 9 (Πλιν. 198).

Δυσ-εξ-ώνητος, 2° δυσπρόφερτος Εἰς.

Δυσ-έλεγκτος, 2° δυσελέγκτος, δυσκολοπόνητος Στραβ. 1, 14.

Δυσ-ελένα, θωρ. = δυσέληνη, ἡ ἡ δυστυχία· πρόβητος Εἰλένη, Εἰλ. Ὀρ. 1389· πρόβ. δυσπαρία.

Δυσ-έλικτος, 2° κολύπλοκος κοιν.· πολύ μπερδεμένος Εἰς. δυσκολοετόλικτος, δυσκόλως ἐκτυλισσόμενος καὶ ἐξαγόμενος «δέναντες δ. καὶ ἀγκιστρῶδες» Αἰλ. Π. Ἰσ. 14, 8.

Δυσ-εληκός, 2° δυσάπτετα ἔλκτι, πληγὰς ἔχων Ἰπποκρ. 391, 41.

Δυσ-ελέκτα, ἡ δυσθεραπευτὰ συμπίτων, ἀποστημάτων Ἰπποκρ. ἐπιδ. 2, 1008.

Δυσ-έλικτος, 2° δυσκολοσύρτος, δυσκολοτράχτος μὲν.

Δυσ-έλικτος, ὅστις, 2° ἐπὶ πλεον, ἀπληκτῆρας Αἰαλ. Νο. 406, Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 31 μετ' ὅμοιο ἀπαρ. καὶ τοῦ ἀν. Ξεν. π. πρὸς δὲ 3, 7.

Δυσ-έλικτος, ἀπληκτῆρας διὰ τί· τὸ Πολύδ. 2, 10, 8 «ἐπὶ τῷ 4, 80, 4 x συγνῆ· «πρὶ τῷ 10, 35, 1, 1002· δυσέλικτα· καὶ «δυσέλικτα», 21, 10, 2 ἔστ. γρ. κατὰ Λυδία, εἰς Φρόν. 569.

Δυσ-έλικτος, ἡ ἀπληκτῆρας Πολύδ. 1, 71, 2.

Δυσ-έλικτος, 2° α) = δυσέλικτος, ἀπληκτῆρας Πλάτ. ἐπιστ. 1, 310, Ἰπποκρ. «δυσέλικτος» ἔχειν, διακεσθῆναι τῷ = εἶναι εἰς ἀπληκτῆρας, ἀπληκτῆρας Πολύδ. 1, 87, 1, 6) ἀνέλικτος «ἐκ δυσέλικτων» Ξεν. Κύρ. 6, 1, 47.

Δυσ-έλικτος, 2° τῷ ἀνωτ. μὲν.

Δυσ-έμ-βάτος, 2° δύσβατος, δυσκολοπάτητος, δυσανάβατος «δ. κάρηνα ὕψους» = δυσανάβατοι κορυφαὶ ὄρους Νυν. Δ. 11, 216.

«δ. ὄρος οἰκνοῖται» = ἀπὸ τὰ ὄρεα Δ. Περ. 1150· «τὸ τοῦ χωρίου δυσέμβατον», 4, 10· μέτρο. Πλουτ. συμμ. 4, 2, 1, ἐνθα κατὰ Ρετορικὸν «δυσσώμβατος».

Δυσ-έμ-βλητος, 2° δυσκόλως ἐμβλαλλόμενος εἰς τὴν πρώτην θέσιν του, ἐπὶ μετατοπίσεως ὅπου Ἰπποκρ. 833.

Δυσ-έμ-βολος, 2° α) τῷ ἀνωτ. Ἰπποκρ. 776· 6) δυσκολοπρόσλητος, δυσκολοπάτητος, δύστροπος· Λακωνικῇ Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 24· χώρα Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 5, Πολύδ. 4, 75.

Δυσ-εμετίω· δυσμενέω μὲν.

Δυσ-εμετός, δυσμενέω μὲν.

Δυσ-εμέω· δυσκόλως ξερῶ ἱατρ. πρόβ. δυσημέω.

Δυσ-εμέης, 2° δυσκόλως ξερῶν ἱατρ. πρόβ. δυσημέης.

Δυσ-έμ-πρηστος, 2° δυσκολόχουτος μὲν.

Δυσ-έμ-πτωτος, 2° δυσκόλως εἰς τι (ἀσθενίαν, λάθος κτλ.) περιπίπτων Γαλην. 5, 157.

Δυσ-έμ-φατος, 2° α) κακοσήμενος μὲν. 6) ἀσφαγῆς Νικομ. ἀρμον. 9.

Δυσ-έν-δοτος, 2° δυσκόλως ὑποχωρῶν ἔκκλ.

Δυσ-έν-έδρευτος· δυσκολοπαράμεινους καὶ τόπος, ἐν ᾧ δυσκόλως δύναται νὰ στηθῇ ἐνέδρα (καρέτρι) κατὰ τινος· ὁδὸς Ἀππ. Ἰσπ. 88.

Δυσ-έν-έργητος, 2° δυσαινέτος, ἀναίσθητος· ὅστις «τὸ δυσενέργητον τῶν τραγῶν» = ἡ ἀναίσθησις, λιποθυμία τῶν τ. Σχόλ. Ἀριστ.

πλ. 313, segnis, torpidus.

Δυσ-εντερία, ἡ δυσεντερία καὶ λυσεντερία, κατὰ Γαλην. δεύτερος τῆς διάρροιας βαθμός,

καθ' ὃν φλογίζονται καὶ ἔλκονται τὰ ἔντερα τοῦ πάσχοντος, ὃ δὲ ἀκόπατος αὐτοῦ γίνεται πυώδης καὶ μετὰ πόνου Ὑρ. 8, 115, Πλάτ. Τίμ. 86, dysenteria.

Δυσ-εντερία· πάσχω ἐκ δυσεντερίας ἱατρ.

Δυσ-εντερικός, 3° δυσεντερίαν πάσχων ἱατρ.

Δυσ-εντέρειον, τὸ· δυσεντερία λεξ. Ἰδε Δοξ. Φρον. 518.

Δυσ-εντερ-ιώτης, 2° δυσεντερικός ἱατρ.

Δυσ-έντερος, 2° τῷ ἀνωτ. Νικ. δλ. 382.

Δυσ-έν-τευκτος, 2° δυσπρόσιτος, δυσκολοπλησίσιος, δυσκολομίλητος, ἀστυφνός, δύσκολος Πολύδ. 5, 34 καὶ μὲν.

Δυσ-έν-τευξία, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ δυσπρόσπυρου, ὅστις τὸν ἀριστοκράτην μετέργεται καὶ οὐδένα εἰς συνομιλίαν δίγεται Δ. Σικ. 19, 9.

Δυσ-ένωτος, 2° δυσκόλινωτος, δυσκόλως ἐνωμένος Μ. Ἀντων. 11, 8.

Δυσ-εξ-άγγελτος, 2° δυσκολοκοινοποίητος, ἄρρητος, ἀνέκφραστος· ὅστις «τὸ δυσεξάγγελτον» = τὸ δυσκολοκοινοποίητον, ἄρρητον, ἀνέκφραστον μὲν.

Δυσ-εξ-αγόρευτος, 2° α) τῷ ἀνωτ. 6) δυσκολοεφορολόγητος, ἔκκλ. 59. Ἐξαγορευτής, ὁ πνευματικὸς π. νησιώταις.

Δυσ-εξ-άγωγος, 2° δυσκόλως ἐξαγόμενος, δυσέγγελτος Ἰπποκρ. 107, Ἀριστοτ.

Δυσ-εξ-άλειπτος, 2° δυσκόλως ἀποσθενόμενος διὰ τῆς χειρὸς· 6) μετὰ δυσκολοκατάρτητος· συνήθεια Δ. Σικ. 3, 6· μνήμηλογῶν 7, 3.

Δυσ-εξ-άλλακτος, 2° δυσέκφρατος Ἰπποκρ. 107, Ἀριστοτ.

Δυσ-εξ-άλυκτος, (ἑξάλυκτος), 2° δυσκολοαπόφυκτος Ἰπποκρ.

Δυσ-εξ-άντλητος, 2° δυσκολοεξάντλητος, ἀνέξάντλητος, ἀπέρατος Εἰς.

Δυσ-εξ-ανάλωτος, 2° δυσκολοχώνευτος Ἰπποκρ.

Δυσ-εξ-άνυστος, (ἑξάνυς), 2° δυσκολοκατόρθωτος, δυσκολοτελείωτος μὲν.

Δυσ-εξ-απάτητος, 2° δυσκολοπάτητος Πλάτ. πολ. 3, 413.

Δυσ-έξ-απτος, 2° α) δυσκόλως ἀπολούμενος (τῶν δεσμιῶν τοῦ σώματος)· ψυχῇ Πλουτ. Ῥωμ. 28· 6) δυσκολοσλόγιος ἱατρ.

Δυσ-εξ-αρίθμητος, 2° δυσκολολογάργιστος, δυσκολομέτρητος Πολύδ. 3, 58.

Δυσ-εξ-άτμιστος, 2° δυσκόλως ἐκπνεύμενος Γαλην.

Δυσ-εξ-εἰλητος, (ἑξείλωται), 2° δυσκολοετύλικτος, δυσκόλως ἐξακμῶν ἀπὸ τι· ἐπὶ δυσεξείλητος Σχόλ. Θεοκρ. 14, 51.

Δυσ-εξ-έλεγκτος, 2° α) δυσκολοαναίρετος, δυσανακρίσιμος Πλάτ. Φαίδρ. 85· 6) δυσανακάλυπτος· «καὶ ἀφανῆ φάρμακα» Δ. Ἀλ. 3, 5.

Δυσ-εξ-έλευστος, (ἑξέρχεται), 2° δυσκόλως ἐξέρχόμενος, τόπος, ἀφ' οὗ τις δυσκόλως ἐξέρχεται Τζέτζ.

Δυσ-εξ-έλικτος, 2° δυσκολοετόλικτος, μετὰ δυσεξήγητος· πλοκή Δ. Ἀλ. π. Πουκ. 29· «καὶ ἀσφορον βούλημα» Πλουτ. Βροῦτ. 13.

Δυσ-εξ-έλικτος, 2° δυσκολοετόλικτος, μετὰ δυσεξήγητος· πλοκή Δ. Ἀλ. π. Πουκ. 29· «καὶ ἀσφορον βούλημα» Πλουτ. Βροῦτ. 13.

Δυσ-εξ-έλικτος, 2° δυσκολοετόλικτος, μετὰ δυσεξήγητος· πλοκή Δ. Ἀλ. π. Πουκ. 29· «καὶ ἀσφορον βούλημα» Πλουτ. Βροῦτ. 13.

Δυσ-εξ-έλικτος, 2° δυσκολοετόλικτος, μετὰ δυσεξήγητος· πλοκή Δ. Ἀλ. π. Πουκ. 29· «καὶ ἀσφορον βούλημα» Πλουτ. Βροῦτ. 13.

Δυσ-εξ-έλικτος, 2° δυσκολοετόλικτος, μετὰ δυσεξήγητος· πλοκή Δ. Ἀλ. π. Πουκ. 29· «καὶ ἀσφορον βούλημα» Πλουτ. Βροῦτ. 13.

Δυσ-εξ-έλικτος, 2° δυσκολοετόλικτος, μετὰ δυσεξήγητος· πλοκή Δ. Ἀλ. π. Πουκ. 29· «καὶ ἀσφορον βούλημα» Πλουτ. Βροῦτ. 13.

Δυσ-εξ-έλικτος, 2° δυσκολοετόλικτος, μετὰ δυσεξήγητος· πλοκή Δ. Ἀλ. π. Πουκ. 29· «καὶ ἀσφορον βούλημα» Πλουτ. Βροῦτ. 13.

Δυσ-εξ-έλικτος, 2° δυσκολοετόλικτος, μετὰ δυσεξήγητος· πλοκή Δ. Ἀλ. π. Πουκ. 29· «καὶ ἀσφορον βούλημα» Πλουτ. Βροῦτ. 13.

Δυσ-εξ-έργαστος, 2' δυσκατέργαστος, δυσκολοδούλευτος Εὐστ.
 Δυσ-εξ-ερευνήτος, 2' δυσκολοερευνήτος, δυσκολεξιχνίαστος Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11.
 Δυσ-εξ-εύρετος, 2' δυσκολοεὐρετος, δυσκολοανακάλυπτος - τόποι Ἀριστοτ. 1. Ζ 9, 5 κ. μετν.
 Δυσ-εξ-ήγητος, 2' δυσκολεξήγητος Δ. Λαέρ. 9, 13, ἐκκλ.
 Δυσ-εξ-ημέρωτος, 2' δυσκολοημέρωτος, δυσκόλως ἐντελῶς ἐξημερούμενος Ὀχιρία Πλουτ. Ἀρταξ. 25.
 Δυσ-εξ-ήνυστος, (ἐξανῶ), 2' ἄλυστος, μὴ δυνάμενος λυθῆναι - δεσμός Εὐρ. Ἰππ. 1237 δι. γρ. δυσεξήνυτος.
 Δυσ-εξ-ίλαστος, (ἐξιλιάσσομαι), 2' δυσκολοκαταπράττων, δυσεξευμένιστος, δυσεξιλέωτος, ἐπὶ θεοῦ - πένθη Πλουτ. ἡθ. 609.
 Δυσ-εξ-ίμητος, 2' δυσεξέμης, δυσκολεῦγ-αίτος;
 Δυσ-εξ-ίτηλος, (ἐξιέναι), 2' δυσκόλως ἀπυ-σθεννύμενος, ἐπὶ χρώματι, δυσκόλως ξεδιάρων, δυσκολοξέδαπτος, μετρ. θάνατος Στραβ. 11, 516, Πλουτ. συμπ. 6, 9, 3.
 Δυσ-εξ-ίτητος, 2' τῷ κατωτ. λεξ.
 Δυσ-εξ-ίττος, 2' τόπος, ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται «δ. στόμα κόλπου» Δ. Σικ. 3, 44.
 Δυσ-εξ-οδός, 2' ὁ ἔχων δυσκόλον ἔξοδον, ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται Ἰπποκρ. 1133' - τινὲ Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11.
 Δυσ-εξ-οιστος, (ἐκφέρειν, ἐξοίω), 2' δυσκόλως ἐκφερόμενος, μετ. δυσκολεξήγητος μετν.
 Δύσειο, ἐπ. ἀντὶ δύσου, δ'. ἐν. μίσ. ἀορ. ἀ. πρσσι. τοῦ δύω.
 Δυσ-ἐπ-ακτος, 2' δυσκόλως τυρόμενος πρὸς τι, δυσκολόαυρος, δυσκολοπροσέλευστος π. χ. ὁ κάμινος (τὸ παλαμάρι) κτλ. μετν.
 Δυσ-ἐπ-αν-όρθωτος, 2' δυσκολοδιόρθωτος Θέων. προγμν. 126.
 Δυσ-ἐπ-έχ-τατος, 2' δυσκόλως ἐπὶ τινος ἐκτεινόμενος, δυσκολοτείνωτος, δυσκολεξάπλω-τος μετν.
 Δυσ-ἐπὶ-βαλος, 2' δυσπρόσβλητος, δυσκο-λοπαλέμης - ἀπορία Σουῖδ.
 Δυσ-ἐπὶ-βατος, 2' δυσκολαναίβατος Δ. Σικ.
 Δυσ-ἐπὶ-βολος, 2' δυσεπὶβολος μετν.
 Δυσ-ἐπὶ-βούλευτος, 2' δυσκολεπιβούλευ-τος, δυσκολοκακοποίητος Ξεν. Ἀγρο. 6, 7, συγκρ. π. μετν.
 Δυσ-ἐπὶ-γνωστος, 2' δυσκολοκατανόητος, δυσδιάκριτος Ἀππ. ἔμφ. πόλ. 1, 18.
 Δυσ-ἐπὶ-θετος, 2' δυσκολοπρόσβλητος, δυσ-κολοπολέμης μετν.
 Δυσ-ἐπὶ-θυμός, 2' δυσκόλως ἐπιθυμῶν τι, μὴ ἔχων κλίσιν πρὸς τι ἐπὶ. «δυσεπιθύμους ἔχουσιν» δὲν ἐπιθυμῶ, κάμνω τι μετὰ δυσαρ-σκειᾶς, μετν.
 Δυσ-ἐπὶ-καύρητος, 2' δυσκολοδοθήτος, δυσκόλως βοηθοῦμενος - ἀπορία Ἀλικδ. π. σοφ. 677, 9.
 Δυσ-ἐπὶ-κριτος, 2' δυσκολεπικριτος μετν.
 Δυσ-ἐπὶ-ληπτος, 2' δυσκολοπίστος Σχόλ. Εὐρ. 883, ἐκκλ.
 Δυσ-ἐπὶ-μικτος, 2' δυσκολοκοινωνήτος, ἀκοινωνήτος Στραβ. 3, 3, 8 κ. συχνά συνών.

τῷ ἄστοργος Πλουτ. ἡθ. 917.

Δυσ-ἐπὶ-νόητος, 2' δυσκολονόητος, δυσδιά-κριτος Μ. Ἀντ. 6, 17.

Δυσ-ἐπὶ-παφος, 2' δυσκολοαναποδογύ-ριτος - ἄρματα Ἀππ. Μισρ. 42.

Δυσ-ἐπὶ-σχετος, 2' δυσκολοκράτητος, δυσ-κολομπόδιος Ιατρ.

Δυσ-ἐπὶ-τεκτός, 2' δυσκόλως ἐπιτυγχά-νόμενος, δυσκολοκατόρθωτος Δ. Σικ. 17, 93.

Δυσ-ἐπὶ-τήδευτος, 2' δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος μετν.

Δυσ-ἐπὶ-χέρις, 2' α) δυσκολοπρόσβλη-τος, Πλουτ. ἡθ. 283' 6) δυσκόλως ἐπιχειροῦ-μενος, δυσκολεπιχέρητος Ἀριστοτ. τοπ. 8, 2.

Δυσ-ἐπ-ούλωτος, 2' δυσπαούλωτος Ἰσ. λην. 268 ἀμρ. γρ.

Δυσ-έραστος, 2' μὴ ἔχων κλίσιν εἰς ἔρωτα μὴ κατάλληλος εἰς ἔ. - ὄρθρος Μελέαγρ. 81.

82 (5, 172) κατὰ Πασδόβ. καὶ ἀτυχῶς ἔρω, μὴ ἀνταγχαίμενος Μιάξ. Τύρ. 1, 35.

Δυσ-εργασία, ἡ' δυσκολεργασία, ἐργασία μὲ ἐμπόδιον, δυσκολία Ἀρτεμίδ. 1, 67.

Δυσ-έργαστος, 2' δυσκολοδούλευτος, δυσ-κολοκάμματος ἐκκλ.

Δυσ-έργεια, ἡ' δυσεργία.

Δυσ-έργημα, τό ἐμπόδιον Διοσκ. θηρ. 423.

Δυσ-εργής, 2' δύσεργος Πανσ. 3, 21, 4.

Δυσ-εργία, ἡ' δυσκολία, ἐργασία μὲ ἐμπό-διον, δυσκολία Πλουτ. Δίμ. Παῦλ. 16' 3.

μέλεια, ἀεργία Ἀππ. Συρ. 19.

Δύσ-εργος, 2' α) δυσκολοκατέργαστος, δυσ-κολοδούλευτος - ὕλη Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 5, 1, 1.

δυσκολεντέστος - ἐσβολή Πολύδ. 28, 8.

συνών. τῷ παγγάλιος 6) ἀμελής, ἀεργός «δ. καὶ νωθός» Πλουτ. Ἀλξ. 33' - γαίμα-γιεμῶν, ἐρ' οὐδ' ἀργεῖ τις ἡ δυσκόλως ἐργάζε-ται τὴν φυσικ. κακοκρίαν Βίων 6, 5' ἐπὶ.

«δυσεργὸς κινεῖσθαι» κινεῖσθαι ἀμελῶς Πλουτ. Δημητρ. 43.

Δυσ-ερευνήτος, 2' δυσκολεξιχνίαστος, δυσ-κολοεὐρετος - χωρίον Ἰώσ.

Δυσ-έρημος, 2' πανέρημος - πάγος Φίλιπ. 68 (9, 561), desertus.

Δύσ-ερίς, ἰδός, οὐδ' - ἐρί' φίλις, φιλόνηκος - λόγος Πλάτ. νόμ. 9, 864' συνών. τῷ δυσ-ἀρετος καὶ ἀντίθ. τῷ φιλιητικός Ἰσοκ. 1.

31' συνών. τῷ «ἀλθής» καὶ «δύσκολος» Ἀ-ριστοτ. ἡθ. 2, 7 κ. μετν. - φθόνος = πρόξενος κακῆς φιλονικίας Πλουτ. Πελοπ. 4' πρόλ. 2.

σπρις, contentiosus.

Δυσ-έριστος, 2' α) «δ. αἵμα» = δυστυχός, διαμάχης αἷμα, «τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακόν» Σχόλ. Σοφ. Πλ. 1377' κατὰ Δουδερελάνιον π.

Πασδόβ. «ἀχίλος, μὴ ἀξιοζήλευτος, κατ' ἀλλ' = ἄμαχος, ἀνίκητος 6) = δύσερις λεξ.

Δυσ-ερμηνεύτος, 2' δυσκολεξήγητος Ν. Δ.

Δυσ-ερμία, ἡ' ἀτυχία (εἰς τὸ εὐρίσκειν), τυχῆς ἔρμαιον (εὐρημα) λεξ. Ἐκ τοῦ

Δύσ-ερμος, (Ἐρμης), 2' ἀτυχῆς λεξ. ἰδ. τὸ εὐρίσκειν, κερδίζειν.

Δυσ-ερνής, 2' δυσκολοαἰσθητος, δυσκολερ-νευτος - δένδρον Πολύδ. 1, 231.

Δύσ-εργως, ὡτος, (ἄττ. δύσεργω Β. Ἀν. 1197' ὅ, ἡ' α) «δ. σφύρα κακῶς ἔρων ἡ ὁ ἐπὶ κακῶς

ἐρῶν Σουῖδ. σφόδρα τινὸς ἐφιέμενος, λιλαιό-
μενος (λαχταρῶν διὰ τι), ἐμπαθῶς, ἐμμανῶς
τινος ἐρῶμενος (πρελλαινόμενος διὰ τινα) «δ.
τῶν ἀπόντων» Θουκ. 6, 13' «δ. τῶν ἀφροδι-
σιῶν» Ξεν. Οἰκ. 12, 13. 'Εν 'Ανθ. 18. ἐπὶ
παίδεραστίας Μελέαγρ. 18, 72 (12, 81, 137)
«δ. Πάν» ἐπιγρ. δδ. 258 (9, 825) «6) ἀτυ-
χῶς ἐρῶν, μὴ ἀνταγαπώμενος Εὐδρ. 'Ιππ. 193
«ἔρως δ.» Πλουτ. Περιχλ. 20' γ) μὴ τρυφε-
ρῶς ἀγαπῶν, δυσκόλως ἐρωτευόμενος Θεόκρ.
6, 7, perditte, miser amans.

Δυσ-ερωτιάω' λιλαιόμαι, λαχταρῶ διὰ τι,
ἐμμανῶς ἐρῶ τινος, πρελλαινόμενος διὰ τινα -
τινὸς Πλουτ. Στοβ. ἀνθ. 93, 33, perditte amo.
Δυσ-ερωτιάος, 3' δύσεως Πολυδ. 6, 189,
π. Βακκ. Ἠλείπει.

Δυσ-ἐσ-βολος, ἀπ. 2' δυσεἰσβολος.
Δυσ-ετηρίαι, ἡ' ἀκαρπος χρονιά, δύστυχος
χρόνος Πολυδ. 1, 52.

(Ε)δύσεται, ἐπ. γ'. ἐν μέσ. ἀορ. ἃ ἐδυσα-
μην τοῦ δύω.

Δυσ-ετυμος-λόγητος, 2' δυσκολοπράγγω-
γος, ὁτις ἢ ἐτυμολ. παραγωγή, δυσκολα-
πώδεκτος Κορνοῦτ. π. Θ. φύσ. 20.

Δυσ-εύνητος, 2' ἐρμηνευτικὴ τοῦ κατωτ.
λέξης π. Σχόλ.

Δυσ-ευνήτωρ, ορος, ὁ κακὸς σύνευνος,
εὐχκαίος' «δυσευνήτορες δράκοντες» Αἰσχ.
'Επτ. 275.

Δυσ-ευνάστειρα, δωρ. ἡ' τῷ κατωτ.
Δυσ-ευνήτειρα, ὅτλ. τοῦ δυσευνήτωρ' «ἄ-
γρυπνος διὰ τὸν φόβον τοῦ θράκοντος» Σχόλ.
Αἰσχ. 'Επτ. 275.

Δυσ-ευ-πρόσιτος, 2' δυσκολοπρομήθετος,
δυσκολοπόκτητος μτγν.

Δυσ-εὔρετος, 2' δυσκολοεὔρετος, κοιν. ὡς
δυσεὔρετος (εσπάνιος), δυσανακάλυπτος Αἰσχ.
Πρ. 816, πεζ. Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 7.

Δυσ-εὐχυστος, 2' δι. γρ. τοῦ δυσέγχω-
στος Στράβ.

Δυσ-ἐυ-ιχτος, 2' δυσεἰπτευνκτος' - στέφα-
νος Πολυδ. 32, 11.

Δυσ-ἐφοδος, 2' δυσπρόσιτος, δυσκολοπρό-
σλητος συκρ. Δ. Σικ. 1, 57.

Δυσ-ἐψανος, 2' δυσκολόδρατος Σουῖδ.

Δυσ-ἐψητας, 2' τῷ ἀνωτ. Β. 'Αν. 20.

Δυσ-ζήλια, ἡ' σφόδρὰ ζήλοτυπία 'Αθήν.
13, 589.

Δυσ-ζήλος, 2' α) εὐερέσιτος εἰς τὸν ζῆλον,
δξύθυμος 'Οδ. η, 307' «ἐπὶ τινι» 'Απολ. 'Ρ.
4, 1089' 6) σφόδρὰ ζήλοτυπος - γυνή Πλουτ.
'Αλέξ. 9 κ. μτγν. γ) ἐν κακ. ἡ ἐπικινδύν
πράγμασιν ἀμιλλώμενος «βίος αἰθυσίῃσι δύσ-
ζήλος» = ζωὴ ἐφ' ἀμιλλας μὲ νεροπούλια (αἰ-
θυσία, νεροπούλι, ὁδρόβιον πτηνὸν μὲ στακτηρὰ
περὶ, καταδόν εἰς τὰ ὕδατα ὕακας παρατη-
ρήσῃ λείαν τινὰ Αἰνν. δούτης mergus), 'Ομ.
ἐπιγρ. 8' ἐπὶρ. «δυσζήλως ἔγειν πρὸς τινα»
= εἶμαι πολὺ ζυλότυπος πρὸς τινα Πλουτ.
'Αλέξ. 77, aemulus.

Δυσ-ζήτητος, 2' δυσκολοζήτητος, δυσκολο-
κονήγητος - λαγῶς Ξεν. κυν. 8, 1.

Δυσ-ζωία, ἡ' κακοζωία, κακὴ ζωὴ μτγν.

Δυσ-ζωια, 2' κακὴν, δύστυχον ζωὴν ζῶν -

βίος ἐπιγρ. δδ. 653 (9, 574).

Δυσ-ήκεστος, (ἀκέομαι), 2' δυσίατος, δυσκο-
λογιάτρευτος 'Ιπποκρ. 770' πρβλ. 'Ανθ. 3, 19.

Δυσ-ηκῆς, 2' τῷ ἀνωτ. 'Ησυχ.

Δυσ-ηκοῖα, ἀμτβ. εἶμαι δυσήκοος, βαρύκοος,
πάσχω ἐκ βαρυκοίας ἱατρ.

Δυσ-ηκοία, ἡ' α) βαρυκοία, βρεῖται ἀκοή
Πλουτ. Στωϊκ. ἔναντ. 29' 6) παρακοή, συν-
ώνυμ. τῷ ἀπειθεία Πλουτ. ἡθ. 794.

Δυσ-ήκοος, 2' α) βαρήκοος ἐπιγρ. δδ. 445
(ἀνθ. Πζλ. 304) δυσκολόκομος, δυσκόλως ἀ-
κούμενος - φωνὴ Φιλόστρ. Πολυδ. 2, 117' 6)
παρήκοος συνών. τῷ ἀπειθείας «-πρὸς τὰς ἐπι-
τιμήσεις» Πλουτ. ἡθ. 13.

Δυσ-ήκουστος, 2' δύσεστος, ἀνυπόφορος
εἰς τὴν ἀκοήν, πρβλ. ἀνήκουστος μτγν.

Δυσ-ηλάκτος, 2' δυστυχίαν κλώθουσα' -
Μοῖρα Νον. Δ. 1, 367.

Δυσ-ήλατος, 2' δυσμαζήτος, δυσπιπασίμος,
τόπος, τὸν ὅποιον δυσκόλως τις διέρχεται ἐφ'
ἀμύξης ἢ ἐφ' ἱπποῦ - χωρίον Πολυδ. 1, 186.

Δυσ-ηλεγῆς, (ἐκ τοῦ λέγω, ὡς ταηλεγῆς, ἡ
ἀλέγω, πρβλ. ἀπηλεγῆς), 2' βαρέως κατα-
βάλλων, 6. κατακλίνων, βαρυεπιπλωτής, βα-
ρυκοιμητής - θάνατος 'Οδ. γ, 325' - πόλεμος
'Ιλ. υ, 154' 69. ἐν γέν. δύονηρος, δυσάρεστος
(ἡ ἐκ τοῦ ἀλέγω, ἀπηνής, ἀμειλίχτος, σκλη-
ρός) - πηγάδες = πύχναι, παγετοὶ 'Ψ. ἔρ.
501' - βαρὺς = βαρὺς Θεόγν. 652' - πολίται
= σκληροί, ἀσυμπαθεῖς 793.

Δυσ-ήλιος, 2' α) κακῶς ἡλιαζόμενος, ἀφ-
ήλιος, σκοτεινός - κνέφας Αἰσχ. Εὐμ. 374'
συνών. τῷ «σύνκιος γῆ καὶ ὀλύδης» = σκίερὰ
καὶ θαλάσσης Πλουτ. Μαρ. 11' 6) πολὺ εὐή-
λιος, π. θερμός - ὥρος Β. 'Αν. 36.

Δυσ-ημερέω' περὶ κακὴν ἡμέραν, δύστυχον
Φερεκρ. Β. 'Αν. 89 κ. μτγν. «κατὰ τὰς μά-
χας» Δ. 'Αλ. 1, 57, ἀντίθ. τῷ εὐημερέω.

Δυσ-ημέρημα, τό' δυστόχημα Σχόλ. 'Ιλ.
ζ, 336, infelicitas.

Δυσ-ημερία, ἡ' δύστυχος, κακὴ ἡμέρα, δυ-
σχία Αἰσχ. ἀποστ. π. 'Αριστ. βάτρ. 1287, Σοφ.
ἀποστ. 518, Πλουτ. Εὐμ. 9 ἰδ. πλ.

Δυσ-ήμερος, 2' πανάγριος, ἀνήμερος Στράβ.
3, 155, ferus.

Δυσ-ήμετος (ἡμίω), δυσ-ημής, 2' 'Ιπποκρ.
δυσέμετος (ἡμέω), δυσεμής, δυσκόλως ἐσρών.
Δυσ-ηνεμία, ἡ' φύσημα ἔναντίου ἀνέμου,
ἀνεμοταραχὴ μτγν.

Δυσ-ήνεμος, 2' ἀνεμώδης, ἀνεμοτάρακτος,
ἀνεμοκλόνητος Δ. Περ. 759' ἴδε δυσάνεμος.

Δυσ-ηνίστατος, 2' δυσχαλίνωτος, δυσκολο-
κράτητος, μετφ. δυσκολοκυδέρνητος, δυσπει-
θής μτγν.

Δυσ-ήνιος, 2' τῷ ἀνωτ. μτγν. ἀλλὰ π. Γαλην.
καὶ 'Ησυχ. ἐκ τοῦ ἀνία, (λύπη, μελαγχολία,
κατήφεια) = «δυσάνιος», τεθλιμμένος, μελαγ-
χολικός, κατηφής ἐπὶρ. δυσνηνίως, δυσπειθῶς.

Δυσ-ηνι-όχητος, 2' τῷ αὐτῷ Λουκ. ἀπο-
κρ. 17.

Δυσ-ήνυστος (ἀνύω), 2' τῷ κατωτ. ἐκκλ.

Δυσ-ήνυστος, 2' δυσκολοτελείωτος 'Ιωσ.

Δυσ-ήρης, 2' δύσκολος λεί.

Δυσ-ηρις, ἴδιος, 2' κατὰ τοὺς ἀντιθέτους κυρ.

ἀδικ. στήν. τοῦ δύσερις, φίλερις, φιλόνοικος, μόν. π. Πινδ. Ολ. 6, 19.

Δύσ-ηρις, ἴδου, ἡ 'Ελλ. ὄν. γυν. 1) π. 'Ανακρ. 3 (6, 136) 2) Θεσσαλὶς τῆς 'Αριστιδ. ῥητ. (ἀλλὰ κατὰ Διονύσιον δύσερις).

Δυσ-ήριςτος, 2' δυσέριστος, φιλόνοικος, συμ-φίλος 'Ψύχ.

Δυσ-ήροτος, 2' δυσκολογώμενος, κακώ-γυτος, ἄκαρπος Καλλ. Δηλ. 268.

Δυσ-ήτητος, 2' δυσκολομήτητος Πολυδ.

Δυσ-ήτωρ, ορος, ὅ, ἡ' κατακαρδισμένος, λυπημένος 'Ψύχ.

Δυσ-ηχῆς, 2' α) κακὴ φωνή, ταραχώδης, πόλεμος 'Πλ. 6, 686 κ. συχνά, ὡς δυσαχῆς 'Ανακρ. 8 (6, 141) ὡς -θνήσκων = δυσπρε-στος τὴν ἀκοήν, ὡς καὶ τὸ φίλον ὄνομα κακὸς οἰωνός 'Πλ. π. 442, σ. 464 κ. ἀλλὰ συνών. τῷ δυσώνυμος' πρὸς 'Όμ. ὕμν. 'Απόλλ. 62, ἔχων ἡ ἔρμην. *ἔδοξα· λίαν ἰδὲ κ. 6) βαθεῖα ἦχος, ὑπόκωφος Πλουτ. συμπ. 8, 3, 2

Δύσ-ηχος, 2' τῷ ἀνωτ. μῦθ.

Δυσ-θαλάσσιος καὶ δυσθαλάττης, 2' δι. γρ. δυσθαλάττης, κακοθαλάσσης, τόπος βραχέως, ἔχων ἐπικίνδυνον καὶ τοικυμῶδη, θάλασσαν, ἀντίθ. εὐθαλάττης

Δυσ-θαλής, 2' δυσκολοῦστος, ἀργαυή-τος 'Αλφ. Μύθ. π. 'Αθην. 8, 393 δυσαυτῆς Κρατίν. π. 'Πο.

Δυσ-θαλῖα, ἡ' δυσκαρπία, ἄκαρπια, δυσ-τυχία Σωφρόν. π. 'Απολλων. ἀντων. 355

Δυσ-θαλῆς, 2' α) δυσκόλως ζεσταινόμενος, δυσκολοζέστατος - χειμὼν 'Πλ. ρ. 549 6) κενωδὴς - θέρος Κ. Σμ. 11, 156.

Δυσ-θανάτω, τῷ κατωτ. Πλουτ. Ῥωμ. ἐναντ. 6 κ. ἀλλ. μῦθ.

Δυσ-θανάτεις, ἀμτθ. ἀποθνήσκων δύσκο-λον, ἀργόν, κακὸν θάνατον, παλαιὸν μετὸν θά-νατον, ἀγγελομαχῶ, ψυχομαχῶ 'Πρ. 9, 72' «δυσθανάτων ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφ' ἑαυτοῦ» Πλάτ. πολ. 3, 406, 'Αριστοτ. Πλουτ.

Δυσ-θάντος, 2' α) δύσκολον, ἀργόν, κακὸν θάνατον ἀποθνήσκων, μετὸν θάνατον παλαιῶν, ἀγγελομαχῶν, ψυχομαχῶν (αὐτ. 6) δύσκολον, ὀδυνηρὸν θάνατον ἐπιφέρειν - κρατῆρες Εὐρ. 'Ιων 1051, Θεοφρ. 'Ισ. Φ. 3, 10, 3.

Δυσ-θυχής, 2' δύσκολον, ὀδυνηρὸν θάνατον ἀποθνήσκων, κακοθάνατος Κριναγ. 34 (9, 81).

Δυσ-θέατος, 2' α) ἀπεχθὴς τὴν ὄψιν, τρομε-ρός = -θέμα, πῆμα Λισχ. Πρ. 69, 590 -ὄμα Σοφ. Αἴ. 983 6) δυσκολόδελπτος, ἀσ-φής, δυσδιάκριτος, π. Πλουτ. συνών. τῷ ἀ-μαυρός ἡ. 966.

Δυσ-θέα, ἡ' ἀτίετα, ἀτίετα μῦθ. impietas.

Δυσ-θενείω, εἶμαι ἀδύνατος, = ἀσθενῶ 'Ιπ-ποκρ. 480, 31.

Δύσ-θεος, 2' ἀπεχθής, ἄθεος Λισχ. Χο. 46 κ. συχνά θεομίσητος - μίσημα Σοφ. 'Πλ. 281, impius.

Δυσ-θεραπευσία, ἡ' δυσκολοθεραπεία, δυσ-κολοῖα τῆς ἰατρ.

Δυσ-θεράπευτος, 2' δυσκολοῖα τῆς ἰατρ. 'Ιπ-ποκρ. δυσκολοπεριποίητος, δυσκολομεταχειρί-στος - Αἴας Σοφ. Αἴ. 603.

Δυσ-θερής, 2' τῷ ἀνωτ. 'Ψύχ. ἀντ. γρ.

Δυσ-θέρμαντος, 2' δυσκόλως θερμαίνων, ζεσταίνων Γαλῆν. π. κρῖα. 1, 3, 54.

Δύσ-θερος, 2' κενωδὴς Πολυδ. 5, 110.

Δυσ-θερία, ἡ' κακὴ κατάσταση, δυσπρε-στια, ἀδύνατος 'Ιπποκρ. 774, dispricentia.

Δυσ-θετέω = φέρω τινὰ εἰς κακὴν κατάστα-σιν ἢ γλῶττ. τὴν διάθεσιν τοῦ Πλθ. εἶμαι δυσπρε-στημένος, ἀδύνατος, κακοδιάθετος Σαν. Κύρ. 2, 2, 5 6) ἀμτθ. = Πλθ. Δ. Σικ. 14, 133.

Δύσ-θετος, 2' α) ἐν κακῇ καταστάσει ὢν, δυσδιάθετος, κακοδιάθετος 'Ψύχ. ἡ. 95. -τὸ δύσθετος = ἡ κακὴ κατάσταση, κακοδιάθετος 'Ιώπ. 6) δυσκαλοτοποθέτητος, ἐπὶ μετατοπί-σει τοῦ ὄρατος, δυσκαλοδιόρθωτος, συνών. τῷ δυσμετάθετος 'Ιπποκρ. 776.

Δυσ-θεωρήτης, 2' δυσκαλερούνητος, δυσκο-λοπατηρήτης 'Αριστοτ. 1. Ζ. 3, 2.

Δυσ-θεράτος, 2' δυσκολοκυνήγητος, δυσκο-λοπῆτος 'Αριστοτ. 1. Ζ. 9, 12 -τὸ ἀληθές Πλουτ. Περικλ. 13.

Δυσ-θέρωντος, 2' τῷ ἀνωτ. Πλάτ. σοφ. 261.

Δυσ-θηρία, ἡ' ἀτυχία, δυστυχὲς κυνήγιον Πο-λυδ. 5, 13 'Εκ τοῦ

Δύσ-θηρος, 2' ἀτυχία, δυστυχὲς ἐν τῷ κυνη-γίῳ - πόνος 'Όππ. ἔλ. 3, 431.

Δυσ-θητάρειος, 2' δυσκολοθητάρειος, δυσκολοπατητάρειος, δυσκολοφύλακτος - καρ-κός Πλάτ. Κριτ. 115.

Δύσ-θηλαστος, 2' δυσκολοσύντριπτος, δυσ-κολοτοξικός Θεοφρ. 'Ισ. Φ. 8, 4, 1.

(Δυσ-θνήσκων), εὐχρ. ἐν μῦθ. «δυσθνή-σκων» = δύσκολον, ὀδυνηρὸν θάνατον ἀποθνή-σκων Εὐρ. 'Πλ. 843, καὶ ἀόρ. 6' μῦθ. «δυσ-θνήσκων» Σχόλ. Λουκ. 'Ικαρομ. 29.

Δύσ-θραυστος, 2' δύσολατος Διοσκ. 4, 143.

Δυσ-θρήνητος, 2' σούδρα θρηγῶν, κλαί-ων, πολύθρηνος, θρηνηδής - ἔπος Σοφ. 'Αντ. 1196 - θρήνος Εὐρ. 'Ι. Τ. 143.

Δύσ-θρήνος, 2' τῷ ἀνωτ. 'Αλλά κατ' ἔρ-μην 'Απολλ. λέξ. δυσθρήνης.

Δύσ-θροος, 2' δύστητος, κακὴ φωνή, θρηνη-τικός - φωνὴ Πινδ. Π. 4, 63' - αὐθῆ, γόοις Λισχ. Πέρσ. 940.

Δύσ-θροπτος, 2' δύσθροπτος, δυσκολο-τοξικός, δυσκολοεάνιστος Μ. 'Ετ. 104, 1.

Δυσ-θρομίνω, εἶμαι ἀδύνατος, λυπημέ-νος 'Όμ. ὕμν. Δῆμ. 363.

Δυσ-θρομίνω, τῷ ἀνωτ. 'Πρ. 8, 100, Πλουτ. Τρολ. 31. Μῆτ. ὡς Εὐρ. 'Ιων 255, Μῆτ. 91.

Δυσ-θρομία, ἡ' ἀδύνατις, σκυθρωπότης, μελαγχολικὴ κατάσταση Σοφ. ἀποσπ. 584, Πλάτ. Τῖμ. 87.

Δυσ-θρομικός, 3' ὁ κλίνων εἰς μελαγχολί-αν 'Αριστοτ. φυσιογν. 6.

Δύσ-θρομος, 2' ἀδύνατος, σκυθρωπός, με-λαγχολικός Σοφ. 'Πλ. 211' - τινὶ 540, Πλάτ. Φαίδ. 85 = δύσπεπτος 'Αριστοτ. προβλ. 20, 1' ὅστ. «τὸ δύσθυμον» = μελαγχολία Πλουτ. Περικλ. 25' ἐπὶ. «δυσθρομὸς ἔχειν» = εἶμαι ἀδύ-νατος, μελαγχολικός Πολυδ. 1, 87' - 3. δια-κρίσθαι, 3, 54.

Δυσ-τατέω, ἀμτθ. εἶμαι δυσκολοῖα τῆς ἰατρ.

Δυσ-τατος, 2' δυσκολοῖα τῆς ἰατρ., ἀνίστα-ται τῆς ἰατρ. - κακὸν Λισχ. Αἴ. 1103 - ὁρ-

λαπόκτητος διὰ τῆς ἐργασίας, συγκρ. Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 7.
 Δυσ-κάτ-οπτος, 2° α) δυσθεώρητος 'Πούχ. 6) δυσκολονόητος ἔκκλ.
 Δυσ-κάτ-όρθωτος, 2° δυσκολοδιόρθωτος, δυσκόλως διορθούμενος μετν.
 Δυσ-κατ-ούλωτος, 2° δυσκολοσυνούλωτος, δυσκόλως συνουλούμενος, δυσκολοτάτρευτος Διοσκ. 3, 87.
 Δυσ-κάτ-οχος, 2° δυσκάθεκτος Λουκ. Τιμ. 29, δι. γρ.
 Δύσκα, ἑπ. ἀντί ἔδνε γ'. ἐν. παρὰ τοῦ δύω.
 Δυσ-κέλαδος, 2° κακόηχος, θορυβώδης· «δ. φάος» = θορυβώδης φυγή, καθ' ἣν οἱ πάντες ἀναμίζε· ἐν παραχῇ καὶ θορύβῳ 'Ἰλ. π. 357· «ζήλος» = ὁ φθόνος, ὁ διασπείρων κακὰς φήμας 'Πο. ἐρ. 195· «-ὕμνος 'Ερινύος» Αἰσχ. 'Επτ. 867· «μουσα Εὐρ. 'Ἰων 1098· «ἄσθματα 'Αγαθί. 69 (11, 382)· ἄλλα - φάμα = κακὴ φήμη, καταλαλὰ Εὐρ. Μῆδ. 420.
 Δυσκέλαδος, δ' νῆσ. Ἀδρ. θαλάσσης 'Απολ. 'Ρ.
 Δυσ-κένωτος, 2° δυσκόλως ἀδειαζόμενος Γαλην.
 Δυσ-κέραστος, 2° δυσκολόκριτος, δυσκολε-
 νάκτωτος, δυσκλίνωτος· «πρὸς τι Πλουτ. Διον. 52.
 Δυσ-κερδής, 2° ὀλιγοκερδής, ὀλίγον κέρδος ἀποφέρων· «ἄγρη = ἄγρα 'Οππ. ἀλ. 2, 417.
 Δυσ-κηθής, 2° πολύκηθνος, καταβεβερημένος ἐκ φροντίζων· «νῦξ 'Οδ. ε, 466.
 Δύσ-κηλος, (κηλέω), -χθών = 2° δυσθεράπευτος Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 789, insaniabilis.
 Δυσ-κίνησις, ἡ· δυσκολοκίνησις, ἀνεπιτη-
 δεϊότης 'Αριστοτ. γεν. Ζ. 5, 1· ἀσθένεια τῆς ἰατρ.
 Δυσ-κίνητος, 2° δυσκολοκίνητος, ἀκίνητος·
 «γὰ Πλάτ. Λοκρ. 98· «σκώληκες = ἀργοκίνητοι 'Αριστοτ. Ι. Ζ. 5, 10· «πλοτα Πολύβ. 1, 12·
 συνών. τῷ «μόνιμος», σταθερός, ἀμετάβλητος Πλουτ. Θησ. 36 κ. συγγν. 80. ἄκαμπτος, ἀ-
 μελίκτος, σκληρὸς· «Αἰδης ἐπιγρ. ἀδ. 660 (7, 221)· ἐπίρ. «δυσκινήτως καὶ δυσμαθῶς ἔχειν»
 = εἶμαι νωθρὸς καὶ δυνάμους Πλάτ. πολ. 6, 503
 Δυσ-κλεής, 2, π. 'Ομ. αἰτ. μόν. δυσκλέα
 'Ἰλ. 6, 115, ι, 22· ἄδοτος, κακοφημισμένος·
 «μόρος Αἰσχ. Πέρσ. 444· «κτῆρ Σοφ. 'Αντ. 50· «ὄνομα Εὐρ. 'Ελ. 66· ὡς. π. πίζ. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 53· ἐπίρ. δυσκλεῶς τραγ. κ. Πλουτ.
 Δύσ-κλεια, ἡ· κακὴ δόξα, ὑπόληψις· α) κακὴ
 φήμη Σχολ. Σοφ. Αἰ. 143· 6) ὄνειδος, ἀτι-
 μία Εὐρ. Μῆδ. 218, Πλάτ. νόμ. 2, 663· γ)
 ἀσημότης, συνών. τῷ σκότος Δημ. 60, 24.
 Δύσ-κληδόνιστος, 2° ἀπείσις προσημαί-
 νων, ἀπείσις Λουκ. ἔρ. 30.
 Δυσ-κληρέως· εἶμαι ἀτυχὴς εἰς τὰς κληρώ-
 σεις, δὲν μοι πίπτει ὁ λαχνός, ἀντίθ. λαχ-
 γάνω· «λαχεῖν Πλάτ. νόμ. 3, 690· ἐν γέν.
 εἶμαι ἀτυχὴς, δὲν ἔχω τύχην μετν.
 Δυσ-κληρέημα, τό· ἄτυχος κληρώσις, ἀτυ-
 χία Πολύβ. Βατικ. Δ. Σικ. Βατικ. 92.
 Δυσ-κληρία, ἡ· τῷ ἀνωτ. μετν.
 Δύσ-κληρος, 2° ἄτυχος εἰς λαχνόν Β. 'Αν. 34.
 Δύσ-κλής, 2° δυσκλῆς Σιμμ. πέλεκυς (15, 22).
 Δυσ-κλήτῳ· εἶμαι δυσκολοἀνάκλητος, δυσ-
 κόλως ἀνακαλοῦμαι ὅπως Δημ. ἱερ. 27.
 Δύσ-κλιτος, 2° δυσκολόκλιτος Δ. 'Ετ. 809, 33.

Δυσ-κλυδώνιστος, 2° «δυσέκδοτος», δυσ-
 κόλως θυνάμενος ἐξελθεῖν τοῦ κλύδωνος, τῆς
 τρικυμίας Σουίδ.
 Δύσ-κλυτος, 2° κακοφημισμένος 'Πούχ.
 Δυσ-κοίλιος, 2° δυσκοιλιότητα ἐπιφέρων ἀν-
 τίθ. εὐκοιλίος Πλουτ. ἡθ. 137.
 Δυσ-καυστος, 2° δυσκολόσκαυστος 'Απολ.
 πολυορκ. 14.
 Δυσ-κοινώνητος, 2° ἀνεπιτήδειος εἰς συν-
 ἀνατροπὴν, ἀκοινώνητος· «καὶ ἀγρία ψυχὴ·
 Πλάτ. πολ. 6, 486.
 Δυσ-κοιτέω· κακοπλάγιζω, κακοκοιμῶμαι
 'Ἰπποκρ.
 Δυσ-κοιτία, ἡ· ἡ ἰδιότης τῆς κακῆς κλίνης,
 κακοκοιμισία, κακοπλάγιασμα.
 Δύσ-κοίτος, 2° κακὴν κλίνην παρέχουσα,
 κακοπλάγιαστος, ἐπὶ γυν. «τὴν συνουσίαν ἀ-
 τερπῆς καὶ δ.· «'Αριστοτ. 2, 7.
 Δυσ-κολαίνω· εἶμαι δυσπρεσβεύμενος, ἀδῆ-
 μων 'Αριστ. νεφ. 36, Πλάτ. Φίλ. 26· «καὶ
 βοᾶν» Δύσ. 1, 11· «τινὶ = διὰ τι Ξεν. ἀπομ.
 2, 2, 8, Πλουτ. συγγν. 1· «οὐρῆσις δυσκολαί-
 νουσι» = κατὰ ὁρμημα μὲ πόνον 'Ἰπποκρ.
 Δυσ-κολί(α), ἡ· δυσπρέσβεια, ἀδημονία 'Α-
 ριστ. σφ. 106, Πλάτ. Τιμ. 87· «καὶ αὐθι-
 δεια» = ὁ δούστροπος, μεμφίμορος χαρακτηρ
 Ξεν. ἀπομ. 3, 12, 6· «δυσκοιλίαν ἔχειν» = ἔχω
 δυσκοιλίαν, δυσκολόνομα· Δημ. 5, 1.
 Δυσ-κόλλητος, 2° κακοκόλλητος, κακασύν-
 δετος Λουκ. Ια. συγγρ. 11· δυσκολένωτος μετν.
 Δυσ-κολό-καμπτος, 2° δυσκολούργιστος·
 «καμπή = δυσκολόστρεπτος στροφή τεχνικοῦ
 ἄσματος 'Αριστ. νεφ. 958.
 Δυσ-κολό-κοίτος, 2° κακοκοιμητος, κακο-
 κοιμίζων, ἀήσυχον ὕπνον κίμων· «μέριμνα
 'Αριστ. νεφ. 419.
 Δύσ-κολος, (ἐκ τοῦ κλόν, «δυσάρεστος, σιχ-
 χός», σιχημερὸς ἐν γέν. 'Αθῶν. 6, 262), 2°
 δυσευχαρίστητος, ἀνευχαρίστητος, δούστροπος,
 μεμφίμορος· γῆρας Εὐρ. Πίζχ. 1249· «γε-
 ρόντιον 'Αριστ. ἱππ. 42· «καὶ χαλεπός», σφ.
 942· π. Πλάτ. συγγν. καὶ ἐπὶ πραγμ. «δυσκο-
 λος» «δ. καὶ χαλεπὴ ἡνιόχησις» Φαῖδρ. 246·
 «θεραπεία, Θεαγ. 121· «πρὸς τι», πολ. 3,
 407· «δὲ πᾶσι δυσχεραίνων· δύσερις καὶ δύσ-
 κολος» 'Αριστοτ. ἡθ. 4, 6· ἐπίρ. «δυσκόλως ἔ-
 χειν» = εἶμαι δούστροπος 'Ἰσοκ. 4, 129· «πρὸς
 τι», 3, 1· «δυσκολότερον δικάμειναι» Πλάτ.
 Φαῖδρ. 84, ποροσῆς.
 Δύσ-κολπος, 2° δυστυχόκοπος, δύστυχον
 κόλπον ἔχων· «γαστήρ 'Αγαθί. 78 (4, 583).
 Δύσ-κόμιστος, 2° δυσκολόπερτος, δυσκολο-
 κουδάλητος, μετρ. ἀνυπόφορος, δυσκολοὑπό-
 φερτος· «πτόμος Σοφ. 'Αντ. 1326· «τέκνα·
 Εὐρ. 'Ἡρ. μ. 1422.
 Δύσ-κοπος, 2° δυσκολοκοπάνιστος, δυσκολο-
 στούμιστος μετν.
 Δυσ-κράῃς, 2° κακόκριτος, μὴ συγκερασμένος,
 μὴ δι' ἀναμίξεως μετριάσμενος· «ρίπη 'Οππ.
 ἀλ. 2, 517.
 Δυσ-κράσις, ἡ· κακόμειξ, κακὴ μίξις τῶν
 ὁρῶν τοῦ σώματος, κοιν. κακὴ κράσις· «σώ-
 ματος Πλουτ. Διον. 2· ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας,
 κακὴ θερμοκρασία, κλίμα· 'Αλλέ. 58, τοιότητος.

τοῦ ἄνω. Αἰλ. Π. 'Ισ. 3, 8, ὡς «δυσμενίδες» ἀντὶ «εὐμενίδες» Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 306 ἱκνών. κακοδόλου, κακηντρεχός ἀνθρώπου.

Δυσ-μενικός, 2' ἔχθρικός, ἐναντίος «-ἐργή, λόγος» Πολύδ. 6, 7 κ. συχνά. ἱπρ. -ὦς = ἔχθρικός Πολύδ. hostilis.

Δυσ-μετά-βλητος, 2' α) δυσκολομετάβλητος, δυσκολομετάλλατος ἱπποκρ. 383, 14, Πλουτ. ἥθ. 952' 6) δυσκολοχύνετος ἱατρ.

Δυσ-μετ-άγωγος, 2' κυρ. δυσκολομετάφορος, δυσκολεῖς ἀλειτουργός Ἰούλ. Ἀφρ. 292, 38.

Δυσ-μετά-δοτος, 2' δυσκόλως μεταδίδων, κοινοποιῶν τι Στράβ. 17, 808' ἐν γέν. ἀμετάδοτος, φιλήγγυρος.

Δυσ-μετάθετος, 2' δυσκολομετατόπιστος, μετφ. δυσκολομετάπειστος, ἀμετάπειστος «καὶ ἄτρεπτος» Πλουτ. ἥθ. 799' ἱπρ. -ως μετίν.

Δυσ-μετα-κίνητος, 2' δυσκολομετακίνητος, μετφ. δυσκολομετατρέπτος, δυσκολομετάβλητος Ἰώσ. ἱπρ. -ως Ἀλέξ. Τραλλ. 91.

Δυσ-μετά-κλυστος, 2' δυσκολοσυκίνητος Σχόλ. Σοφ. Οἰ. τ. 12.

Δυσ-μετά-κλυστος, 2' δυσκολανακάλεστος, δυσκολομετάβλητος Γεωοπ. 19, 2, 13.

Δυσ-μετα-κόμιστος, 2' δυσκολομετάφορος, δυσκολομετάβλητος μετφ.

Δυσ-μετά-ληπτος, 2' δυσκολομετάβλητος, Εὐστ. 1937, 2.

Δυσ-μετα-νόητος, 2' δυσκόλως μετανοῶν, δυσκολομετανοήτος μετφ.

Δυσ-μετά-πειστος, 2' δυσκολομετάπειστος, δυσκόλως πειθόμενος εἰς ἀλλαγὴν γνώμης.

Δυσ-μετά-περπτος, 2' δυσκολοπροσάλεστος ὑπολήψεις ἱρμην. Εὐστ.

Δυσ-μετά-πτωτος, 2' δυσκόλως μεταπίπτων ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν, δυσκολομετάβλητος, εὐστ. τὸ δυσμετάπτωτον = ἡ δύσκολος μεταβολὴ μετφ.

Δυσ-μετά-τρεπτος, 2' τῷ κατωτ. Εὐστ.

Δυσ-μετά-στρεπτος, 2' δυσκόλως μεταστρεφόμενος, δυσκολομετατόριστος, ἀκαμπτos, ἀμετάπειστος «ἀσκληρὴ ἱρμην. Ὀμ. λεξ. Ἀπολ.

Δυσ-μετα-χειρίστος, 2' δυσκολομεταχειρίστος, ἀντὶ τοῦ ἱμειταχειρίστος «δ. στρατὸς ναυτικός» = δυσκολοπροβλεπτός Ἡρ. 7, 236' -δίκτυα Ξεν. κυν. 2, 6' -παῖς = δυσανάγωγος Πλάτ. νόμ. 7, 808.

Δυσ-μέτρητος, 2' δυσκολομέτρητος Ἀντιφ. κ. Πολύδ. 4, 167' μετφ. δυσκολοδιὰ πλεονος - κίλατος Φιλώστρ.

Δυσ-μή, (δύω), ἡ «ἔχρ. κλ. δύσις ἡλίου καὶ ἀστέρων Αἰσχ. Πέρσ. 228, ἀφ' Ἡρ. 2, 31 π. ἀπασ. πικ. (ὁ ἐν. μόν. κ. Καλλ. ἐν Σχολ. Ἰλ. 2, 62, πρὸς. θυμῷ) μετφ. «βίον δυσμαλ» = τὰ τέλη τῆς ζωῆς Πλάτ. νόμ. 6, 770, occasus.

Δυσμαλ, ἱερ. γρ. ἐν σταδ. μεγ. θαλ. Ἀνωνύμ. 2, 3, ἐνθα ὁ Μόλλ. εἰκάξει Διδύμαι, ὅπερ Ἰδε.

Δύσμαιναι ἱκνών. τῶν Μαινάδων κ. Σπαρτιάταις Φιλάργ.

Δύσ-μηνις, ἰοί. 2' βαρύνμηνις, παρωργισμένος «δ. θεός» Πολύδ. 1, 39' -χόλος = σφοδρὰ ὀργή Παρμενί. 7 (9, 69).

Δυσ-μνήτης, δ' τῷ ἄνωτ. Πτολ.

Δυσ-μνήτης, 2' πολυμήστος - δένδρεα Ἀντιφ. 37 (7, 141).

Δυσ-μήτηρ, ἡ κακὴ μήτηρ Ὀδ. ψ. 97.

Δυσ-μήτης, οὐ, δ καὶ δύσμητις, ἰοί. 2' κακόδουλος, κακηντρεχὴς λεξ.

Δυσ-μήτης, δ καὶ δύσ-μητις, ἰοί. 2' κακότιγνος, κακοδόουλος λεξ.

Δυσ-μήτωρ, οὐ, δ, ἡ δυστυχομήτηρ, δυστυχούς μητρός ὀργή Αἰσχ. ἀποσπ. 65.

Δυσ-μηχανέω, (ἀπλ. μηχανάω) ἀμχανέω Αἰσχ. Ἀγ. 1333.

Δυσ-μηχανήτος, 2' τῷ κατωτ. μετφ.

Δυσ-μήχανος, 2' α) δυσκολοκτείνετος, ἐν γέν. δύσχανος «δ. ἔργον ἀνύσσει» Ὀπ. ἀλ. 3, 401' 6) ἐν ἀμχανίᾳ εὐρισκόμενος, ἀπορῶν τίνα προῖση «δ. πρὸς τι» Θεμιστ. λόγ. 10, 137.

Δυσμικός, 3' δ πρὸς δυσμάς κείμενος, οἰκῶν κτλ. θυμικός Στράβ. 2, 85 κ. συχνά Ἡλ. ὁδ. 8, 15, occidentalis.

Δύσ-μικτος, 2' δυσκολόμικτος, δυσκολένωτος Πλάτ. Τιμ. 35' -τινί = μετ τι Πλουτ. Φωκ 2, πρὸς. -πόλις = δυσπρόσιτος, δυσουγκοινώητος ὀρεινὴ πόλις Πολύδ. 3, 64-9, 62' ἱπρ. «δυσμικτως ἔχειν» = εἶμαι δυσκολοπλησίαστος, δυσκολοκοινώητος Πλουτ. συμκ. 2, 6, 2.

Δυσ-μίμητος, 2' δυσκολομίμητος - σφραγίδες Δουκ. Ἀλέξ. 20.

Δυσ-μίστητος, 2' πολυμήστος Λυκόφρ. 811, ἀνάλ. τῷ κοιν. θεομίστος, θεόκωρος.

Δυσ-μνησθέντος, 2' α) δυσκολοκτείνετος Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 16' 6) δυσκόλως διατηρῶν τι ἐν τῇ μνήμῃ, ἐπιλήθμων Πλάτ. Τιμ. 74.

Δυσμόθεις, ἱπρ. τοπ. ἐκ δυσμῶν μετφ.

Δύσ-μοιρος, 3' δύσμορος Σοφ. Οἰ. Κ. 328 κατὰ τὸν ἰον κώδ. διὰ τὸ μέτρ.

Δυσ-μορία, ἡ δυστυχία Λεωνίδ. Ἀλέξ. 29 (9, 351).

Δύσ-μορος, 2' δύστοχον τόχην ἔχων, δυστυχής, κακόμορος Ἰλ. χ. 60, Σοφ. συχνά ὡς. Εὐρ. κ. μετφ. π. ἱπρ. -ως = κακομοίρως, ἀθλίως Αἰσχ. Ἐπ. 810, infelix.

Δυσ-μορφία, ἡ ἀσχημάδῃ Ἡρ. 6, 51 καὶ μετφ. deformitas.

Δύσ-μορφος, 2' κακοκαμωμένος, ἀσχημος - ἐσθῆς Εὐρ. Ἐλ. 1220 κ. μετφ. π. οὐδ. «τὸ δύσμορφον» = δυσμορφία Παλλ. 3 (10, 56), deformis.

Δύσ-μουσος, 2' μουσομίστος - αὐλὸς Ὀνίστ. 7 (9, 216).

Δυσ-νεφής, 2' πολυνέφελος, κατασύννεφισμένος Δ. Αἰάρι. 9, 59, nubilus.

Δυσ-νέκητος, 2' δυσκολοκτείνετος Πλουτ. Πελοπ. 2, Μάρκ. 2' -εως Μιλέαρχ. 52 (5, 179).

Δυσνέκτητος, δ' Ἀθηναῖος ἔργων Ὀλ. 102, 3, 652, δοκιματ. γρ. τοῦ δυσνήκτου Πανσ.

Δύσ-νικτος, 2' δυσκολόνικτος, δυσκολόπλητος, δυσκολοεῖς ἀλειτουργός «δ. ἐκ δέλτου γραφή» Σοφ. Τρ. 680.

Δύσ-νικτος, 2' χιονοσκέπαστος, καταχιονισμένος - ὥδωρ Nov. Δ. 6, 370 nivosus.

Δυσ-νόεω, ἀμτφ. διακαίμαι ἐχθρὶκῶς πρὸς τινα, -τινὶ Πλουτ. Κικ. 38.

Δυσ-νόητος, 2' δυσκαλονόητος - χρησμός Δουκ. Ἀλέξ. 54, Ν. Δ.

Δύσ-νοια, ἡ. κακοβουλία, ἀποστροφή Σοφ. Ήλ. 644, Εὐρ. Ἐκ. 973. Πλάτ. Θεαίτ. 151, malevolentia.

Δύσ-νομία, ἡ· ἀνομία, κακὴ νομοθεσία Ἡσ. 230, Σόλ. π. Δημ. 19, 255, ἀντίθ. εὐνομία.

Δύσ-νομος, 2· παράνομος· ὁ. βεῖπων λείψαν· Νικόδ. 3 (6, 316).

Δύσ-νοος, συνηρ. δύνους, 2· κακόβουλος, ἐχθρῶς διακείμενος πρὸς τινα ἢ ἀποστρεφόμενος· τινὶ Σοφ. Ἀντ. 212 ὡς. πεζ. Θουκ. 2, 60· ἐπὶ. — ὡς· κακοβούλως, ἐχθρῶς Πολυδ. 2, 230· ἴδε Ἀσθε. Φρύν. 141, malevolus.

Δύσ-νοστος, 2· δυστυχὴς ἐπιστρέφον ἐς τὰ ἴδια· *δύσανστος νόστος· = δυστυχὴς ἐπιστροφή εἰς τὴν πατρίδα Εὐρ. Τρω. 75.

Δύσ-νουθέτης, 2· δυσκολοσυμβούλευτος, δυσκολοδιέσθωτος μετγν.

Δύσ-νους· ἴδε δύνους.

Δύσ-νύμφευτος, 2· δυστυχονύμφευτος, μετγ. ἐπὶ τῇ ἐπιτυμῳίᾳ γῆς, ἥτις ἀγίεται τὴν κῆνιν τοῦ νεκροῦ Κρίναγ. 37 (7, 401).

Δύσ-νύμφος, 2· δύστηνος νύμφη· ὁ. νύμφη, κοῦραι· Εὐρ. Ἰ. Τ. 216.

Δύσ-ξενος, 2· ἄξενος, ἀφιλόξενος· — πόλις Πολυδ. 9, 22, inhospitalis.

Δύσ-ξήραντος, 2· δυσκολοξήραντος, δυσκόλως ξηραίνόμενος Θεοφ. Ἰσ. Φ. 7, 3, 3.

Δύσ-ξύμ-βλητος, 2· α) δυσκολένωτος· Ἀρτεμίδ. 4, 56· β) δυσκολατυμπέραςτος, ἀκατανώτος· τέρατα = ἀκατανώτητα σημεῖα Δ. Κάστ. 56, 29.

Δύσ-ξύμ-βολος, 2· α) δυσκολοκαινώνητος, δυσκολομίλητος Πλάτ. πολ. 6, 486· β) = τῷ ἀνωτ. 6) λεξ.

Δύσ-ξύμ-βούλευτος, 2· ὁ. γρ. τοῦ δυσ-ξυμβλήτος· Ἀρτεμίδ. κ. ἄλλ.

Δύσ-ξύμ-ετος, 2· δυσνόητος, δυσκολονόητος· Σφίγγ. Εὐρ. Φοίν. 1510, Ξεν. ἀπομ. 4, 7, 3 κ. μετγν.

Δύσ-ξύμ-θετος, 2· δυσκολοσύμβητος Πλουτ. 30, 975.

Δύσ-ογκος, 2· ὄχληρός, βαρετός· — κλαυτός Πλουτ. Αἰμ. 12.

Δύσ-όδετος, 2· δυσκολοδιάβατος· ὄρος· Ἀπκ. Συρ. 21.

Δύσ-όδεω· ὁδοιπορῶ ἐπὶ κακῶς αἰωμένης ὁδοῦ, δυσβάτου, ὁδοιπορῶ κακῶς Πλουτ. Πύρρ. 32.

Δύσ-οδία, ἡ· ἀσχημος, ἀόλγια ὁδός, κακὸς ὁδός, κακοδρομία, κακὴ κατάστασις τοῦ ὁδοῦ μετγν. μετφ. *δυσοδίαν τῷ λόγῳ παρέχιν· = προξενῶ δυσκολία εἰς τὴν κρίσιν τοῦ νοῦ Πλουτ. 30, 448.

Δύσ-οδμία, ἡ· δυσοσμία μετγν.

Δύσ-οδμος, 2· δύσοσμος.

Δύσ-οδο-παίπαλος, 2· ἄβατος ἕνεκα τῶν βράχων, μετφ. *λάχνη θεῶν· δυσοδοπαίπαλα δερχομένοιαι καὶ δυσομάτοις ὁμίαι· = δυσπαράβατα (τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν προωρισμένα) καὶ τραχέα ὥσπερ καὶ τοῖς θνητοῖσι Σχόλ. Αἰσχ. Εὐρ. 366.

Δύσ-οδος, 2· ἄβατος, δυσκολοδιάβατος Θουκ. 1, 107.

Δύσ-οίξω, (πρόβλ. οἶξω ἐκ τοῦ οἶ) ἀμτέ, λυποῦμαι, θρηγῶ (καθ' ἑαυτὸν φοβεῖσθαι, ὑπο-

πτεύω)· φόβω Αἰσχ. Ἀγ. 1489, Εὐρ. Ῥῆσ. 724, Μέσ. *μὴδὲν δυσοίξου πολέμιους θρασυτάδην· = μὴ φοβῆσαι κτλ. Ῥῆσ. 805.

Δύσ-οίκτης, 2· ἀκατοίκτης, μὴ δυνάμενος κατοικηθῆναι Ξεν. Κύρ. 8, 6, 21.

Δύσ-οίχο-νόμητος, 2· δυσκολοχώνευτος· Ἀθῶν. 2, 78, 3, 74.

Δύσ-οίκος, 2· δυσοίκτης· ὁ. οἶκος· Σχόλ. Σοφ. Φιλ. 551.

Δύσ-οίκτης, 2· πολὺ οἰκτρὸς, π. ἀξιολύπητος λεξ.

Δύσ-οίμος, 2· δύσσοδος, μετφ. *ὁ. τύχη· = δύστηνος τ. Αἰσχ. Χο. 933.

Δύσ-οίνος, 2· κακὸν οἶνον παράγων Πολυδ. 6, 21, ἀντίθ. εὖοινα.

Δύσ-οιστος, 2· ἀνυπόφορος· πῆματα Αἰσχ. Πρ. 691· νόνοι Σοφ. Φιλ. 506, Στράβ.

Δύσ-οιωνέω· λέγω ἀπαισίους λόγους, δυστυχίαν προσσημαίνοντας Β. Ἀν. 35.

Δύσ-οιωνισμός, ὁ· ἀπείσιον σημεῖον· Πούχ. Δύσ-οιωνιστικός, 3· ἀπείσιον προσσημαίνων Σουῖδ. inauspicatus.

Δύσ-οιωνιστός, 3 καὶ δυσοίωνιστος, 2 (Θησ. Στ.) τῷ ἀνωτ. Ἀουκ. εὐν. 6.

Δύσ-οκνος, 2· πολὺ ὀκνηρὸς, π. βραδυκίνητος, ἀπρόθυμος· ἐπὶ. — ὡς Μ. Ἀντων. 5, 1, piger.

Δύσ-όλεθρος, 2· ἴδε δυσώλεθρος.

Δύσ-όλισθος, 2· δυσκολογλιστήρης, δυσκόλως γλιστρῶν, ξεγλιστρῶν εἰς τὰ κάτω Παῦλ. Αἰγ. 122, 17.

Δύσ-ομῆρας, 2· πολὺ βρογερὸς, βρογώδης· *δυσομῆρα φεύγειν βέλῃ· = ἀποφεύγω τὰς δυσχερείας· βρογερὰς κακῶς καίριας Σοφ. Ἀντ. 355, pluviosus.

Δύσ-ομενάων, ἐπ. ἀντὶ δυσομένων, γεν. πλ. μετγ. μέλ. τοῦ δῶν Ἡσ. ἔρ. 382.

Δύσ-ομίλητος, 2· δυσκολομίλητος, δυσκολοκαινώνητος· Ἰεροκλ. Στοδ. ἀνθ. 84, 15.

Δύσ-όμιλος, 2· τῷ ἀνωτ. Πλουτ. Δημ. 42· 59· ὁ. Ἐρινός· = δυστυχουνοκαινώνητος, ἥ ἐστι συγκοινωνία ἐπιφέρει δυστυχίας Αἰσχ. Ἀγ. 726.

Δύσ-όμματος, 2· τυφλός, μετφ. νεκρός, ἀντίθ. *ὁ. κίχμενοι· οἱ ζῶντες Αἰσχ. Εὐρ. 366.

Δύσ-όμοιος, 2· ἀνόμοιος· Στράτης π. Σουῖδ.

Δύσ-όνειρος, 2· κακόνειρος, κακὰ ὄνειρα ἔχων· ὀπνο· Πλουτ. 30, 15, 776· κ. ὄν. προξενῶν· συμπ. 8, 10, 1.

Δύσ-οπτος, 2· δυσκολοδιδάκτος, σκοτεινός· Ἰπποκρ. οὐα. *τὸ δύσοπτον τῇ ἡμέρᾳ· = ἡ σκοτεινὰ Πυλῶδ. 18, 4, 2.

Δύσ-ορᾶσα, ἡ· δυσκολοδιδάκτος.

Δύσ-οράτος, 2· δύσοπτος· ὁ. δίδατμα· = μόλις βλέπομενα, λεπτά Ξεν. Κύρ. 1, 6, 40· ἀπεχθὴς τὴν ὄρασιν, οἰκώδης Ἀπκ. Ἰσπ. 97.

Δύσ-οργήσια, ἡ· ὀργισμῶς, ἀκραγολία Ἰπποκρ.

Δύσ-οργητος, 2· ὀξύθυμος, ἀκραγῶλος Παῦρ. 11, 12· ἐπὶ. — ὡς Δ. Ἀλ. 6, 47, iracundus.

Δύσ-οργία, ἡ· δυσοργησία Ἰπποκρ. 12, 11.

Δύσ-οργος, 2· δυσάργητος Σοφ. Αἰ. 996 κ. συχνά, ὡς μετγν.

Δύσ-όρεκτος, 2· κακὰ δρεγόμενος ἢ κακοπαράκινητος, ἐπὶ χημῶν, βλαβὴν παρακίνησις μετγν.

Δυσ-έριστος, 2' δυσκολοῦτοῦτος (κατὰ τὰ ὅρια), ἐν γέν. δυσκολοπροσδιοριστός Δ. Ἀλ. π. Δεινάρχ. 5 π. μτγν.

Δυσ-ορκέω φευδορκῶ, κάμνω ψευδῆ ὅρκον Β. Ἀν. 36, pejeo.

Δυσ-ὀρμιστος, 2' δυσκολοπροσῶρμιστος, ἐν ᾧ δυσκόλως τις προσορμίζεται κοιν. ἀράζει «δ. λιμήν» Πολυδ. 1, 101.

Δυσ-ορμος, 2' τῷ ἄνωτ. «νήσος» δ. ναυσίν· Ἀισχ. Πέρσ. 440 - αἰγιαλὸς Πλούτ. Φάβ. 6' - λιμήν Β. Ἀν. 13' ὡς. ἐπὶ ἀνέμων, ἐναντίων εἰς τὸν ἔκπλουον πλοίου, ἐμποδιστικῶν «δ. πνοαί» Ἀισχ. Ἀγ. 186' μετρ. οὐδ. «τὰ δύσορμα» «τὰ δυσπρόσιτα, ἄβαστα μέρη, ἐνθα δὲν δύναται» τις νὰ πατήσῃ Ξεν. κυν. 10, 7.

Δυσ-ορμια, ὅρος, ὁ, ἡ ἀπαίσιος, ἀπαίσια προοικονίζων «δ. οἰωνός» = ἀπαίσιον προμάντευμα Εὐρ. Τρκ. 795' «δ. ἐνταυθὶς ὁρμός» = ἀπαίσια προοικονίσματα, σημεῖα Ἀισχ. Ἐκτ. 820, Πλούτ. Μάρκελλ. 4.

Δυσ-ὀρφναιος, 2' πῖσσα σκοτεινός, θεοσκοτεινός Εὐρ. Φοῖν. 325, tenebriosus.

Δυσ-ορμία, ἡ κακὴ ὁσμὴ, κ. μυρισμάδα, βρώμα Σορ. Φιλ. 864, Ἀριστ. Ἀγ. 817 κ. μτγν. Μανθ. 4, 270, παρ' οἷς εὐχρ. ὁ ἰων. σχήμ. δυσορμία, foetor.

Δυσ-ορμος, 2' α) κακὸς μυρίζων «δυσοσμώτατον» Ἡρ. 3, 112, καὶ Λυκόφρ. 849' β) δυσκολοῦχρῖστος, οὗ τὰ ἴχνη δυσκόλως εὐρίσκονται «δ. ἴχνη» Πολυδ. 5, 12' ὡς. δυσκόλον καθίσταν τὴν ἀνιχνεύσιν Ξεν. κυν. 3, 3' γ) δυσκόλως φεφραϊνόμενος, ἀδύνατον φεφραῖν εἶναι ἔχων Ἀριστοτ. ἐνδπ. 2.

Δυσ-ὀρλωτος, 2' δυσσεπόρλωτος - ἔλκος Πολυδ. 4, 195, ἱατρ.

Δυσ-ουρέω πύττω ἐκ δυσουρίας ἱατρ. Ἀθην.

Δυσ-ουρία, ἡ κατόρημα μὲ πόνον, δυσκολίαν ἱατρ. Πλούτ. συμμ. 8, 9, 3' πρὸς στραγγουρία.

Δυσ-ουρίαις, εἰς, ἡ τῷ ἄνωτ. Σουλδ.

Δυσ-ουρίαιω δυσουρέω ἱατρ.

Δυσ-ουρικτός, 3' εἰς δυσουρίαν ἀνήκων - πάθη Κεκ. ἐπιστ. οἰκογ. 7, 20.

Δυσ-ὀρριστος, 2' «δ. σκότου νέφος» = δυστυχῶς ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου (οὐρός) προσπνευσθῆν Σορ. Οἱ. τ. 1319' δυστυχής, κατὰ τινες, ἀνεπινόρωτος, ἀνήκετος (οὐρίζω), κατὰ τὸν Σχόλ. «ὄρον μὴ ἔχων».

Δύσ-ουρος, 2' δυστόλκατος, δυσκολοφύλκτος Ἡδύχ.

Δυσ-ὀφθαλμος, 2' εἰδεχθής, οὗ ἡ μορφή ἀπεχθής εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ θεατοῦ «δ. αἰσχος» Τελείστ. π. Ἀθην. 14, 616.

Δυσ-πάθεια, ἡ α) βρὺ πῖθος, βαρυπάθεια Πλούτ. ἡθ. 112' β) ἀνασθησία εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, ἀντέχειν εἰς τὰ πάθη μτγν. ἐν γέν. ἡ δύναμις τοῦ ἀντέχειν, ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ. κοιν. τὸ βασταγερόν, ἡ γερυσὴν π. γ. τοῦ θώρακος κτλ. Πλούτ. Δ. μήτ. 21.

Δυσ-παθέω πάσχω, ἀποφέρω βαρέως, σφοδρῶς Μόσχ. 4, 84' ἰδ. ἀνυπομονῶ εἰς τὰ συμμ. καὶ ἡθ. πάθη «ἐπὶ τινι» Πλούτ. Δίμ. 36 - πρός τι, Περιέλ. 83, ἐκ τοῦ

Δυσ-παθής, (παθεῖν), 2' α) βαρέως πάσχων, βαρυπαθής, ἰδ. ἀνυπόμονος εἰς τὰ πάθη συμμ.

καὶ ἡθ. ἀντιθ. ἀπαθής Πλούτ. ἡθ. 102' β) ἀνακίσθητος, ἀντέχων εἰς τὰ πάθη Λουκ. γυν. 24. Δυσ-παίπαλος, 2' πολὺ ἀπότομος καὶ δοντωτός, ἀπόκρημνος «δ. θήσα» = φάρμακ. χάσμα ποιητ. π. Ἡφαίστ. 89' - ὄρυς Νικ. Θερ. 145' τραχύς, ἀγρός «δ. λίγνη» = ἀδρά μαλ. λιὰ Ὀκπ. ἄλ. 2, 369 κ. συγνά.

Δύσ-παίς, ὁ, ἡ «δ. πατήρ» = δύστυχον, κακὸν τυχόν τέκνον Σχόλ. Σοφ. Οἱ. τ. 1213.

Δυσ-πάλαιστος, 2' κερ. δυσκόλως νικώμενος διὰ τῆς πᾶλης, ἀκατανίκητος - πράγματα Ἀισχ. ἀποσπ. 463' - ἀρά, Χο. 681' «-τύχη, γήρας» Εὐρ. Ἀλκ. 392' - ὕμνις Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 19.

Δυσ-πάλαμος, (παλάμη), 2' α) ἐν ἀγορῇ, ἀμυχανία εὐρισκόμενος, μὴ ἡξέυρων τί νὰ πράξῃ, ἄπορος, ἀμήχανος β) κακότεχνος Ἡδύχ. κακοῦ ἔχωνος, βροδιστοργος «δ. δόλοι» Ἀισχ. Εὐμ. 809, ἀλλ' ἀνίστος, ὀλέθριος 840 ἱπρ. «δυσπαλάμως ὄλοιο» = ὄλοιο σὺν (εἴθε νὰ κατὰστραφῇ) σὺν ταῖς μηχαναῖς Σχόλ. Ἀισχ. ἀποσπ. 847.

Δυσ-παλής, 2' δυσπάλαιστος, δυσκολοῦτοῦ νίκητος «δ. ἔλνη» Ἀισχ. Εὐμ. 509' ἐν γέν. δύσκολος, μετ' ἀπαρ. «δυσπαλές ἐστι διακρίνειν» Πινδ. Ὀ. 8, 25, Π. 4, 273' ἀλλὰ δυσκολοπροσάτετος «δ. ῥέζαι» Ἀπολ. Ῥ. 4, 52.

Δυσ-παρά-βαστος, 2' ἐρημνεντικός, λείψ. τοῦ «δυσσοδοπαίπαλος» Σχόλ. Ἀισχ. Εὐμ. 366.

Δυσ-παρά-βλητος, 2' ἀσύγκριτος - κάλλος Πλούτ. Ἀντών. 27.

Δυσ-παρά-βοήθητος, 2' δυσκολοβοήθητος, δυσκόλως θυνάμενος βοήθηθῆναι Πολυδ. 5, 22, 7.

Δυσ-παρά-βουλος, 2' δυσκολοσυμβούλευνος «δ. φρένες» Ἀισχ. ἀποσπ. 108.

Δυσ-παρ-άγγελτος, 2' δυσκολοπροσδιοριστος Πολυδ. Βατικ. 395.

Δυσ-παρά-γραφος, 2' τῷ ἄνωτ. «δ. ἡ ποσότης» Πολυδ. 16, 12, 10.

Δυσ-παρά-γυγος, 2' δυσκολοπλάνητος, δυσκόλως ἀπαγόμενος Πολυδ. 8, 10.

Δυσ-παρά-δεκτος, 2' α) δυσκόλως παραδεχόμενος τι «δ. πίστειος» Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2, 444' «δυσπαραδέκτος ἔχειν καὶ θαυμάζειν» = δυσκόλως πιστεῦν Πολυδ. 12, 4, 7' β) ἐκ καθ. σημ. δυσκολοπαράδεκτος ἔκκλ.

Δυσ-παρά-θελκτος, 2' δυσκολοπρῆντος, δυσκολοσύχαστος - οἷκτος Ἀισχ. ἀποσπ. 381.

Δυσ-παρ-αίτητος, 2' δυσκολοπαράκλητος, δυσκολοπρᾶντος - φρένες Ἀισχ. Πρ. 34 - ὄργη Πολυδ. 31, 7, 13' ἐπὶ προσώπ. Πλούτ. Κέτ. νε. 1.

Δυσ-παρά-κλήτος, 2' τῷ ἄνωτ. μτγν. ὡς Σχόλ. Σοφ. Οἱ. τ. 336.

Δυσ-παρ-ακολουθητος, 2' α) δυσκόλως θυνάμενος παρακολουθηθῆναι, δυσκολονόητος Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 9 καὶ ῥητ. β) δυσκόλως ἀκολουθῶν, δ. ἐννοῶν, συγτρ. Μ. Ἀντων. κ. μτγν.

Δυσ-παρ-ακόμιστος, 2' δυσκολομεταδόμενος, δυσκολομετάφετος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κοιν. δυσκολοκουδάλητος Πλούτ. Δημήτρ. 19.

Δυσ-παρ-ακλόητος, 2' δυσκολοπαρηγήρητος Πλάτ. Τίμ. 67' δυσκολοσύχαστος, δυσκολοπαύςτος - ἔρωκ Πλούτ. Μάρ. 45' - πάθος Πολυδ. 3, 101.

Δυσ-παρά-πειτος, 2' δυσκολοκατάπειτος, δυσκολοκατάπειτος Ἀριστοτ. φυσιογ. 5, πρόσλ. Βίβλ. δυσπαράπειτος, συγρ. δυσπαρά-πρότερος.

Δυσ-παρά-πλευστος, 2' δυσκολοπαράπλευ-στος, πλησίον τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναται νὰ περάσῃ πλέων, δυσκολοδιάπλευστος - παραλία Στράβ. 16, 777.

Δυσ-παρά-πλους, 2' τῷ ἄνωτ. Δ. Σικ. 3, 44.

Δυσ-παρά-ποίητος, 2' δυσκολομοιοποίη-τος, δυσκολομοιοποίητος, μετφ. δυσκολομό-θεντος Ἀμμων. 74.

Δυσ-παρά-τήρητος, 2' δυσ-οπαράτήρη-τος, δυσκόλως μετ' ἀκριβείας βλέπόμενος Ἀν-τίγ. Καρύστ. 140 κ. ἄλλ. μετφ.

Δυσ-παρά-τρεπτος, 2' δυσκολοαποπλάνη-τος, δυσκολοδωροδόχτος Πολυδ. 8, 10.

Δυσ-πάρ-ευνας, 2' δυστυχοπλησιόχλιντος, δυστυχοπλησιοπλάγιαστος, ἐπὶ δυστυχίᾳ ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου κεκλιμένος, πλαγισμένος «δ. λέκτρον» = δυστυχοπλησιοτοποθετήτων κρεβ-δάτι, δυστυχῆς συζυγία Σοφ. Τρ. 788.

Δυσ-παρ-ηγόρητος, 2' δυσπαρμήθητος, Κικ. ἐπιστ. οἰκ. ἡ διαφ. 4, 3' «δ. καὶ δυσ-νάχλητος» Πλουτ. 70, 74' ἐπίρ. -ως ἔχειν = εἶμαι δυσκολοπαρηγόρητος, ἀπαρηγόρητος.

Δυσ-παρ-ήγορος, 2' τῷ ἄνωτ. Δισκ. Εὐμ. 362.

Δυσ-πάρ-θελκτος, 2' δι. γρ. τοῦ δυσπα-ράθελκτος.

Δυσ-πάρθενος, ἡ' δυστυχοπάρθενος, δυστυ-χῆς παρθένος Χριστοδ. ἔκφρ. 197.

Δύς-παρις, ἴδιος, δ' Κακούπαρις, δυστυχῆς καὶ δυστυχίᾳ πρόξενος - Πάρις Ἰλ. γ, 39, Δουκ. νεκρ. Δ. 19.

Δυσ-πάρ-ιτος, (παρά, εἰμι), 2' πλησίον τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναται τι διαβῆναι, δυσκο-λοδιάδωτος - χωρίον Ξεν. Ἀν. 4, 1, 25.

Δυσ-παρ-όδευτος, 2' τῷ κατωτ. μετφ.

Δυσ-παρ-όδος, 2' δυσπρόσιτος, δυσκολο-πλησιόστας Ἀπολδ. π. Ἀθην. 15, 682.

Δυσ-πάτητος, 2' δυσκολοπάτητος, ἔφ' αὐτὸ δυσκόλως δύναται τις πατῆσαι, πορευθῆναι, δυσκολοδιάδωτος - ὁδὸς Δουκ. τραγ. 226.

Δύς-παυστος, 2' δυσκολοπαυστος Γαλην. κ. ἄλλ. μετφ.

Δυσ-πειθία, ἡ' ἀπειθία, ἀνυποταξία, ἀν-υποταγή Ἀπκ. ἐμφ. πόλ. 1, 48.

Δυσ-πειθίω, ἀμετφ. ἀπειθῶ, δὲν ὑποτάσσο-μαι Εὐστ.

Δυσ-πειθής, 2' α) δυσκολοκατάπειτος, δυ-σκόλως καταπειθόμενος Πλάτ. Φαίδρ. 271' - Ἀϊδης Ἀντίτ. 14 (1, 190), συνήθ. 6) βαρ-υνήκος, ἀνυπότακτος Πλάτ. νόμ. 1, 632' ἐπὶ λαγωνικῶν Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 3' ἐπίρ. «δυσ-πειθῆς ἔχειν πρὸς τι» = δυσκόλως πιστεῖναι τι Πλουτ. Γάλλδ. 25' «δ. φέρειν τι» Δυσ. 15.

Δυσ-πειρία, (πειρά), ἡ' δυσκολοδοκιμασία προσώπ. ἡ' πράγμ. Ἰπποκρ.

Δύς-πειτος, 2' α) δυσκολοκατάπειτος Ἀ-ριστοτ. 7, 9' ἐπίρ. «δυσπείτως ἔχω» = εἶμαι δυσκολοκατάπειτος Ἰσοκ. 4, 48' 6) ἀ-πειθής Ξεν. ἑκπαρ. 1, 23.

Δυσ-πέλαστος, 2' ἀπλησίαντος Σοφ. ἀ-ποσπ. 663.

Δύς-πεμπτος, 2' δυσκολοαπόσταλτος, δυ-σκολοαπομάκρυντος Δισκ. Ἀγ. 1163.

Δύς-πέμφελος, 2' (ἐκ τοῦ πέμπω, κατὰ Δε-δερλάν. ἐκ τοῦ ἀγρ. πέλω, φουσκῶν, ἐν τῷ ἐπιζέφελος, κατὰ Πασσόδ. συγγ. τῷ πέμφει, τριχωμία) α) δυσκολοαπόσταλτος, δυσκολοπλε-στος - πόντος Ἰλ. π, 748' «γλαυκὴ δ. ε. ο. γλαυὲ δυσκολοαπόσταλτος Ἦσ. 0ε. 440' «ναυ-πιλίη = κινδυνώδης θαλασσοπλοία ἔρ. 616' 6) μετφ. ἐπὶ ἀνθρώπ. δυσπρόσιτος, δύστροπος, μεμ-ψίμοιρος Ἦσ. ἔρ. 720, Ἀνθ. Παλ. 35 κ. μετφ.

Δύς-πένθερος, (πενθερός), 2' κακοπένθερος, κακοπενθερικός «παρυσσάμενη δ. θεσμά το-κῆς» = ἀπορρίψασα τὴν κακοπενθερικὴν δια-ταγὴν τοῦ πατρὸς της Νον. Δ. 3, 809.

Δύς-πενθέω, ἀμετφ. βαρυνθῶ, διατελῶ ἐν βαρεῖ πένθει, εἶμαι πολλὸν λυπημένος Πλουτ. 70, 106.

Δύς-πενθής, 2' βαρυνθής, πολλὸν λυπημέ-νος - κάματος Πινδ. Π. 12, 10' 6) πρόξενος βαθείας λύπης - δόλος Πινδ. Π. 11, 18.

Δύς-πέπαντος, 2' δυσκολορρίμαστος, ἀργω-ρίμαστος Σχόλ. Σοφ. Ἀγ. 303.

Δύς-πεπτέω, δυσκολοχώνευω Δισκ. 4.

Δύς-πεπτος, 2' α) δυσκολοχώνευτος Πλάτ. Τίμ. 83' 6) ἄωρος, ἄγωρος «δ. γόνος» = ἀ-νεκκόλαπτον, ἀξιοπούλιαντον, ὦνον, πτηνὸν Νικ. ἄλ. 297.

Δύς-περαίωτος, 2' τῷ κατωτ. μετφ.

Δύς-πέρατος, 2' δυσκολοπέρατος, δυσκολο-διάδωτος - βεῖθρον Στράβ. 15, 697' μετφ. - αἰών = δυσκολοπέρατος ζωὴ Εὐρ. Μῆδ. 684.

Δύς-περι-άγωγος, 2' δυσκολοπερίφερτος, δυσκολοκυκλοφόρητος Ἀρρ. ταχ. 45.

Δύς-περι-γέννητος, 2' δυσκολογίνητος, δυσ-οπερινήκτος Φίλων.

Δύς-περι-κάθαρτος, δυσκολοπερικαθαίρι-στος, δυσκόλως ὁλόγυρα καθαριζόμενος, δυ-σκολοκαθαρίστας Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 5, 1, δι. γρ. δυσπερικαθαίρετος.

Δύς-περί-κτητος, 2' δυσκόλως ἀποκτῶν, δ. περισσεύων τι, πτωχός, ἀντιθ. εὐπερίκτη-τος μετφ.

Δύς-περί-ληπτος, 2' α) δυσκόλως περι-λαμβάνόμενος, δυσκολοαγκάλιεστος, δυσκολο-περικύκλωτος Ποσειδών. π. Ἀθην. 12, 549' «δ. πόλις τοῖς ἐναντίοις» Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11 κ. μετφ. - ριλήματα Στράτ. 42 (12, 200) γ) μετφ. δυσκολονόητος Δ. Σικ. 1, 3.

Δύς-περι-νόητος, 2' δυσκολονόητος Φίλων.

Δύς-περι-όδευτος, 2' δυσκολοπεριήγη-τος, δυσκολοτριγύριστος, ἀπειρος, ἀτελεύτη-τος Σχόλ. Σοφ. Οἰ. τ. 1316.

Δύς-περι-όριστος, 2' δυσκολοπροσδιόρι-στος Εὐστ.

Δύς-περί-τρεπτος, 2' δυσκολοαναποδογύ-ριστος Γαλην. 353.

Δύς-περί-ψυχτος, 2' δυσκολοψύχραντος, δυσκολοδρόσιαντος Δισκ. 1 (30).

Δύς-πετίω, ἀμετφ. εἶμαι δυσηρεστημένος, δυστυχῶ λεξ. ἔκκλ.

Δύς-πέτημα, τὸ' δυστόχημα Μακρόδ.

Δύς-πετής, 2' (δυσκόλως πίπτων), δύσκολο- «δ. μαθεῖν» Σοφ. Αἰ. 1025' «χληρὴς, βαρ-

τὸς Ἑσθ. ἑπρ. δυσπετῶς, δυσκόλως Αἰσχ. Πρ. 754, ἰων. δυσπετῶς Πρ. 3, 107.
 Δυσ-πέφια, ἢ ἀπεφία, ἀγωνισία Γαλην. δυσκολογάνουσι Μάγων π. Ἀθην. 7, 341.
 Δυσ-πήμαντος, 2' κατ' εἰκασ. ἀντι τοῦ «δυσ-πῆματα» Αἰσχ. Εὐρ. 479· βαρέως βεβλαμμένος ἢ βλάπτων.
 Δυσ-πήχυς, 2' δυσκολομέτρητος, ἀμέτρητος Σπέρ. ἀποσπ. 11· δὲ Βέργκιος εἰκάζει «δυσπαχῆς».
 Δυσ-πινής, 2' πολὺ δυσπαρός, π. λυρός, π. ἀεὶ θάρρος, ἀπιστος Σαρ. Οἱ. Κ. 1593· «δ. πεπλωμένα» = π. λεροί· μανθῶν (ἀνδρ. καὶ γυν. ἴδι· πέπλοι) Ἀριστ. Ἀγ. 426, squalidas.
 Δυσ-πιστός, ἀμτδ. δυσκόλως πιστεύω, ἀπιστῶ, ὑποκρίνομαι, ἀμφιβάλλω «δ. τοῖς λεγομένοις» Πλουτ. 98, 593, diffido.
 Δυσ-πίστης, ἢ «δυσκολοπιστία, ἀπιστία, ὑποψία ἑκκλ.
 Δυσ-πίστος, 2' α) δυσκόλως πιστεύων, ἀπιστός, ὑποκρίνων Ἑσθ. ἑπρ. «δυσπίστος· ἔχων πρός τι» = δυσπίστη Πλάτ. Εὐφρ. 405 κ. μτγν. β) δυσκολοπιστεύτος, ἀπιστεύτος-μτγν.
 Δύ-σπλαγχνος, 2' σκληροκαρδῆς Αἰσχ. Πρ. 902, δι. γρ.
 Δύσ-πλῆκτος, 2' δυστυχόπληκτος, δυστοχῶς περιφερόμενος ἰδῶ κ' ἔκει ἀνευ καταφυγίου Αἰσχ. Πρ. 608, 611.
 Δύσ-πληκτος, 2' δυσκολοτρόμητος, δυσκολοφύβητος;
 Δύσ-πλήρωτος, 2' δυσκολογέμιστος· πόλις Πλουτ. 9, 21· δυσκολοτελείωτος Σχόλ. Πινδ.
 Δύσ-πλήτης, ἰδὸς, (δύσ, πλάω, συγχ. πλάω κατὰ τοῦ ἀρχ.) ἢ δυσκολοπλησίastos Σουῖδ. δι. γρ. δασπλήτης «νάκα δύσπλήτιδες» Λυκόφρ. 1452, τῖθα Τρέτ. ἱερμην. «δυσπλήτιδες καὶ δυσκόλως πληττόμεναι, δασπλήτιδες δὲ αὖ καταπληττικαί» Ὡς δασπλήτης.
 Δύσ-πλοῦς, ἀμτδ. κακοπλοῦς, πλοῦς μὲ θαλασσοτριχυρτάν, κακοκαίριαν, δυστοχοθαλασσοπορῶ μτγν.
 Δύσ-πλοῦς, ἢ ἰων. ἢ δύσκολον, δύστυχον θαλασσοταξείδιον, Ἀντίφιλ. 13 (7, 630).
 Δύσ-πλοος, συνηρ. δύσπλοος 2' δυσκολόπλευστος, ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς θαλασσοπόρους· Κρήτα Γατούλ. 7 (7, 275).
 Δύσ-πλωτος, 2' δυσκολόπλωτος Ἱπποκρ.
 Δύσ-πλώτος, 2' δύσπλοος, ἐπὶ θαλ. Ἑπιγρ. 38, 396 (9, 699).
 Δύσ-πνοῖα, ἰων. δυσπνοίω Ἱπποκρ. ἀμτδ. 1) δυσκολαναπνέω ἱατρ. 2) μυρίζω κακῶς, βρωρῶ Παῦλ. Σιλ. (ἀνάλεκ. 94) 30.
 Δύσ-πνόητος, 2' δυσκολαναπνέων Ἱπποκρ.
 Δύσ-πνοῖα, ἢ α) δύσκολος ἀναπνοῇ ἱατρ. πρβλ. Σεν. κων. 9, 20· 6) ἐναντίος ἀνεμος Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1.
 Δύσ-πνοῖα, 8' δυσπνόητος μτγν.
 Δύσ-πνοος, συνηρ. δύπνοος, 2' α) δυσκολαναπνέων, στενόστηθος ἱατρ. β) οὐ μείνων κοιν. κωνστανταίνων Σαρ. Ἀντ. 224· ἀλλὰ «δύσπνοοι πνοαί» = ἐναντίοι ἀνεμοί 584· 6) δυσκολοκίπνευστος, δυσκόλως ἀναπνεύμενος· ἀνρ Θεοφρ. π. πυρ. 21, 713.
 Δύσ-πολέμητος, 2' δυσκολοπολέμητος Αἰσχ. ἀποσπ. 637 κ. μτγν. Ἰσάκ. 4, 108.

Δύσ-πόλεμος, 2' δυστοχοπολεμῶν, δυστοχῆς ἐν πολέμῳ Αἰσχ. Πέρσ. 974.
 Δύσ-πολι-ἀρεπῆτος, 2' δυσκολοκαλοῦντος καὶ δυσλοκοῦντος Σεν. Ἑλλ. 4, 8, 5.
 Δύσ-πολίτευτος, 2' ἀνίκανος εἰς κυβέρνησιν τῶν τῆς πολιτείας Πλουτ. Διον. 32.
 Δύσ-πονής, 2' ἱππίνος, κοπιαστικός· «κάματος» Ὀδ. ε, 493· ἑπρ. δυσπονῶς, ἱππίνων μτγν. laboriosus.
 Δύσ-πόνητος, 2' δυσκόλως διὰ τῆς ἔργασίας ἀποκτόμενος, δυσκολοπόνητος· τροφή Σαρ. Οἱ. Κ. 610, ἀλλὰ «δαίμων = κόπους προξενῶν Αἰσχ. Πέρσ. 507.
 Δύσ-πονία, ἢ δύσκολος ἔργασία, κόπος· Μακροβ. 4, 260, labor.
 Δύσ-πονός, 2' ἱππίνος, πολὺ κοπιαστικός· πόνος Σαρ. Ἀντ. 1262, laboriosus.
 Δυσπόνειον, τό· πόλις ἐν Πισατίδι τῆς Ἰλιδος Στράβ. καὶ. Δυσπόνειοι Παισα. καὶ Δυσποννίαι Στ. Βυζ.
 Δύσ-πόρευτος, 2' δυσπάτητος, ἀπάτητος, ἀδιάβατος· ἀμάξις Σεν. Ἀν. 1, 5, 7 κ. μτγν.
 Δύσ-πορεύω, δυσκόλως βαδίζω ἴωσ.
 Δύσ-πόρητος, 2' δυσκολοκαταστρεπτός, δυσκολοφάνιστος Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 166.
 Δύσ-πορθμος, 2' δυσκόλως διαδιδασκόμενος· ἀντιπέραν, δυσκολοπέρατος Τρέτ.
 Δύσ-πορία, ἢ δυσκολοδιάβασις· ποταμοὶ Σεν. Ἀν. 4, 3, 7.
 Δύσ-πόριστος, 2' δυσκολοπρομήθευτος, δυσκολοπόνητος Δ. Ἀλ. 1, 37, οὐα. «τὸ δυσπόριστον = δυσκολοπρομήθεια, δυσκολοποκτησία Πλουτ. Σόλ. 23.
 Δύσ-πορος, 2' δυσκολοπέρατος. δι' αὐτὸ δύσκόλως τις περᾶ, ἀδιάβατος Πλάτ. Κρατ. 420.
 Δύσ-πορτεῖω, ἀμτδ. δυστοχῶ Σουῖδ. ἐν Πολυδ.
 Δύσ-πορτεῖα, ἢ δυστοχία Δ. Ἀλ. 9, 28 κ. μτγν. infelicitas.
 Δύσ-πορτος, 2' κακοῦ λαχνοῦ λαχὼν, ἄτυχος, δυστυχῆς Αἰσχ. Πρ. 119 κ. συχνά· «χλιδῇ Σαρ. Οἱ. τ. 866 καὶ συχνά Εὐρ. Ἀριστ. Ἀγ. 394 κ. μτγν. ἐπὶρα δυσπόρτως, ἀτυχῶς, δυστυχῶς Αἰσχ. Πέρσ. 264, ὑπερδ. δυσπορτέα Πλουτ. Φάβ. 18, infortunatus.
 Δύσ-ποτος, 2' δυσκολόποτος, δυσκόλως πυνόμενος, ἀθῆς εἰς πόσιν, ἄποτος· νόμα Αἰσχ. Εὐρ. 258.
 Δύσ-πράγεια, ἀμτδ. δυστυχῶ, ἀτυχῶ (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου) Αἰσχ. Ἀγ. 764· «ἐν παντί» Πλουτ. Ἀντων. 63.
 Δύσ-πράγεια, τό· ἀτυχῆς ἐπιχειρήσεις, ἀτύχημα μτγν. infortunium.
 Δύσ-πράγης, 2' γρ. Δ. Ἀλ. ἀντὶ «δυσπονήης» Ὀδ. ε, 493.
 Δύσ-πράγης, ἢ ἀτυχία, δυστυχία Ἀντφ. 2.
 Δύσ-πράγματος, 2' δυσκολομεταχειρίματος Πλουτ. 98, 348.
 Δύσ-πρακτος, 2' δυσκολόπρακτος, δυσκολοποίητος, δυσκολοκάματος Πολυδ. 3, 131.
 Δύσ-πραξία, ἢ δυσπραγία Αἰσχ. Πρ. 968, Σοφ. ὧς περ. Ἀνδρ. 2, 5, Ἀριστοτ. 98, 1, 11.
 Δύσ-πράτος, 2' δυσκολοπώλητος, ὁμῶν. αὐτομωδῇ Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 8, 262.

Δυσ-πράυντος, 2' γάρφαλις, δυσκολοπράυντος, ἀνυπότακτος, δυσκολοπλησίαστος Ἰούχ.

Δυσ-πρέπεια, ἡ ἀπρέπεια κοιν. ἀπρεπον ἴωα. iugritudo.

Δυσ-πρεπής, 2' ἀπρεπής, ἀπρεπος Εὐρ. Ἐλ. 307, indecorus.

Δυσ-πρίστος, 2' δυσκολοπρίσιος Θεοφρ. ἴσ. Φ. 5, 8, 3.

Δυσ-πρό-πτωτος, 2' βαρύπτωτος, βαρέως καταπίπτων Γαλην.

Δυσ-πρό-δατος, 2' δυσπρόσιτος, δύσβατος - λόφος Θουκ. 4, 129 κ. μετν.

Δυσ-πρό-δλητος, 2' δυσκολοπρόδλητος μετν.

Δυσ-πρό-δεκτος, 2' α) δυσκόλως παραδεχόμενος τι, πιστεύων - τινός Μ. Ἀντων. 1, 5, 6) δυσπαράδεκτος, ἐπαχθής - ἀνιάρᾳ καὶ ἀχθῇ καὶ δ. - Πλούτ. ἡθ. 39.

Δυσ-πρό-δήγορος, 2' δυσκολομίλητος, ἀκοινώνητος - καὶ δυσπρόσδοξος Δ. Κάσ. 34, 4.

Δυσ-πρό-διτος, 2' δυσκολοπλησίαστος, ἀκοινώνητος Εὐρ. ἴ. Α. 345, δυσκολοπρόδλητος - πόλις Δ. Ἀλ. 4, 54.

Δυσ-πρό-μαχος, 2' δυσκολοπολέμητος Πλούτ. Τιμόλ. 21.

Δυσ-πρό-μικτος, 2' ἀκοινώνητος «δ. λιμήν» = δυσπροσόρμιτος Πολυδ. 1, 101.

Δυσ-πρό-αδος, 2' δυσπρόσιτος, δύσβατος - χωρίον Θουκ. 5, 56, ἀπρόδλητος «τάξις δ. καὶ ἀσφαλής» Πολυδ. 1, 26, 10 - πόλις, οἶκος Πλούτ. Ῥωμ. 17, Ποπλ. 10, ἐπὶ ἀνθρώπ. ἀκοινώνητος, ἀφίλος Θουκ. 1, 130.

Δυσ-πρό-οιστος, 2' δυσκολοπλησίαστος, ἀφίλος - στόμα = ἀπύλωτον, κακὸν Σοφ. Οἱ Κ. 1277.

Δυσ-πρό-οπτος, 2' δυσκολοπρόδλητος, δυσκολόδλητος - δειράτα = τῶν ὁποίων ἡ ὄψις φαίνεται δυστυχίαν Σοφ. Ἰλ. 452 - καὶ ἐκφυλὸς ὄψις = δυσκολόδλητος καὶ ἀφύσικον πρόσωπον Πλούτ. Αἰμ. 12.

Δυσ-προ-όρμιστος, 2' δυσκόλως προσορμιζόμενος, ἀνεπιτηθεὶς εἰς προσορμιαν, ἀπραγμά, ἐπὶ παραλίας Πολυδ. 1, 37 4 - λιμὴν Πολυδ. 1, 103 - ἀπόδασις = δύσκολος δ. Δ. Σικ. 1, 31.

Δυσ-πρό-ορμος, 2' τῷ ἀνωτ.

Δυσ-προ-πέλαστος, 2' ἐρμηνευτικ. λέξ. Σχολ. τοῦ «δασπλητί» Ὁδ. ο, 234 - ὡς τοῦ «δυσπρόσιτος» - πόλις = τὰς ὁποίας μετὰ κόπον τις πλησιάζει Πλούτ. Πομπ. 28.

Δυσ-προ-πρίστος, 2' δυσκολοπρομηθευτος, δυσκολοακτέητος - χώρα = δυσκόλως τροφοδοτούμενη, δύσκολος εἰς εἰσαγωγὴν ἐν γέν. Αἰν. τακτ. 8.

Δυσ-πρό-ρητος, 2' δυσκολοχαίρετος, δυσκολομίλητος, σκυθρωπὸς Πολυδ. 5, 138.

Δυσ-πρό-σπος, 1' ἀπεχθής, ἀσυμπαθής τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπον Σοφ. Οἱ Κ. 287, δι. γρ. δυσπρόσποτος - ἔδῃ Πλούτ. Μάρ. 15 - «ὅμματα τὰ σκυθρωπά καὶ δύσμορφα» Β. Ἀν. 35.

Δυσ-πρό-φορος, 2' δυσπρόφερτος, δυσκολοπρόφερτος μετν.

Δυσ-πύητος, 2' δυσκολεμπύωτος Γαλην.

Δυσ-ραγής, 2' δυσκολόραγος Δοσκ. γυμν. 24.

Δυσ-ρευστος, 2' δυσκολόρευστος, δυσάδωτος ῥέων Σ. Ἐμπ. 350.

Δυσ-ρηκτος, 2' δυσραγής Δ. Κάσ. 62, 8.

Δυσ-ρήτος, 2' δυσκολόρητος, δυσάδωτος λεγόμενος Δημ. Φαλ. 326, δυσκολόφραστος, δυσκολοπρόφερτος Γαλην.

Δυσ-ρίγης, 2' τῷ κατωτ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 213, ἀμφ. γρ.

Δυσ-ρίγος, 2' κατάψυχρος, κατάκρυος - ἴσ. Ἡρ. 5, 10, Ἀριστ. π. Πολυδ. 4, 186 καὶ Μένανδρ. π. Φρυγ. 418, ἐνθα ὡς μὴ ἀντ. ἱρμηνεύεται, Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 25 κ. μετν.

Δυσ-ροέω, κακορρέω, κακοτρίχω, ἐπὶ ῥεωστ. μετφ. ἀποδίδειν τινὶ τι κακῶς, δυστυχῶ Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 28, 30.

Δυσ-ροητικός, 3' δυστυχίας πρόξενος - δόγματα Ἀρρ. Ἐπικτ. 5, 1, 58.

Δυσ-ροία, ἡ κακὴ ἐκδοσις, ἀποτυχία, δυστυχία Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 17, 18, ἀντιθ. εὐροία.

Δυσ-ροος, συνηρ. δύσρους 2' δύσρευστος μετν.

Δυσ-ρδτος, 2' τῷ αὐτῷ Θεοφίλ. Σχολ. Ἰσποκρ. 456.

Δυσ-σέβεια, ἡ ἀσέβεια, ἀθετα Σοφ. Ἰλ. 1375 καὶ ἰδ., τραγ. «δυσέβειαν κτεῖσθαι» = κατηγοροῦμαι ὡς ἀσεβής, ἀθεος Αἰσχ. Εὐμ. 870.

Δυσ-σεβέω, ἀμτ. εἶμαι ἀσεβής, ἀθεος Αἰσχ. Εὐμ. 909, Σοφ. εἶμαι δυσσεβής, αἰρετικὸς ἐκκλ.

Δυσ-σέβημα, τό ἀσεβής, ἀθεος πράξις, λόγος Δ. Ἀλ. 7, 44, Ο'.

Δυσ-σεβής, 2' ἀσεβής, ἀθεος, ἐπὶ ἀνθρ. καὶ πραγμ. - ἔργον Αἰσχ. Ἀγ. 756 κ. συχὰ τραγ. ὡς μετν. π. Λυκόφρ. 1151, πεζ. Λογγίν. 4, 3 καὶ ἐκκλ. ἰδ. ἐπὶρ. δυσσεβής.

Δυσ-σεβία, ἡ δυσέβεια Αἰσχ. Εὐμ. 506.

Δυσ-σεβο-φρόνως, ἐπὶρ. τρ. κατὰ κακὸν σεβασμοῦ φρόνημα, αἰρετικῶς ἐκκλ.

Δυσ-σειστος, 2' δυσκολόσειστος Ἰσίδ.

Δυσ-σηπτος, 2' δυσκολόσηπτος, δυσκόλως σηπόμενος, σαπίζων ἀμτ. Πλούτ. συμμ. 8, 5.

Δυσ-σους, 2' δυσκόλωςσους, ἀνέχεστος, ἀθεράπευτος Θεόφρ. 3, 24-4, 44 καὶ μετν.

Δυσ-σάττω, ἀμτ. κακοστέκομαι, κλονίζομαι Πλούτ. ἡθ. 993.

Δυσ-στήρικτος, 2' δυσκολοστήρικτος Φωτ.

Δυσ-στίθευτος, 2' δυσκολοεὐχυστος Πλούτ.

Δυσ-στομῖω, διαβάλλω, καταλαλῶ, «δ. τινὰ τι» Σοφ. Οἱ Κ. 990, calumniar.

Δυσ-στομος, 2' α) κακὸστόμος, κακόλογος, δόσημος 6) σκληρόστομος, ἐπὶ ἱππ. «δ. γένυς ἱππεῖα» Ἀθλητ. ἀνθρ. 32 (Πλαν. 361).

Δυσ-στόχαστος, 2' δυσκολοσημάδευτος, δυσκολοκτύπητος εἰς τὸ σημάδι, μετφ. δυσκόλως ἐπιτυχάνομενος - καιρὸς Πλούτ. Ἀντων. 28.

Δυσ-στοχία, ἡ ἀνεπιτυχία τοῦ σκοποῦ, σημάδιου.

Δυσ-τράπεζος, 2' ἀποτρόπαια, σιχαμερὴ φαγητὰ τραγῶν Εὐρ. Ἡρ. μ. 384.

Δυσ-τραπέλεια, ἡ τῷ κατωτ. κατ' ἀμφίβ. εἰς πανταχοῦ.

Δυσ-τραπελία, ἡ α) τὸ ἀμετάδλητον τοῦ χαρκτηρος, ἐπιμονή, δυσπείθεια λέξ. ὡς ἐπὶ τῆς Ἰόρας, τῆς ὁποίας μύλις ἡ μία κεφαλὴ ἐκόπτετο καὶ ἀνέφύοντο δύο νέαι Δ. Σικ. 4, 11.

6) ἐπὶ τῷ δυστοχίᾳ, κατὰ τοποθεσίαν, κακότητος Δ. Δλ. 17, 82 x. μτγν.

Δυσ-τραπέλως (τρέπω), 2' δυσκολότροπος, δυσκολοκίνητος, Ἰπποκρ. 16. ἐπὶ γὰρ ἀκτῆρος, ἰσχυρογνώμων· Ἀίας, Σοφ. ΑΓ. 897. ἐν γέν. δυσκολός - πράγμα, Ἰνδλ. 3. Ἀλ. 109. 9, 408, Πλούτ. ποτὶ εὐ-εταλῶς, ἐπὶ δυστραπέλως, ἐμποδιστικῶς, ἀκατάλληλως, Ἐν. οἰκ. 8, 15, 16.

Δυσ-τραπέλως - πέδευτος, 2' ἀνεπιτηδεύσις εἰς τρατοπέδους, κατὰ κινήσεων πρατοῦ, κακοστρατοπέδευτος, Διν. τρατ. 8.

Δυσ-τάμ-ε-α-τροί, 2' δυσκολοσύμφωνος, δυσκολοσυμπίστου, δυσκολένωντος - πρὸς τι Πλούτ. συμμ. 8, 1, 2.

Δυσ-τάμ-αυτος, 2' δυσκόλως μετὰ τινος συν-αυτάνων Γαλν.

Δυσ-άν-ακτος, 2' δυσκολοσύναικτος, Ἰωτ.

Δυσ-άν-εἰδητος, 2' καχόσυνεἰδητος, ἀσυνεἰδητος ἔκλ.

Δυσ-άν-απτος, 2' δυσάππτος, δυσκολο-ύετος, μὴ κατασπῆς, δυσδιάκριτος - ποταμός, Πηλοδ. 8, 36, 6' μετφ. ὁ καὶ δυσήμερτος, Ἰαμ. 6). ὁδούτος, (ἀμείνων) ὕμνος τοῦ δύστηνος κατὰ τοὺς γράμ.

Δυσ-ακτῆς, 2' δυσκολοκατάτακτος, Πλάτ. νόμ. 6, 781.

Δυσ-τάλως, 3' πολυδυστοχός, Ἐρ. Ἰππ. 1407, ἱεροσ. 1034' συγγράτ. τὸ θ. λ. δυστάλιναι π. τραχ. αεγασμύσις.

Δυσ-ταρβέτος, 2' δυσταρβοκινώμετος, πνεύμα ἄριστον, π. ἀκούσι. 12.

Δυσ-τάνης, διαρ. 2' δύστηνος.

Δυσ-τάραχος, 2' πολυτάραχος, πολὺ ἀνίστατος (πρὸς π. τ. σὺν Μακρῷ. ἀκατακόβιστος, ἀτακτος) μτγν.

Δυσ-στατος, 2' κακῶς ἰσάμενος;

Δυσ-τέκμαρτος, 2' δυσκολογνώριστος, δυσκολοδιάκριτος, δυσκολοκατακτεπτατος, δυσκολοκινέωντος, ἄγνος Σαρ. Οἱ. τ. 109. Ἐν γέν. ἀκατάλητος, ἀκαταλόητος - τέχνη, Αἰσχ. Πρ. 195. ὁ καὶ ποιήλον, Ἐρ. Ἐλ. 718. ὁ καὶ ἀπλὸν τέλος, Δ. Δλ. 4, 29. γνῶμη Πλούτ. Κάτ. νε. 72.

Δυσ-τεχνία, ἡ δυστυχία ἐκ τῶν τέκνων, κακατεχνία, κατὰ τινος, ἀτεχνία Μανθ. 3, 26.

Δυσ-τεκνός, 2' δυστυχῆς ἕνεκα τῶν τέκνων - παιδομαρτία Σαρ. Οἱ. τ. 1248.

Δυσ-τέκτων, ὄνος, ὁ κακὸς τεχνίτης κ. τέκτων μτγν.

Δυσ-τέρπης, 2' κακῶς τέρπων, πολυώδυνος, Αἰσχ. Δο. 275.

Δυσ-τέρπης, 2' δυσκολανάλυτος, Ἰπποκρ.

Δυσ-τηνίς, ἡ δυστυχία, κακμοιρία Πλούτ.

Δυσ-στηνος, (συγγ. τῷ στένω, ἰσ. στήνος, 2' δύστηνος, κακώμενος, ἑλενός, π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ φθόρ. πιν. γ. ἄλ. 5, 127. - μύθος Πηλοδ. 11, 4, 268, συγγά. τραχ. καὶ ἐπὶ φθόρ. καὶ - ὄρος, Αἰσχ. Ἀγ. 1640. - τινός = εἰς τι Πέρ. 873 καὶ Ἐρ. Σοφ. καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τῆς φθ. διαφθοράς, Πλ. 126. - λόγος Ἐρ. Ἰπρ. μ. 1346. - ὄμιλος Ἄριστ. βάρ. 1828, σπανιὸς π. πεζ. λαοφάνεια δ. Ἀθημ. 19, 255. - πόσις Δ. Δλ. 6, 20. ἐπὶ δυσ-

νοί, ὑπερὶ δυστηνότητος, Ἐρ. ἀποσπ. 931, ἱπποδρόμιος, miser.

Δυσ-τήρητος, 2' δυσκολορύλακτος, δυσκολοδιατήρητος, Φωκυλ. 205, Πλούτ. Κλέμ. 36.

Δυσ-τίβητος, 2' δύστηνος, μτγν. ἡμετέριος.

Δυσ-τῆ-α-σ-ε-υ-α-τος, 2' δυσκολομαρτυρίας, 13, 705. - ὁδὸς ἀγνῆς βλάστημα καὶ δ. Πλούτ. 79, 529.

Δυσ-τήλημων, ὄνος, 2' πολυτάλης, δυστοχός Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 532 x. μτγν. miser.

Δυσ-τήρης, 2' δυσκολοὑπόθετος, ἀνυπόθετος, Αἰσχ. Ἀγ. 1571, Ἐρ. Φοίν. 1437, Πλούτ.

Δυσ-τόκεια, ἡ πρὸς δυστυχίαν γέννησις, «δυστοκία» Πλούτ.

Δυσ-τόκεως, εἰς, ὁ δυστυχῆς γονεύς, π. τῆρ. - τόκεας δ. γονεῖς Ἐπικρ. δδ. 703.

Δυσ-τόκω, δυσκολογεννῶ Πλάτ. Θεαιτ. 149. γέννῳ πρὸς δυστυχίαν Ἄριστ. βάρ. 1423.

Δυσ-τοχῆς, 2' δυσκολογεννῶν Καλλ. Δρλ. 242. εὐθὺ εἰκάζουσι «δυστοκίαις».

Δυσ-τοχία, ἡ, δυσκόλος γέννα Ἄριστ. 1. Ζ. 7, 10 καὶ Θεοφ.

Δυσ-τοκος, 2' α) δυστοκῆς, β) πρὸς δυστυχίαν γεννηθεὶς Ἐρ. π. Αἰλ. Π. 10, 14, 8.

Δυσ-τορος, 2' δυσκολόκοπος, δυσκολοκομ-ματίαςτος.

Δυσ-τονος, 2' δυσκολοβρήνητος, πολὺ ἀφισπρήνητος, πολυστένακτος, ὁ κῆδεα, κακά, Αἰσχ. Ἐπικρ. 971, 989, deplorabilis.

Δυσ-τόπαστις, 2' δυσείκαστος, κοιν. δυσκολοκρίκαστος - ἀνίγμια Ἐρ. ἀποσπ. 150.

«δ. εἰδέναι» = δυσκολοκρίκαστος, Τρω. 885. - αἰτία Πλούτ. Τρωμ. 21.

Δυσ-τραχηλίω, ἀμπεύωμαι σκληροτρίχηλος, ἀπειθῆς, Τρέτ.

Δυσ-τρεβλος, 2' δύστροπος, δυσκολοδιάκρι-τός μτγν.

Δυσ-τρητος, 2' δυσκολοδιατρέπτης Σουῖδ.

Δυσ-τρίπτος, 2' δυσκολοτρίπτος Ἀρτεμίδ.

Δυσ-τροπία, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη, ἐπιμονή Πηλοδ. 5, 119 x. μτγν.

Δυσ-τροπικός, 3' ἰσχυρογνώμων, ἐπιμὼν Σουλ. Ἄριστ. βάρ. 848.

Δυσ-τροπος, 2' δυσκολότροπος, ἀκμπτὺς ἰσχυρογνώμων Ἐρ. Ἰππ. 163. ὁ καὶ δυστοχός, Ἀθημ. 6, 30 x. μτγν. ἐπὶρ. δυστράπις, = κακοφῶς Πηλοδ. 3, 132.

Δυστρος, ὁ = Ἀνδοστροφῶν 60. ὁ Μάρτιος μὲν π. Μακεδόνι Νικαρχ. 15 (11, 243) καὶ λεξ.

Δυσ-τροφός, 2' δυσκολότροπος, δυσκολοσυν-τήρητος, Θεοφ.

Δυσ-τροπήτης, 2' δυσκολοδιατρέπτης Θεοφ.

Δυσ-τρωτος, 2' δυσκολοπλήγματος Πλούτ. 19, 983.

Δυσ-τυχῆς, ἀμπεύω, δυστυχῶ, ἀτυχῶ, δινέω τέχνη, Αἰσχ. Πρ. 345 x. συγγα. ὡς, Σοφ. Πλάτ. x. μτγν. - τὴν πένεκα τινος, κατὰ τι Αἰσχ. Ἐπικρ. 464. - γάμος Ἐρ. Φοίν. 406.

- ἐν τινι Ἄριστ. βάρ. 1445, Λουκ. 9α. Δ. 14, 1' - περὶ τινος Ἐρ. Ἀγρ. 714. συγγα. - περὶ τι Πλούτ. Κάμλ. 38 x. συγγα. ὡς, - εἰς τι Πλάτ. Δλ. 183. ὅσα περὶ τοῦ ἀρῆτας ἐδυστυχῆται Λουκ. π. 9α. 1' - πάν-

τα = εἰς ὅλα Εὐρ. 'Εκ. 429: «δ' ἀμορπον γυναικα» = εἰς δυστογίαν ἢ πτοχὴν γυναικῶν Παλλὰς. 'Σ. 144, 287) «τὸ πατρίδα παρ' ἑστέραν τῆς ἀλλοδαπῆς» Πλάτ. 10, 16. 1146 κατέλαβεν αὐτὴν ὑπὸ δυστογίας γίνεσθαι δυστοχῆν 122 καὶ δυστοχῆν τῶν οἰκῶν Πλάτ. νόμ. 9, 877 «τὸ δὲ ἐτέρων δυστοχθέντα» = αἱ τῶν ἄλλων δυστογίαι Λυσ. 2, 70.

Δυσ-τόχημα, τὸ δ. συνήθ. πλ. Πλάτ. Κρατ. 395, Ἀριστοτ. καὶ μετν. infortunium.

Δυσ-τοχῆς, 2' ἀποτυγνάνων εἰς τι, ἀτυχῆς, δυστυχῆς π. τραγ. ἀπὸ Αἰσχ. ἐπὶ τε πρωτόπ. Εὐρ. 760 καὶ πραγμάτων ὀδυνητῆς πράξεως, 'Επτ. 321, Σοφ. Πλάτ. κ. μετν. «δ. τι» = εἰς τὴν Εὐρ. 'Ορ. 603 ἐπὶ δυστυχῶς Αἰσχ. 'Αγ. 1060, Πλάτ. νόμ. 3, 687, infortunatus.

Δυσ-τόχησις, εὐς, ἢ τῷ κατωτ.

Δυσ-τογία, ἢ ἀποτυχία, δυστυχία Εὐρ. ἄσπασ. 67 κ. Θουκ. 6, 55, infortunium.

Δυσ-υδρὸς, 2' ὀλιγοῦδρος, ἄνδρος, 'Ιωσ.

Δυσ-υπέρ-βατος, 2' δυσκόλως περῶμενος ἄνθρωπος, δυσκολοειδής, Φίλων Πυθ. ἀρχ. μαθ. 87.

Δυσ-υπνέω· κωκοκοιμῶμαι· ἐπαιδία δυσ-υπνοῦντα· Πλάτ. νόμ. 7, 790.

Δυσ-υπνός, 2' κωκοκοιμώμενος μετν.

Δυσ-υπο-βίβαστος, 2' δυσκόλως ὑποβιβ-ζόμενος, δυσκολοκλίνωτος, δυσκολίης.

Δυσ-υπο-οἰστος, 2' δυσκολοῦπόφερτος, 'Ιωσ. «κέντρος Ἐρωτος» Μελέαγγ. 108 (5, 163).

Δυσ-υπο-μένητος, 2' τῷ κατωτ. Σ. 'Εμπ. κ. μαθ. 9, 154.

Δυσ-υπο-μόνητος, 2' δυσκολοῦπομόνητος, δυσκολοῦπόφερτος Φίλων.

Δυσ-υπο-νόητος, 2' πολὺ φιλόπονος Φίλων.

Δυσ-υπό-στατος, 2' δυσκολαντίστατος, δυσ-καθεναντίωτος «δ. καὶ φοβερός ἐντυχεῖν πολέμῳ» Πλουτ. Κοριολ. 8 - βία Δ. Σικ. 17, 11.

Δυσ-υπο-χάρητος, 2' ἐρμηνευτικ. λέξ. τοῦ δυσοίποιστος Σουδ.

Δυσ-φαγῆς, 2' δυσφάνης.

Δυσ-σφαλτός, 12' δυσκολοσφάλετος, δυσκο-λόσοφος, 'Ησυχ.

Δυσ-σφάνης, 2' δυσκολοσύνης, ἀσφαγῆς «δ. καὶ ἀμυδρὸς» Πλουτ. 50, 431, εὐθα διορθοῦσι «δυσφάνης» ὥς «δυσφάνης νύξ» σκοτεινῇ, Λού κοπλ. 9.

Δυσ-φάνταστος, 2' δυσκόλως φανταζόμε-νος, ἐντυπῶν ἐν τῇ φαντασίᾳ τὴν εἰκόνα τινός «δύναμις δυσφ. καὶ ἀμυδρὰ» Πλουτ. 50, 432.

Δυσ-φάτος, 2' οὐκ ἔχων φέρει κακόν, ὀλιγόφρων· «κλαγγὴ Αἰσχ. 'Αγ. 1432 ἀκατα-νόητος, ἀσφαγῆς Λυκόφρ. 10, nefandus.

Δυσ-φεγγής, 2' κακοφάντιστος, σκοτεινός-χωρὶς Πλουτ. 5, 109.

Δυσ-φερέτης, 2' δυσκολοῦπόφερτος 'Ησυχ.

Δυσ-φρευκτός, 2' δυσκολοῦπόφρευκτος μετν.

Δυσ-φημέω· λέγω, διαδίδω λόγους ἀπαισί-ους, κακὸν προσημαίνοντας, κακοσημάντους, ἀντιφ. εὐφημέω Σοφ. 'Πλ. 893, Πλουτ. Κικ. 22 «τινά» κακοφημέω Εὐρ. 'Εκ. 189, συνήθ. κακολόγῳ, ὀδρίζω, βλασφημῶ - τὸν θεὸν Αἰσχ. 'Αγ. 1078, πρὸς, «οὗτοι ποτ' ἄλλῃ» ἢ πρὸς δυσφημίᾳ τῶν = τὰ δυσφήμα ταῦτα,

ἢ λέγουσι· ἐμαθεῖς αὐτὸ ἄλλῳ τινὶ ἀρμόζει Σχολ. Σοφ. 'Πλ. 1182, Εὐρ. 'Περικλ. 600.

Δυσ-φρήμημα, τὸ κακολόγημα, ὄβρισμα Πλουτ. Στωϊκ. ἐναντ. 14.

Δυσ-φρήμια, ἢ 4) διδουσί λόγων ἀπαισίων, κα-κὸν προσημαίνοντων, κακοσημάντων Πλουτ.

Εκτ. πρ. 23 ὁρμηγία Σοφ. 'Φιλ. 10' 2) κα-κολογία, ὄβρις Δ. 'Αλ. 6, 48, Ν. Δ. καὶ Πλουτ.

3) καταλαλιά, κακοφημισμός Σοφ. ἀποσπ. 185.

Δυσ-φρήματος, 2' τῷ κατωτ. Σουδ.

Δυσ-φρήμος, 2' α) ἀπαιστος, ἀπαισιουπροση-μαίνων 'Πα. ἔρ. 783 - κραυγὴ Εὐρ. 'Ανθρ. 1145, Πλάτ. 'Ἰππ. vs. 293' 6) κακὴ φήμη,

κ. ὄνομα - κλέος Πινδ. Ν. 8, 37 «ῥαῖδες», ὀδυσσισμός - βλασφημία Πρωδ. 8, 15, 3' «δ

λοιδορῶν δυσφήμῳ λόγῳ» Μενάνδρ. ἀποσπ. 169, Πλουτ. Λούκ. 18' ἐπὶ δυσφρήμῳ Φρόν.

ἐν Η. 'Αν. 35, 12, malodiscus.

Δυσ-φθάρτος, 2' δυσκολόφθαρτος, φθαρ-τός «ὡς δ. καὶ δύσπεπτος» = δυσκολοανάλυτος

'Αθήν. 3, 87, 121.

Δυσ-φεικτός, 2' δυσκολοπρόφερτος Πλουτ.

Δυσ-φουγγος, 2' τῷ ἀνωτ. Δημ. Φαλ. 246.

Δυσ-φιλήης, 2' κακῶς ἀγαπώμενος, ἦτοι μι-σητός, βέλυστος Αἰσχ. Χο. 615 κ. συγγά-μοις 628 - βία, Εὐρ. 54' - πίνος = λέρα Σοφ.

Οἱ. Κ. 1200, odiosus.

Δυσ-φίμος, 2' δυσχαλκίνοτος Πρωδ.

Δυσ-φρέω, ἀμτθ. δυσκόλως, δυσαρέτως ὑποφέρει τι Σοφ. 'Πλ. 248' ἀθμονῶν δογι-ζομαι Ἀριστ. Θεο. 73 - ἐπὶ τινι Αἰσχ. 'Εκτ. 762 - κακοί Εὐρ. 'Ανθρ. 1235' ὥς περ' Ξεν.

Κύρ. 2, 2, 8 (αὐτῷ. προτέρᾳ γρ. «δυσφοροῦ-μενος»· νῦν «δυσθετοῦμενος») - περὶ τὴν Ἀρι-στοτ. γέν. 2, 4, 6 κ. 10, μετν. - καὶ ἡχέτο

'Πρωδ. 5, 8, 1' διὰ τι Δ. Σικ. 5, 61, μετὰ

μετν. Πλουτ. 'Αλκ. καὶ Κύρ. 5' κακῶς ἔχω, πύσχω, κακοδιαθετὰ Πλουτ. Θεο. 20.

Δυσ-φρόνητος, 2' δυσκολοῦπόφερτος - σφρῆ = δυσκολογνώμενος Εὐρ. Κύκλ. 343 ('Ερμην. γρ. διαφρόνητος = διεσχησμένη) ἐπὶ «δυσφο-ρήτως ἔχω = δυσφορῶ» 'Ιωσ.

Δυσ-φροσία, ἢ τὸ δυσκόλως ὑποφέρειν τι, δυσ-αρέσκεια, στενοχωρία 'Ἰπποκρ.

Δυσ-φροικός, 3' δυσαρέσκειαν, ἀθμονίαν σημαίνων - ἐπιρρημα Εὐστ. 1581, 22.

Δυσ-φρύμιγξ, ἰγγος, δ. ἢ λυπηρὸς, ὀλιβε-ρός, λυπηρὸς (ἡχών) - ἀττ. Εὐρ. 'Ι. Τ. 224.

Δύσ-φρος, 2' δυσκολοῦπόφερτος, δυσδίαστατος, δυσκολοκουδάλυτος - ἀσπίδες Ξεν. ἀπομ. 3,

10, 13' μετφ. φορητὴ, ἀνυπόφορος - θάμ-νος, μέριμναι Πινδ. Ν. 7, 55, ἀποσπ. 124

«γῶς, ἄτα, βίος» Αἰσχ. 'Επτ. 639' «δυσ-φορον γάρ» = ὀχληρόν Ξεν. Κύρ. 1, 6, 17

ἀλλὰ πῶματα = δυσάνητα, Πλάτ. Τίμ. 74' ἐπὶ

ἱππ. οἵτινες βαδίζοντες σφύρουσι τοὺς πόδας των, ἔχουσι σφύρον βάδισμα Ξεν. ἱππ. 1, 12, ἴδε

φορὰ = γινώμαι = συγχεχμῆναι, «παράφοροι» Σχολ. Σοφ. 'Αγ. 51' ἐπὶ «δυσφῶρως ἔχειν,

ἄγειν τι» = δυσαρέστατος, στενοχώριος ὑποφέ-ρω τι Σοφ. Οἱ. τ. 770, 783 - φέρειν = ἀγα-κατέω 'Πρωδ. 8, 0, 1

Δυσ-φροδία, ἢ τὸ δυσπρόφερτον, κακοφ-χόν Εὐστ. 852, 28.

Δυσ-φραδής, 2' δυσπρόφερτος, κακόχχος ἀντίθ. εύφραδής, γλαυρός, εύχχος' ἑπὶρ. δυσφραδῶς Εὐστ. 23, 95.

Δυσ-φραστος, 2' δυσίφραστος, ἀκατάληπτος, ἀσφής Πλάτ. Τιμ. 50' - κέλευθα=δυσκολοσημείωται, δυσκολοπαράτηρητοι δρόμοι Όππ. 4λ. 2, 60' ἑπὶρ. -ως Λυκόφρ. 1468' ἐπὶ ἐνερσημ. δυσκόλως προφέρων, βραδύγλωσσος μετν.

Δυσ-φρονέων, μετν. τοῦ δυσφρονέω ἐν τῷ «δ. ἐπιλήθεται, οὐδὲ τι κηδέων μέμνηται» = ἀδημονῶν, δυσηρεστημένος, ἡ γέν. πλ. τοῦ δυσφρόνη = τῷ κατωτ. Ἡσ. θε. 102.

Δυσ-φροσύνη, ἡ' κακοδιαθεσία, ἀδημονία, θλίψις, φροντίς, πλ. Ἡσ. θε. 528, πρβλ. Σιμωνίδ. Ἀθήν. 10, 447.

Δυσ-φροντις, ἰδος, 2' δυσκηδής Εὐστ.

Δυσ-φρων, ὄνος, 2' δόσθιμος, κακοδιαθέτος α) μελαγχολικός, λυπημένος Δισχ. Ἀγ. 833' - ἄτη Σοφ. Οἱ. Κ. 202' - λυπαί Εὐρ. Ἀνδρ. 1043' ὄνο, «τὰ δόσθινα» = μελαγχολία, λύπη Πινδ. Ό. 2, 57' δ) κακόδουλος, ἐχθρικός - ἴος, δρᾶκων Δισχ. Ἀγ. 808' - λόγοι Εὐρ. Ἀνδρ. 287' - ἄνδρες, Μελέαγρ. 118 (7, 79)

γ) ἀνόητος, Ἰλαφρόνημος Δισχ. Ἐπιτ. 836' ἑπὶρ. δυσφρόνως, Πέτρος 544.

Δυσ-φυής, 2' δυσανθής, δυσκολοσύνης, ἀργουσύνης Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 7, (1, 3).

Δυσ-φυία, ἡ' ἀργή αἰθέρις, ἀργαύτης Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 4, 8, 2.

Δυσ-φυλακτέω, (γρ. δυσφυλακείω), ἐρμην. λείψ. τοῦ δυσωφρέω: λείψ. ὅπερ ἴδε.

Δυσ-φύλακτος, 2' α) δυσκολοφύλακτος - γυνή Ἀλξίς. Στob. 4νθ. 73, 42' - πόλις Πολύδ. 2, 55, 2' - καὶ ἀδελφίαις, 15, 34' - ἀρχή, πλοῦτος Στob. 9, 420' - τὸ σέμνον Πλούτ. Ἡερικλ. 7' 6) ἀφ' οὗτινος δυσκόλως τις προφυλάσσειται - κακὰ Εὐρ. Φοίν. 931' - τὸ δ. τῶν ἐκ τῆς τύχης συμβαινόντων - Πολύδ. 8, 22, 10.

Δυσ-φύσις, εἰς, ἡ' κακὴ φύσις Ἡσυχ.

Δυσ-φωνέω ἡλῶ κακῶς, τραχέως, διαφωνῶ Πολυδ. 2, 115.

Δυσ-φωνία, ἡ' κακοφωνία, τραχυφωνία, διαφωνία Δημ. Φαλ. π. ἐρμην. 48, Πολυδ. 2, 112.

Δυσ-φωνος, 2' κακόφωνος, τραχύφωνος, διαφωνῶν ῥητορ. Πολυδ. 2, 111.

Δυσ-φώρατος, 2' δυσκολοσύλληπτος; ἐπ' αὐτοφώρῳ Πλούτ. ἡθ. 51.

Δυσ-χάλινος, 2' τῷ κατωτ. μετν.

Δυσ-χαλίνωτος, 2' δυσκόλως κρατούμενος διὰ τοῦ χαλίνου, μετν. δυσκολοδουλήτης μετν.

Δυσ-χάριστος, 2' δυσκόλως χαρίζων τι, φειδωλός - τινος = εἰς τι, ἀχάριστος Δισχ. ἀποστ. 128.

Δυσ-χειμερινός, 3' τῷ κατωτ. Θεόφρ.

Δυσ-χειμερός, 2' α) πολὺ ἀνεμετοραχέως, χειμωνικός, ψυχρός - Δοδώνη Ἰλ. 6, 750, π. 234 - γῶρη Ἡρ. 4, 28 μετφ. - φάραγξ, πέλαγος δόης ὥς. - ἄτη Δισχ. Ἡρ. 15, 748' - τόποι Δόη. Ἀλκ. 68' ἔτι περ. Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 28' 6) τὸν χειμῶνα δυσκόλως ὑποφέρων, Ι. Ζ. 8, 10, γεωπ.

Δυσ-χημος, 2' δι. γρ. τοῦ δύσχημος, ὅπερ ἴδε.

Δυσ-χείμων, ὄνος 2' δυσχείμερος - λίμνας Ἀριστ. βίβλ. 4, 635.

Δυσ-χεῖρος, 2, εύχρ. ὑπερθ. δυσχειρότατος Δ. Σικ. 5, 34, δι. γρ. τοῦ «δυσχειρώται».

Δυσ-χείρωμα, τό' δυσκολοχειρήμα, δυσκολονίκημα Σοφ. Ἀντ. 126.

Δυσ-χείρωτος, 2' δυσκολοκατάβλητος, δυσκολονίκητος, ὑπερθ. Ἡρ. 7, 9, Δημ. 61, 37' - καὶ χάλεπος Πλούτ. Ἀλκ. 4' - τινὶ Δ. Σικ. 5, 34 ἴδε δύσχειρος

Δυσ-χειραίνοντως, ἑπὶρ. μετὰ δυσσερκίας, ἀδημονίας Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7.

Δυσ-χειραίνω, (δυσχερής), ἀμτθ. α) ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, εἶμαι δυσηρεστημένος ἡ δυσσερτοῦμαι ὁπὸ τινος, συχνὰ δύνω. Ἰσοκ. 4, 12 κ. ἄλλ. ἀττ. - τί = διὰ τι π. χ. - τὴν ἑμᾶτοῦ δυσμαθίαν Πλάτ. Θεαίτ. 195' - τὸ πρᾶγμα Δημ. 21, 86, ἴδ. ἀποστρέφωμαι τι, ἀπορρίπτω, ἀντίθ. ἀποδέχομαι ἀποδέχῃ ἡ τι καὶ δυσχεραίνει τῶν λεγθέντων Πλάτ. πολιτ. 294, πρβλ. Μέν. 89' - θεοῦ, νόμ. 10, 900' ὥς. ἀντίθ. τῷ ἐνδέχομαι 8, 834, ἐπομένου ἀπαρ. μετὰ αἰτ. Σεν. Ἑλλ. 7, 4, 2' ὥς. μετὰ μετν. «δυσχεραίνεις ἡμᾶς συμπλέοντας» Δισχίν. 1, 258' 60. παθ. «τὸ τῆς μοναρχίας ὄνομα δυσχεραίνονμενος» = μετ' ἀποστρέψεως ἀκούμενον Πλούτ. Ποπλκ. 1' μισοῦμαι - ὁπὸ τινος Κικ. 24' - «δυσχεραίνω περὶ τι» Πλάτ. πολ. 5, 475' - ἐπὶ τινὶ Ἰσοκ. 1, 126, Πολύδ. 2, 8, 9 κ. συχνὰ καὶ οὕτω συνήθ. μετν. ὥς. ἡ τινὶ Δημ. 55, 11' - ἐν τοῖς λόγοις (Βέκκ. διόρθ. τοῦ ἀπρὸθ. λόγους) Πλάτ. Γοργ. 450, δυσκολεύω συζητήσιν τινα δι' ἀπατηλῶν ἐπιχειρημάτων - κατὰ τινος Λουκ. πλοῖ. ἡ εὐχ. 10' - πρὸς τι Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 34, 3, Πλούτ. Πύρ. 21. Ἡ. ἑπὶθ. «δυσχεραντέον, εἰ» = πρέπει ν' ἀγανακτήσῃ τις, ἐὰν Πλάτ. νόμ. 9, 859. 6)

μετθ. διεγείρω τὴν ἀγανάκτησιν, ἀποστρέφῃ τινος; «δύματα ἡ τέρψαντα ἡ δυσχεράναντα» Σοφ. Οἱ. Κ. 1284' ὥς. «δ. τὴν ὁδὸν δένδρα κόπτοντες» = καθιστῶσι τὴν ὁδὸν δύσκολον, δυσδιέεδοτον Ἀπκ. Ἰλλυρ. 18.

Δυσ-χεραντικός, 3' εὐκολοδυσάρεστος, εὐκόλως ἀγανακτῶν, ἀδημονῶν Μ. Ἀντων. 1, 8.

Δυσ-χέρασμα, τό' 1) δυσχέρεια 6) 2) «δυσχεράσματα» = ἀξιώματα μεμφυοίρων φιλοσόφων, μεμφίμοιρα φιλοσοφήματα Πλάτ. Φίλ. 44, ἀτυχήματα κατὰ Σουῖδ.

Δυσ-χέρεια, ἡ' δύσκολος μεταχειρίσει προσιπ. ἡ πραγμ. α) ἐπὶ πραγμ. δυσκολία, ἀνεπιτηδεύτης, ἐμπόδιον - τῆς κτήσεως Πλάτ. πολ. 6, 502. συχνὰ π. Πλούτ. «δυσχερείαν παρέχειν», 1, 20, 10' - ὅδου, 3, 64, 8' - εἰς δυσχερείας ἐμπειῶν, 8, 9, 1' - περὶ τὴν διοίκησιν Πλούτ. τὸ ἐνοχλητικόν, δυσάρεστον πράγματός τινος - τοῦ φορήματος Σοφ. Φίλ. 471' - νοσήματος, 888 κ. μετν. «τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς ἐπικαλύπτειν» Πλούτ. Σόλ. 15. Ἐν γίν. ἀηδία, ἀποστρέφῃ Πλάτ. πολιτ. 386' 6) ἐπὶ προσώπ. δόστροπος, ἰδιότροπος, μεμφίμοιρος φύσις κοιν. φυσικὸν Πλάτ. Φίλ. 44, difficultas.

Δυσ-χερής, 2' δυσκολομεταχειρίστος α) ἐπὶ πραγμ. δύσκολος, δυσκολοεπιχειρητός Πλάτ. νόμ. 8, 780' «δυσχερεστάτη τύχη» Λυσ. 24, 6' - ἀφίξις Δαιμ. 2, 5' - πόλεμος, χωρίον

Πλουτ. Σόλ. 8, 26' ἀθόλης, δυσάρεστος - θεωρία Αισχ. Πρ. 804' - θαύμα Σωφ. Άντ. 254' αὐτὸς δ' ἡδύς, εὐάρεστος Πλάτ. νόμ. 11, 922' συγκρ. δυσχερέστερον ἀπὸν 12, 944' - καὶ χαλεπὸς βίος Δημ. 60, 24' δυσχερὲς τι εἶπεν, 18, 8' εἰς δυσχερὲς διαθέσειν ἐμπέπτειν Πολύδ. 1, 31' δυσχερὲς τι βουλεύεσθαι κατὰ τινος = ἐχθροπραγίαν, 3, 11, 8' τὸ δυσχερὲς = δύσκολος θέσις, ἀποτυχία Δημ. 10, 58' - λόγοι = ἀντιφατικοὶ πρὸς ἐξάπατησιν τοῦ ἀφροατοῦ, Λεπτ. 113' ὡς. τὸ δυσχερὲς Ἀριστοτ. μεταφ. 11, 8' ἐπὶ προσώπ. μισθωτοί, δύστροποι, ἐξόστραπος - περὶ τὰ σιτία = δυσχερὲς ἀρίστητος εἰς τὸ φαγητὸν Πλάτ. πολ. 5, 475' Ἐν γέν. ἀθόλης, μισθός, πρὸλ. Θεοφρ. γαρ. 15' - καὶ ἀποποι Δημ. 308' ἐπὶ. δυσχερὲς φέρειν = μετὰ δυσκολίας ὑποφέρειν Ἰπποκρ. δ' ἔχειν πρὸς τι = ἀγανακτῶ, δυσχερὲσθαι διὰ τι Πλάτ. Πρωτ. 332' δ' ἔχειν πρὸς τινα = δ. κατὰ τινος, δ. πρὸς τινα Πολύδ. 1, 68, 12 κ. συγχαῖν - ἐπὶ τινι Ἀμφι κωμ. Στοδ. ἀνθ. 99, 24' δυσχερὲς ποιῆσθαι = εἶναι δύναται νὰ ὑποφέρει τι, ἀποστρέφεται Θουκ. 4, 85, εἰς. Δυσ-σηματίτος, 2' δυσκολοσηματίτος; Δυσ-σιδής, 2' δυσκολοσιδής Θεοφρ. Δυσ-χιμος, 2' συνεσταλμένον τοῦ «δύτχειμος» (χέιμα), ὅπου πανταχὺ ὡς δι. γρ. ἀπαντᾷ ἢ ἐκ τοῦ δὲς - χέιμα, βίτ. χι, χιών, συντίθεται ὡς μελᾶγγχος ἐκ τοῦ μέλας - γ. πολὺ χερμωνικός, ἀνεμοταραχώδης, ψυχρός - ὅρη Αἰσχ. ἀποστ. 450' - ὅρη κελύουσι Πέρο. 559' - χθών Μηδων Εὐρ. Βάκχ. 15' - πνεύματα ἀποστ. 980' (πρὸλ. Ἑρμῆν.) μετφ. φρικώδης, ἐπικίνδυνος - ὁράων Αἰσχ. Ἐπτ. 485' - σταγόνες δυσχίμου πλημμυρίζουσι = χερμαρροὺς θαυρῶν, κιν. ποταμοὺς θαυρῶν, Σο. 184. Δυσ-σιςτος, 2' δυσχίδης Θεοφρ. Δυσ-χλαινία, ἢ κακὴ ἐνδομασία Εὐρ. Ἐκ. 240, πλ. Ἐκ. 423 (ἐκ τοῦ δυσχλαινός). Δυσ-χλαινός, 2' βραχύνωντος, κακοφορέμενος. Δυσ-χορήγητος, 2' δυσκολοχορήγητος, δυσκόλως χορηγούμενος διὰ τὸ πολυέσδοον Πλουτ. συμμ. 7, 8, 4. Δυσ-χορτος, 2' ἀχορτος, ἀκαρπος, ἀκατοικητος, ἀγενος - οἶκοι Εὐρ. Ἰ. Τ. 208. Δυσ-χορηγέω 1) μετφ. κάμνω, προσενῶ δυσκολίας Πολύδ. 27, 6, 10' 2) συνήθ. ἀμτέ. εὐρίσκειμαι ἀμχανία, ἀνάγχη - περὶ τι, 1, 75, 7 κ. ἰδ. μέσ. ὅτε μὲν ἀσύνδετον 1, 28, 7 κ. ἄλλ. ὅτε δὲ ἐν συνδέσ. - ἐν τοῖς κινδύνοις, 4, 87, 7' - ποῖς πράγμασι, 1, 18, 7 (πρὸλ. - τῇ βρώσει = ἀνεπιτήδειος εἰς τὰ τρώγειν Ἀθην. 3, 91) - ποῖς λόγοις 3, 11, 4' - πρὸς πᾶν = εἶμαι ἀνεπιτήδειος, ἀχρηστος εἰς ὅλα (ἐν παντελεῖ ἀμχανία) 16, 3, 5' - ἐπὶ τινι Δ. Σικ. 19, 77. Παθ. καθίσταμαι ἐν ἀμχανίᾳ ὑπὸ τινος Ἀθην. 14, 634. Δυσ-χρήστημα, τὸ τῷ κατωτ. καὶ ἀντιθ. τῷ εὐχρησθημα Κικ. π. ὥρων 3, 21. Δυσ-χρηστία, ἢ δυσκαλία, ἀνεπιτηδείτης, ἐμποδίζον Πολύδ. 1, 51, 11' ἀμχανία αὐτοῦ.

Δυσ-χρηστος, 2' ἀνεπιτήδειος εἰς χρῆσιν, ἀχρηστος - στρατεύμα Σεν. Κύρ. 3, 3, 26' πρὸλ. ἀνωφελὲς Δημ. 58, 62' - ἵππος = δυσήνιος, δυσκολοδιδάκτος Πλουτ. Ἀλέξ. 6' ἐπὶ. «δυσχρήστος διακτεσθαι» = ἀπορεῖν Πολύδ. 5, 18, 11' «δ' ἔχειν» = εἶναι εἰς τίποτε χρήσιμος, ἀχρηστος παντελῶς Πλουτ. Δίμ. 19. Δυσ-χροαία, ἢ κακὸν χροῖα Γαληνός Ἐκ τοῦ Δυσ-χροος, συνηρ. δύσχροος, 2' τῷ κατωτ. Ἀθην. 3, 94. Δυσ-χρως, ὡτος, δ, ἢ κακόχρωμος, κακὸν χροῖα ἔχων Ἰπποκρ. Δυσ-χυλία, ἢ δυσχυμία, δόξα. Δυσ-χυλος, κακόχρωμος, κακόνευστος, ἀθόλως ἔχων Ξενοκρ. π. ἐνὺδρ. τραφ. 8, 12. Δυσ-χυμία, ἢ κατοχυρία, κακογευσία, Θεοφρ. Δυσ-χυμος, 2' δύσχυλος Ἀριστοτ. γέν. Ζ. 4, 8. Δυσ-χῶλος, 2' πολὺχῶλος, πολὺ χῶλος; Δυσ-χῶρτος, 2' ἐξ οὗτινος δυσκόλως τις ἐξέρχεται - ἀχρησία = δόξιδος σύγχυσις Πολύδ. 24, 1, 13, κατὰ Ῥεσκ. δυσχῶριτος. Δυσ-χωρία, ἢ κακοτομία, στενοτομία, ἀνεπιτήδειον ἔδαφος Πλάτ. Μενέξ. 245, Ξεν. Δυσ-χωριστος, 2' δυσκολοχώριτος, δυσκολόλυτος, δυσκολοδιάκριτος Πλουτ. ἡ 51' ἴδε δυσχώριτος. Δυσ-ωδέω βρωμῶ, μετφ. μιαιφάν βλασφημίας ἐκέρω ἐκκλ. ποιεῖο. Δυσ-ώδης, 2' βρωμερός, γεμάτος ἀπὸ βρωμῆς Σωφ. Φίλ. 1021' - καρπὸς Ἡρ. 2, 94' - πνεῦμα = β. ἄνεμος Θουκ. 2, 49 κ. μετφ. Δυσώδης, δ' ἄλλ. ὅν. ἄνδρ. Ἰπποκρ. Δυσ-ωδία, ἢ βρωμία Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 49. Δυσ-ωδίνος, 2' ἐπιδύνας, δόνητος - γενέ-θη = γέννα ἐπιγρ. δδ. 114 (6, 272). Δυσ-ώλεθρος, 2' δυσκολοφάνιστος, δυσκόλως ἀφνιζόμενος, ἀπονησίων, ἐπὶ δένδρ. Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 3, (6, 5). Δυσ-ώμοτος, 2' δυσκολοφάνιστος, μετὰ δυσκολίας, δυσχερὲς ἀφνιζόμενος Πολύδ. 1, 39. Δυσ-ωνέως προσφέρει κακὴν, λίαν εὐτελετήτην πρὸς ἀγορὰν πραγμάτων, ἀγοράζω ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πωλητοῦ Πλάτ. κωμ. π. Πολυδ. 3, 126. Μέσ. ὡς. Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 8, 348. Δυσ-ώνης, δ' κακὸς ἀγοραστής, ἀγοράζων ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πωλητοῦ Ἀθην. 6, 228 κ. λιβ. Δυσ-ώνητος, 2' ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πωλητοῦ ἢ αγοραζόμενος Σχόλ. Ἀριστοτ. ἱππ. 367. Δυσ-ωνος, 2' ἐν κακῇ τιμῇ, ἀχρηδῶς ἡγοραζόμενος, ἀντιθ. εὖωνος Ἡρώων. ἐπιμερ. 213. Δυσ-ωνυμῶν κακονομαζέω, ἐπὶ, ὀνομαζέω με κακόν, μισθὸν ὄνομα Ἡρώων. ἐπιμερ. 20. Παθ. κακονομαζίζομαι, ὀνομαζίζομαι με κακόν, μισθὸν ὄνομα μετφ. Δυσ-ωνυμος (ὄνομα), 2' κακόνυμος, μισθός, ἀποτρόπαιος - οἰς Ἀχαιῶν Ἰλ. ζ, 255' - μοῖρα, μ, 116' - ἡδύς Ὀδ. κ, 571' - λέκτρα Σωφ. Οἰ. Κ. 532' - κῆρ Ἀπολ. Ρ. 2, 258' κατηραμένος σὺν δ' ἐκκλ. 2) ἀπείσιον ὄνομα ἔχων Σωφ. Αἴ. 897. Δυσ-ωπείω, (ὥψ) α) κάμνω δυσχερῶς ἀφ-σθῆναι εἰς τὴν ὄρασιν, τοὺς ὀφθαλμούς «ὀ-δατα» θωπεύοντα τὴν ὥψιν Πλουτ. Λυκ. 9' δ. τινὰ = τὸν κάμνω νὰ καταλάβῃ τοῦς

δυσχερής, τὸν ἐντροπιάζων Πλούτ. τῷ ἐμ-
πνύω φρόν. ὀφείαν Λουκ. 88. παρα-
καλῶ τινα, τὸν ἔδωκα ἐν τραπεζῇ καὶ ἐν
ἀπορρήτῃ τὴν παράκλησίν μου μετ. Σχολ.
Ἐπιδ. Ἀπολ. Ρ. 245. 6) ὡς τὸ παθ. φοβου-
μαι - εἰ Πλούτ. - μή οὐ Δ. Ἀλ. π. Αὐσ. 11.
7) δυσκολοδύλω Λουκ. Λεῖψ. 4. Παρὰ τοῖς
ἀρχ. μόν. παθ. δειλιάζω, φοβοῦμαι - τινά,
ἐπὶ δειλῶν ζῶ. Σεν. ἀπομ. 2, 1, 4. *δυσω-
ποῦμαι πρὸς ἄλλους· Πλάτ. νόμ. 11, 933.
φοβοῦμαι μή τι ἐμείψω, Φαίδρ. 242 κ.
μετν. - τὴν μοναρχίαν Πλάτ. Σόλ. 14. *δυσ-
ωποῦμαι = εἰσάγωμαι καὶ φοροῦμαι καὶ φο-
ρεῖσθαι καὶ ἀφ' ὧν ἰδρὸν ἡδ' ὀρεσθαι Β. Ἀν. 234.

Δυσ-ώπημα, τὸ ἐντροπισμα, μετανόημα
ἴωσ. Ἰουδ. πόλ. 1, 25. παρακίνημα Στοδ.
ἀνθ. 85, 12.

Δυσ-ώπησις, εἰς, ἢ 1) ἐντροπίασις, δειλία·
2) παράκλησις ἔκκλ.

Δυσ-ώπητικός, 3. α) ἐντροπιστικός· 6)
παρακλήτικός ἔκκλ.

Δυσ-ώπια, ἡ (ὑπερβολικῇ) αἰδώς, ἐντροπή,
Πλούτ. 50. 528.

Δυσ-ώπικός, 3. σκληρός, ἀκαμπτος, acerbus.

Δυσ-ώπικώς, ἐπὶρ. δυσωπητικῶς Σχολ. Ἀ-
ριστ. πλ. 21.

Δύσωπος, ὁ τόπος. Διδοῆς (ἐπὶ τῆς Κυρηναϊκῆς
Σύρτιος) Ἀν. σταδ. μεγ. θαλ.

Δυσ-ωρέω, (ὥρα, φύλαξις, φροντίς) δυσφυ-
λακεία, δυσκολοφύλαξις, φυλάσσω τι δυσκο-
λοφύλακτον = περὶ μῆλα δυσωρήσασιν Ἰλ. κ.
183, π. Βολύφω δυσωρήσονται, μέσ. δυσω-
ρέωμαι. Ἀντὶ ἐνερ.

Δύσ-ωρός, (ὥρα ἢ ὥρα;), 2. καθ' ἑρμην.
Σουδ. ἔξ. Ἦρ. 5, 17. δυσκολοφύλακτος (δύς-
ὥρα), κατὰ Πολυδ. (δύς-ὥρα) ὁ ἔχων κακὴν
θερμοκρασίαν, κακὸν κλίμα - γωρίον, 5, 109.

Δύσωρον, τὸ χροσοῦχον ὄρος τῆς Μακεδο-
νίας· παρὰ τὸν Στρωμόνα Ἦρ. 5, 17.

Δύσ-ωχέω, δύσχαρῶς ὕμνῳ.

Δύτης, ὁ βουτηγῆς Ἦρ. 8, 8. - βύθος Πο-
λύδ. 1, 97. υπηλαγ.

Δυτικός, 3. α) ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουτῆν - ὕψος
Ἀριστ. 6) πρὸς δυσμὰς κείμενος, δυτικός,
Στράβ. ἀλλὰ δοκιμῶς π. πᾶσι γρ. ἢ δυσμικός·
κ. μετν. π. χ. - ὡκεανὸς Νου. Δ 12, 1.

ΔΥΩ, μέλ. δύσσω, ἀόρ. ἔδωσα, παθ. ἐδόσθην·
μετβ. περικαλύπτω, βοηθῶ μόν. ἐν συνθέσ.
καὶ ταυτοσημον τῷ μέσ. *ὅψε δύοντα Βω-
τήν· Ὀδ. ε, 272, παρὰ. δύον Βίων 16, 6.
Μέσ. δύομαι, μέλ. δύσσωμαι, ἀόρ. ἐδόσάμην καὶ
*Ὀμ. ἐδόσσετο, προστ. δύσσω, μετχ. δυσόμε-
νος ἐπὶ σημ. ἐνιστάωτος· Ὀδ. α, 24, Ἰλ. ἐρ.
382, ἐνιστάω δ' ἀνέχουσι κατὰ τὴν σημ. οἱ
ἐνερ. τύποι παρκα. δέδωκα, ἀόρ. 6'. ἔδωκ, ἀπαρ.
δύναι, ἔδωκ = ἔδωσαν Ἰλ. λ. 263, εὐχτ. δὴ
Ἰδ. α, 348 κατὰ Βέκκ. π. Βόλφ. δὴ προβλ.
ἀναδύω, δύσθαι Ἰπποκρ. (προβλ. δύναμις), ἀμετβ.
ἐμβαλύνω, ὑπάγω κάτω, βοηθῶμαι. 1) ἐπὶ
τόπ. εἰσδύω, εἰσέρχομαι κρυφίως ἢ διὰ τῆς
βίας· α) μετὰ αἰτ. *εἰ μὲν κε πύλας καὶ τεύ-
χεα δύνω* (ἀόρ. 6'. ὑποτ.) Ἰλ. χ, 99. - πόλιν
Ἰδ. η, 18. *νύφερα σκιδντα ἔδω ἀστήρ· Ἰλ.
λ, 63. *δύτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον· = βοηθ.

σῆτε Ἰλ. σ, 140. *γαίαν ἐδόστην· = καὶ οἱ δὲ
ἐγώθησαν ἐπὶ τὴν γῆν, ἀπέθανον Ἰλ. ζ, 19. *ἐ-
ρέανην γαίαν ἔδωκε· Ὀδ. ω, 106. *ἀνδρῶν δυσ-
μελῶν δύσαι στρατόν· = εἰσέρωμ' εἰς τὸν ἔχθρικ.
στράτον Ἰλ. κ, 221. *ὀμίλον ἀνδρόμιον· = νῦν
διασπῆσθαι τὸν πληθὺς τῶν ἀνδρῶν, λ, 537.
*δύμεναι μάχην· = ἐμδύμεναι, λ, 185. *δύμενα
πόλεμον·, ε, 63. *πολλίμου στόμα·, τ, 313.
*δύσσο δὲ μνηστῆρας· = χάσθαι μέσα εἰς τοὺς
μνηστῆρας· Ὀδ. ρ, 276. μετφ. *κάματος γυῖα
δίδυκεν· = κόπωσης εἰσῆλθεν εἰς τὰ μέλη, κα-
τέλαβε τὰ μ. Ἰλ. ε, 801. ὥσ. *κράτερη δὲ ἐ-
λίσσα δέδωκεν·, ι, 239. *Μελίαγρον ἔδω χά-
λος·, ι, 553. παρά. ἄχος κραδίην, λ, 569.
δὲ μιν Ἀρης· = τὸν κατέλαβε πολέμικος οἰ-
στρος, ρ, 210. ὥσ. καὶ τινες τραγ. *αἰθέρα
δύσαι· Σοφ. ΑΤ. 1171. *χάσμα γόνους· Εὐρ.
Ἰλ. 1271. *κίμει τὸν ἔδω φόδος·, ρ, 569.
6) μετὰ προσ. *καθ' ὅμιλον ἔδω· = εἰσῆλθεν, ἐ-
γώθη εἰς τὸ πλῆθος Ἰλ. γ, 36. *βέλος εἰς
ἐχέσραλον·, θ, 85. - εἰς Ἀΐδα· Ὀδ. ρ, 383.
*εἰς πόντον = ἐπὶ πόντον, ε, 352. - ὑπὸ κύμα
Ἰλ. α, 145. *εἴσω ἔδω ἔξω, π, 340. *ἔδωκ
δόμον Ἀΐδος εἴσω, λ, 263. *δύσσεκ' ἐς Ἀγ-
αντα· (ἐπαγαγνῆτικῶς) = ἐγώγητο ὑπὸ τὴν ἀ-
σπίδα τοῦ Ἀγ. θ, 271. *κατὰ σπείους (πλ. γεν.
τοῦ σπείος, ἐπ. σπείος) δέδωκε· = εἰς τὴν σπη-
λίαν Ὀδ. μ, 93. ὥσ. μετν. π. - ἐς ἄντρον
Αἴσχ. ἀποσπ. 240, ὥσ. Διοσκ. 11 (6, 220).
- πρὸς στόμα Σοφ. Ἀντ. 1202. - ἐς δόμον
Εὐρ. Ἦρ. μ. 873. - κατὰ βένθος Ἀπολ. Ἦρ.
4, 967. ἔτι περ. - ἐς θάλατταν Ἦρ. 8, 8. - κατὰ
γῆς Πλάτ. Τιμ. 25. *εἰς τι εἴσω*, Φαίδρ.
247 κ. μετν. *εἰς μέσα δὲ δινά· = μέσα εἰς
τὸν κίνδυνον Πλάτ. Ἀρταξ. 8. *δαίδης δεδυ-
κῶται διὰ φλεβῶν, Κράσ. 25. 2) ἐπὶ ἐνδωμ.
ὄπλιον κτλ. ἐνδύομαι· χιτῶνα δύσαι, δύσα·
σάβη· Ἰλ. σ, 416. - τεύχεα δύσαι, ζ, 340 κ.
συχνά. Τὸ μέσ. συνθ. μετὰ τοῦ ἑχρῶ δ' ἔντα
δύσσω· Ἰλ. ι, 596. ὥσ. *δύσσω τεύχεα
κατὰ περὶ χροῖ·, ν, 241. *τεύχεα ὥμαίν· =
τὰ ὅπλα περὶ τοὺς ὤμους, σ, 641. *κυνέην =
τὴν περιεσφαλάν·, ι, 845. ὥσ. - ἐς τεύχεα Ὀδ.
χ, 201. *ἐν τεύχεσσι δύοντο·, ω, 299. *δύ-
πλοισιν ἐνι· Ἰλ. κ, 254. - ἐν τεύχεσι Ἀπολ.
Ἦρ. 3, 638. Μετφ. *δύσσω ἀλκήν· = ἐνδύσθαι
δύναμιν Ἰλ. τ, 36 καὶ τινες μετν. *ἀνάγκας
λέπαδον ἔδω· = ἐμδύσθην ὑποκάτω εἰς τὸν ζυ-
γόν (κυρ. τὸ λωρὶ, δ' οὐ δ' λαμοῖς τοῦ ζῶ. ἀ-
ποδύναται εἰς τὸν ζυγόν), τὴν ἀνάγκην, ὁπερ αἶψα
εἰς τὴν ἀ. Αἴσχ. Ἀγ. 211. - φάσμα Εὐρ. Ἰλ.
225. 3) ἀμετβ. καὶ οἰονεῖ ἀσυνθέτ. δύω, κυρ.
βοηθῶμαι εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ ἡλ. κτλ. *δύ-
σσω δ' ἡλίος· ὥς κ. π. Ὀμ. συχνά. *Υπερίων
θεοτόμος· = ὅπου δύνει ὁ ἥλιος, πρὸς δυσμὰς
Ὀδ. α, 24. *δύεται ἥλιος Ἦρ. 4, 481. *πρὸ
δύντος ἡλίου· 7, 149. *δυσόμενος ἡλίῳ· Σεν.
Ἀν. 2, 2, 8. δύοντι Πλάτ. 2, 2, 6 κ. μετν.
ἐπὶ ἀσπληνῆς Σαποδ. π. Ἡρακλ. 63. ἐπὶ ἀσπλ-
ρων Ὀδ. ε, 272. Ἀριστ. καταβυθίζομαι κυ-
ριόλεκτικῶς. *νήσος ὑπὸ σεισμῶν δύσα· Πλάτ.
Κριτ. 108. μετφ. *δόμος πρόμας· = θλόκλη-
ρος ὁ οἶκος Αἴσχ. Ἀγ. 983. *βίον δύοντος ἀβ-
γατῆς, 109. [τὸ α ἐν τῷ δύω καὶ μακρὺν

ἐνεκα τοῦ μέτρ. π. μὲν. π. π. γ. Ἄπολ. Ῥ. 1, 925, Nov. Δ. 7, 286, occido
Δύω-ἴδε δύο.

Δω-δεκά, π. κ. ἰων. ἀντί δώδεκα, 12 ἀριθμ. ἀπόλ. Ὀμ. κ. ἄλλ. ἐπ. Θεόκρ. 25, 129, ἀλ-
λαχόδ μόν. δώδεκα, Ἡρ. Πινδ. Ν. 4, 28, δὴ-
καὶ δώ-, 11, 51, παρ' ἄττ. π. καὶ περ. ἐπι-
κρατεῖ τὸ δώδεκα, καὶ ἐν συνθέσ.

Δω-καί-δεκα- τῶ ἀντων. Ἡρ. 8, 121.
Δω-καί-εικοσί-μετρος, 2' δύο καὶ εἴ-
κοσιδύο μέτρων μακρός, μεγάλος - τρίπους
Ἰλ. ψ, 264.

Δω-ωνυμία, ἡ διωνυμία, ὅπερ ἴδε.
Δω, τό, συγκεκ. δῶμα, μόν. δν. καὶ αἶς. Ὀμ.
εἰς πλ. ἀντί δώματα Ἡσ. 0, 933.

Δω, φς, ἢ κτλ. ἀόρ. 6'. ὑποτ. τοῦ διδωμι.
Δω-α, ἡ πόλ. Ἀραβίας κατ. οἱ ἄφθοι Δ. Σικ.
Δω-δεκα, οἱ, αἱ, τὰ ἀριθμ. ἀπόλ. ἄλλ.
12, π. δωδεκα.

Δω-δεκά-βουιος, π. δωδεκάβουιος, 12 βω-
δίων βξιος, 12 βώδ. ἀξίτων Ἰλ. ψ, 703.

Δω-δεκά-βωμος, 2' δώδεκα βωμούς, θυσια-
στήρια ἔχοντα Ἰω. Λυδ. π. μὴν. 57 (148).

Δω-δεκά-γναμπτος, 2' περὶ δν δωδεκάκις
κάμπει ἡ στρέφεται τις, 8. τέρμα = τὸ δω-
δεκάκαμπτον, τ. δωδεκάστροφον τοῦ σταδίου
σημεῖον, περὶ δ' 12κάκις τις στρέφεται σταδιο-
δρομῶν Πινδ. Ὀ. 3, 35.

Δω-δεκά-γωνος, 2' 12 γωνίας ἔχων' οὐδ.
τὸ δωδεκάγωνον Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. γεωμ.
σώμα ἐκ 12 γων. καὶ ἰσαριθμῶν πλευρῶν ὀρί-
ζόμενον.

Δω-δεκά-δάκτυλος, 2' α) «δωδεκαδάκτυ-
λος ἔκφυσις», ὡς οὐδ. «ὁ δωδεκαδάκτυλος» =
τὸ 12καδάκτυλον ἑντερον, ὅπερ ὁ Βαγγελος
ὀνομάζει ἐκνοσκόκκινον ἱατρ. 2) ἔχων ἑκτασὶν
12 δακτ. = νῦν 231, 8 χιλιόμ. Ἄπολ. πο-
λιάρχ. 34.

Δω-δεκάδ-ἀρχης, δ' πιθανή γρ. τοῦ δω-
δεκ-ἀρχης Σεν. Κύρ. 2, 4, 4.

Δω-δεκάδ-αρχος, δ' ἀρχηγός 12 στρατι-
ωτῶν, μίξις 12κάδους Σεν. Κύρ. 3, 3, 11.

Δω-δεκά-δελτος, 2' δωδεκαπέντακος, 12 πέν-
τακας ἔχων μέτρ.

Δω-δεκά-δραχμος, 2' - οἶνος = 12δραχμῶν
ἄξιος, ἀξίτων δώδεκα δραχ. = νῦν 13, 27 λεπτ.
Δημ. 42, 20.

Δω-δεκά-δρομος, 2' δώδεκα περιστροφάς
ἔχων, δώδεκαπλῆν περιφορὰν συμπληρώων, π.
δωδεκάδρομος - ποδάρετρα Πινδ. Π. 5, 33
δωδεκάδρομος τεθρίππος, Ὀ. 2, 50.

Δω-δεκά-δωρος, 2' μακρός 12 παλαιστῶν
ἡ δώρων (λαίν. σπιλαμῶν) = νῦν 926, 2 χιλιόμ.
Ἐρυν. 1 (8, 96).

Δω-δεκά-εδρος, 2' δωδεκαῆδιστος, δώδεκα
βξιος ἔχων' οὐδ. τὸ δωδεκάεδρον γεωμετρ.
σώμα, ὅπερ 12 ἑπιφανειῶν ὀριζόμενον Τίμ.
Λοκρ. 98, Εὐκλείδ.

Δω-δεκ-ἀέθλος, 2' δωδεκάκις νικήσας -
Ἡρακλῆς Ἐπιγρ. ἀδ. 286 (Πλυν. 99).

Δω-δεκα-ετηρίς, ἴδος, ἡ περίοδος χρόν.
διάστημα 12 ἐτῶν Γεωγ. duodecennium.

Δω-δεκα-ετής, 2' ἡλικίαν 12 ἐτῶν ἔχων
Πλούτ. Λοκ. καὶ Νόμ. 4' ἴδε δωδεκτής.

Δω-δεκα-ετία, ἡ δωδεκαετηρίς «ὅπερ τῆς
δωδεκαετίας» Δημ. ἀποστ.

Δω-δεκα-ζήδιος, 2' δώδεκα ζήδια περι-
λαμβάνων - οὐρανός Ἰω. Λυδ. π. μὴν. 222.

Δω-δεκα-ήμερος, 2' 12 ἡμέρας περιλαμ-
βάνων, κοιν. δώδεκα ἡμερῶν καὶ οὐσ. τὸ δω-
δεκάμερον, τὰ δωδεκάμερα, αἱ 12 ἡμ. ἀπὸ
τῶν Χριστουγέννων μέχρι Θεοφανείων μὲν.

Δω-δεκά-θεόν, τό ἱατρικὸν ὁμώνυμον τοῖς
12 μεγάλοις θεοῖς Ἡσλ. Ἀγ. 7.

Δω-δεκάτης, ἴδος καὶ δωδεκτής, ἡ, πλ. δωδε-
καίδες, δωδεκτῆδες καὶ δωδεκτῆδες «θυσία παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς, ἡ ἐκ δώδεκα ἱερῶν» (σφαγίων)
ἡ «ἡ ἀπὸ τῶν δώδεκα μηνῶν» Εὐστ. 1676, 40.

Δω-δεκάτις, ἑπὶρ. δώδεκα φορές Ἄριστ.
πλ. 850 π. μὲν. duodecies.

Δω-δεκά-κλίγος, 2' 12 τραπέζοι κλίνας χω-
ρῶν - λάχοι = ἰσομεγέθεις δωματίω, ὅπερ 12
τραπέζοι κλίνας χωρεῖ Ἀναξάνορ. π. Ἀθην. 4,
131 (5, 11).

Δω-δεκά-κλώνος, 2' δώδεκα κλώνους, μετρ.
τέκνα ἔχων, δωδεκάτεκνος Ἰω. Χρυσ.

Δω-δεκά-κώδιονος, 2' 12 κώδιονας ἔχων'
οὐδ. τὸ δωδεκακώδιονον, ποδήρης γιτών ἡ
μανδύας τῶν ἀρχιερέων τῶν Ἰουδαίων.

Δω-δεκά-κρουνος, 2' δωδεκάπηγος, 12 κρη-
ναίους σωλήνας ἔχων, δωδεκασώληνος - στομα
ἑρατίν. ἐν Σχολ. Ἄριστ. ἱερ. 523 κρδλ. Φι-
λόστρ. βί. σοφ. 525.

Δωδεκάκρουνος, ἡ κρήνη (βρύσις) τῶν Ἀθη-
νῶν, ἡ ἄλλως Ἐννεάκρουνος καὶ Καλλόρη,
νοτίως τοῦ Ὀλυμπίου παρὰ τὸν ποτ. Ἰλίο-
σδν νῦν ὀλίγον ἀποστάζον καὶ λιμνάζον ὕδωρ,
ἐνθα πλύνουσι αἱ γυναῖκες.

Δω-δεκά-κωλος, 2' δωδεκαμελής, δωδε-
κάγραμμος Σχολ. Ἄριστ. ἱερ. 820.

Δω-δεκά-λινος, 2' δωδεκάκλωστος, δώ-
δεκα ἑλάσματα ἔχων Σεν. κυν. 2, 6.

Δω-δεκα-μελής, 2' ἐκ δώδεκα μελῶν (κυρ-
τοῦ σώματος) συγκείμενος μὲν.

Δω-δεκα-μερής, 2' εἰς 12 μέρη μεριζόμε-
νος ἡ ἐκ τοσοῦτων συγκείμενος μὲν.

Δω-δεκά-μηνος, 2' 12 μηνάς περιλαμβά-
νων - τέλος = 12 μηνῶν φέρος Πινδ. Ν. 11,
10 ποιητ. δωδεκάμηνος Ἡσ. ἐρ. 750' δυο-
καδεκάμηνος Σοφ. Τρ. 645, κοιν. τὸ δωδε-
κάμηνον = τὸ ἔτος.

Δω-δεκα-μήχανος, 2' δώδεκα τέχνες ἐν-
νοῶν, δωδεκάτεχνος Ἄριστ. βῆτρ. 1323, κατὰ
τοῦς Σχολ. κωμ. παρωδία τοῦ Εὐριπίδειου
«δωδεκαμήχανον ἄστρον» = ὁ ἥλιος, ὅστις διὰ
τῶν δώδεκα σημείων τοῦ ζωδιακοῦ κάλλου
διέρχεται τὸ ἔτος ἴδε Πλάτ. συμμ. ἐν Σχολ.
Ἄριστ. εἰρ. 792.

Δω-δεκα-μναίος, 3' ἄξιος ἡ ἀξίτων 12
μνῶν = 314, 4 τάλλ. (1 μν. = 26, 2 τάλλ.) ἡ δω-
δεκαμνιαίος ἴδε Ἀδελφ. Φρύν. 534.

Δω-δεκά-μοιρος, 2' εἰς δώδεκα μέρη διαι-
ρούμενος, δωδεκαδιαίρετος, δωδεκαπλάσιος
ποιητ. «δωδεκάμορον σῆμα ἀφ' ἑαυτοῦ ἡελί-
σιον» ἡ νῦν Ἀντίφιλ. 17 (7, 641).

Δω-δεκά-μορφος, 2' δώδεκα μορφάς ἔχων
πλ. τὸ δωδεκάμορφον = τὸ δωδεκάεδρον Ὀλυμ-
πίορ. Πλάτ. Φαῖδ. 110.

Δω-δεκά-μοχος, 2' δωδεκάεθλος, δώδεκα ἄθλους, ἀγωνίας, κόπους ἐκτελέσας· Ἑρμῆς· Ἰω. Αυθ. π. μην. 222.

Δω-δεκά-νησος ἢ πλ. δωδεκάνησοι· τὰ δωδεκάνησα (αἱ ἑκατάδες) τοῦ Αἰγαίου πελάγους μετν.

Δω-δεκά-παις, ὁ ἢ δωδεκάτεκνος· λογεῖη· λογεῖα, γέννα 12 τέκνων Θεοδορίδ. 7 (Πλαν. 132).

Δω-δεκά-παλαια, ἐπὶ χρον. κυμ. πρὸ δωδεκάτης πολλοῦ καιροῦ, κοιν. ἐπ' τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια, καμπαλαῖατα Ἀριστ. ἱππ. 1150.

Δω-δεκά-πηγος, 2' δωδεκάπηγος, δώδεκα πηγῶν μακρὸς Ἀναξανδρ. π. Ἀθην. 4, 131.

Δω-δεκά-πλάσιος, 3' δωδεκάσις, δώδεκα φορές περισσότερος Πλουτ. 1028, duodecarius.

Δω-δεκά-πλοῦς, 2' τῷ ἀνωτ. μετν.

Δω-δεκά-πολις, εἰς, 2' δώδεκα πόλεων ὁμοσπονδία· οἱ δωδεκαπόλιες Ἰωνες· Ἡρ. 7, 95.

Δω-δεκά-πους, ὁθος, 2' δώδεκα πόδας ἔχων· στοιχεῖον, σκιά, ἢ τοῦ δείκτου τοῦ ἡλιακοῦ ὁρολογίου, ὅστις ἅμα ἐγίνετο δωδεκάπους ἦτοι ἐφθάνεν εἰς τὸ δωδεκάτον σημεῖον, ἰδεῖν μεσημέριον κληθεῖς εἰς ἐπίσιν δωδεκάποδος· (ἐνν. σκιάς αὐστῆς) Μένανδρ. π. Ἀθην. 6, 21, 5.

Δω-δεκά-πρόφρων, τό τὸ σύνολον τῶν 12 ἢ μεγάλων προφητῶν Ἐπισάν. 19.

Δω-δεκά-πύλος, 2' δώδεκα πόλεις ἔχων Ἰω. Μαλ. 49, 5.

Δω-δεκ-ἀριθμός, 2' δώδεκα τὸν ἀριθμόν, πρῆτ. δωδεκαριθμός Νόν.

Δω-δεκ-ἀρχης, ἢ δωδεκαρχος, ὁ δωδεκα-δ-ἀρχης Β. Ἀν. 235.

Δω-δεκάς, ἄδος, ἢ ἀριθμ. οὗς, ἀφρ. τὸ ποσὸν δώδεκα Πλάτ. νόμ. 6, 756, ποιητ. δω-δεκάς Παῦλ. Σιλ. 56 (9, 782).

Δω-δεκά-σημος, 2' 12 καιροὺς (σημεῖα Πισσός.), μοῖραι ἔχων Ἀριστ. Κυντλ. 34.

Δω-δεκά-σκαλμος, 2' δωδεκακωπήρης, δωδεκάκωπος, κυρ. 12 σκαλοῦς ἔχων πλοῖον (σκαλμὸς κοιν. σκαρμὸς, ἐπὶ τῆς κωπαστῆς πάσσαλος, εἰς ὃν προσδένεται διὰ λωρίου ἢ κώπη) Πλουτ. Κατο. 38.

Δω-δεκά-σκητος, 2' δωδεκάδεσμος· σφατρά = τόποι κατεσκευασμένοι ἐκ δώδεκα τεμαχίων δερματος (ὅπως ἦ νῦν καὶ ποικιλοχρώματρε) Πλάτ. Φαῖδ. 110.

Δω-δεκά-στάδιος, 2' δώδεκα σταδίων μακρὸς Ἀθην. 4, 152, Στράβ.

Δω-δεκά-στάσιος, 2' δωδεκάκις περισσώτερον, συγλυν. δωδεκαπλοῦς τὸ βάρος Πλάτ. Ἰππαρχ. 231.

Δω-δεκά-στέλεχος, 2' δωδεκάκορμος, 12 κορμούς ἔχων, μετφ. δωδεκάτεκνος μετν.

Δω-δεκά-σύλλαβος, 2' 12 συλλαβὰς ἔχων Σχολ. Ὀμ. Ἰλ. ε, 500.

Δω-δεκαταῖος, ἀριθμ. 3, π. δωδεκαταῖος Ἡσ. ἔρ. 749· ὁ μετὰ 12 ἡμ. τὴν δωδεκάτην ἡμέραν συμβάς, ἔλθων κτλ. ἀνέβω Πλουτ. πολ. 10, 614 κ. μετν.

Δω-δεκατη-μόριον, τό τὸ 1/12 μέρος, τμήμα Πλάτ. νόμ. 8, 843 κ. συχνά μετν. καὶ ἐπὶ δ. δωδεκατημόριος, 2, = εἰς 12 μέρη διψ.

ρημένος Μανεύ. 4, 167.

Δω-δέκα-τος, 3' ἀριθμ. τακτ. δωδεκάτην ἀπὸ τοῦ πρώτου κατέχων τάξιν ἢ σειράν, ἀπὸ Ὀμ. π. ἄσπαι μετν. π. δωδεκάτου· οὗς ἢ δωδεκάτη, ἢ δευτέρα ἡμέρα τῆς ἰορτῆς τῶν Ἀθεστηρίων, ἢ τῶν Χθῶν, ἥτις ὡς τὴν 12 Ἀθεστηρίωνος τελουμένη πρὸς τιμὴν τοῦ χρόνου τοῦ Διονύσου ἐπωνομάσθη αὐτὴ Ἀθην. 276· οὗς τὸ δωδεκάτον, τὸ 1/12 μέρος τῆς ὅλης 12 Στράβ. 2, 5, 42, duodecimius.

Δω-δεκά-φόρος, 2' δωδεκάκις τὸ ἔτος καταποροῦν Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 2, 13.

Δω-δεκά-φυλλος, 2' 12 φύλλα ἔχων Θεοφ. Ἰσ. Φ. 6, 6 (4).

Δω-δεκά-φύλλος, 2' 12 φύλλα ἔχων Χρ. Σιδ. οὗς τὸ δωδεκάφυλλον, = τὸ σύνολον τῶν φύλλων, αἱ δώδεκα φύλλαι Ν. Δ. ἐκκλ.

Δω-δεκά-φωτος, 2' 12 φῶτα ἔχων· οὗς τὰ δωδεκάφωτα, δώδεκα φανοί, οἱ ὅποιοι ἐν σύμβολα τῶν 12 Ἀποστόλων ἠνάπντοτο ἅλως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν ἑτέρον μεγαλείτερον ὡς σύμβολον τοῦ μεγάλου φωτός Ἰησοῦ Χριστοῦ Συμ. Θεοσ.

Δω-δεκά-χρῶδης, 2' 12 χροῖας ἔχων Μ. Ἐτ. 813, 44.

Δω-δεκαχῶς, ἐπὶ δωδεκαπλοῖος, καὶ 12 τρόπους θεόγνωστο. Κραμ. Ἀν. 11, 3.

Δω-δεκά-ωρος, 2' δωδεκαωριαῖος, 12 ὥρας ἔχων, περιλαμβάνων Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 1, 182· οὗς τὸ δωδεκάωρον, = τὸ σύνολον 12 ὥρων δωδεκαωρία Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 961.

Δω-δεκ-ετηρίς, ἴδος, ἢ δωδεκαετηρίς.

Δω-δεκ-έτης, ὁ δωδεκαετής Πλουτ. Αἰμ. 35, Στράτων 4 (12, 4) καὶ γεν. δωδεκέτους.

Δω-δεκ-έτης, ἴδος· ὅτλ. τοῦ ἀνωτ. Λεων. Ἀλ. 7 (11, 70).

Δω-δεκέως, εἰς, ὁ Πεύγ. = χοῦς = 12 κ. τόλαι = 13, 288 λίτ. (1 κοτύλ. = 0, 274 λ.)

Δω-δεκ-ήρης, 2' 12 κοπηλατικὰ καθίσματα ἔχων πλοῖον, δωδεκάκωπος «δωδεκήρης» (ἐν νηὶ) Ἀθην. 5, 203.

Δω-δεκ-ὀμφαλος, 2' 12 ὀμφαλοὶ, κερματὰ ἔχων Ἐπιφρ. 523.

Δω-ἦ καὶ Δώηκος, ὁ Σύριος τις δοῦλος Ἰω. Δω-ἦν· ἴδε δίδωμι.

Δώησι, π. γ'. ἐν ἀορ. 6' ὑποτ. τοῦ δίδωμι.

Δώλος, δωρ. ὁ δούλος.

Δῶμα, (δέμω), τό 1) οἰκία, κατοικία θεῶν καὶ ἀνθρώπων. π. Ὀμ. καὶ εἰς πλ. «δῶμα Ἀἰδάο» = ὁ κάτω κόσμος Ὀδ. μ. 21 πρὸς Σ. Ἡλ. 110· «Πλούτωνος δῶμα νεύτερον» Ἐρ. π. 808· ὡς Πίνδ. κ. τραγ. ἐκ τῶν π.

Ἡρ. 2, 62· ναὸς π. τραγ. συχνά, διότι ναοὶ ἦσαν κατοικίαι τῶν θεῶν Σοφ. Οἶ. τ. 7.

τμήμα οἰκίας, δωμάτιον, ἴδ. τὸ μέγα δωμάτιον, ἢ αἴθουσα, ἐν ᾗ συντυγχάνουσι ἢ αἰτρίβουσιν οἱ ἄνδρες Ὀδ. Καλλ. Δημ. 64.

μετφ. γενεὴ· Λαδδάνεια Σοφ. Οἶ. τ. 122· συχνά Αἰσχ. καὶ Ἐδρ. 50. «Καῶμετον δῶμα ἠθάει» Σοφ. Οἶ. τ. 29· ἴδε δῶ καὶ δῶμος.

Δωμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. α) οἰκία μικρὰ οἰκία λαβ. β) δωμάτιον, θάλαμος, κοῖτις Ἀριστ. Λυσ. 160, Πλάτ. πολ. 3, 39.

ὁ κερματῶν, ἐπὶ τῶν δωμάτων Ἡρώδ. 1, 12,

Δωματίτης, δ' οικιακός, ἐπιθ. Ποσειδώνος: Πaus. 3, 14, 7 καὶ Ἀπόλλωνος Σχολ. Πινδ. N. 5, 82, domesticus.

Δωματίτης, ἴδος, θηλ. τοῦ ἄνωτ. - ἐστία Αἰσχ. ἄγρ. 942.

Δωματο-φθορέω' φθείρω, κατεφθεύω τὰ ἀπάρχοντά μου ἢ τινος, κατ' εἰκασ. Σχολίου σωματο-φθορέω Αἰσχ. ἄγρ. 948.

Δωματόω' οἰκοδομοῦμαι, κτίζω, οἰκίαν. Παθ. «δεδωμάτωμαι οὐ σμικρὰ χερὶ» = εἶμαι κάτοχος ἀρκούντων οἰκῶν, εὐπορῶ οἶκ. Αἰσχ. ἀποσπ. 936.

Δωματίριος, δ' ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ Κυμαϊκοῦ νομίσματος Μιον. ὄσ. Δωμάτιριος.

Δωμαῖω καὶ μέσ. δωμάομαι' δομέω, θέλω, κτίζω Λυκόφρ. συγγν. Ἄπολ. P. 2, 531.

Δώμησις, εως, ἡ δώμησις' Πούχ.

Δωμητός, ὡς, ἰων. ἡ τῶ ἄνωτ. Πούχ.

Δωμήτωρ, ορος, δ' δωμητὸν Μανέθ. 6, 415.

Δωμός, ὁ, δωρ. = ζωμός M. Et. 316, 56, ὡς καὶ ὁ Βέργκιος διορθοῖ π. Ἀθην. 4, 140.

Δῶναξ, ἀπος, δωρ. ὁ δῶναξ Θεόκρ. 20, 29.

Δωράκιον, τό' δωράκιον Γεωπ. 10, 13, 669.

Δωρόμεν, π. ἀντί δώμεν, ἂν. ἐν Περσικῷ κώλυκ, κατ. Δωρίτης, ἴσως καὶ Δωρηγός Στ. Βυζ. ἴδε Ὀδραχτα.

Δῶρ, ἕλλ. ἀντ. Δῶρα Στ. Βυζ. ἴδε Δῶρα Π. Δ. ἴση. 17, 11.

Δῶρα, ὡν, (τά) καὶ Δωρά, τά, Δῶρα, (ἡ), κατ' ἑλλ. Δῶρ, Δῶρος, Δῶρον' 1) παράλιος, πόλις. Παλαιστίνης εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καρμῆλου. Πολύδ. νῦν Τραπεζα ἢ Ταντοῦρα κατ. (αἰ) Δωρίται. Ἰώδ. 2) νησος ἐν τῇ Περσικῇ κώλυκ, κατ. Δωρίτης, ἴσως καὶ Δωρηγός Στ. Βυζ. ἴδε Ὀδραχτα.

Δωρεά, ἡ' χάρισμα, δῶρον, ἴδ. τιμητικὸν Αἰσχ. Πρ. 649, Σοφ. Ἡρ. ὡς. ἀττ. πεζ. τὸ δίδοναι, δωρεσθαι Πλάτ. πολ. 5, 468' ἀφιέρωμα, κληροδότημα Ἰσακ. 1' «δωρεάν τι λαβεῖν» = εὐλαβῶν τι ὡς δῶρον, ἐδωρήθη - δούκει = ἐδώρησα Δυσ. 7, 4' 58. ἐπὶρ. δωρεάν = προίκα, ἀμύση, χωρίς μισθόν, χρήματα - πράττειν Πολύδ. 18, 17, 7' ὡς. «ἐν δωρεᾷ δίδοναι τι» = δίδω ὡς χάρισμα, 28, 3, 4, donum.

Δωρεῖα, 1) χαρίζω, δωρῶ' ἐδώρησαν Ἡσ. ἔρ. 81' «Ἐρμάν λιταῖς ἐδώρησαν» Πινδ. Ὀ. 6, 73' 50. παθ. «ἐδωρήθη οἱ χώρα» Ἡρ. 6, 85, Σοφ. Πλάτ. «τὰ παρὰ τῆς τύχης δωρηθέντα» Ἰσακ. 1, 26' «δῶρα δεδώρηται» Πλάτ. πολιτ. 274, συνηθ. 2) Μίσ. ἀποθ. - τί τινα = τί εἰς τινα ἴλ. κ. 557, Πινδ. Ὀ. 7, 3, Ἡρ. 2, 128 κ. συγγν. ὡς. οἱ ἀττ. «δεδωρητάι τι ἦμιν ὁ θεός» Πλάτ. Τιμ. 46 - τινα τινα = τινα μετ' ἡ' Ἡρ. 3, 130 Εὐρ. - θεοδ' ἀνέθῃμασι Πλάτ. Ἀλκ. 2, 149' «- σπέρμα εἰς Πελοπόννησον» Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, ἂ' μόν. - τινα Ἡρ. 4, 110, donoi.

Δωρηῖα, ἡ' κύρ. ὄν. Κρητικ. γυν. ἐπίγρ.

Δώρημα, τό' χάρισμα, δωρηθὲν τραγ. - τινα Αἰσχ. Πέρσ. 520' «τὰ σὰ Ἑρακλεῖ δωρήματα» Σοφ. Τρ. 668, Ἄριστ. νεφ. 309, παρὰ πεζ. σπαν. Ξεν. Ἰέρ. 8, 4, donum.

Δώρημα, τό' Ἑλλ. ὄν. γυν. Ἀρχ. ἐπημ. 1555.

Δωρηματικός, 3' δωρητικός, φιλόδωρος Δ. Ἀλ. 8, 50, munificus.

Δωρητήρ, ἥρος, δ' δωρητής, δότης, ὁ χαρί-

ζων Λεωνίδ. Ταρ. 14 (6, 305), donator.

Δωρητικός, 3' δωρηματικός Πλάτ. σοφ. 223.

Δωρητός, 3' β. ἐπιθ. α) δυνάμενος δωρηθῆναι, δωροδοκῶν, δωροδόκος ἴλ. τ. 526' 6) δωρηθεὶς Σοφ. Οἰ. τ. 384, Πλουτ. Κορ. 16.

Δωρίζω, ἀμτθ. 1) ἀπομιμοῦμαι τὴν δωρικ. ἐνδομῶσ' ἂν. ἴδ. τὴν γυναῖκα, κατ' ἦν οἱ ὦμη καὶ ὁ ἀριστέρος μηρὸς ἐμειναν ἐλευθεροὶ καλῶματος λεξ. 2) ὁμιλῶ δωριστ' Ἀνακρ. 10, 6.

Δωρικάς, 3' δωρικός' γρησμ. π. Θουκ. 2, 54.

Δωρίαν' Δωριεύς Στ. Β. ἴδε Δῶριον.

Δωρίας, ου, δ' Δόριος καὶ Δούριος 1) ποτ. Ἰσπανίας, νῦν Δούερο Πτολ. 2) παραποτάμιον τοῦ Πάδου ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ Πτολ. νῦν Δόρια Βαλτέα.

Δωρίας, ἄδος, ἡ' δούλη τις Ἀνακρ. π. Ἀθην.

Δωρίδα, δ' υἱὸς τοῦ Κορινθίου Προκόδα Παυτ.

Δωριεύς, εως, εἰ, αἰτ. ἑα Ξεν. Ἑλλ. καὶ Δω-

ριᾷ Πλάτ. νόμ. πλ. Δωριεὶς ἀττ. (Θουκ. κτλ.) καὶ Δωριῆς, ἰων. Δωριεὶς, γυν. ἰων. δῶτ. εἰσι (θεόκρ.), Δωριέσσι [ν], αἰτ. Δωρίδας ἰων.

(Ἡρ.) καὶ ἀττ. (Δημ. Αἰσχ.), μετγ. Δωριεὶς' μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν, ἐξ ὧν ἀπη-

ρίετο ὁ πόλις' Ἑλλην. λαός, ἐκπονησθεὶς ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς Δῶρου, υἱοῦ τοῦ Ἑλ-

ληγος. Βραδύτερον Δωριεὶς ἐπωνομάσθησαν καὶ οἱ τῆς Δωρίδος κάτοικοι, ἀπαρτίζοντες τετρί-

πολιν ἡμοσπονδίαν, ἐκκληγεῖσθαι «ἡ τῶν Δω-

ριέων χώρα» ὡς ἀπεκαλοῦντο καὶ οἱ ἐκ Δω-

ρίδος ἐν τῇ M. Ἀσίᾳ ἀποικισάμενοι καὶ ἰδρυ-

σαντες ἐξάπολιν ἡμοσπονδίαν. Προσέτι οἱ Λα-

κεδαιμόνιοι καὶ ἐν γέν. οἱ Πελοποννησῖται, οἱ ἐν Σικελίᾳ καὶ ἴδ. οἱ ἐν Σαρακώσῃ μετὰ τῶν

λοιπῶν ἐν Ἰταλίᾳ, οἱ ἐν Κρήτῃ, οἱ Ἐπιδό-

ριοι, οἱ ἐν Ἑστιάτιδι, Πελαγονησῖται καὶ ἑλ-

λοι, π. χ. Καστωλοὶ καὶ οἱ ἐν Καστωλῷ πε-

οίω καὶ πάντες οἱ τὴν δωρικὴν γλῶσσαν λα-

λοῦντες καὶ δωρικά ἤθη ἔχοντες Θεοφρ. Ἡσ.

φυτ. 3, 16, 3.

Δωρίζω, ἀμτθ. ἀπομιμοῦμαι τοὺς Δωριεὶς,

ὁμιλῶ ὡς οἱ Δωρ. δωρίζω Θεόκρ. 15, 93,

Στράβ. 8, 333 κ. μετγ.

Δῶριος, 3 καὶ 2' τῶ κατωτ. - ἀρμόνια, τό-

νος = κατὰ τὴν ἀγωνίην (βυθμόν) τῆς μελωδίας,

τὴν ὅποιαν ματεύειν οἱ Δωριεὶς «δωρι-

κός νόμος = μελωδία, μέλος σοφιστῶν, βαθύφω-

νον, ἀπλοῦν μουσ. Ἄριστοτ. πολιτ. 33, ἐφεύ-

ρεττὴ δὲ τοῦ βαρυγώνου μουσικ. μελῶς λέγεται

ὁ Θραξ Θάμρις, ὅσοι τὰ Δῶρια = αἱ Δωρικ.

μελωδίαι, τὰ Δωρικά φῶματα, ὅθ' ἡ παροιμ.

«ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον» = ἀπὸ ἐντόνου εἰς

μακροῦ. μέλος Σόλεα. ἱπποτ. 67, corius.

Δωρικός, 3' εἰς τοὺς Δωριεὶς ἀνήκων, δ' κατὰ

τοὺς Δωρ. συνηθ. σχημ. π. Ἡρ. κ. ἀττ.

Δωριματος, 3' εἰς δωριανὴν ἀνήκων, δωρηθεὶς

μετγ. gratuitus.

Δωρίς, ἴδος, αἰτ. ἴδα, κλ. Δωρί καὶ Δωρί

(κατὰ Βέργκιον), ἡ' 1) ἐπιθ. = δωρική, Λα-

κωνική, Πελοποννησιακή π. χ. κόρα, νῆσος,

ἑσθῆς = ὁ ἰσχυρὸς μάλλινος Ἑλληνικὸς χι-

τῶν ἄνευ χειρῶν, διὰ πόρνης περὶ τὸ στήθος

πορποῦμενος Ἡρ. 5, 87 (ἴδε Δωρίζω) 2) ὄψ.

α) ἡ κάτοικος τῆς Δωρίδος' 6) ἡ Δωρικὴ διά-

λεκτός' γ) ἡ ἐν Ἑλλάδι ὁμῶν. χώρα' 3) κύρ.

δν. θαγ. τοῦ Ὀδυσσεύ, αὐτοῦ τοῦ Νηρέως
καὶ μήτηρ τῶν Νηρηίδων.

Δωρεῖσμός, ὅ· ἡ δωρ. διαλεκτικὸς γραμ. δω-
reismus.

Δωρεῖσι, (ἐπὶ δωρικῶς, κατὰ τὸ δωρικ. ἡ-
θας, τὴν δωρικ. διαλεκτὸν, κατὰ τὸ δωρικ.
μέλος, τὴν δωρικ. μελωδίαν Πλάτ. Λάχ. 188.

Δωρεῖται, ὅ, ἀγῶν διαγωνισμός, ἐν ᾧ ὁ νι-
κητὴς δωρεῖται Πλουτ. 820.

Δωρεῖται ἴδος, ἡ φιλόδοτος, ἐπὶ ἄλλων. Ἀθηνᾶς
Παυσ.

Δωρο-δότης, 2· δωροδότος, δωροδόκος Ἡσ.
δονιστος.

Δωρο-δοῖς, ὅ· δειπνῶν δωρητὴς, ὁ χαρί-
ζων δεῖπνον· παῖς = ὑπηρέτης ὁ περιεργεῖται
καὶ διαγέμενος ἐν τῇ τραπέζῃ τὰ φαγητὰ Ἀ-
θην. 15, 701.

Δωρο-δέκτης, ὅ· ὁ φίλων λαμβάνειν δώρα,
ὁ χαίρων ἐπὶ δώροις Ὁ.

Δωρο-δοκίμ, 1) δέχομαι δώρα, ἰδ. ἐπὶ δωροδο-
κίᾳ, δωροδοκίμ, ἀσυνδέτ. Ἡρ. 6, 82· πο-
λύ· ἀργύριον = διὰ πολλοῦ χρυσοῦ, 6, 72·
χρυσὸν Πλάτ. πολ. 9, 590· ὅθι παθ. τὸ δε-
ῶ, ἀκμήνιν χρυσόν = τὰ τῆς δωροδοκίας χρη-
ματα Δείν. 1, 66· «δωροδοκῶ ἀπὸ τίνος» Ἀρ-
ιστ. σφ. 659, «δωροδοκεῖν καὶ διαφθεῖραι
ἐπὶ χρημασι Δημ. 18, 45· 2) ἐνερ. διαφθεῖραι
τὴν μετὰ χρήματα, δώρα, δωροδοκῶ· τινὰ
(Δημ. 9, 45 ἀμφί.)· τὸ δικαστήριον Δ. Σικ.
13, 64· 60. παθ. δωροδοκῶμαι (Ξεν. Ἀν. 7,
8, 17· δωροδοκῶ ἐν ἐνερ.) Πολύβ. 6, 56.

Δωρο-δόκημα, τὸ· τὸ ληφθὲν ἐπὶ δωροδο-
κίᾳ Δημ. 18, 31.

Δωρο-δοκίμ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ, κωμ.
ἐκφράσις τοῦ δωρεῖται Ἀριστ. ἐπ. 991.

Δωρο-δοκίμ, ἡ· 1) ληψὶς δώρου ἐπὶ παρα-
δόσει τοῦ καθήκοντος, δεκασμός· καταγνώ-
μαί τινος Διαν. 21, 21· «δωροδοκίᾳ κατηγο-
ρεῖται» Αἰσχίν. 2, 3· 2) δώρου δόσις, χάρισμα
λεξ.

Δωρο-δόκος, 2· α) ὁ δώρα λαμβάνων, δω-
ρολήπτης, συνών. τῶν φιλοχρημάτων Πλάτ.
πολ. 3, 390, Ἀριστ. ἐπ. 401, Δείν. 1, 41,
6) ὁ δίδων δώρα, δωροδοκῶν τινὰ λεξ. καὶ
ὁ δίδους καὶ ὁ λαμβάνων· Η. Ἀν. 242.

Δωρο-δοσία, ἡ· πόλιν μετν.

Δωρο-δοσία, ὅ· ὁ δίδων δώρα· λάθας =
λήθησε δι' ἀχαρίων τὴν λησμονησίαν, ὁ κά-
μειν τινὰ νά λησμονήσῃ τὰ δεινὰ του, ἐπὶ
Μέλετ. 6 (12, 49).

Δωρο-δοχίαν, ὁ· δοχίον δώρων, ταμεῖον
δ. κορβωνᾶς, πρὸς Γαβριήλ, τὸ παρ'
ἡμῶν καὶ τῶν γ. τοῦ στόλου κτλ. τὸ τοῦ ὁδο-
λοῦ τοῦ Ἀγ. Πέτρου π. δικαίως.

Δωρο-δόχ, ὁ· ἐπὶ πλουσίᾳ, πλουσία
ἐκ δώρων Σχολ. Ὁδ. ο, 16.

Δωρο-καπῶν, δωροδοκίαν, διαφθεῖραι διὰ
δώρων Ὁ.

Δωρο-καπῶν, ὁ· δωροδοκίαν, τὸ δωροδοκεῖν
Δωρο-ληπτικῶν, δέχομαι, λαμβάνω δώρα Εὐστ.

Δωρο-ληπτικῶν, ὁ· ὁ λαμβάνων δώρα Ὁ.

Δωρο-ληψία, ἡ· ληψὶς δώρων Δ. Κόσ. 39,
55 κ. μετν. δωροδοκία ἔμμελη. Β. Ἀν. 35.

Δωρον, (δίδωμι), τὸ· α) χάρισμα, ἰδ. ἐν ἡ-

τικῶν ἐπὶ Ὁμ. π. ἀπασί· ὁ δὲ δώρα δι-
δοῖται, λαβεῖν· τινός = τὸ ὑποκείμενον εἶδει τις,

π. γ. - ὅταν = τὰ ἐκ τῶν Ὁ. προσηγορεύματα, ἀφ'
ἀποφάσεως ἀπὸ τῶν Ἰλ. υ, 285, ἰδ. α· «Ἀπο-
δοῖς, Κυπρίας» = οἰλητὴς, ἐρωτικ. ἀπόλαυ-
σις Ἰλ. γ, 64, Ἡσ. Πινδ. πρὸς, «τὰ τῶν

Μουσῶν καὶ Ἀπολλωνος δώρα» = ἡ ποιητικὴ
Πλάτ. νόμ. 7, 796, τὸ τοῖς θεοῖς καθιερού-
μενον δώρον, ἀφαιρέμα· «φέρει δώρον Ἀθηνᾶ»

Ἰλ. ζ, 293· 6) δαυμός, φόρος, Ἰλ. ρ, 225· π.
Πλάτ. ἐν συνδ. «τὰ παρ' ἡμῶν τοῖς θεοῖς δώ-
ρα», Εὐθύρρ. 15· γ) κατὰ τὰ ἀττ. δίδωται

«δωρῶν γραφή» κατηγορία ἐπὶ δωροδοκίᾳ =
«ὅποτε τις αἰτίαν ἔχει τῶν πολιτευομένων δώ-
ρα λαβεῖν» Ἀποκρ. ὡσ. «δωρῶν δίδωμι»

Πλουτ. Περ. 10· «δωρῶν ἐλείπειν Ἀριστ. νεφ.
591· «δωρεῖται Ἀνδοκ. 1, 74· ἐκρήθησαν Δαρ.
273· 8) παλαιστὴ (κοιν. σπύραμη), μέτρο. ἐκ-
τάσις ἄλλ. δοχμῆ, δακτυλογμῆ = νῦν 77, 1 χι-
λίον. Νικ. Θερ. 348, Πολύβ. 2, 159, δοχμῆ.

Δωρο-ξενίας γραφή, κατηγορία κατὰ ξένου,
ὅστις «ξενίας κρινόμενος», κατηγοροῦμενος ὅτι

παρανόμως ἐκτῆσατο δικαιώματα ἰθαγενούς
πολίτου· ἐδωροδόκησε τοῦς δικαστὰς καὶ ἀπέ-
φυγε τὴν δίκην Διαν. π. Ἀποκρ.

Δωρο-τελέω, ἀποτίνω δώρα, ἐπὶ πληρῶ τὸ τὰ
ξίμων μου χρησῶ. π. Δημ. 43, 66.

Δωρο-φάγος, 2· δώρα καταδωροφάγων, ὁ
πληστος, δωροδόκος Ἡσ. ἐρ. 219, Πολύβ. 6,
9, 7, δονιστος.

Δωρο-φάγος, προσφέρω εἰς τινὰ δώρα· τινὶ
Πλάτ. Φαῖδρ. 266· «τίνι τῷ Εὐθύρρ. 14· τῷ
Πολύβ. 2, 149· τινὰ = δώρα τινὰ· Ἀλλ. Π.

Ἰσ. 1, 32, συχνὰ ἐκκλ. «τῶν δώρων»

Δωρο-φορία, ἡ· προσφορά δώρων Ἀλκιβ. 146.

Δωρο-φορικῶς, 3· δώρα προσφέρων Πλάτ.
ισφ. 222· «στολή» δωροδοκία Ἀλλ. Π. Ἰσ. 1, 32.

Δωρο-φόρος, 2· α) = δωροφορέας Πινδ. Π.
6, 86· 6) φόρος ὑπετελής Εὐφορί. π. Ἀθην.
6, 263· «καρπὸν Ἀργιμῆ» (Ἀνθ. Παλ. 15).

Δωρο-φόρος, δωρ. δωροδοκίαν Θεόκρ. 7, 43.

Δωρο-φῶν, κλ. δωροφῶν, ὁ· κωμ. κερσοποικίαν
τῶν συκαφαντῶν καὶ πῆς δωροδοκίας Ἀριστ.
ἐπ. 529.

Δωρ, ἡ· μόν. ὄνομα δώρων δόσις Ἡσ. ἐρ. 554.

Δωρ, ἡ· ἐπὶ δώρων δώσις, ὅπερ· ἡ δίδωμι προσ-
λαβεῖ Ὁμ. Ὀν. Δῆμ.

Δωρῶν, φιλοδοκίαν, ἰσχυρὸν τοῦ δίδωμι, ἔχω
κλίσιν, ἐπιθυμῶ εἰς τὸ δίδωμι· Ἡσ. ἐρ.

Δωρῶν, γέν. α καὶ Δωρῶν, ὄν· ἰσχυρὸν
δωσις ποιητῆς Ἀνθ.

Δωρῶν, ὁ· ἔλλ. κύρ. Ὀν. Σοῦδ. Ζων. =
Δωρῶν Κλ. Ἀλλ. προτρ. 3, 10.

Δωρῶν, 2· ὁ τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ νόμου
ἀντιθέτος, ἀντίθ. αὐτοδικῶς, ὅπερ· δηλοῦται π.

Ἡρ. διὰ τῆς ἀντιθέσεως· «τὴν δικαιοσύνην εἶναι καὶ
μὴ ἀλλήλους φερόμεν τε καὶ ἀφαιρῶν», 6, 42,
Πολύβ. 4, 4, 3.

Δωρῶν, 2· ὁ παραδίδων τὴν πατρίδα
ἐπὶ κτησθ. σημ. Σοῦδ. ὡσ. δωρῶντος πρὸς
Δόσκ. Φρὸν. 770.

Δωρῶν, ὄντας, ὁ· 1) φιλόδοτος· 2) ἀεὶ ποτε
μέλλων δώσειν, ἥτοι οὐδέποτε δίδων, μελλοδό-
της, ἐπὶ δ. Ἀντιθέτου τοῦ γ' βασιλ. τῆς Μα-

κεδονίας, ὅστις συνάμα ἐπωνομάζετο Ἰέραξ= Φουόκος μακεδονικῶς Πλούτ.

Δώτειρα' θηλ. τοῦ κατωτ. = δώτειρα Αἰῶς, Στοβ. ἀνθ. 5, 22, Μανελ. 2, 447.

Δωτήρ, ἥρος, ὁ' «δωτήρης ἑάων», (οὐδ. μόν. πλ. ἑά, ἑάων, τὰ ἀγαθά), ἐπίθ. τῶν θεῶν Ὁδ. 0, 325, Ἦσ. 0ε. 46 κ. συγνή.

Δώτης, ὁ' δότης Ἦσ. ἐρ. 353.

Δώτιον, (τὸ πεδίον) = πεδιάς Θεσσαλίας νοτίως τῆς Ὀσσης, (π. Στ. Β. καὶ Πλιν. πόλ.) κατ.

Δωτιεύς, θηλ. Δωτήεις, ἰδού, ἡ χώρα Δωτιάς, ἄδω,

ἡ τίς, ἰδού, ἡ 1) μήτ. Φλεγύου, υἱοῦ τοῦ Ἀρεῖς Ἀπολλ. 2) πός. Ἰαλυστοῦ καὶ μήτηρ Σύμης Μινας. ἐν Ἀνθ.

Δώτις, ιοί, ὁ Δώτις, υἱός Ἀστερίου καὶ Ἀμ-

φικτυόνης Στ. Β. ἴδε Δώτιον.

Δωτίνάζω συνάζω, παραλαμβάνω δόσεις, δωρεάς, συνεισφοράς Ὑρ. 2, 180.

Δωτίνη, ἡ δῶμα, δωρον Ἰλ. α, 155 - ἀγείρω Ὑρ. 1, 69 - «δωτίνην δίδωμί τι» = δωρεάν 1, 69, ἐκ τῶν μτγν. Θεμίσι.

Δωτύς. ὄος, ἰων. ἡ τῷ ἀνωτ. λεξ.

Δώτωρ, ὀρος, ὁ' δωτήρ - ἑάων Ὁδ. 0, 335 - Θεοὶ Θεογν. 134 ἰδ. Ἐρμῆς Ὀμ. ὕμν. 29, 8, Λουκ. Κρόνοςόλ. 14.

Δωτώ, ὄος, ἡ Νηρήεις, ἥτις κατὰ Παισ. εἶγεν ἱερὸν ἐν Ἰαθάλους, παραλίῳ πόλεως τῆς Συρίας, νῦν Τσεμπιλί.

Δώωσι, π. ἀντί δῶσι γ' - πλ. ἀορ. 6' ὕποτ. τοῦ δίδωμι.

Δώω, ἀντί δῶ, ἄ. ἐν. ἀορ. 6' ὕποτ. τοῦ αὐτ.

Ε.

Ε.

Ἐάν.

Ε, ε, ἑ φιλόν' τὸ πέμπτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ.

ἀλφαβήτου· ὡς ἱερὸν. ε' = 5, ε, = 5000· ὡς

στοιχεῖον ἀλφαβητικὸν ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρ-

χαιοτέροις εἰ Πλάτ. Κρατ. 402. Πρώτον δὲ

μετὰ τὴν εὐρεσιν ἢ γρήσιν τοῦ η ἐν τῇ συνθέσει

γράφῃ καλεῖται ἑ φιλόν. Οἱ ποιηταὶ πολλὰ

κις χάριν τοῦ μέτρου ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς εἰ,

καὶ τὰν ἀπαιλιν βραχύνουσι τὸ εἰ εἰς ε'· πρὸλ.

ἑαρ = εἶαρ, Ἀλφειός = Ἀλφειός. Ὡς περι-

τεύουσα συλλαβὴ εἰς τὰ ἔμπροσ, ἡ ἀπλῶς χά-

ριν εὐφωνίας, εὐρηται εἰς τὴν παλαιάν γλῶσ-

σαν, πρὸ πάντ. παρ' Ὀμ. εἰς λέξεις ἐξούδας·

τὸ δίγαμμα, εἰκόσι, ἑδῶνα, ἐξέλωρ,

πιδανῶς προταχθὲν ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, ἀ-

γνωσούντων τὸ δίγαμμα (F), πρὸς εὐδωσιν τοῦ

μέτρου· ἄλλως δὲ παραβλήτῃ τὰ ἐκεῖνος καὶ

κεῖνος, ἐορτή = ὄρτῃ, ἐχθές = χθές.

Ε, συνήθ. διπλοῦν εἰ ἡ καὶ τετραπλοῦν (ἀρχ.

λέξ. ἐπιρρημα σχετικιστικόν), ἐπιφώνημα ὁ-

Ἐαγα, ἑαδᾶ ἴδε ἄγνυμι καὶ ἀνδάνω.

Ἐάν (εἰ - ἄν), κατὰ τὸν τύπον τοῦτον πρῶτον

μεθ' Ὀμ. πρὸ πάντ. ἀττ. συνηρ. ἦν, Ὀμ.

καὶ σπανιῶτ' ἄν 1) ἑάν, ἐν περιπτώσει καθ'

ἦν, σημαίνει δὲ συνθήκην, ὑπόθεσιν, ἔξαρτω-

μένην ἐκ τῶν περιστάσεων· εἰς τὸν κατ' εὐ-

θεῖαν λόγον κανονικῶς μόνον μεθ' ὕποτ. ἐκ-

φράζων τὴν προσδοκίαν τῆς ἐκδόσεως διὰ τοῦ

ἀποτελέσματος· πρὸλ Ὑρ. 3, 36 «εἰ μὲν

μεταμελήσῃ τῷ Καμύσῃ καὶ ἐπιζητήσει τὸν

Κροῖσον - λάμψονται ζωάγρια, ἦν δὲ μὴ μετα-

μελήσῃ καὶ μὴδὲ πολλῇ μιν, τότε καταχρησθαι»

ἐπὶ δὲ μὴ μετανοίας δηλ. τὸ μὲν πρῶτον, ἐκφέρε-

ται ὡς ὑπόθεσις, τῆς ὑποίας τὴν πληρωσιν ἐπι-

θυμεῖ τις καὶ προὑποθέται, τὸ δὲ δευτέρον ὡς

μὴ ἀπιθάνον, περὶ τοῦ ὁποίου θέλει διδάξει τὸ

ἀποτέλεσμα Ἰσοκ. 6, 107 «ἦν μὲν γὰρ ἰ-

θέλωμεν ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν δικαίων, εὐ-

δοκίμησόμεν»· εἰ δὲ φοβησόμεθα τοὺς κινδύ-

νους» = ἂν πραγματικῶς φοβησόμεν τοὺς κιν-

δύνους, οἷον Δημ. 8, 77 «ἂν παύσῃς ὀλι-

γωροῦντες ἀπάντων, ὥσως ἂν καὶ νῦν ἔτι βελ-

τίω γένοιτο» (τοῦτο ἐπιθυμεῖ ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ

δὲν δύναται νὰ προῖδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λό-

γου του, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦδε διαγωγῆν τῶν

Ἀθηναίων εἶνε πιθανώτερον)· «εἰ μέντοι κα-

θεδέσθαι» πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 4, 1, 15. Ὡς δὲ ἀ-

πόδοσις ἐκφέρεται συνηθέστατα κατ' ἐν. ὁριστ.,

μέλλοντα, ἡ προστ. ἡ εὐκτ. δυνατικῶς· εὐ-

ρίσκομεν πρὸ πάντων τὸ ἑάν μετ' ἀορ. τῆς

ὑποτ. εἰς τὴν σημ. τοῦ τετελεσμ. μέλλοντος,

καθὼς τὸ ὅταν καὶ «ἐπειδὴν, ἐάν ὅαττον» =

εὐθὺς ἀφ' οὗ Πλούτ. Ἀλκ. Α' 105. Ὡς εὐκτ., ἥτις

πρὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἀπαν. εὐρίσκεται εἰς

πλάγιον λόγον, καὶ εἰς ὀλίγα χωρία εἶνε βεβαία, εὐρίσκεται μετὰ τὸν Ἀριστοτ. καὶ εἰς ὀρθὸν λόγον, πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Βυζ. οἵτινες συντάττονται τὸν ἔαν καὶ μεθ' ὀριστ. 2) εἰς ἐξηρημέναις ἐρωτήσεσι, ἔαν γίνεταί λόγος περὶ πράγματος, οὐ ἡ ἐκδοσις προσδοκᾶται, πρὸ πάντων μετὰ τὸ σκόπει Πλατ. Γοργ. 452, Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 12* συγνὰ δὲ καὶ παρ' Ὁμ. πολλάκις πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ ῥηματι· *εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρως παρανήξομαι ἦν που ἐφεύρω ἡτίονος - δειδῶ = ἂν κολυμβήσω πλέον ἐμπρός (διὰ νὰ ἴδω) = ἂν κἀπου εὐρω Ὁδ. ε, 417* *μηδὲ τοῦτο ἡμῖν ἀρρητον ἔστω, ἔαν πως αἰσθῇ, οὐ εἰ* Πλατ. Ἀλκ. Α', 122* - ἔν συνδέσει μετ' ἄλλων μορίων· ἔάν τε - ἔάν τε, εἴτε - εἴτε Πλατ. Πρωτ. 323* καὶ συγνὰ· ἔάν τε - καί* Σοφ. Ἀντ. 327* - *ἔάν παρ*, ἂν ἄλλως τραγ. *ἔάν μή* = ἔν περιπτώσει καλ' ἦν δὲν, ὅπου δὲν εὐρηται δὲ συγνὰ ἐλλειπτικῶς· *ὅτι μὴ τιθέναι νόμον, ἔάν μὴ τὸν αὐτὸν ἐπὶ πᾶσι τοῖς πολίταις, οἱ κύριοι νόμοι λέγουσιν*, ὡς τὸ λατ. non-nisi, = νὰ μὴ θέτωσι νόμον, ἂν δὲν ἰσχύῃ ὁ αὐτὸς δι' ὅλους, ἢ δὲν τοιοῦτον μόν., ὅστις ἰσχύει δι' ὅλους - παρὰ τοῖς Ὁ' καὶ Ν. Δ. εὐρηται ὁ ἔαν μετ' ἀναι. ἀντὶ τοῦ ἂν ὅπου ἔαν ἀπέρχη* Ματθ. 8, 19, Ἐάνδανον, ἀττ. = ἡἐάνδανον.

Ἐαν ηὐρόρος· ὁ φέρων λεπτὸν ἐνδυμα' παρὰ δ' Ἀντιμάχῳ κατὰ Ἡσυχ. λέγεται οὕτω ἡ ἡώς.

Ἐάνος (ἐννυμι, ἐνδυτός, ἡ κατὰ Βουτμ. ἐκ τοῦ ἔαν, ὑποχωρητικὸς, μαλακός) περὶ φορεμάτων ἢ ἄλλων πρὸς ἐνδυμασίαν χρησιμεύοντων πραγμάτων· πέπλος = ὠρετός καὶ λεπτὸς πέπλος Ἰλ. ε, 734* *κνημίδες ἑαυτοῦ κασσιτέροισι*, περὶ κασσιτέρου μαλακοῦ, εὐκόλως φερόμενον, ἐνδοτικὸν Ἰλ. σ, 613, μόν. παρὰ μετγ. οἶον Ὀρφ. Ἀργ. 875 εἶνε τὸ α βραχύ.

Ἀπὸ τούτου πρέπει νὰ διακρίνηται χάριν τῆς προσωφίας ἡ τοῦ ποσότητος τοῦ χρόνου τὸ ἔπομ Ἐάνος, ἡ (ἐννυμι) τὸ φέρεμα, μόν. περὶ γυναικείων ἐνδυμάτων Ἰλ. γ, 385, μηχανομένου τοῦ ε, εἰπνός Ἰλ. π. 9, [τὸ α εἶνε βραχύ].

Ἐεξά· ἴδε ἄγνομι.

Ἐαρ, ἔαρος, τό, μετγ. ἐπ. εἴαρ Νικ. ἀλ. 87, εἴαρ· Ὀππ. κυν. 1, 116, συνηρ. ἡρ, μόν. Ἀλκμ. παρ' Ἀθην. 10, 415 καὶ Ἰπποκρ. ἀλλὰ ἡρος, ἡρ· Πινδ. Π. 4, 64, *τὸ ἔαρ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ μονοσυλλαβῶς καὶ δισυλλαβῶς* Ἰσ. ἔρ. 490, ἔαρ, 460· ἄνοιξις, ἡ τὸν χειμῶνα διαδεχομένη ὥρα τοῦ ἔτους· (*τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος ἡδὴ καὶ πρὸς ἔαρ* Θουκ. 5, 81)· ἔαρος νέον ἱσταμένοιο· Ὁδ. τ. 519 ἔαρος = τὴν ἄνοιξιν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 10, 1· *ἄμα τῷ ἔαρ* Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 7* - παρὰ μετγ. π. πᾶν πρῶτον προῖον, οἶον· *γενῶν ἔαρ* = αἱ πρῶται τρίχες τοῦ γενείου, Κριναγ. 12* (6, 242), καὶ περὶ παντὸς τρυφεροῦ καὶ ἱραξιμοῦ - Σμνων Ἐπ. ἀδ. 524, (ζ, 12)* - χαρίτων Ἰουλ. Διγ. 51 (ζ, 599)· ὅθεν ὁ Δημόδ. παρ' Ἀθην. 3, 99 καλεῖ τοὺς ἐρῆδους· ἔαρ τῆς πόλεως· *ἔαρ ἦρην* = εἰρικός βλέπω Θεόκρ. 13, 45· 2) ὁ χυμὸς τὸν ὅπου ἐν ἔαρος κατὰ τὸ ἔαρ τὰ σπυρτὰ Γεωπ. ὅθεν ἐλαίης = τὸ ἐλαίον Νικ. ἀλ. 87* παρ' ἀνθρώ-

ποις καὶ ζῳοῖς, τὸ αἷμα ἄρ. λεξ. (καθ' Ἡσυχ. παρὰ Κυπρίους)· οὕτω *φόνος ὀερμὸν ἔαρ λαπτειν* Ὀππ. ἀλ. 2, 618, νεγ.

Ἐαρὶ-δρεπτοὶ λοῖβαί· αἱ τὸ ἔαρ δρεπόμεναι Πινδ. ἀπόσπ. 45, 7.

Ἐαρὶ-δροπος· ἐξηγ. τοῦ προηγ. Διον. Ἀλ. Ἐαρ(ίζω) 1) διαγῶ τοῦ ἔαρ Ξεν. Ἀν. 3, 5, 15· 2) ἔχω ἔαρ, ὡς ἐν τῷ ἔαρ ἀνθρ καὶ χλοάζω μετγ. Καὶ ἐν τῷ μέσ. *λειμῶνες ἄνθρωποι ἀριζόμενοι* Πλατ. Ἀξ. 371.

Ἐαρινός· ἀνέκων εἰς τὸ ἔαρ, ὥρα, καιρὸς τῆς ἀνοίξεως Πολυδ. 2, 54, 5* - ὁ ἀλπος Ξεν. Κυρ. 8, 6, 22* παρὰ π. εἰαρινός· - ὥρη Ἰλ. π, 463* - ἄνοθα, 6, 471* - πλόος Ἰσ. ἔρ. 676* ἀττ. συνηρ. ἡρινός Ἀριστ. ἔρν. 683* *ἡρινὰ κελαιδίν*, περὶ τῆς χελιδῶνος - χρόνος Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 10, vernus ἐπὶ ἔαρινῶς Ἡσυχ.

Ἐαρινος, ὁ· ἀνθρ. ὅν. Δ. Κέσ.

Ἐαρτίτις, -ίθος, ἡ· ἔαρινθ Θεοφ. Σμ. Ἰστ. σ, 44, vernus.

Ἐαρο-τρεφής, 2) τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ἔαρος· - λειμῶνες Μοσχ. 2, 67* - μῆλον Ὀρφ. λιθ. 610, vernus.

Ἐαρο-τροφός· ἑαροτροφής ἄρ. λεξ.

Ἐαρό-χρσος, ὁ· ὁ ἔχων τὸ χροῖμα τοῦ ἔαρος, χλοερὸν, ἀνθρὸν χροῖμα· Ἰασπίς Ὀρφ. λιθ. 264.

Ἐάρτερος, π. ἀντὶ ἔαρινός, ἀνοϊξιατικός Νικ. Ὀπρ. 380.

Ἐᾶσι· εἰσὶ, ἐπ. ἔᾶσι = οὔσα ὥρα. Ἐᾶσι = ἦνται, ἔᾶτο = ἦντο.

Ἐαυτότη, ἡ· ἀρρη. τοῦ ἑαυτοῦ, Πρῆκλ. συίτας.

Ἐαυτοῦ, ἡς, οὐ, ἰων. ἑαυτοῦ, ἀττ. συνηρ. αὐτοῦ, ἀντων. αὐτοπαθ. τοῦ γ'· προσ. τοῦ ἰδιώτου, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ· ἑαυτὸν εἰπάττειν· Ὀπρ. καὶ ἀττ. οὐχὶ σπαν. εὐρίσκεται πρὸ πάντων παρὰ μετγ. ἀντὶ ἑαυτοῦ ἀπλῶς αὐτοῦ· παρ' Ὁμ. πάντοτε χωριστὰ ἐκ αὐτοῦ κτλ. περὶ τῶν συνδέσεων· ἀρ' ἑαυτοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, καθ' ἑαυτὸν· κ. τ. ὅμ. ἴδε τὰς προθέσεις. Ὅτι δὲ παρ' αὐτὸν γίνεταί χρῆσις τῆς γεν. ἑαυτοῦ, ἑαυτοῦ· ἀντὶ τῆς κτητ. ἀντων. τοῦ γ'· προσ. ὅτε αὐτὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκ. τῆς προτάσεως, διδῶσιν ἡ γραμματικὴ. Σημειωτέον δὲ 1) ὅτι οἱ Ἕλληνες, ὅταν τὸ ὑποκ. ἦνε ἀριστὸς ὀρισμὸς μεταχειρίζονται τὴν ἑαυτοῦ ἀντὶ τοῦ α' καὶ β'· προσ. τῆς αὐτοπαθοῦς. Τοῦτο δὲ καὶ παρ' ἀττ. δὲν εἶνε σπάν. πρὸ πάντων· εἰς τὸν πλ. ὅτε καθ' Ἑρμᾶν· εἰς Σοφ. Οἱ. τ. 707 καὶ Ἀριστ. νεγ. 1459, ἐξαίρεται μάλλον ἡ ἀντίθεσις τῶν προσώπων· προσέτι δὲ φαίνεται ὅτι ἀσορμὴν πρὸς τὴν χρῆσιν ταύτην ἔδωκεν ὁ βραχυτέρος τύπος ἐν τῷ πλ. εἰς μόνον δὲ τοῦτον ὁ Ἀπολλώνιος· π. συντ. 3, 2, 3, δίδει κύρος (ἑαυτοῦ ὀρίσασιν ὅχι ἑαυτοῦ ὀρίσας)· προβλ. Βερνάρδου συντ. σελ. 272, ὅστις παραδίδεται ὅτι ἡ χρῆσις ἐν τῷ ἐν. ἀρ' γίξεται ἀπὸ Ξεν. καὶ Ἰσοκ. *ὅδε δὲ με καὶ ὑπὲρ Λυκίονα ἀπολογησάσθαι, ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον* Ἀντιφ. 5, 60* νὰ τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἂν συμβουλεύσασθαι, τοῦτοις αὐτοῖς ἡμῖν ἐν ἑαυτῷ· Ἰσοκ. 2, 38* *παρέλιπον οἰκετῶν ἐναι-

στάσιν ἔνδον παρ' ἑαυτῶν. Μέν. παρὰ Σχολ. Ἰλ. ρ. 389. 2) οὗτοί οὖν ἐκτὸς ἐκείνων ἀντὶ ἀλλήλων, ἀλλήλοισι. Ἡρ. 3, 49 καὶ συχνὰ παρ' αὐτ. π. γ. Θουκ. 4, 25. «πρὸς αὐτὰς πολλὰ λαλοῦσαι». Ἀντιφ. Ἀθην.

Ἐάφθη, καὶ Ἀριστοφ. ὄρθ. Ἐάφθη, καὶ οὕτως ὁ Βέκκερ. μόν. Ἰλ. ν, 543. «ἐπὶ δ' ἀσπίς Ἐάφθη», καὶ 5, 419. «ἐπ' αὐτῷ ἀσπίς Ἐάφθη» = ἡ ἀσπίς προσεδέθη, ἑσπερεύθη, ἐπεσεν ἐπάνω του ἡ ἐκτύπωση ἐπάνω (πρὸς, ἐφ' ἥται), ἐκ τοῦ ἑκτύπου, ἐσφαλμ. ἄλλοι τὸ ἀνάγκουσι εἰς τὸ ἐπομαι (= ἐπικυλοῦσθαι).

Ἐἴω, παρὰ. εἴω, ἀδρ. εἴασα, ἰων. καὶ ἑασα, παρὰ. εἴακα Ἀδρ. 43, 78, π. καὶ εἴω Ἰλ. δ, 55, εἴασκον. Ἰλ. ε, 802, ἑασόμενος εἶνε παθ. Θουκ. 1, 142. ἀφ' ἧν

1) ἐπιτρέπω, ἀφ' ἧν νὰ γίνεταί «αἶκεν ἑαυτὸν μετὰ τοῦ ὀφειλόμενου» αὐτὸν τὴν ζῶειν» Ὀδ. ν, 359. Οὕτως Ἡρ. 6, 108, καὶ συχνὰ παρ' αὐτ. ὅτε μὲν ἀπολύτως, ὅτε δὲ μετ' αἰτίας. καὶ ἀπαρ. ἔτι δὲ καὶ οὕτως, ὥστε φαίνεται ὅτι ἐλλείπει τὸ εἶναι αὐτονομίους ἐὰν πολίταις. Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 17. μὲ τὸ εἶναι, 6, 4, 2. μετὰ τῶν ἀρνητικῶν (οὐκ ἔαν) δὲν σημαίνει μόνον τὸ δὲν ἐπιτρέπω «τρεῖν μ' οὐκ ἔξ Παλλὰς». Ἰλ. ε, 256, ἀλλὰ καὶ κρατῶ μακρὰν, ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω. «οὐκ εἴω διαπέρσαι» δ, 55. «κὰν μηδεὶς ἔα» = καὶ ἂν οἱ ἐμποδίζοντο Σοφ. Δι. 1163. «οὐκ ἔασει τοῦτο γὰρ ἡ δ' ἄρα σε» = δὲν θέλει σοὶ ἐπιτρέψει τοῦτο τὸ δικαίον, Ἀντ. 538. «ἀνέγει μετὰ τὸ αἶμα (ὁ νόμος) οὐκ ἔαν φεύγειν, ἀλλὰ μένοντας ἐπικρατεῖν» (δηλ. καλεῖσθαι) Ἡρ. 7, 104. καὶ οὕτω ἀντίθετ. τῷ κελύω Θουκ. 2, 21, πρὸ πάντων περὶ νόμου Διογ. 3, 21. «ὅθεν εἰς τὸ παθ. «οὐκ» ἑσθαι = ἐμποδίζεσθαι, κρατεῖσθαι μακρὰν. «οὐ μὴν εἰσέθησαν» Ἰσοκ. 4, 97. «οὐδὲ μελετήσαι ἑασόμενοι» Θουκ. 1, 142, μ. μέλ. ἀντὶ παθ. 2)

ἀφ' ἧν νὰ ὑπάγη, ἀναχωρήσῃ, χαθῇ. «ἔα γύλον» = ἀφ' ἧν, παθε τὴν ὀργήν σου Ἰλ. ι, 260. «ἔναρα» = ἀφ' ἧν τὴν λείαν, ρ, 13. «καὶ νῦν ἔασον, μηδὲ σοὶ μελετήσας», ἐνώμει ὁ Δίσχ. Πρ. 332. «τούτους ἔα» = ἀφ' ἧν τοὺς νὰ ὑπάγῃσι, μὴ σὲ μέλη περὶ αὐτῶν Σοφ. Τρ. 314. Συχνὰ δὲ σημαίνει μετάδασιν εἰς νέον τι = ταῦτα = ἀφ' ἧν ταῦτα, τὰ κατέπαυσε Ξεν. Ἀι. 7, 4, 11. «ὁδὸν» = παραλείπει, 7, 3, 2.

«τοὺς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἔα» Πλάτ. πολ. 2, 361. «ἔτι δὲ περὶ ἀγμάτων ἑασόμενοι», Πρωτ. 347. «περὶ οὗ δὲ λόγος ἐστίν, Χαρμίδ. 166. σιωπηλῶς παρέρχομαι Δημ. 21, 15 καὶ Πλάτ. νόμ. 9, 854, ἐνθα προστίθεται σιγή. «εἰσθίοντα καὶ παροφθέντα» συνδίδει ὁ Δημ. 10, 8. πρὸς. «χαίρει ἔαν» εἰς τὸ χαίρειν. Εἰς τὸ παθ. «ἦδ' οὐκ ἔασθαι» = ἄς ἀφ' ἧν εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς Σοφ. Τρ. 328. «τὴν πόλιν ἑατέον τῆς κατοικίσεως» = κρέπει νὰ παραλείψωμεν τὴν κατοικίαν, διοργανώσω Πλάτ. νόμ. 12, 969. Παρὰ Σοφ. Οἱ. Κ. 369. «αὐτοὶς τὴν ἐρώς, Κρέοντι τε θρόνον ἑσθαι», φαίνεται ὅτι ὁ ἄλλοτερον εἶνε τὸ μέσ. = ἐνερ. = ἐκπεύμουν νὰ ἀφ' ἧν ὁ θρόνος εἰς τὸν Κρέοντα. Παρομοίως μετ' ἀπαρ. ἀφ' ἧν, παραλείπω. «κλιθεὶς ἔα-

σμεν» Ἰλ. ω, 71. «θεὸς τὸ μὲν δώσει, τὸ δὲ ἔασει», δηλ. δοθῶναι Ὀδ. ξ, 444. Καὶ ἀπολ. «ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον» Ἰλ. ρ. 221. παρὰ Δημ. 37, 57, εἶνε ἀ-ἔλογον τῷ ἀφ' ἧν εἶναι, ἀφ' ἧν εἰς ἡσυχίαν, ἀνευ δίκης. «τὸ ἀλλότρια ἔαν» = ἀφ' ἧν ἀνέπαφα τὰ εἶνα ἀγαθὰ Ξεν. Ἀγ. 11, 8. [οἱ μὲν π. μεταχειρίζονται τὸ α εἰς τὸν μέλ. καὶ ἀδρ. καὶ βραχὺ. ἔα καὶ ἔα, παρ' Ὀμ. Ἰλ. ε, 256 καὶ ἀλλ. π. μονοσύλλαβον, πρὸς, Σοφ. Ἀντ. 95. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔασουσι, μετὰ συνιήσεως. Ὀδ. ρ. 233], sino, permitto.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε. Ἐἴω, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ ἔδω, ὅπερ ἔδε.

Ἑβδομηκοντα-ετία, ἡ καιρὸς 70 ἑτῶν μετγ.
Ἑβδομηκοντάκις, ἐπὶ 70 φορές Ματθ. 18, 22, septuagies.
Ἑβδομηκοντά-πηγυς, 2' ἑβδομηκοντα πηγῶν Φιλ.
Ἑβδομηκοντάς, -ίδας, ἡ ὁ ἀριθμ. 70 Τζέτζ. septuaginta.
Ἑβδομηκοντούτης, ὁ 70 ἑτῶν Λουκ. Ἀλεξ. 34, septuagenarius.
Ἑβδομηκοντούτης -ίδος ὀηλ. ἡ 70 ἑτῶν, Λουκ. Ἀλεξ. 34, septuagenarius.
Ἑβδομηκοστό-δύον, μόριον τὸ ἑβδομηκοστόν δεύτερον Πλουτ. ἡθ. σ. 932.
Ἑβδομηκοστό-μονον, τὸ ἑβδομηκοστόν πρῶτον Αρχιμήδ. σ. 206.
Ἑβδομηκοστός, 3' ἑβδομηκοστός Ἰπποκρ. 7, σ. 1211, septagesimus.
Ἑβδομίσκος, ὁ Ἄνδριός τις Ἐπιγρ.
Ἑβδομος, 3 ἑβδομος μῆν, ἡμέρα, κτλ. «ὁ 8 ἑβδομος εἰστέκει μῆς» Ἰλ. τ. 118, ὅστις καὶ ἑβδομάτος παρὰ τοῖς ποιηταῖς λέγεται. «πρῶτον ἐν τετραῖς καὶ ἑδόμη, ἱερὸν ἡμῶν» Ἡσ. ἔρ. 6' οὕτω καὶ περ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 7, 12' ἔτι ἑδόμος = ἐπὶ Αἰγῶν. Ἐπ. 125, septimus.
Ἑβένη, ἡ ἑβένος Θεόφρ. Φ. 4, 4, 6.
Ἑβένινος, 2 ἐξ ἑβένου μετγ.
Ἑβένος, ἡ δένδρον καὶ εὖλον τῆς ἑβένου Ἡρ. 3, 97.
Ἑβίσκος, ἡ εἶδος ἀγρίας μαλάχης Γαλ. καὶ ἰβίσκος γραφομένη.
Ἑβισος, ἡ ἑβουσος Δ. Εἰς. 43, 29.
Ἑβην, ἡς, η, ἀορ. 6' τοῦ βαινῶ.
Ἑβησα, ἀορ. α. τοῦ βαινῶ.
Ἑβήσσο, μ. ἀορ. τοῦ βαινῶ.
Ἑβίων, ἀορ. 6' τοῦ βίδω.
Ἑβιώσαο, 6' πρόσ. ἀορ. α. τοῦ βίδω.
Ἑβλαθεν, ἀορ. 6. τοῦ βλάπτω.
Ἑβλάστησα, ἀορ. α. τοῦ βλαστῶ.
Ἑβλήμην ἴδε βάλω.
Ἑβρα, ἡ πόλ. 1) παρὰ τὸν Ἀτλαντ. ὠκεανόν, Στ. Βυζ. τ. 3. Ἑβρα 2) παρὰ τὸν Βαλτικόν Στραβ. κατ. Ἑβρεῖς.
Ἑβουλήθην, π. ἀορ. τοῦ βουλομαι.
Ἑβουρις καὶ Ἑβουδέκη πόλ. ὄνομα, Ζων.
Ἑβούρνες, οἱ Κελτικὸς λαὸς Στραβ.
Ἑβουσος, ἡ μία τῶν Πιτυουσιῶν νήσων, μεθ' ὁμων. πόλειος Στραβ. (καὶ Ἑβουσος γράφ.) Ἰδ' Ἑβέσος.
Ἑβραῖζω ὁμιλῶ, πρῶτον ὡς Ἑβραῖος Ἰωὺς Ἰουδ. πολ. 6, 2, 1.
Ἑβραῖος Τουδαῖος Παντ. 1, 5, 5 ἐπὶ 0, Ἑβραϊκὸς Ν. Δ. ὀηλ. Ἑβραῖς, ἰδὺς, αὐτόθι.
Ἑβραῖσι ὡς Ἑβραῖος Ν. Διὰ 0.
Ἑβραχε, βράχε, ἀορ. 6. τοῦ βραχύνω.
Ἑβρόδουνον, τὸ πολίχνιον ἐν Γαλλίᾳ Στραβ. δι. γρ. Ἑκιδρόδουνον.
Ἑβρος, οὐ, ὁ ποτ. Θράκης ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον Ἡρ.
Ἑβρών καὶ Χερών πόλ. ἐν Χανναῖα, κατ' Ἑβρώνιος.
Ἑγγάδα τόπ. ἐν Ἀραβίᾳ, κατ. Ἑγγαδηνός Στ. Βυζ. Ἑγγάνη Πτολ.
Ἑγγαῖος, 2' 1) ἐντόπιος - ἦδη Λισχ. Πέρι.

922 (ἐνθα τὸ ἔγγαια 04λ.) τὰ ἔγγαῖα ἀντιθ. τῷ ὑπερόρια Ξεν. συμπ. 4, 31' 2) κτῆσις, ἔγγαιος ἰδιοκτησία Πολυδ. 6, 45, 3. Παρὰ Δημ. 33, 3 τὸ «συμβόλαιον ἔγγαιον» ἀντιθ. εἰς τὸ «ναυτικόν» «ἔγγαῖα χρήματα» = ὑποθήκη ἐπὶ ἰδιοκτησίᾳ ἔγγειω Β. Ἀν. 251' πρὸλ. ἔγγαιος 3) εἰς τὴν γῆν εὐρισκόμενον, τοῦναντίον τῷ ἐπιπολῇ Πλουτ. συμπ. 7, 2, 3. Παρὰ Λεων. Ταρ. 68 (7, 440) οἱ ἔγ. = οἱ οὐοὶ τοῦ κάτω κόσμου ἔγγαιος καὶ χθόνιος Πλουτ.
Ἐγ-γαλακτοῦμαι, οἰμαί γαλακτοῦμαι, μεταβάλλουμαι εἰς γάλα Θεοφρ.
Ἐγ-γαληνίζω εἰς τὴν γῆν, σιωπηλὸς εἶμαι Δ. Λαερ. 10, 37, acquiesco.
Ἐγ-γαλος, ον, 2' τὸ ἐγγάλακτον, γαλακτοῦγον πρόβατον Ἡσυχ.
Ἐγ-γαμῆω, ἀπαρ. ἔγγαμῆν = τὸ ἐπ' ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ εἰσελθεῖν Φαῖδωρ. μετγ. ἔγ-γαμῶν = ὁ τὴν οἰκίαν (γρ. οἰκίαν) κεχρημένος Ἡσυχ.
Ἐγ-γαμίζω εἰς τινα γυναῖκα βίδωμι, νομπεύω Εὐστ. μετγ.
Ἐγ-γάμιος, 2' ὁ εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, τοῦ γάμου Ἡρόκλ. nuptialis.
Ἐγ-γαστρίζω ἐν τῇ γαστρὶ θέτω Φωτ.
Ἐγ-γασμός, 2' νομπευμένος Ἰ. Χρυσ.
Ἐγ-γαστρί-μαντις, ὁ ὅστις ἐκ τῆς κοιτίας μαντεύεται ἀρ. λεξ.
Ἐγ-γαστρί-μάχιρα, ἡ ἢ ἐν γαστρὶ καταπέμνουσα μάχιρα, σκοτεινὸν ὄνομα πολυράγου ἀνθρώπου Ἰππιων π. Ἀθην. 15, 698.
Ἐγ-γαστρί-μυθος, ὁ ὁμιλῶν ἐκ τῆς κοιτίας, μαντεύων ἐξ αὐτῆς, ταῦτον τῷ ἔγγαστρί-μαντι Λουκ. λεξ. 20, ventriloquus.
Ἐγ-γαστρίος, ὁ ὁ ἐν τῇ γαστρὶ, ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ Μενέθ. 1, 180, uterinus.
Ἐγ-γαστρίτης, ὁ ἔγ-γαστρί-μυθος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1014.
Ἐγ-γαστρί-χειρ, ὁ ἔγχερογίστωρ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 989.
Ἐγ-γαστρίων καθίσταται τινα ἔχουσαν Ἰ. Μαχλ. σ. 178, gravidus.
Ἐγ-γεγάσιν, ἔγ-γεῖνωνται, πρκ. καὶ ἀορ. τοῦ ἔγ-γιγνομαι, ὅπερ ἴδε.
Ἐγ-γαυρίζω καὶ ἔγ-γαυροῦμαι ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι διὰ τὴν βυζ. superbio.
Ἐγ-γαυρόομαι ὑπερηφανεύομαι διὰ τὴν Τζέτζ.
Ἐγ-γεγανώς βοήσας Ἡσυχ.
Ἐγ-γείος ἔγγαιος 1) κτῆσις, ἔγγαιος ἰδιοκτησία Πολυδ. 38, 8, 4' οὐσία Δημ. 36, 5. 2) ἀντιθ. τῷ ναυτικῷ, π. χ. θανείσματος θάνατος ἐπὶ ἀγγεῖω κτῆσει, οὕτω τόκος Δημ. 34, 23' 3) ὅτι εἶνε εἰς τὴν γῆν, ἀκίνητον ἢ γεωργία ἔξεκουσθῇ πλὴν τῶν ἔγγειων Δημ. 30, 30' - φυτὸν Πλάτ. πολ. 8, 546' τὸ βασιλεῖον τῶν φυτῶν κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ζῷον, Τιμ. 90, γήινον κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ οὐράνιον.
Ἐγ-γεῖο-τοκίς, 2' γεννήθεις εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν γῆν Θεοφρ. παρ' Ἀθην. 2, 62.
Ἐγ-γεῖο-φύλλος, 2' μετὰ τὰ φύλλα ἐπὶ τῆς γῆς Θεόφρ.
Ἐγ-γείσωμα, τὸ εἶδος κατάγματος τῶν δοντῶν τοῦ κρανίου, καθ' ὃ ὑπερέχει τὸ ἐν ὀστέον τοῦ ἄλλου ὡς γείσων ἰατρ.

Ἑγ-γελαστής, ὁ ὁ περιγελῶν, σκώπτων Ἑβρ. ἱππ. 1000, irrigator.

Ἑγ-γελάω (ἴδε γελάω)· περιγελῶ, σκώπτω, ἀπολύτ. Συρ. Ἠλ. 807· καὶ τινί, Ἠλ. 277· ἐτι δὲ «κατὰ τινος», Οἱ. Κ. 1339· μετρ. Σωισκράτης π. Ἀθην. 11, 474· «λεπτὴ δὲ κυρτοὶς ἐγγελάσθω κύμασιν αὐρα» = ἡδῶς ἐν-ηγοῦσα, ἱππιδος· ἴδε γελάω.

Ἑγ-γενέτης, ὁ ὁ ἐντὸς γεννηθεὶς Ἀπολ. Ρ. 4, 1549, indigena.

Ἑγ-γενής, 2· ἐντὸς γεννηθεὶς, ἐντόπιος Ἡρ. 2, 47· πρὸς. «ἐξέως λόγῳ μέτοιχος, εἴτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θεόδοτος» Συρ. Οἱ. τ. 452 πρὸ πάντ. Θεοῦ, ὡς καὶ τὸ ἐγγχώριος, φιλετιχοὶ καὶ τὸς τόπου Θεοῦ Ἀισγ. Ἐπ. 582· «κῆδος ἐγγενέ» = πάτριον ἄισγ. ἔκ. 330· πό-νος, Χο. 466· «ἐγγενέ» ἐστὶν αὐτοῖς ἀγαθοῖς εἶναι· Πινδ. Ν. 10, 51· «τὸ ἐγγενή» = τὸ συ-γενές Συρ. Ἀντ. 650· οὐτως ἀντιπρὸς = ἡ εὐδ-λος ἢ κείνου τις ἐγγενής, Οἱ. τ. 3108· ἐν-φωτος, νοός, Ἠλ. 1328· ἐπὶ. - ἐγγενής, Οἱ. τ. 1225. Παρά Β. Ἀ. 187, 259, αὐτοῖς ἐσγ. indigena.

Ἑγ-γεννώ· ἐντὸς τινος γεννῶ τινί τι Πλουτ. ἡβ. σ. 132, ingenero.

Ἑγ-γενῶς· γενήσας· ἴδε ἐγγενής.

Ἑγ-γεῖο-τοκος· ἐγ-γεῖο-τοκος Θεοῦ.

Ἑγ-γεῖομαι· γεῖομαι· αἰματός· Πολυδ. 7, 13, 7, dogeto.

Ἑγ-γῆραμα, τό· καὶ ὁ ἐξ ἐνός τις γέρον, ἀρχολά τοῦ γῆρατος· Πλουτ. Κοτ. πρ. 24.

Ἑγ-γῆράτω (ἴδε γῆράτω)· εἰς τι, κατὰ τι γίνομαι· γέρον· «τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσ-θαι» Θουκ. 6, 18· «τοὶς τυραννεύοις ἐγγη-ράσαι» Πλουτ. Τ. πολ. 15· «ἐγγηράσαι» μνη-μονεύει ὁ Πολυδ. 2, 14, ingenesco.

Ἑγ-γῆροτροφέω· γῆροτροφέω Πολυδ.

Ἑγ-γίγνομαι, (ἴδε γίγνομαι)· 1) εἰς τι γεν-νῶμαι, ἀναρθῶμαι, ὁ Ὁμ. μόν. εἰς τὸν πατρ. «τοὶ Ἰλῖω ἐγγεγάσιν» Ἠλ. ζ. 493· «ἐν τι-νι» Ἡρ. 2, 92· «ἐν ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη ἀδικία» Πλατ. πολ. 1, 351· τινί, π. χ. «καθ' ἡμᾶς τι καὶ νηπίος γε τὸν καλὸν ἐγγίγηται» Ἑβρ. ἱ. Α. 1214· ὁ μὲ ἀυρ. ἐγγίγασθαι Ἠλ. τ. 26, ἔχει ἐνερ. σημ. = εἰς τι γεννῶ 2) ἐντὸς, μεταξὺ τινος ἔρχομαι, μετα-εἶς τινος εἶμαι, περὶ γῆρατος· «χρόνος ἐγγενο-μένος» = ἀφ' οὗ εἶνε παρ' ἡμῶν χρόνος ἐν τῇ με-ταξὺ Ἡρ. 1, 190· «ἵνα χρόνος ἐγγένηται» = διὰ τὴν παράσῃ καιρὸς Πλατ. συμ. 184· γενι-κά. «ἵνα μὴ αὐτοὶ τοιοῦτον ἐγγένηται» = διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πάλιν τοιοῦτον τι, πολ. 1, 341· 3) ἐγγίνεται μετ' ἀπαρ. γίνεται, εἶνε δυνατόν, ἐπιτρέπεται· Ἡρ. 1, 132· «διεπρά-ξαντο, ὥστε μὴ ἐγγενέσθαι μοι ποιήσαι» Ἀν-τιφ. 5, 17· 60. ὡς τὸ ἐξ ὧν ἀπολύτ. «ἐγγενό-μενον ἡμῖν αὐτὸν ἀτιμῶσαι» = ἂν καὶ ἦτο εἰς ἡμᾶς δυνατόν Ἰσοκ. 5, 19· πρὸς. ἐκ-γίγνομ-αι, iusum, innascor.

Ἑγ-γινώσκω, (γινώσκω)· ἐντὸς τινος, εἰς τι γνωρίζω Ἀρεταί. μετγ. agnosco.

Ἑγ-γίζω· φέρω πλησίον· τὰς νῆας τῇ γῇ Πολυδ. 8, 6, 7· «τοὺς χεῖλινον τὴν φιλήματα» Ἀλ. Τατ. 3, 37· «τινὰ πρὸς τινα» ἄρ. λει-

συχνός. ἀρτθ. πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον τινός· Πολυδ. 4, 26, 8, καὶ τινί, 17, 4, 1, Ν. Δ., ἐνθα καὶ «εἰς τι» εἴρηται καὶ ἀπολ. ἡγγίκεν Ματθ. 3, 2· εἶμαι συγγενής Ο', αρρορίηκος.

Ἑγ-γίνομαι, μετγ. τῶν. τοῦ ἐγγίνομαι.

Ἑγ-γίστα, ἐπὶ. τοῦ ἐγγιστος.

Ἑγ-γιστος, καὶ ἐγγίτων, ὕπερθ. καὶ συγκρ. τοῦ ἐγγύς.

Ἑγ-γλαυκος, 2 ὁ γλαυκὴν ἔχων ὄψιν Δ. Σικ. 12, 1, caeruleus.

Ἑγ-γλαυκῶ· ἐμβλέπω Ἠτύχ. ὅστις καὶ τὸ ἐγγλαύκωσις ἔχει.

Ἑγ-γλαύκωσις· ἴδε ἐγγλαυκῶ.

Ἑγ-γλάφω· ἐγγλῶν Ἐπ. Μ. isculpro.

Ἑγ-γλισχρος· ὅ τινι ἐνοπάρχει τὸ γλίσ-χρον μετγ. viscosus.

Ἑγ-γλύκάζω· εἶμαι γλυκός.

Ἑγ-γλυκάνω· κάρυν γλυκὸν Ἐδσεδ.

Ἑγ-γλυκο-θέτης, 2· γλυκὺς τῇ ὀφεί Βαζ.

Ἑγ-γλυκος, 2· κῆπος γλυκός, γλυκούσι-κος Δισκ. 5, 10.

Ἑγ-γλυμα, τό· τὸ ἐγγλυμέν, ἐγχαράχθην, τὸ ἐγγάραγμα Θερμ. λ. 4. σ. 62, caelatu-
ra.

Ἑγ-γλύσσω· εἶμαι κῆπος γλυκός Ἡρ. 2, 92, ἐγγλῶσαι = ἐγγλυκάζει Ἠτύχ.

Ἑγ-γλυφαι, 2· ἐντὸς γεγλυμμένος γλωσ. caelatus.

Ἑγ-γλύφω· ἐντὸς γλύφω, ἐγχαράττω εἰς λίθον, ξύλον κλ. «ζῶα ἐν λίθοις» Ἡρ. 2, 4, συγνός. παθ. ἐγγέγλυμαι, 2, 106, insculpro.

Ἑγ-γλωττο-γᾶστωρ, ὁρος, ὁ· γλωττο-γᾶστωρ, κομ. ἀικηγῆροι, συκοφάντης Ἀριστ. ὄρν. 1695.

Ἑγ-γλωττος, 2· κατεγλωτισμένος Σουδ. inquatus.

Ἑγ-γλωττο-τυπείω· μετ' τὴν γλωττῶσαν κτυ-πῶ, προσβάλλω Ἀριστ. ἱππ. 782.

Ἑγ-γνάμπω· ἐντὸς κάμτω, ἐν τμήσει· ἐν δὲ γόνυ γνάμψω· Ἠλ. ψ. 731, inflecto.

Ἑγ-γαπτεῖω· ἐν τινι εἰσάγω τι διὰ γοη-τείας, μαγεύω τινά, τινί Φιλοστρ. Ἀπολ. 3, 8, incanto.

Ἑγ-γομφῶ· ἐντὸς τινος, εἰς τι καρφῶνω, Ραλιν. τ. 4. σ. 11, μετγ.

Ἑγ-γόμεφωσις, εως, ἡ· ἐνίσχυσις διὰ καρ-φῶν, ἴδε γόμεφω· παρ' ἱατρ. ἐνίσχυσις τῶν ὀδόντων εἰς τὴν σιαγόνα.

Ἑγ-γόναισι· ὁ «ἐν γόναισι καθήμενος ἀνὴρ», ἀστερισμὸς τοῦ βορ. ἡμισφαίριου Ἀρατ. 66.

Ἑγ-γόννη, ἡ· ἐγγονὴ παρ' ἡμῖν Ἀρεταί. 4, 69, nephis.

Ἑγ-γονος, ὁ ὁ ἐγγόνος, πρὸ πάντ. εὐχρ. π. μετγ. παθ. Δ. Ἀλ. 6, 37, παρ' οἷς σημ. ἐνίοτε καὶ τὸν ἀπέχγονον ἢ ἐγγονος, ἢ ἐγ-γονὴ Πλουτ. Περικλ. 3. Ἐν γέν. ἀπόγονος Δημ. 19, 48, καταγόμενος ἐκ τινος· «πυρὸς ἔγγον» Ἐρως, Ἀλφ. 3, (Πλαν. 212). Οὕτω πρὸ πάντ. τὰ ἐγγονα, καὶ περὶ ζώων Ἀριστ. πολιτ. 7, 16, nepus.

Ἑγ-γραμμάτεω· ἐγγράφως σημαίνω τι Ἐπιγρ.

Ἑγ-γράφματος, 2· δυνάμενος νὰ σημαίνῃ

ἔγγραφοι, νὰ παρατεθῇ διὰ τῆς γραφῆς Σ.
Ἐμπ. κ. μαθ. 1, 5, μετν. π. χ. φωνή. Ἐν
γίν. ἔγγραφος κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν προφορι-
κόν. «λόγος φωνῆ» = ἔγγραφος Πλατ. παρ'
Ἀθην. 454, «ἔγγραμματος ῥησις» = περιγραφή
τῶν σημείων τῆς γραφῆς, scriptus.

Ἐγ-γραπτός, 3' πρὶν τὴν νὰ ἔγγραφῃ
ἢ λ. Ἀλ. iuscribeadus.

Ἐγ-γραπτός, 2' ὁ ἐντὸς γραμμένος, ἔγ-
γράφως δεδηλωμένος = εἰρήνη Πολυδ. 3, 24 -
τιμαί, 27, 15, ἀντίθ. πρὸς τὰς ἀναθηματικάς,
conscripius.

Ἐγ-γραυλῆς τῶ κατωτ.

Ἐγ-γραυλῆς, ἴδος, ἡ μικρὸς ἰγθύς, ἄλλως
ἑραποσίχολος καλούμενος Σχολ. Ἀριστ. ἱππ.
641' «ἔγραυλῆς» εὐρηται Ὀππ. ἀλ. 4, 470,
οὗ ὁ Σχολ. ἔχει καὶ τύπ. «ἔγραυλῆς», ὁ.

Ἐγ-γραφή ἡ τὸ ἐντὸς τινος γράφειν = τῶν
θεσμοθετῶν Δημ. 25, 28, καὶ πρὸ πάντ. ἐν
Ἀθήναις, καταγραφή εἰς τὸν κατάλογον τῶν
πολιτῶν. «αἱ εἰς τοὺς δημότας» Δημ. 39, 5
καὶ ἡ ἔγγραφὴ τῶν εἰς χρηματικὸν πρόστιμον
καταδικασθέντων ἐπὶ πινάκων, οἵτινες ἐστῆ-
νοντο εἰς τὴν ἀκρόπολιν Ἀριστοτ. πολ. β, 5,
inscriptio.

Ἐγ-γραφος, 2' ἔγ-γραπτος Πολυδ. 3, 21,
4' ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμοιομοσίαν Ἀουκ.
Νιγρ. 30 ἐπίρ. -ως Ν. ἀλ. καὶ ἔκκλ. scriptus.

Ἐγ-γράφω ἐντὸς χαράττω, εἰς τινα στή-
λην. Ἡρ. 4, 91' ἐπὶ τινος ζωγραφίζω = -ζῶα
εἰς τὴν ἐσθῆτα. Ἡρ. 1, 203, συνήθ. εἰς τι,
ἐπὶ τινος γράφω. «οὗ πινάξιν ἐστὶν ἔγγεγραμ-
μένα» Αἰσχ. ἰκ. 924, ὅπως ἐν γέν. εἰς τὸ
μέσ. «ἦν ἔγγράφου οὐ μνήσοις θέλτοισ φρε-
νῶν» Πρ. 791' μετ' αὐτ. «δέλτων ἔγγεγραμ-
μένων ἐνθήματα», ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο γραμ-
μένος ὁ χρησμός Σορ. Τρ. 156' πρὸ πάντ. ἐν
Ἀθήναις, ἔγγράφω εἰς τινα κατάλογον α.)
εἰς τὸ δημοτολόγιον. «εἰς τοὺς δημότας καὶ
εἰς ὀργεῶνας» Ἰσοκ. 2, 15. «εἰς τοὺς ἐρήδους»
Μλάτ. Αἴ 366. «εἰς ἀνδρας» Δημ. 19, 230'
καὶ εἰς ἄλλας κλάσεις ἢ καταλόγους. «εἰς τοὺς
τριάκοσους», 6, 60. «εἰς συμμορίαν», 39, 8.
«εἰς τὸ λητταρχικὸν γραμματεῖον» Αἰσχίν.
1, 18' ὁμοίως «εἰς τοὺς ἀτίμους = τιμωροῦ-
μαι μετ' αὐτοῖς Πλουτ. Θεμ. 6' ἐν Ῥώμῃ εἰς
τὴν Σύγκλητον Πλουτ. Ποπλ. κ. 11' 6) περὶ
τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, οἵτινες ἐνεγρά-
φοντο εἰς τὸ βιβλίον τῶν δημοσίων χρεῶν,
(ἐπὶ τινος πίνακος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν) Πλάτ.
νόμ. 6, 784' «προσφεύκων ἐγγέγραμμαι» Δημ.
27, 63' «ἔγγεγραμμένοι ἐν Ἀκροπόλει, πλη-
σίον τοῦ ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ», 25, 4' γ) λέ-
γω νὰ ἔγγράψωσι τινα ὡς κατηγορούμενον,
κατηγορῶ. «ἐνεγράφης λειποταξίου» Αἰσχίν.
2, 148' μετφ. «διανοίξας ἀνθρώποις» ἐντυπώ-
νω Σεν. Κυρ. 3, 3, 32' «λόγοις ψυχῶν»
Πλουτ. inscribo.

Ἐγ-γράφω 12' ἔγγραφος.

Ἐγ-γραμῶσθαι ἐναγίσαι τοὺς τετελευτή-
κους Πουχ.

Ἐγ-γρῆσιμος παροξυσμός Πουχ.

Ἐγ-γύα ἔγγυη κατὰ δὲ Πουχ. ἔγγυαν = ὁ-
φισίαν.

Ἐγ-γυάζων ἀντιφωνῶν Πουχ.

Ἐγ-γυαλίζω (γυάλλω), μέλ. ἔγ-γυαλίζω
εἰς τὴν (κοίλην) χεῖρα δίδω, ἔγγερίζω = σκη-
πτόν τινα Ἠλ. α, 98, τιμὴν, κῦδος, κρά-
τος, κ. τ. ὅμ. α, 353, 6, 436, ἔτι δὲ τινὰ
τινὶ δίδω τινὰ εἰς τὴν προστασίαν ἄλλου Ὀδ.
π, 66' λίθον τινὶ Ἠσ. Ὀε. 485.

Ἐγ-γυῶ (ἔγγυος), μέλ. ἔγ-γυήσω, ἀορ. μέ
αὐξ. ἔγ-γυήσα Εὐρ. Ι. Α. 703, παρὰ Βεακερ.
ἔγ-γυήκει Ἰσοκ. 3, 58, ἀλλὰ καὶ ἐνε γύησεν,
3, 36, παρὰ. ἔγγεγυηκώς, 40, ὅπερ. ἐνε γέ-
γυητο, 55, ἐνεγύα Δημ. 41, 6, καὶ οὕτως συνήθ.
εἰς τοὺς ῥήτορ. (πρὸλ. ἔτι καὶ τὰ σύνθετ. δι' ἐγ.
ἔξεγ. παρ' ἐγ.) κυρ. δὲ ἐνεχυρον ἔγχειρίζω,
ἐνεχυρίζω Β. Ἀν. σελ. 187, ἔγχειρεται. «ἔγ-
γυῆσαι ὅταν τις κρινόμενος παράσχη δοῦλον
ἀνθ' ἑαυτοῦ τιμωρηθῆναι» ὅθεν α) θυγατέρα
τινὶ ἀρραδωνίζω Ἡρ. 6, 130' ἔγγεγυηκέ-
ναι Δημ. 59, 53, καὶ παθ. περὶ ἀνδρός, εἰμαι
ἠρραδωνισμένος Ἡρ. 6, 130' «θυγατρί ἔγγεγυη-
μένος» Πλάτ. νόμ. 11, 923' ἔγγυᾶται ὁ πα-
τήρ τὴν μητέρα τὴν ἑμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ
αὐτῆς = ἀρραδωνίζεται μετ' τὴν μητέρα μου ἐκ
μέρους τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Δημ. 57, 41, σπα-
νιώ. περὶ τῶν γυναικῶν. «ἔγγυᾶσθαι δεῖ τοῖς
νύκτοις γυναῖκας» Πλουτ. περὶ παιδ. ἀγ. 19'
2) μέσ. ἔγγυομαι, (ὡς καὶ παρ' ἡμῶν) παρέχω
ἔγγυον = δεῖλαι δεῖλαι ἐγγύα ἔγγυᾶσθαι =
καχὸν εἶναι νὰ ἔγγυᾶται τις διὰ καχοῦς Ὀδ. θ,
351' «ἡγγυᾶτο μηδὲν αὐτοῦς καχὸν πείσεσθαι»
Σεν. Ἀν. 7, 4, 13' τινὰ = διὰ τινα. «ἔγγυη-
σασθέ με» Πλάτ. Φαίδρ. 115' ἔτι δὲ τινὰ τι-
νι = εἰς τινα Δημ. 33, 28' περὶ πραγμάτων
= τὸ μέλλον Δημ. 18, 191.

Ἐγ-γυᾶσθαι, ὁ ἀγγυᾶσθαι Διονυσ. Βυζ.
ἀποστ. ἀναπλ. Βοσπ.

Ἐγ-γυᾶσθαι ἔγγυᾶσθαι Ζων.

Ἐγ-γυᾶσθαι ἔγγυον πλησίον, προσήκον, Πουχ.
Ἐγ-γυᾶσθαι (ἔγγυος) 1) ἡ ἔγγυοις, συνιστά-
μενη εἰς τὴν ἔγγειρσιν ἐνεχυρόν, παροχή ἔγ-
γυήσεως Ὀδ. θ, 351' = τίθεναι τινὶ Αἰσχ.
Εὐμ. 858' πρὸλ. «ἔγγυᾶσθαι» (ἔγγυος ἀποτί-
νειν ὑπὲρ τινος. Ἀντιφ. 2, 6, 12' «ἡ ἐπὶ» ἡ
«πρὸς τὴν τράπεζαν ἔγγυη» = ἡ προφύλαξις εἰς
τὸν τραπεζίτην Δημ. 33, 10, 11' ὁ μολογέειν =
δίδω ἔγγυον Δ. Ἀλ. 11, 32' 2) ἀρραδωνί-
σις «ἔγγυος ποιεῖσθαι», Δημ. 46, 18' παροι-
μία ἔγγυα, πάρα δ' ἄτα = ἡ ἔγγυοις φέρει
λύπην, ἀπόφθεγμα τοῦ Θαλοῦ π. Πλάτ. Χαρμ.
165, ἔγγυη (οὐς.), sponsio.

Ἐγ-γυᾶσις, ἡ 1) ἡ ἔγγυοις, Β. Ἀν. σελ.
91 ἐκ τοῦ Δημ. 24, 73, ἐνθα νῦν γράφεται
δι' ἐγγυᾶσις 2) ὁ ἀρραδων, γυναικὸς Ἰσαί. 3,
53, fidejussio, vadimonium.

Ἐγ-γυᾶσις, οὗ, ὁ ὁ ἔγγυος Ἀντιφ. 5,
17' ἔγγυᾶσις καθιστάναί, 1, 2' = παρέχειν
Πλάτ. νόμ. 9, 871, fidejussor.

Ἐγ-γυᾶσις, ὁ, τὴν ἔγγυον ἀποδεδέκων,
fidejussorius.

Ἐγ-γυᾶσις, 3' ὁ εἰς ἔγγυον παραδιδόμε-
νος «ἔγγυτὴ δὲ γυνή» = ἡ μεμνηστευμένη ἡ
μνηστὴ Δημ. 59, 60, desponsa, ἀντίθ. τῇ
ἑταίρᾳ Ἰσοκ. 3, 6.

Ἐγγύθεν ἐκ τοῦ πλησίον, πλησίον, συνήθ. α)

ἐπὶ τόπων· ἱσταμένη Ἰλ. κ. 508· τινί, πλησίον εἰς τινα, ρ. 554 καὶ τινός, λ. 723· «αὐτός ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών» Αἰσχ. Χο. 830· σκοπεῖν Σοφ. Φιλ. 465· ὁρᾶσθαι Πλάτ. σοφ. 230· «ἰδεῖν Δμρ. 3, 9· παρεῖναι Σοφ. Οἰ. τ. 1269· ἔλθετε Ἰλ. ε. 72· προσελθεῖν Πλάτ. πολιτ. 289, ἐνθα, καθὼς ἐν πολλοῖς ἄλλοις χωρίοις ἡ ἰδέα τῆς κινήσεως ἐκ τινος πλησίον τόπου σχεδὸν ἐξαφανίζεται· «ἐγγύθεν ποδοῦ» Εὐρ. Ἰων. 612, ἀντιθ. τῷ πόρρωθεν Πλάτ. Θεαίτ. 165· «προσελθόντες ἐγγύθεν», πολιτ. 289· 6) ἐπὶ χρόνου ὡς ἐξήγ. Ἰλ. σ. 133· «ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῶν» πρόβλ. τ. 409, ἀν καὶ τοπικῇ προσπέλασι· πρέπει νὰ νοσηθῇ καὶ ἐνταῦθα, cominus, prope.

Ἐγ-γύθετος· ὁ προσδρεῖων τόπος Σουῖδ. Ἐγ-γυθῆκη, ἡ ἐκαστηνὴ ἢ παραγῶγ. λατ. (conjugata), κατὰ Β. Ἀν. σελ. 245· 1) δοχεῖον ἐνθα φυλάττεται τι· πρόβλ. Λουκ. Λεβ. 2, ἐνθα ἐστραμ. γράμ. ἐγγυθῆκη 2) ὁποῖον μαζὶ οὐ ἐτίθετο λέξεις, τράπουε κ. τ. ὅμ. Ἠ-γυθασδ. π. Ἀθην. 6, 240· γ' αὐτὴ ὁπορη-τηρίδιον.

Ἐγ-γύθι· πλησίον, ἐν μέρει μὲν ἀπολύτ. Ἰλ. η. 311, ἐν μέρει δὲ μετὰ γεν. Ἰλ. ζ. 317· ἐπὶ δὲ μετὰ σοφ. Ἰλ. ρ. 300· ὅπερ χωρίον ὡς καὶ ἐν Ἰλ. κ. 251· «ἐγγύθι δ' ἦν», περὶ χρόνου ἐξήγ. prope.

Ἐγ-γυθῶν· δίδω εἰς τὰς χεῖρας Ὁ· Ἐγχεῖρξω. Ἐγ-γυμνασμαι, τὸ γυμνασιεῖν, ἀσκήσας Γρ. λαζ. τ. 2, σ. οκονήσιον.

Ἐγ-γυμναστήριον, τὸ γυμνασθεῖν, ἐξάσκησις ἑαυτοῦ, λ. 4, σ. 51.

Ἐγ-γυμνάζω· εἰς τὴ γυμνάζω· «ὄρχησι τὰς ψυχὰς καλλίστοις θεάσασιν ἐγγυμνάσουσα» Λουκ. δοχ. 6· συνήθ. μετὰ· «ἐν σοὶ ὡς ἐγ-γυμναζόμενος» Πλάτ. Φαῖδρ. 228, exerceo.

Ἐγ-γυθῆκη, ἡ δι· γρ. ἀντὶ ἐγγυθῆκη.

Ἐγ-γυθον, ἡ ἐγγύθεν, τὸ πολὺ ἐν Σικελίᾳ Διοδ. κατὰ Ἐγγυθίος Διοδ.

Ἐγγυθον, 2 (βλ. γυ-, γυθον) α) ἐγγύθην παρίκων, ὁ ἐγγυθς, κατὰ Μαιρ. σ. 160 ἀντι-θέως ἀντὶ ἐγγυθῆς, ὅπερ ἰσχυρομένον, διότι ἐγγυθς εὐρεῖται μόν. Ξεν. π. προσδ. 4, 20· «Ἀ-θηνα Ἐγγυθς» Αἰσχίν. ἐπιστ. 11, 12· 6) ἐγ-γυθμένος, ἀρ. λαζ. ἀσφαλῆς, Λυσ. 32, 15, συγκρ. παρὰ τὸ ἐπικρατέστερος ἑαυτοῦ· Ἰλ. 15, σελ. 197, sponsori, fidejussor.

Ἐγ-γύς, (συγγεν. τῷ ἀγγι, ἑσραμ. ἐκ τοῦ ἐκαστὶ παραγόμενον), ἐπὶρ. πλησίον, συνήθ. 1) ἐπὶ τόπου, πλησίον, ἀ) ἀπολύτ. «σὴ δὲ μάλ' ἐγγύς ἰδὼν» Ἰλ. ε. 611· «ἐγγύς ὄντες», Θουκ. 3, 55· Θουκ. ἀντιθ. τῷ πόρρω Πλάτ. Πρωτ. 336· 2) ἐπὶ δὲ «ἐγγύς γαρεῖ»· ἀποχωρεῖ πλησίον Αἰσχ. Ἐπτ. 59· ὅθεν δὲ καὶ πεζ. μετὰ ῥή-ματα κινήσεως σημαντικὰ· «προσιέρεται ἐγ-γύς» Σοφ. Φιλ. 777· «οἱ ἱππεῖς αὐτὴ ἐγγύτερον ἐγγίνοντο τοῦ ἀρχοντος» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 5· 6) συνήθ. μετὰ γεν. «ἐγγύς ὁδοῖ» = πλησίον εἰς τὸν ὁρῶμεν Ἰλ. κ. 274· «ἄλλος ἐγγύς ὁδοῦ», 619· περὶ ἡλικίας· «σχεδὸν ἐγγύς ἦδη τῶν ἐνεπνέοντα ἔτων» = πλησίον εἰς τὰ ἐνε-πνέοντα ἔτη Πλάτ. Τιμ. 21· γ) ἀπαντιώ· μετὰ δοτικῆς· «οὐ γάρ οἱ ἔκπει ἐγγύς ἔσαν»

Ἰλ. λ. 339, ἐνθα τὸ οἱ ἐννοεῖται ὅτι δύναται νὰ συνδεθῇ σφιγκτότερον μὲ τὸ ἔσαν· «τοῖς δ' ἐγγύς ὄντας» Εὐρ. Ἡρακλ. 37· 2) περὶ χρόνου, πλησίον ἐπικείμενος· «ἐγγύς δὲ τι κα-κὸν Πριάμοιο τέκεσσιν» Ἰλ. χ. 453, ὅπερ ὁ-μως κάλλιον ὡς καὶ ἐν Ὀδ. κ. 86· «ἐγγύς γάρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι», ἐκλη-πτόν τοπικῶς, διότι ἀφοῦ ἡ προχώρησις τῆς νυκτός ἀκολουθεῖ εὐθὺς τῇ τῆς ἡμέρας, εἰνε καὶ τοπικῶς πλησίον ἀλλήλων· ἐμφαντικῶς. περὶ χρόνου· «ὁ μὲν ἀγων ἐγγύς ἡμῖν» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 2· «ὁ ἐγγύτατα χρόνος» Πλάτ. πολιτ. 273· 3) μετ' ἀριθμῶν, σχεδόν, περίπου· «ἔτη ἐγγύς τριακῶσια» Θουκ. 6, 5· «ἐγγύς καὶ ἐξδο-μήκοντα ἔτη γεγονότος» Πλάτ. Μεν. 91· 4) ἐν γέν. πλησίον ἐρχόμενος, προσπλησιάζ-ων, ὅμοιος, ἡ «ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον», Ἰσογ. 520· «ἐγγύς φαίνονται τυφλῶν», πολ. 6, 508· «ἐγγυτάτω τιαιοῖδής» = σχεδόν, ὅπως διόλου ὅμοιος μὲ τῆσαν Ξεν. Ἀν. 5, 4, 13· ὡς· «ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι» = εἰμαι ὅμοιος μὲ τὸν θάνατον Πλάτ. Φαῖδ. 65· πρόβλ. «σχεδόν τι». Μετὰ ἀρνητικῶς, οἷον «οὐκ ἐπὶ-όν» ταῦτα οὐδ' ἐγγύς = οὐδὲ πλησίον, ἔχουν ὅπως διόλου 5) ἐπὶ συγγενείας· «εἰς Ζηνὺς ἐγγύς» Αἰσχ. ἀποστ. π. Πλάτ. πολ. 3, 391· «ἐσθλόντες ἐγγύτατα γένος εἶναι» Αἰσχ. ix. 383· «ἐγγυτάτω ὦν γένους» Ἰσακ. 5, 10· «ὁ-τω μοι ἐγγυτέρω ἐστὶ γένει» Πλάτ. ἀπολ. 30· συγκρ. ἐγγυτέρος, συνήθ. οὐδ. ἡ ἐπιρρημα-τικῶς ἐγγυτέρω Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 8, ἐγ-γυθον Ἰπποκρ. καὶ μετν. ἐγγύτατος Ἠ. Δ. καὶ μετν. συνήθ. ἐγγύτατα καὶ ἐγγυτάτω Ἰπ-ποκρ. καὶ μετν. ἐπὶ ἐγγίστα Ἀντιφ. 4, 6, 11, prope.

Ἐγ-γυτάτος ἦδ' ἐγγύς.

Ἐγ-γυτέρω ἦδ' ἐγγύς.

Ἐγ-γύτης, ητος, ἡ πλησίαις, γεινιάσις Ἀ-λέξ. Ἀρρ. πρόβλ. 2, 35, μετρ. ὁμοιότης μετν. propterquitas, similitudo.

Ἐγ-γυνιάζω· ἐν γυνίᾳ διάγω, εἰς κεκρυμ-μένον μέρος ζῶ Γρ. κορ. μετν.

Ἐγ-γυνίος· ἀποτελῶν γυνίαν· «λίθοι ἐν τομῇ ἐγγύνιοι» = πελεκημένοι κατ' ὀρθὴν γυνίαν Θουκ. 1, 93, συγκρ. ἐγγυνιώτερος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 15, 4, angularis.

Ἐγ-γυνω-ειδής, 2' ἐγγυνίος Θεοφρ. Φ. 1, 3, 12, 5, angularis.

Ἐγ-γυόησαν, π. ἀντὶ ἐδοῦθησαν ἀδρ. α'. τοῦ δοῦπέω.

Ἐγ-γυνέω, ὅπερ. τοῦ γεγυνέω.

Ἐγ-γυνάμην, μ. ἀδρ. α'. τοῦ γίγνομαι.

Ἐγ-γυρίχα· γυνὴ ἐν Ἐπιγρ. Τανάγρας.

Ἐγ-γυρίφων, δ' διεγείρων, ἐπαίρων τὸς σρένας Ἐτ. Μ. σ. 20, 47, ἐξήγ. τοῦ ἀερίφων.

Ἐγείρω, (βλ. γερ- καὶ μετὰ ἑπρω. ἔγερ-, ἐγείρω = ἐγερῶ = vig-ilo) πρ. ἐγῆγεργα, ἐ-γῆγεργμαι· Θουκ. 7, 51 (ἐγῆγεργα, τῶς κατό-πιν)· ἐγείρω, ἐξυπνίζω· ὕπνιωντας Ὀδ. ε. 48· «-εἰς ὕπνον» Ἰλ. 6, 41· καὶ ἀνευ ταύτης τῆς προσθήκης Αἰσχ. Εὐμ. 135, ὡς παρὰ τῆς μετέ-πειτα συγνᾶ· «εὐνῆς Εὐρ. Ἠρ. μ. 1050· ἐπὶ δὲ σηκῶν ἀπὸ καθίσματος, κάμνω ἀσθενῆ νὰ ἀνα-λάβῃ, Ν. Δ. πολὺ συγνᾶ μετρ. διεγείρω, διερεθί-

ζωε, Ἰλ. 208· παροξύνω· «ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος», ο. 242· «ἐγείρειν ἄρῃα» = ἀνάπτει τὸν πόλεμον Ἰσο. θ. 666· ἐτι δὲ - μένος Ἰλ. ο. 232· μάχη, φλόξην, πόλεμον, νεικος· «μελεδήματα πατρός ἔγειρεν», Ὀδ. θ. 8· «ἐπέων οὐρον, λόραν» Πινδ. Ὀ. 9, 51, Ν. 10, 21· μέλος ἑρατιν. παρὰ Ἑρατοστ. 13, σελ. 72· ὄρῃον, κτύπον, γόον Σοφ. Οἰ. Κ. 1775· λαμπάδας = ἀνάπτει λαμπάδας Ἀριστ. βατρ. 340· ὠδίνας Πλατ. Θεαιτ. 149· «τὰς ἐπιθυμίας», πολ. 8, 555· - μύθον, πολιτ. 272· «ὁ οἶνος τὰς φιλορροσύνας ὥσπερ ἑλαιον ῥόγα ἔγειρει» Ξεν. συμπ. 24· Κύπριν Ἀγαθ. 3 (5, 302)· «ἐγίρεται χεიმών» = σηκώνεται τρικυμία Ἠρ. 7, 49· «ἐγχευμένοι ἦσαν» = εἶχον ἀποθνήθαι τούτους λαβόντες θάρρος Θουκ. 7, 51· Περὶ οἰκοδομῶν, ἐκτελῶ, οἰκοδομῶ, ἑλλ. Ἀπολ. 61, ἀμτδ. ἔγειρ = σήκω Εὐρ. Ἰ. Α. 624· Μέσ. ἐγείρομαι, σηκώνομαι, μάλιστα ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἔξυνω Ὀδ. υ. 100· εἰς τὸν δόριστ. καὶ φυλάττει, ἔχω φρουράν· «ἀμφὶ πυρρῇ» Ἰλ. η. 434· «ἐκ τῶν ὕπνων θαμὰ ἐγχευόμενοι» Πλατ. πολ. 1, 330· Ἐνταῦθα ἀνῃκει ο. παρ. ἐγρήγορα = εἶμαι ἐξυπνος, ὁ Ὅμ. καὶ ἐγρηγόρεται Ἰλ. κ. 419· ἐγρηγόρε = νᾶ ἦσθε ἐξυπνοί, ὡς δ'. πρόσ. πλ. προστ. η. 371· ἐγρηγόρεαι, κ. 67· (κατὰ τοὺς κανόνας τῶν γραμματικῶν οὕτως τονιστέον) πρβλ. Σπίτισον· ἐνταῦθα, ὁ ὕπνος καὶ ἡγρηγόρει Μέν. παρὰ Φωτ. «ἐγρηγόρος φρουρήμα» Αἰσχ. Εὐμ. 676· «καθεύδουσαν ἡ ἐγρηγόρουν» Πλάτ. Θεαιτ. 158· Ἐτι δὲ ψυχικός, εἶμαι ἐξυπνος, προσαιτικός, ἔχω ζωηρόν ἢ πρόθυμον τὸ πνεῦμα· καὶ φρονεῖν Ξεν. κυρ. 1, 4, 20· «ἐγρηγόρος βλέπειν» = ἔχω ζωηρόν, φαιδρὸν βλέμμα· Ἀλκιρρ. εἰς ἄλλας μεταφορὰς· «πῆμα ἐγρηγόρος ἀνείη» Αἰσχ. Ἀγ. 337· πρβλ. ἐγρηγόρων ὁ Ὅμ. ἔγει ἐτι τὸν συγκεκομ. ἄδρ. ἡγρόμην· «ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου» Ἰλ. 6, 41· «ἔγρετο Νεστορίδῃ» Ὀδ. ο. 46· ἐτι δὲ ὁ Ἀριστ. «κἂν ἔγρη», σφ. 774· οἱ μέν. σχηματίζουσιν ἐκ τούτου τὸν ἔνεστ. ἔγρομαι, (ὅπερ ὁ Θωμ. Μάγ. παραδέχεται ὡς ἀπτικόν), π. χ. ἔγρεται Ὀππ. ἀλ. 5, 211, πρβλ. καὶ τὰ σύνθετ. Τὸ ἀπκρ. τονίζεται ἐνταῦθα Ὀδ. ν. 124, ἡ μετ. ἐγρόμενος Κ. Σμ. 14, 35, experefacio, experefacio, excito. Ἐγέλαστα, ἡ· πόλ. ἐν Ἰβηρ. Ταρρακωνησίᾳ Στραβ. Ἐγέλαστα, ὄψρ. ἀντὶ ἐγέλαστα τοῦ γελᾶω - ὦ. Ἐγεντο, ὄψρ. ἀντὶ ἐγένετο Ἰσο. Ἐγερθεν, ποιητ. ἀντὶ ἡγέρθησαν. Ἐγεροι-βόητος, 2· ὁ διὰ τῆς φωνῆς ἐγείρων, ἐξυπνίζων· ἀλέκτωρ Νόν. Ἰω. σ. 154. Ἐγεροι-βροτος, 2· τοὺς βροτοὺς ἐγείρων Πρωκλ. ὕμν. Ἀθην. 14. Ἐγεροι-γέλως, 2· ἐγερτικός γέλωτος, γέλωτα διεγείρων· Ἀναίσ. Παῦλ. Σιλβ. 40 (11, 60). Ἐγεροι-θέατος, 2· διεγείρων τοὺς θεατάς εἰς τὸ θέατρον Ἀνθ. Πλαν. 361. Ἐγεροι-κύβητις, Β. Ἀν. σελ. 330, παρεισαγόμενον ὡς δι. γρ. τοῦ ἀγεροι-κύβητις. ὅπερ ἴδε. Ἐγεροι-μάχης, ὁ οὐδὲς ὁ διεγείρων μάχην Ἀντ. Σιδ. 87 (7, 424).

Ἐγεροι-μάχῃ· πόλεμον ἐγείρω Τζέτζ. Ἰσο. Ἐγεροι-μάχη, ἡ· ἡ πόλεμον ἐνείρουσα Νικ. Ἀνθ. Παλ. 6, 122. Ἐγεροι-μαθος, 2· ὁ διεγείρων ἀγωνία Ὀππ. Ἐγέρσιμος, 2· ἐξεγέρσιμος· ὕπνος ἐξ οὗ ἐγερθεὶς πάλιν, ἀντὶ τοῦ θανάτου Θεοφρ. 24, 7. Ἐγεροι-νοος (συνηρ.) νοῦς, 2· ὁ διεγείρων τὸν νοῦν μετὰ Νόν. Ἰω. σ. 42, 18. Ἐγεροις, ἡ· τὸ ἐξυπνίζειν Ἰπποκρ. σ. 12· ἀπὸ τοῦ θανάτου Ν. Δ. «θυμοῦ διεγερσις» Πλατ. Τιμ. 70· ἐτι δὲ τειχῶν, οἰκοδομή Ἰπποκρ. 8, 5, excitatio. Ἐγερτέον· δεῖ ἐγείρειν Εὐρ. Ῥῆσ. 690, excitandum. Ἐγεροι-φαής· πῦρ διεγείρων· λίθος, πυρόλιθος Φιλπ. 22 (6, 5). Ἐγεροι-χορός, 2· ὁ χοροῦς διεγείρων· Βάκχος Ὀππ. κυν. 4, 236. Ἐγεροτήριον, τὸ μέσον διεγέρσεως Αἰλ. Π. Ἰστ. 2, 44, incitamentum. Ἐγεροτὶ διεγερτικά· κινεῖν Σοφ. Ἀντ. 409· προθύμως, ἀγρόπῳς Εὐρ. Ῥῆσ. 524, vigiliantior. Ἐγερτικός, 2· ἐξυπνίζων, διεγείρων· νοήσεως Πλατ. πολ. 7, 524. Ἐγέρτιος, ὁ κτίστης τῆς πόλεως Νίου Στραβ. Ἐγερτός, ὕπνος· ἐγέρσιμος Ἀριστοτ. π. ὕπν. κ. 1, experefaciendus. Ἐγεστα = Ἀγέστα, ἡ, ἡ· πόλ. Συκελίας παρὰ τὸ ὄρος Ἐρεκα, κατ. Ἐγεσταίος. Ἐγεστος, ὁ· θεμελιωτής τῆς πόλεως Ἐγέστης Στ. Βυζ. Ἐγήγαρτος· ἐπιχαρής, Σουῖδ. ἐπιχαρτος. Ἐγλήγατος· ἴδ' ἐγείρω. Ἐγλήγεκα, ἐγλήγεμαι ἴδ' ἐγείρω. Ἐγλημα, ἄδρ. ἀ. τοῦ γαμέω. Ἐγ-καρχαζός· ἐγ-γέλως, ἰνιδεός, illudo. Ἐγ-καθ-αιρέω· καταβαλῶ Ἰσοχ. Ἐγ-καθαροῦζω· ἐντὸς ἀρμόζω Ἀριστ. Λυσ. 684, aplo. Ἐγ-καθ-εδρος, ὁ· σύνεδρος, πάρεδρος γλωσσ. consessor. Ἐγ-καθέζομαι· ἐντὸς καθίζω, ἐντὸς στρατοπεδεύω, ἀπολ. Θουκ. 4, 2· ἐν τῇ γῇ Δ. Ἀλ. 9, 62· ἐπὶ τίνος, εἰς τι καθῆμαι Ἀριστ. βατρ. 1523, insideo. Ἐγ-καθ-εἰγνύμι (ἴδε εἰργνύμι)· ἐγκαθεῖργω καὶ ἐγ-καθεῖργνύω Πλουτ. includo. Ἐγ-καθεῖργω· κατακλίσω τι ἐντός, ἐν οἷς χρέματι σκοτεινῇ Ξεν. Ἐρεσ. 2, 6. Ἐγ-καθ-εἰρκτέον· δεῖ ἐγκαθεῖργνύναι Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 10, 97. Ἐγ-καθ-εἰρκτος, 2· ἐγκεκλεισμένος Σουτ. παρ. 17, inclusus. Ἐγ-καθ-εἰρξίς, ἡ· ἐγκλεισις, φυλάξις· Εὐστ. ἐργ. σ. 188, 93, inclusio. Ἐγ-κάθετος, 2· τοποθετημένος, βαλμένος· πρὸ πάντ. μετὰ μουσικὴν ἐντολήν, διὰ τὴν ἐδρεύση, κατάσκοπος, κ. τ. ὅμ., Σουῖδ. καὶ Ἰσοχ. Πλατ. Ἀξ. 368· «τὸν Ἑρακλείδην ὀπώπτευσον ἐκάθετον εἶναι» Πολύδ. 13, 5, 1. Κατὰ Φρῶν. 333, ὁ Ἱππερίδ. τὸ μετεγχεῖσθαι ἀντὶ τοῦ «θετός, εἰσποίητος οἶδος» ἐπὶ ἐγ-καθέτως, πανσφῶγως, ἀπατηλῶς Δ. Σικ. 16, 68, subdolis.

Ἐγ-καθεύδω (ἴδε εἴδω)· ἐντός τινος, ἐπὶ τινος, κοιμῶμαι· τάπηται Ἀνακρ. 35, 1· ἐν γένει κοιμῶμαι Ἀριστ. Λυσ. 614, indormio. Ἐγ-καθ-εἴπω (ἴδε εἴπω)· βράζω τι ἐν τινί· Ἰπποκρ. σ. 651, 48, incubo.

Ἐγ-καθ-ηγάω· ἐντός τινος αὐξάνω (ἐπὶ ἀνδρικής ὁριμότητος εἰς μίαν χώραν) Εὐρ. Ἰππ. 1095, rubesco.

Ἐγ-κάθημαι (ἴδε ἤμαι)· ἐντός, ἐπὶ τινος κάθημαι· Ξεν. Ἰππ. 1, 11· «ὅπως μὴ ὦ τοις τρίδωσι ἐγκαθῆνται που λίθοι», μένουσιν εἰς αὐτοὺς κρεμασμένοι Ἀριστ. Λγ. 343· πρὸ πάντων κάθημαι που καὶ ἐπιτηρῶ, ἐνεδρεῖω· «ζητεῖν ὅπου λήληθεν ἡμᾶς κρυπτός ἐγκαθήμενος» Ἀριστ. Θεσ. 600· περὶ προσφύων, εἰς τι μένει· ἐν Κορίνθω φρουρὰς ἐγκαθημένους Πολυδ. 17, 11, 6· καί μετρο· «φόδος τοις ψυχῶς ἐγκαθημένους» Πολυδ. 2, 23, 7, insideo.

Ἐγ-καθιδρῶ (ἴδε ἱδρῶ)· ἐντός τινος τοποθετῶ· «ἐγχαλμα Ἀθηνῶν χροῖν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 978, (περὶ ἀνδριάντων, καί μετ. Πολυδ. 1, 11)· παρ. εἰς τι ἔχω τὴν ἑώραν μου· «κορυφὴ οὐρανοῦ» Ἀριστοτ. κόσμ. κ. 6, σ. 307, colloco. Ἐγ-καθίζω (ἴδε ἕζω)· ἐπὶ τινος καθίζω βάλω καὶ καθίσω «εἰς τὸν θρόνον τινά» Πλάτ. πολ. 8, 553· καί μετ· «ἐγκαθίζόμενος ἐξ ὁράνου» Ἡρ. 5, 26· ἐντός τινος τοποθετῶ· «ἐγκαθίστα ἀγαλμα» Πολυδ. 1, 11· παρ. «κατὰ Κῆπριν δὸς ἐγκαθίστα» (δὴ γὰρ ἐγκαθίστατο) Ἐρατ. Εὐρ. Ἰππ. 31· «ἐνεκάθισε στρατιάν ἐν τοῖς τόποις»· ἐβάλε νά στρατοπεδεύσῃ Πολυδ. 10, 37, 4· αὐτῷ. κάθημαι ἐπὶ· «θρόνον Πίνδ. Π. 4, 153.

Ἐγ-καθίστημι (ἴδε ἵστημι)· ἐντός τινος καὶ κἄτω ἀφήνω· «εἰς γούραν τὸν φανόν» Ἀριστ. Λυσ. 308· ἐντός πέμπω, «τινάς εἰς τὰς πόλεις» Πολυδ. 23, 13, 5· μετρο· «ταῦτα γὰρ πατήρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίαν»· ἐμβαλλέει, ἐμπνέει παρέχει Ἀισχ. ἀποσπ. 74, immitto, demitto.

Ἐγ-καθίσταμαι, τὸ 1) τὸ ἐντός καθίστην, πρὸ πάντων· εἰς λαοὺς μετὰ στρατοῦ 2) παρὰ μετ. τὸ κατακαταπέμνειν, ἐνέδρα· 3) σταμάτησις, πρόσκοψις ἐν τῷ λόγῳ εἰς τὰ (δυσκόλως προσερόμενα) σύμφωνα Δ. Ἀλ. συνθ. λ. τ. 141, 3.

Ἐγ-καθίσταμαι, ὁ· Ἐγ-καθίστα Δ. Ἀλ.

Ἐγ-καθίστημι (ἴδε ἵστημι)· ἐντός θέτω, καθίζω· «καὶ σε Μυκηνῶν ἐγκαταστήσω πόλιν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 982· πρὸ πάντων, φρουρὴν ἐμβαλλω· «φρουρὰς ἐν αὐτοῖς ἐγκαταστήσας» Ἰσοκ. 4, 163· ἡγεμόνας, τυράννους ἐγκαθιστῶ· «τοὺς παῖδας ἡγεμόνας» Θουκ. 1, 4· «τόρνον Ἀθμ. 17, 16» οὕτω δὲ καὶ· δημοκρατίαν Ἀρρ. Ἀν. 1, 18, 3· 90 εἰς τὸν παρ. καὶ ἀδρ. 6· εἶμαι ἐγκαταστημένος· «τύραννοι ἐγκαταστάσι» Λυσ. 2, 59· «πόλιν τύραννον ἐγκαταστάνας ἐδωκεν»· ἀφῆκεν τὴν πόλιν νά ᾔνε κυρίαρχος Θουκ. 1, 122, colloco.

Ἐγ-καθ-οράω (ἴδε ὁράω)· ἐντός τινος βλέπω· «τῷ σχήματι δεομένου σπουδῇ ἐγκατιδέναι» Πλουτ. Βροῦτ. 10· «ἐπιβουλήν, Σολ. 29» ἐν γένει τὸν ὀφθαλμὸν μου εἰς τι προσκολλῶ, παρατηρῶ, σιέπτομαι· καὶ διανοεσθαι Πλάτ. ἐπιν. σ. 990, τινὶ Πλουτ. Δημητρ. 38, aspicio.

Ἐγ-καθορμίζω· εἰς τὸν λιμένα ἔρποναι· ἔγκαθορμίζομαι· εἰς τὸν λιμένα εἰσέρχουμαι, περὶ πλοίων Θουκ. 4, 1· περὶ ἀνθρώπων Δ. Κᾶς. 48, 49.

Ἐγ-καθόρμισις, ἡ· τὸ εἰσέρχουμαι εἰς τὸν λιμένα Ἀρρ. Ἀν. 1, 18, 9.

Ἐγ-καθυδρίζω, τρυφᾷς· ἀσωτεύομαι Εὐρ. Τρ. 997, insulto.

Ἐγ-καθ-οφαίνω· καθοφαίνω Ἐξοδ. 28, 17.

Ἐγ-καίνειν, τὰ παρ' Ἰουδαίοις ἡ ἑορτὴ τῆς ἀναειώσεως, ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀνοικοδομηθέντος ναοῦ Ο'. Ν. Δ. Παρὰ χριστιανοὺς ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως ἔκκλ.

Ἐγ-καίνιζω· ἀνακαίνιζω, ἀναενώω, καθιερῶν Ο'. Ν. Δ. «ἄγαλμα ἐγκαίνισαι τῷ θεῷ» Πολυδ. 1, 11.

Ἐγ-καίνιον, τὸ 12· ἐγκαίνια.

Ἐγ-καίνις, ἴδου, ἡ· ἡ ἐγ-κενὶς· ἐπηγεκνὶς Ἀγαθ. 5, 21, ἀρ. λεξ.

Ἐγ-καίνισις, ἡ· ἀνακαίνισις, ἀναενώσις, καθιέρωσις Π. Δ. Ἀρθμ. 7, 88, dedicatio.

Ἐγ-καίνισμα, τὸ· ἐγκαίνισμα Φωτ. ἔκκλ.

Ἐγ-καίνισμας, ὁ· ἐγ-καίνισις Μακκ. 1, 4, 59, renovatio.

Ἐγ-καίνω· ἐγκαίνιζω μετ. ἰππονο.

Ἐγ-καίνωσις, ἡ· ἐγ-καίνισις, dedicatio.

Ἐγ-καίριος, ἡ· ὁ ἀμύδιος καιρὸς, τὸ κατάλληλον, ἀντὶ· πρὸς τὴν ἀκαιρίαν Πλάτ. πολιτ. 305, opportunitas.

Ἐγ-καίριότης, ἡτος, ἡ· τῷ ἀνωτ. Σχολ. Εὐρ. Φων. 471.

Ἐγ-καιρός, 2· κατάλληλος, εἰς ἀμύδιον καιρὸν, ἐπιτηδεύς Πλάτ. πολιτ. 282 ἐπὶ ρ· «ὡς Ἀρισταίν. 1, 15, opportunus, tempestivus.

Ἐγ-καίω, (ἴδε καίω)· καίω εἰς τι· «ὀδελοὺς ἄκρους ἐγκεκαυμένους παρὶ» Εὐρ. Κύκλ. 393· πρὸ πάντων· ἐπὶ γραμμάτων καὶ ζωγραφῶν, ἐγκαίω μὴ κήρινα γράμματα Β. Ἀν. σ. 250· ἐγκεκαυμένη· ἐξωγραφημένη ἡ πεποικιλμένη γραφὴ Πλίν. 35, 11· Ἐν. γένει ἀνάπτω, πύρ, Πλουτ. Ἀλέξ. 24· τῷ Ἀπόλλωνι· εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θυτίαν ἀναφλέγω Πaus. 1, 42, 6· παρὰ Λουκ. ἀλ. ἱστ. 2, 11· «οἴκοι κινναμώμῳ ἐγκαυόμενοι»· μετ' κιννάμ. θερμαίνονται, igneo, exuro.

Ἐγ-κακέω· εἰς τι φέρομαι κακῶς, εὐρίσκομαι κακῶς, παραλείπω τι ἐκ κακίας Ο'. παρὰ Πολυδ. 4, 19, 10· «τὸ πέμπειν πᾶς βοήθειας ἐνεκάκησαν»· παρέλιπον ἐκ κακίας.

Ἐγ-κακο-παθῶμι· ἀποφέρω κακὰ Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 464.

Ἐγ-καλέω (ἴδε καλέω)· 1) κυρ. καλῶ πρὸς, τινὶ τι, πρὸ πάντων· ἀντὶ· ὅπως ἀπατήσω παρ' αὐτοῦ, ζητήσω (ἔει) Ξεν. Ἀν. 7, 7, 33· «χρεὶς Ἰσοκ. 21, 14»· «ὅτε τὰς ὀδοσκήχοντα μᾶς ἐνεκάλεις» Δημ. 31, 6· ὀποσημαινομένης πάντοτε τῆς δικαστικῆς εἰσπράξεως· πρὸ δ· ὅμως, 33, 25· «μὴ ὅτι δικάσασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἐγκαλέσαι μοι ἐτόλμησεν»· 6) ἐν γένει, προβάλλω χρεὶς, ὀνειδίζω, αἰτιῶμαι· «οἱ στρατιῶται ἑανοφῶντι ἐνεκάλλον ὅτι οὐκ εἶχον τὸν μισθόν» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 7, παρὰ τὸ μέμψασθαι Δημ. 19, 38· συνθ. τινὶ τι· «ὀνειδίζω τινά διὰ τι»· «ἐμὸν πατέρα» Σοφ.

Ἡλ. 768· «-ἀδικίαν τοῖς νόμοις» Πλουτ. Λυκ. 18, σπαν. τινί τινος, Ἀριστ. 10' πρὸ πάντ. γ.) δικαστικῶς διὰ τὴν ἐνάγκην ἀπαρῶν ὅ,τι ἐγκαλοῖς ἐμοὶ ἀληθὲς ἀδικήμα» Πλάτ. ἀπολ. 27· «οὐδεμίαν πόποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσάγαγον οὐτ' ἐγκαλοῦντες οὐτ' ἐγκαλούμενοι ὅρ' ἐτέρων» Δημ. 34, 46' καὶ παθ. τὸ μὲν «τῇ τύχῃ ἐγκαλεῖται» = γίνεται τὸ ὄνειδος Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 1, τὸ δὲ ἐγκαλοῦμαι = κατηγοροῦμαι, πρὸ πάντ. μετγ. «ὅπερ ὦν ἐνεκαλοῦντο» Δ' Ἀλ. 7, 46' τὰ ἐγκαλούμενα ὀνειδῇ, κατηγορεῖται Πολύβ. 5, 27, 5. Τὸ μέσ. = ἔνερ. εἰς μαρτυρίαν τινά, παρὰ τῷ Ἀισχίν. 1, 66 εἰνε ἀμφίβ. 2) προσκαλῶ, ἐπικαλοῦμαι «-τὴν τῶν θεῶν ἱατρειάν» Στράβ. 14, σ. 649, accuso.
 *Εγ-καλινδέρμαι· εἰς τὴν περιουλίαν· -φαινομένοι· Ἀρεταί. χρ. νου. 1, 2, σ. 118' μετφ. «λινγίαις», «εἰς ἡδονὰς κυλίσκει» Ἀθην. 6, 262' ἐνασχολοῦμαι διαρκῶς περὶ τὴν Θεμιστ. λ. 29. σ. 246, volutor, versor.
 *Εγ-καλλύνωμαι· λίσαν κοσμοῦμαι, στολίζομαι Ἰων. Φωκ. περιγρ. Ἀγ. γῆς κ. 14, exornari.
 *Εγ-καλλ-ωπίζομαι· γίνωμαι ὡραῖος μὲ ἐν πράξει, ἀρέσκειμαι εἰς αὐτό· -τοῖς αἰσχροῖς Πλουτ. Ἀντιων. 36' πρὸ πάντ. καυχῶμαι, ἐπιδεικνύομαι, ἀλαζυνεύομαι διὰ τὴν Αἰλ. Π. 1, 9, 35· τινί Πλουτ. ἡθ. σ. 85.
 *Εγ-καλλώπισμα, τό· τὸ δι' οὗ τις ἐγκαλλωπίζεται, κάμνει εἰς αὐτὸν ἐπιδείξιν, ἀλαζυνεύεται· πλούτου Θουκ. 2, 62, κόσμημα, στολίδιον.
 *Εγ-καλο-σκελεῖς· οἱ ἔχοντες τὰ σκέλη κεκλιμένα ἐν τοῖς κάλοις, ἐπὶ τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ χρέη, ἀλλὰ δεσμευομένων ἐν κάλοις τοῖς πόδας· Ἡσυχ.
 *Εγ-κάλυμμα, τό· σκέπασμα, velamentum μετγ.
 *Εγ-καλυμμός, ὁ· περικάλυψις Ἀριστ. ὄρν. 1496 ὃ, συγκαλυμμός· κατὰ Dawes, velutio.
 *Εγ-καλυπτός· ὅστις πρέπει νὰ ἐγκαλυφθῇ Ἀπολ. Τυαν. ἐπ. 18, σ. 391.
 *Εγ-καλυπτήριον, τό· ἐσθρὴ περικαλύψεως παρὰ Φιλοστρ. 6. σοφ. 2, 25, 4, κωμ. ἀντὶ ἀνακαλυπτήριον.
 *Εγ-καλύπτω· σκεπάζω, περικαλύπτω Ἀισχ. ἀποσπ. 271· «ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώματι» Πλάτ. Πρωτ. 315. Συχνὰ μέσ. σκεπάζομαι Ἀριστ. νεορ. 735· «καθεσθὲν ἐγκεκαλυμμένον» Ἀνδοκ. 1, 17. Πρὸ πάντ. τὸ πρόσωπον ἐξ αἰσχύνῃ σκεπάζω· «ὅπ' αἰσχύνῃς ἐγκεκαλυμμένοι» Πλάτ. Φαίδρ. 243' 80. ἐντρέπομαι, «ἐπὶ τινί» Ἀισχίν. 2, 111· «θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος, ὧν ἐμελλε θράσειν» = ἐντρέπομενος τοὺς θεοὺς, δι' ὅσα ἐμελλε νὰ κάμῃ Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 16, luteo, obvelo.
 *Εγ-κάλυψις, ἡ· σκέπασις, πρὸ πάντ. ἐξ ἐντροπῆς Στράβ. μετγ.
 *Εγ-κάμνω (ὅδε κάμνω)· εἰς τὴν κορυφῶμαι Ἀρεταί. -τινί Ἰωσ. ἰουδ. 2, 15, 5, delascor.
 *Εγ-κάμπτω· ἐντὸς κάμπτω Ξεν. ἱππ. 1, 8, inflecto.
 *Εγ-κάνασσω· ἐντὸς χάνω· ἐγκάναζον Ἀριστ. ἱππ. 105.
 *Εγ-καναχάσμαι, μέσ. ἀποθ. διὰ κόγχηλον ἡγῶ· ἐγκάναχάσατο Θεόφρ. 9, 27.

*Εγ-κανθίς, ἰδος, ἡ (κανθός)· κρεαδίον τι ὡς κοκκός· ἡ ῥίζα τοῦ κανθοῦ Πολυδ. 2, 71, πρὸ πάντ. οἰδημά τι αὐτὸν ἱατρ.
 *Εγ-καπνος, 2' ὁ καπνὸν ἔχων, ἐκπέμπον Ἀχμ. ὄνειρ. σ. 134, fumens.
 *Εγ-κάπτω· ἀπλήστως καταπίνω, ὑφαρπάζω Ἀριστ. εἰρ. 7' ἐγκέκαρην Ἀσιων. Ταρ. 92 (Θ'. 316)· «τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον» Ἀλεξίς παρ' Ἀθην. 3, 76. «-αἰθέρα γνάθοις» = φασὶ τὰ σαγόνια Εὐρ. Κυκλ. 625, vomo.
 *Εγ-καρδιατός, 3' ἐγ-κάρδιος Ἰαμβλ. μουσ. 2, 7.
 *Εγ-κάρδιος, 3 καὶ 2' α) ἡ καρδιά· Ἐπιγρ. ἀδ. 3 (12, 17)· «ἐγκάρδιον γίγνεται μοι τι» = μετ' ἐγὼ εἰς τὴν καρδίαν Δ. Σικ. 1, 45. Κατὰ Β'. Ἀν. σ. 250 περὶ μεγάλου πόνου· 6) τὸ ἐγκάρδιον = ἡ καρδία, τοῦ εὐλοῦ Θεοφρ. ἔτι δὲ ὁ ἐγκ. Λοβεκ. παραλειπ. 308 ἐπὶρ. -ως μετγ.
 *Εγ-καρος, ὁ· ἐγκέφαλος Λυκοφρ. 1104.
 *Εγ-καρπής, 2' καρποφόρος, fructuosus.
 *Εγ-καρπία, ἡ· καρποφορία Ἐτ. Μ.
 *Εγ-καρπίξω· καρποφόρον τινά καθιστῶ, πληρώω Συνέσ.
 *Εγ-κάρπιος· ἐγκαρπός Ἰπποκρ.
 *Εγ-καρπος· ἔχων, φέρων ἐν αὐτῷ καρπὸν· «πύλις φθινόπωρον καλῶν ἐγκαρπὸν χθονός» Σοφ. Οἰ. τ. 25, Σχολ. «σὺν τοῖς βλαστήμασιν», Τρ. 237 ἔξηγ. «τέλη ἐγκαρπῶν, ἀντίθ. ἄκαρπος· «Ποικίλατα τὰ εἶδη ἀνθῶν ἡ καρπῶν», κατὰ Βάλλ. διατρ. 14 εἰσοδήματα ἀπὸ καρποφόρου ἀλυσού· -σπέρματα Πλάτ. Φαίδρ. 276' περὶ φυτῶν Θεοφρ. καὶ μετγ. μετφ. «φιλία ἐγκ. καὶ χρησίμουν» Πλουτ.
 *Εγ-κάρσιος, 3' πλῆγος ὁδός· Ἡρ. 1, 180' -τεῖχος Θουκ. 6, 99' -δοκοί, 2, 76' -κόλλος = ἡ ἐκλειπτικὴ Ἀριστοτ. κόσμ. 2' -τάφρος Πολυαίν. 6, 17' μετφ. -ἀποδείξεις Πλουτ. συμπ. 2, 1, 2' ἐπὶρ. -ως Θουκ. 2, 76 obliquus.
 *Εγ-καρτερός· εἰς τὴν ἔγω καρτερίαν, ὁπομονήν, ἐμμένω, τινί, πχ. ἀληθόσι Πλουτ. ἡθ. σ. 251' -τὸ σιωπᾶν· ἐνέμεινεν εἰς τῆς σιωπῆν, Δημητρ. 38' -πρὸς δίκην, Γρύλλ. 4' τίς ἐπομένω τὴν σταθερῶς· θάνατον Εὐρ. Ἡρ. μ. 1331' -ἀ ἐγνωσε· σταθερῶς ἐμμένετε εἰς αὐτὰ, τὰ ὅποια διατρεπείθεσθε, 2, 61' εἰμαι σταθερός, κρατῶ ἐμυτὸν, ἀπέχω· «-μὴ ποιεῖν τι» = νὰ κάμω τὴν Πλουτ. Ἀγχιόλ. 11' ἀπολύτ. ἀπέχω τοῦ σκητῶ, πεινῶ μέχρι θανάτου Διοδ. 17, 118.
 *Εγ-καρτερητέον· πρέπει νὰ ἐπιμείνῃ τις εἰς τὴν μετγ. perseverendum.
 *Εγ-καρτερία, ἡ· ἡ εἰς τὴν καρτερίαν, ὁπομονή Ἀν. Κορν. 3, σ. 72, continentia.
 *Εγκάς· ἐν τῷ βάθει Ἰπποκρ. σ. 460.
 *Εγ-κάτα, τὰ· (ἐν τῇ κοιλίᾳ), τὸ ἐσωτερικόν, τὰ ἐντόσια Ὀμ. ὅστις ἐκτός· τῆς ὕψ. καὶ αἰς· ἔχει καὶ δοτ. ἐγ-κατίν Ἠλ. λ. 438' πρὸλ. «ἐν ἐγκασι φιλεῖν», Κομητ. (15, 4042). Ὄνομα τοῦ ἐν. ἐγκατον εὐρεται π. Δουκ. Λεξ. 3 καὶ 4' intestina, interneque.
 *Εγ-κατα-βαίνω (ὅδε βαίνω)· εἰς τὴν καταβαίνω, ἐντὸς τινος τίθεμαι· «σπάρτανον ἐγκατέβα» Πινδ. Ν. 1, 38' τινί Διοδ. 14, 28, discedo in.

Ἐγ-κατα-βάλλω, (ἴδε βάλλω) εἰς τι ρίπτω κάτω, Ἀπολ. Ῥ. 1, 1239, deicio in.
Ἐγ-κατα-βίω, (ἴδε βίω) διαίω τον βίον εἰς τι ἐγκαταβίωσαι Πλουτ. ἡθ. σ. 783 "ταῖς συμφοραῖς ἐγκαταβιώναι", Ἀγίς, 17.
Ἐγ-κατα-βρέχω ἐντός τινος καταβρέχω Γεωμ. inficio, imbuo.
Ἐγ-κατα-δυσσώω θαθέως ἐντός τινος βάλλω, παθ. Πλουτ. συμκ. 8, 10, 2.
Ἐγ-κατα-βύω ἐν φρουρίοις ἐγκλείομαι Γεωμ. Παχυμ. ἐν Ἀνδρον. 7, 32.
Ἐγ-κατα-γέλαστος, 2' καταγέλαστος, ὑπερ ὁ βέλα. Αἰσχίν. 3, 76, ἔχει ἀποκαταστήσει, ridiculus.
Ἐγ-κατα-γῆράσκω (ἴδε γῆράσκω) διαίω τὸ γῆράς μου εἰς τι τινί Πλουτ. Φωκ. 30 "πονηρία ἐγκαταγῆρασκῶ" Δειναρχ. 2, 3, consensosco in.
Ἐγ-κατα-γράφω καταγράφω εἰς τι Σουίδ. inscribo.
Ἐγ-κατάγω εἰς τι κατάγω, φέρω, μέσ. καταλλώ, ἐνδιδαιτώμαι Πολυδ. 1, 73, ἐνδιατρίβω Σουίδ ἐν Νικόλ. Δαμασχ. deduco in.
Ἐγ-κατα-δαμάω ἐντός τινος δαμάζω Ἰπποκρ. σ. 1229, perdomo.
Ἐγ-κατα-δαρθάνω (ἴδε δαρθάνω) εἰς τι κοιμῶμαι Πλουτ. συμκ. 3, 1, 3, indormio.
Ἐγ-κατα-δέχομαι ἐντός δέχομαι Ἐπιφάν.
Ἐγ-κατα-δένω (δένω) εἰς τι δένω στερεά, τινί Πλάτ. Φαίδ. 84, illigo.
Ἐγ-κατα-δίδωμι ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ;
Ἐγ-κατα-δυναστεύω ὅπως τυράννῳ Νικηφ. Χουμν. ἐν Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 396.
Ἐγ-κατα-δύνω (ἴδε δύνω) ἐγκαταδύομαι, ἐντός τινος καταδυόμαι - ἥλιος Ἰπποκρ. "ὅδασιν ἐγκατέδουν" Ἰσίδωρ. 3, (7, 532) ἔτι δὲ "ἐγκαταδύς μυχόν" Ὀππ. ἀλ. 4, 153, subeo.
Ἐγ-κατα-δύω καταδύω ἐν ὕδασι Ἀνθ. Παλ. 7, 532. Παθ. ὑποδύω, χώνομαι ἐνασχολοῦμαι Εὔστ. ἔρ. σ. 328, 91, mergo.
Ἐγ-κατα-ζεύγνυμι (ἴδε ζεύγνυμι) μέ τι συνδέω, "νέας βουλάς νέουσι τρύποις" Σοφ. Αλ. 723, adjungo.
Ἐγ-κατα-θάπτω ἐν τῇ γῇ θάπτω Ἀθηναγ. νόμ. 30, inhumo.
Ἐγ-κατά-θεσις, ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς λίαν μτγν. affectio.
Ἐγ-κατάθετος, 2' κίβδηλος, νόθος, ἀποβολαῖος Βασίλ. τ. 1, σ. 1121, adulterinus.
Ἐγ-κατα-θνήσκω (ἴδε θνήσκω) ἐντός τινος ἀποθνήσκω Ἀπολ. Ῥ. 2, 834, immorior.
Ἐγ-κατα-καίω (ἴδε καίω) ἐντός τινος κατακαίω Λουκ. ἀλ. σ. 52.
Ἐγ-κατά-κειμαι (ἴδε κείμαι) 1' ἐντός τινος κείμαι, ἐντός τινος κοιμῶμαι Θεογν. 1191 2) ἐγκατακλίνομαι Ἀριστοτ. προδλ. σ. 5' 3) ἐντυπώνω Πολυδ. 5, 149.
Ἐγ-κατα-κεράννυμι καὶ ἐγ-κατακυρρύνω ἐντός μιγνύω Εὔστ. immisceo
Ἐγ-κατα-κλειστέον, πρέπει τις καλὰ νὰ ἐγκλείσῃ Γεωμ. 19, 3, includendum.
Ἐγ-κατά-κλειστος, 2' ἐντός καλὰ κεκλεισμένος Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 857, inclusus.
Ἐγ-κατα-κλείω (ἴδε κλείω) ἐντός τινος

κατακλείω "ἐγκατέκλεισε δ' αὐτὸν τῷ νεφῷ", Ἀλεξίς π. Ἀθην. 13, 606, includo.
Ἐγ-κατα-κλίνω ἐντός τινος κατακλίνω, καταθέτω Ἀριστ. πλ. 620. Παθ. ἐγκατακλίνω, τινί=ἐντός τινος πλαγιάσαι τινί, ὄρν. 121.
Ἐγ-κατα-κνακο-μῖγες παρ' Ἀθην. 16, 613, κατ' εἰκασίαν τοῦ Μείν. ἐνθα γράφεται "ἐν κατὰ κνατομῖγες" τὰ χειρόγραφα "ἐν κατὰ κνακομῖγες" = ἐντός τινος μὲ κνήκον ἀνάμικτον.
Ἐγ-κατα-κοιμῶμαι, ἀποθ. παθ. ἐντός τινος κοιμῶμαι Ἡρ. 8, 134, incubo.
Ἐγ-κατα-κρούω (ἴδε κρούω) 1) ἐντός τινος ὠθώ, κτυπῶ κάτω "χοροῖαν - ποδὶ" = ὠθῶ, κτυπῶ τὸν χορὸν μὲ τὸν ποδᾶ Ἀριστ. βᾶτρ. 331 2) ἐμπήγω Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 11, 116, pulso, infigo.
Ἐγ-κατα-κρύπτω ἐντός τινος κατακρύπτω Λυκόφρ. καὶ Ἰώσ. ἰουδ. 1, 31, 2.
Ἐγ-κατα-λαμβάνω (ἴδε λαμβάνω) ἐντός τινος λαμβάνω, ἐγκλείω Θουκ. 4, 116' - ὄρκοις, 4, 19, δι' αὐτῶν δεσμεύω, μάλιστα περὶ στρατῶν, ἀποτέμνω, περικυκλώνω, 5, 3. Πρὸ πάντ. παθ. "πολλοὶ ἐγκαταλήφθησαν", εἰς τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν Αἰσχίν. 2, 15' καὶ "ἐάν αὐτὸς ὁ τῆς ἀληθείας λογισμὸς ἐγκαταλαβάνῃ τὸν Δημοσθένην", 3, 60, comprehendo.
Ἐγ-κατα-λέγω ὁμοῦ ἐντός τινος, σιμᾶ εἰς τι συλλέγω, συναθροίζω "πολλὰ σιτῆλαι καὶ λίθοι ἐγκατελήγησαν", εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν Θουκ. 1, 93' σιμᾶ εἰς τι ἀριθμῶ, λογαριάζω "ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις" Λουκ. παρασιτ. 3' "εἰς τινος" Δ. Κάσ. 43, 47' συλλέγω, καταλέγω, στρατολογῶ Ἐπ. δδ. (11, 265), ἀόρ. συγκε. ἐγκατέλεκτο = ἐπλάγιασεν ἐπ' αὐτοῦ Ἀπολ. Ῥ. 4, 431, recenseo inter, annumero, allego.
Ἐγ-κατά-λειμμζ, τὸ τὸ ὑπολειφθῆν Ἐπικουρ. παρὰ Δ. Αἰαιρ. 10, 50, reliquiae.
Ἐγ-κατα-λείπω ἐντός τινος καταλείπω - παῖδα Ἡσ. ἔρ. 376' "ἐν τῇ νήσῳ φρουράν" Θουκ. 3, 51' "μᾶζαιραν τῇ σφαγῇ" Ἀντιφ. 5, 69' "ἐν τινί" Ἰσοκ. 3, 41' "οὐδὲν ἐν οἴκῳ" Ἰσακ. 10, 11' "τὸ κέντρον ὥσπερ μέλιττα" Πλάτ. Φαίδ. 91' "τὸ κέντρον τοῖς ἀκούουσι" Λουκ. Νιγρ. 7, ἐγκαταλείπω, ἀφήνω, καὶ "μὴ βοηθῆσαι" Πλάτ. συμκ. 179' καὶ συχνά ὡς προδότης Αἰσχίν. 3, 170. Παθ. εἰς τι μένω ὁπίσω πρὸ πάντων εἰς τὴν σταδιοδρομίαν Ἡρ. 8, 59.
Ἐγ-κατ-αλείφω ἐντός τινος ἀλείφω, χρίω - λίπος Ἰπποκρ. inungo.
Ἐγ-κατά-λείψις, ἡ τὸ ἀφήνω ὁπίσω μτγν. reliquatio.
Ἐγ-κατά-ληψις, ἡ τὸ (εἰς τινα τόπον) αἰχμαλωτίζειν Θουκ. 5, 72, comprehensio.
Ἐγ-κατα-λιμπάνω ἐγκαταλείπω Ἀριστοτ. ῤητ. 1, 4.
Ἐγ-κατα-λογίζομαι, ἀποθ. μέσ. μεταξύ τινων ἀριθμῶ, λογαριάζω Ἰσακ. 11, 45, compulo.
Ἐγ-κατα-λογίζω διαίρω εἰς λόγους Πα-ραλεῖπ. σ. 2, 31, 18.
Ἐγ-κατα-λύω ἐγκατάγομαι Θεοφυλ. Βουλγ. ἐπ. 56.

Ἑγ-κατα-μεμιγμένος· μεταξύ τινων ἐμ-
μεμιγμένος Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 95, perimixtus.
Ἑγ-κατα-μένω (ἴδε μένω)· ἐντός τινος μέ-
νω Θεοφρ. Ἰα. Φ. 1, 3, 4.
Ἑγ-κατα-μίσγνυμι, (ἴδε μίσγνυμι) ἢ ἐγ-
κατα-μιγνύω· ἐντός μίγνυμι Ἰπποκρ. «τὰ πλεί-
στα ἐγκαταμίσγνυσι τοὺς λόγους» Δουκ. Λεξιφ.
25. Παθ. τινὶ Ἰπποκρ. π. ἀέρ. σ. 283, Δ. Ἀλ.
συνθ. λεξ. σ. 196, admisceo.
Ἑγ-κατα-μικτέον· πρέπει ἐντός νὰ κατα-
μιχθῇ Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 2, 24, immiscendum.
Ἑγ-κατά-να· κατά γνώμην, κατά νοῦν Ἰπποκρ.
Ἑγ-κατα-ναίω, μόν. ἀορ. ἐγ-κατένασσα·
ἐντός τινος ἔθεσα· οὐρανῷ Μοιρ. π. Ἀθην.
11, 491.
Ἑγ-κατ-αντλέω· ἐντός τινος ἀντλῶ, χύνω
Ἰππίατρ. σ. 87, infundo.
Ἑγ-κατ-ἀντλησις, ἢ· τὸ ἐντός τινος ἀν-
τλεῖν Ἰπποκρ.
Ἑγ-κατα-παίζω, (ἴδε παίζω)· περιπαίζω Εὐ-
σεβ. illudo.
Ἑγ-κατα-πάλλομαι· ἐντός τινος πάλλο-
μαι· «πόντος ἐγκατεπαλλτο» = ἐντός κατέθετο
Ὀππ. ἀλ. 4, 661.
Ἑγ-κατα-παίρω· ἐμπήγω Διμ. Ἰερων. σ. 6.
Ἑγ-κατα-πήγνυμι, (ἴδε πήγνυμι)· θανά-
τος ὥθω, ἐμπήγω, «-ξίφος κούλεω» Ὀδ.
λ. 98, «-κεράλην δόρατι» = κερώνω τὴν κερα-
λήν ἐπὶ τοῦ δόρατος Ἰπποκρ. 13· ἀπολύ-
«ἐγκαταπήγνυσι τὸ ξίφος» = ἀφίνει τὸ ξίφος
νὰ ᾔνη ἐμπηγμένον εἰς τὴν πληγὴν Πλουτ. ἡθ.
σ. 313, deligo.
Ἑγ-κατα-πίμπρημι, (ἴδε πίμπρημι)· ἐντός
τινος κατακαίω Φαλαρ. ἐπιστ. 5, comburo in.
Ἑγ-κατα-πίνω, (ἴδε πίνω)· ἐντός τινος
καταπίνω. Παθ. ἐγκαταπίνομαι Φίλων τ. 1,
455, imbibor.
Ἑγ-κατα-πίπτω, (ἴδε πίπτω)· ἐντός τινος
πίπτω· «ὄρημ ἐνικάπευσεν» Ἀντιφ. Θ. 82·
«λέκτροισιν» κατέπευσεν ἐπὶ τῆς κλίνης Ἀπολ.
Ρ. 3, 035, incido.
Ἑγ-κατα-πλέκω· ἐντός πλέκω, ἐντός ἀρ-
μύζω Σεν. κυν. 9, 12, καὶ συνεύρω Πλουτ.
ἡθ. σ. 494, innecto.
Ἑγ-κατά-ποσις, ἢ· τὸ ἐντός καταπίνειν
Φίλων τ. 1, σ. 116, deglutitio.
Ἑγ-κατ-αριθμέω· μετὰ τινος προσθέτω, ἀ-
ριθμῶ Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 3, 19· «τοὺς γυ-
νάμασιν» Ἑρμογ. προγυμ. 10, annuero.
Ἑγ-κατα-ρράπτω· ἐντός τινος ῥάπτω Ξεν.
κυν. 6, 1, insuo.
Ἑγ-κατα-ρρίζω· ἐντός τινος καλὰ ριζώνω
Βασίλ. τ. 2, σ. 217, insero.
Ἑγ-κατα-ρρίπτω· κάτω καὶ ἐντός ῥίπτω
Ἠλιοδ. 9, 5, dejicio in.
Ἑγ-κατ-ἀρχομαι· ἀρχὴν κάμνω Τζέτζ.
incipio.
Ἑγ-κατα-σθέννυμι, (ἴδε σθέννυμι)· ἐντός
τινος σθένω· «μέχρις ἂν ὥσπερ πυρ ἐγκατα-
σθεσθῇ» Πλουτ. ἡθ. σ. 975.
Ἑγ-κατα-σεῖω· ἐντός τινος καλὰ σεῖω Θε-
οδ. Προδρ. incutio.
Ἑγ-κατα-σήπομαι· ἐντός τινος σασπίζω
Στοβ. ἀνθ. 2, σ. 95, impulresco.

Ἑγ-κατα-σκάπτω· ἐντός ὧν σκάπτω,
καταστρέφω Τζέτζ. Ἰστ. 1, 787, diruo.
Ἑγ-κατα-σκαπάζω, δι. γρ. παρὰ Σχολ.
Εὐρ. Ἰππ. 191 ἀντὶ ἐν-κατασκ.
Ἑγ-κατα-σκαυάζω ἢ· ὁμαι· ἐντός τινος
κατασκαυάζω, ἑτοιμάζω, μηχανῶμαι «ἐν-
ταὶ πόλεις προδότες» Διοδ. 16, 54· «φι-
λίαν, 2, 24.
Ἑγ-κατά-σκευος, 2· τεχνικῶς κατασκευα-
σμένος, πρὸ πάντων πρὸ ὕψους, ῥητορικῶς κε-
κοσμημένος, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀπλοῦς Δ. Ἀλ.
συνθ. λ. 18, σ. 118, συχνά· «οὐσία Ἀρτεμίδ.
4, 17· ἐκτὸς ἐγκατασκευῶς = τεχνικῶς Εὐστ.
artificioso.
Ἑγ-κατα-σκηνώω· ἐντός κατασκηνώω
Μεθοδ.
Ἑγ-κατα-σκηπτήω· 1) ἐπὶ τινος ἐνοσκήπτω,
ξερῶ, ἐπιπίπτω, περὶ τοῦ λοιμοῦ Θουκ. 2,
47· «κεραυνὸς ἐς αὐτὸν» Δ. Κίσα. 49, 15·
2) ἐντός, ἐπὶ τινος ἐκσκηνοῦμαι «κατὰ Πέρ-
σαις ἐγκατέσκηψε Θεός» Αἰσχ. Περσ. 514·
βέλος Σοφ. Τρ. 1087.
Ἑγ-κατά-σκηψις, ἢ· τὸ ξέσπισμα, τὸ ἐπι-
πίπτειν «-πύλους ὁδοσκόπου» Δισκ. 7, 4.
Ἑγ-κατα-σκιρρῶ· ἐντός τινος σκληρῶν
κίμων· «ἐγκατασκιρρῶμενας κηλίδας» = φέζωμε-
νας κηλίδας Ἰπποκρ. π. Στοβ. ἀνθ. 108, induro.
Ἑγ-κατα-σπαράσσω· ἐντός κατασπαράσ-
σω Θεοδ. Προδρ. 1, σ. 21, laniio.
Ἑγ-κατα-σπαίρω· ἐντός τινος, μετὰ τινος
σπαίρω, διασκορπίζω «-ταὶς πόλε-
σιν ἀρχοντας» Πλουτ. Θρα. 3· «ταὶς πόλε-
σιν ἐγκατεσπαρμέναι», Κικ. 14, semino in.
Ἑγ-κατα-σπορά, ἢ· τὸ ἐντός τινος, μετὰ
τινὸς σπαίρω Κλ. Ἀλ. στρωμ. 7, inspersio.
Ἑγ-κατα-στεγάζω· ἐντός καταστεγάζω
Ψελλ. obtego.
Ἑγ-κατα-στηρίζω· ἐντός τινος στερεῶ ὁ-
τω ἐκκλ. fulcio in.
Ἑγ-κατα-στοιχεῖω· πρὸς πρῶτα στοιχεῖα,
τὸς πρῶτας ἀρχὰς ἐμφοτεῶν Πλουτ. Λυκ. 13.
Ἑγ-κατα-στρέφω· ἐντός τινος περιστρέφω
Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 1, 15, intorqueo.
Ἑγ-κατα-συνφάζω· ἐνόςφριζω Ἰπποκρ.
Ἑγ-κατα-σφάζω· ἐντός τινος σφάζω· «τῇ
κόλπῳ τὸν οὖνον» Πλατ. Δημ. 31, obtruncio in.
Ἑγ-κατα-σχάζω· σκαρπάζω, ἐνχαράτ-
τω Δισκ. 8, 15.
Ἑγ-κατα-ταράσσω· ἐντός τινος, μετὰ τινος
καταταράσσω Πλουτ. ἡθ. σ. 592, perturbo.
Ἑγ-κατα-τάσσω, ἀττ. -τάττω· ἐντός τινος,
μετὰ τινος κατατάσσω, ἐμβάλλω Κλ.
Ἀλ. στρωμ. 1, 26· 2) ἐγκρίνω, παιδ. 2, 10,
96, colloco, proba.
Ἑγ-κατα-τέμνω, (ἴδε τέμνω)· ἐντός τινος,
μετὰ τινος κατακόπτω, ἐντέμνω Πλατ. πολ.
8, 565, concido in.
Ἑγ-κατα-τίθημι, (ἴδε τίθημι)· 1) ἐντός τινος
καταθέτω, ἐνθέτω· «πάντα ἐν Πρωταί φέροις
ἐγκατέθηκεν» Ὀρφ. ὕμν. 24, 6. Συχνότ. μέσ.
δὲ· ἐαυτὸν ἐνθέτω, περιβάλλομαι «-ἐμπε-
κόλπω» Ἠλ. 5, 219· «γλυφίδας νεύρη» Ἀπολ.
Ρ. 3, 282· μετφ. «τελευτῶν ἐπὶ ἐγκατέθε-
τέμνω» = ἀπετέλεσε τὸ ἀνάθημα διὰ τῆς τέ-

χνης του 'Οδ. λ, 614 (οι Σχολ. ἀπλῶς «τε-
λαμῶνι τέχνη»), πρὸς δ' πρὸλ. ψ, 223' «ἔ-
την οὐ πρόσθεν ἐν ἔγκάθετο θυμῷ» = δὲν εἴ-
η συλλογισθῇ αὐτῇ, ὡς ἀλλαγῶ «βάλλει»
σθαι ἐν πρῶτῳ, καὶ «τὸ ταῦτα ἐνικάθετο θυ-
μῷ», ἤγουν «πᾶσι τα κατὰκαρδα». 'Πο. ἐρ.
27, καὶ ἰδ. «τέω ἐνικάθετο οἶκῳ» = κατὰ-
θέσθαι το εἰς τὴν οἰκίαν σου πρὸς φύλαξιν, ἐρ.
625' πρὸλ. προστίει «οὐκ οὐδ' ἀπὸ στέφανος
ἐγκατέθετο» Σίμων 98 ('Αππ. 83) «ὁκα φρε-
σὶν ἐγκατέθετο βουλάν» Θεόφρ. 17, 14' ἐπὶ δὲ
«εἰς τὸν νοῦν» Δ. κας. 45, 33, depono, repono.
Εγ-κατα-τομή, ἡ τὸ κατακίπτειν, εἰς τὴν
μῆτραν 'Ιπποκρ. incisto.
Εγ-κατα-τρίδω' εἰς τι δακτύλῳ.
Εγ-κατ-αυγάξω' καταλίμπω 'Επιφαν.
Εγ-κατα-ελέγω' εἰς τι κατακίω 'Γεωπ.
Εγ-κατα-φυσάω' ἐμφυσῶ 'Ιππιατρ. inflo.
Εγ-κατα-φυτεύω' ἐντὸς τίνος φυτεύω
Γεωπ. inserto.
Εγ-κατα-φύω' ἐντὸς φύω, ἐμφύω 'Γαλην
inhæreo.
Εγ-κατα-χέω, (ἴδε χέω) συμπᾶ εἰς τι χύνω
ἐπιγρ. π. Πλούτ. Μαρκ. 30, inundo.
Εγ-κατα-χρίω' ἐντὸς χρίω Διοσκ. inungo.
Εγ-κατα-χίονυμι' ἐντὸς τίνος ἐπιχίονω,
καταχύνω Δ. 'Αλ. 9, 21, obruto in.
Εγ-κατα-χωρίζω' ἐνθῆτω, ἐμβάλλω 'Ψα-
ριέν.
Εγ-κατ-ελέω' ἐντὸς τίνος ἐμπλέκω, περι-
πλέκω 'Αριστοτ. κόσμ. 4, inuolvo.
Εγ-κατ-εἰργα' ἐντὸς τίνος ἀποκλείω.
Εγ-κατ-έχω, (ἴδε έχω) ἐντὸς τίνος κρατῶ
στερεᾶ, κρατῶ ὅπως, μακρὰν Πλούτ. συμπ.
6, 6, 2 εἰς τὸ παθ. inuisto.
Εγ-κάτ-θεο, καὶ ἐγκάθετο' ἴδ' ἐγκα-
τατίθῃμι.
Εγ-κατ-έλλω' ἐγκατελέω 'Ιπποκρ.
Εγ-κατ-ελλώπτω' περιπαίζω, σκόπτω' -τι-
νὶ Διοσκ. Εὐμ. 113' ἐγκατελλώπει = ἐγκατα-
μνηστῆρσαι 'Πουχ. irrito.
Εγκατέδω' ἐπὶ τῷ ἢ κεκρύφαλος, ἐντὸς οὗ
περιέχων Νικ. θηρ. 580, inuolutus.
Εγ-κατ-οικίω' ἐντὸς τίνος κατοικῶ - τινὶ
Εὐρ. ἀποστ. 'Αντίοχ. «οὐνεστὶ ἐγκατοικοῦσα
ψυχὰς» Πολυδ. 18, 26, 13, inhabito.
Εγ-κατ-οικίζω' εἰς τινὰ κατοικίαν ἐθέτω,
κατοικίζω' «παρθένοι τῶ ὄντι» = θέσιν τινὰ ἐπὶ
τοῦ ὄντος δεικνύω Λουκ. θν. 25' μετρ. «ὅ
ἐκ φύλοσος τῶ ἀρχόντι παρέδρος καὶ φύ-
λας ἐγκατοικισθεὶς λόγος» Πλούτ. ἡθ. σ. 779.
Εγ-κατ-οικοδομέω' 1) ἐντὸς τίνος, ἐπὶ
τίνος οἰκοδομῶ «φορούρα ἐπὶ τῶν καρτερῶν»
Θουκ. 3, 18' 2) εἰς τινὰ οἰκοδομῇ ἐγκλείω'
«εἰς ἔρημον οἶκον» Διοσκ. 1, 182, Πλούτ.
Δημ. 8 περὶ οἴκου' μετρ. «ἀρῇ ἐν τοῖς ὡσὶν
ἐγκατοικοδομῆται» 'Αριστοτ. π. ψυχ. 2, 8,
aedifico in.
Εγ-κάτ-οικος' ἐντὸς τίνος κατοικῶν Σχολ.
ἴλ. 6, 125, incolia.
Εγ-κατ-ομβρέω' ὑγραίνω, ἀρδεύω μετγν
irrigo.
Εγ-κατον, τὸ ἴδ' ἐγκατα
Εγ-κατ-οπτρίζω' ἐντὸς τίνος κατοπτρί-

ζομαι 'Αρτεμίδ. 3, 30.
Εγ-κατορθώω' ὁρθῶς τι πράττω, κατορ-
θώνω Κλ. 'Αλ. παιδ. 1, 13.
Εγ-κατ-ορύσσω' ἐντὸς τίνος κατορύσσω,
καταχύνω Δ. 'Αλ. ῥητ. 5, defodio in.
Εγ-κάτ-οχος, 2' κάτοχος, κύριος μετγν.
Εγ-κατῶω' εἰς τὸ κάττωμα (τὴν σάβαν) τῆς
ἐμβάδος ἐνράπτω' «φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίαις
ἐγκεκάντται» 'Αλεξ. π. 'Αθην. 13, 568, inueto.
Εγ-κατ-ώδης, 2' ὡς ἐντόσθια Σχολ. 'Α-
ριστ. ἱππ. 1176, visceratus.
Εγ-καυλέω' εἰς τὸν καυλὸν βρίπτω Θεόφρ.
Φ. ἴο. 1, 2, 2, caulesco.
Εγ-καυμα, τὸ τὸ ἐγκαυθέν, ἐγκεκαυμένη
ζωγραφία Πλάτ. Τιμ. 26' πληγὴ ἐκ καύσεως
Λουκ. καταπλ. 24. Παρὰ Πολυδ. 7, 109
ἐναυσμα, πρόσταγμα, ζώπυρον πρὸ πάντ. εἰς
κρίνους χρωματισμούς' «εἰκόνες οἷον ἐγκαυ-
μασι γράφονται διὰ πυρός» Πλούτ. ἡθ. σ. 759.
Εγ-καυσις, ἡ τὸ ἐγκαίειν, πρὸ πάντ. περὶ
ἐκαστικῶν ζωγραφμάτων μετγν. παρὰ Πλούτ.
ἡθ. σ. 127 καὶ θέρμανσις διὰ τοῦ ἡλίου, ex-
ustio, austus.
Εγ-καυστής, ὁ ὁ ἐγκαίων, κατασκευάζων
ἐγκεκαυμένας ζωγραφίας - ἀγαμάτων Πλούτ.
ἡθ. σ. 348, inustior.
Εγ-καυστικός, 3' ἀνήκων εἰς τὸ ἐγκαίειν
«ἡ ἐκαστικὴ, δηλ. τέχνη» = ἡ τέχνη τοῦ
κατασκευάζειν ἐγκεκαυμένας ζωγραφίας Πλίν.
Εγ-καυστός' ἐγκαυθεὶς, ἐκαστικῶς ζω-
γραφηθεὶς' «τὸ ἐκαστόν» = τὸ εἶδος τοῦτο
τῆς ζωγραφικῆς Πλίν. ἐπὶ δὲ ἡ πορφυρὰ με-
λάνη, ἣν μετεχειρίζοντο οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκρά-
τορες πρὸς ὑπογραφὴν μετγν. inustus.
Εγ-καυτής, ὁ ἐκαστός' Εἰ. Μ.
Εγ-καυχάομαι' διὰ τι καυῶμαι, ἀλαζο-
νεύομαι' - τινὶ Ο'. Κλ. 'Αλ. παιδ. 1, 6, 50,
jactor.
Εγ-κάφος, ὁ (ἐγκάπτω) βουκίᾳ, χαφίᾳ
ψωμὸς ἀρ. λεξ. «ἐλείπεται οὐδ' ἐγκ» Εὐπολ. π.
Σουδ. boucella.
Εγ-καψι-κίδαλος (ἐγκάπτω) κρόμμυα κα-
ταπίνων Λουκ. Λεξιπ. 10, cerinotus.
Εγ-χειμαι, (ἴδε κείμαι) 1) ἐντὸς τίνος, ἐπὶ
τίνος κείμαι' - ἱματίοις ἴλ. χ, 513' «ὁ δ' ὀρθαλ-
μὸς ἐνέκειτο μετώπῳ» = ἔκειτο ἐπὶ τοῦ μετώ-
που 'Πο. θε. 145' ὡς πρ. παθ. τοῦ ἐντίθῃμι,
εἶμαι ἐντεθειμένος, ἐμπεδωμένος, περὶ γραμ-
μάτων τοῦ ἀσφαδέχον Πλάτ. Κρατ. 402 καὶ
συχνὰ «ὥσπερ εἰ ἐν ἐνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ ἄλ-
λος τοιοῦτος ἐλάττω ἐγκέειτο», πολ. 10, 616'
περὶ καταστάσεων, εἰρίσκομαι εἰς τι' - βλ. ἀ-
βαις Σοφ. Φιλ. 1302' «-μόθοις, ὀρήνοισ»
Εὐρ. 'Ιων 181, 'Ανδρ. 91' - κακοποιεῖσθαι
Πολυδ. 14, 9, 5' 2) ἐπείκειμαι ἐπιτίθεμαι εἰς
τινα' α) τὸν στενοχωρῶ διὰ παρακλήσεων
- τινὶ, Θουκ. 2, 59' συνήθ. μετγν. ὑπεμφαι-
νομένην θυνον τὸ ἐπαχθῶς καὶ δυσμενέως
«πολλὸς ἐνέκειτο λέγων» 'Πρ. 7, 158' «ἐπεὶ
πολὺς συμβεβηκόσιν ἐγκείται» = ἐπειδὴ θίδει τό-
σον πολλὴν σπουδαίοντα εἰς τὰ συμβάντα
Δημ. 18, 199' εἶμαι ὅλας δόλους κατελεγκμέ-
νος ὑπὸ τίνος, παραδεδομένος εἰς τι' ὅθεν «-τὴν
ὅλος» εἶμαι ἐρωτευμένος μετγν. Θεόφρ. 2, 33'

6) συχνότατα στενοχωρῶ τινα ἐχθρικῶς, ἀδικόπως καὶ δραστηρίως τὸν καταδιώκω ὅπωςθεν θουκ. 2, 79* μετφ. «πόθος ἔγκειται μοί τις» Ἀριστ. ἐκκλ. 956, insum, incumbo, insto.

Ἔγ-χειρῶ μόν. «ἐγκεκαρμένω κάρα» = μέθυσιμὸν κεφαλὴν Εὐρ. Ὀλ. 108, ἀλλὰ καὶ κευρωσιν. ἐν κεκαρμένῳ.

Ἔγ-κεκαροῦται ἔγκαταβλέπει Ἦσυχ.

Ἔγ-κέλαδος ὁ θόρυβος ποίων, θορυβῶν Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 159.

Ἔγ-κέλαδος, δ' 1) εἰς τὴν ἐκατοχχείρων γιγάντων Εὐρ. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου Ἀπολλ. εἰς τῶν ἱππῶν τοῦ Ποσειδῶνος Εὐστ. Ὀλ.

Ἔγ-κ' ἐλαρύξω ἀνηχῶ, ἤχῳ Νικητ. Εὐγ. 4, 385, instrepor.

Ἔγ-κ' ἐλεῦμα, τό ἐγκέλευσμα δι. γρ.

Ἔγ-κ' ἐλεῦσις, ἡ τὸ διατάττειν Σχολ. Ὀλ. 6, 8, hortatus.

Ἔγ-κ' ἐλεῦσμα, τό προσφώνησις, διαταγὴ Σεν. κυν. 6, 24, hortamentum.

Ἔγ-κελευσμός, δ' τῷ ἀνωτ. Ἀρρ. Ἀν. 2, 21, 14, adhortatio.

Ἔγ-κελευστικός, 3' διεγείρων τὸ ἐγκέλευσμα Μαξ. Tur. adhortatorius.

Ἔγ-κ' ἐλευστός διατεταγμένος, παρηγγελμένος Σεν. Κυρ. 5, 5, 39, jussus.

Ἔγ-κ' ἐλεύω, (ὅδε κελύω) προφωνῶ, παροτρύνω διὰ διαταγῆς, ἐν μέρει μὲν ἀπολύτ. «μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν» Δισχ. Πρ. 72* ἀλλὰ μετὰ δὲ. - τοῖς κυσίην Σεν. κυν. 9, 7* ὥς μέσ. ὡς δι. γρ. Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 104, καὶ πρὸ πάντ. συχνά μετν. - τινὶ Δ. Ἀλ. 3, 20* πρὸ πάντ. ἐν πολέμῳ, ὅθεν καὶ περὶ τῆς σάλπιγγος «τῆς σάλπιγγος ἀρχομένης ἐγκελεύεσθαι πρὸς τὴν σύστασιν» Πλουτ. Πομπ. 70* - τὸ πολεμικόν=διὰ προσβολὴν σαλπίζω Ἀρ. ριστ. 21, hortor.

Ἔγ-κ' ἐλλῶ ἐντός τινος, ἐπὶ τινος κινεῖμαι, ἐπὶ τινος ἱμπίπτω Ἰπποκρ. insisto.

Ἔγ-κενῶν ἐντός τινος κενώνω, ἀδειάζω παρὰ τὸ ἐγγέω, ὡς ἐξήγ. τοῦ ἐγκανάζω Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 105.

Ἔγ-κέντρια, τὰ κεντρία, πτερινιστήρια Ἠσυχ. calcaria.

Ἔγ-κεντρίζω 1) κεντῶ Ὁ 2) εἰς τι σῆμα ἐμβάλλω, ἐμβολιάζω, περὶ δένδρων Θεόφρ. stimulo.

Ἔγ-κεντρίς, ἴδος, ἡ 1) τὸ κεντρίον, τῶν σφηκῶν Ἀριστ. σφ. 427* - σιδηροῦν Σεν. κυν. 6, 1* πτερινιστήριον Φερεκρ. π. Πολυδ. 10, 54* πρὸ πάντ. κεντητήριον τοῦ ποδὸς διὰ νὰ κρατῆται τις στερεὰ κατὰ τὴν ἀναρρίχῃσιν Ἀριστ. 1, 20* 2) γραφίς, ἐργαλεῖον τοῦ γραφῆν Πολυδ. 8, 16, aculeus.

Ἔγ-κέντρισις, ἡ τὸ ἐμβολίασμα τῶν δένδρων Κολουμέλλ. 3, 9, 6, insilio.

Ἔγ-κεντρισμός, δ' 1) τῷ ἀνωτ. Γεωπ. 2) ὁ ἐπὶ τοῦ παροφύοντος γλῶσσ.

Ἔγ-κεντριστεῖν δαί ἐγκεντρίζειν Γεωπ.

Ἔγ-κεντρος ἔχων κέντρον, περὶ σφηκῶν κ. τ. ὅμοι. Ἀριστ. Ζ. 1, 9, 41, ἀντίθ. τῷ ἄκεντρος ἀλλὰ καὶ περὶ φωτ. μετν. aculeatus.

Ἔγ-κεντροπέρωσις μετὰ περισσώτερον κεντρίου, πικρίας, δηκτικώτερα Βυζ.

Ἔγ-κεντρώω ἐμβάλλω κέντρον Ἀρ. λεξ.

Ἔγ-κεράννυμι ἡ ἔγ-κεράω (ὅδε κεράννυμι) ἐντός μινύω, εἰς τι ἀνακατώνω - οἶνον Ὀλ. 0, 188* «κρατῆρας ἐγκεράννυμι» Εὐδουλ. π. Ἀθην. 2, 36* ἐπὶ δὲ περὶ ἐνὸς γράμματος τοῦ ἀφαρξήτω· πλεονασμὸν εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέραισε Πλάτ. Κρατ. 427. Μίσ. «κοινὸν ἀμφοτέρῳ» συχνά μετφ. μηχανώμαι, συρράπτω «πρήγγατα μεγάλα» Πρ. 5, 124* - παίδαν Πλάτ. πολιτ. 268, immiscuo.

Ἔγ-κέραστος, 2' ἀναμεμιγμένος Πλουτ. ἡθ. σ. 660, immistus.

Ἔγ-κεραύλης ὁ τοῖς Φρυγίοις αὐλῶν ἔγχει γὰρ ὁ ἀριστερὸς προσκειμένος κέρας Ἦσυχ. Ἔγ-κέρτομέω ὀβριζῶ, λοιδορῶ, τινὶ Εὐρ. Ὀλ. 1006.

Ἔγ-κέρχων κάμνω βραχνὸν Ἰπποκρ.

Ἔγ-κεφαλαικός, 3' ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ ἀνήκων ὡσιν. σ. 217, cerebellaris.

Ἔγ-κεφαλῆς, ἴδος, ἡ ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος Πολυδ. 2, 226.

Ἔγ-κεφαλίτης, δ' εἰς τὸν ἐγκέφαλον διήκων Γαλην.

Ἔγ-κ' ἐφ' ἄλλος, ὁ 1) ὅ, τι εἶνε ἐν τῇ κεφαλῇ, ὅθεν ὁ ἐγκ. (δηλ. μυελός), ὁ ἐγκέφαλος περὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων Ὀλ. γ. 300, Ὀδ. ι. 458* κατὰ Πλάτ. Φαίδ. 96* ὁ δὲ ἐγκ. ἐστὶν ὁ τὰς αἰσθησεις παρέχων τοῦ ἀκοῦειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὁσφραίνεσθαι «τὸν ἐγκέφαλον σεσετοθαί μοι δοκεῖ» Ἀριστ. νεφ. 1276* «ἐγκέφαλον μὴ ἐν ταῖς πτέραις καταπατατῆμενον ἄλλ' ἐν τοῖς κροτάφοις φορεῖται» Δημ. 7, 45* πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. κραίπαλῶδης 2) περὶ τοῦ φοίνικος, ὁ ἐδώδιμος μυελός, ἡ καρδιά Σεν. Ἀν. 2, 3, 16* 3) «ἴδος ἐγκ.» = φανερὸν παρὰ Πέρσαις Ἀθην. 13, 529, cerebrum.

Ἔγ-κ' ἐθεύω ἐντός θάπτω Μακκ. 17, 9, humo.

Ἔγ-κ' ἐθροί οἱ θνητοί Ἦσυχ.

Ἔγ-κ' ἐθροί, 2' ὁ κηρυγμένος ἐκκλ. ceratus.

Ἔγ-κ' ἐθρόω με κέντρον περιβάλλω Ἰπποκρ. καὶ Γεωπ. incero.

Ἔγ-κ' ἐθαρίζω ἐνώπιόν τινος παίζω τὴν κ' ὁράν Ὀμ. Ὀμν. Ἀπολ. 201* «μέσω ἡματι» ἐν μ. ἡμ. Ὀμν. Ἐρμ. 17.

Ἔγ-κ' ἐχράω, δωρ. ἀντὶ ἐγκεράννυμι Σωφρ. π. Ἐτ. Μ. 423, 25, immiscuo.

Ἔγ-κ' ἐχικεύομαι τῷ ἐπομ. Σουίδ.

Ἔγ-κ' ἐχικίζω καὶ μέσ. ἐγ-κ' ἐχικίζομαι φερόμαι κατὰ τινος Κιλικικῶς, κακοήθως, ἀπίστως, μοχθηρῶς Ἀρ. λεξ. ἐκ Φερεκράτ.

Ἔγ-κ' ἐχικίστρια περιχινίστρια Ἦσυχ.

Ἔγ-κ' ἐκινδυνεύω ἐν τινὶ κινδυνεύω Γρ. Νυσ.

Ἔγ-κ' ἐκινέω διεγείρω Ἀριστ. π. Ἐτ. Μ. 311, 1, turbo.

Ἔγ-κ' ἐκινῶμαι διεγείρομαι, παθ. τοῦ προηγ. Κ Σμ. 13, 245, moueor.

Ἔγ-κ' ἐκινῆμι, π. ἀντὶ ἐγκεράννυμι Πινδ. Ν. 9, 50, Ἀλκατ. π. Ἀθην. 10, 430 ἐν τμήσει, ἐν δὲ κίρνατι κτλ.* μετφ. ἐγκλιναντὶ ἤθετι τεταραχμένοις θεωρήματα Ἀδύσι π. Ἰαμβλ. Πυθ. βί. κ. 17.

Ἔγ-κ' ἐκινῶ 2' κιντρινῶδες γλωσσὶς Διοσκ.

Ἔγ-κ' ἐκισσάω γίνεσθαι ἔγκυος, καὶ σφόδρα ἐ-

πιθωμὴν συλλαμβάνειν Γενεσ. 30, 39· ἴδε τὸ ἄπλοον, concipio.

Ἑγ-κισσεύομαι, παθ. ὡς κισσὸς περὶ τι ἐ-
κλίσσεται Ἰπποκρ.

Ἑγ-κίσσεται μ' α' ἔμβρυον, γέννημα Ἐπιφαν.
κ. Ἦρ. τ. 1, σ. 1065.

Ἑγ-κίσσεται, ἡ ἔκταυσον, σύλληψις
ἔκκλ. initus.

Ἑγ-κλαστέδια, τὰ ἐνώτια Πολυδ. 5, 97.

Ἑγ-κλάω, (ἴδε κλάω)· ἐντὸς θραύω, ἔμπο-
δοῖω μτγν. infingō· ἴδ' ἐνικλάω.

Ἑγ-κλεισμός, ὁ ἔγκλεισις Ἐδστ. inclusio.

Ἑγ-κλειστέον· δεῖ ἔγκλεισιν μτγν. Γεωπ.
14, 7, includendum.

Ἑγ-κλειστήριος, στύλος· στύλος, ἐν ᾧ ὁ
καλούμενος στείλιτης μοναχὸς ἐγκλείεται I.
Φωκᾶς.

Ἑγ-κλειστος, 3· ἐντὸς κεκλεισμένος Τζέτζ.
ἴστ. 9, 330, inclusus.

Ἑγ-κλείστρα, ἡ οἰκίσκος πτηνῶν, ἔτι δὲ
μοναχῶν τινα Δημ. Ἰερὰκ. 1, 15, canes.

Ἑγ-κλειστρὸν, τὸ ἔγκλειστριον Βυζ.

Ἑγ-κλείω, (ἴδε κλείω), ἴων. ἐγκληῖω,
ἀττ. ἐγκλήω, ἀν καὶ παρὰ Σοφ. καὶ Πλάτ. τὰ
χειρόγραφα ἐπαμφοτερίζουσι· ἐγκλείω, ἐγκαθ-
έργω· «ὁμοίως ἐγκεκλημένον» (δ. γρ. - ἐγκε-
κλεισμένον) Σοφ. Τρ. 576· «τὰς πύλας ἐγ-
κλήσεις» Αἴ. 1253· κατακλείω Ἦρ. 4, 78·

«ἐγκεκλημένης θύρας» Πλάτ. Πρωτ. 314. Μετ.
ἐγκλείομαι Σεν. Ἑλλ. 6, 5, 9· - ἐκυτόν
Λουκ. εἰκ. 17· ἐτι δὲ παρ' ἐμαυτῷ ἐγκλείομαι,
κρατοῦμαι κρυμμένος Ἀλεξ. 41· μετφ. «ἐκ φό-
βου τὸ γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει» Σοφ. Ἀντ.
180, ὡς καὶ «εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήσας φό-
βου», 501· «οὐκ ἐρέσεις στόμα· ἐγκλείεται»
Ἐδρ. Ἑκ. 1284, includo.

Ἑγ-κλήμα, τὸ ἔνοχοποίησις, κατηγορία
Σοφ. Φιλ. 523· «ἐγκλήμα καὶ αἰτίαν ἐτοιμά-
σαι» Τρ. 360· εἰς τινα, κατὰ τινας Θουκ.
4, 79· «τινὸς ἐγκλήμα ἔχειν» = διὰ τι, 1, 26·

«ἐγκλήματα ποιεῖν» = ἐγκαλεῖν, 3, 43· - ποι-
εῖσθαι, 1, 126· - ὑπὲρ τινα Λυσ. 3, 1· -
γράφει Πλάτ. νόμ. 10, 910, καὶ συχνὰ ῥήτ.
«τὰ πρὸς τινα ἐγκλήματα» Δημ. 1, 7· «ἐγκλή-
μα γίνεσθαι μοι» = ἐνοχοποιεῖσθαι Λυσ. 16, 10
καὶ «ἐν ἐγκλήματι γίνεσθαι» Δημ. 18, 251·
ὀνειδος, ὀνειδισμα Σεν. οἰκ. 11, 3· αὐτὸ τὸ ἐγ-
γραφὸν τῆς κατηγορίας π. ῥήτ. accusatio, actio.

Ἑγ-κλεπῆς· ἐπιθυμία Ἡούγ.

Ἑγ-κλήμα τεύω· κατηγορῶ τινα Θωμ. Μαγ.
σ. 261, accuso.

Ἑγ-κλήματιζω· κατηγορῶ τινα Σουῖδ.

Ἑγ-κλήματιξός, 3· ἀνήκων εἰς ὀνειδος, εἰς
κατηγορίαν, πρὸς ταύτην ἔχων κλίσιν Ἀρι-
στοτ. πολ. 7, 16· ἑτέρ. - ὡς μτγν. accusatorius.

Ἑγ-κλήματόομαι, παθ. περιέλίσσεται ὡς
κλήμα Θεοφρ. 1. Φ. 3, 15, δ. γρ.

Ἑγ-κλήμων, 2· ἐνοχοποιῶν Λεων. Ταρ. 52
(5, 188), ἀμφίδ.

Ἑγ-κληρονομέω· κληροδοτῶ τινα Δευτερ. 3,
28, lego.

Ἑγ-κληρὸς, 2· α) σύγκληρος, ἔχων κληρον
ἢ μέρος εἰς τι· - ὁμεναῖον Σοφ. Ἀντ. 808,
ὅστις αὐτοῦ ἐνώνει· «ῥημένα τὸς ἰσοθείς»

ἐγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκούσαι», ὅπερ ὁ Σχολ.

«τῆς αὐτῆς μοίρας τοχεῖν, λαχεῖν ὁμοία», ἔξηγ.

λοιπὸν = ἐνδοξον εἶνε εἰς τοὺς θανόντας νὰ λά-
βωσι ταύτην τὴν τύχην, κληρονομίαν τῶν ἴ-
σων τοῖς θεοῖς· πρβλ. ἐπὶ κληρὸς ἐν τῇ κα-
τοχῇ κληρονομίας, κληρονόμος· - κασιγνήτη

Ἐδρ. 1. Τ. 682, μετφ. - ἐὶς ὕλη = πλουσία· Ἰππ.
1011· 6) διὰ τοῦ κλήρου ἡ τῆς κληρονομίας

περιεχόμενος· - πεδία, Ἑρακλ. μ. 468· «πῶς
χθονὸς» Λυκοφρ. 1060, Σχολ. «τὸ κληρωθέν»,
consors.

Ἑγ-κληρῶ· διὰ κλήρου ἀπονέμω Αἴλ. Π.
1. 8, 1, impertior.

Ἑγ-κλησις, ἡ 1) τὸ ἐνοχοποιεῖν, κατηγο-
ρεῖν, ἡ κατηγορία Ἐτ. Γουδ. 2) μέμφει, ψό-
γος Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 9, criminatio, repre-
hensio.

Ἑγ-κλητέος, 3· ἐπίφογος, ἐπίμεμπτος Πλουτ.
70, σ. 1051.

Ἑγ-κλητεύω· ἐγκαλῶ ἔκκλ. appello.

Ἑγ-κλητικῶς· κατηγορικῶς Ἐδστ. accusa-
torio.

Ἑγ-κλητός· ἐνοχοποιηθεὶς Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 16.

Ἑγ-κλήδον· κατὰ τρόπον κλίνοντα, κύπτοντα,
Ἦρ. Ὀμ. 23, 3· «ἐγκλίδον ὅσος βαλοῦσα» =
πρὸς τὰ πλάγια κυττάζουσα Ἀπολ. Ρ. 3, 1008·

«ἐγκλίδον ὠμῶ· κεφαλὴν - ἐρείσασμένη» Ἀνθ.
Παλ. 5, 350, inclinate.

Ἑγ-κλίμα, τὸ τὸ λαβὸν κλίσιν, παρὰ γραμ.
λέξις ἐγκλινόμενη· ἡ κλίσις - τῶν ἐδάφων

Πολυδ. 9, 21, 8· μετφ. περὶ στρατοῦ, τὸ
ἐγκλίνειν, ὀπωχεῖν, 1, 19, 11, inclinatio.

Ἑγ-κλίνω (ἴδε κλίνω)· 1) πρὸς τι κλίνω,
κάμπτω· «τὴν εὐθυωρίαν εἰς δεξιὰ» Πλάτ.
πολ. 4, 436· «σκέλη ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω»
Σεν. κυν. 5, 30· ὅθεν εἰς τι προσανακλίνομαι,

ἐπερείδομαι· «ἐνεκλίθη αὐτῷ», συμπ. 3, 13·
μετφ. «πόνος ὕμιν ἐγκέκλιται» = τὸ ἔργον ἔ-
χει ἐπιβληθῆ εἰς σὰς, πρόκειται εἰς ὅμῃς Ἰλ.
ζ', 78· «-προσώπῳ τινὸς νῶτον» = εἰς τὸ πρόσω-
πόν του στρέφω τὴν ῥάχιν Ἐδρ. Ἑκ. 739· ὡς
καὶ «ἐγκλίνειν τὰ νῶτα» = στρέφειν, γυρίζειν
τὴν ῥάχιν Δ. Ἀλ. 9, 26· τινὰ = κάμνω τινὰ
νὰ ὀπωχεῖται Ἀπολ. Ρ. 1, 62· 50. - ὀπεί-
κει καὶ - ἐγκλίνεται ἡνωμένα Σοφ. ἀποσπ.
607· «πολιτεία ἐγκεκλιμένη καὶ βέπουσα ἐπὶ
τὰ γέγρα» = κράτος κλίνειν πρὸς τὴν ἀπώλειαν

Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 19· 2) ἀμτφ. ἔχω κλί-
σιν, πρὸς τι Ἀριστοτ. πολ. 2, 6, πρὸ πάντ.

περὶ στρατοῦ, ὀπωχεῖται Σεν. Ἑλλ. 2, 4,
31· τινί, ἐνδίδω Δ. Ἀλ. 5, 54· ἡ αἰτ. εἶνε
ἀμφίδ. ἐν Πολυδ. 14, 8, 8, ἔχει ὁ Βέκκ. - ἐξέ-
κλιναν παραδεχθῆ, καὶ παρὰ Σεν. Κυρ. 3, 3,
65 ἡ γραφή εἶνε ἀμφιβολός· «τῶν βίων ἐγκε-
κλιότων καὶ παραδεδεγμένων τρυφῆς ἔχλων»
= περὶ διαφθορείας καὶ τραπείσης ἐπὶ τὰ χει-
ρω διαίτης Πλουτ. Σὺλ. 1· 3) παρὰ γραμ.
ἐγ-κλίνω, τοῦτο μὲν δίδω εἰς λέξιν τὸν
τόνον τῆς ἐπομένης ἐγκλιτικῆς, τοῦτο δὲ δι-
δω εἰς λέξιν τὴν βαρεῖαν, ἀντίθ. τῷ ὀρθο-
τονεῖν· πρβλ. Σχολ. Ἰλ. σ. 146· προσέτι
κλίνω ὄνομα ἢ ῥῆμα Δ. Ἀλ. inclino.

Ἑγ-κλίσις, ἡ τὸ κλίνειν πρὸς τι, κάμπτι-
σθαι Πλουτ. ἡ κλίσις περὶ γεωγραφ. θέσεως,

- πρός ἑω τὴν ἔγκλεισιν ἔχουσαι πόλεις· Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11· παρὰ γραμ. τὸ μὲν ἡ ἔγκλιτις τοῦ τόνου ἴδ' ἔγκλινειν, τὸ δὲ τὸ κλίνειν ὄνομα ἢ ῥημα, inclinatio.
- Ἑγ-κλιτέον· δεῖ ἔγκλινειν Σχολ. Βενετ. Ἰλ. μ. 204, inclinandum.
- Ἑγ-κλιτικός, 3· ἔλων κλίνει, ἢ συνειθίζων νά ἔγκλινεται· παρὰ γραμ. ἔγκλινεσθαι λέγεται περὶ τῶν λίξεων, αἵτινες συνδέονται μετὰ τῶν προηγμένων τόσον σφικτά, ὥστε ἀποβάλλουσι τὸν τόνον τῶν ἢ τὸν μεταβιβάζουσιν εἰς ἐκείνας· ἑπὶρ. ὡς Σχολ. Ἰλ. λ. 627.
- Ἑγ-κλοιώ· βάλλω ἐν κλωφῇ, σπείρω· κοῖκω Ὁ. Προίμ. 6, 21, includi.
- Ἑγ-κλονέομαι· εἰς τι κινεῖσθαι περὶ Ἰπποκρ. σ. 590, 1.
- Ἑγ-κλυδάζομαι· κλυδωνίζομαι, ἐντός τινος κομῶμεθα· Ἰπποκρ.
- Ἑγ-κλυδαῖς, ἡ· τὸ ἐντός τινος κομῶμεσθα Διοκλῆς π. Γαλῆν. fluctuatio.
- Ἑγ-κλυδαστικός, 3· ἐντός τινος εἰς τὸ ἔσω τερικὸν κλυδωνιζόμενος Ἰπποκρ.
- Ἑγ-κλύζω· ἑσωτερικῶς πλύνω διὰ κλυστηρίου Διοσκ. 4, 155, ἐν τινι κλυστηρίῳ βάλλω· τινὶ ἱατρ. διακλύζω Διοδ. 1, 91, infundit.
- Ἑγ-κλυσμα, τό· κλύσμα ἱατρ. infusio.
- Ἑγ-κλυστέον· δεῖ ἔγκλύζειν μὲν infundendum.
- Ἑγ-κλώθω· ἐντός τινος κλώθω, προσδένω Σχολ. Σοφ. Οἱ. π. 1260, implere.
- Ἑγ-κνήθω· ξάινω μέσα, ἐντρίβω ἔγκνηθεο = ἐντρίβε Νικ. ἀλ. 308· ἐνκνήθεο, θηρ. 911 = τρίβε Σχολ. intero.
- Ἑγ-κνισμα, τό· τεμάχιον ὀπτοῦ κρέατος παρ' Ἀργείοις Πλουτ. ἡθ. σ. 297.
- Ἑγ-κνώσσω· ἐντός τινος κοιμῶμαι, π. ἐνικνώσσω Μοσχ. 2, 60, indormio.
- Ἑγ-κοακίσαι· ἐγγεῖαι λάθρα Ἰσοχ.
- Ἑγ-κοιλαίνω· ἐντός κοιλίᾳ, σκίπτω Ἡρ. 2, 73, incavo.
- Ἑγ-κοίλιος, ὁ· ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ· τὰ ἐγκοιλία = τὰ ἐντόσθια, ἐντερα, ἐνδεδυμένα ταῖς πλευραῖς σπλάγγνα· Πολυδ. 2, 161, Διοδ. 1, 35, 91· αἱ ἐν τῇ πλοίᾳ πλευραὶ (στραβόβυλα) ἐν τῇ σκέλετῳ Θεοφρ. intestina, pavium costae.
- Ἑγ-κοίλος· ἐντός κοῖλος Ἀπολδ. π. Ἀθην. 11, 479, βαθουλός· Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, 24· ὀφθαλμοί=ὀφθ. βαθύες ἐγκείμενοι, βαθυλοὶ Ἰπποκρ.· τὰ ἐγκοίλια = κοιλώματα βαθυλωμάτα γῆς Πλατ. Φαιδ. 111.
- Ἑγ-κοίλωσις, ἡ· ἐντός βαθύλωσις λεξ.
- Ἑγ-κοιμάομαι, παθ. μετὰ μ. μέλ. ἐπὶ τινος κοιμῶμαι· τινὶ Δυκόφρ. 1050· πρό πάντ. ἐν ναφ κοιμῶμαι, ὅπως λάβω χρησμένον ἢ θεῖον ἔμπνευσιν, θεραπευθῶ Στραβ. 11, 508, indormio.
- Ἑγ-κοίμηθραν, τό· ἐγκοίμητρον γλῶσσ. dormitorium.
- Ἑγ-κοίμησις, ἡ· τὸ ἐντός τινος, ἐπὶ τινος κοιμᾶσθαι Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 9, πρό πάντ. ἐν τοῖς ἱεροῖς Διοδ. 1, 53· ἴδε incubitus.
- Ἑγ-κοιμητήριος, 3· ἐπὶ τοῦ ὀπτοῦ κοιμᾶται τις· ψάθοι Πολυδ. 6, 11.
- Ἑγ-κοίμητρον, τό· στρώμα ἐπὶ τοῦ ὀπτοῦ

- κοιμᾶται τις Εὔστ.
- Ἑγ-κοιμήτωρ, ὁ· ὁ ἐπὶ τῷ ὀπτοῦ, παρὰ Πολυδ. 10, 123 = ἐντοπιώ.
- Ἑγ-κοιμίζω· κοιμίζω εἰς τι· παρὰ Παύλ. Ἀνθ. Παλ. 7, 260.
- Ἑγ-κοιμήμα, τό· σκέπημα Ἡερ.
- Ἑγ-κοισυρᾶσθαι· ὡς ἡ κοισυράλαμα, ἐνδύομαι (πλουσία ἀδρυδία νάα)· ἔγκεκοισυρμένη Ἀριστ. κατὰ Σχολ.· περισπῶς κεκοισυμένη.
- Ἑγ-κοιτάζομαι· κατακλίνωμαι Ἀλ. λιορκ. σ. 26, incubo.
- Ἑγ-κοίτης, ὁ· ὁ ἐν τῇ κοίτῃ, ἐνδύομαι Ἡερὸν ἀγαλῶν = ἀκρωρ. γὰρ τὰς κοῖτας 1., ἀδ. 398 (7, 62).
- Ἑγ-κοιτέω· ἐντός τινος κοιτῶμαι, τινὶ· εὐδῶ ἐγκεκοιτηκότες 65, 8, incubi.
- Ἑγ-κοίτιος, 3· στωτός· ἐγκοίτιματ. ζων. stragulae.
- Ἑγ-κολή· 2· κληνὴς δερμὶς κοῖτης Ἡερ.
- Ἑγ-κολάμα, τό· τὸ ἐντός σκαμνίου 30, 5, scabritia.
- Ἑγ-κολάπτω, 3· ἐντός γραμμῆς· στωτὸν ἐν ἐκπύμασι· Ἀθην. 11, 7· ἐσκαμμένος Μοσχ. Γ. 6, 29, iuscu.
- Ἑγ-κολάπτω· ἐντός σκίπτω, ἐγκολάπτω ἐς τὸν τῶν γραμμάτων 187· ἐν πύργῳ ἐγκεκολλημένος, ἐπὶ τριπύλ. 5, 90· ἔτι δὲ τινὶ· καὶ ματὰ ἐγκεκόλαπτο, 1, 93, Δ. Κ.
- Ἑγ-κολή· ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ Ἑπ. ἐπὶ δὲ κατὰ τινος· Λιδαν. insculpro.
- Ἑγ-κολήεσθαι· εἰς τὸν κολών (τὸ ξίφος) Ἰσοχ. καὶ Σουδ.
- Ἑγ-κοληθάξω, μόν. παρ' Ἀριστ. δι. γρ. ἐνκολληθῶς, = καταπέσω τὸν Σχολ. διότι· κοληθάξαι = ἐσθίειν· Ἰσοχ. ἀρ. λεξ. κατ' ἄλλους = κτερεῖ εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ θύλητων.
- Ἑγ-κολλαβίζω· δίκην κολλάβου Εὔστ.
- Ἑγ-κολλάω· εἰς τι κολλῶ μὲν.
- Ἑγ-κόλλος, 2· κολλημένος Φίλ. nosus.
- Ἑγ-κόλπιος, ἄνεμος· ἄνεμος ἐν κοιλίᾳ Ἀριστοτ. κόσμ. 4.
- Ἑγ-κολπίδιος· ὅστις ἐν τῇ κοιλίᾳ Μαν. χρον. σ. 41.
- Ἑγ-κολπίζω· 1) ἐπο-τελῶ κόλπ· ἐγκολπίζουσα· Στραβ. 5, 4, 5. Ἀλ.· ἐισπλέω εἰς κόλπον· 2) μέσ. λατὸν κόλπῳ μόν. Πλουτ. ἡθ. σ. 508, βάνω, περικίλειω· -ἵγνθς τῇ σαγῇ· Ἀλ. κερ. 1, 18· παρὰ Διοδ.· Ἀλ. πολλοὺς ἀγκῶνας ἐγκολπίζουμένη, καὶ ἀντὶ ἐγκαλωπίσασθαι, περὶ καλῶς κὼς τορνευθεῖσθαι περιόδου.
- Ἑγ-κόλπιος, ὁ· ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ, τὸ ἔκκλ.
- Ἑγ-κόλπιος· Ἀθηνᾶτος, Βησσαῖος.
- Ἑγ-κόλπω· κάμνω κόλπον· -οῦσιν, γράζω, περὶ ἀνέρου Ὁργ. Ἀ.

Παθ. περί θαλάσσης ἐγκοκλωπῶσαι = ἐντὸς κόλπου κάμπτειν Ἀριστοτ. κόσμ. 3' «ἡμάτια ἐγκοκλωπόμενα» Σουίδ. Μέσ. εἰς τὸν κόλπον λαμβάνω, περιλαμβάνω Δ. Εἰς. 48, 52.
 Ἑγ-κομάω· μετά τινος κοσμῶ ἴωσ.
 Ἑγ-κομῶμαι, μέσ. εἰς ἑμαυτὸν δένω τι, σκεπάζομαι μέ τι, περικαλύπτομαι ἀρ. λεξ. ἰδοῖσθε τοιοῦται ἰσχυρῶς Ν. Δ. Παθ. ἐγκομῶθηναι = δεῖσθαι = ἐνελεῖσθαι Ἡσυχ.
 Ἑγ-κόμωμα, τό· λευκὸν ἔνδυμα, ὅπερ ἔφερον πρὸ πάντων δοῦλοι ἢ ποιμένες ὑπεράνω τῆς ἐξωμήδους Λογγ. 2, 33. κατὰ Οὐάρωνα παρὰ Νόν. 14, 38, ἔνδυμα τῶν γυναικῶν.
 Ἑγ-κόμωσις, ἡ· κόμωμα Νικητ. εἰς Ἰσακ. Ἀγγέλ. 3, 8.
 Ἑγ-κομῶ, τό· ἐντομή, μετρ. πρόσκρουσις, πρόσκομα Ὁ. impedimentum.
 Ἑγ-κονέω· σπείδω, εἰμαι ταχὺς· «σπύρεσαν λέγους ἐγκονέουσαι» = παρειαύσαν κατεσπυρμένους τὴν κλῆνην Ἰλ. ω, 648· «ἐγκονεῖ, σπύκαμνε» Σοφ. Αἴ. 967 = κ. Σχολ. σπείδω· «σπείδωμεν, ἐγκονώμεν» Εἰρ. ἔκ. 511, σπαν. παρὰ πεζ. Λουκ. γυναικα. 52· μετρ. ἐπισπείδω, ταχύνω· «ἐλθέτω ἀνδρ. Αἰσχ. Πρ. 904· φέβω τινος Τζέτζ. festino in.
 Ἑγ-κονητὶ· κατεσπυρμένως, συντόμως, μετὰ σπουδῆς· κατέμαρψεν Πίνδ. Ν. 3, 35.
 Ἑγ-κονίωμαι, μέσ. καλλίωμαι εἰς τὴν ἄμυν· Ξεν. συμμ. 3, 8.
 Ἑγ-κόνιος· ὁ ἐν τῇ κόνει διν.
 Ἑγ-κόνις, ἴδος, ἡ· ὑπέρτης Σουίδ. πρὸλ. διάκονος, famula.
 Ἑγ-κόνιος· ταχέως, ἐσπευσμένος Ἡσυχ.
 Ἑγ-κοπεύς, ὁ· σφυρίον, ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόνων Λουκ. ἐνόπν. 3, caelum.
 Ἑγ-κοπή, ἡ· ἐντομή Σουίδ. πρὸ πάντ. εἰς τὰ δοτὰ Γαλην. τ. 4, σ. 399, incisio.
 Ἑγ-κοπιᾶω· κόπον, ἐργασίαν ἀναλαμβάνω Ἐπιγρ.
 Ἑγ-κόπος, 2' α) πλήρης κόπων ἢ δυσχερείων, δυσχερὴς Ἡσυχ. «πάντες αἱ λόγος ἐγκοποι» Ἐκκλησ. 1, 8· κοπῶδες Σουίδ. β) κουρασμένος· «ἐγκαπον ἔχουσιν» Ἀνθ. Παλ. 6, 33, 7.
 Ἑγ-κοπρος, 2' ἡ μὴ θεωμένη κόπου χώρα Ἡσυχ. elerocarus.
 Ἑγ-κοπτικός, 3' κωλύων, ἐμποδίζων Εὐστ. prohibitorius.
 Ἑγ-κοπτός, 2' ἐμπηγμένος, ἐγκεχαρπημένος Γεωργ. Κωδιν. infixus.
 Ἑγ-κόπτω· ἐντὸς κόπτω, κτυπῶ· «πύτταλόν τινα Θεοφρ. Φ. 7, 6· μετρ. «ἀποφράττω τὸν δρόμον, ἐμποδίζω» τινὶ Ἰπποκρ. σ. 28, 33, incidio, interperlo.
 Ἑγ-κοπίς· μικρὸς ἐγκοπεύς γλωσσ.
 Ἑγ-κόπως· μετά πολλοῦ κόπου Ἀχμετ ὄνερ. 69.
 Ἑγ-κορύλλω· ἐνελεῖω, περιβάλλω διὰ σκεπασματος· «ἐν πέντε σιούραις ἐγκεκορύλλημένος» Ἀριστ. νεφ. 11, involvo.
 Ἑγ-κορύλλίζω· τῷ ἀνῶτι Συνέσ. δι. γρ. 558, obarieto.
 Ἑγ-κορυφῶ· εἰς τὴν κορυφὴν ἢ τὸ ἀνώτατον σημεῖον φέρω Γρ. Νυσ.

Ἑγ-κοσμέω· ἐν τάξει θέτω, τακτοποιῶ· «ταύχεα νηῖ», Ὁδ. α, 218· «ἀρχὴ ἐγκοσμηθεῖς» Δ. Ἀλ. 10, 54.
 Ἑγ-κόσμιος, 2' ὁ ἐν τῷ κόσμῳ Συνέσ. θμν. 2, σ. 318, ἀντίθ. ἀποκότμιος· ἐπὶ, ἐγκοσμίως Βασίλ. Μ.
 Ἑγ-κοσμογενεῖς· τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας Ἡσυχ.
 Ἑγ-κοτέω (ἴδε κοτέω)· κατὰ τινος ὀργίζωμαι· τινὶ Αἰσχ. Χο. 41.
 Ἑγ-κότημα, τό· ὀργή, μῖσος ἐκκλ.
 Ἑγ-κότῃσις, ἡ· ἐγκότημα, ὀργή· κατὰ τινος Ὁ.
 Ἑγ-κοτητικός, 3' ὀργίλος, θυμώδης Ἀπολ. λεξ. iracundus.
 Ἑγ-κοτῶς, ὁ· ὀργισμένος, μισῶν· «στόγος Αἰσχ. Χο. 387· «μητρὸς ἐγκοταί κύνης» 1054· «ἐριννύες, 911· «φθόνος Διοδ. 12 (7, 40)· παρ' Ἡρ. οὐσ. «ἐγκοτον ἔχειν τινί» = κατὰ τινος· μῖσος, ὀργὴν ἔχω, 3, 59· «τινὸς· ἐνεκα πράγματος· τινος, 8, 29· «κατὰ τὸ ἐγκοτὸν τινος» = ἐξ ὀργῆς Δ. Ἀλ. 9, 7· ἐπὶ, «ἐγκότως ἔχειν» = εἶμαι ὀργισμένος.
 Ἑγ-κοτύλη· Ἀθηναϊκὴ παιδιὰ, καὶ ἡ ὑνικητὴς ἐφέρετο μετὰ τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ κοίλου τῆς χειρὸς, «τῆς κοτύλης» Ἀθην. 11, 479.
 Ἑγ-κότος, ἐπὶ, ἴδ' ἐγκοτος.
 Ἑγ-κουράς, ἄδος, ἡ· 1) ζωγραφία τῆς δροφῆς, τοιογραφία Αἰσχ. ἀπόσπ. 126, καὶ τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα Ἡσυχ.
 Ἑγ-κραγγάνω· τὴν ἐπομ. Σουίδ.
 Ἑγ-κράζω (ἴδε κράζω)· πρὸς τινα φωνάζω, καὶ ἐρωτιζῶ τινὶ Ἀριστ. πλ. 427· ἐπὶ τινα Θουκ. 8, 84, δι. γρ. inclamo.
 Ἑγ-κραίπαλάω· εἰς τι εἶμαι ἐν κραϊπάλῃ Ἡρακλ. 2, 10, inebrior in.
 Ἑγ-κράνεις, ἴδος, ἡ, καὶ Ἑγ-κρανον, τό· ἐγκέφαλος Γαλην. cerebellum.
 Ἑγ-κράσις, ἡ· τὸ ἐρμαινόμενον μετρ.
 Ἑγ-κρασί-χολος, ὁ· 1) μετὰ γόλῃν μεμιγμένος· 2) μικρὸς τις ἰχθύς, ὡς ἡ ἀφύη Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 6, 15, biliosus.
 Ἑγ-κράτεια, ἡ· τὸ εἶναι τινὰ κύριον, ἐγκρατῆ· «τινὸς, ἐπικρατῆς ἐαυτοῦ, πρὸ πάντ. μετρίτης εἰς τὰς κατ' αἰσθησιν ἡδονάς» «ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν» Πλατ. πολ. 4, 430· «ἐαυτοῦ, 3, 390· «πάντων, ὅρων κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχροῦ» Ἰσοκ. 1, 21· «περί γε μὲν ἀφροδισίων ἐγκρατείας» Ξεν. Ἀγρ. 5, 4· «ἐτι δὲ· πρὸς ἐπιθυμίαν, ἀπομν. 2, 1, 1· «ἐγκ. ψυχῆς πρὸς τὰ θεινὰ» Πλατ. δρ. σ. 412, continentia.
 Ἑγ-κράτευμα, τό· δαίγμα ἐγκρατείας Ἰάμβελ.
 Ἑγ-κρατεύομαι· εἶμαι ἐγκρατῆς, μέτριος, κύριος ἑμαυτοῦ· τινὸς Κλ. Ἀλ. στρωμ. 4, 3, 8.
 Ἑγ-κράτευτής, ὁ· ὅστις ἐγκρατεύεται Εὐστ. ὅστις καὶ ἐγκρατευτικός ἔχει, continens.
 Ἑγ-κρατευτικός, 3' ὁ ἔχων ἀνήκων εἰς τὴν ἐγκρατείαν Εὐστ. ἐγκρατῆς, continens· ἐπὶ, «ὡς ὡς.
 Ἑγ-κρατέω· 1) κρατῶ ἑμαυτὸν ἀπὸ τινος· «ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ» Πλουτ. π. τυχ. σ. 97· 2) γενικῶς ἔχω εἰς τὴν ἑξουσίαν μου, κρατῶ Σουίδ. ἀνθ. 1, σ. 26.

- Ἐγ-κρατής, 2. α) «χείρ ἐγκρατεστάτη» = ἐπιτηδειοτάτη εἰς τὸ κρατεῖν, στερεῖ ἕν. ἱκπ. 1, 8' ἐν γέν. γεροδύναμος, ἰσχυρός - σθένος Αἰσχ. Πρ. 55' - σώματα ἕν. Ἑλλ. 7, 1, 23' οὕτως καὶ «τὸν ἐγκρατεστάτον αἰδῆρον» = τὸν ἰσχυρότατον Σοφ. Ἀντ. 470' 6) ἔχων τὴν ὑπεροχὴν, ὃν κύριος τινός Σοφ. Οἰ. τ. 941, - τινός - τόσον, Φιλ. 75' - γωρεῶν Ἦρ. 8, 49' πρὸλ. «ἰμάτιον προάμενός τις καὶ ἐγκρατής ὢν» Πλάτ. Θεαίτ. 197' «-τῶν πατρῶων» Ἡρατ. 391' 6θ. - ἑαυτοῦ = ὃν κύριος ἑαυτοῦ, νόμ. 1, 645' «ἐγκρατεῖς ἑαυτῶν καὶ κόσμου», Φαίδρ. 256, ἀντιθ. 459' Νικομαχ. κομ. Ἀθην. 7, 291' ἐντ. τινός = εἰς τὴν ἐγκρατίαν, μέτριος «-ἀφροδισίων καὶ γαστρῶν», ἰδίως κύριος τῆς κοιλίας τοῦ ἕν. ἀπομν. 1, 2, 1' «ἐγκρατεῖς γίνεσθαι τινος» = γίνεσθαι κύριος τινος Πλάτ. πολ. 7, 499' «ἐγκρατὴς δὲ τῆς πόλεως τὰ πολλὰ τὸ πλῆθος», Μενέξ. 238' ἐπὶ ἐγκρατῶς πχ. - ἔχειν τὴν ἀρχὴν = ἰσχυρῶς κυβερνῶ Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 9' πρὸλ. - ἄρχειν ἔχουσιν. 1, 76, ἔτι μετρίως «ἐγκρατῶς - ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονάς» Πλάτ. νόμ. 4, 710.
- Ἐγ-κράτης, ἡ τὸ κρατεῖν, κρατεῖν ὀπίσω, πχ. τὴν ἀναπνοὴν Δ. Αἰερ. 6, 77.
- Ἐγ-κρατητικός, 2. ἐγκρατευτικός, ἐγκρατευτής Ἐπιφαν.
- Ἐγ-κρατύνομαι· ἐνισχύω τινὰ εἰς τι ἐκκλ.
- Ἐγ-κρατῶς ἰσχυρῶς Ἀριστοτ. πολ. 3, 9' ἰδ' ἐγκρατής.
- Ἐγ-κρεμάννυμι, (ἴδε κρεμάννυμι)· ἐντός τινος, εἰς τι κρεμῶ Ὁ. κάμνω νὰ κρεμάσουν. Παθ. - ἐγκρέμαμαι = εἶμαι κρεμασμένος παρὰ τῷ ἐξήρτηται Εὐσεβ. προπ. Εὐαγγ. σ. 809.
- Ἐγ-κρημνίζω· κρημνίζω εἰς τι μτγν.
- Ἐγ-κρης, ἡτος, ὁ γεννηθεὶς Κρής Β. Ἀν. 1188.
- Ἐγ-κρίδο-πώλης, ὁ ὁ πωλὼν ἐγκρίδας, πλακοῦνο-πώλης Ἀριστ. π. Πολύδ. 7, 199.
- Ἐγ-κρίδα(ε)ία, ἡ συναφὴ χειρῶν εἰς τοῦ-πίσω Ἦουχ.
- Ἐγ-κρίκτα· φύλα κεκαυμένα (διορθ. κεκαυμένα) Ἦουχ.
- Ἐγ-κρικός· περιβάλλω μὲ κρίκον Ἰπποκρ. σ. 279, ἰλιγο.
- Ἐγ-κρίνω (ἴδε κρίνω)· ἐντός τινος ἐκλέγω, διὰ τῆς ἐκλογῆς εἰς ἓν εἶδος παραδέχομαι, δέχομαι μεταξὺ τινῶν «ἐπιλήσιμα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μήποτε ἐγκρίνωμεν» Πλάτ. πολ. 486' «εἰς τὴν ἀφροσύνην ἐγκρίνωμεν», νόμ. 6, 755, ὡς καὶ «εἰς ἀριθμὸν τινα ἐγκρί-τεον = εἰς τὸν ἀριθμὸν λογαριάζω συγκατα-ριθμῶ, πολ. 7, 537' «ἐάν τις εἰς τὴν γερο-σίαν ἐγκρίθῃ» Δημ. Λεπτ. 107, παρὰ δὲ Σπαρ-τιάταις οἱ καθ' αὐτὸ λέξεις περὶ τούτου» ὅθ. «-ἀνδρὰ ἄριστον» = παραδέχομαι ὡς τὸν ἄρι-στον Εὐρ. Ἦρ. μ. 183, ὡς. ἕν. «πάντ' ἐποίησαν ὅπως ἂν δι' ἐκείνον ἐγκρίθῃ τὸ στά-διον» = λάβῃ τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ στά-διον. Ἐν γένει ἐγκρίνω, παραδέχομαι Πολύδ. 9, 2, 4. Παρὰ μτγν. = δέχομαι (συγγραφά τι-νὰ) διακηρύττω. Παθ. «ἐγκρίθηναι ὁμίλῳ» = ἀναμιγνύεσθαι μεταξὺ τοῦ πλῆθους Ἀπολ. Ἰ. 1, 48, 227, admittio, allego.
- Ἐγκρίεις, ἴδος. ἡ εἶδος πλακοῦντος, κομ.

- Ἀθην. 14, 845, κατὰ Σουῖδ. = «γλύκασμα ἑλαίου ὑδαρῆς».
- Ἐγ-κρίσις, ἡ 1) παραδοχὴ δι' ἐκλογῆς πρὸ πάντ. εἰς διαγωνισμούς (πρὸλ. ἐγκρίνω Λουκ. Ἀρτεμίδ. 1, 59' 2) παρ' Ἀλκίφρ. 39, ἡ θέσις ὅπου συνέρχονται ὁ μῆρος καὶ γλουτός, admissio.
- Ἐγ-κριτήροι· οἵκοι· δωμάτια, ὅπου οἱ ἀγωνισταὶ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἐξητάζοντο Ἐπιφρ.
- Ἐγ-κριτός· ἐντός τινος, εἰς τι πρῶτῳ - ὁδῶν = κτυπῶ τὴν θύραν Λεων. Ταρ. 1, (ἀλλ. 5, οὐ κατέουσα) «ἐγκροτούμενα· πυγμαῖα» πρὸς ἀλλήλους κτυπώμενα πυγμαῖα Εὐρ. 1. Τ. 1334' «εἰς ἐν μέλος ἐγκροτούσας ποσὶ» = καὶ ἐνὰ τρόπον τὸν ῥυθμὸν μὲ τοὺς πόδας κτυποῦσαι Θεόφρ. 18, 7, ἰσλιγο, illido.
- Ἐγ-κρούω, (ἴδε κρούω)· ἐντός τινος, εἰς τι κτυπῶ = πατάλλω Ἀριστ. σφ. 130' «εἰς τὰ ὑποδήματα ἤλους» Θεοφρ. χαρ. 4' «ἀκρί» - ἐγκρούουσα εἰς τοὺς ποσὶ λάλοις πτέρυνας = κτυποῦσα τὸς πτέρυγας εἰς τοὺς πόδας Μιλ. 112 (7, 195).
- Ἐγ-κρύβομαι· ἐγκρύπτομαι εἰς τὸ πῦρ Διδό.
- Ἐγ-κρυμμά, τό· λόγος, ἐνέδρα Εὐστ.
- Ἐγ-κρυπαῖω· ἐντός κρύπτω Νεῖλ. ἐπιστ. σ. 334.
- Ἐγ-κρυπτός· κρυμμένος· εἶδος Ἦουχ.
- Ἐγ-κρύπτω· κρύπτω ἐντός τινος «-θαλὸ σποδῆ» Ὁδ. ε. 488' «ἐν ὀφθαλμοῖς ἐγκρύπτω» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 33' «πῦρ ἐγκρυπτεῖται» = διατηρεῖται αὐτὸ πάντοτε κρυμμένον ἐντός Ἀριστ. ὄρν. 83' «ὡς περὶ θαλόν εἰς πολλὴν τέφραν Σωτᾶδ. π. Ἀθην. 7, 293 (5, 29). Μέσ. κρύπτομαι· θαλάσση Νου. Δ. 2, 74, occulto.
- Ἐγ-κρυπαῖω· ἐγκρύπτω ἑμαυτὸν, ἐνεργῶς κρυπᾶ Ἀριστ. ἱκπ. 822.
- Ἐγ-κρυφίαι, ἄρτος. ὁ 1) ὁ ὑπὸ θεομῆ-στακτὴν ἢ ὑπὸ τὴν γάδολην ἐψημένος ἄρτος Ἰπποκρ. 2) κρυφός, ὑποουλός Πολύδ. 4, 47 occultatius, subdulus.
- Ἐγ-κρύφιος, 2. ἐντός τινος κρυμμένος· «πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον» Φιλοδημ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 5, 124, occultus.
- Ἐγ-κρύφος, 2. τῷ ἀνωτ. - πῦρ Νόν. Δ.
- Ἐγ-κρύφω· ἔγκρυπτα μτγν. Κ. Σμ. 14, 556.
- Ἐγ-κρυφίς, εἰς, ἡ· ἐντός κρύφιοι, γάδοι· μόν· «ἡ δ' ἔγκρ. σώζει τὸ πῦρ» Ἀριστοτ. π. ζωῆς καὶ θαν. κ. 5, occultatio.
- Ἐγ-κτάομαι· ἐντός τινος, πρὸ πάντ. εἰς ἐξ-νην γάδων ἀποκοτὰ κτήματα «Ἐλλήνων δού-ἐκτῆσασθαι πόλιν ἐν Θρηῖκῃ» Ἦρ. 5, 23' «οἱ δὲ κτήματα καὶ οἱ ἐγκεκτῆμένοι» Δημ. 50, 8' οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὸν δῆμον, καὶ ἔχουσιν ἐν αὐτῷ κτήματα πρὸλ. ἕν. π. προσδ. 2, 6, possideo.
- Ἐγ-κτερεῖζω τὸ μῦθον· ἐκτελῶ ἐπὶ τοῦ τόμου νεκρικὴν θυσίαν Ἀπολ. Ἰ. 1060, immolo.
- Ἐγ-κτῆμα, τό· τὸ ἐπὶ ξένου ἐδάφους κτῆμα· ἐκτῆσις· ἐκκτῆματα εἰς τὰ κτῆματα ἐν ἀλ-λουρίῃ γῇ τινὶ ὑπάρχει Β. Ἀν. 260 «ἐκκτῆ

ματα ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ, - κτήματα ὡς ἐν οἰκίᾳ" Δημ. 7, 42.

Εγ-κτησις, ἡ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποκτῆναι κτήματα εἰς ξένην χώραν, παρεχωρεῖτο δὲ αὐτὸ διὰ συνθήκης εἰς δύο κράτη ἀμοιβαίως, πρὸς τῇ ἐπιγραμῇ Ξεν. Ἑλλ. δ, 2, 19' "γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτασιν" Ἐπιγρ.

Εγ-κτητικόν, τὸ τα χρήματα, ὅτινα ἐπληροῦντο πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ δικαίωματος τῆς ἐγκτήσεως Ἐπιγρ.

Εγ-κτησις, 2' προσκεκτημένο· Λευίτ. 22, 11, acquisitus.

Εγ-κτιζῶ· ἐντός τινος κτιζῶ, θεμελιώνω· "πόλεις - εἰνεναι· Πλουτ. 70, σ' 328.

Εγ-κύδερναω κυβερνῶ Δ. Λαερ. 9, 1.

Εγ-κύδισσιαι βόσκονδυναι πράττω ἔβου. Ἑγ-κύδιστος, 2' πρυπότης, ὁμηγετικός Βαξ.

Εγ-κύδων· ἐνούσων Πισυρ.

Εγ-κύησις, ἡ ἔγκυμότης, Θεοφρ. graviditas.

Εγ-κύκλω· ἐντός ἀνακλῶνται, ἐν τῇσ' ἐν-κλῶσσι· Ὁδ. κ. 233 "κύκλις τὰ πρᾶγματ' ἐγκυ-κᾶσθαι" Ἀριστ. Ἀγ. 930, πῖσιον.

Εγ-κυκλεύω· ἐντός κυκλῶναι, περικυκλῶναι Ἐπιφρ. circumdo.

Εγ-κυκλέω· ἐντός περιέλιπαι Ἐπιφρ. π. τεχν. α, 6, 37 "ὅσα σὺ οὐκ ἐγκυκλήσας"

Ἀριστ. σφ. 699' κατὰ τὸν Σχολ. = μεταδέ-δωκεν· ἀλλ' "ἐγκυκλήσας" = ἀνέστρεψεν· Δουδ. Ἰωσ. περιμαχομαι, περὶ πολέμου, κατὰ Δρόυδην καταστρέφω, ἐπιμαίνω.

Εγ-κύκληθρον, τὸ γό ἐγκύκληθρον.

Εγ-κύκλημα, τὸ γό ἐγκύκλημα· "τὰ ἔγκ."

= τὰ ἐγκύκλια Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 1.

Εγ-κύκλησις· ἐγκύκλησις ἔβουδ. ἔβου.

Εγ-κυκλήτης, ὁ ὁ ἐγκυκλῶν, δικαστὴς-ων τι Ἐπιφρ.

Εγ-κύκλιαι, 3 (ἐγκυκλία Ὁφρ. Ἀργ. 979) ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλης - χοροί Ἑβρ. 1. Γ. 429 - ἱερὸν Πλουτ. Νημ. 11' - φορὰ = περιστὰ ἐν κύκλῳ, ὅτι ἐρχε-ται ἐν κύκλῳ· λειτουργεῖ (= αἰ κατ' ἐναι-τὸν γινώσκει, οἷον χοροὶ καὶ γυμναστὰς καὶ ἱερῶν περίοδοι Β. Ἀν. 250), λυσιπὼν ὀφρε-σίου εἰς τὴν πολιτείαν, αἵτινες παρίεντο κατ' ἑταρὸς ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατὰ διαδοχὴν (εἰς τὴν σειράν των) πρὸλ. - λειτουργεῖ Δημ. Λαπ. 21, 130 οὕτως ἀπαύει, ἐτήσιον ἔξοδα Δ. Κασ. 71, 31' "ἔγκ. δίκαια" = τὰ εἰς πάντας τοὺς πολίτας κοινὰ δίκαια Δημ. 23, 74' 60, τὸ κοινὸς ἐν χρήσει, σύνθεσις, οἷον "ἐγκυκλίον γὰρ τοῦτο καὶ ἐν ἔθῃ ἦν" Δ. Ἀλ. 10, 33' καὶ "ἐννομον καὶ ἔγκ. πρᾶγμα" Δ. Κασ. 41, 29' 60. Ἰσοκ. 3, 22' "τὰ ἐγκύκλια καὶ τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκαστὴν γιγνώμενα" = τὰ ἐν τῇ συνθεσί, ἡρέμῳ πορείᾳ τῶν πραγμάτων, πρὸς τὰ ὅποια ἀντιτίθενται αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι, καὶ 8, 87, λέγει "ἐν ἡν τοῦτο τῶν ἐγκυκλίων, ταφὰς ποιεῖν καθ' ἑκαστον ἐναι-τὸν" ὁ Ἀριστοτ. ὀνομάζει τὰ συνήθη ἔργα τῶν ὀφρετῶν "ἐγκ. διακονήματα", πολιτ. 1, 7' πρὸ πάντ. "ἡ ἔγκ. παιδεία" ἡ "τὰ ἔγκ. με-θήματα", καὶ τὰ ἐγκύκλια μόν. εἶνε ὁ κύκλος τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, περὶ τῶν ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἀσχοληθῇ πᾶς ἑλευθέρος Ἑλλῆν εἰς

τὴν νεότητά του, πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὸν πολιτι-κὸν βίον, ἡ ἀφισρωτὴ εἰς ἰδιαιτέρην οὐνοῦν Ἀριστοτ. 70. 1, 5, 6' "ἡ ἔγκ. καὶ συνήθης ἀγωγή τοῖς ἑλευθέροις καὶ τοῖς φιλοσοφοῦ-σιν" Στρατ. 1, 1. 22' ἐπὶ. ἐγκυκλῆς = εἰς σχῆμα κύκλου Ἀριστοτ. μεταφρ. 1, 2, cir-cularis.

Εγ-κυκλο-παιδεῖα· ἐγκύκλιος παιδεία ἔβου.

Εγ-κυκλο-ποσία, ἡ τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν.

Εγ-κυκλος ἐγκυκλιος, ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος - πλακοῦς Μάτρων π. Ἀθην 4, 137' "τὸ ἐγκυκλὸν ἐπινωφόριον τῶν γυναι-κῶν" Ἀριστ. 0εσ. 261.

Εγ-κυκλῶ· 1) ἐν κύκλῳ, περὶς κινῶ - ὀφθαλμοῖν Ἑβρ. 1. Γ. 76' 2) μετὰ κύκλον περὶς περὶ ἄλλῳ, περικυκλῶναι Δ. Σικ. 3, 36, συνήθ. οὕτω μέσ. "τοὺς χυδὸν" ἐγκυκλῶν ἐννοῦ αἰθέρους Ἑβρ. Βααλ. 202' "ὥσπερ φωνὴ μετὰ τις ἐγκυ-κλῶσται" = ἔχει περὶς ἑαυτοῦ ἤχησι Ἀριστ. σφ. 393 "τοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ τραπέζην ἐγκυ-κλῶμενους" Πλουτ. 70. σ. 30, 18, περὶ στρατ. Τε. Γρ. 3 ὁ Διόδ. 4, 23 μεταφρ. ρεῖται οὕτω καὶ τὸν π. ἀφρ. "ἐγκυκλωθῆναι Σικελίαν" = περικυκλῶσαι Σικελίαν.

Εγ-κύκλωσις, ἡ περικυκλῶσις, ἔγκλεισις, Στρατ. 2, 1, 36 "ἐκ κυκλώσει δούξης" Σφρ. σφ. 43, 14, encipias.

Εγ-κύκλινάω· ἐντός τινος περικυλίω Ἐπι-φρ. involvo.

Εγ-κυκλίνωσις, ἡ τὸ ἐντός τινος περικυλί-εσθαι Πλουτ. Ὁδ. 2, volutatio.

Εγ-κυλίω, (ἔς κυλίω)· ἐντός τινος κυλίω· "πολλοὺς ἐαυτὸν πράγμασιν ἐγκυλίωσι" Φε-ρεαρ. π. Στοδ. ἀνθ. 116, 12 ἄλλως ἐν παθ. περικυλίωμαι Θεοφρ. συχνὰ μετφ. ὡς τὸ λατ. versari "εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες" Ξεν. ἔβου. 1, 2, 22' "εἰς πολιτικὰς πράξεις ἐγκυ-κλιεῖς" = εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ἐμπλε-γθεῖς Δ. Ἀλ. 2, 36. Μέσ. ἐγκυλίεσθαι Λουκ. Ἰππ. 6, involvo.

Εγ-κυμάζω· εἰς κυματισμόν, σφοδρὰν κίνη-σιν ὅτιω Πασιλ. Μ. Παθ. εἰς σφοδρὰν κίνησιν εἶμαι Κλ. Ἀλ.

Εγ-κυματίζω· ῥίπτω ἐν τοῖς κύμασι Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 383, exaglio.

Εγ-κύματος, 2' ὁ ἐντός τῶν κυμάτων μετγν.

Εγ-κυματώ· ἐγκυματίζω Γρ. Νυσ.

Εγ-κυμονέω· ἐγκύμων εἶμαι, εἶμαι ἔγκυος Γεωπ. 14, 26' - τινὰ Ἀπολδ. 1, 2, 6. Παθ.

"τὸ ἐγκυμονοῦμενον" = τὸ ἑδρουν Δ. Ἀλ. 1, 60.

Εγ-κυμόνησις, ἡ σύλληψις, κύησις Ἀρι-στοτ. φυτ. 1, 2' ἐγκυμοσύνη Ἐπιφρ. κ. αἰρ. 2, 63, conceptio, graviditas.

Εγ-κυμονικός, 3' ἐγκύμων Ἐπιφρ.

Εγ-κύμων, 2' ἔγκυος, περὶ ἀνθρώπων καὶ μάλιστα γυν. Φωκυλ. 174, περὶ φυτῶν, γό-νιμος· - σπέρματα Διοσκ. ἐπὶ δέ, γῇ Πατ. μετφ. "γέμον ἐκ τινος, ἥππος τευχέων", περὶ τοῦ Γρωϊκοῦ Ἰππου Ἑβρ. Γρ. 11' "βί-βλος καμῖτων" Ἐπ. ἀδ. 590, (9, 210), εἰς τὸ κενὸς ἀντιτιθέμενον, περὶ πνεύματος Πλατ. Θεαίτ. 148, gravida.

Εγ-κύμων, ο.ο.ς, ὁ ὄν. πλοῦτος (ἐκ τοῦ κύ-ματος) Ἀλκιφρ.

Ἔγ-κδος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἡρ. 1, 5· - γίνεσθαι, περὶ ζώων Ἀριστοτ. Ζ. 1, 3, 20· «πῶλος εὐδόπλου Δαναῶν ἡσυχίης ἔγκυρος», περὶ τοῦ Τρωικοῦ ἔκπου Ἀντιφιλ. 10, (9, 156)· «πορὸς ἔγκυρον ἐμφλογα πέτρον» ὀνομάζει δ Φίλιπ. 22, (6, 5) τὸν πυρόλιθον, γρανίδα.
Ἔγ-κύπτω· κύπτω εἰς τι, ἐπὶ τινος, ἀπολύτ. «οἱ ἐγκεκυρότες» Θεοκ. 4, 4, Ἀριστ. νεφ. 191· «οἱ δὲ χρηματίζονται ἐγκύφοντες οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὄραν» Πλάτ. πολ. 8, 555· πρὸς τι βλέπω (ὅθεν καὶ τὸ κοινὸν κυττάζω = κυττάζω κατὰ Κορ. «-εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ» Ἡρ. 7, 152, inspicio, ἐντὸς βλέπω· «κατὰ τὰς θυρίδας ἐγκύφοντα ἰδεῖν ἐνόντα νεκρὸν» Πλάτ. πολ. 2, 359.
Ἔγ-κυρέω καὶ ἔγ-κύρω (πρὸλ. κύρω καὶ κυρέω)· ἐντὸς γίνομαι, εἰς τι ἐμπίπτω, ἐντυγχάνω, συναπαντῶ τι (ἐντυχεῖν B. Ἀν. 96)· «ἐνέκυρσε φάλαγγι» Ἰλ. ν, 145· «ἐγκύρσας ἄτρησιν» περιπίπτω εἰς δυστυχίαν Ἡσ. ἐρ. 214· «-ἐκατονταεταί βιοτῶ·=ὅστις εὐθάνει εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν ἐτῶν Πινδ. Π. 4, 282 καὶ π. πεζ. Ἡρ. 3, 77· «δυσχωρίαις ἀνεξέδοις ἐγκυρήσαντες» Δ. Ἀλ. 3, 59· παρὰ τούτῳ δὲ ὡς καὶ παρὰ τοῖς μὲν. εὐρηται συγγνώμ. ὡς καὶ παρ' Ἡρ. ἡ σύνταξις μετὰ γεν. «ἀλογίης πολλῆς ἐνεκύρσας», 7, 208, ὁ Βαλκας. εἰκάζει, ἐκύρηνσεν, incido, incurre.
Ἔγ-κύρησις, ἡ· συνάντησις Σ. Ἑμπ. κ. φυσ. 10, 299, incursum.
Ἔγ-κυρσεῖω· ἐγκυρέω Ἡρακλείτ. ἀποσπ. 2.
Ἔγ-κύρτω, τὰ· μέρος παρὰ τὴν εἰσοδὸν καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δικτύου τῶν ἰχθύων, τὰ ἐν κύρτοις ἐνυφάσματα Σουῖδ. τοῖς ἐπὶ τῆς φάρυγγος Πλάτ. Τηρ. 78.
Ἔγ-κυρτός, 2· ἐντὸς κυρτός Ἀριστοτ. φυσ. σπογ. 47, incurvus.
Ἔγ-κύρω· ἴδ' ἔγ-κυρέω.
Ἔγ-κυσιχῶλος· ἀνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χῶλος Ἠσὺχ.
Ἔγ-κυτί· μέχρι τοῦ δέρματος (κύτους)· «ἔγ-κυτί κεκαρμένους» Ἀρχιλ. 22, κατὰ τὸν Σχολ. πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι.
Ἔγ-κυτὸν· ἔγκλον Λακων. Ἠσὺχ.
Ἔγ-κύω· κύω, εἶμαι ἔγκυος· ἐγκύουσα = ἔγκυος Ἀριστοτ. γρανίδα.
Ἔγ-κύρτωσις, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἐντὸς κύρτωσις Κασ. προβλ. 38, incurvus.
Ἔγ-κωμιάζω, (πρὸλ. ἐγκώμιος), μέλ. ἐγκωμιάσσομαι Πλάτ. συμπ. 198, (ἐνερ. Γοργ. 518 καὶ Σχολ. Πινδ. Ὀ. 1, 58)· ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ἐγκωμιασθεῖσα Ἡρ. 5, 5· «καὶ ἐπαινέσαι» Πλάτ. Πρωτ. 346· ἐνεκωμιάσει Θεοκ. 4, 159· «ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην» Πλάτ. πολ. 2, 363, τινὰ· «-ἀγαθὸν ἄνδρα» = ὡς καλὸν ἄνδρα, Μεν. 99· «ἐπὶ σοφίᾳ, Εὐθύφ. 9· περὶ τι, Θεαίτ. 142· κατὰ τοῦτο, Λαχ. 191· «διὰ τι Μενεξ. 241· «-ἐγκεκωμιακῶς, νόμ. 1, 629· ἐγκεκωμιασμένος, Χαρμ. 157, laudo.
Ἔγ-κωμιαστικῆς, ὁ· ἐγκωμιάζων μὲν. laudator.
Ἔγ-κωμιαστικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ ἐγκώμιον· ἀπαράσεις Πολυδ. 8, 13, 2· -τόπος,

10, 24, 8· τὸ ἐγκ. = τὸ ἐγκώμιον Πλουτ. συμπ. 9, 140 ἐπὶρ. -ὡς Πολυδ. 4, 26, laudativus.
Ἔγ-κωμιαστός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ ἐγκωμιασθῇ Φίλων, laudabilis.
Ἔγ-κωμιο-γράφος, ὁ· ὁ γράφων σύγγραμμα, ἐγκώμια Ἀρτεμίδ. 1, 56.
Ἔγ-κώμιον, τὸ ἴδ' ἐγκώμιος.
Ἔγ-κωμιο-λογικός, 3· ἀνήκων εἰς ἐπαινετικὸν ποίημα, πρὸ πάντ. μέτρον Σχολ. Πινδ.
Ἔγ-κώμιος· 1) (κῶμη) ἐν τῷ γωρίῳ, ἐγκώριος, ἐντόπιος Ἡσ. ἐρ. 342· 2) (κῶμος) ἀνήκων εἰς πομπὴν τοῦ Βάχχου, ἡ εἰς «κῶμον ἐπινίκιον, πομπήν, καθ' ἣν ὁ νενικηκὼς εἰς τὸν ἀγῶνα προεπέμπετο οἰκάδ' ὄθεν» ἐγκώμιος ὕμνος = τὸ ἐπαινετικὸν ἄσμα νικητοῦ Πινδ. Π. 10, 53· μέλος, Ὀ. 2, 52· «-σπεφάνων τεθμός», Ὀ. 13, 28, τὸ ἐγκώμιον, κυρ. «ἐγκώμια ὡς περ νενικηκότες» Πλάτ. Λυσ. 205, Ἐν γέν. ἐπαινετικὸν ἄσμα, ἐπαινετικός λόγος, συμπ. 177· «ἐπαινοὶ καὶ ἐγκώμια», Πρωτ. 320, ἀντίθ. τῷ ψόγῳ, ἰδλ. 8, 829· «ὑμνοὺς θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς», πολ. 10, 607· «ἄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον», Ἀριστ. π. Ἀθην. 15, 677· ἐπὶ δὲ «ἐγκώμιος λόγος» Εὐστ. ἐγκώμιον τοῦ ἐπαινοῦ διαφέρων· μάλλον περιληπτικὸν Ἑρμογ. προγυμ. 7· πρὸλ. Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 12, 6· «ὁ ἐπαινος τῆς ἀρετῆς, τὰ δὲ ἐγκώμια τῶν ἔργων».
Ἔγκωμιος, ὁ· ἄνδρ. Σουῖδ. ἐν λ. Πρατίνας.
Ἔγ-κώπεια, τὰ· περιδέματα Σουῖδ.
Ἔγ-κωπὸν, τὸ· τὸ μέρος τῆς νύκτος, ὅπου εἶνε αἱ κόπαι Ἀθην. 5, 204.
Ἔγκμα· δόρυωμα, στύλος Ἠσὺχ.
Ἔγκμεν· ἔχειν Ἠσὺχ.
Ἐγνατία, ἡ· 1) πόλ. Ἀπουλίας Στράβ. 2) ὁδὸς, παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν ἐν Μακεδονίᾳ ὡς. Ἐγ-ξέω (ἴδε ξέω)· ἐξέω Εὐρ. ἀποσπ. π. Στοδ. ἀνθ. 90, 10.
Ἐγ-ξηραίνω· ἐντὸς ξηραίνω Ἰησοῦκ. sicco.
Ἐγ-ξέρος, 2· ξίφι· ὠπλισμένος Θεοδοσ.
Ἐγ-ξώω (ἴδε ξώω)· ἐντὸς ξύνω, σκάπτω, Θεοδρ.
Ἐγρη, ἡ· πόλ. Ἀραβίας, κατ. Ἐγρηνὸς Στ. Βουζ. ἴδε Νέγρα.
Ἐγρε-κύδοιμος, Παλλὰς· ἡ διεγείρουσα Παλλὰς θύρῳδον πολειμικὸν Ἡσ. θε. 925· -ἀπειλὴν Ν. Διον. 35, 95.
Ἐγρε-μάχας, ὁ· ὁ διεγείρων μάχας, ἐγρε-μάχος Σοφ. Οἰ. κ. 1034.
Ἐγρε-μάχη· θηλ. τοῦ προηγ. Παλλὰς Ὀμ. ὕμν. Δημ. 424.
Ἐγρε-μῶθος· διεγείρων πόλεμον Νον. Δ. 20.
Ἐγρεσί-κωμος· διεγείρων ἐορτάς καὶ πομπάς, Διονύσιος Ἀνθ. 9, 524.
Ἐγρηγόρα καὶ Ἐγρηγόρα· ἴδ' ἐγείρω.
Ἐγρηγδρέω, εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνός Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 10, 1· «ὅταν μὴ ἐγρηγόρῃ, καταμύει τὰ βλέφαρα» ὅταν δὲ καθυδρῇ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται· Ἐν. κυν. 5, 11· «τὴν νύχτ' ὅλην ἐγρηγόρασι» Ἀριστ. πλ. 744· «ἐγὼ δὲ γ' ὁμᾶς προσδοκῶ» ἐγρηγόρη τὴν νύκτα πᾶσαν, ἔκκλ. 32· «θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει» Ἐν. Κυρ. 1, 4, 20· «οἱ δ' ἐγρηγόρασι» Ἰλ. κ, 419, vigilo.

τῷ προνοητικῷ Ἀρχόντ. π. Στοδ. ἀνθ. 115, 27.
 Ἑγχειρία, ἰων. ἐγχειρή, ἡ ἐγχειρήσις ἱπποπόρ. π. ἀρρ. σ. 802, aggressio.
 Ἑγχειρίδιος· ὁ ἐν τῇ χειρὶ (κρατούμενος)·
 — κλάδος Ἀισχ. β. 22· ὅθι τὸ ἐγχειρίδιον
 = μαχαίρη, λάχος· Ἠρ. 1, 12· Ἀλλαχοῦ δὲ ἡ
 καθ' αὐτὸ λαβή· — κῶπη· Ἀθην. 5, 204· π.
 μτγν. πρόχειρον βιβλίον, ἐγχειρίδιον Φλοστρ.
 6, σοφ. σ. 565.
 Ἑγχειρίδοτος· ἐγχειρίδοτος, δι. γρ.
 Ἑγχειρίζω· εἰς τὸ χεῖρ βάλλω, ἐμπιστεύο-
 μαί· — τὰς ἀρχάς τι· Ἠρ. 5, 72, ἀργύ-
 ριδόν τι· Δημ. 30, 20· «αὐτοῦς τι» = παρα-
 δίδω· Ξεν. Ἀν. 3, 2, 8. Καὶ παρ. Ὁ μεσομένης
 αὐτοῖς ἐνχειρίζομαι, Πολυδ. 1, 10, 8· ἀλλὰ
 καὶ «τὴν νομίην τῶν κρεῶν ἐγχειρίζομαι», ἐ-
 πισηθ' ἀντιθέθ' εἰς αὐτὸν ἡ διανομή Λουκ. Πρ.
 3· οὕτω Ἡρώδ. 3, 4, 12· «ἡν ἐγχειρίστο
 φουράν», 2, 5, 4. Μετ. «ἐγχειρίσασθαι κιν-
 δύνους» = κινδύνους· ἀναλαβάνω Θουκ. 5, 108,
 μετ' ἀπαρ. Δ. Κασ. τραδ.
 Ἑγχειρί-θετος, 2' ἐγχειριστής· «ἐγχει-
 ρίθετον παραδιδόναι τι» Πρ. 5, 106.
 Ἑγχειρίων, τό· τὸ χειρόμακτρον ἐκκλ.
 Ἑγχειρίσις, ἡ καὶ Ἑγχειρισμός, ὅ· τὸ
 ἐγχειρίζειν ἀρ. λεξ. commisso.
 Ἑγχειρισμός· ὅ· ἐγχειριστής.
 Ἑγχειριστής, ὅ· ἐγχειριστής, δι. γρ. παρ'
 Ἀδαμαντ. φουσιγγ. 2, 27, mandator.
 Ἑγχειρο-γαστήρ, ὅ· γαστροχειρ Ἀθην.
 1, 4 καὶ ἀρ. λεξ.
 Ἑγχειρό-σμαι· ἐπιχειρῶ μτγν.
 Ἑγχειρο-τονέω· ἐκλέγω· — ἐς τὴν ὁπατεί-
 αν· Δ. Κάσ. 41, 39.
 Ἑγχειρο-υργέω δι' ἐργασίας τῆς χειρὸς
 ἐμβάλλω Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 137.
 Ἑγχειώ, ἐπ. ἀντὶ ἐγγέω.
 Ἑγχειλίον, τό, ὅπκ. τοῦ ἐγγέλειος· χε-
 λιά· Ἀριστ. π. Ἀθην. 3, 101· ἐπεὶ δὲ «ὅπτατε
 τῷ ἐγγέλει» Ἀριστ. Ἀχ. 1087, ἐνθα ἄλλοι
 κάλλιον — κρέα ἀναπληροῦσι = κρέατα χελίου,
 anguillaris, ἐκ τοῦ
 Ἑγχειλίος, 2' ἐκ χελίου· — τέμαχος Ἀθην.
 3, 96.
 Ἑγγελεῖς, οἱ· Ἰλλυρικό· λαὸς Ἠρ. κατὰ
 Στ. Βυζ. καὶ
 Ἑγγελεῖς ἡ Ἑγγελεῖς· ἔθνος Ἰλλυρικόν Στ.
 Βυζ. λέγεται καὶ θηλ. Ἑγγελίς· ἀλλὰ καὶ
 καὶ Ἑγγελίοι καὶ Ἑγγελεῖς ἐπὶ λέ-
 γονται, ἡ δὲ χώρα Ἑγγέλη.
 Ἑγγελεῶν, ὄνος, ὅ· ἐγγελειστροπέων Ἀρι-
 στοτ. Ζ. 1, 8, 4, 5, δι. γρ. ἐγγελεῶν.
 Ἑγγελεῖον, τό· τῷ ἐπομ. φαίνεται γραπτέον
 ἐγγέλειον, οἷον Φερεκράτ. παρὰ Πολυδ. 6, 59.
 Ἑγγελεῖδιον, τό, ὅπκ. τοῦ ἐγγελεῖος· χελιά-
 κ· Ἀμφίπ. π. Ἀθην. 7, 295, anguilla.
 Ἑγγελεῖον, τό· τῷ ἐπομ. δι. γρ.
 Ἑγγελεῖον-τρίφω, ὅ· τριφών, διατηρῶν ἐγ-
 γελίς Ἀριστοτ. Ζ. 1, 8, 4, 5, δι. γρ. ἐγγελεῖστρ.
 Ἑγγελεῖς, ὄνος καὶ — εως, ἡ, σπαν. ὁ Λουκ.
 Ἀναχ. 1, πλ. Ὁμ. ἐγγέλιος Ἰλ. φ. 203,
 353, ὡς καὶ Λουκ. Ἀναχ. 1, ἀττ. «ἐγγέλιος,
 εὐων», ἀλλὰ καὶ ἐγγέλιος Ἀριστοτ. Ζ. 1, 8, 2,
 36 ὅθι καὶ χέλι (πρὸλ. ἐχίς, λατ. anguis. κα-

τὰ τοὺς ἀρχαίους γραμ. ἱσραὴλ. ἐκ τοῦ ἱλός
 Ἀθην. 8, 299· «— ἐν ἱλός ἐχέσθαι» Ἑτ. Μ.)
 Κατ' Ἀθην. καὶ ἄλλ. καὶ ἐγγελεῖς, ὅπρ. κατὰ
 Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 889 ἦν Βοιωτικόν, anguilla.
 Ἑγγελεῖον· μετ' ὁφθαλμοῦς ἐγγέλιος Λουκ.
 κελ. ἀλ. Ἰσ. 2, 35.
 Ἑγγεῖς-μαργος· ἐγγεῖς μαινόμενος· Ἡσυχ.
 πολεμικός ἀρ. λεξ.
 Ἑγγεῖς-μαργος, ἡ· Ἀμαζών τις Τζέτζ.
 Ἑγγεῖς-μυρος, ὅ· μετ' ὁδὸν μαχόμενος
 Ἰλ. 6, 692, 840· — Ἀρκάδες, 7, 134· — Μυρ-
 μηδόνες Ὁδ. γ, 188, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἡ
 «ὁ περὶ τὰ ἐγγεῖς μεμνημένος = πεπονημένος»
 ἡ «ὁ ἐγγέλιον ὥραν ἔγων» ἡ φροντίδα· πρὸλ.
 ἰόμωρος. Ἀλλ' ἐν Ἀνθ. Παλ. 11, 16· μωρός,
 ἐξ οὗ συγκρ. ἐγγεῖς-μωρότερος· πρὸλ. μάρανται.
 Ἑγγεῖς-παλός· ἐγγεῖς-παλός ἀρ. λεξ.
 Ἑγγεῖς-χειρ, ὅ· ὁ τὸ δόρυ ταῖς χειρὶ φέ-
 ρων Ἑρμῆς Τρωμ. Maill. misc. σ. 4, 18 ζῶν
 ἀπὸ τοῦ πολέμου Ὀρφεύς ἐν Ἰακωβ. ἀνθ. τ.
 3, σ. 222.
 Ἑγγεῖς-παλός· πάλλων τὸ δόρυ, πολεμιστὴς
 Ἰλ. 6, 131.
 Ἑγγεῖς-φόρος· φέρων δόρυ Πίνδ. Ν. 3, 58.
 Ἑγγέω (ἴδε χέω)· ἐντός· γόνυ· — οἶνον Ὁδ.
 α, 200· οἶνον πληρῶς, ζ, 77· — μέθυ, 6, 10·
 — σπονδήν Ἀριστ. εἰρ. 1102· ἀλλὰ καὶ ἄνευ
 ταύτης τῆς προσθήκης περὶ σπονδῆς Ξεν. Ἀν.
 4, 3, 13, περὶ ξηρῶν πραγμάτων, γόνυ, ἐπι-
 γόνυ· — ἄλριτα Ὁδ. 6, 354. Μετ. δι' ἐμαυ-
 τὸν γόνυ· «ὁδὸν ἐνεχυρῶτο» Ὁδ. τ, 387·
 — εἰς τὴν χεῖρα Ξεν. Κυρ. 1, 3, 9· φάρμα-
 κον Ἀντιφ. 1, 19· ἐπεὶ δὲ «ἐγγεῖς τὴν φάρ-
 λην» Ξεν. συμ. 2, 23· — κρατήρα Σοφ.
 ἀποσπ. 149, ἀλλὰ καὶ Ἀριστ. βατρ. 620 εἰς
 τὴν ὁδ. ἐλλειπτικῶς· «ἀγαθοῦ δαιμόνος», δηλ.
 κύλικα Ἀθην. 15, 693· — ἐγγεῖται τι· γόνυ
 νεται ἐπ' αὐτὸν Ἀισχίν. 3, 197· «ἐγγεῖται τὸ μὲν
 πρῶτον ὁδὸν τῷ κατηγύρῳ», ἐννοητέον περὶ τῆς
 κλεψύδρας τοῦ δικαστηρίου-πληροῦσαι, intinui.
 Ἑγγε-χῆλος (ἐγγε-) ἐπίδεσμος ἱατρικός· Ἡσυχ.
 Ἑγγε-χῆλωμενος· ἐγγεῖς-κοντες Ἡσυχ.
 Ἑγγε-χῆρης, 2' ὁ μετ' ὁδὸν δόρυ Νικήτ. Ἰσ.
 Ἀγγελ. 1, 6, cuspidatus.
 Ἑγγε-χρόνιος· γήινος· — κύλις Ἀπολλωνίδ. ἐν
 Ἀνθ. Πλιν. 4, 235.
 Ἑγγε-χλαίνω· μετ' ἡλαίναν ἐνδύω Λυκοφρ.
 974 ἐν τῷ μέσῳ.
 Ἑγγε-χλῖω· ἐντρυφῶ· — τινί = συναντῶ τινὰ ἀλα-
 ζονικῶς Ἀισχ. β. 892, insulto.
 Ἑγγε-χλοῶ· εἶμαι πρασινοκίτρινος Νικ. θηρ.
 154, virens· ἀλλ' ἐγγελοῦσθαι (Ἰσ. — ἀσαι) =
 ἐμαυτῶν Ἡσυχ.
 Ἑγγε-χλοός· τῷ ἐπομ. Νικ. θηρ. 506, ἀλλ'
 ἐν 676 εὐρηται ἡ αἰτ. ἐγγελοῦ, οἷον ἐξ ὀνομ.
 ἐγγελοῦ, viridis.
 Ἑγγε-χλωρίζω· ἐγγελοῦ Σχολ. Νικ. θηρ.
 Ἑγγε-χλωρός, 2' πρασινοκίτρινος Θεοφρ. 1. Φ.
 3, 12, 5, viridis.
 Ἑγγε-χνοός, συνήρ. ἐγγεῖς· σκεπασμένος μετ'
 τὸ χνοῦδόν του Νικ. θηρ. 762, iniquinosus.
 Ἑγγε-χνοῦσα· ἀθρόα (κύπριοι) Ἡσυχ.
 Ἑγγε-χνοδρίζω· χνόδον ἐπιπάσσω, ἡ κατα-
 πλάσσω Γαλην.

Ἔγ-χανδρος· χανδρώδης, εὐθραστός· - λί-
βανος Διοσκ.
Ἔγ-χαρδός, 2· ἔχων χορδὰς Πολύδ. 4, 58.
Ἔγ-χορεύω· ἐντός ἢ ἐπὶ τινος χορεύω Πλούτ.
ἡθ. σ. 332, salto.
Ἔγ-χόρηγος ἢ ἔγ-χόρηγος, 2· ὁ ἐξ ἀδο-
στου, ὁ περ κοιν. χορήγῃ ἢ χορήδῃ λέγομεν Βυζ.
Ἔγ-χος, τό· (κατὰ τοὺς ἀρχαί· ἐκ τοῦ ἔχω,
δύο· ἐκ ῥίξ. ἈΚ.) δύρο, λόγχη Ἰλ. 6,
289, (συνίστατο δὲ ἐκ τῆς αἰγμῆς, ἥτοι με-
ταλλίνης ἀρας καὶ τοῦ δόρατος, ἥτοι τοῦ
ξύλου). Παρὰ τραγ. καὶ ξίφος· ἀμφηκὲς Σοφ.
Αἴ. 286, Εὐρ. Πλ. 700· - περὶ τὰ εἶναι τὰ
βέλη, Πρακλ. μ. 1098· μετρ. *πῦρ τῆς εἰνο-
δίας· Ἐκάτης ἔγχο· Σοφ. ἀποσπ. 480, καὶ
μάλιστα περὶ σφαίρας, ἀποσπ. 872· ἐτι δὲ
*προντίδος ἔγχο·, Οἶ. τ. 170, hasta.
Ἔγ-χουσα, ἢ ἄρχουσα ἀττ. Ξεν. οἰκ. 10, 2.
Ἔγ-χουσίξω· μέγ-χουσαν χωματίξω Ἐτ. Μ.
Ἔγ-χουτον· (ἀρτον) σπείνουν λακωνες· Πουχ.
Ἔγ-χραίνω· τῷ ἐπομ. μτγν.
Ἔγ-χραύω· ἐντός ὠθώ, κτυπώ· ἐνέγχευε τὸ
σκηπτρον ἐς τὸ πρόσωπον· Ἦρ. 6, 75.
Ἔγ-χράω· χράω, ἐπιπίπτω βαρέως, ἔγχευώ
Ἦρ. 6, 75, καὶ πρ. ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ
ἄλλους ἐγκεχυμένοι πόλεμοι· = καὶ κατὰ τι-
νων ἄλλων ἦσαν εἰς ἐνέργειαν σφοδροὶ πόλε-
μοι, 7, 145 ὅπερ παρὰ πολλῶν ἐρμηνευτῶν
ἀνάγεται ἐς τὸ ἔγχευω.
Ἔγ-χρεμετίξω· ἐντός τινος χρεμετίξω Πα-
λύδ. 1, 56, adhiñio.
Ἔγ-χρεμμα, τό· τὸ ἐκτυσθέν· = καὶ φλό-
νους καὶ κακοηθείας· Πλούτ. ἡθ. σ. 82.
Ἔγ-χρέμπτω· ἐντός πτώω, καταπτύω· ἐνε-
χρέμπετα μόριόν τι· Λουκ. ἀλεκτ. 10, inspiro.
Ἔγ-χρήξω· ἔχω ἀνάγκην, εἰς τι Γεωπ. *τὸ
ἐγχερίζω = τὰ χρειώδη Λουκ. Ἰστ. συγγ.
22, indigeo.
Ἔγ-χρίμα, τό· πρόσκρουσις Φιλόστρ. offensio.
Ἔγ-χρίπτω· μέ βίαν, ταχέως φέρω ἑπάνω
εἰς τι· ἐν νύχτῃ δέτοι· Ἰπποκ. ἀριστέως ἐγχερι-
σθήτω = συνεχῶς πρὸς τὸν σκοπὸν ἀς ὁ δηγηθῇ
Ἰλ. ψ, 388, ὡς καὶ 334 *σὺ μάλ' ἐγχερίψας
ἔλαιν σχεδὸν ἄρμα· *ἐγχεριψέεις πόλυσιν·,
ρ, 405· *αἰχμὴ ὅσπερ ἐγχεριψέεσσι = ἡ μέχρι
τῶν δαδῶν εἰσδύσασα λόγχη, ε, 662· καὶ
*νωλεμέ· ἐγχερίπτοντο· = παρεισέπιπτον μέ-
βαν πρὸς ἀλλήλους, ρ, 413· *ἐλαφοὶς ἐγχερι-
πόμενα·, τ. ε. κυνήγους Εὐρ. Ἰππ. 218·
*βαρὺν τῇ γῇ = πρὸς τὴν γῆν ὠθώ Ἦρ. 2,
60· *ἐγχερίψας τῷ αἰγιαλῷ, δηλ. ναῦν, θ,
98· *ἐγχεριπτόμενοι καὶ ψαυόντες·, 2, 93· καὶ
συχὰ ἀπολόντ. πλησιάζω· μὴ τις ἡμῖν ἐγχερι-
πτή· Σοφ. Πλ. 786· -μουχάτη θαλάσση· Ἀ-
πολ. Ἦρ. 2, 398· - γυναικί, ὡς τὸ πλησιάζειν,
χοιμῶμαι πλησίον Ἦρ. 4, 113· περὶ
δήγματος φαρυμακρῶν ζώων *οἷσιν ἐνιγχερίψη
δάκος· Νικ. Θηρ. 336· πρβλ. Ἀπολ. Ἦρ. 4,
1512, περὶ προσβολῆς τοῦ ἐλέφαντος Ὀρ. π.
κυν. 2, 535 περὶ νόσων, προσβάλλω, κατα-
λαμβάνω ἱατρ. appello, infigo, mordeo, imcido.
Ἔγ-χρίπτω, ἰων. ἄλλ. τύπ. τοῦ προηγ.
Ἔγ-χρίψις, ἢ πληγὴ, τύψις Ἀνδρ. Καίσ.
εἰς Ἀποκαλ. σ. 725.

Ἔγ-χρίσις, ἑως, ἰων. ἰος, ἢ 1) τὸ ἐντός
χρίειν Ἰπποκρ. 2) βολή, πληγή, παρὰ Αἰλ.
Ζ. ἰ. 3, 22 δάγκαμα, illitio, ictus.
Ἔγ-χρίσμα, τό· τὸ χρίσθαι Ἰπποκρ.
Ἔγ-χρίστέον· δεῖ ἐγχερίειν Γεωπ. inungendum.
Ἔγ-χρίστος, 2· ἐντός χρισμένος, κατάλλη-
λος πρὸς τὸ ἐγχερίειν· - φάρμακον Θεοκρ. 11,
2, καὶ Ἀριστοτ. γυν. Ζ. 2, 7, inunctus.
Ἔγ-χρίω (ἴδε χρίω)· ἐντός χρίω· = ἐκυτόν
χρώμασιν· Ἀθην. 12, 542· ἐμπήγω, ἐντός
κεντῶ Πλάτ. Φαιδρ. σ. 251, περὶ ἱατροῦ τῶν
ὀφθαλμῶν Στρατ. 39 (11, 117)· *βελόνας
φαρμάκοις Δ. Κίσ. 72, 14· μετρ. *ψευδηγό-
ροις φήμαις ἔπη· Λυκοφρ. 1455, οὕτω δὲ καὶ
μέσ. 2) ἐντός κεντῶ, κεντρίξω, ἐγχερίσθαι
σκορπίω· = πεπληγῆσθαι Β. Ἀν. σ. 46· *ἐγ-
χρίσας τὸ κέντρον· Αἰλ. Ζ. 1. 6, 20· 69. *ἐγ-
χρίσθεις ἴδ· = τὸ διὰ κεντρίου ἐμβληθὲν δηλη-
τήριον Αἰλ. Ζ. ἰ. 1, 54, obliquo, infigo.
Ἔγ-χρονία, ἢ 1) τὸ ἔτος Εὐχολογ. 6) ἐπιθ.
χρονοτριβή Ἰπποκρ.
Ἔγ-χρονίζω· εἰς τι διατρίβω, διάγω τὸν
χρόνον· τινὶ Πολυδ. 15, 36, 6· ἐν τινὶ Δ.
Κίσ. 42, 9· ἐν γέν. χρονοτριβῶ, βραδύνω·
= πρὸς τὸν γάμον· Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· 69.
πολυκτριβῶ, βρίζων Φίλων, ὡς καὶ ὁ Πλάτ.
Παρ. 480, ὅστις μετατριβεῖται τὸ παθ. *ὅπως
μὴ ἐγχερισθὲν τὸ νόσημα τὴν ψυχὴν ἀνάταν
ποιήσει· πρβλ. Ἀριστοτ. Ζ. 1. 7, 7, immoror.
Ἔγ-χρονομός, ὁ· τὸ πολὺν χρόνον διατρί-
βειν εἰς τι, βραδύτης μτγν. commoratio.
Ἔγ-χρονος· εἰσέτι διαρκῶν, μὴ πολυχρονί-
ος· = σπονδαὶ Ἀππ. π. Σουλδ. ἐπὶ ἐγχερί-
νως Ἰουστ. Μαρτ.
Ἔγ-χρυσος, 2· χρυσαμένος· - πρόσφρις
Διόδ. 3, 39.
Ἔγ-χρυσός· χρυσῶν Τζέτζ. inauoro.
Ἔγ-χρώξω· τῷ ἐπομ. μετρ. *νόμον ἐν τοῖς
ἄθεσι καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν πολιτῶν ἐγ-
χρώξασθαι δεῖ· Ἀρχυτ. Στοβ. ἀνθ. 43, 134.
Ἔγ-χρώννυμι (ἴδε χρώννυμι)· κυρ. χρώμα
ἐντρίβω, χρωματίξω· μετρ. *τὸ πάθος ἐγχε-
χρωσμένον τῷ βίῳ· Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 3, ἐν-
τυπῶν, imbuo.
Ἔγ-χρώντως· ἀποχρώντως Δ. Ἀλ. συνθ.
λεξ. σ. 5, 4.
Ἔγ-χυλίξω· μεταβάλλω εἰς χυλόν, χυμὸν
θεοφρ.
Ἔγ-χύλισμα, τό· ὁ εἰς τι περιεχόμενος χυ-
μός, χυλὸς Διοσκ. 1, 133.
Ἔγ-χυλος, 2· ἔχων χυμόν, ζουμερός Θεοφρ.
ἀντιθ. ἄχυλος· ἐτι δὲ - κρεάδια Ἀλεξ. π.
Ἀθην. 9, 383.
Ἔγ-χύλωσις, ἢ ἡ παροχέτευσις τοῦ χυλοῦ,
Ἀρετατ. χρον. νοσ. 2, 12.
Ἔγ-χῦμα, τό· τὸ ἐντός χυθέν· - ἐγχύματα =
ἐγχυτα φάρμακα ἱατρ.
Ἔγ-χυματίξω· ποτὸν τι, ἱατρικὸν ἐγχύνω
ἱατρ. infundo.
Ἔγ-χυματισμός, ὁ· ἐγχυσις ἱατρ. infusio.
Ἔγ-χυματιστέον· δεῖ ἐγχερίειν Γεωπ.
Ἔγ-χυματιστός, 3· βρεγμένος, ἐμβαμμένος
Διοσκ.
Ἔγ-χῦμιξω· ἐμβαπτο Εὐστ. insucco.

Ἐγγυμοί, 3' ἔχων χυμόν, γευσίν· - σάρξ Πλάτ. Τιμ. 74, ἀντίθ. ἄχυμος Ἀριστοτ. succulentus.

Ἐγ-χυώμα, τό ἐγγύμως, τό προχέειν, διανομή τῶν χυμῶν δι' ὅλου τοῦ σώματος Ἰπποκρ.

Ἐγ-χύνω· ἔγχωμι μτν. Δουκ. εἰκ. 29, infundo.

Ἐγ-χυράζω ἢ ἔγ-χυριάζω· ἐνεχυράζω, ὑποθήκην βάλλω Ἰωσ. ἀρχ.

Ἐγ-χύσις, -εως, ἡ· τό ἐγγύνειν Πλουτ. 70. α. 38, infusio.

Ἐγ-χύσις· ἔγχυμαστιστίον. Γεωπ.

Ἐγ-χυτός, 2' ἐντός χυμένος, ἵνα ἔγχυθῇ ἱατρ. τὰ ἔγχυτα=ἔγχυματα ὁ ἔγχυτος, δηλ. πλακοῦς=πλακοῦς χυμένος κατὰ τινά τύπον, κωμ. παρ' Ἀθην 14, 644, infusus.

Ἐγ-χύστρια, ἡ· ἔγ-χυτρίστρια Σχολ. Ἀριστ. δι. γρ.

Ἐγ-χυτρίζω· 1) ἐν χύτρᾳ θέτω τι, πρὸ πάντο. τό αἷμα τῶν καθαρτηρίων ἱερῶν (ἐξιλεωτικῶν θυμάτων) δέχομαι ἐν χύτρᾳ· 2) ἐν χύτρᾳ βρέφοι ἐκτίθωμι, φρονέω Ἀριστ. σρ. 289· διότι τὰ παῖδια, τὰ ὑποτα δὲν ἤθελον νὰ ἀναθρέψωσιν, ἐξέθετον ἐντός χύτρας.

Ἐγ-χυτρίστρια, ἡ· ἡ γυνή ἡ δεχομένη τὸ αἷμα τῶν καθαρτηρίων ἱερῶν (ἐξιλεωτικῶν θυμάτων) κατὰ τὴν ἐνταρξίαν τινος φρονεῖν· Πλάτ. Μένος 315, ἡ κατὰ Βοίτκχ. ἡ συν-αθροίζουσα ἐν χύτρᾳ τὰ ὅσα τῶν καέντων νεκρῶν. Κατὰ Σχολ. Ἀριστ. σρ. 289, ἔγχυτρίστρια· αἱματαὶ αἱ ἐν χύτραις ἐκτίθεσθαι τὰ βρέφη.

Ἐγχῷ· ἡ Σεμέλη Πούχ.

Ἐγ-χυμα, τό· ἐπίρριψις χυμάτος Πολύδ. 4, 39, 40.

Ἐγ-χώνυδρι, (ἴδε γώνυμοι) καὶ ἔγ-χῶν· χῶν γῶμα εἰς τι, φράσω, ἐμποδίζω μὲ γῶμα· πόντον Πολύδ. 4, 40, 4' - τάρρον Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 5, 36· ἐντός χῶν γῶμα Διοδ. 17, 42· κείς τὴν τάρρον Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 2, 75.

Ἐγ-χωρέω· διδῶ τόπον, ἐπιτρέπω· ὅσον ἐνεχώρησε ἡ δεκάτη οἰ· Ἡρ. 2, 135· «ἐὰν ἐγ-χωρῇ τὸ ὕδωρ»· τό ἐξ ὕδατος ὠρολόγιον, δηλ. ὁ καιρὸς Δημ. 44, 45, καὶ ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ ἀποστρέφει· Ξεν. ἱππ. 12, 13· συνήθ. ἀπροσ. ἐγχωρεῖ· εἶνε δυνατόν Β. Ἄν. 95· ἐνδοχεῖται τινί Ἀντιρ. 1, 7· «- τινὶ ὕδατι εἶναι» Ἀυσ. 24, 15, ἀντίθ. τῷ «οὐ προσήκει» Πλάτ. νόμ. 11, 916, τινί· - εἰδέναι, πολ. 5, 403· ἔτι δὲ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. σοφ. 264· ἔτι ἐγχωρεῖ· ἀκόμη εἶνε καιρὸς, Φαῖδ. 116, concedo, admitto.

Ἐγ-χώρητος· ὁ ἐγγόρητος.

Ἐγ-χωρητέον· δεῖ ἐγχωρεῖν, συγκατατίθε-ναι Γρ. Νουσ. concedendum.

Ἐγ-χώριος, 2 καὶ 3' (ἐγχωρή, ἐσθῆς Ἡρ. 6, 35, - λήμνη, Πίνδ. Ὀ. 5, 11)· ἐντόπιος, τῆς πατρίδος· βασιλῆες, Ο. 9, 60· ἥρωες, Θουκ. 2, 74· παρὰ τὸ πατρίδος, 4, 71· θεοὶ Σοφ. Τρ. 182, κάτοικοι· «- τῆςδε γῆς» Εὐρ. Ἰων 1167· (κατὰ Β. Ἄν. 187, 259 διάφορον τοῦ ἐπιχώριος, ὅστις εἶνε εἰς τὸν τόπον)· 2) ὁ εἰς τοὺς ἀγροὺς Ἡσ. ἐρ. 352, δι. γρ. ἀντὶ ἐγχώριος.

Ἐγ-χωρίως, ἐπὶρ. κατὰ τὰ ἔθωπα τῆς χῶ-

ρας Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 136.

Ἐγ-χωρός, 2' τῷ ἀνωτ. Σοφ. Φιλ. 687.

Ἐγ-χωσίς, ἡ· γέμισις μὲ γῶμα, φράξις μὲ γῶμα Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14.

Ἐγ-χωστήριος, ἡ, ὡν· χρησιμεύων πρὸς ἐγ-χῶσιν· ὄργανα ἐγχ. τάρρων Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 5, 36.

Ἐγῶ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἐπ. καὶ ἔγῳν (Ἰλ. α, 76, συχνά πρὸς ἀποφυγὴν χασμωδίας Πίνδ. Π. 3, 77), κατ' Ἀπολλ. ἀντων. δωρικῶς, Θεοκρ. 15, 60, κῆγῶν, 21, 45, ὡς καὶ Ἀθην. 4, 147, ἐκ τῶν τραγ. μόν. Ἀισχ. Περσ. 931, αἰολ. ἔγῳν, κατ' Ἀπολλ. ἀντων. 64 καὶ ἔγῳνη, καὶ ὄωρ. ἔγῳν γα Ἀλκυ. Ἀριστ. Ἀχ. 736, Ἀυσ. 986, βοιωτικῶς ἔῳν καὶ ἔῳνα Κόρινθος, γεν. ἔῳου, ἐγκλ. μου, ἰων. καὶ ἐπ. ἔμέο, ἔμεο Ἰλ. α, 88, καὶ συχνά ἔμετο, α, 259, ἔμεθεν, α, 525 καὶ Σωφρ. ἐγκλ. μέθεν βοιωτ. καὶ Συρακοσ. ἔμοσε καὶ ἔμεσε Κόρινθος, 33 καὶ Ἐπιχαρμ. ὁ Ἀπολλῶν. ἔγει καὶ ἔμείω, ἔμει-ως, ἔμωε, ὅσι. ἔμοι, ἐγκλ. μοι, ὄωρ. ἔμιν Ἀριστ. Ἀχ. 733, κατ' Ἀπολλῶν. ἔμιν γα, αἰολ. ἔμοι, βοιωτ. ἐμύ, αἰτ. ἔμέ, ἐγκλ. μέ, κατ' Ἀπολλ. δωρικῶς, ἔμετ, οὐκ. νῶτ, νῶν, καὶ νῶ Ἰλ. ε, 210, καὶ ἀττ. συ-χνά Σοφ. Οἰ. τ. 1504, καὶ ὄων, Φιλ. 133, κατ' Ἀπολλῶν. καὶ νῶσι, Ἀντιμαχ. παρὰ Κ. Σμ. 1, 213 ἔωρηται νῶν ἀντὶ ἡμῖν, πλ. ἡμετε, ἰων. ἡμέες, ὄωρ. ἄμέες Τιμ. Λοκρ. 96, αἰολ. ἄμμεε, Ὀδ. α, 303, γεν. ἡμῖν, ἰων. ἡμέων, ἔτι δὲ ἡμέων Ὀδ. ω, 169, ὄωρ. ἄμῶν Ἀριστ. Ἀυσ. 162, ἔτι δὲ ἄμῶν, ἄμῶν, αἰολ. ἄμῶν Ἀπολλῶν. ὄσι. ἡμῖν, ἐπ. καὶ ἡμῖν Ἰλ. ρ, 415, πολὺ συχνά Σοφ. Φιλ. 8, 463, γράφεται· καὶ ἡμῖν Ἀριστ. ὄρν. 386 καὶ λοιπ. αἰολ. ἄμμι, καὶ ἄμῖν Ὀδ. α, 384, μ, 275, αἰτ. ἡμῆς, ἰων. ἡμέας Ὀδ. δ, 452, π. ἡμας, π, 372, ἔτι παρὰ Σοφ. ὑπὸ τοῦ Ἑρμῆν. ὡς ἐγκλ. γράφω. Δε. 725, αἰολ. ἄμμε Ἰλ. α, 50, ἄμέ Ἀριστ. Ἀυσ. 96, ἡμέε, Ἀυσ. 1099, 1250, ego.

Ἐγῶδα, ἀττ. κατὰ κράνιν, ἀντὶ ἐγῶ οἶδα.

Ἐγῶλιος, ὁ, ἔσφ. γράφ. ἀντὶ αἰγῶλιος.

Ἐγῶμαι, ἀττ. κατὰ κράνιν ἀντὶ ἐγῶ εἶμαι.

Ἐγῶν γα, ἔγῳν γα, ἔγῳν ἡ· ἔγῳ, ὅπερ ἴδε.

Ἐδάνη· ἴδε διδάσκω.

Ἐδάνη· εἶδος ἀμπέλου Πούχ.

Ἐδανός· ἐδωδιμος, φαγώσιμος· «ἔδανῶ=ἐδωδιμα, βρώσιμα Ἰουχ. edulis.

Ἐδανός, 3' ἡδύς· - ἔλαιον Ἰλ. ξ, 172, ἡ=τῷ προηγ. εὐγευστος ἡ κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρ-μηνεύτας ἐκ τοῦ ἡδύς, ἡδομαι=ἀξίεραστος, εὐχάριστος, κατὰ δὲ Βούτν. ἐκ τοῦ ἔδς=ἐξ-αίρετος, jucundus.

Ἐδαπτεῖς ἡ Ἐδαπτεῶν· δῆμος Ἀττικῆς, δι. γρ. Ἐπιγρ.

Ἐδαρ· βρώμα Πούχ. ἴδε εἶδαρ.

Ἐδαφιατός, α, ὡν· ὁ μέγρι ἐδάφους Τζέτζ.

Ἐδαφίζω· 1) ἐξομαλύνω, κτυποῖ καὶ ἰσάζω τὸ ἔδαφος, μεταβάλλω εἰς ἔδαφος Πολύδ. 6, 33, 6' 2) καταρρίπτω, καταστρώνω Ὁ. ἔτι κατεδαφίζω, καταστρέφω, allido.

Ἐδάφιον, τό, ὡπερ. τοῦ ἔδαφος· χωρίον συγ-

γράμματος Εὐστ. Ὁδ. σ. 1532, 63' 2) κεί-
μενον συγγράμματος Τζέτζ.

Ἐδάφιος· διάκονος παρὰ Φωτίῳ.

Ἐδαφιστήριον, τό· λίστρον, ὁμάλιστρον
Πανχ.

Ἐδαφίτης, ὁ· ἰδαφίτης· Τζέτζ. Ἰστ. 1, 906,
panimentarius.

Ἐδάφος, τό (ἔδος)· ἔδρα, θεμέλιον, ἔδαρος·
«ὡς ὁδ. ε, 279' - πλοίου Δημ. 32, 5'·

καθελόντες εἰς ἔδαρος» Θουκ. 3, 63, ἰδ.
καταστρέφοντες ἐν θεμελίῳ, ἐξισώνοντες μέ-

τὰ ἔδαρος· «κατασκάπτειν εἰς ἔδ. α, 4, 109'·
ἔδαρος καὶ γῆ· «περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἑδά-

ρους ἀγωνίζεσθαι» Αἰσχίν. 3, 134' «ὕπὲρ αὐ-
τῶν τῶν ἑδῶν ἐν κινδύνῳ» Δημ. 26, 11,

κατὰ Θ. Μαγ. σ. 264 ἑδῶν ὅχι ἑδῶν·
«ἀλάσσης Ἀριστοτ. Ζ. 1 4, 8' - ποταμοῦ

Ἐν. Κυρ. 7, 5, 18' ἔδαρος = ὅπου πατεῖ τις,
καπεδὸν Ἀθην. 12, 514' - γῆπεδον, ἀγρὸς

Ἐπιγρ. Παρὰ μτγν. ἔδαρος = κείμενον πρωτό-
τυπον συγγράμματος.

Ἐδαφῶν· θεμελιῶν· ἡδῶνται = κατοικεῖται
Πανχ.

Ἐδῶνα· πῶλ. Φοινικικὴ παρὰ τῷ Εὐφράτῃ (ἐν
τοῦ κτιστοῦ Ἐδανού), κατ. Ἰωάννου, Στ. Βυζ.

Ἐδῶτρος, ὁ· ὁ προσιθίων παρὰ Πέρσαις τοῦ
βασιλέως ἀσπασίας· ἕνεκα = προγεύτης, ἡ ὁ

ἐπιστάτης παρὰ Πέρσαις εἰς τὴν τακτοποίησιν
τῆς τραπέζης τοῦ βασιλέως ἀρ. λεξ. καὶ Ἀθην.

4, 171.

Ἐδεδησός· πῶλ. Λυκίας, κατ. Ἐδεδησοεύς,
Στ. Βυζ.

Ἐδεθλίον, τό· τῷ ἐπομ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 630
Ἐδεθλόν, τό· ἔδρασμα, βάσις, θεμέλιον πρὸ

πάντ. ναὸς· Δήμετρος Πανσ. 8, 25, 4.

Ἐδεθμεν, α. πλ. ὕπερ. τοῦ δεῖδω.

Ἐδεμα, ἀορ. τοῦ δεῖμα.

Ἐδεμῶν, ὄνος, ὁ· Ἰόν· Πολύδ.

Ἐδεμῶν· ἄνθος Ἡσυχ.

Ἐδεμ· τρυφή Ἡσυχ. καὶ ὁ ἐν τῇ γῇ παρά-
δεισος Γενορ. 2, 8, 10.

Ἐδεοί· θεσσαλικὸς ὄρνις Ἡσυχ.

Ἐδερίων, ὄνος, ὁ· βασιλεὺς Ἀχαΐας Τζέτζ.

Ἐδεσμα, τό· 1) τὸ φαγητὸν Πλατ. Τιμ. 73
2) προσφάγον ἐκκλ.

Ἐδεσματιον, τό· ὕποκ. τοῦ προηγ. Πρόκλ.
εἰς Ἡσ. ἔρ. 41.

Ἐδεσματο-θήκη, ἡ· διωμάτιον, μέρος ἐνθα
σουλᾶνται τὰ φαγητὰ Πολύδ. 10, 93.

Ἐδεσσα, ἡ· 1) πῶλ. Συρίας, Στ. Βυζ. ὁρ-
οῦτ. Μεσοποταμίας Στραβ. 2) Μακεδονίας Στ.

Βυζ. κατ. Ἐδεσσαίος, καὶ Ἐδεσσηνός· παρὰ
Πτολ. καὶ Ἀἰδεσσα.

Ἐδεσταῖον· δεῖ ἐσθίειν Πλατ. Πρωτ. σ. 314,
edendum

Ἐδεστής, ὁ· ὁ τρώγων Ἡρ. 3, 99, comestor.

Ἐδεστός, 3' φαγώμενος Σοφ. Ἀντ. 208·
κατηνακωμένος, Ῥρ. 674, φαγώσιμος, ἐδώ-

διμος Ἀριστοτ. πολ. 7, 2, 9' πρὸ πάντ. τὰ
ἐδεστά = φαγητὰ Πλατ. Τιμ. 72.

Ἐδετανοί· λαὸς Ταρρακ. Ἰσπανίας Πολυδ.
Λεξ. Sedetani.

Ἐδῆ· καθέδρα, τὰ ἱερά· ἡ τὰ ἑδάφη Ἡσυχ.

Ἐδήθεται· ἐδηδαμένοι εἰσὶ, γ. πλ. παρχ.

τοῦ ἔδω.

Ἐδηθῶν, ὄνος, ἡ· φαγέδαινα Ἡσυχ.

Ἐδηθῶς, μτγ. παρχ. τοῦ ἔδω.

Ἐδήκων, ὄνος· Σκύθης τῆς Περσικ.

Ἐδῆτανοί· Ἐδετανοί Στραβ.

Ἐδητύς, ὄνος, ἡ· τὸ φαγητὸν, τὸ τρώγειν,

Ὁδ. δ, 788 παρὰ τὸ πόσις· ἐν γένει τροφῇ,
ζ, 250, cibus.

Ἐδμεναι, ἀπαρ. τοῦ ἔδω.

Ἐδναία, ἡ· καθέδρα Ζων. καὶ Σουτδ.

Ἐδνάσμαι· δίδω προίκα· ἔδνάσμαι θυγα-
τέρα· Εὐρ. Ἐλ. 933, doio.

Ἐδνάς, ἡ· ἡ ἀπὸ τῶν ἔδνων ἐδητύς Ἡσυχ.

Ἐδνίος, γιγνώσκων ὁν πρῶτον ἡ νόμῳ τῷ νομ-
φίῳ δίδωσι Ἡσυχ.

Ἐδνον, τό, Πινδ. Π. 9, 11, «ἔδνον γάμου
ἄξιον» Θεοκρ. 27, 32, συνήθ. πλ. «τὰ ἔδνα»,
ἐπ. - ἔδνα (παρ' Ὁμ. μόν. ἐν Ὁδ.)· δῶρα

τοῦ γάμου, τοῦτο μὲν τὰ δῶρα τῆς νόμ-
φης, ἅτινα προσφέρει ὁ μνηστήρ εἰς τὴν κόρην

τὴν ὅποιαν ζητεῖ Ὁδ. ζ, 159, τοῦτο δὲ ἅ-
τινα δίδει εἰς τὸν πατέρα τῆς νόμφης, γ, 318'

ἐν ἄλλ. γαμήσις τοῦ Ὁμ. εἶνε ἀμυρόδον τις
λαυδᾶναι τὰ δῶρα· πρβλ. Nilzsch ἐν Ὁδ. α,

277, Πινδ. Ὁ. 9, 11' ἔτι δῶρα τοῦ γάμου, ἅ-
τινα προσφέρουσιν οἱ προσκαλούμενοι εἰς τὸν

γάμον Πινδ. Π. 3, 94' πρβλ. προῖξ, donum.

Ἐδνο-φορέω· φέρω δῶρα τῇ νόμφῃ Εὐστ.
Ὁδ. 1414, 49.

Ἐδνο-φύρος, ὁ· ὁ προσφέρειν νυμφικὰ δῶρα,
παράνομος Ῥρ. Νυσ. τ. 1, σ. 479.

Ἐδνώ· δίδω προίκα, προικίζω· ἡμῖν ἔδνωτε
θύγατρα· Θεοκρ. 22, 147. Μίσ. ἐπ. - ἐδνώ-

σας τὸ Ὁδ. ε, 53. Ἀλλὰ Λεων. Ταρ. 64 (7,
48) «ἐδνώσαστο γυναῖκα», ἔκαμε νὰ τὴν προι-
κίσουν.

Ἐδνωτῆ· ἐγγχεμιστὴ νυμφίῳ Ἡσυχ. ἀρραθω-
νιστικῇ ἡ δ' ἐδνωτῆ.

Ἐδνωτής, ἐπ. ἐδνωτής, ὁ· ὁ προικίζων
τὴν νόμφην Ἰλ. ν, 382, Σχολ. προικοδότης,

κατὰ Ἐτ. καὶ Ἡσυχ. - κηδεστής, πενθερός, socer.

Ἐδοκεῖμεν· ἐδοκόμεν, α. πλ. παρὰ τοῦ
δοκέω.

Ἐδομαι, μέλ. τοῦ ἐσθίω.

Ἐδονία, ἡ· ἐπαρχία Λεβήτης.

Ἐδοντας, αἶολ. ἀντὶ δόντας Ῥρ. Κορ.

Ἐδοντι = ἐδουσι γ. πλ. δωρ. τοῦ ἔδω.

Ἐδός, ὁ· φαγᾶς, λαίμαργος ἀρ. λεξ. comesto.

Ἐδός, γ. - εἰς, τὸ (μᾶλλον ποιητ. πρβλ.
ἔδρα)· ἡ ἔδρα· α) τὸ καθίσμα, ἐπ' οὗ καθί-
ται τις Ἰλ. α, 534' β) τὸ καθέσθαι· «οὗχ

ἔδος ἐστί» = δὲν εἶνε καίρὸς νὰ καθίσῃ τις ἐδῶ
ἐν σχολῇ Ἰλ. λ, 648' γ) κατοικία, ἰδ. τῶν

θεῶν· «Ὀλομπορ θεῶν ἔδος» Ἡρ. ἀσπ. 203'
πρβλ. «ἔδος Ὀδύμποιον» Ἰλ. ω, 144' ἔτι δὲ

«ἔδος Θήδης» = αὐτὴ ἡ πόλις, δ, 406'· Ἰοῖ-
κῆς ἔδος» Ὁδ. ν, 314'· «Μάκαρος ἔδος» Ἰλ.

ω, 544, ἐνθα κατοικεῖ ὁ Μάκαρ. πρβλ. «Θε-
ράπναις ὀψίπεδον ἔ· Πινδ. Ἰ. 1, 31'· «Αἰ-
ακιδᾶν εὐπυργον», Ν. 4, 12'· «ὅσοι Ἀσίας ἔ-
δος νέμονται» Αἰσχ. Πρ. 411. Πρὸ πάντ. κα-

λοῦνται οἱ νῶοι τῶν θεῶν· «δαμνόμεν ἔδῃ»
Σοφ. Οἶδ. σ. 886. Οἶτον δὲ καὶ περ. «θεῶν

ἔδῃ» Πλατ. Φαῖδ. 111, Ἰσοκ. 3, 9, 4, 155,

ἔδῃ· Πλατ. Φαῖδ. 111, Ἰσοκ. 3, 9, 4, 155,

ἔδῃ· Πλατ. Φαῖδ. 111, Ἰσοκ. 3, 9, 4, 155,

ἔδῃ· Πλατ. Φαῖδ. 111, Ἰσοκ. 3, 9, 4, 155,

ἔδῃ· Πλατ. Φαῖδ. 111, Ἰσοκ. 3, 9, 4, 155,

ἔθα κατὰ θ. Μάγ. ἀναφέρεται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν· οὕτω καὶ Λυκούργ. 1 «τῶν θεῶν νείως καὶ τὰ ἔδη» εἶνε ἡνωμ. καὶ Ἰσοκ. 15, 2 «Φειδίας τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἔδος ἐργασάμενος». Οὕτως ἐννοητέον καὶ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 12 «τοῦ ἔδους τῆς Ἀθηνᾶς κατακαλυμμένον», καὶ Β. Ἀν. σ. 246 «ἔδος τὸ ἄγαλμα» ἔξηγ. 2) βάσις, θεμέλιον Ἡσ. Θσ. 117. Ἑδούλιον, τῷ ὄρος Ἰσπανίας Tarr. Πτολ. Ἑδοῦμαι, μελ. τοῦ ἔξομαι. Ἑδοῦμαίτοι ἢ Ἰδοῦμαίτοι ἀραβικὸς λαὸς Στ. Βού. Ἑδοῦνοι, οἱ, Σουῖδ. Ἑδοῦοι Ζων. ὄν. ἔθνους, Aeduī. Ἑδρα, ἢ ἔδος, ἐν τῷ περὶ μάλλον εὐχρηστον 1) πᾶν ἐφ' οὗ καθίσταται, κάθισμα, καθέκλα, βάθρον Ἠλ. τ. 77, ἐτι δὲ ἡ θέσις, ἐφ' ἧς καθίσταται τις· «τίειν τινὰ ἔδρα» = διὰ θέσεως ἐνείμου τιμῇ τινὰ Ἠλ. Θ, 161, ὡς καὶ «τιμίαν ἔδραν ἔχειν» Αἰσχ. Εὔρ. 817· ἐτι δὲ τιμαίς, δώροις, ἀργαῖς, ἔδρας γεραίρειν τινὰ Ξεν. Κύρ. 8, 1, 39· «ἔδρας εἰκεῖν τινί» Φωκυλ. 208· ὁ θρόνος· Θρ. «ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον» Αἰσχ. Πρ. 201· «ἔδραν ἔχειν» = καθίστασθαι· ἐπ' ὁμφαλῇ, Εὔμ. 41· «ἐκ τῆς ἔδρας ἐξελθεῖ» Σοφ. Οἰ. Κ. 36, ὡς καὶ «ἐξ ἔδρας ἀνίστασθαι» λέγω νᾶ σηκωθῇ ἐκ τοῦ καθίσματος· του, Αἴγ. 775· «ἐκ τῆς ἔδρας ὠσεῖν» Πλάτ. Τιμ. 79· Ἐν γέν. τόπος, θέσις «ἡ τοῦ ἥπατος ἔδρα» = ἡ θέσις τοῦ ἥπατος, 67· παρ' ἱατρ. ἡ ἔδρα ἀσθενείας· πρὸ πάντων εἰς τοὺς ναυτοὺς τῶν θεῶν «γαλκνύμεδος θεῶν ἔδρα» Πινδ. Ἰ. 6, 43· «ἐν θεῶν ἔδραις» Αἰσχ. Ἀγ. 582, αἵτινες ἐν ἱκ. 461 καλοῦνται βωμοί· 2) πᾶν ἐφ' οὗ καθίζει, ἐπηρεϊσσεύεται, θεμέλιον, βάσις Πλούτ. Δημητρ. 21· «ἔδραν στρέφειν τινί» = ἀφαιρεῖν παρὰ τινος τὸ θεμέλιον, ὑποσκελίζειν Θεοφρ. γαρ. 27, 3) ἡ ἔδρα, τὰ ὅπισθεν Ἠρ. 2, 87· ἐτι δὲ τὸ καθήμενον καὶ ὁ ἀπόπατος ἱατρ. 4) τὸ καθίσθαι, συνεδρίασις· Οἰ. γ, 31· «ἔδρας θαΐζειν» Σοφ. Οἰ. τ. 2· «ἔδραν ποιεῖν» = συνεδρίαζειν Ἀνδοκ. 1, 111, Κῆς· συγγὰ περὶ συνεδριάσεων τῆς συγχλήτου 5) τὸ βραδύνειν, γονοτορεῖν Ἠρ. 9, 41· «οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς Βακχ. π. Ἀθην. 14, 631· «οὐχ ἔδρας ἀκμή» Σοφ. Αἴ. 798, sella, sedes. Ἑδράζω· βάλλω νᾶ καθίσω, καθίζω, στερεᾶ θέτω, ἰδρύω Δ. Ἀλ. π. συνθ. λ. σ. 40· «ἐδραστῆναι τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν φαλγῶν» Καλλίγ. π. Ἀθην. 5, 204, stabilio. Ἑδραθον, ἄδρ. 6· τοῦ δαρθάνω. Ἑδρατός, 3 καὶ 2· καθήμενος· «οἱ πολλοὶ τῶν τῶς τέχνης ἔχοντων ἑδρατοὶ εἰσι» Ξεν. Λακ. 1, 3· «ἑδρατοὶ τεχνίται» Πολυδ. 1, 50· πρὸς· «ἑδρατος βίος» = καθεστῆς βίος Κριναγ. 30. (11, 42)· «ἑδραταὶ ἐν πόλει ἀρχαί» = ὑπουργήματα, καθ' ἃ μένει τις ἡσυχος εἰς τὴν πόλιν Πλάτ. πολ. 3, 407, ἰδ. στερεὰ στέκων, σταθερός, ἀκίνητος· «κάθησ' ἑδραταὶ» Εὔρ. Ἀνδρ. 266· «ἑδρασιότατον καὶ σταδαῖον σώμα» Τιμ. Λοκρ. 98· βάσεις Πλάτ. Τιμ. 59· ἐπὶ· «ἑδραῖος, ἐπ' ὄχυροσ βήματος ἱστάσθης» = στερεὰ Ἠρωδ. 3, 14, 10, sedentarius. Ἑδραϊότης, ἡ, τὸ στερεὰ καθίσθαι,

τὸ ἀμειβλήτων Κλ. Ἀλ. μτγν. stabilitas. Ἑδραϊόω· ἱσχυροποιῶ Λουκ. Φίλοπατ. 16, stabilio. Ἑδραϊώμα, τό· στηρίγμα, ἐνδυνάμωμα Ν. Δ. Τιμοθ. 1, 3, 16, basis. Ἑδραῖως, ἐπὶρ. εὐσταθῶς, ἐπιμόνως, στερεᾶ· ἡ· ἑδρατός. Ἑδραϊώσις, ἡ· εὐσταθῆσις, στερεότης Τζέτζ. Ἑδρακον, ἄδρ. τοῦ δερκομαι. Ἑδραμον, ἄδρ. τοῦ τρέγω. Ἑδράνον, τό· δῖφος, καθέδρα Ἠσυχ. μόν. ἐν πλ. Αἰσχ. Περσ. 4· «ἄνα ἐξ ἑδράνων» = σῆκω ἐκ τῶν καθισμάτων, ἐκ τῆς ἡσυχίας, Αἴ. 192· τὸν ἐν. ἔγει· ὁ Ἡσ. ἀποσπ. παρὰ Στραβ. 7, σ. 327 καὶ Ὀρφ. ὕμν. 17, 7, καὶ ὁ Ἰουλιαν. 6 (6, 28) καλεῖ τὴν ἄγκυραν «νηδὺν ἑδράνων εὐσταθῶν» = τὸ στηρίγμα, sedes. Ἑδρανός· εὐσταθής, στερεός· Κλ. Ἀλ. στρωμ. 5, σ. 712, stabilis· ἐπὶρ· ὡς = στερεῶς Εὔστ. Ἑδράριον, τό· ἐδρίτσα γλῶσσ. Ἑδρασμα, τό· στηρίγμα Εὔρ. ἀποσπ. π. Βελεροφ. Σχολ. Εὔρ. Ὀρ. 871, firmamentum. Ἑδρασμός, ὁ ἑδραῖοις τοποθέτησις Γεωπ. 6. Ἑδραστέων· δεῖ ἑδραῖον, τοποθετεῖν Γεωπ. 6, 2, 2. collocandum. Ἑδραστήριος, 2· ὁ εἰς τὴν ἑδραν ἀνήκων Ἰσίδωρ. ἐπιστ. τ. 1, σ. 181. Ἑδραστικός, 3· ὁ πρὸς τὸ ἐδράζειν ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ δύναμιν Ἑπταν. stabiliens. Ἑδρεύσιμος, 3· ἑδρατός γλῶσσ. Ἑδρευσις· στερεώσις γλῶσσ. Ἑδρεύω· κάθημαι, κατοικῶ, ἄνευ παραδείγμ. Ἑδρήεις, 3· ἑδρατός· ἐδρήεσσα = βεβαία Ἠσυχ. Ἑδρήας· αἰετῶν Ἠσυχ. Ἑδριάω· κάθημαι, καθίζω Θεοφρ. 17, 19, παρ' Ὀμ. ἐν μέσ. «ἐδρίωντο ἐν καθάρῳ» Ἠλ. κ, 198, sedeo. Ἑδρικός, 3· ἀνήκων εἰς ἑδραν, εἰς τὸν ἀπόπατον ἱατρ. Ἑδρίον, τό· ὑποκ. τοῦ ἔδρα, μόν. πλ. ἑδρια = συνεδρια, καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἑδρια = ἐδύλια ὡς. Ἑδριῶν, μτγ. τοῦ ἐδριάω. Ἑδρεῖτης, ὁ· ἱκέτης, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς ἐστίας· Ἐτ Μ 316, 53, supplex. Ἑδρου-δία· σ-τ-ο-λ-ε-δ-ς, ὁ· ὄργανον ἱατρικόν, δι' οὗ ἀνοίγεται καὶ ἐκτείνονται τὸν στενύσαντα πρωκτὸν ἱατρ. Ἑδρου-σ-τ-ρ-ύ-φ-ος, ὁ· ὁ παλαιότης, ὅστις κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀργεῖων ἐξέγει τὸν ἀντίπαλον ἐκ τῆς θέσεως (ἔδρας) αὐτοῦ δι' ὑποσκελισμάτων καὶ τὸν νικᾷ Θεοφρ. 24, 109. Ἑδρωμα, τό· βάσις, στηρίγμα. Ἑδυν, ἄδρ. τοῦ δύνω. Ἑδύνη, αἰολ. ἢ δούνη Γρ. Κορ. σ. 597, dolus. Ἑδω· τρώγω. ὡς ἐν. μόν. ὁ Ὀμ. (ἔλλ. ἐσθίω, σπερ ἰδε) καὶ ἄλλ. ποιηταί· «θερμὴν ἔδοντες δαῖτα» Εὔρ· Κυχλ. 245· ἔδοντι = ἔδουσι Θεοφρ. 3, 53· ἐδω καὶ Ἀλκιόκωμ. π. Ἀθην. 7, 316, ὡς καὶ ἔδουσιν Εὐβουλ. π. Φωτ. βέλ. σ. 150, ἔδουσι Φωκὺλ. 145, ὅστις καὶ τὸ ἔδωνται στίχ. 138 μεταχειρίζεται· παρὰ Λουκ. τὸ «οὐδ' ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν» εἶνε ἀνάμνησις ἐκ τοῦ ποιητοῦ, ἀπαρ. συγκίμ.

ἔδμεναι, παρ.τ. ἔδον 'Οδ. ψ, 9, ἔδεσσε 'Ιλ. χ, 501, μελ. ἔδομαι 'Οδ. ε, 123, ἀλλως δὲ καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ συνηθ. Πλάτ. πολ. 2, 373, παρ.τ. ἔδηδοκα 'Αριστ. ἱππ. 362, μτχ. συγκε. ἔδηδ' ὡς 'Ιλ. ρ, 512, παθ. ἔδηδοται 'Οδ. χ, 56, ἀλλως ἔδηδεσμαι καὶ ἀορ. ἡδέσθη 'Ἰπποκρ. ἐπιθ. ἔδιστέον Πλάτ. Πρωτ. 314, περὶ τοῦ ἀορ. φαγεῖν γὰρ τοῦτο - ἔτι δὲ καὶ περὶ ζώων, ἰδ. περὶ ἱππων, γυπῶν καὶ κυνῶν καὶ περὶ σκυλῶν 'Ιλ. χ, 59, 'Οδ. φ, 395. Συχνά μετφ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν οἶκον, βίαν, κτήματα, καταναλίσκω, καταστρέφω "ἡμέτερον κάματον ἔδουσι" 'Οδ. ξ, 417. "καμάτω τε καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἔδοντες" τὴν καρδίαν καταστρέφοντες, φθιόντες τὴν ψυχὴν τῶν 'Οδ. ι, 75, οὐδ.

ΕΔΩ. 'edere, πρὸλ. ἔδος, ἔδρα, ἐκ τούτου ἔνερ. ἀορ. εἶσα, παρ.τ. εἶσαν 'Οδ. η, 163, μτχ. ἔσας, κ, 361, ξ, 280, πρὸλ. ἀνέσταμι, ἀνέστατες μτγν. ποιητ. καὶ εἶσας, ἀπας, καὶ ἐφέσσαι, ὡς καὶ "ἐπὶ γῶρας ἔσσαι" Πινδ. Π. 4, 273. τὸν ἐκθίσαι, τοῦ εἶπα νὰ καθίσῃ τινα, ἐν κλισμοῖσι, κατὰ κλισμούς, ἐς θρόνον, ἐπὶ θρόνου 'Ομ. "εἰσέ μ' ἐπὶ βουσί" = με ἐκάθησαν ὑπεράνω τῶν βοῶν 'Οδ. α, 210. "σκοπὸν εἶσα" = ἐγκατέστησε σκοπὸν 'Ιλ. ψ, 350. "λόχον εἶσαν" = ἔστησαν ἐνέδραν, θ, 392. "ὁ ἄρμον εἶσαν ἐν Σχερίῃ" = κατέκλιτε τὸν λαόν 'Οδ. ζ, 8. πρὸλ. "κάθ' ὃ ἐν 'Αθήνῃ εἶσαν" 'Ιλ. ε, 549. ὁτως δ' 'Ἦρ. "εἶσε ἄγων ἐς θρόνον", 3, 61, σπανιότ. παρ' αὐτ. "οὐ γὰρ νιν ἐς τόδ' εἶσας αὐχμηα" = ἀνέψωψε, τὴν πόλιν εἰς τὴν ἐκ τὴν λαμπρότητα Σοφ. Οἰ. Κ. 717. Μέσ. ἔζομαι, κάθημαι, καθίζω ἐν καὶ παρ.τ. ὁ 'Ομ. συχνά, συνηθ. ἐν. λέκτρῳ, κλισμῷ κλπ. "ἔξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς, τε θρόνους τε" 'Οδ. γ, 389. "ἔξιο τῶδ' ἐπὶ δόρῳ" 'Ιλ. ζ, 354. "ἐπὶ γλονί ἔξέσθην" = ἐκάθηον, πρὸς τὴν γῆν, περὶ τῆς βασιλείας πλάστιγγος, θ, 84. "εἰς τινα τύπον Μίμν. ἀποστ. 12 μετ' αὐτ. "ἡ δὲ τὸ μητρόδ' δευτέρα τόδ' ἔξετο μαντεῖον" Αἰσχ. Εὐμ. 3. "Θοὸν εἰρεσίας ζυγόν ἔζόμενος" Σοφ. Αἰ. 244. "δελφίνι = ἐπὶ τοῦ δελφίνος Νόν. Δ. 1, 73. πρὸλ. τὸ παρὰ πεζ. μόν. εὐχρ. καὶ ὀξέζομαι, ἀορ. εἰσάμην = ἐθελούωσα, ὠκισθόμην (δι' ἐμπαυτόν), μέλ. εἴσομαι, "Ομ. μόν. ἐφέσομαι, εἰς τὰ ὅποια συγκαταριθμοῦσι καὶ τὸ "ἐπὶ νῆος ἔεσατο" 'Οδ. ξ, 295. - ἱρόν 'Ἦρ. 1, 66, ὡς καὶ Πλουτ. Θερμ. 22. "ἑτὼν ἔσταμένον" (δι. γρ. εἰσπαμένον καὶ ἔσταμένων δηλ. ἱερὰ) καὶ κτισάντων Θουκ. 3, 58, ἐνθα ὁ Σχολ. ἱδρυσαμένων ἔξηγ. "ἔσαντο τέμενος" Πινδ. Π. 4, 201. "Ἄρτεμι, ἦν Ἀγαμέων εἰσατο" Θέογν. 12. "εἴσομαι ἱερὸν" Ἀπολ. 'Ρ. 2, 807. ἔτι δὲ λαόν, ὡς καὶ τὸ ἔνερ. 3, 1186. εἴσεται = θὰ καθίσῃ, καὶ κατακλιθήσεται, ἐνὸντος δ' Φυλαρχ. π. Ἀθην. 4, 142. παρ.τ. ἡμαί ἴδε κατωτέρω.

Εδωδή, ἡ τὸ τρώγειν, ἡ τροφή 'Οδ. ε, 196, ἔτι δὲ πεζ. Πλάτ. Φιλ. 31. "καὶ πόσις", νόμ. 6, 782. ὡς, τροφή τῶν ἱππῶν 'Ιλ. θ, 504. βέλεαρ, δόλωμα διὰ τοῦς ἔχθρους Θεόκρ. 24, 43, cibis, esca.

Ἐδωδῖμος, 2 καὶ 3. φαγώσιμος 'Ἦρ. 2, 92, 3, 108. ἔδωδμον Ξεν. οἰκ. 7, 36, edulis.

Ἐδωδός, 2. δυνατόν τρώγων 'Ἰπποκρ. edax.

Ἐδωκα, ἀορ. τοῦ εἰδωμι.

Ἐδωλιάζω. ἔτι ἐπὶ ἔδρας Λυκούργ. ἀποστ. 2, ἔδωλιάζειν = συγκαθίζειν Πολυδ. sedeo.

Ἐδωλίον, τὸ (ἔδος) ἔδρα, διαμονή, οἴκημα κατοικία, μόν. ἐν πλ. - πωλικά, νυμφικά Αἰσχ. 'Ἐπι. 436, Χο. 69. Σουῖδ. ἐκ τοῦ Σοφ. ('Ἰλ. 1385) "ἀρχαῖόπλουτα πετρός ἔδωλῖα" = ἐδορίσματα, οἰκήματα - ναυτικά Σοφ. Αἰ. 1256, Σχολ. στανιδώματα, αἱ δοκοὶ τῶν πλοίων, ἰδ βάρη τῶν κωπηλατῶν, οἶον Εὐρ. 'Ἐλ. 1571. "στάντα ἐν ταῖς ἔδωλῖαις" = ἐπὶ τοῦ καταστρώματος 'Ἦρ. 1, 24. ὁ Σουῖδ. ἐξηγ. ὑποστρώματα. Κατὰ Πολυδ. 4, 132 ἔδρα εἰς τὸ θέατρον.

Ἐδωλίος, ὁ πετηνόν τι, ἴσως = ἱρωδῖος 'Ἡσυχ.

Ἐδωλον, τὸ βάθρον τῶν κωπηλατῶν Λυκούργ. 1329.

Ἐδωλός. λόγος Λακεδαιμονίων 'Ἡσυχ.

Ἐδωσα, ἡ πῶλ. Αἰθιοπίας.

Εἰ, ποιητ. ἀντὶ ἔ. ἴδε οὐ.

Ἐέδμεναι ἀντὶ ἔδμεναι, ἀπαρ. τοῦ ἐσθίω.

Ἐεδνα, ἐεδνώω, ἐεδνωτής, ἐπ. = ἔδν. κλπ.

Εἰδω ἴδε εἶδω.

Εἰκοσάβοιος, ἐπ. 2. εἰκοσάβοιος, ἄγιος εἰκοσι βοῶν 'Οδ. α, 431, οὐδ. πλ. εἰκοσάβοια = ἄγια, τριῇ εἰκοσι βοῶν, viginti boum pretio.

Εἰίκωσι, εἰκοστός, ἐπ. καὶ ἰων. = εἰκοσι, κλπ.

Εἰκώσορος, ἐπ. 2. εἰκωσ-ήρης (βίβ. ἐρ, ἐρέσσοι) με εἰκοσι κώπας, viginti ramis instructus.

Εἰίκω. ἴδε εἰκω,

Εἰίλειον. ἴδ' εἰλέω.

Εἰτο, ἐπ. ἀντὶ εἰο, οὐ.

Εἰεπα, εἰεπον ἐπ. ἀντὶ εἶπα, εἶπον.

Εἰέρω ἀντὶ εἶρω.

Εἰς, ἐπ. = εἰς 'Ἦρ. 0ε. 145.

Εἰσάμην. ἐπ. ἀντὶ εἰσάμην τοῦ εἶδον.

Εἰσασθην = εἰσάσθην τοῦ εἶμι 'Ιλ. ο, 544.

Ἐέλδομαι, ἐπ. ἴδε ἔλδομαι.

Ἐέλδωρ, ἐπ. τὸ ἔλδωρ, μόν. ὄν. καὶ αἰτ.

Ἐέλμεθα, ἐέλσαι, ἐπ. ἴδε εἰλω.

Ἐέλωμαι, ἐπ. ἀντὶ ἔλωμαι.

Ἐεργάθω, ἐπ. ἀντὶ ἐεργάθω, εἶργω.

Ἐεργνωμι. ἴδ' εἶργω.

Ἐερμένος, ἐπ. ἴδ' εἶρω.

Ἐερση, ἐπ. ἴδ' ἔρση.

Ἐερπήεις, ἐπ. ἴδε ἐρρήεις.

Ἐερτο, ἐπ. ἴδ' εἶρω.

Ἐερχατο, 3, ἐπ. παθ. ὑπερσ. τοῦ εἶργω.

Ἐέννοατο, ἐπ. ἴδε ἐννομι.

Ἐεστο, ἐπ. ἴδε ἐννομι.

Ἐέσχατος. ἴδ' ἔσχατος.

Ἐετῶς. εὐχερῶς, εὐκινήτως 'Ἡσυχ.

Ἐετός. ἴδ' εἶος.

Ἐεχέας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας Ν. Δ.

Ἐεζοφωμένως. ἀμαρῶς, σκοτεινῶς Βυζ. obscure.

Ἐζομαι. ἴδε ἔδω.

Ἐζύγην, ἀορ. τοῦ ζεύγνυμι.

Ἐζω. ἴδε ΕΔΩ.

Ἐχων, παρατ. τοῦ ἴω.
 Ἐῆ, δοτ. τοῦ ἑός.
 Ἐῆ, ἀντί ῆ· ἴδ' εἰμί.
 Ἐῆκα, ἀόρ. ἔπ. τοῦ ἔημι.
 Ἐῆν ἔπ. ἦν = ἦτο Ἰλ. λ. 762, ἔον ἔγραψεν ὁ Βέκκ. εἰς τὸ α'. πρὸς. μετὰ τοῦ Σπιτανέρ.
 Ἐῆνδ' ἀνε' ἴδε ἀνδάνω.
 Ἐῆος, γεν. τοῦ ἑός, ὅπερ ἴδε.
 Ἐῆς, ἔπ. γεν. ἀντί ῆς· ἴδε ὅς.
 Ἐῆς· ἴδε ἑός.
 Ἐῆσθα ἀντί ῆσθα, ὅ. ἐν. ὅριστ. τοῦ εἰμί.
 Ἐῆσθα ἀντί ῆς, ὅ. ἐν. ὅποι. τοῦ εἰμί.
 Ἐῆσθην ἀντί ῆσθην, γ. θυίχ. παρατ. τοῦ ἦμαι.
 Ἐῆσαι, γ. ἐν. ὅποι. τοῦ εἰμί.
 Ἐῆσι ἀντί ἑαῖς, δοτ. πλ. τοῦ ἑός.
 Ἐῆτε ἀντί ἦτε, ὅ. πλ. τοῦ ἔημι.
 Ἐῶ' ἀντί ἔτι πρὸ φων. θαυνομένου.
 Ἐῶανον· ἴδε θνήσκω.
 Ἐῶας, ἀδός, ὅ, ἡ (ἑως)· συνεπιθισμένος, τι-
 νοί, εἰς τὴν πρῶτην Θουκ. 2, 44· «τοῦ κά-
 μινειν ἰθάδες ὄντες» Πλουτ. Ὀθ. 5· σπαν.
 τινί Ἰπποκρ. παρὰ Θεμιστ. λ. 22 σ. 273
 ἡμερος· Β. Ἀν. σ. 245, συνήθης, φίλος
 ἔσγγ. consuetus.
 Ἐθεῖρα, ἡ (ἐθεῖρω παρὰ Πινδ. Ἰ. 4, 10
 καὶ τραγ. οἷον Αἰσχ. Πέρσ. 1019 ἐν. καὶ
 πλ.)· ἡ καλῶς περιποιημένη κόμη, τρίχες·
 «ἔθεῖραν κείραντες» Εὐρ. Ἐλ. 1121· ἔπ. παρ.
 Ὀμ. (ἔθεῖραι, αἱ) μόνον ἡ χαίτη τῶν ἱπ-
 πων ἡ καὶ ἡ οὐρά αὐτῶν, ἔτι δὲ αἱ ἱππεῖοι·
 τρίχες τοῦ λόφου τῆς περικεφαλίας Ἰλ. θ. 42,
 π. 795, καὶ παρὰ μτγν. π. οἷον Θέοκρ. 5,
 91, ὅστις τὸ μεταχειρίζεται· καὶ περὶ τῆς
 χαίτης τοῦ λέοντος. Ὁ Ὀππ. κυν. 3, 395
 περὶ τῆς χαίτης τοῦ κάπρου, καὶ περὶ τῶν
 πτερῶν τῆς ἀλεκτορίδος, ὀρνίθου, 3, 12. Παρὰ
 Νόσχ. 2, 68 (ἐθεῖρην) περὶ δέσμης ἀνθρώπων
 τῶν φυτῶν, coma, caesaries.
 Ἐθειράζω (ἐθειράζω)· ἔχω ἡ περιποιεῖμαι κό-
 μην· «ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες» Θεόκρ. 1, 33.
 Ἐθειράς, ἀδός, ἡ· ἔθειρα, ὁπῆρχε πρῶτον
 ἀντί γενεαίδης· Ὀδ. π. 176, ὅπερ ὁ Ἀριστοτ.
 ἤδη ἀπέριψε· παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 1, 34.
 Ἐθεῖρω θέρω, θεραπέω· παρὰ ἀλφειώω,
 μόν. Ἰλ. ω. 347· «χαίρει δέ μιν, ὅστις ἐθεῖρη»
 = ὅστις (τὸν ἀγρόν) καλλιεργεῖ, ἐπιμελεῖται·
 καὶ Ὀρφ. Ἀργ. 932· «χρυσάς φολίδας ἐθεῖ-
 ρεται» = με χρυσά λέκη στολίζεται, κοίω.
 Ἐθεῖς, μτγ. π. ἀορ. τοῦ ἔημι.
 Ἐθελ-ακρίβεια, ἡ· ἡ υπερβολικὴ καὶ κατὰ
 προσποιήσιν ἀκρίβεια Κυρίλλ.
 Ἐθελ-ακρίβης, 2· ὅστις θέλει νὰ ᾔνη, προσ-
 ποιεῖται ὅτι εἶνε πολὺ ἀκριβὴς Σχολ. Λουκ.
 Ἐθελ-ἀστειος, 2· ὁ θέλων νὰ ᾔνη λεπτός,
 κομψός Ἠλιοδ. 7, 10.
 Ἐθελ-εχθρῶ· ἀντιπάθειαν ἐκουσίως ἔχω, ὁρ-
 γὴν διατηρῶ τινί, Χαρώνδ. Στοδ. ἀνθ. 44, 40.
 Ἐθελ-εχθρος, 2· ὁργὴν ἀντιπάθειαν ἔχων,
 ἐχθρικὰ φρονῶν κατὰ τινος Κρατίν. παρὰ Πο-
 λυδ. 3, 64· ἐπὶ. «ἐθελέχθως ἔχειν πρὸς τι-
 να» Δημ. 39, 36.
 Ἐθελήμω, 2· ἐκούσιος, ἐθελοντής, ἀφ' ἐου-
 τοῦ Καλλ. Ἀρτεμ. 31, voluntarius.
 Ἐθελήμων, 2· τῷ ἀνωτ. Πλάτ. Κρατ. 406.

Ἐθελήσθαι ἀντί ἐθελῆς, καὶ
 Ἐθελῆσαι ἀντί ἐθελῆ τοῦ ἐθελῶ.
 Ἐθελήσας· ἐθελουσίως πράττων Σοφ. Θί.
 Κ. 527, πρότερον κατ' εἰκασίαν Ἑρμάν. ἀντί
 ἀδθαίρετος.
 Ἐθελω-ακρότης, -ητος, ἡ· ἡ υπερβολικὴ
 καὶ ἐπιτετηθευμένη ἐντέλεια Ἐπιφάν.
 Ἐθελω-διδάσκαλος· ὁ· ἐκουσίως διδάσκων
 Ἀθανασ..
 Ἐθελω-δικαιοσύνη, ἡ· ἡ ἐπιτετηθευμένη θι-
 καισύνη Ἐπιφάν.
 Ἐθελω-δόκησις, ἡ· ἐμφάνεια, ἐπιφάνεια Ἐπιφάν.
 Ἐθελω-δοξία, ἡ· καρτερία, ἐπιμονὴ Μακκρ.
 Ἐθελω-δουλεία, ἡ· ἐκουσία δουλεία Πλάτ.
 συμπ. 181, servitus voluntaria, παρὰ Σουῖδ.
 καὶ Ἡρώδ. ἐθελουσία.
 Ἐθελω-δουλέω· ἐκουσίως ὀηρεῖται, ὅποιός-
 σομαι Δ. Κασ. 45, 35.
 Ἐθελω-δουλία· ἴδ' ἐθελουσία.
 Ἐθελω-δόκωσις, 2· μετὰ τὴν θέλησιν τοῦ ὁπο-
 τασόμενος Πλάτ. πολ. 8, 562, καὶ ἐκ τούτου
 Ἐθελω-δούλωσις, ἐπὶ μτγν. -ἔχειν = ἐκου-
 σίως ὀηρῶν τὴν δουλείαν Πλουτ. Ἀρπ. 25.
 Ἐθελω-θρησκεία, ἡ· αὐτοπροαίρετος λα-
 τρεία τοῦ Θεοῦ δεισιδαιμονία Ν. Δ. Παυλ.
 εἰς Κολ. 2, 23.
 Ἐθελω-θρησκευτικός, 3· δεισιδαιμόνων Ἐπι-
 φάν.
 Ἐθελω-θρησκέω· ἐθελωθρησκέω Ἐπιφάν.
 Ἐθελω-θρησκέω· ἴδιον θαλήματι σέσω τὸ ὁ-
 κοῖν, ὅτι θεωρῶ καλὸν Σουῖδ.
 Ἐθελ-ὄρημος· αὐθόρημος.
 Ἐθελω-ὄρητος, 2· ὁ ἐκουσίως θυσιάζων Βυζ.
 Ἐθελω-κακίω, ἰων. καὶ μτγν. ἐκουσίως εἰ-
 μαι κακός Λουκ. ἔνυπν. 18, πρὸ πάντων ἐπι-
 τήδης (εἰς πόλεμον) φέρωμαι κακός (δειλός),
 ἐν ἔργῳ, ἐν συμπλοκῇ Ἡρ. 5, 78.
 Ἐθελω-κάκησις, εἰς, ἡ· ἡ ἐπιτήδης, ἐκου-
 σία παρμένησις τοῦ καθ' ἑαυτὸν, πρὸ πάντων
 ἐν πολέμῳ Πολυδ. 3, 68, 10.
 Ἐθελω-κακία, ἡ· τῷ ἀνωτ. Σουῖδ.
 Ἐθελω-κακός, 2· ὁ ἐπιτήδης κακός, παρα-
 μελῶν τὸ καθήκον αὐτοῦ, ἴδ. ἐν πολ. Σουῖδ.
 Ἐθελω-κινδύνο· ὁ ἐκουσίως ζητῶν κινδύ-
 νον, παρὰ τὸ ο. Πολυδ. 3, 184· ἐπὶ. -ως
 Ἀπκ.
 Ἐθελω-κωφέω· ἐθελόντως κωφεύω Ἡούγ.
 προσποιεῖται τὸν κωφόν, δὲν θέλω νὰ ἀκούω
 Στραβ. 1, 2, 30.
 Ἐθελω-κωφός· ὁ· προσποιούμενος τὸν κω-
 φόν Σουῖδ.
 Ἐθελοντεῖ· ἐκουσίως Δ. Κασ. 52, 29.
 Ἐθελοντεῖν, ἐπὶ. ἐκουσίως, εἰς ἑαυτοῦ
 Θουκ. 8, 98, ultio.
 Ἐθελοντήν· ἐθελοντεῖ Ἡρ. 1, 5.
 Ἐθελοντήρ, ἡρος, ὁ· ἐθελοντής Ὀδ. 6, 292,
 voluntarius.
 Ἐθελοντής, ὁ· τῷ ἀνωτ. οὐα. καὶ ἐπὶ Ἡρ.
 5, 104, 110· «τοὺς μὲν μισθῶ ἐπαιθεῖν, οἱ δ'
 ἐθελονταὶ ἡκολούθουσι» Θουκ. 1, 60.
 Ἐθελοντεῖ· ἐθελοντεῖ Θουκ. 8, 2, Διοδ. 1, 67.
 Ἐθελοντής, ἡ· ἐθελοντής Συνέδ.
 Ἐθελόντως· ἐθελοντεῖ Σχολ. Ἰλ. τ. 79.
 Ἐθελω-περιστορησκεία, ἡ· ἐκουσία καὶ

ερριττή περί τὰ θεῖα σπουδή, ὀρθοκομανία
πιπνάν.

ἙΛΟ-ΠΟΝΙΑ, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν,
γαυιάκητος Σεν. οἰκ. 21, 6, δι. γρ. sedulitas.
ἙΛΟ-ΠΟΝΟΣ· φιλόπονος, πρόθυμος πρὸς
ἐργασίαν, εὐχαρίστητος ἐργαζόμενος Σεν. Κυρ.
1, 9, περί τοῦ μύρμηκος Αἰλ. Π. 1, 4, 43.
ἙΛΟ-ΠΟΡΝΟΣ· ὁ ἐπιδοκίμως εἰς τὴν πορ-
νεύαν ἰδίως κλίσεως Ἀνακρ. π. Ἀθην. 12, 533.
ἙΛΟ-ΠΡΟΞΕΝΟΣ, ὁ ὅς ἀπ' ἑαυτοῦ γενόμε-
νος πρὸς ἄλλους πόλειώς τινας χωρὶς νὰ ἐκλεχθῇ
θελὸς τοῦτο ἢ νὰ λάβῃ τὴν πρὸς ταῦτα ἐντο-
λήν της, ἔκων πρόξενος Πούχ.

ἙΛΟ-ΡΗΓΩΡ· αὐτοχειροτόνητος ῥήτωρ, λέξ.
ἀραισχυθεῖσα καὶ ἀποδοκιμασθεῖσα Βεκκ. σ. 5,
18.

ἙΛΟ-ΣΕΪΔΕΙΑ· ἐπιτετηθευμένη εὐσεβεία, θεο-
δοσιαμονία Ἑλλοθηρική Πούχ.

ἙΛΟ-ΣΟΦΙΑ· ἐπιτετηθευμένη σοφία Ἐπιφάν.
ἙΛΟ-ΣΟΦΟΣ, 2' ἀντιποιούμενος τὸν σοφὸν
Ἐπιφάν.

ἙΛΟ-ΣΥΧΝΟΣ, 2' ὅστις ἀσμένως συχνὰ ἐρ-
γάζεται ἢ κάμνει τι κρᾶττος π. Ἐτ Μ. 299,
30, spontaneus.

ἙΛΟ-ΣΥΛΛΕΓΟΜΑΙ· ὑπορένω νὰ μέ σφά-
λωσι Κ. Μαν. χρόν. σ. 88.

ἙΛΟ-ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ, ἡ ἐκουσία τα-
πεινοφροσύνη Βασιλ. Μ.

ἙΛΟ-ΤΡΕΠΤΟΣ, 2 ὁ μεταβάλλων θέλησιν,
τρέπτος κατὰ γνώμην Δαμασκ.

ἙΛΟ-ΥΡΓΕΩ· ἀσμένως, προθύμως ἐργάζο-
μαι Αἰλ. Ζ. 1, 7, 13.

ἙΛΟ-ΥΡΓΙΑ, ἡ προθυμία πρὸς ἐργασίαν
Κυρ. 11, 12, strenuitas.

ἙΛΟ-ΥΡΓΟΣ, 2' πρόθυμος πρὸς ἐργασίαν,
Σεν. ἱππ. 10, 17, περί ἱππων Αἰλ. Ζ. 1, 4,
43, περί τοῦ μύρμηκος Ἐπίρ. - ὡς ἐκουσίως
Πολυδ. 3, 121, strenue.

ἙΛΟΥΟΣΙΣ, 2 καὶ 3' ἐθέλοντής, μετὰ τὴν θέ-
λησιν του· οὐκ ἀνάγκη ἀλλ' ἐθέλουσιν καὶ
χαρίτος ἔνεκα ἐξόντες Σεν. Κορ. 4, 2, 6.
ἙΘΕΛΟΥΣΙΑ πόλεις, Ἐλλ. 4, 8, 10' ἔτι δὲ
καὶ ἐπὶ πραγμάτων· «τὸ ἔρην ἐθέλουσιν ἔστιν»
= εἶνε πράγμα τῆς θελήσεως Σεν. Κυρ. 5, 1,
5' Ἐπίρ. - ὡς, ἱερ. 11, 12, δι. γρ.

ἙΘΕΛΟΥΣΙΣ· Ἀθηναῖος τις Ἐπίγρ.

ἙΛΟ-ΦΙΛΟ-ΣΟΦΟΣ· σοφιστής, ὅστις θέλει
νὰ φαίνεται χωρὶς νὰ ᾔνῃ φιλόσοφος Β. Ἀν.
95 ἐκ τοῦ Θουκ.

ἙΛΟ-ΨΥΧΕΩ· τὴν ζωὴν πολὺ ἐπιθυμῶ, εἰ-
μαι σιλόζωος Εὐστ. ἔρ. σ. 283.

ἙΘΕΛΩ, μέλ. ἐθέλῃσω, ἀόρ. ἡθέλησα (ἔδε-
κα ὅτε καὶ πρὸλ. βούλομαι, ἔνθα γίνεται
λόγος περὶ τῆς διαφοράς ἀμφοτέρων) 1) θέ-
λω, ἔχω κλίσιν, ἐπιθυμῶ, ἐν μέρει μὲν ἀπο-
λύτ. «τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε
δόμοντες» = ἐθέλουσιν τὴν θέλουσαν Ὁδ. γ.
272· «τὸν Εὐδράνην ἐθέλων ἄισεν» Πινδ. Ν.
4, 89· καὶ οὕτω συχνὰ ἐν τῇ μετοχῇ ἐμ-
φαίνεται ἡ ἰδέα τοῦ ἐκουσίου, ἔχοντος ἰσχυ-
ρὰν κλίσιν Πλάτ. Θεαιτ. 113· «καὶ ἐκόν»,
πολιτ. 299· «οὐκ ἐθέλω» = ἐναντίον τῆς θε-
λήσεώς του Ἰλ. δ, 300. Συνηθ. μὲ ἀπαρ. ἐν.
ἡ ἀόρ. «ἴσχετο μηδ' ἐθέλ' ὅπως ἐρίζεσθαι βα-

σιλεσθαι» = μὴ θέλῃς νὰ ἐρίζῃς Ἰλ. ε, 241,
ὡς τὸ λατ. ποίη· «πάντ' ἐθέλω δοῦναι», η,
364· «κεδὼν ἕκαστι πραγμάτων ἂν θέλον
γνωστὸς γενέσθαι» Αἰσχ. Χο. 690, καὶ π.
πεζ. «οὐ πάνυ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι ὅ,τι ἂν
τις εἴπῃ» = δὲν καταπείθεται εὐθὺς ἀσμένως εἰς
ὅ,τι τις εἴπῃ Πλάτ. Φαιδ. 63· «τετραμένον
οὐκ ἐθέλων ἀπολιπεῖν» = καθόσον (ἐν ταύτῃ
τῇ περιπτώσει) δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν
πληρωμένον, συμπ. 220' ἔτι δὲ μετ' αὐτ.
καὶ ἀπαρ. «Ζεὺς θέλειεν Ἀχαιοῖσιν θάνατον
πολλέσσιν γενέσθαι» Ἰλ. τ, 274· «ἐθέλησαι οἱ
γενέσθαι γυναῖκα» Ἡρ. 1, 2. Σπαν. προστι-
θεται αὐτόθι ὥστε· «Κύπρις γὰρ θέλ' ὥστε
γίνεσθαι· τὰδε· Εὐρ. ἱππ. 1327' ἔπειτα δὲ
καὶ ἡ ὁποτ. ἴδε θέλω· ἔτι μετ' αὐτ. ὅτε
τὸ ἀπαρ. ἀναπληροῦται εὐκόλως ἐκ τῆς συν-
εργείας τοῦ λόγου· «εὐκλήως τὰ φράζειαι, ἄσφ'
ἐθέλῃσθαι», δηλ. φράζεσθαι Ἰλ. α, 554·
«Ζεὺς τοι δοίη ὅ,τι μάλιστα ἐθέλεις», ἴως·
«σοὶ δοθῇαι» 2) εἰς συνδέσεις, ὅταν «εἰμῆναι
οὐκ ἐθέλῃσκον ἐναντίον» = δὲν ἤθελον, διότι δὲν
ἤθελον νὰ μείνωσι (νὰ ἀντισταθῶσι), ὑπόκει-
ται ὁμοίως καὶ ἡ ἐννοία συγχρόνως, ὅτι δὲν ἔ-
καμαν τοῦτο, διότι δὲν ἤθελον Ἰλ. ν, 106·
πρὸλ. α, 353· «οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ
τείχεος ὀρνόμεν» = δὲν ἤθύνοντο, δὲν ἐπετύγ-
χανε, μετὰ τινας πικρίας ἐιρημένον πρὸλ. Ὁδ.
γ, 120, θ, 316· καὶ οὕτω γίνεται χρήσις τοῦ
ἐθέλω, ἰδ. εἰς ἄψυχα πράγματα, ἔνθα περὶ οὐ-
σόμεντας ἐλευθέρως ἀποφάσεως δύναται νὰ γεί-
νῃ λόγος· «οὐδ' ἤθελε προρέειν ἀλλ' ἴσχετο»
= δὲν ἤθύνοντο νὰ βούρῃ εἰς τὰ ἐμπρός Ἰλ. φ,
366, μετὰ τὴν προσωποποίησιν τοῦ ποταμοῦ,
«ἤ τις καὶ εἰς τὰ ἐξῆς χωρία» δὲν λείπει ὅλως
δύλου· «τὰ χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐ-
θέλει διδάσκειν» (ὅπερ ἀντὶ οὐ δύναται ἐξ-
ηγηθῆναι Πλάτ. Φαιδρ. 230, καὶ σὺν δὴ ἐθέ-
λῃς ἐκτρέφει τὸ βέθρον ὁ Νεῖλος ἐς τοῦτον
τὸν Ἀράβιον κόλπον, τί μιν κωλύει» Ἡρ. 2,
11, ὅπερ καὶ 1, 109 καὶ δὲ θέλῃς τοῦτον τα-
λευτήσαντος εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναδῆ-
ναι ἡ τυραννίς, ὅμοιον πρὸς τὸ μέλλω χρη-
σιμεῖον πρὸς περιγραφὴν τοῦ μέλλοντος, ὡς
καὶ παρ' ἡμῖν πρὸλ. Ἀριστ. σφ. 536· «ἡσ-
σημένων δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γυναι-
κες πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἀνδρας ὅμοιαι εἶναι» Θουκ.
2, 84· «ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα,
οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίνεσθαι» Σεν. ἀπομν.
3, 12, 8· ἀλλὰ «γυνῶνα· τὸ θέλει τὰ δῶρα
λέγειν» = τί σημαίνουσι τὰ δῶρα Ἡρ. 4, 131.
νολο.

ἙΘΕΝ, ἐπ. καὶ π. = οὐ, ἑαυτοῦ, ἑαυτοῦ.

ἙΘΕΝΧΙΣ (ἐθηνχίς)· παταμογείτων, χόρτον τι
π. Αἰγυπτίους Διοσκ. 4, 101.

ἙΘΗΜΟ-ΛΟΓΕΩ· κατὰ τὴν συνηθειάν μου
συλλογίζομαι Ἀντιφ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 9, 551.

ἙΘΗΜΟΣΥΝΗ, ἡ συνηθεια Πούχ.

ἙΘΗΜΩΝ, ὄνος, 2' συνειθισμένος Μουσ. 312,
assuetus.

ἙΘΙΖΩ, μέλ. ἀττ. ἐθίζω Σεν. Κυρ. 3, 3, 53,
παρχ. εἴθικα, Ἐλλ. δ, 1, 15, π. παρχ.
καὶ ἀόρ. εἴθισμα, εἰθίσθη· «συνεθίζω»
= θάου· ἐκ νέου ἔθ. αὐτὸν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν·

Πλατ. Γοργ. 510· καὶ οὕτω συχνά μετ' ἀπαρ.
(ὅπερ ἔχει παρ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ ἄρθρ. τὸ Ξεν.
ἀπομν. 2, 1, 2)· ἔτι δὲ «ἔθῃ πονηρὰ οὐδέποτε
ἐθίζειν δεῖν», νόμ. 6, 706· ὧς καὶ ταῦτέ τι-
να Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15· — πρὸς τι Λουκ.
Ἀνάχ. 20. Παθ. συνειθίζομαι, εἶμαι συν-
ειθισμένος, συνειθίζω (ἴδε εἰσῶτα ἐν Ῥθω).
«οἷα ἐθίσθε ὑμεῖς τῶν ἄλλων ἀκούειν» Πλάτ.
ἀπολ. 38· καὶ οὕτω μετ' ἀπαρ. Θουκ. 1, 77·
«αἱ εἰθισμένοι τιμωροί» = αἱ συνήθεις, αἱ ἐν
χρήσει πειναὶ δεῖν. 2, 3· «λακεδαίμονιοι δὲ
τῶν εἰθισμένων ἐποίησαν τι» = περὶ τοῦ συν-
ήθους Πολύδ. 4, 34, 1. Παρὰ μὲν, ἐθίζω
εἶνε οὐδ'. ὧς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ συνειθίζω· «παί-
ζειν ἐθίζον καὶ σκάπτειν» Πλουτ. Λουκ. 12,
assuefacio.

Ῥθικός, 2· συνήθης Πλουτ. π. παιδ. ἀγ. 4.
Ῥθίμος, 2· συνειθισμένος, συνήθης· «καθὼς
ἔστι Ῥωμαῖοις ἐθίμον» Δ. Σικ. «τὰ Ῥωμαῖα καὶ
νόμιμα» = ἦθῃ καὶ συνήθειαι Ἀθην. 4, 151·
ἐπὶ. ἐθίμως = συνήθως Ἀπολλ. Ὀυσκ. π.
ἀντ. σ. 361, consuetus.

Ῥθισμα, τὸ Ῥθισμός, τὸ συνειθισμένον, ἡ συν-
ήθεια· «πολλὰ νόμιμα ἢ καὶ Ῥθισματα» Πλάτ.
νόμ. 7, 793.

Ῥθισμός, ὁ ἡ συνήθισις Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 7,
κατὰ Β. Ἀντ. σ. 93, 19· «Ῥθισμός, ἀντί
τοῦ Ῥθου, Ποσειδωνίου Φιλοπατορίου»· «ἐκ τῶν
Ῥθισμῶν» = κατὰ τὴν συνήθειαν Πολύδ. 3, 110,
4, assuefacio.

Ῥθιστέον· δεῖ ἐθίζειν Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 28,
assuefaciendum.

Ῥθιστός, 3· ὅ, τι δύνανται τις διὰ τῆς συν-
θείας νὰ ἀποκτήσῃ Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 9.

Ῥθμή· ἀτμή, ἀτμός, καπνὸς λεπτὸς· Πούχ.
Ῥθνο-αγρός· ἐθνάρχη.

Ῥθνάρχη, ὁ· ἄρχων τοῦ λαοῦ Λουκ. Μα-
χροδ. 17· ἑπαρχοί, Ὁ.

Ῥθναρχία, ἡ κυριαρχία ἐπὶ λαοῦ μὲν.

Ῥθν-αρχος, ὁ· ἐθνάρχης Εὐστ.

Ῥθν-έστα, οἱ Ῥθνοὶ Θεσσαλίας Στ. Βυζ.

Ῥθνηδόν· κατὰ τὸν τρόπον τῶν λαῶν Ἰώσ.

Ῥθνικός, 3· ἀνηκῶν εἰς τὸν λαόν, ἰδιόζων ἐς
αὐτόν, ἐθνικός ὧς καὶ παρ' ἡμῖν· ὄνομασις
καλλ. π. Ἀθην. 7, 329· — αὐσάσεις = σὺλ-
λογοὶ τοῦ λαοῦ Πολύδ. 30, 10, 6· ἐν τῇ Ν.
Δ. καὶ παρ' ἑκκλ. εἰδωλολάτρης ἄπιστος,
ἐπὶ Ῥθνικῶς Δ. Λαερ. 7, 56.

Ῥθνιστής, ὁ, Ἡσυχ. ἢ κάλλ. ἐθνότης Σουλδ.
καὶ Εὐστ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, λαοῦ, ὁ-
μοειδής.

Ῥθνότης· τὸ Ῥθνιστής.

Ῥθνο-κράτωρ, ὁ· ὁ εὐθύνων, κυβερνήτης
τῶν ἐθνῶν Ἐπιφαν.

Ῥθνό-μυθος, 2· ὁ ἐθνικός καὶ μυθώδης Ἐπι-
φαν. κ. αἰρ. 1, 7· ἔτι οἱ ἐθνικοὶ μυθολογοὶ ὦσ.

Ῥθνο-πάτωρ, ὁρος· πατὴρ Ῥθνοῦ.

Ῥθνο-πληκτός· ὁ πλητῶν τὸ Ῥθνο· Ἰώσ.

Ῥθνό-ρυστις, ἡ· ἡ τοῦ λαοῦ σῴτειρα Ἀναν.
ἔμν. εἰς Παναγ. 6.

Ῥθνος, τὸ (πῶν. ἐκ τοῦ Ῥθου, τὸ διὰ τῆς
συνήθειας συνδεόμενον πληθος)· 1) ὁμιλος,
πληθος, σωρός· ἐταίρων, παζῶν, Ἀχαιῶν,
καὶ ἄλλ. Ὅμ. «Ῥθνος λαῶν» = ὁ ὁμιλος τῶν

πολεμιστῶν Ἰλ. ν, 495· βροτῶν καὶ βρό-
τεον = τὸ πληθος τῶν ἀνθρώπων Πινδ. Π.
10, 28, Ν. 3, 71· — γυναικῶν, Π. 4, 252·
— ἀνέρων, Ὁ. 1, 66. Οὕτω παρὰ τραγ. καὶ
πεζ. ἐνθα ἔπειτα μᾶλλον ὀρισμένως δηλοῦται·
λαῶς, φύλον λαοῦ, Ῥθνος· «κατ' Ῥθνη καὶ καθ'
ἑκαστον ἄστυ» Θουκ. 1, 1· «πομπὰς ἐποίη-
σαν κατὰ Ῥθνοῦ ἑκαστοὶ τῶν Ἑλλήνων» = κατὰ
φυλὰς Ξεν. Ἀν. 5, 5, 5· «Ῥθνη βάρβαροι»
Πλάτ. Κριτ. 109· «τὸ Θετταλῶν πενεσισχόν
Ῥθνος», νόμ. 6, 776· ἀλλὰ καὶ τάξιν ἀνθρώ-
πων· «ἡ κλέπτας ἢ ἄλλοι τὸ Ῥθνος» Πλάτ. πολ.
1, 351· — δημοκρατικόν, Γοργ. 455· τὸ
κρηματικόν = οἱ κήρυκες, πολιτ. 290· «οἷσθε
τὸ Ῥθνος ἡλιθιωτέρων βαφωδῶν» Ξεν. συμπ. 3,
6· περὶ ζῶων, ἀγέλης, ποιμένα, σμήνη· — χη-
νῶν Ἰλ. 6, 459· — μελισσῶν, 6, 87· — χη-
ρων Ὁδ. 5, 73· «θηρῶν ἀγρίων» Σοφ. Ἀντ.
314· — ἰχθύων Πλάτ. Τιμ. 92· — παρὰ Ξεν.
οἰκ. 7, 26 ὁ γλυ· ἄρρεν, γένος, φύλον·
παρὰ μὲν. οἶον Δ. Κασ. 36, 24, οἱ ὅποτε-
ταγμένοι λαοὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας· παρ' ἑκκλ.
οἱ εἰδωλολάτραι, gens, natio.

Ῥθνο-σατράπης, ὁ· ὁ Ῥθνοῦ σατράπης Θε-
οδ. Προδρ.

Ῥθνὸ-φρων, -ονος, 2· αἰρετικὸς Νικητ.

Ῥθνο-φύλαξ, -κος, ὁ· ὁ ἐθνικός γλῶσα.

Ῥθνοδία, ἡ· θυγ. τῆς Νιόβης Ἀπολλδ.

Ῥθορον· ἴδε Ῥρώτω.

Ῥθου, τὸ συνήθειαι, Ῥθμον· «ἐπέδειξεν Ῥθου·
τὸ πρόσθε τοκῶν» = τὰ ἐκ τῶν γυνάων κατα-
γόμενα ἦθῃ, τὸν τρόπον τοῦ φρονεῖν Ἀσχ.
Ἀγ. 750· «τὸ τοὶ συνήθεις ὁρώσει μ' Ῥθου»
Σοφ. Φιλ. 882· «πολιτικὴ ἀρετὴ ἐξ Ῥθου τε
καὶ μελέτης γεγονυῖα ἀνευ φιλοσοφίας», ἡτις διὰ
τῆς συνήθειας ἀφ' ἑαυτῆς σχηματίζεται Πλάτ.
Φαῖδ. σ. 82, πολ. 7, 518· καὶ ἀσκησεις,
«καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα», Φαῖδρ. 253· «ἐν Ῥθου
τῇ πόλει ἦν» = ἡ πόλις ἥτις συνειθισμένη Θουκ.
2, 64· μετ' ἀπαρ. «Ῥθους ἔχειν» = ἔχω τὴν συν-
ήθειαν νὰ Πλουτ. Θεμ. 4· «Ῥθου ἔστι» Λουκ.
Τιμ. 13· ἐν Ῥθου γενέσθαι τινός, ἀντὶ συνειθί-
ζομενα Δ. Ἀλ. 6, 8, 53· «Ῥθ Ῥθους» = κατὰ
τὴν σήθη, συνήθως Πλουτ. Ἀλεξ. 57, πος.

Ῥθρεψα καὶ Ῥθρεψθην, ἀόρ. ἐνεφ. καὶ παθ.
τοῦ τρέφω.

Ῥθω· Ῥθω.

Ῥθω· εἶμαι συνειθισμένος, συνειθίζω, μόν. ἡ
μτχ. τοῦ ἐν «κακὰ πολλὰ ἔρρεσκεν Ῥθων» =
συνειθίζων νὰ κάμῃ πολλὰ κακὰ Ἰλ. ι, 540·
«οὗς παίδες ἐριδωμένους Ῥθοντες» = ἐρεθίζοντες
κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν, π. 260. Συνήθ. ὁ
πρ. εἰσῶτα, ἰων. ἔσῶτα Ἠρ. 1, 11 καὶ ἄλ-
λαχοῦ, προσέτι δὲ Ἰλ. 9, 408 = εἶμαι συνειθι-
σμένος, συνειθίζω, μετ' ἀπαρ. ἡ μτχ. εἰσῶται
= συνειθισμένος, συνήθης Ἰλ. ε, 231· «ἀνὰ
κλίμα· παραῖσι τοὺς εἰσῶται» Σοφ. Φιλ.
627· «οὐκ εἰσῶται οὐδὲ βουλομένοις ταλκίω-
ρεῖν» Θουκ. 1, 99· «αὐτὴ ἔκειν ἡ εἰσῶται
εἰρηνική Σωκράτους» Πλάτ. πολ. 1, 337· «ἐν
τῷ εἰσῶται τρόπῳ» = κατὰ τὸν συνήθη τρό-
πον, ἀπολ. 27· «παρὰ τὸ εἰσῶται» = παρὰ τὴν
συνήθειαν, Φαῖδρ. 238 καὶ Θουκ. 4, 55, καὶ

«κατὰ τὸ εἰωθός» = κατὰ τὴν συνήθειαν Θουκ. 4, 67. «τὰ εἰωθότα» = τὰ συνειθισμένα Πλατ. συμπ. 233, τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν τὰ πεπαλαιωμένα παλαιὰ πράγματα Ἀριστ. βίαι. 1.

ἢ συνδεδ. ὑποθ. ἀντὶ ἂν πρὸς ἐάν. 1. μεθ' ὅριστ. α) πάντων τῶν χρόνων, ἥτις παριστᾷ τὴν ἀπλὴν παραδοχὴν τοῦ ὑποτιθεμένου ὡς δυνατό τοῦ πραγματικοῦ, ἂν ᾖ ἀληθές, ὅτι, — ἂν πραγματικῶς, ἢ δὲ ἀπόδοσις ἐκπράττεται διὰ τῆς ὁρίστ. ἢ προστ. ἂν τὸ συμπέρασμα ἐκφέρεται ὡς πραγματικῶς συμβαίνει ἢ ἀναγκαῖον συμβάν, μετὰ τῆς δυνατικ. πειθευτικ. ἀν ἐκδηλοῦται ἡ ἀπλὴ δυνατικ. ἢ ἐπιθετικὴ συνέπει· «ἐθελὼ δόμειν· πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον», δηλ. ἐστὶ ἂν πραγματικῶς ᾖ καλλίτερον, θέλω νὰ τὴν δώσω ὅπως ἴλ. α, 116. «οὐδὲ ἔφη· θεῷ ἀντὶχρῆσθαι βέλους, εἰ ἐτόν με ὥρσεν ἄναξ», ε, 104. «εἰ τὸ ἔχεις εἰπεῖν, σήμαινε» Αἰσχ. Πρ. 686. «εἰ τι δρᾷς, πῶδε, μὴ σχολὴν τίθεις», Ἀγ. 1029. «εἰ παρὰ τοῦ ὅρκου ἔλυσες τὰς σπονδὰς, τὴν δίκην ἔχεις» Ξεν. Ἀν. 2, 6, 41, καὶ ἡρωὶς ἐν περ πανταρχοῦ. «οὐκ ἂν με παύσονται μυθήσασιν ἔμμεναι, εἰ δὲ σοί γε βροτῶν ἐνεκαί πολεμίζω» Ἰλ. φ, 462. «εἰ εὐσεβοῦσι, οὐ θείονεν ἂν» = οὕτω βεβαίως ἐν ἡθελον ἀποθάνει Αἰσχ. Ἀγ. 329. «ἄγοι· ἂν, εἰ τις τὰςδε μὴ ἔαρησεται», Ἰλ. 902. «οἰγὰν ἂν ἀμύλῃσιν σε, εἰ μὴ τι λήξεις» Σοφ. Τρ. 729. «εἰ εἰς γέρας ἦλθον πατρί, πῶς ἂν ψέγοις», Οἰ. Κ. 978. «ὁ χίνδονος δόξειεν ἂν δεινός εἶναι, εἰ τις αὐτῆς ἀμείληται» Πλατ. Φαιδ. 107. πρὸ πάντ. τὰς τοιαύτας περιπτώσεις. «πολλὴ ἂν τις εὐδαίμονια εἴη περὶ τοῦ νέου, εἰ εἰς μὲν μόνος αὐτοῦ διασφύρει· = ὅθι ἦτο μεγάλη εὐτυχία διὰ τὴν νεολαίαν, ἂν τῶ ὦντι (ὡς οἱ κατηγόροι ἰσχυρίζονται) εἰς μόνος διασφύρειεν αὐτοῦ Πλατ. ἀπαι. 25. «ὀληστὴ ἢ ἰσηγορή ὡς ἐστὶ χρῆμα σπουδαῖον εἰ καὶ Ἀθηναῖοι ἀπαλλοχθέντες τυράννων μακρὰ πρῶτον ἐγένοντο» = ἂν ᾖ ἀληθές, ὅτι ἔχουσι γίνεσθαι οἱ πρῶτοι, ὅπερ συνήθως ἔστιν οὕτως. «ἐπειδὴ οὗτοι εἶνε ἐκείνοι» Ἦρ. 5, 78. λοιπόν τὸ εἶ = ἐπει· πρὸς. 6) μετὰ παρατ. καὶ ἀορ. τῆς ὁρίστ. ἔτι δὲ ὑπερσ. μεθ' οὗς εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἀκολουθοῦσιν οἱ αὐτοὶ χρόνοι μετὰ τὸν ἂν, ἢ φράζε· τὸ μὴ πραγματικὸν ἢ ἀδύνατον τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς συνέπειας πρὸς. τὰ εἰς τὸν ἂν Α'. γ) φερόμενα παραδείγματα. Α' περιπτώσεις, καθ' ἃς εἰς τὴν ἀπόδοσιν λείπει ὁ ἂν, ἀναφέρονται τὸ μὲν εἰς τὰ ἰδιαίτερα ῥήματα, καθ' ἃ τοῦτο συμβαίνει, τὸ δὲ πρέπει νὰ γίνεταί λόγος εἰς τὴν περὶ τῆς ὁρίστ. διδασκαλίαν τῆς γραμματικῆς.

β) μεθ' ὅπου, μὴ διαφύρων οὐσιωδῶς τοῦ ἐάν μεθ' ὅπου, διότι ἡ ὑποτακτικὴ καθ' ἑαυτὴν δεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ θεωρηται ὡς μὴ βεβαία, ἥτις εἶνε μὲν δυνατὴ, φέρεται ὅμως εἰς τὸ μέσον καὶ μένει ἀναποφάσιτος· ἐξηγητὴν λοιπόν τὸ εἶ = ἂν τυχόν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν. Ἡ σύνταξις αὕτη εὐρίσκεται παρ' Ὀμ. Πινδ. καὶ τραγ. «εἰ γοῦν ἑτέρως γε φύγησιν» Ἰλ. ε, 258. «εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν — τλήσομαι» Ὀδ. ε, 221. «ἰδοὺ ψάφον

— εἴ ποτε πῶρ ἐξέλκται» Πινδ. Π. 4, 265. «εἰ προῦσιν ἐκόν» Αἰσχ. Εὐμ. 225. «εἰ τι νῦν ἀφῆ» Σοφ. Οἰ. τ. 198. «δυστάλαινα τὰρ ἐγώ, εἰ σοῦ στερηθῶ» Οἰ. Κ. 1445. παρ' Ἦρ. ἡ γραφὴ αὕτη συνήθ. εἶνε ἀδεσβαία, καθὼς καὶ παρ' ἄλλοις συγγρ. οὐκ ἄπαν. παρὸ δὲ τοῖς ἀπ. περ. τὰ ἀναλόγως πολλὰ ὀλίγα παραδείγματα πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἀρχαῖοι, καθ' ὅσον ἐν τῇ κανονικῇ καλῇ γλώσσῃ τίθεται ἀντὶ αὐτοῦ πάντοτε ἐάν Β. Ἀν. 144, παρεσάγεται ἐκ τοῦ Κρατίν. «εἰ σοφός ἦ», ὡς καὶ 129 ἐκ τοῦ αὐτοῦ. «εἰ τις προκρῆν» παρ' Ἀριστ. Ἰππ. 698. «εἰ μὴ σ' ἐκράγω — εἰ μὴ ἁράγω» «εἰ μὴ σ' ἐκρίποι» — εἰ τι τοῦ ἦ· Πλατ. νόμ. 6, 761. «εἰ δὲ ὅμως φανεροί ἦτε» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 36. «ἄλλως τε καὶ εἰ ξυστώσιν αἱ πόλεις» Θουκ. 0, 21. Πρῶτον παρὰ μὴν εὐρίσκεται ἡ γὰρ αὕτη συχνότερα, καὶ παρὰ Βυζ. ὡς παρατηρεῖ δ Λοῦ. πάρεργ. εἰς Φρυν. σ, 724. τὸ, «εἰ μάλῃ» εἶνε ἐντελῶς ἴσον μετὰ τὸ «εἰ μάλῃσιν».

3) μετ' εὐκτ. α) αὐτῶς γότος ἢ ὑπόθεσις ἐκπράττεται καθαρῶς ὡς ἰδέειν ἐξ ὑποκειμένου χωρὶς νὰ ὀρίζεται τι περὶ τῆς πραγματικότητος, μεθ' ἣν συνήθως ἀκολουθεῖ ἡ δυνατ. εὐκτ. μετὰ τοῦ ἂν, ἵνα δηλωθῇ, ὅτι ἐκ τῆς παραληφθεῖσης ὑποθέσεως δύναται νὰ προκύβῃ πιθανόν συμπέρασμα, ἢ καὶ ἡ ὁριστικὴ, ὅτε σημαίνεται ἡ βεβαιότης τοῦ συμπεράσματος ἀκολουθία, π. χ. «ἵνα μέγα κεν ἡμετέροις, εἰ τὰδε πάντα πυλοῖτο» = «μεγάλως ἦθελον χαρῇ, ἂν ἐμελλόν νὰ ἀκούσωνι τοῦτο Ἰλ. α, 256. «εἰ μοι λέγῃς τὴν ὄψιν, εἰποιμ' ἂν τότε» Σοφ. Ἦλ. 405. «εἰ δ' ἴδωμι ἀλκυόνας, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι», Φιλ. 1032. «κούρην οὐ γαμέω, οὐδ' εἰ χρυσὴν Ἀρροδίην κάλλος ἐρίξαι» Ἰλ. ε, 388. «εἰ τις μοι ἐποιτο καὶ ἄλλος, θαρσαλέωτερον ἔσται», κ, 222. οὕτως καὶ ἐν περὶ ἀπανταρχοῦ. Ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν πλησίον τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ εἰ ὑπάρχει καὶ ὁ ἂν, ἐμνημονεύθη ἀνωτέρω εἰς τὸν ἂν πρὸς. ἔτι εἰδὲ ἐπιδείξαι λόγον τινος ἔτι ἂν εἴη, ἐπέχουσι. Πλατ. νόμ. 10, 905. 6) εἰς πλάγιον λόγον, τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ εἰ μεθ' ὅριστ. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐάν μεθ' ὅπου. π. χ. «εἰ δ' ἐκτός ἔλθοις, πημονὴς εὐχου λαβεῖν» Σοφ. Τρ. 1179. «εἰδὼς ὅτι εἰ στρατηγόη, λήξοιεν», (κατ' εὐθείαν «ἐάν στρατηγῇ, λήξουσιν») Ξεν. Ἐλλ. 5, 4, 13. γ) ἐκπράττειν εὐχὴν, ἀνθ' οὗ συνήθ. εἰ γὰρ εἴθω γὰρ ἐνέρηται (ὅπερ πρὸς.), ἂν ὅμως, ἀλλ' ἂν «ἀλλ' εἰ τις καλέσεις θεῶν θέτιν ἄσπον ἔμετο» Ἰλ. ω, 74. «καὶ τοι μὲν μοι κοῦφον εἰδοῖς τέλος» Αἰσχ. Ἦρ. 242. «εἰ μοι εὖσει φέρονται μοῖρα» Σοφ. Οἰδ. τ. 860. «εἰ μοι γένετο φθόγγος» Εὐρ. Ἐκ. 836.

δ) ὡς χρονικὸν μόριον ἐπανειλημμένην ἐνέργειαν εἰς τὸ παρελθόν ἐκπράττει, ὁσάκις (καὶ ἐνταῦθα πλῆγους ἀντὶ τοῦ ἐάν, ὅπερ πρὸς.) «εἰ τοῦ φιλων βλέψαιεν δέμας ἑλκταίεν» Σοφ. Τρ. 905. «εἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ ὑπερβάλλοντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν» Ἀριστ. εἰρ. 212. «εἰ μὲν ἔποιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἁφροσύνην, εἰ δὲ ἀναχωροῦν ἐπέκριντο» Θουκ. 7, 79. «εἰ τις

αὐτῷ δοκοῖν βλακεῖν, ἔπαιεν ἄν' Ξεν. Ἀν. 2, 3, 11' εἰς τὸν ἄν 1, 8).

4) μετ' ἄπαρ. μόν. ἐν πλαγίῳ λόγῳ· «εἰ γὰρ (ἐφ) πρότερον εἶναι δημότης, ἀλλ' ἐν τῷ παρ-
εόντι εἶναι αὐτέων βασιλεῦς» Ἱερ. 2, 172, καὶ Θουκ. 4, 98. Τὰ χωρία, ἐνθα ὁ εἰ φαί-
νεται συντεταγμ. μετὰ μετ. οἷον Σοφ. Αἴ. 886, Εὐρ. Ψλ. 537, ἐξηγητέα ἑλλειπτικῶς, ἢ μεταβλητέα οἷον Πλάτ. Φαιδ. 87, ὅπως ὁ Ἐκκρόρ. ἐποίησεν. Παρατηρητέον ἐστὶ ὅτι α) συνδεδόται δύο προτάσεις διὰ τοῦ εἰ· «εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλων ἄντ' ἑἴ, ἄλλου, οὐ τοι πρώτη θάνατος ἄν, εἰ δίκης δε τυγχάνοις» Σοφ. Ψλ. 572· «ὥσπερ ἄν εἰ ἐτύγχανον σε ἐρωτῶν», εἰ μοι εἴπης· Πλάτ. Γοργ. 453 καὶ ἄλλως· «εἰ φοβόιντο - οὐ πολλὰ ἂν ἀλογίᾳ εἴη, εἰ μὴ ἀ-
σμενοὶ ἔκαστος ἴσκειν», Φαιδ. 67' 6) ἰδ. παρ' Ὁμ. ἢ ἀπόδοσις πρέπει ἐνίοτε ν' ἀναπληρωθῇ, ὅπερ ἄλλως τε εἶναι εὐκολον καὶ μάλιστα ὅταν ὑπάρ-
χῃ ἑλλειψὶς ὑπόθεσις (εἰ δέ)· «εἰ μὲν δώσωσι γέ-
ρας - εἰ δέ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτοῖς ἔλωμαι», ἐνθα οὐκ οὐκ ἐννοεῖται, ὅτι ἂν δώσω-
σι τὸ τιμητικὸν δῶρον (γέρας), ἔχει καλῶς· «εἰ μὲν τι οὐ ἔχεις πρὸς ἡμᾶς λέγειν (δηλ. λέγε δὴ), εἰ δέ μή, ἡμᾶς πρὸς σε ἔχομεν» Ξεν. Ἀν. 7, 7, 15, ἐνθα ὁ Κρόγ. φέρει πολλὰ παραδείγματα, ἂν καὶ συχνὸς εἰς τὸν πρῶτον μέρος ὑπάρχῃ ἤν. Ἀξία προσοχῆς εἶναι μάλι-
στα ἡ τοιαύτη χρῆσις εἰς τὴν προστ. «εἰ δέ, σὺ μὲν μεν ἄκουσον» Ψλ. 1, 262, ἐνθα συνήθ. ἀναπληροῦσι βούλει· πρὸλ. κατωτέρω πρὸ πάντ. εἰ δ' ἄγε.

Β. Εἰς πλαγίᾳ ἐρωτήσεως ἄν, καὶ μάλιστα τὸ μὲν· α) μετὰ τῆς διατηρηθείσης ὁριστ. τῆς εὐθείας ἐρωτήσεως· «σάφα οὐκ οἶδ' εἰ θεὸς ἔστι» = δὲν εἰσεύρω ἂν ἦνε θεός· Ψλ. ε, 183· «πρὶν ἂν μάθω εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέϊος γόνος» Σοφ. Φιλ. 333· «εἰ δίκαια ποιήσω οὐκ οἶδα» Ξεν. Ἀν. 1, 3, 5 6) μετὰ τῆς ὑποτ. κανονι-
κῶς μόν. κατ' ἐν. «οὐ μὲν οἶδ', εἰ ἐπαύρηται» Ψλ. ο, 16· «οὐκ οἶδ' εἰ δὴ» = ἂν πρὶν νὰ δώσω Ξεν. Κύρ. 8, 4, 16, ἢ καὶ ὅπου εἰς εὐ-
θεῖαν ἐρώτ. ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὑποτ. «εἰς τὰ χρη-
στήρια ἐπέμψι (καὶ ἠρώτησι) εἰ στρατεύεται ἐπὶ τοῖς Πέρσας» Ἱερ. 1, 75· «ἐχρησθηρί-
ζοντο εἰ ἀνέλωται τὰ οὐνόματα», 2, 52· γ) μετὰ τῆς εὐκτ. «ἐνέδθη εἰς φροντίδα, εἰ πως δύναίτο» Ἱερ. 1, 46· «ἐβουλεύετο, εἰ πέμ-
ποιεν» = ἂν ἔπρεπε νὰ πέμψωσι Ξεν. ἀπομν. 1, 10, 5' ἔτι δέ μετὰ τῆς δυνητ. εὐκτ. ἐνθα ἔ-
πρεπε αὐτῇ νὰ τεθῇ καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας ἐρω-
τήσεως· «ἠρώτων εἰ δότεν ἄν», 4, 8, 7' ἐξη-
γητέον δὲ ὅτι καὶ τὸ «οὐκ οἶδ' ἂν πείσαι-
μι» ἰδ' ἀνωτέρω ἄν 3, γ) οὕτως καὶ Θουκ. 2, 77 λέγει· «ἔδοξεν αὐτοῖς πειράσθαι, εἰ δύ-
ναντο ἐπιφέρει τὴν πόλιν» = νὰ δοκιμάσω-
σιν ἂν ἠδύναντο νὰ καύσωσι τὴν πόλιν (πρὸλ. πειρήθῃ, εἰ οἱ ἐπαρμόσει· Ψλ. τ, 385) ὁμοίως λέγεται συχνὰ καὶ φαίνεται ὡς νὰ παραλείπεται τὸ πειράσθαι, π. χ. «πρὸς-
θεὸς ἐπέμψι, εἰ πως πείσαιεν» = ἂν κάπως ἡ-
θελοῦν τὸν πείσαι Θουκ. 1, 18. Οὕτως ἦδη ὁ Ὁμ. «ἀντίος ἦλθεν, εἰπως εὖ πεφίδετο» Ψλ. υ, 463· «ἀναπεπταμέναις ἔχον πόλιν, εἰ τιν'

ἐταίρων παύσσειαν», μ, 122· «ὄποριδόμενοι εἴπω· ἐβλήθησαν οἱ Καρδοχοὶ διένειναι» Ξεν. Ἀν. 4, 1, 8'· εἰς τίνα χωρία δύναται δ' εἰ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸ ἂν δέν, «τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσσειται ἑλθόν» Ὁδ. γ, 216· «ἄ-
δελον νομίζων, εἰ πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἔλθειν δια-
φραχθεῖται» Θουκ. 2, 53, εἰς διπλᾶς ἐρωτή-
σεις εἰ - ἢ Ψλ. 6, 367· «δεῖ σκοπεῖν, εἰ δίκαια λέγω ἢ μή» Πλάτ. ἀπολ. 18'· ἀλλαχοῦ δὲ ἢ καὶ συχνότερα εἰ - εἴτε, ὅπερ ἴδε· εἰς εὐ-
θείας ἐρωτήσεις ἐμφανίζεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ν. Δ. καὶ Οἱ εἰς τοὺς δολίμους ὁμοῦς συγ-
γραφεῖς τὰ μόνον χωρία, εἰς τὰ ὅποια ὀπῆρη, π. χ. Ξεν. Κύρ. 6, 3, 36, Ἀν. 5, 8, 6, δι-
ωρῶντο.

Γ.) Ἐπίσης ὀποθετ. εἶναι κατ' ἀρχὴν τὰ εἰ μ-ε-
τὰ θαυμάζω, ἀγανακτῶ· «θαυμάζω εἰ
μοι ἀπεισῶται» = παραξενεύομαι ἂν ἔχουσιν ἀπο-
στατήσῃ· Ἱερ. 1, 155· «θαυμάσας ἔχω, εἰ» Σοφ. Οἱ. Κ. 1139· καὶ μὲ τὰ ῥήματα τὰ σημαί-
νοντα πάθος ψυχῆς δὲν εἶναι σπάνιον, ὅτε ἡ
περίστασις ἢ τὴν ψυχικὴν παράγουσα συγεί-
νησιν ἐκλαμβάνεται ὡς τι ἀμφίβολον εἰσέτι
συχνὰ ὁμοῦ περιέχεται εἰς τὸ εἰ καὶ τις ἡ-
πιώτερος, μετρίωτερον ἐκπερόμενος ἰσχυρι-
σμός· «ἀγανακτῶ εἰ» Πλάτ. Λαχ. 194· «δει-
νὸν ποιεῖσθαι, εἰ» Θουκ. 6, 60· «χαλεπῶς εἰ-
ρεῖν εἰ» Ξεν. Κύρ. 5, 2, 12· «ἐκαιδέομαι εἰ»
Σοφ. Ἀντ. 510· «φθονίως εἰ» Εὐρ. Ἰων 1321
καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων. Τὰς συνδέσεις μὲ
ἄλλα μόρια καὶ εἰ, ὡς εἰ, ἰδ' εἰς τὸ καὶ
καὶ ὡς. Αἱ δὲ μετὰ τὸς εἰ ἀρχίζονται ἀκο-
λουθοῦσι κατωτέρω εἰς τὴν σειράν.
Εἰ μὴ· ἢ μὴν Μ. Ἑτ. σ. 426.
Εἰ, ὅπου. ἀντὶ οὗ Β. Ἀν. σ. 625.
Εἰ· ἴδε εἰμὶ καὶ εἰμι.

Εἰα· (ἴσως) ἕνεκα τῆς ἐτυμολογίας ἐγράφετο
καὶ [εἰ-α] εἴα· ἐπειδὴ ὅμως τὸ α εἶναι πάντοτε
βραχύ, προτιμητέον τὸ εἰα) φωνὴ ἐνυπαρρόν-
σαι, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, πρὸ πάντ. εἰς κοινὰς
ἐργασίας· πρὸλ. Ἀριστ. ἐτ. 451, ἐνθα εἰς
φωνάζει πρὸς τὸν χορόν· «ὦ εἰα», ὁ δὲ χο-
ρός ἀπαντᾷ· «εἰα μάλ', εἰα εἰ μάλ', (παρ'
ἡμῶν ἔα μάλ'), εἰς τὴν προστ. καὶ καθ' ἐν.
«εἰα χορεῖ» Εὐρ. Μηδ. 820· «εἰα λέγε» Θεοκρ.
5, 78· καὶ κατὰ πλ. «ἀλλ' εἰ' ὁμαρτεῖτε»
Εὐρ. Ἱερ. μ. 622· «ἀλλ' εἰα δὴ σκεψώμεθα»
Πλάτ. σοφ. 239· συχνὰ μὲ τὸ δὴ· «εἰα δὴ,
εἰρος πᾶς τις εὐπειρέζω» Αἰσχ. Ἀγ. 1636·
«ἄγ' εἰα - παρακαλεῖτε» Αἰσθ. βατρ. 391·
ἔτι δέ μετ' ἐρωτημ. προτάσεως· ἀντὶ προστ.
«οὐκ εἰα - δραμεῖσθε, οὐκ εἰ, μὲν τις ἀρεῖται
δόρυ» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1423· πρὸλ. ἔα, εἴα.

Εἰάξω· εἰα ἐπικαλεῖσθαι· Πασχ. ἐξ Εὐρ. Νρυ-
οίππ. ὡς αἰάξω ἐκ τοῦ αἰ.

Εἰαμενῇ, ἢ· τόπος ὅπου πᾶς φύσας ποτα-
μοὺ ἀπαδόντος· ἢ ἔλος παραποτάμιον καθ'-
ὄρον· ἢ ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα· Ἱπ-
σύχ. «ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλος μεγάλοιο πεφύ-
κε» Ψλ. 8, 483· «λειμῶνες ὑπὸ ὕδατος εἰα-
μεναί τε» Θεοκρ. 25, 16, Ἀπολ. Ῥ. 2, 795 καὶ
πολλάκις· «ἀλλὰ καὶ κατακλυσθεῖσα (ὑρ' ὁ-
δάτων χώρα (οἱ παλαιοὶ γραμ. τὸ βασίνου-
σιν, ὡς παράγοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ εἰς, ὁ Ηούμ.

Εἶδ-έχθεια, ἡ ἡ δυσάριστος ὄψις, ἀσχη-
μία μετ' ὧν. *deformitas*.

Εἶδ-εχθής, 2' μισητός, ἐπαχθεὺς προσώπου,
βδελυρός. Πολυδ. 37, 2, 1' παρ' Ἰπποκρ. δυ-
σώτης, σαρκύς, *deformis* ἐπίρ. - ὡς = αἰσχροῦς
Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 410.

Εἶδέω καὶ εἶδω, ὅποι. τοῦ οἶδα.

Εἶδ' ὅτ' ἂν μέλιστα, ἂν τῷ ὄντι, ἂν ὁμῶς, ἂν
θηλαδῇ, ὑπόθεσις ἣτις παρίσταται ὡς δεδο-
μένη καὶ ἀνεγνωρισμένη, πρὸς τὴν ὅποιαν
ἂν δύναιται τις νὰ ἀντείπῃ «νὺν ἄμμε ὅτω
ἂψ ἀπονοστήσειν» «εἰ δὲ ὁμοῦ πόλεμός τε θα-
μὰ καὶ λοιμός Ἀχαιοῦς» «ἀφ' οὗ βέβαια Ἰλ.
α, 90' «ἡ γὰρ κεν δειλὸς καλεοίμην, εἰ δὲ
οὐκ ἔτι πᾶν ἔργον ὑπέρομαι» = ἂν τῷ ὄντι, α,
294' «εἰ δὲ εἰς πλαγίας ἐρωτήσεις» «κατάλε-
ξον εἰ δὲ αὐτοῦ τόσος παῖς εἰς» = ἂν τῷ ὄντι
ἦσαι Ὁδ. α, 206' ἄλλως τε ἴδε τὸ δὲ.

Εἶδ' ἡμα, τό τὸ γνωσθῆναι, ἡ γνώσις Οἶνομ. π.
Εὐσεβ. πρ. Εὐαγγ. 5, σ. 212, δι. γρ.

Εἶδ' ἡμονικῶς, ἐν γνώσει, ἐμπειρῶς ἀρ. λεξ.

Εἶδ' ἡμόνως, ἐπιστημόνως Ἡούχ.

Εἶδ' ἡμῶν, 2' ὁ γινώσκων, εἰδήμων, ἐμπειροῦ,
τινός Δ. Λαερ. 6, 14' ὅπῃ τοῦ Πολυδ. 5,
144 ψέγεται ὡς λέξ. κακῇ, *sciens*, *peritus*.

Εἶδ' ἡσις, ἡ γνώσις, κατὰληψις Σχολ. Ἰλ. α,
247, *scientia*, *peritis*.

Εἶδ' ἡσις = εἶσομαι μέλ. τοῦ οἶδα.

Εἶδ' ἡτικός, 3' εἰδήμων Β. Ἀν. σ. 1366, ἐκ
τοῦ Ἀμασίου.

Εἶδ' ἡικός, 3' ὁ τὸ εἶδος ἀφ' ὧν, ἀντίθ. τῷ γε-
νικῷ Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 102. Παρὰ Πλουτ.
ἀρέσκ. φιλοσ. 1, 3 «τὸ ποιητικὸν καὶ εἰδι-
κόν» ἀντιτίθ. πρὸς «τὸ παθητικὸν καὶ ὀλι-
κόν», τὸ τοῦ εἰδούς πρὸς τὸ τῆς ὕλης ἐπίρ.
- ὡς μετ' ὧν. Ἐπιγ. 2 222, *specialis*.

Εἶδ' ἡτον (ἰδόν) νενοτισμένον, ὁρὸν Ἡούχ.

Εἶδος ἴδε ἴδιος.

Εἶδο-γραφία, ἡ προσώπου ἢ ἀπλῶς ζωγρα-
φία, ἐπὶ φυκλασίδωμᾳ Γρηγ. ποιημ. σ. 151.

Εἶδο-γράφος, ὁ, ἐκαλεῖτο ὁ γραμματικὸς
Ἀπολλώνιος, ὅστις διένεμε καὶ ἐτακτοποίη τὰ
ποιήματα κατὰ τοὺς ρυθμούς Σχολ. Πίνδ. Π.
2, 1 καὶ Ἐτ. Μ. σ. 295, 52.

Εἶδο-θέα, ἡ θυγ. Πρωτεύς Ὁδ. εἶδοθέα
Δ. Περ. ἀδελφῇ τοῦ Κρόνου Σχολ. Σοφ.
Ἀντ. 980' ὄν. γυν. Γαιτούλ. 1, (5, 17).

Εἶδοθεις, ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἀπολ. Ἰρ.

Εἶδος, αὐτὸ μέρος τοῦ μηνός π. Ρωμ. τὸ ρω-
μαϊκὸν ἴδης Δ. Ἀλ. 6, 89 διήρηται δὲ παρ'
αὐτοῦ εἰς μὴν εἰς τρία, εἰς καλὴν, εἰς μέσην καὶ
εἰς κακὴν, αἵτινες εἶδοι ἦσαν αἱ τελευταῖαι δέκα
ἡμέραι τοῦ μηνός.

Εἶδομαι ἴδε ΕἶΔΩ.

Εἶδο-μάλις, ὁ, ὁ καλλωπίζων τὰ μέλη
τῆς ὄψεως Ἀλκαί. κομ. π. Εὐστ. 1759, 47.

Εἶδομενός, ὁ, ἴδομενός Ἐπιγρ.

Εἶδομενός, ἡ θυγ. τοῦ Φέρητος, Ἀπολδ. 2)
πόλ. ἐν Ἡμαθίᾳ Μακεδονίᾳ, παρὰ τὸν Ἀ-
ξίον Ἰουκ. κάτ. Εἰδομενίσι.

Εἶδομενίσις, οὐ, ὁ ποταμ. ἐν Ἀλβανίᾳ
Πολ.

Εἶδον, ἀόρ. ὅ. τοῦ ὄραω.

Εἶδο-ποιέω, κάμνω εἰκόνα τινός, ἀπεικο-

νίζω, παριστάνω» «καὶ σχηματίζω τὸν βίον»
Πλουτ. Ἀλεξ. 1' «αἱ εἰδοποιήσαι διαφορά»
= αἱ ἀποτελεῖσαι εἶδος Κλ. Ἀλ.

Εἶδο-ποίημα, τό τῷ ἔπομ. Θεολ. ἀριθ. σ. 9.

Εἶδο-ποίησις, ἡ εἰδοποίη Θεολ. ἀριθ. σ. 34.

Εἶδο-ποίησις, ἡ παρὰστασις, ἀπεικόνισις Στρίβ.

Εἶδο-ποιός, 2' ἀποτελὼν εἶδος, εἰδικός, Ἀ-
ριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 42 - διαφορά, τοπ.
6, 6, *specificus*.

Εἶδος, τό (ἴδε ΕἶΔΩ) τὸ εἰς τοὺς ὁρθολο-
γικοὺς προσπίπτον, ὅψις, μορφή «Δύσπαρι, εἰ-
δος ἄριστος» Ἰλ. γ, 39' «Νέστορι δὲν εἶδος τε
μέγεθος τε φωνὴν τ' ἄγχιστα ἐφύκει» = ὁμοί-
αζεν αὐτὸν κατὰ τὴν μορφήν, τὸ ἀνίστημα
καὶ τὸ εὐμέγεθος σώμα, 6, 57. Ὅπως εἶδος
ἀγνός, κακός, ἀλίγκιος, π, 316, πρὸς τὸ
βίη ἀντιτιθέμενα μᾶλλον περὶ ὠραίας μορφῆς
«οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν»
Ὁδ. π, 454' «παῖδας εἶδους ἐπαμμένους» Ἰρ.
8, 105' «οὐτ' εἶδος, οὐτε θυμὸν οὐδ' ὁ-
κλῶν ἀγέσιν μωμητό» Ἀίσχ. Ἐπ. 489 «ἡ
σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἡλέκτρας τόδε» Σοφ.
Ἰλ. 1168, περιγραφικῶς ὡς ἀλλὰ γὰρ τὸ εἶ-
μας. Ὅπως καὶ ἐν παρ' «τὸ τοῦ σώματος εἶ-
δος» Πλατ. Τιμ. 53' «τοὺς τὰ εἶδη βελτί-
στους» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 57. Περὶ ζώων, περὶ
τοῦ κυνός «εἰ δὲ καὶ ταχὺς ἔσκε θῆεν ἐπὶ εἶ-
δει τῷδε» Ὁδ. π, 308' «ὅπως ποικίλος τὰ
ἴδεα» ποικίλος κατὰ τὴν πρόσοψιν Ἰρ. 3,
107' 2) παρ' Ἀριστοτ. καὶ μετ' ὧν. φιλοσ. ἡ
μορφή, τὸ εἶδος, ἀντιτιθέμενον πρὸς τὴν ὕ-
λην παρὰ Πλατ. ἡ ἴδεα = ἡ ἀρχέτυπος εἰκόνα
τῶν πραγμάτων εἰς τὸ πνεῦμα 60. «τὸ ἐπὶ
εἶδει καλόν», συμμ. 210' 3) ποιότης, εἶδος
«τῶν παιγνίων τὰ εἶδεα» Ἰρ. 1, 94' «εἶδος
νόσου» Θουκ. 2, 50' ἔτι δὲ τρόπος τοῦ πράτ-
τειν, τοῦ φερεῖσθαι, 6, 77' «εἰς εἶδος τιάραι»
Ἡρωδ. 5, 5, 4' 60. ὁ τρόπος, τὸ («εἶδος γὰρ
πού τι ἐν ἑκάστῳ εἰσθάνειν τίθεσθαι περὶ ἑ-
κάστα τὰ πολλὰ, οἷς ταῦτόν ὄνομα ἐπιφέρει-
μεν», πολ. 10, 576) εἶδος, ἀντίθ. τῷ γένος,
συνγὰ παρὰ Πλατ. «αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἶ-
δη», Παρμ. 129' «ὅτι καὶ ἀνθρώπων εἶδη το-
σαῦτα ἀνάγκη τρόπον εἶναι ὅσα περ καὶ πολι-
τείων», πολ. 8, 541' «δύο τῆς κατηγορίας
εἶδη λέλειπται» Ἀισχιν. 1, 116, *facies*, *species*.

Εἶδοσαν, εἶδον.

Εἶδοσις, ἐμπειρία, ἐπιθεώρις Ἀισχ. 1, 111.

Εἶδο-φορέω, τὸ εἶδος τινας παριστῶ, πα-
ρουσιάζω Δ. Ἀλ. 7, 72

Εἶδουα, ἡ 1) σὺς. τοῦ Ἀϊακοῦ Λυκόφρ. 2)
θυγ. τοῦ Ὁμήρου καὶ τῆς Θέτιδος Ἀντ.
Ἰρ. 18' Ἰδουα.

Εἶδουα, ἡ 1) εἶδουα, ἐπιστήμων ἀρ.
λεξ. ἐκ τοῦ Καλλ.

Εἶδύλλον, τό, ἡποκ. τοῦ εἶδος, μικρὰ εἰ-
κὼν, μικρόν, τρυφερὸν ποίημα, ὡς ἐπὶ τὸ πα-
λὸ ἀγροτικῆς ὑποθέσεως, οἷα τὰ Θεοκρίτου,
Βίωνος καὶ Μόσχου, μόν. παρὰ γραμ.

Εἶδύλλομαι, εἰςέρω Πάμπλ. π. Στοδ
ἀνθ. 79, 52.

Εἶδύλος, ὁ λόγιος, ἀνετός Ἐτομ. α 295, 30
ΕἶΔΩ (ΕἶΔΩ, λατ. video) εἰςέρω, ἐκ τοῦ
του τοῦ εἰς τὸν ἔνερ. ἐν. ἀγρ. θέματος εἰ

των· Πλατ. ἀπολ. 37' ἐν τῇ προστ. ἔχουσιν ἰδίᾳ οἱ ἀττ. π. «οἱσ' ὡς ποιήσων» = κυρ. «ποιήσων οἱσ' ὡς» = κάμε, εἰσέυρεις σὺ πῶς, εἰσέυρεις τί πρέπει· νά κάμης Σοφ. Οἶ. τ. 543' «οἱσ' οὐν δ' ὁράσων» Εὐρ. Ἡρακλ. 452' «οἱσθα νῦν ἄ μοι γενέσθω» Ἰ. Τ. 1211. Συχνότ. εἶνε εἰς ἐπιμαρτυρίας, διαβεβαιώσεις· «ἵστω Ζεὺς» = ἄς τὸ εἰσέυρη ὁ Ζεὺς, ὁ Ζεὺς ἔστω μάρτυς, Ὁμ. καὶ ἄλλ. ὁμωρ. Ἰ. τ. 1' Ἀριστ. Ἀγ. 860. Εἰδῶ, οὗς, ἡ' ἐρόντης Ἡσύχ. ἡ' ὁποκ. τῆς Εἰδοθείας Εὐρ. Ἐλ. 11, κ. Σχολ. Διονυσ. Β. Ἀν. 857, 9. Εἰδωλεῖον, τό' νηὶς εἰδῶλων Ν. Δ. Κορ. Α. 8, 10. Εἰδωλικός, 3' πλούσιος εἰς εἰκόνας Κλ. Ἀλ. προστ. σ. 14, imagineus' ἐπίρ. - ὡς Σχολ. Πλατ. Γορ. σ. 342. Εἰδῶλιον, τό' ἀπεικασμα εἰδῶλου Ἐπιφάν. Εἰδωλό-δουλας, δουλος, λάτρης εἰδῶλων Βυζ. Εἰδωλο-θυσία, ἡ' θυσία εἰς εἰδῶλα γλωσσ. immolatio. Εἰδωλό-ῶτον, τό' τὸ θυσιασθῆναι εἰς εἰδῶλον Ν. Δ. Πράξ Α. 1, 29. Εἰδωλο-λατρεία, ἡ' λατρεία εἰδῶλων Ν. Δ. Κορ. Α. 10, 14. Εἰδωλο-λατρεῖν· εἶμαι εἰδωλολάτρης ἔκκλ. Εἰδωλο-λάτρης, ὁ' ὁ λατρεύων τὰ εἰδῶλα Ν. Δ. Κορ. Α. 5, 10. Εἰδωλο-μάνεια ἢ εἰδωλο-μανία, ἡ' μανικὴ λατρεία τῶν εἰδῶλων ἔκκλ. Εἰδωλο-μανεῖν· μανικῶς τὰ εἰδῶλα λατρεύω Γεωργ. Συγκ. σ. 99. Εἰδωλο-μανής, 2' ὁ μανιωδῶς τὰ εἰδῶλα λατρεύων Ι. Χρυσ. ὁμ. 31. Εἰδωλο-μανία ἴδε εἰδωλομάνεια. Εἰδωλό-μορφος, ὁ' σχηματισθεὶς κατ' εἰδῶλον Γεωγ. 10, 9. Εἰδῶλον, τό' εἶδος, εἰκὼν α) παρ' Ὁμ. μορφή ὁμοία πρὸς τινα Ἰλ. ε, 450' «εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἦϊτο γυναικί» Ὀδ. 0, 796' πρὸλ. Πλάτ. πολ. 9, 586' ὅθ. «καμνόντων εἰδῶλα» = αἱ σκιαὶ, σκιῶδεις εἰκόνες τῶν ἀποθνήσκοντων, διότι λείπει εἰς αὐτὰς ἡ οὐσία Ὀδ. λ, 476' «σκιάς εἰδῶλον» Αἰσχ. Ἀγ. 839 καὶ Πλατ. πολ. 7, 532, οὕτω καὶ μὲν παρ' οἷς φάντασμα· β) ἀπομίμηση, ἀπεικόνισις, εἰκὼν, π. γ. γυναικός· «χρόσειον εἶδ.» Ἡρ. 1, 51, καὶ ἀλλαχού ἐν τῷ πεζ. «λόγος εἶδ. ψυχῆς» Ἰσοκ. 3, 7' ἡ εἰκὼν ὅμως δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον· ὅθ. «εἰδῶλον καὶ ψευδός» ἐνώνεται, ἀπατηλὴ εἰκὼν Πλατ. Θεαίτ. 150, καὶ ἀντιβ. πρὸς τὸ ἀληθές αὐτοῦ· γ) παρὰ στοιχοῖς· ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εἰκὼν, ἡ ἰδέα, ἔννοια, Κικ. Fam' 15, 16' δ)-οὐράνια-τῶν ἀστέρων, αἱ ἀστεροειδεῖς εἰκόνες, οἱ ἀστερισμοὶ Ἀπολ. Ρ' 3, 1004' ε) Ν. Δ. καὶ ἔκκλ. εἰδῶλον, ἄ-γαλμα, simulacrum, imago. Εἰδωλο-πλαστῆναι· ἀπομιμουμαι, ἀπεικονίζω Ἡρακλ. Ὁμ. ἀληγ. σ. 66. Εἰδωλό-πλαστος, ὁ' ἀπεικονισθεὶς, ἀνατυπῶν Λυκόφρ. 173, κ. Σχολ. φαντασιώδης. Εἰδωλο-ποιεῖν· εἰκόνα κάμει α) ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀληθές, πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα Πλατ. πολ. 10, 605' β) ἐν γέν. εἰκονικῶς παριστᾶναι

Εἰδωλο-ποίησις, ἡ' τὸ ἀπομιμεῖσθαι, ἀπεικονίζειν, μετφ. ἀνατύπωσις Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 222, imaginatio. Εἰδωλο-ποιητικός· ἐσφαλμ. γρ. ἀντι εἰδωλοποιτικός. Εἰδωλο-ποιεῖν, ἡ' ἀπεικονίζειν, εἰκὼν· τῶν κατόπτρων Πλατ. Τιμ. 46' - τῶν γραφῶν, Κριτί. 107' παρὰ βήτορσιν, ἡ' εἰσαγωγή νεκροῦ, ὃν ποθεῖται τις λαλοῦντα Ἑρμογ. προγυμν. 9. Εἰδωλο-ποιικός, 3' ἀπεικονίζων· «τέχνη - ική» Πλατ. σοφ. 253' πρὸλ. εἰδῶλον. Εἰδωλο-ποιός, 2' ὁ ποιῶν εἰκόνας, ἀπομιμουμένος Πλατ. σοφ. 239. Εἰδωλο-πρεπής, 2' εἰς εἰδῶλα ἀρμόζων ἔκκλ. Εἰδωλο-υργικός, 3' εἰδωλοποιτικός Πλατ. σοφ. 266. Εἰδωλο-φανέναι· τὸ εἶδος, τὴν μορφήν εἰδῶλου ἔχειν. Εἰδωλο-φανής, 2' ὡς εἰκὼν ἐμφανιζόμενος Πλουτ. ἀρ. φιλος. 5, 19. Εἰδωλο-χάρης, 2' χαίρων εἰς εἰδῶλα Συνέσ. 5, 92. Εἶεν· εἶησαν, εὐκτ. ἐν. τοῦ εἰμί, δύναται νά ᾔη, γίνεται γρηῃς αὐτοῦ ἐπιρρημ. καὶ σημαίνει· μετὰδεν ἐκ τίνος προηγουμένου, μὴ μέλλοντος πλέον νά ἐξελεγθῇ περαιτέρω· εἰς τι νέον· «εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω καίσθω» Πλάτ. πολ. 1, 350, εἰς τρόπον ὥστε τὸ νέον παρουσιάζεται ἐν ἀντιθέσει, μὲ τὸν ἀλλᾶ, ὅς κλ. Συχνά ἀκολουθεῖ ἐρωτήσεως, οἷον Πλατ. Πρωτ. 312, καὶ προστ. Σοφ. Πλ. 534, ἐνθα ἐπίσης τὸ ἀκολουθεῖν μέλλει· ἴδως νά ἐξαρθῇ ὡς τι πρὸ πάντων νέον (ἴδ' ἄγε)· «εἶεν ἀκούω»· μάλιστα ἀκούω Αἰσχ. Χο. 655 καὶ Ἀριστ. εἰρ. 663, [ἐνθα ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶνε μακρά]. Εἰζηλός· φρουρίον Σικελίας, κατ. Εἰζηλόνος Στ. Βυζ. Εἰθαρ (ἀρ. λει. εὐθέως)· εὐθύς, πάραυτα Ἰλ. ε, 337, statim. Εἰθαρ' πόλ. Ἀρχαία Πτολ. Εἶθε' (πρὸλ. αἰθε)· ἄμποτε, εἶθε, (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν) α) μετ' εὐκτ. ὅταν ἡ πληρώσις τῆς εὐχῆς ᾔη δυνατόν· ἀν καὶ ὅχι πιθανή)· «ὡς ἡ-δούομαι» Ὀδ. ξ, 468' β) μετὰ παρατ. καὶ ἀόρ. τῆς ὁρίσεως. ὅταν πρέπῃ νά ἐκφρασθῇ τὸ ἀδύνατον τῆς πληρώσεως ἡ τὸ ἀναπλήρωτον· «εἶθε σοι τότε συνεγενόμην» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 46' «εἶθ' ἐμ' ἐδέξω» Αἰσχ. Ἀγ. 1537' εἰ δέ μετ' ἀπαρ. Ἀντιπ. 9, 35 (9, 408), ἀνθ' οἱ ἀττ. «εἶθ' ὥφελον» ἴδ' ὁφείλω, utinam. Εἰθεῖν· μαθεῖν Ἡσυχ. ἴδ' ἴθω. Εἰθίζω, π. ἀντι εἰθίζω. Εἰθισμένως· κατὰ τὸν συνηθὺς τρόπον Δ. Λασρ. 4, 35, consueto. Εἰθύνω, εἰθύς· ἴδ' ἴθ. Εἰθύ-φαλλος· ἰθύφαλλος Β. Ἀν. σ. 246. Εἰθύς· ὁρμῶ Ἡσύχ. Εἰθόδαλος· ἰθόδαλος. Εἶκα, ἀττ. ἔοικα Εὐρ. παρκ. τοῦ Ἰημέ. Εἰκαδ-άρχης, ὁ' ἀρχηγὸς εἰκοσιν ἀνδρῶν· κατὰ δὲ Ἡσυχ. «εἰκαδάρχαι» = προστάται τινὸς σωστήματος.

Εἰκάδιος· ἄνδρ. ὄν. Σουίδ.

Εἰκαθίσταται, οἱ ἱππῶν. τῶν Ἐπικουρίων, διότι ἐδῶρταν κατ' ἔτος τὴν εἰκοστὴν τοῦ Γαμηλιῶνος, ὡς ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς σχολῆς αὐτῶν Ἀθην. 7, 298.

Εἰκάζω, μέλ. εἰκάσω Ἀισχ. Εὐρ. 49, δόρ. εἰκάσα Πλατ. συμπ. 216, παρκ. εἰκασμένη Φαίδρ. 248, ἀλλὰ τὸ ὅπὸ τῶν Ἀττικιστῶν συστατινόμενον ᾗδε. ἤκασε Ἀριστ. Ἰππ. 1071, ἤκασμεθα, ὄν. 807, Ἀισχ. (κ. 285) κάμνω ὁμοιον· α) περὶ ζωγραφικῶν παραστάσεων· «εἰκασμένη γραφὴ εἰκῶν» Ἡρ. 2, 182· «Ζεῦσις καλὴν γυναῖκα γραφὴ εἰκάσας» ζωγραφίστας Σεν. οἶκ. 10, 1· περὶ ἀγάλματος Εὐρ. Ἀλ. 349· «πάνυ εἰκασμένη» πολὺ ὁμοία Λουκ. Ἀλεξ. 4, καὶ οὕτω συγγόν. ἐν τῷ παθ. «μητρός εἰκασθεὶς τρόποις» Εὐρ. Βακχ. 1253· εἰκασται = ἔχει γένει· ὁμοιος Πλατ. Κρατ. 439· «ποτὶν ματέρ' εἰκασθήσεται» Ἀριστ. Ἀγ. 783· ἀλλὰ τὸ εἰκασθῆναι = τὸ ἀποτυπωθῆναι, τὸ πρόπλασκα, προτύπωμα Πλατ. Φαίδρ. 250· ἐστὶ δὲ περὶ Σηλοτασιγῶν καὶ περὶ γελᾶματος Σεν. συμπ. 6, 8, εἰκονικός ἐκφράζω Ἡρ. 4, 31· 6) ἐν τῇ διανοίᾳ, ἤσαν συγκρίνω, τίνα τινα Ἀριστ. νεφ. 350· «ὡς σμικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι» Θουκ. 4, 36· «πολιτικὴν τε καὶ βασιλικήν» Ἡρ. 9, 31· γ) διὰ συγκρίσεως ἐκ σημειῶν καὶ περιστάσεων συμπεραίνω, τεκμαίρομαι· «πολλὰ ἄρθρον τεκμαίρμενος ἔχω εἰκάξαι» Λυσ. 6, 20, ἀντιθ. τῷ αἶδα Θουκ. 6, 92· «σαρῶς εἰδώς» Σεν. Ἀν. 1, 6, 11· ἔκ τινός τι Ἀισχ. Ἐπιτ. 356· ἀπὸ τῆς ὀφείας = κατὰ τὴν πρόσοψιν, 1, 10, τινι, π. χ. «ταύτῃ ἡγορατείᾳ, οἷα ἦν τὰ...», 1, 9. Πολλάκις ἀκολουθεῖ αὐτ. μετ' ἀπαρ. Θουκ. 5, 9, καὶ ἀπλῆ αὐτ. π. χ. «τὸ γινώμενον, 3, 22· «τί τοῦτ' ἂν εἰκάσαις;» Σοφ. Ἀντ. 1244· «ὡς εἰκάσαι» κατ' ὅσον δύναται τις νὰ συμπεράνῃ Ἡρ. 1, 34· οὕτω δὲ καὶ εἰκάσαι· μόνον Σοφ. Οἶκ. 82, assimilo.

Εἰκάθω, π. ἀντὶ εἰκω Σοφ. Φιλ. 1302, (εἰκάθω, εἶνε δόρ. ὅπου. ἀπαρ. λοιπὸν ὁρθότ. γραπτὸν εἰκαθεῖν, cedo.

Εἰκαί· ἂν καί, μολονότι, μεθ' ὅριστ. καὶ εἰκτ. Ὅμ. Ἀττικοί, δι' οὗ ἐμφαίνεται τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως· καὶ εἰ καὶ ἂν, ὑποβέται ἰδιαιτέραν περίπτωσιν, ἥς ἡ πραγματικότης μένει ἀναποφάσιτος.

Εἰκαιο-βολέω· εἰκοβολέω, ἔοφ γρ.

Εἰκαιο-βουλία, ἡ ματαιότης, ματαιοφροσύνη, ἀπερισκέψια δρ. λεξ.

Εἰκαδό-βουλος, 2· ἀπερίσκεπτος ἐκκλ. temerarius.

Εἰκαιο-δάπανος, 2· εἰκῇ, ἀκρίτως δαπανῶν Βοξ.

Εἰκαιο-λέσχη· μάταιος καὶ φλύαρος Βοξ.

Εἰκαιο-λεσχία, ἡ ματαιολογία Καισάρ. Θεολ. ζητ. 170.

Εἰκαιο-λογέω· εἰκῇ, ἀκρίτως λαλῶ, φλυαρῶ Κυρίλλ.

Εἰκαιο-λογία, ἡ τὸ ἀπερίσκεπτος φλυαρεῖν Φίλων, veniloquentia.

Εἰκαιο-λόγος, δ' ἀπερίσκεπτος φλυαρῶν μετγ. garritor.

Εἰκαιο-μυθία· ἀσυλλογιστὸς ὁμιλῶ δρ. λεξ.

Εἰκαιο-μυθία, ἡ τὸ ἀσυλλογιστὸς λαλεῖν, ματαιολογία, φλυαρία δρ. λεξ.

Εἰκαδό-μυθος, 2· ἀπερίσκεπτος, εἰς μὲν ὁμιλῶν Κυρίλλ. nugator.

Εἰκαιο-πονία, ἡ ματαία φιλοπονία Κυρίλλ.

Εἰκαιο-ρημονέω· εἰκατομυθεῖν Σουίδ.

Εἰκαιο-ρημοσύνη, ἡ εἰκατομυθία Σουίδ.

Εἰκατος· ὅστις εἰκῇ, ἀσυλλογιστὸς, ἀπερίσκεπτος, τυχαίως ἐνεργεῖ Πολυδ. 7, 7, 5,

παρὰ τὸ θρασύς, 15, 25, 4· παράνομος, 7, 7, 5· 60· «εἰκατότατος καὶ χερίστοις», 32,

21, 8· περὶ πραγμάτων, γινόμενων ἄνευ σχεδίου, κατὰ τύχην· «εἰκατα σχολή» Σοφ. ἀποστ. 288· σοφίη Λεων. Ἀλ. 3 (9, 80)· 60, 8 το-

χῶν, καὶ μάταιος Λουκ. δρ. λεξ. μωρόν, μάταιον· ἐπὶ. εἰκαίως Δ. Αλερ. 2, 128

καὶ ἄλλ. εἰκατα Λυκοφρ. 748, temerarius. Εἰκατοσύνη, ἡ ἀφροσύνη, ματαιότης Τίμων

παρὰ Δ. Αλερ. 5, 11, temeritas.

Εἰκατότης, ἡτος, ἡ τῷ ἀντ. μετγ. παρὰ τὸ ἀσυσμία Δ. Αλερ. 7, 48.

Εἰκαιο-τροπία, ἡ ματαιότης, μωρία Νικηρ. Βλαμμ. σ. 668, vanitas.

Εἰκαιο-φαγία, ἡ πολυφαγία.

Εἰκαίως, ἐπὶ. τοῦ εἰκατος· μὲν Ζων.

Εἰκάς, ἄδρος, ἡ ὁ ἀριθμὸς εἰκοσι, πρὸ πάντ.

ἡ εἰκοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός Ἡρ. ἔρ. 818, ἡ συνθ. ἀπαριθμοῦ τοῦ τελευταίου τρίτου τοῦ

Ἑλληνικοῦ μηνός· «τετάρτη, ἔκτη μετ' εἰκάδα», τ. ἔ. ἡ 24η, 26η· «δευτέραν μετ' εἰκάδα»

Μέν. π. Ἀθην. 6, 243· προσέτι δὲ «τρίτη εἰκάδι» = τῇ 23ῃ, Πλατ. νόμ. 8, 849· τὸ τε-

λευτατον τρίτον ἐν γένει, αἱ εἰκάδες Ἀριστ. νεφ. 17· παρ' Εὐρ. Ἰων 1076 καὶ Πλουτ.

Φωκ. 28 ἡ 6η ἡμέρα τῆς ἐυρῆς τῶν Ἑλευσινίων, viginti.

Εἰκάσια, ἡ (εἰκάζω) ἀπεικόνισις, ἀπομίμησις· «γραφικὴ ἡ εἰκ. τῶν ὁρωμένων» Σεν. ἀπομν. 3, 10, 1, παρ' Ἠρωκ. ὁμοιότης·

παραβολή, σύγκρισις Πλουτ. Θεμ. 29· παρὰ βήτορσιν = εἰκῶν, παραβολὴ Δημητρίου. -δοξία Πλατ. πολ. 6, 511, assimilatio.

Εἰκάσιμος, 2· ὃν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ γλωσσ. aestimabilis.

Εἰκάσιος· υἱὸς τοῦ Λυκίου, δλυμπιονίκης Κολοφώνιος Πάυς.

Εἰκάσις, ἡ· εἰκάσια Ἀργιλ. 18, δι. γρ.

Εἰκάσμα, τὸ ἀπεικόνισμα Ἀισχ. Ἐπιτ. 513· «εἰκάσματα θεῶν» Πολυδ. 1, 7· παρὰ Μαξ.

Τυρ. εἰκάσια, doxasia, simulacrum.

Εἰκάσμος, δ'· εἰκάσια, δοξασία = εἰκασμῶ λέγειν, ἀντιθ. τῷ «κατὰ βέβαιον ἱστορίαν»

Πλουτ. Μάρ. 11, conjectura.

Εἰκαστός· ὃν πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ Μαξίμ Τυρ.

Εἰκαστής, ὁ· δ συμπεραίνων τι, προμαντεύων· τῶν μελλόντων Θουκ. 1, 138, conjector.

Εἰκαστικός, 3· ἀπεικονίζων· «τέχνη εἰκαστική» Πλατ. σοφ. 235 καὶ πολλάκις = «εἰκόνος ἀπεργαζομένη», εἰκάζων, συμπεραίνων, τὸ εἰκ. = εἰκάσια, συμπεράσμα Λουκ. Ἀλεξ. 22· «εἰκαστικὰ ἐπιρρήματα» = ἀμφιβολίας ση-

μαντικά· ἐπὶ. εἰκαστικός = κατὰ συμ-

περασμόν Πολυδ. 4, 10, assim'latorius.
 Εἰκαστός, 3' ἀπεικονισμένος, ὁμοιος Σοφ. Τρ. 699, verisimilis.
 Εἴκατι, ὄνρ. ἀντὶ εἴκοσι Θεοκρ. 5, 86.
 Εἰκατίδειος· ἰκατίδειος Πιν. Πρηνλ.
 Εἴκα, εἴκαν, ἔκ. ἀντὶ ἰάν· ἴδ' εἰ καὶ καν.
 Εἰκίλιος, 2' ὁμοιος· Μανθ. 3, 237, similis.
 Εἰκαλ-δνειρος, δ' ὁμοιος· πρὸς ὄνειρον· «δ-νίρες εἰκαλδνειροι» Ἀριστ. ὄνρ. 687, vanus.
 Εἴκελος, 3 (εἴκω, πρβλ. ἴκελος) ὁμοιος· τινι Ὁδ. ρ, 411, similis.
 Εἰκελό-φωνος· ὁμοιος· κατὰ τὴν φωνήν· «κερκίδας ὀρθρολάμοις χελιδόσις εἰκελοφώνους» Φιλίπ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 247· ἐπὶρ. εἰκλώς μόν. Ἐτ. Μ. σ. 408.
 Εἰκῆ· ἀπεικονίτις, ἄνευ σχεδίου· «ἐφυρον εἰκῆ πάντα» Αἰσχ. Πρ. 885· «εἰκῆ λαβέν», ἀντὶ τοῦ δοκιμάσασθαι Μέν. π. Στυβ. Ἀνθ. 72, 2· «καὶ ἀλογίστως ποιεῖν» Αὐσ. 7, 12, παρὰ τὸ ἀπὸ ταῦτομάτου Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1' πρβλ. εἰκαστος, imago.
 Εἰκλεῖ· δειπνεῖ Ἦουχ.
 Εἰκλάν· δειπνον Ἦουχ.
 Εἰκνεῖται· ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει Ἦουχ.
 Εἰκο-βολέω· κατὰ Ἐτ. Μ. σελ. 297, 32, παρ' Ἀθηναίους εἰκοβολεῖν = εἰκάζειν Ἀριστ. παρὰ Πολύβ. 9, 154. Κατὰ Σουῖδ. ἐκ τοῦ Πολυδ. εἰκοβολεῖν = εἰκάζειν, εἰκῆ, καὶ μάτην βάλλειν.
 Εἰκονίζω· κάμνω εἰκόνα, ἀπομιμουμαι, τι Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 1, 10. Κατὰ Σουῖδ. = χαρρακτηρίζω, effingo.
 Εἰκονικός, 3' ἀπεικονίζων, ἄγαλμα ἀπομιμούμενον τὴν ζωντανὴν φύσιν Ἀθην. 5, 205, κωμικ. -ἀποχή = πρὸς τὸ φαινόμενον ἀποχή Δουκίλλ 105 (11, 233) ἐπὶρ. -ως Σχολ. Ἰλ. ν, 772.
 Εἰκόντιον, τό, ὀπκ. τοῦ εἰκῶν· μικρὰ εἰκῶν Πλουτ. Θιμ. 22, imaginacula.
 Εἰκόντιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εἰκόνισμα, τό· ἀπεικόνισμα Φαλκίχ. 2 (13, 6), simulacrum.
 Εἰκονισμός, δ' τὸ ἀπομιμεῖσθαι, ἀπεικονίσις Πλουτ. ἦθ. σ. 54, effictio.
 Εἰκονιστικός, 3' δι' εἰκόνας παρουσιάζων Μαξιμ. imaginans.
 Εἰκονο-γραφία· ζωγραφία Φίλων τ. 2, σ. 588, μετρ. ἐπὶ τοῦ λόγου λογιῖν. 10.
 Εἰκονο-γράφημα, τό· ζωγραφία Κ. Μαν. χρον. σ. 86.
 Εἰκονο-γραφία, ἡ· ἀπεικονίσις, παρίστασις Στραβ. 15, σ. 718, imaginatio.
 Εἰκονο-γράφος, ὁ· ὁ ζωγραφίζων εἰκόνας, (portraits) Ἀριστοτ. ποιητ. 15.
 Εἰκονο-θραυστής καὶ εἰκονο-κλάστης, ὁ· ὁ θραύων, συντρίβων εἰκόνας Βυζ.
 Εἰκονο-λογία, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν δι' εἰκόνων, εἰκονικῶς Πλάτ. Φαῖδρ. 267.
 Εἰκονο-μανία, ἡ· ἡ μανιώδης λατρεία τῶν εἰκόνων Κ. Μαν. χρον. σ. 90.
 Εἰκονο-μαχία· πόλεμον κατ' εἰκόνων κάμνω ἔκκλ.
 Εἰκονο-μαχία, ἡ· περὶ εἰκόνων μάχη, πρὸς τὰς εἰκόνας ἔκκλ.

Εἰκονο-μαχικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατὰ τῶν εἰκόνων ἀφίσειν Θεοδ. Στουδ. σ. 234.
 Εἰκονο-μάχος· μαχόμενος τὰς εἰκόνας ἔκκλ.
 Εἰκονό-μορφος, ὁ· ὁ μορφῶντων εἰκόνας· Μανθ. 4, 343, statuarius.
 Εἰκονο-περίγραπτος, 2' ὁ δι' εἰκόνας περιγραφόμενος Νομοκάνων.
 Εἰκονο-ποιεῖω· ὁμοίωμα κάμνω Ἰουστ. Μαρτ. ἀπολ. 2, σ. 65.
 Εἰκονο-ποιός, δ' ὁ κατασκευάζων εἰκόνας· Ἀριστοτ. ποιητ. 25, statuarius.
 Εἰκονο-στάσιον, τό· εἰς ὃ χρέμνται αἱ ἄλλαι εἰκόνας Βυζ.
 Εἰκον-ὄργημα, τό· εἰκόνημα Γερμ. Κωνστ. σ. 242, imago, figura.
 Εἰκονο-υργία, ἡ· τῇ ἀνωτ. Βυζ.
 Εἰκον-ώδης, 2' φαντασιώδης γλῶσσ.
 Εἰκός, ὅτος, τό (= εἰικός, γὰρ εἰκα, ἰων. οἰός)· τὸ ὁμοιάζον ἴδ. μετὰ τὸ ἀληθές, λοιπὸν πιθανόν· «διὰ τῶν εἰκόνων τὰς ἀποδείξεις ποιεῖσθαι» Πλάτ. Φαῖδρ. 92· «σκοπεῖ ἀντὶ τοῦ εἰκότος· εἰ ἀνάγκη», συμπ. 200· ὁδ. τὸ φυσικόν, πρέπον, πρὸ πάντων κατὰ τὸ εἰκός· Θουκ. 1, 121· «ἐκ τοῦ εἰκότος», 4, 17· ἔτι δὲ «τῷ εἰκότι», 6, 19. Κατὰ τὸ πιθανόν ἢ τὸ φυσικόν, ὅπως πρέπει νὰ περιμένῃ τις, τὸ δὲ ἐναντίον εἶναι παρὰ τὸ εἰκός, 2, 62· «τὰ εἰκότα καὶ δίκαια», 5, 90, συγκρ. εἰκότερον ἔχει ὁ Ἀντιφ. 2, 6, 3 καὶ ἀλλαχοῦ.
 Εἰκοσά-γωνος· μέ εἰκοσι γωνίας· Ἰσμίλ. 6. Πυθ. 34, εἰκοστάγωνος, δι. γρ.
 Εἰκοσά-εδρος, ὁ· ὁ ἔχων εἰκοσιν ἑδράς Πλουτ. συμπ. 8, 2, 3' πρβλ. εἰκοσιέδρος.
 Εἰκοσα-ετηρικός, 3' εἰς εἰκοσι ἔτη ἀνήκων ἢ γινόμενος Εὐσεβ.
 Εἰκοσα-ετηρίς, ἴδος, ἡ· χρονικὴ περίοδος εἰκοσιν ἑτῶν Εὐσεβ. vicennium.
 Εἰκοσα-ετής, 2, ἡ· εἰκοσιετής Πολυδ. 56, εἰκοσαέτης· Ἦρ. 1, 136· ὁ εἰκοσιν ἑτῶν· χρόνος Πλουτ. ἦθ. σ. 113.
 Εἰκοσαε-τία, ἡ· χρόνος εἰκοσιν ἑτῶν Φίλων τ. 2, σ. 224, vicennium.
 Εἰκοσα-ετής, ἴδος, (ὁρθότ. εἰκοσαέτης) Ὁηλ. τοῦ εἰκοσαετής Πλάτ. πολ. 5, 360, vicennialis.
 Εἰκοσάχις· εἰκοσι φορές Ἰλ. ι, 379 καὶ Πλάτ. νόμ. 6, 771, vicies.
 Εἰκοσάχις-χίλιοι, οἱ· εἰκοσι χιλιάδες.
 Εἰκοσά-χλινος· εἰκοσιχλινος, μετ' εἰκοσι χλίνων τραπέζων, ἡ θάλασσα παρὰ τὴν τράπεζαν· οἶκος Ἀθην. 12, 548, δι. γρ.
 Εἰκοσι-κωλος, 2' μετ' εἰκοσι μέλη Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1153.
 Εἰκοσά-κωπος, 2' μετ' εἰκοσι κώπας, εἰκοσήρετος· ἀρ. λεξ.
 Εἰκοσά-μηνος, 2'· εἰκοσι μηνῶν Αἰων. Ἀλ. 41 (7, 622).
 Εἰκοσα-μνατός, αἷα, οἱ· ὁ εἰκοσι μνῶν πέντε βίπων Φίλων.
 Εἰκοσά-πηχυς· εἰκοσι πήχεων Ἀθην. 12, 538· ἴδε εἰκοσίπ.
 Εἰκοσα-πλάσιος, 3'· εἰκοσαπλοῦς Πλουτ. Τιμ. σ. 35, vigesimulus.
 Εἰκοσα-πλασίων, 2' τῇ ἀνωτ. Ἀρχιμηδ.

Εἰκοσα-πλοῦς· τῷ ἄνωτ. Σχολ. 'Ιλ. γ, 349.
Εἰκοσα-πρωτεία, ἡ τὸ νὰ ἦνέ τις εἰκοσά-
πρωτος.

Εἰκοσά-πρωτοι, οἱ εἰκοσι πρῶτοι ἴδε πεν-
τάπρωτοι.

Εἰκοσά-ἀριθμός, 2· εἰκοσι τὸν ἀριθμὸν 'Ετ.
M. vicovarius.

Εἰκοσάς, ἄδρος, ἡ ὁ ἀριθμὸς εἰκοσιν, (ἴδε
εἰκάς) Λουκ. 'Αλεξ. 11.

Εἰκοσα-στάδιος, 2· εἰκοσι στάδια μακρός·
— πορθμός Στραβ. 9, 426.

Εἰκοσά-στέγος, 2· ὁ εἰκοσι στέγας, ὁραφάς
περιέχων 'Αθην. μηχαν. α. 70.

Εἰκοσατος, ὁ· εἰκοστός Ἰετξ. vigesimus.

Εἰκοσά-φυλλος, 2· μὲ εἰκοσι φύλλα· — βό-
δα Θεοφρ. I. Φ. 6, 6, 4· πρὸλ. τὸ παρ' ἡμῖν
τριαντάφυλλον.

Εἰκοσ-ετηρίς, ἴδος, ἡ· χρόνος εἰκοσιν ἔτων
Δ. Κάσ. 58, 24· ἴδ' εἰκοσαετηρίς.

Εἰκοσ-έτης, ὁ· εἰκοσιέτης, εἰκοσιν ἔτων 'Ανθ.
8, 123· ἀλλὰ «εἰκοσιέτους σωθέντος Ὀδυσσεύς»·
= μετὰ εἰκοσιν ἔτη Λουκιλ. 12, (11, 77).

Εἰκοσά-ετις, ἴδος, ἡ· εἰκοσαετίς, ὡς ἡλ. τοῦ
προηγ. Δισκ. 31 (7, 166).

Εἰκοσά-ἡρέμετος, 2, — ναῦς· ναῦς μὲ εἰκοσι
κώπας.

Εἰκοσά-ἡρης, 2 — ναῦς· ναῦς μὲ εἰκοσι σειρὰς
βίθρων κωπηλατικῶν 'Αθην. 5, 203.

Εἰκοσι, οἱ, αἱ, τὰ, πρὸ φων. εἰκοσιν, (κυρ.
Εἰκοσι· ἔντ. καὶ εἰκοσι 'Ιλ. π, 847), ὥρ.

εἰκα· τ· Θεοκρ. 5, 86, ἀλλ. = εἰκοσι, viginti.

Εἰκοσι· δύνω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Εὔστ. 'Ιλ. σ.
726, 13.

Εἰκοσι-ἑδρος· εἰκοσάεδρος Τιμ. Λοκρ. 98

Εἰκοσι-εννέα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν 'Αθην. 13,
608, undetriginta.

Εἰκοσι-εἴς, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Εἰκοσι-επτὰ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν 'Ἰπποκρ.
κάλλ. γραπτέον χριστά.

Εἰκοσι-ετής, ὡς, 2· εἰκοσιν ἔτων Δ. Κασ.

Εἰκοσι-καὶ-τέταρτος· εἰκοστός τέταρτος,
ἔπ. ἀδ. 690 (7, 343).

Εἰκοσι-κλίνας, 2· εἰκοσάκλινος 'Αντ.
Κρ. π. 'Αθην. 12, 518, δι. γρ.

Εἰκοσι-μέτρος, 2· εἰκοσι μέτρα περιλαμβά-
νων 'Ιλ. φ, 264, ἐνθα ὁρῶτ· νῦν ἀναγιν. δω-
κατεικοσιμέτρον.

Εἰκοσι-μνῶς· εἰκοσι μνῶν· — ἔρηνος Λυσ.
παρὰ Πολυδ. 9, 57, ἔτι δὲ Λοδ. Φρυν. 554

εἰκοσιμνῶς.

Εἰκοσι-νήριτα, ἄποινα· εἰκοσαπλὰ λύτρα,
πρὸς εἰκοσι ἐρίστα καὶ εἰκοσάκτις ἐρίζοντα καὶ

ἐξορίζοντα Εὔστ. 'Ιλ. γ, 349, (παραγ. ἀμ-
σίδ. νήριτος· ἀναμφισδητήτως εἰκοσι·).

Εἰκοσίοι, οἱ· εἰκοσιν· — ἐνιαυτοὶ 'Ανθ.
Παλ. παρατ. 262, viginti.

Εἰκοσι-οκτώ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Διοδ. 14, 102.

Εἰκοσι-πεντα-έτης, ἴδος· ὡς ἡλ. τοῦ προηγ.
'Ανθ. Παλ. παρατ. 209, 8.

Εἰκοσι-πέντε, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Δημ. 35, 10.

Εἰκοσι-πηγυς, 2· εἰκοσάπηγος Ὑπρ. 3, 60.

Εἰκοσι-τέσσαρες, εἰκοσι-τέσσαρα ὡς καὶ

παρ' ἡμῖν Διοδ. 14, 92.

Εἰκοσι-τρεῖς, — ἰα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν 'Α-
θην. 13, σ. 585.

Εἰκοσά-ὄργυρος, 2· εἰκοσιν ὄργυρων Ξεν.
κυν. 2, 5.

Εἰκόσ-ορος, π. εἰκόσσορος, — ναῦς· εἰ-
κοσάκωπος, μὲ εἰκοσι κωπηλάτας, (ὡς ἔξηγ.
B. 'Αν. 246) 'Οδ. ι, 332.

Εἰκοσά-γυνος· ἴδε εἰκοσάγυνος.

Εἰκοσταῖος, 3· τὴν εἰκοστήν ἡμέραν 'Ἰπ-
ποκρ. 'Αντιφ. 1, 20, vigesimaus.

Εἰκοστο-ἑξάδομος· εἰκοστός ἑξάδομος·
Πλουτ. ἡθ. σ. 1027.

Εἰκοστο-λόγος, ὁ· ὁ εἰκοστώνης, ὁ συν-
άγων τὴν εἰκοστήν, ἐνοικιαστὴς φόρων 'Αριστ.
βατρ. 363.

Εἰκοστό-μανον, τό· εἰκοστὸν ποῦτον·
ἴδε εἰκοστόπρωτον.

Εἰκοστό-πεμπτος, 3· εἰκοστός πέμπτος·
Νικομ. ἀριθμ. 1, 12.

Εἰκοστό-πρωτον· εἰκοστός πρῶτος· Νι-
κομ. ἀριθμ. 1, 12.

Εἰκοστός, ἐπ. εἰκοστός, 'Ιλ. ω, 765,
(ἴδε εἰκοσι), 3· εἰκοστός· 'Οδ. ε, 34 καὶ ἔξ.

εἰκοστή = τὸ εἰκοστὸν μέρος, φόρος τις· τῶν
γίγνομένων Θουκ. 6, 54· = τῶν κατὰ
ἡλικασσάν· 7, 28· = ἐλευθερίας· 'Ἰσοκρ. 963,
vigesimus.

Εἰκοστο-τέταρτος· εἰκοστός τέταρτος·
Πλουτ.

Εἰκοτ-ώνης, ου, ὁ· εἰκοστολόγος
'Αρρ. 'Επικτ. 4, 1.

Εἰκότερον, συγκρ. τοῦ εἰκός· ἴδε εἶκω.

Εἰκοτο-λαλέω, κατ' εἰκασίαν ἀντί εἰκο-
τολέω 'Αντιγ. Κάρυστ. 141.

Εἰκοτο-λογέω· κατὰ πιθανοῦς λόγους ὁ-
μιλῶ, συμπεραίνω Στραβ. 13, 620.

Εἰκοτο-λογία, ἡ· τὸ συμπεραίνειν κατὰ
πιθανότητα Στραβ. 13, 620, probabilities.

Εἰκότως, ἐπὶρ. τοῦ εἰκός· κατὰ πιθανὸν τρό-
πον, κατὰ συμπερασμόν, κατ' εἰκασίαν· — καὶ

οὐκ ἀλόγως· ἀποδείχκειν· 'Ἰσοκ. 4, 150· — ὑπο-
πτεύω Θουκ. 3, 53· κατὰ τὸ πρόπον, εὐλό-
γως· «νέμον ἐικότως· ἀδικα μὲν κακοῖς· Αἰσχ.

ἰκ. 403· «ὡς εἰκότως εἶπες» Πλάτ. ἐπιν. 979·
«οὐκ εἰκότως» = ὅχι εὐλόγως· Θουκ. 2, 37·
«εἰκότως ἔχει» = εἰκότως ἔστι Εὐρ. 'Ι Τ.

911. Συχνάκις εὐρίσκεται ἐν τέλει, αὐτὸς ὡ-
στε προστίθεται μία πρότασις μὲ τὸν γάρ

Θουκ. 1, 77.

Εἰκούρ· πόλ. 'Ἰνδοίς κατὰ τὸν Γάγγην Πτολ.

Εἰκτέον· δεῖ εἶπεν, ὑποχωρεῖν Φιλ. τ. 2, σ.
68, cedendum.

Εἰκτικός, 3· ὑποχωρητικός, ἐνδοτικός 'Ετ. M.

Εἰκτόν, τό· ὁμοῖον Σουῖδ.

Εἶκω, ῥίξα τοῦ εἰοικα, ὅπερ ἴδε· ἐξ αὐτοῦ
μόν. εἶκε = ἐφάνη καλὸν 'Ιλ. σ, 520, εἶκτόν

καὶ εἶκτην, ἀντί εἰοικατον, εἶκτο καὶ
τοὺς ἄλλ. χρόνους ἴδ' ἐν εἰοικα.

Εἶκω (μὲ δίγαμμα, πρὸλ. ὑποεἶκω, ἀδρ. εἴ-
φασκε, 'Οδ. ε, 332) 1) ὑποχωρεῖν α) σύρο-

μαι εἰς τὰ ὀπίσω 'Ομ. ὅστις λέγει καὶ — ὀπίσ-
σω εἶκων = ὑποχωρεῖν ἐς τὰ ὀπίσω 'Ιλ. α,

606· — τινί τινας, = ἐνώπιόν τινας, εἰς τι, π. χ.

-Ἀργείοις χάρις, δ, 509. *εἶπε πολέμου καὶ δειλότητος*, ε, 348. - προύρου = υπεχώρησεν ἀπὸ τῆς θύρας. Ὁδ. σ, 10. *εἴτατί μοι νίκης*. Κολουθ. 171. *Ἐτι δὲ τινί, μετ' ἀπαρ. Ὁδ. ε, 332. Καὶ ἄνευ πτώσε. 6, 14, κέμνω τόπον ὡς σημειὼν αἰδοῦς, σεβασμοῦ. *εἴλω σοι τῆς ὁδοῦ*. Ἦρ. 2, 60. *-γέρουσιν ἔδρης. Φωκυλ. *εἶπε θυμῶς* = χαλάρωσε τὸν θυμὸν σου Σοφ. Ἄντ. 714. 6) ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος, τινί τι = τινὸς κατὰ τι. Ἰλ. χ, 459, Ὁδ. σ, 515. *τὸ δὲ ὄν μένος οὐδενὶ εἴκων*. Ἐτι δὲ *εἴκειν πόδεσσι* = εἶμαι κατώτερος, κατὰ τὴν ὥκυποδιαν, ξ, 221. Ὁ Ἦρ. καὶ ὁ Θουκ. συννά = τοὺς πολέμους, κλπ. - ἀνάγκη Αἰσχ. Ἄγ. 1041. - κακοίς, Ἦρ. 320. - κἀκη = ὁποῦ κῶπτα Πλάτ. Μενεξ. 216. - θυμῷ Ἰλ. ι, 593, ἀκολουθῶν τὴν κλίσιν τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ - ὕβρει, ἀφραδίας = ἀφῆνοι νὰ παρασύρωμαι ὑπ' αὐτῶν Ὁδ. ξ, 262. ἔτι δὲ - πενίη = ἀφῆνοι νὰ παραπλανῶμαι ὑπὸ τῆς πενίας, ξ, 157. - ὄργῃ Θουκ. ι, 38. - τῇ ἡλικίᾳ Ἦρ. 7, 18. 2) χαλαρῶν = εἴκειν ἔππῃ ἡνία = χαλαρῶσαι τὴν ἡνία Ἰλ. ψ, 338. *ὀπηνίχ' ἐν θεῷ πλοῦς ἡμῖν εἴκη* = ἐπιτρέψῃ Σοφ. Φιλ. 465. *οὐκ ὁρθῶς τοῦτο εἴξαντος τοῦ νομοθέτου*. Πλάτ. νόμ. 6, 781, οὐδο.

Εἰκὼν, ὄνομα, ἡ (γεν. εἰκῶς Εὐρ. Ἐλ. 77, αἰτ. εἰκῶ Αἰσχ. Ἐπτ. 541, αἰτ. πλ. εἰκῶς Ἄριστ. νεφ. 559) ἡ εἰκὼν, ἥτις ὁμοιάζει πρὸς ἀντικείμενον τι, ἀπεικονισμα. *ἐξοίστου δάκρυς εἰκὼ φέρων* = εἰς τὴν ἀσπίδα Αἰσχ. Ἐπτ. 541. ὡς *οὔτε εἰκὼν οὔτε εἰδωλὸν εἴη*. Πλάτ. σοφ. 264. *ἀνδριάς, χρυσὴν εἰκὼνα ἀναθήσειν*, Φαίδρ. 235. *-χαλκῇ, λιθίνῃ*. Πλούτ. Δημ. 30. *εἰκὼν γεγραμμένη* = ζωγραφία Πλούτ. εἰκὼν τῆς διανοίας, ἔννοια, παράστασις. *-νοήτου θεοῦ*. Πλάτ. Τιμ. 92. Σύγκρισις, παραβολή, Φαίδρ. 87. *ἄλλῃν σοι εἰκὼνα λέγω*, Γοργ. 493. *οἱ εἰκόνων λέγειν*, πολ. 6, 487. - εἰκὼνα, ἐπιρρηματικῶς κατὰ τὸν τρόπον. οἷον *θεσμοκρατορίου εἰκὼνα*, Πλάτ. Κρατ. 400, simulacrum.

Εἰλᾶ· ὁπρίων καλῶν Ἦσυχ.

Εἰλαδὸν· ἱλαδὸν, ἀθρόως Εὐστ. δι. γρ. Ἦρ. 1, 172, catervatim.

Εἰλατος ἡ ἱλατος, δ' μὴν τῶν Δελφῶν Ἐπιγρ.

Εἰλαμῆς, ἴδος, ἡ, πλ. εἰλαμίδες = μῆνιγγες Πολυδ. 2, 44.

Εἰλαπινάζω· εὐχολοῦμαι, εἰς μέγα συμπόσιον Ὁδ. 6, 57, epulor.

Εἰλαπινάτης, δ'· σὺνδεικνος, ὁμοτράπεζος Ἰλ. ρ, 576. κατ' Ἀθην. 4, 174, ἐπώνυμιον τοῦ Διὸς παρὰ Κυπρίοις.

Εἰλαπίνῃ, ἡ· συμπόσιον, κατ' Ἀθην. 8, 362. *εἰλαπινάει = οὐσαί· καὶ λαμπρότεροι παρασκευαί*, παραχόμ. συνήθ. ἐκ τοῦ πίνειν κατ' ἱλας, ἥστιον πίναν. ἐκ τοῦ λάπτω ἡ λαπίζω Ἰλ. κ, 217, epulum.

Εἰλαπινό-υργός, ὁ· ὁ συμπόσια ἔχων Μανθ. 4, 300.

Εἰλαρ, ατος, τό· σκέπασμα, πρόφραγμα· νηῶν = διὰ τὰ πλοῖα Ἰλ. η, 338. - κόματος = κατὰ κόματος Ὁδ. ε, 257, prorugnaculum.

Εἰλαριάδης· υἱὸς Τίτιου.

Εἰλ-αρχέω· ἄρχω ἴλης ἱππικοῦ Δ. Κάρ. 55, 11.

Εἰλ-αρχης, ὁ· ἀρχηγὸς ἴλης ἱππικοῦ Πολυδ. 6, 25.

Εἰλαρχία, ἡ· ἱλαρχία.

Εἰλατίδης, ἡ· Ἐλατίδης· υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, τ. Ε. Αἰλύτου Πινδ. Ὁ. 6, 33, ἡ Ἰσχυς, π, 33, 31. ἡ Πολύσημος Ἀπολ. Ρ. 1, 41.

Εἰλάτινος, π. 2· ἰλάτινος, ἐξ ἰλάτης· ὁρίζει Ἰλ. ε, 289. - ὅλη Εὐρ. Ἐκ. 632. ἐκ Εὐλου ἰλάτης· ἰστός Ὁδ. 6, 424. - δοκοί, τ, 39. - κλάται Εὐρ. Ἐλ. 1461.

Εἰλατίων, υἱος, ὁ· Θεσσαλὸς τις Λοσκ.

Εἴλα· σῆλα (ψαλῖα), χαλῖνοι· δεσμοί, ριμοί, δέσμα.

Εἰλεῖθουα, ὄνομα, Ἐλεῖθουα καὶ Ἐλευθὼ Πινδ. Π. 3, 9 ἡ θεὰ τῶν τοκετῶν, ἥτις βοηθεῖ τὰς ὠδινούσας· καθ' Ἦσ. θε. 922 θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας Ἰλ. π, 187. ἔτι δὲ πλ. λ, 270 βραδύτερον ἢ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀρτεμίν Κανλ. Ἄρτ. 22. - κωμωδία τοῦ Νικομάχου.

Εἰλεῖθουίαι πόλις ἡ· πόλ. Αἰγύπτου, κατ. Εἰλεῖθουιοπολίτης Στ. Βυζ.

Εἰλεῖθουιον, τό· ναὸς Εἰλεῖθουίαι· Εὐστ.

Εἰλεῖθουιοπολίτης· ἴδε Εἰλεῖθουίαι πόλις.

Εἰλενία, ἡ· πόλ. Ἰταλίας καὶ ἐπωνύμ. τῆς Ἀθηνᾶς Ετ. Μ.

Εἰλεοί, οἱ· τόπος ΒΔ. τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἐρμιόνης Πασα.

Εἰλεός, δ' 1) δεινὴ ἀσθένεια, προσερχομένη ἐκ τῆς περιπλοκῆς τῶν λεπτῶν ἐντέρων ἱατρ. φων. καὶ θηρίων Ἦσυχ. ἔτι δὲ μαγειρικὴ τράπεζα Εὐστ. εἶδος κλήματος· Ἀθην. 1, 31, voluulus.

Εἰλερδᾶ· ἱλερδᾶ Δ. Κας.

Εἰλέσιον, τό· πόλ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Τάναννον, κατ. Εἰλεσιεύ, Στ. Βυζ. ἀλλ' Εἰρέσιον ἀρ. λεξ.

Εἰλεσιεύς· εἶδος καλᾶμου Θεοφρ. 1, Φ. 4.

Εἰλέτις, ἡ· βλάστησις Ἦσυχ.

Εἰλέω, ἀττ. εἰλέω· τό· εἴλω.

Εἰλέω (εἴλη)· ἐν ἡλίῳ ξηραίνω Εὐστ. insolar.

Εἰλε-ώδης, 2· ἄρρωστος· ἐξ εἰλεῶ Ἀρεταί. ἰλεους.

Εἴλη, ἡ· εἴλη ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου (πρὸς ἀλήθειαν καὶ εἴλη) Ἀριστ. σφ. 771.

Εἴλη (εἰλέω), ἡ, συννηθῶς. ἴλη ὅπερ ἴδε· ὁμιλος, πλήθος, πρὸ πάντων. ἴλη ἱππικοῦ· νομῶν Ἦρ. 1, 73, agmen.

Εἴληρᾶ ἀγελῶν, ἱλαδὸν Ἀρατ. 916.

Εἴληρδὸν (ἐκ τοῦ εἰλέω)· συμπεπλεγμένως, συνεστραμμένως Σουίδ. *εἰληρδὸν ταχυνού πτωκὸς ἔθηκε πόδας· Ἀντιφιλ. 23 (9, 14), περιπεπλεγμένα.

Εἴληθ-ερέω· ἐν ἡλίῳ θερμαινόμεναι, ἡλιάζομαι ἱπποκρ. ἀνθ. 2, σ. 485 ὁ Λοσκ. παρεστῶται τοῦ παθ. εἴληθερεσθαι ὡς καλλωπιστικὴν ἔκφορασιν ἀντὶ *ἡλίῳ θέρεσθαι*, insolar.

Εἴληθ-θερῆς, 2· ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμανθεῖς, ἡ· λιπαροί· ἱπποκρ. insolatui.

Εἴληθουα· ἴδε Εἰλεῖθουα.

Εἴληθ' ὄν· ἐν ἡλίῳ θερμασθῆναι Ἦσυχ. ἴδε εἴλη.

Εἴληθλουθ, πρ. τοῦ ἔργου.

Εἴλημ, π, τό· σκέπασμα, ἐπικάλυμμα Ἀντων. Στωβ. ἀνθ. 28, 18, μετγν. καὶ καμάρα, ἀπὸ

ὀψην" ἡ δοθέναι εἰλέω. Ἰπποκρ. involuerum.
Εἰλημῖ· ἔλημῖ· εἰληθῖ = ὅπως γίνου Ἰπποκρ.
Εἰληματικός, 3' στρημμένος, ὅστις ἔχεινε
καμάρω μτην. volabilis, cameratus.

Εἰλήνη· Σελήνη.

Εἰλῆς εἰ ὅπως εἰ Ἡούχ.

Εἰλησις, ἡ· τὸ συμπλέκειν, συστρέφειν, ἡ πε-
ριστροφή, ὁ στροβιλωδὴς ἄνεμος, στροβίλος
μτην. turbo.

Εἰλησις, ἡ· τὸ ἡλιάζεσθαι, ἡ ἡλιακὴ θερμώ-
της, παρὰ τὸ χειμῶν Πλατ. πολ. 3, 404,
παρὰ τὸ ἄνεμοι, 2, 380, aestus.

Εἰλήτηριον, τὸ βελών, κώδις Βασιλικ.

Εἰλητικός, 3' περικυλινδούμενος, στρεφόμε-
νος· ὥσα Ἀριστοτ. Ζ. ἱ. 1, 1, 9.

Εἰλήτιος· Ζεὺς ἐν Κύπρῳ (χειρ. Εἰλήτι)
Ἡούχ.

Εἰλητός, 3' στρημμένος Βυζ. oonvolutus.

Εἰλιγγιάω, εἰλιγγύς, ὁ· ἰλιγγιάω, ὕ-
λιγγος μτην.

Εἰλιγμα, π. καὶ ἰων. ὄδ· ἔλιγμα

Εἰλιγματώδης, 2' πολύστραφος, tortuosus.

Εἰλιγμός· ὄδ· ἔλιγμός.

Εἰλο-εἰδής· ἔλικουδὴς Σουδ.

Εἰλοῦεις, εἰσα, εν, π. ἀντὶ ἔλικουεις· ἔλι-
κτός, στρηνοχυριστός· ἀσπίς Νικ. ὁρ. 201
= κτίλοι = με ἔλικουιδῃ κέρατα Ὀππ. κυν. 1,
338, ἔλικουιδής, tortuosus.

Εἰλικό-μορφον, κέρα· με μορφήν ἔλικουιδῃ
Ὀππ. κυν. 2, 98.

Εἰλι-κρίνεα, ἡ· ἡ ἐνέργεια, καθαρότης, εἰ-
λικρίνεα, περὶ γρύματος Θεοφρ. ἀπουπ. 20
π. χωρ. 314· ἀέρως Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 9,
93, sinceritas, puritas.

Εἰλι-κρινέω· καθαρίζω Ἀριστοτ. κόσμ. 5·
ἀκρίως διακρίνω ἀποχωρίζω, Ἰσοκ. ἔλλ. 1.

Εἰλι-κρινής, 2' (εἴλη), λοιπὸν ὁρθότ. εἰλι-
κρινής, ὡς πολλάκις εὐρίσκεται εἰς τὰ χειρ.
τοῦ Πλάτ.) κυρ. εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κυρ-
ταγμένος, ἀκρίως ξετασθεὶς καὶ γνήσιος εὐ-
ρεθεὶς, ἐν γέν. καθάρως, ἀκηλίδουτος· «τὸ κα-
θαρόν τὸ καὶ εἰλ.» Πλάτ. Φιλ. 52· «τὸ ἐντός
ἡμῶν πῦρ εἰλ. ἐποίησαν», Τιμ. 45· «διάνοια,
Φαῖδ. 66· «ψυχὴ, 81· «τέρπει = αἱ καθαρὰί
ῥῥοναί Ἰσοκρ. 1, 46· «διὰ τὸ εἰλικρινῆ, τὰ
φύλα εἶναι = μὴ μεμιγμένα Σεν. Κυρ. 8, 5,
14, περὶ χρωμάτων τὸ ἐναντ. τοῦ κερκα-
μένα ἐτέροις Θεόφρ. «ὅντος φωτός εἰλικρι-
νούς» Πολυδ. 8, 33, 1' περὶ χρυσοῦ Πολυδ.
7, 98· «φανερὸς ὡς ὁ ἥλιος, προφανής, ἐναρ-
γής· ἀδίκια Σεν. ἀπομν 2, 2, 3· ἔιπρ. εἰλι-
κρινῶς Πλάτ. συμπ. 181, distinctus.

Εἰλικτός, ἰων. ἀντὶ ἔλικτός.

Εἰλινδέομαι, ἰσφαλ. τύπ. ἀντὶ ἀλινδέομαι.

Εἰλινδήςσις, ἡ· κυλινδουσις Αἰ. ψαλμ. 54, 6

Εἰλιξ, ἴκος, π. ἡ ἔλιξ.

Εἰλιόνεια, λέξ. ἰσρ. ἀντὶ εἰλειθια Πλουτ.
ἡθ. σ. 277.

Εἰλόνος, ὁ· τὴν ἐπομ. Νόν.

Εἰλί-πους, ὁδος, ὁ· σύρων τοὺς πόδας, τοὺς
ὀπισθεν πόδας ἐν τῇ βαδίσει βραδέως, ἐπι-
σύρων Ὀμ. πάντοτε ὡς ἐπὶ τῶν βοῶν, ὡς
καὶ Πσ. ὁσ. 983· καὶ ἄνευ προσθ. οἱ βόες
Θεοκρ. 28, 131· ὁ Εὐκόλις παρ' Ἀθην. 7,

286, καλεῖ οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἔ-
νεκα τῆς πλατυτέρας αὐτῶν λεκάνης βαδίζου-
σιν ἀργότερα, ἡ κατὰ τοὺς ἀργαίους (ὄδε Πανν.
παρ' Εὐστ. Ὀδ. 1394, 40) διὰ τὴν ἐνδεσιν
τῶν μηρῶν, flexipes.

Εἰλι-σκότωσις, ἡ σκοτοδινίασις, σκοτο-
δινία.

Εἰλισσός, ὁ· α) ἀνδρ. ὄν. Κ. Σμ. 2) = ἴλισ-
σός, ποτ. Ἀττικῆς Πανν.

Εἰλίσσω, π. καὶ ἰων. ἀντὶ ἔλίσσω.

Εἰλίσσων, ὄντος = ἔλίσσων ποτ. Ἡλῶδος
Θεοκρ.

Εἰλι-τενής, ἄγρωσις· διὰ μέσου τῶν ἐ-
λῶν ἔκτεινομένη, πολλαπλασιαζομένη ἀγρία
Θεοκρ. 13, 42.

Εἰλίχατο, ἰων. καὶ ἑπ. γ'. πλ. ὑπερ, τοῦ
ἔλίσσω.

Εἰλλῶ ὄδ· εἴλλω.

Εἴλλον, ὁρ. ὄδ· τοῦ αἴλλω.

Εἴλο-πεδον, τὸ θειλόπεδον ὁρ. λεξ.

Εἴλουθός, ὁ· φιλὰς θηρίων, κατὰδους Νικ.
ὁρ. 283, ὁρ. λεξ.

Εἴλυμα, τό· περιδῆγμα, σκέπασμα, ἐνδομα
Ὀδ. 5, 179.

Εἴλυσις, εἰσα, εν, δι. γρ. ἀντὶ ἔλυσις
Νον. 1, 273.

Εἴλος, ὁ· εἴλουθός, φιλέος Σεν. κυν. 5, 16.

Εἴλως, ὄος, ἡ· ἴλως Ἡούχ.

Εἴλωσις, ἡ· ἔλῃσις, πορεία, ἔτι δὲ ἔρπαι
ἐπὶ τῇ Ἡούχ.

Εἴλισπάομαι, ἔπιτε, τύπ. τοῦ εἴλω· κι-
νοῦμαι εἰς τὰ ἔμπρὸς ὡς σκώληξ, ὡς σκώληξ
κυρτοῦμαι, πρὸ πάντ. περὶ σπασμοειδῶν κινή-
σεων ἐν μεγάλῃ ὁδῇ Ἰωσ. καὶ ἄλλ. μτην.
ὁρθότ. ἴλυσπάομαι.

Εἴλυσπωμα, τό· σκωληκοειδὴς κίνησις Εὐστ.

Εἴλυσσεται· εἴλυσται Ἡούχ.

Εἴλωφάω· εἴλωφάω, εἴλω· 1) «ἄνεμος φλό-
γα εἴλωφάει» = προκυλίνει, συστρέφει Ἰλ. υ,
492· 2) προκυλῶμαι, περὶ συστρεφόμενης λάμ-
πews δάκνων· «τῇ δ' ἐπ' αἰθουμένῳ δακνὸν σέ-
λας εἴλωφάει» Ἡσ. θε. 690, Παθ. εἴλωφάει
= εἴλισσεται, συστρέφεται Ἡούχ. νουτ.

Εἴλωφάω· προκυλῶ, συστρέφω· «ἄνεμος πῦρ
εἴλωφάω» Ἰλ. λ, 156· «φλόγα Ἡσ. θε. 690.

Εἴλω· 1) κυλῶ, στρέφω, παθ. εἴλωμαι =
στρέφομαι, ἔρπω, παρὰ εἴλωμην, λέγει ὁ

Φίλοκτ. παρὰ Σοφ. 291, ἀλλὰ καὶ «ἔρπει τότ'
αἶν εἴλωμένος παῖς ἄτερ ὡς φίλας τήνηας»

Φιλ. 695· «πᾶντοθεν εἴλωθέντος» Θεόκρ. 25,
216· εἴλωτο, περὶ δράκοντος Ὀρφ. λιθ. 134· 2)

σκεπάζω ἐντός, περικαλύπτω· «εἴλωσιν ψαμά-
θοισιν» = με ἄμμον, ἤγουν εἰς ἄμμον κατα-
χώνω Ἰλ. φ, 319· «ὀλίγη δέ μιν εἴλωσι δα-
λῶς» Ἀρατ. παιν. 431, καὶ συχνότε. παθ. «νε-
φελὴ εἴλωμένος ὦμος» Ἰλ. ε, 186· «εἴλωμέ-
νοι αἰθοπι χαλκῶ» = με νέφος περισκεπασμένοι,
με χαλκὸν σκεπασμένοι, σ, 522· «ἄμματα καὶ
καυλαὶ εἴλωτο» = ἦτο σκεπασμένοι· με αἶμα καὶ
κονιορτόν Ἰλ. π, 640· «ἔρως ὅπ' κραδίη εἴ-
λωμένος Ἀπολ. Ῥ. 3, 296· ἔτι δὲ «ἄμ' δὲ
πρώτοις εἴλυσται στέρνοισι» Νικ. ἀλ. 18· (παρὰ
τότῳ καὶ τοῖς μύθοι, τὸ ὑφορεῖται κατὰ
τὸν χρόνον). Ὁ Κούριαν, ἔζητε τὸ μὲν εἴ-

λῶω = περικαλύπτω, τὸ δὲ ἔλλωω = συνεπύκνω, στρέφω, ἀλλὰ τοῦτο οἱ μετν. ποιητ. δὲν διακρίνουσι, verso, volno.

Εἴλω ἢ εἴλλω, ἀττ. εἴλλω, συγχνός. εἴλέω, ἀττ. εἴλέω, προβλ. ἴλλω (κυρ. ΕΕΑ, νοίνο, ὡς καὶ ἐεἴλεον, ἐελλέμενος καὶ ἀλλ. δεικνύουσι) 1) ὠδῶ, συνωθῶ, εἴλέω 'Πλ. θ, 215, καὶ μέσ. συνωθῶμαι' ἀμφὶ βίην διαμήδεις· λόμενοι· 'Πλ. ε, 782' ἀνδρῶν εἰλομένων, ἐνθα ἄνθρωποι εἰς πυκνὰ στίφη συνωθῶνται, ε, 203. Καὶ παθ. «εἰλεύντο ἐς ποταμόν» = συνωθούντο εἰς τὸν ποταμόν 'Πλ. φ, 8' «γῆ περὶ τὸν διὰ παντός πόλον τεταμένον εἰλομένην (εἰλομένην δι. γρ.)» = ἦτις περὶ τὸν ἀξῶνα συνωθεῖται, συμπίεζεται Πλατ. Τιμ. 40' «μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἴλλε τὴν γνομένην αἰε» = μὴ περιπλέκῃς σεαυτὸν εἰς τοὺς στοχασμούς Ἀριστ. νεφ. 751. 'Ο' 'Ομ. ἔχει οὕτω καὶ παθ. ἀόρ. 6' ἐάλην, ἀλῆναι καὶ ἀλῆμεναι· ἀόρ. 8) τοὶ εἰς ἄστρ. ἔλιν = οἵτινες συνεπείσθησαν εἰς τὴν πόλιν 'Πλ. χ, 12' «Ἀργεῖσις ἐκέλευσε ἀλῆμεναι ἐνθάδε πάντας» = νὰ συναθροισθῶσιν, ε, 823' «ἀλλ' ἐν ὁδῶ» = συνδραμόν καὶ ἐγκλεισθὲν ὁδῶν, ψ, 420' ἐμ-προσθέν μου ἀπώλω, διόλω· «ὁθρας ὁμοῦ εἰλεύντα» 'Οδ. λ, 573' 2) ἐγκλείω, ἐντὸς στενοχωρῶ· «Ἀγαυὸς Τρῶας ἐπὶ πρύμνησιν ἐεἴλεον» 'Πλ. σ, 447' «εἰλεῖν ἐνὶ στήθε'» = ἐκράτε· κατὰκλειστον ἐντὸς 'Οδ. μ, 210. Οὕτω δὲ καὶ ἀόρ. ἀ. ἔλσαι καὶ ἐέλσαι, π. γ. «ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι» 'Πλ. λ, 413' «λαόν κατὰ τεῖχεα ἔλσαι» = πρὸς τὰ τεῖχη συνωθῆσαι φ, 295' καὶ ἐν παθ. προκ. «κατὰ ἄστρ. ἐέλω» ω, 622' «Διὸς βουλήσιν ἐελλόμενος» = κατ' ἀπόρρην τοῦ Διὸς στενοχωρημένος, χαλκοναγῶν ἔλσαι = κτυπήσαι· μετ' ἐκαστὸν εὐρών· ἐτι δὲ μετν. «τοὺς Ῥωμαίους εἰλούμενους ἐν ὀλίγῳ» Πλουτ. Κρατ. 15' 3) συν-εἴλω· «ἐν Πίσσῃ ἔλσαις ὅλον στρατόν» Πινδ. 'Ο. 11, 45' «ἀλῆναι ὅπ' ἀσπίδα» = συνέλκομαι, σκύπτω, ζαρῶναι ὑπὸ τὴν ἀσπίδα 'Πλ. ν, 408' «ὅπ' ἀσπίδος ἄλλικμον ἤτορ ἔλσαι» = κρύψας Κελλ. ἀποσπ. 11' «Ἀγίληα ἀλῆς μένεν» = διασπείθει, προθυμηθεῖς 'Πλ. φ, 571, ὡς καὶ περὶ λέοντος, ὅστις κατεῖχε· ἑαυτὸν, ὀποπτήσσει, ζαρῶναι πρὶν ἐφορμήσῃ ἐπὶ τῆς λείας του, φ, 168' «οἰμήσεν ἀλῆς» = συνήθροισεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις καὶ ἐφώρμησεν 'Οδ. ω, 538' 4) κρατῶ μακράν, ἐμπαλίζω 'Πλ. 6, 294' παρὰ μετν. δὲ καὶ περικαλύπτω· «μὴ ταχὺς Ἠρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βίβλον» = δὲν ἀνέπτυσεν, ἤνοιγεν 'Επ. ἀδ. 517 (9, 544) 5) παθ. περιωθῶμαι· «τῶν ἐν ποσσὶ εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι» = πλησίον τῶν ἀνθρώπων 'Πρ. 2, 76' «περὶ τὸ στόμιον» Λουκ. καὶ μετν. ἐτι δὲ περὶ τῶν ἀστέρων· «οἱ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλδονται» Λουκ. ἀστρὸλ. 29' = περιστρέφονται· «Εἰς εἰλεῖται κατ' αὐτὸν» περὶ τὸ ποτήριον Θεοκρ. 1, 31' «περὶ δ' αὐτὸν· εἰλεύτο φλόξ» Μοσχ. 4, 104' ἔδλει καὶ ἐάλη γο' ἴδε ταῦτα.

Εἴλω, ὡτος, ὁ ἐν Σπάρτῃ δοῦλος· ἴδ. ὄν. κύρ. Εἴλω, ὡτος, καὶ σπανίως. Εἴλωτης ὁ κατ'

τῆς πόλεως· Ἐλως, ὄνομα τῶν ἐν Σπάρτῃ δοῦλων Θουκ. 1, 101' (δ' Ἰπρ. ἔχει γεν. πλ. εἴλωτιών).

Εἴλωτις, ἡ ἢ κατάστασις τῶν Εἰλωτῶν, δουλεία Πλατ. νόμ. 6, 776.

Εἴλωτεύω· εἶμαι εἴλω, ὀπηρετῶ ὡς δοῦλος· τινί· Ἰσοκ. 4, 131.

Εἴλωτης· ἴδε εἴλω.

Εἴλωτικός, 3' τῶν εἰλωτῶν, ὁ εἰς τοὺς εἴλωτας ἀνήκων· «τὸ εἴλωτικὸν πλῆθος» = οἱ εἴλωτες Πλουτ. Σολ. 21, ὡς καὶ τὸ εἴλωτικὸν Πλουτ. 4, 23, 1.

Εἴλωτις, ἴδος, ἡ εἰλωτικὴ Πλουτ. Ἀγρ. 3, ἀλλ' εἴλωτις = δοῦλὸς Σουδ. καὶ ἀλλ.

Εἶμα, τὸ (ἐννομι)· ἡ ἐνδομοσία τὸ ἐνδομα, τὸ φόρεμα· «εἵματα ἔσσαν», καὶ προσθεμέ-νου ἰδιαίτερου προσδιορισμοῦ· «πάρ δ' ἄρα οἱ φάρός τε χιτῶνά τε εἶμα' ἔθικαν», τὸ ἐπα-νωφόρον καὶ τὸ ὑποκάμισον 'Οδ. ζ, 214' ἐτι δὲ στέπασμα, τάπητος Αἰσχ. Ἀγ. 895, 934, iudumentum, versis.

Εἶμαδες· ποικίλων οἰκίας 'Πουγ.

Εἶμαι, παθ. παρκ. τοῦ ἐννομι καὶ ἔημι· προβλ. καὶ τὸ ἦμαι.

Εἴμαρμαι, π. παρκ. τοῦ μέφομαι.

Εἴμαρμένη· ἴδε μέριμ.

Εἶμαρτος, 3' ὑπὸ τῆς μοίρας ὠρισμένος Πλουτ. Ἀλέξ. 30, fatalis.

Εἶματ-ανω-περὶ-θαλλοι· καλοῦνται (ἐν 'Επ. ἀδ. 110, ἐνθα ἴματ. εἰρίσκειτο (παραρτ. 288), παρ' Ἀθην. 4, 162) οἱ φιλόσοφοι περι-θαλλόμενοι ὑψηλὰ φορέματα, ῥίπτοντες τὸν μανδύαν ὑπὲρ τοῦ σώματος.

Εἶ μέν, ἀναφερόμ. εἰς ἰσάμ. εἰ δέ, ἀπὸ 'Ομ. ἀ-πανταχοῦ, ὅτι δ' ἐνίοτε εἰς ἐν τὸν μελὸν λείπει ἢ ἀπόδοσις ἀνεφάρμεν ᾗδ' εἰς τόνει· παρ' Ὀμ. συνδέονται συγχὰ εἰ μέν γὰρ καὶ εἰ μὲν δὴ. Εἶ μέν, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐσμέν· εἶμεθα, εἶ-μεν ἀττ. = εἴημεν.

Εἶ μέε, δωρ. ἀντὶ ἐσμέν, εἴμεε δωρ. = εἶναι. Εἴμεριτι, ἡ πόλις Ἰσπανίας Ἐπιγρ.

Εἰμή· ἂν δέν, ἀπὸ 'Ομ. ἀπανταχοῦ, τοῦτο μὲν μεθ' ὀριστ. τοῦτο δὲ μετ' εὐκτ. κατὰ τὰς ἐν τῷ εἰ σημειωθείσας περιστάσεις· «πὸτ' εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λίαν ἔξομεν» Αἰσχ. Ἐπτ. 98, συγχὰ εἰρων. λατ. nisi forte. Καὶ ἄνευ ῥήμ. ἐκτὸς 'Οδ. μ, 326' «εἰ μὴ ὅσον» = πλὴν ὅτι 'Πρ. 1, 45' «οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐκώλουν· εἰ μὴ ἐπὶ βραχὺ» Θουκ. 1, 118' «οὐχ ὀρών· τῆς οὐδέν· εἰ μὴ τῆς δικῆς τὴν ἡλύγην» Ἀριστ. Ἀγ. 864. Ἐνίοτε προστίθεται δευτέρον εἰ, nisi, πῖ· «οὐ γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἔκαστος ἀσπάζονται εἰ μὴ εἴ τις τὸ ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ» Πλατ. συμμ. 205' εἰ δὲ μή, ὡς παρ' ἡμῖν· «ὀηλεῖα γὰρ φρήν· εἰ δὲ μή, τάχ' εἴσεται» Αἰσχ. Χο. 303. Συνήθ. μετὰ καταφατικὰς προτάσεις, ὅπως ἀναιρέση αὐτάς, σπανιώτ. δὲ μετ' ἀρνητ. προτάσεις· «πρὸς τῶν θεῶν μὴ οὐ-τὴν λέγε» εἰ δὲ μή οὐ θαρροῦντά με ἔφεσι· = εἰ εἰ δὲ μή, δηλ. ἂν οὕτως ὁμιλῇς Ξεν. Κυρ. 3, 1, 35' περὶ τοῦ «εἰ μὴ δεῖα» προβλ. διὰ εἰς τὰς ἄλλας συνδέσεις· οἷον εἰμή ἄρα, εἰμή περ ἄρα κλπ. διατηροῦσι τὰ διάφορα μόρια τὴν ἰδιαίτην αὐτῶν σημασίαν.

Είμι (ῥίζα 'ΕΣ, ἰν. ἀ. πρόσ. εἰμί, ἔμμι Σακρ. ἀποσπ. παρὰ Λογγίν. 10, 2, καὶ Θεόκρ. 20, 32, 6'. εἰ, ἰων. καὶ ἱπ. εἰς, ὥρ. καὶ ἱπ. ἴσαι, ἱγκλ. ὡς καὶ τὸ εἰς 'Οδ. δ, 611, γ'. ἔστι, ὥρ. καὶ αἰολ. ἐν-τί Θεόκρ. 1, 17, 'Επιγρ. πλ. α. ἰσμέν, ἰων. καὶ ἱπ. εἰμέν Πινδ. Π. 3, 60, ἀλλα-χόσ. εἰμές Θεόκρ. 2, 5, ἔμην Καλλ. ἀποσπ. 294, 6, ἔστέ, γ. εἰσί, ἰων. ἔσαι, ὥρ. ἐντί Θεόκρ. 5, 109, ὅποι. ὦ, ἐπ. ἔω κτλ. ἱπ. ἔπιτεταμ. εἴω, εἴης, εἴῃ, -ἔρηθα Ησ. ἔρ. 312 καὶ ἦσι γ'. ἐν. αὐτόθι 292, εἴην κλπ. ἱπ. εἰοίμι, εἰοί 'Ἡρ. 7, 6, εἴηθα Θεόγν. 715, προστ. ταθ. καὶ ἐκ τοῦ μέσ. ἔσσο 'Οδ. α, 392 καὶ Σακρ. ἀποσπ. ἔτι δὲ ἔσο, γ. ἔστω καὶ ἦτω μετν. γ'. πλ. ἔστωσαν, ἔστωσι καὶ ὄντων Πλάτ. νόμ. 9, 879, ὥρ. ἔδντω 'Επιγρ. 1704, ἀπαρ. εἶναι, ἱπ. ἔμ-μεν καὶ ἔμμεναι, ἔτι δὲ ἔμμεν, ἔμμεναι ὥρ. καὶ ἦμεν Θεόκρ. 11, 50, ἦμες, 8, 73, καὶ εἰμὲν παρὰ Θουκ. 5, 77, ἔτι δὲ ἔμμεναι Με-γαρικῶς 'Αριστ. 'Αγ. 775, μετχ. ὦν, αὔσα, ὄν, ἱπ. καὶ ἰων. εἴων, ὥρ. ἔστω Θεόκρ. 2, 64, εἴντα, 2, 3, παρὰ τὴν, ἐπ. ἔον 'Ἰλ. ψ, 643, (ὄβτω δὲ καὶ λ, 762 παρὰ Βελλ. ἀντί ἔην), καὶ ἔσπον συχνά, ἰων. καὶ ἔα, ἔας, παρατεταμ. ἦα, γ' ἦέν, ἔτι δὲ ἔην καὶ ἦην, 6'. ἦς, συνήθ. ἦσθα καὶ π. ἔησθα, ἦμες, ἦμεθα Θεόκρ. 14, 29, ἦσαν ἰων. καὶ ὥρ. ἔσαν, ἔτι δὲ ἔσαν Πινδ. 'Ο. 9, 57, καὶ ἐκ τοῦ μέσου ἦμην Ξεν. Κύρ. 6, 1, 9, μόν. δὲ παρ' ἀδοκίμ. συγγρ. εἰς τὰ ἀόλα πρόσωπα, εἴτα ἀντί ἦντο 'Οδ. υ, 106, μὲλ. ἔσο-μαι, ἱπ. ἔσσομαι, ἔτι δὲ Πινδ. Π. 8, 108, ὡς καὶ ἔσσεται 'Ἰλ. Πινδ. καὶ ἔσσειται 'Ἰλ. 6, 393 καὶ Θεόκρ. 7, 67 (ἔσση 6'. πρόσ. 10, 5), ἔσται καὶ Πινδ. Π. 4, 63, ἄλλως δὲ σύνω. μετχ. ἔσόμενος, ἱπ. καὶ ὥρ. ἔσόμε-νος, ἱπ. καὶ ὥρ. ἔσόμενος, β. ἐπιθ. ἰστέον, ἀπας ὁ ἔνεσ. τῆς ὀριστ. ἐξακολου-θου τοῦ εἰ ἐγκλίνας, ὅταν τὸ εἰμί ἦνε συν-δετικόν, ἔστι δὲ γράφεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσεως καὶ μετὰ τὰ οὐκ, εἰ, καί, τοῦτ' ἀλλὰ 1) ὑπάρχω, εἰμαι ὑπάρχων, ἀπὸ τοῦ 'Ομ. ἀπανταχοῦ, πρὸ πάντ. α) εἰμαι πραγματικῶς, τὸ ἔναντιον πρὸς τὸ φαινόμενον· οὐ γὰρ δοκεῖν ἀριστοί, ἀλλ' εἶναι θέλει· Αἰσχ. 'Επ. 552· πρβλ. «διπλασίαν τὴν δύ-ναμιν εἰλάσσεσθαι ἢ ἔστιν» = ὅτι εἶνε πραγμα-τικῶς Θουκ. 1, 10· «τοῦτο δ' ἔστιν» = ὅ, τι ἀληθὺς εἶνε Πλάτ. Φαῖδ. 75' πρὸ πάντ. ἐν τῇ μετχ. «ὅ ἐὼν λόγος» = ὁ ἀληθὺς 'Ἡρ. 1, 95, καὶ «τὸ δν» = τὸ ἀληθὺς ὑπάρχων· οὐκ παρὰ τὰ ὄντα δοξάζοντες· Πλάτ. Φαῖδρ. 212' «τὰ ὄντα ἀπαγγέλλειν» = τὴν ἀληθειαν ἀναγγέ-λλω Θουκ. 7, 8· «τῷ ἔδντι χρῆσθαι» = τὴν ἀληθειαν λέγω 'Ἡρ. 1, 20· «ὑπόθεσιν παρι-στάντες ὅμιν οὐχί τὴν οὐσαν» = οὐχί τὴν πραγ-ματικὴν Δημ. 3. 1· τὰ ὄντα = τὸ ὑπάρχων, τὴν ὅλην δημιουργίαν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ὡ-ρισμένως = οὐσίαι = χρήματα, περιουσίαι Ξεν. 'Αν. 7, 8, 22· τῷ ὄντι, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀληθῶς, πραγματικῶς· «τὸ τῷ ὄντι δίκαια»,

Πλάτ. Φαῖδρ. 260' «ἡ τῷ ὄντι συγγένητα», Με-νεξ. 244, καὶ Ἐπιτεταμ. «ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι», Φαῖδ. 66' 6) ζῶ· «εἰ δὲ κε τεθνήσκας ἀκούσας μηδ' ἔτ' ἔδντος» = καὶ ὅτι δὲν ζῇ πλέον 'Οδ. π. 289· «αὐ δὴν ἦν» = δὲν ἔζησαν ἐπὶ μακρὸν 'Ἰλ. ζ, 151· ἔτι εἰσί = εἶνε ἀκόμα εἰς τὴν ζωὴν· ὁδ. οἱ θεοὶ = «αἰὲν ἔδντες», οἱ ἀπόγονοι = ἔσόμενοι, οἱ ζῶντες = οἱ ὄντες Πολύδ. 9, 29, 2. Ὄστω συχνά τραγ. «Νέστωρ ὁ Πόλλιος ἔστιν» Σοφ. Φιλ. 420· «οὐδ' οὐκέτι εἰσί» Εὐρ. Μηδ. 1370· «ὁ οὐκ ὦν» = ὁ νεκρὸς· Θουκ. 2, 44. Τελειότ. «ἐν φάει μετὰ ζώντων εἶναι» Σοφ. Φιλ. 413· «ἐν δὲ περὶ πραγμάτων»· ὁ-λωλεν οὐδ' ἔτ' ἔστι Τροία», Τρω. 1290· «ὦν ὑπομνήματα ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι» = ἡ ὑ-παρξίς τῶν στεφάνων Δημ. 22, 74· δὲ γ. ὅ) διαρκῶς, ἐξακολουθῶν νὰ ὑπάρχω· «ὡς ἔστιν ἡ ψυχὴ ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου» Πλάτ. Φαῖδ. 70· «ὁ νῦν ἔτι ὦν», Πρωτ. 316· ἐν γένει διαρκῶς «ἔως ἂν ὁ πόλεμος ᾗ» Θουκ. 1, 58· «-ζώντων Ἀθηναίων καὶ ὄντων» Δημ. 18, 72· Συχνότ. μετ' ἀναφ. «εἰσὶν οἱ» = ὑπάρχου-σιν ἄνθρωποι, οἵτινες, ἦγουν τινές, μερικοί· «οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραϊτό νιν» = δὲν ὑπάρχει κανεὶς ὅστις, ἦτοι κανεὶς πλὴν ἐμοῦ Αἰσχ. Χο. 670. Ὄστως ἀπανταχοῦ οὐκ ἔστιν ὅτω μείζονα μοῖραν νεικίμην· Πρ. 291· «ἔσθ' ὅτε» = ἐνίοτε Σοφ. Αἴ. 56· «τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὅπη (κατὰ τινὰ σχέσιν) εἴκοι» Πλάτ. Πρωτ. 331· «ἔστιν ὁπόθεν», Φιλ. 53· «ἔστιν ἐνθα» Ξεν. Κύρ. 7, 4, 15· «οὐκ ἔστιν, ὅτου ἔνεκα» = δὲν ὑπάρχει λόγος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου, 'Αν. 2, 5, 23· «ἔσθ' ὅπως» = κατὰ τινὰ τρόπον Πλάτ. πολ. 6, 493· καὶ πρὸ πάντ. «οὐκ ἔσθ' ὅπως», «οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐπιθῆ-σεται» = δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μῆ, ἦτοι ἐξ ἀ-νάγκης Ξεν. 'Αν. 2, 4, 3, καὶ Διόλαος· πρβλ. «οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς» Σοφ. Οἰ. τ. 448· ἔτι δὲ συχνότ. εὐρηται τὸ ἔστι ἀκολουθοῦντος πλ. «ἔστιν οὐ; ἐπαίνω» = τινὰς Πλάτ. Πρωτ. 346· «ἔστιν ὅτε καὶ οἱ βέλτιον τεθνήσκαι ἢ ζῆν» = διὰ τινὰς καὶ ἐνίοτε, Φαῖδ. 62· «αὐ-χομοὶ ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι» = εἰς τινὰς Θουκ. 1, 23· «πλὴν Ἀχαιῶν καὶ ἔστιν ὦν ἄλλων ἐθνῶν», 3, 92· «τῶν ποταμῶν ἔστι τῶν» 'Ἡρ. 7, 187, εἰς ταῦτα συχνάτακτέον τὸ καλούμενον Πινδαρικὸν σχῆμα, ἐνθα ἐπο-μένου δυῖκ. καὶ πλ. προηγείται ἐν. «ἦν δ' ἀμύπλεκτοι κλίμακες» Σοφ. Τρ. 617· «ἦν ἔρα κάκεινοι ταλακάρσιοι» 'Επιγρ. παρ' Αἰ-σχίν. 3, 184· περὶ τοῦ ἀρ' ἦν πρβλ. ἔρα. Μετὰ τῆς προσωπ. δοτ. «ἔστι μοι» = ὑπάρχει δι' ἐμέ, ἔχω, κατέχω· «ἔξ δὲ οἱ ἦς ἔσαιν» 'Ἰλ. υ, 399· «πρὸ τοῦ μὲν αἰδῶς ἢ ἐμοὶ λέγειν τίδε» = ἐντρεπόμεν Αἰσχ. 'Αγ. 1177· «ἦν ἡμῖν Λαίος ποθ' ἡγεμὼν» Σοφ. Οἰ. τ. 103· «σχεψόμεθα τί τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει» = τί θὰ ὠφελήσῃ τοῦτο τὴν πόλιν Δημ. 29, 20· «ἔ-φασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα» = δὲν εἶχον νὰ κάμουν τίποτε με-τούς Ἀθηναίους 'Ἡρ. 5, 84· «-τὶ τῷ νόμῳ καὶ βασιάνῳ» Δημ. 29, 36· 'Ἐνταῦθ' ἀνῆκει ἡ ἔνωσις μετ' ἐν δοτ. τῆς μετχ. πρὸ πάντ. εἰς τὰ

ὁμοῖον ἐπὶ τῷ ἑλληνικῷ βιβλίῳ τοῦ Βεροῦ

βήματα θέλω, ἐπιθυμῶ· «ἐμοὶ δὲ κεν δομένῳ εἴη» = ὅα ἦτο εἰς ἐμὲ ἀριστόν· Ἰλ. ξ, 108· «ἐμοὶ βουλομένῳ ἦν» (ἔδε βούλομαι)· «ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ» = προσδέχεται Θουκ. 6, 46· ς) ἐστὶ, ἀκολουθοῦντος ἀπαρ. = ἐνδέχεται, εἶνε δυνατόν, πηγαίνει· «εἴ τι που ἐστι» = ἂν ἦνε δυνατόν· Ὁδ. δ, 193, πρὸ πάντ. μετὰ ἀρηνητικά· «οὐκ ἐστὶ διτὸ μάχεσθαι» = δὲν δύναται τις νὰ πολεμήσῃ μετὰ τὸν Δία· Ἰλ. ε, 193· «οὐκ ἐστὶ οὐδ' ἔοικε τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι», ξ, 212· «οὐπως ἔστι»· Ὁδ. ε, 137· «οὐδέ πη ἔστιν»· Ἰλ. ζ, 267· «θάλασσα δ' οὐκ ἐστὶ ἦν ἔστιν» = δὲν ἦτο νὰ τῷ τις πλεόν Αἰσχ. Πέρσ. 411· «πολλὰς δὲ μετὰ τὰ ἀρηνη. καὶ ἀκολουθοῦντος ὥστε»· ἔρ· ἔστιν ὥστε τὰ γυνοῖν θέαν λαβεῖν· Σοφ. Φιλ. 652· «ἄλλα μύρι' ἂν εἴη λέγειν» = ἡδυνάτο τις νὰ εἴη πολλὰ ἄλλα Πλάτ. πολιτ. 271· «ἰδοὺς τὸ ἀπᾶναι οὐκ εἶναι ἄνευ πολλῶν νεκρῶν» = δὲν ἐφαίνεται δυνατόν ἄνευ πολλῆς ζημίας· Σεν. Ἀν. 5, 2, 9· «ἔστι μὲν· ἔστι δὲ Πλάτ. Θεαίτ. 192· «Ενίοτε ἀκολουθεῖ ἡ αἴτ. μετ' ἀπαρ. «οὐπως ἔστιν· μετ' ὅταν δαίνουσαι τ' ἀκόντα»· Ὁδ. 6, 320· «οὐκ ἐστὶ τοὺς θανόντας ἐς φάος μεταίησθαι»· Εὐρ. Ἀλκ. 1079· «ἀντὶ δὲ τῆς αἴτ. καὶ ἡ δοτ. «ἔστι δὲ τερομένονισιν ἀκούειν»· Ὁδ. α, 393. Συχνά «οὐκ ἐστὶ, οὐκ ἐστὶ ταῦτα» = τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν· Ὁδ. ἡ μετ. «ἐκδῆναι οὐκ ὄν» = ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν Δημ. 50, 22· πρ5λ. «χαλεπὸν ὄν» = ἂν καὶ ἦνε δύσκολον, 55, 35· 2) εἶναι, ὡς σύνδεσμος ἀπανταχοῦ· ἀξιοσημείωτον δ' εἶναι αἱ περιπτώσεις· α) ἡ καὶ ἦν εὐρίσκειται πλησίον ἐπιρρημάτων, ὅτε τὸ μὲν εἶναι ἀσπραίνει ἰδίως τὴν ὑπαρξίν, τὸ δ' ἐπὶ τροποποιήσιν αὐτῆς· «οὕτως ἔχουσι»· Ἰλ. ω, 373· «οὐδὲ Λυκοργος δὴν ἦν», ζ, 130· «διαγινώσκει χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἑκάστον», η, 424· «Κουρήτεσσιν κακῶς ἦν», ι, 551. Σπανιώτ. ἐν πεζῷ· «ἡ δικαιοσύνη ἀσφαλείας ἡμῖν ἔσται»· Ἦρ. 3, 131· «ὀπιτέρως ἔσται, ἐν ἀδελφῷ»· Θουκ. 1, 78· «ἔλασσον εἶναι» = ἔλαττοθυμῶ, βλάπτομαι, 6, 83· «πολλὰς κακῶς εἶναι»· Σεν. Ἀν. 4, 3, 8· «Ἐκ τούτων δικαιοκρίτα τὰ ἐπιρρήμα. τὰ ἀντὶ ἐλλειπόντων ἐπιθέτων»· ἔγγυς, πόρρω, ἐμποδῶν εἶναι· κλπ. β) ἡ μετ. ὡν, προτιθεμένη ἐπιθέτου ἀναλογεῖ πολλὰς πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν εὐχρηστότερον ὡς· «ὡς τοιοῦτος ὢν» = ὡς τοιοῦτος, πρὸ πάντων δὲ πολλὰς ὅταν ὀρίζεται ἡλικία καὶ προσέτι ὅταν ὑδασιτικὴ ἢ ἐπὶ πρῆξη νὰ ἐνωθῇ μετὰ μετοχῆς· «ἀνὴρ συμφορῇ ἐχόμενος καὶ οὐ καθαρὸς χεῖρας ἔων»· Ἦρ. 1, 35· γ) μετὰ μετοχῶν ἀποτελεῖ οὐχὶ σπαν. περιγραφάς, εἰς αἷς ὁμως πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπάρξεως ἀπὸ τῆς τοῦ βήματος, μετ' ἐν. «Ὁρίσσης πύγων ἐστὶ» = εἶνε φεύγων, φυγὰς, ἐν τῇ φυγῇ, οὐχὶ φεύγει· Αἰσχ. Χο. 134· «αἰδόμενός τις ἔσται» = διατελὼν εἰς τὴν κατὰστατον τοῦ αἰσθανομένου τὴν αἰδῶ, Εὐμ. 519· «ὅσοις τάδ' ἐστ' ἀρέσκοντα»· Σοφ. Οἰ. τ. 274· «οὐδὲν ἐστ' ἀπόν», 1285· «ἡ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν», Αἴ. 1308· «ῥῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με», 1303·

«ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδός ἐσται μελῶσα», Φιλ. 1435 (ἄλλως δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου· «τίς δ' ἦν ὁ ἔχων» = τίς ἦτον ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε, ὁ κτηνὸς Σεν. Κυρ. 7, 2, 28· «ἔσται ὁ κρίνων» = ὁ κριτής, 2, 3, 12· «τίς ἐστὶ δότικα καὶ τὰδε»· Σοφ. Φιλ. 1225· «ὅστις ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών», Οἰ. τ. 140· «αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν» = ὁ μάρτυς Αἰσχ. Εὐμ. 765, καὶ ὅλως διάφορον, ὅτε ἡ μετοχὴ ἐκλήπτετο καθ' ἐαυτήν, ὅλον Σεν. «καὶ ἐνθάδ' εἰμὶ σὺν πολλῷ φόβῳ διάγων» = εἰμαι ἐνταῦθα, καὶ μάλιστα μετὰ μεγάλου φόβου· «καὶ τί παρ' ἐστὶν οὗτος ἐκεῖνον διαφέρων» = ἄλλως ἢ τὴ διαφέρει, εἰς τί εἶνε οὗτος (παρὰμύνη) διάφορος Πλάτ. Γοργ. 500· οὕτω συνήθ. «ἔστι δὲ οὕτως ὄν», νόμ. 10, 894. Συχνότατα μετὰ παρκ. μεταγωγῆς· «τεληθὲς εἶμιν»· Ἰλ. ε, 873· «εἰ δ' ἦν τεθνηκώς»· Αἰσχ. Ἀγ. 843· «ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γηγώς»· Σοφ. Αἴ. 1278· καὶ πρὸ πάντ. εἰς τὸ καθ. «ὡς ἑκάστος ἦν τεταγμένος»· Αἰσχ. Πέρσ. 373· «θεοῦν' ἔσοιθ' ἀμ' ὥρραν· ἐκαστος»· Σοφ. Τρ. 937, καὶ μετ' ἀρ. «προδείξας εἶμιν»· Σοφ. Οἰ. τ. 90· «κατακτανόντες ἔσθεθι»· Σεν. Ἀν. 7, 6, 36· 3) τὸ εἶναι συνάπτεται μετὰ γεν. καὶ μετὰ πολλῶν προθέσεων πρὸς ἀκριβὲς προσδ. τῶν διαφόρων προσόντων· α) μετὰ γεν. πρῶτον ὅπως δηλώσῃ καταγωγὴν· «πατὴρ δ' εἰμὶ ἀγαθοῦ, αἵματος εἰς ἀγαθοῦ»· κατὰ γέναι· ἐκ καλοῦ πατρὸς, ἐκ καλοῦ αἵματος· Ὁδ. δ, 611· «γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτου Σκύρου»· Σοφ. Φιλ. 239 (ἄλλαχόθεν μὲν τὴν ἐκ, π. χ. ἐκ Παιονίας· Ἰλ. φ, 154· «ἐξ ἐλευθέρων ἀνδρῶν»· Σοφ. Τρ. 300· πρ6λ. τὴν ἐκ)· «πατὴρ τίς ἐστιν καὶ μητὴρ»· Πλάτ. συμπ. 203· «οὐκίς μεγάλης καὶ εὐδαίμονος» = ἀπὸ μεγάλης οἰκίας, Πρωτ. 316, (ἔδ' ἀπὸ, συμπ. 181)· ἐκ, Γοργ. 471)· «ἐνδομήθητε ἅ ἔσται ἐν τελευτῇ» = εἴ θά προκύβῃ ἐκ τούτου Σεν. Ἀν. 7, 1, 25· ἐπὶ δὲ συνίσταται ἐκ τινῶν· «ἡ κρηπὶς ἐστὶ λίθων μεγάλων»· Ἦρ. 1, 93· 6) μετὰ γεν. πρὸς δηλώσιν καθήκοντος, ἰδιότητος κλπ. οὕτω· γυναικὸς ἐστὶν ἡμεῖς μᾶλλον· Αἰσχ. Ἀγ. 914· «τὸ γ' ἀνιγναι οὐχὶ τοῦπιοντος ἦν ἀνδρὸς διακεῖν» = δὲν ἡδυνάτο νὰ τὸ λύσῃ ὁ πρῶτος ἐκλῶν Σοφ. Οἰ. τ. 393· «σαφρόνων ἐστὶ» = ἔδονον δηλ. Θουκ. 1, 120· «τῶν νικούντων τὸ ἄρχειν ἐστὶν» = τὸ ἄρχειν ἀνήκει εἰς τοὺς νικητὰς Σεν. Ἀν. 2, 1, 4· «τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶ» = ἀπαιτεῖ τέχνην· Θουκ. 1, 142, ὡς καὶ «ἐστὶν ὁ πόλεμος οὐκ ὅλμων τὸ πλεόν ἀλλὰ δαπάνης», 1, 83· «αὐτὸ τὸ σιγᾶν ὁμολογούντος ἐστὶ σου» = προδίδει· ὅτι ὁμολογεῖς τοῦτο Εὐρ. Ἰ. Α. 1151. Παροιμ. «οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς» = πᾶς τις δὲν δύναται νὰ πλέσῃ πρὸς τὴν Κόρινθον· «τὸ ἐπιτιμᾶν παντὸς εἶναι» = πᾶς τις δύναται νὰ φέγῃ Δημ. 1, 16· γ) μετὰ γεν. ἐκφράζων τὴν ἰδιοκτησίαν ἢ τὴν ὑποταγήν· «Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν»· Αἰσχ. Ἀγ. 260· «πόλις γὰρ ἐστὶ πᾶσα τῶν ἡγουμένων»· Σοφ. Φιλ. 380· «ἔλαβον ὄντες αἱ τῶν ἐπιθεμένων» = εἰς ἐκείνων, ὅτινες τοῦ· προσέβαλον Πλάτ. πολιτ. 307· «μήτε συγγνώμης μήτε ἄλλου μεθόνος

εἶσιν, ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος = ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος = ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ κέρδος ἀφωσιμμένοι, δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὅλην μῆτην τὴν συμπάθειαν μῆτη ἄλλο τι Δημ. 37, 53. Συχνὰ ἐαυτοὺς εἶναι = εἶμαι κύριος τοῦ ἐαυτοῦ μου, 5, 46, εἰς ταῦτα συγκαταλεκτόν, «οὐδενὶ οὐκ οὐδενὶ ἄλλου» 5, 84, «τὰ αὐτῆς γνώμης εἶναι», 5, 46, ὡς καὶ «τοῦτου τοῦ τρόπου πῶς εἶμ' αἶοι» Ἀριστ. πλ. 216, «εἰ γὰρ τῶν φίλων» = ἀνέγκεις εἰς τοὺς φίλους, πλ. 315, «Ἀθηναῖοι εἰσι τῶν ἡγουμένων» = ἀνέχουσιν εἰς τοὺς ὀδηγοῦντας, ἀρχηγούς Πλατ. Πρωτ. 324, «ἔστι γὰρ δὴ τῶν καλλίστων σοφία», συμπ. 204, «ἀπὸ τῶν Ἀπόλλωνος ὄντας» = εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καθιερωμένοι, Φαίδ. 75, «ἐστὶ τῶν αἰσχρῶν» = ἀνέγκεις εἰς τὰ αἰσχρὰ πράγματα, εἶν' αἰσχρὸν Δημ. 2, 2, «εἰ δὲ καὶ ἡλικία οὕτω σημαίνεται» = εἶναι ἑτῶν τριάκοντα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 14, 8) ἔκ τινος εἶναι (ἴδ' ἔκ), συνίσταμαι = εἶς ὀνομάτων μόνον οὐκ ἔστι ποτὶ λόγους Πλατ. σοφ. 262, «ἔκ πολλῶν μερῶν ὄν» = ἔξ αὐτῶν συνιστάμενον, 215, «οὐδ' αὖτε εἶναι» = φοβεσθαι κλπ. ἴδ. ἀνὰ, εἰς τινα, ἀναφύκειν εἰς τινα = ἐλπίδες εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον οὐσαι Πλάτ. Φίλ. 39, «ἐν τινι, συχνὰ περιγραφικὰ ἐκφράσεις» = ἐν ὁρῇ εἶναι = ὁρῇ εἶναι, ἴδ. ἔν. «εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἶη» = ἔν ἐκ τούτου ἦτορ ἐξαρτᾶται Πλάτ. Πρωτ. 310, «ἐπὶ τινι εἶναι» ἴδ' ἐπὶ - μετὰ τι-νος καὶ σὺν τινι, «εἰ δὲ ἀμφὶ καὶ περὶ τινι εἶναι, ἴδ. τὰς προθέσεις ταύτας» 4) εἰς πολλὰς συνθέσεις ἐγκρίναι εἰς τὸ εἶναι πλείον-τερον τὴν ἡ ἀπλή ὑπαρξίαν· α) σημαίνει «τὸ γὰρ εἶναι λέγειν ἔστι» Πλάτ. Κρατ. 398, «οὐκοῦν τὸ ἐν ὅλῳ τοῦτο ἔστιν ἐν τοῖς μὴ εἰδότησι», Γοργ. 459, «οἱ δοκοντες εἶναι τοῖς» = οἱ νομίζουσιν ὅτι εἶναι ἔστι τὴν «οὐδὲν εἶμ' ἄρα» Ἀριστ. σφ. 997, Ξεν. Κυρ. 6, 2, 8, «τὰ δις πέντε δέκα ἔστιν» = δύο φορές πέντε κάμουν δέκα· πρὸ πάντ. «τοῦτ' ἔστιν» = τοῦτο ση-μαίνει· «ὅπερ ἔστι» = ὅπερ σημαίνει Πλουτ. Ποπλ. 17, 6) εὐρίσκωμαι, διατρίβω, Θουκ. καὶ ἄλλ. γ) ἀναρῶμαι, συμβαίνω καὶ τὰ ὅμ. «ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγεται» ἢ γυναικῶν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1365, «αὐτίκα βοή ἦν» Θουκ. 3, 22, «εἰ οὖν ἦν τοῦτο» = πῶς συνέβη; Πλατ. Φαίδ. 58, «πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;» = «πόθεν θά ἔχω τὰ πρὸς τὸν βίον;» Σοφ. Φίλ. 1160, «ἐ-σται ταῦτα» = μέλλουν νὰ γείνων Πλατ. Θε-αιτ. 194, 5) πλεοναστικὸν φαίνεται τὸ εἶναι εἰς συνθέσεις τινάς, οἷον «τὸν ποτὶ οἱ Κινώ-ρης δῶκε φεινχίον εἶναι» = τὸν ἔδωκε νὰ ἦν εἰς αὐτὸν ὄρεον φεινχίον, ὡς ὄρεον φεινχίον Ἰλ. λ. 20, πρὸ πάντ. εἰς ὀνομαστικὰ· «μέτρως δ' ἐ-κλέσσε μιν ἰσώνυμον ἔμμεν» = ὠνόμασεν αὐ-τὸν οὕτως ὥστε εἶχε τὸ ἴδιον ὄνομα Πινδ. Ὀ. 9, 64, «σοφιστὴν δὴ τὸ ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι» Πλατ. Πρωτ. 311 ὁμοίως «στρα-τηγὸν ἀπεδέξαντο αὐτῶν εἶναι Μελάθυον» Ἦρ. 5, 67, παραδοξὸν εἶναι εἰς ἀπολύτ. πρὸ πάντ. περιγραφ. παρενθιμῶν ἀποδείξεων· «ἐνὶ δὲ τούτοις ἔπαισι κατὰ ταῦτα εἶναι οὐ

ἐμφέρομαι» = εἰς ταῦτα τὴν σχέσιν Πλατ. Πρωτ. 317, ὡς καὶ τὸ κατὰ ταῦτα εἶναι = τοῦλάχιστον ὅτι ἀφορᾷ αὐτὸν Ξεν. Ἀν. 1, 6, 9, «τὸ μὲν τήμερον εἶναι» = ὡς πρὸς τὴν σή-μερον, Πλατ. Κρατ. 396, «ἑαυτοῦ τὸ εἶναι» = ὡς πρὸς τὸ παρόν, διὰ τῶρα, πολ. 0, 506, «τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε» Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 9, ὡς καὶ «τόγε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης» Διο 13, 58, «τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶ-ναι» = ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ Θουκ. 8, 48, «τὸ παρὰ τῶν εἰδότην εἰς δύναμιν εἶναι γεγραμ-μένα» = κατὰ τὴν δύναμιν τῶν Πλατ. πολιτ. 300, πρὸ πάντ. συχνὰ ἔκων εἶναι ἴδ' ἐκ ὧν. Περὶ τῶν παραλείψεων τοῦ συνθετικοῦ εἶναι ἴδ' τὰς γραμματικάς.

Εἶμι (βρίσκει, ἀπαρ. εἶναι, μετ. εἶναι, ἐκτός τοῦ ἐν. καὶ ὁ παρὰ. ἔτι ἦεν, ἐπ. καὶ ἰών, ἦϊα, ἀττ. ἦα, μέσ. ἐν. καὶ παρὰ. ἔμμαι καὶ ἔμμεν, β. ἐπιθ. ἰτός, ἰτέος καὶ ἰτη-τέος, ἴδε κατωτέρω) ἐκ τῶν διαλεκτ. διαφυ-ρῶν ἀξιοσημειώται· εἶναι εἶσθαι = εἶς ἴλ. κ. 450, ἴσι = ἴασι Θεογν. 716, ἀπαρ. ἔμμαι καὶ ἔμμεναι Ὀμ. εἶη = ἴοι Ἰλ. ω. 139, ἔτι δὲ εἶη, τ. 209, ὅπου. ἔμμαι, κ. 67, παρ-ρατ. ἦε, ἦομαι καὶ ἦ. πρὸς. ἦον Ὀδ. κ. 251, ἔτι δὲ ἦε, ἴτην, ἔμμαι Ἰλ. κ. 197, μελ. Ὀμ. εἶσθαι = σπένδω Ὀδ. σ. 213, καὶ ἀπὸ. εἶσθαι, εἶσαντο = ἐσπευσαν, ο. 544) = πηγαῖον (τίθεται εἰς κίνησιν καὶ ἐντ.), ἐν ὅριστ. παρ' ἀττ. θά ὅπῃ, συχνὰ δὲ καὶ παρ' Ὀμ. καὶ ἄλλ. (συνθέσεις εὐρήν-ται οἷον «εἶμι καὶ περιέσθαι» Αἰσχ. Πρ. 320, «ἔμμαι καὶ συνθέσθαι», Ἐπτ. 1060, 682, ὅμως εἶναι ἐν.), ἢ δὲ ἀπαρ. καὶ μετ. ἔ-χουσιν ἀμφοτέρως τὰς σημασίας κατὰ τὴν συνάρτησιν τῶν ἑνωτικῶν σημ. πηγαῖον ἔμπρο-ς ἡ μακρὰν ἢ ὀπίσω ἡ κάτω· «εἶναι ἐς Ἀἴδα» = καταβῆναι εἰς τὸν Ἀδην, ἀποβλήτω Ὀμ. καὶ ἄλλ. «ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν» = ἐπιστρέφω Πλατ. Θεαιτ. 177. Συνθεόμενον μὲ τὰ «ἐπὶ νεῶς, ἐφ' ἑπικων» = πλέω, ἱππεύω· «ὁδὸν εἶναι» = πορεύεσθαι μίαν ὁδὸν Ὀδ. κ. 103, «τὴν αὐτὴν ὁδὸν» Πλατ. νόμ. 7, 821, καὶ ἄνευ τοῦ ὁδόν· «τὴν μακροτέραν, τὴν αὐτήν», πο-λιτ. 265, ὡς καὶ «τὴν ὀρεινὴν» Ξεν. Κυρ. 2, 4, 22, καὶ μετρ. «μετ' Ἀθηναίων ἀδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε» Θουκ. 3, 61, ὡς. «ὁ Πίλιος ἰὼν τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ» = τὸ μέ-σον τοῦ οὐρανοῦ διερχόμενος Ἦρ. 2, 25, «ἦτε τὰ ἄνω τῆς Ευρώπης», αὐτοῦ 26, καὶ καὶ περὶ τῶν πλανητικῶν «τοὺς ἰσόδρομον ἡ-λίω κύκλου ἰόντας» Πλατ. Τιμ. 38. Παρ' Ὀμ. καὶ ἄλλ. π. ὁ τόπος πρὸς ὃν τίς πηγαί-ναι τίθεται κατ' αἶτ. Πινδ. Ὀ. 14, 21, Σοφ. Οἴδ. τ. 637, ὡς εἰς τὸ λατ. eo Romani, (ἡ γεν. σημ. τὸν τόπον διὰ τοῦ ὁποῦ πορεύε-ται τίς· «ἰὼν πεδίοισι» = διὰ τοῦ πεδίου Ἰλ. ε. 507, «χρός εἵσατο» = διήλθε τὸ δέρμα, ν. 191) ἄλλως τε μετὰ τῆς εἰς· «εἰς συμα-χίαν, εἰς λόγους εἶναι» = προστίθεται εἰς τὴν συμμαχίαν, προβαίνει εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ἐπὶ τινι, ἐχθρικοῦ· πρὸς τινα ὁρ-μῶν «διὰ φίλους εἶναι» καὶ π. Ὀμ. ἴδ' εἰς τὴν δικά, οὕτω δὲ καὶ αἱ ἄλλα προθέσεις, αἵτινες

τροποποιουσι τὴν ἔννοιαν τοῦ εἶναι. Μετὰ τοῦ μέλ. τῆς μετχ. σημαίνει καὶ παρασκευάζονται νὰ κάμω τι· «ἦτε αἰνέων» = ἔκαμνον ἀρχὴν νὰ ἐπαινῇ Ἡρ. 1, 122· «ὅπερ ἦε ἐφρων» Πλάτ. Θεαίτ. 180· «τίς εἰσι κακουργήσαν», Τίμ. 17· «τί διὰ μέλ. τῆς μετχ. ἴλ. σ, 564, καὶ δόρ. Ὁδ. Ε, 496. Περὶ ἀφύγων πραγμάτων» πῆλεκος εἰσι διὰ δουρὸς ἴλ. γ, 61· περὶ νέφους, θεῆλλης, καπνοῦ, δ, 278, ν, 796, φ, 222· «πάτις, φ, 262, ὡς καὶ -θόρυβος Ξεν. Ἀν. 1, 8, 16· «τοῦτο μὲν ἴται, ὅπη τῷ θεῷ φίλον» = ἄς προδῇ Πλάτ. ἀπολ. 19· «πρόσοδος Θουκ. 1, 4. Ἡ προστ. ἴθι· εὐρηται πολλάκις ἐπὶ ῥησιν, ὡς τὸ ἄγε, ἔλα, ἴθι, ἴκου Δισχ. Πέρο 64· ἴθι δὲ ἀναλογισάμεθα» Πλάτ. Πρωτ. 332.

Εἴμορος πεπρωμένος Ἦσυχ. διορθ. ἔμμορος. Εἴμων, ονος, ὁ ὢν, δούλου Ἐπιγρ.

Εἶν, ἐπ. καὶ δωρ. ἀντι ἐν, καὶ ἐν τριμίτοις Σοφ. Ἀντ. 1241 καὶ Εδρ.

Εἶν· ἐκεῖνος Ἦσυχ. ἴδε ἐν.

Εἶν, εἶν ἴδ' ἐν.

Εἶναε-τής· ἐννέα ἔτων Ὁρφ. λιθ. 342· εἰνάταες, ἐπὶ ἐπὶ ἐννέα ἔτη Ὁδ. Ε, 240· πρὸλ. ἐνναετής.

Εἶναετίζομαι· εἶμαι ἐννέα ἔτων Καλλ. Ἄρτ. 179.

Εἶνα-έτις, ἴδος, ἡ· ἡ ἐννέα ἔτων Κριναγ. 42 (7, 643).

Εἶνάκις, π. ἐπὶ. ἀντι ἐννάκις· ἐννέα φορές Ὁδ. Ε, 230.

Εἶνακις-χίλιος· ἐννέα χιλιάδες Ἡρ. 3, 95.

Εἶνακδοιοί, ἴων. καὶ π. ἀντι ἐννακδοιοί· Ἡρ. 2, 13, δι. γρ.

Εἶν-αλλί-δίνουι αἰθυσιαί αἰ· αἰ εἰς τὴν θάλασσαν περιχολομῶσαι Ἄρατ. φαίν. 917, δι. γρ.

Εἶν-άλιος, π. 3· ἐνάλιος· -κῆτος Ὁδ. 443· «εἰναλίη κῆς, κορώναι», ε, 67· «εἰναλία Ἐλευσί· Πινδ. Ὀ. 9, 106, Θεοκρ. 21, 39.

Εἶν-αλί-φοιτος, 2· ὁ εἰς τὴν θάλασσαν βαδίζων, κινούμενος· -λίνα Ἀρχί. 7 (6, 16), mētrivagus.

Εἶνά-φυγες, ἐπὶ. ἐπὶ ἐννέα νόκτας ἴλ. ι, 470. Κατὰ δὲ Εὐστ. εἰνάνφυγες, εἶνε ποιητ. ἀντι ἐννεάνφυγες. Ὁ Σχολ. παραδέχεται ὄνομ. εἰνάνφ.

Εἶν-ἀ-πηγυς, π. ἀντι ἐννεάπηγυς Λυκοφρ. 860.

Εἶναρέτος· ἴδ' ἐνάρετος.

Εἶν-άς, ἀδος, π. ἡ ἐννεάς Ἡσ. ἔρ. 808.

Εἶνάτερες, αἰ, γυναῖκες· αἰ σύννομοι, αἰτινες ἔχουσιν ἄνδρας ἀδελφοὺς, κοιν. συννομάσαι ἴλ. ζ, 378, χ, 473, καὶ τὰς δύο φορές εἰνατέρων τὸν ἐν. εἰνάτης παρεισάγει δ Ἡρωδ. περὶ μόν. λ. σ. 16, 22, παρὰ Πολυδ. 3, 32 εὐρηται εἰνάτερες.

Εἶνατος, π. 3· ἔνατος ἴλ. β, 295.

Εἶνατος, ἡ· πόλ. Κρήτης Στ. Βυζ. ἀφ' ἧς ἡ Εἰλαίθουα ἔκαλετο Εἶνατιή, ἀλλ' Εἶνατον = τόπος Λυκίας καὶ Κρήτης Ἦσυχ.

Εἶνα-φώσσω, ὤνος, 2, στόλος· στόλος με ἐννέα ἰστίαι Λυκοφρ. 101, κατὰ τὸν Σχολ. ἐννεάπλοον καὶ ἐννεάρμενον.

Εἶνακα καὶ εἶνεκεν ἴδε ἐνεκα.

Εἶνεσθαι· ἐπιστολαί Ἦσυχ.

Εἶνί, ἐπ. ἀντι ἐν Ὀμ.

Εἶν-όδιος, π. 3· ἐνόδιος ἴλ. π. 260.

Εἶνοσί-γαιος· ἴδ' ἐνοσίγαιος.

Εἶνοσις· ἴδ' ἔνοσις.

Εἶνοσί-φυλλος, 2· σείων φύλλα, πλήρης φύλλων, θαυώδης· εἶνοσίφυλλον = σύνδενδρον, κηνησίφυλλον Ἦσυχ.· περὶ ὀρέων ἴλ. β, 632· ἴδ' ἐνοσίφυλλος.

Εἶνυμι, εἰνῶν ἴδε ἐννυμι.

Εἶξασι· ἐοίκασι ἴδε εἰκα.

Εἶξις, εως, ἡ· τὸ ὑποχωρεῖν, ἐνδίδειν Δ. Δαστ. 10, 43, cession.

Εἶο, ἐπ. ἀντι εἰο, οὗ ἴλ. δ, 409, Ἡσ. θε. 392.

Εἶοικυαί· εἰοικυαί ἴλ. σ, 418.

Εἶας, ἐπ. ἀντι εως, ὅπερ ἴδε.

Εἶπα, δόρ. ἄ. ἀντι τοῦ συνήθ. εἶπον, ὅπερ ἴδε.

Εἶπ' ἐμεν καὶ εἶπ' ἐμεναι ἴδε εἶπον.

Εἶ· περ· 1) ἀν' ἄλλως, ἀν' βίβλαια, siquidem Ὀμ. καὶ ἔπομ. εἶ· περ· κε· = ἀν' πράγματι ἴλ. β, 123· «εἶπερ γε» = ἀν' ἄλλως τοῦλάχιστον Πλάτ. Πρωτ. 312· «εἶπερ τις ἄλλος» = ἀν' ἄλλως τις, με δύνανται, οἶον· ὡς τοῖς ἄλλοις Σοφ. Οἶ. τ. 1118· «ἐξέφυν πατρός, εἶπερ τινός, σθίνοντος ἐν πλούτῳ», Αἴ. 483· «εἶπερ τινὶ καὶ ἄλλῳ καὶ ἐμοί» Δημ. 24, 451· οὕτω καὶ «εἶπερ ποτὶ» Εδρ. Ἀνδρ. 553· «εἶπερ ποτὶ καὶ νῦν» Ἀριστ. Ἰππ. 594· 2) ἀν καί, καὶ ἀν Ὁδ. α, 167 οὕτω καὶ «εἶπερ καί», ι, 35· «εἶπερ τε» ἴλ. κ, 225· 3) παρ' ἀττικαῖς ἀποτελεῖ ἐνίοτε καθ' αὐτοῦ ἑλλειψ. πρότασιν· «εἶπει' ἀπὸ τερροῦ τοῦς θεοὺς ὑπερφρονεῖς ἄλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἶπερ» Ἀριστ. νεφ. 22· «ἀλλ' εἶπερ τὸ μὴ δύνασθαι κωλύσει» Πλάτ. πολ. β, 497.

Εἶ· ποθεν· ἀν ποθέν, κἀποθεν Ὁδ. μ, 96.

Εἶπον (πρὸλ. ἔπος, νομ. μετὰ τὸ δίγαμμα, ἀπαρ. εἶπειν, προστ. εἶπέ, καὶ δόρ. ἄ. εἶπα ἐπ. ἴων. εἶ οὐ ὁ Ὀμ. ἔχει μόν. εἶπα τε (ἄλλως πάντοτε δόρ. β'), εἶπα ἄθεοκρ. 22, 153, εὐρηται δὲ καὶ εἶπα παρὰ κωμ. Ἀλεξ. π. Ἀθην. 11, 502, εἶπας, πρὸ πάντ. παρὰ τραγ. ὁ συνήθ. τύπ. τοῦ β'. πρὸς ὡς καὶ Φρυν. Κωμ. παρὰ Σχολ. Ἀριστ. δρν. 11, εἶπα τω παρὰ τὸ εἶπέτω, τραγ. Πλάτ. Φιλ. 60, εἶπατον, Πρωτ. 353, πολλάκις εἶπα τε συγχρὸν τοῦ εἶπατε, προστ. εἶπον, ἡ ὡς ἄλλοι, π. χ. ὁ Βοήθιος Πινδ. Ὀ. 6, 92, θέλουσιν εἶπον εἶνε σπανιώτ. παρ' ἀττ. π. χ. Πλάτ. Μεν. 71, εὐκτ. εἶπειν Ἀριστοτ. μετχ. εἶπας Φιλημ. π. Ἀθην. 8, 310 ὡς καὶ εἶπας Πινδ. Ὀ. 8, 46, θεωρεῖται δ' δόρ. β'. τοῦ φημί ἡ ἀγορεύω· πρὸλ. ἔρω, λέγω. Ἀκολουθοῦντος ἀπαρ. = λέγω, διατάττω· «εἶπε περιμένειν» Πλάτ. Φαίδ. 59, καὶ Μενεξ. 240· «τοὺς παῖδας δεῦρ' ἄγειν» Σοφ. Οἶ. κ. 936· «εἶπε φήρισμα» Δημ. 24, 11, καὶ πρὸ πάντων περὶ ῥητόρων, προτείνω, νόμον Δημ. κ. ἄλλ. τινὰς = προσαγορεύω τινὰ ἴλ. μ, 210, ὀνομάζω αὐτόν· «τὰς πάνθ' ὀρώσας εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδ' ἀν εἶποι λεῶν· νιν» Σοφ. Οἶ. κ. 43· «τί τις ἄλλος εἶποι πλὴν ἀμφοδότητην» Πλάτ. σοφ. 225· περὶ τινος ἀναγγέλλ.

λα Πινδ. 'Ο. 14, 32, ἀλλὰ «-τενονθεῖ» 'Ο-
λοσσην» ἀντὶ τοῦ ἀπαρ. Αἰσχ. Χο. 671· «εὖ
εἰπεῖν τινα» = καλὸν περὶ τίνος λέγω 'Οδ. α,
302· «-λόγους μακροῦς» Πλάτ. Πρωτ. 329·
«-φάτιν» Σοφ. Φιλ. 1033· «ὡς ἔπος εἰπεῖν»,
ἢ «ὡς εἰπεῖν» = εὖ εἰπω οὐτὼν Αἰσχ. Περσ.
700, καὶ νὰ εἰπω μόνον μίαν λέξιν· «τὸν ὡς
ἔπος εἰπεῖν ἄρχοντα», ἀντιτίθ. «εἰς τὸν ἀκρι-
βεῖ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 1, 541· «ὁχ ὡς ἔπος
εἰπεῖν μυριοστὸν ἀλλ' ὄντως», νόμ. 2, 856·
«ἀλλὰ καὶ συχνὰ μετριοπαθὲς ἔκφρασις δυνα-
τοῦ διόχυρισμοῦ» «ὡς εἰπεῖν» = ἡδονατό τις
σχεδὸν νὰ εἴπῃ Θουκ. 1, 1· σπανιῶτ. «ὡς
εἰπεῖν ἔπος» Πλάτ. νόμ. 12, 967· «ὡς λόγῳ
εἰπεῖν» 'Πρ. 2, 15· «εἰπέ μοι· τίθεται ἐν ἀρχῇ
λόγου καὶ ὅπου πολλοὶ προσπαγορεύονται· «εἰ-
πέ μοι, τί φειδόμεθα τῶν λίθων, ᾧ δημόταται·»
Ἀριστ. 'Αχ. 328· «βουλοῖσθε, εἰπέ μοι Δημ.
Α, 10».

Εἰ-ποτε· 1) ἂν κἀμμίαν φοράν, ἂν ποτε 'Ἰλ.
α, 39· «εἰποτε δὴ», α, 503· 2) ἂν μίαν φο-
ράν (ἐπὶ πλαγίαν ἐρωτήμα. λόγῳ), β, 97· —
'Ἡ 'Ομ. σύνδεσις· «εἰποτε» ἔην γε, ἡ εἶνε (ἡ
φρονική διαδήλωσις) βραθύμως ἀνάνησις ἐκεῖ
νου, τὸ ὅποιον ὤπηρε· «δαίηρ αὐτ' ἐμοὶ ἔσκε,
εἰποτε» ἔην γε· = ἦτον ἀνδραδείκός μου, ἂν
ποτε ἦτο τοιοῦτος δυστυχὴς δὲν εἶνε πλέον
'Ἰλ. γ, 180, ἡ εὐχὴ, ἄχ, ἂν ἦτον ἀκόμη!
καθ' Ἑρμάν. ἂν ὤπηρε ποτε ὅ, τι δὲν εἶνε
τώρα πλέον· πρὸλ. 'Ἰλ. λ, 761, 'Οδ. ο, 268.
«-που» ἂν κἀπου, ἂν ἴσως 'Ομ. «εἰ τί που
ἔστιν» = ἂν ἦνε δυνατόν 'Οδ. δ, 193.
«-πος» Ἰππος, παγίς διὰ τοὺς ποντικούς, μυ-
τιὰ καλὰ Καλλ. ἀποσπ. 233.

«-πωρ» ἂν κἀπωρ, ἂν κατὰ τινα τρόπον, ἂν
ἴσως 'Ομ.

Ἐρ, ὅ· ὄν. ποταμοῦ Β. 'Αν. 1200.

Ἐρ, καὶ λαφ. Πουχ.

Ἐρ, ἡ· ὅρος καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον ἐν Μεσ-
σηνίᾳ Πάυσ. παρὰ Στ. Βυζ. Γρά.
Ἐρ· ἴδε ἔρη.

Ἐρ· ἄνα· ὄν. 'Αθηναῖος πλοῦτος 'Επιγρ.
Ἐρ· ἄνιων ὄνος, ὁ Σπαρτιάτης 'Επιγρ. (δωρ.
ἀντὶ Εἰρηνίων).

Ἐρ· ἄνιων, ὁ· ὁ Βάχχος 'Ομ. ὕμν. 26, 2,
κατὰ τοὺς ἀρχ.· παρὰ τὸ ἔρρασθαι ἐν τῇ μη-
ρῷ τοῦ διός·.

Ἐργάθω· ἔργω, κρατῶ ὀπίσω Σοφ. 'Ἰλ.
1271, Εὐρ. Φοιν. 1191, καὶ τὰς δύο φορές ἐν
ἀπαρ. ἐργάθειν, ἀλλὰ γραπτέον ὀρθότ. ἀόρ.
ἐργάθειν· ἴδ' ἐργάθω.

Ἐργμῶς, ἀττ. ἐργμῶς, ὁ· τὸ ἐγκλείειν, δε-
σμοωτήριον Πλάτ. Φαῖδ. 82· — δεσμός, πῶς
Αἰλ. Ζ. 1, 7, 17, inclusio.

Ἐργμο-φύλαξ, ἀκος, ὁ· δεσμοφύλαξ Ξεν.
'Ελλ. δ, 4, 8.

Ἐργνῶν· ῥίπτω εἰς τὸ δεσμοωτήριον, ἐν.
'Ανδοκ. 4, 27· ἴδ' ἔργννμι.

Ἐργω (πρὸλ. ἔργω) 1) ἐγκλείω, ἐγκαθερ-
γνῶν, ἐν τῇ σῃμ. καὶ τῇ γραπτέον κατὰ Βου-
την. διὰ δαείας, ὅπως κυροῦσι τὰ πλεῖστα
χειρόγρ.) «καὶ ὅροις ἂν ἐργαίμεσθα· Εὐρ. 'Ελ.
288· «παίδιον ἐνδὸν ἐρῶτα» Ἀρρ. 'Αχ. 330·
'Ἐρῖ, ἐνέλεισσε· 'Πρ. 3, 136· «μοιχὸς ἐρῶ-
ν» Δημ. 59, 66· ἐργόητω Αἰσχιν. 1, 16,
ἐν νῶ νόμῳ· 2) (διὰ φύλης, πρὸλ. ἀρεῶ)
ἀποκλείω, κρατῶ μακράν, «τῇ λέμει ἐργουσι»
'Ἰλ. ψ, 72, ἀλλ. παρ' 'Ομ. ἔργω, ὅπερ ἴδε
(καὶ πρὸλ. ἐργάθω, ἐργατῶν)· ἐρξόμεθα
ἐντε παθ. μελ. Ξεν. Ἄν. 6, 4, 16, ὡς καὶ
Αἰσχιν. 3, 122· — ἐγερὸς Αἰσχ. 'Επτ. 1000·
«ἔρκεσι κῶμα θαλάσσης», 'Αγ. 998· τινὰ τι-
νοσι, ἀπὸ τι 1306, ἐκ. 3, 7· «ἔρξω πελάζειν
σῆς πάτρας» Σοφ. Φιλ. 1393· καὶ μέσ. ἐγρ-
γου = κρατῶ μακράν, Οἶ. Κ. 848· «ἔργειν
αὐτὴν δεῖ τῶν ἐπιθυμιῶν» Πλάτ. Γοργ. 505·
«εἰ τοῦτό τις ἔργει δρᾶν ὄνομα» = ἀπαγορεύει,
σοφ. 242. Καὶ ἐπὶ τὸ μέσ. τινός, νόμ. 9,
866, καὶ συχνὰ τινὰ ἀπὸ τοῦ ὕδατος Ξεν.
'Αν. 6, 1, 8· ὁ 'Αριστ. ἐνώνει προσητέ· ὁ ταύ-
τας ἔργων, σφ. 334, πρὸ πάντ. εἰς τοὺς ἀττ.
νόμ. τῆς ἀγορᾶς, νὰ μὴ δύναται τίς νὰ
ἴδῃ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ Ἀνα. 6, 24·
— τῶν ἔργων = ἀπὸ τῆς μεταγωγῆς εἰς τὰς θυσίας
ἀποκλείω 'Ἰσοκ. 7, 157· — τῶν νομίμων = ἀπὸ
τῶν νομίμων δικαιοματίων τῶν πολιτῶν 'Αν-
τιπ. 6, 36. Περί τῶν νόμων, «ὁ νόμος ἔργει
μὴ ἀποκτείνειν» = ἀπαγορεύει νὰ φονεύμεν· ὁ
νόμος κελεύει (ἐνα, ὅστις ἐναντίον τοῦ δι-
καίου παρεισθῇ) «τὸ πτεῖν ἐργόμενον θανά-
του καὶ τοῦ ἀνάπληρον ποιῆσαι» = μὴν. ὀφείλει
νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν φονεύσῃ ἢ νὰ τὸν
ἀκρωτηριάσῃ Αἰσχιν. 1, 183.

Εἰρεῖα· εἰς ἔρεβος Πουχ.
Εἰρε-θῶρη· ὁσποθῶρα, ὁ στροφεὺς Πουχ.
Εἰρενάρχης· ὁ τῶν Εἰρενῶν ἄρχων.
Εἰρερος, ὁ (ἐγρῶ) αἰμαλωσία, μόν. 'Οδ.
θ, 529· «ἔρερον εἰσανάγουσι», ἀλλ. γράσου-
σιν «εἰς ἀνάγουσι» (ἐσφαλ. ἔξηγ. ἡ δούλη).
Εἰρεσία (ἐρέστω), ἡ· τὸ κωπηλατεῖν 'Οδ. κ,
639· — ποιῆσθαι = κωπηλατῶ 'Απολ. Ρ. 2,
557, ὡς καὶ «εἰρεσίη γραυόμενος» 'Πρ. 1, 203·
ἔτι δὲ αἰ κωπηλάται Πόλεμ. 1, 23, καὶ αὐτὸ
μάλιστα τὸ πλοῖον 'Αντίπ. Θ. 69 (7, 287)·
πρὸλ. Σοφ. Αἰ. 244· «οὐδὲν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξό-
μενον νὰ μεθεῖναι» ἔξηγ. ἐρέσσειν· τὸ βά-
θρον τῶν κωπηλατῶν Πολυδ. 1, 21, 2· τὸ
κωπηλατικὸν ἄσμα, καθ' ὃ οἱ κωπηλάται κω-
πηλατοῦσιν ἐν ρυθμῷ Πλάτ. 'Αλκ. 82· Ἐν
γένει σφοδρὰ κίνησις μετρ. = περὶων Λουκ.
Τιμ. 40· — γλώσσης Διον. π. 'Αθην. 15,
669· — μαστῶν = κτύπος, πληγὴς Εὐρ. Τρ.
570, remigratio.

Εἰρεσία, πέτρα· πέτρα παρὰ τὴν Σαλαμίνα

Σχολ. 'Αριστ. ἱππ. 782.

Εἰρεσία, αἰ· πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐστιά-
ωτιδος 'Ομ. ὕμν. 'Απολ. 32, ἡ νῆσος εἰς

τὸν Θερμαῖον κόλπον Ἰγρεσία, Ἰρρεσία.

Εἰρεσδαί, αἰ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Ἀκαμαν-
τίδος φύλης Στ. Βυζ. Παρὰ Β. 'Αν. Ἐρε-
σιάδαί. — Τὸ ἐν Εἰρεσιδῶν (ἐσφαλ. τονισμός)

χωρίον Δ. Λαερ. 3, 42.

Εἰρεσιώνη, ἡ (εἰρος)· κλάδος ἐλαίας ἡ δά-
φνης, περιτυλιγμένος μὲ μαλλίον, τὸν ὅποιον

ἔφερον παῖδια διαρκούσης τῆς ἐορτῆς τῶν Πυ-
ανεψίων καὶ ὁμαρῶν λῶων, καθ' ᾧ προσεφέ-
ροντο θυσιᾶι εἰς τὸν Ἥλιον καὶ τὰς Ἄρτας·

ἔτιθοντο δὲ οἱ κλάδοι οὗτοι ἔπειτα εἰς τὰς θύ-

ραι· πρὸλ. Σχολ. Ἀριστ. Ἰκπ. 725· «ἀνα-
θωμεν τοῖς τοῖς τὰς Εἰρεσιώνας» Εὐπολ.
R. Ἀν. 329. Ἐτι δὲ τὸ ἐνταῦθα εὐχρηστον
ἄσφα καλεῖται οὕτω· ἐντ. δὲ καὶ ἄλλα ἱπαι-
των ἄσφατα Ὀμ. ἐπιγρ. 15. Παρ' Ἀλκίερ.
3, 37, στέφανοι· προσαρτώμενος εἰς νεκρὸν
τιμῆς χάριν.

Εἰρεός· ἱερεός.

Εἰρέω, ἰων. ἀντὶ ἐρέω, εἴρηκα καὶ λοιπ.
Ἦ· ΕΡ.

Εἴρη, ἡ ἐρώτησις. φήμη κληδὼν Πουχ. ἀλλὰ
καὶ ἀντὶ τοῦ ἱρις ὤς.

Εἴρη, ἡ (εἴρω) ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως, ἡ
συνέλευσις, ἐν τῷ πλ. Ἰλ. α, 531. Τὰ ἀρχ.
λεξ. ἐξηγ. ἐκκλησιαστικόν, βουλευτήριον
καὶ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ εἰρεῖν.

Εἴρην, ἑνος, ὁ (κατὰ γραμ. εἰρήν, Ἦδὲ Αδδ.
παραλειπ. 192, καὶ οὕτω παρ' Ἠρ. 9, 85,
Ἰρήν) ὁ ἀπεχθαιμόνιος νέος ἀπὸ τοῦ εἰκο-
στοῦ ἔτους, ὅτε ἐν μέρει μὲν εἰς ἰδιαιτέρας
ὁποδιαιρέσεις τῶν ἰλῶν ἐπώπτευσεν ἄλλους·
νιότερους; ἐν μέρει δὲ ἡδύνατο ἐν ἄρχῃ ἐν
πολέμῳ μικρὰς ὁποδιαιρέσεις Πλουτ. Λυκ. 17.
Εἴρην-αγωγέω· ἄγω εἰρήνην Κλ. Ἀλ.
παιδ. 1, 8.

Εἴρηνάζει· κραταί Πουχ.

Εἴρηνάτος, τό· ναός τῆς εἰρήνης Δ. Κίο.
72, 24.

Εἴρηνάτος, 3· εἰρηνικός, ἥσυχος· «καὶ σφο-
ταῖτα μὲν εἰρηνάτα ἦν» Ἠρ. 6, 42. Ὁ δὲ
τροχιλὸς εἰρηνάτων οἱ ἔστι· «ζῇ μετ' αὐτῶν
ἐν εἰρήνῃ, 2, 68· «ὁ κήρυξ ἀγγέλειεν οὐδὲν
εἰρηνάτων παρὰ τῶν Κορινθίων» Θουκ. 1, 29·
ὁ, τι γίνεται ἐν εἰρήνῃ, εἰρήνης οὐσίας Ἠρ.
6, 57· ἐπὶ εἰρηνάτως, 3, 154, pacificus.

Εἴρηνάτος, δ' 1) Ἀθηναῖος, Σκαμδωνίδης,
Ἐπιγρ. 2) Μιλήσιος ὥς. 3) ποιητ. Ἐπιγρ. 2.
Ἀνθ. 4) γραμματικὸς Σχολ. Ἀπολ. Ρ.

Εἴρηνάτις, ος, ὁ (ἔχουσι εἰρηνάτος) Ἀ-
θηναῖος Ἐπιγρ.

Εἴρην-αρχέω· εἶμαι διατετιτῆς εἰρήνης, εἰ-
ρηνοποιός Ἐπιγρ.

Εἴρην-ἀρχης, δ' διατετιτῆς εἰρήνης, ὑπάλ-
ληλος ἐπὶ τῶν μετέπειτα αὐτοκρατόρων.

Εἴρην-αρχία, ἡ· Βουδ. ἐκ τοῦ Διουσι, φέ-
ρει ἐπὶ θεοῦ λεγόμενον, ὡς θεοαρχία.

Εἴρην-αρχικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸν εἰρηνάρ-
χην Σχολ. Ἀριστ. Βάτρ. 1183, pacificatorius.

Εἴρηνευσίς, ἡ· ἔρρουσι εἰρήνης Ἰάμβλ. pa-
cificatio.

Εἴρηνέω· φέρω εἰς εἰρήνην, καθησυχάζω μετ.
-σάτιν Βαδρ. 39, 4· ὅθεν «εἰρηνευμένη χώ-
ρα» Πολύβ. 5, 8, 7. — ἀμτβ. εἰρήνην ἔχω,
ἐν εἰρήνῃ ζῶ, ἀντιβ. τῷ μάχομαι Πλατ.
Θεαιτ. 180· ἐτι δὲ εἰς τὸ μέσ. Πολύβ. 5, 8, 7.

Εἴρηνέω· ζῶ ἐν εἰρήνῃ Δ. Λαερ. 2, 5, οτιον.

Εἴρήνη, ἡ (εἴρω), ὁμορ. εἰράνα, βοιωτ. εἰρά-
να· ἡ εἰρήνη, ὁ καιρὸς τῆς εἰρήνης Ὀμ. καὶ
ἐφεξῆς ἀπανταχοῦ· «ἐπ' εἰρήνης» Ἰλ. 6, 797·
«εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίων καὶ Χαλδαίων»=εἰ-
ρήνην κάμνω μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων καὶ Χαλ-
δαίων Ξεν. Κυρ. 3, 2, 12· «εἰρήνην ποιεῖσθαι»
(δι' ἐμαυτὸν)=εἰρήνην κάμνω Αἰσχιν 2, 77·
«εἰρήνης γενομένης» Πλατ. ἐτι δὲ πρᾶτται,

κατεργάζεσθαι, κατορθοῦναι Δημ. διαπρατ-
τεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 13· «εἰρήνην
ἀγαίνω»=εἰρήνην ἔχειν, διατηρεῖν πρὸς ἄλλοι-
λους Πλατ. πολιτ. 307· τινὶ Ἀριστ. ὅρν.
386· «εἰρήνην ἔχειν» Ξεν. Ἀν. 2, 6, 6, ἡ
τῶν σπονδῶν διακρινόμενη Ἀνδοκ. 3, 11·
«πολλὴ εἰρήνη»=βαθεῖα εἰρήνη Ξεν. μετφ. ἡ
συρία, «τῶν τοιούτων ἐν γῇ πολλὴ εἰρήνη»
γίνεται καὶ ἐλευθερία Πλατ. πολ. 1, 329·
«ἐν εἰρήνῃ λέγειν», σόμπ. 189· Ἐτι προσωπο-
ποιημένη ἡ θεὰ τῆς εἰρήνης, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ
τῆς Ἑκάτης· Ἠσ. θε. 902.

Εἰρήνη, ἡ· 1) μία τῶν ὥρων Ἠσ. 2) ἡ θε-
τῆς εἰρήνης ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ τοῦ 449 π. Χ.
λατρευομένη Πλουτ. 3) ὅν. γυν. Ἀθην.
Εἰρήνία· πόλ. Μεσοποταμίας Λουκ.

Εἰρήνιον, τό· ὅν. γυν.

Εἰρηνικός, 3· τὴν εἰρήνην ἀποστέλλων· «λόγος
εἰρηνικώτατος» Ἠσ. 5, 3, ἀντιβ. τῷ πολέ-
μικῷ, 2, 24· «ἐπιστήμαι Ξεν. Ἰοκ. 1, 17·
«ὄρχησις Πλατ. νόμ. 7, 814· ἐπὶ, «-ἔχει
πρὸς τὰ Ἀνφραν. Ἀθην. 14, 641, pacificus

Εἰρήν-ιππος, ὁ· Ἀθηνάιος, πατὴρ Λουκ.
κλέου· τινὸς Ἐπιγρ.

Εἰρηνίς, ἰδὸς· γυν. ὅν. Λυκούρ. Λεωκρ.

Εἰρηνίων, ὄμορ. Εἰρηνίων, ὄμορ· ἀνδρ. ὅν.
Ἐπιγρ.

Εἰρηνό-δράβευτος, 2· ὁ τὴν εἰρήνην ὡ-
βραβεύων ἡ δῶρον παρέχων Θεοδ. Στοδ.

Εἰρηνό-δικαις, οἱ· διατετιτῆς εἰρήνης Δ. Ἀλ.
2, 72, fœtialis.

Εἰρηνό-δοτος, τὴν εἰρήνην διδοὺς Ετ. Γουδ.

Εἰρηνόκλης· ἀνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.

Εἰρηνό-δωρος, 2· ὁ δωρὼν τὴν εἰρήνην Π.
Ἀν. 1367 ἐκ τοῦ Θεογνώστ.

Εἰρηνό-ποιεῖν· κάμνω εἰρήνην, καθησυχάζω
τι Ὁ· ἐτι δὲ μέσ. Στοδ. Ἑλλ. 1, 52, pacifico

Εἰρηνό-ποιήσις, ἡ· ἔρρουσι εἰρήνης Ἑλλ.
Ἀλ. στρωμ. 6, 6, pacificatio.

Εἰρηνό-ποιτα, ἡ· εἰρονοποιήσις Βασιλ. Μ.

Εἰρηνό-ποιός, ὁ· 1) εἰρήνην ἰδρύων, ὁ δια-
πραγματευόμενος εἰρήνην Ξεν. Ἑλλ. 6, 3,

4· παρὰ Πλουτ. καὶ ὁ Ρωμ. fœtialis. 2) εἰ-
ρηνικός Ν. Δ. pacificator 3) ἀνδρ. ὅν. ἡ
ουδαίου Ἐπιγρ.

Εἰρηνό-πολις, ἡ· ὅν. πόλ. Σουδ.

Εἰρηνό-φόρος· εἰρηνοποιός γλῶσσ. pacifier.

Εἰρηνό-φύλαξ· εἶμαι φύλαξ τῆς εἰρήνης
Φίλων.

Εἰρηνό-φύλαξ, δ' 1) φύλαξ τῆς εἰρήνης;
Αἰσχιν. 3, 159· 2) σπονδοφόρος ἡ εἰρηνού-
κης Πλουτ. Νομ. 12, fœtialis.

Εἰρηνό-χυτος, 2· ὁ τὴν εἰρήνην διαχέων
Δ. Ἀρεοπ. σ. 261.

Εἰρητής· αἴτιος Πουχ.

Εἰρία· ἰδὸς· πόλ. Ἰαλκτιάς Πτολ.

Εἰρίνεος, ἰων. 2· ἑρεός, ὁ ἀπὸ μαλλίων
Ἠρ. 1, 195, ἱερεός.

Εἴριον, ἐπ. καὶ ἰων. τὸ ἔριον, (πρὸλ. εἶρος),
τὸ μαλλίον Ἰλ. μ. 434, ἄλλως δὲ εἰς τὸ πλ.
γ, 388, Ὀδ. σ. 316. Ἠρ. 3, 106, εἰ καὶ 3,

47 εἴρια ἀπὸ ἐλίου=βαμβάκιον.
Εἰρίσκος· Πυθαγόρεος· Μεταπόντιος Ἰάμβλ.
Εἰρίται· Ζευρίται.

Εἰρκτέον· δετέργειν ἐμπούζειν Σοφ. ΑΥ.
250, arcendum.

Εἰρκτή, ἡ κατὰ Σχολ. Διον. Β. Ἀν. σ. 678,
23 «τὸ εἰρκτὴ οἱ μὲν Ἀττικοὶ δασύνουσιν, ἡμεῖς
δὲ φιλοῦμεν»· μετὰ ψιλῆς δὲ γράφει καὶ ὁ
Πολύδ. 4, 125)· τὸ δασμωτήριον
Εἰρ, Βακχ. 497, 500 ἐν πλ. «ἐς τὴν εἰρκτὴν
ἐσπίπτειν» Θουκ. 1, 131, carcer.

Εἰρκτή, ἡ εἰρκτή, ἡ· φρουρὸν ἐν Σικελίᾳ
Πολύδ. αἰ Εἰρκταὶ τόποι ἐν Ἀργεῖ· Ξεν. Ἑλλ.
Εἰρκτικός, 3· κωλυτικός γλῶσσ.

Εἰρκτο-φυλάκει· εἶμαι φύλας εἰρκτῆς Φιλ.
Εἰρκτο-φύλαξ, αὐτός· φύλας εἰρκτῆς Ἰωστ.
Εἰρκτωσις, ἡ· σύσφιγξις Φ. Χρυσ.

Εἰρμός, ὁ· σύνδεσις, σισρὰ Φιλων· αἰτίων
Πλάτ. ἀσίσκ. φιλ. 1, 28, nekus.

Εἰρμόδοτος, βοιωτ.· Ἰπρόδοτος Ἐπίγρ. 15, 83.

Εἰρο-κόμος, 2· ἔριον καταρχαζόμενος, σή-
μων Ἰλ. γ. 337· τῷ ἄλλωτος Ἰων. Ταρ. 90.

Εἰρομαι, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἔρομαι (ὁ) ΕΡ.
Εἰρο-πόκος· μαλλιαρός· ὅλεις Ἰλ. ε. 137.

Εἰρο-πόνος· ἐργαζόμενος εἰς ἔριον, ὁ περὶ
τὰ ἔρια πυνών Σουδ.

Εἰρος τό· ἔριον (ὡς) Ὀδ. δ. 135.

Εἰρός, ὁ· ὅρος ὕπερθε Ἀργ.

Εἰρός, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ ἱερός Ἐπιγρ.

Εἰρο-τόμος, δι. γρ. ἀντὶ εἰροκόμῳ κτενί
Νυν. Δ. 146.

Εἰρο-γὰρός· γαίρων διὰ τὸ ἔριον· τάλανος
Ἀργί. 11 (6, 39).

Εἰρούμεναι ἴδε ἥρω.

Εἰρούσιμον, τὸ ἐρούσιμον Νικ.

Εἰρώω ἔρω, ὅπερ ἴδε

Εἰρώ, ἄρ. εἰρα καὶ ἔρτα Ἰπποκρ. (πρὸς
τὸ σὺδ.)· συνέριον, συνερμώω· στερφί-
νους, τ. ἔ· πλέκω Πινδ. Ν 5, 77, ἀλλ' «εἰ-
ρημένη λήξις» παρ' Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9 εἰνε
τὸ ἐναντ. τοῦ κατεστραμμένη, ὅρος δ· τι-
τεταμένον, συνερτίζμενον ἐκ γλῶσσων καὶ παρ'
ἀλλήλων· συνερμώμενον προτρεπόμενον· «εἰρμώ-
αυτος» (κατ' ἐκαστ.) Πλούτ. ἡθ. σ. 1017· «εἰ-
ρημένης ἀποκρίσεως», ἡθ. σ. 506. Εἰς τοῦτο
ἀνέκει ὡς π. παρὰ «εἰρμώος, ἡλέκτροισιν»,
περὶ γρυτοῦ περιδεραιοῦ ἔχοντος· περιερμώμενα,
περιδερμάμενα ἡλεκτα Ὀδ. σ. 295, καὶ
«μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔρτα», ο. 459.

Εἰρώω, ἔρω, εἰρήκα ἴδε ΕΡ.

Εἰρώδης, ὁ· Θηδοκίος τις Ἐπιγρ.

Εἰρών, ὡνος, ὁ· ὅστις ὑποκρίνεται, πρὸ πάν-
των· ἄλλως ἐκφράζεται ἡ ὅτι φρονεῖ, λέγει ὅτι
οὐκ ὀνύσσεται, τοῦ πῦτος ὀνύσσει· παρ' Ἀριστοτ.
ἡθ. 4, 13 ἀντιπρὸς πρὸς τὸ ἀλαζών, ὅστις
ὀλεῖ νὰ φαίνεται περισσοτέρων ἢ ὅτι εἶνε τὰ
ἄλλα ἄκρα τοῦ ἀληθοῦς· πρὸς Β. Ἀν. σ.
213, 20. Παρὰ Φιλημ. Στοιχ. ἀνθ. 2, 27
περὶ ἀλώπεκος, τὸ ἐναντ. τῷ αὐθόκακτος.

Εἰρωνεία, ἡ· ὑπόκρισις, πρὸ πάντων ἐν τῷ λέ-
γειν, ὅταν τις ὑποκρίνεται ὅτι δὲν εἰσέυρει

τι, τὸ ὅποιον εἰσέυρει· διὰ ταύτης ὁ Σωκρά-
της καταπολέμει τοὺς σοφιστὰς· Πλάτ. πολ.
1, 337· ὁ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 7 τὸ ἀντιθέτει·
πρὸς τὴν ἀλαζονείαν. Κατὰ Θεόφρ. χερ. 1
«προσποίσεις ἐπὶ χεῖρον πράξεις καὶ λόγων»·
Παρὰ Δημ. 4, 7 περὶ τοῦ ἀπερὲς ὄντος· τὸ

καθῆκόν του ὑπὸ διαφύρου· προφάνεις· Παρὰ
ῥητ. τὸ σχῆμα τῆς εἰρωνείας.

Εἰρωνεύμα, τὸ· εἰρωνικός λόγος· Μαξ. Τυρ.
24, 5, iusius.

Εἰρωνεύομαι, μέσ· ὑποκρίνομαι ἐν τῷ λέ-
γειν, ὑποκρίνομαι ἀγνοῦν εἰς ὅτι εἰσέυρω

Πλάτ. ἀπολ. 38· πρὸς τινα Διαναρχ. 2, 11.

Ἐν γένει ὑποκρίνομαι Ἀριστ. βιτρ. 1211.

Εἰρωνευτής, ὁ· εἰρων Δ. Ἀσπρ. 2, 19.

Εἰρωνευτικός· τῷ ἔρω. Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
1, 486, canillatous.

Εἰρωνίζω· σκώπτω Φλοστρ. σοφ. 1, 7,
canillor.

Εἰρωνικός· 3· περιπατητικός, εἰρωνικός, μι-
μητής Πλάτ. σοφ. 268 «τὸ εἰρωνικός», νόμ.

10, 908· ἐπίρ· ὡς Ἀριστ. σοφ. 174· λέ-
γειν Πλάτ. συμμ. 218.

Εἰρωτάω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐρωτάω.

Εἰς καὶ εἰς, ἡ τελευταία ἰων. δωρ. καὶ ἀρχ.

ἀπὸ π γ π ὅτι ἐκ ἐπιμεταστάσεως, παρὰ ποιη-
ταῖς· εἰς ἐναλλάξ εἰργ. εἰς οὐ τοῦ τρυφ καὶ
κωμ. ἐκπρᾶται ἡ εἰς εἰς, συνηθ. ὅμως ἐρί-
σις ὅσον ἐς κόρακας, ἐς μακαρίαν, οὐδέ-
ποτε τίθεται ἡ εἰς· παρὰ Ξεν. ἐκπαυτοτερίης

συνὰ ἡ γρᾶφ. ἀρ. δωρ. καὶ βοιωτ. ἐν

Γρ. Κυρ. 35· προσέτι δὲ ἴς εἰς βοιωτικῆς ἐπι-
γορεύς· τὸν παλαιὸν τύπον ἔως διαφέρει ὁ

ἔως· ὡς Ἀργεῖον καὶ Κρητικόν. Συντάσσεται

μετ' αὐτ. ἡ γενική σμ. εἰνε ἡ κίνησις εἰς τι

πρὸς τι. 1) συγχωρεῖται ἐπὶ τύπων μετὰ τὴν

κίνησιν σμ. ῥημάτων, ἀπὸ Ὅμ. ἀπανταχοῦ

Κατὰ τὴν ἑλληνικὴν τρόπον πολλὰκις τίθεται

τὸ ὄνομα τῶν κατοικούντων ἐν τῇ χώρᾳ· «εἰς

τοῦς Καρδούχους· ἐκδιόλλειν» Ξεν. Ἀν. 3, 6,

16· «ἀγειν εἰς τοῦς Βιρδοῦρους», 1, 3, 5. Πρὸς

ταῦτα συγχωρεῖται αἰ παρὰ ῥήτορας συγχὰ

φράσεις· «ἴοντες εἰς ὅμας» Ἀντιστ. 5, 80·

«γραιεῖς τὸν ἀρχὼνα τούτων εἰς ὅμας· εἰσῆλθον

Δημ. 18, 103· «εἰς τὸν δῆμον παρελθεῖν»

Θουκ. 5, 45· ἀπανταχοῦ δὲ εἰς τὴν συνέλευ-
σιν τοῦ λαοῦ ἡ εἰς τὴν δικαστήριαν ἐκκλήσιν

τοῦ τόπον εἰς ὃν εἰσέρχεται· τις ὣςτω καὶ «εἰς

ὅθον ἔλθειν»· εἰς τὸ ραντεῖον Πινδ. Ὀ. 7,

31· «εἰς ἀνθρώπους ἐξέλαινα» Ξεν. ἀπομν. 1, 1,

4· «ἐφ' ὅκωμην ἐγθροῦς· εἰς ἄνδρας» Εὐρ. Φοιν.

361. Ἐπὶ πρόσωπ. εἴρηται ἡ εἰς ἀπὸ Ὅμ.

παρὰ π. μόν. «σπένδομαι εἰς Ἀχιλλέα» Ἰλ.

σ. 402· «εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον», ψ. 36,

εἰνα ἀπανταχοῦ ὀνύσσει· τὴν νὰ ἐκνοήσῃ καὶ

τὸν τόπον προσέτι, τὴν σκηνὴν ἢ τὸν οἶκον·

«εἰς Ἐπιμηθεῖα πέμπει» Πρ. ἔρ. 84. Τὰ «εἰς

βροχίλια» Θουκ. 1, 137, ὡς καὶ Αἰλ. Π. 1,

2, 1, εἰνε μοναδικά. Εἰ. τὰς συγχὰς φράσεις

εἰς Ἀἰδον καὶ εἰς Ἀἰδου λείπει οἶκον,

ἡ ὁμοῖον οὗτος. «ἔξεν εἰς Πριάμο» Ἰλ. ω,

160· «ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦς»· εἰς τὸν οἶκον πλου-
σίου ἀνδρός, ω, 482. ὣςτω λέγεται· «εἰς δι-
δασκάλων πέμπειν», «εἰς διδασκάλου φορτάν»·
εἰς τὸ σχολεῖον πέμπω, πηγάζω Πλάτ. Πρωτ.

325, Αλχ. 201, «εἰς Ἀγαθόνος», συμμ. 174
(πρὸς τὸ παρ' ἡμῶν πᾶσι «τοῦ Γιάδων»)·
ὡςτω καὶ «φέρων ἐς αἰσωτοῦς»· εἰς τὸν οἶκον
σου Ἰπρ. 1, 108· «ἐπειδὴν εἰσέλθω οἴκαδ' ἐς
ἡμῶντος» Πλάτ. Ἰππ. πρῶδ. 301· ἔτι δὲ περὶ

ναὺν λέγεται «εἰς Ἀθῆνας» = εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθῆναι· Ἰλ. ζ, 379· «εἰς Ἀμφιάρεω ἀνέ-
θηκε» Ἦρ. 1, 192. Ὁ Ὀμ. λέγει μάλιστα
«ἔφθ' εἰς Αἰγύπτου-στῆσε νέας» = εἰς τὸ θεῖμα
τῆς Αἰγύπτου Ὀδ. δ, 581. Πολλὰκις τίθεται καί
μετ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐς νόσον, εἰς ὕπνον πε-
σύν, εἰς κακὸν Αἰσχ. Πρ. 471, Σοφ. Φιλ.
815, Ἀντ. 240· «εἰς θυμὸν βαλεῖν», Οἶ. τ.
975· περὶ τῶν φράσεων ἐς χεῖρας, λόγους ἔλ-
θεῖν τινι ἴδε τὰ ὅσα. πρβλ. «εἰς ἀκοὰν ἔβαν
λόγους ξένους μολεῖσθαι» Αἰσχ. Πρ. 692· «εἰς
ὄψιν μολεῖν» Περσ. 179· καὶ τὰς περιγραφὰς
ἐς ὄργας ἔλθειν τινι Πλάτ. πολ. 9, 572· «ἐς
διαφορὰν», Φαίδρ. 232· ἔτι δε «εἰς φιλι-
αν», Λυσ. 214· «εἰς ὀρεπτά τινι» Εὐρ. Ἰλ.
357. Ἐξοσημεῖσθαι εἶναι τὰ «εἰς τοσούτῳ» ὅσον
ἦκειν· Σοφ. Οἶ. Κ. 1033· «εἰς τόδε τόλμη
ἔδη» Οἶ. τ. 125, «εἰς τοσοῦτον ἐλπίδων»,
771· καὶ συχνὰ ἐν τῷ πεζῷ ἴδια παρὰ ῥήτο-
ρι· ἔτι δε «εἰς τοσοῦτο ἐγένετο» = τόσον πολὺ
ἐπροχώρησε Ἦρ. 8, 107, καὶ «εἰς τόδ' ἤλθον»
Σοφ. Οἶ. Κ. 548· «εἰς πᾶν ἔργον χωρεῖν»,
ἥτοι τὸ πᾶν τολμῶ, Ἰλ. 605· «εἰς πρόσθεν»
= ἔμπρο· Εὐρ. Ἐκ. 960, ὡς καὶ «εἰς τὸ πρό-
σθεν» Πλάτ. σοφ. 259· 2) μετὰ πολλὰ ῥή-
ματα δηλοῦντα ἡσυχίαν τίθεται ἡ εἰς βρο-
χυλοῦσθαι οὕτως ὥστε πρέπει νὰ ὑπονοῇται
τὸ ἔγμα τῆς κινήσεως· «ἐφάνη λίς εἰς ὁδόν»
= ἤλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐφάνη αὐτοῦ Ἰλ. ο,
276· οὕτως πολλάκις «παρῖναι εἰς Σάρδεις»
= ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεις Σεν. Ἀν. 1, 2, 2· «ὅς
ἀν μὴ παρῇ εἰς ἔξέτασιν», 7, 1, 11· «εἰς
ταῦτό;» Κύρ. 7, 3, 41· «ἐπιδοῦμαι εἰς τὴν
πόλιν» Αἰσχιν. 2, 154 (τοῦτο μετέβαλεν ὁ
Βίηκ. κατὰ χειρόγρ. καὶ ἔγραψεν ἐν τῇ πό-
λει)· «κατασκηνοῦν εἰς κώμας» = ἐπισταθεύει
καὶ στρατοπεδεύει Σεν. Ἀν. 2, 2, 16· «κα-
τέστη εἰς τὴν βασιλείαν» = ἀποκατέστη εἰς τὴν
βασιλείαν, Ἀν. 1, 1, 3· «καθίστατο εἰς τὴν
μάχην», 1, 8, 6· «ἀποστὰς εἰς Μυσούς, εἰς χω-
ρίον» = ἀπιστάσθαι πρὸς τοὺς Μ, 1, 6, 7, 2, 5, 7
«εἰς Ἰθάκην» Θουκ. 1, 101· «στῆναι εἰς μέ-
τωπον» = σταθῆναι κατὰ μέτωπον Σεν. Κυρ.
2, 4, 2· «στὰς εἰς ταύτην τὴν ἀρχήν» Ἦρ.
3, 80· «εἰς μέσον» Σεν. Κυρ. 4, 1, 1· «συλ-
λέγεσθαι εἰς τόπον», Ἑλλ. 2, 1, 6· ἔτι δε
μετ' οὗσ. «ὁ ἀπόστολος εἰς τὴν Μίλητον ἦν»
Ἦρ. 1, 21· «ἦν εὐνοῦδος εἰς Δῆλον» Θουκ.
3, 104 (ἰσοπαλὲς συμβαίνει εἰς τὰ «ἐξέ-
λυσαν εἰς Ἀθῆνας, ἴδε τὸ ἀλίσκαμαι»· «λι-
πὼν πατρίδα εἰς Θῆβας»· Ἦρ. δσπ. 12· «ἐκ-
λιπεῖν τὴν πόλιν ἐς χωρίον ὀχυρὸν, ἐς τὰ ἄ-
κρα» Σεν. Ἀν. 1, 2, 24· εἰς τὸ «παραγγέ-
λειν εἰς τὰ ὄπλα», Ἀν. 1, 5, 13, λείπει τὸ
ἔλναι· «ὁμοίως βούλομαι εἰς τὸ βαλάντιον»
Θέλω νὰ ὀπάγῃς τὸ λουτρόν Ἀριστ. βάρτ.
1305· «ἀξιοῦμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν» Χαρτί.
8, 7· παρομοίως «εἰς ἀνάγκην κείμεθα» = ἐν-
ρισκόμεθα εἰς ἀνάγκην Εὐρ. Ἰ. Τ. 620· κατ'
αὐτὸ δὲ ὁ Ἀγαθ. 51 (9, 677)· «κεῖται εἰς ἀ-
λίην κόνην» λέγει· ἔτι καλεζόμενοι εἰς τὸ
μέσον· Σεν. Κύρ. 7, 44· «εἰς ὁρόνους καθι-
ζάναι» Αἰσχ. Εὐμ. 29· παρὰ μέγν. συγγρα-
φεῖσι μεταβαίνει ἐντὶ εἰς τὴν σημ. τῆς ἐν, ὡς

καὶ παρ' ἡμῖν· «οἰκονοῖ εἰς τὰ ὅκατα» Λουκ.
Ἰν. 1· «εἰς Ἐκβάτανα ἀπέλθαι» Αἰλ. Π. 1,
7, 8· «εἰς τὸ πρυτανεῖον ἵσταίτο» Ἠλιοδ. 1,
10 οἱ γραμ. παραπλήρως συνήθ. «ἀναυθ-
ζήτε εἰς τὸ ἀπάνευθεν», πολλάκις δὲ παρα-
λείπουν καὶ τὸ ζήτει· 3) ὅχι τὸ εἰσέρχεσθαι
εἰς ἓνα τόπον, ἀλλὰ μόν. ἡ διέλευσις πρὸς
αὐτόν, σημαίνεται παρὰ Σεν. Ἀν. 4, 7,
«εἰσῆκοντο εἰς χωρίον», ἔλθα δὲ εἰσέρχονται
οἷον «εἰς τὸν οὐρανὸν ἤλλοντο», Κυρ. 1, 4,
11· «τὸ εἰς Παλλήνην τεύχεα» = πρὸς τὰ ἐκ-
κείμενα εἰς ταῦτα δὲ θύναται νὰ συγκατα-
λεχθῶσι καὶ τὰ ὁδοὶ ἐς λαύρην· Ὀδ. γ,
128 καὶ «ἡ εἰς Βοιωτοῦς ὁδός» Σεν. Ἀν. 5,
3, 6· ὅθ. εὐρητὰ συχνὰ μετὰ τῶν ῥημάτων
τῶν σημεινόντων ὄψιν· «εἰς ὅπα ἰδέσθαι»
Ὀμ. ὧς καὶ «εἰς ὀρθαλμοὺς» Ἰλ. ω, 104
πρὸς ὃ πρβλ. τὸ εἰς ὅπα ἔκειν· οὕτως εἰ-
δὼν ἐς πλησίον ἄλλον· Ὀδ. κ, 37· «βλέπει
εἰς τὰ νῦν παρρημένα» Αἰσχ. Πέρσ. 787· «εἰ-
σεῖ» Σοφ. Ἰλ. 912· «εἰς οὐρανόν» Σεν. Κυρ.
6, 4, 9· ἀποσκοπεῖν εἰς τι Σοφ. Οἶ. Κ. 1197
«κεῖσθαι εἰς τινα» Οἶ. τ. 1254· Οὕτως δὲ
καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων λέγειν, δεκνόμενα
ἀποδοῦναι ἐς τὸ φανερόν = ἐμπρὸς εἰς ὅλους)
«εἰς ὅμας ἐρῶ μῦθον» Αἰσχ. Πέρσ. 156· «εἰ
πάντα αὖδα, κηρύσσειν» Σοφ. Οἶ. τ. 93,
Ἰλ. 596· «λέγειν εἰς φῶς», Φιλ. 577· «εἰς μέ-
σον δεῖξαι» Ἀχαιοίς, 605· «εἰς τὸ φῶς φανεῖ»,
Οἶ. τ. 1229, ὡς καὶ «εἰς ὀρθαλμοὺς», Ἀντ.
307· «περὶ τινος ἐς ὅμας εἰπεῖν» Πρ. 8, 26· «εἰς
βελτίστον» μνησθῆναι· Θουκ. 8, 47· «εἰς τὸν
ῥῆμον εἰπεῖν», 5, 45, Δημ. 24, 47· «στρα-
τιὰν ἐπαγγέλλειν εἰς τοὺς συμμάχους» = μετα-
ξὺ τῶν συμμάχων παραγγέλλω· Θουκ. 7, 17,
«εἰς τὸ βουλευτικόν ἀναρρηθῆναι» Αἰσχιν. 3,
45· «εἰπεῖν εἰς τὴν στρατιάν» Σεν. Ἀν. 5, 6,
37, ὡς καὶ «εἰς τοὺς συμμάχους», Κυρ. 8, 4,
11· «παρέειν ἐαυτὸν σοφιστῇ», ὡς καὶ Ἰλ.
λόγιμος γέγονε εἰς τοὺς ἄλλους· Ἑλλήνας·
Πλάτ. Γοργ. 526, Πρωτ. 512· «καλὸν σφί-
σιν εἰς τοὺς Ἑλλήνας τὸ ἀγώνισμα πανεπισθαι»
Θουκ. 7, 56· «ἔργα ἀποφῆναι εἰς πάντας»
ἀνθρώπους· Πλάτ. Μένει. 239. Οὕτως δὲ καὶ
εἰς τοὺς ἄλλους διαβεβλήσθαι = εἰς τοὺς ἄλ-
λους, παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔχω συκοφαντηθῆναι,
πολ. 7, 539· «ἐπαχθῆ εἶναι εἰς τοὺς πολλοὺς»,
= εἶναι ἐπαχθῆς, ὀχληρὸς εἰς τὸ πλῆθος· Θουκ.
6, 54· «οὐκ ἄγνωστον εἰς ἀνθρώπους» Ἀρρ.
Ἀν. 1, 12, 8· «εἰς δεῖ μετ' οὗσ. οἶον· «αἰ-
εῖς τις τὴν ἐκ Μυκηναίων ἔχει» Εὐρ. Ὀρ.
21· 4) μετ' Ὀμ. ἦλθεν ἡ ἐχθρική σημα-
σία κατὰ «εἰς τὴν Ἀττικὴν στρατεύει» Θουκ.
3, 1· «ἔγνοτο εἰς τοὺς ἀνθρώπους» = ὤρμηνεν
κατὰ τῶν ἑχθρῶν Σεν. Ἀν. 4, 2, 7· «εἰς πο-
λεμίας θύειν», Κυρ. 3, 2, 9· ὅθ. «ὀνειδίζειν
εἰς τινα» Σοφ. Οἶ. Κ. 758· «μὴδ' εἰς Ἑλλή-
νην κότον ἐκτρέφει» Αἰσχ. Ἀγ. 1443, ὡς καὶ
μνησιν, ὀργὴν ἔχειν εἰς τινα Σοφ. Οἶ. Κ.
989· «ὀργὴν χαλεπὴν χρῆσθαι εἰς τινα» Θουκ.
1, 130· οὕτως καὶ «ἀμαρτάνειν Αἰσχ. Πρ.
947· ἔτι δε «ἡ ἐχθρὰ εἰς τοὺς Ἀργεῖους»
Θουκ. 2, 68· «τὸ ἔργον εἰς ἄπαντας ἦν»
Αἰσχ. Ἑκπ. 1041· καὶ εἰς Μυτιληνὴν πολέ-

μοι· Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 29. "Ετι δὲ καὶ ἐν καλῇ
σημ. «εὐσεβεῖν εἰς τινα» Σοφ. Ἀντ. 727.
«δικαίος εἰς τινα», Τρ. 410. «ἐσθλὸς εἰς ὁ-
μᾶς γαίως», Ψλ. 24. καὶ ἐν γέν. «ποιοῖδε εἰς
ἡμᾶς εἰσι» Θουκ. 1, 38. «εἰ δὲ μετ' οὐδ.
«φιλία εἰς ἀμφοτέρους» Θουκ. 2, 9. «ἡ εἰς
ὁμᾶς εὐνοία» Ἀνδοκ. 1, 141. 4) ἐπὶ χρόνου
ἢ εἰς ὁρίζει τὸ πόνον ἢ τέρμα αὐτοῦ καὶ
σημαίνει α) ἕως, μέχρι· Ὁμ. εἰς ἡῶ, εἰς ἡέλιον
καταδύντα Ὀδ. λ, 375, Ἰλ. α, 601. «εἰς
τόδε» = μέχρι τούτου τοῦ χρόνου Ἦρ. 7, 123.
«εἰς ἐμέ» = μέχρι τῆς ἐποχῆς μου, 1, 92. «εἰς
τόδ' ἡμέραν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1740. «εἰς τὴν» =
πόσον καιρόν· Ἰλ. ε, 465. «εἰς πότε» Σοφ.
Αἴ. 1164. «εἰς τότε» Πλατ. νόμ. 8, 845. «εἰς
τῆμος» Ὀδ. η, 318. «εἰς ὅτε» = μέχρι τοῦ
χρόνου ὅτε, 6, 99. «εἰς οὐ» = ἕως οὐ Ἦρ. 1,
67. πρὸλ. εἰς ὅκα, ἔσ τε ἐντ. συγνὰ ἀποδί-
δεται εἰς προηγ. ἔκ. ὡς ἤδη ὁ Ὀμ. νέκ νεό-
ττος εἰς γήρας Ἰλ. ε, 86. «οἱ ἐκ παιδὸς εἰς
γήρας αἰώνους» Αἰσχίν. 1, 180. «εἰς ἔτος»
Ἰε ἔτος» = ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος Θεόκρ. 18, 15.
ἔτι καὶ τοπικ. σημ. «εἰς πόδα· ἐκ κεφαλῆς»
Ἰλ. χ, 397. «ἐς μυχὸν ἐξ ὁδοῦ» Ὀδ. η, 87.
6) τὸν ὅλον μεταξὺ παρεμπιπτόντα χρόνον
«εἰς ἐνιαυτὸν» = ἐπὶ ἐν ἔτος Ὀδ. δ, 595. κυρ.
μέχρις οὐ τελειώσῃ ἐν ἔτος· οὕτω καὶ τὸ «εἰς
ἔτος» Ὀδ. ι, 133. γ) αὐτὸ τὸν χρόνον τὸ
σημαίνει εἰς ἑτέρον, ἐξ ὁποῦν ἐλεύσεσθαι = τὸ
καλοκαίριον Ὀδ. ε, 384. «οὐτε ἐς τὸ πα-
ριὸν οὐτε ἐς χρόνον μεταμειλήσει» = οὕτε κατὰ
τὸ παρόν, οὐτε ἄλλοτε ποτε Ἦρ. 7, 29. «ὀ-
λίγοι εἰς τὴν ἑσπέραν οἴτου ἐγούσαντο» Ξεν.
Ἀν. 3, 1, 3. «οὐκ εἰς μακράν» = μετ' ὀλίγον,
Κυρ. 5, 4, 21. «εἰς τὴν ὑστερίαν προήγε» Πολυδ.
5, 13, 8. «εἰς ὕστερον» εἰς αὐρίον. «ἡ εἰς αὐ-
ρίον ἡμέρα» = ἡ αὐριανή Σοφ. Οἰ. Κ. 573.
πρὸλ. εἰσαεὶ, εἰσαυτίκα, εἰσαυθίς, εἰς ἔτι,
καὶ ἄλλ. 6) μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν δηλοῖ
ὡσαύτ. τὸ πόνον, ἕως τᾶ, τὸ πολὺ πολὺ,
καὶ ἐν γέν. περίπου, περί, περί τᾶ. «εἰς τρια-
κάς δέκα νέων» Αἰσχ. Περσ. 331. καὶ πρό
πάντ. μετ' ὅσον, ἀγεδὸν εἰς τοὺς ἑκα-
τὸν Ξεν. Ἀν. 4, 8, 15. «εἰς δίσκουον λέ-
λειπτο» = εἰς β' λήν δίσκου, (ὡς παρ' ἡμῶν ὡς
μετὰ ντουφεκιά) Ἰλ. ψ, 523. «εἰς δραχμὴν
ἐκίστο διέδινκε» περίπου μίαν δραχμὴν Θουκ.
8, 29. «τριπρεῖς ποτὶ τυράννους ἐς πλῆθος ἔ-
γένοντο» = πολλὰ, 1, 11. «εἰς τρεῖς» = ὡς τρεῖς
φορὶς Ξεν. Ἀν. 6, 2, 16. Διανεμητικὴ εὐρη-
ται ἡ «εἰς» πρό πάντων γινόμενον λόγον περί
τῆς θέσεως τῶν στρατιωτῶν, εἴτε εἰς δύο =
ἀνὰ δύο ἑσθραῖ· πλησίον ἀλλήλων Ξεν. Ἀν.
2, 4, 26, εἴτε εἰς ὁκτώ = ἀνὰ ὁκτὼ ἄνδρας
πλῆθος ἀλλήλων, Ἀν. 7, 1, 23. 7) μετὰ τοῦ
βρίσκειν εἰς τι συνάπτεται ἡ σημασία τοῦ
σκοποῦ, διὰ. «εἰς πόλεμον θαρσάσθαι» Ἰλ. θ,
376 (πρὸλ. ἐσταλμένοι εἰς π. Ξεν. Ἀν. 3, 2,
7. «ἔλπου, εἰς ἱππέας κατασκευάζειν», 6, 1,
14. «ῥωπῶντο εἰς πόλεμον» Θουκ. 2, 8. «ἡ ἐς
πόλεμον παρασκευή», 1, 25). «εἰπεῖν εἰς ἀ-
γαθόν» = ὁμιλῶ διὰ καλόν, διὰ νὰ κάμω κα-
λόν, 1, 102. «πείσεται εἰς ἀγαθόν» = διὰ τὸ
καλόν του, λ, 789. «εἰς φύδον» = διὰ νὰ δι-

εγείρω φύδον, σ, 310. «εἰς πλόν» Πίνδ. Π.
1, 54. «εἰς κέρδος τι δρᾶν» Σοφ. Φιλ. 111.
«εἰς χάριν πράττειν» = διὰ νὰ ἀρίστη, Οἰ. τ.
1353. «εἰς τίς» = πρὸς τίς, Τρ. 412. «εἰς ἐ-
λεγχον ἐξιών», Φιλ. 98. εἰς ταῦτα δὲ συγκα-
ταλέκτον καὶ τὸ «λατρία· δίκαια βωμὸν εἰς
ἀφάνειαν» Αἰσχ. Ἀγ. 374. «εἰς ὑποδήματα
δέδοται» Ἦρ. 2, 98. «εἰς ἱμάτιον» Ἀριστ.
πλ. 984. «ἔδωκε χρήματα εἰς τὴν στρατιάν»
Ξεν. Ἀν. 1, 1, 27, ὡς καὶ «δαπανᾶν εἰς τι»,
1, 3, 3. «εἰς Διονύσια χορηγήσας» Ἰσακ. 5,
36. οὕτω δὲ βεβαίως καὶ τὸ «εἰς πόλεμον
ἀπονησάμενος μαχόμενος», 46. ἄλλως ἔχει τὸ
δανείζειν εἰς τὴν Δημ. 27, 28. «συνδύλαι
συνδύλαι εἰς τὰ ἀνδράποδα», 27. «εἰς πῖ-
στιν δέδωκε» = ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, 32, 16.
ἄλλως τε λέγεται ἐπὶ τινι. «οὐρανὸν ἐποι-
οῦντο εἰς τὴν ἑσπέρην» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 10. «εἰς
γλαίαν πόνον δωρεσθαι» = διὰ ἔνδομα Θεοκρ.
5, 98. «εἰς τὰ κρέα μόσχον ἐλαβε» Ἀθην.
14, 644. «εἰς γράμματα» = διὰ νὰ μάθω Πλατ.
νόμ. 7, 809. μετὰ ἐπιθ. ἐπιτήδειος ἐς τι =
κατάλληλος εἰς τι Ἦρ. 1, 115. «σύνφορος
ἐς τι», 8, 60. εὐπρεπής, 2, 116. «βέλτιον
εἰς δικαστήριον» Πλατ. Θεαιτ. 178. «καλὸν
εἰς τὴν στρατιάν» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 6. χρή-
σιμος καὶ ἄλλ. ἴδ. τὰς ἰδίαι. λέξ. «εἰς τὸ
πράγμα ἔστι» = εἶνε χρήσιμος εἰς τὸν σκοπόν,
Δημ. 36, 54. ἔτι «ὁ ἐξάγει τὸ στρατεύμα» εἰς
τὸ μὴ φοβεῖσθαι = ἵνα μὴ Ξεν. Ἀν. 7, 8, 20.
μετ' ἐπιρρημ. σημ. εἶναι τὰ «εἰς καλὸν εἶπας» Σοφ.
Φιλ. 78. «εἰς τάχος παῖν» Ἀριστ. Ἀγ. 676.
Παρά μτην εἰσαγεῖ τὸ πόνον τινὰ τὸ κατηγο-
ρούμενον = τὸ προστυχόν εἰς ὄπλον ἀρπάζεσθαι,
τὴν πῆραν εἰς καθέδραν ποιεσθαι = ὡς ὄπλον,
ὡς καθίσμα, πρὸς ἃ πρὸλ. «τὰ εἰς ἀνδράς ἐκ
μεγαλὴν τελευτῶσι» Πλατ. Θεαιτ. 173. «εἰς
ἀνδρά γενεῶν» Θεόκρ. 13, 28. 8) παρομοίως
προέκυψεν ἡ σημασία ὡς πρὸς τι, σχετικῶς
πρὸς τι, τὸ μὲν εἰσάγουσα τὸν προσεγέστερον
προσδιορισμὸν εἰς τὸ ἐπιθετᾶ. «πρῶτος εἰς
εὐφύλιαν» Αἰσχ. Περσ. 318. «εἰς τὸ πᾶν» πολ-
λάκις παρὰ τραγ. καὶ ἄλλ. εἰς πᾶσαν οἰσίαν.
«ἐτητύμως Αἰσχ. Ἀγ. 668. «βίαιος, Πρ.
738. «σῶμα οὐ σπουδαῖον ἐς ὄφιν» Σοφ. Οἰ.
Κ. 583. ὁ. «εἰς τίς», δηλ. δυστυχῆς ἔσθαι·
Οἰ. Κ. 528. «εἰς τὰ ἄλλα», π. χ. μέγας
Θουκ. 1, 1. «ἄτολμος εἰς τὴν μάχην», 4, 55.
«πόλις μεγίστη καὶ εὐδοκίμωτάτη εἰς σορίαν
καὶ ἰσχύον» Πλατ. ἀπολ. 29. «τὸ μὲν γὰρ
«εἰς ἐμ' οὐ κακῶς ἔχει» = ὁ, τὴν ἀφορὰ ἐμὲ, δὲν
εὐρίσκωμαι κακῶς Εὐρ. 1, Τ. 691. «εἰς τὸν ἐ-
αυτῶν βίον ἀσφαλῶς ἔχειν» Δημ. 10, 45. τὸ
δὲ μετὰ ῥημάτων «τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευ-
θεροστώμα» Σοφ. Οἰ. τ. 706. «εἰς ὅσον ἐγὼ
σθένω» = ὅσον πολὺ, Φιλ. 1389. «εἰς πλείστον
πενθεῖν», Οἰ. Κ. 743. ὡς καὶ πολλὰ. «εἰς
τὰ μέλιστα, ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφιγνώσκειν»
Ἀντ. 372. «εἰς δικαιοσύνην ἐπιδείκνυσθαι»
Ξεν. Ἀν. 1, 9, 16. «εἰς χρήματα δίκην λαμ-
βάνειν», καὶ «εἰς τὰ σώματα τιμωρεῖται, ποιεῖ-
σθαι» = τιμωρῶ εἰς τὰ χρήματα, εἰς τὴν ζωὴν
Δημ. 22, 55. Πρὸ πάντ. ἐπὶ κατηγορίας, ἐ-
παίνου, φύγου. «εἰς φίλιαν μετφεσθαι» Ξεν.

Ἄν. 2, 6, 30. «εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονεῖσθαι», Ἑλλ. 7, 4, 30. «σώζειν εἰς τὰ βακίαν, εἰς μαλακίαν» Ἀριστ. εἰρ. 740. «εἰς τὴν μαλακίαν καὶ εἰς τὴν ἀβουλίαν ἀπελύσαντο» = ἀπελογήσαντο πρὸς τὸν φύγον τῆς μαλθακότητος Θουκ. 5, 75. «ἐνεκάλουν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν» = διὰ τὴν κηδεμονίαν Δημ. 38, 3. «ὀνειδίζειν τινὶ εἰς ἀσέλγειαν» Πολυβ. 5, 11, 2. «κατὰ τίνος εἰπεῖν εἰς ἀχαριστίαν», 17, 6, 7. «σώπειν εἰς τινὰ Πλουτ. συμμ. 2, 9. «ἐκωμωδοῦντο εἰς βλασφημίας» Ἀρποκρ. σ. 9. «ἔτι δὲ πρῆγμα γενόμενον εἰς τινὰ Ἦρ. 1, 114, ἀπολύτ. «εἰς δὲ τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν» = δ.τ. ἀφορὰ αὐτὴν Σεν. Κυρ. 5, 4, 25. «εἰς τὰ ἄλλα» = ὅπ. ἄλλας ἐπέφειε Θουκ. 1, 1. «ἔτι δὲ μετ' οὖσα. «θεός εἰς Συρακοσίου» Θουκ. 6, 85. «τιμὴ εἰς γῆρας» Πλάτ. νόμ. 9, 879. «δόξαν εἰς ἀνδρείτητα» Σεν. Ἄν. 6, 3, 14. «ἀγὼν ἐς τὸν Δία» = Ὀλύμπια θωμ. Μαγ. «ἡ ἐς γῆν καὶ θάλατταν ἀρχὴ» Θουκ. 8, 46. Πολλὰ δὲ ἡ σημασία αὕτη εἶνε ἀπλὴ περιγραφή. «τὰ εἰς τὴν τεχνήν» Πλάτ. πολ. 4, 421. «οἱ λόγοι οἱ εἰς τὰ δικαστήρια», Εὐθύδ. 304. Πρακτικῶς προσέτι τὰ «εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐφάνη τρισγίλια» = κατὰ τὴν ἀπαριθμησιν Ἦρ. 7, 97. πρὸς Θουκ. 2, 7. «ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν καὶ εἰς λόγον» = σχετικῶς πρὸς. 9) ἔντ. ἀναπτύσσεται ἡ σημασία ἀναλόγου, κατὰ πρ. Ἀισχ. Ἀγ. 68. «εἰς τὸ πεπωμένον τελεῖται» = εἶνε ἡ τελείωσις κατὰ τὸ πεπωμένον, ἔκδοσις τρόπου τινὰ εἰς τὸ ἀποφασισθέν. «εἰς νόμον ἐκὼν ταξάμενος» Πλάτ. νόμ. 5, 733. «εἰς δύναμιν» = κατὰ τὰς δυνάμεις, πολ. 9, 590. «ἐς τὸ δυνατόν» = καθ' ὅσον εἶνε δυνατόν Σεν. Κυρ. 2, 1, 12. (λέγειν εἰς ὑπερβολὴν δυνατόν Ἀισχ. 1, 180). «ἐς ἀργύριον λογισθέν» = τοῖς μετρητοῖς, 6, 1, 33. «εἰς τὸν αὐτὸν λόγον» Πλάτ. πολ. 1, 353. «εἰς ἐν μέλος» = καθ' ἕνα τρόπον, κατὰ μίαν μελωδίαν Θεοκρ. 18, 7. καὶ πολλὰ. παρὰ Δουκ. εἰς τὸν πωλικόν, εἰς ὀρνίθου τρόπον. Τινὰ τὸν τοιοῦτον εἶνε μόνον καθὰ ἐπιρρήματα, οἷον «ἐς τὸ ἀκρίβεις εἰπεῖν» = ἀκριβῶς Θουκ. 6, 82. καὶ «ἐς ἀκρίβειαν» Πλάτ. νόμ. 7, 809. «ἐς δέ οὖν καὶ εἰς τὸ δέον Σοφ. Ἄντ. 386. «ἐς καλὸν» (Σουλδ. εὐκαίρως) Σεν. Ἄν. 4, 7, 3. «ἐς κάλλος ῥῆν», Κυρ. 8, 1, 33. «εἰς ἀφθονίαν παρέχων» = ἀφθόνως Σεν. Ἄν. 7, 1, 33. Σπιν. ἡ εἰς τίθεται μετὰ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἐξαπλωμένην λέξιν Ἦρ. ο, 59. Σοφ. Οἱ Κ. 126. Ἐν συνθέσει ἡ εἰς σημαίνει τὸ ἐντός τίνος, εἰς τι, σιμά εἰς τι.

Εἰς, μίᾳ (πρώτῳ π. μτγν. Ἰωσ. πζ. καὶ μτγν. π. οἰον Κ. Σμ. 11, 361 μίᾳ), ἕν, γεν. ἑνός, μιᾶς, ἑνός, ἐπ. ἕεις Ἦρ. θε. 145, δωρ. καὶ ἡς κατὰ γραμ. οἷον Ἀρχαδ. σ. 200, 7 καὶ ἡ αἰτ. ἑῖνα. ἑνας, μία, ἕνα, τὸ μὲν ὡς ἀπολ. ἀριθμ. ἀπὸ ἑνος ἀπανταχοῦ, τὸ δὲ ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνήρ, τὸ δὲ ὡς οὖσα. Σοφ. Οἱ. τ. 118. «ἔτε εἰς ὧν λελήθεν», 247, πρὸ πάντ. «εἰς τῶν πολιτῶν» καὶ ἄλλ. τὸ δὲ εἰς ἀπαριθμήσεις, ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ ἀριθμητικοῦ,

ὡς λέγει ὁ Διον. Ἄλ. «μία μὲν αὕτη συζυγία αὕτη δὲ δευτέρα», ἔνθα κατὰ πρῶτον ἡ δευτέρα πρότασις δίδει εἰς τὸ μία τὴν ἄλλην σημασίαν τῆς πρώτης. Ἐντοτε εἰς συνθέσει μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν «τῷ ἐνὶ καὶ τριακοστῇ ἔτι» Ἦρ. 5, 89. Ἐντοτε εἰς διὰ τὴν προσθήκης «εἰς οἷος» Ὀδ. α, 207. Ἀπολ. Ρ. 4, 286. Συχνότερα «εἰς μόνος» Ὀδ. ψ. 227. Ἀριστ. πλ. 1054. Πλάτ. Πρωτ. 360. ἔτι δὲ εἰς καὶ μόνος Δ. Ἄλ. 1, 74, ἀλλὰ καὶ μόν. εὐρηται οὕτω «μίαν γὰρ αὐτὴν ἀσχιστον εἶασε» = μίαν μόνην Πλάτ. Τιμ. 36. Μετὰ τῶν ὑπερθ. «εἰς ἀριστος» Ἦρ. μ. 243. Σοφ. Ἀγ. 1319, πρὸς τὰ ὑποκαταβολὰς αἰφράσεις. «τοῦ ἀγωνιστοῦ εἰς ἀνὴρ δυνάμενος ὠφελεῖν» Θουκ. 8, 68. Προσέτι δὲ «πλεῖστοι δὲ αὐτῷ ἐνίγει ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐπεθύμησαν χρήματα προσεῖν» = εἰς αὐτὸν, ἕνα ἀνδρα, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς δολιχέρους πολιτείας Σεν. Ἄν. 1, 9, 12. Ἐνώνεται δὲ μετὰ τοῦ ἀσθροῦ, ὅπως ἐφαρθῇ ἀντιθεσιν πρὸς ἄλλα. «οὗσα δ' ἐνδοθὶ καστοτέροισι τὴν δὲ μίαν χρυσήν» Ἦρ. χ. 272. «αἱ μὲν ἄλλαι εὐδον, ἡ δὲ μί' οὐπω πύετο» Ὀδ. υ, 110, ἐν-τῷ. πρὸς τοὺς πολλοὺς Πλάτ. Κριτ. 48. «οὐδὲ εἰς» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν δυνατότερον τοῦ οὐδὲ εἰς, ὅπερ ἴδε. «εἰς τις» = ἕνας, ἄλλοιους Σοφ. Οἱ. τ. 118. «καὶ τὸ λέγειν μία τις τῶν πράξεων ἔστι» Πλάτ. Κρατ. 387. Μετὰ τοῦ γε. «καὶ μὴν ἐν γέ τι τοῦτον ἀναγκαῖον», σοφ. 252. ἔτι δὲ τὸ εἰς μόν. γίνεται ἀρίστον, Ἀριστ. ὄρν. 1292. «εἰς ὁσιώδους» = εἰς ὁσίως καὶ ἂν ἦν, πᾶς τις Ἀριστοτ. «εἰς ἕκαστος» = ἀνὰ εἰς χωριστά, unus quisque «ἐνός ἐκάστου καί μόνου χωρὶς» Πλάτ. σοφ. 253. «ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐναντιῶν ἐν μόνον ἔστιν ἐναντίον», Πρωτ. 332. ἔτι δὲ «εἰς τις ἦν ἕκαστος» Σοφ. Οἱ. τ. 262. «καθ' ἐν ἕκαστον» = ἕκαστον καθ' ἑαυτὸ Ἦρ. 1, 9. «καθ' ἐν» = καθ' ἑαυτὸ μόνον ἕκαστον «καθ' ἐν ὀνομα ἐκάστῳ προσήκον» Πλάτ. σοφ. 207. «καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν» = καθ' ἕνα ἕκαστον Πλουτ. εἰς τὴν Ν. Δ. καὶ Ο'. «καθ' εἰς» καὶ «εἰς καθ' εἰς». Ἀλλὰ «καθ' ἐν» ὅτι μάλιστα εὐπαντες. = εἶνε διὰ μιᾶς πάντες ὁμοῦ Πλάτ. νόμ. 5, 739. «καθ' ἕνα εἰς ταῦτόν, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι» = εἰληγμένον ἐξ ἑπικουδ. ζεύγουσι, ὡς καὶ «καθ' ἐν γενέσθαι» = ἐνωθῇ θηνα. (εἰς ἐν) Θουκ. 3, 10. «καθ' ἐν οὐσῆς τῆς ἰσχύος ἀμοτέρας» Σεν. Ἑλλ. 3, 4, 27. «εἰς ἐν συνάγειν» = (εἰς ἐν) ἐνώνειν Εὐρ. Ὀρ. 1640. Ἠρακλ. 404. συναίθην, Φοίν. 465. «ἰσχύς τσαυτὴ εἰς ἐν εὐσταῖα» Θουκ. 6, 85. «ἐπειδὴ ἡ πόλις εἰς ἐν ἦλθε» Ἀρποκρ. ὁμο-νόησε, περὶ τῆς συνδιαλλαγῆς μετὰ τὴν πτώσιν τῶν 30 τυράννων Δημ. 10, 11. «εἰς μίαν βουλευσιν» Ἦρ. 6, 379, ἔνθα συνήθ. βουλὴν ἀναπληροῦσαν Θουκ. 5, 111. Τὰς μετ' ἄλλων προθέσεων συντάξεις ἴδ' εἰς ταύτας. «εἰς καὶ οὗτος» = ἕνας καὶ ὁ ἴδιος Ἀριστοτ. «εἰς καὶ ὁμοῖος» Πλάτ. Φαῖδρ. 271. ἔτι δὲ εἰς μόν. δι' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ δοτ. Πλάτ. νόμ. 5, 745, unus, una, unum.

Εἰς, ὅ. ἐν, ὅριστ. τοῦ εἰμὶ καὶ εἴμι.

Εἴσα· ὕπερ ἔγω.

Εἰς-ἀγων, ἐπιτετε. τοῦ ἄγων Προκόπ.

Εἰς-αγγελεύς, ὅ· ὁ ἀγγέλλων, ἀναγγέλλων ἐντός τῆς ἀφίξις τινος, ὁπάλληλος τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν· «παρίεναι εἰς τὰ βασιλῆα πάντα τὸν βουλευόμενον τῶν ἐπὶ τῷ ἄνδρῳ ἐσαγγελέος» Ἰερ. 3, 84. Κατὰ Σουῖδ καὶ ὁ μνηστὴρ, καταμνηστὴρ.

Εἰς-αγγελία, ἡ· 1) ἀγγελία, δηλοποιήσις, προκήρυξις Πολυδ. 9, 9, 7· 2) ἐν Ἀθήναις ὄνομα δημοσίας τιμῆς κατηγορίας Πλατ. πολ. 8, 565, πλησίον τῆς γραφῆς καὶ δίκης Αυσ. 16, 12· πλησίον τῆς γραφῆς καὶ δίκης, 11, 12, πλησίον τῶν γραφῶν καὶ εἰδυνῶν, Δημ. 18, 249· αὐτὸ τὸ ἔγγραφο τῆς κατηγορίας Λυκαυρ. 34, 137· καθ' Ἀρποκρ. τριπλὴ τὸ εἶδος· α) «ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις (οὗτοι Δημ. 49, 67· «ἐάν τις τὸν δῆμον ὑποσχόμενος ἐξαπατήσῃ, ἐξαγγελίαν εἶναι περὶ αὐτοῦ) καὶ ἀναδουλήν μὴ ἐπιδοχομένους, καὶ ἐρ' οἷς μὴτε ἀρχὴ καθέστηκε μὴτε νόμοι κρίνεται» (καθ' ἣν λοιπὸν εἰσάγεται ἐστακτός δίκη παρὰ τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ)· πρὸλ. Δημ. 21, 121· «εἰσάγ. ἐδόθη εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τινος»· ἐπὶ δὲ εἰσαγγελίαν εἰσαγγέλλειν, 47, 42· ὁ δὲ κατηγορὸς ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἔχων τὴν δίκην δὲν ἐτιμωρεῖτο, ἐντός· ἐάν οὕτε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων δὲν ἐλάμβανεν, ἀλλὰ καὶ τότε ἐπλήρουν μόν. πρῶτοντον δρχαμῶν χιλίων· β) ἐπὶ ταῖς κακώσεσι παρὰ τῷ ἄρχοντι πολεμάργω· ὁ δὲ κατηγορὸς ἔμενεν ἀτιμωρητός, καὶ ἂν τὸ δυν μέρος τῶν ψήφων δὲν ἐλάμβανε· γ) κατὰ τῶν δικαστῶν, κατὰ δημοσίων δικαστῶν, δικαστῶν· Η· Ἀν. 244.

Εἰς-αγγέλλω· 1) ἀναγγέλλω, μνηστὴρ, παρὰ τῇ αὐτῇ Ἰερ. 3, 118· περὶ θυρωρῶν Πλατ. Πρωτ. 314· ἐν γένει ἀγγέλλω, πληθυντικῶς Θουκ. 1, 117· 2) ἐν Ἀθήναις κατηγορῶ διὰ δημοσίον ἐγκλημα, εἰσάγω εἰσαγγελίαν (ὑπὲρ ἴδου), ἐν μέρει μὲν ἀπολ. Ἀντιφ. 6, 12, καὶ παρ. Θουκ. 1, 131· «ἐν τῷ δήμῳ περὶ τινος» Ἀνδοκ. 1, 14· τῇ βουλῇ, 2, 21, ὡς καὶ· «τοῖς νομοφύλαξιν» Πλατ. νόμ. 10, 910· «πρὸς τοὺς ἀρχοντας», 6, 703, καὶ Ἰσακ. 3, 46· «εἰς τὴν βουλὴν περὶ τινος» Ἀντιφ. 6, 35· «τινὶ περὶ προδοσίας» Δημ. 20, 79· «τινὰ ἀποδοθηκότα τὰ ὄπλα = ὅτι ἔρριψε τὰ ὄπλα» Αυσ. 10, 1· «τινὰ εἰς τὸν δῆμον ἐπὶ τυραννίδος αἰτία» Δ. Ἀλ. 8, 11, ἐπομέν. ἀπαρ 7, 01, renuntio, refero.

Εἰς-ἀγγελισίς, ἡ· εἰσαγγελία Πλατ. ὄρ. σ. 411, annuntiatio.

Εἰς-αγγελτικός, 3· τὴν εἰσαγγελίαν ἀποδίδων· νόμος Δημ. 24, 63, ὡς καὶ Πολυδ. 8, 51· «ὁ εἰς-δηλ. λόγος» = λόγος κατηγορίας Δ. Ἀλ. π. Δειναρχ. τ. σ. 364.

Εἰς-αγείρω (ἢ ἀγείρω) ἐντός συναθροίσματος· «εἰς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν» Ἰλ. α, 142· Μέσ. ἐντός τινος συναθροίζονται· «θοῶς δ' ἐσαγείρετο θυμὸν» Ὀδ. ξ, 218, μετφ. «νέον δ' ἐσαγείρετο θυμὸν» = ἀνελάμβανεν, ἤρχετο πάλιν εἰς τὰς αἰσθήσεις τὸν Ἰλ. σ, 240, colligo.

Εἰσαγένης· Εἰσαγένης.

Εἰσαγόρας, ὁ· Ἰσαγόρας Ἐπαγρ.

Εἰς-αγω (ἢ ἄγω παρὰ εἰσαγωγός, Δημ. 18, 39 ἐν τῇ ἐπιστ. Φιλπ.)· ἐντός ἀγω, φέρω, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. ὅστις ἔχει πολλὰ· τις τὴν τμήσιν· «εἰς δ' ἀγων (ἀπανταγὸς) αὐτοῦς δόμον» = εἰς τὸν οἶκον Ὀδ. δ, 43· «Κρήτην ἐταίρους» = τοὺς συντρόφους τοῦ εἰς τὴν Κρήτην, 3, 191, ὡς καὶ «δοῦλον αἰσάν» = εἰς τὴν τύχην τῶν δοῦλων Αἰσχ. Χο. 75· «ἡ μ' εἰσήγαγε τείχη» Εὐρ. Φων. 368· Ἀλλὰ «δομοῖς, Ἀλκ. 1115· ἀλλαγὸς μετὰ προθέσ. «εἰς ἐν χωρίον» Ἰερ. 1, 196· «ποταμὸν εἰς τὴν λίμνην» = τὸν ποταμὸν εἰς τὴν λίμνην φέρω, 1, 191· παρατηρητέα πρὸ πάντ. τὰ «εἰς τοὺς φράτορας, εἰς τοὺς ἐκμύτας τινὰ εἰσάγειν» = εἰσάγω τινὰ εἰς τὰς ἐκμύτας τάδας, κάμνω νὰ ἐγγραφῇ Ἰσακ. 2, 14, Δημ. 43, 14· «εἰς Κήρυκας εἰσάγειν» Ἀνδοκ. 1, 127· «ιατρὸν τινα» = προσκαλὼν ἱατρὸν πρὸς τινα ἄσπ. ἀσπ. 2, 4, 3· «τινὰ εἰς ἀπονδῆς» = παραινῶ νὰ μετέσχη τῶν συνθηκῶν Θουκ. 5, 35· «οἷτον εἰς τὴν νῆσον» = εἰσάγω Θουκ. 4, 26· Παρ. Ἰερ. 3, 6, καὶ εἰς τὴν μέσ. 5, 34, «περὶ ἡθῶν καὶ ἐθίμων» Ἰερ. 2, 49· «τελετὰς πονηράς» Εὐρ. Βακχ. 160· ἐπιτήδευμα Πλατ. πολ. 3, 389· «ἐθῶς εἰς τὴν πολιτείαν» Δημ. 19, 2· «αὐλὸν εἰς τὸν πόλεμον» Πολυδ. 4, 20, 6· εἰς συγγράμματα, ἐπὶ τῆς σκηπῆς· «ἐν τραγωδίαις» Ἰερ. Πλατ. πολ. 2, 361· «δράματα, ἀπολ. 35· «τὰ ἐπὶ εἰσάγειν, περὶ τοῦ Πλάτωνος Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 6, 1· Καὶ εἰς τὴν μέσ. «ὁποῖοι τὰς εἰσαγωγὰς» = κάμνω νὰ παρουσιασθῶσι Πλατ. νόμ. 7, 817· Μέσ. εἰσάγω εἰς μίαν κοινότητα Ἰερ. 3, 7, ἀνάλογον πρὸς τὸ εἰσδέχομαι Θουκ. 8, 16, δέχομαι παρ' ἐμαυτοῦ, οἶον 8, 108· «εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας» Πολυδ. 2, 57, 7· «γυναῖκα παρ' ἐμαυτοῦ εἰσάγω» = νομαζόμενα Ἰερ. 5, 39· ἐν 5, 40, καὶ ἔνερ. εἰς τὴν δικαιοκλήν γλῶσσαν τῶν Ἀττικῶν, τούτο μὲν προβάλλω τὴν κατηγορίαν εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς πρῶτος αὐτοῦ, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 552 λέγει· «εἰσάγω τὴν δίκην»· πρὸλ. Δημ. 21, 47· «ὁ θεσμοθέτης εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν» (τὴν γραφὴν)· ἐπὶ δὲ «-τοὺς ἀμφισβητοῦντας εἰς τὸ δικαστήριον», 48, 31, τούτο δὲ ὡς κατηγορὸς ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον· δίκην Ἀντιφ. 6, 42· «εἰς δικαστὰς» Δημ. 59, 12· «εἰσάγειν τινα εἰς τὸ δικαστήριον» = ἐνάγω τινὰ διὰ τι Πλατ. ἀπολ. 26· πρὸς τὴν δὲ «ἐμὲ εἰσάγεις ὡς διαφθείροντα τοὺς νέους, 25, ἐνθα καὶ 24, «εἰς εἰσάγεις τοῖσι», ἀναγινώσκειται, introduce, introduce.

Εἰς-αγωγής, ὡς, ὁ εἰσάγων Ἀριστ. ῥητ. 1, 7, ἰδίᾳ μιᾷ κατηγορίας περὶ ἀρχόντος Πλατ. νόμ. 6, 705, ὡς καὶ Β· Ἀν. 246· εἰσαγωγὰς ἦσαν δικαστηρίου οἱ ἀρχόντες, οἱ εἰσάγον αὐτοὺς τὰς δίκας, introduce.

Εἰς-αγωγής ὁδῶν Ζων. σ. 649.

Εἰς-αγωγή, ἡ· εἰσαγωγή, ἀντιφ. τῇ ἐξαγωγῇ Πλατ. νόμ. 8, 817· «τῶν εἰσποιητῶν» = ἐγγραφῆς εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πολιτῶν Ἰσακ. 10, 9· ἢ εἰσαγωγή μιᾶς δίκης Πλατ. νόμ. 9, 855, ὡς ἐκλήρετον ἴσως καὶ τὸ τοῦ Ἰσακ.

4, 12 «αἱ εἰς τῶν κλήρων». Παρὰ μὲν. εἰσαγωγὴ εἰς μίαν ἐπιστήμην, ὅσον ἡ εἰς· «ἡ εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείαν», ὑπὸ Χρυσόππου Ἀθην. 6, 159· ὅθ. ἐν γέν. ἐπιστημονικῇ πραγματείᾳ Πλουτ. 2, 43, κατὰ δὲ Ζων. σ. 644 ἡ ἐκ τῶν τέλει (τέλειαι) δδῆγησις τῶν λόγων, introductio.

Εἰς-αγωγή, ἡ εἰσαγωγή Ἐπιγρ.

Εἰς-αγωγικός, ἡ ἀνήκων εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ἑκκλ. καὶ εἰσαγωγικούς=νεαροὺς ἀρχαίους· Πουχ. Introductorius· ἑπὶ. -ὡς ἑκκλ.

Εἰς-αγωγίμος, 2· ὅστις δύνανται νὰ εἰσαχθῇ, περὶ ἐμπορευμάτων, ἀντιθ. τῷ ἐξαγωγίμος· Ἀριστ. ῥήτ. 1, 17· ἐντ. δ' ἐν γένει ξένος Εὐρ. ἀποσπ. 136· «τέχνην δεομένην ξενικῶν τινῶν εἰσαγωγίμων» Πλατ. νόμ. 8, 847. Πρὸ πάντ. περὶ δίκης δυναμένης νὰ εἰσαχθῇ Δημ. 32, 1· ὅθ. «πότερον εἰσαγωγίμου καὶ τὰς τῶν ἁλλῶν δωροδοκίας ποιήσετε»=θέλτε ἐπιτρέψαι δίκας περὶ δωροδοκίων Δειν. 1, 46.

Εἰσαδίδικαι, οἱ λαοὶ εἰς τὸν Κασάκρον Στραβ.

Εἰς-αἰρομαι· δέχομαι παρ' ἑμαυτῷ Θεογν.

Εἰς-αθρέω· προσδίδω, κυττάζω, τινὰ Ἰλ. γ, 450, conspicio.

Εἰς-αἶρω· ἐντὸς φέρω· τράπεζαν Ἀριστ. βάρ. 518, infero.

Εἰς-αἶσσω, det. εἰσαίτω· ἐντὸς ὁρμῶ, εἰςβάλλω Ἀριστ. νεφ. 543, irrumpo.

Εἰς-αἶψα, π (ἴδ' αἶψα) εἰσακούω, ἀπολύτ. Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 1· -φωῖα· Θεοκρ. 7, 88· «ὕμνον Καλλιόπης» Ἐπ. ἀδ. 521 (9, 189)· «κρατερῶν σὺνθημα λοχαγῶν» Ὀππ. κυν. 1, 213, audio.

Εἰς-ακοῇ, ἡ· τὸ ἀκροᾶσθαι Φιλ. τ. σ. 593, exaudilio.

Εἰς-ακοντίζω· εἰς τι, ἐντὸς τινος τὸ ἀκόντιον ῥίπτω, ἀπολ. Ἦρ. 1, 43, θουκ. 2, 79· «Εἰ δὲ εἰς τινά, 3, 23· ἀπὸ τοῦ Πηγᾶσου τὴν Χίμαιραν εἰσηκοντίζουσ· Ἐπινικ. Ἀθην. 11, 497· «αἵματος ἀπορροαί ἐς οἶόν» ἐσηκόντιζον οὐρία ξένω· Εὐρ. Ἑλ. 1588.

Εἰς-ἀκούσις, ἡ· ἐμμάθεια Βυζ.

Εἰς-ἀκουστός, 3· ὅστις εἰσακούεται Βασιλ. τ. 1, σ. 220, exaudibilis.

Εἰς-ἀκούω (ἴδ' ἀκούω)· εἰς τι ἀκούω, ἀπολ. Ἰλ. θ, 97, Πλατ. πολ. 5, 494· «τὰ παραγγελλόμενα θουκ. 4, 34· τῶν λόγων Εὐρ. Ι. Α. 1368· «τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρὸς» Σοφ. Αἴ. 776· καὶ «τίνος βροτῶν λόγον», Ἑλ. 872· βοᾷ· Θεοκρ. 24, 34· οὕτω δὲ καὶ παρὰ πεζ. ἀκούω τινά, τὸν ἀκολουθεῖ θουκ. 5, 22. Προσέτι δὲ «τοῦτου λέγοντος τάνδρὸς εἰσηκούσ· Ἑλ. Σοφ. Τρ. 350· εἰσακουσθήσεται»=θέλει τῷ ἀκροᾶσθαι Μαιθ. 6, 7, καὶ μετὰ δοτ. ὁπακούω εἰς τινά Ἦρ. 1, 214, 6, 86. Παρὰ ποιηταῖς ὡς τὸ ἀπλὸν «ζῶντ' εἰσακούσας παῖδα»=ὅτι τὸ παιδίον ζῇ Εὐρ. Ἑλ. 416. Εἰς τὴν ὅλως κυρίαν σημ. ἔξωθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡ εἰς τὴν οἰκίαν ἐντὸς ἀκούομαι· «ἔξωθεν εἰς τὸς οἰκίας εἰσακούετα· μάλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω» Ἀριστοτ. προβλ. 11, 37.

Εἰς-ἀκτεῖν· δεῖ εἰσάγειν· Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 10.

Εἰς-ἀκτεῖς, ὁ· εἰσάγων γεωπ.

Ἑσ-αλάλαζεν· ἐπονίαζεν Πουχ.

Εἰς-αλείφω· ἐντὸς ἀλείφω Ἑλαῖον· Ἔς τι Ἰπποκρ. ἰπποδ.

Εἰς-άλλοι· (ἴδε ἄλλομαι)· ἐντὸς πηδῶ· «πυρὸς κρατήρας εἰσηλάτο»=εἰς τὸν κρατήρα ἔπ. ἀδ. (7, 124)· ἔς τὸ πύρ Ἦρ. 2, 66· παρ' Ὀμ. «πύλας, τεῖχος εἰσάλοτο» Ἰλ. μ, 466· «εἰσηλάτο τεῖχος», μ, 438 κατὰ τινος κάμνω ἔφοδον· «πύργον Πινδ. Ο. 8, 38· «εἰς τὰ τεῖχη εἰσηλάτο» Ξεν. Κυρ. 7, 4, 4· «ἐπὶ κρατὶ μοι πότμος δυσκόμιστος εἰσηλάτο»=ἐφώρμησεν, ἐξέσπασε κατ' ἑμοῦ Σοφ. Ἀντ. 1326, κατ' ἀόρ. 6· «εἰς τὸν αὐχένα εἰσαλοῖμην» Σοφ. ἀποσπ. 695, insilio.

Εἰς-αμείβω· εἰσέρχομαι· πόλιν Αἰσχ. Ἐπ. 540, ingredior.

Εἰσάμην, μ. ἀορ. α. τοῦ εἶμι Ἰλ. ν, 191, ἀλλαχθὼ τοῦ εἴδομαι, ἐφάνην Ὀμ.

Εἰς-ανα-βαίνω (ἴδε βαίνω)· ἐπάνω καὶ ἐντὸς πηγαινῶ, ἀναβαίνω· Ἰλιον, ὑπερῶν Ἰλ. ζ, 74, Ὀδ. σ, 449· «καὶ ὅτε Ἰλιον εἰς-ἀνέβαινον Ἀργεῖοι»=ἐστράτευον κατεπάνω τοῦ Ἰλίου, πρὸς τὸ Ἰλιον, 6, 472· λέχος Ἰλ. θ, 291. Πρὸ πάντ. -οὐρανόν, ὡς τὸ εἰσάγειμι Ἀπολ. Ρ. 4, 955, inscendo.

Εἰς-ανα-βολή, ἡ· ἀναβολή Δ. Κασ. 46, 41, δι. γρ. dilatatione.

Εἰς-αναγκάζω· (ἐντὸς ἀναγκάζω), πρὸς τι ἀναγκάζω Αἰσχ. Πρ. 290, μετ' ἀπαρ. Πλατ. Τιμ. 49, cogo.

Εἰς-αν-άγω (ἴδ' ἄγω)· ἐντὸς ἄγω· «ἔλπερον»=εἰς δουλείαν Ὀδ. θ, 529· «οὐρανόν, Μαρτιαν. Σχολ. 1 (Πλαν. 201)· τινὰ πρὸς τινά Πολυδ. 1, 82, 2, adduco.

Εἰς-αναλίσκω (ἴδ' ἀναλίσκω)· εἰς τι ἐξοδεύω Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 101, insumo.

Εἰς-ανδράω· γερῶ με ἀνθρώπους· «-Ἀθ-μνον παῖσιν» Ἀπολ. Ρ. 1, 184.

Εἰς-άν-ειμι (ἴδ' εἶμι)· πρὸς τι ἀναβαίνω· «ἦλθες οὐρανὸν εἰσανιών»=ἀναβαίνων πρὸς τὸν οὐρανὸν Ἰλ. η, 423.

Εἰς-αν-έχω· ἐντὸς τινος ἐκτείνωμαι, ἐντὸς τινος προέχω· «εἰς τὴν θάλασσαν Ἀπολ. Ρ. 1, 1360· «πέλαγος μάται», 4, 1578, insurgo. Εἰς-αν-οράω, μόν. εἰς-ανείδον οὐρανόν=ἐκτίταζαν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν Ἰλ. π, 232 καὶ «εἰσανιδῶν οὐρανόν», ω, 307, suspicio.

Εἰς-αν-οροῦω· εἰσάγειμι· οὐρανόν, Κ. Σμ. 2, 658, irrumpo.

Εἰς-αντα, ἐπ. καὶ ἔς-αντα· ἀπέναντι, ἀντιπρὸ· ἴδε-ων=ἀπρὸς· κυττάζειν Ὀδ. λ, 143· ἴδεσθαι, ε, 217.

Εἰς-αντίλω· ἐντὸς ἀντίλω· εἰς ἀγγεῖον Ἀθην. 10, 416, infundo.

Εἰς-ἀπαν· εἰς ἅπαν, ὅλως διόλου Πλουτ.

Εἰς-ἀπαξ, κάλλ. χωριστὰ εἰς ἀπαξ· ἀπαξ διὰ μίαν φορὰν Ἦρ. 6, 124· «κρίσασιν γὰρ εἰς ἀπαξ θανεῖν» Αἰσχ. Πρ. 752.

Εἰς-ἀπο-βαίνω (ἴδε βαίνω)· ἀποβαίνω καὶ εἰσέρχομαι· νήσους Ἀπολ. Ρ. 4, 640· «ἐκ δὲ τῶν Ροδανῶν ῥόνον εἰσαπέδησαν», 4, 927.

Εἰς-ἀπο-κλείω (ἴδε κλείω)· ἀποκλείω εἰς τι· τοῖς τεύχεσιν μὲν.

Εἰς-απο-στέλλω ἀποστέλλω εἰς τι, τινί
ἀνδρά 'Αντων. Λιβ. 41, includo.

Εἰς-αράσσω ἡ -τω εἰς τι ῥίπτω, ἐπὶ τινος
ρίπτω - τὴν ἱππὸν = τὸ ἱππικόν, δηλ. ὀπίσω
εἰς τὸ περὶ τὸν ἵπ. 4, 128 "σφέας εἰς τὰς
νέας", 5, 116, illido, impello

Εἰς-αριθμέω εἰς τι προσέτι ἀριθμῶ Διοδ.

Εἰς-εραάξω ἐντὸς τινος ἀραάξω Λυσ. 1,
27, attrahio.

Εἰς-αρίζω ἐντὸς τινος ἀραρίζω ἱπποκρ.

Εἰς-αρούμαι ἐντὸς τινος ἀντῶω ἱπποκρ.

Εἰσαί 'Αθηναῖος τις Ἐπιγρ.

Εἰς-ἄττω, ἄττ. εἰσαίσσω Ἀριστ. νεμ. 966.

Εἰς-αυγάζω προσδίδωμι, τί Διοτιμ. 1 (5,
100).

Εἰς-αυθίζε μίαν ἄλλην φοράν = σκεφόμεθα,
διεξιμένον Πλατ. Πρωτ. 357 "οὔτε ἐστὶ νῦν
οὗτ' εἰσαυθίζε ποτ' ἐστὰς" = εἰς τὸ μέλλον, ἐ-
πειτα, Τιμ. 68, (γραπτ. κάλλι, χωριστά).

Εἰς-αύριον, (κάλλι, χωριστά) εἰς τὴν αὐ-
ριον Ἀριστ. ἱπ. 961.

Εἰς-αυτίκα αὐτίκα Ἀριστ. εἰρ. 367.

Εἰς-αυτίς, ἰων. καὶ δωρ. εἰς-αυθίζε.

Εἰς-ἀφασμα τὸ πιάνειν, λαμβάνειν (εἰσα-
φάσματα, εἰσπλήγματα, ἡ παρὰφάσματα Δισχύ-
λος Προμηθεὺς Λυσόμενος) Πουρ.

Εἰς-αφάσσω ἐσωτερικῶς ψηλαφῶ, ψαύω
"εἰσαφάσσειαι τὸν δακτύλον" = ψηλαφῶ μὲ τὸν
δακτύλον ἐντὸς βεβλημένου ἱπποκρ. attrecto.

Εἰς-αφίημι ἐντὸς πέμπω, ἀποστέλλω "οὐκ
εἰσαφίηκαν αὐτοὺς" Ξεν. Κυρ. 4, 5, 14.

Εἰς-αφ-ικάνωι τῷ ἔργῳ, "ἐφίλον πατέρα"
'Οδ. χ, 99 - δόμον Ἰσ. ἄσπ. 45, advenio.

Εἰς-αφ-ικνεύομαι (ἴδε ἱκνεύομαι) ἐντὸς
φθάνω ἔρχομαι - σιδώτην = εἰς τὴν χειρο-
δόκον, εἰς τὴν οἰκίαν τὸν 'Οδ. ο, 38 "χώ-
ρη-ἐς Ἀργεὺς ἐσαπικνεύεσθαι" Ἡρ. 1, 2, περὶ
τῆς σήμερας, ἐνθα καὶ μετὰ δοτ. συντάσσεται

"τοῖσι Ἑλλήσι φημί ἐσαπικνεύειν", 9, 100
- ὡς τινα Ἰσοκ. 4, 45 "αἱ πόλεις ἑώσται εἰς-
απικνεύεσθαι αὐτοὺς" Πλατ. Μεν. 92, advenio.

Εἰς-αφύσσω ἐντὸς τινος ἀντῶω, ἐγγίζω, εἰς-
αφύσαντο Ἀπολ. Ρ. 4, 1692, includo.

Εἰς-βαίνω (ἴδε βαίνω) ἐντὸς ἀπάγω Ἰλ.
μ, 59, πρὸ πάντ. εἰς τὸ πλοῖον ἐμβαίνειν, ἐπι-
βαδίζομαι 'Οδ. ι, 103, Θουκ. 1, 143 - ἐς
ναῦν Ἡρ. 3, 41 "σκάψας Εὐρ. Τρ. 681"

"πρὸς λιθόστρωτον κέρως νομφίτων" = πρὸς τὸν
λίθινον νομφικὸν θάλαμον τῆς παρθένου Σοφ.
'Αντ. 1190 "τοιαῦτα καθὺς εἰσέβην κακά",
Οἱ Κ. 1001 "αἵτης αὐθυσσον" Αἰσχ. ἰκ. 466

"εἰσβαίνει μοι οἶκτος" = μοὶ ἐπέρχεται, μὲ κατα-
λαμβάνει οἶκτος Σοφ. Τρ. 297, μτθ. ἐντὸς φέ-
ρω, εἰσάγω - τινὰ Εὐρ. Βακχ. 466, Ἀλκ.
1055 (ἐν τμήσει καὶ παρ' Ὀμ. "ἐς δ' ἐκατόμ-
ωον βῆσεν" Ἰλ. α, 310) "καὶ λήϊα τ' εἰσέδσαν-
τες" Ἀπολ. Ρ. 2, 167.

Εἰς-βάλλω (ἴδε βάλλω) 1) ἐντὸς ῥίπτω
"ἀνδρά εἰς ἔρην" Σοφ. Αἴ. 60 "Ζεὺς ὅμας
εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν" = σὰς ἔρριψεν
εἰς ἀπρόβλεπτον δεινὸν Αἰσχ. Πρ. 1077 "φάρ-
μακα εἰς γρόατα" Θουκ. 2, 48 "στρατιῶν
εἰς Μιλήτην" = στρατὸν ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας
τῆς Μιλήτου ῥίπτω Ἡρ. 1, 14 "βοὺς εἰς

ἄρουραν" Εὐρ. Ἡλ. 70 "ὡς καὶ «-βοὺς πόν-
τον» = βοὺς εἰς τὴν θάλασσαν διώκων, Ἰ. Γ.
261. "Ἐτι δὲ εἰς τὸ μέσ. «εἰσβάλλομαι τοὺς
ἱππους εἰς νέας» = τὰς βάλλω εἰς τὰ πλοῖα Ἡρ.
1, 1. Πολλάκι. ἄμτθ. α) εἰσβάλλω, κάμνω
εἰσβολήν, πρὸ πάντ. μετὰ στρατῶν, οὕτως
ὥστε δύναται τις νὰ ἀναπληρώσῃ "εἰς Ἐλευ-
σίνα ἄγων τοὺς Πελοποννησίους εἰσέβαλε" Ἡρ.
2, 76 "ἐς πόλιν, 1, 15. «στόλω μεγάλῳ,
πανστρατιῇ", 5, 74 "εἰς τὴν Ἀττικὴν" Θουκ.
1, 109 "πρὸς τὴν πόλιν, 4, 25" ἔτι δε μεθ'
ἀπλῆς αἰτ. «ἐρρημον χώρον" Εὐρ. Ἰππ. 1198,
καὶ ἀνευ προσθήκ. κάμνω εἰσβολήν εἰσθε-
βληκόντων Θουκ. 2, 54 προσορμίζομαι, 2,
47, ἔτι δὲ εἰς τοὺς ὁπλίτας = προσβάλλω,
6, 70. β) περὶ ποταμῶν, γόνυμαι, εἰσβάλλω
"εἰσβάλλει τὸ βέεθρον εἰς Εὐφράτην" Ἡρ. 1,
179 γ) παρ' ἱατροῖς, ἐπιπίπτω, προσβάλλω,
ἰδίᾳ περὶ πυρετοῦ δ) "εἰσβάλλειν ἱππικαὶ πνοαὶ
= ἐπέπνευσαν Σοφ. Ἰλ. 709. Παρ' Εὐρ. Κύκλ.
99 κατὰ τύχην ἐντὸς πίπτω" ε) παρὰ μετῶν
= ἐμβαδύλλω, κάμνω ἀρχὴν ἀρχίζω Σχολ.
Πινδ. Ν. 7, 1, injicio, immitto.

Εἰς-βάσις, ἡ τὸ εἰσέρχασθαι, ἡ εἰσοδος Εὐρ.
Ι. Τ. 101, ἰδίως τὸ ἐπιβαδίζεσθαι Θουκ. 7,
30 ἡ εἰς τὰ πλοῖα Δ. Κάσ. 41, 42, ingressus.

Εἰς-βασις, 2. προσιὸς Θουκ. 2, 41.

Εἰς-βιάζω ἐντὸς βυζάνω Γαλην. τ. 4,
σ. 374, eugo.

Εἰς-βιάζομαι μὲ βίαν εἰσδύω - εἰς τοὺς
οἴκους Πλουτ. νόμ. 1. "ὦν οὐκ ἀσπὸς εἰσβιά-
ζεσθαι" Ἀριστ. ὄρν. 32. πρέλ. Δημ. 39,
33, ἐνθα εἶνα πλησίον ἀπαρ. - πρὸς τινα Διοδ.
14, 9 ἐπὶ τὸν Βόσπορον Δ. Κάσ. 42, 17 -
παρὰ τὴν θύραν ἀναφέρει Δουκ. Νίγρ. 31 ὡς
ῥρασι εὐγρ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Εἰς-βιδάζω κάμνω νὰ εἰσέλθῃ, ἐπιβῇ εἰς τὰ
πλοῖα, πληρῶ ταῦτα Ἰσοκ. 8, 48 "τὰς
ναὺς πάντα τινὰ ἐσβιδάζοντες πληρῶσαι"
Θουκ. 7, 60 ἐμβιδάζω, ἐπιβιδάζω "τὸν
πεζὸν στρατὸν εἰς νέας" Ἡρ. 6, 95 καὶ Ξεν.
'Αν. 5, 3, 1, ἔτι δὲ "γυμνασκα εἰς ἀρμα" = ἀνα-
βιδάζω εἰς τὴν ἀμαξάν Ἡρ. 1, 60.

Εἰς-βλέπω ἐντὸς βλέπω - εἰς ὅματα Εὐρ.
'Ιων 732 καὶ Ξεν. κυν. 10, 12 "εἰς πόντον
Θεοκρ. 6, 35 "ἐς πρήγματα = ἐμβλέπω εἰς
τὰ πρῆγ. Ἡρ. 8, 77 "μητρὸς ἐσβλέψαι τάφον"
= προσβλέπω Εὐρ. Ὀρ. 105, Ξεν. συμμ. 4,
3, intueor.

Εἰς-βυάω ἀναδοῶ, ἀναφωνῶ Γρ. Νυσ. τ.
2, σ. 782, exclamo.

Εἰς-βυθίζω μέσᾳ εἰς τι πηγαίνω διὰ νὰ
βοηθῶσιν ἀρ. λειξ. auxillior.

Εἰς-βυλή, ἡ εἰσβολή, ἔφοδος, προσβολή,
Εὐρ. Ἰων 722, Ἡρ. 6, 92 - ἐς χώρην, 7,
1, Θουκ. Περὶ πυρετοῦ, προσβολή ἱατρ. ἡ
εἰσοδος, πρόσσοδος, τὸ στενὸν "ἐξ οὐρέων
στενῶν εἰς πεδὶον μέγα", 2, 75, περὶ τῶν
Θερμοπυλῶν, 7, 207 "εἰσβολή ἡ στόμιον πο-
ταμοῦ, 7, 182 εἰσαγωγὴ λόγου ἡ συγγραμ-
ματος" εἰσβολαὶ γὰρ εἰσι πολλαὶ ἢ ἄτεραι
σωφισμάτων Ἀριστ. βάρ. 1104, ingressus.

Εἰς-γραφή, ἡ ἐγγραφή "ἡ εἰς τὰς ἐρη-
βοὺς" Δ. Κάσ. 59, 2, inscriptio.

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

Εἰς-γράφω εἰς τὴν ἐγγραφὴν εἰσάγω

ΕΙς-γράφω ἔγγράφω τινά· «εἰς τοὺς φίλους· καὶ συμμάχους»· «δίδωμαι αὐτὸν μεταξὺ τῶν φίλων καὶ συμμάχων Δ. Κισ. 36, 36. Ἐτι δὲ εἰς στήλας, 37, 9. Μῆτρ. εἰς ἐμπνόν τι ἔγγράφω»· «μαντεῖα Σοφ. Τρ. 1157, κάμνω νά με ἔγγράφουν»· «ἐαυτοὺς εἰς τὰς Ἀθηνῶν σπονδὰς»· «εἰπον νά τοὺς δεχθῶσιν εἰς τὴν συμμάχων οὐκ. 1, 31, inscribo.

ΕΙς-δαίειζω· διὰ δανείων ἐπὶ τόκῳ ἀποκτῶ Πλάτ. πολ. 8, 555, mutuo.

ΕΙς-δεκτικόν· ἀξία ἀνανέωσεν· Βυζ.

ΕΙς-δεξίς, ἡ εἰσδοχὴ Ἐπίραν.

ΕΙς-δέρομαι (ἴδε δέρομαι)· ἐντὸς βλέπω, προσβλέπω· «εἰς ἐδρακὸν ἄντην» Ἰλ. ω, 223· «οὗτις τὴν νῆσον εἰς ἐδρακὸν»· «παρετήρησε, ὅδ. ι, 146»· «εἰς ἐδρακὰ Εὐρ. Ἀνδρ. 615 καὶ μτγν. π. εἰς τὸν ἄδρ. Intueor.

ΕΙς-δέχομαι· εἰς τι, ἐντὸς τινος δέχομαι, ἀφῆναι νά εἰσέλθῃ· «ἡγεῖ εἰς δέχουσα»· «εἰς τὴν γῆν Σοφ. Οἰ. τ. 238 (τὴν εἰσδέχεται πικρονὴν ὑπόστατον)»· «εἰς τὸν οἶκον, Τρ. 375, ὡς καὶ «τὴν τεύχεον» Εὐρ. Φοιν. 451· «οἶκον»· «εἰς τὸν οἶκον, ἱκ. 876»· «ἐντροῖς»· «εἰς τὸ ἄντρον, Κύκλ. 35· «εἰς τὸ ἱρὸν Ἦρ. 1, 111»· «προφάσεις»· «παράδεχομαι Πλάτ. Κράτ. 421. Παθ. εἰς δεχθέντες Δημ. 40, 14 εἰς δεχθῆναι Λουκ. Τζ. 30, mitto.

ΕΙς-δίδωμι (ἴδε δίδωμι) ὑπὸ τοῦ Θωμ. Μίγ. σ. 279· ἀδόκιμον θεωρεῖται, δόκιμον δὲ λέγει τὸ ἐκδίδωμι (περὶ ποταμοῦ), ἀλλ' εὐρίσκειται ὡς δι. γρ. παρ' Ἦρ. ἄλλως μόν. μτγν.

ΕΙς-δογείον, τὸ τόπος κατὰλληλος νά δεχθῇ τι Ἀρρ. περίπλ. σ. 157, uerba mitto.

ΕΙς-δοχή, ἡ τὸ εἰσδέχεσθαι Εὐρ. Ἠλ. 396.

ΕΙς-δρομή, ἡ ἐσδρομή, ἡ τὸ ἐντὸς τρέχειν, ἡ προσβολή· «ποιεσθαι Εὐρ. Ῥησ. 601, incursum.

ΕΙς-δύνω· εἰςδύομαι· ἴδ' εἰςδύω.

ΕΙς-δύσσει, ἡ εἰσδοσις, πρόσδοσις Πλουτ. ἡθ. σ. 115, ingressus.

ΕΙς δύνω (ἴδε δύνω) μόν. ἐν τοῖς ἀμτβ. γράναι, ἐν οἷς τὸ εἰςδύνω εἰςδύομαι ἀνήκουσιν ὡς ἐν. ἡ μέτ. μέλ.)· ἐντὸς εἰσέρχομαι, εἰσβαίνω· «ἀποντιστὸν εἰσδύομαι»· «ὅτι ἐπὶ θυβῆς εἰς τὴν βολὴν τῶν ἀκοντίων, ὅτι ποτολήρης τοῦτο Ἰλ. ψ, 652»· «εἰσεδύνοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες»· Ξεν. Ἀν. 4, 5, 14· «-εἰς ἄλλο ζῶον»· «τὸ πνεῦμα μεταβαίνει εἰς ἄλλο ζῶον Ἦρ. 2, 123»· «ἡ ἀλήθεια εἰσδύεται εἰς τὰς ψυχὰς» Πολύβ. 13, 5, 5· «ἐκλήτον ὡς τινὰ εἰσδευκέναι»· Ἀθην. θ, 243· «εἰς τὴν ἀφρικτυονίαν εἰσεδυκώς»· «εἰσδύσας εἰς τὴν Ἀφρικτυονίαν Δημ. 11, 4, φθάσω, εἰσέρχομαι, ἐπέρχομαι»· «εἰσδύ με οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν» Σοφ. Οἰ. τ. 1317· «θεῖον τι εἰσδύμεν σφίσι»· «εἰσήρχετο εἰς τὸν νοδὸν αὐτῶν Ἦρ. 6, 138.

ΕΙς-εάω· ἐντὸς ἀφῆνω Γεωπ. 15, 2, immitto.

ΕΙς-εγγίζω· προσπλησιάζω Πολυδ. 12, 19, 6.

ΕΙς-γείρω· παροτρύνω, παρορμῶ ἀρ. λέξ.

ΕΙς-εἶδον ἴδ' εἰσοράω.

ΕΙς-εἰμι (ἴδ' εἶμι)· ἐντὸς ὑπάγω· «μετ' ἀνέρας»· «πρὸς τοὺς ἄνδρας Ὀδ. σ, 184· «οὐκ Ἀ-

χιλλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσιμι»· «δὲν θά παρουσταῖν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀχιλλεύου Ἰλ. ω, 463»· «πρὸς αἱ Σοφ. Φιλ. 941»· «εἰσοίτων», Ἰλ. 972, καὶ πολλάκις. οὕτως ἀπολ. ἔτι δὲ μετὰ πτώσεως καὶ ἐμπροθέτων προσδ. «εἶνος· ζῶντων δόμους· εἴσιμι» Εὐρ. Ἰππ. 1067· «εἰς οἶκους, Ὀρ. 1119»· «παρ' αὐτὸν Ξεν. Ἀν. 1, 7, 8»· «πρὸς τινὰ Ξεν. Κύρ. 2, 4, 5»· «-ζῶν εἰσέναι εἰς Ἀδου» Πλάτ. Φαῖδ. 179· «πρὸ πάντων εἰς τὴν δικανικὴν γλῶσσαν, τὸ μὲν ἐμπροσθίον ἐνὸντιον δικαστηρίου, τὸ δὲ περὶ τῶν διαδίκων»· «δίκην εἰσώμεν κατ' αὐτοῦ» Ἰσάτ. 8, 44· «-τὰς δίκας ἐμελλον εἰσέναι κατ' αὐτῶν» Δημ. 28, 17· «εἰς ὕμᾱς»· «παρουσιάζομαι εἰς τοὺς δικαστὰς Ἀντιφ. 5, 20»· «περὶ γραφῆς εἰσέναι» Δημ. 19, 211, τὸ δὲ περὶ τῆς κατηγορίας· «ἡ δίκη εἰσῆ»· «εἰσῆγεν εἰσαχθῇ Ἰσάτ. 5, 31»· «μελλουσῶν εἰσέναι τῶν δικῶν» Δημ. 21, 78· «εἰς σπονδὰς»· «εἰσέρχομαι εἰς συμμάχων οὐκ. 5, 30»· «εἰς ἀρχὴν»· «λαβδῶν ἀξίωμα Δημ. 59, 72, καὶ καὶ ἔνευ τοῦ ἀρχῆν Ἦρ. 6, 59, Δημ. 54, 39»· «ἀναβαίνω εἰς τὴν σκηνήν, 19, 247»· «περὶ τοῦ χοροῦ τοῦ θεάτρου, εἰσέρχομαι, παρουσιάζομαι Πλάτ. νόμ. 2, 604»· «εἰς ἀγορὰν»· «παραίτω εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ Δημ. 24, 126»· «ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων»· «τὰ εἰσόντα»· «δ. τι δέχεται τις πρὸς αὐτὸν Ξεν. Κύρ. 1, 6, 17, μτγν. ἐπέρχομαι· εἰς τὸν νοδὸν τινός, προσπίπτω, ἡ περὶ παθῶν καταλαμβάνω αὐτὸν»· «γρόου δὲ μηδὲν εἰσῆτω δακρυῶν Σοφ. Τρ. 1189»· «καίτοι μ' εἰσῆγε δέμα» Εὐρ. Ὀρ. 1668· «τὸν Ἀστυάγῃ εἰσῆγε ἀνάγκη αὐτοῦ» Ἦρ. 1, 116· «αὐτοῦ· τὰ δεῖνα»· Θουκ. 6, 31· «εἰσῆγε αὐτοὺς, ὅπως»· «τοὺς ἦλθε Ξεν. Ἀν. 5, 9, 17»· «σπανιώτ. μετὰ δοτ. ἡμοῖ δὲ πᾶντος εἰσῆγε φρενί» Εὐρ. 1, 1580· «εἰσῆγε μοι φρονεῖν» Δημ. 23, 188· «πρὸς εἰσέρχομαι, introo, intro.

ΕΙς-ελασία, ἡ εἰσέλασις Ἰω. Μαλαλ.

ΕΙς-ελασις, ἡ τὸ εἰσελαύνειν, εἰσδύειν Πλουτ.

Ἀρτάξ. 7, incursum.

ΕΙς-ελαστικός, 3· ἀνήκων εἰς εἰσέλασιν· ἀγῶνες εἰσελαστικοί, ludii iselastici Plin. Ερμ. 10, 118.

ΕΙς-ελαύνω, π. (ἴδ' ἐλαύνω), εἰσελάω· ἐλαύνω, ὡς εἰς τι· «ποιμὴν εἰσελάων»· «ὅ τὰ πρόβατα ἐντὸς ὠθῶν ποιμὴν Ὀδ. κ, 83»· «ἐντὸς τινος ὠθῶν»· «ἵππους Ἰλ. σ, 385»· «τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἑστῆν, ἀρπάξω, ν, 113»· «τὴν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους»· «δὲν ἀφῆνω τινά νά καμῇ παρεκδόσεις, ἀλλὰ τὸν ἀναγκαζῶν νά μένῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν Δισγιν. 1, 176»· «ἀντὶς ἐντὸς πορεύομαι, ἵππευσι χ. ὁμ.· εἰς τὴν πόλιν Ξεν. Ἀν. 1, 2, 26, καὶ ἴδ. ἐν πομπῇ θοιᾶμβου εἰσέρχομαι Πλουτ. Μαρκ. 8· «ἐπὶ δὲ τὸν ὀρίανθον εἰσέλασε», Μαρκ. 12, introitum.

ΕΙς-ελευσις, ἡ τὸ εἰσέρχεσθαι ἀρ. λέξ. κατὰ δὲ Θωμ. Μαχ. σ. 712· «ἐκβολαί (λέγονται) αἱ εἰσελεύσεις αὐτῶν (τῶν ποταμῶν) εἰς τὴν θάλασσαν», ingressus.

ΕΙς-ελκύω· τὸ ἐπομ. «εἰσελκύσας εἰς τὸ δεσμοτήριον» Ἀριστ. Ἀγ. 378, trahō.

ΕΙς-έλκω· ἐντὸς ἔλκω Ἀθην. 13, 569.

Εἰς-εμ-πλέκω, μόν. ἄνα. ἐνεδιάσθη = εἰς-εμ-πλέκω. Ἰσχυρ.

Εἰς-εμ-πορεύομαι· ταξιδεύω δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις· «εἰσεμπορεύεσθαι» τὸ εἰς πολέμου· ἐμπορίας χάριν ἀπέναι· Ἰσχυρ.

Εἰς-ἐπει-τα (ὁρῶν. χωριστά) διὰ τὸ ἐπειτα, διὰ τὸ μέλλον ἀντ.

Εἰς-ἐπι-θνήσκω· ὡς ξένος ἐργάζομαι κἄπου Πλατ. νόμ. 12, 952.

Εἰς-ἐργάζομαι· ἐντός κλείω· εἰσεργάζομαι· Ἡρ. 2, 86, includo.

Εἰς-ἐρπύζω· ἐντός ἔρπω, μόν. ἀνα. εἰς τι Πλουτ. Κλέωμ. 8, ingero.

Εἰς-ἐρρω· ἐντός πηγαίνω, ἐντός ὁρμῶ· «εἰσ-ἤρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν» Ἀρφ. ἔμπ. 5· «ὁ χλη-ρὰ γ' εἰσῆρρηκας», Θεσμ. 1075, illabor.

Εἰς-ἐρσις, ἡ· πρόσθεσις Σχολ. Θουκ. 1, 6.

Εἰς-ἐρῶ· ἐντός ἔλκω· «νῆα σπῆσι εἰσερύσαν-σιντες» τὸ πλοῖον εἰς τὸ σπῆλαιον Ὁδ. μ. 317.

Εἰς-ἐρχομαι· εἰσελάττετε Ματθ. 7, 13, εἰσεύλωμας Θεοφ. 15, 68· 1) ἐντός πη-γαίνω, ἐντός ἐρχομαι· Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-στον μετ' ἀπλ. αἰτ. Φρυγίην, τέλειος Ἰλ. γ, 184, γ, 56· «αὐλήν, σώματα Πινδ. Ν. 10, 16, Π. 10, 32· «πόλιν Σοφ. Ὁρ. κ. 917

καὶ λοιπ. ἀλλαγῶ εἰς οἶκον Θουκ. 1, 131, καὶ ἀλλαγῶ ὡς οἰκωμ. «οἰκῶν εἰς ἐμ-πο-τόν» Πλατ. Ἰππ. πρὸς δ. 304· παρὰ τινα, Γοργ. 45β· πρὸς τινα Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 1.

Πολύλακ. ἀπολ. πρὸ πάντε. περὶ τοῦ χοροῦ τοῦ θεάτρου, εἰσερχομαι Πλατ. πολ. ὤ. 9, 850· περὶ ὁρχηστοῦ Ξεν. Ἀν. 5, 7, 9· «εἰς τὰς σπονδὰς» = εἰσερχομαι εἰς τὴν συμπαρίαν,

Ἑλλ. 5, 1, 33· «εἰς τοὺς ἐρῶδους» = εἰσερ-χόμεαι εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐρῶδων· ἐπὶ δὲ περὶ χρυσῶν καὶ ἐμπορευμάτων εἰσερχομαι, εἰσερ-χόμεαι· πρόσδοσι, νόμισμα Ξεν. περὶ προσδ. 5, 12, Ἀκαιν. 7, 2· 2) εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν τῶν Ἀττικῶν, πηγαίνω· «εἰς τὸ δικαστήριον Πλατ. Γοργ. 522, καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον ἀπολ. 29, εἰς ὑμᾶς (δικασταί) Δημ. 59, 1 (ἀλλὰ παρὰ Ἀνακ. 3, 7 περὶ τῆς βουλῆς)· «ἐπὶ δὲ εἰσῆλθον τὴν γραφήν», 18, 105· εἰς ἄλλ. ῥήτωρ. παρουσιάζω τὴν κατηγορίαν πρὸς δ. εἰσαίμι.

Ἀλλὰ καὶ «ὁ ἀγὼν εἰσερχεται εἰς ὑμᾶς» Δημ. 59, 16, 91· 3) ὡς τὸ εἰσαίμι, λαμβάνω ἀξίωμα Ἀντιφ. 6, 44· «εἰς τὴν ὑπα-τεῖαν Δ. Κασ. 4) μετὰ. «μένος ἄνδρας ἐσέρ-χεται» = θάρρος ἐρχεται εἰς τοὺς ἄνδρας Ἰλ. ρ, 157· «πέινη δῆμον» = πείνα ἐπέρχεται εἰς τὸν λαόν Ὁδ. σ, 407· «ὡς με πόλλ' εἰσέρ-χεται ἄλγη» Αἰσχ. Πέρσ. 831· ἐπὶ δὲ «εἰσελ-θέτω σε μήποδ' ὡς ἐγὼ ἔσομαι» = ὡς μὴ σοὺ καταβῇ, μὴ τὸ σὺλλονισθῇ, Πρ. 1004· περὶ παλῶν· «ἔριος· ἐχθρῶν γένει» Σοφ. ἀποσπ. 678· «πόθος μ' εἰσέρχεται» = πόθος μὲ κατα-λαμβάνει Εὐρ. Ἰ. Α. 1411· «μ' ἔλεις εἰσῆλ-θε» Ἰρ. 6, 125· «τὸν δὲ ἀκούσαντα εἰσῆλθε

αὐτίκα, ὡς εἴη τέρας» = τοῦ ἡλίου, διενεφθῇ· «τὸν δὲ εἰσῆλθε ὁσὸν εἶναι· τὸ πρῆγμα», 3, 42· «ἐπιθυμία τοὺς πολλοὺς» = ἦλθεν εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπιθυμία Πλατ. νόμ. 3, 838. Κἀντὶ τοῦ δοτ. σπανιῶν. «ὁ παῖς μοι», Ἀνακ. 218·

«αὐτοῖς διαλεγόμενοι» = ἐν ᾧ διελέγοντο τοὺς ἡλούς, Θεσιτ. 147· «αὐτῷ δέος καὶ φρον-τίς», πολ. 1, 330· πρὸς δ. ἐπέρχομαι καὶ εἰσαίμι, ingredior.

Εἰς-ἐπὶ· εἰς ἐπὶ, ἀκόμη τῶρα, ἀκόμη Θεοφ. 27, 18.

Εἰς-εμ-πορέω· πλουσίως ἀφθύνω, πορίζω· «χρήματα τῇ πόλει» Δ. Σικ. 16, 20, sur-reditio.

Εἰσεός· Ἰσχυρ· Ἐπιγρ.

Εἰς-ἐγῶ· ἐντός τινος· ἐκτείνουμαι, προσέχω, ἐς ποταμόν, ἐς θάλασσαν Ἡρ. 1, 193, 2, 158· «ὁ δὲ πρὸς τῇ βορρῇ θάλασσης ἐσέχων ἐπὶ Λιθιοπῆς» = ἐκτείνουμαι πρὸς τὴν Λιθιοπῆν, 2, 12· παρομοίως· «θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρῶνα» = ἐγὼν ἐξοδὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ, 3, 78· «ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἡλῖος» = ὁ εἰς τὴν οἰκίαν ἐντός λίμπων ἦλτος, 8, 137· εἰς ζω-γραφίας τὸ εἰσεῖχον σημαίνει ἡ σικὰ Φι-λοστρ. Ἀπολ. 2, 20, σ. 71, pertineo, subsido.

Εἰς-ηγέομαι· ἐντός τινος· ἄγω, εἰσάγω· τὴν θυσίην Ἡρ. 2, 49· «ἔσο» Δ. Ἀλ. 11, 50· «πολιτεῖαν Πολυδ. 2, 21, 8· «πολιτεὺς βίον» Δ. Σικ. 1, 45. Πρὸ πάντε. συμβουλεύω, προ-τείνω, συνιστῶ· τὴν πείραν Θουκ. 3, 20· «γῆς ἀναχαιτοῦς» Πλατ. νόμ. 3, 684 (παραίνω, Β. Ἀν. 142) καὶ συμβουλεύω περὶ τινος Ἰσοκ. 4, 170· «εἰσαγοῦμαι τὴν αὐλητρίδα χεῖρην ἐάν» Πλατ. συμπ. 176· ἐπὶ δὲ «ὡς οὐ χρεὼν ἀποχωρεῖσθαι» Θουκ. 7, 73· «ὁπως ἀπεργωνται τῆς ἀμφοτεροῦς» Πλουτ. Θσμ. 20· προτείνω, παριστῶ, τί Πλατ. συμπ. 189· «λόγον, Τιμ. 10· τινὶ· εἰσαίγω τινά εἰς τι, διδάσκω αὐτὸν Ἰσοκ. 1, 4, suado.

Εἰς-ἡγῆμα, τό· τὸ προτείνω, ἡ πρότασις Αἰσχίν. 1, 82, suasio.

Εἰς-ἡγησας, ἡ· τὸ συμβουλεύειν, προτείνειν, ἡ πρότασις Θουκ. 5, 30, διδακταλῆς Ἰσχυρ. προχώρηται· παρὰ Πλουτ. περὶ παιδ. ἀγωγ. 11, σελ. 43 ἀντὶ τοῦ ἀποτοροπῆ, suasio.

Εἰς-ἡγητέον· δεῖ εἰσαγεῖσθαι Θουκ. 6, 90.

Εἰς-ἡγητής, ὁ· ὁ εἰσάγων· ἐπιτηδευμάτων Λουκ. Ἀνακ. 14, ὁ δίδων ἀφορμὴν, πρω-τοεργός, προαίτιος· «κακῶν Θουκ. 8, 48· «τοιοῦτον ἔργον καὶ διδάσκαλος» Αἰσχίν. 1, 772 καὶ σύμβουλος Πλουτ. suason.

Εἰς-ἡγητικός, 3· ὁ εἰσάγων Κλ. Ἀλ.

Εἰς-ἡγορέομαι· πρωταγορεύω Σπρ. σοφ. 13, 11, alloquor.

Εἰς-ἡγορία, ἡ· κατηγορία, μέμψις Σουφδ.

Εἰς-ἡθέω· γύνω ἐντός περὶ τὸν διὰ παντίου· «εἰς τὴν ἔδραν διὰ κλιστερῆς» Ἡρ. 2, 87.

Εἰς-ἡχίω· ἐντός τινος· ἐρχομαι· Ἀριστ. σφ. 606, ἐρχομαι κἄπου, φθάνω κἄπου· «ἡλίου πρὸς ἀνατολὰς» Αἰσχ. Ἀγ. 1154· «εἰς οἰκίαν Δ. Κασ. 37, 32· ἐντός τινος· ἐκτείνουμαι μετὰ ingredior.

Εἰς-ἡλούσιον, τὸ (εἰσέλευσις) τίμημα εἰς-όδου ἢ τέλους.

Εἰς-ἡλυσίη, ἡ· εἰσέλευσις Μακεδ. 30 (9, 625).

Εἰς-ἡχέω· ἐνηγῶ Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 179.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

Εἰς-Θεσις, ἡ· τὸ ἐντός τινος ὅστις Φίλιππος, ἡ ἀρχὴ, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 205, interpositio.

ΕΙς-θέω' ἐντός τινος τρέχω· εἶσω Δ. Κατ. 62, 16' πρὸς τινα τρέχω Ἀριστ. ὄρν. 1169. accurro.

ΕΙς-θλίβω' ἐντός τινός θλίβω, πιέζω Πλουτ. συμμ. 6, 2, 2.

ΕΙς-θρώσκω' ἐντός τινος πηδῶ ἰλ. μ. 462' - θάμον· εἰς τὸν οἶκον Αἰσχ. Ἑπτ. 436.

Εἰσάας' ἀνδρ. ὄν. Ἑπιγρ. = Ἰσάας.

Εἰσάας, ἄδος' γυν. ὄν. Ἑπιγρ. = Ἰσάας.

Εἰσιγένεια' γυν. ὄν. Ἑπιγρ.

Εἰσιγένης, αἰτ. γυν. Ἑπιγρ. = Ἰσιγένης, Ἀθηναῖος τις Ἑπιγρ.

Εἰσιδοτή' Ἰσιδοτή Ἑπιγρ.

Εἰσι-δοτος, Εἰσι-δωρος' ὥς Ἰσιδοτος, Ἰσιδωρος.

Εἰσιδωρία, ἡ Ἰσιδωρία Ἑπιγρ.

Εἰς-ἰδρύω' ἐντός τινος θεμελιώνω, οἰκοδομῶ· «εἰσιδρυταῖσιν» Ἀρτος ἱόν· Ἠρ. 4, 62.

Εἰς-ἰζομαι, λάζων καθίζω εἰς ἐνέδραν ἰλ. γ. 285, insideo.

Εἰς-ἰγμαι' ἐντός τινος πέμπω, ρίπτω, ἀφίγω· «εἰσῆκε τοῦ Πέρσας ἐς τὸ τεύχος» Ἠρ. 3, 158' «ἐς τὴν οὐα παταμοὶ εἰσεῖσι τὸ ὕδωρ» = τὸ ὕδωρ αὐτῶν, γύνονται, 7, 109 Εἰς τὸ μέσ. ἀφίγω πρὸς ἐμαυτὸν· «τοῦς πολέμους εἰσεῖσαι» Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 19. Ἀλλ' Ὀδ. γ. 470 «ἀλλ' ἐν εἰσέμενοι» = εἰς τὴν κατοικίαν πηγαίνουσι, θεωρεῖται ὁρθότ. μέσον τοῦ εἰσεῖμι, intronitillo ποβλ. εἶμι.

Εἰς-ἰθμῆ, ἡ ἡ εἰσοδος Ὀδ. ζ. 264.

Εἰς-ἰκνέομαι· ἔρχομαι εἰς τι, ἐντός τινος· Ἀθην. 19, 597' παρ' Αἰσχ. ἰκ. 551 «εἰσικνουμένου βέλε· βουκόλου περὶόντος», διεισδύς, διέρχομαι, ὁρθότ. ἡ εἰσικνουμένη ὅπερ ὅτι ἦτο καθ. ἀλλὰ πρὸς τὴν χρῆσιν ταύτην ὁμοίον παράδειγμα δὲν εἶναι γνωστὸν.

Εἰσιόδαιος· Ἰσιόδαιος Βοιωτ. Ἑπιγρ.

Εἰς-ἰππεύω· εἰσέρχομαι ἔφιππος, εἰσέρχομαι· εἰς τὴν πόλιν Δ. Σικ. 17, 12, ἀπολ. Δ. Κατ. 44, 10.

Εἰς-ἰπταμαι' ἐντός τινος πετῶ· πέτρην ἰλ. γ. 494' «εἰς τὸν ἀέρα Ἀριστ. ὄρν. 1173, μετρο. ἡ εἶμῃ» «εἰσέπτατο ἐς τὸ στρατοπέδον» Ἠρ. 9, 10' «ἡ κληρὸν σφι εἰσέπτατο», 101.

Εἰς-ἰτέον' δεῖ εἰσέναι ἱερῶν intronitum.

Εἰσιόριος· ἐπὶ τῆς τριῶν γραμμῶν ἐν Φοινίκῃ Φίλων Βυβλ.

Εἰσις, ἰδός· ἰσις Βοιωτ. Ἑπιγρ.

Εἰς-ἰτήριος, 2' εἰς τὴν εἰσοδὸν ἀνήκων, πρὸ πάντων τῶν εἰσιτήριων = θυσία κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους, κατὰ Ν. Ἀν. 245, ὅταν ἐλάμβανέ τις ἀξίωμα τι· «ὅταν βουλευεῖν ἢ ὅταν ἀρχεῖν τις χειροτονιῇ», ἐνθα μνημονεύεται καὶ τοιαύτη θυσία κατὰ τὴν εἰσοδὸν «τῆς βουλῆς εἰς τὸ δικαστήριον» ἀντίφ. σελ. 187 ἐξηγ. ἀπλῶς· ἀρχὴ τοῦ ἔτους ἱερὰ, ἐν ᾗ προῖσιν ἄρχοντες· ποβλ. Δημ. 13, 190 - θυσία· Ἠλιοδ. 7, 2.

Εἰς-ἰτητέον· εἰσιτέον Ἀλκιρρ. 1, 23.

Εἰς-ἰτητός· προσιτός Προκλ. Γαθ. 3, 18.

Εἰς-ἰτός· εἰσιτητός Ζων. σ. 616, ingres-sibilis.

Εἰσιών, ὠνος· Ἰσιών Ἐπιδαύριος καὶ Ἀθην. Ἑπιγρ.

Εἰς-καθ-ίζω· κάμνω, διατάττω νὰ καθίσαις ἰ. Χρυσ. ὁμ. 83, τ. 5.

Εἰς-καθίστα, ἡ πόλ. ἐν Ἰσπανίᾳ Ἀπκ. Ἰσπ. 68.

Εἰς-καθ-αράω' πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐντός βλέπω· πόλιν Ἀνακρ. ἀποσπ. 1, 5, conspicio.

Εἰς-καλέω' ἐντός καλῶ, προσκαλῶ· τοῦ μάρτυρος Ἀριστ. σφ. 937' - πρὸς ἑαυτὸν τιν· Ξεν. Κυρ. 8, 3, 1 Μέσ. πρὸς ἑαυτὸν Πολ. 46, 22, 5, 2.

Εἰς-κατα-δαίνω' εἰς τι, ἐντός τινος καταδίνω· ὄρχατον Ὀδ. ω. 222, Ἠρ. 5, 92.

Εἰς-κατα-δύω' εἰσκαταδύνω, ἐντός τινος γυμνάζω· ὄχλοισι περὶ τῶν εἰσκαταδύνων Τιμων. π. Δ. Αλεξ. 4, 42, subeo.

Εἶς-κειμαι' εἰς τι εἶμαι τεθειμένος, ἐμβάλλομαι Ἠρ. 2, 73.

Εἶς-κέλλω' εἰς τι ὠθώ αὐτό. - σκάφει = εἰς τὸς τινος ἀράξω Ἀριστ. Θεσ. 877, appello.

Εἶς-κηρύττω' διὰ τοῦ κήρυκος εἰς τι καλῶ, προκαλῶ Ἀριστ. Ἀχ. 135' πρὸ πάντων· ἀγωνίζομαι, ἀγωνισμὸν Σοφ. Ἠλ. 690.

Εἶς-κλάω' ἐντός ἐπιστρέφω, ἐπανακάμπτω· Αἰσχ. παραδ. 1, 53.

Εἶς-κλέπτω· ὑποκλέπτω, κλέπτω Κλημ. Ῥωμ. ὁμ. τ. 1, σ. 550, suffugor.

Εἶς-κλύζω' εἰς τι προσκλύζω, βρέχω Στραβ. 5, 1, 7. ταυὴν μεταβληθὲν εἰς ἐκκλύζω, ἰλιυ.

Εἶς-κλύω' ἀκρωμαῖοι δι. γρ. Ὀπκ. ἀλ. 2, 107, ἀντί ἐπικλύω, inaudis.

Εἶς-κολυμβάω' εἰς τι κολυμβῶ Σχολ. Θουκ. 4, 26, innao.

Εἶς-κόμησις· ἐλάττωσις, μείωσις Ἀχμ. ὄνειρ. σ. 141, 11.

Εἶς-κομιδή, ἡ τὸ εἰσκομίζειν, ἡ εἰσαγωγή τῶν ἐπιτηδεύων Θουκ. 7, 4, 24, inportatio.

Εἶς-κομίζω· εἰσάγω, εἰς τι φέρω Ἠσ. ἔρ. 604' - τὴν ξένην Αἰσχ. Ἀγ. 925' - ἐς οἶκον Σοφ. Οἰ. τ. 1429. Παθ. καταφεύγω εἰς ἐν τόπον, εἰς χωρίον Θουκ. 2, 100. Μέσ. δι' ἐμαυτὸν φέρω εἰς τι, 6, 22, ἀντίφ. τῷ ἐκκομίζεσθαι, 1, 117' ἔτι δ' ἀπολ. κάμνω προμηθεῖας, προμηθεύομαι, 4, 111, inportio.

Εἶς-κόμισμα· εἰσκομίσματα = ἐντός κομίσματα γλωσσ. infortitia.

Εἶς-κομιστέον· δεῖ εἰσκομίζειν γλωσσ.

Εἰσκόνανοι· οἱ Ἐφέσιοι Ὑσυχ.

Εἶς-κρίνω' εἰς τι, πρὸς τι ἐκλέγω, εἰς τι φέρω Ἀρ. λεξ. = εἰσχωρίζω, μερίζω· ὁδ. παλ. εἰς τι ἔρχομαι Πολυδ. 2, 76, intronitillo.

Εἶς-κρίσις, ἡ τὸ εἰς τι ἔρχεσθαι Πλουτ. ἀρεσκ. Φίλος. 4, 13, insinuat.

Εἶς-κρούω' εἰς τι, ἐντός τινος ὠθῶ· «τὸ πύδαν» εἰσέκρουσεν Φερεικρ. π. Πολυδ. 10, 79.

Εἶς-κρύπτω· ἐπικαλύπτω Βασιλ. - τ. 3, σ. 366, obtego.

Εἶς-κτάομαι δι' ἐμαυτὸν (ἐντός τινος) ἀποκτῶ Ἑὺρ. ἀποσπ. Ἀρχελ. 10, acquiro.

Εἶς-κυκλέω' ἐντός τινος στρέφω, περὶ πάντων ἐν τῇ θεάτρῳ τὸ ἐκκυκλῆμα (τὸ ἐκκυκλῆμα)· εἶσω τινὰ Ἀριστ. Θεσ. 265' ἐν γένει εἰσάγω, ἐντός φέρω Ἀθην. 6, 270' καὶ μετὰ «δαίμων» ἄπορα πράγματα εἰσκατέκλῃεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν» = ἔχει αἰφνιδίως κατὰ πράγματα

εἰς τὴν οἰκίαν φέροι· Ἀριστ. σφ. 1474, ἀθινόινω.
Εἰς-κύκλημα· ἐγκύκλημα· ἐφ' οὗ δὲ
εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομά-
ζεται· Πολυδ. 4, 128.

Εἰς-κυλίω· ἐντὸς κυλίω· θαλάσσης Καλλ.
Δηλ. 33· μετὸν· «ἐαυτὸν εἰς πράγματα» =
περιπλέκομαι· Ἀριστ. Θεσ. 651, voluto.

Εἰσχω (πρὸλ. εἰκω, ἴσχω μὲ τὸ δίγαμμα),
μόν. ἔν. καὶ παρτα. κάμνω ὅμοιον· «αὐτὸν
ἤσχε δέκτη» = ἔκαμνεν ἐαυτὸν ὅμοιον μὲ ἐπαί-
την· Ὁδ. 8, 247· ἴσον, ὅμοιον εἰσάχω, ἀντί-
τινος νομίζω· «Τυδεΐδην μὲν πάντα ἴσχω»
Ἰλ. ε, 181· «Ἀρτεμιδι σε ἴσχω» = σε παρο-
μοιάζω, Ἰλ. ε, 181αε συγκρίνω μὲ τὴν Ἀρ-
τεμιν, ζ, 152· «οὐ σε θαμνὸν φωτὶ ἔ-
σχω» = ὅτε σε θεωρῶ τοιοῦτον· Ὁδ. 0, 159
ἔτι ἐπομ. αἰτ. μετ' ἅπαρ· «οὐ σε ἴσχομεν
ἡμεροπῆα ἔμεν», λ, 363· θεωρῶ ὁμοίον,
ἤγουν εἰκάζω, συμπαρῶ· «ὡς οὐ ἴσκεις», δ,
148. Καὶ παρ. εἰμαι ὅμοιος· Νον. assimillo.

Εἰς-χωμάζω· ἐν χώμῳ εὐθύνομαι, μετὰ θο-
ρόν ἐπέρχομαι, μεθ' ὁρμῆς εἰσβαίνω· «αὐ-
τεπάγγελτον Λουκ. Λεξιφ. 9· μετφ. ἀργυ-
ρος· Ἀθην. 4, 231.

Εἰς-λάμπω· ἐντὸς λάμπω· Θεόδωρ. αἰτ. φ.
2, 7, 4, illuceo.

Εἰς-λεύσσω· ἐντός, πρὸς τι βλέπω· Σοφ. Αἴ.
253, intueor.

(Εἰς-μάσσει· ἴδε ΜΑΩ), μόν. ἄδρ. «ἐσεμᾶσ-
σατό με θυμὸν θανάων» = ἀποθανόν μου συν-
εκίνησε τὴν καρδίαν· Ἰλ. ρ, 564. Οὕτως ὁ Ἰπ-
ποκρ. συχνύτ. περὶ ἐσωτερικῆς ψηλαρήσεως
καὶ ἐσωτερικῶν αἰσθημάτων· ὁ δὲ Ἰαλιν. ἔχει
καὶ ἔν. εἰσμάττεσθαι.

Εἰς-ματτεύομαι· ἡ εἰς-ματεύομαι· Ἰπ-
ποκρ. ἔν. τοῦ εἰσμάττεσθαι.

Εἰς-μάττω· ἐντός πιζώ, μόν. μέσ. «χει-
ρας ἐς κόλπον» = τὰς χειρὰς εἰς τὸν κόρπον
ἐμβάλλω, κρύπτω· Θεοκρ. 17, 32, imprimito.

Εἰς-μιγνύμι· ἐντός μιγνύμι· Πλουτ. ἡθ. σ.
127, immisceo.

Εἰς-νέομαι· ἐντός ὑπάγω, ἔν τμησ· Ἀνθ.
Παλ. 9, 59, 5, intro.

Εἰς-νέω· ἐντός κολυμβῶ· Θεοκ. 4, 26, innato.

Εἰς-νήχομαι· εἰσένω· Αἴλ. Ζ. ἴ. 14, 24.

Εἰς-νοέω· ἐννοῶ, κατανοῶ, παρατηρῶ· Ἰλ.
ω, 700.

Εἰς-οδεύω· ἐντός εἰσέρχομαι· Ἀνθρ. Κρητ.
σ. 86.

Εἰς-οδιάζω· «οδιάζω, εἰσφέρω, προμηθεύο-
μαι εἰσδημάματα μετν. Εἰσπ. Ὁδ. σ. 1, 788,
2. Παρ. εἰσκομίζομαι, εἰσέρχομαι, «οδιάζο-
μαι περὶ χρημάτων, Ὁ. redigo.

Εἰς-όδοις, τό· ὁ εἰς τὴν εἰσόδον ἀνήκων
μετν. «οἱ εἰσόδους εἶσιν» = οἱ ἐπισκεπτόμενοι
τοῦ· Ἀνθ. 70, 13· τὰ εἰσόδια=πρόσοδοι ἀνα-
λώματα· Πουγ. παρ' Ὁ· ἡ εἰσόδος ἐκκλ. reditus.

Εἰς-όδοις, 2· εἰσπηδῖος Σουῖδ. καὶ Ζων.

Εἰς-οδο-εξοδος, ἡ εἰσόδος καὶ ἐξοδος· Εἰσπ.
Ἰρ. σ. 105, 62.

Εἰς-οδος, ἡ ἡ εἰσόδος, πρόσοδος· Ὁδ. υ, 90
-ἰππία Πινδ. Π. β, 50, πρόσοδος εἰς τὸ ἰπ-
ποδρόμῳ (Σχολ. ἀμύλλαι ἰππικαί), ὡς καὶ
ἐπιχωρίων καλῶν, Π. β, 108. Καὶ εἰς τὸν

παζὸν λόγον ἀπὸ τοῦ Ἡρ. 1, 9 «εἰσόδός
ἐστι παρὰ βασιλεία ἄνευ ἀγγέλου» = ἡ προσέ-
λευσις, παρουσία, δύναται νὰ εἰσέλθῃ, 3, 118·
«παρασχεῖν εἰσόδον εἰς τὰ τεῖχη» Ξεν. Ἑλλ.
4, 4, 7· ἡ εἰσόδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστή-
ριον· Πλατ. Κρατ. 45, ἡ εἰσαγωγή· ἔτι δὲ
τὸ εἰσόδημα· Πολυδ. 6, 1, 3, 1, ingressus.

Εἰς-οιδάινω· φουσκῶνω, ἐξογκοῦμαι· Ἀρεταί.
Εἰς-οικειόω· κάμνω οἶκετον, φίλον, παρ.
Ξεν. Ὁδ. 9, 2, 25· «γάμοις Πλουτ. Ἀλεξ-
10, concilio.

Εἰς-οικέω· ἐντός οἰκῶ· Ἠγησίπ. 8, ἐνθα
(7, 320), ὀρθότ. διορθ. ἐνοικέω.

Εἰς-οίκοις, εως, ἡ ἀποικίαις, κατοικήσις·
«τὴν ἑσὺ οἰκὸν εἰσὶν κληρὸν» Σοφ. Φιλ. 530.

Εἰς-οικίζω· ἀποικίζω, ὡς κατοικῶν εἰς τι
μεταθέτω, τινὰ Πολυδ. 5, 100, 8. Συχνότ.
μέσ. εἰς τι ἀποικίζομαι, μεταναστεύω καὶ κα-
τοικίζομαι· «ἐς Κρήτην· Ἡρ. 7, 171· ἔτι
δὲ γῶραν Πλουτ. Σολ. 7· «εἰς ἐργα-
στήριον» ἐμβαίνειν Αἰσχ. 1, 124, ὡς καὶ «εἰς
αὐτοῦ τοῦ Κρίταρος εἰσποκίθη» Δ. Κάσ. 13,
27· μετφ. «ἡ παρανομία κατὰ μικρὸν εἰσποκί-
σμένη», ἥτις κατὰ μικρὸν εἰσέδυσεν Πλατ.
πολ. 4, 424, recipio.

Εἰς-οικισμός, ὁ· εἰσαγωγή εἰς τὴν οἰκίαν,
εἰς τὰ βασίλεια· Ἠλιόδ. 8, 1.

Εἰς-οικο-δομέω· ἐντός τινος οἰκοδομῶ,
πρὸς οἰκοδομήν μεταχειρίζομαι· «πλίνθους
εἰς τεχνος» Θουκ. 2, 75, inaedifico.

Εἰς-οιστέος (τοῦ εἰσφέρω), 3, νόμος· ὃν πρέ-
πει νὰ εἰσπαγῇ τις Δημ. 21, 25, inferendus.

Εἰς-οιχνέω· εἰσέρχομαι· Ὁδ. ζ, 157· «τὴν
Διὸς αὐλήν» Αἰσχ. Πρ. 122, intro.

Εἰς-ό-κε, εἰς-ό-κε, ὅπρ. εἰσάκ· ἔως οὗ, μέ-
χρι τῆς περιστάσεως καθ' ἣν, μεθ' ὅπου. Ἰλ.
6, 332· «οὐδεγμένους εἰσάκεν ἔλθης», κ, 62,
καὶ οὕτως συχνύτ. μετ' εὐκτ. Ἰλ. σ, 70, μετὰ
μέλ. ὅριστ. γ, 109, ὅπρ. ὅμως ἐννοεῖται
ὅτι δύναται νὰ ἦνε καὶ συντετρ. ἄδρ. τῆς
ὑποτ. πρὸλ. φ, 133, Ὁδ. 6, 318, μετ' ἄδρ.
ὅριστ. Ὁμ. ὕμν. 28, 15· ἔτι δὲ σημαίνει
τοιοῦτον χρόνον ὅπου· Ἰλ. ζ, 609 μεθ' ὅπου.

Εἰσομαι ἐπ. μελ. τοῦ εἶμι, ω, 462, Ὁδ.
σ, 213, ἀλλ' αὐτοῦ δὲ τοῦ οἶδα.

Εἰσοκράτης· Ἰσοκράτης.

Εἰς-ομιλέω· κολακεύω· Πουγ. αἰολορ.

Εἰς-ομόργνημι· ἐντός τινος σφογγίζομαι· εἰς
ὁράσματα εἰδωλόν· Ἀνθ. 13, 608, imprimi-

Εἰσόνη ἡ Ἰσονόη· πόλ. Ἀστυρίας Πτολ.

Εἰς-όπιν· μετὰ ταῦτα, κατόπιν· χρόνον
Αἰσχ. Ικ 612.

Εἰς-οπίσω· τῶ ἀνωτ. Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 101,
Σοφ. Φιλ. 109, γράφ. καὶ χωριστά.

Εἰς-οπτός, 2· ὃν δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὁρατός·
Ἡρ. 2, 138.

Εἰς-οπτρίζω· κατοπτρίζω· Πλατ. συμπ. β,
9, 2. Μέσ. κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην,
κατοπτρίζομαι Πλουτ.

Εἰς-οπτρίδος, 3· ἀνέκων εἰς τὸν καθρέπτην·
«εἰκόνες=εἰκόνες τοῦ κατόπτρου, εἰδωλα ὑπ'
αὐτοῦ σχηματιζόμενα Πλουτ. ἡθ. σ. 920

Εἰς-οπτρίς, ἴδος, ἡ καθρέπτης· Φανί. 6, (6,
307), speculum.

Εἰς-οπτρισμός, δ' τὸ κατοπτρίζεσθαι Πλουτ. ἥθ. σ. 936.

Εἰς-οπτρο-εἰδής, 2' κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κατοπτροῦ Πλουτ. ἀρέσκ. φιλοσ. 2, 20, specularis.

Εἰς-οπτρον, τό' ἑσπτρον, κάτοπτρον Πινδ. Ν. 7, 14, Πλουτ. ἥθ. σ. 139, speculum.

Εἰς-οράω' προσδέκω, θεωρῶ' πόλιν καὶ νῆας 'Ιλ. θ, 52' τοὺς καλοὺς Σεν. Κυρ. 5, 1,

15' πρὸ πάντ. μετὰ σεβασμῶς, λακρείας πρὸς τινα ἀποδέκω, τιμῶ τὰ μέγιστα' «θεὸν ὡς εἰσορώωσιν» 'Οδ. θ, 173' ἔτι δὲ «ἴσα θεῶ», ο, 520' «ἡ ἄρ' τί σε μᾶλλον εἰσορώωσιν, ἥ σ' ἀτιμάζουσιν» πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσδέσθαι

Πηλ. 660. 'Ο Πινδ. ἐνώνει «καλοὺς εἰσορώωσιν» ἀφ' ὧς τὸν ἴδω τις, τὴν ὄψιν, θέαν, 'Ιλ. θ, 19, πρὸς δ' πρὸς «μειζονες εἰσοράωσιν» 'Οδ. κ, 396 καὶ «οὐδὲ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπει εἰσοράωσιν» «δὲν εἶνε εἰς σέ τίποτε εἰς τὴν ὄψιν, ω, 252. Περὶ τῶν θεῶν ἐμβλέπουνσι, παρατηροῦσιν, ἵνα μὴ ἀφῇωσιν ἀτιμώρητον Σοφ. Οἱ. Κ. 1533' πνευματικῶς παρατηρῶ, σκέπτομαι' -φροντίζω Σοφ. Πλ. 601, καὶ συχνὰ τραγ. «ὅστις πλοῦτον εἰσίδων γαμει πυνθρᾶν» = λαδῶν ὑπ' ὄψιν, συλλογισθεῖς Εὐρ. 'Πλ. 1097' «-εἰς τὴν μαντικὴν» 'Πρ. 3, 68. Πολλάκις ἐδρίσκειται πλησίον αὐ-

τοῦ μετῶ. «τοὺς κακοὺς τιμῶντας θεοὺς» Σοφ. 'Αντ. 288' «παῖδα στείχοντα» Εὐρ. 'Ιππ. 51.

'Ο Σοφ. ἐνών. «εἰσέρω, μὴ τιδῆ», 'Πλ. 601, καὶ παραδόξως «ὡς ἐρποντος εἰσορᾶ, ἱμοῦ», Τρ. 393 Τὸ μέσ. μετὰ σημ. ἐνερ. 'Ιλ. ψ, 495,

'Οδ. ω, 101, Αἰσχ. Σοφ. ἰνυεοτ.

Εἰς-ορμάω' ἐντὸς ὁρμῶ, εἰσελάττω, εἰσδύω Διοσκ. 29 (6, 707). Μέσ. εἰσδύω' -θαλάσσω Σοφ. Τρ. 909 ὡς τὸ ἐνερ. πᾶσι τινα Πλουτ. ἥθ. σ. 775.

Εἰς-ορμίζω' εἰς λιμένα φέρω, ἀρᾶζω εἰς ὁρμίσθοντες Σεν. π. προσδὸς 3, 1, ἄλλα-γοῦ μέσ. εἰς λιμένα εἰσέρχονται Πλουτ. Κίμ. 2.

Εἰς-ορούω' ἐφορμῶ, ἐπιπλέκω, μόν. ἀορ. ἐσδύωσιν 'Ιλ. ρ, 18, ἱγρυο.

(Ἐἴσοος, 3, π. «ἴσοος») ἴσοος, παρ' Ὁμ. μόν. ἐν τῷ θηλ. 1) -οπίς=τὸ ἴσους μοιραζόμενον γεῖμα, εἰς τὸ ὅμοιον πᾶς συνδαιτυμένων λαμβάνει ἴσων μερίδα, ὅχι δὲ ὡς οἱ ἰσχυρότεροι μεγαλειτέραν (πρὶν ἴσων ἐλάχιστον διδομένην, 'Απολλ. 1) 'Ιλ. α, 468 καὶ συχνὰ Σχολ. «ἡ ὁμοῖος πᾶσιν ἐπιγινωμένη», λοιπὸν ὅχι, ὡς ὁ Δαιδωρῆϊν. θέλει, «μένει ἡ θυμῷ ἔιση=μενοεικλής» 2) νῆας ἔισαι κατ' Ἀπολλων. = αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλέουσαι, αἱ ἐπὶ σῆς μεταωριζόμεναι, ἐπὶ τῆς τράπεζας ἐξ ἴσου κατεσκευασμέναι νῆας 'Οδ. γ, 10' 3) «ἀσπίς πάντοσ' ἔιση»=ἡ ἀπανταχοῦ ἔση, λοιπὸν ἐντελὺς ἀστρογγύλη ἀσπίς 'Ιλ. μ, 204' 4) «φρένε; ἐνδον ἔισαι», κατὰ τὴν παλαιὰν ἐρμην. εὐκρατεῖς, ἀγαθοί, αἱ ἴσως μένουσαι ἀτάραχος, ἀπαθής, ἡ ἐν αὐτῷ ἴσως, ἰσχυρὸς νοῦς 'Οδ. λ, 337 κλπ. 5) περὶ ἱππῶν, «σταφύλη ἐπὶ ὧτον ἔισαι»=ἐπὶ τοῦ νοτίου κατὰ τὸ μέτρον ἴσως 'Ιλ. ε, 765.

Εἰς-όττε ἔως αὖ 'Οδ. 6, 99, γράφ. χω-

ριστά.

Εἰς-οχτεύω' ἄγω, μεταφέρω ἰντὸς (ὄχ-τος) 'Πλινθ. 9, 3.

Εἰς-οχλή, ἡ βιθούλωμα, κοίλωμα Σ. 'Εμπ. Πυρ. 1, 14, ἀντὶ τοῦ ἐξοχῆ.

Εἰς-οφίς, εὖς, ἡ' πρόσφίς, κύτταγμα Εὐρ. 'Πλ. 1085, ἰνυίτιος.

Εἰς-όφομαι, μέλ. τοῦ εἰσοράω.

Εἰς-παίω' ἰντὸς πηδῶ, ὁρμῶ Σοφ. Ο. τ. 1252' «ἀλάστωρ εἰσπέπαυε Πελοπονδῶν» Σέ-ναρχ. π. 'Αθην. 2, 63, καὶ μετ' αὐτ. Εὐρ. 'Ρητ. 560, ἱγρυμπο.

Εἰς-παρα-δύομαι' πλησίον τινὸς εἰσδύω Φίλων τ. 2, σ. 432.

Εἰσπέλλων, τό' πῶλ. ἐν Ὀδύσει τῆς Ἰταλίας, ὁρότ. 'Ισπελλον Στρατ. Histellum.

Εἰς-πέμπω' ἰντὸς πέμπω, ἰντὸς ἀφῆνω Σοφ. Οἱ. τ. 705' -δύομους Εὐρ. 'Πρακλ. μ. 850' -φῶτον Πλατ. νόμ. 2, 671.

Εἰς-περάω' (διὰ θαλάσσης) μεταδιδῶ εἰς ἕνα τόπον 'Πσ. ἔρ. 653, συχνὰ δὲ Ὀρφ. 'Αργ. 74, transso.

Εἰς-πέτομαι' εἰσπίπτωμαι' εἰσπέτοντο 'Αδην. 6, 268, involo.

Εἰς-πηδῶ' ἰντὸς πηδῶ, εἰς τὸν πηλὸν Σεν. 'Αν. 1, 5, 8' -εἰς τὴν οἰκίαν Δημ. 21, 78, τ. 2. ταχέως διέρχομαι, εἰσδύω, ὡς καὶ πρὸς με, 21, 22, insilio.

Εἰς-πίπτω' ἰντὸς πίπτω εἰς χαράδρας Θουκ. 3, 98' -εἰς τοὺς λόγους Πλάτ. Αὐτ. 222' εἰς τὰ ἔγνη=ἐρχομαι εἰς τὰ ἔγνη Σεν. κυν. 3, 5' εἰς τὴν εἰρήνην=μέλειπτονται εἰς τὴν φυλακὴν Θουκ. 1, 131. 'Ετι δὲ -εὐμφορᾶν, πολὺν γῆρας Εὐρ. 'Ανθρ. 984, 'ἰων 700' εἰ-λως δὲ καὶ -δύομους, 'ἰων 1196. Συχνότ. ἐγ-θρικῶς εἰσβάλλω, εἰσελαύνω Σοφ. Αἱ. 55, Πλάτ. νόμ. 7, 814' εἰς τι Θουκ. 2, 25, περὶ θαλάσσης, 4, 25' ἐπὶ τι Πλουτ. 'Οθ. 17' μετῶ. «τοῖς στρατιώταις ὁρμῇ εἰσέπτεσε ἐκ-ταίχισαι τὸ χωρίον»=ἐπὶ ἤλθεν αὐτοῖς, τοὺς ἤλθοι Θουκ. 4, 4.

Εἰς-πίτνω' τῷ ἔνωτ. Εὐρ. Τρ. 746 (κάλλιον εἰς-πιτνῶν ἀορ.).

Εἰς-πίφρημι' ἰντὸς ἀφῆνω, ἐγκαλεῖω ἀπαρ. εἰσπιφρᾶναι 'Αριστοτ. Ζ. 'Ι. 56, κοινῶς εἰσαφέναι.

Εἰς-πλέω' ἰντὸς πλέω, εἰς τι πλέω 'Πρ. 6, 35' εἰς τι Θουκ. 2, 89. Παραδόξως «ἴδιον κόλπον εἰσπλέοντι», ἐνθα ὁμοῦ δ' Ἀ. 'Αλ. καὶ εἰς κόλπον ἀναγίνωσκεν. 'Ετι δὲ «ὅπως μὲν εἰσπλέον τῶν ἐπιτηδεύων»=κομίζηται κατὰ θάλ. Σεν. 'Ελλ. 2, 4, 29, ὡς καὶ ὁ «στὸς εἰσπλέων» Δημ. 20, 31, παρὰ τὸ «εἰσακτος καὶ ἀκινναόμενος, ἱππανίγο.

Εἰς-πληρῶ' γεμίζω' -τινὸς Δ. Αλαρ. 10, 142, impleo.

Εἰς-πλοῖα, ἡ' εἰσοδοὶ πλοίων 'Ετ. Μ. εἰσ-πλοῦς Ἰσχυρ.

Εἰς-πλοος, ὁ, συνηρ. -πλοους, δ' τὸ εἰσ-πλέειν, ἡ εἰσοδος τῶν πλοίων 'Πρ. 6, 33, πρὸ πάντ. δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐνθα εἰσπλέουσι τὰ πλοῖα Θουκ. 4, 8, ἀναναγνatio.

Εἰς-πνέω, καὶ εἰς-πνέω' εἰς τι πνέω, φυσῶ' «δᾶσθον γ' ἐμὲ αὐρὰ τις εἰσέπνευσεν» 'Αριστο-βατρ. 314, καὶ παθ. «ἀνέμων εἰσπνεύσθαι» 'Πρ.

λάστρ. παρ' Ἀπολλ. 2, 8' 2) εἰσπνέω, ῥοφῶ
δῖρα Ἀριστοτ. προβλ. 8, 2' ἐτι δὲ -εὐο-
σμίας Ἀριστ. 1, 3. Κατ' Αἴλ. καὶ ἀρ. λεξ.
παρ' Ἀλεξάνδριον· εἰσπνέω· προβλ. ἐμπνέω,
inspiro.

Εἰς-πνήλας, ὁ· λάνων· ὁ ἐρωμένος παιδίου
Καλλ. ἀποσπ. 169, amasius.

Εἰς-πνήλας, ὁ· τῷ ἀνωτ. Θεοκρ. 12, 13.

Εἰς-πνοή, ἡ· τὸ εἰσπνέειν, ῥοφᾶν δῖρα Πλουτ.
ἀρεσκ. φίλος. 4, 22 καὶ ἱατρ. inspiratio.

Εἰς-πνοός, 2' ὁ εἰσπνέων Ἱπποκρ. inflatus.

Εἰς-ποιέω· ἐντὸς ποίω, εἰσάγω· «χορηγούς
εἰς τὰς λειτουργίας» Δημ. 20, 19' πρὸ πάντ.

ἐαυτὸν, εἰσάγων ἐμαυτὸν, παρεσθύνω· «κοι-
νωτὸν» ὡς μέτοχος Δειν. 1, 32' «εἰς τὴν
δύναμιν» Πλουτ. Πουκ. 16. Παραδέχομαι ὡς

παιδίον καὶ εἰσάγω εἰς τὴν οἰκογένειαν· οὐδὲν
Πλάτ. νόμ. 9, 878' «εἰς τὸν οἶκον» Δημ.

43, 15' «πρὸς δὲ εἰσποιήθη» 44, 27' «ἐπὶ
τὸ ὄνομα εἰσποιήθηται», 36' «Ἀρμῶνι ἐαυ-
τόν», «δικακροῦστος ἐμαυτὸν οὐδὲν τοῦ Ἀρμῶ-
νος Πλουτ. Ἀλέξ. 3, 30' «ἔτι δὲ μέσ. Ἰσάκ.

2, 10' «ἐξ ὁμοῦ ἐαυτῷ εἰσπ.» Δ. Κασ. 38,

12, ascisco, adopto.

Εἰς-ποίησις, ἡ· παραδοχὴ ὡς παιδίου υἱο-
θέτησις Ἰλ. 3, 20, adoptatio.

Εἰς-ποιητέον· δεῖ εἰσποιεῖν Θεοδ. Πρυδρ.
σ. 465, inferendum.

Εἰς-ποίητός, 3' θετός, υἱόθετος Δημ. σ.
1088, adoptatus.

Εἰς-πομπή, ἡ· τὸ πέμπειν ἐντὸς, εἰσαγωγή
μετν. intramissio.

Εἰς-πορεύω εἰσάγω Εὐρ. Ψλ. 1285. Παθ.
καὶ μέσ. μέλ. ὁπάγω ἐντὸς, εἰσέρχομαι· Ξεν.

Κύρ. 2, 3, 21, introduco.

Εἰς-πορεύω· κοινῶς ἀναγινώσκω Ἰσοκ. 5,
121, ἔθθα ὁ Βέκκ. τὸ ἀπλοῦν ἀποκατίστησε.

Εἰς-πρακτέον· δεῖ εἰσπράττειν Θεοφιλ.
Βουλή.

Εἰς-πρακτής, ὁ· τῷ ἐπομ. Ἐξοδ. 5, 6.

Εἰς-πρακτωρ, ὁ· ὁ εἰσπράττων, ἐκ-
δεχόμενος, ἀπαιτητής Πούχ. exactor.

Εἰς-πράξις, ἡ· τὸ εἰσπράττειν, ἀπαιτεῖν
Θουκ. 5, 53' «τῶν εἰσφορῶν» Δημ. 24, 8,

τὰ Β. Ἀν. 245, ἔξηγ. ἀπαιτήσεις, exactio.

Εἰς-πράσσω καὶ -άττω· ἀπαιτῶ, ὅτι δι-
κῶς δύναμαι νὰ ζητήσω Β. Ἀν. 245 ἔξηγ.

ἀπαιτεῖν οὕτως ὁ Πλάτ. νόμ. 12, 949.

Συνθ. τινὰ τι, π. χ. «τοσοῦτον πληθὺς
τῶν χρημάτων τοὺς συμμαχοῦς» Ἰσοκ. 5,

141' περὶ φόρων καὶ χρῶν «τοὺς τριηρά-
χους τοὺς ἀρείλους» Δημ. 24, 13, 161'

«τοὺς υπερμέρους, 21, 11' «χρήματα
Πολυδ. 13, 7, 3' ὅθ. «τιμὴν, ἐπιτήδεα εἰσ-

πράττομαι» παρ' ἐμοῦ ἀπαιτοῦμαι Δ. Κασ.
45, 28. Μέσ. δι' ἐμαυτὸν εἰσπράττω· «κα-

κὸν δικαίον» Εὐρ. I. T. 559' «παραγῶγιον
εἰσπράττομαι» Πολυδ. 9, 30' «εἰσπράττειται μι-

σθὸν παρ' οἷς ἐδείκναι» Ἀθην. 6, 240.

Εἰς-πτήματα· εἰσαφάσματα Πούχ.

Εἰς-πτύω· ἐντὸς πτύω, εἰς τὸ πτύω, inspuo.

Εἰς-ρέω· ἐντὸς ρέω Εὐρ. I. T. 260, ἀντιθ.
τῷ ἐκρέω Πλάτ. Φαίδ. 112' «πλοῦτον εἰς
τὴν πόλιν εἰσρύνεσθαι» Ἰσοκ. 8, 140' μετφ.

-εἰσπρήμαι Πλάτ. Φιλ. 62' «τὸ πάθος εἰσ-

ερρῶν» = εἰσῆλθεν, ἀνεφύη, ὡς καὶ «πῶθος εἰσ-

ερρῶν πάντας» = κατέλαβε πάντας ἡ ἐπιθυμία
Πλουτ. Νομ. 20' «νόμισμα εἰσερρῶν εἰς τὴν

Σπάρτην» = ἐνυκλοφόρησε, εἰσέρρευσε, Λυκ.
30' «-ἡ ἀγαθὴ τύχη εἰς τὴν οἰκίαν» Λουκ.

Ἀλέξ. 42, influo.

Εἰς-ραή, ἡ· τῷ ἐπομ. Αἴλ. Z. I. 53.

Εἰς-ροός, συνηρ. -ρους, ὁ· τὸ εἰσρέειν· ποι-

εσθαι = εἰσρεῖν Ἀριστοτ. κύμα. 3, 8.

Εἰς-τείνω· ἐκτείνω Σουδ.

Εἰς-σπάω· ἐντὸς ἔλκω Γενεσ. 19, 10.

Εἰς-τελέω· ἐντὸς ἀριθμῶ, λογαριάζω· -εἰς
τὸ γένος Πλάτ. πολιτ. 290, initio.

Εἰς-τίθημι· ἐντὸς θέτω, πρὸ πάντ. εἰς πλοῦτον
εἰσθέντες Ἱρ. 1, 164' «εἰς ἄμαξαν, 9, 15,

«εἰς χειρὰς τινί, 1, 208. Συχνότ. μέσ. δι'
ἐμαυτὸν ἐνθέτω» «ἐσθόμενοι τέκνα καὶ γυναῖ-

κας» = ἐπιθεδύσαντες τὰ γυναικὸπαιδα Ἱρ. 1,
164' «σὶτα Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 20, impono.

Εἰς-τίμασμαι· κλῆμαι νὰ ἐκτιμῶμαι, διατι-

μῶμαι Δ. Ἀλ. 4, 11, ἀπὸ τοῦ Ἑῖσκα. τὸ
ἀπλοῦν.

Εἰς-τιτρώσκω· ἐντὸς τρυπῶ Ἀρεταί. perforo.

Εἰς-τοξεύω· ἐντὸς τοξεύω, ῥίπτω, σηματοῶ
Ἱρ. 9, 49, iungo.

Εἰς-τρέπω· ἐντὸς τρέπω, στρέφω Ἀριστ. Z.
I. 9, 37, ἐν τῷ μέσ. venio.

Εἰς-τρέφω· πρὸς τι, διὰ τι τρέφω, ἀνατρέφω
ἐκκλ. innutrio.

Εἰς-τρέχω· ἐντὸς τρέχω· ἐσέδραμον Θουκ.
4, 67' ἐσδράμοιεν, 4, 111. «Φάσιν εἰσέ-

δραμεν, περὶ πλοῦτος Θεόκρ. 13, 23, τὸν ἄορ.
εἰσθρέψωσιν ἔχει ὁ Λυκόφρ. 1163, incurrto.

Εἰς-τρυπάω· ἐντὸς τρυπῶ· μετφ. ἐντὸς εἰσ-

οῦω, παρεσέρχομαι, τρυπῶμαι Εὐστ. Ὁδ.

Εἰς-ὕστερον· ὕστερον, μετὰ ταῦτα, γρα-

πτέον κἀλλιον χωριστὰ Πλάτ. σοφ. 247.

Εἰς-φαίνω· φανερώω Ἀθην. 3, 75 πρὸς
ἐξήγ. τῆς λέξ. συκαφάντης.

Εἰς-φέρω· ἐντὸς φέρω, κομίζω· «ἐῖσω Ὁδ.
η, 6, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 21' «πένθος εἰσέσει

δύμους» Εὐρ. Βακχ. 367' «-πόλεμον γυθόνει»,
Ἑλλ. 38' «νόσον γυναιξί», Βακχ. 353. Παθ.

Ξεν. συμπ. 2, 11, ὡς καὶ «εἰς τὴν ὕλην ἐσσε-

ρόμενοι» = εἰς τὸ δάσος ἐμπίπτοντες Θουκ. 3,
98' εἰσάγω νέον τι, καίνιστομέω Πλάτ.

νόμ. 7, 797' «-εἰς τοὺς ἄλλους», 12, 991'

«-λόγους καινοῦς» Εὐρ. Βακχ. 650' «καινὰ
δαίμονια» Ξεν. ἀπομν. 1, 1. Περί φαγητῶν,

βέλλω, θέτω· περὶ τῶν μελισσῶν, συγκαμίζω
Ξεν. οἰκ. 7, 8. Πρὸ πάντ. α.) περὶ φόρων

κ. τ. ὅμ. δίδω, χρήματα, εἰσφοράς, ἐρα-
νον Πλάτ. πολ. 8, 551' «ἀπὸ τίνος χρή-

ματα» Λυσ. 18, 21' «ὅσον εἰς τὴν πόλιν
εἰσενηνόχασι», 27, 36' ἄλλως δὲ καὶ παρὰ ῥή-

τορας· «εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα» Θουκ. 3, 19'

«-τηγούσαν πᾶσαν» Ἀριστ. πολ. 5, 11' «προσ-

έτι δὲ τινὶ εἴς τι, παρέχω εἰς τινα συνεισφο-

ρὴν διὰ τι Δημ. 53, 7' γενικώτ. «πολλὰ κά-

γαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 12'

β.) φέρω εἰς τὸ μέσον δοξασίαν τινὰ, προ-

τείνω νόμον, γνώμην Ἱρ. 3, 80' καὶ ἀπα-

λότ. «οὐκέτι εἰσῆνεγκαν περὶ Ἀργείων εἰς τὰς

βουλᾶς· Θουκ. 5, 38· «ἡ βουλὴ εἰς τὴν ἐκ-
κλήσιαν εἰσήνεγκε τὴν ἐαυτῆς γνώμην» Ξεν.
Ἑλλ. 1, 7, 9· «εἰς τὸν δῆμον, 26· νό-
μον Δημ. 24, 1· «παρὰ ταῦτα, νόμον εἰσεν-
ήνεγκε, αὐτοῦ 19, πρὸς τοῦτο δ' ἔγει· υπαι-
νητὸν τὸ νόμισμα παράστημον εἰσφ.» 24,
213· δόγμα Αἰσχίν. 3, 116· «τί πρὸς τὸν
δῆμον» Ἀριστοτ. πολ. 2, 9, καὶ μετγν. δηλ.
«δίκη=εἰσάγω δίκην Δημ. 23, 28· γ') φέρω
εἰδῶσιν· ἀγγελλίαι· Πρ. 1, 114· καὶ ἀπο-
λύτ· «εἰς τοὺς νομοφύλακας Πλατ. νόμ. 6,
772· «ψευδὸς Πολύδ. 2, 58, 12. Μέσ.
«ποταμὸς πολλὰς ὁρῆς εἰσφέρει» = φέρεἰ
μεθ' ἐαυτοῦ, ἀποσπᾷ, ἀρπάζει ἐν ἐαυτῷ ἱλ.
λ. 495· δι' ἐμαυτὸν εἰσκομίζω· «σῖτον
Θουκ. 5, 115, ὡς καὶ «εἰσενείκοντο τὰ ἐκ
τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος» Ἡρ. 5, 34· «εἰς τὸν
οἶκον εἰσενεγκμένην, περὶ προικός Δημ. 27,
4· καὶ ἐν γέν. «ἄπερ ἦν εἰς τὴν οὐσίαν εἰσεν-
εγκέμενος», 41, 4· εἰσάγω «εἰς τὴν ποιῆσιν
ἐσενέγκασθαι» Ἡρ. 2, 23. Παρὰ Πολύδ. καὶ
μετγν. συγνὰ μετ· «σπουδὴν=φανερῶν, ἀπο-
δεκτικὸν Πολύδ. 22, 12· «ἐν λόγῳ ἡδονῆν»,
5, 74, 9, infero.

Εἰς-φθεῖρομαι· πηγαίνω κάπου πρὸς ὅλε-
θρον μετγν.

Εἰς-φλάσις, ἡ· τὸ ἐντός συντρίβειν Ἱπποκρ.

Εἰς-φλάω ἐντός συντρίβω Ἱπποκρ.

Εἰς-φρατῆα συγνὰ υπάγω εἰς τι· «ἐς τοῦ-
πράνιον» Ἀριστ. ἐπ. 1033· πρὸς τινα Εὐρ.
Ἄνθρ. 916· καὶ μετγν. περὶ ἐμπορεμάτων
«τὸ ὄραμα παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς εἰσπε-
φύττειν» Δ. Κάσ. 43, 24, ingredior.

Εἰς-φοίτησις, ἡ· εἰσοδος Κινναμ. σ. 105.

Εἰς-φορά, ἡ· τὸ συγκαμίζειν, θερίζειν, λαμ-
βάνειν Ξεν. οἰκ. 7, 4. Συνήθ. συνεισφορά·
«γρημμάτων Πλάτ. νόμ. 7, 955, φόρος,
δακτύλ, πρὸ πάντων ἔκτακτος φόρος ἐπὶ τῆς
περουσίᾳς διὰ πολεμικᾶς ἀνάγκας φόρος
τῶν ξένων» «εἰσφοράς εἰσφέρειν» Θουκ. 3, 9.
Ἄλλως δὲ συγνὰ παρὰ ῥήτορι· τῶν τελῶν=
πληρωμὴ τῶν φόρων Ἀριστ. πολ. 5, 11·
«νόμος=πρότασις, εἰσαγωγή νόμου Δ. Κάσ.
37, 51, illatio.

Εἰς-φορέω· ἐντός φέρω, κομίζω, ὡς καὶ εἰσ-
φέρειν Ἰδ. ζ. 91· «εἰς τὴν οἰκίαν Ξεν. Ἄν.
4, 6, 1, importo.

Εἰς-φράττω· ἐντός φράττω, ἐγκλείω.

Εἰς-φρέω (μετὰ τοῦ εἰσφέρειν συγγενές· τὰ
ἅ Ἄν. 214 ἐξηγουσιν «εἰσφρήσειν=εἰσφορῆσειν
καὶ εἰσδέξασθαι») ἀρῆων, συγχωρῶ νὰ εἰσ-
έλθῃ, ἐντός εἰσάγω, εἰσπέμπω· εἰσφρήσω
Ἀριστ. σφ. 892· «εἰσφύρουσι τὸ στρατεύμα»
Δημ. 20, 53· ἀλλὰ «εἰσφύρουσι εἰς τὴν πό-
λιν» Πολύδ. 22, 10, 7 εἰς ἀμτ. = εἰσῆλθον,
ὡς καὶ Ἀλκίφρ. 3, 53. Μέσ. πρὸς ἐμαυτὸν
δέχομαι, ἐπιτρέπω· «εἰσὼ μελᾶθρον κομψὰ
ἐπὶ οὐκ εἰσφρούμεν» Εὐρ. Τρ. 647· «εἰσ-
φρήσεσθαι Δημ. 8, 15. Κατὰ τοὺς γραμ.
εἰς τὴν προτ. εἰσφρῆς.

Εἰς-φύρω· ἐντός μιγνύω μετγν. immiscere.

Εἰς-χειρίζω· ἐγγειρίζω τινί τι, dor
Σοφ. Οἰ. τ. 384, committo.

Εἰς-χέω ἐντός χύνω «ἐσγέας γάλα» Εὐρ.

Κύκλ. 380. Μέσ. συνήθ. μετγν. ἐντός εἰσρίω,
ὀρῶ· «εἰσέγοντο εἰς πόλιν» ἱλ. ρ. 610, ὡς
καὶ ἐσεχέοντο Ἡρ. 9, 70, infundo.

Εἰς-χυσίς, ἡ· ἀνάχυσις Πτολ. γεωγρ. 2, 2,
aestuarium.

Εἰς-χωρέω· εἰσδύω, χωρῶ ἐντός Ἡρων σ.
174, 4, procedo.

Εἰς-χωρίζω· τοποθετῶ ἐντός· εἰσπρίνει=
εἰσχωρίζεἰ Πουχ.

Εἶσω, απανωτ. ἔσω, παρὰ τραγ. μόν. ὅπου
ὁ στίχος τὸ ἀπαιτεῖ, αἱ κωμικοὶ δὲν ἔχουσιν
ὅλους διόλου ἔσω (ἐπὶ τῆς εἰς)· 1) μέσα,
μετὰ τῶν κινήσ. σημ. ῥημάτων, παρ' Ὀμ.
συνήθ. μετὰ τὴν αἰτ. «θῶναι δόμον Ἀλδός
εἶσω» ἱλ. γ. 322· οὕτω δὲ καὶ «Ἀλδός
εἶσω», ζ. 284· «Ἰλιον εἶσω», κ. τ. ὅμ. ἐμ-
πρὸς δὲ τῆς αἰτ. εὐρίσκεται τὸ εἶσω, ρ. 125,
ὡς καὶ «ἔσω κλισίην, στρατόν» Ἰδ. ω. 155,
199· μετὰ γέν. «ἐδῆστο δώματος εἶσω», η.
137, ἐνθα προηγείται «— ὑπὲρ οὐδὸν», καὶ «ὁ
δ' εἶσω δώματος ἦει», θ. 290 ἀλλ' οὕτω
πάντοτε εἰς τοὺς ἔπειτα· «ἔσω πολὺν ῥέιν»
Αἰσχ. Ἐπτ. 539· «εἶσω στήλης χωροῦμεν»·
Σοφ. Τρ. 492· «εἶσω τοῦ τεῖχους ἀπείρι»·
Ξεν. Ἄν. 7, 1, 40· ἀπολύτ. «πέσει δὲ λίθος
εἶσω» ἱλ. ρ. 459· «πᾶν δ' εἶσω ἔδω ξίφος»,
π. 340· «ἔσπερον εἶσω» Ὀδ. η. 6. Οὕτω
πρὸ πάντ. «εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαζε», κυρ. πρὸς
τὰ ἐντός, ἐσωτερικῶς ἱλ. η. 270· «ὅστέα δ'
εἶσω θόλασεν», σ. 96· «ἔσσύμενοι· δ' εἶσω
κατέστη» Πινδ. Π. 4, 135, τραγ. π. χ.
«ἔβωθεν εἶσω φέρειν» Αἰσχ. Ἐπτ. 542·
«σείχειν ἔσω» Σοφ. Οἰ. τ. 92· καὶ ἐν περ.
«σπέρειν εἶσω» Πλάτ. πολ. 2, 360· «ἡγε-
σθαι εἶσω»=εἰσάγειν Ξεν. Κύρ. 2, 3, 21· «εἶσω
παρακαλεῖν», Ἄν. 1, 6, 5· «εἶσω εἰς Φᾶσιν»,
5, 7, 7· «τὴν χεῖρα εἶσω ἔχειν»=κρατῶ τὴν
χεῖρα μέσα, τὴν κρῖπτον εἰς τὸν κύλπον, ἵνα
μὴ δεχθῶ τίποτε Δημ. 19, 255· 2) μετὰ ῥημ.
ἡσυχίας σημαντικῶν, ἐντός, μέσα, τὸ Ὀμ.
παραδείγμα Ὀδ. ρ. 13· «εἶσω δόρπον ἔκδομαι»
(κατ' Ἀρίσταρχον) = ἔφερε τὸ δείπνον ἐντός
καὶ τὸ ἐκτακτοῖσι αὐτοῦ· εἰς δὲ τοὺς ἔπειτα
πολλὰ· «ἔντρον ἔσω ναῦδου» Ὀμ. Τμν.
Ἐρμ. 6· «ἔσω καθήμεν» Αἰσχ. Χο. 906·
«ναὺς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω»
Σοφ. Οἰ. τ. 57· «τὰ εἶσω νενοσηκῶτα σῶ-
ματα» Πλάτ. πολ. 3, 407· «εἶσω τῶν ὀρέων
εἶναι»=ἐντός, τοῦτέστιν ἐνεσθῆναι Ξεν. Ἄν.
1, 2, 21, καὶ οὕτω μετὰ γέν. παρὰ τραγ.
«μένειν εἶσω δόμον» Αἰσχ. Ἐπτ. 214· «αἰτ'
εἶσω στήλης, αἰτ' ἐκτός αὐλῆς» Σοφ. Τρ.
201· «εἶσω ξίφους»=ὅσον ρθάνει τις μετὰ τοῦ ξί-
φους Εὐρ. Ὀρ. 1531· πρὸλ. «εἶσω βέλους»,
Ἄρρ. Ἄν. 1, 6, 8· «εἶσω τῶν ὀπλῶν κατα-
κεκλεισθαι»=ἐντός τῶν ὀπλῶν εἶμαι κατα-
κεκλεισμένος Ξεν. Ἄν. 3, 3, 7. Παρὰ Πλάτ.
μετὰ τοῦ ἀθροῦ, «ἄσσω εἰς τὸ εἶσω τοῦ οὐρα-
νοῦ, Φαίδρ. 247· «διήκειν εἰς τὸ ἔσω μέτω-
πον» Θουκ. 3, 21. Παρὰ μετγν. «εἶσω λογι-
σμοῦ εἶναι»=ἔγω νοῦν, ἔννοα Φιλύστρ. Περὶ
χρόνου, ἐντός· Ἐρμαγεν. πρὸλ. τὰ ἐσώτα-
ρος καὶ ἐσώτατα, infra.

Εἰς-ωθεν, μόν. Ἱπποκρ. ἄλλως ἔσωθεν·

ΕΙς-ωθέω· ἐντός ὁδῶ μὲν. Μέσ. παρὰ Ξεν.

Ἄν. 5, 2, 18, ὁ. γρ. ἰντρουδ.

ΕΙς-ωφίζομαι· τῷ ἄνωγ. Ἀππ. ἔμφ. π. 4, 78.

ΕΙς-ωπός· κατὰ πρόσωπον· «εἰσωπόι δ' ἐγένοντο νεῶν» ἐν ὅφει ἔσχον, ἐν ὅφει ἔβλεπον, εἶχον ἔμπρος τῶν ὑπαλλῶν τὰ πλοῖα, εἰς τὰ ὅποια πρότερον ἔστρεφον τὰ νῆα Ἰλ. α, 653· οὕτω μὲν. «εἰσωπός ἐλεύσεσθαι» = ἀπέναντι Ἀρατ. 122, -τινί, 79.

Εἶτα· ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερον, σημ. χρόνου ἀκολουθίαν π. τραγ. καὶ ἀπ. περ. πολλὰ. ἀνταποκρινόμενον εἰς ἀριθμητικῇ, «πρώτον-εἶτα» Σοφ. Ἰλ. 254· «πρῶτον μὲν-εἶτα-εἶτα» Πλάτ. Κρατ. 246, ὡς καὶ «πρῶτον μὲν-ἔπειτα-εἶτα», Θεαίτ. 194. Πολύλ. δὲ λαίπει ὁ σύνδεσμος. δὲ διότι ὁ εἶτα εἶναι κἄπως συνδ. ἔννοιαν. Ἀκολουθίαν δηλοῖ προσέτι καὶ ὅπου προσλαμβάνει μετοχὴν, καὶ πολλὰ. φαίνεται ὡς πλεονάζον· «μή μοι προτείων κέρδος, εἴτ' ἀποστέρει, Αἰσχ. Πρ. 779· «ἐξάραντες, εἴτ' ἐλάυνετε» Σοφ. Οἰ. Κ. 265· «μή γυνώμας ὑποστήσας σφάρι· εἴτ' ὀδιστής γένη», Αἴ. 1071, ὡς καὶ ἐν περ. «πότερον ἔχων αὐτὸ-εἶτα ἐπιθυμῶ-ἢ οὐκ ἔχων» Πλάτ. συμμ. 200· «οὐδ' ὀνομαίνουσιν εὐρεῖν τὰς ὁδοὺς· εἶτα πλανώμενοι ἀπολέσθαι» Ξεν. Ἄν. 1, 2, 25· ἐπομέν. ἡ μετοχὴ μεταφραστικῶς συνήθως μὲ τὸ ἂν καὶ. Εἰς ἐρωτησεις σημαίνει ἐπίσης συμπέρασμα, ὅθεν ὅταν πρόκηται νὰ δηλωθῇ τὸ ἀπαραδοκίμως συμβαίνον παρὰ τὸν ἢ ἢ ἑλλείψις λογικῆς ἀλλήλου γίγνεται ἐννοίων· ὅθ. πρὸ πάντ. εἰς ὀργίλως καὶ εἰρωνικῶς ἐρωτήσεις, «ἵτανε? ἵτανε νεο? ἀλγῆται· ἔτσι· «κἄθ' οἱ κακίστοι πάρος τοῦμοι πόδον προῦθεντο τὴν τυραννίδα·» = τῶν ὄντι· Σοφ. Οἰ. Κ. 419. Πρὸ πάντ. πολλὰ. παρ' Ἀριστ. καὶ Πλάτ. «εἶτα τί τοῦτο? τί ἄλλο;· τί βγαλῇ ἀπ' αὐτό; Ἀριστ. νεφ. 346, Πλάτ. Πρωτ. 309 Συχνά γίνεται κῆσις καὶ εἶτα, ποσὶα· πρὸβλ. ἔπειτα Εἰταλία, -λίας, κτλ. Ἰταλία, Ἰταλικὸς κτλ. Εἴτε-εἴτε· «σινε-σινε», σημαίνει τὸ ὁμοίως δυνατόν ἢ ὁμοιόσημον Ὁμ. καὶ ἔξης· «εἴτ' οὖν-εἴτε καὶ» Αἰσχ. Ἀγ. 817· «εἴτ' οὖν-εἴτ' οὖν, Χο. 672· «εἴτε-εἴτ' ἀρ' οὖν» Σοφ. Φιλ. 345· «εἴτ' οὖν δικαίως εἴτε μή», Ἰλ. 550· «εἴτε-εἴτε αὖ» Πλάτ. Φιλ. 34· «εἴτε καὶ, -εἴτε καὶ», πολ. 5, 471. - Περὶ τραγ. λαίπει ἐνίοτε τὸ πρῶτον εἴτε· π. χ. «οὐδ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλει ὁμοιον» Αἰσχ. Ἀγ. 1376· «πεπονθέναι λόγῳ σιν εἴτ' ἐργασιν» Σοφ. Οἰ. τ. 516· ἔτι δ' ἐν περ. «πόλις εἴτε ἰδιώται τινες» Πλάτ. νόμ. θ, 864. Συχνότ. δὲ «εἴτε καὶ», π. χ. «κατ' ἐμαυτὸν εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον», Σοφ. 217. Ἀνταποκρίνονται προσέτι «εἰ-εἴτε», π. χ. «εἰ δικαίως εἴτε μή, κρίνον δικαίως» Αἰσχ. Εὐμ. 446· «εἴτε-ἢ» Εὐρ. Ἰλ. 901, ὡς καὶ «ἢ-εἴτε», Ἀλκ. 112. - Εἰς τὰς πλαγίαις ἐρωτήσεις ἂν-ἢ ἂν, «οὐ γάρ τις δύναται σφραῖπέμεν εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡμίρῳ δάμη-εἴτε καὶ ἐν πελάγει» Ὀδ. γ, 90· «ἀγνοῖα ἦν, εἴτε Ἀμπερκαυώτης τίς ἐστιν· εἴτε Πελοποννησίον» Θουκ. 3, 111, ὡς καὶ «ἐδουλεύοντο εἴτε κατὰ

καύσωσιν εἴτε τι ἄλλο χρήσονται», 2, 4, καὶ ἐνισχυτὸς ἐν περ. καὶ παρὰ τραγ. πρὸβλ. Σοφ. Ἄντ. 38 καὶ Πλάτ. Μεν. 71· «εἴτε διδασκόντες οὐ διδασκόν», 86· «ἐσχεφόμεθα, εἴτε ἄρα ἐν ἔδῳ εἰσὶν αἱ ψυχαί-εἴτε καὶ οὐ» Πλάτ. Φαῖδρ. 70· «μηκέτι εἴπης, εἴτε ἔρως τοῦ, εἴτε μή», Λυσ. 204. «σκοπεῖσθε εἴθ' ὁρῶς λογίζομαι, εἴτε καὶ μή» Δημ. 15, 11· ἔτι δὲ «εἴτε-ἢ» Πλάτ. νόμ. 11, 938, ὡς καὶ «γνώμεναι, εἴτε ψεύδεις ὑπόσχεταις ἢ καὶ οὐ», Ἰλ. 6, 350· «εἰ-εἴτε» Ἰρ. 3, 35· «εἰ δ' ἔτι» ἐστὶν ἐμφυχὸς γυνή, εἴτ' οὖν ὄλωλεν» Εὐρ. Ἀλκ. 110· «εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν, εἴτε καὶ μή, αὐτὸ συμβουλεύσομεθα» Ξεν. Κυρ. 2, 1, 7· καὶ εἰς τὸ δεύτερον μέλος διπλῆς ἐρωτήσεως μόν. «ποῦ γῆς; πατρίδας· εἴτε βαρβαρίου λέγει» Σοφ. Τρ. 236· πρὸβλ. ὑπέρτερος, Εἴτε· εἴτε.

Εἰτέ· ἰτέα Ἐπιγρ. κατ. Εἰτεῖος, -αῖοι Ῥοσ δῆμ. ἀπ. 71.

Εἴτεν, ἰων. ἀντὶ εἴτα.

Εἴ τις· ἔθ' ἐν εἰ.

Εἴτων· α' Ἀθῶνα· Ἰωνία Ἐπιγρ.

Εἴω· ἰω Ἐτ. Μ.

Εἴωθα, παρκ. τοῦ εἴω, ὅπερ ἔδε.

Εἴωθότως· κατὰ τὸν συνθετιμένον τρόπον Σοφ. Ἰλ. 1448.

Εἴως, ἐπ. ἀντὶ ἔως, ὅπερ ἔδε.

Έκ, πρὸ πάντ. ἔξ, ἐνίοτε ὅμως καὶ πρὸ συμ-μίων. πρὸ πάντ. σ εἰς ἐπιγρ. ἐνθα πρὸ τῶ δ, δ, λ, μ, γράσσεται καὶ ἐγρ. πρῶτος μετὰ γεν. Ἐν γένει δὲ σημαίνει τὸ ἐξεργασθαι ἐκ τινος· 1) περὶ τόπου, ἐκ τινος ἀπὸ τι· α') μάλιστα μετὰ κινήσ. σημ. ῥημάτων, σημαίνοντα τὸ σημειῖον τῆς ἐξόδου· «ἐκ πόλου ἐλθὼν τηλόθεν ἐξ ἀπείτης γαίης» Ἰλ. α, 269· οὕτω δὲ καὶ εἰς πάντας τοὺς εἴπεται· «ἐξ οὐκὼν μολεῖν» Σοφ. Φιλ. 60· «ἐξέειπεν ἐκ γῆς εἰς οὐρανὸν» Πλάτ. Πρωτ. 321· «ἐκ τοῦ ποδῶν ἀνέδρασαν ἐπὶ γή-λοφον» Ξεν. Ἄν. 3, 4, 25· «ἐκ νηῶν, ἐκ πόντου» = ἀπὸ τὰ πλοῖα Ἰλ. θ, 213, Ὀδ. τ, 375. Καί μετρ. «μεταστρέφει ἵπτον ἐκ χύ-λου» = ἀπὸ τῆς ὀργῆς μακρὰν στρέφω Ἰλ. α, 107, καὶ ἐνταῦθα εὐρίσκονται συχνά οἱ ἐνθου-ποῖ ἀντὶ τῆς χώρας· «ἐκ τῶν πολέμων ἐλ-θῆν» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 9· «ἀ ἐκ τῶν Ταύρων ἔλαβον», Ἄν. 4, 7, 17· «ἐξ ἐμοῦ» = ἐκ τῆς οἰ-κίας μου Ἀριστ. εἰρ. 1195· «ἐκ τῶν γειτό-νων» = ἐκ τῆς γειτονίας Λυκούρ. 21, μὲ τὸ «σώζειν ἐκ τῆςδε γῆς» Σοφ. Φιλ. 524, ὁμοι-άζει τῷ «ἐκ πολλῶν ἔσωσας», Ἰλ. 1348· «ἐκ κακῶν περυσγέναι», Ἄντ. 833· «παύσον ἐκ κακῶν ἐμέ», Ἰλ. 975· «ἐκ φοινίκας πληγῆς αἶμα», Αἴ. 901· «ἐξ ἀερότου χάος κρήνης ἐνεργον», Οἰ. Κ. 470· «δύσαντιον ἐκ δέλτου γραφῆν», Τρ. 680· «ἀμφικλυστος ἐκ πόντου πέτρα» = ἐκ τῆς θαλάσσης προέχουσα, Φιλ. 777· «ἐξ ἀγορᾶς ὠνεῖσθαι» Πλάτ. Κωμ. Πολυδ. 6, 103· «ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν» = ἀπὸ χρυ-σῆς ψάλλας Ξεν. Κυρ. 5, 3, 3· «ἐξ ὕπνου ἐγεί-ρειν» Ἰλ. ε, 413· δ') ἐκείνουσα βραχυλογία ἐγκρατεῖα εἰς τινὰς ἐκφράσεις· οἷον «ὅ ἐκ βο-ζαντίου ἀποστάς μελλεῖ ἤξει» Ξεν. Ἄν. θ, 2, 17· «ἀρπάζειν τὰ ἐκ τῶν οὐρανῶν» = τὰ ἐκ

ταῖς οἰκίαις ἀρπάζω ἐξ αὐτῶν, Κύρ. 7, 2, 5, ὡς καὶ «τοὺς ἐκ τῶν πόλεων λαβεῖν», Ἀν. 1, 2, 3 «οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔθουν», καὶ ἄλλ. ἀπλούστερα εἶναι «τὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὄρατα», 5, 3, 9 «οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ» = οἱ ἐν ταῖς νήσοις πειράται ἀπειδιώθησαν ὑπ' αὐτοῦ Θουκ. 1, 8. Πρὸς τὰ «δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη» Σοφ. Φιλ. 1271, καὶ -μελέναι, Οἱ. Κ. 910 παραδλητέα τὰ «οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες», ἤγουν οἱ ἀκοντισταί· Ξεν. Ἀν. 3, 3, 15 «ἐκ χειρὸς χρῆσθαι», Κύρ. 1, 2, 9, καὶ πολλὰ κ. μάχεσθαι κ. ἄλλ. Πολλοὶ συχνά εἶναι πρὸ πάντ παρ' ἱστορικοῦς τὰ ἐκ δεξιᾶς, κτ. ἀριστερᾶς κ. ἄλλ. ἐκ τοῦ δεξιοῦ μέρους κτ., ἅτινα πολλὰ εἶναι ἠνωμένα μετὰ βρῆμάτων ἡσυχίας σημαντικῶν «ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν στήναι» Ξεν. Κύρ. 2, 2, 6 «οἱ ἐξ ἐναντίας», 7, 1, 20 «ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ ὀπίσθου» Πλάτ. Πρωτ. 314 «τόπος ἀπότομος ἐκ θαλάσσης», Κριτ. 118, ὡς καὶ «ἐκ μὲν θαλάσσης τὴν Εὐβοίαν προβαλέσθαι πρὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐκ δὲ μεσογαίας τὴν Βοιωτίαν» Δημ. 13, 301 «πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ ἐκ χέρσου κακὰ γίνονται θνητοῖς» Αἰσχ. Πέρσ. 694 «τοὺς ἱππεῖς ἐκ πλαγίου τάττειν τῶν Ἀθηναίων» = τάττειν εἰς τὰ πλευρὰ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 7, 6 ὅθ. «οἱ ἐκ τοῦ πλαγίου» = οἱ εἰς τὰ πλευρὰ ἰστάμενοι· Ξεν. Κύρ. 7, 1, 20 «ἐξ ἀγχιμολοιοῦ ἰδεῖν» = πλησίον Ἰλ. ω, 352 «ἐκ πολλοῦ, πλείονος κλπ. φεύγειν, ἐκ τοσοῦτο διώκειν» = ἀπὸ μακρᾶν, ἐκ τοσοῦτον μακρᾶς ἀποστάσεως Θουκ. 4, 129, Ξεν. Ἀν. 1, 10, 11 «ἐκ τόσου βήματος καταλαβεῖν» = ἐξ ἀποστάσεως βολῆς τόσου Ἀν. 3, 3, 15, ὡς καὶ «ἐξ ἀκοντίου βολῆς ἤρουν», Ἐλλ. 4, 5, 15 «ἐξ ὀφειᾶς μήκου», Κύρ. 4, 3, 16, καὶ «ἐκ πολλοῦ προσεῖν», 5, 4, 49 «ἐξ εἰκοσι βημάτων» = ἀπὸ εἰκοσι βήματα, εἰς εἴκ. βήματα Πλάτ. Δημ. 21 ὅθ. ἡ σημασία ἐκτός εὐρίσκεται εἰς τὸ «ἐκ καπνοῦ κατέθηκα» Ὁδ. τ. 7, μόν. πρὸς τὸ φαινόμενον, καὶ βραχυλογία τῆς ἐκφράσεως = ἐκ τοῦ καπνοῦ μακρὰν κομίχων καὶ καταθέτω = οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ὅθλ. φεύγω, ο, 222 περὶ μαχητῶν «ἄστεος ἐκ σφετέρου» = μακρὰν ἀπὸ Ἰλ. σ, 210 «ἐκ μέσου καθῆσθαι» = ἔξω ἀπὸ τῆς μέσης κλῆμας Ἰπρ. 3, 83 ἔτι δὲ «ἐκ μέσου γίνεσθαι» = θγαίν' ἀπὸ τῆς μέσης, ἀποσύρομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 12, Παρὰ Πάυσ. 3, 14, 9, τὸ «ἐκ τῆς πόλεως» μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Σωλοδούργου εἰς ἐκτός ὅθ. εἰς δύναται τὰ μεταφρασθῆναι εἰς τὸ «ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα» = ἐκρέμασε τὴν φόρμιγγα εἰς τὸν πάσσαλον οὕτως ὥστε ἐκρέματο ἀπ' αὐτοῦ Ὁδ. θ, 67 «ἀνάπτεσθαι ἐκ τινος» = εἰς τὴν προσδένω, οὕτως ὥστε καὶ τὸ δέσμιον φαίνεται προσερχόμενον ἀπ' αὐτοῦ, μ, 51 «ἐξ ἄντυγος ἡνία τίνας» Ἰλ. ε, 322 «μαχαίρας εἶχον ἐκ τελαμώνων», σ, 598 «τῆς δ' (ἀσπίδος) ἐξ ἀργύρεος τελαμών ἦν» = εἰς αὐτήν, λ, 38 «προσφεύς ἐκ τινος» = εἰς αὐτὸ ἐγκείμενον Ὁδ. τ. 58 «ἐκ τῶν ζωστήρων φορεῖν φάλαγ» = ἐκ τῶν ζωνῶν κρεμασμένας Ἰπρ. 4, 40, «τὰ δρέπανα ἐκ τῶν

αἰδῶνων» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 10. Οὕτω δὲ καὶ «ἐκ χειρὸς λαμβάνεσθαι» κλπ., «ἐκ σκήπτρου ὀδοπορεῖν» = μετὰ ῥάβδον Σοφ. Οἱ. Κ. 848 «τοῖς τυφλοῖσι κέλευθος ἐκ προσηγητοῦ πέλει» = οἱ τυφλοὶ βαδίζουσιν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ὀδοηγοῦ, Ἀντ. 989 «ἐλκων νευρήν» αὐτόθεν ἐκ διπροῖο καθήμενος, ἦκε δ' οἰσιόν» = ἀπὸ τοῦ καθίσματος, αὐτοῖσι καθήμενοι, Ὁδ. 420 ὡς καὶ Σοφ. Ἀντ. 407 «καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων» = ἐκαθήμεθα θεώμενοι πρὸς τὰ κάτω ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν λόφων, ὡς καὶ «Πρῶ εἰσεῖδε-στας ἐξ Οὐλύμπου», Ἰλ. ξ, 154 «ἤσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων» = οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τοὺς πύργους παρετήρησαν ἐκείθεν Θουκ. 3, 12. Τὸ ἐκ τινος ἐξέρχεσθαι εἶναι προσέτι καὶ ἀπογοῦναι, ἀποσπᾶσθαι «ἐκ δεσμῶν λυθεῖς» Αἰσχ. Πρ. 507 οὕτω μάλιστα «ἐκ πάντων» = ἐξ ὅλων, ὑπὲρ πάντας Ἰλ. δ, 96, ὡς καὶ «ἐκ μὲν ἀλλων ἀλίων ἀνδρὶ δάμασσαν», σ, 432 «τὰν ἐκ πατρὶν τιμῆς ὑπερτάταν πόλεων» Σοφ. Ἀντ. 1124 «ἐκ δὲ τῶν μάλιστα» Ἰγώ, Οἱ. Κ. 746, ἔτι δ' «ἐκ πάντων μάλιστα» Θουκ. 2, 49, καὶ ἀλλαχοῦ ἐπέχουσα σχεδὸν τὴν θέσιν τῆς διαιρητικῆς γενικῆς «ἐκ πολλῶν πύργους» = τίσσας ἐκ τῶν πολλῶν Ἰλ. ο, 680 «ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῖδον πατῶν» Σοφ. Ἰλλ. 1313 «μοῦνος ἐξ ἀπάντων» Ἰπρ. 4, 5, 87 «οὗτοι ἐσώθησαν ἐκ τῶν ἀπὸ τῶν μυρίων» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 3 «ἐκ πάντων προτιμᾶσθαι» Θουκ. 1, 120, «ἐκ πάντων τιμᾶν» = ἀπὸ ὅλων, ὑπὲρ πάντας, Ἰπρ. 1, 134 2) συναπτομένη μετ' ἄλλ. λέξ. πολυειδῶς σημαίνει τὴν ἀρχήν, γένεσιν, ὅτε πρέπει νὰ ἐννοώμεν πάντοτε διαρκῆ συνεξάρτησιν τοῦ παραγομένου καὶ παραγόντος ὅθ. τὴν σωματικὴν ἀρχὴν σημαίνουσα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, παρ' Ὁμ. συνθ. «ἐκ τινος εἶναι καὶ γενέσθαι» τελειότερ. «ἐξ ἐμοῦ γένος ἔσοι» = κατὰ γένος ἐξ ἐμοῦ κατὰ τὸ γένος Ἰλ. β, 896 «ἐκ κείνου γένους» Σοφ. Αἰ. 467 «ἐξ τῆς ἐμοῦ γυναικός», Οἱ. τ. 458 «μητρὸς ἐξ ἀρεσκίου βλάστημα» Αἰσχ. Ἐπτ. 214 «αὐτοὶ τε ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν» Πλάτ. Φαῖδρ. 246 «αὐτὴ θνητὴ ἐκ θνητῶν», νόμ. 10, 889, «ἐκ γενναίων γαμεῖν» Εὐρ. Ἀνδρ. 1280 ὅθ. περὶ τῆς πατρίδος «ἐξένος μὲν εἰμι Δαυλιεύς ἐκ Φωκίων» Αἰσχ. Λο. 663 «ὁ ἐξ Αἰτωλίας» Αἰτωλὸς Σοφ. Ἰλλ. 694 οἱ ἐκ τῆς Ἀσίας = οἱ Πέρσαι· Ἰσοκ. 4, 82. Ἐνταῦθα συχνά λέγονται πρὸ πάντ αἱ παρὰ μὴν περιγραφαί «οἱ ἐκ Μακεδονίας βασιλεῖς» = οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς Πολύδ. 2, 40, 5 οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου = οἱ συγκαλητικοί, 3, 97, 1 «οἱ ἐκ τῆς πόλεως» = οἱ πολῖται, 4, 71, 11. Σύνθεσις παρὰ ῥήτορσιν ἦτο «οἱ ἐξ Ἀρείου πάγου» πρὸλ. «οἱ ἐκ τῆς διατριβῆς ταύτης» Αἰσχίν. 1, 54 «οἱ ἐκ τῆς περιπάτου» = οἱ περιπατητικοὶ Λουκ. Ἐρμ. 11, καὶ πορρωτέρω ἐκ τούτου ἀπέχον «θάπτειν τοὺς ἐκ τῶν πολέμων» = τοὺς πεσόντας εἰς τοὺς πολέμους Θουκ. 2, 34 (πρὸλ. ἀνελλόμενος τοῦ ἐκ τῆς ναυμαχίας Πλάτ. ἀπολ. 32) «οἱ ἐκ τῶν ὑποδεστέρων» = οἱ ὑποδεστέροι, 2, 89 «οἱ ἐκ διπλασίων κτημάτων» νόμ. 5, 743 γ) σπα-

νιδῶν. σημαίνει τὴν ὕλην· ἔκ ἐύλογον ποιεῖν-
τες τὰ πλοῖα· Πρ. 1, 194· ἔκ πέτρας εἰρ-
γασιμένοι· Αἰσχ. Πρ. 242· πίνονται ἐκ κρι-
θῶν μέλου, ἔκ. 931· τὸ ἀγχιώτερον εἶναι ἐξ
ἀδάμαντος· Πλατ. πολ. 10, 616· στράτευμα
ἐξ ἐραστῶν· ἐξ ἐραστῶν συγκείμενον· Ξεν.
συμπ. 8, 32· ἔτι ἐκ ποταμοῦ νίχθεσθαι· Ὀδ.
ζ, 22, 4· ἐκ χρημάτων τριήρεις παρασκευά-
ζεσθαι· Πλούτ. Θερμ. 4· ἐκ τῶν ἰδίων
(χρημάτων) Δημ. 19, 229· ἐκ τῶν κοινῶν
ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν· Ἰσοκ. 12, 140
· ἔξην ἐκ τινος· Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 11· τρέ-
φειν τινὰ ἐκ τῶν ἰδίων· Ἰσοκ. 15, 152· πρόβλ.
εἰς τὸ σ'·) δ'·) περὶ ψυχικῆς αἰτίας, ἐσωτε-
ρικοῦ ἐλαττηρίου· ἐκ θυμοῦ φιλεῖν· μέσ' ἀπὸ
τῆν καρδίᾳ· Ἰλ. ι, 486· ἐξ ἔριδος μάχεσθαι·
= ἐνεκα ἐριδος, ἐκ γέσους· Ἰλ. η, 111· οὕτω
τραγ. δακρυχέων ἐκ φρενός· Αἰσχ. Ἐπτ.
902· ὅ ἐκ φρενός λόγος· Χο. 105· ἐκ
ποῦ φρονήματος ἀτιμάζειν, ἔκ. 889· ἐξ
εὐμενῶν στένων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην· Σοφ.
Οἱ. Κ. 487· ἐκ παντός τοῦ νοῦ· Πλατ.
Γοργ. 510· ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος· Ξεν. Ἀν.
7, 7, 43· ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπαίξεσθαι, οἶκ
14· ε.) ὅπως γενικῶς περὶ τῆς ἀφορμῆς, ἐκ
τῆς ὁποίας προέρχεται τι· μῆνιος ἐξ ὀλοῆς·
= ἐνεκα τῆς ἐπιμόνου ὀργῆς· Ὀδ. γ, 135· ἐξ
ἀρῶν μεγάλων· Ἰλ. ι, 556· ἀρβίς
νικίαν ἐξ ἀμφιλόγων· Σοφ. Ἀντ. 111· ἐκ
τέγγης κακῆς πύσσιν· Φιλ. 88· ἐξ ἀδου-
λίας πεσεῖν· Ἠλ. 390· ὅν· ἐκ τινος ἐπλη-
γῆς· = ἐνεκα τινος· Ξεν. Ἀν. 5, 8, 4· ἀγχαλός
ἐκ πολυμυθίας γενόμενος· Πλατ. νόμ. 7, 811,
ὡς καὶ ἐκ τέγγης ποιητῆς ἐσόμενος· Φαῖδρ.
245· ἔπαινον εἰληφέν ἐκ τινος· νόμ. 1,
625· ἐκ τοιαύτης προτάσεως· Κριτ. 12,
· ἀγχεσθαι ἐκ τινος, πολ. 8, 549· ἐξ ὑπο-
βολῆς· Ξεν. Κύρ. 3, 3, 37· ἀρῶκεν ἐκ
τινος, συμπ. 4, 57· μισεῖν ἐκ τῶν ἐγκλη-
μάτων· Δημ. 1, 7· ἐκ τῆς βουλῆς, 24, 63
· μῆδεῖς ἐκ τρηπαρχίας ὑπάρχει ἀτελής, 20,
20· ἐλπίδος ἔχειν ἐκ τινος· Θουκ. 1, 81·
· ἐξ εὐεργεσιῶν εὐμενῶς διατελεῖς· Ἰσοκ. 4,
28· τὰ ἔξ ἀδικίας κέρδη· Πλατ. πολ. 2,
366· οἱ ἐκ τοῦ ἀδικίου φιλοκεροδοῦντες· Ξεν.
Ἀν. 1, 9, 16, ὡς καὶ ἐκ τοῦ δικαίου· Ἑλλ.
6, 5, 16· Ὅμοιος· πῶς ἔχει ἐκ τοῦ τραυμά-
τος· = ἐνεκα, τ. ἔ. μετὰ τὸ τραῦμα, Κυρ.
5, 4, 10. Πολλάκις οὕτω καὶ περὶ προσ-
ώπ. ἐκ θεοῦ πολυμύειν· κατὰ παρόρμη-
σιν τῶν θεῶν· Ἰλ. ρ, 101· ἐξ ἀνδρῶν ἐπλη-
μεν· ἐξ αἰτίας τῶν ἀνδρῶν, ε, 384· τιμὴ
ἐκ Διὸς ἔστιν, 6, 197· ὄναρ ἐκ Διὸς· ὀνει-
ρον ἐκ τοῦ Διὸς λαβὼν τὴν ἀφορμὴν· Ἰλ. π,
63· ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς· Αἰσχ. Πρ. 761·
· πάσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθεύς,
501· ἄτιμοι ἐκ θεῶν, Ἀγ. 997· ὕμνος ἐξ
Ἐρινύων, Εὐμ. 327· τὰ ἐκ προτέρων ἀμ-
πλακῆματα, 894· ἐξ ἑμοῦ κτήσεται χάριν
Σοφ. Φιλ. 1356· ἐπαινῶν ἐκ τινος τυχεῖν,
μαθῆναι, Ἀντ. 665· τὰ ἐκ θεῶν τρέμονται·
τὸν χρησμόν, Οἱ. Κ. 257· ἡ ἐκ σοῦ δυσμέ-
νεια· ἡ σὴ δυσμένεια, Ἠλ. 619· ἀπιστία
ἐκ τινος· Ξεν. Ἀν. 7, 7, 30· ὅ ἐκ τῶν Ἑλ-

λήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβος· ἐκ τῶν
Ἑλλήνων προεργόμενος, ἀφορμὴν ἔχων, 1,
2, 18· φόβος ἐκ τινος· Θουκ. 3, 22· ὁμο-
τηρία ἐκ τινος· ἐκ τινος προσελοῦσα σωτη-
ρία Πλατ. Πολ. 8, 494· ἔτι ἐπὶ τὰ ἐξ Ἑλ-
λήνων τεύχεα· Ἠρ. 2, 148· ἡ ἐκ τῶν Ἑλ-
λήνων εὐνοία· Πολύβ. 3, 6, 13· ἡ ἐκ τοῦ-
του πράξις, 9, 29, 7· ὁδ. τίθεται ἡ ἐκ καὶ
μὲ αὐτὰ τὰ παθητικά ἀντὶ τῆς ὁδοῦ· ἀκούειν ἐκ
τινος· κ. ἄλλ. σ.) μετὰ τινων λέξ. εὐρίσκε-
ται ἰσοδύναμος μὲν δοτ. ἡ ἑπὶ προσηγορίας
· ὁδοῦ δ' ἄγχι σκίδνεται ἐξ ἀνέμου ἰωῆς·
Ἰλ. λ, 307· ἐκ βίας· = βία Σοφ. Φιλ. 559·
· ἐξ ἀνάγκης ἔστι μοι ποιεῖν τι· Ἀντιφάν. π.
Ἀθην. 6, 221· ἐκ τῶν δυναμένων· Πλατ.
Γοργ. 525· ἐκ τῶν λόγων καὶ ἔργων χαρί-
ζεσθαι· = λόγοις καὶ πράγμασι, Φαῖδρ. 231·
· ἐκ δόλου· = δολίως Σοφ. Ἠλ. 271· σιδη-
ρος ὁπτός ἐκ πυρός, Ἀντ. 471· ἐκ τόξων
ἀνέειν γαστρί φορβάν, Φιλ. 702· ὑπερχλι-
δῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς, Γρ. 208· βέ-
βηκεν ἐξ ἀκινήτου ποδός, 872, καὶ ὅπου ἡ
ἔξοδος ἐκφέρεται ἐμπρατικώτερον· ὁδοῦμαι
ὡς ἐκ στομάτων, Οἱ. τ. 1218· ἐκ τοῦ ἐμ-
φανοῦς· = ἐκ τοῦ φανεροῦ, φανερός· Ξεν. Κύρ.
1, 6, 41· ἐξ ἀπροσδοκήτου, ἀέλπτου· Ἠρ.
7, 204, 1, 111· ἐξ Ἰσού, 7, 135· τιμὰν,
ἀκούειν ἀμφοτέρων· = κατ' ὅμοιον τρόπον
Αἰσχ. ἔκ. 400· οὐκ ἐξ Ἰσού ἐσμέν· = δὲν
εἴμεθα Ἰσα· Ξεν. Ἀν. 3, 4, 47· ἐξ ἐτοίμου
ἀκοντίζειν, Κύρ. 8, 5, 12· ἐκ δὲ ἐξ ἐτοι-
ματότου, 5, 3, 57· ἐκ τῆς θείας, νήν,
ὕστερης· Ἠρ. 3, 127, 5, 116, 6, 85· ἐξ
ἐπιβουλῆς· Ξεν. Ἀν. 6, 2, 7· 3) ἐνταῦθα
συγκρατεῖται ἡ σημ. ἀναλόγως, κατὰ (τι),
τοῦτέστιν ἐκ τινος προεργόμενον, καὶ αὐτὸ
ἔχον ἀφορμὴν· ἔκρινα ἐξ ὀνειράτων ἡ χρῆ
ὑπερ γενέσθαι· Αἰσχ. Πρ. 383· ἐκ τῶνδε· =
συμφώνως πρὸς ταῦτα· ἀδύνατον ἐκ τῶν
ὑπολογισμένων· = κατὰ τὰ ὅμ. 538· ἐξ ὧν
ἀκούω κρίνω, Ξεν. Ἀν. 1, 10, 28, ὡς καὶ
· ἐκ τῶν ἔργων, Κύρ. 2, 2, 21· ἐκ τῆς
ᾤψιος τοῦ ὀνειροῦ· Ἠρ. 2, 152· ἐξ ὧν ἐγὼ
ἀκοῇ αἰσθάνομαι· Θουκ. 6, 17· ἐκ τῶν λό-
γων καὶ τῶν ἔργων χαρίζεσθαι· Πλατ. Φαῖδρ.
231· ἐκ τῆς νικίως πάντα ἐπράττον· κατὰ
τὴν πλειονοψησίαν· Ξεν. Ἀν. 5, 9, 18, ὡς
καὶ ἐκ τῶν λεγομένων καὶ μαρτυρουμένων
ψηφίζεσθαι· Δημ. 46, 4. Πολλάκις παρὰ βή-
τορσιν καὶ ἐκ τῶν νόμων ζημία, τιμωρία,
δίκη, ἐπιτίμια· = καὶ κατὰ τοὺς νόμους, νόμι-
μοι· Δημ. 58, 8, 18, 13 κτλ. ἡ ἐκ τοῦ νό-
μου ἀρά, 19, 70· τὸδ' ἐκ τῶν νόμων σέ-
δας· Αἰσχ. Εὐμ. 92· ὡς καὶ ἐκ κελύσμα-
τος, Πέρσ. 389· ἐκ τοῦ δικαίου· Πολύβ.
15, 22, 1· μῆδεποτε ἐκ λόγου ἀκοπιεσθαι·
= κατὰ τὸν λογισμὸν, τὸ λογικὸν· Δημ. 25,
42· ἐκ τῶν παρόντων· = συμφώνως πρὸς τὴν
προσῶπ. κατάστασιν, τὰς περιστάσεις· Θουκ.
3, 29· ὡς δυνατόν ἐκ τοῦ τοιοῦτον τρόπου·
= εἰς τοιοῦτον χαρακτῆρα· Ξεν. Ἀν. 2, 6, 8·
ἄλλως δὲ ἐκ τρόπου τοιοῦδε· = κατὰ τὸν
τοιοῦτον, τὸν ἐξῆς τρόπον· Αἰσχ. 13, 7· ὡς
καὶ μισοτεύουσι· ἔξην ἐκ παντός τρόπου· Ξεν.

Ἄν. 3, 1, 43. «Ἐξ δυνάματος προσαγορεύει» = ὀνομαστί Πλουτ. Κράσ. 3. 4) ἀκολουθίαν χρόνου, πρὸ πάντ. «Ἐξ οὗ, ἐκ τοῦ, ἐκ τούτου, ἀπ' οὗ ἴλ. α, 493, θ, 295, καὶ τοὺς πάντας τοὺς ἔπειτα πολλὴ συνήθ. «Ἐκ τῶνδε δράσω». Σοφ. Οἶ. τ. 235. Μαλλον ὀρισμένως «ἐκ γενετῆς» ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἴλ. ψ, 535. «ἐκ νεότητος εἰς γῆρας», ἔ, 86, καὶ παρ' Ἀττ. πρὸ πάντ. «ἐκ τῶν παίδων», ἔτι δὲ «ἐκ νέων εὐδύς» Πλάτ. νόμ. 1, 642. «ἐκ μικροῦ παιδαρίου αὐτὸν ἔθρεψε» Δημ. 53, 19. «ἐκ πολλοῦ χρόνου» Πλάτ. Μεν. 234. «ἐκ τριῶν ἑτέων προτομοῦντο» Ἡρ. 7, 22. «Ἐξ ἧρος εἰς ἀρκτοῦρον» Σοφ. Οἶ. τ. 1137. «Ἐξ ἔω» = ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀριστ. ἠθικ. 85. «ἐκ τοῦ ἀρίστου» = εὐδύς μετὰ τὸ πρόγευμα Ξεν. Ἀν. 4, 6, 21. «Ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν», ἔτι δὲ «Ἐξ ὀλίγου λέγειν» = μετὰ παρασκευὴν ὀλίγων ἡμερῶν διμύλ. Λυσ. 2, 1. «Ἐξ ὄρχης» Ὀμ. καὶ πάντες οἱ ἔπειτα ἐκ καλαίου καὶ ἐκ παλατιοῦ, ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου Δημ. 59, 46. Ἐν γέν. ὅλοισι τὴν ἄμεσον τοῦ χρόνου ἀκολουθίαν «ἐκ πολλῆς ἡσυχίας» = μετὰ μακρὰν ἡσυχίαν Ἡρ. 1, 86. «ἐκ τῶν πρόσθεν» «ἐκ τῶν γελῶν» = εὐδύς μετὰ τὰ δάκρυα γελῶ Ξεν. Κύρ. 1, 4, 28. «ἐπειδὴ μ' ἐκ τοῦ πόνου ὁ ὕπνος ἀνῆκεν» Πλάτ. Πρωτ. 310. μετὰ ταύτης δὲ συνδέεται πάλιν ἡ σημασία ἑνεκα «ἐκ τρωμάτων θνήσκειν» Ἡρ. 2, 63. Ἐξ ἧς μάχης ἱμοὶ τάριστά εἶδον οἱ στρατηγοί = μετὰ τὴν μάχην καὶ ἑνεκα ταύτης τῆς μάχης Πλάτ. Συμπ. 220. Εἰς ταῦτα συγκαταλέγεται α.) ἡ μετάβασις ἐκ μίσεως καταστάσεως εἰς ἄλλην. «ἐκάλιστον ἡμᾶς εἰσδεῖν ἐκ χεῖματος» = μετὰ τὴν τρικυμίαν Αἰσχ. Ἀγ. 871. «τυφλὸς γὰρ ἐκ δεοδωκτοῦ» = τυφλὸς ἐκ βλεπόντος, ἀπ' οὗ ἔγινε βλέπων Σοφ. Οἶ. τ. 454. «λευκὴν ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρέφα», Ἀντ. 1080. «ἐκ τοιοῦτου θῆλος εὐρημαί», Τρ. 1064. «ἐκ σμικρῶν εἰς τυραννίδα ἀφικέσθαι» Εὐρ. Ἰλ. 1030. «ὅπο στέγαισι τε οἴαισι ναίω, βασιλικῶν ἐκ δωμάτων» = ἀφ' οὗ κατοικῶσα εἰς παλάτιον, Ἡλ. 306. «τὰ καινὰ ἐκ τῶν ἡθῶν ἡθῶν ἐστίν», Κύκλ. 250. «ἐλευθέροις ἐκ δούλου γεγονώ» Δημ. 18, 131, Ξεν. Ἀν. 7, 7, 28 κ. ἄλλ., ἐνθα πανταχοῦ σημαίνεται διὰ τῆς ἐκ καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἐξόδου β.) ἡ ἄμεσος ἐπ' ἄλληλα διαδοχὴ καὶ ἐντ. ἡ ἐκφρασις τῆς συσσωρεύσεως, ἐπαυξήσεως. «Ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀναβάλλειν» = ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν Ἡρ. 9, 8. «δέχεται κατὸν ἐκ κακοῦ» ἴλ. τ, 290. «πόλιν ἐκ πόλεως» = πόλιν ἐκπροσθεὶς πόλεως Πλάτ. σοφ. 225. «ἀεὶ τίν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω» = ἐνα φόβον μετὰ τὸν ἄλλον Σοφ. Τρ. 28. «ἐκπύδεις ἐξ ἐκπύδων» Δημ. 19, 18. «ὡς ἐκπύρημα» ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα = ἐκ τούτου, παρ' αὐτῷ ἴλ. σ, 480. Παρὰ Σοφ. Τρ. 1042. «ἐκ μὲν ἰσχάτας βέβρωκε σάρκα» ἐκ δὲ γλωρὸν αἱμά μου πίπυνεν, καὶ τοῖς ὁμοίως συνεπιζόμεν νὰ δεχόμεθα τμήσιν» πρὸλ. «οἶκα, παρὶκα, ὑπέκα. Παρ' Ὀμ. καὶ ἄλλοις ἐπ. ἡ ἐκ χωρίζεται ἀπὸ τῆς γενικῆς αὐτῆς διὰ πολλῶν λέξεων, ὡς ἐξηγοῦσι τούτῳ.

χιστον τὰ ἐκ δ' ἑκαλ' ἱππων ἴλ. λ, 109 κλπ. παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ οὐχὶ σπαν. τίθεται μετὰ τὴν πτώσιν, π. χ. «τῆς δ' ἔξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν», λ, 38, ὅτε τίθεται τονισμένη εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου, ἔ, 472, Ὀδ. ρ, 518, ἡ τονίζεται ὅπου δὲν ἀκολουθεῖ γεν. οἶον «καυόμετος ἔξ ἀνέμοιο θυσαῖος ἀρτυμένοιο» ἴλ. ε, 865.

Ἐν συνθέσει ἡ ἐκ σημαίνει 1) ἀπομάκρυναι, ἔξω μακρὰν «ἐκβάλλω, ἔξεμι» κ. ἄλλ. 2) ἀρχήν, γένεσιν, ἔχοντος 3) τελείωσιν, ἐξεργασίαν, ἐκδεχράζω, ἔσπλιζω, ἐκπικροῦ. Παρ' ἡμῖν δὲ ἡ ἐξ, ἔε γενομένη σημαίνει τοῦ-ναντίον, οἶον ἐξεμαθαίνω, ἐξεγαίνω. τὸ ἔξω σημαίνει εἰς τὸ ἐξολογίζω κλπ. ἐπ.

Ἐκἀδῆ' οὐγ. Ἀμμαντος, οὗς τοῦ Πριάμου ἴλ. κατ' Εὐρ. Ἐκ. 3 οὐγ. τοῦ Κισσῶος, Hecubas.

Ἐκἀδῆμος, -ία ἴδ' Ἀκαδημία.

Ἐκἀ-εργος, δ' μακρόθεν ἐνεργῶν, μακρόθεν εὐρίσκων, Ἀπόλλων σὺνὰ παρ' Ὀμ. Πινδ. Π. 9, 29. Παρὰ μὲν. καλεῖται Ἐκα-εργῇ καὶ ἡ Ἀρτεμις ἴδε κύρ. δν.

Ἐκαεργῇ, ἡ 1) ἱππώνομ. τῆς Ἀρτέμιδος (ἴδε τὸ προηγ.) 2) οὐγ. τοῦ Βορῖου Ἥλλ.

Ἐκἀθεν μακρόθεν = φαίνεται αὐγῇ ἴλ. 6, 451. ἔτι δὲ μετὰ γεν. -πόλιος, ν, 107. «ἐκἀθεν ἐπελθὼν» Πινδ. Ο, 11, 7. «ἐκἀθεν δὲ τε ἄστο φάτ' ἐναι» ἔτι = ἐκὰς, μακρὰν Ὀδ. ρ, 25.

Ἐκαί, αἱ τόπος τῆς Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 20.

Ἐκάλειος, δ' ἱππων. Διὸς Πλουτ. ἱερτῇ Ἐκαλήσιον.

Ἐκάλῃ, ἡ 1) γυνὴ ὑποδεχθεῖσα τὸν Θεοῖα φιλοθένης Πλουτ. 2) Ἀττ. δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς Β. Ἀν. κατ. Ἐκάλιος ἱπῖρ. ἐκαλήθεν Δημ. Ἐκαλήθων = πρὸς τὴν Ἐκ. καὶ Ἐκαλήσι, = ἐν τῷ Ἐκ. Στ. Βυζ.

Ἐκαλήνη (κ. Κορ. Ἐκαλήνη) ὄρεα. τοῦ Ἐκάλῃ Πλουτ. Θσο. 14.

Ἐκαλος Ἐκάλιος, ἱππων. Διδς.

Ἐκα-μῆδῃ οὐγ. τοῦ Ἀρσινόου, δούλη τοῦ Νίστορος ἴλ.

Ἐκανόμος ἀγλαῖος φηκός Πουγ.

Ἐκάς κατ' Ἀπολλ. ἱπῖρ. σ. 576, 26 ἀττ. Ἐκας μακρὰν, ἀπομακρυσμένην, ἐν μέρει ἀπολύτ. ἴλ. ν, 422, Πινδ. ἔτι δὲ Θουκ. 1, 80. πολλάκις δὲ μετὰ γεν. «ἐκὰς Ἀργεος» ἴλ. ι, 246 καὶ ἀλλαχοῦ. τελειότερα «ἐκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμεν», σ, 216. τινὸς Πινδ. Π. 8, 22, Εὐρ. Φοῖν. 907. Παρ' Ἡρ. 8, 194 κ. 1 «οὐχ ἐκὰς χρόνου παρίσταται» = μετ' οὐ πόλιν χρόνον, -συνκρητ. ἐκαστέρω = μακρότερον ἴλ. η, 321, Εὐρ. κλπ. ἔτι δὲ ἴλ. 6, 108, «ὅς τὸ συντάτ. μετὰ γεν. 3, 101 μακρότερα, πορρωτέρω τινός, ἀπὸ τῆς 8, 60, π. Θεοκρ. 15, 7 ἐκαστοτέρω, κατὰ Σχολ. χειρὸς. ἐκαστέρω, ὑπερβ. ἐκαστάτω = πολὺ μακρὰν, πορρωτάτω ἴλ. κ, 113. -Λιδύης Ἡρ. 4, 204, ἀπὸ τίνος, 1, 34 καὶ μὲν. προσκ.

Ἐκας, κ, δ' μάντις Παισ.

Ἐκαστάκις καθὲς φοράν Ἐπιγρ.

Ἐκαστάτω ἴδε ἐκάς.

Ἐκασταταχῇ πανταχοῦ, πάντοτε Σουῖδ. ubique.

Ἐκασταχόθεν ἀπὸ κάθε μέρος Θουκ. 7,

20' -πέμπειν Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 3, undique.
Ἑκατασταχόδι· εἰς κάθε μέρος, ἀπανταχοῦ
Πλουτ. Λύσ. 19, passim.

Ἑκατασταχόδι· πανταχόσε, πρὸς κάθε μέ-
ρος· -πέμπειν Πλουτ. Μάρ. 20, κατ' ὄρθον
διόρθ. ἀντὶ ἑκασταχοῦ.

Ἑκασταχόσε· τῷ ἀνωτ. -διαπέμπω Θουκ. 4,
55, quousque.

Ἑκασταχοῦ· πανταχοῦ Θουκ. 3, 82, ubilibet.

Ἑκαστέρω, συγκρ. τοῦ ἑκάς.

Ἑκάστοθεν· ἑκαταχόθεν Δ. Λαίρ. 1, 93.

Ἑκάστοθι· ἑκαταχόθι Ὀδ. γ, 8.

Ἑκάστος· καθείς, κάθε ἕνας χωριστά, ἀν-
τίθ. τῷ πληθύν. ἡ ὁλότης, ἑκάστος εἰς τὴν
ἰδιότητα αὐτοῦ σχίσιν, ὅτε τίθεται καὶ ὁ
πλ. εἶον· βαδίζω ἑκάστος τὴν ἑαυτοῦ ἀπολεί-
ποντες· Θουκ. 1, 2. Παρ. Ὁμ. δὲ συνήθ. τί-
θεται κατὰ τὴν αὐτὴν πύσιν, καθ' ἣν καὶ τὸ
ὅλον (σχήμα καθ' ὅλον καὶ μέρος)· «Τρώας
ἑκάστον ἀπὸ λυθε τρώας» πᾶντα Τρώα Ἰλ.
η, 215· «ὅμμι κακὸν πέμπει ἑκάστῳ» = εἰς σᾶς
καὶ μάλιστα κάθε ἕνα, σ, 109· «γυναῖκες
ἰθαύμαστον ἑκάστη» σ, 496, ὡς καὶ αὐτὰς
ἑκάστα ἔλεγον· Ἡρ. 5, 13. Ἄλλως δ' ἐν τῇ
περιπτώσει ταύτῃ τίθεται παρ' αὐτ. ἡ γενική·
ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν· Πλατ.
Παρμ. 134· οὐδὲν ἦτον δ' Ἡρωδ. 4, 13,
16· καὶ οἱ μὲν ἑκάστος εἰς τὰς στέγας ἐπαν-
ήσαν· -Τὸ δὲ ῥῆμα προστίθεται πολλάκις κατὰ
πλ. «τῶν πάντων οἱ ἑκάστος ὅν δῶσους
μέλαιναν» Ἰλ. κ, 215· «ἔμενον ἐν τῇ ἑαυτοῦ
τάξῃ ἑκάστος» Ἡρ. 3, 158· «καθ' ὅσον ἰδύ-
ναντο ἑκάστος» Πλατ. Πρωτ. 327· «οἱ ἄλλοι
πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ ἑαυτῶν
ἔργον ἑκάστος» Γοργ. 503· «ὅ, τι ἑκάστος
ἐπιστάσθαι» Ξεν. συμπ. 3, 3· «ὅλη ἰδύναντο
ἑκάστος». Συνήθως τὸ οὖς προστίθεται εἰς
τὸ ἕκ. ἄνευ ἄρθρου, ὅταν δὲ τὸ οὖς. ἔχῃ τὸ
ἄρθρον, τότε ἡ ἑκάστος ἡ τίθεται κατόπιν,
σημαίνουσα ὁ κάθε φοράν· «τὸν δῆμαρχον
ἑκάστον» Ἡρ. 3, 6· «τῆς ἡμέρας ἑκάστης»
Θουκ. 5, 47· «εἰς τὸ ἔργον ἑκάστος» Πλατ.
Κρατ. 389, ἡ τίθεται ἐμπροσθεν, ὅτε τὸ ἄρ-
θρον ἀναφέρεται εἰς ἐπὶ, προσδιορισμὸν, «ἔξ
ἐκάστων τῶν πόλεων, δι' ὧν ἐξέρχεται», Πρωτ.
315 ἡ ἐφαίρεται τὸ καθ' ἑκάστον· «ἐκάστη ἡ
ἐπιστήμη», Παρμ. 134· «ἑκάστον τὸ ἔθνος»
Ξεν. Ἀν. 1, 8, 9· «ὅστις ἑκάστος» = ἑκάστος
ὅστις Ἡσ. θε. 459· «εἰς ἑκάστος» ἴδε εἰς·
«αὐτὸς ἑκάστος» = ὁ ἴδιος ἑκάστος Ἡρ. κλπ.
πρὸ πάντ. αὐτὰ ἑκάστα -φράζειν, λέγειν
ἄλογ. Πρ. 952· πρὸλ. αὐθόρμητος· «ἑκα-
στός τις» = κάθε ἕνας Σοφ. Ἀντ. 2, 62,
Θουκ. 9, 31· «καθ' ἑκάστον» = καθ' ἕν καθ'
αὐτό, ὡς καὶ «ἑκάστος» = ἑκάστος καθ'
ἑαυτὸν Θουκ. 5, 4 καὶ αὐτ. Πρωτον παρὰ
μην. ἀντὶ ἑκάτερος Διον. Ἀλ. 3, 2, quisque.

Ἑκάστοτε· κάθε φοράν, πάντοτε Ἡρ. 8, 115.

Μετά τοῦ δὲ Ἄριστ. νεφ. 1279 καὶ ἄλλ.

κωμ. Μετά τοῦ πολλάκις Πλατ. Φίλ. 58.

Ἑκαστοτέρω· ἐκαστέρω, ἀμφίβ. ἴδε ἑκάς.

Ἑκατεία. ἡ 1) γυνή τις Ἑπιγρ. 2) = ἑκά-
τη Σοφ.

Ἑκατατα, τέ· ἑορτὴ καὶ θυσία Ἑκάτης Δημ.
Κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 13, 860 καὶ φαντά-
σματα (φάσματα).

Ἑκάταιον, τὸ ἱερὸν Ἑκάτης Ἀριστ. σφ. 804,
ἡ Ἑκάτειον, βάρ. 366, ἐνθα ὁ Σχολ. ἀγά-
ματα τῆς Ἑκάτης ἐξηγ. πρὸλ. Λυσ. 16 καὶ
Ἑκατήσιον.

Ἑκατατος, ὁ 1) Μιλήσιος, α) υἱὸς Ἰγν-
σάνδρου, ἱστοριογράφος Ἡρ. 6) υἱὸς τοῦ Εὐ-
μήδους Ἑπιγρ. γ) υἱὸς τοῦ Ἀρτέμιωνος
ὡς 2) Ἀδελφίτης, φιλοσοφός Σουῖδ. δ) τὸν
ῥαννος ἐν Καρδίᾳ Πλουτ.

Ἑκατίδωρος, ὁ Στρατονικεύς Ἑπιγρ. πρὸλ.
Ἑκατίδωρος.

Ἑκάτειον· Ἑκάταιον.

Ἑκατερᾶς· καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην
φοράν, δύο φορές Ξεν. Κύρ. 4, 6, 2, alterutra.
Ἑκατερῶ· κάμνω ὅπως εἰς τὸν χορὸν ἑκα-
τερῖδα· ἑκατερῖτο, πρὸς τὰ ἰσχύια πηδᾶν ἐ-
κατέρω· τὰς πτέρνας· Πουχ.

Ἑκάτερος, πρὸ φων. ἑκάτερθεν· ἑκατέρω-
θεν· ὁμίλου Ἰλ. γ, 340, κλπ.

Ἑκατέρω, ἴσως, ἡ· χορὸς Πολυδ. 4, 102,
καθ' ὃν ἀλληλοδιαδόχως ἐκτύπου μετὰ δύο
πτέρνας εἰς τὰ ὀπίσθια.

Ἑκατερο-μάσχαλος, ὁ μὲ χειρίδας, αἰ-
τίνες κρίμανται πρὸς τὰ κάτω ἐξ ἀμφοτέρων
τῶν ὤμων Πολυδ. 2, 138.

Ἑκάτερος (συγκρ. κατάληξις τῶν δύο, ὡς
εἶνε τὸ ἑκάτος ὑπερβ. κατάληξις τῶν πολ-
λῶν) ἑκάτος ἕκ δύο, ἑκάστος τῶν δύο καθ'
ἑαυτὸν χωριστά, τὸ δὲ ἀμφοτέρω καὶ οἱ
δύο ὁμοῦ· «ἔν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέρας τὰς δυ-
νάμεις κινδυνεύουσι» Λυσ. 2, 33, ὡς καὶ
Δημ. 35, 12· καὶ ἐν ἑκατέρω καὶ ἀμφοτέ-
ροις ἀνταποκρίνονται Πινδ. 1, 7, 28· «ἐρ' ἐ-
κατέρας τῆς Ἰσθμίου» αἶν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ·
Ἰσοκ. 4, 35· ἑκάτερος ἡμῶν· Θουκ. 6, 17.

Καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ εἰς τὸ ἑκάτος, σπανιὸς,
ὁμως τίθεται τὸ πλ. τοῦ ῥήμ. «καὶ τεύχος
ἑκάτερος τεύχασθαι ἔφρασαν» Ξεν. Κύρ. 6,
1, 19. Συνήθ. δ' ἔχει τὸ μετ' αὐτοῦ οὖς. τὸ
ἄρθρον· «ἐρ' ἑκάτερον τῶν κέρ» Θουκ. 5, 67,
σπανιὸς. δ' ἀντιστρόφως· «ἐπὶ τῷ κέρ» ἑκα-
τέρω· Θουκ. 4, 93, alteruter.

Ἑκατέρωθεν· εἰς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν, καὶ
εἰς τὰ δύο μέρη Πινδ. Ο. 2, 76, utroque.

Ἑκατέρως· καθ' ἑκάστον τῶν δύο τρόπων,
καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους Πλατ. νόμ. 10, 895.

Ἑκατέρωσε· πρὸς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν πρὸς
ἑκάτερα τὰ μέρη Πλατ. Γοργ. 523, utroque.

Ἑκατη-βελέτης, ὁ ἑκατηβόλος Ἰλ. α, 75.

Ἑκάτη, ἡ· θυγ. τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας
Πρ. θε. βραδύτερον συγχρομένη μετὰ τὴν Ἀρτεμιν
(Ἰσοκ. ἔκ. 676, Ἀρτεμὶς Ἑκάτα), μαγικὴ,
θεά, εἰς τὰ σταυροδρόμια λατρευομένη ἐν τῷ
πλ. Λουκ. Φιλοφ. 39. Παρὰ Τζέτζ. Ἀμαζών.
πρὸλ. Ἑκατεία.

Ἑκατη-βελέτης, ἴσως· θηλ. τοῦ προηγ.
ἐπων. τοῦ ἀριθμοῦ ἑξ, Θεολογ. ἀριθμ. 37.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

Ἑκατη-βόλος, ὁ· ὁ ἑκαθεν βάλλον, μα-
κρὰν ὀπίτων, ἑκων. τοῦ Ἀπόλλωνος, πλο-
λάκ. Ὁμ. Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ὁμ.

ζυν. Ὁ οὐδ. ὁ (Ἀπόλλων) Ἰλ. ο. 231.
 Ἑκατήρσια, τά, κατά Πολύδ. = Ἑκατατά
 κατά Στ. Βυζ. ἢ ἐν Κάρια πόλις Ἰδριάζ.
 Ἑκατήρσιον, τό 1) ναός Ἑκάτης ἐν Ἐφέσῳ
 Στραβ. 2) ἀγάλμα Ἑκάτης Πλουτ.
 Ἑκατήρσιος τὴν Ἑκάτην ἀφορῶν, π. χ. «τέ-
 λην, μαγεία» Μανέθ. 5, 302.
 Ἑκάτης νῆσος, ἢ νῆσος πλησίον τῆς Δή-
 λου Ἀθην.
 Ἑκάτι, ὄψρ. καὶ ἀτ. ἀντὶ Ἑκῆτι, ὅπερ ἴδε.
 Ἑκατικὸς ἢ Ἑκατινὸς στρόμφαλος· σφαῖρά
 ῥά ἐστι χρυσή, μέσον ἀσπείρον περιελίσσουσα,
 διὰ ταυρείου στρεφόμενη (μάντος, δι' ὅλης
 αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆρας) Χρησμ. Μαγ. σ. 74.
 Ἑκατόγ-γυιος, 2' ἑκατόν σωματίων συν-
 ιστάμενος Πινδ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 13, 573.
 Ἑκατογ-κέρηνος, ἢ ἔχων ἑκατὸν κε-
 φαλάς Διοσχ. Πρ. 354, ἄλλ. γρ. -κάρανος.
 Ἑκατογ-κέφαλος, ὁ τῷ ἔπομ. -Τυφῶς
 Πινδ. Ὁ. 4, 7.
 Ἑκατογ-κέφαλος· μὲ ἑκατὸν κεφαλὰς·
 -ὄφεις Εὐρ. Ἰπρ. μ. 882 -ὕδρα, 1188·
 -ἔχιδνα Ἀριστ. ὁστρ. 473.
 Ἑκατόγ-κράνους· τῷ ἀνωτ. -Τυφῶς
 Πινδ. Π. 8.
 Ἑκατόγ-κρήεις, ἴδος, ἢ ὁ ἐπὶ ἑκατοντα-
 πλῆς βάσειος Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.
 Ἑκατόγ-χειρ, εἰρας, ἢ ἑκατόγχειρος, -ου,
 ὁ ὁ μὲ ἑκατὸν χεῖρας, οἱ γιγαντώδεις παῖ-
 δες τοῦ Ὀδρανθοῦ καὶ τῆς Γῆς Ἀπολ. Πλουτ.
 Μάρκελλ. 17, centimanus.
 Ἑκατόγ-χειρος, ὁ τῷ ἀνωτ. -Βριάρως
 Ἰλ. α. 402.
 Ἑκατό-δωρος, ὁ 1) ἀνδριαντοποιός τις Πο-
 λυδ. παρὰ Πaus. Ὑπατόδωρος· 2) ἐπὶ νο-
 μισμ. Πυθοπόλειος· 3) Βυζάντιος· τι· Πολυδ.
 Ἑκατό-ζυγος, 2' μὲ ἑκατὸν βάθρα κωπηλα-
 τῶν Ἰλ. υ. 247.
 Ἑκατο-κλήεις, ἔους, ὁ Ἐφέσιός τις Ἐπιγρ.
 Ἑκατό-δαιος· ἔπων. Διὸς καὶ Ἀπόλλω-
 νος, εἰς οὓς θύοντο ἑκατόμβαι ἀρ. λεξ.
 «τὰ ἑκατόμβαια, δηλ. ἱερά» = ἑορταί, ἐν
 αἷς θύοντο εἰς τοὺς θεοὺς ἑκατόμβαι Εὐστ.
 Ἑκατομβεῖος· Ἑκατομβαιῶν παρὰ τοῖς Ἀ-
 σιανοῖς Ἐπιγρ.
 Ἑκατόμβαιον, τό· τόπος εἰς τὴν χώραν
 τῆς Δύμης Πολύδ.
 Ἑκατομ-βαῖων, ὄνος, ὁ ὁ πρῶτος μὴν τοῦ
 Ἀττικοῦ ἔτους, σχεδὸν ὁ παρ' ἡμῶν Ἰούλιος,
 ἐκ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἑκατομβαιῶν οὕτω
 κληθεὶς Ἀριστοτ. Ζ. 1. 5. 11· πρότερον Κρό-
 νου μὴν Πλουτ. Θησ. 12' παρὰ Σπαρτιά-
 τας Ἑκατομβεῖος· Πουχ.
 Ἑκατομβεῖος· ἴδε Ἑκατομβαιῶν.
 Ἑκατόμ-βη, ἢ (βοῦς)· κυρ. οὐσία ἑκατὸν
 βοῶν Ἰπρ. θ. 129, οὐδὲν ἦντον ὁ ἀριθμὸς δὲν
 τηρεῖται σταθερῶς· ἐν γέν. πᾶσα μεγάλη παν-
 ηγυρίκη οὐσία· οὕτω 12 ταύρων Ἰλ. ζ. 93,
 115· 81 παρομοίως Ὀδ. γ. 59· ἔτι δὲ καὶ
 ἄλλων ζώων· «ταύρων καὶ ἀρνείων», α.
 15· 50 πρίων, φ. 146· ἀρνείων, 864· ὄνων
 Πινδ. Π. 10, 33· καὶ κυμ. πολυπύδων,
 Ἀνάξανδρ. Ἀθην. 4. 131 (στιχ. 29)· ὤων
 Ἐπιπ. αὐτόθι 14, 642. Παρ' Ἰπρ. 4, 179

συγκαταλέγονται εἰς αὐτὴν καὶ τὰ ἀφαιρούμενα.
 Ἑκατόμ-βοιον, τό· ἑκατὸν βοῶν τιμὴ Πουχ.
 Ἑκατόμ-δοιος· ἑκατὸν βοῶν ἀξίος· τεύχεα
 Ἰλ. ζ. 236, κατ' Εὐστ. ἀξίον ἑκατὸν γρυσῶν
 νομισμάτων, ἔχοντα ἑκτοκτον βοῶν Πλουτ.
 Θησ. 25.
 Ἑκατόμνοι, ἢ Ἑκατόμνωες, ου, καίτοι, ὁ
 1) δυνάστης τῆς Κάριας πατὴρ τῆς Ἀρτεμειδίας
 Ἀρρ. 2) Μιλήσιος νικητὴς εἰς τὸ στάδιον καὶ
 τὸν δίαυλον, Ὀλ. 177.
 Ἑκατόμ-πεδον, τό· 1) τόπος ἐν Ἡπείρῳ
 Πτολ. Πλουτ. 2) = Ἑκατόμπεδος.
 Ἑκατόμ-πεδος, 2 (ἐκ τοῦ πεδός, ὄψρ. ἀντὶ
 ἑκατόμ-ποδός, ὅπερ λέγεται· Θουκ. 3, 68
 περὶ ναυδ. τῆς Ἰπρας, καὶ εὐρίσκειται παρ' Ὀμ.
 ὡς ναυ. γρ.)· ἑκατὸν πόδας μακρὸς Ἰλ. φ.
 164· «κίλεισθαι Πινδ. Ἰ. 6, 21»· ὀψήμα,
 Πολυδ. 6, 29, 7' παρ' Ἀθην. 12, 529 μὲ τὴν
 δι. γρ. Ἑκατόμπεδον. Ὁ ἐν Ἀθήναις ναός
 τῆς Ἀθηνᾶς καλεῖται τὸ Ἑκατόμπεδον,
 ἀρ. λεξ. ὁ παρθενῶν ἐκ. Πλουτ. Περικλ.
 13 καὶ Ἀλλεγορ. ἐπὶ δὲ ὁ ναὸς ὁ ἐκ. Ἐπιγρ.
 Ἑκατόμπεδος, ἢ ὅστις ἐν Συρακούσαις Πλουτ.
 Ἑκατόμ-πηγυς, 2' ἑκατὸν πηγῶν τὸ μέ-
 γεθος Πουχ.
 Ἑκατόμ-πλασίον, 2' ἑκατονταπλάσιος ἀρ.
 λεξ. centuplus.
 Ἑκατόμ-ποδός· ἴδε ἑκατόμπεδος, κατὰ Δοδ.
 Φρόν. 546, ὁ καὶ αὐτὸ ἀτ. τύπος.
 Ἑκατόμ-πολις, 2' μὲ ἑκατὸν πόλεις· Κρή-
 τη Ἰλ. 6, 649· Ἀλακωνική Στραβ. 8, 362.
 Ἑκατόμ-πους, ὄδος, 2' ὁ ἑκατὸν ποδῶν,
 περὶ τῶν (50 ἢ 100,) Νηρηϊδῶν Σοφ. Οἰ.
 Κ. 718, centipes.
 Ἑκατόμ-ποταλίορος, 2' ἑκατόμπυλος Εὐρ.
 ἀποσπ. Κρήτ. 2, 4.
 Ἑκατόμ-πύλος, 2' μὲ ἑκατὸν πόλεις· Ὁθ-
 βαι Ἰλ. ι. 383· Ὁθήβη Δ. Περ. 249.
 Ἑκατόμ-πυλος, ἢ 1) χώρα καὶ πόλις ἐν Παρ-
 θία Στραβ. 668. Ἑκατοντάπυλος· 2) πόλις
 ἐν Λιβύῃ Δ. Σικ.
 Ἑκατομ-φόνια, τά· 1) θυσία εἰς τὸν Δία
 δι' ἑκατὸν φονευθέντας ἐχθροὺς Πaus. 4, 19,
 3' 2) εἰς τὸν Ἀρην ἐν Ἀλφειῷ καὶ Κρήτῃ.
 Ἑκατόν, ἄκλιτ. ἐκατό Ὀμ. καὶ ἑφεξ. centum.
 Ἑκατόν-νησοι, αἱ· εἴκοσι ἢ τεσσαράκοντα
 μικραὶ νῆσοι εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰολίδος
 παρὰ τὴν Λέσβον Στραβ. 14, 2, 618 ἐκ τοῦ
 Ἀπόλλωνος Ἑκάτου, κατ' Ἑκατοννήσοι
 Στ. Βζ.
 Ἑκατόν-σεμνον· πολὺ, μέγα Πουχ.
 Ἑκατοντᾶ-δύχος, 2' ἑκατὸν δεχόμενοι,
 περιλαμβανόμενοι Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.
 Ἑκατοντᾶ-δραχμος· ἑκατὸν δραχμῶν ἄ-
 ξιος Γαλην.
 Ἑκατοντᾶ-τηρίς, ἴδος, ἢ τὰ ἑκατὸν
 ἔτη Πλατ. πολ. 10, 615.
 Ἑκατοντᾶ-έτηρος, 2' ἑκατὸν ἔτων Ὀρφ.
 Ἀργ. 1105.
 Ἑκατοντᾶ-ετής, 2' τῷ ἀνωτ. -ἑκατὴ Πινδ.
 Π. 4, 282.
 Ἑκατοντᾶ-ετία, ἢ ἑκατὸν ἔτη Ἀππ.
 Ἑκατοντᾶ-θύσανος, 2' μὲ ἑκατὸν θυσα-
 νους (φόνταις) Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.

Ἑκατοντᾶ-κάρηνος, 2' μεῖ ἐκατὸν κερ-
λά; Λίσγ. Πρ. 353, καὶ θωρ. «κάρηνος»
-Τυφῶς Πινδ. Π. 1, 16.

Ἑκατοντα-κεφάλαιος, ὁ, γεν. ἑκατοντακε-
φάλαια Ἀριστ. νερ. 336 δὲ κατὸν ἑκατοντακεφάλαιος.

Ἑκατοντα-κεφάλαιος, 2' τῶάντων Ἰουλιαν.

Ἑκατον-τάκις ἐπὶρ. ἑκατὸν φορές μὲν.

Ἑκατοντακίς-χίλιοι, 3' ἑκατὸν χιλιάδες.

Ἑκατοντᾶ-κλίνος, 2' περιλαμβάνων ἑ-
κατὸν κλίνας παρὰ τὴν τράπεζαν, θέσεις αἰ-
κός Ἀθην. 12, 538.

Ἑκατον-τάλαντος, ἡ προσὸν ἑκατὸν
τάλιντων Πολυδ. 9, 52.

Ἑκατον-τάλαντος, 2' βαρύνων ἡ ἀξι-
ζων ἑκατὸν τάλαντα Ἀριστ. ἱπ. 442.

Ἑκατοντάλιθος, 2' ὁ κοχλινίτης λίθος Βυζ.

Ἑκατοντᾶ-μαχος, 2' πρὸς ἑκατὸν ἄν-
δρας μαχόμενος Ἰωσ. ἀρχ. 13, 12, 15.

Ἑκατόντ-ανδρος, 2' ἑκατὸν ἀνδρῶν
Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.

Ἑκατοντα-όργυιος, ἴδ' ἑκατοντόργυιος.

Ἑκατοντᾶ-πήχους, 2' ἑκατὸν πήχων
Ἰωσ. ἰουδ. π. 2, 10.

Ἑκατοντα-πλυσίαζω, ἑκατοντάκις πολ-
πλασιαζῶ Ὠριγῆν, centuplico.

Ἑκατοντα-πλυσισμός, ὁ ἡ ἑκατον-
τάκις πλλαπλασιασμός Ὠριγῆν, centuplicatio.

Ἑκατοντα-πλυσίων, 2' ἑκατονταπλούς,
ἑκατὸν φορές τόσοι, τινός Ξεν. αἰκ. 2, 3,
centurius ἐπὶρ. -ως ἑκκλ.

Ἑκατοντᾶ-πλήθους, 2' ἑκατὸν πλήθων
Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.

Ἑκατοντᾶ-πυλός, 2' ἑκατόμυλος -Θέβη
Ἐπ. ἀδ. 501 (7, 7.).

Ἑκατοντᾶ-πυλός, ἡ 1) πόλ. ἐν Παρθίᾳ,
Διόδ. 2) ἐν Αἰθιῶ Πολύδ. πρόλ. Ἑκατόν-
πυλός.

Ἑκατοντᾶ-αρχέω, εἶμαι ἑκατόνταρχος Δ.
Κάσ. 52, 25.

Ἑκατοντᾶ-αρχής, ὁ ἄρχων ἑκατὸν ἀνδρῶν
Λίσγ. π. Ἀθην. 1, 11, Πρ. 7, 81, ἀλλὰ καὶ
ἑκατόνταρχος Ξεν. Κύρ. 5, 3, 41, centurio.

Ἑκατονταρχία, ἡ 1) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκα-
τόνταρχου Δ. Κάσ. 78, 5 2) ἡ ἑκατοντάς,
λόχος ἑκατὸν ἀνδρῶν Δ. Κάσ. 48, 42, centuria.

Ἑκατόνταρχος, ὁ ἑκατόνταρχος.

Ἑκατοντάς, ἄδος, ἡ ὁ ἀριθμὸς ἑκατὸν,
ὅμοιος ἐξ ἑκατὸν Πρ. 7, 185.

Ἑκατοντᾶ-φυλλός, 2' μεῖ ἑκατὸν φύλλα
Θούρπ. Φ. Ἰσ. 6, 4.

Ἑκατοντᾶ-χειρ, ὁ ἑκατόγχειρ Πλουτ.

Ἑκατονταχειρία, ἡ πόλ. ἐν Πείρῳ, κατὰ
ἑκατοντάχειρες Παλαιφ. 20.

Ἑκατοντᾶ-χειρός, ὁ ἑκατόγχειρ Ἀθανάσ.

Ἑκατοντᾶ-χσός, συνηρ. χσους, 2' καρ.
ἑκατὸν μέτρων, ἑκατονταπλοῦν καρπὸν φέρων
Θούρπ. Φ. Ἰσ. 8, 7, 4.

Ἑκατοντᾶ-χρους, λίθος, 2' ἑκατὸν χρω-
μαίων Εἰμαθ. Ἰσρ. 1, σ. 9.

Ἑκατον-τεσσαράκιστος, 2' τεσσαρακο-
στὸς καὶ ἑκατοστὸς Τζέτζ.

Ἑκατοντᾶ-θωρός, ὁ ῥόδιος τις Πολύδ.

Ἑκατοντᾶ-πυλός, ἑκατοντάμυλος -Ρώμη
Πρώθ. Ἀττ. (παρὰρ. 50, 3.).

Ἑκατοντᾶ-όργυιος, ἑκατὸν ὀργυίων Πινδ.
ἀποσπ. 110' -ἀνδρίας Ἀριστ. ὄρν. 1131,
ἐνθα διώρθ. ἑκατοντόργυιος.

Ἑκατόντ-σρος (ἐρέσσω), 2' μεῖ ἑκατὸν
κόπας Πολυδ. 1, 82, centiremīs.

Ἑκατοντούτης, συνηρ. ἑκατὸν ἑκατοντα-
τής, ὁ ἑκατὸν ἐτών Λουκ. Μακροβ. 14.

Ἑκατονταῖτις, ἰδοί' ὀθλ. τοῦ προηγ. Ἀ-
θην. 15, 657.

Ἑκατοντᾶ-ὀφθαλμοί, ὁ μεῖ ἑκατὸν ὀφθαλ-
μοὺς Ἀθην. 14, 697.

Ἑκάτος, ὁ μακρὸν ῥίπτων, ἰδ. ἑπων. Ἀπόλ-
λωνος Ἰλ. η, 83, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων

Ἀπολ. Ρ. 1, 958 -Ἑκάτη, ἑπων. Ἀρτέμι-
δος Λίσγ. ἑκ. 661' ἴδ' ὤν. κύρ.

Ἑκατοστίατος, 3' ἑκατοστός Ἐπιγρ.

Ἑκατοστο-εἰσοστ-ὀγδοον' τό' ἑκατο-
στόν εἰκοστόν ὀγδοον Νικ. ἀριθ. 1, 8.

Ἑκατοστο-λόγος, ὁ ὁ τὴν ἑκατοστήν συν-
αθροίζων Βασίλ. τ. 1, σ. 165.

Ἑκατό-στομος, 2' μεῖ ἑκατὸν στόματα
-ποταμῶν ῥοαίς Εὐρ. Βαχχ. 404.

Ἑκατοστός, 3' ἑκατοστίατος Ἐπ. 1, 47 καὶ
ἐξῆς ἡ ἑκ. = τὸ ἑκατοστόν μέρος Ἀριστ. σφ.
658, πρὸ πάντ. ὁ τόκος Πλουτ. Λουκ. 20,
centesimus.

Ἑκατοστός, ὅρος, ἡ ἑκατοντάς Ξεν. Κύρ.
6, 3, 34 καὶ μὲν. Πλουτ. Ῥώμ. 8, centuria.

Ἑκατῶν, ὠνος, ὁ ῥόδιος στρωϊκὸς φιλόσο-
φος Δ. Λαερ.

Ἑκατᾶ-ὠνομος, ὁ 1) Σινωπεὺς Ξεν. 2) Ἀθη-
ναῖος Ἐπιγρ. 3) Ἀδελφίτης καὶ ἄλλ.

Ἑκ-εκάδᾶν, ἑκαδεδῶσαι Σοφοκλῆς Ἀντι-
γορίδαι (ἀποσπ. 136) Πούγ.

Ἑκ-εκάζω, λέγω ἕξω, ἐκφράζω, μέλ. ἐκδάζω
Λίσγ. Ἀγ. 498, eloquio.

Ἑκ-εκαθρεῦμαι, ἑκ βάθρων, ἐκ θεμελίων ἀνα-
τρέπω Κίλημ. ὁμιλ. exstirpo.

Ἑκ-δαίνω 1) βγαίνω, ἐξέρχομαι. α.) ἑκ-
δαίνω, ἀποδαίνω, πρὸ πάντ. ἐκ τοῦ πλοίου

εἰς τὴν γῆν ἀποδαίνω «ἐκ νηὸς βῆ» Ἰλ. α,
α, 439' ἐκ δὲ «ἐκ τῆς νεὸς ἐκδ.» Θουκ. 1,
137' συνήθ. ἄνευ προσθήκης «ἐκ δὲ καὶ αὐ-
τοὶ βαίνον ἐπὶ ῥηγμίνι θαλάσσης» Ἰλ. π,
437' «ὀρεόμενοι ἐρετμὰ ἐκδῆτε» Ὀδ. 0, 38'

καταδαίνω -πέτρης Ἰλ. δ, 107' «ἐκ δ' ἔβαν
αὐτοὶ» ἐξηλθον ἐκ τῆς ἀμάξης, γ, 113' «ἐκ-
δαίν' ἀπήνης» Λίσγ. Ἀγ. 880' β.) ἐν γέν.

ἐξέρχομαι, καταλείπω «φυγὴν ἐκδαίνουσιν
ἐκ τοῦ σώματος» Πλάτ. Φαίδρ. 77 καὶ πολ-
λάκ. «ἔθεν, ἐθεν ἐκδ.» Τιμ. 44' -νάπος

= ἐκ τῆς κοιλάδος Ἀδ. 2 (9, 300) 50.
«ἐκδίνειν πρὸς τὸ ὄρος» ἐξερχόμενος ἐκ τῆς
κοιλάδος ἀναδαίνω πρὸς τὸ ὄρος Ξεν. Ἀν.
4, 2, 3' «ἐς τοῦτ' ἐκδέβηκ' ἀλγυρόνοος»

εἰς τόσον μέγαν πόνον κατήντησα Εὐρ. Μηδ.
56' «τίνος βοῇ πάραυτος ἐξέβη νάπους» = ἀν-
τήχησεν ἐκ τοῦ ν. Σοφ. Αἴ. 876' γ.) ἐξέρχο-
μαι ὑπεράνω τινός, ὑπερδαίνω, διαδαίνω -τό-
γης Εὐρ. 1. Τ. 907' «-τῆς εἰσβολῆς διαίτης»

Πλάτ. πολ. 3, 406' «-τῆς ἐαυτοῦ ἰδέας» = ἐξέρ-
χομαι ἐκ τοῦ ἰδιαζόντος εἰς ἑμέλ, πολ. 12,
380, καὶ περὶ τοῦ χρόνου, τῆς ἡλικίας, «-τῆς
τριάκοντα ἐτη» = ὑπερδαίνω, περνώ τὰ τρία-

κοντα, 7, 537' - τοῦ γεννᾶν τὴν ἡλικίαν. 5, 461' προσεῖτε δὲ παραβαίνω, προσβάλλω - τὰ νομοθετηθέντα, πολιτ., 295' - τὸν ὄρκον, συμπ., 183' - γαίας ὄρια. Εὐρ. Ἦρ. μ. 82. Ἄλλ. - οὐτὸν τὰν, ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας ἐκβαίνοι = προέρχεται ἐκ τῆς γ., γίνεται Πλατ. νόμ. 5, 744' 8') περὶ λόγου, ἐξέρχομαι, κάμνω, παρέκβασις. Ἐνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξίβην, ἐπάνειμι. Σεν. Ἑλλ., 7, 4, 1' - ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ. Σοφ. Φιλ. 884' () ἐκβαίνω, ἀποβαίνω - τοιοῦτον ἐκδίδηκεν, Τρ. 669' - ποικίλα γέ σοι ἐκβαίνει τὰ ὀνόματα. Πλατ. Κρατ. 417' - κατὰ νόον, Μενεξ. 247' - ἂν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκδῇ = παρὰ προσδοκίαν Δημ. 1, 16' ἀποβαίνω, πληροῦμαι. Ἐκδίδηκε, ὅσα ἀπήγγειλε, 19, 28' - ἐξέβη τὸ ἐνὸπκιον. Ἀλκιβ. π. Β. Ἀν. 96' 50' - κάκιον ἀνδρῶν ἐκδίδω. ὁμῶς πόσις = ἀπέβη, εὐρέθη Εὐρ. Μηδ. 229' - καὶ τὸς ἐκβήθη κακός, σοφός, Μεν. Μονοστ. 274' Προσεῖτε λαμβάνω τέλος. Ἀνακ. Συρ. 23' 2) εἰς τὸν δόρ. α. μετῶ. κάμνω νὰ ἐξέλθῃ. ἐκδιδάσκω, ἐκ τοῦ πλοίου Ἰλ. α, 438' - εἰς δὲ γαίαν ἐξίβησι σοι τὰ δ' ἀγέλουσιν. Εὐρ. Ἑλ. 15, 6' - ἐκδὰς πόδα = θέτας ἔξω τὸν πόδα, Ἦρακλ. 805.

Ἑκ - βάχχυμα, τό - ὁ βαχχυκὸς ἐνθουσιασμός. Σχολ. Πινδ. Ὀ. 1, 68, bacchaticus.

Ἑκ - βάχχυσσις, ἡ - τὸ ἐκβαχχεύειν Εὐναπ. σ. 70.

Ἑκ - βάχχυνω 1) εἰς βαχχυκὸν ἐνθουσιασμόν, μανίαν βάλλω. - εἰ μὴ σ' Ἀπόλλων ἐκβάχχυνον φρένας. Εὐρ. Τρ. 408' - ψυχὴν ἐκβ. καὶ εἰρείην. Πλατ. Φαιδρ. 245. Παθ. πολ. 8, 561' - ἐρωτᾷ Ἀριστάν. 1, 16. Μέσ. Εὐρ. Ἰκ. 1026' 2) ἀμετ. περιπίπτω εἰς πάθος, ἐκτὸς ἑμαυτοῦ, ἐπὶ τινι, διὰ τι. Ἀλκιβ. π. Ἀθην. 3, 124, debacchor.

Ἑκ - βάλλω (ἴδε βάλλω, ἐκβεβλήσεται, Εὐρ. Βακχ. 1304) 1) ἔξω ρίπτω, ἐκρίπτω, π. χ. ἐκ τοῦ πλοίου Ὀδ. ο, 481' - τινὰ διέφρουσεν τινὰ ἐκ τῆς ἀμάξης καταρρίπτω Ἰλ. ε, 39' - ἱππιων, λ, 109' ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν Ὀδ. τ, 278, ὡς καὶ Ἦρ. 1, 170' βάλλω εἰς τὴν ξηρὰν θηλ. ἐκ νεώς, 1, 24' - ναὺς εἰς γῆν - εἰς τὴν ξηρὰν ρίπτω Πολύδ. 1, 51, 12' - ἐκ πόλεως = ἐκ τῆς πόλεως ἐκδιδώκω, ἐξορίζω Πλατ. Γοργ. 468' - ἔξω τῆς πόλεως, νόμ. 9, 873' - ἔξω τῶν ὁρίων ἀταφον, 10, 909, ἄνευ προσθήκης, Μενεξ. 243' - ἐκβαλεῖν ἐξ ἑρῆς Κρόνον = ἐκβάλλω, βγάζω ἐκ τοῦ ὁρόνου Ἀισχ. Πρ. 201, ὡς καὶ - ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' αἴστον ἐκβαλεῖτε, αὐτόθι 912' - γονῶν - δόμων, Ἀγ. 1546' ὠδὸν ἔξω, ἐκθέτω Σοφ. Φιλ. 257, καὶ ἐκβάλλω, πολλάκι. - λώδαις τὸν ἄνδρα ἐκβαλεῖν. Ἀλ. 1371, καὶ ἄνευ προσθήκης, ἐκθρονίζω, Οἶ. τ. 386' - τινὰ πλοῦτον = ἀπερῶ τῆς περιουσίας, Πλά. 639' - ἐκβαλὼ σε τῆς τιμῆς = ὅα σὲ ἐκβάλλω, παύσω ἐκ τοῦ ἀξιώματος Σεν. Κυρ. 1, 3, 8' - ἐξέως μὴ ἐκ τῆς Σούθου φίλιας ἐκβλήσῃ = μὴ ἐκβληθῇ ἐκ τῆς φ. χάσῃ τ. φ., Ἀν. 7, 5, 6' - ἐννοῶ γὰρ τῆς παλαιᾶς γάρτιος ἐκβεβλήμεν. Σοφ. Ἀλ. 795, καὶ μετῶ. - τὸν Ἄρατον

ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς ὑποθέσεως Πολύδ. 4, 82, ὁ - θυγατέρα Δημ. 59, 63' ὡς καὶ - γυναῖκα Διόδ. 12, 18' 2) κτυπῶ πρὸς τὰ ἔξω, κάμνω ὥστε νὰ πῆσῃ τι ἔξω. - χεῖρὸς δ' ἐκβαλεῖν ἔγχοι. Ἰλ. ε, 419' - δοῦρα ἐκβάλλειν - ἀπὸ τῆς ἐκείνου κώπῃς ἐκ τοῦ δάσους Ὀδ. ε, 244' - ἀταθμά, - θύρετρα, - πύλας Εὐρ. Ἦρ. μ. 999, Ὀρ. 1474, Ἑκ. 1044' - ἡ πῶτερον, ἀρήνω νὰ πῆσῃ - δάκρυ Ὀδ. τ, 362, πρὸ πάντων. 3) ἔπος = ἀρήνω νὰ πῆσῃ λόγος, ρίπτω ἀπροσέκτως Ἰλ. σ, 324. Ἑκβαλεῖν ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ στόματος, βγάζω. - στόματος ἐκβ. ἔπος. Εὐρ. Ἦρ. μ. 118' - κόμους, Τρ. 1180' - ῥῆμα Πλατ. πολ. 5, 472' - ἀπόκρισιν Πολύδ. 29, 7, 5. Ὀμοίως. 4) ρίπτω ἔξω. ἐκβαλὼν εἰς φῆλην ἰδίῳ Εὐρ. Ἀνδρ. 629' - οἰστούς Σεν. Ἀν. 2, 1, 6, 362' - εἰ καὶ - αἰχμὰς Ἀλκ. Π. 1, 6, 1, 50. - δδόντας = βγάζω, ἀλλάζω τὰ δόντια Ἀριστοτ. Ζ. 1, 6, 22. Περὶ γυναικῶν, πρὸς ὅπως γεννῶν, ἀποβάλλω Ἰπποκρ. Πλουτ. Πομπλ. 21. Παρὰ μετῶ. ἐν γένει γεννῶν Ἀν. τὼν. Διδ. 34. Παρ' ἱατροῖς βγάζω, ἐξαρθρῶν Ἰπποκρ. 5) ἀπορρίπτω, περιφρονῶ - τοὺς θεοὺς Ἀριστ. νερ. 1477' - προγόνους παλαιὰ θέματα Εὐρ. ἀποσπ. 45 π. Λυκούρ. 100' - τίς δὲτ' ἂν ἄνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλλοιτο - τίς θῆλει καταφρονήσει Σοφ. Ὀδ. κ. 637, ὡς καὶ - γάρβιν, 642' - ἂ ἐκβάλλεσθαι ἔξω. Ἀντιφ. 4, γ, 1. Πρὸ πάντων. περὶ ὧν κριτῶν τὸν θεάτρον, καταδιδάσκω ἀπὸ τῆς σκηνῆς - καὶ σωρὶ ττεῖν Πλατ. Ἀλ. 368' - καὶ ἐκκυρττεῖν ἐκ τῶν θεάτρων. Δημ. 1, 337' περὶ ῥήτορος, Ἰσοκ. 8, 3' - λόγους ἐξελέγγω Πλατ. Κριτ. 46' - κοῦδ ἐστὶ τοῦ γ' ἐκβαλεῖν πάλιν, δηλ. ἔπος = νὰ λάβῃ ὅπως Σοφ. Οἶ. τ. 849, (Σχολ. οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι) καὶ ἰσχυρότερον - λόγους, διαβουλίον = ἀνατρέπω, ἀκυρώνω Πολύδ. 11, 10, 6' 6) ἔτι δὲ χάνω ἐξ ἰδίας αἰτίας = πταίω, ἔγω. - ἀτάκθων χερσὶν ἔχοντες οὐκ ἴσασιν, περὶ τῆς ἐκβάλλῃ. Σοφ. Ἀλ. 944' (Σχολ. πρὶν ἂν τὸ αὐτὸ στερηθῇ) - φίλον γὰρ ἱσθλὸν ἐκβαλεῖν Σοφ. Οἶ. τ. 611' - τὰς φρένας, Ἀντ. 641' - ἰδρωτὰ καὶ φειδωλίαν. Ἀριστ. ἐκκλ. 75' - σπλήνα, θεοί. 3' - δόξαν Πλατ. πολ. 412' 7) ἐκφέρω, ἀναδίδω (κατὰ Β. Ἀν. 3' ἡ κανονικὴ ἔκφρασις ἀντὶ ἐξορμηνίζω) - καρπὸν Ἰπποκρ. - στάχυν Εὐρ. Βακχ. 749, - ἴον λον Φίλοστρ. ἔτι δὲ - νεοττοῦς = ἐκλεπίτω, ἐξουσιάζω Σχολ. Ἀριστ. ὄρν 252' - φρεσίν ατα = βγάζω, πηγάδι ἀνασκάπτω Πλουτ. Πομπ. 32' 8) ἀμετ. περὶ ποταμῶν, λαμβάνω ἀρχὴν Πλατ. Φαιδρ. 113, τὸ μέσ. Ἦρ. 1, 101, εἰς τὴν γῆν βάλλω Δημ. 35, 11 εἰς μίαν συγγραφὴν, ρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐρίσω Ἑκ - βαρβαρίζω. κάμνω ὅπως διόλου βάρβαρον, ἀρήνω νὰ ἐξαγριωθῇ - τὴν πόλιν ἐξέβαρβαρώσῃ Ἰσοκ. Ἑλαγ. σ. 192' - οἷς συνέβη ἀρχῆς Ἑλλήσιν ὁδοῖν ἐκβεβαρβαρῶσθαι. Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 11, 632.

Ἑκ - βαρβαρίζω, εἰς, ἡ - ἐξαγρίωσις, ὅπως ταγῇ εἰς τοὺς βαρβάρους Πλουτ. Τιμολ. 1' Ἑκ - βασανίζω. κυρ. διὰ τῆς βασανίου ἀνα-

κάζω τινά να ὁμολογήσῃ, ἀνακρίνω Ἰώσ.
Ἑκ-βασιλίζομαι· τοῖς ἔθεσι τοῖς βασιλέως
τρέπομαι Πουγ.

Ἑκβάσιος· ἑπών. Ἀπόλλωνος παρὰ Δολίους
Ἄπολ. Ρ.

Ἑκ-βασίς, τῶς, ἡ· τὸ ἐξέρχεσθαι, ἀποβαί-
νειν, ἀποδιδᾶσθαι· στρατοῦ Διογ. ix. 752,
διαφυγὴ ἐκ τινος Εὐρ. Μηθ. 279. -ἀλλ' ὅς· ὅ-
ς· ἐνθα ἀράσσουσιν Ὀδ. ε, 410· ἐξόδος Ξεν.
Ἀν. 4, 3, 20· ἡ ἐκβάσις πράγματος, τὸ ἀπο-
τέλεσμα· «προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἑκβάσιν»
Nien. aggressus.

Ἑκβάσις· υἱὸς Ἀργεῖος Στ. Βυζ.

Ἑκ-βαστάζω· ἐξάγω, ἐκκομίζω Θεοδ. Προδρ.

Ἑκ-βάστις, ὁ· ἀνήκων εἰς τὴν ἀπόδασιν·
οὗτω καλεῖται ὁ Ἀπόλλων ὡς προστατῆς
θεὸς τῆς ἀπόδασεως εἰς τὴν γῆν Ἀπολ. Ρ.
1, 966, egressivus.

Ἑκβά· τᾶνα, τὰ· πρωτεύοντα τῆς Μηδίας, κα-
θ' ὅρα χειμερινῇ τῶν Περσῶν βασιλέων Ξεν.
16· Ἀγβάτανα· κάτ. Ἑκβατηνός Στ. Βυζ.

Ἑκβα(κ)τηρία· ἑπών. Ἀρτέμιδος ἐν Σίφνῳ
Πουγ.

Ἑκ-βατήριος, 3· εἰς τὸ ἀποβαίνειν, 18. ἐκ
τοῦ πλοίου, ἀνέκων, πρὸ πάντ. τὰ ἐκβατή-
ρια=θυσιά προσφερομένη μετ' εὐτυχῇ ἀπο-
δάνῃ μετ. «ἐκβ. τὸν νόσον ὅσας=θυ-
σίαν διὰ τὴν εὐτυχῇ ἐκ τῆς νόσου ἀπαλλα-
γὴν Φιλόστρ. 6. σφ. 1, 12.

Ἑκ-βατικῶς, ἐπὶ, πρακτικῶς, ἀποτελεσμα-
τικῶς Ὀλυμπιόδ.

Ἑκ-βάω· ἐκβαίνω λακων. ἐκδώντας Θουκ. 5, 77.

Ἑκ-βεβαιόομαι· ἐπικυρώω, ἐπιβεβαιώνω·
-τὴν νείαν Πλουτ. Ἀγρ. 19, constabillio.

Ἑκ-βεβαίσις, ἡ· ἐπικύρωσις Πλουτ. ἡθ.
α. 85, confirmatio.

Ἑκ-βήσσω, ἡ· ττω· βήγω πρὸς τὰ ἔξω Ἰπ-
ποκρ. «συνεγὼς ἐκβήτων» Τζετζ. Ἰσ. 6,
126, extussio.

Ἑκ-βιάζω· μέ βίαν ἐκβάλλω, ἐξωθῶ· -τι-
νός Πλουτ. συμπ. 4, 12, δι. γρ. ἀλλαγὸς
μέτ. Πολύδ. 18, 6, 4, στενοχωρῶ Ἐρωδ.
3, 4, 11, τὸ παθ. ἔχει ὁ Σοφ. «ὡ τῶν χει-
ρῶν ἐκβεδιασμένων» μέ βίαν ἐκ τῶν χειρῶν
ἀφρημένον, Φιλ. 1114· «ἐκδοσθέντες» (στε-
νοχωρηθέντες) εἰς φυγὴν ὤρμησαν· Πολυδ.
1, 28, 6· «ἐκβεδιασμένοι καὶ κατὰ πῶνα (ζω-
γραφήματα)» μέ βίαν καὶ κόπον εἰργασμένα
Πλουτ. Τιμολ. 36, ὁ Ἀλεξ. 60 μεταχειρίζε-
ται καὶ τὴν μετοχὴν τοῦ ἐν. παθ. exiungo.

Ἑκ-βιαστής, ὁ· ἐξαπατῶν, παραβιάζων Ζων.

Ἑκ-βιάζω· κίμνω νὰ ἐξέλθωσι, νὰ ἀπο-
δῶσι, πρὸ πάντ. ἐκ τοῦ πλοίου, θέτω εἰς τὴν
γῆν Πλατ. Γοργ. 511· -τοὺς ναύτας Θουκ.
7, 30· «-ἐκ τῶν νεώων, 664· ἐκβιάσαν ἐκ
τοῦ βουτόμου τοῦρνίθιον» ἐκδιώξον αὐτὸ Ἀ-
ριστ. ὄρν. 662· «-τὸν ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐθι-
νος γώματι» ἀπάγω διὰ προηγήματος Ἰπρ. 7,
130· «-τὸν ὄδον Ἰπποκρ.» ἀπάγω ἀπὸ τῆς
ὁδοῦ Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 18· ὁδ. μετφ. «-τῶν
λόγων δικαίων τινά· Θουκ. 5, 98· «-τινα εἰς

τὸν πόλεμον» Πολυδ. 27, 1, 8.

Ἑκ-βιάσμός, ὁ· τὸ ἐκδιδᾶζειν, ἐξάγειν
μετφ. effectus.

Ἑκ-βιαστής, ὁ· ὁ ἐκδιδᾶζων, ἐξάγων μετφ.

Ἑκ-βιαστικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐκδιδᾶζειν ἀνή-
κων Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. α. 219.

Ἑκ-βιδρώσκω· τρώγω ἐντελής μετφ. ἐν
τμήσ. «ἐκ μὲν ἐσχάτας βέδρωκε σάρκας» Σοφ.
Τρ. 1043, exedo.

Ἑκ-βιος· ἀψυχος, νεκρός· -ποιεῖν τινα
Ἀρτεμίδ. 4, 32.

Ἑκ-βιόω· παύω τοῦ ζῆν, ἀποθνήσκω Εὐστ.

Ἑκ-βλαστάνω· βλαστάνω πρὸς τὰ ἔξω
Θεοφρ. Φ. Ἰσ. 1, 3, μετφ. «ἄλλοθεν ἐκβλ.
ὁ τύραννος» Πλατ. πολ. 8, 565. Πρὸς τὸ
φανόμε. μετφ. «ἡ αἰσθησις ἐξεβλάστησε τὴν
φυγὴν» Ἀρεταί. egerminio.

Ἑκ-βλάστημα, τό· τὸ ἔξω βλαστήσαν, βλα-
στὸς Φίλων τ. 1, α. 48, egermen.

Ἑκ-βλάστησις, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἔξω βλα-
στάνειν, ἀνοίγειν Γεωπ. 3, 25, egerminatio.

Ἑκ-βλέπω· 1) λαμβάνω τὴν ὄρασιν, ἀγρίζω
νὰ βλέπω Αἰλ. Ζ. Ἰ. 3, 25· 2) ἀναβλέπω,
ἀναλαμβάνω τὴν ὄρασιν μου μετφ. prosperio.

Ἑκ-βλήσκομαι· ἐκβάλλομαι Θεοφρ. χρῶ-
νολ. α. 156, ejicio.

Ἑκ-βλητέον· δεῖ ἐκβληθῆναι Φρουγ. ἐκλ.
α. 206, ejiciendum.

Ἑκ-βλητικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ ἐκβάλλειν,
ἐξελέγειν· «-τὸν τοξευμάτων» Ἀριστοτ. Ζ. Ι.
9, 6, excussorius.

Ἑκ-βλητός, 2· ἐκβληθεὶς Εὐρ. Ἑκ. 999,
ἵνα ἐκρίβῃ Ἠρακλεῖ. ἀποσπ. 43 Σχολ.

Ἑκ-βλίζω· ἐκβλίσκω· ἐκβλίσαι = ἐκβλήσαι
Πουγ.

Ἑκ-βλίστέος· ἐκβλιπτέος Πουγ.

Ἑκ-βλύζω· ἐκπηγάζω, ἐκρέω Ὀρφ. λιθ. 484
καὶ μετφ. Παρ' Εὐστ. καὶ μετφ. excaturio.

Ἑκ-βλύσις, ἡ· ἐκχυσις ἐκρυσις Εὐστ. profusio.

Ἑκ-βλύω· τῶ ἀνωτ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1417,
ἀορ. Πλουτ. Τιθ. Γράχ. 13.

Ἑκ-βοάω· ἐκβάλλω βοήν, φωνάζω πρὸς τι
Ξεν. κυν. 6, 10.

Ἑκ-βοήθεια, ἡ· τὸ νὰ ἐξορμᾷ τις, ὅπως πα-
ράσχη βοήθειαν, καὶ γενικῶς, ἡ ἐξόδος τῶν
πολιορκουμένων Θουκ. 3, 18, eurgio.

Ἑκ-βοηθῶ· ἐξορμῶ, ὅπως παράσχω βοή-
θειαν· -εἰς τὸν Ἰσθμὸν Ἠρ. 9, 26 καὶ ἐξῆς·
κάμνω μετὰ βοῆς ἐξόδον, περὶ πολιορκουμένων
Θουκ. 1, 105.

Ἑκ-βοήθῃσις, ἡ· ἐπιβοήθεια, ἐπικουρία τινὶ
ὅπερ ἀπείργεται Ἀθην. μηχαν. α. 4, 30.

Ἑκ-βόησις, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν φωνήν, φωνά-
ζειν πρὸς τι, ἐκφώνησις μετφ. Ἡλιόδ. 10, 17,
exclamatio.

Ἑκ-βολάς, ἡ· τὸ μακρὰν, ἔξω διφθέν,
πρὸ πάντ. 1) σκυρία Στράβ. 9, α. 319· 2)
μήτρα, vulva ejecilia, ἧτις ἔχει ἀποβάλλει
Ἀθην. 3, 101.

Ἑκ-βολδάω· ἐκβολδίζω Ἐπιφ. τ. 2.

Ἑκ-βολδίζω· ἐκπερίζω, ἐξφλουδίζω, ὡς
βολδὸν ἐκ τοῦ φλοιοῦ αὐτοῦ, κωμ. «-τινὰ
τῶν κωδίων» Ἀριστ. εἰρ. 1123· ἐκδεβόλδι-
σται = ἐξώρκεται (ἐξωρόρκεται), ἡφάνισται,

ἐπὶ τῶν βολδῶν Πουγ. ἐκβολδίσαι = ἐκ βι-
ζῶν ἀνασπάσαι ὡς. decortico.

Ἑκ-βόλειον· σύα γρον· Διονυσ. π. Ἀθην. 9,

401 ἀναφέρεται ὡς εἰς τὴν ἐκβολάδα μήτραν.
 Ἑκ - βολή, ἡ (ἐκβάλλω) 1) τὸ ἔξω ῥίπτειν, π. χ. τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου ἐν θυέλλῃ Διημ. 35, 11* μτφ. «πρόπρουν δ' ἐκβολὴν φέροι ἀνδρῶν ὀλβος ἄγαν παχυρῶν» = πτώσιν, κατὰ πτωσιν Δισχ. Ἑπτ. 751* τὸ ἐκβάλλειν, ἐκδιώκειν, Ικ. 416* «ἐκ τῆς πόλεως» Πλατ. νόμ. 8, 847 - δόξης = ἀπόλειψις, σοφ. 230* - τῆς γυναικὸς ἀποπομπή Δισαν. 2) τὸ ἔξω ῥιφθῆναι, ἡ ἐκρίψις, - διεκῆλλης Σοφ. Ἀντ. 250 - οὐρεῖα = εἰς τὰ ὄρη ἐκτεθειμένα παιδία Εὐρ. Ἑκ. 1078* - νεώς = περὶ ναυαγῆσαντος πλοίου, Ἱ. Τ. 1424* 3) τὸ ἀνοίγειν, «περὶ σίτου ἐκβολὴν» = περὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἀναβλαστάνει ὁ σίτος Θουκ. 4, 1* - θακρῶν = χάσις θακρῶν Εὐρ. Ἡρ. μ. 743* - ποταμοῦ = ἡ ἐκβολή, τὸ στόμα Ἡρ. 7, 128* τὸ λαμβάνειν ἀρχήν, πηγάζειν Πλατ. Φαίδ. 113* «ἐκβολὴν ποιέσθαι εἰς πέλαγος» = γίνομαι εἰς τὸ πέλαγος Πλουτ. Πομπ. 34* τὸ χυνοῦν τῶν τριγῶν τοῦ γενεῖου Φιλόστρ. 4) ἡ πάροδος, τὰ στενὰ τὰ ἐξάγοντα ἐκ τινος μέρους, τοῦ Κιθαιρώνας Ἡρ. 9, 38* 5) - τοῦ λόγρου = παρῆλθαι - ποιέσθαι Θουκ. 1, 97* - ἀρ-θροῦ = βγάλισμον, ἐξάρθρωσις Ἱπποκρ. οἰστίου.
 Ἑκ - βολιμαχός, 3* τῷ ἐπομ. μτρν.
 Ἑκ - βόλιμος, 2* ἐκρίπθεις, ἀπορριπθῆς Πλουτ. 40, σ. 44, πρό πάντ. προώρος γεννηθείς, ἀποβληθείς Ἀριστοτ. μαρ. Ζ. 3, 4, ejectitilis.
 Ἑκ - βόλιος, 2* χρησιμεύων εἰς τὸ ἐκβάλλειν, ἐκρίπτειν, 13* τὸ οὗδ' ἐκβόλιον, δηλ. φάρμακον = μέσον, δι' οὗ ἀποβάλλουσι τὸ ἐμβρυον Ἱπποκρ. γυν. ἀσθ. 1, σ. 627, ejectorium.
 Ἑκ - βολος, 2* ἐκρίπθεις, ἐκβληθείς ἐκβολον οἴκων βρέφος Εὐρ. Φοιν. 811* ἐκτεθείς, Ἰων 555, ἀκίρον, περὶ τοῦ ἐμβρύου, Βάκχ. 99. Ὁδὸς ὁ ἐκβόλος = τὸ ἀκρωτήριον, κατ' ἄλλ. δὲ κόλπος, ὄρμος, Ἱ. Τ. 1042* «τὰ ἐκβολὰ νεώς» = τὰ λείψανα τοῦ ναυαγῆσαντος πλοίου, Ἑλ. 1214.
 Ἑκ - βόμδωσις, εὖς, ἡ* βοή εὐαρεσκείας, ἐπαίνου Θεμιστ. λογ. 23, bombitatio.
 Ἑκ - βόσκω, βόσκω, κατατρώγω, καταναλίσκω μτρν. Μέσ. βόσκω - σάχυν Νικ. Θηρ. 803* μτρφ. «ἐκβόσκειται με ὀδύνη» Ἀριστοτ. περὶ φασκ.
 Ἑκ - βοτανίζω, ἐκβάλλω τὰ βότανα, τὰ χόρτα γλωσσ. abergunco.
 Ἑκ - βράζω, πρὸς τὸ ἄνω βράζω, ἀναβράζω «ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ῥάλη» Ἀπολδ. 1, 61, 3* ἔτι δὲ μτφ. πρό πάντ. περὶ θαλάσσης, ῥίπτω ἔξω, ἐν τῇ παθ. Ἡρ. 7, 188* - τὰς ναυς Δ. Σικ. 14, 68* Παρ' Ἱπποκρ. ἐκρίπτω, τὰς ἀκαθαρσίας εἰς ἐξανθήματα, γόνω ἐξανθήματα.
 Ἑκ - βράσις, εὖς, ἡ* τὸ ἐκρίπτειν, ἀναβράζειν μτρν. egerptio.
 Ἑκ - βρασμα, τό* τὸ ἀναβρασθῆναι, ἐκρίθῆναι, ἡ ἐκρίψις Διοσκ.
 Ἑκ - βρασμός, ὁ* ἐκβρασμός, ἐκκίσις Φωτ.
 Ἑκ - βράσσω, ἰων. ἐκβρήσσω* ἐκβράζω Ἱπποκρ. exseruo.
 Ἑκ - βρίμησις, εὖς, ἡ* ἐκκαυσις, τὰ ἐκκαίεσθαι Ψαλτ. 75, 7.

Ἑκ - βροντάω, διὰ τῆς βροντῆς ἐκβάλλω «ἐξεβροντήθη σθένος» Δισχ. Πρ. 362.
 Ἑκ - βροχάζομαι, βρυγῶμαι πρὸς τὰ ἔξω Εὐρ. Ἑλ. 1557* ἐν γέν. «συναγαγὼν ἡδύν» = ἐκβάλλω Ι. Τ. 1390, rugio.
 Ἑκ - βρωμα, τό* τὸ ἐκβρωθῆναι, καταφαγωθῆναι - πρίονος Σοφ. Τρ. 700, Σχολ. πρίσμα, ὁ, τι τρώγει ὁ πρίον, edulium.
 Ἑκ - βυλίζομαι, ἐκ τοῦ βάθους πρὸς τὰ ἐπάνω ἔρχομαι Καλλιστράτ. 14.
 Ἑκ - βυρσεύω, ἐκδέρω Λεωτ. 11, 44, decario.
 Ἑκ - βυρσόνω, τὸ δέρμα ἐκβάλλω γλωσσ.
 Ἑκ - βύρρωμα, τό* ἡ ἐξοχή τοῦ ὁστού ἔξω τοῦ δερμάτος Γαλην.
 Ἑκ - βύρρωσις, ἡ* τῷ ἄνωτ. ἱατρ.
 Ἑκ - γαλακτόν, εἰς γάλα μεταβάλλω Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3, 23, 1. Παθ. γίνομαι γάλα, εἶμαι εἰς τὸ γάλα Φ. Ἰσ. 8, 6, 1.
 Ἑκ - γαλακτωσις, ἡ* ἡ εἰς γάλα μεταβολή Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 4, 7.
 Ἑκ - γαμέομαι, παθ. ἔξω τῆς οἰκογενείας νομ. φέρομαι, περὶ κορασίων Β. Ἀν. 259, opubo.
 Ἑκ - γαμίζω, νομ. φέω Ν. Δ.
 Ἑκ - γαμίζομαι, ἐκγαμέομαι Λουκ. 20, 34, παρὰ λαγμ. ἀπλοῦν.
 Ἑκ - γαυρόομαι, πολλὴ δοξάζω, ἐγκωμιάζω «- ἀείψωμαι τάνδρην» Εὐρ. Ι. Α. 101, insolesco.
 Ἑκ - γεγίμεν, - γεγώς, - γεγόνται κλπ. 16* ἐκγίγνομαι.
 Ἑκ - γελῶ, γεσπῶ σὲ γέλοις, γελῶ δυνατὰ Ἑκ - γελῶμαι Ἱλ. ζ, 471* μτρφ. «ἐννεν ἐκγεῖσθαι ἐκγίντων ὀνόμα» = διεκδῶσαι, ἐμφανίζεσθαι Εὐρ. Τρ. 1184, ὡς καὶ «καὶ ἐκγεῖσθαι» Πλάτ. πολ. 5, 473.
 Ἑκ - γελωσι, ὡς, ὁ* τὸ δυνατὰ γελῶν Πολλ. 6, 199.
 Ἑκ - γενέτης, ὁ* ἔκγονος Εὐρ. Ἀνδρ. 128.
 Ἑκ - γενής, 2* (εἰκασιεὶ ἀντί) ἐγγενής Σοφ. Οἰ. τ. 1506.
 Ἑκ - γεννάω, γεννῶ Εὐπολ. π. Ἀθην. 9, 373, gigno.
 Ἑκ - γίγαριζω, ἐκονκίζω, βιάζω τὸ κουκ. κοῦσαι - σ. σ. α. φ. 1, 14.
 Ἑκ - γίγνομαι (ἐγγενήθη Πλάτ. Φιλ. 62 εἶνε παράδοξον καὶ διορθοῦται εἰς τὸ ἐξεγίνετο) 1) ἐκ τινος παράγωμαι, γεννώμαι «οὐ Διὸς ἐγγένοντο» = οἵτινες ἐγγενήθησαν ἐκ τοῦ Διὸς Ἱλ. ε, 637* «Γραῖες δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμόμονες ἐγγένοντο», υ, 231* ἔτι δὲ μετὰ δοτ. «πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμ. ἔξω» Ἱλ. ζ, 115. Πρό πάντ. εἰς τὸν παρκ. «ἐκγεγῆσθαι» Ἡέλιοντο. Ὁδ. κ, 138 «Ἐλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα» ὁνητοῦ πατρὸς ἐκγεγώς Εὐρ. Βακχ. 1340. Εἰς ταῦτ' ἀντίκει τὸ ἀνώμαλ. ἐκ γεγῶνται Ὁμ. Ὀν. Ἀφρ. 198, με σημ. μέλ. πρβλ. ἐκ γεγῶνται Ὁμ. Κομητ. ἐπ. (15, 40) 2) ἀμτφ. ἀναγῶν, ἀπομακρύνομαι - τοῦ ζῆν Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 23. Περὶ χρόνου, παρέρχομαι «γῶν οὐ ἐκγεγῶν ὁ νότος» Ἡρ. 2, 175* 3) ἀπρὸς ὅπ. ἐκ γίνεσθαι, ὡς καὶ τὸ ἔξεσθαι, εἶνε ἐπιτετραμμένον, δυνατὸν «μοι, Ἀθηναῖους ἐκτερασθαι», 3, 105, Ἀριστ. ἱππ. 851* ὁδ. ἀπλότ. ἐκ γεν ὁμ.

ν ο ν Ἰσοκ. 16, 30, ἀν καὶ ἦτο δυνατόν, ἐμ-
βθε ἐλεύθεροι νά, πρὸ τοῦ Βεκα. ἐγγ. τὸν
ἀφρ. ἐξεγγείνατο εἰς ἐνερ. σημ. ἐγέννησε
Λουκ. Τράγωδοι. 4, οἰαστορ.

Ἔκ - γλευκίζομαι· παύω τοῦ νά ἦμαι
γλεικός, ἀποβράζω, λαμβάνω ἱκανὴν ζύμωσιν
Ἰπποκρ. ἐπιθ. 7, σ. 1227.

Ἔκ - γλίσσχαίνω· κάμνω ὅπως διόλου
γλίσχρον Ἀρεταί.

Ἔκ - γλυσή, ἡ· τὸ διακοιλιάειν, σκάπτειν,
Αἰλ. Ζ. 1, 4, 12, τὸ ἐκλεπίζειν, ξεπουλιάζειν.

Ἔκ - γλύφω· 1) διακοιλιάω, σκάπτω· «σφόν-
δυλος· κοίλος καὶ ἐξεγλυμμένος» Πλάτ. πολ.
10, 616· «τυρὸς ἐξεγλυμμένος» Εὐδοκ. π. Ἐτ.
Μ. 311, 55· 2) ἐκλεπίζω, ξεπουλιάζω· «τὰ
νεύματα Αἰλ. Ζ. 1, 2, 33· οὕτω δὲ καὶ μέ-
«τὰ ὧς ἐξεγλύφοντο» Πλάτ. Τιθ. Γρ. 17·
πρόβλ. ἐκκολλάτω, εκσεύρω.

Ἔκ - γοητεύω· γοητεύω, δόλω ἀπατῶ Ἰωσ.
Ιουδ. πολ. 1, 11, 3, παρὰ τὸ φαρμακεύω
Γοργ. Ἐλ. σ. 98, decipio.

Ἔκ - γόννη, δι. γρ. ἀντὶ ἐκγονος Εὐρ. Ἐλ.
1067, nepitis.

Ἔκ - γονος, 2' γεννηθεὶς, καταγόμενος ἐκ τινος,
πρόπαντ. ὅτε γ. γ., τοῦτο μὲν ὁ αἰὶς Ἰλ. ε. 813,
συχνὰ τραγ. καὶ ἔξης ἡ ἐκγονος· ἡ ἀνγί-
στη Ἰοδ. λ. 236, Εὐρ. ἰκ. 955, τοῦτο δὲ ὁ
ἐκγονος κυρ. ἐκγονοὶ ἐκγόνων Πλάτ. Κριτ.
112 (πρόβλ. ἐγγονος, περὶ τοῦ ἐγγονοῦ ἡ
συνήθ. ἐκφρασις) καὶ ἐν γένει ἀπόγονος τραγ.
Βουκ. 1, 9· «οἱ τῆςδε τῆς γῶρας ἐκγονοί»
Πλάτ. Μενεξ. 239 κ. ἄλλ. (τὸ γεννώμενον
εἶναι τὸν ποιοῦμενον ἐκγονον, νόμ. 11,
930) τὸ ἐκγονον = οἱ ἀπόγονοι Αἰσχ. Πρ.
137. Περὶ ζώων· «λίκοντος»· Ἐπιπολ. Πλάτ.
Κρατ. 303, σπανιὸς· περὶ ἀφύρων πραγμά-
των· «ἐκγονα κλυτὰς γ' ἰόντος αὐξεται» Σοφ.
Οἵ. τ. 171· «δεῖλαις ἐκγονοῖς ἡ ἀργία» Πλάτ.
νόμ. 10, 901, «ἐκγ. ὕδρευς ἀδικίας», 3, 691·
«τὰ ζωγραφία· ἐκγονον», Φαίδρ. 275· ὅλ.
παρὰ τὸ τόκος, πολ. 6, 507.

Ἔκ - γράφω· 1) ξεγράφω, ἀντιγράφω Ἐπιγρ.
1842, καὶ μέσ. δ' ἐμαυτὸν ἀντιγράφω Ἀριστ.
βατρ. 151· «τὰς συνθήκας = βάλλω ν' ἀντι-
γράφουν Δημ. 48, 48· 2) ἐξαλείφω, ἐκ τινος
καταλόγους· «ἐλ τις μὴ ἐξεγράφῃ» Ἀνδοκ. 1,
77, exscribo, describo.

Ἔκ - γρυστεύω· παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πρᾶ-
γματα ζητῶ· «ἐκγρυτεύω· ξερευνήσῃ» Ἡσυχ.
scutior.

Ἔκ - γυμνάζω· ἀσκῶ, γυμνάζω γλωσσ.

Ἔκ - γυμνῶ· ξεγυμνῶν Εὐμαθ. 4, σ. 114.

Ἔκ - γυναικίω· ἀπογυναικίω Γερμ. Κπολ.

Ἔκ - παθεῖ· ἐκκαυθεὶς Ἀλκιωνες Ἡσυχ.

Ἔκ - παδύομαι, παθ. γίνομαι ὁδός Θεοφρ.
αἰτ. φυτ. 6, 11, 9.

Ἔκ - παῖναι (ἴδε δάω), μόν. ἀφρ. ἀντὶ γνώ-
ναι· «ξεδᾶς» Ἀπολ. Ρ. 4, 1565.

Ἔκ - πακρύω· εἰς δάκρυα ἐκρήγνυμαι, κλαίω·
«ποῦ ἐκδακρῶσαι (δοκεῖς ἐμεῖ)» Σοφ. Φιλ. 278,
Εὐρ. μεγν. οἷον Πλουτ. 70, σ. 475, ὅστις
μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ περὶ φωτῶν, ὅτινα
βγαίνουν, σπάζονται θητήν, Πλαγγμτορ.

Ἔκ - παμάζω· καταδαμάζω Κ. Μαν. χρον.

Ἔκ - δανείζω· δανείζω Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 21.

Ἔκ - δάνεισις, ἡ· τὸ δανείζειν χρήματα Ἐπιγρ.

Ἔκ - δανειστής, ὁ· δανείζων χρήματα Ἐπιγρ.

Ἔκ - δαπανᾶω· δαπανᾶω Πολυδ. 21, 8.

Ἔκ - δαρσις, ἡ· ξεδαρμα Νεκταρ. διμλ. σ. 6.

Ἔκ - δαρτινός, 3' ὁ εἰς τὴν ξεδαρσιν ἀνή-
κων Τζέτζ. decoratiorius.

Ἔκ - πασύνω· δασύ ὅπως κάμνω Ἡσυχ.

Ἔκ - παύματα· πόλ. ἐν Λυκαονίᾳ Πτολ.

Ἔκ - δεδιγτημένως· ὀρυπτικῶς Πολυδ. 6,
185, delicato.

Ἔκ - δεής, 2' ἐλλιπής Σουδ.

Ἔκ - δέ-ησις, ἡ· δέησις Εὐαγγ. Ἰστ. ἐκκλ. 1, 9.

Ἔκ - δαίω, ἡ· ἐλλείψις· «τὸν φόρων· καθυστέ-
ρησις Θουκ. 1, 99, κατὰ Σχολ. καὶ Σουδ.
«ἐκούσιος στέρησις χρημάτων, ἀντιθ. «ἐκδεῖα
ἀκούσιος» πρὸλ. Δημ. 32, 30, penuria.

Ἔκ - δαίπνω· ἐξω δεικνύω, ἐπιδεικνύω,
= ποιῶ γνωστὸν Σοφ. Οἵ. Κ. 1025, Εὐρ.
Ἰππ. 1298 καὶ μεγν. ostendo.

Ἔκ - δαίμαίνω· τῷ ἐπομ. Ὡλιθ. 9, 8.

Ἔκ - δαίματι· τὸν ἐμβάλλω φόβον, τρομά-
ζω· «μηδ' αἱ μητέρες τὰ παῖδ' ἐκδεματόν-
των» Πλάτ. πολ. 2, 381 καὶ μεγν. Πρὸ πάντ.
εἰς τὸ παθ. Δ. Ἄλ. π. Δημ. 54, exterreo.

Ἔκ - δειπνῶ· ποιῶ δειπνόν, μεγεθύνω ὥς,

Ἔκ - δειπνῶ· τελειῶν τὸ δειπνον Πολυδ.

Ἔκ - δαίρω· γδαίρνω· ἐκδεύεται = ἐκδεμα-
τοῦται Ἡσυχ.

Ἔκ - δεκάτω· ἐπιβάλλω τὴν δεκάτην
Δ. Σικ. 4, 21, decimo.

Ἔκ - δέκομαι, ἰων. ἀντὶ ἐκδέχομαι.

Ἔκ - δεκτέον· παραδεκτέον, ἰκονοῦν Ὁριγέν.

Ἔκ - δεκτικὸς, 3' ὁ δεχόμενος μεγν.

Ἔκ - δέκτωρ, ὁ ρος, ὁ ὁ ἀποδεχόμενος·
«πύωνον» ὅστις χάριν ἄλλου ἀποδέχεται
ἐργασίαν Αἰσχ. ἀποσπ. 180, ἐνθα εἶναι ἦνω·
μύνα· «ἀντίδοσιν καὶ πόσων ἐκδέκτορα».

Ἔκ - δευδρύω· ἐκβάλλω ἡ ἐκρίζω τὰ δέν-
δρα Παχυμ. χρον.

Ἔκ - δεξίος, 2' ὁ εἰς τὰ δεξιὰ Ἰ. Χρυσ.

Ἔκ - δεξις, ἡ· τὸ ἀποδέχεσθαι· τῆς βα-
σιλῆϊς = ἡ διαδοχὴ Ἡρ. 7, 3.

Ἔκ - δέρομαι· ἐξω βλέπω, τινός· «κε-
φαλῆς ἐκδέκεται ὅσας» Ἰλ. ψ. 477, ὅπερ ὁ
βύλιος καὶ Σπίτανορ χωρίζουσι, prosperio.

Ἔκ - δερματίζω· ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, γδαίρνω,
ἀρ. λες.

Ἔκ - δερματόω· τῷ ἀνωτ. Σχολ. Ἀριστ.
οἰα. 760.

Ἔκ - δέρω· ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, γδαίρνω· «βύρ-
σαν Εὐρ. Ὡλ. 824· «Μαρσύαν Ξεν. Ἄν.
1, 2, 8· «σφάττειν καὶ ἐκδ.» Πλάτ. Εὐθὺδ.
301. Παρ' Ἀριστ. σφ. 450, αἰκίζω, ὀβριζώ
καὶ δαίρνω, decorio.

Ἔκ - δεσμεύω· προσδένω, μετ' «τὴν πίστιν
εἰς ἀλλήλους» Πολυδ. 3, 33, 8, religio.

Ἔκ - δεσμέω· τῷ ἀνωτ. μεγν.

Ἔκ - δετός, 2' δεμένος· «ἐξ ἱππων» Ἀλφ.
5, (9, 97), religatus.

Ἔκ - δέχομαι· 1) δέχομαι τὴν παρὰ τινος,
λαμβάνω αὐτὸ παρ' αὐτοῦ· τινὶ τι· Ἰλ. ν.
710· «Ὁρῶσιν ξεδεξίαν πατρί» Αἰσχ. Χο.
751· «τὰ εἰς πόλεμον παρὰ πατρός» = παρὰ

τοῦ πατρὸς μανθάνω Ἦρ. 2, 166. 60. *πατὴρ παρὰ πατρὸς ἀρχὴν ἐξεδέξατο = παρέλαβε τὴν κυβέρνησιν ἀπὸ τὸν πατέρα, τὸν διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχήν, 1, 26. καὶ ἄντι τῆς αἰτ. *Φραδύτρεω τελευταίαντος ἐξεδέξατο Κυζάρης = τὸν διεδέχθη 1, 16, ὁμοίως *ἡ Περιοικὴ καὶ ἀπὸ ταύτης ἐκδεχομένη Ἀσσυρίῃ = ἀκολουθοῦσα, 4, 39. οὕτω δὲ καὶ *ἐκδεξιόμενον εἰπεῖν Πλάτ. συμπ. 189. *ὥσπερ σφαίραν ἐκδεξιόμενος τὸν λόγον, Εὐριπ. 977. 2) λαμβάνω ἐν ἑμαυτῷ *τὰ πάντα ἐν αὐτῷ, Τιμ. 50. 60. -λόγους = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, ἐκλαμβάνω Πολυδ. 10, 8, 12 καὶ πρὸ πάντων οἱ Σοφ. 3) περιέχω, *κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Σοφ. Φιλ. 123. *ὥς ἂν γένηται τι Δ. Ἀλ. 6, 67. ἄλλ. *τοὺς Σκύθας ἐξεδέξατο πόνοισι, 4, 1, Πολύδ. 1, 65, 2, προσδέχομαι, προσδοκῶ, περιμένω ἄλλῃ - πόλεμον ἀνταλαμβάνω Πλάτ. Μενέξ. 245. -τὴν αἰτίαν = ἀνταλαμβάνω, λαμβάνω ἐπ' αὐτῇ τὴν ἐνοχλήν, τὴν αἰτίαν Δημ. 19, 37. Ἐκ - δέω αἶς τὴν δὲν στερεῶ, προσδένω *ὁρὸς ἐκδοῦν ἡμῶν = ἐδενον τὰς ὁρὰς στερεῶ εἰς τοὺς ἡμῶνους, ἔκτενον τοὺς ἐμπροσθεν αὐτῶν, ὅπως τὰς σύρωσιν Ἰλ. ψ, 121. *συνιδῶς ἐκδοῦσι = προσδένω τὰς ὁρὰς εἰς τὰ σταθμὰ, τὰς παραστάδας, κλείω αὐτὰς Ὀδ. γ, 174. *χέρας βρόχοισιν = πρὸς ἀλλήλας δένω Εὐρ. Ἀνδρ. 556 καὶ μετ. *ὁράκοντα ἐπὶ καντῶν ἐκδεδεμένους = ἐπάνω στερεῶ δεμένους Λουκ. Μέσ. εἰς ἑμαυτὸν τι στερεῶ δένω - ἀγάλλω κατὰ ἐπὶ κρεμῶ Ἦρ. 4, 76, ὡς καὶ τὸ ἔνερ *ἀκταῖσιν ἐκδῆσαντο πλεετὰς πεισματῶν ἀρχῆς Εὐρ. Ἰπκ. 167. Ἐκ - δὴ θύνω δηθύνω Ἀρεταί. perdaro. Ἐκ - δὴ λος, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν διὰ δὴ λος, πολὺ γνωστός, ἔξοχος *ἐν ἐκδῆλος μετὰ πᾶσιν Ἀργείοισιν γένοιτο Ἰλ. ε, 2, ὁλοφάνερος = πάντα ἐκδῆλος ποιεῖν Δημ. 2, 21. ἐπὶ ἐκδῆλος Ἀθην. 13, 561, conspicius. Ἐκδῆλος Ἀρκτὸς Μεγαλοπολίτης, μαθητὴς τοῦ Ἀρκετιλίου καὶ διδάσκαλος τοῦ Φιλοποίμενος Παιστ. Ἐκ - δὴ λῶς, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν δηλῶς Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 18, 4, manifesto. Ἐκ - δὴ μ - ἀγωγέω κερδίζω τὴν ἀγάπην τοῦ πλῆθους διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων - τὸ πλῆθος Δ. Ἀλ. 7, 4, pellicio. Ἐκ - δὴ μέω εἰμαι ἐκδῆμος, ἐκτός τῆς χώρας, πηγαῖν εἰς τὰ ξένα Σοφ. Οἰ. τ. 114, peregrinor. Ἐκ - δὴ μεία, ἡ τὸ ἀποδημεῖν, ἡ διατριβὴ εἰς τὰ ξένα Εὐρ. π. Β. Ἀν. 93, ἡ ἔξορία Πλάτ. νόμ. 9, 869, *μετανάστασις τῆς χώρας = ἐκ τῆς χώρας Δ. Σικ. 1, 82. Παρὰ μετ. ἡ ἀποδημία ἡ αἰώνιος, ἥγουν ὁ θάνατος, discessus. Ἐκ - δὴ μιο - οργέω δημιουργῶ μετ. effingo. Ἐκ - δὴ μοκ - οπέω ἐκδημαγωγέω μετ. Ἐκ - δὴ μος 2) ἐκτός τῆς χώρας, ἀπὸν, ἀποδημῶν, ταξιδεύων Σεν. Κύρ. 8, 5, 12. *τῆσδε χθονὸς Εὐρ. Ἰπκ. 281. -ἐξοδος = εἰς τὰ ξένα Θουκ. 2, 10. -στρατεία, 1, 15. -φυγὴ Εὐρ. Ἰπκ. 37, κατὰ Μοῖρ. ἀντικῶν ἀντὶ ἀπόδῃμος.

*Ἐκδῆμος, δ. Μεγαλοπολίτης Πολύδ. Ἐκ - δὴ μ - ούω δημοσιεύω Δ. Κάσ. 61, 12. Ἐκ - δὴ ῶω πορθεῖν ἐξιδῶσι = ἐκδέρχεται, κατεκίφειν Ἠούχ. everto. Ἐκ - δία - δαίνω ἐντελῶς διὰ μέσου ἐκδένω - ταφρον Ἰλ. κ, 198, pertranseo. Ἐκ - διαδοχῇ, ἡ διαδοχὴ δρ. λεί. Ἐκ - διατάσσομαι ἐκ τῆς ἀκρι τοῦδε συνήθους διαίτης ἀποκλίνω, ἀπομακρύνομαι *εἴ τι που ἐξεδηγῆται τὸν καθιστάτων νομίμων = ἂν κάποιος εἶχεν ἀποκλίνει εἰς τὴν ἐκ τῶν ὑφισταμένων θόμῳν Θουκ. 1, 132. *μηδὲν ἐκδικαζόμενος τῶν πατρίων Δ. Ἀλ. 5, 79, μετ. ἔτι δὲ μετ' αἰτ. οἷον ὁ Φίλων. ὥσαυτ. *Μηδὲν ἤδη εἰς τὰ ξένα καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδηγῆται = ἔχει μεταβάλλει τὴν διαίτην αὐτοῦ ἐπὶ τὸ βέλτιον Ἀθην. 13, 556. Ἐκ - διαίτησις, ἡ μεταβολὴ τῆς ἀκρι τοῦδε συνήθους διαίτης *καὶ μεταβολὴ Πλουτ. Ἀλῆς. 45. *τῶν πατρίων = ἀπόκλισις, ἀπομακρυνσις ἀπὸ Φίλων. Ἐκ - διαίτη τῆς, ὁ διαφθορῆς Θεοφύλ. Σμ. Ἰστ. 4, σ. 97. Ἐκ - δια - πρίζω ὅπως διόλου ἀποκλίνω μετὰ πρίονιον, μετ. τοῦ ἐν. Ἀπ. ἐμφ. π. 4, 20. Ἐκ - διαστρα - κλώσσω, ὁ στήμων Ἠούχ. Εὐκ. δία - φεύγω ἀποφύγω Νεμεσ. π. φου. ἀνθρ. σ. 158, effugio. Ἐκ - δίδω α γ μ α, τό δοκίμιον μαθητοῦ Εὐρ. Ἰων 419, documentum. Ἐκ - δίδω κ τ ε ο ν δει ἐκδιδάσκειν Τζέτζ. Ἐκ - δίδω α σ κ ω, δόρ. ἔξεδιδάσκησα Πίνδ. Π. 4, 217. ἀκριδῶς δίδωσκω *ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος Αἰσχ. Πρ. 983, καὶ ἀκολουθοῦντος ἀπρ. Σοφ. Ἠλ. 387. τὴν ἰά τι, Φιλ. 600. Καὶ παρ. *ὅψ' ἐκδιδάσχεις τῶν κατ' οἶκον, Τρ. 930. ἀκολουθοῦντος ὡς, Οἰ. Κ. 1370, Ἦρ. 4, 118. *καὶ οὐ τὸ ὀρέσας οὕτως αὐτοῦ γινεαίους ἐξεδίδας = δίδας αὐτοῦ καὶ καταστήσας ἐργονεῖς Ἀριστ. βiatr. 1019. Μέσ. δίδωσκω, βάλλω νὰ ἐκπαιδεύωσι Εὐρ. Μῆδ. 295, edoceo. Ἐκ - δίδω ρ α σ κ ω, ἰων. ἐκ - δίδω ρ ῆ σ κ ω ἰφροῦν, διαρύνω, ὁραπετεύω *ἐκδιδρῆσκει πλοῦν ἐξ Αἰγύπτου 3, 4, ἀπολ. Θουκ. 1, 126, aufugio. Ἐκ - δίδω ρ σ κ ω ἰκδῶν, διαρπάζω, λεηλατῶ Ἰωσ. ἰουδ. π. 2, 14, 2. Ἐκ - δίδω μ ι 1) ἔγω δίδω, ποδὸ πάντ. ἀποδίδω τι ἀδίκως κρατούμενον *Ἐλ ἐν ἡν = τὴν ἀρπαγίσαν Ἑλένην Ἰλ. γ, 159. ἀποδίδω, παραδίδω, τὴν ἰά Αἰσχ. ἰκ. 336. *τοῖς ἰχθύοις Σοφ. Φιλ. 1372, ἀντιμ. τῷ ἰε - α ἰ τ ῶ, προδίδω *τοῖς βαρβάρους Ἰσοκ. 4, 122. *Ἀμφίπολιν ἐξίδωκε καὶ ἀπέδοτο Δημ. 19, 253. -κατὰ δα = εἰς τὰ βασιανιστήρια παραδίδω, 29, 14. μετ. *θυμὸν ἐκδύσθαι πρὸς ἡβαν = παραδίδω εἰς τὴν ἡβον Πίνδ. Π. 4, 295. 2) ἐκ τῆς οἰκίας δίδω - θ υ γ α τ ῆ ρ α = δίδω τὴν κόρην εἰς γυναῖκα, σὺζυγον Ἦρ. 1, 196. Ἐν δὲ μέσ. Εὐρ. Μῆδ. 304 δίδω τελείως *Ἀλχηστὴν ἐκδύσθαι πρὸς γάμον Ἀδμήτω Δ. Σικ. 4, 53. ἄλλῃ καὶ ἄντι προσθήκης *οὕτε ἐκδύσθαι οὕτε ἀγαγέ-

σθαί παρ' ἐκείνων· Θουκ. 8, 21· «ἐκδιδόναι εἰς οὐδ' ἀν' βούληται· Πλάτ. πολ. 2, 362. Παρὰ Δημ. 57, 41 τὴν ἡδὴ ὑπανδρευθεῖσαν, τὴν γυναικὰ μου εἰς ἄλλον παραχωρῶ»· «ἐκδιδόναι παῖδα εἰς ἑτέραν οἰκίαν» = πρὸς υἱοθετησιν, κάμνω νὰ υἱοθετήσωσι Πλάτ. σοφ. 242· «-τόν παῖδα ἐπὶ τέγγην»· Ξεν. ἱπκ. 2, 2, ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸ διδασκαλεῖον δίδω· 3) δίδω τὴν ἑξω ἐπὶ χρήμασι, μισθώνω, ἐνοικιάζω· αὐτὴν Ἦρ. 1, 68· «-ἀνδράποδα Ξεν. προσδ. 4, 15» πρὸ πάντ. μισθώνω, παραγγέλλω εἰς τινα ἐπὶ πληρωμῇ νὰ κάμῃ τι· «-γαλινὸν τινα γαλκίσει αὐτάς»· Πλάτ. Παρμ. 127· «ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδιδουκὸς κατὰ συγγραφήν»· Δημ. 18, 122· «ἐπὶ δὲ διαθέντω χρήματα, δανίζω, ἀργύριον, ἐν νόμῳ Δημ. 35, 51· 4) ἐκφέρω, παράγω· «ἐκδιδούσι τὸ ἡλεκτρον αἱ αἰγυροὶ»· Λουκ. ἡλεκτρ. 2· πρὸ πάντ. περὶ βιβλίων, ἐκδίδω Ἰσοκ. 5, 11· 5) δίδω. ἔρχομαι, περὶ ποταμῶν, γένομαι· «-εἰς θάλατταν»· κ. ἄλλ. Ἦρ. 1, 80.

Ἐκ - δι - γγέσμαι ἐντελὲς διηγοῦμαι Ἰωσ. Ἐκ - δι - θυραμβόω κάμνω εἰς διθυραμβικὸν ὄργανον Φωτ. κωδ. 79.

Ἐκ - δικάζω 1) ἐδικίω, λαμβάνω δικὴν Εὐρ. ἱκ. 154· «φόνον, 1218· 2) ἀγὼ εἰς τέλος δικαστικὴν ὑπόθεσιν, ἀποφασίζω αὐτήν, περὶ δικαστοῦ λεγόμενον Λυσ. 17, 3, καὶ κωμ. Ἀριστ. ἐκκλ. 984· οὐ παθ. «δικαί ἐδικι-σθεῖσαι»· Πλάτ. νόμ. 12, 958. Μίς παρ' Ἀρποκρ. ἐξηγεῖται· «ἀνάδικον ἐκποῶσαι διὰ τὸ δικάσασθαι».

Ἐκ - δίκαξις, ιος, δωρ. ἢ ἐδικασίς Ἐπιγρ. Ἐκ - δικαστής, ὁ· τιμωρὸς Εὐρ. ἱκ. 1153.

Ἐκ - δικάω· τιμωρὸς τινα Ἀπολδ. 2, 5, 11, ἐδικίω· «φόνον» Ἀθην. 13, 560· «τινὰ ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου» = ὑπερασπίζομαι Ν. Δ. παρὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 827 μετὰ δοτ. «ἐδικι-σας τῷ Θηορί» = δίδω ἱκανοποίησιν, δικαίον εἰς τινα, ulciscor.

Ἐκ - δίκη, ἡ· ἐκδίκησις Σχολ. Ἀπολ. Ρ. Ἐκ - δίκημα, τό· ἡ τιμωρία Δ. Ἀλ. 5, 50.

Ἐκ - δίκησις, ἡ· τὸ ἐκδικεῖσθαι, ἡ τιμωρία· «ἐκδίκησιν ποιέσθαι» Πολυδ. 3, 8, 10· «ποιεῖν Ν. Δ. ultio.

Ἐκ - δικητής, ὁ· ὁ ἐδικίων, τιμωρὸν Ἰωσ. Ἐκ - δικητικός, 3· ἐδικιούμενος, τιμωρῶν Τζέτζ. ultorius.

Ἐκ - δικία, ἡ· 1) ἐκδίκησις Ἀπολδ. 3, 7, 6· ἀφίσις ἀπὸ συμφωνίας Δ. Κάσ. 38, 7, ultio.

Ἐκ - δικός 1) ἔξω τὸ δικαίον, παράνομος, ἄδικος· «ἐδικία πάσχω» Λίσχ. Πρ. 1095· «ὅρπον περῶντες μηδὲν ἐδικόν», Εὐμ. 367· «ἀνδρες = ἄδικοι Σοφ. Οἰ. Κ. 924· 2) τὸ δικαίον διακρινόμενος, τιμωρῶν· «χρόνος Διοκλ. 1 (12, 35)· ὁ ἐκδ. = ὁ ἐκδικητής Ἡρωδ. 7, 7, 10. «Ἐπὶ δὲ σὺνδίκῳ, ἐπίτροπος τῆς ἱπικρατείας Κικ. ad fam. 13, 56· ἐπίρ. ἐδικίως Σοφ. Ἀντ. 928, injustus.

Ἐκδικός, ὁ· 1) Ἀκαδεμαίμονος Ξεν. 2) Ἀπολ-λωνιάτης Ἐπιγρ.

Ἐκ - διορύσσω· διορύντω, διατιτρώσκω Τζέτζ. Ἐκδικεῖται, ὡν, τὰ (Πτολ.) καὶ Ἐκδικεῖται, πόλ. παράλιος τῆς Παλαιστίνης Ἰωσ.

Ἐκ - δεσκέω (ὡς δεσκον) ἐσφενδονίζω Ἐλλ. Ἄν. Οὐολφ. τ. 1, σ. 43.

Ἐκ - δεσφάω ἐκζητῶ· ἐξεδίρησεν = ἐξεζήτησεν Ἦουχ.

Ἐκ - δεσφρεύω ἐκ τοῦ καθίσματος, τοῦ δίφρου, ἐκ τῆς ἀμάξης ἐκβάλλω Λουκ. Ὑλεκτρ. 2.

Ἐκ - δεσφρίζω ἐκδιφρέω Κ. Μαν. χρόν. σ. 113.

Ἐκ - δεσφάω· πολὺ διψᾷ Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 5, 9, 3, sitio.

Ἐκ - δεσφός, 2· πολὺ διψῶν Δ. Σικ. 19, 109.

Ἐκ - δεσπότης, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐκδωχθῇ Πλουτ. ἡθ. σ. 13, abigens.

Ἐκ - δεσώω· ἔξω δικάω, ἀποδιδῶμι Θουκ. 1, 24, πρὸ πάντ. εἰς ἑξορίαν Πολυδ. 8, 70· «τινὰ τῆς οἰκίας. Λουκ. Τιμ. 10.

Ἐκ - δέωξις, ἡ· τὸ ἀποδιδῶναι, ἐκβάλλειν.

Ἐκ - δοκιμάζω δοκιμάζω μὲν.

Ἐκ - δονέω· πρὸς τὰ ἔξω τινάσσω, ῥίπτω μτφ. «φρένες ἐκδεδόνηντο» = οὕτω συνεταρά-χθησαν, ἐσαλεύθησαν Ἀγδ. 24 (11, 64).

Ἐκ - δορά, ἡ· τὸ ἐκδέρειν, ὀδαιρνεῖν Διοσκ.

Ἐκ - δορέω· ὀδαιρνω μτφ.

Ἐκ - δόριος· ἀφορρὸν τὴν ἐκδορὰν τοῦ δέρμα-τος· ἐκδορία = φάρμακα, μέσα δι' ὧν ἀφαιρε-ται τὸ δῆμα Διοσκ. 3, 70, excorioria.

Ἐκ - δόσιμος, 3· μισθωμένος, συμφωνη-μένος Πολυδ. 7, 200· ἀποκατασταθῆν π. Ἀθην. 15, 680 ἔξγγ. τοῦ συνθηματίας.

Ἐκ - δόσις, ἡ· τὸ ἔξω δίδειν, ἀποδίδειν· πρὸς ἐκδιδῶμι· 1) ἡ παράδοσις· «ἐκε-τέων Ἦρ. 1, 159· 2) νόμους»· «ἔκδοσιν ὑγατέρων ποιέσθαι» = ἐκδιδόναι Πλάτ. νόμ. 11, 924· 3) ἐκμίσθωσις, συμφωνία, ὅπως κατασκευάσῃ τις Πολυδ. 6, 17, 4· 4) ἔκδοσις, δημοσίεσις βιβλίου μτφ. 5) δά-νειον ἐπὶ πλοίων ἢ ἐμπορευμάτων, ἀπὸ ἀπέρ-χονται ἐκτὸς τῆς χώρας· οὕτω Β. Ἄν. 217, ἔξγγ. «τὸ ἔξωθεν τῆς πόλεως δάνειμα»· ἡ καθ' Ἀρποκρ. «ναυτικὸν δάνειμα», οὕτως δὲ Δημ. παρὰ τὴν 1, 27, 16, dedilio.

Ἐκ - δόσιον· δεῖ ἐκδοῦναι Πλάτ. ἐπ. 13, σ. 361, edendum.

Ἐκ - δόσις, ὁ· ὁ συμφωνῶν ἐπὶ ἀντιμι-σθίᾳ ἔργον τι Ἐπιγρ. ἀλλὰ καθ' Ἦουχ. «ἐκ-δόται, προδότης, ἀποδότης».

Ἐκ - δόσις, ὁ· ἐπὶ τοῦ ἐκδιδῶμι (ὅπερ ἴδε), πρὸ πάντ. προδεδόμενος, ἀποδομένος· «ἐκδοτον ποιεῖ τινα εἰς τοὺς Πέρτας» Ἦρ. 3, 1, ὡς καὶ τινε, Ἰσοκ. 4, 122· «ἐκδοτος γίγνομαι» Εὐρ. Ἰων 1251· «ἐπὶ δὲ ἐκδο-τον διδόναι» Δημ. 23, 217· «ἐαυτὴν ἐκδο-τον παρέχειν» = παραδίδω ἑμαυτὴν Λουκ. ἱπρ. ἐκδότης Ἰουστ. Μαρτ. σ. 317, deditus.

Ἐκ - δουλεύω· εἰμαι δούλος Νικ. Εὐγ. ἐπιστ.

Ἐκ - δουλος, ὁ· ὁ δούλος γεννηθεὶς Σουδ.

Ἐκ - δοχέτον, τό· δοχεῖον, ἀποθήκη Ἰωσ.

Ἐκ - δοχεύς, ὁ· κάπηλος Πτολ. τετραβ. σ. 179, caupo.

Ἐκ - δοχή, ἡ· 1) τὸ ἐκδέχεσθαι, παραδέχεσθαι· 2) ἡ διαδοχή· «ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πύμ-ποῦ πυρός» = ἤναψε σημεῖον ἐκ πυρός, τὸ ὁ-ποῖον διεδέχετο τὸ πρῶτον, ἥτο ἐξακολου-θησας τοῦ πρώτου Λίσχ. Ἀγ. 290· «τὴν ἐκ-δοχὴν ἐποιήσατο τοῦ πολλοῦ» = ἐξηκολού-

ἦσεν τὸν πόλεμον, 2, 30' 3) ἔρμηνεία, σημασία Πολυδ. 3, 29, 4' «ἔξ ὧν ἦν λαμβάναι ἐκδοχὴν, ὅτι» «ἔξ οὗ ἡδυνάτο τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι, 23, 7, 6' 4) «ταμεῖον Σουῖδ.

Ἐκ-δόχιον, τὸ ἐκδοχιστόν. -Μουσάων Ἀλνιμ. 21 (14, 60).

Ἐκ-δοχός, ὁ ἐγγυητής μτγν.

Ἐκ-δρακοντόω· εἰς δράκοντα μεταβάλλω ὁδρ. Αἰσχ. Χο. 542.

Ἐκ-δραμεῖν, ἔδρ. τοῦ ἐκτρέχω.

Ἐκ-δραχμός, ὁ ἐξ δραχμῶν Πούχ.

Ἐκ-δρέπομαι· δρέπω ἐκ τινος, ἀποδρέπω Ἀρισταιν. 1, 13.

Ἐκ-δρομάς, ἄδος, ὁ ὅ ἐκ τῶν ἐξήδων ἐξελθών. Κατ' Εὐστ. Ὁδ. σ. 1915, 19 «Εὐπολὺς ἐν τῷ... τοῦτον καταλεκτέον εἰς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας· οἵπερ εἰσὶν οἱ ἀκολασταίνοντες ὑπεράσκημα, λεγόμενοι ἐκδρομάδες, ὡς παραδεδραμηκότες τὴν ὥραν καὶ ἀνάπαλιν ὄντες τοῖς πρώτοις ὑπνηήταις».

Ἐκ-δρομέω ἐκλείω, ἐκτρέχω Ἦρ. Ναξ. excurro.

Ἐκ-δρομή, ἡ τὸ ἐξω τρέχειν ἄ) ἡ ἐπεκδρομή, ἔξοδος Θουκ. 4, 127' 6') παρέκδροσις ἐν τῷ λόγῳ Ἀρισταίδ. γ'). περί φυτῶν, ἀναδρομή, τὸ ἀναελαστανεῖν, excursio.

Ἐκ-δρομός, ὁ ὅ ἐξω τρέγων, πρὸ πάντ. ὁ ἐκ τῆς ταξέως τῆς μάχης ἔξω πρὸς τὸν ἐχθρὸν ὁρμών Θουκ. 4, 125.

Ἐκ-δρύπτω· σπαράττω Θεοδ. Προδρ. σ. 394, lacerō.

Ἐκ-δύμα, τό· τὸ ἐκδυθῆν Ὑδρλ. 1 (5, 199), ekuinui.

Ἐκ-δύνω· ἔδ' ἐκδύω.

Ἐκ-δύσις· ἀνήκων εἰς τὸ ἐκδύειν· τὰ ἐκδύσις «ἔστιν παρὰ τοῖς Ἑρησὶ Φαιστίοις»· «ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἔξιδυ» Ἀντ. Διδ. 17.

Ἐκ-δύσις, ἡ τὸ ἐξορμαῖν, διαφεύγειν Ἦρ. 3, 146' «ἐκδύσιν ποιεῖσθαι»· «ἐξέρπω, διεκδύω καὶ ἐξέρχομαι, 3, 109' «οὐ γάρ ἐστι Ἑλλήσι οὐδέμια ἐκδύσις μὴ εἶναι τοὺς δούλους» «δὲν δύναται νὰ διαφύγῃσι τὴν δουλείαν, 8, 100' ἡ ἐκφυγὴ Πλουτ. Κρατ. 326' τόπος πρὸς ἐξοδόν, ἔξοδος, ἀντίθ. τῷ ἐσοδῷ Ἦρ. 2, 121, emersio.

Ἐκ-δύς-ωπέω· διὰ δυσωπύσεως, ἐντροπιάσεως παρακινῶ τινα εἰς τι, ἐπιμύνης ἱκετεύω Ἠλιδ. καὶ ἐκκλ.

Ἐκ-δύς-ωπῆσις, ἡ τὸ ἱκετεύειν Ἦρ. προηγ.

Ἐκ-δύτῃριον, τό· ἀποδυτήριον γλῶσσ.

Ἐκ-δύτης, ὁ· συλῆτης γλῶσσ.

Ἐκ-δύω· γδύνω, ὁ ὅμ. ἐν τμήσ. «ἐκ μὲν με γλαῖναν ἔδυσαν» Ὁδ. ξ, 341' «ἐκδύων ἐμὲ χρηστέρην ἐδύθη» Αἰσχ. Ἄγ. 1242, καὶ ἄνευ προσθήκης· «τινὰ ἐκδύειν» «ἐκδύω τινὰ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων, καὶ τοῦ τὰ ἀρπάζω, τὸν γδύνω Δημ. 24, 204. Ὅστω τὸ παθ. «τὸ μὴ ἐκδυθῆναι» Ἀντιφ. 2, 6, 5' «ἐπὶ τὴν ἐκδυθῆ» Ἀλεξίς π. Ἀθην. 6, 227' «ἄμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ» Ἦρ. 1, 8' «φάσκων γιγανίσκον ἐκδεδύσθαι, παρὰ τὸ θοιμάτιον ἀποδεδύσθαι, λέγων ὅτι τοῦ ἔχει ἀραιρεθῆ τὸ ἐνδυμα Ἀυσ. 10, 10' «Μαρσύας τὸ δέρμα ἐκδύεται» «τοῦ ἀφαιρεῖται τὸ δέρμα Παλαίφ. 48, 3. Μετ. ἀ.) ἐκδύομαι, ἀπυθίω, «τεύχεα

ἐκδεδύοντα» Ἠλ. γ, 114' «τὴν ἐξωμὶδ' ἐκδυομένη» Ἀριστ. Αὐτ. 662, καὶ ἄνευ αἰτ. πότῃ, 688, ὡς καὶ Σεν. ἨΕΛΛ. 3, 4, 19. Τοιαύτη δ' εἶναι ἡ χρῆσις καὶ τοῦ ἐκδύνω· «μαλακὸν δ' ἐκδύονε γιγάντα» Ὁδ. α, 437' «ἐκδύνουσι τὸν κέλυφος» Ἀριστοτ. Ζ. 1. 5, 17. Ὡσαύτ. ὁδρ. 6' «εἰ πῶς οἱ ἐκδύς· γλαῖναν πόροι» Ὁδ. ξ, 960' καὶ μτφ. «τὸ γῆρας ἐκδύς» Ἀριστ. εἰρ. 336, ὡς καὶ τὸ ἀγρίον ἀποθέτω, ἀφῆναι τὴν ἀγριότητα Πλουτ. Πομπ. 28, καί μτφ. ἐκδεδυκὼς Μεν. π. Ἀρ. ποικρ. 116, 22' 6') ἐξέρχομαι, πηγάζειν ἔξω· «ἐκδύς· μεγάρου» Ὁδ. χ, 334, διαφεύγω· «ἔκκης Εὐρ. ἰκ. 432' «ἐκδύς καὶ ἀνακῶψας ἐκ τῆς Ὀλυσσῆς» Πλάτ. Φαίδρ. 109' ἔτι δὲ τὴν «νύκτιν δ' ἐκδύμεν ὀλεθρον» Ἠλ. π, 99' «ἐκδεδυκέναι τὰς λειτουργίας» «ἀποσώρμαι» Δημ. 20, 1' «τὸν φθόνον Πλουτ. Πομπ. 30' «ἐκδυθὴ, ὡς ἀντ. Β. Ἀν. 41, ελαβορ. Ἐκ-δυρδύομαι· γίνωμαι ὅπως διδούλω δουρεῖς, παραλαμβάνω δουρικὰ ἤθη Ἦρ. 8, 73. Ἐκ-δυρρός, ὁ· συγγαφεύς Στωδ.

Ἐκεῖ ἐκεῖ, αὐτότε, τραγ. καὶ τοῖς συγνά μετὰ χράσεως ἄκετ Αἰσχ. Χο. 703, Σοφ. Αἴ. 842' «ἐκεῖ κἀνθάδ' ὦν», 1351, ὡς καὶ «ἐκεῖ ἐκεῖ καὶ ἐνθάδε» Πλάτ. πολ. 5, 451, ἀντ. 10. τῷ ἐν ταύτῃ, Πρωτ. 323' «ἐκεῖ κἀνθάδε», Ἀλεξίς π. Ἀθην. 8, 354, πρὸ πάντ. εἰς τὸν κάτω κόσμον Σοφ. Ἠλ. 348' «ἐκεῖ ἐν Ἀδύνῃ Εὐρ. Ἐκ. 418' «οἱ ἐκεῖ» «οἱ ἀποθαμμένοι Πλάτ. πολ. 4, 427' «εἰ τις ἄρα αἰσθῆται τοῖς ἐκεῖ περὶ τῶν ἐνθάδε γινομένων», Λυκούρ. 136. Μετ' ἄρθρου «πᾶσι τοῖς ἐκεῖ Σοφ. Ἠλ. 675' «ἐκεῖ ἐκεῖ ἐκεῖ, τὰ ἀνωτέρω πρότερον ρηθέντα Πλάτ. Φαίδρ. 250' ἐτι δὲ ἐκεῖ μόν. ἀνωτέρω, πρότερον εἰς τινα συζητήσαν· «τὸ ἐκεῖ πάλιν», Τίμ. 24, καὶ ὁμοίως καὶ ἀλλ' ἁλφ. «ἐκεῖ ἐστὶ» «εἰς τὸν νόμον εὐρίσκεται Ἰσοκ. 6, 47. Προσέτι δὲ μετὰ ρημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ἐνθάδε περιεμένε τις ἐκεῖσιν, οἶον ὁδοὺ κατέρχων τῆς ἐκεῖ Σοφ. Οἰ. Κ. 1023' «οἱ ἐκεῖ καταπερευγότες» «κυρ. οἱ ἐκεῖ εὐρόντες καταπύγιον Θουκ. 3, 71' «ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ τε ἀπῆκετο» Ἦρ. 9, 108' «ἡμεῖς ἐκεῖ πλέομεν», 7, 137' περὶ χρόνου, τότε Σοφ. Φιλ. 394.

Ἐκέδασσε· ἴδε σκεδάννυμι.

Ἐκεῖθεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὰ ἔξω, ἀντίθ. τῷ ἐνθένδε Θουκ. 1, 36' ἐτι δὲ «ἐκεῖθεν πάλιν ἐκ τῶν αὐτῶν ἀναλῶσμεν», Φιλ. 34, καὶ συγνά εἰς συζητήσαν· Μετὰ τοῦ ἄρθρου «ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος Πλάτ. πολ. 10, 619' «κοιμούντας τὰς ἐκεῖθεν καὶ» «ὅπως φέρωσιν ἐκεῖθεν τὰ πλοῦτα Θουκ. 8, 107' «ὅπως εἰργάζωι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιδοθεῖν» «κυρ. τοὺς ἐκεῖ ἐκεῖθεν, 1, 62' «ἐκεῖθεν, δηλονότι ἐκείνου Ἰσοκ. 4, 40' «γυνοῖθ' ἂν τις ἐκεῖθεν», 12, 224' περὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα Δ. Σικ. illio.

Ἐκεῖθι· ἐκεῖ Ὁδ. ρ, 10' «ἐκεῖθι κίλθον» «ἐκεῖσε Αἰσχ. ἰκ. 792' ἴδε κεῖθι, ἱλλίε».

Ἐκείνη, (ἀναφερόμενον εἰς τὸ πᾶν) κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον Πλάτ. Θεαίτ. 179' εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν ἐκεῖ Ἦρ. 8, 106, Θουκ.

Ἐκείνινος, 3' ἔξ ἐκείνου προερχόμενος, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἑξήλινος, λίθινος σχηματισθὲν Ἀριστοτ. μεταφ. 8, 7, 24.

Ἐκείνινος, 3' (ἐκεῖ, πρὸς ἐλ. καίνας, τήνος)· ὁ ἐκεῖ, ἐκείνος, ἀντιθ. τῷ οὗτος, ὁπλῶν τι μᾶλλον ἀπομακρυσμένον, ἀπὸν Ὀμ. καὶ οἱ ἐξῆς πάντες. Πολλὰ κ. περὶ τῶν ἀποθαμμένων· ἴδ' ἐκεῖ. Κανονικῶς παρατίθεται εἰς τὸν περὶ τὸν λόγον τὸ ἄρθρον· «ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ» Θουκ. 1, 20, ἡ μετὰ μικροτέρως δυνάμει· «ὅτε στρατιὴν ἐκείνην», 1, 10, ἀπαν. «ἡμέρας ἐκείνης», 3, 59, καὶ ὅπου εἶνε δεικτική· «νῆες ἐκείναι ἐπιπλέουσιν»· «ἐκείθεν προσπλίουσι»· Πλάτ. «ὡς νῦν ἴσως ἐκείνος ἡγῆται»· ἐκεῖ Ὀδ. α, 234. Περὶ γνωστῶν προσώπων ἢ πραγμάτων ὡς τὸ ἴδιον Σωφ. Οἴ. Κ. 8, 7· «οὗτος ἐκείνος»· «ἐκείνος γὰρ Σωφ. Πλ. 1101»· «οὗτος ἐκείνος τὸν αὐτὸν ζητεῖ»· Ὀρ. 1, 32· «ταῦτ' ἐκείνα», «ἐτόδ' ἐκείνα», περὶ παροίμων· «ὡς φράσεις, τῆς ὁμοίας καὶ τώρα γίνεται χρήσις»· «ταῦτ' ἐκείνα, κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ αὐγανὲς μόνον»· Εὐρ. Ὀρ. 804· «ταῦτ' ἐκείνα ποτ' εὐφύγῃ»· Ἀριστ. Ὀρν. 354, νῦν θανάτων εἰπεῖν... ἄλλ' ἐκείνου Λουκ. Νυγρ. 8. Οὐχὶ ἀπαν. ἀναφέρεται ἡ ἐκείνος εἰς τὸ προσεγὼς προηγούμενον, ἀν ταῦτα ἐκφέρεται δυνατότερον, ἡ δὲ οὗτος εἰς τὸ μᾶλλον ἀπὸν Σεν. ἀπομν. 1, 3, 13, Δημ. 8, 72· ὅθ. ἀναφέρεται πολλάκις εἰς τὸ ὑποκείμεν. τῆς προτάς, ἀντὶ τῆς αὐτῆς τιθεμένη, ἡ πρὸς ταύτην ἀναλογουσα· «Κλέαρχος καὶ οἱ σὺν ἐκείνῳ» Σεν. Ἀν. 1, 2, 15· «ἀν αὐτῷ διδοῖς ἀργύριον καὶ πείθεις ἐκείνον» Πλάτ. Πρωτ. 310· «λέγονται οἱ Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γαγονένοι ἢ διαφθαρῆναι ὅς ἐκείνον», Γοργ. 515· προσεῖτι δὲ ἐπαναλαμβάνεται πάλιν τὸ ὅπαι. «οἱ, ἦν ἐπ' ἐκείνους ἐλαύνωμεν, ὅποτε μωροῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκείνοι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 19· παράδοξον δὲ τὸ «ἔφη ἐκείνῳ ἢ ἀρχόντος· εἰς τοῦκείνον θανάτων», ὁρλ. τοῦ ἀρχόντος, Ἐλλ. 1, 6, 14· ἐπὶ «ἐκείνῳ» = κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον Θουκ. 1, 77, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον Λεπ. 61· ἐκείνοσι Ἀριστ. Δημ. ἱππ. 1196, ἴδιον.

Ἐκεῖσε· πρὸς τὰ ἐκεῖ Ἀισχ. Πέρσ. 703 καὶ πολλάκις. ἐνθένδε ἐκεῖσε, προσεῖτι δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε καὶ δεῦρο πάλιν πορεύσιν»· εἰς τὸν κάτω κόσμον Πλάτ. πολ. 10, 619, ἐκεῖ· «ἐκεῖσε καὶ δεῦρο» Εὐρ. Ἐλ. 1140 καὶ ἀλλαχόθ. «λόγοντι χαίρει, τὸν δεῖον ἐκεῖ»· ἔχει, = πρὸς ἐν ἄλλῳ, διεσπασμένον μέρος, Φων. 363· «ἐκεῖσε τοῦ λόγου ἀνέμι»· Ὀρ. 7, 23. παρ' Ἰπποκρ. καὶ μετν. = ἐκεῖ· «τὸν δὴμῶν ἐκεῖσε ὑπαρχόντων» Δ. Κασ. 42, 46, ἴδιον.

Ἐκελαιοί· οἱ Ἀττικοὶ Μούχ.

Ἐκε-λησηνὴ χώρα μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Πρωκ. Ροῦθ. 1, 17.

Ἐκερσα, ἀορ. τοῦ κέρω.

Ἐκε-χειρία, ἡ (ἐχὼ χειρὶ) διακοπή τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἀνακαχή ὅπλων Θουκ. 5, 49· «ἀγεῖν, 5, 26»· «ποιεῖσθαι, 4, 117»· «γίγνεται πρὸς ἀλλήλους», 4, 58· «ἐχέειν Σεν.

Ἐλλ. 4, 2, 16· Ὀλυμπιακὴ Πλουτ. Λουκ. 23· πολέμου Δ. Ἀλ. 8, 2· Ἐν γέν. τὸ διακόπτειν οὐδὲν ποτε ἐνέργειαν, ἀπραξία Λουκ. Ἐρμ. 14.

Ἐκε-χειριεῖ· λαός τις ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας Σκυλ. 83.

Ἐκε-χειρὸν· τὸ ἀργύριον Πευχ.

Ἐκε-χειροῦ ὄφρα· ἐκχειρίαν φέρων κηρύξ, κηρυγόμενος οὕτω π. Πολυδ. 5, 94.

Ἐκ-ζαλοῦσθαι· θεομαίνεται, φλέγεται γλῶσσ.

Ἐκ-ζεμα, τό· τὸ διὰ βράσεως ἐκρίσθαι, τὸ ἐνεκα θερμότητος ἀναρῆν ἐξάνθημα Διοσκ.

Ἐκ-ζένονσι· ἐκζέω, πρὸς τὰ ἐξω βράζω.

Παθ. ἐκζέσθαι Ἀρεταί. χρον. γυν. νοσ. 2, 5· «ἄλμην μετ' ἐλαίου ἐκζεσμένην (ἐξεζεσμένην Νικὸλ.) ἐπιπράττειν» Γρωπ. 10, 54, 3, εἰσι.

Ἐκ-ζεσις, ἡ· τὸ ἐκδράζειν, ἀναζέειν Κλ.

Ἄλ. παιδ. 2, 2, 21.

Ἐκ-ζεσμα, τό· ἐκζεμα Διοσκ. ὡσαύτως ἐκζεσμός.

Ἐκ-ζεστός, 3' διάπυρος, ζεστός Διοσκ. π. Ἀθην. 9, 371, fervidus.

Ἐκ-ζέω· ἐκδράζω, ἀναζέω, (ἴδ' ἐκζένονσι)· «ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσα»· «ζῶσαν μετὰ δαλφῶν εἰς σκώληκας, ἐγέμισα σκώληκας» Ὀρ. 4, 205· «ἐξέζεσα ζῶν κακοῖς θηρίοις» Ἀλ. π. Σουδ. ἐν λ. ἀπὸνατο· «φθοίρα» Δ. Ἀερ. 4, 4· «σκώληκας ὅ· καὶ μετ. ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα» Διοσκ. Ἐπ. 671, efferveo.

Ἐκ-ζητέω· ζητῶ, ἀναζητῶ, διερευνῶ μετν. καταδιώκω, ἐκδιώκωμαι Ὀ· καὶ Ν. Δ. exquiro.

Ἐκ-ζήτησις· ἡ· τὸ διερευνᾶν, καταδιώκειν μετν. exquisitio.

Ἐκ-ζήτητης, δ'· ὁ διερευνῶν, καταδιώκων μετν. exquiritor.

Ἐκ-ζοφῶν· ὅλως διόλου ῥίπτω σκότος Νικητ. χρον. 9, 9, obscuro.

Ἐκ-ζωγραφέω· ἀπεικονίζω Θεοδ. Προδρ. σ. 409, deringo.

Ἐκ-ζωφῶμαι· (ὅλως διόλου ζῶν τ. ἐ.) θοιπόδροτος, σκωληκόδροτος γίνομαι Θεορ. αἰτ. φυτ. 4, 8, 4.

Ἐκ-ζω-πυρέω· τὸ ὑποκαίμενον πῦρ πάλιν ἐκρίβζω (ἐκκαίειν φουσῶντα ἢ ῥιπίζοντα Β.

Ἀν. 40) Θεοδρ. «ἀνθρακας Πλουτ. Μαρ. 44· μετ. «πόλεμον Ἀριστ. εἰρ. 310, Πλουτ. Κράτ. 10· «συγγένειαν· ἀναιεῖν, Γρωπ. 29, excito, exuscito.

Ἐκ-ζωπύρησις, ἡ· τὸ πάλιν ἐκρίβζω· «ἀνθράκων Πλουτ. ἡδ. σ. 156, exuscitatio.

Ἐκηα, ἀορ. τοῦ κείω.

Ἐκη-βελέτης, ἐκηβόλος Ὀρφ. ἀπουκ. 28, 11.

Ἐκη-βολέω· μακρὰν ῥίπτω Μάξ. Τύρ. συγ. 7, 3.

Ἐκη-βολία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ μακρὰν σηματοῦν καὶ ἐπιτυγχάνειν Ἰλ. ε, 54, ἐν τῷ πλ. καὶ μετν. οἶον Στραβ. 7, 357 καὶ Ἀνθ.

Ἐκη-βόλος· σοφιστὴς τις Κωνσταντινῶν· πολίτης ἐπὶ Ἰουλιανῷ Σουδ.

Ἐκη-βόλος, 2' μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν εὐρίσκων (τ. ἐ. ἐκ μακρονῆς ἀποστάσεως, δοράτως) Ἀπόλλων Ἰλ. α, 14 καὶ πολλάκις.

Ἀλλὰ καὶ καὶ αὐτοῦ ὁ ἐκηβόλος, ἦσαν

δ' Ἀπόλλων Πλ. α, 96 κλπ. οὕτως ἡ Ἀρ-
τεμις, Σοφ. ἀποσπ. 357· «Διὸς χεῖρες» Εὐρ.
Ἰων 214· «Ἰνδρὰς Πλούτ. Δουκούλ. 28·
«τὸ δὲ αἶμα Αἰσχ. Εὐμ. 598· «σφινδόναι Εὐρ.
Φοιν. 1142· «μάχαι Δ. Ἀλ. 10, 10, ὅστις
καὶ ἐπὶ ὀπλων αὐτὸ μεταφράζεται, 8, 84,
ὡς καὶ Πολύδ. 13, 3, 4, ὑπερθ. ἐκ αὐτο-
λεστάτα συνημιτίζει ὁ Ἀρχαίτ. παρ' Ἰαμβλ.
ἀλλὰ «ἐκθελοῦνται πέμπειν» Συνέσ. ἐπιστ.
132· ἐπίρ. «ἐκθελοῦνται τοῖς αἵματι» = μακρὸν
ῥίπτειν Ἀθην. 1, 25.

Ἐκκλησία, ἡ ἐκκλησία, φιλοτιμία (φιλία) Πλούχ.
Ἐκκλησία, 2 (πρόβλ. ἐκκλ., ἐκκλησία, οὐχὶ ἐκ
τοῦ ἐκκλ.) πρὸβλ. Βουτυρ. λεξ. Δ. σ. 140 κλπ.) ἡ συχὴ, ἀτάραχος, ἀμέριμνος,
ἡδύς, εὐχάριστος· «οὐκ ἔστιν ἔχει πόνον ἀλλὰ
ἐκκλησία ἦτορ»· Ὁδ. ν, 423 καὶ πολλάκις. οὕτω
περὶ τῶν ἡδύς συμποσιαζόντων· «ἐκκλησία τέρ-
πονται» Ἰλ. ε, 759· «ἐκκλησία οὐλῆσται» = ἀ-
ταράχῃς ὀλέσται λεηλατησεί, ζ, 70· «ἐκκλησία
ἐρρίτω» = ἐνεμποδίστως αἰ· πῆν γὰρ χαθῆ, ι,
376· «τερπνὸν ἐφάμερον διώκων, ἐκκλησία ἐ-
πειμὶ γῆρας» Πίνδ. 1. 6, 41· «ἐκκλησία, ἵσθι
μηδ' ἄγαν ὑπερροδοῦ» Αἰσχ. Ἐπιτ. 220· «ἐ-
κκλησιον εὐδαιμον» Σοφ. Φιλ. 758· πολλάκις.
«ἐίσωμεν ἐκκλησιον αὐτόν» Φιλ. 815, καὶ
μην. ὅσον Ἀπολ. Ρ. 3, 969, περὶ ἡσύχων,
μὴ σκυμένων ὑπὸ τῆς καταγίγδους δένδρων.
«Ἐννελη δόρναται σμαίνει παρὰ Θεοκρ.
25, 100, ὡς καὶ περὶ ἀγεωργήτου μένοντος
ἀγροῦ Ὁμ. ὕμν. Δῆμ. 451· «σιωπηλός, ἡσυ-
χος» Ὁδ. ρ, 478, quietus.

Ἐκκλησία (ἀρχ. τύπ. δοτ. συγγενῆς μὲ τὰ
ἐκκλ., ἐκκλησία· πρὸβλ. Ἀπολλ. σ. 497)
δοτ. καὶ ἀττ. ἔκκασι, ὁ Ὁμ. μόν. Ἰν Ὁδ.
(Ἰλ. 167 κλπ.) πάντοτε περὶ θεῶν, «Διὸς ἐκ-
κλησία»· Ἀπόλλωνος, Ἑρμείου ἐκκλησία = διὰ τῆς χά-
ριτος, κατὰ τὴν ὀψιθεῖαν τοῦ Διὸς Ὁδ. σ,
317, τ, 86, υ, 42· «Διὸς μεγάλοιο ἐκκλησία»
Ἡσ. Ἰρ. 4 ὁ δὲ Πίνδ. καὶ τραγ. θέτουν αὐτὸ
καὶ πρὸ τῆς γεν. «ἔκκασι δαιμόνων» Αἰσχ.
Χο. 212 (ἐκ. Κίστορος Πινδ. Π. 5, 9) καὶ
συνάπτουσιν αὐτὸ μετ' ἄλλων πραγμάτων
ἐν τῇ σημ. τοῦ ἔνεκα· «τοῖωνδ' ἔκκασι κλη-
δόνων» Αἰσχ. Ἀγ. 648· «ἐκκλόνων ἐκ. πραγ-
μάτων», Χο. 690· «ἀρστής ἔκκασι» Σοφ. Φιλ.
665· «ἔκκασι γάμων» Εὐρ. Μηδ. 1235 καὶ
πολλάκις· «στεφάνων» Πίνδ. Π. 10, 53· «ὦν
δ' ἔκκασι τοῦτ' ἔδωκε» Τελεικλιδ. π. Πλούτ.
Νικ. 4· «ἐμεῦ μὲν ἐκκλησία = ἔνεκα μὲν ἡμεῶς,
ὅσον ἀπορᾷ ἐμὲ Ἀπολλοῖδ. 9 (11, 391).

Ἐκκλήτωρ, ὁρσ· Ὁρσ· τις Διόδ.

Ἐκ-Θάλαττα· «ἐκ-Θάλαττα»· γίνονται ὅλως διόλου
Θάλαττα Στράβ. 1, 3, 7.

Ἐκ-θαλίς, ἴδος (γρ. αἰθαλίς;), ἡ ἡ ἐρυ-
σίδη Ἐτ. Μ.

Ἐκ-Θάλαττα· «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» = ἐκθάλ-
πεισθαι ἔρωται, ὅσον καὶ ἐκθερμαίνωτος Β. Ἀν.
40, ἰγίρω, διαγίρω Συναξ. Διον. σ. 49, ἰονεο.

Ἐκ-θαμβέω· πολλὸν θαμβώνω, ἐκπλήττω
Ὀρφ. Ἀργ. 1217, μεθ. Σιρ. σοφ. 30, 9. Παθ.
ὅλως διόλου θαμβοῦμαι Ν. Δ. Μαρκ. 9, 15.

Ἐκ-θαμβητὴς, ὁ ὅστις ἐκθαμβεῖ, ἐκπλήτ-
τει τινὰ Ἐπιφαν. τ. 1, σ. 1009.

Ἐκ-θαμβητικός, 3· ὁ θάμβος, ἐκ-
ἐκθάλλων Εὐστ. Ὁδ. σ. 1420, 5.

Ἐκ-θαμβός, 2· ὅλως ἐκθαμβώμενος,
μαγεύς Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· μὲ τὸ στίλβος ἐκπλῆ-
σθαι· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

Ἐκ-θαμνίζω· «ἐκθαμνίζω» Πολύδ. 30, 10, 9, Ν. Δ. αἰτο.

«τειχομαχίας ἐκθυμοτάτης γενομένης» Ἀπ. ἔμφ. π. 5, 88. «τοσαύτ' ἔλαξε καθ' ὅπ' ἐκ-
 θυμὸν φρονέει» ἀνοήτου, ἀσυλλογίστου Ἀισχ.
 Περσ. 364' ἐπὶ. «ἐκθυμός αὐγανίζεσθαι» Δ.
 Ἄλ. 2, 54' «ἐρίξειν Λουκ. Ζ. τραγῶδ. 16.
 Ἑκ-θυμός» ἐφαγρίων Εὐστ. ἔρ. σ. 72.
 Ἑκ-θυρίξ» ἀπολαύωμαι, ἐκτρέπομαι τῆς
 θούρας Εὐστ. Ἰλ. σ. 1020.
 Ἑκ-θυσία, ἡ ἐξιλαιωτική θυσία Ζωσιμ.
 Ἑκ-θυσιάζω» κάμνω ἐξιλαιωτικήν θυσίαν
 Χρ. Σιδ. 5, σ. 618, immolo.
 Ἑκ-θυσιμός, 2' ὅπως ἐξιλαιώση ἐπιτηδεύς
 Πλουτ. 50. σ. 518, expiandus.
 Ἑκ-θυσις, ἡ ἐξιλαιώσις, ἐξιλαιωτική θυσία
 Πλουτ. Μαρκ. 28.
 Ἑκ-θυσις, ἡ ἐμφάνισις ἐξανθήματος τοῦ
 δέρματος Ἰπποκρ. ἐπιδ. 6, σ. 1165, eruptione.
 Ἑκ-θυτικός, 3' ὁ πρὸς ἐξιλαιώσιν ἐπιτηδεύς,
 ἐξιατός Ἡρόδ. expiabilis.
 Ἑκ-θύω» ἐξορμῶ, ἐξερῶ Ἡρόδ. ἐκπνέω Ἰπ-
 ποκρ. π. 59, σ. 427, erumpo.
 Ἑκ-θύω» θυσιάζω, πρὸ πάντ. πρὸς ἐξιλαιώ-
 σιν Σοφ. Ἠλ. 562, θυσιάζω, κατατρέφω,
 ἐξαφανίζω Εὐρ. Ὀρ. 188, Μέσ. διὰ θυσίας
 ἐξιλαιώνω, καταπραύνω· ἄγος Ἠρ. 6, 9'
 «τέρατα Δ. Κάσ. 41, 14' «ὅπέρ τινος» =
 διὰ τίνα προσφέρει ἐξιλαιωτικήν θυσίαν, ὅπως
 ἀποτρέφω ἀπ' αὐτοῦ συμφορὰν Πλουτ. Ἀλέξ.
 50' «ἐκθύσασθαι θεοῖς» Στράβ. 6, 2, 11.
 Ἑκ-θυπέω» χαϊδεύω Δ. Κάσ. 49, 31, διηγρ.
 Ἑκ-θύπτω» διὰ κολακείας κερδίζω τὴν ἀγά-
 πην Σοφ. ἀποσπ. 736.
 Ἑκ-καγ-χαίζω» ἔσσω εἰς κηχχαλόν, θυ-
 νατὰ γέλοιον, κηχχαίω» ἐπὶ τινι Ξεν. συμπ.
 1, 16' «ἀθρόον Ἀριστοτ. 50. 7, 7, 6.
 Ἑκ-καθαίρω» ὅλως διόλου καθρίζω» του-
 ρού· ἐξεκαθαίρον· Ἰλ. 6, 153' «χθόνα κνω-
 δάλων» Ἀισχ. ix. 281' «ἐαυτὸν ἀπὸ τινος»
 Ν. Δ. «τὴν δωροδοκίαν ἐκ τῆς πόλεως» = ἐκ-
 ριζώνω Δειν. 2, 5' «τινὰ Πλάτ. Εὐθυφ.
 3' γένος Διότλ. Ἀθην. π. 280, καθρίζω,
 καλλύνω» «ὥσπερ ἀνδριάντα» Πλουτ. πολ.
 2, 361' «ἀσπίδας ἐκκαθαυμένας» Ξεν. Ἀν.
 1, 2, 16' «λογισμὸν ἐξεκαθαρίζω λογαρια-
 σμὸν Πλουτ. expurgo.
 Ἑκ-καθαρίζω» τῶ ἀνωτ. Δευτερ. 32, 44.
 Ἑκ-καθαρίσις, ἡ ἐξεκαθαρίσις, καθάρισις
 Μουσών. π. Στοβ. ἀνθ. 3, σ. 163, expurgatio.
 Ἑκ-καθαριστικά, τὰ φάρμακα ὅλων τὸ
 σῶμα καθαρίζοντα Foes. οἶκον. ἱππ. σ. 114.
 Ἑκ-καθ-εῖδω» ἔξω κοιμῶμαι, τ. ἔ. κάμνω
 νυκτοφυλακήν· ἐξεκάθευδον Ξεν. Ἑλλ. 2,
 4, 24, ex cubo.
 Ἑκ-καί-δεκα, ἄκλ. ἀντὶ δεκαῖς, Πλάτ.
 καὶ ἔξ. τὸ ἐξεκαίδεκα ἀποδοκίμ. ὑπὸ Θωμ.
 Μπαγ. σ. 284, sedecim.
 Ἑκ-καί-δεκα-δράκμολος, 2' δεκαῖς δα-
 κτύλους πλατύς μτν.
 Ἑκ-καί-δεκά-διωρος, 2' ὁ δεκαῖς παλαι-
 στής μικρός Ἰλ. 8, 109.
 Ἑκ-καί-δεκαετηρίς, ἰδός, ἡ ὁ δεκαῖς
 ἔτων χρόνος.
 Ἑκ-καί-δεκα-έτης, ὁ δεκαῖς ἔτων· ἔτει
 Πλουτ. Ἑρωτ. 9' «ἐκκαίδεκαετη χρόνον» Δ.

Κασ. 69, 8' ἀλλὰ παρὰ Ζων. χρόν. 4, σ.
 185' γὰρ καὶ ἐκκαδέκτης.
 Ἑκ-καί-δεκαί-κωλος, 2' ὁ μὲ δεκαῖς μέλη
 Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 319.
 Ἑκ-καί-δεκαλίνας, 2' μὲ δεκαῖς ἐλά-
 σματα Ξεν. κυν. 2, 5.
 Ἑκ-καί-δεκα-πάλαιστος, 2' ὁ δεκαῖς
 παλαιστών Πολυβ. 2, 157.
 Ἑκ-καί-δεκά-πηγος, 2' ὁ δεκαῖς πη-
 γαί· «εἰκόνες ἐκκαίδεκαπήγαι» Δημ. 18,
 91, γεν. πηγῶν Πολυβ. 5, 89, 6.
 Ἑκ-καί-δεκα-σταδίου, 2' ὁ δεκαῖς στά-
 δίους μακρὸς Στράβ. 12, σ. 566.
 Ἑκ-καί-δεκα-συνάβητος, 3' ὁ δεκαῖς
 συνάβητον Καλλιμ. ἐπιγρ. ἀποσπ. 114.
 Ἑκ-καί-δεκα-σύνλλαδον μέτρον· μέτρον
 δεκαῖς συνλαδῶν Ἠρακλ. 60.
 Ἑκ-καί-δεκατάτος, 3' τὴν δεκάτην ἑκτην
 ἡμέραν Σχολ. Ἀριστ. θεο. 80.
 Ἑκ-καί-δεκα-τάλαντος, 2' ὁ δεκαῖς τα-
 λάντων· γύναιον Μέν. π. Γελλ. 2, 23.
 Ἑκ-καί-δεκα-έτης, ὁ δεκαῖς ἔτων Πλουτ.
 Ἀλέξ. 9.
 Ἑκ-καί-δεκ-έτης, ἰδός· θηλ. τοῦ προηγ.
 Ίουλιαν. Αἰγ. 56 (7, 600).
 Ἑκ-καί-δεκ-ήρης, ἡ, θηλ. ναὺς· πλοῖον
 μὲ δεκαῖς σπειράς κωπῶν Πολυβ. 18, 27, 6.
 Ἑκ-καί-εβδομηκονταετηρίς, ἰδός, ἡ
 ὁ ἐβδομηκοντα ἔξ ἔτων χρονικὸς κύκλος τοῦ
 Καλλίππου.
 Ἑκ-καίρας, 2' ὁ πέραν τοῦ καιροῦ, παρὰ-
 καιρός, παλαιωμένος· «μήλων βῆτις» Ἑκ.
 ἰδ. (60, 417).
 Ἑκ-καίω, ἄττ. ἐκκαίω· καίω, κατακαίω·
 «τὸ φῶς Κόκκλωπος» Εὐρ. Κύκλ. 633' «ἐκ-
 καυλίζεται τῷ φθολμῷ» Πλάτ. πολ. 2, 361.
 «τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάνει» Γοργ. 473'
 «ἀνάπτω» «τὰ πυρὰ Ἠρ. 4, 131' «πυρὰ
 Εὐρ. Ῥῆσ. 97' μτρ. ἐξάπτω, διεγείρω· «τὸ
 τοιοῦτον κακὸν ἐκκαυμένον ἀποσβέννεται»
 Πλάτ. πολ. 8, 566' «ἐλπίδα, «πόλεμον
 Πολυβ. 5, 108, 5' «τὴν ὁργὴν Πλουτ. Φιδ.
 7' «τινὰ πρὸς τίνα, Ἀγίς, 2' «ἐκκαίεται
 καίει, περιπίπτει εἰς καὶσιν, ἀνάπτει, Τιδ.
 Τράχ. 13' «φίλονεικία, Ἀλέξ. 31' οὕτως
 ἐξεκαύθη εἰς ἔρωτα», Ἀλκίφρ. 3, 67.
 Ἑκ-καίω» ἀποκαίω, ἐν τῇ δυστυχίᾳ γίνω
 τὸ θάρος, μτρ. κουράζομαι, ἀποκάνω Ν. Δ.
 Ἑκ-καλῶμαι, μέσ. μὲ τὸ ἀγνιστρον ἐκ-
 βάλλω, ἀποσπῶ μακρ. Ἀριστ. Σρ 609, avello.
 Ἑκ-καλέω» καλῶ πρὸς τὰ ἔξω, τινὰ Ὀρ.
 Ἰλ. ω, 582, καὶ οἱ ἔξω. «δύμων = ἐκ τοῦ
 οἴκου Εὐρ. Βακχ. 170, προκαλῶ» «δίκα δι-
 καν ἐξεκάλεσε καὶ φόνος φόνον», ix. 614.
 Συχνότερα μέσ. πρὸς ἑαυτὸν καλῶ ἔξω
 Ὀδ. ω, 1, πρὸς τὰ ἔξω ἐφέλω, ἐξάγω, ἐκ-
 βάλλω· «χαρὰ μ' ὀρέσπει· δάκρυον ἐκκαλου-
 μένη» Αἰσχ. Ἀγ. 261, ὡς καὶ ὁργὴν Ἀι-
 σχίν. 2, 3' τινὰ = διεγείρω Δημ. 4, 42' «προ-
 τρέπω» «οἷα μ' ἐκκαλεῖ φονεὰ γενέσθαι καὶ
 παλαμναῖον εἶδεν» Σοφ. Τρ. 119' «ποτὶ
 ἔργα ἢ ποτὶ ἀπολαύσεις» Πλάτ. Τιμ. Λοκρ.
 104, evoco.
 Ἑκ-καλλύνω» τρέπον τινὰ καλλύνω· «ἐκ-

οροδοί, φθείρουσι, ἐκκαλλύνουσιν· Ἑσυχ. νεγρο.

Ἑκ-κάλυμμα, τό· τὸ ἀποκαλυθέν, ξεσκεπασθέν· σημεῖον, σύμβολον Πλουτ. ἡθ. σ. 463, indicium.

Ἑκ-καλύπτεικός, 3· ἀρμόδιος εἰς τὸ ἀποκαλύπτειν, ξεσκεπάζειν, τινός Σ. Ἑμπ.

Ἑκ-καλύπτω· ξεσκεπάζω, ξεγυμνῶν Σοφ. ΑΥ. 982· κρᾶτα Εὐρ. Ἑκ. 123· μτρ. «πάντ' ἐκκαλύφον καὶ λέγων ἡμῖν λόγον» Αἰσχ. Πρ. 193, ὡς καὶ «πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἔγει» Σοφ. ἀποσπ. 657. Μέσ. ξεσκεπίζομαι· Ὁδ. κ. 179, delego.

Ἑκ-κάλυψις, ἡ· ξεσκεπάσις Ελ. Ἀλ. στρωμ. 1, 2, revelatio.

Ἑκ-κάνων· ἀποκάνω, ὅπως κουρίζομαι, μετὰ μτρ. «ἐξέκαμον πολεμοῦντες» Πλουτ. Σόλλ. 8· τὰς ὁλοφύσεις=ἐκουράσθησαν ὀρηνόντες, ἐκουράσθησαν ὀρήνων Θουκ. 2, 51· «ἐξέκαμον ὑπὸ γήρας πρὸς τὰ δημόσια» Πλουτ. Κῆτ. Πρ. 24· ἐπὶ δὲ «σὺν τῷ ἐξέκαμει πληγῆς=ἡμεδύνθη, Κῆτ. 37, deficio.

Ἑκ-κανάσσω· πίνω, καταπίνω, γίνω, ἐκ-κινῶν· ἐκκανάζει Εὐπολ. π. Πολυδ. 10, 85. Παρ' Εὐρ. Κυκλ. 152 εἶνε τὸ ἐκκάνω· εἰς ἐκασ. τοῦ Μουστρ. ἀντὶ ἔρχ.

Ἑκ-καπηλεύω· καπηλεύω, πωλῶ Εὐρύλλ. =δολῶ Ἑσυχ.

Ἑκ-καρδίω· ἐκβάλλω τὴν καρδίαν, ἀποκόπτω εἰς τινα τὴν καρδίαν, τινὰ σπιν.

Ἑκ-καρπέω· κάμνω καρπὸν Ἰπποκρ. π. ἀόρρ. σ. 785.

Ἑκ-καρπίζομαι· ἀποβάλλω τὸν καρπὸν· ἔδαρος=βυζάνω Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 8, 3· εἶρω καρπὸν· «ἄρουρα αὐτῆς θάνατον ἐκκαρπίζεται» Αἰσχ. Ἑκπ. 583.

Ἑκ-καρπύομαι, μέτ. 1) καρπύομαι, καρπὸς δι' ἑαυτὸν ἐκ τινος συλλέγω· «ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπύομενος» Εὐρ. Ἰων. 815· μτρ. «φιλίαν Δ. Κῆτ. 37, 56· 2) ἐξ-αντὶ τοῦ δι' ὑπερβολικῆς ἀπολάσεως, ἐκδυσᾶνω Θουκ. 5, 28. Ὁ Δρμ. ἐνών. «τῶν ὅμας ἐκκαρπυμένων καὶ πολλὰ τῶν ὀμπετέρων διηρησμένων», 24, 2.

Ἑκ-κάρπωσις, ἡ· ἀπόλαυσις, χρῆσις.

Ἑκ-καρτερέω· ὑπομένω Νικ. Εὐγ. 4, 250.

Ἑκ-καρτερεύω· ὀψώνιον κάμνω· «ἐξεκαρτεροῦν, ὥψοποιήθη καὶ συνεκόπη» καρύκη γὰρ ἔστιμα ἐκ πολλῶν συγκελευμένων Σοφ.

Ἑκ-κατα-νύω· κατανύω Σοφ. Οἰ. Κ. 1558, κατ' εἰκασ. Ἑρμαν.

Ἑκ-κατ-εἶδον· ἔκ τινος παρετήρησα πρὸς τὰ κάτω· «Περγάμου ἐκκατιδών», (ὁ Βύλφιος· εἶχε γράψαι χωριστὰ ἐκ κατιδών).

Ἑκ-κατ-ἐπαλτο· Ἰλ. τ. 351, ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκκ. ἐκ ἀνεγινώσκειτο κατ' ἐπαλτο = ἔλαβε παλμὸν ἔξω πρὸς τὰ κάτω, ἐκ τοῦ ἐκ-καταπάλλω, ἡ συγκε. ἀόρ. τοῦ ἐκκαταπάλλομαι ἐν τούτοις θέτουσι τόνον ἐπαλτο.

Ἑκ-κατ-ηγορία, ἡ, ἐν ἐπιγραφῇ λόγου τοῦ Ἀντιφ. 2, γ. 3, ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐκ κατ-ηγορίας γράφει.

Ἑκ-καυλέω· καυλὸν ἐκβάλλω, βλαστάνω Ἀριστοτ. προβλ. 20, 17.

Ἑκ-καύλημα, τό· ὁ βλαστήσας καυλὸς Γαλην. γλωσσ.

Ἑκ-καύλησις, ἡ· τὸ βλαστάνειν καὶ γίνεσθαι καυλὸν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 3, 5.

Ἑκ-καυλίξω· ἀποσπῶ τὸν καυλὸν, μετὰ τὸν καρμὸν καὶ τὸν καυλὸν ἐκβάλλω Ἀριστ. ἐκπ. 824.

Ἑκ-καυμα· τό· ἔναυσμα, εὖλον δι' ἀναμμα, προτάνημα Σοφ. ἀποσπ. 218· «κριδάνων=ξύλα, δι' ὧν θερμαίνουσι τοὺς κλιδάνους Δ. Σικ. 2, 49. Κατὰ Μοῖρ. σ. 393, «φάκελον Ἀττικῶς, φορτίον, ἐκκαυμα Ἑλληνικῶς» μτρ. ὑπέκκαυσις, ἀφορμή· «τόλμης καὶ θράσους» Εὐρ. ἀποσπ. exustio, ardor.

Ἑκ-καυσίς, ἡ· καύσις Ἀρεταί. accensus

Ἑκ-καυστικός, 3· πρὸς τὸ ἀνάπτειν ἐπιτίθεος Αἰλ. Π. 1. 11, 12, inflammans.

Ἑκ-καυδόμαι· ἐπιτετατὸ ἀπλοῦν Εὐρ. Βάκχ. 31, glorior.

Ἑκ-καχλάζω· ἀναθράζω ἀναζέω, ἀναφύζω Ἀπολλων. λεξ.

Ἑκ-καχρύζω, μελ. ἐκκαχρύσω=ἐκκοκ(κ)ίσω, ἐκτινάξω ἡ συντρίψω.

Ἑκ-κάω, ἀττ. =ἐκκαίω Πλατ. Γοργ. 473.

Ἑκ-καίμαι, ὡς παθ. παρκ. τοῦ ἐκτίθην· εἶμαι ἐκτεθειμένος, περὶ παιδίου Ἰπρ. 1, 110· «ὁ σκοπὸς ἐκκαίται» Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 13·

«ἐξέκειτο πολλὸν χρόνον ἡ φάσις»=ἦτο κρεμασμένη ἔξω Δημ. 58, 10· ὁθ. δημοσίᾳ πρόκεινται· «ἐν ἀπλοῦν ἦν τὸ ἦθος καὶ παντὶ ἰδεῖν ἐκκαίμενον» Δ. Ἀλ. ῥήτ. 10, 1· εἶμαι ἐκτεθειμένος, ἐγκατατελειμμένος· «ἐκκαίμαι τοῖς βουλομένοις τὰς ἀρετὰς ἐκτελεῖσθαι» Ἀλκίερ. 3, 29· «μισοὶ καὶ τροφαὶ παρὰ τοῦ βασιλέως ἐκκαίονται»=εἶνε ἐκτεθειμένοι, σταθερῶς τεθειμένοι, ὠρισμένοι Στρατ. 15, σ. 707. Παρὰ Σοφ. Ἀντ. 998 τὸ «μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς»=εἶχον πέσο· ἔξω.

Ἑκ-καίμεναι· δημοσίᾳ προκείμενος· «τοῦ ἦθους ἔχων» Φιλύστρ. περὶ τοῦ εἰλικρινοῦς χαρακτήρος.

Ἑκ-καίνω· ἐκκενῶ Αἰσχ. Περσ. 747.

Ἑκκαίος, ὁ· ποταμὸς ἐν τῇ Κυρηναικῇ Σαύλ.

Ἑκ-καίρω· ὅπως διόλου ξυρίζω· «Σκαθιστὶ ἐκκακρωμένος» Σοφ. ἀποσπ. 420, deidondus.

Ἑκ-κέλευθας· ὁ μακρὰν τῆς ὁδοῦ· τὰ ἐκ=ἀπομακρυσμένα ἀτραπὸι Λυκοφρ. 1162.

Ἑκ-κενῶ· ὅπως διόλου ἀδειάζω· «ὄλμα Πλατ. Πρωτ. 315· «ἄστὺ ἐξεκένωσεν»=ἐρημωσεν Αἰσχ. Περσ. 747· «ἐκκενουμένα πόλις, γαῖα», Ἑπτ. 312, ὡς καὶ τείχη Ἀγαθ. 62 (9, 155)· «τοὺς ἐκπέτω, ἐκτοξέσω Λεων.

Ἀλ. 11 (6, 320)· «ἐκκενοῦν θυμὸν ἐς σκεδὴν στυγερώτερον»=ἐκφορτῶν τὸ πνεῦμα εἰς τὴν σκῆψιν τοῦ Χάρωνος, ἀποπνέω Θεοφρ. 16, 40, evacuio.

Ἑκ-κεντέω· κεντῶ, μετὰ τὸ κέντρον ἐκβάλλω· «ὄμματα Ἀριστοτ. Ζ. 1. 6, 5, διατρυπῶ κατακεντῶ Πολυδ. 5, 56, 12, rongo.

Ἑκ-κέντησις, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν μετὰ τὸ κέντρον Εὐσεβ. effossio.

Ἑκ-κεντρος, 2· ὁ ἐκτός, πέραν τοῦ κέντρου μαθημ.

Ἑκ-κεντρότης, ἡ· τὸ εἶναι ἐκκεντρον ἰσόμελ.

Ἐκ-κένωσις, ἡ κένωσις, ἀδυναμία ἐκκλ.

Ἐκ-κερᾶίζω· ἀποκόπτω· -πίτυν Ζων. 5 (9, 312) ὅπως διόλου ἐρημώσω· -ἱερὸν Καλλ. Διμ. 50, διήρητο.

Ἐκ-κερᾶννῶμι· χύνω ἔξω καὶ ἀνακαταίνω· «ὄνιον ἐξεκερᾶννουν» Ἀθην. 2, 38.

Ἐκ-κερυμένους· γυτά, ὅθ' -λέγειν = διε-
σοδικά Πλατ. Εὐθύρ. 3· «καὶ ῥαθύμως γῆν»
= χαλαρῶς Ἰσοκ. 15, 207· ἀγαπᾶν, ὑπερβαλ-
λόντως, ὑπερμέτρως Ἀριστ. 2, 16, effuse.

Ἐκ-κλήω· θέλω· ἐξεκλήσαν=ἐθέλξεν Ἦσου.

Ἐκ-κηραίνω· ἐκφείρω Ἦσου· ἐξαπενείζω
-μένος Λισγ. Εὐμ. 124.

Ἐκ-κηρυγμός, ὁ· ἐξορία διὰ δημοσίου κη-
ρύμματος Σχολ. Πλ. σι, 375.

Ἐκ-κηρυγτός, ὁ· ὁ διὰ δημοσίας ἐκφωνή-
σεως τὸν κήρυκος ἐξοριστός, ἀποβλήτος μὲν.

Ἐκ-κηρύξαι, ἡ· τὸ κηρύσσειν, ἡ διακηρύξαι
μόν. Παρ. μάραθα.

Ἐκ-κηρύσσω, ἡ· -τρω 1) βάλω τὸν κήρυκα
νὰ κηρύξῃ, ὡς καὶ π. γ. διαταγῇ· «νέ-
κον ἀποτίττει φασιν ἐκκηρύσθαι· τὸ μὴ τάφῳ
καλύψαι» Σοφ. Ἀντ. 27· 2) ἐκ τῆς πόλεως
ἢ τῆς χώρας ἐξορίζω· «ἐξεκκηρύχθη φράσις»,
Οἰ. Κ. 431· τινὰ Ἦρ. 3, 148· «ἐκ τῆς πό-
λεως» Λυσ. 2, 135· «ἐκ τοῦ γένους» = ἐκ-
βάλω, ἀποκηρύττω Πλατ. νόμ. 11, 929.

Ἐκ-κιν-αι· δίζωμαι· ἐπιτίττει τὸ ἀπλοῦν·
ἐκκεκινάσθαι Δ. Κασ. 50, 27.

Ἐκ-κινέω· πρὸς τὰ ἔξω κινῶ· -ἔλαφον =
ἀποδοῖμι, ἀποδίδωμι Σοφ. Πλ. 557· μὲν,
-ῥημα· ἐκβάλλω, Οἰ. τ. 354· -νόσαν = διε-
τρίβω, Τρ. 975· «οὐ γὰρ μ' ἐπ' ἐνδασθέντος
ἐκκινεῖς κακοῦ», 1239, ταραττω, θορυβῶ·
«τοῖς σκόμμασι μάλλον ἢ ταῖς λοιδορίαις ἐκ-
κινώμεθα» Πλούτ. συμπ. 2, 1, 4, μινεο
casio· πρὸς ἐκκινέω.

Ἐκ-κινῶ· ἐκινῶς γίνωμαι· ἐκκεκινωκότες
Ἰππιατρ. σ. 233, flavescere.

Ἐκ-κίω· ἔξω πηγαίνω, ἐν τρήσῃ Ὁδ. ω, 492.

Ἐκ-κλάζω· κάμνω νὰ ἡγήσῃ, ἐπαίρω· ὅπα
Εὐρ. Ἰων 120 f, ἐν τρήσῃ.

Ἐκ-κλάω· ἀποθρᾶνω, ἀποκρίπτω· «τὰ πα-
λαιὰ τοῦ σώματος μίση ἐκκλάσται» Πλάτ.
πολ. 10, 61 f· «τὸ ἡρώδες ἐκκλάσται» τὸ
θάρρος κατελθῆναι Πλούτ. εὐρω. 18, flavescere.

Ἐκ-κλίνω, ἰων. ἐκκλινέω, ἀργ. ἀπὸ ἐκ-
κλῆω (ὅδε κλῆω)· ἀποκλῆω, ὅθεν ἀφήνω νὰ
εἰσελθῇ Εὐρ. Ἰππιατρ. μ. 330· -τινὰ τῆς
πόλεως Πολυδ. 25, 1, 10· «τῆς συμμάχιας
ἐκκλείων ἀποτόν» Λισγ. 2, 8, ἐμποδίζω·
-εἰρήνην, 2, 110· «-τὴν κατηγορίαν» Πο-
λυδ. 17, 8· ἔτι δ'· «ἐξέκλειον λόγου ταχάνειν
τοῖς ἄλλοις» Δημ. 13, 26· ὅθ'· «ἐκκλήόμε-
νοι· τῇ ὁρῇ» = ἀναγκασμένοι ὑπὸ τοῦ καιροῦ
Ἦρ. 1, 31· «ἐκκλείσθαις ὑπὸ τῶν καιρῶν»
= ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐμποδισθεῖς Δ. Σικ. 18,
3, excludo.

Ἐκ-κλέπτω· κρυφὰ ἐκτινος κλέπτω, ἀπάγω·
«Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν Ἀρηα» = τὸν ἀπήγαγε ὁ-
λίως ἐκ τῶν δεσμῶν Ἰλ. ε, 390· «ἐξέκλεπην-
σαν καὶ διεσώθησαν» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 12·
«-σε ἐνθ' ὅδε» Πλάτ. Κριτ. 44· «ἐκκλέπτουσι
τοὺς ἀδικοῦντας οἱ κατήγοροι» Λυσ. 20, 7·

«-δραπέτην ἐκ δόμων πόδα» = ἐκ τῆς οἰκίας κρυ-
φίως ἐξέρχεται Εὐρ. Ὀρ. 1499· «τοὺς ὁμή-
ρους ἐκ Λήμανο» Θουκ. 1, 115· «τινὰ τῆς πό-
λεως» Πλούτ. Φίλοπ. 5, ὡς καὶ γ. θ. οὐδ' Εὐρ.
Ἑλλ. 741· ἔτι δ'· «αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν»,
Πλ. 540· «τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως
λόγοισιν ἐκκλέψης λέγων» = ἀπατήσης Σοφ.
Φιλ. 55· «μὴ ἐκκλέψης λόγον» = μὴ κρύψῃς,
Τρ. 437· «εἶδος ὅλον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου»
Πλάτ. πολ. 5, 449.

Ἐκ-κλήϊζω, δι. γρ. ἀντὶ ἐκκλήϊω Ἦρ. 1, 31.

Ἐκ-κλήϊω, ἰων. ἀντὶ ἐκκλείω, ὅπερ ἴδε.

Ἐκ-κλήϊα· ἀντὶ ἐκκλήϊα· εἰς κλήματα ἀναδρα-
στάνω, γλοῦζω, αὐξάνομαι Θεοφρ. αἰτ. φυτ.
Ἐκ-κλήσια, ἡ· ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ (οἱ
ὅτι τοῦ κήρυκος ἐν ταῖς δημοκρατίαις ἔξω
καλούμενοι καὶ συγκαλούμενοι πολῖται)· ποιεῖν,
συλλέγειν = κάμνω, συγκαλῶ συνέλευσιν Θουκ.
1, 139· «ὅταν συλλεγόμεν εἰς τὴν ἐκκλ.»

Πλάτ. Πρωτ. 319· -ἀφραΐζειν Ξεν. Ἑλλ. 1,
6, 8· «ἐκκλησίας γενομένης», πολλὰ κ.
Θουκ. «καθίσταται ἐκκλησία», 1, 31, 2, 36
π. μ. γ. καὶ «-ἀγειν, ἀποδιδόναι περὶ τίνος»
Πλούτ. Ρωμ. 27, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 12·
«ποιεῖν ἢ δοῦναι τι», concilio dare, δίδω
ἄδωσαν νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν λαὸν Ἀριστ.
Ἀγ. 169· «ἀναστῆσαι» = ἀπολύω Ξεν. Ἑλλ. 1,
2, 4, 30, ὡς καὶ ἀφαιρῶ Πλούτ. Τιδ. 16·
ἔτι δὲ περὶ στρατιωτικῶν Ξεν. Ἀν. 1, 3, 2· Τὸς
συλλόγους διακρινομένη Θουκ. 2, 22· «ἐν
ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν ἄλλῃ τινὶ συλλόγῳ» Πλάτ.
Γοργ. 456. Παρὰ Λουκ. καὶ ὁ τόπος τῆς συν-
ελεύσεως. Παρ' ἐκκλ. ὁ ναὸς, concilio.

Ἐκ-κλήσια· ἀντὶ αὐτῆς ἐξεκκλησίαζον)
Λυσ. 13, 73, 76, κατὰ Βέκκ. κοιν. ἐκκλη-
σίαζον, ἀργ. λῆξ. ἐξεκκλ., οὕτω δὲ καὶ
ἐξεκκλησίασαν Θουκ. 8, 93 καὶ Δημ. 21,
193, ἐξεκκλησίαζον εὐρηται εἰσέτι Ξεν.
Ἑλλ. 5, 3, 16· ἴδε καὶ ἐξεκκλησίαζω).
εἶμαι εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, ὁμιλῶ ἐν
αὐτῇ Λυσ. 13, 73 (ἰδίᾳ καὶ ἐξεκκλησίαζον
εἶναι τὰ δικαιοματὰ τοῦ πολέμου) περὶ τῆς
νῆς, εἰς τὴν συνέλευσιν περὶ τίνος διασκέπτω-
μαι Θουκ. 7, 2 καὶ ἀλλοῦ· «-ἐν ἀλλήλοις»
κ. 77· «ὅταν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐκκλησίαζῃς»
Ἰσοκ. 8, 18· εἰς συνέλευσιν καλῶ Ξεν. Ἀν.
5, 6, 37. Παρ' ἐκκλ. συναγοῖ εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν. Παρ. πηγαίνω εἰς τὴν ἐκκλησίαν (ὡς
καὶ παρ' ἡμῶν), concilio.

Ἐκ-κλήσιαθεν, ἐπὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας Εὐστ.

Ἐκ-κλήσιαρχης· ἀρχηγὸς ἐκκλησίας Βυζ.

Ἐκ-κλήσιασμός, ὁ· τὸ συνάγειν συνέλευσιν
τοῦ λαοῦ Πολυδ. 15, 26, 9, concilio.

Ἐκ-κλήσιαστικός, ὁ· ὁ τόπος τῆς συν-
ελεύσεως τοῦ λαοῦ Δ. Ἀλ. 4, 38.

Ἐκ-κλήσιαστικός, ὁ· ὁ παριστάμενος εἰς συν-
ελευσιν τοῦ λαοῦ Πλάτ. ἀπολ. 25, ὁ ἐν τῇ
συνελεύσει τοῦ λαοῦ ῥήτωρ Ἀριστοτ. ῥητ.
1, 1, conciliator.

Ἐκ-κλήσιαστικός, ὁ· ἀνήκων εἰς τὴν
συνέλευσιν τοῦ λαοῦ· «πίνεις Δημ. 44, 35,
ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένα τὰ νόμοι-
ματὰ τῶν πολιτῶν τῶν ἐξόντων δικαιο-
ματὰ νὰ μεταβάλλῃς τῆς συνελεύσεως» -ψα-

οσι Πλουτ. Κοριολ. 14' -μισθός Λουκ. Δημ. ἔγκ. 25' συνήθ. *τὸ ἐκκλησιαστικόν.
Ἄριστ. ἔκκλ. 102' τὰ χρήματα, ἅτινα ἐπληρώνοντο ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου εἰς τοὺς παριουσκομένους εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀθηναίους, πρότερον μὲν εἰς ὁβολός, ἀπὸ δὲ τῆς Ὀλ. 96, 3, τρεῖς ὁβολοί· παρὰ τοῖς ἔκκλ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνέμων, ἐκκλησιαστικός (ὡς καὶ παρ' ἡμῶν) ἐπίρ. -ὡς Βασίλ. Μ. ἐπ. 156.

Ἑκκλησι-ἐκδικος, ὁ ὑπερκασιστής τῆς ἐκκλησίας = ἐκδικος Βούξ.

Ἑκ-κλησις, ἡ τὸ ἐκκαλεῖν, προκαλεῖν, ἀπατεῖν. *ἐκκλησιεῖς θεῶν Πλουτ. Κ. Ρωμ. 61, evocatio.

Ἑκ-κλητάριος, ὁ δικαστὴς πρὸς ὃν ἐκκλησίαι, ἕρεσις ἐγένετο Βαλασμ. καν. 69' ἐντ. καὶ *ἐκκλητάρια δικαστήρια = τὰ δικαστήρια εἰς ἃ ἐπετρέπετο νὰ γίνῃται ἕρεσις Θεοῦ. Ἑρμοπολ. 9.

Ἑκ-κλήτευσ-μος, ἡ ἐξέσιμος· λείψ. prelatio.

Ἑκ-κλήτεω, κλήτεω, ἐν τῷ παθ. Λισχίν. 1, 46' *ἐκκλητεῦσθαι· τῶν ἐκλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὄνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκφράσσειν. Β. Ἀν. 188.

Ἑκ-κλήτης, ὁ ὁ ἐκκαλούμενος.
Ἑκ-κλήτικός, 3' ἐκκαλῶν, διερεθίζων, διεγείρων· τινὸς Διοσκ. 2 καὶ μὲν. evocatus ἐπίρ. -ὡς Σουῖδ.

Ἑκ-κλήτος, 2' ἐκκληθεῖς· οὕτως ἐκκαλοῦντο πρὸ πάντων οἱ δικαιοῦνται ἡ ἡ πόλις (-πόλις Λισχίν. 1, 89), εἰς τὴν κρίσιν τῶν ὁποίων ἐγένετο ἐκκλησίαις ἡ ἕρεσις, ἐπὶ δὲ καὶ ἡ πόλις, ἥτις ἐξελέγετο παρὰ τοῦ ἄλλου εἰς εἶναι εὐρισκομένους ὡς δικαιοῦνται Πλουτ. Δεκ. ἀπορθ. Ἀγχαίπολις - δίκη = ἐφέσιμος Ἀρποκ. *οἱ ἐκκλητοὶ = ἐκκλητὴς τοῦ λαοῦ Σεν. Ἑλλ. 2, 4, 28 καὶ πολλὰ ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν ἀριστοκρατικαῖς πολιτείαις ἐπ' ὅσον τὸν τόπον τῆς ἐκκλησίας· πρὸς. Ἑρμ. Ὀρ. 949, καὶ *ἐκκλητος ὄχλος, 611, evocatus.

Ἑκ-κλήτωρ, ορος, ὁ ἐκκλητὴς Ψελλ. ἔπιστ. 12.

Ἑκ-κλήω, ἀρχ. ἀττ. = ἐκκαλεῖω Ἑρμ. Ὀρ. 1125.

Ἑκ-κλίμα, τό ἀπόκλις Δ. Σικ. 20, 12, δι. γρ. declinatio.

Ἑκ-κλίμαξις· παράγει, διαστρέφει Ἑτ. Μ.

Ἑκ-κλίνης, 2' πρὸς τὰ ἔξω κλίνων, καμπόμενος Ἀριστ. αὐσγογ. 15, 8, declivis.

Ἑκ-κλίνω· ἔξω κλίνω, κάμπτω· ὄνομα, λέξιν ἀλλάσσω Πλατ. Κρατ. 404. Συνήθ. ἀμτθ. πρὸς τὰ ἔξω κλίνω, ἀποσύρομαι· *καὶ φεύγειν. Σεν. Κυρ. 1, 4, 23 καὶ πολλὰ ἐν πρὸ πάντ. Πολυδ. *ἀπὸ τινος· Θουκ. 5, 73' -τὴν ἐφοδὸν = ἀπέναντι τῆς ἐφοδοῦ Πολυδ. 1, 34, 4' *οὐδ' εἰ λείοντα δ' ἐκκλίνω Βατρ. 91, 5, *τί καὶ μὴ πράττειν = ἀποφεύγει Πλατ. νόμ. 5, 746, ἀντιθ. τῷ *περιπίπτειν Ἑπίκτ. ἔγχειρ. 2' κλίνω, ἔχω κλίσιν· -εἰς δῆμον Ἀριστ. πολ. 2, 11, declino.

Ἑκ-κλίσις, ἡ τὸ ἀποκλίνειν = τῆς Σελή-

νης Πλουτ. ἡθ. σ. 929, τὸ ἀποφεύγειν, ἀντιθ. τῷ ὀρεῖσις Ἑπίκτ. ἔγχειρ. declinatio.

Ἑκ-κλίτεον· δεῖ ἐκκλίνειν Ἀθην. 3, 120.

Ἑκ-κλίτης, ὁ ὁ ἐκ τῆς συνήθους τάξεως ἀποκλίνειν Δ. Απερ. 2, 130, δι. γρ.

Ἑκ-κλίτικός, 3' ὁ ἀποκλίνων Ἀερρ. Ἑπίκτ. 1, 1, 12, declinans.

Ἑκ-κλίτος, 2' ὁ, τι ἀποφεύγει τις, εἰς ὃ, τι ἀποκλίνει Συμπλίκ. declinatus

Ἑκ-κλύζω· πλύνω, ξεπλύνω· -ρύμματα Πλάτ. πολ. 4, 930' *τὰ λύματα τῆς πόλεως εἰς τὸν Ἰβερὸν Στραβ. 5, 3, 8' ἐπὶ δὲ ἀμτθ. ἔκρυν Ἀποδ. 1, 6, 3, eluo.

Ἑκ-κλύσμα, τό ἀπόπλυμα, ἀκαθαρσία Πλουτ. ἡθ. σ. 1089, elavies.

Ἑκ-κλύσις, ἡ ἡ κάθαρσις, μάλιστα διὰ κλύσματος τῆς κοιλίας Ἀλ. Τραλ. 12, σ. 216.

Ἑκ-κλύστικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἐκκλύζειν ἐπιτήθει· Ψελλ.

Ἑκ-κλύζω· κλυγμὸν τρώγων ἐκβάλλω, διασπρίτω Β. Ἀν. 258 *ὡς τῶν στομάτων ἐκφορεῖ, ὥς ἐκφορεῖ Σουῖδ.

Ἑκ-κναίω· ἐπιτρίβω, κατατρίβω, ἐξαντλῶ· ἐκνευσενῶντι = ἐκκναίουσι Θεοκρ. 15, 88, διὰ τρυφῆς, ἀσελγείας ἀπονεκρῶνω, oblando.

Ἑκ-κνάω· ἀποτρίβω, ἀποξέω Ἑρμ. 7, 239 (ἐσφ. ἐξέκνισε), oblando.

Ἑκ-κνημόω· ἐκρθεῖρω· ἐξεκνημόωθι = ἐξερθεῖρ Ἑρμ.

Ἑκ-κνέζω· ἐκκόπτω, ἀρπίζω Ἑρμ. π. Σουῖδ.

Ἑκ-κοδομεύω· ἐν κλιδῶν ἡ ἔκων φρύγω Ἑρμ. ἴδ. κομοδεύω.

Ἑκ-κοδόμικεῶσιν· διὰ πανόργων κολλαιῶν, μηχανημάτων κλπ. γλευάζω, βλάπτω Ἀριστ. ἱππ. 270. Ὁ Σχολ. ἐκπανόργεσθαι, circumvenio.

Ἑκ-κοιλαίνω· διακοιλαιῶ Πολυδ. 10, 48, 7, excano.

Ἑκ-κοιλιάζω ἢ ἐκκοιλίζω ἐν τῷ ἀορ. ἐκκοιλίζας, δι. γρ. π. Ἀθην. 325 ἐκ τῆς κοιλίας ἐκβάλλω, ξεκοιλιάζω, ξετεριζῶ.

Ἑκ-κοιμάομαι· παθ. ξυπνώ, ἀγρυπνῶ Πλάτ. νόμ. 1, 648.

Ἑκ-κοιτέω· ἐκτὸς κοιμῶμαι, ἔχω νυκτοφυλακίην, ὅπως καὶ τὸ ἐκκαθεύδω Ἰωάν. εμπεσο.

Ἑκ-κοιτίξω, ἡ νυκτοφυλακίᾳ Φίλων.

Ἑκ-κοιτίξω· ἐγείρω ἐκ τῆς κοιτῆς, ἰδοταμοῦ Γεωρ. Παχου.

Ἑκ-κοιτισμός, ὁ ἐκκοιτίαις γίγνεται.

Ἑκ-κοκκίζω· ἐκβάλλω τοὺς κόκκους, τὰ κοκοῦσιν κωμ. *τὰς πόλεις Ἀριστ. εἰρ. 63 (ὁ Σχολ. ἐρημόω)· ὁμοίως -τὸ γῆρας, -τρίχας, Αὐσ. 364, 448, μαδῶ· -σφυρὸν = τὸ σφυρὸν βράνω, ἐξαρθρῶνω, Ἀχ. 1142' *ὡς οὐδὲν ὥσπερ ὡν τῆς βοφῶν = κατὰ ναιλίσκων Νικόμ. π. Ἀθην. 2, 58.

Ἑκ-κολαβέω· ἐλακείω, ἐκφρονέω Ἑρμ. ἡθ.

Ἑκ-κολάζω· κολάζω Γεωρ. Παχου. ρυπίο.

Ἑκ-κολάπτω· ἀποξύνω, βράνω ξύνων· -ψήφισμα Δημ. 57, 24, τὸ εἰς λίθον χαράχθην ἐξαλείφω· *τὸ ἐλεγεῖτο ἀπὸ τοῦ τρίποδος· Θουκ. 1, 132' *ὡς = κωμ. κτυπῶ μὲ τὴν μύτην, ἐκλεπίζω Ἀριστ. Ζ. 1, 6, 3, excludo.

Ἐκ-κόλαψις, ἡ τὸ ἐκλεπίειν - ὧν Ἀριστοτ. Ζ. 1. 6, 3, excisio.

Ἐκ-κολυμβάω, πρὸς τὰ ἔξω κολυμβῶν, κολυμβῶν ἐκφεύγω - ναὸς Εὐρ. Ἐλ. 1609 - «εἰς τὴν γῆν» Δ. Ἀλ. 5, 24, emergo.

Ἐκ-κόλυμβος, 2' ἐκνηχόμενος· Κωνστ. Μαν.

Ἐκ-κομιδή, ἡ τὸ ἔξω κομίζειν φέρειν, πρὸς σωτηρίαν Ἦρ. 8, 441, πρὸ πάντ. νεκροῦ ἡ κηδεία, ἐνταφίσις Δ. Ἀλ. 4, 8, exortatio.

Ἐκ-κορίζω, 1) ἔξω κορίζω, ἄγω Εὐρ. Τρ. 204, μακρὰν ἀποκορίζω Θουκ. 2, 6, Παθ. «ἐκκομισθῆναι ἐκ τοῦ Πόντου» Πλάτ. πολ. 10, 611' - «ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πράγματος» = σῶζω Ἦρ. 3, 43. Μέσ. δι' ἐμαυτὸν ἔξω φέρω, ἀποκορίζω, εἰς ἀσφαλὲς μέρος φέρω, 8, 20: «-εἰς Ἀθήνας», 2, 78' 2) νεκρὸν ἐκκορίζω, κηδεύω Πολύδ. 35, 6, 2' 3) ῥίπτω ἔξω - σῖτον = τὴν τροφήν, τὸν χόρτον ἐκ τῆς φάνης Ξεν. ἱππ. 4, 2' 4) φέρω εἰς τέλος, ὑποφέρω - «τὸ πεπωμένον Εὐρ. Ἀνθρ. 1269, exporto.

Ἐκ-κόμισις, ἡ ἐκφορά Νικήτ. Ἰσ. Ἀγγ. 2, 7, elatio.

Ἐκ-κομισμός, ὁ τὸ ἐξάγειν Στραβ. 3, 2, 4, exportatio.

Ἐκ-κομπάζω, παρὰ πολὺ κομπάζω Σοφ. Ἠλ. 559.

Ἐκ-κομφεύομαι, εἶμαι πολὺ κομψός, ἀστειὸς Εὐρ. Ι. Α. 333' ἴδε τὸ ἀπλόν.

Ἐκ-κονίω, εἰς κόνιν μεταβάλλω Ἰπποκρ.

Ἐκ-κοπεύς, ὁ μάχαιρα πρὸς ἐκτομήν Γαλην.

Ἐκ-κόπτωσις, ἡ τὸ ἀποκόπτειν Παῦλ. Αἰγ. excisio.

Ἐκ-κοπή, ἡ ἐκτομή, ἐκβολή διὰ τομῆς π. χ. βέλους ἐκ τοῦ σώματος Πλουτ. Ἀλέξ. 63' κόψις, ἀποκόψις - δένδρων Πολύδ. 2, 65, 6' - λόφων = κατασκαφὴ λόφων Στραβ. 5, 3, 8.

Ἐκ-κοπος, 2' πολὺ κουρασμένος, πιθαν. ἔγκοπος Σουίδ. fessus.

Ἐκ-κοπεῖω, καθαρίζω ἀπὸ κόπου Ἰπποκρ.

Ἐκ-κοπρίζω, κόπρον ἐκβάλλω Ἰπποκρ.

Ἐκ-κοπρῶν, τῶ ἀνωτ. Ἀρεταί. Παθ. εἰς κόπρον μετατρέπομαι 61. Ἀγ. Νεῖλ.

Ἐκ-κόπρωσις, ἡ ἡ ἀπαγωγή τῆς κόπρου - κοιλίης κένωσις τῆς κοιλίας Ἰπποκρ.

Ἐκ-κοπρωτικός, 3' ὁ εἰς τὴν ἐκκένωσιν τῆς κόπρου ἐπιτηδεύς Σουίδ. ἐν λ. ἀλόη.

Ἐκ-κοπτέον, δεῖ ἐκκόπτειν Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 9, excidendum.

Ἐκ-κόπττης, ὁ ὁ ἐκκοπεύς γλωσ. excisor.

Ἐκ-κόπτω, κτυπῶν ἐκβάλλω, ἀποκόπτω - δόφθαλμὸν Δημ. 24, 140' «ἔξε κόπην τὸν δροβαλὸν» Ἀριστ. νεφ. 24' καὶ παρὰ τοῖς χειρουργοῖς ἀποτέμνω, πρὸλ. Λουκ. καταπλ. 24' κόπτω, κατακόπτω - δένδρεα Ἦρ. 9, 97' - τὰς ἐλαίας, «κορίλας» Θουκ. 6, 99' - παρὰ δέεισον Ξεν. Ἀν. 1, 4, 10, διαρρηγνύω, ἀνοίγω - τὰς θύρας Λυσ. 3, 6' - πόδας Δ. Σικ. 14, 115' - τὴν οἰκίαν Πολύδ. 4, 3, 10, ἔξω ῥίπτω, καταρρίπτω Ξεν. Ἐλλ. 7, 4, 32' ἔτι δὲ περὶ στρατιωτῶν αὐτῶν. 26' - τὰς ἀκροδο-

λίσεις = ἀποκρούω, Κύρ. 6, 2, 15' δὲ. ἔξαφανίζω, φονεύω - ἄνδρας, 4, 110' - ληστὰς Δημ. 7, 4' ἔτι δὲ «-νήρους καὶ πόλεις» = καταστρέφω Πλουτ. Πομπ. 24' - χωρία Δ. Ἀλ. 8, 87' «-ἀνθρώπους τῆς πατρίδος» Πλουτ. Εἰκ. καὶ Δημ. 6' μτφ. «καὶ μου ἡ πρόσθεν θρασυτῆς ἐξικέκοπτο» Πλάτ. Χαρμ. 155' - φανακισμοὺς = ἐκμηδενίζω Δεῖν. 2, 4' «-αὐτῶν τὴν ἱεροσυλίαν» Ἰσακ. 8, 39 καὶ μτγν. «ἐκκέκομαι τὴν φωνήν» = μὲν ἐλάθῃ ἡ φωνὴ Λουκ. - Παρὰ Δημ. 59, 98' = ἐκκολάπτω, ἐξαλείφω τι ἐγκαταργεῖν ἐν εἰς λίθον. Περὶ παζόντων = νικᾶν κύβους Ἀλεξ. Β. Ἀν. 92' - νόμισμα = κόπτω, ἐκτυπᾶ Διόδ. 11, 26' ἀφορίζω, ἐκκλ. excido.

Ἐκ-κορᾶκίζω, εἰς κόρακας ἀποδιώκω Σουίδ.

Ἐκ-κορέω, σαπῶν, καθαρίζω, κομ. «μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα» = ἐρήμιον Ἀριστ. εἰρ. 59, καὶ μετ' ὑπαινιγμῶν εἰς τὸ κόρη «τίς ἐξέκορσέ σε;» = τίς ὃ ἐξεπαρθένευσε, θεο. 760' πρὸλ. διακορέω ὡς καὶ τὸ ἀπόπ. γαμηλίου ὥδης παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Η. 3, 16' «ἐκκόρει κόρει κορώνην». Ἐν γέν. ἐκ-λείψω Ἀλκιφρ. 1, 37, καὶ παθ. «ἀλλ' ἐκ-κορῆναι» = φῶγε, ξεκορπίσου, 3, 2, ενεργο. Ἐκ-κορίζω, ξεκοριάζω - «τοὺς κόρις» Παρ-μεν. 11 (9, 113).

Ἐκ-κορῦφόω, παρουσιάζω τὰ κυριώτατα - λόγον Ἰσ. ἔρ. 106.

Ἐκ-κοσμέω, διακαλλύνω, στολίζω Ἀρι-στείδ. τ. 1, σ. 148.

Ἐκ-κόσμησις, ἡ τὸ στολίζειν Διοσκ. 5, 109, exornatio.

Ἐκ-κόσμιος, 2' ὁ ἐκτὸς τοῦ κόσμου Εὐστ.

Ἐκ-κουφίζω, σηκώνω ὑψηλὰ Πλουτ. Μαρ. 9' εὐκολύνω, Κράτ. 33, Ιενο.

Ἐκ-κοχῶν, ἐκκοιτίζω Ἠσυχ.

Ἐκ-κραγγάνω, τῶ ἐπομ. Σουίδ. exclamo.

Ἐκ-κράζω, ἐπιβοῶ, φωνάζω, φωνάζω πρὸς τινα Πλουτ. Μάρ. 44.

Ἐκ-κραυγάζω, τῶ ἀνωτ. Πλουτ. exclamo.

Ἐκ-κρέμαμαι, εἰς τι, ἐκ τίνος κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω Ἰπποκρ. μτφ. ξαρτῶμαι «ἔξω ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἐκκρεμάμενον εἶναι» Πλάτ. νόμ. 5, 733' «ἐλπίδος ἐκ-κρέμαται» = κρέμαται εἰς μίαν ἐλπίδα, εἰς ἀφωσιωμένους εἰς αὐτὴν Μακκ. 1, (9, 411)' «ἐκκρεμασθεὶς τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας» Πλουτ. Μάρ. 11.

Ἐκ-κρεμάνωμι, εἰς τι κρεμῶ, ἀφήνω νὰ κρεμάται τὰ κάτω ἐκ τίνος, τί ἐκ τίνος, Ἀριστ. ἱππ. 1363' «-τοῦ ποδὸς λίθος» Λουκ. Ἰλλ. 61 (11, 100)' «εἰς ἀπάντη ἐλπίδας ἐκκρεμάσας» = τὴν ἐλπίδα του εἰς μίαν ἀπάντη ἀναβίβει Ἀνθ. 1, 101. Μέσ. κρέμαμαι εἰς τι «-τῶν πηδαλίων» Λουκ. Τόξ. 6, καὶ ὡς τὸ προηγ. μτφ. Θουκ. 7, 75' «-τοῦ φορέως» = παρακολουθῶ Πλουτ. Ἀντ. 58' «-Ἀρεος» = εἰς αὐτὸν ἐκδοτός, ἥτοι ἀνδρείος εἶμαι Εὐρ. Ἠλ. 950, suspendo.

Ἐκ-κρέμασις, ἡ τὸ κρέμασθαι εἰς τι Ἰπποκρ.

Ἐκ-κρεμής, 2' κρεμάμενος, μετώφιος μτγν. Ἠρωδ. 1, 9, 7' «ἐκκρεματὲς ἐλπίδες» Παῦλ.

Σιλ. 39 (5, 241)· -τινὸς = ἐκ τινος Μακεδ. 13 (5, 247), dependens.

Ἐκ-κρήνημι· ἐκκρεάννυμι· ἐκκρημνάς· τὴν δόλυν παρὰ τὴν ὁδὸν· Ἰαμβλ. εἰ. Ποθ. 238. Παθ. = ἐκκρημαμαι· ἐκκρημνασθε πέπλων, = θράξτε, πιάσατε Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 520· «νὺν δὲ καὶ βόπτραν χείρας ἐκκρημνάμεσθα» = ἀφῆνυμεν τὰς χεῖρας νὰ ἐξαρθῶσι, πιάνομεν, Ἰων 1012.

Ἐκ-κρήνισσας, μτγ. ἀντὶ ἀκροτήσας, ὁψαυγείας Β. Ἀν. 213.

Ἐκ-κρίμα, τό· τὸ ἀποχωρισθέν, τὸ ἀπόκριμα, περίτωμα Θεοφρ. ἀποσπ. 3, excrementum.

Ἐκ-κρίνω· ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω Τιμ. Λοκρ. 102· «-ἐκ τῶν καμῶν ἐνιαύσιον τὸ ἐκγονον» Ἀριστοτ. Ζ. 1. 6, 26· ἐξ ἀριθμοῦ τινος ξεχωρίζω Ξεν. Κύρ. 1, 2, 14, ἀποκρίνω, «ὅσα διὰ γαστρός ἐκκρίνεται» Ἀριστοτ. Παθ. ἀποκρίνομαι ἱατρ. ἐκλέγω, διαλέγω· ἀρετὴ πρῶτος ἐκκρίβεις στρατεύματος· Σοφ. Φιλ. 1441, excerno· ἴδ' ἐκκριτος.

Ἐκ-κρίσις, ἡ· ἀποχώρισις, τὸ ξεχώρισμα Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 4· ἔτι δὲ περὶ ἐκκρίσεων, ἀποχωρημάτων, Ζ. 1. 7, 2, οἷον τῆς κοιλίας· ἢ κατὰ ἐκ· ἱατρ. excretio.

Ἐκ-κρίσις, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἀποχωρισθῇ, ξεχωρισθῇ Διοσκ. 5, 7, exsurgens.

Ἐκ-κρίτικος, 3· ἀνῆκων, ἀρμόδιος εἰς τὸ ἀποχωρίζειν, ἀπάγειν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 1, 3, excretorius.

Ἐκ-κρίτος, ἡ· ξεχωριστός, ἐκλεκτός· -δικασταὶ Πλάτ. νόμ. 11, 926, διαλεκτός, ἐπίσημος· «ἀορίστους ἀνδρας ἐκκρίτους πόλεως» Ἀισχ. Ἐπτ. 57· -θώρημα Σοφ. Αἰ. 1281· «Τροία πόλεων ἐκκριτον μισομένη», «ὅπερ ἄλλας πόλεις μισομένη Εὐρ. Τρ. 1241· ἐπὶ· -ως μτγν. delectus.

Ἐκ-κρίτος, 6· Σπαρτιάτης Θουκ.

Ἐκ-κροτέω· κροτῶν ἐκβάλλω· «-ὅπλα τῶν χειρῶν» Ἰωσ. ἀλλὰ -ρήτορας = μορῶν Β. Ἀν. 39, excutio.

Ἐκ-κροτός, 2· ἐξηναγκασμένος, βίαιος, σκληρὸς Φωτ. κώδ. 138, asper.

Ἐκ-κρονίζω· ἐκ κρουῶν πηγάζω, βέω Σχολ. Ἰλ. υ, 470, scatere.

Ἐκ-κρουσις, 3· 1) τὸ ἐκβάλλειν διὰ κρούσεως, ἐξώθειν Ξεν. κύν. 10, 12· εἰς τὴν ὀργανικὴν μουσικὴν = ἐκκληψίς, ἀνίθ. τῷ πρόκρουσις Ἀνών. περὶ μουσ. 6, excussio.

Ἐκ-κρουσμός, 6· 1) τῷ προηγ. 2) = ἐκκληματισμός Βρυεν. ἄρμον. 3, 3, ejectio.

Ἐκ-κρουστικός, 3· ἀρμόδιος εἰς τὸ ἐκκρούειν, ἐκβάλλειν ἔξωθεν· -ἐλέου Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 8, extrudens.

Ἐκ-κρουστας, 2· ἐκκρουσθεὶς, ἐκβληθεὶς, περὶ σφυρηλάτου ἐργασίας Αἰσχ. Ἐπτ. 524.

Ἐκ-κρούω· κτυπῶν ἐκβάλλω· «-ἐκ τῶν χειρῶν» Ξεν. κύν. 10, 12, πρὸ πάντων. Ἐν τῷ πολέμῳ, ἀποκρούω, ἀποδιώκω· «-τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους» Θουκ. 4, 128· ἐξεκρούσθη, 7, 102· «-ἐκ τῆς σκηνῆς» Δημ. 19, 23· -τινὰ τῆς ἐλπίδος = ἀποστερεῶ αὐτὸν τῆς ἐλπίδος Πλάτ. Παίδρ. 228· ὁμοίως· «-τὸν Σόλωνα τῆς προαίρεσας» Πλούτ. Σολ.

14· «ἐκκρουσθεὶς τὸν λογισμὸν», Πυρ. 30· -λόγους = ματαιῶν Πλάτ. Πρωτ. 336.

Ἐξέκρουε καὶ παρήγε· Πλούτ. Ῥωμ. 23· -χρονοῦς Δημ. 36, 2, χρονοτριβῶ, ἀναβάλλω· ἀμτ6· ἐξορμῶ, ὁρμίζω· ἀνίσταμαι· Φιλοστρ. Μέσ· ἀντὶ ἐνερ. «πύδακας ἐκκρούσθαι», Ἀριστ. Πολυδ. 10, 79, expello.

Ἐκ-κτὺπέω· μέ κτύπον ἐκκρήννυμαι· -βροντῇ Πολυδ. 1, 118.

Ἐκ-κτθεύω· παίζω εἰς τοὺς κύδους, συνθῆ. μτγ. διακυβεύω, βάλλω εἰς κίνδυνον Πολυδ. 3, 94· «-ὅπερ τῶν ὀλων» = τοῖς ὀλοις, τὴν εὐδαίμονιαν τοῦ ὄλου, 1, 87, 8, 2, 63, 2. Παθ. παίζων γάνω· «γυλῖους ἐκκυθεύεσσα θαρεικούς» Πλούτ. Ἀρταξ. 17.

Ἐκ-κτθεύω· κορηνίζομαι· ἔξω κατακέφαλα Πλούτ. ὁρμῶ, πίπτω κατακέφαλα· «-εἰς κράτα πρὸς γῆν» Εὐρ. Ἰκ. 714. Περὶ χορῶν Ξεν. Ἀν. 6, 1, 9, ὅπερ τινος, συμμ. 2, 11.

Ἐκ-κυέω γεννώ, μτγ. «χόλον ἐκκεύηκεν», Φίλιπ. 75 (7, 385).

Ἐκ-κυκλάω· συνταράττω, διαταράττω Ἀνν Κορν. σ. 9, conturbo.

Ἐκ-κυκλέω· πρὸς τὰ ἔξω στρέφω, ἐκκαλύπτω· Πουκλ. πρὸ πάντων. εἰς τὸ θέατρον (ἴδε τὸ ἐπόμεν.) Κλ. Ἀλ. Εἰς τὸ μέσ. Ἀριστ. Ἀλ. 404, διεκλύομαι· -ἐκκυκλήθητι = διεγύθητι, Ἀλ. 408· ὅθ. φανερώω, φέρω εἰς φῶς Κλ. Ἀλ. «-εἰς ἀγοράν τι» Πλούτ. πρβλ. ἐκκυλίω, ἐνοίνο.

Ἐκ-κυκλήθων, τό· ἐκκυκλήμα.

Ἐκ-κυκλήθη, τό· περιστροφικὴ μηχανή· εἰς τὸ θέατρον, διὰ τῆς ὁποίας ὁποῖα ἡνοίγοντο τὰ ὀπίσω τῆς σκηνῆς, εἰς τὸν ὥστε οἱ θεαταὶ ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὰ ἐνδότερα τοῦ ὀίκου Πολυδ. 4, 128· πρβλ. ἐγκύκλημα καὶ ἐξώστρα.

Ἐκ-κυκλήσεις, ἡ· δημοσεύσεις Κλ. Ἀλ. στρωμ. 3, 4, 26.

Ἐκ-κυκλῶμα, τό· ἐκκυκλήμα· Πουκλ. ὡς ἐξήγ. τοῦ ἐξώστρα ἐσφαλ.

Ἐκ-κὺλινδω· ἐκκυλίω· ἀπῆνης ἐκκυλίνδεται· Σοφ. Οἰ. τ. 812, ἐνοίνο.

Ἐκ-κυλίσιοι, στέφανοι· κυλιστοὶ στέφανοι Πολυδ. 7, 199· ἴδ' ἐκκυλίω.

Ἐκ-κυλίω· πρὸς τὰ ἔξω κυλίω, κατακυλίω· «ἐξεκυλίσθη ἐκ δίφρου» = κατεκρημνίσθη ἐκ τῆς ἀμάξης Ἰλ. ζ, 42· «-ἐκ τῶν δικτύων» = ἔξω αὐτῶν κυλίσομαι καὶ ἐξέρχομαι Ξεν. κύν. 8, 8· «ἐξ ἐκκύλιος» Πινδ. ἀποσπ. 2· «ὄνος ἐξεκκύλιό με» Ἀντιοχ. (7, 176)· μτγ. «ὅτω τρόπῳ τῆσδ' ἐκ· λίσθησθαι τέχνης» = πρὸς τὰ ἔξω κυλίσομαι ἐξέρχομαι Αἰσχ. Πρ. 87· «-ἐκ προτέρου βίοντος κτεάνων τε» Μανθ. 6, 673· «πολλοὺς δὲ καὶ εἰς μόρον ἐξεκκύλιας» Ὀππ. ἄλ. 4, 20, εἰς ὁλεθρον κυλίω· ὁμοίως «τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας» Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 22 μετὰ τῆς δι. γρ. ἐγκ. πρβλ. «οὕτω δ' εἰς ἀγοράν τοῦ διηγήματος ἐκκυλισθέντος» Πλούτ. ἴδ' ἐκκυλίω, ἐνοίνο.

Ἐκ-κυμαίνω· πρὸς τὰ ἔξω κυματίζω· ἢ διὰ τῶν κυμάτων ῥέπειν ἔξω· πρὸς τὰς ἀντιθέσεις Ἀλ. 10, 53· «ἐπὶ τῶς αἰγιαλῶς»

ἐκκυμάνειν Ἀθην. 7, 283· ἐκκεκύμασμαι ἔχει· ὁ Σουίδ. 6.) ἐν τῇ στρατιωτικῇ πορείᾳ, μῆρ· ἐξέρχονται τῆς γραμμῆς Ξεν. Ἀν. 1, 8, 18, exundo.

Εκ-κύμανσις, ἡ· ἡ πλημμύρα Εὐστ. 31, 45.

Εκ-κύμασιζω· τῷ προηγ. α') Παθ. μετ. τοῦ ἐν. Στράβ. 6, 3, 9.

Εκ-κύνέω· ἀνιχνεύω πλανώμενος, περὶ κυνός ἰσχυλάτου, δὲν ἀκολουθῶ πάντοτε ἐν ἔχον· Ξεν. κυν. 3, 10 καὶ Πολύδ. 5, 65.

Εκ-κύνηγετέω· κυνηγῶ, καταδιώκω Εὐρ. Ἰων 1422, venor.

Εκ-κύνος, ὁ· ἰσχυλάτης κύων, μὴ ἀκολουθῶν ἐνεκα νοσήματός· τινος ἐν ἔχονος, ἀλλ' ἀποπλανᾶται Ξεν. κυν. 7, 11.

Εκ-κύπτω· πρὸς τὰ ἐμπρὸς κύπτω· «πόθεν ἐξέκυψας» Ἀριστ. ἐκκλ. 1052· ἐν γέν. ἐξέγω· «ὄμματα ἐκκύπτονται Ἀθην. 10, 455· μετῆ. ἐκτός βάλλω· —τὴν κεφαλὴν Αἰλ. Ζ. 1, 15, 21, prospicio.

Εκ-κυρτόω· ὄλω· κυρτώνω Φιλοστρ. curbo.

Εκ-κύω· ἐκκυέω Ἀνθ. Παλ. 7, 385, onitor.

Εκ-κυλώω· ἐμποδίζω τι ἀπὸ τινος Γρ. Νύσ.

Εκ-κυδωνίζω· διακυδωνίζω ἔξω, διαφημίζω Ἀθην. 5, 219.

Εκ-κωπέω· παρασκευάζω· ἐκκεκώπεται· ἐξήρηται Σοφοκλ. (Ἀχαιῶν) Σολλόγω Ἰσχυ.

Εκ-κωμάζω· ὡς ἐν κώμῳ, ἤτοι ἀναιδῶς ἐξέρχομαι· «εἰς ἄλλην γῆν» Εὐρ. Ἀνδρ. 604· «ἐξεκώμασεν» ἐξεπορεύσεν Σουίδ.

Εκ-κωρᾶω· κάρνω κωρῶν, κωραίνω, μόν. παρκ. «ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώρηκας βρῶν» Ἀριστ. ἱππ. 312· ἐκκεκωρημένος Πολύδ. 1, 118· «καὶ δέ μεν οὐρανὸς ἐκκεκωφέαται» Ἀνακρ. πρὸδ. Πορσ. Εὐρ. Ὀρ. 1279, ἐνθα καὶ ἐκκεκώρηται δι. γρ. ἀντὶ ἐκκεκώφεται.

Εκ-κωρῶω· τῷ ἀνωτ. «ὁμῖν γοῦν ἐκκεκώρωκε τὰ ὦτα» Πλάτ. Λυσ. 204· μετ. «εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφεται ἔφη» Εὐρ. Ὀρ. 1279· «πρὸς τὸ περιβύθητον ἐκκεκωρωμένοι κάλλος» «ὄλω» ἐκπεπληγμένοι, ἐμβρόντητοι διὰ τὸ κ. Ἀθην. 5, 188, exurdo.

Εκ-λαγχάνω· ὑπὸ τῆς τύχης ἢ τοῦ λαχνοῦ ἀπονεμημένον δέχομαι, λαμβάνω· «ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχοι γυθονός» Σοφ. Ὀλ. 750· μέρος Ἀριστ. Θεσ. 1071.

Εκ-λαθῶω· ἐκλανθάνομαι Χρ. Σιδ. 2, σ. 321, obliviscor.

Εκ-λακτίζω· μετὰ τοὺς πόδας ὀπισθεν λακτίζω, κλωτσῶ πρὸς τὰ ἔξω Ἰπποκρ. «σκέλος» Ἀριστ. σφ. 1492· ἐκλελάκτικεν=διέφυγε Μέν. παρὰ Σουίδ. μετ. ἀπωθῶ τι μετὰ περιρρήσεως ἀπ' ἑαυτοῦ ἐκκλ.

Εκ-λάκτισμα, τό· εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ἣν τὰ σκέλη ἀνατινάσσονται ὑψηλὰ εἰς τὰ ὀπίσω Πολύδ. 4, 103.

Εκ-λακτισμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Ἰσχυ.

Εκ-λαλέω· προσέρω Δημ. 1, 26, συνηθ. ὑπερφανόμενος ὀνειδίζου, τρόπον τινὰ διαλαλῶ, εὐλαρῶ, eloquor.

Εκ-λάλησις, ἡ· τὸ προσφέρειν Πολύδ. 5, 147, eloquium.

Εκ-λαλητικός, 3· προσφέρων Δ. Λαερ. 7, 49, eloquitorius.

Εκ-λαμβάνω· ἔξω παίρνω, μακρὴν παίρνω· «βίβλιν τοὺς παῖδας», δηλ. ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, Ἰσοκ. 12, 194 καὶ μετ. Πολύδ. 5, 42, 3, λαμβάνω (παρ' ἄλλων ἢ δι' ἐκλογῆς)· «ἀρισταὶ ἐκλαβὼν στρατεύματος» Σοφ. Φιλ. 1415, παρὰ τινος δίκας Πλάτ. νόμ. 12, 958, ὡς καὶ τὸ δίκαιον Πολύδ. 32, 17· «τὴν Ἀσίαν παρὰ τῶν Ἑλλήνων» Ἰσοκ. 5, 100· ὁδ. ἐκλαβάνω, ἐννοῶ· «τὸ τέλειον καὶ ἰκανὸν αὐτῶν» Πλάτ. νόμ. 7, 807· «νόμους οὐτως» Λυσ. 11, 6· ἐξηγῶ Πλουτ. Περικλ. 6, καὶ συχὰ ἐν Σχολ. παραδέχομαι νόμους Πολύδ. 2, 39, 6. Συμπεριλαμβανόμενα ἐργασίαν ἀναλαμβάνω Ἡρ. 9, 95· «—παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράφει» Πλουτ. Πελοπ. 25 καὶ πολλάκι· τὸ μέσ. ἔχει ὁ Ἀρποκρ. ἐκ τοῦ ἀνι. excipio.

Εκ-λαμπρός, 2· πολὺ λαμπρὸς μετ. «ἐκλαμπρον γελᾶν» φαιδρότατα γελᾶ Ἀθην. 158, iucidus.

Εκ-λαμπρότης, ἡ· τὸ ἐξοχόν, ἡ ὑπεροχὴ Βυζ.

Εκ-λαμπρόνω· κάρνω νὰ ἐκλάμψῃ, κάρνω λαμπρόν Ἰώσ. καὶ μετ. Παθ. ἀναλάμπω, γίνομαι λαμπρός· «τούτοις ἐκλαμπρυνθεὶς πόλεις» Δ. Ἀλ. 2, 3, exclaro.

Εκ-λαμπτικός, 3· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λάμπειν, ὁ λάμπω Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 39.

Εκ-λάμπω· ἀναλάμπω, ἀκτινοβολῶ Ἀισχ. Πρ. 1085· «ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον» Πλάτ. Γοργ. 484· «τὰ Κύρου ὅπλα ὡς περ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν» Ξεν. Κύρ. 7, 4, 2· «ἐξοδισεν ἐκλάμψας ἀστέρας ἥλιος» Μελ. 35 (12, 59)· «—ἐκ λήθων πῦρ» Ἀριστ. Ζ. 1, 3, 7· «ὄμμάτων πόθος» Λεων. Ταρ. 41 (Παν. 182)· μετ. «ἐκ τῆς κραυγῆς μάλιστα ἐξέλαμψε τὸ καλὸν τὸν βασιλέα» Πολύδ. 15, 31, 1· «οἱ εὐρύων ἐκλάμψαι» Πλουτ. Κικ. 2· καὶ «δόξα Πολύδ. καὶ ἄλλ. μετ. μετ. κάρνω νὰ λάμψῃ, ἀνάπτω· —σέλας Εὐρ. ἀποστ. ὡς καὶ Δυόχορ. 1091· πῦρ Ἀππ. Συρ. 56, eluceo.

Εκ-λαμψίς, ἡ· τὸ ἐκλάμπειν, ἐξαστράπτειν ἢ λάμψις Πολύδ. 4, 155, fulgor.

Εκ-λανθάνω· (ἴδε λανθάνω καὶ ἐκκληθάνομαι)· κάρνω νὰ λησμονήσῃ τις ἐντελὸς· «Μοῦσαι αὐτὸν ἐκλελᾶθον χιμαριστήν» Ἰλ. 6, 600· «Ἀΐδας ὁ ἐκλελᾶθών» = ὁ βυθίσας τὰ πάντα εἰς τὴν λήθην Θεοκρ. 1, 63. Συχνότερα μέσ. (ἐντελῶς) λησμονῶ, μετὰ γέν. «ἀλκ ἡς ἐξελάθοντο» Ἰλ. π. 602· μετ' ἀπαρ. Ὀδ. κ. 557· «οἱ Πλάτ. Ἀφ. 369· μετ' αὐτ. Εὐρ. Βακχ. 1273.

Εκ-λαξεύω· καλλύνω, καλλωπίζω Δευτ. 18, 3, expollo.

Εκ-λάπάζω· ἐξελαπάζω, ῥίπτω ἔξω· —τινός Αἰσχ. Ἐπτ. 438, exturbo.

Εκ-λάπτω· καταπίνω (ἀπλήστως) Ἀριστ. Ἀγ. 1229, καὶ μ. μελ. εἰρ. 850, καταδρόγχιζω Ἀνδρόφ. 1201.

Εκ-λατόμεω· λήθους κόπτων ἐξορύττω· «ἐξελατόμησας λάκκους» Δευτ. 6, 11.

Ἑκ-λαχαίνω· σκάπτω, κοιλάινω, ξερούττω.
Ἀπολ. Ρ. 1, 374, effodio.

Ἑκ-λαχάνίζομαι, μέσ. λάχανα, γόρτα
εδώδιμα, κόπτω, μαζεύω Θεοφ. Ι. Φ. 7, 11.

Ἑκ-λααίνω· κάμνω λείον, ξερομαλύνω, καλ-
λύνω· ρυτίδας Πλατ. συμπ. 191· -λίθων

Δ. Σικ. 3, 39· -δδόν· -ισοπεδώνω Πλουτ.
ἦθ. σ, 77· μετφ. «-κόπους τῷ οἰκείῳ τῷ ἀλλό-
τριον» ὥς. laevigo.

Ἑκ-λέγω· 1) ἐκλέγω, διαλέγω, Θουκ. 4,
59· «-ἀνδράς, προσδύτας» Πλατ. πολ. 5,

458· «ἐξ ἀπαρῶν τῶν νεῶν τοῦς ἐρίστους ἐρέ-
τας ἐκλέγας» Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 19. Μέσ. δι'

ἑμαυτὸν ἐκλέγω Ἡρ. 7, 6' 2) πρὸ πάντ. φύ-
ρους καὶ ἄλλας εἰσφοράς εἰσπρίττω (β. Ἀν.

246, ἀπαιτῶ) «-χρήματα παρὰ τινος»
Θουκ. 8, 44· «-ἐκ τῶν συμμάχων» Δημ. 49,

49· -τέλος Αἰσχιν. 1, 119, ὡς καὶ ἐν
νόμῳ παρὰ Δημ. 24, 40. «Εἰ δὲ μετὰ δι-
πλῆς αἰτ. «-τέλη τοὺς καταπλέοντας» Αἰ-
σχιν. 3, 113. «Εἰ δὲ μέσ. «τὴν δεκάτην

ἐξελέγοντο τῶν πλοίων» Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
2' 3) παίρνω, ἀφαιρῶ Ἀριστ. ἱππ. 908

«-ἐκ τοῦ γενεῖου τὰς πολιὰς», ἀποστ. 360.

Ἑκ-λειγμά, τὸ καὶ ἐκλεικτόν, τὸ ἱατρι-
κόν τι, τὸ ὅποτον γλείφει τις, ἀφήνει νὰ δια-

λυθῇ εἰς τὸ στόμα ἱατρ.

Ἑκ-λεκτικός, 3' ἀνήκων εἰς τὸ γλείφειν
ἱπποκρ. deligentius.

Ἑκ-λεικτόν· 1) ἐκλειγμά.

Ἑκ-λειο-τριβέω· τῷ ἔκω. Διοσκ.

Ἑκ-λειόω· κατατρίβω μτην οονητο.

Ἑκ-λειπτόν· παραλειπτόν, ἀρετέον Ἀρι-
στείδ. τ. 1, σ. 2.

Ἑκ-ληπία, ἡ ἐγκατάλειψις, παραμύλησις Σουφ.

Ἑκ-λειπτικός, 3' ἀνήκων εἰς τὴν ἐκλει-
ψιν Πλουτ. Ῥωμ. 12.

Ἑκ-λείπω· 1) ἀφήνω, ἐγκαταλείπω ἀνα-
χωρῶν· -χώρον Αἰσχ. Χο. 536· «-τὴν τυ-

ρανίδα» παραιτῶ Ἡρ. 6, 123· «-τὸν βίον»
= ἀπονήσκω Σοφ. Πλ. 1120, ὡς καὶ -φάος

Εὐρ. «-τὸ ζῆν» Πολυδ. Πρὸ πάντ. κατὰ
προδοτικὸν τρόπον· «προδοὺς με κἀκλειπών»

Σοφ. Φιλ. 899· «-τὴν τάξιν, «-τὴν φυλα-
κὴν Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτην. «Εἰ δὲ ἀνευ

αἰτ. περὶ στρατιωτῶν, λειποτατό Ξεν.

Ἀ. 7, 4, 2· «ἐκλείπειν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα»
= ἀφήνω μίαν πόλιν καὶ πηγαίνει εἰς ἄλ-

λιν, μεταναστῶν πρὸς ἄλλην Ἡρ. 6, 100,
8, 50, Ξεν. Ἀν. 1, 2, 24· ἀποσύρα-

μαι ἐκ τινος πράγματος· «στρατεύαν,
Ἑλλ. 5, 2, 22· «-ὅτι οὖν τῆς παρασκευῆς»

Θουκ. 7, 88· 60. παραλείπω, δὲν παρατηρῶ
«ὅσα ἐκελεόπεισαν τῆς συνθήκης» Θουκ. 5,

42· «-θεραπεῖας σώματος, τὸ βοηθεῖν» Πλουτ.
Μάρκελ. 17· «ὄρχον» = παραβαίνω Εὐρ. Ι. Τ.

756, ὡς καὶ τὸ «-φυγώματον Θουκ. 2, 74·
παραλείπω, πρὸ πάντ. εἰς τὸν λόγον ὑπερηβῶ,

ὑπερβαίνω· «-ὄχλον λόγων» Αἰσχ. Πρ. 829·
«πολλὰ ἐξέλιπον λέγων», Πέρσ. 505· «εἴ τι

ἐξέλιπον σὺν ἔργον ἀναπληρῶσαι» Πλάτ.
συμπ. 188· ὁμοίως «-ὀρήνων» Εὐρ. Φοῖν.

1629· «-ὀήρας μύχων», ἱππ. 52· «-γρα-
φὰς Δημ. 25, 47· 2) ἀμτβ. παύομαι, παρακ-

μάζω, μαρπίνομαι, ἐκλείπω Πλατ. πολ. 6,
485· «ῥώμη γὰρ ἐκλείοιπεν, ἣν πρὶν εἶχο-

μεν» = κυρ. ἔχει καταλίπει ἡμᾶς, εἶνε ἐξηθε-
νημένη, παρήλθεν Εὐρ. Ἡρ. 6, 230· «μέ-

λαινὰ τ' ἄστρον ἐκλείοιπεν Εὐφρόνη» = ἐξη-
μέρωσεν Σοφ. Πλ. 19· «ἡ νόσος τὸ δεύτε-

ρον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις, ἐκλιποῦσα μὲν
οὐδένα χρόνον τὸ παντάπασιν» = δὲν εἶχε

παύσει ὅλως διόλου Θουκ. 3, 87· «διὰ τὸ
ἐκλείοιπεν· αὐτοὶ τὴν χιόνα» = διότι ἡ

χιὼν εἶγεν ἐκλείπει, παρέλθει αὐτοῦ Ξεν. Ἀν.
4, 5, 15· «αἱ ἐργασίαι διὰ τὸν πόλεμον ἐκ-

λελοίπασιν» = ἐσταμάτησαν Ἰσοκ. 8, 20·
«ἄνεμι ἐκίπτε τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρῶτε-

ρον ἐξέλιπε» = ἐνθα ἐστάθη ἡ διήγησις μου
Ἡρ. 7, 239· «ἡ φωνὴ ἐξέλιπε» = ἐλείψον,

ἐξάθη Λουκ. Νεγρ. 35· «-τοῦ νομα Πλουτ.
Ῥωμ. 18. Μετὰ μτη. «τοὺς τελευταῖαντας

τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει» = δὲν λείπει οὐδέ-
ποτε, δὲν παύει νὰ τοὺς τιμᾷ Πλατ. Μενέξ.

249· 60. λιποθυμῶ ἱπποκρ. ἀπονήσκω
Πλάτ. νόμ. 9, 856. Περὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς

σελήνης· πάσχω ἐκλείψιν, σκοτίζομαι Θουκ.
2, 28, καὶ παρὰ τοῖς ἑπειτα ἡ συνήθ. ἔκφρα-

σις, ὅ δὲ Ἡρ. 7, 37 λέγει προσέει οὕτως· «ὁ
ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐδραν

ἀφ᾽ ἧς ἦν», ὡς καὶ Ἀριστ. νεφ. 575 ἡ Σε-
λήνη δ' ἐκλείοιπε τὰς ὁδοὺς. Τὸ παθ. ὡς

ἀμτβ. «ὄνειδος ἐκλείπεται» = τὸ ὄνειδος ἐκ-
λείπει, ἐξαφανίζεται Αἰσχ. Εὐμ. 97.

Ἑκ-λειτο-υργέω· σέρω εἰς τέλος τὴν λει-
τουργίαν Ἰσοκ. 7, 40.

Ἑκ-λείγω· γλείφω Ἀριθμ. 22, 4 καὶ ἱατρ.

Ἑκ-λείψις, ἡ· 1) τὸ ἐγκαταλείπειν· «-τῶν
νεῶν» Ἡρ. 6, 25· 2) συνήθ. ἀμτβ. ἀ.) εἰς

τὴν δικανικὴν γλῶσσαν τὸν ἀδικῶν, τὸ νὰ
μὴν τις ἔξω τῆς προδοσίας, νὰ μὴ ἐμφανί-

ζεται εἰς τὸ δικαστήριον, πρὸ πάντ. εἰς τὴν
δικήν· «-ξενίας β. Ἀν. 239· 6) ἐξαφανίσις»

«-λιμῶν καὶ ποταρῶν» Πλουτ. «-πολλῶν,
ἀπώλεια» Ἡρ. 7, 37· «-τοῦ βασιλέως» Πο-

λυδ. 29, 6· πρὸ πάντ. «-ἡλίου, «-σελήνης
= ἐκλείψις, ἐπισκόσις Θουκ. 1, 23, defectio.

Ἑκ-λείωσις, ἡ· λούκανσις καὶ ἐκτροπή
καὶ ὑδραργύρωσις τῶν εἰδῶν χημικ. λειψ.

Δουκαγ.

Ἑκ-λεκτός, 3' ὅστις πρέπει νὰ ἐκλεχθῇ
Πλατ. πολ. 5, 456.

Ἑκ-λεκτικός, 3' ὁ ἐκλέγων Δ. Ἀλ. σ. λειψ.

2, σ. 10, 11· «οἱ ἐκλεκτοὶ» = φιλόσοφοι,
οἵτινες ἐκ διαφόρων ἄλλων συστημάτων ἐξέ-

λεγον καὶ παρεδέχοντο διάφορα δόγματα
Δ. Λαερ. προῖμ. 21, eligens.

Ἑκ-λεκτός, δ' 1) παράκοιτος τοῦ Κομμό-
δου Δ. Κασ. 2) υἱὸς τοῦ Ταυγέτου Ἀνθ.

παρὰ 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἑκ-λεκτός, 3' διαλεκτός Θουκ. 6, 100,
electus· ἐπὶρ. «-ὡς Ἀκύλ. Ψαλ. 2, 12.

Ἑκ-λελασθῆν, ἀμρ. τοῦ ἐκλανθάνω.

Ἑκ-λελυμένος· ὅλως διόλου χαλαρῶς
Ἰσοκ. ἐπιστ. 6, 6· «-καὶ ἀτόνως» Πλουτ.

Λουκ. 18· «-καὶ ἀγεννῆς ἀγωνίσασθαι», Εὐ-
μέν. 16· ἀκολάστως· «-ζῆσαι Ἀθην. 12,

519, exoluto.

Ἐκ-λεμμα, τό· τὸ ἐκλεπισθῆν, ἢ φλοῦδα ἵπποκρ. putamen.

Ἐκ-λεξίς, ἡ· διάλεγμα, ἐκλογὴ Πλατ. Φαίδρ. 231, electio.

Ἐκ-λεπίζω· ἐκλέπω, ξεφλουδίζω μτγν. ὅθ. περί πτηνῶν, ἐκλωσσω ἵπποκρ. πρὸλ. ἐκκωλύπτω, decortico.

Ἐκ-λέπις, ἡ· τὸ ξεφλουδισμα, ἐκκλωσσημα τῶν αἰγῶν ἀρ. λεξ.

Ἐκ-λεπρόω· ὅλως λεπρὸν καθιστῶ Σχολ. Θεοκρ. 1, 40.

Ἐκ-λεπτός, 2· πολὺ λεπτός· ἵπποκρ. lepuis.

Ἐκ-λεπτουργέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Συνέσ.

Ἐκ-λεπτύνω· κάμνω πολὺ λεπτόν μτγν.

Ἐκ-λεπυρόω· ἐσσεπιάζω Ἀπολλ. ἐν Β. Ἄν. 581, decortico.

Ἐκ-λέπω· ξεφλουδίζω ἵπποκρ. πρὸ πάντ. ἐκλωσσω· ὄρνειον Κρατίν. π. Ἀθην. 9, 373· ὥα Ἰπρ. 2, 68· κωμ. «-μικρά κέρματα»

Ἀριστ. ὄρν. 1108, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκλαπῆναι παρεισάγεται, Ἑρωτιαν. εἰς τὸ ἐκλαπῆσθαι, excludo.

Ἐκ-λευκαίνω· κάμνω ὅλως λευκὸν Ἰων. Χρυσ. Παθ. γίνονται ὅλως λευκοὶ ὠχροὶ Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 5, 9, 9, denibo.

Ἐκ-λευκός, 2· ὅλως λευκός· Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4, σ. 394, candidissimus.

Ἐκ-λεψίς, ἡ· ἐκλέπις μτγν.

Ἐκ-λήγω· ὅλως παύω, τινὸς Σοφ. Ἰλ. 1304.

Ἐκ-ληθάνω, π. ἀντὶ ἐκλανθάνω, ἐν τμήσ. «ἐκδέμε πάντων ληθάνει» Ὀδ. η, 220.

Ἐκ-λέων, ὁ· Ἀθηναῖος τις, ἐπὶ νομίσμ.

Ἐκ-ληθίζομαι· ληλατῶ Γεωρ. Παχυμ.

Ἐκ-λημματισμός, ὁ· ἐκκρουσμός, ἐν τῇ ὀδικῇ Βρυαν. ἄρμον.

Ἐκ-ληπτέον· δεῖ ἐκλαμβάνειν Σουίδ.

Ἐκ-ληπτωρ, ορος, ὁ· ὁ ἀνλαμβάνων συμπερωνημένην ἐργασίαν μτγν. conductor.

Ἐκ-ληρέω· ὅλως ἀνοήτως πράττω Πολυδ. 15, 26, 8, nugor.

Ἐκ-λησις, ἡ· ἐντελής λησμονήσις Ὀδ. ω, 485, oblitio.

Ἐκ-ληψίς, ἡ· τὸ ἐκλαμβάνειν, πιάνειν, Διοσκ. 1, 81. Παρὰ μουσικοῖς ἀντίθ. τῷ πρόσληψις Ἀνωνυμ. π. μουσ. 3, perceptio.

Ἐκ-λιθολο-γέω· λίθους συλλέγω Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 3, 25.

Ἐκ-λιθόω· εἰς λίθον μεταβάλλω Τζέτζ.

Ἐκ-λικμάω· λιγνίζω μτγν. ventilo.

Ἐκ-λιμία, ἡ· μεγάλη πείνα, βουλιμία Δεστ. 28, 20.

Ἐκ-λιμνάζω· τῷ ἐπομ. Ἀππ. ἐμφ. π. 4, 107.

Ἐκ-λιμνός· κάμνω ὅλως διόλου λιμνην, ἔλος Παθ. γίνονται λιμνη, ἔλος Δ. Ἄλ. 1, 61.

Ἐκ-λιμός, 2· πεινασμένος, κάτισχνος Θεόφρ.

Ἐκ-λιμπάνω· ἐκλείπω μετὶ -δόμους Ἑρρ. Μηδ. 800, ἀμτδ. «οὐ ποτ' ἐξελίμπανον ὀρηνοῦσα», Ἡλ. 909, relinquo.

Ἐκ-λιμώπτω· λιμώπτω, πινῶ Ὁ.

Ἐκ-λινάω· ἐκ τοῦ λίνου, δικτύου διαφεύγω Γρ. Κυρρ. παροιμ.

Ἐκ-λιπαίνω· 1) παχύνω. Παθ. γίνονται παχὺς Πλουτ. Μάρ. 21· 2) κάμνω λιτὸν,

ἰσοπεδώνω· θάλασσαν Ποσειδιπ. 21 (παράρτ. 67).

Ἐκ-λιπάρειν· παρακαλῶ, διὰ παρακλήσεων παρακινῶ, τινὰ Στράβ. 16, σ. 806, ἐπιμόνας παρακαλῶ, μετ' ἀπαρ. Πλουτ. Θεμ. 5· «ὅπῃ τῶν φίλων ἐκλιπαρηθεῖς», Δυσ. 22, exoro.

Ἐκ-λιπάρης, ὁ· τὸ παρακαλεῖν Ἰώσ.

Ἐκ-λιπής, 3· ἐλλείπων· «τοῦ ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο» = μερὴν ἡλκίφης τοῦ ἡλίου Θεοκρ. 4, 52· ἀλλὰ «ταῦτο ἦν τὸ χωρίον ἐκλιπές» = ἦτο ἀφαιμένον, παρεβλέπετο, 1, 97.

Ἐκ-λίστρώω· διολισθαίνω Εὐστ. Ἰλ. σ. 1119, 59, labor.

Ἐκ-λιχμάομαι· ἐκλείχω Σουίδ. ἐν λ. μαροί, delamho.

Ἐκ-λογέομαι· προφαίζομαι, ἀπολογουμαι δι' ἐν πράγματι «-τὴν ἀνάγκην» = ὁ καιολόγημα φέρω Ἀππ. ἐμφ. π. 5, 13· ὁπέρ τις, 8, 72, excuso.

Ἐκ-λογεύς, ὁ (ἢ) ἐκλέγω· ὁ λαμβάνων, εἰσπράττων δασμῶν καὶ φόρων· «οἱ ἐκλέγοντες τοὺς φόρους» Β. Ἄν. 245.

Ἐκ-λογή, ἡ· τὸ ἐκλέγειν, ἡ ἐκλογή «-τῶν ἀρχόντων» Πλάτ. πολ. 3, 414· «ποιεῖσθαι, νόμ. 7, 802· «-σίτου, -κριθῆς = ἀπαίτησις, εἰσπραξίς ὡς εἰσφορὰς Κρατ. π. Ἀθην. 6, 235· «-ρημάτων Δ. Κασ. 41, 24· ἀνδρών = στρατολογία, συλλογὴ στρατιωτῶν Πολυδ. 5, 63, 11· «κατ' ἐκλογήν», ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, 6, 10, 9· τὸ ἐκλεχθῆν π. χ. τεμαχίον τι ἐξ ἐνὸς συγγραφῆς Ἀθην. 14, 663, γραμ. 60, τὸ δοκιμαστικόν, ἄριστον Πολυδ. 1, 47, 9, electio.

Ἐκ-λόγησις, ἡ· ἡ διερεύνησις Δ. Δασρ. 10, 144, exquiritio.

Ἐκ-λογία, ἡ· ἐκλογὴ δι. γρ.

Ἐκ-λογίζομαι· λογαρίζω, ὁπολογίζω Πλουτ. Κρατ. 17 (ἐξελογίσθη εἶναι παθ. Ποπλ. 15)· ὅθ. συλλογίζομαι, σκέπτομαι· «-τὰ χρηστὰ Ἑρρ. 1, Δ. 1410· «θάνατον = λογαρίζω, λαμβάνω ὅπ' ὅφιν, ἔκ. 482, Θεοκρ. 1, 70· περί τις, 1, 40· «-ὅστις ἀν' ἐπολέμει» Αἰσχίν. 1, 64· διεξέρχομαι, διηγοῦμαι Πολυδ. ὁδω λογαριασμόν, = ἐκλογέομαι, τινὶ περί τις» Ἀππ. ἐμφ. π. 3, 43.

Ἐκ-λογισμός, ὁ λογαριασμός, διατίμησις, ἐκτίμησις Πλουτ. Κατ. νε. 36, σκέψις Πολυδ. 1, 59, 2 καὶ πολλὰ κ. ἄλλ. μτγν. ἐκθεσις, διήγησις Δ. Ἄλ.

Ἐκ-λογιστής, ὁ· λογιστὴς Φίλων· ταμίας Ὁ.

Ἐκ-λογιστία, ἡ· λογισμός, λογαριασμός ἀρ. λεξ. διοίκησις τῶν οἰκικῶν, καταριθμησις, Ὁ. computatio.

Ἐκ-λογιστικός, 3· ἀρμόδιος εἰς τὸ λογαριάζειν· τινὸς Μουσων. π. Στράβ. ἀνθ. 117.

Ἐκ-λογος, ὁ διήγησις Αἰσχ. ἀπόσπ. 201.

Ἐκ-λογος, 2· ἐκλελεγμένος Φίλων, ἀσύνητος, ἄφρων Εὐστ. selectus.

Ἐκ-λουτήριον, τό· τῷ ἐπομ. Αἰγίν. ἐπιγρ.

Ἐκ-λουτρον, τό· ἀγγεῖον διὰ νύμφων, πλύσιμον Πολυδ. 10, 46.

Ἐκ-λούω· πλύνω ἵπποκρ. πρὸ πάντ. πληγὰς κ. τ. ὅμ. «-τοὺς ἵππους» Πολυδ. 3, 88,

1. ἐν γέν. καθαρίζω· «λουτροί· ἐκλέλουμαι δέμας» Αἰσχ. ἀποσπ. 25, εἰσο.
 Ἑκ-λοφίζω· ἐκ τοῦ λόφου ῥίον· Σουδ.
 Ἑκ-λόχευμα, τό· γέννημα Σουλδ. parius.
 Ἑκ-λοχεύω· γεννῶ, παράγω· Ὀρφ. Ἀργ. 43. Παθ. Εὐρ. Ἰων. 1458. Μέστ. Ἑλ. 258.
 Ἑκ-λοχίζω· ἐκ τινος λόχου ἐκλέγω Σολομ. 5, 11.
 Ἑκ-λοχμόσμαι· γίνονται ὅλως λόχη, θάμνος Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 3, 19, 1.
 Ἑκ-λυγίζω· πρὸς τὰ ἔξω λυγίζω, στρίψω μτγν. deitorqueo.
 Ἑκ-λυμαίνεσθαι· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Λιδαν. τ. 2, σ. 339.
 Ἑκ-λυπέω· ὅλως λυπῶ Χρυσστ. contristo.
 Ἑκ-λυρος, δι. γρ. ἀντί· ἐκλυτος· Πλουτ. συμμ. 7, 1, 2· πρὸλ. Ἀθην. 1, 22.
 Ἑκ-λύσις, ἡ· 1) λύσις, λύτρωσις, ἐλευθερώσις ἀπὸ τινος· -ἄθλων Αἰσχ. Πρ. 262· -νοσήματος Σοφ. Οἰ. τ. 306· -κακῶν Εὐρ. Ι. Τ. 889· -θεσμών Θουκρ. 24, 33 κ. ἀλλ. 2) ἐξαθνήσις, ἀδυναμία, ἀρρωστίαι Ἰπποκρ. «-πόλεως ἐκλ. καὶ μαλακία» Δημ. 17, 29.
 Ἑκ-λυσάω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν μτγν.
 Ἑκ-λυτήριον, 3· ἀνέκων, χρησιμεύων εἰς τὸ ἐκλύειν, ἐλευθερώνειν Σοφ. Οἰ. τ. 392· «τὸ ἐκλ. δηλ. ἱερὸν» = ἐξιλαιωτική θυσία Εὐρ. Φοῖν. 969, solutio.
 Ἑκ-λύτικός, 3· ὁ εἰς τὸ λύειν ἀνέκων, ἐπιτηδεύς.
 Ἑκ-λύτος, 2· διαλυθείς, ἐλαφρός, εὐκόλος· -ἀμφιῶδολος· Εὐρ. Ἀνδρ. 1133· «με-ρούς» ἀχαλίνωτοι Τιμ. Ασπρ. 102· ἐξαθνευθείς, ἀδύνατος μτγν. πρὸ πάντ. Ιατρ. ἐπίρ. «ἐκλύτας καὶ ἔρδιω» Πλουτ. Δικ. 17.
 Ἑκ-λυτρώσμαι· ἀντί· λύτρω ἀπολυτρώω, ἐλευθερώω, τινά τινος Σχολ. Ὀδ. δ, 33.
 Ἑκ-λύτρωσις, ἡ· ἀπόλυσις, ἀπολύτρωσις· Ἀριθμ. 3, 49.
 Ἑκ-λύτως· ἐκλελυμένος Πλουτ. Δικ. 17.
 Ἑκ-λύω· 1) ἀπολύω, λύω· «-ὡπερ ἐκ θεσμών» Πλάτ. Φαίδ. 67, ἐλευθερώνω, τινά πόνων Αἰσχ. Πρ. 339· -μόχθων Εὐρ. Ἠλ. 1353· «-εαυτὸν ἐκ τοῦ κινδύνου» Πολυδ. 16, 6, 12. Συχνότ. μέσ. «σὲ κακὸν ἐκλύσκει» ἡδὲ σαύσω» Ὀδ. κ, 286· «ἐξελυσάμην βρο-τούς τοῦ μὴ μολεῖν» Αἰσχ. Πρ. 235· καὶ «αὐτὸς τ' ἔδρα καὶ παρὼν ἐκλύσσει» Σοφ. Ἀντ. 1099· -μάχης τινά, Τρ. 21· «φύδος, Οἰ. τ. 1003· -θανάτω Εὐρ. Ἀνδρ. 818· «-τῆς ἀπορίας» Πλάτ. Δικ. 194, πολιορκουμένους ἐλευθερώνω Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 25· 2) διαλύω, ἀνοίγω· -ἀρμούς Εὐρ. Ἠλ. 819· -στόμα Σοφ. Δγ. 1204 (Σχολ. «λύγους ἀνιέναι»)· «-σκληρὰς ἀοιδούς θασμὸν» -καταργῶ, Οἰ. τ. 35· Ὅμοιος «ἐξελύτασθε τὰς παρασκευὰς τοῦ πολέμου» = ἐπαύσατε τοὺς ἐξοπλισμοὺς Δημ. 18, 26· «-τὰς ταρ-χὰς =τελειώνω Πλουτ. Ἀντων. 58 δθ, κἀμνη νὰ χαλαρωθῇ, ἐξαθενίζω Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 9, 1, πρὸ πάντ. εἰς τὸ παθ. «ἐκλελυμένος εἰς τὸν πόλεμον» Ἰσοκ. 4, 150· «ἐκλυθέντα βίβλη» = ἀδύνατα Λουκ. Νιγρ. 38, ὡς καὶ

«ἐκλυόμενος ὁ ῥόσος» Πολυδ. 4, 43· -δδ-νειον = πληρώνω Πλουτ. Κατο. 12, ἐκοίνο.
 Ἑκ-λωδῶ· πολλὸ λυπῶ, ἀνιώ· «ἐκλωδῆθη-ναι τὴ Σοφ. Φιλ. 330.
 Ἑκ-λωπίζω· ἔσοκαπῶ, ἀπογυμνώνω, ἐν τμήσ. -πλευράν Σοφ. Τρ. 921, Σχολ. ἐξέδυσεν.
 Ἑκ-μαγεῖον, τό· 1) ἡ ὄλη, ἐντὸς τῆς ὁ-ποιᾶς ἀποτυπύται τι· -κηρός, -γύψος κ. τ. ὅμ. -κρήρινον Πλάτ. Θεαίτ. 191, Αὐτὸ τὸ ἀποτύπωμα, ἀφομοίωμα· προσέτι δὲ καὶ τὸ πρωτότυπον· «πρότυπον, νόμος καὶ τύπος ἐκμαγεῖόν τε» Πλάτ. νόμ. 7, 801, Ὁ Φλάκ. 4 (6, 193) καλεῖ τὸν εἰς τοὺς σκοπέλους περι-φερόμενον ἀλιέα «ἐκμαγεῖον πέτρης» 2) εἰς ὃ σφογγίζεται τις, χειρόμακρον Πλάτ. Τιμ. 72.
 Ἑκ-μαγεύω· διὰ μαγικῶν τρόπων ἀπατῶ Βυζ.
 Ἑκ-μαγμα, τό· τὸ ἀποτυπωθῆν, ἡ ἀποτύ-πωσις, τὸ ἀποτύπωμα, ἀφομοίωμα μτγν. Πολυδ. 9, 131.
 Ἑκ-μάθησις, ἡ· 1) μάθησις, παιδείσις Ἠ-λιαδ. 2) ἀπὸ στήθους μάθησις Εὐσεβ. Ἰστ. ἐκκλ. σ. 202.
 Ἑκ-μάθητέων· πρέπει νὰ ἐκμανθάνῃ τις.
 Ἑκ-μαίνω· εἰς μανίαν, ὀργὴν ἐμβάλλω Ιατρ. «-τέρωτον ἐκμαῖνον ὄχρον» Εὐρ. Ἰππ. 1229· ἐπὶ δὲ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἀγάπην ἀνίστη· «-φίλτρω πόθον» Σοφ. Τρ. 1132· «Κύρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ» Ἀριστ. ἐκκλ. 965· «ἐκμαίνει χεῖλῃ με» Σωσίπατ. 3 (5, 56)· «ἐκμῆναι τινα δωμάτων» = ἐν μανίᾳ ἐκβάλλω, ἀποδιώκω Εὐρ. Βάκχ. 36. Παθ. εἰς σφοδρὸν πάθος, μανίαν περιπίπτω Ἰπποκρ. πρὸ πάντ. σφοδρὰς ἀγαπῶ Ἀνακρ. 11, 3· ἐξεμάνη-σαν Λουκ. Νιγρ. 5· -περὶ τινα Πλουτ. τινὶ Ἀριστῶν. 1, 5. Ἀλλ' «ἐκμαίνεσθαι· εἰς τινα» = γίνεσθαι μανιακὸς κατὰ τινος· Πρ. 3, 37.
 Ἑκ-μακρορίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν
 Ἑκ-μακρός, 2· ἀποτυπωθείς Θεοφρ. Ἰστορ. 1.
 Ἑκ-μακτρον, τό· ἐκμαγεῖον Εὐρ. Ἠλ. 515.
 Ἑκ-μάλαξις, ἡ· ἐκμάλαξις, δι. γρ.
 Ἑκ-μάλασσω, ἡ· -τω· μαλακῶν· -δρ-γὴν Ἰώσ. ἐν γέν. μαλθακῶν· «-τὰ σώ-ματα» Πλουτ. Στοδ. ἀνθ. 6, 42, emulio.
 Ἑκ-μαλθακῶ· γανώνω, ἐκμαλᾶττω, ἐκ-θλήνω Σουδ. effemino.
 Ἑκ-μάλθαξις, ἡ· ἐκθλήνωσις Ἑρωτιαν.
 Ἑκ-μαῖνης, 2· πολὺ μαινόμενος, λυσσῶν Πολυδ. 5, 74· «-πρὸς τὰ ἀφροδίαια» = πολὺ μαινόμενος διὰ τὰ Ἀθην. 10, 237· ἐπίρ. «ἐκμαῖνός φιλόπαις ἦν», 13, 603· -πί-νειν. 10, 461, furiosus· ἐπίρ. -ὡς Φίλων.
 Ἑκ-μανθάνω· βασιμῶς, ἀκριδῶς μαν-θάνω· -τέχνην ἀπὸ τινος Αἰσχ. Πρ. 254· «-μάθησιν οὐ καλὴν» Σοφ. Τρ. 450· -παρὰ τινος, Οἰ. τ. 287· «τῶν δ' ἔως ἐν ἐκμάθῃ τινος λόγους ἔροσαν», Οἰ. Κ. 111· «τοῦ θεοῦ» = παρὰ τοῦ θεοῦ, 1439· «-ποιη-τὰς ὁλοῦς» = ἐκ στήθους μανθάνω Πλάτ. νόμ. 7, 811· «-ἐκ δέλτων», Ἀξιοχ. 371· ἐπὶ δὲ ἐχθρῶν Ἰσοκ. 4, 159· εἰς ἐκματὸν στερεὰ ἐντυπῶν, ἀκριδῶς ἐξετάζω Πρ. 7, 28, Ξεν. Κύρ. 1, 6, 40, discio.
 Ἑκ-μαντεύομαι· προφητεύω Ἰώσ.

Ἑκ-μαξίς, ἡ τὸ ἀπομάσσειν, σπογγίζειν Ἀριστοτ. extersio.

Ἑκ-μαῖομαι, (ἴδε ΜΑΩ), ἐξ οὗ δόρ. ἐκ-μαῖοσαστο = τέχνην, ἐφεδρε Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 511.

Ἑκ-μαῖραίνω· ἀποξηραίνω, κάμνω νά μαραινῇ «τὸ τηλέφιλον ἐξεμαράνθη» Θεόφρ. 3, 30· «ὁ χρόνος ἐξεμάρανεν τὰ ἄνθη» Στρατ. 73 (12, 234).

Ἑκ-μαργώω· ἐκ πάθους κάμνω ὅπως διόλου τραλλόν «ἐξεμαργώθης φρένας» Εὐρ. Τρ. 992.

Ἑκ-μαρτυρέω· μαρτυρῶ «ἐκμαρτύρησον προθύμως τὸ μ' εἰδέναι» Διοσχ. Ἀγ. 1169, ὡς μάρτυς λέγω, καὶ μάλιστα «ἄπερ ἤκουσεν οὐκ ἄπερ εἶδε τις» Β. Ἀν. 188. Πολλὰ κ. παρὰ ῥήτορας. «εἰς πολλοὺς» = ἐνώπιον πολλῶν Διοσχ. 1, 107· ἐπὶ δὲ καὶ ἀπὸν καταθέτω τὴν μαρτυρίαν μου Δημ. 35, 20. Μὲς ἐκμαρτυρησάμενος Ἰσαί. 3, 24.

Ἑκ-μαρτυρία, ἡ μαρτυρία ἀπόντος (οὐ τῶς δ' Ἀρποκρ. ἴδε τὸ προηγ.) ἡ ἀρνήσις «παρὰ τῶν ἀσθενούντων ἡ τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίαν ποιεῖσθαι» Ἰσαί. 3, 20, περὶ ἐκείνου τὸ ὅποιον ἤκουσέ τις παρ' ἀπόντος Β. Ἀν. 248.

Ἑκ-μαρτύριον, τό τῷ ἀνωτ. Σουφδ.

Ἑκ-μασάομαι· ὅπως διόλου μασῶ Φιλων, masado.

Ἑκ-μάσσω, ἀττ. μάττω· 1) σπογγίζω «τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους», περὶ τῶν συναγουσῶν τὸ μέλι μελισσῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1. 9, 4· τί τινι Ν. Δ. - κηλῖδα = σπογγίζω Σοφ. Πλ. 438· «αἶμα Εὐρ. Ὑρ. μ. 1430· καθαρίζω, καλλύνω Δ. Ἀλ. 9, 10. Μὲς. «ἐκμαξαι, μὴ κλατε» = σπογγίσει τὰ δάκρυα Ρουφίν. 28 (5, 43 2) εἰς ὅλην τινά, οἷον κίρον ἢ γύφον ἀποτοπῶν, ἀπεικονίζω «αὐτὸν ἐκμ. καὶ ἐνιστάναί εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους» Πλάτ. πολ. 3, 396· «ἐκμεμαγμένον εἰκόνα (λίθον)» Ἐπ. (παραρτ. 391). Συχνότ. μέσ. «-ποδῶν ἔγνη» Θεοκρ. 17, 122· «ὁ παῖς ἐξ τοῦ ἀκριθέστερον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον» = ἦτο πιστότ. ἀπεικόνισμα τοῦ διδασκάλου Ἀλκιφρ. 3, 64. Οὕτως ἴσως ἐκληπτέον τό· «ἐκείνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος» Κρατίν. Πολυδ. 9, 131· «τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι» = ἐντυπῶναι εἰς ἑαυτ. Πλουτ. Κικ. 44, abstergo.

Ἑκ-μαστεύω· κατοπτρεύω, διερευνῶ «ὡς κύων νεδρὸν» Διοσχ. Εὐμ. 238, investigo.

Ἑκ-μαστίζω· ἐέρνω «ἐκδέχεται = ἐκμαστιγώσεται» Ψουχ.

Ἑκ-ματταύω· ἐκματταύομαι = μάταιον γίγνεσθαι ἀρ. λεξ.

Ἑκ-ματέομαι· ἀναζητῶ, ἀνερευνῶ Γαλην. ἴδ' εἰσμάσσομαι.

Ἑκ-ματιάζω· μάτην κοπιάζω Γρ. Νύσ.

Ἑκ-μεγαλύνω· μεγαλοποιῶ, ἐξαίρω Θεοφιλ. Βουλγ. exagrego.

Ἑκ-μεθύσκω· ὅπως διόλου πληρῶ οἴνου μεθύσκει Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 15, 3, τινός, μέ τι· «λόχνον δρόσου ἐλαιρηρῆς» Φιλοδοχ. 17 (5, 4).

Ἑκ-μεθύσσω, τό ξεμέθυσμα Ὑρ. Νύσ.

Ἑκ-μελίξις, ἡ καταπραΰνσις Γεωρ. Παχυμ.

Ἑκ-μελίσσω· ὅπως διόλου καταπραΰνω, καὶ μέσ. Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 73, demulceo.

Ἑκ-μεῖομαι· σμικρύνω, ἐλαττώνω Βούξ. Ἑκ-μεῖρομαι· κατὰ προτίμησιν γίνομαι μέτοχος· «ἐξέμμορε τιμῆς» Ὀδ. ε, 335, ἀρ. λεξ. Ἐλαχεν, sortior.

Ἑκ-μελαίνω· ὅπως διόλου μαυρίζω Κλ. Ἀλ.

Ἑκ-μελίσαι, ἡ τὸ σφάλλεσθαι εἰς τὸν βοθμόν, δυσφωνία, δυσαρμονία Δ. Ἀλ. ἐν γένει χαλάρωσις, ἀμέλεια μίγν. dissonantia.

Ἑκ-μελετάω· μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐξασκῶ, τινά, ἀκριβῶς διδάσκω Πλάτ. Ἰππ. προσδ. 787, τέχνην ἢ ἐπιστήμην ἀκριβῶς μαρνῶν, παρὰ τὸ μαρνῶναι, ὡς. 286.

Ἑκ-μελῆς, 2· διαφωνῶν, ἀνάρμοστος «καὶ ἀνάρμοστος» Τιμ. Λοκρ. 101, ἀντιθ. τῷ ἐκ-μελῆς· μίγν. - φιλοστομία Πλουτ. Ἀσφ. 23.

Ἑκ-μελῆς, ὡς = ἀμελῶς, πλημμελῶς Πολυδ. 4, 57.

Ἑκ-μελίζω· διαμελίζω, εἰς τεμάρια κόπτω Μάκκαδ. 4, 10, trunco.

Ἑκ-μελος· ἀδύναμος Ψουχ. Ἰσ. ἐκμελῆς.

Ἑκ-μεστόω· γεμίζω Σοφ. Ἠλ. 703, ἐν τῇσι impleo.

Ἑκ-μεταιωροῦνται· μεταωρίζονται Ψουχ.

Ἑκ-μεταλλεύω· μεταλλεῖται ὅπως διόλου ἐξαντλῶ Στρατ. 14, σ. 680.

Ἑκ-μετάλλος, 2· ὁ ἐκ τῶν ὀρυκτῶν τοῦ μεταλλοῦ ἐξορυχθεὶς Σχολ. Νικ. ἀλ. 518.

Ἑκ-μετρέω· μετρώ, καταμετρώ «κύκλος τις ὡς τὸρνοισιν ἐκμετρούμενος» Εὐρ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 10, 454· - χρόνον = διάγω, περνώ, 1. Α. 816. Μὲς. δι' ἑαυτὸν «τὰ ὅπλα» Ξεν. Κερ. 6, 4, 2· «τὴν Κορινθίαν ἄστρην τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χρόνα ἐρευνῶν» Σοφ. Οἰ. τ. 795, διδοῖσιν μετὰ γερὶ ζόμενος ὁδηγούς, τῆς ὁδοῦ τὰ ἄστρα, emetior.

Ἑκ-μετρήσις, ἡ καταμέτρησις Πολυδ. 5, 98, 10, dimensio.

Ἑκ-μετρος· 1) ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβολικός· - ὁδὸς Σοφ. ἀποσπ. 324· προβλ. Β.

Ἀν. 38, ἐνθα «χρυσός, καρπός, ὄχλος ἐκμ.» «παιρτάγεται» «καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα» Λουκ. εἰκον. 18· 2) ἄμετρος, ἄνευ μέτρου, περὶ Πολυδ. 1, 111, ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐμμετρος· ἐπὶρ. ἐκμετρώς, 5, 167.

Ἑκ-μηκύνω· ἐκμηκύνω Νικήτ. Ἰσ. Ἀγγ. σ. 356.

Ἑκ-μηκύνω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Δ. Ἀλ. 6, 83 καὶ πολλάκ. ἴδ. περὶ λόγου, elongo.

Ἑκ-μηνίω, μόν. μίγν. ἐκμηνίω = ὀριζόμενος Ψουχ.

Ἑκ-μηνος, 2· ἐξ μηνῶν· - ὁρόνος Σοφ. Οἰ. τ. 1137, δι. γρ. ἐκμηνος· - βίος Ἀριστοτ. Ζ. 1. 5, 33· ὁ ἐκμηνος, δηλ. χρόνος = τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους, ἡ ἐξαμηνία Πλάτ. νόμ. 11, 916 (δι. γρ. ἐξάμηνος)· ἡ ἐκμ. δηλ. ἀρχὴ = ἡ διαρκέουσα ἐν ἐξάμηνον Πολυδ. 6, 34, 3.

Ἑκ-μηνῶν· διαγγέλλω, μηνῶν ἕξω, προδίδω· «τὴν πρῆξιν Πλουτ. Πελοπ. 9, enuotio.

Ἑκ-μηρύω· ἐξελεγκῶ, ἐπεκτείνω ἀνελέττω, ἐξελέττω, μόν. μέσ. περὶ στρατοῦ, ἀναπτύσσομαι «κατὰ τὴν γέφυραν» = ὑπερῶναι = ἡς

γεφύρας περὶ Σεν. Ἄν. 6, 3, 22' - τὰς θυσιαρχίας = διὰ τῶν στενῶν (περασμάτων) Πολύδ. 3, 51, 2' - τῆς χαράδρας, 3, 53, 5' «διὰ στενῆς θυρίδος αὐτὸν καὶ παιδίαν» = διέρχεται διεισδύω διὰ τῆς βίας Πλουτ. Αἰμίλ. 26.
Ἐκ-μηχ ἀνάομαι' ὁλως τεχνήντως ἐπινοῶ Ἰωσ. κατασκευάζω Σουδ.

Ἐκ-μιάινω' ὁλως κηλιδῶν. μιάινω, ποιῶ ἀκάθαρτον Ὀππ. ἀλ. 4, 663. Μέντ. παρ' Ἀριστ. βάρ. 753 ἐξηγείται τὸ ἀποσπερματίζειν.

Ἐκ-μίσθωμαι, μέσ. ἀποθ. ἀκριδῶς ῥησθαι, τινά Εὐρ. Ἦρ. μ. 1298' περὶ τῶν ζωγράφων Σεν. ἀπομ. 3, 10, 1.

Ἐκ-μίσθωμι, ἢ πιστὴ ἀπομίμνησις Εὐστ.

Ἐκ-μίσθω' πολὺ μισθὸς Πλουτ. Πελοπ. 12.

Ἐκ-μισθός, 2' ἀπόμνησις Πασχ.

Ἐκ-μισθῶν' μισθῶν, μὴ μισθὸν συναρῶν, τινά τι Αἰσχίν. 3, 140' «ὅς ἂν ἐκμισθῶθῃ ἑταιρίῳ», 1, 13' «τὸ χωρὶον» Δυσ. 7, 4. Μέντ. παρὰ Θεριστ. μισθῶν.

Ἐκ-μίσθωμαι, τὸ ἐκμισθῶναι δὲ Ἄγ. Πλ.

Ἐκ-μίσθωσις, ἢ τὸ μισθῶναι, συμφωνεῖν Θεοφίλ. τ. 1, σ. 20.

Ἐκ-μολεῖν (ἄορ. 6. ἐξέμελον, ἴδε βλώσκω)· ἐξελεῖν Ἰλ. 4, 603' - πυλάων Ἀπολ. Ρ. 1, 845, εκεο.

Ἐκ-μολύνομαι' μολύνομαι, μιάινωμαι, δι. γρ. κωδ. Βενετ. εἰς Ἀριστ. βάρ. 769.

Ἐκ-μορφῶ' διαμορφῶναι Αἰλ. Ζ. 1, 2, 19. ἀποτυπῶν, ἀπεικονίζω Πλουτ. Ζῆν. σ. 83.

Ἐκ-μουσῶ' μουσῶναι τινά τι, διδάσκω τινά τι Εὐρ. Βάκχ. 825' ἐκμουσῶθηναί τι Αἰλ. Π. 1, 14, 34, erudio.

Ἐκ-μοχλῶ' μὴ κόπον ἐξεργάζομαι, κατορθῶναι, τί Αἰσχ. Ἦρ. 827' - πόνους Εὐρ. 1, Τ. 1451' «κερκίσιν· πείλους»· κατασκευάζω.

Ἰλ. 307' - βίον = κερδίζω, ἰκ. 131' ἀλλὰ «τόχας» ἐκ τῆς τύχης ἔξω ἱρράζουσι, ἀποφύγω αὐτὴν Εὐρ. Ἦρ. μ. 309, evasio.

Ἐκ-μοχλευτός, 2' διὰ μοχλοῦ ἀπαστεύμενος Ἀντυλλ.

Ἐκ-μοχλεύω' πρὸς τὰ ἔξω μοχλεύω, μὴ δύναμιν ἀπασπῶ Ἰπποκρ. - πύλας = ἀνολίγω βιαίως μὲ μοχλοῦς Ἀριστ. Αὐτ. 430.

Ἐκ-μυελίζω' ἀφαιρῶ τὸν μυελόν Ἀριθμ. 24, 8.

Ἐκ-μυεῖν' μυεῖν, μυσταγωγῶ Θεόδωρ. Περδρ.

Ἐκ-μυζάω' ἐκμυζῶ, βυζάνω. Ἰλ. 8, 218.

Ἐκ-μυζέω' ἐκμυζῶ Ἀλ. Ἀφρ. προβλ. 2.

Ἐκ-μυζηθμός, ὁ' τὸ ἐκμυζῆν, βυζάνειν Γαλην. τ. 13, σ. 408, exsuctio.

Ἐκ-μύζησις, ἢ τῶ ἄνωτ. Διοσκ.

Ἐκ-μύζω' ἐκμυζῶ μετν.

Ἐκ-μυθῶ' κάμνω μύθον, ἀντικείμενον μύθον Φίλοστρ. εἰκ. 1, 3.

Ἐκ-μυκάομαι' πρὸς τὸ ἔξω μυκάομαι Φαλαρ. ἐπιστ. 5, emugio.

Ἐκ-μυκτηρίζω' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ν. Δ.

Ἐκ-μυκτηρισμός, ὁ' μυκτηρισμός.

Ἐκ-μυσάττομαι' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Φίλων.

Ἐκ-μυστίζω' ἀμυστὶ ἐκπίνω Εὐστ. ὅφ' ἐν πνεύμα πίνω Ἀθην. 11, 783.

Ἐκ-μύττομαι, μέσ. ἀπομύττομαι Γαλην.

Ἐκ-ναρκῶ ἢ ἐκ-ναρκέω' ὁλως διόλου νάρκων Πλουτ. Κοριόλ. 31.

Ἐκ-ναρκῶ' ἐκναρκέω Κωνσταντ. Βασίλ. Μακ. σ. 61.

Ἐκ-ναυλῶ' ἐπὶ πλοίου ἐξάγω ἀρ. λεξ.

Ἐκ-ναυσθλῶ' 1) τῶ ἄνωτ. Σχολ. Λουκοφρ. 2) βίπτω ἔξω, πρὸς κυμάτων Λυκόφρ. 721.

Ἐκ-ναυσταλέω' ἐκπλέω Κ. Μαν. χρον.

Ἐκ-νεάζω' νεανικῶς ἐκφύομαι, μεγαλύνω Λουκ. ἔρωτ. 33.

Ἐκ-νεασμός, ὁ' ἀνανέωσις Στοβ. 7, σ. 204.

Ἐκ-νέμω' ὡς τιμὴν ἀπονέμω' - σέβας Αἰσχ. Εὐμ. 92, εἰκασ. ἀντὶ ἐκ νόμων. Συν. 19. μέσ. βόσκω Θεοφρ. 1. Φ. 8, 11, 9,

καταδιδρῶσκω, κατατρῶγω, καὶ μετρ. «λόπης τὴν διάνοιαν ἐκνευρομένης» Λουκ. ἔρωτ. 25. Ἀλλ' «οὐκ ἄφορρον ἐκνεμεῖ πόδα»· «ὅθεν ὅα φύγῃς (βάλῃς ἔξω τὸν πόδα)» Σοφ. Αἴ. 362, depresso.

Ἐκ-νεοττεύω' ἐκκλυσσῶ Ἀριστοτ. Θουμ.

Ἐκ-νεορίζω' ἀφαιρῶ τὰ νεύρα' οὐ. γαλαρῶναι, ἐξασθενίζω' «ἐκνευρισμένους καὶ περιτρημένους χορμάτας» Δημ. 3, 31, ὅπερ Β. Ἄν. 243 «ἐψλωμένοι δυνάμεις» ἔξηγ. ἐνεργ. μετν. Πλουτ. καὶ Δ. Κῆσ. 54, 21, enervio.

Ἐκ-νεύρισις, ἢ ξενεύρισμα Βυζ. enervatio.

Ἐκ-νευρῶ' τῶ ἄνωτ. Χρυσ. ενοينو.

Ἐκ-νευρωτής, ὁ' ἐκνευρῶν Ψ. Χρυσ. λ. 29.

Ἐκ-νευσίς, ἢ τὸ ἐκτρέπεσθαι, ἀποκλίνειν ἐν ᾧ νεύει καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πλάγια Πολύδ. 5, 24' «καὶ ὑπεῖσις» Πλάτ. νόμ. 7, 815' τῶν ὁδῶν = ἐκτραπαῖ Σχολ. Ἀριστ. βάρ. 113, declinatio.

Ἐκ-νεύω' ἀποκλίνω, ἀποκλίνειν (ἐν ᾧ νεύει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πλάγια)· «τὴ κεφαλὴν» Σεν. Κυν. 10, 12' τί, ἀποφεύγω ἐν πράγματι Ὀρφ. Ἀργ. 456' πρὸς τὰ πλάγια κλίνω' εἰς τι Εὐρ. Φοῖνι. 1151' «εἰς θάνατον» = μέλλω ν' ἀποθάνω, 1268' 2) νεύω νά σταθῇ τις μαχρῶν· «τὴν ἀποστῆναι πρόσω» Εὐρ. 1, Τ. 1330, enatio.

Ἐκ-νέφελος' ὁ ἐκ τῶν νεφῶν· «ἥλιος ὅστις διὰ μέσου τῶν νεφῶν ἐμφανίζεται Θεοφρ. 1. Φ. 3, 10, 3.

Ἐκ-νεφίς, ὁ, δηλ. ἄνεμος· ὅτελλε ἐκρηγνυμένη ἐκ τῶν νεφῶν κατὰ τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀνέμων Ἀριστοτ. κόσμ. 4' - νότος Δ. Σικ. 20, 88' - ὁ μέγας, = βροχὴ ἐν ἡ λάμπει ὁ ἥλιος (:) Ἰπποκρ.

Ἐκ-νεφόομαι' γίνομαι νέφος Θεοφρ.

Ἐκ-νέω' κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω, κολυμβῶν διαφεύγω Πινδ. Ο. 13, 109' «εἰς τὴν γῆν»· πρὸς τὴν γῆν ἔξω κολυμβῶ Λουκ. ἐν γέν. διαφεύγω Εὐρ. Ἰππ. 370, enato.

Ἐκ-νεωτερίζω' ἀνακαίνίζω Φύτ. πονο.

Ἐκ-νηπίδω' ἐκβάλλω τὰ νηπιώδη φρονήματα, κάμνω συνετόν. Παθ. γίνομαι συνετός Φιλύστρ.

Ἐκ-νηστεύω' νηστεύω μέχρι τέλους Ἰπποκρ. Πλουτ. συμ. 1, jejuno.

Ἐκ-νήφω' γίνομαι· πάλιν νήφω, νηφάλιος Λυγκ. π. Ἀθην. 3, 130' μετρ. ἀπαλλάττομαι κρατπάλης ἢ δοξασίας τινός Πλουτ. Δημ. 20.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

Ἐκ-νήχομαι' ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ. κόσμ. 6' ἐξενήζω Λουκ. ἐναλ. διαλ. 9, 1' ἐκνενήχθαι Ἀθην. 7, 315, enato.

*Εκ-νηψις, ἡ τὸ γίνεσθαι νηφάλιον, Ο'.
 *Εκ-νικάω 1) ἐντελῶς νικῶ, ὑπερτερῶς *ὁ
 χρυσὸς ἐνικήσας τὰς» Εὐρ. Ἰων. 629. Πολλάκις.
 παρὰ μὲν. ἄνευ διαφοράς ἀπὸ τοῦ νικάω
 -τόν δὲ μόνον=κερδίζω τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ
 Αἰλ. Π. ἴ. 10, 1 *οὐκ ἐξενικήθη=δὲν ἔ-
 φησε νὰ παρασυρθῇ, αὐτοῦ. 2) Πολλάκις ἀμτθ.
 ὑπεριστάω, περιέρχομαι εἰς κοινὴν χρῆσιν
 (καλεῖσθαι Ἕλληνας) *οὐκ ἠδύνατο καὶ ἀπα-
 σιν ἐνικήσασιν» Θουκ. 1, 3 (Σχολ. ἐπικρατή-
 σαι) *τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου ἀπίστως ἐπὶ τὸ
 μυθώδες ἐκνενικήκοντα=ἀπέκλειναν πρὸς τὸ
 μυθώδες, κατήντησαν μυθώδη, 1, 21 *πρὸς
 Σουτὶ. «Μαράς» ἐξενίκησεν εἰς παροϊμίαν ἐς
 τοῦμαρτὸς ἐξενίκησε=προφανῶς ἐπεκράτησε,
 Λουκ. Δ. Κῆς. 39, 35, νίηγο, supergo.
 *Εκ-νίκημα, τὸ διὰ νίκης ἀποκτείνω Εὐστ.
 *Εκ-νίκησις, ἡ τὸ δι' ἀγώνος ἀποκτείνω, νι-
 κῶν μὲν ἐνὶ τῷ.
 *Εκ-νίπτω νίπτω, καθαρίζω *κλύεικα ἐκνε-
 νιμμένην» Εὐδουλ. π. Ἀθην. 11, 470 *φόνον
 φόνον ἐκνίφω» Εὐρ. ἴ. 1. 1224, ἐξίλειων
 Πλάτ. ἐπιστ. 8, 352, μίσημα δι' ἐξίλειω-
 τικῶν μέσων ἀποπλύνω, καθαρίζομαι ἀπὸ τινος
 δειδύχους *μύσος Ὀρφ. Ἀργ. 1230 *οὐ-
 δέποιτ' ἐκνίφῃ σὺ τάχει πεπραγμένα σαυτῶ
 Δημ. 18, 140 *ἔτι δὲ μέσ. *τον φόνον ἐκνί-
 φασθαι» Φιλώστρ. *ἐκνιφάμενος τὸ θνητόν»
 Πλουτ. 79. σ. 499, εἰπω.
 *Εκ-νιτρώω πλύνω (διὰ νίτρου) *ἐκπώματα
 ἐκνενιτρωμένα» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 6, 230.
 *Εκ-νίψις, ἡ πλύσιμον μὲν. ἀπόσμηξις,
 καθάρσις Ἰσχυρ.
 *Εκ-νοέω ἐρευνῶ, ἐπινοῶ μὲν. Νον.
 *Εκ-νοία, ἡ ἀνασθησία, ἀφροσύνη Ἀριστοτ.
 π. ὕπν. 2, am'ntia.
 *Εκ-νομή, ἡ τὸ βόσκειν ἔκ τινος Δ. Ἀλ.
 1, 39, depastio.
 *Εκ-νόμιος, 3) ἀσυνήθης, τεράστιος *λῆμα
 Πινδ. Ν. 1, 56 *ἐπίρ. -ἐκνομίως Ἀριστ.
 πλ. 981 *ἐκνομιώτατα, 992.
 *Εκ-νομος, 2) ἐκτός τοῦ νόμου, παράνομος,
 ἄδικος, δικαστὴς Πολυδ. 8, 12 *δεινός, φο-
 θερός, ἐκπληκτικός *τιμωρίζω Δ. Σικ. 14,
 112 *αὐτὸς ὁ Ὀρφ. Ἀργ. 59 *ἐπίρ. -ως
 -ὁ μνηστὴρ ὑδριστικῶς, ἀσεβῶς Αἰσχ. Ἀγ.
 1452, exlex.
 *Εκ-νομος λόφος *λόφος παρὰ τὴν Γέλαν
 τῆς Σικελίας Πολυδ. ἐπὶ δὲ οὐδ. τὸ Ἐκνομον
 Πλουτ. Δίων. 26.
 *Εκ-νοος, 2, συνηρ. ἔκνοος *μὴ νοήμων,
 ἄφρων Πλουτ. Γ. Γράμ. 19, demens.
 *Εκ-νοσηλεύω ἔκ νόσου τινὸς ἐντελῶς θε-
 ραπεύω Φίλων.
 *Εκ-νοσσεύω ἐκνεοττεύω.
 *Εκ-νοστέω, ἴλ. ὀρθότ. νῦν γράφ. χωριστά.
 *Εκ-νοσφίζομαι ἔκ τινος ἀφαιρῶ, σφετε-
 ρίζομαι Σίμ.
 *Εκ-νοτίζω ὑγρὸν βαίνειν, ὑγρασίαν, νοτίδα
 ἐκβάλλω Γεώργ. Πισ. ἔξω. 254.
 *Εκ-νοος ἐκνοος.
 *Εκ-νωθρος, 2) λίαν νωθρὸς Διοσκ.
 *Εκ-ξέω ἀπομάτω, σφογιζῶ Τζέτζ. εἰς
 Λυκοφρ. 784, abstergo.

Εκ-ξίφισμαί σείρω τὸ ξίφος Τζέτζ. ἴσ.
 *Εκ-ξίφισμός, ὁ γύμνωσις ξίφους Βυζ.
 *Εκ-ξυλόω κάμνω ὅπως διόλου ξύλον
 Θεοφρ. 1. Φ. 1, 2, 7.
 *Εκοντῆδον ἐκοντὶ Β. Ἀν. 597.
 *Εκοντῆν ἴδε ἐκοντής.
 *Εκοντής, ὁ ἐθελοντής Ἐπικτ. π. Στοβ. ἀνθ.
 46, 8 *ὅπῃ τῶν ἀττ. ἀπερριμμένον (ἀντ' αὐ-
 τοῦ τὸ ἐθελοντής) ἐπίρ. ἐκοντῆν Ἐπιγρ.
 καὶ ἀρ. λεξ. π. Β. Ἀν ἐκοντῆν, libens.
 *Εκοντί ἐκουσίως, ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως
 Φωκυλ. 14 καὶ συγγὰ μὲν. ultre.
 *Εκόντως ἐκουσίως Ἰ. Χρυσ.
 *Εκουσιάζομαι ἐκουσίως κάμνω τι Μακ-
 καβ. Α. 2, 42.
 *Εκουσιακούσιος, 2) ὁ ἐκούσιος καὶ ἀκού-
 σιος Εὐστ. ἔρ. σ. 302.
 *Εκουσιακός, ὁ ἐκουσία ἐνέργεια, Ο'.
 *Εκουσιαστί ἐκοντί μὲν.
 *Εκούσιος, 3 καὶ 2 Θουκ. 6, 44 *μὲ τὴν θέ-
 λησιν τοῦ, περὶ ἀνθρώπων *ἤμαρτεν οὐκ ἐκου-
 σία Σοφ. Τρ. 1113 *παῖς ἐκουσία Πλάτ.
 νόμ. 11, 925 *ἐκούσιος ἀπέθανε» Θουκ. 1,
 138 καὶ περὶ πράξεων, αἵτινες γίνονται ἐκου-
 σίως τὰ ἐκούσια Ἐν. ἔπαμ. 2, 1, 18
 *ἐκούσιος βλάβη Σοφ. Φιλ. 1302 *φυγὴ
 Εὐρ. ἰκ. 151 *ἡ στρατεία Θουκ. 7, 57
 τὸ ἐκούσιον=ἡ ἐλευθέρα θέλησις Πλάτ.
 νόμ. 9, 860 *ἐξ ἐκουσίας (δηλ. γνώμης)
 σφαλεῖς=ἐκούσιως Σοφ. Τρ. 723 *ἐκουσία
 πλημμελεῖν Δημ. 21, 42, ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐκου-
 σίως γράφει *καθ' ἐκούσιον ἡ πάντοτε ἀ-
 νάγκη Θουκ. 8, 27 *ἐκούσιω τρόπῳ Εὐρ.
 Μῆδ. 751 *ἐκούσιον ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ.
 εἶμαι πρόθυμος, ἐτοιμὸς πρὸς τι Δ. Ἀλ. 10,
 27 *ἐπίρ. -ως Εὐρ. Τρ. 1037, spontaneus.
 *Εκουσιόδης, ἡ τὸ ἐκούσιον, ἡ προθυμία
 Φώτ. lubido.
 *Εκουσίως, ἐπίρ. γὰρ ἐκούσιος.
 *Εκ-παγλέομαι τὰ μέγιστα θαυμάζω,
 παραξενεύω, ἐκπληττομαι μόν. ἐν μτχ.
 ἔν. Ἡρ. 7, 181 *ὥς οὕτε φεύγετε οὕτε
 τὴν τάξιν λείπετε», 9, 48 *πολλὰ τινα
 =θαυμάζω Αἰσχ. Χυ. 215 *τὴν ὄψιν Δ.
 Ἀλ. 1, 40.
 *Εκ-παλγος, 2 (κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ ἐκ-
 πλῆσσω) διεγείρων ἐκπληξιν, τρομερὸς,
 καταπληκτικός, τὸ μὲν περὶ φοβερῶν πολε-
 λεμικῶν ἡρώων *καὶ θαρσαλέας πολεμιστῆς
 ἴλ. φ. 489 *πίντων ἐκπαγλῶται ἀνδρῶν,
 α. 146 *σθένει Πινδ. 1. 6, 22 *ἐν πό-
 νοις», 5, 21, τὸ δὲ περὶ πραγμάτων οἶον,
 -χειμῶν φοβερὰ κακοκαρία Ὀδ. ε. 512
 -ἔπεα=λόγος τρομακτικός, θ. 77, ὡς καὶ
 -ἐνὶ πῇ, α. 448, -τέρας, -καπὸν Αἰσχ.
 Χο. 541, Ἀγ. 836. *δεῖπνων ἔχθη
 Σοφ. Ἰλ. 197. Ἐν περ. μόν. *ὄπλα ἐκ
 παγλῶταται Ἐν. Ἰέρ. 11, 3 *ἐπίρ. *ἐκ-
 πάλγος, ἀπόλεσαν ἴλ. α. 268 *ὠδύσατο
 Ὀδ. ε. 340 *ἐθέλειν=παρπαλὺ ἴλ. 6,
 357, ὡς καὶ *ἐκπαγλῶν π. γ. αἰκισίωσι
 Ὀδ. χ. 256 *ἐπεύξατο ἴλ. ν. 413
 -γαυρίαν Καλλ. Διγ. 247 *ἐκπαγλα φῖ-
 λειν=τρομερὰ ἀγαπᾶ ἴλ. γ. 415, terribilis.

Εκ-πάγλιως ὅς ἐκπαγλως.

Εκ-παθαίνομαι ἔμαι εἰς σφοδρὸν πάθος, περὶ τὴν Κλ. Ἀλ. σ. 231.

Εκ-πάθεια, ἡ σφοδρὸν πάθος Λογγ. 38, 3.

Εκ-παθῆς, 2' α) ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἕνεκα πάθους, πολὺ ἐμπαθῆς «-ὕπὸ ἡδονῆς = ὑπὸ χαρᾶς ἐκτὸς ἑαυτοῦ Ἀλκιφρ. 2, 4' «-κατὰ τὴν εὐνοίαν» Πολυβ. 16, 23, 5' πρὸς τι, 1, 1, 6, 4, 58, 6' ἐπιθυμῶν = ποθῶν τι ἄλλ' «ἐκπαθῆς πρὸς τὸν κίνδυνον, πρὸς τὸ μέλλον» = πολλὴ περιφρονέτις, μεριμνῶν, ἀνήσυχος διὰ τὴν μέλλον Πλουτ. Πυρ. 34' 6) ἀπαθῆς, ἀπρόσβλητος Σουίδ. ἐπὶ ἐκπαθῶς = ἀμέτρως Ἀθην. 10, 443, illaesus.

Εκ-παίδευμα, τὸ τὸ ἐκπαιδεύειν τόκος, τέκνον Εὐρ. Κυκλ. 601

Εκ-παίδεω ἀνατρέφω, μεγαλύνω Εὐρ. Κυκλ. 276' ἐν γέν. ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω, διδάσκω - καὶ ἐκθρέψαι Πλάτ. Κριτ. 45, τινὰ τι = τινὰ εἰς τι Δ. Κασ. 45, 2' ἄλλα τινί τι = εἰς τινα μορφῶναι τὴν Εὐρ. Ἀλεξ. Ἰσοπ. 136, genero.

Εκ-παίζω περιπαίζω I. Χρυσ. δι. γρ.

Εκ-παίσασθαι μανιακὸς τρέχει ἔμπρὸς εἰς ἀγῶνα Ἰλ. ε, 803' «ἐκπαίσειν, ἐνθουσιασῶν, ἱερομᾶν» Ἦσυχ.

Εκ-παῖω πρὸς τὰ ἔξω κτυπῶ, ῥίπτω μτφ. «ῥῥῆς μ' ἐξέπεισαν ἑλπίδες» = μ' ἔχουσι βίβει εἰς τῆς προσδοκίας μου, ἐξαπατᾷ Εὐρ. Ἦρ μ. 460. Μέσ. (ἑμαυτὸν) πρὸς τὰ ἔξω κτυπῶ, διεξέρχομαι «-διὰ τῶν πολέμιων» Πλουτ. Βροῦτ. 51' ἀμτβ. ἐξέρχομαι, τρέχω, διαφεύγω (διόρθ. ἀντὶ ἐξέπεισε), Ἀναξίλ. π. Ἀθην. 13, 558, exscutio.

Εκ-πάλλαι ἐκ πάλαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου Πλουτ. Ἀριστ. 17, janitulum.

Εκ-πάλλαιστα δεινὰ ὑπερῶντα Ἦσυχ.

Εκ-πάλλαιστρος ἀνάνδρος Ἦσυχ.

Εκ-πάλλαιω ἐνεργῶ ἐναντίον τῶν παλαιῶν νόμων Φιλοστρ. εἰκ. 1, 6 (πρὸς παλαιῶν), elucto.

Εκ-παλάσσειται ἀνακατώνεται, κινεῖται Τζετ. Ἰαμβ. 226.

Εκ-πάλλω ἐκ τοῦ ὁρμού, ἐκ τῆς ἀρμογῆς πρὸς Ἰπποκρ.

Εκ-πάλλης, 2' ἔξαρθρος Ἦσυχ. ἔξαρθρωθεῖς, ῥυαλλθεῖς Ἰπποκρ.

Εκ-πάλλης, ἡ ἔξάρθρωσις Ἰπποκρ.

Εκ-πάλλω πρὸς τὰ ἔξω πάλω, τινάσσω ὁμολογ. ἐκπαλτο σπονδυλίων, = ἐξεγύθη ἐκ τῶν σπονδυλίων τῆς σπονδυλικῆς στήλης Ἰλ. υ, 483, exsilio.

Εκ-παμον ἀκληρώτων Ἦσυχ.

Εκ-πάνεγγός ἐκ τοῦ πλησίον Παχυμ.

Εκ-πάνουργέω ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Σχολ. Ἀριστ. ἱπ. 270, decipio.

Εκ-παντός, ὁρθῶς, χωριστὰ ἐκ παντός ὅλως διόλου, ἐν γένει Ἰδε πᾶς.

Εκ-παπτόμαι ἐπιθέτω πάππον (χνοῦδι) εἰς τὸν σπόρον, καὶ προσέτι εἰς τοιοῦτον πάππον μετατρέπομαι Θεοφρ. Φ. 1, 3, 16, 6.

Εκ-παρθεύω ξεπαρθεύω Σχολ. Λουκ. ἐναλ. διαλ. 7, 1, devirgino.

Εκ-παρίσταμαι πλησίον παρίσταμαι,

στένω, ἄορ. ἐκπαρστέσθαι Δημ. σ. 44, 6.

Εκ-πασσαλεύω διὰ πασσαίου, βοπάλου διαλύω Χριστ. Πατ. 1271.

Εκ-παταγέω θορυβῶ, ξεκουφίνομαι Θεμιστ. λ. 21, oblungo.

Εκ-πατάσσω κτυπῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, καὶ μτφ. ὡς καὶ τὸ ἐκπλήσσω, καταταράττω, τρομάζω Εὐρ. Ἦρ. μ. 888. Παθ. «φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐστὶ» ὅλως ἐκπεπληγμένος Ὁδ. σ. 327.

Εκ-πατέω ἐκ τῆς ὁδοῦ ἀπέρχομαι, ἀπομακρόνομαι Δ. Λαερ. 1, evagor.

Εκ-πάτιος, 3' ὁ ἐκ τῆς συνήθους ὁδοῦ ἀποκλίνων, ἑτακτός - ἄλλος Δισχ. Ἀγ. 50' «ἐκπάτιον, τὸ ἔξω πάτου» Ἦσυχ. ἐπὶ ἐκπατίω = ἐκτροπῶς, παραδόξως Ἐρωτιαν.

Εκ-παυμα, τὸ ἀνάπαυμα Ἦσυχ. ἐντελής ἡσυχία.

Εκ-παύω παντελῶς καταπαύω - μόχθους Εὐρ. Ἰων. 144. Μέσ. ὅλως διόλου παύομαι, παύω - ἐξεπαύσαντο Θουκ. 5, 75.

Εκ-παφλάζω ἀναρρίπτω πομφόλυγας μετὰ πατάγου ὡς τὸ βράζον ὕδωρ Ἀριστοτ. προῦλ. 24, 9.

Εκ-παφλασμός, ὁ ἡ ἀναπήδησις καὶ παταγῶδης ἑκρήξις τῶν πομφόλυγων κατὰ τὴν βράστιν Ἀριστοτ. προῦλ. 24, 9, exaestualio.

Εκ-παχύνω ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 1, 4, crassefacio.

Εκ-παίθω ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Σοφ. Οἰ. τ. 1024, persuadeo.

Εκ-πεινός, 2' πεινῶν Μαχαρ. ὁμιλ. 10, σ. 129, esuriens.

Εκ-πειράζω διαπειράζω, δοκιμάζω Ν. Δ.

Εκ-πειράω δοκιμάζω τινά, μόν. ἐν μέσ. μετὰ π. ἄορ. «ἡ κπειρὰ λέγειν» = δοκιμάζεις ἀν' λόγῳ αὐτὸ Σοφ. Οἰ. τ. 360' «ἐξειραρῶν τέκνον» Εὐρ. ἰκ. 1089' οὕτω καὶ τινὸς Ἦρ. 3, 135 ἀκολουθοῦντος· εἴτε Πλάτ. ἐπιστ. 13, 362, ἐρωτῶ «καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσσομαι» Ἀριστ. ἱπ. 1284, tentio.

Εκ-πεκτέω κτενίζω, τίλλω «ἐκπεκτουμένη = κτενιζομένη» καὶ τίλλουσα Ἦσυχ.

Εκ-πελεκάω μέ τὸν πέλεκυν ἀποκόπτω Θεοφρ. I. Φ. 9, 2, 7.

Εκ-πελέκημα, τὸ τὸ μέ τὸν πέλεκυν ἀποκοπὴν Εὐστ.

Εκ-πέλει, ἄπρὸς = ἔξω Σοφ. Ἀντ. 474.

Εκ-πελεύει ἐξωθεί Ἦσυχ.

Εκ-πεμπτέος, 3' ὅστις πρέπει νὰ ἐκπεμφθῇ Πλουτ. ἡθ. σ. 595, ablegandus.

Εκ-πέμπω πρὸς τὰ ἔξω, ἔξω πέμπω, προπέμπω - τινὰ νηὸν Ἰλ. ω, 681' - δώματα Ὁδ. σ. 336' «σ' ἐκτὸς πολὺν ἐξέπεμπον» = σ' ἔλαμα νὰ ἐξέλθῃς Σοφ. Ἀντ. 19' καὶ μέσ. στέλλω καὶ φωνάζω ἔξω πρὸς ἑμαυτὸν, Οἰ. τ. 951' - ἀποικία = ἐξαποστέλλω Πλάτ. πολιτ. 293, συγχ. μετὰ τῆς εἰς συν-απτόμενον, πρὸς ἕνα τόπον. Πολλὰκ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς ἐκπέμπω στρατόν, προδίδειν, ἀποικίαν. Περί πραγμάτων, μακρὰν πέμπω, ἐξάγω «-καμῆλια ἐς ἀλλοδαπούς» Ἰλ. ω, 381. Κατὰ Πολυβ. 3, 151 καὶ - δίσκον = ἐκφευδονίζω, ῥίπτω. Δυνατώτερα, πέραν

πέμψω, ἐκδιώκω, Θουκ. 1, 56, «ἐμὲ δ' ἐξέ-
πεμψεν ὁ καπνός» = μετέβαλεν ἔξω Ἀριστ.
πλ. 821' 30. «καθάρμαθ' ὡς» Αἰσχ. Χο. 96,
ἀποδιώκω. - γυναικα = ἀποπέμψω Ἦρ. 1,
59. Μέσ. ἀπ' ἐμπροσθεν μακρὰν πέμψω. «-δό-
μου θύραζε» Ὀδ. υ, 361. «-τὰ πλεονάζοντα
τῶν γιγνομένων» = τὰ περισσεύοντα ἐκ τῶν
προϊόντων Ἀριστοτ. πολ. 7, 6. Παθ. παρὰ
Σοφ. Οἰ. Κ. 1660 «ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός
ἐξεπέμπετο» = ἀπέθνησκε, emittit.

Ἔκ-πεμφις, ἡ ἐξαποστολή Θουκ. 4, 85.

Ἔκ-πεπαίνω, μελ. -ανῶ κάμνω ὅλως δι-
όλου ὄρμον, καὶ παθ. γίνομαι ὄρμος Θεόφρ.
Φ. 1. 5, 1, 1, αἰτ. φυτ. 1, 16, 2.

Ἔκ-πεπταμένως, ἀκολάστως, -εὐφραί-
νεσθαι Ξεν. Κύρ. 8, 7, 7.

Ἔκ-πέπτω, ἄλλ. τύπ. τοῦ ἐκπέσω μετν.

Ἔκ-περάσκειν ἢ ἐκπεράω.

Ἔκ-περαίνω, διαπεραίνω, φέρω ὅλως διόλου
εἰς πέρας. -βίον Εὐρ. Ἦρ. μ. 428. -πράγ-
ματα Πλάτ. ἐπιστ. 7, 333. «ἦν ταῦτα ἡμῖν
μὴ περαίνεσθαι» = ἀνὰ τοῦτο δὲν τίθεται εἰς ἐνέρ-
γειαν Ξεν. Ἀν. 5, 1, 13. «χρησμός ἐκπεραί-
νεται» = πληροῦται Εὐρ. Ἰων 799, perficio.

Ἔκ-περαιόω, περνώ, διαδιδάσκω μετν.

Ἔκ-περᾶμα, τό, ἔξοδος, -δωμάτων Αἰσχ.
Χο. 644, exitus.

Ἔκ-περάω, 1) ἐξέρχομαι, -μελάθρων
Εὐρ. Κύκλ. 512. πρόβλ. «πέρασον ἔξω δό-
μων» 1. Α. 1533. 2) διερχομαι, «μέγα
λαίτημα» = ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, πλέω, περὶ
πλοίων Ὀδ. ι, 323. «-ψαμάθοιο στίβον» =
διαπορεύομαι Ὀμ. Ὀμν. Ἔρμ. 352. -χόρνα
Αἰσχ. Πρ. 715. «-χέρσον καὶ θαλάσσαν»,
Εὐμ. 231. «-κλίμακα ποδὶ» = ἀναβαίνει Εὐρ.
Φοῖν. 100. 30. -βίον = διαβίω, 1. Α. 18.

«-δωδῶκον» ἔσται Αἰων. Ταρ. 54 (6, 226).
ἔτι δὲ ἄνευ αἰτ. «φιλοπόνως ἐκπερᾶν» = ἀ-
κνωσὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς πορεύομαι Ξεν. κυν.
6, 18. ἀλλὰ «κλεινός» Ἀθῆνας ἐκπερᾶν = μέ-
γιστος Ἀθηνῶν φθάνω Εὐδούλ. π. Ἀθην. 2, 47,
διαπερᾶν, διεσπᾶν, «οἰστός ἀνικρὺ κατὰ
κύστιν ὅπ' ὁστέον ἐξεπέρησεν» Ἰλ. ν, 652.

«τὸ ἄκρον αὐτῶν ἐκπεράτω ἔξω διὰ τῶν
δακτυλίων» = τὸ ἄκρον τῶν σχοινίων ἄς περᾶ
διὰ τ. δ. Ξεν. κυν. 10, 2. 3) διαπορεύω,
διαδιδάσκω, Ὁ, transeo ex.

Ἔκ-περδίκιζω, διαφεύγω ὡς πέρδις Ἀριστ.
ὄρν. 768.

Ἔκ-περῶ, ἡ ἐκ θεμελίων καταστρέφω, «πό-
λιν ἐκπέρω» Ἰλ. α, 19, ἀλλὰ καὶ «τὴν Διὸς
τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ» Αἰσχ. Πρ. 357.

«-πᾶσαν Ἑλλάδα» Εὐρ.

Ἔκ-περιάγω, μακρὰν καὶ περὶ ἄγαν Πο-
λυδ. 3, 83, 3, circumduco.

Ἔκ-περιαντλῶ, ἐξικντλῶ Ἰω. Γαβρασ.
ἀνεκδ. τ. 3, σ. 88.

Ἔκ-περί-ειμι (εἶμι), ἔξω καὶ περὶ ὑπάγω,
ἀπὸ τινος τόπου περιπορεύομαι, -κύκλῳ
Ξεν. κυν. 8, 5. -τὰ ὄρη Λουκ. ῥήτ. 5.

Ἔκ-περι-έρχομαι, τῷ ἄνωτ. Πολυδ. 10,
31, 3. -πόντον Πλούτ. Καῖς. 58.

Ἔκ-περί-ιξις, ἡ τὸ ἔξω καὶ περὶ ἐρχεσθαι
Συνέσ. σ. 29, discursio.

Ἔκ-περι-ίστημι, ἔξωθεν τοποθετῶ, ἀπο-
φεύγω Νικητ. Χων.

Ἔκ-περι-λαμβάνω, ὅλως διόλου περιλαμ-
βάνω Βασίλ. Μ.

Ἔκ-περι-νοστέω, ὅλως διόλου περὶ ἐκ-
πορεύομαι, -Ἑλλάδα Συνέσ. σ. 240.

Ἔκ-περι-οδεύω, ὅλως διόλου περὶ ὁδεύω,
πορεύομαι Πλούτ. συμμ. 7, 5, 3. ἀκριβῶς
παρτηρῶ Σ. Ἑμπ. εἰςγεω.

Ἔκ-περι-πλέω, ἔκ τινος τόπου περιπλέω,
-πὺν κύκλον Ἀρρ. Ἀν. 6, 28, 9. -ταῖς
ναυσὶ Πλούτ. Αἰμ. Π. 15.

Ἔκ-περι-πλώω, ἰων. -τῷ ἄνωτ. Ἀρρ. Ἰνδ.
20, 1.

Ἔκ-περι-πύλῃσις, ἡ περιστροφή περὶ
τὸν κόσμον Ἰω. Φίλοπ.

Ἔκ-περι-πορεύομαι, ὅλως διόλου περιπο-
ρεύομαι, περιηγοῦμαι, περὶ ταξιδεύω, Ὁ.

Ἔκ-περι-σπασμός, ὁ τὸ πρὸς τὰ ἔξω καὶ
περὶ ἔλκειν, παρὰ Πολυδ. 10, 21, 3 γυμνά-
σιον τὸν ἱππῶν πρόβλ. Ἀρρ. τακτ. 30.

Ἔκ-περι-τρέχω, ἔξω καὶ περὶ τρέχω Ἀ-
ριστ. αἰν. 1, 27, circumcursio.

Ἔκ-περονᾶω, διὰ περόνης ἐκβάλλω Νικητ.
Ἀνδρῶν.

Ἔκ-περδισί, πέρυσσι, πρὸ ἐνδὸς ἔτους Λουκ.
σολοικ. 7.

Ἔκ-πέσσω, βράζω, ψήνω, περὶ καρπῶν ψή-
νομα, ὠριμάζω Θεοφρ. περὶ τροφῆς, χυμένω
Ἰπποκρ. ἔτι δὲ περὶ ὧν, ἐκλεπίζω Ἀριστοτ.
Ζ. 1. 9, 28.

Ἔκ-πέταλος, 2. ἐκτεταμένος, ἀνοικτός,
ἰδ. περὶ ποτηρίων, πλατὺ καὶ περιεκτικόν
Ἀθην. 11, 501.

Ἔκ-πέταμα, ἐξίπταται Ὀμηρ. ἔτι καὶ
ἐκπέτομαι.

Ἔκ-πετάννομι, ἐκτείνω Πολυδ. 1, 44,
3, ἰστιά ἀνοίγω, ἐκπετάσσομαι πόδα ναύς,
Εὐρ. 1. Τ. 1134. -δίκτησον Ἦρ. 1, 12.

-πτέρυγας = ἀνοίγω τὰ πτερὰ νὰ πετάξω
Μελ. 52 (5, 179), ἔτι «τὰ ὅτα ἐκπετάν-
νυτο» Ἀριστ. ἱππ. 1347. «ἐκπετάσας πώ-
γωνα» Λουκ. Τιμ. 54. «στέφος ἐκπέταται»,
τ. ἔ. διαρρηγνύω καὶ ῥίπτω Βίων, 1, 88.

«ἐπὶ κύμων ἐκπετασθεῖς» Εὐρ. Κύκλ. 497.
πρόβλ. ἐκπεταμένως.

Ἔκ-πέτασις, ἡ τὸ ἐκτείνειν, ἀνοίγειν,
ἀντιθ. τῷ συστολή Πλούτ. ἡθ. σ. 504.

Ἔκ-πέτασμα, τό, τὸ ἐκταθέν, σύγγραμμα
τοῦ Δημοκρίτου, διατάσις, χωρισμός Δ.
Λαερ. 9, 48, extensio.

Ἔκ-πετήσιμος, 2. ὠριμος διὰ νὰ πετάσῃ,
δυναμένος νὰ πετάσῃ Ἀριστ. ὄρν. 1355. μίφ.
περὶ ὠρίμων ἐκ τῶν γάμων γυναικῶν. «πρὸς ἂν
ἄρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν» Ἀριστ. π.
Πολυδ. 2, 18, volucer.

Ἔκ-πέτομαι, ἐκπέταμαι, ἡ μτχ. τοῦ
ἐν. π. Ἀριστοτ. Ζ. 1. 9, 40 (626, 32).

Ἔκ-πετρίζω ἡ λακύνω, ἐκ-πετρίδω ἡ μά-
τιον πυκνὸν ποιῶ, παχύνω Ἦσυχ.

Ἔκ-πέυθομαι, π. ἀντὶ ἐκπύθω ἀνο-
μαί Αἰσχ. Πέρσ. 916, sciscitor.

Ἔκ-πέψις, ἡ τὸ βράζειν, περὶ φυτῶν
τὸ ὠριμάζειν Ἀριστοτ. π. γυναικ. κ. 5.

Ἐκ-πήγνυμι στερεόν, πυκνὸν κάμνω, κάμνω νά πῆξῃ «τῆς νάρκης δύναμιν οὐ μόνον τοῦς θυγόντας αὐτῆς ἐκπηγνύουσιν» Πλουτ. ἦθ. σ. 978, περὶ ἑλκτος Στρατ. 7, 317. Πρὸ πάντ. περὶ φύχους Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 5, 20. Παθ. παγώνω, congeio.

Ἐκ-πηδάω μελ. ἐκπηδήσομαι Λουκ. Ζευθ. 8' ἐπάνω πηδῶ, περὶ ὕδατος Εὐρ. Βίχχ. 705' «-εἰς τὴν θάλατταν» = δηλ. ἐκ τοῦ πλοίου Ἦρ. 1, 24' «-ἐκ τῶν τεχνῶν ἐς τὴν φιλοσοφίαν» μεταπηδῶ εἰς τὴν φιλοσ. Πλάτ. πολ. β. 495' ἐν γέν. πηδῶ ἐπὶ τ. Σοφ. Τρ. 174, διαπηδῶ, διασείγω «-ἐκ τῆς πόλεως» Πολυδ. 1, 43, 1. Περὶ παλμῶν τῆς καρδίας Ἀριστ. αἰν. 2, 5, exilio.

Ἐκ-πηδέω, ἰων. ἀντὶ ἐκπηδάω Ἦρ. 8, 118, δι. γρ.

Ἐκ-πηδήμα, τό· τὸ ἔξω πηδᾶν Αἰσχ. Ἀγ. 1349, saltus.

Ἐκ-πηδῆσαι, ἡ' τὸ ἔξω, μακράν πηδᾶν Πλάτ. νόμ. 7, 815.

Ἐκ-πηκτικός, 3' τὸ παγώνειν, ποιεῖν πῆξιν Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 5, 20.

Ἐκ-πηκνίζομαι, ἀποθ. μέσ. πρὸς τὰ ἔξω ῥῶν «αὐτοῦ ἐκπηκνίζεται ταῦτα» = διὰ δικηγορικῶν μηχανημάτων ἀραιῶν τὴν περιουσίαν Ἀριστ. βατρ. 578, Σχολ. = ἀραικῶνται ἂν ἔσταιν ἡμῶν τὸ δ' ἔνερ. ἐκπηκνίζω = πηγνύνον ἐξέλκω.

Ἐκ-πηξίς, ἡ' τὸ προξενεῖν πῆξιν, τὸ κρύος Θεοφ. αἰτ. φυτ. 5, 20.

Ἐκ-πηρώω ἐντελὺς ἀκωτηριάζω Ἰπποκρ. Ἐκ-πηχὺς, 2' ὁ ἐξ πηγῶν Φρόν. 412, τανὺν ἐξπηχὺς.

Ἐκ-πιάζω, ἐκπίασμα Ἰδ' ἐκ-πιέζω, ἐκπίεσμα.

Ἐκ-πιδύομαι· ἐκπηγάω Αἰσχ. Πέρο. 80.

Ἐκ-πιέζω· πρὸς τὰ ἔξω πιέζω, θλίβω Ἰπποκρ. ἄλα = τὸ ὕδωρ τῆς θάλασσης ἐκ τῶν τρυγῶν Διμοκριτ. ἐπ. (Πλαν. 180), Πλουτ. ἐκβάλλω Πολυδ. 18, 15, 5 καὶ συγγά. περὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἐκ τῆς παρατάξεως τῆς μάχης ὠθοῦνται πρὸς τὰ ὅπισθεν· ἐκπιεστώ· ἐξάλα· παρ' Ἀριστ. προβλ. 16, 8, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκθλίβεται, ἡ ὕδατος, ἀποξηραίνονται. Πρῶτον παρὰ μτγν. εὐρίσκεται ὁ καθ' αὐτὸ ὕδωρ. τύπος ἐκπιάζω.

Ἐκ-πίεσις, ἡ' τὸ ἐκπιέζειν, ἐκθλίβεσθαι Ἀριστ. μορ. Ζ. 4, 10, expressio.

Ἐκ-πίεσμα, τό, παρ' Πουχ. καὶ ἐκπίασμα· τὸ ἐκπιεσθῆναι, ἐκθλίβεσθαι Ἀθην. 2, 56.

Ἐκ-πίεσμός, ὁ· ἐκπίεσις Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 6.

Ἐκ-πισστήριον, τό· τὸ πισστήριον, τὸ δι' οὐ πιέζομεν Ἀριστ. π. Πολυδ. 10, 135.

Ἐκ-πισετός· ὁ ἐκπιεσθεὶς, καὶ ὁ δυνάμενος νά ἐκπιεσθῇ Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8.

Ἐκ-πικράζω· ἐκπικρύω Ἰπποκρ. γυν. δαδ. 1, σ. 601.

Ἐκ-πικραῖνω· τῷ ἀνωτ. Παθ. ὀργίζομαι, ἐπὶ τινι Ἀθην. 8, 351, exacerbo.

Ἐκ-πικρός, 2' πολὺ πικρὸς Ἀριστοτ. προβλ. 4, 30.

Ἐκ-πικρώω· κάμνω πολὺ πικρὸν Ἰπποκρ.

Παθ. γίνομαι πολὺ πικρὸς Ἀριστοτ. προβλ. 4, 80.

Ἐκ-πικρῶσις, ἡ' τὸ πικρὸν ποιεῖν Γαλην.

Ἐκ-πίμπλημι· γεμίζω τε ἐντελῶς, γεμίζω· κρατήρα Εὐρ. Κυκλ. 338' «ἐκ δ' ἐπίπλη-

μεν ὀρόσου κρατήρας ἱρούς», Ἰων 1194' «πανταχῇ γὰρ ἄστους ζητῶν τινι ἐξέπλησα»

= ἐτρέξα ζητῶν αὐτὸν πανταχοῦ εἰς τὴν πόλιν, 1108' μτρ. πληρῶ, κορένομαι, μίαν ἐπιθυμίαν· φιλονεικίαν Θουκ. 3, 82' γυνώ-

μας, -εὐχάς, -ἐπιθυμίας = ἐκπληρῶ Σεν. Ἑλλ. 6, 1, 15 -νόμον = ἐκπληρῶ Ἦρ. 4,

117' -ἄρας = κάμνω νά ἐκπληρωθῶσι Εὐρ. Φαιν. 1426, ὡς καὶ «-τοῦ ὀνείρου τὴν φήμην» Ἦρ. 1, 43' «-μοῖσαν τὴν αὐτοῦ», 3, 142'

-ἀμαρτάδα = ἐκτινῶ, ἀποτινῶ, ὀπλέω τι μωρίαν αὐτῆς, 1, 91' τὸ ἐλλείπον ἀναπληρῶ·

-τὸ ἐλλείπον Σεν. Κύρ. 4, 5, 39' -τὸ ἱππικόν = κάμνω αὐτὸ πληρὲς κατὰ τὸν ἀριθμόν, 6, 1, 26' ἐκτελῶ, τελειώνω· «-κακῶν πληθούς» = ἐντελῶς διεργάζομαι Αἰσχ. Πέρο. 422' βίον, -κακά, -κίνδυνον Εὐρ. Ἀλκ. 169, Ὀρ. 293, 1. Τ. 90, expleo.

Ἐκ-πίνω· πίνω ἐντελῶς, πίνω· ἔκπιεν Ὀδ. 1, 353' ὕσα τοι ἐκπίεσται· χ. 56' «αἶμα» ἐκποθῆ' ὑπὸ χθονός· Αἰσχ. Χο. 64' «ὅπως πλείστος οἶνος ἐκποθῆ' Φερεκρ. π.

Ἀθην. 11, 481' ἔκπιθι Μεν. π. Ἀθην. 10, 426' μτρ. «τὴν ψυχὴν ἐκπ.» Ἀριστ. νερ. 712' «ἡ κατ' οἴκου ὡς ἔχουσα λήθουσα μ' ἐξέπι-

νε» Σοφ. Ἀντ. 528' βυζάνω, ἐκθλάζω ὀθ. ἐξαντλῶ· ὀθλόν, -χρήματα Εὐρ. Ἰππ. 626, exilio.

Ἐκ-πιπρασκῶ· ἔκ τινας πωλῶ· ὥσπερ ἔξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται· Δημ. 9, 39, vendio.

Ἐκ-πίπτω· ἔξω πίπτω, καταπίπτω· «σκη-

προν δὲ οἱ ἐκπεσε χεῖρὸς» = ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς του Ὀδ. 5, 31' -δίφρων, -Ἰππων Ἰλ. λ. 179, ν. 399' -δίφρων Σοφ. Πλ. 739'

«-ἀντύγων ἀπο» Εὐρ. Φοιν. 1193' «-ἐκ τοῦ τρυγματος» Ἀριστ. Λυσ. 419' «-ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος» Πλάτ. πολ. β. 495. Παλλὰς. ἀπολύτ. «θαλερόν δὲ οἱ ἐκπεσε δάκρυ» «κα-

τέρρευσε ἀπ' αὐτοῦ Ὀδ. π. 16. Περὶ δένδρων, καταπίπτω, ἀναπρέπομαι Θεοφρ. περὶ στρατιωτῶν, κάμνω ἔξοδον, ἐκδρομὴν Ἦρ. 4, 74' «ἐξ οἰκίας ἐκπεσόντες ἔιση ἔχοντες σφαγὰς ποιεῖσι» Σεν. Ἑλλ. 3, 2, 27. Παλλὰς. ἔγκειται ἐν αὐτῇ ἡ παθ. ἔννοια, ἐκδιώ-

κομαι, ἐκβάλλομαι· «πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος» Αἰσχ. Πρ. 758' «κρίσσοι πρὸς ἀνδρός ἐκπεσῖν» = νά νικηθῶ Σοφ. Ἀντ. 675' «ἀπατος ἐκπέσοι χθονός» νά ῥιφθῇ ἔξω τῆς χώρας Σοφ. Αἰ. 1256' πηγαῖν εἰς ἔξο-

ρίαν· οἱ Κόλχοι ἐκπεπτοκότες τῶν οἰκίων = ἐκδιωχθέντες ἐκ τῶν κατοικίων αὐτῶν Σεν. Ἀν. 5, 2, 1' «πολέμῳ ἡ στάσι ἐκπ.» Θουκ. 1, 2' καὶ πρὸ πάντ. ἀπολ. οἱ ἐκπεσόν-

τες = οἱ ἐξόριστοι· ὁ Πλάτ. ἐνών. «τινὲς τῶν ἐπιθυμίων αἱ μὲν διεφθάρσαν αἱ δὲ καὶ ἐξέ-

πεσαν», πολ. 8, 560' ὀθ. «ἐκπίπτειν ὑπὸ Μήδων ἐκ Πελοποννήσου» = ἀποδιώκομαι ὑπὸ τῶν Μήδων Ἦρ. 8, 141' «ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πληθους» Θουκ. 4, 66. Πρὸ πάντ. εἰς τὴν γῆν ῥίπτομαι· «ἔκ δ' ἔπεσον θυμηγερῶν» Ὀδ.

η, 288. «ναυαγαὶ ἐξέπεσον εἰς γῆν τήνδε» Εὐρ. Ἑλ. 409. «πρὸς πέτραις, 1211. «κατὰ θαλάσσαν ἐκπ. πρὸς τὴν χώραν» Πλατ. νόμ. 9, 866. «ἐς τὸν λιμένα» Θουκ. 2, 92. ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων Ξεν. Ἀν. 7, 5, 13. 60. ἐν γένει ἀποστεροῦμαι, χάνω ἐν πράγματι. «ἐκπ. ἐκ τῆς οὐχέως» Ἰσοκ. 5, 64, ὡς καὶ «ἐκ τῶν ἐόντων» Ἦρ. 3, 14. «ἀπὸ τῶν ἐλπίδων» Θουκ. 8, 81. Περὶ δραμάτων, ἀποτυγχάνω Ἀριστοτ. ποιητ. 24. καὶ περὶ ποιητῶν καὶ ἡθοποιῶν. «ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσθρίττον» Δημ. 18, 265, ὡς καὶ «ἐκπίπτοντες καὶ συριττόμενοι» Δουκ. 50. ἐν περὶ ῥητόρων, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ διατηρήσωσι τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ Πλατ. Γοργ. 527. «ὁ λόγος ἡμῶν ἐκπεσὼν οὐ γίγνεται» = θέλει ἀποτύχει, Φιλ. 13. Προσέτι δὲ ἐν ᾧ λέγω ταράττομαι Δουκ. Νίγρ. 35, ὡς καὶ «ἐκπίπτειν τοῦ λόγου» = ἐξέρχεται Ἀισχ. 2, 34. ἀποβαίνω, μεταπίπτω. «ἡ τοῖς Συρακοσίοις στάσις ἐξέπια ἐξέπεπώκει» Θουκ. 7, 50. 60. «ἐς ἀλλότριον εἶδος» = ἐκτρέφομαι εἰς Πλατ. πολ. 6, 497. «ὄν ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπεπώκαμεν, ὥστε κατακεῖσθαι θανύμενοι» Ἀθην. 1, 18. ἔτι δὲ «ἐς λήθην τινός» = λησμονῶ Ἀισχ. 1, 179. «αἱ ψεφοὶ ἐξέπεσαν» = ἐξευθύναν Ξεν. αὐμπ. 5, 10. Περὶ χρησμοῦ, δίδεται ἐκ τίνος τόπου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ. «ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί» Δουκ. Ἀλεξ. 48. «φωνὴ ἐξ ἄλλου» = ἤχη ἐκ τοῦ ἄλλου Πλουτ. Πολ. 9. Γενικώτερον, προέρχομαι, φαίνομαι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, γίνομαι γνωστός. «ἐς ἀνθρώπους» Πλατ. ἐπ. 2, 314. «ταύτης τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσοῦσης» Πολυδ. 31, 8, 10, ἐκείδο. Ἑκ-πιτνέω, τῷ προηγ. ὁρῶν. ἐκπιτνών, ὡς ὁρ. Αἰσχ. Ἦρ. 914. Ἑκ-πιτάζω, ἰδ. ἐκπιτίζω. Ἑκ-πλάγῃς, 2. ἐκπληκτός, τρομαγμένος, ἐκπληγμένος Πολυδ. 1, 76, 7. ἐπρ. ἐκπληγῶς Ἦουχ. Ἑκ-πλανάω, ξεπλανάω Ψελλ. Ἑκ-πλάσσω, διαπλάσσω, διαμορφώνω μετγν. Ἑκ-πλάτυνω, ἐκτείνω εἰς πλάτος, παθ. Σχολ. Ἰλ. ψ, 243, dilato. Ἑκ-πλεθρίζειν, ἄσκησις εἰς τὸ τρέχειν ὑπὸ τοῦ Γαλην. οὕτω περιγεγραμμένη ἀρχίζω τις ἀπὸ μεγαλειτέρου κύκλου περιέγραφε μικρότερον, ἄχρις οὗ ἐφθάνει εἰς τὸ κέντρον. Ἑκ-πλεθρός, ἐξ πλέθρα, λοιπὸν ἐν στάδιον μακρός. «ἀγὼν=στάδιον» Εὐρ. Ἦλ. 883. «δρόμος, Μῆδ. 1181. Ἑκ-πλέκω, πλέκων εἰς πέρας φέρω, κατορθώνω μετγ. «διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίον» = διὰ τῶν χειρῶν πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον Βασίλ. τ. 2, σ. 1091. Ἑκ-πλεονάζω, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν περισσεύω, εἶμαι περιστός Ἀριστοτ. προβλ. 5, 14, redundo. Ἑκ-πλεός, 3, ἀττ. ἐκπλεως, 2. γέμων, πλήρης, τινός, τινός, «δαιτός, «βορῆς» Εὐρ. Κύκλ. 247, 416. τέλειος, ἐπαρκής. «μικρός, «ἐπιτήδεια» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 9, Ἑλλ. 3, 2, 11. «ἐπείπερ ἐκπλεῖ ἦσαν εἰς μοῖρους»

=πλήρεις τὸν ἀριθμὸν, ἀπρητισμένοι, κυν. 6, 2, 7. expletus.

Ἑκ-πλευρός, 2. μετὰ ἐξ πλευρᾶς μετγν.

Ἑκ-πλευσις, ἡ τὸ ἐκπλεῖν μετγν.

Ἑκ-πλέω, ἰων. ἐκπλώω. ἐκπλέω, ἀποπλέω Αἰσχ. ἀποσπ. 229, Σοφ. Αἴ. 1078, ἐν δὲ περ. καὶ περὶ ἀνθρώπων καὶ περὶ πλοίων. «ἐκ τῆς Σάμου εἰς Λακεδαίμονα» Ἦρ. 3, 148. «τῇ νηὶ Θουκ. 1, 131, ἀντίθ. τῷ εἰς πλῆω, ἐκ τίνος λιμένος. ἐκπλέω, 2, 69. «τὸν ἐκπλοῦν Δημ. 49, 6. Ὁ Ἦρ. μεταχειρίζεται τὸ ἐκπλοῦν καὶ περὶ ἰχθύων, πρὸς τὰ ἔξω πλέω, κολυμβῶ, 2, 93, καὶ ἐνὸνι «ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον ἐκπλώσαντες» = πέραν τοῦ Ἑλλήσποντου ἐκπλώσαντες, 5, 103, πρὸς δὲ προβλ. Ἦρ. Ἰνδ. 29, 7. «ἐξέπλωσαν τὸ ἔθνος», καὶ Λυκοφρ. 1084. μετγ. «ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου» Ἦρ. 6, 12, ὡς καὶ «τὸν φρενῶν» = ἐκπλέω ἐκ τοῦ λογικοῦ, γίνομαι ἔξω φρενῶν, 3, 55, ἐνανίγο.

Ἑκ-πλέω, 3, ἀττ. ἀντὶ ἐκπλεος,

Ἑκ-πληγῇς, 2. ἐκπληκτικῶς, τρομαρῶ Σουφ.

Ἑκ-πληγῆς, 2. τρομαγμένος Μεθοδ. 6. μιλ. σ. 402, terriculum.

Ἑκ-πληγῆς, 2. ἐκπληκτικῶς, ἀπαρ. παθ. ἐν. ἐκπληγῆς Θουκ. 4, 125.

Ἑκ-πληκτικός, 3. ἐκπληκτικῶς, τρομαρῶν, τρομακτικῶς. «θόρυβος» Θουκ. 8, 92 καὶ πολλῶν. Πολυδ. «τοῖς ἐχθροῖς Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 18. ἐπρ. ἐκπληκτικῶς = φοβερῶς Δ. Σικ. 14, 25. «ἀποδέχεσθαι τινα» = μετ' ἐκπληξέως καὶ θαύματος Πολυδ. 10, 5, 2. ὑπερβ. ἐκπληκτικωτάτως Αἰλ.

Ἑκ-πληκτός, 2. ἐκπληκτικός, τρομαρῶς, καταπληγῆς Δουκ. Ἑρμῶτ. 18. ἐπρ. ἐκπληκτικῶς Αἰλ. Π. 1. 3, 22. Παρ' Ὀρφ. ὕμν. 38, 10 ἐνερ. εἰς ἐκπληκτικὴν ἐμβάλλων, obstrusofactus.

Ἑκ-πλημμυρῶ, πλημμυρῶ πρὸς τὰ ἔξω Φιλῶστρ.

Ἑκ-πληγῇς, ἡ ἐκπληκτικῶς, συντάραξις, ἰδ. διὰ σφοδρὸς κτυπήματος Ἰπποκρ. σφοδρὸς τρόμος, κατὰπληγῇς. «ἐκπλ. ἐκφοβὴ φρένας» Αἰσχ. Πέρσ. 598. «καὶ ἀφασία» Εὐρ. Ἑλ. 549. «εἰς ἐκπληκτικὴν ἰδεῖν» Πλατ. Κριτί. 115. «ἐνέπεσαν ἀνθρώποις» Θουκ. 4, 54. «ἐκπληκτικὴν παρέχειν», «εἰς ἐκπληκτικὴν καθιστάναι» = ἐκπληκτικῶς, συνταράττω, 4, 55, 6, 36. «ἐν ἀφροδισίοις» = σφοδρὰ ὁρμή, ἐπιθυμία Πολυδ. 3, 81, 6, stupor.

Ἑκ-πληρῶ, ἐντελὴς πληρῶς, γεμίζω, ὡς τὸ ἐκπλήρωμι. «ἐκατὸν ἐχθρῶν ἐκπληρῶν ἀσπίδα γραφῇ» Εὐρ. Φοῖν. 1135. περὶ πλοίων γεμίζω μετ' ἄνδρας, μετ' πληρωμα, πληρῶ Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 6, κάμνω πληρῶ τὸν ἀριθμὸν, ἀπρητισμένον. «δέκατον ὄνον» = συμπληρῶ τὸν ἀριθμὸν τῶν δέκα ἀμαξῶν Σοφ. Ἦλ. 698. «τὰς ἴσας μυριάδας» Ἦρ. 7, 186. «τοὺς ἱππεῖς εἰς διαχιλίους» Ξεν. Κύρ. 5, 3, 24. 60. ἐντελὴς πληρῶν. «τὸ χρέος Πλάτ. νόμ. 12. 958. «τὴν ὑπόσχεσιν» = ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσιν Ἦρ. 3, 35. Ἀλλὰ «λιμένα πλάτη» = διαπλέω, διατρέχω Εὐρ. Ὀρ. 54, expleo.

Ἑκ-πλήρωμα, τὸ τὸ γεμίσθην, ἢ γέμισις πλήρωσις Ἰπποκρ. *expletum*.

Ἑκ-πλήρωσις, ἢ γέμισις Φιλ. καὶ μετν. πλήρωσις, ὁρέσις· ἐπιθυμιῶν Δ. Ἀλ. 6, 8, *expletio*.

Ἑκ-πληρωτέον· δεῖ ἐκπληροῦν Πλανούδ. παράφρ.

Ἑκ-πληρωτής, δ' ὁ γεμίζων Δ. Κάσ. 38, 24, *expletor*.

Ἑκ-πληρωτικός 3· ὁ εἰς ἐκπλήρωσιν ἀνήκων Φίλων τ. 1, σ. 685.

Ἑκ-πλήσσω 1) πρὸς τὰ ἔξω κτωπῶ, ἐκ-διώκω, ἀποσοῶ· ἔκ δ' ἐκπλήξῃ μου τὴν αἰδῶ· Αἰσχ. Πρ. 134· ὁ δ' αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν κομπασμάτων, 360, ὡς καὶ τινὰ ὁδοῦ Εὐρ. Ἰων 635· «ἢ τέρψις, τὸ λυπηρόν» Θουκ. 2, 38· «-ρόδος μνήμην», 2, 87 2) τρομάζω, θέτω τινὰ ἐκτός αὐτοῦ δι' ἐκθαμβώσεως καὶ θαυμασμοῦ, συνταράσσω, ἀνησυχῶ Ἀριστ. πλ. 673· «ἐάν ἐκπλήξωσί τινας κάλλεις» Αἰσχίν. 1, 134· «-ὁ λόγος τοῦ» Ἀθηναίου», Πλάτ. νόμ. 3, 698· «βουλομένοι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπλήξαι» «να παρακινήσωσιν αὐτοὺς εἰς διομολογίαν τῆς εἰρήνης διὰ φόβου Πολυδ. 24, 4, 11. Συχνότατα εἰς τὸν π. ἀόρ. 6, παρ' αὐτ.· ἐξέπληγην (ἐκπληγθεῖσα ψυχὴν ἐρίκα» Εὐρ. Τρ. 183), -τρομάζω, ἐκ φόβου, θάμβους κ. τ. ὅμ. γίνονται ἐκτός αὐτοῦ· «ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχοις πλήρη φρένας, ἀπαρορρεῖν» «ἐξίστη τῶν φρενῶν» Ἰλ. ν, 384· «ὡς καὶ ἡνίοχοι δ' ἐκπλήγην» «ἐξέπληγσαν, σ. 225· «χαρὰ δὲ μὴ ἡπλάγη φρένας» «να μὴ ἐξαπατηθῇ» Αἰσχ. Χο 231· «καλοὺς ἐκπεπληγμένους», Πέρσ. 281, ὡς καὶ -φόβῳ Σοφ. Τρ. 24· ἡδονῇ, 626· «ἀπειθώμαζε καὶ ἐξέπλησσετο» Ἰπρ. 2, 148· «ὕπὸ τῆς συμφορᾶς ἐκπεπληγμένους, 3, 64· «κέντροις ἔρωτος» Εὐρ. Ἰππ. 38· «θαυμαστά -φιλίᾳ» Πλάτ. συμμ. 192· «ὕπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος καὶ ἐκπλ.», Πρωτ. 355, παρὰ τὸ κατέχεσθαι, συμμ. 216, παρὰ τὸ τεθορυβῆσθαι, Χαρμ. 154, ἐκπλάγεις, πολλάκι, μόν. ἐκδιδόντες γενόμενος, καταπταλαγείς, τρομάζει· Ξεν. Ἀν. 1, 8, 20, ἐπὶ τινι. Κύρ. 1, 4, 27· διὰ τι· Θουκ. 7, 21· ἔτι δὲ τι, ἐκπλήσσομαι ἢ ἐκθαμβοῦμαι ἐνὶ ὁπίων τινος Σοφ. Αἴ. 33, Θουκ. 3, 82.

Ἑκ-πλινθίζω· θραύων ἐκβάλλων πλινθούς ἀρ. λαβ.

Ἑκ-πλίσσω· διαχέομαι, λύομαι Ἰπποκρ.

Ἑκ-πλοία, ἢ ἐκπλοῖς Νικ. χων.

Ἑκ-πλοχία, ἢ τὸ ξεπλέεσθαι, διαχέεσθαι Ἀρτεμίδ. 4, 57.

Ἑκ-πλοῖς, συνηρ. ἐκπλοῖς, δ' τὸ ἐκπλέειν, ἢ ἀναχώρησις· τῶν πλοίων Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 17· «ἐκπλοῖν ποιέονται» ἐκπλέω Θουκ. 1, 65· ἔτι δὲ ὁ τόπος, ὅθεν τις ἐκπλέει, 7, 20, Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 18, *evanigatio*.

Ἑκ-πλόων· ξεπλύνω, πλύνω, καὶ τὰ ῥα. ἀπὸ αἵνης εἰς τὸ μαλλίον Ἦρ. 1, 203· «τὴν βαφὴν Πλάτ. πολ. 4, 430· «τὴν οἰσπώ-την Ἀριστ. Λυσ. 575, -τὰ ἔρια Ἀριστ. Ζ. 1, 3, 20· τινός τι ἀπὸ τινος Ἀριστ. π. χρωμ. 4, εἰσω.

Ἑκ-πλῶσις, ἢ τὸ ξεπλέειν, πλύνειν μετν.

Ἑκ-πλῶτος, 2· πλουέων· «μείσσω Αἰσχ. Εὐμ. 271· «οὐδὲ ἐκπλῶτον εὐέλπειν γίνεσθαι τὸ μινθῆναι Πλάτ. νόμ. 9, 872· ὁδὸν περὶ χρώματος ὅπερ ξεβάρε, δὲν εἶναι νύησιον μετν. καὶ οὕτως οὐδὲν ὅτι γελοῖα καὶ ἐκπλῶτα γίνονται Πλάτ. πολ. 4, 429, εἰσitus.

Ἑκ-πλώω, ἰων. ἀντὶ ἐκπλέω.

Ἑκ-πνεῖω, ἐπ. ἀντὶ ἐκπνέω Κ. Σμ. 1, 349.

Ἑκ-πνευματώ· 1) εἰς ἀέρα ἢ ἀνεμὸν μεταβάλλω Θεοφρ. π. Πλουτ. ἡβ. σ. 292 2) ἐκβάλλω ἀέρα, καὶ μετν. ἐκβάλλω -τύφον, ἡβ. σ. 39 3) δι' ἀνέμου βέτω, εἰς κίνησιν, φυσῶ, ἐξυγκλώω Ἀριστοτ. προβλ. 5, 17.

Ἑκ-πνευμάτωσις, ἢ τὸ ἐκπνέειν, ἐκφυσᾶν Ἐπικουρ. π. Δ. Λαερ. 10, 114, *expiratio*.

Ἑκ-πνευσίς, ἢ τὸ ἐκφυσᾶν, ἐκπνέειν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 1, 9.

Ἑκ-πνέω· ἔξω πνέω, ἐκφυσῶ· πνεύμα λατρ. ἀντιθ. τῷ ἀναπνέειν Πλάτ. Φαῖδ. 112, ιδ.· «βίον» ἀποθνήσκω Αἰσχ. Ἀγ. 1471.

«κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα» «ἐκφυσῶν φλόγα, φλογίζων, Πρ. 359)· -ψυχὴν Εὐρ. Ὀρ. 1163, καὶ ἀνευ προσθήκης· «ὕψ' οὐ ἐξέπνευσας» Σοφ. Αἴ. 1005· φονεύομαι Εὐρ. Ἰπρ. μ. 875· ἔτι δὲ θυμὸν, -ἀφ' ὧς «ἐκβάλλω, Βάχχ. 620. Περὶ ἀνέμου· ὅθεν πνέω, ἐκ τοῦ κόλλπου Θουκ. 2, 84· καὶ ἀπολύτ. 6, 104· προβλ. «μικροῦ νέφους τις ἐκπνέσας χειμῶν» «ἐκ μικροῦ νέφους ἐσπᾶσας Σοφ. Αἴ. 1127· ὁδ. ἐξατμίζομαι, γίνομαι ἀσθενέστερος· καὶ ἐκλύονται Ἀριστοτ. βρτ. 3, 9· «ἴσως ἀν ἐκπνέουσιν ὁ δῆμος» «ἤθελε γίνεαι ἡσυχώτερος Εὐρ. Ὀρ. 699, efflo, exipio.

Ἑκ-πνίγω· ὅπως διόλου πνίγω Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3, 20, δι. γρ.

Ἑκ-πνῶ, ἢ ἐκπνευσίς· «καὶ ἀναπνοή» Πλάτ. Τιμ. 78· «θναῖσμοι ἐκπνοαί» Εὐρ. Ἰππ. 1438.

Ἑκ-πνοία, ἢ τῇ προηγ. Ἀριστοτ. π. ἐ-νυπν. 2, 8.

Ἑκ-πνοῖς, συνηρ. -ους, 2· α) πρὸς τὰ ἔξω πνέων, ἐκφυσῶν Ἰπποκρ. -μύρων Ποσειδ. πίπ. π. Ἀθην. 13, 596 6) ἀπνοῖς, ξεψυχή-σμένους· γίνονται Στραβ. 16, σ. 650.

Ἑκ-ποδών (=ἐκ ποδῶν)· ἔξω τῶν ποδῶν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, πέραν, μακρὰν· «ἐκποδῶν σταθόμεν» Αἰσχ. Χο. 20· «ἡσυχάζε στυτὸν ἐκ-ποδῶν ἔχων» «κρατῶν στυτὸν μακρὰν, Πρ. 344· «εἶναι» εἶμαι μακρὰν Σοφ. Αἴ. 979· (προβλ. Ἦρ. 6, 35 καὶ Ξεν. Κυρ. 5, 4, 34· τινός Εὐρ. Φοιν. 978)· «ἄγειν τινὰ» «προάγειν, Ἀντ. 1306, ὡς καὶ ἄπαγε στυτὸν ἐκπ.» «φύγε, ξεκουπίσου Ἀριστ. βάρτ. 853· «ἐκπ. χωρήσομαι Ἐπάδρ» «θα ὑποχωρήσω ἐμ-προσθεν τῆς Ἑκ. Εὐρ. Ἑκ. 52· «τῇ συμφορᾷ» ὑποχωρῶ εἰς τὸν κίνδυνον, Βάχχ. 1148· «ἐκπ. ἀπαλλάττεσθαι» «φεύγων Ἦρ. 8, 75· «τὸ δὲ κακὸν ἐκπ. ἀπέλθοι» Πλάτ. Λυσ. 220· «ἐκπ. στήναι ἀμφοτέροις» «ἀπομακρύνονται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν Θουκ. 1, 40· ἐπι-βουλάς Ἰσοκ. 4, 173· «τὰ ὄντα Ξεν. Κυρ. 8, 1, 3· «τὴν πλεονεξίαν Πλουτ. Νομ. 3·

ἐπὶ δὲ ποιεῖν Πολύδ. συχνά· φονεύω Ξεν.
Ἄν. 1, 6, 9· «φροντίζῃ ἐκποδὼν λέγων» = ἀ-
φαιρῶ διὰ τοῦ λόγου Αἰσχ. Εὐρ. 431· «οὐκ
εἰς κόρακας τῷ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδὼν ἀπό-
τινος» Νικοφών παρὰ Σχολ. Ἀριστ. ὄρν.
1283· πρὸλ. τὸ ἀντιθ. ἐμποδῶν.

Ἐκ-ποθεν· κάποιον, ἀπὸ κάποιου μέρος.
τινὸς Ἀπολ. Ρ. 3, 262.

Ἐκ-πόθητος, 2· ποθητός· λίαν, ἐπιθυμητός·
Ἀμφιλογ. σ. 39.

Ἐκ-ποιέω· 1) ἔξω ποῖω, κάμνω· «ἐαυτὸν
τοῦ δικαστηρίου» Φίλοστρ. ἀπολύτ. ἀφῆνω
τὸ σπέρμα Ἀριστ. Ζ. 1. 10, 4· πρὸ πάντ.
ἀ) διδῶ παιδίον ἔξω πρὸς υἱοθέτησιν· «θυ-
γατέρα εἰς ἑτερόν τι γένος ἐκποιήσας» = πρὸς
υἱοθέτησιν εἰς ἄλλο τι γένος Δ. Κάσ. 60, 33,
ὡ; καί· «αὐτὸν εἰς τὸ Μαλλίου γένος», 39,
17, εἰς τὸ παθ. «κάν ἐκποιήθη» Ἰσαί. 7, 25·
πρὸλ. ἐκποιήτος· 6) ἐν γέν. ἀπαλλο-
τριώνω, πωλῶ Φερεικ. εἰς Β. Ἄν. 379, 28· 2)
τελειῶναι ἐκτελῶ· ἐκτελέσει Β. Ἄν. 93
ἐκ τοῦ Σωφρον. πρὸ πάντ. περὶ οἰκοδομῶν
καὶ πλοίων· «προπύλαια, παραμίδαι Ἰπρ.
2, 175, 136· «ἐξποιήθη τὰ ἀνώτατα πρῶτα»
2, 125 καὶ μτγν· «τὰς ὁδοὺς γερούρας» = διὰ
γεφυρῶν παρασκευάζω Δ. Αισκ. 68, 15· 3)
ἐφαρκῶ, ἐπαρκῶ· «προσδοῶν εἰς τοῦτο ἐκ-
ποιουσῶν» Ἀθην. πρὸ πάντ. ἀπρὸς ἐκποιεῖ
= ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ εἶναι δυνατόν Πολυδ. 9, 154
ἐκ τοῦ Αἰσχ. παρὰ τὸ «ἀρκεῖ, περὶ τούτων ἐν
τοῖς ἔξῃ; σαφέστερον ἐκποιήσεις κατανοεῖν»
Πολυδ. 2, 24, 17· 4) μέσ. ἐξ ἑαυτοῦ παρά-
γω, γίνωσκ' Ἀριστ. εἰρ. 708.

Ἐκ-ποιήσεις, ἡ' τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκποιεῖν,
π. χ. ἡ χάρις τοῦ σπέρματος Ἰπρ. 3, 109·
= τὸ ἐκποιεῖν τὸ ἔξω δίδειν τὰ παιδία πρὸς υἱο-
θέτησιν Πολυδ. 6, 178, ἀποφένωσις μτγν.

Ἐκ-ποιήτος 2, παῖς· παιδίον, ὅπερ ἔκαμ' ἐ-
τις ἐν υἱοθετηθῇ παρ' ἄλλῳ· «εἰς τὸν οἶκόν
τινός» = εἰς τὴν οἰκογένειαν ἄλλου γενόμενος·
Θεκτὸς Ἰσαί 7, 23· πρὸλ. Αἰσχίν. 3, 21 (Β.
Ἄν. 215· «ὁ ἑτέρω δοθεὶς εἰσποιήσασθαι»)·
ὅθ. μτγ. «ἐκ. τῆς κακίας» Πλουτ. πρὸλ.
ἐμποιήτος, emancipatus.

Ἐκ-ποικίλλω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Μαξ.
Ἰπρ. variago.

Ἐκ-ποκίζω, ἐκτίλλω, μαλλίον, τρίχας
μαδῶ Ἀριστ. Θεοφ. 567, evello.

Ἐκ-πολεμέω· 1) ἐκ τινος τόπου πολεμῶ
Θουκ. 6, 91· 2) πρὸς πόλεμον διερεθίζω,
«Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους» Ξεν.
Ἑλλ. 5, 4, 20· 3) πολεμῶ, τινὰ Πολύδ.
15, 6, 6, debello.

Ἐκ-πολεμῶς· κάμνω πολέμιον, ἐγθρόν,
περιπλέω τινὰ εἰς πόλεμον πρὸς ἄλλον,
πρὸς πόλεμον διερεθίζω, τινὰ Ἰπρ. 4, 120·
-τινὰ τινι Δημ. 1, 7· -πρὸς τινα Θουκ. 6,
77. Πολλὰς εἰς τὸ παθ. ἐγθρεύομαι, περιέρ-
γομαι εἰς πόλεμον πρὸς τινὰ Ἰπρ. 3, 66· τινὶ
Θουκ. 8, 57· «ἐκπεπολέμωται μοι πρὸς ἐκεῖ-
νον», = εἰνα πρὸς ἐκεῖνον ἐγθρός Ἰπρ. 5, 73.

Ἐκ-πολέμωσις, ἡ' τὸ γίνεσθαι ἐγθρόν
Πλουτ. Αἰμ. Π. 13.

Ἐκ-πολίξω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν μτγν.

Ἐκ-πολι-ορκέω· κυριεύω, κυριεύω πόλιν
τινὰ διὰ πολιορκίας Θουκ. 1, 94· «-προκα-
θεζόμενοι λιμῶν», 1, 134, Ξεν. Ἑλλ. 7, 4,
18· «βουλομένων τῶν τριάκοντα ἀποτειγί-
ζειν, ἵνα ἐκπολιορκήσιν αὐτούς» = ἵν' ἀναγ-
κᾶσιν αὐτοὺς νὰ παραδοῦναι διὰ πολιορ-
κίας, 2, 4, 3, ὡς καὶ ἐξεπολιορκήθη-
σαν Θουκ. 1, 117· «ἐκ τοῦ Βαζαντίου βίβ.
ἐκπολιορκηθεῖς», 1, 131, κατὰ τὸν Σχολ.
«τῇ πολιορκίᾳ ἐκβλήθεις. Παρὰ μτγν. μτγ.
-λόγω τινά.

Ἐκ-πολιόρκησις, ἡ' ἄλωσις, κυρίως ἐγλωτ.
Ἐκ-πολιτεύω· λαοὺ εἰδὸς πολιτεύματος με-
ταβάλλω εἰς ἄλλο Μακκαβ. Δ. 4, 19, μτγν.

Ἐκ-πομα, τό· ἐκπώμα Ἡσυχ. ὡς Ἀδδ.
παραλ. σ. 425.

Ἐκ-πομπή· 1) ἐν πομπῇ, ὑπερηφάνως
βαδίζω· «κάλλει Λουκ. 2) θεατρίῳ Δ. Κισ.
77, 5, ἐκκλ. λουδορῶ Σουδ.

Ἐκ-πομπή, ἡ' τὸ ἔξω στέλλειν, ἐκπέμπειν·
-ἀποικιεύω Πλατ. ἔρμ. 5, 740· -ληστῶν
= καταδρομή, ἐπιδρομή Θουκ. 3, 51, ἀπι-
σταλμένου, πρεσβευτοῦ Πολυδ. 23, 14· -γυ-
ναῖκός = ἀποπομπή Ἀντιφ. Στοβ. ἀνθ. 68,
37, ἀντιφ. εἰσπομπή, emissio

Ἐκ-πονέω· ἐξεργάζομαι· 1) δι' ἐργασίας
τελειῶναι, ἐκτελῶ· «μέτρον ἐπιτεκτόν» Πινω.
Π. 4, 236· -ἄκη Αἰσχ. ἰκ. 362· «-δέκα σάμ-
βαλα» Σαπφώ 38· «-φιλὰ τέχνη» Ἀριστ.
ὄρν. 379· «-δοκίμῳ τριβόν» Αἰσχ. 13 (7,
212)· «κῆμ' μαλθακὸν ἐξέπονᾶσε σιδαρέω»
= ἐκκαμν ἐκ σιδηροῦ μαλθακὸν Θεοφ. 29,
24, πρὸ πάντ. τεχνικῶς ἐξεργάζομαι· «-τὸ
εὐπρεπὲς τοῦ λόγου» Θουκ. 3, 38· «διδασ-
κόντως γεγραμμένοι καὶ ἐκπεπονημένοι
διαγράμμασι» Πλατ. πολ. 7, 529· ὅθ. «πέ-
ποισιν ἐκπονεῖ» σοτρίζει Εὐρ. Ἰπρ. 632·
«ὅπλα εἰς κόπον ἐκπεπονημένα» Ξεν. Ἑλλ.
4, 2, 7· «οὐρανίσκοι ποικίλασιν ἐκπεπονη-
μένοι» = διαπεποικιλιμένοι Ἀθην. 12, 539.
Ἐν γέν. βάλλω εἰς ἐνέργειαν, ἐκτελῶ· -τὰ
ἐντεταλμένα Εὐρ. Φοιν. 1648· καὶ μέσ. Μηδ.
241 καὶ μτγν. 2) δι' ἐργασίας ἀποκτῶ·
-σῖτα Ξεν. κατορθῶναι τι· «θεοῖ; ἀκοντας
φράζειν ἀ μὴ θέλουσιν» = παραινῶ εἰς τοῦτο
Εὐρ. Ἰων 375· «Εἰτιδὲ μετὰ τοῦ ὅποις,
κατορθῶναι, καταφέρνην ὥστε, Ὅρ. 653·
3) ἐξεργάζομαι, δι' ἐργαζ, χωνεύω· -τὴν
δίαίταν Ξεν. Κυρ. 1, 2, 16· -τὴν τροφὴν
Ἀριστ. καὶ ἀπολύτ. Ξεν. οἰκ. 11, 12·
4) ἐξεργάζομαι, καλλιεργῶ· -νεοῦς, -ἀγροῦς
Θεοφ. 16, 94 καὶ μτγν. «αὐτὴν τὴν ὅλην
ἐκπονοῦσαι τέχνην» Πλουτ. Περικλ. 12· τὸ
σῶμα διὰ κόπου ἀσκῶ· «διὰ τὸ ἐκπεπονη-
σθαι τὰ σώματα» = διότι εἶχον συνειθίσαι τὰ
σώματά των εἰς κόπους Ξεν. Κυρ. 3, 3, 57·
-τὰ πρὸς πόλεμον = ἀσκή, μετὰ γήλου ἐργά-
ζομαι, Κυρ. 5, 1, 29· -δραχμῆς Πολύδ.
4, 20, 12· οὗτω δὲ καὶ εἰς μέσ. Πλατ. νόμ.
8, 834· ἔτι δὲ πνευματικῶς, διδάσκων μορ-
φῶν «Ἀγγέλλω χεῖρων ἐξέπονᾶσε» Εὐρ. Ἰ.
Δ. 209· -βίον = ἐπιμόχθως διὰ βίου, εἰς τὴν
ζωὴν ἐργάζομαι, Ἰπρ. 467· -ἀόλους = ἀ-
γῶνας μοχθῶν ὁρίσταιται Θεοφ. Ἰπρ. 20, 5·

«-βίον γυμνήτην», περὶ τοῦ Διογένηος Ἀντ.
Σιδ. 80, (7, 65) ἀπολύτ. κοπιᾶν, μοχλῶ-
-παρ' ἀσπίδα Εὐρ. Ὀρ. 653' -μαθεῖν = ἵνα
μάθῃ Ἐπ. ἀδ. 168 (παραρτ. 182), Ἐτι δὲ τὸ
μῆσ. Αἴλ. Ζ. Ἰ. 9, 7' 5) ἐξευρίσκω, διε-
ρευνῶ Εὐρ. Ἀνδρ. 1052' -τὴν τεκούσαν,
Ἰων 1355' «ἄλλης ἐκπῶναι μνηστεύματα
γυναικὸς» = ζητεῖ ἄλλην γυναῖκα, Ἐλ.
1514' 6) «τῶν δ' ἐμῶν τέκνων οὐκ ἐκπονήσω
θάνατον» = διὰ τοῦ κόπου μου δὲν θέλω
ἀποτρέψει τὸν θάνατον, Ἦρ. μ. 581' 7) κα-
ταπονῶ, κατατρίβω - φροντίζω Πλουτ.
ἸΟθ. 9' «ὄντι ἐκπονήνται τελείως» Στραβ.
5, 4, 11, elaboro.

Ἑκ-πονηρέω· ἐντελῶς κάμνω πονηρόν,
μοχλῆρόν Συνασ. ἐπ. 114.

Ἑκ-πόρευμα, τό· τῷ ἐπομ. ἔκκλ. processio.
Ἑκ-πόρευσις, ἡ· τὸ ἐκπορεύεσθαι, ἐξέρχε-
σθαι μὲν. egressus.

Ἑκ-πρευτέον· διτ' ἐκπορεύεσθαι Θεοδ.
Προδρ. σ. 382, exeuendum.

Ἑκ-πρευτικὸς, 3' ὁ εἰς τὴν ἐκπόρευσιν
ἀνέχων, ἐπιτήθειος Νικητ. Βλεμ. ἐπὶρ. -ὡς
Ἀθανᾶς. procedens.

Ἑκ-πορευτὴς, 3' ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπο-
ρευθῇ Ἰ. Δαμασκ. ἐπὶρ. -ὡς Γρ. Νάζ.

Ἑκ-πορεύω· κάμνω νὰ ἐξέλθῃ, καλῶ ἔξω·
«-τοκάστην δόμων» Εὐρ. Φοιν. 1008, Σχολ.
ἐξάγετε· πρβλ. Ἦρ. μ. 723. Μῆσ. μετὰ
π. ἀορ. ἐξέρχομαι, ἐξορῶ -ἐπὶ λείαν Σεν.
Ἀν. 5, 1, 8' «-ἐκ τοῦ χάρακος» Πολύβ. 6,
58, 4' ἐτι δὲ -τὸ βουλευτήριον = ἐκ τοῦ βου-
λευτ., 11, 9, 8' ἔρημα ἐκπορεύεται διὰ τοῦ
στόματος· Ματθ. 4, 4, educor.

Ἑκ-πορθέω· ὅλως διόλου καταστρέφω, ἐ-
ρημώνω - πόλεις, -Τροίαν Εὐρ. Τρ. 95, Ἰ.
Α. 1398' -γῶραν Αἰσχίν. 3, 108' -οἰκίαν
Λυσ. 12, 83' «τὴν πόλιν κατέκαυσαν καὶ τὰ
ἐνόντα ἐξεπόρθησαν» Θουκ. 4, 57, λεηλατῶ·
μτφ. «τυφλῆς ὑπ' ἡτῆς ἐκπεπόρθηται» = εἶμαι
ἐντελῶς ἀφανισμένος Σοφ. Τρ. 1094, devasto.
Ἑκ-πόρθησις, ἡ· ἐρήμωσις, καταστροφή
Στραβ. 9, 396, devastatio.

Ἑκ-πορθητικῶς· μὲ τρόπον ἐκπορθητικόν
Εὐστ. Ὀδ. σ. 1490, evertendo.

Ἑκ-πορθήτωρ, ορος, ὁ· καταστροφεὺς·
-πόλεως Εὐρ. ἰκ. 1222, eversor.

Ἑκ-πορθμεύω· ἐπὶ πλοίου ἀπάγω, Παθ.
«ἐκπεπόρθημαι χυθόνος» Εὐρ. Ἐλ. 1179'
ἀλλὰ μῆσ. ἀντ' ἐνερ. 1517, trajicio.

Ἑκ-πορίζω· ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ· «-καινὴν
μηχανὴν» Ἀριστ. σφ. 365, πορίζομαι, ἀπο-
κτῶ· -βίον, 1113' «-τῇ πόλει ὧν ἐπιθυμεῖ»
Πλάτ. Γοργ. 157, παρέγω, χορηγῶ, -τροφὰς
τινι, Πρωτ. 321' «-τὸ ἐμφέρον, τὸ βέλτι-
στον», πολ. 1, 342' -ἀσφάλειαν Πλουτ.
Ἀντων. 68. Μῆσ. πορίζομαι Θουκ. 1, 82'
«τὴν σωτηρίαν, 6, 83' «-ταῖς ἡθούαις πλη-
ρωσιν» Πλάτ. Γοργ. 492. Παρ' Εὐρ. -φό-
νον, -ἄδικα = μηχανῶμαι, διεγίρω, ἐνε-
ργῶ, Ἰων. 114, Βάχχ. 1042, excogito.

Ἑκ-πρευνέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὀ. Ν. Δ.

Ἑκ-πορπάω, ἡ· ἐκ-πορπῶ· ὀηλικιώνω, κου-
δώνω· «ἐκπορποδοῖαι» = ἐκελιδοδοῖαι Παύλ.

Ἑκ-πορφορῶ· πορφυρεῶν καθιστῶ ἑωσπ.
Μαν.

Ἑκ-ποτέομαι, ἰων. καὶ π. ἀντ' ἐκπέτομαι·
ἐκ τίνος πατῶ κάτω· «ὅτε ταρφαιᾶ νηφάδες
Διὸς ἐκποτέονται» Ἰλ. τ. 357, παρκ. «ἐκ-
πεπότημαι θυμὸν ἐπ' ἀγχαΐαι» = ξεπετῶ ὑψηλὰ
εἰς τὸ ἀρόνημά μου, προβαίνω πολὺ ὑψηλὰ
Εὐρ. Ἠλ. 177' «πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησαι»
= ποῦ προβαίνεις, πηγαίνεις μὲ τὸν νοῦν σου;
Θεοκρ. 2, 19.

Ἑκ-πους, οδος, 2' μὲ ἐξ πόδας Ἐπιγρ.

Ἑκ-πράκτης, ὁ· ὁ εἰσπράττων μὲν. exactor.

Ἑκ-πρακτός, ὁ· πράσιμος, ὠνητὸς Σιραχ.
10, 9, vernalis.

Ἑκ-πράτωρ, ορος, ὁ· ὁ εἰσπράττων, δε-
χόμενος εἰσπράττει.

Ἑκ-πραξίς, ἡ· εἰσπραξίς· -τῶν δανείων
Δ. Σικ. 1, 79, exactio.

Ἑκ-πράσσω ἡ -ττω· 1) κάμνω ἐντελῶς,
τελειώνω Αἰσχ. Ἀγ. 568' «τὸδ' ἐξέπραξα»,
ὥστε Βόσπορον κλείσαι· Πέρο. 709' «τοῦ ὄ-
ρον Σοφ. Οἰ. κ. 945' «ἐξέπραξαν ὡς δοῦ-
ναι δίκην» Ἀντ. 303' «ὁ μάντις μάντιν ἐκ-
πράξας ἐμέ» = ὅστις μὲ ἔκαμε μάντιν Αἰσχ.
Ἀγ. 1248' «τὸν καλλίνικον ἐξεπράξατε εἰς
γόνον» = μετετρέφατε τὸ ἀγαλλιαματικὸν ἀ-
σμα εἰς ὀργὴν Εὐρ. Βάχχ. 11, 61' «τὸ ἐκ-
πραχθὲν Πλάτ. νόμ. 9, 806. Ἐτι δὲ σο-
νεύω Σοφ. Οἰ. κ. 1655' ἐν τῷ πεζῷ σονηθ.
2) ἀπαιτῶ, εἰσπράττω, χρέη, φόρους· «χρέας
Αἰσχ. ἰκ. 467' «-τινὰ πολλὰ χρήματα»
-παρὰ τίνος εἰσπράττω Θουκ. 8, 108' «τοὺς
ταμίαις ἐκπράττειν» Πλάτ. νόμ. 6, 774' «τὴν
ζημίαν Σεν. Αἰκ. 8, 4' ἐτι δὲ «-μητρώων
φόνον» = ἐκδικοῦμαι τὸν φόνον Εὐρ. Μῆδ.
1305' «-αἵματος δίκην» = λαμβάνω παῖν, ἐκ-
δικοῦμαι διὰ τὸν φόνον, Ἦρ. μ. 43' οὕτω
δὲ καὶ μῆσ. «-Δωριέας φόνον πρὸς τίνος»
= εἰς τινα ἐκδικῶ Ἦρ. 7, 158, efficio.

Ἑκ-πράδνω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν· -φλογ-
μὸν Παῦλ. Σιλ. Θερμ. πῶθ. 154, mitigo.

Ἑκ-πρεμνίζω· μὲ τὸ στέλεχος ἐκτριζώνω·
-τὰς ἐλαίαις Δημ. 43, 69' ἔδ' ἐκπρεμνίζω.

Ἑκ-πρέπεια, ἡ· ὑπεροχὴ Ἰαμβλ. excellentia.

Ἑκ-πρεπέως· ἐκπρεπῶς Ἐπιγρ.

Ἑκ-πρεπής, 2' διαπρεπής, ὑπερέχων ἄλ-
λων, διάσημος· «ἐν πολλοῖσιν Ἰλ. 6, 483'
«-Ὀλυμπίαις νίκαι» Πινδ. Π. 7, 14' «φυγὴν
τ' ἄριστοι κελύγενειαν ἐκπρεπέας» Αἰσχ. Πέρο.
434' «μεγέθει τῶν νῦν ἐκπρεπιστάτης πολῆς»,
180' «εἶδος ἐκπρεπιστάτης» = κατὰ τὴν μορ-
φὴν Εὐρ. Ἀλκ. 334, καὶ ἐν πεζ. Πλάτ.
Φαίδρ. 238 καὶ μτγν. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακοῦ,
ὅπερ τὸ πεπρωμένον, ὑπερβολικὰ· -παθεῖν
Θουκ. 3, 55' ἐπὶρ. ἐκπρεπῶς, 1, 38,
decorus.

Ἑκ-πρέπης, οὐς, ὁ· Σπαρτιάτης Πλουτ.
Ἀγίς 10, δι. γρ.

Ἑκ-πρεπόντως· ἐκπρεπῶς Δ. Κάσ. 74.

Ἑκ-πρέπω· διαπρέπω, ἐξέχω, τινὶ κατὰ
τι Εὐρ. Πρακλ. 597 καὶ μτγν.

Ἑκ-πρεπῶς· ἔδ' ἐκπρεπῶς.

Ἑκ-πρησις, ἡ· τὸ ἀνᾶπτεν, κατακατεῖν
Πλουτ. Λυσ. 12, ἐκπύρωσις· Περικλ. incensio.

Ἐκ-πρησμός, ὁ ὁ συριγμός τοῦ βράζον-
τος ὕδατος, ἐκθρασμός, ἀνάξεμα Σχολ. Ἄ-
ριστ. ὄρν. 1243, fervor.

Ἐκ-πρήσσω, ἰων. ἀντὶ ἐκπράσσω, ὑπερῖδε.

Ἐκ-πρίασθαι (ἀόρ. ἴδε πρίασθαι) ἀγο-
ράζω παρά τινος, ἀπολοτροῦμαι διὰ χρημά-
των = κίνδυνον, τ. ἔ. ἀποτρέπω, ἀπομα-
κρύνω τὴν κατηγορίαν διὰ δωροδοκίας Ἀν-
τιφ. 5, 63· παρά τινος Ἰσοκ. 3, 22· ἔτι δὲ
-τοὺς κατηγορούς = ἀγοράζω, δωροδοκῶ Λυσ.
20, 15· «μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν»
Δ. Κῆρ. 62, 28.

Ἐκ-πρίζω· ἐκπρίω Γεωγ. 9, 11.

Ἐκ-πρίσις, ἡ τὸ ἐκπριονίζειν Παυλ. Αἴγ.

Ἐκ-πρίσμα, τό· τὸ ἐκπριονισθῆν Ἀριστοτ.
γεν. 2, 1, 2.

Ἐκ-πρίω· πριονίζω, ἀποκόπτω «τοὺς σταυ-
ροὺς ἐξέπριον» Θουκ. 7, 25· -τὸ ὀστῆον
ἱατρ. excido.

Ἐκ-προσθεν· ἐκ παλαιῶ Ἠσὺχ.

Ἐκ-προ-θεσμέω· δὲν φυλάττω ὠρισμένην
προθεσίαν Οὐλλπιαν. εἰς Δημ. 21, 80.

Ἐκ-προθεσμία, ἡ ἡ μὴ φύλαξις, τήρησις
τῆς προθεσμίας Φωτ.

Ἐκ-πρό-θεσμος, 2· ὅστις δὲν διατηρεῖ
ὠρισμένην ἡμέραν, προθεσίαν, ἔρχεται πολὺ
ἀργά· -τοῦ ὀφλήματος = ὅστις δὲν πληρῶνει
τὸ χρέος ὅταν πρήξη Λουκ. Ἑρμοτ., 80·

«-τῶν ἐπὶ τὰς ἡμερῶν» = πέραν τῶν ὠρισμένων
ἐπὶ τὰς ἡμερῶν, Ἑρόν. 2· ἔφρισις βραδείως γε-
νομένη, Πρ. 4· -τοῦ ἀγῶνος = ἐνεκα τῆς
μεγάλης αὐτοῦ ἡλικίας μὴ ἐνημέρος πλέον
εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἀναχ. 39.

Ἐκ-προθίω· τρέχων διαφεύγω μτγν.

Ἐκ-προθορών· ἴδ' ἐκπροθορώσκω.

Ἐκ-προ-θορώσκω· ἔξω καὶ ἔμπρὸς πηδῶ,
ἀορ. ἐκπροθορών Ὀρφ. Ἀργ. 344.

Ἐκ-προ-θυμέομαι· ἔπιτετ. τὸ προθυ-
μέομαι, μετ' ἀπαρ. Εὐρ. Φοίν. 1678.

Ἐκ-προΐημι· ἔξω ἀφίημι, πέμπω Εὐρ. Ἰων
119, emitto.

Ἐκ-προικίζω· προικίζων οἶδω, προικίζω
Φαλαρ. ἐπ. 140, docto.

Ἐκ-προ-καλέομαι· πρὸς ἑμαυτὸν καλῶ
ἔξω, κάμνω νὰ ἐξέλθῃ· «ἐκπροκαλισσαμένη
μεγάρων» = ἐκ τῶν ἀνακτόρων Ὀδ. 6, 400
καὶ μτγν. «ἄστρον ἱερὸν σέλας» ἐπιχαλοῦ-
μαι Ὀρφ. Ὑμν. 6, 1, evoco, invoco.

Ἐκ-προ-κρίνω· ἐκλέγω καὶ προτιμῶ
«πόλις ἐκπροκρίθησα» Εὐρ. Φοίν. 214, eligo.

Ἐκ-προλείπω· ἐξίργωμαι καὶ καταλείπω
«λόγον ἐκπρολιπόντες» Ὀδ. 0, 515, relinquo.

Ἐκ-προ-μολεῖν (ἀόρ. ἴδε βλώσκω).
προελεῖν, εἰς τὰ ἔμπρὸς ἐλθεῖν ἐκ τινος, τι-
νός Ἀπολ. Ρ. 4, 1587, Ὀρφ. λιθ. 319 δι.
γρ. τοῦ

Ἐκ-προ-πίπτω· ἔξω πίπτω· ἐκπροπε-
σοῦσα Ὀρφ. λιθ. 319, procido.

Ἐκ-προ-ρρίω· ἔξω καὶ ἔμπρὸς ῥέω· τι-
νός = ἐκ τινος Μαρτιαν. Σχολ. 3 (9, 699),
Ὀρφ. λιθ. 201, effluo.

Ἐκ-προ-σώπιω· ἀντιπροσωπεύω μτγν. Εὐδστ.

Ἐκ-προ-τίμω· περισσώτερον τιμῶ Σοφ.
Ἄντ. 904, honoro.

Ἐκ-προ-φαίνω· δεικνύω ἔμπρὸς, κάμνω
νὰ φαίνεται· ἐκπροφανοῦσα Ὀρφ. Ὑμν.
70, 7, ostendo.

Ἐκ-προ-φέρω· ἔξω, εἰς τὸ φῶς φέρω Μαν.
6, 733, δι. γρ.

Ἐκ-προ-φεύγω· ἔξω φεύγω, διαφεύγω
«-δολὸν μόρον» Ἀλκατ. ἐν Ἀνθ. 6, 218·
-δεσμῶν Ὑλιοδ. 8, 11, effugio.

Ἐκ-προ-χέω· ἔξω χύνω· -λοιδοῖς Ὀρφ.
Ἀργ. 573· μτφ. «-ἰαχὰν = κάμνω ν' ἀντη-
χῇ Παμφιλ. 2 (7, 201)· -πλοκάμους

= ἐξαπλῶναι, ἔκτειναι Σιμ. 2 (7, 22), effundo.

Ἐκ-πρυμνίζω· ἐκπρεμνίζω Φιλοστρ. δι. γρ.

Ἐκ-πτερινίζω· ἐκ τοῦ ἰστοῦ (καταρτίου) με-
τὴν πτέραν τοῦ ποδὸς ἐκ τῆς τραπέζης
(τοῦ καθίσματος) ἐξαργάζομαι.

Ἐκ-πτερόω· ἔπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἰπποκρ.

Ἐκ-πτερούσσομαι· μὴ ἀνοίγειν πτέρυγας·
κτυπῶ Λουκ. μυϊ. ἔγκ. 1.

Ἐκ-πτήσσω· φοβίζω πρὸς τὰ ἔξω, ἀποσοβῶ
«οἰκων μ' ἐξέπταξας» Εὐρ. Ἐκ. 180, ex-
pnelacio.

Ἐκ-πτῶω, ἔπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, καὶ καθ.
σφοδρῶς τρομάζω, καταπλήσσομαι Εὐρ.
Κοκλ. 185, Πολύδ. 5, 36, 3 καὶ μτγν. «Ἐτι
δὲ περὶ περιχαρὸς ἐκθαμβώσεως» «-τάς ψυ-
χὰς ἐξεπτόντο» Ἠρώδ. 5, 4, exterrito.

Ἐκ-πτοίσις, 2· τρομαγμένος Β. Ἀν. 10,
21, exterritus.

Ἐκ-πτυμα, τό· ξέφτυμα Ἀνδρ. Ἑρητ. σ.
94, spulium.

Ἐκ-πτύσις, ἡ τὸ ἀναπτύσσειν, ἐξαπλώνειν
μτγν. explicatio.

Ἐκ-πτύσις, ἡ τὸ ἐκπτύειν, πτύειν Ξρ. Σδ.
σ. 735· ἴδ' ἐκπτυμα.

Ἐκ-πτυσμα, τό· τὸ ἐκπτύειν μτγν.

Ἐκ-πτύω· πτύνω ἔξω, πτύνω· «στόματος
ἐξέπτυσεν ἄλμην» = ἐκ τοῦ στόματος Ὀδ. ε.
522, Ἀριστ. σφ. 792· μτφ. φλυαρῶ ἔξω,
διαλαλῶ «-ὅσα ἀπόρητα ἐπισταύθη» Αἴλ.
Ζ. Ἰ. 4, 44· ἀποβάλλω, περὶ ἀποβολῆς ἐξ-
αμβλωμάτων, αὐτόθι 12, 17· περὶ θαλάσσης
Θεοδωρίδ. 2 (7, 224)· ἀποτρέφωμαι, βρε-
λύσσομαι Ν. Δ. Τὸν μ. μέλ. μεταχειρίζον-
ται ὡς τὸν ἑνερ. Μελ. 66 (5, 197), expro.

Ἐκ-πτυμα, τό· τὸ πτύον ἔξω, βγαλθὲν,
ἐξαρθρωθὲν μέλος Ἰπποκρ.

Ἐκ-πτύσις, ἡ τὸ ἔξω πίπτειν, ἐκβάλλε-
σθαι, ἴδ. τὸ βγάλοιον ἢ ἐξάρθρωσις μέλους
Ἰπποκρ. «-πρὸς τὸ χεῖρον» = κατὰ πτύσις,
παρὰ μὲν Στραβ. 10 σ. 467· ἐν γέν. δυστυ-
γία μτγν. ἐξορία Πολύδ. 4, 8, delapsio.

Ἐκ-πτύσις, 2· ὁ πεσμένος, κρημνισμένος
Γρ. Ναξ. καὶ μτγν. delapsus.

Ἐκ-πύω· παράγω πύον ἔτι δὲ ἀμτδ. ἐμ-
πυάζω Ἰπποκρ. ἐπιδ. 2, σ. 1002, suppurgo·
ἀλλὰ καὶ ἐκπύω Διοσκ. 2.

Ἐκ-πύημα, τό· ἡ ἐμπυῶσασα πληγὴ, ἑλ-
κος Ἰπποκρ.

Ἐκ-πύσις, ἡ ἐμπυῶζειν Ἰπποκρ. suppuratio.

Ἐκ-πύησις, 3· παράγω ἐμπύον Ἰπποκρ.

Ἐκ-πύσις, 2· παράγω ἐμπύον, καθ. ἐμπυῶζω
Ἰπποκρ.

Ἐκ-πυνθάνομαι· ἔρωτῶ, ἐξετάζω· «ἔκ τε

πυθίσθαι· Ἰλ. κ, 308 (Ἰλ. υ, 129 ἀπὸ τοῦ Οὐλοῦντος γράφεται χωριστά, «θεὸν ἐκ πυθίσθαι» ὁμοίως) Εὐρ. Κύκλ. 94· «τινὸς Ἀριστ. πλ. 60· μανθίνω, πληροφροῦμαι» «τίνα σου πατρίδ' ἐκπυθίσθαι» Σοφ. Οἰ. Κ. 205 «-σὲ ἀφ' ἡμέρας» Εὐρ. Ἐλ. 817 «πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει» Ἀριστ. ἐκκλ. 753, audire.

Ἐκ-πύόω· ἴδ' ἐκπυέω.

Ἐκ-πυρακτώω· λίαν πυρακτώνω Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 80.

Ἐκ-πυράκτωσις, ἡ· ἀνάψις, φλόγωσις Τζέτ. Ἰσ. 11, 596, inflammatio.

Ἐκ-πυρέω, ὥρ. ἀπανθρακίζω Ἡρώδ. Φιλ. 451.

Ἐκ-πυρήνιζω· ἐκβάλλω τὸν πυρήνα, ἀραιρῶ τὸν πυρήνα καὶ διὰ τῶν δακτύλων τὸν τινάσσω ἔξω Συμπλ. εἰς Ἀριστοτ. ἐν γέν. ἐκπύζω, ἐκθλίβω· τὰ ἐνόντα Ἀριστοτ. enucleo.

Ἐκ-πυρήνισις, ἡ· τὸ ἐκθλίβειν καὶ τινάσσειν ἔξω μὲν. περὶ ἀστραπῆς Εὐστ. ἐρ. σ. 203, enucleatio.

Ἐκ-πυρήνισμα, τό· τὸ ἐκθλίβειν καὶ ἐκτιναχθῆναι, περὶ ἀστραπῶν Νικ. Μαν. Κομν. 2, 6.

Ἐκ-πυρήνισμός, ὁ· ἐκπυρήνισμα Ἐτ. Μ. Ἐκ-πυρήνισμα· πυρώνω, ἀνάπτω ἱατρ. Ἀρεταί. accendo.

Ἐκ-πυρίζω· ἐκπυρέω Γερμ. Κπλ. ὁμ. σ. 119.

Ἐκ-πυρός, 2· φλογισμένος, διάπυρος, διάθερμος· -χώρα Στράβ. 15, σ. 697, Θεόφρ. περὶ ἀνέμου «ἐκπυρα λούειν» ὡς ἐπιρ. Ἐπ. ἀδ. 64 (5, 82)· ἔτι δ' ἐπιρ. ἐκπύρωσις μὲν.

Ἐκ-πύρωσις· καίω, διὰ τοῦ πυρός ἀφανίζω· -γαταῖα Εὐρ. Ἰ. Α. 1070· πυρώνω, ἀνάπτω Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 1· 60. παθ. ἀνάδω, πυρώνομαι, διαθερμαίνομαι· -χαλκός Πολύδ. 12, 25, 2· «-κηρὸς φλοξίν» Μησομήδ. 2 (Πλαν. 323), accendo.

Ἐκ-πυρσεύω· εἶδος σημεῖον διὰ πυρός, ἀπὸ πυρώων ἢ φλογεῖων· τινὶ ἰώα. μτρ. θέτω εἰς σφοδρὸν πάθος Σ. Ἐμπ. καὶ μὲν.

Ἐκ-πύρωσις· ἴδ' ἐκπυρός.

Ἐκ-πύρωσις, ἡ· τὸ καίειν, εξαφανίζειν διὰ τοῦ πυρός· -τοῦ κόσμου Λουκ. π. Ἀθην. 14, 629 εἶδος ὀρχήσεως· ἐν γέν. ἀναμμα, πύρωσις, διαθερμαίνωσις Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 5.

Ἐκ-πυρωτικός, 3· ὁ τὴν δύναμιν τοῦ ἐκπυρόντων ἔχων Δ. Ἀρεοπ. σ. 48.

Ἐκ-πυστος, 2· γνωστός, εξακουστός· «ἐκπυστον γίνεσθαι» Θουκ. 4, 70· τινὶ Πλουτ. Κάμυλλ. 3· «ἐκπυστον ποιεῖν τινι» «κάρνω γνωστόν» Ἡρώδ. 2, 7, 10, exauditus.

Ἐκ-πυτίξω· ἐκπύζω, φτύνω Ἀλεξ. Ἀθ. 3, 124.

Ἐκ-πυλός, ὁ· φιλόσοφος τις Φωτ.

Ἐκ-πωμα, τό· ποτήριον Σοφ. Φιλ. 35, Δημ. 24, 183 καὶ καμ.

Ἐκ-πωματίζω· πώμα ἐπιτίθωμι Νικ. Μαν. Κομν. 6.

Ἐκ-πωματίον, τό· ὄπικ. τοῦ ἐκπωμα Στράβ. 16 σ. 758, pocillum.

Ἐκ-πωματοποιός, ὁ· ποτηροποιός, ὄνομα χωμαφίδας Ἀλέξιδος π. Ἀθην. 15, 691.

Ἐκ-πωτάσμαι· ἐκποτάσμαι Εὐστ. ἔε-πωτήθω Βατρ. 12, 1.

Ἐκ-ραβδίζω· μὲ ραβδισμούς, βολαίαις ἐκδιώκω Ἀριστ. Λυσ. 576, verbero.

Ἐκ-ραγή, ἡ· ἐκρηγῆς Σουλδ.

Ἐκ-ραίνω· ῥαντίζω ἔξω· «-κόμης λευκὸν μυελόν» Σοφ. Τρ. 778· «-ἐγκέφαλον ἐξέρρανε» Εὐρ. Κύκλ. 402, exspergo.

Ἐκ-ραῖω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὀρφ. λιθ. 597, ἐν τμήσ. exstirpo.

Ἐκ-ράπτω· προσράπτω, συρράπτω Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 234, aduso.

Ἐκ-ραστωνήσαι· εὐχερῆ ἀποφῆναι Ἡσυχ.

Ἐκ-ρέω· ἔξω, μακρὰν ῥέω, ὁ· Ὁμ. μόν. ἐν τμήσ. «ἐκ δ' αἵμα μέλαν ῥέει» Ἰλ. φ, 119· «ἐξέρρηκε τὰ πτερά» Ἀριστ. ὄρν 104· Ἐκ-τινος Πλάτ. Φαῖδ. 112, καταρρέω, ἐκρίπτω, κατὰ μικρὸν χάνομαι· «τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς γελοῖον ἐξέρρηξεν ὑπὸ τοῦ ἀρίστου», πολ. 5, 452; «ἐξέρρηξαν οἱ τοῦ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων» «κατέπεσον, ἐχάθησαν εἰς τοὺς Ἑλλήνας Πλουτ. Θεμ. 12, Παρὰ Μακεδ. 16 (11, 374) εἰνε ἱερ. «τὴν χάριν ἐξέρρυσας» ἀπώλειαν, effluo.

Ἐκ-ρηγμα, τό· τὸ ἐκραγεῖν, ἀπορραγεῖν, θραύσασθαι Ἰπποκρ. ἔτι δὲ ἐκραγεῖν ἐξανθήμα, ὁ αὐτ. «διάρρηξις ποταμοῦ, φάραξ, χάσμα Πολύδ. 12, 20, 4 καὶ μὲν.

Ἐκ-ρηγμα, τό· στόμιον τῆς Σερδωνίδος λίμνης Δ. Σικ.

Ἐκ-ρήγνυμι· 1) ἐκρηγνύω, ξεσπῶ, ἀραιρῶ· «νεύρην δ' ἐξέρρηξε» (κυρ. ἐκ τοῦ τόξου) Ἰλ. σ, 469· «-ῥῥωρ-ῥῥωρ», «ῥῥωρ» ἢ γαίης, ψ, 421· «νεφέλη ὄμβρον ἐκρήξει» «θὰ κάμη νὰ ξεσπάσῃ βροχὴ Πλουτ. Φαδ. Μ. 42· μτρ. «-ῥῥῃν» «ξεσπῶ τὴν ὀργὴν Λουκ. π. διαβολ. 23· 2) ἀμτδ. ἐκρήγνυμαι, ξεσπῶ· «οὐπὸς ἐκρήξει ἀμχὴ καὶ ἡμᾶς» «ποτὶ δὲν θὰ ξεσπάσωσιν οἱ μαχηταὶ ἀπέναντι ἡμῶν Σοφ. Αἰ. 762· «ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ἀνέμοις» Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8. Συχνότ. δ' οὕτω παθ. «ἐνθεν ἐκρηγνύονται ποταμοί» Αἰσχ. Πρ. 367· «ἐκρηγνύει εἰς τινὰ» «ἐξορμῶ κατὰ τινος Ἡρ. 6, 129· «τέλος δὲ ἐξερράγη εἰς τὸ μέσον» «ἐπὶ τέλους ἔγεινε γνωστόν, 8, 74· περὶ τῶν πληγῶν, ξεσπῶ Νικ. ἀλ. 211· «ἐξερράγη ὄμβρος, ἀστραπὴ» Πολύδ. 1, 116, effringo.

Ἐκρηγτική· ἡ· χῶρα· τόπος τῆς Κολχίδος, βορείως τοῦ Φαίδος ποταμοῦ Πτολ.

Ἐκ-ρηγίς, ἡ· διάρρηξις Ἰπποκρ. disruptio.

Ἐκ-ρήσσω, ἄλλ. τύπ. τοῦ ἐκρήγνυμι Θεαν. ἐπ. 3.

Ἐκ-ρητέον· πρέπει νὰ ἐκθίσῃ τις Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 925.

Ἐκ-ρίζος, 2· ἐκριζωθείς Εὐσεβ. eradicatus.

Ἐκ-ρίζω· ἐκριζώνω Ν. Δ. καὶ μὲν. ἐξε-ριζώθω Βατρ. 36, 8· ἔτι δὲ γεννῶ ἐκ τῆς ρίζης, μτρ. eradico.

Ἐκ-ρίζωσις, ἡ· ἐκριζώμα, εξαφανίσις Εὐστ.

Ἐκ-ρίζωτης, ὁ· ὁ ἐκριζώνων, εξαφανίζων, Ο'. eradicator.

Ἐκ-ριμμα, τό· τὸ ἔξω, μακρὰν ῥίπτειν.

Ἐκ-ρίν, ἴσος, 2· μὲ προέχουσιν ῥίνα Ἀρεταί.

Ἐκ-ρίννω· ῥιντίζω, μτρ. «-καρδία» «κατα-τρώγω Ἀλεξφρ. 3, 33.

Ἐκ-ρινίζω' ρινιλατῶ, ἀνιχνεύω λουκ. Φι-
λ. 22, ἔκ τινος κομ. καθὼς φαίνεται.
Ἐκ-ρίπτω' τὸ πῦρ συνδαυλίζω, ἐξάπτω
Ἀριστ. μεταφ. 1, 4' μτφ. ζωπυρῶ "τὸ
παρὰ τὸν ἥδη σβεννόμενον ὑπὸ γήρεως"
Πλουτ. Πομπ. 8 καὶ μτγν.
Ἐκ-ρίψιμος, ὃ τὸ ἐκρίπτειν, συνδαυλί-
ζειν Ἐπιφ. π. Δ. Λαερ. 10, 101.
Ἐκ-ρίπτειν' πρέπει νὰ ἐκρίψῃ τις Κλ.
Ἄλ. σ. 192.
Ἐκ-ρίπτειν' τῷ ἐπομ. Πλουτ. συμμ. 3, 6 4.
Ἐκ-ρίπτω, 2' ἐκπείσων, ἐκπείσμενος, νόθος
Τρέτ. Ἰλ. σ. 13, 8, ejectives.
Ἐκ-ρίπτω' ἔξω ρίπτω' ἔξω με θαλάσσιον
ἐκρίπτει Σοφ. Οἶ. τ. 1412, ἀπὸ τοῦ πλοίου
ρίπτω "φορτὴν ἐξέρριψ' ὑπὲρ ἀντ' ἡλίου γενόμενος"
Διφιλ. π. Ἀθην. 7, 292 (στίχ. 12) -ἐπη-ἐκ-
βάλλω Ἀισχ. Πρ. 943 "ὅφ' ὁμῶν ἐξερίψῃ"
=ἀπὸ τοῦ ῥητορικοῦ βήματος κατεβέβασθαι Αἰ-
σχιν. 2, 153.
Ἐκ-ρίψις, ἡ τὸ ἔξω ρίπτειν Θεοφ. projectio.
Ἐκ-ροή, ἡ τὸ ἔξω ῥεῖν, ὡς καὶ ἔκρυσσε
Πλάτ. Γοργ. 494. Ἀριστ. καὶ μτγν. effluxio.
Ἐκ-ροία, ἡ ἐκροή Ἀρεταί. "ἐκροῖν = ἐκ-
ρυσσιν" Ἠούχ.
Ἐκ-ροισθῶν' κατακροσῶ "κρητὴρ ἐξεροί-
σθῃτο" Μνησιμ. π. Ἀθην. 9, 403, e soritio.
Ἐκ-ροσθῶν' ἐκπίπτω, συμπίπτω μτγν.
Ἐκ-ροος, συντηρ. -ρους, ὃ ἡ ἐκροή "ἐκ-
ρυσσὺν ἔχουσι ἐς θαλάσσαν" Ἦρ. 7, 129, Ἀρι-
στοτ. μεταφ. 1, 13.
Ἐκ-ροφῶν' ῥοφῶ, καταπίνω, πρὸς τὸ ἐκ-
πίειν ἀνάλογον Ἀριστ. ἱππ. 701' -τρυ-
γας Γαϊουλ. 9 (11, 409), ἐνθα τὸ χειρόγρ.
ἐξεφόρησε ἔχει' μτφ. -τόν μισθὸν Ἀριστ.
σφ. 1118, exsorbeo.
Ἐκ-ρυθμός, 2' ἐκτὸς τοῦ ρυθμοῦ, ἄρρυθμος
"καὶ οὐκ εὐρυθμους" Φιλοστρ. ἀντ. 8. ἔν-
ρυθμος Σ. Ἐμπ. κ. μουσ. 6, 38, absonus.
Ἐκ-ρύσμαι' ἔκ τινος κινδύνου σώζω Εὐρ.
Βαχχ. 258 καὶ μτγν. "φασγάνων ἐρύσσεται"
Λυκοφρ. 190, eclipso.
Ἐκ-ρύπῃρῶν' κάμνω ρυπαρὸν Σχολ. Ἰλ.
α, 38, sordido.
Ἐκ-ρύπῳ' καθαρίζω Γρ. Ναζ. τ. 2, purgo.
Ἐκ-ρύπτω' πλύνω, καθαρίζω Πολύδ. 1, 44.
Μέσ. Φίλων τ. 1, σ. 613, eluso.
Ἐκ-ρύσις, ἡ ἐκροός Πολύδ. 4, 39, 8'
ἐξάμωλμα εἰς τὰς πρώτας 7 ἡμέρας Ἀρι-
στοτ. Ζ. 1, 7, 3' -τριχῶν = ἡ ἐκροή, τὸ μά-
δρμα τῶν τριχῶν Θεοφ. Φ. 1, 7, 13, effluxio.
Ἐκ-ρύτιδῶν' βγᾶλλω τὰς ρυτίδας Κ. Μαν.
χρον. σ. 108, erugo.
Ἐκ-σάγηνεύω' μὲ τὴν σαγήνην πιάνω
Πλουτ. 70, σ. 52.
Ἐκ-σάλλασσω' τῷ ἐπομ. Μακεδ. 3, (5, 235).
Ἐκ-σαλεύω' ἔξω σαλεύω, σείω Ἀριστ.
Λυσ. 1028, δι. γρ. ἐκσκαλεύω, concutio.
Ἐκ-σάω' σώζω ἔκ τινος -θαλάττης
Ὁδ. δ, 501' πρβλ. Ἰλ. δ, 12, Ἀριστ. εἰρ.
1301 καὶ μτγν. π. "ἐξοσάωσε ὅπ' Ἰλίου"
Ἀπολ. Ρ. 1, 60.
Ἐκ-σαρκίζω' ἀφαιρῶ τὰς σάρκας, Ο'.
Ἐκ-σαρκῶν' κάμνω νὰ ἐκδοσθήσῃ κρέας,

Διοσκ. παραβ. 1, 79, Παθ. ὑπερβολικὰ προσ-
θέτω κρέας Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 19.
Ἐκ-σάρκωμα, τὸ τὸ προστεθεὶς κρέας Διοσκ.
Ἐκ-σάρδω' σαράνω, καθαρίζω Εὐστ. Ἰλ.
σ, 725.
Ἐκ-σάφειν' λῖαν σάφεις καθιστῶ Θεοδ. Προδρ.
σ. 398, explico.
Ἐκ-σένονμι' ὄλωι σένων, ἀορ. ἐξέσθεις Βού.
Ἐκ-σεῖω' ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω σείω Ἦρ. 4,
64' "ἐκσέσεται γαμᾶζε" Ἀριστ. Ἀχ. 343.
"τὴν ἐσθῆτα, μὴ κρύπτει τι φάρμακον ἐξέ-
σειεν" Πλουτ. Ἀντων. 79' "ὁμοῦτοι ἐξέ-
σειε τὴν ἀπολογία" Δ. Σικ. 18, 66' -τινά-
τινος Πλουτ. Ἀντων. 14 καὶ μτγν. excutio.
Ἐκ-σεμύνω' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν' -τί-
χνην Ἀθην. 14, 661, excollo.
Ἐκ-σεύω' ἐκδιώκω, καὶ παθ. ἔξω σπεύδω,
ὄρμω "ἐκ δ' ἔσσυτο λαός" Ἰλ. θ, 58' "πυ-
λῶν ἔσσυτο φαίδιμος ἔκτορ", η. Γ' ἐπὶ
δὲ περὶ πραγμάτων "φάρυγος δ' ἐξέσσυτο
οἶνος", 1, 373' "αἰγμὴ ἐξέσσυτο" = ἡ αἰγμὴ
ἐξήλθεν, ε, 293 καὶ μτγν. π. μτφ. "βλεψάμεν
ἐξέσσυτο νηδυμνος ὄππος" Ὁδ. μ, 366, erumpo.
Ἐκ-σημαίνω' σημαίνω, ἐκφωνῶ, προσφῶ
Σοφ. Ἰλ. 1432, declaro.
Ἐκ-σήπω' κάμνω νὰ σαπίσῃ παρ' σαπίζω
Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3, 11, 5.
Ἐκ-σίγῳ' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, ἐν τῇσ.
Μελ. 125 (7, 182), eileo.
Ἐκ-σίγησις, ἡ τὸ σιωπᾶν μτγν. silentium.
Ἐκ-σίφωνίζω' μὲ τὸν σίφωνα ἀδείζω Ο'.
Ἐκ-σιώπῳ' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἀρρ. Ἀν.
6, 4, 9, Παθ. ἀναγκάζομαι νὰ σιωπήσω
-περὶ τινος Πολύδ. 28, 4, 13, conticesco.
Ἐκ-σκάλλω' ἐκβάλλω μὲ σκαλιστήριον
Ἀριστ. Λυσ. 1028, excutio.
Ἐκ-σκάπτω' ξεσκάδω, σκάπτων ἐκβάλλω
Γαλιν.
Ἐκ-σκεδάννυμι' ἐκδιώκω καὶ διασκορπίζω
Ἀριστ. ἱππ. 792.
Ἐκ-σκευάζω' σκευὴ ἀποκομίζω "ἡ γεωρ-
γία ἐξεσκευάσθη" = ἐστερήθη τῶν σκευῶν Διμ.
30, 30, εἰς τὸ μέσ. Στράβ. 15 σ. 730,
exporto.
Ἐκ-σκευός, 2' ἀπαρσκαυαστός, ἄνευ
σκευῶν ἀποκριτὸς Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 95.
Ἐκ-σκηνός, 2' ὃ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς τοῦ οἴ-
κου -ἡλίου = μὴ κατοικῶν πλέον ἐπὶ τοῦ
ἡλίου Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 9, 73.
Ἐκ-σκορπίζω, ὃ τὸ ἔξω σκορπίζειν, ρί-
πτειν, ἡ ἐκδολὴ Πλουτ. Ὀσπρ. 80, ejection.
Ἐκ-σμάω' πλύνω, ξεπλύνω "τὰ ποτήρια
ἐξέσμη" Ἦρ. 3, 148, extergo.
Ἐκ-σμήχω' τῷ ἀντ. Ι. Χρυσ.
Ἐκ-σοδέω' ἀποσοδῶ, δωκῶ ἔξω Μέν. π. Ἀ-
θην. 9, 373, expello.
Ἐκ-σπᾶσις, ἡ τὸ ἐκσπᾶν, ξερρρίζω, βγάλ-
σιμον Εὐστ. Ἰλ. σ, 1372.
Ἐκ-σπαστέον' δεῖ ἐκσπᾶν Γεωπ. 9, 11, 3,
διορθ. σκαπαστέον.
Ἐκ-σπάω' ἔλκω πρὸς τὰ ἔξω "ἐξέσπασεν
ἔγχος" Ἰλ. ζ, 65, Ἀριστ. ὁσπ. 510 Μέσ. "ἐγ-
χεα ἔκσπασαμένω" = ἐξεκλύσαντες τὰ ὄρατα
Ἰλ. η, 255' -βόλον Εὐρ. Ἰλ. 582, extraho.

Ἡρ. 2, 107· -νήσον=εἰς μίαν νῆσον Ἀισχ.
Πέρσ. 451· -βρίονταν=τὴν ζώην, αὐτόθι, 352·
-δένδρα κλῖνας ὡς ἐκωσέται· Σοφ. Ἀντ. 709.
Ἑκ-σωρεῖω· σωρεῖω εἰς τι, ἐπισωρεῖω Ἑβρ.
Φοιν. 1202, consergo.
Ἑκ-τάγῃ, ἡ· τάξις, διάταξις, μτγν.
Ἑκ-τάδην· ἐκτεταμένω, ἀπλωτά· -κεῖσθαι
=περὶ νεκρῶν Ἑβρ. Φοιν. 1692· περὶ μεθω-
σμένων καὶ κοιμωμένων Λουκ. νεκρ. διαλ. 7, 2.
Ἑκτάδικος, 3· ὁ τῶν ὀκτώ μτγν. senarius.
Ἑκ-τάδιος, 3 καὶ 2 Ὀππ. κυν. 3, 276·
ἐξαπλωμένος· -χλαῖνα=πλατὸν τι ἐπανωρό-
ριον Ἰλ. κ, 134· -ἀπλοῖς Ἀγάθ. 8 (5, 294)
καὶ μτγν. -στούρα Ὀππ. κυν. 1, 404· -αὔρεα
Δ. Περ. 643, extensus.
Ἑκ-τάδων· ἐκτάδην διδαν. καὶ μτγν.
Ἑκ-τατός, 3· τὴν ἑκτὴν ἡμέραν· -κατὴν-
τησεν Δ. Σικ. 17, 65· -μάζα=ἑξ ἡμερῶν
Τιμων π. Ἀθην. 4, 160· ὁ ἑκτος· -μοῖτρα
Πρόβλ. ἀριθ. 13 (14, 119), sextarius.
Ἑκ-τακτός, 2· ὁ μὴ τακτικός Ἀλξ.
Ἑκ-ταλαιπωρεῖω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν μτγν.
Ἑκ-ταλάντος· στερεῶν τινα τὰ χρήματα του
-ταλάντοις Σωπ. π. Ἀθην. 6, 230.
Ἑκταλός· ἀκάνθης εἶδος Βουχ.
Ἑκ-τάμα, τό· τὸ ἀπλωμα, ἡ ἑκτασις Σχολ.
Ἀριστ. νερ. 2, extensio.
Ἑκ-ταμιεύω· ταμιεύω, οἰκονομῶ Ἀγαθαρχ.
Ἑκ-τανοθαρά(ζ)ω· τρέμω Βουχ.
Ἑκ-τανύω· ἐκτείνω, τεντώνω, ἐξαπλώνω·
-δέρμα Πινδ. Π. 4, 242· -ἐκ δ' ἐτάνυσσα
ἱμάντα βοός Ὀδ. ψ, 201· καταβάλλω, περὶ
ἀνέμου, τὸ δένδρον Ἰλ. ρ, 58· -χέρας Λου-
κιλλ. (11, 105). Παθ. κατὰ μήκος καταβάλ-
λωμαι, καταπίπτω Ἰλ. η, 271 καὶ μτγν. π.
-ὄπτις· ἐν φύλλοις ἐξετανόσθη· Θεοκρ. 22,
106· -ἐξετάνυσσα βραχίονας, 25, 270. Ἐν
τῷ περ. μόν. Ἰπποκρ. extendo.
Ἑκ-ταξίς, ἡ· τὸ ἐξάγειν τὸν στρατὸν καὶ
τάττειν αὐτὸν εἰς παράταξιν μάχης· -ποιεῖ-
σθαι Πολύβ. 2, 33, 7.
Ἑκ-τάπεινός· κάμνω ταπεινόν, μικρόψυ-
χον Πλουτ. ἡβ. σ. 165.
Ἑκ-τάραχτικός, 3· ἐκταράσσων, ἀνησε-
χίαν κάμνων, ἰδ. παραχῇ τῆς κοιλίας διαρ-
ροῖαν φέρουσα Ἰπποκρ.
Ἑκ-τάραξις, ἡ· συντάραξις, ἀνησυχία, κοι-
λίας, διάρροια Ἰπποκρ. perturbatio.
Ἑκ-τάρασσω· πολὺ ταρασσω, ἀνησυχῶ·
-ὀδημὸν=διεγείρω Πλουτ. Κοριολ 19 καὶ
ἄλλ. μτγν. Συχνότ. παθ. συνταράσσομαι,
περιπίπτω εἰς τρόμον Ἰουκ. 15, 5· -ὀπὸ λύ-
πης Ἀθην. 12, 552· -πρὸς τὸν τῶν πληγῶν
φόβον· Λουκ. ἐνὺπν. 16. Περὶ τῆς γαστρός,
ἔγω παραχῇ ἰατρ. confurbo.
Ἑκ-ταρβέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Βουχ.
Ἑκ-ταρτίχειν· ταρτίχειν μτγν. salio.
Ἑκ-ταρσύνω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἰπποκρ.
Ἑκ-τασις, ἡ· ἐξάπλωσις, τέντωσις· -καὶ
καμπῇ Πλατ. νόμ. 7, 795· -καὶ συναγω-
γαὶ στρατιάς, πολ. 7, 526 καὶ μτγν. Παρὰ
τοῖς γραμ. μεταβολὴ βραχείας φωνήεντος εἰς
μακρόν, ἑκτασις Ὑδ' Ἑτ. Μ. σ. 302, 20.
Ἑκ-τάσσω, ἀντ. -τάττω· ἐξάγω καὶ τάσ-

σω, πρὸ πάντ. τὸν στρατὸν ἐξάγω ἐκ τοῦ
στρατοπέδου καὶ τάσσω εἰς παράταξιν μάχης·
-τὰς δυνάμεις Δ. Σικ. 17, 53, καὶ παθ. Πα-
λυδ. 5, 83, 1. Συχνότ. μέσ. εἰς παράταξιν μά-
χης τάττομαι Σεν. Κυρ. 6, 3, 33 καὶ μτγν.
Ἑκ-τάττειν· δεῖ ἐκτείνειν Κλ. Ἀλ. σ. 147.
Ἑκ-τάτικός, 3· ἔχων βοήθην εἰς τὸ ἐκτεί-
νειν, μὴκύνειν τὸ βραγὺ φωνῆεν Ἀπολλων.
περὶ ἐπιρ. σ. 600, 22· ἐπιρ. -ὡς Εὔστ.
Ἑκ-τάτος, 2· ἐκτεταμένος Πλατ. Τιμ. σ.
44, exprogenius.
Ἑκ-ταφρεῖω· ἐξασάδω Ἰώστ. effodio.
Ἑκ-τείνω· τεντώνω, ἐξαπλώνω, ἐκτείνω·
-τινὰ Ἀισχ. Χο 983· -κῶλον πρὸς κέντρα·
Πρ. 323· -ἀνὴρ ἐκτετατὸς νόχιος· =εἰνε
ἐξηλωμένος εἰς ὄντον Σοφ. Φιλ. 846, ὡς
καὶ Σεν. Ἀν. 5, 1, 2· -νέκυν Ἑβρ. Ἰππ.
786· ὄν. καὶ φονεύω, καταβάλλω, Μηδ. 585.
-ἔξιος· εἰς ἥπαρ· =ἐμβάλλω, εἰσάγω, Φοιν.
1421· -τὴν χεῖρα =ἐξαπλώνω Ἀριστ. ἔκκλ.
782, ὡς καὶ Πλατ. πολ. 5, 449, ὅπερ καὶ
μτγ. σημαίνει ἐπιθυμῶ τι, ἐκτείνω τὴν χεῖρα
πρὸς τι Πολύβ. 1, 3, 6· -τὴν κέρκον Πλατ.
Φαῖδρ. 254, -κά λων, Πωστ. 338· -τὰ γό-
νατα Ἀριστ. σφ. 1212· -τὰ σκέλη Σεν. Ἀν.
5, 8, 14. Περὶ τοῦ λόγου· -λόγος ἐκταθείς·
=λάδων μήκος Πλατ. νόμ. 10, 887· -το-
σοῦτο μήκος· ἐκτείνων λόγον Ἀισχ. Εὐμ.
207· -θεοῖς προίμιον· Ἀγ. 829, ὅστις
πολὺ ἀγαπᾷ ταύτην τὴν φράσιν· πρόβλ. Ἀ-
θην. 13, 573· -μεῖζονα λόγον· Σοφ. Τρ.
676 καὶ Ἑβρ. πολλάκι. πρόβλ. ἡδὴ πολὺ·
ἐκτετατὸς χρόνος· Σοφ. Αἴ. 1381· -περι-
πάτοις Σεν. ἀπομν. 3, 13, 4· ταρτίτω
στρατὸν κατὰ μήκος· -στρατὸν Ἑβρ. Ἠ-
ρακλ. 801· -ἐπ' ἐνέα ἀσπίδων· Σεν.
Ἑλλ. 6, 5, 19· μτγ. -πᾶσαν προθυμίαν·
=καταβάλλω π. πρ. Ἡρ. 7, 10· -θυμὸν
Ἀνδοκ. 3, 31· παρομοίως· ἐκτεταταί· προ-
θερὰν φρένα· =ἐύρισκται εἰς ἐντάσειν φόδου
ἡ ψυχῇ μου Σοφ. Οἰ. τ. 153· -ἀπασαν
ἀγωνίαν ἐκτείνει· Δημ. 60, 30, ἐνθα ὁ Βέκκ.
γράφει· ἐκτείνειαι. Παρὰ γραμ. ἐκτείνω βραγὺ
φωνῆεν, οἷον Ἀθην. 10, 446. Εἰς τὸ παθ.
ἐκτείνουμαι, ἐξαπλοῦμαι, περὶ χωρῶν Δ.
Περ. 40, extendo.
Ἑκ-τείχίζω· ὅλως μὲ τεῖχος, ἡτοιδοῦναι
ἐνισχύω Βουχ. 7, 26· -τὸ χωρίον, ἐνθα δ Σχολ.
· εἰς τέλος ἤγαγε· ἔηγ. καὶ πολλάκι. Σεν.
Ἑλλ. 3, 2, 10· -τὸ τεῖχος ἐκτετελείσθαι ταχὺ·
=εἰνε ταχέως τελειωμένον Ἀριστ. ὄρν. 1165.
Ἑκ-τείχισμός, ὁ· ὁχύρωσις διὰ τευχῶν
Ἀρρ. Ἀν. 6, 20, 2, exstructio.
Ἑκ-τεκμαίρομαι· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν χρησμ.
π. Εὐσεβ. conjicio.
Ἑκ-τεκνέω· γεννᾷ τέκνα, εἰς τὸ μέσ. -καί-
δας Ἑβρ. Ἰων 438.
Ἑκ-τελέθω· κατάγομαι· -τινός Ἑμπεδ.
42, 101, enascor.
Ἑκ-τελείω· ὅλως διόλου τελειώνω, κά-
μνω τέλειον Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 1, 4.
Ἑκ-τελείω, π. ἀντὶ ἐκτελέω Ἰλ. α, 493.
Ἑκ-τελείωσις, ἡ· ἐντελής τελειώσις Θεοφρ.
αἰτ. φυτ. 1, 9, 3.

Ἐκ-τελεώω· ἐκτελείω Θεοφρ. ἔτι δὲ παθ. τελειώνομαι, γίνομαι.

Ἐκ-τελευτάω· ὅλως διόλου τελειώνω Πινδ. Π. 12, 29· «κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει ματρίπολιν Θήραν γενέσθαι» = οἶλεαι ἀγάγει εἰς τέλος, διενεργήσει, 4, 19, καὶ οὕτω περὶ τῶν ὑποζυγίων ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου Σοφ. Τρ. 169· «μακρὸν δὲ μήκος ἐκτελευτήσας χρόνου» Αἰσχ. Πρ. 1020· Ἀμτβ. «ὅπως ταῦτα ἐκτελευτήσῃ καλῶς», ἰκ. 411, perficio.

Ἐκ-τελέω· ὅλως διόλου τελειώνω, ἐκτελέω· ἔργον, -φάρος, -δόν· Ὁδ. γ, 275, τ, 143, κ, 41, ὠς καὶ Σοφ. Τρ. 1177 καὶ ἐφεξ· -τὴν σκέψιν Πλατ. πολ. 4, 434· περὶ χρόνου, «εἴκοσι ἐκτελέσας ἐνταυτοῦς» Πινδ. 1.4, 104, ὡς καὶ εἰς τὸ παθ. «ὅτε δὴ μὴνές τε καὶ ἡμέραι ἐκτελεῖντο» = ἔσθαιον εἰς τὸ τέλος Ὁδ. λ, 294· «βίον εὐσεβῶν» = εὐσεβῶς διάγων Δ. Σικ. 1, 49· βάλλω εἰς ἐνέργειαν, ἐκτελέω· -ἀπειλὰς Ἰλ. α, 245· «ὅπως γὰρ ἐκτελεῖσθαι ὀδομαι», μ, 217· «Διὸς νόος ἐκτελεῖτο» Ἡσ. θε. 1002· τὰν τεταγμένων Εὐρ. Φων. 691· -ἐπιθυμίαν Ὑρ. 1, 32· -τὰ νόμιμα Ξεν. Λακ. 10, 7 καὶ μτγν. conficio.

Ἐκ-τελής, 2· τελειωμένος· ἀγαθός, -ἄνδρες Αἰσχ. Πέρσ. 213, Ἀγ. 105· -νεαῖος = ἐντελής λαδῶν αὐξήσιν Εὐρ. Ἰων 780· ὅθ. ἐντελής ὥριμος, «-Δημήτερος ἀκτὴ» Ἡσ. ἔρ. 404, perfectus.

Ἐκ-τέμνω, ἰων. καὶ Ὀμ. ἐκτάμνω (ἴδε τέμνω)· 1) ἐκκόπτω, ἀποκόπτω· «ἰούς, δι-σάνον μηροῦ» = τὸ βέλος ἐκ τοῦ μηρίου κόπτων ἐκβάλλω Ἰλ. λ, 515· -μηροῦς· εἰς τὰς θυσίας ἐκ τῶν μηρίων τὰ ὀστά, κ, 460· -ἴνας Πινδ. 1, 7, 53· «-τόν λαρυγγά σου» Ἀριστ. βάρρ. 582· «ἔλαιον Σοφ. Τρ. 1186»· «ὡς περ νεύρα ἰκ τῆς ψυχῆς» Πλατ. πολ. 3, 441· -πλόκαλον = ἀποκόπτω Εὐρ. Ἰ. Α. 1438· ἀποκόττω, κατακόπτω -ἄλγν Ὀμ. -τὰ πρεμνά Ἰου. 7, 19· -ἐλπίδας = κόπτος, ἀποστερῶ Επ. ἀδ. 695, (πάρρτ. 300). Πρὸ πάντ. περιτέμνω, εὐνοοῦν· τινὰ Ὑρ. 3, 105, Ἰλατ. Γοργ. 473, περὶ ἱππων, εὐνοοῦν· Ἰων. 7, 5, 62· οἱ ἐκτεμνημένοι = οἱ εὐνοοῦσιν Ἀριστοτ. Ζ. 1. 3, 11. «Ἐτι δὲ γῆν = ἔρημὴν γῆραν κατακόπτον τὰ δέντρα Δ. Ἀλ. 9, 57· μτγ. «ἐξτεμνον αὐτοῦς φιλανθρωπίαν» = ἀφώπλισαν ἢ ἐξηπάτησαν αὐτοὺς διὰ φιλοφροσύνης Πολύδ. 31, 6, κ, execo.

κ-τέμεια, 6· ἐπίτασις, ἔντασις τῶν δυνάμεων, πρὸ πάντ. ὅπως ὑπερηγήσῃ τις τινα, φοβούμετα Κικ. Ἀττ. 10, 17· -ἐγκαρτέρησις, ὑπομονή, Ὁ. Ν. Δ. 80, ὅτι παραμένη, ὁσῶν προμήθεια -ξύλων Ἡρώδ. 7, 2, 8· ἐπιτηδεύων, 8, 2, 15.

κ-τενής, 2· ἐπιτεταμένος, πρὸ πάντ. ἐντεταμένος, δραστήριος = φίλος Αἰσχ. ἰκ. 61, Πολύδ. 22, 5, 4, ὅτι παραμένη, ἦνε ἄ-θονον, αὐτόθι παρὰ τὸ θαψιλήν, ἀντιθ. τῷ εἰδωλῶς Πολυδ. 3, 118· ἐπὶ. ἐκτενῶς ἐντεταμένως, σφοδρῶς· -ἀγαπῶμενος Ἰαχ. π. Ἀθην. 13, 579· -νοσηλεύω Ὑρ.

βί. Ὀμ. 7, Ν. Δ. πρόθυμος, εὐμενής· «-καὶ φιλανθρώπως ἐκδέχεσθαι» Πολύδ. 8, 21· ἀφθόνως· «τὴν πολυτελεῖς καὶ ἐκτενέστερον» Ἀγαθ. π. Ἀθην. 11, 527.

Ἐκ-τεξίς, ἢ· τὸ γεννᾶν Ἀριστοτ. θαυμ. 177, parius.

Ἐκτέος, 3· πρέπει νὰ ἔχη τις, νὰ κατέχη Ἀριστ. Ἀγ. 259, Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 9, 3· «ἐκτέον, ληπτέον» Πούγ. lenendus.

Ἐκ-τεταγμένως· παρατεταγμένως, ἐκτεταμένως Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 567, explicite. Ἐκ-τεταμένως· μετ' ἐκτάσεως, ἡπλωμένως Ἀθην. 3, 105, extenso.

Ἐκτεῦς, ἑως, ὃ· τὸ ἔκτον μέρος τοῦ μεθί-μνου Ἀριστ. ἐκκλ. 547, Ἀθην. 6, 235.

Ἐκ-τεύχω· ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1289, edo.

Ἐκ-τεφρώ· ὅλως διόλου εἰς τέφραν μεταβάλλω Πλουτ. ἡθ. σ. 696, Στραβ. 5, 4, 9.

Ἐκ-τέφρωσις, ἢ· ἀποτέφρωσις, καθύς με-χρη τέφρας Στραβ. 5, 4, 8.

Ἐκ-τεχνᾶσθαι, μέσ. εὐμηχανῶς ἐπινοᾷ Θεοκ. 6, 46,

Ἐκ-τηγανίζω· ἐν τηγνίῳ φήγω Θεοδ. Ὑρτ.

Ἐκ-τήκω· 1) ἀναλύων ἐκβάλλω, λυώνω· «τὰ γράμματα τῆς ἐμῆς δίκης», δι' ὅλου φακοειδοῦς Ἀριστ. νεφ. 772· «-όματα πυρὶ» Εὐρ. Κύκλ. 459· -τὶ τὸ σώματι = κάμνω νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ ἱερῶτος Πλουτ. Λακ. 5, Παθ.

Ἐξιδρώ, ἐξάγω· -αἷμα Ἰπποκρ. 89· «μή-ποτ' ἐκτακίη» = εἴθε νὰ μὴ ἀφανισθῇ ποτε Αἰσχ. Πρ. 533· «ληστὴς ἐκτῆκει μνημοσύ-νην πραπίδων» Κριτί. π. Ἀθην. 10, 432·

2) λυώνω, κάμνω μαλακὸν Θεοφρ. μτγ. «δακρύσις ὀφθαλμόν, ὕμνα, χροά» = βαρ-σινῶς, ἔσαντλω Εὐρ. Ὀρ. 134, 529· -θυμὸν Πλατ. πολ. 3, 441· «-λιμῶ καὶ λύσῃ ἐκ-τόν» Ἀλ. Ζ. 1. 10, 41· «τινὰ εἰς δάκρυα» = μέχρι δακρύων μαλακῶν Πλουτ. Βροῦτ. 23.

Ὁ παρκ. εἰς παθ. ἢ ἀμτβ. σμ. «ἐκτέτρεκα καρδίαν ὀρήνοισι μητρός» Εὐρ. Ἐκ. 433· «τάς ὁράσεις ἐκτετηκνῆται ὑπὸ τῶν δακρύων», (τίνα ἐρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν) Δ. Ἀλ. 8, 45 καὶ μτγν. -ἐκταχεῖς = λυώσας ἐκ τῆς λύπης Λουκ. eliquo.

Ἐκτε-μόριος, 3· τὸ ἔκτον μέρος ἀποφέ-ρων· οἱ ἐκτ. = οἱ ἔχοντες γρέος νὰ πληρώ-νουν ὡς φόρον τὸ ἔκτον μέρος τοῦ εἰσοδήμα-τος τῆς γῆς Πλουτ. Σολ. 43· = πελάται Πολυδ. 4, 165.

Ἐκτε-μαρίτης, ὃ· ἐκτε-μόριον, τὸ ἔκτον μέρος Γαλην. τ. 2, σ. 312.

Ἐκτε-μοροῖ· οἱ ἐκτὸς μέρει τὴν γῆν γεωρ-γοῦντες Πούγ. γδε ἐκτε-μοροῖς.

Ἐκτε-νες, οἱ· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιω-τίας, σύγχρονοι τοῦ Εὐάγγελου Πασ. 9, 5, 1· ἔτι δὲ Ἐκτε-νες γράφ. Ἀρχαδ. 9, 9.

Ἐκ-τενής, ἢ· τὸ λυώνειν, ποιεῖν βευστόν Ἰπποκρ. eliquium.

Ἐκ-τίθω α· σέσω· κάμνω ὅλως διόλου ἡμερον Πολυδ. 4, 28, mansuefacio.

Ἐκ-τίθημι· 1) ἔξω θέτω, τίττω Ὁδ. ψ. 179· ἔξω βάλλω, εἰς τὴν γῆν θέτω Σοφ. Φιλ. 5· -παίδιον Ἀριστ. νεο. 530 καὶ ἱριξ.

ἔτι δὲ μτγν. Πaus. 1, 33, 7' καὶ μέσ. «ἐκ-
τίθεσθαι λείαν εἰς Βιθύνους» = μακρὰν ἐμπα-
τοῦ διδοῦ καὶ ἐκείσε πέρω Πλουτ. Ἀλκ. 29'
-ἀπόκρισιν Πολυδ. 24, 10, 14' 2) ἐκθέτω
πρὸς θέαν. «-νόμον πρόσθεν τῶν ἑπανόμων»
Δημ. 25, 18' συγὰ π. Πολύδ. -διδόκειμα,
-ἐκθεμα, 15, 20, 5, 31, 10, 1' -ἀόλα
= βραδεία ἐκθέτω, 15, 9, 3' -λέξητας
Σοφ. ἄποσπ. 68' ἔτι δὲ πρὸς πώλησιν,
Δίων Κίσι. 3) ἐκθέτω, διηγοῦμαι Πολυδ. 10,
9, 3' ὡσαύτ. μέσ. Δ. Σικ. 12, 18. Ἐν γέν.
ὀρίζω, προσδιορίζω μτγν. προσέτι δὲ ἐκδίδω
ποιήματα καὶ συγγράμματα μτγν. εἰρηνο.
Ἑκ-τιθηνέω' ἐκτρέφω, ἐν τῷ μέσ. -δια-
νοίας Πλουτ. ἡρ. σ. 1070, enutrio.
Ἑκ-τικεύομαι, μέσ. εἶμαι ἐκτικὸς ἱατρ.
Ἑκτικὸς, 3' ἀ' ἔχων, ἀφορῶν μίαν ιδιότητα
Ἀριστοτ. 6) παρεσκευασμένος, ἐξηρακμένος;
μτγν. γ) πάσχων σιτηθικὸν νόσημα ἱατρ.
ἐπίρ. ἐκτικῶς Πλουτ. ἡρ. σ. 202.
Ἑκ-τίκτω' ἀποτίκτω, γεννώ' -ἐκτετύκα-
μεν Πλατ. Θεαιτ. 210.
Ἑκ-τίλλω' ἐκβάλλω τὴν κόπρον μου, τοιρ-
λίζω Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 792, caeco.
Ἑκ-τίλλω' μαδῶν ἐκβάλλω Ἀριστοτ. Ζ. I. 1,
3, 11, ὡς καὶ «ἐκτετιλμένος· πώγων» Ἀ-
νακρ. 66, 9' ἀποσπῶ' -τὴν βοδωνίαν Δημ.
53, 16, evello.
Ἑκ-τίλτέον' δεῖ ἐκτίλλειν Κλ. Ἀλ. σ. 225.
Ἑκ-τίμάω' ἐκτιμῶ, πολλὴ τιμὴ Σοφ. Πλ.
64, Πολύδ. 6, 46, 2' τὰ μέγιστα τιμῶ, ἐκ-
τιμῶ Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 33.
Ἑκ-τίμησις, ἡ' πολλὴ τιμὴ, ἐκτίμησις
Στραβ. 12, σ. 641, aestimatio.
Ἑκ-τίμος, 2' ἄνευ τιμῆς, μὴ τιμώμενος;
Πουκ. Παρὰ Σοφ. Πλ. 235 «γονέων ἐκτί-
μου; ἰαχουσα πέτρους γόνων», εἶνε ἔνερ.
μὴ τιμώτας τοὺς γονεῖς.
Ἑκ-τίναγμός, ὁ' τὸ τινάσσειν ἔξω, ἔξω-
θεῖν, διασείειν Φίλων. Οἱ. evassio.
Ἑκ-τίνακτρία, ἡ' ἡ ἐκτινάσσουσα Νικ.
Εὐρ. 3, 255, qnassatrix.
Ἑκ-τίναξ, ἡ' τῷ ἄνωτ' Ἑτ. Μ. καὶ μτγν.
Ἑκ-τίνάσσω' τινάσσω ἔξω, ἐκβάλλω διὰ
κλονισμοῦ. «ἐκ θεῖ τινάχθην ὀδόντας» Ἰλ. π.
318, Πλουτ. Κατ. Πρ. 14' -ἐλμινθας = ἐκ-
βάλλω Διφιλ. π. Ἀθην. 2, 51 «τὸν κοινω-
τὸν ἐκ τῶν ποδῶν» = τινάσσω τὴν κοῖαν πᾶ-
σι τὰ πόδια Ματθ. 10, 14.
Ἑκ-τίνομι' ἡ ἐκτινύμι' τῷ ἔπομ. «τὴν
δίκην ἐκτινύντων» μτγ. Δ. Σικ. 16, 29.
Ἑκ-τίνω' ἀποτίω, πληρώνω, πρὸ πάντ.
ὀρίσταιμι τὴν τιμωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶμαι
καταδεδικαμένους - ζήμιαν Ἑρ. 6, 92'
-δίκην (ἐν τῇ φράσει ταύτῃ χρηματικὸν πρῶ-
στιμον' πρβλ. -πάσχειν) Θουκ. 5, 49, -τῷ
δημοσίῳ = εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον Λυσ. 20,
12' «ἐκτίσται· τὰ χρήματά τι» Δημ. 24,
187, ὡς καὶ -χρέα, 27, 49' -τὰ ὀφειλό-
μενα Πλατ. Κρατ. 400' -τὴν τετραπλάσιαν,
νόμ. 9, 878' «ἐκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δη-
μόσιον» Πλουτ. Σολ. 24' ἐν γέν. πληρώνω,
ἀνταμείβω. «Ἀργεῖ τρωάδας Ἀίσχ. Ἑπτ.
520' -ἀντιπείνει» Εὐρ. Ἑρ. μ. 755' -γὰ-

ριν, Ὅρ. 453, Πλατ. πολ. 1, 338' -τὰ τρω-
αῖα, 7, 520' -τὴν βλάβην = ἀναπληρῶ τὴν
βλάβην, νόμ. 11, 936. Μέσ. κάμνω νὰ ὑπο-
στῇ τις ποινήν, τιμωρῶ' «ὑδριν ἐκτίσσει»
Σοφ. Αἴ. 297' -ὀνάταν Εὐρ. Ἑρ. μ. 517.
Ἑκ-τίσις, ἡ' τὸ πληρώνειν, τιμωρεῖν -βλά-
θης, -ζημίας, -χρημάτων Πλατ. νόμ.
9, 862' -διπλάσια = τοὺς διπλοῦς Δειν. 2,
17' -τὸν κλεμμάτων Δημ. 24, 113, καὶ ἀλ-
λαχοῦ παρὰ βήτορα. «ἐκτίσιν ποιεῖσθαι» = ἐκ-
τίνειν Δημ. 24, 184, perfolutio.
Ἑκ-τίσμα, τὸ' ἡ ἀποτιθέσθαι ποινή Πλατ.
πολ. 10, 615.
Ἑκ-τίστης, ὁ' ὁ ἀποθῶν καὶ τιμωρῶν Βα-
σιλ. λογ. 1, 1, σ. 437.
Ἑκ-τίθειω' ἐκτρέφω, τρέφω Ἀριστοτ.
Ζ. I. 3, 20, enutrio.
Ἑκ-τίτρώω' τροφῶ, διατροφῶ μτγν. perfo.
Ἑκ-τίτρώσκω' 1) προσενῶ ἐκτρώμα, ἐξ-
ἀμύλωμα Διοσκ. 2) ἀμύτ. ἀποβάλλω, κω-
μω ἐξ ἀμύλωμα Ἑρ. 3, 32, Ἀριστοτ. Ζ. I. 8, 4.
Ἑκ-τίτρωμα, τὸ' τὸ ἀποκοπὴν, τεμαχίον
γῆς Ἀριστοτ. μετέωρ. 2, 5.
Ἑκ-τίτρωσις, ἡ' τὸ ἀποκόπτειν γλῶσσ.
Ἑκ-το-διώκτης, ὁ' κωμ. ὄν. παρασίτος τι-
νός Ἀλκιφρ. 3, 5.
Ἑκτόδωρον' πόλ. 1) Ταρρακ. Ἰσπανίας
Πτολ. 2) Ρατίας ὄσ.
Ἑκ-τόθεν, ἀντὶ ἐκτοσθεν' ἔξωθεν, ἔξω'
-τινός Ὁδ. α. 132' -πύργων, -λίμνης
Ἀίσχ. Ἑπτ. 611, Πέρο. 852' «ἐκτοθεν γα-
μῆιν» = νυμφεύομαι γυναῖκα ἐκ ξένου οἴκου
Εὐρ. Ἀνδρ. 975 καὶ μτγν. π. Ἀπολ. I.
1, 1037' -ἐρώτων = ἀνευ ἀγάπης Ἀ. αθ.
3 (5, 302)' ἀλλ' Ὁδ. ι, 239 τὸ «ἐκτοθεν
αὐλῆς» = ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν.
Ἑκ-τόθεν' μετὰ ταῦτα, ἔπειτα Ἀπολ. P.
4, 520' συγνῶτ. ἐκ θεῶν, 2, 351, deinde.
Ἑκ-τοθι' ἐκτός, ἔξω' «τοῦτον ἐκτοθι' ὑλόν»
Ἰλ. α, 391 καὶ Ἀπολ. P. πολλάκι. ὅστις τὸ
μεταχειρίζεται καὶ ἀπολ. «οἶο δ' ἐκτοθι' μή-
νης ὄρωρεν» = ἀνευ σου, 1, 1291, extra.
Ἑκ-τοχ-ωρῶχέω' διὰ τοιχωρυχίας διαρ-
πάζω, ἐν γέν. διαρπάζω, λεηλατῶ -τοῦ βίου,
-τὴν βίαν λείαν Πολύδ. 4, 18, 8, 18, 88, 2.
Ἑκ-τοκίζω' δανείζω Σοφ. Ἑσ. 669.
Ἑκ-τοκοῖω, τὸ' γέννημα, βλαστὸς Αἰλ. Ζ.
I. 10, 14, foetus.
Ἑκ-τολμάω' τολμηρῶς κάμνω Ἰωσ.
Ἑκ-τολμός, 2' πολὺ τολμηρὸς Σουῖδ. δι.
γρ. πρβλ. εὐτολμός' ἐπίρ. -ὡς Μανέθ. 3,
331, audax.
Ἑκ-τολυπέω' ἐκτελέω, τελειώνω, ἄγω
παντελῶς εἰς τέλος -πόνον Ἡσ. ἀσπ. 44'
«οὐδὲν καίριον» Αἰσχ. Ἀγ. 1003, conficito.
Ἑκτομάδα' εἶδος ὀρύας Πουκ.
Ἑκ-τομάς, ἄδος, ἡ' 1) πύλις ἐκ τῆς θύρας
ἔξω φέρουσα Αἰν. τακτ. κ. 24' 2) περιεφε-
λαία, ἡς οἱ ὀρθόλοιοι διαλάμπουσιν Πουκ.
Ἑκ-τομεύς, ὁ' ὁ ἐκτέμων Ἰωσ. τομεύς,
τμηθεὶς.
Ἑκ-τομέω' ἐκτέμων Ἰωσ.
Ἑκ-τομή, ἡ' τὸ ἀποκόπτειν, ἡ ἐκκοπή Πλουτ.
Ἀλκ. 16' γῆς, Πομπ. 41. Συναθ. τῶν ὄντων

χρῆεν Ἦρ. 3, 48, Πλατ. συμπ. 195, excisio.

Ἐκ-τομίς, ὁ ὁ ἐκτομίζων Ἦρ. 6, 9, Λουκ. Κρῶν. 12. — κάπρος π. Ἀθην. 9, 402.

Ἐκ-τομίς, ἴδιος, ἢ 1) ἡ ἐκτέμνουσα, κόπτουσα — δρεπάνη πρὸ θεωρητικὸν δρεπάνον, Ἐπ. 176 (6, 21) 2) μήτρα Ἀθην. 4, 101, = ἐκβολάς.

Ἐκ-τομον, τό μαῦρος ἑλλέβορος Θεοφρ.

Ἐκ-τομός, ἐκτομίας.

Ἐκ-τονος, 2) ὁ ἐκτός τοῦ τόνου, κακόντονος — ἄδεν Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2, σ. 493, absouus.

Ἐκ-τονόω, χαλαρῶνω, ἀδυνατίζω, Νικητ. Χων.

Ἐκ-τοξέω, 1) ἔκ τινος τοξέω — πόργον Ξεν. Ἀν. 7, 8, 14. 2) ῥίπτων τελειῶν τὰ βέλη — βέλη ἐξετετόξευτο Ἦρ. 1, 214 καὶ μτγν. 59. μτ. — βίον = διέρχεται τὴν ζωὴν, τελειῶν Ἀριστ. πλ. 34, Σχολ. ἀνηλῶσθαι. Ὁμοίως πρὸ σώφρον ἐξετόξευσε φρενός, Εὐρ. Ἀντρ. 365 — ἐξέπεσον, ἐξέλιπε Ἦρ. 1.

Ἐκ-τοπίζω, ἔξω τοῦ τόπου φέρω, ἀπάγω — ἐκ τοῦ Ἀριστοτ. θαυμ. 126. ἐκτετοπισμένος = ἀπομακρυνόμενος Στραβ. 3, 4, 19 ἀλλὰ εἰς μέθον ἐκ. = εἰς θαυμασίον μέθον μεταστρέψω, διαστρέψω 4, 1, 7. Συχνὰ ἀπομακρύνωμαι, μεταναστεύω Ἀριστοτ. πολ. 5, 11. — μακράν, Ζ. Ἰ. 4, 8 καὶ πολλάκι περὶ βήτορος ἀπομακρύνωμαι ἀπὸ τοῦ θέματος, ῥητ. 3, 14, συμπνεο.

Ἐκ-τόπιος, 3 καὶ 2 ἐκτοπία Σοφ. Οἱ. τ. 186, ἀπομακρυνόμενος. — ἀπάγει ἐκτόπιόν με, αὐτόθι 1340. — ποῦ κυρεῖ ἐκτ. συνθείς, Οἱ. Κ. 119. — ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆμα — ὡς 157, Σχολ. ἐξετοπίσατε, ἀπεμακρύνετε ξένος, ἀλλοθαπὸς Ἀθην. 14, 659 2) ὡς καὶ τὸ ἐκτοπος, θαυμασίος, παρὰδοξος — ὁρμαί Ὀρφ. ὕμν. 57, 10, peregrinus.

Ἐκ-τοπισμός, ὁ τὸ ἀπομακρύνειν ἐκ τινος τόπου. — ἐκτοπισμοὺς ποιέσθαι = μετοικίσεσθαι Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 9, 13. ἡ ἀπομάκρυνσις Στραβ. 3, 4, 13.

Ἐκ-τοπιστέον, πρέπει νὰ ἐκτοπίσῃ τις Κλ. Ἀλ. σ. 225.

Ἐκ-τοπιστικός, 3' πρὸς τὸ ἀπομακρύνειν, μεταβάλλειν τόπον ἔχων κλίσι, ἀντιθ. τῷ ἐπιδημητικός Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 1, 1. — βίος = μεταναστευτικός βίος, 4, 12.

Ἐκ-τοπος, 2' α) ὡς καὶ τὸ ἐκτόπιος, ἀπομακρυνόμενος ἐκ τινος τόπου. — ἄρουρα Σοφ. Τρ. 32. — τῶνδ' ἐδράνων ἐκτοπος ἐκτορε = ἀπομακρύνθητε ἐκ τούτων τῶν καθισμάτων, Οἱ. Κ. 232. ὅθ. ξένος, ἄλλος τις. — αὐτὴ πρὸ αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου τέονηκαν, Τρ. 1422. 2) ἀσυνήθης, ἐκτακτος Πλάτ. νόμ. 7, 799. — δένδρον Ἀριστ. ὄρν. 1474. πρὸ πάντ. Ἀριστοτ. καὶ μτγν. Πλουτ. καὶ Λουκ. συχνὰ δὲ καὶ ἐν τῇ σημ. τοῦ τεραστίου ἢ ἀναρμόστου ἐπὶ. ἐκτόπως Πολύδ. 32, 7, 8, insolens.

Ἐκ-τόρειος, 3 καὶ Ἐκτόρειος, 3 καὶ 2' ὅδε Ἐκτωρ.

Ἐκ-τόρεω, διατρυνῶ. αἰῶνα — γελῶντας — ἤρπασεν, ἐστέρησεν Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 42, effodio.

Ἐκτορ' ὄης, 1) υἱὸς Ἐκτορος Ἀστυνάξ Ἠλ. 2) οἱ φυγάδες Τρῶες ἐν Ἰταλίᾳ Δ. Ἀλ.

Ἐκτόριος, ὁ μαθηματικός τις Τζέτζ.

Ἐκ-τορμέω (τορμή) ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ πλανῶμαι, Σουῖδ.

Ἐκ-τορνεύω, τορνεύω, ἀποτορνεύω. — εἰς ἀστὸν ἐκτετόρνευται Ἠλιοδ. 2, 11.

Ἐκτος, 3 (ἀντὶ ἔξτος Εὐστ. Ἠλ. σ. 451) ἔξτος Ὀμ. ἀπανταχοῦ, sepius.

Ἐκτός, (ἔξω) ὅ, τι δυνάται τις νὰ ἔλθῃ, νὰ λάβῃ Δ. Λαερ. 3, 105.

Ἐκτός (ἐκ), ἐπὶ. 1) ἐκτός, ἔξω Ὀμ. καὶ οἱ ἔφεξ. συνηθ. μετὰ γεν., ἥτις εἴτε προτίθεται εἴτε ἐπιτίθεται. — τείχεος ἐκτός, Ἠλ. φ. 608. — ἐκτός κλισίης, Ξ, 13. — Ἀπόλλωννα καλῆσαστο δώματος ἐκτός, ο, 143. — ἐκτός αἰτίας κυρεῖς = εἰσα ἀνάκτιος, ἀθῶος Διοχ. Πρ. 330. — αἶ τ' εἶσω στέγης αἶ τ' ἐκτός αὐλῆς Σοφ. Τρ. 203. — ἐκτός πημάτων, Φιλ. 502. — ἐκτός ἐλπίδος σωθεῖς, Ἀντ. 330. — ἡ γὰρ ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδα χαρά = ἀνέλπιστος, 338. — δοκημάτων ἐκτός Εὐρ. Ἦρ. μ. 771. — ἐκτός κώων Πλατ. Γοργ. 523, καὶ ἀλλὰ χαρὸς πολλὰ. — σὺ ἐκτός εἰ τοῦ μέλλειν ἀποθνήσκειν αἰῶνιον = πολλὴ ἀπέχης τοῦ ν' ἀποθνήσκει αἰῶνιον, Κρίτ. 46. — ἔχεις τι ἐκτός τούτων λέγειν, = ὧς καὶ παρ' ἡμῖν πλὴν τούτων, Γοργ. 474. — ἐκτός τῆς δυνάμεως τινος εἶναι = δὲν ὑπόκειμαι εἰς τὴν δυνάμιν τινος Θεοκ. 2, 7. — ἀπέκτειναν ἀπαντας ἐκτός ὀλίγων Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 3 καὶ ἀλλὰχοῦ ὁσ-τως ἐκτός εἰ μή = nisi forte Λουκ. — τὰ ἐκτός = τὰ ἔξω πράγματα Εὐρ. Ἰων 231. — οἱ ἐκτός = οἱ ξένοι παρὰ τὸ ἀλλόφυλοι Πλατ. νόμ. 1, 629, καὶ συχνὰ ὁ Πολύδ. Περὶ γρόνου, ἐκτός, ἐπέκεινα. — ἐπεὶ ἐκτός ἐγένετο πέντε ἡμερῶν Ἦρ. 3, 80. 2) ἔξω πρὸς τὰ ἔξω, ἔρριψεν ἐκτός αὐτὸν Σοφ. Τρ. 268. — τείλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτός Πλατ. πολ. 10, 616, extra.

Ἐκ τοσε, ἔξω ἐκτός. — ὁδὸν δ' ἐκβαλον ἐκ τοσε χειρὸς Ὀδ. Ξ, 277.

Ἐκ τοσθε, συνηθ. ἰδίᾳ δὲ πρὸ φωνηέντων ἐκ τοσθεν (πρόλ. ἐκ τοθεν) κυρ. ἀπὸ τὰ ἔξω, ἔξωθεν, ἔξω, ὡς καὶ τὸ ἐκτός ἀπολ. καὶ μετὰ γεν. — τείχεος ἐκ τοσθεν μένουσιν Ἠλ. ι, 552 καὶ πολλάκι. — τήνδ' εἰ ἐκτ. βοᾷ ἔα Σοφ. Ἠλ. 792, καὶ συχνὰ μτγν. σπαν. πεζ. ἀπ' ἔξω Λουκ. — ἐκτ. γενέσθαι = γίνονται ἐκτός ἐαυτοῦ, λιποθυμῶ Ἰπποκρ.

Ἐκ-τοτε, ἀπὸ τότε, ἐκ τότε Ἀθην. 4, 148.

Ἐκ-τραγ-ωδέω, διὰ τραγικῆς καὶ ποι-κλώδους, πλήρους στόμφου διηγήσεως ἡ περὶ-στάσεως μεγεθύνω, ἐκθέτω καθ' ὑπερβολικὸν τρόπον, πρὸ πάντ. ὅπως διεγείρω φθόνον ἢ συμπάθειαν Πολύδ. 8, 56, 8 καὶ πολλάκι. — περὶ τινος Ἀθην. 9, 403. ὁ Λουκ. π. μισθ. συν. 41 τὸ συνάπτει μετὰ τοῦ — πρὸς πολ-λούς ἔρειν καὶ τότε ἐκτραγωδέω = ἐν τρα-γωδίᾳ κάμω γνωστοῦν.

Ἐκ-τράνω, 1) καθὰ ἐκθέτω, διασαρη-νίζω, Σουῖδ. κατὰ προσφῶν Γαργ. Ἀλιεῖ βί. Χρυσ. τ. 8, σ. 203, εὐρίσκω.

Ἐκ-τράπεζος, 2' ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀπο-

κεκλεισμένος, ὅτι δὲν εἶνα δυνατόν νά τεθῇ ἐπὶ τῆς τραπέλης, ὡς οἱ κύριοι παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις Λουκ. ἀλεκτρ. 4.

Ἐκ-τραπελο-γαστρῶ, ὅροι, 2' ἀσυνήθως προγαστρῶ - ὄνοι Ἐπιχαρμ. Ἀθην. 7, 27.

Ἐκ-τράπελος. 2' τοῦ συνηθούς ἐκτριπόμενος, δυστράπελος, ἀσυνήθης· «τῆς ὕψους τὸ ἐκτρ.» Αἰλ. Ζ. 1. 14, 9 καὶ ἄλλ. μτγν. Πρὸ πάντ. περὶ τῆς παρὰ τὸ σύνθηος ταχέως ἀυξήσεως τῶν παιδῶν Πλιν. Φ. 10. 7, 16. Ἰπρί. -ω; Ἀνθ. Παλ. 11, 402, 3.

Ἐκ-τραυματίζω ὅπως τραυματίζω, πληγώνω Θεοδ. Προδρ. σ. 113, vulnereo.

Ἐκ-τραχηλίζω ὑπεράνω τοῦ τραχήλου ῥίπτω, καταρρίπτω Ξεν. Κυρ. 1, 4, 8' ἐν γέν. καταπίπτω, τὸν τραχὺλον θραύω Ἀριστ. Λυσ. 705' «ἐν ἔκτεθεν (ἀπὸ τινος ὕψους) ἐκ-τραχηλίσθη πεσών», 70' ὁδ. καταστρέφω, ἀφανίζω Λουκ. Τοῦ. 14 καὶ ἄλλ. μτγν. οἷον Ἀλκιφρ. 3, 40. Παθ. κατακίερα χρημνίζουσι εἰς συμφορὰν Δημ. 9, 51' παρὰ μτγν. οἷον Δ. Χρυσ. κάμνω ὑπερῆφανον, καὶ Ἐρμού. παριστάνω μὲ ἐκφράσεις πλήρεις στόμου.

Ἐκ-τραχηλισμός, ὁ ἐκτραχηλισμός γλῶσσ.

Ἐκ-τράχυνω κάμνω τραχύ· «τὴν ἐπιστάσαν ἐκτετραχυσμένοι» = τραγεῖς Λουκ. Ἀλ. 51' παροξύνω, παροργίζω Πλουτ. Ἀλκ. 14. Παθ. ὀργίζουμαι - πρὸς τινά, Ἀρατ. 49.

Ἐκ-τριπτέον· δεῖ ἐκτρίπειν Κλ. Ἀλ. σ. 233.

Ἐκ-τρέπω· ἀποτρέπω, μακρὰν τρέπω, παρατρέπω· «κακὰ γὰρ· ἀπὸ τῆς γῆς Αἰσχ. Ἐπτ. 610' «μηδ' ἐς Ἑλένην κόντον ἐκτρίψης» = μὴ ἀποτρέψης καὶ στρέψης πρὸς τὴν Ἑλ. Ἀγ. 1443' «-πρὸς ποιμένας» Σοφ. Αἴ. 53' ἐτι δὲ ἐμποδίζω, ἀποτρέπω· «τὴν δρώσαν», Πλ. 342' «-ἐς ἄλλον Εὐρ. ἰκ. 483' «-θύρσαις ἀσπίδας» = μὲ τὰς ἀσπίδας ἐμπροσθεν τῶν θύρων φυγῶν, Βάγκ. 787' «-τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν Μαντικῆν» = ἀπάγω Θεου. 5, 65. Μῆς. στρέφω· μακρὰν, τρέπομαι ἀπὸ τινος, καὶ πηγαινῶ κῆπου ἄλλου Ὑρ. 1, 104' «ἐκτραπόμενοι ἐκάθηντο» = ἐτραπίσαν ἔξω τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκάθισαν Ξεν. Ἀν. 4, 5, 15' «ἀπὸ τινος ἐπὶ τὴν Πλάτ. σοφ. 222' «πῶθεν δευρο ἐκτραπόμεθα», πολ. 8, 543' ὁδ. ἀποκλίνω ἐμπροσθεν τινος, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὸν ἀποφεύγω· «ἐκκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται» Ἑρ. 2, 80' «ἐκτρέπεται με νῦν ἀπαντῶν» Δημ. 19, 275, παρὰ τὸ μισῶ καὶ ἀποβάλλομαι Πολυδ. 5, 114, καὶ οὕτω πρὸ πάντ. ὁ Λουκ. «τὸν ἔλεγον Πολυδ. 35, 4, 14' «εἰ δ' οὐν τι κακ-τρέποιται τῶν πρόσθεν λόγων» = ἀσυνήθης Σοφ. Οἱ. τ. 851, μτγν. καὶ ἀλλάσσω, μεταβάλλω· «τῆς ἀριστοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπίσης» Πολυδ. 6, 4, 9' παρ' ἱατροῖς· ἐφαρθεῖν οἶμαι, averto, deflecto.

Ἐκ-τρέφω· τρέφω, ἀνατρέφω, μεγαλύνω Αἰσχ. Χο. 739' «ὅς ἐξέφωσι καθεύρεφέ με» Σοφ. Οἱ. τ. 827. Καὶ ὥσπερ μέσ. Ὑλ. 13, ὡς καὶ Ὀμ. ὕμν. Δημ. 166, 121 (περὶ τῆς τροφῆς)· «γενῶντες καὶ ἐκτρέφοντες» Πλάτ. νόμ. 6, 776' «ἐγίνοντο καὶ ἐκτρέφοντο». Κρίτ. 50, ἐν τῷ μέσ. Τιμ. 91, «ἐτι δὲ περὶ

φυτῶν» «τὸ ἐκτρέφον τὴν ῥίζαν τοῦ αἵματος, ὅτι παρέχει τροφήν εἰς τὴν ῥίζαν Ὑρ. 1, - τὸ σπέρμα = κάμνω ὠρμον Ξεν. οἷκ. 10, ευτυτίο.

Ἐκ-τρέχω· ἔξω τρέχω· «-ἐκ τῆς πόλεως κάμνω ἐκδρομήν, ἔξωδον Θεου. 4, 22, οὕτω συχνὰ περὶ στρατιωτῶν Ξεν. Ἑλ. 4, 33' «τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον» Ὑρ. 7, 11, 10' ἐτι δὲ - τὸν κα: ρὺν = ὑπερδ. Δ. Λαερ. 5, 65' ὁδ. «τὸν θυμὸν ἐκδρομῶν = ὑπερβολικὴν ὀργὴν Σοφ. Οἱ. δ. 493' δε: χῶ, διὰ τινος Φιλοστρ. Περὶ φυτῶν, τὰ ἀναδαστάνω, κάμνω ἀναδρουήν Θεοφρ.

Ἐκ-τρησις, ἡ διατροπή· Ἰπποκρ. σ.

Ἐκ-τρίανός· μετὰ τὴν τριάναν ἐκ τῆς σεως αὐτοῦ κινῶ, διασείω· Ἑλλάδ. π. 1. Ψευδολ. 29.

Ἐκ-τρίβη, ἡ ἐκτριψίς· Πανυχ.

Ἐκ-τρίβω· 1) εἰς τὰ ἔξω τρέβω, διὰ προστριβῆς προκαλῶ· «πύρ Ξεν. Κυρ. 13' ὁδ. «-ἐν πέτρῳσι πέτρων» = τρέβω πρὸς εἰς πέτραν Σοφ. Φιλ. 296' 2) τρέβω ἐκ: λω· «ἐκλύωσι θόβα» ὡς περὶ τροχῶν ἐκ: λω· ἐκτριβῶ, ἐκλείρω Εὐρ. Κουκλ. 475' «-ἐκ τῆς γῆς» Ὑρ. 4, 120' «-αἵματος τρὸς πρόρριζα ἐκκόπτω, ἐκτριβῶν, ὡς πίττω δὲν ἀναβλάσταναι πλόν ἐκ τῆς ῥίζης, 6' «ἐκτέτριπται πρόρριζος ἐκ Σπάρτης», 6' ὡς καὶ «Ζεὺς σε πρόρριζον ἐκτρίβειν» Ἰππ. 684. Οὕτως ἐκτριβήσεται Σοφ. 428, παρὰ τὸ καταρ: τριβῶ Πλουτ. 19' 3) τρέβω, κατατρέβω, φθείρω· «-ὁ χαλκίοςι νῶτοις οὐρανὸν ἐκτρίβων· νῶτα οὐρανῶ Εὐρ. Ἰων. 2' «ὁπλὰς ἐ: ὁδοῦ ἐκτετριμμένοι» Λουκ. ὁν. 19' «κακῶς βίον ἐκτριψί» = διάγω, διαφ. Σοφ. Οἱ. τ. 248' 4) ἀποτρέβω, ἐκ: βύπον Πλουτ. λο: πόν καθαρίζω, καλ: «-τὰς πανοπλίας Πολυδ. 10, 20, 2' πούς, γλῶσσα Θεοκρ. 7, 156 καὶ Νικ. π. 3, 126, συντρέβω, ἀλωνίζω, extergo.

Ἐκ-τριμμα, τὸ τὸ ἐκτριβέειν, πληγὴ τριβῆς Ἰπποκρ. Φιλοζ. παρ' Ἀθην. 9, ὕψωμα δὲ ἀποτρίβω.

Ἐκ-τριψίς, ἡ τὸ ἐκτρίβειν, τρίβωιν.

Ἐκ-τριχῶ· ἀφαιρῶ τὰς τρίχας· δ.

Ἐκ-τροπαλίζω ἀποκλίνω, ἐκκλίνω ὁδ. συμ. παρθ. σ. 142.

Ἐκ-τροπή, ἡ 1) ἡ ἀποτροπή, ἀπὸ ὕδατος Θεου. 5, 65' μτγ. - μῦθος Πρ. 915' 2) ἡ ἀπόκλισις, πρὸ πάντ. λο: τ. 7. παρέκδοσις ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ Αἰσχιν. 3, 206, ὡς καὶ Πλάτ. π. 267' «αὐθις ἐπὶ τὴν ἐκτροπὴν ἐπάνειμι ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ἐ: παρεξέδωμεν Πολ. 4, 24, 15 καὶ συχν. τύπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀποκλίνει τις ὁδὸς, ὅπως ἡσυχάσῃ Ἀριστ. βατρ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 29, ἡ πάροδος, Δ. Σικ. 3, 14. Παρὰ γραμ. ἄλλος Ἀθην. 11, 490, deflectio.

Ἐκ-τροπίαις, ὁ οἶνος γαλασμένος, ἐ: μένος οἶνος Ἀλκιφρ. 1, 20, Πολυδ. 1.

Ἑκ-τρόπιμος· Ἑκτροπος Cic. ad Att. 12, 12, σκοτεινῆς σημασ.

Ἑκ-τρόπιον, τό· ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπή ὅταν στρέφῃ πρὸς τὰ ἔξω ἱατρ. Π. Αἰγίν.

Ἑκ-τροπος, 2· ἐκτεταρμένος, ἀποκλίνων ἔκκλ. Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 565, deflexus

Ἑκ-τροφή, ἡ· τὸ ἐκτρέφειν, μεγαλύνειν, ἀνατρέφειν Ἀριστοτ. Ζ. 1. 3, 15, enutritio.

Ἑκ-τροχάζω· ἐκτρέχω Ἀπολλ. 2, 7, 3· διέρχομαι, διηγούμαι Διοσκ. excurro.

Ἑκ-τρόχᾳλον· ἐκτροχον Ἦουχ.

Ἑκτροχον· ἐκτρόχαλον Ἦουχ.

Ἑκ-τρογᾶω· ὅλως διόλου τρυγῶ, περὶ ἀμπέλων μτγν. 1. Χρυσ. ὅμ. 5.

Ἑκ-τρογίζω· ἀφαίρω τὴν τρύγα (τὸ καταπάτι), λαγαρίζω Γεωπ. 5, 2.

Ἑκ-τροπᾶω· 1) διατροπῶ Γεωπ. 10, 23· 2) διὰ τρύπας ῥεσπῶ, ἐκρῶ Ἀριστ. ἔκκλ. 337.

Ἑκ-τροπήμα, τό· τὸ τρυπηθὲν, ἡ τρύπα τὴν ὅποιαν κάμνει τὸ τρυπάνιον καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἐκδαίνοντα πελεκουδία Θεόφρ. 1. Φ. 5, 8.

Ἑκ-τροπήσεις, ἡ· τὸ διατροπᾶν Ἰπποκρ.

Ἑκ-τροφᾶω· εἶμαι πολὺ τρωφίλος Πλουτ.

Ἄλλε. 40, παρ' Ἀθην. 12, 519 περὶ τῶν Σουδαριῶν.

Ἑκ-τροχῶω, τὸ ῥῆμα δανείζει τοῦτο τὸν μέλλοντα καὶ τοῦ· ἄλλου· χρόνους εἰς τὸ ἐπὶ.

Ἑκ-τροχῶω· κατατρίβω Δ. ἡσ. 77, 9· ἐξετρίχῶσαν Θουκ. 3, 93· καταπονῶ·

«χρημάτων ἀπορία ἐκτροχῶσιν», 7, 48· «ῥακτα ἐκτετροχῶμένα» = κατατριμμένα, καληγμένα Λουκ. Τοῦ. 30, δι. γρ. ἐκτετριχῶμένα, allero.

Ἑκ-τροῶω· κατατρίβω, καταπονῶ· «τινὲς ἀπορίαι» Ἀππ. ἐμφ. π. 2, 66, eneco.

Ἑκ-τρώγω· τρώγω, κατατρώγω· «ἐκτρώζεται· βάλλανον» Ἀριστ. σφ. 155, erodo.

Ἑκ-τρωμα, τό· λίαν προῶως γεννηθὲν ἔμβρυον (7, μέχρι 40 ἡμερῶν) Ἀριστοτ. Ζ. 1. 7, 8, 3 κατὰ Φρυν. 208 ἑλληνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀττικοῦ ἐξάμβλωμα· Ἰδε Ἀδελφ. αὐτόθι.

Ἑκ-τρωματικός, 3· ἀνήκων εἰς ἐκτρωμα, εἰς τοῦτο ῥέπων Ἰπποκρ. abortivus.

Ἑκ-τρωματικός, 3· εἰς ἐκτρωσιν ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος γλωσ. abortivus.

Ἑκ-τρωσις, ἡ· τὸ λίαν προῶως γεννᾶν Ἰπποκρ. Ἀριστοτ.

Ἑκ-τρώσχω· ἐκτιτρώσχω Σιδ. Χρ.

Ἑκ-τρωσμός, ὁ· ἐκτρωμα Ἀριστοτ. Ζ. 1. 8.

Ἑκ-τρωτικός, 3· παράγων λίαν πρόωρον γέννησιν· δύναμις Πλουτ. ἡθ. σ. 974.

Ἑκ-τυλίσσω· ἐκτυλίζω Τιμ. Λοκρ. 97.

Ἑκ-τυλῶω· εἰς τυλόν, κάλον σκληρύνω ἱατρ.

Ἑκ-τυλιτικός, 3· ἀποσκληρύνων Ὀριβ.

Ἑκ-τυμπανώσις, ἡ· τυμπανωσίδης ἐξόγκωσις· γαστρός Στραβ. 16, σ. 773.

Ἑκ-τῦπέω· ἐκκουφαίνω Φίλοστρ. βί. Ἀπολ. 6, 26, δι. γρ. sono.

Ἑκ-τύπος, 2· ἐκτυπωθεὶς, ἀποτυπωθεὶς, κατὰ μορφήν τινα, πρὸ πάντων· περὶ ἐξεχούσης τεχνικῆς ἐργασίας εἰς ῥύλον ἢ λίθον Πλιν. 35, 12· «προτομαί» Δ. Σκ. 18, 26· «τὸ ἐκτυπον = τύπος, σχέδιον μτγν. ἑπὶρ. ἐκτύπος = σαφῶς, ἑναργῶς Γρ. Ναζ. συγκρ. ἐκτυπω-

τέρως καὶ ἐκτυπώτερον ἀντὶ τοῦ φανερωτέρως Ζων. α. 681, expressus.

Ἑκ-τυπῶω· ἐκτυπῶω, ἀποτυπῶω, πρὸ πάντων· περὶ ἐξεχούσης ἐργασίας· «οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτυπωμένοι» Πλατ.

συμπ. 193· «ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἐαυτοῦ ἐργα ἐκτυπώσεν» Ξεν. ἱππ. 2, 1· «ἐτι δὲ μία.

«ὥσπερ εἰς κάτοπτρον τὴν οὖσαν εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν» = ἀπεικονίζω Πλατ.

Θεαιτ. 206 καὶ μτγν. exprimo.

Ἑκ-τύπωμα, τό· τὸ ἀποτυπωθὲν, πρὸ πάντων· ἐργασίαν (relief) Μενανδ. π. Ἀθην. 11, 181,

τὸ ἀπεικόνισμα Πλατ. Τιμ. 50· «βροντίς» ὁ τόπος ἐνθα κατέπεσεν ὁ κεραυνός, δι. γρ. παρὰ Κριτία ἀποσπ. 9, 32 σ. 62 ἔκδ. Βαχίου

Ἑκ-τύπωσις, ἡ· τὸ ἀπεικονίζειν, πρὸ πάντων· εἰς ἐξέχουσαν ἐργασίαν, τὸ ἀπεικόνισμα μτγν.

Ἰώσ. ἡ μόρφωσις Στοβ.

Ἑκ-τυπωτέρως· Ἰδ' ἐκτυπος.

Ἑκ-τυραννέω· ὅλως διόλου τυραννῶ, καταναγκάζω Εὐραθ.

Ἑκ-τυφλῶω· ἀποτυφλῶω, ὅλως κάμνω τυφλόν, τυφλώνω Ἦρ. 9, 93, Ἀριστ. πλ. 309

Ξεν. ἱππ. 10, 2· «λαμπτήρες ἐκτυφλωθέντες σκότῳ» Αἰσχ. Χο. 529, excaeco.

Ἑκ-τύφλωσις, ἡ· τὸ κάμνειν τυφλόν, τυφλώνειν γλωσ.

Ἑκ-τυφλώττω· ἐκτυφλώω Ψ. Χρυσ. λογ. 67.

Ἑκ-τύφος· χαῦνος, ὀγκώδης Οἰνομ. π. Εὐσεβ. tumidus.

Ἑκ-τύφωω· τῷ ἐπομ. «εἰς καπνὸν ἐκτυφώται» Διοσκ. 1, 83. Πισθ. γίνονται περυστωμένοι, ἀλατῶν Πολύδ. 16, 21, 12.

Ἑκ-τύφωω· εἰς ἀπὸν ἡ καπνὸν μεταβάλλω, φλέγω, καίω· «ἔρωτα ἐκτύφεσθαι τοῦτω μηχανωμένην» Ἀλκιφρ. 3, 50· «ἐξετύφην κλαίουσας» = ἔκλαυσα, ἐχάλασα τοὺς ὀφθαλμούς μου κλαίουσας (·), Τὸ Ν. Ἐτ. ἐξηγ. ἐκτυφλωθῆναι μικρόν· ἐκτυφῆσθαι Μεν. ἐν Σχολ. Εὐρ.

Φοιν. 1154, accendo.

Ἑκ-τυρ, ορος, ὅ· ὁ στερεὰ κρατῶν, ἀγκυρα Λουκ. Λεϊφ. 15, Λουκρ. 100· κατὰ δὲ Ἦουχ.

«ἱκτορες, πάσσαλοι ἐν ῥυμφί» πρὸλ. ἔστωρ.

Ἑκ-τυρ, ορος ὁ· υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης Ἰλ. ἐπὶθ. Ἑκτόρεος Ἰλ. 6, 416·

ἐτι δὲ Ἑκτόρειος Εὐρ. Ῥησ. 762.

Ἑκυλος· εἶδος βοτάνης Σουίδ.

Ἑκυρά, ἡ· πενθερά Ἰλ. χ. 451 Ἀπολ. Ῥ. 4, 815, Πλουτ. συμπ. σ. 142· Ἰδ' ἐκυρός.

Ἑκυρός, ὁ· πενθερός Ἰλ. χ. 172 καὶ μτγν. π. (ὁ εὐρηται Αἰνίγμ. 24 (14, 9), socer.

Ἑκ-φαγεῖν, ἀόρ. 6, τοῦ ἐξεσθῆαι.

Ἑκ-φαιδρύνω· διακοσμῶ, καθαίρω Εὐρ. Βακχ. 768, emundo.

Ἑκ-φαίνω· δεικνύω ἔξω, κάμνω νά παρουσιασθῇ τι καὶ γινήν ὁρατόν· «φάωσθε = φέρω εἰς φῶς, περὶ τῆς Εἰλευθείας Ἰλ. τ. 104·

«ἐξέφηνας ἐς φάος κακὰ» Εὐρ. Ἰππ. 368· «λόγον, 881» Χάριτας Πινδ. Ὀ. 13, 18·

«δῶρα εἰς γένον» Ν. 7, 68· ἐν γέν. φανερώων γνωστόν· «εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα ἐκφαίνει» εἰς ὀφθαλμούς ἐμοὺς Σοφ. Ἄντ. 307·

«ὡς τὸ μαντεῖον ἐξέφηνε» Οἶ. τ. 143, 329· «τινὰ Ἦρ. 3, 36· «τὴν αἰτίην, 6, 3· «τὴν

ἑαυτοῦ γνώμην», 5, 36' ἔτι δὲ ἑαυτὸν = κάμνω καὶ μὴ γνωρίσκω, φανερώνομαι, 3, 130 καὶ μετὰ μτχ. «ἐκφαίνεις ἑαυτὸν ἰόντα τοῦ πατρὸς οὐδὲν ἥσσω», 3, 71' «-τὴν δαίλιαν» = κάμνω κατὰ δόλον Πλατ. Μενεξ. 246' «-πόλεμον πρὸς τινα» = φανερὰ κηρύττω Σεν. Ἄν. 3, 1, 16. Παθ. φαίνομαι ἔξω «ὅσοι ἐξεφάνθησαν» Ἰλ. τ. 17-Χαρύβδιος = ἔκ τῆς Χαρ. προέρχομαι, προφαίνομαι Ὁδ. μ. 441' ἐν γέν. δεικνύομαι, ἐμφανίζομαι (μὴ τὸν π. ἀόρ. 6'.) «δικαιοὶ δ' αὖθις ἐκφανοῦμεθα» Σοφ. Φιλ. 82' «ὡς ἂν ἡμῖν ἐκφανήσῃ ἔφ' ὅ σπουδάξεται» Πλατ. Εὐθύδ. 288' «ἀσπέρων τινῶν ἐκφανέντων» Θουκ. 2, 28, patefacio.
 Ἑκ-φάλαγγέω, ἢ ἐκ-φάλαγγίζω ἔκ τῆς φάλαγγος, ἔκ τῆς παρατάξεως ἐξέρχομαι Δημητρ. Φαλ. 84.
 Ἑκ-φάλακρῶν φαλακρὸν καθιστῶ Ἀνν. Κορν. σ. 61.
 Ἑκ-φάνδην ὄλωι διόλου φανερά Φιλοστρ. 6. Ἀπολ. 7, 20, aperio.
 Ἑκ-φανέω, ἰων. ἀντί ἐκφαίνω Λουκ. Συρ. θε. σ. 32, prodo.
 Ἑκ-φανής, 2' ἐκφανόμενος, ἐμπρὸς φανόμενος «-κάρουν ἐκ λεπίδων» Φιλίπ. 20 (6, 102) φανερός, ἐναργής «-τέκμαρ ἀνδρός» Αἰσχ. Εὐμ. 235' «ἐκφανῇ γένοιτο ὅπη ἔχει» Πλατ. πολ. 7, 528, ἐκλαμπρος περίφημος Πολυδ. 5, 158' ἐπὶ. ἐκφάνως = σαφῶς, ἐναργῶς Πολυδ. 5, 1, 3, manifestus.
 Ἑκ-φάνης, ους, ὁ Σπαρτιάτης Πλουτ. Ἀγ. 6.
 Ἑκ-φανίζω ἐκφαίνω Ἦουγ. aperio.
 Ἑκ-φανόω ἔξιστημί τινα ἐκπεφάννεται = ἀπὸ πληκτοῦς γέγονεν Ἦουγ.
 Ἑκ-φανσις, ἢ γνωστοποίησις, δηλώσις μτγν. patefacio.
 Ἑκ-φαντάζομαι φαντάζομαι τι Ἀλκίφρ.
 Ἑκ-φάντασμα, τό ὅ, τι ἐκφαίνεται, ὅγαί νει εἰς τὸ φανερόν Γρ. Νυσ.
 Ἑκ-φαντίδης, ὁ ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμωδίας Πολυδ. 8, 6, 6.
 Ἑκ-φαντικός, 3' φανερόν κάμνων, φανερώων Ἰαμβλ. ἐπὶ. -ως Πλουτ. ἡθ. σ. 104.
 Ἑκ-φαντορία, ἢ δηλώσις γνωστοποίησις Δ. Ἀρεοπ.
 Ἑκ-φαντορικῶς φανερῶς Δ. Ἀρεοπ. ὑπερβ. ἐκφαντορικώτατα Μαξιμ.
 Ἑκ-φαντος, ὁ 1) Θάσιος Δημ. 2) Συρακούσιος Πολυαιν. 3) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος Στοδ. ἀνθ. 4) ἑτερος Ἀπολλωνίας νομίσμα.
 Ἑκ-φαντος, 2' φανερός Ἦουγ.
 Ἑκ-φάντωρ, ορος, ὁ φανερώων Δ. Ἀρεοπ.
 Ἑκ-φάνως Ἰδ' ἐκφανής.
 Ἑκ-φάραγγέω ἐκκοιλιάω Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 50, excavo.
 Ἑκ-φάτος, 2' ἀνέκφρατος, ἄφατος Μαξιμ. Καταρχ.
 Ἑκ-φάσις, ἢ ἐκφρασις, φανέρωσις Ἦρ. 6, 129.
 Ἑκ-φάσκω ἐκφράζω Ἀριστιδ. Β. σ. 149.
 Ἑκ-φατίζω ἔκ τῆς φάτης λαμβάνω, ἀδιάκω Ποσειδών. π. Ἀθην. 12, 540.
 Ἑκ-φάτισμα, τό τὸ ἐκ τῆς φάτης ἐκβληθὲν Ἦουγ. ἐν γέν. τὸ ἐκκινωθὲν, ἢ ἐλαιοψις, μείωσις - ἀρτων Ἀθην. 6, 270 καὶ

μτγν. παρὰ Πολυδ. 10, 166 αἰ εἰς τὴν φάτην σανίδες, ἢ ἀφῆρουν καθαρίζοντες.
 Ἑκ-φας, αντος πατήρ τῆς Εὐρυκλείας Ἐπιμιν. π. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 13.
 Ἑκ-φάτως ἐκφραστικά, φανερά Αἰσχ. Ἀγ. 714.
 Ἑκ-φαυλίζω κάμνω φαῦλον, εὐτελές, σμικρὸν, περιφρονῶ, τί Λουκ. π. μισ. συν. 11' τινὸς Ἰώσ. ἀρχ. 5, 8, 6, contemptio.
 Ἑκ-φαυλισμός, ὁ ἡ σμικρυνσις, περιφρόνησις Ἰώσ. ἀρχ. 3, 8, 9, contemptus.
 Ἑκ-φαυλιστής, 3' ὅστις πρέπει νὰ ἐκφαυλισθῇ, καταφρονητής Ἰώσ.
 Ἑκ-φαυλος, 2' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἠλιοδ. ἐπὶ. -ως Φιλοστρ.
 Ἑκ-φαύω φανερώων Θεοδ. Προδρ.
 Ἑκ-φερ-μ-ο-ο-έω ἔξω λέγω λόγια, φλου-ρῶ Αἰν. τακτ. 21.
 Ἑκ-φέρω 1) ἔξω φέρω, ἐκκομίζω «νηῶν δ' ἐκφέρ' ἄεθλα» = τὰ βραβεία ἐφέρων ἔξω τῶν πλοίων Ἰλ. ψ. 750' «ἐξέρπον πολέμοιο», ε, 664 καὶ πολλάκι. - τί Σοφ. Φιλ. 647' - τ-ό-χ-η Εὐρ. Φοιν. 779' «ὅπλα ἐκ τοῦ μεγάρου» Ἦρ. 8, 37' ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀκτὴν, περὶ τοῦ Ἀρίωνος «τὸν δὲ δελεῖσθαι λέγουσιν ὑπολαβόντα ἔξενετ' ἐπὶ ταίναρον», 1, 24, ὡς «καὶ πόντου νιν ἐξήνεγκε κλύδων» Εὐρ. Ἑκ. 701' ἔτι δὲ περὶ ψύχων «ὥσπερ ἀταρπὸς ἐκφέρει» = ἡ ἀταρπὸς ἄγει ἔξω Πλατ. Φαιδ. 66, ἀποκομίζω, ἀποστερῶ, σπετερίζομαι Ὁδ. ο. 470. Μέσ. «χαμεύοντα ἐξενεχάμενοι» = ἀφ' οὗ ἔφριαν ἔξω τὰ χαμοστρώματα Ἦρ. 6, 103' - κλέας = ἀποκτώ Σοφ. Ἰλλ. 60' - δόξαν Δημ. 14, 1' πρὸ πάντ. α) πρὸς ἐνταφίαν ἐκκομίζω, κηδεύω Ἰλ. ω. 786' «ἔξενετ' αὐτὸν κάλλιπτα καὶ θάψαι» Ἦρ. 7, 117, Πλατ. Εὐρ. καὶ Ἰφιθ. 6) περὶ τῆς γῆς, παράγω - καρπὸν Ἦρ. 1, 193' «-εἰς φῶς κύματα» Πλατ. πολ. 5, 461' καὶ πολλάκι. κάμνω νὰ ἐξέλθῃ εἰς φῶς ὁ «λόγον ἐξήνεγκας» Σοφ. Τρ. 733, σέρω εἰς μέσον, προφέρω, ὡς καὶ συχνά Πλάτ. Μενεξ. 236' κάμνω νὰ φανερωθῇ, προσφέρω «-δειγμα εἰς δειγμα» Δημ. 19, 12' ὡς καὶ «μαρτυρίας τῆς ὑβρεως» = δίδω μαρτυρίαν, 45, 80' ἔτι δὲ «-μισοθοτό τέλος» = ἐπάγω Ἰλ. φ. 450, ὡς καὶ «πόλεμον = διεγείρω, ἐρεθίζω Δημ. 1, 21' - πρὸς τινα Σεν. Ἑλλ. 3, 6, 1' - κατὰ τινος Ἑλλ. 4, 8, 6' τινὶ Πολυδ. «-μῦτος ἐς τινας», 15, 27, 3' - ν-ο-δ-ν Πλουτ. Δημ. 108' Περὶ συγγραφῶν, ἐκδοῦν Πλατ. Παρμ. 128 καὶ μτγν. «Ἀριστοφάνης ὅτε τὰς νηλέας ἐξέφερε» = ὅτε τὰς παρίστανε Πλουτ. περὶ παιδ. ἀγ. 14' «Ἀπόλλωνα τὴν ἱατρικὴν ἐξενεγκεῖν» = ὅτι εἶχεν ἐφεύρεν Δ. Σικ. 5, 74' 2) φέρω ἔξω, φέρω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κάμνω γνωστόν «ἔξω-θήσεται εἰς Ἑλλήνας» Εὐρ. ἰκ. 577' - τὴν ἀπάτην, - ἐπιγείρῃσιν Ἦρ. 3, 74, 8, 132' «εἰς τὸ φῶς» (ἡ) ἀνωτ. 1, 6' «ἔργα εἰς τὴν ἀγορὰν» Αἰσχιν. 1, 97' «εἰς τοὺς Ἑλλήνας τὸ τῆς πόλεως ἀμαρτήματα» Ἰσοκ. 8, 14' «εἰς τὸ στράτευμα λόγον» = φέρει ἕνα λόγον μεταξὺ τοῦ στρατεύματος Σεν. Ἄν. 5, 6, 17' «πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους» = δὲν κοινα-

ποιῶ εἰς κἀνένα Πλουτ. Θεμ. 23 «ἐπὶ γέλωτι τὰς οἰκοὶ διατριβάς», Περικλ. 36 «-τούς λόγους πρὸς αὐτούς» Δημ. 53, 14 «-συνθήκας = προτίθημι, προτείνω, 33, 18 εἰς, πρὸ πάντ. «προβούλεμα εἰς τὸν θῆ-μον» = πρὸς ἐπικύρωσιν ἐνὶ τῷ λαῷ φέ-ρω, 59, 4 «-τέλος = ἐκδίδω διατάγμα Πλουτ. Θεμ. 12 «χρηστέριον = λέγω, χρησμόν» Πρ. 5, 79, καὶ συχνὰ ἄνευ προσθήκης «-εὐ-χὴν Ξεν. Ἀν. 1, 9, 4 «ἔαγον διὰ τοῦ οὐ στοιχείου ἐκφέροντες» = μετὰ τὸ οὐ προφέροντες Ἀθην. 3, 94, συχνὰ π. τῷ Σχολ. Ἐπὶ δὲ μέτ. «γνώμην ἐκφέρεισθαι» = τὴν γνώμην μου λέγω Πρ. 5, 36 3) μέγρι τοῦ τέλους ἄγω» -τό μύστημον = ἔφερον εἰς πληρώσιν Πινδ. Ν. 4, 61 «διὰ τῶν ἀνοήτων οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθεῖν» Δημ. 61, 7 ὅθ. περὶ ἐγκύων, τὸ ἐμῶρον τέλειον ἔξαγω Ἀριστοτ. Ἐπὶ δὲ ἀμτῶ. «ῥῆξ τὰ τοῦδε ἐξ ὀρίων ἐκτῆρεϊ μαν-τεύματα» = παύουν νὰ πληρωθοῦν Σοφ. Οἱ. Κ. 1426 «ὅποτε τελεωμήτους ἐκφέρεισι δωδέ-κατος ἄρτος» = τελειώνει, Γρ. 821, 4 ἀφέλγω, περὶ ἱπποῦ Ξεν. ἱππ. 3, 4 (ἔτι δὲ ἀμτῶ. δι-έρχεται· ἀλλ' Ἰλ. ψ, 376 τρέγω ἔξω, προ-τρέγω) παρομοιωδῶς «ἡ ἀμαξία τὸν βοὸν ἐκ-φέρει» Λουκ. νεκρ. διαλ. 6, 2 ὅθ. πρὸ πάντ. περὶ παθῶν κ. τ. ὅμ. ἀφαρπαζομαι «ἀπαίδευσις ὀργῆς πλείστον ἐκφερομενοί» Θουκ. 3, 84 «πρὸς ὀργὴν Σοφ. Ἰλ. 618 «πρὸς αἰδῶ Εὐρ. Ἀλκ. 601 «λέγων ἐξη-νέθην» = ἀφαρπαζομένη εἰς τὸν λόγον, ἀπε-πλανήθην τοῦ ἀληθοῦς Πλατ. Κρατ. 425 «ἐνταῦθα ἐξηνέθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει» = ἤχθην εἰς τοῦτο τὸ ὅποιον ὁ Πρ. λέ-γει, 386 ἔτι δὲ «ἐξηνέθεις ὥστε κωμω-δοποιὸς γενέσθαι», πολ. 10, 606, offere.

Ἑκ-φεύγω· ἔξω φεύγω, μακρὰν ἐν μέ-ραι μὲν ἀπολ. Ὁδ. τ, 231, Πλάτ. συμμ. 189 «-ἀφ' ὁμῶν» Σοφ. Πλ. 383 ἡ τινός, ὅταν σημαίνεται ὁ τόπος «-πολιτὴς ἀλλός» = διαφεύγω ἐκ τῆς θαλάσσης Ὁδ. ψ, 236, ὡς καὶ «βέλος ἐκφυγε χειρός», λ, 380 ὅθ. «τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι» = τὸ νὰ μὴ λιθοβο-ληθῇ Ξεν. Ἀν. 1, 3, 2 (ἐν χειρόφ. ἔχει τὸ) Ἀνδοκ. 2, 9 «τό γε δυστυχέστατος εἶναι ἀνθρώπων οὐδαμῇ ἐκφεύγω» ἴδε κατωτ. «-μα-τρὸς ἐκ κόλπων» Ἀεων. Ταρ. 41 (Πλαν. 182) συνήθ. τί, ἐκ τινος ἐκπαπειλούντος κιν-δόνου διαφεύγω - θάνατον Ἰλ. λ, 362 καὶ πολλὰκ. ὡς καὶ Πινδ. Ὁ. 11, 44, Ἡρ. 6, 104 «-κῆρα, -κακότητα Ὁδ. δ, 512, ε, 414 - νοσοσόν Ἡρ. 1, 25 - Σχόλια, 40 - τὴν πεπρωμένην = διαφεύγω τὸ πεπρωμένον μου Αἰσχ. Πρ. 516, «-αἵματος δίκην», Εὐμ. 722 «-πάθος Σοφ. Οἱ. τ. 840» «-τὰν ἐκ θεῶν νέμεσιν», Φιλ. 514 «-τοὺς ἐτέρους Πλάτ. Θεαιτ. 181 καὶ πολλάκ. ἄλλως δὲ καὶ ἐν πεζῷ «οὐκ ἐκφεύγει μὴ οὐκ ἐπονείδιστον εἶναι ἀλλήλων» Πλάτ. Φαίδρ. 277 «τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων» Παρμεν. 147. Περί καταγορευμένων, ἀθωάνομαι Ἀριστ. σφ. 157 «τόποι τὴν χιόνα ἐκφεύγοντες» = ἐξὺς οὐ-δούλης κείται γιῶν Πολύδ. 3, 55, 7 «ἐκ-φεύγει ἐν ἡμέ» = μετὰ διαφεύγει Δημ. πολλάκ.

Ἑκ-φευκτικός, 8' ἀνῆκον εἰς τὸ διαφεύ-γειν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 63.

Ἑκ-φεύξιμος, 2' πρὸς τὸ ἐκφεύγειν, ἔνα διαφύγη ἐπιτήδειος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 246.

Ἑκ-φεύξις, ἡ τὸ ἐκφεύγειν Ἀπολ. λεξ. Ὁμ.

Ἑκ-φεύω· λέγω, ἐκφράζω μετῶν. «ἐκφάσθαι ἔπος» Ὁδ. κ, 246 «-τινί, ν, 309, ὡς καὶ -νόον, -μύθον Ἀπολ. Ῥ. 1, 439, 2, 10.

Ἑκ-φθείρω· ὄλως διόλου φθείρω, καταστρέ-φω Σχολ. 313. Συνήθ. παθ. καταστρέφεται Εὐρ. Ἑκ. 660 κακῶς ἀπαλλάττομαι Ἀριστ. εἰρ. 72 ἐκφθείρου = ξεκομίσου Ἀλκ. ἑταίρ. διαλ. 15.

Ἑκ-φθίνω μόν. Λουκ. ἀορ. συγκακ. 15, 2, ἐξεφθίμην· ἐντελῶς καταστρέφωμαι, ἀφα-νίσκομαι «-ντῶν οἶνος» = κατηναλώθη ἐκ τῶν πλοίων Ὁδ. α, 163 «ἐξεφθινό' αἱ νῆες» Αἰσχ. Πέρσ. 665 «-ἀνδρες, 891 καὶ μετῶν.

Ἑκ-φθορά, ἡ ὄλεθρος Νικητ. ἀνεκθ.

Ἑκ-φθίσθαι· ἐκπορπούσθαι Σουτθ.

Ἑκ-φιλέω· καταφιλοῦ εἰς τὸ στόμα Στρατ. 89 (12, 250).

Ἑκ-φλάινω· ἀναβράζω Εὐρ. π. Σουτθ. ἐν λ. φλήνασος.

Ἑκ-φλαυρίζω· ἐκφλαυρίζω Πλουτ. Πομπ. 57.

Ἑκ-φλεγμαίνω· ἀναβράζω, ἀναζέω Βασιλ. τ. 1, σ. 204.

Ἑκ-φλεγματοόμαι· γίνομαι ὄλως διόλου φλέγμα Ἰπποκρ.

Ἑκ-φλέγω· ἀνάπτω, καὶ μετῶ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν «πόλιν = πρὸς πόλεμον Ἀριστ. εἰρ. 609 «ἐκφλέγεται τὴν διανοίαν» Πλουτ. Ἐρωτ. 20, εὐατο.

Ἑκ-φλίθω, ἰων. ἀντὶ ἐκ-φλίθω Ἰπποκρ.

Ἑκ-φλογίζω· ἐκφλέγω Στοδ. καὶ μετῶν.

Ἑκ-φλογύω· τῶ ἀναιτ. Παθ. εἰς φλόγας ἐκρήγνυται Ἀριστοτ. Οὐαμ. κ. 36, inflammo.

Ἑκ-φλόγωσις, ἡ κατάκαυσος Δ. Σικ. Ἑκ-φλοίσκομαι· ἐκρίπτω, ἐκβάλλω Νικ. ἀλ. 322.

Ἑκ-φλοῖσθαι· τῶ ἔπομ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 885, exibilo.

Ἑκ-φλοῖσθαι· περιπαίζω, μυκτηρίζω Πλουτ. συμμ. 5, 7, ἐνθα ἄλλ. ἐκφλαυρίζω γράφ.

Ἑκ-φλυοῦσθαι· τῶ ἔπομ. Ἰπποκρ. Γαλην. ἐκφινδάνω.

Ἑκ-φλύσσω· ἐκδράζω, ἀναδράζω «τόον ἐκφλύσαι» = νὰ δώσῃ ἄνεσιν εἰς τὸν πόνον Ἀπολ. Ῥ. 1, 275.

Ἑκ-φλύω· ἐκφλυοῦσθαι Γαλην.

Ἑκ-φοβέω· φοβίζω πρὸς τὰ ἔξω, πολὺ τρο-μάζω «ἐκπληξὶς ἐκφοβεῖ φρένας» Αἰσχ. Πέρσ. 598 «-ἀνδρας Πλάτ. Γοργ. 483» «ὅπερ ἡμᾶς ἐκφοβοῦσι» Θουκ. 6, 11. Παθ. πολὺ φοβοῦμαι, τρομάζω, τινὰ Σοφ. Οἱ. Κ. 207.

Ἑκ-φόβηθρον, ἡ ἐκφόβητρον, τό· μορ-μολύκειον μετῶν. Εὐδοκ. σ. 292.

Ἑκ-φόβημα, τό· φόβητρον Σχολ. Αἰσχ.

Ἑκ-φόβησις, ἡ τὸ φοβίζειν πρὸς τὰ ἔξω, κατατρομάζειν Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 92.

Ἑκ-φόβητικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἐκφοβεῖν ἀνῆ-κον Εὐδοκ.

Ἑκ-φοβός 2' πλήρης τρόμου, τρομαγμένος

Ἄριστος. φυσιογ. 6 ἐπὶ. -ως Ἀθανασ. 1, 688.

Ἐκ-φοιδάζω· μαντεύομαι Κ. Μαν. Χρον.

Ἐκ-φονίσσω· αἱματηρῶς ἐρυθραίνω Εὐρ. Φοιν. 42, tubefacio.

Ἐκ-φοιτάω· ἐξέρχομαι, μακρὰν δὲ πάγῃ Εὐρ. Ἠλ. 320, Ἦρ. 3, 68· ἐπὶ τι, 4, 116 καὶ μετ. «παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγῳι»=διεδίδοντο Πλουτ. Λουκ. 3· «εἰς μανίαν = ἐμπίπτει Αἰλ. Ζ. 1, 11, 32, σκεο.

Ἐκ-φοιτῶν· ἡ· τὸ ἐξέρχασθαι «τῶν λόγων εἰς πολλοὺς» = τὸ γνωστοποιεῖσθαι Κλ. Ἀλ. στρωμ. 5, 10.

Ἐκ-φορέω, ἡ· 1) τὸ ἔξω φέρειν, μακρὰν φέρειν· κριτὸν = τοῦ κράτος τῶν θυσῶν Εὐφρον. π. Ἀθην. 9, 380, πρὸ πάντ. τοῦ νεκροῦ ἡ κηδεῖα Αἰσχ. Ἐπτ. 1015, Θουκ. 2, 34· «τριτάτα πρὸς τὸ μνημεῖον ἐκφορέα» Πλατ. νόμ. 12, 959· «ἐπ' ἐκφορὰν ἀκολουθεῖν τινα» Αἰσ. 1, 8, ὡς καὶ «ἐπ' ἐκφορὰν ἐβάδζε», Ἄριστ. πλ. 1008 καὶ μετ. 2) τὸ ἔξω φέρειν, ἔξω φλυαρεῖν· λόγον Ἄριστ. Θεοσ. 472· «ἀπορρήτωρ Δ. Αεσπ. 1, 98» σημασι· διὰ λέξεων, ἐκφρασι· Πλουτ. Κ. 19· 3) πρόσκρουσις, προσώθησις, σφοδρὰ ἐπιδρομὴ Ξεν. ἱπκ. 3, 5· 4) πνεύματα, ἐκπνοὴ Δ. Σικ. 2, 12· 5) εἰς τὰς οἰκοδομὰς, τὸ προέχον, proectura Vitruv. 3, 3, elatio.

Ἐκ-φορέω· ἐκφέρω· νέκυας = νεκροὺς ἐκφέρειν, κηδεύω Ὁδ. γ. 451 καὶ παθ. «κέρυβεος νῆων ἐκφορίοντο»=ἐξεφέροντο, ἐξωθούντο ἐξεδάλλοντο Ἠλ. τ. 360· «-τοὺς κάμνοντας ἐς τὴν ἀγορὴν» Ἦρ. 1, 197 καὶ ἐρεξ· «-τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας» Λουκ. Τιμ. 57 καὶ μετ. -πόλιν = διαρπάξω Δ. Σικ. 17, 13· ἔξω φλυαρῶ Ἀθην. 13, 597. «Ἐτι δὲ μέσ. κάμνω νὰ ἐξαγάγωσι Δημ. 47, 53, ὡς καὶ Ἰσακ. 6, 39, ἐνδοθεν εἰς, affero.

Ἐκ-φόρημα, τό· τὸ ἔξω φερθὲν, τὸ ἐκφοριον, ὁ καρπὸς Πολυδ. 1, 237.

Ἐκ-φόρησις, ἡ· τὸ ἐκφέρειν, κηδεύειν Εὐδ. καὶ μετ.

Ἐκ-φορικὸς· 3· ἀνήκων εἰς τὴν ἐκφρασιν· τὸ ἐκφορικόν = ἡ θεϊότης τοῦ σημαίνειν διὰ λέξεων Πλουτ. ἡθ. σ. 1113.

Ἐκ-φόριον, τό· τὸ ἐξενεχθὲν, τὸ ἐκφόρημα, ὁ καρπὸς Πολυδ. 1, 237, ὁ δασμός, τὸ δέκατον· -τοῦ καρποῦ Ἦρ. 4, 198, Ἄριστος. οἰκ. 2, 1.

Ἐκ-φορος, 2) α) δυνάμενος νὰ φερθῇ ἔξω Ἄριστ. πλ. 1138· 6) δυνάμενος νὰ γείνη γνωστός· -λόγος Πλατ. Αγ. 201· «εἰ δ' ἐκφορὸς σοὶ συμφορὰ πρὸς ἀρενας, λέγε» Εὐρ. ἱπκ. 295· γ) ἐκ πάθους ἀφαρπασθεὶς, παραπλανώμενος· «-καὶ πλανώμενος» Πλουτ. ἡθ. σ. 424· δ) ἐνερ. ἔξω φέρων· «τῶν δυσσεβόντων ἐκφορωτέρη πέλοις» = εἴθε νὰ ἀπηγες μετ' ὀλίγον νεκροὺς τοὺς ἀσεβεῖς Αἰσχ. Εὐμ. 870, ἔνθα ὁ Βελλαοῦερ εἰκάξει ἐκφορος = κάμνων γνωστόν Ἄριστ. Θεοσ. 472, ἂν δὲν πρίην νὰ γραφῇ ἐκφορὰ· ε) οἱ ἐκφοροί = οἰκνία τῶν πλοίων Σχολ. ἱπκ. 438. Ἐκ-φορτίζομαι (ἀπάγομαι), παυλοῦμαι, προδίδωμι Σοφ. Ἀντ. 1023.

Ἐκ-φορτόω· ἐκφορτῶν μετ. exonerō.

Ἐκ-φράζω· ἀκριβῶς διηγοῦμαι, περιγράφω· «αὐθ' ἔκαστα» Αἰσχ. Πρ. 962, Πλουτ.

Ἐκ-φρακτικός, 3· ἐπιτήθειος πρὸς ἀναιξιν τινὸς φραγμένου· -τῶν πόρων Γαλην.

Ἐκ-φρασεῖδιον, τό· μικρὰ διήγησις Εὐστ.

Ἐκ-φράσις, ἡ· 1) ἡ ἐντελής διήγησις, περιγραφή Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 20· 2) λόγος ἐναργεῖς Ἡσυχ. 3) ἐκφράσεις = μέρη τοῦ ρητορικοῦ λόγου Πολυδ. 4, 33.

Ἐκ-φράσσω ἡ· -ττω· ἀποφράττω, ἀνοίγω τι φραγμένον, ἐκφράσσω ἱατρ. -διώρυχα Δ. Σικ. 18, 35, aperio.

Ἐκ-φραστέον· δεῖ ἐκφράζειν Τζέτζ. Ἰστ. Ἐκ-φραστικός, 3· δὲ εἰς τὸ ἐρμηνεύειν, περιγράφειν ἀνήκων, ἐπιτήθειος Δ. Αεσπ. 5, 63.

Ἐκ-φρέω· ἔξω φέρω, ἀφήνω, ἀπολ. ἐκφρώσι Σοφ. ἀποσπ. 924, ὁ Φωτ. ἐξηγ. ἐκφρώσιν· «οὐκ ἐκφρήσεται» Ἄριστ. σφ. 156· «οὐκετ' αὐτὸν ἐκφρήσιμεν», 125· «ἐξέφρησα ἑμαυτὸν»=ἐκόσμησα, ἐκόμισα ἑμαυτὸν ἔξω Λουκ. Αεσίφ. 9· «ἐκφρησθέντων τῶν Ἐπικουρείων ἐκ τῆς πόλεως» Αἰλ. π. Σουδ. 1.

Ἐκ-φρονέω· εἶμαι ἐκφρων, πράττω ἀφρόνως, εἶμαι ὑπερήφανος Δ. Κασ. 55, 13· ἐκφρονῆσαι = καταφρονῆσαι Β. Ἀν. σ. 141, 21.

Ἐκ-φροντίζω· ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1323, Ἄριστ. νεφ. 697· -τὴν ἐπιβολὴν Θουκ. 3, 45, excogito.

Ἐκ-φρόντισις, ἡ· τὸ ἐπινοεῖν Εὐστ.

Ἐκ-φρόνως· ἀνοήτως Πολυδ. Σουδ.

Ἐκ-φροσύνη, ἡ· φροσύνη Τιμ. Λοκ. 102.

Ἐκ-φρύττω· ἀποξηραίνω, φρυγανίζω Ἀλ. Τραλ. 11, σ. 636, torreo.

Ἐκ-φρων· 2· περὶ αἰσθησέων, ἄφρων, ἀναισθητος, ἔκτος ἑμαυτοῦ, ἐνθεος Πλατ. Ἰων 534· -βακχεῖται, νόμ. 7, 790· «ἐκφρονα ποιεῖ», πολ. 3, 402· «-καὶ παραπλήγεις» Δημ. 19, 267, περὶ τῶν Βακχῶν καὶ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης Διοσκ. 11 (6, 220) μετ. ἐπὶ ἐκφρόνως.

Ἐκ-φύας, ἄθος, ἡ· παραφύας, προσθήκη Ἄριστος. μορ. Ζ. 3, 14.

Ἐκ-φυγάνω· ἐκρούγω· -δισμούς Αἰσχ. Πρ. 523, ἱπποκρ. Πολυδ. 17, 15, 11.

Ἐκ-φύγη, ἡ· τὸ ἐκφεύγειν, διαφεύγειν Σχολ. Σοφ. ΑΥ. 939.

Ἐκ-φύχης, 2· ὁ παρὰ φύσιν, ἐκτακτος ἀμφὶ ἐπὶ. -ὡς = ἐξαίρετος Ἀπκ. Ἰλλυρ. 25.

Ἐκ-φύλασσω· ἐπιμελῶ· φυλάσσω, διατηρῶ Σοφ. Οἰ. Κ. 285· «ἔγχεος ἐκφύλασσε» ὅπου τίθης Εὐρ. Ἰων 741.

Ἐκ-φυλλίζω· ἀφαιρῶ τὰ φύλλα, ἐφυλλίζω Νικ. Ἀνδρ. Κομν. 2, 3.

Ἐκ-φυλλο-φορέω· διὰ φύλλων ἐκβάλλω, περὶ τῆς βουλῆς τῶν Ἀθηναίων, ἥτις ἐγραφε τὰς ψήφους αὐτῆς ἐπὶ φύλλων ἱλαίας Αἰσχίν. 1, 111· πρβλ. Β. Ἀν 248.

Ἐκ-φυλλο-φύρησις, ἡ· τῶ ἐπομ. Τζέτζ. Ἐκ-φυλλο-φορέα, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν, καταδικάζειν διὰ γραφῆς ἐπὶ φύλλων ἱλαίας Β. Ἀν. 248.

Ἐκ-φυλος, 2· μὴ ἀνήκων εἰς φυλὴν, ἕτερος· «-καὶ βάρβαρος» Στραβ. 4, 4, 5· -ὄνομα

Λουκ. Λεξιφ. 24. 80. δυνήθης - ὄργανα, ἄλφ. 4, 182, παρὰ φύσιν, ἔκτακτος: «καὶ φροδερὸν σώμα» Πλουτ. Βρουτ. 36, ἀντίθ. ἐμφυλός.

*Εκ-φύμα, τό· παραφύας, ἐξάνθημα Ζων.

*Εκ-φύεις, ἡ· ἐκφυεῖς Συμμ. Ψ. 54, 9.

*Εκ-φύρω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἱερμ. 3, 2.

*Εκ-φύσσω· φύσσω, πνέω πρὸς τὸ ἔξω· «τὸ πρὶ ἐξέρυσσας κατὰ τῶν ὑπεναντίων» Πυλ. 1, 48, 8, ὅπως οἱ ἐλέφαντες ἐκρυσσῶσιν ὕδωρ διὰ τῆς προδοσίδος, 5, 46, 12· «μετὰ ἐνθα ποταμὸς ἐκρυσσά μένος» Αἰσχ. Πρ. 722· «πόλεμον = διεγείρω» Αἰσ. εἰρ. 611· «βαθὺν ὕπνον = βαθὺν ὕπνον ἀποπνέω, βέγγομαι» Θεοκ. 24, 47· ἐκρυσσάμενος = περυσσάμενος· ἄνθρωπος· Πολύτ. 5, 103, 7· ἀμτὸ «φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι καὶ ἐκρυσσάσαι» Αἰσ. τὸςμ. 6, περὶ τῆς Χαρυβδεο, Λυκόφρ. 743, effluo.

*Εκ-φύσημα, τό· τὸ ἐκρυσσθῆναι, τὸ ἐξόγκωμα Πολύτ. 5, 190· ὕψωμα γῆς γεννηθὲν ἐκ σεισμοῦ Πσυχ. effusio.

*Εκ-φύσσις, ἡ· τὸ ἐκρυσσῆναι ἀποπνέειν Γαλην.

*Εκ-φύσις· ἐκφυσία Αἰσχ. Ἀγ. 1390.

*Εκ-φύσις, ἡ· τὸ πρὸς τὸ ἔξω αὐξάνειν, ἐμπρός αὐξάνειν, ἐκδοσάμενος· Αἰσ. τὸςμ. 4· ἡ ἐκφύσις, τὸ ἐξασπασμα ἑλκους· ἱατρ. τὸ ἔξω αὐξήθην, ἐκφύας, παραφύας Διοσκ. - γε-νύων Ὀππ. κυν. 2, 497.

*Εκ-φύτεω· εἰς τὸ ἔξω φυτεύω· «εἰς σπηλὴν» Αἰσ. τὸςμ. 20, 18, φυτεύω Ἡρ. Ποντ. 11.

*Εκ-φύω· ἐκ τινος γεννῶ, γεννῶ· «τίς δὲ μ' ἐκφύει βροτῶν» Σοφ. Οἱ. τ. 437· «ὁ· ἐξί-φωσις καὶ ἐξέθρεψέ με», 827, καὶ συχνὰ περὶ γυναικὸς· «παῖδας ἐξίφυσέ μοι» Σοφ. Οἱ. Κ. 588· «ἡ γῆ ἐκφύει πάντα· ἐκέρμεναι νὰ φυτρώ-γουν ἔξω» Αἰσ. τὸςμ. 4· «τὰ κέρατα, Ζ. 1, 9, 5 καὶ ἄλλ. μετν. Εἰς· τὸ μέν με παρὰ καὶ ὁρ. 6, ἐνερ. ἐκ τινος ἀναρπάζω, ἐμπρός αὐξάνω· κεφαλαὶ τρεῖς ἐνὸς αὐγένης ἐκπε-φυταί· Ἰλ. λ, 40· «ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πα-τρός» Σοφ. Αἰ. 482· «μητρός· ἐξίφω· Κρήτ-σης», 1274· «ὡς λάλημα δεινὸν ἐκπεφυκός εἰ» = φλόγα ἀποδεικνύσας αὐτὸν, Ἀντ. 320· «τὸ ἔντος ἐκπεφυκός ἐκ τῆς κεφαλῆς ὁσποδὸν» Αἰσ. τὸςμ. Ζ. 1, 3, 9· «οὐδ' εἰ μή ποτε ἐκφύοι (τὸ σπέρμα)» ἀναφαίνεται Δημ. 24, 154, gigno.

*Εκφύω· ἰδ' ἐκφύει.

*Εκ-φώνεω· ἀναφωνῶ, φωνάζω Πλουτ. Κατο. 66, exclamo.

*Εκ-φώνημα, τό· τὸ ἐκφωνηθῆναι Γρ. Ναζ.

*Εκ-φώνησις, ἡ· ἀναφωνεῖν, προφέρειν μετν.

*Εκ-φωτίζω· ὅλως διόλου φωτίζω Κλ. Ἀλ.

*Εκ-γαλάω· γαλαρώνω, ἀφήνω, ἀπολύω· «τεγνὼν τὸν δῆμας ἐκγάλασον» Ἀγαθ. 70 (11, 354), demitto.

*Εκ-γαλίνω· ἐγαλινώνω, ἐκβάλλω τὸν γαλινὸν Πλουτ. Πελοπ. 33, despono.

*Εκ-γαλκεύω· ἐκ γαλκῶς κατασκευάζω Ἰωρ.

*Εκ-γαλκο-οργίω· ἐκ γαλκῶς κατασκευάζω· μετ. τὴν καρδίαν τινὸς σκληρῶν ὡς τὸν χαλ-κὸν κάμνω Νικητ. Εὐγ. 6, 546.

*Εκ-γαρδρῶω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν· διεικτε-λαίνω Πολύτ. 4, 41, 9.

*Εκ-γαρδρῶω· χαράσσω, ξύω ἐκβάλλω· «-ῥημα ἀπὸ στήλης» Δ. Χρυσ. πρὸλ. Πλουτ. περὶ κακοῦ. Ἡρ. 42.

*Εκ-γαρδρῶω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, ὡς γάρ-ρῶδης καταπίνω Φερεικ. π. Ἀθην. 11, 485.

*Εκ-γαυνός, 2· λίαν χαλαρός, χαυνός Ἑρω-τιαν. Ιακ. 1.

*Εκ-γαυνῶω· γαυνώνω, κάμνω περυσσά-μενον, ἀλαζόνα· λόγος· Εὐρ. ἰκ. 412· «τὸν ὄχλον = ἐξασπαστὸν τὸν ὄχλον καὶ τὸν κερδίζω ὑπὲρ ἐμυτοῦ Ἱπποκρ. emollio.

*Εκ-γέζω· καταγίζω Δημ. Φαλ. σ. 126.

*Εκ-χειρο-οργίω· ἐξεργάζομαι τι, κατα-σκευάζω Πλατ. Κριτ. σ. 117, fabrico.

*Εκ-χερσεύω· χέρσον κάμνω· «ἐκχιλωμένη, ἐφυγμένη, ἐκχερσευμένη» Πσυχ.

*Εκ-χερσῶω· ἐκχερσεύω Γεωρ. Πισιδ.

*Εκ-χεύω· τῷ ἐπομ. Νικ. π. Ἀθην. 15, 683

*Εκ-χέω· 1) ἔξω γύνω, «οἶνον δεπάσσει».

Ἰλ. γ, 296, καὶ μέσ. «ἐκχεύατο διστοῦς»

8· ἐαυτὸν ἔχυσεν ἔξω Ὀδ. γ, 3 (Πλατ.

Ἰων. 535 ἔχει τὸ ἐνερ.) «γάστον γύνω»

Αἰσχ. Χο. 95· «μητρός αἶμα ἔκχεας, πέδιμα»,

Εὐμ. 623 καὶ συχνὰ· «πηγὰς Εὐρ. Ἡρ. μ.

941· «ἀπόνητρον Ἀριστ. Ἀγ. 616· «δά-

κρυα ἐκχεῖται» Πλατ. Συμπ. 215· ἀλλὰ «λό-

γων δάκρυα ἐκχεύοντων» προκαλούντων Πλουτ.

Ἀλλ. 6· μετ. περὶ λήξεων, προφέρω, «προ-

φύσασα καρδία γλώσσαν ἂν τὰδ' ἐξέγειο

Αἰσχ. Ἀγ. 1000· «πολλὴν γλῶσσαν» Σοφ.

ἀποσπ. 668· «μολκὰς Εὐρ. ἰκ. 796, Λουκ.

Ἀναχ. 17, ἐξαφανίζω· «ὄλβον Αἰσχ. Πέρσ.

812· «τὰ μὲν ἀνήλωτο, τὰ δὲ διήρπαστο, τὰ

δὲ ἐξεκέχυτο» Σεν. Ἑλλ. 6, 5, 50· «τὸ

σόφισμα = χάσιν, ματαιώνας Σοφ. Φιλ. 13·

«πᾶσαι αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ἐκχευμέναι

εἰσι» Πλατ. Κριτ. 49· «τὴν δόξαν τῶν προ-

βεβιωμένων» Πλουτ. περὶ παιδ. ἀγ. 14, «λίνα

Ἀπολ. Ῥ. 2, 902· «τὰς δόξας Λουκ.

Ἑρωτ. 6, ἐξαπλώνω ἐκτείνω 2) παθ. ἔξω

ῥέω προρέω, γύνομαι, περὶ ὕδατος Ἰλ. φ,

300, Ὀδ. τ, 407· περὶ πολυκρίθμων ἔχοντο-

μένων ἀνθρώπων Ἰλ. π, 259, ἀπανταχόθι

ἐκτείνονται Ὀδ. 9, 279· ἐξεγύθη τὸ πόπον τινὲς

ὅπῃ τῆς γὰρ· ἐλύθηκα ἔξω Αἰσ. τὸςμ. 1469·

«γελῶν ἐκχεύεται» Ἑπ. ἀδ. 31 (12, 156) καὶ

συχνὰ παρὰ μετν. «ἔτι δὲ πρὸς τὸν ἔπαινον

ἐκχέονται» = χύνονται εἰς ἐπαίνους Λουκ.

«ὧρὲς παρέτοις ἐξεγύθη μέσσει» κατίπεσε

Σωσίπ. 2 (5, 53)· «εἰς τινα = εἰς τινα ἐπι-

δίδομαι, ἀφοσιώνομαι Πολύτ. 5, 106, 7.

*Εκ-χίλωω· μετέχω (χίλῳ) σκεπάζω·

«γῆ ἐκχεκλωμένη» = μόν. χόρτον (διὰ τὴ

ζῆα) παράγουσα γῆ Παιστ. π. Εὐστ. 773.

*Εκ-χλευάζω· τῷ ἀπλῶ Λιβαν. τ. 4, 699.

*Εκ-χλοιδόμα· γίνομαι πρασινοκίτρινος

Ἱπποκρ. viresco.

*Εκ-χοίζω· σκέπτω Σουφ. μετ. ἐκκαθαίρω

Κυρίλ. Ἀλεξ. fodio, emundo.

*Εκ-χοιριλῶω, κωμ. Κρατίν. π. Πσυχ.

ἐκχεχοιριλωμένη, ἥτις οὐδὲν ἔχει παρὰ

τοῦ χοιρίλου Ἰδ. Βαργκ ἀποσπ. Κωμ. Ἀττ.

σ. 256.

*Εκ-χόσις, ἡ· ἐξέρυξις Ἰ. Μαλλ. 1.

- Ἐκ-χολάω· 1) ὀργίζουσι· Μακκ. Γ. 3, 1· 2) τῆς χολῆς ἀπαλῆται Γεωπ. 14, 19.
- Ἐκ-χολάω· εἰς χολὴν μεταβάλλω Γαλην.
- Ἐκ-χόλωσις, ἡ μεταβολὴ εἰς χολὴν Ἀλ. Τρελλ.
- Ἐκ-χονδρίζω· μεταβάλλω εἰς χόνδρον, τραγανὸν Γαλην.
- Ἐκ-χορδεύω· σπαράττω, λακίζω Νικ. Μαν.
- Ἐκ-χορδύω· ἔξω τῶν χορδῶν ἐφίλω, προκαλῶ· «τύπος ἐκκεχόρδυται» Σωπατ. π. Ἀθην. 4, 175.
- Ἐκ-χορεύω· ἀλαλάζω Ἡλιοδ. 10, 38· εἰς τι (εἰς τι ἐντὸς χορεύω) = παγίως μεταβαίνειν· «ζήλος ἐς βαρεῖαν ἄτην» Ὀππ. ἀλ. 4, 251.
- Ἐκ-χράω (ἴδε χράω)· 1) δίδω χρησμόν, ἀναγγέλλω· «ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον» Πινδ. Ὀ. 7, 62· «ὅτ' ἐξίγρη κακὰ» Σοφ. Οἰ. Κ. 87· 2) ἀρῶ, ἱπαρακῶ· «οὐκ ἐξίγρησέ σοι ἡ ἡμέρη» Ἡρ. 8, 70· «ὥς βασιλῆς ἐκγρήσει ταῦτα περιυδρίσθαι» = πῶς θά ἀρίστη, 3, 137.
- Ἐκ-χρέμπτομαι· ἐκπύω, φτύνω Ἰπποκρ.
- Ἐκ-χρηματίζομαι· χρήματα εἰσπράττω, -τινὰ = παρὰ τίνος Θουκ. 8.
- Ἐκ-χρησμοφδέω· ἐκχράω Σχολ. Πινδ. Ο. 7, 168.
- Ἐκ-χρυσάω· χρυσὸν ἀπεργάζομαι Τζέτζ. Ἰσ. 1, 107.
- Ἐκ-χρώνομαι· φεθάρω Στράβ. 15, σ. 625.
- Ἐκ-χολίζω· τὸν γυμὸν ἐκθλίβω, βυζάνω Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, 11.
- Ἐκ-χολόομαι· στεροῦμαι τοῦ γυμὸς Γαλην.
- Ἐκ-χύμα, τό· γύσις ἔξω, ἔχουσις Χρ. Σιδ.
- Ἐκ-χυρίζω· ἐκθλίβω, ἐκατρίζω τὴν ὀφθαλμὸν Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, 4, enarogro.
- Ἐκ-χύρομαι, παθ. περὶ φλεβῶν· χύνωμαι ὑπὸ τὸ δέρμα, καὶ ἀποτελῶ ἐκχύωμα, πελιδνωμα Ἰπποκρ.
- Ἐκ-χύωμα, τό· τὸ ἐκρεῦσαν, τὸ πελιδνωθὲν Ἰπποκρ. sugillatio.
- Ἐκ-χύμωσις, ἡ· ἡ ἐκροὴ τῶν φλεβῶν ὑπὸ τὸ δέρμα, ἡ πελιδνωθεῖσα θέσις ἱατρ.
- Ἐκ-χύνω· ἐκχέω μετν.
- Ἐκ-χύσις, ἡ· χύσις μὲν ἔξω, ἐκροὴ Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 1, Λουκ. Τιμ. 18, effusio.
- Ἐκ-χύτης, ὁ· ὁ ἐκχέων, καταναλίσκων Λουκ. βί. πρῶς. 24. 24, effusor.
- Ἐκ-χύτος, 2· χυθεὶς ἔξω, ἐκταθεὶς· -κόμης = τὰ φέλλα τοῦ κισσοῦ Μαρναν. ἱπ. (9, 669)· -ῶπις Παυλ. Σιλ. 12 (5, 275)· -γέλωσις = ἀμετρος γέλωσις Σουδ. τὸ ἐκχυτον = βουστὸν τὸ ἐδεσμά Παλλαδ. 25 (9, 395), effusus.
- Ἐκ-χυτρίζω· ἐκ τῆς γύτρας χύνω, ἐκβάλλω· «ἐκχύτριζε, ἐκβάλλε» Πουχ.
- Ἐκχύνειν· ἐκκλινε Λάκωνες Πουχ.
- Ἐκ-χυνεύω· ἐντὸς, περίε χυνεύω, λυδώνω· νόμισμα Δ. Κάσ. 68, 15.
- Ἐκ-χύνωμι· δι' ἐπισωρευμένου χύματος ἀνυψώνω· ἐξεγώσθη Ἠρ. 2, 137, ἐπὶ τινος κτιζῶ· «ἐκκεχωσμένη πόλις», 2, 138, σκεπάζω μελίσσην· ἐκχύνω = ὀλύναι, 2, 11.
- Ἐκ-χυνέω· πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ Ἡρ. 1, 56 καὶ συγγὰ Εὐρ. Ἰ. Α. 567· «ὅτε ἀποτάλας ἐκχωρήσει ἐκ τῶν ἀφρώων» = βγήκεν, ἐξ-

- ηρθρώθη Ἡρ. 3, 129· -τῆς θαλάττης Πολύδ. 1, 39, 10· -εἰς τοῦ ζην=ἀπονήσκει, 2, 21· 2· κάμνω τόπον, ὑποχωρῶ· «-χειμῶνες θέρει Σοφ. Αἴ. 656»· -τῆς εἰς ὕμης εὐνοίας οὐδὲν ἐκχωρήσασιν=δὲν ἤθελον ὑποχωρήσει εἰς καμνὴν ὡς πρὸς τὴν πρὸς ὕμης εὐνοίαν Πολύδ. 22, 3, 3, 1· -τῶν ὑπαρχόντων = παραχωρῶ τὰ ὑπάρχοντά μου, 32, 14, 3· ὡσαύτ. τινι Δ. Λαερ. 5, 79 καὶ ἄλλ. μετν. ἀπολ.· «ἐπειδὴ ἐξεκχωρήκει» = ἐπειδὴ παρητήθη ἀπὸ τὴν κληρονομίαν Δημ. 41, 5, cedo.
- Ἐκ-χώρησις, ἡ· τὸ ἐξέρχασθαι Πλουτ. ἀ. ῥέσκ. φιλ. 4, 22· «ἀμφιστροφή, ἐκχώρησις ὑποστροφῆς» Πουχ.
- Ἐκ-χώρησεν· δαί ἐκχωρεῖν Πολυδ.
- Ἐκ-χωρητικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐκχωρεῖν ἀνθρώπων γλῶσσ. cessorios.
- Ἐκ-χωριάζω· ἐξέρχομαι τῆς χώρας Θεοδωρ. Ὑρταζην.
- Ἐκ-ψηγμα, τό· τὸ ἀποτριβεῖν Κλ. Αλ.
- Ἐκ-φυξίς, ἡ· ἡ φύγρσις Ἀρεται.
- Ἐκ-ψόχω· ἀποψύχω, ἐκπνέω, λιποθυμῶ· παραδίδω τὸ πνεῦμα, ἀποθνήσκω Ἰπποκρ. Ν Δ. frigescio.
- Ἐκω· ἔχω λέγει Σχόλης Ἀριστ. Θεο. 1197· Ἐκῶν, ὁσα· ὅν, γεν. ὄντος (ἐκχῆτε)· μὴ τὴν θάλασσαν μου· ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀσμένως· «ἐκῶν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις» Ἠλ. γ, 523· «ἐκῶν δ' ἡμῶνταν φωτός», κ, 372, ὡς καὶ Διοσχ. Πρ. 260· «διδόναι Σοφ. Φιλ. 1325»· «βίβλις τοῦ κοῦχ ἐκῶν», Οἰ. Κ. 939· «ἔτι δὲ περὶ πραγματῶν, Οἰ. τ. 1230»· «οἱ ἐκόντες κακὰ ποιοῦσιν» Πλατ. Πρωτ. 345, Συγγὰ τὸ ἐναντὶ τοῦ ἄκων· «ἐνίστασθαι ἡμᾶς οὐχ ἐκόντας ὁ μολογέιν» = παρὰ τὴν θάλασσαν μας, σοφ. 240· καὶ ἄλλως πανταχόθεν· Συγγὰ μετὰ τὸ εἶναι τὸ εἶμι· «ἐμὸς μὲν οὐχ ἐκόντος» = παρὰ τὴν θάλασσαν μου Σοφ. Αἴ. 450· «οὐκ ἐμὸς γ' ἐκόντος» Εὐρ. Ἰ. Α. 1361· «ἐξ ἐκόντων» Πολυδ. 5, 66, 6.
- Ἐλα· ἴδ' Ἐλλά.
- Ἐλά· ἡ, ἄττ. τῶν ἀντὶ ἑλαία, (ὅπερ ἴσται εἰς τὸν Σοφ. πρέπει πανταχόθεν νά τεθῇ, καὶ παρ' Ἀριστ. Θουκ. καὶ Πλατ. μόν. τοῦτον νὸν γράσσει συνήθ.)· τὸ ἐλαϊδένδρον Ἀριστ. βιτρ. 980, Πλατ. πολ. 2, 372, Δημ. 18, 262 (παρὰ τοῖς ἀττικισταῖς, οἷον Θωμ. Μαχ. ἐλά· ἀπανταχόθεν, κατὰ δὲ Φουν. Σουδ. καὶ ἄλλ. διὰ τὸν καρπὸν ὁ καὶ αὐτὸ τῶν). Παρ. ροιμ.· «φέρεισθαι ἐκτὸς τῶν ἐλαίων» = περὶ τῶν ἐλαϊδένδρων, ἄτινα ἴσταντο εἰς τὸ τέμνος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ σταδίου, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ σκοποῦ Ἀριστ. βιτρ. 993, [ἡ παραλήγουσα βραχέως Ἀλεξ. π. Ἀθην. 2, 60].
- Ἐλάδης· Ἀγελάδης Ἀρρ.
- Ἐλάδιον, τό· 1) ὕποκ. τοῦ προηγ. μικρὸ ἐλαϊδένδρον Ἀλκιφρ. 3, 13· 2) ὕποκ. τοῦ ἐλαίου, λίγο λάδι, λαδάκι συχνὰ εἰς τὴν μέσην κωμωδίαν Ἀθην. 7, 293.
- Ἐλάειρα = Ἰλάειρα· μία τῶν θυγ. τοῦ Λευκίππου Στ. Βουζ.
- Ἐλάζα, ἡ· τόπος ἐν Ἀσιατικῇ Φρυγίᾳ ἐκκλ.
- Ἐλαθός· Διὸς ἱερὸν ἐν Νύκτῳ Πουχ.
- Ἐλαία, ἡ· ἐλαίη, ἄττ. ἐλάα, ἡ· 1) ἐ

λαϊοδένδρον Ὀδ. λ. 589 καὶ πολλάκι. π. τραγ. καὶ ἄλλ. π. καὶ πεζ. Ξεν. Ἀν. 6, 2, 6, Δημ. 43, 69 καὶ μετ. ὁ μόν. εὐρυτόπ. Ἐπικαλεῖται δὲ παρ' Ὀμ. -τανύφυλος, -θηλεθύωσα, -ιερῇ (διούτι ἦτο ἱερὰ εἰς τὴν Ἀθηνάν) -χρυσάει Πινδ. Ὀ. 10, 13, -ξανθὴ Αἰσχ. Περσ. 617 -γλαυκὴ Σοφ. Οἰ. Κ. 698 καὶ συχνά 2) π. μετ. καὶ ὁ καρπὸς τοῦ ἑλαιοδένδρου Πλουτ. κοιν. ἐ-ληά 3) κηλὶς εἰς τὸ δέρμα, ἡ ἐλὴ μὲν. οἶσα Ἑλαία, ἡ 1) πόλις Λιλιήτιος, παρα τὸν ποτ. Καϊκόν, ἐπίνειον τοῦ Περγᾶμου Στραβ. κατ. Ἑλαίτης, ἐπὶ Ὀ. Ἑλαίτικος, π. γ. κόλπος Στραβ. 13, 606 ἡ γῶμα Ἑλαίτις, ἰδος, ἡ Στραβ. 2) πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βιθυνίας Πλουτ. 3) πόλις ἐν τῇ Φοινίκῃ μετὰ τὸ Τόρον καὶ Σιδῶνος Στ. Βυζ. 4) Ἑλαίας λιμὴν, ὁ λιμὴν τῆς Ἡπείρου Πολ.

Ἑλαίαγαθαλός, ὁ γνωστός Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ Ἡρώδ. 5, 3, ἐπὶ δὲ Ἑλαιογάθαλος, Ἑλαγαθαλός.

Ἑλαί-αγρός, ὁ, ἡ ἐλᾶ αγρός Ἡσυχ. μετ. ἐλῶδες φυτὸν τῆς Βοιωτίας Θεοφρ.

Ἑλαί-ἀγριον, τὸ ἑλαῖον ἀγριον Σουδ.

Ἑλαίαισι, εἶσα, εν. 18' ἐλαίηεις.

Ἑλαίῳ τὸ χρώμα τῆς ἑλαίας ἔχω, φέρω Γρ. Νου. τ. 1, σ. 680.

Ἑλαί-ἀκόνη, ἡ ἀκόνη τὴν ὁποῖαν χρίουσι μὲ ἑλαῖον, λαδίκονον κοιν. Παῦλ. Αἰγ.

Ἑλαία-λογέω ἑλαιολογέω, Ὁ.

Ἑλαίᾶς, ἄδως, ἡ ἑλαία Ἐτ. Γουδ.

Ἑλαίᾶτις, ἰδος γῶμα τῆς Θεσπρωτίας Θουκ. Ἑλαίᾶν διεγείρω Σουδ.

Ἑλαί-ἐμπορία, ἡ ἐμπορίον ἑλαίου μετ.

Ἑλαί-ἐμπορος, ὁ ἐμπορος ἑλαίου μετ.

Ἑλαίεύς, ὡς ἡ Ἑλεούς, ἡ καὶ Ἑλεεῖς ὁ δῆμος ἀπὸ τῆς τῆς Ἰπποθουωντίδος φυλῆς, δημοτ. Ἑλεούσιος.

Ἑλαίζω 1) ἔγω τὸ χρώμα τῆς ἑλαίας Ἡσυχ. 2) καλλιερῶ ἑλαίᾶς Ἀριστ. ἀποσπ. 167.

Ἑλαίηεις εἶσα, εν. καὶ 2 μὲ ἑλαιόδενδρα φυτευμένους -ἀρουραὶ Μαρκέλλ. Ἐπ. (παράρτ. 51)· περὶ ἑλαιόδένδρων, -θαλλός, -φυλός Nov. Δ. 11, 510, Νικ. Θερ. 676, πλήρης ἑλαίου -ἀμφιφορεύς Nov. 5, 226 λαδερός, πρὸς ἑλαιοῖσα νηδὺς Σοφ. ἀποσπ. 405, ἀμφ. oleosus.

Ἑλαίηρός, 3' ἐλαιώδης, ἀπὸ λάδι· -εἶδος Πλάτ. Τιμ. 60' -θρόνος, ἡ γυν. ἑλαῖον Φιλοδημ. 17 (5, 4) -σταγες Ἀπολ. Ῥ. 4, 626 -κεράμια, -ἀγγεῖα Ἰπποκρ. Πολυδ. Ἐν Ἐπ. ἀδ. 194 (παραρτ. 323) καλεῖται ὁ περὶ τινὰ βρῶσιν τόπος· ὁ χωρὸς ἑλαίηρῃ θερπόμενος λιθαδί, τὸ ὅποιον περὶ διαιτουδὺς ὕδατος ἐρμηνεύουσιν, ὡς ὁ Βοίχ. εἰς Πινδ. ἀπόσπ. 88 ἑλαίηρᾶν μελισσᾶν ἀντί· ἐλεηρᾶν γράφει, περὶ μελισσῶν ἀποσταζουσῶν μέλι.

Ἑλαίικός, ἀπὸ ἑλαιόδένδρου μετ.

Ἑλαίνεος τῷ ἐπομ. Ὀδ. ι. 320, 394 καὶ μετ. π. οἶον Φαν. 4 (6, 297), olearis.

Ἑλαίνος, 3' ἀπὸ ὕλων ἑλαίης κατασκευασμένος Ἰλ. ν. 612 καὶ μετ. πεζ. oleaginus.

Ἑλαίνος Ἑλένας.

Ἑλαίνω ἑλαίνω, λινω, πλάθω, ὡς τῶν γραμ.

Ἑλαίω-ἑλῶης, 2' βαμμένος, βουτηγμένος εἰς λάδι Ψελλ.

Ἑλαίω-ἑρᾶχης, 2' τῷ ἐπομ. Παῦλ. Αἰγ.

Ἑλαίω-ἑρεκτος, 2' ἑλαιοεραγής Φαβωρ.

Ἑλαίω-ἑρεχτής, 2' τῷ ἐπομ. Γαλην.

Ἑλαίω-εραχός, 2' μὲ ἑλαῖον βρεγμένος, ποτισμένος Ἀθην. 9 393, Σχολ. Ὀδ. γ. 141.

Ἑλαίω-δευτός, 2' τῷ ἀνωτ. ἀρ. λεξ. καὶ Ἐπιγρ. ὁ ἑλαίω διαδόχος Ζων.

Ἑλαίω-δόκος, καὶ ἑλαίω-δόχος, 2' ἑλαῖον δεγόμενος, περιέχων ἀρ. λεξ. ἑλαιοδόχον ἀγγεῖον Ἡρώδ. ἐπιμ. 8, 78.

Ἑλαίω-ειδής, 2' ἐλαιώδης, ὡς μετ. ἑλαῖον μετ.

Ἑλαίω-ἑστειν, τὸ δωμάτιον τῶν παλαιστῶν καὶ τῶν λουτρῶν, ἐνθα ἐχρίοντο Νίτριν. 5, 11, 2.

Ἑλαίω-ἑληος, 2' τρέφων ἑλαιόδενδρα Ἐπιγρ. ἐν τῇ συλλ. τοῦ Βελικέρος.

Ἑλαίω-ἑρεπτος, 2' μὲ ἑλαῖον ὀρεμμένος.

Ἑλαίω-κάπηλος ἑμπορεύμενος ἑλαῖον λιθῶν.

Ἑλαίω-κλᾶδος, ὁ κλάδος ἑλαίας μετ.

Ἑλαίω-κομῆν καλλιερῶν ἑλαίας ἀρ. λεξ.

Ἑλαίω-κομῆς, ἡ καλλιέργεια ἑλαίων Πολυδ. 7, 140.

Ἑλαίω-κομικός, 3' ἀνέχων εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἑλαίων Πολυδ. 7, 140.

Ἑλαίω-κόμιν, τὸ ἑλαῖον Σικελ. Ἐπιγρ.

Ἑλαίω-κόμος, 2' ἐλαίᾶς καλλιερῶν ἀρ. λεξ.

Ἑλαίω-κομος, 2' κατέχων ὡς ἑλαῖον Nov. Δ. 13, 184 ἑλαιοκόμου Μαραθῶνος.

Ἑλαίω-κονία, ἡ λευκὸν ἐλαιώδες χρώμα, πρὸς χρίσιν τῶν τοίχων Εὐστ. μαθη.

Ἑλαίω-λογέω ἑλαίᾶς συλλέγω, τρυγῶ Φιλων. ἀρ. λεξ. οἶνον.

Ἑλαίω-λόγος, ὁ ἑλαίᾶς συλλέγων Ἀριστ. σφ. 712, ὁρῶντες ἐλαιολόγ.

Ἑλαίω-μελί, ἰτος, τὸ ἀρομήνι, ῥέον ἀπὸ κεντρίσματα ἑλαιόδένδρα Διοσκ. 1, 37.

Ἑλαίω-μετρέω μετρώ ἑλαῖον τινα Ἐπιγρ.

Ἑλαῖον, τὸ 1) τὸ λάδι τῶν ἑλαιόδένδρων, ἀπὸ Ὀμ. πανταχού· πρὸ πάντων τὸ πρὸς χρίσιν εἰς τὰς παλαιστῆρας καὶ τὰ λουτρά 2)

ἑλαίου ὄζειν, περὶ τῶν συχνά παλαιόντων, πολλάκις διὰ τοιχίων προσιτῶν λαμβάνον ὡραίαν ὀσμὴν· ἐλαιώδες Ὀδ. 6, 339· -ῥαδέν Ἰλ. ψ. 186· 2) ἐν γέν. λίπος, πάχος· ὡς ἐπιμελὴ Ἰπποκρ. 3) ὁ τόπος, ἐνθα πωλεῖται ἑλαῖον Μέν. π. Εὐστ. 1595, oleum.

Ἑλαῖον, τὸ ὄρυ· Ἀρχαίας παρὰ τὴν Φιγυλείαν Παισ.

Ἑλαίω-πίνης, 2' ῥυπαρὸς ἐξ ἑλαίου, λαδωμένος Ἰπποκρ.

Ἑλαίω-πληθής, 2' πλήρης ἑλαίου Β. Ἀν. 40.

Ἑλαίω-ποιεῖν, 2' παρασκευῇ ἑλαίου Πολυδ. 7, 148, olivatio.

Ἑλαίω-ποιός, ὁ ὁ κατασκευάζων ἑλαῖον Ἀρμενοπ. 2, 4, 31.

Ἑλαίω-πρῶρος, ὁ ὁ εἰς τὰ ἐμπροσθεν ὡς ἑλαιόδένδρον Ἀριστ. πρὸς ἀρ. 2, 8.

Ἑλαίω-πωλεῖν, ἡ ἑλαιοπώλιν τὸ τόπος ἐνθα πωλεῖται ἑλαῖον μετ.

Ἑλαίω-πώλης, ὁ πωλὼν ἑλαῖον Δημ. 25, 47.

Ἑλαιο-πώλιον ἴδ' ἑλαιοπωλείον.

Ἑλαίος, ὁ ἀγριολῆς - ἀγριός Πινδ. ἀποσπ. 21, Σοφ. Τρ. 1197 καὶ μετ. Παρ' Ἀθην. 2, 86, τὸ ἑλαίος εἶνε πτηνόν.

Ἑλαίος, ὁ 1) ποτ. Βιθυνίας 2) θέσις τῆς Μισσηνίας Πaus. 4, 1, 6 (Ἑλαίος) 3) θέσις παρὰ τὸν Καλυδῶνα Πaus. 4, 65, 0.

Ἑλαϊό-σπονδα, τά, δηλ. ἱερὰ σπονδὴ ἐξ ἑλαίου ἐκκλ. καὶ μετ.

Ἑλαιο-στάφυλος, ὁ κλημά ἐγκεντρισμένον ἐπὶ ἑλαίας Γεωπ. uvolina.

Ἑλαϊό-τοπος, ὁ ἑλαίων Δουκαχ.

Ἑλαιο-τριβεῖον, τό ληοτριβεῖον ἐκκλ.

Ἑλαιο-τρίπη, ὁ πειστήριον ἑλαιοτριβεῖου Ἐπιφαν.

Ἑλαιο-τροπικός, 3' ὁ εἰς τρίψιν τῶν ἑλαίων ἀνήκων μετ.

Ἑλαιο-τρόπιον, τό ἑλαιοτριβεῖον Γεωπ.

Ἑλαιο-τρογυητός, ὁ τρογυητός ἑλαίων.

Ἑλαϊό-τρογγον, τό τρύξ, ὑποστάθμη, κατακάθισμα ἑλαίων Ἦσυχ.

Ἑλαιο-υργετον, τό ἑλαιοτριβεῖον Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 12.

Ἑλεο-υργός, 2' ἑλαίον ἐκβάλλον μετ.

Ἑλεο-υργία ἡ προπαρασκευὴ ἑλαίου.

Ἑλαιούς, ὄντος, ὁ 1) πόλ. τῆς Θρακικῆς χερσ. Ἦρ. μετ. Ἑλεοὺς Κ. Σμ. 7, 408, κατ. Ἑλαιούσιος Θουκ. 2) θέσις ἐν Ἀργεῖ Στ. Βυζ. παρ' Ἀπολλ. 2, 5, 2 Ἑλεοὺς 3) καὶ ἐν Ἠλείῳ Πτολ. 4) ἀπ. δῆμος τῆς

Ἰπποβοαντίδος φυλῆς Διονυσ. π. Στ. Βυζ. δημ. Ἑλαιεύς ἐπὶρ. Ἑλεοῦντά θε

= πρὸς τὸν Ἑλ. Ἑλεοῦσι = εἰς τὸν Ἑλ. Ἑλαιοῦντόθεν = ἐκ τοῦ Ἑλ. Ἐν μετ. ἐπιγρ. Ἑλεοσίος.

Ἑλαίους ἐν Κύπρῳ ὁ Ζεὺς Ἦσυχ.

Ἑλαιούσιος ἴδ' Ἑλεοῦς.

Ἑλαιούσσα, ἡ 1) πόλ. Κιλικίας Στραβ. 2) νῆσος παρὰ τὴν Κώρυκον Στ. Βυζ. Παρ' Ὀππ. ἀλ. 3, 209 Ἑλεούσα, κατ. Ἑλαιούσιος 3) νῆσος παρὰ τὴν Ῥόδον Στραβ. καὶ Ἑλεούσα γραφομένη.

Ἑλαίου τεύχος πόλ. ἐν Λυκίᾳ Στ. Βυζ. κατ. Ἑλαιοτεῖχτις.

Ἑλαιο-φιλο-φάγοι, ὁ ἀγαπῶν τὴν τρώγην ἑλαίας - κίχλαι Ἐπιχαρ. π. Ἀθην. 2, 64.

Ἑλαιο-φορία, ἡ εὐφορία ἑλαίων.

Ἑλαιο-φόρος, ὁ φέρων ἑλαίας τύπος Εὐρ. Ἦρ. μ. 1178, oliviferus.

Ἑλαιο-φθής, 2' με ἑλαϊόδενδρα φυτευμένους Εὐρ. Ἰων 1480.

Ἑλαϊό-φυλλον, τό εἶδος ἀμπέλου Διοσκ. 3, 130, vitis alba.

Ἑλαιο-φύτεϊα, ἡ φυτεία ἑλαίων Στ. Βυζ. ἐν λ. Φελλεύς.

Ἑλαϊό-φύτος ἔχων φυτεῖαν ἑλαίων - Σάμος Διογ. Πέρσ. 858 καὶ μετ. τὸ ἑλ. = κηπος ἑλαίων Πλουτ. ἡθ. σ. 524, olivetum.

Ἑλαϊό-χριστία, ἡ τὸ χρίειν με ἑλαίον Δ. Λαερ. 5, 71, ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἑλαιοχρηστία, ἡ.

Ἑλαϊό-χρως, σσηρ. - χρῶμα, 2' ἔχων χρομὰ ἑλαίου Εὐστ. εἰς Διονυσ.

Ἑλαιο-χυτέω χύνω ἑλαίον, χρίω δι' ἑλαίου Π. Αἰγ. 6, 74.

Ἑλαιο-χύτης, ὁ ἡ τοῦ ἑλαίου χώνη Κυριλ.

Ἑλαϊώω 1) χρίω δι' ἑλαίου, λαδῶν Πινδ. ἀποσπ. 274, Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 8, 27 2) ἑλαίας συλλέγω Πτολ. 7, 146.

Ἑλαίς, ἴδος, ἡ ἑλαίας δένδρον - ἐλαῖδας Ἀριστ. Ἀγ. 998.

Ἑλαῖς, ἴδος, ἡ τόπος Φοινίκης Δ. Περ. πρβλ. Ἑλαία.

Ἑλαῖστήρ, ἥρος, ὁ συλλογεὺς ἑλαίων Πολλ. 7, 146.

Ἑλαῖστήριον, τό ἑλαιοτριβεῖον Ἐπιγρ.

Ἑλαῖστής, ὁ ἑλαῖστήρ Πτολ. 10, 130.

Ἑλαῖτή, ἡ ὄν. πόλις Σουῖδ.

Ἑλαϊώδης, 2' ὁμοίος με ἑλαίον Ἀριστοτ. Φ. σ. 3, 20, oleosus.

Ἑλαϊών, ὄνος, ὁ δάσος ἑλαίων, ἑλαίων Δευτ. 6, 11, Γεωπ. olivetum.

Ἑλαϊῶνες λαὸς Λιβυκός ἐν τῇ μεγάλῃ σύρτι Πτολ.

Ἑλαϊώτης, ὁ ἑλαιοπώλης Ἐπιγρ. κ. Βοιχ.

Ἑλαϊωτήρ, ἥρος, ὁ ἑλαιομαζωχτής, ὁ συνάγων τὰς ἑλαίας Πτολ.

Ἑλαϊωτός ἑλαιοθαφής (τὸ χειρόγρ. ἔχει ἑλαιοτῆς ἑλαιοθαφῆ) Ἦσυχ.

Ἑλαματοί, καὶ Ἑλαμίται, οἱ φύλον τι τῶν Πάρθων, ἡ γῶρα τῶν Ἑλαμίτις.

Ἑλανα, Ἑλάνιτης, δι. γρ. ἀντὶ Ἀγλανα.

Ἑλ-ανδρός, 2' ἀνθρώπους κυριεύων Δισχ. Ἀγ. 674.

Ἑλάνη, ἡ, ἔτι δὲ ἑλένη λαμπάς, φανός Ἀθην. 15, 699, (ἡ τῶν καλὰ μὲν δέσμη), fax.

Ἑλανος ἱκτινός Ἦσυχ.

Ἑλαπρος λέγει ὁ Σκύθης ἀντὶ ἑλαφρός Ἀριστ. θεα. 1180.

Ἑλαρ βοήθεια Ἦσυχ. ἀντὶ εἰλαρ.

Ἑλάρα, ἡ 1) θυγ. τοῦ Μινύου Σχολ. Ὀδ. η. 324 2) μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ Ἀπολ. Ρ. 1, 762.

Ἑλάριον, τό κώλυμα εἰς τὴν Εὐδοίαν Στραβ. 3, 423.

Ἑλασᾶς, ἄνθρωπος, ὁ ἐπινοηθὲν ποιητικῶς ὄνομα πτηνός Ἀριστ. ὄρν. 886.

Ἑλαῖα, ἔφετ. τοῦ ἑλαῖονω ἐπιθυμῶ να πορευθῶ Λουκ. 9.

Ἑλασία, ἡ ἑλασις Ξεν. ἱππ. 4, 4, δῖωξις Ἦσυχ.

Ἑλασίδες βροντὰς βροντὰς ἐκσφενδονίζων - ἐπη Ἀριστ. ἱππ. 625, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ Πινδ. εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Βοίχ, ἀποσπ. 108 ἀποδίδει τὴν κλ. ἑλασίδες βροντα.

Ἑλάσιος, ὁ ἐκδιώκων, πρὸ πάντων ἐκδιώκων τὴν ἐπιληψίαν Πλουτ. ἡθ. σ. 296, derisor.

Ἑλάσι-ιππος, 2' ἱππὸς ἐλαῖων, ἱππεύων, ἱππικός - ἔθνος Πινδ. Π. 5, 85, Ὀρφ.

Ἑλάσι-ιππος, ὁ 1) μυθώδης βασιλεὺς τῆς Ἀτλαντίδος, Πλατ. 2) ἕτερος Ἑλλήν Κ. Σμ.

Ἑλαῖσις, ἡ τὸ ἐλαύνειν, κεντᾶν - ἱππὸς Ξεν. ἱππ. 3, 12, ἐκδιώκειν - τῶν ἐναγῶν, τ. ἐξοριε Θουκ. 1, 139 - βοσκημάτων Πλουτ. Ρωμ. 4, Συνθ. ὡς καὶ τὸ ἐλαύνω ἀμτθ. τὸ πορεύεσθαι, ἡ πορεῖα Ἦρ. 4, 1.

τὴν ἑλασιν ποιῆσθαι = ἐλαύνειν, 7, 37.

πρὸ πάντ. τὸ ἱππεύειν, τὸ γυμνάσιον τῶν

ἱππείων Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 2, ἱππείων προσ-
εολή Δ. Ἀλ. 6, 22, Πλουτ. Σόλ. 19' πο-
μπή Ξεν. Κυρ. 8, 3, 33. Κατ' Ἀπολ. λεξ.
Ὁμ. καὶ ἡ ἐκ χειρὸς τύψις· πρβλ. ἐλαύνω.
Ἑλασίθων, ὅ· ὁ τὴν γῆν διασιῶν· οὕτως
καλεῖται ὁ Ποσειδών Πινδ. π. Εὐστ. ἐρ. σ.
56, ὡς καὶ ἐννοσίγαιος.
Ἑλασμά, τό διὰ τῆ σφύρας ἐκταθεῖσα με-
ταλλίνη πλάξ μτγν. Iamīna.
Ἑλασμάτιον, τό ὄπλοκ. τοῦ προηγ. Διοσκ.
Ἑλασμός, ὅ· 1) ἑλασις μτγν. 2) ἑλα-
σμα Δ. Κάσ. 46, 36.
Ἑλασσός, ὅ· 1) Τρώες τινες Ἰλ. 2) ἕτερος ὀπὸ
τοῦ Νεοπτολέμου νομειοῦσι Πλουτ.
Ἑλασσονάκις· ἴδ' ἑλαττονάκις.
Ἑλασσόνως ἡ -ττόνως, ἐπὶρ. τοῦ ἐλάσσων·
ὀλιγώτερον Ἰππαρχ.
Ἑλασσών, ἄττ. -ττώ· κάμνω μικρότερον,
ὀλιγώτερον, χειρότερον, ἑλαττώων, σμικρό-
νω, ἀντιθ. τῷ προστίθῃμι Θουκ. 3, 42·
-τὴν πόλιν Λυσ. 13, 9· -τὴν ἰσχυρίαν 4,
176 καὶ μτγν. -τὴν βασιλείαν Πολύδ. 16,
21, 5· -φίλους Πλουτ. Ἀγασ. 8. Συχνότ.
ἐν παθ. γίνονται ὀλιγώτερος, κατάπιπται τὴν
ἐξίαν Θουκ. 2, 62' ὀπολείσθαι -τίνος;
Πλατ. Γοργ. 459' ὀπογάρω, ἐνδίδω, πολ.
8, 549' -καὶ συγχωρεῖν Δημ. 56, 14 ἑ-
λαττωμαί, βλάπτωμαι· ἐλασσωθήσεσθαι
Θουκ. 5, 34 καὶ πολλάκι. -ὀπὸ τινος Ξεν.
Ἑλλ. 3, 4, 10' -τῷ πολέμῳ = εἰς τὸν πόλε-
μον ἡττώμαι, γάνω Θουκ. 1, 115' -ἐν ταῖς
ἐμβολαίαις πρὸς τοὺς ἐμμάχους δικαιο-,
1, 77' -κατὰ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου· Δημ.
18, 3· καὶ ἄλλως μετὰ πολλῶν ἄλλ. λέξεων
μτγν. συνήθ. ὅτε μετὰ γεν. ἄλλα καὶ ἀπο-
λότ. νικῶμαι· ἡλαττωμένους τοῖς ὅμασι·
= νικηθέντες Πολύδ. 17, 4, 3, diminutio.
Ἑλάσσωμα, τό, ἄττ. -ττωμα, τό· σμί-
κρυνσις, ἀπώλεια, -ποιεῖν Πολύδ. 6, 16,
3' -τό κατὰ τὴν ὄψιν ἐλ. = ἀπώλεια τοῦ
ὀφθαλμοῦ Δ. Ἀλ. 5, 23' ἥττα Πολύδ. 1,
32, 2, diminutio.
Ἑλάσσων, ἄττ. -ττων, ὄν, γεν. ὄνος, συγκρ.
τοῦ ἐλαχύς· μικρότερος, ὀλιγώτερος, ἀντιθ.
τῷ μέϊζων Σοφ. Τρ. 323, Πλατ. Φαῖδ. 70'
τῷ πλείων Εὐρ. Φοιν. 510, Πλατ. Φιλ. 21
·οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι· Αἰσχ. Πέρσ. 799
καὶ μτγν. π. καὶ πεζ. Περὶ χρόνου, βρα-
χύτερος· βίος Πλατ. Τιμ. 75. Πρὸ πάντ.
·ἑλασσον ἔχειν· = εἶμαι κατώτερος, ἡτ-
τώμαι· -τῇ μάχῃ Ἥρ. 9, 102' -ἐν ἱπο-
μαχίᾳ Θουκ. 2, 22' -εἰς δίκην Δημ. 18,
121' ·δικαίον ἀδικῶν ἐλ. ἔχει· Πλατ. πολ.
1, 344' ·ἑλαττον ὀπὸ τῶν προσηκόντων ἑ-
χόντες· = βλάπτωμαι, ἀδικῶμαι Λυσ. 32, 1
μτγν. οἷτινες συνδεδῶται καὶ -χρημάτων, ἡ-
δονῆς ἐλάττων· = δουλεύων, χαρίζομενος εἰς
τὰ χρήματα, τὴν ἡδονὴν Ξεν. Λακ. 5, 8· -
τίων ἐλ.· Ἐν γέν. ὀπολείσθαι· οὐδενὸς
ἐλάττων· Ἀριστ. σφ. 1270' περὶ πραγμά-
των, ·οὐδενὸς ἑλαττον ἀμάρτημα· Ἰσοκ.
12, 89' ·οὐδενὸς ἐλ. ἀγόμενοι· Δ. Ἀλ. 1,
16' περὶ ἀριθμοῦ ὀλιγώτερος· Ἥρ. 3, 141
·οὐκ ἐλάττους τετρακσίων· Ξεν. Ἑλλ. 4,

2, 16' ·μή ἑλαττον ἡμῶν Κορινθίους
αἰτεῖν· Ἀν. 5, 10, 5' καὶ πολλὰ. ἀνευ τοῦ
ἡ' ·οὐκ ἐλάττους ὀρθοκοντα· Δ. Σικ. 14,
8' ·περὶ ἐλάττωνος ποιεῖσθαι τινος·, = ἐκ-
τιμῶ ὀλιγώτερον ἢ τί Ἥρ. 6, 6, Λυσ. 1,
26, Ἰσοκ. 18, 63' ἔτι δὲ ἐν ἐλάττωνι ποιε-
σθαι, θέσθαι· Ἀθην. 12, 537, Πολύδ. 4, 6,
12' ἐπὶρ. ἐλασσον, ἀντι ὀλιγώτερον Σοφ.
Ἥλ. 588' ·πλείων ἡ ἐλασσόν τινος μετέγεινι
Πλατ. Φαῖδ. 93' ·ἐλασσον ἄποθεν· = πλη-
σιέστερα Θουκ. 4, 67' ·μή ἑλαττον δέκα
ἐτη γεγονότες· Πλατ. νόμ. 9, 856' ἔτι δὲ
·ἐλόμενος· μή ἑλαττον ἐκατὸν ἀνδρῶν· = ὅχι
ὀλιγώτερον ἡ ἐκατὸν, 6, 754' ἴδ' ἐλαχύς.
Ἑλαστής, ὁ ἀτύντωρ Ἐπ. Μ. 325, 38,
Ἑλαστρέω, ἰων. καὶ π. ἀντι· = ἐλαύνω,
ὠθῶ, κουνῶ, κινῶ· ἑλόμενα ἐλάστρεον· Ἰλ.
σ. 543' ·ἀμείψιντο ἡλᾶστρες· Θεογν. 608'
περὶ τῶν Ἑρινύων Εὐρ. Ἰ. Τ. 943 καὶ
μτγν. ·ἐλαστρεῖς νηπῶνι· Ἀντιπ. Σιδ. 27
(6, 219)' παρ' Ἥρ. 2, 158' περὶ πλοίων,
κωπηλατοῦμαι· ἄλλως δὲ μόν. ·ἐλαστρεῖς
δαίμονες· γόλοισ· Δ. Ἀλ. 1, 23, agito.
Ἑλαστρον, τό· τὸ ἐλαύνον, ὠθῶν Ἐπ. Μ.,
ὡς ῥίξαν τοῦ προηγ.
Ἑλατεία, ἡ· (μὲ τὸ δίγαμμα Ἐπὶρ. 1560)
1) πόλ. Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισσον Ἥρ. 2)
πόλ. Θεσσαλίας παρὰ τὸν Πηνειὸν Στ. Βυζ.
3) πόλ. Ἰπείρου παρὰ τὸν Κωκυτὸν Δημ.
(πρβλ. Ἑλατρεία), κατ. Ἑλατεύς.
Ἑλατεῖρ, ρος, ὁ· ποταμός τις Ἐπ. Μ.
Ἑλατεῖρα, ἡ· ἡ ὠθεῖσα, ἄγουσα· -ἴππων
Πινδ. ἀποσπ. 59, exultitrix.
Ἑλατέον· δὲ ἐλαύνων Ξεν. ἱππαρχ. 2, 7.
Ἑλατεύς· 1) κατ. Ἑλατείας· 2) ὄν. ἀνδρ.
Ἐπὶρ.
Ἑλάτη, ἡ, παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅστις ἐξ ὕψους
ἀνατείσθαι, λοιπὸν ἡ ὕψηλᾶ ἀναδυστά-
νους· ὁ ἑλατός· οὐρανὸς ἡ κῆς Ἰδ. ε. 239,
καὶ πολλάκι. -ὕψηλῃ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἑ-
λείται διακρινόμενῃ τῇ πύκνῃ Πλατ. νόμ.
6, 735' μτγ. αἱ ἐλάτης κόπαι· -ἔσται Ἰδ.
μ. 172 καὶ συχνά παρ' Εὐρ. Ἀλκ. 441 -ὁ ἴ-
κωπος· = λέμτος, καὶ πολλάκι παρ' αὐτῷ περὶ
πλοίων. Καθ' Ἥσυχ. καὶ Ἰπτάριμ. π. Ἀθην.
2, 70, εἶδος λαγάνου· ἔτι δὲ κατὰ Διοσκ.
ὁ νέος βλαστός τοῦ φοίνικος, rīnus abies.
Ἑλάτη ἡ· 1) Ἑλατεία· Πουκ. 2) ἀδελφὴ
Ἐπὶλτον Εὐστ.
Ἑλατήρ, ἴδου, ἡ· ὁμοία μὲ ἑλάτην· -σμι-
λός Νικ. ἀλ. 610, εἰς τὰ φύλλα, abiesna.
Ἑλατήρ, ἡ ρος, ὅ· 1) ἐλαύνων, πρὸ πάντ.
ἱππους, ὁ ἀρματῆλῆς Ἰλ. 8, 145 καὶ πολ-
λάκι. -ἴππων Αἰσχ. Πέρσ. 32, Ἀριστ. ἱππ.
1263 ἔτι δὲ μύωψ, βοῶν ἐλ.· Κολοῦθ. 43,
κωπηλάτης Λουκ. Ἐρ. 6' -βροντᾶς· = βρον-
τῇ ἐξακοντίζων Πινδ. 4, 1' ·ἀλύρης ἐλ. = ὁ
πλήττων λύραν, ἐπικαλεῖται ὁ Ἀλκμάν π.
Ἀντιπ. Θ. 56 (7, 18)' ὁ ἐκδιώκων -νεφέων
Ὀππ. κυν. 1, 119' 2) μακρὸς τις ἄρτος ἡ
πλακούντιον Ἀριστ. ἱππ. 1178, Κάλκ. π.
Ἀθην. 2, 57' κατὰ τοὺς ἀργ. ἐξηγ. ·παρὰ
τῷ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος· ἴσως
ἐκ τῆς μορφῆς, agiliator.

Ἑλατήριος, 2' ἀποδιδῶν, ἐκβάλλων· «καθαρμοῖσιν ἐπὶν ἑλατηρίου» Αἰσχ. Χο. 962 καὶ μτγν. τὸ ἑλατήριον = μέσον ἀπομακρύνσεως· Θεοφρ. ἱατρ.

Ἑλάτης, ὁ ἑλατήρ Ἑβρ. ἀποσπ. Φαίδ. 24.

Ἑλατίδης, ὁ υἱὸς Ἑλάτου· Ἀπολ. Ῥ. Εἰλατίδης, κατὰ Πινδ. Π. 3, 14.

Ἑλατικός, 3' ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαύνειν, ὠθεῖν· κύνες· θηρατικοὶ κύνες· Ἡσυχ. -ἐπίσθεγμα = πρὸς κωπηλασίαν Σχολ. Ἀριστ. βάρ. 182.

Ἑλατίνη, ἡ εἶδος γόστρου Διοσκ. 4, 40.

Ἑλατίνος, 3 καὶ 2, πλάτη Ἀναξίλ. Ἀθην. 13, 558, π. εἰλάτινος 1) ὁ τῆς ἑλάτης, ἑλατίνος· -ὄσιον, -φύλλα Ἑβρ. Βαχγ. 1070, Κλά. 386 2) περὶ νέου βλαστοῦ ποικίλος Διοσκ. abiegus.

Ἑλατιονίδης, ὁ ἑλατίδης· Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ.

Ἑλατίων, ὄνος, ὁ ὄν. πλοῖον Ἀλκίφρ. 1, 25.

Ἑλατός, 3 1) ὁ πρὸς ἑλασιν, ἑκτασιν ἐπιτήδειος Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, ἀετῖλις.

Ἑλάτος, ὁ 1) κένταυρος τις Ἀ. πολ. υἱὸς Ἰκάρου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2) υἱὸς Ἀρ. ὅς καὶ τῆς Λεονόρας· θεμελιωτὴς τῆς Φωκίης· Ἑλατίας Ἀπολδ. 3) ἡγεμὼν τῶν Λατινῶν ἐν Ἀφρίκῃ, τῆς Θεσσαλίας· 4) σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ Πηδάσου Ἰλ. 5) μνηστήρ τῆς Πηνελόπης· 6) Σπαρτιάτης Πλούτ. Λυκ.

Ἑλατο-φόρος, 2' ὁ φέρων ἐλάτας Πλαυτ. Ὀιδ. μεταμ. 578.

Ἑλάτρεα, ἡ ἢ ἐν Ἡπείρῳ Ἑλάτεια Στραβ.

Ἑλατρεῖς, ὁ αἰδῶνς δουλευμένος, ὁ τρίτην πύρρῳσιν ἔχων τοῦ αἰδῆρου Ἡσυχ.

Ἑλατρεύς, ὁ Φατάς τις Ὀδ.

Ἑλαττονάκης, ὁ λίγαις φοραῖς Πλατ. Θεαίτ. 148, ἀπανώτ. Ἀριστ. προβλ. 5, 22, πίνις.

Ἑλαττονέω, ὀλιγώτερον ἔχω, λαμβάνω Ὀ.

Ἑλαττονότης, ἡτος, ἡ τὸ νῆ ἡμαι μικρότερος, ὀλιγώτερος Ἰαμβλ.

Ἑλαττώω· ἴδ' ἐλασσύνω.

Ἑλαττώω, ἐλάττωμα, ἐλάττων· ἴδ' ἐλάσσω κτλ.

Ἑλάττωσις, ἡ σμίκρυνσις, ὀλιγώτευσις Πλατ. ἀπωλεία Πολύδ. 4, 47, 3' ἡττα, 3, 36, 6, ἑλλειψίς Πλούτ. παιδ. ἀγ. 4.

Ἑλαττωτικός, 3' ὁ ἀσμένως ὑποχωρῶν Ἀριστοτ. ἠθ. 5, 13· ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ σμικρύνειν μτγν.

Ἑλαυῖα, ἡ φρούριον ἐν Σικελίᾳ, κατ. Ἑλαυῖτης Στ. Βυζ.

Ἑλαύνω, μέλ. ἐλάω· Ὑρ. 1, 77, ἐλάσσω· τες Σεν. Ἀν. 7, 7, 55, συνθ. ἀτ. ἐλάω, ἑλῶ· Ἀριστ. βάρ. 203, ἐλάω, ἐλῶντων Σεν. Ἀν. 1, 8, 10, παρ' Ὁμ. ἐλώσι· Ὀδ. η, 319 (σπαν. εἰνε τὸ ἐλάω ἐν. παρ' Ὁμ. [ἴδ. ἀπελ.] ἔπειθ' ὁ παρ' ἄλλοις ποιητ.)· παρὰτ. ἐλῶν· Ὀδ. δ, 2, ἔλαε Ἀπολ. Ῥ. 3, 872, ἀδρ. ἑλῶσα, π. ἀντί ἑλῶσα, παρ. ἐλήλακα, ἐλήλαμαι, ἀδρ. ἐλήλαην, πολὺ δὲ μτγν. ἐλήλαθην, ὡς καὶ ἐλήλασμαι, ἀλλ' ἐλήλεδάτ' Ὀδ. η, 86, ἐλήλαντο Ἡσ. ἀσκ. 143 1) ὠθῶ, εἰς κίνησιν θέτω, ἀπὸ Ὁμ. πανταχοῦ -ἄρμα, -ἵππους, -ζεύγος Ἰλ. ε, 237 καὶ πολλά· Ὑρ. 1, 59 Ἀριστ. νεφ. 60, Πλατ. Φαίδρ. 246 -νῆα Ὀδ. π,

502, κωπηλατῶ· «ναὸς ἐλαυνομένη» τὸ πλέον πλοῖον, ν, 155· προβλ. Ἀριστ. ἱππ. 1178· -τριήρεις Πλατ. πολ. 3, 396, ὡς καὶ ἐλαύνειν ἐρετμοῖς· Ἀπολ. Ῥ. 2, 949· -τὸν ὀρόμον Ἀριστ. νεφ. 25· καὶ -ὄδον Δ. Περ. 586· ὄδ. καὶ οἱ δ' ἐλώσι γαλήνην = πλέουσιν ἐπὶ τῆς ἡσυχου θαλάσσης Πινδ. Ο. 7, 319· «πόντον ἐλάται· ἐλαύνειν» = θέτω εἰς κίνησιν τὴν θάλασσαν μετὰ τὰς κώπας, διαπλέω αὐτήν Ἰλ. η, 6· καὶ «τὰ δ' ἑσπερα νῶτ' ἐλαύνει θερμὰ φλογί» Ἑβρ. Ἠλ. 731. Περὶ ποταμῶν· «ρόον ἐλαύνειν» Δ. Περ. 1090. Πολλά· δὲ καὶ ἄνευ ταύτης τῆς αἰτ. «εἰ γὰρ κίε» -παρὲς ἐλάσσεια τῶν κώπων = προάγει, προχωρεῖ δηλ. ἵππους Ἰλ. ψ, 341· «μάστιξεν δ' ἐλάαν» = ἔσειε τὴν μαστίγα, ὅπως παρορμήσῃ τοὺς ἵππους καὶ προχωρήσων, ε, 366· «ἔθ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα» = ἐπὶ ὅπως προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ ὑπεράνω τῶν κυμάτων Ἰλ. ν, 27· «διὰ νύκτα ἐλῶν» = ἐν καιρῷ νυκτὸς προάγει Ὀδ. σ, 20· περὶ θαλασσοπόρων, μ, 124· «παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνειν» = παραπλέω εἰς τὴν νῆσον, μ, 276· «οἱ ἐλαύνοντες» = οἱ κωπηλάται, ν, 22· προβλ. Σεν. Ἑλλ. 6, 2, 29· «ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀμάξης αὐτῆς» «τὰ ἄρματα εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλῶντα καὶ διαλύοντα» Ἀν. 1, 8, 10· «ἵππων εἰπέτω ἵπρ. 1, 59· «ἀνδράς ἐπὶ τὸν ἵππον ἑλῶσα» Σεν. Κυρ. 4, 1, 7. Παθ. περὶ ἵππου τρέχον, Κυρ. 8, 6, 17· «γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι» Αἰσχ. Πρ. 682· «στρατόν, -στρατὴν» = θέτω στρατόν εἰς κίνησιν, ἄνω αὐτὸν Πινδ. Ὀ. 11, 60, Ὑρ. 1, 176· συνθ. ἄνευ προσθήκης, πορεύομαι, ἐπέρχομαι, παρὶ τε τοῦ στρατηγοῦ καὶ περὶ τοῦ στρατοῦ ἵπρ. 1, 77, Σεν. πολλὰ συχνὰ καὶ ἄλλ. ἱστορικοί· 2) μακρὰν ὁδὴν, ἀπάγω· -βοῶ· Ἰλ. α, 154 καὶ πολλά· Σεν. Ἑλλ. 4, 8, 18· ὁστὶ δὲ καὶ μέσ. Ἰλ. α, 682, Ὀδ. δ, 637, Πλατ. Γοργ. 484, ὡς καὶ «λείαν ἐλάσσει» Πλούτ. Ρωμ. 23· «τοὺς ματράλοισι ἐκ δόμων» Αἰσχ. Ἑβρ. 201· «ἐκ γῆς Σοφ. Οἰ. τ. 44 καὶ πολλά· «παῖδας γῆς ἐλῶν» Ἑβρ. Μηδ. 70. Πρὸ πάντ. «-ρόους ἀφ' ἐστίας» = «-μίασμα χώρας» Σοφ. Οἰ. τ. 98· «ἄγος ἐλαύνειν» Ὑσυχ. 1, 126, 2, 13· «φυγὴ ἀδιδῶν ἐλαθεῖς» = εἰς παντοτεινὴν ἐξορίαν πεμφθεὶς Δ. Ἰλ. 8, 1· 3) πείθω, στενοχωρῶ· «πολέμοιο» = εἰς τὸν πόλεμον Ἰλ. ν, 315· «ἔτι μὲν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος» = νομίζω, ἀρετὰ θὲ τὸν περιπόθητον εἰς τὴν ἀθλιότητα Ὀδ. ε, 290· «χερὶ δέξιε δούνησιν ἐλήλαται» = βασανίζε· ται Ἰλ. π, 518· ὁμοίως· «δαίμων, Ἀθῖνας μῆνις ἐλαύνει με» = με περιωθεῖ, με βασανίζει Σοφ. Αἰ. 499· ὅθ. «λύθη πᾶς ἐλήλαται κακῇ» 268· «καχοῖς Ἑβρ. Ἀνδρ. 31· «ὅπ' ἀνάγκης τε καὶ οἰστροῦ ἐλαύνεται» Πλατ. Φαίδρ. 240, καὶ πολλά· «μῆ τι δαιμόνιον τὰ πρᾶγμα ἐλαύνῃ» Δημ. 9, 54· «ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μαρίᾳ» Αἰλ. Ζ. 1, 14, 18· «μάστιγα κακομεταχειρίζομαι, κατασχόνω, -καὶ ὁδρίζεσθαι Δημ. 18, 48· ἔτι δὲ ὑποτάσσω Ἰωνίαν ἤλασε βίβλ. Αἰσχ. Περ. 757. Εἰς ταῦτα προσθεῖον καὶ τὴν ἀκακίαν

σημ. = βινεῖν Ἀριστ. Ἑκκλ. 38· 4) ὡς λέγεται περὶ τῆς λόγχης καὶ τοῦ ἔξους) «ἤλασε Λυγκεύς ἐν πλευραῖσι γαλκύν» = ὥθησε τὸν οἰσθρον εἰς τὰ πλευρά, τὸν ἔμβασε μέσα Πινδ. Ν. 10, 70· «μετάφρενον οὐτάσε θουρήων μετρητὺς διὰ δὲ σιγῆσιν ἔλασεν» = ὥθησεν, ἐμπιξέτην λόγχην διὰ τοῦ στήθους Ἰλ. ε, 57· «ὅσω μὲν ἔλασε διὰ πύργου» = διήλθε δύο πύργους (πρόβλ. διελεύων), καὶ παθ. (ἔλῃλατο), διερχομαι, δ, 135, ε, 400 καὶ πολλάκι· κατὰ τὴν σημειωμένην ὥθην, κυτῶ, ἐκ τοῦ πλησίον, μὲ τὸ ἔξος πληγῶν, οὐδέποτε περὶ τῶν μακρόθεν ῥιπτομένων ὀπλῶν· προβλ. βάλλω, 6, 109, ε, 581· «τινὰ ὅμων ἐλαύνει» = κυτῶ, ἐκρίσκει τινὰ εἰς τὸν ὅμον, πληγῶν αὐτὸν εἰς τὸν ὅμον, ε, 80· «ὅλῃν με ποῦς ἤλασε» = μοῦ ἀνοίξε πληγὴν Ὀδ. φ, 219· «χόονα ἤλασε μετώπῳ» = (περὶ πίπτοντος) ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ τὸ μέτωπον, χ, 94· «ἔτι δὲ μετῶν· ἐλαύνεται εἰς τὸν μετῶν» = πληγῶνεται· εἰς τὸ μετῶν· Λουκ. Προσέτι κατακόπῳ, ἀποκόπτῳ = ἐκρύβητος φάλον· Ἰλ. ν, 614· «ὄτρυνον» = θέρizω, λ, 68· «χαμάδις δδόντας» = ἐκείλλω Ἀπολ. Ῥ. 2, 785· «κιθάραν ἐλαύνων πληκτῶν» = κυτῶν Ἑδρ. Ἦρ. μ. 351· 5) μετ. περὶ τοῦ γαλκῶ ἀπλῶν σφυρηλατῶν· ἀσπίδα = σφυρηλατῶ, κάμνω ἀσπίδα ἐκ γαλκῶ Ἰλ. μ, 246· «πύργου, υ, 270· «ἐλὼν Ἡρακλῆος γερασὶ ἐπληκμένη χρυσῶ» Μίμνεον. π. Ἀθην. 450· «αἰσθητὸν λεπτῶς ἐληλαμένον» Πλούτ. Ἡέμιλ. 31 καὶ ἄλλ. μετῶν. (Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τοῦ σφυρηλατημένου τονιστέον ἵσως ἐληλάμενος. Ἐν γέν. ἐξέλλω, παρατείνω εἰς μίαν διεύθυνσιν· τάφρον, «τεῖχος Ἰλ. ι, 319· «σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασε» = ἐθύκειν εἰς μίαν γραμμὴν Ὀδ. ε, 11· «αὐλάκα Ὑσ. ες. 411, Πινδ. Π. 4, 228· «κατὰ γέρας ἐληλαμέναι περὶ πύργον» Αἰσχ. Πέρσ. 852· «ἤλακατῃν διὰ μέσσω ἐληλάτοαι» Πλάτ. πολ. 10, 616, ὅπερ ὅμως ἐνθυμίζει μάλλον τὴν προτέρην σημασίαν· πολλάκι δ' Ἦρ. «τεῖχος, «αἰματίας, 1, 191, 6, 137· «ἀμπελίδος ὄρχον» Ἀριστ. Ἀχ. 995· «Ὅθ' ἐκφῶ, παράγω, «ἐλῶ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν» Πινδ. Ν. 3, 71· «κυλῶν» = διεγείρω Ἰλ. α, 575· «εἰς ὅσων εἰς γαίαν δάκρυ» = ἐκβάλλω Ἑδρ. ἱκ. 108· 6) ὡς εὐρηται εἰς τὸ 1) πρὸς τὸ φαινόμεν. αὐτὸ οὕτως τὸ μεταχειρίζεται ὁ Πλάτ. «πόρρω σφίλας, φιλοσοφίας ἐλαύνει» = ρακρὰν εἰς τὴν αὐφάν προοδεύω, Κρατ. 410, καὶ Γοργ. 486, ὡς καὶ «πρόσω τῆς πλεονεξίας» Σεν. Κυρ. 1, 6, 39· «ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει» = προσεγγίζει εἰς τὴν τρέλλαν Ἑδρ. Ἦρ. κλ. 904 («ἔγω ἔλ. τοῦ φρονεῖν» = εἶμαι παρὰ φρων, Βακχ. 853)· «εἰς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι» Ἦρ. 2, 124· «εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας» Δ. Λαέρ. 4, 67· «εἰς κόρον τινὸς ἐλαύνει» = προχωρῶ εἰς τι μέχρι κόρου Τυρτ. 2, 10.

Ἑλάφειος, 2· ἐξ ἐλάφου· «κέρας Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 4, 8· «κρέα Σεν. Ἀν. 1, 5, 2. Παρ' Ἐτ. Μ. 326, 10· ἀνήρ = δειλὸς ὡς ἐλάφος, cervinus.

Ἑλαφ-βολία, ἡ· τὸ ῥίπτειν πρὸς ἐλάφους,

τὸ κυνήγιον τῶν ἐλάφων Σοφ. Αἴ. 178, εἰς πλ. Καλλ. Ἀρτ. 262.

Ἑλαφ-βόλῃα, τὰ· ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Φωκίων μάλιστα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ἑορτὴ τοῦ κυνήγιου Πλούτ. γυν. ἀρετ. σ. 244· προβλ. Ἀθην. 14, 646.

Ἑλαφ-βολίων, ὄνος, ὁ· ὁ ἔνατος μῆν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, περίπου δ' Ἀπρίλιος, καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντο τὰ Ἑλαφβόλια Θουκ. 4, 118.

Ἑλαφ-βόλος, 2· ἐλάφους κυτῶν, κυνηγῶν· Ἀρτεμῖς Ὀμ. Ὑμ. Ἀρτ. 2, Σοφ. Τρ. 214· ἀνήρ Ἰλ. σ, 318, κυνηγός, Παρὰ Νυν. Δ. 16, 140 καὶ Ἑλαφβόλια θύρα Ἀναίου.

Ἑλάφια· οἱ τῶν ἐλάφων ἀστρίγαλοι· Παιον. Ἑλάφια, ἡ ἐπὶ τῶν Ἀρτέμιδος Παιον. 6, 22, 10.

Ἑλαφικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἐλαφον ἀνήκειν· ἐλαφικὴ βοτάνη· Δημητρ. Ἱερ. κος. 2, 125.

Ἑλαφίνης, ὁ· νεβρός ἐλάφου Παιον. Ἑλαφίον, τό· 1) ὄψακ. τοῦ ἐλάφου Θεοφρ. 2) ὄν. γυν. Παιον.

Ἑλάφιος, ὁ· ὁ Ἑλαφβολίων μῆν παρ' Ἡλείους Παιον.

Ἑλαφίς, ἴδος· ἡ πτηνόντι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 14.

Ἑλαφίτις, ἴδος, ἡ· νησὶς τις Πλιν. Φ. Ἱστ. Ἑλαφ-βόλος· Ἑλαφβόλος Σοφ. Τρ. 214, εἰκαστ. Ἑρμην.

Ἑλαφ-δοσκον, τὸ (βοσκή, τροφὴ ἐλάφου)· ἀγρίον δοσκίον Διοσκ. 3, 8.

Ἑλαφ-γενής, 2· ἐξ ἐλάφου γεννηθείς, προερχόμενος· ἐλαφογενής· τῆς ἐλάφου ὁ μωσ-λός· Παιον.

Ἑλαφ-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ ἐλάφον Στραβ. 4, 6, 10, cervinus.

Ἑλαφ-κράνος· μὲ κεφαλὴν ἐλάφου Στραβ.

Ἑλαφ-κτόνος, 2· φονεὺν ἐλάφου, ἡ Ἀρτεμῖς Ἑδρ. Ι. Τ. 1113.

Ἑλα-φόνητος, ἡ· μία τῶν Σποράδων νήσων, κατ. Ἑλαφονήσιος Στ. Βυζ. 2) ἡ Προκόννητος Σκύλ.

Ἑλαφ-πους, ποδός, ὁ· μὲ πόδας ἐλάφου Ἰπποκρ.

Ἑλάφος, ὁ, ἡ· ἐλάφι, ἑλαφοπούλα· ὁ φέ-κερως Ὀδ. κ, 158· «κεραὸς Ἰλ. λ, 475·

«ταχέτα Ὀδ. ν, 436, ὡς καὶ «φύλακι· ναί Ἰλ. ν, 102· «θῆλεια Πινδ. Ο. 3, 30· «βα-λῖαι Ἑδρ. Ἰπκ. 218 καὶ πολλάκι· παρὰ ποιητ.

Ἰλ. φ, 486· «κραδίην ἐλάφοιο ἔχων» = ἔχων καρδίαν ἐλάφου, ἥτοι δειλός, α, 225· ἐνθα δὲ σημαίνεται τὸ εἶδος εἶναι συνήθως θηλ. οὕτως λέγει ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 1, 5· «αἱ ἐλαφοὶ τὰ κέραια ἀποβάλλουσιν. Παρὰ Λογγίν. 3, 15

«πήρα ἐλάφου» = τὸ δέρμα τῆς ἐλάφου. Παρ' Ἀθην. 14, 646 εἶδος πλακουτιῶν· προβλ. Ἑλαφρός· οἱ ἀρχατοὶ παραδόξως τὸ παρὰ-γούσιν ἐκ τοῦ ἔλκειν ὄφειν, cervinus.

Ἑλαφος, ὁ· 1) ποτ. Ἀρκαδίας Παιον. 2) εἰς τῶν προγόνων τοῦ Ἰπποκράτους Σουὶ ἐν λ. Ἰπποκράτης.

Ἑλαφ-σκόροδον, τό· ἀγρίον τε σκόροδον Διοσκ. 2, 185.

Ἑλαφ-σαῖα, ἡ· καταδιώξις ἐλάφου Ἡρι-ναγ. 7 (6, 253).

Ἑλαφ-στικτος, ὁ· Ἀθηναῖος· τις Διοσκ.

Ἑλαφύσα, ἡ νῆσος ἐν τῇ Ἀδρίᾳ (Ἑλάφουσα Στ. Βυζ.) Πλιν. Φ. Ἰσ. 4, 12, 19. Ἑλαφρία, ἡ ἑλαφρότης α) περὶ βάρους· τοῦ ἄχθους· Ἀριστ. 6) κουφότης, μωρία Ἰσοχ. Ν. Δ. πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. ὅν. 295 γ) ἐν γενεῇ ὀλιγότης Σουδ. levitas.

Ἑλαφρίζω 1) κάμνω ἑλαφρόν, ἑλαφρώνω· κοῦρην Μοσχ. 2, 126, καὶ πολλάκις μετν. π. Κολουθ. 29, 156 α-ἐλαφρὸς ὕψους=ὀψήλα σπώνωμαι Ἀλ. Ζ. Ι. 9, 52 καὶ Πλουτ. μετ. ψυχὴν Ἐπ. 28, 574 (9, 207) 2) ἀμτ. εἰμαι ἑλαφρός Καλλ. Δηλ. 115· ποσσὶν Ὀππ. κιν. 1, 85· γόνυ ἑλαφρίζον· Εὐρ. ἀποσπ. π. Μακρόθ. Σατ. 5, 18, ὡς καὶ· κῶλος Ἀνυτ. 23. Τὸ μέσ.=ἐνερ. Πολυδ. 4, 98, ελενο. Ἑλαφρό-γετος, 2 ὁ ἑλαφρὸς γῆς Γεωπ. Ἑλαφρό-νοος, 2' ἑλαφρός, κουφόνοος Φωκυλ. π. Στοδ. 2νθ. 3, 7· παῖς Νόν. Δ. 10, 247, levis.

Ἑλαφρό-πους οδός. 2' ὁ με ἑλαφροὺς πόδας· Πουχ.

Ἑλαφρός· Ζεὺς ἐν Κρήτῃ Πουχ.

Ἑλαφρός, 2, καὶ 3· ἑλαφρός ὁρμά· Πινδ. Ν 5, 20 (συγγεν. τῷ ἑλαφος καὶ ἑλαχός)· ἑλαφρός α) περὶ βάρους Ἰλ. μ, 450, ἀντιθ. τῷ βαρὺς Πλάτ. Θεαιτ. 63 δὲ. εὐκολοῦφεροτος, ὅχι ἐπαχθέει· ἑλαφρότερος γίνεται πόλεμος Τρώεσσι· πῖπτε ὀλιγώτερον βαρὺς Ἰλ. χ, 287· συμφορὰ Ἀντιφ. 3, γ, 22· σοὶ ἑλαφρόν τυγχάνει ἔδον· Ἡρ. 7, 38· τὰ ἑλαφρότερα ταῖς γυναῖσιν ὁστέον· Πλάτ. πολ. 5, 457· οὐκ ἐν ἑλαφρῷ ποιησθαί τι· οὐκ λαμβάνω τί ἑλαφρὰ, στενοχωροῦμαι δι' αὐτὸ ἡ τὸ ἐκλαμδάνω κακῶς· Πρ. 1, 118· ἐπὶρ. -ὡς ἑλαφρὰ, ἀνεκτόπου Ὁδ. ε, 240· φέρειν Πινδ. Π. 2, 93. Παρά Σεν. Ἀν. 3, 3, 6 ἐνώνονται ἑλαφροὶ καὶ εὐχωνοί· καὶ πλειστάκις οὕτω περὶ ἑλαφρῶς ὠπλισμένων, ὅπερ μεταδίδειν εἰς τὴν 2) σημ.· ἔκποι ἑλαφρότατος· ὅθεν γ, 370, ὡς καὶ· ὅστις ἑλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο, ν, 87, καὶ πλειστάκις ὅθεν· γυτὰ δ' ἔθηκεν ἑλαφρὰ Ἰλ. ε, 122· ἑλαφρός, ἀκμαίος· ποῦς Ἀίσχ. Πρ. 279· περὶ ῥῶν ριπαῖα, 125· καὶ ὑπόπτεροι Πλάτ. Φαιδρ. 256· καὶ ὑποπτεροὶ Πλουτ. Φαδ. 7· ἑλαφρὰ ἡλικία· ἡ ἀκμαία πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὀπηρεσίαν ἐπιτηδεία ἡλικία Σεν. Ἰκον. 3, 5, 27· 3) ἐν γέν. μικρός, ἀσθενής· λύσσα Εὐρ. Βαχχ. 831· περὶ ποταμοῦ Πολυδ. 16, 17, 8· πρᾶς, ἡπιος· καὶ μετριώτατος τοῖς συνοδοῖσι· Ἰσχ. 12, 31· καὶ εὐχόης Πλάτ. ἐπιστ. 133, 360, -κουφός, ἑλαφρόμυαλος Πολυδ. 6, 56, 11, ὡς καὶ τὰ Β. Ἀν. 96 ἔφηγ.· ὁ τὰς φρένας κουφός· ἐπὶρ. ἑλαφρότερος· Ἀριστοφ. ἀρμ. 10, 10, levis.

Ἑλαφρότης, ἡτος, ἡ· ἑλαφρότης, δεξιότης Πλάτ. νόμ. 795, levitas.

Ἑλαφρόν· ἑλαφρόν· κακοῦται. ἑλαφροῦται· Πουχ. levo.

Ἑλαφρόν· κάμνω ἑλαφρόν, ἑλαφρώνω μετν. -ἐξουτὸν τῆς διακονίας· Χαρित. 6, 6, αἰθερο.

Ἑλαφρώσεις, ἡ ἑλαφρώσεις, αἰκλυνώσεις μετν. Ἑλαφ-ώθης, 2' ἑλαφρεῖδης Φωτ.

Ἑλαφώεις, ὁ (δρῶντ. Ἑλαφώεις) ὄρος παρὰ τὰς Ἀργινοῦσας τῆς Ἀσίας Ἀριστ. 6.

Ἑλαχίζει· πλανᾶται Πουχ.

Ἑλαχιστάκις· πολὺ σπανίως Ἰπποκρ.

Ἑλαχιστός, ὑπερθ. τοῦ ἑλαχός· ὁ μικρότατος, χείριστος· γέρας οὐκ ἔλ.· Ὀμ. Ὀμν. Ἑρμ. 570· δύναμις οὐκ ἔλ.· Ἡρ. 7, 168 καὶ οἱ ἔξης· πρὸ πάντων καθὼς ἐν τούτῳ τῷ παραδείγματι μετὰ τοῦ ἀνηντικ.· οὐκ ἑλαχίστην χρεὶν εἰσονται· Πλάτ. Φαιδρ. 233, ἀντιθ. τῷ μεγίστῳ, περὶ πλοίων Θουκ. 1, 10· τὰ πλείστου ἀξία περὶ ἑλαχίστου κοιησθαι· Πλάτ. ἀπολ. 30· ἐπὶρ. τὸ ἑλαχίστον· τοῦλάχιστον, τὸ σμικρότατον, ὡς καὶ παρ. ἡμῖν, Παρμ. 142, Σεν. κ. ἄλλ. ἔτι δὲ· ὡς ἑλάχιστα διαλέγεσθαι· Πλάτ. Φαιδρ. 63· ἐπὶ ἑλαχίστον· τὸσον ὀλίγον, ὅσον εἶνε δυνατόν Θουκ. 1, 70· δι' ἑλαχίστον· εἰς πολὺ βραχύν χρόνον Θουκ. καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ· ὅπως ὅτι ἑλαχίστοις συνέδη ἀκούσαι· Πλάτ. πολ. 3, 378, ἀντιθ. τῷ πλείστῳ Σεν. Ἰκον. 4, 4, 17. Οἱ μετν. ἐσχημάτισαν ἐξ αὐτοῦ καὶ συγρ. καὶ ὑπερθ. ἑλαχιστότερος καὶ ἑλαχιστότατος Σ. Ἑμμ. κ. φασ. 9, 406, Ν. Δ.

Ἑλαχιστότης, ἡτος, ἡ· μικρότης, ὀλιγότης γλωσσ. καὶ ἑκαλ.

Ἑλαχός· ἑλαχός· Καλλ. ἀποσπ. 349

Ἑλαχυ-πτέρυξ, υἱός, 2' με μικρά, πτέρυγας· -δελφῖν Πινδ. Π. 4, 17.

Ἑλαχός, εἶα, ὁ μικρός, βραχύς, σύντομος (παρ. Ὀμ. μόν. ὡς δι. γρ. Ὁδ. ι, 116 κ, 509, ἀντι λείχεια)· -οκάφος· Ἀντιπ. Σιδ. 106 (7, 498)· ὁ Ἀρκαδ. 91 τονίζει ἑλαχός, καὶ οὕτως εὐρηται τὸ ὄηλ. ἑλαχία Νικ. 399, 324, συγρ. ἐλάσσαν, ὑπερθ. ἑλαχιστός· ἴδε ταῦτα.

Ἑλάω· ἑλαύνω, ὑπερθ. ἴδε.

Ἑλάω· ἡλιάζω· ἡλιᾶται, ἡλιούται· Πουχ. καὶ· βελλιάσσειται, ἡλιώθηται· ὡς.

Ἑλάω ν, ὁ ἑλαίων ἀρ. λεί.

Ἑλβάς· ὁ Ἀλβίς ποταμός.

Ἑλεθιστός, ὁ· ποτ. Θεογν.

Ἑλεθιστοί, οἱ· λαὸς ἐν Ἀφρικῇ Στ. Βυζ. πρβλ. Ὀλβίσιαι.

Ἑλεονθίς, ἡ· πόλις μετὰ τὸ Αἰγύπτιον καὶ Κυρήνην, κάτ. Ἑλεονθίτης Στ. Βυζ.

Ἑλεβόσιος· λαὸς Ἰβηρίας Ἡρ.

Ἑλεβός, ὁ· νῆσος παρὰ τὴν Ἀζυγον Πρ. κάτ. Ἑλεβός Στ. Βυζ.

Ἑλεδάδ· ἑτάτορος τοῦ Μαιούσιος Συγκ.

Ἑλεδανα, τὰ· πόλις. 1) ἐν τῇ Ταρρακ. Ἰσπανίᾳ Πτολ. 2) ἐν τῇ πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδία ὡς.

Ἑλγος (=Σέλγος)· πόλισμα Ἀυδίας, κάτ. Ἑλγίος καὶ Ἑλγαίος Στ. Βυζ.

Ἑλδομαι, (κυρ. FEΔΔ καὶ ἐντεθεν) συνήθ. ἐλδομαι, μόν. ἐν. καὶ παρ. εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, τὸ μὲν μέγ. ἀπαρ. ἐλδομαι γὰρ αἰδῶσθαι Ὁδ. 8, 162, Ἰλ. ν, 638· εἰ δ' αἰδομαι γὰρ ἐν ἐλδοι φῖλον ἤτορ· Πινδ. Ὀ. 1, 4, τὸ δὲ μετὰ γεν. πρὸς τι· -πεδίον· πρὸς τὴν πεδίον τῶν Ἰλ. φ. 122· ἐλεδόμενός· που ἐδωδης Ὁδ. 5, 42, ὡς καὶ Ἡσ. Ἑρ.

379 καὶ μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. ἡ αἰτ. «κτὴματα τὰ τ' ἔλθεται ὅς κ' ἐπιδεῦσε» Ἰλ. ε, 481 ἐν τῇ μτγ. ἀπολύτ. «σφαῖν ἐλδομένοινοις ἐκάνω=ἐργομαι πρὸς αὐτοὺς ἐπιθυμητὸς Ὀδ. φ, 209, Ἰλ. η, 4, Παθ. «νὺν τοὶ ἐλθέσθω πόλεμος κακός» Ἰλ. π, 494, κυρίο.
(Ἐλδωρ, μόν. Ἀρκάδ. 124, καὶ Ἐλδωρ Ἰωάνν. περὶ μόν. λ. 32, 24, ἄλλως μόν.) Ἐλδωρ, τὸ «ἐχθὴ ἐπιθυμία» «τὸ δε μοι κρήνην ἐλδωρ» Ἰλ. α, 41 καὶ πλειστάκ. «τέλεισεν δ' ἄρ' Ἐλδωρ» Ἡσ. ἀσπ. 36 «νὺν δ' ἤδη τῷδε μακρὸν Ἐλδωρ ἐκτετέλεισται» Ὀδ. ψ, 54. Ἄλλαι πτιώσεις ἐν ἐρίσκονται.
Ἐλέα, ἡ ἐλῶδες πτηνὸν Ἀριστοτ. Ζ. 1. 9, 16.
Ἐλέα, ἡ πόλ. ἐν Λευκανία (πρὸλ. Ὑάλη καὶ Οὐδέλεια), ἀποικία τῶν Φωκαίων Στραβ. κάτ. Ἐλεάτις, δ. θηλ. Ἐλεάτις, ἰδὸς Πολυδ. 1, 20, 14 ἐπιθ. Ἐλεατικός Πλατ. Φαίδρ. 261, Vellia.
Ἐλεάγνος, δ' ἰδ' ἐλαίανος.
Ἐλεάζαρ καὶ Ἐλεάζαρος, δ' ἰουδαϊκ. ὄν. Ν Δ. Ἰωσ.
Ἐλεαίρω, π. ἀντὶ ἐλεῶν συμπαθῶ, ἔχω συμπάθειαν τινά, πρὸς τινά Ἰλ. ζ, 407 καὶ πλειστάκ. μτγν. ἐπ. ἐλέησα Ἀπολ. Ῥ. 4, 1308, Ἀριστ. ἐπ. 793, Λουκ. Τραγῶδες. 304.
Ἐλεάλης, οὐς, δ' ἄνδρ. ὄν. Ἰπποκρ.
Ἐλεαρχία, ἡ ἀρχὴ τῶν ἐλῶν Ἀθῆνας.
Ἐλεαρχία, ἡ πόλ. Αἰγύπτου Ἰερωνλ.
Ἐλεᾶς, ἄνθρωπος, δ' εἶδος γλαυκός Ἀριστ. ὄρν. 302.
Ἐλέας, ἄνθρωπος ὄν. ἄνδρ. Φίλοστρ.
Ἐλεάστατος Ῥ. Τόριος τις Συγκ.
Ἐλεᾶται, οἱ ὄν. Ἐλέαται Ἀθην. 272 ὡς τὸ Εἰλῶται=οἱ κάτοικοι τοῦ Ἐλούς.
Ἐλεάτρος, δ' ὁ διακοσμῶν τὸ δεῖπνον Ἀθην.
4, 171 «ἐπιστάτης τῆς ὄλης διακονίας» καθ' ἡ μτγν. «ἐλεᾶται οἱ δεῖπνοκλήτορες» ἔτι δὲ ὁ πρᾶξιπνῶν, προγευόμενος πρὸλ. ἐλεός.
Ἐλε-θία ἢ Εἰλεθία θυγ. Αἰγιάλου Παρθεν.
Ἐλεγαίνω, εἶμαι ἀγαλίνωτος, μανιώδης - μανίζωμαι Ἐτ. Μ. ἔτι δ' ἐλεγεῖναι Σουδ.
Ἐλεγάβαλος, δ' Ἐλογάβαλος Δ. Κασ.
Ἐλεγεία, ἡ, ὁθλ. ὡδὴ ποιῆμα γραμμένον κατὰ δίστιχα (ἴδ' ἐλεγεῖτον καὶ πρὸλ. Σχολ. εἰς Διονυσ. Β. Ἀν. 750), μὴ λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν τοῦ περιχομένου, ὁ Στραβ. ὀνομάζει τὸν Καλλίνων «τὸν τῆς ἐλεγείας ποιητὴν» οὕτως ὁ Πλούτ. Σολ. 8, Κμ. 4 καὶ πλειστάκ. κ. ἄλλ. μτγν. Παρ' Ἡσίοστ. σ. 92, ἀν' ἡ γραφή ἦνε ὁρθή, (πρὸλ. Φωτ. βιβλ. 319, Ἐτ. Μ.) καὶ τὸ δίστιχον αὐτό.
Ἐλέγεια, ἡ πόλ. 1) ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ Δ. Κασ. 2) χωρίον πέραν τοῦ Εὐφρο κατ. Ἐλεγείας Στ. Βυζ. ἔξ Ἀρρ.
Ἐλεγειακός, 3' ὁ τῆς ἐλεγείας - πεντάμετρον Δ. Ἀλ. συνθ. λ. σ, 200, 5' - ἐπινίκιον Ἀθην. 4, 114' - βιβλ. 13, 597.
Ἐλεγείων ἐλεγείων Σουδ.
Ἐλεγείο-γράφος, δ' ὁ γράφων ἐλεγείας Σχολ.
Ἐλεγείων τὸ κυρ. ἐπιθ. ὁθλ. μέτρον, ἡ ὁμοίως α) τὸ πεντάμετρον Κριτ. ἀποσπ. 3, Πλουτ. π. μουσικ. 28, Χοιροδ. εἰς Β. Ἀν. 1383 καὶ παρὰ γραμ. κατὰ Ἀράκοντα

σ. 161 «τὸ ἐλεγεῖον σύγκειται ἐκ δύο δοκτωλικῶν πενθήμερων» πρὸλ. Ἡσίοστ. σ. 92' 6) δίστιχον, τὸ μὲν εἰς τὸν ἐνικ. Θουκ. 1, 132.
Πλατ. Ἰππαρχ. 228, τὸ δὲ συνθ. εἰς τὸν πλ. πολλά εἰς ἐν ὅλον ἠνωμένα δίστιχα Ἡσίοστ. «ἐξαμέτρον πρὸς πεντάμετρον κοινωνία» Πλατ. πολ. 2, 368 καὶ ἔφεξ. ὁ πλ. παρὶ ἐνός δίστιχ. Δημ. 59, 98. Τὸν ἐν. μετατρέφονται ὁ Στραβ. Δ. Ἀλ. 1, 49, Δ. Σικ. 11, 14, Πλουτ. Θερμιστ. 8 καὶ ἄλλ. μτγν. ἐπὶ πολλῶν δίστιχων. Πρῶτον παρὰ μτγν. ὀρνητικὸν ἄσμα Πaus. 10, 7, δ, Λουκ. Τιμ. 46' γ) ἐπειδὴ τὰ δίστιχα ἦτο τὰ σύνθετα μέτρον εἰς ἐπιγραφάς, πρὸ πάντων ἐπὶ μνημάτων Λουκουρ. 142' ἐν γέν. ἑξαμέτρος ἐπιγραφή, καὶ εἰς ἑξαμέτρος προσέτι μτγν. Ἡρ. 6. Ὀμ. 36.
Ἐλεγείθ-ποιητής, δ' τῷ πομ. γραμ.
Ἐλεγείο-ποιός, δ' ποιητὴς ἐλεγείων Ἀριστοτ. ποιητ. 1, 10, Ἀθην. 14, 632.
Ἐλεγείος (ἐλεγεός) εἰς τὴν ἐλεγείαν ἀνθρωπ. - ποιητὴς Στραβ. - μέτρον, - στίχος γραμ. - δίστιχον Ἀλ. Π. Ἰ. 1, 17' ἰδ' ἐλεγεῖον.
Ἐλέγη θυγ. Προῖτον Αἰλ.
Ἐλεγεῖς θυγ. Νηλέως ἐξ Ἀττικῆς Ἐτ. Μ.
Ἐλεγεῖνος, δ' εἶδος ἰχθύος ἐκ τῶν ἀγελαιῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1. 9, 2.
Ἐλεγκτέος, 3' πρέπει τις νὰ ἐξελεγχθῇ Πλατ. νόμ. 10, 905, refellendus.
Ἐλεγκτήρ, ἄνθρωπος, δ' ὁ ἐξελέγχων Ἀντιφ. 2, 8, 5, ἐνθα ἄλλοτε ἐλεγκτὴς ἐγράφετο.
Ἐλεγκτικός, 3' ἐπιτιθέμενος εἰς τὸ ἐξελέγχειν, ἀνασκειν Πλατ. Θεαιτ. 200 - τῶν ἀμαρτανόμενων Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 4 ἐπιρ. - ὡς - ἐπήρετο Σεν. συμπ. 4, 2, redargutorius.
Ἐλεγκτός, 3' ὁ δυνάμενος ἢ ἄξιος νὰ ἐξελεγχθῇ «ἐλεγκτά, ἰπνεοῖδιστα, ἐλέγχους ἄ-εζα, εὐεξέλεγκτα» Ἡσυχ. reprehensibilis.
Ἐλέγκτρια, ἡ ἡ ἐξελέγχουσα Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. σ. 34, 18.
Ἐλεγκμός, δ' ἐλεγεῖς ἀρ. λεξ. ἐκκλ.
Ἐλεγεῖ-γαμος, ποταμός τὸν γάμον ἐξελέγχων, ἐξετάζων μτγν.
Ἐλεγεῖ κληῖς, οὐς ὄν. πλασθὲν ὑπὸ Λουκ. Ἀλι. 19.
Ἐλεγεῖνός, δ' ὁ ἐλέγχων, ψέγων, κωμ. ἐπιθ. τοῦ φίλου Ἀλεξίνου Δ. Λαερ. 2, 109.
Ἐλεγεῖς, ἡ ἡ ἀποδείξει, Ν. Δ. ἐξελεγεῖς, ἀνασκευὴ Φίλοστρ. εἰ Ἀπολ. 2, 22, redargutio.
Ἐλεγος, δ' (κατὰ τοὺς ἀρχ. ὅσον Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 217, παρὰ τὸ ἐλέγειν πρὸλ. Ἑρμαν. εἰς τὴν ἐφημερ. τοῦ Ζημερῶν 1836, σ. 531, ἐκ τοῦ πιθανῶς εἰς τὰ ἄσματα ταῦτα τυπικῶς ἐπανερχομένου Ε' ἐλέγε καὶ τὸν βαχ. Historica critica poes. gr. elegiacae 1840, Ἰσραήλ. τὸ Ἐτ. Μ. ἐκ τοῦ ἐλεος καὶ γόος, δ' Ῥεῖμαρ. ἐκ τοῦ ἀλγος, καὶ ὁ Παρόδ. ἐκ τοῦ ἐλελεῦ) ὀρνητικὸν ἄσμα, ὀρνηος, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτάς Εἰρ. Ἐλ. 184' - ἄλυσαι, Ἰ. Τ. 144, Ἀριστ. ὄρν. 217 καὶ μτγν. Ἀπολ. Ῥ. 2, 782' ἐφάλλοντο δὲ μὲ τὸν αὐλόν, κατ' ἀρχὰς εἰς ἐλεγειακὸν μέτρον (ἴδ' ἐλεγεῖτον) π. μτγν. ἐν γένει ποίημα, πρὸ πάντ. ἐπιγράμμα εἰς ἐλεγειακὸν μέτρον Πaus.

10, 7, 5. ὁθ. καὶ «ἱλαροὶ Ἑλεγοι» Ἀπολ-
λωνιδ. 8 (10, 19), lamentatio.
Ἑλεγοι· νόμος αὐλοῦ καὶ ὕμνος. μουσικ. 4.
Ἑλεγγεῖν, ἢ ὀνειδίσαι, ὕβρις Ἰλ. χ, 100
καὶ πολλάκι. Ἀπολ. P. 3, 1115, probrum.
Ἑλεγγήεις, -εσσα, -εν τῷ ἔπομ. Ἀπολλιναρ.
Ἑλεγγής, 2 ἔχων ὀνειδος, ὕβριν, πρὸ πάντ.
δειλός· Ἑλεγγέας Ἰλ. δ, 242· Ἑλεγγέα
μύθων· Νόν. 4, 314. Εἰς τοῦτο συγκαταλέ-
γουσι καὶ τὸ ἐκ τοῦ Ἑλεγγος παραγ. ὕπερθ.
Ἑλεγγιστος Ἰλ. δ, 285 καὶ συχνά.
Ἑλεγγυ-εἰδής, 2 ἔχων τὸ φαινόμενον
τῆς ἐφελέγχεως Ἀριστοτ. σοφ. Ἑλεγγ. 15, 17.
Ἑλεγγος, εὖ, τὸ ὀνειδος, ἐξ ὕβριος Πινδ.
N. 3, 15, πρὸ πάντ. ἐπὶ ὀνειδιστοῦ δειλίας·
«ὅθι γὰρ ἔλ. ἐσσεταί, εἴ κεν νῆας ἔλῃ» Ἐ-
κτωρ· Ἰλ. λ, 314· «ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα
ταῦτα γένοιτο» Ὀδ. φ, 329· ἔτι δὲ καὶ εἰς
προσωπικὰς πρὸς πρόσωπα· «ὦ πέποινες,
καὶ ἔλέγχε» Ἀχαιοῖς, οὐκέτ' Ἀχαιοί· = ἐπο-
νειδίσαι· δειλός Ἰλ. δ, 235 καὶ συχνά,
Ἦσ. θε, 26, dedecus, ignavis.
Ἑλεγγος, γεν. ου, δ' ἀποδείξει, μέσον
ἀποδείξεως, πρὸ πάντ. ὅπως ἐφελέγξει τις
ἐν, ἀνασκευάζει τι· «δεικνυμένων ἐλέγγων
τῶνδε Εὐρ. Ἦρ. 905· «οὗτος δ' Ἑλεγγος οὐ-
δενός· ἥτις ἐστὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν» Πλάτ.
Γοργ. 471· «ἐλεγγον ἀρετῆς ἔδωσαν» Ἀν-
δοκ. 1, 150· πρὸλ. «οὐτ' εἰς Ἑλεγγον χειρὸς
οὐδ' ἔργου μολών Σοφ. Οἰ. K. 1299· ὅπως
ἀλλαχού· «εἰς πέτραν (χρῖσιν διὰ μονομα-
χίας) τὸ πρᾶγμα ἤδη τὸν ἐλεγγον δώσει·
= θέλει δώσει τὴν ἀπόδειξιν Δημ. 4, 15· «τοὺς
ἐλέγγους ἀποδείξεσθαι» = ὡς ἱγύρους ἀνα-
γνωρίζω Λυσ. 19, 6· ὁθ. ἀνασκευή, -τι-
νός Πλάτ. Πρωτ. 344· «τάχ' ἂν ἐλεγγὸν
πῃ παραδοίη τῷ ἀντιδίκῳ» = εὐκαιρίαν ἐν ἀ-
νασκευῇ, Φαιδρ. 273· δοκιμασία, ἐξέτασις,
ἔξευνα· «συνεπηγινώσκοντες καὶ τὸν Θεμιστοκλέα,
ὡς εὐρίσκον ἐκ τῶν περὶ Πανσανίαν ἐλέγγων»
Θουκ. 1, 135· «ἐλεγγον ποιεῖν τινος» Ἀριστ.
βατρ. 780· «ποιεῖσθαι τινος πεπραγμένων»
Ἀντιφ. 1, 8· «λαβεῖν τοῦ πράγματος», αὐ-
τόθ. 12· «ἐλεγγον δοῦναι περὶ τινος» Ἰσακ. 8,
10, βάσανος τῶν δούλων. Ἐν γέν. ἐξετάζω
τι, ἀρῆναι τὸ ἐρευνῆσαι, εἰδὼ λογαρια-
σμός· «ἐλεγγον διδόναι τοῦ βίου» Πλάτ.
ἀπολ. 39· «εἰς ἐλεγγον ἰὼν περὶ ὧν ἔγραφε»,
Φαιδρ. 278· ἀλλ'· «εἰς ἐλεγγον ἐξιών» = ὁ-
πως· πληροφορηθῶ. Παρὰ μετν. καὶ κατὰ-
λογος, πίναξ, argumentum.
Ἑλέγγω (π. παρ. ἐλήλεγμα· Ἰδ. ἐξελ.)·
1) ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ· «τῶν μὴ σύ γε μὴ-
θον ἐλέγξαι μῆτε πόδας» Ἰλ. ι, 518, αἰσχύ-
νην περιάπτω· «οὐ σ' ὁ ξένος ἐνὶ μεγάροισιν
ἐλέγγει ἡμενος» Ὀδ. φ, 424· ἄλλως δὲ σὺνθ.
2) ἐφελέγω, ἀνασκευάζω, καὶ οὕτως ἐντρο-
πιάζω· «ἐμπέσιν δοκεῖ καὶ πρᾶγμα» ἐλέγ-
γειν· Αἰσχ. Ἀγ. 1324· «τινα περὶ τινος»
Ἀριστ. πλ. 571· «ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐ-
λέγχεαι» Πλάτ. σοφ. 259· «οὐχὶ κἂν παῖς σε
ἐλέγξαιεν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις», Ἰοργ. 470·
«τοῦτον μήτε ἐλεγγχίνων μήτε ὁμολογηθέν-
των», σοφ. 241· προσεῖσι δὲ ἀπορρίπτει

«ἐληλεγμένον μοι τῶν φιλάτων» Λουκ.
Νιγρ. 4· Ἐν γέν. ἀποδεικνύω, δεικνύω (ποῖου
εἶδους εἶναι τι) τὸ σῶμα Ἀνακρ. 15, 32·
«ὡς ἅπαντα ἐστὶν ὅμοια ἀλλήλοις» Πλάτ.
Πρωτ. 331· «εἰ ταῦτα ἦν μὴ ἱκανῶς ἔργοις
ἐληλεγμένα, ὅτι δυνατόν γενέσθαι» = ἂν τὸ
δυνατόν δὲν ἀπεδεικνύετο διὰ τῶν πραγμά-
των, νόμ. 7, 805· ἔτι δὲ μετὰ μετν. «εὐθὺς
ἐλεγγχόσεται γελίοις ὧν» Σεν. ἀπομν. 1, 7,
2· «ἐμὲ ἐλέγξας ληροῦντα» Πλάτ. Θεαιτ. 171·
«στρατιὴν ἀκρίτη» Πινδ. Π. 11, 49· ἀπλῶς
νικῶ μετν. π. διερευνῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω,
(ἵνα δοθῇ τὰ ἀποδείξει τίνος εἶδους εἶναι τι).
«ἰστὶν ἐλέγχει τ' αὐτὸν ὁ θεὸς τὸν ἀγγελοῦ»
Αἰσχ. Νο. 838· «πότερον τὸ σὸν πάθημα ἐ-
λέγγω πρῶτον» Σοφ. Φιλ. 338· «καθίστη-
σιν τοῖς βουλευμένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγγειν»
Θουκ. 1, 131· «λύγαν Πλάτ. σοφ. 241·
«τὰς ἀρχὰς πάσαις πάσαις βασάνους χρώ-
μενοι (μεταχειρίζομενοι πᾶν μέσον ἐρευνῆς)
ἐλεγγχόντων» = ὡς ἐξετάζουσιν τὴν διείκησιν
τῶν ἀρχῶν, νόμ. 12, 946· «τοὺς αἰγματοῦ-
τους ἐλεγγον τὴν κύκλῳ πᾶσαν γύραν τίς
ἐκάστη εἴη» = ἡρώτων αὐτούς, ὅποια τι
γύρα ἦτο ἐκάστη Σεν. Ἀν. 3, 5, 14· «μὴ
λέγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη» Αἰσχ.
Νο. 906· «ὅπερ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγγόμενοι
ἤχοντο» = ἐδυσανασχέτουσαν ὅτι ἐνοουθετοῦντο,
ἐψέγοντο διὰ τὰ σφάλματα τῶν Σεν. ἀπομν.
1, 2, 47· «φύλαξ ἐλέγγων φύλακα» = ὀνει-
δίζων, λυδοῦσαν Σοφ. Ἀντ. 260, arguo.
Ἑλε-δεμνός· ἐκ τοῦ στρέμματος (δεμνίου)
ἐκδιώκων (ἐλαύνων) Αἰσχ. Ἐπτ. 83, δι.
γρ. ἀνθ' οὐεῖκαξ· Ἑλεδέμνας ἢ Ἑλεδέμας.
Ἑλάδημος· ἄνθρ. ὄν. Ἑτρούσκ. ἀγγ.
Ἑλεδώνη, ἢ εἶδος μικρᾶς σπηλίας· Ἀριστοτ.
Ζ. 1, 4, 1, Ἥνιοχ. π. Ἀθην. 6, 271.
Ἑλεεινο-λογέομαι· ὁμιλῶν προσπάθῃ νῶ
διεγείρω συμπάθειαν Ἑρμογ. καὶ ἄλλ. μετν.
Ἑλεεινο-λογία, ἢ λόγος διεγείρων συμπα-
θειαν, παρὰ τὸ εἰναισθῆσαι Πλάτ. Φαιδρ. 272.
Ἑλεεινός, 3 ἄξιος συμπάθειαι, ῥηήνως (δὸς
μ' ἐς Ἀχιλλέως φίλον ἐλθεῖν ἢ δ' ἐλεεινόν
Ἰλ. ω, 309, ὡς τις συμπάθειαν εὐρίσκων)
ἐν γέν. δυστυχής Ὁμ. καὶ ἑφεξ. τινὲς Πλάτ.
νόμ. 5, 729, Λυσ. 24, 7· «καὶ ἀόλιος
Πλάτ. Γοργ. 469· ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων,
-θῆα, πῶλ. 10, 620· «ἐλεεινὸν τι λέγειν»,
Ἰων 535· «δράματα, ἀπολ. 35. Ἀλλὰ Ἑλε-
εινὸν ὅπ' ὑπέρτος δάκρυον εἶεν» Ὀδ. 0, 531,
π, 219, εἶνε τὰ δάκρυα τῆς συμπάθειαι. Ὡς
αὐτ. ἐνερ. «ὦ τόσον, ἡκου ἐλεεινὸν ὄρεξ'»
Σοφ. Φιλ. 1115· ἔτι δὲ παρὰ Πλάτ. (ὅστις
κατὰ B. Ἀν. 92· «κατὰ ἐλεητικοῦ τὸν ἐλεει-
νὸν τέλει») τὸ ἐλεεινόν = ἡ συμπάθεια, πῶλ.
10, 606, ὡς καὶ «οὐδὲν πᾶν μοι ἐλεεινὸν
εἴσθαι», Φαιδρ. 59 ἐπ' ὅ. ἐλεεινὰ Ἰλ. 6, 314
καὶ μετν. ἐλεεινὸς Δημ. πρὸλ. ἐλεεινός.
Ἑλεεινότης, ἡ τὸς, ἢ ἔλεος Σοφ. Εὐρ.
Ὀρ. 956, ἔτι ποταπότης, ὕψιστη μετριότης ἐκκλ.
Ἑλεεινός· Ἰδ' ἐλεεινός.
Ἑλεεῖς, οἱ Ἀττ. ὄνομα Σουῖδ. Ἰδ' Ἑλαίους.
Ἑλεέω· συμπάθω, ἔχω συμπάθειαν τινὲς Ἰδ.
5, 279 καὶ συχνά ὡς καὶ οἱ ἑφεξ. ὁθ. παθ.

«ἐλευσάμαι ὑπὸ σοῦ» Πλατ. πολ. 1, 337, «καὶ οἰκτεῖραι», Εὐθ. 288. «ἄμ ἡλέσται καὶ τέθηκεν ἡ χάρις» Μεν. π. Ζηνοδ. 1, 81. Οἱ μὲν λέγουσι τινὰ τινος, εὐσπλαγχνίζομαι τινα ἐνεκὰ τινος τὸ ἐλευόμενον = τὸ διεγείρον συμπάθειαν Πλατ. Ἀφ. 368, misereatur. Ἑλεημονικός πρὸς τὸ εὐσπλαγχνίζεσθαι βέπων μὲν, misericors.

Ἑλεημοσύνη, ἡ συμπάθεια, εὐσπλαγχνία Καλλ. Δηλ. 151. πρὸ πάντων πρὸς πτωχοῦς βοήθεια ἐλεημοσύνη (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν) Δ. Αερ. 5, 17, Ν. Δ. καὶ ἑκκλ. misericordia. Ἑλεήμων ἐν Κύπρῳ καὶ Χαλκηδόνι Ἀφροδίτη Πουχ.

Ἑλεήμων, -ονος, 2. εὐσπλαγχνικός - θυμός Ὁδ. ε, 191. τινός, πρὸς τι Ἀριστ. εἰρ. 425 καὶ ἄλλα. συγρ. Ἀριστοτ. Ζ. 1. 9, 1 ὑπερθ. Αυσ. 24, 7 ἐπὶ ἐλεημόνως Πολυδ. 8, 11, misericors.

Ἑλεήδης, ητος, ὁ πατὴρ τὴν Ἑλέαν τῆς Λευκανίας Στράβ.

Ἑλεητικός, 3. ἐλεήμων, πρὸς εὐσπλαγχνίαν ἔχων κλίσιν Ἀριστοτ.

Ἑλεητός, ὅς, ἡ συμπάθεια Ὁδ. ρ, 451. Ἑλεθνηομένη ἀκολασταίνουσα Πουχ.

Ἑλεῖα ἡ Ἑλεῖα ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, ἡ ὁδὸς ὅλας ἔχον, καὶ εἶδος τι μέλους καὶ Πρα ἐν Κύπρῳ, καὶ Ἀρτεμῖς ἐν Μεσογῇ Πουχ.

Ἑλεῖν ἀγρία ὄρεα Πουχ.

Ἑλεῖσθαι, ὁ ἐπὶ λείοντος ἐξ ἀγνώστ. ποιητοῦ Ἑτ. Μ σ. 330, 20.

Ἑλεῖσθαι, ἡ Εἰλεῖσθαι Καλλ. Δηλ. 257. Ἑλεῖσθαι, οἱ λαὸς Μακεδονίας Θουκ. 2, 79. 78. Ἑλεῖσθαι.

Ἑλεῖν, ὁρ. τοῦ αἰρέω.

Ἑλεῖνός, καὶ κυρ. ἀττ. τύπ. ἀντὶ Ἑλεῖνός. πρβλ. Πύρρον. πρὸς. εἰς Εὐρ. Ἑκ. σ. 8, ὅστις παρὰ Σοφ. πολλὰς δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλ. τραγ. καὶ κωμ. συχνὰ εὐρίσκεται τοῦλάχιστον ὡς δι. γρ.

Ἑλεῖ-οδάτης, ὁ ἔλη διερχόμενος, ἔλη κατοικῶν Αἰσχ. Περσ. 39, paludicola

Ἑλεῖο-γενής, 2. ἡ ὄρυζα ὡς ἐν Ἑλεῖ γεννωμένη Πουχ.

Ἑλεῖοι, οἱ 1) οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑλίου Στ. Βυζ. 2) λαὸς τῆς Ἀραβίας Στράβ. 3) Ἑλεῖος = δημότ. τοῦ ἀττικοῦ δήμου Ἑλίου Ἑπιγρ.

Ἑλεῖανόμος, 2. ἔλη κατοικῶν - Νύμφαι Ἀπολ. Ρ. 2, 821. ἐν γέν. εἰς ἔλη εὐρισκόμενος - Κολωνάι Ὀρφ. Ἀργ. 155. - ποίη, 1052.

Ἑλεῖδ-ρρίζον, κύπερος Πουχ.

Ἑλεῖος, καὶ 2, οἶον ὁδρα Ἑλεῖος = εἰς τὰ ἔλη ζῶσα Εὐρ. Ἡρ. μ. 152. «τῶν Αἰγυπτίων οἱ Ἑλεῖοι» Θουκ. 1, 110. ἐν Ἑλεῖον αὐξανόμενος. «βόλθης δ' ἔλειον δόνακα» Αἰσχ. Περσ. 486. βάτραχος, καὶ πρὸ πάντ. περὶ φυτῶν Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ. συχνά. - ὁ βίος = βίος εἰς τὰ ἔλη Ἀριστοτ. 2) ἐλώδης. - αὐλῶνες Ἀριστ. ὄρν. 244. «ἀνδρῶν Ἑλεῖον δάπεδον», βάτρ. 351, palustris.

Ἑλεῖός, ὁ 1) εἶδος μυῖος Ἀριστοτ. Ζ. 1. 8, 17, ἵσος ὁ σκύρους ἡ μυῖος 2) εἶδος ἐτραχός Πουχ. ὅπερ ὁ Ἀριστοτ. Ζ. 1. 8, 3, ἔλεός καλεῖ πρβλ. Ἀρτεμῖδ. 3, 65, glis.

Ἑλεῖος (ὁδὸς) Πέλοπος καὶ Ἰπποδαμείας Τρέτ. 2) Περσέως Ἀπολ. δι. γρ. Ἑλεῖος Στράβ.

Ἑλεῖοῦ λίον τόπος ἐπὶ τῆς Ἰθύνου, ἐξ οὗ Ἑλεῖουλις καὶ θηλ. Ἑλεῖουλις Βοιχ. ἐπιγρ. Ἑλεῖο-σέλιον, τὸ τὸ ἐν ἐφύδρσι τόποις γεννώμενον σέλιον Θεοφρ.

Ἑλεῖο-τροφος εἰς ἔλη θρεμμένος, ἡδὴ-μένος Ἀθην. 7. 305.

Ἑλεῖο-χρῆστος, ὁ ἐλεγχρῆστος Θεοφρ. 1. Φ.

Ἑλεῖοινίαις Ἑλεῖοινίαις Ἀρρεν. διαλ. 2, 187.

Ἑλεῖται ἡ Ἑλεῖταις ἔδε Ἑλος.

Ἑλεῖται, ἔτι δὲ ἐλελεῖται 1) ἐπιφών, πολεμικὸν ὡς καὶ τὸ ἀλαλά (hurrah!) Ἀριστ. ὄρν. 361. 2) οἰμωγῆς, γογγυσμοῦ σημαντικὸν Αἰσχ. Πρ. 879. ἔτι δὲ εἰς πομπὰς ὡς ἀλαλαγμός Πλουτ. Θησ. 22.

Ἑλεῖταις, ὁ ἔπων. Ἀπόλλωνος Μακροδ.

Ἑλεῖταις, μέλ. ἐλεῖταις 1) (ἐλίσσω), διασείω. κάμνω τι νὰ τρέμῃ. μέγαν δ' ἐλεῖταις Ὀλυμπον. Ἰλ. α, 530 καὶ πλείστα. «φύρμιγγα = βάλανος εἰς παλμόν τὰς χορδὰς, παῖζον τὴν λύραν Πινδ. Ὀ. 9, 14, ὁ-στὶς λέγει καὶ «Κροτὴν ἀστεροπὴν ἐλεῖταις» = ὅστις ἐπαλεῖν, ἐσφενδόνειεν, Ν. 9, 47, ὡς καὶ ἡμ. «σχεδὶν» τὴν σχεδὶαν περιελίσσω ἡ ἀπολούτερον διασείω Ὁδ. ε, 314, καὶ παθ. μ, 416 καὶ συχνὰ μὲν. Ἀπολ. Ρ. 4, 143. ἐν τῇ παθ. τρέμω. «τῆς δ' ἐλεῖταις γυτὰ» Ἰλ. γ, 448. «ἔγχοις ἐλεῖταις», ἀντὶ τῶ «τρέμας ἔχειν», ν, 557. «πέπλος = τὸ φόρεμα ἐπετερόνιζε Ὀμ. Γυν. Δημ. 183. τρέπω εἰς φυγὴν Ἰλ. ρ, 278, καὶ παθ. ε, 497 καὶ συχνά. Ἐν τῇ μέσ. περὶ δρακόντων, περιελίσσεται, κάμνω ἐλιγρόν. ἐλεῖταις-μένος Ἰλ. β, 316. «κυάνεος ἐλεῖταις δράκων», λ, 39, ἀν δὲν πρὲν κατὰ Θουκυρ. νὰ σχετίσωμεν τοῦτον τὸν τύπον μὲ τὸ ἐλίσσω 2) (ἐλεῖταις) ἐκβάλλω τὴν φωνὴν τῆς μάχης, ὡς καὶ τὸ ἀλαλάζω, τῶ Ἑ-νουαλίω = εἰς τὸν Ἑνωάλιον Σεν. Ἀν. 1, 8, 18, καὶ «(ἀπὸς) ἐλεῖταις ἐνὸς πλίου» Καλλ. Δηλ. 137, δι. γρ. Περὶ θρηνητικῶν φωνῶν Εὐρ. Φοιν. 1514 καὶ πολλάκ. καθ' ὃ ἐξηγη-τέον καὶ τὸ Ἀριστ. ὄρν. 210. «ἴτον ἐλεῖ-ζομένη» κάμνουσα νὰ ἀντηχῇ ὁ περὶ τὸν ἴτον θρῆνος.

Ἑλεῖ-στροφος, ὁ ὅστις ταχέως μακρὰν (στρέφεται) «ἐλεῖστροφ» εὐστροφος, ὁλό-στροφος Πουχ.

Ἑλεῖ-σφακίτης, οἶνος. οἶνος μετ' ἐλεῖσφακον κατασταμνισθεῖς, μεταγνισθεῖς Διοσκ. 5, 71.

Ἑλεῖ-σφακον, τὸ τῶς πομ. Δίον. καὶ μὲν.

Ἑλεῖ-σφακος, ὁ εἶδος σφακίου Θεοφρ. Φ. 1 β, 1, 4, καθ' ὃν πόα τις ὁμοῖα δικτάμω.

Ἑλεῖ-σφακον, ὁ σφακίος Πουχ.

Ἑλεῖ-σφακον, οἶνος, ὁ τὴν γῆν διασείων, Ποσειδῶν Πινδ. Π. 6, 50. «τετραορία, 2, 4. «Βάκχος θῆδας ἐλ. = διασκεῖν τὴν γῶ-ραν Σοφ. Ἀντ. 155, ἐνὸς πρέπει νὰ ἐννοῶ-μεν τὴν Βακχικὴν ὄρχησιν, ἀδῶν. γρ. ἐλεῖ-ζω». Ἑλεῖ-νῶς, ἡ πλοῖα πιάνουσα Ἑλένη, μετ' ὑπαινιγμοῦ εἰς τὸ ὄνομα τῆς Αἰσχ. Ἀγ. 674.

Ἑλένεον, τρέμενος Ἑλένης Θεοφρ. ἐν Κραμ. Ἀν. 2, σ. 129.

πρὸς τοὺς Πέρσας νίκησιν Δ. Σικ. 11, 29, Πλουτ. 9, 2, 6, Πλουτ. Ἀριστ. 21, 2) ἐν Συρακούσαις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς καταπαύσεως τῆς τυραννίδος τοῦ Θρασυβούλου Δ. Σικ. 11, 72, 3) ἐν Σάμῳ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρωτος Ἀθην. 4) ἐν Σμύρῃ Πλουτ.

Ἑλευθεριάζω εἶμαι ἑλεύθερος, ὁμιλῶ καὶ πράττειν ὡς ἑλεύθερος, ἀντιθ. δεσποζῶ Πλατ. νόμ. 3, 701, Ἀριστοτ. πολ. 5, 14, "τοῖς λόγοις = ἑλευθέρως ἀνεν προπαρασκευῆς ὁμιλῶ Πλουτ. παιδ. ἀγ. 9, παρὰ τὸ εἶναι τοῦ παρτυχόντος λέγειν".

Ἑλευθεριαστικός, 3' ἑλευθερόφρων. Ἑλευθερικός, 3' ἰδιάζων εἰς τοὺς ἑλευθέρους, ἀντιθ. τῷ ἀνελευθέρῳ Πλατ. νόμ. 11, 919 "πολιτεία ἑλευθεριώτατη", ἀντιθ. τῷ δεσποτικωτάτῃ, 3, 701, liber.

Ἑλευθέριον (ἀντί ὅπου. Ἑλευθέριον) ὄν. γυν. Ἑπιγρ.

Ἑλευθέριον, τὸ 1) πολίχνιον Μυσίας, κατ. Ἑλευθερίου Στ. Βυζ. 2) Ἑλευθέριον ὄδωρ Πλουτ. 2, 17, 1.

Ἑλευθέριος, 2, εἶναι δὲ ὅτλη. ἑλευθερίζω. συμμ. 8, 16' ὅτι πρέπει εἰς τοὺς ἑλευθέρους, ὁ διανοούμενος, ὁμιλῶν καὶ πράττων ὡς ἑλεύθερος, εὐγενής· καὶ χαρίζω Πλατ. Γοργ. 485 "πτηνῶν θήρας ἔρωσιν οὐ σφάδρα ἑλευθέρους", νόμ. 7, 823, ἀντιθ. τῷ δουλοπρεπῇ Σεν. ἀπομν. 2, 8, 4 ἐπὶ σώματος, περὶ εὐγενοῦς σχήματος, εὐγενοῦς ἑξωτερικοῦ "ἑλευθεριωτέρους καὶ γοργωτέρους φαίνεσθαι", Λακ. 11, 3' οὕτως δὲ καὶ περὶ ἡπλων, ἡπλ. 10, 17, ὡς καὶ περὶ λεόντων Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 1, 1. Πρὸ πάντ. ἑλευθέριος, μεγαλόδωρος, ἀμείνως μεταδίδων, καὶ μὴ φροντίζων μικροφύλων περὶ κέρδους χρημάτων καὶ ψευδολίας Ἀριστοτ. Νικ. ἡθ. 4, 1' "εἰς χρήματα Σεν. συμμ. 4, 15 τὸ ἑλευθεριότης" ἢ ἑλευθεριωτάτη ἐπιστήμη Πλατ. Λεξ. 369 "ἐλ. διατριβαί" = studia liberalia Πλουτ. Ῥωμ. 6' "Ζεύς ἐλ." = ὁ ἑλευθεριότης Πινδ. Ὀ. 13, 1, Θουκ. 2, 71' "Ἡλίας Πλουτ. 2, 3, 5 (ἡ' ἑλευθέριον) = ὁδὸς, Ἀντιφαν. π. Ἀθην. 3, 123, κατ' ἀρ. λεξ. ἐκ πηγῆς τινος Κυνάδρας ἐν Ἀργεῖ. ἐπὶ ἑλευθερίως Σεν. ἀπομ. 2, 7, 4, ingenuus Ἑλευθέριος, ὁ ἐπών. Διός, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηχῆζοντο τὰ Ἑλευθέρια ἕνεκα τῆς ἐν Πλαταιαῖς νίκης Πλουτ. Ὀδ.

Ἑλευθεριότης, ἡτος, ἡ' ἡ φύσις, ἰδιότης τοῦ Ἑλευθερίου παρ' Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 1, ὡς τὸ ὀρθὸν μέσον μεταξὺ τῆς ἀσωτίας καὶ ἀνελευθερίας· ἡ τῶν χρημάτων ἐλ. Πλατ. Θεαιτ. 144, ingenuitas.

Ἑλευθερίς, ἡ 1) πόλ. Βοιωτίας παρὰ τὸν Ὠρωπὸν, κατ. Ἑλευθερίται Στ. Βυζ. τὸ Ἑλευθεραί.

Ἑλευθερίσκος, ὁ' πόλ. Μακεδονίας, κατ. Ἑλευθερίσκιος Στ. Βυζ.

Ἑλευθερίων, ὠνος' ἀνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.

Ἑλευθερίως, ἐπὶ. τοῦ ἑλευθέρους Σεν. ἀπομν. 2, 7, 4.

Ἑλευθέρινα, ἡ' πόλ. ἐν Κρήτῃ, κατ. Ἑλευθεριανός Στ. Βυζ. τὸ Ἑλευθερά.

Ἑλευθερο-βοάω ὡς ἀνὴρ ἑλεύθερος βοᾷ Δημητρ. Χωματ.

Ἑλευθερο-κάρδιος, 2' ὁ ἑλευθέραν καρδίαν ἔχων, ἑλευθέριος Κ. Μαν. χρον.

Ἑλευθερο-κίλικες, οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλευθέρας Κιλικίας Στ. Βυζ.

Ἑλευθερο-λάκωνες, οἱ κάτοικοι τῆς Λακωνίας Πλουτ. 3, 21, 6.

Ἑλευθερόπολις, ἡ' πόλ. τῆς Παλαιστινίας = Λεδρών Γεωρ. Κέδρην κατ. Ἑλευθεροπολίται Εὐναπ.

Ἑλευθερό-παις, αἶδος, ὁ, ἡ' τέκνον γονέων ἑλευθέρων Ἀνθ. Πλαν. 5, 359, 5.

Ἑλευθερο-παιός, 2' ὁ κείμενος ἑλευθέρων Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 1, 176.

Ἑλευθερο-ποιεῖν ἑλευθέρων κάμνω· ἐξευγενῶ, ἑλευθεροποιῶ Σουκ.

Ἑλευθερό-πολις, ἡ' πόλ. Παλαιστίνης = Σεβρίν Γεωρ. Κέδρην κατ. Ἑλευθεροπολίτης, Εὐναπ.

Ἑλευθερο-πραΐτα, ἡ' ἑλευθερία εἰς τὸ πράττειν Χρ. Σιδ. 2, σ. 190, licentia.

Ἑλευθερο-πράσιον δίκη δίκη ἕνεκα πωλήσεως ἑλευθέρου ὡς δούλου Πολυδ. 3, 78.

Ἑλευθερο-πρέπεια, ἡ' ἡ ἀξιοπρέπεια ἑλευθέρου Πολυδ. 3, 119, liberalitas.

Ἑλευθερο-πρεπής, 2' ὁ πρέπων εἰς ἑλευθέρων Πλατ. Ἀλκ. 1, 135' ἐπὶ. ὡς Πλατ.

Ἑλευθερος, 3 καὶ 2 Δίσχ. Ἄγ. 319 καὶ Εὐρ. Πλ. 869 (ἑλεύθω) κυρ. ὁ δυνάμενος νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλει, ἑλεύθερος καὶ ἀδεύς, κύριος ἑαυτοῦ, ἀντιθ. τῷ δεσμευμένῳ καὶ τῷ δούλῳ τραγ. καὶ πεζ. "τοὺς μὲν δούλους ἡλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἑλευθέρους κατέδησαν" Θουκ. 8, 15. "Εἰ δὲ πόλις, πατρίς κλ.

Παρ' Ὀμ. μόν. ἑλευθέρων ἡμαρ = ἡμέρα τῆς ἑλευθερίας, ἑλευθερία, ἀντιθ. τῷ δούλῳ ἡμαρ Πλ. ζ, 455 καὶ ἐλ. κρητήρ = ὅστις κεράννυται πρὸς τιμὴν τῆς ἑλευθερίας, ζ, 528. Περὶ τοῦ πνεύματος - φρ ἡν Πινδ. Π. 2, 57' καὶ ἄλλως δὲ περὶ παντός ὅτι πρέπει εἰς ἑλευθέρων· "μηδὲν ὀγίγης μὴδ' ἑλευθέρων φρονῶν" Σοφ. Φιλ. 994' ἑλευθέρους λόγους, Τρ. 63' - ἡθός Πλατ. νόμ. 5, 741' ὡς καὶ ἑλευθέριος αὐτῶν - φρονήματα, πολ. 8, 567' τὸ ἑλευθέρων = ἡ ἑλευθερία Ἠρ. 7, 103, Θουκ. 2, 43, Πλατ. νόμ. 3, 687' γέτι δὲ

"τὸ τῆς πόλεως γέννατον καὶ ἐλ.", πρὸς εὐγενῆ ἑλευθεροφροσύνην τίτλων, Μενέξ. 245. Περὶ πραγμάτων - ἀγορά = ἑλευθερία ἀγορὰ Σεν. Κυρ. 1, 3, 3' - περιωπή = ἑλευθερία ἀποψὲς Ἀλκ. Ζ. 1, 15, 5' - φυλακή = ἑλευθερία φυλάκισις Δ. Σικ. 4, 46' - τινός = ἑλευθέρους, ἀπὸ ἀλλήλων - φόνου Ἀίσχ. Εὐμ. 603' - πημάτων, Χο. 1056 - φόβου Εὐρ.

Ἐκ. 869' - φόρων τὸ ἑλευθερία - τῆς ζημίας = ἀτιμώρητος Πλατ. νόμ. 6, 756, καὶ ἀλλαχού' εἶτι δὲ - ἀπ' ἀλλήλων = ἀνεφάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, νόμ. 8, 832. Παρὰ Δημ. 35, 21 "χρήματα ἐλ." = ἑλευθερία χρεῶν, βαρύν' ἐπὶ. ἑλευθέρως Ἠρ. 5, 93 καὶ ἐφεξ. - τρέφεσθαι Ἰσοκ. 4, 49 = ἑλευθερίως.

Ἑλεύθερος, ὁ 1) ποτ. Φοινίκης Στράβ. 2)

δοτοῦν δεμένους - φάρμαγε Ἄριστ. ὄρν. 218, με αὐτὸ στολισμένους - δόμοι Εὐρ. Ἰ. Α. 582.

Ἐλεφαντο-θήρας, ὁ θηρευτὴς ἐλεφάντων μυγν.

Ἐλεφαντο-κόλλητος, 2· με ἐλεφάντινον δοτοῦν πεποικιλμένος Κλ. Ἀλ. παιδ.

Ἐλεφαντο-κομία, ἡ τροφή ἐλεφάντων Αἰλ. Ζ. Ἰ. 6, 8.

Ἐλεφαντό-κοπος, 2· με λαβὴν ἐξ ἐλεφαντίνου δοτοῦ Θεοφ. κωμ. π. Πολυδ. 7, 158 - ξίφη Λουκ. ἔμπν. 26.

Ἐλεφαντο-μάχη, ἡ μάχη ἐλεφάντων Πλουτ. Πομπ. 52.

Ἐλεφαντο-μάχος, ὁ πρὸς ἐλέφαντας μαχόμενος Στραβ. 16, σ. 775.

Ἐλεφαντό-νωτος, 2· ὁ δι' ἐλεφάντινον δοτοῦ εἰς τὴν ὠτὴν κεκοσμημένος Εὐστ.

Ἐλεφαντο-πήγυς, 2· με ἐλεφάντινους βραχίονας Μαξ. Τυρ. 14, 6.

Ἐλεφαντό-πους, ὁδος, 2· με ἐλεφάντινους πόδας - κλίνη Πλατ. κωμ. π. Ἀθην. 2, 48, Δ. Κάσ. 61, 10 καὶ μυγν.

Ἐλεφαντο-τόμος, ὁ ἐλεφάντινον δοτοῦν κόπων Ὀμπ. κων. 2, 514, eborarius.

Ἐλεφαντο-υργική, ὅλη τέχνη τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι τὸ ἐλεφ. δοτοῦν μυγν.

Ἐλεφαντο-υργός, ὁ ἐργαζόμενος τὸ ἐλεφάντινον δοτοῦν Φίλοστρ. 61. Ἀπολλ. 5, 20.

Ἐλεφαντο-φάγος, ὁ τρώγων ἐλέφαντας Στραβ. 16, 772.

Ἐλεφαντο-φάνης, 2· ὡς ἐλεφάντινον δοτοῦν φαινόμενος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1877.

Ἐλεφαντό-χρως, ὡτος, 2· ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἐλεφάντος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1877.

Ἐλεφαντώδης, 2· ὅμοιος με ἐλέφанта μυγν.

Ἐλέφας, ἄνθρωπος, ὁ 1) τὸ ζῷον ὁ ἐλέφας Ἰπρ. 3, 114 καὶ ἔξ. «ὁ θηλυς ἐλ.» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 2, 1, ἡ ἔλ. Ἀθην. 13, 607 2) ὁ ἐλεφάντινος δόδους, τὸ ἐλεφάντινον δοτοῦν, μόν. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ παρ' Ὀμ. Ἥσ. καὶ Πινδ.

διότι διὰ τοῦ ἐμπορίου τὸ ἐλεφάντινον δοτοῦν εἰς γαίνει πολὺ πρότερον γνωστὸν ἢ τὸ ζῷον.

Ἰπρ. χρῆσιμότης μετὰ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου καὶ τοῦ ἡλεκτρου εἰς ἐπικοσμήσεις παντὸς εἶδους πραγμάτων οὕτω δ' ἐν Ὀδ. τ, 561 ἐργάζονται τὰ ἀπατηλὰ δύνειρα διὰ τινο-

ς ἐλεφάντινης θύρας 3) παρ' Ἀθην. 11, 468, 497 εἶδος ποτηρίου 4) παρὰ Θεοφρ. πολυτιμὸς τις λίθος 5) ἐλεφαντίαισι λατρ.

Ἐλέφας, ἄνθρωπος, ὁ ὅρας 1) ἐν Ἀρχαῖς Στραβ. 2) ἐν Μαυριτανίᾳ Στραβ. 3) ἔπων. τοῦ Μακεδόνα Νικάνορος Πολυδ.

Ἐλεφ-ήνωρ, ὄρος, ὁ υἱὸς Καλκιδόντος, ἡγεμόνος τῶν Ἀδάντων εἰς Εὐβοίαν Ἰλ.

Ἐλεφτίς, ἰδὸς, ἡ ἰχθὺς τις Ἰπποκρ.

Ἐλεών, ὄνος, 1) Δελφός Ἐπιγρ. 2) τύπος ἐν Βοιωτίᾳ, πλησίον τῆς Τανάγρας Ἰλ. 6, 500. Παρὰ Στράβ. 9, 406 Ἐλεών.

Ἐλεωνίδης, ὁ Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. δι. γρ.

Ἐλέωτρις, ἰδὸς, ἡ ἰχθὺς τοῦ Νείλου Ἀθην. 7, 312.

Ἐλη, ἡ ἔλη μυγν.

Ἐλη Ἐλεια Στράβ.

Ἐλήγερις, ἡ Ἥρας ἐκθ. Εὐστ.

Ἐληθερέω ἡ ἐλιθερέω ἡλιάζομαι = ἐληθερεῖσθαι, ἡλιούσθαι Γαλην.

Ἐλη-θέρης, 2· ἐκ τοῦ ἡλίου θερμός ἦδ' εἰληθερής.

Ἐλθεῖν, ἀόρ. τοῦ ἔρχομαι.

Ἐλθεμος ἡγεμὼν τῶν Ἀράδων Σουτδ.

Ἐλθετεῖν, δεῖ ἔλθεῖν μυγν.

Ἐλητα ἡ Ἐλεῖα πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.

Ἐλία, πόλ. Ἀσκαωνικῆς Πολυδ.

Ἐλιάδ, Ἑβραϊὸς τις Συγκ.

Ἐλιάκιμος ἡ Ἐλιακίμ, Ἑβραϊκ. ὄν. Ν. Δ. καὶ Ἰωσ.

Ἐλιάσιος, ἱερεὺς τις Συγκ.

Ἐλίθος, βασιλ. Βαβυλωνῶνος Εὐσεβ.

Ἐλί-δοτρυς ἡμπελὺς τις μέλαινα Ἦσυχ.

Ἐλιθύρη, ἡ πόλ. παρὰ τὴν Ταρτησοῦν, καὶ Ἐλιθύριος Στ. Βυζ.

Ἐλιγγες, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαὶ, οἷον βυτίδες Πολυδ. 2, 67.

Ἐλιγγην, κατὰ περιστροφικὸν τρόπον βοιωτ. Ἀισχ. Πρ. 884.

Ἐλιγμα, τό· τὸ ἐστραμμένον, περιελισσόμενον - κόμης = οἱ βάστρυχες Λεων. Ταρ. 5 (6, 211) - ἱμάντων = συστροφή, περιπλοκή Ἐπιπκ.

π. Ἀθην. 12, 509 - σκέπασμα, 2, 48, volutatio.

Ἐλιγματῶδης, 2· στρημμένος, περιελισσόμενος Λουκ. tortuosus.

Ἐλιγμός, ὁ τὸ στρέφειν, περιελίσσειν, ἡ συστροφή, περιπλοκή = πολλοὺς τινὰς ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθαι, ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἤκομεν = διὰ πολλῶν περιελισσάντων Ξεν. Κυρ. 1, 3, 4, ὡς καὶ

Ἰπρ. 2, 148 περὶ τῶν ἐλιγμῶν τοῦ Λαδυρίνου Πλουτ. Θισ. 19 - τοῦ ὄρεως Νικ. Θηρ. 159 - τοῦ κοιλίου Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 4, 2 καὶ

ἀλλαγοῦ μυγν. ventex.

Ἐλιγρόν, ὕδρον Ἰσυχ.

Ἐλιέξερ, Ἑβραϊκ. ὄν. Π. καὶ Ν. Δ.

Ἐλιεύς, ὁ 1) υἱὸς Κηφισσοῦ Πλουτ. 2) ὁ Ζεὺς ἐν Θήβαις Πλουτ. ἡθ. 300.

Ἐλικ-άμπυξ, ἡ ἡ μετὰ περιελισσόμενης ταινίας τοῦ μετώπου Σεμέλη Πινδ. ἀποσπ. 45

Ἐλίκανδρος, ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐλίκας, α' πόλ. Λυκαονίας Εὐστ.

Ἐλικάστερος 2· ἐλικαιοῦδης ἀστὴρ Μανιθ. 4, 224.

Ἐλικ-αυγής, ἀκτῖνας ἀναπάλλων Ὀρφ. ἀποσπ. 7, 25.

Ἐλικάων, ὄνος, 1) υἱὸς Ἀντήνορος, γαμβρὸς τοῦ Πριάμου Ἰλ. 2) ἑταῖρος Νόν. Δ. 3) Πυθαγόρειος τις Ἰαμβλ. 6 Πυθαγ.

Ἐλίκαια, π. ἡ Ἐλίκη Φίλων.

Ἐλίκη, ἡ 1) ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης ἄρκτου (ἐνεκα τῆς ἀξιοπαρητηρήτου αὐτῆς κυκλοτερὺς περιστροφῆς ἡ τῆς θέσεως τῶν ἀστέρων πρὸς ἀλλήλους) Ἀρατ. 37 κ. ἄλλ.

2) ἡ περιστροφή, περιπλοκή, π. γ. κοιλίου (ἐντὸς) Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 4, 1 καὶ σπινθ. 3) ἡ λόγος ἐνεκα τῆς εὐκαμψίας αὐτῆς παρ' Ἀρ- κάσι Θεοφρ. ἦδ' ὄν. κύρ.

Ἐλίκη, ἡ 1) κόρη Σελινούντος, σύζ. τοῦ Ἰωνος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀγαθῇ πό- λει Στ. Βυζ. 2) Δαναὺς Ἰγν. καὶ ἄλλ. Ἐν

- δ' ὄν. πόλιων' 1) ἐν Ἀχαΐᾳ ὑπὸ τοῦ Ἰωνος κτισθεῖσα, μετὰ ναοῦ Ποσειδῶνος· Ἰλ. κἀτ. Ἑλικῶνιος, (ἴδε κατωτέρω) καὶ Ἑλικεύς, Στ. Βυζ., τὸ τελευταῖον ὁ Στράβ. Δ. Σικ. 15, 49, Ἑλικαστὶ Πaus. Ἑλικηθεν=ἐκ τῆς Ἑλικῆς Θιοκρ. 2) ἐν τῇ Θισσαλίᾳ Ἡσ.
- Ἑλικηδόν· περιεστραμμένα ἑλικοειδῶς Θεοφρ. Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ. μὲν. volutatum.
- Ἑλικίαις, οὐ, δ' ὁ περιελισσόμενος, ἴδιον εἶδος κεραιῶν κατ' Ἀριστοτ. κόσμ. 4· οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι·
- Ἑλικίων· Ἀντιοχεύς τις Ἐπιγρ.
- Ἑλικό-βλέφαρος, 2' ὁ μετ' ἐλισσόμενα, καμπτόμενα, ἡ (πρὸλ. ἐλίκωφ) μὲ ἐκδόλως κινούμενα βλέφαρα, ἥτοι μετ' ὤψεως ὀφθαλμοῦ· Ἀφροδίτη Ὀμ. ὕμν. 5, 19, Ἡσ. θε. 16· Ἀθήνα Πινδ. Π. 4, 172.
- Ἑλικό-βόστρυχος· ὁ μετ' ἐλισσόμενα κῆλην Ἀριστ. κ. Πραϊστ. 74.
- Ἑλικό-γραφίω· μετ' ἐλισσόμενα γραμμὴν περιγράφουσα, περιελισσόμενη Ἀγαθην.
- Ἑλικό-δρόμος, 2' καταστροφάς, ἐλιγμούς, ἐπικαμπὰς τρέχων Ὀρφ. ὕμν. 8, 10, Βαχχ. 1067, volubilis.
- Ἑλικό-εἰδήεις, 2' οἰονεῖ ἐλισσόμενος, καμπτόμενος· γραμμὴ Πλουτ. Νομ. 13 καὶ μὲν. ἱπρ. -ὤς Δ. Αἰερ. 10, 104.
- Ἑλικόεις, 3' ἐλισσόμενος, στρεφόμενος.
- Ἑλικό-κέραιος, 2' ὁ ἐπικαμπὴ κέρατα ἔχων, ἐλικοειδής Ἡσυχ.
- Ἑλικό-ρροος, 2' καθ' ἐλιγμούς ῥέων, περιελισσόμενος χρησμ. π. Paus. 4, 20, 1.
- Ἑλικός, οὐ 3' α) στρεφόμενος, ἐλισσόμενος Καλλ. ἀποστ. 290, volubilis.
- Ἑλικοῦς, οὐδενος· Ἑλισσών, πολ. Ἀρκαδίας Πλουτ.
- Ἑλικό-φορος, 2' ὁ ἐλικοειδῶς κλήματα φέρων, δὲ κλήμασι κεκοσμημένος Πλανουδ. Ὀβιδ. μετρ. 3, 667.
- Ἑλι-πράνον· τό· τόκ. ἐν Ἡπείρῳ Πολυδ.
- Ἑλικράς, ἄτος, 2' ὁ ἐλαίῳ κεκραμμένος Βαχμ. Ἀν. τ. 1, σ. 448.
- Ἑλικτήρ, ἥρος, ὁ πᾶν στρημνένον, ἐπικαμπὴς σῶμα· -βοστρύχων = οἱ (σγουροί) βόστρυχοι Καλλιστρ. 8, ψάλλια ἢ βραχιόλια Σχολ. ἐνώτια Πολυδ. 2, 83· -χρυσοῦς Λυσ. 12, 19, Ἀριστ. π. Πολυδ. 7, 95, armilla.
- Ἑλικτήρια, τὰ ἐνώτια, σκουλαρίκια Ἀπολ. Ὀμ. λεξ. σ. 255.
- Ἑλικτός, 3' ἐλικοειδής, ἐλισσόμενος, στρημνένος, ἐπικαμπής (πρὸλ. ἐλίσσω) Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 192 καὶ ἄλλ. περιελισσόμενος· -δράκων Σοφ. Τρ. 12· -κισσός Εὐρ. Φοιν. 652· -πόδα κρούσας, περὶ τοῦ ποδὸς τοῦ χορεύοντος, Ἡλ. 180· -σφραγὶς Θεοκρ. 1, 129· -στέφανοι, παρεισάγονται ὡς ἰδιαίτερον εἶδος στεφάνων Ἀθην. 15, 659· -κλήμαξ, ἐλιγμούς ἔχουσα, 5, 206· μτφ. ὅπου τὰ στρήθει, ἀπατηλὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 448, ἀσφαγής, σκοτεινὸς Λυκοφρ. 1466, tortilis.
- Ἑλικ-ώδης, 2' ἐλικοειδής Πλουτ. συμπ. 3, 2, 1, volubilis.
- Ἑλικών, ὦνος, ὁ· τετραγώνον μουσικὸν ὄργανον μετ' ἐννέα χορδαῖς Πτολ. ἁρμον. 3, 2.
- Ἑλικών, ὦνος, ὁ· περιφρῶν ὄρος τῆς Βοιωτίας, ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν. Ἐξ αὐτοῦ Ἑλικώνιος = τὸν Ἑλικῶνα ἀφορῶν, αἰ Ἑλικώνιοι παρθένοι ἤγουν αἱ Μοῦσαι Πινδ. Ἑλικώνιος καλεῖται ὁ Ποσειδῶν Ἰλ. υ, 404, ἐκ τοῦ ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ Ἑλικῆ ναοῦ Ἡρ. Ὡς ὄνομα ἀνδρὸς Σουῖδ. Ἐπ. 28· 206 (παρὰ 334) Σαλαμίνιος· ἔτι ἐκ τῆς Κυζίκου μαθητὴς τοῦ Εὐδώρου Πλατ. ἱπ. 13, 360. Τὸ θηλ. Ἑλικωνίς, (ἴδε, π. χ. κρίνη, ἥτοι ἡ πηγὴ Ἀγανίπη ἢ Ἰπποκρήνη εἰς τὸν Ἑλικῶνα.
- Ἑλικωνίς, (ἴδε, ἡ· 1) θογ. Θεοπίδ. Ἀπολδ. 2) ἡ Ἰπποκρήνη ἴδ. Ἑλικών.
- Ἑλικωνιάς, ἀδός, ἡ· 1) μοῦσα τοῦ Ἑλικῶνος· 2) γυνὴ τις Ἐπιγρ.
- Ἑλικώνιος· ἴδ. Ἑλικών.
- Ἑλικ-ῶπις, (ἴδε) θηλ. τοῦ Ἑλίκωψ· -κούρη Ἰλ. α, 98· -Μοῦσα Ὀμ. ὕμν. 33, 1· -νύμφη Ἡσ. θε. 298· -Ἀφροδίτα Πινδ. Π. 6, 1.
- Ἑλικ-ῶπος, 2' τῷ ἔπομ. Ὀρφ. ὕμν. 5, 9.
- Ἑλικ-ῶψ, ὥπις, ὁ· μετ' ἐπιστροφόμενος ὀφθαλμός, μετ' ὤψεως, γοργὸν βλέμμα, πρὸ πάντ. ὡς ἐκδόλως ὀφθαλμοῦ· ἐλίκωπις Ἀχαιοί· Ἰλ. α, 389 καὶ πολλάκι. (ἀρ. λεξ. «ὁ τὴν ὄψιν γοργὸς καὶ συχνὰ τοὺς ὤπας ἐλίσσων ὅποι δὸν ἐστί καὶ μὴ νωθρός», ἡ «ὁ τοὺς τῶν ὀρώντων ὀφθαλμούς ἐλίσσων ἐφ' αὐτόν, ἀγγῆτος ὢν καὶ ἀειθέατος»). Ἐν τῷ θηλ. σημαίνει τὸ ζωηρόν, νεανικὸν βλέμμα.
- Ἑλίμεια, ἡ· χώρα τῆς Μακεδονίας· εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἡπείρου, ἀνήκουσα πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν Στράβ. Κατὰ Στ. Βυζ. καὶ Ἑλίμειον, τό, ὡς πόλις. Κατὰ Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 38 Ἑλίμεια, παρ' Ἀρρ. Ἀν. 1, 7, 6 Ἑλίμειωτις, κατ. Ἑλίμειωται (ἴδ. ἀνωτέρω).
- Ἑλίμειωτις· ἴδ. Ἑλίμεια.
- Ἑλίμεις, οὐ· Κένταυρος τις Ὀβιδ.
- Ἑλινεός· ὄν. ἔθνος Κραμ. Ἀν.
- Ἑλινῆ· ἡ μελίνη ὑπὸ Λακωνίων Πουχ.
- Ἑλινιῶ· ὄν. λαὸς Σουῖδ. ἴδ. Ἑλινος.
- Ἑλινιοί, οἱ· λαὸς Θεσπρωτίας Στ. Βυζ. ἡ δὲ χώρα Ἑλινία· λέγεται δὲ ὅτι ἦτο καὶ πόλις τῆς Σικελίας, κατ. Ἑλινίτης.
- Ἑλινός, ὁ· τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου Νικ. δλ. 180, Δ. Περ. 1157. Παρ' Ὀπκ. κυν. 4, 262 εἰρηται ἡ ἑλινός ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ὡς καὶ π. Ἐτ. Μ. ἐνθα ἐξηγείται ἡ ἀμπελός, καὶ ὁ Πουχ. ἑλινῆ· ἐλινιοὶ τὰ κλῆματα τῶν ἀμπέλων. Παρ' Ἀθην. 14, 68, τὸ «ἡ τῶν ἱστυογόνωντων ψάδι ἑλινος» τριπτόν ἱστωρ εἰς ἑλινος, κατὰ τὸν Ἰλγέν. ἡ εἰς αἰλινος, ἐκ τοῦ Εὐστ.
- Ἑλινθεῖν· σχολάζειν, λέγειν, ἀναπαύεσθαι διατρίβειν Πουχ.
- Ἑλινύες, αἱ· αἱ ἡμέραι τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῶν ἑορτῶν Πολυδ. 21, 1, 1, supplicatio.
- Ἑλινύμενος· ἔπων. Διὸς ἐν Κρήτῃ Πουχ.
- Ἑλινύω καὶ ἑλινύω (εἰ καὶ τὸ εἶνε φῶς μακρόν)· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, χρονοτριβῶ ὡς μὴ σ' ἑλινύοντα προσδερχῶ πατήρ· Ἀλσ. Πρ. 53, μτγ. 527, Ἰπποκρ. συχνὰ Ἀριστ. θεα. 598· οἰδεῖ ὁ στρατὸς ἑλινύσας οὐδὲνα χρόνον Ἡρ. 1, 67 καὶ μὲν. οἶον Ἀγαθ.

12 (5, 237) καὶ «ἐλινύειν κελεύοντες καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες» Πλάτ. νόμ. 14' «ἐλινύειν τὸ καὶ μακροῦς=ἡσυχάζει τὸ μεσημέριον Θεοκρ. 10, 51. «Ἐτι δὲ τῶν ἔργων=ἡσυχάζω ἐκ τῆς ἐργασίας Δ. Ἀλ. 1, 33' 50. «ἐλινύοντα ἀγάλλματα ἐπ' αὐτὰς βαλόμενοι ἐσταότα= αἰτῶνα μέλλουσι νὰ ἱστανταὶ αὐτοὺς ἡσυχὰ Πινδ. Ν 5, 1' «οὐκ ἐλινύοντας ὄνους εἰργασάμεν», οἵτινες δὲν θέλουσι κεῖσθαι ἀργοί, ἀλλὰ θὰ ἐπιναλαμπάνωνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, 1, 2, 41' σταματᾷ, παύω Καλλ. Δημ. 48.
Ἑλιξ, ἰκος, ὁ, ἡ' 1) στρημμένος, περιελγμένος, γενόμενος ὄβλος (σχοῦρός), παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπιθ. τῶν βῶν, μετ' ἐπικαμπῶν, ὥρατι περιελισσομένην κεράτων (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσιν ἀναφέροντες αὐτὸ εἰς τοὺς καμπύλους πόδας, ἡ' οἱ εὐ ἐλίσσόμενοι ἐν ταῖς ὁποῖς δέον κάμπαις, ἡ' μάλιστα ἐξῆγ. Ἑλιξ = μέλας). Οὕτω καὶ Σοφ. ΑΥ. 367, Θεοκρ. 25 127. Παρὰ μετν. ἐτι - δρόμος Νόν. Δ. 2, 203 καὶ συχνὰ περὶ χορευτῶν = ἐλίσσόμενος, στρεφόμενος - πλόκαμος Χριστόδωρ. ἐκφρ. 284. Παρ' Εὐρ. Ἑλ. 180 γλῶσα 2) οὐδ' ἡ' Ἑλιξ ἰκος=τὸ στρεφόμενον, ἐλίσσόμενον, οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ κερανοῦ Αἰσχ. Πρ. 1085' περιδραγίοντα καὶ ἐνώτια Ἰλ. α, 401, Ἰγν. Ἀφρ. 87' πρὸλ. ἐλιγτῆρ' περιδραύον Ἀριστοτ. Θασμ. 110' ἐλιγμοὶ τοῦ δράκοντος Εὐρ. Πρ. μ. 429' τοῦ οἴκου τοῦ κοιλίου Ἀριστοτ. ἐτι δὲ ἐπικύσσημα εἰς βακτηρίας Αἰλ. Π. 1. 9, 11, ὡς καὶ Ἀθην. 12, 543' περὶ τῶν καμπῶν τῆς Λακωνικῆς σκυτάλης Πλούτ. Αυσ. 19' τὸ οὖλον τῶν βοστρούχων - πλοκάμων Ἀνακρ. 16, 7, ὡς καὶ Δοσκ. Ἑρ. 26' - ξανθοὺς Στρατ. 8 (12, 10)' - τοῦ γενείου Ἀπολλων. 8 (10, 19)' εἰς τοὺς πολυπόδας= πλεκτάναι, πλόκαμοι Ἀντιφλ. 23 (9, 14)' ὁ κύκλος, πρὸ πάντ. ὁ περιγραφόμενος ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σωμάτων Ἀριστοτ. μεταφ. 2, 2, 27, πολλακ. καὶ ἄλλ. οἷον «ἑλικά ἐκτυλίσσιν» Τιμ. Λοκρ. 97' «ἑλικες κλημάτων» Θεοφρ. Δισκ. καὶ ἄλλ. «βύτρους ἑλικά πανοπίον» Ἀριστ. βατρ. 2, 317, ἀμπέλου κλάδοι, σταφυλὴ' αἱ ἑλικες τοῦ κινοκράνου Ἀθην. 5, 206' ἑλιξ (μηχανή), Ἑρμησιαν. π. Ἀθην. 13, 599 καὶ ἐντ. ὄν. διαφόρων μηχανῶν, τροχαλία, παροῦσι Ἀθην. 5, 207, κογχίας κ. ἄλλ. εἶδος κισσοῦ Ἀριστ. Θεσ. 1000 καὶ ἄλλ. καμάρα, ὁδὸς μετν. Περὶ τεχνικῶν περιπλοκῶν τοῦ λόγου Δ. Ἀλ. π. Θυνκ. 48, volumen.
Ἑλιξ, ἰκος ὁ' 1) υἱὸς Λυκάονος Ἀπολλ. 2) ἄλλ. Ἑπιγρ.
Ἑλιξίς, ἡ' 1) στρέφειν, περιπλέκειν, συστροφή, περιπλοκή Ἰπποκρ. καὶ μετν.
Ἑλιξίσις ἡ' ἡσος Ὑπερβορείων Στ. Βυζ.
Ἑλιξό - κερως, κριάς, 2' κριάς μετ' στρημμένα κέρατα Φιλ. 70 (9, 240), Εὐστ. 1394.
Ἑλιξο - πόρος, 2' ἐλικτάς, καμπύλας ὁδοὺς πορευόμενος Μανέθ. 4, 437.
Ἑλιξος, ὁ' 1) ποτ. Κέω Στραβ. 2) Μεγαρεὺς τῆς Θουκ. 3) Βοιωτὸς Ἰππ. 4) Χίος Ἑπιγρ.
Ἑλίσος υἱὸς Παροῖος Στραβ.
Ἑλιπεύς, ὁ Ἐνιπεύς ποταμὸς Πουκλ.

Ἑλις - μόνος καὶ ὁλος Πουκλ.
Ἑλίσσα, ὁ ποτ. ἐν Ἠλίδι Στραβ. 18' Ἑλίσσων ἡ Ἑλίσσων.
Ἑλίσσάβητ ἡ Ἑλίσσάβητ' μήτηρ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ Ν. Δ.
Ἑλίσσάρνη, δι. γρ. ἀντὶ Ἀλίσαρνα, ὅπερ ἴδε. Ἑλίσσάρων γῶρα' γῶρα ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβία Πτολ.
Ἑλίσσας' προπάτωρ τῶν Ἑλίσσων Ἰωσ.
Ἑλίσσεύς, ἑως' ποτ. Θεσσαλίας = Ἐνιπεύς Σχολ. Στραβ.
Ἑλίσσῳ ἡ Ἑλίσσοῦ) τόπος ἐν Ἠπειρῷ μετν.
Ἑλίσσος, οὐντος, ὁ' 1) ποτ. Ὀλίδος Θεοκρ. ἴδε Ἑλίσσων.
Ἑλίσσα' Διδοῦς ὄν. Τίμαι.
Ἑλίσσά' προπάτωρ τῶν Σικελῶν Συγκ.
Ἑλίσσοις, οὐντος, ὁ' πόλ. Ἀρκαδίας Διοδ. ἴδε Ἑλίσσων.
Ἑλίσσα γλῶσ, 3' ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ Ἑλίσσατου, ὁ ὁμοιάζων τὸν Ἑλίσσατον Γωρ.
Ἀλεξ. βί. Χρυσ. τ. 8.
Ἑλίσσατος, ὁ' ὄν. ἀνδρ. Ο'.
Ἑλίσσακτη' γαμμακτὴ Διοσκ. 4, 175.
Ἑλίσσω, ἀττ. - ττω, ἰων. καὶ ἐπ. εἰλίσσω, ἐτι δὲ καὶ παρὰ τραγ. κατὰ τὴν χρεῖαν τοῦ στίχου εἰλιχθεῖσα Εὐρ. Ὀρ. 352 καὶ μετν. πεζ. Λοκκ. ὄν. 37, (πρὸλ. εἰ λέω, Ἑλιξ' περὶ δὲ γραφ. ἐλίσσω πρὸλ. Σπίτονερ. εἰς Ἰλ. μ, 408), ἀόρ. εἰλίξα (εἰλίξασα) παρκ. εἰλιγμαὶ Παρμενιδ. Σ. Ἑμπ. ἀντὶ ἐλῆλιγμαὶ Πaus. 10, 170, 12, ἐτι εἰλίχατο Ὀρ. 7, 90' περιστρέφω, περιάγω - περὶ τέρμα, δηλ. ἐπ' αὐτὸς Ἰλ. φ. 309' εἰλιχθεῖς = πάλιν περιστρεφείς, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ στραφεῖς ἐν γέν. πάλλω, ταχέως κινῶ, «-στρόμβοι κόνιν», πρὸς τὸ ἐπ' αὐτῶν συστρέφω Διοκ. Πρ. 1086' «-ἄλιον πλάταν» = τὴν κώπην πάλλω Σοφ. ΑΥ. 351 καὶ μετ. «-λαγισμοῦς, Ἀντ. 231' πρὸλ. Πλάτ. ἔπιν. 978' - κόρας, - βλέφαρα Εὐρ. Ὀρ. μ. 868' «-χειρας ἀμφὶ τι» = περιπλέκω, περιβάλλω, Τρ. 758' «ὠκεανὸς πόντον ἀγκάλας ἐλίσσων», Ὀρ. 1376' «ὄπλοισι ἐλίσσιν» = μετ' ὀπλοφόρους περικυκλῶναι, Φοιν. 711' «τὰς κεφαλὰς εἰλίχατο μίτρησι» = εἶχον περιρδέσει τὰς κεφαλὰς τῶν μετ' αὐτῶν Ὀρ. 7, 90' - πόδα = ταχέως κινῶ Εὐρ. Ὀρ. 171, καὶ ἄνευ ταύτης τῆς προσθήκ. Ἰ. Α. 215' - βωμόν = περὶ τὸν βωμόν τρέχω Καλλ. Δηλ. 321' πρὸ πάντ. χορεύω, τὸν χορὸν πλέκω Εὐρ. Φοιν. 235' «ἄδρά, πόδων βήμαθ' ἐλίσσόμεναι» Ἑπ. ἀδ. 521 (9, 189) τινὰ διὰ χορῶν γεραίρων, τιμῶ Εὐρ. Ὀρ. μ. 689' μετ. «αἰὲρ κοῖνον φῶς ἐλίσσων» Αἰσχ. Πρ. 1094 (πρὸλ. ἱπποῖσιν ἐλίσσων φλόγα» Εὐρ. Φοιν. 3' «-αἴγλας παγὰν περὶ γαταν ἅπασαν», Διονυσ. 2). Περὶ διανοίας «τοιαῦτ' ἐλίσσων» Σοφ. Ἀντ. 231, animo volvere' πρὸλ. Πλάτ. ἔπιν. 978' - μῆτιν Ἀπολ. Ῥοδ. Παρὰ Καλλ. Δηλ. 13 εἶνε μέσ. 2) μέσ. στρέφωμαι, περιστρέφωμαι, μετ' ὁφείας δραστηριότητος Ἰλ. συχνὰ «ἐλίσταμεν» διὰ βήσας = στρεφείν διὰ μέσου τῶν δασυδῶν κοιλάδων, ρ, 283' «-ἐνθα καὶ

ἔνθα· Ὁδ. υ, 24· «περί τι, ὡκεανοῦ τοῦ περί
πᾶσαν ὁ εἰλισσομένου γθόν· ἀκοιμήτω βρύ-
ματι· Ἀισχ. Πρ. 138 κ. ἄλλ. περιελίσσονται,
κἄμνω ἐλιγμῶς, περί ποταμοῦ Ἦσι. Θε.
791, Διοδ. Σικ. 1, 32· περί ὄψεως Ἰλ. χ, 95·
«ἐλίσσομένη καλαῖρα» = ἡ σφενδονισθεῖσα
εἰς τὸν αἶρα, περιστρεφόμενη ποιμενική· ῥά-
βδος· ψ, 846· Ἄλλὰ «κεφαλὴν σφαιρηδὸν
ἐλίσσασθαι» = ὡς σφαῖραν ἐκσφενδονίζω· λοι-
πὸν ὡς τὸ ἔνερ. «κἄμνω ἐλίσσόμενον» Πινδ.
N. 6, 57· εἰς τὸν γορὸν περιπλάσσομαι, χα-
ρεῖώ· Εὐρ. κ. ἄλλ. τὸ ἀνωτέρ· «ἐν αὐτοῖς
τούτοις στρέφεται καὶ ἐλίσσεται ἡ ὁδὸς»·
Πλάτ. Θεαιτ. 194, ὡς τὸ νεύσασθαι.

Ἑλίσσων, ὄνομα, ὁ 1) ποτ. Ἀρκαδίας, πα-
ραποτάμῳ τοῦ Ἀλφειοῦ, κατὰ Πανσ. 8, 3,
3 ὄνομασθεις· ἐκ τίνος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος·
ἔτι δὲ πολλόνιον Ἀρκαδίας Πάυσ. πρὸλ. Ἑ-
λίσσας· 2) ποτ. Ἠλίδος, παρὰ Στράβ.

Ἑλίσσων ἡ Ἑλίσσα.

Ἑλίσουκοι, οἱ· λαὸς Αἰγυπτιακῆς Ἠρ.

Ἑλίσφασιων χώρα· χώρα τῶν Ἑλίσφα-
σίων παρὰ τὴν Μαντινίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ Πο-
λυδ. δι. γρ.

Ἑλί-τροχος, 2, σύριγξ· τροχὸς περικυλι-
ζόμενος Ἀισχ. Ἐπτ. 187.

Ἑλίχρυσος· νόμισμα τις Θεμιστ.

Ἑλί-χρυσος, ὁ· χρυσὴ ἔλιξ, κισσοειδὲς τι
φυτόν, «οὗ τὸ ἄνθος ὁμοίον κρόκῳ καὶ οἷον
χυρτοειδὲς Σχολ. Θεοκρ. 1, 30, Ἰδὺκ. παρ'
Ἀθην. 15, 681, τὸ οὐδ. παρὰ Διοσκ.

Ἑλκαίνω· ἔλκω πληγὴν, εἰμῶι πληγωμένος
Ἀισχ. Χο. 830.

Ἑλκανον, τό· τραῦμα, κοιν. πληγὴ Ἦσυχ.

Ἑλκανῶ· ἐλκαίνω Ἦσυχ. exulcero.

Ἑλκέθιον ἡ Ἑλκέθιον· φρούριον Σικελίας
Πολ.

Ἑλκεσί-πεπλος, ἡ· ἡ σύρουσα ὀπισθεν τὸ
φόρεμα, ἡ μὲ μακρὸν συρόμενον πέπλον· Τρω-
άδης Ἰλ. η, 297· Νηρείς Νόν. 1, 103.

Ἑλκεσι-τράφης, 2· ὅπλ. ἐλκῶν τρεφόμενος
Νικητ. Εὐγ. 2, 269.

Ἑλκεσί-χειρα, τῶ, τρύπανα· τρύπ. Ἑλκοντα
πρὸς ἑαυτὰ τὴν χεῖρα Φιλπ. 15 (6, 103).

Ἑλκε-τρίβων, ὠνος, ὁ· ὁ σύρων τὸν τρί-
βωνα, τὸν μανδύαν, σπωπτικὸν ὄνομα Λακε-
δαιμονίου Πλάτ. κωμ. π. Εὐστρ. εἰς Ἀρι-
στοτ. ἡθ. Νικ. 4, 7.

Ἑλκε-χίτων, ὠνος, ὁ· ὁ μὲ μακρὸν, ὅπισθ
συσφόμενον χιτῶνα· Ἰωνες Ἰλ. ν, 685.

Ἑλκῆω, ἐπιτετ. τὸ ἔλκω· σύρω, τραδῶ·
«νέκυν ἔλκεον ἀμφοτέροι» Ἰλ. ρ, 395· «τινὰ
πέπλοισιν» = ἀπὸ τοῦ φόρεμα Ἀρατ. 637· «ἐλ-
κηθεῖσαι θύγατρεις» = ὡς αἰχμάλωτοι ἀφελ-
κυσθεῖσθαι Ἰλ. χ, 62. Εἰς τὸ «σὲ μὲν κύνες
ἡδ' οἰωνοὶ ἐλκήσουσι» αἰκῶς, χ, 336, σημαί-
νει διασπαράττω, καταξέσχίζω· ὅθ. ἐν γέ-
ναι κακοποιῶ, ἀτιμάζω· ἤλκησε Ὁδ. λ, 580.

Ἑλκηβος· πόλ. ἐν τῇ Βελγ. Γαλλίᾳ Πτολ.

Ἑλκηδὸν· συρτά, τραχητά· «πύξ τε καὶ
ἐλκηδὸν» = εἰς τὴν πυγμὴν καὶ τὴν πάλην,
Ἦσ. ἀσπ. 302, tractum.

Ἑλκήεις, 3· πλήρης ἐλκῶν Μανθ. 1, 162.

Ἑλκηθμός, ὁ· τὸ σφραῖσθαι αἰχμάλωτον, κα-

κοποιεῖσθαι Ἰλ. ζ, 465· τὸ ἔλκειν, αὔρειν· 2·

Ἑλκηθρον, τό· μέρος τοῦ ἀρότρου, ἴσως
ἔλκω Θεοφρ. 1. Φ. 5, 8.

Ἑλκηθρίς, ἡ· λιθάρυγρος Ἦσυχ.

Ἑλκημα, τό· τὸ ἀφελκυσθέν, ἡ λεία Εὐ-
Ἦσ. μ. 568.

Ἑλκητήρες, κτίνες· οἱ ἔλκοντες, ἥτοι οἱ
βυλοκόποι· Φαν. 4 (6, 297).

Ἑλκο-ποιέω· κἄμνω πληγὰς, ἔλκω μὲν
παρ' Ἀισχίν. 3, 208 εὐρηται ἀντιθ. τῷ «μ-
νηστικαῖν»· ἀναξίω παλιν παλαιὰ τραύματα
πληγῆς, δι. γρ. λογοποιέω. Κἄμνω ἐν
τοκῇ εἰς δένδρον Γεωπ. 19, 2.

Ἑλκο-ποιός, 2· κἄμνων πληγὰς· «οὐδ' ἐλ-
κοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα» = τὰ σημεῖα (τῆς
ἀσπίδος) δὲν πληγῶνους Ἀισχ. Ἐπτ. 380.

Ἑλκος, τό· ἡ πληγὴ· ἔλκος δ' ἡ τὴν ἐπι-
μάσσεται Ἰλ. δ, 190· ἔλκος ὕδρου· = ἡ ἐν
τοῦ ὄψεως προερχομένη πληγὴ, Ε, 723 κα-
τέρ. -ὀπακός· = πληγὴ εἰς τὴν καρδίαν Θε-
οφρ. 11, 15. Παρ' ἱατρ. μὲν. πρὸ πάντων
ἐμπυωμένη πληγὴ, ἔλκος. Ἐτι δ' ἐντομὴ εἰς
δένδρον Πλουτ. Ἐρ. 24· μτφ. βλάβη, ζημία

«πότε μὲν ἔλκος ἐν τῷ δῆμιον τοχεῖν» Ἀισχ.
Ἄγ. 626· «τί γὰρ γένεται ἂν ἔλκος μετ' ὅσον
φίλος κακός» Σοφ. Ἀντ. 648, ulcus.

Ἑλκῶ· πληγὰς, ἔλκω προξενῶ· -χρῶπ.
Εὐρ. Ἐκ. 405, Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ. μτφ. «ἐμνη-
σαι δ' μου φρένας ἤλκυσεν» Εὐρ. Ἄλλ. 878·
-αἰκούς, = ἔλκεις φέρει κακὸν εἰς τὸν οἶκον, Ἰπ-
ποκρ. 223, Παθ. ἐμπυῶν, κἄμνω ἔλκω ἱατρ. «τὸ
ἡλκυσμένα μέρη τοῦ σώματος» Πλουτ. Φωκ.

2· ἐπιπερὶ δένδρον Θεοφρ. 1 Φ. 4, 15, ulcero.

Ἑλκτέον· πρέπει νὰ ἐλκύσῃ τις Πλάτ. πολ.

2, σ. 365, trahendum.

Ἑλκτικός, 3· ἀνέλκων εἰς τὸ ἔλκειν, ἐλκω-
στικός· «πρὸς ὁδοῖαν ἐλκ.» (μάθημα) Πλάτ.

πολ. 7, 523 κ. μτγν· -ἐπασιδαί Ἀτλ. Ζ. 1,
17, 6· ἐπίρ. -ὡς Γεωρ. Πισιδ. tractorius.

Ἑλκτός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ ἐλκυσθῇ Ἀρι-
στοτ. μετεωρ. 4, 9, tractus.

Ἑλκυδόν, τό· ὅπκω. τοῦ ἔλκος· μικρὴ
πληγὴ, πρὸ πάντων. μικρὰ φλύκταινα εἰς τὴν
δέρμα Ἰπποκρ. Ἀριστ. ἱππ. 907, ulcusculum.

Ἑλκυθμός, ὁ· ἐλκθμός· -ἔκτορος· =
σύρις, ἔλκυσος τοῦ ἔκτ. Τρουφιδ. tractio.

Ἑλκυσίμος, 3 καὶ 2· ἐπιτήδειος πρὸς ἔλκιν·
«ἐρύσιμον, ἐλκύσιμον» Φωτ.

Ἑλκυσις, ἡ· τὸ ἐλκύνειν σπαράττειν μτγν.

Ἑλκυσμα, τό· τὸ ἐλκυσθῆναι α) νηοῦ (γνε-
σθέν), -ἐρίου ἀρ. λείβ. ε) τὸ ἀπὸ τίνος συρ-
θέν ἡ λεία Μανθ. 4, 200 γ) τὸ κατακαθίζε-
σθαι ἐν τῇ τῆσιν τοῦ ἀρότρου = σκωρία Διοσκ.

5, 10, scoria.

Ἑλκυσμός, ὁ· τὸ ἔλκειν, ἡ ἔλκυσις μτγν.

Ἑλκυστάζω, π. ἐπίτασ. τοῦ ἐλκῶ, μτγν.
ἐν. Ἰλ. ψ. 187 περὶ τῆς ἐλκυσσεως τοῦ ἔλ-
κτος, traho.

Ἑλκυστέον· δεῖ ἔλκειν Εὐστ. Ἐρ. σ. 4, 6.

Ἑλκυστήρ, ἥρος, ὁ· πᾶν, δι' οὗ ἔλκει τὸ
1) ὁ χαλινός = βυτήρ Σχολ. Ἰλ. π, 475· 2)
ὄργανον πρὸς ἐλκύνειν τοῦ ἐμβρύου Ἰπποκρ.

3) ἐπίθ. πόνος, ἡ ἐργασία τῆς ἐλκυσσεως
Ὀππ. ἀλ. 5, 20, tractor.

Ἑλκυστήριος, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἔλκειν Μενανδρ.

Ἑλκυστικός, 3' πρὸς τὸ ἔλκειν ἐπιτήδειος Διοσκ. 2, 108, θελκτικός «δοῖνος ἑλκυστικόν τι ἔχει πρὸς φιλιαν» Ἀθην. 5, 185, tractolius. Ἑλκυστίνδα' διελκυστίνδα Εὔστ. Ἰλ. Ἑλκυστός 3' ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἔλκυσσιν, πρὸς ὁρῇ γλωσσ. καὶ β. Ἀν. σ. 448, 27, καθ' Ἑσυχ. «ἐλκυστῶ=λείω», tractilis. Ἑλκυστρον, τό' φορβή, καπίστριον Ἑσυχ. Ἑλκύνω' ἔλκω, κατὰ πρῶτον Πινδ. ἔλκύνωσαι, Ν. 7, 103' «ἐλκύναι κόρδακκα=χορεύω» Ἀριστ. νεφ. 540' «σχῆμα, εἰρ. 328' «ὅπ' ὄρνιθος ἢ κυνός ἑλκυσθῆναι» Ἡρ. 1, 140, ὁ ἀδρ. ἔλκυσσε καὶ ἐλκυσθῆν Πλάτ. Εὐρ. κ. ἄλλ. ἔδε ἐν ἔλκω, παρκ. ἐλκυσμα Εὐρ. Ῥησ. 576' τὸν ἐν. μόν. Ἡρ. καὶ τὸν μέλλ. Πλάτ. Οἱ ἀντικεισθῆναι παρατηροῦσιν ὅτι τὸ ἔλκυσσαι εἶνε ἑλληνικὸν ἀντὶ τοῦ ἀντικεῖν ἔλκεν. Ὁ δὲ παρκ. ἔλκυσε εἶνε δι' ἡρ. ἀντὶ ἐλκυσσε Δημ. 22, 59, κατέλκυσε, 5, 12, τραβο. ἙΛΚΩ, παρκ. ἔλκων, μέλλ. ἔλξω, ἀδρ. συνήθ. εἴλκωσα, παρκ. καὶ π. ἀδρ. εἴλκωσμαι, εἴλκυσθῆν (ἐλξω πρῶτον μὲν. ἔτι δὲ ἔλξω Ὀρρ. Ἀργ. 550) τραβῶ, ἀδρ. «ἐξ ὄρεος δόρυ» Ἰλ. ρ. 743' «νῆα εἰς ἄλκι δταν», 6, 152, συγχ. «ἐκ ζωστήρος διστόνου», 6, 213' «ἡμίονοι-ἀπῆλθον», π. 324. Πρὸ πίνε, αὖρω, ὡς αὖρε τὸν πεσσόντα Ἑσυχ. ἀκίρα δ' Ἀχιλλεύς Ἰλ. ω. 52, καὶ Εὐρ. Ἀνδ. 108' περὶ σκύλων καὶ γυναικ. Ἰλ. ρ. 557, Ἡρ. 1, 140' «ποδός, ποδῶν ὁραεῖ» ἀπὸ τὸν πόδα τραβῶ ἔξω Ἰλ. λ. 258, Ὀδ. πρ. 276' «ἔλπειν ἔοιγ' ὅμως ἀποσπάσας κόμης» Εὐρ. ἰκ. 883' τελειότερον «ἔλπει ὁυρα» αὐτὸν λαβὼν τὸν ὀρχηπέδων Ἀριστ. πλ. 955' ἔνευ τοῦ λαβῶν, ἰπκ. 769' τῆς ῥιφῆς Δοκ. Ἑρμ. 73' αἰχμῶντων ἀφ' ἑλκω Ἰλ. ψ. 715, ὡς καὶ ὁ Σοφ. συνῶσει «οὐδ' εἶκον οὐτ' ἂν ἦγον», Οἶ. κ. 932, ὅς. Πλάτ. πολ. 4, 439' «ἐλκόμενος ἀπὸ τοῦ βήματος» Ξεν. ἀπομ. 3, 6, 1' πρῶλ. ἔτι «ναὸς ἐναδούμενοι ἔλκων κενός» Ὅθων. 2, 90, καὶ ὑστερον ἔλκόμενοι = ἐλκόμενοι (δεμέναι μὲ συγχ. νίνον) ὅθ. συγχ. μετὰ τοῦ βίω (Ἀριστ. νεφ. 238 καὶ ἄλλ.), ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ βίω = βίαν ἐπάγω, κολλοῖω Εὐρ. Ἡρ. μ. 6602. Ἐλκω ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὁποῦ νοουμένους πάντοτε βία καὶ ἀντιστάσεις ὡς πρὸς τὸ ἄλλο μέρος Ἀριστ. νεφ. 991, Ἡρ. 2, 65' μτφ. περὶ λόγου «ὡς περ σπύλακι ἔλκειν καὶ σπαρτάειν τῷ λόγῳ τοὺς πληροῖον» Πλάτ. πολ. 4, 539' οὕτως δ' ἐρημνεύσεις καὶ δ Πινδ. Ν. 703' «ἀτρόποις ἑλκόμενοι Νεοπτόλεμον ἔπει... παιδίσκην» Δυσ. 1, 12, πρὸς ἀστέγειν παρορμῶ. Ὡς δὲ εἰς τὸ «ἐλκόμενοι καὶ μόγεις» Πλάτ. πολ. 1, 350, ἐκδηλοῦνται τὸ κατηναγκασμένον ὁδὸν καὶ εἰς τὸ «ἔλκεται καὶ πῖθον τὸν λέων», 5, 458, ἐννοητέον προσαγωγὴν βίαν, τοῦλάχιστον λαὸν μὴ ἀκολουθοῦντα ἀσμένους ἑλκόμενους ἔλκει ἐφ' ἡδονάς, Φαίδρ. 238' «πᾶν κάτω τοὺς λόγους», Θεαίτ. 195' «εἰς τυραννίδα τὰς πολιτείας», πολ. 8, 568. Εὐ-

ρηται δ' ἡνωμένον καὶ μετὰ τὰ -νευρήν = ἔλκω, τεντώνων τὴν χορδὴν Ὀδ. φ. 419, Ἰλ. α. 122' «τόξον Ἡρ. 3, 21, Ξεν. Ἀν. 4, 2, 28' ἔτι δὲ μέτ. Ἀθην. 11, 470 τὴν γυναικα' ἔξω γυναικ' ἔλκω τὸ ξίφος Σοφ. Ἀντ. 1208' «-ἐγγος ἐπὶ τινι» Εὐρ. Ῥησ. 576' τελείως δὲ «-μάχαιραν ἐκ κολεοῦ» Δ. Δασκ. 6, 65' «ιστία = τραβῶ, ἀνοίγει τὰ παντὶ Ὀδ. 6, 426' «-δίκτησαν ἐς βόλον» Ἑσυχ. 1, 40' «τάλαντα = ἀνέλκω τὸν ζυγόν, ὅπως ζυγίσω Ἰλ. θ. 72' ἐνταυθα δὲ συγκαταλέγεται ἡ σῆμ. τοῦ βάρους, ὅπερ κατέλκει τὴν πλάστιγγα» «τὰ πλεον ἑλκοντα βαρύτερα νομίζεσθαι» Πλάτ. νόμ. 316' καὶ μετὰ αὐτ. τοῦ βάρους «τρίτον ἡμιτάλαντον ἕκαστος ἑλκων» Ἡρ. 1, 50, καὶ Ἀριστ. Ζ. 1, 8, 6' πρῶλ. Πολύδ. 22, 16, 19, καὶ μτφ. εἰμαι ἰσόρροπος, ἀντάξιος, ἀνταποκρίνομαι ἑλκων τὴν τοῦ συγγραφῆς προστασίαν, 12, 28, 6' μὴκύνω, παρατείνω, «τὸν χρόνον τὸν συνθηκῶν δεῖ» «ἔλγεται τὴν σὺνταξιν ἐπὶ τοσοῦτο ἑλκύναι» = λέγεται ὅτι παρατείνεται ἐπὶ τοσοῦτον Ἡρ. 7, 167' «τῆς συνθέσεως ἑλκυσθείσης» Πολύδ. 31, 21, 8' «ἑλκον = παρατείνω Εὐρ. Ὀρ. 207, ὡς καὶ «μακρόπνοον ζῶαν», Φοιν. 1535' «ἡφρας μὲν. πρῶται» «-ποδός βῆσιν» = ἐμδιδαίω, κάμνω πρὸς ἐξουσίαν, ὡς καὶ ἔξω ἑλκύνω πρὸς ἰσχύς = κάμνω μακρὰς διπεφυγας, ἐδρίσκω προήσεις (ἢ κάμνω βεβαιωμένην ἐφαρμογὴν αὐτῶν) Ἡρ. 6, 86, Ἀριστ. Δυσ. 726' «πᾶν πρᾶγμα καὶ κατηγορίαν» «ἐκῶν πᾶν τὸ δυνατόν Πολύδ. 31, 10, 4' ἔτι «λόγοις ἀνωτέρω» ἐν ἐμπαύῳ ἔλκω, εἰσπνέω, τὸν ἀέρα, Τιμ. Δοκρ. 101, Ἀριστ. «ταῖς ῥίσι» «μυρίζω, ὅζω καὶ περὶ φυτῶν, πίνω Θεοφρ. μὲ μεγάλας ρουφίαις πίνω, καταπίνω» «ἀμυστὶν Εὐρ. Κόκλ. 417' «πυκνὰ» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 11, 470 καὶ μὲν. Ἐτι δὲ «μαστός» Εὐρ. Φοιν. 987' «κλινόμενοι, λαχαίνω Ἀπολλ. 2, 8, 4' «κλινθῶς ἑλκύναι» «κλινθῶς τραβῶ» Ἡρ. 1, 179' «ἡ θυρί ἑλκει» «ἀποστέρει Θεοφρ. 1' «χλαινίδα = κάμνω πρὸς ἐξουσίαν» «ἐκπαύω» Ἑρ. π. Ἀθην. 8, 347' «-θυμῶντες ἑλκων» Ἀργ. π. Πλουτ. Ἀλκ. 1' «-δύναμα = παράγω, δέχομαι τὸ ὄνομα μου Δ. Περ. 42, ὡς καὶ «-τὸ γένος ἀπὸ τινος» Στραβ. 11, 515' ὁμοίως «ἡ ἀρτο» ἔλκει χρώμα κάλλιστον» «παρалаμβάνει τὸ χρώμα Ἀθην. 3, 113, ὡς καὶ «φαντασίαν Πολύδ. 32, 20, 5. Τὸ δὲ μέτ. συγχ. = τῇ ἐνερ. -ἔξω = ἐξέλκυσσε τὸ ξίφος Ἰλ. α. 194' «χαίτας ἐκ κεφαλῆς» = μαδῶ τὰς τρίχας μου, κ. 15' «-διφρον ἀσσοτέρω πυρὸς» = σὺρω τὸ κάθημα μου πλησίον τοῦ πυρὸς Ὀδ. ε. 506' «-τιμάς, -ἔφενος» «σφρατίζομαι, ἀρπάζω Θεογν. 30. Περὶ φύλου, ἔλκομαι, στρέφομαι, λυγίζομαι, ῥήγνυμαι Θεοφρ. Περὶ ποταμῶν, χωρῶν, στρέφομαι πρὸς τι, ἐκτείνωμαι» ἔλκεται αἶα πρὸς ἀνατολὴν Δ. Περ. 1086, Λυκοφρ. 702. Ἐλκ-ώδης, 2' ὁμοίως μὲ ἔλκος Διοσκ. πλήρης ἑλκῶν -χρῶς Εὐρ. Ἰπκ. 1359, ἱατρ. μτφ. ἐκτείνω καὶ μακρόπνοος θυμὸς Πλουτ.

Ἑλκωμα, τό. Ἑλκος, πληγή Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ.
Ἑλκωματικός, 3' κάμνω· Ἑλκη Διοσκ. 5, 106, ulcerativus.
Ἑλκωσις, ἡ· τὸ πληγῶναι, ἢ ἐμπύσις· ἐλκῶσις· ἰσχυρὰ ἐγγιγνομένη· Θουκ. 2, 49, ἱατρ. Ἐτι δὲ περὶ δένδρων Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 14.
Ἑλκωτικός, 3' ἐλκωματικός ἱατρ. μετ. Ἑλκ. καὶ θετική ὀριμότης, περὶ τῆς κωμῶδας τοῦ Ἀριστοφάνους· Πλουτ. Ἀρ. καὶ Μεν. 4, exulcerativus.
Ἑλλα, ἡ· 1) ἔδρα, καθέδρα Λακων. Ἦουχ. sella· 2) ἐμπορικὴ πόλις· ἢ θέσις ἐν Ἀσίᾳ Στ. Βυζ. καὶ Πολυδ. κατ. Ἑλλάτος.
Ἑλλά ("Ἑλ· χειρόγρ.") τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ Ἦουχ. οἱ δ' ἱερεῖς αὐτοῦ Ἑλλοῖωσι.
Ἑλλαδ-άρχης, ου, ὄρω. Ἑλλαδάρχης, ὁ· ἀρχὴ τις ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Ἐπιγρ. Ἑλλαδῆλη, ἡ χορεύτρια Βυζαντίς Λεοντ. Σχολ. 6.
Ἑλλαδικός, 3' α) ὁ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Στ. Βυζ. 6) ὁ Ἑλλην Βυζ.
Ἑλλᾶδ'ιος· γραμματικός Ἀλεξανδρινός ἐπὶ Θεοδοσίῳ Σουδᾷ.
Ἑλλαθί· ἱλατι Σιμωνιδ. Κετ. σ. 104 καὶ Ἐτ. Γουδ. σ. 566.
Ἑλ-λαιμαργέω· ἀσυνεύω· ἑλλαμαργήσσει Γρ. Νόσ. τ. 2, σ. 757, helluor.
Ἑλ-λαμβάνομαι· λαμβάνω, πιάνω Ἰωσ. ἀρχ. 6, 7, 5, apprehendo.
Ἑλ-λαμένη, ἡ· μήτηρ τοῦ Ἀνταίου.
Ἑλ-λαμπρύνομαι· ἐπιδεδινύομαι εἰς τι λαμπρὸς, γαυριῶ, καυχῶμαι διὰ τι· τῷ ἔργῳ Δ. Κασ. 73, 19· ἀπόλ. Δουκ. splendesco.
Ἑλ-λαμπτικός, 3' χρησιμῶν εἰς τὸ λάμπειν, φωτίζειν.
Ἑλ-λάμπω· ἐν τινι, ἐπὶ τινος λάμπω, φαίνομαι, περὶ τοῦ Σειρίου Ἀργιλ. π. Πλουτ. ἀποσπ. 32. Μέσ. εἰς τι ἐξέχω, διαπρέπω Ἦρ. 1, 80, illuēo.
Ἑλ-λαμψίς, ἡ· τὸ εἰς τι, ἐπὶ τινος λάμπειν· ἡλίου Πλουτ. ἡθ. σ. 929, splendor.
Ἑλλαν, ὄρω. καὶ αἰολ. ἀντί Ἑλλην· στρατός Πινδ. Ν. 10, 46· ὅδε Ἑλλην.
Ἑλλάνα· Ἑτρουκτικός τόπος Tab. Peut.
Ἑλλανίκη, ἡ· Ἀνίκη Κουρτ. 8, 3, 21.
Ἑλλά-νικος, ὁ· 1) ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης τῆς Λέσβου, πρὸ τοῦ Ἡροδότου Θουκ. 2) ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου 3) υἱὸς τοῦ Ἀλκαινέτου ἐκ Αἰπείρας, ὅστις τὴν 89ην Ὀλ. ἐνίκησεν εἰς τὴν πυγμαγίαν τῶν παίδων Πaus. 4) ἡλίας Ὀλ. 177, κατὰ Φωτ. (ἢ κατὰ Κραμ. Ἀν. 2, σ. 60)· 5) γραμματικός τις Σχολ. Σοφ. εἰς Φιλ. 6) Συρακόσιος ἐπὶ Δίῳ Πλουτ.
Ἑλλανικός, ὄρω. 3' Ἑλληνικός Μ. Ἐτ.
Ἑλλανίς, ἡ· ὄν. γυν. Ἀγαθ.
Ἑλλανίς, ὄρω. ἡ· Ἑλληνίς Σοφ. Αἴ. 426.
Ἑλλανο-δίκαι, οἱ· δικάσται τῶν Ἑλλήνων. α) ἀγωνοδίκαι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς διαφόρως ἀναφέρεται Πaus. 5, 9· 6) δικάσται εἰς τὸν στρατὸν τῶν Πελοποννησίων συμμάχων Ξεν. Λακ. 13, 11.
Ἑλλανο-δικαίων (ἡεκκ.-δικίων), ἄνους, ὁ·

κατοικία τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐν Ἠλίδι Πaus. 6, 24, 1.
Ἑλλάνο-δικέω εἶμαι ἑλλανοδίκης εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας Πaus. 5, 9.
Ἑλλανο-δικία, ἡ· τὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἀξίωμα Τζετζ. Ἰστ.
Ἑλλανο-κράτης, ους· Ἀριστοδ. τις Ἀριστοδ.
Ἑλλάνωρ, προς, δ' βασιλεὺς Ἀργους Σχολ.
Ἑλλαπίνη, αἰολ. ἀντί Εἰλαπίνη Ἐτ. 1.
Ἑλλας, ἄδος, ἡ· 1) πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος θεμελιωθείσα Ἰλ. 20, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμ. ἢ μετα τοῦ Ἀσωποῦ καὶ Ἐνικέως χώρα, ὑπὸ τοῦ Μυρμιδόνων κατοκουμένη Ἰλ. 2, 49· ἢ ἑλκῶσις καὶ μέσον Ἀργους Ὀδ. 8, 726 καὶ συγγόν. ὅθω δ' ἐκαλεῖτο καὶ σύμπασα Θεσσαλία Ἦρ. 1, 56. Ἀργότερ. συνήθ. καθ' αὐτὸ Ἑλλάς· ἀνευ τῆς Πελοποννήσου Ἦρ. καὶ Θουκ. Ἀλλά καὶ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας Πολυδ. Στρατ. 2· ἐπὶ θ. ἡλ. π. χ. -πόλις=ἑλληνική πόλις Ἦρ. 5, 93 καὶ συγγ. -ἡ 6α Αἰσχ. Ἀ. 109 -στολῇ Σοφ. Φιλ. 223· πρὸ πάντων γῆ καὶ χώρα τραγ. ἔτι δὲ μετὰ τοῦ γυν. καὶ ἀνευ αὐτοῦ, ἡ Ἑλληνίς. Ὡς ὄν. γυν. Ξεν. Ἀν. 7, 8, 8· 2) ὄν. πλοίου Ἀττ. ναυ. Ἑλλάς-ποντος ὄρω. ἀντί Ἑλλησπόντος· θεοκ.
Ἑλλέδοιχος· ἀνδρ. ὄν. Λεβάν.
Ἑλλεδορία· ἔγω ἀνάγκη ἑλλεδόρου, εἰμαι· παρίσσω ἑλλάδας π. Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1480.
Ἑλλεδορίζω· δι' ἑλλεδόρου καθαρίζω, κλίνω φρόνιμον· «τί σεαυτὸν οὐκ ἑλλεδορίζῃ ἐπὶ τούτοις» Δημ. 18, 121, Πλουτ. Ἀλα. 42· ἑλλεδορίζομαι = ἐπιγραφὴ κωμωδίας Διφίλου Β. Ἀν. 100, 12.
Ἑλλεδορίνη, ἡ· ἐπιπακτὶς Θεοφρ. 1. Φ.
Ἑλλεδορισμός, ὁ· θεραπεία δι' ἑλλεδόρου Ἰπποκρ.
Ἑλλεδορίτης οἶνος· μὲ ἑλλέδορον κατασκευασμένος οἶνος Διοσκ. 5, 82.
Ἑλλεδορο-πάσις, ἡ· ἡ πάσις ἑλλεδόρου Ἰπποκρ.
Ἑλλέδορος, ὁ, καὶ ἑλλεδόρος· 1) βοτάνης, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ὡς ἱατρικὴ πρὸ πάντων κατὰ νοσημάτων τῆς ψυχῆς παραφροσύνης ὄν· «πλὸ ἑλλέδορον» = εἰς τρελλὸς Ἀριστ. σφ. 1489· ἑξαιρέτως δὲ μέγιστα ὁ ἐξ Ἀντικύρας Ἰπποκρ. Πλατ. Ε. 106, 299· «ἑλλεδόρου πικρότερον» Καλλικλ. 1 (5, 29)· 2) χρυσὸν κόσμημα τῶν γυναικῶν Ἀριστ. π. Πολυδ. 7, 96 (ἑλλ. γραφ.) καὶ Ν. κοστρατ. κωμ. παρὰ Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 20.
Ἑλλεδανοί (ἑδ' εἴλω), οἱ· ταινίαι, στρεῖματα σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα δένονται τὰ θράκα τῶν σταχθῶν Ἰλ. σ. 553, Ὀμ. ὕμ. Δημ. 456, Ἦσ. ἀσπ. 291.
Ἑλλεδανός, ὁ· δεσμός Σουδᾷ.
Ἑλλέπορος, ὁ· πόντος· ἡ κατὰ Ἰταλίαν Πολυδ.
Ἑλ-λειμμα, τό· 1) τὸ ἀφαιρῆναι, τὸ ἑλλεπναι, σφάλμα· «τὰ καθ' ὅμας ἑλλείμματα ἐνθα δὲν ἐκάμετε τὸ καθήκον σας Δημ. 27· ἑλλείψεις, καθυστέρησις φόρου, 23, 4

Ἀριστοτ. ῥητ. 1. «τά περί τήν διάλεκτον ἑλ-
λειπματα» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 20.

Ἑλ-λειπασμός, δ' τῶ ἀνωτ. Λουκ. Φιλοπ. 20.

Ἑλ-λειπής, 2. ἀδόκ. ἀντί ἑλ-λιπής.

Ἑλ-λειπογνώμων· ὁ μηκέτι δι' ὀδόντων
γνωσθῆναι δυνάμενος ἀρ. λεξ.

Ἑλ-λειπόντως· μετ' ἑλλειψιν Πλωτίν.

Ἑλλειπτικός, 3. ἔχων ἑλλειψιν Εὐστ.

Ἑλ-λείπω· 1) μετ. εἰς τὴν ἀπῆναι ὁπίσω·

α) ἀπῆναι ὁπίσσω· ἑλπίδα Εὐρ. Ἠλ. 609,
πρὸ πάντ. εἰς τὸν λόγον παραλείπω· «τοῦτ'
αὐτὸ ἡ ζήτησις ἑλλείπει» Πλάτ. πολιτ. 267·

«ὅ, τι ἂν τις ἑλλείπῃ λέγων», Φαίδρ. 272,
καὶ πολλάκι. «ἑλλειπὸν οὐδὲν τῶν δεινοτάτων
φανήσεται» = ὅτετι φανῇ ὅτι ἔχει πράξει· πᾶν

ὅ, τι τρομερόν Δημ. 22, 47, ὡς καὶ «οὐδὲν
προθυμίας» = ὅθεν ἑλλείπει διόλου νὰ δείξῃ προ-
θυμίαν Πλάτ. Τιμ. 70 καὶ Αἰσχ. Πρ. 341·

ὁ. 5) παραλείπω· «μηδὲν Σοφ. Αἴ. 1358
«τί τῶν νομίμων» Ξεν. Κυρ. 1, 2, 11·

«οὐδὲν ἑλλείψω τὸ μὴ οὐ πυθέσθαι τῶνδ' ἀ-
ληθείαν περί» = δὲν θέλω παραλείπει τίποτε,
ὥστε νὰ μὴ διερευνήσω τὴν ἀλήθειαν Σοφ.

Τρ. 70· «οὐκ ἑλλείψει εὐχαριστῶν» = δὲν ὀ-
λεῖ παύσει νὰ ὁμολογῇ χάριν Δημ. 18, 92,
ἐν ψήφισματι· «χρὴ μὴδὲν ἑλλείποντα τιμᾶν

τοῦ· θεοῦ» Ξεν. ἀπομ. 4, 3, 17. «Ἐτι δὲ
παθ. «μὴ ἑλλείπεσθαι εὐ ποιῶν» = μὴ μὲν
ὁπίσω ἐνεργετῶν Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 5· «τὰς

εἰσφορὰς = παραλείπω νὰ πληρώσω τὰς εἰσ-
φορὰς, καθυστερῶ αὐτὰς Δημ. 24, 172· «ἑλ-
λείπειται τὸ τοῦ νόμου» = λείπει εἰς τοὺς νό-
μους Ἀριστοτ. πολ. 2, 6· γ) καταλείπω,

προσθίω τινά, ὡς τὸ deficere Πολυδ. 9, 41·
δ) λείπω, μένω ὁπίσω τοῦ ἀπαιτουμένου·

τροπ. ὡς δύναται τὸ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἀνωτέρω
ἀναφερθέν «προθυμίας ἑλλ.» = «πολλοὶ γε καὶ
τοῦ παντός» Αἰσχ. Πρ. 963· «τοῦτου ἑλ-
λείπομεν» = εἰς τοῦτο μένομεν ὁπίσω Θεουκ. 1,

80· «ἐμπειρία τινός» = κατὰ τὴν ἐμπειρίαν
ὁπίσω Πλάτ. πολ. 6, 484, ἀντιθ. τῷ ὁπε-
ρατῶν, νόμ. 4, 717, μετγν. δὲ καὶ μετὰ

δοτ. Πολυδ. 4, 60, 2) ἀμτβ. λείπω· «ἄτας
οὐδὲν ἑλλείπει» Σοφ. Ἀντ. 581· «ἐν δὲ τι-
σιν ἑλλείπωσι χάριτες» Πλάτ. νόμ. 5, 740·

«ἐν οἷς ἐστὶ καὶ ἐν οἷς ἑλλείπει» Αἴ. 632·
«ἐν τῷ ἔργῳ ἑλλείπομεν» = ἐμμεθᾶ ἑλλείπει

Θουκ. 1, 120, ἀντιθ. τῷ παρελθῶν Ξεν. Ἱέρ. 1,
28· τὸ ἑλλείπον = ἡ ἑλλείψις, Κυρ. 1, 5,

13· «τῷ ἑλλείποντι τῆς ἐπιστήμης» = ἑξ ἑλλεί-
ψεως τῆς γνώσεως Θουκ. 6, 69· «τὰ ἑλλεί-
ποντα, ἀνάλογον τοῦ ἡ ἐνδοξα Δημ. 33, 10·

ἔτι δὲ ἀπρὸς Πλάτ. νόμ. 8, 844· «ὦν
ἐνέλειπε τῇ πόλει» = ὅσον εἶχεν ἑλλειψιν ἡ πό-
λις Δημ. 18, 302· «οὐδὲν ὅμιν ἐνέλειπε τῶν

χρημάτων» = ἥτοι ἐλάβετε πάντα Πολυδ. 11,
28, 4· ὁ. εἶμαι μακράν, ἀπέχω = ἡδὲ ἀκ-
μασίας Αἰσχ. Ἐπτ. 10· «τοσοῦτον ἑλλείπει

τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν» = τοσοῦτον
ἀπέχει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε χαίρει μᾶλλον

Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 7, reitiquo.

Ἑλ-λειπῶς· ἴδ. ἑλ-λιπής.

Ἑλ-λείχω· ἐντός τινος γλείφω· «ἑλλείχοντα
τῶν Ἀθηναίων» Ἦουκ. βεβαίως ἐκ χωμ.

Ἑλ-λειψίς, ἡ τὸ ὁπίσω ἀρῆναι Σχολ. καὶ
γραμ. περί παραλείψεως λέξεως, ἑλλειψίς· ἡ

ἑλλειψίς ἀντιθ. τῷ ὑπερβολῇ καὶ ὑπεροχῇ
Πλάτ. Πρωτ. 356, Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 6· ἐν γέν.
δὲ τὸ ὑπολείπεσθαι τοῦ ἀπαιτουμένου μέ-
τρου, praetermissio.

Ἑλλερον· κακόν, κατὰ διάλεκτ. ἀρ. λεξ.

Ἑλλεραφόντης· Βελλεραφόντης Εὐστ.

Ἑλ-λεσχος, 2. εἰς τοὺς λόγους (ἐν τῇ λέ-
σει), πανταχοῦ γνωστός Ἦρ. 1, 153.

Ἑλλεστε· ἔρρετε Καλλ. ἀποσπ. 292.

Ἑλλη, ἡ 1) θυγ. Ἀθιακάντος, ἀδελφῇ τοῦ
Φρίξου Ἀπολλ. 2, 2, καὶ ὁ Ἑλλησπόντος·

= ὁ Ἑλλῆς πορθῶν Αἰσχ. Πέρσ. 70,
Πόρος Ἑλλῆς. Ὁ τάρος αὐτῆς παρὰ τὴν

Πακτύνην τοῦ Ἑλλησπόντου Ἦρ. 7, 58, 2) ὄν.
πλοίου Ἀττ. ναυτ. 3) ὁ Ἑλλησπόντος Τζέτζ.

Ἑλληκίω· πλήσσω· ἐνέληκῃσα, ἐπλησῃσα,
ἐφόρῃσα Ἦουκ.

Ἑλληγν, ἡνος, δ' (1 υἱὸς Δευκαλίωνος καὶ
Πύρρα, βασιλεὺς Θεσσαλίας, γενάρχη τῶν

Ἑλλήνων Ἦρ. 2) Ἑλληγν, κατὰ πρῶτον ὁ
παρὰ τὸν Περικλέους τῆς Φωκίδος λαός, ἔ-
πειτα δὲ εἰς τὴν Θεσσαλίαν (κατὰ Ἠλ. 6,

684 = Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί), ἀργό-
τεμα δὲ τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, ἀν-
τιθ. πρὸς τοὺς βαρβάρους· πρβλ. Ἦρ. 1, 56,

Θουκ. 1, 3· 3) ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ. ἐπιθ. -στρα-
τὸς Πινδ. Ν. 10, 25· -ὄν ἡρ Αἰσχ. Πέρσ.

355· ἔτι δὲ ὁγλ. -φάτις Αἰσχ. Ἀγ. 1254.

Ἑλ λ η ν - ἄ ρ χ η ς· ἀξίωμα τι ἐν Βασίλειᾳ
Ἐπιγρ.

Ἑλληνηταῖοι, οἱ φυλὴ Ἰουδαϊκῇ ἐξ Ἑλ-
ληνός τινος ἐκεῖ ὁδηγηθείσης Ἰουστίν. Μαρτ.

σ. 178.

Ἑλληνηίζω· εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ἐνδυμα-
σίαν, τὴν διαίταν καὶ πάσας τὰς σχέσεις φέ-
ρομαι ὡς Ἑλληγν, πρὸ πάντ. τῇ φωνῇ ὁ-

μιλῶ ἑλληνιστὶ Αἰσχίν. 3, 172· καὶ ἀνευ προ-
σθῆς Πλάτ. Πρωτ. 327, Ξεν. Ἄν. 7, 3, 25.

Ἐτι δὲ μετβ. κάμνω τι ἑλληνικόν, τὸ ἐξελ-
ληνίζω μετγν. μεταφράζω ἑλληνιστὶ Δ. Κασ.

55, 3· ὁ. παθ. «ἡ ἑλληνισθησάν (κατὰ
διόρθωσιν γειροφρ. ἑλλ., οὕτως δὲ καὶ μετγν.

ἑλληνίσθαι ἀνευ αὐξ.) τὴν νῦν γλῶσσαν
ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν» = ἔλαβον τὴν ἑλλη-
νικὴν τῶν γλῶσσαν παρὰ τῶν Ἀμπρ. Θουκ.

Ἑλληνικός, 3. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἦρ. καὶ
οἱ ἐξ ὡς θηλ. συγνά Ἑλλάς καὶ συνηθ.

Ἑλληνίς· ἐπίρ. Ἑλληνικῶς· ὅπερ καίτοι
ἐφύσκειται π. Εὐρ. Ξεν. θεωρεῖται ὡς μὴ κα-
λὸν αὐτικόν.

Ἑλληήνιος ἡ Ἑλλάνιος, 3. α) τῷ ἀντιθ.
Ἦρ. 5, 49· ἀλλὰ σπανιῶς. τοῦ προηγ. καὶ

μᾶλλον π. Εὐρ. Ἑλ. 230· 6) Ἑλληήνιον,
τὸ = τόπος ἐν Σπάρτῃ Πασ. 3, 12, 6.

Ἑλληήνις, ἴδως, ὁπρ. Ἑλλανίς· 1) ὁγλ. τοῦ
Ἑλληνηκός, ἑλληνική· πόλεις Θουκ. 1,

35· 2) ὄν. Ἀσπιδίας τινός· Ἀνθ. Παλ.

Ἑλληνησμός, ὁ τὸ ἴδιωμα τῆς ἑλληνικῆς
γλώσσης Ἀθην. 9, 367 καὶ συγνά παρὰ

γραμ. πρὸ πάντ. ἡ ὁρθὴ χρῆσις τῆς γλώσσης
ἑκκλ. ἡ ἑλληνική καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν ἡ δι-
δασκαλία, παιδεία.

Ἑλληνιστάρια, οἱ ἑλληνισταὶ Κυρίλλ.
Σκυθ. 61. Ἀγ. Σάββα.

Ἑλληνιστής, ὁ ὁ ἀποριμώμενος τὴν Ἑλ-
ληνικὴν γλῶσσαν καὶ διαίταν. Ἐν τῇ Ν. Δ.
περὶ τῶν ἑλληνιζόντων Ἰουδαίων, Ἰουδαίων
Χριστιανῶν Πράξ. ἀποστ. 6, 1.

Ἑλληνιστὶ ἑλληνικά· συνιέναι = ἐνοῶ
τὰ ἑλληνικά Ξεν. Ἀν. 7, 6, 8· κατὰ τὸν ἑλ-
ληνικὸν τρόπον· ἑσταλμένος Λουκ. Σκυθ. 3.

Ἑλληνο-γαλάται, ἡ πόλις. Ἰαλλογραῖκοι ἐν
τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ Δ. Σικ. 5, 32.

Ἑλληνο-δίκα, ἡ πόλις. ἑλλανοδίκα.

Ἑλληνο-θηρσκος, 2 ὁ θινικός τὴν θρησκείαν.

Ἑλληνο-κοίτης, ὁ ὁ μετὰ συγγενοῦς συγ-
κοιμώμενος Βυζ.

Ἑλληνο-κοπέω· καλακεύω τοὺς Ἑλληνας
Πολυδ. 26, 5· ὁ ὁ ὑποκρίνομαι τὸν Ἑλ-
ληνα, ἐπιτηδεύομαι ἥδη ἑλληνικά, 20, 10, 7.

Ἑλληνοπολις, ἡ πόλις. ἐν Βιβυνίᾳ, κατ.
Ἑλληνοπολίτης Στ. Βυζ.

Ἑλληνο-ταμία, ἡ τὸ ὑπουργεῖον τοῦ ἐ-
που. Ξεν. π. προσοδ. 5, 5.

Ἑλληνο-ταμία, οἱ οἱ ταμίαι τῆς Ἑλλά-
δος· ἦσαν δ' οὗτοι ὁλοκαυφύλακες (πιθανόν
10 τὸν ἀριθμὸν) παρὰ τῶν Ἀθηναίων διορι-
ζόμενοι, ὁρίζοντες δὲ καὶ διοικούντες τὰς πρὸς
ἐξωτερικὴν τοῦ κατὰ τὸν Περσῶν πολέμου
εἰσφοράς, αἵτινες κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφυλάτ-
τοντο ἐν Δήλῳ, κατόπιν δὲ, ἐπὶ Περικλέους
ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆρχον
δὲ ἀπὸ Ὀλ. 76, 2, Θουκ. 1, 96 καὶ ἄλλ.

Ἑλληνο-τρωσ-φθόρος, 2 ὁ Ἑλληνας καὶ
Τρώας καταστρέφων Τζέτζ. Ἰστ. 5, 772.

Ἑλληνο-φρων, ὁ φρονίος, 2 ὁ θινικός τὴν θρη-
σκείαν θεωρῶν.

Ἑλληνοφύει· ἑλλινούει Ἦουγ.

Ἑλληνοφύει· βασιλ. τῆς Αἰθιοπίας Προκ.

Ἑλληνο-ποντίᾱς, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
τις ἐκ τοῦ Ἑλληνοποντίου πένων Ἀριστοτ. πρὸλ.
26, 56· ἐπὶ. Ἑλληνοποντίας Ἦρ 7, 188.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

Ἑλληνο-ποντίας, ὁ ὁ φρονίος, 2 ὁ ἑνεμὸς
Ἑλληνοποντίας, 3 ὁ Ἑλληνοποντίας.

ἑλλ. δηλ. τέλος = ὁ δασμός τοῦ λιμένος
Πλατ. πολ. 4, 425.

ἑλ-λιμένιος, 3 ὁ εἰς τὸν λιμένα· πύρ-
γος Στράβ. 1, 3, 20· συνήθ. τὸ ἑλλιμέ-
νιον = ὁ δασμός τοῦ λιμένος Εὐπολ. π.

Πολυδ. 9, 20· Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 22, portorium.
ἑλ-λιμένιος, ἡ τὸ εἰσέρχεται εἰς τὸν
λιμένα Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 197.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ εἰσπράττω τοῦ λι-
μενικοῦ δασμοῦ Δημ. 34, 34, portitor.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ ἐντὸς τινος ἀποτελεῖ λίμνην
μγν. σταγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

ἑλ-λιμένιος, ὁ ὁ πλημύρα μγν.

Ἑλ-λοπεύω ἄλειω, φαρεύω Ἑτ. Μ. 331.

Ἑλλοπία, ἡ (παρ' Ἡρ. 8, 23-μοῖρῃ) ἡ χώρα εἰς τὰ βόρεια τῆς νήσου Εὐβοίας, εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κηναίων, ἐκ τοῦ Ἑλλοπος, ὀνομασθεῖσα Στραβ. 2) ἔπων τῆς ὅλης νήσου Στραβ. 3) χώρα εἰς τὴν ἡπειρον παρὰ τὴν Δωδώνην Ἡσ. Στραβ.

Ἑλλοπίαις, ὁ ἱχθὺς (διόρθ. Μείνεκ.) π. Ἀθην. 7, 326.

Ἑλλόπιδας, παρεισάγει ὁ Ἡούχ. ἐκ τοῦ Ἡρατίν. (κοινῶς λέγει νεβροὺς καὶ στρουθοὺς ἡ νευτοὺς ὕφρας), παρ' Ἑτ. Μ. 331, 35 ὁρθότ. «ἱλλόποδες, ἀπὸ τοῦ ἑλλοσθαι».

Ἑλλοπίδης Συνακός τις Αἰλ.

Ἑλλοπιεύς, ὁ κατ. τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπίαις, π. ὁ Εὐβοεύς Καλλ. Δηλ. 20.

Ἑλλοπιεύω ἄλειω Θεοφ. 1, 42.

Ἑλλόπιον, τὸ πόλ. Αἰτωλίας Πολυβ. κατ. Ἑλλοπιεύς Στ. Βυζ.

Ἑλλοπίων Συνακός τις Πεπαρηθίας Πλουτ.

Ἑλλοπος, ὁ ἱχθὺς Εὐμειδ. 170 πρὸλ. Ἑλλοφ.

Ἑλλόπους, ὁ, ὁρθότ. Ἑλλοπίων, ὠνος.

Ἑλλοπὴ ἀγαθὴν Ἡούχ.

Ἑλλός, ἡ Ἑλλός, ὁ νεβρός, ἑλφίχι. Ὁδ. τ. 228, Σοφ. ἀποστ. 105, ἱππολύτης.

Ἑλλός, ὁ ἀφῶνος, ὡς ἐπὶ ὁ. τῶν ἱχθύων Σοφ. ΑΥ. 1297, καὶ ἀποστ. Ἀθην. 7, 277 πρὸλ. Ἑλλοφ. Ἄλλοι παρήγον αὐτὸ ἐκ τοῦ ἑλ-ἄνω καὶ ἑξήκ. ταγὺς Μαρτίν.

Ἑλλος καὶ Ἑλλός, ὁ φρονεούεις ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου Κ. Σμ.

Ἑλλο-φόνος, 2' νεβροὺς φονεύων - Ἄρτεμις Καλλ. Ἄρτ. 190.

Ἑλ-λογάω κείμαι εἰς ἐνέδραν καὶ παρατηρῶ τοὺς διαβαίνοντας, ἐν γέν. ἐνεδρεύω, ἐπιδουλεύω· τινὰ, ἑλλοχῶν αὐ με ἐνταῦθα κατὰκειρα Πλατ. συμπ. 213, Αἰλ. Ζ. Ἱ. 6, 4 καὶ ἄλλ. ὅθ. παθ. «Νεῖλου ἑλλοχούμενον τοσαύτοις κακοῖς» = εἰς τὸν ὅποιον τοσαῦτα κακὰ (ὁρρία) προμμένα ἐνεδρεύουσιν Ἀλκιφρ. 2, 3 Μέγ. κείμαι εἰς ἐνέδρας, εἶμαι κρυμμένος Φαλαρ. ἐπ. 5, invidior.

Ἑλ-λόχησις, ἡ ἐνέδρα Σουίδ. ἐν λ. θεσίος.

Ἑλ-λογίζω ἑλλοχάω, ἀπολ. Εὐρ. Βαχχ. 723 τινὰ = θέτω τινὰ εἰς ἐνέδραν Πλουτ. Φιλοπ. 14.

Ἑλλοφ, ὀπος, ὁ ἐπὶ ὁ. ἀντὶ ἑλλός Ἡσ. ἀστ. 212· ἔτι δὲ οὐα. ὁ ἱχθὺς πρὸλ. Πλουτ. συμπ. 8, 8, 1' πρὸ πάντ. πολυτιμὸς τις θαλάσσιος ἱχθὺς, ὁ ἑφίας Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 2, 13, 15, Ἀθην. 7, 249. Ἐπὶ δ' ἑλλοφ γράφεται Μάτρων π. Ἀθην. 4, 136.

Ἑλλοφ, ὀπος, ὁ οὐδ' ἱωνος.

Ἑλ-λύπος, 2' ὁ ἐν λύπῃ, ὀλιμμένος - καὶ περιφρονητικός Πλουτ. συμπ. 1, 4, 2, ἀντιθ. τῷ «εὐθυμοὶ καὶ ἱλαροί, inestus»

Ἑλ-λυσιν ἐκλυσιν Κρήτες Ἡούχ.

Ἑλ-λύτατον οἰκτρότατον Ἡούχ.

Ἑλ-λύτης, ὁ· πλακοῦς τις Ἡούχ.

Ἑλ-λυχινάζω βάλλω θρυαλλίδα, φτίλι Διοσκ. 1, 97.

Ἑλ-λόχινον, τό· πὸ ἐν τῷ λόχῳ, θρυαλλίς, φτίλι τοῦ λόχου Ἡρ. 2, 62, Ἱπποκρ. καὶ μετγ. ἀνθ' οὐ κατὰ τοὺς ἀττικιστάς ἀντι-

κὸν εἶνε θρυαλλίς Φρυν. ἐκλ. σ. 102.

Ἑλ-λυχινωτός ἡ-στός· ὁ ἐκ θρυαλλίδος ἱατρ. Ἑλ-λυσάσμαι· λυθιρῶ, ὑβρίζω, φέρω εἰς τινα αἰσχύνην = εἰς τὸν οἶκον Ἀντων. Διδ. 11, 8.

Ἑλλωτία, ἡ ἀρχ. ὄν. καὶ ἐορτὴ τῆς Εὐρώπης Ἑτ. Μ. αὕτη Ἑλλωτίς ἐκαλεῖτο, ὡς καὶ ὁ ἐκ μυρομένης πλεκόμενος αὐτῆς στέφανος Ἀθην. 45, 678, καὶ ἐορτὴ Ἑλλώτια τὰ ἐν Κρήτῃ Ἡούχ.

Ἑλλωτίς, ἰσος, ἡ 1) ὄν. Εὐρώπης 2) ἔπων. Ἀθηνᾶς π. Κορινθίους, ὁ δὲ ναὸς καὶ ἡ ἐορτὴ αὐτῆς Ἑλλώτια τὰ ἐκαλοῦντο Πινδ. Ο. 13, 19.

Ἑλμαντική, ἡ πόλ. Οὐακαίων Ἰσθρων Πολυβ. κατ. Ἑλμαντικός Στ. Βυζ.

Ἑλματα· ὀμλήματα, ἐνεληήματα, σαναδιώματα (Κύπριος ἀντὶ σέματα) Ἡούχ.

Ἑλμακίνη λεμώνος· λεπτὴ σχοῖνος Ἡούχ.

Ἑλμιγῆς, ἡ γῆ, ἡ γῆ Ἑλμινος.

Ἑλμινοῖάω· πάσχω ἑλμινος Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 6.

Ἑλμίνθιον, τό· ὀποκ. τοῦ ἑλμινος, σκουληκάκι Ἱπποκρ. ἐπιθ. 4, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 6, 16, lumbriculus.

Ἑλμινθ-βότανον, τό· βότανόν τι διὰ τὰς

ἑλμινος Ἀλ. Τραλλ. ἐπ. 7.

Ἑλμινθ-ώδης, 2' ὁμοῖος μὲ ἑλμινος Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 4, 11.

Ἑλμινος καὶ ἑλμις, ἰνθος, ἡ (εἴλω. εἰ-λέω) σκώληξ, πρὸ πάντ. σκώληξ τῶν ἐντοσθίων, ἀσκαρίς, ταινία Ἱπποκρ. Θεοφρ. καὶ ὁ Ἱπποκρ. ἔχει καὶ ἑλμιγγος οἰονεῖ ἐξ ὄν. ἑλμιγῆς, καὶ Διοσκ. τοὺς ἑλμινος, καὶ ἄλλ. εἰς τὸν ἐν. ἑλμιν, ὅστ. πλ. ἑλμινος. Ὀππ. ἄλ. 3, 180, οἰονεῖ ἐξ ὄν. ἑλμις ἥτις ἐδρίσκειται π. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 8, 20 lumbricus.

Ἑλνης· βασιλ. Ἀρκαδίας Πολύσιαν.

Ἑλφίνη, ἡ· φυτὸν μὲ τριχωτοὺς λοβοὺς Διοσκ. 4, 86, parietaria officinalis· ἔτι δὲ a-tirrhinum aegyptiacum αὐτόθι· κατὰ δὲ Ἡούχ. Ἑλφίνη· περδίκις, βοτάνη, ἀλλὰ καὶ «σι-δριτίς πόα» ὡς.

Ἑλφίς, ἡ· τὸ ἑλκεῖν, ἐφέλκεν, περὶ τῆς ἑλφίως τοῦ ἡλέκτρου Πλατ. Τιμ. 80, τὸ ἐφέλκεν, σφύρειν - Ἐκτορος, ὅποιον ὁ Ἀγχιλλεύς ἔσφρειν εἰς τὴν ἄμασιν Πολυδ. 3, 391 - ἱματίων, Ἄλλ. Α. 122 - τῶν Φιλόστ.

Ἑλσεῖμ· ὁ σύντροφος τοῦ Ἑλου (Κρόνου) ἐν τῇ Φοιν. μυθ. Φίλων.

Ἑλόημ· Ἑβραῖος Ἐπιγρ.

Ἑλό-νομος, 2' εἰς ἑλῆ διατριβὴν Ἱπποκρ.

Ἑλος, εὖς, τό· βάλτος, ὕδωρ ἱστάμενον, μὴ κινούμενον - καὶ λίμνη Πλατ. νόμ. 6, 824 καὶ ἄλλαχού κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. πρὸ πάντ. «σύμφυτοι, σύνδενδροὶ τόποι» ὅθ. «βί-σκιον ἑλος» Ἀπολ. Ρ. 2, 1283· παρ' Ὀμ. χαμῆλωμα, λειμῶν, ἐνθα φθόονται κληθραὶ κ. τ. ὅμ. καὶ βόσκουσι ποιμένα Ἰλ. 8, 483, Ὁδ. Ε. 474 καὶ μετγ. π. Ἀπολ. Ρ. 4, 976· ἔτι δὲ Ἡρ. καὶ Θουκ. τὰ ἐλῆ = περὶ τῶν χαμηλῶν τόπων τῆς Αἰγύπτου, palus.

Ἑλος οὖς, τό· 1) παραθαλάσσιος κομῶπο-λις τῆς Λακωνικῆς Ἰλ. Οἱ Ἑλαιοὶ καὶ Ἑλλωτίες, ὑπερ Ἰδε· 2) κώμη ἡ χώρα

της Ἑλπίδος παρά τῷ Ἀλφειῷ Ἰλ. 3) πόλ. της Ἀργολίδος Ἀπολ. 4) πόλ. της Αἰγύπτου Στ. Βυζ. 5) πόλιν τις ἐν Ἀττικῇ ὡς Ἑλευήττιοι, οἱ οἱ Ἑλβετοὶ Στραβ. 4, 192. Ἑλουοί, ὁδοί. Ἑλουοί, οἱ οἱ Helvii παρά τὸν Ῥοδανὸν της Γαλλίας Στραβ. 5, 190. Ἑλουρίων, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἀθανάσιος. Ἑλουροι, οἱ Σκυθικοὶ λαὸς Στ. Βυζ. ἄλλως τὸ ἄρ. λει. Ἑλουροι. Ἑλουσα, ἡ πόλ. Παλαιστίνης Στ. Βυζ. κάτ. Ἑλουσηνός. Ἑλοφ, ἡ ἑλλοφ. Ἑλπ-ἀγόρα, ὁ Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ἐξεφώνησε λόγον ὁ Ἰσοκράτης Ἀρποκρ. Ἑλπεον ἑλπίζον Ἑνυχ. Ἑλπη, θυγ. Κόκλωπος Πολυμήμου Ἰω. Μαλ. Ἑλπ-ἡνωρ, ὁρος συντροφος τοῦ Ὀδυσσεύς Ὀδ. Ἑλπία, ἡ πόλ. ἐν Δαυνίᾳ, κάτ. Ἑλπιανοί Στ. Βυζ. Ἑλπίας, ὁ 1) ὄν. ἄνδρ. Δημ. 2) Ῥόδιος Στραβ. Ἑλπίδη-φόρος, ὁ Ἑλπιδοφόρος Ἑπιγρ. Ἑλπίδια, 1) γυν. ὄν. Θρακικ. Ἑπιγρ. 2) μήτηρ Λικινίου Βυζ. Ἑλπίδιανός, ἄνδρ. ὄν. Κρητ. Ἑπιγρ. Ἑλπίδιος, 1) ἄνδρ. ὄν. Προκόπ. 2) πολ. τοῖς Helpidii π. λατίν. Ἑλπίδι-φόρος, ἄνδρ. ὄν. Ἑπιγρ. Ἑλπίδο-δότης Ἑλπίδας δίδων Ἀνθ. 9, 525. Ἑλπίδο-κοπέω με ἑλπίδας κολακεύω, διαδουλοῦμαι Στ. Ἑμπ. κ. μουσ. 6, 26. Ἑλπίδο-πνοος, 2) ἑλπίδα πνέων Ψ. Χρυσ. Ἑλπίδο-ποιέω ἑλπίδας παρέχω Σχολ. Ὀδ. σ. 160. Ἑλπίδοτη γυνή τις Ὀρελλ. Ἑλπίδο-τρίβησις μακρά ἑλπίς Γεωρ Παγ. Ἑλπίδο-φόρος, 2) ἑλπίδα φέρων Ψ. Χρυσ. Ἑλπίδω, ὁτι οἱ γυνή τις ἐν Λυκίᾳ Ἑπιγρ. Ἑλπίζουσα γυν. ὄν. Ἑπιγρ. Ἑλπίζω (μη εὐρισκόμενον εἰσόμεν. παρ' Ὀμ. Π. Πινδ.) προσδοκῶ, προσμένω, συνήθ. 1) ἑλπίζω, εἴτε μετ' αὐτ. * -ἔως τομαῖον πημάτων Ἀισχ. Χο. 532, Σοφ. Τρ. 111. * -τὰ μέγιστα ἀγαθὰ Σεν. Ἰπομν. 4, 3, 17. -τί παρά τινας παρ' αὐτοῦ ἑλπίζω, προσδοκῶ, Δημ. 19, 102. εἴτε μετ' αὐτ. καὶ ἄπαρ. συνήθ. μέλ. * ἑλπίζε σῆσαι Ἑλλήσποντον βέοντα Ἀισχ. Περσ. 732, Σοφ. Φιλ. 1160, καὶ παρὰ πλ. συνήθ. ὁδρ. με τὸν -ἄν Πλατ. πολ. 5, 453, Σεν. π. προσδ. 5, 11. καὶ ἄνευ τοῦ ἄν Σοφ. Φιλ. 625, Σεν. Ἀγισ. 7, 6, σπαιώτ. ἄπαρ. ἐν. Αἰσχ. Χο. 185 * τῶνδε μῆκετι ἑλπίσης ὅπως τεύξει Σοφ. Ἰλ. 951 καὶ Εὐρ. Ἑρακλ. 1031. ὁ, τι ἡ ὡς μετὰ μέλ. Εὐρ. Ἰλ. 919 καὶ μτυν. -τὴ τύχη=ἑλπίζω εἰς τὴν τύχην, ἐγκαταλείπω ἑμαυτὸν εἰς αὐτήν, Θουκ. 3, 97. -ἐπὶ τινι, προσέτι * -ἐπὶ τὸν ὁπὸν Ν. Δ. ἔτι δὲ εἰς τινα, αὐτόθι. τὰ ἑλπίσθμενα = πράγματα, τὰ ὅποια ἑλπίζονται Θουκ. 5, 111. * Μῆδοις ἑλπισθεῖσα τροπαιοφόρος λίθος εἶναι = περὶ τῆς ὁποίας οἱ Μῆδοι ἑλπίσαν ὅτι Παρμενί. 6 (Πλαν. 222) 2) κοινὸς. δοξάζω, πιστεύω, μέλ. ἐν. ἄπαρ. * ἑλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλβιώτατος

Ἡρ. 1, 27 καὶ κλειστάκ. * ἑλπίζει δυνατόν εἶναι ἄρχειν Πλατ. πολ. 9, 573, καὶ ὁδρ. * οὐδ' ὅμως ἑλπίζετε αὐτοὺς δεῖσθαι ἡμᾶς Σεν. Ἀν. 6, 3, 17. 3) ἔτι δὲ κακὸν τι φοβέσθαι Σοφ. Αἰ. 786. * ὁθρὰς σφε τὸν ὁδρ. στήνον ἑλπίζει κτανεῖν Εὐρ. Ἰων 318. * ὁδρ. ὁδον κατιστάτο, ἑλπίζοντες ἀπολέσθαι Ἡρ. 8, 12. Πλατ. πολ. 8, 572. οὐτοὶ 2 καὶ οὐτ' ἄν ἑλπίσει μή ποτε τις ἀνασταῇ Ἡρ. 8, 53. * ἑλπίσαι μήποτε ἑλῶσθ*, 1, 77. spero. Ἑλπινεῖα Ἑλπινία. Ἑλπί-νεϊκος ἡ Ἑλπινίκος, Ἀθηναῖος τοῦ Ἑπιγρ. Ἑλπίνης Ἀθηναῖος ἄρχων, Ὀλ. 106, 1. Δ. Σικ. ἀνθ. οὗ ὁ Δ. Ἀλ. πρὸς Λυσ. Ἑλπινί-κης. Ἑλπίνας, ἐπὶ νομίσμ. Μιλήτων, Μιων. Ἑλπί-νικη, ἡ ἀδελφὴ Κίμωνος Πλοῦτ. Ἑλπίς, ἰδος, ἡ προσδοκία μελλόντων πραγμάτων * -ὁδρ. μελλόντων, οὐκ κοινὸν ὄνομα ἑλπίς Πλατ. νόμ. 1, 674. συνήθ. 1) ἑλπίς Ὀδ. π. 101, Π. Πινδ. κατέξ. * κτανεῖται ἑλπίσιν πεπισμένους Ἀισχ. Περσ. 790. * καὶ νομαὶ ὄν. ἑλπίδας, Χο. 192. * ἑλπίδας εἶναι κατοικεῖται = εἰς αὐτὸν βάλω, διεγείρω Πρ. 250. * πολλὰν βραγυσιάν ἑλπίδων ἀπολεσθεῖσων, Ἀγ. 491. * ἑλπίδα = ἑλπίς Σοφ. Οἰ. τ. 835. * ἑλπίδες πάρεστιν, Ἰλ. 809. * κτανεῖται ἑλπίσιν θερμαινεται, ἐξήρκετο, Αἰ. 473. * οὐδ' ἔστιν ἔτι ἑλπίς οὐδεμία σωτηρίας = περὶ σωτηρίας Ἀριστ. Ὀσμ. 916, ὡς καὶ Θουκ. 1, 65. * ἑλπίδα παρέχειν, προθεῖναι, ἐμπνεῖν. ἑλπίδα δίδω, λαμβάνω. * ἐπ' ἑλπίδος ὁρᾶσθαι καὶ ψεύδειν, ἀποκρίσθαι, ἀμαρτεῖν, καταβάλλειν. 2) εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα Ἀργότερα συνήθ. * ἑλπίς ἐστι, ἐν ἑλπίδι εἶναι, γίγνεσθαι, ἑλπίδα εἶναι, εἶναι. αὐτ. μετ' ἄπαρ. συνήθ. μέλ. Ἀγ. 665 καὶ ἀλλὰ γὰρ ὁδρ. Πινδ. Π. 3, 111, Αἰσχ. Ἑπ. 349, Σοφ. Οἰ. τ. 836. Πλατ. Φαῖδ. 66, Σεν. Ἑλλ. 6, 3, 20. προσέτι = εἰς ἑλπίδα ἦλθον τοῦ εἶναι Θουκ. 2, 196. καὶ ἐν. Αἰσχ. Ἀγ. 1409, Σοφ. Τρ. 137. * νῦν ἑλπίς ἦδη καὶ ὅτιον οὕτως ἀναφαίνεσθαι Πλατ. σοφ. 250. ἔτι δὲ * -ὡς ὁρᾶσθαι Εὐρ. Τρ. 487. * -ὥστε μὴ θανεῖν, Ὀρ. 52. * ἑλπίδας ἐν τινι ἔχειν = ἐν ἀποθέσει εἰς τινος ἑλπίδας μου Σεν. Κυρ. 1, 4, 25. * ἑλπίς σωτηρίας ἐν αὐτῷ ἔχουμεν Ἰσοκ. 4, 121. προσέτι -ἐς τινα Σοφ. Οἰ. Κ. 1746. * ἐπὶ τινι Εὐρ. Ὀρ. 1059. -ἐπὶ τῷ Δ. Σικ. 14, 101. ἔτι δὲ τινός = ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη π. χ. -τοῦ ναυτικοῦ Θουκ. 2, 89. ὁδρ. * οὐδ' ὅμως ἑλπίδες = αἱ ἐπ' ὁμῶν ἐπειδομένηναι, 1, 69. * αἱ τὸν Ἑλλήνων εἰς ὁμῶν ἑλπίδας, 3, 14. * -ὁπὲρ τοῦ μελλόντος Π. Πινδ. 14, 1, 5. περὶ τινος Δ. Ἀλ. 5, 27. 2) κοιν. προσδοκία, δεξιότης, παρ' ἑλπίδα = παρὰ προσδοκίαν Αἰσχ. Ἀγ. 873, Σοφ. Φιλ. 870. * σπορὸν τὴν ὁπὲρ ἑλπίδ' ἔχων Ἀντ. 363. ἔτι δὲ * ἐπ' ἑλπίδας = ἄλλως ὅπως προσδοκῶ Αἰσχ. Ἀγ. 971, Σοφ. Ἰλ. 1116. * θεός ἄπαν ἐπ' ἑλπίδους τέκμαρ ἀνέσται = κατὰ προσδοκίαν Πινδ. Π. 2, 49. ὄν. καὶ οὐκ ἐπ' ἑλπίδι φάνηται Εὐρ. Ἡρ. μ. 804.

«ἐπὶ τινι ἐλπίδι ζῆς» Πλατ. Ἀλκ. 1, 105.
«ἐκτός ἐλπίδος γυνήεις τ' ἐμῆς σωθείς» Σοφ.
Ἀντ. 330. «ἀλλὰ ἐλπίς πολλή, τὸ γένος ἡ-
μῶν τοῦτο νοητὸν εἶναι» = δυνάμεθα νὰ προ-
σδοκῶμεν, συμπεραίνωμεν, ὅτι Πλατ. νόμ. 10,
898' 3) καὶ περὶ κακῶν πραγμάτων, φόβος
«προσῆλθε φόβον, ἦν φοβουμένη» Εὐρ. Ὀρ.
859' «-τῶν μελλόντων κακῶν» Λουκ. τυρανν.
3, καὶ πρὸ πάντ. μὲν. 4) ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου στηρίζει τὴν ἐλπίδα του. «Ὁρέσσης οὐ-
χεῖται ἐλπίς δόμων» Λισχ. Χα. 765' «ὄμειτε, ὡ
Ἰακωβαῖοι, ἡ μὲν ἐλπίς» Θουκ. 3, 57' καὶ
ἐν ἐπιτομῆσι «ἡ γονέων ἐλπίς» Ἐπιγρ. spes.
Ἐλπίς, (ἴδος, ἡ) 1) θεά (Ἡσ. 2) ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
Ἐλπίς, (ἴδος, ὁ) Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.
Ἐλπίς, ἡ τὸ ἐλπίζειν Ἀχμετ. ὄνειρ. κ. 71.
Ἐλπίσμα, τό τὸ ἐλπισθέν, ἡ ἐλπίς Πλουτ.
ἡ 0. σ. 1089.
Ἐλπίσμός, ὁ ἔλπισις Γεωρ. Παχυρ.
Ἐλπίστον, ὅτε ἐλπίζειν Εὐστ. ἔργ. σ. 4.
Ἐλπίστης, ὁ ἐλπίζων Νειλ. ἐπιστ.
Ἐλπίστικός, 3' ὁ ἐλπίζων - ἐπιστήμη Ἀριστ.
π. μνημ. κ. 1' «οἱ ἐλπίστικοὶ φιλόσοφοι» =
οἱ θεωροῦντες τὴν ἐλπίδα ὡς τὸ μόνον τοῦ
βίου στήριγμα Πλουτ. συμπ. 4, 4, 3, spetans.
Ἐλπίστος, ὁ Ἀθηναῖος Ἀναγνώστης Ἐπιγρ.
Ἐλπίστος, 3' ὁ δυνάμενος νὰ ἐλπίζῃ Ἀρι-
στοτ. π. μνημ. κ. 1.
Ἐλπίος, τό ἔλπιον, στέαρ, εὐθηνία Ἡσυχ.
ΕΛΠΩ (κυρ. ΕΕΛΩ, πρὸ ἐλπίσματος) 1)
δίδω ἐλπίδα, κάμνω νὰ ἐλπίζῃ τις «πάντας
μὲν ῥ' ἐλπει» Ὀδ. 6, 91. Ἄλλως 2) μέσ.
ἐλπομαι ἐπ. ὅτι δὲ ἐλπομαι, ἐλπεται Ἰλ.
κ, 105, ν, 813, ἐλπομένη, 0, 196, πα-
ρατ. ἐλπειτο συχνά μόν. δὲ Ὀδ. ι, 419
γράφεται εἰσέτι ἐφαλ. μ' ἤλπειτο ἀντὶ μὲ
ἐλπειτο, μὲ τὸν παρ. ῥολπα, ὕπερ. ἐώλ-
πειν, ἔχοντα; σημασ. ἐν. καὶ παρατατ. ἐλ-
πίζω, προσδοκῶ, περὶ τοῦ μέλλοντος εἰκάζω
τι, εἴτε μετ' αὐτ. - νίκην Ἰλ. σ, 539 καὶ
πολλάκις. ἡ συνήθ. μὲ μὲλ. ἀπαρ. ρ, 603,
συχνά «θυμῷ ἔλπ, ὅν κατὰ θυμόν», ν, 8' ἐν
στίθεσσι, προσέτι «θυμὸς ἐλπεται, ἤλπειτο»
Ὀδ. ι, 419 Ἡσ. ἔρ. 271 καὶ Πινδ. καὶ μὲλ.
Ὀρφ. Ἀργ. 844' καὶ παρενθετικῶς «ἀλλὰ
καὶ αὐτός ὃν ἔλπω» ἐν πρώτοισιν ὁμιλεῖ
Ἰλ. σ, 194' δοξάζω, πιστεύω, μετ' ἐν. ἀπαρ.
Ἰλ. ν, 309, Θεοκρ. 7, 31' «θεὸν εἶναι σε ἔλ-
πομαι» Ἡρ. 1, 65. Ἐτε δὲ «ἤδη γὰρ νῦν
ἔλπω» Ἀρῆα γε πῆμα τεύχεται Ἰλ. σ, 110,
καὶ μετ' ἀορ. η, 199' πρὸλ. Θεοκρ. 25, 174,
εἰς τὸν ὅποιον καὶ ὁ ἄν. προστίθεται Ἡρ. 2,
11. «Ἐτε δὲ φοβούμαι Ἰλ. ν, 8' «ἐλπιόμενός
τί σι καὶ ὅν εἶναι» Ἡρ. 1, 113' πρὸλ. ἄλ-
λως τε τὸ παρ' Ἀττικῶς εὐχρ. ἐλπίζω, spero.
Ἐλπωρή, π. ἡ ἐλπίς «Ἐλπωρή τοι ἐπειτα
φίλοις τε ἰδέειν» Ὀδ. η, 76 καὶ μὲν. π. Ἀ-
πολ. Ρ 3, 488, ἔτι δὲ πλ. 3, 1255.
Ἐλυγείς, ὁ Διόνυσος ἐν Σάμῳ Ἡσυχ.
Ἐλυθρα, χωρίον Ἐπιγρ.
Ἐλύκωκοι, λαὸς ἐν τῇ Ναρδωνί. Γαλα-
τία Πτολ.
Ἐλσαι, ἔλσαι, ἀορ. τοῦ εἰλέω.
Ἐλσούς, τὰς μυίας Ἡσυχ.

Ἐλυμα, ἡ ἔλυμα τό τὸ μέρος τοῦ ἀσπιδίου
εἰς τὸ ὅποιον ἐνδύεται ὁ γυῖς μετὰ τοῦ ἰστού
βοῶν Ἡσ. ἔρ. 428.
Ἐλυμα, τὰ πόλ. 1) Μακεδονίας Πτολ. 2)
Σικελίας Δ. Ἀλ.
Ἐλυμαίς, (ἴδος, ἡ) χώρα εἰς τὴν Σουσιανήν,
παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ εἰς τὴν με-
γάλην Μηδίαν Πολυδ. ἔτι δὲ Ἐλυμαία,
κάτ. Ἐλυμαῖοι Πολυδ. Ἀφροδίτη Ἐλυ-
μαία Ἀππ. Σοφ. 66.
Ἐλύμας, 1) βασιλεὺς τῆς Τυρρηνίας Στ. Βυζ.
2) βασιλ. τῆς Λιβύης Διοδ. 3) Ἀραβικ. ὄν. Ν. Δ.
Ἐλυμία, ἡ πόλ. Ἀρκαδίας, μεταξὺ Ὀρχα-
μενοῦ καὶ Μαντινείας Ξεν.
Ἐλυμιώται, Ἐλυμιῶται Πτολ.
Ἐλυμνία, ἡ καὶ Ἐλύμνιον τόπος εἰς τὴν
Εὐβοίαν ἡ καὶ νῆσον παρὰ τὴν Εὐβοίαν Ἀριστ.
κάτ. Ἐλύμνιος καὶ Ἐλυμνιεύς.
Ἐλύμνιος, ὁ Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ Ἡσυχ.
78' Ἐλύτιος.
Ἐλύμνιοι δοκοῖ, ὁρασηναί Ἡσυχ.
Ἐλυμοί, οἱ Σικελικὸς λαὸς Θουκ. ἡ ἐκ τῶν
Τρώων καταγόμενος Πaus.
Ἐλυμος σπέρμα, ὁ ἐφοντες οἱ Ἀάκωνες ἐσθί-
ουσι Ἡσυχ.
Ἐλυμος, ὁ υἱὸς 1) Πριάμου Στράβ. 2) τοῦ
Ἀγχίσου Ἐτ. Μ.
Ἐλυμος, ὁ 1) σπένμα, περικάλυμμα.
πρὸ πάντ. θήκη διὰ κιθάραν καὶ τόξον Ἡσυχ.
2) εἶδος πλαγιάλου ἐκ πύξου Σοφ. καὶ Καλ-
λίας π. Ἀθην 4, 176' 3) εἶδος οἴτου = με-
λίτην Ἰπποκρ. Πολυδ. 2, 15, 2.
Ἐλυρος πόλ. Κρήτης, κάτ. Ἐλύριος Στ. Βυζ.
Ἐλυστα ἄμπελος μέλαινα Ἡσυχ.
Ἐλύτιος Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ Ἡσυχ.
Ἐλυτρον τό (ἐλύω) περιέλλω, ὀκηρ.
«τὸ ἔξω ἐλυτρον» Πλατ. πολ. 9, 588' - τοῦ
δοράτος Ἀριστ. Ἀχ. 1120' - τῶν ἀσπίδων
Δ. Σικ. 20, 11 καὶ μὲν. - τοῦ ὕδατος = δο-
χεῖον ὕδατος, δεξαμενὴ Ἡρ. 1, 185' - ὕδα-
των, 4, 173' τὸ πτερυγιστὸν κάλυμμα τῶν
ἐντόμων Ἀριστοτ. Ζ. 1, 4, 7' τὸ κέλυφος
τοῦ καρκίνου Αἰλ. Π. 1, 9, 43' κάλυμμα,
φλοιὸς καρπῶν Διοσκ. κ. ἄλλ. τὸ σῶμα ὡς
περικάλυμμα τῆς ψυχῆς Λουκ. ἄθρον. 44.
Ἐλυτρόω περικαλύπτω Ἰπποκρ.
Ἐλυτρώδης, 2' ἐλύτρω ὅμοιος Εὐστ.
Ἐλύω στρέφω, κάμπτω, κάμπτω, μόν.
εἰς ἀορ. ἐλύσθην «ῥυμὸς ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη» =
ἐκάμψθη πρὸς τὴν γῆν Ἰλ. ψ, 393, ἀλλαχὺ
μόν. μετ. ἐλυσθεῖς = κάμψθης κάμπτου-
μενος, κυλιόμενος «προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλ-
λῆος ἐλ., ω, 510' «-ὅπου γαστέρ' ἐλ.» =
ὅπου τὴν κοιλίαν κάμψθης, ζαρώσας Ὀδ. ι,
433 καὶ ἄλλ. μὲν. «ἔρως ὑπὸ καρδίαν ἐλ.» =
εἰς τὴν καρδίαν ὑποκαμψθεῖς Ἀργιλ. ἀποσπ.
69' «ἐν ψαμάθοισιν καὶ πλησίον ἐλ.» = αὐτόθι
βοηθεῖς, κρυβεῖς, Ὀππ. κων. 3, 418' καὶ «ἐν
κηρέσιν ἐλ.» = περικαλυφθεῖς Ἀπολ. Ρ. 1,
254' «ὃ δ' ἐν ψαμάθοισιν ἐλυσθεῖς» = ἐκτα-
θεῖς, 1, 1034' πρὸλ. εἰλῶν, ἰνολίνο.
Ἐλφος βοδύρον Κύριοι Ἡσυχ.
Ἐλχανός (Ἐλχάνος Ἡσυχ.) ὁ Ζεὺς παρὰ
Κρησὶν Ἐπιγρ.

Ἑλ-ώδης, 2' βαλτώδης - τόποι Ἀριστοτ. 2. 1. 6, 8 καὶ μὲν. palustris.
Ἑλ-ώδης ὁ Ἡφαιστος παρὰ Δωριεῦσιν Ἦσυχ.
Ἑλ-ωρ, ὡρος, τὸ (ἐλεῖν) ἄρπαγμα, ἄγρα· λεία, πιάσιμον, πρὸ πάντ. περὶ νεκρῶν, οὐτι-
νες κεῖνται μένοντες ἄταφοι· εὐρηται δὲ συν-
διδόμενον μὲ τὰς λέξεις «ἀνδράσι δυσμενέεσσι,
οἰωνοῖσι, θήρεσσι—ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι»
Ἰλ. ε, 488, Ὀδ. γ, 271, ε, 473· «κυοῖν ὁ»
ἐπειθ' ἔλωρα—οὐκ ἀναίνομαι· πέλειν· Αἰσγ.
ix. 781· «μὴ βρωθῶ κυοῖν πρόβλητος οἰωνοῖς
θ' ἔλωρ» Σοφ. Αἴ. 817 καὶ Ἀπολ. Ῥ. 1,
1251. «Ἐτι δὲ περὶ πραγμάτων, ἅτινα εἶνε
ἰκτεθειμένα εἰς τὴν ἄρπαγην Ὀδ. σ, 208·
«Πατρόκλοιο ἔλωρα ἀποτίνειν» = τιμωρίαν
παροσχεῖν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναίρεσως»,
Ἰλ. τ, 93, εἶνε δηλ. ἐξελίχων· αἵματος, κυρ.
ἔτι ἔχει καταστήσει τὸν Πάτροκλον ἄρπαγμα
τῶν κυνῶν, carputa.
Ἑλ-ωρεὺς υἱὸς Ἡφαιστού Σχολ. Ἰλ. γδ' Ἑλ-ώδης.
Ἑλ-ωρίνη γδ' ἔλωρος.
Ἑλ-ώριον, τό· ἔλωρ Ἀπολ. Ῥ. 2, 264, ἐν
τῷ πλ. Ἰλ. α, 4.
Ἑλ-ώριος, δ' ἐφουδάτιον τι πτηνὸν Ἀθην.
Ἑλ-ώριος γδ' ἔλωρος.
Ἑλ-ωρίς, ἰδος, δ' 1) Σύρακός τις Δ. Σικ. 2)
Πυθαγόρειος ἐκ Σάμου Ἰάμβλ.
Ἑλ-ωρος ἢ Ἑλ-ωρος 1) ὁ ποτ. Σικελίας
Ἐρ. 2) ἡ, πόλ. παρὰ τὸν ποταμὸν τοῦτον,
ἐπὶ 0. «Ἑλ-ώριος ἀγών» = δὲ τελούμενος ἐπὶ τοῦ
Ἑλ-ώρου ποταμοῦ ἢ πεδίου Διοδ. 13, 19· κατ.
Ἑλ-ωρίτης Στ. Βυζ. καὶ ὁδός Ἑλ-ωρίνη Θουκ.
6, 70· 3) υἱὸς Ἰστρου Τζέτζ. 4) πόλ. Μακε-
δονίας Στ. Βυζ.
Ἑλ-ωτίες μισθωτοί, οἱ ἐν τῷ ἔλει ἐργαζόμε-
νοι Ἦσυχ. ἴδε Ἐλ-ωτες.
Ἑμ-ἄντι ἐν προθ. πρὸ τοῦ μ ἐδρίσκειται συχνά
ἐν ἐπιγραφαῖς Ἑμ-μὲν· Βοικχ. σωμα. ἐπιγρ.
τ, 2, σ, 383, 42.
Ἑμ-α· τὸ σπέρμα καὶ ἡ πέψις Μοσχόπ.
Ἑμ-αυτίων, υἱός· Ἀρκάς τις Πaus.
Ἑμ-αυτοῦ, ἑμ-αυτῆς, ἰων. ἑμ-εαυτοῦ, ἀν-
τανακλωμένη ἀντωνυμία τοῦ πρώτου προσ.
(μόν. ἐν. ἢ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. τοῦ ἀρσ. καὶ
0ηλ. τὴν δὲ 0ν. ἑμ-αυτὸς ἐσχημάτισε κωμικ-
ὸς τις χάριν ἀστεϊότητος κατ' Ἀπολλ. ἀν-
των. 404, 6). Παρ' Ὁμ. χωρισμένη ἀκόμη
καὶ μαχόμεν κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγὼ» Ἰλ. α, 271,
παρ' Ἡρ. καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
σεῖς, ἐνθα τὸ ὑποκείμεν. εἶνε ἐγὼ, πάντοτε ὅπως
ἐκφράση πάσας τὰς πρὸς τὸ ὑποκείμεν. ἀναφο-
ράς, συχνά δὲ ἀνευ ἰδιαίτερας δυνάμεως·
ἑμ-αυτῆς δύσσορον λέξω βίαν· Αἰσγ. Ἀγ.
833· «φράσαι θέλω τοι πρῶτα τὰμ-αυτοῦ»
Σοφ. Ἀντ. 238· ὥς ἑμ-αυτῶν θέμματα θρεψά-
μην ἐγὼ» Οἰ. τ. 1143· «ὅπως ἑμ-αυτῆν
καλύσω», Ἀντ. 1116· «ἀκούω χρησθῆναι—τὸν
δωμῶνμον ἑμ-αυτῶν (Δημοσθένους)» Δημ. 3,
21· πρὸλ. ἐμ-αυτῶ καὶ ἐν ἑμ-αυτῶ γδ' ἐν.
Ἑμ-ᾠδάζω (ἴδε βαδᾠάζω) φωνάζω πρὸς
τινα τινὲς ἱκπών. ἀποσκ. 38 ἐν Ἑτ. Μ. ἐνθα
ἰσφαλ. ἑμ-ᾠδάζαντες ἀναγινώσκειται, incipiam.
Ἑμ-ᾠδάζας, ὁ παποιστάνθρωπος· οὕτως ὠνο-
μασεν ὁ θεοποιήσας τὸν Ἀνυτὸν κατὰ Σχολ.

Πλάτ. ἀπολ. σ. 330 παρὰ τὰς ἑμ-ᾠδάζας, καὶ
ceolarius.
Ἑμ-ᾠδίζω· ἐντὸς τίνος βαδίζω Δ. Κασ.
79, 14 καὶ ἄλλ. -ταῖς ὁχθαῖς = ἐπὶ τῶν ὁχθ.
Ἀλ. 2. 1, 10, 24, incedo.
Ἑμ-ᾠδίζιον, τό· ὄψκος. τοῦ ἑμ-ᾠδῆς Ἀριστ.
πλ. 941, calceus.
Ἑμ-ᾠδίζο-μετρικός, 3' ἀνήκων εἰς τὴν μέ-
τρησιν τοῦ ἑμ-ᾠδῆος μαθῆμ.
Ἑμ-ᾠδίζον· βαδίζων ἐν τινι, πεζῶς, κατ'
ἐξάμ. = ἔζεσθαι ἢ παρὰ τῆς· Ἰλ. σ, 505
Πaus. 10, 20, 8, ἔτι δὲ Στρατ. 2, 4, 1, διόρθ.
Ἑμ-ᾠδίζον, τό· θεμέλιον, βάσις Πολυδ. 6,
2, 2' τὸ ἑμ-ᾠδῶν γεωμετρ.
Ἑμ-ᾠδ-δοποιός, δ' ὁ ἑμ-ᾠδῶν ποιῶν γλωσσ.
Ἑμ-ᾠθεύω· εἰσδύω βαθύτερα Γρ. Πατ. ἴδε
ἑμ-ᾠθεύω.
Ἑμ-ᾠθεύς, 2' τακτικός Δουκάγ.
Ἑμ-ᾠθεύς, τὰ· εἶδος παπουταίων Πολυδ.
7, 93, calceamenta.
Ἑμ-ᾠθεύωνος, δ' σφοδρὸς, σὺν φωνῇ· ἑμ-ᾠ-
θεύωνος· σφοδρῶς, σφοδρῶς· Ἦσυχ.
Ἑμ-ᾠθεύων, μελ. -υνὼ βαθυλῶν, κοι-
λαίνω· βύθρον Ἀλκιφρ. 3, 13· «τὴν κα-
κίαν αὐτοῖς· καί μιν νὰ εἰσδύσῃ Πλουτ. 70,
σ. 1128· ἀμτβ. εἰσδύω, βυθίζομαι, τινὲ Φι-
λων excano.
Ἑμ-βαίνω 1) ῥυπαίνω, ἐντὸς πηγαίνω, πρ-
πάντ. -νῆ· καὶ -ἐν νῆ· εἰς τὴν πλοῖον ἑμ-
βαίνω, ἐπιβαίνω Ὀδ. δ, 656· «ἐν ἐκαστῷ
πεντήκοντα ἑμ-ᾠδῶσαν» Ἰλ. 6, 720· -εἰ-
ναῖς Ἡρ. 2, 29, Πλάτ. Μενεξ. 243· καὶ ἀνε-
προσλήκων Ἰλ. ε, 629, Ἀριστ. Βατρ. 188
Πλάτ. Γοργ. 511 ἔτι -τὸν λέμ-ᾠδον Πολυδ.
30, 9, 11· «ἐκποιῶ καὶ ἀρμασιν ἑμ-ᾠδῶν·
ὅστις ἔχει ἐπιβῆ ἐπὶ τοῦ ἀρματος» Ἰλ. ε, 199
-ἑμ-ᾠδῶν Εὐρ. Φων. 2· ἐπ' ἀπῆλ· ἑμ-ᾠδῶν·
= ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἰστάμενος Σοφ. Οἰ. τ.
803· πρὸλ. βαίνω· «κατ' ἀγρὰυλοιο βοῶν
κέρως ἑμ-ᾠδῶν» = ἐπ' αὐτοῦ προσκολλημένον
Ἰλ. ω, 81, καὶ «γαυτέρω ἐπὶ 0ν ὅς ἐν ὅτ'
δρμει σιγῇ ἑμ-ᾠδῶσαν» = ἐπ' αὐτοῦ κεμῆ-
σιν Ἀρχεστρ. Ἀθην. 5, 101· -εἰς ποταμὸν
Πλάτ. Κρατ. 401· «εἰς θάλασσαν οὐκ ἑμ-ᾠ-
δῶν» εἰς τὴν θάλασσαν, μὴ πλέοντες Λυσ. 2,
59· «γῆς δὲ μὴ ἑμ-ᾠδῶν ὕρων» Σοφ. Οἰ. Κ.
401· -κέλευσθον Εὐρ. ix. 989· «-ἄνευ
στῆγην» Κυκλ. 92· μεφ. «εἰς τόνδ' ἐνέβη
(ἰσφαλ. ἐνέβη) εἰς ἀληθεία χρησθῶν» = ἐμ-ᾠ-
δῶν, ἑκαμὲς ἀληθῆ χρησθῶν Ἀισγ. Ἀγ. 1518
-εἰς σκέψιν Πλάτ. νομ. 3, 686· -εἰς τῆ-
ν ἐμ-ᾠδῶν δῶσαν· πολ. 3, 406· -εἰς ἀρμα-
σιν, -εἰς τὸν ποταμὸν τινά· Ἰων 534, Κρατ. 39
«-εἰς τὸν κίνδυνον» Σιν. Κυρ. 2, 1, 15· «ἐ-
αυτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἑμ-ᾠδῶν»
Δημ. 18, 248, καὶ «ἐάν μὴ πρότερον ἐμ-ᾠ-
δῶν τῷ ἐπιτελούμεναι» Πλάτ. Φαῖδρ. 253
ἐπὶ τίνος πατῶ· -ἀλουργεῖν = ἐπὶ πορφυρῶν
σκεπαρμάτων Αἰσγ. Ἀγ. 920· «τῶ δ' ἐγὼ
ἐμ-ᾠδῶν» Ὀδ. x, 164· «χρυσόεισι πεδύλο-
ν ἑμ-ᾠδῶν» Ἦσ. θε. 12· μεφ. ὡς τὸ insu-
lare, «ὡς ἀφ' ὧν δαίμων ἐνέβη Περσῶν γε-
νεῖ» Αἰσγ. Περσ. 875· 2) ἐντὸς προχωρεῖν
-ᾠδῶν Πλάτ. Ἀλκ. Α. 108· «-ἔχοντες πα-

δός, Πινδ. Π. 10, 12· ἐμδῆτον=ὕπαγετ' ἑμ-
νός· Ἰλ. φ, 403, καὶ συγνός, ἑμδῆ Εὐρ.
Ἰλ. 113· «ἐμδῆ χυῖρε» Ἀριστ. ἔκκλ. 4,
3) παρεμβαίνω, μὲ τὴν ὑπαινοισομένην
νυναιον ἵνα ἐμποδίσω Ἰλ. π, 94. Ὁ ἀδρ.
ἔχει μετὰ σημ. ἐντός φέρω, εἰσάγω (ἐν δὲ
τῇ μέλῃ λαβόντες ἐξήσαμεν Ὀδ. λ, 4)· «ἐκ-
εἰσε εἰσε ἐμδῆσαι νιν διφρον» Εὐρ. Πρακλ. 845·
εἰς φροντίδα = εἰς φροντίδας ἐμδῆσαι Ἰπρ. 1,
6. Ἄλλως ἔχει τὸ «εἰς ἀντὶον ἐμδῆσαι πόδα»
Εὐρ. Πρακλ. 168· πρὸλ. Σοφ. ἀποσπ. 599,
αὐτὰ μέσα τὸ πόδι, μὲ τοὺς πόδας εἰσέρχονται
ἐμ-δα-κ-ανίτης· τὸ μετὰ τοῦ ταρίχους καὶ
τέτατος κατασκευαζόμενον βρώμα Ἦσυχ.

ἐμ-δα-κ-εύω· κατὰ τινας μαίνομαι, τινὶ
Ἠλιοδ. 2, 4, bacchor.

ἐμ-δάλλω, μελ. ἐμβάλλω 1) ἐντός ῥίπτω,
πενδονίζω· τινὲς πόντω = εἰς τὴν θάλασσαν
Ἰλ. ε, 258· «-νῆς κεραυνόν» Ὀδ. μ, 415,
ὡς καὶ «-δαλὼν νῆσοι» Ἰλ. ν, 320· «χρὶτὼνα
ἐμβάλε χειρὶν» Ὀδ. α, 428· «ἀκτῆτρον δὲ σὶ
ἐμβάλε χειρὶ» = τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν χεῖρά του,
Ἰλ. 37· «σάκει ἐμβάλε ἔγχος» Ἠσ. ἀσπ.
114· «-πέτρον στέρνον» Πινδ. Ν. 10, 68
-λίδον τινὲ εἰς κεφαλὴν Ἀντιφ. 5, 26·
πῦρ ἐμβάλλοντες Ἦσυχ. 7, 53· «εἰς φρέαρ,
εἰς ἄμψαν Πλατ. Γοργ. 471· «εἰς τὸ βῆ-
ν» Ἰσχυρὸν Ἀριστ. βατρ. 754· «εἰς τὰς ἄρκους,
εἰς τὰ δίκτυα ἐμβάλλω, προσωθῶ Σεν. κύν.
δ. 25· οὕτως δ' Ὀμ. λέγει «μὲν αὐτὴς χειρὶν
Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβάλεν» = τὸν ἔδωκε, ἔ-
καμε νὰ πέσῃ πάλιν εἰς τὰς χεῖρας του Ἰλ.
πρ, 47 καὶ «-εἰς τὸ δεσμοτῆρον» = βάλῃ εἰς
τὴν φυλακὴν Δημ. 53, 14· συγνὰ μετ. -εἰς
ἀπορίαν, βάλλω, φέρω εἰς ἀπορίαν, «μπερδε-
ψίαν Πλατ. Φιλ. 19· «-εἰς πᾶλλον ἐρωτή-
μα» Φιλ. 19· «εἰς λόγον = βάλῃ εἰς λόγον,
φέρω πρὸς αὐτόν, πολ. 6, 487· ἐκ δὲ -εἰς
ἀντυχίας = κερνίζω εἰς ἀτυχ. Αἰσιν. 3, 79·
«-εἰς αἰσχύνῃ καὶ ἀδικίᾳ» Δειν. 3, 7· «-εἰς
ἐργασίας, = βάλῃ, περιπλέκω εἰς δίκας Ἀριστ.
Ἰλ. 686· «τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοι-
δορίαν», κάρνω γελῶτον Δημ. 10, 75· «εἰς
ἐχθρὰν=κάρνω μισήτων, 18, 70· τινὲ εἰς ἀπο-
ψίαν=βάλῃ εἰς ὑποψ. Πλουτ. Θεμ. 23· Ἐλ.
λειπτικῶς ἐξηγητὰ τὰ ἐμβάλλειν κώπαις,
δελ. χείρας = κωπηλατῶ Πινδ. Π. 4, 201, ὡς
καὶ Ὀδ. 4, 489· καὶ ἄνευ τοῦ κώπαις Σεν.
Ἐλλ. 5, 1, 13, Ἀριστ. βατρ. 206, καὶ κωμ.
Ἰππ. 602, ἐνθα δ' Σχολ. ἰδ. «τὸ κρούσαι
ναυσὶν ἐμβάλλειν λέγουσι» (ἀν δὲν θέλῃ τις
νὰ συμπληρώσῃ νᾶσιν ἢ νὰ τὸ ἐκλάβῃ ἀμέ-
ταβῆτος ἡμῖνοι εἰς τὰ κουπία) ἄλλ· «-εἰς τὰ
πλοῖα» = ἐπιβιβάσθαι Πολυδ. 2, 7, 10· -χι-
λόν, -χόρτον, δηλ. -εἰς τὴν πράτην = ῥίπτω
χόρτον Σεν. Ἀν. 1, 9, 27 καὶ συγνὰ -ψη-
ρον, = ῥίπτω τὴν ψῆρον εἰς τὴν κάπην, ψη-
φοροῦ· -περὶ τινος, Κυρ. 2, 2, 21·
κτυπῶ, δέρνω, τινὶ Σεν. Ἀν. 1, 5, 11, καὶ
μετγ. Πλουτ. Καιο. 65· «πληγὴν μίαν εἰς
τὸν βουδμᾶ», = τοῦ ἔδωκ' ἐν κτύπῃ εἰς
τὸν βουδ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ προσθήκ. κτυπῶ
«ἐμβάλλω ισχυρότατα» Σεν. ἰππ. 8, 4, 21
ἐμβάλλω, παρεμβάλλω, μίαν λέγει Πλατ.

Πρωτ. 342, ἐν στοιχείῳ, Κρατ. 414· «χαλι-
νόν, ἔπιπν» = ἐμβάλλω εἰς τὸν ἵππον τὸν χα-
λινόν Σεν. ἰππ. συγνὰ «ἐν δὲ χαλινούς γαμ-
πηλῆς ἔβαλον» Ἰλ. τ, 394· ἔτι δὲ «βρόχον
ἐμβάλε τραχήλῳ» Θεοκρ. 23, 51· «χειρὰ δε-
ξιάν» = δίδω τὴν δεξιάν Σοφ. Τρ. 1171 (ὡς
καὶ Δημ. 21, 119) καὶ ἄλλ. «χειρὸς πιστιν»,
Φιλ. 802, ἐνθα ἀπλῶς δίδεται ἀπόκρισις·
«ἐμβάλλω μενεῖν» = ἀπισχοῦμαι νὰ μείνω·
πρὸλ. Ἀριστ. σφ. 554· «μοχλόν = βάζω τὸν
μοχλόν Σεν. Ἀν. 7, 1, 12· «τὰ φρον» =
τὰ φρον ἀνασκάπτω, κάρνω Πλουτ. Πύρ. 27.
Καὶ ἐν ἄλλαις σχέσει· «φύτὰ ἀφροδύων γε-
ννατὰ ἐμβεβλημένα» = κεντριμένα Δημ. 53, 15
καὶ μετγ. «ἐμβ δένδρα» = ἐμφυτεύω· «-ζεύγῃ
εἰς τὸν ἀγρόν» = εἰς τὸν ἀγρ. πέμπω, ὡς καὶ
εἰς τὰ πλοῖα 12, 2, 26· «πᾶντ. Πρὸ πάντ. δὲ
περὶ τῆς ψυχῆς ἐμβάλλω, ἱμνέω» «μένος
τινὶ, σῆνος ἐκάστῳ καρδίᾳ» Ἰλ. κ, 366, λ.
151· «-σφῶν τὸ δεινὸν μῦθος» Σοφ. Οἰ. Κ.
1394 (ἔτι δὲ νόσον, Αἴ. 447· πρὸλ. «νόσον
πικρὸν στρατῶν» Εὐρ. Τρ. 66· «-ἄταν τινὶ»
Αἰσχ. Ἐπτ. 298) «-φροντίδας τινὶ» Ἀντιφ.
2, 6, 2· «-φῶδον ἀπαρῶν» Πλατ. νόμ. 3, 698·
«-φιλοπράχμοσόντην Φίλιππον» Δημ. 4, 42·
«-προθυμίαν καὶ ὁρμὴν τῆς στρατείας» Πλουτ.
Πύρ. 13· «εἰς νῆον ἐμβάλλειν», Τιμοκ. 3·
«ὁάρσο, τινὶ Πυλὺδ 10, 14, 10· «-λόγον περὶ
τινος» ἐμβάλλω, εἰσάγω, συνάπτω ὁμιλίαν
περὶ τινος Πλατ. πολ. 1, 344· καὶ ἀπολ.
«οὐ δὲ ἐμβάλε περὶ τοῦτον» = σκέσθητι περὶ
τοῦτου Σεν. Κυρ. 5, 5, 43· «-β ὑλὴν εἰς
τινι», Κυρ. 2, 2, 18, 3) ἀμ. 6. ἐντός πίπτω,
ῥίπτω ἐμαυτὸν ἢ -στρατὸν=κάρνω εἰσβολὴν,
εἰσβάλλω. εἰσορμῶ· «εἰς γῶρην Σεν. καὶ
ἄλλ. τελείως δὲ -στρατεύμα Αἰσχ. Ἐπτ.
1010· «τατὰ ναυοὶ=προσβάλλω Ἦσυχ. 4, 14,
Πολυδ. συγνὰ πρὸ πάντ. περὶ πλοίων, «-μ-
βολον, (ὑπὲρ ἴδε), προσπίπτω -μείση Ἦσυχ.
2, 91· «ἐμπεδολογεῖν καὶ ἐμπεδολογεῖν», 2,
70· ἐπὶ τινος ἐφορμῶ· «κατὰ τὰς οὐδὺς τῶ
δεῖ ἀπαντῶντι» Πλατ. πολ. 3, 563· «-εἰς
τοὺς προσόλκας» Πλουτ. Κεμῖλλ. 10· καὶ μέ-
λιστα ἀντὶ τοῦ ἀπαντᾶ Τιμοκ. 26 ἰδ. ὑπάρχω
κάπου· «εἰς ἀγορὰν ἐμβάλλειν» Δημ. 24, 103·
ἴδε καὶ φ-γορά. Περὶ ποταμῶν, εἰσβάλλω,
γύνωμαι· «εἰς τὸν Τάρταρον Πλατ. Φαῖδ. 112,
εἰσδύω» «τὸ ὕδωρ ἐμβάλλον τὸ χωρία ἐλυρή-
νατο» Δημ. 55, 11· 4) μέσ. δὲ ἐμαυτὸν ἐν-
τός θέτω, πρὸ πάντ. εἰς τὸ πλοῖον δέχομαι
πορτίον Λουκ. καταπλ. 5· «μαρτυρίαν ἐνε-
βάλετο τοιαύτην», δηλ. εἰς τὸν ἔχινον· «κατα-
θέτω μαρτυρίαν, ὡς εἶνε τελείως Δημ. 27,
51· «ἐμβολομένου γὰρ ἐμοῦ ὄρκον εἰς τὸν
ἔχινον», 40, 65· «μῆτιν ἐμβάλλω θυμῶν» Ἰλ.
φ, 313, ὡς καὶ «-φύην = βάλλω εἰς τὴν καρ-
δίαν, σκέπτομαι, κ, 447· «τοῦτ' εἰς τὸν νοῦν
ἐμβάλλεσθαι» Δημ. 18, 68 καὶ μετγ. κωμ.
«ἐμβάλλεσθε τὸν λαγῶν» = ῥίχνω μέσα μου,
τρώγω χορταστικὰ Ἀριστ. ἐπ. 1312, ἱππικία.
Ἑμ-δαμμάτιον, τὸ ἔωμὸς (σάλτσον), οὗπου βου-
τᾶ τὲ Σεν. Κυρ. 1, 3, 3· Ἀθην. 9, 368, intintus.
Ἑμ-δαμμάτιον, τὸ ὄρεον τοῦ προηγ. Ἀ-
ντιφ. π. Ἀθην. 9, 404, meschium.

Ἑμ-δαπτίζω· ἑμβάπτω· ἄλλη Νικ. π. Ἀθην. 7, 133, Πλουτ. Σουλ. 21.

Ἑμ-δάπτω· βουτῶ μέσα· + τὸ πόδε ἐς τὸν κρήνην· Ἀριστ. περ. 150, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 5. Μέσ. Ἀθην. 6, 245, Λουκ. ὄν. 6, immergo.

Ἑμ-δαῖρέω· φρονῶ· οὐκ ἐμδαίρει· οὐ φρονεῖ Ἦουχ.

Ἑμ-δάρος· δ' ἡλίθιος, μωρός ἢ νουνεχὴς Μένανδρος Φάσματι Ἦουχ.

Ἑμ-δαρύθω· ἐντός τινος, ἐπὶ τινος εἶμαι βαρύς, βαρύνω· κράτι Νικ. 324 καὶ συχνά· μετρ. - τρώος, δλ. 554, περὶ δαμῆς, 512· -τί = φορτῶν Ὅπκ. δλ. 554.

Ἑμ-δαρύω· βαρύνω. Παθ. Ἦου. Χρυσ.

Ἑμ-δαρυ· λίαν βαρὺς Τζετζ. Λυκ. φρ. α. 110.

Ἑμ-δάς, ἄδος, ἢ εἶδος μεγάλου, χονδρὸς πηλίνου (ἀπὸ κεσεῖ) ὑποδήματος τῶν ἀνδρῶν (Σχολ. Ἀριστ. ἑκκλ. 47), πρὸ πάντ. παρὰ Βουιωτοῖς· εὐχρ. Ἦρ. 1, 195· ἐτι δὲ ἐκ δέρματος· ὁμοιοῦς· Ἐπ. δδ. 176 (6, 21) (κατὰ Πολυδ. 7, 85 θεσσαλικῆς καταγωγῆς)· ἑμ-δάδας καὶ τριδώνια φορεῖν, ἀναφέρεται ὡς σημειῶν πινύς Ἰσατ. 5, 11· ὁθ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἢ συνήθ. ὑπόδειξις τῶν ἀνθρώπων τῆς κατωτέρας τάξεως Ἀριστ. τρ. 103, πλ. 759, καὶ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου· πρὸλ. ἑμ-δαίτης· οὕτω· σκηναὶ ἐμβάδι· παιθόμενα· Ἀδ. 8 (7, 51), καὶ Λουκ. Ψευδολ. 19, Πλουτ. Δημητρ. 41, περὶ ὠραίων καλλωπισμένων παπουτσίων, ὅποια ἐφόρουσαν οἱ ὑποκριταὶ τῶν τραγωιδῶν· πρὸλ. Ἀθην. 5, 200, ἔνθα ἐλέγοντο· πορφύριδος, χρυσαί, χρυσογρυφεῖς.

Ἑμδας, δ' ἀρχηγὸς τῶν Ἀρμενίων Ξεν.

Ἑμ-δασανίζω· λίαν βρασανίζω, ἐξετάζω Εἰρων βελοπ. σ. 122.

Ἑμ-δάσανος, δ' ζήτησις Σχολ. Βασιλικ.

Ἑμ-δάσεια, ἢ ἐμδασμα Δουκάζ.

Ἑμδάσι· κοίτας, δ' ποτήριόν τι Ἀθην. 11, 469.

Ἑμ-δασί· κοιτος, δ' πρὸς τὴν κοίτην, κλίνην ἄγων Μανελ. 4, 247.

Ἑμ-δασίλευμα, τό· βασιλεία Ἦρ. Ναξ.

Ἑμ-δάσι λέω· ἐν τινι, ἐπὶ τινος εἶμαι βασιλεὺς, ἄρχω· πόλλεσι Ὀδ. ο, 412· ὁθ. Ἰλ. 6, 572· Μολοσσία Πινδ. Ν. 7, 38· οὐρανῶ Ἦσ. θε. 71 καὶ μετρ. π. ἀνδράσιν Ἀπολ. Ῥ. 1, 173· πάντων Θεοκρ. 17, 85.

Ἑμ-δάσιον, τό· εἰσοδος ἐν λουτρῷ Δουκάζ.

Ἑμ-δάσιος, δ' τὸ ἐμβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ἐπιβιβάζεσθαι προστατεύων, ἔπων. τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἀπολ. Ῥ. 1, 359, 404.

Ἑμ-δάσιμον, τό· ἐμδασμα Σχολ. Θουκ.

Ἑμ-δάσις, ἢ τὸ ἐμβαίνειν, εἰσερχεσθαι, π. χ. ἐν πλοίῳ· ἢ εἰς τὰς ναῦς ἐμβ. Πολυδ. 4, 10· -τοῦ ποταμοῦ = ὁ πλοῦς πρὸς αὐτόν, 3, 46, 1· τὸ εἰσερχεσθαι, βαδίζειν ἐντός· εὐ-ακτος ἐμβ. τοῦ ποδὸς· Λουκ. 2) ἐκεῖνο, ἐφ' ὃ πατεῖ τις, τὸ παπούτσι (πρὸλ. ἐμβάς) Ἀισχ. Ἀγ. 919, περὶ ζώων, ὁ ποὺς, ἢ ὅπλῃ Εὐρ. Βακχ. 710· 3) ὁ λουτὴρ Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1057, ἐξήγ. τοῦ πόσελοι· καὶ αὐτὸ τὸ λούεσθαι Στρατ. 49 (12, 207), Ἀθην. 1, 24.

Ἑμ-δασί· χυτρος, δ' ὁ ἐμβαίνειν εἰς τὴν χύτραν, ὄνομα μῦθος Βατρ. 136.

Ἑμ-δαστάζω· ἐντός τινος φέρω· ἐφίλοις ἐμδεόσασταται· Λουκ. ὠκυπ. 14.

Ἑμ-δάτελα, ἢ ἡ κατάληψις τῆς περιουσίας Β. Ἰν. 249.

Ἑμ-δατέω· 1) ἐντός τινος, ἐπὶ τινος πατῶ· -πόλιν = πατῶ εἰς αὐτὴν Εὐρ. Ἰλλ. 595· ἐτι δὲ -πατρίδος Σοφ. Οἶ. τ. 825· ἢ ὁ Βακ-χιώτας Διόνυσος ἐμδατεύει, Οἶ. Κ. 685, ἔνθα ὡς προστατῆς θεὸς βαδίζει (πρὸλ. ἀμφι-δαίνω)· νῆσον ὁ φιλόχορος Πάν ἐμδατεύει· Ἀισχ. Περσ. 441· καὶ οὕτως ἐκκλητέον τὸ = ὁ ἐμδατεύων τῷ χωρίῳ δαίμων· Δ. Ἀλ. 1, 77 καὶ μετρ. Πρὸ πάντ. κλήροις χονδρὸς = λαμβάνω κατοχὴν Εὐρ. Ἰπρακλ. 876· συνήθ.

-εἰς τὸ πλοῖον = ἐγκαθίσταμαι εἰς τὸ πλοῖον Δημ. 33, 6· -εἰς τὴν οὐσίαν = λαμβάνω τὴν κληρονομίαν, 44, 16· -εἰς τὸ χωρίον Ἰσατ. 9, 3· 2) ὀχεῖω, βατεύω Παλαιφατ. 40, 3.

Ἑμ-δατέω· τῷ ἀνωτ· 1) πατῶ· ἀκτὶς Λυκοφρ. 642· 2) ἐμ δ α τε ὠ Λεων. Ταρ. 98 (7, 657).

Ἑμ-δατή (ἄλλ. ἐμβάτη), ἢ ἡ πύελος, ἐνθα ἀπολούονται Σουδ.

Ἑμ-δατήρ, ἦρος, δ'· περιτρητὸν Βιτρούβ. 1, 24.

Ἑμ-δατήριος, 2' α) ἀνήκων εἰς τὸ ἐμδαίνειν· τὰ ἐμδατήρια, ὅγλ. ἱερὰ = αἱ κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν εἰς τὸ πλοῖον πρὸ τοῦ ἀπό-πλου προσφερόμεναι θυσίαι Φιλοστρ. καὶ ἄλλ. 6) εὐχρητοὶ κατὰ τὸ ἐμδαίνειν, προβαίνειν· ῥυθμοὶ (οἱ ἐχρόντοι πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπάγοντες τοῖς πολεμίοις), παλιάν, μέλος, ἄσμα πολεμικόν, καθ' ὃ προέβαινον οἱ στρατιῶται Πλουτ. Λυκ. 22, Ἀθην. 14, 630· ἐτι δὲ τὸ ἐμδατήριον Πολυαιν. 1, 10· συν-ῆθ. παρὰ Ἀλκεῖδ. καὶ Ἀρχαῖς Πολυδ. 4, 20, 12· κινήσεις ἐμδατήριοι καὶ χορευταὶ = εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως Ἀθην. 1, 21, in-gressivus.

Ἑμ-δατής, δ' 1) ὁ ἐμβαίνων, ἐπιβαίνων, οὐ μόν. περὶ τῶν πλοίων καὶ τῶν στρατιω-τῶν αὐτῶν ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἱππέων 2) ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαίνει τις, εἶδος ὕψηλων πη-λίνων (ἀπὸ κεσεῖ) ἐμβάδων, ὑπόδεξις τῶν ἱππέων Ξεν. ἱππ. 12· πρὸ πάντ. ὁ τραγικὸς κῶθρονος Λουκ. Ἰστ. συγγ. 22· τοὺς ἐμβά-τας καὶ ἐπὶ οἱς σεμνύνουσι τὴν τραγωιδίαν, Ζεὺς τραγ. 41 καὶ μετρ. πρὸλ. ἐμ δ ας.

Ἑμ-δατίον, τό· ἐμδαγμα Ἰεροφιλ.

Ἑμ-δατόν, τό· πορθμός· μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου Θουκ. τὰ ἐμδατα Πολυαιν.

Ἑμ-δατός, 3' τόπος ἐπιτήδεως νά ἐπιβῇ τις Δ. Ἀλ. ἀρχ. 1, 79.

Ἑμ-δατρίζω· κάμνω βατταρίσματα, φυλακὴν διὰ τι.

Ἑμ-δαφαί· λοπάδες βαθεῖται ἀπὸ τοῦ βά-πτειν ἐν βάθει Ἦουχ.

Ἑμ-δάφιος, 3' ὁ πρὸς τὸ βουτῶν γρησιμέων, ἐπιτήδεος· τὸ ἐμβ. = πλατὺ ἀγγεῖον (ἐν οἷς τὰ ζῷομαζα) Ἦρ. 2, 62, δι' ἅλας καὶ ἑλαιον Ἰπποκρ. παρὰ τὸ ὀξυδάφον Σχολ. Νικ. 399, 5, 26.

Ἑμ-δεθαίω· (ἐντός τινος) στεριώνω, ἐνι-σχύω Πλουτ. Λυκ. 22, constabilio.

Ἑμ-δεηλώω· βεβηλῶν·

Ἑμ-βελής, 2' ἐντός βολῆς βέλους Πολυδ. 8, 7, 2, Δ. Σικ. 20, 44.

Ἑμ-βίανος· Ἄρης Πουχ.

Ἑμ-βιδάξω· κάμνω νὰ ἀναβῇ ἐντός τινος, ἐπὶ τινος, ἡμᾶς· εἰς ὄχημα Πλατ. Τιμ. 41'· εἰς πλοῖον, Ἐπ. 7, 329'· εἰς τοὺς πολίτας εἰς τὰς τριήρεις· Πλουτ. Θερμ. 7 καὶ Θουκ. 1, 53, Ξεν. Ἀν. 5, 7, 8'· ἔτι δὲ ἄνευ προσθήκης, καὶ ἐν τῷ μέσῳ. Ἑλλ. 5, 1, 19, νῆαυσι μὲν.· εἰς τὰς δυνάμεις εἰς Μακεδονίαν· Πλουτ. Ἀντ. 7'· ἔτι δὲ· εἰς τὴν Ἑλλάδα· Πασ. 10, 9, 1'· εἰς τὸ λῶστον ἔχων· ἔχω Εὐρ. Ἡρ. μ. 856'· εἰς τοὺς ὑπὲρ τούτου λόγους· Δημ. 19, 97'· αὐτοὺς εἰς ἀπέχθειαν· ἔχθρου Πολυδ. 16, 38, 1'· εἰς τὴν δικαιοσύνην· εἰς ταύτην ὁδηγῶ, ταύτην διδάσκω, Ξεν. οἰκ. 14, 4'· εἰς ἐπιστήμην Ἰαμβλ. καὶ μὲν. impello.

Ἑμ-βιδάσας, ἡ· εἰσαγωγή Νικηρ. Κορμν.

Ἑμ-βιδαστέον· δεῖ ἐμβιδάσαι Γεωπ. 14.

Ἑμ-βιος, 2' α) ὁ εἰς τὴν ζωὴν, ζωντανὸς Λογγ. 2, 30, πρὸ πάντ. περὶ φυτῶν, εἴτινα φυτεῖσθαι πᾶντοισι καὶ προσδοκῶσι Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 3, 3'· πρὸλ. Ἀρποκρ. καὶ Β. Ἀν. 249, 333' 6)· τιμωρία· εἰς διὰ βίου τιμωρίαν Δ. Κασ. 78, 12, vividus.

Ἑμ-βιστεύω· τῷ ἔπομ. Ἀρεταί. καὶ μὲν.

Ἑμ-βισίω· ἐντός τινος ζῶ· ἐν τῇ νήσῳ Δ. Σικ. 5, 19'· κέντε αὐτοκρατορῶν ἡγεμονίας· ἐμβισίω· εἰς ὑπὸ πέντε κυβερνήσεις ζήσας Πλουτ. Γαλθ. 29, ἀλλὰ· ὁ ἐμβισιωκῶς πολιτικαῖς πράξεσιν· εἰς ἑνασχοληθεὶς διαρκῶς περὶ αὐτῶν αὐτῶν. Περὶ φυτῶν, βλαστάνω, προκύπτω Θεοφρ. Φ. 1, 3, 6, 4, inivivisco.

Ἑμ-βισίω· ἴδε ἐμβισιεύω.

Ἑμ-βισιάρης· βασιλ. Ἰνδός Δ. Σικ. δι. γρ. 18' Ἀβισάρης.

Ἑμ-βίωσις, ἡ· περὶ φυτῶν, τὸ προκύπτειν, ἀφάνισθαι Πλουτ. συμπ. 2, 6, 2, iniviviscantia.

Ἑμ-βιωτήριον, τό· τόπος διατριβῆς, κατοικία· θεῶν Δ. Σικ. 5, 19, domicilium.

Ἑμ-βλαβής, 2' βλαβερός Εὐσεβ.

Ἑμ-βλακέομαι· ὅπως βλακεύομαι, παρεκτρέπομαι Σχολ. Θεοφρ. 3, 36, delirio.

Ἑμ-βλάπτω· ὅπως ἐνὶ βλαφθέντι· Ἰλ. δ, 39'· ἐν δὲ δίκῃ βλάψας· Ἡσ. ἔρ. 281, νῦν γραφ. χωριστά.

Ἑμ-βλαστάνω· ἐντός τινος βλαστάνω, αὐξανόμαι Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 15, 4, innasco.

Ἑμ-βλάστησις, ἡ· τὸ ἀφάνισθαι ἐν τινι Θεοφρ. innascentia.

Ἑμ-βλεμμα, τό· βλέμμα εἰς τὸ πρόσωπον Ξεν. κυν. 4, 4, intuitus.

Ἑμ-βλέπω· βλέπω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον προσβλέπω· εἰς ὀφθαλμόν Πλατ. Ἀλκ. Α' 132'· τινὶ Πλατ. πολ. 10, 609, Ἀντιφ. π. Ἀθην. 6, 224'· ἔτι δὲ· τινὰ Ἐπ. δ. 448, (113), ὡς καὶ Ν. Δ. καὶ ἀπολ. Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 10'· ποῖ ἐμβλέψας τοιοῦτον θράτος ὁπλίζει· = πρὸς τί ἀπιδεῖν, ἤγουν τί ὀφθαλμοῦ Σοφ. Ἰλ. 983'· δεῖν δὲ· τρομερὰ ἐντός τινος κυττάω Πλατ. Ἰων 535, «πῶρ ἐμδ.» = φλογερά προσβλέπω Φίλοστρ. inlucor.

Ἑμ-βλεψίς, ἡ· πρόσβλεψις, βλέμμα Ἰπποκρ.

Ἑμ-βλημα, τό· τὸ ἐμβληθέν, ἐντεθέν, προστεθέν· καὶ εἰς τὸν σίδηρον ἐμβλ. τοῦ βύλου· = μέρος τοῦ θόρακος τοῦ ὁποῖον ἐμβάλλεται εἰς τὸν σίδηρον Πλουτ. Μαρ. 25' τὸ ἐμβλημα, τὸ ἡμῶν, τὸ ἐγκέντρισμα Πολυδ. 1, 241'· ἐντεθειμένη ὀφθαλμὸς ἐκ μεταλλοῦ ἐργασία, τὴν ὁποίαν ἡδονάτο τις νὰ ἀφαιρήσῃ περὶ χρυσοποικίλων Δ. Κασ. 57, 15'· ἔτι δὲ ψηφιστήρια Βαρρων.

Ἑμ-βλησις, ἡ· τὸ ἐντός ρίπτειν, βάλλειν, παρεμβάλλειν Ἰπποκρ. injectio.

Ἑμ-βλητέον· δεῖ ἐμβάλλειν Πλατ. Φιλ. σ. 62, inlucendum.

Ἑμ-βλωνός, οὗ, π. οἶο· ὄρ. παρὰ τὴν Ἀπάμειαν Ὀππ.

Ἑμ-βόα· φωνάζω πρὸς τινὰ· τινὶ Ξεν. κυν. 6, 17, πρὸ πάντ. ὅπως κεντήσω, παροτρύνω Δ. Ἀλ. 11, 38'· ἐντός τινος φωνάζω, ἐκβάλλω πολεμικὴν φωνὴν Θουκ. 2, 92, inelamo.

Ἑμ-βόημα, τό· τὸ φωνάζειν πρὸς τινὰ μὲν. inelamatio.

Ἑμ-βόησις, ἡ· τὸ φωνάζειν πρὸς τινὰ Ἀρεταί.

Ἑμ-βοθρεύω· βόθρον, λάκκον κάμνω ἐντός τινος Φίλοστρ. δι. Ἀπολλ. 2, 15, excavo.

Ἑμ-βοθρος, 2' ὁ βόθρον ἔχων μετὰ βόθρους καὶ κοιλώματα Θεοφρ. Φ. 1, 9, 3, 1.

Ἑμ-βοθρόω· ὡς βόθρον διακοιλαινῶ Ἰπποκρ.

Ἑμ-βόλα· τόπος ἐν Ἀλβανίᾳ παρὰ τὸν Ἀλβανὸν Πτολ.

Ἑμ-βολάς, ἄδος, ἡ· τὸ ἐντός βληθέν, ἡμῶν Πλουτ. συμπ. 2, 6, 1.

Ἑμ-βολεύς, εἰς, ὁ· πᾶν ὅτι ἐντίθεται πάσσαλος (παλοῦκι), ἐπιπράγμα, (στοίχημα) μὲν. «κράμβης ἐμδ.» = πάσσαλος Ἐπ. δ. 176 (6, 21), τὸ βύλον, μετὰ τοῖς φυτεύοντες λάκκον κάμνουναι τρόπας εἰς τὴν γῆν, injectio.

Ἑμ-βολή, ἡ· 1) τί ἐντός ρίπτειν θέτειν· ἄρθρον Ἰπποκρ. τὸ ἐνθέντιν, παρεμβάλλειν ἐν ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων Πλατ. Κριτ. 437' 2) τὸ εἰσδύειν, ἡ εἰσβολὴ Ξεν. Κυρ. 2, 3, 17'· τὴν εἰς τοὺς καρδοῦχος ἐμβολὴν ποιεῖσθαι, Ἀν. 4, 1, 4'· πρὸ πάντων κατὰ τὴν προσβολὴν πλοῖον, ἡ πρόσκρουσις, τὴν ὁποίαν κάμνει μετὰ τὸ ἐμβολὸν αὐτοῦ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ἄλλου πλοῖου Αἰσχ. Πέρσ. 401'· μάχην συνάψαι καίτοις ἐμβολαίς, 328 καὶ συνά· ἐμβολὴ τῶν νηῶν· Θουκ. 2, 89, 7, 70'· πρὸλ. προσβολή· ἐμβολὰς ἔχων· τοιαύτας πρόσκρούσεις καὶ βλάβας ἐξ αὐτῶν ἔχω λῖβες Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 13'· ἡ ρίψις, ὠθησις· ἀπ' ἰσχυρῶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο τὸ βέλος· Λοκ. Νιγρ. 36'· πρὸλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1130'· «λίθων καὶ δοκῶν» Πολυδ. 8, 9, 3'· θοράτων, ὁδῶν Πλουτ. Κοριολ. 9, Πομπ. 8' 3) τόπος πρὸς εἰσόδον, εἰσβολήν, εἰσόδος, στενὸν· ἡ πρὸς ὁδοῦν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 48' 4) περὶ ποταμῶν, τὸ στόμιον Ἡρ. 1, 191, Πλουτ. Ἀντ. 41' 5) ἡ δοκὸς τοῦ ποταμοῦ κρητικοῦ κρητῶν, ἐπὶ τῇς ὁδοῦ τίθεται ἡ κρητομορφος κεφαλὴ Θουκ. 2, 76.

Ἑμ-βόλιμα, τὰ· πόλ. Ἰνδοκῆς Ἀρα.

Ἑμ-βολιμαίος, 2' ἀνήκων εἰς τὸ ἐμβάλλειν.

- παρεβάλλειν Ἀδσον. ἐκλ. 12, interjectilius.
 Ἑμ-βολιμεύω· παρεβάλλω, παρεντιθῆναι.
 Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 825.
 Ἑμ-βόλιμος, 2· ἐμβόλημένος· -μὴν Ἦρ. 1, 32, Πλουτ. Νομ. 18· -ἡμέρα Δ. Κασ. 48, 33.
 -ἐμβόλιμα ἔκη· Πουχ. -πατῖδες Εὐπολ. π. Στοβ. Ἀριστ. νεφ. 1001, injectilius.
 Ἑμ-βόλιον, τό· 1) παρεμβολή, τὸ μεταξὺ τῶν πράξεων τοῦ δράματος ἐν τῷ θεάτρῳ Cic. ad. Qu. fr. 3, 1· 2) εἶδος μικροῦ δικτύου Πολυδ. 5, 35· 3) εἶδος ἀκοντίου Δ. Σικ. 1, 35.
 Ἑμ-βόλισμα, τό· τὸ ἐμβληθὲν, παρεμβληθὲν μτγν.
 Ἑμ-βολισμός, ὃ· ἡ ἐμβόλιμος ἡμέρα μτγν. intercalatio.
 Ἑμ-βολο-δέτης, ὃ· ὁ τοῦ παροξυνίου δεσμός Πολυδ. 1, 146.
 Ἑμ-βολο-εἰσῆς, 2· ὅμοιος με ἐμβολον, σφηνοειδής· -τάξις Ἀρρ. ταπ. σ. 44.
 Ἑμ-βολον, τό, καί· ἐμβολος, ὃ· πᾶν ὅ, τι παρεβάλλεται, ἐντίθεται, πάσταλος, ἐπιφραγμα (στούπωμα) ΣΟ. περί ἐμβολοειδοῦς σχήματος γῆς μεταξὺ δύο ποταμῶν Ἦρ. 4, 53. Πρὸ πάντ. α) τὸ χαλκοῦν ἐμβολον τῶν πολεμικῶν πλοίων, δι' οὗ προσεπάθουν νᾶ κτυπήσωσι τὰ ἐχθρικά πλοῖα εἰς τὰ πλευρά, καὶ νᾶ βυθίσωσιν αὐτὰ Πινδ. Π. 4, 101, Ἦρ. 1, 166· *πλόντες τοῖς ἐμβόλοις· Θουκ. 7, 36 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. ΣΟ. καλεῖται οὕτως τὸ μετ' ἐμβόλων πλοίων κεκοσμημένον ῥητορικὸν βῆμα ἐν Ῥώμῃ, rostra, οἱ ἐμβολοί, 6, 53, 1, καὶ ἄλλ. σφηνοειδὲς παράταξις μάχης Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 22, Πολυδ. 1, 26, 16· γ) ὁ μοχλός τῆς θύρας Εὐρ. Φοιν. 115· δ) ἡ ὄροφῃ τῶν κίωνων, αἱ δοκοὶ αὐτῆς Εὐρ. Βακχ. 590· ε) τὸ ἐμβλημα, *μπόλι Γεωπ. Ἐπὶ δὲ-πέος, Ἀριστ. π. Ἀθην. 1, 29. Παρά μτγν. ἐν τῷ πλ. ἐν οἰκοδομαῖς προσωκοδομημένοι· σιραι κίωνων, interjectorium.
 Ἑμ-βολος· ὅ· ἐμβολον.
 Ἑμ-βόλων κώμη· τόπ. ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ Πτολ.
 Ἑμ-βομβέω· ἐντὸς τίνος βομβῶ, τινὶ Συνο. ἐπ. 123, resonare.
 Ἑμ-βόσκω· ἐντὸς τίνος· βόσκω Φίλων, im-
 pascere.
 Ἑμ-βορθεύω· ἀποκαθιστῶ, κατασκευάζω Θεόδωρ. Προδρ.
 Ἑμ-βοράγχια, τά· βράγχια Γεωπ. 20, 46.
 Ἑμ-βοράδων· ἐντὸς τίνος, εἰς τι βραδύνω, διατρέβω, χρονοτριβῶ, τινὶ Λουκ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 74, immoror.
 Ἑμ-βραμένα· εἰμαρμένη Πουχ.
 Ἑμ-βραταί· εἰμαρταί Πουχ.
 Ἑμ-βράσσαμαι· φλέγομαι Γενεσ. 40, 6.
 Ἑμ-βράχυν· ἐν βραχεῖ, ἵνα εἶπω διὰ βραχείων, ἐν γέν. Ἀριστ. σφ. 1120· *ἐμβραχυ περί οὐτον ἂν βούληται· Πλατ. Γοργ. 457· *οἶτου ἂν δέη ἐμβραχυ, Θιαγ. 127, κατὰ Σουίδ. = ἐλάχιστα μικρόν.
 Ἑμ-βρεγμα, τό· ὄργρον περικάλυμμα, ἐμ-
 βρεγμα ἱστρ. Ἀρετὰ.
 Ἑμ-βρέμομαι· ἐντὸς τίνος βρέμομαι, ἡχῶ·
 *ἀήτης ἱστρ. Ἰλ. σ, 627.

- Ἑμ-βρεας· ἐνός, μωρός Πουχ.
 Ἑμ-βριφος, ὃ· ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ Ἀνθ. Παλ. 11.
 Ἑμ-βρέχω· ἐντὸς βρέχων ὑγραίνω, μαλακῶν μτγν. ὡς καὶ ἐνέδρεξαν Πλουτ. ἡβ. 74. Μέσ. *ὑδασιν ἐμβρέσασθαι· Νικ. ἄλ. 237, immergo.
 Ἑμ-βρίθεια, ἡ· βάρος, βαρύτης, καὶ μτγν. = σπουδαίτης μτγν. gravitas.
 Ἑμ-βρίθης, 2· βαρύν, δίδων βάρος, καὶ βαρὺ Πλατ. Φαῖδ. 81· *καὶ ὀμειγλῶς ἀναθυμιάσεις· Πλουτ. Ῥωμ. 27· ὅθ. ἰσχυροῦ συμπαγῆς· *λίνα ἐμβριθέστερα· Ἦρ. 7, 30· ἐτι δὲ -φθίγμα Πολυδ. 4, 85· μτγ. χαλεπός, ἐπαχθής· -παχὸν Ἀισχ. Πέρσ. 679· *τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον· Σοφ. π. Ἀθην. 1, 33· ὅθ. δύσκολος, δυσχερής· -ὄνομα Πλατ. Κρατ. 407, δύσκολος. βαρύν· τοὶ ἐμβριθέστεροι ναυτοὶ πῶς ἀπαντῶσι πρὸ τῶν μαθησέων, Θεαιτ. 144. Σπουδαίος, ὁ αἰσθητικὸς Πλατ. Ἰπποτ. 7, 328· -φρὸν ημ Πλουτ. Περιχλ. 4· *φύσις ἐμβριθὴς καὶ πραεῖα, Βρουτ. 1. Ἀλλὰ καὶ ὀργίλος, ὁ δύσσοδρός, 3, 11, 1· ἐπίρ. ἐμβριθῶς = σταθερὸς Πλατ. Φαῖδρ 252· σπουδαῖος Δ. Κασ. 69, 6, σφοδρός, Ἦρωδ. 4, 3, 7, ponderosus.
 Ἑμ-βρίθω· ἐπὶ τίνος βαρέω· ἐφορῶ, περὶ ἀνέμου· ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος· Ἰουδωρ. 3, (7, 532), ingruo.
 Ἑμ-βρίθως· ὅ· ἐμβριθός·
 Ἑμ-βρίτμασμαι· ἐντὸς τίνος φουῶ, φουάτομαι· -ἱππους ἐν ἀμικυκτηρίῳ ἐμβριτωμένους· Ἀισχ. Ἐπ. 443· ἐντὸς τίνος βρέμω γογγύζω, μουρμουρίζω Λουκ. νουμ. 20· Ἐν γέν. πρὸς τι ἐκπῶ τὴν ὀργὴν μου, ἐκδήλω τὴν ἀναισθησίαν μου· *ἐνδριμῆθαι αὐτοῖς· Ματθ. 9, 30 (ἐνερ. ἐμ βρίτμα ἀναφέρ. μόν ὁ Πουχ. καὶ Σουίδ).
 Ἑμ-βρίμημα, τό· ἐκδήλωσις ὀργῆς εἰς μτγν. κατὰ δὲ Σουίδ. = τὸ τῆς ὀργῆς λάλημα, indignatio.
 Ἑμ-βρίμησις, ἡ· ἐμβρίμημα Βασιλ. Μ.
 Ἑμ-βρίς· αἰεὶς βάθος διεικνούμεναι εἰς τι Σουίδ.
 Ἑμ-βρονταῖον, τό· τόπος· κτυπηθεὶς ὑπὸ βροντῆς Δ. Σικ.
 Ἑμ-βροντᾶω· βροντῶ εἰς τι, μετὰ τὸν κεραυνὸν καταπλήττω· *πληγέντες κεραυνῶ, διακρίνοντες οἱ ἐμβροντηθέντες Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 7· ἐν γέν. ξεκουφάω, καταπλήττω διαταρᾶσαι Δημ. 19, 231 καὶ μτγν.
 Ἑμ-βροντησία, ἡ· κατάπληξις ὑπὸ κεραυνῶ· ἐν γένει παραφροσύνη Πλουτ. καὶ μτγν.
 Ἑμ-βρόντησις, ἡ· ἐμβροντησία Ἐπιφάν.
 Ἑμ-βρόντης, 2· κτυπθεὶς ὑπὸ βροντῆς ὑπὸ κεραυνῶ· ἐν γέν. τρομάζας, καταπλάγεις διαταραχθεὶς Ξεν. Ἀν. 3, 4, 12, ἀμείλυνος Ἀριστ. ἐκκλ. 793· καὶ ἡλίθιος· Πλατ. Ἀλκ. 2, 140, altonitus.
 Ἑμ-βροχάς, ὁδός, ἡ· φυτευόμενος κλάδος κλήματος, καταβολὰς Γεωπ. 4, 3, 7, mergus.
 Ἑμ-βροχή, ἡ· τὸ ἐντὸς βρέχειν, ὑγραίνειν μαλακῶν, Γαλην. τὸ ὑγρὸν περιβλεπτό περικάλυμμα Πλουτ. Παρὰ Λουκ. Λεβιφ. 1· ὁ βροχὸς διὰ κρέμασμα, irrigatio.

Ἰμ-βρόχθιος ὁ ἐν τῷ φάρμακῳ Τζέτζ. Ἰστ. 12.
 Ἰμ-βροχίζω, εἰς βρόχους, παγίδας περι-
 Ἰμ-βροχός, 2, 5, 4, illaqueo.
 Ἰμ-βροχός, 2, εἰς βρόχον ἐμπλακείς Βασίλ.
 π. τ. 2, σ. 748.
 Ἰμ-βρύειον, τό (κρέας) ἐξ ἐμβρύου Ἀριστ.
 π. Ἀθην. 9, 372.
 Ἰμ-βρύκω ἐντός τινος, εἰς τι θαγκάω
 Νικ. Θηρ. 824 καὶ παθ. ἄλ. 338, mordeo.
 Ἰμ-βρυο-δῶχος, 2' τὸ ἐμβρυον δεχόμενος
 Λουκ. Λεξιφ. 6.
 Ἰμ-βρυο-θλάστης, ὁ ὄργανον πρὸς διαμέ-
 λεισιν νεκροῦ ἐμβρύου εἰς τὴν μήτραν Γαλην.
 Ἰμ-βρύ-οικος, 2, ἄγκυρα εἰς βρύα
 τῆς θαλάσσης κατοικοῦσα Φιλπ. 5 (6, 90).
 Ἰμ-βρυο-κτόνος, 2' σονεύων, τὸ ἐμβρυον
 εἰς τὴν μήτραν ἐκκλ.
 Ἰμ-βρυον, τό ἀγέννητον βρέφος ἐντός τῆς
 μήτρας (τὸ ἐντός τῆς γαστροῦ βρύον Εὐστ.),
 εἴτε περὶ ἀνθρώπων Λουκ. εἴτε περὶ ζώων
 Λισχ. Εὐμ. 905, Ἀριστοτ. Ζ' 1. 5, 12 καὶ
 πλείστα. παρ' Ὁδ. 1, 245 τὸ νεογέννητον
 ἀνόνιον. Παρὰ μὲν εἶνε ἐπὶ 0. ὅτι εἶνε ἐγκε-
 κλιμένον εἰς ἄλλο σῶμα, γεννᾶται καὶ αὐ-
 τὸ αὐτὸ ἐν τῇ μήτρᾳ ἐκ τῆς μήτρας ἐκκλ.
 Ἰμ-βρυος, ὁ πλήρης βρύον Νόν. 41, 29.
 Ἰμ-βρυο-σφακτήης, ὁ ὁ σφάζων τὸ ἐμ-
 βρυον, ὄργανον δι' οὗ φονεύουσι τὸ ἐμβρυον
 Τερτυλλ. περὶ ψυχ. 25.
 Ἰμ-βρυο-τομέω κόπτω τὸ ἐμβρυον ἐκ τῆς
 μήτρας μὲν. uxorco.
 Ἰμ-βρυο-τομία, ἡ τὸ κόπτειν τὸ ἐμβρυον
 εἰς τὴν μήτραν Γαλην.
 Ἰμ-βρυο-ουλκίω σὺρω τὸ ἐμβρυον ἐκ τῆς
 μήτρας μὲν.
 Ἰμ-βρυο-ουλκία, ἡ τὸ ἐξέλκειν τὸ ἐμ-
 βρυον ἐκ τῆς μήτρας Γαλην.
 Ἰμ-βρυο-ουλκός, ὁ ἡμαιοειδικὴ λαδὶς Γαλην.
 Ἰμ-βρυμα, τό πρωτόνιον Ἀριστοτ. Ἀθην. 1, 11,
 Ἰμ-βρωματίζω δίδωμι δάμασιν. Μέσ.
 τρώγω Εὐστ. ἔρ. σ. 158, nutrio.
 Ἰμ-βυθίζω βυθίζω μέσα, βαθύως Πλουτ.
 70. σ. 981, immergo.
 Ἰμ-βύθιος, 3' ὁ εἰς τὸν βυθόν, πρὸ πάντ.
 τῆς θαλάσσης - ἄργη Βίας 2 (9, 227) -
 πέτρα Λεων. Ταρ. 93 (7, 504) - θα-
 λάμαι π. Ἀθην. 3, 94 καὶ μὲν, εἰσὶν
 «κρητίδες ἐμβύθιοι» Δ. Ἀλ. 1, 32, profundus.
 Ἰμ-βυκανάω φουσώ, σημαίνω - κέρατι
 = φουσώ, σημαίνω με τὸ κέραν Δ. Ἀλ. 2, 8,
 buccino.
 Ἰμ-βυρσώω βάλλω, κρύπτω εἰς δέρμα
 Πλουτ. π. ποταμ. σ. 1150.
 Ἰμ-βύω στουπώνω, ἐκφράσσω «ἐνεβύ-
 σαμεν ῥαχίους» Ἀριστ. σφ. 128.
 Ἰμ-βύμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Ἰουλιαν.
 ἐπ. 24.
 Ἰμεί, δωρ. ἐμεί, αἶτ. τοῦ ἐγώ.
 Ἰμείθεν, ἐμείτο, ἐμείο, ἐπ καὶ ἰων. = ἀντὶ
 ἐμείην, τοῦ ἐγώ.
 Ἰμεία, ἡ πόλ. τῆς Πελοποννήσου Εὐστ.
 Ἰμείηκον, π. δωρ. 5 τοῦ μυκᾶσθαι.
 Ἰμεία, ἡ πόλ. Συρίας παρὰ τὸν Ὀρόντην.

κατὰ τὸν Ἡρώδην. 5, 3, 1, ἐκ τινος Ἰμεί-
 σαυ κληθεῖσα παρὰ Στ. Πουζ. Ἰμεία
 παρὰ Πτολ. 5, 15 Ἰμεία, κάτ. Ἰμεί-
 σην ὁ Στράβ.
 Ἰμεία, ἡ κλίσιν πρὸς ἔμετον Ἰπποκρ.
 Ἰμεία, ἡ τὸ ἐμείν, ξέραμα Ἰπποκρ. vomitas.
 Ἰμεία, τό τὸ ξερατὸν ἐντὶ δὲ = τῷ
 προηγ. Ἰπποκρ.
 Ἰμείηριζω δίδωμι ἐμετικόν Ἰπποκρ.
 Ἰμείηριος, 2' ἔμετον διεγείρων τὰ ἐμετ.,
 δηλ. φάρμακα = ἐμετικά, vomitoria λατ.
 ἱατρ.
 Ἰμεία, ἔγω κλίσιν πρὸς ἔμετον Ἀρι-
 στοτ. προβλ. 3, 19, vomitorium.
 Ἰμετικός, 3' α) ἔμετον διεγείρων - φάρ-
 μακα ὅν Ἀριστοτ. προβλ. 3, 19, 6) ὅστις συ-
 γνά ἐμετ., ὅστις, ὡς οἱ ἄστυοι Ῥωμαῖοι, λαμ-
 βάνει συχνὰ ἐμετικόν, ὅπως δυνήθῃ πάλιν νὰ
 φάγῃ, ἄστυος Πλουτ. Πομπ. 51, vomitorius.
 Ἰμετο-ποιεῖμαι ἐρεθίζομαι πρὸς ἔ-
 μετον Ἰπποκρ.
 Ἰμετο-ποιία, ἡ ἡ ἔμετον διεγείρουσα
 Διον. Λιγ. π. Φωτ.
 Ἰμετο-ποιός διεγείρων ἔμετον.
 Ἰμετος, ὁ τὸ ἐμείν, ξερᾶν Ἡρ. 2, 77,
 εἰς τὸν πλ. Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ. vomitus.
 Ἰμετωδέως ἐν εἴδει ἐμέτων Ἰπποκρ.
 Ἰμετ-ώδης, 2' ὡς ὁ ἐμετος Ἰπποκρ. vo-
 mitorius.
 Ἰμεῦ, ἰων. καὶ ἐπ. ἐμεῦς αἰολ. κ. δωρ.
 = ἐμοῦ.
 Ἰμέω, μέλ. ἐμέσω, παρκ. ἐμήμεκα Λουκ.
 Λεξ. 21' ξερᾶν, δι' ἐμέτου ἐκβάλλω ἀπ' ἐμ-
 αὐτοῦ, - αἶμα Ἰλ. σ. 11' - θρόμβους Λισχ.
 Εὐμ. 175' ἐμεί (μ. μέλ.) ἰόν, 700, Πλατ.
 Φαιδρ. 268, vomio.
 Ἰμεωντοῦ, ἰων. ἀντὶ ἐμαυτοῦ Ἡρ.
 Ἰμηρέπης, ὁ Λίχων Πλουτ. ἀποφθ. Λακ.
 ὁρότος. Ἐκπρέπης.
 Ἰμίας, ὁ ἔμετος Γαλην. προβλ. Εὐστ. Ὁδ.
 1761, 39.
 Ἰμίν, δωρ. = ἐμοί, ἐντὶ δὲ ἐμίνη καὶ ἐμινγα
 = ἐμοίγε Ἀπολλ. π. ἀκων. 364.
 Ἰμμά ἰμῖτιον ἢ καθάπτόμενον καὶ ἀπομα-
 σόμενον Πουχ. 16' ἀμφέννυμι.
 Ἰμμά, ἄκλ. πόλ. ἐν Μαλασιτίνῃ Ἰωσ.
 Ἰμ-μαίνομαι εἰς τι, διὰ τι μαίνομαι Ν.
 Δ. Ἰωσ.
 Ἰμ-μαλάξαι ἐμμεῖναι, τῇ χειρὶ ἐπιλαβέ-
 σθαι Πουχ.
 Ἰμ-μαλλος, 2' μαλακός, δασύς Λουκ. κυ-
 νικ. 5, villosus.
 Ἰμ-μάνης, 2' ὁ ἐν μανίᾳ, μαίνόμενος - σκίρ-
 τημα, - θύμωκα Λισχ. Ἡρ. 678, Εὐμ. 822,
 καὶ οἱ ἄλλ. τραγ. Πλατ. Φαιδρ. 251, καὶ συ-
 γνά ἐντὶ δὲ μὲν. «ἐμμανίστατα ἔρην» Λουκ.
 fureus.
 Ἰμμανούηλ, ἄκλ. δν. τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ν. Δ.
 Ἰμμανώς = ἐκθύμως, ὀργίλως Δ. Κασ. 65, 16.
 Ἰμμάδος, ἡ ὁσοῦ τόποι ἐν Ἰουδαίᾳ. τῶν
 ὁποίων ὁ εἰς εἶχε καὶ κόμην ὅτι μακρὰν τῆς
 Τιβεριάδος. Ἀλλὰ καὶ ἄλλη Ἐρμαῖος κόμην
 ἦν πρὸς δυσμὰς τῶν Ἱεροσολύμων.
 Ἰμ-μαπέω, μόν. ἐν τῷ τύπῳ ἐμπαπέουσα

Νικ. Θηρ. 809, Σχολ. ἐνεργούσα· ἴσως ταχέως ἐνεργῶ δι. γρ. πιθαν. γραπτέον, ἐμ μα-
τίουσα.

Εμ-μαπέως (μάρπτω, μαπεῖν, λοιπὸν
ἔς τὸ πείσιμο, ταχέως πᾶνω)· πάραυτα,
παρευθὺς, ταχέως· ἀπόρουσε Ἰλ. ε, 836·
-ὁπάκουσε Ὀδ. ε, 485, Ὅμ. Ὑμν. Ἀφρ. 128·
-ὁπέδεκτο Ἦσ. ἀσπ. 442. (Ἄλλοι παρη-
γον τὴν λ. ἐκ τοῦ ἄμα τῷ ἐπει·).

Εμ-μαραίνωμαι· ἐντὸς μαραίνομαι Βασίλ.
τ. 2, σ. 686.

Εμ-μαρτυρέω· μάρτυς εἶμαι Βυζ.

Εμ-μάρτυρος, 2 ὁ μὲ μάρτυρας, διὰ μαρ-
τυρίων ἀποδοειγμένος, Θεμιστ. λ. 11, σ. 114.

Εμ-μάσσομαι, ἀποθ. μέσ. ἐντὸς μάσσω,
ζυμώνω, ἐντυπώνω· -κέντρον τινί· Νικ. Θηρ.
367, ὡς καὶ Βίας 15 (9, 548)· -κῆρά τινι
Ὅππ. ἀλ. 2, 502· -γαλεπὴν ὀργὴν τινι
Καλλ. Ἀρτ. 124. Ὁ Εὐστ. ἔρ. σ. 119, 38
ἔχει καὶ τὸ ἐνερ. ἐμμάσσω, Imperipio.

Εμ-ματάζω· τῷ ἔπομ. Σουίδ.

Εμ-ματαιάζω καὶ ἐμ-ματαιίζω· φέρομαι
εἰς τι ἀφρόνως ἐκκλ. ματαιολογῶ Ἦσυχ.

Εμ-ματίω· ἐνθῆτω τὸν δάκτυλον καὶ ψη-
λαρῶ, ἐρεθίζω πρὸς ἕμετον Νικ. ἀλ. 137·
ἴδ' ἐμπαπέω· ἀλλ' ἐμπατούμενος εἶνε δι.
γρ. π. Σχολ. Σοφ. Τρ. 793 ἀντὶ ἐνδατού-
μενος καὶ ἐξηγ. μασώμενος.

Εμ-μάχομαι· ἐντὸς τινος μάχομαι· ἐπι-
τηδεωτάτῳ ἐστὶ ἐμμάχεσθαι τὸ πεδίον·
Ἦρ. 9, 7, Δ. Κάσ. 50, 12, pagus in.

Εμ-μεγεθύνω· μέγα καθιστῶ παθ. Εὐσεβ.

Εμ-μέθ-οδος, 2· μεθοδικός, κατὰ τέχνην
καὶ κανόνα Φίλων π. κόσμ. τ. 2, σ. 512, com-
pendiosus· ἐπίρ. ἐμμεθόδως=μεθοδικῶς ἐκκλ.

Εμ-μεθύσκομαι· εἰς τι κατὰ τε μεθύω,
τινὶ ἴωσ. inebrior.

Εμ-μειδιάω· εἰς τι μειδιῶ, χαμογελῶ
Ξεν. κυν. 4, 3 καὶ μετρ.

Εμ-μείλειαι, ἡ· τὸ συμφωνεῖν εἰς τὸ ἔσμα,
Πλουτ. συχνά· ἀρμονία μελοποιήσεως τῆς φω-
νῆς ἐν τῷ διαλέγεσθαι· Δ. Ἀλ. περὶ δυνάμ.
Δημ. 50· ἐν γέν. συμφωνία, συμμετρία Πλουτ.
συγκρ. Λυκ. καὶ Νομ. 4 καὶ συχνά πρὸ
πάντων εἰς τὴν γλῶσσαν, εὐρυθμία· 2) ἡ ὁρ-
γῆσις τοῦ χοροῦ εἰς τὴν τραγωδίαν Ἀρ. λεξ.
ἐν γέν. σπουδαία, εὐπρεπὴς ὀργῆσις Ἦρ. 6,
129, Πλατ. νόμ. 7, 810. Παρ' Ἀριστ. σφ.
1503 κωμ. ἀπολὼ γὰρ αὐτὸν ἐμμελεῖς κον-
δύλου, modulatio.

Εμ-μελετάω· εἰς τι ἀσκάω· ἐμαυτὸν σοὶ
ἐμμελετᾶν παρέχειν Πλατ. Φαῖδρ. 228·
-τοῦς Ἀθηναίους τοῖς ἀγῶσι· Πλουτ. Κιμ.
18 καὶ συχνά· ἡμῖν ἐμμελετητέον ἐστὶ τοῖς
φάυλοις· πρέπει νὰ συνεθίζωμεν μὲ αὐτοῦ· ὡς·
Εμ-μελέτημα, τὸ· πρᾶγμα εἰς τὸ ὅποτον
ἀσκηταὶ τις Μακεδ. 24 (6, 83).

Εμ-μελετήτεον· ἴδ' ἐμμελετάω.

Εμ-μελήει, 2· εἰς τὸν ἦχον συμφωνῶν, εὐ-
χως Τιμ. Λοκρ. 101· «παντοδαπὸν ὄργανον
ἐμμελεῖς φωνά» Πλουτ. Ἀντ. 75· συχνά·
εὐάρμοστος, ρυθμικός· κίνησις Λοκρ. Πολλὰχ.
μετρ. ἀρμόδιον, ἐπιτήδειος Ἀριστ. ἐκκλ.
807, Πλατ. σοφ. 259, ἐνθα συνάπτεται· οὐκ

ἐμμελὲς καὶ ἔη καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινὸς
(ἐστὶ)· «χρήσιμοι, ἐπιτήδαιοι»· ἐμμελεῖς τῶν
τοιούτων γίνεσθαι κριτάς, νόμ. 9, 876·
-κάπιδ' ἐξοιστοκρ. ἐπ. 19, 5· πρὸς τι Πλουτ.
Λοκουλλ. 1, 16 καὶ συχνά· ἐπὶ δὲ ἐπιμελῆ·
Πολυβ. 9, 20, 9· «ἐμμελεστάτη πολιτεία»·
καλῶς διατεταγμένη πολιτεία Πλουτ. Πελοπ.
19· λεπτός, κομψός, ἐπὶ δὲ ἀστεῖος· «Θρᾶξ
τὰς ἐμμελῆς καὶ χαρίεσσα θεραπείας» Πλατ.
Θεαιτ. 174, κόσμιοι· «ἵνα γένοντο ἐμμελέ-
στεροι σωφρονισθέντες» Πλατ. Κριτί. 121,
ἀντιθ. τῷ πλημμελῶν, 106· «καὶ σωφρονικὸν
Πλουτ. Λυκ. 11· ἐπὶ δὲ περὶ πραγμάτων»· οὐ-
σίαι· μετρία, πρόποσις περιουσία Πλατ. νόμ.
6, 776, ἐνθα ὅμως πρέπει πάντοτε νὰ ἔχωμεν
ὅπ' ὅψιν τὸ ὀρθὸν μέτρον· πρὸλ. αὐτόθι 760,
ἐνθα «τὰ ἐμμελεστάτα ἱερά» ὡς τὰ μέγιστα
καὶ τὰ σμικρότερα ἀντιτίθενται· ἐπίρ. ἐμμε-
λως, ἀντιθ. τῷ πλημμελῶς Πλατ. νόμ. 7,
816· ὁρθῶς εἴρηται καὶ ἐμμελῶς, 6, 757·
Εμ-μελεῶ δὲ «μελωδικῶς τι ἐκφράζω Γρ. Νουσ.
Εμ-μεμαώ· (ἴδε μεμαα), μόν. ὡ· μετχ.
πρὸς τὸ σπεύδων, ἐφορμῶν, σφοδρῶς, εἰς τὸ
«γλυκύθυμος καὶ ἀγανόφρων» ἀντιτιθέμ. Ἰλ.
υ, 467· περὶ λέοντος, ε, 142 καὶ ἀλλαχοῦ,
οἷον μετχ. «ἐμμεμαῶς βέβροξιν» Ἀπολ. Ὀ. 121·
ἐπὶ δὲ περὶ ἀφύχ. «ἡ γ' ἡ Ἦσ. ἀσπ. 439.

Εμ-μέμονα· εἶμαι εἰς ἀγρίον πάθος· φρήν.
Σοφ. Τρ. 978.

Εμ-μενετέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐμμένῃ
Δ. Λαερ. 7, 93, permanendum.

Εμ-μενετικός, 3· ἐμμένων, ἐπιμένων
εἰς τι· τῷ λογιζομῶ, παρὰ τὸ ἐγκρατής Ἀρι-
στοτ. ἡθ. 7, 1, 6.

Εμ-μενετός, 3· ὅστις δύναται ἢ εἶνε ἐπι-
τήδειος εἰς τὸ ἐμμένειν Στοβ. ἐκκλ. τ. 2, σ.
142, tolerabilis.

Εμ-μενής, 2· εἰς τι ἐπιμένων, σταθερός·
τὸ ἐμ. καὶ θαρσάλον· Πλουτ. ἡθ. σ. 446·
ἡ σταθερότης. Παρ' Ὁμήρ. ἐπίρρ. «ἐμμενέας αἰεὶ»
=ἐπιμένων, ἀδιακόπως Ἰλ. κ, 361, ν, 517·
Ὀδ. ι, 386· ἐπίρ. «ἐμμενέας· ἐμάχοντο» Ἦσ.
0ε. 712, 429, permanens.

Εμ-μενητικός, 3· ἐμμενετικός·
Πλατ. ἔρ. σ. 412 ἐπίρ. -ὡς Δ. Λαερ. 7, 126.

Εμμενίδαι, οἱ· ἀρχῶν οἶκος· ἐν Ἀκράγαντι
Πινδ.

Εμμενίδας, α· Δελφός τις Δελφ. ἐπιγρ.

Εμμενίδης, ὁ· 1) υἱὸς Τηλεμάχου, δρ-
αχγός τῶν Ἀκραγαντίνων Ἰπποστρ. π. Σχολ.

(Πινδ. 2) καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εμ-μένω· μένω, διατρίβω εἰς τι· -μελά-
θροσις Εὐρ. ἀουσπ. «ἐν τῇ κεφαλῇ» Ἀριστ.
ἐκκλ. 1120· «ἐν τῇ τάξει» Πλατ. νόμ. 8
844· «ἐν τοῖς πολλίσμασι» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 16·
«ἐν τοῖς τόποις Δημ. 12, 24 (ἐπ. Φιλ.)· κα-
ἔνευ πτώσι. Θουκ. 8, 31, καὶ ἄλλ. -ἐμμένω
εἰς τι, μένω πιστός εἰς αὐτό· «τῷ κηρύγματι»
νόμω· Σοφ. Οἰ. τ. 352, Αἴ. 343· «τῇ συμ-
μαχίᾳ» Θουκ. 5, 47· «-τοῖς νόμοις, ὁρκοῖς,
-συνθήκαις»· μένω πιστός εἰς αὐτά, τὰ φυ-
λάττω Ἰσοκ. 7, 14, 4, 81· πρὸλ. Αἰσχ. Εὐμ.
971 ὁρκος· ἐμμένει πιστώμασιν· «τῷ ἐμνή-
ματι Πλατ. Ἀπολ. 39· «τῇ ὁμολογίᾳ, Θε-

αιτ. 145, -λόγω καὶ ἄλλ' -τῇ προαιρέσει· εἰς τὸν σκοπὸν, τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστοτ. ἡθ. 7, 9, 1. Σπαν. εἰς τὰς συνδέσεις ταύτας τίθεται ἡ ἐν. π. γ. ἐν ταῖς σπονδαῖς· Θουκ. 4, 118· -ἐν τῇ πίστει, ἐν ταῖς συνθήκαις· Πολυβ. 8, 70, 4, 5, 3, 7. -Ἐστὶ δὲ -Καρχηδονίοις· παρὰ τοῖς Καρχηδονίοις πιστὸς μένω Ἀππ. Ἀνν. 6, 35. Περὶ πραγμάτων, μένω, διαρκῶς· τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούσεις σπονδαί· Θουκ. 2, 1· «τὸ σιδηρόφορεῖσθαι ἐμμένεσκε τοῖς·» = ἐμμενεν, ἔγινεν συνθήκη, 1, 5· πρὸλ. Σεν. Κυρ. 1, 2, 16· «ἐμμένει ὁ νόμος»· Πλάτ. νόμ. 7, 839· ὅθ' «ἐάν οὗτος ὁ λόγος ἐμμένῃ» = μένῃ, ἔλῃ κύρος. Φαιδρ. 258.

Ἑμ-μερίζω· διαμοιράζω, διανέμω Ἰω. Χρυσ.

Ἑμ-μέριμος, 2· ἔχων μέριμναν, φροντίζων ἱεκλ. sollicitus.

Ἑμ-μεστέω· μεστέω Κλ. Ἀλ. στρωμ. 7, σ. 862, concilio.

Ἑμ-μεσος, 2· ὁ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῷ μεταξύ μτγν. intermedius· ἐπὶ. ἐμμέσως μτγν.

Ἑμ-μεστος, 2· πλήρης γεμάτος, τινός, ἀπὸ τι Πλάτ. ἔπιστ. 7, 338, impletus.

Ἑμ-μεστός· γεμίζω, ὡς τῇσιν συγκαταλέγουσιν ἐνταῦθα τὸ π. Σοφ. Ἀντ. 420.

Ἑμ-μέσως ἴδ' ἐμμεσος.

Ἑμ-μετάβολος, 2· ὁ μεταβλητός, ὁ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ Εὐκλείδ. ἄρμον. σ. 12, 20, mutabilis.

Ἑμ-μετ-εωρίζομαι, τι νὶ· μετεωρίζομαι, ἀνυψοῦμαι εἰς τι Φιλόστρ. βί. Ἀπολλ. 1, 5.

Ἑμ-μετρεῖ· ὀργίζεται· Ησυχ.

Ἑμ-μετρέω· εἰς τι μετρῶ Δουκ. ἀλεκτρ. 27, melior.

Ἑμ-μετρία, ἡ· συμμετρία Πλάτ. Φιληβ. 52, ἀντὶθ. ἀμετρία, πολ. 6, 486, moderatio.

Ἑμ-μετρος, 2· ὁ ἐν μέτρῳ, με μέτρον, ποιητικός· «ἑμμετρόν τι εἰπεῖν» Πλάτ. συμπ. 597· παρ' Ἰσοκ. 2, 7, ἀντ' αὐτοῦ ἀποκατέστη ὑπὸ τοῦ θεου, μετὰ μέτρον· «τὸ σχῆμα τῆς λίθου δεικνύει ἑμμετρον εἶναι μήτε ἄρρυθμον» Ἀριστ. ῥητ. 3, 8· «ἑμμετροί ποιηταί» = ἐπικοί καὶ τραγικοί Δημ. 60, 9, εἰς τι ὠρισμένον στίχου μέτρον προσδεδεμένοι ποιηταί, καθ' ὠρισμένον μέτρον μετρημένοι, σύμμετροι, περὶ τοῦ ὀρθοῦ μέτρου· «-ἡδοναί, διάνοια» ἔμμ. ἐπικινος· Πλάτ. νόμ. 823· «πευκίνων τετραγώνων πῆχεις ἐμμετροὺς τετρακισμοῦρους» Πολυβ. 5, 89, 1· ἐπὶ. ἑμ-μέτρως = με στίχους Πλουτ. συμπ. σ. 197, εὐαρμόστως προσκόντως· «δοκεῖ τῷ Πέλοποι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κείσθαι» Κρατ. 295, σὺμμετρος, μέτριος, αὐτόθι καὶ μτγν. modiculus, modicus.

Ἑμ-μετρότης, ητος, ἡ· τὸ σύμμετρον Ἀριστ. 1, 18, δι. γρ. consonitas.

Ἑμ-μέτρως ἴδ' ἐμμετρος.

Ἑμ-μελάδας, αἰγας· τὰς μετὰ τῶν προβάτων νομομένας Ησυχ.

Ἑμ-μήνιος, 3· μηνιαῖος· τὰ ἐμμήνια ἡ = μηνιαία καθάρσις τῶν νοσητικῶν Ἰπποκρ.

Ἑμ-μηνίς, ιος, 2· ὁ μὲ θυμόν, πολὺ ὀργισμένος Κρητ. ἐπιγρ. νινδικα.

Ἑμ-μήνας, 2· ὁ εἰς τὸν μήνα α.) ἐπὶ ἐνὰ μήνα διαρκῶν, ἐνὸς μηνός· -περίοδος (σελήνης) Τιμ. Λυκρ. 96· -ἔργον Πλάτ. νόμ. 12, 956· β.) μηνιαῖος, κάθε μήνα γινόμενος· -τερὰ, νόμ. 8, 838, Σοφ. Ἠλ. 273· -σι τηρέσιον Πλουτ. Καῖς 8· -ἀρμαλὶγ Θεοκρ. 16, 35· -δίκαι Δημ. 33, 23· -κάθαρσις· ἐμμήνια Πλουτ. ἡθ. σ. 631, menstrua.

Ἑμ-μηρος, 2· ἐν δηρεῖαν ὡν Ησυχ.

Ἑμ-μητρος, 2· πυρήνα, μυελὸν περιέχων· -ξύλα = ξύλα ἔχοντα μυελόν, καλὰ Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 5, 17· πρὸλ. Θεοκρ. 25, 209 καὶ Ἀντιφ. π. Ἀθην. 3, 100.

Ἑμμί, ὄψρ. καὶ ἑμμι, αἰολ. ἀντὶ εἰμί.

Ἑμ-μταίνω· ἐντός μταίνω, μταίνω Τζετζ.

Ἰσ. 1, 665, inquit.

Ἑμ-μίγνυμι· ἐντός τινος μινύω, ἀνακατάνω, τινί, εἰς τι Πλουτ. Περικλ. 4 καὶ μέσ. Νομ. 16, Παρὰ Σοφ. Οἱ. Κ. 1057 ἀμτβ.

Ἑμ-μίγνυμι· ὀψαί-τάχ· ἐμμίγειν βοά· = θά ἔλθῃ εἰς χεῖρας (ἐλθ. πολεμίοις), immiscere.

Ἑμ-μίλτος, 2· μὲ μίλτον βαφεύς, ἐρυθρὰς Διοσκ. 5, 129.

Ἑμ-μίμνω· ἐμμένω Ἑμπεδ. 114· -πόνω, Κ. Σμ. 6, 497.

Ἑμ-μισθος, 2· μισθωτός, συμφωνημένος μὲ μισθόν· -αἰτοποιοί· Θουκ. 6, 22· -ξένοισι· μισθοφορικὰ στρατεύματα Πλάτ. νόμ. 7, 818· «ὄργανων ἀποτελούντες γένεσιν ἐμισθοῦν» 11, 910· «Ἐν γέν. ὅστις λαμβάνει μισθόν»

«τὴν πόλιν ἐμισθοῦν ποιεῖν» Πλουτ. Περικλ. 12· -τινὸς = διὰ τι Δουκ. ἐπὶ δὲ «τοὺς παῖδας τῶν τεθνηκότων ὄργανοὺς ὄντας ἐμισθοῦς ἐποίησεν» = ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς μισθόν, σύνταξιν Πλουτ. Ἀλεξ. 71, mercenarius· ἐπὶ. ἐμ-μίσθως Συνέσ. ἐπ. 67.

Ἑμ-μισθός ἴδ' ἐμμισθος.

Ἑμ-μογέω· κακῶς ἔχω Θεοδωρ. Προδρ.

Ἑμ-μοιρος, 2· ἔχων μέρος, μετέβαλεν ὁ Ἑρμάν. εἰς τὰς Δίσχ. Εὐμ. 850 ἀντὶ «εὐμοίρος».

Ἑμ-μολύνω· ἐντός μολύνω Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 276, polluo.

Ἑμ-μονή, ἡ· τὸ ἐν τινι μένειν, ἐπιμένειν· -κα· -χοῦ = εἰς τὸ κακόν Πλάτ. Γοργ. 479.

Ἑμ-μονος, 2· ἐν τινι, εἰς τι μένων, ἐπιμένων, πιστός, στερεός Σεν. Κυρ. 3, 3, 55· -διάνοιαι, αὐτόθι 52· -μάθημα Πλάτ. πολ. 7, 536, ἐπὶ. -ως Πλουτ. ἡθ. σ. 208, stabilis.

Ἑμ-μορα καὶ ἑμμορον ἴδ' μετρομαι.

Ἑμ-μορος, 2· ἔχων μέρος, μετέχων· -τιμῆς καὶ αἰδοῦς· Ὀδ. θ. 480· ὅθ' εὐτυχῆς Βυζ.

Ἀναθ. 26 (ἀλλὰ Πλαν. 72 εὐρηται ἑμμορε)· ἑμμορε = ἔτυχεν, ἐπλήρωσεν Ησυχ. παρτίσιν.

Ἑμ-μορφος, 2· ἔχων μορφήν, σωματικός, -ᾧ γαλμα Πλουτ. Νομ. 8 informatus.

Ἑμ-μορφώ· δίδω μορφήν, μορφώνω, διατυπώνω· «τὰ ὀρώμενα... τῇ μικρᾷ κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐμμορφώται καὶ ἐνεικονίζεται» Μακκαρ. ὁμιλ. σ. 479, informo.

Ἑμ-μοτος· 2· κυρ. ἔχων ἐπιτεθειμένον ξαντόν (μοτόν)· ὅθ' ἔχων ἑλκος ἢ ἐμπυοσμένην πληγὴν, εἰς τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ ἐπιτεθῇ ξαντόν Ἰπποκρ.· «καὶ ἑμμοτον φάρμακον» = ἐλοιφὴ μὲ ξαντόν ἐπιτεθειμένην ἱατρ. «ξάμμα»

ἔμμοτον=ἱατρικόν, βάλαμον Αἰσχ. Χο. 464· διότι ἄλλος ἀνήκει εἰς τὴν προτέραν ἀστροφὴν καὶ περίοδον, λοιπὸν ὄχι ἀνάτοος βλάβη.
 Ἑμ-μουσος, 2· μουσικός Νικομ. ἀριθμ. 2, σ. 109· ἐπὶ πρ. -ως -παίσειν Εὐστ.
 Ἑμμοχάρης· Ἀργεῖος τις.
 Ἑμ-μοχλέω· πολλὸ κοπιᾶζω Γρ. Νυσ. τ. 2·
 Ἑμ-μοχθος, 2· ὁ μετ' ἐργασίας, κόπου, μόχθου ἡνωμένος, -βίσιος Εὐρ. Ικ. 1004· -δᾶγμα Νικ. Θέρ. 756
 Ἑμ-μοχλεύω διὰ μύχλου κινῶ, μετ. λίαν προτρέπω, παρακινῶ ἔκκλ.
 Ἑμ-μοσέω καθιερῶναι Ἀριστ. πλ. 845, κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγρ. initio.
 Ἑμ-μοσθῶ εἰς μύχλου στρέφω, ἀνάγω, μυθολογῶ Γρετζ. Ἰντ. 3, 248.
 Ἑμ-μουρος, 2· μύροις βεβηγμένος, ἀλειμμένος Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 513.
 Ἑμ-μύσος 2· μυσσρός, ἀποτροπῆς ἔκκλ.
 Ἑμ-μῶμος, 2· ὁ δῶλος μῶμος ἔκκλ.
 Ἑμ-οί, δοτ. τοῦ ἑγώ.
 Ἑμ-ός, ἑμ-ή, ἑμ-όν· ἰδικός μου Ὅμ. καὶ οἱ· ἔξ με τὸ ἄρθρον σὺ μ-ός, τὸ αὐτὸν Ἰλ. Θ. 360 καὶ τραγ. ὡς καὶ πεζ. Πολλὰ. προστιθετα· καὶ γενική· ἑμὸν αὐτοῦ=καταδικόν μου Ὁδ. 6, 45, Ἰλ. γ. 180· ὀρθῶς θέλω λέγειν ἑμὸν τὸν αὐτῆς· Αἰσχ. Ἀγ. 1296· «τάμα δυστήνου κακά» Σοφ. Οἱ. Κ. 344 (εἰς τὸν πεζ. λόγ. «ἑμαυτοῦ, ἑμαυτῆς»)· «οὐκ ἑμὸν τόδε»=τοῦτο δὲν εἶνε ἰδική μου ὑπόθεσις Σοφ. Οἱ. Κ. 197· «οὐ γὰρ ἐστὶ τοιοῦτον τὸ ἑμὸν» Πλατ. Ἀλκ. Α. 106· «οὐκ ἑμὸν ἀνοίγειν» Μεν. π. Στοδ. ἀνθ. 112, 2· «εἰ τοιοῦτον ἀλγεῖς»=τὴν δυστυχίαν μου, Τρ. 1057· «τὰ ἑμά»=τὸ ἰδικόν μου, τὴν ἰδιοκτησίαν μου, Φιλ. 583· «οἱ ἑμοί»=οἱ ἰδικοί μου (τὰ νῦν παρὰ Κρησὶν οὕτως), οἱ συγγενεῖς μου, Ἀντ. 48 καὶ συχνά· «τὸ ἑμὸν» καὶ συχνότερα, «τὸ γ' ἑμὸν» = ὁ, τι ἀφορᾷ ἑμέ, τὸ κατ' ἑμέ· ἐκ μέρους μου· ἐπὶ τὸ γ' ἑμὸν οὐδὲν διαφέρει· Πλατ. Πρωτ. 338· «τὸ δὲ δὴ ἑμὸν τε καὶ τῆς ἑμῆς τέχνης σιγῶ»=περὶ ἐμοῦ καὶ τῆς τέχνης μου, Θεαιτ. 161· «τὸ γ' ἑμὸν οὐδὲν ἂν προσθυμίας ἀπολείποι», πολ. 7, 533, ἀντὶ «ἐγὼ ἀπολείπω». Παραλειπομένων τῶν -γνώμη, ὁδός· «κατὰ γε τὴν ἑμὴν» Πλατ. πολιτ. 277· «ἐάν ἤγ' ἐμὴ νικᾷ», νόμ. 9, 862· ἔτι δὲ ἡ ἐμὴ = ἡ πατρίς μου Θουκ. 6, 78. Ἐξ ἀντικειμένου ἐκληπτέον τὸ «ἐμὴ ἀγγελία» = ἐλθούσα ἀφορῶσα εἰς Ἰλ. τ. 336· πρβλ. Ὁδ. 6, 87· «τὴν ἑμὴν αἰδῶ μεθεῖς» = τὸ πρὸς ἐμέ σέβας Αἰσχ. Πέρσ. 685· «οὐμός πόθος=πρὸς ἐμέ Σοφ. Οἱ. Κ. 420· «τάμα νοουμένηματα»=συμβουλαὶ πρὸς ἐμέ, Ἠλ. 343· «εὐνοια ἐμὴ»=πρὸς ἐμέ Σεν. Κυρ. 3, 1, 28· «δωρεὰ ἐμὴ»=δῶρον εἰς ἐμέ, 8, 3, 13· ἀλλὰ «τὰ δ' ἑμά δῶρα»=τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον ἤμην ἐγὼ ὁ ἴδιος Εὐρ. Ἑλ. 364· «αἱ ἐμαὶ διαβολαὶ»=αἱ κατ' ἐμοῦ Θουκ. 6, 90, εἰς τὸ ὁποῖον συγκαταλέγονται καὶ τὰ παραδείγματα, ἐν οἷς φαίνεται τιθέμενον ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ· «ὁμογενὴς ἐμός» Εὐρ. Ἰ. Τ. 918· πρβλ. «τοῦς γε φόντας ἐχθόνους», Ἠλ. 673, Θουκ. 2, 3· «τοὺς ἐμοὺς εὐνοῖς» Σεν. ἀπολ. 27· «τὸ ἑμὸν» =

τὸ συμφέρον μου, ἡ ὠφελεία μου Εὐρ. κ. ἄλλ.
 Ἑμπα· ἴδ' ἑμπα.
 Ἑμπαζομαι· φροντίζω περὶ τίνος, συλλογίζομαι τι, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν· -μύθων Ὁδ. α. 271 καὶ συχνά· Ἰρῶν. ι. 553· -θεο- παρτίης, 6, 201· «-ξείνων ἱκετάων», τ. 134 καὶ μετν. π. οἷον Βίων 3, 9· ἔτι δὲ -ἱκέτας Ὁδ. π. 422· ἐν πεζ. πρῶτον μετν. οἷον Εὐσεβ. ευρο, revereor.
 Ἑμ-πάθεια, ἡ· σφοδρὸν πάθος μετν. affectus.
 Ἑμ-πάθης, 2· εἰς σφοδρὸν πάθος, ὁπὸ σφοδροῦ πάθους κατεχόμενος· «πρὸς ὁδὸν ἐμπαθέστερον ἔχειν» = ἔχω περισσώτερον πάθος διὰ δόξης Πλουτ. Κικ. 6· «καὶ τῷ θυμῷ παραδεδωκώς τὴν τῶν πραιομένων ἡγεμονίαν», Σόλ. 9, περὶ μεγάλου πένθους, Ἀλεξ. 21, 69 κ. ἄλλ. μετν. -τὸ ἐμπαθές = ἐμπαθεια Πλουτ. ἡ. 55· ἐπὶ πρ. -ως, Κοριολ. 38.
 Ἑμ-παίνιζω· εἰς τι παίζω παιᾶνα·
 Ἑμ-παίγμα, τό· περίπαιγμα πρὸς τινα Ψαλτ. 37, 7, ludificamentum.
 Ἑμ-παίγμων, ἡ· ἐμπαίγμος Περ. ἐπιστ. Β' 3, 3.
 Ἑμ-παίγμος, ὁ· τὸ περιπαίζειν, Ο' Ν. Δ.
 Ἑμ-παίδεῦ· εἰς τι, κατὰ τι ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω, τινὶ Φίλοστρ. doceo in.
 Ἑμ-παίδω-τρεβέομαι· ἀσχοῦμαι εἰς τι Δ. Κάο. 77, 21.
 Ἑμ-παῖδα-τροφέω· εἰς τι, κατὰ τι ἀνατρέφω· «τῇ οὐσίᾳ ἐκπαιδοτροφούμενοι» = τὰ τέκνα τῶν ἐκ τῆς περιουσίας ἀνατρέφοντες Δημ. 44, 23.
 Ἑμ-παίζω· 1) εἰς τι, ἐπὶ τίνος παίζω, πηδῶ· «νεβρός χλοεραὶ ἐμπαίζουσα λειμακος ἡδοναίς» Εὐρ. Βαχχ. 867· «τῷ γυμνασίῳ = εἰς τὸ γυμνάσιον Λοκκ. Λεξιφ. 5· καὶ ἀπολ. «ἀμαχος γὰρ ἐμπαίζει Ἀφροδίτῃ» Σοφ. Ἀντ. 794, ἐνθα ὁ Σχολ. ἡδεται ἐξηγ. -χοροίς = εἰ, τοὺς χοροὺς συγχροῦναι Ἀριστ. Θεο. 975· 2) περιπαίζω, σαρκίζω, τινὶ Ἠρ. 4, 134, Ν. Δ. καὶ Ο'. Ἀλλ' ὁ Λοκκ. συνδίδει «ἐμπαίζόμενος καὶ σκαμπτόμενος», Τραγῶδ. 331, ὡς καὶ ἐν τῇ Ν. Δ. «ἐνπαίχθη δὲ τίνος», illudo.
 Ἑμ-παίκτης, ὁ· ὁ περιπαίζων, σκώπτων, ἐξαπατῶν Ν. Δ. illutor.
 Ἑμ-παίκτης· ἐμπαίκτης Βασίλ. Μεγαλομ.
 Ἑμ-παίκτης· ὁπλ. τοῦ ἐμπαίκτης Εὐστ.
 Ἑμ-παίς (ἴδε παίω), 2· α) ἑμπαῖρος Σουίδ. ἡ = ἑμπαῖρος, μέτοχος, ἐπίσιτος· Ἠσυχ. Ὁδ. φ. 400· 6) ἐπισιτῆμων Λοκκ. 1321· γ) αἰωνιδοὺς εἰσέρπων Αἰσχ. Ἀγ. 180.
 Ἑμ-παῖς, αἶδος, 2· ἔγκυος Ἠσυχ. ἐν λ. ἡνδριμένη ἐκ τοῦ Κρατίν. π. Πολυδ. 3, 14· γράφει ὁ Βέκκ. εὐπαῖς.
 Ἑμ-παῖστρα, τό· τὸ κτυπηθὲν ἐντός, ἐντυπωθὲν, εἰς μέταλλον εἰργασμένα σχήματα καὶ κοσμήματα Εὐστ.
 Ἑμ-παῖστική, ἡ, δηλ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ ἐλαύνειν κοσμητικῶς τὸ μέταλλον, ἡ διὰ σφυρηλατήσεως ἐνεργάζεσθαι σχήματα Ἀθην. 1, 488· πρβλ. Σοφ. Ατ. 847.
 Ἑμ-παῖστος, 2· ὁ μετὰ σφυρηλατημένης, ἐντυπωμένης ἐργασίας μέταλλον Εὐστ.
 Ἑμ-παῖω (ἴδε παίω)· ἐντὸς κτυπῶ, ἐντυ-

πῶν» «σκήπων χρυσᾶ; ἑλικας ἐμπαπισμένους»
 Ἄδην. 12, 543. Παρ' Εὐστ. ἐνεργάζομαι
 σχήματα εἰς μέταλλον μτφ. «ἐμπαίει τί μοι
 ψυχῇ σόνηθες ὄμμα»=προβαίνει μετὰ βίας ἐμ-
 πρόσθεν τῆς ψυχῆς Σοφ. Πλ. 890, ἰμπίριτο.
 Ἑμ-πακτώω «ἐμπαρᾶσαι, ἐντός ἐμπαρᾶσαι»
 «-τάς ἀρμονίας τῇ βίτῳ» Ἡρ. 2, 96, οὐτιυτο.
 Ἑμ-πάλαγμα, τό «ἐμπλοκή Πουσ. 28
 εἰκασ.
 Ἑμ-παλαίνω χρονίζω, παλαιός γίνομαι
 Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 800, ἰνυλιυτο.
 Ἑμ-παλάσσω ἐντός τινας, μέ τι περιπλέκω
 ἐν ἑκείνῃ ἐμπαλασσομένοι = ἐντός αὐτῶν
 περιπλέκόμενοι Ἡρ. 7, 85, πρῶλ. Θουκ. 7
 84 (Σχολ. ἐμπλεκόμενοι) καὶ ὑπὸ μτγν. Ἀλ.
 Ζ. 1, 15, 1 «-τῷ ἀγκίστρῳ», περὶ ἰχθύος.
 Ἑμ-παλίω τῷ ἐπομ. Ὀρφ. Ἑμν. 72, 5,
 Στραβ. 5 (12, 51).
 Ἑμ-πάλιν 1) ὀπίσω, ὀπισθεν Ὀμ. Ἑμν.
 Ἑρμ. 78 «-δοδορῶς» Ἡσ. ἀσπ. 145 «καὶ δ'
 ἐγὼρὰ τοῖς ἐγὼρῶσιν ἐμπαλιν μέλει» Σοφ.
 Πλ. 637, πυγὰ μὲ τὸ ἄρθρον, «τοῦμπαλιν
 πεσεῖν» Εὐρ. Ἰππ. 390, ἡ «εἰς τοῦμπαλιν
 ἐρχεσθαι, πορεύεσθαι» καὶ ἄλλ. Σεν. Ἀν. 1,
 4, 15 καὶ πολλάκ. «ἡ ἐμπαλιν ὁδὸς»=ἡ ἐπι-
 στροφή Λουκ. 2) ἀνίστασθαι, εἰς τὸ ἐναντίον
 μέρος, τὸ ἐμπ. καὶ τὸ ἐμπ.=τὸ ἐναντίον
 μέρος, τὸ ἀντιθέτον = γινώσκω = παρὰ προσ-
 δοκίαν Πινδ. Π. 12, 32 «-τέρψις», Ὀ. 12,
 11 «οἱ δὲ τοῦμπαλιν σπεύδοντες» Ἀισχ. Πρ.
 202 «-κράνεις», Ἀγ. 1398 «ἐμπαλινλέγει»=
 ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τὸ προηγ. Σοφ. Τρ.
 357 «ὥσπερ οἱ ἐμπ. ὑποδοσόμενοι»=κατὰ τὸν
 ἀντιστοίχον τρόπον, τ. ἑ. τὸ δεξιὸν παρὰ τὸ
 εἰς τὸ ἀριστερὸ πῶς βάλλω Πλάτ. Θεαιτ.
 193, ἀκολουθοῦντος ἡ «ἐγὼ γινώσκην ἔχω τὰ
 ἐμπαλιν ἡ οὗτοι»=ἔχω τὴν ἐναντίαν γνώμην
 πρὸς τούτους Ἡρ. 1, 207, 9, 56 «οἱ δὲ ἐμ-
 παλιν ἡ οὗ ἡλικίας γίνεσθαι, Λουκ. μισθ. συν.
 21 «τοῦμπαλιν οἱ βούλονται ἐξελεσθαι» Σεν.
 Ἀν. 8, 4, 32, ὡς καὶ Πολυδ. 1, 14, καὶ
 μετὰ δοτ. «ἐκ τοῦμπαλιν» = ἐκ τοῦ ἀντι-
 θέτου μέρους Θουκ. 3, 22, 3) παλιν αὐθις
 «ἄλλοτε μὲν χροῖτ' ἔκλεος, ὅτε δὲ ἐμπαλιν
 αἰὶς» Νικ. Θηρ. 288 καὶ ἄλλ. μτγν. contra.
 Ἑμ-παλλῶ ἐντός πάλλω, σείω «αἰὶς παρ'
 πυρὶ ἐνέπαλτο»=ἐπὶ ὅσῃ ἐντός Κ. Σμ. 10,
 467 «ἐνιπάλλομαι» Ἀπολ. Ρ. 3, 756, vibro.
 Ἑμ-παμῶν, ον (ἴδε παμᾶι) ἔχων
 κτήνη, εὐπορος «ἐμπαμόνι, πατρούχῳ» Πουσ.
 Ἑμ-παῶν-η γυρίζω ἐξ τ. διὰ τὴν πανη-
 γυρίῳ κάμωι πανήγυριν Πλουτ. συγχρ. Φαβ.
 καὶ Περικλ. 1, ἐκμῶν λόγον ἦθ, σ. 532.
 Ἑμ-παῖς, ἀκας, ὁσφαλ. γρ. Σοφ. Ἀγ. 560,
 ἐνθα τῶρα «ἐμπα κεί» γραφεται.
 Ἑμ-παρά-βάλλομαι ἐντός ῥίπτομαι =
 περὶ τὰς τιμωρίας Φαλ. ἐπ. 132 «τῇ ψυχῇ»=
 κάμω νὰ πῶς τι εἰς τὴν ψυχὴν μου Ἑπ. 130.
 Ἑμ-παρά-γίγνομαι ἔρχομαι κἄπου Πα-
 ροιμ. 6, 11.
 Ἑμ-παρ-ᾶδω παρᾶδω, παρενέρω Ἰω. Τζετζ.
 Ἑμ-παρά-θετος, 2) ἐντός τεθείς Σουίδ.
 Ἑμ-παράμειναι παραμείναι, διαμείναι Ἐπι-
 φαν. τ. 1, σ. 284.

Ἑμ-παρά-μονος, 2) διηνεκής, ἀέναντος
 Ἐπιφαν. 1, τ. σ. 633, μετεμπί.
 Ἑμ-παρά-σκευάζω ἐντός τινας παρασκευά-
 ζω Στοδ. ἀνθ. 1, 66. Μέν. παρὰ Σχολ. Ἄ-
 ριστ. νερ. 288.
 Ἑμ-παρά-σκευος, 2) προετοιμασθεὶς Βα-
 σιλ. ὁμιλ. 6.
 Ἑμ-παρά-τίθημι εἰς τι, καταθέτω μτγν.
 Ἑμ-παρά-χωρέω ὑποχωρῶ Βασιλ. Σελευκ.
 Ἑμ-παρ-εἶμι εἶμαι παρών Σχολ. Κλήμακ.
 Ἑμ-παρέχω παρέχω, ἀφήνω, ἐγκαταλεί-
 πω «ἐμπαρᾶσχόντες τὴν πόλιν προκινδυνεύ-
 σαι» = καταλίνοντες τὴν πόλιν νὰ ἐκτιθῇ εἰς
 τὸν κίνδυνον Θουκ. 7, 56 «-δύναμιτι»=δίδω
 εἰς τινα τὸ ὄνομα Πλουτ. Γαλβ. 29 «-ἐαυτὸν
 =ἐγκαταλείπει αὐτὸν Λουκ. Λαπίθ. 28» πρὸ
 πάντ. ἐν ἄγωνι ἐκθέτω ἐμαυτὸν εἰς τὸν θάνα-
 τόν Ἀππ. ἐμφ. π. 5, 68, πρᾶδεω, εκροπο.
 Ἑμ-παρ-ίημι παρίημι, ἐντός ῥίπτω, καὶ
 ἀμ. 6 ἐντός φέρομαι, εἰσέρχομαι, εἰσδύω,
 (δύρατος) «ταῖς πόλεσι ἐμπαρῆντος» Πλουτ.
 ζητ. Πλ. 3, 30, Παθ. εἰς τι, κατὰ τι χαλα-
 ρώνομαι, πύθομαι, μαραινόμεμαι, remitto.
 Ἑμ-παρ-ίστημι, οὐδ. ἐντός παρίστημι
 Ἠλιοδ. 7, 19.
 Ἑμ-παρ-οιγέω ἐν κραυγῇ ἡ ὡς μεθυ-
 σμένος πρὸς τι σκοπιάττω, στραβοπατῶ, με-
 ταχειρίζομαι τινα θρασέως ἡ οὐκ ἐπιστατικῶς, ὁ-
 ρίζω τινα Λουκ. δι. 02, 5, 4, ἀπολ. ἐμπαρ-
 οισιγῶσι, Τιμ. 14, εἰς τὸν οἶνον ἀσω-
 τεύομαι, παραφέρωμαι.
 Ἑμ-παρ-οίγημα, τό ἀντικείμενον θρασεί-
 ας μεταχειρίσεως Δογγ. 4, 18, iudibrium.
 Ἑμ-παρ-οιστρέω δι' ὀφθρῶν κεντῶ, παρ-
 οιστρέω Βασιλ. τ. 1, σ. 216.
 Ἑμ-παρουσιάζω παρᾶστασις ἴδιαν μτγν.
 Ἑμ-παρ-ρησάζομαι ὁμιλῶ ἡ πρᾶττω
 πρὸς τινα ἐλευθέρας, τινὶ Πολυδ. 38, 4, 7.
 Ἑμ-πας, ἰών, καὶ ἐπ. ἐμπης, ἐμπαῖν Πινδ.
 Π. 5, 55, καὶ ἐμπα, 4, 36, Ἀπολ. Ρ. 1,
 791 καὶ Σοφ. Ἀγ. 563 («ἐν πασι») 1) καὶ
 ὅλου, ἐν γέν. εἰς πᾶσαν περίπτωσιν «νῦν
 δὲ ἐμπης γὰρ Κίπρις ἐρροισσὶν θανάτου μύ-
 ραι» Ἰομεν Ἰλ. μ. 326 «νῦν δὲ χορὶ τα-
 τλάμεν ἐμπης» Ὀδ. γ. 209 καὶ πολλάκ. ἴδ.
 ὁμῶς κατωτέρω 2) μὲ ὅλα ταῦτα, (ῥαυ τῷ)
 ὁμῶς, συγχά περ Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 μετὰ τοῦ ἄλλῃ ἡ δὲ Ἰλ. α. 562 (ὡς καὶ
 Θεοκρ. 10, 29) «ἄλλῃ καὶ ἐμπης», 6, 297,
 ὡς καὶ Ἡσ. ἀσπ. 259 «οὐ δὲ γὰρ περὶ ἐμ-
 πης», Ὀδ. ε. 205 καὶ μετὰ τὸ περᾶχέουσα περ
 ἐμπης» ο. 360, ὡς καὶ Ἰλ. ι. 518, Ἀπολ.
 Ρ. 1, 251 «καὶ θεοειδῆ περ ἐμπης» Ἰλ. ρ.
 229 καὶ συγχά, ὡς καὶ Θεοκρ. 25, 13 «Νέ-
 στορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἐμπης»=
 καὶ ὁμῶς (μὲ ὅλα ταῦτα) ἡ φωνὴ δὲν διέλα-
 θε τὸν Νέστορα, ἀν καὶ τότε ἔπινε Ἰλ. ε. 1,
 καὶ ἐν ἄλλῳ χωρίῳ «ἄλγεα δ' ἐμπης ἐν θυ-
 μῳ κατακτεσθαι ἔασιεν ἀγνόμενός περ» =ὁ-
 λῶμεν ὅπως τὰ ἀφῆσαι, ἀν καὶ λυποῖσθαι, ὡ,
 522. Παρὰ Σοφ. Ἀγ. 560 ἀκολουθεῖ καὶ ἑ-
 παρὰ δὲ Πινδ. Ν. 4, 36 καὶ περ. Ἐν Ἰλ. ε. 174
 εἰς τὸ «τοῦ (ἑλίου) καὶ κυνόμενιο Διὸς κατὰ
 χαλκοπατῆς ὡς ἐμπης εἰς γαῖαν τε καὶ οὐρανόν»

ὧν ἔστ' αὐτῇ = ἐπίσης, ὁμοίως (ὡς καὶ εἰς ἄλλα χωρία), πρέπει ὅμως νὰ ἐκληφθῇ ὡς καὶ εἰς τὰ προηγούμενα παραδείγματα ἃν καὶ ἐκινεῖτο τὸ ἔλαιον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διός, ἐπλήρου ὅμως ἡ ὁσμὴ τὴν τε γῆν καὶ τὸν οὐρανόν. Ὡς. «ἐμπης γὰρ δοκεῖ δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς» Ὁδ. σ. 354. «ἐμπης μοι τοῖχοι μέγαρων-φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡς εἰ πυρὸς αἰθόμενοι» = ὅλως διόλου λάμπουσιν οἱ τοῖχοι ἢ καθὼς λέγομεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἀπληκτικόν τι φαινόμενον, μὰ πῶς μοῖ φαίνονται οἱ τοῖχοι ὡς νὰ λάμπουν ἀπὸ φωτιά. Ὁμοίως δὲ δύνανται νὰ ἐκληφθῶσι καὶ τὰ ὅσα τὸ 1) παρεισαχθέντα χωρία Ἰλ. μ. 326, τώρα ὅμως, μ' ὅλον ὅτι ἔστανται ἐμπροσθεν ἡμῶν ἀναρίθμητοι κῆρες τοῦ θανάτου, ἃς ὑπάγιομεν εἰς τὸν ἀγῶνα· πρβλ. προσέει Αἰσχ. Πρ. 48, Σοφ. Ἀντ. 838. Ἐν τῷ περ. μόν. Ἀρεταῖ. tamen.

Ἔμ-πᾶσις, ὅπου ἡ ἔγκλησις Ἦσ. Ἐπιγρ. 1563, ἐμπασίς βοιωτικῶς.

Ἔμ-πᾶσσω, ἄτε. -πᾶττω (ἴδε πάσσω). ἔντός τινος, ἐπὶ τινος σκῶρπιζω = τῆς τέρας· Πλατ. Λυσ. 210. -τί εἰς τὰ ἱμάτια Θεοφρ. π. λιθ. 67. μτρ. ἐνυφανῶν. «πολέας δ' ἐνέ-πασσεν ἀέθλους» Ἰλ. γ. 126, inspergo.

Ἔμ-παστέον· δεῖ ἐμπάσσειν, ῥαντίζειν Θεοφ. Nov. τ. 1, σ. 422.

Ἔμ-πᾶτ' ἄγ' ὦν ἔντός τινος παταγῶ, ἡχῶν -ταῖς μάστιξι·ν Θεμ. στ. λ. 4, σ. 50.

Ἔμ-πατάκτους· παρακεκινημένους Πτολ. Ἔμ-πᾶτες ἔντός τινος πατῶ, βαδίζω· -μέ-λαθρον = εἰς τὸ δωματίον Αἰσχ. Ἀγ. 1409. ἐπὶ τινος πατῶ· -νεκρούς = ἐπὶ τῶν νεκρῶν Ἰώσ. 69. περὶ τῶν πιτητηρίων τῶν σταφυλῶν Πολυδ. 7, 151, ingredior.

Ἔμ-πεδῶ, ἴων. ἐμπεδέω, δι. γρ. τοῦ ἐμποδίζω Ἡρ. 4, 69.

Ἔμ-πεδῆς, 2' ἐμπεδός· ἐπὶ. ἐμπεδέως Σχολ. π. Ἀθην. 15, 695.

Ἔμπεδίας· Λακεδαιμόνιος Θουκ.

Ἔμπεδίω, ὠνος· 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) Σελινόδωτος Δ. Σικ.

Ἔμ-πεδῶ-καρπος, 2' πάντοτε φέρων καρπὸν Ἔμπεδ. 287, Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 1, 13, 2.

Ἔμπεδὸς κλειός· 13' Ἔμπεδοκλῆς.

Ἔμπεδοκλῆς, ἔους· φιλόσοφος Ἀκραγαντίνος διδάσκαλος Γοργίου. Ὁ Φαῖρ. βιβλ. 1. 813 ἀρῶμετ' καὶ ἄλλους ὁμωνύμους· ἐπὶ 10.

Ἔμπεδὸς κλειός Γαλν. τ. 1, σ. 268.

Ἔμπεδοκράτης ὁπαδός τισι τοῦ Διονύσου Ἐπιγρ.

Ἔμ-πεδῶ-κυκλός, χρόνος· πάντοτε εἰς κύκλον περιτρέχων Nov. 8, 74.

Ἔμ-πεδῶ-λῶβης, δ' πάντοτε βλάπτων Μανεθ. 4, 196.

Ἔμ-πεδῶ-μητις, ἴδος· ὁ σταθερᾶς ἀποφάσεως, ἀχλόνητος· -ἀνάγκη Νόν. 15, 27.

Ἔμ-πεδῶ-μοχλός, βίος· ὁ πάντοτε εἰς μόχθους, ἀολιότης Πινδ. Ὁ. 1, 59.

Ἔμ-πεδῶ-μυθός, 2' σταθερὸς εἰς τὸν λόγον τοῦ Νόν. 12, 142.

Ἔμ-πεδῶ-ορκέω· μένων σταθερῶς εἰς τὸν ὅρκον μου, φυλάττω τὸν ὅρκον Ἡρ. 4, 201, Ξεν. Λακ. 15, 7.

Ἔμ-πεδός, 2' σταθερὸς εἰς τὸ ἔδαφος, σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του, στερεὰ ἱστάμενος, ἀνέλεγκτος, βεβαιότατος· -τεῖχος Ἰλ. μ. 12. -μένος, ε. 254. -οἶνος Ὁδ. λ. 393. -τέλος, Πινδ. Ν. 7, 57. «-οἶνος ἐσθμημάτων» = στερεὰ εἰς αὐτὰ προσκολλημένον Αἰσχ. Ἀγ. 547. -χρησμοὶ Εὐρ. Ἰλ. 399. -ὄρκος, 1. Τ. 758. μτρ. «οὐκ εἰς συντρόφους ὄργαις ἐμπεδός ἀλλ' ἐκτός ὁμιλεῖ» = δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν συνήθη τῆς ψυχῆς διάθεσιν Σοφ. Αἴ. 626, ὡς καὶ «μένοντα· ἐμπεδοὶς φρονήμας» = ἄτινα μένουσι πιστά, Ἀντ. 169, ὅπου ἐνθυμίζει τὰ «ἐμ. π. ἡ τ. ο. Ἰλ. κ. 94» -φρένες, 6, 352. -νοῦς = τὸν διδασκαστον πάντοτε ὁμοιον μένοντα νοῦν, λ. 813. 69. ὁ Πρίαμος· «ἐμπεδός οὐδ' ἀειφρων» ἐπικαλεῖται, υ. 183. Παρὶ χρόνου ἀδιαλείπτως, διαρκῆ· -φυλακὴ Ἰλ. θ. 521. -κομιδὴ Ὁδ. θ. 453. -δουλοσύνη Πινδ. Π. 12, 14. «πόνον ἐμπεδόν εἴχομεν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1670. Τὸ οὐδ. ἐμπεδόν καὶ ἐμπεδῶ ἐπιρρηματικῶς· «ἐμπεδόν μένειν» = μένω εἰς τὴν θέσιν μου, τὸ ἔναντι, τῆς φυγῆς Ἰλ. ε. 527. «ὥστε στηλῇ,» ρ. 434. «θέειν ἐμ. π.» = συνεχῶς, ἀδιακόπως τρέχω, υ. 141. καὶ πολλὰν· -χαίρειν Πινδ. Π. 10, 34 καὶ ἄλλ. π. συχνὰ ἐντάταρμεν «ἐμπεδῶν αἰεί» καὶ «μάλ' ἀσφαλῶς θέει ἐμ. π.» Ὁδ. ν. 86. ἐμπεδῶ Νικ. θ. 4. «ἐμπεδῶ ἐπένευσσε» Διοδ. 2 (6, 243). Ἰδ. ἐπὶ. ἐμπεδῶς· -μείνειν· -ἔχειν Αἰσχ. Ἀγ. 828, Εὐμ. 321. «-εἰρη-κέναι λόγους» Σοφ. Τρ. 487. ἔτι δὲ παρὰ πεδ. -οἶδα = βεβαίως, Πλατ. Ἀξ. 372. «μείνειν ἐν ταῖς σπονδαῖς» Πολυδ. 2, 19, 1. 78. ἀνωτέρω καὶ τὸ ἐμπεδῆς. Ὁ Λουκ. Λεξτ. 10 μεταχειρίζεται τὸ ἐκ τοῦ πέδου σύνθετον ἐμπεδός = δεμένος εἰς ἀλύσεις, πικρ.

Ἔμ-πεδός, ὁ· 1) Ἀθηναῖος Πaus. 2) Συβαρίτης Πυθαγόρειος Ἰαμβ.

Ἔμ-πεδῶ-σθένης, 2' ὁ στερεὰς δυνάμεως· -έστις Πινδ. Ν. 7, 98.

Ἔμπεδοτῖμος· 1) συγγραφεὺς τις Κλ. Ἀλ. 2) καὶ ἄλλ.

Ἔμπεδοτῖς· γυνὴ ἐκ Λεδαίαι· Ἐπιγρ.

Ἔμ-πεδῶ-φρων, 2' ὁ στερεὰς νοημοσύνης, στερεὸς νοῦ Φαλαρ. ἐπ. 115.

Ἔμ-πεδῶ-φυλλός, 2' πάντοτε ἔχων φύλλον Ἔμπεδ. 287.

Ἔμ-πεδῶ, παρὰ ἡμπεδῶν Ξεν. Κυρ. 8, 8, 2, παρὰ Δ. Κασ. 60, 28 καὶ ἐνεπέ-δων (εἰς τὸ ἔδαφος) στερεῶναι, ἐνισχύειν, περὶ τῶν κυβερνώντων Πλατ. νόμ. 3, 684.

Πρὸ πάντ. ὄρκους, ὁποσάσεις φυλάττω ἀδιαρρήκτους· «-τὰ ὀρκωμόσιά τε καὶ ὁποσάσεις» Φαῖρ. 241. -τάς σπονδὰς Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 6. -ὄρκους, Ἀν. 3, 2, 10. -εἰρήνην Πλουτ. Τιθ. Γραχ. 5. -ὁμολογίας Δ. Ἀλ. 4, 79.

«ὠμνυσαν ταῦτα ἐμπεδῶναι» = ὥρμιζοντο ὅτι θὰ διατηρήσωσι ταῦτα Ἀριστ. Λυσ. 233, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 32 καὶ ἀλλὰχοῦ· νόμους Πλουτ. Σολ. 25. Μέσ. ἀντὶ ἔνερ. Λουκ. Ἰππ. 4, stabilio.

Ἔμπεδων, ὠνος· 1) Χαλκιδεὺς τις Αἰσγιν. 2) καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ἔμ-πέδωσις, ἡ· τήρησις Δ. Ἀλ. ἀρχ. 5, 10, observatio.

Ἑμ-πειρος, 2^ο εἰς πείραν ὀποκείμενος ἔκκλ.
Ἑμ-πειράζω^ω κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω.
«τινὸς ἐνεπίραος» Πολυδ. 15, 35, 5.

Ἑμ-πείραμος, π. 2^ο ἑμπειρος = ἑμπέ-
ραμος Λυκοφρ. 1196^ο - ναυτιλίας Ἀγαθ.
57 (10, 14) καὶ ἄλλ. μτγν.

Ἑμ-πειράσμαι^{αι} ἑμπειράζω Ἱπποκρ.
Ἑμ-πειρέω^ω εἶμαι ἑμπειρός, ἔχω γνώσιν
τῆς χώρας Πολυδ. 3, 78, 6^ο - τῶν τόπων,
8, 17, 4 καὶ ἄλλ. μτγν. calleo.

Ἑμ-πειρία, ἡ^ς ἑμπειρία^ς - γερασιτέρων
Ξεν. Λακ. 5, 5^ο ὁδ. γνώσιν στηριζομένη ἐπὶ
τῆς πείρας, πρὸ πάντ. κατ' ἀντιθ. τῆς θεω-
ρίας καὶ ἐπιστήμης, π. χ. τῆς ῥητορικῆς
«οὐκ ἔστι τέχνη ἀλλ' ἑμπειρία καὶ τριβὴ»
Πλάτ. Γοργ. 463^ο «ἐπιστήμη, οὐκ ἑμπειρία
οἰκεία κεκορημένον», πολ. 3, 109^ο «ἡ περὶ τὰ
τοιαῦτ' ἑμπ. καὶ σκέψιν γεγονυῖά μοι», νόμ.
12, 968^ο «εἰ δὲ περὶ ταύτῃ «τῶν ταῖς ἑμ-
πειρίας ἄντι λόγον (ἑμπειρικῶς, χωρὶς νά
δίδωσι λόγον) τὴν ἱατρικὴν μεταχειρίζοντων»,
9, 857^ο «ἡ ἐκ πολλοῦ ἑμπ.», ἀντιθ. τῷ «ἡ
δὲ^ς ὀλίγου μελέτῃ» Θουκ. 2, 85^ο Ὁ Πολυδ.
ἀντιθέτει τὴν «μεθοδικὴν ἑμπ.» πρὸς τὴν «ἀ-
πειρίαν καὶ ἄλογον τριβὴν», 1, 84, 6^ο οὕτω
δὲ καὶ παρ' ἄλλ. γ. ν. ὅς εἰς ἐν τῷ Ἰσοκ.
3, 18^ο «-ἐτι τινὸς γενόμεναι», 4, 174^ο «-τῶν
πραγμάτων, -τοῦ πολέμου» Ἀντιφ. 5, 1, Δημ.
1, 28^ο - ἡ γε μ. ο. ν. κ. ἡ = τοῦ στρατηγικοῦ Πο-
λυδ. 10, 22, 4^ο - ν. α. υ. τ. κ. ἡ Πλουτ. Περικλ.
11^ο «ἡ διὰ τούτων ἑμπ.» Ὑρωδ. 4, 10, 7,
peritia.

Ἑμ-πειρία^ς γυνή τις Ἐπιγρ.

Ἑμ-πειρικὸς, 3^ο ὅστις ἔχει πείραν καὶ
κατ' αὐτὴν ἐνεργεῖ - ἀλ. εἰς Ἄριστον Ζ. 1,
4, 7. Πρὸ πάντ. μεθοδικῆς, τῶν ἱατρικῶν, ὁ-
τινὲς ἐθεράπευον κατ' ἑμπειρίαν, οὐχὶ δὲ κατ'
ἐπιστημονικὰς ἀρχάς Σ. Ἑμπ. καὶ ἄλλ. - ἐπὶ.
- ὡς = ἑμπειρώς Β. Ἀν. 25 ἐκ τοῦ Ἀ-
λεξιδ. peritus.

Ἑμ-πειρικὸς ἄνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.

Ἑμ-πειρίας, ὁ^ς ἑμπειρός Κ. Μαν. χρον.
Ἑμ-πειρο-θάλασσο^ς, 2^ο ἑμπειρός θαλάσ-
σης Σχολ. Ἀριστείδ. σ. 185.
Ἑμ-πειρό-μᾶχος, 2^ο ἑμπειρός μαχῶν Κ.
Μαν. χρον.

Ἑμ-πειρό-πλους, 2^ο ἑμπειρός τοῦ πλῆειν,
τῆς ναυτιλίας Τζέτζ.

Ἑμ-πειρο-πόλεμος, 2^ο ἑμπειρός τῶν πο-
λέμων Δ. Ἀλ. 6, 14, Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν.

Ἑμ-πειρο-πράγμων, ὄν. 2^ο ἑμπειρός
τῶν πραγμάτων Σουῖδ. ἐν λ. νόμος.

Ἑμπειρός, 2^ο ὁ γνωρίζων τι ἐκ πείρας, δο-
κιμῆς, ἔχων γνώσιν τίνος, εἰς τι^ς - κακῶν
Ἀισχ. Πέρσ. 590^ο - γάμων Σοφ. Οἶ. Κ.
756, καὶ ἀπολ. ὁ ἔχων πείραν Οἶ. τ. 43,
Πλάτ. νόμ. 6, 772^ο, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 8^ο - δι-
ανοήσε^ς Ἡρ. 8, 97^ο «-τῶν χώρων», 8,
132^ο - πολέμου Θουκ. 1, 80^ο - γεωμετρίας
Πλάτ. πολ. 7, 529^ο «ὁ περὶ νόμον ἑμπ.»,
νόμ. 1, 632^ο «-περὶ ταῦτα», Τιμ. 22, ὡς
καὶ Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 5^ο ἔτι δὲ περὶ ζώων^ς
«κύνες ἑμπ. τῶν κυνηγητῶν», χαν. 6, 4^ο
περὶ πλοίων, δοκιμασμένα Θουκ. 2, 89^ο «τὸ

ἑμπειρόν» = ἡ ἑμπειρία Δ. Ἀλ. 3, 42^ο «τὸ
ἑμπειρότερον αὐτῶν» = ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν
ἑμπειρία Θουκ. 2, 87^ο ἐπὶ. ἑμπειρώς =
ἐν γνώσει «-ἔχειν τινὸς = εἶμαι ἐν γνώσει Δημ.
69, 15, γνωρίζω τινὰ διὰ τῆς συναναστροφῆς
Ξεν. Ἀν. 2, 6, 1^ο «ἑμπειροτέρως ἔχει τῆς
βουλῆς περὶ τίνος» = γνωρίζει καλλίτερα παρὰ
ἡ βουλὴ Ἀισχιν. 1, 82, peritus, expertus.

Ἑμ-πειροτέρως, ἐπὶ. ἴδ' ἑμπειρός.

Ἑμ-πειρό-τοκος, ἡ^ς ἑμπειρός εἰς τὸν το-
κετόν, γεννήσασα ἥδη Ἱπποκρ.

Ἑμ-πείρω^ω ἐμπήγω, ἐμβάλλω Ἀθην. 11,
488^ο - «βακτηρία χαλκοῖς ἥλοις ἐμπεπαρμέ-
νη» = με^ς χαλκῇ καρφίᾳ περασμένη Ἀλκιφρ.
3, 55, uisigo

Ἑμ-πείρω^ς, ἐπὶ. ἴδ' ἑμπειρός.

Ἑμ-πελαγίζω^ω εἶμαι εἰς τὸ πέλαγος Ἀχιλ.
Τατ. 5, 9.

Ἑμ-πελάδην^α προσκειμένως, ἐγκειμένως εἰς
τι Νικ. ἀλ. 52.

Ἑμ-πελαδῶ^ν πλησίον τινὶ Ὑσ. ἐρ. 752 καὶ
μτγν. prope.

Ἑμ-πελάζω^ω προσπλησιάζω, πλησίον φέρω^ω
«-τοὺς ὁφρῶς» = τὰ πολυμικὰ ἄρματα πλη-
σίον ἀλλήλων ἄγω πρὸς μάχην Ὑσ. ἀσπ.
409^ο «πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, τινὶ Ὑμ.
ὁμν. Ἑρμ. 523^ο - ἀνδρὶ Σοφ. Τρ. 754,
Ἀριστοτ. κόρα. 4 καὶ μτγν. ἄλλα συνήθ.
ἐν τῷ παθ. ἔτι «πρὶν τῆςδε καίτης ἐμπελα-
σθῆναι» Σοφ. Τρ. 17, arripioquiu.

Ἑμ-πέλανα^ς πόπανα Ὑσυχ.

Ἑμ-πέλασσις, ἡ^ς προσπλησιασις Σ. Ἑμπ. κ.
φωσ. τ. 9, arripioquatio.

Ἑμ-πελαστικῶς^α ἐμπελάδην, ὅπερ ἴδε.

Ἑμ-πελάτερα, ἡ^ς πλησίον κοιμωμένη
ἑκκλ. ἀποσπ. 170, meretrix.

Ἑμ-πελάω^ω ἐμπελάζω^ω ἐμπελάουσα Νικ.
ἀλ. 498. Μέσ. ἐμπελάοιτο, ἀλ. 356.

Ἑμ-πέλιος, ὁ^ς κἄπως πολὺς, ψήρος, ὁπό-
λευκος, παραφέρων εἰς τὸ ψαρὸν Νικ. ὁμη. 782.

Ἑμ-πέλωρος^α ἀγορανόμος Ἀλκιωνες Ὑσυχ.

Ἑμ-πέμπω^ω ἐντὸς πέμπω.

Ἑμ-πεπαλίσσαι^{αι} ἐντὸς ὠριμάζω Γρ. Νυσ.

Ἑμ-πέπτας, ὁ^ς (πέπτω^ω) εἶδος πλακουτέϊον
Ἀθην. 14, 645.

Ἑμ-περάμος, ὁ^ς Σπαρτιάτης Πaus.

Ἑμ-περάμος, 2^ο ἑμπείραμος, -τινὸς
ἑκκλ. εἰς Δία 71^ο - σαφῶς Ἑπ. ἀδ. 715,
(παρὰρ. 329^ο) ἐπὶ. - ὡς ἑκκλ. Α. Παλ. 25.
Ἑμ-περατόω^ω περαίνω, τελειώνω Γρ. Νυσ.

Ἑμ-περδο-λεκαν-αρύταινα, κατὰ γυ-
ναϊκὸς τίνος κομικῶς λεγόμενον Εὐστ. Ὁδ. σ.
1599.

Ἑμ-περής, 2^ο τῷ ἄνωτ. Σοφ. ἀποσπ. 412,
δι. γρ. ἐμπέραμος.

Ἑμ-περι-άγω^ω ἐντὸς τίνος περιάγω, περι-
φέρω Ἰωσ. ἰουδ. πολ. 5, 9, 3, circumiigo.

Ἑμ-περι-βάλλω^ω ἐντὸς τίνος περιβάλλω
μτγν. complector.

Ἑμ-περί-βολος, 2^ο (με^ς περιβολῇν) με^ς κό-
σημα ἐνδεδυμένος, πρὸ πάντ. - λ. ὁ γ. ο. = περὶ
κομπώδους ὕψους ῥητορ. ἐπὶ. - ὡς Ἀνν. Κομν.
Ἑμ-περίγραφος, 2^ο ἑμπερίγραφος Ἑπικ.
φάν. τ. 1. σ. 632, circumscriptus.

Ἑμ-περίγραφος, 2' ἐμπερίγραφτος Ἀθην. τ. 2, σ. 10.

Ἑμ-περι-γράφω ἐντός τινος περιγράφω, ἐγκλείω Σ. Ἑμπ.

Ἑμ-περι-δράττομαι ἐπιλαμβάνομαι, ἀναλαμβάνω Κωνστ. Πορφυρογ.

Ἑμ-περι-έρχω ἐντός περικλείω Γρ. Νυσ.

Ἑμ-περι-εκτικτός, 3' ἐν ἑαυτῷ περιέχων Κλ. Ἀλ. στρωμ. 8 καὶ ἄλλ. μτγν. carax.

Ἑμ-περι-έρχομαι ἐντός τινος περιέρχομαι - στοάς Λουκ. Ἑρ. 11, obeo.

Ἑμ-περι-έχω ἐν ἑαυτῷ περιέχω, περιλαμβάνω ἢ γῆ - πολλές πηγές Ἀριστοτ. κόσμ. 4, καὶ μτγν. ἄλος ἐμπεριεχόμενος τῇ πόλει Δ. Ἀλ. 10, 81' ἐντός τινος περιέχομαι ἢ ἀσφάλεια ἐμπεριέγεται ἐν ταῖς ἐκείνων ἀρεταῖς Πολυδ. 9, 32, continetur in.

Ἑμ-περι-κλείω ἐντός τινος περικλείω Εὐστ. includo.

Ἑμ-περι-κρατέω πανταχόθεν περίε κρατῶ, περιέχω Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 494.

Ἑμ-περι-κροτέω κάμνω διὰ τι κρότον, ἔχω περίε φῆμην Νικήτ.

Ἑμ-περι-κρύπτω κρύπτω Προδρόμ. ἐν Ῥοασ. Ἄν.

Ἑμ-περι-λαμβάνω ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνω ἐμπεριέλημμαι Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 15 καὶ μτγν.

Ἑμ-περι-ληπτικός, 3' ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνων γραμ. comprehensens.

Ἑμ-περι-ληψίς, ἢ τὸ ἐν ἑαυτῷ κρατεῖν, περιλαμβάνειν Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8.

Ἑμ-περι-νοέω ἐντός τινος ἐκ πάντων τῶν μερῶν σκέπτομαι Ἐπικούρ. ἀποσπ. Ἡ-ρακλ. σ. 20, 5.

Ἑμ-περι-νοστέω διέρχομαι Παλλαδ. βί. Χρυσ. σ. 46.

Ἑμ-περι-οδεύω ἐντός περιοδεύω, περιπατῶ Εὐστ. inambulatio.

Ἑμ-περι-οδός, 2' περιοδικός, πρὸ πάντ. περίε οὐρους Δ. Ἀλ. συνθ. λξ. σ. 51, 13.

Ἑμ-περι-ορίζω ἐντός περιορίζω Εὐστ.

Ἑμ-περι-οχέω, ἢ τὸ περιέχεσθαι ἐντός τινος Κλεομήδ. 1, 3, inclusio.

Ἑμ-περι-παθεῖω εἶμαι εἰς σφοδράν ψυχῆς κίνησιν διὰ τι.

Ἑμ-περι-πατέω 1) ἐπὶ τινος περιπατῶ Λουκ. π. ἀπαίδ. 6, Ἀγλ. Tat. 1, 6' «τῷ συμποσίῳ = εἰς τὸ συμπόσιον Λουκ. συμπ. 13' ἐν τῇ μεταξὺ τινων Ν. Δ. Κορ. 2, 6, 16' 2) καταπατῶ τινα, τὸν χλευάζω, καταγελῶ, insultare Πλουτ. ἡδ. σ. 57.

Ἑμ-περι-πείρω ἀπανταχόθεν διατρύγω ἢ ἐμπεριπαρεῖς ταῖς σαρίσσαις Στραβ. 17.

Ἑμ-περι-πίπτω ἐντός πίπτω, περιπίπτω εἰς τι, τινὶ Ἰπποκρ. incido.

Ἑμ-περι-πλέω περιπλέω εἰς τι Ἰώσ. Ἰουδ. πολ. 3, 10, 9.

Ἑμ-περι-ποιέω ἐντίθημι, ἐμβάλλω Πτολ. τετραβ. σ. 50, indo.

Ἑμ-περι-ρρήγνυμι ἐντός τινος παντελῶς ἐσπένδω Ἀριστοτ. Ζ. 1, 5, 32, δι. γρ.

Ἑμ-περι-σπαστός, 2' ἔχων περισπασμούς Ψ. Ἀθανασ.

Ἑμ-περι-σπουδαστός, 2' περίε τὸν ὁποῖον σπουδάζει τις, μοχθεῖ πολὺ περίε γὰρ, πολὺ συχναζόμενος Ἰώσ. κ. Ἀπ. 2, 35.

Ἑμ-περι-στρέφω ἐντός περιστρέφω Κ. Μαν. χρόν.

Ἑμ-περι-τμήτος, 2' ἐμπερίτομος Ἀγ. Ἰερων.

Ἑμ-περι-τομός, 2' περιτετμημένος Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 6.

Ἑμ-περι-τρέχω ἐντός περιτρέχω Κλημ. Κωνστ. ἀποστ.

Ἑμ-περι-χαρής, 2' λίαν εὐθυμος, χαρούμενος Ἐφραίμ Συρ. laetus.

Ἑμ-περι-κάζω ὠριμάζω ἢ ἐμπερικάζουσιν ὑποβάλλουσιν, μελανίζουσιν Ἦουχ.

Ἑμ-περικαίνονται ἢ ἐμποικίλονται Ἦουχ.

Ἑμ-περόνατρες ἢ ἐμπερονητρες.

Ἑμ-περονάω με περόνας, καρφίτσας στερεώνω εἰς τι, ἐν τῷ μέσ. «θώρακα ἅπας ἐμπερονάται» Ἑρμιπ. π. Ἀθην. 15, 668.

ἢ ἴσοι ἐμπερονημένοι, 11, 488.

Ἑμ-περόνημα, τό τὸ με καρφίτσας ἐπὶ τῶν ὤμων στερεωθὲν φόρεμα Θεοκρ. 15, 34.

Ἑμ-περόνησις, ἢ ἡ διὰ περόνης συνένωσις Νικήφ. Κουμν.

Ἑμ-περονητρίς, ἴδος, ἢ 1) σχιστὸς χιτῶν Πολυδ. 7, 54, καὶ Ἦουχ. ἐμπερονατρίς = ἰμάτιον διπλοῦν 2) ἐμπερόνημα Ἀνθ. Παλ. 7, 413.

Ἑμ-περπεύομαι περπεύομαι Κικ. Ἀττ. 1, 14, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 1, 34.

Ἑμ-πεταλίζω, ἢ ἔδεσμαι διὰ τυροῦ παρασκευαζόμενος Ἦουχ.

Ἑμ-πετανύω ἢ ἐμ-πετανύω εἰς τι, ἐπὶ τινος ἐκτείνω, ἐν τινὶ - τὰ δέκτωα Ξεν. Κύρ. 1, 6, 40' «οἱ τοῦ διακρύβους ἐμπετασμένοι ὕψεσι» = εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν κρεμασμένοι τάπητες Ἀθην. 4, 147, μτγν. extendo.

Ἑμ-πέτασμα, τό σκέπασμα. παραπέτασμα Ἰώσ. auleum.

Ἑμ-πέτομαι ἐντός πετῶ Νικήφ. Κουμν.

Ἑμ-πετρος 2' ἐπὶ βράχων φυόμενος τὸ ἐμπ. = ἔδος φυτοῦ Διοσκ. 4, 181.

Ἑμ-πευχή, 2' κἄπως πικρὸς Νικ. ἀλ. 20, 2, amarus.

Ἑμ-πεφυρμένος ἀνακατωμένα Ἰω. Τζέτζ.

Ἑμ-πηδῶ ἀντίετι πῇ πῶς Φαλακ. 1 (13, 5).

Ἑμ-πηγνύμι ἐμπήγω, ἐμβάλλω ἐνέπηξεν ἔλκος καρδίαν Πινδ. Π. 2, 29' «νεκρὸς τινι, Ν. 6, 52' «Ἐρως ἐνέπηξεν ὀδόντα εἰς ἐμέ» Παῦλ. Σιλ. 26 (5, 266) - πᾶσαλον εἰς τὴν ἑωπ. Συχνὰ ἐν τῷ παθ. εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέκει καὶ ὁ 6. παρ. ἐμπέπηγα, ἐμπήγομαι, εἰς τι προσκολλῶμαι, ἐμβάλλομαι «λόγγη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων» Ἀριστ. Ἀχ. 1726 (πρβλ. ἐν τί σοι παγήσεται, σφ. 347) κ. ἄλλ. μτρ. «ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν» = εἶμαι δουλικώτατος, ὑπηρετῆς Διοφλ. π. Ἀθην. 7, 222. Παρὰ Θεοφρ. 1, Φ. 1, 8, εἰς τι πῇ γνομαι, παγώνω, ψύχομαι.

Ἑμ-πηδάω εἰς τι, ἐπὶ τινος πηδῶ, εἰς ἀδελφὴν καὶ σκηνὴν Πολυδ. 12, 9, 4' «εἰς τὸ πρὸ Δ. Κάσ. 62, 18' ἐπὶ τινος ἐπιπηδῶ, ἐφ' ὁρμῇ Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 20.

Ἑμ-πήδησις, ἢ τὸ ἐπὶ τινος πηδῶν Ἰπποκρ.

Ἑμ-πλητέον· διὰ ἐμπληγνῶναι Γεωπ. 18, 2.

Ἑμ-πλήκτης, ὁ ὁ τὰ δικαστικά γραμματίδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπέρτης καὶ πῆσων εἰς τὴν κανονίδα Ὑσυχ.

Ἑμπληθῶρα· πόλ. Ἰνδικῆς μεταξὺ Γάγγου Πτολ.

Ἑμ-πῆλος, 2· πλήρης πηλοῦ, βυπαρὸς Γεωπ. 2, 5, Iulius.

Ἑμ-πῆλω· λερώνω Ἀγμετ. ὄνειρ. σ. 151.

Ἑμ-πῆλωσις, ἡ· ποίκιλσις, κηλιδώσις διὰ τὸν ἀγῶνα Ἀγμετ. ὄνειρ.

Ἑμ-πῆλός· ἥλος Ὑσυχ.

Ἑμ-πῆξις, ἡ· τὸ ἐμπῆγειν, προσκολλᾶν Γαλην. infixio.

Ἑμ-πῆρος, 2· ἀνάπῆρος, ἡκρωτηριασμένος, βλαμμένος Ἡρ. 1, 167, 169, Ἰπποκρ. καί μετν.

Ἑμ-πῆρώ· ἀκρωτηριάζω μετν.

Ἑμ-πῆς, ἰων. ἀντὶ ἔμπα.

Ἑμ-πῆσσω· ἐμπήγνυμι Σχολ. Ἰλ. δ, 535.

Ἑμ-πῆζός, καὶ ἰων. ἐμπιέζω· ἐντὸς πιέζω, ὀλίγω, ἐντυπώνω Ἰπποκρ. ὅταν ἐμπιέσθῃ· Πλουτ. θῷ. σ. 1005.

Ἑμ-πιπίνω· σιτίζω μόν. παθ. Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 248, sagino.

Ἑμ-πίεσμα, τό· τὸ ἐμπιεσθῆναι, ἐντυπωθῆναι, πρὸ πάντ. ῥῆξις τοῦ ἐγκεφάλου Γαλην.

Ἑμ-πικράνσμαι· ἔγω πικράν, ὀργῇ, τινί, πρὸς τινι Ἡρ. 5, 62 καὶ μετν. οἶον Δ. Κάστ. 47, 8.

Ἑμ-πικρός, 2· κῆπως πικρὸς Διοσκ. 2, 148, amarulolius.

Ἑμ-πιλέω· ἐντὸς πιέζω, συνθλίβω Πλατ. Τιμ. 74, Δ. Σικ. 2, 52.

Ἑμ-πίμελος, 2· κῆπως παχὺς Διοσκ. pinguis.

Ἑμ-πίμπλημι καὶ ἑμ-πίμπρημι· ἴδ' ἐμπίπλημι καὶ ἐμπίπρημι.

Ἑμ-πίνη· μετ' ἐλπίον ἀλειμμένος, λερωμένος Δ. Ααρ. 5, 67.

Ἑμ-πίνω· ἐντὸς πίνω, καταπίνω, συχνά· πίνω, ὑπενωομένου εὐδρατίως ἡ ἀπλήρτως Ἀριστ. εἰρ. 1143, Εὐρ. Κυκλ. 335, Ξεν. Κυρ. 7, 1, 1· -τοῦ αἵματος Ἡρ. 4, 64, παρὰ Θούγν. 1129 μεθύσσομαι, ὡς καὶ οἱ ἐμπεπῆκότες=οἱ πιωμένοι, μεθύσμενοι Ἀριστ. ἐκκλ. 146, ebilio.

Ἑμ-πιπίσχω· ποτίζω, ὑγραίνω· -ἐν-ἐπι-σε Πινδ. ἀποσπ. 77, τὸν αὐτὸν ὁρ. ἔχει ὁ Νικ. ἀλ. 518· καὶ ἐν τῷ μέσ. ὕδατος ἐμπίσχω, Θηρ. 573· -ὄξει·, ἀλ. 320· ἔτι δὲ ἐμπιπῶν νόμφαις=ὅπῃ τῶν νομφῶν ποτισθῆναι, Θηρ. 623.

Ἑμ-πιπλάω· τῷ ἐπομ. μετν. π. χ. ἐμ-πιπλάωντα Πλουτ. 1, 3· ἐν ἐμπίπλην Δ. Κάστ. 68, 31.

Ἑμ-πιπλέει· ἐμπίπλησι Ἡρ. 7, 39.

Ἑμ-πίπλημι, ὅχι ἐμπέπλημι, ἀλλὰ ἐνεπίπλην· πρὸλ. Ἀδοκ. εἰς Φρον. σ. 96, μόν. παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 447 εὐρήναι ἐμπιπλάμαι εἰς τὴν τελευταίαν θέσιν τοῦ τρομέτρου (ἴδ' ἐπέπλημι, προστ. ἐμπίπλημι Ἰλ. φ, 311=ἐμπίπλη Ἀριστ. ὄρν. 1310· ἐμ-πιπλάμαι Πλατ. ἀπολ. 23) πληρῶ, γεμίζω Ὁδ. 6, 353· ἐν δέπας ἐμπλήσας, γ, 209 καὶ συχνά· μέγ' ἐμπλήσας γόμον Ἀίσχ. ἐκ.

439, τί τινος=κάτι, μέ τι· ἐμπίπληθι βέεθρα ὕδατος=γέμιζε τὰ βέεθρα μέ ὕδαρ Ἰλ. φ, 311, καὶ πολλάκι. ὡς καὶ οἱ ἐφεξ. Ἡρ. 4, 72· «βλαύρας ἐμπίπλησιν ὁμᾶς πολλῆς» Πλατ. Φαιδ. 66· ἐμπλήσατε τὴν θάλατταν τριήρων Ἀημ. 8, 74· ἔτι δὲ «τὰ ὕδα Λύσι-δος ἐμπέπληκε»=μᾶς ἐγέμισε ταῦτά ἀπὸ Λύσιν Πλατ. Λυσ. 204· ὅθ. κορέννομαι, χορταίνω Ὁδ. β, 503· «γάλακτός τινα» Θεοκρ. 24, 3· μετ. «ἀπάντων τὴν γνῶμην ἐμπιπλάς»=τὴν προσδοκίαν πληρῶν Ξεν. Ἀν. 1, 7, 8· «τὴν ἀναιδῆ γνῶμην ἐνέπλησεν αὐτοῦ» Δημ. 21, 91· «τὴν αὐτοῦ μοῖραν»=ἐκπληρῶ τὸ πεπρω-μένον μου Πλατ. νόμ. 12, 959. Συχνά ἐν τῷ παθ. καὶ μέσ. πληροῦμαι, γεμίζομαι, κορέν-νομαι· «πόλις δ' ἐμπλήσεται αὐτοῦ» Ἰλ. φ, 607· «ἐνέπλησεν δὲ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί» Ἰλ. π, 348· «ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα» Ξεν. Κυρ. 5, 5, 10, ὡς καὶ Πλατ.

Ἰων 535)· «μένεος ἐμπλήσασθαι» 22, 312, τέρπομαι, ψυχαγωγῶμαι· «υἱὸς ἐνιπλησθῆ-ναι ὀφθαλμοῖς=χορταίνω μέ τὰ ῥμάτια τὸ παιδί μου Ὁδ. λ, 452· «θαλέων ἐμπλησά-μενος κῆρ» Ἰλ. χ, 504· «ἐμπιπλάμενοι σί-των καὶ ποτῶν» Πλάτ. πολιτ. 272· «ἐμπλή-σαντες καὶ παχύναντες τὰ σώματα»=γεμί-σαντες (παχύναντες), Γοργ. 528, (καὶ ἐμπαγεῖν Λουκ. Νύρρ. 22)· σπαν. μετὰ ὁτ. «ἀμπελίνωι καρπῷ ἐμπιπλάμενοι» Ἡρ. 1, 212· «ἐμπί-πλῃται αἵματι ὁ βωμός» Πανυσ. 3, 16, 10· ἔτι δὲ μετὰ μετχ. «οὐκ ἂν ἐμπλήμην (δι. γρ. ἐμπλείμην) βῆλλων» Ἀριστ. Ἀχ. 224· «ἐμ-πληστο λέγων=χόρτασε λέγων, σφ. 603· «μι-σῶν οὐποτ' ἐμπλησθήσομαι» Εὐρ. Ἰππ. 664· «οὐκ ἐνεπίπλῃσας ὑπιοχνοῦμενος»=δὲν ἡδύ-ναστο νὰ ὑπόσχεσαι ἀρετὰ Ξεν. Ἀν. 7, 7, 46, ἀπολ. ἐνεπέπληντο Λυσ. 28, 6· ἐμπλή-μενος=γεμισμένος Ἀριστ. σφ. 284· δι' ἐμαυτὸν χύνω πλήρη, φυκτῆρα Πλατ. συμπ. 214.

Ἑμ-πιπράσχω· ἐντὸς τινος πωλῶ Πολυδ.

Ἑμ-πιπράω· τῷ ἐπομ. ἐνεπίπρων Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 22· ἐμπιπρῶντες Πολυδ. 1, 53, 4· «πόλιν ἐμπιπρᾶν» Πλουτ. Κοριολ. 26.

Ἑμ-πέπρημι· ἀνάπτω, πυρπολῶ Ἡρ. 1, 17· «υἱὸς ἐμπιπρῆσας», 8, 144· οἰ-κίαν Ἀριστ. νεφ. 1484, Πλάτ. πολ. 470 καὶ συχνά· ἐνεπίπρασσαν Ξεν. Ἀν. 7, 4, 15· ἐμπιπρᾶντες, 5, 2, 3· «ἐνεπρήσθη ὁ δασυδύ-δομος» Δημ. 24, 135· «ὅς ἐνεπηρεμῆν» (δι. γρ. -σμεν) «καυμένη ἡ κατ' ἄλλους ἐμ-πεφωσμένη, φουσκωμένη, παχέια, γουρούνα, (ἴδ' ἐνπρήθω) Ἀριστ. σφ. 66· μετ. παθ. εἰς ὀργὴν περιπίπτω Λουκ. (Ὁμ. ἐμπρήθω καὶ ἐνπρήθω).

Ἑμ-πίπτω· ἐντὸς τινος, ἐπὶ τινος πίπτω· «τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ» Ὁδ. δ, 508· «πῦρ ἔμπεσε νηυσίν»=πῦρ ἔπεσε μέσα εἰς τὰ πλοῖα, ὡς καὶ -θλή Ἰλ. λ, 155· -στῆγῃ=εἰς τὴν οἰκίαν Σοφ. Οἰ. τ. 1262· «ὁ πύργος ἐμπίσσι γέ σου» Ἀριστ. πλ. 180· «εἰς ἀλλή-λας, νεφ. 378· -εἰς τὸ πῶρ Πλατ. Τιμ. 70· «εἰς τὰ φρυγὰς Ξεν. Κυρ. 3, 3, 64· «εἰς φρεσὶνά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν» Πλατ. Θεαιτ. 174· καὶ αὐτῷ συχνά μετ. εἰς τι περιπίπτω, πρὸ

πάντ. εἰς δυστυχίαν καὶ εἰς δυσάρεστον θέσιν καὶ ἀπροσδοκίῳ· εἰς αὐτὰς Σοφ. Τρ. 1243· «εἰς ἀνάγκης ζεύγματα» Εὐρ. Ἰ. Α. 443· «εἰς φαῦλον σκέμμα» Πλάτ. πολ. Α. 435· «εἰς θαυμαστὸν λόγον», νόμ. 10, 888· εἰς φλυαρίαν, Παρμ. 130· ἔτι δὲ εἰς δίκαστήριον, πολ. 8, 554· εἰς δόλῳ, λαβὸν ἰν· θο· εἰς περιστροφὴν λαβ. μέσα πίπτω, Κρατ. 439· εἰς ἔριν· εἰς φιλονικίαν περιπίπτω Εὐρ. Ἰ. Α. 377· ἔτι «ἐν ἀπορίᾳ ἐμπεπτωκέναι»· περιπίπτω εἰς ἀπορίαν Πλάτ. Ε304δ. 292· «ἐν τοιούτῳ χωρίῳ» Σεν. Ἑλλ. 4, 5, 5· «ἐπὶ συμφορὰν Ἡρ. 7, 88· «εἰς ἔρωτα» Ἀντιφ. π. Ἀθην. 2, 38· «πρὸς ἔρωτά τινος»· εἰς ἔρωτα πρὸς τὴν περιπίπτω Λουκ.· εἰς ἔλπιον Πλάτ. ἀποσπ. 69· καὶ ἀντιστρέφω «κἀν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέση λόγος τις»· ἀν πείση λόγος περὶ τοῦτου Ἀριστ. Αυσ. 858, Πλάτ. νόμ. 7, 799· περὶ νόσων, πέφτω μέσα· «ὁ λοιμὸς εἰς τὴν πόλιν ἐξαπινώσκει»· ἔπεισε· ἄν. 2, 48· «νόσημα εἰς τὴν Ἑλλάδα» Διμ. 19, 259 (ἀλλὰ εἰς νόσον ἐμ· «εἰς ἀσθένειαν πίπτω» Ἀντιφ. 1, 20), ὡς καὶ «λοιμῶν ἐμπίπτονται» Πλάτ. νόμ. 4, 709· ὁμοίως «ὑπνος ἐμπίπτει», Τιμ. 45· μτρ. περὶ ψυχικῶν παθῶν· «ἐπὶ γόλος ἐμπίσει θυμῷ»· ὁργή κατέλαβε τὴν ψυχὴν του· Ἰλ. ι, 436· «δέος, ρ, 625· «ἔρως στρατῶν» Ἀίσχ. Ἀγ. 332· «ρόδος· ταραχμός Εὐρ. Ἰππ. 1218, Ἑκ. 857· «ρόδος εἰς τὸν νοῦν» Φιλῆμ. π. Στοβ. ἀνθ. 99, 5· πρβλ. Σοφ. 2, 91· «οἶκτος ἐμοὶ ἐμπεπτωκε» Σοφ. Φίλ. 953· ζήλος, Οἶ. Κ. 946· «ἔλκος ἐμπεπτωκέ τις μοι» Φιλίππιδ. π. Ἀθην. 6, 230· «ἀσέβειαν Πλάτ. νόμ. 10, 890· ἔτι δὲ «ἔρως φιλοσοφίας», πολ. 6, 499· «ἀ εἰς τὴν ἀσθῆσιν ἐμπίπτει»· «ὅσα προσπίπτουσιν εἰς αἰσθησεις Πλάτ. πολ. 7, 524· «εἰς δεσμοτήριον Δειν. 2, 9, Διμ. 25, 60 καὶ ἀλλ. ῥίπτομαι εἰς τὴν φυλακὴν»· «εἰς ζητρεῖαν ἐμπεσών» Εὐδολ. π. Ἑτ. Μ. 411, 35· ἐμπίπτω, εἰσορῶ· «ὁ σμῆν' Ἰλ. λ, 297· «πρὸς μάχοισιν Ὀδ. ω, 526· «αὐχένι ἐμπεσεν ἰδ· «τὸ βέλος εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐχένα. Περὶ θυέλλης Ἡσ. ἔρ. 509· «τοῖς πολέμοις Ξεν. καὶ ἄλλ. καὶ ἀνεν πτώσεως, τυφλῶς εἰσορῶ Ἡρ. 3, 81· «εἰς τινά»· ἐπάνω τινος πίπτω, ὁρῶ Λουκ. καὶ ἄλλ. μτρ. Παρὰ μτρ. συγὰ περὶ αἰνιδικῆς ἐπελεύσεως νέας καταστάσεις Πλάτ. 7, 8, 3· πρβλ. ἐμπίττω, incido.

Ερπίς, ἴδος, ἡ, (κατὰ Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 157, ὁ μτρ.)· εἶδος κώνωπος· «ὀξύστομοι, ὄρν. 244, Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 1, 1, culex.

Ερ· πῖ· σ· ι· ο· ν· καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ ἀσφιλὸς πῖ· σ· ι· ο· ν·

Ερ· π· ι· σ· τ· ε· ὡ· εἰς τι ἔχω πίστιν, πεποιθῆσιν, τινί, Ὁ'. ἐμπιστευόμεναι τινί τι Πλούτ. Φωκ. 32· καὶ παθ. εἰς ἐμὲ δίδεται ἐμπιστευτικῶς· «τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθεὶς ἐκ βασιλείας»· «εἰς τὸν ὁποῖον ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐδόθη ἐμπιστευτικὸς Λουκ. Δημόν. 51, fido.

Ερ· π· ι· σ· τ· ο· ς· εἰς ὃ· δύνανται νὰ ἐμπιστευθῇ, πιστός, ἀντίθ. τῷ ἄπιστος.

Ερ· π· ι· τ· ν· (ὁρδόν, ἡ ἐμ· π· ι· τ· ν· ὡ· πρβλ. πῖ· τ· ν· ὡ·)· ἐμ· π· ι· τ· τ· ὡ· «δαίμον ἐμπίττει

δαίμασι» Ἀίσχ. Ἀγ. 1447, Σοφ. ΑΤ. 58 περὶ ἐχθρικής ἐφόδου, ἰγνυο.

Ερ· π· ι· φ· ρ· η· μ· ε· εἰσπύρρημι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 6.

Ερ· π· λ· ἄ· ζ· ὡ· ἐντός τινος περιπλανῶμαι· ἀγ· υ· ι· α· ρ· ε· Νικ. ἑλ. 189· (κυρ. περιωθῶ (δε τὸ ἀπλοῦν, 60.) συνήθ. εἰς τὸ παθ. Πλούτ. Ὀθ. 12· «ὄλην ἐνιπλάγχθει») Ὀρρ. Ἀργ. 643, ἰαεργ.

Ερ· π· λ· ἄ· ζ· ὡ· ἐμ· π· ε· λ· ἄ· ζ· ὡ· Νικ. Θηρ. 729.

Ερ· π· λ· α· ν· ὁ· ρ· α· ι· ἀποθ. παθ. ἐντός τινος περιπλανῶμαι· «πολλοὶς τόποις» Πλάτ. Αἰθ. 2, 29.

Ερ· π· λ· ἄ· σ· σ· ὡ· ἀτ· «πλάττω» ἐντός τινος ἐπὶ τινος χρίω, ἀλείφω· ἐν σμῶρην Ἡρ. 2, 73, Ἀριστοτ. καὶ μτρ. «πλοῖα ἐμπλασθέντα ἀσφάλτῳ» Στραβ. 16, σ. 743· φράσσω· «πόροις Γαλῆν» ἐντός τινος πλάσσω, μορ· ρῶν· «μέλισσαι κηρία ἐν ἀγορᾷ ἐνέπλασαν» Δ. Κασ. 78, 25· ἐντυπώνω, ἱπποκρ. Ἰλλιο.

Ερ· π· λ· α· σ· τ· ι· κ· ὅ· ς· ἐντός ἀλείφω, περι· ρα· λείφω, καταπλάσσω ἱατρ.

Ερ· π· λ· α· σ· τ· ὅ· ς· ἐντός ἀλειμμένος, περι· α· λειμμένος, τὸ ἐμπλ. δηλ. φά· ρ· α· κ· ο· ν· ἐμ· πλάστρον, δι' οὗ ἐπιθετοῦσιν ἀλοιφήν ἱπποκρ. συνήθ. ἐμ· π· λ· α· σ· τ· ρ· ο· ν· γράφω.

Ερ· π· λ· α· σ· τ· ρ· ο· ν· τὸ ἐμπλαστον μτρ. ἱατρ.

Ερ· π· λ· α· σ· τ· ρ· ο· ς· ἡ· τῷ ἀνωτ. Διοσκ.

Ερ· π· λ· α· σ· τ· ῥ· ὡ· ὡς ἐμπλαστον ἐπαλείφω Διοσκ. Ἰλλιο.

Ερ· π· λ· α· σ· τ· ῥ· ὄ· ς· ὁμοίως πρὸς ἐμπλαστον Διοσκ.

Ερ· π· λ· ἄ· τ· ὡ· ἐντός τινος πλατύνω, Ὁ'.

«τοῖς λόγοις περὶ τινος»· «ἐκτείνονται διεσπασμένως περὶ τινος Στραβ. 8, 385, dilato.

Ερ· π· λ· α· τ· ὡ· τ· ε· ρ· α· τὰ πλατότερα Πλούτ.

Ερ· π· λ· ἔ· γ· θ· η· ἐντός πλεγμένα, ἐντός κλεισμένα Νικομ. Ἀριθμ. 2, σ. 153, implicitu.

Ερ· π· λ· ἔ· γ· μ· α· τὸ περίπλεγμα, περίπλεξις Ἀρτεμίδ. 4, 83, impliculus.

Ερ· π· λ· εἰ· σ· ε· π· 2· ἐμ· π· λ· εἰ· σ· Ὀδ. σ, 118, Θεόφρ. 25, 207· ἔτι δὲ ἐν· π· λ· εἰ· ο· ς· plenus.

Ερ· π· λ· ἔ· κ· τ· η· ς· ὁ· ὁ ἐμπλέκων γλωσσ. ciniflo.

Ερ· π· λ· ἔ· κ· τ· ο· ν· ἐντός πλεγμένος· τὸ ἐμ· π· λ· ἔ· κ· τ· ο· ν· εἶδος τευχίσματος, καθ' ὃ τὸ μεταξὺ δύο κατὰ μέτωπον τευχῶν διάστημα γερμίζεται μετὰ χῶμα Βιτροῦδ. 2, 8, 7, implicitus.

Ερ· π· λ· ἔ· κ· τ· ρ· ι· α· ἡ· ἡπλέκουσα τὴν κόμην, καλλωπίστρια ἀρ. λεξ.

Ερ· π· λ· ἔ· κ· ὡ· ἐντός πλέκω, περιπλέκω· «εἰς ἀπέραντον δίκτυον αὐτῆς ἐμπλεγθήσασθε» Ἀίσχ. Πρ. 1081· «οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα», 643· «πλεκταὶς ἐώραις ἐμπλεγμένη» Σοφ. Οἶ. τ. 1264· «ἡνίκαισι ἐμπλεκεί» Εὐρ. Ἰππ. 1236· «ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσι» Ἀριστ. Θεο. 1032, Πλάτ. καὶ μτρ. περὶ πλεξίματος τῆς κόμης Ἀθην. 12, 525· περὶ σπαρτῶν Θεοκρ. 2, 23· ἔτι δὲ μτρ. «ἐν βλαῖσι ἐμπλεκέντων πόνοις σωμάτων» Πλάτ. νόμ. 7, 814· «ἐν τοσούτοις κακοῖς» Ἰσοκ. 8, 112· ἔτι δὲ «εἰς φιλιαν τινός» Πολυδ. 27, 6, 11 καὶ συχνά· «γυναῖκι ἐμπλέεσθαι»· ἐρχομαι εἰς σχέσιν (μπλέκω) μετὰ γυναῖκα Δ. Σικ. 18, 2, implicio.

- Ἑμ-πλεξίς, ἡ ἐντὺς πλέξις, ἐνὸς φανείας· τοῦ στήμονος, Πλατ. πολιτ. 282, implexus.
Ἑμ-πλεονάζω· ἔχω πλεονασμα, περισσεύματιν. - αἵματι = χόρῳ ἀφθύνως αἵματι, abundo.
Ἑμ-πλεός, 3, ἀττ. ἔμπλεως, 2, ἐπ. ἔμπλετος καὶ ἐνίπλετος· γεμισμένος μέτι· «λέθητες κρεῶν καὶ ὕδατος» Ἑρ. 1, 59, Πλατ. Φαίδ. 110· «ὁ ὀφθαλμὸς ὕψεως ἔμπλεως ἐγένετο» Πλατ. Θεαιτ. 156· «πεδῖον δένδρων» Ξεν. Ἀν. 1, 2, 22. Κατ' ἐννοίαν μέλλοντος ἀποτελέσματος. Σοφ. Τρ. 1016· «οἱ τε γὰρ ὅμα ἔμπλεον ἢ οἱ ἐμοὶ σώξιν», ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγ. «ὁ ὑπὲρ ὅσον τοῦ ὅμα πρὸς τὸ σώξιν τὸν πατέρα μᾶλλον ἢ οἱ ἐμοὶ» = ζωήρῳ καὶ πληρῆς.
Ἑμ-πλευρός, 2· μέ πλήρεις τὰς πλευρὰς Γεωπ. 18, 19.
Ἑμ-πλευρόω· εἰς τὰς πλευρὰς ὠθῶ· «ἔμπλευρόν· ἐνάλιον εἰς τὰς πλευρὰς καὶ» Πούχ. Σοφ. ἀποσπ. 50.
Ἑμ-πλέω· ἐντὸς τινος πλέω, ταπεινῶν· - πλοῖοις Ἑρ. 7, 184· οἱ ἐμπλέοντες = οἱ ἐπὶ τῶν πλοίων ἄνθρωποι· Θουκ. 3, 77 καὶ μὲν. Παρ' Ἀρεταίᾳ περὶ φαγητῶν, προξενῶν ἱερουργῶν, ἰπποανίτου.
Ἑμ-πλεως, ἀττ. 2 ἔμπλεως.
Ἑμ-πληγὸν, ἐπὶ (πρβλ. ἔμπληκτος), ἀντίθ. τῷ πινυτός· ἐμπληκτός, μανιωδῶς, ἀπερισκέπτως· Ὁδ. υ, 132, stupido.
Ἑμ-πληγῆς, 2 ἔμπληκτος· Νικ. ἀλ. 159.
Ἑμ-πληγός, 2· μαστιγώσιμος, γεμάτος ἀπὸ πληγῆς Σουίδ.
Ἑμ-πληθὸν, ἐπὶ, γεμάτος· Νικ. ἀλ. 159.
Ἑμ-πληθής, 2· γεμισμένος πλήρης· Νικ. Θερ. 948, plenus.
Ἑμ-πληθώ, ῥίξις, τόπ. πρὸς σχηματ. τῶν χρόνων τοῦ ἐμπλήθημι.
Ἑμ-πληκτῶδες, οὐ, ὁ· ἔμπληκτος Ἀλ. Διον. π. Εὐστ. Ι. σ. 971.
Ἑμ-πληκτικός, 3· εὐχολος νὰ τρομάξῃ, νὰ ἐκπλαγῇ· «καὶ ἀνόητος ὁ ἄστρα» Πλουτ. συμμ. 9, 15· ὁ ἀνόητος, μωρός, Σόλ. 34· ἐπὶ ὧς Ἀπολλ. Ὁμ. λεξ. stolidus.
Ἑμ-πληκτός, 2· ἐκπληγμένος, τετραγυμένος Ξεν. κυν. 5, 9· «καὶ διεσθαρμένους ἔρωτι» Πλουτ. Τιμολ. 2, καὶ μάλιστα ἄρρων, βλάξ, Ρωμ. 28· 6) ἀνόητος, σαλευμένος τὰς φρένας. Σοφ. Αἴ. 1337· «καὶ ἀστάθμητος» Πλάτ. Αὐσ. 214· «ταῖς ἐπιθυμίαις» Πλουτ. Διον. 18· οὕτως ἐπὶ τὸ ἐμπληκτῶς ὅξιν = ἀσύνετος ταχύτης Θουκ. 3, 82· «τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἐμπλ. οὐδὲ ταρραχιδῶς αὐτοῖς συνέβαινε ἀλλ' εὐκαίρως» Ἰσοκ. 7, 30, stupidus.
Ἑμ-πληκτῶς· ἴδ' ἔμπληκτος.
Ἑμ-πλήμενος, ἐμπλήθη· ἴδ' ἐμπλήθημι.
Ἑμ-πλημυρόω· εἰς τὴν πλημυρῶν Φιλοστρ.
Ἑμ-πλην· πλην, ἐκτός, ἄνευ, χωριστά, τινὸς Ἀρχιλ. ἀποσπ. 103, Καλλ. Δηλ. 73, sine.
Ἑμ-πλην (ἐμπλάζω)· διόλου πλησίον, τινὸς Ἰλ. 6, 526· ἄνευ πτώσεως Ἡσ. ἀσπ. 372, prope.
Ἑμ-πληξία, ἡ· κατὰ πληξίς, ἀπορία, ἀφρο-

- σύνη· «καὶ δειλία» Ἀισχίν. 3, 214 καὶ μὲν. ὅσον Πλουτ. ὅστις τὸ συνδ. μετὰ τὸ ἀφροσύνη, Ἀντων. 87, vecordia, insania.
Ἑμ-πληξίς, ἡ τὸ ἀνωτ. κατὰ πληξίς Ἀθην. 1, 37, ἡλιθιότης Ἀλ. Ζ. Ἰ. 2, 19.
Ἑμ-πληρώ· ἐμπλήθημι γεμίζω, Ὁ.
Ἑμ-πληρώσις ἡ τὸ ἔκπ. μὲν.
Ἑμ-πλησις, ἡ· γεμίσις Ἑπικτ. π. Στοδ. ἀνθ. 5, 93, impletio.
Ἑμ-πλήσσω, ἀττ. ἐμπλήττω. 1) ἀμτθ. ἐντὸς πίπτω, φέρομαι· «ἐρακεῖς πίπτω εἰς βρόχον, περὶ πινῶν Ὁδ. χ, 469· τὰ φρωῶ = πίπτω εἰς τάρπον Ἰλ. μ, 72· οὕτω δὲ καὶ μὲν. π. Ἀπολ. Ρ. 1, 1203, ἀπολ. περὶ θούλλης· ἐπὶ δὲ τινά, ἐπὶ τινος ἐφορῶ, προσβάλλω ἀδόν, 3, 1297· «ἐναντία ἐμπλήσσαι» = ἐπὶ ἀλλήλους πεσοῦναι, 2, 602· 2) κάρην ἐμπλήκτον, καταπλήσσω, συνταρᾶσσι μὲν. «φρόδον μελανούροις = φρόδον ἐμ-βάλλω, ἐμποῶ» Ὁπ. ἀλ. 3, 48, percutiendo.
Ἑμ-πληστέος, 3· πληρωτέος μετὰ γεν. Πλατ. πολ. 2, 373, implendus.
Ἑμ-πλοκή, ἡ· τὸ ἐμπλέκειν, πλέκειν, πρὸ πιντ. τὰς τρίχας τῆς κόμης Στραβ. 17, 828, Ν. Δ. nuxus.
Ἑμ-πλόκιον, τό· κόσμημα τῆς κόμης τῶν γυναικῶν Μάχων π. Ἀθην. 15, 579, Ὁ. 2) ἐμπλόκια = ἑσθητὴ πρὸ Ἀθηναίων Ἑσυχ.
Ἑμ-πλόων· ἐντὸς τινος πλόων· Κλ. Ἀλ.
Ἑμ-πλώω, ἴων. καὶ π. ἀντί = ἐμπλέω· Νικ. ἀλ. 426, Ὁπ. ἀλ. 1, 260.
Ἑμ-πνέω, π. = ἐμπνέω Ὁπ. ἀλ. 1, 293.
Ἑμ-πνευματόω· ἀνεμον, ἄερα γεμίζω μὲν. ἔμφυσῶ Ἀθην. 2, 54, πρὸς πνέω, περὶ πυρός· «ἐμπεπνευματωμένου ἀκατίου» = ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προωθουμένου Λουκ. Λεξ. 15 inflo.
Ἑμ-πνευστικός, ἡ· τὸ γεμίζειν μετὰ ἀέρα, προσπνέειν, συσπνέω Ἀθην. 1, 53, ὁ τυμπαίντης ὕδρωψ ἱατρ. inflatio.
Ἑμ-πνευματωτικός, 3· ἔμφυσῶν.
Ἑμ-πνευσίς, ἡ· ἐκπνευσίς, ἐμπνευσίς, ἐν-θουσιασμός μὲν. inspiratio.
Ἑμ-πνευστικός, 3· εἰς τὸ ἔμφυσῶν ἐπιτή-δεος Σχολ. Διον. Β. Ἀν. σ. 653.
Ἑμ-πνευστός, ἄρρων Ἑσυχ.
Ἑμ-πνευστός, 3· ἔμφυσόμενος, ὄργανα τὰ ἔμφυσώμενα· Ἀθην. 4, 174 καὶ μουσικ. inspiratus.
Ἑμ-πνέω· 1) ἔμφυσῶ, περὶ ἀνέμου· «εὐρέε πόντω» Ἡσ. ἔρ. 506· τὰ πινὰ φρωῶ, φρουκῶν· «οὐδὸς ἐμπνεύσας ἰστίον» Πινδ. Ἰ. 2, 40· «κατ' οὐδὸν ὡς περ ἰστίου» ἐμπνεύσονται τῇδε Ἑδρ. Ἀνθρ. 556· «δύρει εἰς τὸ πλοῖον, Κυκλ. 19· «Νότος ἐμπνεύσας ναύταις» Μελ. 7 (12, 52)· ὁ αὐτοῖς = πνέω, παίζω τοὺς αὐλοὺς, Ἀντιπ. Θ. 29 (9, 206)· «χεῖλσι μουσῶν ἐμπνεῖ», Ἀλκ. 12 (Πλιν. 226)· «τὰ ἐμπνεύμενα ὄργανα» = τὰ ἐμπνευστὰ μουσικὰ ὄργανα Πολυδ. 4, 67· ἐπιπνέω, ἔμφυσῶ· μετὰ φρένω = περὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἔκπου Ἰλ. ρ, 502· μτφ. ἐμπνέω, ἐμβάλλω· «ἐμπνευστος μένος ὁ ἄστρον ποιμήν», ο, 110 καὶ συχνά Πινδ. Ὁ. 8, 70, Πλάτ. συμμ. 179· «ἐνέπνευσέ μοι φρεσίν, φάρος ὑπὸ τῆς φρεσίν»

μοῦ ἔβαλε ἔς τὸ νοῦ νὰ φαίνω. Ὁδ. τ. 138.
 «τὴν ἀρετὴν ἐμπνεύσας» Ξεν. Ἑλλ. 7, 4,
 32-μὲ ἀγάπην ἐμψυχώνω, συμπ. 4, 15
 «ἔραστοῦ γεγονότος, τοῦτο δ' ἐμπνεῖσθαι Λα-
 κεδαιμόνιοι καλοῦσιν» Πλουτ. Κλεομ. 3 ὅδ'
 εἰσπνέω. «Ἐτι δ' ἐνθουσιάζου μὲν, εἰς μαρτυρικὴν
 ἐνεπνεύετο» Πλουτ. ἑλλ. γρησ. 21' 2) ἀναπνέω,
 ζω· «εἰ τίς ἐστιν ἐμπνέων» = ζωντανός Ξεν. Ἀγ.
 657' «σμιχρὸν ἐμνέουσι» ἔτι Εὐρ. Ἀλκ. 203'
 «βραχὺν δὲ βίον ἐμπνέων ἔτη», Ἰππ. 1246'
 Ἀριστ. Θεσ. 926' «ὥς περ ἀν' ἐμπνέω»
 Πλάτ. ἀπολ. 29 καὶ οἱ εἰς. «Ἐτι δὲ μετὰ γεν-
 ··» Ἀραβίης ὁδμῆς = ἀποπνέω, ὅζω, μυρίζω
 Στοδ. ἀνθ. 85, 19, καὶ μετ. «ἀπειλῆς καὶ
 σόνου» = φόνον ἀποπνέω, ἐμπνέω, 9, 1,
 Πράξ. ἀπ. 9, 1.
 Ἑμ-πνίγω· ἐντός· τινος πνίγω μὲν.
 Ἑμ-πνικτός, 2' φημένος ἐν χώρᾳ καλῶς
 κλισμένος, βαρβαρ. καπμαῖς Ἀθην. 14, 661.
 Ἑμ-πνοή, ἡ· τὸ ἐμπνέειν, προσπνέειν Στοδ.
 Ἑμ-πνοία, ἡ· τῷ ἀνωτ. Δουκ. = ἀναπνοή
 (ισ. ἄπνοια) Ησυχ.
 Ἑμ-πνοήσεις, ἡ· τῷ ἀνωτ. Στοδ. ἀνθ. 47,
 22, inspiratio.
 Ἑμ-πνους, συνηρ. -πνους, -πνους, 2' ἀνα-
 πνέων, ζωντανός· «οὐκ ἀπέθανε, ἀλλ' ἦν ἐμ-
 πνους» Ἡρ. 7, 181' «ὁ δ' ἦν ἐτ' ἐμπνους»
 Εὐρ. Φοιν. 1442, Πλάτ. νόμ. 12, 944 καὶ
 ἄλλ. πρὸ πάντ. δὲ περὶ ἐκείνων οὔτινες πλη-
 σιάζουσιν νὰ ἀποθάνωσι καὶ μόν. ἀναπνέουσι·
 εἰσέτι ἀθνητῶς, ἀθληταῖνοισι πρβλ. Θουκ. 1,
 134, Ἀντιστ. 2, α, 9' «ἐμπνους μαρτυρεῖ»
 = ζωντανὴ μαρτυρεῖ Φιλοδῆμ. 17 (στ' ἔχ. 3).
 Ἑμ-πνύτο, γαργῆ τοῦ Ἀριστάρχου ἀντὶ
 ἄμικτου ὡ. χ. 475.
 Ἑμ-ποδίζομένως· μὲ ἐμπόδιον «καὶ ἰσχο-
 μένως πορεύεσθαι» Πλάτ. Κρατ. 416, impedito.
 Ἑμ-ποδίζω· ἡ· ἡμῶν ἢ τῶν πόδια, κωλύω,
 ἐμπόδιζω· «τὸ ποιεῖν ἄλλοις λόγους ἐμπε-
 δισμένον (ὀλιγοδρανία)» Αἰσχ. Πρ. 549' «καὶ
 σοφαὶ γυναικ. ἐμπόδιζονταί θανάτῳ» Σοφ. Φιλ.
 430' «ὡμίεσθαι δὴ τὰς κἀλπίδας χαμαῖς,
 ὅπως ἀν' μὴ τοῦτο μ' ἐμπόδιζεν» Ἀριστ. Λυσ.
 310' «τὸ ἐμπόδιζον τοῦ ἵεναι» = τὸ ἐμπόδιζον
 νὰ ὑπάγωμεν Πλάτ. Κρατ. 419 (οὕτω τῆς
 πορείας Δ. Σικ. 14, 28) «τὸ ἐμπ. καὶ ἴσχυον
 τῆς ῥοῆς», 416' «οὐδέ τις ἡμᾶς ἐμπόδιε»,
 Λυσ. 210' ἔτι δ' ἐπομ. ἀπαρ. «ἐμπόδιζοιτο
 μὴ πράττειν οὕτω τὴν πράξιν», συμπ. 183'
 «ἐμπόδιζον τὸν παῖοντα» Ξεν. Κυρ. 2, 3,
 10' «νῦν δὲ μετὰ τὴν γῆρας ἐμπόδιζε» Ἰσοκ.
 15, 59, ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκα. ἔγραψ. «μοι' ἐμ-
 ποδεῖν αὐτὸν πρὸς τὰ πράγματα» = εἶμαι εἰς
 αὐτὸν ἐμπόδιον σχετικῶς πρὸς τὰ πράγματα
 Ἰσοκ. ἐπ. 4, 11' ἔτι δὲ τινι Ἀριστοτ. ἦθ. 1,
 10, 42' «ταῖς χορηγίαις τὸν πολέμῳ» =
 ἀποκόπτει τὴν εἰσαγωγὴν, προσκομιδὴν Πολυδ.
 5, 112, 4' δένω μὲ πίδα, μὲ δερμά· «τὸ ἱσθίον
 ἐμπεποδισμένον τοὺς πόδας» Ἡρ. 4, 60' «ἐ-
 γνηεν ὥσπερ ἐμπόδιον ἰσχυάδας» = ὡς ἐάν
 προσβῇ σὺκα, ἀραδιάξῃ εἰς μίσχους (κοτσά-
 νια) Ἀριστ. Ἰππ. 752. Οἱ Σχολ. διαφύρως
 ἐξηγοῦσι, π. χ. ὡς τὰ παῖδια ῥίπτουσιν ὀφθαλ-
 μὰ τὰ σὺκα καὶ τὰ πιάουσιν μὲ τὸ στόμα ἀ-

νοικτὰ (ἴσως χάσκει καὶ περιμένει νὰ τοῦρῃ
 «σὺν τοῦ μπουφου τοῦ ποῦλι). Μῆσ. «τὴν ἀπ.
 ἄλλων ἐμπόδιζεται ὁδὸν» Φιλημ. ἀπόσπ. 72.
 Ἑμ-πόδιος, 2' εἰς τὰ πόδια ἡμῶν, ἐμ-
 ποδίζων· «τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι»
 Εὐρ. Ἰων. 862, Ἀριστ. Λυσ. 531' «μάντη
 τοῦ ἐμπόδιου γενομένου» Ἡρ. 2, 158' «ἐγ-
 ητής ἐμπόδιος γίγνεται τοῦ μὴ καλῶς ἀσκεῖν»
 = γίνονται ἐμπόδιον εἰς τὴν ἄσκησιν Πλάτ. νόμ.
 8, 832' τινι, σοφ. 231 καὶ συχνά, ὡς καὶ οἱ
 ἐρεῖ· «ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα τῆς
 εἰρήνης» Θουκ. 1, 139 καὶ ἐπομ. ἀπαρ. 1, 31'
 πρὸς τὸ Πολυδ. 4, 81, 4' «τὸ ἐμπόδιον» = ἐμ-
 πόδιον Πλουτ. καὶ ἄλλ.
 Ἑμ-πόδισμα, τὸ· ἐμπόδιον Δημ. σ. 30,
 18, impedimentum.
 Ἑμ-ποδισμός, ὁ· τὸ ἐμπόδιζεν, ἐμπόδιον,
 Ἀριστοτ. 2, 2, Πολυδ. 5, 16, 6, impeditio.
 Ἑμ-ποδιστής, ὁ· ἐμπόδιζων Ἰωσ.
 Ἑμ-ποδιστικός, 3' ἐμπόδιζων Ἀριστοτ.
 ἦθ. 7, 13' τινὸς μὲν Μ. Ἀντ. 8, 41.
 Ἑμ-ποδός, ὁ· συγγραφεὺς Ἀθην.
 Ἑμ-ποδο-στάτης· ἡμῶν, στέχω μὲν
 «τὰ πόδια, ἐμπόδιζω Δ. Λαερ. 10, 95, Ο'»
 Ἑμ-ποδο-στάτης, ὁ· ἡμῶν ἢ τῶν πό-
 δια, ἐμπόδιζων μὲν.
 Ἑμ-ποδῶν (ἐν πρὸς ὧν)· μέσῳ ἔς τὰ πόδια,
 «μπροστὰ ἔς τὰ πόδια 1) ἐμπόδιζων, κωλύων»
 «εἰ μὴ θεῶν τις ἐμπ. ἔσται θορὰ τῷ τοῦδε»
 Αἰσχ. Ἐπ. 1007' πρβλ. Θουκ. 1, 53' «τῷ
 ποιεῖν» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 23' «οὕτω ὡς οὐδ' οὐδ'
 ἥσαν ἐποίηται» ἐμπ. τοιοῦτω λόγῳ = δὲν ἔ-
 καμεν εἰς αὐτὸν ἐμπόδιον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου
 λόγου τοῦ θεοῦ Δημ. 21, 104' πρβλ. Ξεν.
 Κυρ. 4, 2, 46' «καθὼν δὲ ποτε ἐμπ. εἰργε
 τοῦτ' ἐξαιδένα» = ποτε ἐμπόδιζε νὰ μάθῃ
 τις ταῦτα Σοφ. Οἱ. τ. 128' δ' Εὐρ. συχνά·
 «οὐ δ' ἡμῖν μῆδ' ἐμπ. γίγνη ἰεγούτα μὴδὲ
 ὀρθῶς» = μὴ μᾶλλον ἐμπόδιζε διὰ λόγου ἢ ἔρ-
 γου, Ἐκ. 372' «μὴ ἐμπ. ἡμῖν γέννηται τὴν
 θεὸν μὴ ἔλκεσθαι» = μὴ πως μᾶλλον ἐμπόδιζε νὰ
 τὴν ἐξελευσώμεν Ἀριστ. εἰρ. 515' οὕτω δὲ
 μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπαρ. Θουκ. 6, 28' «ὅτι ἀν'
 ἐμπόδιον ἢ τοῦ ἵεναι καὶ πορεύεσθαι» Πλάτ.
 Κρατ. 415' «τί ἐμπόδιον μὴ οὐχί - ἀποθα-
 νεῖν» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 13, ὡς καὶ «τὸ μὴ ἐ-
 ναι», 4, 8, 14' ἔτι δὲ «τοῦ μὴ ὄραν ἐμπ.»
 = τοῦ νὰ βλέπῃ τις, Κυρ. 2, 4, 23' ἔτι δὲ ἀλ-
 λαχρὸς μετὰ γεν. «ὅτι πολλῶν καὶ ἀγαθῶν
 ἐμπ. ἀλλήλους ἐσεσθαι», 8, 5, 24 καὶ μὲν.
 «τοῖς Ἑλλήσι τῆς διώξεως» Πλουτ. Θεμ. 4'
 «τὸ ἐμπόδιον = τὸ ἐμπόδιον Ἀριστ. Θεσ. 847'
 «ὡς σφί τὸ ἐμπ. ἐργαζόμεν καθαρὸν» = ἵφ' οὗ ἐξ-
 ἔλιπε τὸ ἐμπόδιον Ἡρ. 7, 183' 2) ὅστις ἐμ-
 πόδιον ἐμπόδιον ἐνός, συναπαντᾷ τινα Ἡρ.
 2, 102' 3) ὅτι πρόκειται, εἶναι παρόν· «ἂν δ'
 ἐμπόδιον αἰσίστα, ταῦθ' ἦκα φράσεων» Εὐρ.
 Φοιν. 706' «οἱ ἐμπ. ἄλλοι» Πλουτ. Θεσ. 7'
 ὁδ. γνωστάς Ἀνδοκ. 4, 10' «διὰ τὰ πολλὰς
 ἐμπ. εἶναι καὶ γαργαλίζουσι» Πολυδ. 2, 17, 1
 καὶ ἄλλ. μὲν. ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου, πάραυτα
 Πολέμ. παρὰ Μακροδ. Σάτ. 5, 19, impredo.
 Ἑμ-ποθεν, ἑσφαλ. γρ. π. Θεοκρ. 9, 6 ἀντὶ
 ἐμπροσθεν, coram.

Ἑμ-πόθως· μετὰ πολλοῦ πόθου, πολλῆς ἐπιθυμίας Ἀνωνυμ. βι. Χρυσ. ardentē.

Ἑμ-ποιέω· ἐντός κάμνω· « πύλας ἐν πόρτοις » εἰς τοὺς πόρτους πύλας κάμνω Ἰλ. η. 438· « ἐν τοῖς καπηλείοις λαχνοὺς ὕδατος »

Ἀριστ. ἑκκλ. 154· « ἔχουσιν ἔχνη » Ξεν. κυν. 5, 20· « ἑλκιδῶν χορὸν ἐνεποιήσαντο »

ἐκκαμν ἐπὶ τοῦ ἑλκ. χοροῦ Ἡσ. θ. 7· ἐν γέν. ἐντός κάμνω· « εἰς τὰ Μουσαίου χρησμούς »

= παρεμβάλλω Ἡρ. 7, 6, καὶ συχνότ. περὶ ψυχῆς· « καλὸν τι ταῖς ψυχαῖς » Πλάτ. Φαῖδ. 115·

ἐν τινι διεγείρω· « σκοτοδινίαν ὀμνῶ » νόμ. 10, 892· « ῥῶμα ν. Φαῖδρ. 270· « αἰσθήσεις· μῖσος » Θεαιτ. 167, πολ. 1, 351·

« ἀλληθύνει καὶ ἡδονάει » 5, 464· « ἐρωτᾷ τινι, συμπ. 186· ἐπιθυμῶν, Τιμ. 91, ὡς καὶ Θουκ. 4, 81·

« τὸν πλείστον φθόρον τοῦτα ἐνεποιεῖ » Θουκ. 2, 51· ἐπρωξένει τα-ραχῆς, λήθην τινὸς Ἰσοκ. 4, 104, Δημ. 19, 3·

« χρόνου διατριβήν » χρόνου τριβήν, ἀναβολήν προξενῶ Θουκ. 3, 38· οὕτω « χρόνους τοῖς πράγμασι » Δημ. 9, 71 καὶ πολλάκις ὡς καὶ τριβήν Πολυδ. 22, 10, 6·

« ἐμποιεῖται τοῖς παροῦσιν ὡς πιστεύειν εἴη τῷ Κλεάρχῳ » νὰ παραγγίλῃ τὴν πεποιθῆναι ὅτι ἐπείπε νὰ πείθοντα εἰς τὸν κλ. Ξεν. Ἀν. 2, 6, 8.

Ἑμ-ποίησις, ἡ συνήθεια Δ. Κῆρ. 37, 16· Ἑμ-ποιητέος· δαί ἐμποιεῖν Θερμιστ.

Ἑμ-ποιεῖν· 3· ἐντός τινος φέρων, διεγείρων· « τὸ ἐμποιεῖν τοῦ πάθους » Σ. Ἑπ. in jure.

Ἑμ-ποικίλλω· ἐντός τινος ποικίλλω, ὀφείνω, κεντῶ· « τανίαι ἔχουσα νίκας ἐμπεποικίλλενας » Πλουτ. Τιμολ. 8, vario.

Ἑμ-ποινίμος, 2· ἀξιοποινός, παρομιμῶδ. « ἀφροσύνης ὄρεος οὐκ ἔμπ. » τοιαύτη ἐμπορικία δὲν τιμωρεῖται Διογ. 3, 37· ἐπὶ ἐμποινίμος Εὐστ. Ἰλ. σ. 1243.

Ἑμ-ποινίος· τῷ προηγ. Σουῖδ.

Ἑμ-ποινός, 3· τιμωρῶν, τιμωρητικός Θεόδωρ. ἀκροσ. rupiens.

Ἑμ-ποιός, 2· ποιήτης ἔχων Μεθοδ. σ. 364.

Ἑμ-πολιός· ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, οὕτω καλεῖται κερδῶς ὁ Ἑρμῆς, ὡς προσταγῆς Θεοῦ τοῦ ἐμπορίου Ἀριστ. πλ. 1155 καὶ μετν.

Ἑμ-πολάω, παρκ. ἡμπολῶμαι, ἀλλὰ καὶ ἐμπεπόληκα Δουκ. κατακλ. 1· πρὸς λ. ἀπέμπ. καὶ ἐξεμπ. (ἐμπολή)· ἐντός τινος πωλῶ, ἐμπορεύμαι· ὁ Ὁμ. μόν. ἐν τῷ μέσῳ, « βίσιον πόλιν ἐμπολύνοντα » ἐμπορεύοντο πολλὰ ἀγὰρ (πολύ βίος) Ὁδ. σ. 456· « ἐμπολάτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἡλεκτρον » Σοφ. Ἀντ. 1024· « οὐκ ἐλεύθερος ἀλλ' ἐμποληθεῖς », Τρ. 249· ἡμπολητός· Φιλ. 415, Ἀριστ. εἰρ. 367 καὶ συχνὰ διὰ πωληθέντων·

ἐξ ὧν (προβάτων, κριθῶν, οἴνου) ἐνεπόλησαν (ὁ Βέκκ. καὶ ἐνεπόλησαν) τετρασχιλίους δραχμὰς Ἰσακ. 11, 43· « οὐδ' ὁδοὺν ἐμπεπολημένον » οὐδὲ ἔνα ὁδοὺν ἔχοντες εἰσπράξει, πορισθῇ Δουκ. κατακλ. 1· μετ. « τὸ γ' εὖ πράττειν, ἐπει πόλοιο, κέρδος ἐμπολῆς » ἀποφέρει κέρδος Σοφ. Τρ. 93· « ἀπὸ στρατίας γὰρ μιν ἡμπολήματα τὰ πλείστα » ἀμύνειν εὐεργεσίαν· « οὐκ ἐτελεί-

ωσε τὴν ἐκστρατείαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εὐτυχῶς Ἀισχ. Εὐμ. 601· « ἀρ' ἡμπολήκας » = τὸ ἐτελείωσας· ἔλαβες τὸ κέρδος, τὸ ὅποιον ἐπεθύμησας Σοφ. Ἀν. 957· ἐν δὲ πωλῶ, ἐμπορεύομαι· « δρέπανον πενήτην ὄντα δραχμῶν » Ἀριστ. εἰρ. 1201, καὶ πολλάκις. Ξεν. Ἀν. 7, 5, 4· μετ. « τὴν ἐμὴν φρένα » Σοφ. Ἀντ. 1050, ἥτοι ἐξαπατῶ.

Ἑμ-πολεμέω· ἐντός τινος πόλεμον διεξάγω Ἀνδοκ. 3, 279, Πλουτ. ἡθ. σ. 252.

Ἑμ-πολέμιος· ὁ, τι ἀνήκει εἰς τὸν πόλεμον, ἀφορᾷ τὸν πόλεμον· ταῦτα μὲν τὰ ἐμπολέμια· Ἡρ. 6, 56, Πλάτ. νόμ. 6, 755 κ. ἄλλ.

θεοὶ· οἱ θεοὶ τοῦ πολέμου Δ. Κῆρ. 42, 48· τὰ ἐμπ. = τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸν πόλεμ. αὐτόθυ.

Ἑμ-πόλεμος, 2· τῷ ἀντικ. Ἡσυχ. Ἑπικρ. Ἑμ-πολεός, ὁ πραγματευτής, ἐμποροῦς Φανί. 7 (6, 304), negotiator.

Ἑμ-πολέω, ἔων· ἐντὶ ἐμπολῶ· ἴδε Ἀσθεκ. Φρόν. 584.

Ἑμ-πολή, ἡ· ἐμπόλημα, τὸ δι' οὗ ἀσκατεῖται τὸ ἐμπόριον, πράγματα τῶν ἐμπόρων Πινδ. Π. 2, 67, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 23· τὸ ἐμπόριον, Κῆρ. 6, 2, 39· τὸ διὰ τοῦ ἐμπορίου ἀποκτηθέν, κέρδος μετν. πρὸ πάντων δὲ τὸ κέρδος τῶν πορνῶν καὶ τῶν πορνοδοσικῶν Ἀρτεμίδ. 1, 78, Δ. Κῆρ. 79, 13.

Ἑμ-πόλημα, τό· τὸ ἐμπορευθῆναι, ἀποκτηθῆναι Θεοφρ. χαρ. 6, 4· μετ. « κόρην παρυσόδε-δεγμὰ λωδοῦν ἐμπ. τῆς φρονέας » κακὴν ἀντιμισθίαν Σοφ. Τρ. 534· τὸ ἐμπύρευμα Εὐρ. Κόκλ. 137.

Ἑμ-πόλησις, ἡ· τὸ ἀγοράζειν Πολυδ. 3, 124.

Ἑμ-πολητός, 3· πωλημένος Σοφ. Φιλ. 417, venditus.

Ἑμ-πολίζω· 1) εἰς τὴν πόλιν δέχομαι Δ. Ἀλ. 2, 1· 2 (πόλος) εἰς τὸν πόλιν ἐναρμόζω Πολ.

Ἑμ-πολι-ορκέω· ἐντός τινος πολιορκῶ Στράβ. 16, 752.

Ἑμ-πολῖς, τῶς, 2· ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκῶν Σοφ. Οἰ. Κ. 1158, κατὰ Πολυδ. 9, 27 = ἀσπὸς π. Εὐδὸλ. κ. 20 Ἡσυχ. = πατρίδα ἔχων.

Ἑμ-πόλῖσις, ἡ ὁδὸς ἐν τῇ πόλει, πόλος· Πολ.

Ἑμ-πολίτεύω· εἰμαι πολίτης εἰς μίαν πόλιν Θουκ. 4, 103· μετ. « ἀφροσύνη ἐνεπολίτευσε τῷ ἔθνει » Ἰώσ. « ἔτι δὲ μέσ. Πολυδ. 5, 9, 6 κ. ἄλλ. « οἱ ἐμπολιτευθέντες » οἱ εἰσποιοῦντες πολῖται Ἰσοκ. 5, 5, οἱ δὲ μετν. μεταχειρίζονται αὐτὸ ὡς ἔνεργ. « ἀκολασίαν ἐν οὐρανῷ » Ἠρακλ. ἀλληγ. 69· « τινὶ ἐμπολιτεύεσθαι » πρὸς τινά φέρομαι μὲ τῷ πόλιν πολιτικόν, τὸν πολιτεύομαι Κικ. Ἀττ. 7, 7.

Ἑμ-πολιτο-γραφῶ· ἐν τοῖς πολῖταις τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐγγράφω βι. Βάκκ. Παθ. Καλλιμα. βι. Ἀγ. Ὑπατίου.

Ἑμ-πολός, ὁ· ἐμπορός ἀρ. λαβ.

Ἑμ-πομπέω· ἐν πομπῇ εἰσάγω Δ. Κῆρ. 77, 5· ἐτι δὲ ἀμτῶ. ἐν τοιαύτῃ πομπῇ εἰσέρχομαι Ἰλίουδ. 3, 7· μετ. μεγαλοποιῶ, ἀλαζονεύομαι μέ τι, τινὶ Δουκ. μισθ. συν. 4.

Ἑμ-πονέω· ἐντός τινος ἐργάζομαι, τινὲ ἀλλοτρίω. 3, 25.

Ἑμ-πόνημα, τό· ὃ ἐν τινι πράγματι ἀναλωθεὶς κόπος Ἀρμενοπ.

Ἑμ-πόνος, 2· πλήρης κόπων, ταλαιπώρος, παρὰ Σχολ. Ὑφαίστ. σ. 172, Ο'. «ἐμπόνος κραυγή»· ἡ μετὰ πολλοῦ πόνου, ἢ σφοδρᾶ κραυγή Μακκαβ. Γ. 1, 28· ἐπίρ. ἐμπόνως Θεόδοσ. Διάκον.

Ἑμ-πορεία, ἡ· τὸ ἐμπόριον Εἰσίδ.

Ἑμ-πορεῖται, τὰ· χώρα ἐν Ἀφρικῇ παρὰ τὴν Μικρὰν Σύρην Πολυβ. ἀλλὰ καὶ Ἑμ-πόρια, 32, 2, 1, Ἑμπόριον Ἀππ. Ἰσπ. 7.

Ἑμ-πορεῖτον, τό· δι. γρ. ἀντ' Ἑμπόριον.

Ἑμ-πορεῖτον, τό· πόλ. ἐν τῇ Ταρακῶν. Γαλλία Πολυβ. ἔτι δὲ Ἑμπόριον Ἀππ. καὶ Ἑμπορία· Πτολ. κατ' Ἑμπορίτης. Ἀλλὰς πόλ. ἀναφέρει ὁ Στ. Βυζ. ὑπὸ τὸ Ἑμπόριον καὶ ὁ Στράβ. (κωρ. ἐμπορικὴ θέσις).

Ἑμ-πόρευμα, τό· πρᾶγμα τοῦ ἐμπορίου, πραγματεία, ἐμπόρισμα Ξεν. Ἰέρ. 9, 11.

Ἑμ-πορεύομαι, μέσ. μετὰ π. δόρ. ἐν-τός τινος πορεύομαι, ταξιδεύω, περιπατῶ· «-ἐξήνν ἐπὶ γαίαν» Σοφ. Οἱ. τ. 456· «ποῦ δ' ἐμπορεύει»· ποῦ πηγαίνεις· Ἠλ. 397· συγχά ἀπολ. κάρνω ταξείδιον, πορεύειν Ἑπιχάρμ. π. Ἀθην. 3, 91· «-εἰς ἱατρικὴν» ὅπως μᾶλλον τὴν ἱατρικὴν Ἰπποκρ. πρὸ πάντ.

«-χρηματισμοῦ χάριν» Πλάτ. νόμ. 12, 952· δὲ ἐν γένει εἶμαι ἐμπορος, ἀσκή ἐμπόριον· «μήτε χρηματίζεσθαι, μήτε ἐμπ.» 913, Θουκ. 7, 13 κ. ἄλλ. (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ παραγεται ἐκ τοῦ ἐμπορος καὶ μέ τόν μ. δόρ. πρὸλ. Ἀθην. 3, 90)· «ὁ Φοῖνιξ ἐνεπορεύετο» Λουκ. Ἰνκαρουν. 16· «Ἐτε δὲ ἐμπορεύματα εἰσάγει»

ἐμπορίζω ἐμπορευσάμενος· Πλάτ. ἐπ. 2, 313· γλαυκᾶς Λουκ. Νιγρ. 1· «ὡς εἰς»· «κάρνω κέρδος Δ. Ἠλ. β. 8 κ. ἄλλ. μτγν. «Ἀσπασία ἐνεπορεύετο πλήθην γυναικῶν»· ἔκαμνε ἐμπόριον με αὐτᾶς Ἀθην. 15, 569· ὅθ. ἐμπορικῶς ἐνεργῶ, ἐξαπατῶ Ν. Δ. Τὴν σημ. ταύτην ἔχει καὶ τὸ ἐνερ. παρὰ Πολυβ. 38, 4, 5, negativior.

Ἑμ-πορευτικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικὸς Πλάτ. πολιτ. 290.

Ἑμ-πορητικός, 3· ἐμπορευτικός Πλιν. Φ. 1, 13, 12, χαρίτων πρὸς περιόδω φαρτίου.

Ἑμ-πορία, ἡ· ταξίδιον, θαλασσοπορία πρὸς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις Ἠσ. ἐρ. 644· «εἰς Ἀγυπτον ἀπίκοντο κατ' ἐμπορίην» Ἠρ. 3, 139 κ. ἄλλ. «Ἐν γέν. ἐμπόριον, πρὸ πάντ. δὲ τὸ μέγα ἐμπόριον Θουκ. 1, 2, Ἀριστ. ὄρν. 718· «ἐν κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπ. γίγνηται» Πλάτ. πολ. 2, 371· «ἐμπορίαν ποιεῖσθαι»· ἐμπόριον ἀσκή Ἰσοκ. 2, 1· ἐν γέν. ὑπόθεσις, ἀγχαλία μτγν. Πράγματα τοῦ ἐμπορίου ἐμπορεύματα Ξεν. περὶ προσόδ. 3, 2, mercatura.

Ἑμ-πορίζομαι, Μέν. ἀποσπ. 165, ἐνθα ὁ Μαινέκ. ἐμπορίζεται ἐικάζει.

Ἑμ-πορικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικὸς, χρήματα, πρᾶγματα, ἀτινα λαμβάνει τις διὰ τοῦ ἐμπορίου ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς Ἀριστ. Ἀγ. 972· ἐν γέν. πρᾶγματα τῶν ἐμπόρων, ἐμπορεύματα (οἷον φάρτος Πλούτ. Δουκ. 9 κ. ἄλλ. μτγν.) τέχνη Πλάτ. Εὐθύφρ. 14 καὶ συγχά· «-τὰ ναυκληρικὰ καὶ

ἐμπορικά», νόμ. 8, 842· «δίκαι = δίκαι ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου, αἵτινες ταχύτερον διεξήγοντο Ἀημ. 33· 2· νόμοι, 35, 3· ἐργασίαι = ἐμπορικαὶ ἀσχολίαι Δ. Σικ. 11, 56· «τάλαντον, -μνᾶ = τὸ ἐμπορικὸν τάλαντον, ἡ εὐχρηστος εἰς τὸ ἐμπόριον μνᾶ (εἶχον δὲ πρὸς τὸ νόμισμα τοῦ Σόλωνα ὡς 138:100) Ἐπιγρ. -δὲ ἡ γημα = ἐμπορῶν εἰδησις, ἤγουν ἀδεαῖα Πολυβ. 4, 39, 11· ἐπίρ. -ὡς Στράβ. 18, 376, mercatorius.

Ἑμ-πόριον, τὸ· Ἑμπορεῖα καὶ Ἑμπορεῖτον. Ἑμ-πόριος, 3· ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον Σουίδ.

Ἑμ-πόρια γῆ· ἐγχορικὴ χώρα Ἀρρ. Ἰνδ. 41, δι. γρ. Συνηθ. ἐμπόριον, τὸ = ἐμπορικὴ θέσις, πρὸ πάντ. δὲ περὶ ἐμπορικῶν σταθμῶν τοῦ μεγάλου κατὰ θάλασσαν ἐμπορίου Ἠρ. 2, 179, Θουκ. 1, 10 κ. ἄλλ. συγχά παρὰ τὸ λιμὴν Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 16 κ. ἄλλ.

«τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον» Ἀημ. 34, 36· παρὰ Ἀημ. 34, 36 εἶνε ἡ πρὸς διαμετακίνησιν ἐμπορευμάτων παραθαλάσσιος ἀποθήκη, πρὸς τὴν ὅποιαν ἔχουσι σχέσιν οἱ 10 διὰ κλήρου διοριζόμενοι «ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου» πρᾶσταμένοι ταύτης τῆς θέσεως· ὥφειλον δ' οὐτοὶ νὰ φροντίζουσιν προσέτι ὥστε τὰ δύο τρίτα τοῦ εἰσαγομένου αἵτου νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν πόλιν Ἀημ. 58, 9· «τὰ ἐμπόρια κεκλεισθῆναι»

Ἀυσ. 22, 14, ἀντίθ. τοῦ «τὰ ἐμπόρια ἀνεωγμένα παραχεῖν» Ἀριστ. ἄρν. 1523· πρὸλ. Δ. Σικ. 1, 67· Ἀργότερα καὶ περὶ ἐμπορικῶν θέσεων εἰς τὰ μεσόγεια Δ. Ἀλ. 7, 20.

Ἑμ-πορίτης, ὁ· 1) ἐμπορος· 2) μέτοικος ἐπιδήτης Ἠσυχ.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδήτης Ὁδ. 6, 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξείδιον, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίναί» Ἐκκυραν· Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλέων ἐμπορος, ὁ μεγάλῃ ἐμπορος, ὁ ἀττικὸν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν «αὐτοπώλην, κίπηλον, παλιγκάπηλον, μεταβολέα, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ κίπηλου» πρὸλ. κάπηλος· Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγχά καὶ μτγν. μεφ. «κατὰ ἐμπορος βίον» = ἥ τις τούτων τινὰ πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 904· «κακῶν = ὅστις ἐμπορεύσθαι τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεδαρυσμένος με δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμπορος» παρὰ Ἀημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Περικερ. ἐπίθ. = «ἐμπορικὸς» - ναῦς = πλοῖον ἐμπορικόν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.

Ἑμ-πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐ

Ἔμ-πορπώ· ἔμπορπάω Ὁ.
 Ἔμ-πορφύρεος· κάπως πορφύρεος Διοσκ.
 1, 120, ἀντιθ. τῷ ἀπόρφυρος.
 Ἔμ-πότης· ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, πότης Ἄνν.
 Κομν. σ. 94.
 Ἔμ-ποτός· πότιμος ἱατρ. poculentus.
 Ἔμπουσα, ἡ· 1) φανταστικὸν τέρας τοῦ
 Ἑρέβους Ἀριστ. 2) οὐνειδιστικὴ λέξις πρὸς
 κακὰς γυναῖκας Δημ.
 Ἔμ-πρακτικός, 3' ἐνεργητικός, μτγν.
 Ἔμ-πρακτός· 2' α) θυσιάζων· νά ἐκτελεσθῇ·
 -μηχανή Πινδ. Π. 3, 62· 5) πράττων, ἐνεργη-
 γητικός· τὸ ἄλμα Δ. Σικ. 13, 70· ἄνθρω-
 τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἔμπρ. 12, 102 καὶ
 ἄλλ. μτγν. 60· εἰς τὸν λόγον «τὸ ἔμπρακ-
 τικόν» ἡ καταπεύουσα δύναμις Λογγίν. 11,
 2' ἐπὶ-ως-βριόν Πλουτ. Σερτ. 4, obligatus.
 Ἔμ-πραδύνω· ἐντός τινος καταπραύνω Πα-
 λυδ. 1, 208, lenio.
 Ἔμ-πρέπεια, ἡ· εὐπρέπεια Ἰω. Χρυσ.
 Ἔμ-πρέπης, 2' ἐντός τινος ἐκλάμπων, δια-
 πρέπων· «πᾶσι ἐκλάμπουσιν ἔμπρεπῃ» Νισχ.
 ix. 107· «πᾶσιν ἰχθύουσιν» μεταξὺ πάν-
 των τῶν ἰχθύων ἐξέχων Ἄνν. π. Ἀθην.
 7, 282, excellens.
 Ἔμ-πρεπής· Σπαρτιάτης τις Πλουτ.
 Ἔμ-πρεποι, 2' εὐπρεπής, εὐαγέμων, «ἔμ-
 πρεποι» ἐπὶ πρεποῖ· Ἰωσφ. πρέποντες.
 Ἔμ-πρέπω· 1) ἐντός τινος, μεταξὺ τινος
 λάμπω, διαπρέπω· ἀνδράσι· ἐν μέσῳ
 τῶν ἀνδρῶν Πινδ. Π. 8, 29· «Ὑάχχαις Δελ-
 φισιν ἔμπρεπων» μεταξὺ Ἀριστ. νερ. 605·
 ἔτι δὲ ὁρῶν σε πολλοὺς ἔμπρεπουσαν ἄλγε-
 σιν»· ὅτι σὺ μεταξὺ τῶν δεινῶν αὐτῶν κα-
 θίστας σεαυτὴν ἔξοχον, ἡ κακοσημειωμένη πρό-
 πον τινὰ μὲ τὰ δαιμόνια Σοφ. Ἰλ. 1178· «χρυ-
 σὸν τι πολλοὶ καὶ ἄρθονον ἔχοντες ἐνέπρε-
 πον» Ἡρ. 7, 83· 2) στέκω καλὰ, πηγαίνω
 εἰς τινα, τὸν πᾶντα, τινὲς Πλουτ. Ἀλλ. 1·
 ἔτι δὲ μετ' ἀπαρ. «τραπέζῃ τῇ βασιλείᾳς δι-
 κωνεῖν ἔμπρεπει» Ηλιοδ. 5, 8. Οἱ μτγν. καὶ
 εἰς τι πᾶντα, ἀρμυζῶ.
 Ἔμ-πρήθω· ἐμπιπρημί, ἐνέπρηθον
 Ἰλ. ι. 589, ἀλλαχού ἐνιπρησαι, καίω,
 κατακαίω· «πυρὸς αἰθόμενος» ἐν ᾧ τὸ
 πῦρ καίει, μὲ πῦρ, π. 82, προσπνέω, φυσῶ,
 ἐξογκῶν· «ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίου»·
 ὁ ἄνεμος ἐφύσησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἱστίου,
 α. 481, ἰσθιο.
 Ἔμ-πρησις, ἡ· ἄναμμα, κατάκαυσις, ἐμ-
 πρησμός· Ἡρ. 8, 55· οἰκίῳ ν Πλατ. 5, 470.
 Ἔμ-πρησμός, ὁ· τῷ ἄνω. Πλουτ. ἔθ. 824
 καὶ ἄλλ. μτγν. incensio.
 Ἔμ-πρηστής, ὁ· ὁ ἀνάπτων, καίων, πυρ-
 πολῶν Προκλ. παραφρ. σ. 231.
 Ἔμ-πρίω· ἐντός τινος προνίζω Ἰπποκρ.
 ἐντός τινος θαγκάνω Δ. Σικ. 17, 92· ἔτι δὲ
 «μέτεπον ἐνιπρίουσι γένουσι» Ὀππ. κυν. 2,
 261, ὡς καὶ «-γένον χαλινόσι»· τριζῶν
 τοὺς δὸδοντας θαγκάνω τοὺς χαλινόους, ἄλ.
 5, 183· μτφ. καὶ περὶ τῆς γένεως τοῦ σινά-
 πους κ. ἄλλ. τοούτω Νικ. ἄλ. 533.
 Ἔμ-προθεν, π. 2' ἐμπροσθεν Θεοκρ. 9, 6, δι. γρ.
 Ἔμ-πρό-θεσμος· ἐντός ὀρισμένης προθε-

σμείας, ἐντός χρονικοῦ διαστήματος· Ἰσηφί-
 σαντο ἡμᾶς ἐμπροθέσμως ἐκπέμπειν Λουκ.
 ἀλ. Ἰστ. 2, 27 ἐπὶ-ως Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 392.
 Ἔμ-προίκιος, 2' ἀνήκων εἰς τὴν προίκαν·
 τὸ ἐμπροίκιον Ἄππ. ἐμφ. π. 1, 10, dos.
 Ἔμ-προίκος, ἡ· προικισμένη γλῶσσα.
 Ἔμ-προ-μελετάω· εἰς τι προοιμιάζω,
 τινὶ Φίλων τ. 2, σ. 90.
 Ἔμ-προσθα, θωρ. = τῷ ἔπομ. Πιν. Ἑρακλ.
 Ἀπολλ. περὶ ἱππρ. 565, 24.
 Ἔμ-προσθεν, πρὸ συμφῶν. καὶ ἐμπροσθε·
 1) ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, ἔμπροστα Ἑρ. καὶ οἱ
 ἔφεξ. «προπορεύεσθαι ἔμπρ.» = εἰς τὰ ἐμ-
 πρὸς Σεν. Κυρ. 4, 2, 23· καὶ μετὰ γέν.
 «ἔμπρ. θυρῶν» Ἀριστ. σφ. 871· «-τινὸς τατ-
 τειν» Πλατ. νόμ. 631, ἀντιθ. τῷ ὑστερον·
 «-ἡ ἔμπρ. Ἐδρώπῃ» = τὸ ἐμπροσθεν μέρος
 τῆς Εὐρ. Ἡρ. 7, 126, καὶ συχνὰ μετὰ τοῦ
 ἀρθρου· ῥίπτει αὐτὰ ἐς τὰ ἔμπρ. = ἐμπρο-
 σθεν ἑαυτοῦ, 4, 61· «τὸ ἔμπρ. τοῦ βουλευ-
 τήριου» Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 23· «ἐκ τοῦ ἔμπρ.»
 = ἀπέναντι, Κυρ. 2, 2, 6· «ἐν τῷ ἔμπρ. ἔ-
 ναι Πρωταγόρου» Πλατ. Πρωτ. 315· «πρόδι-
 οί γε ἔτι εἰς τοῦ ἐμπροσθεν» = προαφῶρε· ἔτι
 περαιτέρω, Γοργ. 497 (ὡς καὶ «ὅπαχ' εἰς
 τοῦ ἐμπροσθεν» Εὐπολ. παρ. Ἀμων. ἐν λ. ὑπά-
 γειν), προτίμησιν σημαίνει· «σφωροσύνῃς
 ἔμπρ. ὑγίειαν ποιῶν τιμάν», νόμ. 5, 743·
 «τὰς αἰτίας τὰς τῶν ἡδικοκτόων ἔμπρ. εἶναι
 τοῦ δικαίου» = νὰ ὑπερισχύωσι τοῦ δικαίου
 Δημ. 56, 50· «ἔμπρ. εἶναι τῶν πραγμάτων»,
 τὸ ἔναντι. τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτοῖς, 4, 39,
 προλαμβάνω τὰ συμβάλλοντα· 2) περὶ χρόνου,
 πρότερον, πρὸ· «ἐμπροσθε ταύτης τῆς γνώ-
 μης» Ἡρ. 7, 144· «τὰ λεχθέντα ὀλίγον
 ἔμπρ.» = ὀλίγον πρότερον Πλατ. Φαιδρ. καὶ
 συχνὰ· «ὁ ἔμπρ. λόγος», «τὰ ἔμπρ. τούτων
 ῥηθέντα», νόμ. 6, 773· «ἐν τῷ ἐμπροσθεν»
 = εἰς τὰ προηγούμενα Πλατ. συχνὰ καὶ ἄλλ.
 οἱ ἔμπρ. = οἱ πρόγονοι, πολιτ. 296· «ὁ ἔμπρ.
 χρόνος» Σεν. ἀποιμ. 4, 8, 2' ὁ ἔμπρ. =
 πρότερόν ποτε Ἰηγησιπ. π. Ἀθην. 7, 290·
 3) παρὰ μτγν. τὸ ἔμπρ. = ἀργότερα, κατό-
 πιν ἐν τῷ βιβλίῳ, κατωτέρω· πρὸλ. Λορέκ.
 Φρον. σ. 11, ante.
 Ἔμ-προσθίδιος, 3' τῷ ἔπομ. Ἀπολλ.
 Δυσκ. περὶ ἱππρ. σ. 567, 2.
 Ἔμ-πρόσθιος, 2' ὁ ἐμπροσθεν· πόδες,
 -σκέλη Ἡρ. 4, 61, Σεν. ἱππ. 11, 2, Πλουτ.
 Εὐμ. 11 καὶ ἄλλ. -τραύματα = εἰς τὸ στή-
 θος Δ. Ἀλ. 10, 37 ἐπὶ-ως Ἀχμ. ὄνειρ.
 anterior.
 Ἔμ-προσθό-κεντρος, 2' μὲ κέντρον εἰς τὰ
 ἔμπρ· Ἀριστ. Ζ. ἰ. 1. 5.
 Ἔμ-προσθό-πους, ὁδος, 2' ἔμπρός πο-
 ρεύμενος, βαδίζων Εὐαγρ.
 Ἔμ-προσθα-τονία, ἡ· σπασμαδικὴ ἔντασις·
 εἰς τὰ ἔμπρ.
 Ἔμ-προσθα-τονικός, 3' πάσχων ἐμπροσ-
 θοτονίαν ἱατρ.
 Ἔμ-προσθό-τονος, 2' εἰς τὰ ἔμπρὸς ἐν-
 τέτακτος, πρὸ πάντων περὶ τῆς σπασμαδι-
 κῆς ἐντάσεως τοῦ αὐχένος εἰς τὰ ἔμπρὸς
 Ἀρεταί. 65, νος. 1, 6.

- Ἑμ-προσθ-ουρητικός, 3' εἰς τὰ ἔμπροσθεν ὁρῶν Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 3, 1.
 Ἑμ-προσθ-φανής, 2' ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν ἑμ-φαινόμενος Γαλην.
 Ἑμ-πρόσ-ωπος, 2' εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, τινὶ Φαλαρ. ἐπ. 13' ἐπὶ ὥς μὲν.
 Ἑμ-πρωρός, 2' πρὸς τὴν πρῶσαν τοῦ πλοίου κεκλιμένος *καὶ ἔμπροσθα ποιοῦν-τες* Πολυδ. 16, 4, 12.
 Ἑμ-πταίω' ἐμπαίω Λυκοφρ. 105, δι. γρ.
 Ἑμ-πετέρω' λαμβάνω πετρά Θεόδοσ.
 ἄκρο. 4, 57.
 Ἑμ-πίσσω' ἐντὸς κοπανίζω Θεόδοτ. πα-ροιμ. 27.
 Ἑμ-πτυσίς, ἡ ἀέματος φορὰ ἢ διὰ τοῦ σώματος Ἀρεταί.
 Ἑμ-πτυσμα, τό· πτύσμα Ἑπιφαν. sputum.
 Ἑμ-πτυσμός, ὁ ἔμπτυσμα Ἀνδρ. Κρητ.
 Εὔ-πτω' πίπτω ἐντὸς τινος, πτώ πρὸς τι μετὰ Πλουτ. τινί, Ν. Δ. καὶ π. μὲν. - ἔτι δὲ παθ. ἔμπτυσθῆναι Μουσών. π. Στοδ. ἀνθ. 19, 16, inspuo.
 Ἑμ-πτωσία, ἡ τῷ ἔπομ. Κλ. Ἄλ. στρ. 2, 9.
 Ἑμ-πτωσις, ἡ τὸ ἐντὸς πίπτειν, ἢ πρόσ-πτωσις Δ. Ἄλ. 9, 23 καὶ ἄλλ. ἄλλ.
 Ἑμ-πτωτος, 2' ἐντὸς πεσμένος, εἷς τι Μ. Ἀντων. 10, 7, incidens.
 Ἑμ-πυελίδιον' ὅποι. τοῦ ἔπομ. μύχαν.
 Ἑμ-πυελίς, ἰδος, ἡ (πύελος) θήκη, ὅπῃ, ἐντὸς τῆς ὀστέας κινεῖται ἔμβολον μύχαν.
 Ἑμ-πυέω' ἔχω ἐσωτερικά, πρὸ πάντ. ἐντὸς τοῦ πνεύμονος ἔλκη Ἀρεταί. ἱατρ.
 Ἑμ-πύη, ἡ ἔλκος, πρὸ πάντ. ἐν τῷ πνεύ-μονι Ἀρεταί. ἱατρ. suppuratio.
 Ἑμ-πύημα, τό· τῷ ἀνωτ. Γαλην. ἱατρ.
 Ἑμ-πύηματικός, 3' πάσχων ἐμπύημα Ἄλ. Τραλλ. suppurans.
 Ἑμ-πύησις, ἡ ἐμπύη Ἰπποκρ.
 Ἑμ-πύητικός, 3' ἐσωτερικά ἔλκη παράγων Ἰπποκρ.
 Ἑμ-πύλκος, 3' ἔμπυος Ἀλεξ. Ἄφρ. προβλ. 2, 341, Γαλην.
 Ἑμ-πύσσω' ἐσωτερικὸν ἔλκος, πρὸ πάντ. ἔλκη τοῦ πνεύμονος παράγω Ἀρεταί. Παθ. τοιαῦτα ἔλκη ἔχω Ἰπποκρ. suppurgo.
 Ἑμ-πύσσω' ἐντὸς τινος κρύπτω *νόος οἱ ἔμπυόσται* = ὁ νοός, ἡ γνώμη του εἶνε κρυφῇ, ὑπόουλος Μοσχ. 1, 15, integro.
 Ἑμπύλαι' αἰνύμηναι Πουχ. ἄλλῃ καὶ τιτύ-πει = αἱ ἐμπύλαι, αἱ πλάναι ὡα.
 Ἑμ-πύλιος' ὁ ἐν τῇ πύλῃ, θυρωρός *Ἄρ-τεμις ἐμπύλη = θυρωρός φύλαξ τῆς πύλης Ὀξφ. Ἀργ. 900, janitor.
 Ἑμ-πύλος, ὁ Ἑλλην ῥήτωρ, οἰκετός Μ. Βρούτου Πλουτ.
 Ἑμ-πύος 2' ἐμπύημα ἥτοι ἐσωτερικὸν ἔλ-κος ἔχων Ἰπποκρ. Δημ. 54, 12 κ. ἄλλ. - βόσιν = τὸν κεκαλυμμένον ὑφ' ἔλκων πόδα Σοφ. Φιλ. 1361, suppuratus.
 Ἑμ-πύω' εἰς πῦρον μεταβάλλω. Παθ. ὁμ-πύωζω Ἰπποκρ.
 Ἑμ-πυρεΐα, ἡ τὸ μαντεῦν ἐκ τοῦ πυρός, τῶν θυμάτων.
 Ἑμ-πύρεσις, 2' πυρεκτικός Ἄλ. Τραλλ.

- Ἑμ-πύρευμα, τό· ἀνάμμα, καθύς Σου-πέρμα πυρός, ἴσως ἀνθρακας, οἵτινες δι-τηροῦντο ἀναμμένοι ὑποκάτω τῆς τέφρας, ὅπως ἐκ τούτων ἀνάψωσι πάλιν πῦρ συνήθ. μετὰ Λόγγ. 1, 29 κ. ἄλλ. μὲν. Καθ' Ἡσυχ.
 λείψανον, ὁπόλοιπον ἐν γέν.
 Ἑμ-πύρευσις, ὁ ἔμπροσθεν Νικητ. Ἀνδρ.
 Ἑμ-πύρεῦμα' ἀνάπτω, καίω - τὴν φηγὺ Ἀριστ. εἰρ. 1137' τι ἐν τινὶ Ἀριστοτ. καὶ ἄλλ. μὲν. Μέσ. κίμων πῦρ Θεόφρ. ἐν Ε.
 Ἄν. 39 ἐξήρ. *ἐγκρύπτειν πῦρ* τὸ ἐμπύρευμα.
 Ἑμ-πύριον, ἡ ὄρκος κατὰ τὴν θυσίαν (ὁ ἐμπύριος, ἔτι δὲ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν μαντεία καθ' Ἡσυχ. = ὄρκος ὁ θυμῶσις, καὶ μαντεία παρὰ Βοιωτοῖς.
 Ἑμ-πύριος 6 ἡ τῆς, ὁ πυριδότης, τρίπους ὁ περάγων τοῦ πυρός ἱστάμενος Ἰλ. ψ, 702.
 Ἑμ-πύριζω' ἀνάπτω, καίω τὸς ἐπαύλει Δ. Σικ. 12, 43 καὶ συχνά. Ἐτι δὲ - χῶρα παρὰ τὸ δεινδρότομοιεν, 2, 36, incendit.
 Ἑμ-πύριος, 2' ἔμπυρος Μιχ. Ψελλ.
 Ἑμ-πύρισμός, ὁ ἀνάμμα, καθύς Ὑπερίδ. παρὰ Φρον. ὅστις ὡς καὶ ὁ Πολυδ. 9, 15 φέγει αὐτὸ ὡς μὴ ἀτεκνὸν ἀντὶ ἐμπρησμοῦ ἄλλ' ἐδρηται π. Πολυδ. 9, 41, 5, Δ. Σικ. 20, 67 καὶ μὲν.
 Ἑμ-πυριστής, ὁ ὁ καίων Μιχαήλ.
 Ἑμ-πυρίος, ἐπὶ. (τοῦ ἐμπύριος) διὰ πυ-ρός Δ. Ἀρεσπ.
 Ἑμ-πυροειδής, 2, Πλουτ. τ. ἀρέσκ. φ. λ. 1, 7 μετελλήθη εἰς τὸ ἐν πυρὶ σφαιροειδής.
 Ἑμ-πυρός, 2' ὁ εἰς τὸ πῦρ ἀ.) ἀπὸ τοῦ Πινδ. τὰ οὗτ. = ὀλοκαυστον, ὀλοκαύτωμα (ὀρμα), ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ ὁποίου γίνεται μαντεία *ἐμπύροις τεκμαίρεσθαι*, Ὁ. 8, 3, πρὸλ. Ἰ. 3, 87' οὕτως Σοφ. Ἠλ. 397, Ἄντ. 992, ἐνθα τὸ πρᾶγμα διεξοδικώτ. μνημονεύεται (Β' Ἀν. 247' *αἱ δὲ πυρὸς θυσίαι* ἀρ-λεξ. *τὰ καύμενα ἱερά* παρὰ Δ. Ἄλ. 2, 25 *ἐμπύρος θυσία*) *ἐμπύρων εἶδος φλογα-βέρ ix. 167' 50. *ὁδ' ἐμπύρων σπονδὰς κα-θεύται*, Ἰ. Α. 59' *ἐμπύρα σήματα* ἰδέσθαι Ἀπολ. Ρ. 1, 145 καὶ μὲν. πεξ. *κατάρρα ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ποιέσθαι* Πολυδ. 16, 31, 7' *ὀρκαθῶναι ἐπὶ ἔμπ.* Ἀππ. Ἰσπ. 9, καὶ ἄλλ. Οὕτω καὶ ἡ ἔμπυρος τέχνη* Εὐρ. Φοιν. 954' - βωμός = ἐπὶ τοῦ ὁποίου καί-ετὸ πῦρ τῆς θυσίας Ἀρχι. 16 (10, 7) 6' πᾶ-δὲ τι προκαρκαυεῖται εἰς τὸ πῦρ, ἀντὶ τοῦ ἄπυρος *ἐμπύρα σέκυη* Πλατ. νόμ. 3, 679' - τέχνη τοῦ ἱεραίου, = τέχνη τοῦ ἱεράτου τοῦ πυρός, Πρωτ. 321, Παρ. Εὐρ. Φοιν. 1186 *ἐμπύρος πίπτει νεκρός* ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ καίετ' ἐτι δὲ καίω, - ὁρ-σάται καὶ εὐρ. Ἐλ. 547' - λαμπρὰς Ἐπ. 22, 123 (6 καὶ 100). - ἡ ἔλκος Ἰων. Ταρ. 49 (9, 24) βρασμένος, ψημένος - σάρ-Κ. Μαίκ. 8 (6, 89). Εἰς τὸν ἥκον ἐκταθε-μένος, θερμός Θεοφρ. συχνά - χῶρα Στραβ. - ὁδοιπορία Δ. Σικ. 19, 19, καὶ μετ. διὰ πυρός *καὶ ἀμάζων βασιλεὺς* Πλουτ. Νομ. 5' γ.) πάσχων θερμῇ τοῦ πυρετοῦ ἱατρ. - ἐπὶ. ἐμπύρεσις = φλογερά. - ἐρᾶ Πολυδ. 3, 68, igneus.

Ἐμ-πυρο-σκόπος, ὁ τὸ πῦρ παρατηρῶν, ἦσαν ἐκ τῆς φλογὸς τῆς θυσιᾶς μαντεύων Εὐστ. Σχολ. Ἰλ. ω, 221, agrospek.

Ἐμ-πυρῶν ἔμ-πυρεῦν Παιγ.

Ἐμ-πυρρῆξιζω ἔμπυρεύω Γρ. Νύσ. Ἐμ-πυρρῆσις, 2' κἀπῶς πυρρῆς, ἔρρυθρος Θεοφρ. rufus.

Ἐμ-πυρρεῦω ἔμπυρεῦω Σουῖδ. Εὐστ.

Ἐμ-πύρρωσις, ἡ ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πύρτιάζω ἐντός τινος τὸ γάλα (διὰ πυτίας) κἀμνω νὰ πήξῃ. Παθ. πήζω Διοσκ.

Ἐμ-πυλάω, ἔφαλ. ἀντί ἐμπολάω ὡς ἴδε Σχαιρ. μελέτ. 85, Λοβεκ. εἰς Φρον. σ. 583.

Ἐμ-ὕς ἡ ἐμύς, ὕδος, ἡ χελώνη ζωῶσα εἰς τὸ ὕδωρ ἢ εἰς ἕλλη Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 15, καὶ συχνὰ μετ' ἀμφιταλαντευομένης γραφῆς.

Ἐμ-φαγεῖν, ἀφρ. τοῦ ἐνεσθίω, ὅπερ ἴδε.

Ἐμ-φαιδρύνω φαιδρύνω Νεῖλ. καὶ ἔμφαιδρύνωαι Γρ. Νύσ.

Ἐμ-φαίνω ἐντός τινος κἀμνω τινὰ νὰ ἴδῃ, δεικνύω «οἷον ἐν κατόπτρῳ χρώματα» Πλάτ.

Τιμ. 71' «φαντασίαν ἡλίκου» Ἀριστοτ. κόσμ. 4' «τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος» Πλουτ.

Ἄλεξ. 4' «τὴν εὐνοίαν, - προθυμίαν» καὶ Πολυβ. 3, 443' «τὴν εὐσέβειαν» Πλουτ.

Νομ. 42 καὶ συχνὰ, εἰς τι, διὰ τινος σημαίνω, ἐπομ. ὅτι Δ. Σικ. 1, 87. Παρά Μανθ. 1, 303 καὶ συχνὰ περὶ τῶν ἀστέρων, σημαίνω συχνότερα εἰς τὰ μέσα εἰς τὴν ἐμφανίζομαι, δεικνύομαι.

«εἰκόνες ἐν ὕδασι» ἢ ἐν κατόπτρῳ Πλάτ. πολ. 3, 402' καὶ μετρ. «ἐμφαίνεται τι αὐτοῖς νεαρόν» Σεν. Κυρ. 1, 4, 3' «τὸ ἦθος τῷ λόγῳ μᾶλλον ἢ τῷ προσώπῳ ἔμφ.» Πλουτ. Κάτ. πρ. 7' τὰ ἐμφαινόμενα = εἰκόνες εἰς κατόπτρα ἢ εἰς τὸ ὕδωρ Πλουτ. «ἐμφαίνεται ταῦτα παγγήαι» ἡθ. 953' ἔτι δὲ μετὰ μετρ. Παλαιφ. 34, 4. Ὁ Κέδης μεταχειρίζεται τὸ ἐμφαίνειν ἀπρὸς ὅπ. = εἶνε φανερὸν, gertraesento.

Ἐμ-φάνεια, ἡ τὸ ἐμφανίζεσθαι, γίνεσθαι ὁρατὸν Θεοφρ. καὶ μετρ.

Ἐμ-φάνης, 2' φαινόμενος, ὁρατός, εἰς τὴν καθ' αὐτὸ σῆμ. 3' μετρ. περιφανής, ἀξιοπαρατήρητος = ἄλγος Πινδ. ἀποστ. 229' «τέκμαρ Αἰσχ. Χο. 606, (ὡς καὶ τεκμήρια Σοφ. Ὑλ. 1098) - λόγος, Εὐμ. 398' «οὐ γὰρ ἐστὶ τὰ φανήν κρύπτειν» Σοφ. Οἶ. Κ. 759' «ἴδεν τινα ἐμφανῆ» = ὁρατὸν ὁρατῶς, Αἰ. 534' «οὐδαμῶς τιμαῖς Ἀπολλῶν ἔμφ.» Οἶ. τ. 909' «ἦκει πόσις δὲ ἔμφ.» Ἐδρ. Ἐλ. 874, ὡς καὶ «δεῖξαι ἐμφανῆ», Ὑλ. 586, ἀντιθ. τῷ ἀφανῆς Μεν. π. Στοδ. ἀνθ. 16, 13. Συχνὰ ἐν τῷ πεζ. ἀπὸ τοῦ Ἦρ. «ἐμφανῆς βία, τυραννίς» = φανερά Θουκ. 4, 86, Ἀριστ. σφ. 417' «ἐμφανῆ ζῆν», ἀντιθ. τῷ «ἐν σκότῳ ἀποκρύπτεσθαι» Σεν. Κύρ. 8, 7, 23' «τὴν διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς» Πλάτ. Θεαιτ. 206' «ἐμφανῆ καταστήσαι τὰ γρήματα» = παρουσιάζω πιστοποιητικὰ, ὅπως φέρω τὴν ἀπόδειξιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου Δημ. 52, 10' οὕτω καὶ «ἐμφανῶν κατὰστασις», 53, 14' «παρέχειν, 56, 48' «ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα» Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 10' οὕς. τὸ ἐμφανῆς π. χ. εἰς

τοῦ φανῆς ἵνα, = ἔρχομαι εἰς τὸ φανερόν, βλέπω τὸ φῶς, ἀπομν. 4, 3, 13' Παρὰ Πλάτ.

Τιμ. 46 κατωπρίζων, ἀντανκλώμενος, ἐπικαταφαινόμενος ἑπὶ. ἔμφανως τραγ. καὶ παρὰ πεζ. ἔτι δὲ εὐρηται ἐπιρρηματικῶς «ἐκ τοῦ ἐμφανῆς» Ἦρ. 5, 37, καὶ πολλὰ.

«μάχην συνάπτειν» Σεν. Κύρ. 1, 6, 41 ὡς καὶ «ἐν τῷ ἐμφανῇ» Θουκ. 2, 21, Σεν. Ἀν. 2, 5, 25, conspicius.

Ἐμ-φάνιζω κἀμνω ὁρατὸν, φανερόν, δεικνύω «ἄστρα τὰς ὥρας ἔμφ.» Σεν. ἀπομ. 4, 3, 4' συνήθ. μετρ. τί τινι Πλάτ. σοφ. 244' «τὰ παθήματα δι' αἰτίας γέγονα».

Τιμ. 61' «-τοῦτο, ὅτι» Σεν. Κύρ. 8, 1, 26, «-τοὺς ζῶντας ὅποιοι τινες ἀν' ὧσι» Αἰσχίν. 1, 128' «ὃν ἡ τύχη ἀλυσίτελῃ φίλον ἐμφανίζει» Δημ. 14, 36' «-οὐκ οὐσαν ἀγαθὴν τὴν ἡδονὴν» Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 3, 11' Συχνὰ παρὰ μετρ. καὶ - ἐαυτὸν = τὸ φρόνημά μου δεικνύω Πολυβ. 30, 17, 2 ὡς καὶ Ἀθην. 2, 37, praesento.

Ἐμ-φάνιςις, ἡ τὸ ποιεῖν ὁρατὸν, δεικνύειν, ἀποδεικνύειν Ἀριστοτ. σοφ. Ἑλ. 23.

Ἐμ-φανίσκω ἐμφανίζω Ἰαμβλ. 6' Πυθ. 260.

Ἐμ-φανισμός, ὁ ἀγγελία, γνωστοποίησις Πλάτ. ὅρ. 413 καὶ μετρ. patesfactio.

Ἐμ-φανιστέον δὲ ἐμφανίζω Πλάτ. Τιμ.

Ἐμ-φανιστής, ὁ γνωστοποιῶν, κατηγορῶν, διαβάλλων μετρ. delator.

Ἐμ-φανιστικός, 3' γνωστοποιῶν, διακηρύττων, ἐξηγῶν Πλάτ. ὅρ. 414, declarans.

Ἐμ-φαντάζομαι ἐντός τινος φαίνομαι, δεικνύομαι ἐμφανίζομαι «τὰ τῷ ἀποθανεῖν ἐμφαντάζομαι» Μ. Ἀντων. 2, 12' ἔτι δὲ φαντάζομαι μετρ.

Ἐμ-φάντασις, ἡ ἐμφάνισις, ἀπεικόνισις Πλωτίν. imaginatio.

Ἐμ-φάντασμα, τὸ ἐντός τινος παραστανόμενον Εὐστ. ἔργ. σ. 57.

Ἐμ-φαντικός, 3' ἐμφατικός Πολυβ. 18, 6, 2, Πλουτ. ἡθ. 747.

Ἐμ-φανῶς τὸ ἐμφανῆς.

Ἐμ-φαρμάσσω ἐντός ἱατρικοῦ ἢ δηλητηρίου βουτῶ «οἱ ἐμπεφαρμαγμένοι βέλεις» = ἐντός αὐτοῦ βαμμένοι, βουτηγμένοι Γαλην.

Ἐμ-φάρμαστος τὸ ἐμφανῆς.

Ἐμ-φάρμαστος ἐντός τοῦ φάρμακῶς ὅτε, καταδροχθῆναι Διοσκ. 8, 15, ἀλλ' «ἐμφάρμαστος = ἐμφανῶν» Παιγ.

Ἐμ-φάσις, ἡ 1) τὸ φαίνεσθαι, δεικνύεσθαι ἐπὶ τινος, π. χ. ἐγκατόπρισις Ἀριστοτ. κόσμ. 4, περὶ τοῦ οὐρανοῦ τῶσου' «φάντασμα κατ' ἔμφασιν, ἔμφασις ἡλίου ἐν νέφει νεότερον», περὶ τοῦ εἰς τὸ ὕδωρ κατωπριζομένου εἰδώλου, προβλ. 23, 9, καὶ συχνὰ ὁ Θεοφρ. «λόγοι ἀμυδρῶς ἐμφάσεις τῆς ἀληθείας ἔχοντες» = ἀσθενὲς ἀπεικόνισμα Πλουτ. Ἰα. καὶ Ὁσ. 9' ὅθ. φαινόμενον, «οὔτε ψυχῶς οὐδ' ὅλως χειμῶνος ἔμφ.» Δ. Σικ. 1, 38' «ἐμφασιν ἔχειν ὡς» = ἔχει τὸ φαινόμενον, φαίνομαι ὡς ἄν, 11, 89' οὕτω «κατὰ τὴν ἔμφασιν», = κατὰ τὸ φαινόμενον Πολυβ. 37, 2' «ἐμφασιν ποιεῖν, ὡς» = λαμβάνω τὸ

Ἑμ-προσθ-ουρητικός, 3· εἰς τὰ ἔμπροσθεν ὁρῶν Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 3, 1.
 Ἑμ-προσθ-φανής, 2· ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν μέρος φαινόμενος Γαλην.
 Ἑμ-πρόσ-ωπος, 2· εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, τινὶ Φαλαρ. ἐπ. 13· ἐπὶ ὥς μὲν.
 Ἑμ-πρωρός, 2· πρὸς τὴν πρῶτην τοῦ πλοίου κεκλιμένος· «σκάφη ἔμπρομα ποιοῦντες» Πολυδ. 16, 4, 12.
 Ἑμ-πταίω· ἔμπαίω Λυκοφρ. 105, δι. γρ.
 Ἑμ-πτερός, λαμβάνω πτερὰ Θεόδοσ. Ἀχρο. 4, 57.
 Ἑμ-πτίσσω· ἐντὸς κοπανίζω Θεόδοτ. παροιμ. 27.
 Ἑμ-πτυσίς, ἡ· αἵματος φορὰ ἢ διὰ τοῦ σώματος Ἀρεταί.
 Ἑμ-πτυσμα, τό· πτύσμα Ἐπιφάν. spatum.
 Ἑμ-πτυσμός, ὁ· ἔμπυσμα Ἀνδρ. Κρητ.
 Ἐμ-πτύω· πίπτω ἐντὸς τινος, πτύω πρὸς τι μερὶ τι Πλουτ. τινί, Ν. Δ. καὶ π. μὲν. — ἐπὶ δὲ παθ. ἔμπυσηναι Μουσών. π. Στοδ. ἀνθ. 19, 16, inspuo.
 Ἑμ-πτωσία, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἑλ. Ἀλ. στρ. 2, 9.
 Ἑμ-πτωσις, ἡ· τὸ ἐντὸς πίπτειν, ἢ πρόσ-πτωσις Δ. Ἀλ. 9, 23 καὶ ἄλλ. μὲν.
 Ἑμ-πτωτος, 2· ἐντὸς πεσμένος, εἷς τι Μ. Ἀντων. 10, 7, incidens.
 Ἑμ-πυελίαν· ὄπακ. τοῦ ἐπομ. μὴχαν.
 Ἑμ-πυελίς, (δος, ἡ (πύελος) θήκη, ὅπῃ, ἐντὸς τῆς ὁποίας κινεῖται ἔμβολον μὴχαν.
 Ἑμ-πυέω· ἔχω ἐσωτερικά, πρὸ πάντ. ἐντὸς τοῦ πνεύμονος ἔλκη Ἀρεταί. ἱατρ.
 Ἑμ-πύη, ἡ· ἔλκος, πρὸ πάντ. ἐν τῷ πνεύμονι Ἀρεταί. ἱατρ. suppuratio.
 Ἑμ-πύημα, τό· τῷ ἀνωτ. Γαλην. ἱατρ.
 Ἑμ-πύηματικός, 3· πάσχων ἐμπύημα Ἀλ. Τραλλ. suppurans.
 Ἑμ-πύησις, ἡ· ἐμπόη Ἱπποκρ.
 Ἑμ-πυητικός, 3· ἐσωτερικὰ ἔλκη παράγων Ἱπποκρ.
 Ἑμ-πυήδες, 3· ἔμπυος Ἀλεξ. ἄφρ. προβλ. 2, 31, Γαλην.
 Ἑμ-πυίσκω· ἐσωτερικὸν ἔλκος, πρὸ πάντ. ἔλκη τοῦ πνεύμονος παράγω Ἀρεταί. Παθ. τῶν αὐτῶν ἔλκη ἔχω Ἱπποκρ. suppurgo.
 Ἑμ-πυκάζω· ἐντὸς τινος κρύπτω· «νόσος οἱ ἔμπεπλάσσεται» = ὁ νοσῶν, ἡ γνώμη του εἶνε κρυφῇ, Ὑπουργ. Μοσχ. 1, 15, iutego.
 Ἑμ-πύλαι· αἰνύμεναι Πισχ. ἀλλὰ καὶ τιτύπαι = αἱ ἐμπύλαι, αἱ πλάναι ὡς.
 Ἑμ-πύλιος· ὁ ἐν τῇ πόλει, θυρωρός· «Ἄρτεμις ἐμπύλιος = θυρωρός φύλαξ τῆς πόλεως Ὀρφ. Ἀργ. 900, janitor.
 Ἑμ-πύλος, ὁ· Ἑλλήν ῥήτωρ, αἰετός Μ. Βρούτου Πλουτ.
 Ἑμ-πύος 2· ἐμπύημα ἦτοι ἐσωτερικὸν ἔλκος ἔχων Ἱπποκρ. Δημ. 54, 12 κ. ἄλλ. — βίβλιν = τὸν κεκαλυμμένον ὄφ' ἑλκῶν πόδα Σοφ. Φιλ. 1361, suppuratus.
 Ἑμ-πύόω· εἰς πῦον μεταβάλλω. Παθ. ὁμ-πυάζω Ἱπποκρ.
 Ἑμ-πυρεία, ἡ· τὸ μαντεῦν ἐκ τοῦ πυρός, τῶν θερμάτων.
 Ἑμ-πυρετός, 2· πυρεκτικός Ἀλ. Τραλλ.

Ἑμ-πύρευμα, τό· ἀνάμμα, καθύς Σουλ. «σπέρμα πυρός», ἴσως ἄνθρακες, οἵτινες διετρυφνίζονται ἀναμμένοι ὑποκάτω τῆς τέφρας, ὅπως ἐκ τούτων ἀνάψωσι πάλιν πῦρ· συνήθ. μετὰ Ἀγγ. 1, 29 κ. ἄλλ. μὲν. Καθ' Ἡσούχ. λείψανον, ὁπόλοιπον ἐν γέν.
 Ἑμ-πύρευσις, ὁ· ἔμπροσθεν Νικητ. Ἀνδρ.
 Ἑμ-πύρευ· ἀνάπτω, καίω· τὴν φηγὸς Ἀριστ. εἰρ. 1137· τι ἐν τινὶ Ἀριστοτ. καὶ ἄλλ. μὲν. Μέσ. καίμων πῦρ Θεόφρ. ἐν Η.
 Ἀν. 39 ἐξήγ. «ἐγκρύπτει πῦρ» τὸ ἔμπύρευμα.
 Ἑμ-πυρία, ἡ· ὄρεος κατὰ τὴν θυσίαν (ὁ ἔμπύριος, ἔτι δὲ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν μαντεία καθ' Ἡσούχ. = ὄρεος ὁ θεμόσιος, καὶ μαντεία παρὰ Βοιωτοῖς.
 Ἑμ-πυριδής, ὁ· πυριδής, τρίπους· δὲ περάων τοῦ πυρός· ἱστάμενος Ἰλ. ψ, 702.
 Ἑμ-πυρίζω· ἀνάπτω, καίω· τὰς ἐπαύλει Δ. Σικ. 12, 43 καὶ συχνά. Ἐπὶ δὲ — χῶρα παρὰ τὸ δεινδρόστομαίον, 2, 36, incendens.
 Ἑμ-πύριος, 2· ἔμπυρος Μιχ. Ψέλλ.
 Ἑμ-πυρισμός, ὁ· ἀνάμμα, καθύς Ὑπερίδ. παρὰ Φρον. ὅστις ὡς καὶ ὁ Πολυδ. 9, 15· φέγει αὐτὸ ὡς μὴ ἀττικὸν ἀντὶ ἔμπρησμος· ἄλλ' εὐρηται π. Πολυδ. 9, 41, 5, Δ. Σικ. 20, 67 καὶ μὲν.
 Ἑμ-πυριστής, ὁ· ὁ καίων Μιχαήλ.
 Ἑμ-πυρίως, ἐπὶ (τοῦ ἔμπυριος)· διὰ πυρός Δ. Ἀρεοπ.
 Ἑμ-πυριεὺς, 2, Πλουτ. τ. ἀρέσκ. φ. λ. 1, 7 μετεδλήθη εἰς τὸ «ἐν πυρὶ σφαιροειδής».
 Ἑμ-πυρός, 2· ὁ εἰς τὸ πῦρ ἄ.) ἀπὸ τοῦ Πινδ. τὸ αὐτὸ = ὀλοκαύστον, ὀλοκαύτωμα (ἔμπα), ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ ὁποίου γίνεται μαντεία· «ἐμπύροις τεκμαίρεσθαι», Ὁ. 8, 3· προβλ. 1 3, 87· αὐτὸ Σοφ. Πλ. 397, Ἀντ. 992, ἐνθα τὸ πρᾶγμα διεξοδικώτ. μνημονεύεται (Β' Ἀν. 247· «καὶ διὰ πυρός θυσίαι» ἀρ. λεξ. «τὰ καίόμενα ἱερά» παρὰ Δ. Ἀλ. 2 25 «ἐμπύρος θυσία»)· «ἐμπύρων εἶδες φλόγα Εὐρ. ἰκ. 167· ὅν. «δὲ ἐμπύρων σπονδὰς καθεύειν», 1. Α. 59· «ἐμπύρα σήματ' ἰδέσθαι Ἀπολ. Ρ. 1, 145 καὶ μὲν. πεζ. «κατάρτα ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ποιέσθαι» Πολυδ. 16, 31 7· «ὀρεκώθηται ἐπὶ ἐμπ.» Ἀππ. Ἰσπ. 9, καὶ ἄλλ. Ὅστω καὶ «ἡ ἔμπυρος τέχνη» Εὐρ. Φοιν. 954· — βωμός = ἐπὶ τοῦ ὁποίου καίει τὸ πῦρ τῆς θυσίας Ἀρχι. 16 (10, 7)· 6'· πᾶ· ὅτι προπαρκαυεῖται εἰς τὸ πῦρ, ἀντιθ. τῷ ἀπύρῳ· «ἐμπύρα σκεῦη» Πλάτ. νόμ. 3, 679· «τέχνη τοῦ Ἡφαιστου», = τέχνη τοῦ ἐργάτου τοῦ πυρός, Πρωτ. 321. Παρ. Εὐρ. Φοιν. 1186 «ἐμπύρος πίπτει νεκρὸς» ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ καίει· ἐπὶ δὲ καίμων, ὁ ὅρος στάται Εὐρ. Ἑλ. 547· — λαμπράς Ἐπ. 48, 123 (6 καὶ 100). — ἡ ἑλίσκος Λεων. Ταρ. 49 (9, 24) βρασμένος, ψημένος· — σάρκ. Μαίικ. 8 (6, 89). Εἰς τὸν ἥλον ἐκτεθειμένος, θερμὸς Θεοφρ. συχνά· — χῶρα Στραβ. — ὁδοιπορία Δ. Σικ. 19, 19, καὶ μετ. διὰ πυρός· «καὶ ἀμμάζων βασιλεὺς» Πλουτ. Νομ. 5· γ'·) πάσχων θερμὴν τοῦ πυρετοῦ ἱατρ. — ἐπὶ. ἐμπύρεως = φλογερά. — ἐρᾶ Πολυδ. 3, 68, igneas.

Ἑμ-πυρο-σκόπος, ὁ· τὸ πρὸ παρατηρῶν, ἔχον ἐκ τῆς φλογὸς τῆς θυσίας μαντεύων ἔδωκε. Σχολ. Ἰλ. ω, 221, ἀγασσάτω.

Ἑμ-πυρῶν· Ἑμ-πυρεῶν Πουχ.

Ἑμ-πυρριχίζω· ἐμπυρεῶν Γρ. Νῆσ. Ἑμ-πυρρος, 2· κάππως πυρρός, ἐρυθρός Θεοφρ. rufus.

Ἑμ-πυρσεύω· Ἑμ-πυρεῶν Σουτῶ. ἔδωκε.

Ἑμ-πύρραις, ἡ· ἀναψίς Ἀριστοτ.

Ἑμ-πύρραι· ἔντος τινος τὸ γάλα (διὰ πυτίας) κάμνω καὶ πῆξῃ. Παθ. πῆξω Διοσκ.

Ἑμ-πυλάω, ἔσφαλ. ἀντι-ἐμ-πολάω· ἴδε Σχολ. μελέτ. 85, Ἀρδεῖ· εἰς Φρον. σ. 583.

Ἑμ-ύς ἡ ἑμύς, ὕδος, ἡ· χελώνη ζῶσα εἰς τὸ ὕδωρ ἡ εἰς ἕλη Ἀριστοτ. 2. Ἰ. 2, 15, καὶ συχνά μετ' ἀμφιταλαντευομένης γραφῆς.

Ἑμ-φαγεῖν, ἀφ'· τοῦ ἐνεσθῆναι, ὡς ἴδε.

Ἑμ-φαιδρύνω· φαιδρύνω Νεῖλ. καὶ ἐμφαιδρύνωμαι Γρ. Νῆσ.

Ἑμ-φαίνω· ἔντος τινος κάμνω τινὰ νὰ ἴδῃ, δεικνύω· «οἷον ἐν κατόπτρῳ χρώματα» Πλάτ. Τιμ. 71· «φαντασίαν μῆκος» Ἀριστοτ. κόσμ. 4· «τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος» Πλουτ.

Ἑμ-φάνω· «τὴν εὐνοίαν, - προθυμίαν» καὶ Πολυδ. 3, 443· «τὴν εὐσέθειαν» Πλουτ.

Νομ. 42 καὶ συχνά, εἰς τὴν, διὰ τινος σημαίνω, ἔπομαι. ὅτι Δ. Σικ. 1, 87. Παρά Μανέθ. 1, 303 καὶ συχνά περὶ τῶν ἀστέρων, σημαίνω· συχνότερα εἰς τὰ μέτα εἰς τι ἐμφανίζομαι, δεικνύομαι· «εἰκόνες ἐν ὕδατιν ἢ ἐν κατόπτρῳ» Πλάτ. πολ. 3, 402· καὶ μετ.

«ἐμφανίζεται τι αὐτοῖς νεκρὸν» Σεν. Κύρ. 1, 4, 3· «τὸ ἦθος τῷ λόγῳ μᾶλλον ἢ τῷ προσώπῳ ἐμφ.» Πλουτ. Κάτ. πρ. 7· τὰ ἐμφαινόμενα· εἰκόνες εἰς κατόπτρα ἢ εἰς τὸ ὕδωρ Πλουτ. «ἐμφανίζεται ταῦτα παγγῆναι», ἡθ. 953· ἔτι δὲ μετὰ μετγ. Παλαιφ. 31, 4. Ὁ Κέδης μεταχειρίζεται τὸ ἐμφαίνει ἀπρωτόν, = εἶνε φανερόν, represento.

Ἑμ-φάνεια, ἡ· τὸ ἐμφανίζεσθαι, γίνεσθαι ὁρατὸν Θεοφρ. καὶ μετγ.

Ἑμ-φάνης, 2· φαινόμενος, ὁρατός, εἰς τὴν καθ' αὐτὸ σημ. 3· μετγ. περιφανής, ἀξιοπαράκλητος· ἄλλως Πινδ. ἀποσπ. 229· «τέκμαρ Ἀίσχ. Χο. 606, (ὡς καὶ τεκμήρια Σοφ. Ἰλ. 1098)· λόγος, Εὐμ. 398· «οὐ γὰρ ἔστι τέμφανη κρύπτειν» Σοφ. Οἶ. Κ. 759· «ἴδεν τινα ἐμφανῆ» = ὁφθαλμοφανὸς, Ἀλ. 534· «οὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφ», Οἶ. τ. 909· «ἦκει πόσις δὲ ἐμφ.» Ἑρ. Ἐλ. 874, ὡς καὶ «δείξει ἐμφανῆ», Ἰλ. 586, ἀντιπ. τῷ ἀφανῆς Μεν. π. Στοῦ. ἀνθ. 16, 13. Συχνά ἐν τῷ πεζ. ἀπὸ τοῦ Ἑμ-φάνης βία, τυραννίς· = φανερά Θεοφρ. 4, 86, Ἀριστ. σφ. 417· «ἐμφανῆ ζῆν», ἀντιπ. τῷ «ἐν σκότῳ ἀποκρύπτεσθαι» Σεν. Κύρ. 8, 7, 23· «τὴν διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς» Πλάτ. Θεαίτ. 206· «ἐμφανῆ καταστήσαι τὰ γόηματα» = παρουσιάζω πιστοποιητικά, ὡς φέρω τὴν ἀπόδειξιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου Δημ. 52, 10· οὕτω καὶ «ἐμφανῶν κατήστασις», 53, 14· «παρίχειν», 56, 48· «ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα» Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 10· οὕς, τὸ ἐμφανές π. χ. «εἰς

τοῦμφανές ἵεναι», = ἔρχομαι εἰς τὸ φανερόν, βλέπω τὸ φῶς, ἀπομν. 4, 3, 13· Παρὰ Πλάτ. Τιμ. 46 κατόπτρίζων, ἀντανακλώμενος, ἐπι-καταφαινόμενος· ἐπὶ φανῶς τραγ. καὶ παρὰ πέζ. ἔτι δὲ ἐθρηται ἐπιρρηματικῶς «ἐκ τοῦ ἐμφανούς» Ἑρ. 5, 37, καὶ πολλὰ.

«μάχην συνάπτειν» Σεν. Κύρ. 1, 6, 41 ὡς καὶ «ἐν τῷ ἐμφανῇ» Θεοφρ. 2, 21, Σεν. Ἀν. 2, 5, 25, conspicuus.

Ἑμ-φάνίζω· κάμνω ὁρατόν, φανερόν, δεικνύω· «ἄστρα τὰς ὥρας ἐμφ.» Σεν. ἀπομ. 4, 3, 4· συνήθ. μετγ. τί τινα Πλάτ. σοφ. 244· «τὰ παθήματα δι' αἰτίας γέγονε», Τιμ. 61· «τοῦτο, ὅτι» Σεν. Κύρ. 8, 1, 26, «τοὺς ζῶντας ὁποῖοι τινες ἂν ὦσι» Αἰσχίν. 1, 128· «ὅν ἡ τύχη ἀλυσίτελῃ φίλον ἐμφανίζει» Δημ. 14, 36· «οὐκ οὕσαν ἀγαθὴν τὴν ἡδονὴν» Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 3, 11· Συχνά παρὰ μετγ. καὶ· ἐαυτὸν· τὸ φρόνημά μου δεικνύω Πολυδ. 30, 17, 2 ὡς καὶ Ἀθην. 2, 37, praesento.

Ἑμ-φάνισις, ἡ· τὸ ποιεῖν ὁρατόν, δεικνύειν, ἀποδεικνύειν Ἀριστοτ. σοφ. ἔλ. 23.

Ἑμ-φανίσκω· ἐμφανίζω Ἰαμβλ. 6· Πυθ. 260.

Ἑμ-φανισμός, ὁ· ἀγγελία, γνωστοποίησις Πλάτ. ὅρ. 413 καὶ μετγ. patefactio.

Ἑμ-φανιστέον· δεῖ ἐμφανίζω Πλάτ. Τιμ. 71· «φαντασίαν μῆκος» Ἀριστοτ. κόσμ. 4· «τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος» Πλουτ.

Ἑμ-φανιστής, ὁ· γνωστοποιῶν, κατηγορῶν, διαβάλλων μετγ. delator.

Ἑμ-φανιστικός, 3· γνωστοποιῶν, διακηρύττων, ἐξηγῶν Πλάτ. ὅρ. 415, declarans.

Ἑμ-φαντάζομαι· ἔντος τινος φαίνομαι, δεικνύομαι ἐμφανίζομαι· «τὰ τῷ ἀποθανεῖν ἐμφανταζόμενα» Μ. Ἀντων. 2, 12· ἔτι δὲ φαντάζομαι· μετγ.

Ἑμ-φάντασις, ἡ· ἐμφάνισις, ἀπεικόνισις Πλωτίν. imaginatio.

Ἑμ-φάντασμα, τό· τὸ ἐντός τινος παριστανόμενον ἔδωκε ἔργ. ο. 57.

Ἑμ-φαντικός, 3· ἐμφαντικός· Πολυδ. 18, 6, 2, Πλουτ. ἡθ. 747.

Ἑμ-φανῶς· τὸ ἐμφανής.

Ἑμ-φαρμάσσω· ἔντος ἱατρικοῦ ἡ δηλητηρίου βουτῶ· «οἱ ἐμπεφάρμαγμένοι βέλουσιν» = ἔντος αὐτοῦ βεβημένοι, βουτηγμένοι Γαλην.

Ἑμ-φαρυξάμενος· τὸ ἐμφαρύσσωμαι.

Ἑμ-φαρύσσωμαι· ἔντος τοῦ φάρυγγος θέτω, καταδρογύζω Διοσκ. 8, 15, ἀλλ'· «ἐμ-φαρυξάμενος· ἐμφαγών» Πουχ.

Ἑμ-φάσις, ἡ· 1) τὸ φαίνεσθαι, δεικνύεσθαι ἐπὶ τινος, π. χ. ἐγκατόπτρισις Ἀριστοτ. κόσμ. 4, περὶ τοῦ οὐρανίου τόξου· «φάντασμα κατ' ἐμφασιν, ἐμφασίς ἡλίου ἐν νέφει νοτιέρῳ», περὶ τοῦ εἰς τὸ ὕδωρ κατόπτριζομένου εἰδώλου, προδλ. 23, 9, καὶ συχνά ὁ Θεοφρ. «λόγοι ἀμυδρὸς ἐμφάσεις τῆς ἀληθείας ἔχοντες» = ἀσθενὲς ἀπεικόνισμα Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὁσ. 9· 68· φαινόμενον, «οὐτε ψυχὸς οὐδ' ὅλως χειμῶνος ἐμφ.» Δ. Σικ. 1, 38· «ἐμφασιν ἔχειν ὡς» = ἔχει τὸ φαινόμενον, φαίνομαι ὡς ἂν, 11, 89· οὕτω «κατὰ τὴν ἐμφασιν», = κατὰ τὸ φαινόμενον Πολυδ. 37, 2· «ἐμφασιν ποιεῖν, ὡς» = λαμβάνω τὸ

- φαινόμενον, φαίνομαι ὡς ἄν, 5, 110, 6.
2) σήμασις, διασαφήνισις: «ἡ καθολικὴ ἔμφ.» = ἀντιθεμένη εἰς τὸν «κατὰ μέρος λόγον» Πολυδ. 6, 5, 3. «-τοῦ πράγματος λαβεῖν» = ἐνοῶ, 24, 5, 10. καὶ συχνά ἐτι δὲ «ἔμφ. ποιεῖν», 26, 10, 5. 4) παρὰ ῥή-
ταρ. δύναμις τοῦ λόγου, πρὸ πάντ. δύναμις ἐκφράσεως, ἥτις σημαίνει περισσότερο, ἢ ὅ, τι φάνεται· οὐκ ἐκφράζει Σχολ. representatio.
Ἔμ-φάτικός, 3, συχνά δι. γρ. ἔμφαντι-
κός· περιστῶν, σημαίνων «-πάθους, -πράξεως»
Πλουτ. συμμ. 9, 15, 2 ἐκφραστικός, δύνα-
τός· «παράκλησις ἔμφαντική» Πολυδ. 18,
6, 2. πρὸ πάντ. ἐπιρροή, 11, 12, 1, ἔμφαν-
τικώτερον, 12, 27, 10. Συχνά παρὰ Σχολ.
ἦ· ἔμφασις 3.
Ἔμ-φατον· ἐνιγκατοειδὴς εἰρημένον Πουχ.
Ἔμ-φέρεια, ἡ ὁμοιότης Πλουτ. Νομ. 13.
-πρός τι = μέ τι Γαλην. similitudo.
Ἔμ-φερής, 2 ὁμοίος ἐρχόμενος, ὁμοιάζων,
τινὶ τι = μέ τινα εἰς τι Ἡρ. 2, 76, 73,
105. παρὰ τὸ ὁμοίος Ἀισχ. Φο. 204 (καὶ
ἐν τῷ συγγρ. ἰκ. 276), ὡς καὶ Σοφ. Αἴ.
1131. - τοὺς τρόπους εἰς Ἀριστ. σφ.
1103 καὶ ἄλλ. κωμ. ἐτι δὲ μτγν. πεζ. Πλουτ.
Τιμολ. 8. ἐπὶ, ἔμφερως Τιμων. π. Δ. Αα-
ερ. 6, 103, καὶ μτγν. similis.
Ἔμ-φέρω· ἐντός· τινος φέρω. Παθ. - ἐν πε-
λάγει = ἐντός· τινος· κινεῖσθαι, εὐρίσκομαι
Ἀπολ. Ρ. 4, 613, ὡς καὶ «-βένθεσι πόντου»
Ὀππ. ἄλ. 1, 81 καὶ μτγν. πεζ. Παρὰ
Σοφ. Οἰ. Κ. 993 «φόνους μοι ἔμφερες» =
μοὶ δναίξεις. Παρὰ Νικ. ἄλ. 471 τὸ μέσ.
ἔξγ. εἰμαι ὁμοίος· ἄμφ.
Ἔμ-φεύγω· ἐντός· τινος φεύγω, εἴς τι Λουκ.
Ψευδολ. 27.
Ἔμ-φθαρτος, 2. φθαρτός· Ἰουστιν. Μαρτ.
Ἔμ-φθέγγομαι· εἰς τι κάμνω νά ἀκούσῃς
Λουκ. Εὐν. 7.
Ἔμ-φθορής, 2. εἰς τι καταστραφεῖς Νικ.
ἄλ. 176.
Ἔμ-φιλ-ηδέω· τῷ ἐπομ. τινὶ Μ. Ἀντων.
5, 5, delector.
Ἔμ-φιλ-ηδονέω· εἰς τι εὐφραίνομαι, τινὶ
μτγν.
Ἔμ-φίλο-καλέω· εἰς τι εἰμαι φιλόκαλος,
φιλότιμος, τινὶ Πλουτ. Φίλοπ. 4, 3, ἀπολ.
Ἔμ-φιλόνεικος, 2. φιλόνηκος Βασίλ. Μ.
ἐπὶ, -ως = φιλονεικῶς Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ.
289 καὶ Ἰω. Χρυσ.
Ἔμ-φίλο-πινέω· μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμε-
λείας ἀσχολοῦμαι ἄνουν. βί. Χρυσ.
Ἔμ-φιλόπονος, 2. καλῶς καλλιεργημένος
Ἑρρατμ. Συρ. τ. 2, σ. 6.
Ἔμ-φίλο-σοφείω· περὶ τινος φιλοσοφῶ,
σκέπτομαι, τινὶ Φίλοστρ. βί. Ἀπολλ. 5, 18.
Ἔμ-φίλο-σόφημα, τό· πρᾶγμα φιλοσοφῆ-
σεως, σκέψης ἑκκλ.
Ἔμ-φιλό-σοφος, 2. συμφώνως πρὸς τὴν
φιλοσοφίαν, φιλοσοφικῶς πραγματευθεὶς Δ.
Λαερ. 2, 49.
Ἔμ-φίλο-ταχνέω· δεικνύω εἰς τι τὴν φι-
λοτιμίαν μου, τινὶ, βασιμῶς ἐρευνῶ Μ.
Ἀντων. 7, 54.
Ἔμ-φιλο-τιμέομαι· φιλοτιμέομαι ἐν
τινὶ μτγν.
Ἔμ-φιλο-χωρέω· ἀσμένως εἰς τινα τόπον
διατρίβω, τινὶ μτγν. οἷον Ἀλκιφρ. 3, 15.
μτφ. - τῇ μνήμῃ Λουκ. Ἰω. συγγρ. 1.
Ἔμ-φιλο-χωρητέον· δεῖ ἐμφιλοχωρεῖν
Θεοδ. Ὑρακ.
Ἔμ-φιλο-χωρία, ἡ· λίαν τερπνὴ διατριβή,
οἰκισις Θεοδωρ. Ραίτ.
Ἔμ-φιλο-χώρος· ἡ φωνὴ ἀναστρέφεται
περὶ τῆς μέτας μελωδίας Πλουτ. μουσ. 3,
11, ἡ φωνὴ ἀσμένως διατρίβει περὶ τῆς μέσ.
μελ. τοὺς μεταίους τόνους.
Ἔμ-φλέω, ἰων. ἀντι· ἐνὶ φλέω Ἰπποκρ.
Ἔμ-φλεδο-τομέω· ἐντός φλεδοτομέω·
«καὶ τὰς τε παρυδάς· ἐνεφλεδοτόμοι»
Ἰπποκρ. κατ' Ἑρωτ. σ. 156 = διεῖλεν εἰς
πλείους τόπους τὰς φλέδας καὶ οἷον ἐμέρισαν.
Ἔμ-φλεγμαίνω· ἐντός φλέγω, ἀναξέω,
ἀναδράζω τὴν Γρ. Νόσ.
Ἔμ-φλέγω· ἀνάπτω καίω· «-ἐν φρεσὶ πυρ-
σόν» Ἀνθ. Πλαν. 193. Παθ. Νικ. θηρ. 338.
Ἔμ-φλεκτος, 2. ἔμπυρος, δι· ἄπυρος Ἀψίν.
Ἔμ-φλογος, 2. ἀχαρμένος, κείων μτγν.
Ἔμ-φλοιοι, 2. ἔχων φλοῖον Θεοφρ. 1. Φ.
Ἔμ-φλοιο-σπέρματος, 2. τοῦ ὁποῦ τοῦ
σπέρμα ἔχει φλοῖον Θεοφρ. 1. Φ. 7, 3, 2.
Ἔμ-φλος, πέτρος· πέτρος πυρ περιέχων,
ἔμπυρος Φιλπ. 22 (6, 5).
Ἔμ-φοδέομαι, παθ. εἰμαι εἰς φόδον Πλουτ.
Ἦθ. 5, 1 καὶ μτγν. μετῶ.
Ἔμ-φοδός, 2. α) ἐν φόδῳ εὐρίσκόμενος,
φοδισμένος Σοφ. Οἰ. Κ. 39, δαίλος, Ο'. θεο-
φοδούμενος ἑκκλ. ἐπὶ, -ως μτγν. terribilis.
Ἔμ-φοιτάω· ἐντός· φοιτῶ, πηγαίνω Φίλων.
Ἔμ-φονεύω· ἐντός· τινος, εἰς τι φονεύω
Γεωμ. 16, 19.
Ἔμ-φόρβιος· ἐπινέμων, περιδύσκων, ἀπομαρ-
τίνων Νικ. θηρ. 629. ἐμφόρβιον = τελὼνημα Πουχ.
Ἔμ-φορβιόω· βίλλω τὸ δερμάτινον ἐπι-
δεμα, τὴν φορβίαν, εἰς τὸ στόμα, ἐν ᾧ
παίζω τὸν αὐτὸν Ἀριστ. ὄρν. 865, capistro.
Ἔμ-φορέω (πεδλ. ἔμ-φέρω) 1) εἰς τι,
ἐπὶ τινος φέρω, δ' Ὀμ. «κόμεσιν ἐμφορέοντα»
= ἐφέροντο μέσ· εἰς τὰ κόματα Οδ. μ. 419.
τοῦτο δ' ἐμνήθησαν δ' Ἀπολ. Ρ. 4, 626 καὶ
δ' Ἀγκόφρ. 1015. 2) εἰσάγω· «ἄκρατον = γε-
μίζω ἐντός Δ. Σικ. 16, 73. - πληγὰς τινι
= εἰς τινα ἰκτυπήματα ἐπέρρω, κτυπῶ τινα,
19, 70, Πλουτ. Ἀντ. 84 κ. μτγν. ἐτι δὲ
- ὕδρεις «εἰς τινα» Ἀλκιφρ. 1, 9. Μίσ. με π.
ἀφρ. (ἐτι δὲ ἐνεφωρησάμην Δ. Σικ. 4,
4), ὑπερμέτρως λαμβάνω· «πέρα τοῦ καλῶς
ἔχοντος ἔμφ. τοῦ ἀκράτου» Λουκ. Νιγρ. 25.
συχνά δ' Πλουτ. με αἰτ. Δ. Σικ. 4, 4).
- πολλὰ Ἀθην. 10, 416. μτφ. - τοῦ μαν-
τηλίου = μεταχειρίζομαι τὸ ματεῖον κατακό-
ρως Ἡρ. 1, 55. - τῇ· ἔξουσίας = κάμνω δ-
πέμετρον χρῆσιν Πλουτ. Κικ. 19, importa.
Ἔμ-φόρησις, ἡ· ὑπερβολικὴ ἀπόλαυσις,
πλησμονή Ἀθην. 1, 10 καὶ μτγν.
Ἔμ-φορτίζομαι· φορτωμένος Θεοδ. Προδρ.
Ἔμ-φορτος, 2. φορτωμένος, βεβαρυνμένος,
τινὸς Δ. Λαερ. 1, 31.

Ἐμ-φορτώω φορτώνω. Μέσ. «ναὺς ἐμφορτωτάμενος» Αἰσώπ. 164.

Ἐμ-φορύνω μολύνω, μιάινω Γρ. Νυσ.

Ἐμ-φραγμα, τό· τὸ ἐμφραγεῖν, ἢ ἐμφραξίς· Ἰπποκρ. Πλουτ. συμπ. 9, 14, 16· μτρ. «ἐμφ. τῶν ἀμαρτημάτων νόμοι» Ἰσοκ. 7, 40· πρβλ. ἐμφράττω.

Ἐμ-φραγμός, ὁ· ἐμφραξίς, Ο'.

Ἐμ-φράγνυμι· ἐμφράσσω μτρν.

Ἐμ-φρακτικός, 3· ἐμφράσσω, στρουπώνων Ἰπποκρ. obstructivus.

Ἐμ-φρακτος, 2· ὁ φραγμένος ἀρ. λεξ. μτρ. ὁ ἄνους γλῶσσ.

Ἐμ-φραξίς, ἡ· φράξιμον, στρουπώμα Ἀριστοτ. πρβλ. 2, 41 καὶ οἱ ἑφεξ. πρὸ πάντ. ἱατρ. obturatio.

Ἐμ-φράσσω, ἀττ. φράττω ἐντὸς φράσσω· «φύλλα εἰς τὰς ὁπὰς» Γεωπ. 13, 5, φράσσω, ἀποφράσσω, κλείω· «-αἶ νῆας τὸ μεταξὺ» Θουκ. 7, 34· «-τὰ πότιμα τῶν ὑδάτων, -τοὺς πόρους τῆς πηγῆς» Πολυδ. 5, 62, 4, 34, 9, 6· «στόμα Δημ. 19, 209, καὶ -συγκλείειν Πλάτ. Τιμ. 71· μτρ. «-τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων» Λυκούργ. 124· «-ταῖς αἰτίαις τὰς τιμωρίας» Αἰσχιν. 3, 223 καὶ μτρν. Ἐν γέν. ἐμποδίζω· «-βοηθεῖας Δ. Σικ. 14, 58. Τὸ μέσ. Νικ. Θηρ. 9 = τῷ ἐνερ. τί τινι· -τὸ κεχρηγὸς Λουκ. Τιμ. 19, obstructio.

Ἐμ-φρεατοῖ ἀντί ἐν φρεατοῖ Ἐπιγρ.

Ἐμ-φρικτός, 2· φρικτός, φοβερός Ἰω. Μαλαλ.

Ἐμ-φρονέω· ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, γίνομαι φρόνιμος Ἰπποκρ.

Ἐμ-φροντίς, ἰδοι, 2· ἔχων φροντίδα μτρν. Σχολ. Ὁδ. ν, 421 ἐξηγεῖται οὕτω τὸ ἐνθόδιος· πρβλ. Λοδσκ. εἰς Φων. 514, sollicitus.

Ἐμ-φρόντιστος, 2· ἐμφροντίς Ἀσκληπ. ἐπιστ. σ. 28.

Ἐμ-φρον-ώδης, 2· νοήμων Ἰπποκρ.

Ἐμ-φρόνως, ἐπίρ. ἴδ' ἐμφρων.

Ἐμ-φρουρέω· ἐντὸς τινος φυλάττω, φρουρῶ, εὐρίσκομαι ὡς φρουρά Θουκ. 4, 110 καὶ μτρν. οἵτινες συντάττουσιν αὐτὸ καὶ μετ' αὐτ. κρατῶ φρουρούμενον Δ. Κάσ. 47, 30.

Ἐμ-φρούριος, 2· ἐμφρούρος Ἰω. Νικομ.

Ἐμ-φρούρος, 2· 1) ἐν τῇ φρουρᾷ, εἰς τὴν φρουράν ἀνήκων· οἱ ἐμφρούροι = ἡ φρουρά, Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 13, ἐτι δὲ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὑπόχρεως, ἀντιθ. ἄφρουρος Λουκ. 5, 7· 2) φρουρούμενος, ἔχων φρουράν· «τὰς πόλεις ἐμφρούρους ἵποισι» Δημ. 18, 180, εἰς ψήγεσθαι Πολυδ. 2, 41, 10, ἐγκεκλεισμένος· τὰ ὄρη Φαλαρ. ἐπ. 13.

Ἐμ-φροῦγω· ἐντὸς τινος φρυγανίζω, ξηροτηγανίζω. Παθ. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος φρυγανίζομαι, ἀφρυνίζομαι Αἰλ. Ζ. Ἰ. 13, 18, terreo.

Ἐμ-φρύττω· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 6, 64.

Ἐμ-φρων, 2· εἰς τὰς φρένας του, ἐν μέρει μὲν ἀντιθ. τῷ νεκρὸς Σοφ. Ἀντ. 1222, παρὰ τὸ ἐμπνους Ἀντιφ. 2, γ, 5· «ἐμφ. γίνονται» = συνέρχονται ἐκ λιποθυμίας Ἰπποκρ. ἀντιθ. τῷ ἐκφρων Πλουτ. Πημ. 74, ἐν μέρει δὲ τὸ ἐναντ. τοῦ παράφρων· «ἐντὸς δὲ ὁ Ζεὺς τίθησιν ἐμφρον» Αἰσώπ. Πρ. 850· «ἐμφ. μόλις καθίσταται» Σοφ. Δτ.

299, Πλατ. Τιμ. 71. Συνήθ. νοήμων, συνετός, φρόνιμος Πινδ. Ο, 9, 80, Σοφ. Οἱ. τ. 436, καὶ πεζ. συχνὰ περὶ ἀνθρώπ. ἀντιθ. τῷ ἄφρων Πλατ. συμπ. 194 (ὡς καὶ τοῦ ἀβέλτερος Ἀλεξ. π. Ἀθην. 13, 562)· περὶ τι, νόμ. 7, 809· ἐτι δὲ -ζῶα Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 4· «σωφροσύνη» Θουκ. 1, 84· -βίος Πλάτ. Τιμ. 36 καὶ μτρν. τὸ ἐμφρον Δ. Κάσ. 41, 31· ἐπίρ. ἐμφρόνως, ἀπὸ τοῦ Πλατ. πανταχοῦ.

Ἐμ-φύης, 2· ἐμφυτός, φυσικός· ἡ θὸς Πινδ. Ο. 10, 20, μτρν. ἐμπεφυτευμένος, ἐντεθειμένος· ἐπίρ. -ὡς Γρ. Νυσ.

Ἐμ-φύλιος· ἐμφύλιος· «αἶμα Πινδ. Π. 2, 32, Συρ. Οἱ. τ. 1408 καὶ Πλατ. πολ. 8, 565· οἱ ἐμφύλιοι = οἱ συγγενεῖς Σοφ. Ἀντ. 1250· ἐτι δὲ -γῆ, -πατρίς, Οἱ. Κ. 1387· «Ἀρης Αἰσχ. Εὐμ. 825· ὡς καὶ -πόλεμος Πολυδ. 1, 65, 2· «μάχη» Θουκρ. 22, 200· «ταραχή», «στάσις» καὶ ἄλλ. Πολυδ. καὶ οἱ ἑφεξ. ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ὡς καὶ πρὸ ἡμῶν οἱ ἐμφύλιοι = οἱ ὁμόφυλοι Πλατ. νόμ. 9, 871.

Ἐμ-φυλλίζω· μεταξὺ φύλου καὶ φύλου ἐγκεντρίζω, ἐμβολιζῶ Γεωπ. 10, 37.

Ἐμ-φυλλισμός, ὁ· τὸ ἐγκεντρίζειν ἢ ἐμβολιάζειν μεταξὺ φύλου καὶ φύλου Γεωπ. 10, 75.

Ἐμ-φύλιον, τό· ὁ μύσχος ἦτοι τὸ μπόλι, τὸ ὅποιον ἐμβάλλομεν εἰς δένδρον τι, κεντρώνοντες αὐτὸ Εὐστ. Οδ. δ. 1422.

Ἐμ-φύλλος, 2· μετ' φύλλα, φύλλα ἔχων μτρν.

Ἐμ-φύλος, 2· εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν ἀνήκων· «νῆρ Ὁδ. π, 273· ὁδ. «αἶμα ἐμφ.» = φόνος συγγενεὺς Σοφ. Οἱ. Κ. 408, Ὁρφ. Ἀργ. 1161· «στάσις» = ἐσωτερικὴ ἀνταρσία, ἐμφύλιος πόλεμος Ἡρ. 8, 3, Σόλ. π. Δημ. 19, 255. Οἱ ἀττ. πεζ. προτιμῶσι τὸ ἐμφύλιος· ἐπίρ. ἐμφύλιος Γρ. Νυσ.

Ἐμ-φυράω· ἐμφύρω· «δέκατον σεμιδάλεως ἐμπεφυραμένης ἐν ἐλαίῳ» Λευτ. 14, 21.

Ἐμ-φύρω· ἐντὸς ἀναμιγνύω Αἰσχ. ἀποσπ. 29 καὶ μτρν. οἶον Λυκούργ. 1380, immisceo.

Ἐμ-φύσσω· ἐντὸς τινος, ἐπὶ τινος φυσῶ, -εἴς τι καὶ τινι Ἀρεατ. μτρν. Παθ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 4, 1. «Ἐτι δὲ μτρ. -τῇ καλακείᾳ Κλεαρχ. π. Ἀθην. 6, 255, insufflo.

Ἐμ-φύσημα, τό· ἐμφυσήθην· α') φύσα (ἄνεμος π. γ. εἰς τὴν ἐντερα) καὶ ἐξογκώμα μεταξὺ δέρματος καὶ κρέατος περιέχον αἶρα ἱατρ. 6') τὸ ἄγνον πνεῦμα ἐκκλ. insufflatio.

Ἐμ-φύσησις, ἡ· τὸ ἐμφυσᾶν, τὸ φυσᾶν τὰ ἐντόσθια μετ' ἀνέμου Ἀθην. 1, 32, inflatio.

Ἐμ-φυσήτέον· δεῖ ἐμφυσᾶν Γεωπ. 16, 6, 2, inflandam.

Ἐμ-φυσίω· ἐμφυσᾶω, μτρ. κάμνω ὑπερήφανον, Ο'. inflo, inspiro.

Ἐμ-φυσίω· ἐμφύω, ἐμφυτεύω· τὸ αἰδεῖσθαι = ἐμποιῶ αἰδῶ Ξεν. Λακ. 3, 4, Παθ. Ἰπποκρ. «ἐν' ἐμφυσίῳται ἐκάστῳ τὸ κάλλιστον τῆς ἀρετῆς», Χαρῶνδ. π. Σταθ. ἀνθ. 44, 40, ingenero.

Ἐμ-φύσις, ἡ· τὸ νὰ ἦνε ἐμφυτον Ὁρείδ. μτρν. ingeneratio.

Ἐμ-φύτεια, ἡ· τὸ ἐμφυτεύειν Ἀριστοτ.

Θεοφρ. ἐγκεντρίζειν, ἐμβολιάζειν, insitio.

Ἑμ-φύτευμα, τό· κτήμα δοθὲν εἰς πολυετὴ ἐνοικίαν, πάκτωσιν Βυζ. Νεαρσί.

Ἑμ-φύτευσις, ἡ τὸ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐνοικιάζειν κτήμα Βυζ. Νεαρσί.

Ἑμ-φυτευστήρ, ὁ ὁ πολλὰ ἔτη ἐνοικιάζων κτήμα Βυζ. Νεαρσί.

Ἑμ-φυτευτικάριος, ὁ τῷ ἄνωτ. Βυζ. Βασιλικ.

Ἑμ-φυτευτικός, 3· τὴν ἐμφύτευσιν ἀφορῶν Βυζ. Νεαρσί.

Ἑμ-φυτεύω· ἐμφυτεύω, ἐγκεντρίζω· «ἐλαίας ἐμπεφυτευμένας ἐν τοῖς κοτῖνοις» Δ. Σικ. 5, 16, Θεοφρ. μτφ. «σώμασιν ἐμφυτευθῆναι», περὶ τῆς ψυχῆς Πλατ. Τιμ. 42· ἐν γέν. ἐμβάλλω· τυράννουσ Πολυβ. 9, 26, 6 καὶ Πλουτ. δίδω κτήμα εἰς πολυετὴ ἐκμίσθωσιν, inserto.

Ἑμ-φύτος, 2· ἐντὸς φυτευμένος, γεννημένος, ἔμφυτος· «-πατὴρ ἄλυστον αἷμα» = ἡ ἔμφυτος ἐκ τῆς γεννήσεως ἐνοχλή, αἰσχύνῃ τοῦ αἵματος Σοφ. Οἶ. Κ. 1867· -μάντικη Ἡρ. 9, 94· -ἀνάγκη, -κακόν, -ἔρωσ Πλατ. πολ. 5, 458, 10, 610, νόμ. 6, 782, ἀντίθ. τῷ διδακτῶν περὶ τῆς ἀρετῆς, «Ερως. 398· αἰδῶ καὶ φόβον ἔμφυτα τοῖς ἀνθρώποις» Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 5, παρὰ πᾶτριος Δημ. 18, 203· -αἰσχροκέρδεια, -πονηρία Δειν. 1, 108· ἔτι δὲ ἐπὶ ἔμφυτως Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 12, ingenitus.

Ἑμ-φύω· 1) ἐντὸς φυτεύω (κατὰ τὴν γέννησιν) ἐμποιῶ· «Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν» Ὀδ. χ. 348, παρὰ τὸ αὐτοδίδακτος εἶμι, θεὸς τις μοὶ ἐνεφύτευσε τὴν δύναμιν τοῦ ἄδιν· πρὸλ. «ἀλλήτῃρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν» Ἀθην. 8, 337· «ἐμφῦσαι λογισμὸν ἔρωτά τινι» Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 7· -τούς· ὁ δόντας = τοὺς δόντας στερεὰ ἐντὸς δαγκάνω, ἐμπήγω Διλ. Ζ. 1. 14, 8. Συχνότ. μέσ. μέ παρκ. (ἐμπέφυκα, ἐμπέφύασι, ἔτι δὲ ἐμπέφυε Θεογν. 396) καὶ ἀόρ. 6· ἐνερ. = γίνομαι ἔμφυτος, ἐντὸς τινος φύμας, γεννώμαι, καὶ ἐν παρωχημ. = ἐγεννήθην, εἶμαι γεννημένος, ἔμφυτος εἰς τι· «τρίχες κranίω ἐμπεφύασι» Ἰλ. ι, 84, ἐντὸς τινος φύομαι, ἀδῶναι· «ἐμπεφύκασι ἐν αὐτῇ φοίνικες», 6, 156. Συνηθ. μτφ. α) στερεὰ κρατῶ· «Θέτις ὡς ἤψατο γούνων, ὡς ἔχει· ἐμπεφύα» = οἶονεὶ ἔμφυτευμένη, φυτρῶσασα μέσα Ἰλ. α, 514, καὶ συχνὰ «ἐν δ' ἄρα οἱ φύχειρ» = ἔλαβε αὐτὸν στερεὰ ἀπὸ τὴν χεῖρα, τοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ· ἔτι δὲ «ἐν δὲ χεῖρεσσι φύοντο» Ὀδ. ω, 409 (πρὸλ. «ὁδὰξ ἐν χεῖλεσι φύντες = δυνατόν δαγκάσαντες τὰ χεῖλη των) Ὀδ. α, 381· καὶ οὕτως οἱ τραγ. «ἐμφὺς λευκοῖς καρποῖς χειρῶν» Εὐρ. Ἰων 891· καὶ γενικῶς. «ἐμφύντε τῷ φύσαντι» = στερεὰ περιπλεχθέντες, περιπτυχθέντες Σοφ. Οἶ. Κ. 1115 καὶ μτγν. οἶον «ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις βδέλλῃ» = κολλήσας ὡς βδέλλῃ Θεοκρ. 2, 56, Νικ. θηρ. 151· «οὕλῳ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται», 233. «ἔτι δὲ καὶ ἐν πατρ. «χεῖρες ἐμπεφυκυῖαι ἦσαν τοῖς ἐπισπαστήροι» Ἠρ. 6, 91 καὶ μτγν. «ἐνε-

ἔτι δὲ ἄγαλμα = ὅπερ φαίνεται ὅτι ζῆ, 11, 2, 56) 2) ψυχρὸς Δημοκρ. π. Θεοφρ. ἐπὶ ρος = ἐνδ: αθέτως Πλουτ. 70. 1079, animalis. μ-ψυχο-φαγία, ἡ τὸ τρώγειν ζῶα Ἀνθ. αλ. 9, 774.

μ-ψυχῶν = ἐμψυχῶν, κάμνω ζωντανόν 1100ν Γλαυκ. 3, (9, 774).

μ-ψυχρος, 2' ψυχρὸς, κρύος Ἰπποκρ. μ-ψυχῶν δροσίζω Ἀθην. 15, 676.

μ-ψυχῶσις, ἡ τὸ ποιεῖν ἐμψυχον, ζῶν λωτιν. animalis.

μ, π. ἐνὶ ἴλ. ν, 608 καὶ συχνά, Σοφ. Τρ. (ὅδε κατωτέρ.) καὶ εἰν Ὀδ. α, 102 καὶ ἔπειτα Σοφ. Ἀντ. 1226, ὅπου ἐνωμαίζουσι γὰρ. «ἐν Ἀἰδα δόμοισιν» ἔτι δὲ εἰνὶ λ. 0, 199, Ὀδ. ι, 147, Εὐρ. Πρακλ. 893: «μαίη διατρίβω ἐν τινι, εἰς τι, ἐπὶ τινος» τὸ τῶπου καὶ μάλιστα α) σπληνέστατα πρὸς τόπου ἐν νήσῳ, ἐν δούμασιν καὶ ἄλλ. Ὀμ. καὶ οἱ ἐρεῖς ἀπανταχοῦ «εἰς ἐνδον δόμοις» = Αἰσχ. Χο. 643: «ἐν οἴκοις ἡ ἀγροῖς, Σοφ. Ὀδ. τ. 113: «ἐν ξένα» =

«ἐν τῇ ξένῃ γῇ», ἡ τὰ ξένα, Φιλ. 135, εἰς δὲ εἰς τὴν «εἰς παραλείπεται συχνά τὸ

κίτος», ἐν Ἀἰδα, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. παν- γυχοῦ «πολλὰ δ' ἐν ἀγνοίᾳ πατρὸς καμνή- καίται» ἴλ. ζ, 47: «ἐνὶ Κίρκης ἔρχεται»

Ὀδ. κ, 282: «ἐν ἀνδρὶ εὐσεβεστάτῳ τρα- εἰς Εὐρ. Ἰ. Δ. 926: «ἐν παιδοτρύου καθι-

Ἄριστ. νεφ. 972: «ἐν Πυθίῳ» Θουκ. 54: «ἐν Ἀρίρρῳ ἐπαίδευε, ἐν χιθαρ- τοῦ ἐν διδασκαλίῳ», Πρωτ. 320. Θεαιτ.

Ὀδ. 6, 110: «τὸ χωρίον τὸ ἐν γειτό- νῳ» Δημ. 53, 10, εἰς τὸ ὅποσον συγκατα- γέγνηται καὶ τὸ ἐν αὐτοῦ Ἄριστ. σφ. 612,

λατ. Καρμ. 155: 6) ἐπὶ, ἐπάνω ἐν Γπ- οῖς, ἐν ὁρόνοισι Ὀμ. Αἰσχ. Χο. 909: ἐν ἄκρῃ, Ἐπτ. συχνά ἐν θαλάσσῃ συγκατῆ- ρομεν Σοφ. Ἀντ. 1180: «ἐν στείλῳ κίε- ροι» Σεν. Ἀν. 5, 9, 4: «ἐν τῇ γῇ, ἐν τῇ

ἀλάττῃ ἄρχειν» 0, 4, 13: «ἐν τῷ θεῷ», ἐπὶ τῇ θεῷ πτέρυγι, 1, 8, 5: «ἐν τῷ ὁδοῖν ἐμπερι- «εἰς τὴν ὁδὸν τῶν δύο ὁδοῶν Δημ.

8, 28: «ἐν τοῖς στεφανώμασιν» «εἰς τὴν ἀγο- ράν τῶν στεφάνων» Ἀριστ. ἐκκλ. 303 καὶ Ἰερεφρ. π. Ἀθην. 15, 658, ὡς καὶ «ἐν

τῷ μύρῳ» = εἰς τὸ μυροπωλεῖον Ἀριστ. 1371: «ἐν τοῖς ἰχθύσιν» = εἰς τὸ ἰχθυ- πωλεῖον Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 7, 287. Τὸ

ἀνέ τις κάπου, εἰς τι, ἐκράζον τὸ εὐ- ρὺς πληθύνει «ἐν οὐρανῷ» = εἰς τὸν οὐρα- νόν ἴλ. 0, 555: «ἐν ποταμῷ» = εἰς τὸν

ποταμόν, σ, 521, Ὀδ. ε, 506 καὶ συχνά ὁ Ὀμ. ἐν τῷ ἔθῳ, ἐν ἔθῳ, ἐν ἡμῶν, ἐν

ῥῷ ἔθ. χρώς = ἐν πέτρῳ πετρίον ἐκτρί- φων = εἰς τὰς πέτρας τρίβων Σοφ. Φιλ. 95: «χέρως αἰμάζει ἐν τινι», Ἀλ. 448:

τῶν ποσὶν = τὸ ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν, τὸ ποταμόν, Ἀντ. 1309: πρὸλ. «τὰ ἐν μυχοῖς», 279. Ἄλλ' «ἐν τοῖς δένδροις ἐστάναι» =

ἐν τοῖς δένδροις Σεν. Ἀν. 4, 7, 9: καὶ ἀνάπαυται ἐν τοῖς δένδροις εἰσὶν οἰκαρεῖς μεταξὺ κτλ. Πλάτ. νόμ. 1, 625: «ἐν τῷ

κίμηνι» Σεν. Ἀν. 6, 2, 1: συχνά ἐν τῷ

πάντῳ = παρὰ τὸν πάντων. Πρὸ πάντ. ἀπὸ τοῦ Ἰπρ. «ἐν κύπρῳ ναυμαχεῖν», 5, 515,

αἰτίνας πλησίον ἐνὸς τόπου, εἰς τὰ περίγωρα αὐτοῦ συγκρατοῦνται Θουκ. καὶ οἱ ἑσέ.

οὕτως «ἐν Κορωνεῖα κινδυνεύειν» Σεν. Ἀν. 5, 3, 6: «ἡ ἐν Τροίᾳ μὲν» = ἡ ἐμπροσθεν

τῆς Τροίας Πλάτ. 395: καὶ πολὺ συνήθ. «οἱ ἐν Μαραθῶνι» = οἱ ἀγῶνες παρὰ

τὸν Μαραθῶνα ἡ οἱ ἐκεῖ περὶόντες Θουκ. 2, 34. Σπαν. οὕτω περὶ προσώπων = πα-

ρέσται ἐν πόσει» Εὐρ. Ἰλ. 641: «προξέ- νων ἐν τῷ κατέχευε», Ἰων 365: 8) καὶ μετὰ

ῥημ. σῆμ. κίνησιν, ὅπως δηλωθῇ ἡ ἀρίστη εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, καὶ διαμονὴ αὐτοῦ.

Ἦδη δ' Ὀμ. συχνά «ἐν κινήσει πέσε, ἐν χερσὶ πεσόν» κ. ἄλλ. «ἐν χερσὶ λάβ' αἰ- γίδα» ἴλ. σ, 229: «ἐν Τρωσὶν δρουσαν», π,

258: «λέων ἐν βουσί θορών», ε, 261: «ἐν ἀμφιπερὶσιν ἀφυσσόν» Ὀδ. 6, 349: «ἐν τεύ- χεσι θύνειν» ἴλ. φ, 131: «ἀν δ' ἔδαν ἐν

δῖφροισι», 182: «κίββαλ' ἐνὶ πόντῳ» Ἡσ. 0ς. 189: «ταῖα δ' ἀκούων ἐν φρεσὶ γράσου»

Αἰσχ. Φο. 443, ὡς καὶ «ἐν φρεσὶ βάλλω» Ὀμ. «ἐλπίδας κατώκισα ἐν αὐτοῖς» = διη- γησαί εἰς αὐτοὺς Αἰσχ. Πρ. 250: «ἔχει μάν- τιν ἐν θρόνοισι», Εὐρ. 18. Πρὸ πάντ, παρὰ

τὰ «τίθῃμι πίπτων» κ. ἄλλ. «ἐν μέσῳ τί- θῃμι, ἐν δώμασι πίπτων» Αἰσχ. Χο. 36,

143: «ἐν πέδῳ βαλῶν», Ἀγ. 1145: «ἐν τάφῳ ὄσταν» Σοφ. Ἀντ. 499: «ἐν ποίμναις πί- πτων, ἐν βουσί πεσών», Ἀλ. 184, 367: «ἐν

μέσῳ σκᾶραι θέντες», Τρ. 800: «ἐν δ' ἐμῷ κάρῳ θεὸς ἐπαίσειν», Ἀντ. 1258: ἔτι δὲ παρὰ

περὶ. «ἐμπίπτειν ἐν» Θουκ. 7, 87, ὡς καὶ «ἐν ταύτῃ ἀπορίᾳ ἐνεπεπύκεισαν» Πλάτ. Εὐ- θυδ. 292: «ἐν τῇ γῇ καταπεφυγέναι» Θουκ.

4, 14: «ἔχοντο δ' ἐν τοῖς ὄχυροις καὶ τὰ ἐπιτήδεα ἐν ταύτοις ἀνακεκομμένοι ἦσαν»

Σεν. Ἀν. 4, 7, 17, εἰς ὃ παραδείξματα ἄξιως παρατηρήσεως εἶνε δ παρὰ. «ἐν μέσοις ἀνακεκομμένοι τοῖς Ἑλλήσιν», 4, 8, 8: «ὡς

ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι» = εἰς τὸν ὄχυρώ- τατον τόπον πέρα, Κύρ. 1, 6, 26. Μάλλον

παράδοξα εἶνε τὰ «ἐν Ἀμβρακίᾳ ἀπῆσαν, ἀποστελοῦντες ἐν Σικελίᾳ» Θουκ. 4, 42, 7,

17, ὡς καὶ «ἡ ἐν τῷ Περαιῶν τῶν νεῶν καταφυγή», 8, 11: «ὁ ἐν Σικελίᾳ πλοῦς»

Λυσ. 19, 43: «ῥιπτοῦντες σφᾶς ἐν τῇ θα- λάττῃ» Ἀρρ. Ἀν. 1, 19, 3 καὶ μετ. μᾶ- λιστα δὲ καὶ συχνά. ἀντὶ τῆς εἰς: οἷον

«διαβάντες ἐν Σάμῳ» Πaus. 7, 4, 3. Παρὰ Δωριεῖσι δὲ τίθεται ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς: 80.

μετ' αὐτ. παρὰ Πινδ. Π. 2, 11, 86, 5, 38, Ν. 7, 31: 2) ἐπὶ ἀνθρώπ. μετ. εἴτε: α) με-

ταξύ «ἐν πρώτοις μάχεσθαι» ἴλ. ι, 709: «ἐν προμάχοις φαίνει», γ, 31: «κλέος ἐσθ- λὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρεσθαι», ρ, 16: «οὕτῃ ἐν

ἀθανάτοις», α, 498: «νεῖκος ἐν ἀθανάτοιςιν ὄρωρεν», ω, 107: «ἐν δὲ τῇσι (βουσί να- μεύς», σ, 632: «ἄρχειν, ἀνάσσειν ἐν πολ- λοῖς» = μεταξὺ πολλῶν, ν, 689, Ὀδ. τ, 110:

«φῶλον ἐν ἀνθρώποις ματαίστατον» Πινδ. Π. 3, 31. Οὕτω συχνά οἱ τραγ. ἄνθρωποι

ἐν θεοῖς Αἰσχ. Εὐρ. 691 (πρὸλ. Σοφ. Οἱ

τ. 215, Ξεν. Ἀν. 7, 7, 50)· «τὰ ἐν βροτοῖς πῆματα», Πρ. 440· «ἐν πρώτοις ἔπει» Σοφ. Ἰλλ. 28, καὶ πεζ. «δοῦρα μέγιστον ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἔχειν» Θουκ. 2, 64· «ἐν θεοῖς καὶ ἀνθρώποις» Πλάτ. νόμ. 9, 879· «ἐν πᾶσιν εὐδόκιμοι τοῖς Ἑλλήσιν» = παρὰ τοῖς Ἑλλ. 1, 631· «μνήσιν παρέχειν ἐν τοῖς» Ξεν. Ἀν. 6, 3, 21· πρὸ πάντ. «λέγειν, νομίζειν, καταριθμεῖν, λέγεσθαι ἐν, εἰς» = μεταξὺ τινων λογαριάζομαι, Αἰσχ. Πρ. 975, Εὐρ. Ἦρ. μ. 175, Πλάτ. πολιτ. 260, Ξεν. Ἀν. 1, 6, 1· «οἱ ἐν γένει» = οἱ συγγενεῖς, Σοφ. Οἰ. τ. 1430· ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων «ἐν ἑλπίσι τρέφω» Σοφ. Ἀντ. 888· 6) μετὰ τοῦ «λέγειν καὶ ὅμ.» = ἐνώπιον, ἐμπροσθεν, ἐπὶ παρουσίᾳ· «ἐν ὅμιν ἔρῳ» Ἰλ. κ. 528· «ἐν πᾶσι» = παρόντων πάντων Ὁδ. 6, 194, π. 378· «ἐν τῷ ὄμῳ» Πλάτ. πολ. 8, 365· «ἐν μάρτυσι», συμμ. 175· «λεγεῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ» Ἀντιφ. 6, 24· ἔτι δὲ «ἐν τοῖς δικασταῖς», αὐτόθι 23, Ἰσακ. 2, 4, Δημ. 8, 1, 27· — κατηχηθεῖν Πλάτ. νόμ. 10, 866· «ἐν εἰδοῖσι μακρηγορεῖν» Θουκ. 2, 26, εἰς τὰ ὅπῃ θύονται καὶ συγκαταλεχθῶσι καὶ τὰ ἐν νομοθέταις θέσθαι, λύειν νόμον· Δημ. 3, 10, 24, 33, ὡς καὶ τὸ «ἐν ὅμιν (ἐνώπιον, παρ' ὅμιν) περιιτάμει τῶν δικαίων τογμένη», 40, 3· Ὀμοίως· ὁρίζεσθαι ἐν Ἀργείοις μέσσις· Σοφ. Φιλ. 626· «εἰ τὰς ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ», = ἐν ταῦτα εἶνε ὁρθὰ ἐνώπιον τῶν θεῶν, Ἀντ. 916· γ') πρὸ πάντ. ἀξιοπαράστητον εἶνε τὸ «ἐν τοῖς» μέ ὑπερθεῖς, πρὸς ὃ ἀσφοδῆν ἔδοικαν τὰ τοιαῦτα χωρῖα, οἷον «πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὁμῶν καλὰ ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον» Πλάτ. Εὐθύδ. 303, ἐνθα προσφωνεῖς ἐννοεῖται· ἐν δὲ τούτοις τοῖς καὶ οἱ· «ὃ δὲ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι», Κρατ. 427· «τοῦτό μοι ἐν τοῖς θεοῖς τριτον φαίνεται γίγνεσθαι» Πρ. 7, 137· καὶ συγγέν. «ἐν τοῖς πλείστοις δὲ νῆας, ἐν τοῖς πρώτῃ ἐγένετο» Θουκ. 3, 17, 81, καὶ ὁ Πλάτ. «ἦν ἀγγελία ἐγώ, ὡς μοι δοκῶ ἐν τοῖς βαρύντα ἀν ἐνέγκοιμι», Κριτ. 43· καὶ συγγέντα «ἐν τοῖς μάξιστα», Θουκ. 8, 90· ὁμοίως «ἐν πᾶσιν» = ἐνώπιον ὅλων· 3) εἰς 1) γ') περιλαμβάνεται ἡ σημ. τῆς ὑπὸ τίνος περιστοχασίας, περικυκλώσεως· «οὐρανὸς ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι» = ὁ οὐρανὸς εἰς τὸν αἰθέρα καὶ περικαλυπτόμενος ὑπὸ νεφελῶν Ἰλ. ο, 19. Πρὸ πάντ. α.) περὶ ἐνδομάτων, ὅπλων κ. τ. ὅμ. «ἐν βινῶ λέοντος σπᾶς» Πινδ. 1, 6, 53· «χαλκείοις δ' ἐν ἐντεσι», Ὁδ. 4, 22· «ἐν πεπλώματι» Σοφ. Τρ. 610· «ἐν τρισὶ μορφαῖσιν», αὐτόθι, 10· «κἂν τοῖσδε κόμοις καταγελωμένη» Αἰσχ. Ἀγ. 1244, ὡς καὶ «ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις κείμενος», 1562· «ἐν ῥακίοις περιελλόμενος» Ἀριστ. βατρ. 1003· «ἐν ἐσθῆσι» Πρ. 2, 159· ὁσπερὶ φροῖσι βρέμων ἐν αἰγμάτῃ Αἰσχ. Πρ. 422, καὶ ἐν πεζ. συγνά· «ἐν ὅπλοις εἶναι» Πρ. 1, 13, Θουκ. 6, 74· «ἐξέτασαν ἐν ὅπλοις ποιεσθαι, γενέσθαι» Ξεν. Διουρ. 2, 4, 1, Ἀν. 5, 3, 3, ἄπομν. 3, 9, 2· πρὸλ.

«ἐν κανοῖς» = μέ κάνιστρα Δ. παρὰ Λουκ. «ἐν πώγωνι, ἐν ὄρχ. 5· ἔτι δὲ «ἐν μαλακῷ» Ματθ. 11, 8, πρὸς ὃ παραβλήσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ», 6, 29· «λοῖς» Αἰλ. Π. 1, 9, 34· ὁμοίως φορτοῖς βαδίζειν» = ὁ Ξεν. Κύρ. 2, 3, 14· «δένδρ. με καρπὸς» Λογγ. ποιμ. σμῶν καὶ πεδῶν «ἐν δεσμοῖς 176, Ὁδ. μ. 54· «ἐν ἑλλείπῃ» Ἰλ. σ, 553· «ἐξέσφα πρώτοις θαλά» Αἰσχ. Πρ. 460· «ἐν πίπλῳ», Εὐρ. 601· «ἐν βρόχῳ 550· «ἐν ἑλώῳ θήτα» Ἀριστ. πέδας δεδεσθαι» Ξεν. Ἀν. 4· ὁμοῖον εἶνε ὅταν ἐν μέρει ὄργαν. δοτ. «ἐν χερσὶν λ. Σοφ. Οἰ. τ. 912, Οἰ. Κ. 16· ἐν χερσὶν ἔχων» Αἰσχ. Ἐπιποτα συγκαταλέγονται «ἐν καταθεν ὀρεῖ χαλκῷ» Ἰλ. 2, 1· νέειν ἐν χερσὶν ἔμψιν = εἰς τὴν χ. 426· ἀγανατῆσαι ἐν χερσὶ λους» Πινδ. Π. 2, 8· «ἐν τῇ θεούθῃ, ἐν εἰλικίᾳ χερσὶν δ' Ἰλ. 1128, 1130· ὁστω παρὰ· «γενομένης δ' ἐν χερσὶ τῆς μηθον εἰς χεῖρας, 6, 70 (ἐνθα καὶ ἔπαυσαν οἱ σφενδονήται)· ἦν καὶ ἐν χερσὶ πᾶσα», 4, 43· εἶναι, γίγνεσθαι», 3, 108, 7, 3, 66, κ. ἄλλ. ὡς χεῖρ· «ἐν χερσὶ πυρός διχα χρηστηρίου» Ἐπτ. 25· «ἐν τοῖσιν ὡρὶ δὲ 317· «ἐν ὁμασιν ὄραν», 76· Ὁδ. κ, 385, καὶ «ἐν ὁμασιν Πέρσ. 596· καὶ «ἐν ὀφθαλμοῖς προσθεν τῶν ὀφθαλμῶν Ξεν. ἔργον ἐν ὕδοις Ἀρης κριτῶν κύδων Αἰσχ. Ἐπτ. 396· «ἐν ἀντίθ. τῷ ἰστιάδρουμιν (διὰ τ. Στob. ἀνθ. 59, 9)· «ἐν ἐπιστο 7, 11· «ἐν ποτηρίοις πίνειν» 4· «ἦ ἐν αἰλλοῖς μουσική» Ἰλ. 14, 617· «ἐν μέτρῳ μετρεῖν, νειν» Ματθ. 7, 1· «ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ. 6 καὶ ἄλλ. ἐν Ν. Δ. στρατῇ καταστρέφασθαι» Ξεν. «ἐν λόγοις κοσμεῖν» Δημ. 2· «πεῖθεσιν Σοφ. Φιλ. 1393· 2, 660· «ἐν ὕψει διακρίνωσθαι. 306· πλεοναστικὰ φρετικῇ σέδειν» Αἰσχ. Πέρσ. 10· γῆ κατέσθαι ὁδοῦς = μ. 247· «ἐν λόγῳ πείδομαι», Χρῆντω ἀπὸλλυσθαι» Πλάτ. 4· «ἐν ἀρματι» Εὐρ. Βακχ. π. «ἐν ὁμασιν αὐδᾶ» Μελ. ὅτω λέγουσιν οἱ γραμ. «ψάμικοι, διὰ τοῦ ε' Ἑλληνες» Ἰλ. 4) ἐπὶ χρόνῳ, εἰς, ἐντὶ = μετὰ μιᾶν ἡμέραν» Πρ. λφ χρόνῳ Αἰσχ. Ἀγ. 537·

πρὸς Πλάτ. Φαίδ. 58· «ἐν τρισὶν ἡμέραις» Ἔν. Ἀν. 4, 8, 8· «ἐν εἰρήνῃ, ἐν τῷ οὐδαί» = διαρκούσης τῆς εἰρήνης, διαρκ. ὡς σπ. Θουκ. 2, 5, 3, 13· «ἐν τῇ μονῇ» Ἔν. Ἀν. 5, 1, 5 καὶ ὅμοια συχνά, πρὸ ἴκν. «ἐν καιρῷ» ὅθ. «ἐν τούτῳ, ἐν ᾧ» = τούτῳ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν, ἐν ᾧ = ὡς ἔκριν. Ἦρ. 6, 89, Θουκ. 7, 29 καὶ συχνά ἐτι «ἐν τῷ αὐτῷ» = κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· ἐπὶ πάσης καταστάσεως, εἰς τὴν ὑπόστασιν ἀναφέρεται τις εἴτε πολιτικῶς εἴτε ζωηρικῶς· «ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγωνί, ἐν ἔργῳ, χαίρει» κακοῖς ὅμως· Αἰσγ. Πέρο. 826, ὅστις ἐπὶ τῆς ἐνώμης καὶ «ὀδρῶν διδασκῶν ἐν κακοῖς», Ἔν. 1594, Εὐρ. 268· Ὅμοιος· «ἐν δούλοισι ποτεύειν, στρατοπεδεύειν» Ἔν. Ἀν. 3, 2, 25, Ἦρ. 5, 4, 40 καὶ πληρέστ. «ἐν δούλοισι ποτεύειν ἐπιτηδεύειν διαχειρῶσαι», Ἀν. 7, 6, 31· ὁμοίως· «ἐν πολέμῳ ἐν πολέμῳ» Ἦρ. 1, 143· «ἐν ὁλίτοις τρέφειν» Ἀριστ. Ἀγ. 990· «ἐν δούλοισι ἐν προστάταις ἰχθυοῦσι περπατῶν» Ἔν. π. Ἀθην. 4, 132· «ἐξοστῶν ἐν παντὶ μακί», Μακ. 4, 4· «ἐν φιλότῳ, ἐν πένει, ἐν δοῖ» Ἦρ. π. 302, 1, 230, γ. 483 καὶ συχνά παρ' αὐτοῦ. ἐν ὁδοῖ, - ὁρῶν ἐτι καὶ ἄλλ. «ἐν ἰσοῦ ἐστιν οἶα», (ἐπομ. ἐτι μετ' ἀπαρ.) = εἰς τὴν αὐτὴν ἐξαρτήσεως Ἦρ. 7, 15· «ἐν αἰτίᾳ ἐστίν, ἔχειν» Ἦρ. αὐτῶν οὐκ ἐν αἰσχροῦ τῷ σά· ἡ θέσις σου ἐν εἰς τοιαύτῃ, ὥστε νὰ ἐντρέπεται Εὐρ. Φοιν. 282· «οὐκ ἐν σιμῇ τέρμα», Ἰων. 1397· «ἐν αἰσχροῖς ἔχειν» = ἐντρέπεται, Ἦρ. 164· ὅ. καὶ ἐναγοῦσθαι· εἰς τι «ὡς ἐν τῇ τέλει» Πλάτ. Μεν. 91· «οὐ ἐν ποιήσῃ γενόμενος» = οἱ ποιηταὶ Ἦρ. 2, 82· «οὐ ἐν πράξει» Θουκ. 3, 28, συχνά δὲ «οὐ ἐν τέλει» = ἔρχοντες· «ἐν φιλοσοφίᾳ εἶναι» Πλάτ. αἰδ. 59· «ὁ Κῆρος ἐν τούτοις ἦν» Ἔν. Κῆρ. 1, 1· «ἐν λόγῳ, ἐν οἴκῳ», 4, 3, 23, 5, 1, 7· ὅθ. «οὐ ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν νόμῳ» (κατὰ ἐξαρτήσεως) = οἱ φιλόσοφοι, οἱ ἀρρωστοί, οὐ πάντες μετ. Ὅμοιος ἐπιρηματικαί εἰνε ἐφ' ὅρας· «ἐν τῷ ἐμφανῇ, ἐν τῷ φανερῷ» = ἀνερώς Θουκ. 2, κ, Ἔν. Ἀν. 1, 3· «ἐν τῷ» Σοφ. Τρ. 1058· «ἐν τάξει» (συχνά) = ἀγέωσι· «ἐν μικρῷ ποιεῖσθαι» Σοφ. Φιλ. 96, ὡς καὶ «ἐν παρέργῳ θέσθαι», 471· ὁμοίως δὲ Ἦρ. «ἐν ὁμοίῳ ἔχειν, ποιεῖσθαι», ὡς συχνά «ἐν ἴσῳ», συχνά, π. γ. 8, 109, ὡς καὶ «ἐν ἑλαφρῷ», 5, 154· πρὸλ. «ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεῖσθαι, - ἐν ἀσφαλείᾳ» Εὐρ. Ἔκ. 980, Ἰκπ. 85· «ἐν εὐμαρῇ ἐστι» = εὐμαρῆς, Ἦρ. 74· «ἐν ἀσφαλείᾳ ἦν» Ἔν. Ἑλλ. 7, 5, σπανιῶς, εἰς τὸ πλ. «ἐν ἀργαίᾳ» = ἀργῶς Σοφ. Οἶ. τ. 287· ἐτι «ἐν ἀρμασιν ἔχειν, ἐν δούλῳ κτᾶσθαι» Πλάτ. νόμ. 10, 899, 11, 913· ἔτι δὲ τινα ὅρη τῶν παραδειγμάτων τούτων ἡμαίονται συμφωνῶς πρὸς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, οὕτως ἐκληπτέον καὶ τὸ «γλώσσαν τὸν γόγαν νέμων, γαῖαν ἐν αἴσῳ διατέμναν» Ἦρ. Ἀγ. 671, 892, πρὸς δὲ παραδειγμάτων οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει· 262· «κακὸν τὸ λῆμα, καὶ ἐν ἀνδράσιν» = ἐν ἀρμόει εἰς ἀνδρας Εὐρ. Ἀλκ. 735· «ἐν

μοίρᾳ» Πλάτ. νόμ. 6, 775· «ἐν μέτρῳ» Θουκ. 6, 1· «ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ, ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις», 1, 77, 7, 67· «ἐν τούτῳ» = συμφωνῶς πρὸς τούτῳ, 1, 37· «ἐν ᾧ» = καθόσον, 6, 55, εἰς τὸ ὅποσον δύναται νὰ συγκαταλεῖθῃ καὶ τὸ «ἐν ῥυθμῷ ἦσαν» Ἔν. Ἀν. 5, 9, 11· Ὅμοιος δὲ «τὰ ἐν τοῖς νόμοις δίκαια» = τὰ εἰς τοὺς νόμους βασιζόμενα Ἰσοκ. 20, 20· «αἱ ἐν τοῖς νόμοις ζημίαι» = αἰνόμενοι Δημ. 20, 154· ὅθ. «ἐν τοῖς νόμοις βασιλεύειν, τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι» = κατὰ τοὺς νόμους Πλάτ. Κριτί. 131, Ἰσοκ. 4, 40· ὅθ. ἡ ἀπό τινας ἐξαρτήσεως, τὸ ἀπό τινας κρείμασθαι· «νίκης πείρα» ἔχονται ἐν θεοῖς = ἡ νίκη καίτοι εἰς τὰς χεῖρας τῶν θεῶν (κυρ. τὰ νῆματα τῆς εἰς προσκαλλημένα εἰς τοὺς ὁ) Ἦρ. π. 105· «δύναμις γὰρ ἐν ὁμῶν» Ὅδ. κ, 69· πρὸλ. προσέτι τὸ «θεῶν ἐν γούνασι καίται», καὶ «ἐν γὰρ γερὰ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐν βουλήν» Ἦρ. π. 630· «ἐν θεῷ γε μὴν τέλος» Πινδ. Ὀ. 13, 164· «μόνον γὰρ κέρδος ἐν τῷ ὀνηρόσιν» Αἰσγ. Ἐπι. 666· «τὰ κέρδη ἐν ὁμῶν ἐστὶ μοι βουλευόμενα», Πέρο. 168· «ἐν οὐ γὰρ ἔσμεν» Σοφ. Οἶ. τ. 313 ὡς καὶ «ἐν ὁμῶν ὡς θεῶν καίμεθα» = ἐξαπλωμεθα ἐν ὁμῶν, Οἶ. Κ. 247· «ἐν οὐ πᾶς ἔγωγε σῶζομαι» = ἡ σωτηρία μου στριβεῖται ἐπὶ σοῦ, Ἀγ. 515· καὶ «ἐν τῷ ἑκάστῳ δικαίῳ ἔρχειν ἡ πολιτεία σῶζεται» Λυσ. 26, 9, ὡς καὶ «ὅποσον ἐν χρήμασιν ἡ σωθῆναι τῇ πόλει», 27, 3· «ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο» = ἡ ὁδὸς ἡρεῖτο ἐπὶ τῶν πλοίων Θουκ. 1, 74· «ἐν οὐ νῦν ἐστὶ καταδουλώσει» Ἀθηνᾶς Ἦρ. 6, 109· ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. Ἀνδοκ. 1, 39· «τὰ λοιπὰ ἐν αὐτοῖς ἡμῖν ἐστίν, ὅσον ἐστὶν ἐν ὁμῶν» Δημ. 4, 50, 23, 4· «ἐν τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί» = ἡ ἐπιτυχία ἦτον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ θεοῦ, 18, 103· ὁμοίως «ἐν τοῖς νόμοις ἐξέσται», 20, 158· «εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἴη» Πλάτ. Πρωτ. 310· ὁ Θουκ. συνάπτει μάλιστα, «μὴ ἐν ὁμῶν κωλυθῇ» = καθ' ὅσον ἐξαπλωται παρ' ὁμῶν, 2, 64, ὡς καὶ Δημ. 10, 73· «ὁδὸς ἦν αἰσχροῦ ἐστίν ἐν οὐ καταδύσει», Ἦρ. δὲ «ἐν τῷ γὰρ ποιεῖν ἡδιστος δόξ» Σοφ. Ἀγ. 440· εἰνε δὲ ταῦτα ὁμοίον τῷ «ἐλπίς, πίστις ἐν τοῖς ὁμοίοις» Σοφ. Τρ. 585, 722· «ἐν αὐτοῖς γίνεσθαι» = ἐρχομαι εἰς τὸν ἐαυτόν μου, εἰς τὰ συχνά καὶ μου· «ἐν αὐτοῖς εἶναι» = εἶμαι εἰς τὸν ἐαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου, συχνά παρ' αὐτοῦ, 7) ἐκεῖνον, εἰς τὸ ὅποσον ἡ κατὰ τὸ ὅποσον δεικνύεται ἡ ἐνέργεια· «ἐν τοῖς τοῖς πόνοις γλίσσαι μέγα» Αἰσγ. Χο. 185· «ἐν κακοῖς γελᾶν, ἐν πράγματι ρωγεῖν», 220, Εὐρ. 268· «ἀμαρτάνειν ἐν λόγοις» Σοφ. Ἀγ. 1075· «ἐν ὁμῶν ἐφέσθημεν» Ἦρ. 4, 48· «ἐπιδείκνυσθαι ἐν τινι» Πλάτ. Μεν. 82· «πειραν λαβεῖν ἐν τινι» Ἔν. Ἀν. 5, 8, 15 ὡς καὶ - πειραῖσθαι Πλάτ. Φιλητ. 21· «σκέπτεσθαι ἐν τινι, ὁλοῦν» Σοφ. 239, Θουκ. 1, 10· Οἶ μετ. μάλιστα «ἐν τῇ πίστει δυνεῖσθαι» Ἀρρ. Ἀν. 3, 30, 2· πρὸλ. εἰς, «ἐτι ἢ μετ' ἐπιθ. «ἐν πάντεσσι ἐργασθαι δαχμῶν» Ἦρ. π. 671· «χρηστέος ἐν τοῖς οἰκείῳ» Σοφ.

• Αντ. 657. «ὁδριστής, ὁρασός, ἐν ὄρω μέγας», 1071, 1284. Οἱ. τ. 651. «κρείσσων ἐν κυναγίαις» Εὐρ. Βάκχ. 339. «ἐν κυναγίαις ἄλκιμος», Ὀρ. 754. — φθονερὸς. Ἦρ. 7, 46. «ἡ ἐν ὀπλοῖς μάθοις» = ἡ μάθοις τῆς τέχνης τῶν ὀπλων Πλάτ. Λάχ. 190. «ἄριστοι ἐν τοῖς πολεμίοις» Θουκ. 4, 80. πρὸς. «διαφέρειν ἐν τινι» = εἰς ἐν πρᾶγμα Ἰσοκ. 8, 122. οὕτω καὶ μὲν. ἔτι Δ. Σικ. 14, 37. «ἐν εὐγενείᾳ καὶ πλούτῳ πρῶτος» ἀλλὰ «ἐν σφετέρῳ καλῶ τὸν πόλεμον ἀναβάλλεσθαι» = διὰ τὸ καλόντας. Θουκ. 5, 46. Παρὰ μὲν. οἶον Πολυδ. καταστ. Καρχ. 82 σημαίνει τὸ κατηγοροῦμενον. «λαβεῖν ἐν φερνῇ» λαμβάνει ὡς προίκα. **Επιρηματικῶς**, ἀνευ πτώσεως, εὐρητά συχνά παρ' Ὀμ. ἔνθα πολλάκι. ἀνευ ἀνάγκης ἐκλαμβάνεται ὡς τμήσις. Συνηθέστατον εἶνε τὸ ἐν δὲ = μεταφ' αὐτῶν, εἰς αὐτ. «ἐν δ' ἀλογοῖ ἐπιστενάγονται» Σοφ. Οἱ. τ. 183. (Ὁ Ἑρμην. γράφει ἔν, ὡς καὶ ὁ Μένεικ. εἰς τὴν δὴ μὲν τοῦ Στοβ. ἀνθ. 8, 10 εἰς τὸν Φιλήμ. δὴ μὲν τοῦ Σουῖδ. εἰς τὸν Μέν. ἀποδιδωμένην παροιμίαν, Διογένης. 5, 89 «κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαταὶ φρένες») οὕτω δὲ καὶ παρὰ πεζ. ἀπὸ τοῦ Ἦρ. 1, 185 πολλάκι. Παρ' Ὀμ. Ὀδ. ε. 260 «ἐν δ' ὑπέραις τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδρανον ἐν αὐτῇ», προστίθεται ἡ ἐν = ἐκτός τούτου προσέθεσεν εἰς τὸ πλοῦτον, οὐκ αὖτε διαφορὸν εἶνε τὸ παρ' Ἦρ. 2, 176 «ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφει» = ἐκτός τούτου καὶ εἰς τὴν Μέμφειν. **Εὐότε** δὲ τίθεται κατόπιν τῆς πτώσεως αὐτῆς, πρὸ πάντ. παρ' ἐπ. οἶον Ἰλ. α. 218, Ὀδ. μ. 103, Ἀπολ. Ρ. 4, 546, καὶ μάλιστα εἰς τὸν τύπον ἐνί, καὶ τότε ἐνί γράσσεται Ἰλ. η. 221, Ὀδ. ε. 57. **Εἰς τὴν σύνθεσιν ἐπικρατεῖ** α) εἰς τὰ ῥήματα ἡ τοπικὴ σημασία = ἐμπρός, εἰς τι, ἐπὶ τινος ἐπ' αὐτὸν τινός, περὶ τινος συντίθεται δὲ ἡ ἐν καὶ μετὰ ῥήμ. κινήσεως σημαντ. 6) εἰς τὰ ἐπιθ. δηλοῦν τὸ ἔχειν τι, εἶναι μὲν, ἐν ὅρω, ἡ τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐπιθέτου, ἐμπικρός = κάπως πικρός, ὡς καὶ ἐλλευκός, ἐνσιμός, σπανυτός. δὲ τὸ εἶναι ἀνάλογον, σύμμετρον, οἷον ἐνδίκος. **• Ξν. οὐδ. τοῦ εἰς.** **• Ξνάβασσι ἡ Νάβασσι** λαός τις ἐν Μανερητανία Κιαι. **• Ξν-αβρόνομαι** σεμνύνομαι, καυχῶμαι, μεγαλυνῶ διὰ τι, τινί Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. μὲν. «ἐσθίει καὶ ἄρμασιν» Λουκ. ὄρχ. 2, Ἀπ. ἔμφ. πολ. 4, 68, οἶον, ensolelesco. **• Ξν-αγαλλιάσσομαι** ἱναγαλλομαι Βασιλ. τ. 2, σ. 426. **• Ξν-ἡγάλλομαι** εὐφραίνομαι διὰ τι Ἰων. Μοναχ. **• Ξν-ἀγαμαι** θαυμάζω τι Φίλων. **• Ξν-αγγεῖο-σπέρματος** καὶ ἔν-αγγεῖο-σπερμος, 2' σπέρματα εἰς ἀγγεῖα, θήκας περιέχων Θεοφρ. Φ. 1. 1, 11, 2. **• Ξν-ἡγείρω** ἐντός τινος συνάγω μέσ. Ἀπολ. Ρ. 3, 347. «λατὼν ἡναγρομένων ἀγορῆς» Ὁππ. ἄλ. 2, 351. **• Ξν-ἡγέλαζομαι** ἐντός τινος συνάγω

«φίλων ἀγέλ. ἡναγέλ. σου τῇ οἰκίᾳ» Ἐπικτ. π. Στοβ. ἀνθ. 5, 113. **• Ξν-ἡγής**, 2 (ἡ γ ὁ ς) ἐπάρκτος, κατηραμένος, ἐν πίεσει βαρὺ ἐγκλημα, ἡ ἐνοχὴ αἵματος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ κατάρα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων Ἦρ. 5, 70. «ἀπὸ τοῦ φόνου ἡναγής καὶ ἀλιτῆροι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο» Θουκ. 1, 126, ὡς καὶ «ἡναγής ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος» = ὅστις ἔχει κάμει ἀμαρτίαν πρὸς τοῦτον τὸν θεὸν Αἰσχίν. 3, 110 καὶ μὲν οἶον Δ. Κάσ. 53, 17. Παρὰ Σοφ. Οἱ. Κ. 856 ἐξῆλ. ὁ Σχολ. κα θαρός, ὅστις εἶνε ὑποχρεωμένος εἰς τοὺς θεοὺς δι' ὄρκου, ἐπομένως ἐν περιπτώσει ἐπιπορκίας ἔχει τὴν κατάραν αὐτῶν οὕτως Αἰσχ. 1. 116 «θεοὶ ἡναγία τέλη» ἐπὶ. — ὡς Φίλων, riuicularis. **• Ξν-ἡγίζω** προσφέρω θυσίας νεκρικός Ἦρ. 1, 167, τινί, αἰτινας κατ' ἕτος προσφέροντο ἐπὶ τοῦ τάφου Πλούτ. Ἀριστ. 21, Ἰσακ 2, 46. ἔτι δὲ εἰς ἡρώας προσφέρω Ἦρ. 2, 44, ὅχι εἰς θεοὺς θυσιαζῶ (ὁ ὕειν) πρὸς Πλούτ. περὶ κακοῦ. Ἦρ. 13 προσέτι «-δοῦν, ταῦτα οὐκ ἄρνας» Πλούτ. Σολ. 21 κ. — ἀποπυρίδας Κλεαρχ. π. Ἀθην. 8, 344, parentio. **• Ξν-ἡγικός**, 3' ἡναγής ἐπὶ πραγμάτων. — χεῖματα = τῶν ἡναγῶν, τῶν κατηραμένων Πλούτ. πολιτ. σ. 825. **• Ξν-ἡγισμα**, τό προσφερθεῖσα νεκρική θυσία Ἀριστ. π. Στοβ. ἀνθ. 121, 18, Λουκ. περὶ τῶν μισθ. συν. 28 καὶ ἄλλ. μὲν. **• Ξν-ἡγισμός**, ὁ τὸ προσφέρειν νεκρικήν θυσίαν, αὐτὴ ἡ θυσία «-τῷ παιδὶ τελεῖν» Πλούτ. Πύρ. 31, Ἀθην. 9, 410, parentatio. **• Ξν-ἡγιστήριον**, τό τόπος νεκρικῆς θυσίας, 1104. **• Ξν-ἡγαλίζομαι**, μέσ. λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκυλιάζω Ν. Δ. Πλούτ. Καμ. 3 καὶ μὲν, ἔτι δὲ-κύλλοις τινὲς Ἀλ. 109 (7, 476). Παθ. «τῶν βρεφῶν ὅς' αὐτῆς ἡναγκυλιζομένων» Δ. Σικ. 3, 58, amplectior. **• Ξν-ἡγαλίσμα**, τό τὸ ἡναγκυλισθέν, τὸ ἀγαπηθὲν Λουκ. 807, δι. γρ. **• Ξν-ἡγαλίσσομαι** ἀκοντίζω Εὐστ. Ἰλ. **• Ξν-ἡγαλῶ** ἀγκυλῶν (χωρίον, ἰδ. τοῦτο) εἰς τὸ ἀκόντιον βάλλω Ξεν. Ἀν. 4, 2, 28. Μέσ. εἰς τὸ ἀκόντιόν μου Αἰλ. Ζ. 1. 5, 3. **• Ξν-ἡγαλῶ** τῷ ἀντι. Δ. Σικ. 14, 27. **• Ξν-ἡγαλίζω** τῷ ἀντι. Πολύδ. 27, 9, «ἐνείρει τοὺς δακτύλους ταῖς ἀγκυλαῖς» Ἦρ. **• Ξν-ἡγαλῶ** τῷ ἀντι. Αἰλ. Ζ. 1. 5, 3, δι. γρ. **• Ξν-ἡγαλίζω** ἐπὶ τοῦ ἀγκυλῶς στηρίζω ἡναγκυλιεῖς = ἀποκλινεῖς Ἦρ. **• Ξν-ἡγαλίζομαι** γαστριῶ διὰ τι, ἀρέσκομαι εἰς τι, τινί Εὐστ. **• Ξν-ἡγμός**, 2' ὅ ἐν κατάγματι Συραν. π. σημ. **• Ξν-ἡγορέω** συναγορίζω Ἦρ. **• Ξν-ἡγρος** ἡπαγρος καὶ Ἀπόλλων ἐν Σίφνῳ Ἦρ. **• Ξν-ἡγρυνέω** ἡπαγρυνῶ Ἀνθρ. Κρητ. **• Ξν-ἡγχος**, 2' ὁ νεωστὶ, πρὸ μικροῦ (ὡς πρὸς τὸν χρόνον, πλησίον, ἡ γ χ ὁ ς) Ἀριστ. νεφ. 639, Ἀνθ. 19, 50, Πλάτ. Γοργ. 462. «ἡναγχος τοῦ χρόνου» Δ. Ἀλ. 7, 45. — τοῦ πάλλαι Ἰσοκ. 19, 43, μοῖος.

Ἐν-άγω· 1) ἐντὸς ἄγω Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 93, ἐνώπιον δικαστηρίου, ἐπομένως κατηγορῶ, ἐνάγω Ἰωσ. 2) εἰς τι φέρω, πρὸς τι ὠθῶ, προσελκύω, τινὰ ἄουκ. 4, 21, 24· -τὴν συμδουλίην Ἦρ. 3, 1· - αὐτοὺς ἀπίστασθαι, τοῦτο ποιεῖν, 5, 104, Ἰσαί. 2, 20, ἀνθ' οὗ λέγει ὁ Ἦρ. «τοῦτο ἐνέγγεσθαι, ὥστε ποιεῖν ταῦτα», 4, 145· πολλὰκ. δὲ ὁ Θουκ. = τὸν πόλεμον, τὴν ἔξοδον, τὴν στρατείαν = συμβουλεύω, ἐνεργῶ, 1, 67, 2, 21, 6, 15 καὶ μτγν. introduceo, accuso.
Ἐν-άγω γῆ, ἢ ἀγωγῇ (ἐνώπιον δικαστηρίου) Διδαν.
Ἐν-αγωνιάω· ἀγωνιῶ, ἄγχομαι διὰ τι Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 1003.
Ἐν-αγωνίζομαι, ἀποθ. μέσ. εἰς τι, ἐπὶ τινος ἀγωνίζομαι, περὶ τούτου Θουκ. 2, 74· μεταξὺ τινων, περὶ ἀνθρώπων· - ὁ μὲν Ἦρ. 3, 83 καὶ μτγν. Πολυδ. 1, 4, 5.
Ἐν-αγώνιος, 2' ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγῶνας· α) περὶ θεῶν, τὸν ἀγῶνα προΐσταμενος· - Ἐρμῆς Πινδ. Π. 2, 10, Διοχ. ἀποσπ. 401, Σιμων. π. Ἀθην. 11, 490· β) περὶ ἀνθρώπων, τῶν ἀγῶν. μετέχων· - παῖς Πινδ. Ν. 6, 13· γ) περὶ πραγμάτων· - κόσμος Πλουτ. Ἀλκ. 32· δ) - ἐσθλῆς = περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ μανδύου, Καίς. 45· - ἀλαλαγμοῖς, Ἀρπ. 22· - παρὰ κελευσμοῖς Πολυδ. 10, 12, 5· - πύκνωσις, 18, 12 καὶ ἄλλ. μτγν. «ἐναγώνιος ὄρχησις» = πρᾶγμα τῶν ἀγῶνων Δουκ. ὄρχ. 32· - βίος Ν. Δ. Παρὰ βήτορας, δίκας ἀφορῶν· - λόγος, - λῆξις, ἐν γέν. σφοδρῶς· - κίνησις Δ. Σικ. 17, 67· - παῖς Λογγίν. 22· ἐπὶ. - ως = μετὰ ἐντάσεως, ἐξήλου Πλουτ. Ἐρωτ. 25, σφοδρῶς Λογγίν. 18, 1.
Ἐναγώνιος· ἔπων. Ἐρμού Πινδ.
Ἐν-αδηνμονέω· διὰ τι, εἰς τι εἶμαι εἰς ἀδηνμονίαν Ἰώσ.
Ἐν-ἀδία-φορέω· ἀδιαφορέω ἐν, Σχολ. Ἰλ. ρ, 163, Βασίλ. τ. 1, σ. 41.
Ἐν-ἀδικός, 2' εἰς τὴν ἐνότητά ἀνήκων Β. Ἀν. σ. 1369, unitarius.
Ἐν-ἀδολεσχέω· εἰς τι φιλοῦμαι Φιλων.
Ἐν-αδρόνω· μεγαλύνω τι Γρ. Νυσ. τ. 2.
Ἐν-αείρω· εἰς τι ἀνυψῶν, σηκώνω Ἀπολ. Ρ. 4, 171.
Ἐν-α-ενος, 2' ὁ ἐνὸς ἔτους Θεοφρ. Φ. Ι. 8, 11, anniculus.
Ἐν-ἀέξω· εἰς τι κάμνω νὰ αὐξήσῃ Δ. Περ 998, ἐν τῇσ. «ἐνέεξεν ἀρούραις» Νικ. ἀλ. 102.
Ἐν-αερίζω· εἰς τὸν ἀέρα σηκώνω, μετεωρίζω Πουχ.
Ἐν-αέριος, 2' εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρικός· - ζῶα Τιμ. Λοκρ. 101· - μέγας, περὶ τῶν μυῶν Δουκ. μυϊ. ἐγκ. 6.
Ἐν-αέρος, 2' τοῦ ἀέρος, ἀερόχρους· - χρώμα Πλουτ. ζῆτ. φασ. 13.
Ἐν-αθλεῶ· ἐναγωνίζομαι Γρ. Νυσ. λ. 3.
Ἐν-αθλέω· εἰς τι ἐντείνω, ἐπιτείνω· - ταῖς τοξεύσεις· εἰς τι γυμνάζομαι Δ. Σικ. 3, 8· - τοῖς πολλοῖς, 1, 54· - μαθημασί Δουκ. Ἐρωτ. 45· ἐτι δὲ «ἐν τοῖς γυμνασί-

οις» Δ. Σικ. 16, 44· - ταῖς βασάνοις = ὑπομένω, ἀντέγω Διλ. Π. Ι. 2, 4. Τὸ μέσ. παρὰ Ζήν. ἐπ. (7, 117).
Ἐν-αθλος, 2' ἐπιπονος· - πόνος Φιλων.
Ἐν-αθρέω· εἰς τι, ἐπὶ τινος βλέπω, ἀτενίζω Πουχ.
Ἐν-αθύρω· ἀθύρω ἐν Ἐδοτ. ἐρ. σ. 223.
Ἐν-αίθριος, 2' ὁ εἰς τὸν αἰθέρα Μ. Ἀντ.
Ἐν-αἰθόσμαι· ἐντὸς τινος καίομαι, τινὶ Κ. Σμ. 11, 94.
Ἐν-αἰθριος, 3' ὁ εἰς τὸ ὑπαίθριον, ὁ παῖς θριος· - τόπος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 14.
Ἐν-αἰκίζω· μαστίζω Ἐτ. Γουδ. καὶ «ἐνέγκισεν = ἐτιμωρήσατο» Σουλδ. verbero.
Ἐν-αἰμάσσω· κάμνω πλήρως αἵματος Σχολ. Σοφ. Φιλ. 1002, cruento.
Ἐν-αἰμάτω· πληρῶς αἵματος, γεμίζω μὲ αἷμα Ἰπποκρ. cruento.
Ἐν-αἰμήεις, εἶσα, ἐν· πλήρως αἵματος· «ἐν αἰμήεντα κέντρα μώπορος» = γεμισμένα αἷμα Μαίκ. 6, (6, 233).
Ἐν-αἰμος, 2' ἔχων αἷμα· καὶ σαρκώδης Ἦρ. 5, 29· - ζῶα Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 5, 2· εἰς τὸ αἷμα εὐρισκόμενος Πλάτ. Τιμ. 81, αἰματώδης· - χρώμα, Τιμ. 68. Περὶ πληγῶν καὶ ἐλκῶν ἱατρ. - φάρμακον = παῦον τὸ αἷμα Ἰπποκρ. ἐπὶ. - ως Ἀντυλλ. Ὀρειδ. σ. 22.
Ἐν-αἰμότης, ἡτος, ἢ· ἔχειν αἷμα Ἰπποκρ.
Ἐν-αἰμόδης, 2' ἐνάμιος, ὅμοιος μὲ αἷμα Ἀντιφ. π. Πολυδ. 2, 215.
Ἐν-αἰμων, 2' ἐνάμιος Ἰπποκρ.
Ἐναίρω, ἀόρ. 6' ἦναρον Ἡσ. ἀσπ. 329, Ἐρ. Ἀνδρ. 1182, ἔναρον Πινδ. Ν. 10, 15, Ἐρ. Ἰκ. 821, ἐπ. μ. ἀόρ. α. ἐνέηρατο Ἰλ. ζ, 32, Ἡσ. Θ. 316, Ἀπολ. Ρ. 1040 (κατὰ Βουτμαν. λεξιλ. 1, 275 κ. ἐ. δὲν εἶνε σύνθετ. ἀλλὰ συγγενὲς μὲ τὰ ἔναροι, ἔναρα, ἐναρίζω, κυρίως εἰς τὸν Ἀδην κάτω πέμπω) φονεύω, παρ' Ὁμ. συνηθ. εἰς τὴν μάχην καταβάλλω, καὶ τὸ μέσ. δὲ ἔχει σημ. ἔναρ. Ἰλ. ε, 43, Ὀδ. ω, 424· ῥήτεροι ἐναίρεμεν = εὐκολώτεροι νὰ τοὺς φονεύσῃ τις Ἰλ. ω, 244, καὶ οὕτως οἱ τραγ. ἐτι δὲ - ὁ θῆρας, φ, 485· - κάπρους Πινδ. Π. 3, 45· «- πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θῆρα» Σοφ. Φιλ. 944. Ἐν γέν. καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀσπνίζω· - χρώα Ὀδ. θ. 263, καὶ παθ. «πόλις ἐναίρεται» Σοφ. Οἶ. Κ. 846, occidit.
Ἐν-αἰσμία, ἢ· διουσημετα Πουχ.
Ἐν-αἰσμιος, 2' τύχην ἀναγγέλλων, προσημαίνων· - ὄρνιθες Ὀδ. 6, 181· - σήματα, περὶ κεραυνοῦ Ἰλ. 6, 355· καὶ περὶ μάντεως «ἐναίσια μυθήσασθαι» = τὸ μέλλον μηχανεύσας λέξεις Ὀδ. 6, 159· «- ὄρνιθες ὕσσαν» Ἀπολ. Ρ. 1, 1087· ἐπὶ ρημάτων. «ἐναίσμιον ἦλθον» = εἰς τὸν πρόποντα καιρὸν Ἰλ. ζ, 519· πρὸλ. Ἀπολ. Ρ. 1, 439, πρὸς τὸ πεπρωμένον ἀνάλογος, ἀρμόδιος, κατάλληλος. Περὶ ἀνθρώπων, χρηστός, δίκαιος Ὀδ. κ, 383, ἀντίθ. τῷ ἀθέμιστος, ρ, 363· - νόος, - φρένες, ε, 190, Ἰλ. ω, 40· «ἐναίσμιον οὐκ ἐνόησε» Ὀδ. η. 299· «ἐναίσια ἐργά-ζεσθαι», ρ, 321· - βίος Διοχ. Ἀγ. 751· «ἐναίσια δῶρα» = ἀρμόζοντα Ἰλ. ω, 425·

- «γῆρας ἐναῖσιμον ἄνδρα τίθησιν» = ἄξιον τιμῆς, Ὀππ. ἀλ. 1, 683 ἐπίρ. «ἐναισίμως αἰνεῖν» = προπόντως Δίσχ. Ἀγ. 890 - φέρειν Εὐρ. Ἀλκ. 1077.
- Ἐν-αἰσῖμος· α) ὁ Ζεὺς ἐν Κορωνείᾳ Ἡσυχ. β) Ῥόδιός τις Ἑρμογ. γ) υἱὸς Ἰπποκρόντος Ὀδιδ.
- Ἐν-αἰσῖος, 2· ἐναῖσιμος Σοφ. Οἱ. Κ. 1479, ἀντίθ. ἐξαῖσιος Δ. Κασ. 38. 13, καλὰ προσημαίνων auspicatus.
- Ἐν-αισχύνομαι· εἰς τι, διὰ τι ἐντρέπομαι Δ. Κασ. 38, 38, Σχολ. Σοφ. Τρ. 803, erubesco.
- Ἐν-αιχμάζω· εἰς τι ἀγωνίζομαι Λυκοφρ. 546, Μελ. 100 (12, 147).
- Ἐν-αιωρέομαι· ἐπὶ τίνος εἶμαι μετεωρισμένος· -θαλάττῃ = εἰς τὴν θάλασσαν περιπλανῶμαι Εὐρ. Κυκλ. 604· «ὄφθαλμοὶ ἐναιωρέομενοι» = εἰς τὰ ἐπάνω συρμέναι κύραι τῶν ὀφθαλμῶν Ἰπποκρ.
- Ἐν-αιώρημα, τό· τὸ ἐν τινι μετεωρισμένον Ἰπποκρ.
- Ἐν-ἀκανθος, 2· ἔχων ἀκάνθας Θεοφρ. 1. Φ. 10, 1, spinosus.
- Ἐν-ἀκίς, κάλλ. ἢ ἐννάκις, ἐπ. ἀντὶ ἐννέα φοραῖς Πλατ. Κρητί. σ. 108.
- Ἐν-ακμάζω· εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τι ἀκμάζω, εἶμαι ἰσχυρὸς μτγν. πρὸ πάντ. Αἰλ.
- Ἐν-ακμῆς καὶ ἐν-ακμος, 2· εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν τὴν δυνάμιν του Πολυδ. 2, 10.
- Ἐν-ἀ-κολασταίνω· μεταχειρίζομαι πρὸς τινα τὴν ἀκολασίαν μου, τινὶ Ἀθην. 12, 541.
- Ἐν-ἀκόσιοι, 3, κάλλ. ἐννακόσιοι Πόππ. εἰς Θουκ. 1, 46, nongenti.
- Ἐνακοσιοστός, 3· ἐννεακοσιοστός μτγν. nongentissimus.
- Ἐν-ἀκούω (ἴδ' ἀκούω· 1) εἰς τι ἀκούω, ἀκροῶμαί τινος Σοφ. Πλ. 80 καὶ μτγν. 2) ὑπακούω, ἐνδίδω Ἰπποκρ.
- Ἐν-ἐκροάομαι· ἐνακούω, ἀκροῶμαι Βασιλ. τ. 2, σ. 242.
- Ἐν-ἀλαζονεύομαι· εἰς τι ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ Σχολ. Θουκ. 6, 12.
- Ἐν-ἀλαλάζω· ἀλαλαγμὸν προξενῶ εἰς τι Κ. Μαν. χρον.
- Ἐν-αλθαίνω· εἰς τι κάμνω ν' αὐξήσῃ· ἐναλδήνασα Νικ. ἀλ. 409, αλο.
- Ἐν-ἀλδομαι· εἰς τι αὐξάνω, μεγαλώνω Νικ. ἀλ. 532.
- Ἐν-ἀλειμμα, τό· τὸ ἀλειφθέν, τὸ χρίσμα Ἀριστοτ. προβλ. 4, 2.
- Ἐν-ἀλειπτος, 2· ἐντὸς ἀλειμμένος Ἰπποκρ.
- Ἐν-ἀλείφω· ἐπὶ τίνος ἀλείφω, χρίω Ἰπποκρ. «ὄφθαλμοὶ ὀστρεῖω ἐναληλιμμένοι» Πλάτ. πολ. 4, 420· -μήλῃ τινὰ Ἐπ. ἀδ. 95 (11, 126) καὶ ἄλλ. μτγν. «Ἐπὶ δὲ μέσ. «ἐναλείφεται τὰς ῥίνας» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 2, 46, inungo.
- Ἐν-ἀλήθης, 2· ὁ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀληθοῦς Λογγιν. 15, 8· ἐπίρ. ἐναλήθως = πιθανῶς Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 1, 2, verus.
- Ἐν-ἀλίγκιος, 2 καὶ 3· ὁμοιος, ὥσως τινὶ Πλ. ε, 5· ἐναλιγκίη Ἀπολ. Ρ. 3, 857· «ἄνδρα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα» Ὀδ. ν, 89· ἐπὶ δὲ «θεοῖς ἐγ. αὐδὴν», α, 371, Ἡσ. ἀσπ. 88· «-χεῖρας Ἀρεῖ» Πίνδ. Ἰ. 7, 37, Παρ-

Ἐν-αντιο-πετής, 2° παλιμπετής Ἦουχ.
Ἐν-αντιο-ποιο-λογικός, 3° κάμων
ὥστε νὰ ἀντιλέγῃ τις εἰς τὰς ἀποκρίσεις του
Πλάτ. σοφ. 268.

Ἐν-αντιο-πράγῳ εἶμαι τῆς ἐναντίας
μερίδος Δ. Σικ. 3, 65.

Ἐν-αντίος, 3° ἀντικρὺ ὦν, ἀντίος· α) κυρ.
μὲ ἱστραμμένον πρὸς τι πρόσωπον Εὐστ. ὦ;
συχνὰ ἐξηγ. ἀντιπρόσωπος, πρὸς τινα
στραμμένος οὕτω μὲ τὰ ἦσθαι, ὁρᾷσθαι,
ἐλθεῖν Ἰλ. ι, 190, ε, 12, ζ, 251· «αὐτῷ
δ' οὐπω φαίνεται ἐναντίη» = κατὰ πρόσωπον
Ὁδ. ζ, 329· ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων· «ἄκται
ἐν ἀλλήλησιν προὔχουσιν», κ, 89, κατ' ἀντίθ.
διεῖθουσιν· «ἐναντιοὶ ἀλλήλοισιν ὄγκον ἐλαύ-
νουσιν» Ἰλ. λ, 67. Οὕτω δ' ἐν γέν. καὶ ἐν
τῷ πεζῷ «δύο ἄμαξαι ἐναντία ἀλλήλαις τοῦς
λίθους ἐπήγον» Θουκ. ι, 93· «τοῖς προσώποις
ἐναντίοις καίμενοις» Πλάτ. συμπ. 190· ὁ.
δ') ἐχθρικῶς ἱστάμενος ἐναντίον, ἐν τῇ σημ.
ταύτῃ παρ' Ὁμ. μετὰ γεν. «ἐναντιοὶ ἔσταν
Ἀχαιῶν» Ἰλ. ε, 497· «Ἐκτόρος ἡλθ' ἐν.»
Σοφ. Αἴ. 1285· ἔτι δὲ τινί, Εὐρ. ἰκ. 856,
Ξεν. Ἀν. 3, 2· 10· «τὸ ἐναντίον στρατόπε-
δον» Πλάτ. Λαγ. 193· «ὦν ἐναντίον ἀπέ-
δωκε» Δημ. 27, 21· ὁ ἐναντίος = ὁ ἐχ-
θρὸς Αἰσχ. Ἐπτ. 357, Σοφ. Ἰλ. 986, Θουκ.
4, 64, Πλάτ. πολ. 5, 471· γ') ἐν γέν. ἀν-
τίθετος· «δίκαια καὶ τάναντία» Σοφ. Ἀντ.
663· τινί καὶ τινός Πλάτ. Κρατ. 413·
«τάναντία τῶν συμφερόντων συμβουλεύειν»
Δημ. 19, 8· «ἐπὶ τάναντίον ἔλκειν» = πρὸς
τὸ ἀντίθετον μέρος, Φαίδ. 94· «πάντα τάναν-
τία συμβαίνει ἦ» Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 4. Πολύ-
σωνήθ. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. εἶνε ἡ ἐπιρρημ. χοῆσις
τοῦ ἐναντίου εἰς τὰς ποικίλας τῆς λ. σημ.
«εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον Ὁδ. ψ, 107, ὡς
καὶ «προσδίδειν ἐν». Εὐρ. Ἐκ. 968· «ἐναν-
τίον ἔστας ἔμετο» Ἰλ. ν, 448, Ὁδ. ρ, 544·
«ἐναντίον φίλων ἐλθεῖν» Πινδ. ἀποσπ. 253·
«ὕνειδίξεις με τῶνδ' ἐναντίον» = ἐνώπιον τοῦ-
των Σοφ. Οἴ. Κ. 1006, ὡς καὶ «ἐναντίον ἀ-
πάντων λέγειν» Θουκ. 6, 25· «ἐναντίον Σω-
κράτους εἶπε» Πλατ. Κρατ. 427· «ὄρκον εἶ-
θεσθαι ἐν. Διός» Πολυδ. 7, 9, 2· τοῦ ναυ-
πίου = ἀπ' ἐναντίας Ξεν. Κύρ. 8, 4, 9 καὶ
πολλάκι. πρὸ πάντ. ὁ Πλάτ. ὅστις λέγει καὶ
«ἐναντίον ἦ», νόμ. 12, 966 (πρβλ. Ἀριστ.
πλ. καὶ Ἦρ. 1, 22) καὶ «ἐν. καί», νόμ. 12,
967. Ὡσαύτ. δ' ἐπιρρημ. μεταχειρίζονται
τὸ «ἐξ ἐναντίας» Ἦρ. 8, 7, Θουκ. 4, 33 καὶ
οἱ ἐφεξ. ἔτι δ' «ἐκ τῶν ἐναντίων» Πολυδ.
5, 9, 9· «κατὰ τάναντία» Πλάτ. Τιμ. 39·
«οἱ ἐκ τοῦ ἐναντίου» = οἱ ἀπέναντι ἱστάμενοι
Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 15, ἀντίθ. τῷ «οἱ ἐκ
τοῦ πλάγιου». Σπανιώτ. ἐπίρ. «ἐναντίως ἐ-
χειν» Πλάτ. Εὐθύδ. 378· «τοῖς ἐναντίως ἢ ὡς
ἀνδραπόδοις τραπεῖσιν», Θεαιτ. 175, adversus.

Ἐν-αντιο-στατέω ἐναντίον στέκω Πλανουδ.
ἐξ Ὁβιδ. μεταμ. 11, 484.

Ἐν-αντιότης, ἦτος, ἦ· τὸ εἶναι ἐναντίον,
ἢ ἀντίθεσις Πλάτ. Φαίδ. 105· «= πρὸς ἀλλή-
λῳ», Θεαιτ. 186 καὶ μτγν. contrarietas.

Ἐν-αντιο-τροπή, ἦ· ἡ ἀντίθετος τροπή

στοιχεῖα Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 150.
 Ἐν-απο-δάπτω ἐντελὲς ἐμδάπτω, βουτῶ
 μέγα, τινεῖ Ἰπποκρ. inlingo.
 Ἐν-από-θασις, ἡ τὸ ἀποθάνειν, ἐκθάνειν
 εἰς τι Πολυδ. 10, 76, exsensio.
 Ἐν-αποδλέπω παρατηρῶ εἰς τι Ἀθανασ.
 Ἐν-απο-δλύζω ἐντός τινος ἀναδράζω,
 ἐξεμῶ Κλ. Ἀλ. προτρ. σ. 57.
 Ἐν-απο-δρέχω βρέχω, μαλακῶνω εἰς τι,
 τινεῖ Ἰπποκρ.
 Ἐν-απο-γεννώ ἐντός τινος γεννῶ -σώ-
 μασιν Πλουτ. Ἐρωτ. 21.
 Ἐν-απο-γεύομαι γεύομαι τινος Θεοφύλ.
 Ἐν-από-γράφω, 2 α) ὁ ἔχων ἀπογεγραμ-
 μένον Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 646· 6) προσαπογε-
 γραμμένος Βασιλικ. καὶ γλωσσ.
 Ἐν-απο-γράφω ἀπογράφω, ἐπιγράφω
 εἰς τι. Μέσ. εἰς τι Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 4, 11.
 Ἐν-απο-δεῖκνυμαι δεικνύμαι εἰς τι, με-
 ταξὺ τινων «- ἐν τοῖς Ἑλλήσι» Ἡρ. 9, 58·
 ἐπιδεικνύω, -πίστιν, -εὐνοίαν καὶ ἄλλ.
 Πολυδ. 1, 82, 9, 10, 34, 10.
 Ἐν-από-δεικτος, 2' α) προφανής, ἐναργής
 Ἀθανάσ. 6) δεικτικός Ἀριστ. ῥητ. Ἀλ. 18.
 Ἐν-απο-δέομαι στεροῦμαι Κωνστ. Κακριμ.
 Ἐν-αποδρασμέω δένω τι εἰς τι Ἀνν. Κομν.
 Ἐν-αποδέχομαι παραδέχομαι Ἰωλ. Χρυσ.
 Ἐν-απο-δέω ἐντός τινος στερεῶ δένω Ἰπ-
 ποκρ. illigo.
 Ἐν-απο-δύομαι ἐκδύομαι εἰς τι, τινεῖ
 Ἰαέρ. λ. 17.
 Ἐν-απο-ζέενθυμι ἐντός τινος βράζω Γαλην.
 Ἐν-από-θασις, ἡ τὸ καταθῆτειν εἰς τι
 Σ. Ἐμπ. Πύρ. 3, 188.
 Ἐν-από-θετος, 2' ἐναποθετιμένος Μοσχοπ.
 Ἐν-απο-θησαυρίζω εἰς τὸν θησαυρὸν κα-
 ταθέτω Φίλων.
 Ἐν-απο-θλίβω ἐντός τινος καταθλίβω μτγν.
 Ἐν-απο-θνήσκω ἀποθνήσκω ἐντός τινος·
 - ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 3, 101· - αὐτὰς, 2, 52
 Πολυδ. 18, 24, 9 καὶ ἄλλ. - ταῖς βασι-
 νούσις = εἰς τὰ βασανιστήρια Ἀθην. 13, 596.
 Ἐν-απο-θραύω καταθραύω εἰς τι -τραύ-
 ομαι Πλουτ. Κράτ. 25.
 Ἐν-απο-οικίζω ἀποικίζω μτγν.
 Ἐν-απο-οικοδομέω ἐντός τινος ἀποικο-
 δομῶ, ἀποφράσσω, μὲ τείχος Πολύβ. 8, 51.
 Ἐν-απο-οἰκνύω ἐντός τινος κοιράζομαι Ἰώσ.
 Ἐν-από-κειμαι ἐντός τινος κεῖμαι φυλαχ-
 μένος· - τόποις Πλουτ. Αἴμ. Παυλ. 14.
 Ἐν-απο-κείρω κοιρεῶ Εὐθυμίου 61.
 Ἐν-απο-κινδυνεύω κινδυνεύω· ὑφίσταμαι κίνδυνον,
 ἀποτολμῶ ἀγῶνα, τινεῖ Δ. Κάσ. 49, 2.
 Ἐν-απο-κλάω ἐντός τινος συντρίβω ἐνα-
 ποκέκλαστο Θουκ. 4, 34.
 Ἐν-απο-κλείω ἐντός τινος ἀποκλείω Ἀλ.
 Ἀφρ. προβλ. 1, 53.
 Ἐν-απο-κλίνω ἐπὶ τινος ἀποθέτω «-ἐ-
 αὐτὸν στίβῳ» Φίλοστρ. inclinatio.
 Ἐν-απο-κλύζω ἐντός τινος, τί τινεῖ
 Κλ. Ἀλ.
 Ἐν-απο-κρεμάω κρεμῶ εἰς τι Ἀνν. Κομν.
 Ἐν-απο-κρίνομαι εἰς τι ἀπακρίνομαι Μέ-
 σοδ. σ. 298.

Ἐν-απο-κρύπτω κρύπτω εἰς τι, ἔν τινι,
 Στράβ. 15, 73, illatebro.
 Ἐν-από-κρῦφος, 2' κεκρυμμένος εἰς τι
 Ἐπιφάν.
 Ἐν-απο-κταίνω ἐντός τινος φονεύω Βασίλ.
 Μ. τ. 2, σ. 2.
 Ἐν-απο-κυβέω· κάμνω τόλμημα, διακυ-
 βεύω «-ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς» = δια-
 κυβεύω, βάλλω εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τῶν
 μισθοφόρων Δ. Σικ. 16, 78.
 Ἐν-απο-κύω ἐντός ἀποκύω Βασίλ. Μ.
 Ἐν-απο-λαμβάνω ἐντός τινος ἀποκλείω·
 -εἰς τὸ μέσον Πλάτ. Τιμ. 84· - ἐν ἀγγείῳ
 Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 6, 37 καὶ μτγν. Παθ. ἐνα-
 ποληφθῆναι τῇ πάσῃ δίκῃ = λαμβάνομαι
 ὁμοῦ δὲ αὐτῆς Δ. Σικ. 1, 7, interciperio.
 Ἐν-απο-λύω εἰς τι ἀπολαμβάνω, τινὸς
 Πλουτ. ἡθ. σ. 824.
 Ἐν-από-λείπω καταλείπω εἰς, μτγν.
 Ἐν-από-λειψις, ἡ τὸ ἐντός τινος κατα-
 λείπειν Πλουτ. ἡθ. 134, Θεόφρ.
 Ἐν-απο-λήγω ἀπολήγω, παύομαι εἰς τι
 Γρ. Νυσ.
 Ἐν-από-ληψις, ἡ διάκλεισις, ἀπόκλεισις
 Θεοφ. αἰτ. φωτ. 2, 9, 3.
 Ἐν-απο-λιθῶ ἀπολιθῶνω Ψελλ.
 Ἐν-απο-λιμπάνω ἐναπολείπω Νίκηφ.
 Βλεμμ.
 Ἐν-από-λλυμι φονεύω ἐντός τινος. Μέσ.
 εἰς τι, κατὰ τι χάνομαι· ἐναπόλλοιτο
 Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 4.
 Ἐν-απο-λογέομαι ἐντός τινος ἀπολογοῦ-
 μαι, ὑπερασπίζομαι, μ. ἀδρ. - πρὸς τινα
 Αἰσχίν. 1, 122, defendo.
 Ἐν-απο-λούω ἐντός τινος λούω Ἀθην. 2,
 43, εἰς τὸ μέσ.
 Ἐν-από-λυτος, 2' ἀπόλυτος γραμ.
 Ἐν-από-μαχμα, τό· τὸ ἐντός τινος ἀποτυ-
 πωθῆν Ἑρμίας π. Συγολ. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 69.
 Ἐν-απο-μαρταίνω ἐντός ἀπομαρταίνω-
 μαι μτγν.
 Ἐν-απο-μάσσω, αἰτ. - μάττω ἀποτυ-
 πῶναι εἰς τι - κηροῖς Πλουτ. παιδ. ἀγ. 5
 κ. ἄλλ. μτγν. Μέσ. σφονγίζομαι - χεῖρ ἄς
 τινεῖ = τὰς χεῖρας εἰς αὐτὸ Ἀλκίφρ. 3, 44.
 Ἐν-απο-μεμαγμένως ἐντός τινος ἀποτυ-
 πωμένα Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11, 183.
 Ἐν-απο-μένω μένω ὅπως εἰς τι Ἡλιοδ.
 Ἐν-από-μιξις, ἡ ἐντός ἀπόμιξις, κατὰθε-
 σις Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 6, 3, 1.
 Ἐν-απο-μόργνυμι ἐντός τινος σφονγίζω,
 ἀποτυπῶν Πορφύρ. π. Στοβ. ἐκλ. 1, 52,
 καὶ μέσ.
 Ἐν-απο-μόρξις, ἡ τὸ εἰς τι σφονγίζειν
 Θεοφ. Ἰ. Φ. 6, 1, 1.
 Ἐν-απο-μορῶν διατυπῶν Κ. Πορφύρογ.
 Ἐν-απο-μύσσομαι ἐγγάζω εἰς τι τὴν
 μύξαν μου, τινεῖ Πλουτ. ἡθ. 1128.
 Ἐν-απο-νεκρῶ ἐντός ἀπονεκρῶνω
 Βασίλ. τ. 1, σ. 285.
 Ἐν-απο-νίζομαι ἐντός τινος νίπτομαι·
 -χεῖρας, -πόδας, ἐν τινι Ἡρ. 2, 138,
 2, 172, ἀδρ. ἐναπονίψασθαι Παισ. 9,
 30, 8· ἐναπονίψεις Πολυζήλ. π. Πολυδ.

- 10, 76' β. ἐπίθ. ἐναπονιπτέον Πολυδ.
10, 77.
Ἑν-από-νιψις, ἥ' τὸ ἐντός τινος ἀπονί-
πτειν μτγν.
Ἑν-απο-ἐύω' ἐντός τινος εὔω Κλ.
Ἄλ. στρ. 6, 15.
Ἑν-απο-πᾶτέω' ἐντός τινος χέζω Ἀριστ.
εἰρ. 1227.
Ἑν-απο-πῆγνυμι' ἐντός ἐμπήγω Ἀθανάτ.
Ἑν-απο-πλέω' ἐντός ἀποπλέω Βυζ.
Ἑν-απο-πλήττομαι' εἰς τι ἐκπλήσσο-
μαι, τρομάζω ἐκκλ.
Ἑν-απο-πλόω' ἐντός τινος ξεπλύνω'
-χρώματα ἐν τινι Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 4.
Ἑν-απο-πνέω' ἐντός τινος ἐκπνέω, ἀπο-
νήσκω * -ταῖς πατρίαις οἰκίαις Δ.
Σικ. 13, 5' - τῷ αὐτῷ - μετ' τὸν αὐτὸν Λουκ.
Ἄρμον. 2' - ταῖς ἰκεσίαις Πλουτ. Κοριολ. 33.
Ἑν-απο-πνίγομαι' εἰς τι πνίγομαι' ἐν-
αποπνιγῆναι καπνῷ Λουκ. Περειρ. 24' - ἐν
αἶνι Ἀθην. 7, 325.
Ἑν-απορεύω' εἶμαι εἰς ἀπορίαν κατὰ τι Πο-
λυδ. 21, 11, 6, ἀμφ.
Ἑν-απο-ρρίπτω' ἐντός τινος ῥίπτω Διοσκ.
Ἑν-απο-σθένυμι' ἐντός τινος σθόνω Ἀ-
ριστοτ. μετεωρ. 2, 8 καὶ μτγν.
Ἑν-απο-σημαίνω' ἐντός τινος σημαίνω'
-τῇ ἱστορίᾳ Πλουτ. Κία. 2. Μέσ. ἐν τινι ὡς
πραγίδα ἀποτυπῶν Κλ. Ἄλ. στρ. 6.
Ἑν-απο-σηπτικός, 3' ἐνσηπτικὸν Κασ-
προβλ. 15.
Ἑν-απο-σκήπτω' ἐντός τινος ἐπισκήπτω
Ὀργην. 3, σ. 474.
Ἑν-απο-σκιρρῶ' ἐντός σκληρύνω' Ἰ. Χρυσ.
Ἑν-απο-σμήχω' ἀπομάττω, σφογγίζω Ἰω.
Χρυσ.
Ἑν-απο-στάζω' ἐν τινι ἀποστάζω Λιβαν.
Ἑν-απο-στηρίζομαι' ἐντός τινος στηρί-
ζομαι, εἰς τι Ἰπποκρ. Στοδ. ἐκλ. φυσ. 1,
26, innotor.
Ἑν-απο-στέλλω' ἐντός στέλλω, λάμπω
Ἰω. Χρυσ.
Ἑν-απο-σφάττω' εἰς τι σφάζω Ἰωσ.
Ἑν-απο-σφηγνύω' ἐντός σφηνά κτυπῶ,
σφηνῶν Ἰω. Χρυσ.
Ἑν-απο-σφίγγω' ἐντός σφίγγω, συσφίγγω
Ἀθανάτ.
Ἑν-απο-σφραγίζω' εἰς τι ἀποτυπῶν
(σφραγίδα) Σ. Ἐμπ. Περ. 2, 4, imprimo.
Ἑν-απο-σφραγίσμα, τό' τὸ ἐπὶ τινος
ἀποτυπωθέν, σφραγίς Κλ. Ἄλ. στρ. 2.
Ἑν-απο-σώζω' ἐντός σώζω Θεοδ. Προδρ.
Ἑν-απο-τάμειω' εἰς τι ἀποταμιεύω μτγν.
Ἑν-απο-τάσσω' ἐνθότω Κωνστ. Λογού.
Ἑν-απο-τείνω' ἀποτείνω εἰς τινα Σχολ.
Θουκ. 5, 85.
Ἑν-απο-τελέω' ἐντός τινος τελειώνω
Ἄλ. Ἀφροδ.
Ἑν-απο-τέμνω' ἐντός τινος ἀποκόπτω
Στράβ. 2, 5, 27.
Ἑν-απο-τήχω' κέμνω νὰ ταχῇ ἐντός τι-
νος, λυώνω, τί τινι Παλιν.
Ἑν-απο-τίθημι' ἐντός τινος ἀποθέτω' - ὀρ-
γὴν εἰς τι Δ. Σικ. τ. 569, 13' καὶ κυρ.

- * - τὰ ξίφη εἰς τοὺς κοῦλας οὗς Δ. Κάσ.
41, 37, ἐμβάλλω.
Ἑν-απο-τίκτω' ἐντός τινος γεννῶ μτγν.
Ἑν-απο-τιμάω' ἀντὶ τῶν χρημάτων, τὰ
ὅποια χρεωστέῃ τις λογαριάζω, τί τινος
Δημ. 53, 10. Παθ. Δ. Κάσ. 41, 37 * τὰ
ἐνέχυρα πρὸς τὴν ἀξίαν ἐναποτιμῆσθαι ἐκέ-
λευσε.
Ἑν-απο-τίω' ἐντός τινος ὡς πρόστιμον (δε-
ξοδα τῆς δίκης) πληρώνω' ἐναποτίσαι χρέη-
ματα Ἀριστ. ὄρν. 38.
Ἑν-απο-τύπω' ἐντός τινος ἀποτυπῶν,
ἐντυπῶν * ταῖς ψυχαῖς ἐναποτυπῶνται αἱ
μαθήσεις Πλουτ. παιδ. ἀγ. 5, imprimo.
Ἑν-απο-ουρέω' ἐντός τινος κατουρῶ Φι-
λόστοργ.
Ἑν-απο-φέρω' ἐντός διακομίζω ἐκκλ.
Ἑν-απο-φράττω' ἐντός φράττω Κ.
Πορφ.
Ἑν-απο-χέω' ἐντός τινος ἐκχύνω Σχολ.
Λουκ. Λεξιφ. 3.
Ἑν-απο-χράσσομαι' εἰς τι μεταχειρίζομαι,
καταχρῶμαι - τῇ ὀφθυμῇ Δημ. 17, 23.
Ἑν-απο-φάω' ἐντός τινος σφογγίζω' ἐνα-
ποψήσεται Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 843.
Ἑν-απο-φύγω' ἀνακουφίζομαι εἰς τι Ἰσ.
ἔρ. ἐν τέλει, ἐναποπατέω' - εἰς τι, ἐπὶ
τινος τὸ πνεῦμα μου ἀποδίδω, ἐκπνέω, ἀπο-
νήσκω μτγν.
Ἑν-ἀπτω' 1) εἰς τι προσδένω, προσάπτω'
ἐλθόντες εἰς τὸν περίδρομον Ξεν. κυν. 6, 8'
ἐν-ἀπτω ταῖς σχεδίαις Πολυδ. 3,
46, 5 καὶ ἄλλ. μτγν. * - θώρακος κῦτοι ἐν-
μένω = ὅστις εἶνε στερεὰ προσηρητημένος,
προσθεθεμένος Ἀριστ. εἰρ. 225. Μέσ. ἐν-
απτόμαι, ἐνδοῦμαι * Αἰθίοπες παρθαλῆς
ἐναπνέουσι Ὀρ. 7, 69 * διψήσαντες ἐν-
απνέουσι Ἀριστ. ἐκκλ. 8 καὶ μτγν. οἶον' ἐν-
ἡπταε Λουκ. Τιμ. 6' Ἐπὶ δὲ ἐγγίζω, ψαύω * αἰτί-
ας ἐν-ἡμέναι εἶσι' Ἀριστοτ. μεταφυσ. 1, 7,
ὁρθότ. ἡμῶν νοι' 2) ἀνάπτω Ἀριστ. εἰρ.
1031, alligo.
Ἑν-ἄρα, τό' δὲ ἐκ τοῦ φρονεούμεντος (ἐν αἰρώ)
ἐχθροῦ ληθεῖς ὀπλισμός, καὶ ἐν γέν. λεία τοῦ
πολέμου * Ἐροτόεντα Ἰλ. θ, 535, συχνά
ὡς καὶ Ἰσ. ἀσπ. 367' - κλυτὰ Σοφ. Ἀ'.
177 * οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα Μελ.
115 (6, 163), spolia.
Ἑν-ἀραρίσκω' ἐναρμύζω, μόν. ἐν-ἡρσεν
Σουδ. καὶ * ἐν ἐναρμύσει = καλὰ ἐν-ἡρμωμέ-
νον Ὀδ. ε. 236, καὶ Ἀρατ. 453' * πᾶν-
τα οὐρανῷ εὖ ἐνάρσεν ἐν τμήσ. * ἐν δὲ
σταθμοῖς ἄρσε, Ὀδ. φ, 45 insergo.
Ἑν-ἀράσσω, ἡ - ττω' ἐντός τινος κτυπῶ,
ὠθῶ * - ἐπὶ τὸν βωμόν τὰ κέρατα Πaus.
4, 13, 1' * ἐς ἀλλήλας ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐν-
ράσσοντο αἱ νῆες = προσέκρουον εἰς ἀλλή-
λας, ἐκτυπῶντο ἀναμεταξύ των Ἀππ. ἐ. φ.
πολ. 5, 98, illido.
Ἑν-ἀργεῖα, ἡ' σαφηνεῖα, ζωντανὴ παρὰ-
στασίς τινος, οὕτως ὥστε νομίζει ὅτι τὸ βλε-
πεῖν ὁλοφάνερα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του' - Ἰ. τ.
Ἰ. Πaus. 3, 54, 2, Πλατ. πολιτ. 297,
πρὸ πάντ. παρὰ ῥήτορσιν, οἷον Δ. Ἀλ. κρίσ.

Λυσ. 7 ἔφη. «δυναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεσι
ἀγνοῦσα τὰ λεγόμενα», ἀνιδιουσία.

Ἐν-ἀργήμα, τὸ τὸ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
προσπίπτον Ἐπικουρ. π. Δ. Λαερ. 10, 93.

Ἐν-ἀργής, 2 (ἡ παρὰ τὸ ἀργός, ἀρ-
γής, ἡ ἐν ἔργῳ) προφανής, πωμπτικός,
αἰσθητός· οὐ γὰρ πῶς πάντες οἱ θεοὶ φαίνον-
ται ἐναργεῖς· Ὁδ. π. 161· πρὸλ. Ἰλ. υ, 131
καὶ συχνά (πρὸλ. Λουκ. Φιλοφ. 13) ἂν οἱ
θεοὶ εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῶν μορφήν φαίνονται·
ἐν γέν. εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπίπτον, ὁλο-
φάνερος· δ-νειρον Ὁδ. δ, 841, ὡς καὶ
Ἀισχ. Πέρσ. 175· πρὸλ. Πλάτ. Κριτ. 44·
«ἐναργὴς βᾶσις ἦλθεν Ἰνάχῳ» Ἀισχ. Πρ. 666·
«πρὶν ἂν καί τις ἐναργεῖς δεῦρὸ μοι στήθης
ἄγων» = αἰσθητῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν θέσης
Σοφ. Οἶ. Κ. 914· «ἐναργὴς βλεφάρων ἡμε-
ρος», Ἀντ. 790· «ληστής τυραννίδος» = προ-
φανής ληστής, Οἶ. τ. 535· «-βῶμος = μεγα-
λυπρεπής, μέγας δ. Πινδ. Ο. 7, 42· τεκ-
μήριον = σφραῖς, προφανές Πλάτ. Ἰων 535,
ὡς καὶ, -σμεῖα, Τιμ. 72· ἀσθησις, Φαίδρ.
250· ἔτι δὲ -κακία, Θέαιτ. 176· «καὶ σα-
φές παράδειγμα» Δημ. 19, 263· -μαρτύ-
ριον Πολυδ. 4, 8 καὶ μετγ. ἐπὶ ἐναρ-
γίως Ἰπρ. 8, 77, ἐναργῶς Ἀισχ. Ἐπτ. 126·
«πᾶρεστ' ἐν.» = εἶνε παρὼν Σοφ. Ἠλ. 878
καὶ οἱ ἔφεξ. π. χ. -ἰδεῖν Πλάτ. σοφ. 254·
-εἰδέναι, νόμ. 11, 927· ἐπιδέξαι, Πρωτ.
320· -εἰπεῖν, Τιμ. 49· «οὐδ' οἱ αἰνιγματῶν
ἀλλ' ἐν γέγραπται» Ἀισχ. 3, 121, clarus.

Ἐν-ἀργότης, ἥτος, ἡ ἐν ἀργείᾳ Πολυδ.

Ἐν-ἀργώδης· ἐναργής Ἀρεταί.

Ἐναρέα· μήτ. Σαλμονέως Σχολ. Πινδ. Ἰθ'

Ἐναρέτῃ.

Ἐναρέες ἢ Ἐνάριες, οἱ οἱ Σκόθαι Ἰπρ. 1,
105 (καὶ ἡ λέξις δὲ φαίνεται Σκυθική).

Ἐν-ἀρέσχω· εἰς τὴν ἀρέσχω Σχολ.

Ἐναρέτῃ, ἡ θυγ. Δειμάχου καὶ μήτ. Σαλ-
μονέως Ἀπολδ.

Ἐν-ἀρετος, 2· ἐνάρτετος, ἔξέγων· «καὶ ἐν-
δοξος» Πρωτ. 2, 8, 3 καὶ ἄλλ. μετγ. πρὸλ.
Λυδ. εἰς Φρον. σ. 328· ἐπὶ. «ἐναρέτως καὶ
καλῶς ζῆν» Ἐπ. 2771, εἰσιπύς.

Ἐν-ἀρή, 2· ἐνηρμωμένος Ἰσχυρ.

Ἐν-ἀρη-φόρος, τύπος· ὀπλισμός, ὡς λείαν
πολέμου φέροντα τρόπαια Πλαν. ἀνθ. 72.

Ἐν-ἀρη-φόρος· υἱὸς Ἰπποκλάντος Ἀπολδ.

Πλουτ. ἡ παλ. γρ. Ἐναρσφόρος Παρ·
Πσ. ἀσπ. 192 καλεῖται οὕτως ὁ Ἄρης.

Ἐν-ἀρθρος, 2· ἔχων μέλη καὶ ἄρθρα μετγ.
πρὸ πάντ. περὶ τῆς φωνῆς, ἀντὶθ. τῶ ἀναν-
θρος Πλουτ. Κοριολ. 38 καὶ μετγ. articulatus.

Ἐν-ἀρθρῶν· ὡ· ἀρθρῶν, προσαρμύζω· «τὸ
δὲ ἐνερθρῶσαι, καὶ τὸ γιγγλμοειδὲς ἐλλή-
θεις συμβάλλειν» Γαλην. 2, 735.

Ἐν-ἀρθρωσις, ἡ· εἶδος διαρθρώσεως
Γαλην.

Ἐν-ἀρίζω, μέλ. ἐναρίξω, ἀρ. ἐνάρειξα
Ἰλ. ρ, 187 καὶ ἀλλαχού, ὡς καὶ ἐνάρειξον
Σοφ. Οἶ. Κ. 1733, ἔτι δὲ ἡ ἀρίστιν
Ἀνακρ. Ἐπ. 12 (7, 226), πρὸλ. κατεν α-
ρίξω (ἐναρ)· ἀφαιρῶ ἀπὸ τοῦ φωνουθῆ-
τος ἐχθροῦ τὰ ὄπλα, τὸν ἄδυν· τινὰ ἐν-

τε α Ἰλ. ρ, 187· «εἴματα Ὀππ. Ἰλ. 2,
416· ἐν γέν. εἰς τὴν μάχην φονεύω Ἰλ. ρ,
413 καὶ συχνά «τινὰ ἀκμάζ' ἐργαζομαι» Πινδ.
Ν. 6, 54, Ἀισχ. Ἀγ. 1628 καὶ μετγ. Κ. Σμ.
7, 693· μετγ. «νῦν ἐναρίζομενα» = ἡ νῦν ἡ-
τῶν ἐν ἑαυτοῖς στολισμῶν τῆς, ἐξαφανί-
ζεται Σοφ. Τρ. 94, interficio.

Ἐν-ἀριθμῶ· εἰς τι, μεταξὺ τινῶν ἀριθ-
μῶν, λογαριάζω· «ὡς ὅμας ὧσα καὶ τὸ μη-
δὲν ζώσας· ἐναριθμῶ» Σοφ. Οἶ. τ. 1188·
«τι σὶ = μεταξὺ τινῶν Λουκ. ἔτι δὲ μέσ· «εἰ
τοῦ μὲν ἔχθρος ἐναριθμεῖ» = λογαριάζεις, ὅσω-
ρεῖς σπουδαῖον Εὐδρ. Ὀρ. 616, annumer.

Ἐν-ἀριθμησις, ἡ· τὸ ἀριθμεῖν εἰς τι
Σχολ. Ν.χ. 99ρ. 156, enumeratio.

Ἐν-ἀριθμητέον· δεῖ ἐναριθμεῖν Εὐστ.

Ἐν-ἀριθμητικὸς, 3· ὁ εἰς τὸ ἐναριθμεῖν
ἀνέχων Θύρ. εἰς πρὸλ. Παρμενίδ.

Ἐν-ἀριθμῖος, 2· ὁμοῦ ἀριθμοῦμενος,
ἀποτελῶν πλήρη ἐναριθμόν· «ἄλλῃ ἐνίηται
πατὴρ ἐναριθμῖον εἶναι» Ὁδ. μ. 65· ὁ πο-
χθονεῖος = εἰς αὐτοὺς ἀνέχων Ἀπολ. Ρ.
1, 643, ὡς καὶ -ζωοῖς Θεοκρ. 7, 86·
«οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμῖος οὐτ' ἐν
βουλήν» = ὅψιν λαμβανόμενος, ἐκτιμώμενος
Ἰλ. ε, 202.

Ἐν-ἀριθμῖος, 2· τῶ ἀντι. -ἐν προμά-
χῳ = μεταξὺ αὐτῶν ἀριθμοῦμενος Ἀνθ.
Παλ. 15, 22· -ἡμιθέσις Ὀρρ. Ἀργ.
107, λογαριζόμενος, ἐκτιμώμενος· -καὶ
ἐλλόγιμος Πλάτ. Φιλ. 17.

Ἐν-ἀρίμ-δρατος, 2· φονεὺν ἀνθρώπου·
-αἰγμὴ Πινδ. Ὀ. 6, 30· -μάχη, Ἰ. 7, 53.

Ἐν-ἄριστά· προγευματικῶς εἰς τι Ἰπποκρ.
καὶ ἀρ. λεί.

Ἐν-ἀρκέω· ἀρκῶ εἰς τι Σχολ. Πινδ. Ν. 6,
104, καὶ Ὁδ. Ἰσχυρ. ἐναρκεῖ = ἐνδύεται.

Ἐν-ἀρκεύει· φονεύει· κρίνει Ἰσχυρ.

Ἐν-ἀρκεύος· εἰς ἐναρκεῖν ἀνέχων γλῶσσ·

Ἐν-ἀρμολή, ἡ· ἐντός τινος συναρμολ. μετγ.

Ἐν-ἀρμόδιος· ἐν-ἀρμόνιος, ἐπιτηδεύς
μετγ.

Ἐν-ἀρμόζω καὶ -όττω (ἴδε ἀρμόζω) 1)
ἀρμόζω εἰς τι, προσαρμόζω· «-νὺν ὁμοῦ» =
εἰς τὸ ἔσχα Πινδ. Ἰ. 1, 16· «Δωρὶ φωνῶν
ἐναρμόζει πέδιλῳ», Ὀ. 3, 5· «-εἰς παιδιάν
τὰς τῶν ἀναγκῶν ἀριθμῶν χρήσεις» Πλάτ.
νόμ. 8, 819· «ἔχχας σπονδύλοις ἐνέρμασιν»
= ἐμβάλλω, ἐντός ὧσθ Εὐδρ. Φοιν. 1413·
«-πλευροῖς πτηνὰ βέλη», Πρ. μ. 179· «ἐκείνη
τὴν βέλκων» Ἀριστ. Λυσ. 413 καὶ μετγ.
«-εἰς περιόδους τὰ νοήματα» Δ. Ἀλ. περὶ
Ἰσοκ. 3· «ἀδτόν = κάμνω ἀγαπητὸν Πλουτ.
Ἀλεξ. 52· 2) ἀμτῶ. εἰς τι ἐναρμόζομαι, γί-
νομαι ἐ-ἀρμόστις, ἐπιτήδειος· «-πᾶσι ποιή-
μασι» Πλάτ. νόμ. 10, 894· «-ἐν ἱαμβείοις»
Ἀριστ. βᾶτρ. 1202· «τοῖς πολλοῖς ἐνέρμασιν»
= ἤρεσκεν εἰς τοὺς πολλ. Πλουτ. Θσμ. 5.

Ἐν-ἀρμονικός, 3· τῶ ἔπομ. Πολερμ.

Ἐν-ἀρμόνιος, 2· συμφωνῶν, ἀρμόζων· «καὶ
ἐνρῶμος αἰσθησις» Πλάτ. νόμ. 2, 834· τινὲν
Τίμ. Λοκρ. 108, καὶ οἱ ἔφεξ. Πρὶ πίνι. εἰς
τὴν ἀρχ. μουσικὴν, «γένος ἐν» ἡ τὸ ἐναρ-
μόνιον, διάφορον τοῦ διατόνου καὶ χρω-

- ματικοῦ κατὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν διαλειμμάτων Πλουτ. συμπ. 9, 14, 3, μουσικ.
- Ἑν-ἁρμοσίς, ἡ σύνθεσις, ἁρμονία Πρόκλ. ὁποῦν. ἄστρον.
- Ἑν-ἁρμοστός, 2· προσηρμοσμένος, Ο'.
- Ἑν-αρμόττω ἴδ' ἐναρμόζω
- Ἑν-αρξίς, ἡ ἀρχὴ Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 2, 1.
- Ἑνᾶρο-κτάντας, ὁ λειψοπαγωγῶν τοὺς φονευμένους, φονεύων Αἰσχ. ἀποσπ. 144.
- Ἑν-αρος (ἄρά) 2· ἐνοχος ἐπικατάρατος Ήσυχ.
- Ἑναρσ-φόρος· ἐναρτηφόρος Ἄρης Ήσ. ἀσπ. 192 μετὰ τὴν δι. γρ. Ἑναρτηφόρος ἴδε τὸ κύρδν.
- Ἑν-αρτάω· προσδέω· ἐνήρθεαι, ἐνηρτῆσθαι Ήσυχ.
- Ἑν-αρχία, ἡ ἀρχὴ τῆς μονάδος Δ. Ἄρσοπ.
- Ἑν-αρχικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἐναρχίαν ἀνήκων Δ. Ἄρσοπ.
- Ἑν-ἀρχομαι· ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν μετὰ τοῦ λόγου Πλουτ. Κικ. 35. Ἐπι δὲ ἀπολ. Κίμ. 32. -τῆς ἐπιβολῆς Πολυδ. 5, 1, 3 καὶ συγχά· -περὶ τινος Λουκ. Φιλοφ. 39. Πρὸ πάντ. -τὰ κανᾶ = ἀρχίζω τὴν θυσίαν, λαμβάνων τὴν ἱερὰν κριθὴν -τοὺς οὐλοχότας, ἐκ τῶν κανίστρων Εὐρ. Ἰ. Α. 1471· ἐνήρκεται τὰ κανᾶ· Αἰσχίν. 3, 120, ἱερίο.
- Ἑν-αρχος, 2· 1) ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἔχων ἀρχὴν, ὑπόβρυγμα Ἄππ. ἔμφ. πολ. 1, 14· 2) διατελὼν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν Στοδ. ἐκλ. 2, 7· 3) εἰς τὴν ἐναρχίαν ἐκκλ.
- Ἑν-ἀρχω· ἔχω τὴν ἀρχὴν Ἐπιγρ.
- Ἑνάς, ἁδός, ἡ τὸ ἐν, ἡ μονά· Πλατ. Φιλ. 15.
- Ἑν-ᾱ-σεδέω· εἷς τι εἶμι· ἀσέδης Θεμιστοκλ. ἐπιτ. 14.
- Ἑν-ᾱ-σελγαίνω· εἶμι· εἷς τι ἀσελγής, ἀσέλγην, ἀσέλγης, ἄσωτος Πολυδ. 8, 75· -εἷς γυναικας Δ. Σικ. τ. 2, σ. 527, 58.
- Ἑν-ασκέω· εἷς τι, κατὰ τι ἀσκέω· -αὐτὸν Πλουτ. Ἀλεξ. 17. Παθ. «πᾶσαν ἐνησχέθη πᾶ τοθεν ἀτρεκίην» Ἀγαθ. 70 (11, 354) ἀμτῶ. ὡς καὶ μέσ. ἐξασκοῦμαι εἷς τι· «-ἐν τοῖς πράγμασι» Πολυδ. 1, 63, 9 καὶ ἄλλ. μτγν. «-ἐνήσκηται τῷ ὕφει οἱ λίθοι» = εἶνε ἐνυφασμένοι Ἰωσ. ἀρχ. 3, 7, 6.
- Ἑν-ασμενίζω· ἔχω εἷς τι εὐχαρίστησιν, τινὶ Φίλων, delector.
- Ἑν-ασπάζομαι· ἀσπάζομαι Πλουτ. Γρόλ. 4, amplector.
- Ἑν-ασπιδύομαι· ἀσπιδύομαι Ἄριστ. Ἄλχ. 368.
- Ἑν-αστείζομαι· ἐνοικῶ Ήσυχ.
- Ἑν-άστερος· ὁ περιέχων ἀστέρας Ἄρατ.
- Ἑν-αστράπτω· ἐντὸς τινος ἀστράπτω μτγν. -πῦρ τινὶ = ἐνώπιόν τινος κάμνω νά ἐκλάμψη Φιλοστρ. εἰκ. 2, 17.
- Ἑν-αστρος, 2· ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἄστρον· -γῆ Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 18.
- Ἑν-ασφαλίζομαι· ἐντὸς ἀσφαλίζομαι Βασιλ. τ. 1, σ. 1070.
- Ἑν-α-σχημονέω· φέρομαι εἷς τι ἀσχημῶνως, ἀπρεπῶς· «-βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ» Λουκ. Ἰκαρ. 21· -ἀρχαίς Πλουτ. Ἀλεξ. ἀρετ. 2, 3. Ἐπι δὲ ἀπολ. Σερτ. 27.

τὸ ὄργανον τὸ σχηματίζμενον ὑπὸ ὀρηκτικῶν χειμάρρων Ἰλ. π. 71· αὐτὸς ὁ χειμάρρος, φ. 283, 312 ὡς καὶ μτγν. π. Νόν. 2, 54· 2) (αὐλὴ) κατοικία, τόπος διατριβῆς· «οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους Νυμφέων» Πρ. 36, 129 ὡς καὶ Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 74 οὕτω δὲ καὶ περὶ ὀρεινῶν χωρῶν καὶ κοιλάδων ὡς τόπων διαμονῆς τῶν θεῶν Εὐρ. Βάκχ. 122 ἐπὶρ. ἐναύλους Β. Ἀν. σ. 464, stabulum· Ἔν-αυλος· 1) (αὐλός), εἰς τὸν αὐλόν, πρὸς τὴν αὐλὴν, ὅτι ἀκούει τις προσφυσμένου τοῦ αὐλοῦ· -καὶ ὁ ἄριστος Ἀθην. 15, 637· ἐν γέν. ἀκούει εἰς τὰ ὠτα ἡχόν, εἰσὶν εἰς προσφάτως, ζωηρῶς ἀπονηγμένοι· «ἐναυλοῦ ὁ λόγος τε καὶ ὁ ῥήγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὠτα» Πλάτ. Μενεξ. 235· «πᾶσι γυῖος ἐν. ἐγεγόνει», νόμ. 3, 678· «ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἐν. ἔτι» Λουκ. ἐνδύν. 5· -βότη, εἰκ. 13· πρβλ. Πλουτ. συμμ. 2, 5, 1· «ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἐναυλα καὶ πρὸ ὀμαμάτων ἦν» Δ. Ἀλ. 97· «ἐναυλον ἦν ἔτι τότε πᾶσιν ὅτι» ἀπαντες προσφάτως, ζωηρῶς ἀνεμυνησκότο ὅτι Δισχίν. 3, 191· πρβλ. Ἀριστοτ. πρβλ. 21, 13· 2) (αὐλὴ), ἐντός τινος κατοικίᾳ, εἰς τὸ κοίλωμα εὐρισκόμενος· «τὴν ἔχει στίβον, ἐναυλον ἢ θυραῖον» Σοφ. Φιλ. 158· -λάων Εὐρ. Φοιν. 1566· «ταῦτ' ἐν αὐλῇ ἐκείνῳ τῷ ὕδατι» Φίλοστρ. εἰκόν. 1, 5· Ἔν-αυλάων· ἐντός τινος πολλαπλασιάζω, κάμνω ν' αὐξήσωσιν· «οἱ πόνοι ἐπιθυμίαν ἀρετῆς ἐνδύουσιν» Ξεν. κυν. 12, 9. Παῦ. ἐντός τινος προγοιῶ, λαμβάνω ἐπίδοσιν, -τινὶ μτγν. οἶον Ἡρώδ. 2, 10, 6· Ἔν-αυρος, 2· ὁ εἰς τὴν αὐρὰν, εὐάερος· -χωρίον Θεοφρ. 1. Φ. 8, 11· Ἔν-αυρος· ὁ Ἀπόλλων Πουχ. Ἔν-αύρω· πρῶτ' ἡρῆτες Πουχ. Ἔν-αυσις, ἢ τὸ ἀνάπτειν -πυρὸς Πλουτ. Κίμ. 10· «ἀστραπὴς ἐναύσις» Κριτε. ἀποστ. σ. 59 Βακχ. Ἔν-αυσμα, τό· τὸ ἀναμμένον, τό, δι' οὗ ἀνάπτειν τὸ πῦρ, σπέρμα πυρὸς καὶ καίονσα τέφρα, ἣτις φυλάττεται δι' ἀναμμά· μτφ. ἀ.) δι' ἡρώσε· «ἐν αὐσμᾷ ἔχουσιν βασιλεῖς ἐπιθυμίαν Ἡρώδ. 15, 3· 6) ὑπόλοιπον λείψανον Πολυδ. 9, 28, 8, igniarium Ἔν-αυξένιος, βρόχος, 2· ὁ περὶ τὸν λαίμῳ Ἀντ. Συδ. 84 (7, 493). Ἔν-αυχέω· καυχῶμαι, σεμνύνωμαι διὰ τι Φίλων. Ἔν-αύω· ἐντός τινος φωνάζω Σχολ. Ἰλ. ε, 333, inclamo. Ἔν-αύω. ἀνάπτω, «-πῦρ τινὶ = εἰς τινὰ πῦρ ἀνάπτω, ἢ κάμνω αὐτὸν νὰ ἀνάψῃ πῦρ Ἡρ. 7, 231, Ξεν. ἀπομν. 2, 12· ἀπὴ γόρεσι π. χ. «μῆτε πῦρ ἐναυῖν τοῦτω (εἰς ἐνα προγεγραμμένον) μῆτε συσσιτεῖν μὴδὲνα μῆτι θυσιῶν τῶν γενομένων κοινωνεῖν» Δεῖν. 2, 9. Μῆσ. «πῦρ ἐναύεσθαι» = δι' ἐμαυτὸν πῦρ ἀνάπτω, γυρίσω Β. Ἀν. 13, 20 ἐκ τοῦ Κρατιν. «ἐκ τοῦ βωμοῦ» Δίλ. Σουδ. «ἐκ τῆς Αἴτηης» Λουκ. Τιμ. 6· «ἀπὸ ἐτέρου πυρὸς» Πλουτ. Νομ. 9 μτφ. «τὸ θάρρος τῆς περὶ τῆς παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύεσθαι» = εἰς ἐμαυτὸν τὸ

θάρρος ἐξάπτω, ἐκφλέγω Πλάτ. Ἀλ. 371· -τὸν λόγον = τὴν ὕλην, τὴν ἀφορμὴν τοῦ λόγου ἐκ τινος λαμβάνω Δίλ. π. Σουδ. Ἔν-α-φάνίζω· ἐντός τινος κάμνω νὰ ἐξαφανισθῇ, ἐξαλείψω· «οὐ παντάπασιν αὐτὴ τὴ φιλαδέλφον ἐνηφανίσθη» Πλούτ. ἡθ. σ. 489, ἀπολ. Δίμ. 71· ἐν τινὶ Στραβ. 1, 3, 3. Ἔν-αφ-α-π-τ-ω· ἐντός τινος ἐγγίζω Ἀριστοτ. π. οὐραν. 3, 3· ἴσ' ἐναφίημι. Ἔν-αφ-ἐψήμα, τό· τὸ βρασθῆν Ἀρετατ. Ἔν-αφ-ἐψω· ἐντός τινος βράζω Ιατρ. Ἔν-αφ-ίημι, ἴων. ἐναπίημι· ἐντός τινος ἀφῆνω, ῥίπτω· «τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκόν ἐναπίηκε» = ἐνέβαλεν Ἡρ. 1, 214· περὶ τῶν μελισσῶν, «εἰτα τὸν γόνον ἐναπίασιν» Ἀριστοτ. Ζ. 1. 5, 21· -τῇ κοίτῃ = εἰς τὴν κοίτην κάμνω Ἀρετατ. 2, 26, Σχολ. Ἀριστ. ὕμν. 66. Ἔν-αφύρμος· ὁ ἀφύρμην ἔχων διὰ τι Κυριλ. Ἀλ. ἐπὶρ. -ὡς = ἐν καίρῳ ὡς. Ἔν-αφροδισιάζω· ἔρωτα ἐξηγῶ εἰς τινὰ· -τῇ κόρῃ Ἀρισταίν. 1, 15, 2, 1. Ἔν-αφίς, ἢ ὁ σύνδεσμος, ἢ ἐπίδεσις Φιλ. Ἔν-γε-ταυθί, κωμ. ἀντί-ἐνταυθί γε Ἀριστ. Θεσ. 646. Ἔν-γόνωσι· ἴδ' ἐγ γόνωσι. Ἔν-δαδούμαι, παθ. εἰς τὴν δᾶδα πνίγομαι Θεοφρ. Ἔν-δαδος, 2· ὁ ἐν ἐαυτῷ ἔχων δαδίον, ἀντίθ. τῷ δαδός, ὁ ἐκ δαδίου· -πεύκη Θεοφρ. 1. Φ. 9, 2. Ἔν-δαδύω· ποιῶ τι δαδῶδες Θεοφρ. 1σ. Φ. 9, 2, 7. Ἔν-δαίνωμαι· καταδιδρώσκω -ἐχθρὸς Ἀθην. 7, 277, ἐν τῷ παθ. vesco. Ἔν-δαίς, αἰδός (ὡς καὶ ἐν δαδός), 2· ὁ μὲ δαδὰς Δισχ. Εὐμ. 996, Λοδεκ. παραλ. 221 ἐν δαδός. Ἔν-δαίω· ἐντός τινος ἀνάπτω· μτφ. -πόθον τινὶ = εἰς τινὰ ἐπιθυμίαν ἀνάπτω Πινδ. Π. 4, 183. Παθ. παρ' Ὁμ. μόν. ἐν τμήσ. «ἐν δὲ οἱ ὅσος δαίεται» Ὀδ. ζ, 132, Ἀπόλ. Ρ. 3, 286· «βέλος δ' ἐνδαιέτο κοῦρην νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ φλογὶ εἰκλον» = ἔκαεν ἐντός· ἴδ' ἐν δατ εἰρούμαι, accendo in. Ἔν-δάκνω· ἐντός δαγκάνω· -στόμεια = τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ Εὐρ. Ἰππ. 1223, ὡς καὶ -χαλινὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 254 κα μτγν. -τὰς οὐρὰς Ἀλ. Ζ. 1. 3, 6· παρὰ μτγν. ἐν γέν. περὶ ὀξέων πραγμάτων, ἐντός πᾶν, εἰσδύω. Ὡς καὶ τὸ δάκνω, περὶ τοῦ σινάπews τασύξω Νικ. π. Ἀθην. 4, 133. Ἔν-δακρύς, 2· δακρυρροῦν Γερμαν. Ἔν-δακρύς, υ, γεν. υός· ὁ εἰς δάκρυα, κλαίων Λουκ. ἐνδύν. 4, Ἰωσ. καὶ ἄλλ. μτγν. Ἔν-δακρύω· κλαίω· «ὥστ' ἐνδακρύνει γ' ὁμ-μασιν χαρὰς ὑπο» Δισχ. Ἀγ. 527, illacrymari. Ἔν-δανδαίνει· ἀτενίζει, κατατολμᾷ Πουχ. Ἔν-δαπανώ· δαπανῶ εἰς τι Ἀνδρ. Κρητ. Ἔν-δαπίος, 3· ἐγγύριος, ἐντοπιος ἰθαγενῆς Μουσχ. 2, 41, Ἀγαθ. 61 (9, 153)· ἄλλ' ἐν-δαπός π. Νικαιαν. 3· (πρβλ. ἐν δαν καὶ ἄλλο δαπός, ὅχι δὲ μετὰ τοῦ Βουτμ. παρακτίον ἐκ τοῦ ἐνδον καὶ ἀπό), indigena. Ἔν-δασυς, 2· κάπως τραχὺς Δισχ. pilosus,

Ἐν-δατέρωμαι μοιράζω, διανέμω, ἀπονέμω.
 «-λόγους ἐπονειδιστήρας»=δνειδισμοὺς κἀμνω,
 δνειδίζω Εὐρ. Ἰπρ. μ. 218, δνειδίζω, κατα-
 ρήμαι «-τὸ δυσπάρεινον λέκτρον» Σοφ. Τρ. 788. οὕτω δὲ καὶ Αἴσχ., Ἐπτ. 560 «δὲς τ' ἐν τελευταίῃ τοῦνομα ἐνδατούμενος» (τοῦ Πολυνεΐκου), ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγ. «εἰς δύο διαι-
 ρῶν τὸ ὄνομα, τὸ πολὺ καὶ τὸ νείκος» ἔτι δὲ ὁ Πλάτ. πολ. 2, 383 παρσισάγει ἐκ τοῦ Αἴσχ. ἀποσπ. 264 «Ἀπ' ἄλλων ᾄδων ἐνδα-
 τίζεται τὸς ἑμὸς εὐπαθείας καὶ μακράωνος βίους» = ἐπαινεῖ κατὰ σειράν, ἀπαριθμεῖ. Παρὰ Λυκοφρ. 155 καταδρογούζω Παθ. «τὰ σὰ βέλεια θέλωμ' ἂν ἀδαματ' ἐνδατεῖσθαι» Σοφ. Οἶ. τ. 205, dividit, distribuo.
 Ἐνδασυλον' λογμῶδες, δασὺ Ἦσυχ.
 Ἐν-δαφίλεσμαι' εἶμαι: ἐλευθέριος, χα-
 ορίζω ἀφ' ὧντος Ἠλίοδ. 8, 14.
 Ἐν-δεδομένως' γαλαρῶς Φωτ. καὶ Σουίδ.
 Ἐν-δεεστέρως' ἰδ' ἐνδεής.
 Ἐν-δεής, 2' ἔχων ἑλλειψίν, ἔχων ἀνάγκην.
 «πολλῶν ἐνδεής», ἀντιθ. τῇ αὐτάρκειᾳ Πλάτ. πολ. 2, 369, καὶ συχνὰ «πόλλας πολλὰ δι-
 ὥλων» ἐνδεεῖς στρατηλάτου Εὐρ. ἰκ. 192.
 «-φιλοὺν ἀκοντιστῶν» Θουκ. 3, 97. «ὧν αὐ-
 τοὶ ἐνδεεῖς εἰσιν, οὐεῖς δὲ πλουτεῖται» Ἰσοκ. 2, 1. «οὐδὲν ἐνδεῖς ποιοῦμενος» = οὐδὲν ὑπό-
 λοιπον ἀφ' ὧντος Σοφ. Φιλ. 375 «μηδὲν ἐνδε-
 ῆς λιπεῖν Εὐρ. Φοιν. 385 «ἐνδεής τὴν ὥψιν»,
 περὶ τοῦ Κικλῶπος Λουκ. ἐνυαλ. θε. 1, 2.
 ὁθ. ὑπολειπόμενος, ἀσθενέστερος, πρὸ πάντ.
 ἐν τῷ συγκρ. «αἰσ/ρὰ σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
 ξένω φανήναι» = νὰ φανῶ εἰς τὸν ξένον ὡς κα-
 τώτερος σοῦ Σοφ. Φιλ. 520 «ἐνδεέστερα
 φαίνεται τὰ ἡμέτερα πρήγματα» Ἰπρ. 7, 48
 καὶ οἱ ἑρεξ. «τῇ παρασκευῇ = εἰς τὸν ἐξοπλι-
 σμὸν Θουκ. 2, 87. «ταῖς οὐσίαις Ἰσοκ. 4,
 105 καὶ ἄλλ. «τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεα λέ-
 γων» = τὰ χειρότερα Σοφ. Οἶ. Κ. 14, 32.
 ἔτι δὲ «γένος οὐδενὸς ἐνδεής» = οὐδενὸς ὑπο-
 λειπόμενος εἰς τὴν καταγωγὴν Ξεν. Ἰλλ. 7,
 1, 23. «ἐνδεέστεροί τι ἡμῶν ὅτι οὐ πεπαι-
 δεύονται», Κυρ. 2, 2, 1 «τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ
 πρᾶξι» = ὀλιγώτερον ἢ ὅ, τι δύνανται τις Θουκ.
 1, 70. ὁθ. μὴ ἐπαρκής, ἀντιθ. τῷ «ἰκανὸς
 πρὸς τὸν πόλεμον» Πλάτ. Πρωτ. 322. ἀτε-
 λείς = συνθηκαί Θουκ. 8, 36. τὸ ἐνδεῖς =
 τὸ περιωρισμένον τοῦ πνεύματος, 8, 83. «ἐν
 τῷ σώματι ἐνδεῖς τι ἔχειν» = ἔχω ἑλλειψίν
 τινα, ἐλάττωμά τι Ξεν. Κυρ. 8, 1, 40. Πα-
 ρατηρητέον ἔτι τὸ «σμηκοῦ τινος ἐνδ. εἰμι
 πάντ' ἔχειν» Πλάτ. Πρωτ. 329. ἐπὶ. «ἐνδεῶς
 ἔχειν τινός» = ἔχω ἰκανὸς Πλάτ. Νικ. 27,
 ἀντιθ. τῷ ἰκανός Πλάτ. Φαῖδ. 88. «ἐν-
 δεεστέρως ἔχειν», 74, Θουκ. 4, 39, indigus.
 Ἐν-δαεα, ἡ ἑλλειψίς, ἀνάγκη, ἀντιθ. τῇ
 πλεονεξίᾳ Πλάτ. Τίμ. 82, ὑπερβολή, Πρωτ.
 357, περιουσία, Γοργ. 487. «πλήρωσις τῆς
 ἐνδεας», 496. «ὅσον ἐνδεῖαν ἴσχει», Τίμ. 70,
 δι' ἐνδεῖαν = δι' ἑλλειψίν, ἕνεκα ἀνάγκης Δημ.
 18, 257. ἔτι δὲ «μετ' ἐνδεας», ἀντιθ. τῷ
 «μετ' εὐπορίας», 45, 67. «ἔτι δὲ εἰς τὸ πλ.
 Πλάτ. Φιλ. 51, πρὸ πάντ. ὁ Πολυδ. συχνὰ
 καὶ σώματος ἐνδεῖται=ἐλλείψει, ἐλαττώματα

Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22. πρὸ
 Ἐν-δαεμα, τὸ ἐν
 Πλάτ. Κριτ. 110. — ἐν-
 ας Δημ. 19, 256. indigens
 Ἐν-δεῖαν ὁμοῖ' δεικνύει
 ἐνδείξεν λέγος Ἀελίου
 «πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τὸ
 48. «ὅσοις τοῖς πάρος
 Αἴσχ. Πρ. 404. «τὴν
 ἀμφοτέραις οὐσαν» Πλάτ.
 μετ' ἀπαρ. καταδεικνύον-
 τινον δικαστηρίου δε-
 ρισκουάζω» (ἐνδείξις)
 δοκ. 2, 14. ἐνδεχθεῖς ἂν
 αὐτῷ ἐνδέδειται», 20,
 32. Μίσ. ἀ.) παρ' Ὁμ.
 λείδῃ ἐνδείξομαι, παρ-
 γοῦμ. ὁλέω στραφῇ παρ-
 γηθῇ παρ' αὐτῷ, κυρ. ὁ
 τοῦ' πρὸλ. Δημ. 17, 1.
 πρέσβεισι, ὡς καὶ 160.
 πάντ' ἐνδεικνύμενοι κα-
 κήνουν» δεικνύομαι παρ-
 κτῶ τὴν ἀγάπην τινός,
 6) ἀποδεικνύω, ἐλέγγυ-
 κνύμαι ὅτι οὐ σοφός ἐ-
 καὶ οὕτω συχνὰ «οἶόν ἐ-
 428, Ξεν. Κυρ. 8, 3,
 κνύω, δίδω ἐνδείξεις τῶ
 καὶ Ξεν. Ἄν. 6, 1.
 γνῶμην» = φανερώνω
 141. «ἔτι δὲ μετὰ δει-
 ἐνδείξομαι» = ὁλέω δε-
 θεᾷ Εὐρ. Βάκχ. 97, Ξε-
 πάντ. γ.) φέρω πρὸς α-
 μαί, ἐπιδεικνύομαι. —
 σθαί Πλάτ. Πρωτ. 307.
 ὁλέω νὰ συστηθῶ εἰς
 ἰδ' ἀνωτέρω α.) καὶ
 2, 33, Πλουτ. Κικ. 1.
 Ἐν-δείκτης, ὁ ὁ
 Φιλοστρ. delator.
 Ἐν-δεικτικὸς, 3' ὁ ὁ
 ἔτι δὲ κατηγορῶν Δ. Δ.
 Γαλιν. orientatorius.
 Ἐν-δαεκτος, 2' ὁ π
 τίμου Ἐπιγρ. εὐρεθ.
 Ἐν-δεῖματός, 2'
 προτρ. 127.
 Ἐν-δειματώω' φόδου
 Ἐν-δεινος, 2' λίαν δε-
 Ἐν-δεῖσις, ἡ τὸ δει-
 Πλάτ. νόμ. 12, 966 κα-
 κνέειν, φανερῶναι Π
 πάντ. ὅπως ἀποκτήσω
 πρὸς Ἀλέξανδρον ἐνδ
 γ) ἡ ἐνδείξις, κατηγορ
 συχνὰ παρὰ ῥήτορ. — ἐ-
 ἐνδ. ἔστω αὐτῶν πρὸ
 λεξ. ὅπου τὸ ἐγκλημ
 ὅπως ἐνεργηθῇ ἡ νόμ
 Ἐν-δεα, αἱ, αἱ,
 πανταχοῦ. οἱ ἐνδ' ε
 ἀρχὴ ἐξ ἐνδεκα ἀνθρ

ἐποπτεῖαν τῶν φυλακῶν καὶ ἐφροντίζον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν, πρὸ πάντων τῶν θανατικῶν. Ἐν δὲ τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ οἱ ἐνδεκα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ Ματθ. 28, 16, undecim. Ἐν-δεκα-ετής, 2' ἐνδεκα ἐτῶν Ἑπιγρ. Παλ. 1, 55.

Ἐν-δεκαζώω ἐορτάζω ἐν τῇ αὐτῇ τὴν δεκάτην ἡμέραν Ἀημ. 58, 40.

Ἐν-δεκάκις ἑνδεκα φορές Ἀριστοτ. Ζ' 1, 6, 4, undecies.

Ἐν-δεκά-κλίνας, 2' ἐνδεκα κλίνας τῆς τραπέζης περιλαμβανόντων - κεφαλῇ, οὕτως ἀνδράζεν ὁ Τηλεκλείδης ἀκούων τὴν μακραυλὴν κεφαλὴν τοῦ Περικλέους Πλουτ. Περικλ. 3.

Ἐν-δεκά-μηνος, 2' ἐνδεκα μηνῶν Ἰπποκρ. Ἐν-δεκά-πηνυς, 2' ὁ ἐνδεκα πῆχυν Ἐγγ. 11, 0, 494.

Ἐν-δεκα-πλασιάζω ἐνδεκα φορές ἐπαυλαυθάνω Πεταβ. οὐραν. σ. 368.

Ἐν-δεκά-πυρος, ο ὅσος, 2' ἐνδεκα πόδας μακρὸς Πολυδ. 1, 72.

Ἐν-δεκάς, ἄδους, ἡ ὁ ἀριθμὸς ἐνδεκα Πλατ. νόμ. 6, 771, Θεοκρ. 17, 84.

Ἐν-δεκά-σά-λα-λα ἄδους, 2' ὁ ἐνδεκα συλλαβῶν Ἡμριτ. σ. 45.

Ἐν-δεκά-ταῖρος, 3' ὁ τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν, εἰς ἐνδεκα ἡμέρας Θουκ. 2, 97 - ἔραμαι σχεδὸν ἐνδ. = ἐπὶ ἐνδεκα ἡμέρας Θεοκρ. 10, 12.

Ἐν-δεκα-τη-μόριον, τό' ἐνδέκατον μέρος. Ἐν-δέκατος, 3' ἐνδέκατος, ἀπὸ Ὁμ. ἀπανταχοῦ Ὀδ. 6, 374, Πρ. 772.

Ἐν-δεκα-έτις, ἰδιόσ, ἡ ἡ ἐνδεκα ἐτῶν Ἀντιστ. Σιδ. 85 (7, 104).

Ἐν-θε-κ-ήρης, ἡ - ναὺς' ναὺς ἔχουσα ἐνδεκα δάθρα κωπιλατῶν Ἀθην. 6, 203.

Ἐν-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ ἐνδέχομαι. Ἐν-δεκτόν ἐστι' ἐνδέχεται, εἶνε δυνατόν Ἀπολλων. π. συνθ. σ. 181.

Ἐν-δελέχεια, ἡ (πρὸς) ἐντελέχεια' εὐκρίεια, τὸ ἀδιείλεπτον Μενανδρ. π. Στοβ. ἀνθ. 29, 19 "παλιτρὴν κοιλαίνει βανίης" Χοιρίλ κατὰ Ναϊκίον σ. 169, assiduitas.

Ἐν-δελεχέω διαρκῶ, ἀδιαλείπτως, διαμένω, ὀ. μτγν. ἔτι ἐν-δε-λε-χίζω, continuo.

Ἐν-δελεχής, 2' διαρκῶς ἀδιάλειπτος - "μνήμη ἐνδελεχὴ παρέχεσθαι" Πλατ. νόμ. 4, 717 καὶ οἱ ἑφεξ. - πάλεμος Πλουτ. Περικλ. 19 "τὸ περὶ τοὺς πόρους ἐνδελεχέει", Μαρ. 6' ἐπὶ ἐν-δε-λε-χῶς, π. χ. - ῥέειν Πλατ. Τίμ. 43 "μεῖναι ἐνδ. καὶ ἐντόνως μὴδὲν ἄλλο πράττοντα", πολ. 7, 539.

- πίνειν ἐνδ. τὸ ποτῆριον Διοδ. κωμ. Ἀθην. 10, 431 καὶ συχνά μτγν. ἔτι παρὰ τὸ ἀεί.

Ἐν-δελεχισμός, ὁ ἀδιάκοπος ἐξακολούθησις Ἰώσ.

Ἐν-δελεχίζω ἡ ἐνδελεχέω.

Ἐν-δεκα, τό' τὸ προστεθεῖον, περιδέραιον Διοσκ.

Ἐν-δέμω ἐντός τινος οἰκοδομῶ ἐνδεδμηγνται Θεοκρ. 17, 82, οἰκοδομῶ, παραικοδομῶ "τάς διασφαγὰς ἐνδιδέμας" Ἡρ. 3, 117. Μέσ. Νικ. Θηρ. 419, onituro.

Ἐν-δεξιόμαι εἰς τὸ δεξιὰ λαμβάνω, μέ

τὴν δεξιὰν λαμβάνω - βωμὸν Εὐρ. 1. Α. 1473.

Ἐν-δενδύλλειν ἐμβλέπειν Ἦσυχ. ἔδε δενδύλλω.

Ἐνδενθρος ὁ Ζεὺς παρὰ Ῥοδίοις ἡ ἑπών. τοῦ Διονύσου παρὰ Βοιωτοῖς Ἦσυχ.

Ἐν-δεδίως, 3) ὁ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ἐνδ. σὺ ποδὶ παρασπιστὴς γεγώς Εὐρ. Κυχλ. 6.

Ἐνδέξια σήματα = σημεῖα εἰς δεξιὸν καιρὸν, ἄσια σημαίνοντα Ἰλ. 1, 236, ὡς καὶ - τέρρα Κελλ. Ζεὺς, 69' ἔτι δὲ ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος - ἔργα Ὁμ. Ὀμ. ἔργ. 454. Συνήθ. ἐπὶ ἑμ. - ἐνδέξια α' α' εἰς τὸ δεξιὸν μέρος.

"-τίς ἐρέστη" ἐνδέξια πλευροῖς Εὐρ. Ἰππ. 1360 - 6) πρὸς τὰ δεξιὰ, εἰς τὰ δεξιὰ περίε' ταύτην ἐξ τῆς διεσθύνουσι παρετήρουσαν πάντοτε εἰς τὰς θυσίας καὶ τὰς ἄλλας συναθροίσεις ὡς φέρουσαν εὐτυχίαν - ὅσας ἐνδέξια πᾶσιν ὀνομάζει = ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους, πάντοτε εἰς τὸν πλησιέστατον δεξιὰ καθήμενον Ἰλ. α, 507 "δεῖξ' ἐνδ. πᾶσιν" = εἰς τὴν κλήρωσιν, ἡ, 184' "ὅθ' ἔμεν αἰτήσωμεν ἐνδ. φῶτα ἔκαστον", περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις ἐπαίτων περιέρχεται Ὀδ. ρ, 365. Παρ' Ἠγησιπ. 7 (7, 545) "τὴν ἐπὶ πυρᾷ ἐνδέξια φασὶ κέλευθον Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς ἄγειν" = ἡ δεξιὰ ἀπάγουσα καὶ διὰ τοῦτο εὐτυχῆς ὁδὸς ἐπὶ ἐνδέξιος Σγολ. Θουκ. 2, 41.

Ἐν-δεξίσματι τῇ δεξιᾷ χειρὶ κατέχω, ἐναγκαλίζομαι Εὐρ. 1. Α. 1473.

Ἐν-δεξίως ἔδε' ἐνδέξιος.

Ἐν-δεόντως ὀλίγον - ἔχειν = ἔχω ἔλλειψιν, ἔχω πολλὰ ὀλίγον Παλιν. τ. 6, σ. 504.

Ἐνδέρα, ἡ πόλ. Αἰθιοπίας Στράβ.

Ἐν-δεσαις, ἡ τὸ ἐν τινι δένειν, προσδένειν, περὶ τοῦ συνδέσμου τῶν ὀστέων Ἰπποκρ. καὶ Πολυδ. 6, 23, 11' μτρ. διακολλήσεις, ἐμπόδιον, ἀτυχία Μ. Ἀντων. 10, 28, nexus.

Ἐν-δεσμα, τό' δέμα δι' οὗ τι δένεται, ἡ καὶ αὐτὸ τὸ δένόμενον.

Ἐν-δεσμέω προσδένω Δ. Σικ. 30, 40.

Ἐν-δεσμέω τῷ ἄνω. Διοσκ. 4, 43.

Ἐν-δεσμος, ὁ 1) δεσμὸς ἐντός, δεσμὸς Διοσκ. 3, 97' 2) σύνδεσμος, ἐυλοδέματα κοιν. Βασίλ. 3, 6, 10.

Ἐν-δετος, 2' προσδεδεμένος, πιασμένος Ἐπ. ἀδ. 419 (9, 372), irritatus.

Ἐν-δευκές ὁμοιον. ἐμφορὲς Ἦσυχ.

Ἐν-δεύομαι ἐμβαπτίζω, χρωματίζω - βάμματι Νικ. ἀλ. 414, intingo.

Ἐν-δέχομαι, ἰων. ἐνδέχομαι δέχομαι προσδέχομαι, λαμβάνω ἐπάνω μου - ταλαιπωρίαις Ἡρ. 6, 11' - αἰτίαν ἐξηγ. ὑπὸ τοῦ ἐπομ. - καὶ φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι Δημ. 19, 37' πρὸ πάντων ἐδέχομαι, ἐπιτρέπω, παραδέχομαι - ἀλόγως τινός Ἡρ. 7, 236 καὶ συχνά (- ἀπόστασις = συνενοοῦμαι πρὸς ἀνταρσίαν, 3, 236) Ἀριστ. ἰππ. 632' - τὰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων καλῶς λεγόμενα Θουκ. 3, 31' - λογισμὸν, 4, 10' ἀπολ. "εἰ μὲν ἐνδέχεται καὶ βούλεσθαι μοι χρῆσθαι προθύμῳ" Εὐρ. Ἡρακλ. 549' "εἰάν ἡ φύσις ἐνδέχεται καὶ μὴ δυσχεραίνει" Πλατ. νόμ. 8, 834' - μεταδολῆν, Φαίδ. 78 καὶ συχνά, ἀκροῶμαι Εὐρ.

Ἐν-δέχομαι εἰς τὸ δεξιὰ λαμβάνω, μέ

τὴν δεξιὰν λαμβάνω - βωμὸν Εὐρ. 1. Α. 1473.

Ἐν-δενδύλλειν ἐμβλέπειν Ἦσυχ. ἔδε δενδύλλω.

Ἐνδενθρος ὁ Ζεὺς παρὰ Ῥοδίοις ἡ ἑπών. τοῦ Διονύσου παρὰ Βοιωτοῖς Ἦσυχ.

Ἐν-δεδίως, 3) ὁ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ἐνδ. σὺ ποδὶ παρασπιστὴς γεγώς Εὐρ. Κυχλ. 6.

Ἐνδέξια σήματα = σημεῖα εἰς δεξιὸν καιρὸν, ἄσια σημαίνοντα Ἰλ. 1, 236, ὡς καὶ - τέρρα Κελλ. Ζεὺς, 69' ἔτι δὲ ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος - ἔργα Ὁμ. Ὀμ. ἔργ. 454. Συνήθ. ἐπὶ ἑμ. - ἐνδέξια α' α' εἰς τὸ δεξιὸν μέρος.

"-τίς ἐρέστη" ἐνδέξια πλευροῖς Εὐρ. Ἰππ. 1360 - 6) πρὸς τὰ δεξιὰ, εἰς τὰ δεξιὰ περίε' ταύτην ἐξ τῆς διεσθύνουσι παρετήρουσαν πάντοτε εἰς τὰς θυσίας καὶ τὰς ἄλλας συναθροίσεις ὡς φέρουσαν εὐτυχίαν - ὅσας ἐνδέξια πᾶσιν ὀνομάζει = ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους, πάντοτε εἰς τὸν πλησιέστατον δεξιὰ καθήμενον Ἰλ. α, 507 "δεῖξ' ἐνδ. πᾶσιν" = εἰς τὴν κλήρωσιν, ἡ, 184' "ὅθ' ἔμεν αἰτήσωμεν ἐνδ. φῶτα ἔκαστον", περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις ἐπαίτων περιέρχεται Ὀδ. ρ, 365. Παρ' Ἠγησιπ. 7 (7, 545) "τὴν ἐπὶ πυρᾷ ἐνδέξια φασὶ κέλευθον Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς ἄγειν" = ἡ δεξιὰ ἀπάγουσα καὶ διὰ τοῦτο εὐτυχῆς ὁδὸς ἐπὶ ἐνδέξιος Σγολ. Θουκ. 2, 41.

Ἐν-δεξίσματι τῇ δεξιᾷ χειρὶ κατέχω, ἐναγκαλίζομαι Εὐρ. 1. Α. 1473.

Ἐν-δεξίως ἔδε' ἐνδέξιος.

Ἐν-δεόντως ὀλίγον - ἔχειν = ἔχω ἔλλειψιν, ἔχω πολλὰ ὀλίγον Παλιν. τ. 6, σ. 504.

Ἐνδέρα, ἡ πόλ. Αἰθιοπίας Στράβ.

Ἐν-δεσαις, ἡ τὸ ἐν τινι δένειν, προσδένειν, περὶ τοῦ συνδέσμου τῶν ὀστέων Ἰπποκρ. καὶ Πολυδ. 6, 23, 11' μτρ. διακολλήσεις, ἐμπόδιον, ἀτυχία Μ. Ἀντων. 10, 28, nexus.

Ἐν-δεσμα, τό' δέμα δι' οὗ τι δένεται, ἡ καὶ αὐτὸ τὸ δένόμενον.

Ἐν-δεσμέω προσδένω Δ. Σικ. 30, 40.

Ἐν-δεσμέω τῷ ἄνω. Διοσκ. 4, 43.

Ἐν-δεσμος, ὁ 1) δεσμὸς ἐντός, δεσμὸς Διοσκ. 3, 97' 2) σύνδεσμος, ἐυλοδέματα κοιν. Βασίλ. 3, 6, 10.

Ἐν-δετος, 2' προσδεδεμένος, πιασμένος Ἐπ. ἀδ. 419 (9, 372), irritatus.

Ἐν-δευκές ὁμοιον. ἐμφορὲς Ἦσυχ.

Ἐν-δεύομαι ἐμβαπτίζω, χρωματίζω - βάμματι Νικ. ἀλ. 414, intingo.

Ἐν-δέχομαι, ἰων. ἐνδέχομαι δέχομαι προσδέχομαι, λαμβάνω ἐπάνω μου - ταλαιπωρίαις Ἡρ. 6, 11' - αἰτίαν ἐξηγ. ὑπὸ τοῦ ἐπομ. - καὶ φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι Δημ. 19, 37' πρὸ πάντων ἐδέχομαι, ἐπιτρέπω, παραδέχομαι - ἀλόγως τινός Ἡρ. 7, 236 καὶ συχνά (- ἀπόστασις = συνενοοῦμαι πρὸς ἀνταρσίαν, 3, 236) Ἀριστ. ἰππ. 632' - τὰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων καλῶς λεγόμενα Θουκ. 3, 31' - λογισμὸν, 4, 10' ἀπολ. "εἰ μὲν ἐνδέχεται καὶ βούλεσθαι μοι χρῆσθαι προθύμῳ" Εὐρ. Ἡρακλ. 549' "εἰάν ἡ φύσις ἐνδέχεται καὶ μὴ δυσχεραίνει" Πλατ. νόμ. 8, 834' - μεταδολῆν, Φαίδ. 78 καὶ συχνά, ἀκροῶμαι Εὐρ.

Ἄνδρ. 1238. Πολλὰ. δὲ ἀπροσώπ. εἶνε ἐπι-
τετραμένον. πηγαίνει, εἶνε δυνατόν «καθ-
᾽ ὅσον» καὶ «εἰς ὅσον ἐνδέχεται» Πλατ. Φαίδρ.
271, πολ. 6, 501. «τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται
τὰ τοχόντα ποιεῖν» = οἱ κακοὶ δύνανται νὰ
κάνωσιν Ἰσοκ. 1, 48. «-αὐτῷ ἔλθῃ» Δημ.
32, 25. «οὐκ ἐνδέχεται ζῆν ἀνευ κακοῦ τινος
τούτου» Διφίλ. π. Αθῆν. 6, 227. Συχνὰ παρ'
Ἀριστοτ. «δοκεῖ ἐνδέχεσθαι, ἤθ. Νικ. 1, 5,
6. «τὰ ἐνδεχόμενα ἄλλως ἔχειν» = ὅσα δύ-
ναιτο νὰ ἔχωσι καὶ ἄλλως, 6, 6. «εἰς τὸ
ἐνδεχόμενον» = κατὰ τὸ δυνατόν Ὑπερίδ. π.
Στοδ. ἀνθ. 124, 36, Πλουτ. παιδ. ἀγ. 4.
«ἐκ τῶν ἐνδεχομένων» Ξεν. ἀπομν. 3, 9, 4.
«κατὰ τὸ ἐνδ.» Δ. Λαερ. «ἐπ' ὅσον ἦν ἐνδε-
χόμενον» Δ. Σικ. 1, 93. καὶ ἐνδεχόμεναι τι-
μωρίαι· παῖ νόμιμοι τιμαὶ Λυκούργ. 119 καὶ
μτγν. admitto, recipio.

Ἐν-δεχομένως, ἐπίρ. κατὰ τὸ δυνατόν Δημ.
18, 165, ἐν τῷ ψήφισματι Πολυδ. 21, 9, 3.
Ἐν-δέω δένω, προσδένω, στερεῶ δένω, εἰς τι
δένω Ὀδ. ε, 260, καὶ μτγ. «Ζεὺς ἐνέδησέ με
ἄτῃ» = ὁ Ζ. με ἔδεσεν εἰς τὴν συμφορὰν, ὥστε
δὲν ἤδυνήθη νὰ λυθῇ πάλιν ἀπ' αὐτῆς Ἰλ.
6, 111, ι, 18, Σοφ. Οἰ. Κ. 530. «ἀναγ-
καίη ἐνδῆν» Ἡρ. 1, 11 καὶ παθ. 9, 16.
ἔτι δὲ «ὀρκίους ἐνδεδέσθαι», 3, 19 παρ' Εὐρ.
καὶ μέσ. «ὀρκους ἐνδεδεμένα ποῖν» = δέσασα
πρὸς λαοτὴν, Μηδ. 162. «μοχλοῖσιν ἐνδύσαν-
τες» Ἀριστ. σφ. 113. «τὸν τοῦ Κόρου δασμὸν
εἰς τὸν νόμον» Πλάτ. νόμ. 3, 695. «-ψυχῆς
περιόδους ἐς σώμα», Τίμ. 43. ἔτι δ' «ἐν τῷ
σώματι ἐνδεδῆναι», Φαίδ. 92. «ἐνδεδεμένος τῇ
χάρτι τινος» = δεμένος πρὸς τινα διὰ χάριν
Πολυδ. 20, 11, 10. «-εἰς τὴν πίστιν», 6,
17, 8. «-εἰς πολλὰ συναλλάγματα» = χρεω-
στών, 13, 1, 3. «ἔτι δ' «ἐνδεδεμένοις
Ἐπ. ἀδ. 10 (12, 88), περὶ μανιώδους ἔρωτος,
«ἐνδεδεμένοι ἀστέρες» = ἀπλανεῖς ἀστέρες
Ἀριστοτ. π. οὐραν. 2, 8. Εἰς τὸ μέσ. ὡς ἀ-
νωτέρ. «συκοφάντην ἔθαγε ὡς περ κέρπμον
ἐνδυσάμενος» Ἀριστ. Ἀγ. 905. «δεσμῷ Θε-
οκρ. 24, 27 καὶ μτγν. «ἄς (νήσους) ἐνδεδεται
Αἰγαίαν ὕδωρ» Ἀρχιμην. 1 (Παράρτ. 15).
«-πλίνθους εἰς ἀσφαλτόν» Δ. Σικ. 2, 7, illigō
Ἐν-δέω (ἴδε δέω, δεῖ) ἔγω γελῶν, εἰμαι
ἐλλειψῆς, ἔλλειψω. «ὅσον ἐνδέουσι αἱ εἰκόνες
ταῦτά ἔχειν ἐκείνοις, ὧν εἰκόνες εἰσιν» = ὅσον
λείπει εἰς αὐτάς, ὥστε Πλάτ. Κρατ. 432.
«τὴν μουσικὴν ἔφαμεν ἐνδῆν καθαρότητος»,
Φιλ. 62, ἀντιθ. τῷ περιεῖναι, πολ. 3, 416.
«τίνας ἐνδέουσι, μὴ οὐ χωρεῖν» = τί μᾶς λεί-
πει ἀκόμη; Εὐρ. Τρ. 772. «ἐνδῆν τι τῷ ἔργῳ
φασί» Λουκ. Τυρανν. 10 καὶ συχνὰ ἔτι δὲ
ἀπροσ. λείπει τι εἰς τινα, τινὲς τίνος, π. γ.
«τοῦ Ἰσού ἡμῖν ἐνδεῖ» Πλάτ. Εὐθυδ. 292.
«πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 41 καὶ
οἱ ἐξ. τοχυρότερον τοῦ προσδεῖ Δημ. 1,
19. «τί ὅμιν ὑπάρχει ἢ τίνος ἐνδεῖ» Ξεν. Κυρ.
4, 3, 8. Μέσ. στεροῦμαι, πάσχω ἔλλειψιν· ὀρι-
μύτητος Πλάτ. πολιτ. 311. «στρωμάτων ἐνδε-
ηθέντες» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 30 καὶ συχνὰ μτγν.
Πλουτ. Ἀριστ. 25. ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων
«οἰκος ἐνδεόμενος οἰκετῶν» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 26.

Ἐν-δῆτς, δαρ. Ἐνδᾶτς, ἴδος, ἢ θυγ.
Χείρωνος (ἢ Σκίρωνος Σγολ. Ἰλ.) καὶ Χαρι-
κλούς, σὺς Αἰακοῦ, μήτ. Πηλέως Πινδ. Ἀπολδ.
Ἐν-δῆλος, 2. ἔπιτε. τὸ ἀπλοῦν, φα-
νερόν, προφανές· ἀρ' ἐνδῆλα καὶ σαφὲς λέγω·
Σοφ. Ἀντ. 401, Ἀριστ. ἱππ. 1277. μετὰ
μετγ. «ἐνδῆλος τι ἐγένετο ἀχθόμενος Πλάτ.
Φαίδ. 88. «ἐνδῆλότητα προὔλεγον» Θουκ.
1, 139, manifestus.
Ἐν-δῆμῳ εἰμαι εἰς τὸν τόπον, εἰς τὴν πα-
τρίδα μου Λυσ. 9, 5 καὶ μτγν. «ἔτι δὲ μτγ.
«ἐνδεδῆμῳ ὁ θεὸς εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν»
Χαρτ. 6, 3, adsum.
Ἐν-δῆμῳ, ἢ παρουσία Ησυχ. καὶ Ἐπιγρ.
1331 καὶ συχνὰ, praesentia.
Ἐν-δῆμιος, 2. ἐνδῆμιος, ἐπιδήμιος Ὀππ.
ἀλ. 4, 264.
Ἐν-δῆμι-ο-υργῶν ἐντὸς τίνος παρασκευάζω
Πλουτ. ἤθ. σ. 664.
Ἐν-δῆμιος, 2. ὁ εἰς τὸν λαόν, ἐντόπιος
Δισχ. ἔκ. 668. παρών, Χρ. 563, ἀντιθ. τῷ
ξένος Ἡρ. 223. ἀποδημηταί, ἀντιθ. ὁ
εἰς τὸ ἐνδημοῦν, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλε-
στον μένουσι πάντοτε εἰς τὴν πατρίδα Θουκ.
1, 70. Παρ' Αἰσγιν. 1, 20, 21 εὐρηται «ἀρχὴ
ἐνδ.» ἐναντ. εἰς τὸ ὑπερδῶρις· - πόλεμος
= ἐμφύλιος πόλ. Δ. Ἀλ. 8, 83, ἰδιᾶζων εἰς
τὸν λαόν, ἐπιχωριάζων, ἐθνικός· - νοσήμα-
τα Ἰπποκρ. Ἐν γέν. αὐτοῦ εὐρισκόμενος, ἔτι
δὲ περὶ ξένων Αἰν. τακτ. 10.
Ἐν-δῆρον· τόπος ἐν Δαλματία Πτολ.
Ἐν-δῆα, ἢ μεσημβρία Ησυχ. ἴδ' ἐνδῆος.
Ἐν-δῆα· ἐλάλῳ περὶ τίνος διαβάλλω Λουκ.
π. διαβολ. 24.
Ἐν-δῆα· γράφω ἐντὸς διαγράφω Γρ. Νυσ.
Ἐν-δῆαγρος, ὀρθότ. Ἐναγρος ἔπων. Ἀρ-
τέμιδος· Ησυχ.
Ἐν-δῆ· ἀνερ-ανερ-νῆ· εἰς τὸν ἀέ-
ρα ὡς ἀνήρ διακοιμῶν Ἀριστ. εἰρ. 831,
περὶ τῶν ποιητῶν τῶν διουράμενων, κατὰ τὴν
εἰκασ. τοῦ Ῥεσιγίου ἐνδοεραϊθερινή· εἰς.
Ἐν-δῆ· ἀέριος ἴδ' ἐνδῆος.
Ἐν-δῆζω· ἐντὸς τίνος ὑφαίνω· ἐνεδιᾶσθαι
εἰς ἐνεπαλᾶκην Ησυχ.
Ἐν-δῆζω (ἐνδῆος) ἡσυχάζω τὴν μεσημ-
βρίαν Πλουτ. Ρωμ. 4, Λουκουλλ. 16.
Ἐν-δῆ· θεός, 2. ὁ ἐν τῇ διαθέσει, τῇ ψυ-
χῇ ἐνδομύχος· - λόγος = ὅ, τι τις ἐνδομύ-
χος ἐν τῷ νῷ σκέπτεται, κατ' ἀντιθεσιν
πρὸς τὸ ἐκφραζόμενον τὸ προσωρικόν ἢ
«ἐν προφορᾷ» Φίλων. καὶ ἄλλ. μτγν. ἔτι δὲ
βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν ἐντετυπωμένος· ἐπίρ.
«ἐνδιαθέτως λέγειν» ῥητ.
Ἐν-δῆ· θέω· τρέχω διὰ τίνος Γρ. Νυσ.
Ἐν-δῆαθῆ· διαθέκη Ἀρετατ. σ. 941.
Ἐν-δῆ· ὁ θεός, λόγος· πᾶς ἄγραφος Ησυχ.
οὗτος καὶ αἱ κανονικαὶ βίβλοι λέγονται ἐνδῆ-
αθκοὶ Ὠριγέν. Φιλοκ. κ. 3, σ. 21. ἐπίρ.
ἐνδιαθέτως· Κασδρην.
Ἐν-δῆ· ὀρύπτω· ὀρύπτομαι, καμνω
τσακίσματα πρὸς τινα, τινὲς Θεοκρ. 3, 36.
Ἐν-δῆ· αἰσάομαι, ἰων. -τέομαι· ἐντὸς τι-
νος διατρέφω, κατακῶ· - ἐν τῷ ἐαυτῷ Ἡρ.
8, 41. «-οἰκία ἡδίστη ἐνδιατασθαι» Ξεν.

ἔπαινον. 3, 8, 8 καὶ μὲν. μτφ. «-ἡ ἐπίνοια ἐπὶ ἡμῖν ἐνδιαίτῃται» Πλουτ.

Ἐν-διαίτημα, τό· οἰκῆμα, κατοικία Δ. Ἀλ. 1, 37 καὶ ἄλλ. μὲν. Ἀπ. ἔμφ. π, 2, 43· τόπος ἡδονῆς, διασκεδάσεως Πολυδ. 1, 74, ἔν-διαίτημα, τό· ἐνδιαίτημα Κωνστ. Ἰσουλ. Μακ.

Ἐν-διά-χειμαι· ἐντός τινος καίμαι, εἶμαι ἰσως. ἀρχ. 12, 2, 8.

Ἐν-δια-χειμένως· ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐνδομοχῶς ἐνέ τις διατεθειμένος, διανοεῖται Ἑρμυ. πρόλ. ἐνδιαίτῃ.

Ἐν-δια-κοσμέω· ἐντός τινος διακοσμῶ Ὀκελλ. 3, 1, ἡμέτε.

Ἐν-δι-αλλάσσω· ἡ -τιω· ἐντός τινος μεταβάλλω Ἀριστ. φυσιογ. 1, ἱμμήτο.

Ἐν-δια-μένω· διαρκῶς ἐντός τινος μένω Δ. Ἀλ. 8, 62.

Ἐν-δια-πλέκω· ἐντός τινος διαπλέκω Γρ. Νουσ. τ, 1, σ. 404.

Ἐν-δια-πρέπω· διαπρέπω, ἔξεχω εἰς τι, τινί Εὐστ. Ὀδ. σ. 1941.

Ἐν-δια-ρρέω· ἐντός διαρρέω Γρ. Νουσ. τ, 1, σ. 404.

Ἐν-δια-σκέυω· 2' ἔχων πάντα τὸν ῥητορικὸν στολισμὸν Ἑρμυ. πειρὰς τ, 1, σ. 62.

Ἐν-δια-σπείρω· ἐντέλειω εἰς τι, διασκορπίζω μὲν. «ἐνδοσκοπεῖται διαφοραῖς» Πλουτ. Νουσ. 17, interposito.

Ἐν-δια-στέλλομαι· εἰς τι ἐξηγοῦμαι, διαπαρηγνίζω Στob. ἐκλ. ἡ 2, 7, explicio.

Ἐν-δια-στρέφω· εἰς τι διαστρέφω Εὐσεβ. Δ. Βασίλ. Μ. ἐπιστ. 20' ἐπὶ ἐνδιαστρεφόμενος διαστρεφόμενος - καὶ φράζω Εὐσεβ.

Ἐν-δια-τακτός· 2' προγεγραμμένος, διατεταγμένος Ἀνδρ. Κρητ.

Ἐν-δια-τάσσω· ἐντός τινος μετ' ἄλλα ὁρίω τι καὶ τακτοποιῶ - τραπεζὶν Ἠλ. 7, 59.

Ἐν-δια-τελέω· ἐντός διατελέω Μιχ. Ἀποστ. παροῖμι.

Ἐν-δια-τίθημι· ἐντός διατίθημι Πλωτίν.

Ἐν-δια-τριβή, ἡ· τόπος ἐν ᾧ διατρίβει

«-λιμήν = ἀγορὰ καὶ ἐνδιατρίβει» Μουσ. Ἐν-δια-τρίβω· ἐντός τινος, εἰς τι διατρίβω,

μετὰ αὐτὸ περὶ τὸν καιρὸν μου Πλατ. Γοργ. 448 καὶ ἄλλαχ' ὑπὸ πάντ. περὶ πνευματ.

ἀσχολίων· «λόγους Λουκ. Νιγρ. 7' - περὶ τὴν μουσικὴν Ἀθην. 14, 623. Ἐπὶ τόπου Θουκ. 5, 12' - αὐτὸ δὲ Δ. 33, 5' - τῇ

χωρᾷ Πολυδ. 3, 88' - κατὰ τὴν Ἰταλίαν» Δ. Σικ. 14, 107' ἔτι δὲ «-τοιοῦτοις ἀνθρώποις» = μετὰ τοιοῦτων ἀνθρώπων Λουκ.

Ἀλεξ. 33' συγγὰ παρὰ ῥήτορας, περὶ μὲν τὸν καιρὸν μου, χρονοτριβῶ, βραδύνω

«-ἐνδιέτριβε καὶ οὐδὲν ἐποίησεν» Δ. 48, 20' ἔτι δὲ προσθεμένου τοῦ χρόνου Ἀριστ. βατρ. 714, Θουκ. 2, 85 καὶ μετὰ μτφ. - πλέοντες, 3, 29' «ἐν τοῖς καλοῖς ἐν ἐνδι-

ατρίβειν τὴν ὄψιν» = ἀφ' ἧς τὸ βλέμμα νὰ διατρίβω ἐπὶ τῶν ὤψεων Ξεν. Κυρ. 6, 1, 15.

Ἐν-δια-τριπτόν· δεῖ ἐνδιατρίβειν Λουκ. Ἰσουλ. Μακ.

Ἐν-δια-τριπτικός, 3' ἀμείνων εἰς τι διατρίβων· «-τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς» Μ. Ἀντ. 1, 16.

Ἐν-δια-τριπτός, 2' χρόνος καθ' ὃν τις διατρίβει Εὐκ. Μ. σ. 342.

Ἐν-δι-αυγέω· ἐντός λάμπω Σχολ. Ἀράτ. 109.

Ἐν-δια-φαίνομαι· εἰς τι διαφαίνομαι Γρ. Νουσ.

Ἐν-δια-φείρω· ἐντός τινος διαφείρω, καταστρέφω, ἑξαρνίζω Ἰπποκρ. καὶ Πλουτ. ἡ 0, σ. 658.

Ἐν-δια-φύλασσω, ἡ -τιω· ἐντός διαφυλάττω Θεοφ. Βουλγ.

Ἐν-δια-χειμάζω· διαχειμάζω εἰς τι - νή-σῳ Στράβ. 2, σ. 100.

Ἐν-δια-χρίω· ἐντός ὧλες χρίω, ἀλείφω.

Ἐν-δι-άω (ἔνθιος)· εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἐν γένει εἰς ἕνα τόπον διατρίβω, ἐντός τινος κατοικῶ «ἀλλυγίων-ἐνδιόουσα βάτοις» Ἀγαθ. 25 (5, 292)· «ἐνδιόουσα Θεοκρ. 22, 44' μτφ. «-ἐλπίς ἐνδιόει ὅμμασι» Παυλ. Σιλ. 17 (5, 270)· ἔτι δὲ μέσ. Ὁμ. Ὀμν. 32, 9' - μτφ. «ποιμένες μᾶλα ἐνδιόασσαν» = ἀφ' ὧν τὰ πρόβατα νὰ βύσκωσιν εἰς τὸ ὑπαίθριον Θεοκρ. 16, 38, περιδιόω.

Ἐν-διόασκω· διόασκω Σχολ. Φιλ. 851.

Ἐν-διόσσω· ἐνδύω Μακρ. 15, 17 καὶ μὲν. ἔτι δὲ παθ.

Ἐν-δίδωμι· ἐντός τινος δίδω· 1) εἰς τὴν χεῖρα δίδω, ἐγχειρίζω· τινί τὴν φιλόλην Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8' «-καὶ μοι χερεὶ τις ἐνδο-τῶ στήριγμα» Εὐρ. Ι. Α. 617' καὶ πολλάκι.

Ἐν γέν. παραδίδω, καταλείπω, «-ἱμαστὸν τοῖς πονηροῖς» Ἀριστ. πλ. 781' - τῇ τύγῃ Εὐρ. Τρω. 687' «-ἐαυτὸν τῷ ἀπίστῳ» Πλατ. Φαῖδρ. 241' «πόλιν, τὰ πράγματα» Θουκ. 4, 89' «-πράγματα ἐνδοῦναι τῷ δήμῳ» = κα-

ταλείπω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἰς τὸν λαόν, 2, 65' - τοῖς πολεμικοῖς, ὀπνοπονη- μένης προδοσίας Πλατ. πολ. 8, 567, Ξεν. καὶ ἄλλ. «-ἐπὶ τὴν τοιαύτην αἰρεσιν» = τοιοῦ-

τον σχέδιον ἐγχειρῶ Πολυδ. 9, 33, 11' 2) δίδω, ὑποβάλλω· «-πρόφασιν τινί Θουκ. 2, 87 καὶ οἱ ἄλλοι. - λαβὴν Ἀριστ. ἱππ. 844, ὡς καὶ «-ἀφ' ὧν λόγων» Εὐρ. Ἑκ. 1239' - καὶ ῥὺν = παρέχω ἐδικαίαν Δ. 4, 18' «-τὴν ῥήμασι αἰσθησὶν τοῖς ἀνθρώποις, Πλατ. νόμ. 672' «-ὀφθαλμοῖς, ὡς οὐκ εἰσὶ ὁμοῖοι, 10, 887' ἔτι δὲ «-λόγῳ σπασμὸν ἐνδοῦσαι» = προσενδοῦσαι Θουκ. 2, 49' «-ἐλ- πίδαε τινί = δίδω, ἐμποῖαι ἔλ. Πλουτ. Ἀλκ. 14' 3) φέρω εἰς φῶς, ἀποδεικνύω· «-δικαιοσύνην καὶ πιστότητα» Ἠρ. 7, 52' «-μαλὸν οὐδὲν» = δὲν δεικνύω οὐδὲν ἐπιει- κές, οὐδὲ μὲν ἐνδοῖν, 3, 51, 105, Ἀριστ. πλ. 488 καὶ Εὐρ. Ἑλ. 508' 4) δίδω ὀρίζω, πρὸ πάντων τὸν τόπον Λουκ. ῥητ. κ. 13' «τὸ πρῶτον αὐθόνην τοῖς Ἀπελαιδιμόνοις πρὸς τὴν μάχην δ' αὐτοῖς ἐνδιόωσι» αὐτοῖσι πρόλ. Πολυκ. 1, 10 καὶ Δ. Ἀλ. 7, 72' «-ἐνδοῦσαι τοῖς ἱπποῖς τὸ ὀρχητικὸν μέλος» Ἀθην. 1, 2, 520' 78 καὶ ἐνδοῖσιν 5) ἐν- δίδω, ἐπιτρέπω· «-λόγων = συνδίδωμι Εὐρ.

Ἄνδρ. 965. «ὅσον ἐνέδωκαν αἱ μοῖραι» = ὅσον ἔφησαν, ἐπέτρεψαν αἱ μ. Ἦρ. 1, 91, ὁμο-
λογῶν - διὰ τοῦτο Πλάτ. Γοργ. 499. - οὐδὲν =
εἰς τίποτε, κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ὑποχωρῶ
Θουκ. 2, 12. 66. ἀμτδ. (δηλ. ἐαυτόν), ὑπο-
χωρῶ Θουκ. πρὸ πάντ. εἰς τὸν πόλεμον πα-
ραδίδωμαι, 4, 127. «πρὸς τὴν εἰρήνην» = ἔχω
κλίειν πρὸς τὴν εἰρήνην Πλούτ. Πύρ. 18.
ἔτι δὲ «- πρὸς τὸν ὕπνον» Πλούτ. Σολ. 28.
66. ἐνδουναί = πρὸς τὰς ἡδονὰς = παραδίδω-
μαι εἰς αὐτὰς Ἀριστοτ. καὶ μετ. - οἷα τω =
ἀφ' ὧν νὰ με κυριεύσῃ εὐσεπλάγχνη Θουκ. 3,
37. 66. ἐκδίδω, γίνωμαι δούνατος «τοῖς γρω-
μίνοις πλείοσιν ἀφροδισίοις ἐνδιδόσιν τὰ ὅμ-
ματα φανερώς» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 2, 7. περὶ
ἀφροδισίων, ἱατρ. καὶ ἐν γέν. περιπίπτω εἰς
παρακμήν «τῶν ἐρεισμάτων ἐνδόντων» Πολυδ.
5, 100, 5. - ἡ δύναμις Πλούτ. Δημητρ. 19.
«τὸ ἐνδιδόν ἐν τοῖς πόνοις» = τὸ χαλαρώνειν,
παραλύειν Λουκ. Ἀναθ. 26, 6. χύνωμαι εἰς,
περὶ ποταμοῦ Ἦρ. 3, 117, parrigo.
Ἐν-δι-έγω ἐντός συνέχω Νικητ. Ἰω. Κομν. 3.
Ἐν-δι-ήκω ἔκτεινεται διὰ τινος, εἶμαι ἐν-
τός τινος Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 8, 41.
Ἐν-δι-ήμερος ὡς τὴν ἡμέραν διάγω εἰς τι
Σωφ. 1.
Ἐν-δίημι ἀποδίδω, μόν. ἐνδίδεσαν Ἰλ.
σ. 584.
Ἐν-δικαιῶν δικαιῶν Ἦρ. Νυσ.
Ἐν-δικος 2. σύμφωνος πρὸς τὸ δίκαιον,
δίκαιος, νόμιμος «- χάρις Ἀρκισίλ» Πινδ.
Π. 5, 103. - γδός, - ἀνείδη Αἰσχ. Σοφ. 329,
Εὐμ. 13 καὶ πολλάκις. «ἀπτεῖ δὲ καὶ τὸ
μὴ ὕδικον» = ἡ ἀδικία αἰτίας Σωφ. Οἰ. τ. 63.
- πίστις, προσήκουσα, - σφαγαί, 1120, Ἰλ. 37. ἔτι δ' ἐνδίκω φρονεῖν, δρᾶν,
Εὐρ. Ὀρ. 538, 757 κ. ἄλλ. «τὰ πάντων εἰ-
γὼν ἐνδικώτατα» = εἶχον τὸ μέγιστον δίκαιον
Σωφ. Οἰ. Κ. 929. Περὶ ἀνθρώπων, δίκαιος
Αἰσχ. Εὐμ. 669, Σωφ. Ἄντ. 208. «- καὶ ἀ-
εὐδύτως» Πλάτ. νόμ. 11, 915. - πόλις =
ἐν ἡ δίκαια πράττειται, Ἰππ. μετ. 292. - ἡμέ-
ρα = δικαίσιμος ἡμέρα Πολυδ. 8, 25. ἔπιρ.
ἐνδίκως = δικαίως - μέμφεσθαι Αἰσχ. Πρ. 63
καὶ πολλάκις. ὡς καὶ οἱ ἄλλ. τραγ. ἔτι δὲ
μετ. Πλάτ. Φίλ. 12. συγκρ. ἐνδικώτερος Εὐρ.
Ἦρκαλ. 513. «- νόσημα ἐνδικώτατα ἱερὸν
λέγεται», Τιμ. 85, justus.
Ἐν-δικος Ὀρχομένιος Ἐπιγρ.
Ἐν-δικωτέρως ὡς ἐνδίκος.
Ἐν-δινά, τὰ τὰ ἐσωτερικά «ψαύσειν ἐνδ-
ων» = ἡ τὰ ἐντὸς ἡ τὰ ὑπὸ τὸν θώρακα
κρυπτόμενα μέρη Ἰλ. ψ. 806, intestina.
Ἐν-δίνεω τῷ ἐπομ. Λογγ. 1. 23.
Ἐν-δινέω ἐντός τινος περιστρέφωμαι Θεοκρ.
15, 82. «ὀφθαλμοὶ ἐνδεδινημένοι» = πρὸς τὰ
ἐσω ἐστραμμένοι Ἀρετατ. αἰτ. ἀσθ. 1, 1.
Ἐν-δι-οδεύω ἐντός τινος δεύω Ἦρ. Νυσ.
Ἐν-δί-ολκος 2. προσέλκων Φίλων.
Ἐν-δίων, τὸ ἡ διατριβή, κατοικία εἰς τὸ ὑ-
παίθρον Εὐστ. ἐν γέν. τόπος διατριβῆς, κα-
τακρύβιον, φωλιάς - πέτρης = περὶ τῶν φω-
λιάων τῶν ἐχθρῶν Ὀππ. ἀλ. 4, 371. «ἐνδόν

εὐφροσύνης» = κατοικία γαρῆς, ὁ πίθος τ
οἴνου, Μακεδων. 21 (11, 63) οὐδ. τοῦ
Ἐν-δτος, 2 (Ζεὺς, Διὸς, dies = ἡμέρα λατ.
1) μεσημβρινός, εἰς τὴν μεσημβρίαν «ἐνδ-
ήλων» = ἡλθε περὶ τὴν μεσημβρίαν Ὀδ.
450 (ἀναφερόμ. εἰς τὸν 100, ἐνθα λέγει
«ἡμὸς δ' ἡλίου μέσον οὐρανὸν ἀμφιδιδῆκεν»
πρόβλ. Ἰλ. λ. 726. - ἔς ἐνδίων = περὶ τὴν με-
σημβρίαν Ἀπολ. Ἦρ. 1, 603. «ἐνδίων ἡμᾶς ἔ-
περὶ δ' οὐτάτα θέρον αὐγαὶ ἡλίου λιθὺν
4, 1312. 2) εἰς τὸ ὑπαίθρον» - ἀκρέμιν
Ἀντιφ. 12 (9, 71) - ποιμένες Θεοκρ. 1.
95. ἔτι δὲ περὶ τοῦ οὐρανοῦ Ἀρετ. 499.
- Ὀδωρ = τὸ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτον ὕδωρ,
βροχή, Ἀρετ. 954 Ἰλ. Ἀπολ. Ἦρ. καὶ ἐν Ἀν-
τὸ εἰνε βραχὺ), meridianus.
Ἐνδίων 1) Σπαρτιάτης Θουκ. 2) Ἀθηναί-
ος, υἱὸς Ἐπιγένους, Λαμπρεὺς Δημ. 3) Δι-
φός Ἐπιγρ.
Ἐν-διπλόω ἐντός τινος διπλώνω Γαλην.
Ἐν-διπλώμα, τό. τὸ ἐντός τινος διπλωθ-
Γαλην.
Ἐν-δίπλωσις, ἡ ἡ ἐντός τινος διπλάσιος
Γαλην.
Ἐν-δίπρος, ὁ ὁ καθήμενος πλησίον τινος
εἰς τὴν τράπεζαν, ὁμοτράπεζος Ξεν. Ἀν. 1.
2, 33, sessor.
Ἐν-δίψος, 2. ὁ εἰς δίψαν ὑποκείμενος Ἀ-
νακτ. Ὀδῃ. σ. 248.
Ἐν-δογενής, 2. ἐντός, εἰς τὴν οἰκίαν γεν-
νημένος Δελφ. ἐπιγρ. καὶ Ὀ.
Ἐν-δοθεν ἀπὸ μέσα ἔξω, ἀπὸ μέσα εἰς τὸ
ἐξω Ὀδ. υ. 101 (ὡς καὶ στίχ. 105 ἐξ οἴκου
καὶ συγχά, ὡς καὶ οἱ ἑφεξ. «αὐτοὶ δ' ὅφ' αἰ-
τῶν ἐνδοθεν πορθοῦμεθα» Αἰσχ. Ἐπτ. 176.
πρόβλ. Σωφ. Τρ. 1017, ἐνθα λέγεται «οὐ
ἐνδ. οὔτε θύραξ» = οὔτε ἐξ ἑαυτοῦ, οὔτε
ἄλλου «μὴ τίς ἐνδοθεν κλύη» = ἀπὸ μέσα ἀ-
κούη, Ἰλ. 1229. «ἔξω ἐνδ.» Πλάτ. συμπ.
174 «ὁδὸν τὴν κούραν τις ἐνδοθεν» Πλά-
τωμα. π. Πολυδ. 10, 190. 2) ἐντός τινος, μέ-
σος Ὀδ. 8, 293. - ἀλλή, Ἰλ. ζ. 247, Πινδ. 2,
74 καὶ οἱ ἑφεξ. Ἀριστ. βατρ. 614. «φα-
νόνται ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες» = (κυρ-
τὰ ἀπὸ μέσα φαίνονται Πλάτ. συμπ. 215. «
ἐνδ. ἐπιθυμία», Τιμ. 70. τὰνδοθεν, Φαίδρ.
279 καὶ οἱ ἑφεξ. de intus.
Ἐνδοθί μέσα, ἐντός «τὰ ἐνδοθί καὶ τὰ
θύρηφιν» Ὀδ. χ. 220. «οὐ δ' ἐνδοθί θυμὸν
μυθεῖς» = τὴν καρδίαν μέσα σου Ἰλ. α. 2,
καὶ συγχά «ἐνδοθί θυμός». Ἐπὶ ἐξ οἴκου
εἰς τὴν πατρίδα, ζ. 498. «ἐνδοθί πόργων
σ. 237. - νήσου Πινδ. Ν. 3, 21 intus.
Ἐνδοθί ἐνδοθί τῷ ἀνωτ. Θεοκρ. 15.
Ἐν-δοιάζοντως ἀμφιδόλως Μαρτίν. Ἦρκαλ.
λανθ. συνών.
Ἐν-δοιάζω (ἐν δοιῇ πρόβλ. Βουτρ. λεξικ.
σ. 202) εἰς τι ἀμφιδόλως, φέρω διαταγμῶν
Θουκ. 6, 91 μετ' ἀπαρ. 1, 36. ἔτι δὲ καὶ
«ὁ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρόν», 1, 12
καὶ μετ. - τῇ γνώμῃ = ἦτο μετέωρος, ἐδ-
σταζε Πλούτ. Σόλ. 9. «πράγμα ἐνδοιαζόμενον
ἐμπίπτει», Δ. Ἀλ. 7, 59. «μηδὲν ἐνδοιάσαις
ἀνὴρ διαταγμῶν Λουκ. Παρά Παρθεν. 9,

ἔχει τὸ ἑνδοιασθεῖν ἐνερ. σημ. dubito.
Ἑνδοϊσμός· ἀμφίβολος, ἀναποφάσι-
στος Δουκ. Σκυθ. 11· ἐπὶ. ἑνδοϊσμός
ἔστιν περὶ τινος· ἰώδης.

Ἑνδοϊσμός, ἢ τὸ ἀμφιβάλλειν Ἑρμογ.
Ἑνδοιασμός, ὁ τῶ ἀνωτ. ἀδελφότητος Εὐστ.
Ἑνδοιαστής, ὁ δ' ἀμφιβάλλων Φίλων
Ἑνδοιαστικός, 3· κλίνων πρὸς τὸ ἀμφι-
βάλλειν, μτγν. ἐπὶ. ἑνδοιαστικῶς ὑδρίσαι·
Εὐστ. Ἰλ. σ. 1080, ἀντίθ. τῷ ἀποφαντι-
κῶς σ. 1230.

Ἑνδοιαστής, 3, ἑνδοϊσμός, ἀμφίβολος
Ἰπποκρ. ἀπορ. 4, 64 καὶ συγνα· ἐπὶ. ἑν-
δοιαστικῶς Θουκ. 8, 87, παρ' Ὑρ. 7, 174 ἀν-
τίθ. τῷ προσθῶς.

Ἑνδοιοί· ἀγαματοποῖς Ἀθηναί. Πaus.
Ἑνδοία (δέχομαι) ἢ μήτηρ παρ' Ἀθη-
ναίους Ἦουχ.

Ἑνδοίκαι· ἐνδιδόρα (ἔξ Ἀρχιλ. 68, 3) Ἦουχ.
Ἑνδοίμα, τὸ ἢ ἀνείσι, κυρ. ἢ ὑφείσι τοῦ
पुरेतου Γαλην. remissio.

Ἑνδομάχας, ὁ ἐντός, εἰς τὸν οἶκον ἀγω-
νιζόμενος, ὁ ἀλέκτωρ Πινδ. Ὀ. 12, 14.

Ἑνδοματικά· χαρίσματα, δίδόμενα εἰς
τοὺς τελευτοφύλακας Διαιτ. Ἀναστασ.

Ἑνδομάχης, ὁ ἐν τῷ οἴκῳ μαχόμενος
Πινδ. Ὀ. 12, 15.

Ἑνδομενία ἢ ἐνδυμενία, ἢ (Μακεδον.
ἐν τοῦ ἐνδον μένειν, ὁ Πασός. παραβάλ-
λει τὸ τῶν Κάτω Σαξόνων Ingedom)· σκευή
τοῦ οἴκου, ἐνδύματα κ. ὅμ. Πολυδ. 4,
72, 1, πρβλ. Πολυδ. 10, 12, vestitus.

Ἑνδομέω· ἐντός τινος οἰκοδομῶ Ἰπποκρ.
καὶ μτγν.

Ἑνδομήσεις, ἢ τὸ ἐντός τινος οἰκοδομεῖν,
τὸ ἐντός οἰκοδομηθῆναι, ἢ στήλη Ν. Δ. χῶμα
τοῦ λειμῶνος, μόλος Ἰωσ. ἀρχ. 15, 9, 6.

Ἑνδομυγέω· κρύπτομαι ἐντός μτγν. ἔτι
δὲ μτβ. -λύσσα Εὐστ. ἔρ. σ. 12.

Ἑνδομυχί· εἰς τὰ ἐνδότερα κρυμμένα,
ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ Ἦουχ.

Ἑνδομυχός, 2· εἰς τὰ ἐνδότερα κρυμμέ-
νος Σοφ. Φιλ. 1457, Καλλ. Δημ. 88, internus.

Ἑνδον (ἐν)· ἐντός, μέσα, ἑσωτερικῶς· «φρέ-
νες ἐνδον ἴσαι, κραδίη ἐνδον ὑλάεττι» Ὀμ.
πρὸ πάντ. εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα·
«τίς ἐνδον - ἐν δόμοις» Αἰσχ. Χο. 643· «φι-
λον ἐνδον ἔχειν» = ἔγω παρ' ἐμοί, εἰς τὸν
οἶκόν μου Ἀσκληπ. ἀδ. 25 (στίχ. 7)· «ἦσαν
μναί=χρήματα εἰς τὸν οἶκον Αυσ. 18, 22,
καὶ Δημ. 27, 10· «μετὰ γεν. «Διὸς ἐνδον,
Ζεφύροιο ἐνδ.» = εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διὸς Ἰλ.
υ, 15, φ. 200, Πινδ. Ὀ. 7, 62 (πρβλ. «γῆς
ἐνδον» Πλατ. Πρωτ. 320)· ἔτι δὲ μετὰ ὅτ.
Ν. 3, 52, ὡς καὶ ἐν. «-ἐνδον ἑαυτοῦ ὦν =
εἰμαι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, εἰ τὸν νοῦν μου
Ἀντιφ. 5, 45· «-ἐνδον γένου» Αἰσχ. Χο.
231· «-οἱ ἐνδον» = οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ κατοι-
κοῦντες εἰς τὸν οἶκον Πλατ. πολ. 3, 415·
-τὰ ἐνδον = τὰ τοῦ οἴκου Ξεν. οἰκ. 7, 22.
Παρά Δ. Αλερ. 5, 4· «-ἐνδον γέγραπται =
ἐντός περαιτέρω, εἰς τὸ βέλτιον. ἔτι δὲ =
ἐγώ, μέσα» = ὁθεῖται ἐνδον = Αἰλ. πρβλ.
Λαβεκ. εἰς Φρον. σ. 128. Τὰ εἰς τοῦτο ἀνήκον-

τα συγκρ. ἐνδότερος καὶ ὑπερθ. ἐνδότε-
ρος ὅτε ταῦτα, intus.

Ἑνδοξάζω· δοξάζω Ἐξεκ. 28, 22.

Ἑνδοξασμός, ὁ ὑπερηγανία, τὸ ὑπερφε-
ρεῖς μτγν.

Ἑνδοξα-λογέω· ζητῶ τὴν ὁδὸν μου ἐν
τῷ λέγειν Δ. Αλερ. 6, 47.

Ἑνδοξό-πωλος, 2· κλυτόπωλος Ἦουχ.

Ἑνδοξός, 2· α) ἔχων φήμην καὶ ὑπόληψιν,
τιμώμενος, πρόκριτος Θεογ. 195, παρὰ τὸ
πλούσιος Πλατ. σοφ. 223· «ποιηταὶ
Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 56· «καὶ λαμπρὰ πράγ-
ματα» Αἰσχίν. 3, 231· εἰς τὰ πολεμικά· Ξεν.
ἀπομν. 3, 5, 1· «ἐπὶ τινὶ Δουκ. Ψευδ. 26·
ἐπὶ. ἐνδοξότατα = ἐντιμότερα Δημ. 18,
65· ἐπὶ. ἐνδόξως Διερ. ἐπιγρ. gloriosus 6)
σύμφωνος πρὸς τὴν κοινὴν δοξασίαν, γνώμην,
ἀντίθ. τῷ παράδοξος Ἀριστοτ. ῥητ. Ἀλεξ.
12, orinabilis.

Ἑνδοξότης, ητος, ἢ το νὰ ἦνέ τις ἐνδο-
ξος Σχολ. Ἰλ. 9, 441, celebritas, gloria.

Ἑνδό-πυος, 2· ἔμπυος, ἢ ἔμπυρος.

Ἑνδορπίος· μεταδότης, ὁ ἴδιος.

Ἑνδοργίς· ἑνοργίς Γεωρ. Χοιροδ.

Ἑνδόσθια, τὰ ἐνδόσθια Ὀ.

Ἑνδοσίμος, 2· α) ὅστις δίδεται, χαρίζε-
ται Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1209· β) ἐνδίδων·
«σιτία τῇ πέψει» = εὐκόλως χωνευόμενα
Πλουτ. ἐθ. σ. 131· «καὶ εὐδιδάλυτα Δ.
Ἀλ. 8, 15· «κατηγόρησεν ἐνδοσίμα» Ὑπερίδ.
π. Πολυδ. 8, 143· γ) κατὰ Πολυδ. 1, 210
«τὸ δὲ ἐνδοσίμον εἰς τὸν δρόμον κροῦσαι τῷ
ποδὶ τὴν γαστέρα καὶ ἀνακλάσαι τὸν αὐχένα
ἐκ τοῦ χαλινού», εἶνε τὸ σημεῖον διὰ τὸ τρέ-
ξιμον, τὸ σηματοῦν τὸ τρέξιμον ἢ εἰσαγόν εἰς
αὐτό, οὕτω δὲ πρὸ πάντ. περὶ τῆς μουσικῆς,
σημεῖον πρὸς ἑναρξιν, προανάκρουσμα· τὸ
ἐνδοσίμον = τὸ προανάκρουσμα Ἀριστοτ.
ῥητ. 3, 14· περὶ αὐλήσεως, περὶ τοῦ λόγου,
πολ. 8, 5· «ἐνδοσίμον παρέχειν εἰς ἑμβά-
σιν» Ἀν. 1, 7, 8· ἀφορμή, εὐκαιρία·
πρβλ. Αουκ. Ἀλεξ. 19.

Ἑνδοσίς, ἢ 1) ἐνδίδειν, χαλιερῶναι Ἰπ-
ποκρ. καὶ μτγν. 2) σημαίνειν, ὀρίζειν Σουφδ.

Ἑνδοτάτος, ὑπερθ. καὶ ἐνδοτέρος, συγερ.
τοῦ ἐνδον· πλέον μέσα, περαιτέρω εἰς τὸ
ἑσωτερικόν, μόν. μτγν. οἶον Ὑρωδ. 6, 8, 1.
Συχνότ. ἐπὶ. ἐνδοτέρω, ἐνδοτάτω μτγν.
«ἐκεῖνον ἐνδοτέρω τῆς χρεῖας προσηγάγετο» =
προσέδωκεν εἰς αὐτὸν σφιχτότερα Πλουτ.
Ἀρατ. 43· «-αυστέλλειν αὐτόν» = περιορίζω
πλεονέκτον, Κίτ. πρεσβ. 5· «ἐνδοτάτω στάς»
Αουκ. Ἐρ. 16. Περὶ βελτίον περαιτέρω ἐν-
τός, κατωτέρω Δ. Αλερ. 10, 43.

Ἑνδοτή, ητος, ἢ ἑσωτερικότης Δ. Ἀριστοτ.

Ἑνδοτικός, 3· ἐνδοσίμος, εἰς τὸ ἐνδίδειν,
χαλιερῶναι ἐπιτήδειος· «τὴν σύννευσιν ἐνδο-
τικός καὶ θέλουσιν ὁμμασιν ἐξήλυσ» Ἀρι-
σταίν. 1, 4.

Ἑνδοῦσιος· ἱερεὺς τις Πτολ.

Ἑνδοῦσιος· μετὰ χρόνον πίπτω ἐντός·
«μέσω ἐνδοῦσιος» Ὀδ. μ. 443· «ἀντίκω
δ' ἐνδοῦσιος πετοῦσα», ο, 478, insoua.

Ἑνδουχία, ἢ ἐνδομενία, ὅτι ἔχη τις ἐν

τῷ οἴκῳ, οἰκιστὰς σκευὴ Πολυδ. 18, 18, 7.
 Ἐν-δοχεῖον τὸ δοχεῖον Ἰπποκρ. ἐπιστ.
 Ἐν-δοχή, ἡ ὑποδοχή, παραδοχή Ὑ. Χρυσ.
 Ἐν-δράνεια, ἡ ἐνέργεια, δραστηριότης
 Μαιρικ. στρατηγ. 6.
 Ἐν-δράνης, 2° πρακτικὸς Σουῖδ. officax.
 Ἐν-δρατα τὰ ἐνδεδυμένα σὺν τῇ κεφαλῇ
 καὶ τοῖς ποσὶ Ἦουχ.
 Ἐνδριῶνας δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαι-
 μονί. Ἦουχ.
 Ἐν-δρομέω ἐντὸς τινος τρέχω Μ. Ἀργ.
 33 (7, 395).
 Ἐν-δρομή, ἡ τὸ εἰς τι, πρὸς τι τρέχειν,
 παρὰ Πλουτ. π. μουσικ. 26 μουσικὸν τι μέ-
 λος, παιζόμενον κατὰ τὴν πάλην διὰ τοῦ αὐ-
 λου. Οὕτως δὲ παιζόντων τῶν βιολίων ἀγω-
 νίζονται οἱ νῦν Κύπριοι ἐν τῇ πάλῃ καὶ
 τοῖς δρεπάνοις κατὰ τὸν θερισμόν Ἀθ. Σακελ.
 Ἐν-δρομίς, ἴδιος, ἡ 1) εἶδος ἰσχυροῦ,
 ὁψῆλα φθάνοντος παπουτσίου, τὸ ὅποιον με-
 τεχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ κυνηγοί, ἵνα προ-
 κλύττωσι τὸν πόδα· οὕτω καὶ ἡ Ἀρτεμις
 Πολυδ. 7, 93, Καλλ. Δηλ. 16° «-Λυκα-
 στείων ἑνδρομῖς ἀρδουλίδων» Ἐπ. ἀδ. 269
 (Πλυν. 253)· παρὰ Ἰουδιν. 3, 102, καὶ Μαρ-
 τιαλ. 4, 19, ὥσως παχὺ ἑνδύμα, δι' οὗ ἐκτε-
 πάζοντο οἱ θερμανθῆντες σταδιοδρόμοι καὶ πα-
 λισταὶ μετὰ τὴν γυμνασίαν
 Ἐνδρομὸς Δημήτριον ἐν Ἀλικαρνασσὶ Ἦουχ.
 Ἐν-δρασος, 2° λαδῶν δρόσον, ὕγρος· «νυ-
 κτεπλάγκτον ἑνδρασόν τ' ἔγω εὐνήν» Αἰσχ.
 Ἀγ. 12 καὶ μετγ. Στραβ. 6, 260, τρωϊδισ.
 Ἐν-δρεον, τὸ 1) ὃ ἐν τῷ ἀνδρὶ τῷ φύλλου
 ὕμνος, ὅστις εἰσέρχεται πλάγιως διὰ τοῦ
 φύλλου τοῦ κυοῦ, στεριώνεται δὲ διὰ περιε-
 λισσομένου ἱμάντος Ἦσ. ἔρ. 467· πρ6λ.
 Πολυδ. 1, 252· 2) καρδία δένδρου καὶ τὸ
 μέγα (6) οὐ Ἦουχ.
 Ἐν-δυάζει· ἀπορεῖ, διατάζει Ἦουχ. ἐν-
 δοιάζει.
 Ἐν-δυασμός, ὁ ἀμφιβολία, διαταγμός,
 ἀπορία Ἦουχ. = ἐνδοιασμός.
 Ἐν-δυαστός· ἐνδοιαστός· Ρουφ. σ. 292.
 Ἐν-δυκίς 1) συνεχὲς πρόθυμον κτλ.
 Ἦουχ. 2) = ἐνδυκίως Ἀπολ. Ρ. 1, 883.
 Ἐν-δυκίως (τὸ ἐπιθ. ἐνδυκίης δὲν εὐρί-
 σκεται ἐκ τοῦ ἐν-δύω, δέδυκα, εἰσδύων)
 πρόθυμος, ἐπιμελὴς, ἐγκαρδίως, ἐνδομύχως·
 «λοθεῖν Ὀδ. κ. 449» - πῆμπειν, ε. 337
 «ἀποπέμπειν, κ. 65» - ὁμαρτεῖν Ἰλ. ω.
 438 «-παρέειν βρωσῖν τε πόσιν τε» Ὀδ. ο.
 491 - τέλειν, ο. 543 - δέχεσθαι Ἰλ. φ.
 90, Πινδ. Π. 5, 85° «-φιλεῖν καὶ τρέφειν»
 Ὀδ. η. 255· «κομίζειν, ρ. 111» - ἐσθίειν,
 109, μετὰ πολλῆς ὁρέξεως ὁρμῶν εἰς τι τὸ
 τρώγω ἀρπαλέως, παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 4, 16
 εἰ δὲ Ἰπποκρ. γδ' ἐνδυκίς.
 Ἐν-δύκισον, τὸ πιστόν, φίλον, ἡμερές,
 βέλαιον, ἀπόκριτον Ἦουχ.
 Ἐνδύλω ἐνδοθεν Ἦουχ.
 Ἐνδύμα, τὸ τὸ ἐνδυθῆν, τὸ φόρεμα, Ο'.
 Ν. Δ. Ματθ. 6, 25 καὶ μετγ. vestimentum.
 Ἐνδυμάτια, τὰ εἶδος μουσικῆς καὶ ὀρχή-
 σεως ἐν Ἀργεί. Πλουτ. π. μουσικ. 9.

Ἐνδθμίων, ὠνος· 1) υἱὸς Διὸς καὶ Καλ-
 κῆς καὶ ἱραστής Σελήνης Ἀπολδ. κατ' Ἀλ-
 ἐκ Κηρίας Θεόκρ. πατρων. Ἐνδομωνιάδης
 2) κωμῳδία Ἀλκαίου Μαίνεκ. I, σ. 246.
 Ἐνδομηνία, ἡ γδ' ἐνδομηνία.
 Ἐν-δύναμος, 2° δυνατός, ἰσχυρός Θεμισ-
 λ. 34 ἐπὶρ. - ὥς Ἀμμων.
 Ἐν-δυναμὸν ἐνισχύω Τιμοθ. 1, 1, 12.
 Ἐν-δυναστεύω· εἰς τι, ἐπὶ τινος ἀργ-
 -ἐκείνοις = ἐπ' ἐκείνων Αἰσχ. Πέρσ. 67·
 «οἱ παρ' ἐκείνοις τιμώμενοι καὶ ἐνδυναστεύ-
 οντες» Πλάτ. πολ. 7, 516. Παρὰ Ξεν. Ἑλλ.
 7, 1, 42 «ἐνδυναστεύει, ὥστε μὴ φυγαδεύει»
 = διὰ τῆς ὑπολήψεως αὐτοῦ κατορθῶναι νά-
 Ἐν-δυνέω τῷ ἐπομ. Ἦρ. 3, 98.
 Ἐν-δύνω· ἐνδύομαι γδ' ἐνδύω.
 Ἐν-δυναστεύω Σουῖδ. ἐκ τοῦ Μενάνδρου
 Ἐν-δύσις, ἡ 1) τὸ εἰσέρχεσθαι, ἡ εἰσοδο-
 -τῆς λύπης Πλάτ. Κρατ. 419· 2) τὸ ἐ-
 δύεσθαι - καὶ στρωμνὴ Ἀθην. 12, 53
 καὶ ἄλλ. μετγ. 3) κατάδυσις Ἦουχ.
 Ἐν-δυο-τύχῳ· δυοτυχῆς εἰς τι εἶμ.
 Εὐρ. Βαχχ. 508, καὶ μετγ. - τῇ πόλ-
 Πλουτ. Περιχλ. καὶ Φαδ. 3.
 Ἐν-δύτας· αὐτῶν τοῦ σάμνος Ἦουχ.
 Ἐν-δυτέον· πρέπει νὰ ἐνδύῃ τις Οἴκουμ.
 Ἐν-δυτήρ, ἡρως, ὃ ὃ πρὸς ἐνδύσιν, εἰς
 ἐνδύεσθαι - πέπλος = χιτῶν Σοφ. Τρ. 67
 Ἐν-δυτήριος τῷ ἀνωτ. Σοφ. ἀποσπ. 47.
 Ἐν-δυτος, 3° ἐνδεδυμένος, περιδεδυμένος
 πρὸ πάντων, περὶ ὠραίων ἐνδυμάτων καὶ ἄλ-
 λων κοσμημάτων «-φοινικόδεα καὶ ἰσθηματα
 Αἰσχ. Εὐμ. 982» - στεῖμμασι Εὐρ. Ἰου-
 221· «εἰτι δὲ - σαρκὸς = τὸ δέρμα, Βακχ.
 716, ὡς καὶ μετγ. π. -τάπη τοῦ Ἀντιφιλ.
 (6, 250), ἀνθ' οὗ ἐπειτα - χιτῶν εὐρηται
 - τοῦνδον τον Ἀλξ. π. Ἀθην. 13, 568.
 Ἐν-δύω 1) εἰσάγω, περιβάλλω, ἐνδύω τι
 Βατρ. «ἐάν πένητα γυμνὸν ἐνδύσης» Φιλῆρ.
 ἔγκ. 83· «τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε» Ἀριστ. Λυ-
 1021. «στολήν καλὴν ἐνδύσειν (αὐτόν)» = τὴν
 ἐνδύσει μετ' ὥρασαν στολήν Ξεν. Κυρ. 1, 3.
 «ἐνδύει τὰ ὄπλα», θ. 4, 2, Ν. Δ. «ἐνδύσει
 εἰς δέρμα» = ἐγκλείσας Διοσκ. Συχνότ.
 μέσ. (ἀλλὰ καὶ ἐνδύω μετ' ἀδρ. 6° καὶ
 παρκ. Ἰνερ. α) ἐνδύομαι, περιβάλλομαι
 «-μαλακὸν δ' ἐνδύει χιτῶνα» Ἰλ. 6, 4
 «-ἐνδύει περὶ στήθεσσι χιτῶνα», κ. 21· «-χ-
 τῶν ἐνδύσαι, ε. 736, καὶ συχνότ. ἐν τρι-
 σὶ» - πέπλον ἐνδύει Σοφ. Τρ. 756· «-ἐ-
 δύσεται στολήν Εὐρ. Βαχχ. 853» «-τὴν
 κροκωτὸν ἐνδύσει» Ἀριστ. Θεσ. 253· «ἐνδύ-
 μενος ὄπλα» Ἦρ. 7, 218· «ἐνδύντες,
 172· «τὴν λεοντήν ἐνδεδύκα» Πλάτ. Κρα-
 411. «Εἰτι δὲ παθ. = οὐχ ὁρᾷται τὴν τροφ-
 ζῶμ' ἐνδεδυμένην» Μεν. π. Πολυδ. 7, 51· μετγ.
 «-τόλημα τηλικούτον ἐνδύεσθαι» = ἐπιχε-
 ρεῖν Ἀριστ. ἔκκλ. 288· «τὸν Ταρκύνιον
 ἐνδύεσθαι = τὸν Ταρκ. περιβάλλομαι, ἡγο-
 φέρομαι ὡς ὁ Ταρκ. Δ. Ἀλ. 11, 5· 6) εἰσά-
 γομαι, εἰσδύω Ἦρ. 2, 121· «-εἰς τι Ἀρισ-
 σπ. 1010, Πλάτ. Τιμ. 62· «ὁ φθάγγος ἐ-
 δύεται εἰς τὰ ὦτα», Μενεξ. 235· μετγ. «-λόγ-
 ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκούστων» = αἰσ-
 θάνονται

δύουσι εἰς τὰς ψ. Ξεν. Κυρ. 2, 1, 13' «ὥρως δεινός ἐνδεδυκε» Πλατ. Θεαιτ. 169' «εὐνοία ἐνδύεται ἑαυτὸν ἡμῶν», νόμ. 1, 642' «-εἰς τὴν ἐπιμέλειαν = ὑποβάλλω ἑμαυτὸν εἰς φροντίδα Ξεν. Κυρ. 8, 1, 12' -τοῖς πράγμασι Πλουτ. Ἀρτ. 28, subeo.

Ἔνδωρος, ἡ πόλις ἐν Παλαιστίνῃ Ἰωσ.

Ἔνεάζω γίνομαι ἄλλος· Ἐτ. Μ.

Ἔν-εἰρίζω φέρω κάπου τὸ ἔαρ Πλουτ. ἔρωτ. 24.

Ἔν-εγγυς ὅλως διόλου πλησίον Κ. Σμ. 4, 326, prope.

Ἔνεγκαι, ἰων. ἐνεῖκαι, καὶ ἐνεγκεῖν, ἀδρ. τοῦ φέρω.

Ἔν-ἐδρά, ἡ 1) τὸ ἐπὶ τινος κάθησθαι, ἐπὶ τινος κεῖσθαι - ναρθήκων Ἰπποκρ. 2) τὸ ἐντός καίσθαι, ἐνέδρα, γωσιᾶ, καὶ ἐν γέν. ἐπιβουλή, δόλος· Θουκ. 5, 56 καὶ συγνά, ὡς καὶ οἱ ἑβρ. «-δόλου καὶ ἐνέδρας πλήρης» Πλάτ. νόμ. 10, 908' «ἐνέδραν ποιεῖσθαι, κατασκευάζειν, θέσθαι τινὶ» Θουκ. καὶ οἱ ἑβρ. Ἀδτός ὁ τόπος τῆς ἐνέδρας «ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας» Ξεν. ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ τεθειμένοι στρατιῶται «ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν», Ἑλλ. 4, 8, 37, insidiar.

Ἔν-ἐδράζω ἐντός τινος θέτω μτγν. fundo.

Ἔν-ἐδρεῖαι, ἡ ἐνέδρα, ἐπιβουλή Ἐπιχαρμ. ἐν Β. Ἀν. 95.

Ἔν-ἐδρευμα, τό ἐνέδρα Νικητ. Ἰω. Κομν.

Ἔν-ἐδρευτής, ὁ ἐπιβουλεύων, τεθειμένος εἰς ἐνέδραν, Ο'. insidiator.

Ἔν-ἐδρευτικός, 3' ὁ ἀνήκων, ἐπιδέξιος εἰς τὴν ἐνέδραν, τὴν ἐπιβουλήν Στραθ. 3, 3, 6 ἑπρ. -ὡς Εὐστ. insidiosus.

Ἔν-ἐδρεύω εἰς ἐνέδραν τίθεμαι καὶ παραμονεύω, ἐπιβουλεύω, προσπαθῶ να σφάλλω διὰ δόλου Ξεν. Ἀν. 1, 6, 2' -εἰνὰ Πλουτ. Ποσικ. 22, Δημ. 40, 11' «-ἐνεδρεύσασα τὸν πατέρα μου καὶ ἐξαπατήσασα ὄρκω» ὁμοῦ τεθειμένα δὲ παθ. «τῷ χρόνῳ ἐνηνδρεύθημεν», 28, 2, ὡς καὶ Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4 καὶ ἄλλ. Ο' Θουκ. 4, 67, τὸ ἐνὶν μετ' ἐν, ὅπως δηλώσῃ τὸν τόπον, ἐνθα γίνεται ἡ ἐνέδρα· Μέσ. κάμνω ἐνέδραν Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 15.

Ἔτι δὲ μετ' θέτω εἰς τὴν ἐνέδραν Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 76, καὶ Ἑλλ. μτγν. insidiar.

Ἔν-ἐδρον, τό ἐνέδρα, Ο'. ἔτι δὲ δι. γρ. Πραξ. Ἀπ. 23, 16.

Ἔν-ἐδρος, 2' α) ἐντός καθήμενος, ἐγκάτοιχος Σοφ. Φιλ. 153, incola β) ἐνεδρεύων Μαυρίκ. στρατηγ. 2, 4.

Ἔν-ἐζομαι ἐντός τινος κάθημαι Ἀριστοτ. προδλ. 5, 11 μετ' σημ. ἰυρ. «τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαίων = ἐκεῖ πηγαίνοντες καὶ λαμβάνοντες ἔδραν Αἰσχ. Περσ. 137' «πρύμνη δ' ἐνεείσατο καύρην Ἀπολ. Ρ. 4, 188, insideo.

Ἔν-εθίζω εἰς τὴν συνειθίζω τινὶ ἐνεοισμένοι Ἡρωδ. 6, 6, 2, insuefacio.

Ἔν-εἰδο-φορέω εἶδος, μορφήν φέρω -πέτρων = φέρω μορφήν μίαν πέτραν, περὶ ἀνδριαντοποιῶ Μελ. 12 (15, 57).

Ἔνεῖκαι ἰων. εἰς τὸν φέροι.

Ἔν-εἰκονίζω εἰς τὴν ἀπεικονίζω Στοβ. ἔκλ.

ρυσ. 13, 1. Μέσ. εἰσάγω τὴν εἰκόνα μου, κατοπτρίζομαι «- τοὺς ἑαυτοῦ λόγους τοῖς ἑτέρων» = ἀπεικονίζω τοὺς λόγους μου κατὰ τοὺς λόγους ἄλλων Πλουτ. ἀχροσμ. 5.

Ἔν-εἰλέω ἐντός τινος ἐμπλέκω, περιπλέκω «-τοῖς πολέμοις ἐνελκόμενος» Πλουτ. Ἀρταξ. 11 καὶ συγνά καὶ ἄλλ. μτγν. implicio.

Ἔν-εἰλημα, τό τὸ ἐμπεριπλεκάν, ἡ συστροφή μτγν. ὅσον Ἀρτεμίδ. 1, 74, volumeni.

Ἔν-εἰλησις, ἡ ἡ συστροφή Ἀντυλλ. Ὁρειβ.

Ἔν-εἰλινδέω συστρέφω, περιστρέφω, περιπλέκω Σουεσ. ἐπιστ. 151 Ἰωσ.

Ἔν-εἰλίσσω ἰων. ἀντὶ ἐνελίσσω.

Ἔν-εἰλλω ἐνελέω «- ἐν ταρσοῖς καλᾶμου πηλὸν ἐνέλλοντες» Θουκ. 2, 76, implicio.

Ἔν-εἰμι εἰς τι, κατὰ τι εἶμαι, ἄλλοτε μὲν ἀπολ. ὅτι ἐκ τῆς συναφείας τῶν ἐννοιῶν γίνεσθαι ὁ ἄλλος ὁ προσεχέστερος προσδιορισμός· «πολλοὶ δ' ἐνεσαν δίστολ» Ἰλ. φ. 12, εἰς τὴν φρέτταν Ὀδ. ι. 164, εἰς τὸ πλοῖον, πρὸ πρὸ πάντ' εἰς τὸν οἶκον εἶμαι ἄλλοτε δὲ μετὰ δοτ. «-ἄργυρος ἀσπὶ ἐνεστιν» κ. 45' ἔτι δὲ «ὅμην οἶκοι ἐνεστι γόος» Ἰλ. ω. 240' «ἐνεστι τῇ τυραννίδι νόσημα» Αἰσχ. Πρ. 224' «-τοῖς λόγοις ἐνεστι κέρδος» Σοφ. Πλ. 362' «-νοὺς ὁμῖν», 1320' «οἷς μὴ ἐνεστι, ἔρω» Πλάτ. συμμ. 186 -ἐπιστήμη, Πρωτ. 352' «πολλ' ἐνεστι τῷ γήρᾳ κακὰ» Ἀριστ. σφ. 441' ἡ ἡ ἐν τινι, «ἄλφιτ' οὐκ ἐν. ἐν τῷ θυλάκῳ», πλ. 763' «ἐν τῷ τολμᾷ τίν' ὄρας ἐνοῦσαν ζημίαν» Αἰσχ. Πρ. 382' «κάν γυναιξὶν ὡς Ἀρης ἐνεστιν» Σοφ. Πλ. 1236' «ἐν οἷς πολλὰ νοθεύσεις ἐνεστι» Πλάτ. Πρωτ. 326' ἔτι δὲ «ὅπου γὰρ ἂν ἐνῆτο», Φιλ. 23' «αὐτόθι» Θουκ. 1, 104' «-ἐν γὰρ» ὁπῆρχεν εἰς τὴν συνθήκην, ἀκολουθοῦσα αἰτ. μετ' ἀπαρ. 2, 20' «ἐνεστι καὶ τὰ πέδιλα» ὁπῆρχουσιν εἰς τὸν χρησμόν, μνημονεύονται αὐτόθι Ἀριστ. ὄρν. 974' «ἐνέσται χρόνος» = θὰ παρέλθῃ ἐν τῷ μεταξύ Θουκ. 1, 80.

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγοι ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256' ἀπροσώπ. ἔν-εστι (ἐγκείται εἰς τὸ πράγμα) = πηγαίνει εἰς ἐν δυνάτον, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὸ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα «ἐνεστι τοῖσιν αὐτὸ σκοπούμενοις ταρβῆν τὸν εὖ πράσσοντα» = οἱ καλῶς σκοπεύοντες φοβόνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295' «ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9' οὐκ ἐνεστι ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν = δὲν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμὴν γνῶσιν, δὲν φθάνει τόσοι μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31' «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστὶ σοι» Σοφ. Ἀντ. 213' «οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν», Φιλ. 1254' καὶ πρὸ πάντ' παρὰ ῥῆτι. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτο» κατεσκευάσθαι Δημ. 57, 24 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. 12, 11, 5' «ὡς ἐν γὰρ ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17' ὅθ. ὡς μετ' ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «ἐξόν, ὡς οὐκ ἐνόν, ἀπαρχμόνως εὐπορησαι»

Ἔν-εἶμι ἐντός τινος ἐνθά ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλάτ. πολ. 6, 488' «-λόγο

Λουκ. γυμν. 9' πρόβλ. Περειγρ. 25' «ἐνὸν αὐτοῖς αὐτὸς εἶναι» Ἡρώδ. 8, 3, 5 «ἐπὶ δὲ πόντος οὐδὲν ἐνὸν ἡδονῶν ἐν αὐτοῖς» = διότι ἐν αὐτοῖς οὐδὲν τέλος ἐνυπάρχει Πλουτ. Φιλ. 28' ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἐνόντων καὶ ἄλλων λέγειν = ἂν καὶ δύνανται τις πολλὰ ἄλλα ἀκόμη νὰ εἴπῃ Δ. Ἀλ. 7, 41' «κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον» = κατὰ τὸ δυνατόν Σουερ. 18' ἐν, insum. Ἐν-εἰργω ἢ ἐν-εἰργνῶμι (δὲ ἐν δὲν εὐρίσκειται) ἐντὸς κλείω, ἐγκαθεῖργω «εἰς τὴν κιβωτὸν» Σχολ. Πινδ. Π. 1, 72' - ταύρω Φαλαρ. ἐπ. 30, includo. Ἐν-εἰργω ἐντὸς ἀραδιάζω, ἐντὸς συνείρω, ἐν-αρμόζω «ἀνθερίκων ἐνεμένων» Ἡρ. 4, 190 Ἰνιστ. «ἐνεῖρετε χεῖρας ἐς σφαίρας κυλίκων» Διονυσ. π. Ἀθην. 15, 668' «-τέττιγας ταῖς θρίξιν» Αἰλ. Π. 1, 4, 22' ἐνήραν, γραφή τοῦ γαιόργ. Βαβρ. 38, 2, ἐκ τοῦ ὁποῦ οὐ Σουτδ. τὸ ἐναφῆσαν παρέλαθε, innecto. Ἐνεκα (ἐπ. καὶ ἰων. εἵνεκα, ἐπὶ δὲ Ἀισχ. ἐκ. 185, Πρ. 345 καὶ σπαν. ἐν πεζ. Δημ. 1, 28, Πλάτ. νόμ. 768, καὶ μετν.), καὶ ἔνεκεν παρὰ π. καὶ τοῖς ἀπὸ πεζ. εἵνεκεν Ἡρ. καὶ Πινδ. αἰολ. ἔνεκα, Ἐπεγρ. 2183. 1) ἔνεκα, διότι, τοῦτο μὲν καὶ μάλιστα πρὸς δόλῳσιν γινώμενος σκοπὸς, τοῦτο δὲ πρὸς σήμεανσιν ἀφορμῆς ἢ αἰτίας Ὅμ. καὶ οἱ ἔφεζ ἀπανταχοῦ, συνήθ. μὲν ἐπιτιθέμενον εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἐφαρτωμένην λέξιν, ἀλλὰ καὶ προτιθέμενον ἢ ἐπιμύφεται ἔνεκα ἀφορμῆς ἢ αἰτίας. 2) (ἐμπρὸς εἶνε θεοειμένον Πλάτ. Γοργ. 499, Ξεν. Ἀν. 5, 4, 19, Ἰσακ. 7, 37' «μάχεσθαι ἔνεκα κοῦρης», 6, 377' «εἵνεκα ἡμεῖο μένειν» = χάριν ἡμεῶς, α. 173' «Ἐλένης ἔνεκα» Αἰσχ. Ἀγ. 774' «Ἀκριδέστ. δὲ ὡς πρὸς τὴν πρώτην σημασ. περιορίζει αὐτὸ τὸ Πλάτ. Αυσ. 218 καὶ ἔφεζ. ἐνθα ἀντιτίθεται, ὅτι ὁ ἄρρωστος εἶνε φίλος τοῦ ἱατροῦ» = διὰ νόσον ἔνεκα ὕγιειας = διότι εἶνε ἄρρωστος, διὰ νὰ γείνη ὕγιης ὁ θ. «τοῦ ἔνεκα» = ἔνεκα τούτου, ἐπὶ αὐτῷ τῷ σκοπῷ Πλάτ. Πρωτ. 310' «ἀρετῆς ἔνεκα καὶ τοῦ βελτίων γίνεσθαι» = διὰ νὰ γείνη καλλίτερος, συμπ. 185' «κολλαπεῖν ἔνεκα μισθοῦ» = χάριν τοῦ μισθοῦ Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 17' «τῶν δ' ἔνεκα ἡνα - ὅπως» = ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ἵνα Ἡρ. 8, 35, 40, 76' πλεοναστικῶς «ἀμφὶ σοῦνεκα», Σοφ. Φιλ. 550' «εἵνεκα δὲ χάριν ἔνεκα ταῦτα ἐλέγθη» Πλάτ. νόμ. 3, 701, ὡς καὶ Φωκυλ. 188 περὶ τοῦ «ἀπὸ βοῆς ἔνεκα» Ἰσ. ἀπὸ 2) ὡς πρὸς, ὅ,τι ἀποδίδει, συχνὰ μετὰ τοῦ γε καὶ συνήθ. προτασσόμενον «τοῦ φυλάσσοντος εἵνεκεν» = καθ' ὅσον ἀπόκειται ὡς τὸν φύλακα Ἡρ. 1, 42' «εἵνεκεν γε χρημάτων» = εὐθάνει μόνον νὰ ἐργωνται χρήματα, 3, 122' «ἔνεκα γε φιλονικίας» Πλάτ. πολ. 8, 518' «ἐμπειρίας μὲν ἄρα ἔνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει» = ἂν πρόκειται μόνον περὶ ἱμπειρίας, ὡς πρὸς τὴν ἐμπειρίαν, 9, 582' «ἔνεκα μὲν πείρας ἔχοντι» ἂν ἄλλ' οὔτι νῦν γε οὔτοις ἔχωσι, Φαίδρ. 272' «κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ἱπποπόνη ἔνεκα γε γήριος» = τοῦλάχιστον ἔνεκα τοῦ γήριος, πολ. 1, 329' «ἔνεκα ἀναίδειας ἐτοίμως πᾶν ἔργον ποιῆσαι δοκεῖ» Δημ.

24, 65' πρόβλ. Ξεν. Κυρ. 3, 2, 30' ὁθ. «ἐργε ἔνεκα» = καθόσον ἐφαρτάται ἀπ' ἑμοῦ «πᾶν χρηστὸς ἵσται, ὡς ἡμοῖ γε ἐν ἔστι» Δημ. 20, 14' «ἔνεκα γε τῶν ἡμετέρων φηλαδων» ἂν ἐφαρτάται τοῦτο ἐκ τῶν ὁφθαλμῶν ἡμῶν Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 3' ἔνεκα ἀνὸν ἐνεκα, διότι τὸ τοῦ Πινδ. 1, 7, 33 καὶ πᾶν μετν. φέρεται ἡδὲ παρὰ τοῦ Ἀπολλων. Β. Ἀν. 505' πρόβλ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1532, ὡς καὶ τὸ οὐνεκα, propter. Ἐνέκας ἐπίσκοπος Ἱερουσαλὴμ Συγκ. Ἐν-ἐκκλησιάζω ἐντὸς ἐκκλησιάζω Πολυδ. Ἐν-ἐκ-κλόνω ἐκπλόνω, ἐκπλόνω εἰς Πολυζήλ. π. Πολυδ. 10, 76, abluo. Ἐν-ἐκτέον δὲ ἐνεγκτεῖν ἴδι φέρω. ΕΝΕΚΩ, ἐξ οὗ τὰ ἡνεκα, ἡνεγκον, ἐνενοχα κ. τ. ἔ. τοῦ φέρω. Ἐν-ἐκλάυνω ἐντὸς ἐκλάυνω, ὡς δὲ Ὁμόμ. ἐν τμήσει, ὡς καὶ Πινδ. Ν. 10, 131' μετ. «ὁπόσον τις καρδίᾳ πότον ἐκλάυνω» ὁργὴν βαθείας εἰς τὴν καρδίαν ἐμβάλη, Π. 8, 9. Μέσ. ἐκλάυνεσθαι, περὶ ἀμύμων, ἐν τινος δχοῦμαι Δ. Κασ. 49, 30, relio. Ἐν-ἐκφρίζω ἀνυψώνω - ἐαυτὸν, περὶ πτηνῶν Εὐσεβ. alieno. Ἐν-ἐκλίσσω, ἰων. καὶ π. ἐνεκλίσσω, ἀπὸ ἐνεκλίττω ἐντὸς τινος τυλίσσω, συμπλέκω «ἐνεκλίσσας τοὺς πόδας εἰς πῖλους» Πλάτ. συμπ. 220, καὶ μετν. Μέσ. εἰς τι ἐντὸς τυλίσσας ἐν ἡματι ἐνεκλίσσας εἰδὲι» Ἡρ. 2, 95 καὶ μετν. Μετ. 129 (12, 257), ἰονοῖν. Ἐνέλος νεβρός Ἡουχ. innuilius. Ἐνελευσικὴ Δημήτηρ ἐν Σάμῳ Ἡοῦχ. Ἐν-εμα, τό τὸ ἐντὸς τινος ἀρεθῆν, πᾶν. ἐγκλυσμα, κλυστήρ ἱατρ. infusum. Ἐν-εματίζω ἐντὸς τινος βάλλω κλυστήριον ἱατρ. Ἐν-εμεῖω (ἴδ' ἐμείω) ἐμῶ, ξερῶ εἰς Ἡρ. 2, 172' «ἐνήμεος φλέγματά τινα» Ἐρμ. 11 (7, 377). Ἐνενηκόντα, οἱ, αἱ, τὰ ἑνενηκτα, ἀπὸ τοῦ Ὅμ. Ἰλ. 6, 602 πανταχοῦ, nonaginta. Ἐνενηκόντα - εἰς, ὅ δὲ ἐνενηκόντα ἐπὶ Λουκ. νεκρ. διαλ. 27, 17, nonaginta. Ἐνενηκοντά - πηχυς, 2' ἐνενηκόντα πηχυῶν μακρός - θύρσος Ἀθην. 5, 201 Ἐνενηκοντάς, α. δὲος, ἢ ὡς καὶ παρ' ἡμῶν τὰ ἐνενηκόντα Τζέτζ. Ἰσ. 8, 58. Ἐνενηκοντούτης, ὁ, θηλ. - τοῦτες, ἰδοὺ δὲ ἐνενηκόντα ἐπὶ Δ. Κασ. 69, 17. Ἐνενηκοντό-πρωτος, 3' ὁ ἐνενηκοντό-πρωτος Τζέτζ. Ἰσ. 13, 530. Ἐνενηκιστός, 3' ὡς καὶ παρ' ἡμῶν Σουερ. Ἐνενηκιστο - τέταρτος, 3' ἐνενηκιστο-τέταρτος Τζέτζ. Ἰσ. 10, 480. Ἐνενηκιστό-τριτος, 3' ἐνενηκιστός τριτος Τζέτζ. Ἰσ. 11, 838. Ἐν-εξ-εμέω ἐντὸς τινος ἔξεμῶ - ἐνεξεμῶ μετ. μέλ. Πολυζήλ. π. Πολυδ. 10, 76. Ἐν-εξοράττω ἐντὸς ἐξοράσσω, ἀπὸ ἐντὸς ἐκδύλλω Βασίλ. τ. 2, σ. 770. Ἐν-εξ-ουσιάζω μεταχειρίζομαι τὴν δύναμίν μου εἰς τι, λαμβάνω τὴν ἐλευθερίαν τολμῶ, ἀρεθῶ εἰς τι - τῇ γραφῇ Δ. Ἀλ. π.

Θουκ. 8 ἔτι δὲ ἐν τινι ὥστ. 24, ὡς ἄλλ. μτγν.
 Ἐν-εορτάζω· εἰς τι, διὰ τι εορτάζω Πλουτ.
 Περικλ. καὶ Φάβ. Μ. 1, Στραβ. 12, 559.
 Ἐνεός (πρβλ. ἀνεός)· ἔτι δὲ ἐνεός· ἀφω-
 νός, ἄλλος πλῆσιον τοῦ κωφός Πλατ.
 Θεαιτ. 206, Ἀριστοτ. προβλ. 33, 1· «ὅσοι
 κωφοὶ γίνονται, ἐκ γενεῆς, πάντες καὶ ἐν-
 νεοὶ γίνονται» λοιπὸν κωφάλλοι, καὶ Ξεν.
 Ἄν. 4, 5, 33. Ἐτι δὲ βλάξ, κουτός· «εὐθι-
 θεῖς-ἄτακοι καὶ ἄπειροι καὶ ἰνεοί» Πλατ.
 Ἄλκ. Β'. 140, ὡς καὶ Β. Ἄν. 251· «ἐνεός ὁ
 διὰ μωρίαν λήθαρρος καὶ ἀνέμῳ» ἐπίρ.
 -ὡς χρῆσμ. κ. Πολυβ. 6, 53, 1.
 Ἐνεο-στασία, ἡ· τὸ νὰ καταστή τις ἄλα-
 λος Ἀπολ. Ῥ. 3, 76.
 Ἐνεότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἄλλος
 Ἀριστοτ. προβλ. 10, 33.
 Ἐνεό-φρων, ονος, 2· ἀμείλυνους Πανυσσ.
 π. Στοβ. ἀνθ. 18, 22, δι. γρ. stultus.
 Ἐνεόω· κάμνω ἄλλον μτγν.
 Ἐν-επ-αγγέλλομαι· εἰς τι ἐπαγγέλλο-
 μαι, ὑπόσχομαι Ἑρμογ.
 Ἐν-επ-άγομαι· ἐντός τινος ἐπάγομαι. Μέσ.
 προσβάλλω Αἰσωπ. 149.
 Ἐν-επι-δείκνυμι· ἐντός τινος ἐπιδεικνύω,
 μέσ. φανερώω, τί τινι Πλουτ. πῶς ἂν τις
 ἀπ' ἐχθρ. ὥρ. 281.
 Ἐν-επηρεάζω· ὁδρίζω Πολυβ. 7, 182.
 Ἐν-επι-δημῶ· διατρίβω ὡς ξένος ἐν τινι·
 -τῇ πόλει Ἀθην. 8, 361, Ἀλγ. Π. 1, 12, 52.
 Ἐν-επί-δημον· ἐνδημον εἶναι, διατρίβοντα
 κάκου ὡς ξένον Ἦουχ.
 Ἐν-επι-ορκέω· εἰς τινα θεὸν ἐπιορκῶ
 Αἰσχιν. 3, 150.
 Ἐν-επι-πεδος, 2· ἐντός ἐπίπεδος Γαλην.
 Ἐν-επι-σκημμα, τό· ἐξασφάλις διὰ
 μεσογγυήσεως χρεωμένη περιουσία Ἀρποκρ.
 Ἐν-επι-σκηπτομαι· μέσ. ἐξασφαλίζω διὰ
 μεσογγυήσεως χρεωμένην περιουσίαν, ἀπαιτῶ
 χρῆς, καὶ κατάτρεχιν κάμνω, δημαῶν τὴν
 ὑποθήκην Δημ. 49, 45.
 Ἐνέπω καὶ ἐνέπω (εἰπεῖν, πρβλ. Βουτρ.
 λεξ. 1, σ. 279 κ. ἐξ.)· εἰς τὸν ἐν. παρ'
 Ὁμ. μόν. ἢ εὐκτ. προστ. καὶ μετγ. τοῦ ἐν.
 Πινδ. Ν. 3, 72 καὶ μτγν. οἶον Ἐπ. δδ. 52
 (8, 100) λέγω πρὸς τινα, διηγόμαι· «μυ-
 θον νημερτέα πάντα Ἰλ. θ, 412· «ὅσσα
 μνηστῆρων θάνατον καὶ κηρ' ἐνέπουσα» Ὁδ.
 ω, 414· «ἄνδρα μοι ἔνεπε» = λέγεις εἰς ἐμὲ
 τὸν ἄνδρα, ἀνὰγγελλέ μοι περὶ τοῦ ἀνδρός,
 α, 1· ὁ Πινδ. συγχύει καὶ οἱ τραγ. (πάντοτε
 ἐνέπω)· «τοῦναιρον Αἰσχ. Χο. 543 καὶ
 ἀλλαχοῦ» προσφωνῶ, «τινὰ μῦθους ἀκο-
 λούεις» Πρ. 192, Σοφ. Αἴ. 751· «τινὰ
 δοῦλον = ὀνομάζω τινὰ δοῦλον Εὐρ. Ἦρ.
 μ. 270· καὶ ὁμοίωσμον πρὸς τὸ ἀπλοῦν εἰ-
 πεῖν, ἀνευ πώσεως Ἰλ. 6, 761, Ὁδ. ψ, 301·
 «φρονούντως· πρὸς φρονούντας» Αἰσχ. ἰκ.
 201· «σαφέστερον, 908· «πρὸς τινα
 Σοφ. Τρ. 401 καὶ συχνά Εὐρ. ἔτι δὲ Ἀφιο-
 νικ. π. Ἀθην. 8, 342· ἄγειν τινα = δια-
 τάττω Σοφ. Οἰ. Κ. 936, τὸν μέλ. ἐνι-
 σπῆσω καὶ ἐνέψω ὡς καὶ τὸν ὁρ. ἐνι-
 σκεῖν ὅ· εἰς τὸ ἐνέψω, dico, cano.

Ἐν-εργάζομαι· ἐντός τινος κάμνω, ἐργά-
 ζομαι· «τὸ ζωτικὸν φαίνεται, πῶς τούτο
 ἐνεργάζει τοὺς ἀνδράσιον» = πῶς ἐμβαλλεῖς
 ζωὴν εἰς τὰ ἀγάλατα Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 6·
 ὡς καὶ «τὸ παῖθεσθαι τοῖς νόμοις» -τῇ πόλει·
 4, 4, 15· «ἐκκλησίαν Πλατ. Φιλ. 47·
 «προθυμίαν τοῖς ἀνθρώποις» Πολυβ. 3, 61,
 7· «ἀλειτουργοῦν τοῖς τόποις» = ἐκεῖ
 ἀπητχολημένοι, 10, 8, 7· ἔτι δὲ εὐνοίαν
 ἐν τινι, 5, 2, 15· «τῇ οὐσίᾳ = μετὰ τὴν
 περιουσίαν κάμνω πράξεις, κερδίζω Δημ. 44,
 23· «ἐν οἰκῇματι, περὶ ἱσταιῶν Ἦρ. 1,
 93. Πῶς· γλωσσά τούτων γνώμην ἐνεργί-
 σθη» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 5.
 Ἐν-έργεια, ἡ· ἐνέργεια, δραστηριότης
 Ἀριστ. ἠθ. 1, 1· πράξις, ἀντιθεμένη
 πρὸς αὐτὰ τὰ ἔργα, 1, 7, καὶ συχνά «κατ'
 ἐνέργειαν», ἀντιθ. τῷ «καθ' ἑξίν», actio.
 Ἐν-εργεῖς· ἡ εἰς γλουτοὺς κάθιστος τῶν
 χειρῶν Ἦουχ.
 Ἐν-εργέω· ἐνεργῶ, εἶμαι δραστήριος, πρὸ
 πάντε. περὶ πνεύματι. δραστηριότητος Ἀριστοτ.
 καὶ μτγν. Ἐτι δὲ -τι = πράττω, παρῆγω·
 «πάντα κατὰ δύναμιν» Πολυβ. 17, 11, 28·
 «τὴν συμμάχων, 27, 1, 12 καὶ συχνά, ὡς
 καὶ μτγν. πρὸ πάντε. Ν. Δ. κατ' εὐφρ. Θε-
 οκρ. 4, 61, Ἀλκιφρ. 3, 55, ορορογ.
 Ἐν-ἐργημα, τό· τὸ ἐνεργηθῆναι, ἡ πράξις
 Πολυβ. 4, 8, 7· «τὰ περὶ τὰς πράξεις ἐνεργή-
 ματα», 2, 42, 7, Δ. Σικ. 4, 51, effectus.
 Ἐν-εργής, 2· ἐνεργῶν δραστήριος· «ζῶον
 πρὸς τὴν συνουσίαν ἐνεργέστατον» Δ. Σικ. 1,
 88· «γῶρα ἐνεργεστέρα» = εὐφορωτέρα Πλουτ.
 Σολ. 31. Παρὰ Πολυβ. 11, 23, 2, συχνά μετ'
 τὸ ἐνεργός ἀναναλλασσόμενον, efficax.
 Ἐν-εργητέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐνεργῇται
 Πλουτ. ἠθ. σ. 1034, agendus.
 Ἐν-εργητικός, 3· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ
 ἐνεργεῖν, ἰσχυρὸς μτγν. «ἡ ἐνεργητικὴ ἡ
 περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ πολιτικὰς πράξεις» =
 ἐνέργεια Πολυβ. 12, 28, 6· ὁδ. -ρήματα
 Δ. Ἀλ. καὶ γρ. ἔτι δὲ ἐπίρ. ἐνεργητικῶς.
 Ἐν-εργίδα· Δημήτηρ Ἦουχ.
 Ἐν-εργμός, ὁ· τὸ ἐναρμόζειν, κρούειν τὰς
 χορδὰς τῆς κιθάρης Φρυν. κωμ. Ἐτ. Μ. 340,
 3· καθ' Ἦουχ. = κ. ἡμα μουσικόν· τὸ δ'
 αὐτὸ καὶ ἐνεργίς.
 Ἐν-εργο-δατέω· μετὰ δύναμιν καὶ ἀποτέ-
 λεσμα προβαίνω εἰς τι Δουκ. Φίλοπ. 3.
 Ἐν-εργο-λαβέω· ἔχω τὸ συμφέρον μου
 εἰς τι Αἰσχιν. 3, 150.
 Ἐν-εργός, 2· ἐργαζόμενος, πραγματευόμε-
 νος, ἐν ἐνεργείᾳ (ἐν ἔργῳ ὢν), κυρ. εἰς τὴν
 ἐξάσκησιν τῆς δραστηριότητος τοῦ ὄν· «μηδὲ
 δικαστὰς ἐνεργούς· ὄντας οἴνου γεύεσθαι»
 Πλατ. νόμ. 2, 674· «στράτευμα Ξεν. Κυρ. 2, 2, 23· «ὅπως ἦν τι δὴ ὑδοποιῶν
 εὐθὺς ἐνεργοὶ ἦτε» = εὐθὺς ἐπιβάλετε χεῖρα,
 6, 2, 39· ὁδ. ἀντιθ. τῷ «σχολῶν ἄγειν»
 Δουκ. Ἑρμοτ. 1· «περὶ τι Πολυβ. 3, 17,
 4 καὶ ἄλλ. μτγν. ἀσκά τι· πρὸ πάντε. περὶ
 ἐμπόρων Δημ. 35, 7, ἐνθα ἄνδρες θανέζον-
 ται χορήματα» = ὅπως ἐνεργοὶ ὦσι· (πρβλ.
 Ἦρ. 8, 26· «ἄνδρες βίου δεόμενοι καὶ ἐν

βουλόμενοι εἶναι = οἵτινες θέλουσι νὰ ἐργασθῶσι) ὅθ. καὶ περὶ χρημάτων = χρήματα ἐνεργά = χρήματα ἐργαζόμενα, φέροντα τόκον Δημ. 27, 7, ἀντίθ. τῷ ἀργά = τὸ ἡδύμενον ἐνεργόν πο εἶναι εἰς Ἀγγυκτον», 56, 20, πρὸλ. Ξεν. Ἰέρ. 11, 4. Ἄλλως δὲ καὶ περὶ πραγμάτων - ἡμέρα = ἐργάσιμος ἡμέρα Πρ. 8, 26 - γῆ, - χώρα Ξεν. Κυρ. 5, 4, 12, 8, 6, 8 - καρποφόρος, λοιπὸν γεωργουμένη χώρα, ἀντίθ. τῷ ἀργός, Κυρ. 3, 2, 9 - «χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν», οἰκ. 4, 17 - πεδῖον πολλὰς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι = παρὰ τὸν καρπὸν διὰ πολλὰς χιλιάδας Πλουτ. Κρισ. 58¹ περὶ μεταλλεῖων, προσοδοφόρων Ξεν. π. προσδ. 4, 2¹ ἐτι δὲ - ὁ σοὶ Πολυδ. 1, 40, 12 - πελέκεις Δ. Σικ. 5, 39¹ περὶ φαρμάκων ἱατρ. ἐτι δὲ - πορεία = σύντονος πορεία Πολυδ. 5, 8, 3 - πολιορκία καὶ ἄλλ. Πολυδ. παρ' ᾧ συχνὰ εὐρηται ἡ δι. γρ. ἐνεργῆς ἐκίρ. ἐνεργῶς - μαχεσθαι = μάχ. ἐνταύθις, καρτερῶς Ξεν. ἀπομν. 3, 4, 11 - «ἐνεργότερον ἀφασθαι πολέμου» Δ. Σικ. 12, 67, δι. γρ. ἐναργέστερον.

Ἐν-ερεῖδω 1) ἐντός· στηρίζω, ὠθῶ = «μοχλὸν ὀρθάλω» = τὸν πύσσων εἰς τὸν ὀρθαλμὸν τοῦ Κύκλωπος ἐνωθῶ Ὅδ. ε, 383¹ μετὰ τὴν ψυχὴν = σταθερῶς τὴν ψυχὴν πρὸς τι ἐνταίω Λουκ. Νιγρ. 7¹ ὅφιν τινα Πλουτ. π. θαιμ. Σωκρ. 13, Παθ. = βέλαι ἀπὸ τόξου τὸ στέρον ἐνερεισθῆναι = ἐντός· ὠθῆναι Πλουτ. ἡθ. σ 327. Μέσ. στηρίζομαι ἐπὶ τινος = γαίῃ Ἀπολ. Ρ. 1, 428¹ = ἐνερειστάμενος πέτρα γόνυ Θεοκρ. 7, 7² ἀμτδ. ἐπὶ τινος ῥίπτομαι, ἐντός τινος στερεῶς καθίζω = ἐνθρησκύτα στομάχῳ Διοσκ. 3, 23, impingo.

Ἐν-ερεῖσις, ἡ τὸ ἐπὶ τινος ἐρεῖδειν, στηρίζειν Ἰπποκρ. impressio.

Ἐν-ερεῖγω, μὲν δορ. ἐν ἡρύγων· ἐντός τινος, εἰς τὸ βρύγομαι = «τυροῦ κάκιστον» Ἀριστ. σφ. 913. Μέσ. ἐντός τινος, ἐπὶ τινος ἐρεῖω = «γαίῃς ἰδὼν» Νικ. Θηρ. 185, irruco.

Ἐν-ερεῖωθῆς, 2¹ κάπως ἐρυθρός, κοκκινούτσικος «τῷ χρώματι γενόμενος ἐν» Πολυδ. 32, 9, 8¹ «παρεῖων τὸ ἐν» Λουκ. εἰκ. 7¹ - αἵμα Ἀθην. 1, 26, ruber.

Ἐν-ερεῖωμαι, 2¹ ἐρυθραίνωμαι, γίνωμαι κοκκινούτσικος = ἄνθεα Νικ. Θηρ. 511, rubeo.

Ἐνερεθε, πρὸ φων. καὶ διὰ τὸ μέτρ. παρὰ π. ἐνερεθεν, ὄμρ. κατ' Ἀπολλ. Δυσκ. ἐνερεθα, ἐπ. ἐτι δὲ καὶ νάρθεν, ὅπερ ἴδε) 1) ἀπὸ κάτω, κάτωθεν, ἀντίθ. τῷ ὑψόθεν Ἰλ. υ, 56, τῷ ὑπερθε, υ, 75, Ὅδ. ν, 163¹ «πέμψας ἐνερεθεν (ἐκ τοῦ κάτω κόσμου) ψυχὴν ἐς οὐκ» Αἰσχ. Πέρσ. 622¹ ὥς καὶ «οὐ γὰρ ἀνάεῖς κατ' ἐνερεθεν τοὺς φθιμένους ἄνω» Εὐρ. Ἀλκ. 985² 2) κάτω, πρὸ πάντ. «ἐνερεθ' ὑπὸ γὰρ» = ὑποκάτω τῆς γῆς Πινδ. Π. 9, 84¹ «ἐνερεθ' ὑπὸ γῆς» Πισ. θε. 720¹ οἱ ἐν. ὅσοι = οἱ θεοὶ τοῦ κάτω κόσμου Ἰλ. ξ, 274¹ παρ' Αἰσχ. Χο. 123¹ «οἱ γῆς ἐν, δαίμονες» καὶ περὶ τῶν νεκρῶν, «οἱ ἐν, νεκροί» Σοφ. Ἀντ. 25 καὶ ἄλλ. Συχνὰ μετὰ γλ. «ἐνερεθ' Ἰλ. ξω» = ὑποκάτω τοῦ Ἄδου Ἰλ. 0, 18¹ «ἀγεῶντος, θωρηκὸς ἐν», λ, 234¹, 252¹ «οἱ

ἐνερεθε τῆς λίμνης οἰκούντες» Πρ. 2, 13¹ - χθονὸς Αἰσχ. Πρ. 498, ὅστις συνάπται καὶ «οἱ ἐν. καὶ κάτω χθονός», Εὐμ. 977¹ - μαστῶν Λουκ. ἐνάλ. θε. 3¹ μτφ. «ἐχθρῶν ἐν. ὄντα» = κατώτερον Σοφ. Φιλ. 662¹ «τῆς ῥητορικῆς μεγαληγορίας» Λουκ. ῥητ. 4, ἰσθρ.

Ἐν-ερεμ, τὸ βραχυλόιον, ταῖνα περὶ τὴν κεφαλὴν - ὄρμος Σχολ. Πινδ. Ὁ. 2, 135¹.

Ἐν-ερεῖς, ἡ ἐνεργῆς ἀρ. λεξ.

Ἐνερεοί, οἱ (ἐν. καὶ ἔρα = ἰσθρ. λατ. πρὸλ. ἐνέρτερος, ἐνέρθε) οἱ κάτω, οἱ ὄντες ὑπὸ τῇ γῇ, οἱ νεκροὶ = «ἄναξ ἐνέριων, ἐνέροιων ἀνάστων» Ἰλ. σ, 183, Πισ. θε. 850¹ οὗτοι δὲ καὶ ὁ ἄδης καλεῖται παρὰ τραγ. «βασιλεὺς ἐνέριων» Αἰσχ. Πέρσ. 621¹ - οἱ ἐνερεοὶ Πλατ. πολ. 5, 387 καὶ Πλουτ. mortui, manes.

Ἐνερεθ - χρωε, ὡς το, 2¹ νεκρῶν χροῖαν ἔχων Ἀλκιφρ. 1, 3.

Ἐν-ερεπω· ἐντός τινος ἐρεπω Εὐρ. ἀποσπ.

Ἐν-ερεσις, ἡ τὸ ἐναρμόζειν, ἐντιθέσθαι Θεου. 1, 6, innexio.

Ἐν-ερετερος, (ἐντὶ ἐν-ερότερος), συγκρ. τοῦ ἐνερεος· κατώτερος, βαθύτερος κάτω Ἰλ. ε, 898 = ἐνερεοὶ Αἰσχ. Χο. 284, inferior.

Ἐν-ερεθρος, 2¹ κάπως ἐρυθρός Ἀριστ.

Ἐν-ερεχμαι· ἐντός τινος ὑπάγω, ἐγράφετο Πινδ. Π. 4, 212 πρὸ τοῦ Βοιχίου, ὅστις «ἐπειτα ἤλυθον» γράφει.

Ἐν-ερεθίω (ἴδ' ἐρεθίω) 1) ἐντός τινος τρώγω, εἰς τοῦτο ἀνήκει ὁ ἀδρ. ἰμπαγεῖν, πρὸ πάντ. ταχέως κατατρώγω Ξεν. Ἀν. 4, 2, 1, Ἑλλ. 4, 5, 8 καὶ ἄλλαχοῦ, περὶ ἀδελφίων ἀνθρώπων Ἀθην. 12, 415¹ ἐτι δὲ τῶν σαρκῶν Δ. Ἀλ. 58, 17² 2) ἐπὶ τινος τρώγω, ἐπὶ χρυσῶν σκευῶν Λουκ. πλουτ. 20.

Ἐν-ερεσία, ἡ ἴδ' ἐννεσία.

Ἐν-ερεσις, ἡ τὸ ἐμβάλλειν, ἐντός· βαντίζειν ἱατρ.

Ἐνεσπαρμένως· ἐντός σκορπιστὰ μετγ.

Ἐνεστηδών· κόλπος Ἰλλυρία Στ. Πυρ.

Ἐν-εστιάω· ἐντός τινος ἐστιάω, ξενίζω. Μέσ. ἐντός τινος τρώγω Λουκ. Ερωτ. 12, ορῶτε.

Ἐν-ετή, (ἴημι) ἡ ἡ ἐντός κρουμένη, βελόνη, περόνη Ἰλ. ξ, 180, Καλλ. ἀποσπ. 149, fibula.

Ἐν-ετήρ, ἥρος, δι' 1) ὁ ἐντός ἀρήνων, σωλὴν κλυστηρίου, κλυστήριον ἱατρ. 2) μηχανή τις, ἡ ἐρριπὸν εἰς τὰς πολιορκητικὰς μηχανὰς τῶν ἐχθρῶν, ἕνα ἐμποδίζωσιν αὐτάς ἀρχ. μαθ.

Ἐνετίς, ἴδος, ἡ ἴδ' Ἐνετοί.

Ἐνετοί, οἱ 1) λαοὶ τῆς Παφλαγονίας Ἰλ. (κατὰ Στράβ. 12, 3, 543 ἔγραψεν ὁ Ζηνὸδ. ἐξ Ἐνετῆς, ὡς πᾶσι ἡ ὑπερὸν Ἀμισός), ἀποικισθεὶς ἐπειτα παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν Στραβ. (οὗτος μὲν δασεῖται) 2) Veneti εἰς τὴν ἄνω Ἰταλίαν, ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν Ἐνετῶν Πρ. πρὸλ. Οὐδέποτε ἐντ. ἐπὶ θ.

Ἐνετικός, ἡ χώρα Ἐνετικῆ Στράβ. πρὸ θηλ.

Ἐνετίς, ἴδος, πρὸ πάντ. - πᾶσι τοῖς Ἰουγ. αἵτινες ἦσαν περίφημοι οὗτοι πᾶσι τοῖς Ἐνετίται Εὐρ. Ἰππ. 231¹ ἐντ. καὶ ὁ Πέλοψ λέγεται Ἐνετῆτος Ἀπολ. Ρ. 2, 358.

Ἐν-ετός, 3¹ παρστυμένους Ξεν. Ἀν. 7, 6, 41, ἐγκάθετος Ἰουγ. ἀφαιμένους, χαλαροὶ Θεοφύλ. Βουλγ.

Ἐν-εὐ-βουλος καὶ Ἐν-εὐ-γαμος· μυθικόν ὄν, παρ' Ἀσσυρίους.
 Ἐν-εὐδαιμονέω· ἔν τινι, κατὰ τι εἶμαι· εὐδαιμων, τινὶ Θουκ. 2, 44 καὶ μτγν.
 Ἐν-εὐδία, μόν. «περὶ γενομένων ἐν εὐδία ἐκλήθησιν»· μετ' ὅσους πτέρυγας ἐν εὐδία μεταωριζόμενος Ἀπολ. Ρ. 2, 935.
 Ἐν-εὐ-δοκέω· εὐδοκῶ εἰς τι Κυριλ. Κατ. Ἐν-εὐ-δοκίμει· ἐπαίνου ἄξιος γίνομαι εἰς τι, ἀποκτῶ κατὰ τι ὑπόληψιν· «ὅτι τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐνευδοκίμειν ἀπέκειτο»· ὅστις ἐ-ἀκρίπτετο ν' ἀποκτήσῃ ὑπόληψιν ἐν τῇ δουτυ-χίᾳ τῶν Ἑλλήνων Δημ. 18, 198· «ἄλλοι-τροίσι σφάλμασι» Πλουτ. 79, 71· «τινὶ δια-τελῶ παρὰ τινι ἐν ὑπόληψι» Αἰλ. Π. 1, 8, 12· «παρὰ τινι Πλουτ. 46, inclaro».
 Ἐν-εὐδω· ἐντὸς τινος, ἐπὶ τινος κοιμώμαι· «κῆρυκα, τοῖσιν ἐνεύδων» Ὀδ. υ, 95· «τρί-δων Δ. Ααρ. 6, 22, in dormio».
 Ἐν-εὐ-ημερέω· ἔν τινι ἔχω εὐτυχίαν· «τοὺς θεάτροις Πλουτ. συμμ. 4, σ. 229, «τοὺς ὁδοῖς ἐνευημέρηται», 4, σ. 665».
 Ἐν-εὐ-θνήσκει· ἔχω ἀφρονίαν εἰς τι μτγν. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 586.
 Ἐν-εὐ-καίρῳ, ἀσφαλδομαι εἰς τι· τινὶ Φί-λων τ. 1, σ. 387, inportunus.
 Ἐν-εὐ-λογέω· εὐλογῶ ἔν τινι παθ. Ὁ Ν. Δ.
 Ἐν-εὐνάσσομαι· ἐντὸς τινος ἡσυχάζω, κοι-μῶμαι· «ὁδοῖς ἐνευνάσαντο» Νικ. ἀποσπ. 33.
 Ἐν-εὐνάσσει, 2· εἰς τὴν κλίνην εὐρισκόμε-νος· «-δέρμα ἐνεύναται»· χρησιμεύον ὡς στρώμα τοῦ κρεββατίου Ὀδ. ξ, 51· «γῆται ἐνευναίων»· «ἑλλειψιν προσκεφαλαίων τῆς κλίνης, π, 35, ἐνθα κατ' ἄλλ. «δὲ ἑλλειψιν τῶν μελλόντων νὰ κοιμηθῶσιν ἐν αὐτοῖς»· ἐν Ἀπολ. λεξ. Ὀμ. = τῶν ἐγκοιμησομένων.
 Ἐν-εὐνητήρ, ἥρας, δ'· ὁ ἐντὸς τινος κοι-μώμενος Πολυδ.
 Ἐν-ευνοος, 2· α) ὁ ἐν τῇ εὐνῇ, τῇ κλίνῃ ἀρ. λεξ. β) ἐνενοοί· ἐπιτηδεύει τόποι εἰς (τὸ εὐδαιμον) Κύπριοι Ἡσυχ.
 Ἐν-εὐ-παθέω· ἐπαθεῖν ἔν τινι μτγν.
 Ἐν-εὐρίσκει· ἐντὸς τινος εὐρίσκει μτγν.
 Ἐν-εὐ-σεβέω· εἶμαι εὐσεβής εἰς τι· «ταῖς ἐντολαῖς Γρ. Ναζ. σ. 19».
 Ἐν-εὐ-στομέω· κάμνω ν' ἀκούεται εἰς τι ἡ ἔρασμα φωνή μου· «τοὺς ἄλ σσει Φίλοστροφ.»
 Ἐν-εὐ-σχημονέω· εὐσχημῶς φέρομαι εἰς τι Ἰεροκλ. σ. 46.
 Ἐν-εὐ-σχολέω· μεταχειρίζομαι πρὸς τι τὴν σχολήν, τὸν καιρόν μου· «λογισμοὶ Λουκ. 8, 35».
 Ἐν-εὐ-τρεπής, 2, μόν. ὁδ. πλ. ἐνευτρεπής = ὅπως εὐτρεπὴ Πασχαλ. χρόν.
 Ἐν-εὐτυχέω· εἰς τι εἶμαι εὐτυχής Ἀριστ. εἰδ.
 Ἐν-εὐ-φραίνομαι· κατὰ τι χαίρω, εἶμαι εὐφρομαι, Ὁ. γαυδομαι.
 Ἐν-εὐχομαι· εἰς τι εὐχομαι, ὑπόσχημαι Συνας. ἐπ. 67.
 Ἐν-εὐ-ωχέομαι· εἰς τι, κατὰ τι εὐωχοῦ-μαι Συνας. ἐπ. 44.
 Ἐν-εὐ-άλλομαι· ἐντὸς τινος πηδῶ· «πύ-ρη ἐνέπαλτο» Κ. Σμ. 10, 467, insilio.
 Ἐν-εφίσταμαι· εἶμαι, εὐρίσκειμαι ἔν τινι βί, Ἀγ. Νικητ.

Ἐνεχθῆναι, ἀδρ. τοῦ φέρω.
 Ἐν-εχθράζω· λαμβάνω παρὰ τινος ἐνέχυ-ρον πρὸς ἀσφάλειαν· «ἡ φύσις ἐνεχυράζει τοῦ μέν ὄφιν, τοῦ δὲ ἀκοῆν»· λαμβάνει ὡς ἐνέ-χυρον τοῦ μέν τὴν ὄφιν, τοῦ δὲ τὴν ἀκοῆν Πλατ. Ἀξ. 367· «-τὰς οὐσίας τῶν ἀπευθύνων» Δίσχιν. 3, 21· ἐν γέν. ἐνεχυράζω Δημ. 21, 10 καὶ συχνά· «διάκονον» ὡς ἐνέχυρον ἀποκορίζω, 24, 179 καὶ μτγν. οἶον Ὁ. 68. παθ. «ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα»· ἡ περι-ουσία μου ἀποκορίζεται ὡς ἐνέχυρον Ἀριστ. νεφ. 241· ἐνεχυράζω, ὑποθηκεύω· «τὰς οἰκίας Δ. Ἀλ. 6, 29. Μέρ. λέγω εἰς τινα νὰ μοῦ δώσῃ ἐνέχυρον»· «ἐνεχυράζονται τό-κου»· «διὰ τὸν τόκον» Ἀριστ. νεφ. 36, pignus est.
 Ἐν-εχυράσια, ἡ· τὸ ἐνεχυράζειν Πλατ. νόμ. 12, 949· «-ποιεῖσθαι τινος» Δημ. 47, 76· «εἶναι τινι ἐνεχυράσιον ἔκ τινος»· «ἔχει τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα, Ἐπιγρ. 93, pignus est».
 Ἐν-εχυράσμα, τὸ· τὸ ἐνέχυρον, Ὁ. pignus.
 Ἐν-εχυρασμός, δ'· ἐνεχυράσια Πλουτ. Κοριολ. 5.
 Ἐν-εχυραστής, ὁ· ἐνεχυράζων Ἡσυχ. pi- gnus est.
 Ἐν-εχυραστός, ὁμορ. 3· ὁ πρὸς ἐνεχυρα-σίαν ἐπιτηδεύει Ἡσυχ. Ἐπιγρ. τ. 2, σ. 365.
 Ἐν-εχυρίζω· ἀδοκ. τύπ. τοῦ ἐνεχυράζω Πολυδ. 6, 37, 8, ὡς καὶ τὰ αὐτοῦ παράγω-γα, ἐνεχυράσια, ἐνεχυράσιος, ἐνεχυραστικός, ἐνεχυραστής.
 Ἐν-εχυρίατα, οὐδέ τις τῶν δοκίμων εἶπε· ἐνέχυρα δὲ Φρόνιγ. ἐπιτ. σ. 364.
 Ἐν-εχύριος, ὁ· ἐνεχυρασμένος Σωκράτ. ἐπιστ. 9, origeneratus.
 Ἐν-έχυρον, τὸ ἐνέχυρον, ἀρραβών (πρό- χειρα χρήματα), ὃν δίδει τις ἡ λαμβάνει πρὸς ἀσφάλειαν Ἡρ. 2, 136· «τιθέναι = ἐνεχυ- ριάζω Ἀριστ. 450 καὶ ἄλλ. κωμ. Πλατ. νόμ. 7, 820· πρὸ πάντ. δ' ἐν τῷ πλ. οἱ ῥήτ. Ἀν- τιφ. 5, 76, Ἀνδοκ. 3, 39, dignus».
 Ἐν-έχω· 1) ἐντὸς τινος ἔχω στερὰ, κρατῶ· «-χόλον τινὶ»· διαρκῆ θυρὸν κατὰ τινος ἐν ἑμαυτῷ ἔχω Ἡρ. 1, 118 καὶ συχνά· ὁδ. παθ. μετ' ἑλ. ἐνέξομαι, ἀδρ. ἐνεσχέθην καὶ ἐνεσχόμην = εἰς τι, ἀπὸ τινος κρατοῦμαι· «τῇ πείγῃ, 2, 121· ἐνεσχεθεῖς ὡς περ δε- σμῶ» Πλουτ. Φίλοπ. 6 καὶ συχνά μτφ. ὑποτάσσομαι· εἰς ἐν πρᾶγμα, ὅπ' αὐτοῦ δε- σμώμεται· «οὐ δικαίως Ζεὺς ἐνέχεται λόγοις» Δίσχ. ἔκ. 160· «τόχα ἐνέχει» Σοφ. Φιλ. 1086· κατὰ διόρυ. Ἐρμάν. ἀντὶ ἔχει, δεσμεύεται· «φιλοτιμίᾳ ἐνέχεται» Εὐρ. 1, Α. 527· πρβλ. Πινδ. Π. 8, 51· «ἐν θαύματι μεγάλῳ ἐνέ- σχει»· «ἐθαύμαζεν, ἐξεπλήσσετο Ἡρ. 7, 128· ἐν ἀπαρίσει, ἐν κακῷ, 4, 131, 9, 37· ὀνειδεῖ, ἀρᾷ = ἔχων ὀνειδος, ἀράν, ὅπ' αὐτῆς πιεζόμενος Πλατ. νόμ. 6, 762, ὡς καὶ «ζήμια αἰτίαις», 11, 395, Κριτ. 52· πρβλ. Ἐνοχος· καὶ οὕτως οἱ ἐφεξ. πρὸ πάντ. ῥή- γορ. «ταῖς ἐπιτιμίαις ἐνέχεται»· «ὅα ὑποβλήθη Δημ. 51, 11· «ἐν τοῖς ἀθετοῖς ἐπιτιμίαις ἐνέ- χεται» Δίσχιν. 3, 175 καὶ μτγν. νόμῳ Πλουτ. Τιβερ. Γραρχ. 18· «νοθεία = ἔχον τὸ ὀνειδος τῆς νοθείας Θεμ. 1· 16, ἐνέσχετο

Ἐν τοῖς τῆς νεῆς σκεύεσι = περιπλέχθη εἰς αὐτὰ Πλατ. Δάχ. 183. Ἐν-εχομένων τῶν πλείων τοῖς σταυροῖς = ἐμείναν κρεμάμενοι αὐτοῦ Σεν. Ἀν. 7, 4, 17. Ἐν ταύτῃ ἐνέσχετο = εἰς ταύτην ἐστάθη Πλατ. Θεάει. 147 ἀμτβ. εἰς τι προσκολλῶμαι, στέλω, ἡμπερ-δεῖω = ἡ ἀίχμη κατὰ τὸ ἰνίον Πλουτ. Πομπ. 71. Ἐντός τινος πίπτει Σεν. κυν. 10, 7. Ἐν τῇ Ν. Δ. εἶμαι δυσμενῆς πρὸς τινα, ἀπεχθάνομαι, inсто, urgeo.

Ἐν-έφημα, τό· ὁ, τι φέρεται, βράζεται Ἀρεταί. Ἐν-έψημα, τό· παίγνιον, αἶθριμα, Νικ. δλ. 233, ludicrum.

Ἐν-έφω ἔντός τινος ψήνω, βράζω Νικ. δλ. 71 Πολυδ. 1, 49, incoquo.

Ἐν-ζάω· ζῶ Φιλων μόν.

Ἐν-ζέω (ἴδε ζέω) ἔντός τινος κάμνω νά ἀναδύσθω Ἀρεταί.

Ἐν-ζεύγνομαι ἔντός τινος ζεύγω, δένω = τίποτε ταῖς δ' ἐνέκρυψας ἀδρών ἀμαρτούσαν ἐν πημοναίσι = ἐκρυψας, ἐφόρτωσας μὲ παθήματα Αἰσχ. Πρ. 579 καὶ ἰδ. ἄρθρα ἐνζεύξας ποδοῖν = εἰς δεσμὰ μέσσα ζεύξας, βαλὼν Σοφ. Οἱ τ. 718. Ἐνζευχθέντες ταῦροι = ζευχθέντες Ἀπολ. Ρ. 1, 686, injuncto.

Ἐν-ζήτησις, ἡ ζήτησις εἰς τι Ὀριγίν.

Ἐν-ζυμος, 2· ὁ μετὰ ζύμης, προζυμίου δουκ. Ἰστ. σ. 147.

Ἐν-ζυμῶν ζυμώνων ἐν τινι Νικηφ. Χουμν.

Ἐν-ζω-γραφείω· ἐπὶ τινος ζωγραφίζω Πλατ. Φιλ. 40.

Ἐν-ζωγραφός· ἐν τινι ζωγραφισμένος Ἐκίφαν.

Ἐν-ζωδός, 2· ἐνζώδων = ὁ, τι περιέχει ἱστορίας δ' εἰκόνων παριστανόμενος Κωδιν.

Ἐν-ζώννομαι ζώνω μέσα, προσδένω = ἐνζώσας ἑαυτὸν Πλουτ. Σουλ. 28.

Ἐν-ζωογονέομαι ἔντός τινος ζωογονοῦμαι, γινώσκω Θεοφυλ. Βουλγ.

Ἐν η, ἀττ. ἐν η, ἡ, δηλ. ἡμέρα· 1) ἡ πρὸ τῆς νομηνίας ἡμέρα, ἡ 30ῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἀττικοῦ μηνός, ὅτε συμπίπτει ὁ παλαιὸς μῆν τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους μὲ τὸν νέον, ἀπὸ τοῦ Σόλωνος (πρὸλ. Πλουτ. Σολ. 25) Ἐν η καὶ νέα = (κυρίως) ἡ παλαιὰ καὶ νέα, ὡς ἦδη τὸ ἐν η Ἦσ. ἔρ. 768, ἐκκλησιῶν, ἀνάλογον πρὸς τὸ πρότερον - τριακός· 2) μεθαύριον, εἰς ἐν η Ἀριστ. Ἀχ. 172. ἡ-ε· τ' αὔριον ἐς τ' ἐν η φιν· Ἦσ. ἔρ. 408. ἔτι δὲ ἡ-αὔριον ἡ ἐν η φιν· Ἐν ης = μεθαύριον Ἀριστ. ἐκκλ. 797, δωρ. ἔνας Θεοκρ. 18, 14. - ἐς ἐν ης εὔρηται Δ. Κασ. 47, 41, δι. γρ.

Ἐν η, ἡ· ὁν. πλοίου Ἀττ. ναυτ.

Ἐν-ηδῶν ἔντός τινος νέος, τοῦτέστι φαεινός, εὐθυμός εἶμαι Δογγ. 2, 12, ἔντός τινος ἀξάνω Κρατιν ἀποσπ. 135, Νικ. π. Ἀθην. 9, 370, pubesco.

Ἐν-ηδότηριον, τό· τόπος διασκεδάσεως, τέρψεως Ἦρ. 2, 133, Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 11, 10.

Ἐν-ηδος, 2· ἡλικιωμένος, ἀκμάζων Σχολ. Θεοκρ. 8, 3, ἀντιθ. τῷ ἀνηδος, πλείον τῶν δεκαπέντε ἐτῶν.

Ἐν-ηδωμαί· εἰς τι, διὰ τι χαίρω Σχολ. Ἰλ. θ, 51 καὶ ἄλλ. μετν.

Ἐν-ηδονος, 2· ὁ ἐν ἡδονῇ, πλήρης Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 811 καὶ μετν.

Ἐν-ηδώνω· εἰς τι, κατὰ τι τέρας δρῶν· ἡ μελωδία τῶν ἀνῶν τὰς Λουκ. Φιλοπατ. 3, illaetifico.

Ἐν-ηδωπαθῶν ἔν ηδωπαί, τινι

Ἐν-η(ε)νη, ἡ 1) εὐμένεια, ἡπίοτης Ἰλ. Ὀμπ. δλ. 5, 519. 2) ἀγαθότης, κερσότης

Ἐν-ηέριος· ἐναέριος.

Ἐν-ηής, ἴος, 2 (ἀντιθ. τῷ ἀλοιπὸν ἀντὶ ἐνηνής)· εὐμενής, φιλόφρων (ἀρ. λεξ. - πρᾶος, πρὸ ἀγαθός) - ἐταῖρος Ἰλ. φ. 96, 200· φιλότης Ἦσ. θε. 651, Ἀπολ. 1199, Ὀμπ. κυν. 2, 89 ἐν τῷ τύπῳ ἔ

Ἐν-ηέρος, 2· ὅστις ἀκούει, καὶ δύσ-κούη Φρον. π. Πολυδ. 2, 82.

Ἐν-ηλάτων· τό· τὸ ἐντός ἐλαθέιν, σπῆλαι, ξύλον· α) κλίμακων ἐν ἡλκῶν μακρὰ σκέλη (ξύλα) τῆς κλίμακος, τῶν ὁποίων ἐναρμόζονται αἱ βαθμίδες· αὐτὰ τῆς κλίμακος αἱ βαθμίδες πρῶται εἰς Εὐρ. Φοιν. 1186. ἡ κλίμακος ἔστω ἐν ἡλκῶν βαθρᾶ, περὶ τοῦ Καστίου ἀναδιδίνει τὴν κλίμακα τῆς ἐφόδου τῆς δεξιᾶς σημ. ἰκ. 751 ἡ-ε· δὲ ναὶ κλίμακων ἐν ἡλκῶν· β) ἀξόνων λατὰ = ὁ ἐν τῷ ἄξονι πάσσαλος εἰς προσθεν μέρος τοῦ τροχοῦ, Ἰππ. 1 τὰ τέσσαρα εὐλα τοῦ γόρου τῆς κλίμακων σφύρονται οἱ ἡμάντες, οἷον ταλοῦσι τὴν βάσιν τῆς κλίνης Σοφ. π. 10, 34, ἀνθ' οὗ δ' Ὀφρων. - κραστὴρ ἰσθ' ὡς ἀττ. πρὸλ. Λοβικ. αὐτόθι σ.

Ἐν-ηλίκος, 2· τῷ ἴσοι. Πλουτ. Κ. 24, ruber καὶ συγνά.

Ἐν-ηλίκος, 2· ἡλκῶν, ἡλκῶν, ἐν ἡλκῶν ὡν μετν.

Ἐν-ηλκῶν ἡλκῶν· ἐναλλὰξ, ἀμειβαίω

Ἐν-ηλος, 2· ἡλωτός, μὲ καρφία γλ

Ἐν-ηλῶν· καρφῶν εἰς τι Ὀριγίν.

Ἐν-ηλύσιος· ὑπὸ κεραυνῶν κτυπημένον τῶν τοῦ Ἠουκ. πρὸ πάντ. - τὰ σια Αἰσχ. π. Ἐτ. Μ. πρὸλ. Πολυδ.

Ἐν-ηλωμα, τό· μικρὸν οἶδημα, Ἰερακοσφ. σ. 91.

Ἐν-ηλώσιος, ἡ· τὸ καρφῶν εἰς πρὸς καλλωπισμὸν καρφωόμενοι ἡλκῶν π. Ἀθην. 5, 205.

Ἐν-ημαί (ἴδε ἡμαί)· ἔντός τινος ἡ-ἡν ἡνέμεθα πάντες, εἰς τὸν Τρωῖον Ὀδ. 8, 272. - ἐν θά Θεοκρ. 2 ἡ-θᾶκοις ἐν ἡνέμοι· Εὐρ. Φιλ. ἀποσπ.

Ἐν-ημερεύω· περὶ μὲ τι τὴν τινὶ Δ. Σικ. 17, 70.

Ἐν ἡνωθε· ἴδε τὰ σύνθετ. ἐπὲν κατεν. καὶ παρεν. πρὸλ. ἀν ἡνωθ παρκ. 6'. μὲ ἀττ. ἀναδιπλασιασμοῦ ΕΝΕΘΩ = ΕΝΘΩ.

Ἐν ἡνωθα, ἐν ἡνέμοι, παρκ. τοῦ

Ἐν-ημερέω· ἔντός τινος ἡσυχάζω

Ἐν-ηρέμης· ἡ (περὶ τόνου) τὸ εἰς τὸ ὕψος, ἡ ἀνάπαυσις, ἀνάπαυλα νομ. περὶ μουσικ. 21.

Ἐν-ήρης, 2. ἔχων κόπας - ναῦς Πλουτ. Βρυτ. 28 καὶ συγνά.

Ἐν-ήριθμος, ἰων. ἀντὶ ἐνάριθμος, ὡς καὶ ἀριθμοί φιλωμένοι, ἐμπιστευμένοι Καλλ. ἀποσπ. 127.

Ἐν-ησθάζω· ἐντός τινος εἶμαι, μένω ἡσυχος μετν.

Ἐν-ήφαιστος, 2. εἰς τὸν Ἡφαιστον ἀνήκων Τζέτζ. Ἰστ. 10, 502, vulcanius.

Ἐν-ηχέω· ἐντός τινος ἔχω, προσφωνῶ Πλουτ. καὶ μετν. πρὸ πάντ. ἔκκλ. κατη- χέω, διδάσκω, ἰσοπο.

Ἐν-ήχημα, τό· ὃ εἰς τι σῶμα παραγόμε- νος ἡ ἡχὴ ἀπὸ ἡχοῦ Ἰαμβλ. 6. Πυθ. κ. 15, vox.

Ἐν-ήχησις, ἡ· τὸ ἐν τινι ἔχειν ἢ προσφω- νεῖν. Παρ' ἔκκλ. τὸ διδάσκειν, κατηχεῖν εἰς τὴν ὀρησκίαν Ἰ. Χρυσ.

Ἐν-ηχός, 2. ἔχων ἐν αὐτῷ ἡχον Ἀθην. 144, 636, ἀντίθ. τῷ ἔγγορδα ἡχῶν,

ποιῶν φλοισβόν· - κύμασι Φιλοστρ. 6, Ἀπολλ. 6, 26, sonans.

Ἐνθα, ἐπὶρ. αὐτοῦ 1) δεικτ. α.) περὶ τόπου, αὐτοῦ, ἔκει· ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπώλωλε· = οὐδὲν ἀπωλίσθη ἔκει Ἰλ. ξ, 137 καὶ συγνά· ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἑφεξ. Αἰσχ. ix. 33· «ἐνθα καὶ ἐνθα» = ἐδῶ καὶ ἔκει Πλάτ. Τιμ. 79.

«ἐνθα μὲν καλόν, ἐνθα δὲ αἰσχρόν» Ξεν. συμμ. 211· «ἢ ἐνθα ἢ ἐνθα» Ὀδ. κ, 574, Πλάτ. νόμ. 8, 835. Παρ' Ὀμ. καὶ μετὰ ῥήμ. κινήσ. σημάν· «ἐνθ' ἔλθων» Ἰλ. ν, 23· «ἐνθ' ὅθεν κελόντες», Ε, 340· πρβλ. Ὀδ. γ, 295· «παρβένος ἐνθα βρέδακα» γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψα· Θουκρ. 27, 64· «ἐνθα καὶ ἐνθα» = πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ πρὸς τὰ ἔκει Ὀδ. 6, 213. Ὀμοίως «περίεπεμπον ἐνθα μὲν φύ- λακας, πρὸς δὲ τοὺς πρέσβεις» Θουκ. 6, 45· «ἐπὶ χρόνου, τότε Ὀμ. καὶ οἱ ἑφεξ. «ἐνθα δ' ἔπειτα» = μετὰ ταῦτα Ὀδ. η, 196· πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 249, Ξεν. Ἀν. 4, 1, 17.

«ἐνθα δὴ» = τότε λοιπόν, πρὸ πάντ. μετὰ ταῦτα λοιπόν, ὅπως δηλωθῇ ἢ μετ' ἄλληλα διαδοχῇ τῶν συμβάντων· οὕτως ἀποδίδεται εἰς προσηγοριῶν ἱερί· «ἔλλ. 2, 4, 39 καὶ συγνά παρ' αὐτῶν καὶ μετν. 2) ἀναφορ. α.) ἐπὶ τόπου, ὅπου Ἰλ. α, 610 παρὰ τοῖς ἑφεξ. δὲ εὐρίσκειται συγχρόνως ἢ ἐπὶ τῆς δεικτ.

σημ. Παρ' Ὀμ. καὶ «ἐνθα ἐν Ἰλ. 6, 594· πρβλ. τε «ἐνθα περ», ν, 524· «ἐνθα δὲ τὸ πῦρ ἔκαίτο - βόθροι ἐγίνοντο» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 6· ἔτι δὲ εἰς προηγ. οὐδ. ἀναφρ. «ἐπὶ τὸν λόφον, ἐνθα ἦσαν οἱ κολέμοιοι, 3, 4, 41· καὶ μετὰ ῥήμ. κινήσ. σημάντ. «ἀγειν ἐνθα ὅρην ἐδόκει», 7, 6, 14· «ἐμποδὼν τοῦ μὴ ἡδὴ εἶναι ἐνθα πάλιν σπείδουμένη» = ἐνθα ἐννοεῖται ὅτι δύνανται τις ν' ἀναπληρῶσιν ἐν εἶναι, 4, 8, 14· «ὁδοιποροῦν ἐνθα ὀφεί- ζομεν» = πρὸς ὁποῖον μέρος θέλομεν Σοφ. Ἰλ. 1088· ἀλλ' εἰς τὸ «κρύφον νιν ἐνθα μὴ ποτ' εἰς εὐνὴν πατρός τούτων πρόσσιτο μηδέν», Ἰλ. 428, κεῖται ἀντὶ τοῦ «ἐνταῦθα ὕδεν», Ἀλλοι τὸ εἶναι τὸ π. Ξεν. σκός ἐνθα πνεῖ ἄνεμος ἢ ἀντίος· = ὅπου πνέει ὁ ἄνεμος, ὅπου πνέει, ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ix. 18, 1· παρὰ Σοφ. καὶ εἰς πλάγαν ἐρώτησιν,

«ἵσταρ' ἐνθ' ὥκησεν», Ἰλ. 1090· μετὰ γεν. «ἐνθα πημάτων κυρῶ» Εὐρ. Τρω. 680· 6.) ἐπὶ χρόνου, πρὸ πάντ. «ἐνθα πρῶτον εἰς φι- λίαν γῆν ἀφίκοντο» = εὐθὺς καθὼς, εὐθὺς ἅμα Ξεν. Ἀν. 5, 1, 1 καὶ ἄλλ. ἔτι δὲ μετὰ γεν. «ἐνθα τοῦ χρόνου» = καθ' ὃν χρόνον Αἰλ. Π. Ἰσ. 10, 10, hic.

Ἐνθαδὲ 1) ἐπὶ τόπου, ἐδῶ, αὐτοῦ Ὀμ. καὶ οἱ ἑφεξ. πανταχοῦ· «οὐ μόνον ἐνθαδὲ ἀλλὰ καὶ ἄλλοι» Πλάτ. Γοργ. 449· ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταῦθα, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἐν Ἀΐδου», αὐτόθι 523· πρβλ. πολ. 1, 330, ὡς καὶ «οὐ ἐνθαδὲ» Σοφ. Ἀντ. 79· ἔτι δὲ μετ' οὐδ. «ὃ ἐνθαδὲ τόπος» Πλάτ. Φαίδ. 109· εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν, εἰς ταύτην τὴν περίστασιν Ξεν. Κυρ. 2, 4, 17· τὰ ἐνθαδὲ = ἢ ἐνταῦ- θα κατάστασις τῶν πραγμάτων Θουκ. 6, 17, ἀντίθ. τῷ ἔκει· 2) ἐπὶ χρόνου, τώρα δέ, εἰς τὸ παρόν· «οὐτ' ἐνθαδ' ὄρων οὐτ' ὀπίσω» = οὐτε τὸ παρόν οὔτε τὸ μέλλον Σοφ. Οἶ. τ, 488· «αὐτίκ' ἐνθαδὲ», Οἶ. Κ. 996· πρβλ. Ξεν. Κυρ. 2, 3, 4· 3) ἐδῶ, πρὸς τὰ ἐδῶ· «ἐνθαδ' ἰκάνω» Ὀδ. σ, 491 καὶ συγνά· «ἐνθαδ' ἴσο- μαι» Σοφ. ΑΥ. 1344· «εἰς Ἀθήνας ἐνθαδὲ ἀφι- κόμην» Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 3, 108 καὶ ἄλλ. κωμ. Πλάτ. πολ. 5, 450, Θουκ. 6, 36, Ξεν. Ἀν. 2, 1, 4 καὶ συγνά· «ὃ ἐνθαδ' ἦκον» = ὃ εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν περιελθὼν Σοφ. Φιλ. 377, hic, huc.

Ἐνθαδὶ, ἀττ. ἐντονῶς. τοῦ ἐνθαδὲ Ἀριστ. πλ. 54 καὶ συγνά.

Ἐν-θαδῖος· ὁ ἐνταῦθα Ἰουγ.

Ἐν-θακεύω· τῷ ἐπομ. μετν. Θεοδώρ. Προδρ.

Ἐν-θακέω· ἐντός τινος, ἐπὶ τινος κάθημαι, τινὶ Σοφ. Ἰλ. 259, inisideo.

Ἐν-θακέω, ἢ· τὸ ἐν τινι κάθησθαι· - ἡλίου = τὸ κάθησθαι εἰς τὸν ἥλιον Σοφ. Φιλ. 18.

Ἐν-θαλάμειομαι· ἐντός τινος θαλαμείο- μαι Εὐστ. εἰς Διον.

Ἐν-θαλάμια· πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ ση- σάμης Ἡσυχ.

Ἐν-θαλασσεύω, ἀττ. - τεσέω· εἰς τὴν θάλασσαν ζῶ, ἐρρισκομαι Αἰλ. Ζ. Ἰ. 9, 63.

Ἐν-θαλάσσιος, ἀττ. - τσιος, 3· ὃ εἰς τὴν θάλασσαν Σοφ. ἀποσπ. 379, dr. λεξ.

Ἐν-θαλάσσιος, ἀττ. - τσιος· τῷ ἀνωτ. = σπιλᾶδες Δ. Σικ. 2, 43.

Ἐν-θαλέθω καὶ ἐν-θᾶλλω· ἐντός τινος θάλλω, παρ. ἀντὶ ἐντέθηλα ἀρ. λεξ.

Ἐν-θαλπω· ἐντός τινος θερμαίνω Δ. Σικ. 2, 52.

Ἐν-θαμνος, 2· θαμνώδης Βασίλ. τ. 1, σ. 349.

Ἐν-θανατώ· εἰς θάνατον καταδικάζω Φι- λοχωρ. π. Δ. Ἀλ. ἐν Δειν. κ. 3, σ. 636.

Ἐνθα-περ' ἔκει ὅπου Σοφ. Ἰλ. 1487· ἔτι δὲ ἔκτισε ὅπου, Φιλ. 511, Ἡρ. 1, 14 καὶ ἄλλ. πρὸ πάντ. ποιητ.

Ἐν-θαπτω· ἐντός τινος θάπτω, κηδεύω· ἐν- ταφῆναι Αἰσχίν. 1, 99· τινὶ Πλουτ. Διον. 43 καὶ συγνά Δ. Ἀλ. 5, 48, insepelio.

Ἐν-θαπρέω· ἀττ. ἐντός τινος, εἰς τι ἔχω θάπρος, εἰς τι ἔχω ἐμπροσθέν, πέποιθα, ὡς δι. γρ. τοῦ εὐθαπρέω.

Ἐν-θαυμαστώ· θαυμαστὸν καθιστῶ τι Γιωργ. Παχυμ.

Εν-θαῦτα, ἐν ὁστέν, ἰων. ἀντί ἐν τεσθε, ἐν τεσθεν.

Εν-θαῖζω· πληρῶ θείας ἐμπνεύσεως, ἐνθουσιασμοῦ, ἢ ἀμτβ. εἶμαι ἔνθεος, πλήρης θεοῦ, θεωροῦμαι· Ἡρ. 1, 63, Ἀπολδ. 2, 8, 3, Λουκ. Ἀλεξ. 13 συντημέν. *οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες καὶ ἐνθαῖζοντες*, περί των ἱερέων τῆς Κυβέλης· μεθύων καὶ ἐνθ.· Δ. Δ. 18, 1. Παθ. οἱ ἐνθαῖζόμενοι Πλουτ. συμπ. 1, 5, 2· πρόβλ. ἐνθουσιάζω.

Εν-θεασμός, δ' ἐνθουσιασμός· Εὔστ.

Εν-θεαστικός, 3' α' ἔνθεος, δ' ὑπὸ ἐνθέου μαγίας ἀγόμενος, ἐνθουσιασμένος, καταμαγευμένος Πλατ. νόμ. 3, 682 δι. γρ. μτγν. ἐπὶρ. -ως Λουκ. Ἐρωτ. 14, ὕπερθ. ἐνθεαστικώτατα δι. ἰω. Δαμασκ.

Ενθεῖν, δωρ. ἀντί ἐλλθεν.

Εν-θεμα, τό· τὸ ἐντεθέν, *μόλι θεοφρ. αἰτ. αὐτ. 1, 6, 7.

Εν-θεματίζω· 1) ἐμβολιάζω, καταβολάδας χάριν Γεωπ. 18, 23, 4, 76 2) ἐμβάλλω, ἀποθέτω Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 946.

Εν-θεματισμός, δ' τὸ ἐμβάλλειν, ἐμβολιάζειν Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 154, insertio.

Εν-θεμελίω· ἐντό· θεμελιώνω Γρ. Νύσ.

Εν-θέμιον, τό· τὸ κάτω καίλωμα τοῦ πλοίου, τῆς πρόμνης τὸ ἐντός Πολυδ. 1, 207.

Ενθεν· 1) δεικτικόν, ἀπὸ ἐκεῖ α'.) ἐπὶ τόπου, αὐτόθεν, ἐκτεθεν Ὁμ. καὶ οἱ ἑφεξ. περὶ καταγωγῆς *γένος δ' ἐμοὶ ἐνθεν, ὅθεν σοι* Ἰλ. δ, 58 *ἐνθεν καὶ ἐνθεν* = ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀμφοτέρωθεν Σχολ. Αἴ. 712 (ἐν-θεν καὶ ἄνωθεν). Ἡρ. 4, 175, Πλατ. Πρωτ. 315 ἔτι δὲ ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν· Θουκ. 7, 81, Πλάτ. Κριτ. 117 *ἐνθεν μὲν-ἐνθεν δὲ* = ἐν μὲν ἑτέρῳ δὲ Σεν. Ἀν. 3, 5, 7, μετὰ γεν. Θουκ. 2, 76 *ὁρέπανα ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῶν τρογῶν Σεν. Κυρ. 6, 1, 30· 6') ἀπὸ τοῦδε, μετὰ τοῦτο Ἰλ. ν, 741 *τὰ δ' ἐνθεν* = τὰ μετ' αὐτὸ ἀκολουθοῦντα, τὰ περαιτέρω Αἰσχ. Αἴ. 239· πρόβλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 477 καὶ μτγν.

*Εἰ δὲ ἐπὶ αἰτίας, ὅθεν, διὰ τοῦτο Αἰσχ. Εὔμ. 689· πρόβλ. Εὔρ. Ἠλ. 38 καὶ μτγν. Ἀντίπ. Στδ. 88 (7, 425) 2) ἀναφορ. ὁπόθεν, ἀπὸ *κεῖ ποῦ*· ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ, ἐνθεν ἀνέστη· Ἰλ. ω, 597 ἔκ δὲ *δέπα, ἐνθεν ἔπινον* = ἐκ τῶν ὁποίων ἔπινον Ὁδ. τ, 62, ὡς καὶ *οἷον ἐνθεν ἔπινον* = ἐκ τοῦ ὁποίου ἔπινον, δ, 220· οὕτως οἱ ἑφεξ. π. καὶ πεζ. *ἐνθεν ἦν γεγώς Σοφ. Οἰ. τ. 1393· καὶ τὸν σταθμὸν ἐνθεν ὠρμητο Σεν. Ἀν. 1, 10, 1, παραλειπόμε. τοῦ δεικτικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, ἀξουσιν ἐνθεν ἔξουσι τὰ ἐπιτήδεια*, 2, 3, 6, hinc.

Εν-θεναρίζω· ἐγχειρέω Ἦουχ. (δε θέναρ, θεναρίζω).

Ενθὲνδε (ἐνθεν)· ἀπὸ ἐδῶ, μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, συνήθ. ἐπὶ τόπου Ὁδ. λ, 69, Ἰλ. θ, 725, Αἰσχ. Πρ. 709 καὶ οἱ ἑφεξ. *ἐκτεθεν ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε* Πλατ. Φαίδρ. 229 ἔτι δὲ ἐνθὲνδε γίγνεσθαι, Θεαιτ. 194 *μαθήσει ἐνθὲνδε*, πολιτ. 289 *ἐνθὲνδε ποθὲν ἀρξάμενος* = ἀπὸ ἐδῶ καὶ πρὸς ἀρχήν, συμπ. 178,

Σεν. Ἀν. 7, 7, 17, Θουκ. 2, 1. Μετὰ τινος συχνῆς ἐφέλλεως, *τοὺς ἐνθὲνδε ἐκείσε πορεύσκει* = κυρ. τὰ ἐδῶ ἀπὸ ἐδῶ ἐκεῖ νὰ φέρω Πλατ. Φαίδρ. 107 *τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον*, ἀπολ. 40· πρόβλ. Σεν. Κυρ. 2, 4, 16· 2) ἐπὶ χρόν. ἀπὸ τῶρα, μετὰ τοῦτο *δινά τῇ τάνθενδ' ὅρῳ* = τὸ ἐφεξῆς Σοφ. Οἰ. τ. 1267 *δ' ἐνθὲνδε λόγος* = ὁ περαιτέρω Εὔρ. Τρω. 931 τδ' ἐνθεν.

Ενθὲνδε μετ' ἱππετε. δείξ. Ἀριστ. Λυσ. 429.

Εν-θεόμα· ὑπὸ θεοῦ κινεῖσθαι Σχολ. Διονυσ. Β. Ἀν. σ. 951.

Εν-θεος, μτγν. καὶ συνηρ. -θους, 2' ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος· Ἄρει = ὑπὸ τοῦ Ἀρείως Αἰσχ. Ἐπτ. 479, τ. ἔ. θαρραλῆς· τέχνηαι = αἱ μαντικαὶ τέχναι Ἀγ. 1182 *τέχνης δὲ νιν Ζεὺς ἐνθεον κτίσας φρένα* = προικοδοτήσας αὐτοὺς μετ' τὴν μαντικὴν τέχνην, Εὔμ. 17 *μαντικὴ ἐνθ.* = Πλατ. Τιμ. 71· γυναικεῖς, περὶ τῶν Μαινάδων Σοφ. Ἀντ. 952 *ὄντινα ὁ ἔρως ἐνθεον ποιεῖ πρὸς ἀρετὴν* Πλατ. συμπ. 179, πρὸς τοῦτο ἐμπνευσμένοι, ἐνθουσιασμένοι· καὶ ἔκφρων, ἰων 534 *ἐνθεον ἡ ποιήσας Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 7· ἐπὶ ἐνθὲως Ἰαμβλ. π. Πολυδ. 1, 16, divinus.

Εν-θεραπέω· εἰς τι ὑπηρετῶ, χρησιμεύω Εὔστ.

Εν-θερίζω· εἰς τι διατρίβω τὸ θέρος Πολυδ.

Εν-θερμαίνω· ἐντός τινος θερμαίνω· ἐν-τεθέρμαται πόδω = διακαίονται ὑπὸ πόδου ἐρωτικού Σοφ. Τρ. 367, calefacio.

Εν-θερμος, 2' ζεσταμένος, θερμός Ἰπποκρ. Πλουτ. ἦθ. σ. 951· ἐπὶρ. ἐνθέρμως Κ. Μανέσ. χρόν. calidus.

Εν-θεσί-δουλος, δ' ψωμόδουλος Ἦουχ. δουλός τῶν ἐνθέσεων Εὔστ.

Εν-θεσις, ἡ· τὸ ἐντός θέτειν, ἐμβάλλειν, π. χ. στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου Πλατ. Κρατ. 426· ἡ μπουκιά, τὴν ὑποῖαν βάλλει τις εἰς τὸ στόμα (ἀρ. λεξ. ψωμαί) Ἀριστ. ἱππ. 403, Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 3, 104, impositio.

Εν-θεσμος, 2' ἐννομος, νόμμος, δίκαιος Πλουτ. Νικ. 6· βλάδῃ Β. Ἀν. 251, ἀντίθ. ἄθεσμος, ἐκθεσμος· ἐπὶρ. -ως Συνεσ. ἱπ. 67.

Εν-θετικόν, 3' καταλλήλος εἰς τὸ νὰ ἐμβάλλῃ τις, ἐμφυτεύς Στοδ. ἐκλ. ἦθ. 7, σ. 42.

Εν-θετος, 2' ἐντεθειμένος, ἐμβεβλημένος, ἐμφυτευμένος ἡ ἐμφυτεύσιμος· εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε καὶ ἐνθετον νόημα οὐποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρός ἔγεντο κακός Θεογν. 435 καὶ μτγν. *τὰ ἐνθετα τῶν δένδρων* = ἐμβολιασμένα δένδρα Ἰπποκρ. insitius.

Εν-θεττᾶλίζομαι, (μόν. ἐντεθετταλίσμεθα ἐκ τοῦ Εὐπόλ. παρειαγεται ὑπὸ Στ. Βυζ. ἐν λ. Θεσσαλίᾳ)· φορῶ Θεσσαλὴν γλαυδᾶ· *τὰς δὲ Θεσσαλικὰς γλαυδὰς Θεσσαλιῶν πτερόν ὠνόμαζον, καὶ ἐντεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ γλαυδοφοροῦμεν* Πολυδ. 7, 46.

Εν-θεύω· ἐντός τρέχω Ἠλιάδ.

Εν-θέω· ἐντός τρέχω Ἠλιάδ.

Ἐν-θεωρέω· ἐντός τινος βλέπω, παρατηρῶ ἑκκλ. *couspicio*.
 Ἐν-θέω· ἴδ' ἐνθεός.
 Ἐν-θήκη, ἡ· τὸ ἐμὲληθῆναι, ἡ ἐνθεοῖς μετγν. ἴδε Λοδεκ. εἰς Φρον. 223.
 Ἐν-θηκιάζω· ἐντός θέτω Μακκαρ. ὁμιλ. 32.
 Ἐν-θηλυ-παθέω· εἶμαι ἐκδοτός εἰς θηλυ-κρίτη πάθη Ἰωσ. ἰουδ. πολ. 4, 9, 10.
 Ἐν-θηρός, 2· πλήρης θηρίων - θρυμὸς Εὐρ. Ῥήσ. 289· «πρὸς ἐνθ.» λέγεται παρὰ Σοφ. Φιλ. 691 κατὰ τὸν Σχολ. θηράδης-κτος, ὑπὸ τοῦ ὅρου ἀγγεῖται, ἡ γενικώτερον πάσων πληγῶν ἀγγίαν, κατατρώγουσαν, ἡ ἐξαγριωμένους· οἷον «ὅρις ἐνθ.» Αἰσχ. Ἀγ. 518· «τὸ ἐνθηρον = τὸ ἄγριον, θηριώδες, Αἰλ. Ζ. 1. 6, 63.
 Ἐν-θησαυρίζω· ἐντός τινος θησαυρίζω, συναθροίζω μετγν.
 Ἐν-θλαΐσις, ἡ· τὸ ἐντυπώνειν, βαθύνειν, κοιλιάνειν Αἰλ. Ζ. 1. 16, 22.
 Ἐν-θλασμα, τό· βάθυνοι παραχθεῖσα ὑπὸ ὀλίφω· Γαλην.
 Ἐν-θλάω (ἴδε θλάω)· ἐντός θλίβω, πιέζω Θεοφρ. ἐντυπώνω Αἰλ. Ζ. 1. 6, 15, infirmitas.
 Ἐν-θλίβω ἐντός θλίβω, ἐντυπώνω Νικ. ἀλ. 453.
 Ἐν-θλιπτικός, 3· ἐνθλίβων, ἐντυπώνων· ἐπίρ. -ὡς Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 69.
 Ἐν-θλίψις, ἡ· τὸ ἐντυπώνειν Ἦσυχ.
 Ἐν-θνήσκω (ἴδε θνήσκω)· ἐντός τινος ἀποθνήσκω· «χθονὸς λαχεῖν τοσούτον, ἐν-θναεῖν μόνον» = μόνον τόσην γῆν, ὅσην νὰ ἀποθάνω ἐπ' αὐτῆς Σοφ. Οἰ. Κ. 794· «-σὴ γειρί» = εἰς τὰς γειράς σου Εὐρ. Ἠρακλ. 560, καὶ μετ. «-ὥστ' ἐνθναεῖν γε σὺς πέ-πλοισι χεῖρ' ἐμήν» = ὥστ' ἐναρκώσῃ ἡ χεῖρ μου Ἠρακλ. 246 καὶ μετγν. π. Νικ. θηρ. 816 κατὰ ποιητ. τύπ. ἐνθνήσκω. Σπαν. ὡτ. ἐν περ. οἷον Λυσ. 15, 16, immoitor.
 Ἐν-θάλερος ἡ ἐν-θολος, 2· πολὺ βυπαρ-χός Ἀγμ. ὄνειρ. κ. 193.
 Ἐν-θρῶν, ἀορ. τοῦ ἐνθρῶσκω.
 Ἐν-θρῶς, 2· βατευμένος, ἔγκυος Νικ. θηρ. 99.
 Ἐν-θροῦδ' ἡ· καταταράττω Τζέτζ. Ἰστ. 13.
 Ἐν-θροῦσία, ἡ ἐκκλησίᾳ Ἦσυχ. θεοφορία Ζων.
 Ἐν-θροῦς, συνηρ. ἀντὶ ἐνθεοῖς Φίλων.
 Ἐν-θροῦσιάζω· εἶμαι ἐμπνευσμένος ἐκ θεοῦ, ἐνθουσιασμένος, ἐκτός ἐμαυτοῦ· «θεῖους τε εἶ-ναι καὶ ἐνθουσιάζειν» Πλάτ. Μεν. 99· «ἐν-θουσιάζοντες ὥσπερ οἱ θεομάντες», ἀπολ. 22· «ὑπὸ τῶν Νυμφῶν σαφῶς ἐνθουσιάζω», Φαῖδρ. 241· «-ἐνθουσιάζει ποιεῖν τινὰ ἐπαίνους ἡ ψόγους» = δι' ἐπαίνων ἡ ψόγων διεγείρω Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7· «-ἐπὶ τοῖς τῆς μητρὸς ἱεροῖς» = ὑπὸ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης Δ. Σικ. 5, 49· «περὶ τι Πλούτ. Κατ. νεωτ. 22· «εἰς τι = σεοδρῶς ἐπιθυμῶ τι Αἰλ. Ζ. 1. 4, 31· «ἐπὶ δὲ μετ. -τινὶ ἔρωτας = με' ἔρω-τα ἐνθουσιάζω Στοδ. ἑκκλ. φουσ. σ. 430.
 Ἐν-θροῦσιαισις, ἡ· θεῖα ἐμπνευσις Πλάτ. Φαῖδρ. 249.
 Ἐν-θροῦσιασμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Πλάτ. Τιμ. 71, κατὰ δὲ Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 5· «τοῦ περὶ τὴν ψυχὴν ἡθους πάθος ἐστὶν μετγν. καὶ

-πρὸς τι = διὰ τι Πλούτ. χρησμ. Πυθ. σ. 397.
 Ἐν-θροῦσιαστικός, ὁ· ἐνθουσιασμένος, ἐμ-πνευσμένος Εὐστ. ἑκκλ.
 Ἐν-θροῦσιαστικός, 3· ἐνθουσιασμένος, ἐμ-πνευσμένος· «φύσις Πλάτ. Τιμ. 71· «φυγὰς ἐνθουσιαστικὰς ποιεῖν» Ἀριστοτ. πολ. 8, 5 καὶ μετγν. «τὸ ἐνθ. = ἐνθουσιασμός Πλάτ. Φαῖδρ. 263· ἐνερ. ἐνθουσιάζων» - ἀρμονία Ἀριστοτ. πολ. 8, 7· ἐπίρ. -ὡς· «διατιθέναι = ἐνθουσιάζω Πλούτ. π. ἑκκλ. χρηστ. σ. 433.
 Ἐν-θροῦσιάζω· ἐνθουσιάζω· «-ἐνθουσιάζει δὲ δῶμα» Αἰσχ. ἀπόσπ. 111· «-ἐνθουσιάζει τοῖς σπυτῆς κακοῖς» = διὰ τὴν δυστοχίαν σου, Τρ. 1281· «ὅφ' ἡδονῆς ἐνθουσιάζει» Πλάτ. Φιλ. 15, Ξεν. Κυρ. 1, 4, 8· «ἐνθουσιῶν εἰς μίσην», περὶ ἐλέφαντος Αἰλ. Ζ. 1. 4, 31.
 Ἐν-θροῦσιότης, ὁ· τῆς ἐνθουσιᾶς, ἡ ἐνθουσιᾶς, ἐνθουσιασμός Γεωρ. Παχυμ.
 Ἐν-θροῦσιώδης, 2· ἐνθουσιώδης, μανικός· «φορὰ Πλούτ. Πύρ. 12 συχνὰ καὶ μετγν. ἐπίρ. -ὡς Ἰπποκρ. ἐπ. σ. 1280, fanaticus.
 Ἐν-θροῦσιώσις, ἡ ὀρθοεκεντική μανία Ἐπιφάν.
 Ἐν-θρόπτω ἐνταράσσω Ἰπποκρ. Τιμ. λεξ.
 Ἐν-θρηνέω· ἐντός τινος θρηνῶ Ἀριστοτ. τ. 1, σ. 262.
 Ἐν-θρία· ζώδια Ἦσυχ.
 Ἐν-θρίαζειν· παρακινεῖν, ἀπὸ τῶν μαντι-κῶν θριῶν Ἦσυχ.
 Ἐν-θρίακτος, 2· ἐνθουσιασμένος Σοφ. ἀπόσπ. 489.
 Ἐν-θρίζειν· ἐνατενίζειν, νόσσειν Ἦσυχ. καὶ ἐνέθριζε = προσωρμισθῆναι ὡς.
 Ἐν-θρίδω· εἰς φύλλον συκῆς (θρίον) πε-ριτυλίσσω Ἀριστ. Λυσ. 664.
 Ἐν-θροέω· ταράττω μετγν.
 Ἐν-θρόμωσις, ἡ· πῆξις αἵματος Ἀντύλλ.
 Ἐν-θρορνιάσις, ἡ· ναοῦ ἐγκαίνιασις Ἰ. Δαμασκ.
 Ἐν-θρορνίζω· εἰς τὸν θρόνον θέτω μετγν. Μέσ. ἐπὶ τοῦ θρόνου κάθημαι Ο'.
 Ἐν-θρόρνιος, 2· ἐνθρόρνιος Πολυδ. 10, 62.
 Ἐν-θρορνισμός, ὁ· τὸ ἐπὶ τοῦ θρόνου ὀ-τεῖν ἑκκλ.
 Ἐν-θρορνιστής, ὁ· ἐνθρορνίζων, ἐγκαίνια-ζων Γρ. Ναξ.
 Ἐν-θρορνιστικός, 3· εἰς τὸν ἐνθρορνισμόν ἀνέλκων ἑκκλ.
 Ἐν-θρορνός, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ καθίσματος, τοῦ θρόνου Κωνστ. Βασίλ.
 Ἐν-θρορλίξω· εἰς τι θρορῶ, ψλαρῶ.
 Ἐν-θρορλίξω· τῷ ἀνωτ. παρ' Ἀριστ. θεσ. 341 ἐβρηται νῦν ἐνετρώλλισεν (ἴδε κατωτέρω).
 Ἐν-θρορμᾶτις, ἴδος· ἡ θρορμᾶτις Ἀνα-ξανδρ. π. Ἀθην. 4, 131 καὶ Ἦσυχ.
 Ἐν-θρόπτης, ὁ· ἐντός θρόπων, τριῶν δι. γρ.
 Ἐν-θρορπτος, 2· ἐντός θρορμένος· «τὸ ἐν-θρορπτον = εἶδος ζυμαρικοῦ (πρόβλ. ἐνθρορμα-τίς) Δημ. 8, 260, Β. Ἀν. 250· «ἐνθρορπτο, φωμοὶ οἷον βεδρεγμένοι, οἷς ἐπιχεῖται καὶ φακὴ ἀπλῶς»· πρόβλ. Ἀρποκρ.
 Ἐν-θρορπτος· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.
 Ἐν-θρόπτω· ἐντός θρόβω, τριῶν· «-ἐς ὄλ-πην κερχίδας Νικ. θηρ. 80· «ἐπὶ μέσ. ἀλ. 266· «ἔρτος ἐνθρορμένος» Ἀθην. 4, 114.

*Ενθουσκον, ἡ ἀνθουσκον, τό· ἄγριον φυτόν με καρπούς (φρούταις, ἄνθη) Φιρεκρατ. π. Ἀθην. 7, 316.

*Εν-θρώσκω· ἐντός τινος, εἰς τὴν πηδῶν· τὰ φῶ Εὐρ. Ἠλ. 327· συγχά εἰς τὸν δόρ. 6'. «ἐνέθορον, μέσῳ πόντῳ» Ἠλ. φ. 233· ἐτι δὲ - ὁμίλῳ, ο, 623· ἐν τμήσ. - βουσί, = ἐπήδησαν ἐπάνω εἰς αὐτούς, ε, 161· «ὡδὲ ἐνθορον ἰσχύω» = ἐπήδησε μὲ τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ ἰσχύου τοῦ ἄλλου Ὀδ. 233· - πῦρ Πινδ. Π. 3, 37 καὶ μετῶν. Ἀπολ. Ρ. 2, 120· ἐτι δὲ Συνεσ., καὶ Ἀπολδ. 3, 2, 2, ἰστίλλο.

*Εν-θυμέομαι, ἀποθ καὶ παθ. 1) βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι, σταθμίζω Ἰπποκρ. «καὶ αὐτοὶ ἀρινομέν γε ἡ ἐνθυμούμεθα ὁρθὰς τὰ πράγματα» Θουκ. 2, 40 καὶ συγχά - τινός· Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 17· «- καὶ σκοπεῖν, ἥτινα φύσιν ἔχει» Πλάτ. Γαργ. 499· «οἶμαι καὶ αὐτὸν σε τοῦτο ἐνθυμῶσθαι ὅτι», Φαιδ. 86, (Κρατ. 204, τὸ ἐνθυμῶμενον εἶναι παθ. ἀλλὰ δι. γρ.). «Ἐτι δὲ μετὰ μετῶν. «οὐκ ἐνθυμῶμαι ἐπαρξόμενος» = δὲν ἔχει σκερθεῖν ὅτι παροξύνεται Θουκ. 1, 120· «- οὐκ ἐνθυμῶμαι ἀποστέλλομαι» Ξεν. Ἠλλ. 4, 2, 2, «- ὅσον πλοῦν ἀποστέλλοντα» Θουκ. 6, 30, ἐπομένου μὴ Πλάτ. Ἰππ. πρὸς 300· «ἐνθυμοῦ μὴ τὴν παραλείπωμεν» = πρόσχε μὴ- πω, Εὐθὺδ. 279· ἰπινῶ Ἀνδοκ. 1, 20· «παίρνω τὴν κατάκαρδα, ἑς τὴν ψυχὴν, ἐκλαμβάνω τι κακὸν Ἀισχ. Εὐμ. 213· - περὶ τίνος = περὶ τίνος σκέπτομαι· «- περὶ ἐκείτης (πράξεως) τὰ προσέχοντα» Ἰσοκ. 4, 9· 2) εἰμαι εἰς πάθος, διεγχεμένην ψυχικὴν διαθεσιν ἔχω Ἰπποκρ. Τὸ ἐνερ. ἐνθυμῶ ἔχει ὁ Αἰν. τακτ. 37· παρὰ Κρατίν. ἐν Ἀθην. 14, 661 μεταβάλλει ὁ Δινδάρφ. τὸ ἐνθύμει δὲ εἰς ἐνθυμοῦ, ὃ δὲ Μαλινέ καλλίον εἰς τὸ ἐνθυμῶσθαι. Παθ. λέγει ὁ Ἀππ. Ἰμφ. πολ. 1, 133 «κρατεῖν τῶν ἐνθυμουμένων» = ἐπιτυγχάνει τοὺς σκοποῦς μου, animalverlo.

Εν-θύμημα, τό· ὅ, τι ἐθαλέ τι, εἰς τὸν νοῦν τῶν, ἐοικῶσι, ἐοικῶσι, στοχασμός· «ἐνθυμήματα τὰ πόσος» Σοφ. Οἰ. Κ. 293, ὡς καὶ «ἔχει γὰρ οὐχὶ βαῖα ἐνθυμήματα», 1201· διανόημα, ἐπινοήθην Ξεν. Ἀν. 3, 5, 12· καὶ συγχά παρ' Ἰσοκ. 9, 10 ἀντιτίθεται εἰς τὰ «νόματα καὶ λέξεις». Παρὰ ῥήτ. ῥητορικὸς συλλογισμὸς χρησιμεύων πρὸς ἀποδείξιν (σῶμα τῆς πίστης Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 1)· πρὸς πάντ. Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 22, καὶ ἐκ τοῦ Κυντ. 5, 14, 24 ἐν γέν. γνώμη Δ. Ἀλ. *Εν-θύμηματικός, 3· ἐκ ῥητορικῶν συλλογισμῶν, ἐνθυμημάτων συνιστάμενος· - ῥητορεῖται Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 2· «ὅλην ὅτι ὁ μάλιστα τοῦτο δυνάμενος θεωρεῖν, ἐκ τίνων καὶ πῶς γίνεταί συλλογισμός, οὗτος καὶ ἐνθυμηματικός ἂν εἴη μάλιστα», 6, 1, πλήρης γνώμης, πειστικὸς ῥήτωρ· ἐπὶ. - ὡς, 3, 17.

*Εν-θύμηματιον, τό· ὅποιον τοῦ ἐνθύμημα, μικρὰ γνώμη Γελλ. 15, 1, commentatiuncula.

*Εν-θύμηματ-ώδης, 2· ὁμοῖος μὲ ἐνθύμημα, πλήρης ἐνθυμημάτων.

*Εν-θύμησις, ἡ· τὸ βάλλειν κατὰ νοῦν, σκέ-

πτεσθαι Εὐρ. ἀποσκ. Ἀργγλ. Θουκ. 1, 123. *Εν-θυμητέον· δεῖ ἐνθυμησθαι Δημ. 1, 3. *Εν-θυμητικός, 3· ὃ εἰς τὸ ἐνθυμησθαι ἐδραρῆς.

*Εν-θυμία, ἡ· τῶ ἀνωτ. «εἰς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις δεῖ προβαλλόμενος ὅπ' αὐτῶν (τῶν ἑλθρῶν)» = συσταίνόμενος πάντοτε εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους πρὸς διάσκεψιν Θουκ. 5, 16 καὶ μετῶν.

*Εν-θυμέω· εἰς τὴν θυμιάζω, καίω, τι Συνεσ. ἐκ. 121.

*Εν-θυμίζομαι ἐνθυμέομαι Πολυδ. 2, 231, ἐκ τοῦ Θουκ. 5, 32, πρὸς τι τείνω, ἐπι-θυμῶ Ἀππ. Μιθριδ. 120. Τὸ ἐνερ. ἐνθυμίζω μετῶν.

*Εν-θύμιος, 2· εἰς τὴν καρδίαν ἐγκαίμενος· «μή σοι λήν ἐνθύμιος ἔστω» = μὴ πολυφροντίσης περὶ αὐτοῦ Ὀδ. ν. 421, Εὐρ. Ἡρ. μ. 722· «ἐνθύμιον οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν» = τὸ ἔληρε κατάκαρδα, ὅτι τὸν ἔτυπεν ἡ συνειδήσις τοῦ Ἡρ. 8, 54· «ἐνθύμιον ποιέσθαι» = κάμνω τι ὡς πρᾶγμα τῆς καρδίας ἡ τῆς συνειδήσεως Θουκ. 7, 50· πρὸ πάντ. ὅπου εἶναι ὁ λόγος περὶ χρέους ἱεροῦ· «-ὅμιν ἐνθύμιος γενήσεται» Ἀντιφ. 2, γ, 10, ὡς καὶ «τῶ ἀποθανόντι αὐτῶ μὲν οὐδὲν ἐνθύμιον, τοῖς δὲ ζῶσι προσέθηκεν» = δὲν τὸν μέλει τὸν φανεύμενον, 3, α, 2· «ἐνθύμιον ἀπολείψετε, τὸ ἐνθ. μετῶν γενήσεται», 3, δ, 9. Οὕτω καὶ «τί δ' ἔστι σοι τοῦτ' ἐνθύμιον» = τί σε ταραττεῖ τοῦτο; Σοφ. Οἰ. τ. 739· ἄλλως· «ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀναδρωτότοις τρύχεσθαι» = ὁ κλήρης φροντίδων, μεριμνῶν γάμος, Τρ. 109 καὶ μετῶν. παρὰ τὸ δέος Δ. Ἀλ. 1, 38· «τῶν τεράτων ἐνθύμιον ποιέσθαι» = περὶ αὐτῶν φροντίζω Δ. Κασ. 58, 6.

*Εν-θύμιστός, 3· τῶ ἀνωτ. «ἐνθυμιστόν τι ποιέσθαι» = κάμνω τι πρᾶγμα τῆς συνειδήσεως Ἡρ. 2, 175.

*Εν-θύμος, 2· θαρραλέος Ἀριστοτ. πολ. 7, 7.

*Εν-θύριον, τό· μέρος τι τῆς νεῶς· Πουχ.

*Εν-θύρωμα, τό· τὸ κλειθρον μετῶν.

*Εν-θύσάζω· ἐντός τινος θυσιάζω Σιρ. 31, 7, ἔκκλ.

*Εν-θύσκει· ἐντυγχάνει Πουχ.

*Εν-θύσχος· ὁ ἀσφαλός, τὸ ὄρνειον Πουχ.

*Εν-θυκεῖσθαι· ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύπτεσθαι Πουχ. πρβλ. ἐνθακεῖν.

*Εν-θυρακίς, ὡ· περιβάλλω τὸν θώρακα· ἐνθεωρακίσμενοι = φοροῦντες τὸν θώρακα Ξεν. Ἀν. 7, 4, 10, ἰστικό.

*Ενὶ ἰων. καὶ π. ἀντί ἐν.

*Ενὶ ἐνεσι, ἀπάρχει ἐντός, ὁμοιοτρόπως συντασσόμενον· «ὅς ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ» Ἠλ. α, 53· «ἐνὶ τοῖς φρέσιν οὐδ' ἡβαιαί» Ὀδ. φ. 288, τραγ. Ἀριστ. καὶ πεζ. «ἐν ἰωνῶν ἐνὶ καὶ ἐν ὁμῶν παῖς» Πλάτ. Φαιδ. 77· «ἐν τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνὶ ἐπιστήμῃ» Θεαιτ. 186· ἐπιτρέπεται, ἐνδέχεται, πηγαίνει, πρὸ πάντ. μεθ' ὅπερ. «ὡς ἐνὶ ἡδίστα» Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 9, Δημ. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' αὐτ. ἐτι δὲ μετῶν.

*Ενιατος, 3· μόνος, μοναδικὸς Σουφδ. Δ. Λαερ. 7, 35· ἐπὶ. ἐνιαίως = μοναδικῶς, ἐνοικῶς Δ. Ἀρσεν.

*Ενὶ ἰων. καὶ π. ἀντί ἐν.

*Ενὶ ἐνεσι, ἀπάρχει ἐντός, ὁμοιοτρόπως συντασσόμενον· «ὅς ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ» Ἠλ. α, 53· «ἐνὶ τοῖς φρέσιν οὐδ' ἡβαιαί» Ὀδ. φ. 288, τραγ. Ἀριστ. καὶ πεζ. «ἐν ἰωνῶν ἐνὶ καὶ ἐν ὁμῶν παῖς» Πλάτ. Φαιδ. 77· «ἐν τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνὶ ἐπιστήμῃ» Θεαιτ. 186· ἐπιτρέπεται, ἐνδέχεται, πηγαίνει, πρὸ πάντ. μεθ' ὅπερ. «ὡς ἐνὶ ἡδίστα» Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 9, Δημ. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' αὐτ. ἐτι δὲ μετῶν.

*Ενιατος, 3· μόνος, μοναδικὸς Σουφδ. Δ. Λαερ. 7, 35· ἐπὶ. ἐνιαίως = μοναδικῶς, ἐνοικῶς Δ. Ἀρσεν.

*Ενὶ ἰων. καὶ π. ἀντί ἐν.

*Ενὶ ἐνεσι, ἀπάρχει ἐντός, ὁμοιοτρόπως συντασσόμενον· «ὅς ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ» Ἠλ. α, 53· «ἐνὶ τοῖς φρέσιν οὐδ' ἡβαιαί» Ὀδ. φ. 288, τραγ. Ἀριστ. καὶ πεζ. «ἐν ἰωνῶν ἐνὶ καὶ ἐν ὁμῶν παῖς» Πλάτ. Φαιδ. 77· «ἐν τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνὶ ἐπιστήμῃ» Θεαιτ. 186· ἐπιτρέπεται, ἐνδέχεται, πηγαίνει, πρὸ πάντ. μεθ' ὅπερ. «ὡς ἐνὶ ἡδίστα» Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 9, Δημ. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' αὐτ. ἐτι δὲ μετῶν.

*Ενιατος, 3· μόνος, μοναδικὸς Σουφδ. Δ. Λαερ. 7, 35· ἐπὶ. ἐνιαίως = μοναδικῶς, ἐνοικῶς Δ. Ἀρσεν.

πας· ἐν ὅτῳ Εὐσεβ. interdum
ἄλλω κωλύω· ἐνιηλαί=κωλύσαι· Ἦουχ.
λων· γυνή τις Εουρτ.

αυθμός, ὁ τόπος διατριβῆς· Ἐτ. Μ.
υσιατός, 3· τῷ ἔπομ. Ἀριστοτ. κα-
6, 11 καὶ μτγν. μὴ διτ. Πλουτ. Περιχλ.
δ. 106εκ. εἰς Φων. 362.

ύσιος, 3 καὶ 2 (Εὐρ. ἴκπ. 37, δι. γρ.
καὶ μτγν. οἷον Λουκ. ἐνιαιυτός)· ὁ
έτους· αὐς Ὀδ. π. 454, Δημ. 27, 63·
ύσιος Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 96· «δίαται οὐκ
ων ἐνιαιυσίας», νόμ. 6, 779· ἐτήσιος
ερ. 447· «ὁρτὴ Ἦρ. 4, 180, διαρκῶν
· «σπονδαὶ ἐνιαιυσίας» Θουκ. 5, 15·
γερσίη, 4, 117· «ἐνιαυσίαν ὁδὸν ποιεῖ-
· Ἐν. Ἀγ. 2, 1· «ἐνιαυσίος βεβώς» =
νός· ἔτους Σοφ. Τρ. 164· Ἰπέρ. ἐνιαυ-
· Σχολ. Ἀρατ. σ. 52, anniculus.

υτίχμα· ἔω, διάγω ἐν ἔτος Πλατ.
π. Ἀθην. 14, 644.
ύτιος, βιωτ. ἀντὶ ἐνιαύσιος Βοιεκ.
υ. τ. 1, σ. 805.

υτός, ὁ (κατὰ Πλάτ. Κρατ. 410, ἐκ
ν ἐν ἑαυτῷ, ἄλλοι δὲ παλαιοὶ παρα-
· ἐκ τοῦ ἐν-ι αὐτῷ πρὸς ἔτος)·
υτῷ περιχλειόμενον χρόνικόν διδαστήμα,
ος χρονικός· «ἔτος ἡλθε περιπλομένων
τών» = προβαίνοντος τοῦ χρόνου ἡλθε
ος Ὀδ. α. 16· «χρονίους ἔτων παλαιῶν
τοῦς»· Ἀριστ. βωτρ. 348, ἐνθα πρὸς.
· γχολ. «ἐν ὅραις ἔτων τε καὶ ἐνιαυτῶν»
· νόμ. 10, 906· ὁθ. περὶ μεγαλει-
· διαστημάτων· «Κάμος ἐνιαυτὸν ἐθήτε-
· Ἀρεῖ· ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτός τότε δὴ τῷ ἔτη»· Ἀ-
3, 4, 1· «ὁ μέγας ἐνιαυτός» παρὰ Δ.
2, 47 = 19 ἔτη, ὅστις εἶνε ὁ κύκλος τοῦ
· ἡνός, 12, 36· Συνηθ. τὸ ἔτος «Διός· ἐνιαυ-
· ἔτη τοῦ Διός, καθύσων ὁ Ζεὺς ἦτο ὁ διακο-
· τὸν προβαίνοντος χρόνον· ἴλ. 6, 134 καὶ
· αὐτῷ καὶ παρὰ μτγν. «ἐνιαυτός· ὅπου ταν
· τὸν ἑαυτοῦ περιέλθον κύκλον» Πλατ. Τιμ.
· κατ' ἐνιαυτὸν» = κατ' ἔτος (ἴδε κατὰ, ὡς
· ἀτάς)· τὸς ἐνιαυτοῦ = πᾶν ἔτος Πλατ.
· Ἀθην. 11, 783, εἶδος ποτηρίου.

υτίός· τὸ ἔτος· προσωπ. ὡς θεότης Ὀρφ.
· ἔτος· φανής, 2· κατ' ἔτος ἐμφανίζο-
· Πτολ.

υτο· φέρω· φέρω τὸν καρπὸν ἐπὶ
· ὅς· Θεοφρ. 1, Φ. 3, 4, 1.

υτο· φόρος, 2· ἐνιαύσιον ἢ ἐν ἔτος
· καρπὸν φέρων Πλιν.

αὐώ· ἐντός· τινος· κοιμῶμαι, κατοικῶ
· αὐ, 187· τινί, ο, 557, βίων 1, 72,
· in dormio.

αῖ· εἰς τινος θέσεις· - τῆς Κύπρου
· αὐ, 199· ἐν ὅτῳ Ἀθην. 11, 478.

αῖ· ἐνιαυτοῦ Φιλώστρ.

αῖ· εἰς τινος τόπους Πλουτ. Βροῦτ. 2·
· λόγους, Κικ. 24· ἐπὶ χρόνου, ἐν ὅτῳ
· Φαίδ. 71, elicubi.

αῖ· εἰς τι ἐπιθῶ, ἀλαλάζω· Nov.
· βάλω καὶ τ. ὁμ. π. = ἐμβάλλω.
· γγυος· τὸν ἐκ πύθω χαλκὸς Σουίδ.

ἔτι δὲ = συμφορῆς· ἴδου. 15 π. Ἀθην. 2,
58, διόρθ. ἀντὶ ἐνί γυος.

ἔν-ιδεῖν, ἀόρ. 6· τοῦ ἐνοράω.

ἔν-ιδρόω· ἐντός· τινος ἰδρόων, εἰς τι ἀγω-
· νίζομαι· Ἐν. συμ. 2, 18, insudo.

ἔν-ιδρύσις, ἢ· τὸ ἐντός· ὅτετιν μτγν. τινί
· τι Πλουτ. συμ. 9, 14, 5.

ἔν-ιδρύω (ἴδε ἰδρύω, ἐνιδρυθεῖς Ἐπ.
· ἀδ. 10, 9)· ἐντός· τινος θέτω, βάλλω· «ἡλιον
· ἐν οὐρανῷ ἐνιδρύσαν ὁ θεός, καὶ μτφ. «τῇ κε-
· φαλῇ τὸν λογισμὸν» Πλατ. 9, 1. Μέα· «ἔδωκα
· χώρους ἐνιδρύσασθαι βωμοὺς καὶ τεμένεα θε-
· ὶων», ὅπως ἐν αὐτοῖς ἀνεγείρη· Ἦρ. 2, 178·
· «ἐνιδρύσαντο τεῖχεα θαλάσσης»· Ἀντιφιλ. 16
(7, 379), ἀποικίζομαι· «ἀνὴρ ἐνιδρύται πα-
· δίοισιν» Θεοφρ. 17, 102 καὶ μτγν.

ἔν-ιζάνω· ἐντός· τινος· καθίζω· Ἀλκιφρ. 1,
22, insideo.

ἔν-ιζημα, τό· ἐκεῖνον, ἐπὶ τοῦ ὅπου καθί-
· ζει· τις κλ. Ἀλ. στρωμ. 6, σ. 825, sedille.

ἔν-ιζησις, ἢ· τὸ εἰς τι, ἐπὶ τινος· καθίζειν
· Ἀρεταί.

ἔν-ιζω· ἐντός· τινος· ἐπὶ τινος θέτω· «μουσεῖα
· καὶ θέτους»· Εὐρ. Ἐλ. 1108· «ἐπηγεχότι
· σώματι οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως»· Πλατ. συμ. 196·
· εἰς τι μτγν. ἔτι δὲ μέσ, insideo.

ἔνιζω· ὡς ἐν θέτω, ἐνίωμι μτγν.

ἔνι-ηλίζειν· τὴν Ἐν(α)λίον ἐορτὴν ἀγειν
· Ἦουχ.

ἔνι-ηλος· ἀνόητος· Ἦουχ.

ἔν-ιημι· ἐντός· τινος πέμπω, στέλλω, ἀφῆνω,
· ῥίπτω· «πῶρ νηυσὶν»· ἴλ. μ. 441, ὡς καὶ Εὐρ.
· Ἦρ. 1262· «εἰς τὰ ἱερὰ Ἦρ. 8, 32 κ. ἄλλ.
· «φάρμακον οἶνω»· Ὀδ. δ. 233 (πρὸς Θεοφρ.
· 11, 66 καὶ ἰόν τινι Ἀπολ. Ρ. 4, 1508· «ἐ-
· νίησι· τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δαΐγμα»· Ἐν.
· ἀπομν. 1, 3, 12)· «ἄλλους δ' ἐστύοντες ἐ-
· νήσομεν» = θέλομεν πέμψαι εἰς τὸν ἀγῶνα ἴλ.
· ξ. 131· «ἄλλην ἐνίησι πατήρ» = ἄλλην πέμψαι
· (εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἄλλων) Ὀδ. μ. 65· «μέ-
· νος τινί» = ἐμβάλλω θέρος· ἴλ. ρ. 156· συ-
· χνά δὲ καὶ μτφ. περὶ ψυχικῶν διαθέσεων·
· «τοῖσιν κύτον ἐνήσει», π. 449· «ἐνείς ἐλα-
· φρὰν λύσαν»· Εὐρ. Βακχ. 849· καὶ ἀντιστρό-
· φως «νὸν μὲν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορήσιν ἐνή-
· κας» = ἐνέβαλες αὐτὸν πολὺ περισσότερον εἰς
· τὴν ὑπερφηάνειαν, τὸν κατὶστοχῆς μᾶλλον ὑ-
· περήσανον ἴλ. ι, 700, ὡς καὶ ἡδὲ δ' ὁδὸς
· καὶ μᾶλλον βμοφροσύνησιν ἐνήσει = θέλει κατα-
· στήσῃ ἡμᾶς μᾶλλον ὁμοφρονούντας· Ὀδ. σ.
· 198, καὶ ἔτι καταφανέστ. «τὸν ἐνέηκε πύνοις»
· = τὸν ἐνέβαλεν εἰς ταλαίπωρας ἴλ. κ. 89, καὶ
· παραλείπομ. τῆς αἰτ. «ἐνήσομεν εὐρεῖ πόν-
· τω», δηλ. ν. ἢ α = θά· ῥίψωμεν τὸ πλοῖον εἰς
· τὴν θάλασσαν. ὁ σκηναθῶμεν ἔς τὰ παν·
· Ὀδ. α. 295· «ἔτι δὲ ἐν τῷ πλ.· «ἐνέντες ἀρ-
· γύριον» Πλατ. πολ. 8, 555· «πῶρ ἐς τὰς πό-
· λεις»· Ἦρ. 8, 32, Θουκ. 4, 115· «τὰ ὀποζύγια
· εἰς τὸν ποταμὸν» Πολυβ. 5, 48, 7· τὰς δια-
· βολὰς = μηχανῶμαι, παρασκευάζω, 28, 4,
· 10· «ῥήτορας ἐνέντες»· Θουκ. 6, 29, Περὶ κλυ-
· στῆριον ἱατρ. πρὸς τὸ φαίνωμ. ἀμτφ. ἐν λει
· δηλ. ἐαυτὸν = εἰσέδω· Ἐν. Κυρ. 7, 1, 29·
· Παρ. Δ. Σπ. 17, 106, «σαλπίζων ἐνιμέ-

νων = όταν ἐσημαίνον αἱ τάλπιγγες, inijcio.
 Ἑνι-ῆνες Ἀνιάνες Ἰλ.
 Ἑνι-κανόω ἱκανὸν καθιστῶ Γιωρ. Παγομ.
 Ἑνι-καταβάλλω κτλ. ἴδ' ἐγκαταβάλλω.
 Ἑνι-κατατίθημι ἔγκατατίθημι.
 Ἑνιχεύς νικητὴς τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγωνίαι Πινδ.
 Ἑνι-κλάω, ἐπ. ἀντὶ ἐγκλάω ἐντός συν-
 τρίβω, καταστρέφω, ματαιώνω Ἰλ. θ, 408.
 τινί = γράφω εἰς τινα γραμμὰς ὑποκάτω λο-
 γαριᾶζων Ἀπολ. Ῥ. 3, 307.
 Ἑνι-κλείω ἐγκλείω Ἀπολ. Ῥ. 2, 1030.
 Ἑν-ικμος, 2-ὄγγος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 2, 1.
 Ἑν-ικνέομαι ἐντός ἐρχομαι Θεοφρ. αἰτ. φυτ.
 5, 13, 1, penetro.
 Ἑνι-κνήθω ἐγκνήθω Νικ. Θερ. 911.
 Ἑνι-κνώσσω, π. ἐγκνώσσω Μοσχ. 2, 60.
 Ἑνικονίαι, αἱ πόλ. Κόρου Στραβ.
 Ἑνικός, ἡ μοναδικός, ἐνιαυτός = ἀριθμός = τοῦ
 ἐνός γραμ. ἐπὶρ. ἐνικῶς Γρ. Ναζ. singulus.
 Ἑνι-κρίνω, π. = ἐγκρίνω Ἀπολ. Ῥ. 1, 48.
 Ἑν-ίλλω κάμνω τὸ μᾶτι, σιτραδίζω, περι-
 καίω, τινά Εὔστ.
 Ἑν-ίλλωπέω καὶ ἐνίλλωπτω τῷ ἀνωτ.
 Σουίδ.
 Ἑνι-ναίετᾶω, π. ἀντὶ ἐνναίετᾶω.
 Ἑν-το βολέω τοβολέω, ἐμβάλλω δηλητη-
 ριον Ἰπποκρ. ἐπ. 10.
 Ἑνίοι, αἱ, α' τινές Ἀριστ. πλ. 867, Ἰπποκρ.
 Ἦρ. 8, 56, Θουκ. καὶ οἱ ἔρξ. «ἐνίαί τινες
 αὐτῶν» Πλάτ. πολιτ. 302. «ἐνιοὶ μὲν - ἐνιοὶ
 δὲ», Θεαιτ. 151. «ἐνιοὶ μὲν - οἱ δὲ» Μενεξ.
 238. σπαν. ἐν τῷ ἐν. οἶον Ἀριστοτ. προβλ.
 5, 36. Παρήχθη δὲ ὄχι κατ' εὐθεΐαν ἐκ τοῦ
 εἰς, ἐν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἑστέιν οἱ, ἐνι οἱ.
 Ἑνίοχα, ὄρω. ἀντὶ ἐνίοτε Θεαγ. π. Στοβ.
 Ἑνίοτε κᾶποτε (ἐστιν ὅτε) Εὐρ. Ἐλ.
 1229, Ἀριστ. πλουτ. 1125 καὶ ἄλλ. κωμ.
 Θουκ. καὶ οἱ ἔρξ. «ἐνίοτε μὲν - ἐστί δ'
 ὅτε» Πλάτ. Θεαιτ. 150. «ἐνίοτε μὲν, - ἐνίοτε
 δὲ», Γοργ. 467. «ἐνίοτε - τότε δὲ», Φιλ. 46.
 Ἑνίπαρ, αὐτοῦ ἀνδρ. ὄν. Κρητ. ἐπιγρ.
 Ἑνίπεύς, ὁ 1) παραπόταμος τοῦ Ἀπιδανοῦ
 εἰς τὴν Θεσσαλίαν Ἦρ. Θουκ. ὡς θεὸς τοῦ
 ποταμοῦ Ὀδ. 2) παραπόταμος τοῦ Ἀλφειοῦ
 ἐν Ἠλιδί Στραβ. 3) ποταμός τῆς Μακεδο-
 νίας Πολυδ.
 Ἑνίπή, ἡ (πρόβλ. ἐνίπτω) ψεκτικὴ προσ-
 φών. μέμφεις, ἔλεγος = ὁ σπείλῃς Ἰλ. δ,
 402. ἐπιτείνεται δὲ οἱ ἐπιθ. - ἀργαλέη,
 - ἔκπαγλος, - κρατερή, ε, 492, ε, 404,
 Ὀδ. κ, 448. ἀλλὰ καὶ μόν. ἀπειλή, ε, 446,
 λοιδορία, ἐπιτίμησις, υ, 266. «ψευδέων ἐνιπᾶ» =
 ἀνειδισμός τῶν ψευδῶν Πινδ. Ὀ. 11, 6. Κοι-
 νόν. παρά μτγν. π. «ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιγρονί-
 σισιν ἐνιπᾶ ἀθανάτων» = ὀργή Ἀπολ. Ῥ. 2,
 250. καὶ περὶ δυσσέρεστον σωματικῶν ἐπεν-
 εργειῶν Ὀπκ. «φλογέεσσαν ἐνιπὴν ἄξαν τ'
 ἡλίου» = καῶσιν τοῦ ἡλίου, κυν. 1, 133, ὡς
 καὶ «θίφους δριμετανένιπην», 299, incorporatio.
 Ἑνι-πίμπλημι ἐνι-πίμπρημι ἴδ'
 ἐμπίλημι κτλ.
 Ἑνι-πλέτος, ἐπ. ἀντὶ ἐμπλέτος, ὅπερ ἴδε.
 Ἑνι-πλήσσω, π. ἀντὶ ἐμπλήσσω.

Ἑνι-πλώω, ἰων. ἀντὶ ἐμπλέω Ὀπκ. ἄλ.
 Ἑνί-πους, ὁ δ' ος ὁ μὲ ἐνα πόδα
 Ἀριστ. βiatr. 295.
 Ἑνι-ππάζομαι τῷ ἐπομ. «πείθον ἐν-
 σπᾶται τῇ ἱππῳ εὐμφορῶν» Ἀρρ. Ἀν.
 Ἑνι-ππεύω ἐντός τινος ἱππεύω «ἐπ-
 ὤτατον χωρίον ἐνιππεύσαι» Ἦρ. 6, 10.
 Ἑνι-ππῶ = μάχῃ ἐντός τινος ἀγωνί-
 ας μετ' ἱππον Δ. Ἄλ. 2, 13, δι. γρ.
 Ἑνι-πρήθω, π. ἀντὶ ἐμπρήθω Ὀμ.
 Ἑνι-πτάζω τῷ ἐπομ. Ἀπολ. Ῥ. 1,
 δι. γρ. καὶ Σχολ. ἐνιπάζω, objurgo.
 Ἑνίπτα (κατὰ Ρουγκέν, ἐπ. κρ. σ.
 τοῦ ἔπτω) πρόβλ. ἴπος, ἱπῶς, κατὰ δὲ Ε.
 λεξ. σ. 286 ἐκ τῆς ῥίζης νιπ, πρό-
 ὅποιαν ἀσχετίζει καὶ τὸ νειεῖν ἐπ. πρόβλ.
 σμ. Διάφορον τὴν τε ῥίζ. καὶ σημ. ε.
 ἐνίσπω), ἐκτός τοῦ ἐν. μόν. ἀορ. ἐν.
 Ἰλ. α, 546, π, 626, Ὀδ. π, 417, σ.
 καὶ συχνά (παρὰ Ὀδοῦρην ἐνένιπται
 ἡνίπαπε Ἰλ. π, 628, Ὀδ. υ, 30)
 συχνά μτγν. π. ἐνίψαι Nov. συχνά
 πῆσαι μόν. Ἦουκ. σκληρῶς προσ-
 φέγω, μέμφομαι - τινά Ἰλ. ω, 768, σ.
 μετὰ ὀριστικωτέραν προσδιορισμῶν «μ-
 γῶναι, γαλεπύσιν ἀνείδεσι θυμὸν ἐν-
 γ, 438. «καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν γαλεπύ-
 παπε μύθω», δ, 245. καὶ ἀπλῶς «μύθ-
 πτειν τινά» = ἐπιπλήτω τινά μετ' ἔλξης,
 μετ' ὅν λόγον, γ, 427 Ὀδ. υ, 303. ἡπισ-
 δὲ «κράδην ἡνίπαπε μύθω» = προέτρεψεν
 σπουδαίως προσηρῶσται τὴν καρδίαν
 υ, 17. «αἰσχυρῶς ἐν. τινά» = ὀδριστεῖα
 πλήσσω τινά, σ, 321. ἀνευ τῆς αἰτ.
 Ἰλ. π, 198. Ἐκ τῶν ἄλλ. π. μόν. Αἰσ.
 598 = «καὶ τίς μ' ἐνίπτω ἐπέειπε», καὶ Νικ.
 347, ἐνὸς δ' Σχολ. λοιδορέω ἐξηγ. ὅν.
 Nov. 42, 223 καὶ συχνά. «Ἦρης ἡ
 βουλάς» Ἀπολ. Ῥ. 3, 931. Παρὰ Πιν.
 4, 201. «κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κα-
 τερακόνοιο, ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας» = ἐ.
 Ἑνίσπω = ἐλπίδας ἐξαγγέλλω, υ.
 Nov. Δ. 27, 59. πρόβλ. καὶ τὸ ἐνίσσω.
 Ἑνίπῳ, ὁ δς, ἡ δούλη, μήτηρ τοῦ π.
 Ἀρχιλόγου Δίλ.
 Ἑνι-σέλλω, π. ἀντὶ ἐνσέλλω Nov.
 Θερ. 694 καὶ ἄλλ. μτγν.
 Ἑνι-σκήπτω, π. ἀντὶ ἐνσκήπτω, ὅπ.
 Ἑνι-σκήπτω, π. ἀντὶ ἐνσκήπτω, ὅπ.
 Ἑνι-σκόω ἐντός τινος κάμνω ἴσον.
 Ἑνίσπη, ἡ τόπ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἰλ. κατ.
 σπαίος, Ἑνισπίτης καὶ Ἑνισπεύς Στ. Πυ.
 Ἑνίσπω (συγγεν. τῷ εἰπεῖν, ἐσπετε Δ.
 λεξ. 1, σ. 279 κ, ἐξ. 2, σ. 273. ὅν.
 τὸ ἐνίπτω), μέλ. ἐνισπήσω Ὀδ.
 συνηθ. ἐνίψω Ἰλ. η, 447, Ὀδ. 6, 1.
 συχνά ἀορ. 6. ἐνισπεῖν Ὀδ. γ, 93.
 σπεν Ἰλ. 6, 80, καὶ προστ. ἐνισπ.
 δ, 642, ἀλλὰ κατὰ Σχολ. Ἰλ. ω, 388.
 σπες, ὡς καὶ ὁ Βέκκ. ἐν τέλει στίχου
 ταχὺ γράφει «μύθον ἐνίσπες» Ἰλ. λ.
 ὅπου, ἐνίσπω Ὀδ. ι, 37, κύκτ. ἐνί-
 σ, 317, (ὁ ἀορ. ἐνένισπεν Ἰλ. ψ, 47).
 ταβλήτες κατὰ Βουτμ. καὶ Σπίτον.

νένειπεν, ὡς ἐποίησε, καὶ ὁ Βέκκ. συσχετί-
εται δὲ καὶ μετὰ τὸ ἐνίπτω). Παρ' Ὁμ. μόν.
ἐλ. καὶ ἀδρ. τὸ ἐνέπω· λέγω πρὸς τι-
α, ἀγγαζομαι· πληροφοροῦν - μὲθ' ὧν τι-
νι. λ. 186 - μ' ἔτιν, 5, 107· ὅνει-
ον, 6, 80 - στίον παιδός, ω, 388
νόσον Ὁδ. ι, 37· «-κλήρῳνα πατρός»,
317· «καὶ μοι νημερτές ἐνισπες», γ, 101
καὶ συγγ' αὐτὸ δ' ἀλκῆς ἐνισπες, γ, 247
τι δὲ ἀπολ. «ἐν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπη»
ἐνώπιόν σε· Ὁδ. ρ, 529 καὶ οἱ ἐρεῖ
«ἐνισπε δ' ἦν ποὶ κεκρύπεται τέλος»
Ἰλ. ικ. 598 ἐνισπεῖν Ἐδρ. ικ. 435·
κῆθον ἐν' ὦμα Θεοκρ. 27, 10, 33, Ἀπολ. Ρ.
487 καὶ συγγ', οἵτινες καὶ μετὰ αὐτὸ τὸ
ἀνατίσσει· «πρώτῃ δέ με το αὖ' ἐνισπε»
Ἰλ. κν. 1, 19, κατὰ τοῦ Πρ. τὸ παρ-
εἶγμα (ἀν δὲν πρέπη, θ, 369 ἐνισπεῖν νά-
ραρ)· ἐν. ἐνίσπω ἔχουσιν ὁ Δ. Περ. 391,
ἰκ. 529, Ὁρ. Ἀργ. 850.
νέσσω μόν. ἐν. καὶ παρ. = ἐνίπτω =
πιπλήσσω, ἀναεῖζω· «ἐκπύ-λοις, αἰσχροῖς
πέσι, ἀναεῖσαι» Ἰλ. ο. 198· ἐτι δὲ
καὶ πραγματικῶν κακοποιήσεων· «ἐπεὶ
κακοῖσιν ἐνίσσωμεν ἡδὲ βολήσιν» = μετὰ
ἐπιτίμης λέγει· καὶ βολὰς ἐνεπίπτουσαν κατ'
ὅπου Ὁδ. ω. 101· ὁ ἐνιστάμενος = κακο-
ποιούμενος, ω, 163.

ἐν-ίστημι· ἐντὸς τινοῦ, εἰς τι, ἐπὶ τινοῦ
ταῖνον, ὅτω· Ἰπποκρ. «στῆλας ἐνίστη· ἐ-
ς γῶραι» Πρ. 2, 102· «γρυσὴ ἔγχαλμα
ἐνίστησαν» Πλάτ. Κριτ. 116· «οἷον ἔν-
αχον εἰς αὐτὴν ἐνίσταται», πολ. 266· «ἐν-
ὄν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι· εἰς τοὺς τῶν
κακίων τόνους», πολ. 3, 396· «- τοῦ· ἐπ-
ακούου· εἰς τοὺς ἱσπέας» Ξεν. Ἰππαρχ. 3, 6,
κτλ. - τὸν νοῦν, - τὴν διάνοιαν = τὸν νοῦν,
τὸν στοματικὸν πρὸς τὴν στήθεα· Ἀριστ.
Ἰσχυρ. μέσ. καὶ μέγιστο α) ἀδρ. α. = ἐνερ-
γαλμα ἐνίστασθαι = ἐντὸς τινοῦ ἐπιβῆαι
Πολυδ. 1, 11· «ἐστὼν ἐνίστασαντο μεσάδμη»
Ἀπολ. Ρ. 1, 563· «- δούροισι ἄκοιτον»
ἐντὸς ἐντὸς, 4, 97· ὁ ἐντὸς διασκευάζω,
κατασκευάζω, ἐπιχειρῶ· «ὅσαι τὸ πρᾶγμα
οὕτω ἐνίστασαντο» Ἀριστ. Λυσ. 268· «οὐδὲν
ὧν πραγμάτων ἐνιστήσθε οὐδὲ κατεσκευ-
άσθε ὁρθῶς» Δρμ. 10, 24· «ὁ τοιοῦτον
ἐγὼνα ἐνίσταμενος», 18, 4· - δίκην, - κρί-
σιν = δίκην παρασκευάζω Λυσ. καὶ ἄλλ.
ἐν-ίστημι - πόλεμον Πολυδ. καὶ Δ. Σικ. 14, 53·
ἐν-ίστημι δὲ ὅ ἐν, καὶ παρ.· «ἐνίστατο τὴν περὶ
Ἀκροχόρινθον πρᾶξιν» = ἤρχιζε τὸ περὶ Ἀκρ.
ἐπιχειρήματα Πλουτ. Ἀρετ. 10· «ὅπερ οὐ νῦν
ἐνιστάμεθα τὴν διήγησιν» Πολυδ. 22, 15
πορθεῖν ἐνίστατο τὰς πόλεις» = ἐπεχείρει νᾶ
καταστρέφει τὰς πόλεις Δ. Σικ. 14, 53· καὶ
μέλ. «τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνίστησον-
» = ποῖαν ὁδὸν θέλουσι διαγραφῆαι Πλάτ.
ΛΕ. 367· Ὁμοίως· «ὁρῶν καὶ μῖσος ἐνιστή-
σαντο πρὸς τινα» = ὁρῶν καὶ μῖσος πρὸς τινα
δείξαν Πολυδ. 1, 82, 9· 6) συνηθ. ὁ ἀδρ.
ἐν-ίστημι καὶ ὁ ἐνερ. παρ.· «λόχοις ἐνιστάς ἡμῶν
γῶραι» Εὐρ. Ικ. 896· «πύλαι ἐνιστάσιν ἐκα-
τόν» = ἵστανται, εἰνε ἐντὸς Πρ. 2, 179· «ἐ-

γαλμα ἐνίσταται». 2, 91· «ὕδωρ ἐνιστήκός» =
στάσιμον ὕδωρ Θεοφρ. ἐν ὧ ἐκτυπούμενον
ἐνίσταται· Πλάτ. Τιμ. 50· πρὸλ. ἀνωτέρω.
Πρὸ πάντ. ἐνίστασθαι εἰς τὴν ἀρχὴν = ἀνα-
λαμβάνω τὴν κυβέρνησιν Πρ. 3, 67 καὶ συ-
γγ'. «Ἐτι δὲ ἀνευ προσθήκης»· «ἄλλος ἐνί-
σταται βασιλεύς», 6, 59· «οὐ ἐνιστάσθαι
βασιλεῖς», 1, 120· 50· «Ἐτι μίας ἐνιστάσεως
οἴκη» = ἐπειδὴ ἀκόμη μία οἴκη εἴνε ἐκκρεμῆς
Ἀριστ. νέφ. 779· «ἐνιστηκυῖον δίκων» Δημ.
33, 14, Ἰσοκ. 11, 46· «ἐνιστηκὸτα πράγμα-
τα», ἀντιτίθενται πρὸς τὰ προγεγενημένα
Δειν. 1, 93· «τὰ ἐνιστηκὸτα πράγματα» = ἡ
παρὰ τὰ κατὰστατα τῶν πραγμάτων Ξεν.
Ἰλλ. 2, 1, 6, ὡς καὶ τὰ ἐνιστηκὸτα
Πολυδ. 2, 26, 3· «ὁ ἐνίστατος πόλεμος» Ἰσοκ.
5, 2, Δημ. καὶ ἄλλ. ὡς καὶ «πόλεμος ἐν-
στάς» Πολυδ. 1, 75, 2, καὶ συγγ'· ἔτι δὲ
«ἡδὴ τῆς πολιορκίας δεύτερον ἔτος ἐνιστη-
καίς» = ἐπειδὴ ἡ πολιορκία ἡδὴ τὸ δεύτερον
ἔτος διήρκει, 7, 15, 2· «καὶ τραυμάτων ἐν-
στάτων» = ἀτινα ὑπάρχουσι Πλάτ. νόμ. 9,
878· «ἐνισταμένον θέρον» = ἀρχομένου τοῦ
θέρου Θεοφρ. κ. ἄλλ. 50, παρὰ γραμ. «ὁ
ἐνίστατος χρόνος» = ὁ ἐνστάς· γ) τίθεμαι ἀ-
πέναντι, ἵστανται ἀπέναντι, ἀπειλῶ· «τοιοῦτων
τοιοῦ Σπαρτιάτην ἐνιστάτων πραγμάτων»
Πρ. 1, 83· «μετ' ὧν ἐνίστατο πολέμου κα-
ταρτή» Πολυδ. 1, 71, 4· ἀνίσταμαι, ἀντί-
σταται παρέχων· - τοῖς ποιοῦμένοι Θεοκρ. 8,
69· ἄλλ'· ἐν· «ἐνίσταται τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως
μή» Πλάτ. Φαῖδ. 77· «τοῖς εἰρημένοις ἐν-
στήναι» Ἰσοκ. 5, 39· «οἱ δὲ ἐνιστάμενοι ὡς
οὐκ» Ἀριστ. 39, 10, 2, 4· - ταῖς ἐπι-
βολαῖς Πολυδ. 2, 46, 4· πρὸς τι Πλουτ.
Ἀριστ. 3· τινὶ πρὸς τι = εἰς τινα κατ'
ἀντιπρὸς πρὸς τι, Μαρκ. 22· Πρὸ πάντ. παρὰ
τοῖς ῥήτορ. καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν,
διαμαρτύρομαι κατὰ τινας, καὶ ὡς ἐνίσταται
πρὸλ. Ἀριστ. 39, 2, 25· Παρὰ Ῥωμαί-
ους ἡ ἐνίστασις τῶν δημάρχων Πολυδ. 6, 16,
4· τῇ φυγῇ Πλουτ. Λουκυλ. 13· - τινὶ
κατὰ στενοχωρῶ, καταδιώκω Πολυδ. 3, 97, 1·
ἔτι δὲ ὡς τὸ ἵσταναι, προτρέπω Πλουτ. Λακ.
ἀποφθ. σ. 240· περὶ ὕψους καὶ πηγνυμαι,
γίνωμαι στερεῶς Διοσκ. ἱατρ. statum, iustitiam.

Ἐν-ίσχυας, 2· κάπως ἱσχυρός, εὐμήκης Νικ.
ἀλ. 147, gracilis.

Ἐν-ίσχυερίζομαι, μέσ. τὴν ἱσχύον μου, τὴν
ἐμπιστάσθη μου εἰς τι ἀναθέτω· - τὸ δι-
καίω Δημ. 44, 8, τίτω.

Ἐν-ίσχυος, ἡ· τὸ ἐν τινι λαμβάνειν ἱσχύον,
εἶναι ἱσχυρὸν ἐκλ.

Ἐν-ίσχυω 1) ἐν τινι λαμβάνω ἱσχύον, εἰ-
μαι ἱσχυρός· «ἐν ταῖς πόλεσιν ἐνίσχυει τὰ
νόμματα» Ἀριστ. 39, 10, 9 καὶ μὲν Δ.
Σικ. 20, 58· ἐνίσχυεν ὡς = ἐγενεον ἐπι-
κρατοῦσαι γνώμη, 5, 57, 2) ἐντὸς τινοῦ
στερεῖν, ἐνίσχυω Ἰπποκρ. ἱναλυσκ.

Ἐν-ίσχω· ἐνέχω, στερεῶ κρατῶ. Παθ.
μένω, στέχω· «τὸ πλοῖον οὐ δυνατόν ἐτι
προβαίνειν ἀλλ' ἐνίσχεσθαι» Πρ. 6, 43 καὶ
μὲν· «πέδιλον ἐνισχόμενον προχάγει» Ἀπολ.

- ῥ. 1, 11· περί λόγου Πλούτ. Κικ. 35. Ἐτι δὲ Ξεν. Ἄν. 7, 4, 17 ἔχει ὁ Κρύγερ. «ἐνισχομένων τῶν πλετῶν ἐν τοῖς σταυροῖς» ἀντὶ ἐνεχομένων, destineo.
- Ἑνι-τρέφω, ἐνιφέρβομαι κ. ἄλλ. ἀντὶ ἐντρέφω, κτλ.
- Ἑν-ἰχνιον, τό· ἰχνος Βυζ. vestigium.
- Ἑνι-χραύω, π. ἀντὶ ἰγγραύω Νικ. Θηρ. 227.
- Ἑνι-χρίπτω Ἰδ' ἰγχρίπτω.
- Ἑνι-ψάω Ἰδ' ἐμψάω.
- Ἑν-κολάφας· ἰγχαράξας Ἡσυχ.
- Ἑν-κομβωθεῖς· θεοθεῖς Ἡσυχ.
- Ἑν-κόπτων· ἐμποδίζων, διακωλύων Ἡσυχ.
- Ἑν-κτητον· κτώμενον Ἡσυχ. Ἰδ' ἐγκτητος.
- Ἑν-λακκίω· ἐνλακκίω κλειύ Νικ. Μαν. Κορν.
- Ἑν-λαξεύω· εἰς λίθον λαξεύω, ἐγγλύφω· ἐνλελάφουνται, εἰς τίτλ. Ἀνθ. ἐπιγρ. 3, 9.
- Ἑν-λαπιθάξεσθαι· μάχεσθαι Δαπίθαις, ἡ ἐνθυμηθῆναι Ἡσυχ.
- Ἑν-λιμενίζειν· τελευτίζειν τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ θαλάσσης Ἡσυχ.
- Ἑν-μαχατεύειν· ἐγκεκλείσθαι παρὰ γείτονι Ἡσυχ.
- Ἑν-μεν-τεθθενί· ἐντεθθεν μὲν μτγν. π. Ἀθην. 6, 269.
- Ἑννα, ἡ· πόλ. Σικελίας μὲ διάστημα νῆον Δήμητρος, κάτ. Ἑννατος Πολυδ. Διοδ.
- Ἑν-ναίτετρα, ἡ· ἡ ἐντός κατοικοῦσα· «-νά-πης - ἡχώ» Ἀρχ. 27 (Πλαν. 94), habitatrix.
- Ἑν-ναέτηρ, ἡρος, ὁ· ἐγκάτοικος Ἀνθ. 9, 495, habitator.
- Ἑννα-ετηρίς, ἰδος, ἡ· διάστημα ἐννέα ἐτῶν Πλατ. Μιν. 319, novennium.
- Ἑννα-έτηρος, 2· τῷ ἐπομ. Ἡσ. ἔρ. 434.
- Ἑννα-ετής, 2· ὁ ἐννέα ἐτῶν Θεοκρ. 26, 29· ἐπίρ. ἐνναέτες=ἐπὶ ἐννέα ἔτη Ἡσ. θε. 801.
- Ἑν-ναέτης, ὁ· ἐγκάτοικος Ἀγαθ. 36 (Πλαν. 381)· «-δονάκων ἐνν.» λέγεται ὁ κάπρος Παυλ. Σιλ. 44 (6, 168).
- Ἑννα-ετία, ἡ· διάστημα ἐννέα ἐτῶν Σχολ.
- Ἰλ. α, 1, novennium.
- Ἑννα-ετίζω· ἐννέα ἐτῶν κάμνω Νικητ. χρόν. εἰναετίζομαι π. Καλλ. Ἀρτ. 179.
- Ἑν-ναέτις, ἰδος, ἡ· ἐγκάτοικος Ἀπολ. ῥ. 1, 1126.
- Ἑννα-έτις, ἰδος, ἡ· ἐννέα ἐτῶν Ἰδ' εἰναετίς.
- Ἑννα-ήμερος, 2· ὁ ἐννέα ἡμερῶν Τζέτζ. Ἰ.
- Ἑν-ναιον, τό· τόπος ἵνα κατοική τις ἐντός Σουῖδ. π. Σχολ. Ἀπολ. ῥ. 1086 ἐπινοηθέν ἵσως πρὸς ἐτυμολ. τοῦ ναός.
- Ἑν-ναίω· ἐντός τινος κατοικῶ· «ἐκεῖ Σοφ. Οἶ. Κ. 792· «δοσαί τ' εἰσέκουσας ἐνναίοντά με (κακοί)» = ἐντός τινος εὐρίσκομαι, Φιλ. 470· «τοισθε δόμοις» Εὐρ. Ἰλ. 489· «ἐν ὄρεσσι ν' Ἀπολ. ῥ. 4, 519· ἔτι δὲ μετ' αὐτ. κατοικῶ» - Θύβην Μόσχ. 4, 36 καὶ ἄλλ. μτγν. Ὀππ. ἄλ. 2, 49, ἄρ. ἐννάσσαντο Ἀπολ. ῥ. 4, 1213, μέλ. ἐννάσσομαι, 4, 1751· ἐννάσθη = ἀπώρισθη, 3, 1181.
- Ἑννάκις· ἐννέα φορές Δ. Σικ. κ. ἄλλ. ὁρ-θότερ. ἐνάκις Πλατ. Κριτ. 108.
- Ἑννακίς-χιλίοι· ἐννέα χιλιάδες μτγν.
- Ἑννακίσσας, ἐννακίσσας, καλλ. ἐνακίσσας κτλ.
- Ἑννα-μηνιατός, 3· ὁ ἐννέα μηνῶν Ἰω. Χρυσ.
- Ἑν-νάσσω· ἐντός στοιβάζω Γεωπ. 6, 6, 1, καὶ ἐν τηρῷ. «ἐν δὲ ἐννασται» Θεοκρ. 9, 9.
- Ἑνναταίος καὶ ἐννατός Ἰδ' ἐναταίος καὶ ἐνατός.
- Ἑν-ναυ-ἀγέω· ἐντός τινος παθαίνω ναυάγιον Στοδ.
- Ἑν-ναυ-λοχέομαι· ναυλοχέομαι ἐν τινι Δ. Κάσ. 50, 13.
- Ἑν-ναυ-μᾶχέω· ἐντός τινος κάμνω ναυμαχίαν Πλουτ. ἡθ. σ. 1078.
- Ἑν-ναυ-πηγέω· ἐντός τινος κατασκευάζω πλοῖα Θεοκ. 1, 13, δι. γρ. ἀντὶ ναυπηγέω.
- Ἑννέα, οἱ, αἱ, τὰ· ἐννέα Ὀμ. καὶ ἐξ. novem.
- Ἑννέα-διδλος, ἡ· ἔργον ἐξ ἐννέα βιδίων Εὐσεβ.
- Ἑννεα-δοίος, 2· ἄξιος ἐννέα βοῶν Ἰλ. ζ, 236.
- Ἑννέα-γῆρως· ἐννέα γενεάς ἀνθρώπων ζῶν, πολὺ γέρον· «ἐννεάγῆρα κορώνη» Ἀρατ. 1022, μετεβλήθη εἰς ἐννεάνειρα Ἰδε Λοδεκ. εἰς Φρυν. 538, καὶ παραλ. 214.
- Ἑννέα-δάκτυλος, 2· ὁ ἐννέα δακτύλους ἔχων Πτολ.
- Ἑννεα-δεκατηρίς, ἰδος, ἡ· ἐννεακαίδεκατηρίς Κηνησοριν. κ. 18.
- Ἑννεα-δεσμός, 2· ὁ μὲ ἐννέα δεσμά, ἀρ-μῶς Νικ. Θηρ. 787.
- Ἑννεαδικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐννέα Βυζ. nonarius.
- Ἑννεα-ετία, ἡ· ἐννέα ἐτῶν χρόνος Ἐτ. Μ.
- Ἑν-ναέζω· διαγῶν τὴν νεότητά μου ἐν τινι· «-τινὶ Ἰπποκρ. καὶ μτγν. 60. «ρόδον ἡρὶ ἐν-ναέσαν» = τὸ ἐαρ ἀνθήσαν Φιλοστρ. ἐπ. 73.
- Ἑννεα-καί-δεκα· δέκα ἐννέα Ὀμ. καὶ ἐφεξ.
- Ἑννεα-καί-δεκα-ετηρίς, ἰδος, ἡ· διά-στημα δεκαεννέα ἐτῶν Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 2, 32, Δ. Σικ. 12, 36.
- Ἑννεα-καί-δεκαέτης, 2· ὁ δέκα ἐννέα ἐ-τῶν· χρόνος Δ. Σικ. 2, 47.
- Ἑννεα-καί-δεκα-μήνης, 2· ἔχων ἡλι-κίαν δέκα ἐννέα μηνῶν Ἐπ. ἀδ. (Παραρτ. 177).
- Ἑννεα-καί-δεκα-πλασίων, ονος, 2· δε-καεννεαπλοῦς Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 2, 25.
- Ἑννεα-καί-δεκάς, ἰδος, ἡ· ἐννεακαίδε-καετηρίς Τζέτζ. Ἰστ. 2, 855.
- Ἑννεα-καί-δεκαταίος, 3· τὴν δεκάτην ἐνάτην ἡμέραν Ἰπποκρ. καὶ μτγν.
- Ἑννεα-καί-δέκατος, 2· δέκατος ἐνατός Ἰπποκρ. κ. ἄλλ. nonusdecimus.
- Ἑννεα-καί-δεκ-έτης, ες· ὁ δέκα ἐννέα ἐτῶν Ἀσκληπ. 35 (7, 11).
- Ἑννεα-καί-δεκ-έτις, ἰδος· Θηλ. τοῦ ἀνωτ. Εὐστ.
- Ἑννεα-καί-εικοσι-καί-επτακοσιο-πλα-σί-άκις· ἐπτακοσίας εἴκοσι ἐννέα φορές Πλατ. πολ. 9, 587.
- Ἑννεα-κεντρος, 2· ὁ μὲ ἐννέα κεντρία Σχολ. Νικ. Θηρ. 781.
- Ἑννεα-κέφαλος, 2· μὲ ἐννέα κεφαλὰς Ἀλκ. π. Σχολ. Ἡσ. θε. 313.
- Ἑννεάκις· ἐνάκις μτγν. novies.
- Ἑννεακισ-μύριοι, οἱ, αἱ, αἱ· ἐννεακόντα χιλιάδες Ἀππ. Ἀννιβ. 4.

Ἑννεακισ-χίλιοι, αἰ, α' οἱ ἑννέα χιλιά-
δες Αἰλ. Π. Ἰστ. 6, 12.
Ἑννεά-κλῖνος, 2' μὲ ἑννέα κλῖνας τῆς
Ἑννεακλίσιοι· ἑννεακλίσιοι Βυζ.
τραπέζης Φρυν. κωμ. π. Ἀθην. 2, 47.
Ἑννεά-κρυσσον· πολλοὺς κρυσσοὺς ἔχον
Παυγ.
Ἑννεά-κρουνοί, 2' ὁ μὲ ἑννέα κρουνοὺς·
ἡ ἑνν. = βρύσις ἐν Ἀθῆναις μὲ ἑννέα κρου-
νοὺς, ἥτις Καλλιρόη πρότερον ἐλέγετο
Θουκ. 2, 15, Ἡρ. 6, 157.
Ἑννεά-κύκλος, 2' ὁ ἑννέα κύκλους ἔχων
Κολουθ. 214, Νόν. Δ. 4, 317.
Ἑννεά-λίνοσ, 2' μὲ ἑννέα λῖνα, νήματα·
ἄρκυς Ξεν. κυν. 2, 5.
Ἑννεά-λόγος, 2' ἑννέα λόγους, βιβλία
περιέχων Νικητ. Εὐγ. ἐπ. 2.
Ἑννεα-μηνιαῖος, 3' τῷ ἔπομ. Ἰω. Χρυσ.
Ἑννεά-μηνος, 2' ὁ ἑννέα μηνῶν Ἡρ. 6,
69 καὶ οἱ ἑξῆς.
Ἑννεά-μορφος, 6' ἑννέα μορφαί ἔχων
Λίγυπ. παπυρ.
Ἑννεά-μυκλός (ἴδε μύκλα), 6' ὁ ἑννέα
ἐτών Ἀντιμ. 77.
Ἑννε-ά νειρα, ἡ, κατ' εἰκασ. ἀντὶ ἑννεάγη-
ρα Αρατ. 1022 ἑννέα γενεάς ἀνθρώπων ζώ-
σα Ἰδ' ἀνωτέρω.
Ἑννεά-νυχες, ἐπὶ ἐπὶ ἑννέα νύκτας,
ἑξήγ. τοῦ εἰνά νυχες.
Ἑννέα ὁδοί, αἰ' χώρα ἐν Θράκη, ὅπου ὑπε-
ρον ἐκτίσθη ἡ Ἀμρίπολις Ἡρ. Θουκ.
Ἑννεά-πύλος, 2' ὁ ἑννέα πύλων Ἰλ. ω,
270 καὶ συχνὰ Μάτρ. π. Ἀθην. 4, 135.
Ἑννεα-πλάσιος, 3' ἑννεαπλούς Ἰδουκ. π.
Ἀθην. 2, 39, ἀνθ' οὗ ὁ ἑστ. Ὁδ. σ. 1633
ἀναφέρει ἑννεαπλάσιον.
Ἑννεαπλάσιων Ἰδ' ἑννεαπλάσιος.
Ἑννεά-πολις, 2' ὁ μὲ ἑννέα πόλεις Σχολ.
Ἰδ. γ, 7.
Ἑννεά-ποσος, ὁδός, ὁ ὁ ἑννέα ποδῶν Παυγ.
Ἑννεά-πόλος, 2' ὁ μὲ ἑννέα πόλεις Β. Ἀν. 419.
Ἑννε-ἄρμενος, 2' μὲ ἑννέα ἄρμενα, πανία,
ιστία Τζέζ. εἰς Λυκοφ. 101.
Ἑννεάς, ἄδός, ἡ' ὁ ἀριθμὸς ἑννέα, μὲ
ἑννεαρία Θεοφρ. 17, 84 μετγν. Ἰδ' εἰνός.
Ἑννεά-στεγος, 2' μὲ ἑννέα οἰκήματα, πα-
τώματα Δ. Σικ. 20, 91.
Ἑννεά-σύνλαβος, 2' μὲ ἑννέα συλλαβὰς γρ.
Ἑννεά-σφαίρος, 2' ἑννέα σφαῖρας ἔχων,
ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ Ἀριστοτ. μετεωρ. σ. 209.
Ἑννεα-φάρμακος, 2' ὁ ἐξ ἑννέα φαρμά-
κων συντεθεὶς Κελο. 5, 19, 10.
Ἑννεά-φωγος, 2' ὁ μὲ ἑννέα τόνους, φωνάς·
«Μουσῶν μέλος» Στωβ. ἀνθ. 97, 17.
Ἑννεά-φυλλος, 2' ὁ μὲ ἑννέα φύλλα Πλιν.
Φ. Ἰ. 27, 9, 54.
Ἑννεά-φωνος, 2' ὁ μὲ ἑννέα φωνὰς
Θεοφρ. 8, 18.
Ἑννεά-χειλος, 2' ὁ μὲ ἑννέα χεῖλη Νικομ.
ἀριθμ. σ. 88.
Ἑννεά-χέλοι, αἰ, α' ἑννεακισχίλιοι Ἰλ. ε,
860 «πύπος ἑννεάχιλος» Νόν. Δ. 8, 45.
Ἑννεά-χορδοί, 2' ὁ μὲ ἑννέα χορδὰς
Ἀθην. 14, 636.

Ἑννεά-χρονος, 2' ἑννέωρος Σχολ. Ἰλ. λ, 311.
Ἑννεά-χωρος, 2' ὁ ἑννέα τόπους ἔχων
Θεολ. ἀριθ. σ. 28.
Ἑννέ-ψυχος, 2' μὲ ἑννέα ψυχάς, ζωάς, ἐ-
φτάψυχος Ἐτ. Μ.
Ἑν-νεάομαι· διαγαῶ τὴν νεότητα Σχολ.
Εὐρ. Ἰππ. 1096.
Ἑννεα, αἰολ. ἀντὶ ἑνεα.
Ἑν-νεκρόομαι, παθ. ἐντός τινος ἀπονε-
κροῦμαι, ἀποθνήσκω, τινὶ Πλούτ. ἡθ. σ. 792.
Ἑν-νεμέθομαι· τῷ ἔπομ. Ὁπ. ἀλ. 1, 611.
Ἑν-νέμω· ἐντός τινος βόσκω, ζῶ Δ. Κάσ 72, 3.
Ἑννενηκόντα, ἀδύκ. ἀντὶ ἐνενήκοντα. Ὁστω
καὶ ἐννενηκαστὸς ἀντὶ ἐννενηκαστὸς κτλ.
Ἑννε-όργυιος, 2' ἑννέα ὁργύια μακρὸς
Ὁδ. λ, 312, Μάτρ. π. Ἀθην. 4, 135.
Ἑννεός, ἀδύκ. ἀντὶ ἐνέος.
Ἑν-νεοσσέω, ἀττ. ἐνεοστέω· εἰς τι
κάμνω φωλεάν, ἐπωάω· ἐν τοῖς βαλαν-
τίοις Ἀριστ. ὄρν. 1108· ἐν τῇ πόλει
Πλατ. νόμ. 1, 946· μετγ. τρέπω, καλλιερῶ·
«τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν ἐννεοστευμένας», πολ.
9, 573· «παρὰ σοὶ ἐννεοστέας ἔρωτα», Ἀλκ.
Α'. 135 καὶ μετγν. Μέσ. Δ. Σικ. 5, 45.
Ἑν-νεο-τροφέω· νεοτροφέω εἰς τι.
Ἑν-νεόω· ἀνανεύω Γεωπ. 3, 1, 9.
Ἑννέπω· Ἰδ' ἐνέπω.
Ἑννεσίη, ἡ (ἐν-ήμη)· ἔμπνευσις, προτρο-
πή, συμβουλή, διαταγή· «κείνης ἐννεσίησιν»
κατὰ προτροπὴν ἐκείνης Ἰλ. ε, 494· «γαίης»
Πσ. 0ε. 494· «Ἠρῆς ἐννεσίησιν» Καλλ. Ἀρτ.
108 καὶ μετγν. π. «σῆσιν ὅπ' ἐννεσίησιν» Ἐπ.
ἀδ. 428 (9, 788)· ὁ Κ. Εμ. 3, 475 λέγει καὶ
«νησίησιν ὅπ' ἐννεσίησιν», ἀνευ γεν. περὶ
πνεύματος, ὁ Ἀπολ. Ρ. 3, 1364 ἔχει τὴν
γεν. ἐννεσιάων.
Ἑν-νευρό-καυλος, 2' ὁ μὲ νευρώδη, ἰνώ-
δη καυλὸν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 1, 4.
Ἑν-νεύω· νέω πρός τινα· «μὲ φεύγειν»
Ἀριστ. ἀποπν. 58, ἀπόλ. καὶ μετὰ δοτ.
τινὶ Λουκ. ἑυαλ. 8 αλ. 12, 1, ἰππυο.
Ἑν-νέω· ἐντός κολυμβῶ Ἀριστοτ. τ. 1, σ. 295.
Ἑννέ-ωρος, 2' ὁ ἑννέα ἐτών· «ἐνν. βασι-
λευς» Ὁδ. τ, 179· «βοῦς, κ, 19' ἐτι δὲ
ἀλείφατος Ἰλ. σ, 351 καὶ «σιάλιοις»
Ὁδ. λ, 311, ἐνθα παλαιοὶ τινες ἐρμηνευτὰι
τὸ ὥρα ὡς ὥραν τοῦ ἔτους· ἐκλαμβάνοντες
(=χρόνος, Λυκοφρ. 571), ἡρμηνεύον ἑννέα
τέταρτα τοῦ ἔτους, ἅρα ἐτῶν δύο καὶ ἐνὸς
τετάρτου, ἡ μάλιστα τὸ παρεδέχοντο ὡς ἐνὸς
ἔτους, novennis.
Ἑν-νεωτερίζω· νεωτερίζω εἰς τι Φωτ.
Ἑννη· ἑννέα Κυρηναῖοι Παυγ.
Ἑννήκοντα, ἐπ. ἀντὶ ἐνενήκοντα Ὁδ. τ. 174.
Ἑνν-ήμαρ, ἐπὶ ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας Ἰλ. α. 53.
Ἑνν-ήρης, νᾶος· πλοῖον μὲ ἑννέα βάθρα
κωπηλατῶν Πολυδ. 16, 7, 1, Ἀθην. 5, 203.
Ἑν-νησιάδες· νόμοι παρὰ Λεσβίοις Παυγ.
Ἑννήυσκλοι· ὁποδήματα Λακωνικῶν ἐφήδων.
Ἑννηφιν· Ἰδ' ἐνη.
Ἑν-νήχομαι· ἐντός τινος κολυμβῶ Φίλων·
καὶ ἐνερ. ἐννήγει Γαλην. καὶ Λιδάιν.
Ἑν-νιον· κώπης μέρος, τὸ ἐπὶ τοῦ σκαλοῦ
ἐνδον ἐν τῇ νηὶ Παυγ.

- *Εν-νιος· 1) ἐν Χίῳ ὁ Ἑρμῆς Ἡσυχ. 2) ποιη-
της Ῥωμαῖος Στραβ. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
Ἐννίου τυχίτης τις Ἐπιγρ.
Ἐν-νοέω· ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, ἀνα-
λογίζομαι· «ἐννοεῖν χρὴ γυναιχ' ὅτι ἔφουμεν»
Σοφ. Ἀντ. 61, σκοπεύω, μελετῶ· «ὅστις
τοῦ πετάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ», Ἀντ.
660· «ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι», Οἶ. τ. 330.
Ἐπίσης εἰς τὸ μέσ. μέ π. ἀόρ. «ἐννοεῖσθε εὖ-
σεβεῖν», Φιλ. 1426· οὕτω δὲ μόν. παρ' Εὐρ.
«ἐννοοῦμαι τῶν κεκρυμμένων», Μηδ. 900
«ταῦτ' ἐννοηθεῖσα», Μηδ. 882· «περὶ τι-
νος», 925· «οὐκ ἐννοῶ νῦν γε αὐτῶς» = ἐν-
θυμοῦμαι Πλάτ. πολιτ. 296· «τὸ γιγνόμε-
νον οὐκ ἐννοεῖς ὅτι» = δὲν συλλογίζεσαι ὅτι,
Θεαιτ. 161, καὶ συχνά· πρό πάντ. δὲ τὸ ἐν-
νοεῖ = σκέπτομαι· «ὥδε γὰρ ἐννόησαν», Πρωτ.
321· ἀκολουθοῦντος μὴ, μεριμνῶ, φοβοῦ-
μαι, Θεαιτ. 122, Ξεν. Ἀν. 3, 5, 3· 60. ἐπι-
νοῶ, ἐφευρίσκω· «μηχανὴν βεῖ τὸν νομοθέ-
την ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν» Πλάτ. νόμ. 7,
798, καὶ συχνά· ὁ δὲ Ξεν. Ἀν. 2, 2, 10·
ἐπὶ δὲ μέσ. Πλάτ. Ἰππ. πρεσβ. 295· «τάς
ποιὰς διαφοράς ἡμῶν ἐννοηθεῖς λέγεις», νόμ.
9, 859· ἐννοῶ, κατανοῶ· «εἰ σὺ μὴ τούτ'
ἐννοεῖς, ἔγωγ λέγω σοι» Αἰσχ. Ἀγ. 1008·
«οὐ γὰρ ἐννοῶ» Σοφ. Οἶ. τ. 559· «οὐδὲν
χαλεπὸν ἐννοῆσαι ὃ λέγω» Πλάτ. Φαῖδ. 72·
«τὴν ἐπιστήμην ἐννενόηκα· καὶ ἄλλῃσδε»,
Φαῖδ. 74· μετὰ μετχ. «ἐννοοῦμαι φαῦλος
οὖσα» Εὐρ. Ἰππ. 435· «ἐννοήσας γένος ἐπι-
εικὲς ἀθλίως διατιθέμενον» = ὅτι ἦτο εἰς δυστυ-
χῇ κατὰστασιν Πλάτ. Κριτ. 121· «ἐννενόη-
σεν αὐτῶν, ὡς ἐπηρώτων ἀλλήλους» = παρε-
τήρησεν εἰς αὐτοὺς ὅτι Ξεν. Κυρ. 5, 2, 18·
«ἐννενόηκα σοῦ λέγοντος ὅτι» = σὲ ἤκουσα
λέγοντα, Ἰππ. ἑλ. 369. Περὶ λέξεων σημει-
νῶ· «εἰ ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα» Πλάτ.
Εὐθυδ. 287. Παρ' Ἡρ. «ἐννώσας τὰ λεγόμε-
να» = ἐννοήσας, 1, 68· ἐν νενώκασι = ἐν-
νενόηκασι, 1, 86, cogito.
Ἐν-νόημα, τό· τὸ διανόημα, ἡ σκέψις Δ.
Ἀλ. συνθ. λεξ. σ. 209, ἀντιθ. πρὸς τὸ ὄνο-
μα, αὐτ. cogitatum.
Ἐν-νοηρατικός, 3· πλήρης διανοημάτων
μετχ. ἐπίρ. -ὢς Ἐτ. Μ.
Ἐν-νόησις, ἡ· τὸ σκέπτεσθαι, διανοεῖσθαι
Πλάτ. πολ. 3, 407, cogitatio.
Ἐν-νοητέον· πρέπει νὰ ἐννοῇ τις Πλάτ.
νόμ. 1, 636.
Ἐν-νοητικός, 3· σκεπτόμενος Ἀριστοτ.
φυσιογν. σ. 813, 29· ἐπίρ. -ὢς = ἐμφαν-
τικῶς Ἡσυχ. cogitandus.
Ἐν-νοία, ἡ ἐννοία, στοχασμός, ἰδέα· «χρό-
νου Πλάτ. Τιμ. 47· «ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν ὄν-
τως ἐννοίαις», Φιλ. 59· ὅθ. ἡ σημασία - ὀνο-
μάτων Γαλην. Δ. Κασ. 69, 21. Τὸ σκέπτε-
σθαι, τὸ συλλογίζεσθαι, ἡ βουλή «περὶ τοῦτ'
ἔχειν ἐννοίαν, ὅπως» Πλάτ. νόμ. 6, 769
καὶ συχνά Ξεν. Κυρ. 1, 1, 1· «ἐννοία αὐτῷ
ἐμπέπτει», Ἀν. 3, 1, 13· «-λαβεῖν τινος =
σκέπτομαί τι Εὐρ. Ἰππ. 1027 καὶ συχνά οἶον
Δημ. 14, 20· παρὰ Πολυδ. καὶ κάμνω εἰς
ἐμαυτὸν ἰδέαν τινά, συμπεραίνω· «ἐπιστήμην

Εννομι (είσα FES. πρόλ. ἐσθής, vestis) καὶ ἰων. εἰνωμι, μέλ. ἐσω, ἐπ. ἐστω, ἀόρ. ἐσσε, ἔσαι. μι. μελ. ἐσμαι, ἀόρ. ἐσάμην. «ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐσάσαστο» Ὁδ. ξ, 529, Ἰλ. κ, 23, π. παρὰ. εἰμαι-ἐσάτο Ἰλ. σ, 506, ἔτι δὲ ἐσσο, ἐστο, ἐσθην ἐν τῷ ὄντι. σ, 517, ἐσάτο, μ, 464 ἐνδύω, περιβάλλομαι, εἰμαι ἐνδεδυμένος μέ τι «αὐτὴ δ' ἀργύρεον φάρος ἐννυτο» Ὁδ. ε, 229 «χλαῖνον ἐσσο χιτῶνα» = λιθοβολοῦμαι Ἰλ. γ, 57 «γυρῶσαι δὲ εἴματα ἐσθονην», σ, 517 «νέου χλαῖνας· εὖ εἰμένοι» = καλὰ ἐνδεδυμένοι, σ, 308 καὶ συχνά· ἔτι δὲ «περὶ γροῦ, π, 457, συχνά· καὶ χροῖ μόν. λ, 190 καὶ χῆποτε παρὰ τοῖς ἑπειτα π. «εἴματα δ' οὐδ' ἀπληγὰ ἐννυτο» Θεοκρ. 24, 138· ἔτι δὲ περὶ ὕπνου, περιβάλλομαι· «ἐσσαντο νόρρα χαλκόν, τύχεα ἐσσεμένω» Ἰλ. ξ, 383, ψ, 803· προσέτι «ἀσπιδας ἐσσεμένοι» = μέ τας ἀσπίδας σκεπαζόμενοι, λ, 372· ἐν γέν. περιεχόμενοι μέ τι, περιεσπόμενοι ὑπό τινα· «νεφέλην ἐσσαντο» = περιεχόμενοι αὐτοῦ μέ νεφέλην Ἰλ. ξ, 350· «ἔρα = μέ σκότος, παρεῖαν θυγῆλην, ἐσαυτὸν καλύπτω, ξ, 282, Πρ. ἐρ. 124 κ. ἄλλ. «ὦ τὸν δαίκατὰ γὰρ σκότον εἰμένο» Σοφ. Οἰ. κ, 1698, καὶ μετ. «Ποσειδάωνος ἐσσαντ' εἰναλίου τέμενος» = εἰσέλθον εἰς τὸ τέμενος Πινδ. Π. 3, 204. Κατ' ἄλλην μεταφορᾶν «φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν» = θάρρος, περιεβλήθεις, λαβὼν Ἰλ. υ, 381. Ἐν τῷ πεζ. εὐγρ. εἶνε μόν. τὸ σύνθετ. ἀμεινόμεν.

Ἐννοός, ἡ τὰ χειρῶν. ἐννοός, ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. τὸ νόσος ἀντικαθιστᾷ Πολυδ. 3, 32.

Ἐν-νυστάζω· ἐντὸς κοιμῶμαι, τινὶ μτγν.

Ἐν-νυχεύω· εἰς τι διανοκτερεύω· τῇ σπῆκι Πλουτ. π. ἐκλ. χρηστ. σ. 431, ἄλλ' «ἔρω» δὲ ἐν μαλακαῖς παρειαῖς πεννύχους ἐννοχεύεις = οὗτοι διατρίβεις, εἰσι ἐνθρονισμένοι· εἰς τὰς τρυφεράς παρειάς Σοφ. Ἀντ. 780.

Ἐν-νύχιος, 3 καὶ 2· ὁ τῆς νυκτός, ὁ κατὰ τὴν νύκτα «ἐννύχιος προμολών» Ἰλ. φ, 27· «νῆες ἐννύχιαι κατέγοντο» = ἄραζον ἐν καιρῷ νυκτός Ὁδ. γ, 178, ὡς καὶ «ἐννύχιαι στείχον» Πρ. θε. 9· μέλλονται Πινδ. Π. 3, 79· «ἐννύχιος μηχαναῖς» Σοφ. Ἀντ. 181· «ἐννοχίαν τέρψιν ἱάσθην», 1182· καὶ ὁ Πλούτων λέγεται «ἐννοχίων ἄναξ» = τῶν σκοτεινῶν σκιῶν· «προσέδα στρατός» Εὐρ. Ῥῆσ. 45· φροντίδας· Ἀριστ. ἑπ. 1287· ἐπὶ ἐννύχον Ἀθην. 12, 549.

Ἐν-νύχος, 2· τῷ ἄνθρωπ. Ἰλ. λ, 716· καί ται Πινδ. Π. 11, 25· ὅψις Ἀισχ. Πρ. 648· «Ἀιδας Σοφ. Τρ. 500· ὁδός Εὐρ. Ῥῆσ. 788· ὄνειρα, Ἰλ. 1206· ὅψις, ἰκ. 72 καὶ μτγν. ἐπὶ. ἐννοχον = ἐν καιρῷ νυκτός· ἔτι δὲ συχνά. ἐννοχώτερον = ἀκόμη ἀργότερον τὴν νύκτα Λισσιπ. 79, Ν. Δ. nocturnus.

Ἐν-νωθρός· ἀποναρκώμενος Διοσκ. 1, 37.

Ἐν-νώσαι κλπ. ἰων. = ἐννοησαι.

Ἐν-νωτιατός, 3· εἰς τὰ νύκτα εὐρισκόμενος· μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Ἐν-νωτίζομαι· ἐν τοῖς νώτοις φέρω Τζέτζ. Ἰστ. 4, 5.

Ἐν-ογκος, 2· ἔχων λαμβάνων ὄγκον μτγν.

Ἐν-ογκώδης, 2· ὄγκώδης Βυζ.

Ἐνοδίας, ὁ· Εὐοδεύς· Ἐν. Ἀν.

Ἐνοδία, ἡ· ἔπων. Ἐκάτης λατρευομένης εἰς τὰ σταυροδρόμια Εὐρ.

Ἐν-ὀδισός, ἰων. καὶ ἐπ. ἐνὸδισός, παρ' ἀττ. δὲ ποιηταῖς 2, καὶ 3· ὁ ἐν τῇ ὁδῷ, εἰς τὴν ὁδὸν· σφῆκες ἔχουσαι τὴν φωλεάν αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν Ἰλ. π, 259· σύμβολοι Διοσχ. Πρ. 485 καὶ μτγν. ἔτι δὲ παρὰ πεζ. = ὄπλα = ἀρματα καὶ ὁδὸν φέρει τις μετ' αὐτοῦ Δ. Ἀλ. 4, 48· «τὰ ἐνὸδία, δηλ. δίκτυα» = δίκτυα σπῆγμένα εἰς τὴν ὁδὸν Ἐν. κυν. 6, 9· «πόλει ἐνὸδισαι» = εἰς τὴν ὁδὸν κείμεναι Πλουτ. Αἰμ. Πρωκ. 8· Πρὸ πάντ. περὶ θεῶν, τὴν ὁδὸν προστατεύουσιν· Ἑρμῆς· Θεοκρ. 25, 4 καὶ ἄλλ. «ἡ ἐνοδία θεός» Σοφ. Ἀντ. 1184 εἶνε ἡ· Ἐκάτη ὁ Πλάτ. «ἐνοδὶαν δαίμονα» ὀνομάζει νόμ. 11, 914· ἔτι δὲ μόν. Ἐνοδία Εὐρ. Ἰλ. 570, Πανσ. 3, 44, 9· παρ' Ἀντιφιλ. 5 (6, 199) ἡ Ἀρτεμις.

Ἐν-οδίστις, ἰδοός, ἡ· ἐνοδία Ὀρφ. ὕμν. 2.

Ἐν-οδμός, 2· μυρίζων, νωπός Νικ. Θερ. 41, odoratus.

Ἐν-οιδής, 2· ἐνὶ οἴκῳ, μοναδικός· Ἰαμβλ. καὶ ἄλλ. μτγν. ἐπὶ ἐνοιδίῳ Νικηφ. Γρηγ. (Ἐνὸθω) παρ' Εὐστ. προσλαμβανόμενον ῥῆμα ὅπως τὴν ἔνοσιν ἐξηγήσῃ.

Ἐν-οιδέω· φουσκῶν Ἰπποκρ.

Ἐν-οιδής, 2· φουσκώμενος· Νικ. δλ. 422.

Ἐν-οιδίσκομαι· ἐνοιδέω Γαλην.

Ἐν-οικιδίος· ἐνοικίδιος Ἀρεταί.

Ἐν-οικειδῶ· κίμων ἰδικόν μου Δ. Σικ. 1, 93. Μῆς, εἰδῶν, παραιοφρομαι Πλουτ. ἡθ. σ. 559, insinuo.

Ἐν-οικεῖωσις· ἐνοίκησις Ἰ. Κλημ.

Ἐν-οικέτις, ἰδοός, ἡ· ἐγκατοικίος Σουῖδ.

Ἐν-οικέω 1) ἐντὸς τινα κατοικῶ· Ὁμήδης = εἰς τὰς Θήβας Εὐρ. Πρ. μ. 1282· «τῆδε νομφιδίῳ στήγῃ», Ἀνθρ. 858· ἐν πόλει Πλάτ. νόμ. 9, 872· μετ. «ἐν τοῖς φυσικοῖς» = ἐπιμελῶς εἰς τὰ φυσ. ἐνασχολοῦμαι Ἀριστοτ. πρόλ. Ἀθην. 10, 457· 2) μετ' αἰτ. κατοικῶ· πόλιν Σοφ. Οἰ. Κ. 1530· «πότῃ κατ' ἀνδρῶν ἐνοικήσει στήγην» Εὐρ. Ἀλκ. 1054, Πρ. 2, 178, Θουκ. καὶ Πλάτ. συχνά ἀπολ. οὐ ἐνοικοῦντες, ὡς καὶ ὁ Πρ. «τὰ ἐνοικοῦντα ἔθνη», 1, 4, in habita.

Ἐν-οικησιμός, 2· κατοικήσιμος Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 27, habitabilis.

Ἐν-οικησις, ἡ· τὸ κατοικεῖν Θουκ. 2, 17 καὶ μτγν. Δ. Ἀλ. 2, 1.

Ἐν-οικητήριον, 2· τόπος πρὸς κατοικίαν, Πολυδ. 1, 73, habitaculum.

Ἐν-οικητῶρ, ὁρος, ὁ· ὁ κάτοικος Στ. Βυζ. ἐν λέξ. Πικεντία, incolae.

Ἐν-οικί· εἰς τὸν οἶκον Ἰωιδῶν ἐπ. σ. 255.

Ἐν-οικίδιος, 2· εἰς τὸν οἶκον εὐρισκόμενος· σκεῦ· οἰκιακὰ σκεῦη Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 3· ὀρνίθες = οἰκιακὰ πτηνά Πολυδ. 10, 156, domesticus.

Ἐν-οικίζω· ἐντὸς φέρω, ὅπως αὐτὸς

τοικήσω, ἐν γένει ἐμβάλλω· «ἐνώκιος θεινὴν στοματὸν ἔκρυψεν» Αἰσχ. ἀποσπ. 235· «παρὰ δ' ἤμιν τοῦτο πρῶτον ἐνώκισεν ὁ θεός» Πλάτ. Ἰππιν. 978· «ἐνωκίσθη τῷ σώματι», Ἀξ. 371, μτγν. εἰς τὴν κατοικίαν, εἰς τὸν οἶκον δέχομαι. Παθ. ὡς κάτοικος ἐντός τινος ἀποικίζομαι, ἐντός τινος κατοικῶ Ἡρ. 1, 69· αὐτῷ δὲ καὶ μέσ, ἐνοικισμένοι θοοκ. 6, 2.

Ἑν-οικο-λόγος, ὁ ὁ τὰ ἐνοίκια συλλέγων Ἀρτεμιδ. 3, 41.

Ἑν-οίκιος, ὁ οἰκιακός, εἰς τὸν οἶκον· ὅρις = οἰκιακὸν πτηνὸν Αἰσχ. Εὐμ. 828· «τὸ ἐνοίκιον» ἁ) ἡ κατοικία Δ. Περ. 668 ε'· τὸ ἐνοίκιον ἴνοικι Δημ. 48, 45, Ἰσατ. 6, 21.

Ἑν-οίκισμα, τό· ἡ ἐγκατοίκησις Σουδ.

Ἑν-οίκισμός, ὁ· τὸ ἐνοικῆσθαι, εἰσέρχασθαι εἰς μίαν κατοικίαν μτγν.

Ἑν-οικο-δομέω· 1) ἐντός τινος, ἐπὶ τινος οἰκοδομῶ· «αὐτὴ πόρον» Θοοκ. 3, 51· «τὸ ἐν Μιλήτῃ ἐνωκοδομημένον φρούριον» μτγν. 35 καὶ Πολυδ. 3, 22, Πλουτ. Τιμολ. 22· ἐπὶ δὲ μέσ. = τεῖχος = δορυρύνεται Θοοκ. 3, 85· «στιβάδας = παρασκευάζω εἰς ἐμαυτὸν κλίην» Δουκ. 22, Ἰσατ. 1, 33· 2) κτίζω ἀποράττω· «εἴσοδον, - φάραγγα Δ. Σικ. 11, 21, 45.

Ἑν-οίκος, 2) ὁ ἐντός τινος κατοικῶν, ἐγκατοικός· «κολλίδης γὰρ ἐνοίκος παρθένος» Αἰσχ. Πρ. 413, ἀντίθ. τῷ ἐπὶ λυθας, ἱκ. 606· «ὦ πάτερ· θήδης ἐνοίκος» Σοφ. Οἶ. Κ. 1524· «Νεμέας ἐνοίκος λέων», Τρ. 1082· «Σπάρτης, ἐπὶ δὲ Παλλάδος ἐνοίκια μέλαθρα τῶν τυράννων» Εὐρ. Ἀνδρ. 447, Ἰων 235, καὶ π. εἰς πεζ. Θοοκ. 4, 61, Πλάτ. Κριτί. 113, ἱσοκλ.

Ἑν-οικ-οὐρέω· κατ' οἶκον, ἐντός τινος μένω· «φρουρὰ ἐν τῷ χωρίῳ» Δ. Ἀλ. 6, 3· μτγ. «ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουρούσα» Δουκ. Φιλοφ. 39.

Ἑν-οῖνος, 2) ἔχων οἶνον· - βύρραες Λογγ. 2, 1· 6) ἐσπινόμενος Κρητ. ἐπιγρ.

Ἑν-οῖνο-φλόω· ἐν τῷ οἶνῳ· πίνων φλογῶ Δουκ. Λεξ. 14.

Ἑν-οῖνο-χασέω· οἶνον ἐντός χύνω· - οἶνον Ὀδ. γ, 472.

Ἑν-οκλάζω· γονατίζω κάτω ἐπὶ τινος, τιμὴ Φιλοστρ.

Ἑν-ολβος, 2) πλούσιος καὶ εὐτυχής Μανέθ.

Ἑν-ολισθαίνω· ἐντός τινος ὀλισθαίνω, εἰσδύω Πλουτ. Πομπ. 25, dives.

Ἑν-ὀλμιος· τῷ ἐπομ. παρὰ Σουδᾶ = μαντικός.

Ἑν-ὀλμος, ὁ, κατὰ Ζηνοβ. 2, 63, π. Σοφ. ἀποκ. 875· ἐπὶ τοῦ τρίποδος (ὀλμου) καθήμενος ἔπων. Ἀπόλλωνος.

Ἑν-ομβρον, 2) ὁ τῆς βροχῆς· «ἐνομβρον ὕδωρ» = ὕδωρ τῆς βροχῆς Πισιδ. 260.

Ἑν-ομήρης, 2) ἐντός τινος δεδεμένος, ὁμοῦ Νικ. 228, 620.

Ἑν-ομγίλω· ἐντός τινος συναναστρέφωμαι μτγν. = τῇ πόλει Φιλοστρ. «τοῖς Πάρθων ἡ-θεῖαν ἐνωμιληκώς» = λαδὼν γνώσιν αὐτῶν Πλουτ. Ἀντων. 41.

Ἑν-ομμάττω· βᾶλλον ὅματα, ὁρθαίλους, Φίλων οὐλοῖ.

Ἑν-ομόργον· ἐντός τινος ἀποτα· «τὸ ἐπιπέδον γραμμὴν ἐνομόργεται» Αἰσχ. Στωϊκ. 40, ὅστις καὶ μτγ. λέγει ἐξομῶν· τὰ τῶν πολλῶν πάθη τοῖς πολλομένοις· Κικ. 32.

Ἑν-όν, μτγ. τοῦ ἐνεῖμι, ὅπερ ἴδε.

Ἑν-ονυχίζω, ἐξήγ. τὰ λεξ. τὸ ἀποδέχ· Ἑν-όπαι, αἱ, Σοφ. ἀποσπ. 51· ὑπὸ τ· λεξ. ἐνώτια ἐξηγ. ἦτοι σκουλαρίκια.

Ἑν-οπέω· φωνάζω· «ἐνοπήσατε ἔθνη» π. Εὐσεβ.

Ἑν-οπή, ἡ (ἐνέπω)· ὁ ἥχος, ἡ φωνὴ τ· ὁρώσῃ Ὀδ. κ, 147· «αὐτῶν αὐρὴν ἐνοπή» = ἥχος, τόνος Ἰλ. κ, 13· «ἐνοπή τε», περὶ Θυάλλης καὶ κεραυνός· 708· «μέλπων κιθάρας ἐνοπάν» Εὐρ. 882· «ἐν Φρυγίᾳ βοῶν ἐνοπαῖσι τε»· 159· «δοιδαὶν = ὠδὴ, τραγούδιμα Ἀποκ. 1, 20· ἡ κραυγὴ, πρὸ πάντ. ἡ βοὴ τοῦ μου καὶ τῆς μάχης»· καὶ μάχη Ἰλ. γ, 35 καὶ συχνά· ἔτι δὲ ὁρῆνος· «χόρος 160· ἀγών Νικ. Θερ. 171. Κακίμωτος γαπαλγύνων Ἑπ. ἀδ. 74 (11, 338), ἐνθα· «ἐν ἐνοπήν ποιεῖν» ἀντὶ ἐν ὁπῇ εὐριστα· Ἑν-όπη, ἡ πόλις. Μεσσηνίας Ὀμ. Παντ· Ἑν-οπέως Στ. Βοξ.

Ἑν-οπλίζω· ἐξοπλίζω, ὁπλίζω Λυκοφ.

Ἑν-όπλιος, 2) ὁ εἰς τὰ ὅπλα, μὲ τὰ πρὸ πάντ. βούλος· ὁ βουλος τῆς ὅπλων ὀργάνσεως Ξεν. Ἀν. 6, 1, 11, πολ. 5, 400· «κατ' ἐνόπλιον» Ἀριστ. 611, ὡς καὶ δὲ ἔν. Ἑπὶ γαρ. π. Ἀθ. 1841· «μέλη Ἀθην. 14, 630· «Κουρήτων» = χορὸς μεθ' ὅπλων Πλάτ. νόμ. ὡς καὶ ἐνόπλια παίζειν» Πινδ. Ὀ. 1· «τὰ ἐνόπλια παιδεύειν» Δουκ. ὄρχ. 21· ταρμὸς Ἀπολ. Ῥ. 1, 1135· «ὄρχ. ἐνόπλιοι» Καλλ. Ἀρτεμ. 241· «οἱ ἐν. οἱ ὁσοί, 2, 78. Δ. Ἀλ. 2, 70, armatus

Ἑν-όπλος, 2) ὁ μὲ τὰ ὅπλα ὅπλις Βατραχ. 131, δὲ γρ. Σοφ. Οἶ. τ. 46· Εὐρ. συχνά· ἔτι δὲ - ποῦς, - θίασος· 1622, Φοιν. 803, Ξεν. Ἰερ. 10, 7 καὶ Ἑν-ο-ποιέω· κάμνω ἔνα, ἐνώνω Ἀρ. Ἰα. Ζ. 1, 5, Πολυδ. 8, 6, 11, unio.

Ἑν-οποιός, 2) κάμνων ἐν, ἐνώνων uniens.

Ἑν-οπτῶ· ἐντός τινος φήνω, βράζω· πτημένον Θεοφύλ. Βουलग.

Ἑν-οπτός, ἐντός τινος ὁρατός· Ἀρ. προβλ. 1, 52.

Ἑν-οπτρίζω· εἰς κάτοπτρον δεικνύω· ὁδ. ὅπ. Μία. βλέπω ἐμαυτὸν εἰς κάτ· Πλουτ. συμμ. 6, 9, 2, Παθ. Εὐστ. ἔργ.

Ἑν-οπτρικός, 3) κατοπτρικός Νικ. Βλ.

Ἑν-οπτρον, τό· ἐνοπτρον, κάτοπτρον· βλέπει τις ἐντός· - χρύσεια Εὐρ. ἱκ. 99· ριστόν. μετεωρ. 3, 2 καὶ μτγν.

Ἑν-ὀρᾶσις, ἡ· τὸ βλέπειν εἰς τινα, ὁ· Ἀλ. στρωμ. 6, 17.

Ἑν-οράω (ἴδ' ὀράω)· 1) εἰς τι βλέπω, τηρῶ εἰς τι, (ἐν χαλκίῳ)· «ἐνορῶ γ' ὁπλίας ψευδόμενον» Ἀριστ. Ἀλ.· «τοῖς πολέμοις ἐνορῶν τὸ ἀφώλακτον

ρατηρῶν εἰς αὐτοὺς τὸ ἀρ. Θουκ. 3, 30. «ἐν χρημάτων κατασκευῇ ἀνθρώπου κακίαν ἀλλήν τινὰ ἐνοργᾶς ἢ πενίαν» Πλατ. Ροργ. 477. «ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἐνοργᾶ οὐδέτερος ὕμνων». Θεαγ. 127. «κακόνόμιον τινα ἐνιδόντες μοι» Ξεν. Ἀν. 7, 45. «τῷ προσώπῳ τὸ ἡρόαλέον» Πλατ. Ροργ. 7. «ἐν τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων οὐκ ἐνέωρα (τούτο)» Ἱπρ. 3, 53. «ὅπερ ἐν τῷ Πικυανίᾳ ἐνέειδον» Θουκ. 1, 95. μετὰ μετῆ. «ἐνορέω γὰρ ὅμιν οὐκ οἴοισι τε ἐτομένοισιν πολεμεῖν. Ἐρόρη» = παρατηρῶ εἰς σῆς, ὅτι δὲν θὰ ἦθε ἱκανοὶ νὰ πολεμήσετε. Ἱπρ. 8, 140. ἢ δοτ. ἀναπληρωτέα πολλὰ ἐκ τῆς συναρτήσεως. «πολλὰ γὰρ ἐνορῶ δι' αὐτοὺς τοῦτο οὐ ποιεῖν», δηλ. τῷ πράγματι = βλέπω ἐνταῦθα πολλὰ. Ξεν. Ἀν. 1, 3, 15. ἐν γέν. παρατηρῶ, ἐμὲ δὲ πῶ. Ἱπρ. 1, 123 συγνὰ καὶ οὐ ἐξ. 2) θεωρῶ, προσδίδωμι, τινα. Ξεν. Κυρ. 1, 4, 27. «δεινὸν ἐνορᾶν κυλαζομένους παῖσι» Πλουτ. Ποπλ. 6. «ὅριμύ ἐνορᾶν» = προσδίδωμι μὲ τρόπον δριμύν, στουγνόν, σκυθρωπὸν Λουκ. καὶ ἄλλ. μετῆ. «εἰς τὴν θερπικίαν» Ἰλλιδ. νίδου.

Ένοργεϊας. τὰς νεοσσίας Κρήτες. Ψουχ.

Έν-ὄρφος, ὁ ὄρεϊνός μετῆ.

Έν-ὄρμα, ἰων. = ἐνορᾶω, ὅπερ ἴδε.

Έν-ὀρθιάζω, ὁ φάνος, μεγάλῳ Φίλων.

Έν-ὀρθιος, 3. ὀρθιος βί. Χρυσ.

Έν-ὀριαχός, 3. ἐνόριος Βυζ.

Έν-ὀριος, 3. ὁ ἐντός τῶν ὀρίων Πολυδ. 9, 1. «οὗοι = οἱ ἐντόπιοι θεοὶ» Ἰλλιδ. 10, 1. ἐντ. ἐνορέα. 1) ἡ χάρις πύλειος ἢ κράτους Βυζ. 2) διοικήσεις ἐπισκόπου ἢ καὶ ἐρεῶς ἐκκλ.

Έν-ὀρξέω, λέγω μεθ' ὅρκου Σχολ. Λουκ. καταπλ. 23, αἰῶνιο.

Έν-ὀρξίζομαι, ὀρκίζομαι εἰς τινα Κεφαλλην. Ἐπιγρ.

Έν-ὀρκιος, 2. τῷ ἐπομ. «λόγος = μεθ' ὅρκου βεβαιούμενος Πινδ. Ὀ. 2, 101.

Έν-ὀρκισμός, ὁ ἐπωμοσία, ὅρκισις Συνας.

Έν-ὀρκος, 2. ὁ ἐν τῷ ὅρκῳ, δι' ὅρκου δεμένος. «ἐνορκος οὐδέν» Σοφ. Φιλ. 72. «ἐνορκὸν τινα θέσθαι» = δι' ὅρκου ὁπορχεῖν, 800. «ἐνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, βοηθήσειν» Αἰσχιν. 3, 90. «ὅπως Κερσεύλεπτης μὴ ἔσται ἐνορκος, μηδὲ μετέσται τῆς συμμαχίας καὶ τῆς εἰρήνης αὐτῶν» = ὅτι νὰ μὴ ἦνε εἰς τὴν δι' ὅρκου ἐπισφραγισμένην συμμαχίαν, 3, 65. πρὸλ. Θουκ. 2, 72 καὶ Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 18. «τῷ μὴ βουλομένῳ μὴ εἶναι ἐνορκον συμμαχεῖν» = δὲν ἐμελλον νὰ ἦνε ὁπορχωμένον. Περὶ πραγμάτων, καθιερωμένων, ἐπικυρωμένων ὑφ' ὅρκου. «-θεῶν δίκη» Σοφ. Ἀντ. 366. «φιλίαν τε καὶ ἔχθραν ἐνορκον παρὰ θεῶν» Πλατ. νόμ. 8, 813. «ἐνορκοὶ φιλίαν ἐποιήσαντο» Πλουτ. Θσο. 30. «παρακαταθήκην ἐνορκον εἰληρῶς» = ἐξασφαλίσας δι' ὅρκου τὴν παρακαταθήκην Δημ. 25, 11. «ἐνορκον ποιῆσθαι, μὴ πρότερον κομήσειν» = κάμνω ὅρκον Πλατ. Φαῖδ. 89. «τὸ μὴ μνησικακεῖν ἐνορκον ἡμῖν καταστάντων αὐτῶν» = μὰς ἔδωκεν νὰ ὀρκισθῶμεν Αἰσχιν. 2, 176. «ἐνορκος ἔμενε ἡ συμμαχία» Πολυδ. 4, 91. «ἐνορκον ἐποίει τὴν ψῆφον» Δ. Ἀλ. 7, 45. ἐπὶ

-ως. «-νόμον τηρεῖν» Ἀθην. 6, 274, juratus. Έν-ὀρμίζω, ἐντός ὁδοῦ. «τὰ ἐνορμίζοντα» = τὰ ζωογονοῦντα τὸν οργανισμόν Ἰπποκρ. ἀμτθ. ἐντός ὁρμῶ. «ὄρη καὶ θυμῷ χρώμενος ἐνώρμησεν εἰς τοὺς καιροὺς» Πολυδ. 16, 28, 8, ἱγνυο.

Έν-ὀρμέω, ἐντός τινος εἶμαι ἀραγμένος Πολυδ. 16, 29, 13.

Έν-ὀρμίζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα. «-ναὺν λιμενισκῶ» Συνας. Παθ. «ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας δολιχὰς» Στραβ. 5, 245. Μέσ. εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα. - λιμεῖν, καὶ ἀνευ προσθήκ. Δ. Ἀλ. 1, 36.

Έν-ὀρμίζω, τὸ φόρος τοῦ λιμένος. Ψούχ. ἐν λέξ. ἀγκυρόβολα.

Έν-ὀρμισμα, τὸ τόπος ὅπου ἀράχουσι, λιμὴν Ἀππ. ἐμφ. πολ. 4, 106, portus.

Έν-ὀρμίτης, ὁ εἰς τὸν λιμένα (εἰς τὸν ἀντιπάλον) εὐρισκόμενος. - Πρίηπος. Ἀγαθ. 57.

Έν-ὀρμος, ἡ ὥρα παρὰ Θετταλῶν Ψουχ.

Έν-ὀρμυμι, ἐντός τινος διεγείρω, ἐξεγείρω. «τῶν γόνων ἐνορμυμι» = διεγείρω ὀργάνων εἰς αὐτοὺς Ἰλ. ζ, 490. «αὐτοῖς φύζαν ἐνώρμυς» = διεγείρας φυγὴν ἐπιθυμῶν νὰ φύγῃσιν, σ, 62, 366. καὶ ἐν τμήτ. «Ζεὺς ἐν φόβῳ ὄρμη», ζ, 522. «ἐν δὲ σόλῳ ὥσπερ ἐκείτω καρήνη», δ, 481. «ὀάρμος δ' ἐνώρμυς παντὶ στρατῷ» Εὐρ. ἱκ. 713. καὶ παθ. «ἄδοτος δ' ἄρ' ἐνώρμυ γέλωι» - θεοῖσι = διεγέρθη, ἐξίστασεν, ἀνεβλή Ἰλ. α, 599.

Έν-ὀρμύω, ἐφορμῶ ἐπὶ τινος, κάμνω ἐροῦν, προσβάλλω. - Τρωσὶ Ἰλ. π, 783. «ὥς δὲ λέων ἀΐγειν ἐνορμύσσει», π, 486, λ, 149, καὶ συγνὰ ἐν τμήτ. «ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρμυσι», λ, 217, ἱγνυο.

Έν-ὀρμύσω, ἐντός ὀρμύσω. ἐνωρμύσκητο Φιλιστ. 6. Ἀπολλ. σ. 79.

Έν-ὀρχέομαι, εἰς τι, ἐπὶ τινος χορεύω Ἀλκίαρ. 3, 1, 65.

Έν-ὀρχης, ὁ ἐνορχος - παῖς, - ἀνὴρ, - σέρφος. Ἀριστ. ἱππ. 1382, Λυδ. 661, ὄρν. 500. «τῶν βοῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 50. ὁ τράγος Θεοκρ. 3, 4. «πλάκους ἐνόρχης» = πλακούντιον με ὄρχεις Πλατ. κωμ. Ἀθην. 10, 411. Παρὰ Λυκοφρ. 212 ὁ Βάκχος τοῦ ὀρχοῦ αἰ εὐρταί με χοροὺς (ἐνορχεομαι) πανηγυρίζοντι.

Έν-ὀρχης, 1) ὁ δῶνυσος ἐν Σίμφ. Ψούχ. 2) οὐός Θυέστου Τζέτζ.

Έν-ὀρχις, ἰος, ὁ τῷ ἐπομ. Ἱπρ. 6, 32, - τράγος Λουκ. θε. διαλ. 4, 1, οὐδαμοῦ βεβαίον.

Έν-ὀρχος, ὁ με ὄρχεις, ὄρχεις ἔχων, μὴ εὐνουσισμένος. - μῆλα=κρίδι Ἰλ. ψ, 147. περὶ φοινίκων (δένδρων) Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 14, 652.

Έν-ος, ἡ ἔνος. ἐν αὐτῷ ἀρ. λέξ. (βεβαίως μόν. πρὸς παραγωγὴν προσληθὲν) πρὸλ. ἀνιμυ.

Έν-ος, ἡ ἔνος, η, ον. ἐτήσιος, ἀπὸ τοῦ πρότερου ἔτους. «ἐναι ἀρχαί» = αἱ ἀρχαί τοῦ προτέρου ἔτους, Δημ. 25, 20, εἰς τὸ ταῖς νέαις ἀντιτιθ. πρὸλ. Ἀθην. 5, 17, περὶ βλαστῆσεως τῶν φυτῶν ἐν γέν. ἀπαραχαιρμένος, πολλῶν ἐτῶν Θεόφρ. «ἐνη καὶ νέα (ἴδε ἀνωτέρω εἰς τὸ ἐν) λέγει δὲ Πλατ. Κρατ. 409. «γόνος δέπου καὶ ἔνον αἰετοῖς τὸ φῶς», ἐνθα

προσθέτει «Ενον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μῆδος».
 *Ενος, ὁ ποτ. ἐν Νορικῷ τῆς Ἰνδίας Ἀρρ.
 *Ενοσί-γαιος ἔννοσιγαιος Λουκ. Ζεύς τραγ. 9.
 *Ενοσις, ἡ ἡ κίνησις Ἡσυχ. διάσεις Ἡσ.
 θε. 681, Εὐρ. Ἐλ. 1379 (ἰσχυρὸς στελέχους
 κατὰ Βουτμ. λεξιλ. 1, σ. 271 εἶνε ἐνοι, ἐνώω,
 κατ' ἄλλ. ἐνώθω) πρβλ. ὠθέω, molio.
 *Ενωσί-φυλλος, 2' ἔννοσιφυλλος ἡ εἰνοσί-
 φυλλος, ὁ κινῶν τὰ φύλλα Ἡσυχ. «ἐννοσιφυλ-
 λος ἀήτη» Σμφων. π. Πλουτ. ἡθ. σ. 722.
 *Ενοσί-χθων, ὁνος, ὁ διὰσείων τὴν γῆν,
 ἔπων. Ποσειδῶνος, ὡς καὶ τὸ ἐννοσιγαιος
 ὁ Ὀμ. συχνά καὶ οἱ ἐξ. ἐπιθ. -ἐροτρον,
 Εὐφοριῶν π. Β. Ἀν. 864, 21' -ὀλάσσα
 Εὐστ. ἔρ. σ. 195.
 *Ενότης, ἡτος, ἡ τὸ νὰ ἦναι ἐν Ἀριστοτ.
 καὶ μτγν. ὁμόνοια μτγν. unilas.
 *Ενοῦδος· υἱὸς Ἀγκαίου καὶ Σαμίας Πaus.
 *Εν-οῦλα, τά· τὰ οὔλα ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ
 μέρους τῶν ὀδόντων Πολυδ. 2, 94.
 *Εν-οὐλίξω· κάμνω οὔλα, σγουρά. Παθ.
 εἶμαι σγουρὸς Ἀριστίν. 1, 1, crispo.
 *Εν-οὐλισμός, ὁ τὸ ἐνοῦλίζειν Κλ. Ἀλ.
 *Εν-οῦλος· σγουρὸς μτγν.
 *Εν-οὐράνιος, ὁ ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐρά-
 νιος· οἰωνοὶ Βιβλ. 10 (9, 223), cnelestis.
 *Εν-οῦρέω· ἐντός· τινος κατοῦρώ, εἰς τι
 Ἡρ. 2, 172, Λουκ. ἐν τινι Λουκ. Ἑρμιππ.
 π. Ἀθην. 1, 29' -εἰς τὴν κλίνην = εἰς αὐτὴν
 κατοῦρώ Διοσκ. τινι = κατοῦρώ πρὸς τινα,
 Ἀριστοτ. πρβλ. 3, 34' καὶ ἔπολ. «ὥστερ
 ἐνεοῦρηκότις» = ὡς νὰ μᾶς εἶχον κατοῦρησι
 Ἀριστ. Λυσ. 403, imitingo.
 *Εν-οὐρήθρα, ἡ οὐρηθρὸν ἐγγεγον, οὐρο-
 δόχη, κατωροκάναντον Σοφ. ἀποσκ. 430.
 *Εν-οὐρηθρον, τό· τῷ ἀνωτ. δι. γρ.
 *Εν-οῦρηθρον, ὁ ὁ ἐντός κατοῦρων Σχολ.
 Ἀριστ. ἱππ. 399.
 *Εν-οῦρος· ὁ εἰς τὸ οὐρον -ὄχλον Ἰπποκρ.
 περὶ καρθίας σ. 268, δι. γρ.
 *Εν-οῦσιος, 3' α) ἔχων περιουσίαν, πολυκτη-
 μων Ἡσυχ. 6) οὐσιώδης, λόγος ἄξιος μτγν.
 *Εν-οῦσιώω· κάμνω νὰ ἐνωθῇ τις μετὰ τῆς
 οὐσίας τινός· τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ τοῖς λογι-
 κοῖς γένεσιν ἐνοῦσιωμένος ὄρκος Ἰεροκλ. σ. 30.
 *Εν-οφείλομαι· ὡς χρέος ὀφείλομαι εἰς τι
 «ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ
 τοῦτο τὸ ἀργύριον» = τὰ χρήματά του ἐδά-
 ρυνον τὴν περιουσίαν ἐκείνου, ὀφείλομαι ὡς
 χρέος εἰς τὴν περιουσίαν Δημ. 49, 45.
 *Εν-οφθαλμιάζω, περὶ δένδρων· ἡ πολιό-
 ζομαι, ἐγκεντρίζομαι Πλουτ. συμπ. 2, 6, ἐν
 τῇ ἐπιγραφῇ.
 *Εν-οφθαλμιάω· ἡ πολιιάζω· Περὶ Πολυδ.
 2, 62 ἐξηγεῖται τὸ ἐνοφθαλμιάσθαι μὲ τὸ
 φθονεῖσθαι ἐκ τοῦ Ὑπερίδ.
 *Εν-οφθαλμιάζω· ἡ πολιιάζω, κεντρῶν
 Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 5, in ocula.
 *Εν-οφθαλμίσμα, τό· ἐνοφθαλμισμός Συνας.
 *Εν-οφθαλμισμός, ὁ ἡ πολιίασμα, ἐκέν-
 τρισι Θεοφρ. Πλουτ. συμπ. 2, 6, 1, in oculatio.
 *Εν-οχῆ, ἡ τὸ νὰ ἦναι τις συγκατατημένος,
 συνδεσμένος μτγν. obligatio.

*Εν-οχλέω· προενῶ βάρος, ἐνοχλῶ, ἀνη-
 συχῶ, τινί· τοῖς ἀκούουσιν Ἰσοκ. 4, 7
 «ἠνώχλουται ταῖς πόλεσιν», 5, 53' «ὅλην ἐνο-
 χλόντα τῇ θυετῇ εὐδαιμονία» Σεν. Ἀν.
 2, 5, 13, ἀντιθ. τῷ «πρὸς ἡδονὴν ἐστὶ
 Δημ. 18, 4 καὶ μτγν. Σπρτ. 1 (12, 1)
 σπανιῶν τινὰ Πλατ. Ἀλκ. 1, 104, Σεν.
 ἀπορν. 3, 8, 2, Δημ. 23, 4' «ὁ μὴδὲν ἐνό-
 χλει· μήτε σπαντὸν μὴ' ἐμέ» Νικομαχ. π.
 Ἀθην. 7, 291' 50. καὶ παθ. «-ὅσα ὀφείλει
 σθαι» Σεν. Κυρ. 5, 4, 34' «ἡ ἐκκλησία ἡνο-
 χλεῖτο» Ἀλφιν. 3, 44' «-ὕπὸ φόβου» Δ.
 Σικ. 2, 5, 6' ἀπολ. Ἀριστ. βετρ. 708
 Σεν. Κυρ. 8, 3, 9' ἔτι δὲ μετὰ μτγν. «μ-
 οὐκ ἠνώχλει λέγων», 5, 3, 56. Περὶ τῆς
 πλῆς παρ' αὐτ. ἀδύσεως πρβλ. ταῦτα
 παραδείγματα καὶ ἠνώχληκε Δημ. 21, 4.
 *Εν-οχλήμα, τό· τῷ ἐπομ. βάρος, ἐνόχλη-
 σις μτγν. molestia.
 *Εν-όχλησις, ἡ· βάρος, ἐνόχλησις, ἀνησ-
 χυσις· «πρόγματα τε πολλὰ κἀνοχλήσει
 μυρία» Φιλίμ. π. Στοβ. ἀνθ. 97, 19, καὶ
 μτγν. interpellatio.
 *Εν-οχλήτεον· δεῖ ἐνοχλεῖν Κλ. Ἀλ. παθ. 3, 11.
 *Εν-οχλίξω· κινῶ Θεοδ. Προδρ. 8.
 *Εν-όχος, 2' εἰς τι στερεὰ κρατούμενος
 ὑποτασσόμενος, ἐνοχος· «ὅπως μὴ τοῦτο
 ἐνοχον αὐτὸν ποιήσῃς» Πλατ. Λυσ. 266
 πρὸ πάντ. -νόμῳ = εἰς τὸν νόμον ὑποτασσό-
 μενος, ὅστις περιπίπτει εἰς τὸν νόμον με-
 τὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τιμωρίας, νόμ. 9, 869 καὶ παλ.
 λον ὠρισμένως λεγομένων τῶν ἀρθρῶν ἐπὶ
 κατηγορίας· «-τοῖς ψευδομαρτυροῖσι», Θεωφ.
 148' «-φόβῳ προσδοκῶ», νόμ. 11, 917' εἰς
 δὲ «νόμος ἐνοχον αὐτὸν καταστήσει» = ὅπως
 βάλλομαι εἰς τοὺς νόμους Δημ. καὶ συγ-
 παρὰ ῥήτορας, «-πᾶσι τοῦτοις» Ἰσοκ. 4, 185
 Σεν. Ἐλλ. 7, 3, 8' «-οὐδενὶ τούτων» Ἰππ.
 6, 9' -τῇ γραφῇ = περιπίπτω εἰς τὴν κατη-
 γορίαν Δημ. 24, 108' -ἀσβεῖς, ἀντιθ. 177
 -τῷ ἀδικεῖν Δειν. 3, 4' -τοῖς βιαίοις Λυσ.
 23, 12' «-αἰσχίστοις ἐπιτηδεύμασιν» = ὅπως
 τὸν αἰσχιστον αὐτοῦ βίαν ὦν ἐνοχος Διοχ.
 1, 185' «-ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις» = περι-
 πίπτω εἰς τὰς μ. τιμωρίας Δημ. 14, 120' ὁ
 καὶ «-διτταῖς δίκαις» Πλατ. νόμ. 7, 845
 «-τοῖς φόνου ἐπιτιμῶσις» Ἀντιφ. 4, α, 6
 «-ζημίας πάντα» Λυσ. 14, 9' «-ἐν τοῖς
 τοῖς» = εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν περιπίπτω
 Ἀνδοκ. 1, 79. Παρ' Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 6' «
 ἐνοχος περὶ ταῦτα» προστίθεται δὲ καὶ τὸ
 ἐγκλημα τίς, κατὰ γεν. «τῶν βιαίων ἐνοχ-
 ῶστω» Πλατ. νόμ. 11, 914' -λειποταξίς
 Λυσ. 15, 5' οὕτως ἐπιμφοτερίζει παρὰ Δημ.
 51, 4 ἡ γραφὴ μετὰ «ἐνοχος δεσφῶ κ
 δεσφῶ», ἐλλογῶς ὑπὸ τοῦ Νεκλέω· ἀπορ-
 πτομένου τοῦ δευτέρου Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 20
 *Εν-οφίε, ἡ· πρόσθεσις, ὅσα Θεμιστ. δι. γρ.
 *Ενόω· ἐνώω μτγν. unio.
 *Ενεσθῶ· γυν. ἂν. Ἀθηναίος Ἐπιγρ.
 *Ενέσθων· ἄρχων Χαίρωνος Ἐπιγρ.
 *Εν-ραθῶμαι· βαλῶμαι, ἀμείλῶ εἰς τι
 ρομαι Φωτ.
 *Εν-ράπτω· ῥάπτω ἐντός τινος· -εἰς τὸν μτγν.

ρὸν Δ. Σικ. 5, 52· τῷ μηρῷ Ἀπολδ. 3, 4, 3· καὶ μέσ, «Διδόντων ἐνεργάστω εἰς τὸν μηρὸν» = εἰς τὸ μερί του Ὑρ. 2, 146. Παθ. «ἐνεργάσθη διὸς μηρῷ» Εὐρ. Βαρχ. 286, ἰασηο.
 Ἐν-ράσσω· ἐντὸς κτυπῶν, ῥηγνύω· «- ταῖς πύλαις αὐταῖς» Ἰωσ. illido.
 Ἐν-ρήγνυμι· ἐντὸς ῥηγνύω, θραύω μτγν.
 Ἐν-ρητορεῖω· τὴν ῥητορικὴν μου τέχνην ἐν τινι δεκνύω Ὑρακλειδ. Ὑμ. ἀλληγ.
 Ἐν-ριγίσκάνειν· ἐνριγοῦν Βουγ.
 Ἐν-ρίθω· ἐντὸς τινος παγώνω Ἀριστ. πλ. 847, inalgeo.
 Ἐν-ρίζω, 2· ἔχων ρίζαν Γεωπ. 3, 4, 6.
 Ἐν-ρίζω· κάμνω τι νὰ ριζώσῃ Ἰπποκρ. μτγν.
 Ἐν-ρίπτω· ἐπὶ τινος, ἐντὸς τινος ῥίπτω Ἀρρ. Ἀν. 6, 10, 7, Δ. Κάσ. 74, 14, injicio.
 Ἐν-ρυθμικός, 3· τῷ ἔπομ. μτγν.
 Ἐν-ρυθμός, 2· ὁ ἐντὸς τοῦ ρυθμοῦ, ὁ κατὰ τὸν ρυθμὸν, ρυθμικός· «- καὶ ἐναρμόνιος ἀσθῆσις» Πλάτ. νόμ. 2, 654 καὶ μτγν. συγνά με τὴν δι. γρ. εὐρυθμός, ἀφ' οὗ διακρίνεται παρὰ Δ. Ἀλ. περὶ συνθ. λ. σ. 136, ἐνθα πρὸλ. τὸν Σχάφ. π. Ἀθην. 5, 179 ἐπὶ ἐνρhythmῶς.
 Ἐν-ρώννυμι· ἐνδυναμώνω Κ. Βασιλ. Μακ.
 Ἐν-σαβδαιζέω· ἐν τινι ἡσυχάζω Γρ. Νυσ.
 Ἐν-σακκεύω· ἐν σάκκῳ ῥίπτω Ἀνν.
 Ἐν-σαλεύω· σαλεύω ἐντὸς τινος μτγν.
 Ἐν-σαλπίζω· φουσῶ μετὰ τὴν σάλπιγγα· -τοῖς ὡσὶ Γαλην.
 Ἐν-σαρκός, 2· ὅθεν τῇ σαρκί, σαρκώδης μτγν.
 Ἐν-σάρκωσις, ἡ· ἐνανθρώπησις Ἐπιφαν. ὕπου Ἰωσ. Ἰσραλ. ἀντὶ ἐνσαρκός.
 Ἐν-σάρω· σαρῶνός μεσά· «πόντον ἐνσαρούμενος μυχοῖς» = περιρριπτόμενος Σχολ. κλυδωνιζόμενος Λουκαρ. 53.
 Ἐν-σάττω· ἐντὸς φράσσω Ἀλκιφρ. 3, 7.
 Ἐν-σατυρίζω· διὰ λόγων σατυρίζω, ὁβρίζω Γρ. Νυσ.
 Ἐν-σθέννυμι· ἐντὸς τινος σθένω Διοσκ.
 Ἐν-σεῖω· ἐντὸς τινος σεῖω, ὠθῶ, σπενδανίζω περὶ κεραυνοῦ· «ἐννευσον, ἐγκατασκηψὼν βέλος κεραυνοῦ» Σοφ. Τρ. 1077· «ὅξιν δι' ὧτων κέλαδον ἐνσεῖσαι ἵπποις» = ποιήσας ὁξύν ἤχον διὰ τῶν ὧτων, Ἰλλ. 727· μτγ. «θεῶς ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς», Ἀντ. 1250. Συχνότερ. παρὰ μτγν. «τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον ἐνέσεισεν» Πλάτ. Φωκ. 22, ὡς καὶ «εἰς οἶον βάραιθρον ἐμαυτὸν ἐνέσεισα» = ἔχω κρημνίσαι ἐμαυτὸν Λουκ. μισθ. συν. 30· ἐπὶ δὲ ἐντὸς γόνυ Ἀθην. 11, 487· «ἐνέσεισται ὁ στίχος» = παρενέβληθῃ Σχολ. Ἰλ. φ. 104· ἐνέσεισμένην = περὶ γραταῖς γυναικός Β. Ἀν. 39 ἀμτθ. ἐπὶ τινος φορμῶν, πλαγίαις ταῖς ναυσὶν ἐνέσεισεν Δ. Σικ. 13, 39, ὡς καὶ «-τοῖς ἐμβόλοις εἰς τὰς ναυς», 14, 60, Πλουτ. Ἀλεξ. 60, infligo.
 Ἐν-σεμνύωμαι· ὑπερηφανεύομαι εἰς τι Θεοφύλ. Βουλγ.
 Ἐν-σήθω· ἐντὸς τινος κοσκενίζω Ἀρεταί.
 Ἐν-σηκάζω· εἰς τὸν σκῆν, εἰς μοναστήριον ἐγκαλεῖω μτγν. stabulo.
 Ἐν-σημαίνω· ἐν τινι, εἰς τι σημαίνω· ὡς ἀγατὸς ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα Ἀγαμέμνων

Πλάτ. Κρατ. 395, καὶ μτγν. Μέσ. δι' ἑμαυτὸν σημαίνω, σημειῶν ἐντυπῶν· «ὡς περὶ οὐκωλίων σημεία ἐνσημαίνοντες» Πλάτ. Θεαιτ. 191· «μνημεῖον παρ' ἐμοὶ ἐνσημηναμένη», 209· «τύπον ἐκάστην» Πλάτ. πολ. 2, 377, σημειῶν ἐντυπῶν· «διέπεμπεν ἐνσημαίνοντες τοῦτο, ὅτι» = τοῦτο σημαίνων, φανερώων, ὅτι Ξεν. Κυρ. 8, 2, 3· παρ' Ἰσοκ. ἀντιγινώσκει τις «μηδὲν ἥθος ἐνσημαίνοντες» = ἄνευ ἐκφράσεως, ἀλλ' ἀπαριθμῶν, 5, 26· «ἐνσημανεῖσθαι αὐτῷ τὴν ὑμετέραν ὁργήν» = θέλετε φανερώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὁργήν σας, 20, 22· παρὰ Πολυδ. νόμισμα, «ἐκτυπῶν», 3, 86, Ἀριστοτ. καὶ ἄλλ. μτγν. significo.
 Ἐν-σημεῖομαι· λαμβάνω παρὰ τινος σημεῖον τι Ξεν. κυν. 6, 22, ἐνθα ὁμοῦ δαδῶν γραπτέον ἐνσημαίνονται.
 Ἐν-σημοῖ, 2· ἔχων σημεῖον, ἐκτυπωμένος, μτγν. signalus.
 Ἐν-σηπομαι· ἐντὸς τινος σαπίζω μτγν.
 Ἐν-σιῖα λεύω· ἐντὸς τινος πτώω Ἡσυχ.
 Ἐν-σιελίζω· τῷ ἀνωτ. Γρ. Νυσ.
 Ἐν-σμός, 2· κῆπος (σμός κατὰ τὴν ῥίνα).
 Ἐν-σίνης, 2· βλαρμένος· «ἐνσινας τίθησι βροτοῦς» Μινελ. 2, 445.
 Ἐν-στέσμαι· ἐντὸς τινος τρώγω, Ο'.
 Ἐν-σττός, 2· ὁ σίτημα δημοσίαν λαμβάνων π. Σπαρτιάταις Βουκχ. τ. 2, σ. 616.
 Ἐν-σεθέαννυμι· σκορπίζω, διαμοιράζω μτγν.
 Ἐν-σκέλλω (ἴδε σκέλλω)· ἐντὸς ξηραίνω, περὶ τοῦ ἡλίου· «μή τι ἐνσκήλῃ νεκρὸν σκίναρ» Νικ. Θερ. 694. Μέσ. καὶ παρκ. ἐνερ. ξηραίνομαι, γίνομαι σκληρὸς Ἰπποκρ. καὶ μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 3, 1251· μτγ. «ἐν-σκληρὸς ἀνίας», Ἀσκληπ. 13 (12, 106).
 Ἐν-σκευάζω· κάμνω ἐτόιμον, παρασκευάζω, συγυρίζω· -δεῖπνον Ἀριστ. Ἀλ. 1090· -τοῦς ἵππους = ζευγνύω Πολυαν. 7, 21, 6· «ἱματίω τινά» = προμηθεύω εἰς τινα ἐνδυμ. ἐνδύω Πλουτ. Λουκ. 15, ὡς καὶ -τῷ πύλῳ, -τῇ λεοντῇ, -τῇ λύρᾳ Λουκ. Νεκυσμ. 8. Μέσ. παρασκευάζομαι, πρὸ πάντ. ἐνδύομαι Ἀριστ. Ἀλ. 383, Πλάτ. Κριτ. 53· περὶ πολεμικῆς παρασκευῆς, ἐπλίζομαι Ξεν. Κυρ. 8, 5, 11 καὶ μτγν. instruo.
 Ἐν-σκευός, 2· ὁ με σκευή, ἐν παρασκευῇ, πρὸ πάντ. ἔχων προσωπεῖον, ἀντὶθ. τῷ ἐκσκευός Πολυδ. 4, 141.
 Ἐν-σκηνοβάττω· φέρω εἰς τὴν σκηνήν Ἀλκιφρ. 2, 4.
 Ἐν-σκηνώ· ἐντὸς τινος θέτω τὴν σκηνήν μου Εὐστ. καὶ Ἰ. Χρυσ. μτγ. ἐν τῇ φυγῇ τινος κατοικῶ ἔκκλ.
 Ἐν-σκήπτω, ἐπ. ἐνισκήπτω· ἐπὶ τινος στηρίζω, κτυπῶ, σπενδανίζω· «ὁ θεὸς ἐνέστηκε τὸ βέλος» = ὁ θεὸς ἐξῆκδόντισε τὸν κεραυνὸν ἐντὸς τινος, ἐκτύπησε μέσα μετὰ τὸν κεραυνὸν Ὑρ. 4, 79· -νόσον τινί = τοῦ ἐξέριψε, τοῦ ἀπέστειλε νόσον, 1, 105· ἀμτθ. ἐντὸς ξεσπῶ, ὤρμω, ἐπὶ τινος ῥίπτομαι· «ἐνέσκηψαν οἱ λίθοι εἰς τὸ τέμενος» Ὑρ. 8, 39· «ὁ κεραυνὸς ἐν-σκήπτει εἰς τὸν βωμὸν» Πλουτ. Αἰμιλ. 24 καὶ μτγν. Περὶ νόσων, ἐπιπίπτω· νόσῃμα εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνσκήψαν Δ. Κάσ. 53, 29·

τινὶ Αἰλ. Ζ. Ι. 14, 27. *λιμεὺς ἐνσκήψαντος* Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1055, ἱγνυο.

Ἐν-σχιάζω· ἐπισχιάζω Γρ. Νυσ.

Ἐν-σχιᾶτροφέω· ἐν σχιᾷ, ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀθλῶς τρέφω, μτφ. *ἐνσχιᾶτροφούμενον πολ-
λαῖς ἐλπίσιν ἀπαλατς* = δι' ἀσθενῶν ἐλπίδων
διαβουκολούμενον Πλουτ. ἡθ. 476.

Ἐν-σκήπτω, ἐπ. ἐνισκήπτω· εἰς τι κρατοῦ-
μαι, προσκολλῶμαι· *οὔδεις ἐνισκήψαντες κα-
ρήματα* = τὸς κεφαλὰς ἀκινήτως πρὸς τὴν
γῆν στρέψαντες Ἰλ. ρ, 437· ἀλλὰ *αἴθων δὲ
κερτυνὸς ἐνέσκιψε μόρον* = ἐνέσκηψε Πινδ.
Π. 3, 58, ὡς καὶ Ἀπολ. Ῥ. 3, 153· *εἰ-
κεν ἐνισκήψῃ· κούρη βέλος* = ἂν τὴν κτυπή-
σῃ μετὰ τὸ δ. καὶ μτφ. *ὀππότ' ἀνίας πριπί-
δασιν ἐνισκήψωσιν Ἑρωτες*, 3, 765. Παθ.
οὔρου οὔδεις ἐνέσκιμθη = ἔμενεν ἐμπηγμέ-
νον εἰς τὸ ἔδαφος Ἰλ. π, 612.

Ἐν-σκιρρῶ· ἐντὸς τινος σκληρύνω. Παθ.
σκληρύνομαι, ἐντὸς τινος στερεὰ καθήμαι·
ὅταν ἐνσκιρρωθῇ τὰ νοσήματα Ξεν. ἱππ.
4, 2 καὶ μτγν. Ἰνδύτο.

Ἐν-σκιρτάω· ἐντὸς τινος σκιρτῶ, πηδῶ μτφ.

Ἐν-σκολιεύομαι· ἐντὸς τινος κυρτοῦμαι,
κάμπτομαι Ἰωδ 40, 19.

Ἐν-σκοπέομαι· σκέψιν κάμνω, βουλευό-
μαι περὶ τινος Ἡλιοδ. 8, 10.

Ἐν-σκοτιζώ· κάμνω σκοτεινὸν εἰς τι μτγν.

Ἐν-σκούθω· σπαράττω Ἦνυχ.

Ἐν-σούβω· κάμνω τὸν σοδάρον, ἀλαζονεύο-
μαι εἰς τι· πεδίλω Φιλοστρ. β'. Ἀπολ. 6, 10.

Ἐν-σούριάζω· βάλλω εἰς τὸν σαρκοφάγον
μτγν. sepelio.

Ἐν-σορισμός, ὁ· ἀπόθεσις, κατάθεσις ἱε-
ρῶν λειψάνων ἐν σορῷ μτγν.

Ἐν-σόριον, τό· σαρκοφάγος, νεκροθήκη.

Ἐν-σοφιστεύω· σοφιστεύω ἐν τινι Φίλων.

Ἐν-σοφός, ὁ· σοφός Ἐπ. δδ. 191 (Πα-
ρριτ. 164), Μανθ. 4, 549, sapiens.

Ἐν-σπαθῶ· ἀσωτεύω ἐν τινι· -καὶ ἀντ-
λύει Φίλων.

Ἐν-σπαργᾶνόν· ἐν σπαργάνοις περιπλέκω
μτφ. *ἐπιτηδεύμασιν Λογγίν. 44, 3.

Ἐν-σπατάλλω· ἀσώτως δαπανῶ Κυρ. Ἀλ.

Ἐν-σπειράω· περιπλέκω, περὶ ἄλληλα
στρέφω· *πολλῶν ἐνσπειραμένων τῷ αὐτῷ
φωλεῷ δρακόντων* Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 410.

Ἐν-σπείρω, ἐπ. ἐνισπείρω· ἐντὸς σπείρω,
σκορπίζω, περὶ τοῦ Κάδμου· *ὀδόντας ἐν-
σπείρας πεδίοισι* Ἀπολ. Ῥ. 3, 1184· καὶ
μτφ. *ὁ λόγος πολλὸς ἥδη ἐνέσπαρται* = ἔχει
πολὺ διαδοθῇ ἡ φήμη Ξεν. Κυρ. 5, 2, 30.

Ἐν-σπέρματος· ἐνσπερμος Ἀθην. 9, 406.

Ἐν-σπερμός, 2· ἔχων, φέρων σπέρματα,
περὶ φυτῶν Διοσκ. 3, 28.

Ἐν-σπῖλέω· κηλῖδα περιάπτω Θεοφ. Βουλγ.

Ἐν-σποδιάζομαι· ἐν τῇ σποδῷ χώνομαι
Γεωργ. Παχυμ.

Ἐν-σποδός, 2, γράσ· τεφρῶδες χρῶμα,
σταγτί Διοσκ. 1, 95, cineraceus.

Ἐν-σπονδός, 2· εἰς τὴν συμμαχίαν ἢ τὴν
δομολόγησιν τῆς εἰρήνης περιλαμβανόμενος
Θουκ. 1, 35 καὶ συχνά πρὸ πάντ. δὲ κατὰ
Σχολ. 1, 31· *οἱ ἀπὸ πολέμου γινόμενοι

φίλοι* = γινόμε-
σεως τῆς εἰ-
ρύρ. Φοιν.

Θουκ. 1, 31·
ζήτων· *εἰρη-
συνάλλακτα

Ἐν-σπόνδου

Ἐν-σπουδᾶ

εἶμαι δραστήρ

Ἐν-στάζω·

Ὁμ. μόν. μτφ.

γενναῖα ψυχῇ

6, 571, ὡς κ

ρος· Ἦρ. 9

ἔρω·, Πλουτ.

4· κυριολ. *τ

ἐλπίον· Ἀρισ

Ἐν-σταλάζ

*σταλαγμὸν

ἐνστάλαξον·

ἔωμεν τὸ αἷμ

Ἐν-στασι

Ἐν-στασις

χίζειν, ἢ ἀπ'

αγωγῇ· -τοῦ

ἄλων πραγμά

ἔξ. Πολυδ. 4

σφ. μετὰ κ

τρόπος τοῦ ζ

2) τὸ ἐναντί

πορ. - καὶ

πρὸ πάντ. δὲ

ἐνστασις Ἀρ

Ἐν-στάτης

Αἴ. 104 καὶ

δίκη, ἀντίδικ

Ἐν-στᾶτικ

ἄμυναν τοσπ

δικαίρει τὰ ζ

οὐκ ἐνστατικ

καὶ ἄλλ μτγ

ἔδοῦ Μ. Ἀλ

α·, ἐνστάσεις

περὶ γραμμα

κατὰ Ὁμ. χ

λυτικοί)· πρ

ἐνστατικῶς

Ἐν-στείνω

Ἐν-στέλλω

σταλμένος·

1, 80, ἰνδύο

Ἐν-στενάζ

Ἐν-στενοχ

Ἐν-στερνί

ἀγκαλιάζωμ

Ἐν-στερνο

φοκλῆς Αἰγμ

πρδλ. στερν

Ἐν-στηθί

στήθος μτγν

Ἐν-στηθί

πώνω εἰς τὸ

Ἐν-στηθί

Ἐν-στηλι

Ἐν-στηλόω· εἰς στήλην, ἐπὶ στήλην θέτω μὲν.

Ἐν-στημα, τό· ἐμπόδιον πρὸ πάντ. παρὰ στωϊκοῖς Πλουτ.

Ἐν-στηρίζω· εἰς τι, ἐπὶ τινος στηρίζω, στερεώνω· «ἐγγεῖη γαίῃ ἐνεστηρίκτω» = τὸ δόρυ εἶχε κρατηθῆ στερεὰ εἰς τὴν γῆν Ἰλ. φ. 168. Μέσ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1518 «τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἄκρον ἐνεστηρίξατο», insisto.

Ἐν-στίζω· ἐντός· κεντρώνω, κεντρῶ, ποιήλλω Δ. Κάσ. 63, 6.

Ἐν-στίλβω· ἐντός τινος· λάμπω Γρ. Νυσ.

Ἐν-στοιδάζω· ἐντός τινος στοιδάζω, ἐμ-σείτω γλῶσσ. insistiro.

Ἐν-στομίζω· εἰς τὸ στόμα τὸν χαλινὸν θέτω Σουῖδ.

Ἐν-τόμιος, 2' ὁ εἰς τὸ στόμα Κλ. Ἀλ.

Ἐν-τόμισμα, τό· τὸ εἰς τὸ στόμα τεθὲν, ὁ χαλινὸς Ἰωσ.

Ἐν-τομος, 2' ἐνατόμιος Διοσκ.

Ἐν-στρατεύομαι· εἰς τὸν στρατὸν κατα-γράφομαι Ἀγαθ. Ἰστ. σ. 310.

Ἐν-στράτο· πεθεῖω, ἔτι δὲ μέσ. στρατο-πεθεῖω εἰς τι· «γὰρως ἐπιτηδεύειρος ἐνστρα-τοπέσεισθαι» Ἠρ. 9, 2, Θουκ. 2, 20.

Ἐν-στρέφω· 1) ἐντὸς στρέφω Ἰπποκρ. Μέσ. ἐντός τινος περιστρέφομαι· «μηδὲς ὁχλὸν ἐν-στρέφεται» = ὁ μηδὲς στρέφεται ἐντός τοῦ ἰ-σχυρίου Ἰλ. ε, 308· 2) ἀπὸ κινεῖσθαι περίε-εἰς ἐνα τόπον· «-σχοῖς Τροφονίου» Εὐρ. Ἰων 309, δι. γρ. σηκούς, istorqueo.

Ἐν-στροβιλέω ἢ ἐν-στροβιλίζω· συν-τοίβω Ὁ. καὶ ἀρ. λεί.

Ἐν-στρογγύλλω· ἐντός τινος, εἰς τι κἀ-μνω στογγύλον μὲν. rotundo.

Ἐν-στροφαί, αἶ· τόπος· ἐνθα στρέφει τις ἐντός· Ἀριστοτ. τ. 1, σ. 239.

Ἐν-στροφάομαι· ἐνστρέφομαι Κ. Σμ. 1, 306.

Ἐν-στόφω· ἀποστόφω, εἶμαι κἀπως στυ-φός, ξυγός ἢ πικρός Νικ. ἀλ. 298.

Ἐν-σύζυγον, μόν. Σχολ. Ἀριστ. βατρ 357.

Ἐν-συλ-λαγχάνω· συλλαγχάνω ἐν τινι Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὁσ. 25, δι. γρ.

Ἐν-σύνθηκας, 2' ὁ ἐντός συνθήκης, ἐν-σπονδός· φιλικὸν Ἀππ. Μιθρ. 14, stipulatus.

Ἐν-σύσσημον· ἐπιχωρῆσιον στολήν Νικητ. γρον. σ. 123.

Ἐν-σφαιρώ· ἐν κύκλῳ σφαιροειδῶς ἐκ-τείνω Νόν. Δ. 32, 77.

Ἐν-σφηκός· ἐναρμόζω Παул. Σιλ.

Ἐν-σφηνώ· ἐντός βάλλω σφήνα, ἐμφράτ-τω ἱατρ. Παул. Δίγ.

Ἐν-σφίγγω· ἐντός σφίγγω ἐναρμόζω Ἰώσ. ἀρχ. 12, 2.

Ἐν-σφραγίζω, ἰων. ἐνσφρηγίζω· ἐπὶ τινος σφραγίδα ἐντυπώνω Λουκ. ἐρωτ. 14· ἔτι δὲ νοερώς ἐντυπώνω· «ἔρωις εἰκόνα· δένθει καρ-δίας» Παул. Σιλ. 27· «τὰ τῶν λόγων ἔχη-ταις ἀκοῖσι ἐνσφραγίσθη» Λουκ. ἐρωτ. 5. Μέσ. ἐντυπώνομαι Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2.

Ἐν-σφράγισις, ἡ· τὸ ἐνσφραγίζειν, ἐντυ-πώνειν Πλωτίν. impressio.

Ἐν-σχέδιος, 2' σχέδιος Ἀρεταῖ. σ. 63.

Ἐν-σχερῶ ἐπισχερῶ Ἀπολ. Ρ. 1, 912

Ἐν-σχεσις, ἡ· τὸ κρατεῖν, ἐμποδίζειν Εὐστ. impeditio.

Ἐν-σχίζω· ἐντός σχίζω Τρέξτ. infindo.

Ἐν-σχιστος· ἐντός σχισμένος, σχιστός Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 17, infissus.

Ἐν-σχολάζω· ἐντός τινος, εἰς τι διατρίβω Ἀριστοτ. πολ. 7, 12· -τινὶ Κικ. εἰς Ἀττ. 7, 11, immoror.

Ἐν-σχολέω· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 9, 17, 1.

Ἐν-σωματίζω· ἐνσωματίζω.

Ἐν-σωμάτισις, ἡ· πρόσληψις σώματος, ἐν-σάρκωσις Ἑρμ. π. Στοβ. ἐκλ. 52, σ. 1076.

Ἐν-σωματισμός· ἐνσωμάτωσις.

Ἐν-σώματος· ὁ ἐντός σώματος, ἔχων σῶμα ἐκκλ.

Ἐν-σωματός· σωματός Ἑρμείας κἀμνω ἐνσωματόν, δίω σῶμα ἐκκλ. Παθ. Κλ. Ἀλ. στρωμ. 3, 3.

Ἐν-σωμάτωσις, ἡ· πρόσληψις σώματος, ἐνσάρκωσις ἐκκλ.

Ἐν-σωμός, 2' ἐνσώματος μὲν.

Ἐν-σωρεύω· ἐντός τινος ἐπισωρεύω Σχολ. Πινδ. Π. 7, 1 καὶ μὲν. cumulo.

Ἐν-ταγμα, τό· ἐντάλμα Βυζ.

Ἐν-τακτος, 2' εὐτακτος Ἀλεξ. Ἀφρ. προβλ. 2, 69.

Ἐν-ταλαίπωρέομαι· ταλαίπωρῶ ἐν τινι Ἰω. Χρυσ.

Ἐν-ταλμα, τό· ἐντολή, διαταγή γλῶσσ.

Ἐν-ταλτικὸς· κατ' ἐντολὴν Ὀδ. Ἰουστίν.

Ἐν-ταμείομαι· ἐνθουσιάζομαι Ἰουστίν.

Ἐν-ταμείωσις, 2' διὰ τι καμνόμενος, ἀρ-μόδιος, πρὸς τι Ἰαλην.

Ἐν-τάμνω, ἰων. ἀντὶ ἐντέμνω Ἠρ.

Ἐν-τάμνωσις, ἡ· τὸ τευτάνειν Εὐστ.

Ἐν-τανυσμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Σχολ. Ὁδ. φ. 112.

Ἐν-τανύω· ἐντείνω, ἐντός τινος, εἰς τι τευ-τάνω· «βίον ἐν παλάμῃ» Ὁδ. τ. 577· ἔτι δὲ μέσ. φ. 403, Πινδ. Π. 4, 129· «αὐλακας= αὐλακας ἀνοίγω 4, 227 καὶ μὲν. π. ἔτι δὲ «ὀρύονον ἱμάσι» Ἠρ. 5, 25, intendo.

Ἐν-ταξίς, ἡ· τὸ ἐντός τάσεως, τὸ ἐν τῇ μετὰ τῶν τινων τακτοποιεῖν Πτολ. καὶ μὲν.

Ἐν-τάράσσω ἢ -ττω· παραγῆν, ἀνησυχί-αν, ἀταξίαν εἰς τι παράγω· τὴν στρωμνὴν = τὸ στρώμα εἰς τὴν κλίνην ἀνακλινῶ Ἀρισταιν. 2, 22· τινί, Φίλοστρ. Παθ. κατὰ τι εἰς τα-ραγῆν, ἀταξίαν περιπίπτω Φίλοστρ. δι. Ἀ-πολ. 3, 20· προβλ. ἐνθράσσω.

Ἐν-τάσις, ἡ· 1) τὸ ἐντείνειν Ἰπποκρ. ἢ προσπάθεια Πλουτ. καὶ μὲν. τοῦ προσώ-που = τὸ προσλαμβάνειν σπουδαῖον ἡ/ους Λουκ. συμμ. 28· 2) τὸ ἐντός τινος τείνειν· «-τοῦ χωρίου εἰς τὸν κύκλον» Πλατ. Μεν. 87, intentio.

Ἐν-τάσσω, ἡ· ττω· ἐντός τινος, μετὰ τῶν τινων τάσσω, θέτω, πρὸ πάντ. βάλλω εἰς τὴν σειράν, παρατάσσω· «τῷ σφενδονῶν ἐντεταγ-μένῳ ἐθέλονται» = ὅστις τεταγμένος μετὰ τῶν σφενδονητῶν θέλει νᾶ σφενδονήσῃ Ξεν. Ἀν. 3, 3, 18· «-τινὰ τῇ ἀρχαίᾳ κομωδίᾳ» = κατατάσσω μετὰ τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχ. κομωδίας Ἀθην. 1, 5, ἀντιτάσσω· δόρυ Εὐρ.

ῥήσ. 402· ἐν γέν. βάλλω εἰς τήν μτγν. Ἑν-τᾶτικός, 3· ἐντείνων, προπαθὼν ἱατρ. Ἑν-τᾶτός, 3· τεντωμένος, πρὸ πάντ. «ὄργανα ἐντατά» = ὄργανα μὲ χορδὰς Ἀθην. 4, 182, μουσικ. inlenticus.

Ἑνταῦθα, ἔων. ἐνθαῦτα· ἐνθα, ἀλλὰ μόν. δαίκετ. α) ἐπὶ τόπου, ἐνταῦθα, αὐτόθι Δισχ. Πρ. 82, καὶ οἱ ἄλλ. τραγ. ὡς καὶ ἐν πεζ. παντοῦ εἰς τὸ ἐκεῖ ἀντιτιθέμ. Πλατ. συμπ. 187· «ἐνταῦθ' αὖ» = ἐνταῦθα κάπου Ἀριστ. ὀρν. 1181· ἐπὶ δὲ μετὰ γέν. «ἐνταῦθα τῆς ἡπείρου» Θουκ. 1, 46· «ἐνταῦθα ἤμιν τοῦ λόγου» Πλατ. Θεαιτ. 177· «ἔτι δὲ μετὰ δὴ κινήσ. σημαίν. πρὸς τὰ ἔδω Ἰλ. ι, 601· «ἐνταῦθα πέμπε· τοὺςδε» Δισχ. Πέρσ. 412· «ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμεν κακοῦ» = τόσον ἐπρωγώρησα εἰς τὴν δυστυχίαν, Χο. 878· «πέμπε· Σοφ. Ἰλ. 372· «ἐμοὶ ἀκολοῦθουσιν ἐν οἱ ἀφικόμενοι» Πλατ. Γοργ. 527 πρὸ πάντ. -- πρὸς ἡλθον, πρὸς ἔβηκα, Θεαιτ. 187, Φιλ. 57· «ἐπειδὴ ἐντ. ἀναδεύχκαμεν τοῦ λόγου» = ἀφοῦ ἐπρωγώρησαμεν τόσον πολὺ, πολ. 1, 415, ἐνθα προσεκτεῖν εἰς τοὺς παρακείμενους· «ἐνταῦθα κατέρουεν» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 11· «μέγρις ἐντ.» = ἔως ἔδω, 5, 5, 46·) ἐπὶ χρόνου, τότε, ἤδη, τώρα Δισχ. Πρ. 204, Σοφ. Οἱ Κ. 802, καὶ πεζ. Θουκ. 1, 11, ἐνθα ἀποδίδεται εἰς προηγ. ἐπειδὴ, καὶ Ξεν. Κυρ. 4, 5, 9 εἰς τὸ ἐκεῖ ἀνταποκρινόμενον. Συγνὰ εὐρηται παρὰ τὸ ἤδη· πρὸλ. Κρόγερ εἰς Ξεν. Ἀν. 3, 4, 25· «ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤδη εἰ τῆς ἡλικίας» Πλατ. πολ. 1, 328· γ) συναρθεῖς, ἔδω, εἰς ταῦτο τὸ σημεῖον, εἰς ταύτην τὴν περίστασιν· ἐντ. γὰρ κακὸς φαίνει φίλος· = ἔδω φαίνεσαι κακὸς φίλος Σοφ. Οἱ. τ. 582, καὶ συγνὰ· «τί οὗτο ἔγω ἐντ. ἤλκισκα» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 14· «ἐντ. νόμος δικαστῶν τῶν πολλῶν» Πλατ. ἀπολ. 29, hic. Ἑνταύθα, αὐτ. ἐπίτασ. τοῦ προηγ. Ἀριστ. Λυσ. 1, 568.

Ἑνταυθοῖ· ἔδω δὲ· -κεῖσο = γὰ κῆσαι Ἰλ. φ. 122· ἦτο Ὀδ. σ, 105· «γὰφωμεν ἐνταυθοῖ» Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 13 εἰς τὸ «ποιέτωτε θῶμεν» ἀνταποδιδόμενον· ἀναδιδάσθαι· ἐνταυθοῖ Πλατ. ἀπολ. 18· «πᾶρσιεν ἐνταυθοῖ», 33, γραπτέον κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγρ. ἐνταυθοῖ· οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα μενεῖς· Ἀριστ. νεφ. 814, Ἀνδοκ. 1, 80, Δημ. Λεπτ. 106. Συγνὰ μτγν. οἶον Πολυδ. 5, 13, 8, hic. Ἑν-ταφί, ἡ· ταφὴ ἐντός τινος sepultura. Ἑν-τᾶφάξω· τὸν νεκρὸν θάπτω, κηδεύω, βαλσαμῶνω Ἐπ. ἀδ. 26 (11, 125), Πλουτ. Ἑν-ταφίσεις, ἡ· ἐνταφισμός· Σουδ. Ἑν-ταφισμός, ὁ· τὸ ἐνταφίζειν Σχολ. Εὐρ. Φαιν. 1654, βαλσαμῶνιν Ν. Δ. Ἑν-ταφιστής, ὁ· ὁ κηδεύων νεκρούς, βαλσαμῶνιν Ἐπ. ἀδ. 96 (11, 125), Στραβ. 11, 514, Ο'.

Ἑν-τάφιον· ἡ· ἐντάφιος.

Ἑν-τάφισ-πώληξ, ὁ· ὁ πωλὼν, ἐκμισθῶν ἐπιπλα τῶν νεκρῶν Ἀρτεμίδ. 4, 56, inbitonarius. Ἑν-τάφιος, 2· ἀνέκων εἰς ἐνταφίαν, εἰς κηδεῖαν τῶν νεκρῶν· -χόσμαι Δ. Ἀλ. 3, 67· τὰ ἐντάφια = θυσίαι τῶν νεκρῶν Σοφ. Ἰλ.

326, Σχολ. ἐναγίσματα Εὐρ. Ἑνταφίαι· Ἰσαί 8, 38· τὰ ἔξοδα φιλικῶς Πλουτ. Ἀριστ. 8, 27· τὰ δανὸν Λουκ. νεκρ. διαλ. 10, 6· οὐκ ἐμὸν ἐντ· Ἀντιφιλ. 38· (9, 2) «καλὸν ἐντ· ἡ ταραχὴ» Ἰσοκ. 6, 44, s. Ἑντε· ἔστε βρωτ. ἐπιγρ.

Ἑντεα, τὰ, σπίν. ἐν τῷ ἐν. τὸ κατωτέρ. (πρὸλ. ἐντόνω)· παρὰ α, τι ἀνέκει εἰς τὴν προπαρὰσιν πάντ. ὅπλα, ἐξουπλισμός· - Ἀρ. 407, Ὀδ. ψ, 368, πρὸ πάντ. ὁ 34· «ἐντεα θύμαι», γ, 339· πρὸλ. 193, Πινδ. Ὀ. 4, 24 καὶ μτγν. ἐσκεύη πλοῦ· Ὀδ. θυμ. Ἀπολ. 489· 4, 70· «καίτοις = τὰ σκεύη τοῦ γεύη, 232· «ἐντεα δίφρων» = τὰ σκεύη τῆς Δισχ. Πέρσ. 190· -ἐππεια = τὰ ἔππου, Πινδ. Ν. 9, 22· ἐπὶ δὲ «καὶ πᾶμφων» Ὀ. 7, 12 καὶ ἄνευ προεῖντεα μνηστῆρα γόνον = μετὸν μουσ. Π. 12, 21, arma.

Ἑντε δίδω· Σοφ. Θεσπίου Ἀπολ. 8.

Ἑν-τείνω· 1) ἐντός τεντώνω· «δυσιν ἐντέταται» = εἰνε ἐντός τῶν ἱματωμένων, κρέμαται εἰς τοὺς ἱμάντας 728· «κυνέη ἐντοσθεν ἱμάσιν ἐντοσθῶς» = ἡ περικεφαλαια ἦτο ἐντός ἱμάντας διατεταμένη, κ, 203· «ἐντεταμένη» = μετ' ἱμάντας διατετατὴ σιγῶματι ποικίλοις κεκοσμημένη 7, 14, 1· πρὸλ. «Θρόνον ἐντέταται τινε τὸ καθίσμα» Πρ. 5, 25· μετὰ καθαρίσματος ἐντ· Πλατ. Πρωτ. ἄνευ προσθήκ. «ἐντείνας τοὺς τοῦ λόγους» = ἐστιχοῦργησεν, Φαιδ. 228· «νόμους» Πλουτ. Σολ. 3· «οὕτως ἡ κρούμασι ἐντ. μέλος» Δ. Ἀλ. περὶ θαυμ. 8· «-χωρίον εἰς τὸν κύκλον ἐνταθῆναι κύκλον να· πολυθροῖ Πλατ. Μεν. 6· τίνων τῶν Δισχ. ἀποσπ. 73, Πλ. 135· «τόθα ἐντεταμένη» Πρ. 2, 1, τεντώνω τὸ τόξον μου Εὐρ. 1. Δ. Κυρ. 4, 1, 3· περὶ γεφυρῶν, «τὸ οὐχ εὖρον ἐντεταμέναις» Πρ. 8, 6· «ὥς περ ἐκὼμης στημένας, 9, 106· μόναν Ἀριστ. νέμ. 968· «ὥς περ τοῦ σώματος ἡμῶν ὑπὸ θερμότητος» Πλατ. Φαιδ. 86· «-φωνήν» = ἐπτείνω, ὀφώνω Δισχ. 2, ἄνευ τῆς προσθήκ. «μᾶλλον ἐντείνων» = μετὰ περισσοτέρας ἐμφάσεως Πλατ. πολ. 7, 536· «τὴν πρὸ τὴν πολιορκίαν καρτερῶς ἐπείγει Λουκ. 14· ἐντείνόμενα, ἀντιθ. τῷ ἔξω Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 7· περὶ τῶν μὲν πάντ. περὶ τοῦ αἰδέου τοῦ ἀνδρὸς· πρὸλ. 4, 22, Δ. Σικ. 1, 88, 4, ὡπὼν ἐντεταμένον» = σοβαρὸν πρὸς πρῶς. 10, νεορῶς, ἐντείνω τὸν νοῦν ἐχῶ· «πρόθυμοι καὶ ἐντεταμένοι γον» Ξεν. οἰκ. 2, 9· «τῇ διανοίᾳ πεταμένους» Πολυδ. 10, 3, 1 καὶ μ.

μόν = ὁρῶν διεγείρω Πλουτ. π. διακρ. φιλ. καὶ ἔχθρ. 29, 3) «πληγὰς ἀλλήλοις ἐνέτειναν» = ἐκτόπισαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἔεν Ἄν. 2, 4, 11, Δ. Ἀλ. 2, 9 καὶ πολλάκι. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προσθῆκ. Πλατ. Μιν. 321' «ἐππον τῷ ἀγωγεῖ» = τὸν ἵππον μὲ τὸ ἵνιον εἰς τὰ ἐμπρός ἄγω ἔεν ἵππ. 8, 3' 4) ἀντίθ. «πῆδη-σας ἐντείνουσι», ἀντίθ. τῷ κατασθενουμένη = ἐπιτείνουμένη Πλουτ. τεῖνω πρὸς τίς. Ὁρ. 698. Ἐν-τείρω ἔντός τινος στενοχωρῶ, πνίγω, ἐμβάλλω φόβον· «ἐφ' οὐμῶν ἐντεΐρετο Κ. Σ. 1. 671.

Ἐν-τειγίδιας, ὁ ἐντειγίος Λουκ. Παράσ. 42.

Ἐν-τειγίζω· τεῖχη, ὄχυράματα ἐντός τινος οἰκοδομῶν, διὰ τεργῶν ὀχυρώνων «ἐν ταῖς πόλεσιν ἀκρόπολιν ἐντειγίζειν» Ἰσοκ. 4, 137, ἔεν. Ἐλλ. 4, 8, 1' — πόλιν Δ. Ἀλ. 3, 44. Μῆα ἐντειγίζομαι — πόλεις Θουκ. 6, 90.

Ἐν-τείχισι, ὁ ὁ ἐντός τεργῶν οἰκῆσις Δ. Ἀλ. 1, 26, περιτειχισμένοις — τόπος Πολυδ. 9, 35.

Ἐν-τείχισις, ἡ ἡ ἐντός τινος τόπου κατασκευὴ τεύχους.

Ἐν-τεμάρρομαι, μέσ. τεκμήριον ἢ σημεῖον ἀποδοῦναι, ἐξ αὐτοῦ συμπεραίνειν, εἰκάξω Ἰπποκρ. κοινήσις.

Ἐν-τεκνος, 2' ὁ μέ τέκνα, ἔχων τέκνα. ἀντίθ. τῷ ἀτεκνος Λουκ. διαλ. νεκρ. 6, 3.

Ἐν-τεκνύομαι· ἐντός τινος γεννῶ τέκνα Πλουτ. Κατ. νε. 25.

Ἐν-τεκταίνωμαι, μέσ. 1) ἐπιδένω Ἰπποκρ. π. Γαλιν. τ. 18, σ. μέρ. 1, σ. 557' 2) ἐντός τινος οἰκοδομῶ — πύργους Ἰώσ. Ἰουδ. πολ. 1, 4.

Ἐν-τελέθω· τελέθω, ὑπάρχω ἔν τινι Νικ. ὅρ. 600, insum.

Ἐν-τέλεια, ἡ τελείωσις, τελειότης μὲν.

Ἐν-τέλεια πόλ. Μικρᾶς Ἀσίας Πτολ.

Ἐν-τελεστέριος, ἐπὶ τελειότητι ὧς ἐντελής.

Ἐν-τελευτάω· ἐντός τινος τελειώνω, ἀποθνήσκω Θουκ. 2, 94' παρὰ τὸ «ἐμδιδῶναι ταῖς Ἀθ/ναις» Λιβαν. τ. 1, σ. 582, immoritur.

Ἐν-τελέγεια, ἡ ἡ ὁρατηριότης, ἐνέργεια, πρᾶγματι ἐνεργητικότης τινός, ἀντίθ. πρὸς τὴν ἀπλὴν δύναμιν Ἀριστοτ. συγνᾶ, ὅστις π. ψυχ. 2, 1, «ἐλὼν καὶ δύναμιν εἰς τὸ εἶδος» καὶ τὴν ἐντελέειαν ἀντιθέτ. οὕτω δὲ καὶ Σ. Ἐμπ.

Πλουτ. ἐπὶ ὧς ἐντελέγης δὲν εὐρίσκεται ἀλλ' ἐπὶ ὧς.

Ἐν-τελ-εχισμός, ὁ ἐντελεῖα Ἀντιστοχ. Πανδέκτ. σ. 1052.

Ἐν-τελεγὼς· πραγματικὸς — ἔργω Πλατ. νόμ. 10, 993, ἐνθ' ὅπως γραπτέον ἐνοελεγῶς.

Ἐν-τελής, 2' τελειωμένος, τέλειος, τελείως κηρύχμενος Ἀίσχ. Χρ. 243' «εὐδὲν» ἐντελεῖς ἔχων βούς Σοφ. Τρ. 757 ἀκηλίδωτος, ἄφωγος πρὸς Λουκ. ὅσας. 42' «τὰ ἐν τῇ πόλει ὅσων ἐξετάσει καὶ ἵππων ἐσκόπουεν εἰ ἐντελὴ ἔστι» = ἂν τὰ πάντα ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν Θουκ. 6, 45' «τρίηρης πλοῖμοι καὶ ἐντελεῖς» Ἀίσχιν. 2, 175' — μισθός = πληρώσις μισθός Θουκ. 8, 35, Ἀριστ. ἵππ. 1367 κ. ἄλλ.

τάγματα = ἅτινα εἶνε πλήρη τὸν ἀριθμὸν Πλουτ. Πομπ. 11' οἱ ἐντελεῖς = οἱ ἔχοντες ὑποσηκίματα καὶ ἐπὶ τῶν ματα, οἱ ἐπὶ τῶν ματα Δ. Σικ. ἐκ σ. 599' καὶ ἐνδοῖσι Ἀρτε-

μιδ. 2, 35' ἐπὶ ἐντελῶς = τελείως Πολυδ. 10, 30, 3, συγκρ. ἐντελεστέριος Μαυρικ. στρατηγ.

Ἐντέλλα, ἡ πόλις Σικελίας παρὰ τὸν Κριμιστόν Δ. Σικ. κατ. Ἐντελλί-οι.

Ἐντέλλας, ὁ ποτ. τῆς Αἰγυπτιακῆς.

Ἐντελλός· 1) ἄνδρ. ὄν· 2) Σικελὸς ἦρος ἐξ οὗ ἐκλήθη ἡ Ἐντέλλα.

Ἐν-τέλλω· δίδω ἐντολήν, διατάσσω· «ἐν-τελλεν φυλάσσειναι γρέας παῖσιν» Πινδ. Ὀ. 7, 40' ἔτι δ' ἐκ τοῦ Σοφ. παρεισαγόμενον Β.

Ἄν. 94' «τὰ ἐντεταλμένα» = τὰ παρηγγελμένα Σοφ. ἀποστ. 411, Πινδ. Ἰ. 5, 87, Ἥρ. 1, 60 κ. ἄλλ.

Ἄλλως δὲ σύνηται ἐν τῇ μέσ. Ἥρ. καὶ οἱ ἐρεξ. Σονθῆ. μετ' ἀπαρ. Πλατ. Πρωτ. 325' «ἐντεταλμένοι· εἰς, ταν» εἰς ἐνερ. σημ. Πολυδ. 17, 2, 1, ὡς καὶ Ἡρώδ. 1, 9, 21.

Ἐν-τελὸ-μῆσις, 2' λαμβάνων πλήρη τὸν μισθόν· — ναυτὴς Δημ. 50, 18.

Ἐν-τελὸ-μορφος, 2' ἐντελὴ μορφῇ ἔχων μὲν.

Ἐν-τελὼς· ὧς ἐντελής.

Ἐν-τεμενίζω· εἰς τὸ ἱερὸν (τέμενος) θέτω, καθιερώω Πολυδ. 1, 11, consecro.

Ἐν-τεμένιος, ἡ ἡ ἐν τῷ τεμένει Ἐπιγρ.

Ἐν-τέμνω· 1) εἰς τι, ἐντός τινος· κόπτω· «γράμματα ἐν λίθοις» Ἥρ. 8, 22 καὶ μὲν.

— τὴν μήνιν· κόπτω Λουκ. 2) ὅμα, σφάγιον σφάζω· «ἦρώ· ἐντ.» Θουκ. 5, 11' «σφάγια τινι» Πλουτ. Σολ. 9 καὶ μέσ. «ὁ μὲν ἐντεμοίμεθα» Ἀριστ. Λυσ. 192' 3) ἐκ τῆς ἱατρικῆς εἰλημμένον «— ἔκος ἄνους» = θεραπευτικὸν κατὰ τοῦ ὕπνου παρασκευάζω Ἀίσχ. Ἀγ. 17, ισιόδο.

Ἐν-τενής, 2' ἐντεταμένος· «πεφόρα ἐντενές» Ἀπολ. Ἰ. 2, 933, ὁ Σχολ. ἐξήγ. συν-τόνως, intentus.

Ἐν-τεο-μῆσις, ὅσων ὅσων ἐμπειρος· Ἦσυχ.

Ἐντεπᾶκτιον, τὸ πῶμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀμ. Προκλ. Χρηστομ.

Ἐντερῶν· ἐκδᾶλλον τὰ ἔντερα, ἔντερῶν, περὶ ἐχθρῶν — τοὺς λάβρακας Ἀρχιπ. π.

Ἀθην. 7, 311, exentero.

Ἐντερίδιον, τὸ ὕποκ. τοῦ ἔντερον· ἀντεράκι Ἀλεξ. π. Ἀθην. 7, 326 παρὰ τὸ πρᾶδιον.

Ἐντερικός, 3' εἰς τὰ ἔντερα, εἰς τὰ σπλάγχνα ἀνήκων Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 14.

Ἐντέρινος, 3' τῷ ἀνωτ. Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 233, viscereus.

Ἐντέριον, τὸ τὸ ἑσωτερικόν, τὸ σπλάγγνον, παρὰ Μ. Ἀντων. 6, 13, τὸ αἰδοῖον, rudendum.

Ἐντερῶν, ἡ τῇ ἐπομ. Ἀριστοτ. φυτ. 2, 8, κατὰ δὲ Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 2, 6 = μήτρα.

Ἐντερῶν, ἡ ἡ τὸ ἑσωτερικόν, πρὸ πάντ. ὁ μαλακὸς μυελός, ἡ καρδία τῶν φυτῶν καὶ δένδρων, οἷον τῆς ἀκτῆς Πολυδ. ἐκ τοῦ Ἀριστ. παρ' Ἦσυχ. = ἐντερώνεια.

Ἐντερο-εἰδές, 2' κῶλιν ἐντέρω ὅμοιος Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 17.

Ἐντερο-επιπλο-κλήλη, ἡ ἡ ἐντεροκλήλη καὶ ἐπιπλοκλήλη Γαλην.

Ἐντερο-κλήλη, ἡ ἡ εἶδος σπᾶσματος, κατὰ-σπασμα τῶν ἐντέρων εἰς τοὺς βουδῶνας ἱατρ.

Ἐντερο-κλήτης, ὁ πάσχων ἐντερο-κλήλην γῆρας.

Ἑντερο-κηλικός, 3' τῷ ἀντὶ Γαλ. *amicosus*.
Ἑντερό-μνστις, ὁ ἔγγαστριμυθος Φώτ.
Ἑντερο-ὀμφαλός, ὁ ἑντεροκήλη καὶ ὀμφα-
λοκήλη Γαλην.
Ἑντερον, τό· τὸ ἐντός, τὸ ἐσωτερικόν, πρὸ
πάντ. τὸ ἑντερον, συνθ. εἰς τὸν πλ. τὰ ἐν-
τερα, τὰ ἐνδοθία «διὰ δ' ἑντερα γαλκός·
ἤφουσε» Ἰλ. ν, 507 καὶ πολλὰ. «οὐδ' ἐντέ-
ροις τε σπλάγχνα» Αἰσχ. Ἀγ. 1194. Ἀριστ.
βατρ. 478, Πλάτ. Τιμ. 73· «ἐντεροεῖς ἑντε-
ρον οἶος» = ἑντερον προβάτου, χορδὴ ἐξ ἐντέ-
ρου Ὀδ. φ, 408, 6 Ἀρχιλ. π. Δίλ. Π. 1
4, 14 λέγει «τὰ κατ' ὀσφυὸν συναχθέντα χρή-
ματα εἰς πόρνης ἑντερον καταίρουσι»· πρὸλ.
ἐντέρων, ὅπως παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ κίστεως,
βιολαντίου εὐρηται· Λουκ. Λεβ. 6· «τοκάδος
ὅος τὸ ἱεροδόχον ἑντερον» = μήτρα. Ἑν γέν.
τὸ ἐσωτερικὸν Αἰνιγμ. 20 (14, 57)· -γῆς·
= οἱ ἐν τῇ γῇ ζῶντες σκώληκες Ἀρατ. 959·
πρὸλ. Νικ. Θηρ. 388· ἐστὶ δὲ ἐν τῷ ἐν. «ἑν-
τερον γῆς» Αἰλ. Ζ. 1. 9, 2, *intestinum*.
Ἑντερώνεια, ἡ· τὸ εἰς τὸ κατώτατον καὶ
μεσσίτατον μέρος τῶν τριῶν ἐξόν Ἀριστ.
ἱππ. 1185, ἐνθα Σχολ. «οἱ μὲν τὸ τῶν νεῶν
ἑδάρος, οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια»· πρὸλ. μήτρα.
Ὁδτω τονίκεται καθ' Ἡρώδ. π. Σχολ. κ. ἄλλ.
τ. ἐσφαλ. λοιπὸν ἑντερωνεία, ἴσως συνηρ. ἐκ
τοῦ ἑντερον-ναδῆ.
Ἑντερώνιος· αἱ χορδαὶ Ἰσχυ. ἴσ. ἑντερον
οἶος Ὀδ. φ, 408.
Ἑντερο-πονέω· ἔχω πόνους, κοψίματα
εἰς τὰ ἑντερα Ἱπποκρ.
Ἑντερο-πράτης, ὁ ἑντέρων κάπηλος
Θεόδωρ. Ἀκρο.
Ἑντερο-πώλης, ὁ· τῷ ἀνωτ. ἀρ. λεβ. ἐξηγ.
ἀλλαντοπώλης.
Ἑντεσα· ἐσθθεν (Ἀκων.) Ἰσχυ.
Ἑντεσι-εργός· ὅπλων κατασκευαστής·
«ἡμιόνους ἐντεσιουργοί» Ἰλ. ω, 277, κατὰ
Σχολ. «ἐν ἐντεσιν (δηλ. ἄρμασιν) ἐργαζομένοις».
Ἑντεσι-μήστωρ· ἡ ἐντεσι-μήστωρ, ὁ
ὅπλων ἔμπειρος Ἰσχυ.
Ἑν-τεταμένως· τεταμένως, συντόνως· ἀν-
τιμεθεῖν, προσέχειν Ἠρ. 7, 53, *intense*.
Ἑν-τετριμένως· μετ' ἀσκήσιν, ἐμπείρως
Πολυδ. 5, 144.
Ἑν-τετρωμένως· ἐκφραστικῶς, μετ' ἐμφα-
σιν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 624.
Ἑντευμα, τό· κῆρυμα Ἀπολλ. λεβ. Παρὰ
Δ. Σικ. = ἐντευξίς.
Ἑντευ· παρασκευάζειν Ἰσχυ.
Ἑντεῦθεν· ἐνθεν, μόν. δεκτ. ἰων. ἐνθεῦθεν·
α') τοπικ. ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἐδῶ Ὀδ. τ, 568·
«ἐντεῦθεν τὴν κλέυθον ἤξας» Αἰσχ. Πρ. 838·
«ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη» Σοφ. Οἰ. τ.
1521· «πῶς οὖν ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντι μοι»
= ἀπὸ ἐδῶ, σχετικῶς πρὸς τοὺς ἐρχομένους,
Ἰλ. 1331· «ὅτι ἐντεῦθεν οὐκ ἄπιμεν» Πλάτ.
Φαίδρ. 236, καὶ πολλὰ. «οἱ ἐντεῦθεν ἀρχό-
μενοι ἔβαν», συμτ. 181· «ἐντεῦθεν ποθεν εἰσι-
νέαι», Φαίδρ. 270· «ἐντ. σκοπεῖται» Ἰσαί
1, 26· -ζῆν = ἀπὸ τινος ζῶ Ἰσοκ. 15, 152·
«-βίον ποιῆσθαι» Θουκ. 1, 5· 6') χρον. ἀπὸ
τώρα, μετὰ τοῦτο· «κάντ. ἄλλος ἄλλον

ἔθραυε» Σοφ. Ἰλ. 718· τάντεῦθεν = ὅτι μετὰ
τοῦτο ἔχομεν νά κάμωμεν Αἰσχ. Εὐμ. 60,
Σοφ. Φίλ. 823· «τῷ δὲ ἐντ. ἤδη πρόσχει
τὸν νοῦν» = εἰς τὸ ὀφόμενον, θεατ. 198· «τὴν
λέγωμεν τάντεῦθεν», νόμ. 5, 699· πάραυτα
Πολυδ. 3, 69, 10· πλεοναστικῶς «ἐντ. ἐπὶ
τούτοις» Ἀριστοτ. Ζ. 1. 8, 17· γ') ἐστὶ δὲ
ἐπὶ αἰτίαν, ὅθ' ἐνεκα τοῦτο Σεν. κ. ἄλλ. *hinc*.
Ἑντεῦθενί, ἀπ. τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. ἄρν. 10·
πολλὰ. τάντεῦθενί, Λυσ. 92.
Ἑν-τευκτέον· 1) ἀγνωστότεον Κλ. Ἀλ.
στρ. 5, 14· 2) δεῖ ἐντυγχάνειν, προσέρχεσθαι
Βασίλ. τ. 3, σ. 177.
Ἑν-τευκτής, ὁ· ἱερατικός Παμφίλ. Ἀδου.
Ἑν-τευκτικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἐντυγχάνειν εὐ-
κολος, εὐπρόσιτος Πλουτ. Ἀλκ. 13.
Ἑν-τευκτός, 3' ὄντινα δυνάμεθα νά ἐντυγ-
χάνωμεν Τίτις·
Ἑν-τευξίδιον, τό· μικρὰ ἔγγραφοι αἰτήσις,
ἀναφορά Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 10, *libellus*.
Ἑν-τευξίς, ἡ (ἐντυγχάνω) ἱπποχίς, τὸ συν-
απαντᾶν «καὶ τοῖς ἡσυχασταῖς ἐντευξίς» Πλάτ.
πολιτ. 298· «ἡ πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐντευξίς» =
ἡ συναναστροφή μετὰ τοῦ πληθοῦς Ἀριστοτ.
ῥήτ. 1, 1· «ἐντευξίς ὀχλικά» = δημώδεις
λόγοι Δ. Ἀλ. κρισ. Θουκ. 50. Συνέντευξις
καὶ πρὸ πάντ. συνδιάλεξις· -Φιλίππου = με-
τὰ Φίλ. Αἰσχιν. 2, 47· «ἐντευξίς ποιησθαι
τινι» = συναναστρέφεσθαι, διασκεδάζειν μετὰ
τινος Ἰσοκ. 1, 20· «ἡ πρὸς Κροίσον ἐντεῦ-
ξις» Πλουτ. Σουλ. 27 καὶ ἄλλ. μετγν. ἡ προσ-
κλήσις, πρὸ πάντ. παράκλησις, αἰτήσις Δ.
Σικ. 16, 55, Πλουτ. Τιμ. Γραγκ. 11, Λουκ.
Σαυθ. 6· -τῆς πραγματείας = ἡ ἀνάγνωσις
Πολυδ. 1, 1, 4, *occursus*.
Ἑντεῦθενί· ἐντεῦθενί, ὅπως ὁμιλεῖ ὁ Σκυ-
θῆς Ἀριστ. θεα. 1212.
Ἑν-τευγλανδῶ· εἰς τὸ τεῦγλον βάλλω καὶ
μετ' αὐτὸ βράζω, φήνω Ἀριστ. Ἀγ. 894· οὗ-
τω πρὸ πάντων ἐπαγερθεύοντο οἱ ἐγγέλεις
Ἀθην. 7, 300, καὶ Σχολ. Ἀριστ. ὅστις μετὰ
τεύτλων ἔψεν· ἔσηγ.
Ἑν-τεύχω· κάμνω, προξενῶ εἰς τι Ἀρεταῖ.
γυν. ἀσφ. 1, σ. 80.
Ἑν-τεφρος, 2' ὁ εἰς τὴν τέφραν, σταχτής
Ἀθην. 9, 395, *cinereus*.
Ἑν-τεχνάζω· δεικνύω εἰς τι τὴν τέχνην
μου Αἰδαν. τ. 4, σ. 1041.
Ἑν-τεχνέως· τῷ ἐντεχνῶς·
Ἑν-τεχνής, 2' ἐντεχνος Σχολ. Πινδ. Ν. 8,
24, ἐκκλ. πρὸλ. Λόβι. εἰς Φρυγ. σ. 345·
ἐπὶ. ἐντεχνῶς Χρ. Σικ. σ. 56.
Ἑν-τεχνία, ἡ τεχνικὴ δεξιότης Γρ. Νυσ. *peritia*.
Ἑν-τεχνός, 2' σύμφωνος μετ' ἐντεχνῶν, τεχνι-
κός· -σοφία Πλάτ. Πρωτ. 321· ἐπιχειρήσις,
νόμ. 4, 722· -πίστις = ἀποδείξεις, αἵτινες
ἀναπτύσσονται διὰ ῥητορικῆς τέχνης, ἀντίθ.
τῷ ἀτεχνῶν, οἷον λόγοι μαρτύρων καὶ ἐγ-
γραφα Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 2 καὶ μετγν. Περὶ
προσώπ. ἐξηραμένος εἰς τὴν τέχνην, ἐπιδέ-
ξις· -δημιουργός Πλάτ. νόμ. 10, 903,
Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 7, καὶ ἄλλ. μετγν.
ἐπὶ. ἐντέχνως, ὑπὸ τῶν ἀτεχνιστῶν ἀντὶ
τοῦ τεχνικῶς ἀποδοκιμ. παρὰ τοῦ Φρυγ. 344

ἐκ τοῦ Λυσίου παρεσιδάγεται, μτγν. πρβλ. Αἰ-
δικ. εἰς Φρυν. ὑπερθ. ἐντεχνωτάτως Τζέτζ
Ἰασ. 9, 541.

Ἔν-τηκτος, 2· ὁ ἐν τινι λυωμένος Ἀρεταί.
Ἔν-τήκω· ἐντός λυώνω, λυωμένος χύνω
μέσα· μολυβδον Δ. Σικ. 2, 8, Πλουτ. Γ.
Γράχ. 17· μτγ. ὡς ὁ Σουῖδ. ἔζηγ. ἐντήκας =
ἐμβάλλον, διδάξας. Ἔν τῷ ἔνερ. καὶ παθ.
παρκ. «μίσος παλαιὸν ἐντήκῃ μοι» Σοφ. Πλ.
1303, ὡς καὶ Πλάτ. Μενεξ. 245, καὶ ἀντι-
στρόφ. «εἰ κάρτ' ἐντακῇ τῷ φιλεῖν» = λυώνω
ἀπὸ ἀγάπῃ, ἥγουν ὅπου διακαοῦς ἀγῆτης
φλογίζονται Σοφ. Τρ. 46 καὶ μτγν. «οὐτως δ'
ἐν ταῖς τῶν ὄχλων ψυχαῖς ἐντήκῃεν ἡ δεισι-
δαιμονία» Δ. Σικ. 1, 83, περὶ φύβου «τί θεός
ἐντετῆρος ταῖς ψυχαῖς» Δ. Ἀλ. 6, 72· περὶ
ἔκωτος Ἀλκίφρ. ἰλλυραεῖο.

Ἔν τῷ, δωρ. ἀντί εἰσὶ, ἔτι δὲ = ἐστίν, εἶνε.

Ἔν-τιθῆμι· ἐντός θέτω, βάλλω· «χρῆστας
τὸ ἐνθέμεναι» Ἰλ. ω, 646· «οἶνον ἐνθήσω»
Ὀδ. ε, 166· ἔτι δὲ μέσ. δι' ἑμαυτὸν βάλλω
μέσα· «-ιστία νηϊ» Ὀδ. λ, 3· «κτῆματά τ'
ἐντιθέμεσθα», γ, 154· «ἐνθεμένη σε λεχέεσσιν»
= θέασά σε εἰς τὴν κλῆνην Ἰλ. φ, 124· «ἔτι
δὲ παρὸ τοῖς ἐπαιτα περὶ ἀφύχ. πραγμ. «χει-
ρὶ ἐνθεῖ ὄψην» Εὐρ. Ἰπράκλ. 727· «πολὺν
σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ» Ἰ. Τ. 632· «αὐ-
γέην ἐντιθεῖς ζυγῶν» = τὸν αὐγένα βάλλων εἰς
τὸν ζυγόν, 376, καί· «-τὸν πρᾶγχελονεῖς βρόχον»
Δ. Σικ. 12, 47· «εἰς πρὸ σίδερος ἐντιθεῖς»
Πλάτ. νόμ. 2, 666, ὡς καὶ ἐνθεῖς εἰς τήφην,
καί· εἰς τὴν καθόδον τὴν πρὸς ἐνθεῖς Ἀριστ.
Ἀχ. 884, ἔκκλ. 346 καὶ μόν. «ἐνθεῖ πόδα»,
σπ. 1161· ἀλραβετ. στοιχεῖον παρεμβάλλω
Πλάτ. Κρατ. 417 ἀντιθ. τῷ ἔξαιρετι, 414,
Συγνᾶ μτγ. «πολεῖ πρόστρυμ' ἄφερτον»
Αἰσχ. Ἀγ. 348· «ταραχὸν Εὐρ. Ἐκ. 376·
-σύνειαν, Ικ. 203· «-λογισμὸν τῇ τέχνῃ»
Ἀριστ. βᾶτρ. 973· ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, -ἀθυ-
μεῖν Πλάτ. νόμ. 7, 800· «-όκνον, πολ. 5,
473· «-ὁμολογίαν, συμμ. 187· «-παρανομίαν
καὶ τόλμαν εἰς τὴν μουσικὴν» = εἰσάγω, νόμ.
3, 700· «-φόβον τοῖς ἄλλοις» = ἐμβάλλω Ξεν.
Ἀν. 7, 4, 1· «-τοῦτοῖς βαλίσκω τινὰ νοῦν καὶ
φρίνας» Δημ. 18, 324. Μέσ. δι' ἑμαυτὸν ἐμ-
βάλλω· «σάκος ἐνθετο νότι» Ἀπολ. Ῥ. 3,
1320· «ἐνθεμένης τὸ κύδιον εἰς τὸν κόλπον»
= ἀφ' οὗ ἐνέβαλε τὸ κ. εἰς τὸν κ. Δημ. 47,
58· πρὸ πάντων ἐμπόρευμα εἰς πλοῖον,
φορτίον = «εἰς ναὺν φορτίον», 34, 6· «-εἰς
τὸ πλοῖον» Ξεν. οἰκ. 20, 28 καὶ μτγν.
μτγ. τὸ «πῆρε κατέκρηρα» «παιδὸς γὰρ μῦ-
θον ἐνθετο θυμῷ» = ἔβαλε εἰς τὸν νοῦν Ὀδ.
φ, 335· «οὐ δὲ μὴ γόλον ἐνθεο θυμῷ» = μὴ
θυμώσης, ω, 247· Ἰλ. ζ, 326, καὶ τὸ ἐναντ.
«οὐ δ' ἔλαον ἐνθεο θυμόν», ι, 635· πρβλ.
Θεογ. 966 καὶ μτγν. π. «τῷ μῆ μοι κατέ-
ρας ποθ' ὁμοίη ἐνθεο τιμῇ» μὴ τοὺς θέτης εἰς
ὁμοίαν τιμῇ, εἰς ὁμοίαν τέρψιν Ἰλ. δ, 410.
Ὡς δὲ παρ' Ἀριστ. ἱππ. 717 ἐβλήται ἐντιθέ-
ναι περὶ τῶν τροφῶν, βῆλλω ψωμιῦ (βουκί-
αις) εἰς τὸ στόμα, οὕτω καὶ αὐτόθ. 51 ἐνθεῖ
= δέχεται παρὰ τὴν ἔντραγαν· πρβλ. Ἀθην.
10, 436, Ιατρ. Τὸν δὲ ἀδρ. ἐνέθουκας ἔχει ὁ

Καλλ. Δηλ. 54· «μὴ ἐνθόσης» Ἐπ. ἀδ. 694
(Παραρτ. 204), ἱπποβο.

Ἔν-τίκτω· ἐντός τινος τίκτω, γεννῶ· «δὲ-
μοις τοῖς δ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον» = διὰ τῆς
γεννήσεως παρέχω, προξενῶ Εὐρ. Ἀνδρ. 24·
«-πολέμους τῷ σώματι» Πλάτ. Τιμ. 88· καὶ
ἐν γέν. εἰς τι παράγω· τὸ κακοῦργον ἐντίκτε
Κύπρις· ἐν ταῖς συφασίν· Εὐρ. ἱππ. 642· «ἦν-
περ ἐντίκῃ τέτανον ἀνδράσι» Ἀριστ. Λυσ.
553· «μεγάλα ἐντίκτεν ἀγαθὰ» Πλάτ. πο-
λιτ. 273· «πολλὴν πονηρίας εὐχέριαν τοῖς
νέοις», πολ. 3, 392 καὶ συγνᾶ = «δύξας τοὺς
ἐντογχενοῦσιν» Πολυδ. 12, 23, 2 καὶ ἄλλ.
μτγν. «-τοῦτο τῇ συγκλήτῃ» = ταύτην τὴν
γνώμην εισέρω, 17, 11, 4. Παρ' Ἀριστ.
σπ. 651 τὸ «νύσος ἐντετοκῆτα» σημ. ἑμψυτος.
Ἔν-τιλάω· ἐντός τινος χέζω, τινί τι Ἀριστ.
Ἀχ. 351, ἱπποβο.

Ἔν-τιλτος, ὁ, πλᾶκος· εἶδος ζυμαρικοῦ
Ἀθην. 14, 649, πῖθον. τοῦ τιλτοῦ ταξέλου.

Ἔν-τιμάω· εἰς τι ποσὸν ἀντί χρημάτων λο-
γαριάζω, κατὰ τὴν προῖκα· «τοῦτω ἐν ταῖς
τετρακόντα μυαῖς ἐντιμᾶτο τὰ χρυσὰ καὶ
τὰ ἱμάτια τῶν χιλιῶν δραχμῶν» = συνλο-
γαριάζοντο εἰς αὐτὸν τὰ χρυσὰ σκεύη καὶ τὰ
ἐνδύματα Δημ. 41, 27· πρβλ. ἐποτιμᾶω,
ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ὁ Ἀρπακρ. ἔφητος τὸ διακρίνει
καὶ ἔξηγ. «ἐντ. ὅταν ἐν αἰδοῖς τοῖς (ὡς ἀνω-
τέρω χρυσὰ καὶ ἐνδύματα) λογίζονται τὴν μέ-
ρος ἀργυρίου» Πολυδ. 8, 142, Δ. Κᾶς. 48,
8· Ἀλλὰ π. Ἀθην. 2, 48 «στρουθωτὰ ἐλίγ-
ματα ἐντετιμημένα» = πολλὰ τιμώμενα, ἀκριβᾶ.
Ἔντιμα νό· Ἀεθδεῦς, τῆς Ἐπιγρ.

Ἔν-τιμος, 2· ἐν τιμῇ τιμώμενος, ἐκτιμώ-
μενος· «τοῖς ἐνεσθεν ἐντιμος νεκροῖς» Σοφ.
Ἀντ. 25· «θεὸς ἀνθρώποις σπονδαὶ ἔσται ἐν-
τιμος» = ὁ ὅπου τῶν ἀνθρώπων διὰ σπονδῶν
τιμώμενος Εὐρ. Ὀρ. ἐν τέλ. «γενόμενος παρ'
αὐτοῖς ἐντιμος» Πλάτ. Τιμ. 21, ἀντιθ. τῷ ἄ-
τιμος, Εὐδοκ. 281· οἱ ἐντιμοὶ = οἱ ἐπίσημοι
πρὸ πάντων, περὶ τῶν προκρίτων παρὰ Πέρσας
Ξεν. Κύρ. συγνᾶ. Περὶ πραγμάτων· «τὰ τῶν
θεῶν ἐντιμα» = ὅ, τι τιμᾶται παρὰ θεοῖς, τὸ
θεῖον δίκαιον Σοφ. Ἀντ. 77· «χρήματα ἐντι-
μα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιοῦτῳ» Πλάτ.
πολ. 8, 554· «κλέος καὶ λόγος ἐντιμος» =
τίμιος, νόμ. 9, 855, ὡς καὶ «ἐντιμος γῶρα»,
Ἐπιν. 985· «ταφῇ Δ. Ἀλ. 2, 52· «νόμισμα
= ὅτι ἔχῃ ἀξίαν, χάρος πέρασιν Πλάτ. νόμ.
5, 742· ἐπὶ ἐντιμῶς» = βεβηλωμένος = οἱ ζή-
σαντες ἐντιμῶς, ἀξίος τιμῆς Πλάτ. νόμ. 6,
762· «-ἔχειν, -ἔχειν τινὰ» = τιμῶ, ἐκτιμῶ,
πολ. 7, 528, Ξεν. Ἀν. 2, 1, 7 καὶ μτγν.
Ἔν-τιμος· 1) Κρής, ἀρχηγὸς ἀποικίας ἐν
Γέλῳ τῆς Σικελίας Θουκ. 2) Γορτύνιος Ἀθην.
Ἔν-τιμότης, ἡ, τιμῇ, ἀξία Ἀριστοτ.
ῤητ. 2, 15, Σχολ. Αἰσχ. Πέρο. 4, ἱπποβο.
Ἔν-τιμῶς τιμῶ Βασιλ. Δ. 1, 13, ἱπποβο.
Ἔν-τινάγωμα, τό· τὸ ἐκ τινος ριφθὲν Σχολ.
Ὀδ. ρ, 231, Ὀ.
Ἔν-τιναγμός, ὁ· τὸ ἐπὶ τινος ὠθεῖν μτγν.
Ἔν-τινάσσω· ἐντός τινος, ἐπὶ τινος ὠθῶ,
χτυπῶ -δοκῶν Δ. Λαερ. 6, 42 καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἔν-τιτόν· ἐνδοκον Πουχ.

- Ἐν-τμήγω, ἑπ. ἐντὶ ἐντέμνω (πρόλ. τμήγω) ἐντμήσας Νικ. π. Ἀθην. 5, 72, concido.
 Ἐν-τμήμα, τό· τὸ ἐντός κοπὴν ἔσεν κυν. 2, 8, incisura.
 Ἐν-τμήσεις, ἡ· τὸ ἐντός κόπτειν, τὰ ἔγνη τῶν ἀμασίων Ἀπολλ. λεξ. ἴδ' ἀρματροχίη.
 Ἐν-τοίχιος, 2' ὁ εἰς τὸν τοίχον - γραφαί = τοιχογραφία Δ. Ἀλ. ἑπτ. 16, 6.
 Ἐν-τόκος, 2' γεννῶν Λυκοφ. 185, gravida.
 Ἐν-τολεύς· ἐντολή Π. Δ.
 Ἐν-τολή, ἡ· παραγγελία, διαταγή Πινδ. ἀποσπ. 167, Αἰσχ. Πρ. 15, Σοφ. Αἴ. 564, Εὐρ. Πρ. 1278 «κατὰ τὰς τοῦ ξένου ἐντολὰς» Πλάτ. Χαρμ. 157, Ξεν. Κυρ. 2, 4, 30 καὶ οἱ ἐρεῖ. Πολλὰκ. ἐν τῇ Ν. Δ. τὸ πρόσταγμα «ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι» = κατ' ἐντολὴν δι' ἄλλου τινὸς ἀπολογ. Λουκ. εἰς. 10.
 Ἐν-τολμαῖω· τολμαῖω ἐν τινι Σουῖδ. αὐδα.
 Ἐν-τόμος, 2' εἰς τὴν τολμηρὴν Ἐπιφραν.
 Ἐν-τόλο· φύλαξ, ὁ· τὰ παραγγέλματα τοῦ νόμου ἐκτελεῖν Ἀντισχ. Πανδέκτ.
 Ἐν-τομή, ἡ· τὸ ἐντός κόπτειν, κόψιμον μέσα Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 4, 1, Θεοφρ. καὶ ἄλλ. σχόλια, χάσμα «τόπος κρημνοῖς συγκαλειόμενος εἰς στενὴν ἐντομήν» Δ. Σικ. 1, 32, incisura.
 Ἐν-τόμα, τό· ἐντομα, μικρὰ ζωῖα Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 158.
 Ἐν-τομία, ὁ· ἐντομοί, ἐκτομοί, ἀρ. λεξ. περὶ ζῴων Σχολ. Ἰλ. ι, 539, insectus.
 Ἐν-τομία, ἰδος, ἡ· τὸ ἐντός κόψιμον, ἐντομή Ὁ.
 Ἐν-τομός, 2' ἐντός κομμένος, κατακομμένος· ἀ) ζῶα, ἐντομα Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 4, 1 καὶ οἱ ἐξ. 6) σπείρια, θύματα, πρὸ πάντ. νεκρικαὶ θυσίαι Ὀρρ. Ἀργ. 566 καὶ συχνὰ πρόλ. Σχολ. Ἀπολ. Π. 1, 587 «διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτρίβονται τὰς κεφαλὰς» καὶ εἰς πανηγυρικὰς ὁρκοδοσίας καὶ ἄλλα συμβάντα «ἐντομα ποιεῖν» = θυσιαῖς Ἦρ. 2, 119, 7, 191 «ἐντομα θύειν» Ἀντ. Λιβ. 37. Κατ' ἄλλ. ἐντομα = ἐκτομοί, ἐκτομοί, θυσιαζόμενα εἰς τοὺς γηθύνους θεοὺς Σχολ. Ἀπολ. Π. Ἐν-τόνεια, ἡ· ἐντομαί, ἐπιτομαί, ἑπ. intentio.
 Ἐν-τόνιον, τό· ὄργανον, δι' οὗ ἐντείνονται οἱ καταπέλται ἀρ. μαθ.
 Ἐν-τόνος, 2' ἐντονωμένος, ἐντεταμένος, συνθῆ. σφοδρός, δῆς· σπλάγγνον Εὐρ. Ἰππ. 117, δι. γρ. εὐτονος, σφοδρὰ ψυχὴ - καὶ δριμύς Πλάτ. Θεαιτ. 173 ὁ Ἀριστ. οὕτω καλεῖ τὴν τῶν Ἀχαρνέων Μούσαν, Ἀχ. 640. - γνώμη = γνώμη ἣν ὑπερασπίζονται σφοδρῶς Ἦρ. 4, 4' - καὶ σφοδρὸς Πλούτ. Τιβ. Γραχ. 2' ὁ ἐντονωτάτος αὐτοῦ ἐχθρός, Ποπλ. 1' - εἰρεσία = σύντονος Ἀπολλδ. 1, 9, 22' «ἐντονωτέροις (ὁ Βέκκ. εὐτ.) καὶ μεῖζονι λιθοδόλοις» Πολυδ. 8, 7, 2. Παρὰ Πλάτ. νόμ. 12, 945 εὐρηται εἰς τὰ χειρόγρ. τὸ οὗς. ἐντονος ἀντὶ τοῦ κρινέου τόνου· ἐπὶρ. ἐντότως = συντόνως, μετὰ ζήλου Θουκ. 5, 70' - ζητεῖν Πλάτ. πολ. 7, 528' - λέγειν Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 23' καὶ μέγν. intentus.
 Ἐν-τοπίζω· εἶμαι ἐντόπιος· ἀρ. λεξ.
 Ἐν-τόπιος, 3' ὁ εἰς τὸν τόπον, ἐντόπιος, ἀντιθ. ἐκτόπιος· «θεοὶ ἐντόπιοι» Πλάτ.

- Φαίδρ. 262' - πόλεμοι = ἐκτόμοι πρόλ. Δ. Ἀλ. 8, 83 καὶ ἄλλ. μέγν.
 Ἐν-τόπος, 2' τὸ ἀνωτ. Σοφ. Οἱ. Κ. 1457' ἀντιθ. ἐκτοπος, ἐξεδρός, Φιλ. 212, καὶ αὐτὸ 1156 «ὡς λῶσται τῶν πρὶν ἐντόπων» Σχολ. πλῆσι πάντων = ἐκείνων οἵτινες πρότερον ἦσαν ἰδὼ Πλάτ. νόμ. 8, 818 καὶ ἄλλ.
 Ἐν-τορεῖω· ἐρεολάπτω, ἐντός ξύνω, περὶ γλυπτικῆς ἐργασίας εἰς ξύλον ἢ μέταλλον Ἀθην. 5, 210, μέγν.
 Ἐν-τορευῶ· ἐντός τορνεῶν Πλούτ. ἡθ. 164, συχνὰ δι. γρ. τοῦ προηγ.
 Ἐν-τορνος, 2' τορνεύμενος, στραγγυλωμένος· σφαῖρα, -κύκλος Πλάτ. νόμ. 10, 828' Ἀριστοτ. π. οὐραν. 2, 4' ἐπὶρ. ἐντόρνος μέγν.
 Ἐντος, τό, ἐν. τοῦ ἐντα (ὅπερ εἶδ.) μόν. Ἀρχιλ. 51.
 Ἐν τὸς (ἐν)· μέσα· «ἐντὸς ἐργεῖν» = ἐντὸς κλείειν Ἰλ. 6, 845 καὶ συχνὰ· «τῆνός δὲ κηρύλλος ἐντὸς ἐργεῖν» Ἦρ. ἑρ. 267' «τρομέοντα δὲ οἱ φρένες ἐντὸς» Ἰλ. κ. 10' «ἐντὸς δὲ χαρδία στένει» Αἰσχ. ἑπτ. 951, καὶ μετὰ γενήτης συχνὰ προηγεῖται· «τείγας ἐντὸς κατὰ ἐπὶ δὲ ἰόντας» Ἰλ. κ. 380, καὶ πολλὰκ. «παῖ γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς ζώης» Αἰσχ. Εὐρ. 577' καὶ συχνὰ· «πέπλων ἐντὸς» Εὐρ. ἰκ. 1013' «ἐντὸς ἡ ἔξωθεν ὁμοῖον», Μηδ. 353, ὡς συχνὰ «ἐντὸς πέτρων, ὁμοῖον». Ἐπὶ δὲ μετὰ κινήσ. σημασι. Τρω. 12, καὶ περὶ πανταχοῦ εἰς τὸ ἐξωθεν ἀντιθέτω. Θουκ. 7, 36' «μήτ' ἐντὸς εἶναι τινας, μήτε ἔξω» Πλάτ. Παρμ. 138' «οὐδ' ἐντὸς πολλοὺ πλησιάζειν», οὐδὲ μακρόθεν, συμπ. 195' «ἐντὸς πολλοῦ γωρῶς οὐκ ἦν τῆς πόλεως πελάσαι» Θουκ. 2, 77' «ἐντὸς βέλων» ἐντὸς βολῆς βέλους Ξεν. Κυρ. 1, 4, 23, ὡς καὶ «ἐντὸς τοφύματος» = ὡς ἐκεῖ· «πὺς φθάνει τὸ βέλος Εὐρ. Πρ. μ. 991' καὶ μετ. «ἐντὸς φιλέματος» Πλούτ. Ἀγαστ. 11' «ἐντὸς τεύχεος μάχεσθαι» Ἰσοκ. 4, 116' «ἐντὸς ὅρων Ὀρακλείων» Πλάτ. Τιμ. 25, 00' «ἡ ἐντὸς στηλῶν θάλασσα», ἡ ἀπλῶς· «ἐντὸς θάλασσα» = ἡ Μεσόγειος θάλασσα. Ἐπὶ γρ. νόμου, «ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου» Ἀντισχ. 5, 69' - τῆς ἡλικίας Λυσ. 2, 50, Πλάτ. Τιμ. 18' «ἐντὸς ἔκιστον ἡμερῶν», ὡς καὶ παρ' ἡμῶν Θουκ. 4, 39 κ. ἄλλ. Περὶ ἀριθμοῦ, «ὅσα ἐν τὸς δραχμῶν πενήτηκοντα» = κάτω τῶν 5 δραχμ. Πλάτ. νόμ. 12, 953' «ἐντὸς ἐξήκοντα ἐτών γεγονῶτα» = κάτω τῶν ἐξήκοντα ἐτών Δημ. 43, 62, εἰς τὸν νόμον. Ἐπὶ συγγενείᾳ «οἱ ἐντὸς ἀνεψιότητος» = οἱ ἐξαδελφοὶ Πλάτ. νόμ. 9, 871' ἡ πλησιέστερα τῶν ἐξαδελφῶν εἰς τὴν συγγενεῖαν Δημ. 43, 57' «ἐντὸς ἀνεψιότητος», ἀντὶ 62, εἰς τὸν νόμον· «ἐντὸς ποιεῖν» = εἰσάγω Θουκ. 7, 5 καὶ συχνὰ· «ἐντὸς πλαισίου ποιησάμενοι» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 16' «ἐντὸς γίγνεσθαι» = εἰσέρχεται, συχνὰ μετὰ «ἐντὸς ἑαυτοῦ» = ἐρχομαι εἰς τὸν ἑαυτοῦ μου· «τὸ νοῦ μου Ἦρ. 7, 47' «ἐντὸς ἑαυτοῦ γίγνεσθαι» = συλλογίζομαι, 1, 119' «ἐντὸς ὧν» = ὧν εἰς τὸν νοῦν του Δημ. 34, 49 καὶ συχνὰ· «ἐντὸς λογισμῶν εἶναι» = εἶμαι εἰς τὸν λογικὸν μου Πλούτ. Ἀλεξ. 32' ἐπὶ δὲ «ἐντὸς μανίας, μέθης» = εἶμαι μανιώδης, μεθύσμε-

μαί. Ἀθ. 12, 523. μτφ. «κονδύλους ἐντρίβειν τινα» = δίδω βράσιμα Λουκ. Πρ. 10, Πλουτ.
Ἄλκ. 8. Καί μεσ. «κακόν τι ἐντρίβεσθαι» = βλάδην προένω, κακόν κάμνω Λουκ. Θε. διαλ. 20, 2. ὡς καί -πληγὰς τινα Δ. Ἄλ. 7, 45 καί συχνά, ἐντός τινος κατατρίβω Νικ. θηρ. 527. Παρ' Ἀριστ. εἰς ἔννοιαν κακέμψατον - τὰς πυγὰς - παιδία κατασιγόνω, βiatr. 1070, inturo.
Ἔν-τριμμα, τό· τὸ ἐντός τριβέν, πρὸ πάντ. χρώμα Πλουτ. Κράσ. 24, Πολυδ. 5, 101.
Ἔν-τριπτέον· πρέπει νὰ ἐντρίβῃ τις Κλ. Ἄλ. παιδ. 3, 11.
Ἔν-τριπτόν· τριπλοῦν, μὲ τρεῖς κλωσταῖς Νικητ. σ. 143.
Ἔν-τριτωνίζω, ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἱππ. 1189 κωμ. σχηματισθεῖσα λέξ. μεθ' ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸ τρία καὶ Τριτογένεια, φροντίζω ὥστε εἰς τὴν ἀνάμειξιν τοῦ οἴνου μὲ τὸ ὕδωρ νὰ ληφθῶσι τρία μέτρα ὕδατος καὶ δύο οἴνου.
Ἔν-τρίχως, 2' α) ἔχων τρίχας Αἰνιγμ. 23 (14, 62) 6) τὸ ἐντριχὸν κατὰ τοὺς ἀρ. λεξ. εἶδος· φενάκης, ψευδεῖς τρίχες π. Πολυδ. 2, 30.
Ἔν-τρίχωμα, τό· ὃ τριχωτὸς κύκλος τῶν βλεφάρων Πολυδ. 2, 69· κόσκινον ἐκ τριχῶν Πλουτ. ζητ. φυσ. 3.
Ἔν-τρίχωςις, ἡ· βλεφαρίς Βουχ.
Ἔν-τριψίς, ἡ· τὸ ἐντός τρίβειν, πρὸ πάντ. -χρώματος = τὸ χρωματίζειν Ξεν. Κυρ. 1, 3, 2 καί μτγν. Ἠλιοδ. 6, 11· αὐτὸ τὸ χρώμα Ἀλ. Π. Ἰσ. 12, 1, infraticio.
Ἔν-τρομή, ἡ· τρόμος Γρ. Νυσ.
Ἔν-τρομος, 2· τρέμων, τρομαγμένος Ν. Δ. Πλουτ. Φαβ. 3 καί ἄλλ. μτγν. ἀντίθ. ἄτρομος· ἐπίρ. -ως μτγν. remens.
Ἔν-τροπάδην ἐναλλάξ μεταβολὴ χειρῶν.
Ἔν-τροπαλίζομαι, μόν. μετγ. τοῦ ἐν, συχνὰ στρέφομαι, ὅπως βλέπω εἰς τὰ ὀπίσω Ἠλ. ζ, 496, πρὸ πάντ. περὶ τῶν βραδέως ἐκ τῆς μάχης ἀποχωρουμένων, οἵτινες εἰσὶτε συχνὰ στρέφονται κατὰ τοῦ καταδιώκοντος· ἔχ-θροῦ, λ, 547, Ἀπολ. Ρ. 3, 1222, converterio.
Ἔν-τροπή, ἡ (πρὸβλ. ἐντρέψασθαι)· τὸ νὰ ἐρχεται τις εἰς τὸν νοῦν του, ἔντροπή Ν. Δ. τὸ πρὸς τὴν στρέψειν, συλλογίζεσθαι, προσοχὴ, φροντίς· ἔχειν τινὸς Σοφ. Οἶ. Κ. 300, Πολυδ. 4, 52, 2, rudefactio.
Ἔν-τροπηματικὸς, 3· δεινός· Ἀπολ. λεξ. Ὁμ.
Ἔν-τροπία, ἡ· ἐντροπή Ἰπποκρ. «δύλοι· ἐντροπία» = πανοῦργοι στρατοί, βιβδιουργοί καὶ δόλοι Ὁμ. θυν. Ἑρμ. 245.
Ἔν-τροπίας, ὁ· τροπίας, ἐντετραμμένος, συχνὰ δι. γρ. ἀντὶ ἔντροπίας.
Ἔν-τροπικός, 3' αἰδήμων Ἠρώδ. ἐπιμ. σ. 28· ἐπίρ. -ως Γρ. Νυσ.
Ἔν-τροπον, τό· γυναικεῖον κόσμημα Πολυδ.
Ἔν-τροπόω· δένω τὴν κώπην μέσα εἰς τὸν τροπώτηρα Ἀγαθ. 5, 22.
Ἔν-τροφος, 2· ἐντός τινος θρεμμένος, ἐντε-θραμμένος· ὅλη = εἰς τὸ δάσος Ἀπολ. Ρ. 1, 1117· αἰγιαλῶν Ἀντιφιλ. 41 (9, 242)· μτφ. «παλαιὰ ἐντροφὸς ἀμέρα» Σοφ. Αἴ. 613, ἥγουν γέμων ὁ Σχολ. «πολυετής καὶ μέγας τῶν ἐν ἐνθροφίᾳ ἐντροφον» = μὲ φροντίδας εἰς τὴν ἀθλιότητα, Οἶ. Κ. 1364, ὁ Σχολ.

ἐνέχουρας· ὁ Σαλαμίνος ἐντροφος = μα της Σαλαμ. Εὐρ. Ι. Α. 288· πρὸς στοτ. π. Δ. Λαερ. 5, 8, ianuitritus.
Ἔν-τροχάζω· ἐν κύκλῳ τρέχω Ἔν-τροχάω· τὰς σταφυλὰς εἰς τι εἰς τὴν Μοῖρ. ἐν λ. ἀργυρός, vindemio
Ἔν-τροχηφάνιον· ὁ δεύτερος οἶνος τροχηφάνιον κατὰ Πολυδ. λέγεται.
Ἔν-τροχος, 2' ὁ μὲ τρύχα, κατα-
Ἰππιατρ.
Ἔν-τροχλίζω, ἡ ἐντροχλίζω· ἐμβοα-
ρίζω εἰς τινα τι, τινι τι Ἀριστ. Θεσ. 341, ἡ
Ἔν-τροχάω· εἰς τι τρυφῶ, δεικνύομαι
τοῦ ἡ τρυφῆ, ἀπολ. Ξεν. Ἑλλ. 4
- ἡδοναίς Δ. Σικ. 19, 71· ἐν τινι
65, 20, εἰς τι εὐχαριστοῦμαι, τινι
3, 5, 4· «κόμαι ἐντροφῶν ἀνέμοις»
13, 608· εἰς τινα τὴν ἀκολασίαν μου
ἀφουδίζω, ἐμπαίω· ἐντροφῆς πε-
Εὐρ. Κυκλ. 588, Λουκ. μισθ. σ.
Παθ. μὲ μεταχειρίζονται σκωπτικῶς,
ενὼς Πλουτ. Λυσ. 6.
Ἔν-τροφῆρος· ἐντροφῆς Δ. Χρυσ.
Ἔν-τροφήμα, τό· εἰς ὃ, τι τις ἐντρο-
πεται Φίλων.
Ἔν-τροφῆς, 2' τρυφηλός, ἀδρός
4. 85, luxuriosus.
Ἔν-τροφῆσις, ἡ· τρυφή Θεοδ. Προδ.
Ἔν-τροχόμα· γίνεσθαι βάρος, ὄχλ-
τινα, τινι Δ. Κρά. 38, 46.
Ἔν-τρογῶν· ἐντός τινος τρώγω, περ-
πρὸ πάντ. κατεσπευσμένος Ἀριστ. ἡ
καὶ ἄλλ. κωμ. εἰς τὸν ἀδρ. «κάρω
γῆν» Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 2, 56 κα
περὶ ἐπιδορπίων καὶ λιγνευμάτων, τινι
μισθ. σουν. 24, ὡς καὶ Πλουτ.
Ἔν-τυγχάνω· τυχαίως εὗρισκω τ
συναπαντῶ, εἰς τι περιπίπτω· «
κακοί» Σοφ. Αἴ. 428· «μή φύλαξιν ἡ
Εὐρ. Ρήρ. 570, Ἀριστ. νεφ. 689, 6
5 καὶ συχνά ὡς καὶ οἱ ἑπείτα· συ-
περὶ ἀνθρώπων, πρὸ πάντ. μετὰ τινος
μετ' αὐτοῦ συναναστρέφομαι, ὅτε
τοῦ τυχαίου ὅπως διόλου ἐξαρτιν
Πλάτ. συχνά «κατ' ὅψιν ἐντυχεῖν τινι
πρόσωπον μετὰ τινος συναναστρέφομα
Λουκ. 1' ἐντυχὼν ἐπισκεψάμενος τοῖς πρεσβ.
διαπραγματευθεῖς, Τιμολ. 10. «Εἰς
συναυσίαν, Ρωμ. 5 καὶ συχνά ἀπολ.
τυχῶν» = ὁ τυχαίως εἰς τι ἐρχόμενος,
τοῦ τυχῶν Θουκ. 4, 132· ἔτι δὲ ἐν
Πλάτ. Ἄλκ. Β'. 144, κ. ἄλλ. Πε-
μάτων, -διαγρίμμασι, πολ. 7, 51
γοίς, 6, 498· - βιβλίῳ = περιέρχεται
χειρὰς μου βιβλίον, συμπ. 177· ἐντ.
νεὶ ἀναγινώσκω Λουκ. Δημ. ἐγκ. 27,
καὶ ἄλλ. μτγν. συχνά Ἠρώδ. 1,
12, 2· «οἱ ἐντυγχάνοντες» = οἱ ἀναγ-
τες Πολυδ. 1, 3, 10 κ. ἄλλ. «τάφ-
τυχον» = ἀπλήντησαν τάφους, ἐνέπ-
αυτός· Ξεν. Ἀν. 2, 3, 10· -λόφω,
καὶ συχνά «κεραυνός, οἷς ἀν ἐντόχην
κρατεῖ», ἀπομν. 4, 3, 14· ἔτι δὲ μετ
κλήσεων πρὸς τινα στρέφομαι· «ἐνέπ-

θεῖν = παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν Πλουτ. Πομπ. 55 καὶ συχνά Ἐτι δὲ μετὰ τοῦ ὅπου. Ἄγης. 26. ἔντευγθεὶς ὑπὲρ τίνος = παρακληθεὶς, Κάτ. πρ. 9. — περὶ τίνος Πολυδ. 4, 76, 9. ἔτι δὲ μετὰ γεν. «τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυγῶν Ἀσκληπιδῶν» Σοφ. Φιλ. 1317. Ἠρ. 4, 140, incido.

Ἐν-τυλίσσω ἐντὸς τυλίσσω = ἐν ἱματίοις ἐντετυλίχθαι, νεφ. 983. «αὐτὴν ἐντυλίξασα» Ἀριστ. πλ. 692, Ματθ. 27, 59.

Ἐν-τύλω = ἐντὸς τίνος σκληρύνω, παράγω τύλους, κοιν. κίλους.

Ἐν-τύμθευσις, ἢ ἔνταρσις, ἢ ἄνδρ. Κρητ. Ἐν-τυμθεύω = ἐντὸς τίνος θάπτω, πρὸ πάντ. Μτρ. Φίλων serelio.

Ἐν-τύμω, καὶ ἐντύμω συνήθ. μόν. ἐν παρατι. μέλ. ἐντύμω, ἀορ. ἐν-τύμω (πρὸς ἐντύμω) παρασκευάζω, ἐτοιμάζω = ἵπποις = τοῦς ἵππους ζεύγω Ἠλ. ε, 720. «ἐντύμω» ἵπποις ἀμασσίν» Εὐρ. Ἰππ. 1183. «αὐτὸν = τὴν κλίνην ἐτοιμάζω Ὀδ. ψ, 289 «δέσας τινί» = τὸ ποτήριον διὰ τινος παρασκευάζω, ἀναμύνω Ὀδ. καὶ ὅθ. Ἠλ. ι, 203. «διότι» = τραγοῦδι ἀρχίζω Ὀδ. μ, 183. «εὐ ἐντύμωσαν ἐς αὐτὴν» = ἀφ' οὗ εἰς καλῶς κοσμήσει αὐτήν Ἠλ. ε, 102. — Ζήτην = ἐξοπλίζω Πινδ. Π. 4, 181. «ἐντύει οἱ ἄεθλον» Ἀπολ. Ῥ. 1, 16. — ὁ-τύσασθαι = ὑπόσχεσθαι ἐκπληρῶν, 7, 737. — λέ-γος, 3, 40, Μοσχ. 2, 16 καὶ ἄλλ. μτρ. «ἐ-πεί κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει» = αὐτὸν παρορμᾷ Θεογ. 196, Πινδ. Ὀ. 3, 29. ἔτι δὲ μετ' ἀπαρ. «ἐντυεν γάρμου κράτειν τε-λευτάν», Π. 9, 68. Μίσο. ἐξοπλίζομαι, ἐτοι-μάζομαι «ὅρα τάγματα ἐντύει» Ὀδ. ζ, 33 ὡς καὶ «ἐς γορὸν ἐντύεισθε» Καλλ. Ἄ-πολλ. 1. 8. Συνήθ. δι' ἱματίων παρασκευά-ζω, φροντίζω, πρὸ πάντ. «—δαίτα, —δεσπνόν, —ἀριστον Ὀδ. γ, 33, ο, 500, π, 2 καὶ συ-χνά γεῦμα παρασκευάζω» —ἀμμενον = παρα-σκευάζω τὰ ἀπαιτούμενα Ἠσ. ἔρ. 630. —ἐρε-μὸν Ἀπολ. Ῥ. 1, 1189. —ὕποσχεσθαι = τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐκτελῶ, 3, 510 καὶ συχνά. Παθ' παρ' Ἀπολ. Ῥ. 1, 235 «ὄσσα περ ἐν-τύ-νονται νῆες» = μετὰ τὰ ὅποια ἀρμυτώνονται τὰ πλοῖα, instinto.

Ἐν-τύσας = ὁμοσχεσθαι ἐκπληρῶν, 7, 737. — λέ-γος, 3, 40, Μοσχ. 2, 16 καὶ ἄλλ. μτρ. «ἐ-πεί κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει» = αὐτὸν πα-

ρορμᾷ Θεογ. 196, Πινδ. Ὀ. 3, 29. ἔτι δὲ μετ' ἀπαρ. «ἐντυεν γάρμου κράτειν τε-λευτάν», Π. 9, 68. Μίσο. ἐξοπλίζομαι, ἐτοι-

μάζομαι «ὅρα τάγματα ἐντύει» Ὀδ. ζ, 33 ὡς καὶ «ἐς γορὸν ἐντύεισθε» Καλλ. Ἄ-πολλ. 1. 8. Συνήθ. δι' ἱματίων παρασκευά-

ζω, φροντίζω, πρὸ πάντ. «—δαίτα, —δεσπνόν, —ἀριστον Ὀδ. γ, 33, ο, 500, π, 2 καὶ συ-χνά γεῦμα παρασκευάζω» —ἀμμενον = παρα-

σκευάζω τὰ ἀπαιτούμενα Ἠσ. ἔρ. 630. —ἐρε-μὸν Ἀπολ. Ῥ. 1, 1189. —ὕποσχεσθαι = τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐκτελῶ, 3, 510 καὶ συχνά.

Παθ' παρ' Ἀπολ. Ῥ. 1, 235 «ὄσσα περ ἐν-τύ-νονται νῆες» = μετὰ τὰ ὅποια ἀρμυτώνονται τὰ πλοῖα, instinto.

Ἐν-τύσας = ὁμοσχεσθαι ἐκπληρῶν, 7, 737. — λέ-γος, 3, 40, Μοσχ. 2, 16 καὶ ἄλλ. μτρ. «ἐ-πεί κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει» = αὐτὸν πα-

ρορμᾷ Θεογ. 196, Πινδ. Ὀ. 3, 29. ἔτι δὲ μετ' ἀπαρ. «ἐντυεν γάρμου κράτειν τε-λευτάν», Π. 9, 68. Μίσο. ἐξοπλίζομαι, ἐτοι-

μάζομαι «ὅρα τάγματα ἐντύει» Ὀδ. ζ, 33 ὡς καὶ «ἐς γορὸν ἐντύεισθε» Καλλ. Ἄ-πολλ. 1. 8. Συνήθ. δι' ἱματίων παρασκευά-

ζω, φροντίζω, πρὸ πάντ. «—δαίτα, —δεσπνόν, —ἀριστον Ὀδ. γ, 33, ο, 500, π, 2 καὶ συ-χνά γεῦμα παρασκευάζω» —ἀμμενον = παρα-

σκευάζω τὰ ἀπαιτούμενα Ἠσ. ἔρ. 630. —ἐρε-μὸν Ἀπολ. Ῥ. 1, 1189. —ὕποσχεσθαι = τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐκτελῶ, 3, 510 καὶ συχνά.

Παθ' παρ' Ἀπολ. Ῥ. 1, 235 «ὄσσα περ ἐν-τύ-νονται νῆες» = μετὰ τὰ ὅποια ἀρμυτώνονται τὰ πλοῖα, instinto.

Ἐν-τύσας = ὁμοσχεσθαι ἐκπληρῶν, 7, 737. — λέ-γος, 3, 40, Μοσχ. 2, 16 καὶ ἄλλ. μτρ. «ἐ-πεί κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει» = αὐτὸν πα-

ρορμᾷ Θεογ. 196, Πινδ. Ὀ. 3, 29. ἔτι δὲ μετ' ἀπαρ. «ἐντυεν γάρμου κράτειν τε-λευτάν», Π. 9, 68. Μίσο. ἐξοπλίζομαι, ἐτοι-

μάζομαι «ὅρα τάγματα ἐντύει» Ὀδ. ζ, 33 ὡς καὶ «ἐς γορὸν ἐντύεισθε» Καλλ. Ἄ-πολλ. 1. 8. Συνήθ. δι' ἱματίων παρασκευά-

ζω, φροντίζω, πρὸ πάντ. «—δαίτα, —δεσπνόν, —ἀριστον Ὀδ. γ, 33, ο, 500, π, 2 καὶ συ-χνά γεῦμα παρασκευάζω» —ἀμμενον = παρα-

σκευάζω τὰ ἀπαιτούμενα Ἠσ. ἔρ. 630. —ἐρε-μὸν Ἀπολ. Ῥ. 1, 1189. —ὕποσχεσθαι = τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐκτελῶ, 3, 510 καὶ συχνά.

Παθ' παρ' Ἀπολ. Ῥ. 1, 235 «ὄσσα περ ἐν-τύ-νονται νῆες» = μετὰ τὰ ὅποια ἀρμυτώνονται τὰ πλοῖα, instinto.

Ἐν-τύσας = ὁμοσχεσθαι ἐκπληρῶν, 7, 737. — λέ-γος, 3, 40, Μοσχ. 2, 16 καὶ ἄλλ. μτρ. «ἐ-πεί κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει» = αὐτὸν πα-

ρορμᾷ Θεογ. 196, Πινδ. Ὀ. 3, 29. ἔτι δὲ μετ' ἀπαρ. «ἐντυεν γάρμου κράτειν τε-λευτάν», Π. 9, 68. Μίσο. ἐξοπλίζομαι, ἐτοι-

ματα ἐφίδια δύο ἐνετύπου» Δ. Κασ. 47, 25. ἔτι δὲ περὶ ζωγραφικῆς Παλλ. 93 (Πλαν. 282) —νόμισμα Πολυδ. 3, 86. Μίσο. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. «πρὸς τὸν Φιδῶν τὸ αὐτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι» Ἀριστοτ. κόσμ. 6 καὶ μτρ. impressio.

Ἐν-τύπωμα, τό· τὸ ἐντυπωθέν, ἐγγρα-γὸν Φιλοστρ. 61. Ἀπολ. 2, 11 καὶ ἄλλ. μτρ. sculptura.

Ἐν-τύπωσις, ἢ· τὸ ἐντυπώνειν, ἐγγρατί-ταιν Θεοφρ. καὶ μτρ. παρὰ Πολυδ. 2, 13. τὸ ἀφρον τοῦ ὄψου, ἢ ὁμοκατόλη.

Ἐν-τυπώτης, ὁ· τυπογράφος ἢ χαλκο-γράφος Ἀρσεν. ἐπιστ. impressor.

Ἐν-τύραννεσθαι ὑπὸ τύραννον ζῶ Κικ. Ἀττ. 2, 14.

Ἐν-τύρος, 2· ὑπερήφανος Τατιαν. λογ.

Ἐν-τύρω = ἐντὸς τίνος κάρνω νὰ ὑπεκαί-εται, νὰ καπνίσῃ Ἀριστ. σφ. 459 Παθ. ἐντὸς τίνος καπνίσω, χρυσοκαίω μτρ.

Ἐν-τυχαλός = ἐντυκτική Ἦσυχ.

Ἐν-τυχα, ἢ· ἐντυφία, διάλογος Πλουτ. π. δαιμ. Σωκρ. 13. κατηγορία Στόδ. ἀνθ. 13, 28, ἐκκλ. comperies.

Ἐν-τυχῆται, οἱ· ἀρετικοὶ τίνος Κλ. Ἀλ. στρωμ. 7, 17.

Ἐν-τυφίω = ἐντυφίω (Κρητικ.) Ἦσυχ.

Ἐν-τύω = ἐντύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

Ἐν-τύω, ὁδ· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἄλλως Ἐν-τύω.

κυνηγῶν, ἀλιεύς Πλατ. νόμ. 7, 824.
 Ἐν-υγρο-θηρικός, 3' ἀνέκων εἰς τὸ ὑγρὸν
 κυνήγιον, τὴν ἀλιεῖαν Πλατ. σοφ. 220.
 Ἐν-υγρός, 2' ὑγρός· ἔτος Ἀριστοτ. Ζ. I. 6, 15' — καρποὶ Δ. Σικ. 12, 58 καὶ ἀλλ.
 μτγν. humidus
 Ἐνυδρᾶ' πόλ. Συρίας Στραβ.
 Ἐν-υδρῆω' καθυγραίνω Ἑρωτιαν.
 Ἐν-υδρία, ἡ' πλησμονὴ ὑδάτων, δι. γρ.
 ἀντὶ εὐδρία.
 Ἐν-υδρίας, ὁ, ἀνεμός· ὁδὲλλα μετὰ βρο-
 γχῆς Καλλ. ἀποσπ. 35.
 Ἐν-υδρίας ἐνυδρίας λαμβλ. καὶ ἀλλ. aquatilis.
 Ἐν-υδρίς, τοῖς, ἡ' 2, 72, ἡ' ἐνυδρίς, ἰδός,
 ἡ' βόδρα, ὅρις τις Ἀριστοτ. Ζ. I. 8, 5.
 Ἐν-υδρό-βιος, 2' εἰς τὸ ὑδρὸν ζῶν' — χήνες
 Φιλιστ. 10 (6, 231).
 Ἐν-υδρος, 2' ὁ εἰς τὸ ὑδρὸν α') ὑδατος
 πλήρης· — τεύχος Αἰσχ. Ἀγ. 1099, περὶ τοῦ
 λουτήρος· — νάματα, — λίμνη Εὐρ. Φων. 659,
 ἰων 872' — γυρίων = τόποι ἔχον πολλὸ ὑδρὸν
 Ξεν. Κυρ. 3, 2, 11' τὸ ἐνυδρον = ἑρπονία
 ὑδατος Ἡρώδ. 6, 6, 5' β') εἰς τὸ ὑδρὸν
 ζῶν' — Νύμφαι = νύμφαι τῶν ὑδάτων Σοφ.
 Φιλ. 1440' περὶ ζῶων Πλατ. σοφ. 220 καὶ
 συχνὰ εἰς τὸ ξηροβατικὸν ἀντιτίθεται· πολιτ.
 261' — δόναξ Ἀριστ. βατρ. 231' ὁ ἐνυδρος =
 ἐνυδρίς, λέγει ὁ Βοιωτὸς Ἀλ. 880.
 Ἐν-υδρόω' ἐνυδρον καθιστῶ' ἐνυδρώθην =
 ὑδροπικρὸς ἐγένετο Πουγ.
 Ἐνύει' ἐνδον Λάκωνες Πουγ. ἱσ. ἐνται.
 Ἐνύειον, τό' ναὸς τῆς Ἐνυεύς, κ. τοῦ Ἀρεως
 Ἐνυεύς· βασιλεὺς Σκόρου Ἰλ.
 Ἐν-ὄλ' ἰζω' καθαρίζω Πουγ.
 Ἐν-ὄλος, 2' ὄλικός· μτγν. «τὰ πάθῃ λόγοι
 ἐνυλοὶ εἰσιν» Ἀριστοτ. Ζ. I, 1, 1, ἀντιθ.
 ἄλλος· ἐπὶρ. ἐνύλως Ἰαμβλ.
 Ἐνύλος· βασιλεὺς Βύδλου Ἀρρ.
 Ἐν-ὀμενδ-οπερμός, 2' ἔχων τὸ σπέρμα
 εἰς ἓνα ὀμένα Θεοφρ. I. Φ. 8, 3, 4.
 Ἐν-ὀπαρχτος, 2' ὀπαρχτός· Δ. Ἀρεοπ.
 Ἐν-ὀπαρξίς, ἡ' ἐν τινι ὀπαρξίς Κλ. Ἀλ.
 Ἐν-ὀπ-ἀρχω· ἐντός τινος ὀπαρχῶ Ἀριστοτ.
 Νικ. 10, 4, 8, φυσικ. 1, 4 καὶ μτγν. insum
 Ἐν-ὀπατεύω' εἰς τι, κατὰ τι εἶμαι ὀπα-
 τος Πλουτ. ἡθ. 297.
 Ἐν-ὀπνιάζω' ὀνειρεύομαι Ἀριστοτ. Ζ. I. 4, 10' συχνὸς μέγ. Ἰπποκρ. Πλουτ. Βρουτ.
 24, ἀποθ. πλθ. Ὁ. somnio.
 Ἐν-ὀπνιάσις, ἡ' ὀνειρον Ἐπιφαν.
 Ἐν-ὀπνίασμα, τό' τὸ ὀνειρον Θεοφρ. Βουλγ.
 Ἐν-ὀπνίασμα ὅς, ὁ' ἐνυπνίασμα Κύριλλ.
 Ἐν-ὀπνίαστίς, ὁ' ὀνειρεύομενος Γεν. 37, 18.
 Ἐν-ὀπνιό-μαντις' βριζόμεντις, ἐνυπνιο-
 μάντις Πουγ.
 Ἐν-ὀπνιον, τό' τὸ καθ' ὅπνον ἐμφανιζόμε-
 νον, ὅψις ὀνείρου, ἰνδαλμα, φάντασμα ὀνεί-
 ρου· «οὗτός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὀνειρος» = θεῶν
 ὀνειρον μοῦ ἦλθε καθ' ὅπνον ὡς φάντασμα
 ὀνείρου Ὁδ. ξ, 495, ἰλ. 6, 56, ἐνθα τὸ ἐνύ-
 πνιον μόν. ἐπηρεματικ. ὅλοι τὴν κατάστα-
 σιν τοῦ κοιμωμένου ἀνθρώπου, ὄνειρος δ' εἶνε
 καθ' αὐτὸ τὸ ἱφαντοῦν (ὡς καὶ κατ' ἐνύ-
 πνιον κατ' ἀντιθ. τοῦ ὕπαρ, Ἀμμων. 1, 11,

150' πρβλ. Ἀριστ. σφ. 1218)· «ὁ
 πνίου» = τὸ φθόν, τὸ εἰκόνισμα, φάντα-
 σμα πνίου· «τίς ἐστι βλάπτει καθ' ὅπνον
 5, 55' «ὅψις ἐμφανὴς ἐνυπνίου» Αἰσχ.
 510' «ἐνυπνίῳ πιδέσθαι» Πινδ. Ὁ.
 «τεκμαίρομαι ἐκ τινος ἐνυπνίου» Πλατ.
 44' «τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλειται» = τὸ ἐν
 ἐξεπληρώθη, ἐξήγηκε, ἐξεδήληνε, γ.
 443' «ἐνύπνιον ἰδέναι», πολιτ. 290' ἐκ
 οὗ τῶν χωρίων ἐξάγεται ὅτι δὲν τῆρ
 διακρίσεις ἦν ὀρίζει ὁ Ἀρτεμίδ. 1, 1 ὁ
 ρος μὲν εἶνε τὸ προαγγέλλον τὸ μέλλον
 ρον, τὸ δὲ ἐνύπνιον ἀνήκει ἀπλῶς εἰς
 ρόν. Ἀμφίβολον εἶνε τὸ «ὅ τὰ ἐνύπνια
 κείῳ γεγραφέως» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 1' με-
 τέον δὲ πιθανώεις ἐνύπνια ἡ' ἐνοικία, insom-
 νια· ὁ πνός· ὁ καθ' ὅπνον, εἰς τὸ ὄνει-
 ρον· φανιζόμενος· φαντάσματα Αἰσχ. Ἐπ.
 «ἐνύπνιος ἦλθε» Ἀρτεμίων. 2 (7, 1)
 παλαιὸ ἐξήγ. τὸ ὀνείρικόν ἐνύπνιον
 ἐνύπνιος, insomnium.
 Ἐν-ὀπνι-ὀδός, 2' ὁμοίος μετ' ὀνείρου
 15, 713' ὁδ. μηδαμύνος Πλουτ. κα-
 μτγν. insomniosis.
 Ἐν-ὀπνιος, 2' ἐνύπνιος, φάντασμα,
 παρὰ Πλουτ. π. δεισιδ. 3, somnialis.
 Ἐν-ὀπνιώ, ἡ' ἐνυπνιώ' εἰς τι κοι-
 μένῳ Νικ. Θερ. 546, indormio.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-γρᾶφος, 2' ἐν τινι ὀπογ-
 μένος μτγν.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-γρᾶφω' ἐν τινι ὀπογράφω-
 βι. Χρυσ.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-δύσμαι (ἦδε ὀδύω)· ἐντός
 πηγαίνω· «λόγοις βλαπτικωτάτοις» =
 τοὺς βασίζεται Σ. Ἐμπ. κ. ῥήτ. 49.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-θλῆκος, 2' ὁ μετὰ ὀποθήκης
 δαυόμενος Μχ. Ψέλλ.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-κείμαι' εἰς τι, κατὰ τι κεί-
 σις Στοβ. ἀνθ. 10, 18.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-κρίτος, 2' ὀποστιγμή· κατ'
 τὸ τέλος τοῦ προτέρου κώλου Σχολ.
 ἐν Β. Ἀν. σ. 758, 16.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-ληπτός, 2' ὁ ἐν ὀπολήψει
 λινικ. 61. Ὑπατ.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-μυχεύω' ἐν τοῖς μυχοῖς
 πτω Ψ. Χρυσ.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-σπρος, ὁ' κἄπως σπρ-
 ημένως Ἰπποκρ.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-στατικός, 3' ὁ ὑπόστασις
 Ἐπιφαν.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-στατός, 2' ἐντός τινος ὀπ-
 νός, ἐντός τινος ὀπαρχῶν Δαμασκην.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-τακτος, 2' εὐπειθής,
 Ἀντιστ. Πανδέκτ.
 Ἐν-ὀπ-ὀ-φαίνω' ἐμφαίνω, φανερώω
 Ἐν-ὀπ-ὀ-φάτω' ἐπὶ τινος πρὸς τὸ ὀπ-
 νώ· «ἐαυτὸν τῇ γῇ» = ἐπὶ τῆς γῆς ἀν-
 πλαγιάζω Φιλοστρ. εἰκόν. 2, 16.
 Ἐν-ὀφάινω' εἰς τι ὀφείνω, ἐνεργῶ
 Ὑρ. 3, 47 καὶ μτγν. Πλουτ. Δημ. 11,
 Ἐν-ὀφάινος, 2' ἐντός ὀφασμένου
 15, 82, intextus.
 Ἐν-ὀφάσμα, τό' τὸ ἐνυφανθὲν Δ.
 17, 70, intextum.

Ἐξ-αγανακτέω· πολύ ἀγανακτῶ, πρὸς
τινα ἴωσ. ἀρχ. 4, 2.
Ἐξ-άγαστος· ἀξιοθαύμαστος Κυριλλ.
Ἐξ-αγγελεῖς, ὁ ἐξαγγελος· ἐκκλ. nuntius.
Ἐξ-αγγέλλω, ἡ γνωστοποιῆσις, τὸ διαλα-
λεῖν ἔξω Ξεν. Κυρ. 2, 4, 23· εἰς τὸ πλ. nuntiatio.
Ἐξ-αγγέλλω· ἐκτὸς ἀναγγέλλω, μηνύω
ὅ, τι γίνεται κατ' οἶκον· «ἐπεὶ ἐξηλθεν, ἐξηγ-
γαίει τοῖς φίλοις τὴν κρίσιν» Ξεν. Ἀν. 1, 6,
5, καὶ ἀντι τοῦ ὑποσημαινομένου, δημοσίᾳ
ἀναγγέλλω Σοφ. Οἱ. Κ. 1395· ἐτι δὲ μέσ.
Οἱ. τ. 148, ὡς καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 532, καὶ
Ἡρ. 6, 10· «-τῷ βασιλεὶ τὰ περὶ τὰ ποι-
μνα» Πλατ. πολ. 2, 359· «ἐκείσε Παν. Κυρ.
2, 4, 17· μετὰ μετγ. ἐξηγγέλη ὁ βασιλεὺς·
δὲροῖζων ναυτικόν, Ἄγηρ. 1, 6 καὶ «ἐξηγ-
γαίει προσιόν τοι τέρπεισμα», Ἑλλ. 7, 5,
10· πρὸ πάντ. καὶ ἔξω διαλαλῶ, προδίδω Ἰλ.
ε, 390· πρὸλ. Ξεν. Κυρ. 6, 1, 42· «εἰς τοὺς
πολλοὺς, Πλουτ. Θεμ. 13, ὀνομαζῶν· «ἐξαγ-
γελλόμενα ὀνόμασι ποικίλοις» Τιμ. Λοκρ.
102· πρὸλ. Πλατ. πολ. 1, 328
Ἐξ-αγγέλλω, τὸ ἀγγεῖλαι, ἐξαγγελος
Εὐστ. ἐρ. α. 230.
Ἐξ-αγγεῖλος, ὁ ἀγγελιαφόρος, ὅστις ἀναγ-
γέλλει ἔξω, τί γίνεται κατ' οἶκον, πρὸ πάντ.
εἰς τὸ θέατρον, δηλοῦντες ὅτι ἀποφεύγει ὁ
ποιητὴς νὰ παραστήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
τῶν θεατῶν, οἷον φόνον Σοφ. Οἱ. τ. πρὸλ.
Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 778. Ἐν γέν. ἀγγελιαφό-
ρος, ἀναγγέλλων τι Θεουκ. 8, 51· «γίγνεσθαι
τινὶ τινος» = εἰς τινὰ τι ἀναγγέλλω Πλατ.
νόμ. 12, 964 καὶ μετγ.
Ἐξ-αγγεῖλῶν καθαρὸν ἀγγελὸν τινα καθι-
στῶ Ἰλ. Χρυσ.
Ἐξ-αγγεῖλος, ἡ ἐξαγγεῖλα Μαξίμ. Σχολ.
εἰς Δ. Ἀρεστ.
Ἐξ-αγγεῖλόν· πρέπει νὰ ἐξαγγέλλῃ τις
Ἀγαθάρχ. π. Φωτ.
Ἐξ-αγγεῖλός, 3' ἐπιτηδεύς εἰς τὸ ν'
ἀναγγέλλῃ, πληροφορῇ, προδίδων Ἀριστοτ.
ἐστ. 2, 6, καὶ μετγ. enuntiativus.
Ἐξ-αγγεῖλος, 2' ὁ ἀγγεῖλθεῖς ἔξω, προ-
δοθεὶς Θεουκ. 8, 13.
Ἐξ-αγγεῖλῶ· ἐκ τοῦ ἀγγείου (ἄγχος) κε-
νώνω Ἰπποκρ.
Ἐξ-αγγεῖλῶ (ἐξάγειν)· ζυγίζω τι μετγ.
Ἐξ-αγγεῖλῶ· ὡς ἀκρόατον ἀπομακρύνω· «δύ-
μων Αἰσχ. Ἀγ. 627, expello.
Ἐξ-αγγινέω, ἰων. ἀντὶ ἔξαγω Ἡρ. 6, 128.
Ἐξ-αγγίον, τὸ ἡ ζυγός, ζυγαριὰ, exangium.
Ἐξ-αγγιστος, 2' καταραμένος, θεοκατάρα-
τος, περὶ ἀνθρώπων Δημ. 25, 93· περὶ πραγ-
μάτων Ἀλφ. 3, 113· «-χρήματα
Πλουτ. Πωλ. 4· «ἀξίαστα μὴδὲ κινεῖται
λόγῳ» = ὅσα πρέπει νὰ κρατῶνται μυστικά,
εἶνε ἁμαρτία νὰ τὰ λέγῃ τις Σοφ. Οἱ. Κ.
1523· καὶ Ἰπποκρ. «πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφω-
σιωμένα, ἃ οὐκ οἶόν τε ἐκκομίζεσθαι».
Ἐξ-αγγιστρέφω· με ἀγκιστριον ἐξάγω.
Ἐξ-αγκυδύω· βάλλω εἰς τὸ ἀκόντιον ἱκάν-
τα, καὶ μέσα εἰς τὸν ἱκάντα πιάνω Σχολ.
Νικ. Θηρ. 170, Πολυτ. 5, 56.
Ἐξ-αγκυρῶ· ἐκ τῶν στρωφίγγων ὑψώνω

«ἐξαγκυρῶσαι» = θύραν ἐκτροφῶσαι· Ἰ.
Ἐξ-αγκυρῶ· 1) τοὺς ἀγκῶνας ἰ.
καὶ οὕτως ἀντιτάττομαι Ἀριστ. ἐκκλ.
2) τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ῥάχews δένω Δ.
13, 27· ἐτι δὲ μετγ. «ἐξηγκυρῶμενος τὸ
γυμνόν» = μὴ ἐλευθεροῦ, μὴ ὀρθῶς Φιλ.
Ἐξ-αγγυρῶ· πρὸς τὰ ἔξω θραύω, 0.
ἐκβάλλω· «ἐξ αὐχέν' ἔατε» Ἰλ. ε, 161·
γεῖσα Ἀπολ. Ῥ. 4, 1086, abrupto.
Ἐξ-αγοράζω· ἀγοράζω τι ὅλον, ἀγο-
ραῖνικῶς Πλουτ. Κράσ. 2· παρὰ τινο-
λυθ. 3, 42, 2· ἐξαγοράζω, λυτρώω δι-
ράς Δ. Σικ. 36, 1· ἐτι δὲ μέσ. Ν. Δ.
Ἐξ-αγορασίω· ἡ λυτρώσις γινώσκει.
Ἐξ-αγορεύσεις, ἡ τὸ ἔξω διαλαλεῖν
γεῖν Δ. Ἀλ. ῥητ. 3, 14 καὶ μετγ.
Ἐξ-αγορευτής, ὁ ὁ διαλαλῶν ἔξω.
δίδων Πτολ.
Ἐξ-αγορευτικός, 3' ὁ διαλαλῶν·
Λοκρ. ἀρχ. 36.
Ἐξ-αγορεύω· ἔξω λέγω, ἀπαγγέλλω
λ. 234· πρὸ πάντ. ἔξω διαλαλῶ, πρὸ
πρὸς τινὰ τι Ἡρ. 9, 89 καὶ μετγ. ἀπό-
Λοκρ. 33, profiteor.
Ἐξ-αγορεύω, ἡ ἐξαγορεύσεις Πτολ.
Ἐξ-αγορεύματος, 2' ὁ ἐξ ἔξ γραμμῶν
Ἐκπαρ.
Ἐξ-αγραμμος, 2' ὁ ἔχων ἐξ γραμμῶν
σφαλ. χροῦ. α. 708.
Ἐξ-αγρεῖν· ἐξαιρεῖν, ἐξαιρεῖν Ἰπποκρ.
Ἐξ-αγρεῖν· κάμνω ἄγριον, ὀργίλον
ροργίζω, πικραίνω· «λόγοις ἀντιθ. τῷ
Πλατ. Λυσ. 206 καὶ παθ. πολ. 1, 336
γνὰ παρὰ μετγ. τινὰ πρὸς τινα Πλουτ.
7· «καὶ παροφύειν, Κασί. 19, Ἐτι δὲ
εἶμαι· ὠργισμένος, ἐρεθισμένος Ἀππ.
λυρ. 23, offero.
Ἐξ-αγρεύω· κάμνω ἄγριον, κάμνω ν'
εὐθὴν, ἐρημώω, περὶ γῶρας Δ. Σικ. 2
καὶ συχνά· «τόπος ἐξηγριωμένος» Αἰσχ.
98· πρὸλ. Ἰσοκ. 9, 67· μετγ. παροργίζω
καρῖον Ἡρ. 6, 123· πρὸλ. Εὐρ. Φοιν.
«ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόνων» Πλατ.
9, 870 καὶ συχνά μετγ.
Ἐξ-αγρεύσεις, ἡ ἡ ἐξαγρεύσεις, παρόρ-
Ἐξ-άγω· 1) ἐξάγω, ὁδηγῶ ἔξω, ὁ Ὀμ.
τοτε περὶ ἐμφύων· «κούρη, ἐκ τῆς
Ἰλ. α, 337· «μάχης δ' ἐξηγάγεο θυρῶ-
ρηα», ε, 35· «Ἀργεὺς ἐξαγαγόντες», ν.
καὶ συχνά· ἐτι δὲ τὸν Εἰλεῖθια ἐξαγα-
φώδε» = τὸν ἐξηγάγεον εἰς τὸ φῶς, π.
ἐτι δὲ «ἐκ τινος» 0δ. ο, 106. Οὕτως οὖν
Σοφ. Οἱ. Κ. 830, Ἀριστ. βατρ. 352
τῷ πεζ. «ἐπὶ θήραν = εἰς κύνειον
Ξεν. Κυρ. 1, 4, 14· «τῆνδε τὴν ὁδὸν ἐ-
γέ με» Σοφ. Οἱ. Κ. 98. Πρὸ πάντ. τὸν
γέ με, τοὺς στρατιώτας ἐκ τοῦ στρατοπέδ-
ῶν, κάμνω νὰ ἐξυμνήσωσι Ξεν. Κυρ.
30· Ἐτι δὲ παραλειπομ. τῆς αἰτ. πρ.
φανίδω. ἀμτθ. Ἐξορμῶ· οἷον Ἰλ. η, 336
δὸν χεῖμον ἐξαγαγόντες» ὑπὸ τοῦ
ἐξηγ. ἀφ' οὗ ἐξορμήσωμεν ἐκ τοῦ στρατο-
πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 6, 4, 36· Ἐξάγω τινὰ,
τὸν φονεύσω Ἡρ. 6, 91, Ξεν. Ἀν. 1,

«ἐαυτὸν τοῦ βίου» = ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ βίου ἐξ-
 ἄγω, αὐτοχειρίζομαι Πλουτ. δέκα ῥητ. Ἰσοκ.
 2. 239 «ἐκ τοῦ ζῆν» Πολυβ. 40, 3, 5 κ. μτγν.
 «ἔτι δὲ ἀνευ ταύτης τῆς προσθήκης Πλουτ.
 Δημ. καὶ Ἀντ. 6. ὁ νόστος αὐτοῦ ἐξηγαγεῖν
 = τοὺς ἔκαμε νὰ ἀποθάνουν, Μπουτ. 47. Ἐτι
 δὲ περὶ ἀφύγων πραγμάτων» «τὴν ὁδὸν στε-
 νωτέραν ποιήσας ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἵμασι-
 ναν» = ἀποσέβγαλ' ἔξω τὸν ῥάκτην Δημ. 35,
 22. πρὸλ. Θουκ. 1, 43 «μείζων γὰρ ὁ περί-
 ὁλος πανταχῇ ἐξηγήθη τῆς πόλεως». Περὶ 5-
 ὁματος ἀπάγω, ἀπογετεύω Σεν. οἶκ. 20, 12.
 Περὶ ἱατροῦ ἐκβάλλω, π. γ. - ἔλκυντο Δι-
 ὁσκ. ἔτι δὲ ἀπάγω, καθαρῶς μὲ καθάρσιον
 Πλουτ. 2) ἐκτὸς τῆς χώρας ἀγω πρὸς πώλη-
 σιν «-εἰς Κόρινθον ἐντευθεὶ ἀνδράποδον ἐξή-
 γαγεν ἐκείθι δὲ παιδίσκην ἀπὸ τῆς ἑξαγῶν
 ἀλλίσκεται» Λυσ. 13, 67. οὗτο δὲ καὶ περὶ
 ἀφύγων πραγμάτων «-εἶπον παρὰ τινος» Δημ.
 Λεπί. 32. «πολλὰ τάλαντα ἐκ τῆς πόλεως»
 Θουκ. 6, 31, Ἀριστ. ἱππ. 278. «μῆτε ἐξαγο-
 νίστων χρημάτων, μῆτε εἰσγομένων» Πλατ.
 νόμ. 8, 847 καὶ ἄλλ. πρὸ πάντ. περὶ ἔμπο-
 ρικῶν πραγμάτων 3) παρᾶγω, προσφέρω «οὐκ
 ἐξηγάγουσι καρπὸν οἱ θεοὶ τοῖς λόγοις» Σουρ. ἀ-
 ποστ. 207. «-ὁ δᾶρυ τινί» = ἀπὸ τινος ἔλαυε
 ἀποστὰς Εὐρ. ἱκ. 793. ἔτι δὲ μέσ. «μικρὰ ἄλλα
 πολλοὺς πόνους ἐξαγεται» = μικρὰ βραδέα
 διαγείρουσι πρὸς μεγάλους κόπους Σεν. ἱερ.
 4, 11. «γέλωτα ἐξαγεσθαι ἐκ τινος» = κάρνω
 τινὶ νὰ γελάσῃ, Κυρ. 2, 2, 15. Σωγνὰ μτρ.
 πρὸ πάντ. ἐν τῷ παθ. ἀρῶν νὰ με παραπλά-
 νῶσιν· συνήθ. ὑπονοούμενον φύγον, πέραν τῶν
 ὁρίων περατῶν «οὐδὲ με οἶνος ἐξάγει· οὐστ'
 εἰλείπειν δεινὸν ἔπος παρ' οὗ» Θεογν. 414. «ἐ-
 ὅπως τίς μ' ἐξάγει» Εὐρ. Ἀλκ. 1080. καὶ συ-
 γγνὰ -ἐπ' οἶκτον, Ἰων 361 «ἐπὶ τὰ πονηρότε-
 ρα ἐξηγον τὸν ὄχλον» Θουκ. 6, 89. -ἐς κιν-
 δύνουσι, 3, 45. «ταῦτα ἐπὶ πλείον ἐξηγήθημεν
 ἡμεῖς» Πλατ. πολ. 7, 572. «ἐάν ἐξαχθῶ τι
 λέγειν» Ἀισχιν. 1, 37, ὡς καὶ «ταῦτα μὲν
 ἐξηγήθη ὁλοκλήρως» Λυσ. 2, 81. «ἐξαγο-
 ραί γάρ» (παρανεθετικῶς) = γίνονται σφοδρῶς, πε-
 ρισπύτω εἰς πάθος Δειν. 1, 15. ἔτι δὲ μτγν.
 «τὰ ἀναλύματα ἐπὶ πλείστον ἐξηγμένα» = ἐ-
 παραξηγμένα Δ. Κ. 43, 25, educio.
 Ἑξ-αγω-γεύς. ὁ ἐξάγων, ἀπάγων «ἐξ-
 αγωγείς, οἱ ἐξηγαγόντες εὐμενῶς» Δ. Σικ. 15,
 58. Εἰς τὰς μέλισσας περὶ τῶν βασιλισ-
 σῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 40, deductor.
 Ἑξ-αγωγή, ἡ τὸ ἐξάγειν, ἀπάγειν, π. γ.
 ἐν πλοῦτι ἐκ τῆς θαλάσσης Ἠρ. 4, 179. «τοὺς
 στρατιώτας Σεν. ἱππαρχ. 4, 9, Πολυβ. 5,
 24, 4 καὶ συχνά» πρὸ πάντ. ἀπάγειν ἐκ τῆς
 χώρας «πωλεῖται τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ» Ἠρ.
 5, 9, καὶ ἐν γέν. περὶ ἐμπορευμάτων, ἐξα-
 γομένων εἰς τὴν ἀλλοδαπήν» πρὸλ. Δημ. 24,
 203. «τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ φησὶ μὲν ἐκ-
 θεῖσθαι, πέπρακε δὲ τῷ ἔργῳ» = περὶ τινος
 νυμφεύσαντος τὴν ἀδελφὴν τοῦ μετ' ἀλλοδα-
 ποῦ καὶ ἐγχορῶ τῆς πόλεως. «ἐξαγωγὴν δοῦ-
 ναι» = δίδω ἀδείαν πρὸς ἐξαγωγήν Ἰσοκ.
 17, 57, ὡς καὶ «ἐξαγωγὴν λαβεῖν» = κάρνω
 χρήσιν τοιαύτης ἀδείας Δημ. 34, 36. «πολ-

λὴν ἐξαγωγὴν παρέχεσθαι» Πλατ. νόμ. 4,
 705 καὶ μτγν. -αἵτου Πολυβ. 28, 2, 2. -οῦ-
 κων Πλουτ. Σολ. 24. Παρὰ Δημ. 44, 34 περὶ
 ἐκβολῆς ἐκ τῆς προσγενομένης κληρουνομίας.
 Παρὰ Πλουτ. «αἱ κατὰ φύσιν ἐξαγωγαί» =
 αἱ κενώσεις. Ἐτι δὲ ἀμτθ. τὸ ἐξέρχεσθαι,
 πρὸ πάντ. ἐκ τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος μτγν.
 καὶ ἐν γένει ἡ ἐξοδος «-τῶν πορνῶντων κα-
 κῶν» - τῶν πραγμάτων Πολυβ. 2, 39 4, 4,
 51, 9. «ἐξαγωγὴν ποιεσθαι περὶ τῶν ἀμει-
 σβήτουμένων» = διαλύειν τὰς ἐριδας, 9, 33, 11.
 Ἑξ-αγωγήμος, 2 α) ἐξάγων, ἀπάγων «καὶ
 ἐξ. τῶν ὁδῶν τάρων» Δ. Ἀλ. 4, 44. 6) πρὸς
 τὸ ἐξάγειν Λυκοβργ. 26, πρὸ πάντ. περὶ
 ἐμπορευμάτων ἐξαγομένων Ἀριστοτ. οἶκ. 2, 1.
 Ἑξ-αγωγίον, τὸ ἐξαγωγὴ τοῦ οἴτου Ἰώδ.
 Ἑξ-αγωγής, ἴδος, ἡ ὁχετός ἐξαγωγῆς μτθ.
 Ἑξ-αγωγός, ὁ ὁπλ. πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ
 ὕδατος Τιμαρχ. π. Ἀθην. 11, 501, δι. γρ.
 Ἑξ-αγωνία, ἡ τὸ ἐξάγειν, ἡ ἐξάγειν ἔχον ἔ-
 πιπρ. Ἑξ-αγωνίζομαι πρὸς τὰ ἐξω ἀγωνίζο-
 μαι Εὐρ. Ἠρ. μ. 155. -περὶ τινος Δ. Σικ. 13,
 73, dimico, contendere.
 Ἑξ-αγωνίζω ἀποτελεῖ ἐξάγωνον Πρὸλ.
 Ἑξ-αγωνικός, 3. τῷ ἐπὶ μτγν. ἐπὶ.
 ἐξαγωνικῶς Ἡρακλ. Ἀν.
 Ἑξ-αγωνίος, 2. ὁ ἐξ ἁγίων μτγν.
 Ἑξ-αγωνίος, 2. ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν ἁγῶνα,
 μὴ ἀνῆκων εἰς τὸ πρᾶγμα Ἀισχ. ἐν Β. Ἀν.
 260. ὁ Λουκ. ἐκείναι «ἡν μὴ ἐξαγῶνία μὴδὲ
 πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦν», Γουμ. 19.
 Ἑξ-αγωνός, 2. ἐξαγωνίος μτγν.
 Ἑξ-αδραχμιαίος, 3. 1) ὁ ἔχων ἐξ ἑκα-
 τὼν μέτρων δραχμ. 2) ἐξαδραχμῶν Ἠλιοδ.
 Ἑξ-αδραχμικός, 2. ὁ ἐξ ἑκατὼν ἱπποκρ.
 Δ. Λεπ. 4, 34.
 Ἑξ-αδραχμικός, ὁ ἀρχηγός ἐξ ἀνδρῶν Σεν.
 Κυρ. 3, 3, 11.
 Ἑξ-αδελφός, ὁ καὶ ἐξ-ἀδελφῇ, ἡ τέκνον
 ἀδελφεῖ ἡ ἀδελφῇ, ἀττ. ἀνεψιός Φερν. ἐκλ.
 306, patruelis.
 Ἑξ-αδελφότης, ἡ τῆς, ἡ βαθμὸς συγγε-
 νείας μεταξὺ παίδων δύο ἀδελφῶν Εὐστ.
 Ἑξ-αδελφός, ὁ ἀδελφός τοῦ ὡς ὅπως διό-
 λου ἀδιάρκρον Φίλων.
 Ἑξ-αδελφότης, ἡ ἀδελφότης, ἡ ἀδελφότης Φίλων.
 Ἑξ-αδελφός, 3. τὸν ἀριθμὸν ἐξ ἀφορᾶν Θεο-
 λογ. ἀριθμ. σ. 41.
 Ἑξ-αδελφός, Ἀπὸ τῆς τῆς ἱλ. Ἰσ.
 Ἑξ-αδραχμικός, 2. ὁ ἐξ ἑκατὼν δραχμῶν - τιμὴ Ἀ-
 ριστοτ. οἶκ. 2, 6. «πωλεῖν ἐξαδραχμῶν
 ἀντὶ ἐξ δραχμῶν πωλῶν, 2, 7.
 Ἑξ-αδρόν» ἐξαδρόνως Γεωπ. 4, 8, 5.
 Ἑξ-αδρόνως ἐπιτεταμ. τὸ ἀπλοῦν ἱπποκρ.
 Ἑξ-αδρόνως ἐπιτεταμ. τὸ ἀπλοῦν ἱπποκρ.
 Ζ. 1, 6, 21, Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 163,
 Πολυβ. 1, 58, 5 καὶ μτγν. «ἐξαδρόνως τῷ
 σῶματι διὰ τὴν ἀσθενείαν» Πλουτ. Μαρ. 33.
 Ἑξ-αδρόνως, ὡς, ὡς ἄλλω «τοὺς ἀδελφούς
 λύπῃ ἐξάδρειν» = ἐξοπλῶναι, ἐξοπλῶναι
 τὸν πρὸς Πλατ. Φαίδ. 85, καὶ ὁ ὁ Πολυβ.
 λέγει «ἐξάδρειν τὸ κύνειον», 31, 20, 1. ἔλλ-

λω, ἔγκωμιμάω Έδρ. Τρ. 472· δὴ φημάτων ἐκδιώκω, μὲ γοητεύματα καταστρέφω Λουκ. Φιλοπ. 16 καὶ μτγν. exanto.
 Έξ-δεδρος, 2' ἔξ ἔδρας ἔγων Θεολογ. ἀριθμ.
 Έξ-αείρω, ἰων. ἀντί ἔξαιρω.
 Έξ-άερων, τό· τὸ αἷλιον, ὃ πρόδρομος ἴω. Μαλαλ.
 Έξ-αερών· 1) εἰς ἀέρα μεταβάλλω Λουκ. Περειρ. 30· ἔαερουται Πλουτ. 19. Παθ. ἀνατρίζομαι, ἔξατρίζομαι Ἀριστοτ. 2) ἀερίζω, διαπλέω Ἰπποκρ.
 Έξ-αέρω σις, ἰων. ἔξ-ηέρ-, ἡ· ἡ ἔξάτμισις Ἀρεταί. σ. 130.
 Έξ-ά-ετες, ἐπίρ. ἐπὶ ἔξ ἔτη Ὁδ. γ. 115.
 Έξ-α-έτηρος, 2' τῷ ἔπομ. Νον. Δ. 38, 13.
 Έξ-α-έτης, ἡ ἔξ-α-ετής, 2' ὃ ἔξ ἔτων - χρόνος Πλουτ. Πόρ. 26, sexennis.
 Έξ-α-ετία, ἡ· χρονικὸν διάστημα ἔξ ἔτων Ἰώσ. Φίλων, sexannium.
 Έξ-α-έτης, ἴδος ὀηλ. τοῦπροπ. Θεοκρ. 14, 33.
 Έξ-α-ήμερος, 2' ὃ ἔξ ἡμερῶν· τὸ ἔξ = τὸ ἔξαήμερον ἔργον τῆς δημιουργίας ἐκκλ.
 Έξ-αθέλω γ'· ἐκθιλάω, ἐκμαζώ Ἰπποκρ.
 Έξ-αθερίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀθερίζω Εὐστ.
 Έξ-αθέρσις, ἡ· τὸ ἔξαθερίζειν Εὐστ.
 Έξ-αθεριστέων· οὗτ' ἔξαθερίζειν Εὐστ.
 Έξ-αθετέω· ἀπορρίπτω, δὲν παραδέχομαι Γεωρ. Παχυρ.
 Έξ-αθλος, 2' ἀνίκανος πρὸς ἀγῶνα Λουκ. Λεβ. 12.
 Έξ-αθρη· 1) Πέρσης, πατήρ τοῦ Δαρείου Πλουτ. 2) Πάρθος τις Πολύαιν.
 Έξ-αθροίζομαι, μέν. ζητῶ καὶ συναθροίζω Εὐρ. Φων. 1169, colligo.
 Έξ-αθυμέω· εἶμαι ὅλως διόλου ἄθυμος Πολυδ. 1, 17, 6, Πλουτ. Κικ. 6.
 Έξ-αθώωσις, ἡ ἀθώωσις Ἀρίθας εἰς Ἀποκ.
 Έξ-αίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Έδρ. Τρ. 198.
 Έξ-αγειρόμεναι· γίνεσθαι αἰγιερός Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 21.
 Έξ-αθερόω· εἰς αἰθέρα μεταβάλλω, παθ. Πλουτ. ἡρ. 922.
 Έξ-αθρίζω· ἐκθέτω εἰς τὸ ὑπαίθρον, ἀερίζω Ἰπποκρ. καὶ μτγν. ἔτι δὲ -οῖνον Ἀθην. 3, 124, sereno.
 Έξ-αμάττω· ὅλως διόλου αἱματώνω· «τῷ κέντρῳ τὸν ἵππον» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 29, καὶ μτγν. μτρ. -τάς λυπας = πάλιν ἀναβαίνω, ἀνανεώνω Δ. Ἀλ. 6, 81, valde cruento.
 Έξ-αματίζω· ἀφίημι εἰς τὰ ἔξω τὸ αἷμα Ἰππιατρ.
 Έξ-αιμάτω· εἰς αἷμα μεταβάλλω Ἀριστοτ. π. ἐνυπν. 3.
 Έξ-αιμάτωσις, ἡ· μεταβολὴ εἰς αἷμα Γαλην. ἔτι δὲ τραυματίσις μτγν.
 Έξ-αιματωτικός, 3' ἐπιθέσις πρὸς μεταβολὴν εἰς αἷμα Ἀλκιβ. Ἀφρ. προβλ.
 Έξ-αίμος, 2' κενὸς αἵματος Ἰπποκρ. μτγν.
 Έξ-αίμων, 2' πληρὴς αἵματος Πολυδ. 8, 79.
 Έξ-αίνετος, 1) νικητὴς εἰς τὰ Ὀλύμπια, Αἰλ. 2) ἄρμον ἐν Ἀθήναις ἀντὶ Ξεναίετος Δ. Σικ. 3) Ἀκραγαντίνος, ὡς.
 Έξ-αίνωμαι· ἀραιρῶ, ἐκβάλλω· -θυμὸν = φρονέω Ἰλ. ε, 155 καὶ συχνά· -δῶρα Ὁδ. σ,

206· «-υηδὸν νάρθηκος» Νικ. δλ. 272, exil.
 Έξ-αιονίω· ἐξαντλώ· «ἐξηγηθῆν, κατὰ τλήθη» Εὐτ. Μ. καὶ Ζων.
 Έξ-α-ἵππον, τό· μέ ἐξ ἵππους Σχολ. ΑΔ. Περσ. 47.
 Έξ-αίρεισμός, 2' ἔξαίρουμένος· - ἡ Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 29, ἀντίθ. πρὸς τὰς ἐολίμους· ταύτας ἔχθρουν, ὅπως φέρωσιν συμφωνίαν πρὸς τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου τῆς σελήνης τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόν. Κικ. Verr. 2, 52.
 Έξ-αίρεσις, ἡ· τὸ ἔξαιρεῖν, ἐκβάλλειν· «θου Ἰπρ. 2, 141, 1 - τῶν ἱσῶν = ἡ ἔξαγών των ἐνδοσίων, 2, 88» προβλ. Ἀθην. 9, 3· ἔτι δὲ τὸ ἔξαχθέν, αὐτὰ τὰ ἐντόσθια, αὐτὰ Παρ' ἄρ. λεβ. ὃ τόπος τῆς ἐκφορτώσεως ἀποθήκη τῶν ἐμπορευμάτων Ὑπερίτ. π. 1, 1, 34, Β. Ἀν. 252· «ἔξαιρέσεως δι» = δίκη πρὸς ἀπελευθέρωσιν δούλου γενομένη ἐλευθέρου ἀνδρός Ἀρποκρ. exemplio.
 Έξ-αιρέτ' ἀρ' ἀρπάγη Ἦουχ.
 Έξ-αιρέτες, 3' πρόπει νὰ ἔξαιρῇ τις Σ. Κυρ. 2, 2, 23, 4, 52.
 Έξ-αιρετικός, 3' ὃ τὴν δύναμιν τοῦ ἔξαιρεῖν ἔχων Δ. Απερ. 10, 143.
 Έξ-αίρετος, 2' α) ἔξαιρεθίς· «ἔξαιρεῖται ποιεῖσθαι» = ἔξαιρῶ τινα Θουκ. 3, Πλατ. ἐπ. 2, 310· «ταῦτά μόνον Ἀθηναῖοι ἔξαιρετόν ἐστιν καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν ὅτι βούληται» = κατ' ἔξαιρεσιν δύναται νὰ κάπῃ ὅ, τι θέλῃ Λυσ. 10, 3, Δημ. 40, «χρόνον μηδένα ἔξαιρετον ποιεῖσθαι τοῦ λέμου» = κανένα καιρὸν δὲν κάμνω διαλύμα τοῦ πολέμου Δ. Ἀλ. 6, 50. Πρὸς πάντ' ὅ, τι θέλῃ Λυσ. 10, 3, Δημ. 40, «ἐκλεγθεῖς, ἐκλεκτός, ὑπενωοῖται δὲ ἡ ἐν τοῦ ἀρίστου» «κοῦροι Ἰθακῆς ἔξαιρετοί» = τῆς Ἰθακῆς ἐκλεγθέντες· - γυναῖκες = ἐν γυναιξὶ Ἀλ. 6, 227· «πολλὸν χρημάτων ἔριτον ἔνθεος Ἀλ. 928, ὡς καὶ -δούμα, Εὐρ. 380. Συχνά παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς -τιμαί Ἰσοκ. 4, 94· «πρώτοις ἔξαιρετα μένῃ ἀποδοτέον» Πλατ. νόμ. 5, 738. ὅς δὲ πρὸς ὑπερμέτρον σκοπὸν ἐκλεγθεῖς καὶ ἀσθεῖς· «χίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέγκαμεν καὶ νόμῳ κατεκλείσαμεν ἔξαιρεῖν εἶναι τῷ δήμῳ - καὶ τριήρεις ἑκατὸν ἔξαιρετοὺς ἐψηφισμέθα εἶναι» = ἐμελλον νὰ ἐκρεθίσαν ἐκ τῆς συνήθους ὀνηρεσίας καὶ νὰ λαχθῶσι πρὸς ἰδιαίτερους τῆς πολιτείας σπουδὰς προβλ. Θουκ. 2, 24· «στρατηγία Πλουτ. Κατ. πρὸς. 39· ἐπὶρ. ἔξαιρέτως = τὰ προτίμησιν Λουκ. καὶ ἄλλ. μτγν.
 Έξ-αίρετός, 3' δυνάμενος νὰ ἔξαιρῃ Ἰπρ. 2, 121.
 Έξ-αιρέω (ἴδε αἰρέω, ἐξηρήσατο Ἀριστοτ. 760, ὡς καὶ ἔξαιρησινται Ἀριστοτ. ἔξω λαμβάνω· 1) τί ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ λαμβάνω, τί ἐκ τίνος ἐκβάλλω· «λέβητος ἐξ Ἰπινδ. Ὁ. 1, 26, ἀντιθ. τῷ ἐντιθέσθαι Πλάτ. Κρατ. 414, ὡς καὶ ἐκμαβάλλειν, 399 καὶ συχνά· -γαζήματα, π. γ. «τὸ δέλτα τοῦ ἡμματος», 413· ἔτι δὲ νοβὺς ἐγὼ ἐκ τε τοῦ γένει καὶ τοῦ γράσειν ἔξαιρῶ», Θεαιτ. 1· «ὃ νοσινίς, ὅθεν ἔξαιρεθῆν ὃ ἱγχεράλος» 3

Λυ. 2, 5, 21 «οἰκίας ἐξηροῦμεν νεὸς» Εὐρ.
 Τ. 1357. «ἐξέλοισι» ὡς καρδίαν ἀλεκτό-
 των» Αἰσγ. Εὐμ. 861. πρὸ πάντ. περὶ τη-
 ρατοῦ τῶν ἐντοσίων τοῦ ὁμάτος. «οἰ-
 κίαν» - νηδύν Ἦρ. 2, 40, 87. «τὰ ἱερὰ ἐξη-
 ρήμενα» Ξεν. Ἄν. 1, 9, Μέσ. δι' ἐμαυτὸν
 πρὸς γρηῖν μου ἐκβάλλω τι «φαρέτρης ἐξεί-
 λετο πικρὸν δίστον» Ἰλ. θ, 323. «οἰωνοί,
 οἷαι τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο» = διὰ τοῦς
 ποταμούς οἱ χωρικοὶ ἐβγάλαν τὰ τέκνα Ὀδ. ζ,
 218. «τὰ μεγάλα ἱστία» = καταδιβαῖω, μα-
 ζώνω τὰ πανθ Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 13. τὰ φορ-
 τία = τὰ φορτία τοῦ πλοίου ἐκ τοῦ πλοίου ἐκ-
 βάλλω καὶ εἰς τὴν γῆν ὅπως ἐξορτοῦμαι - τὰ
 ἀγώγυμα, Ἄν. 5, 1, 16. πρὸλ. Θουκ. 8, 90,
 Δημ. 56, 10. «ἐξαιρείται τὸν αἶον ἐν τῇ
 ῥόδῳ καὶ ἐκεῖ ἀποδίδεται», καὶ αὐτὸς ἐν 3 καὶ
 35, 13. Λυκούργ. 18. «Εἰ δὲ παθὼ, κηρύσσει
 ἐξαιρέσιμος ἐν Αἰγύπτῳ» = ὅστις ἐκεῖ ἐξορ-
 τώμεται, εἰς τὴν Αἴγυπτον εἰσάγειται Ἦρ. 3,
 3, 2) ἐν γέν. ἐκβάλλω, ἀπομακρύνω, ἀφαι-
 ρέω «πατέρος ἐξέλεον ῥόδον» Εὐρ. Φοιν. 941.
 «ἐξέλομεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν» = ἀπομα-
 κρύνωμεν τὴν δυσπιστίαν Ξεν. Ἄν. 2, 5, 21.
 «δοθῶς ἀν ἐξαιρούμεν τοὺς ὀργήνους τῶν ἀν-
 αμασίων ἀνδρῶν, ὡς καὶ τοὺς «δορυμένους»
 ἐξέλομεν ἀφαιρεῖ τοὺς ὀργήνους διὰ τοὺς ἄν-
 δρας Πλατ. πολ. 3, 387. «τὴν ἄνοιαν, νόμ.
 6, 771. «ἐνόντα ἔριστα», Σοφ. 186. «τὰς
 δόξας, Σοφ. 230. «ἀμαρτίας ἐξηρημένους»,
 Αἰσγ. 171. «φύδους πολιτῶν» Ἰσοκ. 2, 23.
 ««λόγους τὰς διαφοράς», 12, 165. «Εἰ δὲ
 εἰς τὸ μέν. «ἐξελέσθαι ὅμῳν τὴν διαβολήν»
 Πλατ. ἀπολ. 19. ««τὴν βίον» Εὐρ. Ἀλκ.
 3347. ««νεῖκος πατρός» = παῦν, Μῆδ. 904.
 «τὸ θεὸς ἐξαιρούμενος τὸν νοῦν τούτων» Πλατ.
 Ἰων 534. «τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς» =
 ἀφαιρεῖται τὸν νοῦν Ἠσ. ἀπ. 89, Ἰλ. π. 470
 καὶ συχνά. «Εἰ δὲ «Γλαῦκω φρένας ἐξέλετο
 Ζεὺς», ζ, 234. Ὅπως δ' ὀνομασμένης τῆς βι-
 οῦς, ἀφαιρέσθαι, ἐν μέρει μὲν «ἐξελέσθαι
 τὴν θυμὸν, ο, 460. «Εἰ δ' ἐν τῇσιν. «ἐκ θυ-
 μὸν ἐλέσθαι», λ, 381, ἐν μέρει δ' «ἐκ ἀσος
 ἐλέσθαι γυῖον» Ὀδ. ζ, 140. καὶ «τὶ τινος
 Ἰλ. π, 137, Ὀδ. λ, 201. Ὅπως ἀρπάξω
 Αἰσγ. ἰκ. 924. «μὴ ἔλῃ τὰ φίλτατα» Σοφ.
 Ἠλ. 1199. «βία γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρή-
 σεται» Εὐρ. Ἀλκ. 79. Ἀριστ. εἰρ. 316.
 «δοιοῖς «ἐξελέσθαι τοῦ πολέμου» Πολυδ. 1,
 11, 11. «ἐκ τῶν κινδύνων = εἰς τὸ φημίμα,
 ἐκ τῶν κινδύνων ἀποσπᾷ Δημ. 18, 94. «οὔτε
 γὰρ τὸ γινώσκει καὶ δοκιμάσαι τὸ βέλτιστον
 ἐξελέσθαι δύναται» ἀν ὁρῶν ὡς εἰς = δύναται
 κινεῖς ἐξ ὁρῶν αὖ ἐκβάλλει, ἀφαιρεῖ Δημ. 24,
 37. ««βίαι τοῦ ἀδικουμένου» Πλατ. Ρωμ.
 6. «Εἰ δ' ἐν τῷ παθ. «ἐξαιρεθέντες τὸν Δη-
 μοκρίδα» = ἐκ τῶν ὁπῶν δ' Δημοκρίδης ἀπε-
 σπᾶσθαι Ἦρ. 3, 137. πρὸλ. Θουκ. 6, 24. «τὸ
 ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηρήθησαν» = δὲν
 ἀφαιρῆται ἀπ' αὐτῶν ἡ ἐπιθυμία «ἐξαιρεθέντας
 ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου» = ἀπ' ὧν ὁ δι-
 δασκαλὸς ἀφαιρεῖ τὴν ἀδικίαν, τοὺς ἀπώλ-
 λαξεν αὐτῆς Πλατ. Γοργ. 519. Σημεῖωσ.
 ἔξω πρὸ πάντ. α.) «ἐξαιρεσθαι τινὰ εἰς

ἐλευθερίαν» Αἰσγ. 23, 9. καὶ συχνά. πρὸ βή-
 τορ. πρὸς ἂ πρὸλ. Ἦρ. 3, 137. «ἀνδρα βα-
 σιλέας δραπέτην γενόμενον ἐξαιρέσθαι», κ.
 ἄλλ. Πολυδ. 1, 36, 5. 6.) «ἀρῶν ἐξαιρείσιν
 τινος, ἐξαιρεῖ, εἰ δὲ βάλλω κατὰ μέρος «μη-
 τέρας ἐξελόντας» = ἐξαιρεῖται τὰς μητέρας
 Ἦρ. 3, 150. «Σαρμῆαν ἐξαιρεῖ λόγου» = ἐξαι-
 ρῶ τὸν Σμ. Πλατ. Φαίδρ. 242. «ὅταν ἐαυ-
 τὸν αἰ ἀναίτιον ἐξαίρῃ», νόμ. 5, 726. καὶ
 μτγν. «ἐξελόντας τοὺς ἀντιμοιρίας» = ἐν τῇ
 κληρονομίᾳ βάλλω κατὰ μέρος Δημ. 36, 8.
 «ἐξελόμεθα τὴν οἰκίαν εἰς ἑκτίσιον τοῦ προσι-
 κός», 40, 56. «τὸ μέσον τῶν ἐξέλων» =
 τὸ ὑπερέχον, 23, 35. γ.) «ἐνὶ βίᾳ ἐκβάλ-
 λω» = τοὺς κατοικημένους Ἦρ. 5, 16, καὶ
 συχνά. ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, τοῦτο μὲν τοὺς
 κατοίκους, δ' Ἦρ. συχνά. τοῦτο δὲ τὴν πό-
 λιν, ἐκ θεμελιῶν καταστρέφω, 1, 103, 8, 111.
 «Εἰ δὲ «στραυθούς, «σφῆκας, 1, 159. Ξεν.
 Ἑλλ. 4, 2, 12. Ὅπως = πόλεις Εὐρ. Τρ. 802.
 ««τοὺς Ὑρακλῆσιος παῖδας», Ἦρ. μ. 39. ««ὀη-
 ρας γυῖον» Εὐρ. Ἰππ. 18. ««τὸν οἶνον Ἀλφειοῦ
 θέσσει ἐξαιρούσιν ἡδῆ» (Ἦρ. λει. ἀφανίζου-
 σιν) Σοφ. Οἶ. τ. 908. «οἰκίας καὶ πόλεις κατ'»
 ἄρας ἐξαιρεῖ» Πλατ. νόμ. 10, 909. «Εἰ δὲ
 «πόλιν ἐξέλων» = κινεῖται, ἐκπορᾷ Θουκ. 4,
 60. «τὰ γὰρ ἄρα Δημ. 33, 115. 3) ἐκ τινος
 ἀριθμοῦ ἐξαιρεῖ, ἐκλέγω, διαλέγω» ἦν οἱ
 Ἀχαιοὶ ἐξελόντες ἦν οἱ Ἀγ. ἐξέλεσαν δὲ αὐ-
 τὸν ὄρισαν δι' αὐτὸν Ἰλ. λ, 625. ὡς καὶ
 ««κύρην, ἦν ἄρα μοι γέρας ἐξελον», π, 56.
 καὶ εἰς τὸ μέν. δι' ἐμαυτὸν ἐκλέγω, 1, 129.
 «ταύτας ἐξέλῃ» αὐτῷ κτήμα καὶ θεοῖς κρι-
 τὴν Σοφ. Τρ. 244. ««ὄνον, Οἶ. κ. 516.
 ««ἐπειδὴν θεοῖσιν ἀπορῶν» ἐξέλῃ» Εὐρ. Ἰφρ.
 450. ««τίμενος βασιλεὺς» Ἦρ. 4, 161. ««γέρας,
 2, 168. ««κλήρους τοῖς θεοῖς ἱερῶν» Θουκ.
 3, 50. Ξεν. Ἰκρ. 4, 5, 51. ««ἐπεὶ καὶ ἀν-
 ὀρᾶν ἐξηρήσθαι θεῶν» Πλατ. νόμ. 8, 848. «Εἰ
 δὲ «εἰς τὸν κόσμον, Ἀλκ. 1, 123. 6) ἐξα-
 ριρημένος = καθαιρεμένος Ἦρ. 1, 148. ἐκίσιπ.
 Ἰλ. ζ - α ἰε ρ η σ τ ς, ἡ τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν
 Πλουτ. 70. 78.

ΕΞ-αἰρούμαι γίνομαι αἶσα, κοιν. ἔρα
 Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 7.

ΕΞ-αἶρω ΕΞ-αἶρω (ἦν αἶρω) 1) πρὸς τὸ
 ἐξω σπένδω, ὑψηλὴ φέρω, ἄνω, ἀνωθύνω
 καὶ ἀπομακρύνω ««ἐξαιρεῖται τὸν νοῦν» Σοφ.
 Ἀντ. 224. ««τὸς ἐξαιρεῖται οὐκ ἐκ τῶν σφῆκας», Οἶ.
 κ. 359. ««βίαν ἐκ τῶν δὲ ἐξαιρεῖται»,
 265. ««ἐξαιρεῖ τὸν νόμον» Ἀριστ. Ἀχ. 1, 133.
 ««ἀρπάξει μέσον καὶ ἐξαιρεῖται» ἀφ' οὗ τὸν ἐξαί-
 κωσεν ὁφθαλμὸς ««παῖς εἰς τὴν γῆν» Ἦρ. 9,
 107. ««τὰς γέρας Πολυδ. 3, 62, 8. ««μνήμα
 = κατασκευάζω Πaus. 5, 21, 9, ὡς καὶ παθ.
 περὶ τείχους Ἦρ. 6, 133. μτγ. ««ἔδονας ἐξαί-
 ρει ἀπορῶν βίον» = διὰ τῶν ἔδων ἐξωθύνω
 τὸν βίον Σοφ. Τρ. 146. ««πρὸς ταῦτα μὴ δὲν
 δεινὸν ἐξαιρεῖ μένος», Αἰ. 1045. Σοφ. μὴ
 ὀργισθῆς ««ἄρῶν ἰσχυρόν» οἰκίαν Ἦρ. 6,
 126. μὲ ἐπεισύνω ἐξωθύνω, ἐγκαταλείπω ««ἐξαι-
 ρεῖ με ὁφθαλμὸς, 9, 76. πρὸλ. Λουκ. εἰκ. 21.
 ««ἐκ τῶν δὲ ὁφθαλμῶν ἐξαιρεῖται αὐτὸν» = διὰ
 ταῦτα ἐπαίρωμαι ὁφθαλμὸς Πλατ. πολ. 6, 491.

«Ἐαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας», νόμ. 4, 716· «ἀντὶ τὸ πρᾶγμα ἔξαρται» = ποιήσας ὑπερβολικόν, μεγεθύνας Αἰσχιν. 2, 10· «-τὰ γινόμενα ἐπὶ μεῖζον» Δ. Ἀλ. 8, 4· «-θυμὸν εἰς ἀμπλακίην» = διερεθίζω, παρακινῶ Θεόγν. 640· «τὶ γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ' ὅσ' ἔξαιρει θανεῖν» Εὐρ. Ἰππ. 322· «-φρίνα πρὸς Αἴδου λακτεῖν αὐλόν», Ἀλκ. 347· καὶ ὁμοίως· «-διπλὴν χάριν χορείας» = διπλασιάζω τὴν χάριν τοῦ χ. Ἀριστ. Θεσ. 981· «-θυμὸν τινος Δ. Σικ. 13, 92· 2) μέσ. δι' ἑμαυτὸν ἐκφέρω, ὡς λείαν, κέρδος λαμβάνω· «πολλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίας ἔξήρατ' Ὀδυσσεύς» Ὀδ. ε, 39· «-μισοῦσθαι, κ. 84· «ἀκρωτήριον Ἀλκίδος· ἔξαρτο ἔδνον» Πινδ. Ὀ. 9, 11, ὃ Σχολ. προσεκτεῖσθαι· «-ἀόλα θεοφρ. 24, 10· ὕψων ἔξω, ἀπάγω· «ἔως ἂν οἱ τοσούτοι αὐτὸν ἔξαιρῶνται» Πλάτ. Πρωτ. 319. Παρὰ Σοφ. Τρ. 191· «-όσος ἔξαουμέμθα» = ἐπιτείνομεν, ἐπαυξάνομεν τὴν ἀσθένειαν, δι. γρ. ὕψωνομαι· «κονισσάτων ἔξαιρόμενον» Πολυβ. 3, 65, 4· 3) παθ. διεγείρομαι, πρὸ πάντ. ὑπὸ παθῶν καὶ πνευματικῶν ἀνακινήσεων διερεθίζομαι· «ἐλπίσι κεναῖς ἔξήρειτο» Σοφ. Πλ. 1153, ὃ Σχολ. ἐμεγαλύνει, καὶ συχνὰ μετγ. ὡς καὶ «-εὐδω ὁ Φιλίστρος. ὅστις καὶ εἰς τὴν καθ' αὐτὸ σημ. «ἔξηρμένος τὰς γαίτας» = με' ὠρθωμένας τὰς τρίγας λέγει· ἔξαρθεὶς (ἀπολ.) = διεγερθεὶς, ἐπαρθεὶς ὑπὸ υπερηφάνειας, γαρά, θαρρους Εὐρ. Ῥῆσ. 109· 4) ἀμτβ. ὕψινομαι· «τὸ δ' ἀθάναντο ἔξηρε πρὸς τὸν αἶρα» Ἀλέξ. Δ. Λαερ. 3, 28· «ἔξαραι καὶ πετέσθαι» Δ. Σικ. 2, 50· «ἔξαραντες παντὶ τῷ στρατεύματι» = σηκωθέντες, κινήσαντες, ἐφορμήσαντες μ' ὅλον τὸ στράτευμα Πολυβ. 2, 23, 4, Ὁ. effervo, extolito.

Ἑξ-αίσιος, 2, καὶ 3· ὃ ἐκτός· τῆς τύχης ἢ τοῦ δεινότητος· α) ἀπρεπής, δόκος· ἀνόςιος· «οὔτε τινὰ βέβας ἔξαισιον» Ὀδ. δ, 690· οὕτω καὶ «ἔξαισιος ἀρή θείατος» Ἰλ. ο, 598· 2) τὸ μέτριον ὑπερβαίνων, ἀσυνήθης, τερπαστίας· «δεῖμα Αἰσχ. ἱκ. 514· «-γερῶν Πλάτ. Τιμ. 22· «-σεισμοί, 25· οὕτως δὲ καὶ περὶ θυελλῶν ἀσυνήθ. Ἰσχυρὸν κ. τ. ὁμ. «-άνεμος Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 17· «-ὄμβροι, οἰκ. 5, 18· «-γερῶνες Ἀριστοτ. κόσμ. 6· «-βροντὴ Πολυβ. 18, 3, 7 καὶ ἄλλ. ὅλον Λουκ. νεκροῦ. 4· ἔτι δὲ «-γέλως Πλάτ. νόμ. 5, 732· «-φυγὴ Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 8· «-βοή Δ. Σικ. 13, 99· «ἔξαισιος τὸ μέγεθος», 3, 49· «ἔξαισιος τοῖς μεγέθεσιν», 3, 29· «-κῆτος Ἀντιων. Λιδ. 6.3· ἑπὶρ. - ὡς Θέμιστος. λ. 25.

Ἑξ-αῖσσω, ἀττ. -ἄττω· ἔξω, ἐμπρός πη· ὁμῶ, ὁ Ὀμ. μόν. ἐν τμήσ. «ἔξ δέ μοι ἔγχεος ἤλθθη» Ἰλ. γ, 368· «ἔξητάτην οὐδ' ὅσο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῦ» Ἀριστ. πλ. 733. Πλούτ. Βροτ. 15 καὶ ἄλλ. μόν. μετγ. τὸ ἔξαιττω = τὸ ὀργίζω, ἢ σφοδρότης Πλούτ.

Ἑξ-αῖστώω· κάμνω ὅλους διόλου ἀγνώριστον, ἔξαφανίζω· «-πὺν γένος» Αἰσχ. Πρ. 671, deluso.

Ἑξ-αῖστέω 1) ἔξω, ὅπως ζήτῳ· «ὃς μ' ἔξῆται πατρός» = ὅστις παρὰ τοῦ πατρὸς γυναικὰ με' ἔξῆται Σοφ. Τρ. 10, περὶ ἑκαίτου, Οἰ. Κ. 5. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. «ἡμᾶς ἔγχεος πορεῖν» Σοφ. Οἰ. τ, 1235· πρὸλ. Εὐρ. Ῥῆσ.

175, τὴν παράδοσιν ἀπαιτῶ· «τοῦς 0 ἄλσον ἔξαιτῶν πόλιν», ἱκ. 120· «ἔξη Ἑλλήνας τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ» Πλάτ. 245· «οὐα ἐξίδου τοὺς Σκύθας ἔξαιτῶν ὁποίων τὴν παράδοσιν ἀπῆται» 74, Ξεν. Ἀν. 6, 4, 11· πρὸ πάντ. πλῶν, τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ τις πρὸς β· «-τὰς θεραπαίνας τινὰ» Δημ. 46, 21, «ἔξῆτηρον ἂν με τὸν παῖδα», 29, 17· Ἀντιφ. 6, 27· 2) μέσ. δι' ἑμαυτὸν ἀπαιτῶ Σοφ. Πλ. 646· «τῆνδε μ' χάριν» = ταύτην τὴν χάριν ζητεῖς πα· Οἰ. Κ. 592· «ἦτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ ἔθεός τις» = θεὸς τις διὰ παρακλήσεων φύλαξε, μὰς δίδωσεν Αἰσχ. Ἀγ. 64· «κατὼ σθένοντα», ἔξητῶσάμην τύμον κ· = τὸ ἔξητῶσα παρ' αὐτῶν διὰ παρακλήσεων Εὐρ. Ἰκ. 40· «-πρόσχημά τινα» Ἰππ. τὴν παράδοσιν ἀπαιτῶ Λυσ. 2, 12· «πῶς ἔξητῶντο ὅμας», 12, 96· ζῆ· παρακλήσεων τὴν χάριν, συγγνώμην 1, 1, 3· «αὐτὸν ἐξαίτησται» Δημ. «οὐ ἔξαιτῶνται τὰς γραφὰς τῶν παρὰ» = διὰ παρακλήσεων ἀποτρέπον Αἰσχιν. «ἔξητῶσάτο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶ σθέν» Πλούτ. Περικλ. 32, πόσος.

Ἑξ-αῖτῆμα, τό· αἵτημα Βουζ.

Ἑξ-αῖτης· ἀφαιρέτης· Σουῖδ. μόν.

Ἑξ-αῖτησις, ἡ· τὸ ἔξω αἵτεται· α) ἡ τῆς παραδόσεως Δημ. 49, 55· 6) κλησις δι' ἀπόλουςιν, ἀρεσιν, 59, 117.

Ἑξ-αῖτιο-λογέω· ζητῶ καὶ δίδω· γον Δ. Λαερ. 10, 82.

Ἑξ-αῖτος, 2· ἐκλεκτός, ἔξαιρετος· Ἰλ. μ, 320· «ἔρέται Ὀδ. β, 307· «ἔκα ε, 302· καὶ μετγ. π. - Μήδεια = ζῆ· δόσιω Ἀπολ. Ῥ. 4, 1004.

Ἑξ-αῖφνης, ἐπὶρ. αἰνιδίως, ἀπροσῆτως Ἰλ. φ, 14, Πινδ. Ὀ. 9, 56, Αἰ. 1079, ὃ Σοφ. συχνά· «οὐ ῥᾶδὸν ἐστὶ ἔξαιφνης παροῦσθαι» Πλάτ. Κρατ. 391· μετὰ μετγ. «ἂν τι δόξεν ἀκούσαντι ἐξ· = εὐθὺς καθὼς τὸ ἤκουσεν αὐτόθ. ἔξαιφνης φύσις», Παμμ. 156· ἴδ' ἔξαιφνης.

Ἑξ-αῖφνιδίος, 2 καὶ 3· αἰφνιδίος· Πλάτ. Κρατ. 414, καὶ μετγ. Στοβ. σ. 164· ἐπὶρ. ἔξαιφνιδίον Ἰαλην.

Ἑξ-αῖγμ-ἀλωτίζω· κάμνω αἰγμ· Ἰω. Χρυσ.

Ἑξ-ἀκαυθίζω· ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τὸ ὅας Θεοφρ. 1. Φ. 3, 10, ἀνερευνῶ Κι. 6, 6, ἀκρίβο.

Ἑξ-ἀκαυθόμαι· γίνομαι ἀκαυθῶ· κέντρον Θεοφρ. 1. Φ. 6, 4, 2.

Ἑξ-ἀκέσμαι (ἴδ' ἀκέσμαι) τὸ ἐνερ· Πυθ. γρ. «ἐπη 66»· Θεραπεύω ἐντελὸς ὄντων· «τὰ ἱμάτια Πλάτ. Μεν. 91· «πᾶν καλὸν Ἰλ. ι, 507· «γῶλον = 2, 86· «ὀργὴν Ὀδ. γ, 145 καὶ μετγ. Πλούτ. Πομπ. 49· ἔτι δὲ· «-θῶσθαι Λυκοφρ. 1180· ἐν γέν. βοηθῶ, ἐργ· ἐπικουρίαν· «τὰς ἐνδοαῖς Ξεν. Κυρ. 8· «τὸ λείπον Δ. Ἀλ. 1, 69· «δίψος Κασ. 60, 9, καπο.

Ἑξ-άκεις, ἡ ἡ παντελὴς θεραπεία- νόσων
 Ἀριστ. βάρ. 1005, sanatio.
 Ἑξ-ακιστήρ, ἥρος, θεός τῷ ἔπομ Πολυδ.
 Ἑξ-ακιστήριος, 2' θεραπεύων, ἐξελκύνων.
 -ουσία = ἐξελκυστική οὐσία Δ. Ἀλ. 5, 54.
 -ουσί, 10, 2' ἴδε τὸ προηγ.
 Ἑξ-ακίστης 1) Ἐμρνατος Ἐπιγρ. 2) Θη-
 βατος ὡς.
 Ἑξ-ακιστοκλῆς Βοιωτὸς τις Ἐπιγρ.
 Ἑξ-άκτε' ἐξ φορὰς Πινδ. Ὀ. 7, 86 καὶ σι ἐ-
 πομ. ἔτι δὲ ἐξάκι Καλλ. ἀπόσπ. 120, series.
 Ἑξ-ακισ-μύριοι, αἱ, α' οἱ 60000 Ξεν. Κυρ.
 2, 1, 16 καὶ ἄλλ.
 Ἑξ-ακισ-χίλιοι, αἱ, α' 6000 Θουκ. 2, 13.
 Ἑξ-ακισ-χιλιοστός, 3' ὡς παρ' ἡμῖν μτγν.
 Ἑξ-ά-κλινος, 2' ὁ μὲ ἐξ ἄκλινας τῆς τραπέ-
 ζης ἔτι δὲ ἐξάκλινος Ἑστ. Μ. σ. 346, Φίλημ.
 Δεξ. 76' τὸ ἐξάκλινον Μαρτιάλ. 9, 60.
 Ἑξ-ακμάζω παραμαζῶν Σχολ. Σοφ. Αἴ.
 Ἑξ-ακμος, 2' παραμάσας, κατὰ Μοίτρ. σ.
 97 ἑλληνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀττ βούπαι, μοιεύς.
 Ἑξ-ά-κνημος, 2' ὁ μὲ ἐξ κνήμας -τροχοὶ
 Σχολ. Πινδ. Π. 2, 73.
 Ἑξ-ἀκολοθεῖω ἀκολουθεῖν -τινί Πολυδ.
 4, 5, 6 καὶ συγγά. Πλάτ. Ἀλξ. 25' ἀνι-
 γνέω, ἔρευνῶ Ἰώσ. καὶ μτγν. sequor.
 Ἑξ-ακολούθησις, ἡ τὸ ἀκολουθεῖν, μάλι-
 στα τὰ ἔγνη Κλ. Ἀλ. σ. 465.
 Ἑξ-ἀκονάω ἔπιτετ. τὸ ἀπλ. Ο'. incito.
 Ἑξ-ἀκοντίζω ἀκόντιον ἔξω βίπτω, ἀκον-
 τίζω -τὰ δόρατα Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 40' -δο-
 ράτια Δ. Κασ. 47, 43' ἀπολ. - ἐπὶ τινα
 Πλούτ. Ἀρταξ. 9' ἔτι δὲ -τοὺς δόρασι = δό-
 ρατα ἐξακοντίζω Ξεν. Ἀν. 5, 4, 25' -α-φά-
 σσανον πρὸς ἥπαρ = ἐντὸς ὥσθι Εὐρ. Ἦρ. μ.
 1149' καὶ «ὕσας -χεῖρας ἐξηκόντισα» = μετὰ
 ἀποδοῦν ἐξείνευα, προέειπα, Ἰ. Τ. 362' «αὐ-
 τῆςδε γῆς -κόλων ἐξηκόντισαν» = ταχέως ἐ-
 φυγον ἐκ ταύτης τῆς γῆς. Βαχχ. 065, καὶ
 μτγ. «τί τούτοις Ὀδυσσεύς ἐξακοντίζει πόνουσ»
 = ἀπειλῶν ἀνακηρύσσω, Τρ. 444' πρόλ. -πρὸς
 τίς = πρὸς τί ἀπαντῶ, ἱκ. 456' «ὅταν γλώσση
 ματαίους ἐξακοντίζῃ λόγους», Μεν. π. Στῆθ.
 ἀνθ. 36, 12' κωμ. -πνοήν, περὶ αἵματος εἰς
 τὸ βράσιον Ἀντιφαν. π. Ἀθην. 14, 624.
 Ἑξ-ἀκόντισαις, ἡ τὸ ἐξακοντίζειν Γαλην.
 Ἑξ-ἀκόντισμα, τὸ τὸ ἐξακοντισθῆν, μα-
 κράν ἀκοντίζειν Γαλην. Παρ. Ἀριστοτ. κόσμ.
 4' εἶδος ἀστραπῆς.
 Ἑξ-ἀκονσί-αρχος, ὁ ἀρχηγὸς 600 ἀνδρῶν
 Πολυαιν. 1, προσίμ.
 Ἑξ-ἀκύσιοι, αἱ, α' οἱ 800 Ξεν. Ἀν. 5, 5, 4.
 Ἑξ-ἀκυσιστός, 3' ὡς καὶ παρ' ἡμῖν μτγν.
 Ἑξ-ἀ-κοτύλιαιος, 3' ἐξ κοτύλας περιέχων
 Σ. Ἑμπ. Πύρ. 3, 95.
 Ἑξ-ἀκοτύλος, 2' τῷ ἀνωτ. Ἀριστοτ. Ι.
 2, 4, 23.
 Ἑξ-ακουστέος, 3' ὅστις πρέπει νὰ ἀκου-
 σθῇ Κλ. Ἀλ. στρ. 5.
 Ἑξ-ἀκουστος, 2' α) δυνάμενος νὰ ἀκου-
 σθῇ, γνωστὴ Δ. Ἀλ. 10, 42' 6) περιδότης
 Ἦσυχ.
 Ἑξ-ἀκούω ἀκούω, πρὸ πάντ. μακράθεν
 «πρόσωθεν ἐξήκουσα κληρύνους βοήν» Δίσχ.

Εὐμ. 375' «λόγω μὲν ἐξήκουσ' ὅπωπα δ' οὐ
 μάλα» = ἔχω περὶ αὐτοῦ ἀκούσει Σοφ. Φιλ.
 672' «εἰτα σοῦ τὰδ' ἐξήκουσ' ὕπον», Ἠλ. 543'
 -τῶν ῥητόρων Ἀριστ. θεσ. 293. Παθ. Ξεν.
 Κυρ. 4, 3, 3 καὶ μτγν. «ἐξακούσαντες τῆς
 φωνῆς οὐκ ἀκριδῶς» Πλούτ. Φάβ. 6. «ἔτι δὲ
 πρὸς τι ἐννοῶν, ἔξωθεν προσλαμβάνω Σχολ.
 Νικ. Θηρ. 1397, audio.
 Ἑξ-ακρίβάζω ἐξακριβώω, ἐξηγνιάζω Ἰώσ.
 Ἑξ-ακρίβο-λογέω ἐξακριβώνω Σχολ.
 Διονυσ. Β. Ἀν. σ. 551.
 Ἑξ-ακρίβωω ἀκριδῶς, ἐπιμελῶς κάμνω,
 ἐξεργάζομαι Ἀριστοτ. ἡθ. 9, 5' «-τούς ὑπὲρ
 τούτων λόγους» Πολυδ. 3, 31' ἀλλὰ «δόκη-
 σιν εἰπεῖν ἀξιακριβῶσαι λόγον» = ὀρισμένως,
 ἀκριδῶς λέγειν, δι. τε βεβαίως εἰςέυνω Σοφ. Τρ.
 426' -τούς χρόνους = ἀκριδῶς σημαίνω, φανε-
 ρῶνω Πλούτ. Νομ. 1' «ἐξακριβοῦν ὑπὲρ τι-
 νος» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 4 καὶ συγγά. ὡς
 καὶ -περὶ τίνος Πολυδ. 2, 56, καὶ μτγν. ἔτι
 ἀκριδῶς ἔρευνῶ, ἀνιχνεύω Πλούτ. Εἰς τὸ
 μέσ. Ο'.
 Ἑξ-ακρίζω εἰσάγω εἰς τινα ἄκραν, κορυ-
 φήν ὕψιλ' «αἰθέρα πτεροῖς» Εὐφ. Ὀρ. 275
 Ἑξ-ακτεῖος, 3' πρέπει νὰ ἐξαγάγῃ τις Μ
 Ἀντ. 3, 1.
 Ἑξ-ακτῶν (διόρθ. ἐξάκτωρ) ὁ ἀπαιτῶν τὰ
 δημόσια Πουχ.
 Ἑξ-ἀ-κυκλος, 2' ὁ μὲ ἐξ κύκλους, τροχοῦς
 Ἰπποκρ.
 Ἑξ-ἀ-κυκλος, 2' ὁ μὲ ἐξ μέλη Σχολ. Ἀριστ.
 Ἀγ. 836.
 Ἑξ-ακυμία τόπος ἐν Ἀραβίᾳ μτγν.
 Ἑξ-ακῶν, ὠντος Ἀθηναῖος τις.
 Ἑξ-ἀλᾶσθω κάμνω ὀλίως ὀλόγω τυρλῶν,
 τυρλῶν -τινὰ Ὀδ. λ. 103' ἔτι δὲ -ὀφθαλ-
 μόν, α. 453 καὶ μτγν. π. οἶον Ὀρφ. Ἀργ.
 670' «ὄλον δέμας» = εὐνουχίζω Ὀππ. κυν. 3,
 228 excaeco.
 Ἑξ-ἀλᾶπάζω ἐντελὸς ἀδεῖάζω, κενώνω
 -πόλιν = κενώνω τὴν πόλιν τῶν κατοίκων αὐ-
 τῆς, ὅπως εἰσαγάγω ἄλλους Ὀδ. δ. 176'
 συνήθ. διαρπάζω, ἐργαζώμαι -Τροίην Ἰλ. α.
 128' -τείχος, -νηγς Ἰλ. ν. 813, υ. 30, Ἠσ.
 ἔρ. 187, Ξεν. Ἀν. 7, 1, 29' «ἀλλὰ με νό-
 σος ἐξαλάπαξε» = μὲ ἐξήντηλες Θεοκρ. 2, 85.
 Ἑξ-αλδανῶ ἐκδλαστάνω Πουχ.
 Ἑξ-αλᾶσθαι τὸ ἐξαλείφω.
 Ἑξ-αλειπτέον δεῖ ἐξαλείφειν Δυσ. σ. 104, 4.
 Ἑξ-αλειπτήριος, 2' ἐξαλείφω Φ. Χρυσ.
 Ἑξ-αλειπτης, ὁ ἀλείφω, χρίων Γαλην.
 Ἑξ-αλειπτικός, 3' ἀνήγων, ἐπιτηδεύς εἰς
 τὸ ἐξαλείφειν Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 7, 373.
 Ἑξ-αλειπτος, 2' εὐαρετὸς γλῶσσ.
 Ἑξ-αλειπτρον, τὸ τὸ κιδύτιον τῶν χρι-
 σμάτων Ἀριστ. Ἀγ. 1063, Ἀντιφαν. π. Πο-
 λυδ. 4, 183.
 Ἑξ-αλείφω, (π. ἀορ. 6'. ἐξαλιτῆ Πλατ.
 Φαῖδρ. 258) 1) ἐντὸς χρίω, ἀλείφω «-γύψω»,
 μίλτω ἐξαλείφοντο τὸ σῶμα» Ἦρ. 7, 69' «ἡ
 ἐτυχὲ οὐκ ἐξαλιγμένον τὸ τεῖχος» = ὅπου
 τὸ τεῖχος δὲν ἦτο χρισμένον, ἀσπισμένον
 Θουκ. 3, 20, Συνήθ. 2) ἐξαλείφω, ἀδύννη τι
 γραμμένον, ζωγραφισμένον, ἀντίθ. τῷ ἐγ-

γράφω Πλατ. πολ. 6, 501. «ὅταν εξαλειφθῇ τὸ ἐπὶ τὸν λόγον», Θεαιτ. 195. - ψήφισμα Ἀνδοκ. 1, 76. νόμους Ἀντοκ. 1, 48. καὶ τὸ ὄνομα ἐξ ἐνό; καταλόγου. «ἐκ τοῦ καταλόγου» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 51. ἔτι δὲ ἄνευ προσηγορίας. Δημ. Λεπτ. 35. «ἐξαληλπίται καὶ οὐ πρόσεστι τῇ παραγραφῇ», 37, 34 (ἐξηλεσθαι ἐννοεῖται). Πλούτ. συμμ. 8, 7, 4. ἐν γέν. εξαλείφω, ἀφαιρῶ. «τιμὰς μὴ ἑαλειφθῆναι ποτε» Αἰσχ. Ἑπτ. 15. «οὐδ' ἄπαις δόμος ἑαλειφθεῖη ποτ' ἄν». Εὐρ. 1, Τ. 698. - λόγος, ἀντίθ. τῷ ἐμμένειν Πλατ. Φαίδρ. 258. «ἡ Σπάρτης εὐδοκίμονίη οὐκ ἐξηλεσφόστον» Ὑρ. 7, 220. «πόλιν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ» Θουκ. 3, 57. - ῥήμην Σ. Ἑμ. κ. μαθ. 3. σπαν. περὶ ἀνθρώπων Αἰσχ. Χο. 496, Εὐρ. Ἰκπ. 1241. ἔτι δὲ μέτ. «ἐξαλείψασθαι φρενός» = ἐκ τοῦ νοῦ Εὐρ. Ικ. 590. «τὰς ἀπογραφὰς ἑξαλειψάμενος» = καταρθώσας νὰ ἑξαλειφθῇ ἡ τέμνησις, ἐκτίμησις τῆς περικοπῆς αὐτοῦ Πλατ. νόμ. 8, 850, obliuio. Ἑξ-ἀλειψις, ἡ τὸ ἑξαλείφειν, σβύνειν ἡμῖς. σ. 94.

Ἑξ-ἀλέομαι. ἐντελῶς ἀποφεύγω, ἀποχωρῶ, διαφεύγω, ὁ Ὅρμ. μόν. «ἐκ τ' ἀλέοντο» Ἰλ. σ. 586. «Διὸς νόον ἑαλίεσθαι» Ἡσ. ἔρ. 105. Ἀριστ. Ἰκπ. 1080, εἰς γρησμ. καὶ μετγν. π. οἶον Ἀπολ. Ῥ. 2, 611. ἑαλέονται. Κ. Σμ. 2, 385. «Εἰ δὲ τινός Ἀπολ. Ῥ. 2, 319. Εἰς τοῦτο ἀνήκει ὁ ἄδρ. «μήνιν βαρεῖαν ἑξαλεύωμαι θεός» Σοφ. Αἴ. 641, νῦτο.

Ἑξ-ἀληθίζω. ἀληθῆ λέγω Προκλ. Χρηστ. ἐν Φωτ.

Ἑξ-ἀλλίζω. συναθροίζω Βασίλ. Β. 10, 18. «ἐξαλλίζεται, συναθροίζεται» Πουχ.

Ἑξ-ἀλλίνδω. κάρνω νὰ κυλίσσωσιν ἔξω, περπατῶσιν ἔξω. «ἄπαγε τὸν ἱππὸν ἑαλίεσας οὐκ ἔστι» Ἀριστ. νεφ. 32, Ξεν. οἶκ. 11, 18. ὅθ. χωμ. «ἐξήλικας με ἐκ τῶν ἐμῶν» = με ἐξέβαλες τῆς περιουσίας μου Ἀριστ. νεφ. 33.

Ἑξ-ἀλλίπτει, ὁ κωνιάτης, χρίστης Γαλιν. ἐξ Ἰπποκρ.

Ἑξ-ἀλλίστρα, ἡ ἀλινδῆτρα Πολυδ. 1, 183.

Ἑξ-ἀλιτρώς, 2' ὁ ἐξ λιτρῶν Ἀριστοτ. καὶ Πολυδ. 4, 174.

Ἑξ-ἀλλαγή, ἡ ἀλλαγή, μεταβολή. «ὕπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰρησίων νομίμων» = ἡ ἀπομεινωσὶς ἐκ τοῦ δικαίου τῆς ἀσυνθείας Πλάτ. Φαίδρ. 265. - ὀνομάτων = οἱ ἀσυνθεῖς τύποι τῶν λέξεων Ἀριστοτ. ποιητ. 22 καὶ μετγν. οἶον Ἀθην. 1, 25.

Ἑξ-ἀλλαγμα, τό μεταβολή, ἡδονή Β. Ἀν. 96, ἐκ τοῦ Ἀναξάνδρ. Παρθεν. 24, 1.

Ἑξ-ἀλλεκτής, ὁ ἀλαζών Πουχ.

Ἑξ-ἀλλεξίς, ἡ ἐξαλλαγή Στραβ. 2, 96.

Ἑξ-ἀλλάσσω ἡ -ττω. 1) ἀλλάσσω, μεταβάλλω. «αἰὼν ἄλλ' ἄλλοι» ἐξάλλαξεν Πινδ. Ἰ. 3, 18. «λουτράν τύχε ἑσθιὰ τ' ἐξάλλαξον» Εὐρ. Ἑλ. 1297. «κακοῖσιν ὅστις μὴδὲν ἐξαλλίσσεται» = ὅστις οὐδεμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν δυστυχίαν του ἔχει, τὸ ὁποῖον ἡ δυστυχία θὲν μεταβάλλεται Σοφ. Ἄντ. 474. «τὸ εἰσὼδες καὶ ξενικὴν ποιεῖ τὴν λέξιν» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3. «τινὰ κοσμήσεις» Πλούτ. Θησ. 23. - Εὐρώπαν = τὴν Εὐρ. ἐγκαταλείπω Εὐρ. 1.

Τ. 135. - σπάργαντα = καταλείπω, ἵνω ἐξηλλαγμένους = διάφορος, ἀποκλίνων. πολλὴ τῆς τῶν ἄλλων ἐξ διαφοράς. Ἰσ. 63 καὶ συχνά. ὅθ. ἀσυνθῆ. Ἀριστοτ. 21, Πολυδ. 2, 37, 6. 2) -δρόμον = διὰ τὴν διεθύνοντιν εἰς τὸ τρέψιμον Ξεν. κυ. 7. ἐν γέν. ἀποστρέφω, ἀποτρέπω. «τὸ μνησιν ἐξ. τῶν ἐναντίων» = τὰ θυμὰ τῶν ἐναντίων τρέπω Θουκ. 5, 71. ἀμτθ. ἀπὸ τινος ἀναχωρῶ. «-δεσπο ἀνός» = πρὸς τὸ ἐδῶ ἐρχομαι ἀπὸ τοῦ Φιλοστρ. ἐν γέν. ἀποκλίνω, εἶμαι διὰ. «ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς» Ἀ. -τοῦ κρείνοντος, ῥητ. 3, 2. πρβλ. Πολυδ. 45, 1. «ἐξαλάσσωσα γάρ» = ἐξέ- ἐξαίρετος Εὐρ. Ι. Α. 565. Παρὰ Μενάνδρ. Β. Ἀν. 98 = τρέπω, αὐτοῦ.

Ἑξ-ἀλλοιῶ. ὅπως διόλου ἀλλοιώνω 1. Φ. 3, 17, 7, altero.

Ἑξ-ἀλλομαι. ἔξω, εἰς τὰ ἐμπρὸς. Ἀριστ. σφ. 138, Ξεν. Κυρ. 8, 8, 25. τῆς ἀμάξης πηδῶ. «κατὰ τοῦ ταίχους, 7, 2, 6. Ὁ Ὅρμ. μόν. «ἐξαλαμενος 1. προμάχων, τῶν ἄλλων» = ἐκ τῶν Τρώων πρὸς εἰς τὴν μάχην πηδῶσαι, ἐξορμήσαι, 571, ρ. 342, ψ. 399 (ἐνθ' οὗ Πλούτ. γαί «πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων ἐξαλλόμενος» λ. 32). «τὸν δαίμον ἐν ἐξήλλου» (ῥύγρ. ἐξήλου) Σοφ. Οἰ. τ. 1311, ὁ δ' ἐξήλοντο ἐννοεῖται καὶ π. Πλούτ. συμμ. σ. 18, δὲ «ἐξήλατο ἄλφος», Μαρτ. ἐπῶν, ὕφηλς πηδῶ Ξεν. Κυρ. 7, 1, 32. σφοδρῶς διεγείρομαι Καλλ. Δημ. 89. ἱπποῦ πηδῶ πρὸς τι 2. Ἑμ. κ. μαθ. 271, desilio.

Ἑξ-ἀλλος, 2' διάφορος. α.) ἕξενος. Βασίλ. Β. 6, 14. 6.) ἐξαίρετος, ἐκ. Πολυδ. 6, 7, 7, Πλούτ. ἐπῶν. ὅς = καθ' ὅσον Πολυδ. 32, 25, 7, ἱπποκρίτης, ἐπῶν. Ἑξ-ἀλλοτριῶ. πωλὺ εἰς ἕνους Στράβ. 1, 9. ἀποξενώνω, -τινὰ πρὸς τινα 2. α. ῥητ. 42.

Ἑξ-ἀλμα, τό τὸ πρὸς τὰ ἔξω πηδῶμα.

Ἑξ-ἀλμίζω. ὅπως ἄλμυρον καθίσταται Χρυσ. λ. 99.

Ἑξ-ἀλμός, ὁ πῆδημα Ἀντύλλ.

Ἑξ-ἀ-λογίζομαι, παθ. γίνομαι ἕως γονέως, ἔρ. σ. 229.

Ἑξ-ἀλος, 2' α) ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης σκάφος. ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπῶσαντες. ἔρωτ. 8. «ἐξαλοῖ ἀίσουσαι» Ὀππ. ἀλ. ἀντιθ. τῷ ἔναλος κώπη Σ. Ἑμ. κ. μαθ. 414. 6) ἐκ τῆς θαλάσσης προέχων, ἐξήλ. λυδ. 34, 3, ἀντίθ. ὕφαλος Λουκ. Ζ. τραγ. μακρὰν τῆς θαλάσσης κείμενος Στραβ. 2.

Ἑξ-ἀλσις, ἡ τὸ πῆδημα ἐν τινι τόπῳ συνηγμένων πῶδας Ἀρεταί. Παρ' Ἰ. διαστροφή, ἐξάρθρωσις, exsilius.

Ἑξ-ἀλύεις, ἡ τὸ ἀποφεύγειν, Εὐστ. εἰσ. Ἑμ. «πᾶ ποτ' ἐξαλύεις τυχάς» Εὐρ. Ἰκπ. «ἐξήλυθε μύροις» Ὀππ. ἀλ. 3, 104.

Ἑξ-ἀλύω. τῷ ἀνωτ. «κακὸν μύρον ὄντες» Ὅρμ. ὕμν. 6, 51.

Ἑξ-άλφω· ἄλφω, εὐρίσκω Πουχ.

Ἑξ-ἁμαρτάνω· ἀποπλανώμαι, σφάλλωμαι, ἁποποτυγγάνω· παύσαι = δὲν ἐπιποτυγγάνω τὸν ἀποποτόν. Ξεν. Κυρ. 2, 1, 16· «ἡ δεινὸν εὐ λέγουσαν ἔξαμ.» Σοφ. Πλ 1028· «βούλομαι καλῶς θρᾶν ἔξαμαρτεῖν μάλλον», Φιλ. 95· «εἰς τὸ «ἡ νικᾶν κακῶς» ἀντιθ. «εἰς τι ἔξαμαρτάνομεν ἐν τῇ σκέψει» Πλατ. πολ. 340· «ἐν γέν. κάμνω σφάλμα, ἁμάρτημα» -εἰς θεοὺς Λίσχ. Πρ. 947, ἀπολ. «σοφὴ γὰρ αἰσχρὸν ἔξαμ.», Πρ. 1041· «ὅσα εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἔξαμαρτηκε Λυσ. 3, 5· «εἰς θεοὺς καὶ λόγους καὶ ἑρ- τοὺς θεοὺς ἁμαρτάνω, νόμ. 7, 822, Ἰσοκ. 4, 1447· «περὶ τὴν τῶν ἡδονῶν «αἰρεῖσιν» = ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἡδ. Πλατ. Πρωτ. 357· «περὶ τὸν ἀγωνιστὴν», Φιλ. 28. Παθ. «ἡ ἔξαμαρτανόμενη πράξις, καθ' ἣν γίνεται σφάλμα Πλατ. Πρωτ. 357· «ἐξημαρτήθη τε νοσήμα- τας» Ξεν. Ἰππ. 4, 2· ἔξαμαρτημένος = ἐσφαλ- μένος, πλήρης ἁμαρτημάτων Ἀριστ. Εἰς τοὺς Ἰππ. καὶ μετ. παραπλανῶ τινα εἰς ἁμαρτίαν Ἑξ-ἁμαρτία· ἡ τὸ σφάλλασθαι, τὸ ἁμαρτᾶ- μιν Σοφ. Ἀντ. 554.

Ἑξ-ἁμαυρόω· ὅλως διόλου κάμνω μαδρὸν, ἐξασθενίζω Ἰπποκρ. καὶ μετν. οὐδενί.

Ἑξ-ἁμαύρωσις, ἡ· ἡ παντελὴς ἐξασθένη- σις, ἡ παύσις· μετὰ τῶν Πλουτ. ἡθ. 434.

Ἑξ-ἁμάχανα· ἐξαίφνης Ἰσχυρ. ἐκ Πινδ. Π. 2, 37.

Ἑξ-ἁράω· ἀποκόπτω, θερίζω, συγχορίζω· «σπείρων κάδαμων» Σοφ. Τρ. 33· «θέρω = ἀποκόπτω θερίσων τελειῶν Λίσχ. Πέρσ. 822, Εὐρ. Βάκχ. 1316 καὶ μετν. ἔτι δὲ μέσο. Πλουτ. Δημητρ. 4· μετ. ἐκ θεμελίων ἔξαφανίζω, ἐκ- τοιζῶν» «γένους ἅπαντος ῥίζαν ἔξαμημένον» = πατωμένος μετὰ τὴν ῥίζαν οὐλοῦ τοῦ γένους ἐξαιριζόμενος Σοφ. Αἰ. 1157· «βρῦχουσα σου τοῦτος πλειόμενος καὶ τάντε» ἔξαμημένον = ὅθι τοῦ δ' ἁλάω τάντε» Ἀριστ. Λυσ. 307· «τὰ σπλάγγν' ἔφασκον ἔξαμῆσθαι βίᾳ» Εὐρ. Ἰόκλ. 236, demeto.

Ἑξ-ἁμείλω· τῷ ἐπομ. Ἰπποκρ.

Ἑξ-ἁμείλω· κάμνω ἔξαμείλωμα, ἀπο- βάλλω Αἰλ. Σουφδ.

Ἑξ-ἁμείλω· 1) τῷ ἀντ. «τά λοιπὰ ἐξήμ- λω» Πλατ. Θεαιτ. 150, Ἀριστ. καὶ μετν. 2) «εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύμεν καὶ νυθὸν ἐξἁμείλωμεν» = ἂν ἐνεργῶμεν νὰ κάμῃ ἡ μή- τερα ἀποβολὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 356· «φροντίδ' ἐξ- ἁμείλωμαι, ἐξηρημίστην» = ἔκαμει ὥστε ἡ εὐ- φροσύνη ἰδὸς νὰ γαίῃ ἐξἁμείλωμα Ἀριστ. νεφ. 137· «τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐξἁμείλωμένου» = κακῶς γεν- νημένον, νεφ. 140· «ἰσχυρὸς ἀμείλονται» = ἀπαμ- εἰλύνεται Πλουτ. παιδ. ἀγ. 4· 3) ἀποτογγά- νω, ἀποβαίνει μηδὲν· ἡ σπουδὴ Αἰλ. Ζ. 1, 2, 25, καὶ «ἐξἁμείλωτο ἡ ἐλπίς» Αἰλ. π. Σουφδ.

Ἑξ-ἁμείλυνω· ἀπαμείλυνω, ἐξαοθενίζω Ἰπ- ποκρ. καὶ μετν. «ἡ δύναμις ἐξἁμείλυνω» Πλουτ. Φαίδ. 23, hebetō.

Ἑξ-ἁμείλωμα, τὸ· πρὶν ἀποβολῆς, προ- ὥρου γεννήσεως Ἀριστ. 1, 51.

Ἑξ-ἁμείλωσις, ἡ· τὸ ἀποβάλλειν, προ- ὥτως γεννᾶν Ἰπποκρ. abortus.

Ἑξ-ἁμείλωσιν· ἐξαμείλω, 2) Διοσκ.

Ἑξ-ἁμείλωσις· ἐξαμείλωσις Διοσκ.

Ἑξ-ἁμείλωσις· ἐκλῦσαι, ἀπὸ τοῦ ἁμ- ερακεῖν, ὅ ἐστι καρτερεῖν Ἰσχυρ.

Ἑξ-ἁμείλω· 1) ἀλλάσσω, μεταβάλλω· «Θαρ- σεῖτε σαρκὸς ἔξαμείψαν τρώμιν» = ἀποβαλ- λουσαι τὸν τρώμ. Εὐρ. Βάκχ. 607· «Ἐπὶ τό- που, ὑπεράνω αὐτοῦ περὶ» -πρῶτα Λίσχ. Πέρσ. 130· «-Δίρκης ὕδωρ» Εὐρ. Φοιν. 131· «Μακεδονίαν = διέρχομαι Ξεν. Ἀγῆσ. 2, 2, ἀπολ. «εἰ μὴ ἔξαμείψει χωρὶς ὁμμάτων ἐ- μῶν» = φύγῃ Εὐρ. Ὀρ. 272· 2) ἀμεί- ταλλάσσω· «φόνω φόνος ἔξαμείδων», Ὀρ. 816, ὡς καὶ μέσ. «ἔργου ἔργον ἐξημε- μείδω» = ἐν ἔργον διεδέχετο τὸ ἄλλο, Ἑλ. 1533· 3) ἀνταποδίδω εἰς τὸ μέσ. «κακαῖσι ποιναῖς ταῖςδε μ' ἐξημεμείδω» = μετὰ τὰς τὰς τιμωρίας μετ' ἀντημείψαν Λίσχ. Πρ. 223.

Ἑξ-ἁμείψις, ἡ· ἀλλαγὴ, μεταβολή· «αἰ- κατ' οὐρανόν, καὶ περίοισιν» = μεταλλαγαί Πλουτ. π. ἐκλ. γρητ. π. 326.

Ἑξ-ἁμείλω· ἀμείλω τῶν· γάλα Λίσχ.

Ἑξ-ἁμείλω· «πλήρωμα τῶν» = ἐκθλίβω Εὐρ. Κῶκλ. 209.

Ἑξ-ἁμείλω· ὅλως διόλου παραμείλω· τῶν ἑωυτοῦ Ἠρ. 1, 97 καὶ μετν. ἔτι δὲ ἀπολ. Πλουτ. Ἀρτ. 22, καὶ παθ. «ἐξημείλωτο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς», Καμ. 18· ἀλλ' Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 9· «ἐν ταῖς πόλεσιν ἐξημείλωται περὶ τῶν τοιούτων» = δὲν φροντίζουσι περὶ τῶν τ.

Ἑξ-ἁμείλω· ἡ· διανομή εἰς ἐξ μέρη Στοιχ. ἐκλ. ἡθ. 2, π. 40.

Ἑξ-ἁμείλω· 2· ὁ ἐξ μέρων λογιν. ἀποσπ. 3, 7.

Ἑξ-ἁμείλω· ἡ· σύνθεσις ἐξ μέτρων μετν.

Ἑξ-ἁμείλω· 2· ὁ ἐξ ἐξ μέτρων (στιγμῶν- γικῶν) συγκείμενος, πρὸ πάντ. ἐξ ἐξ ἀκτύ- λων· ἔπη Ἠρ. 7, 220, Πλατ. νόμ. 7, 810· «ἡ Πυθὴ ἐν ἔξαμείτρῳ τόνω νύμφη» Ἠρ. 1, 47· «οἱ τὰ ἐξάμετρα ποιοῦντες» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 1, Πaus. 10, 5, 7.

Ἑξ-ἁμείλω· ἀποκινῶ· ἐξήμεσαι, ἀπὸ (κε)κί- νησαι Πουχ.

Ἑξ-ἁμείλω· 3· τῷ ἐπομ. Ἀπολδ. 3, 4, 3.

Ἑξ-ἁμείλω· 5· ὁ ἐξ ἐξ μηνῶν, ἐξ μηνῶν ἡλι- κίαν ἔχων Θεοφρ. ἐξ μηνῶν διαρκῶν -ἀργὴ Ἀριστοτ. πολ. 4, 15, 5, 8· ἀνογαί Πολυδ. 21, 3, 11· «ὁ ἐξαμηνος δηλ. χρόνος = τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 9, ὡς καὶ Δ. Ἀλ. 5, 70· ἔτι δὲ «ἡ ἐξαμηνος, δηλ. ὥρα» Ὀρ. 4, 25· καὶ ἀνευ ἄρθρου «διδοῖς ἐξαμη- νου σπον» = ἐπὶ ἐξ μηνῶν Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 3.

Ἑξ-ἁμείλω· ἐκ τῆς ἀμειλίαν ἐξάγω, βοηθῶ Εὐρ. Ἠρακλ. 496, δι. γρ.

Ἑξ-ἁμείλω· ἡ· Ἑξ-ἁμείλω· πατὴρ τοῦ θάλητος Δ. Λαερ. Σουφδ.

Ἑξ-ἁμείλω· τὸ· ἡ πάλαι Λυσισμάχεια Πτολ. Hexamilium.

Ἑξ-ἁμείλω· ἀμείλωμαι ὀνοματ' «τὰς τελερίππους ἀμείλλας ἐξαμείλωθει» = εἰς τοὺς ἀγῶνας λαβὼν τὴν νίκην Εὐρ. Ἑλ. 387· ἔτι δὲ ἐξαμείλωσάμενος, 1471· ἀλλὰ «εἰς ἐξα- μείλωνται σε γῆς» = εἰς ἀγωνίζονται, ἥτοι οὐ ἐκδιώκουσιν ἐκ τῆς γῆς, Ὀρ. 431· «ἐξ.

- τινὰ φόδω = ἐκδιώκω, ἀποσοβῶ, 'Ορ 38
 • ἐστ' ἂν ὁμῆται· ὅπως Κύκλωπος ἐπαμύλλῃ
 πυρὶ = ἔω· οὐ ἐξαφανισθῇ ὁ ἀρπαγμὸς διὰ
 τοῦ πυρός, Κυκλ. 628' ἐν τῷ περὶ πρῶτον π.
 Πλουτ. 23 ἐκφύγω, διαφύγω.
 *Εξά-μιτον, (Εξ, μίτος), τό· εἶδος ἐνδύματος
 πολυτίμου Νικητ. Ναν. 2, 8.
 *Εξα-μιτο-ποιός, ὁ ὁ τὰ ἐξάμιτα ἐνδύ-
 ματα κατασκευάζων γλῶσσ.
 *Εξ-αμμα, τό· 1) τὸ προσδεθέν, τὸ σημεῖον
 τῆς προσδεσσεως, ἢ λαβὴ Θεμιστ. λ. 13, σ.
 166 2) -πυρός=τὸ ἀνάμμα Πλουτ. μετν. αἰσα.
 *Εξ-αμματίζω· ἐπιδίδνω, ἐπαλάσσω 'Απολ.
 'Ομ. λεξ. deligo.
 *Εξα-μνατός, 3· Εξ μνάς βαρύς, Εξ μνῶν
 ἄγιος Εὐστ.
 *Εξά-μνους, 2· τῷ ἄνωτ. Εὐστ. καὶ Σχολ.
 'Ηλ. ψ, 851.
 *Εξ-αμνιδῆ, ἡ· ἐξάμνις Θεοδ. Προδρ.
 *Εξά-μορος, 2· ἐξάμορος, εἰς τὸ ἕκτον μέ-
 ρος Νικ. Θερ. 594.
 *Εξαμπατός, ὁ· κρήνη ἐν Σκυθία καὶ ἡ παρ'
 αὐτὴν γῶρα, καθ' Ἑλλήν. 'Ιρμὶ ὁδοί 'Ηρ. 4, 52.
 *Εξ-αμπερεύω· ἔξω στρέφω, σύρω 'Αριστ.
 Λυσ. 289, extrahō.
 *Εξ-αμυγδαλίζω ἢ ἔξ-αμυγδαλώω· εἰς
 ἀμύγδαλον μεταβάλλω 'Ο'.
 *Εξ-αμύνομαι· ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποκρούω, κρα-
 τῶ μακρὰν· νόσους Αἰσχ. Πρ. 481' - θέας
 Εὐρ. 'Ορ. 269· «αἰδῶν τ' ἐξαμύνοσθαι θεῶν»,
 λ. 208. Τὸ ἐνερ. ἐξαμύνας παρὰ Θεμιστ 23,
 σ. 281 εἶνε ἀμφίβ.
 *Εξ-αμυστίζω· πίνω ἀπνευστί, μονορῶφει
 Πλατ. κωμ. π. 'Αθην. 11, 783.
 *Εξ-αμφοτερίζω λόγον· θέτω ζητήματι
 οὗτως, ὥστε δύναιται τις νὰ τὸ λύσῃ κατὰ δύο
 ἀντιθέτους τρόπους Πλατ. Εὐθύδ. 300' κατὰ
 τὸ Μ. 'Ετ. «τὰ σφρότετρα εἰς ἀμφίδουλον πε-
 ριστῆσαι».
 *Εξ-ανα-βαίνει· ἐντελῶς ἀναβαίνει μετν.
 οἶον 'Αρτεμιδ. 2, 28, ascendō.
 *Εξ-ανα-ελύζω· ἀναελύζω ἔξω Εὐστ.
 Εὐμ. 885· κάμνω νὰ ἐκπηγάσῃ, ἐφέλω ἔξω.
 *Εξ-ανα-γεννάομαι· ἐκ νέου γεννῶμαι, ἐκ-
 ναγεννῶμαι 'Ιουλιαν. ἐπ. 42, renascor.
 *Εξ-ανα-γιγνώσκω· ἀναγιγνώσκω ἐντελῶς·
 «ἐξηναγνούς· πάντα τὰ ὑπονήματα» 'Αθην.
 3, 83· - τὸ βιβλίον Πλουτ. Κιατ. νεώτ. 68'
 «γράμματα πρὸς τὴν σύγκλητον», Κικ. 27.
 *Εξ-αναγκάζω, ἐπιτετε· τὸ ἀπλόδον· κατα-
 ναγκάζω, ἐντελῶς ἀναγκάζω «τὸ οἶτον αὐ-
 τοῦ ἐξηναγκάζει στόμα» Σοφ. Οἰ. Κ. 609,
 παρὰ τὸ κελεύω, Τρ. 1248' «τὰ σὰ ἔργα ἐξα-
 ναγκάζει με ταῦτα ὄραν», 'Ηλ. 610, 'Αριστ.
 ὄρν. 377· «ὕπν τοῦ λόγου ἐξηναγκάζομενος
 ἐπιμνησθίσομαι» 'Ηρ. 2, 3 καὶ μετν. «τὴν
 ἀργίαν πληγαίς» = μὲ κτυπήματα βιαίως ἐκ-
 βάλλω Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 16· καὶ πάντως
 ἐξηναγκασμένον = ἐν ᾧ δὲν εἶνε ἐντελῶς
 ἀναγκατόν 'Απολλλ. π. ἐπὶρ 585, 2.
 *Εξ-αν-άγω· ἔξω καὶ ἐπάνω ἄγω· «αἰδοῦν τ'
 ἐριμνῶν ἐξηνήγαγεν μάχην πατέρα σὺν» = ἐκ
 τοῦ 'Αδου ἐπάνω εἰς τὸν κόσμον Εὐρ. 'Ηρακλ.
 219, Μίσ. ἐκ τινος τόπου πρὸς τὸ πέ-
 δακλέω, ἀποκλέω Σοφ. Φιλ. 557· «ἐν
 ἔξαναθλίβεται» 'Ηρ. 6, 98· «αἰ νῆες ἐξα-
 νταί» Θουκ. 2, 25, 8, 16 καὶ μετν. «Ε-
 μφ. «τὸ ἐξ Ἀσίας ἐξαναχθέν στρατεύ-
 ἰσμοῦ» 'Ηρ. 7, 184, educō.
 *Εξ-ανα-δίδουμαι, παθ. ἐξαναδίδωμι
 γίνομαι· ἐξαναδίδωμι Πλανουδ. 'Οιδ. δ. 1
 14, 106.
 *Εξ-ανδύσσοις, ἡ· φουαλὶς 'Ακ. Λευτ.
 *Εξ-ανα-δύομαι, με ἐνερ. ἀδρ. β'. ἔ-
 νος ἐξοδῶν, προβαίνει· «κύματος ἐξανα-
 ὕδ ε, 438' «γενέστωτος ἐξαναδύντι» Π
 πολ. 7, 525· «ἐξαναδύομαι μάχης» =
 σύρομαι ἐκ τῆς μάχης Πλουτ. Σερτώρ
 ἔτι δὲ μετ' αὐτ. Πλουτ. 4, 12, 4.
 *Εξ-ανα-ζέω· ἔξω καὶ ἐπάνω βράζω·
 λον = κάμνω νὰ ἐξασπῇ ἡ ὀργή Αἰσχ. Πρ.
 *Εξ-ανα-ολίβω· πρὸς τὰ ἔξω ολίβω,
 α'. ἐνερ. Στοβ. ἐκλ. 1, 25, 1.
 *Εξ-αν-αίρῶ· ἐπάνω καὶ ἔξω λαμβάνω·
 ρός = ἐκ τοῦ πορὸς 'Ομ. Ὀμν. Δημ. 251'
 μετν. π. οἶον 'Οππ. ἀλ. 4, 556· ἐτι δὲ
 «καὶ σφ' Ἀθῶνα γῆθεν ἐξανέλειτο»
 'Ιων 269.
 *Εξ-ανασθιγέω· εἶμαι ὅπως διόλου
 σῆτος Πορφύρ π. ἐγκρατ. 1, 39.
 *Εξ-ανα-καλύπτομαι· ἐξοκινῶμαι Σ
 'Αριστ. νεφ. 3, delego.
 *Εξ-ανα-κολύομαι· ἔξω καὶ ἐπάνω
 λυμῶν, ἐξαναδύομαι ἀρ. λεξ.
 *Εξ-ανα-κρούω· ὀπίσω κτυπῶ, μόν.
 «τῆσι λοιπῇσι νηυσὶ ἐξανακρουσάμενοι» =
 σύρομαι 'Ηρ. 6, 115, retraho.
 *Εξ-αν-α-κτίζω· ἀνακαίνιζω, ἐκ νέου
 τασκευάζω τι, Τζέτζ. 'Ιστ. 13, 7.
 *Εξ-ανα-λαμβάνω, εὐρηταί ἐν Β. 'Αν
 9 ἐκ τοῦ Θουκ.
 *Εξ-ανα-λάμνω· κάμνω τι νὰ λάμψῃ
 νῦν καὶ τινος· Στοβ. ἐκλ. 1, 25, 1.
 *Εξ-ανᾶλίσκω· ὅπως διόλου ἐξοδεύω,
 πανῶν «τὰ ἄλλότρε' ἐξανάλωνται ταχὺ» Π
 κωμ. π. 'Αθην. 9, 367' μετν. «ἐξανάλ-
 γινος» = ἐξολοθίζω Αἰσχ. 'Αγ. 664'
 χρηματικῆς δαπάνης ἐξαντλῶ «ἐξανήλω-
 οἱ ἴδιοι οἶκοι» Δημ. 13, 27· «ἐξανήλω-
 ἐν τῷ πολέμῳ» = συνημμένον μετ' τὸ «πο-
 λὸς ἀπόρος διακρίνομαι» Αἰσχιν. 3,
 «ἐξανήλσκοντο αἱ ναύκληροι» Στράβ.
 378, absumo.
 *Εξ-ανα-λύω· ὅπως διόλου ἀπολύω, ἐ
 δερνῶν· «- ἄνδρα θανάτοιο» 'Ηλ. π.
 ὅπως διόλου διαλύω μετν. libero.
 *Εξ-ανᾶλωσις, ἡ· παντελὴς κατανώ-
 ἐξάντλησις, κατατριβή, καταστροφή Πλ
 Μαρκέλλ. 24, absumtio.
 *Εξ-ανα-πεῖθω· καταπειθῶ 'Αθην. 13, 4
 *Εξ-ανα-πληρῶ· ἀναπληρῶνω, κά-
 πληρε, ὁλόκληρον Δημ. 51, 6, Θεοφρ.
 Φ. 3, 17 ἐν τῷ παθ. repleo.
 *Εξ-αναπνέω· πάλιν ἀναπνέω, ἀναλαμ-
 Πλατ. σοφ. 231' «μόγις ἐξαναπνέουσας», Φα
 254, respicio.
 *Εξ-ανα-πτύσσω· ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ, Τζ

ἙΞ-ανα-πτύω ἐκπτύω Θεοδ. Προδρ.

ἙΞ-αν-άπτω 1) εἰς τι κρινῶν, προσθέναι·
ἐπιπαιδῶν ἀγκυραν ἐξανήπτω· Εὐρ. 1. Τ.
1350, καὶ μέσ. «μὴ ἐξανάψῃ δούκλειαν» = ἀ-
ποκρίτης καλὴν φήμην, Ὀρ. 826, ἀρρηδόν· 2)
ἐκπλύνει ἀνάπτω· τὴν οὐδεννομένην φύσιν· Πλουτ.
ἔρωτ. 5· «πυρρὸν οὖτος ἐξανάπτει τοῖς λό-
γοις»· Ἐπ. δδ. 1 (5, 1), accendo.

ἙΞ-αν-αρπάζω· πρὸς τὰ ἔξω ἀρπάζω·
ἐκπάζω· Ἐλένην, -ταδρον Εὐρ. Ἑλ. 1581.
ἙΞ-ανα-σκάπτω· ἀνασκάπτω Μαν. Κομν.
ἙΞ-ανα-σπάω· ἔξω καὶ ἐπάνω σύρω· τινὸς
ἐκ τινος Εὐρ. Φοιν. 1139· «ἐκ τῶν βίθρων»
Ἠρ. 5, 85, evellio.

ἙΞ-αν-ά-στέλλω, ἡ· 1) τὸ νὰ κάμῃ τις
τινα νὰ σηκωθῇ, τὸ ἀπάγειν ἢ ἐκδιώκειν· καὶ
κατασπάρει Πολυδ. 2, 21, 9· ἄλλ· «ἡ τῶν
κίβδρων ἐξ. ἐκ τῆς οἰκίας» = ἡ μετανάστασις
ἐξ ἑσθ. 2, 102· 2) ἡ ἔγερσις τῶν ἀθετηνῶν ἐκ
τῆς κλίνης· Ἰπποκρ. Ἐν τῇ Ν. Δ. ἡ ἐκ νεκρῶν
ἀνάντασις, eversio.

ἙΞ-ανα-στέφω· ὅλως διόλου στεφανώνω
Εὐρ. Βαχχ. 1055, vestio.

ἙΞ-ανα-στράπτω· πρὸ τὰ ἐπάνω ἀστρά-
πτω Ἑμπεδ. π. σφαίρ. 86.

ἙΞ-ανα-στρέφω· ἔκ τινος ἀναστρέφω καὶ
κατακρημνίζω, ἀνατρέπω· «δαίμονον ὃ ἰδρύ-
ματα ἐξανέστρεψαι βίθρων» Αἰσχ. Πέρσ.
798· «γρυσὴ μακέλλῃ Διὸς ἐξαναστρεφῇ»
= ἐξολοθρευθῇ Σοφ. ἀποστ. 767, everto.

ἙΞ-ανα-τείνω· εἰς τι ἐντείνω Νικητ. Εὐγεν.
ἙΞ-ανα-τέλλω· κάμνω νὰ προβῇ «γυθὸνὸς
ποιῶν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1423· «ἐκ κεφαλῆς
δούρυδον» = διεγείρω Τηλεκλείδ. π. Πλουτ.
Περικλ. 3, ἀμτβ. προβαίνω Μόσχ. 2, 58.

ἙΞ-ανα-φαίνω· ἔξω φέρω καὶ δεικνύω
Μινέο. 5, 153, ἐν τῇ τῇ. Ὀρφ. Ἀργ. 1351.
ἙΞ-ανα-φανθόν· ὅλως διόλου φανερά Ὁδ.
u, 48, aperte.

ἙΞ-ανα-φέρω· ἔξω, ἐπάνω φέρω· ἡ ὁά-
λαστα τοῖς νηρομένοις ἐξαναφέρω· Πλουτ.
συμπ. 1, 9, 2· ἀμτβ. ἔρχομαι πάλιν εἰς τὰς
δυνάμεις μου, ἀναλαμβάνω, ὁ Πλουτ. συχνά
πρὸς τι λαμβάνω δυνάμεις, θάρρος Ὁδ. 9.
ἙΞ-ανα-φύω· κάμνω νὰ φυτρώσῃ ἔξω, ὁ ἀόρ.
6, ἀμτβ. ἐφυτρώω· γαίης Ὀρφ. π. σείσμ. 30.

ἙΞ-ανα-χωρέω· ἐκ τινος μακρὰν καὶ ὀπί-
σω πηγαίνω, ἀποσύρομαι· Ἠρ. 6, 76, 7, 11
καὶ μτγν. 30· -τὰ ἐρημένα = δὲν κρατῶ τὸν
δοδοντα λόγον Θουκ. 4, 28.

ἙΞ-ανθηρίζω· ἐκπερῶ Ἦσυχ.

ἙΞ-ανδρα-ποδίζω· κάμνω δοῦλον, ὑπο-
τάσσω· Ἐθῆνας Ἠρ. 6, 94, ἔιν. Ἑλλ. 2,
1, 15. Συχνότ. μέσ. εἰς ἱματιὸν ὑποτάσσω,
ἐκπλύνω δοῦλον Ἠρ. 1, 66 καὶ συχνά ἔιν.
Ἑλλ. 2, 2, 16, Πλατ. νόμ. 3, 698, καὶ
πρὸς βήτορσιν· Ἐν γέν. ἀρπάζω = τοὺς βίους
τῶν ἐπιθενητῶν· Πολυδ. 32, 21, 11· ὁ μὲλλ.
ἐξανδραποδιοῦμαι, ἔλλως ἐνερ. π. χ. Ἠρ. 1,
66, εἴρηται εἰς παθ. σημ. 6, 99, mansiro.

ἙΞ-ανδραποδίσαις, ἡ· ὑποδούλωσις Ἠρ. 3,
110, mancipatio.

ἙΞ-ανδραποδισμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Πολυδ.
6, 40, 1 καὶ συχνά.

ἙΞ-ανδραποδιστής, ὁ· ὁ ὑποδουλώων·
κατὰ γλῶσσ. seductor = διαβρορεύς.

ἙΞ-ανδράομαι, παθ. ὅλως διόλου ἀνὴρ
γίνομαι, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν·
«ἦδη πυρραῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος» Εὐρ.
Φοιν. 32, Ἀριστ. ἱππ. 1241· ἐξανδρωμένος
Ἠρ. 2, 64· «λόγος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξην-
δρωμένος» = ἐξ ὀδόντων εἰς ἀνδρας μετατε-
τλημένος Εὐρ. ἱκ. 725.

ἙΞ-αν-εγείρω· σφοδρῶς διεγείρω Εὐρ.
Ἠρ. μ. 1060, κατ' εἶκος· Ἑρμάν.

ἙΞ-αν-εἰμι· ἔξω καὶ ἐπάνω πηγαίνω· οὐ-
ρανός = ἐπάνω πρὸς τὸν οὐρανὸν πηγαίνω
Θεοκρ. 22, 8, Ἀπολ. Ῥ. 2, 459· «ἀγλή ὕδα-
τος ἐξανίστα» = ἐκ τοῦ ὕδατος ὀπισθεν ἀστρά-
πτουσα, 3, 737· «ἀγρης ἐξανών» = ἐκ τοῦ
κυνήγιου ἐπιστρέφων Ὀμ. ὕμν. Παν. 15, μευσ.

ἙΞ-ἀνεμίζω· ἀνεμίζω, ἀερίζω, ἐξήγ. τοῦ
ψύχω Σχολ. Ἠλ. u, 440, ventilo.

ἙΞ-ἀνεμύω· 1) ἀερίζω· «ἀνέμυραι τρίγες
ἐκ κεφαλῆς ἐξηνέμυντο» = ἐπερνούχοντες εἰς τὸν
ἀέρα Ἀπολ. 1, 6, 3· 2) γαμίζω ἀέρα, ἐμ-
ψυσθῶ Ἰπποκρ. μτφ. «μωρία ἐξανεμύθη» Εὐρ.
Ἀνδρ. 938, ἀρ. ληξ. ἐπαίρεσθαι· πρβλ. Αἰλ.
Ζ. 1, 15, 29· 3) εἰς ἀέρα μεταβάλλω, μα-
ταιώνω· «Ἠρα ἐξηνέμωσε τὰ μὲν λέγῃ» Εὐρ.
Ἑλ. 32, Παθ. περὶ αἵτου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου
καταστρέφεται, γάμω τὸν κόκκον Θεοφρ. 1α.
Φ. 8, 10· 4) μτφ. διεγείρω, διερεθίζω, εἰς τι
Αἰλ. Ζ. 1, 13, 11· περὶ τῶν φορέδων, γί-
νομαι ἱππομανῆς Ἀριστοτ. Ζ. 1, 6, 18.

ἙΞ-αν-ἐργάστος· ἀτελής, ἀδιάτακτος
Ἀρεταί. σ. 47.

ἙΞ-αν-ερευνάω· καλὰ ἀνερευνῶ ἐξετά-
ζων Τζέτζ. Ἰτ.

ἙΞ-αν-έρχομαι· ἀνέρχομαι ἐκ τινος· γῆς
Εὐρ. Τρ. 748.

ἙΞ-αν-ερωτάω· διαπυνθάνομαι, ἐρωτῶ τε
παρὰ τινος Τζέτζ. Ἰσ. 6, 597.

ἙΞ-αν-ευρίσκω· ἐξευρίσκω, κάμνω ἐρευνε-
τόν· «οἷα κἴθανευρίσκεις λίγεις» = τί ἐπινό-
ειΣ Σοφ. Φιλ. 979, συχνά παρὰ Πλουτ.

ἙΞ-αν-έχω· 1) ἐξέχω, προέχω· «καίθεν δὲ
πρῶτέρως μέγας· ἀγλῶν ἐξανέγει γαίης» =
ἐντὸς τῆς θαλάσσης Ἀπολ. Ῥ. 2, 370·
«οὐτάλαν ἐξανέχουσιν τύμβω» Θεοκρ. 22, 207·
Μέσ. παίρων ἀπάνω μου, ὑπομένω (πρβλ.
ἐνέχομαι), συνήθ. μετὰ μετχ. «πῶς ταῦτ'
ἐξανασχέσσεθε τοῖσιν Ἀτρεῖς ἐμὲ ξυνόντα
παῖσιν» Σοφ. Φιλ. 1339· «οὐ λόγων ἀγχι-
στ' ἂν ἐξανασχοίμην κλύων» = νὰ ἀκούω τοὺς
λόγους του, Οἶ. Κ. 1176· «ταῦτα παῖδας ἐξα-
νέστα· πάσχοντα» = νὰ ὑποφέρωσι τὰ παι-
διά ταῦτα Εὐρ. Μῆδ. 74, Ἀριστ. εἰρ. 702.

ἙΞ-ἀνέψιοι, οἱ, καὶ ἐξανέψιοι, αἱ· (οὕτω
τονίζεῖ ὁ Βίκκ.)· δευτέροι ἐξάδελφοι, τῶν
ὁποίων οἱ πατέρες ἡ αἱ μητέρες ἦσαν τέκνα
ἀδελφῶν Μέν. π. Πολυδ. 3, 29, Ἀθην. 10, 440.

ἙΞ-ανθέω· 1) ἔξω, ἐπάνω ἀνθῶ· «γῇ ἐξαν-
θούσα» = ἀνθη παράγουσα ἔιν. κυν. 5, 5·
μτφ. «ὕδρις ἐξανθούσα» Αἰσχ. Πέρσ. 807.
Ἐν γέν. ἐφορμῶ, ἐκθάνω, προσβάλλω· ὥς
αἵματηρὸν πάλανον ἐξανθεῖν ἀλόξ· Εὐρ. ἱ.
Τ. 300· πρὸ πάντ. περὶ ἐξανθημάτων τοῦ

δέρματος καὶ ἑλκῶν, ἱατρ. 50, μτρ. «ἐξήνθησαν αἱ κακίαι καὶ ἀνερράγησαν» Πλουτ. Θισ. 6. ἔτι δ' «ἐκ τῆς ὑπολήψεως ἡ δοξα» Ἀριστοτ. μεταφ. 3, 5. «πέφυκεν ἡ ἀνδρεία τελευτήσασα ἐξανθῆναι παντάπασι μανίαις» - τελευτώνει εἰς, ξεσπᾷ εἰς Πλατ. πολιτ. 310. «σῶμα φλυκταίναις καὶ ἑλκεσιν ἐξηνθηκός» = ὅλον ὑπὸ τοιοῦτων κεκαλυμμένον θουκ. 2, 49. «πληθὺς μυῶν ἐξανθήσαν» Στρατ. 13, 604. κωμ. κατὰ μτρ. «τὸ ἔδαφος μαχαίραις ἐξηνθήκει» Λουκ. ἀλ. ἱστ. 2, 30. 2) μοῦ πίπτει τὸ ἄνθος, παρακμάζω. «τελευτώντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου» Πλατ. πολιτ. 273. «ἐξηνθηκός, δένδρον» Πολυδ. 1, 231. περὶ χρωμάτων, ἀπαυροῦμαι, ἀφανίζομαι Πλουτ. Κ. Ρωμ. 98, καὶ περὶ οἴνου, χάνει τὸ ἄνθος, συμπ. 6, 7, 1. 3) παρὰ μτρ. κάμνει νὰ ἀναβλαστήσῃ Λουκ. ἀλ. 6, Πλουτ. Εὐμ. 16, ἐπιτομοῦ. Ἑξ-άνθημα, τό· τὸ ἐξανθῆσαν, πρὸ πάντων. Ἑξάνθημα τοῦ δέρματος, μικρὸν ἑλκος ἱατρ. «ἐξάνθημα, ὃ καλεῖται λεύκη» Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 3, 11. Ἑξ-άνθησις, ἡ· 1) τὸ ἀνθεῖν ἐξω, τὸ ξεσπᾶν Ἱπποκρ. περὶ τῶν τριῶν τοῦ γενείου Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 972. 2) τὸ ἐπανθεῖν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 15. Ἑξ-ανθίζω, μέ ἀνθη στολίζω «καθήμεθ' ἐξηνθησμένοι» Ἀριστ. Λυσ. 43, ἡ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀνθῶν στολισμένοι «οἷον ψιμυθῶ καὶ ψῦκει καὶ τοῖς ὁμοίοις» Σχολ. Φιλ. λήμ. π. Ἀθην. 7, 288. Ἐν γέν. στολίζω «παντοία κομμωτικῇ πρὸς τὸ ἀερότερον ἐξηνθησάντων» Πλουτ. 7, 19. Μέσα ἀνθη δὲ ἑμαυτὸν ἀποδρέκω Πλουτ. συμπ. 4, 1, τίνω. Ἑξ-άνθημα, τό· ἐξάνθημα Ἱπποκρ. 1, δι. γρ. Ἑξ-ανθισμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Διοσκ. Ἑξ-ανθιστέον· δεῖ ἐξανθίζειν Εὐκ. Ἀλ. Ἑξ-ανθισάω· κάμνω ὅπως διόλου ἀνθρακίαι, ἰων ἀπόσπ. γ. Ἑτ. Μ. 392, 11, accendo. Ἑξ-ανθρωπίζω· κάμνω ἀνθρώπον, ἀνθρωπίνον· τὴν φιλοσοφίαν, περὶ τοῦ Σωκράτους, ὅτις ἔφερε τὴν φιλοσοφίαν ἐγγύτερον εἰς τοὺς ἀνθρώπους Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. 12, ὧς καὶ, -τα θεῖα, ἱστ. καὶ Ὀσ. 23 καὶ ἐκκλ. «οὕτως ἐξανθρωπισμένα» = εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀρμόζοντα Ἱπποκρ. Ἑξ-άνθρωπος, 2' ἀπάνθρωπος μτρ. ἔτι δ' ἔνερ, -συμφορὰ = ποιοῦσα ἀπανθρώπους, ἀγρίου· Ἀρεταῖ. Ἑξ-αν-ίημι· ἔξω πέμπω, ἀφίημι, περὶ τῶν φουσάν (φουσιάν) «αὐτὴν ἐξανίσταται» Ἰλ. σ. 471. «τίς σε πολλὰς ἐξάνηκεν γαστρός» Πινδ. Π. 4, 99. «ἀρὰς σφῶν ἐξανῆξ' ἐγώ» = ἐξεφώνησα κατάρως ἐναντίον σας Σοφ. Οἶ. 1376. «ὁύρους ἐξανίστασι χερῶν» = ἐκ τῶν χειρῶν ἐξακοντίζουσαι Εὐρ. Βάκχ. 762. «κρήνην ἐξανῆξ' οἴνου θεός», 707 καὶ συγχ. -ρόον, Καλλ. Δημ. 207. «ὁδμήν ἐξανίσκον» = ἐκπέμπω, βγάσκω Ἀπολ. Ρ. 4, 662. -τὴν ἀρετὴν=ἐγκαταλείπω τὴν ἀρετὴν Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 11. Μέσ. διαλῶ, «πλεκτὰς ἱμάντων στοροῖδας ἐξανήσκει» Εὐρ. Ἀνδρ. 718. Παν-πῶναι = ἐλευθερώνομαι ἀπ' αὐτῶν Ἱπποκρ. 2) ἀπὸ χαλάρωνομαι, παύομαι «ἀνίξ' ἐξα-

νήξ' ἄτα» Σοφ. Φιλ. 699. «ὄργῃ ἐξανέει κακῆς» = παύσας τὸν θυμὸν τὸν Εὐρ. Ἱππ. 500. βέω εἰς τὰ ἑμπρός, περὶ ποταμοῦ - γῆ Ἀπολ. Ρ. 4, 293, ἐπιπλο. Ἑξ-αντίμῳ ἐξαντῶ μτρ. Ἑξ-αν-ίστημι, μτρ. ὅσον Εὐστ. ἔτι δὲ ἐξ-ανίσταμαι 1) ἔξω καὶ ἐπάνω σταίω, κάμνω νὰ προέλθῃ, ἐκδιώκω Σοφ. Οἶ. Κ. 47. -τοῦ θανάτου = ἐξεγείρω, ἀνασταίνω, Ἰλλ. 928. -ἐξ ἔδρας Εὐρ. Ἀνδρ. 263 καὶ συγχ. «ἐξ ἀνέστησαν ἐκ τῶν νήσων» Ἱπρ. 1, 171. -ἐξ ἡθέων, 5, 14. «ἐξαναστήσας τὸν παῖδα» -τοῦ εἶπε νὰ σηκωθῇ Πλατ. Πρωτ. 310. -τὴν ἐνέδραν = κάμνω νὰ σηκώσω ἐκ τῆς ἐνέδρας Εὐν. Ἑλλ. 4, 8, 37. πρὸ πάντων τοὺς κατόχους ἐκδιώκω, «-ἐνδρας δόμων» Σοφ. Ἀντ. 237. «πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται ὀρνέων Ἀλογ. Πέρας 769. «ὅσοι ἐξαναστήσαντες τινα β' ἀνέονται γῆν» Θουκ. 4, 98 καὶ οἱ ἐφεξ. 50. ἐν γέν. καταστρέφω, «ἐξαναστήσας Ἰλίου βίβρω» Εὐρ. ἱκ. 1198. «Ἑλλάδα, Τρ. 926. -πῶλιν=ἐρηκνῶν τὴν πῶλιν ἐκδιώκων τοῦ κατοίκου Ἱπρ. 1, 155, Θουκ. 7, 77. 2) Μέσ. καὶ οἱ ἀπὸ χρόνοι τοῦ ἔνερ. ἐπεγείρομαι σηκώνομαι καὶ σέβω «ἐξανίστανται Λακεδαιμόνες» = ἀναχωροῦσιν ἐκ τῆς Λακ. Πινδ. Π. 4, 49. «ἐξανίστα τῶνδ' ἀνακτόρων» ἀποκρίνω ἐκ Εὐρ. Ἀνδρ. 380 καὶ συγχ. «ἐκ τῆς γῆς=μεταναστεύω Ἱπρ. 4, 115. «ἐξαναστάντες ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐξ ἡθέων» = ἐκδιώκοντες ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, 1, 15. «Πελοποννήσου ἐξαναστήσας» = ἐπειδὴ ἐληλυθῆναι, 2, 171. ἐξορῶ Θουκ. 7, 49. «ὅθεν ἐξανέστη» = ὁπόθεν ἐσηκώθη Πλατ. Λυσ. 211. «δεῦρο ἐξαναστῶ μεν» = ἀς σηκώσωμεν ὑπάγοντες εἰς, Πρωτ. 311. πρὸ πάντων ἐπὶ γῆρατος «ἐξαναστησόμεθ' μετὰ τὸ δείπνον», πολ. 1, 328. «ἐξανίσταται πρὸς μέθην» Ἰσοκ. 1, 32. «ἔωθεν ἐξαναστὰς Λουκ. Νιγρ. 2 καὶ συγχ. «-τὴν ὁδὸν» = προσσηκώνομαι εἰς τὴν ὁδὸν Εὐν. συμπ. 4, 31. Περὶ ὅρου, «ἐξαναστήσας ἐκ τῆς προσημένης γῆρας εἰς ὕψος ἱκανόν» = ὁφονομεῖται Πολυδ. 1, 56, 4. παρ' ἱατρ. περὶ ἐκρήξεως (κυσσώσεως) τῶν ἐλκῶν μτρ. «πολέμου ἐξαναστάντος» Ἀπολδ. 3, 18, 8. ἔτι δὲ παρὰ Σοφ. Φιλ. 367 σημ. σηκώνομαι ἐπάνω, ὅπου κατὰ ἄλλ. = γίνομαι ἔξω ἑμαυτοῦ. Παρ' Ἰσοκ. 12, 32 ἀναγίνωσκε ὁ Περικ. «ἐξανισταμένου αὐτῶν» ἀπὸ τῆς ἀρχ. γρ. ἐξιστο. exalto. Ἑξ-αν-ίσχω· ἀνατίλλω, περὶ τοῦ ἡλίου Εὐστ. Ἑξ-αν-οίγω· ὅπως διόλου ἀνοίγω Ἀριστ. Ἀχ. 391 καὶ μτρ. Δ. Σικ. 1, 33, operio. Ἑξ-αν-οιδέω· ἔξω φουσώνω - τῆς γῆς Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8, intumesco. Ἑξ-άν-οιξις, ἡ· ἡ ἀνοίξις - τῶν στομάτων Στρατ. 16, 740, aperio. Ἑξ-αν-ορθῶ· ὅπως διόλου ἀνορθώνω πάλιν ἀποκαθιστῶ Εὐρ. Ἀλκ. 1138, δι. γρ. Ἑξ-αντάω· ἀντιτάζω τῆς κόρρης καὶ ὑπογενομένης Ἐπὶ. Ἑξ-άν-τες· ἐξ ἐναντίας, ὅτι δὲ τὸ ὕγιες Ἡσυχ. Ἑξ-άντης, 2' (ἔντα, ἄλλοι τὸ παρὰ τὸν ἑξω ἀντή) ἔτατος τοῦ ἀντή τῆς ὁρᾶσεως, μὴ ἐκτεθειμένος, πρὸ πάντων. ὁ τῆς ὁρᾶσεως

- Ἑξ-α-πλασίων, ονος τῷ ἀντ. μτγν.
 Ἑξ-ά-πλεθρος, 2' ὁ ἐξ πλεθρῶν μακρὸς ἥρ. 2, 149.
 Ἑξ-ά-πλευρος, 2' ὁ ἐξ πλευρῶν Πλωτίν. ὑπὸ τοῦ Φρυν. 412 ἀποδοκ. ὡς μὴ ἀττ.
 Ἑξ-α-πλῆ' ἐξαπλῶς μτγν.
 Ἑξ-α-πλόος, συνηρ. -πλόος, 3' ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μτγν. sescuplex.
 Ἑξ-α-πλόω' ἐξαπλασιάζω μτγν.
 Ἑξ-α-πλόω' τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀναπτύσσω, ἑξαπλῶν Λουκ. Φιλοπ. 17, ἐρμηνεύω τὸ δοκοῦν Σ. Ἐμπ. Πύρ. 1, 217, explicio.
 Ἑξ-α-πλώσεις, ἢ ἀνάπτυξις, ἐξαπλώσις Ἀρεταί' -καὶ ἑκτάσις τῶν δακτύλων Σ. Ἐμπ. α. ῥήτ. 7, explicatio.
 Ἑξ-α-πο-δαίνω' ἀποδαίνω ἕκ τινος -νῆος Ὁδ. μ. 306, Ἀπολ. Ρ. 3, 199.
 Ἑξ-α-πόδης, ὁ' ἐξάποδος.
 Ἑξ-α-ποδία, 3' ἐξ πόδες Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀν.
 Ἑξ-α-πο-διόρασκα' ἕκ τινος δραπέτεύω, φεύγω Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀν.
 Ἑξ-α-πο-διόμας' ἕκ τινος ἀποδιώκω -μάχη Ἰλ. ε, 763 (παρὰ Οὐδῶφιν ἐξ ἀποδ).
 Ἑξ-ά-ποδος, ἑσφαλ. ἀντὶ ἐξάποδος.
 Ἑξ-α-πο-θύων ἐκθύομαι -εἴματα Ὁδ. ε, 372, exuo.
 Ἑξ-α-πο-θύω' ἐκπύζω Θεοδ. Ἰγρεκ.
 Ἑξ-α-πο-θυήσκα' ἀποθυήσκα Ἀριστ. ὄρν. 1656, morior.
 Ἑξ-α-πο-κρούω' ἀποκρούω μτγν.
 Ἑξ-ά-πολις, ἢ ἑνωσις ἐξ πόλεων, ὡς ἐν Δωριέϊ ἥρ. 1, 144 πρὸς Σχολ. Ἀριστ. πλ. 385.
 Ἑξ-ά-πολις, ἢ ἡ χώρα Δωριέϊ ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ μετὰ τῶν ἐξ πόλεων τῆς Αἰνίδου. Ἰαλυσσοῦ, Χαμείρου, Κῶ, Κνίδου καὶ Ἀλικαρνασσῶ ἥρ.
 Ἑξ-α-π-όλλομαι' παντελῶς ἐξαφανίζω, ἐξαλείφω «τόν αἵτιον δ' ἐξαπολλύς μόρου» Αἰσχ. Χο. 824' «πατέρα τὸν ἄμυν ἐξαπώλεσας» Σοφ. Ὀλ. 578, φονεύω Εὐρ. Πρ. 1215 καὶ συγνά. Μέσ. μέ. 6' παρκ. ἐξαπόλωλα = ἕκ τινος χάνομαι, ἀφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι -Ἰλίου = ἐκ τοῦ Ἰλίου Ἰλ. ζ, 60' «καίμη-λια θόρνω», σ, 290' «-ἡέλιος οὐρανό» Ὁδ. υ, 257' ἐντελῶς ἀφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι -σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός» Αἰσχ. Ἀγ. 514, ἥρ. 4, 173 καὶ Πλούτ.
 Ἑξ-α-πο-λογία, ἢ' ἐπιγραφή τῶν λόγων τοῦ Ἀντιφώντος, οὔτινες ἀποτελοῦσι τὴν τοιοῦτον λογίαν, δευτέρᾳ δὲ ἀπολογία ἐξηγ. ὑπὸ τοῦ Βεκκερ. ὁρθότ. ἐξ ἀπολογίας.
 Ἑξ-α-πο-νέομαι' ἕκ τινος ἐπιστρέφω Ἰλ. π, 252 (παρ' Οὐδῶφ. ἐξ ἀπον.)
 Ἑξ-α-πο-νίζω' ὅλως διόλου ξεπλύνω Ὁδ. ε, 387, aliuo.
 Ἑξ-α-πο-ξέω' ἀποξέω, ἐκλείπειν Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀν.
 Ἑξ-α-πο-υθύνω' ὅλως διόλου κάμνω δεῦ Εὐρ. Κυκλ. 456.
 Ἑξ-α-πο-πατέω' ἀποπατέω Ἰπποκρ.
 Ἑξ-α-πο-πέμπω, ἐπιτίτ. ἀντὶ ἀποπέμπω Τζέτζ. omitto.
 Ἑξ-α-πο-πνέω' ἀποπνέω Τζέτζ. expiro.
 Ἑξ-α-πο-πέτομαι' ἀφίσταμαι Κ. Μαν. Χρ.

- Ἑξ-α-πο-πτύω' ἔξω πτύω μτγν. ex.
 Ἑξ-α-πο-ρέω' εἰς μεγάλην ἀπορίαν, κην ἐδρίσκομαι Πολυδ. 4, 34, 1 καὶ ὅστις καὶ «τοῖς λογισμοῖς» προσθέτεται ἄλλ. μτγν. ἔτι δὲ μέσ. μέ. π. ἀόρ. «οἱ ναι ἐξηπορήθησαν» Πλούτ. Ἀλκ. 5' ἐξαπορήθεν ἀργυρίου = ὡς πρὸς ἡμάτα Δ. Ἀλ. 7, 18.
 Ἑξ-α-πο-ρρέω' ἕκ τινος ἀπορρέω, ῥέω.
 Ἑξ-α-πο-σπάω' ἕκ τινος ἀφίλω μτγν.
 Ἑξ-α-πο-στάζω' ἕκ τινος στάζω κάτω λη τὰ πλοῖα Δημ. 18, 77, emitto.
 Ἑξ-α-πο-σταλάριον, τό' ἀσματὸς ἐκκλησιαστικοῦ μέρου Ἀνδρ. Κρητ.
 Ἑξ-α-πο-στέλλω' ἔξω ἀποστέλλω Ἰλ. 3, 11, 1, Δ. Σικ. 19, 102. Παρ. «ἔξω λη τὰ πλοῖα» Δημ. 18, 77, emitto.
 Ἑξ-α-πο-στολή, ἢ' τὸ ἔξω ἀποστέλλω Λυδ. 1, 66, 3, emissio.
 Ἑξ-α-πο-σφραγίζω' ἀποσφραγίζω, ἔρμαν. ἀντὶ ἐξεσφρ. averto.
 Ἑξ-α-πο-τίνω' ὅλως διόλου ἀποτίνω, ῥύνω -τῆς μητρος ἐρινύας» Ἰλ. φ, 4.
 Ἑξ-ά-πουε, οδος' ἐξάποδος Πλούτ. Α. 36 καὶ ἄλλ. μτγν.
 Ἑξ-α-πο-φαίνω' ἐπιτεταμ. τὸ ἀπ. Λουκ. Ἠσιόδ. 1 καὶ ἄλλ. μτγν.
 Ἑξ-α-πο-φείρω' ὅλως διόλου ἀφ. «ὡς ἀπάντων ἐξαπέφειραν βίον» Πέτρο. 456' «μόνη αὐτὴν ἐξαποφειρῶ» Τρ. 710.
 Ἑξ-α-ποχέω' ἔξω χύνω Τζέτζ. effundo.
 Ἑξ-ά-πρυμνος, 2' ὁ μὲ ἐξ προύμων καὶ ἐξ πλοῖα Λυκοφρ. 1347.
 Ἑξ-α-πτέρυγος, 2' ὁ μὲ ἐξ πτέρυγος Ἀλ. στρ. 5.
 Ἑξ-ά-πτύχος, 2' ὁ μὲ ἐξ πτυχῆς, Σχολ. Ἰλ. γ, 395.
 Ἑξ-άπτω' 2) προσδένω, ἐξαρτῶ π. κρεμῶ εἰς τι' -ἡμάντια» Ἰλ. γ, 397' «κίονος ἐξάπτειν» = προσδένω τὸ σχοινίον στῆλην οὕτως, ὥστε νὰ κρέμαται κατωρ ἐξ αὐτῆς Ὁδ. γ, 466' πρὸς Ἰλ. «οἷα τῆς θυρίδος τοῦ καλῶδινος» Ἀριστ. 379' «ἐκ νησὶ σχοινίον ἐξ τειχὸς» 26, 4, 64' «ἐξαιμῆναι ἐκ σώματος» = τὸ δεδεμέναι, ἐξ αὐτοῦ κρεμάμεναι Τρ. 102' (πρὸς τὴν ἀπόρρησιν ἐξάπτουσι δαίμονες Πλούτ. ζ. ῥώμ. 61, ὡς καὶ τύχης τὰ πραττόμενα = κάμνω ἐξ αὐτῆς ἡρτημένα, Σὺλ. 6) -ἀπὸ τινος Ξεν. κ. 7' «τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς» = αἰ μετ' αὐτοῦ Πλούτ. Θεμ. 19' μτγν. «ματὸς ἐξάπτων λιτὰς» Εὐρ. Ὀρ. 382, πρὸς Ἰλ. «ἐκτετρίαν δὲ γόνανιν ἐξάπτω» Ἰ. Α. 1216, annecto' 2) ἐπιθέτω, περ. πτω' «μὴδ' ἀμφὶ κείναις μέλανας ἐξάπλους» Εὐρ. Ἰ. Α. 1449' «-δεσμά γ' ἥρ. μ. 1342' «-κόσμον νεκρῶν», Τρ. Μέσ. κρεμῶμαι εἰς τι' «πάντες ἐξάπτω κρέμασθε ὅλοι» Ἰλ. θ, 20' συγνότ. εἰ τὸν προσκρεμῶ, περικρεμῶ «τί πέπλω λανας ἐξῆψε χροῖς» Εὐρ. Ἑλ. 1186' ψαθῆαι κωδῶνας = κωδωνῆας εἰς ἑαυτῶν Δημ. 25, 90' «σφραγίδια ἐκψύμω»

εἰς ἑμαυτὸν σπαράξας περικρεμῶν, εἰς τὴν κοίτην φέρω Ἄριστ. θεσ. 428. *περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξημνοθα πνίγκην* ἀποσπ. δόξ. 3. ἐξέλκει Δ. Σικ 14, 74. ἔτι δ' ἐγγίξω, προσβάλλω τινά τινα; Πολυδ. καὶ ἄλλ. μτγν. - πολέμου-τόν πολέμον ἀρχίζω Δ. Ἀλ. 6, 25, ἀνάπτω, ἐξάπτω Τιμ. Λοκρ. 97. Συγχά μτγ. *ἐξημμένοι; ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρός* Πλάτ. ἐπ. 7, 330. *ὅπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἐξαρθέντες* Δ. Ἀλ. 5, 38. *ἐξήρθη πόλεμος* Στρατ. 9, 420.

Ἐξ-α-πτωτος, 2. ὁ μὲ ἐξ πτώσεως Πρῆστον. Ἐξ-α-πάλω, τὰ πόλιν ἐν Συρακούσαις Πολυδ. Βξ-α-π-ωθέω* ἔξω ἀπαῶθαι *εἰσάγειν* ἔξα-πώσασθαι Εὐρ. Ῥησ. 811.

Ἐξ-α-πώλος, 2. ὁ μὲ ἐξ πώλουσιν - ἔρμα Ἡρωδ. 5, 6, 16.

Ἐξ-α-ραγμα, τό' τὸ πρὸς τὰ ἔξω κτυπηθὲν, σπέντεμμα, κλάσμα Γαλην.

Ἐξ-α-ραῖδω* ἐπιστάμ. τὸ ἀπλοῦν Ἀρεταί. Ἐξ-α-ραῖδωσις, ἡ τὸ ποιῆν ἀραῖον Ἀρεταί.

Ἐξ-α-ράσσω* διὰ προτετυγῶν καθιστάμενος ἀρ. λειδ. μόν. Ἐξαράσσωμαι ἡ ἐξαράσσωμαι (ἐξα-ράσσωμαι) ὡς δι. γρ. ἀντὶ ἐξαργάσσω. Αἰ-σχύ. 3, 116. *ἐκ δ' ἀράς ἤρπτο* Σοφ. Ἄντ. 423.

Ἐξ-α-ράσσω* ἔξω συντρέβω, καταθραύω τι. ἔκ τινος πρὸς τὰ ἔξω, Ὀμ. ἐν τμήσῃ. *ἐκ δὲ οὐκ ἴσταν ἀραξαι* Ὀδ. μ. 492. *ἀλλ' ὅσον-ται* Σιμωνίδ. 17. -τὴν κυκλίειν Ἀριστ. ἐπ. 639. ἔτι δὲ μτγ. *οἷον ὁμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθόειαν* = ὁλῶν ἐκβάλει δὲ ὁμῶν τὴν αὐθόειαν, θεσ. 704. *--τὴν αἰγροῦσι καὶ κακοῖς* = λοιδοροῦ ὁδρίξω, νέρ. 1355. *πε-πραγμένην ἔξωθεν* = μὲ βίαν διαπραγνύω Αἰλ. Ζ. 1, 15, 16 καὶ ἄλλ. μτγν. exturbo.

Ἐξ-α-ργέω* ὅλως διόλου ἀμελῶς κἀμνοί* *ἔργα δαμάειν* οὐκ εἰ ἐξαργύνεται Σοφ. Φιλ. 552. *--γῆ ἐξαργηθεῖσα* = μὴ γεωργηθεῖσα παντελῶς Πλουτ. παῖδ. ἀγ. 4. ἀμτθ. εἰμαι ὅλως διόλου ἀεργός. *τῶν καθυέδοντων ἡ ἀλ-λως πως ἐξηργηκότι* Ἀριστοτ. θ. 1, 9. Ἐξ-α-ργάματα, τὰ, μόν. ὁ Ἀπολ. Ῥ. 4, 477. *ἔξ τάμνε θανόντες* = ἔκοπτε τὰ ἄκρα τοῦ φονευθέντος (ἀκρωτηριάσματα Σχολ.), ὅπερ αἱ φονεῖς πρὸς ἐξίλεισιν ἵσποιν.

Ἐξ-α-ργυρίζω* κἀμνω ἄργυρον, πωλῶ Ἑσυχ. 8, 81 (δι. γρ. ἐξαργυρώσαι) - οὐσίαν Δημ. 6, 8 καὶ μτγν. Πλουτ. συγνῶ. Παρθεν. 8. ἔτι δὲ μτγ. δι' ἑμαυτὸν πωλῶ Ἰσατ 5, 43, ὡς καὶ Πλουτ. 10. ῥητ. 10. ἀλλά καὶ *πάν-τες ἐξαργυρίσαντο* = ἀφῆρσαν ἀπὸ πάντων τὸ ἀργύριον αὐτῶν Πολυδ. 32, 22, 1.

Ἐξ-α-ργυρισμός, ὁ ὁ κατ' ἀργύριον λα-γριασμός, γλωσσ. ἀδοξατο.

Ἐξ-α-ργυρόω* ἐξαργυρίζω Ἦρ. 6, 86.

Ἐξ-α-ρεν* ἐκτός ἐστιν Ἠευχ.

Ἐξ-α-ρεσκεύομαι* τῷ ἐπομ. - τοῖς θεοῖς Ξεν. οἰκ. 5, 19, κλ. Ἀλ.

Ἐξ-α-ρέσκομαι (ῥῥ' ἀρέσκω)* δεικνύομαι εἰς τινα εὐάρεστος καὶ ἀποκτῶ τὴν εὐνοίαν του- τοῖς θεοῖς διὰ θυσιαῶν φιλιώνομαι μὲ τοὺς θε- οὺς Ξεν. οἰκ. 5, 3. ἀλλά καὶ *ἐόν τοῦς κυρί- ους δώροις ἐξαρέσκειται* = κερδίζει αὐτοὺς διὰ δώρων Δημ. 60, 25. πρὸλ. 26, 26, 26, 26.

Ἐξ-α-ρθρόω, ἐξάρθρωμα, ἐξάρθρωσις. Ἦρ- ποκρ. ἀντὶ ἐξαρθρόω, ἐξαρθρώμα, ἐξαρθρώσις. Ἐξ-α-ρθρός, 2. α) ἐξηρθρωμένος, ἐγαλμέ- νος μτγν. 6) μὲ ἐξηγοντα μέλη ἱατρ.

Ἐξ-α-ρθρόω* ἐγάζω, διαστρέφω Γαλην, Παρ' Ἀριστοτ. φυσιολογ. 6. τὸ ἐξηρθρωμένος = ἀρθρώδης, μὲ ἄρθρα.

Ἐξ-α-ρθρώμα* τὸ τὸ ἐξαρθρωθὲν, διαστρα- ρόν, ἐγαλθὲν Γαλην.

Ἐξ-α-ρθρώσις, ἡ ἐγάλσιμον Γαλην.

Ἐξ-α-ριθμέω* ἀριθμὸν ἀκριδῶς, λογαριάζω - στρατὸν = μετρώ Ἦρ. 7, 59. καὶ ἄλλα γρ. *τούτων μυριάδες ἐξηριθμήθησαν* = ἐυρέθησαν ἐκ τῆς ἀριθμήσεως, 4, 87. - ναῦς Πλάτ. πολ. 7, 522. - κινδύνους Ἰσοκ. 4, 66. *--τὸ χρη- ματα ἐν τῇ ἀγροῇ* = μετρώ ἀργύριον εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ἀργυρομαχοῦς Δημ. 27, 38 καὶ μτγν. Πολυδ. 1, 13, 6. ἔτι μέσ. οὐμεντο.

Ἐξ-α-ριθμησις, ἡ καταριθμήσις *--τῶν πε-πραγμένων αὐτῶν* Πολυδ. 16, 26, 5. ἀ-ριθ- μῆσις Ἀππ. ἐμ. π. 2, 84, οὐμεντατο.

Ἐξ-α-ριθμητικός, 3. ὁ ἐπιτήδεος ἡ ἱκανός εἰς τὸ ἀριθμεῖν Πολυδ. 4, 162.

Ἐξ-α-ριθμο-ζυγο-καμπανο-τροτανίζω* δι' ἀριθμήσεως, ζυγίσαις διὰ στατήρος καὶ τροτανέως ἐξέτασεν Ἰουλιαν. ἐπιστ.

Ἐξ-α-ριθμός, 2. ὁ ἐξ τῶν ἀριθμῶν, ἐξαπλοῦς Σχολ. Πινδ. Ὀ. 11, 29, sextuplex.

Ἐξ-α-ριθμός, 2. ὁ ἐκ τῶν ἀριθμῶν Σουδῶ.

Ἐξ-α-ρκέω ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, εὐχαριστῶ *ἡ Σκύρος ἐξαρκούσα μοι ἔσται* Σοφ. Φιλ. 457. *καδ' ἐξαρκεῖ πόσις* Ἠέρ. ἔπ. 280. - πᾶσιν = εἰς πάντας εἶνε ἱκανός, ἱκ. 574. *ἡμοὶ οὐ ἐξαρκέει εἰς ὧν μύνας* Πλάτ. Γοργ. 475. - πρὸς τι, πολ. 7, 520, ὡς καὶ Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 5. ἔτι δὲ - εἰς τι Ξεν. καὶ μτγν. *ὁ βίος μοι δο- κεῖ τῷ μῆκει τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρκεῖν* Πλάτ. Φαῖδ. 108 κ. ἄλλ. ἀπολύτ. *οὐδ' ταῦτα μόνον ἐξηρκεσέν* Ἀνδοκ. 4, 15. ἐξαρκέσον = ὡς ἂν μέλλῃ νὰ ἀρκέσῃ Ἰσατ 6, 13. ὅθ' ἀρκοῖ.

ἐξαρκεῖ μοι = μὲ ἀρκεῖ *ἐξηρκεῖται μὴ ἡσυχίαν ἄγειν* Ἦρ. 7, 161, Ἀντιπ. 1, 10. *οὐδ' οὐκ ἐξαρκεῖ ὁρᾶν* Ἰσοκ. 4, 123. *ἐξαρκεῖ αὐτοῖς καταξὴν ἀγάμοις* Πλάτ. συμπ. 192, ὡς καὶ *εἰ ἐξαρκεῖ σῶματι εἶναι σώματι*, πολ. 10, 341. ἔτι δὲ *ἐξαρκέσει αὐτῶν ὅποτε* ἂν ποιῶ- μεν. συμπ. 176. *ἐξαρκέσει σοι τύραννον γε- νέσθαι*, Ἀλκ. Β. 141. Μετὰ μετγ. *καὶ ταῦ- τα ἔχουσιν οὐκ ἐξηρκεσεν αὐτοῖς* = δὲν τοῦς ἤρκεσε νὰ ἔχωσι τοῦτο Δημ. 47, 52. *τὸν νοῦν διδασκαλῶν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήκουον ἡμοὶ* = ἤμην εὐχαριστημένους νὰ ἔχω αὐτὸν Εὐρ. Ἦρ. 648. *πῶς ἂν ἐξαρκέσειεν ὁ τύραν- νος χρήματα ἐκ τινῶν* = πῶς ἐμῆλλε νὰ ἦνε ἱκανός νὰ πληρώσῃ Ξεν. Ἦρ. 2, 12. Πινδ. Πινδ. *φίλοις ἐξαρκεῖν* = παρῆγω εἰς αὐτοὺς ἐπαρκέει εὐεργεσίας, Ν 1, 32, καὶ - πτε-α- ττασι = ἔχω ἀρκετὰ ἐξ αὐτῶν, Ὀ. 5, 24. *--πρὸ τινος* = εἰς διὰ τινα προσφέρω Ξεν. ἀπομν. 2, 4, 7, sufficio.

Ἐξ-α-ρκής, 2. ἐξαρκῶν, ἐπαρκῶν. *πλοῦτος ἐξαρκῆς δόμοις* Λίσχ. Πέρσ. 233. *ὡς ἐγὼ δὲ τάνδον ἐξαρκῆ τιθῶ* = περὶ πάντων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ φροντίζω Σοφ. Ἦρ. 333, sufficiens.

ἙΞ-αρκούντως· ἐπαρκῶς, ἀρκετὰ· ἡρίστηται Ἀριστ. βατρ. 376· ὁ Πλάτ. ἐνώνει τὸν νοσημῶς καὶ τοῖς ἀεὶ παροῦσι ἱκανῶς καὶ ἔξ. ἔχοντα βίον», Γοργ. 483, sufficienter.

ἙΞ-αρμα, τὸ ὕψωμα, ἐξοδήμα, φούσκωμα Ἰπποκρ. Περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἐπὶ τοῦ ὕψους αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανόν· ἡλίου Στραβ. 2, 1, 18· περὶ τοῦ ὕψους τοῦ πόλου Πλουτ. Μαρ. 11, sublatio.

ἙΞ-αρμόζω· ἐκ τῶν ἀρμογῶν ἐκβάλλω· «ὁ τροχὸς ἐξέρχεται τὰς κνήμας» Φιλοστρ. εἰκ. 2, 4.

ἙΞ-αρμόνιος, 2· ὁ μὴ ἀρμονικῶς Φερεκρ. π. Πλουτ. περὶ μουσ. 30.

ἙΞ-αρνεῖσθαι, μέν π. ἀόρ. ἀρνούμαι, διαφύδω Εὐρ. Ἀνδρ. 436· «τί Ἑλ. 579· «ἦν τις ἐφείλων ἔξαρνηται» Ἀριστ. ἐκκλ. 660· «φόνον Ἡρ. 3, 74· «μὴ λαθεῖν Δημ. 27, 16· «οὐκ ἔξαρνοῦνται πρῶτερον ἄλλ' ὁμολογοῦσιν» Αἰσχίν. 3, 250· «ἔξαρνηθέντι καὶ ἐξομολογήσιν» ἐνὶ οὐκ ὁ Πλάτ. νόμ. 12, 949· ἀρνούμαι, δὲν παραδέχομαι· «τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὸ δὲ ἔξαρνούμενοι», πολ. 465.

ἙΞ-αρνησις, ἡ· τὸ ἀρνεῖσθαι, διαφύδειν, μὴ παραδέχεσθαι Πλάτ. πολ. 7, 531, negatio.

ἙΞ-αρνητικός, 3· εἰς τὸ ἀρνεῖσθαι ἐπιτηδευτικός, ἔχων κλίσι· Ἀριστ. νέφ. 1172.

ἙΞ-αρνός, 2· ἀρνούμενος· «ἔξαρνος εἶναι» ἀρνούμαι, ἀντιθ. τῷ ὁμολογεῖν Πλάτ. Χαρμ. 158· «ἔξαρνος ἦν μὴ ἀποκτείνεαι»· ἡρνεῖτο ὅτι ἐρόνευσεν Ἡρ. 3, 66· «ἔξαρνός ἐστι μὴδ' ἰδεῖν με κώποτε» Ἀριστ. πλ. 241· πρὸς Πλάτ. σοφ. 260 καὶ μὲν ἀνευ τοῦ Πλάτ. Ἰκκ. πρὸς 288· «ἔξαρνος γίνεσθαι τὴν μαρτυρίαν» Ἰσακ. 3, 21· «τὰς συνθήκας Δημ. 23, 171· ἔτι δὲ· περὶ τίνος, αὐτόθι 176· ὅπρ' τινος Δ. Ἀλ. 7, 34· «οὐκ ἂν ἔξ. γένοιτο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι» Λουκ. Ν Δ. 14, 1.

ἙΞ-αρπάζω, μέλ. ἔξαρπάσσομαι Ἀριστ. ἱππ. 705, ὡς καὶ Πλουτ. Σόλ. 29· ἀρπάζων ἐκβάλλω, ἀφαρπάζω· «φῶς» ἔξαρπάξασα νεὸς· «ἀδρα τὸ τοῦ πλοίου» Ὀδ. μ, 100, ἐκ τίνος κινδύνου ἀποσπᾷ Ἰλ. γ, 380 καὶ συχνά· «ἐπιστολὰς ἔξαρπάσας ὅδ' ἐκ γερῶν ἑμῶν βία» Εὐρ. Ἰ. Α. 315· «ἔξαρπάσας παρ' αὐτῶν τὴν δόξαν» Ἡρ. 8, 135· ἀπολ. ἔξαρπάσας Ἀριστ. εἰρ. 6· οἱ ἔξαρπασμένοι Σοφ. Ὀλ. Κ. 1020 ἢ οἱ ἀρπαγέντες ἡ ὁρθός, ὡς μέσ. οἱ δι' ἑαυτοῦς ἀρπάσαντες, οἱ λησταί· «ὁπὸ πυρός τὸ νότερον πᾶς ἔξαρπασθὲν»· πάσης ὀφρασίης στερηθὲν Πλάτ. Τιμ. 60· «τὸν Μάριον τῆς πολιτορκίης»· ἀπαλλάττω Πλουτ. Σόλ. 29· ἰν γεν. ἀπαλλάττω, ἐλευθερώω ἀπὸ τίνος, τίνος Πλουτ. καὶ μὲν. ἐπίρρι.

ἙΞ-αρσις, ἡ· τὸ σηκώνειν ἐπάνω, ὀψώνειν, ἐψώνειν, Ὀ. τὸ ἀποκομίζειν, Κλ. Ἀλ. στρ. 6.

ἙΞ-αρτάω· εἰς τι κρημνὸν, προσδένω, στερεῶν· «τὸς θυρεοὺς ἐκ τῶν ὤμων» Πολυβ. 18, 1, 4 καὶ ἄλλ. μὲν. τί τινος Ἀθην. 10, 429· «ἄλλοι τῶν ἱππῶν τὴν δόξαν» Πλουτ. Ἀρατ. 1· ἐντ. «τὴν πρῆξιν τῆς προδοσίας» ἀπὸ τίνος ἐξηρτημένην καθιστῶ, Φαῖδ. Μάξ. 22· ἔτι δὲ· τὴν οὐρανὸν· μακρὰν ἐκτείνειν Αἰλ. Ζ. Ἰ. 4, 21. Συνθ. καθ. μετὰ μ. μέλ.

εἶμαι εἰς τι κρημνόμενος Ἀριστ. ἐκκλ. 2· «χρὸς Εὐρ. Ἰκκ. 325· ὡς περὶ τῆς λίθου ὁρμαθὸς ἐξήρτηται· χορευτῶν» Πλάτ. Ἰων 536· «καμψὸν ἀπὸ τίνος ἐξαρτῶμαι»· «οὐ γὰρ ἐξηρτήθη» Εὐρ. ἰκ. 757· «ἔξ ὧν (ἡδονῶν) ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον οἷον ἐξηρτησθαι» Πλάτ. νόμ. 5, 732· «ἐξαρτῆσται τῆς ἰσχύος» Ξεν. Κυρ. 5, 4, 20· «καὶ ἐλπίδες ἐξήρτηνται ἐκ τῶν ἡγουμένων» Πολυβ. 10, 33· «ἐξήρτηται τὸ ἄλλο χωρίον»· εἰς αὐτὸ συγκатаλῆγεται, συνδέεται μετ' αὐτοῦ Θουκ. 6, 96, ὡς καὶ Πλουτ. Ἀντ. 46· «ἐξηρτημένον αὐτοῦ τὴν πλῆθος ὁρώντας»· ὅτι εἶχε προστεθῆ εἰς αὐτόν, Γ. Γράγκ. 6· «τῶν ποιητῶν ὁ μὲν ἐκ ἄλλης Μούσης, ὁ δὲ ἐκ ἄλλης ἐξήρτηται» Πλάτ. Ἰων 538. Παρ' Αἰσχ. Πρ. 713· «τόξοισι ἐξηρτημένοι»· «τόξα ἐχόντες· περικρημασμένοι» προβλ. «παγῶνας ἐξηρτημένας» Ἀριστ. ἐκκλ. 494· «ἐπιστολὰς ἐξηρτημένους ἐκ τῶν δακτύλων»· «πρὸς ἐπιδείξειν ἔχων εἰς τοῦ δακτύλου κρημασμένας Αἰσχίν. 3, 164· οὕτως· «πύραν, λεόντην» Λουκ. κ. ἄλλ. μὲν. οὕτως δὲ μάλιστα καὶ ὁ Δημ. 9, 49· «ἐξηρτησθαι στρατόπεδον» (μετὰ τῆς δι' γρ. ἐξηρτῶσθαι)· «τὸ στρατὸν ἐξαρτῶν»· ἑμαυτοῦ καὶ μεθ' ἑαυτοῦ ἔλκω Ἀριστ. εἰρ. 470 κ. ἄλλ. ὅθ' εἶμαι ὅσα ὁδοὶ τῆς Ἀκαδημείας Πλουτ. suspendo, alligo.

ἙΞ-αρτηθόν, 2· τὸν τρόπον ἐξαρτῶμενον· καθὼς

Ἦουχ· μετὰ τὸ ἐκκρημασθῆ.

ἙΞ-αρτήμα, τό· τὸ ἐκ τίνος κρημνόμενον βάρος μὲν, περὶ δὲ γόμας Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 759.

ἙΞ-άρτησις, ἡ· τὸ ἐκ τίνος ἐξαρτῶσθαι συνάρτησις· «τῶν ἐμβρόντων ἐξ αὐτῆς ἐστὶ τῆς ὑστεράς» Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 3, 1, suspensio.

ἙΞ-άρτια, ἡ· ἐξάρσις Τζέτζ. κ. Ἀρμενίου ἙΞ-άρτιζω· κάμνω πλήρες, τέλειον, τελειώω μὲν, πρὸ πάντων ἐξήρτιστο· εἰς προμηθευθῆ, προπαρασκευασθῆ Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 1, 33· «ἐξηρτισμένοι· πρὸς τι» Παυλ. εἰς Τμ. 2, 3, 17, πρὸ πάντων· δέ· «πλοῖα»· προητοιμασμένα, φορητά.

ἙΞ-άρτια, τὰ· φύλα τοῦ πλοίου, τὰ βραχίονα τὰ σχοινία καὶ τὴν ὁδὸν Γρ. Νυσ. καὶ Ἑτ. Μ.

ἙΞ-άρτισις, ἡ· τελείωσις, παρασκευὴ πλοίου Εὐστ.

ἙΞ-αρτισμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Ἀρρ. τακτ. 154, φόρτωσις πλοίων.

ἙΞ-άρτισις, ἡ· προπαρασκευὴ, προητοιμασία Ἰερβλ. κ. ἄλλ. μὲν. arparatus.

ἙΞ-αρτύω· κάμνω τι ἑτοιμον, παρασκευάζω· «τάνδον ἐξάρτοι» Εὐρ. Ἰλ. 422· «νεῶς ἐπὶ πλοῖον» Θουκ. 2, 17. Παθ.· «τοῖς ἄλλοις ἄπασιν ἐξήρτυνται ἄρτια»· «τὸ ἔχουσι προημθευθῆ ἄρτια, 1, 80· «ὁ στόλος καὶ ναυοὶ παῖψ' ἐξαρτυθείς» 6, 31· «πάντα ἐξήρτυτα εἰς τὸ αὐτό» Ἡρ. 1, 61· «ἐξηρτυμένον λογάσι, σάτω», 1, 43· «ταῦθ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται» Πλάτ. νόμ. 1, 625· οὕτω δὲ παρὰ τοῖς ἑκείναις πρὸ πάντων περὶ πολεμικῶν παρασκευῶν. Νέσ. ἑτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι· «ἐξαρτύεται γάρμα γυναικὶ» Αἰσχ. Πρ. 910· «φόνον ἐξαρτύομαι

Εὐρ. Πλ. 647 ἐν γέν. προσηθεύομαι τι· ναυ-
τικά ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς· Θουκ. 1, 13, ἡμῶντο.
Ἔξ-ἀρουσις, ἡ τὸ ἔξω ἀντλεῖν, ἐξαντλεῖν
Γαλην. exhaustio.

Ἔξ-ἀρῶν· ἔξω ἀντλῶ, ἐξαντλῶ Ὅρφ. Ἀργ.
110, Πλούτ. συμπ. 2, 3, 3, ἐκχλιδῶ, ἔλκος
Ἰπποκρ. exhaustio.

Ἔξ-ἀρχῆς ἢ ἀπ' ἀρχῆς, κάλλ. ἐξ ἀρχῆς.

Ἔξ-ἀρχία, ἡ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐξάρχου Ρυξ.

Ἔξ-ἀρχος, 2' τὴν ἀρχὴν κάμνων «παρά
δ' εἰσαν δοῖδους, ὀρήνων ἐξάρχους» ὅτινες
ἄρχίζον, ἐνέτεινον ὀρήνους Ἰλ. ω, 721 «ὁ
δ' ἐξάρχος Ἡρόμιος» ὅστις ἀρχίζει τὸν χο-
ρόν Εὐρ. Πάγχ. 141, ὡς καὶ Διμ. 18, 260
περὶ τοῦ χορεύοντος ἑμπρὺς εἰς τὸν βακχικὸν
χορόν παρὰ τὸ προηγμένον· πρὸλ. Καλλ. Διγλ.
16 ὁδ. οὐδ. ὁ πρωτοεργῆς -στάσεις Πυ-
λαιν. 2, 1, 14 ὁ πρῶτος, κορυφαῖος - ἐ-
ξάρχων Πλούτ. νόμ. 10, κ. ἄλλ. μτγν. inceptor.
Ἔξ-ἀρχος· Σπαρτιατὴς ἑσπέρου Σεν.

Ἔξ-ἀρχῶ· ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν - μολῆς
Ὀδ. δ, 19 - γόσι Ἰλ. σ 31 - αἰδῶ, Ἡσ.
ἰάπ. 203· ἐτι δέ με αἰτ'· «βουλή» τ' ἐξ-ἀρ-
χῶν ἀγαθῆς· «ὁδὸν πρῶτος καλῆς συμδου-
λῆς» Ἰλ. β, 273 - χοροῦς Ὅμ. βυν. Ἀρτ.
18· «πρὸς αὐτὸν παῖδον» Ἀρχιλ. π. Ἀθην.
5, 180 - διθύραμβον, ἀπόσι, 38· ἐξάρχετε
ρωνῆ· Πινδ. Ν. 2, 25· «εἰ δέ μ' ὠδ' αἰτ' ἀπ' ἀρ-
χῶς ἐξήρχες» ἢ ἀν' αὐτῇ με προσετιθέμενος

Σοφ. Πλ. 547 - ὄρκαν Εὐρ. 1 Τ. 713 καὶ

συχνά ἐν τῷ πεζ. ἐπίσης οὕτως - τινί = προη-
γουμένῳ τινος εἰς Πλάτ. νόμ. 10, 891 - πε-
τροβολῆς· ἀρχίζω· νὰ πετρόβολῶ Σεν. Ἀν.

β, 6, 15 - παῖδαν, Ἑλλ. 2, 9, 17 καὶ συ-
χνά· ἀλλὰ - παῖδαν Πλούτ. ῥώμ. 26 - δού-
ματος· ὀρίζω, διατυπώνω, Γαλβ. 8 Μέσ.

κάμνω ἀρχὴν· «κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς» Ὀδ.
μ, 339 - ἀεθλεύων Ἀπολ. Ρ. 1, 368 - κανά

= καθιερώων τὰ κανίστρα πρὸς ἑναρξιν τῆς
θυσίας Εὐρ. Π. Α. 435. Παρά μτγν = ἄρως,

ἔλκει ἀρχηγός· τινός· ἰωσ. κ. ἄλλ. inerior.

Ἔξ-ἀρχων, οντος· ἄνδρ. ὄν. Ὁ'.

Ἔξ-ἄρας, ἄντος, ὁ· τὸ Ῥωμ. sextans Πολυδ.

ἔξας, ἄδος, ἡ ὁ ἀριθμὸς ἐξήκοντα. Κρον. 4

ἔξασελλάνωμεν· ἀναπληρώσομεν Πουγ.

Ἔξ-σημος, 2' ἐκ σημείων ἐξ Ἀριστ. κυν-
τιλ. σ. 35, Σοφ. Αἴ. 1174.

Ἔξ-α-σθενέω· εἶμαι ἡ γίνομαι πολὺ ἀδύ-
νατος, ἀσθενῆς Ἰπποκρ. «καὶ ἄτονον γίνε-
σθαι» Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. σ. 411, Ἡρωδ.

Π. 2, 19.

Ἔξ-ασθενήσας, ἡ ἀδυναμία Γεωρ. Παχυμ.

Ἔξ-ασθενίζω· ἀσθενόω, ἐξασθενάω.

Ἔξ-α-κελῖς, 2' ὁ ἐξ ἐπιθέσμου περιλαμβά-
νων «ἔξ. σχιστός» Γαλην. τ. 12, σ. 475

Ἔξ-α-σκέω· 1) παρασκευάζω, διακοσμοῦ-
μαι, εἰσάγω· προσηθεύω· «λουτράτε τέ νιν ἐσθλῶ

τ' ἐξήσκησεν» Σοφ. Οἴ. κ. 1599, Εὐρ. Πλ.
1071 καὶ μτγν· «μνήμα εἰς κάλλος ἐξήσκη-
μένον» Λοκκ. νεκρ. διαλ. 24, 1· «ἐπεὶ αὐτῷ

πύκνῳ ἰδόντι ἐξασκεσθῆναι τὰ πῦρ τὰς χεῖρας

ἐξασκεσθῆναι» Σοφ. Οἴ. κ. 1599, Εὐρ. Πλ.
1071 καὶ μτγν· «μνήμα εἰς κάλλος ἐξήσκη-
μένον» Λοκκ. νεκρ. διαλ. 24, 1· «ἐπεὶ αὐτῷ

πύκνῳ ἰδόντι ἐξασκεσθῆναι τὰ πῦρ τὰς χεῖρας

ἐξασκεσθῆναι» Σοφ. Οἴ. κ. 1599, Εὐρ. Πλ.
1071 καὶ μτγν· «μνήμα εἰς κάλλος ἐξήσκη-
μένον» Λοκκ. νεκρ. διαλ. 24, 1· «ἐπεὶ αὐτῷ

πύκνῳ ἰδόντι ἐξασκεσθῆναι τὰ πῦρ τὰς χεῖρας

στρατιωτικῶν ἐξασκήσεων» περὶ γράμματα
ἐξασκημένους Πλούτ. Νικ. 5· ἔτι δέ - πρὸς τὴν
Ἀθην. 12, 516, exerceo.

Ἔξ-ασκητέον· δεῖ ἐξασκεῖν Νικοστρ. ἐν

Στοδ. ἀνθ. τ. 3, σ. 91.

Ἔξ-αστάδιος, 2' ὁ ἐξαστάδιον Στραβ. 5, 231.

Ἔξ-αστερον, τό· τὸ ἐξ ἀστείων ἐξ Εὐστ.

ἐξ Ἀράτ.

Ἔξαστις, ιας, κ. ἐξαστις, ἡ (πρὸλ. Λοδεκ. πα-
ρὰλ. σ. 441)· ἐξέχοντα νήματα εἰς τὸ ὑπερ-
σῶμα, ὅπως ἀποτελῶσι κροσσούς, πρὸ πάντ.

δὲ καὶ αὐτὰ τὰ νήματα, ἔτινα μαδωμένου τοῦ

λινθοῦ ἀποτελοῦσι ξαντὸν ἱάτρ.

Ἔξ-στίχης, 2' ὁ ἐκ σειρῶν, στίχων ἐξ Π.

Ἀν. 780, 20.

Ἔξ-στοιχός· τῷ ἀνωτ. - κριθὴ Θεοφρ.

Ἔξ-αστράπτω· πρὸς τὴν ἔξω, ἐπ' αὐτῷ ἀστρά-
πτω Τρυφιδ. 102, Ὁ' αὐτοῦτο.

Ἔξ-αστράς, 2' ὁ με ἐξ ἀστράδων, κίονας Βι-
τραυβ. 3, 1.

Ἔξ-αστρός· ὁ με ἐξ ἀστράδων Ἡρωδ.

Ἔξ-αύλαβος, 2' ὁ ἐξ ἀύλαδων Σοφ.

Ἔξ-ασπάλιζομαι· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν μτγν.

οἶον Κικ. Ἀττ. 6, 4, 3.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Σοφ. Οἴ.

κ. 1380, Ὁ' contemptum.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

Ἔξ-ατμίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ'.

ἙΞ-αυλακίζω ἀνοίγω αὐλάκι, βαθύνω μγν.

ἙΞ-αυλέω 1) ξερσῶ, διὰ φουσηματος καθιστῶ ἄχρηστον Πολυδ. 4, 67, περί γλωττίδος τοῦ αὐλοῦ 2) αὐλῶ, φασὶ γέματ' ἄτ' ὅτα Σουσο. exlibio.

ἙΞ-αυλίζομαι, ἀποθ. παθ. ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἐξορῶ Σεν. Ἀν. 7, 8, 21, exubo.

ἙΞ-αυλος, 2' ξερσούμενος Πολυδ. 18' ἐξαιλέω.

ἙΞ-αύξω πολύ, τὰ μέγιστα μεγέθυνω. Μέσ. τὰ μέγιστα αὐξάνομαι Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 6, 6, 6.

ἙΞ-αυστήρ, ἥρως, ὁ κρείσσειν Ἦουγ. ἀρπάγη, καὶ πηροῦνιον, δι' οὗ λαμβάνομεν κείας ἐκ τῆς μαγειρικῆς χύτρας Αἰσγ. ἀποσπ. 372 (κατὰ τὰ ἀρ. λιβ. ἐκ τοῦ ἐξάω = ἐξαιρέω).

ἙΞ-αυτῆς' ἐξ αὐτῆς, δηλ. ὥρας = ἐξ αὐτῆς τῆς ὥρας, πάραυτα, εὐθὺς μετὰ τοῦτο Θεογν. 231, Ἀρατ. 641 καὶ μγν. π. ἐτι δὲ Πολυδ. 2, 7, 7 καὶ συχνά ὡς καὶ μγν.

ἙΞ-αὐτῆς 1) αὐτῆς, πάλιν ἐκ νέου -μαχέσασθαι Ἰλ. γ. 433' - προσέειπε πάλιν εἶπε πρὸς αὐτὸν ἐξακολουθεῖν τὴν ὁμίαν, α, 223, καὶ συχνά ἀμείβετο Ἰσ. 654 καὶ μγν. π. Ἀπολ. Ρ. 2, 1159' 2) ὁπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ὅσπ' ἐξ. Τρῶας ὥσπαιτο προΐσταται Ἰλ. π. 653. Παρά μγν. ἐπ. καὶ μετὰ τοῦτο, καὶ εἵπεται, Ῥιαν. παρὰ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 1090, rursus.

ἙΞ-αὐτο-μολέω ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἀριστ. νέφ. 1088 καὶ μγν.

ἙΞ-αὐτο-σχεδίαζω αὐτοσχεδῶς τ. κάμνω Γεωρ. Ἀκροπ.

ἙΞ-αυχέω ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, πολὺ καυχῶμαι, μετὰ μετχ. τριμοῖρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν = οὗ ἐλαβε Αἰσγ. Ἀγ. 856 μετ' ἀκρ. Εὐρ. ἱκ. 504. Ἐν γέν. μετὰ βεβαιότητος πιστεύω Σοφ. Φιλ. 857, glorior.

ἙΞ-αυχμός ψηφαίνω, κατακαίω, μετ. καὶ ἀμτθ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 9 καὶ μγν.

ἙΞ-αύω ἀναρλέγω, καίω Εὐστ. ἄλλ' ἐξασθαι = ἐξελθεῖν Ἦουγ.

ἙΞ-αύω ἱπιδεύω, φωνάζω ἐν τῇρ. Σοφ. Τρ. 562, exclamo.

ἙΞ-αράζων ἐξ αὐτοῦ γιγνόμενος, καὶ περιδλέπων Ἦουγ.

ἙΞ-αφ-αἰρέω ἐκ τίνος ἀφαιρῶ. Μέσ. δι' ἐμαυτὸν = ψυχὴν τίνος ἐξαφείλεσθαι = ἀφαιρῶ τίνος τὴν ζωὴν Ὁδ. ψ. 444' «ταῦτ' ὁ δαστυχὴς δαίμων ἐξαφείλετο = ἀφείρεσεν ἀφ' ἡμῶν Σοφ. Ἠλ. 1145' «φρονῶν τὸν νοῦν» Εὐρ. ἀποσπ. π. Λυκούργ. 92' «εἰς ἐλευθερίαν τινὰ = in libertatem vindicare Δημ. 8, 42' ἐν τοῖς Β. Ἀν. 93 παρειαγεται ἐκ τοῦ Ἦρ. τὸ ἐξαφείλετο.

ἙΞ-ἀ-φάνίζω τῇ ἀπλῇ ἐπιτεταμ. Πλατ. πολιτ. 270, καὶ συχνά μγν. deleo.

ἙΞ-ἀ-φάνισις, ἡ ἐξαφανισμὸς Νεκταρ. ὁμιλ.

ἙΞ-αφανισμός, ὁ ἐξαφάνισις, ἐξολοθρευμὸς Νελλ. ἐπιστ.

ἙΞ-αφ-αρπάζω ἀρπάζω ἐκ τίνος Τρέτζ.

ἙΞ-αφ-εἰρήμι ἐξω ἀφῆνω, τί τινος = ἐλευθερῶν ἀπὸ τι' ἐξαφείλεται τοῦδε Σοφ. Τρ.

72, Σεν. περί ἱπ. 12, 12, dimitto.

ἙΞ-αφ-ἱπταμαί ταχέως ἀπέρχομαι.

ἙΞ-αφ-ἱσσημι, μόν. μέσ. καὶ ἀμτθ. τοῦ ἐνερ. ἐξω ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνω Σοφ. Οἱ. κ. 567' -λόγων Α. 479, abscedo.

ἙΞ-αφοροί, οἱ ἐξ φέροντες, οἵτινες τι ἀπὸ κοινοῦ Βιτροῦδ. 10, 8.

ἙΞ-αφορον, τὸ φορεῖον φερόμενον ἀνθρώπων Μαρτιάδ. 2, 81, 6.

ἙΞ-αφρίζω ἀφρούς ἐκβάλλω, ἀπομυρ. -μένος = κάμνω νὰ βράσῃ Αἰσγ. 1037, desumpo.

ἙΞ-αφρισμός, ὁ τὸ μεταβάλλειν εἰς Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, σ. 122, erumatus.

ἙΞ-αφρώω εἰς ἀφρόν μεταβάλλω Κλ. παιδ. 1, σ. 122.

ἙΞ-αφύσσω ἐξαντλῶ ἐξήφυσεν δὲ Ὀππ. ἀλ. 1, 573.

ἙΞ-αφύω ἐξαφύσσω, μόν. ἐξαφύονται 95, exhaustio.

ἙΞ-αχέω, εἰρος ὁ ἐξ χειρῶν Λουκ. μοτ 14, τόξ. 12.

ἙΞ-αχῆ ἐξ φορέας, ἐξαπλῶς Πλατ. Τιμ.

ἙΞ-αχοίνικος, 2' χωρῶν ἐξ γ. Ἀριστ. ἀποσπ. ἀδ. 93, Πολυδ. 4, 164.

ἙΞ-αχούς, συνηρ. ἐξ-αχούς, 2' ἐξ (χοῦς) περιέχων Πλουτ. Σόλ. 23.

ἙΞ-αχορδός, 2' ὁ ἐξ χορδῶν μγν.

ἙΞ-αχυριδὸς ἡ ἐξ-αχυρῶν καὶ ἐκ τῶν ἀγύρων Ἦουγ.

ἙΞ-αχῶν ἐξαχῆ, καθ' ἐξαπλοῦν τρόπον τοι. 2, 7 καὶ μγν. Δ. Κασ.

ἙΞ-αχάλμος, ὁ ἐξ ἀχάλμοι ψαλλόμενος τὸ πλείστον τὴν πρῶτην Ἀνδρ. Κρ.

ἙΞ-αφίς, ἡ 1) τὸ ἀνάπτειν, ἡ ἀνάψις Λυσ. 12 καὶ μγν. accensio' 2) τὸ πίνειν Ἰάμβλ. alligatio.

ἙΞ-αφρία, ἡ ἑκτὴ ὄρα Παλλὰδ. Ἰ.

ἙΞ-αφρός, 2' ὁ ἐξ ὥρων Μιχ. Γλυκ.

ἙΞ-γυῖος ὁ ἐκ ἐξ μέλη Εὐστ.

ἙΞ-γυῖον πόλ. Σικελίας Στ. Βοξ.

ἙΞ-δακτύλα σχοινία ἐξ δακτύλων νία Ἄττ. ναυτ. συχνά.

ἙΞ-εγγύω ἰλευθερῶναι τινὰ δι' αἰτίας, ἐγγυῶμαι διὰ τινος ὅστις μέλλει λακισθῆναι «ὃν ἐγὼ δεδεμένον αὐτοῦ εἶναι ἡ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῶμαι τοῖς ἀρχαῖς παραδοῦναι» Ἀντιφ.

ἙΞ-εγγυθῆναι Ἀνδοκ. 1, 41' τὸν νόμον Δημ. 23, 40' ἐγγυθῆναι, 19, 169.

ἙΞ-εγγύη, 2' ὁ ἐξ οἷς ἐγγυθῆναι

ρεται εἰς τὴν ἐγγυθῆναι, ὅτι ἡμετέρις ἐξ οὗ κατὰ τὴν προθεσίαν, γίνοιτο δὲ τὸ αὐτοῦ ἀπαίτησις, ὡς παρὰ μνηστήρος.

ἙΞ-εγγύη, ἡ τὴν ἐπομ. Ἰσαί. σ. 50,

ἙΞ-εγγύησις, ἡ ἡ ἐγγυθῆναι, πρὸς ὅπως ἐλευθερωθῇ τις ἐκ τῆς φυλακῆς Δημ. 77, vadimonium.

ἙΞ-εγείρω διεγείρω, σηκώνω, ἐξυπνίζω ἡ ἐγείρεται τὸν ὕπνον κατόχον Σοφ. 974' «ὡστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὐδοντά ρ' ἔρεται» Οἱ. τ. 65' «ὡπαὶ κύνικος ἐγείρεται» Αἰσγ. Ἀγ. 806' -ἀνείδειν, Χα

ἔτι δὲ μτφ. -φώνον Ἑδρ. Πλ. 41. -ἄνθρωπα = ἐκρίπλω Ἀριστ. Λυσ. 315 καὶ μτγν. Ποι. 18, 2, 4. - πόλεον Δ. Σκ. 11, 41. Πλαθ. ἐξυπνίζομαι. ἔξυπν. «ἐπει τε ἐξηγέρθη» Ἠρ. 1, 34. Ξεν. Κυρ. 8, 7, 2 κ. ἄλλ. Πρ. μ. ἄορ. 6. «ἔξ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην» Ἀριστ. βατρ. 51. ὡς καὶ Πλατ. συμπ. 223. πολ. 7, 534. ἐνθα καὶ ἐξέγρεσθαι γράφεται. ἔξ-εγ-κρῶ-λίξω ἔξερχάσθαι γλῶσσ. ἔξ-εξ-αφρίζω ἀπὸ τοῦ ἐξάφου ἐξαλείφω Χρ. Σι6.

ἔξ-ἐδρα, ἡ κάθισμα ἔξω, πρὸ πάντι κακα-λυμένην στοῦ ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἔχουσα καθήματα Ἑδρ. Ὀρ. 149, μτγν. ἔκρῶσις ἐντὶ πᾶσι Πλουτ. 7, 12, καὶ Ἀρποκρ. λέσχ. Παρὰ Ῥωμαίους ἡ exedra εἶνε πρὸ πάντι ἀφύουσα σανατορῶσις Cic. Ὀρ. 3, 5. ὁζλα-μος ἐν γένει. Ὁ Πλουτ. Βρουτ. 14, 17 ὁνο-μαζει οὕτω τὴν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πομπηίου στοῦν, ἐνθα συνήγεται συχνὰ ἡ Σύγκλητος. ἔξ-ἐδριον, τό ὄπκι. τοῦ προηγ. Κικ. Fam. 7, 23.

ἔξ-ἐδρῶ-ποιός, 2. ἐκ τοῦ καθίσματος ἐκ-διώκων. -τινὸς Σχολ. Ἑδρ. Ἰνπ. 934.

ἔξ-ἐδρός, 2. ἔκτος τῆς ἔδρας αὐτοῦ, μακρὰν κτῆ· κατοικίας του. -ἐντοπος Σοφ. Φιλ. 212. «ἔξεδροι γονόους» Ἑδρ. Ἰ. Τ. 80, καὶ «ἔξεδροι φρονῶν λόγος» = μακρυῶν λόγος, Ἰνπ. 635. «ὅπως ἐξιδρον γῶραν ἔχων» Ἀριστ. ὄρν. 275, κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ Σοφ. μὴ ἔχων τὴν δεξιὰν θέρην, ὅθεν δυστυχίαν ἀναγγέλλων. «ἔξεδροι ὀρνίθες» Δ. Κισ. 37, 25. «ἔξε-δρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκίων τόπων» συν-δίει ὁ Ἀριστοτ. κόσμ. 4, καὶ μτγ. ἀνάρμοστος, μὴ ἔχων τὸν τόπον του. -ὀπερβολή, ῥιτ. 3, 3. ἔξ-ἐδομαι, μέλ. παρκ. ἐξεδήλασθαι τοῦ ἐξοδῶ. ἔξ-εξ-ἔξω Λάκωνες. Πουχ.

ἔξ-ετα τό ἐξῆ· Πουχ.

ἔξ-εἶδον, ἐξιδεῖν, ἄορ. τοῦ ἐξορᾶω, ὅπερ ἴδε.

ἔξ-εἶη ἐξόδος, κέρδος Ἠ. γ.

ἔξ-εἶχῃ, ἐπ. ἀντὶ ἐξῆς, ὅπερ ἴδε.

ἔξ-εἰκά διαι, οἱ ἑκτὸς τῆς αὐτῆς εἰκά-δος καὶ τμήματος τοῦ αὐτοῦ Πουχ.

ἔξ-εἰκάζω κάμνω ὅλως διόλου ὅμοιον, ἀκριβὲς ἀπομιμῶμαι. «οὐ γὰρ ἔστιν ἐξηκα-σμένη» Ἀριστ. Ἰνπ. 230. «κλῶειν οὐδὲν ἐξηκασμένα» = τὰ γνήσια, ἀληθινὰ Αἰσχ. Ἀγ. 1217, Ἑδρ. Φοιν. 162. -ἐαυτὸν τινι Ξεν. Ἰέρ. 1, 38. «καὶ τὸ κακηνήμενον γῶριον ἐξεἰκαστο τὸ ἀκινήτω», Κυρ. 1, 6, 39, ἐπίστροφ.

ἔξ-εἰκασμα, τό ἐντελής ἀπομιμήσις Ἰου-λιαν. effigies.

ἔξ-εἰκονίζω ἀκριβὲς ἀπεικονίζω, ἀπομι-μῶμαι, δὲ εἰκόνας ἀνατυπῶν καὶ παριστά-ῶν ἐξικονισμένος = μεμορφωμένος ἄρ. λεξ. καὶ μτγν. οἷον Ἀρισταιν. 1, 19. «ἐπὶ δὲ περὶ λό-γους, εἰς ὁμοιότητας Πλουτ. ἦρ. 445.

ἔξ-εἰκόνισμα, τό ἀπεικόνισμα Ἰω. Χρυσ.

ἔξ-εἰκονισμός, ὁ ἐξικόνισσις μτγν.

ἔξ-εἰλέω ἔξω τυλίσσω, (ἴδ' εἰλέω), στρέ-

φω, ἀνελίπτω. -βίβλον Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 41. Παρὰ Ἀλεξανδρ. κατὰ τὸ Ἑκ. Μ. δια-φύγω, ἀναχωρῶ. Παρὰ Διμ. 37, 35 παρ-εισάγεται ἐκ τοῦ νόμου. «ἐάν τις ἐξέλλη-τὶνὰ τῆς ἐργασίας» = ἐάν ἐκβάλλῃ τίς τινα ἐκ τῆς ἐργασίας μεταλλείου πρὸλ. ἐξέλλω.

ἔξ-εἰλησις, ἡ τὸ ἔξω τυλίσσειν -χειρῶν, εἰς τὴν πάλιν Πλατ. νόμ. 7, 796.

ἔξ-εἰλλω ἴδ' ἐξεἰλέω καὶ πρὸλ. ἐξέλλω.

ἔξ-εἰλλον, ἄορ. 6. τοῦ ἐξαιρέω.

ἔξ-εἰλῶω ἔξω κυλίω, στρέφω ἐξελυσθέντε Θεοκρ. 24, 17, ἐνοῖνο.

ἔξ-εἰμι (εἶμι) ἐξέρχομαι, ἐκ τοῦ οἴκου. -ὀράζε Ὀδ. υ, 367. -μεγάρων, α, 374, ὡς καὶ ἱπποδὸν ἐξέμεναι, λ, 351. «ἔξεσθα ὁ-ραζε» = ὁ ἐξέλθης, υ, 117. -τῆδε τῆς χώρας Σοφ. Ὀλ. κ. 913. «εἰς ἐλεγον ἐξήνη» = εἰς δοκιμασίαν ἐξεργόμενος, δοκιμαζόμενος, Φιλ. 98. ἔξει = ἐξεῖθε Ἀριστ. νεφ. 623.

«ἐκ γῆς εἰς φῶς» Πλατ. Πρωτ. 321. «ἔξω τεύχους», Φαιδρ. 230. -οἰκῶν, ἀπολ. 40, ὡς καὶ -ἐνδολεν, συμπ. 220. ἔτι δὲ μτφ.

«φαίνεται μοι οὕτω ἐξέναι ἐκ διανοίας», πολ. 3, 412. Πρὸ πάντι. ἐκστρατεύω, ἐξουρῶ, Διμ. 2, 13. «στρατιάς ἐκδοίμους» Θουκ. 1,

15. -τὴν ἀμφίβλον = πρὸς τὸν ἰσθμὸν ἐξου-μῶ Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 13. Παρὰ Ἀριστ. βατρ. 944 τὸ «οὐξίω» πρῶτιστα = ὁ πρῶτιστα πα-ρουσιαζόμενος εἰς τὸ δρᾶμα. «ἐξόδους λαμ-πράς ἐξέναι» = μετὰ πομπῆς ἐξέρχομαι εἰς τὴν ὁδὸν Διμ. 48, 54, Πλουτ. Σ λ. 21. «ὁ-στάτην ὁδὸν» = τὴν τελευταίαν ὁδὸν πορεύ-ομαι, ὑστάτην ὁδὸν Ἑδρ. Ἀλκ. 610. «πολ-λούς ἀγῶνας ἐξῶν» = πρὸς ἀγῶνας ἐξέρχο-μαι Σοφ. Τρ. 158. «ὁ χρόνος ἐξῆς» = πα-ρήρκετο Ἠρ. 2, 139. «ὅποι ἐξῆσι τὰ γυν» = ὅπου τελειώνουσι, παύσουσι Ξεν. κυν. 8, 3.

«τῆς ἀρχῆς ἐξουσίας» Λυσ. 9, 6. ἄλλως. «ἔξ-ῶν ἐκ τῆς ἀρχῆς» Δ. Κισ. 16, 10, ἐλευ.

ἔξ-εἰμι (ἴδ' εἶμι), μόν. ἀπρως. ἔξεστι = εἶνε ἐπιτετραμμένον, ἐλευθέρων. «ἔξεστι γὰρ μοι μὴ λέγειν ἂ μὴ τελεῶ» Αἰσχ. Εὐμ. 859. «ἐξ-ῆστι αὐτῷ δρᾶν λέγειν ὁ ἂ βούλεται» Σοφ. Ἀντ. 503. καὶ ἐν πεζ. πανταχοῦ ἀκολουθεῖ-σας αὐτ. μετ' ἀπαρ. «οὐδ' ἔξεστι βασιλεὺς

χωρὶς ἱερατικῶς ἄρχειν» Πλατ. πολιτ. 290. συνθ. τὸ οὐδ' ἡ ἐπιθ. τίθεται εἰς τὸ ἀπαρ. κατὰ δοτ. «ἔξεστι σοι ἀνδρὶ γενέσθαι» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 21. «ὅμνι εὐδαιμόνων ἔξεστι γενέ-σθαι» Διμ. 3, 23. οὐδὲν ἦττον ἐξακολουθεῖν-τος τοῦ λόγου ἐπανέρχεται συνθ. ἡ αἰτ.

«ἔξεστιν ὅμνι φίλους γενέσθαι» Θουκ. 4, 20. «ὅτε ἔτεῖν πρὸς ἄλλους ἀρχομένους ἀπέναι» Ξεν. Ἀν. 2, 6, 12. ἡ μετγ. καὶ αἰτ. ἀπολ.

«ἔξόν σοι γάμον τυχεῖν» Αἰσχ. Πρ. 651. «ἐ-ξὸν πατρός πάντων ἀρίστον πατὴρ κακῆσθαι» Σοφ. Ἀλ. 357. «ἔξόν ἀτέκνους εἶναι» Ἠδρ. Ἀλκ. 890. «ἔξόν σοι ἐν εἰρήνῃ λέγειν» = ἐπει-δὴ σοῦ εἶνε ἐλευθέρων Πλατ. συμπ. 189, ἔλ-λως τε πανταχοῦ. «Εἰ δὲ μέλ. «ὡς οὐκ ἐξε-σόμενοι τῇ πόλει δίκην λαμβάνειν» Λυσ. 14,

10. Παρὰ Πλατ. ἐπιστ. 7, 345. «ἀγανακτεῖν ἔξην αἰτε βουλομένην εἰτε μὴ» = τὸ μετ' ἀπει-λῶν, ἐπρεπε.

ΕΞ-εἶπον (ἔδ' εἶπον), μέλ. ἐξερῶ (ἔδε κατωτέρω καὶ τὸ ἐξερῶ), παρκ. ἐξείρηκα κλπ. ἀκριδίας λέγω· «ἐξείπω καὶ πάντα διψῶμαι» Ἰλ. ι, 61, ἐκφράζω τι τὸ κάμνω γνωστόν, συχνὰ μὲ τὴν ἐννοίαν τοῦ προδίδω, τινί τι, ω, 654, Ὀδ. α, 443, Πινδ. Ι, 1, 60, Αἰσχ. Ἀγ. 908. «ἐξερῶ, μόλις δ' ἔρῳ» Σοφ. Φίλ. 329. «ἃ ἐξείρηκας», Τρ. 349. «καὶ τόδ' ἐξείρησται» 1176. «ἀκριδεῖα μὲν χαλεπὸν ἐξείπειν» Θουκ. 7, 87, ὡς καὶ τὸ εἶπεν μετὰ διπλῆς αἰτ. «καὶ τὴν μῆτέρα κάμει ῥητὰ καὶ ἄρρητα κατὰ ἐξείπον» = εἶπον ἐναντίον ἐμοῦ ῥητὰ καὶ ἄρρ. Δημ. 21, 79. «τὴν ἀρχὴν πρῶτὰ ὁ ἐξείπω κακῶν» Εὐρ. Ἠλ. 907. συχνότερα δὲ μτγν. πρῶτ. - πρὸς τινα Πλουτ. Θυσ. 26, οἰκῶι.

ΕΞ-εἰργασμένος· μετ' ἐπεξεργασίας, ἀκριδῶς Πλουτ. Ἀλεξ. 1.

ΕΞ-εἰργῶ, ἰων. ἐξέργω ἀποκλείω· «χρόνον γὰρ ἂν σοὶ καιρὸν ἐξείργω λόγους» Σοφ. Ἠλ. 1281, ἐνθα δὲ Σχολ. «ἀφαιρεῖται τὴν εὐκαιρίαν ἢ ἀδολογίαν» κτλ. «τῶν δ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος» Εὐρ. Ἀνδρ. 176. «-ἐκ τῶν ἐσθῶν» Αὐσ. 6, 16. - ἐξ ἀγορᾶς = ἐμποδίζω τὴν εἰς αὐτὴν προόδον Πλάτ. νόμ. 11, 936. «τινα θύραζε Ἄριστ. Ἀγ. 825 ἐν γέν. ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω» «-πολέμοις, τῷ νόμῳ ἐξείργοντο» Θουκ. 1, 718, 3, 70. «-ἣν ἐξείργονται πάντων», 2, 13 (πρβλ. δίκης νομίμου Πλουτ. Ῥωμ. 23) «-πληγὰς ἐξείργων τοῦ θυμῷ φιλοσυνομιμένους» Πλάτ. νόμ. 10, 935. «ὅπῃ τοῦ νόμου ἐξεργόμενος» = ὅπῃ τοῦ νόμου ἀποκλείόμενος, ἀναγκάζομενος Ἠρ. 9, 111, ὡς «ἀναγκάζη ἐξεργόμενος», 7, 96. ἀρσεν.

ΕΞ-εἰρῆς, ἡ τὸ ἀποκλείειν Πλουτ. π. Εὐστ.

ΕΞ-εἰρῶμαι, -εἰρῶ, ἰων. ἀντὶ ἐξίρῶμαι -εἰρῶ.

ΕΞ-εἰρῶ· ἐκτείνω τι πρὸς τὸ ἔξω, ἐκβάλλω· «κέντρον Ἄριστ. σφ. 423» - τὴν χειρὰ Ἠρ. 3, 87, Ἰπποκρ. καὶ μτγν. «τὴν γλῶτταν ἐξείρῶμαι» = ἐξέλω Ἄριστ. ἱππ. 377, ἐκετο.

ΕΞ-εἰρῶνεύομαι ὀποκρίνομαι, καὶ οὕτω περιπαῖζω Ἰωσ. cavillor.

ΕΞ-ἐκκλησιάζω· ἐκκλησιάζω· ἐξεκκλησιάζω Ἄριστ. οἰκ. 2, 14 (σ. 1348, 11), Οἶ. 18 ὁμοῦς τὸ ἐκκλησιάζω.

ΕΞ-ἐλαδύομαι, παθ. γίνομαι ἔλαιον, ἐλατῶδες Θεοφρ. οἰκ.

ΕΞ-ἐλάσσει, ἡ τῷ ἐπομ. Πολυδ. 12, 4, 10.

ΕΞ-ἐλάσσει, ἡ ἐκδιώκει, ἀποδιώκει - τῶν Παισιστρατιδῶν Ἠρ. 6, 88 καὶ μτγν οἶον Πλουτ. Κατ. νεώτ. 33. Ὡς ἐσθός, τὸ ἔξω ἐλαύνειν, πρὸς τὸ ἔξω ἱππεύειν· «μετὰ τὴν βασιλείας ἐξέλασιν ἐξ Θέρμης» Ἠρ. 7, 183, Ξεν. Κυρ. 8, 3, 1, καὶ συχνότ. ἔτι δὲ καὶ μτγν. οἶον Πλουτ. Ἀρτ. 16, expulsio.

ΕΞ-ἐλάσσει, τὸ ἐξέλασις γραμ.

ΕΞ-ἐλάττει, 3' ἐκδιωκτικός Πουχ. Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 106.

ΕΞ-ἐλαύνω (μέλ. ἐξέλασω Νικ. Θηρ. 30, συνηθ. ἀντ. ἐξέλω, ἱππ. ἐξέλασιν Ἰλ. θ, 527, Ὀδ. λ. 292, ἀλλ' ἐκ τοῦ πρωτοβότου τύπου τοῦ ἐν. ἐξέλω ἔχει ὁ Ὀμ. ἐξέλασιν Ὀδ. κ. 831) ὡρῶ, κινῶ πρὸς τὸ ἔξω· «ἐπ' αὐτοὺς ἐξέλασε Τρώων μετ' Ἀχαιούς» = ὡρῶς

τοὺς ἱπποὺς ἔξω ἐκ τῶν τάσεων τῶν Τρώων Ἰλ. ε, 324. - ὄγους Εὐρ. Φοιν. 1109. «νῆ λιμένας» Ἀπολ. Ρ. 1. 987. «οὐδ' ἐβόταν οὐδ' ὁ τὸν ἐξέλασε οὐδ' ὁ τὸν ἐψώσθηται» Ἰλ. ο, 417. «ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξέλασαντες» Ὀδ. ι, 227. «ἐντροῦ ἐξέλασιν ἔλασιν, αὐτόθι. 312. ἔτι δὲ «πάντας δόδοντα γναθῶν ἐξέλασιν» = νὰ ἡδυνάμην πάντα τοὺς δόδοντας αὐτοῦ νὰ ἐκβάλω ἐκ τῆς γνάθου, α, 20. «ἐξέλασιν με κἀπέκλεισε θυμῷ τῶν» Αἰσχ. Πρ. 673. «Πολυνείκη ἐξέλελκε πατέρα» Σοφ. Οἶ. Κ. 357, ἐξορίζω, ὡς καὶ «γῆς ἐκ πατρώας ἐξέλελκεται φύγας», 1294. «ἐξέλω σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας» = θὰ σ' ἐκδιώξω ἐκ τῆς οἰκίας Ἄριστ. νεφ. 123. οὐ τῷ δὲ πρὸ πάντ. ἐκδιώκω ἐκ τῆς πόλεως καὶ τῆς γῶρας Ἠρ. καὶ οἱ ἐφεξ. συνηθ. μετὰ τῆς ἐκ· «-ἐκ τῶν πόλεων» Πλάτ. Γοργ. 460. «-πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς ὁλότητος», Μετ. νεφ. 241, καὶ «Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ» Ἠσ. 820. «ἔτι δὲ μετὰ πομπῆς ἐξάγω» - τὸ Ἰαχον Πλουτ. Ἀλλ. 34. Παραλείπομαι τῇ αἰτ. πρὸς τὸ ραίνω ἀντ. ἔξω ὀχέομαι, ἐξέλελκεν, ἐξορῶν· «ἔξω ἐξ οὐρανοῦ ἐξέλασιν ἐς πληθύν» Ἰλ. λ. 359. Ἠρ. 4, 80. πρὸ πάντ. περὶ στρατοῦ, 8, 113. πρβλ. «ἐξέλελκεν τὴν στρατὸν», 7, 38, Ξεν. Ἀν. 1, 2, 5. Θουκ. 7, 27 καὶ ἄλλ. πομπὴν τελεῶ Ξεν. Κυρ. 8, 3, 1. - θέριασιν Πλουτ. Μαρκ. 22. Περὶ ἐργασίῶν τῶν μετάλλων, διὰ σφυρίῳ ἔξω ὥρῳ, ἐλαύνω, πλατύνω Ἠρ. 1, 50. «κέντρον ἐπὶ λεπτόν ἐξέλελκεν καὶ συνωλεῖν» Πολυδ. 6, 22, 4. Τὸ μέν, εἰς τὸ ἀόρ. ἔχει ὁ Θουκ. 4, 35. ἴδ. ἐκ τῆς γῶρας μου ἐκβάλλω, 7, 5, αἰ' ἐμαυτὸν ἐκβάλλω Πολυδ. 4, 75, 5. ἱπποὺς ἐξέλασθαι· τοὺς ἱπποὺς μου ἔξω ἐλαύνω Θεοφρ. 24, 117. expello.

ΕΞ-ελεγκτικός, 3' ὅστις πρέπει νὰ ἐξελέγῃ γῆθ Πλάτ. Γοργ. σ. 508.

ΕΞ-ελέγχω· ἐπιτετ. ἐλέγχω, ἐξελέγχω ἀνερπύω, φέρω εἰς οὐρανὸν - ἀλήθειαν Πινδ. Ο. 11, 55. «ὅν ἡ φύσις αἰετὶ ἐβούλετο ἐξηλέγῃ» εἰς τὸ ἀληθές· «ἐφανερῶθησαν συμφωνίως πρὸς τὴν ἀλήθειαν Θουκ. 3, 64. «ἀλλ' ἐξελέγχει κρινεῖ δ' εὐθεὶαν δίκην» Αἰσχ. Εὐμ. 411. ὡ καὶ «κρινεῖ καὶ ἐξελέγχει» Σοφ. Αντ. 395. «τινὰς Οἶ. τ. 297, Εὐρ. Ι. Α. 335 καὶ συχνότ. «φράσον καὶ μ' ἐξελέγξον» Ἄριστ. νεφ. 1045. «εἰ ψεύδομαι, ἐξελέγχει» Πλάτ. συμπ. 217. «τοῦτό γε ἐξηλέγεσθαι ὅτι οὐδὲν πλέον», Εὐμ. 908. 288. ἔτι δὲ «καὶ τοῦτό γε ὥρμηθα ἐξελέγχει» Ἄριστ., Αὐσ. 222. Μετὰ μετγ. «-τὴν ἀδύνατον ὄντα» = ὅτι δὲν εἶνε δυνατός, Γοργ. 522. «-τινὰ τεχνάζοντα» Δημ. 29, 19. «ποιῶν ἐξηλέγχεσθαι», 2, 8. «τὰ τῆς δυνάμεως κακῶς ἔχοντα ἐξελεγχθήσεται», αὐτόθι. 13. «ἐπ' αἰσχράς αἰτίας ἐξηλεγμένοι» Αὐσ. 84 καὶ συχνότ. παρὰ τοῖς ἐφεξ. «οὐδ' οὐ τοῦτό γε ἐξελέγγομαι» = τοὺς ἀδύνατον ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν ἔχει τις νὰ μοὶ ἀντιθέσῃ τίποτε Εὐρ. Ἠλ. 36. Παρὰ Πολυδ. τὴν γν. κ. ἄλλ. δοκιμάζω, 21, 11, 4. «τοὺς θεοβόλους εἰ διαμαχοῦνται» Πλουτ. Ἀγρο. 19, ἀγροῦ.

Ἑ-ελευθεριχός, 3' τοῦ ἀπελευθερού ἀφ' ὧν· νόμοι Δημ. π. Πολυδ. 3, 83' ὡς οὐσ. υἱὸς ἡ ἀπόγονος ἀπελευθεροῦ Δ. Ἀλ. 4, 2, Πλουτ. Ἀντ. 58, libertinus.

Ἑ-ελευθεριός, ὁ· εἰς ἐλευθερίαν προσπνέων ἄλχος 61, Πυθ. σ. 29.

Ἑ-ελευθερός, ὁ· ἐλευθερός ἀρεθής Ὑπερίδ. π. Ἀρποκρ. 10, 13 καὶ μτγν. libertus. Ἑ-ελευθερό-στομέω· ἐλευθερώς, παρηγόριον ἐκφράζομαι Σοφ. Λύ. 1237.

Ἑ-ελευθερόω· ἀπελευθεροῦν Δ. Κάσ. 36, 5, libero.

Ἑ-ἐλευσις, ἡ· τὸ ἐξέρχασθαι = ἐξόδος ἔγν. exitus.

Ἑ-ἐλευσίν, ἀόρ. τοῦ ἐξέρχομαι.

Ἑ-ἐλιγμός, ὁ· ἑτάλιγμα, ἀνάπτυξις πρὸ ἄντ. παρατάξις μάχης Ἀρρ. τακτ. 27 καὶ ἄλλ. μτγν. evolutio.

Ἑ-ἐλίκτρα, ἡ καὶ ἑξ-ἐλίκτρον, τὸ ἡγάνημα, περὶ τὸ ὅποιον τὸ σχοινίον τυλιό-νται καὶ ἑτυλίσσονται ἀρ. μαθ. trochlea.

Ἑ-ἐλίξις· ἐξελίξις μτγν.

Ἑ-ἐλίσσω, ἀττ. ἐξελλίττω· 1) ἑτυλίσσω, ναυτίσσω· «-περιβολὰς στραγισμάτων» Εὐρ. πρ. 864, καὶ μτγ. -θεσιόματα, ἥτοι ἐξηγώ, 111· -λόγος· διηγέομαι, Ἰων 379

ῥά πάντ. περὶ στρατοῦ· -τὴν φάλαγγα = ναυτίσσω Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 18, Κυρ. 8, 5, 15.

2) αὐτὸς τὰς ὁπίους τάξεις νάει καὶ ἔλθουσιν εἰς τὴν ἀκρὴν, καὶ νά λαβῶσι τὸ μέτωπον τῆς παρα-

ἑξως τῆς μάχης· πρβλ. Πλουτ. Λίμν. 17 καὶ ὡγνά· ἐπὶ δὲ περὶ στόλου Πολυδ. 1, 51, 11

3) ταχέως κινῶ (ἴδε τὸ ἀπλοῦν) = ἔλχος πα-

ύς, περὶ χοροῦ Εὐρ. Τρ. 3· -χορὸν, -χο-

ρὸν μτγν. «τὸν αὐτὴν κύκλον ἐξελίσσει» (σε-

νήνη) = τελειώνει τὸν κύκλον τῆς Πλουτ. Ἰσ-

τολ. Ὀπ. 42· «αὐτὸν· διαφεύγει, δραπέτευει

Ἰλ. Ζ. 1, 3, 15. Συγνὰ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ

αὐτοῦ· ὁ· -τὴν τάξιν = περὶ τὴν τάξιν

τρέφομαι Πλουτ. Πύρ. 28· «ἐπὶ δεξιᾷ ἑξ-»

στρέφομαι· πρὸς τὰ δεξιὰ, διὰ τοῦ περιστρεφ-

έντος ἑξῆγ· Κάμ. 5· ἀποσύρομαι, Τιμολ. 27

Ἑ-ἐλκός· πληγὴ ἢ ἑλκή προξενῶ Δ. Σικ.

4, 88· «τὸ σῶμα ἐξελκόμεται» = λαμβάνει

πληγὴ Ἰωσ. exulcerō.

Ἑ-ἐλκτέον· δεξιὰ ἐξελκύν. Εὐρ. Ἠλ. 491.

Ἑ-ἐλκυσμός, ὁ· τὸ ἔξω ἐλκύν. μτγν.

Ἑ-ἐλκύν· ἐξέλκω· ἴδε τὸν ἐν. εἰς τὸ ἀπλοῦν.

Ἑ-ἐλκω· ἔξω ἐλκύν· «πηνίον ἐξέλκονσα

ἀρεκ μίτον» Ἰλ. ψ. 762· -θαλάμης = ἐκ

οὗ καταφυγίον, ἐκ τῆς φωλεᾶς Ὀδ. ε. 432·

«πράξανον κολοῦσθ» Εὐρ. Ἐκ. 514 καὶ μτγ.

ζω εἰς τὸ ἐλληνικὸν μτγν.

Ἑξ-εμετικός, 3' ὁ ἐμετὸν ἐγείρων, κινῶν

Νικηφ. Χουμν.

Ἑξ-εμέω· ἔξερῶ· ἐξεμέσει· Ὀδ. μ. 237, περὶ

τῆς Χαιρέδδους Ἀριστ. Ἀγ. 361, καὶ συγνὸς.

ἀπολ. «ἐξεμέσαι τὸ νόσημα» Πλατ. πολ. 5,

406, καὶ μτγν. ἐξεμεθήσεται, Ὁ. Παρ' Ἡσ.

497 «λίθον ἐξήμησε» ὁρθότ. ἐξήμεσσε, ενομο.

Ἑξ-εμ-πεδῶ· ἔπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, τὸς

φυλάττω, διατηρῶ, -συνθήκας ἀντίθ. τὴν πα-

ραδαίνειν Ξεν. Κυρ. 3, 1, 12. Καθ' Ἡσυχ.

καὶ λύω τὰ δεσμά τινος.

Ἑξ-εμπολᾶω· πωλῶ, ἐμπορεύομαι, διὰ

τοῦ ἐμπορίου κερδίζω· «ὅποι πλείων ἐξεμπο-

λήσει κέρδος» Σοφ. Φιλ. 303· «ἐξημπολήματι

κακπεφόρισται» = εἶμαι προδομένος καὶ πω-

λημένος, Ἀντ. 1023· «πάντων ἐξημπολημέ-

νων» = ἀφ' οὗ τὰ πάντα ἐντελής ἐπωλήθησαν

Ἡρ. 1, 1· «ἐξεμπολήσας τὸν φόρτον ἐν ταῖς

πόλεσιν» Δ. Ἀλ. 3, 46, vendo.

Ἑξ-ἐναίρω· ἐναίρω, ὅλως διόλου ἐξαφανί-

ζω, φονεύω· «κύνων π' ἐξαναρεῖν» Ἡσ.

ἀσπ. 329.

Ἑξ-ἐναρίζω· ἐναρίζω, τοὺς νικηθέντας ὅλως

διόλου γυμνῶναι, πρὸ πάντ. τοὺς ἀφαιρῶ τὴν

πανοπλίαν· «τεύχεα Ἰλ. ν. 619, καὶ ἐν γέν.

εἰς τὴν μάχην φονεύω»· «Σιμισσιον ἐξενάρι-

ξε», δ. 488 καὶ συγνός. Ἡσ. θε. 289 καὶ

μτγν. π. οἶον Λυκόφρ. 50.

Ἑξ-ἐνέπω· ἔξω λέγω, ἐκφράζω Πινδ. Ὀ.

8, 20 καὶ μτγν. π. Νικ. π. Ἀθην. 9, 395.

Ἑξ-ἐνεγύρῳ· ἔπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Δ.

Λαερ. 6, 99, επιρίω.

Ἑξ-ἐννομι· ἐκδύνω, γδύνω μτγν. exuo.

Ἑξ-ἐντερίζω· ἐντεριάζω, παρὰ τοῖς νδν

Κυπρίοις ἐντερίζω, ἐκβάλλω τὰ ἐντέρα

Διοσκ. exentero.

Ἑξ-ἐπ-φδω· διὰ μαγικῶν φουάτων (ἐπω-

δών) καταπραύνω, θεραπεύω Πλατ. Φαῖδ.

77, Παθ. κάμνω νά με καταπραύνωσι Σοφ.

Οἱ. Κ. 1194, exopto.

Ἑξ-ἐπ-αίρω· διεγείρω, παρόρμω· «-τὰς γυ-

ναίκας, καταλαθεῖν τὰ χρήματα» Ἀριστ.

Λυσ. 623· «ὅς' ἐξεπαίρη μείζον ἢ χρῆσιν φρα-

νεῖν» Πλουτ. 70. 192, Ἀριστ. Λυσ. 623.

Ἑξ-ἐπ-ερείδω· ἐξερείδω Πολυδ. 10, 11,

5, δι. γρ.

Ἑξ-ἐπ-εύχομαι· κευχῶμαι· ὅτι Σοφ.

Φιλ. 664.

Ἑξ-ἐπὶ-γονος, 2' ἔπειτα γεννώμενος, ὄψι-

μος 1. Χουμ.

Ἑξ-ἐπι-καί· δέκατος, 2' δέκατος ἔκτος

Στρατ. 4 (12, 4).

Ἑξ-ἐπι-πλήσσω· ἐπιπλήσσω Εὐρ. ἀποσπ. 30.

Ἑξ-ἐπι-παλῆς· ἐπιπολής Λουκ. Νιγρ. 35·

πρβλ. ἐπιπολή.

Ἑξ-ἐπίσταμαι· ἀκριβῶς εἰσεύρω, ἐννοῶ·

«ὁ Ἀλφ. Ἀγ. 812, Σοφ. Οἱ. Κ. 560· «αὐτὴ

δ' ὑβρίζειν ἐξεπίσταται», Ἀντ. 476 καὶ συγνὰ

Ἀριστ. σφ. 1249, Ἡρ. 7, 39 καὶ μτγν. ἐπὶ

δὲ μετὰ μετγ. «ὥς λειοπύα κείνον ἐξεπί-

στασαν» Σοφ. Οἱ. Κ. 1584· «ἐξεπιστάμενος

τὸν λόγον» = εἰσεύρων ἐκ στήθους Πλατ.

Φαῖδρ. 228, galeo.

Ἐξ-επι-σφραγίζω· στερεά σφραγίζω Χαί-
 ρου π. Ἀθην. 13, 608, imprimis.
 Ἐξ-επίτηδες· ὅλους διόλου ἐπίτηδες, ἐπι-
 σκοπῶ, μετὰ πάσης ἐπιμελείας· «οὐκ οὐκον δι-
 καστός ἔξ· ἡ πῶλον ἔργων καθίσταται» Ἀριστ.
 πλ. 916, Ξεναρχ. π. Ἀθην. 6, 225· «ἐτώ-
 μεθα ἑταίρους, ἵνα» Πλάτ. Γοργ. 461, καὶ
 συχνότ. «-προσφροῦσθαι ἀλλήλοις» Δείν. 1,
 99 καὶ μετγ. «εὐρεῖν Λουκ. Ἀλεξ. 10.
 Ἐξ-επι-τρέπω· ἐπιτρέπω Δ Κασ.
 Ἐξ-επι-τρέχω· ἐπιτρέχω μετγ. Ἀρατ. 80.
 Ἐξ-επι-ομβρέω· δυνατόν βρέχω Σοφ.
 ἀποκ. 470.
 Ἐξ-έρωμα, τό· τὸ ἔρρωσθαι, ἔρρωμα Ν.Δ.
 Ἐξ-έρωσις, ἡ· τὸ ἔρρωθαι Εἰσοτ. vomitus.
 Ἐξ-εραστής, ὁ ὁ ἔρρωνόμην.
 Ἐξ-ερίω· δι' ἐρωτον ἐκβάλλω, ἔρρωνό· Ἰπ-
 ποκρ. Φιρεκρ. π. Ἀθην. 15, 685 καὶ μετγ.
 Μίσ. ἐν γέν. ἔρω, μακρὰν ῥίπτω· «λίθους χα-
 μαῖζε ἔξερσάτε» = ῥίψατε τοὺς λίθους (τοὺς
 ὁποίους συνθηροῦσατε διὰ τὰ ῥίψετε) Ἀριστ.
 Ἀγ. 322· ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς χύσεως τῶν
 ψήφων· «ψήφους, σφ. 993· ἔξερσά το ὕδωρ»,
 ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑδάτιον ὑπολόγιον, εἰς τὸ
 τέλος τοῦ λόγου Δημ. 36, 38, ἐκβάλλω·
 «-ἀπὸ κιδωτίων βιβλία» Συνέσ. ἐπ. 130.
 Ἐξ-εργάζομαι· ἐπεξεργάζομαι, τελειώνω·
 «τοίγαν ὅτιν ἔργον ἐστὶν ἐξεργασμένον» Αἰσχ.
 Πέρσ. 745· εἰς παθ. σμ. ὡς καὶ «τοῦ ἐξεργα-
 σμένου ἔλξεα πᾶν» Σοφ. Αἰ. 308, καὶ «ἀλ-
 γειν ἐπ' ἐξεργασμένους», 370· «ἐστὶ Σωφρά-
 νει λαμπρὸν ἔργον ἐξεργασμένον» Ἡρ. 9, 75·
 «ἡδ' ἐστ' ἐκείνη τοῦργον ἡ ἐξεργασμένη» Σοφ.
 Ἀντ. 380· «εἰν περ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὁ ἔκα-
 στος ὄρμηκε» ἀν ἐκτελῶσι Πλάτ. πολ. 9,
 582· «οἱ θεοὶ φόδοι πολλοὺς δὲ φόνους εἰ-
 σὶν ἐξεργασμένοι», νόμ. 9, 870· οὕτω δὲ
 καὶ «αἰμά τινας» Εὐρ. Ὀρ. 1624· τοιοῦτον
 τινα = τὸν κάμνον τοιοῦτον Ξεν. σύμπ. 4, 60·
 «ἐξεργάσατο βασιλεὺς προσαγορευθῆναι» = κα-
 τὰ τὸν νόμον τὴν προσφωνηθῆ βασιλεὺς Πολυδ. 32,
 4, 3· ἐπεὶ δὲ «κακὸ ἐξεργάσασθαι τινα» Ἡρ.
 3, 70, ὡς καὶ Πλάτ. ἐπ. 8, 352· ἐκτελῶ,
 διαπεραιώνω· «συμμάχων Αἰσχιν. 3, 239·
 «τέχνην» ἐξασκῶ τέχνην Πλάτ. ἀπολ. 22,
 Ξεν. σύμπ. 4, 61· «οὐδὲ γὰρ ὅμως μελε-
 τώντας αὐτὸ ἐξεργάσθαι πω» Θουκ. 1, 142.
 Περὶ γῆς, γεωργίᾳ, καλλιέργειᾳ· «ἀγροὺς εὖ
 ἐξεργασμένους» = καλῶς γεωργημένους Ἡρ.
 5, 29· «ὅσον ἄμεινον γῆ ἐξεργασται» Θουκ.
 1, 82 κ. ἄλλ. Ἀλλὰ καὶ καταπονῶ, ἐξολο-
 θρεῖω, conficere· «ἰνὸς δὲ ἐπὶ ὁάτερ' ἐξερ-
 γάξωτο δηγνύσα σάρκεα» Εὐρ. Βάκχ. 1129·
 «αἷ μ' ἐξεργάσῃ», Ἐλ. 1098, Ἡρ. 4, 134·
 οὕτω δὲ καὶ ὁ π. ἀφ. «ἐξεργάσθη ὑπὸ τινας»
 Πλάτ. Νομ. 9 (κατ' ἄλλ. σμ. πρὶν ἐξεργα-
 σθῆναι τὸν λόγον = πρὶν γένειν ἡ ἐπεξεργασία
 τοῦ ἴσοκ. 5, 7)· «τοὺς ἐχθροὺς = καταπολεμῶ
 Ἀπκ. 60 ἐξεργάσθη = καταστράφημεν, ἐξά-
 θημεν Εὐρ. Ἰπκ. 566, perficere.
 Ἐξ-εργάζομαι, ἡ· ἐπεξεργασία, τελειώσις
 Πολυδ. 10, 45, 6· πῶς τις διαπραγματεύε-
 ται τὸν λόγον Δ. Ἀλ. π. ἴσοκ. 4, 12, συχνά
 καὶ Πλάτ. - γῆς = γεωργίᾳ, καλλιέργειᾳ

Ἀπκ. ἐμφ. πολ. 1, 11, absolutio.
 Ἐξ-εργαστικός, 3· ἱκανὸς εἰς
 γάχσθαι, τελειώνειν· «ὧν ἂν
 ἐξεργαστικώτατοι» Ξεν. ἀπομν. 4,
 συχνρ. ἐξεργαστικώτερος Φουρνούτ.
 Ἐξ-έργω, ἰων. ἀντὶ ἑξέργω, ὅτε
 Ἐξ-ερεῖνω· ἐρωτῶ, ἑξιστάω
 «-πόρους ἀλός» Ὀδ. μ, 259· «ἐκα-
 τινά, φ, 86 καὶ μετγ. π. -ναυτιλ-
 Ρ. 4, 721· «κίθαρον = ἑξάγω τόνον
 κίθαρος Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 483. Μίσ.
 «ἐξερεῖναιτο μῦθον» Ἰλ. κ, 81.
 Ἐξ-ερεῖζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν
 8, 16 καὶ μετγ. Πλουτ.
 Ἐξ-ερεῖω· τῶνδοντ. Παυλ. Σιγλ.
 Ἐξ-ερεῖδω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν,
 «ταῖς ἀντηρίοι Πολυδ. 8, 6, 6, τοῖς
 Ἐξ-ερεῖπω· καταβαρύνω, κατακλίνω
 ὄρνυς πελᾶει ἐξερεῖσαι κεν Πινδ. 1
 ἀφ. 6· ἐξήρεπον, ἀμτδ. κατακλίνω
 χαμαί· «-ὄρνυς Ἰλ. ξ, 414· «χαίτη
 ἐξερεῖποσα» = ἡ ἐκ τοῦ χυροῦ κα-
 γαίτη, ρ, 440· πρβλ. Ἰσ. 6ε. 704·
 αὐχίνας ἐξερεῖποντες» = μετ' ὑποκλί-
 γωνας, ἀποκ. 174, evertit.
 Ἐξ-ερεῖσις, ἡ· τὸ ἐπερεῖδαι, ἐρ-
 σθαι· «καὶ πρὸς τὴν γῆν ἔξ.» Πολυ-
 4, fultura.
 Ἐξ-ερεῖσμα, τό· τὸ στήριγμα
 40, 4, fulturum.
 Ἐξ-ερεῖστικός, 3· δυνατός Γαλην.
 Ἐξ-ερέομαι, μέσ. τοῦ ἐξερεῖω· ἐρ-
 τ, 99· πρβλ. ἐξερομαι.
 Ἐξ-ερεῖνυμα, τό· τὸ ἔρρωσθαι·
 Ἐξ-ερεύγω (ἰδ' ἐρεύγω)· ἔρρωνό, σ.
 Ἰπποκρ. κ. ἄλλ. Περὶ ποταμῶν,
 πηγάζω· «στόμασι ἐξερεύγεται τισσ
 Ἡρ. 1, 202· χύνονται» -εἰς τὸ πλ.
 Ἀλ. 1, 9, eructo.
 Ἐξ-ερευνάω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω
 1089, καὶ μετγ. Πολυδ. 14, 1, 1,
 Λουκ. 19 Μέσ. Δ. Κασ. 52, 6, ἰπκ.
 Ἐξ-ερευνητός, ὁ· τὸ διερευνᾶν Σμ.
 Ἐξ-ερευνητής, ὁ· διερευνητής, ἰ.
 Ἐξ-ερευνητικός, 3· καλῶς διερε-
 γνύων Στραβ. 3, 154.
 Ἐξ-ερευήσις, ἡ· τὸ ἔρρωθαι μετγ.
 Ἐξ-ερέω· 1) ἐξερεῖω, μέλ. τοῦ ἐξε-
 ῖω· ὁ Ὀμ. μόν. ἐν τῷ α. ἐν. πρ.
 γὰρ ἐξερέω· Ἰλ. α, 212 καὶ συχνά
 ρευνῶ, ἐξετάζω· «τὰ ἔκαστα παρή-
 ρεῖουσι» Ὀδ. ξ, 375 καὶ συχνότ. π.
 ἐν. οἷον Ἀπολ. Ρ. 3, 317 καὶ μετγ.
 ἐξερέομαι καὶ ἐξερομαι, eloquar.
 Ἐξ-ερμήω· ὅλους διόλου ἐρμηνεύω
 Ἐλλάς· ἂν ἐξηρμηώθει· ἂν ὁμᾶς ἐρ-
 ριστ. εἰρ. 357· πρὸ πάντων, περὶ οἰκ-
 γενείας, ἡς ἀποδύνησκουσι πάντες οἱ
 «ἴτσαν εἰς τὸν ἐξηρμηώμενον οἶκον
 νόμ. 11, 925, καὶ συχνότ. παρ.
 πρβλ. Ἰσατ. 1, 44, 7 καὶ Δημ. 43.
 τῷ καὶ «ἐξηρμῶσαι γένος» = τὸ
 ολοθρεῖσαι Σοφ. Ἰλ. 998· ἡ· οἶκον
 κενός, ἀπ' αὐτῶν ἐξερχομαι Εὐρ. Ἀ

Λίσχ. Χα. 652· - τῆςδε γθονός Σοφ. Ἦλ. 768· - αἰκων Εὐρ. Ἐκ. 174· καὶ μετὰ προθ. - ἐκ τῆςδ' ἑδρας Σοφ. Οἱ. Κ. 37· «-ἐξω τῆςδ' γθονός» Εὐρ. Φοιν. 479· «ἐξεληλυθότες ἐκ Σπάρτης» Ἦρ. 9, 12· «οὐκ ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλθες» Πλατ. Κριτ. 52· ὄθεν ἐνθένδε, Τιμ. 79· καὶ ἀπολ. βγαίνω Ἦλ. ι, 476· «ἐξελθε πρὸς Λέρνῃς λειμῶνα» Λίσχ. Πρ. 655· «ἐπὶ φουρδῆς νόστον ἐξεληλύθεν» Σοφ. Φιλ. 43· «ἐξελθ' ἀμείψας στέγας», 1246· - ἐπὶ φόνον Εὐρ. Ὀρ. 608· - εἰς ἔλεγχον = δοκιμάζομαι, Ἀλκ. 650· «- ἐς γερῶν ἀμιλλάν τινι» = ἔρχομαι εἰς χεῖρας, Ἐκ. 226· περὶ στρατοῦ Θουκ. 2, 21, Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 6· ἔτι δὲ - ἐξοδόν, Ἑλλ. 1, 2, 17· - στρατείαν Λίσχιν. 2, 168· - ἀέθλα Σοφ. Τρ. 505, ὑφίσταμαι τὸν ἀγῶνα, ἄλλως ἔχει ἡ αἴτ. «ἐξήλθον τὴν Περσίδα χώραν» = ἐκ τῆς χώρας Ἦρ. 7, 29· «οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα» = οὐδὲ μὲ τὸν ἓνα πόδα Δειν. 1, 82. «ἔτι δὲ περὶ ἀφύγ. «οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ» Πλατ. Θεαιτ. 161· «ὄθεν ἐξήλθε τὸ πνεῦμα», Τιμ. 79· περὶ νόσων, αἵτινες ἀφῆνουςι τὸν ἄνθρωπον Ἰπποκρ. Ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, διέρχομαι· «τίς χρόνος τοῖςδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς» Σοφ. Οἱ. τ. 735, Ἦρ. 2, 189· «ἐλέγοντο αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι» = ὅτι παρῆλθον Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 2· «ἐπειδὴν δ' ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ» Πλατ. πολιτ. 298, Ξεν. Ἄν. 7, 5, 4· τὸ μέτρον ὑπερβαίνω, «εἴ ποτ' ἐξέρχεται, δυνατόν δ' ἐστὶν ἐπανορθοῦσθαι» Πλατ. νόμ. 1, 644· - τὲ νόμιμα = παραβαίνω Ἀθην. 12, 536· 2) ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι «εἰς τέλος, ἐξέρχασθαι» Ὑσ. ἔρ. 215· «μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής» Σοφ. Οἱ. τ. 1011, ὑπὸ τοῦ Σχολ. ὀρθῶς, «μή οἱ γρησμοὶ τοῦ Φοῖβου τελεσθῶσι» οὕτω δὲ περὶ θναίων καὶ μαντευμάτων Ἦρ. 6, 82· «ταύτη τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι», 107· ὡς «ἰσόφηρος δίκη ἐξήλθ' ἀληθῶς» Λίσχ. Εὐμ. 763· «τὰ δύσφορα εἰ τόχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα» = ἂν καλῶς ᾔθελον ἀποδοῇ Σοφ. Οἱ. τ. 88· «τοιόςδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος» = δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποδοῇ ἄλλος, 1084· «ἀριθμὸς καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἐλάσσων ἐξέλθοι» Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 5, egredior.

Ἐξ-ερωέω· ἐκ τῆς ὁδοῦ ὑποχωρῶ, περὶ δειλῶν ἱππῶν, διέρχομαι Ἦλ. ψ, 468· «ἐξηρώησε κελεύθου» = ὑπεχώρησεν ἐκ τῆς ὁδοῦ Θεοκρ. 25, 189, egripio.

Ἐξ-ερωτάω· ἐρωτῶ ἀκριδῶς· - γενεάν Πινδ. Π. 9, 45, ἀπολ. Εὐρ. Φοιν. 380.

Ἐξ-εσθίω· τρώγω, καταδιβρώσκω, καταναλίσκω Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 5, 22, μέλ. ἐξέδομαι Ἀριστ. ἱππ. 1027, παρκ. ἐξεδῆδοκα, σφ. 925· «ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρον» καὶ Πλουτ. ἀορ. ἐκφαγεῖν Ἐπιμενίδ. π. Πλουτ. Σολ. 12, Ἀριστ. ἱππ. 695 κ. ἄλλ. exedo.

Ἐξ-έσθω· τῷ ἀνωτ.-ἐξέσθοντας Λίσχ. Χα 275.

Ἐξ-εσία, ἡ (ἐξίημι)· ἀποστολὴ ἔξω, πρεσβεῖα· «ἐξέσιν ἐλθεῖν», ὡς καὶ ἀγγελίην Ἦλ. ω, 235, ἔρχομαι ὡς πρεσβευτής· «ἐξέσιν πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν» Ὀδ. φ, 20, ablegatio.

*ΕΞ-εσις, ἢ τῷ ἄνωτ. - γυναικός = ἀπόπε-
ψις, διαζευξίς. Ήρ. 5, 40, επι-εσις.

*ΕΞ-εστι· ἔσ' ἔξειμι.

*ΕΞ-εστις, ἢ ἔραστις, ὅπερ ἴδε.

*ΕΞ-εστραμμένως· ἔξω στραμμένα, περι-
στραμμένα, διεστραμμένα μετν.

*ΕΞ-εταζώ, μέλ. ἐξετάσω, ἀττ. ἐξετώ Β.
'Αν. 251, ὡς καὶ 'Ισοκ. 9, 31 γράφ. ἀόρ.

ἔωρ. ἐξήταξα Θεοκρ. 14, 28· ἐξετάζω, ἱρεν-
νῶ ἂν ἦνέ τι ἀληθές, ἀγαθόν, γνήσιον, δοκι-
μάζω· τινά θεογν. 1010· «μὴ κρίνε μὴ ἔξ-
ταζε» Σοφ. ΑΥ. 583, παρὰ τὸ ματεῖω, Οἶ.
Κ. 211· «σοὶ κακοὶς ἡδύον ἐξετάζεσθαι φί-
λος» Εὐρ. 'Αλκ. 1014. Περὶ ἐπιθεωρήσεως

στρατῶν «στρατὸς θάσσει καθετάζεται», ἱκ.
391, Θεοκ. 6, 97 καὶ οἱ ἔξ. «ἂν ἡ δύναμις
τῆς πόλεως ἐξητασμένη καὶ παρσκευασμένη,
φανερὰ» Δημ. 14, 7· «τὴν συμμαχίαν ἐξή-
ταζον» Θεοκ. 2, 7· «πάσας εἰδέας ἐξήτασεν»

'Αριστ. Θεο. 436· «ἐξετάζε τί καὶ πῶς λέγου-
σι» Πλάτ. Φαῖδρ. 261, (πρόβλ. «τὴν κολοκύν-
την, ἐξήταζον τίνος ἐστὶ γένους» Εὐκράτ.

π. 'Αθην. 2, 59, στίχ. 17), μετὰ διπλῆς αἰτ.
«ἴαν τίς σε ταῦτα ἐξετάξῃ», Γοργ. 515, παρὰ
τὸ ἐλέγχω, ἀπολ. 29· καὶ παρὰ ἀήτορας, δι-
κατιῶν· ἀνακρίνω τινά, μάλιστα δὲ καὶ

περὶ βραχυνοστορίων· «οὐκέτις ὑπὸ τῶν θε-
σποτῶν ἐξεταζομένους» Δημ. 45, 80· «ἐξετά-
σαι πάνταν προτιθέντα βέβανον» - περὶ τίνος

Πλάτ. νόμ. 3, 685· «τινά περὶ τίνος, Φαῖδρ.
258· «τινά πόλις τίνα ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλ-
λον κρίνω, ἐκτιμῶ τίνα» «πρὸς τοὺς ζῶντας

τὸν ζῶντα ἐξετάζε» Δημ. 18, 318· «πρὸς
πλευνεῖσιν τοὺς λογισμοὺς ἐξετάζω», 6, 7
(ὡς καὶ Πλούτ. Κατ. νεωτ. 3 καὶ ἄλλ.

μετν.). «ἐξετάσων παρ' ἄλληλα τὰ σοὶ κῆμοι
βεβημέναν», 18, 265. Ἐκ τῆς σημασ. τοῦ ἐ-
πιθεωρεῖν παρήχθη ἡ τοῦ ἀριθμεῖν· «πρώτους

ἐξετάσαι τοὺς ἐκ Κορίνθου φυγόντας» Δημ.
28, 52· καὶ παθ. συγκαταλέγομαι εἰς ἕνα ἀ-
ριθμόν, εὐρίσκομαι εἰς ἐξ αὐτῶν· «καὶ τῶν

ἐχθρῶν τῶν σῶν εἰς ἐξετάζετο» Δημ. 19,
251, συχνά μετὰ μετχ. «ἴαν μὴ παρῶν ἐξετά-
ζηται τοῖς θυλλόχοις» ἐν περιπτώσει· καθ'

ἦν δεικνύεται ὅτι δὲν ἦτο παρῶν ἐκεῖ Πλάτ.
νόμ. 6, 764· «οὐδενός ποῖποτε τούτων ἐξη-
τίσθη· κατηγόρουσ' οὐδ' ἀγανακτῶν ὥρῃς»

Δημ. 22, 60· «λέγων καὶ γράφων ἐξεταζό-
μεν τὰ δέοντα» = ἐφαινομένη λ. καὶ γράφων
τὰ πρέποντα, 18, 173· «μετὰ τῶν μηδὲν ἡδικο-
νῶν ἐξετάζεσθαι» = μετ' ἐκείνων, ἡγουν ὡς

εἰς ἐκείνους, ὅτινες οὐδέποτε ἔχουσιν ἀδικήσει,
19, 115 καὶ μετν. Δ. 'Αλ. 6, 63 (ἐτι δὲ εἰς
τὸ ἔνερ. μετὰ μετχ. «ἐξητακῶς ἀστεροῦς ὑπάρ-
χοντας τοὺς τόπους» Πολυδ. 97, 1)· «φίλων

καὶ πελατῶν ἐν τοῖς ἀναγκασιότατοις», 6, 59·
«μετὰ τοῦ Καίσαρος = εἶμαι μὲ τὸ κῆμα
τοῦ Καίσαρ, Πλούτ. καὶ πρό πάντ. περὶ τῆς

τμήσεως» συγκαταριθμοῦμαι εἰς μίαν κλάσιν·
«ἐν τοῖς ἱππικοῖς». Πομπ. 14, ἐκαμίνο

*ΕΞ-ετασίς, ἢ ἔξέτασις, δοκιμασία, περὶ τε
προσώπων καὶ πραγμάτων Πλάτ. ἀπολ. 22·
«μὴ τοίνυν ἡδονῆς ἐξέτασιν πάσαν ποιῆσαι»

Φιλ. 55, καὶ οἱ ἐφεξ. πρὸ πάντων ἐπι-
θεωροῖς· «· ποιησθαι ὅπλων καὶ
Θουκ. 6, 45, Ξεν. Ἄν. 1, 2, 14 καὶ
ἐτι δὲ - ποιῶν, 1, 2, 9· «ἐξέτασις
ὅπλοις γίγνεται», 5, 3, 3· «ἐξέτασιν
νεῖν» = ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ Δημ. 1
- πρὸς τι = σύγκρισις πρὸς τι Λουκ. Π
- βίον, = ἐτήρησις, ἐκτίμησις Πλούτ. 1
38· ἐτι δὲ περὶ δικαστικῆς ἀνακρίσεως
1, 8, 17.

Θουκ. 6, 45, Ξεν. Ἄν. 1, 2, 14 καὶ
ἐτι δὲ - ποιῶν, 1, 2, 9· «ἐξέτασις
ὅπλοις γίγνεται», 5, 3, 3· «ἐξέτασιν
νεῖν» = ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ Δημ. 1
- πρὸς τι = σύγκρισις πρὸς τι Λουκ. Π
- βίον, = ἐτήρησις, ἐκτίμησις Πλούτ. 1
38· ἐτι δὲ περὶ δικαστικῆς ἀνακρίσεως
1, 8, 17.

*ΕΞ-ετασμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. - ποιῶν
18, 16 καὶ Πλούτ.

*ΕΞ-εταστέον· δεῖ ἐξετάζειν Πλάτ.
10, 599.

*ΕΞ-εταστῆριον· τὸ ἐξέτασις,
Ῥαγίν.

*ΕΞ-εταστής, ὁ· ὁ ἐξετάζων, δοκί-
μῆς· ἐν 'Αθήναις καθήκον ἔχων ὃς ἐξε-
τάζειν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μισθοφορικῶν
τεμμάτων Αἰσχίν. 1, 113· ὁ·) ἀρχι-
τὸν ὅποιον ἐξίδον λογαριασμοὺς οἱ ὑπὸ
'Αριστ. πολ. 6, 8· γ·) ἐν γέν. - τὸ
πένταρον Πλούτ. Ἀγρ. 11, ἐκαμίνο.

*ΕΞ-εταστικός, 3· ἀνέκων, ἐπιτήρ-
τὸ δοκιμάζειν, ἐξετάζειν· τῶν ἐργῶν
ἀπομν. 1, 1, 7, 'Αριστ. ποιητ. 18·
λόγων· Ἀναξίμ. ῥητ. 4· «καὶ κριτ-
τορκευῖ» Λουκ. Ἑρμοτ. 64. Παρὰ Δ
4 τὸ ἐξεταστικόν = δικαστικὴ πληρω-
ἀνακρίσιν· ἐπὶ· παρέργωγς ἀλλ' οὐκ
τιτικῶς ἐκκλησιάζειν» = ἀκριδῶς Δημ.

*ΕΞ-ετασις, ὁ· τῷ ἄνωτ. - ποιῶν
18, 16 καὶ Πλούτ.

*ΕΞ-εταστέον· δεῖ ἐξετάζειν Πλάτ.
10, 599.

*ΕΞ-εταστήριον· τὸ ἐξέτασις,
Ῥαγίν.

*ΕΞ-εταστής, ὁ· ὁ ἐξετάζων, δοκί-
μῆς· ἐν 'Αθήναις καθήκον ἔχων ὃς ἐξε-
τάζειν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μισθοφορικῶν
τεμμάτων Αἰσχίν. 1, 113· ὁ·) ἀρχι-
τὸν ὅποιον ἐξίδον λογαριασμοὺς οἱ ὑπὸ
'Αριστ. πολ. 6, 8· γ·) ἐν γέν. - τὸ
πένταρον Πλούτ. Ἀγρ. 11, ἐκαμίνο.

*ΕΞ-εταστικός, 3· ἀνέκων, ἐπιτήρ-
τὸ δοκιμάζειν, ἐξετάζειν· τῶν ἐργῶν
ἀπομν. 1, 1, 7, 'Αριστ. ποιητ. 18·
λόγων· Ἀναξίμ. ῥητ. 4· «καὶ κριτ-
τορκευῖ» Λουκ. Ἑρμοτ. 64. Παρὰ Δ
4 τὸ ἐξεταστικόν = δικαστικὴ πληρω-
ἀνακρίσιν· ἐπὶ· παρέργωγς ἀλλ' οὐκ
τιτικῶς ἐκκλησιάζειν» = ἀκριδῶς Δημ.

*ΕΞ-ετασις, ὁ· τῷ ἄνωτ. - ποιῶν
18, 16 καὶ Πλούτ.

*ΕΞ-εταστέον· δεῖ ἐξετάζειν Πλάτ.
10, 599.

*ΕΞ-εταστήριον· τὸ ἐξέτασις,
Ῥαγίν.

*ΕΞ-εταστής, ὁ· ὁ ἐξετάζων, δοκί-
μῆς· ἐν 'Αθήναις καθήκον ἔχων ὃς ἐξε-
τάζειν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μισθοφορικῶν
τεμμάτων Αἰσχίν. 1, 113· ὁ·) ἀρχι-
τὸν ὅποιον ἐξίδον λογαριασμοὺς οἱ ὑπὸ
'Αριστ. πολ. 6, 8· γ·) ἐν γέν. - τὸ
πένταρον Πλούτ. Ἀγρ. 11, ἐκαμίνο.

*ΕΞ-εταστικός, 3· ἀνέκων, ἐπιτήρ-
τὸ δοκιμάζειν, ἐξετάζειν· τῶν ἐργῶν
ἀπομν. 1, 1, 7, 'Αριστ. ποιητ. 18·
λόγων· Ἀναξίμ. ῥητ. 4· «καὶ κριτ-
τορκευῖ» Λουκ. Ἑρμοτ. 64. Παρὰ Δ
4 τὸ ἐξεταστικόν = δικαστικὴ πληρω-
ἀνακρίσιν· ἐπὶ· παρέργωγς ἀλλ' οὐκ
τιτικῶς ἐκκλησιάζειν» = ἀκριδῶς Δημ.

*ΕΞ-ετασις, ὁ· τῷ ἄνωτ. - ποιῶν
18, 16 καὶ Πλούτ.

*ΕΞ-εταστέον· δεῖ ἐξετάζειν Πλάτ.
10, 599.

*ΕΞ-εταστήριον· τὸ ἐξέτασις,
Ῥαγίν.

*ΕΞ-εταστής, ὁ· ὁ ἐξετάζων, δοκί-
μῆς· ἐν 'Αθήναις καθήκον ἔχων ὃς ἐξε-
τάζειν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μισθοφορικῶν
τεμμάτων Αἰσχίν. 1, 113· ὁ·) ἀρχι-
τὸν ὅποιον ἐξίδον λογαριασμοὺς οἱ ὑπὸ
'Αριστ. πολ. 6, 8· γ·) ἐν γέν. - τὸ
πένταρον Πλούτ. Ἀγρ. 11, ἐκαμίνο.

*ΕΞ-εταστικός, 3· ἀνέκων, ἐπιτήρ-
τὸ δοκιμάζειν, ἐξετάζειν· τῶν ἐργῶν
ἀπομν. 1, 1, 7, 'Αριστ. ποιητ. 18·
λόγων· Ἀναξίμ. ῥητ. 4· «καὶ κριτ-
τορκευῖ» Λουκ. Ἑρμοτ. 64. Παρὰ Δ
4 τὸ ἐξεταστικόν = δικαστικὴ πληρω-
ἀνακρίσιν· ἐπὶ· παρέργωγς ἀλλ' οὐκ
τιτικῶς ἐκκλησιάζειν» = ἀκριδῶς Δημ.

*ΕΞ-ετασις, ὁ· τῷ ἄνωτ. - ποιῶν
18, 16 καὶ Πλούτ.

*ΕΞ-εταστέον· δεῖ ἐξετάζειν Πλάτ.
10, 599.

*ΕΞ-εταστήριον· τὸ ἐξέτασις,
Ῥαγίν.

*ΕΞ-εταστής, ὁ· ὁ ἐξετάζων, δοκί-
μῆς· ἐν 'Αθήναις καθήκον ἔχων ὃς ἐξε-
τάζειν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μισθοφορικῶν
τεμμάτων Αἰσχίν. 1, 113· ὁ·) ἀρχι-
τὸν ὅποιον ἐξίδον λογαριασμοὺς οἱ ὑπὸ
'Αριστ. πολ. 6, 8· γ·) ἐν γέν. - τὸ
πένταρον Πλούτ. Ἀγρ. 11, ἐκαμίνο.

*ΕΞ-εταστικός, 3· ἀνέκων, ἐπιτήρ-
τὸ δοκιμάζειν, ἐξετάζειν· τῶν ἐργῶν
ἀπομν. 1, 1, 7, 'Αριστ. ποιητ. 18·
λόγων· Ἀναξίμ. ῥητ. 4· «καὶ κριτ-
τορκευῖ» Λουκ. Ἑρμοτ. 64. Παρὰ Δ
4 τὸ ἐξεταστικόν = δικαστικὴ πληρω-
ἀνακρίσιν· ἐπὶ· παρέργωγς ἀλλ' οὐκ
τιτικῶς ἐκκλησιάζειν» = ἀκριδῶς Δημ.

*ΕΞ-ετασις, ὁ· τῷ ἄνωτ. - ποιῶν
18, 16 καὶ Πλούτ.

*ΕΞ-εταστέον· δεῖ ἐξετάζειν Πλάτ.
10, 599.

*ΕΞ-εταστήριον· τὸ ἐξέτασις,
Ῥαγίν.

*ΕΞ-εταστής, ὁ· ὁ ἐξετάζων, δοκί-
μῆς· ἐν 'Αθήναις καθήκον ἔχων ὃς ἐξε-
τάζειν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μισθοφορικῶν
τεμμάτων Αἰσχίν. 1, 113· ὁ·) ἀρχι-
τὸν ὅποιον ἐξίδον λογαριασμοὺς οἱ ὑπὸ
'Αριστ. πολ. 6, 8· γ·) ἐν γέν. - τὸ
πένταρον Πλούτ. Ἀγρ. 11, ἐκαμίνο.

*ΕΞ-εταστικός, 3· ἀνέκων, ἐπιτήρ-
τὸ δοκιμάζειν, ἐξετάζειν· τῶν ἐργῶν
ἀπομν. 1, 1, 7, 'Αριστ. ποιητ. 18·
λόγων· Ἀναξίμ. ῥητ. 4· «καὶ κριτ-
τορκευῖ» Λουκ. Ἑρμοτ. 64. Παρὰ Δ
4 τὸ ἐξεταστικόν = δικαστικὴ πληρω-
ἀνακρίσιν· ἐπὶ· παρέργωγς ἀλλ' οὐκ
τιτικῶς ἐκκλησιάζειν» = ἀκριδῶς Δημ.

*ΕΞ-ετασις, ὁ· τῷ ἄνωτ. - ποιῶν
18, 16 καὶ Πλούτ.

*ΕΞ-εταστέον· δεῖ ἐξετάζειν Πλάτ.
10, 599.

*ΕΞ-εταστήριον· τὸ ἐξέτασις,
Ῥαγίν.

ΕΞ-ευ-μενίζω· κάμνω εὐμένη, εὐνοϊκόν.
Μίσ. εἰς ἑαυτόν, π. χ. - Θεός Πλουτ. Φαβ.
4 καὶ ἄλλ. μετν. exoro.

ΕΞ-ευνοουχίζω· εὐνοουχίζω Πτολ. Φωτ.
βιβλ. 147, 16· «καὶ ἀποθιλάνουσι τὸ ἄκρα-
τον» Πλουτ. συμπ. 6, 7, 1.

ΕΞ-ευ-πορέω· εὐρίσκω πόρον, παρέχω·
«ἐπικουρίαν ταῖς χρεῖαις» Πλατ. νόμ. 11,
918· ἔχω πόρους καὶ μέσα· περί τι, 9, 861.

ΕΞ-ευ-πορίζω· ὁ τύπ. ἐξευποριοῖται, δι.
γρ. ἀντί ἐκποριοῦται Ξεν. Ἀν. 5, 6, 19, φαί-
νεται ἐσφαλ.

ΕΞ-εύρεμα, τό· ἐξεύρημα ἐσφαλ. Λόβεκ.
εἰς Φρυν. 445.

ΕΞ-εύρεσις, ἡ· τὸ ἐφευρίσκειν, ἐπινοήσις
Ἠρ. 1, 68, Πλατ. Μιν. 315.

ΕΞ-ευρετικός, 3· ἐφευρετικός Μ. Ἀντων.
1, 9 παρά Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 412 ἐφευρετικός.

ΕΞ-εύρημα, τό· τὸ ἐφευρίθην, ἐπινοήσις
Αἰσχ. Ἐπτ. 631, Σοφ. Οἰ. κ. 221, Εὐκολ.
π. Ἀθην. 1, 12, ἐν τῷ πλ. οἶον παρ' Ἠρ.
1, 53, ὡς καὶ τοῖς ἐφεζ. πρβλ. ἐξεύρεμα.

ΕΞ-ευρητέον· δεῖ ἐφευρίσκειν Πλατ. πολ.
2, 380.

ΕΞ-ευρητικός, 1ος· ἐφευρετικός.

ΕΞ-εὐρίσκω· εὐρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ,
-ἔρχω· Ἰλ. α, 322· ὕμνον, -ἀέθλων, -κρά-
τος Πινδ. Π. 1, 60, Αἰ. 7, 5 καὶ συχνά·

«τοῖόνδε θεσμόν» Αἰσχ. Πρ. 96· «μηχανή-
ματα, 467· «γαστήρ μὲν τὸ σύμφορα τύπον
τόδ' ἐξεύρισκε» Σοφ. Φιλ. 288· «ἐάτέ με τὸν
τύμβον ἐξευρεῖν», Οἰ. κ. 1542 καὶ συχνά·

τὰς παιγνίδας ἐξευρεθῆναι παρὰ σοῖσι· Ἠρ. 1,
90 καὶ συχνά ὡς καὶ οἱ ἐφεζ. πρὸ πάντ. δὲ
καὶ δι' ἐπιστημονικῆς ἐρεῖνης εὐρίσκω· «ἐφευ-
ρήκαμεν ὅ ἔστι τὸ φίλον» Πλατ. Λυσ. 218·

«ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρείας πῶς ποτ' ἔχει», Πρωτ.
353· ἐκλέγω «-τὰ κάλλιστα» Ἠρ. 7, 119·

«-ἀλὸς θέναν»· διερευνῶ Πινδ. Α. 3, 74.
Μέσ. «ἐξεύροντο παλαιόματα» Θεοκρ. 24,
112· «τέχνην ἐξηύρατο» Μεν. π. Στοβ. ἀνθ.
61, 27.

ΕΞ-ευτελίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἀθην. 11,
494, Πλουτ. Ἀλεξ. 28, invento.

ΕΞ-ευ-τελισμός, ὁ· περιφρόνησις Διον.
Ἀλ. κρῖς. Θουκ. 3.

ΕΞ-ευ-τονέω· ἔχω ἐπαρκεῖς δυνάμεις·
Ἐπικτ. 4, 1, 147, valeo.

ΕΞ-ευ-τρεπίζω· ἐπιτετ. τὸ εὐτρε-
πίζω Ἠλ. 75.

ΕΞ-ευ-φραίνω· τῷ ἀπλῶι,
ΕΞ-εὐχόμεναι 1) καυχόμεναι =

μενος διηγούμεναι (Ὁδ. α, γωριστὰ γραφόμεναι), τινί τι·
Αἰσχ. Ἀγ. 519, ix. 259· 2)

μῶ, εὐχόμεναι Αἰσχ. Χο. 21·

ΕΞ-εφ-ηβος, ὁ· ὁ ἐξεληθὺς
ἐφῆβον Κηνησοῖν.

ΕΞ-εφ-ημῇ· ἐφήμῃ, μέσ-
τάτῳ Σοφ. Αἰ. 782, Εὐρ.

ΕΞ-εχέ-δρογχοις, 3·
βρόγχους, μετέχοντες

ΕΞ-ενέ-λουτος·

ΕΞ-εχῆς, 2· προέχων Ἀρεταί. prominens.

ΕΞ-έχω· ἔχω εἶναι, προέχω· τὰ ἐξέχοντα,
ἀντί τῷ κοῖτα ἵλλετο. πολ. 10, 602· «ὅς

μὲν οὖν τῆς δαδὸς οὗτος ἐξέχει» Ἀριστ. σφ.
1377· ἔχειν Πλουτ. Πομπ. 71· ἀνατέλλω,
περὶ τοῦ ἡλίου· «τὴν ἐξέχῃ ἐλῆ κατ' ὄρθρον»

Ἀριστ. σφ. 771· «ἐξέχῃ ὡς φίλ' ἤλιε» Στρατ.
π. Πολυδ. 9, 7· «πρὶν ἡλὶον ἐξέχειν» Δημ.
43, 63, εἰς νόμον, καὶ μετν. Μέσ. ἐξέχουσαι

τινος = κρέμασθαι εἰς τι Δ. Ἀλ. 1, 79.

ΕΞ-έψω· βράζων ἐκβάλλω, βράζω τι ἐντε-
λῶς, γυνεύω Ἠρ. 4, 61· «τὸ ὕδωρ οὐκ ἐξέ-
ψεται ὑπὸ πυρός· = δὲν καναναλίσσεται Ἀρι-
στοτ. μεωρ. 4, 7, emineo.

ΕΞ-ηβος, 2· ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν ἐφῆβων
ἐξεληθὺν Αἰσχ. Ἐπτ. 11· κατὰ Β. Ἀν. 37

συνηθέας. Εἰσωρος.

ΕΞ-ηγέομαι 1) ἐξάγω, ἡ ἀρχηγός·

«τινὸς Ἰλ. 6, 805, συχνά ἀποκ. προηγούμεναι·
Ἠρ. 9, 11, 66· ἔτι δὲ «ποιήσουσι τοῦτο τὸ
ἀν κείνος ἐξηγήται» = παραγγέλλει, διατάσ-
σῃ 5, 23· εἶμαι ἀρχηγός, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν,

ὁ Θουκ. συχνά καὶ μετ' αὐτ. 1, 71· «τοῖς
συμμάχοις, 3, 55, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 28· ἔτι
δὲ «οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως» = εἰς τὴν

πράξιν προηγέτο μετ' ἀπαρτίματά του, Κυρ.
2, 1, 29· «ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτο-
νεῖν» = σὲ συνεβούλευεν, ἦτο ὁ πρωτουργός

τοῦ φόνου Αἰσχ. Εὐμ. 565· «καλῶς γὰρ ἐξη-
γεῖ σὺ μοι» Σοφ. Οἰ. κ. 1286· «γῶρον ἐξη-
γήσομαι» = θά προπορευθῶ, καὶ θά σοῦ δεί-
ξω τὸν τύπον, αὐτόθι 1516. Συχνά περὶ νό-
μων· «ἡ ὁ νόμος ἐξηγεῖται» ὅπως ὁ νόμος πα-
ραγγέλλει Πλατ. πολ. 10, 604· «εἰς τὴν

Ἑλλάδα = ὁδηγῶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα Ξεν.
Ἀν. 6, 4, 34· 2) ὡς ῥήτωρ διεξάγω· τί Θουκ.

1, 138 ἐν γέν. ἐκθέτω, διηγούμεναι· «τοιαῦτ'
ἐμὸς λόγοςιν ἐξηγουμένον» Αἰσχ. Πρ. 214·

«τὸν ἄθλον, 704 καὶ συχνά. «γῶνος τοιούτου»
ἐξηγεῖτ' ἔχειν Σοφ. Αἰ. 313, Ἠρ. ἐξηγῶ

Πλατ. Κρατ. 407· «-τὰ τοῦ νομοθέτου βου-
λήματα», νόμ. 7, 802· «τὰ νόμιμα Δημ. 47,

69· ἔτι δὲ Β. Ἀν. 241, 20 ἡ καθ' αὐτὸ ἐκ-
φρασις περὶ τῶν ἐμ» τῶν νόμων «διη-
γούμεναι» τῶν προτεχόνων

ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις
Θουκ. 1, 73· «ὅπερ τινος Πολυδ. 6, 3, 1·

τὸ πάντ' ἐξηγεῖται τῶν νόμων διὰ τὴν νο-
μίαν» ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις

ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις
Θουκ. 1, 73· «ὅπερ τινος Πολυδ. 6, 3, 1·

τὸ πάντ' ἐξηγεῖται τῶν νόμων διὰ τὴν νο-
μίαν» ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις

ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις
Θουκ. 1, 73· «ὅπερ τινος Πολυδ. 6, 3, 1·

τὸ πάντ' ἐξηγεῖται τῶν νόμων διὰ τὴν νο-
μίαν» ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις

ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις
Θουκ. 1, 73· «ὅπερ τινος Πολυδ. 6, 3, 1·

τὸ πάντ' ἐξηγεῖται τῶν νόμων διὰ τὴν νο-
μίαν» ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις

ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις
Θουκ. 1, 73· «ὅπερ τινος Πολυδ. 6, 3, 1·

τὸ πάντ' ἐξηγεῖται τῶν νόμων διὰ τὴν νο-
μίαν» ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις

ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις
Θουκ. 1, 73· «ὅπερ τινος Πολυδ. 6, 3, 1·

τὸ πάντ' ἐξηγεῖται τῶν νόμων διὰ τὴν νο-
μίαν» ΕΞ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις

- Σοφ. ΑΓ. 320 ἐπὶ τῶν θείων) «περὶ τοῦ νομίου» Πλατ. νόμ. 1, 531. -ἐνυπνίων = ἐξηγητής Δ. Σικ. 2, 29, καὶ συγνά οἱ γραμ.
- Ἑξ-ηγητέον· δεῖ ἐξηγῆναι Φιλῶθ.
- Ἑξ-ηγητής, ὁ ὁ εἰσαγών, ὁδηγὸν εἰς τὰ «πραγμάτων ἀγαθῶν» Ἦρ. 5, 31. «-τῆς πάσης κακοποιήσεως» Αἰσχίν. 2, 40. «ἀσπίτος ἀπάντων ἦν τοῦτων ὁ ἕξ.» = ὁ Α. ἦτο ὁ παρορμῶν εἰς πάντα Δημ. 35, 17. Ὁ ἐξηγητής, ἐρμηνευτής) «-τεράτων καὶ ἐνυπνίων» Ἦρ. 1, 78. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο ἐξηγηταί, οἱ ἐμπεῖροι τοῦ ἱεροῦ δικαίου, οἱ ἐπιμελουμένοι τοῦ καθαρῶς τὸν ὅψ' αἵματος κηλιδωμένων, ἐποπτεύοντες τὴν ἐνταρξιν τῶν νεκρῶν κ. τ. ὅμ. Καὶ κατ' ἀρχαίαν μὲν διόφκουν τὴν ἀρχὴν ταύτην οἱ εὐπατριδαί, ὕστερον δὲ τρίτε ὑπὸ τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν ἐπικυρωμένοι ἄνδρες· «νομοφύλακες μετ' ἐξηγητῶν καὶ μάντεων» Πλατ. νόμ. 9, 871. Αὐτοὶ ὁ Ἀπόλλων λέγεται «πάτριος ἕξ.» Πλατ. πολ. 4, 427. Ἐπὶ δὲ ὁδηγοί, δεικνύοντες καὶ ἐξηγοῦντες εἰς τοὺς ξένους τὰ ἀξιοθέατα μιᾶς πόλεως Πaus. x. 33λ.
- Ἑξ-ηγητικός, 3' ἐξηγῶν, ἐρμηνεύων, οἱ Σχολ. συγνά Πλουτ. Νικ. 23 «τὰ ἐξηγητικά» = βιβλία πρὸς ἐξήγησιν τῶν τεράτων, οὐρανίων σημείων.
- Ἑξ-ηγορία, ἡ τὸ διηγέσθαι, πρὸ πάντ' ἐπαίνειν, Ο'.
- Ἑξ-ηγορίας, οὐ Ἀρμένιος τις Δ. Κασ.
- Ἑξ-ηθῆω· σφωρῶν, σφραγίζω Θεοφρ. κίτ. εὐτ. 6, 13.
- Ἑξ-ῆτα· θυριάματα Ἡσυχ.
- Ἑξ-ῆστι· δαλκιδᾶναι· οἱ παρὰ τὸν Ἑξηκεστίδην καὶ Ἀλκίδην τοὺς κίθαριδοῦς Ἡσυχ.
- Ἑξ-ῆστιδης· μοχθηρὸς συκοφάντης Ἡσυχ.
- Ἑξ-ῆστος, ὁ ἡκατηκῶς· ὅθεν καὶ τοὺς προκτετοὺς ὁμωνύμους ἐξηκéstους ἔλεγον Ἡσυχ.
- Ἑξ-ῆστος· 1) Συρακόσιος Θουκ. 2) Πρόδικος Δ. Σικ. 3) τρεῖς Ἀθηναῖοι 4) Θηβαῖος Ἐπίγρ. 5) Λαμψακηνὸς Δημ. 6) τύραννος Φωκίδος Κλ. Ἀλ. 7) Μακεδὼν Κικερ.
- Ἑξ-ῆκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, ἄλλ. οἱ ἐξήντα Ὁμ. καὶ οἱ ἐφεξ. sexaginta.
- Ἑξ-ῆκοντά-δεκάλογος, ἡ σύγγραμμα ἐξ 60 βιβλίων Σουῖδ.
- Ἑξ-ῆκοντα-ετής, Ἰπποκρ. συνηρ. ἐξηκοντούτης, 2' ὁ ἐξήκοντα ἔτων Πλάτ. νόμ. 6, 735, 7, 812 καὶ μετν. «χαρηνarius»
- Ἑξ-ῆκοντα-ετία, ἡ χρονικὸν διάστημα 60 ἔτων Πλουτ. Κικ. 25.
- Ἑξ-ῆκοντάκις· ἐξήντα φοραὶ Πινδ. Ὀ. 13, 95, setagies.
- Ἑξ-ῆκοντάκις-χιλίοι· ἐξήκοντα χιλιάδες.
- Ἑξ-ῆκοντά-κλίνος, 2' ὁ μὲ τόπον δι' 60 κλίνας τραπέζων· οἶκος Δ. Σικ. 16, 83.
- Ἑξ-ῆκοντά-λίθος· πολυτίμος λίθος Πλιν.
- Ἑξ-ῆκοντά-μοιρος, 2' συγκείμενος ἐξ 60 μερῶν Σχολ. Ἀρατ. 81.
- Ἑξ-ῆκοντα-οκτώ· ἐξήντα ὀκτώ, Ο'.
- Ἑξ-ῆκοντά-πηχυς, 2' ὁ ἐξήντα πήχεων Ἀθην. 5, 201.
- Ἑξ-ῆκοντάς, ἄδους, ἡ ἐξήνταριά Νικητ. Εὐγ. Παρὰ Στράβ. 2, 5, 7, τὸ ἐξήκοντα μίτροι.
- Ἑξ-ῆκοντα-στάδιος, 2' ὁ ἐξήκοντα στάδιον Στράβ. 6, 268.
- Ἑξ-ῆκοντα-τάλαντία, ἡ ποσὸν 60 τάλαντων, ἀριθμὸς ἀνδρῶν, ὅτινες ὁμοῦ ῥώνουσι 60 τάλαντα Δημ. 14, 19.
- Ἑξ-ῆκοντα-τέταρτος, δι. γρ. ἀντὶ ἐξήκοντος τέταρτος Νικομ. ἀριθμ. 1, 8.
- Ἑξ-ῆκοντα-όργυιος, 2' ὁ ἐξήκοντα ὁργύτιον Τζέτζ.
- Ἑξ-ῆκοντούτης, 2' ἐξηκονταετής.
- Ἑξ-ῆκοσταίος, 3' ὁ τὴν ἐξηκοντήν ἡ Ἰπποκρ.
- Ἑξ-ῆκστός, 3' ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θουκ. 12, Ἦρ. 6, 126 καὶ οἱ ἐφεξ. «euaugessimo»
- Ἑξ-ῆκστο-τέταρτος, 3' ἐξηκστός τέταρτος Νικομ. ἀριθμ. 1, 8.
- Ἑξ-ῆκρίδωμένως· μετὰ πολλῆς ἐλπίδας μετν.
- Ἑξ-ῆκω· ἔργομαι, πηγαίνω μέχρι τῶν λου· -δόδον Σοφ. Πλ. 1310. ἐκτεινόμενός· «πανταγῶσι καὶ δεῦρ' ἐξήκει» Ἰππιν. 987. «οὐκ ἐξήκον ἐκείσε αἰεὶ, οἱ τὸ δεῖ ἀφῆκιν», πολ. 7, 530, ταίνω πρὸς φθῶν εἰς τι Σοφ. Τρ. 1147. «ἔλις, ἐν κείς θακρῶν» = ἐκλαύσει ἀρεκτά, Ο. 1515. Περὶ χρόνου, ἐπέρασε, παρήλθε 2, 111. «πρὶν ἐξήκει αὐτῷ τὴν ἀρχήν» Ἰππιν. 6, 766. «ἡ προδοσία ἐξήκει» Δημ. 16, εἰς νόμον Σεν. Ἀν. 6, 1, 26. ὅστις «ὅταν τὸ κακὸν ἐξήκη τότε» = ὅταν π. Σοφ. Φιλ. 756. «τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφέως ἐκπληροῦσθαι, Οἱ. τ. 1182. οὕτως λαχὼς περὶ χρησμάτων καὶ δυνάμεων Ἦρ. 1
- Ἑξ-ῆλᾶτος, 2' σφυρήλατος· -ἀσπίς Ἰππιν. 295 (ἦν ἄρα χαλκεία ἦλασεν).
- Ἑξ-ῆλίσσω· ἐκθῆτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλίσσω.
- Ἑξ-ῆλίσθη, ἡλίσθη, ἡ ἐπίτασις τῆς ῥίρας Σουῖδ.
- Ἑξ-ῆλίσσμαι· γίνομαι λαμπρὸς ὡς ὁ Πλουτ. 30, 929.
- Ἑξ-ῆλίσσω· κατὰ παρελλαγμένον τρόπον Πλουτ. συμπ. 9, 14, 6. insolent
- Ἑξ-ῆλίσσις, ἡ ἔκδοσις, ἔξοδος Ἦρ. 3, 249.
- Ἑξ-ῆμαρ· ἐξ ἡμέρας Ὀδ. κ. 80, 5, 249.
- Ἑξ-ῆμαρτηνέως· ἐσφαλμένως, κακῶς τῷ εὐ Πλατ. νόμ. 10, 891.
- Ἑξ-ῆμερόω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν· -χῶ κίμων γῆν ἀρόσιμον Ἦρ. 1, 126. -γὰρ τοῦ Ἑρακλέους, καθαρίσαντος τὴν ἀπὸ τῶν τεράτων ἑλρ. Ἦρ. μ. 20. καὶ γὰρ Πλουτ. καὶ μετν. «καὶ πρᾶνεν τὴν ψυχὴν ἀτέραμον» Πολυβ. 4, 21, 1. «καὶ ἡσασσάμην Πλουτ. Φαβ. 20. -τινὰ διὰ δέας, νόμ. 3.
- Ἑξ-ῆμέρωσις, ἡ ἡμέρωσις, γεώργησις = τὸ καθίσταν ἀρόσιμον Πλουτ. νομ. 14, 249.
- Ἑξ-ῆμευσι· ἀποκρίνηται Ἡσυχ.
- Ἑξ-ῆμευός, 2' ἀλλαγμένος· -εἴματα = ῥέματα δι' ἀλλαγμ. Ὀδ. θ. 249 καὶ π. Κ. Σμ. 7, 437, permutatorius.
- Ἑξ-ῆνιος, 2' ἀγαλινώτος Πλουτ. 30, 1.
- Ἑξ-ῆπειρόω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Στράβ.
- Ἑξ-ῆπεροπεύω· ἀπατῶ, περιπαίζω Ἀλυσ. 840, decipio.

Ἑξ-ηπιαλίω· ἔχω σφυδρὸν πυρετὸν ἵπποκρ.
Ἑξ-ηπιαλίω μεταβάλλω εἰς πυρετὸν ἵπποκρ.
Ἑξ-ηπλωμένως· μετ' ὅσον ἐξηπλωμένον,
ἔσπλωμένα Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 2, 113.

Ἑξ-ήρετρος, 2· ὁ μὲν ἔξ κώπας· «πιέρωγες
νέων» Ἑκ. δδ. 694 (παρὰ 204).

Ἑξ-ήρημένως· κατ' ἐξαιρετικὸν τρόπον
Ὀλυμπιοδ. singulariter.

Ἑξ-ήρεως, οὗς, ἡ ἢ μὲν ἔξ σειρὰς κωπυλατι-
κῶν βέθρων ναὺς Πολυβ. 1, 26, 11, Πλουτ.
Κατ. νεωτ. 39.

Ἑξ-ήρικόν, τι τῷ ἄνωτ. -πλοτον Πολυβ.
ἀποσπ. 35.

Ἑξ-ής (ἔχω)· ἐξείης, κατὰ σειράν, εἰς τὴν σει-
ρὰν ὅποιω ἡ πλησίον Ὀδ. β, 449· μεθ' Ὀμ.

δέ καὶ ἐπὶ χρόνον, μετὰ τι Διοχ. ἀποσπ.
271· «διδούς πρόσρησιν ἔξης πᾶσιν» Ἑρ. 1.

Α. 341· πρὸλ. «οἰλοῖτο ἔξης πάντες εἰσὶν» Φι-
λημ. π. Στοδ. ἀνθ. 2, 27· «διεφέλοιντο, -λέ-
γειν Πλατ. πολιτ. 257, 286· -εἶναι, -γίγνε-
σθαι=ἀκολουθεῖν, νόμ. συχνά «ὁ ἔξης λόγος».

Τιμ. 20, ἔτι δὲ -τιν'· οὗτοι τοῦτοις ἔξης ἐστι·
= ὅτι εὐθὺς εἰς ταῦτα συγκαταλέγεται, Κρατ.

420 (πρὸλ. Ἄριστ. Λυσ. 663)· «τὸ ἔξης ἐρ-
γον τοῖς Μαραθῶνι», Μενέξ. 241· ἄλλως καὶ

«τὸ τούτων ἔξης», πολ. 5, 390, ὡς καὶ «ἔξης
τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν» = πλησιέ-
στατα τοῦ Πλούτωνος καθίζω εἰς θρόνον Ἄριστ.

βατρ. 764, Ἑρ. 1 Τ. 627, Ἄριστ. κόσμ. 3
καὶ μτγν. «ἔξης τούτου» = πλησιέστατα Πολυ-
β. 4, 35· τὸ ἔξης, ἡ γραμματικὴ τῶν λέ-
ξεων διαδοχῇ «τὰ ἔξης» = καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς

γραμμ. dieneeps, ordine.

Ἑξ-ησκημένως· γυμνασμένως ἐντελῶς
Κύριλ.

Ἑξ-ησάσμαι· ὅδ' ἐζητάσμαι.

Ἑξ-ητασμένως· μετ' ἐξετάσεως, ἐπιμελῶς
Μ. Ἀντ. 1, 16.

Ἑξ-ητριάζω· διὰ λεπτοῦ πανίου στραγγίζω
ἵπποκρ.

Ἑξ-ηττάσμαι· ἐπιτετε, τὸ ἀπλοῦν· -τινός·
ὅσο τίνος Πλουτ. Ἀλεξ. 14, καὶ ἄλλ. μτγν.

Ἑξ-ηχέω· ἐκπέμπω ἤχον, ἀντηχῶ μτγν.
συχνά μόν. ἐπιτετε, τὸ ἡχέω· «τὸ κύκειον

ἔξηχεν» = παροϊμιωδῶς ἄδω, ὡς ὁ ἀπονή-
σκων κύκνος, δηλ. τρέπομαι εἰς ὄθρουμους καὶ

παρακλήσεις Πολυβ. 30, 4, 7· εἶμαι· δύσλητος,
ἀφιλόκαλος, παρὰ τὸ μωραίνω Πολεμ. φυ-
σιολ. 1, 22, enuntio.

Ἑξ-ήχσεις, ἡ· τὸ κακῶς ἤχειν, κακοφω-
νία Εὐστ.

Ἑξ-ήχος, 2· κακῶς ἡχῶν, ἀπειρόκαλος μτγν.

Ἑξ-ιάλλω· ἐκβάλλω Ἦουχ.

Ἑξ-ιάλλω· ἐντελῶς θεραπεύω, τιν Εὐρ.
Ῥοσ. 872· «-πόλειως ἄλωσιν» = ἀποτρέπω,

ἀπομακρύνω, Ἠλ. 1024· «ἐξητράμενος Δα-
ρεῖον» Ἡρ. 3, 132, 134· -πέινην, -δίψαν,

-φρόβους = καταπαύω Πλατ. Φιλ. 58, νόμ.
11, 933· -τὴν βλάβην = ἀποκαθιστῶ, ἐπανόρ-
θω, 9, 879.

Ἑξ-ιατρεῦω· ἱατρεῦω Ἰσίδ. Πηλουσ

Ἑξ-ιατρός· ἐκθυσικός Ἦουχ.

Ἑξ-ιδιάζομαι· κάμνω ἰδικόν μου, οἰκαιο-
ποιῶμαι, κατὰ Φρόν. σ. 199 χεῖρον τοῦ ἑξί-

διδόμαι, ἀλλὰ παραιογ. ἐκ τοῦ Διφιλ. Β.

Ἄν. 96, Δ. Σικ. 1, 23, Πολυβ. 3, 24 κ. μτγν.

Ἑξ-ιδίασμός, ὁ· ἀντιποίησις, οἰκαιοποίη-
σις Στραβ. 17, 1, 794.

Ἑξ-ιδιάσμαι· ἐξιδιάζομαι Ξεν. Κυρ. 7, 5,
53· -τὰς χώρας Ἰσοκ. 12, 16 κ. ἄλλ.

Ἑξ-ιδιοποιέομαι· τῷ ἄνωτ. Ἀθην. 2,
50 καὶ συχνά Δ. Σικ. 5, 57.

Ἑξ-ιδιοποιήσις, ἡ· ἐξιδιασμός μτγν.

Ἑξ-ιδίω· ἐξιδρύω, ἰδρύω πρὸς τὰ ἔξω,
παρ' Ἄριστ. ὄρν. 791 κυμ. ἀντὶ τιλῶν πρὸλ.

Δ. Κασ. 43, 8, exudo.

Ἑξ-ιδρύω· τῷ ἄνωτ. ἱατρ. Δ. Σικ. 4, 78.

Ἑξ-ιδρύω· βαίλλω νά καθίσω κάτω καὶ ἡσυ-
χάσῃ Σοφ. Οἱ. Κ. 11. Μέσ. «τελοῦ γὰρ οἰκῶν

βίωτον ἐξιδρύσμεν» = κατ' οἶκον ἐμπαύων μα-
κράν, ἀποχωρίζμενα ἱδρ. ἀποσπ. 134 colloco.

Ἑξ-ιδρύωσις, ἡ· τὸ ἰδρύειν πρὸς τὰ ἔξω
Πλουτ. 79, 949.

Ἑξ-ιερῶω· καθιερώνω Ἦουχ.

Ἑξ-ίημι· ἐκπέμπω, ἐξαποπέλλω, ἐκβάλλω·
«αὐτοὶ κατακτείναι μὲν ἔξμεν (ἄορ. ἀπαρ.)

ἄψ' ἐς Ἀγαίου» Ἠλ. λ, 141 (ἄλλως δ' ἐν
τῇ ἡσ. «ἐπὶν γόου ἐξ ἔρον εἴην» = ἄψ' οὐ ἐκπα-
λῶ ἀπ' ἑαυτοῦ, καταπαύων τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ

θρήνου Ἠλ. ω, 227· οὕτω δὲ συχνά καὶ μέσ.
«πόσις καὶ ἰδοῦτος ἐξ ἔρον ἔντο» πρὸλ.

Θεογν. 1064)· «ἥλιος ἀκτίνας ἐξίησι» ἱδρ.
Βάκχ. 678· «ἐρποντος αἰθέρ' ἐξίησι βάρυν»,
Κυκλ. 409, τὴν ἀναπνοὴν ἐξωθῶν· -ιστίον

Πινδ. Π. 1, 91· ὡς καὶ «κάλων ὅδ' ἐν λ. κά-
λως» «-τί ἐκ τίνος» Ἡρ. 2, 87· «ὅταν σάρξ

ἀναπαλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόναν ἐξίη
Πλατ. Τιμ. 82. Περὶ ποταμῶν μετὰ τοῦ -ρεῦ-
μα ἡ ἄνω αὐτοῦ, λοιπὸν πρὸς τὸ φαινόμενον

ἄμειβ. χύνομαι Ἡρ. 1, 180· (εἰς τὸν καθ' αὐ-
τὸν τοῦ ἐν. ἐξίη)· «ἡ λίμνη ἔξησιν εἰς

θάλασσαν» Θουκ. 4, 103, καὶ οἱ ἐφεξ. Μέσ.
ἀπ' ἑαυτοῦ ἀποπέμπω, ἐκδιώκω· «γυναῖκα

ἔξιο» (προστ. ἀόρ.) Ἡρ. 5, 39, emitto.

Ἑξ-ίωμη, ἡ· ἔκδοσις, ἔξοδος Ἦουχ.

Ἑξ-ιούω· κάμνω παντελῶς εὐθὺς, ἐοιάζω·
«-στάθμη δόρυ νήϊον» Ἠλ. ο, 410· ὁρ. -πη-

δάλια = διευθύνω Ἀπολ. Ρ. 4, 502, dirigo.

Ἑξ-ικνέω· ἀμείβομαι· Γεωρ. Παχυμ.

Ἑξ-ικνεύω· ἐπιτετε, τὸ ἀπλοῦν Σοφ. Οἱ.
τ. 760.

Ἑξ-ικμάζω 1) ἀναβιβάζω ἀπ' ἑαυτοῦ ὀγρα-
σίαν, ἰδρύω πρὸς τὰ ἔξω Ἄριστ. Ζ. 1,

7, 2, καὶ συχνά ἔξωμναίνω, ἐξατρίζομαι·
«διαπέπνευκε καὶ ἐξίκακε τὸ πλείστον τοῦ

γλυκέος», πρὸλ. 22, 9· 2) ἑρπαιῶν, κατανα-
λίσκω· «ἐξικμασμένη τροφή» Πλατ. Τιμ. 33,

Ἄριστ. Ζ. 1, 8, 4 καὶ μτγν. Παρ' Εὐρ.
Ἄνδρ. 398· «ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν

ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογιζομαι κακὰ» ἀπὸ
τοῦ Σχολ. θακρύω καὶ ἀναβιβάζω ἐξίη. ἀλλ'

ἴσως ἡ γραφή εἶναι διεφθαρμένη.

Ἑξ-ικμάσις, ἡ· τὸ ἑρπαιῶν Τζέτ. siccatio.

Ἑξ-ικμαστικός, 3· ἑρπαιῶν μτγν.

Ἑξ-ικνέομαι 1) κάμνω, εἰς τινα τόπον
φθάνω· «θεῶν δ' ἐξίκατο δώκου» Ἠλ. θ, 439·

«ἄλλων δ' ἄμνη» ὡ. 181· «ἐὼντι, 1, 475 καὶ
ἄλλω»· «γέροντα, ἔδος» Πινδ. Π. 11, 35·

«πρὸς Γοργόνεια πῶδα» Αἰσχ. Πρ. 794. -ἐπ' ὅροις, Ἀγ. 294. -καταδασμόν, Πρ. 812. «ἐξίκοιτο ἰν τάχει» Σοφ. Ἠλ. 379, ὅστις λέγει «καὶ ὅταν δ' ἐς ἤδην ἐξικώμεθα», ἀποσπ. 517. «φθίνω εἰς τι, ἐπιτυγχάνω εἰς τι» «τί θρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικώμεθα;» Εὐρ. Ἠλ. 612. «βραχὺ ὄπλον, ὃ οὐκ ἐξικνούντο ἀλλήλων» Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 17. οὕτως ἰδ. περὶ βελῶν «πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι» = πρὸ τοῦ νᾶ εὐρίσκωσι τὰ βέλη εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν. Ἀν. 1, 8, 19. «ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται» Ἠρ. 4, 139. ἔτι δὲ «ὅσον δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικεῖσθαι ἀκοῇ» = ὅσον μακρότατα δύναμαι νὰ φθάσω μὲ τὴν ἀκοήν, ὅσον ἡδυνήθην νὰ ἐρευνήσω, 1, 171. «-περαιτέρω τῇ θεωρίᾳ» Πλουτ. Σόλ. 3, καὶ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν Ξεν. ἀπομ. 2, 4, 19. περὶ τῆς φωνῆς συχνὰ ὁ Πλουτ. «οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φρονήσας ἐπ' ἀμφοτέρω» Πλατ. Ἰπκ. πρεσβ. 281. «-πορρωτέρω ταῖς ῥήξαις» Πλουτ. Σολ. 23. «φθάνω, ἱκανῶς εἰς τι» «οὐχ οἷους τε γινόμενους ἐξικεῖσθαι πρὸς τὸ γενόμενον ἄεθλον» = νὰ ὑποσῶσι τὸν ἀγῶνα Ἠρ. 4, 10, ἐνθα ὡς καὶ ὁ Θουκ. 1, 70. «ὁμῆς ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικεῖσθαι οἷετις» = ἀνευρίσκει τις ἀκόμῃ τὴν πρώτην σμῆ. προφθάνω, ἀρκῶ εἰς τἀναγκαιοῦντα, διεξάγω τὸ ἐπ' ἀνάγκης. «ἂν ἐξικνηται τὰ ἡμέτερα χρήματα» = ἂν φθάνωσιν, ἐξαρκῶσι τὰ χρήματα ἡμῶν Πλατ. Πρωτ. 311, Ξεν. Ἀν. 7, 7, 54. καὶ μτγν. «τεθνηκόσιν οὐδὲ τρεῖς λέγοντες ἐξικνούμεθα» = δὲν εὐθάνομεν τοὺς ἀποθανόντας μὲ τὴν φωνήν, δὲν ἀκούμεθα ὅπ' αὐτῶν Ἀριστ. βατρ. 1174. ΕΞ-ίκω. τῷ ἄνωτ. ἐξίκεν Ὀρφ. Ἀργ. 392, ὁ Σνιζερ. ἐξήρχεν. ἔτι δὲ δι. γρ. τοῦ ἐξήκω Σοφ. Οἶ. τ. 1182. ΕΞ-τλάρῶω. φαιδρύνω. καὶ εὐφραίνειν Ἀθην. 10, 420. ΕΞ-ίλασις, ἡ ἐξιλύσεις, συνδιαλλαγή Δ. Λερ. 1, 110, Ο'. ΕΞ-ίλασσομαι. συνδιαλάττω πρὸς ἑμαυτόν, ἐξιλύδων. -θεὸν γρησμ. παρ' Ἠρ. 7, 141, ὡς καὶ Ξεν. Κυρ. 7, 2, 19 καὶ μτγν. Πολυδ. 1, 68, 4. «-τὸ μῆνιμα τῆς θεοῦ» Πλουτ. «ἀποίνους ἐξίλασθην Πλατ. νόμ. 9, 862, εἰρηροπῖο. ΕΞ-ίλασμαι, τὸ μέσον ἐξιλύσεως, θυσία ἐξιλύσεως, Ο'. ἄτρον Σουῖδ. ΕΞ-ίλασμός, ὁ τὸ συνδιαλλάττειν, ἐξιλύδω, Ο'. ΕΞ-ίλαστέον. πρέπει νὰ ἐξιλύδῃ τις Σουεο. ΕΞ-ίλαστήριος, 3' ἀνήκων ἢ ἐπιτήδεος καὶ ἐξιλύδωσιν. «καὶ καταπαυστήρια τῆς ὀργῆς» Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 487, placans. ΕΞ-ίλαστικός, 3' τῷ ἄνωτ. -εὐγῇ Σχολ. Ἀν. τ. 252, καὶ μτγν. ἐπὶ -ὡς Φουρνοῦτ. ΕΞ-ίλαστικός, ἐξιλύδων. κάμνω εὐμενῇ, Ο'. Μικ. 2, 208, 4, 198 καὶ μτγν. «λιμὸν ἐξιλύδω» Σχολ. 1, 93. ΕΞ-ίλαστικός, τὸ ἐξίλασμα Ἡσυχ. ΕΞ-ίλίσσω, τὸ ἐξίλασις Σχολ. Αἰσχ. Πέρο. 228, placatus. ΕΞ-ίλεωτικός, 3' ἐξίλαστικός Σχολ. Τρι-κλίν. Σοφ. Αἰ. 1, 1, 1.

ΕΞίλισσα. πόλ. ἐν Μαυροταυρίᾳ Πτολ. 4, 1, 5. ΕΞ-ίλλω, κατὰ τὸν Μοῖρ. ἀντὶ ἐξίρ-γων, πρβλ. ἐξέλλω. Παρὰ Ξεν. Κυρ. 6, 15 λέγεται «ἐξέλλουσαι τὰ ἔχνη (δι. γρ. ἐξελούσαι)» διεραινῶ, ἀνιχνεύω. πρβλ. ἐξελίω ΕΞ-ιμάω. ἐκ τοῦ ἱμάντος ἐξέλω(ς) ΕΞ-ινάω ἢ ἐξινάω. κενών Πολυδ. 4, 179 ἔκ τινας κωμ. Παρὰ Λυκοφρ. 811 φονεύω, ἐξινώμην. ΕΞ-ινιᾶζω καὶ ἐξ-ινίζω. ἐξάγω τὰς ἰνας, τοὺς τίνοντας Γαλην. «γυμνάσιο ἐξινιασθέν-τες» Ἀθην. 9, 406. ΕΞ-ιονθίζω. ἐκθίζωμι. ἢ ἔζω. -τρίχα Σοφ. ἀποσπ. 653 κατ' Ἀπολλ. καὶ, πρβλ. ἰονθᾶς. ΕΞ-ιόω. καθαρῶς ἐκ τῆς σκωρίας Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 71, 13. ΕΞ-ιπῶω. ἐκθλίβω, ἐκπύζω, πρὸ πάντ. δι' ἐκθλίψεως καθαρῶς Γαλην καὶ μτγν. «ὡς ἔμω γε τῷ ὅλῳ τὸν ὅμον ἐξιπώκατον» = ἐπιτεταμ. τὸ ἀπλοῦν Ἀριστ. Λυσ. 291. ΕΞ-ιπαῖζομαι. πρὸς τὰ ἔξω, πέραν ἐκ-πεύω. -διὰ τῶν πυλῶν Πλουτ. Καῖα. 27. ΕΞ-ιπεύω. τῷ ἄνωτ. Πλουτ. Ἀρατ. 42. -ἐς τινα Ἀππ. Ἀννίβ. 35. ΕΞ-ιππος, 2' ἐξάππος, μὲ ἐξ ἱπποῦς «τὸ ἐξίππον» ἄμαρμα μὲ ἐξ ἱπποῦς Πολυδ. 31, 3, 11. ΕΞ-ίπτωμαι. πρὸς τὰ ἔξω πεῖω. «ἐξίπτανται οἱ νεοσσοί» Σοφ. Ἀριστ. ὄρν. 769, Ἀθην. 9, 389, ἀόρ. «ἐξίπτει» οἷκων Εὐρ. Ἠλ. 944. ἴδε καὶ τὸ ἐκπέταμαι, οὐτοῖο. ΕΞ-ίπτωτικός, 3' ἀνήκων εἰς τὸ ἐκθλίβειν, καθαρῶς Γαλην. -φάρμακα Γαλην. ΕΞ-ίς, ἡ (ἔγω) 1) τὸ ἔχειν, κατέχειν. -τῆς ἐπιστήμης Πλατ. Θεαιτ. 197. -ὄπλων, νόμ. 625. «-καὶ παρουσία δικαιοσύνης», σοφ. 247. πρβλ. Ἀριστ. κατηγ. 10, ἀντιθ. τῷ ἀτέρη-σις Σ. Ἐμπ. Πύρ. 3, 50. 2) συνήθ. ἢ κατὰ-στασις, ἡ ποιότης. -τῶν σωματικῶν Πλατ. Θεαιτ. 153. -ἀνδραπόδου, νόμ. 12, 966. πρὸ πάντ. καλῇ, ἱσχυρὰ τοῦ σώματος κατὰστα-σις Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 4, Ἰπποκρ. καὶ συ-χνὰ εἰς τὸ πνευματικὸν μτγν. κατὰ Πλατ. ὅρ. 414. «διάθεσις ψυχῆς καθ' ἣν ποιοῖ τινες λεγόμεθα» ὡς καὶ ἐν Φιλ. 11. «ἔξιν ψυχῆς καὶ διαθέσεις» συνδίδονται. «φύσεις καὶ ἔξεις τῶν ψυχῶν», νόμ. 1, 650. ὁ Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 5 λέγει παρὰ τὸ «δυνάμεις καὶ πάθη, ἔξεις δὲ λέγω, καθ' ὅς πρὸς τὰ πάθη ἔχουσιν εὐ ἢ κα-κῶς» πρὸ πάντ. ἀντιθ. τῷ πράξει καὶ ἐνέρ-γεια, παθητικὴ κατὰστασις τῆς ψυχῆς ὁ Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 81 διακρίνει τὴν ἔξιν ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ψυχῆς. ἀεζότης, ἐμπειρία «ἐν ἀστρολογίᾳ μεγίστην ἔξιν ἔχουσιν» Δ. Σικ. 3, 31. πρβλ. Πολυδ. 1, 51, Ἀριστοτ. πρβλ. 30, 2, ποιητ. μόν. μτγν. οἷον Ὀρφ. Ἀργ. 389, habitus. ΕΞ-ιτάζω. εἶμαι ἴσος μτγν. κάμνω ἴσον Σχολ. Ἠλ. ν, 745. Παθ. Στραβ. 2, 84. ΕΞ-ίσασμός, ὁ τὸ ἴσάζειν, κάμνειν ἴσον μτγν. nequatio. ΕΞ-ίσης καὶ ἴσου, κάλλ. νὰ γράφ. χωρι-στά, ἐξ ἴσης καὶ ἐξ ἴσου πρβλ. ἴσος. ΕΞ-ίστατος. Ῥωμαῖος τις ἐν Σικανίᾳ = Δεί-τατος, Dilatus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

ANNOZIA KENTPIK 1941

No 3

No 3

ἀριθ. χρ. 3826

Ημερομηνία	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ
αποστολής	

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας